THESAURUS

GRAECAE LINGUAE.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSOR, IN BIBLIOTHECÆ REGIÆ PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR, ETC., ETC.,

GUILIELMUS DINDORFIUS

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

Volumen Quartum.

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY 1962

ALMA COLLEGE 483 LIBRARY Alma, California

PARISIIS,

EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

VIA JACOB, N° 56.

1841.

35345

Size 3

PA

442

E8

1831

v. 4

THESAURUS
LINGUAE GRAECAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

ROBERTUS STEPHANUS specimina typographica publicis locis affixisse narratur, præmio promisso iis qui vitia ibi vel typorum vel scriptoris detexissent.

, nota sextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant, compositam ex δσ. Plato Cratylo [p. 427, A] eam esse dicit πνευματώδη, ut σ, ψ, φ: et antiquos pro ea usos esse τῷ δέλτα: unde non mirum esse debet eam in derivatione transire in δ, veluti quum ex ἕζω fit ἕδος. [Vid. Ζεὺς, Ζῆθος, Ζῆλος.] Ideoque et Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, θερίδδεν dicentes pro θερίζειν. Alioqui et β ac γ in eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρεθρον reperimus usurpatum κατὰ γλῶσσαν, et ὀλίζον ab Ionibus dictum pro ὀλίγον, itidemque φύζη pro φυγή. [Adde ζεύομαι pro γεύομαι. || Præponitur vocabulis quibusdam a β vel μ incipientibus: vid. Ζμικρός.] Est et numeri nota, septenarii videl.: nam Senarium significant τῷ ϛ′: ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accentus nota, septenarium millenarium denotat, hoc modo, Z, ζ. At ZZ, aut ζζ, ap. Medicos vett. τὴν σμύρνην, Myrrham, designabat, ut annotavit Hermol. Barb. Coroll. l. 1, propterea quod ζμύρνη perinde atque σμύρνη diceretur. Nunc tamen vulgo per duplex ζζ omnes Zingiberi intelligunt, magno et periculoso errore. Gorr.

Ζὰ, particula extra compositionem inusitata, in compos. autem significat μέγα, ἰσχυρὸν, πολὺ, teste Hesych., ut et schol. Apoll. Rh. [1, 1159] τὸ ζὰ esse ἐπιτατικὸν ait: alibi [ib. 1029] itidem scribens: Ζαμενὴς, ἄγαν ἰσχυρὸς, τοῦ ζά κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλουτος, ζάκοτος, ζάθεος. Æquivalet itaque τῷ ἐρι et τῷ ἀγα. Vid. et Ζάκορος. [De præpositione διὰ in ζὰ contracta dixi vol. 2, p. 1106 sq. G. Dindorf.]

Ζάβα, Suidæ τὸ λωρίκιον, Lorica. Unde Ζαβαρεῖον [ζαβεῖον Zonar. vitiose, ζαβρεῖον Lex. Coisl. ap. Montef. p. 233]. Eidem est id ἐν ᾧ αἱ ζάβαι [αἵ εἰσιν ὅπλα πολεμικὰ] ἀπόκεινται. [Justinian. in Nov. 85, 3: Τὰς λεγομένας ζάβας ἤτοι λωρίκια. Leo Tact. 6, 2: Ζάβας τελείας μέχρι τοῦ ἀστραγάλου ἀνασυρομένας διὰ λωρίων καὶ κρικελλίων. Ζαβαρεῖον apud Tzetz. Hist. 4, 467. Ζαβάτοι, Loricati, apud Mauricium Strateg. 10, 1. Ducang.]

[Ζαβάλλω.] Ζαβάλλειν Hesychio et Etym. ἐξαπατᾶν, Decipere. Sunt qui pro διαβάλλειν positum existiment, ideoque interpr. Calumniari. Sane quem Διάβολον Græci Theologi vocant, Hilarius et alii Lat. Zabolum dixere. Vid. et Ζάκορος.

[Ζαβαρεῖον. V. Ζάβα.]

Ζάβατος, πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις, Hesych. [V. Ζάλματος.]

[Ζάβατος, ὁ, ἡ, i. q. διάβατος. Gramm. codicis 5118 Musei Britannici p. 84 (ap. Kidd. ad Dawes. p. 335): Καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγῃ. G. Dindorf.]

[Ζάβιδα, κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ, Steph. Byz.]

[Ζάβιοι, ἔθνος Ἰνδικὸν πολεμῆσαν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ, Steph. Byz. Nonnus Dion. 26, 65 : Σκολιοπλοκάμων Ζαβίων στίχες.]

[Ζαβίχ, λευκὸν, Hesych. Leg. Ζβίχ. Voc. barbarum unum ex illis est, quibus Thespis, vel alius quispiam, viginti quatuor literas alphabeti Græci lusus gratia comprehenderat. Kust.]

[Ζαβλεμέως (ζαβλεμένως cod.), μεγάλως πεποιθώς. Supra, Βλεμεαίνειν, ... πεποιθέναι. Albert. Conf. Ζαμελής.]

Ζάβοτος, ὁ, ἡ, Admodum abundans pascuis, Abundans pecoribus, πολύφορβος, πολύκτηνος, Hesych.

Ζαβουλὼν, si Suidæ credimus, dicitur non solum Regio quædam, sed etiam ὁ πάνυ βουλόμενος [βουλευτικώτατος Etym. M.].

[Ζαβρῆς, κύριον, καὶ κλίνεται τοῦ Ζαβρῆ, Zonar. p. 947. In Gloss. Aurivill. p. 11 scriptum κλίνεται τοῦ Ζαβροῦς. Ap. Suidam Ζαμβρῆς Ζαμβρῆ, ὄνομα κύριον.]

Ζαβρὸν, Hesych., [Photius] et Suid. interpr. τὸν πολυφάγον : qui et λάβρος.

[Ζαβύνη. V. Ζιβύνη.]

[Ζαγκλαϊκὸς, ἡ, όν. Ζαγκλαῖος. V. Ζάγκλη.]

Ζάγκλη, ἡ, Falx : δρέπανον, Hesych. Nicand. Al. 180 : Ὑπὸ ζάγκλῃσι περιβρίθουσαν ὀπώρην Κείροντες. Steph. Byz. a Siculis τὸ δρέπανον appellari ζάγκλην [immo ζάγκλον : et sic Thucyd. 6, 4] tradit : et inde Ζάγκλην denominatam Urbem quandam Siciliæ, διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι, ᾧ τὰ τοῦ πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Nicander sane Siciliæ suæ lib. 10 dicit, Ζάγκλης δρεπανηΐδος ἄστυ. Ejus urbis incolæ Ζαγκλαῖοι dicuntur : a quibus possess. Ζαγκλαϊκός. [Utrumque adjectivum posuit Steph. Byz. Ζαγκλαῖος sæpius legitur ap. Herodotum 6, 23, aliosque. Ceterum Steph. addit, urbem illam ab aliis appellatam perhiberi ἀπὸ Ζάγκλου τοῦ γηγενοῦς, ἢ ἀπὸ κρήνης Ζάγκλης. Zanclum regem memorat Diodor. 4, 85. Sed vera haud dubie illorum est opinio, qui nomen a forma δρεπανοειδεῖ ductum crediderunt. Quam etymologiam Strabo quoque sequitur 6, p. 268 : Ζάγκλη πρότερον καλουμένη διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων· ζάγκλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ σκολιόν. Ubi scrib. videtur ζάγκλον, nisi ζαγκλὸν malis, quo accentu ἀγκλὸν scriptum ap. Hesych. cum interpr. σκολιόν. Forma Dor. ΔΑΝΚΛΗ in numis : v. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 187, 219.] Dicitur et Ζάγκλον neutr. hoc ipsum δρέπανον, teste Etym. et Lex. meo vet., afferentibus e Callim. : Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. Quod ζάγκλον per sync. dictum volunt quasi ζάγκυλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον. [In ζάϊκλον corruptum ap. Hesych. || Alia forma Δάγκλον (δάγκολον codex), δρέπανον, annotata ab Hesychio.]

[Ζάγκλιος. Ζάγκλον. Ζάγκλος. Ζαγκλός. V. Ζάγκλη.]

[Ζάγρα. Photius : Z., λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόστρατος. Plenius Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 4 : Z., λ. εἶδος. Τιμόστρατος Παρακαταθήκῃ τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζάγριον (?) λέγει. Longe diversa signif. ζάγρη dictum, de quo v. infra.]

Ζαγρεὺς, έως, ὁ, a poetis dicitur ὁ Διόνυσος Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Callim. [fr. 171] : Ὑΐα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη. Intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimant. Et tunc etymon illud optime quadrat. Pluto enim defunctorum animas venatur et captat, unde et avari Ditis domum Seneca dixit, et avidi Ditis regna. Testis Etym. et Lex. meum vet. item Hesych., [Photius] et Suidas. [Etym. Gud. p. 227, 37, et gramm. Crameri Anecd. vol. 2, p. 443, 8 : Ζαγρεὺς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς « Πότνια Γῆ, Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων » ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη. Τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἅδου φασὶν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ, « Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ χαίρειν ». Ἐν δὲ Αἰγυπτίοις (i. e. Suppl. 156) οὕτως αὐτὸν τὸν Πλούτωνα καλεῖ, « Τὸν ἀγραῖον (corrigendum Ζαγρέα, quod ex cod. Dorvill. posuisse videtur Blomfield. in Gloss. ad Æschyli Sept. 858, vel saltem Ζάγριον) τὸν πολυξενώτατον Δία (corrig. Ζῆνα) τῶν κεκμηκότων ». Unde corrigendum quod ap. Æsch. legitur corruptissime τόνταιον. Aliorum scriptorum ll. attulit Lobeck. Aglaoph. p. 552, 621. Nonnus Dion. 10, 298 : Ὡς στεροπὴν Ζαγρῆι πόρες, προτέρῳ Διονύσῳ. G. Dindorf.]

[Ζάγρη, βόθρος, λάπαθον, Fossa, Hesych.]

[Ζάγριον. V. Ζάγρα.]

Ζαγρὸς, Suidæ est ἀνυπόδετος, Discalceatus. [Hanc gl. habent Zon. p. 947 et Gloss. Aurivill. p. 11, sed ap. Suid. omittunt libri optimi.]

[Ζάγρος, ὁ, Zagrus, mons Mediæ. Polyb. 5, 54, 7; 55, 6. Ὁ Ζάγρος ap. Strabon. 11, p. 523. Τῷ Ζάγρῳ et τοῦ Ζάγρου p. 524, 525; 16, p. 739, et τὸν Ζάγρον p. 744. Τὸ Ζάγριον ὄρος p. 522, 736. Quo altero l. libri alii τὸ Ζάγρον, forma vitiosa, etiam Polybio eximenda 5, 44, 6. G. Dind.]

[Ζάγυστις, χωρίον Λιβύης. Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ζαγυστῖται, Steph. Byz.]

[Ζαγῶσαι scriptura vitiosa. V. Ζατόω.]

[Ζάδηλος, i. q. διάδηλος. Alcæus ap. Heraclid. Pont. Alleg. p. 413 : Λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη. Sed sensus postulare videtur ut ἄδηλον scribatur cum Barthio ad Claudian. p. 735.]

[Ζαδράκαρτα, τὰ, Zadracarta, metropolis Hyrcaniæ. Arrian. Exp. 3, 23, 11.]

[Ζαδράμη, βασίλειον τῶν Κιναιδοκολπιτῶν.... Εἰσὶ δὲ ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, Steph. Byz. Qui gentile ponit Ζαδραμαῖος, et Ζαδραμιτῶν affert ex Periplo Marciani.]

[Ζάειρα. V. Ζειρά.]

Ζαέντες, Hesychio πνέοντες, forsan σφοδρῶς πνέοντες, ut sit παρὰ τὸ ζα καὶ ἄημι. [Conf. Ζαής.]

Ζᾱὴς, ὁ, ἡ, Vehementer flans, s. Impetuose flans. [Hesych. : Z., μεγάλως πνέων, πολύπνους. Inter oxytona memoratur ab Arcadio p. 23, 11; 25, 3.] Hom. Il. M, [157] : Ὅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, i. e. βίαιος, ob particulam ζα, quæ vehementiam s. vim indicat in iis quibus est præfixa vocc. [Add. Od. E, 368. Accus. ζαῆν ib. M, 313 : Ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον· ubi schol. : Ἀρίσταρχος ζαῆν, ὡς Ἑρμῆν, Ποδῆν. Alios ζαῆν' scripsisse colligi potest ex Etym. M. p. 407, 1 : Ὡς παρὰ τὸ πέτω πέτην, οὕτω παρὰ τὸ ἄω ἄην καὶ ζάην· μετὰ τοῦ ζ. Τὸ γὰρ τέλειον (in l. Homeri) ζάηνα, ὡς πέτηνα, εἰ μὴ κατ' ἔκθλιψιν γέγονε. Quæ plenius et emendatius leguntur in Gloss. Aurivillii p. 11, ubi non solum additum in fine legitur οὕτως Ὦρος ὁ Μιλήσιος, sed etiam recte scriptum est ὀξυτόνως ἀήν ζαήν, et ζαῆνα ὡς πετῆνα. Quod confirmat Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 17, 15, ubi de oxytonis in ην agens, Εἰ δέ τις λέγοι, inquit, ὅτι καὶ τὸ ζαήν (ζάην cod. contra mentem grammatici) καθαρεύει καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ α, Ὦρσε δ' ἐπὶ ζαῆν (ζάην codex) ἄνεμον. ... G. D.] Hesych. affert et ζαὲς pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, λαμπρόν. [Genit. ζαοῦς νότου ap. Philipp. Anth. Pal. 9, 290.]

Ζάθεος, [α, ον, et ὁ, ἡ], Prædivinus, Admodum divinus, Sacrosanctus. [Hesych. : Ζαθέην, ἄγαν θείαν, θαυμαστήν. Ζάθεον, ἄγαν θεῖον, εὐῶδες.] Hom. Il. A, [38 : Κίλλαν τε ζαθέην.] Aristoph. [Nub. 283] : Ζαθέων ποταμῶν. [Eurip. Bacch. 121 : Ζάθεοι Κρῆτες, ubi ζαθέου Κρήτας, corrigendum cum L. Dindorfio. Ζαθέαν χώραν Tr. 219. Ζαθέαις πηγαῖσι 228. Z. Ἀθάναις Ion. 184. Ζάθεοι σελᾶναι Tr. 1075. Ἠιόνα ζαθέην Apoll. Rh. 1, 933. || Adverb. Ζαθέως ponit Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 39, 18.]

Ζᾰθερὴς, ὁ, ἡ, Admodum calidus, Fervidus, Ardens : ἄγαν θερμὸς Suidæ ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 120] : Οἶδα καθίζων Ἀείδειν ζαθέρει [ζαθερεῖ] καύματι θαλπόμενος· de cicada, opinor. Hesych. habet oxytonως ζαθερὲς, exponens itidem ἰσχυρῶς θερμόν.

[Ζαθέως. V. Ζάθεος.]

[Ζάθροι, θεῖοι, Cyrilli Lex. Ap. Hesych. Ζάθρον, θείαν. Corruptum ex Ζάθεοι.]

[Ζαιὰ, πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Ἡρωδιανὸς καὶ διὰ τοῦ ε καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Τὸ ἐθνικὸν Ζαιάτης, Steph. Byz.]

[Ζάϊκλον. V. Ζάγκλη.]

Ζαιὸς, Hesychio Piscis species. [Ap. Plin. 9, 18 est *zeus* piscis, Faber appellatus. An hunc indicare voluit Hesych.? Cyrill. : Ζάζεος, εἶδος ἰχθύος. Οὕτως Ὀππιανός. Albert.]

Ζακαλλὴς, ὁ, ἡ, Admodum formosus, Perpulcer. Hesychio ζακαλλὲς est περικαλλές : recte; nam et περὶ est epitaticon interdum in compos.

[Ζάκανθα, ἡ, Saguntum, urbs Hispaniæ, colonia Zacynthiorum. Polyb. 3, 17, 1, et alibi. Gentile Ζα-

κανθαῖος. Ἡ τῶν Ζακανθαίων πόλις Polyb. 3, 14, 9. A Eadem Ζάκυνθος et Σάγουντον appellatur.]

[Ζακελτὶς, ίδος, ἡ.] Ζακελτίδες, s. Ζεκελτίδες, Rapa vel Cucurbitæ. Nam Nicander in Γλώσσαις tradit, ap. Bœotos γαστέρας nominari τὰς κράμβας : τὰς γογγυλίδας autem, ζεκελτίδας : Amerias vero et Timachidas, τὰς κολοκύντας appellari ζακελτίδας, teste Athen. [9, p. 369, B.] Hesych. etiam teste ζακελτίδες sunt κολοκύνται ἢ γογγυλίδες, afferente paulo post etiam Ζακυνθίδες pro κολοκύνται [ἢ γογγυλίδες παρὰ Λυδοῖς addit Lex. rhet. p. 261, 17] : cujus nominis ea forsitan ratio esse possit, quod magna copia in Zacyntho insula provenerint, aut ibi primum exortæ sint.

[Ζᾰκορεύω, Ædituus sum. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 913; 2, p. 229. Boiss.]

[Ζακορία, ἡ, θυσία Ἀφροδίτης, Hesych.]

Ζάκορος, ὁ, Ædituus, Dei minister : ut apud Cic. Ministri publici Martis. Plut. Cam. [c. 30] : Ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν. [Et V. Sullæ c. 7.] Athen. [13, p. 590, E] : Δεισιδαιμονῆσαί τε ἐποίησε τοὺς δικαστὰς τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτεῖναι· de Hyperide defendente Phrynen meretricem. Etymologo quoque ζάκορος est νεωκόρος, i. e. ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν : ut et Nicandro ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν : s. ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν, παρὰ τὸ κορεῖν, quod Atticis significat σαίρειν. [Non de verrendo tantum templo cogitandum, sed potius de omni cura ornandi et instruendi. Eadem ratio vocabuli νεώκορος. De utroque recte judicavit Locella ap. Eckhel. Doctr. Num. vol. 4, p. 289. De etymologia hujus v. multum fallitur Buttmannus Lexil. vol. 1, p. 220. Discrimen hoc statuit Thom. M. p. 404 : Ζάκορος καὶ νεώκορος διαφέρει· ὁ γὰρ ζάκορος σεμνότερόν τι ἦν νεωκόρου· ubi Bernard. inter alia inscriptionem memoravit Gruteri p. 85, 5, ubi ζάκορος dicitur exsecutus esse ἔργα νεωκορίης. G. D.] Sed eod. Etym. teste ζάκορος dicitur etiam ὁ ὑπηρέτης, Minister, Famulus : s. ἡ ὑπηρέτις, Ministra, Famula : ut, Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὕτωσὶ καλῶς. [Hunc aliumque versum Menandri affert Photius.] Nam et famulorum famularumque ministerio in verrendis expurgandisque ædibus utimur. Porro quod attinet ad ζὰ in hoc comp., annotat Lex. meum vet., non esse hic ἐπιτατικὸν, sed positum pro præpositione διὰ, ut sit διάκορος, i. e. ἡ περὶ τὸν ναὸν διακονοῦσα. Æolico enim more τὸ διὰ verti in ζά : quomodo ζάπλουτος dici pro διάπλουτος, et ζαφλεγὴς pro διαφλεγής. Non male igitur et illi qui ζαβάλλειν pro διαβάλλειν positum volunt : unde sit ζάβολος pro διάβολος.

Ζάκοτος, ὁ, ἡ, Valde iratus, Qui vehementer exæstuat ira, quam diu profundo pectore pressit, Valde iracundus. Hom. Il. Γ, [220] : Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ubi exp. πάνυ ὀργίλον. [Ἄγαν ὀργίλον Hesych.]

[Ζακυνθία. Ζακυνθιανός. Ζακυνθιεύς. Ζακύνθιος. Vid. Ζάκυνθος.]

[Ζακυνθίς. V. Ζακελτίς.]

[Ζάκυνθος, ἡ, Zacynthus, insula maris Ionici, quæ hodie *Zante* appellatur. Litera ζ lenius ut σ pronuncianda Hom. Il. B, 634 : Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον· Od. I, 24 : Ὑλήεσσα Ζάκυνθος. Et cum adjectivi forma masculina ὑλήεντι Ζακύνθῳ ib. A, 246, Π, 123, Τ, 131. Omitto Herodoti (6, 70), Thucydidis aliorumque locos. Adject. Ζακύνθιος, α, ον ap. Herodot. 3, 59, Aristoph. Lys. 394, alios. || Steph. Byz. : Δευτέρα (πόλις) Ἰβηρίας. (Hæc Ζάκανθα dicitur, quod v.) Τρίτη Λιβύης, ἣν καὶ Ζακυνθίαν τινὲς ἀνέγραψαν. Ὁ πολίτης τῆς Ζακύνθου Ζακύνθιος καὶ Ζακυνθία, τῆς δὲ Ζακυνθίας Ζακυνθιανὸς, ὡς Ἀδριανός· ἢ Ζακυνθιεὺς ὡς Ἀκανθιεὺς, Οἰχαλιεύς.]

[Ζάκυνθος, ὁ, Zacynthus, Dardani f. A quo nomen insulæ derivari narrat Steph. Byz.]

Ζαχχῶν, legitur i Paralip. cap. penult. s. ult. [28, 11] : Τὸ παράδειγμα τοῦ ναοῦ, καὶ τῶν οἴκων αὐτοῦ, καὶ ζαχχῶν αὐτοῦ, pro quo Complut. ed. habet ἀποθηκῶν, Cellarum. Peregrina itaque vox ea est, vel corrupta ex Hebr. *Ganzach*. [גנזך, Gazophylacium.]

[Ζὰλ, μέγα, ἰσχυρὸν, πολὺ, Hesych. Ζὰ Soping. contra seriem.]

[Ζάλα. V. Ζάλη.]

Ζαλαίνω, Etymologo τὸ μωραίνω, Desipio, Fatue ago. Itidem Hesych. Ζάλαινε affert pro μώραινε. [Hoc sensu ἀλαίνω dicitur.]

[Ζάλαξ.] Ζάλακες, Hesychio ἐχῖνοι, Echini, Erinacei.

Ζαλαύδα, Hesych. exp. κινοῦ, Move, Agita.

[Ζαλάω. V. Ζάλος.]

Ζάλεια, ἡ, Zalea : ita a nonnullis dicitur Laurus Alexandrina, teste Diosc. 4, 147.

[Ζάλευκος, Zaleucus, legum lator Locrensis : de quo v. Diodor. 12, 20, et Suidam cum annot. Kusteri.]

Ζάλη, ἡ, Hesychio συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων : alii μετὰ ὄμβρου πνοὴ, ταραχὴ καὶ κλόνος ὑδάτων : Latine Turbo, Procella, Fluctuatio et agitatio maris. Tempestas etiam generalius est. [Æschyl. Agam. 656 : Χειμῶνι τυφῷ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. Πυρὸς ζάλη ex Apollod. 6, 3, 5, citat Hemst.] Legitur quum ap. alios, tum ap. Æschin. Epist. Itidem Plato De rep. [6, p. 497, D] : Ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερομένου. [Ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ Themist. p. 104 et 326.] Ex Eod. [Timæi p. 43, C] ap. Etym. [et Photium] : Εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπὸ ἀέρος φαινομένη καταλειφθείη. Ubi Etym. eum significare velle ait συστροφὴν καὶ συρμόν : alios vero exponere ἄνεμον λάβρον, πνεῦμα θορυβῶδες, et σύνομβρον πνοήν. Idem ad etymon respiciens, ζάλην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν : ut Clemens quoque μεγάλην συστροφὴν ἀνέμου, ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι : exponens etiam τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα : sed alterum etymon probabilius est, unde et Eust. ζάλην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν. Rursum Etym. ait ζάλην quosdam exp. χάλαζαν, Grandinem. [|| Figurate Soph. Ajac. 352 : Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται. Clem. Al. p. 179, 31 : Ζάλη τῶν ἐπιθυμιῶν καταιγίζουσα ἐκ μέθης.] Ζάλα, Hesychio θόρυβος, Tumultus.

Ζάλματος, ap. Paphios, πίναξ ἰχθυηρὸς, Discus in quo pisces apponuntur, teste Hesych. afferente et Ζαλμάτιον pro τρυβλίον. [V. Ζάβατος.]

[Ζάλμοξις, ιδος, ιος, εως, ὁ, Zalmoxis, Getarum deus, qui et Γεβλείζις. Herodot. 4, 94, sunt varr. Σάλμοξιν et Ζάμολξιν. Ζαλμόξιδος ap. Plat. Charm. p. 158, B. Plura de hoc deo dixerunt Mnaseas et Hellanicus, quorum ll. attulerunt Photius et Etym. M., ubi Ζάμολξις scriptum. Et sic Strabo 7, p. 297; 16, p. 762, qui genitivo utitur Ζαμόλξιος p. 298, Ζαμόλξεως p. 304. Ζάλμοξις ap. Hesych. V. Ζαλμός. Mire Suidas : Ζάμολξις, θηλυκῶς, ὄνομα θεᾶς.]

[Ζαλμὸς, ὁ, Pellis, lingua Thracum. Porphyr. Vit. Pyth. 13, p. 16 : Ἦν δ' αὐτοῦ (Pythagoræ) καὶ ἕτερον μειράκιον, ὃ ἐκ Θράκης ἐκτήσατο, ᾧ Ζάμολξις (l. Ζάλμοξις) ἦν ὄνομα, ἐπεὶ γεννηθέντι αὐτῷ δορὰ ἄρκτου ἐπεβλήθη· τὴν γὰρ δορὰν οἱ Θρᾷκες ζαλμὸν καλοῦσιν. Ubi v. interpr. Ex hoc l. colligi posse videtur veriorem et antiquioribus ubique restituendam esse formam Ζάλμοξις, quod confirmant libri optimi, velut Diodori 1, 94. L. Dindorf.]

[Ζαλμώδης, ὁ σλάβος, Zonar. p. 949, et Gloss. Aurivillii p. 11.]

[Ζαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Procellosus. Antioch. Hom. p. 1246, C : Ἐκ τῆς ζαλοειδοῦς τρικυμίας ἀνανήφειν.]

[Ζαλόεις. V. Ζάλος.]

Ζάλος, ὁ, i. prope q. ζάλη, Aqua agitata et fluctuans. Nicander Ther. 568 : Ἐκ ποταμοῖο λιπὼν ζάλον εἰλυόεντα· schol. βορβορῶδες κῦμα. [Hesych. : Ζαλὸν, πηλόν. Scrib. videtur cum Alberto ζάλον glossaque ad hunc Nicandri vel similem l. referenda.] Ap. Eund. legitur particip. ζαλόωσα, Fluctuans, 251 : Ἀμφὶ δὲ γυίοις Χειμερίη ζαλόωσα πέριξ βέβριθε χάλαζα· nisi cum schol. malis χειμερινὸν στρέφουσα, qui et κρύος ζαλόεν πέριξ βέβριθεν affert pro ῥίγει χαλεπωτάτῳ συνέχεται. Ubi nota hoc ζαλόεν a masc. Ζαλόεις, Procellosus, Fluctuosus. Ζαλόωσα autem Ion. ac poet. est pro ζαλῶσα, a them. Ζαλάω, Fluctuo, vel etiam Procellis agitor, χυμαίνω.

[Ζᾶλος. V. Ζῆλος.]

[Ζαλώδης, ὁ, ἡ, i. q. ζαλοειδής. Jo. Chrys. Hom. 113, vol. 5, p. 729. Seager. Itemque Pseudochrys. vol. 7, p. 400, 24 : Τὰς ψυχρὰς καὶ ζαλώδεις ὁμίχλας. Zacharias papa Dialog. 2, 17 : Ἐν τῇ κατὰ τὸν πλοῦν ζαλώδει ἀνάγκῃ. Hase.]

[Ζάμα, ἡ, Zama, urbs Africæ. Polyb. 13, 5, 3. || Urbs Numidiæ, Jubæ regia, ap. Strabon. 17, p. 829, 831.]

[Ζαμαρίτης scriptura vitiosa. V. Ζαμερίτης.]

[Ζαμβρῆς. V. Ζαβρῆς.]

Ζαμβύκη, ἡ, Suidæ et Hesychio est μουσικὸν ὄργανον, quod alii σαμβύκην vocant, Latini itidem Sambucam. [V. Σαμβύκη.]

[Ζαμελὴς, ὁ, ἡ.] Ζαμέλης Hesychio est μέγα μέλος ἔχων : item μεγάλως πεποιθὼς, ἔμψυχος : in qua posteriore signif. dicitur potius ζαμένης seu ζαμενὴς, a μένος. [Delenda illa μεγ. πεπ., ἔμψ., quæ ad gl. Ζαβλεμὴς spectare videntur, quemadmodum Ζαβλεμέως ap. Hesych. explicatur μεγάλως πεποιθώς.]

Ζαμενέω, Iratus sum, Valde iratus sum. VV. LL. interpr. Magna vi ago, Vires intendo, in Hesiod. Theog. 928, de Junone pariente Vulcanum : Γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ.

Ζαμενὴς, ὁ, ἡ, Vehemens, Impetuosus, Validus; Admodum vehemens, impetuosus, validus, nam ζα intendit signif. τοῦ μένος, quo significatur quædam ὁρμὴ, δύναμις et σθένος. [Hom. H. in Merc. 307 : Ἐκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων. Ζαμενὴς παῖς Pind. Pyth. 4, 17. Κένταυρος ζαμενὴς ibid. 9, 39, ubi B scholiasta notat : Νῦν ὁ σεμνὸς ἢ ὁ ἰσχυρός. Ζαμενεῖ ἁλίῳ Nem. 4, 23, quod schol. explicat ξηραντικῷ, ἰσχυροτάτῳ. Nicand. Th. 181 : Ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα. Ζαμενῇ χόλον Oppian. Cyn. 3, 448, Hal. 1, 561.] Ita schol. Apollon. Rhod. 1, [1029] : Ἐν δὲ κυδοιμὸς Δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ, exp. ἄγαν ἰσχυρός· dicens esse epitasin ut in ζάθεος. Et ζαμενὲς πνέων, adverbialiter ap. Hesych. pro μεγάλως, σφοδρῶς. [Ζαμενὲς, μεγάλως ἔμψυχος (ἐμψύχως Musur.), σφοδρῶς πνέων (scr. πνέον aut ζαμενὴς in capite glossæ). Priora verba μεγάλως et ἔμψυχος ex superiore gl. Ζαμελὴς repetita videntur. Postrema σφοδρῶς πνέων ad ζαὴς referebat Kusterus, recte fortasse, quanquam ζαμενὴς etiam de vento alicubi dictum esse potuit. G. D.] Apud Eund. reperio ζαμενοῖσι, quod exp. σφοδροῖς : pro quo nisi reponendum est ζαμενέσι, erit a Ζαμενός. || Valde iratus. [Hoc e ll. ductum videtur quales ex Oppiano attulimus.] || Accipitur etiam pro δυσμενὴς ap. Soph. Aj. [137], ut schol. annotat : Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους C ἐπιβῇ, Infensus rumor Danaorum. Suid. autem ibi exp. ὀργίλος, λοίδορος, βίαιος.

[Ζαμενός. V. Ζαμενής.]

[Ζαμερίτης, ὁ.] Ζαμαρίτης dici solitum quum cum reverentia quadam aliquem nominamus vita functum, quasi Valde beatus : pro quo vulgo dicitur Felicis recordationis. Ita VV. LL., sed sine exemplo. Synesius et alii ap. Græcos Theologi dicunt μακαρίτης. [Phot. Lex. p. 242, 15 : Μακαρίτας, τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως· ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονταί τινος. Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς ζάπλουτος.]

[Ζαμῆται, μεγαλουργοὶ, Hesych. Est igitur i. fere q. πολυμῆται. G. Dindorf.]

[Ζαμία. V. Ζημία.]

[Ζάμολξις. V. Ζάλμοξις.]

[Ζάν. V. Ζεύς.]

Ζάνιον, a Polluce inter coquinaria instrumenta poni VV. LL., sed falso; scrib. enim ξάνιον, ut apud eum D habetur. Sic Ζαντικὴ eadem VV. LL. afferunt pro ξαντικὴ, perperam etiam exponentia Ars nendi, quum reddi debeat Ars carpendi s. carminandi.

[Ζανὶς, ίδος, ἡ.] Ζανίδες, Hesychio ἡγεμονίδες, Ductrices, Duces.

[Ζανόω Is. Vossii conjectura. V. Ζαρόω.]

[Ζαοδότειρα. V. Ζωοδότειρα.]

[Ζάοροι, οἱ, Zaori, n. populi ap. Nonn. Dion. 26, 166.]

[Ζαόσωστις, ἡ, Vitæ servatrix. Anon. H. in Virgin. 7.]

[Ζάπεδον. V. Δάπεδον.]

Ζαπίμελος, ὁ, ἡ, Admodum pinguis, μεγάλως πίων, Hesych.

[Ζαπληθὴς, ὁ, ἡ.] Ζαπληθὲς, Copiosum, Multitudine exuberans. [Æsch. Pers. 308 : Πυρρὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα, i. e. Densam.] Suid. ἄμετρον, ἄπειρον, in hoc Epigr. [Anth. Pal. 7, 75] : Στησίχορον ζαπληθὲς ἀμέτρητον στόμα μούσης.

A [Ζαπλούσιος, ὁ, ἡ, (i. q. ζάπλουτος) forma non minus suspecta quam βαθυπλούσιος, in additamento Turrisani ap. Etym. M. p. 406, 40.]

Ζαπλουτέω, Valde dives sum, Grandibus divitiis auctus s. opulentatus sum, Magnas divitias possideo. Chrysost. In 1 Epist. c. 15 : Τῶν ζαπλουτούντων τὶς στυγνὸς ἦν.

Ζάπλουτος, ὁ, ἡ, Valde dives et opulentus, Ditissimus, Pollux 3, c. 22 [§ 109, ubi omittit cod. Jun germ. Herodot. 1, 32 : Πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων ἀνόλβιοί εἰσιν. Eur. Andr. 1283 : Ζαπλούτους φερνάς. G. D. Prisc. Exc. p. 191, 1 : Γυναῖκα γήμασθαι ζάπλουτον· et p. 209, 10 : Τῶν ζαπλούτων ... γυνή. Hase.]

[Ζαπότης, ὁ.] Ζαπότην Hesych. exp. ἰσχυροπότην, Valde bibacem, s. Magnum potorem, Strenuum potorem.

[Ζάπυρος. V. Διάπυρος.]

[Ζάρα, τὰ, Zara, urbs Armeniæ, ap. Strabon. 11, p. 527; 16, p. 744, ubi librorum vitia sunt τὰ Ἄζαρα, et τὴν Ἀζάραν (vel Ἄζαραν). Conf. Ζαρῆτις.]

[Ζαράδης. V. Ζωροάστρης.]

[Ζάραξ. V. Ζάρηξ.]

[Ζάρας. Ζαράτας. V. Ζωροάστρης.]

[Ζάρβα nomine vernaculo in Lycaonia vel Isauria vocabantur Mulieres barbaræ, Psaltriæ. Suid. v. Μουσουργοί. Relandus ad Persarum linguam refert. Jablonsk. De L. Lyc. p. 150.]

[Ζαργάνη, ἡ, i. q. σαργάνη, Funis, Laqueus. Schol. Oppian. Hal. 1, 100 : Ταιναι) ζαργάναι, nisi fallit scriptura. L. Dindorf.]

[Ζαρδώχης, ὁ, Zardoces, n. Paphlagonicum etiam in Cappadocia usitatum. Strabo 12, p. 553.]

[Ζάρζας, ὁ, Zarzas, Afer. Polyb. 1, 84 et 85, 86, ubi librorum diversitates sunt ζάζας, ζαΐζας, ζάρξας.]

[Ζάρηξ, κος, ἡ, Zarex, urbs; Ζάρηξ, ὁ, Zarex, heros. Steph. Byz. : Ζ., πόλις Λακωνικὴ πρὸς τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἥρως Ἀθηναῖος, ὡς Παυσανίας ἐν πρώτῳ (c. 38, 4, ubi n. herois est Ζάρηξ, urbis vero, ut dialectus postulat, Ζάραξ, iterumque 3, 21, 7. Et Ζάρακι ap. Polyb. 4, 36, 4.) ... Τὸ ἐθνικὸν Ζαρήκιος. Lycophro 580 : Οἰνοτρόπους Ζάρηκος ἐκγόνους φάβας. Ubi Tzetz. : Ζάρηξ υἱὸς Καρύστου, ... ὃς ἔγημε Ῥοιὼ τὴν Σταφύλου μετὰ τὸ μιγῆναι Ἀπόλλωνι. || Ζάραξ, mons Eubœæ, ib. 373 : Ὀφέλτα καὶ μύχουρε χοιράδων Ζάραξ. ||] Ζάρικες [codex ζαρικές. Scrib. ζάρηκες, idque postulante literarum serie] Hesychio est epitheton πελαργῶν, Ciconiarum.

[Ζάρης. V. Ζωροάστρης.]

[Ζάρητα, κρήνη ὑπὲρ τῆς Καλχηδονίας θαλάττης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους, οἳ καλοῦνται Ζαρήτιοι, Steph. Byz. Hunc fontem Ἀζαριτίαν vocat Strabo 12, p. 563.]

[Ζαρῆτις, Ἄρτεμις. Πέρσαι, Hesych. Ubi intt. Strabonis locum compararunt 16, p. 744 : Τό τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶλε καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ Ζάρα.]

[Ζαρίαδρις, εος, Zariadris, Persa. Strabo 11, p. 528, ubi vulgo Ζαριάδης, quod correctum ex p. 531 et 532, ubi genitivus est Ζαριάδριος. Ζαριάδρης, ου, ap. Athen. 13, p. 575.]

[Ζαρίασπα, τὰ, et Ζαριάσπη, ἡ, Zariaspa, Stephano Byz., πόλις Βακτριανή· Στράβων ια'· ἣ ἐκαλεῖτο καὶ Βάκτρα. Χάραξ δὲ οὐδετέρως τὰ Ζαρίασπα. Οἱ οἰκοῦντες Ζαριασπηνοὶ ἐγχωρίως· ἀπὸ δὲ τοῦ Ζαριάσπη Ζαριασπεύς. Ζαριάσπα apud Strabon. p. 514, cui Ζαριάσπη esse restituendum liquet ex p. 516, ubi vulgo Ζαριάσπαν, sed libri meliores recte Ζαριάσπην. Τὰ Ζαρίασπα ap. Polyb. 10, 49, 15, et Arrian. Exp. 4, 1, 6. G. D.]

Ζάρος, ὁ, si Eurip. scholiastæ [Phœn. 45] credimus, est ὄρνεον ἁρπακτικὸν, Avis rapax : unde dictum ἐπεζάρει. [V. Ἐπιζαρέω.]

[Ζαρόω. Hesych. : Ζαροῦν, καθεύδειν. Ζανοῦν, quod postulat ordo literarum, Is. Vossius.]

[Ζαρτὸς, ζωμὸς τριπτὸς, Hesych.]

[Ζάρωμα, τὸ, Ruga. Gl. Vict. ad Aristoph. Pl. 1052 : Ῥυτίδες, ἃς οἱ κοινοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ζαρώματα. Verbi Ζαρώνειν exempla v. ap. Ducangium.]

[Ζατόω.] Ζατῶσαι Suidæ φράσαι : itidemque Hesychio : qui exp. etiam φωρῶσαι, ζημιῶσαι : item ὑπονοῆσαι : pro quo et ζαγῶσαι. Etymologo quoque ζαγῶσαι est τὸ φράσαι, et ζατῶ, τὸ φράζω. Ζαγῶσαι, Hesychio ὑποπτεῦσαι. Idem Doricum esse ait, pro ἐπισχεῖν, κατασχεῖν. [Ζάγῶσαι, ὑποπτεῦσαι. Δωρικὴ ἡ λέξις· ἀντὶ τοῦ

ἐπισχεῖν, κατασχεῖν, ad quam gl. Hemst. : « Perperam scriptum est Ζαγῶσαι, pro quo infra rectius Ζατῶσαι, et præterea pejus confusum cum ζυγῶσαι : ad hoc enim verbum pertinent quæ adduntur ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν, κατασχεῖν. V. gl. Ζυγώσω. » Glossam Ζατῶσαι cum interpr. ὑποπτεῦσαι habet etiam Photius. Copiosius Hesych. : Ζατῶσαι, φωρᾶσαι (φωρῶσαι φράσαι codex), ζημιῶσαι, ὑπονοῆσαι. Ap. Suidam gl. Ζάτῶσαι, φράσαι abest ab libris optimis, sed habet Zonar. Quod in Etym. M. scriptum est Ζατῶ, τὸ φράζω, καὶ ζατῶσαι τὸ φράσαι, error est grammatici vitioso illo φράσαι (pro φωρᾶσαι) decepti. Porro quod Hesychius ponit ζημιῶσαι, Albertus probabiliter refert ad ζαμιῶσαι. Aoristi passivi mediique exx. ab eodem Hesychio sunt servata, Ἐζατωσάμην, διενοήθην, et Ἐζατώθη, ἤσθετο. Alia forma Ζατήσασθαι (nam sic scripturam codicis ζαττίσασθαι corrigit Hemst.), αἰσθέσθαι (ἔσεσθαι codex, αἴσθεσθαι Hemst. et, qui ζατίσασθαι scripserat, Is. Vossius).]

Ζατράπης, ὁ, Hesych. ὁ βασιλεὺς, Rex; forsan pro σατράπης.

[Ζατρεῖον. V. Ζητρεῖον.]

Ζατρεύω, Suidæ τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω, In pistrino torqueo. Etym. quoque teste, ζατρεύω proprie est τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω : qui etiam addit esse ἀπὸ τοῦ ζητρείου, quod ap. Iones significet τὸ βασανιστήριον. Lex. meum vet. esse vult παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ τρέω, quod est φοβοῦμαι. Unde τροπῇ τοῦ α εἰς η dici ζητρεῖον, τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον : quoniam ibi ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι.

Ζατρεφὴς, ὁ, ἡ, Admodum bene nutritus et saginatus, Pinguis, Præpinguis, i. fere q. εὐτρεφής. Hom. Il. H, [223] : Ταύρων ζατρεφέων. [Εὐτροφῶν, μεγάλως τεθραμμένων explicant Hesych. aliique gramm. Ζατρεφέες ταῦροι Apollinar. Ps. 21, 23.] Od. Δ, [451] : Φώκας ζατρεφέας.

[Ζατρικίζω, Scacchis ludo. Achmes Onirocr. c. 241. Ducang.]

[Ζατρίκιον, τὸ, Ludus scacchorum. Schol. Theocr. 6, 17 : Ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως ζ. Anna Comn. 12, p. 360 : Παίζων τὸ ζ.· παιδιὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένων, καὶ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθός. Hæc et alia (etiam pluralis numeri) exx. attulit Ducangius.]

[Ζάτριον. V. Ζητρεῖον.]

[Ζαυάνας, θεός τις, ἐν Σιδῶνι, Hesych.]

[Ζαύηκες, οἱ, Zaueces, ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος δ' (c. 193), Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Ἀσίας, Steph. Byz.]

[Ζαυκίτροφος, ὁ, ἡ. Hesych. (inter Ζαυάνας et Ζαφεγγεῖς) : Ζακκίτροφον, τὸ σεμνόν. Ζαυκίτροφον Ruhnken. collata gl. Σαυκρὸν, ἄβρὸν, τρυφερὸν, σεμνόν.]

Ζαφεγγὴς, ὁ, ἡ, Admodum lucidus s. splendidus : unde ζαφεγγεῖς, Hesychio σφοδρῶς λαμπροὶ καὶ πάνυ ἐπιφανεῖς.

Ζαφελὴς, ὁ, ἡ, Suidæ ὁ πάνυ ἀφελὴς, Admodum simplex : et adv. Ζαφελῶς, itidem πάνυ ἀφελῶς. Hesych. vero longe diversas his signiff. tribuit. Nam ζαφελὲς ei est ἄγαν σκληρὸν, ἄγριον, θυμῶδες, itidemque ζαφελῶς, μεγαλοκότως [quæ Apionis est interpretatio ab Apollonio memorata Lex. H. s. v. Ζαφελῶς] : item μεγάλως ηὐξημένον, ἰσχυρόν : necnon πολύφλογον. Quarum exposs. secundam sequitur Etym. Tradit enim ζάφελον per sync. dici quasi ζαόφελον, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ut sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμονος. [E l. Homeri Il. I, 516 : Ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, de quo v. s. Ἐπιζαφελῶς. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 39, 18 : Παρὰ τὸ ζάφελος προπαροξυνόμενον ὀφείλει καὶ τὸ ζαφελῶς ἐπίρρημα βαρύνεσθαι ... οὐ γάρ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ζαφελής. Δείκνυσι δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ἀμελῶς καὶ ἐντελῶς περιεσπάσθη τὸ ζαφελῶς.]

[Ζαφελῶς. V. Ζαφελής.]

Ζαφλεγὴς, ὁ, ἡ, Summe vigens, Summo vigore præditus. Hom. Il. Φ, 465 : Ζαφλεγέες τελέθουσι, ubi tamen Bud. vertit simpliciter Vegeti, item Animosi, Feroces : sequens Græcas quasdam exposs. Ego vero malim Valde splendentes s. splendidi : ea sc. signif., qua secunda fortuna splendidum aliquem reddit. [Hesych. : Ζ., σφόδρα λάμποντες, εὐθαλεῖς, μεγάλως πνέοντες, ἢ μεγαλοφεγγεῖς. Ζαφλεγὴς more Æolico pro διαφλεγὴς dictum esse annotat Etym. M. p. 407, 19.]

[Ζαφορέω. V. Ζάφορος.]

Ζάφορος, ὁ, ἡ, Hesychio πολύφορος : afferenti et ζαφορῆσαι pro μεγάλως φορτίσαι [φορτήσαι codex. Ζαφορτίσαι, μεγάλως φορτίσαι corrigit Ruhnken.]

Ζαχμὰ, Hesychio ἡνία, Habena, Lorum. [Ap. Hes. Ζαγμὰ contra literarum seriem. Ζάχμα (a ζα et ἔχμα) Is. Vossius.]

Ζάχολος, ὁ, ἡ, Iracundus, ζάκοτος, etiam Valde iratus. [Anth. Pal. 9, 524, inter epitheta Bacchi.]

[Ζαχρειής. V. Ζαχρηής.]

[Ζαχρεῖος, ὁ, ἡ, Valde indigens. Theocr. 25, 6 : Ὁδοῦ ζαχρεῖον ὁδίτην.]

Ζαχρηὴς, ὁ, ἡ, Magno cum impetu irruens et invadens, ut milites et venti. Hom. Il. M, [346] : Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τὸ πάροσπερ Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Ubi annotat Eust. ἀκολούθως τῷ ἐπέβρισαν ῥηθῆναι τὸ ζαχρηεῖς, quia sc. significat τοὺς βαρεῖς καὶ ἐμβριθεῖς καὶ οὐ φορητοὺς, ἀπὸ τοῦ ἄγαν χράειν, quod est ἐπιπίπτειν, secundum illud, Μητέρι μου μνηστῆρες ἐπέχραον. Il. E, [525] : Ὄφρ' εὔδῃσι μένος βορέαο καὶ ἄλλων Ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵ τε νέφεα σκιόεντα Ἠνοιῇσι λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Ubi recte ventis impetuosis, ut boreæ sunt, tribuitur hoc epith., quoniam ἐπιχράουσι καὶ ἀθρόως ἐμπίπτουσιν εὐρέϊ πόντῳ, ut Arat. et Apoll. Rh. loquuntur. V. Ἐπιχράω. Sic vero Eust. tradit ζαχρηεῖς ἀνέμους vocari τοὺς ἄγαν ἐπιπίπτοντας, τοὺς ἄγαν βαρεῖς. Sed annotat Idem scribi et diphthongo ζαχρειῶν, et tunc ab alia esse origine. Nam Ζαχρειεῖς dici τοὺς ἄγαν χρειώδεις : quoniam sc. omnes venti nobis sunt χρήσιμοι, Utiles. Ea tamen expos. non habet locum, quum militibus hoc epith. tribuitur : rectius igitur utrobique scribetur ζαχρηής. [Sex sunt glossæ Hesychii : Ζακρεεῖς (vitiose pro Ζαχρεεῖς), εὔχρηστοι. Ζαχράσεις (Ζαχραεῖς Salmas.), ἐξαπιναίους. Ζαχρεὲς, ἰσχυρὸν (hæc interpr. ad ζαχρηὲς referenda), εὔχρηστον. Ζαχρειῶν, ἰσχυρῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἰσχυρῶς πνεόντων, μεγάλως ἐμπελαζόντων. Ζαχρηεῖς (scrib. Ζαχρειεῖς), πάνυ χρειώδεις. Ζαχρειῶν (scrib. Ζαχρηῶν), μεγάλως ἐπικειμένων. Tres igitur formæ fuerunt, duæ, quarum exx. nulla sunt, Ζαχρεὴς et Ζαχρειὴς, tertia Ζαχρηής. His quarta accedit Ζαχρῆς (contracta ex ζαχρήεις), de qua Arcad. p. 24, 21 : Τὸ μέντοι σθενῆς τεχνῆς λαχνῆς ζαχρῆς ἀπὸ συναλοιφῆς γίνονται. G. D.]

Ζάχρῡσος, ὁ, ἡ, Abundans auro, Dives auri, Admodum multum auri habens, i. q. πολύχρυσος, Eurip. [Alc. 501, Iph. T. 1111, Rhes. 370, 439.]

[Ζὰψ, ἡ, Mare. Clem. Al. Strom. 5, p. 673 : Ζὰψ δὲ τὸ πῦρ οἱ μὲν παρὰ τὴν ζέσιν ἀμαθῶς ἐδέξαντο· καλεῖται δ' οὕτως ἡ θάλασσα, ὡς Εὐφορίων ἐν ταῖς πρὸς Θεοδωρίδαν ἀντιγραφαῖς, Ζὰψ δὲ ποτὶ σπιλάδεσσι νεῶν ὀλέτειρα κακύνει. Διονύσιός τε ὁ Ἴαμβος ὁμοίως, Πόντου μαινομένοιο περιστείνει ἁλυκὴ ζάψ. Ὁμοίως δὲ Κρατῖνος ὁ νεώτερος κωμικὸς, Καρῖδας ἡ ζὰψ ἐκφέρει κἰχθύδια.]

[Ζάω.] Ζάει, Cypriis βινεῖ καὶ πνεῖ, Hesych. [Nescio an satis huc quadret τὸ βινεῖ. Forte simplicius leg. κινεῖ καὶ πνεῖ. Venti utique vehementius flantes omnia movent ac concutiunt. Heringa Obss. p. 217.]

Ζάω, ζῶ, ζήσομαι, et Ζώω poet., quo utitur et Herodot., Vivo. Hom. Il. A, [88] : Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sed multo frequentius apud illum ceterosque poetas est ζώω : Od. Ξ, [44] : Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Sic autem et aliquot aliis Il. ζώειν et ὁρᾶν φάος ἠελίοιο copulat, sicut in illo ex Il. A l. ζῶντος jungit cum ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Id. vero verbo ζώουσι opp. τεθνᾶσιν, item κατατεθνήκασι : Od. A, [302] : Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν· Il. O, [664] : Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. Sic ζώοντος et θανόντος opp. Ψ, [70]. Observandus est autem ap. eund. poet. usus hujus verbi, s. potius partic. ejus, similis ei, qui et in lingua nostra habetur in partic. idem significante : Od. K, 72 : Ἐρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων. Ita enim Gallice diceremus, *Le plus meschant de tous les vivans*, pro eo, quod Lat. Pessime omnium mortalium; nam participii Viventium ita positi non recordor. Sic autem cum Hom. locutos alicubi esse prosæ etiam scriptt. observavi, et inter hos Athen. 9, [p. 385, B] : Ὀψάριον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον οἶδα. Proprie tamen loquendo sub illa ζωόντων appellatione non homines duntaxat, sed Dii quoque comprehen-

dendi essent: quorum et ῥεῖα ζώοντες est frequens epith. ap. Hom., sed ne ita restringi miremur, facit idem verbi illius Gallici usus. [Herodot. 1, 31 : Ἄμεινον ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν· 3, 80 : Τοῖσι περιεοῦσι καὶ ζώουσι. Æsch. Ag. 677 : Καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα. Soph. Phil. 412 : Οὐκ ἦν ἔτι ζῶν· 1312 : Μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν· OEd. C. 999 : Οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί. Plato Reip. 1, p. 353, D : Τὸ ζῆν ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι. Demosth. p. 248 extr. : Ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων· 953 : Τιμοδήμῳ τῷ νῦν ἔτ' ὄντι καὶ ζῶντι. Liban. vol. 4, p. 40, 7 : Ζῶντος καὶ ὄντος Πριάμου. Τὸ ζῆν, Vita. Æsch. Prom. 684 : Αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Polyb. 2, 21, 2 : Οἱ μὲν αὐτόπται γεγονότες τῶν δεινῶν ἐκ τοῦ ζῆν ἐξεχώρησαν διὰ τὸν χρόνον· 24, 12, 13 : Αὐτοὺς ἐξάγειν ἐκ τοῦ ζῆν.] || At in soluta oratione solum ζάω s. potius ex eo factum ζῶ, locum habet; et in ea quidem variis modis. Interdum enim, et quidem sæpe, dicitur ζῶ sine adjectione: interdum vero additur adverbium. Nonnunquam etiam cum dat. rei solo, vel dat. cum præp., aut etiam gen. cum præp. ponitur; dicitur enim ζῶ τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ, ἀπὸ τούτου, ἐκ τούτου. Sed et accusativo rei, necnon dat. pers. junctum reperio: quos ómnes usus exemplis confirmabo: in iis autem ead. opera observanda erit et quorundam hujus verbi temporum conjugatio. Aristoph. Nub. [1074] : Τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς; Sic Isocr. Archid. [p. 120, E] : Εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος· ubi animadverte obiter τὸν στερούμενον, ἀποστερούμενον, Eum, qui privatur (re, quæ illi est carissima), dici οὐκ ἀξιοῦν ζῆν, et ab Aristoph. [Av. 548], οὐκ ἄξιον εἶναι αὐτῷ ζῆν, pro eo, quod sæpe legitur ἀβίωτον εἶναι αὐτῷ, et ap. Lucian. [Timon. c. 26] eod. sensu, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. At ζῶ s. ζῆν, juncti adverbiis, exempla hæc fuerint: εὖ ζῶντες, Plato Pol. 1 : sicut ζῆν καλῶς alibi: cui opponi potest quod ap. [Soph. El. 989 et] Isocr. legitur Panegyr. [et Ad Nic. p. 22, B] ζῆν αἰσχρῶς. Ibid. vero [p. 46, B] et θηριωδῶς ζῆν habetur. Apud Xen. autem Cyrop. 7, [5, 67], ἐπιπονώτατα ζῆν legimus: quod opponere possumus ei, quod de diis dicitur ῥεῖα ζώειν: quum istud ῥεῖα exp. ἀπόνως. Ζῶ cum dat. rei : Dem. [p. 1390, 11] : Τοὺς καρποὺς, οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι· ut Lat. Fruges, quibus vivunt homines, pro Quibus vita hominum sustentatur. Cum dat. habente præfixam præp. ἐπὶ, ap. Isocr. Hel. Enc. [p. 211, D] : Ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς· sed hic præp. ἐπὶ sic poni existimo ut Lat. In, Vivere in summa paupertate. Ζῆν ap. Theogn. [1151] cum ἀπὸ habente suum gen. : Ἀλλά μοι εἴη Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακὸν, quo Lat. modo Vivere parvo, exiguo, dixerunt. At quod Isocr. habet Symm. [p. 185, B], ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, ut si dicas Lat. Vivere e foro judiciali pro Victum comparare. Interdum certe et Lat. præp. addunt, veluti quum dicunt Vivere e rapto. Herodot. non solum cum ἀπὸ junxit [ut 2, 36 : Ζώουσι ἀπὸ πυρέων], verum etiam cum ἐξ, Ζώοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης [1, 203, ubi nunc ἀπ' e libris pluribus restitutum]. || Ζῆν cum acc. rei : et sæpe quidem cum ζωὴν, βίον : ut [Herodot. 4, 112 : Ζόην ἔζωον τὴν αὐτὴν ἐκείνῃσι, θηρεύοντές τε καὶ ληιζόμενοι· Eur. Med. 249 : Ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν·] Lucian. [Tim. c. 33] : Ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· et in prov. λαγὼ βίον ζῆν [ejusd. Somn. c. 9], sed interdum etiam cum alio : ut si dicam, Τὰ ἄλλα, ἃ ἔζης, pro ὁ ἄλλος βίος : nam horum utrumque pro eod. dixit Demosth. 232 [p. 558 fin.] : Δῆλον ὅτι ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔζης, ἄξιος αὐτοῖς ἐδόκεις εἶναι τοῦ τοιαῦτα ἀκούειν· non dubium est enim, quin ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔζης, positum sit pro ἐκ τῶν ἄλλων, ἃ ἔζης, sicut χρῶμαι, οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. Fuerit igitur ἃ ἔζης i. q. τὰ βεβιωμένα, de quo alibi. [Cum dativo. Soph. El. 650 : Ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ.] Ζῆν denique cum dat. pers. ap. Dem. reperio [p. 157, 8] : Οἳ τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς οἴκαδε λαμβάνειν νομίζοντες, οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. Sic Id. [p. 80, 26] : Οἳ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem, quin Vivere Philippo, patriæ, eod. dicatur sensu, quo a Plat. γεγονέναι ἑαυτῷ, τῇ πατρίδι, quod Cic. interpr. Natum esse sibi, patriæ. Jam vero et Plautum vel ead. vel persimili signif. dixisse puto Vivit tibi, in Bacchid., qua Dem. Φιλίππῳ ζῶντες. Ovid. quidem certe Vive tibi alio sensu dixit. || Ζῆν, pro Victum quærere s. comparare, Habere unde vivas: ut interpretor apud Antiphanem, in hisce duobus elegantissimis senariis [Stob. Flor. 53, 9], quibus miseram sortem militum ita describit: Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φιλτάτη, Ὅς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος; hos enim ita reddidi, Nonne ille mortis est stipendiarius, Qui morte quærit unde possit vivere? Sed malo et τί δ' οὐχὶ legere. [|| Metaphor. de rebus inanimatis. Æsch. Ag. 819 : Ἄτης θύελλαι ζῶσι, i. e. Manent. Soph. Ant. 457 : Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα (τὰ νόμιμα), κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη· OEd. T. 482 : Τὰ δὲ (τὰ μαντεῖα) ἀεὶ ζῶντα περιποτᾶται. De tempore præsente Trach. 1169 : Χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν. Eur. Bacch. 8 : Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Ζῶσά φωνὴ, Viva vox, Theophil. Ad Autol. 2, p. 193, ab Hemst. cit. « Μαγνήτου ζῶντος, Magneti qui ferrum attrahit, Alex. Trall. p. 193. » Weigel.] || Ζόει [ζόες codex], Hesychio ζῇ, Vive : a them. ζόω, quod et ζώω. [Nihil tribuendum glossæ tam suspectæ, cui ne ordo quidem literarum favet : nam legitur media inter Ζοάσεις et Ζόασον. Certius Simonidis Amorgini exemplum est apud Stob. Flor. 98, 16, 17 : Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζόειν. Nam sic scripturam librorum ζώειν correxit Porsonus. Imperfecto ζόεν utitur Theodoridas in Anth. Pal. 13, 21.] Ζήτω, Vivat, Dor. s. Ion. pro ζαέτω. Ἔζη, Ion. pro ἔζα, Soph. [Aj. 1060] : Οὗτος δ' ἂν ἔζη, Hic si viveret. Demosth. : Οὐδ' ἂν ἔζην, Ne viverem quidem. Ζώεσκον, Vivebant : Ion. pro ἔζωον, a ζώω. Hesiod. Op. [90] : Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων. Ζώην, Vivam, pro ζάοιμι. Ζήσεις με, Bud. e Ps. 137, [7. Cod. Alex. ζώσις (σώσεις?)] affert pro Vivificabis me. [De formis verbi hæc notanda. Formæ Ionicæ ζώω tria in tragœdia Attica exx. in veniuntur, ζώει in versu hexametro ap. Soph. El. 154; ζώειν (ζώιειν Laur. A) in versu glyconeo OEd. C. 1213; ζώοι in trochaico-dactylico apud Stob. Flor. 98, 46. || De imperativo Antiattic. Bekk. Anecd. p. 97, 29 : Ζῆ, ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ (Taur. 699), Ἀλλ' ἕρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός. Σοφοκλῆς Δανάῃ, Ζῆ πῖνε φέρβου. Ζῆθι improbat Herodianus ap. Hermann. de em. rat. gr. p. 316 : Πλημμελοῦσιν οἱ λέγοντες τὸ προστακτικὸν ζῆθι καὶ πλεῖθι, δέον λέγειν σὺ ζῆ καὶ σὺ πλεῖ. Ζῆθι ex Anth. Pal. 10, 43 indicat Buttmannus. Adde epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 493 : Ζῆθι τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς. Tertiæ personæ ζήτω exx. multa sunt præsertim in V. T. Infinitivi ζῆναι unum est in inscript. Reinesii p. 683 : Σπεύσας τοῦ ζῆναί με στερέσαι. De imperfecto Mœris p. 148 : Ἔζην Ἀττικῶς, ἔζων Ἑλληνικῶς· et explicatius Herodian. ib. p. 460 : Πλημμελὲς τὸ ἔζων, δέον δὲ ἔζην, ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η· εὑρίσκεται δὲ διὰ τοῦ ω, ὡς ἔπλωον ἔπλων, Ἐπέπλων εὐρέα πόντον. Eadem leguntur in excerptis Herodiani ap. Hermann. p. 316, addito, Εὑρίσκεται παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Ran. 1073), Καίτοι τότε γ' ἡνίχ' ἐγὼ ζων. Et sic Lys. 614 : Τόν τε μισθὸν ἔνθεν ἔζων ἐγώ· et Soph. El. 323; estque hæc constans librorum scriptura apud Platonem, Xenophontem aliosque, ut non multum tribuendum videatur exemplo Demosthenis p. 702, 2, et Etym. M. p. 413, 8, ubi ἔζην ex Eur. Alc. 651 affertur, cui addi poterat v. 295 : sed utrobique libri optimi ἔζων. De secunda vero et tertia persona non per ω, sed per η scribenda recte præcipit Herodianus. Sic ἔζης apud Soph. fr. 603, et ἔζη l. ab HSt. citato. Recte igitur Thomas M. p. 266 : Ἔζων, οὐκ ἔζην, ὡς οἴονταί τινες· ... ἔζης δὲ καὶ ἔζη. Eandemque Herodiani fuisse sententiam colligi potest ex alio fr., minus quam illa, quæ supra attuli, interpolato, in appendice ad Phrynich. p. 457 : Τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζην παρὰ Δημοσθένει πυλλαχοῦ, ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η· ubi delendum fort. παρὰ Δημ. Plurali ἔζῆτε utitur Xenoph. Cyrop. 7, 2, 26, ubi libri plures ἔζῶτε. Rara sunt exx. perfecti, velut ἐζηκέναι apud Plut. Mor. p. 1082, B, ἐζήκει ap. Dion. Cass. 59, 14 extr. Aoristo ζῆσαι interdum utuntur Plutarchus, Dio Cass. aliique scriptores recentiores. Alterius formæ ζῶσαι exemplum, quamvis non satis certum, est ἐπέ-

ζωσε apud Herodot. 1, 120, ubi libri deteriores ἐπέ- A
ζησε. Quocum comparandum ζώσαντες, ἀντὶ τοῦ ζήσαντες, ex Platonis Legum libro secundo memoratum a Mœride p. 171, quod Piersonus restituendum censebat p. 662, C, ubi nunc ζῶντες legitur. Futuri forma Attica est ζήσω. Antiattic. p. 97, 28 : Ζήσει Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ (5, p. 465, D; 9, p. 591, C), οὐ ζήσεται. Adde ζήσειν Aristoph. Pluti 263; ζήσεις fr. 498. Ζήσομαι Demosth. p. 794, 19, Philo vol. 1, p. 663, 18 (ubi ζήσεσθαι καὶ βιώσεσθαι), Plut. Mor. p. 79, E, Diog. L. 6, 44 (ζήσοιτο), et recentt. scriptores quivis.]

Zέα, s. Zειὰ, ἡ [ζειὰ inter oxytona ap. Arcad. p. 98, 15], Zea : secundum quosdam frumenti species est, secundum alios i. q. ὄλυρα, Hesych. [Ζειὰ, οἱ μὲν σίτου εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὀλύρας] : quemadmodum Galen. quoque ζειὰς ap. Hippocr. [De morb. mul. p. 639 fin., 640, bis, 641 fere med.] exp. ὀλύρας. Itidem vero et Herodot. [2, 36, de Ægyptiis : Ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι] zeam et olyram idem esse dicitur ostendere. Asclepiades ap. Galen. 9, [3] Τῶν κατὰ τόπους, far et zeam idem esse vult, inquiens, B
Φάῤῥους, ὃ καλοῦσι ζέαν, ἀληλεσμένου. Sed iis non assentitur Plin. [18, 8], manifestum discrimen ponens inter tria hæc semina: Ægypto autem ac Syriæ Ciliciæque et Asiæ ac Græciæ peculiares zea, olyra, tiphe. Qui zea utuntur, non habent far. Et Gorr. τὴν ζειὰν non far ipsum, sed semen ex quo parabatur, a frugis præstantia Latinos appellasse ait. Veruntamen et Hieron. in Es. 28, [25] : Pro farre, quod Gr. ζέαν vocant, quidam viciam intelligunt. Et in Ezech. 4, [9] : Quam nos viciam interpretati sumus, Septuaginta Theodotioque posuerunt ὄλυραν, quam alii Avenam, alii Sigalem (Secalem) putant. Aquilæ autem prima editio et Symmachus ζέας s. ζειὰς interpretati sunt, quas nos vel Far, vel gentili Italiæ Pannoniæque sermone Spicam speltamque dicimus. At Dionys. Halic. ζέαν Latine dici Fabilam existimavit [A. R. 2, 25 : Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἱεροὺς οἱ παλαιοὶ γάμους ... φαρράκια, ἐπὶ τῆς κοινωνίας τοῦ φάρρος, ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ζέαν]. Utut sit, frumenti genus est tritico simillimum, radice multiplici et alba, culmo numeroso, sed tritico C
fuscius et minus, Gorr. Plin. [18, 8-11] dicit latiores esse ejus spicas, nigrioresque et brevi stipula; et ex zea pulchrius quam ex tritico fieri granum, quamvis id alicæ vitium sit : tradique eam ac tiphen, quum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur, nec protinus, sed tertio anno : esse hanc et Italiæ in Campania maxime [V. Strab. 5, p. 242 sq. Hemst.], Semenque appellari : ac propter eam ab Hom. ζείδωρον ἄρουραν dici, non, ut aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret. Duæ autem ejus sunt differentiæ Dioscoridi [2, 111], una simplicis grani, altera gemini, duabus tunicis involuti, quæ ob id Δίκοκκος cognominatur. Porro quod ad ζειὰ attinet, sciendum est ipsum esse Ionibus familiarius, ideoque legi non ap. Hippocr. solum, sed et ap. Hom. Od. Δ, [604] : Πυροί τε ζειαί τ' ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. [Ib. 41 : Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Artemidor. 1, 68 : Κέγχρος δὲ καὶ ἕλυμος καὶ ζειὰ πενίας καὶ ἀπορίας σημαντικά. Hesych. : Ζία (Ζεία contra literarum seriem Musur.), κριθὴ, ἢ σίτου γένος.] || Zέα ap. Athen. dicitur D
etiam ἡ Ἑκάτη, et portus quidam in Piræeo, ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ζειᾶς, teste Hesych. [Photius : Ζέα, λιμὴν Ἀθήνησιν. Lex. rhet. p. 261, 3 : Ζέας (intelligendum λιμὴν vel scrib. Ζέα) Ἀθ. οὕτω καλούμενος· 311, 17 : Ἐν Ζέᾳ· τόπος ἐστὶ παράλιος.] At Hierocl. in Hippiatr., de equi febricitantis signis : Καὶ τὸ στόμα ἀφθῆς μεστὸν, καὶ ἡ ζέα, ἤτοι γραμμὴ, μετέωρος καὶ θερμὴ καὶ μαλακή· ubi Striata pars oris significatur. Alibi itidem : Καὶ πρῶτον μὲν ἀφαιρεῖν αὐτοῦ αἷμα δεῖ ἀπὸ τοῦ οὐρανίσκου, διαριθμησάμενον τὴν ζέαν τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην. Bud.

[Zεά. V. Zαιά.]

[Zεβέκη, ἡ, πόλις τῆς Γαλιλαίας. Ἰώσηπος Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας ε' (c. 2, ubi Βεζέκη et Βεζεκηνός : quæ vera nominis scriptura). Τὸ ἐθνικὸν Ζεβεκηνὸς, ὡς ὁ αὐτὸς, Steph. Byz.]

[Zέβυται, σέσακται, Hesych. Est pro Βέβυται vel βέβυσται positum, ut ζέλλω pro βάλλω. Porson. ad Eur. Phœn. 45.]

Zεγερίαι, οἱ, Hesychio μυῶν γένος. Herodoto quoque 4, [192] Ζεγέριες sunt Murum in Libya genus quoddam; quod nomen Libycum esse ait, Gr. autem lingua valere βουνοί.

[Zειγάρη, ὁ τέττιξ, παρὰ Σιδήταις, Hesych.]

[Zείδωρος, ὁ, ἡ.] Zείδωρος [terra] vocatur quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso η in ει, Eustath. [p. 283, 18], quod vitam et ad vitam necessaria donet mortalibus. [Ap. Hom. hoc adject. non aliter reperitur quam cum ἄρουρα conjunctum : v. Il. B, 548, Θ, 486, Υ, 226, Od. Γ, 3, Ε, 463, etc. Quo spectat gl. Hesychii Ζείδωρος ἄρουρα, βιόδωρος, ἡ πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ.] Et ζείδωρον ὕδωρ apud Nonnum pro Aqua vivifica. Quanquam Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς, Spelta, nominatam tradit, non, ut aliqui arbitrantur, quod vitam donaret. [Idem Nonnus Jo. c. 12, 195 : Ἀλλὰ θεοῦ ζείδωρον ἔχω παρὰ πατρὸς ἐφέτμην.]

[Zείνυμι, i. q. σβέννυμι. Hujus verbi vestigia quædam supersunt ap. Hesych. : Ζείναμεν (Ζείνυμεν vel Ζίννυμεν Kust.), σβέννυμεν. Ἔζινεν, ἐπεσβέννυεν. Ἐξίνει, ἐπεσβέννυεν (ἐπέσβεννεν codex). Ἀποξίννυται, ἀποσβέννυται.]

[Zειποίτης, ὁ. Hesych. : Ζειπίτις, ὁ περιχύτης. Suidæ Ζειπότης est n. pr. Notat autem servum Mediastinum, qui in balneis aqua et oleo lavantes perfundebat, inde περιχύτης, Perfusor, dictus, vel παραχύτης, ut ap. Hesych. in Βαλανεύς. Sed et Lex. Regium Ms. Ζεποίτης, ὁ περιχύτης. (Codd. Zonaræ p. 953 a Tittmanno inspecti ζειπήτης vel ζειποίτης.) Quando autem Suidæ Ζειπότης dicitur esse ὄνομα κύριον, rectius apud eum legeretur, ut puto, Ζειποίτης, quo nomine Bithynorum rex appellatur apud Plut. Mor. p. 302, E. Ita Lex. Ms. modo laudatum (i. e. Zonar. p. 959) : Ζιποίτης, Ζιήλας, Ζιβύτης, ὀνόματα κύρια. Duo posteriora exhibet etiam Suidas, prius Steph. Byz. : Ζιποίτιον, πόλις Βιθυνίας ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως· ubi vid. Berkel. Pausaniæ 5, 12, 7, Ζυποίτης vocatur. Albert. Ζιβύτης ap. Diodor. 19, 60, ubi v. Wesseling.]

Zειρὰ, ἡ, nonnullis dictum videtur pro σειρὰ, teste Suida : qui ap. Herodot. et pro μίτρα accipi tradit. Idem ζειρὰς esse ait χιτῶνας ἀνακώλους, s. ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας· quæ ex Harpocr. desumsit, afferente hoc ex. e Xen. Anab. 6 [7, 4, 4], de Thracibus : Καὶ ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ' οὐ χλαμύδας· ubi Pænulas dicere videtur. [Herodot. 7, 69 : Ἀράβιοι ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἦσαν· 75 : Θρήικες περὶ τὸ σῶμα κιθῶνας ἔχοντες, ἐπὶ δὲ ζειρὰς ἐπιβεβλημένοι ποικίλας. Θρᾳκῶν περίβλημα esse etiam a Polluce dicitur 7, 60. Timæus Lex. p. 129 : Ζειραὶ, χιτῶνες ἀνακεκολχαμμένοι. « Scribe ut ap. Etym. M. p. 410, 20, ἀνακεκολπωμένοι, eodemque modo corrige Photium et Suidam. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος est Tunica in sinum replicata, ἀνάκωλος, ut ab iisdem gramm. recte exponitur. Lex. rhet. (p. 260, 31) : Z., ζώνης εἶδος, ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύνοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας ὥσπερ ἐφεστρίδα, ὅπερ καὶ μᾶλλον. » Ruhnk. Aliam sive formam sive veræ scripturæ corruptelam annotavit Photius p. 50, 3 : Ζάειρα, ἐπιβόλαιον (ἐπιβόλιον codex) κατὰ τῶν ὤμων φερόμενον. Non minus suspectum est quod p. 52, 4, legitur, Ζειρος (sic, sine accentu), ἐνδύματος εἶδος. Pro quo Hesych. : Ζεῖρος, εἶδος σταφυλῆς. Photius quod posuit ἐνδύματος εἶδος, defendi quodam modo potest si Ζειρὸς oxytonum scribatur. Nam ζειρὸς et ἄζειρος de vestimentis dicuntur. Per ι scriptum memorat HSt. in Indice : « Ζιραὶ Hesychio χιτῶνες ἀνάκωλοι. »] Itidem Hesych. quum dixisset ζειρὰν nonnullis esse εἶδος χιτῶνος, aliis ζώνην, subjungit, rectius dici esse ἄλλο τι ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον, ἐοικὸς ἐφαπτίδι· idque testari Herodotum et Theopompum Chium. Mox tamen et ipse Ζείρη affert pro μίτρα, ταινία, διάδημα. Apud Eund. legitur Ζειρατὴς [ζειρατεὶς codex, quod recte in ζειρὰ mutari videtur], ἱμάτιόν τι σύρων· ab eod. ζειρὰ, ut videtur : quod nonnulli esse aiunt Genus vestis laxum et sinuosum : alii autem Genus amiculi et sagulum. Rursum Hes. Ζειροφόρους affert pro χιτωνοφόρους. Ita enim repono pro χωνοφόρους, quum ζειραὶ sint χιτώνων species quædam. Ab Antimacho Ζειροφόρος dicitur et ὁ Ἀΐδης, teste Hesych. [et Lex. rhet. p. 261, 19.]

[Zειρέω.] Ζειρεῖν Hesychio ἀρωματοποιεῖν.

[Ζειρή. V. Ζειρά.]

[Ζειρήνη, Ἀφροδίτη, ἐν Μακεδονίᾳ, Hesych.]

[Ζειρινία, ἡ, πόλις Θράκης. Θεόπομπος Φιλιππικῶν γ'. Τὸ ἐθνικὸν Ζειρινιάτης, ὡς Κυδωνιάτης, Steph. Byz.]

Ζεῖρος, Hesychio est εἶδος σταφυλῆς. [De Photii gl. Ζεῖρος vel Ζειρὸς dictum s. v. Ζειρά.]

[Ζειρός.] Ζειρὸν, Hesychio ποικίλον, Varium : unde ἄζειρον.

[Ζειροφόρος. V. Ζειρά.]

[Ζείω. V. Ζέω.]

[Ζεκελτίς. V. Ζακελτίς.]

[Ζελᾶς, ὁ. Chœroboscus in Bekk. Anecd. p 1187 : Ἔστι γὰρ ὁ ζελᾶς τοῦ ζελά τῷ ζελά (οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκας ὁ οἶνος), καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίσκεται παρ' Εὐριπίδῃ (?) χωρὶς τοῦ ι· συστεῖλαι γὰρ βουλόμενος τὸ α οὐ προσέγραψε τὸ ι, οἷον, Ταὐτὸν ποιεῖ τό τ' Ἀττικὸν τῷ ζελὰ σὺν γὰρ κεραννοῖς (corrig. συγκεραννύς). Τῷ ζελὰ non abjecto iota dixisse, sed nomine indeclinabili esse usus videtur poeta. Photius p. 51, 22 : Ζειλα (sine accentu), τὸν οἶνον οἱ Θρᾷκες. Hesych.: Ζίλαι, ὁ οἶνος παρὰ Θραξί. G. Dindorf.]

[Ζέλεια, ἡ, Zelea, πόλις Τρωάδος. « Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον » Ὅμηρος (Il. B, 824. Et Δ, 103 : Ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης), ἀπὸ Ζελείου ἥρωος· οἱ δὲ Ζέληνα αὐτήν φασι. Τὸ ἐθνικὸν Ζελείτης. (Ἄρθμιος Ζελείτης Demosth. p. 121, 7.) Παρὰ Ποσειδίππῳ δ' εὕρηται διὰ τοῦ ι. Ἡρωδιανὸς Ζελειατῶν φησιν· ἔστι γὰρ Ζελειάτης καὶ Ζελείτης. (Ἔστι καὶ Ζέλεια φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου· τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον.) Ποσείδιππος δὲ ... φησὶ .... « Δέξατό σε Ζελίη ... » Steph. Byz.]

Ζέλκια, Herbæ jusculis servientes sive olera. Hesych. : Ζέλκια, λάχανα. Φρύγες.

[Ζέλλω.] Ζέλλειν Hesychio βάλλειν, Jacere. Sic Etym. ait, Ζέλλω, τὸ βάλλω, ἐξ οὗ ζέλλειν, τὸ βάλλειν. [Hesych.: Καζέλη, κατέβαλε. Lege Καζέλη, καταβάλη. Porson. ad Eur. Phœn. 45.]

[Ζέλυς, υος, ὁ, Zelys, dux Neocretum in exercitu Antiochi. Polyb. 5, 79, 10.]

Ζέμα, τὸ, Decoctum, Decoctio : ζέμα ἀψινθίου, e Diosc. [Alexiph. c. 7.] Vide Ἀπόζεμα. [Z. ἐρεβίνθων Geopon. 8, 37, 3. Z. μαλάχης 12, 12, 7. « Ζέμα, Jus, Jusculum, ζωμός. Vita S. Eupraxiæ virginis n. 25 : Τὸ χαλκίον τοῦ ζέματος, ἐν ᾧ τὸ λάχανον ἥψει. Exponitur etiam τὸ δάκρυον τῆς πεύκης in Gloss. Mss. cod. reg. 1261. Lex. Nicomedis Iatrosoph. : Ζεῦμα πεύκης, ὀπὸς πεύκης. || Ζεύματα, Thermæ, Aquæ calidæ. Martyrium S. Patricii episc. Prusæ n. 1 : Τερφθεὶς ἐν ταῖς πηγαῖς τῶν ζεμάτων. Adde n. 2, 5, 7. V. Gloss. med. Latin. in *Zema*. » Ducang.]

[Ζεμᾰτίζω, Fervefacio. Agapius Cretensis in Geopon. c. 129. Ducang.]

[Ζεματοποσία, ἡ, Juris potio. Hierophil. De alim. in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 238 : Ἀπέχεσθαι δὲ καὶ ζεματοποσίας παντοίας. Boiss.]

[Ζέμα, τό.] Ζέμον, Calidum, τὸ θερμὸν, Etym. [M. p. 408, 38], nisi mendum subest. [Corrigendum Ζέμα ex Etym. Gud. p. 229, 22 : Ζέμα, τὸ θερμὸν καὶ ἡ θερμότης. Παρὰ τὸ ζέω ζέσω ζέσμα καὶ ζέμα.]

[Ζέμελεν, βάρβαρον ἀνδράποδον. Φρύγες, Hesych.]

Ζέννυμι, et Ζεννύω, i. q. ζέω, e quo et derivata sunt, ut κεραννύω et κεράννυμι e κεράω, κρεμάννυμι et κρεμαννύω e κρεμάω, et similia, Fervefacio, et Ferventi aquæ incoquo, In fervente aqua bullire sino. Pass. voce et signif. Alex. Aphr. Probl. 1, [104] : Διὰ τί τὸ ὠὸν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐκέτι δὲ καὶ ζεννύμενον. Sic Diosc. : Ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ.

[Ζεόντως, Fervide. Joann. Clim. p. 12, A : Κάμωμεν νέοι ζ. Et p. 22, B : Προθύμως καὶ ζ., ubi excusum ζέως. G. Dindorf.]

Ζεόπῡρον, τὸ, auctore Diosc., vocant in Bithynia Zeæ triticique mixtam speciem. Gorr. scribit et ζεόπυρον et Ζειόπυρον, esse dicens Frumenti genus mediæ inter zeam et triticum naturæ. [Galen. vol. 6, p. 320 : Ἔν γε μὴν τοῖς χειμεριωτάτοις τῆς Βιθυνίας χωρίοις ὀνομάζεταί τι σπέρμα ζεόπυρον, οὐκ ἐχούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς τὸ ι· .... ἐξ αὐτοῦ δ' ἄρτος γίνεται πολὺ βελτίων τοῦ κατὰ τὴν Μακεδονίαν τε καὶ Θρᾴκην. Καὶ σχεδὸν ὥσπερ τοὔνομα τὸ ζεόπυρον ἐξ ἀμφοτέρων σύγκειται τῶν ὀνομάτων, τουτέστι τῆς ζέας καὶ τοῦ πυροῦ, καὶ ἡ οὐσία μέση τίς ἐστιν ἀμφοῖν ὥσπερ οἷον αὐτῶν κεκραμένη. Τοσοῦτον

γοῦν ἐστι τοῦ πυροῦ χεῖρον ὅσον τῆς Θρᾳκίας βρίζης ἄμεινον.]

Ζέρεθρον, τὸ, Macedonice pro βέρεθρον dicitur, i. e. βάραθρον, teste Eust. [p. 909, 27, et alibi.] Itidem Hesych. Ζέρεθρα, βάραθρα, κοῖλοι τόποι. [Strabo 8, p. 389 : Τῶν βερέθρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα· et infra : Καταδύεσθαι εἴς τινας ἰσθμοὺς, οὓς καλεῖσθαι ζέρεθρα. Conf. Βέρεθρον.]

[Ζέρκων, ωνος, ὁ, Zèrco, Σκύθης οὕτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος. Hæc et alia Suidas. V. Exc. Legatt. p. 205, 21; 225, 1.]

[Ζέρνα, ἡ, Cyperum. Geopon. 2, 6, p. 98 et 105 : Κύπειρον, ἥν τινες ζέρναν καλοῦσιν.]

Ζέσις, εως, ἡ, Fervor. [Hesych. : Ζ., θερμότης. Plato Tim. p. 66, B : Ζ. τε καὶ ζύμωσις· Cratyl. p. 419, E : Ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς. Aristot. De respirat. c. 20 : Ἡ ζ. γίνεται πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ. Id. De anima 1, 1 : Ὀργὴ ... ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος καὶ θερμοῦ. Theophr. H. Pl. 9, 17, 3. Athen. 10, p. 423, E : Ζωρότερον ... οὐκ ἄκρατον σημαίνειν φασὶν ἀλλὰ θερμὸν, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως. Plut. Mor. p. 690, C : Μέχρι ζέσεως ἑψηθῇ. Geopon. 7, 4, 2 : Ζέσιν πρώτην ζέσῃ.] Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος, Greg. Naz. [Dexippus in Exc. Leg. p. 16, 20 : Τοῖς ζέσει ἐς τὰς πράξεις, μὴ συνέσει φερομένοις ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἁμαρτάνειν. Ὀργίλῃ ζέσει Joseph. Genes. p. 28, E.]

[Ζέσμα, τὸ, i. q. ζέμα, ac sic fort. scrib. Hieracosoph. Rigalt. p. 37, 5 : Μίξας αὐτὴν (lacertam) μετὰ τοῦ ζέσματος αὐτῆς. Hase.]

Ζεστολουσία, ἡ, Lotio quæ fit aqua fervente. [Galen. vol. 6, p. 208.]

Ζεστὸς, ἡ, ὸν, Fervefactus, Fervidus, Fervens : ζεστὸν ὕδωρ, Diosc. [2, 146. Strabo 12, p. 578 : Ζεστῶν ὑδάτων ἐκβολάς. Diog. L. 6, 23 : Ἐπὶ ψάμμου ζεστῆς κυλινδεῖσθαι. Ζεστὸν Orneosoph. p. 189, 190, 193, 199. De carnibus elixis Appian. Hisp. c. 85 : Κρέα ζεστὰ καὶ ὀπτά.]

[Ζεστότης, ητος, ἡ, Fervor. Pausan. 10, 11, 4 : Χαλεπὸν (τὸ ὕδωρ) ὑπὸ ζεστότητός ἐστιν ἐμβαίνεσθαι. Hemst.]

[Ζέτνα, Φρύγιος ἡ λέξις, σημαίνει δὲ τὴν πύλην, Phot. Lex. p. 52, 6. Conf. Ζεύμα.]

[Ζετραία, ἡ. Pollux 10, 95 : Ζετραίαν τὴν χύτραν οἱ Θρᾷκες καλοῦσι. Sic libri optimi. Alii ζεστραῖαν vel ζευτάναν. Ζετραίαν ἀπὸ τοῦ ζεῖν, a fervendo, dictum esse suspicabatur Hemst.]

[Ζεύγανον, τὸ, Jugum. Hesych. : Γιμβάναι, ζεύγανα.]

Ζευγάριον, τὸ, q. d. Parvum jugum. [Aristoph. fr. 163 : Ζευγάριον βοεικόν· 344, 4 : Ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν. Recentiorum exx. v. apud Ducang.] Ap. Philostr. ζευγάρια redditur Jugales. [Aristoph. Av. 583 : Τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσιν, καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων. || « Ζευγάρια, Biduanæ. Vita S. Euphrosynes Ms. : Νηστεύσατε ζευγάρια. Paulus monachus Collectan. l. 1 : Νήστευσον τρεῖς ἑβδομάδας ζευγάρια, ἤτοι ἀνὰ δύο ἡμέρας, καὶ τῇ τρίτῃ κατάλυε. » Ducang.]

Ζευγάτηρας ἱμάντας, Joseph. Ant. Jud. [12, 4, 6] dixisse fertur Lora jugalia, Virgilii : Subjugia lora, Catonis. Sed valde suspecta ea vox : et forsan pro ea reponendum ζευκτῆρας, vel ζευγωτῆρας. [Scrib. ζευκτῆρας ex codd. Ibid. ζευγεῖα in ζυγὰ mutandum eorundem librorum auctoritate.]

Ζευγελάτης, seu Ζευγηλάτης, ὁ, Qui agit jugum boum, aut generalius jumentorum, Qui boves agit, Jugarius, Columellæ. Sed Hesych. ζευγελάτης exp. γηπόνος, at ζευγηλάτης ait esse μεταβάτης, ἡνίοχος. [Hac signif. ζευγηλάτης dixit Xen. Anab. 6, 1, 8. Eandem formam, incertum qua signif., annotavit Antiatt. p. 97, 33 : Ζ., Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ. Ceterum tres glossæ Hesychii, Ζευγηλάτος (sic codex), μεταβάτης, ἡνίοχος. Ζευγήτης, μεταβάτης. Ζευγύας, βοηλάτας, in duas videntur esse coagmentandæ has, Ζευγηλάτης, μεταβάτης, ἡνίοχος. Ζευγηλάτας, βοηλάτας. G. Dindorf.]

[Ζεύγελον, τό. Hesych. : Ζεύγελα, διάβροχα ξύλα (Ligna funibus trajectis et annexis instructa interpr. Reiskius)· καὶ τῶν βοῶν ἢ ἡμιόνων ζευκτά. Καὶ τέμαχος ἐκ πλευρᾶς ἡλισμένης.]

[Ζευγηλασία, ἡ, Jumentorum agitatio. Eustath. p. 361, 13 : Αἱ θήλειαι ἵπποι τῶν Ἐνετῶν πρὸς ζευγηλασίαν ἄρισται.]

[Ζευγηλατεῖον (et corrupte Ζευγαλάτιον), τὸ, Ager satus. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 40, C : Τὰ λεγόμενα ζευγηλατεῖα. Diploma Andronici apud Phrantzem p. 306 : Ζευγαλάτια. Theophylact. Hierodiac. Homil. 12 : Ζευγαλατεῖα. Ducang.]

Ζευγηλατέω, Jugum boum, aut jumentorum ago. [Xen. Anab. 6, 1, 8.]

[Ζευγηλάτης. V. Ζευγελάτης.]

[Ζευγηλάτρίς, ίδος, ἡ, Quæ jumenta agit. Pollux 7, 185 : Σοφοκλῆς ἔφη, Ποππύζεται ζευγηλατρίς.]

[Ζευγήσιον scriptura vitiosa. V. Ζευγίσιον.]

[Ζευγήτης scriptura vitiosa. V. Ζευγηλάτης.]

[Ζευγῆτις, ιδος, ἡ, Jugalis. Callim. H. in Apoll. 47 : Ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους. Scrib. ζευγίτιδας. G. D.]

[Ζευγίζω, Combino. Gl. : Ζευγίζω κατὰ τέσσαρα, Conquaterno. Jugo, Aq. Theod. Num. 25, 3, ἐζευγίσθη. Macc. 1, 1, 15, ἐζευγίσθησαν in cod. Alex., al. ἐζεύχθησαν.]

Ζεύγιοι, Remiges, Qui collocantur in medio navis : Aristoteli eam ob rem μεσόνεοι dicti. Ita VV. LL. ex Polluce 1, c. 9, sed perperam : ap. eum enim ζύγιοι B scriptum : Τὰ δὲ μέσα τῆς νεὼς, ζυγὰ, οὗ οἱ ζύγιοι κάθηνται.

[Ζευγίππης, ὁ. Diodor. 19, 106 : Ἐκ Τυρρηνίας μισθοφόρους χιλίους καὶ ζευγίππας διακοσίους. Lectio vitiosa. Ζευγίτας Reiskius.]

[Ζευγίσιον, τό.] Ζευγήσιον dicebatur τίμημα quoddam in Atheniensium republica : nam in quatuor τιμήματα erat distincta, inquit Hesych. Vide Ζευγῖται. Sic Suidæ ζευγήσιον est τὸ τοῦ ζευγίτου τέλος. Apud Etym. ζευγίσιον scriptum, utrobique per ι : qui itidem esse dicit ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης. [Ζευγίσιον ap. schol. Plat. p. 184 ed. Ruhnk., ubi Bekker. p. 415 ζευγήσιον posuit. Ζευγήσιον etiam Lex. rhet. p. 260, 33; 261, 20, et Photius p. 52, 7. Zonar. vero p. 954 hæc ita distinguit : Ζευγήσιον, τὸ τοῦ ζευγίτου τέλος· ζευγίσιον δὲ τόπος ἰῶτα. Inter utramque scripturam fluctuant codd. Pollucis 8, 130 et 132. Quum ordo ille civium non ζευγῆται sed ζευγῖται vocatus sit, veram esse ζευγίσιον sequitur.]

Ζευγίτης, ὁ, Jugalis. In VV. LL. exp. et Jugo astrictus. C || Item ζευγῖται, Secundi [immo Tertii] census cives, de qua signif. lege Bud. p. 821. [V. Photium et Suidam in Ἱππᾶς, schol. Plat. p. 184. Harpocr. : Ἱππᾶς, ... Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν ὅτι Σόλων εἰς δ' διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος Ἀθηναίων, πεντακοσιομεδίμνους καὶ ἱππέας καὶ ζευγίτας (ζευγήτας duo codd.) καὶ θῆτας. De censu eorum v. Plut. V. Solon. c. 18. Ζευγῖται autem dicebantur qui jugum boum vel mulorum alerent.] || Idem e Plut. Pelop. [c. 23] annotat, ζευγίτης in prœlio, ut ἐπιστάτης. || Ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, de qua infra. Zeugitæ calami dicuntur et a Plin. [H. N. 16, 36, 66], quem adi, post Theophr. [H. Pl. 4, 11, 3 et 5.]

[Ζευγῖτις. V. Ζευγῆτις.]

Ζεύγλη, ἡ, Lignum propendens ab jugo, hinc inde boum colla amplexans, Pars jugi in quam jumenta collum immittunt. [Sic explicat Hesych.] VV. LL. Hom. Il. T, [405] : Πᾶσα δὲ χαίτη, Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν, ubi Eust. annotat λ in h. v. esse pleonasticum. [Herodot. 1, 31 : Ὑποδύντες ὑπὸ τὴν D ζεύγλην. Pindar. Pyth. 4, 404 : Τοὺς (βόας) ζεύγλᾳ πέλασσεν. Æsch. Prom. 461 : Κνώδαλα ζεύγλαισι δουλεύοντα. Callim. H. in Dian. 162 : Ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας κεμάδας.] Lucian. [Dial. mar. 6, 2] : Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν. [|| Lorum gubernaculi. Eur. Hel. 1552 : Ἠδάλιά τε ζεύγλαισι παρακαθίετο. || Ζεῦγλα, ἡ. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1378 : Τὸ ζεῦγλα εὑρεθὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν συνέστειλε τὸ η εἰς α. Archias in Anth. Pal. 9, 19 : Τόσσ' ἀνύσας δούλαν ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο.]

[Ζεύγληθεν, Ab vel Ex jugo. Apollonius Rhodius 3, 1319.]

Ζευγλόδεσμον, τὸ, Lorum jugi, ὁ ἱμὰς τοῦ ζύγου, Hesych.

Ζεῦγμα, τὸ, Junctura, Conjunctio, qualis rerum quæ conjugatæ sunt. Item pro Conjunctione navium pontis instar præbente, Bud. ap. Arrian. Exped. 6 [5, 7, 1]. Idem ζευγνύναι τὸν ποταμὸν ap. Eund. exp. ζεύγματα consternere. Quidam et ζεῦγμα ποταμοῦ pro A Fluvii ponte dixerunt. [Polyb. 3, 46, 2 : Ταύταις δὲ (ταῖς σχεδίαις) συζευγνύντες ἄλλας ἐκ τῶν ἐκτὸς προσήρμοζον, προτείνοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ ζεύγματος εἰς τὸν πόρον· et 4 : Τὸ πᾶν ζεῦγμα τῆς προβολῆς. Dio Cass. 59, 17.] Thucydidi autem [7, 70] ζεῦγμα τοῦ λιμένος sunt Fauces portus obseptæ, Bud. [|| Metaphor. Eurip. Iph. A. 443 : Εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν. Quo sensu frequentius ζυγὸν dicitur.] || Figura est grammaticis, Lat. Colligatio, Connexio, seu, ut alii, Annexio, quum sc. plura uno connectuntur verbo. Lege Jul. Firm. [Rufin. p. 37] etc. [Alex. Περὶ σχημάτων p. 585 ed. Ald. Συνεζευγμένον dictum a Quintil. Inst. 9, 3, 62. Ernest. Lex. rhet. || Ζεῦγμα, ὀπὸς πεύκης, ἢ ῥητίνη ξηρὰ, in Gloss. iatricis Neophyti, Succus piceæ, vel Resina sicca. Ducang.] || Urbs Syriæ, de qua Steph. B. [Qui addit, Τὸ ἐθνικὸν οἱ μὲν ἐπιχώριοι Ζευγματεὺς, δεῖ δὲ Ζευγματίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, ὡς καὶ Πρωτέας ὁ γραμματικὸς Ζευγματίτης. Ζεῦγμα ap. Pausan. 10, 29, 4. Ζευγματέων ex numo memorat Holstenius.]

Ζευγνύω, vel Ζεύγνῡμι, ζεύξω, tanquam a Ζεύγω, Jungo, Copulo. Hom. Il. Γ, [260] : Ἵππους ζευγνύμεναι· Od. O, [46] : Ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματα, Junge equos rhedæ, s. ad rhedam. [Il. Ω, 14 : Ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους· 783 : Ὑπ' ἀμάξησιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. Infin. ζευγνύμεναι ib. Γ, 260. Ζευγνύμεν O, 120, et producta syllaba media ζευγνῦμεν Π, 145 : Ἵππους ... ζευγνῦμεν (libri ζευγνύμεν) ἄνωγεν. Optativi formam activam ζευγνύην et passivam ζευγνύμην præeunte Apollonio Dyscolo posuit Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1292. Passiv. Od. Ψ, 245 : Οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι. Medium Γ, 492, O, 145 : Ἵππους τε ζεύγνυντο.] Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. quod Tibullus dicit Adjungere tauros aratro. [5, 9 : Ἵππους ζευγνυμένους ὑπ' ἅρματα· 3, 102 : Ζεύξάμενος καμήλους τρεῖς. Pind. Ol. 6, 37 : Ζεῦξόν μοι σθένος ἡμιόνων. Æschyl. Prom. 460 : Ἔζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. Eurip. Alc. 430 : Τέθριππά τε ζεύγνυσθε. || Metaphor. de hominibus. Eur. El. 317 : Δμωαὶ ... φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι πόρπαισιν. Sophocl. Antig. 955 : Ζεύχθη (Lycurgus) πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ· Phil. 1025 : Κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγείς. Eur. Med. 735 : Ὀρκίοισι μὲν ζυγείς.] At ζεῦξαι ἅρμα, sicut et συζεύξασθαι ἅρμα ap. Xen. [Cyr. 2, 2, 26], simile est illi, quod Lat. dicunt, Currum, Rhedam jungere, Jungere rhedam equis. [Pind. Pyth. 10, 102 : Ἔζευξεν ἅρμα. Eur. Andr. 1019 : Ὄχους ἐζεύξατε. De valvis portarum per obices junctis Hom. Σ, 276 : Σανίδες ἐζευγμέναι. De navibus instruendis Hesiod. ap. schol. Pind. Nem. 3, 21 : Οἳ δ' ἤτοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας. Thucyd. 1, 29 : Ζεύξαντές τε τὰς παλαιὰς (ναῦς) ὥστε πλοΐμους εἶναι· ubi schol. : Ζυγώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι· εὐτρεπίσαντες, τοὺς ζυγοὺς ἁρμόσαντες ἐν αὐταῖς· καὶ γὰρ ἔθος ἔχουσιν αἴρειν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν οὐ πλεουσῶν νεῶν. Locutionem ζεῦξαι (vel ζεύξασθαι) τὰς πεπονηκυίας ναῦς annotavit Pollux 1, 125.] || Jungo ponte, quod et Jungo sine adjectione, ut Xerxes ab Isocr. [p. 58, E] et aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, qui a Cic. Junxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, Herodot. [7, 24. Ib. 33 : Τὸν Ἑλλήσποντον ἐζεύγνυσαν], et Arrian. [Exp. 4, 28, 9]. Sed ille dicit etiam pro eod. ζευγνύειν γέφυραν D ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. [4, 118 : Γέφυραν ζεύξας ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ Βοσπόρου. Pass. ib. 85 : Ἔζευκτο ἡ γέφυρα· 7, 34 : Ἐζευγμένου τοῦ πόρου. Æsch. Pers. 722 : Μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πόρον. Plato Leg. 3, p. 699, A : Ἑλλήσποντον ζευγνύμενον.] || Ζεύγνυμι, Jungo matrimonio, s. connubio. Appian. [Civ. 2, 14], de Cæsare : Πομπηΐῳ μὲν ἐζεύγνυ τὴν θυγατέρα. Item, Γάμοισιν ἐζύγης, Eur. [Iph. A. 907], Nuptiis junctus es, pro Nuptias contraxisti, Duxisti uxorem. [Soph. Tr. 536 : Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεσδέδεγμαι· OEd. T. 826 : Γάμοις ... μητρὸς ζυγῆναι. Eur. Alc. 977 : Γενναιοτάταν ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν. Athen. 12, p. 554, D : Τὰς παῖδας ζεύγνυσι τοῖς υἱοῖς. Apoll. Rh. 4, 1739 : Ὀλοφύρετο δ' ἠΰτε κούρην ζευξάμενος.]

[Ζεῦγοι, βρόγοι ὀρνίθων, gl. corrupta Hesychii, inter Ζευγελάτης et Ζευγηλάτης posita.]

[Ζευγολόγιον, τὸ, Jugatio. Τοῦ ζευγολογίου ἀτέλεια apud Balsamon. ad Canon. 3 Synodi 7, Nov. Manuelis Comneni. Ducang.]

[Ζευγολόγον lectio suspecta ap. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 727, E.]

[Ζευγόνυμφος, ὁ, Connubio junctus. Constant. Cærim. p. 221, A: Ζευγόνυμφον ἥλιον εἶδον εἰς χρυσέντιμον κλίνην. G. Dindorf.]

Ζευγοποιία, ἡ, Conjugatio parium, Bud. e Theophrast. [H. Pl. 4, 11, 6, ζ. ὅλου τοῦ καλάμου.] Z. τῶν καλάμων, Conjugatio, Calamorum parium constructio, VV. LL.

Ζεῦγος, τὸ, Jugum; eo sensu, quo dixit Cic. Qui in singulis jugis arant. Hom. Il. Σ, [542]: Πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Interdum vero additur adj. βοεικόν. Theophyl. Epist. [35]: Τὸν ἀροτῆρα βοῦν κεχάρηκα τῷ Τυκανίᾳ· οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ ζεύγους τὸ ἕτερον (ubi κεχάρηκα mendosum est pro Commodato dedi, quod potius esset κέχρηκα), ut Thuc. [4, 128]: Ὅσοις ἐνέτυχον κατὰ τὴν ὁδὸν ζεύγεσιν αὐτῶν βοεικοῖς. Sic Luc. 14, [19]: Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi ζεῦγος et pro Ipsis bobus, ac generalius etiam pro Jumentis. [Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικὸν Photius p. 52, 22. Ἱππικὸν, ὀνικὸν, ὀρυκὸν ζ. Pollux 7, 183; 10, 53.] || Biga, Bigæ, proprie; sed generalius pro Trigis ac Quadrigis, adeoque Quovis vehiculo s. Rheda; qua de re lege Polluc. [10, 53: Ζεῦγος πᾶν ἂν καλοῖτο τὸ ἐζευγμένον, καὶ εἰ τριῶν ὑποζυγίων ἢ καὶ τετράρων εἴη. Photius p. 52, 17: Ζ. τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης (?) τέθριππον ζεῦγος εἶπεν, καὶ Αἰσχύλος ζεῦγος τεθρίππων· ὥστε κἂν ἐκ τεσσάρων κἂν ἐκ πέντε ᾖ, ζεῦγος αὐτὸ καλοῦσιν. Ζεῦγος τριπάρθενον ex Euripide, Χαρίτων τριζύγων ex Sophocle, Ζεῦγος τρίδουλον ex Aristophane memorat Hesych. additque, Παραδέδοται δὲ ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασι τινὲς ἐχρήσαντο, καὶ ὅτι τάσσουσι τὸ ζεῦγος ἐπὶ γ' καὶ δ'.] Plato Apol. Socr. [p. 36, D]: Ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι. Xen. [Mem. 1, 1, 9]: Ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. [Demosth. p. 555, 27: Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους.] Item ζεύγη μίσθια, Vehicula meritoria, Bud. e Plut. [V. Anton. c. 6.] || Par, et quod Gallice *Une couple*, ad verbum respondens Græco. Ζεῦγος τρυγόνων, Luc. 1, [24]. Ζεύγεα ἱρήκων ἑπτὰ, Herodot. [Id. 3, 130: Πεδέων χρυσέων δύο ζεύγεα.] Item [ap. Plut. Mor. p. 93, E], Αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, pro eo, quod dixerat Cic., Tria amicorum paria. Sic, Μονομάχων ζεύγη διακόσια, Athen. 5, [p. 194, E]. Dicitur et de inanimatis: ζεῦγος ἐμβάδων, Aristoph. [Eq. 872], Par calceorum. Cic. Jugum itidem dixit pro Par, Bud. p. 1038. [Ζεῦγος de quovis ejusdem generis pari positum τὴν δυάδα notabat. Κυλίκων ζεῦγος Ister dixit ap. Athen. 11, p. 471, B, et in testamento Lycon ap. Diog. L. 5, 72. V. Dorvill. ad Charit. p. 649. Ταῶν ζεῦγος Antiphanes apud Athen. 9, p. 397, A; et 12, p. 554, D, de duobus sororibus Cercidas: Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. Atridas Æschylus vocat in Agam. v. 44, ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν· ubi notat Stanleius. Valck. ad Eurip. Phœn. 331. Eurip. Troad. 924: Τρισσὸν ζεῦγος τρισσῶν θεῶν. Λακωνικὸν ζεῦγος δημαγωγῶν Plut. V. Agid. c. 2. || Ζεῦγος, Jugerum, Basilic. lib. 19, tit. 8, c. 3, 8. Ducang.]

[Ζευγοτροφέω. V. Ζευγοτρύφος.]

Ζευγοτρόφος, Qui jugum jumentorum s. par jumentorum alit. Sed peculiari signif. Qui alit par s. paria equorum ad certamen. Plut. tamen Pericle [c. 12] ζευγοτρόφους annumerat ἁμαξοπηγοῖς, et ἡνιόχοις ac καλωστρόφοις. Ζευγοτροφεῖν dicebantur Qui equos illos alebant. [Pollux 8, 132: Οἱ ζευγοτροφοῦντες ζευγίσιον ἐτέλουν.]

[Ζευγροφορέομαι, Ab jumentis vehor. Euseb. Præp. ev. 1, p. 35, D, ex Philone Byblio: Ναὸν ζυγοφορούμενον. Scrib. ζευγοφορούμενον. Valck.]

[Ζεύκτειρα, ἡ, Copulatrix. Orph. H. 54, 3.]

[Ζευκτὴρ, ῆρος, ὁ, Lorum jugi. Hesych.: Ζεύγλας, ζυγοὶ, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ· καὶ ζευκτῆρες, ἱμαντόδεσμοι.]

Ζευκτηρία, ἡ, Id quo ad jungendum, colligandum, connectendum utimur, Ligamen, Vinculum: ut exp. Act. 27, 40: Ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Exp. et Junctura.

[Ζευκτήριον, τὸ, Lorum jugale, Jugum. Æsch. Agam. 529: Τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζ.]

[Ζευκτήριος, α, ον, q. d. Conjugatorius, Copulatorius. Æsch. Pers. 736: Γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν. Idem in fr. ap. Tzetz. ad Lycophr. 1247: Πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.]

[Ζευκτὴς, ὁ, Junctor, Gl. Hesych.: Ζευξίλεως, ζευκτὴς λαοῦ. « Ζευτὴς, Arator; Ζευκτὴς, Qui boves jungit. Nomocanon Coteler. n. 482: Εἴ τις τῶν ζευτῶν αὐτοῦ τὸν βίον σκοτώσει. Συζευτὴς ib. n. 520. » Ducang.]

Ζευκτὸς, ὴ, ὸν, Conjugatus, Junctus, q. d. Jungibilis, Qui jungi potest. [Ζευκτὸς λαὸς scriptura vitiosa ap. Hesych. cujus verba s. v. Ζευξίλεως afferentur. « Ζευκτὸν, Turma militum qui bini incedunt. Vox Tacticorum. Anonymus Ms. De castramet.: Ὁ δὲ τουρμάρχης τινὶ κατὰ κοῦρσον τῶν πολεμίων ἀποκινήσει τρία ζευκτὰ, ἐμπείρους καὶ ἐπιτηδείους ἄνδρας ἀναλαμβανόμενος. Occurrit illic pluries. » Ducang. Jo. Chrysost. t. 5, p. 992, 33: Οἱ ζευκτοὶ βόες. It. Apollod. Poliorc. p. 47, 1, 5 et 15. Ap. Jo. Nicom. Vita Basil. Act. SS. Apr. t. 3, p. liv, 40, Ζευκτὸν μισθωσάμενος, vertitur: Vehiculo mercede conducto. Hase.]

[Ζεύμα, vel Ζεῦμα. Hesych. (post Ζευξίλεως): Ζευμαντὴν, πηγὴν, Φρύγες. Lege Ζεύμαν, τὴν πηγὴν Φρ. Scaliger. Nescio an huc pertineat Photii gl. Ζέτνα, Φρύγιος ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὴν πύλην. Magis placet πηγήν. Albert. Πυγὴν Heringa.]

[Ζευξαντίδαι, οἱ, γένος ἰθαγενῶν παρὰ Ἀθηναίοις, Hesych.]

[Ζευξίδᾱμος, ὁ, Zeuxidamus, Archidami Lacedæmoniorum regis pater. Thucyd. 2, 47, Pausan. 3, 7, 6. Ionica forma Ζευξίδημος Herodot. 6, 71.]

[Ζευξίδας, ὁ, Zeuxidas, Lacedæmonius. Thucyd. 5, 19 et 24.]

Ζευξιδία, ἡ. Juno ap. Argivos hoc titulo colitur: ferunt enim Apin, quum Argis migrasset in Ægyptum, Argivorum regi misisse boves, et τὴν τοῦ σπόρου ἐργασίαν eum docuisse: quem, junctis ad sementem faciendam bobus, Junoni Zeuxidiæ templum statuisse: quum vero spicæ egerminare et efflorescere inciperent, eas Junonis flores nominasse. Etym. [M. p. 409, 28.]

[Ζευξίθεος, ὁ, Zeuxitheus, n. pr. ap. Suidam.]

Ζευξίλεως, ὁ, [Photio p. 53, 8 et] Suidæ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί· itidemque Hesychio, afferenti ipsum e Sophoclis Andromeda. Eust. quoque [p. 401 11] annotat ex Homerico hoc, Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, ab Homeri posteris factum esse ζευξίλεως, et de rege dictum ᾧ ὑπέζευκται λαός: sed Hesych. exp. etiam ζευκτὸς λαός. [Scrib. ζευκτὴς λαοῦ cum Ellendtio.]

[Ζευξίππη, ἡ, Zeuxippe, uxor Pandionis. Apollodor. 3, 14, 8. || Sicyonis uxor. Pausan. 2, 6, 5.]

[Ζεύξιππος, ὁ, Desultor, Gl.]

[Ζεύξιππος, ὁ, Zeuxippus, Apollinis f. Pausan. 2, 6, 7. || Lacedæmoniorum ephorus. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 10. || Pictor Heracleota. Plato Protag. p. 318, B. || Ap. scriptores Byzantinos Ζεύξιππος nomen balnei cujusdam publici est, ab Severo conditi. V. Ducang. Cpolin Christian. 1, p. 89.]

Ζεῦξις, εως, ἡ, Junctio, Colligatio, Connexio. [Actio τοῦ ζευγνύναι quocunque significatu. Sic ἡ ζ. τοῦ Ἑλλησπόντου, Herodot. 7, 35. Alibi, Ratio jungendi jumenta, Vectura, 3, 104. Schweigh. Sic Hippiatr. p. 81, 31: Ἐκτραπείσης τῆς ζεύξεως. At prior signif. obtinet Julian. Ep. p. 77, 12: Τὴν ἀοίδιμον τοῦ πορθμοῦ ζεῦξιν· et Jo. Climac. p. 383, 6: Τὴν ζεῦξιν ἣν ὁ δήσας μόνος ἐπίσταται, de vinculo animæ et corporis. Hase.]

[Ζεῦξις, ιδος, ὁ, Zeuxis, Heracleota, pictor nobilissimus. Plato Gorg. p. 453, C; Isocr. Περὶ ἀντιδόσ. init.; Plin. H. N. 35, 9, 36.]

[Ζευξὼ, οῦς, ἡ, Zeuxo, Oceani filia. Hesiod. Theog. 352.]

Ζεύομαι, Dor. volunt dictum pro γεύομαι et Ζεύεσθαι pro γεύεσθαι. Hesych. sane ζεύσασθαι affert pro γεύσασθαι, Gustare. Sic Etym. ait, Ζεύω, τὸ γεύω· καὶ Ζεύσασθαι, τὸ γεύσασθαι.

Ζεὺς, ὁ, Jupiter, dicitur vel a verbo ζῆν, quod omnia faciat ζῆν, Vivere [Plato Cratyl. p. 396, A: Οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦσι· συντιθέμενα δὲ ταῦτα εἰς ἓν δηλοῖ τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ. ... Συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὗτος ὁ θεὸς εἶναι δι' ὃν ζῆν ἀεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσιν ὑπάρχει. Aristot. De mundo c. 7: Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Ζῆνα καὶ

Δία παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν. Idem commentum exponitur in versibus Orphicis ap. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 482 ed. Gaisf. V. etiam Diodor. 3, 61] : vel Ζεὺς quasi Δεὺς, a δεύω, Rigo : cui etymo subscripsisse puto poetam illum, qui Nilum Jovem Ægyptium appellavit scribens, Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε, Athen. [5, p. 203, C.] Quo etiam pertinet l. Tibulli : Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Vel a δέος, Formido : quia est formidabilis : sic autem fuerit iterum Ζεὺς dictum quasi Δεύς. Vel a ζέω, Ferveo : quæ non video qua ratione nitatur, alioqui minorem quam ceteræ literarum mutationem habens. Afferuntur et aliæ etymologiæ [vid. Etym. M. p. 408 sq.], sed quæ plane futiles mihi videantur : qui etiam duas illas primas magis rationi consentaneas esse arbitror, atque adeo cum etymo Lat. vocis Jupiter magis consentire. Jupiter enim dictus putatur quasi Juvans pater : is autem juvat, qui facit ζῆν, i. e. Qui vitæ est auctor omnibus, A quo omnia vitam habent. Juvat etiam qui terram ad suppeditanda vitæ omnium alimenta reddit aptam, eam rigando, quod est δεύειν. Ap. Diog. L. Zenone [7, 147] legimus, Ζῆνα vocari, quia τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν, διὰ τοῦ ζῆν κεχώρηκεν. Lactant. Firm. a ζῆν quidem et ipse deducit, sed ob aliam rationem, quam et Etym. reddit. Cujus Lact. verba subjungere visum est, ut quam etymologiam ceteris rejectis probet, intelligamus : l. 1, 11 : Ipse autem furto servatus, furtimque nutritus, Ζεὺς sive Ζῆν appellatus est : non, ut isti putant, a fervore cœlestis ignis, vel quod vitæ sit dator, vel quod animantibus inspiret animas, quæ virtus solius Dei est; quam enim possit inspirare animam, qui ipse accipit aliunde? sed quod primus e liberis Saturni maribus vixerit. Potuerunt igitur, etc. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro Ζεὺς in nomin., Ζεῦ in vocat., ut etiam vidimus in quibusdam ll. citt., at obliquos poetis quidem peculiares habet, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, tanquam a nomin. Ζήν : at vero poetis communes cum ceteris scriptt., Διὸς, Διΐ, Δία, tanquam a nomin. Δίς, de quo suo loco dixi; ubi etiam admonui proferri a veteribus gramm. alios quoque nominativos, videl. Ζὰν, Ζὰς, Ζής : item Δὰν, qui Bœoticus esse traditur, sicut et Ζεύς. Traditur autem illo Ζὴς usus esse Pherecydes : at ceterorum usus exempla nulla proferuntur. Ajunt et accus. Ζεῦν Polycratem [immo Æschrionem : v. infra] sophistam usurpasse. || Sciendum est porro legi ap. Hom. [Il. I, 457] Ζεὺς καταχθόνιος pro Plutone, quem eod. modo Virg. [Æn. 4, 638] Jovem Stygium appellavit; sed ad verbum est Jupiter infernus, quod commode verti ita posse existimo, quum Claudian. itidem Proserpinam, Junonem infernam vocarit; atque adeo quum ipse Virg. eund. Plutonem, etiam Infernum regem appellarit. His autem simile est Æquoreus Jupiter pro Neptuno. Animadvertendum est autem, in his loquendi generibus Ζεὺς, sicut et Jupiter, e proprio appellativum fieri : et nihil aliud esse Ζεὺς quam θεὸς, et Jupiter quam Deus : sic tamen ut κατ' ἐξοχὴν dici intelligantur, videl. de eo deo, cujus sit summum imperium. Ζεὺς pro Aere etiam, ut habes in Δίς [paullo post] : sed addo iis, quæ ibi dicta sunt, ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς appellari a Lat. interdum Cœlestem aquam. Theophr. [H. Pl. 2, 6, 5] : Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. [Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, A : Ὕει μὲν ὁ Ζεύς. Apoll. Rh. 3, 1399 : Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος. Theocr. 4, 43 : Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Aristoph. Av. 1501 : Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννεφεῖ; || Ζεὺς in formulis jurandi. Hom. Il. Ψ, 43 : Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Νὴ Δία, ναὶ μὰ Δία, μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, eademque addito articulo τὸν Δία, frequentissima sunt in sermone familiari Atticorum. || Ζεῦ et ὦ Ζεῦ. Hom. Il. Z, 476 : Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ, ὁότε ... (Quod sæpe ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ dicitur, ut ap. Aristoph. Plut. v. 1.) Æsch. Choeph. 246 : Ζεῦ Ζεῦ θεωρὸς τῶνδε πημάτων γενοῦ. Ζεῦ ἀλεξῆτορ Soph. OEd. C. 141. Ὦ Ζεῦ πάτερ OEd. T. 202, Aristoph. Ach. 225. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ Ζεῦ Vesp. 323. Ζεῦ ἄνα. Hesych. : Ζεῦ ἄνα, ὦ ἄναξ, κατ' ἀποκοπήν. Soph. OEd. C. 1485 : Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.] Ὦ Ζεῦ genitivo interdum jungitur, admirationis cum exclamatione usum præbens. Lucian. [Vit. auct. c. 13] : Ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος· quod omnino perinde esse puto ac si Latine dicas, Dii boni! quanta est ista repugnantia; Gall. *Mon Dieu quelle contrariété.* Aristoph. addidit etiam βασιλεῦ, [Nub. 153] : Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Varia autem nomina ab obliquis casibus derivata, quos a Δὶς sumit, vide in Δίς. [Ubi hæc scripsit :] Δὶς, Διὸς, Διΐ, Δία, Jupiter, Jovis, Jovi, Jovem. Sed inusitatus est nominat. Δὶς, licet ab eo obliqui formentur : et pro illo Ζεὺς dicitur, unde et Ζηνός : quod tamen potius a Ζὴν factum est. Traditi autem fuerunt et alii nominatt. ab antiquis, videl. Ζὰν, Ζὰς, Ζὴς, quod Pherecydi tribuitur, item Δάν. Quin et accus. Ζεῦν a Ζεὺς, e quodam Polycrate sophista affertur. [Hæc ex Eustathio p. 1387, 28, cujus errorem de Polycrate infra notabimus. Similiter Herodianus Περὶ μον. λέξ. p. 6, 14 : Ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ· καὶ γὰρ Δίς καὶ Ζήν καὶ Δήν καὶ Ζεύς καὶ Ζής παρὰ Φερεκύδῃ, κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεύς καὶ Δάν. Formam Ζὰς Ζάντος ponunt Arcad. p. 125, 7, Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1181, 1184, et Eustath. p. 436, 19. Ipsa Pherecydis verba servavit Clem. Al. Strom. 6, p. 741 : Ζὰς ποιεῖ φᾶρος. Sed dialectus Ζὴς postulat, ut apud Herodianum et Eustathium scriptum est. Dorica forma Ζὰν per jocum utitur Aristoph. Av. 570 : Βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν. Ea minus recte Ζᾶν scribitur ap. Hesych. et in versu Pythagoræ ap. Porphyr. V. P. c. 17, p. 34 Kiessl. Formam Δεὺς, de qua v. s. Δεὺς, ap. Aristoph. Ach. 911 in sermone Bœoti servarunt cod. Rav. et schol. Casus obliquos Ζέος Ζέϊ Ζέα finxit Sext. Emp. Adv. math. p. 254 (et 258) : Ὁ μὲν τῆς Ζεύς ὀρθῆς πτώσεως τὰς πλαγίους σχηματίζων τοῦ Ζέος τῷ Ζέϊ τὸν Ζέα κατὰ τὸν πρότερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ χαρακτῆρα διαλέλεκται, ὁ δὲ ἀφελῶς τοῦ Ζηνός λέγων καὶ τῷ Ζηνί καὶ Ζῆνα κατὰ τὸν δεύτερον καὶ συνηθέστερον ἡμῖν· ubi Fabricius Ζεός et Ζεΐ ὀξυτόνως scripsit ex cod. Cizensi. Ζεὺς Ζεὸς etiam ap. Etym. M. p. 409, 18. Ζεὺς Ζέως ap. Eustath. p. 162, 34. Ζηνὸς Ζηνὶ Ζῆνα propria sunt sermonis vel antiqui (ut Ζηνὸς Ὀλυμπίου in galea votiva ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 48) vel poetici : Comici in diverbiis prosæque orationis scriptores Διὸς Διὶ Δία formis uti solent. De illis HSt. :] Ζὴν, et Dor. Ζὰν, apud poetas pro Ζεύς : sed in obliquis frequentius. Ζηνὸς enim dicunt et Ζηνὶ et Ζῆνα : item Ζανὸς et Ζανὶ et Ζᾶνα : sic nominantes τὸν Δία παρὰ τὸ τοῦ ζῆν αἴτιον εἶναι, ut volunt gramm. Hom. Il. N, [449] : Ζηνὸς γόνος· Π, [103] : Ζηνὸς νόος· Θ, [250] : Πανομφαίῳ Ζηνί· Ξ, [265] : Εὐρύοπα Ζῆν'. [Iisdem verbis finitur Il. Θ, 206. Utrobique sequitur versus ab vocali incipiens : unde factum ut gramm. veteres librariique Ζῆν' cum apostropho scriberent, obliterata forma monosyllaba Ζῆν, comparanda cum Ζεῦν, quod Æschrio dixit ap. Athen. 8, p. 335, C : Οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν οὐδὲ τοὺς κάτω κούρους, nisi, quod mihi probabilius videtur, Ζῆν' restituendum ex Anth. Pal. 7, 345. Ap. Athen. quum Polycratis mentio præcessisset, epitomes scriptor negligenter excerptum posuit : Σημείωσαι ὅτι εὕρηται αἰτιατικὴ τὸν Ζεῦν ἀπὸ εὐθείας τῆς Ζεύς παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ, quod in errorem induxit Eustathium p. 1387, 28. G. D.] Hesiod. Theog. [457] : Ζῆνά τε μητιόεντα. [Tragici his formis vulgaribusque Διὸς Διὶ Δία utuntur promiscue prout metro commodum est : Comici Ζηνὸς Ζηνὶ Ζῆνα non admittunt nisi ubi sermonem lyricum tragicumve æmulantur, velut Aristoph. Nub. 564 : Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν πρῶτα μέγαν κικλήσκω· Av. 1740 : Ζηνὸς πάροχος γάμων· Lys. 717 : Τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; Librarii interdum Διὸς substituerunt, ut ap. Soph. El. 1096 : Ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ, ut libri plerique Διὸς, et Antig. 1149 : Παῖ Διὸς γένεθλον, ubi Ζηνὸς restituit Bothius. Formæ Doricæ Ζανὸς et Ζᾶνα ap. Callim. fr. 86 et 114, Theocr. 7, 93, quo Dorismo Pindarus Tragicique abstinuerunt. Dativi forma monosyllaba Δὶ (ι longo) aliquoties usus est Pindarus, ut Ol. 13, 149, et Nem. 10, 104 : Δὶ νέμονται. Inscriptio galeæ Hieronis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 34 : Τῷ Δὶ Τυράν' (i. e. Τυρρηνὰ) ἀπὸ Κύμας. Accusativus Δία altera syllaba truncatus est in sermone plebejo Atticorum, sed nonnisi in formula νὴ Δὶ vel νηδὶ, ut quæ omnium ma-

xime in ore vulgi versaretur. Photius p. 297, 23 : Νηδί καὶ νὴ Δία, ἑκατέρως. Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1362 : Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτεῖν θέλει ... χωρὶς τοῦ Δί, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Δία γέγονεν, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ νή ἐπιρρήματος γίνεται νὴ Δί. Et ibid. p. 1231 : Πρόσκειται (in verbis Theodosii) « αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὖσα » διὰ τὸ νὴ Δία· αὕτη γὰρ ἡ αἰτιατικὴ γίνεται κατ' ἀποκοπὴν νὴ Δί, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ ἀρσενικῶν ὀνομάτων εὑρίσκεται αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος μὴ λήγουσα εἰς ν, λέγω δὲ τὸ νὴ Δί· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐχ εὑρίσκεται αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ἐν συντάξει. Hoc νὴ Δὶ pro νὴ Δία vulgo lecto restitui postulante metro Aristoph. Eq. 319 : Νὴ Δὶ κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε καὶ γέλων..., aliisque Comicorum ll. restituendum esse dixi ubi quod nunc legitur νὴ Δία anapæstum pro iambo præbet, velut Eccl. 779 : Ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δί· καὶ γὰρ οἱ θεοί· quo l. veræ scripturæ vestigium servavit cod. Rav. in quo νὴ δί', cum apostropho, scriptum. De numero plurali Eustath. p. 1384, 27 : Δίες γὰρ, φησὶ (Αἴλιος Διονύσιος), τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διός· καὶ δρᾶμα οὕτως ἐπιγέγραπται. Καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις Διῶν καὶ Δισί καὶ Δίας. G. Dindorf.]

[Ζεὺς cognomen imperatoribus Romanis ab aulicis adulatoribus tributum. V. Dionys. Per. 210 : Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή. Oppian. Cyneg. 1, 3 : Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε. Conf. Sueton. Domit. c. 13, Martial. 5, 8, Aurel. Vict. Cæs. 11, 2, epit. 11, 6; Wernsdorf. Poet. Lat. min. vol. 5, 1, p. 585. Passov.]

|| Διοσκώλιον, Hesychio ἱερεῖον, ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἑστήκεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδὶ, Polemoni τὸ Διὶ τεθυμένον ἱερεῖον, aliis τὸ μέγα καὶ τέλειον. [Corruptum ex Διὸς κώδιον. V. intt. Hesychii et Lobeck. Aglaoph. p. 183, et conf. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 7, 17. Alia vocc. cum Διὸς genitivo composita, velut Διὸς ἄνθος, Διὸς βάλανος, Διὸς πόλις, quærantur suis locis.]

[Ζεφύρα, ἡ, inter paroxytona in υρα est ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 17, 27.]

[Ζεφυρήιος, α, ον, Zephyrius. Nonn. Dion. 48, 517 : Ἀμφὶ δὲ δένδρῳ κέκλιτο συρίζουσαν ἔχων ζεφυρήιον αὔρην.]

[Ζεφυρηίς. Ζεφυριεύς. V. Ζεφύριον.]

[Ζεφυρικὸς, ἡ, όν.] Præterea a ζέφυρος est et aliud nom. possess. Ζεφυρικὸς, i. q. ζεφύριος : ut enim ζεφύρια, ita et ζεφυρικὰ πνεύματα legimus ap. Theophr. [H. Pl. 8, 7, 7], pro Zephyrii flatus, Favonii venti. [Aristot. Meteor. 2, 6 : Προστίθεται δὲ τὰ μὲν ζεφυρικὰ τῷ βορέᾳ, νότῳ δὲ τὰ ἀπηλιωτικά.]

[Ζεφυρῖνος, ὁ, Zephyrinus, episc. Rom. Joseph. ap. Phot. Bibl. p. 12, 12; Georg. Sync. p. 355, C; 356, B.]

Ζεφύριον, τὸ, loci n. pr. in Caria, Cilicia, Scythia. Necnon Italiæ Ζεφύριον est a quo Locri Ἐπιζεφύριοι : item et promontorium Ægypti, a quo Venus et Arsinoe Ζεφυρῖτις ap. Callim. [Epigr. 5], per sync. forsan pro Ζεφυριῶτις, e masc. Ζεφυριώτης, inquit Steph. [Conf. de locis illis Strabon. 6, p. 259, 270; 14, p. 658, 670 (Ἄκρα Ζεφυρία ib. p. 683); 17, p. 800. Adjectiva Ζεφυριέων et Ζεφυριωτῶν ex numis memorat Holsten.] Apud Athen. quoque [7, p. 318, D] extat Posidippi Epigr. εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην, hujusmodi : Τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ, καὶ ἐπὶ χθονὶ, τῆς Φιλαδέλφου Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης. Ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς Πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης. Ἣ δὲ καὶ εὐπλοίην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος. Ubi nota Ζεφυρηΐδα ἀκτὴν nominari hoc Ζεφύριον : forsitan quod in zephyrum spectaret.

[Ζεφύριος. V. Ζέφυρος.]

[Ζεφυρὶς, ίδος, ἡ. Hesych. : Ναΐδες, Νηίδες, Ζεφυρίδες (?), νύμφαι, ἀπὸ τῶν ναμάτων. Wakef.]

[Ζεφυρῖτις. Ζεφυριώτης. Ζεφυριῶτις. V. Ζεφύριον.]

Ζέφυρος, ὁ, Zephyrus, Favonius. [Hom. Il. I, 5 : Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρῄκηθεν ἄητον· Φ, 334 : Ζεφύροιο καὶ ... Νότοιο ... θύελλαν· Od. Δ, 567 : Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας. Contra Ζέφυρος δυσαὴς ib. E, 295; et 332 : Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν. Il. Λ, 305 : Ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ· T, 415 : Ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ἥπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι. Æsch. Ag. 677 : Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. Ζεφύρου πνοαῖς Eur. Iph. T. 434, Phœn. 220.] Aristot. De mundo [c. 4], ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας ἀνέμους : e quibus ἀργέστην dici τὸν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέοντα, nonnullis dictum ὀλυμπίαν, aliis ἰάπυγα : ζέφυρον vero, τὸν ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς : λίβα autem, τὸν ἀπὸ τῆς χειμερινῆς. Oppositus igitur euro est hic zephyrus. Unde et Gell. 2, 22 : Tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus : quorum medius eurus est. His oppositi et contrarii sunt alii tres occidui, Caurus, quem solent Græci ἀργέστην vocare : is adversus aquilonem flat : item alter Favonius, qui Græce vocatur ζέφυρος : is adversus eurum flat. Tertius Africus, qui Græce vocatur λίψ : is adversus vulturnum flat. Et Plin. 18, 34 : Subsolanus leniter pluvius, tamen est siccior favonius, ex adverso ejus ab æquinoctiali occasu, ζέφυρος Græcis nominatus. Et 2, 47 : Ab occasu æquinoctiali favonius, ab occasu solstitiali corus : zephyron et argesten vocant. Etym. porro ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, utpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα : quoniam videl. τῷ θέρει πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται· ut et Plin. 18, 34, de hoc vento loquens ait : Hic ver inchoat, aperitque terras, tenui frigore saluber : hic vites putandi, fruges-que curandi, arbores serendi, poma inserendi, oleas tractandi jus dabit, afflatuque nutricium exercebit. Et Hom. Od. H, [119] : Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, Zephyriæ auræ flatus alia producit, alia maturat. Ubi nota vocem Ζεφυρίη, substantive usurpatam pro ζεφυρία αὔρα s. πνοή : a masc. ζεφύριος : a quo et ζεφύρια πνεύματα, Zephyrii flatus : et τὰ ζεφύρια, sub. πνεύματα, pro eod. [Hesych. : Ζεφυρίη, ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου.] Dicuntur vero et κυήματα quædam ac ὠὰ ζεφύρια, quæ videl. feminæ concipiunt e favonii afflatu absque maris congressu. Aristot. De gener. anim. 3, [1] : Συνίσταται μὲν οὖν ζεφύρια τοῖς ὄρνισιν αὐτόματα, ἃ καλοῦσιν ὑπηνέμια καὶ ζεφυριά τινες. Et H. A. 6, 2 : Ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν, qua maxime spirant Favonii, φαίνονται δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Unde Plin. 10, 60 : Irrita ova, quæ hypenemia diximus, quidam et vento putant generari : qua de causa etiam zephyria appellantur : hæc autem vere tantum. [Hesych. : Ζεφύρια, ὑπηνέμια ᾠά.]

[Ζέφυρος, ὁ, Zephyrus, Astræi et Eus f., Hesiod. Theog. 379. Hom. Il. Π, 150 : Τοὺς (ἵππους) ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.]

[Ζεφυρώδης, ὁ, ἡ, Qui est instar favonii. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Act. SS. Maii t. 2, p. 725, 62 : Πνεύματι ἐξ οὐρίας αὐτῷ πνέοντι καὶ ζεφυρῶδες ἀπὸ πρύμνης φυσῶντι. In cuso mendose, ζεφυρῶδεν. Hase.]

Ζέω, ἑσω, et Ζείω, poet. Ferveo, Bullio. Hom. Il. [Σ, 349 : Ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ·] Φ, 362 : Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ· 365 : Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. Eust. annotat per onomatopœiam esse factum a sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. [Pindar. Ol. 1, 78 : Ὕδατος ζέοισαν ἀμφ' ἀκμάν. Eur. Cycl. 342 : Λέβης ζέσας. Herodot. 7, 188 : Τῆς θαλάσσης ζεσάσης. Hesiod. Theog. 695 et 847 : Ἔζεε δὲ (Fervebat igne) χθὼν πᾶσα. Πεδία ζείοντα (Arabiæ) Arabio in Anthol. Plan. 4, 39, pro ζώοντα restituit Brodæus. Ζέον, τὸ, Aqua fervida, quam Græci adhibent in sacris liturgiis : v. exx. ab Ducangio citt.] Item ζείειν dici ἀφρὸν a poetis, sicut μορμύρειν ὕδωρ. [Hesych. : Ζείουσαν, ἀφρίζουσαν.] Apud Galen. τὸ ζέον τῶν τριταίων, Fervor. Apud Diosc. pass. etiam ζεσθεὶς, Fervefactus, Fervescens. [African. Cest. p. 299 : Ἐν χριβάνοις ἀποτίθενται, ἕς τε ζεσθῇ.] Item metaph. sæpe, sicut Lat. Fervere ira. [Hesych. : Ζέσεν, ἐθυμώθη. Photius p. 52, 5 : Ζέσας θυμῷ, ἐξαφθεὶς τῇ ψυχῇ. Æschyl. Sept. 708 : Νῦν δ' ἔτι ζεῖ (δαίμων), quod schol. explicat per ἐκμαίνεται, ἀκμάζει. Soph. OEd. C. 434 : Ὀπηνίκ' ἔζει θυμός. Plato Phædr. p. 251, B : Ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη (ἡ ψυχὴ) καὶ ἀνακηκίει. Plut. Mor. p. 791, C : Ζέουσαν ἐν δήμῳ νεότητα. Aristid. vol. 1, p. 178 : Τοῦ πράγματος ἤδη ζέοντος. De ira Plato Rep. 4, p. 440, C : Ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει.] Gregor. In Basil. : Παντὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι· alibi, Παντὶ δὲ ζέων θυμῷ. [Ζέουσα ἡλικία Clem. Al. p. 378. Hemst.] Alibi, Δήμους ζέοντας ἐπανέστησαν ἡμῖν, Excandescentes et furibundos. Bud. || Scaleo, in VV. LL. e Luciano

[Alex. c. 59] : Σκωλήκων ζέσας, Vermibus scatens. [Plato Phæd. p. 113, A : Λίμνην μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, ζέουσαν ὕδατος καὶ πηλοῦ. Cum dativo Aristid. vol. 1, p. 142 : Τὴν θάλατταν αἵματι καὶ ῥοθίῳ ζέουσαν. Perfecti formæ ζέζεσμαι exemplum v. in Ἐκζεννύω. Conf. Ζοφόω.]

[Ζῆ. V. Ζάω.]

[Ζηβήνη. V. Ζιβύνη.]

[Ζήβυρες, ὄνομα ἔθνους, Suidas.]

[Ζήβυττις, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Ζηβυττίτης, Steph. Byz.]

[Ζῆθος, ὁ, Zethus, Jovis et Antiopæ f. Hom. Od. Λ, 262, de Antiopa : Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφίονα τε Ζῆθόν τε. Etym. M. p. 411, 11 : Ζῆθος ... εἴρηται ... ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτὸν, ὥς φησιν Εὐριπίδης, Τὸν μὲν κιχλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ τέκνοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν. V. Antiopes fragmenta. Bœoticam nominis formam Δῆθος annotavit Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1194. || Ζήθης. Suid. : Ζήθης καὶ Ζῆθος, ὀνόματα κύρια.]

[Ζῆλα, τὰ, Zela, τόπος Ἀρμενίας. ... Στράβων ια' (p. 512). Ἔστι καὶ Ποντικὴ Ζῆλα οὐδετέρως. Ἔστι καὶ Ζηλα τρισυλλάβως πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζηλᾶς. Ὁ πολίτης Ζηλίτης, Steph. B. Ζῆλα nomenque regionis Ζηλῖτις ap. Strab. 12, p. 557, 559, 561, ubi libri partim Ζελίτις, Ζελεῖτις, Ζηλῆτις. ΖΗΛΙΤΩΝ est in numis : vid. Eckhel. vol. 2, p. 359. Ζήλων et Ζήλοις ex Basilio M. indicat Berkelius. Προυσίας ὁ Ζιήλα τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως memoratur ab Steph. Byz. s. v. Προῦσα, ubi Ζηίλα corrigendum ex cod. Vratisl. idemque vitium tollendum ap. Eustath. p. 375 init. et Tzetz. Hist. 9, 968 (ubi Ζϊήλου). Recte Ζηίλας ap. Memnon. Phot. Bibl. p. 228. Forma disyllaba utitur Strabo 12, p. 563 : Προυσίᾳ τῷ Ζήλα, nisi Ζηίλα scripsit.]

Ζηλαῖος, α, ον, Invidus, epith. Bacchi. VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 524.]

[Ζήλαρχος, ὁ, Zelarchus. Xen. Anab. 5, 7, 24 : Τὸν ἀγορανόμον Ζήλαρχον.]

[Ζήλας. V. Ζῆλα.]

[Ζηλέα, ἡ ἀλόη, Glossæ iatricæ ap. Ducang.]

Ζηλευτὴς, ὁ, Æmulator, Invidus. Quæ vocc. [ζηλεύω et ζηλευτής] non satis probantur. [Eustath. p. 1527, 29 : Ὥστε καὶ ζηλήμονες οἱ φθονεροὶ καὶ ὡς μὲν ὁ χυδαῖός φησιν ἄνθρωπος οἱ ζηλευταὶ, ὡς δὲ ὁ λόγιος, οἱ ζηλότυποι.]

Ζηλεύω, i. q. ζηλόω. Et ζήλευε, i. q. ζήλωσον, Bud. ex Aretha. [Simpl. ad Epict. c. 26, p. 212 : Ἢ φθονεῖ τούτοις ἢ ζηλεύει ποτέ. Pellico, Æmulor, Gl. Angl. Jo. Chrysost. si recte habet ed. t. 5, p. 104, 17 : Ζηλεύω γὰρ, λέγει, ὡς ὁ Θεὸς ζηλεύει, οὐ πάθει, ἀλλὰ ἀγάπῃ καὶ ζηλοτυπίᾳ. Codd. nonnulli Ζηλῶ et ζηλοῖ. Hase.]

[Ζηλέω. Gramm. Hermanni p. 339 : Ζηλῶσαι μὲν τὸ μακαρίσαι, ἀφ' οὗ ζηλωτός, ζηλῆσαι δὲ τὸ ζηλοτυπῆσαι, ἀφ' οὗ ζηλήμων ἐν Ὀδυσσείᾳ. Eadem fere leguntur ap. Eustath. p. 70, 30; 1527, 29. Nusquam lectum fuit ζηλῆσαι, quod gramm. propter ζηλήμων finxerunt.]

[Ζήλη, ἡ, scriptura vitiosa ap. Xenoph. Ephes. p. 45, 7 : Τὴν ζήλην (δούλην Hemst.) περιάξομαι, et apud Aristæn. 1, 25, p. 113 : Ζήλην ἐμοὶ (ζηλήμονα Valck.) καθορῶσα τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, ἣν ταῖς ἐμαῖς ἀνέτρεφον ἀγκάλαις.]

[Ζηλημοσύνη, ἡ, Invidia. Quint. Sm. 13, 388 : Ὥρμηνε κτανέειν ζηλημοσύνῃσι νόοιο.]

Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Invidus. [Hesych. : Ζ., φθονερὸς, ζηλότυπος.] Sed a Ζηλέω vult esse Eust. i. significante q. φθονέω, Invideo. Quum enim Hom. Od. E, [118] dixisset, Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, ad declarandum ζηλήμονες, illum ait quasi ἑρμηνευτικῶς addidisse, Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, i. e. φθονεῖτε, μέμφεσθε. Sunt tamen quædam etiam exempll. quæ scriptum habent δηλήμονες, ut suo loco annotatum est. [Musæus 36 : Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.] || I. q. ζηλότυπος. Oppian. Cyneg. [3, 191] : Φῦλα δ' ἀελλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ἀνάγρων, Laborant zelotypia, Zelotypa sunt. Quo modo et ζηλήμονος Ἥρης dicitur in Epigr. [Callim. Dian. 30, ubi Ruhnken. comparat Nonn. Dion. 9, 69 : Ζηλήμων βαρύμηνις ἴδῃ κεκαλυμμένον Ἥρη.] Necnon Rhenus fluvius in iisd. Epigr. [Anthol. Pal. 9, 125] ζηλήμων appellatur, ut est in VV. LL., quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebant de suis liberis, essentne legitimi annon. Sed et schol. Hom. ζηλήμονες paulo ante citatum exp. ζηλότυποι.

[Ζηλίαυρος, synonymum anagallidis apud Dioscor. 2, 209.]

[Ζῆλις. Ζηλίτης. V. Ζῆλος.]

[Ζηλῖτις. V. Ζῆλα.]

Ζηλοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, epith. Bacchi in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524], quod quidam interpr. Zelotypiam immittens.

Ζηλομᾰνὴς, ὁ, ἡ, Invidus, Invidia furens. [Agath. Anth. Pal. 5, 218, 7 : Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα. Nonn. Dion. 41, 211 : Ἄρης ζ.]

Ζῆλος, ὁ [Dor. Δᾶλος : v. vol. 2, p. 883, A], Æmulatio : ζῆλος, aiunt Stoici, λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει· quæ Cic. reddit, Æmulatio, Ægritudo, si eo, quod concupierit, alius potiatur, ipse careat, p. 60 Cic. Lex. Ζῆλον certe ἀπὸ τοῦ φθόνου, ab Invidia, distingui constat, quæ tamen alioqui copulavit Plut. Coriol. [c. 10] : Οἷς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο. Sic e Plat. Leg. [3, p. 679, C] : Ζῆλοι καὶ φθόνοι. [Optime distinguit Plato Menex. p. 242, A : Πρῶτον μὲν ζῆλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος. Ammon. p. 64 : Ζῆλος φθόνου διαφέρει. Ζ. μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη δοκοῦντός τινος καλοῦ, φθόνος δὲ βασκανία τις τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ. Et, Ζ. μέν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.] At Hesiod. Op. [194] aperte ζῆλον appellavit τὸν φθόνον, Invidiam, appellans στυγερώπην, Cujus tristis est vultus : quo Seneca modo invidiam Tristem vocavit; quippe quæ maceret illum, ut Lucret. loquitur, qui ea laborat : sicut et invidus dicitur ab Horat. Macrescere rebus opimis alterius. [Ζῆλος, Stygis filius, ap. Hesiod. Theog. 384 : Στὺξ δ' ἔτεκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεῖσα Ζῆλον καὶ Νίκην ... καὶ Κράτος ἠδὲ Βίαν. Unde Apollodor. 1, 2, 4, p. 12.] Ut autem ζῆλος pro φθόνος Hesiod., sic ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom., ut supra docui. Sed et in N. T. ζῆλος pro φθόνος accipitur : Act. 5, [17], Ἐπλήσθησαν ζήλου, poni constat pro Repleti fuerunt invidia. Sic et plerisque aliis ll. Non dubium est tamen quin sit potius Æmulatio; et quidem non solum mala, verumetiam interdum bona. Ζῆλος, inquit Bud., Æmulationis stimulus, Affectatio, Imitatio. Addit, ζῆλον esse Stimulum quo animus excitatur ad honestissimum quodque facinus cum justitia suscipiendum, qualis est zelus pius : item esse Studium ac desiderium : et subjungit e Plut. Alex. [c. 8] : Ὁ μέν τοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξερρύη τῆς ψυχῆς. Idem ap. Lucian. [De merc. cond. c. 7] ζῆλος τῶν πολυτελῶν interpr. Cupido visæ opulentiæ. Hæc Bud. At ego non puto esse simpl. Affectationem, aut Studium, s. Desiderium, vel Cupidinem; sed primum quidem pro Æmulatione accipi, deinde vero generalius pro Æmulatorio quodam studio s. desiderio rei alicujus, aut etiam Æmulatoria quadam cupidine : i. e. ita stimulante nos, ut stimulat illa æmulatio, cujus definitionem e Stoicis protuli. Denique est etiam Ejus qui quodam velut æmulationis studio impulsus aliquem imitatur, aliquid affectat, summo ejus assequendi desiderio tenetur. [Soph. OEd. C. 943 : Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων.] Lucian. p. 333 [Adv. indoct. c. 17] : Ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων. Plutarch. : Ἡ δὲ γυμνότης τῶν παρθένων, ζῆλον εὐεξίας ἐνειργάζετο. Id. Cor. [c. 4] : Αὐτὸς αὐτῷ ζῆλον ἀνδραγαθίας προὔθηκε· Pericle [c. 2] : Πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος· eadem autem constr. in l. supra cit. ζῆλος πρὸς φιλοσοφίαν, utque hic μιμητικὸν ζῆλον, sic ibid. [c. 1] dicit ζῆλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν. Sic vero Herodian. [2, 4, 3] μιμήσει et ζήλῳ copulat. Nec vero dicitur tantum ζῆλος τούτου s. πρὸς τοῦτο, verumetiam πρὸς τοῦτον, cum accus. pers. ac tum potissimum Æmulationis signif. habere mihi videtur, atque adeo accipi pro Quadam velut æmulatoria contentione, s. qualis est inter æmulos. Lucian. [Demon. c. 57] : Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων, κατὰ

ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους, καταστήσασθαι θέαν μονομάχων. Plut. Artox. [c. 4] : Ὡς δὴ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ ζήλου καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian. [3, 2, 13]: Ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας. || Ζῆλος Ἀσιανὸς in VV. LL. affertur e Plut. pro Asiatico dicendi genere [V. Anton. c. 2 : Τῷ καλουμένῳ Ἀσιανῷ ζήλῳ τῶν λόγων], quasi vero ζῆλος sit Dicendi genus. Bud. autem putat hic quoque Imitationem significari posse : quam certe interpr. non convenire manifestum est. Ego igitur dico, sed ἐπέχων, ζῆλον Ἀσιανὸν esse Dicendi genus quo aliquis Asiaticum æmulatur. [Strabo 14, p. 648 : Ἡγησίας ὁ ῥήτωρ, ὃς ἦρξε μάλιστα τοῦ Ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου, παραφθείρας τὸ καθεστηκὸς ἔθος τὸ Ἀττικόν.] || Zelotypia, ex Eurip. [Hec. 352 : Βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων ἔχουσ' ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι. Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 97, 26 : Ζῆλος κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας, οὐχ, ὡς οἴονται, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον.] Sic et ap. Oppian. Itidem 2 Ad Cor. 11, 2 : Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, exp. Zelotypia. || Impetus mentis ad cultum divinum, et religionis amplectendæ vegeta cupido, Bud. afferens e Gregor. : Εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν. Ego hunc vocis istius usum, qualis est in hoc Greg. l., peculiarem esse eccl. scriptt. puto, ac poni ζῆλος pro Ardente colendi Dei studio, in quo ceteros non solum æmulamur, sed et præstare illis conamur : quam signif. lingua nostra retinuit. Dicitur alioqui peculiarius de Eo cujus animus æstuat indignatione concepta ex iis, quæ cultui divino ac reverentiæ, quæ ei debetur, repugnare videt. Sed de usu hujus voc. in N. T. tractant fusius Bezæ in illud Annotationes, ad quas te remitto. || Felicitas, ut exp. in Soph. Aj. [503] : Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. Sunt et qui Potentiam ac opes interpr. Apud Dem. autem Bud. accipit pro Affectatione gloriæ, et pro Ipsa gloria ex aliqua re, quam egimus, s. Honorificentia et honestamento [p. 267, 15] : Ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος, ὅπη ἂν ἀναῤῥηθῇ, i. e., inquit, Eandem honorificentiam et gloriam affert; Perinde illum beat. Idem [p. 317, 10] conjungit ζήλου et τιμῶν. Hanc autem signif. huic voc. datam existimo, quod felicitatem et gloriam consequatur æmulatio. Ceterum quod ad etymon ejus attinet, a verbo ζεῖν derivari, potius quam aliunde, verisimile mihi videtur.

[Ζῆλος, πόλις τῶν ἑσπερίων Αἰθιόπων. Στράβων ιζ' (p. 827). Ὁ πολίτης Ζηλίτης, Steph. Byz. Ap. Strab. Ζῆλις legitur idemque Stephano restituendum. G. D.]

[Ζῆλος, ὁ, Zelus, n. pr. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 528 : Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζήλου υἱόν. Ib. p. 544. G. D.]

[Ζηλοσύνη, ἡ, i. q. ζηλημοσύνη. Hom. H. in Apoll. 99 : Ἥρης ... ἥ μιν ἔρυκε ζηλοσύνη.]

Ζηλοτῡπέω, Zelotypia affectus sum, Zelotypus sum, Præ fervore amoris rivalem pati nequeo, sed invidia et odio eum rei amatæ causa prosequor. [Mœris p. 168 : Ζηλῶ Ἀττικῶς, ζηλοτυπῶ Ἑλληνικῶς. Et raro hoc verbo usi videntur veteres Attici. Plato Conviv. p. 213, D : Ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν.] Plutarch. [Mor. p. 267, D], de Ino : Ζηλοτυπήσασα δούλην ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Athen. 12, [p. 532, A], de rege quodam (Coty) : Ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τἄνθρωπον. Et [ib. p. 542, F] : Ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέογνιν. Themist. 111 : Ζηλοτυπῶ τὸν ἀντερῶντα. Et generaliter, Zelo ducor, Gregor. : Τίς δὲ μᾶλλον τὰς κατὰ Θεοῦ ὕβρεις ἐζηλοτύπησεν; Zelo ductus est ad vindicandas impias contumelias, Bud. || Æmulor, Zelo bono prosequor, i. q. ζηλῶ et εὐδαιμονίζω. Bud. e Gregor. De Maccabæis : Οὐχ ἧττον τὰς ψυχὰς ἢ τὰ σώματα ζηλοτυποῦντες ἀλλήλους τῆς τελευτῆς, ubi quidam vertunt, Invidentes alii aliis excessum e vita; sed in bonam partem Invidendi vocabulum accipientes. Idem In suum Fratrem : Ζηλοτυπῶν τὸ ἐκείνου μεγαλοφυὲς, Zelus me stimulabat ob etc. Idem : Ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν, καὶ γίνεται σύμμαχος ἐθελοντὴς, Sollicitus est ob fidem orthodoxam periclitantem, Æmuli affectu prosequitur, Æmulationis stimulo excitatur. Et zelus hic est fervor animi, quo mens accensa abjicit timorem, et veritatem tuetur. In qua signif. dativo jungitur a Demetrio Phal. [§ 312] : Καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ, καὶ ἐπαίνου ὀρέγεται καὶ οὗτος, Æmulatur Gelonem. || Invideo, Animo maligno invideo. Æschin. [p. 84, 15] : Ἃ δὲ σὺ λέξεις, εἴποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν [μισοῦν interpretantur Harpocr. et Photius] ἀρετήν. Cic. Ad Att. [13, 13] : Tu autem ad me pervelim quid intellexeris de Varrone : illud utique scire cupio, quem intellexeris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι, Cujus eum invidia morderi tangive; Cujus rei gratia commoveatur invidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. [Timon. c. 14] dicit divites avaros αὐτοὺς ζηλοτυπεῖν, Sibiipsis invidere divitiarum usum et fructum, quum non audeant, ubi opus est, erogare.

Ζηλοτῡπία, ἡ, Zelotypia. Proprie quidem Illa invidentia, qua fit ut rivalem in amore mulieris pati non possimus; sed latius extendi hujus nominis signiff. sequentia docebunt exx. A Stoicis definitur λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι, ὧν αὐτὸς ἐπεθύμησε, καὶ ἔχει. Cic. : Obtrectatio autem est ea, quam intelligi Zelotypiam volo : ægritudo ex eo, quod alter quoque potiatur eo, quod ille ipse concupierit. Plut. Pericle [c. 10] : Ἐφιάλτην ... φίλον ... δολοφονήσαντος διὰ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῆς δόξης. Lucian. De calumn. non tem. cred. [c. 2] : Ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, loquens de Antiphilo, quodam τῶν ἀντιτέχνων. Plut. [Mor. p. 84, C] : Οὔτε γὰρ ἔρως σώματος ἐνεργὸς εἰ μὴ μετὰ ζηλοτυπίας ἔνεστιν. Id. [ib. p. 276, B] : Διὰ τὴν μυθολογουμένην πρὸς Ἄρη ζηλοτυπίαν τοῦ Ἡφαίστου δι' Ἀφροδίτην. Id. [ib. p. 60, F] : Πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας. A Bud. exp. Invidia, Invidia malefica. Æschin. [p. 65, 16] : Ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο, μετὰ δειλίας, καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας ζηλοτυπίας, Ob invidiam Philocratis, cui licebat itidem sicut Demostheni, quæstum facere in dinundinatione reip. : ἅμα γὰρ ἐδεδωροδόκεισαν. Bud.

Ζηλότυπος, ὁ, ἡ, Zelotypus, q. d. ζήλῳ τυπεὶς, Invidia percussus, Qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis invidet ejusdem amoris societatem. Aristoph. [Pl. 1016] : Ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν. Lucian. [Calumn. non cred. c. 14] : Ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένευσε, φησὶ, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν ἀπεστέναξε. [|| Adverb. Ζηλοτύπως. Strabo 14, p. 640 : Ἥραν ζ. ἐφεδρεύουσαν. Dio Cass. in Exc. p. 156 ed. Mai. G. D. Lucian. De merc. cond. c. 7 : Ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζ. φυλάττουσιν. Joseph. Bell. Jud. 1, 22, 3 : Ἡρώδην, μάλιστα μὲν διὰ τὸν ἔρωτα ζ. ἔχοντα. De æmulatione citra amorem Diog. Laert. 2, 57 : Πρὸς ἀλλήλους ζ. εἶχον αὐτός τε (Xenophon) καὶ Πλάτων. Hase.]

Ζηλόω, Æmulor, Imitor, s. potius Imitandi studio ducor, Affecto. [Hesych. : Ζηλοῖ, φθονεῖ, ἐρίζει, μισεῖ, μιμεῖται. Ζήλου, μιμοῦ, μεταδίωκε.] Hesiod. Op. [23] : Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντ', Vicinum vicinus æmulatur. Thuc. 2, [64] : Καί τοι ταῦτα ὁ μὲν ἀπράγμων μέμψαιτ' ἄν· ὁ δὲ δρᾶν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει, Qui autem res gerere cupiet, ipse æmulabitur et imitabitur. Ib. [37] : Χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν, ἢ μιμούμενοι ἑτέρους, Utimur republica non æmulante aliorum leges, sed nos ipsi sumus aliis potius exemplo quam imitamur alios. Isocr. Panath. [p. 236, B] : Ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Idem, Ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, Quorum gloriam æmularis, imiteris et facta. Idem [p. 10, A, de regibus] : Αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. [Conf. p. 20, A.] Plut. [Mor. p. 84, C] : Οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Et in pass. ap. Eund. [ib. p. 227, C] τὰ ζηλούμενα παρὰ πᾶσι, ut τὰ σπουδαζόμενα, Quæ magno studio exoptantur, in pretio sunt et honore; quibus τὰ ἄζηλα opp. [Aristot. Rhet. 1, 5 : Πολλοὺς ἐπιφανεῖς γεγονέναι ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τοῖς ζηλουμένοις.] Nam exp. etiam, non diversa admodum a priori signif., Sector. Dem. [p. 504, 9], ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo V. M. 1 : Θεοσέβειαν ἐζηλωκότων, Religionis studiosorum. Et 3 : Ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, Vitam a negotiis abhorrentem coluit. Quo modo accipi potest ap. Plut. [Mor. p. 448, E], loquentem de adolescentibus, qui in magistros urbanos et facetos incidunt : Ὑπὸ χρείας τὸ πρῶτον ἔπονται καὶ ζηλοῦσιν, ὕστερον δὲ καὶ

φιλοῦσιν. Synes. De insomn. : Τοῦτο τοίνυν ἐζηλώθη μὲν ὅτι μάλιστα τῷ παρόντι συγγράμματι, Istud igitur studio et curæ fuit quammaxime hoc libro. Jacob. [4, 2], Ζηλοῦτε καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν, Beza vertit, Studiose affectatis, dicens ζηλοῦν declarare eo in l. aliquid amplius quam Invidere, nempe Ambitiosam affectationem rei expetitæ. || Laudo, Probo. Eur. Or. [521] : Οὐδέ σε ζηλῶ κακῆς Γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεχ' ἑς Τροίας πέδον, i. e. Laudo, ἐπαινῶ. Soph. [El. 1027] : Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, Laudo tuum animum. Xen. Hell. 6, [5, 45] : Πρόσθεν μὲν ἀκούων, ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι κ. τ. λ. Thuc. 5, [105] : Μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. Panath. [p. 287, C, ubi cod. Urb. ζηλῶ σε... τῆς εὐδαιμονίας] : Ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. || Beatum prædico, i. q. μακαρίζω, cum quo in præced. ll. copulatur. [Hesych. : Ζηλῶ, μακαρίζω. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ.] In qua signif., præter accus. pers., interdum cum accus., interdum cum gen. et quidem frequentius, construitur : interdum cum solo infin. sine alio casu. Soph. Aj. [552] : Καί τοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω B Ὄθ' οὕνεχ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν, In hoc te possum beatum prædicare. Eur. Iph. A. [16] : Ζηλῶ σε γέρον· ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής· τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. De quo intellexit Cic. Tusc. 3 : Nec siletur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem et fortunatum esse dicit, quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem perventurus. Sic Isocr. Evag. [p. 197, D], ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, Te felicem imperio arbitror. Panegyr. [p. 59, B] : Ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, καὶ ζητοῦτες ἑαυτοὺς ἐξ ἴσου καταστῆσαι. Plut. [Mor. p. 330, D] : Οὐδὲ τούτου ... τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, Quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. : Ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δεσπόζειν, Late dominari, beatum censent. || I. q. ζηλοτυπῶ, Zelotypus sum, Zelotypiæ affectu depereo; qua signif. in sacris Literis crebro usurpatur. Num. 5, [14] : Ἡ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaph. ap. Paul. Ad Gal. 4, [17] : Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, C Depereunt vos non bene : 2 Cor. 11, [2] : Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, Ambio enim vos Dei zelotypia, Beza. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, pro Zelo duci : Ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, Zelo meo commotus est, Num. 25, [11]. At 3 Reg. [19, 10] : Ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exp. Zelatus sum pro Domino. Et Num. 11, [29] : Τί [μὴ] ζηλοῖς σύ μοι [sic cod. Alex. et Theodoret. Ceteri ζ. ἐμέ]; Quid æmularis pro me? || Invideo alicui, et ægre fero, quod ea re potiatur, quam concupisco : Act. 7, [9] : Οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. [HSt. in margine exemplaris Vindob. : « Aliter hæc verba distinguenda sunt, nimirum : οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες, τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον. »] Ib. 17, [5] : Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, Invidia commoti. Ζαλεῦ, Hesychio μιμοῦ, Imitare. Dor. pro ζηλοῦ, Æmulare. [Theocr. 3, 50 : Ζαλῶ δὲ ... Ἰασίωνα.]

[Ζήλυς (Ζῆλυς), ὁ ποταμὸς, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 35.]

[Ζηλὼ, οῦς, ἡ, Zelo, nomen deæ a poeta aliquo, ut videtur, fictæ, ut Δωρὼ, Ἐμβλὼ et aliæ hujusmodi. Hesych. : Γοργὼ, γοργότης. Πέπλασται δὲ ... ὡς Ζηλὼ, Χρυσώ (ζηλοχρύσω codex). G. Dindorf.]

Ζήλωμα, Æmulationis facinus, Contentio, Bud. ex Æschin. [p. 27, 13] : Ἐξαιρεῖτ' οὖν ... τὰς τοιαύτας φύσεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Athen. [6, p. 273, F] : Τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων ποιούμενοι παρὰ τῶν ἐναντίων, συναποφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα, Prava æmulationis studia et contentiones. [Pompejus in Anth. Pal. 7, 219 : Κώμους καὶ τὰ νέων ζηλώματα καὶ τὰ ποθεύντων κνίσματα. || Invidenda fortuna. Eur. Iph. T. 379 : Ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις καὶ πατρὸς ζηλωμάτων.]

Ζήλωσις, εως, ἡ, Æmulatio. Thuc. 1, [132] : Τῇ ζηλώσει τῶν βαρβάρων, μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι, Æmulatione barbarorum. [Studium. Philo vol. 1, p. 362, 46 : Κατὰ τὰς πολυτρόπους τοῦ βίου ζηλώσεις. Alibi ap. eund. videtur vertend. Mos, ut vol. 1, p. 353, 11 : Ἀρχαιοτρόπου ζηλώσεως ἐρῶντες· 468, 8 : Γνώμαις τε καὶ ἀρχαιοτρόποις ζηλώσεσιν· et sic sæpius; p. 406, 31 : Αἱ ὁμότροποι τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν ζηλώσεις, redditur : Similis animarum ad peccandum proclivitas. Hase.] || I. q. Zelotypia. Cujus exemplum e Num. 5 in Ζηλόω attuli.

Ζηλωτέον, Æmulandum, Imitandum. [Eust. Il. B, p. 351 (?). Angl. Plut. apud Stob. Floril. 115, 18 : Νέοις δὲ ζ. τοὺς γέροντας. Masc. Diog. Laert. 5, 74 : Ὥστε κἀνταῦθα ζηλωτέος. Hase.]

Ζηλωτὴς, ὁ, Æmulator, Æmulus, Sectator. [Hesych. : Ζ., ἐρεθιστὴς, μιμητής. Plato Prot. p. 343, A : Ζηλωταὶ καὶ ἐρασταὶ ... τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας.] Isocr. Ad Dem. [p. 4, B] : Μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς γενόμενον, Imitatorem atque æmulum paternæ virtutis. Lucian. [Hermotim. c. 14] : Ἀντισθένους ζηλωταί. Et [De hist. conscr. c. 15] : Θουκυδίδου ζ. ἄκρος. Herodian. 6, [8, 5] : Ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, Non discipulos tantum, sed æmulos etiam atque imitatores illius virtutis. Act. [22, 3] : Ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ, Sectator Dei, Bud.; quam expos. Beza improbans vertit, Zelo Dei accensus. Et 2 1, [20] : Ζηλωταὶ τοῦ νόμου. || I. q. ζηλότυπος, Qui zelo s. zelotypia ducitur. Cur autem Deus ζηλωτὴς dicatur, docet Dionys. Areop. p. 168, Chrysost. ad Thess. 18.

Ζηλωτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Æmulativus. [Philo vol. 1, p. 135, 16 : Τὸν σειρομάστην, τούτεστι τὸν ζηλωτικὸν λόγον, Rationem cum zelo conjunctam. Similiter superl. Pallad. Laus. p. 1046, C : Ζηλωτικωτάτη τῆς εἰς οὐρανὸν φερούσης ὁδοῦ· et neutr. Epiphan. t. 1, p. 625, B : Τὸ ζηλωτικὸν τῆς πίστεως, Ardor fidei. Apud Ptolem. Tetrab. p. 167, 5, Εὐφυεῖς, ζηλωτικοὺς, interpr. Imitatores. Hase.]

Ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, Æmulatione dignus, Dignus quem æmulemur, Quem æmulari studemus. [Plato Hipp. min. p. 368, B : Πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ διεξιόντος.] Isocr. [p. 135, E] : Ζηλωτότερος ἦν καὶ θαυμαστότερος τῶν ἀθλητῶν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰς νίκας ἀναιρουμένων· Ad Phil. [p. 96, A] : Οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔσει ζηλωτὸς, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς. Dicitur etiam de Re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Philo V. M. 2 : Οὕτω μὲν οἱ νόμοι ζηλωτοὶ καὶ περιμάχητοι πᾶσιν ἰδιώταις τε καὶ ἡγεμόσιν, Leges nostras omnibus hominibus privatis juxta et in honore constitutis studio esse magnaque contentione certatim expeti. Plut. [Mor. p. 289, B] : Ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, Expetendæ et exoptandæ primæ nuptiæ. || Beatus, Quem beatum omnes prædicant. [Æsch. Pers. 710 : Ζηλωτὸς ὢν βίοτον εὐαίωνα ... διήγαγες.] Eur. Or. [542] : Ζηλωτὸς ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα, Καὶ μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο. Aristoph. Vesp. [450] : Ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς, ὥστέ σε ζηλωτὸν εἶναι, Ita ut beatus esses. Nub. [462] : Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις, Beatissimam, Suid. [Plato Gorg. p. 473, C : Ζηλωτὸς ὢν καὶ εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Forma Dorica Ζαλωτὸς ap. Theocr. 3, 49. || Adverb. Ζηλωτῶς memorat Pollux 5, 159. Schol. Philostr. Heroic. p. 648 ed. Boiss. : Ἀριζήλως) κατὰ πολὺ ζηλωτῶς.]

[Ζήλωτος, ὁ, Zelotus. Ζηλώτου, poetæ ignoti, epigramma legitur in Anth. Pal. 9, 30.]

[Ζήμαρχος, ὁ, Zemarchus, Cilix, ap. Menandr. in Exc. Legatt. p. 309, 15; 302, 13; 380, 7.]

Ζημία, ἡ, Damnum, Detrimentum, Jactura : κέρδος opponi τῇ ζημίᾳ docet Aristot. Eth. 5, 4. Sic autem opp. quum ab aliis, tum a [Platone Hipparch. p. 226, E : Κέρδος δὲ λέγεις ἐναντίον τῇ ζημίᾳ· Leg. 8, p. 835, B : Μέγα τῇ πόλει κέρδος ἢ ζημίαν ἂν φέροι], Xenoph. et Isocr. A Xen. ut Cyrop. 2, [2, 12] : Μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isocr. Nicocl. [p. 37, B] : Μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sed et ὠφελείᾳ opp. a Xen. Mem. [2, 3, 6] : Ἐμοὶ ... καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζημίαν ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnum do. Aristoph. [Pl. 1124.] Item ζημίαν σοι ποιήσει, pro Erit tibi detrimento, ex Eod. in VV. LL. At ζημίαν πάσχειν, in iisd. e Greg. Naz., Damnum pati. Sed in hac etiam signif. dixit Synes. ζημίαν ποιεῖν : ut Lat. Jacturam facere. || Mulcta. Isocr. Ad Dem. [p. 8, B] : Ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι. Dem. [p. 727,

5] : Καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, Mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem Πρὸς Λεπτ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, Bud. Synes. : Καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα, Ulciscitur mulcta librarum quindecim auri. In VV. LL. εἰσενεγκεῖν ζημίαν, ex Polluce [8, 147] affertur pro Mulctare, quum potius sit Mulctari; nam ille εἰσενεγκεῖν ζημίαν i. esse vult q. ἀποδοῦναι, διαλῦσαι, ἀποτίσαι, ἐκτίσαι, καταθέσθαι, καταθεῖναι. [Photius p. 53, 25 : Ζημίαν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. Οὕτως Σοφοκλῆς. Eadem Antiattic. Bekk. Anecd. p. 98, 7, sed omisso Soph.] ‖ Generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum est, inquit Pollux [8, 22], ζημίαν vocatam fuisse non solum τὴν εἰς χρήματα, sed etiam τὴν εἰς τὸ σῶμα. E quo l. sumpta est a Bud. expos., qua dicit esse Mulctam, Pœnam corporalem. At miror cur Pollux hanc signif. annotandam duxerit, quæ alioqui passim apud quoslibet scriptt. occurrit. Sed hoc saltem inde discimus, illum signif. Mulctæ priorem esse censuisse. Ego certe lubenter illi hac in re assentior : verum ut hanc signif., qua pro Mulcta ponitur, priorem esse arbitror altera, ita eam, qua pro Damno, s. Detrimento accipitur, illa vicissim priorem esse reor, atque adeo priorem illi locum dedi : præsertim quum sequendo etymol., qua dicitur esse ἡ τὸ ζῆν μειοῦσα, i. e. τὰ πρὸς τὸ ζῆν (nam tolerabilior hæc videtur quam ceteræ), generaliter Quodvis damnum significare debeat. Sed et hoc animadversione dignum judico, quod ad duo posteriora significata attinet, ut Græci ζημίαν prius Mulctam, deinde et Aliud quodvis pœnæ genus appellarunt, sic et Latini suum Mulctare latius extendisse, quum etiam Mulctare exilio, item verberibus, atque adeo morte, dixerunt, ut Gr. ζημιοῦν φυγῇ, θανάτῳ. Thucyd. 3 : Τῇ τε αὐτῇ ζημίᾳ ἀξιώσατε ἀμύνασθαι· ibid. [c. 44] : Θάνατον ζημίαν προθεῖσι· 2, [24] : Θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο. [Ζημίαν ἐπιτιθέναι Plato Leg. 2, p. 662, B. Ζημίας τιθέναι 9, p. 860, E. Ζημίας τάττειν p. 876, C. Θάνατον ζημίαν τάττειν Demosth. p. 498, 7; ποιεῖν Xen. Mem. 2, 2, 3.] Tale est ap. Xen. [Mem. 1, 2, 62] : Τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Isocr. [p. 169, C] : Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης. In quibus omnibus ll. observa aliam loquendi formam quam ap. Latinos, qui non dicerent in illis Thucyd. ll., Mortem pœnam proposuerunt, vel irrogarunt; sed Mortis pœnam, Capitis supplicium. Plurali dativo usus est Lycurgus cum verbo κολάζειν, In Leocr. p. 140 : Οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν. [Lysias p. 189, 16 : Ζημίαις ταῖς ἐσχάταις ἐζημιοῦτο· 109, 32; 91, 6.]—Ζαμία [male Ζαμίη apud Hesych.], Dor. pro ζημία, i. e. βλάβη, Hesych. [Aristoph. Ach. 737 : Τίς δ' οὕτως ἄνους ὃς ὑμέ κα πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν; ‖ Hesych. : Ζημία, θυσία τις ἀποδιδομένη ὑπὲρ τῶν γινομένων ἐν Θεσμοφορίοις.]

[Ζημιάζω, Damno, Gl.]

[Ζημιοπρακτέω, Mulctam exigo. Peyron Papyr. græc. part. 2, p. 35, 15 : Οἴεται ζημιοπρακτήσειν ἡμᾶς τὰ μὴ καθήκοντα· et 36, 7 : Ἰσιδώρου ἐπικεχειροῦντος (sic) ζημ. ἡμᾶς τὰ μὴ καθ. Conf. doctam editoris enarrat. p. 43. Hase.]

[Ζημιόψυχος, Damnatissimus, Gl.]

Ζημιόω, Damnum do, affero; Damno s. Detrimento afficio. Dem. [Plato Leg. 8, p. 846, A] : Μηδὲν μηδένα ζημιῶ, Neminem ullo damno afficio. [Isocr. p. 117, B : Τὸ δὲ κοινὸν οὐδὲν ἂν ζημιώσαιμεν.] Xen. ζημιοῦν et βλάπτειν pro eod. dixit, Cyrop. 3, [1, 30] : Φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ἀποβαλὼν, σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι. In pass. cum accus. itidem, ut ζημιοῦμαι πολλὰ [Plato Leg. 11, p. 916, D], Dem., Multis damnis afficior. Et ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, Magnam jacturam facio, Thuc. [3, 40], Xen. [Cyr. 3, 1, 16.] Ead. constr. dicitur a Matth. 16, [26], Marco 8, [36] : Τὴν ψυχὴν ζημιωθῆναι, pro Animæ jacturam facere, Animam amittere, ubi etiam illi opp. κερδῆσαι κόσμον ὅλον. [Imitatur Agathias Hist. p. 165, 21 : Τί δὲ κερδανοῦσιν ἅπασαν τὴν Περσίδα προσλαμβάνοντες, τὰς δὲ ψυχὰς ἐζημιωμένοι;] Paulus quoque usus est ead. constr., itidemque [Ad Phil. 3, 8] κερδῆσαι Χριστὸν opposuit τῷ πάντα ζημιωθῆναι. Ut autem hic ista verba sibi adversantur, sic adversari ζημίαν et κέρδος ap. probatissimos scriptt. antea docui. [Τὰ κέρατα ζημιωθῆναι Ælian. N. A. 10, 1.] Sed dicitur etiam ζημιοῦσθαι εἴς τι, ἔν τινι. Gregor. : Ζημιοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον, τὰ μικρὰ παρεκλέγων. Altera autem constr. usus est et Paul. 2 Ad Cor. 7, [9]. ‖ Mulcto. [Herodot. 9, 77 : Ἄξιον ἔφασαν εἶναί σφεας ζημιῶσαι· 5, 87 : Οὐκ ἔχειν ὅτεῳ ζημιώσωσι τὰς γυναῖκας. Ζημίαις ζημιοῦν Plato Leg. 9, p. 857, B. Ζημίᾳ ζημιοῦσθαι 12, p. 960, A. Ζημίαν ζημιοῦσθαι 8, p. 843, E. Ζημιοῦσθαι χρήμασι 4, p. 721, B. Πολλὰ ζημιοῦνταί τε καὶ ζημιοῦσιν ἕτερους, 11, p. 917, E.] Thuc. : Ζημιῶσαι δέκα μυριάσι δραχμῶν. Plut. Pericle [c. 22] : Βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιῶ μικροῖς, ex Aristot. Rhet. [1, 12 paullo post init.] pro Parvam mulctam irrogo : εἰς τὰ χρήματα, Plato Leg., Pecuniis mulctare. [Item cum accus. absque præp. Sic ap. Herodot. 6, 136, cod. : Ζημιώσαντος (αὐτὸν) πεντήκοντα τάλαντα, ubi alii quidem ταλάντοισι. Sed ibid. 7, 39, libri omnes, Τοῦ ἑνὸς (υἱοῦ) τὴν ψυχὴν ζημιώσεαι. Schweigh.] At cum dat. dicitur etiam ζημιῶ φυγῇ ab Aristot. et θανάτῳ, sicut et ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herodoto, Demosth. et aliis : ubi meminisse oportet eorum, quæ in Ζημία de Lat. Mulctare dixi. Sed ἐζημιωμένοι sine adjectione, In ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad judicatum facerent; h. e. omnia e sententia persolverent. Bud.

Ζημιώδης, ὁ, ἡ, Damnosus : ἐπιζήμιος. [Plato Leg. 1, p. 650, A : Ἄνευ μισθοῦ ζημιώδους· Crat. p. 417, D : Βλαβερόν γε καὶ ζημιῶδες· 395, B : Πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετήν. Xenoph. Mem. 3, 4, 11. Pollux 5, 135; 8, 70 et 147. Ζημιώδης ῥήτωρ 4, 35. ‖ Adverb. Ζημιωδῶς id. 8, 147.]

[Ζημιωθεῖν mendose videtur scribi pro ζημιωθῆναι, Jo. Clim. p. 155, 22 : Μὴ ὥραν, μὴ ῥωπὴν ζ. ποτέ. Codd. tamen non variant. Hase.]

Ζημίωμα, τὸ, Mulcta, Damnum. [Pollux 8, 149.] Lucian. [Prometh. c. 13] : Τὸ ζημίωμα δρᾷς πηλίκον. E Plat. vero Leg. [6, p. 764, C] : Ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀστυνόμοις ἔστω, pro, Eadem sit ædilibus mulctandi conditio.

Ζημίωσις, εως, ἡ, Mulctatio.

[Ζημιωτὴς, ὁ, Mulctator. Eustath. p. 1833, 54 : Δυνήσεταί τις ἐγκαίρως πανδήμιον αἰνίξασθαί ποτε τὸν κοινὸν ζημιωτήν (carnificem).]

[Ζήν. V. Ζεύς.]

[Ζηνᾶς, ᾶ, ὁ, Zenas, n. pr. Chœrob. Bekk. An. p. 1186. Est diminutivum nominis Ζηνόδωρος : v. schol. Dionys. Thr. ib. p. 857, 2.]

[Ζηνικέτης (vel Ζηνίκητος), ὁ, Zeniceta (vel Zenicetus). Strabo 14, p. 671 : Κατὰ δὲ τὰς ἀκρωρείας τοῦ Ταύρου τὸ Ζηνικέτου πειρατήριόν ἐστιν ὁ Ὄλυμπος.]

[Ζῆνις, ιος, ὁ, Zenis, n. pr. Chœrob. Bekk. Anecd. p. 1193.]

[Ζηνοβία, ἡ, Zenobia, regina Palmyrenæ. Zosim. 1, 59; Trebell. Poll. De trig. tyrannis 14 et 23. ‖ Oppidum Syriæ. Procop. B. Pers. 2, 5, p. 97, C, De ædif. 2, 9, p. 44, D.]

[Ζηνόβιος, ὁ, Zenobius, Epicureus contra quem scripsit Alexander Aphrodisiensis : vid. Simplic. ad Aristot. Phys. 3, 49. ‖ Sophista, qui Hadriani temporibus vixit : de quo v. Suidas. Superest scripta ab eo Proverbiorum collectio. Alii alibi.]

[Ζηνοδότειος, ὁ, ἡ, Zenodoteus. Apoll. Alex. De constr. p. 166, 24 : Τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς· p. 164, 24 : Αἱ Ζηνοδότειοι· p. 163, 8 : Τὸ Ζηνοδότειον. Hase.]

[Ζηνοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, Epitheton Apollinis qui oracula edit ab Jove accepta. Anthol. Pal. 9, 525, 7. Conf. Ζηνόφρων.]

[Ζηνοδότιον, τὸ, Zenodotium, πόλις Ὀσροήνης. Ἀρριανὸς Παρθικῶν β'. Τὸ ἐθνικὸν Ζηνοδότιος καὶ Ζηνοδοτιεὺς καὶ Ζηνοδοτῖνος ἐπιχωρίως, Steph. Byz. Ζηνοδοτία, ἡ, ap. pseudo-Appian. Hist. Parth. vol. 3, p. 27 : Ζηνοδοτίαν ἐκάλουν τὴν πόλιν οἱ Ἕλληνες· nisi Ζηνοδότιον scripsit.]

[Ζηνόδοτος, ὁ, Zenodotus, grammaticus Ephesius : de quo v. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 491.]

[Ζηνοδώρα, ἡ, Zenodora. Thomæ Mag. Vita Aristoph. in cod. Florentino uno et Monac. 492 : Πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, μητρὸς δὲ Ζηνοδώρας. Absunt vulgo illa μητρὸς δὲ Ζηνοδώρας, nec credibile est usitatum

Aristophanis ætate nomen illud fuisse. G. Dindorf.]

[Ζηνόδωρος, ὁ, Zenodorus. Nomen statuarii, qui Romæ vixit Neronis ætate; Plin. H. N. 35, 7, 18. Conf. Ζηνᾶς. || Grammaticus aliquoties memoratus in scholiis Homericis, velut ad Il. P, 263.]

[Ζηνόθεμις, ιδος, ὁ, Zenothemis. Demosthenis superest oratio πρὸς Ζηνόθεμιν, p. 881-891. Alii apud Lucian. Symp. c. 6, Toxar. c. 24.]

[Ζηνόθεος, ὁ, Zenotheus. Eustath. p. 183, 7, ex Herodiano : Αἱ εἰς ος ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι συμφώνου ἐπιφερομένου διὰ τοῦ ο λέγονται, οἷον Ζηνός Ζηνόθεος.]

[Ζηνοποσειδὼν, ῶνος, ὁ, Juppiter Neptunus (uno vel templo vel signo culti). Athen. 2, p. 42, B : Τὸν ἐν Καρίᾳ (ποταμὸν), παρ' ᾧ Ζηνοποσειδῶνος (sic Porsonus : codex ζηνὸς ποσειδῶνος) ἱερόν ἐστιν. Machò ib. 8, p. 337, D : Ζηνοποσειδῶνος (ἱερὸν)... οὗ καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο.]

[Ζηνοφάνης, ὁ, Zenophanes, Cilix. Strab. 14, p. 672.]

[Ζηνόφαντος, ὁ, Zenophantus, parasitus. Lucian. Dial. mort. 7.]

Ζηνόφρων, ὁ, ἡ, Jovem sapiens : quod Apollinis esse epith. dicitur, quod sit fatidicus, et oracula sint ab Jove. [Est ex Anth. Pal. 9, 525, 7. Conf. Ζηνοδοτήρ.] Sunt inde et nom. propria, Ζηνόβιος, Ζηνόδοτος, Ζηνόθεμις, Ζήνων.

[Ζήνων, ωνος, ὁ, Zeno, n. pr. multorum inter quos celeberrimi sunt Zeno Eleates et Zeno Citiensis, quorum vitas scripsit Diog. L. 9, 25, et 7, 1. Eosdem et alios plures memorat Suidas. Frequentissimum hoc nomen fuit apud Græcos medii quod dicitur ævi.]

[Ζηνώνειος, ὁ, ἡ, Zenoneus. Athen. 4, p. 158, A. Philon. Quod omnis prob. § 14 extr., 22 extr. citat Boiss.]

[Ζηνωνικὸς, ἡ, ὸν, Zenonicus. Sopater ap. Athen. 4, p. 160, F : Ζηνωνικῷ πραθήσεθ' οὗτος κυρίῳ.]

[Ζηνωνὶς, ίδος, ἡ, Zenonis, Basilisci uxor. Malchus in Exc. Legatt. p. 272-274 ed. Nieb.; Suidas s. v. Ἁρμάτιος et Ἁρμάτος.]

[Ζηράνιοι, οἱ, ἔθνος Θρᾴκης. Θεόπομπος κε', καὶ Ζηρανία ἐπὶ τῆς χώρας. Ἔφορος κζ', Steph. Byz.]

[Ζήρυνθος, ἡ, Zerynthus, πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων (77)· Ζήρυνθον ἄντρον. Ὁ πολίτης Ζηρύνθιος καὶ Ζηρυνθίας (scr. Ζηρυνθία cum Holst.), Steph. Byz. Lycophronis libri plerique omnes Ζήρινθον, et Ζηρινθίας v. 1178. Contra v. 449 : Ηαροικήσουσι τὴν Ζηρυνθίαν, et 958 : Μητέρος Ζηρυνθίας, vix unus alterve codex per ι scribit. Ζήρυνθον ex Lycophrone schol. Nicandri Ther. 462. Etym. M. p. 411, 30 : Ζηρυνθία Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ. Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θρᾴκῃ.]

[Ζής. V. Ζεύς.]

[Ζῆσις, εως, ἡ, Vita. Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. p. 262 (?). Wakef.]

Ζῆτα, dici valet Locus in quo ζητηταὶ obversantur, ut δίαιτα dicitur Locus in quem arbitri conveniunt, qui dicuntur διαιτηταί. Ita Cœl. Rhod. A. L. 12, 18. Sed viderit. Alioqui Ζῆτα dicitur litera sexta apud Græcos, ultima apud Latinos. [Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Ζῆτ', ἦτα, θῆτα. Plato Cratyl. p. 419, B : Ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνὴν ἀποδῷς ἀντὶ τοῦ ζῆτα δέλτα. || Cognomen Satyri. Photius Bibl. p. 151, 21, ex Ptolemæo Heph. : Σάτυρος δ' ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος ζῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ. G. Dindorf.]

[Ζηταρετησιάδης, ὁ, Virtutem affectans. Epigr. in philosophos ex Hegesandri Ὑπομνήμασιν citatum ab Athenæo 4, p. 162, B. *Virtutaucupida* vertit Scalig.]

Ζητεύω, poet. pro ζητέω, Quæro, Conquiro. Hesiod. Op. [398] : Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας. [Hom. H. in Apoll. 215 : Χρηστήριον ἀνθρώποισιν ζητεύων κατὰ γαῖαν ἔβης· H. in Merc. 392.]

Ζητέω, Quæro. [Hom. Il. Ξ, 258 : Ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει. Æsch. Prom. 262 : Ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. Soph. OEd. T. 110 : Τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν.] Εὑρήσεις ζητῶν, Aristoph. [Pl. 104], Invenies quærens, i. e. quærendo. [Grammatici ζήτει dicere solent, ubi lectorem ad alium libri locum amandant. Sic frequenter in Etym. M. ζήτει εἰς..., Quære sub voce...] Baton [ap. Athen. 4, p. 163, B], irridens philosophos : Τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις, Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Ludit autem ex ambiguo hic Comicus, quod et philosophi in suis disputationibus dicerentur ζητεῖν : unde et τὸ ζητούμενον, Id de quo disputatur, Quod est in quæstione : ut quum dicitur τὸ ζητούμενον αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι : aut τὸ ζητούμενον συναρπάζειν, de quibus lege Bud. p. 143. [Plato Menon. p. 81, D : Τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστί. Ζητεῖται et ἐζήτηται, Quæritur, Quæsitum est, sæpissime a gramm. dicitur, velut schol. Hom. Il. Γ, 237 : Ἐζήτηται δὲ πῶς τοὺς ἀδελφοὺς πρῶτον οὐκ ἐπεζήτει ἡ Ἑλένη.] Itidem vero ζήτησις pro Disputatione, ut infra docebo. Interdum pro Quæro, i. e. Quæstionem habeo s. exerceo. Dinarch. In Dem. p. 81 [91, 20] : Ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, εὕροι τὴν ἀλήθειαν; [Id. p. 97, 14 : Ἔνοχον ὄντα τοῖς ζητουμένοις, Crimini de quo quæritur, verum an falsum sit.] Sic utitur et Andocides p. 7. [Soph. Aj. 1054 : Αὐτὸν ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, i. e. Inquirentes. Ἐξετάζοντες interpr. schol.] || Quæro, s. potius Requiro, Desiderio rei amissæ teneor : Plut. Galb. [c. 8] : Μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. Bud. p. 1059. [Herodot. 1, 94 : Τὴν ἑτέρην τῶν ἡμερέων παίζειν πᾶσαν, ἵνα δὴ μὴ ζητέοιεν σιτία. Soph. OEd. T. 658 : Εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον. || « Ζητῶ, Peto, Posco. Diog. L. in Diog. Cyn. (6, 67) : Τοὺς μὲν ἄλλους ὀβολὸν ζητεῖ, αὐτὸν δὲ μνᾶν, Ab aliis obolum petit, ab ipso minam. » HSt. in exemplari Vindobonensi. Menander in Exc. Legatt. p. 385, 12 : Τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐζήτει χρυσίον οἱ παρασχεῖν. Glossator codicis Dorvill. Aristoph. Pluti v. 983 ἤτησεν explicat per ἐζήτησεν ἐμὲ, ubi Hemst. ζητάρης vel ζητιάρης comparat, quo nomine Mendicum vocant Græci recentiores : v. Ducang.] || Sæpe et cum infin. pro Studeo, Conor. Interdum autem et verbo Volo redditur. [Hesych. : Ζητεῖν, βούλεσθαι. Ἀττικοί. Sim. Photius p. 54, 3, addito exemplo : Μηδὲ σὺ ζήτει τι πυθέσθαι. Æsch. Prom. 778 : Καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.] Plato [Ep. 7, p. 343, B] : Τὸ τί ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Isocr. Evag. [p. 200, D] : Ἁαθεῖν ἐζήτησε. Aristoph. Pl. [370] : Ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. Popl. : Ζητῶ ἀφελέσθαι. Affertur et cum fut. infin. ex Aristoph. Pl. [573] : Ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς. Sed et cum infin. pass. Plato Epist. : Ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποπέμπεσθαι, si recte exp. Mitti. [De futuro, quod ubique ζητήσω est, inepte Thom. M. p. 408 : Ζητήσομαι, οὐ ζητήσω. Qui fortasse contrarium dicere voluit. Photius p. 54, 5 : Ζητήσεται, ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται.]—Ζατεῦσα, Dor. pro ζητοῦσα, Quærens. Theocr. 1, [82] : Ἃ δέ τε κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα, ποσσὶ φορεῖται Ζατεῦσ'. [|| De cognato verbo Dorico ζατόω suo loco diximus. || Æolicam formam ζάτημι Guietus deprehendere sibi videbatur in gl. Hesychii Ζατὲς, ζητεῖ, ubi ζήτει corrigit. Quæ valde incerta conjectura est.]

Ζήτημα, τὸ, Quæstio, Id de quo quæritur, Quintil. 3, 11 init. [Eur. Bacch. 1216 : Σῶμα μυρίοις ζητήμασιν εὑρών. Soph. OEd. T. 278 : Τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου τόδ', εἰπεῖν ὅστις εἴργασταί ποτε. Περὶ φύσεως ζητήματα Plat. Leg. 10, p. 891, C. Τὸ περὶ νόμους ζήτημα ib. 1, p. 631, A.]

Ζητημάτιον, τὸ, Quæstiuncula. [Liban. vol. 4, p. 639, 5.]

[Ζήτημι. V. Ζητέω.]

[Ζητὴρ, Ζεὺς ἐν Κύπρῳ, Hesych.]

[Ζήτης, ὁ, Zetes, Boreæ filius. Pind. Pyth. 4, 325 : Ζήταν Κάλαΐν τε. Apollodor. 3, 15.]

[Ζητήσιμος, ὁ, ἡ, Quærendus. Xenoph. Venat. 6, 6 : Τῶν ζητησίμων, Ferarum quæ investigandæ sunt.]

Ζήτησις, εως, ἡ, Ipsa quærendi actio, Quæstio. [Soph. OEd. T. 55 : Πῶς ... ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά; De canibus venatoriis Pollux 5, 6 : Πρὸς ζήτησιν ἀναπεπτωκυῖαι κύνες.] Thucyd. 8, [57] : Μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον, Quærendo victum. Ib. [66] : Τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic ζήτησιν ζητεῖν, Rem quærere, ut magistratus et judices solent, Bud. e Dinarcho : ζήτησιν ποιεῖν pro eod., Plut. Coriol. : Θαυμάσαντες οὖν οἱ βουλευταὶ, πολλὴν ἐποιήσαντο τοῦ πράγματος ζήτησιν. [Æschin. p. 6 extr.] Est vocab. ap. philosophos etiam usitatum, ut Lat. Quæstio itidem.

[Plato Apol. p. 29, C : Μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν μηδὲ φιλοσοφεῖν· Theæt. p. 144, E : Ὁ δὲ ... ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις· Rep. 2, p. 368, E : Ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει.] Ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, Quæstio totius naturæ : ut Cic. apud Plat. [Tim. p. 47, A] p. 39 Lex. Cic. Athen. 5, [p. 207, A] : Ὡς δὲ περὶ τὸν καθελκυσμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλατταν πολλὴ ζήτησις ἦν, Quum de ea in mare deducenda excitata quæstio multis contentionibus esset, Bud. Ἀπολύσασθαι ap. Eund. Plut. [Mor. p. 413, A] : Δύσκριτον πρᾶγμα, καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, Magnæ conquisitionis indigentem, Turn. Aristot. : Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων, Quare rectius vulgus de iis pronuntiat, qui disputandi nescii sunt, quam qui physiologice disputaverunt. Bud.

Ζητητέος, α, ον, Quærendus. [Soph. Aj. 470 : Πεῖρά τις ζητητέα. Aristoph. Nub. 658 : Οὐκ οἶδ', ἀτὰρ ζητητέον. Plato Polit. p. 275, C : Ζητητέοι ἂν εἴησαν. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 14, 34 : Τοῦ μέντοι οὗς ζητητέον τὴν κλίσιν. G. Dind. Neutr. Epicur. ap. Diog. Laert. 10, 72 : Τὸν γὰρ δὴ χρόνον οὐ ζ. Galen. vol. 2, p. 103, 16 : Ζ. ἡμῖν ἐστὶν ἑτέραν αἰτίαν θρέψεως. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 51 : Ζ. αὐτοῖς. Ptol. Magna constr. t. 1, p. 2, 24 Halm. : Τὸ τούτου (Dei) ζ. εἶδος. Hase.]

Ζητητήρια, τὰ, Quæstiones, s. potius Loca ubi quæstiones exercentur, de criminibus habentur, adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια. Suid. [Qui scriptoris non nominati verba apposuit, Οἱ δὲ προσάγουσι πῦρ καὶ τὰ τῶν ζητητηρίων ὄργανα.]

Ζητητής, ὁ, [Quæsitor, Indagator. Z. θηρίων Pollux 5, 9. Plato Rep. 10, p. 618, C : Τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζ. καὶ μαθητής], Quæstor, Quæsitor, Magistratus Athenis, qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτει, ut Pollux [8, 115] tradit : vel, ut Harpocr., κατὰ καιροὺς καθιστάμενος εἴ ποτε τοὺς ἀδικοῦντάς τι δημόσιον δέοι ζητεῖν, Quæstor criminum, Bud. ap. Lys. p. 164 [163, 6]. Andoc. p. 4 [3, 6] : Ἦσθα ζητητής, ὦ Διόγνητε, ὅτε Πυθόνικος εἰσήγγειλεν ἐν τῷ δήμῳ περὶ Ἀλκιβιάδου; et sequitur statim, Οἶσθα οὖν μηνύσαντα Ἀνδρόμαχον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πολυτίωνος γινόμενα. Et p. 7 [6, 1] : Πείσανδρος καὶ Χαρικλῆς ὄντες μὲν τῶν ζητητῶν, de quibus postea dicit, Χρῆναι ἔτι ζητεῖν καὶ μὴ παύσασθαι. Sic vero et ζήτησιν accipi annotatum est. Significat, inquit Bud., et Quæsitorem, ut de pecuniis residuis, Dem. p. 293 [703, 11] : Ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν Ἀριστοφῶν ἑλέσθαι ζητητάς· εἰ δέ τις οἶδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν, ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Aristophon tulit legem, populusque scivit, quæsitores residuarum pecuniarum creari; apud quos ut quisque quempiam noverit quippiam residuæ habere pecuniæ aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat.

Ζητητικός, ἡ, ὸν, q. d. Quæsitorius, Qui quærere et investigare solet. [Plato Menon. p. 81, D : Ἐργατικούς τε καὶ ζητητικοὺς ποιεῖ.] Auctor Axiochi [p. 366, B] : Ἐπειδὴ ζ. εἰμὶ τῶν πραγμάτων, ἐπιστήμονά του εἶναι με, Quoniam investigator sum rerum, Quia libenter versor in investigatione veri. [Philo vol. 1, p. 288, 30 : Z. καὶ πολυμαθὴς γενόμενος.] Et ζητητικοὶ philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ ap. Diogen. L. Qui nihil asseverabant, sed semper quærebant et investigabant rei veritatem. Ad quæstiones movendas promptus, Qui libenter quæstiones movet. Idem de Zenone [7, 15] : Ἦν δὲ καὶ ζ. καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος. [Photius Bibl. p. 151, 22 : Ζῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ.] A Gaza exp. Ingenio valens, quo rerum rationes inquirat. Apud Eund. ζητητικὰ ῥήματα, Inquisitiva verba. [|| Adverb. Ζητητικῶς, Acta Jun. Bacchi p. 92. Boisson. Eustath. p. 814, 29 : Ἐπεκαίετο, ἤγουν ζ. ἐπεθύμει. V. Stephani jun. in Anal. Bened. p. 434 : Τῆς ἐπὶ τὸ πρανὲς τοῦ βουνοῦ πορείας ζητικῶς (l. ζητητικῶς) ἀπάραντες. G. Dind.]

[Ζητητός, ἡ, ὸν, Quæsitus, Expetitus. Soph. OEd. C. 389 : Τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις.]

[Ζητήτωρ. V. Ζήτωρ.]

[Ζητουμένως, Quæsitu. Jo. Chrysost. t. 2, p. 290, 38 : Ὁμολογουμένως, οὐ ζ. Hase.]

Ζήτρειον, τὸ, Hesych. τὸ τῶν δούλων κολαστήριον, Locus in quo servi puniuntur : itidemque Suidæ [et Photio p. 54, 6], afferenti ipsum ex Eupolide. Sic et Pollux 3, [78], ἵνα κολάζονται οἱ δοῦλοι, esse dicit μύλωνας, ζητρεῖα, ἀλφιτεῖα, χονδροκοπεῖα, ζωντεῖα. [Pro ζητρεῖα in cod. Jungermanni est ζατρεῖα. Ζητρεῖον memoratur 7, 19, inter ἐργαστήρια ἀλφίτων. Etym. M. p. 411, 33 : Ζήτρειον· σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, ἤγουν τὸν μύλωνα, παρὰ Χίοις καὶ Ἀχαιοῖς· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι. Εὔπολις, « Ὥσπερ γὰρ εἰς ζήτρειον ἐμπεσών· » καὶ Θεόπομπος, « Ὡς μοι δοκεῖν εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασανιστήριον, τὴν δ' οἰκίαν ζήτρειον ἢ κακόν μέγα ». Σύνθετον δέ ἐστιν ἐκ τοῦ ζα καὶ τοῦ τρέω τὸ φοβοῦμαι, ζάτρεον (ζάτρειον) καὶ ζήτρειον. Ἢ παρὰ τὸ δεῖν τὸ δεσμεύειν καὶ τὸ τρέω, γίνεται δήτρειον (Etym. Paris. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 279 δείτρειον. Sed v. Eustath. l. statim afferendo) κατὰ τροπὴν [τοῦ ὸ εἰς ζ καὶ] τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η, ἐν ᾧ δεῖσθαι τρέουσιν. Εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένον καὶ (ap. Zonar. p. 957 συνεσταλμένως, ὡς, quo non multum proficitur. Nam quum Herodis quod sequitur exemplum formæ per diphthongum scriptæ confirmandæ inserviat, manifestum est defecta esse verba grammatici, qui hoc dicere voluit, duplicem esse formam, alteram per ι scriptam, alteram per diphthongum, cujus ex. ex Herode ponit. G. D.) παρὰ Ἡροδότῳ (scrib. Ἡρώδῃ cum Ruhnken. Hist. oratt. p. 172 ed. Reisk.), « Ἀγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον· » ἔστι δὲ χορίαμβον (scrib. χωλίαμβον ex Zon.). Τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ὧρος προπαροξύνει, ὡς τὸ γήτειον, ὁ δὲ Ὠριγένης προπερισπᾷ. Χοιροβοσκούς. Eust. p. 837, 44 : Ἔνθα παραπηκτέον καὶ τὸ κατὰ μὲν Ὧρον τὸν γραμματικὸν, ζήτρειον προπαροξυτόνως, κατὰ δὲ ἑτέρους, ζητρεῖον προπερισπωμένως, ὃ δηλοῖ, φασὶ, δούλων δεσμωτήριον ἤγουν μύλωνα· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμοῦντο οἱ δοῦλοι· αὐτὸ γὰρ κατά τινας, παρὰ τὸ δεῖν ὅ ἐστι δεσμεύειν, καὶ τὸ τρεῖν ἤγουν φοβεῖσθαι συντεθὲν εἰς δήτρειον, ζήτρειον γέγονε μεταπεσόντος τοῦ ὸ εἰς ζ· 1411, 32 : Δῆλον δὲ ὅτι ταὐτόν ἐστι σιδήρεον δέσμα καὶ σιδηροπέδην ἢ σιδηρᾶν ποδοκάκην εἰπεῖν, τινὲς δὲ καὶ τὸ ζητρεῖον ποδός φασι δεσμόν.]

[Ζητρὸς, ὁ, Carnifex. Hesych. : Ζητρὸν, τὸν δημόκοινον.]

[Ζήτωρ, ορος, ὁ.] Ζητόρων Hesych. affert pro ζητούντων : sed addens, quosdam scribere ζητητόρων, quod magis probo. Id autem est a nom. Ζητήτωρ, Quæsitor : i. q. ζητητής. [Photius p. 54, 7 : Ζητόρων, ζητητῶν.]

[Ζία. V. Ζέα.]

[Ζιβυθίδες, αἱ Θρᾷσσαι· ἢ Θρᾷκες γνήσιοι, Hesych.]

Ζιβύνη, ἡ, i. q. σιβύνη, Jaculum s. Spiculum ferreum. Hesychio et Suidæ ὁλοσίδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη. [Σπάθη addunt Hes. et Photius p. 54, 8, μάχαιρα Hes.] Jesaiæ 2, [4] : Συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καὶ τὰς ζιβύνας αὐτῶν εἰς δρέπανα. Pro quibus Tertull. : Concident machæras suas in aratra, sibynas in falces; Hieron. : Conflabunt gladios suos in vomeres, et lanceas suas in falces. Ζηβήνη, Hesychio ὁλοσίδηρος ἀκοντίς. [Gl. : Ζηβύνη, Venabulum. Philo in Math. vett. p. 92 : Τοῖς τε ἀκοντίοις καὶ ταῖς ζηβύναις.] Ζαβύνη, VV. LL. e Tertull. [Marc. 4 init.] esse dicunt Venabuli genus; e Suida Lanceam : sed falso; ap. eos enim scriptum ζιβύνη. Σίγυμνον, τὸ, vel Σίγυνον, Jaculum, quod totum est e ferro. V. Eust. [p. 344, 12; 381, 18. Ap. Aristoph. Thesm. 1197, ubi Scytha loquitur : Ἀλλ' οὐκ ἔχω δὲν, ἀλλὰ τὸ συβίνην λάβε, cod. Rav. συμβήνην. Et 1215, ubi syllaba prima est producta : Ὀρτῶς δὲ συβίνη (συβήνη R.) ἐστι· καταβινῆσι γάρ. Qui l. syllabæ mediæ scripturam per ι commendare videatur : quanquam huic argumento non multum tribuendum, quum solam soni similitudinem, præsertim in voc. barbaro, spectare potuerit poeta. Vera igitur Ravennatis libri scriptura videtur συβήνη, quam Photius quoque legit p. 546, 1 : Συβήνη, ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, ἢ ἡ φαρέτρα· Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης, Ἀλλὰ οὐκ ἔχω οὐδὲν, ἀλλὰ (recte omittit τὸ) σύβήνην λάβε. Correpta syllaba prima, Alexis ap. Pollnc. 10, 144 : Φέρε τὴν συβήνην καὶ πλατύλογχα· ubi codd. σιβύνην. Σιβήνην scribebatur ap. Diodor. 18, 27, ubi margo codicis unius σιβύνην, legitur 20, 33. Ejusdem exx. sunt ap. Athen. 4, p. 130, B; 5, p. 201, B; 12, p. 537, E. De vocabulis σιγύνη, σιγύνης, σίγυνος, σίγυνον (iisdemque per duplex ν scriptis), σίγυμνον vide in Σιγύνη. G. Dind.]

[Ζιβύνιον, τὸ, Hastula, Venabulum. Hesych. : Ζι-

βύνια, λογχίδια μικρά. Herodian. Epimer. p. 40. Σιβύνιον scriptum ap. Polyb. 6, 23, 9.]

[Ζιβύτης. V. Ζειποίτης.]

Ζιγγίβερις, εως, ἡ, Zingiberis, Planta in Troglodytica Arabia nascens; habens radices albas, odoratas, piperis saporem imitantes: ut inter alia tradit Diosc. 2, 190. Sic Galen. Simpl. medic. 6 [vol. 13, p. 175, F sq.]: Ζιγγιβέρεως ἡ ῥίζα χρήσιμός ἐστι. Plin. 12, 7, de pipere: Non est hujus arboris radix, ut aliqui existimavere, quod vocant Zimpiberi, alii vero Zingiberi: quamquam sapore simili. Id enim in Arabia atque Troglodytica in villis nascitur, parvæ herbæ radice candida. Hermol. et Ruell. appellant Gingiber.

Ζίγγος, ὁ, Hesychio ὁ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν ὁμοίων ἦχος, Sonus s. Bombus quem apes et similia insecta reddunt.

[Ζιγγόω, Bibo. Photius: Ζιγγοῦν τὸ ὑποπίνειν Κίλικες. Οὕτως Νικόστρατος. Ζιγοῦν ap. Antiattic. p. 98, 6: Ζιγοῦν ἀντὶ τοῦ πίνειν Κίλικες λέγουσιν.]

[Ζίγλα, ἡ.] Ζίγλας Hesych. exp. κῶλα.

Ζίγνις, Hesychio ἡ χαλκῆ σαῦρα [σαύρα]: pro quo ap. Aristot. est Δυγνίς [H. A. 8, 24, nunc legitur e libris melioribus: Ἡ καλουμένη χαλκὶς, ὑπὸ δ' ἐνίων ζιγνίς· ἔστι δ' ὅμοιον ταῖς μικραῖς σαύραις. Aliorum varr. sunt ζίγνης, ζιγνὺς, ζυγνὶς, διγνὺς, δειμνύς. *Dygnidam* vertit Gaza.]

[Ζιγνόω.] Ζικνῶσαι Hesychio σκυθρωπάσαι: quod et ῥικνώσασθαι. Suid. habet ζιγνῶσαι: ut ap. Etym. quoque reperio Ζιγνῶ, τὸ σκυθρωπάζω· καὶ Ζιγνῶσαι, τὸ σκυθρωπάσαι.

[Ζιγόω. V. Ζιγγόω.]

[Ζίγχα, Zincha. Strabo 17, p. 831: Κάψα τὸ γαζοφυλάκιον τοῦ Ἰουγούρθα καὶ Ζάμα καὶ Ζίγχα.]

[Ζιήλας scriptura vitiosa. V. Ζῆλα.]

Ζιζάνιον, τὸ, Zizanium, Lolium. [Geopon. 2, 43: Τὸ ζιζάνιον, τὸ λεγόμενον αἶρα, φθείρει τὸν σῖτον, ἄρτοις δὲ μιγνυμένη σκοτοῖ τοὺς ἐσθίοντας. Ζιζάνια ib. 10, 87, 1; 14, 1, 5 et 7, 3.] Suidæ ἡ ἐν τῷ σίτῳ αἶρα: Etym. τὸ ἄνευ σπορᾶς συμπαραφυόμενον τῷ σίτῳ: qui etiam addit, dictum quasi σιτοϊζάνιον, παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεύειν καὶ συναυξάνεσθαι. Legitur hoc voc. ap. Evangelistas in N. T., et ap. Theologos: et quidem plur. ut τὰ ζιζάνια σπείρειν, ap. Gregor. Alibi non memini me legere. [De sensu mystico v. Theodot. Ancyr. Expos. Symb. p. 1, 3 ed. Combef. Boisson. Ζιζάνιον αἱρετικὸν Basil. M. vol. 3, p. 140, et Jo. Chrys. vol. 12, p. 420, B.]

[Ζιζανιοσπόρος, ὁ, ἡ, Zizania serens. Anast. Sin. Hodeg. p. 140, 10: Δυάς τις πονερὰ ζ. Hase.]

[Ζιζανιώδης, ὁ, ἡ, Lolio plenus. Epiphan. vol. 1, p. 100, C: Ζιζανιώδους ὕλης· 224, B: Εἰς τὸ μὴ καταλειφθῆναι ῥίζαν τῆς ζιζανιώδους σου σπορᾶς· 477, C. ‖ Adverb. Ζιζανιωδῶς, idem vol. 1, p. 459, A.]

[Ζιζουλᾶν, τὸ, genus leguminis. Alex. Trall. 7, p. 312. Videtur esse i. q. ζίζυφον. V. Goupyli annotat. p. 842. Struv.]

[Ζίζυφον, τὸ, Zizyphum, Gallice *Jujubier* s. *Gigeolier*, Linn. Rhamnus Jujuba. Geopon. 10, 3, p. 641, et περὶ ζιζύφων φυτείας ib. c. 43, p. 710. Latinorum scriptorum locos collegit Schneider. in annotat. ad Palladium p. 141, 142.]

[Ζικνόω. V. Ζιγνόω.]

[Ζίλαι. V. Ζελᾶς.]

Ζινίχιον [Ζιννίχ. Zonar.], Suidæ est τὸ λώριον τοῦ ὑποδήματος, Corrigia calceamenti. Idem et ζυγός. [Photius p. 559, 11: Σφαιρωτὴρ, σανδαλίου ζινίχιον, τὸ λώριον τοῦ ὑποδήματος. Ζηνίχιν ex Glossis græcobarbaris memorat Ducangius.]

[Ζιποίτης. Ζιποίτιον. V. Ζειποίτης.]

[Ζιρά. V. Ζειρά.]

[Ζίρης. Zonaræ Lex. p. 958: Ζίρης, καὶ κλίνεται ζίρη. Σκυθικὴ φωνή. Ubi Tittmannus ζίριν comparat ex Luciani Toxar. c. 40: Οἱ μὲν Σαυρομάται διηρμένοι τοὺς ἄκοντας ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντήσοντες, ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. Τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι φονεύεται, ἀλλὰ δέχονται ὡς ἐπὶ λύτροις ἥκοντα. Et inferius: Ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλον κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα. Ap. Luc. librorum varr. sunt τὸν (vel τὸ) ζίρυν, ζηρὶν, ζηρήν.]

[Ζίτανα, καταπύγονα, Hesych. corrupte pro Τιτᾶνα, ut animadvertit Albertus.]

Ζίω, Etymologo τὸ ζητῶ, Quæro: unde ζίεται Eid. τὸ ζητεῖται, Quæritur: Hesychio autem τὸ ζητεῖ, Quærit.

[Ζμάραγδοος. V. Σμάραγδος.]

[Ζμερδαλέος. V. Ζμικρός.]

[Ζμερδνός. V. Σμερδνός.]

Ζμέρδω, Intueor, i. q. μέρδω, vox Achaica. Eust. p. 936: Ἀμέρδειν δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν, ὅ ἐστι βλέπειν· οὗ ἐναντίον, ζμέρδειν, διὰ τοῦ ζ, παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. Sed addit, videri hoc ζ esse e ζα epitatico, ut in ζμικρός.

[Ζμῆγμα. V. Ζμικρός.]

[Ζμιζ, nomen vel pars nominis satyri in fictili græco; satyroque alii ib. adscriptæ sunt literæ Ζμος· num Σιμός? Durand, *Cabinet d'antiquités*, p. 49. Hase.]

Ζμικρὸς, pro Perpusillus, affertur ex Eust. Nimirum is p. 1421 dicit, Τὸ μικρὸς προϋποκεῖσθαι τοῦ σμικρός· primum enim dici μικρὸς, deinde ἐπιτείνεσθαι διὰ τοῦ ζμικρὸς ἤγουν ζαμικρός· e quo διὰ τὸ εὐσύντακτον τῶν στοιχείων fieri σμικρός. Itidem sane ap. Eund. p. 217, Ælius Dionysius tradit ζμικρὸν et μικρὸν dici ab Atticis: μικκὸν, ab Ionibus. Et paulo ante Eust. dixerat: Ὅτι δὲ τὸ Σμῶδις, καθὰ καὶ τὸ Σμερδαλέον καὶ τὸ Σμικρὸν, διὰ τοῦ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ, διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Itidemque in rhetoricis lexicis alphabeticam seriem sequentibus reperiri et hæc dicit in litera ζ, nimirum Ζμινύη, interdum τὸ σκαφεῖον, interdum τὸ ἀξινάριον: aliis autem δίκελλαν: item Ζβέσαι, τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι: et Ζβεννυμενάων αἰγῶν, ληγουσῶν: et Ζμῶσαι, τὸ πατάξαι. Similiter vero et Ζμῆγμα scribere eosd. et Ζμινύην: quam ab eod. Æl. Dionys. exponi ἀξινάριον, afferente hoc usus istius ex. ex Aristoph., Ἀλλ' ἵμάντα μοι δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα. [Locus ex Holcadibus, ut videtur, sumptus, cujus fabulæ confer fr. 3: Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἷπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα. G. D.] Hinc igitur discimus, antiquos, et quidem Atticos, ob soni affinitatem quam inter se habent ζ et σ, pro σμερδαλέος dixisse Ζμερδαλέος, Ζμῆγμα pro σμῆγμα, Ζμικρὸς pro σμικρὸς, Ζμινύη pro σμινύη, Ζμῶδις pro σμῶδις, Ζμῶσαι pro σμῶσαι: item et Ζβέσαι pro σβέσαι, et Ζβεννυμενάων pro σβεννυμενάων.

[Ζμίλη. Ζμιλίον. V. Σμ—.]

[Ζμινύη. V. Ζμικρός.]

[Ζμῶδις. Ζμῶσαι. V. Ζμικρός.]

[Ζόαρα, πόλις Περσική. Οἱ οἰκοῦντες Ζοαρᾶται. Διονύσιος καὶ Ζοάρους αὐτούς φησιν ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν. Ἔστι καὶ κώμη μεγάλη, ἢ φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ ... Ζόαρα οὐδετέρως, δηλοῖ δὲ τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ μικρὸν, ὅποι ὁ Λὼτ ἔφυγε ... Οἱ πολῖται τοῦ χωρίου Ζοαρηνοὶ, διὰ τὸν ἐγχώριον τύπον, καὶ Ζοαρᾶται· οἱ γὰρ δύο τύποι Ἀράβιοι, Steph. Byz. Josephi locos, quorum in altero Ζόαρα, Ζόωρ in altero dicitur, apposuit Berkelius.]

[Ζοάσεις. Ζόασον. Ζοάσω. V. Σβέννυμι.]

[Ζόη. Ζοΐα. V. Ζωή.]

[Ζόης, ἰσχυρὸς, ἢ σφοδρῶς πνέων, Hesych. Est Ζαής.]

[Ζοίτειον, τὸ, Zœteum, urbs Arcadiæ, de qua Steph. Byz. citato l. Pausaniæ 8, 35, 6, addit: Λέγεται καὶ Ζοίτεια ἀπὸ Ζοίτεως (sic Berkel.: ζείτειον ἀπὸ ζείτεως vulgo; ζήτειον ἀπὸ ζήτεως cod. Vratisl. Sed scrib. potius Ζοιτία ἀπὸ Ζοιτέως). Τὸ ἐθνικὸν παρὰ τὸ Ζοίτειον Ζοιτειεὺς, παρὰ δὲ τὴν Ζοίτειαν (scrib. Ζοιτίαν) Ζοιτεύς. (Hic quoque ζήτειον ζητειεὺς ... ζήτειαν ζητεὺς cod. Vrat.) Ap. Pausan. l. c. Ζοιτία, sed Ζοίτιον ib. 27, 3. G. D.]

[Ζοιτεὺς, έως, ὁ, Zœteus, Tricoloni f. Pausan. 8, 35, 6.]

[Ζολιμήλος, ὄνομα κύριον, Suidas. Ζολιμίκλος cod. Paris. Alius ζολιμίηλος.]

[Ζομβὶς, πόλις τῆς Μηδίας, Steph. Byz. Ammianus Marcell. 23, 23.]

[Ζόμβρος, ὁ. Gloss. ad Origen. Philoc. in Morelli Bibl. Ms. Gr. et Lat. 1, p. 59: Ἀλλ' ἡμεῖς εἴδομεν τριγέλαφον ἀπὸ Θράκης ἐλθόντα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καίσαρος Βάρδα, ὃν ἐκάλουν ζόμβρον.]

[Ζομίκλος, ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Ζόννυξος. V. Διόνυσος.]

[Ζοός. V. Ζωός.]

[Ζοπαδασπίδες. V. Ζοφοδορπίας.]

[Ζόρ. Ζορκάς. Ζόρκων. V. Δόρξ.]

[Ζούιον ἢ Ζοῦον, θηρίον· ἢ ἐρυσίπελας, Hesych.]

[Ζουίωνερ. V. Ζυγόνερ.]

[Ζοῦσαι, δραχμαὶ, Hesych. Syriace זוז *Zuz*, et Chald. זוזא *Zusa*, Drachmam significat. Kuster.]

[Ζοῦχις, ἡ, Zuchis, πόλις Λιβύης περὶ τὴν Σύρτιν. Στράβων ιζ' (p. 835). Ὁ πολίτης Ζουχίτης, Steph. Byz.]

Ζόφεος, α, ον, etiam dicitur ead. signif. [qua ζοφερός.] Nam Hesych. ζόφεον exp. μέλαν et σκοτεινόν. [Nicand. Al. 501 : Ὑπὸ ζοφέης νυκτός.]

Ζοφερὸς, ὰ, ὸν, i. q. ζοφόεις, et ζοφοειδὴς, ac ζοφοείδελος. Sed hæc sunt potius poetica (præsertim ζοφόεις et ζοφοείδελος), at ζοφερὸς in soluta etiam oratione usurpatur, ut [ζοφερὰ οἰκήματα ap. Hippocr. p. 399, 38. Ib. p. 563, 2 : Ὑπὸ τοῦ ζοφεροῦ φοβέεται καὶ δέδοικεν, Caliginem significat et tenebricosas imagines oculis occursantes, terrorem et metum incutientes virginibus ex suppressis menstruis. Foes.] Lucian. Nigrino [c. 4] : Ἔχαιρον δ' αὐ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. [Nicand. Ther. 464 : Σάρκες ἀπορρείουσι πελιδναί τε ζοφεραί τε. Plut. Mor. p. 978, A : Ζοφερὰ ὑγρότης, ἣν θόλον καλοῦσιν.]

[Ζοφερότης, ητος, ἡ, Caligo. Niceph. Blemm. p. 155.]

[Ζοφηφορία, ἡ. Z. Ποντικὴ, de caligine. Greg. Naz. Ep. 7, p. 771.]

[Ζόφιος, ία, ον, i. q. ζόφεος. Erycius in Anth. Pal. 7, 377 : Τοιγὰρ ὑπὸ ζοφίαισιν Ἐρινύσιν ἀμμέσον ἧπται Κωκυτοῦ. Quod Bastio in ζοφέαισιν mutandum videbatur.]

Ζοφοδορπίας, Nocturna cœna, si quidem sequamur hanc Suidæ expos., ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος : ut intelligatur de Epulis quæ celebrantur ortis jam tenebris. Quidam interpr. e Plauto, Vespérna : qua voce redditur et vocab. Ἑσπέρισμα : ut Vesperna sit serotina cœna. A Festo tamen exp. simpliciter nomine Cœna. Vesperna, inquit, ap. Plautum Cœna intelligitur. Idem alibi, Cœna apud antiquos dicebatur quod nunc est Prandium : Vesperna, quam nunc Cœnam appellamus. Sed ἑσπέρισμα (cujus etymologia optime respondet etymo nom. illius Vesperna) antecedit δεῖπνον ap. Athen. [1, p. 11, D], in his, quæ e Philemone affert, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ. Sed ζοφοδορπίας contra videtur de Epulis debuisse dici, quæ sequerentur ipsum δεῖπνον, non præcederent. At si verum sit quod scribit Festus, Vespernam fuisse antiquis, quod eorum posteri vocarint Cœnam, quum ζοφοδορπίας interpretabimur Vespernam, perinde fuerit ac si interpretaremur Cœnam. A Suida tamen non simpliciter δεῖπνος exp., sed ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Quum autem e Plut. constet, δεῖπνον esse quam Lat. appellarint Cœnam, sonabunt illa Suidæ verba, Cœna quæ celebratur in tenebris, q. d. Tenebrosa cœna : quo forsan plus aliquid indicetur quam si diceretur Nocturna : quod et Vespertinæ epulæ, Nocturnæ dici possint, latius vocis hujus significatum extendendo. || Sed alius hic oritur scrupulus : quod nimirum ap. Hesych. sit scriptum Ζοφοδερκέας, et exp. σκοτοδείπνους, item λαθροφάγους [Accusativos posuit Musurus. Codex Ζοφοδερκίας (corrig. Ζοφοδορπίας), σκοτόδειπνος, λαθροφάγος] : quin etiam (quod magis mirum est) in meo vet. exemplari Suidæ non scriptum est Ζοφοδορπίας, ut in vulg. edd., nec Ζοφοδορπία, ut habent VV. LL., sed eadem fere quæ ap. Hesych. scriptura habetur, videl. Ζοφοδερκίας, unica litera ab illa differens, quum alioqui eadem detur huic nom. expos., quæ in vulgatis edd. datur voci Ζοφοδορπίας : sc. ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Ego autem, ut vera lectio habeatur simulque expos., alterum ex altero emendandum esse arbitror : vocem enim ipsam ap. Suidam, et quidem in vulg. edd., rectius scriptam esse puto quam ap. Hes.; at expos. ejus ex Hes. esse petendam : ut nimirum Ζοφοδορπίας retineatur ap. Suid., sed pro ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος (præsertim quum vel hoc nomen δεῖπνος masc. gen. merito suspectum esse possit), reponatur σκοτόδειπνος. Hesychio autem relinquamus itidem suum σκοτοδείπνους, sed Ζοφοδερκέας mutemus in Ζοφοδορπίας, quod sit nomen pluralis numeri, accus. casus, ut ap. Suid. sing. numeri, nominativi casus. Non ignoro alioqui ζοφοδερκέας posse compositum esse e ζόφος et δέρκω : et ζοφοδερκέας dici eadem forma qua

ὀξυδερκέας et πολυδερκέας, a nominatt. ὀξυδερκὴς et πολυδερκὴς : quin etiam illud ζοφοδερκίας posse ab eadem origine duci; sed Ζοφοδερκὴς s. Ζοφοδερκίας significabit Qui in tenebris cernit : quæ signif. cur τοῖς σκοτοδείπνοις potius quam aliis plerisque convenire dicetur? Jam vero et quod in vet. illo Suidæ exempl. legitur Ζοφοδερκίας, medium quodammodo inter Ζοφοδερκέας et Ζοφοδορπίας (utpote e quo literam ι servarit), ad tuendam illam sententiam audaciorem me reddit. Verum quod ad Hesychii exposs. attinet, earum posterior aliam signif. huic nom. videri potest tribuere quam prior. Alioqui si σκοτόδειπνοι et λαθροφάγοι ad eand. signif. referenda existimentur, σκοτόδειπνοι erunt potius Qui in tenebris cœnant, i. e. in tenebroso loco, quam Qui cœnant tenebris ortis. [Legitur etiam ap. Hesych. : Ζοπαδασπίδας, λαθροφάγους.] || Quum autem præcedentia, in quibus de nomine ζοφοδορπίας dissero, jam typographicæ compositioni tradita essent (sic autem appellamus typorum elementariorum coagmentationem), venit in mentem Plutarchi Symp. l., ubi ζοφοδόρπιδας legitur : 8, 6 [p. 726, A], cujus hoc est init. : Τῶν υἱῶν μου τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι, καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας, καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον· οἱ δὲ ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους τρεχεδείπνους ἀπεκάλουν. Hic certe non dubium est quin Plut. voce uti voluerit illam ipsam signif. habente, quam habet illud, quod attuli e Suida, voc. Sed an Plut. ζοφοδόρπιδας scripserit, dubitari potest : ego vel ζοφοδορπίας (quod cum illa, quæ ap. Suid. legitur, scriptura conveniret), aut certe ζοφοδορπίδας cum accentu in penult. scripsisse arbitror : ut sit nomin. ζοφοδορπίδαι, non ζοφοδόρπιδες. Verum, utrocunque modo scrib. sit, habemus saltem quod illi lectioni, quam defendebam, patronicetur, alteram contra, quæ et ap. Hes. extat, magis etiam quam antea suspectam reddat, vel reddere debeat. Vide Κωλυσίδειπνος.

Apud Erasmum autem in Chil. legitur Ζοφοροδόρπιδες. Plut., inquit, in Symp. ostendit olim cognomina quædam proverbiali joco jactata fuisse in eos qui serius ac cunctantius ad convivium accederent. Dictos enim tum κωλυσιδείπνους, tum ζοφοροδόρπιδας, tum τρεχεδείπνους. Quorum nominum rationem si conjectare licet, hanc esse puto, quod qui cunctarentur adire, hi, quod aliis essent in mora, impedimento esse videbantur, quominus illis cœnare liceret; deinde quod lentitudine sua efficerent ut convivium ad nonctem usque proferretur. Hæc Erasmus, qui in illa hujus nom. scriptura minime sequendus videtur : si tamen ejus esse putanda est, ac non potius alicujus amanuensis incuriæ imputanda. Equidem si ex adj. ζοφερὸς factum hoc compositum esset, saltem ζοφεροδόρπιδες scrib. foret, non ζοφοροδόρπιδες : sed videmus reliqua compp. e subst. ζόφος, non ex illo adj. esse facta : adeo ut minime dubitandum esse videatur quin ζοφοδόρπιδες a Plut. scriptum sit, aut potius ζοφοδορπίδαι (ut paulo post ζοφοδορπίδαν ap. eum legimus, in l. quem mox afferam), s. ζοφοδορπίαι, sequendo ea quæ paulo ante dixi. Jam vero quod ad expos. illam attinet, quam Erasmus huic voc. tribuit, ea minime iis, quæ a nobis de illius signif. dicta fuerunt, repugnat; sed male et ipsa cum Hesychiana convenit, ea quidem certe cui posteriorem locum tribuit, utens vocab. λαθροφάγοι. At convenire possit fortassis cum illa expos. quam Plut. huic ipsi voci tribuit, quum Pittacum ζοφοδορπίδαν (observa autem hunc accus. a nomin. ζοφοδορπίδας, qua declinatione videtur leg. itidem supra in accus. plur. ζοφοδορπίδας) appellatum ait ab Alcæo (perperam enim scriptum est ap. eum Ἄλκιος pro Ἀλκαῖος), non quod serotinæ essent ejus cœnæ, sed quod plerumque convivas haberet, qui ignobiles et nihili homines erant. [Pittacum ab Alcæo dictum esse ζοφοδορπίδαν, ὡς ἄλυχνον, refert Diog. L. 1, 81. Huic quoque ζοφοδορπίαν restituendum videtur, quum Hesychii Suidæque gl. haud dubie ex hoc ipso l. Alcæi sit petita. G. D.] Convenire, inquam, posse videtur illa Hes. expos. λαθροφάγοι, cum ista quæ hic a Plut. affertur : quod verisimile sit Pittacum, quum principatu potiretur, minime

palam tales convivas suis epulis adhibere solitum. Ceterum quod tradit Erasmus e Plut. cognomina illa proverbiali joco jactata fuisse, id ex ejus verbis elici posse non videtur.

Ζοφοείδελος, ὁ, ἡ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. Redditur et Ater, ap. Nicandr. Ther. [658], ubi schol. exp. ζοφοειδής.

Ζοφοειδὴς, ὁ, ἡ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus, sicut et ζοφώδης, quod vide. [Ζοφοειδὲς per σκοτοειδὲς expl. Hesych. «Hippocr. p. 595, 40 : Ζοφοειδέα τὰ ἐπιμήνια, Caliginosi ac tenebricosi menses. Id. p. 604, 22 : Ζοφοειδὲς ὁρῆν, Caliginosum visum habere, Hebetius cernere.» Foes. Aret. p. 68, 4 : Ζοφοειδέες τὴν χροιήν. G. D. Vita Eliæ Spelæot. Act. SS. Sept. t. 3, p. 865, 50 : Φοβερὸς τῷ εἴδει, καὶ ζ. σφόδρα. Hase.]

Ζοφόεις, εσσα, εν, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. [Nicand. Ther. 775 : Ὁ ζοφόεις (σκορπίος, opp. πύρσῳ)· Al. 474 : Ζοφόεις (λαγὼς piscis) ... ἔδραμε.]

Ζοφομηνία, ἡ, Obscuritas s. Defectus lunæ, Suid.: ap. quem legitur, Z., ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ab Hesych. autem ζοφομηνία esse dicitur ὅταν κρυβῇ [κρύβηται Lex. rhet. p. 261, 22] ἡ σελήνη, i. e. Quum absconsa fuerit luna. [Conf. Σκοτομηνία.]

[Ζοφόπνοια, ἡ, Ventus ab occasu flans. Schol. Hom. Il. Φ, 334 : Ζέφυρος παρὰ τὸν ζόφον καὶ ἡ ἀπὸ δύσεως ζ. καλεῖται.]

Ζόφος, ὁ, Caligo, Tenebræ. Hesiod. Scut. [227]: Νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Ap. Hom. Il. O, [191], sicut Jupiter οὐρανὸν, Neptunus πολιὴν ἅλα ναιέμεν, sic Pluto dicitur λαχεῖν ζόφον ἠερόεντα. Eodemque modo alibi has Orci tenebras, s. tenebricosa hæc loca et caliginosa (quæ Eur. νεκρῶν κευθμῶνα et σκότου πύλας appellat, init. Hecubæ) vocat ζόφον ἠερόεντα: ut Od. Λ, [154]: Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα Ζωὸς ἐών; Sic Il. Φ legimus, non procul a principio : Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες οὕσπερ ἔπεφνον, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Apud Eund. ζόφος est Occasus, s. Pars occidentalis, ut ἠώς, Oriens, s. Pars orientalis. Od. Κ, [190] : Οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς. Quin etiam in hoc Ejusd. l., Γ, [335] : Κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη· Ἧδη γὰρ φάος οἴχετ' ὑπὸ ζόφον, videtur eod. modo posse exponi ζόφος : ut dicatur sc. lux solis ad occasum abire, s. occasum subire, sicut ipse sol dicitur occasum petere, vel ad occasum vergere. Sic etiam Præcipitantem in occasum diem dixit Tacitus. Legitur porro et δειελινὸς ζόφος ap. Apoll. Rh. [1, 452], pro Vespertinis tenebris. Ceterum est aliquis hujus nom. ζόφος usus et in soluta oratione pro Tenebris s. Caligine. Plut. Alcib. [c. 28] : Πολὺν ὄμβρον ἐξαίφνης ἐπιπεσόντα καὶ βροντὰς, καὶ ζόφον, συνεργῆσαι καὶ συνεπικρύψαι τὴν παρασκευήν. Usus est et Lucian. [Dial. mort. 15, 2, Catapl. c. 2, V. Hist. 1, 6. || Πρὸς ζόφον εἶναι, Vergere ad mortem, Quintus Sm. 3, 256 : Σοὶ δ' ἤτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον. Wakef.] || Ζόφος a nom. νέφος deducit Etym., subjungitque, μετὰ τοῦ ζα, ζάνοφος, et per sync. ζόφος. Affert vero et aliam derivationem a nomine φάος : ut accessione literæ ο sit ὄφαος : deinde per pleonasmum literæ ζ, ζόφος : abjecto sc. α. Vel, inquit, a γνόφος fit δνόφος et ζόφος, abjectione literæ ν. Sed mihi parum fit verisimile, ζόφος e γνόφος s. δνόφος ortum esse; potiusque communem cum illis originem habere persuasum habeo. In meo vet. Lex. legitur, Παρὰ τὸ νέφος, νόφος· καὶ μετὰ τοῦ ζα, ζάνοφος· deinde ζόφος per sync., et abjectionem literæ ν : quoniam hæc litera duplici consonanti non subjungitur. Quin etiam quod ad tertiam etymologiam attinet, multo magis rationi consentanea sunt, quæ ibi leguntur, quam quæ ap. Etym. Quale enim hoc est quod ille tradit, e γνόφος, reliqua duo δνόφος et ζόφος esse derivata? Cur, quæso, potius δνόφος e γνόφος, quam versa vice γνόφος e δνόφος deduci dicendum esset, si unum ex altero derivandum foret? (licet et Eust. quodam in l., quem attuli in Δνοφερὸς, dubitet num facta sit mutatio literæ γ in δ, addatque, συνήθως.) Idem vero et de ζόφος objici potest; cur enim minus πρωτότυπον esse quam γνόφος censebitur? Rectius igitur in illo vet. Lex. scriptum est, A νέφος, νόφος, et γνόφος, et δνόφος : interdum vero et ζόφος, per ζ, abjecta litera ν. Sed fortassis mendosa ibi sunt Etym. exempll., et apud ipsum quoque ita leg. est, ἀπὸ τοῦ νέφος, γνόφος, δνόφος, καὶ ζόφος.

[Ζοφοφθόρος, ὁ, ἡ, Tenebras expellens. Theodos. Diac. Acr. 1, 225 : Λευκοῖς χιτῶσιν ἤρξατο ζοφοφθόρος.]

Ζοφόω, Obtenebro, Tenebras offundo, Tenebrosum reddo, Obscuro. Damascen. p. 101 : Ἐπειδὴ διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοὺς τῆς θείας εἰκόνος χαρακτῆρας ἐζοφώσαμέν τε καὶ συνεχέαμεν. Pass. Ζοφοῦμαι : unde partic. ἐζοφωμένος ap. Lucian. [Philopatr. c. 4], de Æthiopibus : Ἀνδράσι μελαντέροις καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις. Cui simile est ap. Ovid. Met., Obscura forma : adeo ut Obscuratis ibi reddi posse videatur. Nisi malis Fuscatis; nam Æthiopes sicut et Indi interdum Fusci dicuntur ἐπιθετικῶς. [Heliodor. 2, 15, p. 82 : Ἐζόφουν τῆς ψυχῆς τὸ λογιζόμενον. Athen. 11, p. 741, 45 (?): Ἐζοφώθης τὸν νοῦν. Valck. Ζεζοφωμένος Nicet. Paphl. in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 391, B.]

Ζοφώδης, ὁ, ἡ, i. q. ζοφερὸς etc. Z., ὁ σκοτεινός· καὶ ζοφοειδὴς, inquit Suidas. Apud Herodian. 1, [8, 12]: Ζοφώδης εἴσοδος, Obscura. [Crinagoras in Anth. Pal. 7, 380 : Ἡ λίθος, τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς. Anna Comn. 15, p. 505, C : Ζοφώδη καλύπτραν ἐπέθετο τῇ κεφαλῇ. De aere Eustath. p. 40, 38. Ζοφῶδες οὖρον, Urina obscura, ap. Hippocr. p. 213, C. Ζοφώδης χροιὴ Aret. p. 38, 20.]

[Ζόφωμα, τὸ, Nicet. Annal. 19, 9 (?).]

Ζόφωσις, εως, ἡ, Obtenebratio, Obscuratio, Tenebræ, Obscuritas. [Eust. Il. A, p. 34, 23 (?). Angl. Id. Opusc. p. 268, 78 : Κατεκαυχᾶτο τοῦ φωτὸς ἡ τῶν πιπτόντων ζ. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 891, D : Ἐν σκότῳ παντελεῖ καὶ τελείᾳ ζοφώσει. Germ. Cpol. De restit. imag. p. 443, D Grets. : Ζόφωσιν. Georg. Pis. Hex. v. 1560 : Ζοφώσεις ὀμμάτων. Hase.]

[Ζόω. V. Ζάω.]

Ζυγάδην, q. d. Jugatim, Conjugatim, Junctim, Conjunctim, συνεζευγμένως, Suid. [et Photius p. 54, 11.]

[Ζυγάδιον, τὸ, Calceamenti species. Photius et Suid. : Ξυρίδες, καμπάγια, ζυγάβδια (ξυγάβδια edd. vett. Suidæ), ἢ ἄλλο ὑπόδημα διάφορον. Suidæ codex Leid. ξυγάδια, quod prope abest ab vera, ut videtur, scriptura ζυγάδια, quam e Lex. Ms. Parisino 345, fol. 125 verso, memorat Osannus.]

Ζύγαινα, ἡ, Libella piscis, ex Aristot. H. A. 2, [16. Basil. M. vol. 1, p. 69, B. Hesych. : Ζ., βοῦς θήλεια (?). Καὶ ἰχθὺς ποιός.]

[Ζύγαινα, ἡ, Zygæna. Steph. Byz. : Ζύγενα (scrib. Ζύγαινα ex Ptolemæo l. 6 vidit Berkel.), νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ζυγενίτης (scrib. Ζυγαινίτης) καὶ κτητικὸν Ζυγενικός (scrib. Ζυγαινικός).]

[Ζυγαῖος, αία, αῖον, i. q. ζύγιος. Jo. Chrysost. t. 6, p. 974, 24 : Ζυγαῖοι μὲν φῶς καὶ ἀθανασία. Hase.]

[Ζυγάκτης, ὁ, Zygactes, fl. in campis Philippicis, ab uno memoratus Appiano Bell. civ. 4, 105 : Ἔνθα καὶ τὸ πάθος τῇ Κόρῃ φασὶν ἀνθιζομένῃ γενέσθαι, καὶ ποταμός ἐστι Ζυγάκτης, ἐν ᾧ τοῦ θεοῦ περῶντος τὸ ἅρμα τὸν ζυγὸν ἆξαι λέγουσι, καὶ τῷ ποταμῷ γενέσθαι τὸ ὄνομα· 128 : Διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ζυγάκτου. G. D.]

[Ζυγαντὶς, ίδος, ἡ, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Οἱ πολῖται Ζύγαντες ... ὡς Εὔδοξος, Steph. Byz. Iidem Βύζαντες et Γύζαντες dicuntur : quæ vide. Γύζαντες et Ζύγαντες Herodoti codices 4, 194.]

Ζυγαρχία, ἡ, Duo currus. Ælian. enim τὰ δύο ἅρματα scribit vocata fuisse ζυγαρχίαν : duas autem ζυγαρχίας, συζυγίαν.

[Ζῦγὰς, άδος, ἡ, Par. Theod. Prodr. p. 249 : Ἀπέπλεον μὲν ἡ ζυγὰς τῶν ὁλκάδων, νεκρὰν φέρουσα τὴν ζυγάδα τῶν νέων. Elberl.]

Ζυγάστριον, τὸ, Polluci [7, 79] Arca vestiaria. [Illo quidem l. corrig. ζύγαστρα ex codd. Utrumque memoratur 10, 138 : Ζύγαστρα καὶ ζυγάστρια. Hesychio Ζύγαστρον, κιβώτιον, Ζυγάστριον probabiliter restituit Kuster. quum ζύγαστρον alia quæ sequitur gl. explicetur.]

Ζύγαστρον, τὸ, Arca, Capsa [Pollux 7, 79; 10, 138], κιβώτιον, Hesych. [Soph. Trach. 692 : Κοίλῳ ζυγάστρῳ. Photius p. 54, 12 : Ζύγαστρον, κιβωτός· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός· παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης. Παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον. Similiter Etym. M. p. 412, 28.] Ζύγαστρος [corrigendum Ζύγαστρον cum Kustero] Hesychio κι-

βωτός. Xen. [Cyrop. 7, 3, 1] : Τὰ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους, ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, pro Arca et capsa thesauraria, Bud. [|| Alio significatu dictum ab schol. Theocr. 7, 78 : Τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ubi Claustrum vel Operculum est.]

[Ζυγαστροφέω, obscuræ signif. verbum in l. Sophronis ap. Apollon. De pronom. p. 383 : Ὁ δ' ἐκ σκότεος τοξεύων αἰὲν ἕνα τινὰ ὧν (id est αὐτῶν) ζυγαστροφεῖ (ζυγοστροφεῖ Bekker.).]

[Ζυγάτιον (?), Ingeratio, Gl.]

[Ζύγενα. V. Ζύγαινα.]

[Ζυγέω, Jugatim incedo, In eodem jugo sto. Polyb. 3, 113, 8 : Τἆλλα τάγματα τούτοις παρίστανε ζυγοῦντα. Julius Afr. Cest. p. 313 : Ζυγούντων δηλονότι τῶν ἱππέων, μὴ στοιχούντων. Aliud ex. v. s. Ζυγός. || Trutino, Pendo. Etym. M. p. 744, 15 : Τὸ ζυγεῖν ταλαντᾶν λέγουσι.]

[Ζυγὴ, ἡ, Par, Copula. Constantin. De admin. imp. c. 50 : Σχολαρίκια ζυγὴν μίαν ἐκτιμηθεῖσαν λίτρας δέκα. Infra : Τὴν ζυγὴν τὰ σχολαρίκια. Ducang. Ζυγὴ ζυγὴ, Bini, Epiphan. vol. 2, p. 161, A. Κατὰ ζυγὴν ib. p. 161, B. Κατὰ ζυγὰς κείμενοι βότρυες Eustath. Opusc. p. 313, 79. G. Dind.]

[Ζυγηδὸν, Jugatim. Heliod. 10, 17, p. 496 : Ἰδίᾳ μὲν τοῖν δυοῖν καὶ ἅμα τῶν δεξιῶν, χωρὶς δὲ καὶ ζ. τῶν εὐωνύμων.]

Ζυγηλεῖ, Hesychio ὁρμᾷ, μύει, σκυθρωπάζει : qua signif. ζιγνοῖ s. ζικνοῖ. [Series literarum requirit Ζυγκλεῖ, pro quo forte rectius scriberetur Ζυγκεῖ, quatenus nempe exponitur μύει. Kuster.]

Ζυγητὴ, Hesychio ἡ κλεῖς, Clavis. [Ζυγωτὴρ Hemsterh.]

[Ζυγηφόρος. V. Ζυγοφόρος.]

Ζυγιανὸς, ἡ, ὸν, Natus sub libra signo cœlesti, ab una e signiff. vocis ζυγός. [Basil. M. vol. 1, p. 55, C, ubi et Κριανὸς, Σκορπιανὸς, Ταυριανός. Mire Suid. : Ζ., ὁ ζυγός.]

[Ζυγιανὸς, ἡ, ὸν, Zygianus. V. Ζυγοί.]

[Ζυγιατὴς, ὁ, Jumentarius, Gl.]

[Ζυγίζω sine interpretatione positum apud Suidam, ubi codex Paris. Ζυγιάζω.]

[Ζυγικὸς, ἡ, ὸν, Nicomach. Geras. Harmon. Angl. Theolog. arithm. p. 29, 2 Ast. : Τοῦ ὀργάνου τοῦ ζυγικοῦ, Libræ, ut ib. 14 : Τῶν ζυγικῶν πλαστίγγων. Iamblich. In Arithm. Nicom. p. 21, A : Ὁ ζυγικὸς πῆχυς. Hase.]

[Ζύγιμος. V. Ζύγιος.]

[Ζύγιον, τὸ, Statera, Jugulum, Libella, Gl. Vid. Schleusner. Lex. in V. T. Angl. Achmes Onirocr. p. 18, 6 : Τὸ ζ. ἐπιδέξιον καὶ καθαρὸν, Stateram æquam. Pseudochrys. t. 7, p. 497, 33 : Ζύγια καὶ μέτρα. Hase.]

Ζύγιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Jugalis, Jugatorius : ὁ ζ. ἵππος [Eur. Iph. A. 221], Aristoph. Nub. [122. Suidas, partim ex schol. ad l. Aristoph. : Ζύγιοι ἵπποι, οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, τουτέστιν ὁ μέσος ἀριστερὸς καὶ ὁ μέσος δεξιός. Καὶ ἁπλῶς ὁ μὴ παράσειρος οὕτω λέγεται.] Ζύγιος βοῦς, Jugatorius, Varroni. [Eurip. Hel. 1310 : Θηρῶν ζυγίους ζεύξασα θεὰ σατίνας. Adde Polluc. 2, 180; 7, 186.] Et Ζύγιμος pro cod. ex Athen. [8, p. 331, B, in verbis Polybii. Sed scrib. videtur ζύγιος. G. D.] Item ζύγιος Jupiter, Hesychio, et ζυγία Juno, intelligenti, ut opinor, quam Latini vocant Pronubam. [Pollux 3, 39 : Ἥρα τελεία ἢ ζυγία. Musæus 275 : Ζυγίην Ἥρην, ubi Schraderus Nonni Il. indicavit Dion. 32, 57 : Οἶσθα γὰρ ὡς ζυγίη κικλήσκομαι (inquit Juno) · 74 : Ζυγίη γεγαυῖα καὶ ... μεδέουσα γενέθλης · 47, 416 : Ἥρης, ἣν ζυγίην καλέουσιν ἀπειρογάμοιο θεαίνης.] Præterea ζυγία illi est quædam κώπη, Quidam remus, s. potius Quoddam remi genus. Eid. ζύγιος est ὁ τρίτος ἐρέτης, Tertius remex. [Photius : Ζύγιοι, ἐρέται τινὲς οὕτω καλοῦνται. Pollux 1, 87 : Τὰ μέσα τῆς νεὼς, ζυγὰ, οὗ οἱ ζύγιοι κάθηνται. Ibid. 120.] At ζύγια neutr. plur., si mendo carent exempll., pro ζυγὰ, Juga, Transtra, ap. Athen. Bayf. interpr. Juga.

Ζυγὶς, ἰδος, ἡ, Zygis : Serpyllum sylvestre, Diosc. [3, 46. Athen. 15, p. 681, F : Φιλῖνος δέ φησιν αὐτὴν (τὴν ἕρπυλλον) ζυγίδα καλεῖσθαι · ex quo Eustath. p. 1295, 18.]

Ζυγίτης, ὁ, Qui est remex in medio navis supra arborem, Bayf. Schol. Aristoph. [Ran. 1106, ex eoque Suidas s. v. Θαλαμακεῖς et Θρανίτης.] Item ζυγῖται, qui et ζευγῖται, de quibus supra.

[Ζυγῖτις, ἡ, i. q. ζυγία, Jugalis. Nicomach. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 144, 6 : Κυρίως αὕτη (ἡ ἑξὰς) μᾶλλον Ἀφροδίτη ζυγία τε καὶ γαμηλία ... θεολογεῖται. Ἀλλὰ καὶ ζυγῖτις....]

[Ζυγνίς. V. Ζίγνις.]

[Ζυγόδεσμον, τό.] Ζυγόδεσμος, ὁ [Formam masculinam ponunt Hesych., Photius et Suidas. Themist. Or. 2, p. 30, B : Ὁ ζ. τῆς Μίδου ἁμάξης], et in plur. ζυγόδεσμα, τὰ [ap. Artemidor. 2, 24], Lorum quo temo alligatur jugo. Collare etiam quidam interpr. ζυγόδεσμον, inquit Bud., in temone currus συνέχεται τῷ ἔστορι, Clavo, Paxillo : e Plut. Alex. [c. 18. Ζυγόδεσμον, τὸ, Homer. Il. Ω, 270 : Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ· ubi libri quidam ἐννεάπηχυν, quod convellitur seqq. verbis, Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε. Pollux 1, 146 : Τὰ δὲ συνάπτοντα αὐτὸ (τὸ ἀκρορρύμιον) τῷ ζυγῷ ζυγόδεσμα καλεῖται. Procl. H. 1, 31 in Anal. vol. 2, p. 442.]

Ζυγοδέτης, pro eodem Hesych. [Ζυγόδεσμος, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἔνιοι ζυγοδέτην.]

Ζυγοειδὴς, ὁ, ἡ, Jugi speciem gerens, Jugi formam s. figuram præferens, Jugo similis : ζυγοειδῆ ὀστᾶ dicuntur Ossa duo quæ super foramina per quæ facultas audiendi est, emergunt, ut in Ὀστεολογίᾳ tradit Galen. [vol. 4, p. 13-15.] Eadem ζυγώματα appellat. Ζυγῶδες, et Ζύγωμα, Os esse dicitur in corpore humano medulla carens. Galen. ζυγοειδὲς appellat. [Cels. De re med. 8, 1 : Jugale (os) adpellari potest ab eadem similitudine, a qua id Græci ζυγῶδες adpellant. Aliter Philo vol. 1, p. 22, 38 : Ζυγώδη τρόπον τινά, q. d. Per combinationem. Hase.]

[Ζυγοὶ, οἱ, Zygi, πρὸς τῷ τῆς Ἀσίας Βοσπόρῳ. Στράβων ια' (p. 492, 495-497). Τούτων ἔοικε καὶ ἡ Ζυγόπολις παρὰ Τραπεζοῦντα. Στράβων ιϐ' (p. 548). Τοῦ Ζυγοί τὸ ἐθνικὸν Ζυγιανὸς, Steph. B. Ζύγιοι dicuntur in epit. Strabon. p. 141 ed. Huds. et ab Dionysio Per. 687.]

[Ζυγοκέφαλον, τὸ, Jugum, Gl. Z., Collatio s. tributum pro modo s. numero jugerum et capitum. Nov. 17 Justiniani c. 8. Ducang. Marmor Mylas. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, n. 2712, 9 : Τὴν τῶν τε ζυγοκεφάλων (jugorum) κὲ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλλομένων εἰδῶν ἢ χρημάτων ποσότητα. Hase.]

[Ζυγοκρούστης, ὁ, Qui fallaciter trutina utitur. Const. Apost. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 297. Wakef. Artemidor. 4, 59.]

[Ζυγόλωρον, τὸ, Lorum jugi. Schol. Æsch. Pers. 188.]

Ζυγομαχέω, Jurgor, Rixor, Dissentio; sed proprie, Jurgor cum domesticis et familiaribus. Plut. Cat. [maj. c. 21] : Πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν. Translatio a bobus. Bud. p. 840. [Demosth. p. 996 : Περὶ ὀνόματος ζυγομαχεῖ. Photius p. 54, 21 : Ζυγομαχεῖ, στασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι. Μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅταν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους. Κέχρηται Ὑπερίδης. Repetiit hæc Suidas, addita alia gl., Ζυγομαχεῖν, ἀπὸ τῶν πωλούντων σταθμῷ, καὶ διαφερομένων πρὸς τοὺς ὠνουμένους. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων ἢ βοῶν ἢ ἵππων ἢ τινῶν τοιούτων μὴ συμφώνως ἐργαζομένων. ... Ἡρόδοτος (Ἡρωδιανὸς Wesseling.) δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ζυγῶν δύνασθαι εἶναι τὴν λέξιν, ὅταν περὶ τὰς καθέδρας διαφέρωνται οἱ ἐρέται. Galen. vol. 10, p. 324 : Ὑπὲρ ὀνόματος ἵστω ζυγομαχῶν. Plut. V. Marii c. 12 : Ζυγομαχήσαντα τῷ λιμῷ· V. Ages. c. 19 : Δυσκολαίνων πρὸς τὰ οἴκοι καὶ ζυγομαχῶν. Synesius p. 93, A : Ὁ δὲ ἐζυγομάχει πρὸς τοὺς ἐπὶ τῶν διοικήσεων. Timæus p. 130 : Ζυγομαχεῖν (non legitur apud Platonem), εἴργεσθαι ὑπό τινος· ubi Ruhnken. : « Hesych. et Cyrill. expl. τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, Rixari cum familiaribus : quo sensu damnatur a Luciano Solœcist. c. 6, p. 568, ubi v. Græv. Certe apud elegantiores scriptores est Cum inimicis contendere. Menander fr. p. 252 (234 Mein.) : Πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥάδιον. Liban. vol. 4, p. 191, 11; 571, 8. Synesius p. 157, C ».]

[Ζυγομαχία, ἡ, Jurgium, Rixa. Aristæn. Ep. 2, 2 : Ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγομαχίας. Eust. Opusc.

p. 64, 9. G. D. Epist. Const. ap. Euseb. Hist. eccl. p. 392, D : Αἰσχράς τινας ζ. Pseudochrys. t. 7, p. 567, 3 : Λύσαι τὴν αἱρετικὴν ζυγομαχίαν· et Anast. Hodeg. p. 280, 7. Cyprian. Confess. Act. SS. Sept. t. 7, p. 229, 47 : Ἦν οὖν πολλὴ ζυγομαχία ἐμοῦ πρὸς τοὺς δαίμονας, Concertatio adversus d. Hase.]

[Ζυγόν. V. Ζυγός.]

[Ζυγόνερ, τοὺς ἐργάτας βοῦς Λάκωνες, Hesych. Idem : Ζουίωνερ, βόες ἐργάται. Λάκωνες.]

[Ζυγοπλάστης, ὁ, ap. Suidam in Βασιλικὴ, Falsus libripens, qui πλαστοῖς ζυγοῖς, Lancibus adulterinis, in librando utitur, ut loquitur Suidas in Ἀργυροκόπος, ubi Codinus in Orig. Cpolit. n. 44 habet ἐναντίοις ζυγοῖς, Lancibus imparibus. Qui ζυγοκροῦσται vocantur. Ducang.]

[Ζυγοποιέω, Juga facio. Pollux 7, 115, ex Pluto Aristophanis affert, in quâ fabula τροχοποιεῖν legitur v. 513. || Substantivo Ζυγοποιὸς utitur Pherecrates in l. simili ap. Athen. 6, p. 269 : Τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἔτι χρεία. Quem Polluci esse obversatum probabilis conjectura Dobræi est.]

Ζυγὸς, ὁ, [et Ζυγὸν, τό. In numero singulari utraque forma usitata, ita tamen ut τὸ ζυγὸν longe frequentius dicatur quam ὁ ζυγός. Masculinæ formæ de numero plurali exempla rarissima sunt. Julius Afr. Cest. p. 316 : Οἱ ἔμπροσθεν ζυγοί. Schol. Thucyd. 1, 29 : Τοὺς ζυγοὺς (Transtra) ἁρμόσαντες ἐν αὐταῖς (navibus). Significationis quoddam discrimen frustra statuere videntur grammatici. Photius : Ζυγὸν, οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων. Ammon. p. 65 : Ζυγὸς ἀρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν, θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν σταθμῶν· ad quem Valcken. : « Scripserat οὐδετέρως δέ. Moschopulus : Ζυγὸς ὁ τῶν βοῶν, ζυγὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ζύγιον. Adde Etym. M. p. 412, 9. Thomas M. : Ζυγὸς ἀρσενικῶς ἐπὶ ἁμάξης, ἐπὶ δὲ σταθμοῦ οὐ ζυγὸς, ἀλλὰ τὰ ζυγά. Atque ita Pollux 4, 171 : Ζυγὰ, τρυτάνη ». Eadem tamen signif. etiam ζυγὸς ponit Pollux ibidem. Varias voc. signiff. sic exponit Photius ex eoque Suidas : Ζυγός· ἐν τοῖς τακτικοῖς τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος. Ἑρετική. Τὰ τοῖς ζῴοις ἐπιτιθέμενα. Καὶ τὸν ζυγὸν ἐν θαλάμῳ. Τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς. Τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος. Καὶ αἱ χηλαὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ σκορπίου. Καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη· τρυτάνη δὲ τὸ στάσιμον. Καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων. Quibuscum comparetur Eustath. p. 956. De etymologia Plato Crat. p. 418, D : Καὶ τό γε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. G. Dind.], Jugum. Hom. [Il. E, 729 : Χρύσειον καλὸν ζυγόν· Ψ, 392 : Ἵππειον δέ οἱ ἧξε θεὰ ζυγόν· 300 : Βοῦν ... ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·] Od. Γ, [383] : Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. [Il. Ω, 576 : Ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους.] Hesiod. [Op. 51] : Καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι. [Æsch. Prom. 460 : Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα.] Et δούλειον ζυγὸν metaph., ut Lat. Jugum servile, servitutis. [Æschyl. Ag. 1226 : Φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν.] Plato Epist. 8, [p. 354, D] : Φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακὸν, ubi annotandum etiam est ζυγὸν neutr., nisi mendosa sint exempll. [Τὸ ζυγὸν, quod per se non esse reprehendendum ex Æschyli l. apparet, codicum auctoritate in τὸν ζυγὸν est mutatum. Sine articulo δούλειον ὑπομείνασα ζυγὸν Leg. 6, p. 770, E.] Usus est quidem et Soph. neutr. ead. in re, sed in plur. Aj. [944] : Ἡρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν. Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, Quæ nupserunt, Gregor.; de quo loquendi genere vide in Ἄζυξ. In aliis etiam metaph. ponitur, ut quum dicit Christus, Matth. 11, [30] : Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός. [Soph. Ant. 291 : Οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον. Zenob. 3, 43 et Suid. : Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταυτὸν (τὸν αὐτὸν dixit Aristæn. 2, 7) ἕλκομεν ζυγόν· ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων. Eurip. Or. 1330 : Ἀνάγκης ἐς ζυγὸν καθέσταμεν. Plato Rep. 6, p. 508, A : Τῶν ἄλλων ξυζεύξεων τιμιωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν. Θανάτου ζυγὰ, Eustath. p. 1266, 43 : Ἰστέον καὶ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ταλάντων ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα τὸν θανεῖν κινδυνεύοντα ἐλθεῖν εἰς τὰ τοῦ θανάτου λέγει ζυγά.] || Accipitur ab LXX in ea Jugi signif., quam habet ζεῦγος. || Jugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi, Aristot. in Mechan. [c. 12.] Sic et Hom. [Il. I, 187] φόρμιγγι dat ἀργύρεον ζυγὸν, Bud. p. 471. [|| Jugum vineæ. Geopon. 5, 29, p. 384 : Ζυγὸς καλεῖται ἡ τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν γάρακα συζυγία. || Obex januæ. Eustath. p. 956, 7 : Θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλὸς, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Qui significationem illam fortasse non aliunde cognitam habuit quam ex hoc ipso verbo.] || Jugum in acie, Series porrecta τῶν παραστατῶν, Bud. ex Polluce p. 157 [1, 126] et Æliano. Polyb. [18, 12, 5] : Τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ σαρίσσας. Et metaph κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, Jugatim incedere, Bud. p. 471. Ab Eod. p. 632 annotatur esse ζυγὰ Ælian o, Ab uno cornu ad alterum instructos ordines : et dici Ζυγεῖν, qui hæc juga efficiunt : ut Στοιχεῖν dicuntur, οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι. Idem alibi scribit, Ζυγεῖν, Ælian o, q. d. Jugare, In jugum porrigi : ut astites in acie [Polyb. 3, 113, 8]; et Στοιχεῖν, In versum porrigi, ut præstites et substites. [Scriptor Tacticorum ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 507 : Ζυγεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν. Στοιχεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ· τοῦτο γὰρ καὶ κυρίως λέγεται. Quæ mutilata leguntur ap. Suidam s. v. Ζυγεῖν. || Jugum chori scenici. Pollux 4, 108 : Μέρη δὲ χοροῦ στοῖχος, ζυγός· καὶ τραγικοῦ μὲν χοροῦ ζυγὰ πέντε ἐκ τριῶν ... ὁ δὲ κωμικὸς χορὸς ... ζυγὰ ἓξ, ἕκαστον δὲ ζυγὸν ἐκ τεττάρων.] || Ζυγὰ, Juga, Transtra, Sedes remigum. [Pollux 1, 89; 10, 177.] Hom. Od. [I, 99 : Ἐν νηυσὶν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα·] N, [21] : Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά. Epigr. [Anth. Pal. 11, 248] : Ἤδη γάρ μιν ἅπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν. [Figurate Æsch. Ag. 1618 : Νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Eur. Ion. 595 : Ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγόν.] || Ζυγὸς, Statera, Trutina. [Æsch. Suppl. 822 : Σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου. Pollux 1, 41 : Βασιλεὺς ἀκριβέστερος πρὸς τὸ δίκαιον ζυγοῦ· 8, 10 : Δικαστὴς ἀκριβέστερος τοῦ ζυγοῦ τὴν ροπήν. Symbolum Pythagoræ Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν Diog. L. 8, 18 recte explicat τὸ ἴσον καὶ δίκαιον.] Plut. Pericle [c. 11; conf. Mor. p. 21, D] : Ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ροπὴν ἐποίησε. Ammon. in hac signif. fem. duntaxat esse putat. [De l. Ammonii supra dictum.] Exp. et Libella. In plur. ζυγά. Demosth. [p. 784, 10; conf. Plut. V. Camill. c. 29] : Ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Bud. p. 471. || Jugum, i. e. Libra, Signum cœleste. || Ζυγὸς, Calceamenti corrigia, Hesych. [Ὁ παρακείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων.] Citatur autem ex Aristoph. hac in signif. [Ζυγὸν, τὸ, dicitur in Lys. 417 : Τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς τοῦ τῆς γυναικός μου πιέζει τὸ ζυγόν· ubi schol. : Ζυγὸς καλεῖται ὁ περικείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμὰς κατὰ τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαγόμενον τὸν πόδα. Masculinam formam Photius quoque posuit p. 54, 19, et ex Pausaniæ Lexico Eustath. p. 956, 6; neutralem Pollux 7, 81 : Καὶ ζυγοὶ (corr. ζυγὸν ex codd.) δὲ τὸ περὶ τοῖς ὄνυξι τοῦ κοίλου ὑποδήματος καὶ τοῦ σανδαλίου τὸ τοὺς δακτύλους συνέχον. || Ζυγὰ ἢ ἄζυγα, Paria an imparia. Schol. Aristoph. Pluti 817 : Παίζομεν ἄρτια ἢ περισσὰ..., ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν.]

[Ζυγοσταθμέω, Trutino, Libro. Tzetz. ad Lycophr. 270 : Ζυγοσταθμηθέντα αὐτόν. Et ad v. 275.]

[Ζυγοστάθμησις, εως, ἡ, Libratio. Tzetz. ad Lycophr. 275 : Ἀκριβεῖ ζυγοσταθμήσει (Eudocia p. 85), ubi codd. sunt varr. ζυγοστατήματι et ζυγοσταθμήτῃ.]

[Ζυγόσταθμος, ὁ, Bilanx, Trutina. Plut. Mor. p. 928, B : Ὥσπερ ἐν ζυγοστάθμου διαφορᾷ.]

[Ζῠγοστᾰσία, ἡ, Libratio. Tzetz. Antehom. 267.]

[Ζυγοστάσιον, τὸ, Alexandriæ vocatum fuit Munus libripendis sive libratoris. Codex Justinian. l. 11, tit. 27, l. 1 : « In æstimatione frumenti, quod ad civitatem Alexandrinam convehitur, quicquid de critholog'a et zygostasii munere Eminentia tua disposuit ». Ipsi Libripendes appellantur Ζυγοστάται ib. l. 10, tit. 71, l. 2. Sturz. Inscr. Apolloniensis ap. Walpol. p. 457 : Ἀπὸ τοῦ ζυγοστασίου μέχρι τῆς ὑποχωρήσεως. Schneid.]

Ζυγοστατέω, In trutina appendo. Item metaph. : ut Polyb. [6, 10, 7] : Ἵνα μηδαμοῦ νεύῃ, μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορρόποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα, Ut reipublicæ status æquo examine libratus perstet æternum. Id. [1, 20, 5] : Ἐζυγοστατεῖτο αὐτοῖς ὁ πόλεμος, Bellum utrimque æquato marte librabatur, neutro inclinante victoria. Apud Alciphr.

[2, 2] : Ζυγοστατῶ τόνδε πρὸς ἐκεῖνον, est quasi ἀνταλλάττομαι, Bud. [Lucian. De hist. conscr. c. 49 : Ζυγοστατείτω τότε ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα. Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 272, 35 : Τὰ ῥήματα τῇ διανοίᾳ ζυγοστατεῖν.]

[Ζυγοστάτημα, τὸ, Libratio. Philem. Lex. s. 254, p. 177 ed. Osann. et Eudocia p. 199 : Τὸν Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἐν ζυγοστατήματι.]

Ζυγοστάτης, ὁ, Libripens : ζυγοστάται, inquit Bud., Libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc Zygostatica fides, ut ex Eod. annotatur, plena et examinata æquitas : quia zygostatica libra est publice temperata et constituta. [Basilic. 56, 5 : Περὶ ζυγοστατῶν. Suid. : Ζυγοστάτης καὶ ζυγοστατῶ. Codex Theod. vol. 4, p. 599. G. D. Artem. Oniroer. p. 217, 25 Reiff. : Καπήλοις καὶ ζυγοστάταις· conf. ib. 5. Hase.]

[Ζυγοτρυτάνη, ἡ, Trutina. Photius et Suidas in Ζυγός.]

[Ζυγουλκὸς, ὁ, Jugum trahens. Βοῦς ζ. Moschion Stobæi Ecl. phys. vol. 1, p. 244.]

[Ζυγοφορέω, In trutina pendo. Joseph. Hypomn. in Fabricii Cod. pseudep. V. T. p. 327 : Διὰ τῶν ζυγοφορουμένων ἀγαλμάτων. Hesych., Photius et Suidas : Ζυγοφορούμενα, ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενα. || Ζυγοφορούμενον scriptura vitiosa pro ζευγοφορούμενον, quod v.]

Ζυγοφόρος, ὁ, ἡ, Jugifer, ex Eur. [Non hac forma, sed Ζυγηφόρος utitur Eurip. Hippol. 1183 : Ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασιν ζυγηφόρους· Rhes. 303 : Αὐχένα ζυγηφόρων πώλων· Herc. F. 121. Æschylus ap. Eustath. p. 1157, 34 : Πώλους τέτταρας ζυγήφόρους.]

Ζυγόω, Jugo submitto, jungo (q. d. Jugo), committo, συναρμόζω, Bud. e Luciano [Dial. deor. 7, 4. Conf. D. mar. 1, 4], ap. quem ζυγῶσαι τὴν κιθάραν exp. etiam Juga citharæ aptare et conjungere. Zυγοῦν, ut quidam annotant, est Jugare, Columellæ, et Jugumentare, Vitruvio, cum substratis singulis hinc atque hinc trabibus directis, supra transversariæ aliæ hinc inde singulæ in angulis rudius, sc. ut intervállum quidem sit, sed non alta incisura, sive crena, committuntur ita ut quasi binæ per diversum contignationes angulis quatuor fiant : quod vulgo dicitur *Enclaver*. [Ῥαφαῖς ζυγῶσαι, Paul. Ægin. 6, p. 192, 15; 200, 46; 201, 13. Hemst.] Item ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Hesych. [Ζυγώσω, δαμάσω, κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῇ. Καθέξω et δαμάσω interpr. Eustath. p. 956, 7, e Lexico Pausaniæ. Et sic Photius quoque. || Pro ὀχέλλειν, Appellere (navem), dixit schol. Philostr. Heroic. p. 450 ed. Boiss.] Item ἐζυγωμένος ap. Ezech. [41, 26] pro Æqui ponderis, ut vult Hieron. [Hesych. : Ζηλούμενον, ἐξισούμενον. Corr. Ζυγούμενον ex Cyrillo.]

[Ζύγρα. Eustath. p. 295, 33 : Ὅτι δὲ τὸ ἕλος ὑγρόν τινα τόπον δηλοῖ καὶ σύμφυτον, δῆλον. Ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ἡ ἰδιωτικὴ παραφθορὰ, ζύγραν τὸν τοιοῦτον λέγουσα τόπον, ὅπερ οὐδὲν ἀλλ' ἢ διύγρα τίς ἐστιν.]

[Ζυγώδης. V. Ζυγοειδής.]

Ζυγωθρίζω, Claudo, quasi obdendo vectem, Pollux [10, 26]. Examino, Libro, Perpendo, in VV. LL. ex Aristoph. Nub. [745] : Κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον· vid. ibi schol. [Hesych. : Ζυγώθρισον (ζυγόθρισον codex), ζύγωσον, ἢ κινήσας διάστησον.]

Ζύγωθρον, τὸ, Vectis, qui valvas s. ambas fores jungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eustath. [p. 1550, 13.]

Ζύγωμα, τὸ, Jugumentum redditur e Varr., in Polyb. [7, 16, 5] : Διακόπτειν τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. [|| Transtrum. Schol. Thuc. 1, 29 : Ναῦς διαλελυμένας οὔσας καὶ ζυγωμάτων προσδεηθείσας.] || Ζυγώματα, Juga in vitibus, quæ pedamentis, quibus recta stat vinea, transversa jugantur : unde et Jugatæ vineæ, Columellæ. || Ζύγωμα ap. Medicos, Os jugale, Jugumentum, Os e duabus, una ossis temporalis, altera ossis parvum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum et aurem coeuntibus conglutinatum. Nec vero interest apophysesne an ecphyses dicantur : harum quidem posterior a capitis osse, quod juxta aurem est, anterior vero ab osse, quod ad parvum oculi angulum est, procedit. Junguntur autem in media sutura obliqua : unde ζύγωμα sive σύζυγῶδες, quasi conjugiale et e duobus conjugatum, vocatur. Gorr. [Pollux 2, 85. Os jugale, Zygoma, memoratur a Galeno vol. 2, p. 437, 5; 438, 12 et 15; 439, 17; 441, 17; 745, 14; 747, 7 et 9; 748, 8; 749, 5; 751, 16, ac sæpe alibi. Zygomatis descriptio legitur vol. 2, p. 746, 3. De transtillo (*la barre*) lyræ sideris Ptolem. Magna constr. t. 2, p. 38, 38 et 40 Halm. Hase.]

[Ζύγωσις, εως, ἡ. Callixenus ap. Athen. 5, p. 204, A : Κώπας θρανιτικὰς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν τὰς μεγίστας, αἳ διὰ τὸ μόλυβδον ἔχειν ἐν τοῖς ἐγχειριδίοις καὶ γεγονέναι λίαν εἴσω βαρεῖαι κατὰ τὴν ζύγωσιν εὑήρεις ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς χρείας. Libramentum interpr. Bayfius in Gronov. Thes. vol. 11, p. 579.]

[Ζυγωστήρ. V. Ζυγητή.]

Ζυγωτὸς, ἡ, ὸν, Junctus, e Soph. [El. 702 : Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται.]

[Ζύθιον. V. Ζύθος.]

[Ζυθμίζω vox nihili.] Ζυθμίζειν idem esse quidam dicit, quod σταθμίζειν s. εὐθυμίζειν, Ad normam libellamque dirigere, Corrigere, Emendare : in exemplum afferens e Luciano Ὑπὲρ εἰκόνων [c. 14], de Phidia, qui quum Jovis Elei statuam formaret, proposito prætereuntibus opere, pone stabat et judicia hominum experiebatur : Εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλείστοις δοκοῦν. Sed somniasse hominem puto, aut semiapertis oculis locum inspexisse; omnes enim, quas mihi quidem videre licuit, edd. ibi habent ῥυθμίζειν : et recte. Veruntamen et inscitiam aliquam subesse audaciusculæ illi διορθώσει, ostendit alterum εὐθυμίζειν, confictum et ipsum pro εὐθύνειν.

Ζύθος [Ζῦθος, ut recte scribitur ap. Photium Lex. p. 55, 9], ου, ὁ, vel εος, τὸ, Zythus : vinum hordeaceum, seu potus ex hordeo : Latinis nonnullis Cervisia, Græcis etiam βρύτος, βρύτον, βρύττιον, βύνη, βυνεὺς, πῖνος seu πῖνον, et periphrasticωs κρίθινος οἶνος. Dioscor. 2, 109 : Ζύθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theophrast. De C. Pl. 6, c. 15 : Ὡς οἱ τοὺς οἴνους ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον ζύθος· ut ex Herodot. 2, [77] scribit Ægyptios οἴνῳ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρῆσθαι· et Hecatæus ap. Athen. 10, [p. 447, C] : Κριθὰς, ἐς τὸ πόμα καταλεύειν [καταλέουσιν legitur. Diodor. 1, 34 : Κατασκευάζουσι δὲ καὶ ἐκ κριθῶν πόμα, λειπόμενον οὐ πολὺ τῆς περὶ τὸν οἶνον εὐωδίας, ὃ καλοῦσι ζύθος. Strabo 17, p. 799 : Τῷ ζύθῳ τὸ πολὺ φῦλον χρῆται τῶν Ἀλεξανδρείων.] Hieron. in Es. 19, [10] : Zύθον genus est potionis ex frugibus aquaque confectum, et vulgo in Dalmatiæ Pannoniæque provinciis gentili barbaroque sermone appellatur Sabaium; hoc maxime utuntur Ægyptii. Et Plin. sub fin. l. 22 : Et frugum quidem hæc sunt in usu medico. Ex iisdem fiunt et potus, zythum in Ægypto, cælia et ceria in Hispania, cervisia et plura genera in Gallia aliisque provinciis. [Posidonius ap. Athen. 4, p. 152, C : Τὸ δὲ πινόμενόν ἐστι παρὰ μὲν τοῖς πλουτοῦσι (τῶν Κελτῶν) οἶνος ...·, παρὰ δὲ τοῖς ὑποδεεστέροις ζύθος πύρινον μετὰ μέλιτος ἐσκευασμένον, παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ' αὑτό· καλεῖται δὲ κόρμα (κοῦρμι Dioscor. 2, 110). Strabo 3, p. 155 : Χρῶνται δὲ (Lusitani) καὶ ζύθει, οἴνῳ δὲ σπανίζονται.] Ubi nota neutro genere dixisse zythum : quum Dioscor. masculino dicat ὁ ζύθος : ut et Galen. Simpl. medic. l. 6 [vol. 13, p. 176, C] : Ζύθος δριμύτερός ἐστι τῶν κριθῶν οὐ σμικρῷ. Ap. Plut. vero reperio etiam τὸ ζύθος, seu τῷ ζύθει, in l. Εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, sub fin. p. 887 meæ edit. [Mor. p. 499, D] : Τὸν ἐλέφαντα τῷ ζύθει μαλακὸν γενόμενον καὶ χαλῶντα κάμπτουσι καὶ διασχηματίζουσιν, ἄλλως δὲ οὐ δύνανται. [Τὸ ζύθος etiam Strabo 17, p. 824.] Cujus rei et Dioscor. meminit 2, 109 : Εὐεργὴς δὲ καὶ ὁ ἐλέφας γίνεται βρεχόμενος αὐτῷ. Sunt vero et qui ζῦθος scribant, circumflexo υ, dicentes ita scriptum reperiri ap. Galen. Columella [10, 116] certe ipsum producit, in Hortulo suo canens, Ut Pelusiaci proritet pocula zythi. Ap. Theophr. vero in l. supra cit. per η scriptum ζῆθος : quòd nequaquam probo, quum et ap. Hesych. et ap. Suid. sua serie reperiam Ζύθος, expositum itidem οἶνος ἀπὸ κριθῆς γινόμενος : ap. Hesych. vero etiam Ζύθιον, ἀλφίτου πόσις.

[Ζύθιον, Fermentum, Gl. « In Bibl. Ducali Gothana servatur cod. MS., qui inter alia continet brevem notitiam, quomodo (in Ægypto haud dubie) ex hordeo polenta fiat et cerevisia coquatur (v. Reines. apud Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 749.) Ea autem sic habet p. 165, b, ex apographo Schlægeri : Περὶ ζύθων ποιήσεως. Λαβὼν κριθὴν καθαρίαν καλὴν, βρέξον σα′ (i. e. ἡμέραν μίαν. Schlæg.) καὶ ἀνάσπασον ἢ καὶ κοίτασον ἐν ἀνημέμῳ (l. ἀνηνέμῳ Schl.) τόπῳ ἕως πρωΐ, καὶ πάλιν βρέξον ὥρας ε′· ἐπίβαλε εἰς βραχιώνιον ἀγγεῖον ἡθμοειδὲς καὶ βρέχε· προαναξήρανε (l. προαναξήραινε. Schl.) ἕως οὗ γένηται ὡς τίλη· καὶ ὅτε γένηται, ψύξον ἐν ἡλίῳ, ἕως οὗ πέσῃ. Τὸ μαλίον γὰρ πικρόν. Λοιπὸν ἄλεσον καὶ ποίησον ἄρτους προσβάλλων ζύμην, ὥσπερ ἄρτον· καὶ ὅπτα ὠμότερον· καὶ ὅτ' ἂν ἐπανθῶσι, διάλυε ὕδωρ γλυκὺ, καὶ ἤθμιζε διὰ ἠθμοῦ ἢ κοσκίνου λεπτοῦ. Ἄλλοι δὲ ὀπτόντες (l. ὀπτῶντες. Schl.) ἄρτους βάλλουσιν εἰς κλουβὸν (κλουβὸς hic Ahenum, vel simile aliquod vas est) μετὰ ὕδατος, καὶ ἕψοῦσι μικρὸν, ἵνα μὴ κοχλάσῃ, μήτε ἧ χλιαρόν· καὶ ἀναστῶσι, καὶ ἠθμίζουσι· καὶ περισκεπάσαντες θερμαίνουσι, καὶ ἀνακρίνουσι. » Jablonsk.]

[Ζυμετὸς, ἡ, ὸν, i. q. ζυμωτός : atque sic fort. scribend. ap. Gregor. Nyss. ubi nunc t. 2, p. 826, C : Τῆς τοῦ ζυμετοῦ βρώσεως καθαρεύουσα. Hase.]

[Ζυμάριον, τὸ, Fermentum. Lex. schedograph., Ζύμη δὲ ζυμάριον .... Ducang. Idem formæ græcobarb. ζυμάριν vel ζημάριν exx. attulit.]

Ζύμη, ἡ, Fermentum, Farina subacta, quæ acorem contraxit. [Aristot. De generat. anim. 3, 4 : Ἡ ζύμη ἐκ μικρᾶς μεγάλη γίνεται τοῦ μὲν στερεωτέρου ὑγραινομένου, τοῦ δ' ὑγροῦ πνευματουμένου.] Plut. [Mor. p. 289, F] : Ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. Etym. inter alia etyma a ζέω derivatum vult, ut ῥύμη a ῥέω. Quæ deductio alicui verisimilior fortassis videri possit, quod Plato eandem τῇ ζέσει et τῇ ζυμώσει tribuit definitionem. [Ev. Matth. 16, 12 vocatur ζύμη τοῦ ἄρτου. Est μίγμα ὕδατος καὶ ἀλεύρου, inquit Theophylact. Ita etiam accipitur Corinth. 1, 5, 6, Gal. 5, 9. || Metaphorice sumitur 1. pro Doctrina falsa, perversa, impia, hæretica. Ita Matth. 16, 6, Marci 8, 15, ad quem l. Theophylact. p. 230 : Ζύμην ὀνομάζει τὴν διδασκαλίαν τῶν Φαρισαίων καὶ Ἡρωδιανῶν ὡς ὀξώδη οὖσαν καὶ παλαιᾶς κακίας γέμουσαν. Eodem sensu Lucæ 12, 1 falsa Pharisæorum doctrina vocatur Fermentum, quod est hypocrisis. 2. pro Corruptis et pravis moribus. Theodoret. Quæst. 1 in Levit. p. 118 : Οἶμαι διὰ τῆς ζύμης τὴν παλαιότητα τῆς πονηρίας αἰνίττεσθαι. ... Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 19, p. 249 : Ζύμη ἀεὶ παρὰ ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς φαυλότητος καὶ ἁμαρτίας εἰς τύπον παραλαμβάνεται. Ut plurimum pro Peccato sumi verum est : at id semper fieri, non item : etenim Matth. 13, 33 et Lucæ 13, 21, in bonam partem pro regno dei, id est doctrina evangelii, accipitur. Theophylact. in cap. 13 Matth. p. 76 : Ζύμην τοὺς ἀποστόλους λέγει· ὥσπερ οὖν ἡ ζύμη μικρὰ οὖσα ὅλον τὸ ἄλευρον εἰς ἑαυτὴν μεταποιεῖ, οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅλον τὸν κόσμον μεταποιήσετε, κἂν ὀλίγοι ἐστέ. Addit, Τινὲς δὲ ζύμην νοοῦσι τὸ κήρυγμα. V. etiam Clem. Al. Strom. 5, p. 587. Suicer. Thom. M. p. 903 : Φύραμα, οὐ ζύμη, καὶ φυραθέντα ἄλευρα, οὐκ ἐζυμωμένα. ῡ]

[Ζυμήεις, εσσα, εν.] Ζυμήεις ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης, Fermentatus, Hesych.

[Ζυμήτης. V. Ζυμίτης.]

Ζυμίζω, Fermentum refero : at Fermentesco aliud est. Diosc. 2, 101 [98] : Ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν, Fermenti referens acorem.

Ζῡμίτης, ὁ, Fermentatus : ut ζ. ἄρτος, Pollux 6 : quo nomine ἀποπυρίαν ἄρτον a quodam [a Cratino in Μαλθακοῖς] vocari scribit Athen. [3, p. 111, E. Ἄρτοι ζυμῖται Pollux 6, 32 et 72, ubi librorum varr. sunt ζυμῆται, ζύμητες, ζυμῆτες, pariterque ap. Xenoph. Anab. 7, 3, 21.] Apud Etymologisten [p. 412, 38] scribitur bis etiam Ζυμήτης : et ζυμῆται ἄρτοι apud eum sunt οἱ μεγάλοι. [Male intellexit Etymologici locum, ubi Xenophontis non nominati verba afferuntur ἄρτοι ζυμῆται (corrig. ζυμῖται) μεγάλοι. Ζυμήτου ap. Longum 2, 18.]

Ζῡμόω, Fermento. 1 Cor. 5, [6] : Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, Paululum fermenti totam massam fermentat. Lucæ 13, [21] : Ἐζυμώθη ὅλον. [Πεπεμμένος per ἐζυμωμένος expl. schol. Aristoph. Pl. 1127, 1137, 1143. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 329, A : Ὅτι ὥσπερ ἡ παλαιὰ ζύμη μικρὰ μέν ἐστι, πολὺ δὲ ἄλευρον ποιεῖ ζυμιωθῆναι (scr. ζυμωθῆναι).] Metaph. etiam capitur. Theophr. [C. Pl. 3, 23, 4] : Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἡ χιὼν, ὅταν [ὅτι] ζυμοῖ [ἀναζυμοῖ Schn.] καὶ μανοῖ τὴν γῆν, Quum terram fermentat et rarefacit : quemadmodum Plin. quoque 17, 2, scribit tellurem fermentescere, quum nives diutinæ sedent. [Hippocr. p. 394, 27, bilem atram ab aceto fermentari ac velut ejus acrimonia ebullire et attolli scribit : Τὰ δὲ μέλανα ζυμοῦται καὶ μετεωρίζεται. Foes.] Et οὖρα ἐζυμωμένα, Urinæ fermentatæ, Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr. in Ζύμωσις, e Galen. Comm. 2 in 1 Prorrh. [vol. 8, p. 258 sq. Hippocr. p. 217, D : Τὸ ἅλις ἐζυμωμένον διαχώρημα, Egestio quæ crudam multam et fervore agitatam materiam continet. Ζέουσα καὶ ἐζυμωμένη κοιλίη p. 12, 22, i. e. venter in ciborum concoctione agitatus et velut effervescens. Foes. || Ζυμέω. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 1 : Ζυμήσασθαι Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (προτέραις, nisi in nomine fabulæ erravit gramm.). Sed fortasse ζυμώσασθαι scrib. G. D.]

Ζυμώδης, ὁ, ἡ, Fermentaceus; exp. etiam Non mucidus, Massalis, e Gaza. [Aristot. De generat. anim. 3, 4 : Περίττωμα ζυμῶδες.]

Ζύμωμα, τὸ, Fermentum, i. q. ζύμη, Gorr. [Plato Tim. p. 74, C : Ἐξ ὀξέος καὶ ἁλμυροῦ ξυνθεὶς ζύμωμα.] Ad verbum sonaret Fermentamentum. Ζύμωμα τῆς γῆς, Terræ velut fermentatæ ἐπανάστασις καὶ οἴδημα, Extuberatio : quo nomine intelliguntur fungi extuberantes ap. Nicandr. Al. [521], quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, ut exp. schol. : Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι. Scribitur tamen ibi ζύμωνα tam in textu Nicandri, quam ap. schol. pluribus in ll., excepto hoc uno scholiastæ l., quem adduxi.

Ζύμωσις, εως, ἡ, Fermentatio, i. e., ut Plato [Tim. p. 66, B] et ζύμωσιν et ζέσιν definivit, τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις. Est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aere distenditur, inflatur, et quodammodo ebullit. Gorr. Plut. [Mor. p. 289, F] : Ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσις εἶναι. Et ζύμωσις ἥπατος, Jecinoris tumor œdematosus, Hippocr. [Epidem. 4, p. 1121, G.] Gorr. ex Erot. [Galen. vol. 2, p. 137, 6. Id. ib. p. 136, 2 : Καί τινα μετὰ πομφολύγων οἷον ζύμωσίν τε καὶ ζέσιν ἐργάζεται. Hase.]

[Ζῡμωτικὸς, ἡ, όν. Athen. 2, p. 55, B : Κατὰ Διοκλέα, οἱ ἐρέβινθοι ζυμωτικοὶ τῆς σαρκὸς, Veluti fermento inflant corpus. Schweigh.]

Ζυμωτὸς, ἡ, ὸν, Fermentatus. [lxx Exod. 13, 7; 12, 19, 20.]

[Ζύσκος, ποταμὸς Μακεδονίας, ὡς Ἀντιγένης φησὶ, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 41, 26.]

[Ζωαγρία, ἡ, i. q. ζωγρεῖον. Ælian. N. A. 13, 10 : Θήρα δὲ παρδάλεων Μαυρουσία εἴη ἂν, καὶ ἔστιν αὐτοῖς οἰκοδομία λίθων πεποιημένη, καὶ ἔοικε ζωαγρίᾳ τινί.]

Ζωάγριον, τὸ, Præmium pro vita servata. Herodot. [3, 36] : Δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, Muneribus donabuntur ob servatam Cræso vitam. Nonnus [Jo. c. 15, 50] : Λύτρον ἑῶν ἑτάρων ζωάγριον, Pretium quod pro suorum redemptione solvit. Hesych. : Ζωάγρια τίνειν· τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. [Ex Hom. Il. Σ, 407 : Τῷ με μάλα χρεὼ πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια (ζῳάγρια Aristarch.) τίνειν. Orph. Lith. 152 : Τίνων Ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο. Callim. fr. 162 : Δεκάφυια ... ζωάγρια τίσειν.] || Ap. Hom. ζωάγρια retinet signif., quam habet ζωγρεῖν in Il. E, [698]. Est enim ζωάγρια, Præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti : Od. Θ, [462] : Ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις, ubi Eust. : Ἀνθ' οὗ σε δηλαδὴ ζωὴν ἀγεῖραι, τουτέστιν ἀθροῖσαι, πεποίηκα· αὐτὴ γὰρ ὀλιγοδρανέοντα τὸν Ὀδυσσέα περιεσώσατο, ζωὴν ὀλιγηπελέοντι αὐτῷ ἀγείρασα, ὃ καὶ θυμὸν ἀγείρειν λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ θυμηγερέων· καὶ ἔστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύεσθαι. In VV. LL. tamen confunditur hæc signif. cum præcedente. [Ζῳάγρια cum ι subscripto probasse Aristarchum annotavit schol. Il. Σ, 407. Ζωάγρια ὀφείλειν Homerum imitatus dixit Ælian. N. A. 5, 7. Ζωάγρια ἀποθύειν 11, 31. Numero singulari oraculum ap. Plut. V. Arati c. 53 : Βουλεύῃ, Σικυὼν, ζωάγριον αἰὲν Ἀράτου.

‖ Ζώγριον. Suid. : Ζώγρια, λύτρα δι' ὧν τὸ ζῆν περιγίνεται. Προκόπιος (B. P. 2, 12)· Τῷ Χοσρόῃ ζώγρια δόντες τὴν πόλιν καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσώσαντο.]

[Ζῳάριον, τὸ, Animalculum. Schol. Apoll. Rh. 1, 1265 : Τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζῳαρίων. Id. 3, 276.]

[Ζωάρκεια, ἡ, Vitæ adjumentum. Schol. Eur. Hec. 359 : Σιτοποιόν) τὰ πρὸς ζωάρκειαν (Ad vitam sustentandam necessaria) ποιοῦσαν.]

Ζωαρκὴς, ὁ, ἡ, Vitæ auxilians, et vitam adjuvans, vel Ad vitam sustentandam sufficiens. [Photius : Ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα. Ex quo correcta est gl. corrupta Hesychii Ζωανηρές.] Unde ζωαρκὲς πτεῦμα ap. Nonn. [Jo. c. 17, 60], exp. Vitalis spiritus; et ζωαρκὴς μῦθος, Vivifica oratio, Alma oratio. [Id. ib. c. 12, 127 : Ζωαρκέϊ πότμῳ· 15, 91 : Ζ. πομπῇ· Dion. 25, 178 : Ζωαρκέϊ λαιμῷ ἔμπνοος. Procl. H. 1, 2 in Anal. vol. 2, p. 441 : Ζωαρκέος ... πηγῆς. Anna Comn. p. 299, C; 312, D.]

[Ζωαρκία, ἡ, Vitæ adjumentum. Anon. Progymn. in Walzii Rhet. vol. 1, p. 599, 14 : Ἐφ' οἷς μόνοις τὰς τῆς ζωαρκίας ἐλπίδας ἔτρεφεν.] B

[Ζωαρχία, ἡ, Vitæ principium. Nicet. Laudat. Archangel. p. 46, 3. Boisson.]

[Ζωαρχικὸς, ἡ, ὸν, Vitæ principium habens. Vita S. Sylvestri p. 282 ed. Combef. Boisson. Jo. Chrys. Homil. 118, vol. 5, p. 762, spiritum sanctum vocat ζωαρχικὸν φῶς, Lumen quod est vitæ principium, quia per eum regeneramur ad novam vitam. Patres Cpolitani, ut habet Photius Epist. 1, p. 7, eumdem vocant ζωαρχικὸν πνεῦμα. Dionysius Areop. De div. nom. 3, 2, p. 452 : Ἐπὶ τὴν θέαν τοῦ ζωαρχικοῦ καὶ θεοδόχου σώματος συνεληλύθαμεν. Ib. 6, 3, p. 594 : Ἡ ὑπέρζωος καὶ ζωαρχικὴ ζωὴ πάσης ζωῆς ἐστιν αἰτία. Suicer.]

[Ζωάρχιος, ὁ, Vitæ auctor. Amphiloch. p. 140, C : Καὶ τοῦ παρακλήτου τε καὶ ζωαρχίου. Kall.]

Ζώαρχος, ὁ, Qui animanti præest, h. e. Qui umi præest elephanti. [Ælian. Tact. c. 22 : Ὁ μὲν ἑνὸς ἐλέφαντος ἄρχων ζώαρχος καλεῖται, ὁ δὲ τῶν δύο θήραρχος.]

[Ζωβία, ἡ, Zobia, n. pr. mulieris. Demosth. p. 788, 5 : Τὸν τῆς Ζωβίας προστάτην.]

[Ζωβίδαι, οἱ, Zobidæ, ἔθνος πλησίον Καρμανίας. Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν β', Steph. Byz.]

[Ζωγάνης, ap. Babylonios Servus vocatur, qui in festo quodam, regia veste indutus, domui præest. Berosus Rer. Babylon. l. 1 ap. Athen. 14, p. 639, C. Conf. Chald. סגן *Segân* : Secundarius, Vicarius, Locum tenens. Buxtorf. Lex. Chald. p. 1435. Angl.]

Ζώγη, Hesychio Species herbæ.

[Ζωγλύφος. V. Ζωογλύφος.]

[Ζωγονέω. V. Ζωογονέω.]

Ζωγορίτης, ὁ, Hesych. ὁ ὀπὸς τοῦ ὀποβαλσάμου : nisi potius βαλσάμου scripsit, ut sit Liquor s. Succus quem balsami arbor fundit.

Ζωγραφεῖον, τὸ, Officina pictoris. [Plut. Mor. p. 471, F. Nilus ap. Phot. Bibl. p. 514, 33, dicere videtur de Tabula pictoria.]

Ζωγραφέω, Pingo. Plato [Rep. 10, p. 598, B] : Οἷος ζωγράφος ζωγραφήσει ἡμῖν σκυτοτόμον τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς. Ibid. γράψας pro eod. dixit. Bud. [Id. Phileb. p. 40, A : Τὰ φαντάσματα ἐζωγραφημένα. Alexis ap.] Athen. 13, [p. 568, C] : Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.

Ζωγράφημα, τὸ, Pictura, i. e. Id ipsum quod pictum est, εἰκών. Plato Phil. [p. 39, D, Cratyl. p. 430, E. Philo vol. 2, p. 38, 45.] Et Plut. [Mor. p. 410, A] : Μύθου παλαιοῦ, καθάπερ ζωγραφήματος, ἁφῇ ἀποπειρώμενον, Qui fabulæ priscæ, tanquam tabulæ pictæ, manus afferebat.

[Ζωγράφησις, εως, ἡ, Pictura, Descriptio. Epigr. ante Chirurg. Gr. Cocchii p. 39. Boisson.]

[Ζωγραφητὸς, ἡ, ὸν, Pictus. Ζωγραφητὸν ἱμάτιον Hesych. in Ποικίλον. Hemst. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 388, E : Ἀσώματον ἄνθρωπον νῦν ἐν πρώτοις τεθέαμαι, ... ζωγραφητὸν πρόσωπον.]

Ζωγραφία, ἡ, Pictura. [Plato Rep. 2, p. 373, A : Τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν· Phædr. p. 275, D : Δεινὸν ... τοῦτ' ἔχει γραφὴ καὶ ὡς ἀληθῶς ὅμοιον ζωγραφίᾳ.] Philostr. Ep. 39 : Ζωγραφίαι [γραφαὶ duo codd. ap. Boisson. ad Her. p. 580] παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί. [Manetho 1, 298 : Ζωγραφίης (Artis pingendi) μεδέοντας. Wakef.] A

[Ζωγραφίζω, i. q. ζωγραφέω. Schol. Jo. Diac. Hesiod. Sc. 139 : Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος ἐζωγραφισμένος δράκων. Boisson. Quod ex ἐζωγραφημένος corruptum esse potest. Conf. Ζωγράφισμα. G. Dind. Athan. vol. 2, p. 11 ed. Comm. Kall.]

Ζωγραφικὸς, ἡ, ὸν, Pictorius. [Plato Theæt. p. 145, A : Ἦ οὖν ζωγραφικὸς Θεόδωρος; Pingendi peritus.] Ζωγραφικὴ, sc. τέχνη, Pictoria ars. [Diodor. p. 14, 46 : Ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.] Et τὰ ζωγραφικὰ, Quæ pingi solent. ‖ Ζωγραφικὸς est etiam Qui pingendi peritus est, Qui valet arte pingendi. Bud. e Polyb. : Εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν. [‖ Adverb. Ζωγραφικῶς. Schol. Il. Γ, 327 : Ζ. δὲ ἐκτετύπωκε τοῦτο.]

[Ζωγραφὶς, ίδος, ἡ. Dosith. in Fabricii B. Gr. vol. 12, p. 554 (p. 24 ed. Bœcking.) : Διὰ τούτων γὰρ (τῶν μύθων) αἱ ζωγραφίδες συνεστήκεσαν. Est i. q. ζωγραφίαι, nisi ex hoc ipso est corruptum.]

[Ζωγράφισμα, τὸ, Pictura. Schol. rec. Soph. Aj. 615 : Ποικίλμασι καὶ ζωγραφίσμασι. Struv. Corruptum haud dubie ex ζωγραφήμασι, quod reposuit Schæfer. ad Gregor. p. 429. Idem vitium in scholio Ms. ad Basil. correxit Bast. ibid. p. 916. Conf. Ζωγραφίζω. G. Dindorf.]

Ζωγράφος, ὁ, Qui animalia depingit, Pictor. [Plat. Leg. 2, p. 656, E : Οὔτε ζωγράφοις οὔτ' ἄλλοις ὅσοι σχήματα καὶ ὁποῖ' ἄττα ἀπεργάζονται.] Epigr. [Anth. Pal. 11, 433] : Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον. Lucian. [Herod. c. 4] : Ζωγράφον συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Plut. [Mor. p. 346, A] : Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων. [Postremum voc. ad sqq. pertinet. Πολιτειῶν ζωγράφος Plato Rep. 6, p. 501, C. Theophyl. Sim. Hist. p. 113, B : Ἔστω γάρ μοι νῦν τῆς ἐκείνου γνώμης ζωγράφος ὁμηρίζουσα γλῶττα. ‖ Ζωογράφος. Theocr. 15, 81 : Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;]

[Ζωγρεία. V. Ζωγρία.]

Ζωγρεῖον, τὸ, Vivarium. Eust. p. 623 ζωγρεῖον peculiariter dicit τῶν ἰχθύων. [Id. p. 595, 15 : Ἀλλαχοῦ δὲ ζωγρεῖν λέγει, τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ· ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου καὶ τὸ ζωγρεῖον παρῆκται, λέξις εἰς ῥητορείαν ἀγαθή. Plut. Mor. p. 489, A : Οὐ σὺ μυραίνης ἐν ζωγρείῳ σοι τρεφομένης, εἶτα ἀποθανούσης, ἔκλαυσας; Gl. : Ζ. ἰχθύων, Vivarium (Xenocr. De aquatil. c. 1, § 34); Z., Caviola, Cavea. Onosand. Strat. c. 11 : Ὥσπερ ἐν ζυγώγρῳ (ζώγρῳ vel ζωγρείῳ Rigalt.) τινὶ συνεπέδησαν τοὺς πολεμίους.] Dicitur tamen et de aliis animalibus. Schol. Aristoph. Vesp. [840] χοιροκομεῖον esse dicit τὸ καλούμενον ζωγρεῖον κανωτὸν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. In VV. LL. ζωγρεῖον exp. Aviarium, item Bestiarum cavea, e Suetonio [Calig. c. 27. Suid. : Ζ., εἶδος σπυριδίου (σπυρίδος Zon.). ‖ Ζώγριον, Caveola, Gl. Sic τὸ ζώγριον scribitur ap. Ælian. N. A. 11, 34; τὰ ζώγρια ap. Strabon. 12, p. 556, et Epictet. fr. 83 : Οὐκ ἄν σοι τῆς πολυτελείας τῶν ζωγρίων ἔμελεν, ἀλλὰ τῆς πράξεως τῶν ζώων. Ubi Meib. recte ζωγρείων.] ‖ Ζωγριαὶ, Hesych. θῆκαι νεκρῶν, Loculi et conditoria mortuorum. [Fort. Ζώγρια vel Ζωγρεῖα.] C D

[Ζωγρεὺς, έως, ὁ, Qui capit. Galen. t. 4, p. 497, 9 : Διὰ ποίαν αἰτίαν θαλάττιοι ζωγρεῖς νάρκης ἁψάμενοι ναρκῶσιν; Interpr. Marini piscatores. Hase.]

[Ζωγρεύω, i. q. ζωγρέω. Polyæn. 4, 3, 27 : Οἱ Πέρσαι μέσοι τῶν ἄνωθεν πολεμίων καὶ τῶν κάτωθεν ἀπολειφθέντες ... ἐζωγρεύοντο. Wakef.]

Ζωγρέω, fut. ήσω, pr. ηκα, Vivum capio, A cæde conservo, Vitæ alicujus parco in bello, ζῶν ἀγρέω, i. e. ἀγρεύω. [Hesych. : Ζώγρει, ζῶντα λάμβανε, ἄγρευε. Ζωγρεῖ, ζῶντας λαμβάνει. Ζωγρεῖται, ζῶν πιάζεται, λαμβάνεται. Ἐζώγρουν, ζῶντας συνελάμβανον.] Hom. Il. Z, [46] : Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ· Κ, [378] : Ζώγρει, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. [Herodot. 1, 86 : Κροῖσον ἐζώγρησαν· 5, 77 : Ἅμα τοῖσι ἐζωγρημένοισι· 3, 52 : Εἷλε μὲν τὴν Ἐπίδαυρον, εἷλε δὲ αὐτὸν Προκλέα καὶ ἐζώγρησε. [Thuc. 2, [92] : Ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν· 7 : Ἀπέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοί. [2, 5 : Ἦν ἄρα τύχωσί τινες ἐζωγρημένοι.] Sic apud Xenoph. [Anab. 4, 7, 22, H. Gr. 1, 5, 14; 2, 1, 31, etc.] et

ceteros. [Ζωγροῦντας Plato Leg. 9, p. 868, B. Τῶν ζωγρηθέντων σφαγαὶ Rep. 3, p. 391, B. Improprie de navibus Charito 7, 6 : Ἀλλὰ αἱ μὲν εὐθὺς ἀνετράπησαν, ἃς δὲ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθεῖσας ἐζώγρησεν αὐτάνδρους.] || Ζωγρῶ, Vivifico, Vegeto, Vegetum reddo. Hom. Il. E, [697] : Περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Ubi Eustath. exponit ἀνεζωπύρει, ἀγείρουσα τὴν ζωὴν, addens, alibi, ut in Il. quos modo citavi, ap. eund. poetam ζωγρεῖν esse τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiam, quod hic ζωγρεῖν θυμὸν dixerit, alibi θυμηγερέειν ab eo dictum esse. Idem Eust. p. 623 hoc ζωγρεῖν esse ait ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπαναλεῖσθαι. [Locum Hom. imitatur Aretæus p. 102, 32, et ib. 36 : Τὸ εὔπνοον ... τὴν ψυχὴν θάλπει καὶ τὴν φύσιν ζωγρεῖ.] Et Hesych. ζωγρήσεται exp. ζωογονήσεται. [Ex usu quidem LXX Interpretum, ap. quos ζωγρῆσαι pro Hebr. החיה, Vivificare, Vivum servare. Ita Num. 31, 15, 18, Jos. 9, 20, et alibi. Albert. || Forma media in Gloss. in Octat. : Ζωγρήσασθαι, ζῶντας συλλαβέσθαι.] Fuerat autem, secundum hanc signif. et deductionem, ponendum potius in Ἀγείρω aut in Ζωὴ hoc verbum; sed duas ejusdem verbi signiff. separandas non putavi. V. Ζωάγριον.

[Ζωγρητικὸς, ἡ, ὸν, Vivis animalibus capiendis accommodatus, ut rete. Eustath. p. 907, 4 : Καὶ ὁ κατὰ πάθος κυρτὸς, καὶ ὁ τῶν ἁλιέων κύρτος, quæ verba exscripsit Phavor. p. 421 ed. Bas. sed in ed. Ven. legitur Καὶ κύρτος ὁ ζωγρητικός.]

Ζωγρία, ἡ, Ipse actus capiendi vivum, aut vivos, unde ζωγρίᾳ λαβεῖν i. q. ζωγρεῖν, Capere aliquem cum vitæ conservatione. Herodot. [6, 28] : Ζωγρίῃ ἔλαβε τὸν Ἰστιαῖον. Et [ib. 37] : Καί μιν οἱ Λαμψακηνοὶ λοχήσαντες αἱρέουσι ζωγρίῃ. Macc. 2, [12, 35] : Καὶ βουλομένου τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν, quod mendosum putat Bud. pro ζωγρίᾳ. Hesych. tamen ζωγρίαν exponit etiam ζῶντα [ζῶντας codex]. || Scribitur et Ζωγρεία ap. Polyb. [Ζωγρία libri quidam 1, 7, 11 et (consentiente Suida in Ζωγρία) ib. 79, 4; sed in ζωγρεία constanter fere consentiunt codd. nostri 1, 9, 8; 15, 2; 82, 2; 86, 5; 87, 10; 2, 8, 2; 3, 76, 6; 5, 86, 5 etc. Dicitur autem ζωγρείᾳ ἐγκρατῆ γίγνεσθαι, et κυριεύειν τινὸς, et λαβεῖν τινὰ, ζωγρείᾳ ἀποβαλεῖν, ζωγρεία ἁλῶναι etc. Schweigh.] Citatur et e Num. 21, [35] : Ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν, ubi videntur LXX Interprr. ζωγρείαν vocare Ipsos qui vivi capiuntur. [Similiter Deut. 2, 34 : Οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν. Existimo tamen respexisse Hesych. (qui ζωγρίαν per ζῶντα expl.) ad Macc. l. ab HSt. cit., ubi nihil est mutandum. Ita enim et in Ctesiæ Exc. c. 3 : Καὶ νικᾷ Κῦρον, καὶ συλλαμβάνει ζωγρίαν· 9 : Ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον· ubi v. not. Recte proinde nihil in hac phrasi temere innovandum censuit Æmil. Portus, eundem tamen cum HSt. errorem errat, statuens ζωγρίαν esse accus. primæ decl. a recto ζωγρίας, ου, et passive sumi ἀντὶ τοῦ ζωγρηθείς. Est enim accus. a ζωγρία, ας, poniturque, ut in multis aliis, abstractum pro concreto. Albert. Substantivo tamen Ζωγρίας, ὁ, uti videntur Diodor. in Exc. vol. 2, p. 510, 54 : Αὐτὸς δὲ Ἰνδόρτης καὶ ζωγρίας ἑλήφθη· et paullo post : Κατέκοψεν ὀκτακισχιλίους, ζωγρίας δὲ ἔλαβε δισχιλίους· Memnon ap. Phot. Bibl. p. 238, 28 : Φόνος τε πολὺς τῶν Ἀρμενίων γίνεται καὶ ζωγρίαι τῶν ἀνηρημένων ἑάλωσαν οὐκ ἐλάττους· Zosimus 1, 51 : Ὡς δὴ τὸν βασιλέα ζωγρίαν ἑλών. Quanquam facillima in his ll. et si qui sunt similes correctio est ζωγρίᾳ, quæ usitatissima est loquendi ratio. Strabo 7, p. 302 : Λαβὼν ζωγρίᾳ Λυσίμαχον· 8, p. 359 : Ἀπέβαλον ζωγρίᾳ ... τριακοσίους ἄνδρας· 11, p. 495 : Ζωγρίᾳ ληφθεὶς ἀπέθανε· 518 : Ζωγρίᾳ ἀναχθέντος τοῦ Βήσου· 12, p. 576; 14, p. 646. (Quibus in ll. libri partim ζωγρεία scribunt.) Polyæn. 3, 11, 9. Ap. Phot. Bibl. p. 53, 25 in excerptis ex Josepho vulgo : Ζωγρίαν Οὐεσπασιανῷ ἁλίσκεται, sed cod. Ven. corr. ζωγρείᾳ. Infimæ vero ætatis scriptores certissimum videtur τὸν ζωγρίαν dixisse. Sic ap. Jo. Cinnam. p. 67, B : Ζωγρείας παρέσχετο βαρβάρους· 91, D : Εἶλκε ζωγρείας πανόπλους ἱππέας· 97, D : Ζωγρίαι ἠρέθησαν· 160, A : Ἑάλωσαν ζωγρίαι, et numero sing. ζωγρείαν ἑλεῖν p. 34, D; 52, C; 158, A. Unde p. 4, A : Ζωγρείᾳ ἑάλωσαν, scrib. ζωγρίαι. Sed p. 31, C : Τινὰς δὲ καὶ ζωγρείαν εἶλον. Servandus videtur accusativus ζωγρείαν vel ζωγρίαν, adverbialiter dictus ut δωρεάν. Sic Anna Comn. 1, p. 21, C : Τινὰς ... ζωγρίαν ... προσῆγον· 7, p. 209, C : Πολλοὺς δὲ καὶ ζωγρίαν Δαλμάτας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐξαπέστειλαν· 10, p. 286, C : Τοὺς δὲ καὶ ζωγρείαν ἦγε· 14, p. 420, C : Πολλοὺς ... ζωγρείαν ἄγοντες. G. D.]

[Ζώγριον. V. Ζωάγριον et Ζωγρεῖον.]

Ζῶγρον, Hesych. affert pro ἐγρήγορον, proculdubio a ζωγρέω.

Ζῶγρος, ὁ, i. q. ζωγρεῖον. Hesychio ζῶγρος est τόπος, ἐν ᾧ θηρία ἐκβάλλεται, ubi hoc postremum verbum videtur esse depravatum. [Salmas. ἐμβάλλεται. Basil. Hex. Hom. 9, p. 87 : Τῶν θηρίων τὰ μισανθρωπότατα ἐπειδὰν τοῖς ζώγροις ἐναποκλεισθῇ, περιβρύχεται τοῖς κυλίνδροις. Ζῶγρον, Cavea, Gl. Schol. Nicand. Ther. 825 : Ἐχέτλιον δὲ τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 145, C : Ἀλλ' ὁμῶς ἐκεῖνον (leonem) ὁρᾷς ἐν μικρῷ ζώγρῳ κατακεκλεισμένον. Similiter Antioch. Pandect. p. 1065, E, et Ephræm. Opp. p. 402, A : Ἐν ζώγρῳ. Hase.]

[Ζωγύς. V. Ζωτύς.]

[Ζωδαρίδιον, τὸ, i. q. seq. Hero Spirit. p. 225, 12 : Καὶ διόλου δὲ τὸ ζ. τετρήσθω. Ipse tamen paulo ante et post scripsit ζωδάριον. Hase.]

Ζωδάριον, τὸ, Animalculum, i. q. ζώδιον. [Ex Alexidis Λυκίσκῳ memorat Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 2.] Aristot. [H. A. 5, 19 : Τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατέων ζῳδαρίων·] De part. anim. 3, [c. 1 post med.; add. 4, 12 non multo post init.] ita vocat Insecta et bestiolas, quibus aviculæ victitant. [Athen. 5, p. 210, C : Ἐντετορευμένα ζωδάρια. Etym. M. p. 488, 35 : Ζ. τι κάμπη.]

Ζωδιακὸς κύκλος vocatur Circulus ille in cœlo, qui duodecim illorum animalium [de quib. v. Ζώδιον] signa gerit, quem et ζωοφόρον et ζωΐδιον appellari ostenditur. Latini Signiferum appellant; Græci alio nomine λοξὸν, Obliquum : quo vocab. et Virg. eum appellat. [Ζωδιακὴ (sc. ὁδὸς), Manetho 4, 168.]

[Ζωδιακῶς, Respectu zodiaci. Ptolem. Tetrab. p. 198, 15 : Ζ. καὶ κατὰ τὴν τῶν ὁρίων φύσιν. Hase.]

[Ζωδιογλύφος, ὁ, Qui animalcula sculpit. Plut. Mor. p. 712, E : Τὸν δὲ τῶν ζωδιογλύφων (vulgo ζωδιογλυφῶν) ἀγῶνα βραβεύσομεν αὔριον. Lectio suspecta. Mezir. κωμῳδιογράφων.]

[Ζωδιοκράτωρ, ορος, ὁ. Ζωδιοκράτορες ex Damascio affert Bekk. Anecd. p. 1378.]

Ζώδιον, τὸ, [Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 3 : Ζῴδιον, ζῷον. Recte scribitur cum iota subscripto. V. Ζῷον.], Animalculum. [In pictura dicitur Imaguncula, Figura quælibet. Herodot. 1, 70 : Ζωδίων ἔξωθεν πλήσαντες (τὸν κρητῆρα) περὶ τὸ χεῖλος. Schweigh. Pausan. 3, 15, 11 : Κέδρου ποιησάμενον ζώδιον. Δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια in versibus Menandro suppositis ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 720. Ζώδιον ἀργυροῦν Plut. Mor. p. 673, E. Alia hujusmodi attulit Ducang.] Peculiariter vero ζώδια dicuntur Duodecim signa cœlestia, quæ in zodiaco circulo visuntur. Athen. [12, p. 536, F, ex Duride] : Χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Aristot. De mundo [c. 2] : Διῃρημένος εἰς δώδεκα ζωδίων χώρας, de zodiaco loquens. [Meteor. 1, 6 : Τῷ κύκλῳ τῷ τῶν ζῳδίων.]

[Ζωδιοποιὸς, ὁ, Signarius, Gl.]

[Ζωδιοφόρος, ὁ, Signifer, Gl. Greg. Nyss. t. 1, p. 896, C : Τόν τε ζωδιοφόρον κύκλον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ δυοκαίδεκα τμήματα. Hase.]

Ζωδιωτὸς, i. q. ζωωτός. [V. Ζωωτός.]

[Ζωεύς. V. Ζωτύς.]

Ζωὴ, ἡ, Vita. [Pind. Nem. 9, 68 : Πεῖραν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς.] Plato [Phæd. p. 71, D : Περὶ ζωῆς καὶ θανάτου λέγειν·] Phædro [p. 245, C] : Παῦλαν ἔχειν ζωῆς, quod Cic. interpr. Vivendi finem habere. Plut. [Mor. p. 111, C], ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν. [Scriptorum eccless. exx. v. ap. Suicer.] || Homero ζωὴ significat et Facultates, quibus sc. vita nostra opus habet. Od. Ξ, [96], ζ. ἄσπετος, et 208 : Ζωὴν ἐδάσαντο. [Hesych. : Ζωὴν, οὐσίαν. Τὴν κτῆσιν et τὴν οὐσίαν interpr. Photius.] Ζωὴ, inquit Bud., Facultates et sensus, Hom. Ζωὰ, Dor. pro ζωὴ, Vita : unde ζωᾶς ap. He-

sych. [Theocr. Epigr. 17 : Ποττὰν ζωὰν χρήσιμα.] Ap. Hesych. paroxytonως scriptum ζώη, quod ei est non solum ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία, sive χρόνος τοῦ εἶναι, sed etiam τὸ μέλι ἐφιστάμενον τῷ γάλακτι, alio nom. dictum γραῦς. Sic vero et ζόην esse dixerat τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, Quod melli innatat. [Ζωὴ inter oxytona est ap. Arcad. p. 103, 29. Inter ζωὴ et ζώη distinguit Eustath. p. 906, 52 : Ζωὴ μὲν ἡ τοῦ ζῴου σύστασις, ζώη δὲ τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος ἐφιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ καλεῖται γραῦς.] Ζόη Herodot. pro ζωή. [Ap. quem ζόη constans scriptura est, velut 1, 85 : Τὸν πάντα χρόνον τῆς ζόης· 4, 112 : Ζόην ἔζωον τὴν αὐτὴν ἐκείνῃσι· 8, 105 : Τὴν ζόην κατεστήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Hanc formam postulante metro restitui Sophocli fr. ex Tereo ap. Stob. Flor. 98, 45 : Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ..., ubi vulgo ζωάν. Eur. Med. 976 (946 Elmsl.) : Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς. Recte Porson. ζόας. « Idem ζόης Hec. 1108 (1090). Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur præterea ap. Æsch. Sept. 945 (ubi Blomf. ζωά), Eurip. Phœn. 1531, Hipp. 816 (ubi Monk. ζόαν), Iph. T. 150 (Σύγγονον ἀμὸν κατακλαιομένα ζωᾶς | οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων, ubi τοίαν scribo, deleto ζωᾶς), 846, Tro. 254, Herc. F. 664, El. 121; denique ap. incertum Tragicum quem allegat Porson. ad Hec. 1090 (ex Stob. Flor. 116, 28 : Οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζωή, cui versui quod præscriptum est lemma Σοφοκλέους Σκυρίων ad proximum est referendum. G. D.). Ex tot exemplis nullum est in quo prior syllaba necessario producatur. Ζωὸς, Vivus, ap. Atticos non exstare videtur. » Elmsl. ad l. Medeæ. Herodi apud Stob. Flor. 116, 21 : Ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζωῆς ἀπήμβλυνται, ζόης (ζοῆς) restituit Porsonus. Similiter ζοὸς pro ζωὸς dicitur, quod v. || Ζοΐα. Theocr. 29, 5 : Τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω.]

[Ζωὴ, ἡ, Zoa, Constantini fratris imperatoris soror. Niceph. Bryenn. Comm. p. 73, A.]

[Ζωηγράφος, ὁ, ἡ. Cyprum insulam, a variis animalibus denominatam, ζωηγράφον νᾶσον dicit Theodor. Prodr. p. 398, epitheto inepto.]

Ζωηδὸν, Animantium ritu s. more, Polyb. [6, 5, 9.]

[Ζωηειρήνευτος, ὁ, ἡ, Vitam pacans. Pseudochrys. t. 7, p. 497, 14; Anon. Grets. In ador. Cruc. p. 143, B. Hase.]

Ζωηρὸς, ὰ, ὸν, Vivax. [Suid. : Ζ., ὁ ζῶν καὶ παρέχων ζωήν. Andr. Cret. p. 57 : Τῶν ἐγκειμένων τῇ τοῦ κυρίου καρδίᾳ ζωηρῶν μυστηρίων. Eust. Opusc. p. 166, 11.]

[Ζωήρρυτος, ὁ, ἡ, E quo (vel qua) vita profluit, Vitalis. Ζ. πηγὴ Andr. Cret. p. 57. Kall. Nilus in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 347, B, ζωήρυτος, sed ζωηρρύτων Nicet. Paphl. ib. p. 430, B. G. Dind.]

[Ζωητόκος. V. Ζωοτόκος.]

[Ζωηφορέω, Vitam affero. Theodor. Metoch. Miscell. p. 426 : Ἐζωηφόρει τῇ σήψει ταύτης ἀρρήτῳ πάθει φθειρῶν ἀμύθητον χρῆμα.]

[Ζωηφόριος, i. q. seq. Synes. Hymn. 3, 601. Boiss.]

Ζωηφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Vitam afferens, Salutaris : ζ. ψῆφος, Themist. cui opp. θανατηφόρον, Mortiferum. [Or. 19, p. 228, D : Οὐδὲ καθέλκεταί ποτε ἡ ῥοπὴ ὑπὸ τῆς θανατηφόρου ἡ ζωηφόρος. Gregor. Thaumat. p. 18, C : Ζωηφόρου φυτείας. Nicet. Chon. p. 762, 16 ed. Bonn. : Οὐδὲ κάθοδον ἐς ᾅδου (ἔδειξαν) τὴν πρὸς τὸν ζωηφόρον τάφον εἴσοδον. Schol. Hom. Il. Θ, 70 : Ζωηφόρα τὰ οὐράνια. Const. Man. p. 100, B : Τῷ ζῶντι νεκρῷ καὶ νεκρῷ ζωηφόρῳ.]

[Ζωθάλμιος, ὁ, ἡ, Floridam s. vigentem vitam faciens.] Ζωθάλμιον Hesych. affert pro ζώσιμον, βιώσιμον. [Pind. Ol. 7, 20 : Χάρις ζωθάλμιος.]

[Ζωθαλπὴς, ὁ, ἡ, Vitam fovens. Nonn. Dion. 1, 454 : Ζωθαλπέϊ λαιμῷ. || Ζώθαλπις, ιδος, ἡ. Ib. 16, 397 : Ζωθάλπιδες ὧραι.]

[Ζώθαπτος, ὁ, ἡ, Vivos sepeliens, piscator de se ap. Const. Manass. Chron. p. 100, C. Boisson.]

[Ζωθήκη, ἡ. Zotheca, locus in cubiculo secretior, parvum conclave cubiculo adjunctum, in quo studii vel quietis caussa degere solemus, Plin. Epist. 2, 17. (Zothecula ib. 5, 6.) || De cellis sacris inscr. Mur. p. 690 et ap. Gruter. p. 49. Forcell.]

[Ζωίδιος, ία, ιον.] Ζωΐδιος κύκλος, Signifer orbis, ut Cic. ap. Arat. [544] interpr. p. 96 Lex. Cic. Idem ζωοφόρος et ζωδιακὸς appellatur.

Ζωϊκὸς, ἡ, ὸν, Animalis. Ζωϊκὴ ἱστορία Aristot. [De part. anim. 3, 5.] Id. [ib. 4, 5] τὸ ζωϊκόν. Athen. [7, p. 328, F] : Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ζωϊκῷ. Item ζ. φύσις, ap. eund. Aristot. [l. c. 1, 5. Justin. Mart. p. 535, A : Εἰ ὥσπερ ἐν τοῖς ζωικοῖς τὸ ζῷον ... οὕτω καὶ ἐν τοῖς ὑλικοῖς ἡ ὕλη, πῶς ἀναιρουμένων τῶν ζωικῶν, συναιρεῖται καὶ τὸ ζῷον;]

[Ζωΐλος, ὁ, Zoilus, rhetor et grammaticus Amphipolitanus, propter reprehensiones carminum Homericorum ὁμηρομάστιξ vocatus. Dionysii Hal., Suidæ aliorumque de eo testimonia collegit Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 485. Hesych. : Ζώιλλος, ὄνομα κύριον. Fort. scrib. Ζωΐλος.]

[Ζώιον. V. Ζῷον.]

[Ζώιππος, ὁ, Zoippus, Hieronymi, Syracusarum regis, consiliarius. Polyb. 7, 2, 1.]

Ζῶμα, τὸ, Vestimentum, Indumentum, quo cingimur s. præcingimur, Vestis ad procinctum idonea, i. q. Lat. Cinctus, ut videtur; i. e. Tunicæ genus infra pectus aptatæ, Porphyr. Quod et Cincticulus dimin. forma a Plauto dicitur. Aniculi genus id esse tradunt, quod fere sub umbilico præcingitur et ad dimidium ejus porrigitur. Eustath. ap. Hom. [Od. Ξ, 482] : Σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, dicit i. esse q. χιτῶνα, χιτῶνα ζωστὸν, Tunicam, Tunicam cinctam; eo, quod [488] sequatur, Οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἥπαφε δαίμων Οἰοχίτων' ἔμεναι. Il. Ψ, [683], de luctatore, qui armabatur : Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· Δ, [187] : Ζῶμά τε, καὶ μίτρη, τήν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, Cinctusque et vincli, fabræ labor æreus artis, Cam. Pollux quoque [7, 51] annotat ζῶμα esse ἐπιτήδειον ἐνδῦναι, Ad induendum idoneum; idque apparere e Menandro : Οὐχ ὁρᾶτε τὴν τροφὸν ζῶμ' ἐνδεδυμένην [Ad h. l. respicit Photius p. 55, 15] : habere autem πέζας, atque inde Æschylum πεζοφόρα τὰ ζώματα dixisse. Apud Soph. autem El. [452] : Καὶ ζῶμα [cod. Flor. ζῶσμα] τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον, schol. annotat esse ζώνην, non ἔνδυμα, darique illud Chrysothemidi ab Electra, ut eo sepulcrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Eust. quoque ζῶμα i. esse q. ζωστῆρα e quibusdam annotat. [V. Ζωστήρ. « Eustath. 1594, 33 : Κατὰ τὸ ἐγχώριον ζῶμα ζώννυσθαι. » Valck.] Ζῶσμα Basil. Epist. [Mœris p. 168 : Ζῶμα Ἀττικοὶ, ζῶσμα Ἕλληνες. Idem præcipit Thom. M. p. 411. In Aristoph. fr. 309, 7, ζῶσμα ap. Pollucem, ζῶμα recte ap. Clem. Al.]

[Ζωμάλμη, ἡ, voc. suspectum ap. Suidam in Θασίαν : Οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμοπότιδα, ἢ Θασίαν ζωμάλμην. Ap. schol. Aristoph. Ach. 671, unde sua petiit Suidas, legitur Θασίας ζωμὸν ἅλμης. Ineptius etiam alio l. ap. Suidam : Ζωμάλμη, ὄνομα κύριον· ἦν δὲ Θασία.]

[Ζωμαρίτιον, τὸ, inter synonyma ellebori ap. Diosc. 4, 151.]

[Ζωμάρυστρις, ἡ, Trulla. Scholion in cod. Jani Lascaris ad epigr. Philippi in Anth. Pal. 6, 101 : Ζωμήρυσις ἡ καὶ ζωμαρύστρις (sic) καὶ ἐτνήρυσις. Hesych. : Ζωμήρυσις, ζωμάρυστρις (codex ζῶμα ῥυστρί).]

[Ζωμάρυστρον, τὸ, Trulla. Schol. Aristoph. Ach. 244 : Ἐτνήρυσιν, τὴν (τὸ Schneid.) ζωμάρυστρον.]

[Ζωμάρυστρος, Trulla, Gl. Recte alia gl. Ζωμάρυστρον, Trullaria.]

[Ζωμεκπνέων, οντος, ὁ, n. pr. ab Alciphrone fictum Epist. 3, 7.]

Ζώμευμα, τὸ, Condimentum, Salgamum, ἄρτυμα, Bud. exp.. Dioscoridem citans. Aristoph. Eq. [278], deludens quendam utpote coquum et peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμευμάτων, per jocum posuit ζωμεύματα pro ὑποζώματα, i. e. ξύλα τῶν νεῶν, ut exp. schol. : Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα· intelliguntur autem ibi ὑπόζωμα, vel ζώμευμα, τὰ τῶν νεῶν χρειώδη, Quæ ad struendas naves usui sunt, ut ligna, cera, pix : quæ Athenis asportare alio vetitum erat. Ab Hesych. ζωμεύματα dicuntur esse Funes quibus navis per medium vincitur, i. e. ὑποζώματα. [Quæ interpr. ex illo ipso l. Aristoph. sumta est.]

[Ζωμευτὴς, ὁ, Inscellarius, Gl.]

Ζωμεύω, Condio, Bud.; exp. et Elixo, Decoquo, ap. Diosc. : Ζωμευθέντες ἐν ἅλσὶ καὶ ἐλαίῳ, Elixæ in oleo, addito sale. [Hippocr. p. 551, 34 : Νεοσσὸν ἁλε-

κτορίδος δίεφθον εὐζωμευμένον (scr. ἐζωμευμένον) κρομμύῳ καὶ κοριάννῳ καὶ τυρῷ καὶ ἁλί. Ἐζωμεῦσθαι restituendum videri ib. p. 536, 10, dixi s. v. Διαζωμεύω. Pollux 7, 26 : Καὶ ζωμεῦσαι, καὶ Ἀριστοφάνης, Τὴν χύτραν ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἕψεις (scr. ᾖψες cum Dobræo) ἐζωμευμένα. Phrynich. Bekk. Anecd. p. 38, 31 : Ἐζωμευμένα κρέα, ἐζωμοποιημένα.]

Ζωμήρῡσις, εως, ἡ, Vasculum quo jus hauritur, despumatur, quod Cochleare a quibusdam appellatur. [Pollux 6, 88; 10, 98.] Suid. ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 101] : Ζωμήρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον. Athen. 7, [p. 291, E] e Comœdia [Philemonis] : Μάγειρός ἐστιν, οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν Ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα. [In marm. Attico Bœckh. Inscrr. gr. vol. 1, n. 161, 3, inter bona publicata memorantur Ζωμηρύσεις Δ. Hase.]

[Ζωμήρυστρον, τὸ, i. q. ζωμάρυστρον. Const. Manass. Chron. p. 122, E : Ζ. καὶ σαρωτρὸν ἐκ τῆς αὐτῆς ξυλείας. Boisson.]

Ζωμίδιον, τὸ, Jusculum, Offella, ut quidam exp. Aristophan. Nub. [389] : Χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ.

Ζωμίλη, Hesychio [et Photio] ἄνηθος : forsan, quoniam ea herba est εὔζωμος, et gratiam addit jusculis.

[Ζωμιστὸς, ἡ, ὸν, Elixus. Paul. Æg. p. 233, 12. Theoph. Nonnus vol. 2, p. 334 : Βατράχους ζωμιστοὺς ἔδοσαν φαγεῖν· ubi alii libri ζωμίτας, ζωμήτας, ζωμητούς.]

[Ζωμοποιέω, Jus condio, Axionicus comicus ap. Athen. 3, p. 95, C, ubi Casaub. postulante metro ζωμὸν ποιῶ correxit. Certius Phrynichi gramm. exemplum est, cujus verba s. v. Ζωμεύω attulimus. Xenocrates § 54 : Ταύταις χρῶνται ἐζωμοποιημέναις.]

Ζωμοποιὸς, ὁ, Opifex juris in culina, Bud. Condiendi juris peritus, Athen. [Plut. Mor. p. 218, C : Ἀγαθὸς ζ. Ibid. p. 224, A, pro ψωμοποιὸς restituit Wyttenb.] || Ζωμοποιὸν vocatur item a Diosc., Quicquid gratiam juribus conciliat, Quod gratiam in juribus habet, Gorr. [4, 83, de fungis : Ζωμοποιοὶ ἡδεῖς. Hase.]

Ζώμορφος, Animal pictum, si VV. LL. credimus. [Scriptura vitiosa, ut videtur, pro ζωόμορφος.]

Ζωμὸς, ὁ, Jus, Jus esculentum; Liquor eorum, quæ cocta sunt adjectis condimentis. [Aristoph. Pac. 716 : Ὅσον ῥοφήσει ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Plato Lys. p. 209, D : Ἑψομένων κρεῶν ἐμβάλλειν ὅ τι ἂν βούληται εἰς τὸν ζωμόν.] Gorr. Ut μέλας ζωμὸς ap. Plut. Lyc. [c. 12], quod adeo commendatum fuisse scribit, ut senes eo contenti junioribus carnes concederent. Et λευκὸς ζωμὸς, Galen. Ad Glauc. 2, Album jus, ut in quo coquuntur anguillæ. Athen. 8, [p. 340, F] : Μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζ. ἐκροφήσωσι, Jus exorbeant. Et 12, [p. 516, D] : Ἐξ ἑφθοῦ κρέως, καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Et ὀρνίθειος ζ., ap. Eund. 8, [p. 341, A]. Et ἰχθυηρὸς, Lucian. [Lexiph. c. 5.] Et ζωμοὶ τῶν πιόνων, Jura adipe pinguium, Gaza; ζωμὸς ἰχθύων, Muria piscium τεταριχευμένων, vel Aqua et jus, in quo cocti pisces. Pollux 6, περὶ ταρίχου [§ 49] : Ἰχθὺς ἐξ ἅλμης· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. [Mœris p. 69 : Ἅλμην τὸν τῶν ἰχθύων ζωμὸν Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἕλληνες ἅλμην τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ, γωμὸν δὲ ὥσπερ κρεῶν, οὕτω καὶ τῶν ἰχθύων κοινῶς λέζουσι.] Quibus Pollucis verbis VV. LL. declarari posse existimant illud, quod ap. Athen. est de Ζωμοτάριχος [3, p. 125, B]; ubi, quum Ulpianus dixisset vocabulo φιλοτάριχος usum esse Antiphanem in Omphale : Οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ', ὦ κόρη· subjungit, Alexidem in Γυναικοστρατίᾳ [Γυναικοκρατίᾳ], quendam vocasse etiam ζωμοτάριχον, his verbis : Ὁ δὲ Κίλιξ ὅδ', Ἱπποκλῆς, ὁ ζωμοτάριχος, ὑποκριτής. [Pollux 6, 56 : Εἴποι δ' ἄν τις ζωμοῦ καρύκην .... (57) Ὁ δὲ μέλας καλούμενος ζωμὸς Λακωνικὸν μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ἔδεσμα· ἔστι δὲ ἡ καλουμένη αἱματία. Similiter Photius et Suidas.] || Per derisionem appellatus fuit etiam Qui pinguior esset; scribit enim Eust. [p. 1642, 60], Athenienses sibi mutuo illudere solitos, in quemvis qualicunque esset corporis habitudine, scommata jecisse. Citat autem e quodam Comico [Anaxandride ap. Athen. 6, p. 242, E] : Ἀιπαρὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται· χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κοινιορτὸς ἀναπέφηνεν. || Vertitur etiam Buccella ap. Aristot. Probl. [34, 9] : Μείζω ζωμὸν καταπιὼν, Qui grandiorem buccellam devoravit. [Conf. Alex. Aphr. Probl. 1, 45 et 47.]

[Ζωμοτάριχος. V. Ζωμός.]

[Ζωναῖος, α, ον. Psellus Expos. dogm. Chald. p. 110 : Ἄζωνοι δὲ (θεοὶ καλοῦνται) οἱ εὐλύτως ἐξουσιάζοντες ταῖς ζώναις καὶ ὑπεριδρυμένοι τῶν ἐμφανῶν· ζωναῖοι δὲ οἱ τὰς ἐν οὐρανῷ ζώνας ἀπολύτως περιελίττοντες καὶ τὰ τῇδε διοικοῦντες etc. Ζωναῖοι ex Damascio affert Bekker. Anecd. p. 1378. || Zonæus, gentile a Ζώνη, quod v.]

[Ζωναῖος, ὁ, Zonæus, scriptor epistolarum amatoriarum, de quo v. Suidas.]

[Ζωνάρας, α, ὁ, Zonaras, Cpolitanus, scriptor Annalium aliorumque librorum. Vixit seculo duodecimo.]

[Ζωνάριον, τὸ, Cingillum, Gl. Herodian. Epimer. p. 41 et 84.]

[Ζώνεκρος, Tzetz. Educ. Fil. 265 (?). Elberling.]

Ζώνη, ἡ, Cingulum, Cinctus, Zona, i. q. ζῶμα et ζωστὴρ, prosæ scriptoribus cum poetis commune, ut illa duo poetis familiariora sunt. Fasciam Pollux 2, [66] interpr. de περιζώστρα loquens : Δηλονότι τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι. Hom. Od. K, [544] : Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ Καλὴν χρυσείην. [Hesych. : Ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων (Æschyli verba Suppl. 457), ἀντὶ τοῦ αἷς ζώννυμαι καὶ τοὺς πέπλους συλλαμβάνω. Herodot. 1, 51 : Τῆς ἑωυτοῦ γυναικὸς τὰς ζώνας. Λαβέσθαι τῆς ζώνης (eorum qui ad mortem abripiuntur), mos Persicus, de quo v. Wessel. ad Diodor. 17, 30.] Athen. 10, [p. 443, B] : Ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Marci 6, [8] : Μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκὸν, Non æs in zona; quoniam qui iter faciebant, in zonis pecunias gestare solebant : sicut et apud Ælianum : Τὴν ζώνην τοῦ χρυσίου, ἣν ἐπήγετο ὁ ξένος, ὁ πανδοκεὺς ἐθεάσατο. Plutarch. [Mor. p. 665, B] : Ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους [-νου]. Unde proverb. ap. Horat. [Epist. 2, 2, 40] Zonam perdidit, de eo, cui nihil erat pecuniæ. Et λῦσαι ζώνην, Solvere zonam, s. cingulum, quod aliquando de virginibus aut mulieribus dicitur pudicitiam deponentibus, aliquando de illo, qui cum eis rem habet. Hom. Od. Λ, [244] : Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν. [Epigr. adesp. 649 : Ζώνην ἀνέρι λυσαμένη. Sic intelligendum quod de Vestalibus condemnatis dicit Philostr. p. 284 : Ἐπ' αἰτίᾳ τῆς ζώνης καὶ τῷ μὴ καθαρεῦσαι γάμων. Schneid. Plut. V. Lyc. c. 15 : Ὁ δὲ νυμφίος ... ἔλυε τὴν ζώνην (τῆς νύμφης). Alio sensu id. Mor. p. 253, D, de muliere se suspendente : Λύσασα τὴν ζώνην καὶ βρόχον ἐνάψασα. De Xerxe in itinere ad Abderitas devertente Herodot. 8, 120 : Πρῶτον ἐλύσατο τὴν ζώνην φεύγων ἐξ Ἀθηνέων ὀπίσω, ὡς ἐν ἀδείῃ ἐών.] Oppian. [Cyneg.] 3, [56] : Θηλυτέρη δὲ τόκων ἀπελύσατο ζώνην, Solvit zonam, ubi de paritura dicitur. Quo loquendi genere mulierem dicunt φέρειν ὑπὸ ζώνης, quæ gravida est s. uterum fert. Eur. Hec. [762] : Τοῦτόν ποτ' ἔτεκον κἄφερον ζώνης ὕπο, Tuli sub zona, i. e. in utero. [Æsch. Choeph. 992 : Ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος· Eum. 607 : Πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὦ μιαιφόνε, ζώνης; Eur. Iph. T. 195 : Δαίμων τᾶς μάτρὸς ζώνας, i. e. conjugii materni. || Εἰς ζώνην δίδοσθαι dicuntur urbes reginis orientalibus attributæ ut sumtus ferant luxus muliebris. Plato Alcib. 1 p. 123, B : Χώραν πάνυ πολλὴν καὶ ἀγαθὴν ... ἣν καλεῖν τοὺς ἐπιχωρίους ζώνην τῆς βασιλέως γυναικὸς ... καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους ... εἰς τὸν κόσμον ἐξῃρημένους τὸν τῆς γυναικός. Xenoph. Anab. 1, 4, 9 : Αἱ δὲ κῶμαι Παρυσάτιδος ἦσαν, εἰς ζώνην (ζωὴν libri) δεδομέναι. V. Brisson. De regno Pers. 1, 108.] || Pars corporis, quam cingulum ambit, ὀσφύες, ut quidam existimant, Erotian. [p. 172.] Polluci [2, 183] est τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀστέον, quod et χήτη et κενεών : i. e. Ilia, vel, ut alibi idem Poll. tradit, τὸ κατ' ὀσφὺν ἢ ἰξὺν ἐν τῷ ἔμπροσθεν. || Sive synecdochice, s. metaph. etiam Tota corporis armatura, Hom. Il. B, [478] : Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ· Ἄρει δὲ ζώνην, vel, ut Paus. exp., τὴν σκευήν. [Pausan. 9, 17, 3 : Τὸ δὲ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι· καὶ δὴ Ὅμηρον Ἄρει τὸν Ἀγαμέμνονα ποιήσαντα ἐοικέναι τὴν ζώνην, τῶν ὅπλων τὴν σκευὴν φασιν εἰκάζειν. Hesych. : Ζ., ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος· καὶ ὁ τόπος ὃν ζωννύμεθα· καὶ τοῦ θώρακος, ἡ λεγομένη θωρακοζώνη. Lex. rhet. p. 261, 28 : Ζώνην, τὴν ὅπλισιν, τὴν περι-

γραφὴν τῶν λαγόνων (*la taille*), γαστέρα. || Dicitur etiam de aliis rebus quæ cingulo similes sunt. De præcinctionibus ædificiorum, quæ plerumque διαζώματα vocantur, Pausan. 5, 10, 5 : Τοῦ δὲ ναοῦ τῆς ὑπὲρ τῶν κιόνων περιθεούσης ζώνης κατὰ τὸ ἐκτὸς ἀσπίδες εἰσὶν ἐπίχρυσοι. Jo. Malal. p. 288 : Προσέθηκε δὲ κτίσας ἐν τῷ θεάτρῳ ... ἄλλην ζώνην ἐπάνω τῆς πρώτης διὰ τὸν πολὺν δῆμον. Ibid. p. 303 : Ἔκτισε δὲ τὸ θέατρον προσθεὶς ἄλλην ζώνην πρὸς τῷ ὄρει. Schneiderus ad Vitruv. vol. 2, p. 352. Pausan. 9, 39, 9, de cingulis quibus obelisci circumdati conjunguntur : Ἐφεστήκασι δὲ ἐπὶ τῇ κρηπῖδι ὀβελοὶ καὶ αὐτοὶ χαλκοῖ καὶ αἱ συνέχουσαι σφᾶς ζῶναι.] || Ζώνη ap. Herodotum exp. Purpurea vestis, πορφυροῦν ἱμάτιον, quæ expos. ap. Suidam quoque est. [Fraudem Suidæ fecerunt Glossæ Herodoteæ, quibus ζειρὰ (7, 69 et 75) explicatur inter alia verbis ζώνη et πορφυροῦν ἔνδυμα.] || Ab eod. Suida ζώνη exp. ἀξίωμα, citante hunc l. : Ἀναζητουμένους τῆς βασιλίδος ἐξωθεῖσθαι οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ ζώνην, i. e., ut Cam. interpretandum videtur, Dignitatis militaris homines. [Alius scriptor ap. eundem s. v. Αὐθέντης : Μὴ ὀφείλειν αὐτὸν αὐθεντήσαντα τοὺς ὑπὸ ζώνην συνέχειν. Demodocus in Anth. Pal. 11, 238 : Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεὶ, ζώνης (Cinguli militaris, i. e. militiæ) δὲ τυχόντες φαυλότεροι.] || Tropice Vis, Facultas, δύναμις : quoniam ὁ ἐζωσμένος εὐσταλέστερός ἐστι πρὸς τὴν πρᾶξιν, Quoniam is, qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est, Suid. [Ex Theodoreto, qui ad Ps. 65, 9 : Περιεζωσμένος ἐν δυναστείᾳ, hæc annotavit : Ἐπειδὴ ὁ ἐζωσμένος εὐσταλέστερός ἐστι πρὸς τὸ πράττειν ἃ βούλεται, ζώνην τροπικῶς τοῦ θεοῦ τὴν δύναμιν προσηγόρευσε.] || Ζῶναι, Circuli quidam lati cœlum terramque veluti cingula quædam ambientes, quos Cingula Cic. quoque appellat in Somn. Scip. : Terram eandem quasi quibusdam redimitam et circumdatam cingulis. Cam. vocat Spatia in terra inter æquabiles, i. e., παραλλήλους, circulos et polos. Virg. G. [1, 233] : Quinque tenent cœlum zonæ etc. Ovid. [Met. 1, 45] : Duæ dextra cœlum totidemque sinistra Parte secant zonæ : quinta est ardentior illis. Quo pertinet et ζώνη ἔμπυρος, quæque contraria huic est, κατεψυγμένη, Pollux [4, 158. V. inprimis Strabon. 2, p. 94-97. Ζώνη εὔκρατος ib. p. 65, 72, 111. Z. διακεκαυμένη p. 31, 72, 111, 119. Βαρβαρικαῖς ζώναις, Barbaricis regionibus, Pallad. V. Jo. Chrys. p. 194 a Ducang. cit.] || Est et Ignis sacer, s. Herpetis species, sic dicti, quod medium quodammodo cingat et complectatur hominem, ut auctor est Scrib. Largus c. 62, scribens medicamentum Andronis facere ad carbunculos et ad ignem sacrum, et ad zonam, quam Græci ἕρπητα dicunt. Sed magis usitato nomine ζωστὴρ appellatur. C. Plin. Secundus in l. 3, quem scripsit de medicina, ait τὴν ζώνην a quibusdam Circinum appellari, fieriqué hunc in modum : Vesicæ tanquam combustæ exeunt et crepant, primum paucæ, deinde cito multiplicantur; quæ si hominem cinxerint, occidunt. Gorr. V. Ζωστήρ. || Ciconum urbs in Thracia, Steph. B. [ex Hecatæo. Adde Herodot. 7, 59, Apoll. Rh. 1, 28. Adj. gentile Ζωναῖος, α, ον, ut Ζωναῖα ὄρη ap. Nicandr. Th. 461, et Ζωναῖον ὄρος in fr. ab ejus schol. citato.]

[Ζωνιαῖος, α, ον, Zonalis. Athenæus in Mathem. vet. p. 11 : Πάχος ζωνιαῖον· ubi ζωννυαῖον scriptum.]

Ζώνιον, τὸ, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plauto, diminut. a ζώνη, ut ζώνιον γυναικεῖον ap. Polluc. 7, [67], quod et στρόφιον et στρογγύλην appellatum fuisse tradit. [Plut. Mor. p. 154, B, quem l. Thom. M. affert p. 412 :] Παίζουσαν καὶ διαπλέκουσαν ὥσπερ ἕτεραι [ἑταῖραι] ζώνια καὶ κεκρυφάλους, Cincticulos. [Ammonius p. 65 : Ζώνη καὶ ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός. Hesych. : Z., γυναικεῖον ζῶμα.]

Ζωνιοπλόκος, ὁ, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic. Proprie significat Qui zonas plicat; solebant enim mulierum zonæ ap. vett. texendo contorqueri. [Thom. M. p. 413 : Ζωνιοπλόκος, οὐ ζωνοπλόκος, διὰ τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἶμαι, τὰ τῶν γυναικῶν ζώνια εἶναι πεπλεγμένα.]

Ζωνίτης, ὁ, Zonarius, adjective. Et Ζωνῖτις Καδμεία, Cadmia Zonitis, quæ alio nomine πλακώδης, s. Placitis, ut ap. Plin. est, appellatur. Diosc. 5, 84 : Ἔστι δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς ἐπιφύσεις, ὅθεν καὶ ζωνῖτιν ἐκάλεσαν.

Ζωννύω vel Ζώννῡμι, item Ζωνύσχω [hoc præsens male fictum ab Eustathio p. 1835, 55, ex imperfecto iterativo ζωννύσκετο], ζώσω, Cingo : ζωστῆρι συνέργω, συνεέργω χιτῶνα, ut ap. Hom. Od. Ξ, [72] exp. Il. K, [77] : Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναιόλος, ᾧ [ῥ'] ὁ γεραιὸς Ζώνυθ' [Ζώννυθ'], ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο, ubi Eust. annotat ζώνυσθαι [ζώννυσθαι] ζωστῆρι Homericum esse : ap. posteros autem Homeri dici etiam ζώνυσθαι ζωστῆρα. Et ap. Athen. 10, [p. 443, B] : Ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. || Alicubi ζώνυσθαι [ζώννυσθαι] ap. Hom. simpl. positum, accipitur pro Armari, ὁπλίζεσθαι, ut exp. Eust. [p. 827, 18; 1954, 21], Accingi ad bellum s. pugnam : quod ipsum et Paus. Bœot. [9, 17, 3] testatur : Τὸ δὲ ἐνδύναι [ἐνδῦναι] τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. Cam. Præcingi vertit, ap. Hom. Il. A, [15] : Ἀτρεΐδης δὲ βόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους· Od. Ω, [88] : Ἀποφθιμένου βασιλῆος Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα· Σ, [30] : Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους, de Ulysse et Iro luctaturis, de quibus [ib. 66] : Ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα· item de Iro [ib. 75] : Δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ. Il. E, [857] : Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, Ilia ad infima, ubi nectuntur vincula mitræ, Cam. || Ζωννύεσθαι interdum signif. Ad iter se comparare, Præcingere et Accingere se ad iter. Jo. 21, 18 : Ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· qui mos sese cingendi in orientalibus partibus erat, ubi laxioribus atque longioribus vestibus utebantur. In seqq. autem verbis, Ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula, quibus veluti zona constringendus erat. Dupliciter autem format præt. pass. : vel ἔζωμαι, unde ἔζωνται et περιέζωνται citat Bud. ex Athen.; unde est et ζῶμα : vel ἔζωσμαι, unde est ζῶσμα et ζωστήρ : unde et partic. pass. ζωσθεὶς, Cinctus, ap. Nonn. [Jo. c. 5, 3 : Δαιδαλέων] ζωσθεῖσα λίθων ὑψάντυγι μίτρῃ. Quod vero ad scripturam attinet, annotat Eust. [p. 799, 56] unico ν scribi sua natura, at duplicato κατὰ πάθος. [Thom. M. p. 413 : Ζωννὺς, οὐ ζωννύων. Notum est verborum in υμι terminationem in υω omnino minus esse probatam Atticis veteribus.] Ζώσαντο, pro ἐζώσαντο, Se cinxerunt : a ζώννυμι.

Ζωνογάστριες, Hesychio οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι : si tamen non ζωνογάστορες scripsisse existimandus est. [Codex ζωνογάστριαι.]

[Ζωνογάστωρ, ορος, ὁ.] Μεσογάστωρ, Medio ventre incinctus, Hesych. Ζωνογάστωρ, ap. Eund. quo illud μεσογάστωρ exp.: ab aliis tamen secus exp. esse tradens.

[Ζωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Cingulo similis. Apollon. Lex. H. v. Ἴρεσσιν ἐοικότες : Ἰριδας τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένας ζωνοειδεῖς. Eust. p. 1068, 24.]

[Ζωνοὶ scriptura vitiosa apud Aristot. Physiogn. p. 97, 98 ed. Franz. pro εὔζωνοι : conf. Adamant. p. 384, Polemon. p. 272. Schneid.]

Ζώντειον, τὸ, s. Ζώντιον [Non hanc formam, sed solum ζώτειον et ζώστειον ponit Etym. M.] proparoxytonως, ὁ μύλων, παρὰ τὰς ζέας : quæ et ζειαὶ vocantur : nimirum ὅπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, quasi ζεόντειον s. ζεόντιον : alii esse volunt τόπου ὄνομα ὅπου ἐκολάζοντο οἱ οἰκέται. Ita Etym. M. [p. 414, 40] et Lex. meum vet., sed apud illum scriptum est Ζώτειον [MS. Leidensis ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 568, ubi de dialecto Ionica : Τὸν μύλωνα, ζώτειον, habet ζώντιον. Angl.] et Ζώστειον : quod posterius ap. Aristoph. in Babyloniis legi tradit ex Oro Milesio. Hesych. quoque ζώντιον vocari tradit τὸν μύλωνα, Pistrinum : veluti ζεώντειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, et Suid. : Ζώντειον, κολαστήριον οἰκετῶν. [Eandem gl. habet Zonar. p. 966. Sed ib. p. 968 : Ζώστειον, τόπος. (Hæc gl. ap. Suid. quoque.) Ζώστρειον, τόπος. Ζώτειον, ὁ μύλος, ὅπου αἱ ζειαὶ κόπτονται.] Ap. Polluc. [3, 78, ubi liber Falckenb. ζώντεια (sic)] properispωmenως ζωντεῖον scriptum est.

[Ζωντόθαπτος, ὁ, ἡ, Vivus sepultus. Ducas Hist. Byz. p. 39, A : Ζωντοθάπτους δεικνύων τοὺς ἀνθρώπους.]

[Ζώντως, Vivide, Gl. Hesych. : Διερῷ ποδὶ, ... ζώντως, ἐνεργῶς. Angl. Nil. Epist. 7 : Z. ἐκλιπαρήσεις τὸ θεῖον. Hase.]

[Ζωοβρύτης, ὁ, Vita scatens, Vitam diffundens. Carmen de Theodoro in Wernsdorfii edit. Philæ p. 46 : Τὸν μόνον ζωοβρύτην.]

[Ζωογενὴς, ὁ, ἡ, Ab animali procreatus. Plato Polit. p. 309, C : Τὸ ζωογενὲς τῆς ψυχῆς μέρος.]

[Ζωογλύφος, ὁ, Animalium sculptor, Statuarius. Meleager in Anth. Pal. 12, 56 : Εἰκόνα μὲν Παρίην ζωογλύφος ἄνυσ' Ἔρωτος (ubi codex ζωγλύφος : quam formam annotavit Moschop. Περὶ σχεδ. p. 87). Ib. 57 : Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος.]

Ζωογονέω, Animal procreo, Animale et vivum gigno s. produco, Animo, Fœtifico. Theophr. C. Pl. 3, [22, 3] : Πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ζωογονεῖ μιξαμένη πως τῇ ὑγρότητι τὸ θερμὸν, Quippe natura ubique animal gignit, modo calor cum humiditate ratione debita coeat, Gaza. [Geopon. 9, 3, 5 : Ζωογονοῦσιν ἄνεμοι.] Et in pass. ap. Athen. [7, p. 298, C], de anguillis : Ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κἄτ' ἀφιᾶσι γλοιῶδες ἐξ αὐτῶν, ὃ γενόμενον ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται, Animatur, Bud. At quidam Viviscit e Plinio interpr., scribente 9, 51 : Anguillæ atterunt se scopulis : ea strigmenta viviscunt, nec alia est earum procreatio. Philostr. [imo Theophyl. Simoc.] Epist. 30 : Δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ σῇ γαστρὶ περιπνίγουσα, Viviscentem fœtum. [Theol. arithm. p. 48 : Ἐν ὅσαις ἡμέραις οἱ ἑπταμήνιοι ζωογονοῦνται.] Basil. ζωογονεῖσθαι dicit ἐκ τῆς γῆς τέττιγας, et multa insecta, καὶ τὰς μῦς ἀρουραίας. Idem, Ζωογονούμενοι σκώληκες ἐν τοῖς ἐγκάτοις, quod generantur s. procreantur. [Geopon. 7, 15, 1 : Ζωογονοῦνται κώνωπες.] Peculiariter vero ζωογονεῖν dicuntur arbores, plantæque et fruges, quum vermes procreant s. vermiculantur. Theophr. [H. Pl. 8, 11, 2], de vitiis frugum : Μόνος γὰρ (ἐρέβινθος) οὐ ζωογονεῖ, Vermiculos non gignit. Bud. Ζωογονοῦμαι act. etiam signif. capitur pro ζωογονῶ, Bud. Theophr. [C. Pl. 3, 24, 3] : Σφακελίζει τε καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθίεται· ζωογονεῖται γὰρ, ὥσπερ εἴρηται. Quæ signif. tam ad ζωὸς, quam ζῷον pertinet. [|| Ζωογονέω apud LXX est περιποιοῦμαι, Vivum conservo. Ita sumitur Exodi 1, 17, ubi de obstetricibus : Καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρσενα, Et vivificarunt pueros, i. e. vivos conservarunt. Sic ib. v. 18 et 22; Jud. 8, 19; Sam. 1, 27, 9 et 11; Reg. 2, 7, 4. Huc etiam pertinent duo loci N. T. Alter est Lucæ 17, 33 : Ὃς ἐὰν ζητήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτὴν, καὶ ὃς ἐὰν ἀπολέσῃ αὐτὴν, ζωογονήσει αὐτήν· quod Theophyl. exp. per σωθήσεται. Alter Act. 7, 19, ubi Pharao dicitur afflixisse patres adeo ut exponerent infantes suos εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι. Suicer. || Ζωγονέω. Sext. Emp. p. 272 : Τὸ τῶν ὄφεων γένος ... ἀφ' αἵματος ἐζωγονῆσθαι. Qui tamen ἐζωογονῆσθαι scripsisse videtur. G. Dindorf.]

[Ζωογόνησις, εως, ἡ, Animantium procreatio. Theoph. Ad Autol. 2, 18 (p. 358). Kall. Epiphan. vol. 2, p. 154, A : Ἡ δύναμις ἐν αὐτῷ εἰς ζωογόνησιν. G. D. Theol. arithm. p. 46, 1 : Προσπλάσσεται εἰς ζωογόνησιν τὸ νοσιμώτερον αὐτοῦ (seminis). Hase.]

[Ζωογονητικὸς, ἡ, ὸν, Qui facultatem habet animantia gignendi. Theol. arithm. p. 49 : Ζωογονητικῆς ἐπιτηδειότητος τότε μόνον κατάρχονται. || Adv. Ζωογονητικῶς v. s. Ζωογονικός.]

Ζωογονία, ἡ, Animantis procreatio, Vermiculatio, Bud. e Theophr. p. 199 [C. Pl. 5, 9, 3. Plato Epinom. p. 980, C : Θεογονία καὶ ζ. Proclus Inst. theol. p. 230 : Ἡ δὲ ζ. τὴν χορηγὸν ἁπάσης ζωῆς θεότητα παρίστησιν. Geopon. 9, 5, 2 : Ζωογονίαν ἀσφαλεστέραν.]

Ζωογονικὸς, ἡ, ὸν, Animantis procreandi vim habens. Philo V. M. 3 : Καὶ τὴν τεσσαρακοντάδα τὴν ζωογονικωτάτην, Et quadraginta, numerum ad animantium procreationem fœcundissimum. [Proclus in Plat. Cratyl. p. 99 : Ζωογονικὰς μονάδας. || Adv. Ζωογονικῶς, Proclus in Plat. Alcib. p. 52, ubi alius cod. ζωογονητικῶς.]

Ζωογόνος, ὁ, ἡ, Vitalis, Vivum et animale generans : ζωογόνον σπέρμα, Aret. [p. 56, 6], Genitale semen : cui opp. ἄγονον, Quod ad generandum inutile est, In quo vis procreandi fœtus non est. Ζωογόνος vocatur etiam Numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati vivant facilius quam qui sequenti : qua de re Alex. Aphr. Probl. [2, 47. Proclus Inst. Theol. p. 230 : Πᾶν μὲν τὸ ζωογόνον ἐν τοῖς θείοις γένεσιν αἴτιον γεννητικόν ἐστιν, οὐ πᾶσα δὲ ἡ γόνιμος τάξις ζωογόνος ἐστίν. Eustath. p. 151, 38 : Ἡ ζ. στοιχειακὴ θερμότης.]

[Ζωογράφος. V. Ζωγράφος.]

Ζωοδότειρα, ἡ, Vitæ largitrix, [ζωὴν παρέχουσα Hesych.] Hom. [Epitheton Cereris ap. gramm. Ms. in Catal. Bibl. Riccard. p. 38. Ζαοδότειρα epith. Mariæ virginis in Hymno anonymi : Ζωοτόκον, ζάθεον, ζαοσῶστιν (scr. ζαόσωστιν), ζαοδότειραν. Qui ζωοδότειραν dicere poterat, sed alteram formam fortasse prætulit propter antecedentis voc. similitudinem. G. D.]

[Ζωοδοτέω, Vitam largior. Pseudochrys. t. 7, p. 498, 44 : Ζωοδοτοῦσα, καὶ οὐ θανατοφοροῦσα. Anon. Grets. p. 146, A. Hase.]

[Ζωοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ζωοδότης. Jo. Malal. p. 74, 14 ed. Bonn.]

Ζωοδότης, ὁ, i. q. ζωόδωρος, Vitæ largitor, Dei epithet. [Favorin. : Ζ., ὁ ζωὴν πᾶσι διδοὺς ἀγαθὸς θεός. Themist. Or. 15, p. 198, B : Ζωοδόται καὶ ὀλβοδόται (imperatores). Epiphan. vol. 2, p. 252, D. De cruce Pseudochrys. vol. 7, p. 499, 14.]

[Ζωοδόχος, ὁ, Vivificus. Method. p. 257, 420. Nicet. Chon. p. 47, B : Τὸν ζωοδόχον τάφον καὶ θεοδέγμονα. Jo. Cinnam. p. 49, A : Ἐπὶ τῷ ζωοδόχῳ Χριστοῦ τάφῳ.]

Ζωόδωρος, ὁ, ἡ, Vitam donans. Item τὸ ζωόδωρον Areth., Facultas donandæ vitæ, in his : Τὸ φερέσβιον καὶ ζ. ἐμφαίνει τοῦ Χριστοῦ, sed scribitur ibi ζωοδῶρον. [Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 798, A. G. D.]

[Ζωοειδὴς, ὁ, ἡ, Animalis speciem referens. Geopon. 10, 9, 4 : Ζωοειδεῖς τὰς ὀπώρας συμβαίνει γίγνεσθαι· 10, 27 : Ζωοειδῆ κυδώνια.]

[Ζωοθετέω, Vivum facio. Archelaus ap. Antig. Caryst. c. 23, p. 35 : Ἡ πάντα ζωοθετοῦσα φύσις. Memorat hoc verbum Max. Planudes ap. Bast. Ep. crit. p. 82.]

[Ζωοθηρία, ἡ, Animalium vivorum captura. Plato Soph. p. 223, B.]

[Ζωοθηρικὸς, ἡ, ὸν, Ad ζωοθηρίαν pertinens. Plato Soph. p. 220, A; 222, A.]

[Ζωοθρέμμων, ὁ, ἡ, Animantia alens. Const. Manass. Chron. p. 2 extr., βοτάνη· 9, E, χέρσος. Boiss.]

[Ζωοθρέπτειρα, ἡ, Animantia alens. Z. γῆ Const. Manass. Chron. p. 2, B (ubi edit. Meurs. παντοθρέπτειρα); 8, B. Boiss.]

[Ζωοθυσία, ἡ, Animalium sacrificium. Basil. V. Theclæ p. 241, D. G. D. Theophyl. in Matth. 21, 12 : Οὐκέτι χρεία ζωοθυσιῶν ἢ σφαγίων, ἀλλὰ προσευχῆς.]

Ζωοθῠτέω, Animal sacrifico. [Porphyr. Theodoreti Serm. 7, p. 108, 36; 10, p. 138, 14, ad Græcos. Suicer. Euseb. Præp. ev. p. 144, D; 148, A; 166, A. 167, C : Τῶν πάλαι ζωοθυτούντων τοῖς δαίμοσιν· et ap. eund. Apollon. Tyan. p. 153, B : Τοῖς οὐρανίοις καὶ ἀστραίοις ζωοθυτεῖν. Hase.]

[Ζωόκαυστος, ὁ, ἡ, Qui vivus crematur. Chron. Pasch. p. 302, A : Ἐποίησε ζωόκαυστον εἰς τὴν σφενδόνα τοῦ Ἱππικοῦ φρυγάνοις. Georg. Cedr. p. 444, D. G. D.]

[Ζωοκτονία, ἡ, Cædes animalium. Basil. Seleuc. V. Theclæ p. 267, A.]

[Ζωοκτόνος, ὁ, ἡ, Interfector animalium. Philostr. V. Ap. 2, 66.]

[Ζωολύτης, ὁ, Theophyl. 3, 657. Angl.]

Ζωόμορφος, ὁ, ἡ, Animalis formam habens. [Plut. V. Numæ c. 8.]

Ζῷον, τὸ, [Scribendum ζῷον cum iota subscripto, quod sæpissime servatum est in codd. Etym. M. p. 413, 17 : Ζῷον ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ἰῶτα ... ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ, Οἷον τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο | ζώιον κάκιστον. Idem poeta ap. schol. Hom. Il. Σ, 407 : Ὁ ζωίων κάκιστον ἔκτηται βίον. ΤΑ ΖΟΙΑ in inscr. Attica in Diario class. Londin. fasc. 10, p. 335], Animal. [Aristoph. Pac. 131 : Κάκοσμον ζῷον (scarabæus). Libros decem τῶν περὶ τὰ ζῷα ἱστοριῶν scripsit Aristoteles.] Plato Timæo [p. 30, B] : Τόνδε τὸν κόσμον, ζῷον ἔμψυχον ἔννουν τε· quod Cic. interpr. Hunc mundum, animal esse, idque intelligens. Alicubi vero ζῶα vertit Bestias, ut quum Stoicum dogma, Μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil juris esse cum bestiis. Ita enim ap. Plut. legitur illud dogma, sed invenitur et alia lectio, sc. πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, et ita dicetur Cic. pro Cum ceteris animantibus, dixisse Cum bestiis, tanquam exponentem; adeo ut quum excipimus homines, ζῶα vertere possimus Bestias. Sed quamvis bestiæ s. bruta animantia sæpe vocentur ἄλογα ζῶα ad differentiam,

non raro tamen et sine hac adjectione vocantur ζῶα Bruta animalia : estque hic usus quum ap. alios, tum ap. Plut. frequentissimus; atque ita accipit et in libri cujusdam titulo, Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα. [|| De signis Zodiaci frequenter ap. Manethonem : quæ ab eodem aliisque etiam ζώδια dicuntur. || De hominibus Aristoph. Vesp. 551 : Τί γὰρ εὔδαιμον καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι δικαστοῦ ... ζῷον; Pl. 443 : Πενία ... ἧς οὐδαμοῦ οὐδὲν πέφυκε, ζῷον ἐξωλέστερον. « In pictura et sculptura ζῷα non modo animalia intelliguntur, sed cujuscunque generis Figuræ. Vide Anim. in Athen. 6, p. 196, E, et Herodot. 1, 70, 203; 2, 124; 3, 47. Quare promiscue ζῷα ἐγγεγλυμμένα et τύποι ἐγγεγλυμμένοι dicuntur Herodot. 2, 149. Hinc ζῷα γράφειν, quod dein in unam vocem ζωγραφεῖν contractum est, non modo Animalia pingere, sed generatim Pingere intelligitur. Herodot. 4, 88 : Ζῷα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου. » Schweigh. Plato Leg. 6, p. 769, A : Καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζῴων. Photius : Ζῷον, καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι.] B

[Ζωόνυχον, τὸ, synonymum leontopodii ap. Diosc. 4, 131.]

[Ζωοπαράδεκτος, German. in Dorm. B. Mar. 113.]

[Ζωοπάροχος, ὁ, ἡ, Vitæ præbitor, Vitam largiens. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 499, 26, de cruce Christi. Seager. Nicet. Paphlago in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 419, B. Nicet. Chon. Hist. p. 26, B : Τὸν τοῦ κυρίου τάφον τὸν ζωοπάροχον. Ib. p. 266, B.]

[Ζωοπλαστέω, Ad vitam effingo. Lycophr. 844 : Ζωοπλαστῶν ἄνδρας. Cyrill. Alex. De ador. 7, p. 235 : Ζωοπλαστεῖ τὸ τικτόμενον ἡ φύσις ἐν ἑαυτῇ. Philo vol. 1, p. 13, 48 : Τὰ θνητὰ γένη ζωοπλαστεῖν ἐνεχείρει.]

[Ζωοπλάστης, ὁ, Animalium fictor. Proclus Paraphr. Ptolem. p. 251 : Ὁπλοποιοὶ, ἱερογλύφοι, ζωοπλάσται. Ζωοπλασιας (sic) ex Damascio affert Bekk. Anecd. p. 1378. Scrib. ζωοπλάστας. G. D. Philo vol. 2, p. 211, 43 : Ὡς οἱ ἀγαθοὶ ζωοπλάσται. Plerumque tamen ap. eund. est Conditor animantium Deus, ut vol. 1, p. 184, 29; 207, 1; 487, 35; 586, 42; vel addito nomine p. 105, 2 : Ὁ ζωοπλάστης Θεός· et p. 79, 25 : Πάνυ καλῶς ὁ ζ. Θ. ἐδημιούργησε τὴν τάξιν· conf. Pseudochrys. t. 7, p. 281, 7, et 480, 24. Hase.]

[Ζωοπλαστία, ἡ, Fictio s. Formatio animantis. Eustath. p. 1157, 25 : Τὸ ὑμέναιος ὀρώρει ἐγράφη οὐχ ὅτι ἐξηκούετο, ἀλλ' ὅτι τῷ σχήματι τῆς ζωοπλαστίας οὕτως ἐώκει. Jo. Sic. in Walz. Rhet. vol. 6, p. 61, 12 : Εἰς ἐναργεστέραν κίνησιν τῆς ζωοπλαστίας καὶ ζώωσιν ἐμπνέει τῷ ὀργάνῳ. G. Dindorf.]

Ζωοποιέω, Vivifico; pro ζωογονῶ, i. e. Vermes genero. [Aristot. H. A. 5, 27 : Αἱ ἀράχναι ... ἐπῳάζουσαι ζῳοποιοῦσιν. De generat. anim. 1, 21.] Bud. e Theophrast. C. Pl. 3 : Ἀνυγραινομένης τῆς ῥίζης, καὶ τοῦ ἀέρος ὄντος θερμοῦ, ζωοποιεῖ πως. [Lucian. Ver. Hist. 1, 22. Hesych. s. v. Ζωότροφος. Geopon. 9, 11, 7 : Οὗτος ὁ τρόπος τῆς φυτείας ἐπιτευχθεὶς ζῳοποιεῖ θᾶττον, καὶ καρποφορεῖ τάχιον. Epiphan. vol. 1, p. 538, B : Ἐκ τῶν μνημείων ἡμᾶς ἐζωοποιημένους.]

[Ζωοποίησις, εως, ἡ, Animatio, Vivificatio. Jo. Chrysost. In 1 Ad Cor. serm. 39, vol. 3, p. 505. Seager.]

Ζωοποιητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Vivificativus. [Plut. Mor. p. 906, A : Σπέρμα ... ἐν ᾧ τὸ ζῳοποιητικὸν οὐκ ἔστιν, Proli gignendæ non aptum. Just. Mart. Resp. 42 ad Quæst. Græc. : Εἰ ὁ θεὸς ἔχει δύναμιν ζῳοποιητικὴν τῶν νεκρῶν.] D

Ζωοποιΐα, ἡ, pro ζωογονία. [Iambl. Schol. Plat. p. 34 ed. Ruhnk. : Μισθὸν λαμβάνων παρ' αὐτῶν τὴν ζωοποιίαν τὴν κατὰ λόγον τῶν θνητῶν.]

Ζωοποιὸς, ὁ, ἡ, Vivificus. A Bud. exp. Vitalis, e Cic. scribente, Calorem habere vim vitalem. Item pro ζωογόνος. [Schol. Eurip. Phœn. 349 : Ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον. Hesych. : Ζωογόνος, ζωοποιός. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 5, A. Symeo Thessal. Resp. 60 : Ζωοποιὸν τὸ πνεῦμα. Balsamon Resp. 18 : Ζωοποιὰ τὰ ῥεύσαντα.]

[Ζωόπυρος. V. Ζώπυρος.]

[Ζωοπύρσευτος, ὁ, ἡ. Pseudo-Chrys. serm. 83, vol. 7, p. 499, 22 : Ζ. σταυρέ (Christi). Seag.]

Ζωοπώλης, ὁ, Qui sacra animalia vendit : et Locus ubi id fit, Ζωόπωλις, Hesych. [Ζωοπώλας (ζωοπύλας codex), ὁ τὰ ἱερὰ ζῷα πιπράσκων. Καὶ ὁ τόπος Ζωόπωλις. Ζωόπωλις non locum sed Venditricem significat. Ζωοπώλειον Reiskius, recte, nisi quod ζωοπώλιον scribere debebat. G. Dindorf.] A

Ζωὸς, ἡ, ὸν, Vivus. Hom. Od. A, [197] : Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ. Ζωὸν καὶ ἀρτεμέα Il. E, [515. Φ, 132 : Ζωοὺς ... καθίετε μώνυχας ἵππους.] Itidem ζωὴ, Viva. Od. Λ, [86] : Τὴν ζωὴν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν. Sic δέλφαξ ζωὴ, Herodot. [2, 70. Pindar. Pyth. 4, 372 : Δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί.] Utitur et Xen. masc. ζωὸς, Hell. 1, [2, 5] : Ἕνα μὲν ζωὸν ἔλαβεν, ἑπτὰ δὲ ἀπέκτεινε. [|| Zοὸς vel ut gramm. quibusdam placuit Ζόος, de quo Herodian. Π. μον. λ. p. 41, 31 : Τὰ εἰς ος καθαρὰ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι· ... διὸ καὶ τὸ ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείους ἐβάρυναν, « Τρὶς ἀπεδόθη ζόος. » Archiloch. ap. Stob. Flor. 126, 4 : Χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν | οἱ ζοοί. Nam sic scripturam librorum ζωοῦ et ζωοὶ correxit Porson. ad Eurip. Hec. 1090. G. D.] || Ζὼς pro eodem. Hom. Il. E, 887 : Ἧκεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. [Π, 445 : Αἴ κε ζὼν πέμψῃς. Utrobique libri partim formas disyllabas præbent ζωὸς et ζωόν. Phrynich. Bekk. Anecd. p. 22, 17 : Ἀείζων, πᾶν τὸ ἀεὶ ζῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἀείνων καὶ τὸ ἀένναον, ὡς τὸ σῶος σῶς καὶ ζωός ζῶς, καὶ ζῶν ἡ αἰτιατική. Ζῶν ἀντὶ τοῦ ζῶντα etiam ap. Chœrob. scriptum ib. p. 1231. Sed scribendum ὀξυτόνως ζώς et ζών, cum Chœrob. ib. p. 1196 : Τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα ... εἰ ὀξύνονται ... περιττοσυλλάβως κλίνονται, χωρὶς τοῦ ζώς· τοῦτο γὰρ ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὴν γενικὴν, οἷον ὁ ζώς τοῦ ζῶ· σημαίνει δὲ τὸν ζῶντα. Eundem accentum præcipiunt Arcad. p. 127, 1, et Etym. M. p. 413, 30 (ubi Ptolemæus Ascalonita reprehenditur, qui perispomenon scripserit ζῶς); 686, 18. Herodiani libellus Περὶ τοῦ ζῶς μονοσυλλάβου memoratur ib. p. 741, 52. De plurali p. 742, 4 : Ἀπὸ τοῦ οἱ σῶοι οἱ σῷ; ὥσπερ οἱ ζῶοι οἱ ζῷ. Hesych. (post Ζωστάς) : Ζῶς, ζῶντας.] B

[Ζωόσοφος, ὁ, ἡ, Sapiens in vita. Anth. Pal. 1, 88 : Ζωοσόφων λογίων θεοτερπέα πύρσον ἀνάπτεις.]

Ζωοστασία, ἡ, Animalium statio, Animantium septa et tecta. [Ζῳοστάσιον, τὸ, Eustath. p. 531, 17 : Τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζῳοστάσια.]

[Ζωοσφαγία, ἡ, Mactatio animantium. Const. Manass. Chron. p. 49, D : Κατεῖδε τοὺς ἐναγισμοὺς καὶ τὰς ζωοσφαγίας. Nam sic vulgatum ζωοφαγίας corrigendum ex codd. G. Ind.] C

[Ζωοταμών. Orph. Arg. 313 (317) : Καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν ζωοταμών. Corrigo ζωὰ ταμὼν, ut ζῶα γράφειν dicitur pro ζωγραφεῖν, ὠμὰ δάσασθαι pro ὠμοφαγεῖν, et ζώγρια λαβεῖν pro ζωγρεῖν. Lobeck. ad Phryn. p. 617.]

[Ζωοτελῶς, Germanus in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1461, D. G. Dindorf.]

Ζωότης, ητος, ἡ, e Cic. interpr. Animabilis spirabilisque facultas. Utitur autem Plut. [Mor. p. 1001, B], de mundo loquens : Ζωότητος καὶ θειότητος. Possis etiam reddere Animalis natura : ad verbum Animalitas. [Galen. vol. 5, p. 336 : Τὴν τῆς ζωότητος οὐσίαν. Nicom. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 144, 34 : Ἡ ἀκρότης τῆς ζωότητος.]

Ζωοτοκέω, Animal genero, procreo, pario, seu, ut Cam. exp., Animantes partu edo, quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων. Quæ ova partu suo edunt, Aristot. [H. A. 3, 1, 14 (aliisque ll. pluribus)] : Ζωοτοκεῖ ἐν ἑαυτῷ πρῶτον ᾠοτοκήσας ὁ ἔχις· τὸ δὲ ᾠὸν ὥσπερ τῶν ἰχθύων, μονόχρουν ἐστὶ καὶ μαλακόδερμον. Pro quibus Plin. : Terrestrium vipera sola intra se parit ova unius coloris et mollia ut pisces. || Animale et vivum procreo, gigno : unde ζωοτοκεῖσθαι, Ad animalem formam pervenire. [Epiphan. vol. 1, p. 540, D : Παντοίας φύσεως ζωοτοκήσας μορφάς. G. Ind.]

Ζωοτοκία, ἡ, Animalis generatio, Animantis procreatio s. partus. [Aristot. De generat. anim. 3, 3.]

Ζωοτόκος, ὁ, ἡ, Qui animal parit, Animal gignens, i. q. ζωογόνος. Aristot. [H. A. 1, 5 : Ζῳοτόκα οἷον ἄνθρωπος καὶ ἵππος καὶ φώκη. De part. anim. 4, 10] : Τοῖς ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν, Quæ animal generant, genua ante se flectunt, et suffraginum artus in aversum, Plin. [Geopon. 20, 6, 1 : Ζῳοτόκα εἴδη. || « Ζωητόκος, Method. Conv. p. 138. » Routh.]

[Ζωοτροφεῖον, τὸ, Vivarium, Gl.]

Ζωοτροφέω, Animal nutrio, Animali alimentum præsto. [Philo vol. 1, p. 469, 33, ubi tamen conj. Mangey ζωπυρεῖ. Ib. vol. 2, p. 233, 30: Κτηνοτροφοῦσι γὰρ καὶ ζωοτροφοῦσιν ἐν τοῖς μάλιστα· et vol. 1, p. 641, 33: Εἰκός γε ἀέρα γῆς μᾶλλον καὶ ὕδατος ζωοτροφεῖν. Hase.]

[Ζωοτροφία, ἡ, Animalium nutritio. Plato Polit. p. 261, D: Πότερον οὖν τῆς ζωοτροφίας τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφὴν ἀγελαιοτροφίαν ἢ κοινοτροφικήν τινα ὀνομάζωμεν; Ducas Hist. Byz. p. 15, C: Ἀσφαλτώσας τὰ φρούρια καὶ ζωοτροφίας καὶ τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἅπαντα καλῶς ἐπιμελησάμενος· 13, B: Σὺν πάσῃ δαψιλεῖ ζωοτροφίᾳ.]

[Ζωοτροφικὸς, ἡ, ὸν, Ad nutritionem animalium pertinens. Plato Polit. p. 263, E. Et 267, A: Ζωοτροφικῆς εἴδος ἀγελαιοτροφικόν. Clem. Al. Strom. 1, p. 338: Τέχνη ἀγελαιοκομική τε καὶ ζωοτροφική.]

Ζωοτρόφος, ὁ, ἡ, Animal nutriens, i. q. ζωοποιῶν s. ζωοποιοῦσα, Hesych. [Clem. Al. Pæd. 1, 6: Ἡ τοῦ γάλακτος ζωοτρόφος οὐσία. Eustath. p. 36, 32: Νόμιον ἔχοντες οἱ Ἕλληνες τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ζωοτρόφον.]

[Ζωοτυπέω. Ζωοτυπῶ verbum, incertum an eadem signif. dictum qua ζωγραφέω, memorat Maximus Planud. ap. Bast. Epist. crit. p. 82.]

[Ζωοτύπος, ὁ, Qui animalium formas exprimit. Nonnus Dion. 5, 527: Ζωοτύπον δ' ἱκέτευε πολύτροπον, ὄφρα χαράξῃ στικτὸν ἐμὸν νόθον εἶδος ἀπ' αὐχένος ἐς πόδας ἄκρους. Ζωοτύπους (codex ζωοτύπης) Manetho 4, 343.]

Ζωοφαγέω, Animalibus victito, Bud. ex Aristot. H. A. 8, [3, 4]: Ὅσα δὲ κινητικὰ, τὰ μὲν ζωοφαγοῦντα, τρέφεται ἰχθυδίοις μικροῖς, οἷον ἡ πορφύρα· σαρκοφάγον γάρ ἐστι.

[Ζωοφαγία, ἡ, Victus ex animalibus. Aristot. H. A. 9, 41.]

Ζωοφάγος, ὁ, ἡ, Qui animantes devorat, animalibus s. animalium carne vescitur ac victitat. Aristot. Polit. [1, 8]: Διὰ τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν εἶναι.

[Ζωοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Animantis speciem referens. Basil. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 99. Cramer.]

Ζωόφθαλμον, τὸ, Herba, quæ et βούφθαλμον, Plin. [Synonymum sempervivi magni ap. Dioscor. 4, 89.]

[Ζωοφθορία, ἡ, Coitus cum animalibus. Balsamon in Epist. Nysseni Canonicam p. 1049. Suicer. Gregor. Nyss. t. 1, p. 950, B. Hase.]

[Ζωοφθόρος, ὁ. Ζωοφθόρους animalium initores vocat Basilius M. Can. 7. Suicer. Eust. Opusc. p. 310, 93. Basil. Cæsar. episc. in Zonar. Expos. 60. Conf. Ζωοφόρος.]

[Ζωοφορέω, Vivum animal gero (in utero). Aristot. H. A. 10, 7, p. 633. || Fructum fero. Geopon. 5, 13, 1: Εἰ γὰρ τὸ ἕτερον (κλῆμα) διαμάρτῃ, τὸ ἕτερον ζωοφορήσει.]

[Ζωοφορία, ἡ, i. q. τὸ φέρειν ζῷα, Animalia afferre. Theodor. Metoch. Miscell. p. 426.]

[Ζῳοφόρος, ὁ, ἡ, Animalia ferens. Diodor. 18, 26: Περίστυλον ... πίνακας παραλλήλους ζῳοφόρους τέτταρας ἴσους τοῖς τοίχοις ἔχον. ||] Ζωοφόρος dicitur Circulus zodiacus, quem Lat. Signiferum appellant, a duodecim animalium effigiebus, quas gestat, de quo Aristot. De mundo [c. 2], et inter astronomos Proclus in Sphæra. [Jo. Lyd. De mens. c. 6, p. 7: Τοῦ ζωοφόρου κύκλου. Omisso κύκλος Metrodor. in Anth. Pal. 14, 124, et Synesius in Epigr. p. 311. Conf. Ζωφορία.] Vitruvio [3, 5, 10-13, ubi *zophora*] dicitur etiam Pars illa in columnis inter epistylium et coronicem [coronam], quæ pulvinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diversis instructa, vulgo, *la frize*, VV. LL. Hesychio καὶ σαλαμάνδρα καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ, Salamandra, Feretrum, VV. LL. [Lex. rhet. p. 261, 23: Ζωοφθόρον, ἡ σαλάμανδρα, omisso illo καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ. Salamandram probabilius ζωοφθόρον quam ζωοφόρον dictam esse. Et ζωοφθόρος, σαλαμάνδρα, ex Nicomede Iatrosophista affert Ducangius.]

Ζωοφόρος, ὁ, ἡ, Vitam afferens, Vitalis, Vivificus. Ζωοφόρων ἀνέμων, Epigr. [Pauli Sil. in Anthol. Pal. 9, 765. Epitheton Telesphori in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 477.]

[Ζωοφυτέω, Vivos surculos edo. Athen. 15, p. 682, A D: Καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωοφυτοῦσι. Schneid.]

[Ζωόφυτος, ὁ, ἡ.] Ζωόφυτα dicuntur Quæ nec animalium, nec fruticum, sed tertiam ex utroque naturam habent, ut urtica et spongia, de quibus Plin. 9, 45, h. e., ut Aristot. habet, ἐπαμφοτερίζοντα φυτῷ καὶ ζώῳ, Bud. interpr. Ambigentia et plantæ et animali, i. e. medium quiddam inter animal et plantam, cujusmodi sunt quæ mediam naturam inter sensibilia et vegetabilia habent, quæ fortasse Plantanimantes dicere possumus, Plantanimalia, Bud. in Annot. [Eugenicus in Laude Trapez. p. 372, 27: Ἰχθύων καὶ ζωοφύτων. V. Ζώφυτος.]

[Ζωόω.] Ζωοῦσθαι dicuntur quæ Animalia h. e. vermiculos procreant, i. q. σκωληκοῦσθαι, Bud. Theophr. C. Pl. 4, [15, 3]: Ὅθεν καὶ διαφθειρόμενα μόνα τῶν χεδρόπων οὐ ζωοῦται, quo sensu ζωογονεῖν et ζωοποιεῖν quoque accipiuntur: quo malo quæ plantæ aut fruges non infestantur, ἄζωα dicuntur. Athen. [2, p. 55, E, e Theophr.]: Θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν. [Hesych.: Ζωώσας, ζωοποιήσας.] Item Ζωῶσαι pro Vivificare, Animare: unde ἐζώωται, pro Vivificatum est, Animatum est, ut ἐψύχωται, Dionys. Areop. Item ἐζωωμένος, Animatus, Vivificatus. [Plotin. p. 705, A.]

Ζώπισσα, ἡ, Pix cum cera derasa navibus maritimis, quam aliqui vocant ἀπόχυμα. Dioscor. 1, 99: Ζώπισσαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ τῶν πλοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλουμένην ὑπ' ἐνίων ἀπόχυμα, οἱ δὲ τὴν πιτυΐνην ῥητίνην. Plin. 16, 12: Non omittendum, apud eosdem Zopissam vocari derasam navibus maritimis picem cum cera. Et 24, 6: Zopissam eradi navibus diximus, cera marino salè macerata. Optima hæc a tyrocinio navium.

[Ζωπονέω, Vivum repræsento. Philipp. in Anthol. Pal. 9, 742: Τέχνα δ' ἐζωπόνησεν ὄψιν ἔμπνοον.]

[Ζωπύρα, ἡ.] Ζωπύρα est Herbæ nomen, quæ κλινοπόδιον alio nomine dicitur teste Hesych., ap. quem mendose Καινοποδίων. Sic Plin. 24, 15: Clinopodion, alii Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoïdes appellant.

[Ζωπύρα, ἡ, Zopyra, nomen muliebre. Alexis ap. Athen. 10, p. 441, D.]

[Ζωπυρεῖον. V. Ζώπυρον.]

Ζωπῠρέω, Ignem sopitum et carbones cineribus obrutos suscito atque accendo. Proprie enim, Suida teste, ζωπυρῆσαι est τὸ ἐκ μικροῦ σπινθῆρος φυσῶντα μεγάλην φλόγα ἀνάψαι. [Comicus in Etym. M. p. 413, 4: Ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας. Philo Jud. p. 407, A: Σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυράν. Aretæus p. 36, 15: Ἤν ἡ θέρμη ζωπυρῇ καὶ ἐς νύκτα ἐκλάμπῃ. Fort. ζωπυρηθῇ.] Metaphorice plerumque, ut de bello aliisve malis sopitis: sicut Lat. Sopitos suscitare ignes. [Æsch. Sept. 288: Γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος· Ag. 1034: Ζωπυρουμένας φρενός.] Idem Suid. ζωπυρεῖ exp. ἀναζῇν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει: et ζωπυρήσεις, ἐγερεῖς: Hesych. ἐκκαύσεις [Aristoph. Lys. 682: Εἴ με ζωπυρήσεις, Si me irritabis]: qui et ζωπυροῦν accipit pro ἐξάπτειν ποιοῦν. Rursum [Photius et] Suid. ζωπυρῆσαι accipi ait pro ἀναθάλψαι, et metaphorice dici ἐπὶ τῶν ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένων, quæ et in Lex. meo vet. leguntur. Significat igitur etiam Refocillare, Reficere, Recolligere vires morbo propemodum extinctas. [Archytas ap. Iambl. Protr. p. 40: Δι' αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) πάντα ... γενναθέντα ... ἀέξεται καὶ ζωπυρῆται μετ' αἰσθάσιος. Clem. Al. Pædag. 2, p. 176: Πλάτων τὸ ἔναυσμα τῆς Ἑβραϊκῆς φιλοσοφίας ζωπυρῶν.]

[Ζωπύρημα, τὸ, Suscitabulum, Scintilla. Schol. Aristoph. Lys. 107: Φεψάλυξ, οἷον ζ. καὶ σπινθήρ.]

[Ζωπύρησις, εως, ἡ, i. q. ζωπύρωσις: ac sic fort. scribend. Gregor. Nyss. t. 2, p. 862, A, et t. 3, p. 242, A. Hase.]

[Ζωπυρητέον, Suscitandum. Philo p. 151. Wakef.]

[Ζωπύριον. V. Ζώπυρον.]

[Ζωπυρὶς, ίδος, ἡ, Refocillans. Julian. Or. 5, p. 172, de calore vitali: Τῇ ζωπυρίδι καὶ θαυμαστῇ θέρμῃ.]

[Ζωπῠρίων, ωνος, ὁ, Zopyrio, n. pr. Theocr. 15, 13; Lucian. De merc. cond. c. 23. || Grammaticus, cujus Lexicon memorat Suidas s. v. Διογενιανὸς et Πάμφιλος Ἀλεξ.]

Ζώπῠρον, τὸ, Suscitabulum ignis s. Reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti : quod Hom. σπέρμα πυρὸς vocat. Hoc autem servatur ad ignem accendendum, quum usus exigit : quo sensu πύρδαλον quoque accipi ex Hesych. discimus. Suid. exp. λείψανα : Hesych. ἀνθρακιά : quo nomine intelligit Carbones cinere obrutos, et in eum usum relictos, ut ignis inde accendatur, quum opus est : quemadmodum alii exp. ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν. Metaph. plerumque, ut Plato ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους appellat Eos qui e diluvio servati sunt, quasi igniculos ad humanum genus aquis extinctum suscitandum relictos : De Leg. 3, [p. 677, B] : Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. Ubi Bud. ζώπυρα interpr. Reliquiæ unde rerum genus et species instaurantur et restituuntur : idemque addit, hoc Latine dici posse Subsídium, et reliquias subsidiarias instauratitiasque generis. Itidem Lucian. in Timon. fere init. tradit Deucalionis tempore tantam fuisse ναυαγίαν, Ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν τῷ Αυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον. Et Plut. Apophth. Lac. [p. 240, A] : Πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Αυκούργου νομοθεσίας. [Juliani, Libanii, Themistii aliorumque, qui l. Platonicum expresserunt, exx. indicavit Ruhnken. ad gl. Timæi p. 129 : Ζώπυρα, τοῦ ζῆν ποιητικά.] Ζώπυρα dicuntur etiam Ea quæ suscitant ignem sopitum, ut folles. Ita enim [Photius et] Suid. : Ζώπυρά, φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι. Ap. Hesych. vero ita legimus, Ζωπύρας, φυσητῆρας, ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι· ita ut ζώπυρον et Ζώπυρα significet Follis s. Flabellum, quo sc. ignis sopitus suscitatur. [Hesychio Ζώπυρα restituendum.] Rursum Suidas ζώπυρα exp. τοῦ ζῆν ποιητικά : quemadmodum Dionys. quoque Areop. teste Bud. ζώπυρον accipit pro Suscitativo. Fortasse autem hoc erit potius ab adject. Ζώπυρος. Ζώπυρον [Photius et] Suid. exp. etiam πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον. [Philostr. V. Apoll. 1, 34, p. 42 : Τὸ ἐπιθυμητικὸν (τῶν ἐρώντων)... οὐκ ἀπομαραίνεται, ἀλλ' ἐμμένει θερμόν τε καὶ ζώπυρον. Excitans, Clem. Al. p. 590 : Μεστὴ μὲν οὖν πᾶσα ἡ ἐκκλησία τῶν μελετησάντων τὸν ζώπυρον θάνατον εἰς Χριστὸν παρ' ὅλον τὸν βίον. Ζωόπυρος θερμότης Dionys. Areop. p. 57. Kall.] Sicut vero Idem ζώπυρα exp. φυσητῆρας, ita et Ζωπύρια, φυσητήρια. [Eadem gl. ap. Photium. Recte fortasse Porson. Ζωπυρεῖα.]

Ζώπῠρος, ὁ, Zopyrus, n. pr. Persæ ap. Herodot. [3, 153, 160], Plut., et alios. Est et proverb. Ζωπύρου τάλαντα ap. Suid. et Hesych. [Photius p. 56, 10 : Ζωπύρου τάλαντα, Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ· τοῦτόν φησι Θεόπομπος... Πέρσην ὄντα ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μαστιγῶσαι ἑαυτὸν, καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις. || Zopyrus, servus Periclis. Plato Alcib. 1 p. 122, A.]

[Ζωπύρωσις, εως, ἡ, Suscitatio. Max. Tyr. 9, 7 : Οὐκ ἀπολογίαν μοι λέγεις, ἀλλ' ὀργῆς ζωπύρωσιν καὶ φλεγμονήν. Wakef.]

[Ζωρομάσδρης, ὁ, Zoromasdres. Suid. : Ζ., Χαλδαῖος σοφός. Ἔγραψε μαθηματικὰ καὶ φυσικά.]

[Ζωροάστρης, ὁ, Zoroastres, Persa, artis magicæ inventor : de quo vid. Plat. Alcib. 1 p. 122, A, Diog. L. 1, 2, Plin. H. N. 30, 1, Suid. Hac nominis forma constanter utuntur antiquiores usque ad Christum natum scriptores : pluribus modis variarunt recentiores. Ζαράδης vocatur ab Theodoreto vol. 4, p. 935, Theodoro Mopsuest. apud Phot. Bibl. p. 63, 38, in Anathematismis a Cotelerio (ad Clem. Recognit. 4, 27) et a Tollio (Insign. itiner. Ital. p. 134) editis. Ζωρόαστρος, ἤτοι Ζαράδης (διττὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἡ ἐπωνυμία), Agath. Hist. 2, p. 117, 6 Nieb. Ζοράδης ap. Victor. Afrum Adv. Manich. Ζαράτας ap. Plut. Mor. p. 1012, E, et Origenem vol. 1, p. 881. Ζάρατος ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 357 (nam sic vulgatam scripturam Ναζαράτῳ τῷ Ἀσσυρίῳ correxit Huetius) : quæ forma restituenda Porphyrio V. Pyth. p. 24 Kiessl., ubi Ζάβρατον legitur. Ζάρας (τῷ Ζάρᾳ) ap. Cyrill. C. Julian. p. 133. Ζάρης, ητος, ap. Suidam s. v. Πυθαγόρας. Hæc exx. indicavit Gesenius in Dissertatione de inscriptione (commentitia) Phœnicio-Græca (Hal. 1825) p. 19, 20. G. Dindorf.]

Ζωροποτέω, Meracius bibo s. poto. Eust. [p. 746, 58] e quodam Epigr. [ap. Athen. 10, p. 436, D] : Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides Epigr. [Auth. Pal. 11, 25] : Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος, Merum vinum bibe usque ad genu succiduum et titubans. [Nicet. Chon. Annal. p. 328, C Reg. : Ἐζωροπότει καὶ ἤσθιε τονθευόμενος. Hase.]

Ζωροπότης, ὁ, Meribibulus, Plauto, Qui meracius potat, i. q. ἀκρατοπότης. [Sic Hesych. et Photius p. 56, 18.] Per consequens autem pro Ebriosus ponitur. [Hedylus ap. Athen. 11, p. 497, D; Manetho 4, 300; 6, 588.]

Ζωρὸς, [ὁ, ἡ], Merus, Meracus, i. q. ἄκρατος : ζ. οἶνος, Merum, Vinum meracum; ζ. μέθυ, Vinum meracum, Merum, Apoll. Rh. [1, 477]; ζ. πόμα, Epigr. [Asclep. in Anth. Pal. 15, 20], Potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. [Marci Argent. ib. 11, 28. Synes. Enc. calv. p. 69 : Τοῦ ζωροῦ γεύσασθαι. Ζωρὸν ἀκεστορίην, Puram putam salutem, Leon. Al. in Anth. Pal. 9, 349. (Cod. ἀκεστορίης, quare σωρὸν edidit Jac.)] Frequentius utuntur compar. Ζωρότερος. [Cui positivi signif. tribuit Plut. Mor. p. 677, C, comparato δεξιτερὸς et θηλύτερος. Phrynich. p. 145 : Ζωρότερον ὁ ποιητὴς, σὺ δὲ λέγε εὔζωρον κέρασον καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εὔπολις. Ζωρέστερον Eustath. p. 746 memoriæ errore ponit pro εὐζωρέστερον. Vid. Εὔζωρος.] Antiphanes ap. Athen. [10, p. 423, E] : Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. : Οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, Vini meracioris potus. Dicitur et ζωρότερον πίνειν, κεράσαι, sive subintelligendo οἶνον, s. ποτὸν, πόμα, sicut Lat. quoque Bibere meracius. Hom. Il. I, [203] : Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, Meracius misce s. infunde. [Hesych. : Ζ., ἐνεργὴς, ταχύς. Ζωρότερον, ἀκρατότερον· ἔνιοι δὲ τάχιον. Aristot. De poet. c. 25 : Καὶ τὸ ζωρότερον δὲ κέραιε οὐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Vanum hoc est commentum grammaticorum, quibus videretur ἀπρεπὲς ὡς ἐπὶ κῶμον ἥκουσιν ἀκρατότερον διδόναι παρακελεύεσθαι, ut ait schol., refutatum a Plutarcho Mor. p. 677.] Ephippus ap. Athen. [l. c.] : Φιάλην ἑκατέρᾳ ἔδωκε κεράσας ζωρότερον. Herodot. [6, 84] ap. Eust. : Ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται (οἱ Σπαρτιῆται) πιέειν, Ἐπισκύθισον λέγουσι, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν· οἱ, φησὶν, εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν, ubi ζωρότερον πιεῖν et ἀκρατοποτεῖν idem significant, inquit Eust. [Hippocr. p. 582, 20; 603, 12.] Et Lucian. Timone [c. 54] : Τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, ubi ποτῷ, οἴνῳ subaudiri potest. Superl. autem est Ζωρότατος : ζ. μανίη, Epigr. [Antip. Sid. in Anth. Pal. 7, 30.] Quod vero ad Homericum l. attinet, quidam ibi non exp. ἄκρατον, sed θερμὸν, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως : alii derivantes a ζῶον, significante illis Multitudinem quandam, et ὦρος, significans Annum, ζωρὸν exposuerunt πολυετῆ, ut hic Annosum vinum intelligatur. Quidam etiam quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, ut Vivacior potus, et cujus vis mixtura nondum extincta sit, accipiatur : quæ etymologia superioribus est tolerabilior. Eust. vero mavult ζωρότερον i. esse q. ἀκρατέστερον, tum propter alia exx., quæ partim citavi, partim in Εὔζωρος adducam, tum propter l. illum Herodoti. [Hippocr. p. 582, 20, jecur ovillum et caprinum διδόναι ἐσθίειν ζωρότερον jubet, i. e. nulla re alia admixta aut nullo humore. Foes.] || Ζωρὸς quidam exp. etiam εὔκρατος, contraria plane signif. Unde scribit Athen. [10, p. 423, D] Theophrastum ἐν τῷ Περὶ μέθης tradere ζωρότερον esse τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis : Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους· ibi enim θνητὰ et ἀθάνατα, ζωρὰ et ἄκρητα, sibi opponuntur. [Alias aliorum interpretationes memorat Plut. Mor. p. 677.]

[Ζῶρος, ὁ, Zorus, conditor Carthaginis. Appian. Punic. init.]

[Ζώς. V. Ζωός.]

[Ζωσιμᾶς, ὁ, Zosimas, ὄνομα κύριον, Sûidas. Zosimæ Abbatis Διαλογισμοὶ editi sunt in Possini Thesauro ascetico p. 279.]

Ζώσιμος, ὁ, ἡ, Vitalis, Qui vivere potest. Alex. Aphr. [Probl. 2, 47]: Τέρατα οὐ ζώσιμα. [Theophr. H. Pl. 9, 12, 1: Ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι εἰ βιώσιμος (ζώσιμος cod. Urbin.), λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας· κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος. Eumath. Isin. p. 206: Τὸ ζώσιμον ὅλον κοινοῦμαί σοι, i. e. pro te mori non recuso.]

[Ζώσιμος, ὁ, Zosimus, n. pr. De duobus hujus nominis scriptoribus v. Suidam. Alios enumerat Fabricius in B. Gr. Notissimus est Zosimus, Historiarum scriptor, quarum libri sex supersunt.]

Ζῶσις, εως, ἡ, Cingendi actio. [Cinctus, Gl. Etym. M. p. 185, 42: Ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ζώσεως κολπώματος. Angl. Vita Eliæ jun. p. 171, 22: Ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ζώσεως. Achmes Onirocr. p. 156, 31: Ἄχρι ζ. Inter genera lugendi ζῶσις σάκκων, LXX Esai. 22, 12. Hase.]

[Ζῶσμα. V. Ζῶμα.]

[Ζωσμὸς, ὁ. Orac. Sibyll. 3, p. 350: Κρύψεν δ' ἐν γαίῃ καὶ ἐν ζωσμοῖς ἐφύλασσε. Videtur idem significare quod δεσμὸς, Vinculum. Struv.]

[Ζωστάριον, τὸ, Vestis militaris succincta et ad genua pertingens eaque tegens in equitando. Mauric. Strateg. 2, 2, 12, p. 303. Ducang.]

Ζώστειον, Suidæ [et Zon. p. 968, cujus alia quoque gl. est Ζώστρειον, τόπος] loci nomen. [Est i. q. ζώντειον, quod v.]

Ζώστειρα, ἡ, Minervæ epith. in Bœotia, Hesych.: quam alii Ζωστηρίαν vocant. [V. Ζωστήρ.]

[Ζωστὴ, ἡ.] Ζωστὰς Hesych. [et Cyrill.] exp. ζώνας. [Nisi ex ζῶστρα corruptum est. || « Ζωστὴ, Dignitas feminarum in palatio, cujus munus erat Augustam succingere vel vestire, Ornatrix, κοσμήτρια. Gregor. in Vita S. Basilii jun. n. 21: Ἀναστασία οὖν πανεύφημος πατρικία, ἡ καὶ ζωστή. Continuator Theophanis lib. 3, n. 5: Ἡ αὐτῆς μήτηρ Θεοκτίστη ζωστή τε καὶ πατρικία τετίμητο. » Hæc et alia Ducang.]

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, Cingulum, Balteus. Hom. Il. K, [77]: Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναιόλος,· ᾧ [ῥ'] ὁ γεραιὸς Ζώννυθ'. [Ubi schol.: Ἡ διπλῆ, ὅτι δοκοῦσί τινες ταὐτὸν εἶναι ζῶμα καὶ ζωστῆρα· οὐκ ἔστι δέ· ἀλλὰ ζῶμα καλεῖ τὸ συναπτόμενον τῇ μίτρᾳ ὑπὸ τὸν στατὸν θώρακα, τὸ δὲ ἔξωθεν συνδέον πάντα ζωστῆρα. V. Lehrs. De studiis Aristarchi p. 125–127.] Δ, [132]: Ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι συνέχον· Od. Ξ, [72]: Ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, Propere tunicam zona ille revinxit. [Herodot. 9, 74: Ἐκ τοῦ ζωστῆρος τοῦ θώρηκος ἐφόρεε δεδεμένην ἄγκυραν.] Herodian. 5, [2, 10]: Πόρπαις καὶ ζωστῆρι, Fibulis ac balteo. Demetr. Phal.: Τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύονται, Balteos non solvunt, de Amazonibus. Paus. Att. [c. 31, 1], de Latona: Λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην. [Conf. Aristid. vol. 1, p. 97. || Ζωστὴρ etiam adjectivum est et de persona dicitur. Callim. H. in Apoll. v. 85: Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς ἀνέρες ὠρχήσαντο· ubi schol. περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί. Brunck. || « Ζωστῆρες in re navali dicti Asseres quibus a prora ad puppim continetur navis, maxime qui extra aquam eminent, ita ut πρῶτος ζωστὴρ sit qui statim ab undis conspicitur, deinde δεύτερος, denique τρίτος, qui et ἔσχατος ζωστὴρ appellatur. Constant. Man. Chron. p. 99: Τρίτον τῆς νηὸς τῆς φορτηγοῦ ζωστῆρα. V. not. nostras ad Alexiad. p. 310 et 600. » Ducang. || « Δέρματα καὶ ζωστῆρες καὶ δοκοὶ οἷς καταπήγνυται πᾶσα ἡ σκηνὴ, Etym. M. p. 743, 12. » Hemst. Conf. Ζώνη.] || Ignis sacer, Herpetis species, de quo in Ζώνη. Plin. 26, 11: Ignis sacri plura sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui Zoster appellatur; et enecat, si cinxerit. [Ζωστὴρ ap. Myrepsum sect. 38, c. 120 in Ms. et 122 in edito. Ducang.] || [Theophrasto H. Pl. 4, 6, 1, et] Plinio 13, 25, Fruticis genus, quem Prason alio nomine dicunt. [Hesych.: Ζωστὴρ, ... καὶ τὸ φῦκος.] || Loci nomen, ubi terra Attica mari includitur, [Herodot. 8, 107,] Xen. Hell. [5, 1, 9, ubi Schneider.: « Originem nominis tradit Hyperides in Orat. Delica, cujus fragm. habet schol. Hermogenis p. 389 et Jo. Siceliota in Ruhnk. Hist. Or. p. 149 Reisk. »], Cam. [Neanthes ap. schol. Aristoph. Lys. 809.] Unde Ζωστήριος Ἀπόλλων. [Steph. Byz.: Ζωστὴρ τῆς Ἀττικῆς ἰσθμὸς, ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λῦσαι τὴν ζώνην, καθεῖσαν ἐν τῇ λίμνῃ λούσασθαι. Ἐνταῦθα θύουσιν ἁλιεῖς Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀπόλλωνι ζωστηρίῳ. Ὁ τοπίτης Ζωστήριος. Τιμᾶται καὶ ζωστηρία Ἀθηνᾶ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἐπικνημιδίοις. Nomen loci Ζωστὴρ et Ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι ex Euphorione affert Etym. M. p. 414, 20: de quo v. Meinek. ad Euphor. p. 151, 152. Hesych.: Ζωστὴρ, ... καὶ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις. Lex. rhet. p. 261, 30: Ζωστὴρ Ἀπόλλων τιμᾶται παρ' Ἀθηναίοις. Καὶ τόπος ἔνθα Λητὼ ἐλύσατο τὴν ζώνην. Καὶ Ἀθηνᾶ ζώστειρα (nam sic scripturam codicis ζωστῆρα corrigit Meinekius). Ζώστειρα epitheton Minervæ, respondens masculino ζωστὴρ Ἀπόλλων, etiam Hesych. annotavit. G. D.] Est hinc et cognomentum Minervæ Ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ, ubi illam arma induisse, i. e. ζώσασθαι, ut supra ex eod. Paus. attuli, perhibuerunt, dimicaturam adversus Eubœenses, ut retulit Paus. [9, 17, 3.] Colebatur Ζωστηρία Minerva et ap. Locros, Steph. B. Hæc Cam.

[Ζωστήριον, τὸ, Cingulum, Gl.]

[Ζωστήριος, α, ον. V. Ζωστήρ.]

[Ζωστηροκλέπτης, ὁ, Baltei fur. Lycophr. 1329.]

[Ζώστης, ὁ, Cinctor, Gl.]

Ζωστὸς, ἡ, ὸν, Cinctus, Qui cinctus est. [Hesych.: Διήρη, διπλᾶ τὰ ἐπαμπεχόμενα ζωστά ἐστιν. Χιτῶνας ζωστοὺς idem in Ζῶστρα et Photius in Ζῶμα p. 55, 15. G. Dindorf.]

[Ζώστρειον. V. Ζώστειον.]

[Ζώστριον, τὸ, i. q. ζωστήριον, si mendo caret ed. Pseudochrys. t. 7, p. 247, 19, ubi de mulieribus: Ζωστρίοις ἐστιλβωμένοις διαζώννυνται. Hase.]

Ζῶστρον, τὸ, Cinctus, Vestimentum ad præcingendum idoneum, Cinctæque ad pectora vestes, ut loquitur Ovid. Metam. Hom. Od. Z, [38]: Ζῶστρά τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. [Hesych.: Ζῶστρα, τὰ ζώματα καὶ ζώνας, ἢ χιτῶνας ζωστούς· ἢ χλαίνας ἀνδρείας. Τινὲς δὲ τὰ ἐνδύματα.]

[Ζωτεάτας Ἀπόλλων ἐν Ἄργει, ἀπὸ τόπου, Hesych.]

[Ζώτειον. V. Ζώντειον.]

[Ζωτεῖσθαι. V. Ζωφυτέω.]

[Ζωτελιστὴς, ὁ, Ἀπόλλων ἐν Κορίνθῳ, Hesych.]

Ζωτικὸς, ἡ, ὸν, Vivificus: ζωτικὸς ἄρτος, ζωτικὴ ζύμη, Greg. Naz.; ζ. δύναμις, ap. Galen. Ad Glauc., Vitalis facultas, i. e. Vitæ conservatrix. [Aretæus p. 17, 29: Ζωτικῆς δυνάμιος. Jo. Chrysost. In Genes. vol. 4, p. 409, D.] A Bud. redditur Vivificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens [Aristot. De generat. anim. 2, 1: Ζωτικὸν τὸ ὑγρόν· 4: Θερμότητα ζωτικήν· De part. anim. 4, 5: Ζωτικώτερα τῶν σπόγγων], apud Theophr. appellantem ver ὥραν ζωτικωτάτην, C. Pl. 1, [13, 4]. Eidem [1, 12, 9] ζωτικὴν ἀρχὴν esse dicit Vitæ principium, ubi scribit κλάδους et ἀκρέμονας in se habere aliquas ἀρχὰς ζωτικάς. Et ζ. ψυχὴ, quæ et θυμοειδὴς dicitur, ap. Galen., sedem habens in corde, ut idem Bud. annotat. Geopon. [14, 7, 27]: Οὐδὲ γὰρ χρὴ πρὸς δοκιμασίαν σείειν τὰ ὠὰ, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ζωτικὸν, pro eo, quod ap. Varr. est, Qui ova concutiant, errare, quod in eis vitales venas confundant. Ζωτικὸς pro Vivax citat e Plat. De rep. 10, p. 136 [610, E]. Xen. de pictura spirante et viventi simili [Mem. 3, 10, 7]: Ζωτικωτέρους φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας. Ζωτικὸς, Animalis. Bud. e Gregor. De hom.: Τοῦ ζωτικοῦ σώματος, τὸ μὲν αἰσθήσει συζῇ, τὸ δὲ ἀμοιρεῖ αἰσθήσεως· et paulo post ζωτικὴ δύναμις καὶ ψυχικὴ pro eod. ponitur, et φυσική. Bud. [Ζωτικὸς, Vivificus. Pseudo-Chrys. Serm. 78, vol. 7, p. 481. Seager. Leg. ζωτικός. Angl.]

Ζωτικῶς, adv. Ζωτικῶς ἔχων, Vivere volens, i. e. Nolens sibi mortem consciscere, Bud. e Plut. [Cat. min. c. 70. Xen. Mem. 3, 10, 6.]

[Ζώτιχος, ὁ, Zotichus. Marmor Choisel. ap. Bœckh. vol. 2, p. 656, 7: Κράτων Ζωτίχου· ubi vid. Bœckh. p. 658. G. Dindorf.]

[Ζωτύς. Hesych.: Ζωεὺς ἢ ζωτὺς, θώραξ. Cyrill.: Ζωγὺν, θώρακα. Unde gl. Hesychii sic corrigenda, Ζωγὺς ἢ ζωτὺς, θώραξ.]

[Ζωΰλλιον, τὸ, Animalculum. Tzetz. Hist. 9, 958, 962; 12, 723. Elberling.]

Ζωΰφιον, τὸ, idem [quod ζωδάριον: non modo Ani-

malculum, sed Quælibet figura picta]. Athen. 5, [p. 210, C]: Ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια, καὶ ἄλλα τινὰ ζωΰφια καὶ φυτάρια. [Hesych. : Ζωϋφίοις, μικροῖς ζώοις, ἢ κνωδάλοις, ἢ πτηνοῖς, ἢ σφηξίν. Palladæ in Anth. Pal. 9, 503 restituit Toupius: de quo diximus s. v. Δίζυφον.]

[Ζωφορία, ἡ, Zodiacus. Manetho 4, 510 : Κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον ζωφορίην.]

[Ζωφυτέω.] Ζωτεῖσθαι Suidæ [Cyrillo et Zon.] est ζωογονεῖσθαι, in Ms. etiam codice. [Corrigendum ζωφυτεῖσθαι ex Photio p. 56, 22.]

Ζώφῠτος, ὁ, ἡ, pro Fertilis plantarum affertur e Plut. Rom. [c. 20 : Τὸ δὲ ξύλον ἔστεξεν ἡ γῆ ζώφυτος οὖσα. Æschyl. Suppl. 863 : Ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει. Dius ap. Stob. Flor. 65, 16 (vol. 2, p. 408) ab Hemst. cit. : Τὰ ζώφυτα περὶ τὸν πρῶτον καιρὸν τῆς αὐξήσιος... G. D. || I. q. ζωόφυτον. Philopon. De creat. mund. p. 18, 9 et 280, 18 : Τοῦ δὲ ἐμψύχου τὸ μὲν φυτὸν, τὸ δὲ ζώφυτον, τὸ δὲ ζῶον. Hase.]

[Ζώω. V. Ζάω.]

Ζωώδης, ὁ, ἡ, Animalis. [Aretæus p. 30, 36 : Βίον ζώωσι ζωώδεα· 24, 45 : Ζωώδεες ἐς χροιήν.] Synes. De insomn. : Ζωωδεστάτη μὲν οὖν ἡ διὰ τῶν προβεβλημένων ὀργάνων αἴσθησις, Sensus maxime animalis. Greg. Naz. De hom.: Ζωώδης ἡ τῶν ἀνδρῶν γένεσις, ubi est Talis qualis brutorum. [Plut. Mor. p. 8, A : Ὁ μὲν ... δοῦλος τῶν ἡδονῶν ζωώδης καὶ μικροπρεπής ἐστιν.]

[Ζωωδία, ἡ, Animalitas. Iambl. Protr. p. 344.]

[Ζωωνυμία, ἡ, Nomen ab animali ductum. Eudocia p. 80 : Ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος κατὰ ζωωνυμίαν τὸ τῆς Καλλιστοῦς ὠνόμασεν ἀστροθέτημα.]

Ζώωσις, εως, ἡ, Vivificatio, Animatio, Bud. [Galen. vol. 6, p. 339, C et E (?). Theodor. Metoch. Miscell. p. 53 : Μονὴ γάρ ἐστι ζωώσεως καὶ ὁλκὴ βίου τὸ ἀμετάβλητον. Tatian. Or. c. Græc. § 9; Nilus ap. Phot. Bibl. p. 514, 4. Joannis Sicel. locum attuli s. v. Ζωοπλαστία. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 150, C : Ζ. τε καὶ ψύχωσις. Germ. Cpol. Orat. p. 251, A Grets. : Τίνος οὖ μεταδώσει ζωώσεως; Hase.]

Ζωωτὸς, ὁ, ἡ, Beluatus, Plauto, i. e. Animalibus [et aliis figuris] pictis distinctus, Bud. ex Athen. p. 58 [5, p. 194, F]: Πάντες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωωτούς. Et [ib. p. 197, F]: Ζωωτοὺς ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας. [Id. 12, p. 538, D : Αὐλαῖαι ζωωτοί.] Quo modo capitur et Ζωδιωτός. Pollux 7, [55]: Ὁ δὲ κατάστικτος χιτών ἐστιν ὁ ἔχων τὰ ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ἐκαλεῖτο καὶ ζωδιωτός. [Hesych. : Ζωδιωτὸς, χιτών.]

Η

antiquissima ætate spiritus asperi nota fuit, ex qua postmodum duo sunt signa facta, alterum ⊦, alterum, quo spiritus lenis indicatur, ˌ. Literæ vero ἦτα eadem ab initio quæ ε ψιλοῦ figura fuit E : de qua re insignis est Galeni locus vol. 19, p. 470, quem cum aliis aliorum attulit Villoison. in Proleg. ad Il. p. IV. Plato Cratyl. p. 426, C : Οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἶ τὸ παλαιόν. Recte : nam literæ Ionicæ, in quibus η fuit, Athenis Euclide demum archonte, i. e. olymp. 94, 2, auctoritate publica sunt receptæ, quanquam aliquanto prius privatim usurpatæ, de quo quum aliunde constat tum ex fragmento Thesei Euripidis, apud Athen. 10, p. 454, C : in qua fabula homo rusticus literarumque rudis Thesei nominis literas describens, Τὸ δεύτερον δὲ, inquit, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο, ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία. Similiter in versibus Agathonis ibid. ab Athenæo allatis, Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμφαλος κύκλος, ὀρθοί τε κανόνες ἐζυγωμένοι δύο.] Nota septimæ literæ ap. Græcos, quam appellant ἦτα. Medium ea sonum habet inter α et ε : unde eam Latini modo in *a* vertunt modo in *e*, pro μήτηρ dicentes Mater : nisi id potius e Siculo idiomate, utpote ipsis viciniore, mutuati esse credendi sunt. Siculi enim, et ceteri Dores, etiam ipsi eam literam in α vertunt, dicentes μάτηρ pro μήτηρ, ἄδὺς pro ἡδὺς, ἄϐη [ἄϐα] pro ἥϐη, et similia. Versa vice Iones α in eam vertunt, pro μοῦσα dicentes μούση, pro κούρα, κούρη, et similia. Adhæc non α solum, sed et ε ac ο in eam transire ac mutari comperimus : ἐχηϐόλος enim pro ἑκαϐόλος dicitur : Φηρητιάδης pro Φερητιάδης, ἐλαφηϐόλος pro ἐλαφοϐόλος : et hæc frequentius ap. poetas κατ' ἔκτασιν, ut metri necessitati subveniatur. [Bœoti αι et ει in η mutant, velut quum παληὸς et ὄρηος pro παλαιὸς et ὄρειος dicunt : v. Heraclid. ap. Eustath. p. 365, 27, Etym. M. p. 32, 6, Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 722, 723. || H significationem α privativi habet in adjectivo ἤμορος et verbo ἠτίζω.] Est et numeralis nota hæc ipsa litera, significans Octo : ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice præfixa, declarat octo millia, hoc modo ˌH, seu ˌη. [In monumentis antiquis H (i. e. HEKATÓN) numeri centarii nota est : v. Montef. Pal. Gr. p. 262.]

Ἤ, Vel, Aut, Sive. Hom. Od. N, [274] : Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Ἤ εἰς Ἤλιδα δῖαν. Sæpe autem geminatur, aut etiam triplicatur : Il. A, [150] : Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; Ib. [138] : Ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος, ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος. Ib. [144] : Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς· Ἠὲ σὺ, Πηλείδη. Alicubi vero in tertio addit καὶ, ib. [62] : Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Alicubi etiam ἢ loco suo movetur, ut Od. Θ, [488] : Ἦ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων, pro ἐδίδαξέ σε ἢ Μοῦσα κ. τ. λ. vel ἐδίδαξέ σε Μοῦσα, ἢ Ἀπόλλων, ut potius diceretur in soluta oratione, sine ἢ in priore loco. Ad exx. autem ex illa petita venio. Xen. Cyrop. 1, p. 4 [2, 13] : Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ (ἔχοντες) μάχαιραν ἢ κοπίδα, ubi dicere etiam potuerat ἢ μάχαιραν ἢ κοπίδα, vel ἤτοι μάχαιραν, ἢ κοπίδα, ut in Ἤτοι docebo. 2, p. 25 [1, 21] : Ὥστε εὐθὺς αὐτῶν παρεσκεύασε τὰς γνώμας, ὡς ὁμόσε ἰτέον εἴη ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. Geminatum item ἢ, vacante tamen priore, 3, p. 42 [2, 4] : Ἦν γὰρ φθάσωμεν πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι ἀναϐάντες, ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λάϐοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις. Dixi autem vacare ἢ priore loco positum, quod eo detracto maneat eadem sententia : itidem vero in l., quem e Cyrop. 1 protuli, potuisset addi ἢ ante μάχαιραν, ut hic additur ante λάϐοιμεν, nisi quod in oratione longiore potius geminari solet, quam in breviore : qualis est illa altera. Ceterum non geminatum solum, sed quater positum habes, rursum 1, p. 19 [6, 22] : Ἦν γὰρ βούλῃ μὴ ὢν ἀγαθὸς γεωργὸς, δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς, ἢ ἱππεὺς, ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ἐννόει πόσα γε κ. τ. λ. Ubi observandum est rursum otiosam esse partic. ἢ primo loco positam; quippe quæ prætermitti, manente eodem sensu, potuerit. Sed Lat. quoque interdum particulas Vel et Aut, sic adhibent. Alicubi vero ubi unica ponitur Gr. particula, geminanda potius esse videtur Latina. Plato Prot. [p. 313, B] : Χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου. Latini enim potius dixerint, geminata sua particula, quæ respondet Græcæ ἢ, Prout vel probum vel pravum esse evenit. Atque adeo ibid. [A] ita repetitum ἢ legitur, Καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν. Nonnunquam præcedenti μὴ redditur ἢ μὴ, ut Plat. Ap. Socr. [p. 30, B] : Πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, ... ἢ πείθεσθε Ἀνύτῳ, ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετέ με, ἢ μὴ [meliores libri καὶ ἢ ἀφ., ἢ μὴ ἀφίετε], ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. At Thuc. peculiari quodam modo usus est voc. ἢ inter particules μὴ et μηδὲ, quarum utraque suum habet verbum : 2, [63] : Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, Nec refugere labores, aut ne honores quidem consectari. Nisi potius accipitur ἢ pro Alioqui, de qua signif. paulo post dicam.

Ἤ pro Aut, sed otiose posita, meo quidem judicio, Hom. Od. Τ, 109 : Ὡς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος. Eustath. tamen censet potius ellειpsin, quem lege p. 1856. Vult certe vacare ἢ idem Eust., sed alio modo, sc. in τί ἦμοι, quod tamen alioqui scribitur τίη μοι. Vide p. 62, ubi et alia de hac particula tradit, eam non solum διαζευκτικὸν faciens σύνδεσμον ac παραδιαζευκτικὸν, verumetiam et ἐρωτηματικὸν et διαπορητικόν. Addit vero et alios usus quos male cum his confundi existimo, ut infra docebo.

Ἤ, Vel, indignationi [Non indignationi, sed sim-

plici interrogationi] serviens. Plato : Ἢ πῶς λέγεις, ὦ Γοργία, τὰ τοιαῦτα; Virg. : Vel cum se pavidum contra mea jurgia fingit Artificis scelus. [Plato Rep. p. 390, A : Εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμαστὸν οὐδέν· ἢ πῶς σοι φαίνεται;] Alia exx. particulæ Vel, ita positæ, Bud. affert p. 1034 sq., sed ἢ in illo Plat. l. crediderim non minus apte reddi posse per Alioqui; quæ signif. proxime sequitur.

Ἢ, Aut, pro Alioqui. [Plato Phædr. p. 237, C : Εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ᾖ ἡ βουλή, ἢ παντὸς ἁμαρτάνειν ἀνάγκη.] Xen. [Mem. 1, 7, 2] : Ἔργον γε οὐδαμοῦ λητέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Lucian. [Prometh. c. 13] : Ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ... δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον. Alia exx. Bud. affert p. 932. Ubi et pro Nam, Etenim accipi ab Aristoph. et Dem. tradit [in his ll., Plut. 485 : Οὐκ ἂν φθανοῖτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν (l. γὰρ) ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι· Or. πρὸς Βοιωτὸν p. 1004, 16; ap. Lysiam p. 100, 8 (159, 6 R.), et al.]. Ego iis, quæ ab ipso et a ceteris de hac particula scribuntur, addo, Lat. particulam Aut, itidem pro Alioqui positam me observasse, Ovid. Met. 10, [52] : Hanc simul et legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas Exierit valles : aut irrita dona futura. Nam hic Aut irrita dona futura, positum esse pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in isto Ejusdem l. de ead. signif. dubito, Amor. 1, 6, [57] : Excute poste seram : Aut ego jam ferroque ignique potentior ipso, Quem face sustineo, tecta superba petam. Eundem certe hujus part. usum in aliis quoque ll. me animadvertere memini, sed quos in præsentia memoria non suggerit. Atque adeo ap. alium quoque poetam idem hujus significatum invenisse mihi videor. Si quis tamen particula Aut in ll. illis atque aliis, qui sunt iis similes, uti nolit, is certe non solum particula Alioqui, cum Bud., sed et particula Sinminus, mecum uti poterit. Alicubi vero plane esse puto, quod Gallice dicitur, *Et qu'ainsi ne soit.* Sed hoc præterea de hac part. ἢ sciendum est, sequente οὐ, interdum accipi pro An non? ut infra declarabo, interdum vero hanc signif. retinere, et accipi pro Alioqui non, seq. particula ἄν : ut Plato Phædro [p. 249, E] : Πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τε θεᾶται [τεθέαται] τὰ ὄντα· ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῷον. Hoc quoque sciendum est, reperiri et ἢ ap. Hom. circumflexum in hac signif., ut docebo, quum de ἦ tractabo.

Ἆ, An : qua in signif. ἢ vocatur σύνδεσμος διαπορητικός. Xen. Cyrop. 5, p. 71 [2, 4] : Βουλόμενος ἰδεῖν, εἴ πη εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος, ἢ ψευδὴς φαίνοιτο ὁ Γωβρύας. Ubi lingua Gallica retinet suam partic. *Ou*, quæ ad verbum est Aut, Vel. Sic autem et in aliis quibusdam vernaculis linguis, quum eadem adhibeatur utrique loco particula: hinc fit ut etiam Lat. loqui volentes multi, utrumque dent particulæ Vel locum. Quem in errorem eo magis mirandum est hodieque plerosque incidere, quod Vallam de illo videmus diligenter prænonuisse, imo vero longe ante Vallam ipsum etiam Quintil. Animadvertat igitur lector, Græcos quidem eadem uti particula in interrogatione, aut simpl. dubitatione, at Latine minime. Plato Pol. 1, [p. 335, B] : Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; Melioresne an deteriores fiunt? Et, Utrum ad canum virtutem, an ad equorum? Quod si hic pro An dixeris Vel, omnino peccaris. Observa autem hic ἢ priore quidem l. poni non præcedente particula, quæ respondet Latinæ Utrum, at in posteriore, illam præcedere. Ea autem est ἆρα, pro qua sæpe hujusmodi locis adhibetur et πότερον : ut in eod. l. [p. 339, B] : Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτεῖν; Sic Xen. Cyrop. 3, [1, 12] : Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; Interdum etiam interrogationi non directæ adhibetur : ut in l., quem e Xen. Cyrop. 5 paulo ante protuli. Sic ap. Plat. Polit. 1, [p. 339, A] : Νῦν ἔμαθον ὃ λέγεις· εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μὴ, πειράσομαι μαθεῖν, Sit verum an non; Sit verum necne. His autem ll. addam et alios ex eod. Plat. ll., in quorum interpretatione

A Ficinum incidisse in eum, quem dixi, errorem, videbit lector; unde fiet ut a simili lapsu melius sibi cavere possit; simul vero et hujus particulæ usum ex his exemplis amplius cognoscet. Sic igitur Plato [ib. p. 331, C] : Τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἄν τις τὶ παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτά ἐστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; Pro quibus ille, Hoc autem ipsum, justitiam sc., utrum ita simpliciter veritatem dicimus esse, et reddere quod quis acceperit; vel hæc eadem facere, alias justum, alias injustum est? Secundus ejusd. libri l., in cujus interpretatione hunc errorem animadverti, est hic [p. 342, A] : Ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία ... ἢ αὐτὴ αὑτῇ τὸ συμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὑτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται; nam sic Ficinus et hunc reddit, Utrum et in ipsa arte inest defectus aliquis, ... vel quæque sibi ipsa, quod conducit, prospicit? vel neque seipsa; neque alia indiget etc. Tertius l. est circa libri fin. [p. 353, E], ubi hæc Plat. verba, Ἆρ' οὖν ποτε ψυχὴ τὰ αὑτῆς ἔργα B εὖ ἀπεργάσεται, στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; ita vertit, Nunquid anima quandoque propria virtute privata, opera sua bene explebit? vel nullo modo poterit? Hi sunt illi, de quibus dixi, ll. : poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium et in aliis multis deprehendere, non hujus solum, verumetiam aliorum interpretum locis.

Ἢ pro An, in principio etiam orationis, et non præcedente alia particula. Hom. Il. O, 504 : Ἢ ἔλπεσθ' ἦν νῆας κ. τ. λ. An speratis? Speratisne? B, [229] : Ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; Plato Pol. 1, [p. 344, D] : Ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει· ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Apud Hom. rursus non præcedente alia ejusmodi part., et extra interrogationem : Il. E, [671] : Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἢ ὄγε ... ἕλοιτο. Sic A, [190], nisi quod posteriore loco ponitur ἠέ : Ἢ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Ut autem hic quoque ἢ pendet a μερμήριξε, quod est in fine proximæ præcedentis, sic alibi jungitur hæc part. cum ὁρμαίνων, quod nihil aliud est quam μερμηρίζων, ut vel ille modo citatus l. ostendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur, quod paulo ante dictum fuerat μερμηρίζειν. Od. O, [299] : Ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλώῃ. Itidem vero Il. Υ, [311], post μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον Αἰνείαν subjungitur, Ἦ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἦ κεν ἐάσῃς κ. τ. λ. Item Π, [713] : Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο, ... Ἢ λαοὺς... ὁμοκλήσειεν. At cum πειρηθῆναι, Φ, [225] : Καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην, ἦ κέν με δαμάσσεται, ἦ κεν ἐγὼ τόν. His autem omnibus in ll. videmus partic. hanc esse διαπορητικὴν absque interrogatione, et quidem jungi verbis quandam διαπορήσεως signif. inclusam habentibus, quod tamen peculiariter annotat Eust., e vett. gramm. auctoritate, in Od. Λ, [170] : Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἢ δολιχὴ νοῦσος, D ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Ideo autem de hoc admonet, ut opinor, Eust. in hunc l., quod alioqui videri possit continuata esse interrogatio. Ac certe, ut verum fatear, non video quid obstet, quominus poetam continuasse illam dicamus, ut in alio ejusd. libri l. fecisse eum aperte videmus; nam illi eid. versui, Τίς νύ σε κὴρ κ. τ. λ. subjungitur, Ἠὲ σέγ' ἐν νήεσσι κ. τ. λ. sequente verbo ἐδάμασσεν : iterumque ἠὲ, sequente ἐδηλήσαντο. Imo vero ne videtur quidem posse interrumpi illa interrogatio, ita ut hæc διαπόρησιν nudam habeant, nisi verbum aliquod subaudiendum dicamus, simile sc. illis, quæ in ll. modo citt. particulæ ἢ juncta sunt, ut is, qui in primo versu interrogatione usus est, postea dicat, Scire cupio an δολιχὴ νόσος etc. Vel, Apud me cogito an etc., aut tale quid, vel εἰπὲ, quod in proxime sequente versu ponitur, huic quoque l. operam suam præstare cogamus. Utut sit, Eustathii silentium de hac ellεipsi valde admiror. Ceterum de εἰ ap. Hom. tenente eund. locum, quem ἢ, dicam in

Ἠέ. [Exemplis Homericis addendum Il. B, 299 : Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐχί. Nam sic Aristarchus légit. Alii libri εἰ ἐτεόν. Oraculum ap. Herodot. 1, 65 : Δίζω ἤ σε θεὸν μαντεύομαι ἢ ἄνθρωπον. Æschyl. Prom. 780 : Ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Eur. Med. 493 : Οὐδ' ἔχω μαθεῖν, ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι, ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τὰ νῦν. Omisso in membro priori ἢ (vel, quod ipsum quoque suppleri potest, πότερον) Hom. Od. Δ, 110 : Οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. Herodot. 4, 76 : Οὐδ' ἂν διαγνοίη λίνου ἢ καννάβιός ἐστι. Plato Gorg. p. 488, D : Διόρισον, ταυτὸν ἢ ἕτερόν ἐστι τὸ κρεῖττον. G. Dindorf.]

Ἦ οὐ, vel ἢ οὐκ, Annon, Nonne. Hom. Il. O, [506] : Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος; Annon auditis? Nonne auditis? E, 349 : Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic Ψ, [670] : Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; Ubi animadvertendum est Hom., repugnante alioqui versus lege, partic. ἢ tanquam necessariam, alteri ἢ præfixisse; quum tamen in soluta oratione οὐ per se etiam pro Nonne accipiatur. Plato Par. : Ἦ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; De rep. 2, [p. 371, D] : Ἦ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς κ. τ. λ. Ibid. [p. 370, B] : Ἦ οὐ δοκεῖ σοι; ad quam interrogationem respondetur, Ἔμοιγε. Sic Matth. 20, 15 : Ἦ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi etc. Deinde in altero orationis membro; An oculus etc., ubi etiam dicere possumus in orationis principio poni, sicut in Plat. l., quem modo protuli. Sed animadvertendum est vet. Interpr. hic quidem ἢ recte vertisse An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non : sicut et ἢ sine οὐ, sæpe reddi male per Aut, antea docui. Sciendum est autem ἢ οὐ pro Annon poni etiam ubi non est interrogatio directa, ut ita loquar, sicut in Diog. L. Arces. [4, 34] : Εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐρασθήσεσθαι, Quum dixisset, interrogasset annon videretur etc. || Sed, ne quis hic fallatur, sciendum est ἢ οὐ sæpe etiam reperiri positum pro An non disjuncte scripto; s. Necne : ac tum ἢ οὐ tendere ad verbum, quod e præced. subauditur. Plato De rep. 1 : Ἦ ὀρθῶς σοι δοκῶ εἰπεῖν, οὕτω λέγων, ἢ οὔ; i. e. ἢ οὐ δοκῶ; Sic Matth. 22, 17 : Εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ· ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ; quod eodem modo ap. Marcum legitur. Hic autem subaud. ἔξεστι e præced., quum perinde sit ac si diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet censum dare Cæsari, an non? subaudi Licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, sed utrobique subaudiendo : ut Plato rursus, Γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; nam utrobique subauditur ἐστί. Ceterum quod dixi ἢ οὐ posse reddi etiam Necne, id intelligendum est potius, ubi non est directa interrogationis forma; ut quum dicitur, Οὐκ οἶδα πότερον λέγειν δεῖ, ἢ οὔ, Nescio utrum dicere oporteat, necne. Vel, sine Utrum. Hom. autem pro ἢ οὐ dicit ἠὲ καὶ οὐκὶ, ut docebo in Ἠέ. Enimvero cavere debet lector, ne confundat ἢ οὐ hujus signif. cum ἢ οὐ pro Alioqui non, sequente partic. ἄν : de quo usu paulo ante egi. At in altera signif. invenitur et ἢ μή : Marc. 12, 14 : Ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

Ἤτε, pro ἢ, Aut, Sive. Hom. Il. Γ, [147] : Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλησθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές, Ἧτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Ubi tamen aliquando credidi leg. εἴτ', non ἧτ', præsertim quum præcedat αἴκ', i. valens et ipsum q. εἴτε. Sed dubitationem hanc tollit Eust.

Ἦκεν pro ἢ, Aut, An, vacante particula κεν : pro Aut. Hom. Od. Δ, 80 : Ἀνδρῶν δ' ἤκεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. At pro An, A, [267] : Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἦκεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Alia exx. habes cum exemplis de ἤ. Multa tamen exempll. disjuncte scriptum habent ἤ κεν: sed ut ἤτε, sic et ἤκεν conjuncte etiam scribi posse videtur. [Disjunctim potius scribendum esse, nec vacare κεν particulam, hodie vix opus est moneri.]

Ἤτι, An. Hom. Od. Γ, [72] : Ἤτι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempll. dividi; sed, quum ex Aristophane quoque afferatur ead. in eadem signif. scriptura, itidemque μήτι conjuncte scribatur pro eod., locum et illi posse hic dari existimo. Pro Nunquid affertur ex Aristoph.

Ἤπου, i. q. ἢ, vacante [Non vacante] particula που, Aut, Vel. Plato Epist. 7 : Νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ, Vel dæmon quispiam vel sceleratus quispiam homo. Alia duo ex Eod. exx. habes ap. Bud. Comm. p. 931, in quibus hoc ἤπου est προτακτικὸν τοῦ ἢ, ut εἴτουν τοῦ εἴτε. || Alioqui ponitur et pro ἢ, Quam. Plato Leg. 4 : Πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, Multo magis quam quisquam homo. Bud. ibid. [V. in Ποῦ.]

Ἠὲ, poetice, pro ἢ, Aut, Sive. Hom. Od. Ξ, [178] : Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἐνδὸν ἐΐσας, Ἠέ τις ἀνθρώπων· Il. O, [502] : Νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι· ib. [511] : Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἦ δηθὰ στρεύγεσθαι κ. τ. λ. Et ἠὲ præcedente particula ἢ ter posita, vide supra in principio sermonis s. tractatus de illa. || An, ap. eund. poetam non raro, et quidem non solum in posteriore loco, ut in ex., quod protuli ex Il. A., quum agerem de particula ἢ, sed interdum etiam in priore : ut Il. Π, [713] : Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας, Ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Exemplum vero utriusque usus particulæ ἠὲ, i. e. utramque sedem habentis, sufficere potest unus et idem hujus poetæ l.; ap. eum enim legitur Od. Λ, [173] : Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἦ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν [Ἦ ἔτι πὰρ κείνοισιν] ἐμὸν γέρας, ἠέ τις ἤδη Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει κ. τ. λ., deinde, interjecto eo, quod sequitur, hemistichio, et versu uno, in quo repetitur verbum εἰπὲ cum accus. rei, subjungit, Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, Ἦ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Ἠὲ per interrogationem quoque Il. A, 134 : Ἠὲ θέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας; sed non dubium est quin altera scriptura melior sit, Ἦ ἐθέλεις. || Ἠὲ καὶ οὐκὶ ap. eund. poetam, pro eo, quod in soluta oratione dici ἢ οὐ, antea docui, sc. pro Annon : sed extra interrogationem, sicut et Necne poni solet. Il. B, [299] : Ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ καὶ οὐκί· ib. [237] : Ὄφρα ἴδηται Ἦ ῥά τι οἵ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί. Hic autem nobis non sine admiratione considerandum est ἠὲ καὶ οὐκὶ in una eademque signif. uno tamen in l. subjungi particulæ ἢ, in altero autem particulæ εἰ : quum etiam ὄφρα ἴδηται, quod uni præfigitur, simile sit illi, quod alteri præfixum est, sc. ὄφρα δαῶμεν. Meum tamen vetustissimum exemplar, quod mihi in edit. Homeri optimam alioqui et fidelissimam operam navavit, in his lectionibus cum ceteris exempll. consentit : quod me ἐπέχειν facit. Ceterum particulæ εἰ subjungi ἠὲ non mirabitur, qui legerit quod supra annotavi in Ἤτε, quæ subjungitur particulæ αἴκε, i. signif. q. εἰ. Sciendum est porro ἠὲ καὶ οὐκὶ interdum etiam accipi pro Aut etiam non, ut Od. Δ, 80 : Ἀνδρῶν δ' ἤ κεν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκὶ Κτήμασιν. [Ἠὲ restitui Aristoph. Lys. 589 in versu tetrametro anapæstico : Πλεῖν ἠὲ διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν, ubi libri inepte ἤ γε. G. Dindorf.]

Ἦ, Quam : σύνδεσμος συγκριτικὸς, ut quidam grammatici hac in signif. appellarunt. Hom. Il. Γ, [41] : Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν (ita enim leg., non πολυκέρδιον conjuncte), Ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Multo satius fuisset quam etc. O, [511] : Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἦ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Xen. Cyrop. 3, p. 41 [1, 39] : Ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. Plato Pol. 1, [p. 347, E] : Τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. Philo De mundo : Τὴν σπουδὴν οὐ πρότερον ἀνῆκεν ἢ τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, Non prius remisit quam etc. Rursum Plato eod. libro [p. 345, D] : Οὐ δήπου ἄλλου του μέλει, ἢ, ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ. Ex Herodoto autem affertur ἢ οὐ pro ἢ solo, itidem post οὐδὲν μᾶλλον [5, 94] : Ἀποδεικνύντες λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς ... χώρης ἢ οὐ καὶ σφί. [Sic id. 4, 118, et 7, 16. Thucyd. 3, 36 : Ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. Demosth. p. 1226, 22 : Εὖ δ' ἴστε ὅτι οὐ περὶ τῶν ἐμῶν ἰδίων μᾶλλον τιμωρήσεσθε Ὁλυκλέα ἢ οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν· 1200, 12 : Τί ἔδει ... ἀποδοῦναι .. μᾶλλον ἢ οὐ ... ὑποθεῖναι; Hæc et alia quædam attulit

Bast. ad Gregor. Cor. p. 102.] || Interdum ἦ cum compar. sequente εἰ. Xen. Cyrop. 7, [1, 8] : Ἔτι κάκιον ἢ εἰ κατὰ κέρας προσήεσαν. Sic post μᾶλλον, 1, [6, 46] : Οὕτως ἥγε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι, ἢ εἰ κληρούμενος, ὅ,τι λάχοι, τοῦτό τις πράττοι.

Interdum vero cum comparativo sequentem habet particulam κατὰ, vel aliam. Dem. [p. 156, 6] : Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Sic dicitur μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον, Quod majus est et magis arduum quam ut homini conveniat, Quod humanas vires excedit. Thucyd. : Μείζοσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν. Vicissim autem cum μικρότερος junxit Lucian. [Calumn. non cred. c. 3] : Μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος. Ap. Herodian. autem 5, [8, 2] : Τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, Magis exquisita cura vultum componere quam probam fœminam deceret. || Cum ὡς autem, ut Dem. [p. 68, 20] : Ἔστι γὰρ μείζω τἀκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. Interdum etiam post κατά : ut, Μεῖζον ἢ ὡς κατ' ἄνθρωπον, ubi vacat ὡς. Aliquando autem jungitur cum ὥστε, sequente infin., ut, Μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Sic Plato Apol. Socr. [p. 36, B] : Ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε ... σώζεσθαι. Sed infin. etiam solo jungitur interdum, ut μεῖζον ἢ φέρειν pro μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν.

Ἦ inter duos comparatt. Plut. Sol. [c. 3] : Φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον ... διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν. De quo quidem usu partic. ἢ lege Bud. p. 1050. || Ego autem invenio et vacantem partic. ἢ post compar., Thucyd. 7, p. 260 : Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν· neque enim dubito, quin hic vacet, quum dicendum sit in nominativo, δεινότερα ἢ τοιάδε, vel δεινότερα τοιῶνδε. [Non vacat ἢ, quum ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε idem sit quod ἐκ δεινοτέρων ἢ ἐκ τοιῶνδε. Quæ longe usitatissima est ratio loquendi, et necessaria ubi nomen primarium casu genitivo positum est. Inepte enim Thucydides dixisset δεινοτέρων τοιῶνδε.] Sic autem vacat et hic, Οὐκ ἐλάσσονος ἦν ἢ πεντακοσίων ταλάντων. || Sed et pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur ἢ ab eod. Thuc. [sec. schol. 1, 122 et 2, 62]; Eust. certe annotat et ipse pro καὶ nonnullos ap. Hom. accepisse. [Vana hæc sunt commenta grammaticorum.]

Ἦ post ἐναντίον nonnunquam, s. τοὐναντίον, ut Lat. Quam post Contra. Aristoph. Pl. [14] : Τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Sic Plato Symposio : Ἦ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Lat. Contra quam dicebat, sicut Contra atque dicebat; sed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Contrarium quam dicebat : quod quidem sciam.

Ἦ pro εἰ μὴ, Nisi : cujus signif. exemplum hoc affert Eust. [p. 1678, 34] : Τί ἂν καλὸν ἐποίησα ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσας; Sic autem accipitur et a Jo. Ev. 13, 10 : Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. Sed in illo ex. ap. Eust. dixerim τί καλὸν ἢ, esse pro τί ἄλλο καλὸν ἤ. At in hoc Jo. l. idem nomen non æque commode subaudiri queat.

Ἦ, pro μᾶλλον ἢ, Potius quam. Hom. Il. A, [117] : Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ubi tamen quidam ἢ pro καὶ accipere maluerunt, perinde ac si diceret, Volo populum salvum esse, et ipse interire. Nonnulli vero et alias exposs. excogitarunt; sed si ab illa prima discedendum nobis sit, malim ἢ pro Aut, Alioqui, Sinminus accipere, quam pro Et : ut dicat, Salvum esse populum opto, aut ipse interire; Sinminus, ipse interire. Verum eos, qui ab illa expos. discesserunt, non legisse puto aut certe non recordatos fuisse hujus v., Od. P, 81 : Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε. Quinetiam Homeri posteri quum ita utuntur verbo βούλομαι et similibus cum ἢ, ita ap. illum se quoque exposuisse ostendunt, utpote a quo hoc loquendi genus mutuatos esse constet. Diog. L. Diogene [6, 57] : Ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα ἔχειν, ἢ παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. Vide et in Βούλομαι, quod quidam in hujusmodi Il. exp. Malo, Præopto : et ita ἢ solitam signif. retineret, itidem vero cum αἱροῦμαι. Chrysost. Ep. ad Thess. p. 16 : Ἀλλ' ἕλοιο ἂν γυμνὸς εἶναι, ἢ ἱμάτιον τοῦ δούλου φορέσαι. Sed et ap. Soph. [Aj. 966] ita quidam exp., Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς. Apud Aristot. certe aut vitiosum esse exemplar, aut ἢ pro μᾶλλον ἢ accipiamus necesse est in Probl. p. 99 : Διὰ τί παρακαταθήκην αἰσχρὸν ἀποστερῆσαι μικράν, ἢ πολὺ δανεισάμενον; || Eust. in Od. Γ, [265] : Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα Κουρίδιον, ... Ἦ Ὀδυσῆ' ὅν φασι κ. τ. λ. annotat particulam ἢ non accipi συνήθως pro παρὸ, sed potius declarare quandam ἐπίτασιν, perinde ac si quis dicat, πολλῷ δὴ πλέον τὸν Ὀδυσσέα χρὴ κλαίεσθαι. || Idem alicubi vult ἢ significare ἴσως, aut aliquid hujusmodi.

[Ἤπερ et Ἠέπερ. V. Ἤπερ.]

Ἦ, cum circumflexo et tenui spiritu, pro Certe, Profecto. Hom. Il. A, [78] : Ἦ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν, Profecto enim arbitror, s. potius Nam profecto arbitror. Sic autem et B, [242] : Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Quod si potius cum Bud. exp. pro Alioqui, Alioqui enim, quæ quidem expos. mihi non displicet, tunc certe ἦ dicendum fuerit pro ἢ accipi : cujus hac in signif. multa passim exx. extant, atque adeo afferuntur a Bud. aliquot, ibid. p. 932. Sed nec dubitarim fateri suspectam mihi esse scripturam illam cum circumflexo; et eo quidem magis, quod in meo illo antiquissimo et fidelissime scripto exempl. alteram scripturam reperiam, sc. ἢ : sic tamen ut circumflexus ab aliquo non satis circumspecto correctore superpositus sit. Ceterum Bud. in ead. illa p. ἢ γὰρ simpl. pro καὶ γὰρ, vel καὶ γάρ τοι ab eod. poeta usurpari docet; atque ita fortassis accipere aliquis in Il. etiam modo citt. malit. || Jungitur et his particulis, δὴ, που, μὴν, τε, atque aliis : dicitur enim ἦ δὴ, ἦ που, ἦ μὴν, ἦ τε. Hom. Il. B, [272] : Ὦ πόποι ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε· Γ, [43] : Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί· ib. [B, 291] : Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι. De ἦ μὴν autem, quod jurijurando adhibetur, vide in Μήν. Sed interdum adjungitur μὲν, non μήν : aut etiam μάν : ut docebo in Μὲν et in Μάν. [Ex Indice : « Ἦ μὲν apud poetas pro ἦ μὴν, in sponsionibus et jurejurando, pro Sane, Equidem. Apoll. Arg. 2, (715) : Ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν ἀλλήλοις ».] Cum τε, ut ἦτ' ἐφάμην, et ἦ τέ μ' ἔφαντο Ἄξειν, etc. : at Il. [Γ, 56] : Ἦτέ κεν ἤδη Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, pro Alioqui; adeo ut suspecta sit hæc scriptura, eod. modo, quo illa, quam modo protuli, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη κ. τ. λ. [Seqq. ex Indice : « Ἦτε pro ἢ dicunt poetæ, vacante particula τε, Profecto, Utique, Nimirum, Scilicet, Nempe. Il. E, 201 : Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν· 350 : Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦτέ σ' ὀΐω Ῥιγήσειν πόλεμόν γε ».] Jungitur denique et aliis multis particulis; nam non solum ἦ μὲν, sed etiam ἦ μέν τοι, sicut et ἦ μὲν δή : nec solum ἦ ῥὰ, verum etiam ἦ ῥά νυ, dicunt. Ceterum in multis horum, quidam vacare alterutram particulam existimarunt, sicut et de ἦ γὰρ paulo ante docui, alii majorem affirmationi vim addere crediderunt, et esse, verbi gratia, ἦ δὴ pro ὄντως δὴ, et ἦ μὲν pro ὄντως μὲν, s. ὄντως δή : itidemque ἦ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus et alibi dicetur. Hoc tantum addo in præsentia, pro loco posse verti non solum Certe, Profecto, sed et Equidem, Certe quidem, Nimirum, Enimvero. Quam postremam signif. convenire ipsi etiam ἦ γὰρ existimo in hoc v. Il. A, [293] : Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην.

Ἦ interrog. Utrum, An, ut Il. Γ. [V. infra.] Qua in signif. jungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλου : Σ, [429] : Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ κ. τ. λ., sequente ἀνέσχετο. Ubi quod ἄρα ponatur ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλου, non fuisse scripturos Homeri posteros aliter quam ἆρα hic quoque, sc. cum circumflexo, ait Eust. Ego tamen nihilo magis puto ἄρα hic retinere aliquam interrogationis signif., quam retinet ρα subjuncta eid. particulæ : ut Il. E, [421] : Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅ,τι κεν εἴπω; Sic [H, 446] : Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν. E Soph. ἦ sine adjectione, in ead. illa signif. [Aj. 1097] : Ἦ σὺ φῂς ἄγειν; Alio l. [ib. 38] illi adjunxit καί : Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ; ubi tamen καὶ videri etiam possit non esse otiosum. Ap. Eund. cum γάρ [ib. 1133] : Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη

ποτέ; Sæpe autem ἦ γὰρ in prosa et pro Nonne; atque ita Plato inter alios frequenter utitur. V. Bud. p. 931 sq. Sed hic lectorem admoneo, quum itidem ἦ pro An accipi ostenderim antea, non mirum illi debere videri, quod alicubi in hujus partic. scriptura signif. istam habentis, varient exempll. Apud Hom. certe nusquam me in emendatis codd. memini legere ἦ cum tenui et circumflexo pro Utrum, nisi sequente ἄρα, ῥὰ, vel alia particula. Quamvis enim sciam legi ἦ̃ cum circumflexo passim in typograph. edd., atque adeo in mea etiam, hoc in versu, Il. Γ, [46]: Ἦ τοῖόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι κ. τ. λ., ubi omnino hæc particula interrogative accipienda est, fateri tamen non erubesco scripturam illam a me pro mendosa haberi: pœnitereque me quod hic plus fidei aliis exempll. quam illi meo adhibuerim, in quo ἦ aperte legitur. Bud. certe de hac scripturæ discrepantia voluisse ἐπέχειν existimo; quippe qui in Lex. suo scribat, ἦ̃ καὶ pro Utrum etiam, identidem a Xenoph. [OEc. 19, 12] poni: Ἦ καὶ συκῆν, ἔφην ἐγὼ, οὕτω δεῖ φυτεύειν; sed in alio exempl. ἦ καὶ legi, atque ita ap. Gregor. quoque scriptum inveniri.

Ἤπου, itidem pro ἦ̃ ponitur, i. e. Certe, Profecto, Equidem, Utique, Nimirum, Nempe. Hom. Il. Γ, [44]: Ἤπου καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Utique rident Græci, quoniam sc. te e prælio fugisse viderunt: schol. exp. ὄντως δή. Cui l. similis hic Sophoclis [Aj. 382]: Ἤπου πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Et Aj. [850]: Ἤπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, Ὅσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει· ubi schol. itidem exp. ὄντως. Similiter pro Certe accipiunt in Aristophanis Pl. [700]: Ἤπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐδδελύττετο. Idem interjecto τι inter ἦ̃ et που Nub. [1260]: Οὔ τί που τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο· ubi itidem interpr. Profecto. Pro Nimirum accipit Bud. in Plat. Phæd. [p. 84, E]: Ἤπου χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτι γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν. Cui simile aliud ex Eod. exemplum habes ap. eund. Bud. Comm. p. 930 init. Notandum porro reddi non solum Certe, Profecto, Utique, Nimirum, sed etiam Multo magis, quum sc. comparationibus servit, præcedente εἰ vel ὅπου: cujus exx. e Dem. et Lysia et Isocr. habes ap. Bud. ibid. Sic ap. Xenoph. Hell. 6, p. 357 [5, 48]: Ὁπότε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἤπου ὑμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, εἰ, et quæ sequuntur. Sic Aristot. sequente γε δὴ, Polit. 2, 3: Τοῦτο δὲ στάσεως αἴτιον γίνεται καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἤπού γε δὴ παρά γε θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι; Multo magis, s. Nedum. Cui simile ex. habes ap. Thuc. 1, p. 46 fin. [142; 6, 37], ubi τῷ ἤπου subjungitur δή. Significat vero et Multo minus, Nedum, Nullatenus. Cujus signif. exx. ap. Bud. habes ibid., e Plut., Athen., Juliano: ubi et σχολῇ γε hunc usum habere docet, afferens etiam Andocidis l. [p. 12, 21], in quo est ἤπου σχολῇ γε, præcedente ὅπου. Interrogationi etiam servit, ut Nempe Lat., pro Utrum, An, Anne. Plato De rep. 10: Οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι· ἤπου ἆρ, ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω; Utrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas? Dem. In Timocr.: Εἰ τοίνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἤπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; An licebit, Anne, Utrum. Bud. Pro Nonne, Annon, in Gorgia [p. 469, D] Plato dixit: Ἤπου ὅ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν; Bud. ibid. Itidem pro Nonne, Annon, accipiunt in Aristoph. Pl. [970]: Ἤπου καὶ σὺ συκοφάντρια ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; Alioqui ἤπου οὐ dicitur pro Utrum non, Annon, Nonne: cujus ex. ibid. habes ex Antiphonte, præcedente ὅπου. Cui simile hoc Isocr. [p. 12, D]: Ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἤπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν; [|| Forma Ionica Ἦ κου, ap. Herodot. V. in Ποῦ.]

[Ἦ i. q. δή. V. quæ dixi in Ἐπειὴ sub Ἐπειδή. L. D.]

De ἦ̃ autem dicam, Deo favente, in Ὅς. Interim lectorem moneo, ut quum leget ap. Eust. [p. 1678, 30 sqq.] hanc partic. esse non solum διαζευκτικὴν et παραδιαζευκτικὴν, sed etiam διασαφητικὴν, et διαπορητικὴν, et ἐρωτηματικὴν, item συγκριτικὴν, necnon βαιωτικὴν, item poni pro καθὸ et ὡς: meminerit eas, quæ ab eo ita commiscentur signiff. primum quidem in diversas hujus particulæ scripturas distinguere, ἦ, ἦ̃, ἦ̃: deinde vero et eas, quæ ad unam eandemque scripturam pertinent, certo ordine collocare; sicut hic a me factum esse vident.

At de ἦ ἦ non refert ubi tractetur, quum non magis ad sequens ἦ̃ quam ad præcedentia ἦ et ἦ̃ pertineat. Nam ἦ ἦ vox est reprimentis et desistere aliquem jubentis, ea pars orationis, quæ Lat. more Interjectio appellatur, ap. Aristoph. Nub. [105]: Ἦ ἦ σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον. Quidam interpr. A a tace, Ha ha sile. Sed unicum Ha malim: quod ejusmodi signif. habet ap. Plautum, Ha cave ne illi objectes. At Ha ha, sequente He, interjectio est risus. [Locum Aristophanis afferunt gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 500 et 600. Rectius autem scribi videtur ἠή. G. Dindorf.]

Ἦ interdum pro ἔφη ponitur, ut ἦ̃ν et ἦ̃ς pro ἔφην et ἔφης. Hom. Il. A, [528]: Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Itidemque alibi passim. Eodem modo ap. Plat. in Dialogis sæpe, ἦ̃ δ' ὅς, pro Inquit ille, Dixit ille, ἔφη ἐκεῖνος: ut ἦ̃ν δ' ἐγὼ, ap. Eund. non semel. Sic e Luciano affertur, ἦ̃ δ' ὃς Ἀνάχαρσις, pro Dixit Anacharsis. [V. Φημί.] Rursum ἦ̃ Attice pro ἦμην et ἦ̃ν dicitur; nam ab εἰμὶ fit imperfectum εἶν, e quo Ionica dialysi ἔα, ut ἧδεα ex ἥδειν, unde per contract. Atticam ἦ̃, ut tradit schol. Aristoph. Utitur autem eo Comicus ille: Δεῖ γὰρ ἐμὲ λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ̃ παρεσκευασμένος, Quæ occulere paratus eram s. pararam. Et Av.: Οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον ὅτε παῖς ἦ̃, Quum puer eram. [V. Εἰμὶ vol. 3, p. 262 cum Addendis.]

Ἧ interdum est etiam dat. pronominis ἥ: interdum tertiæ personæ præs. conjunct. e prima ὦ̃, a v. ἵημι s. ἕω: unde compos. ἀφῇ, ἐφῇ, et similia.

Ἦαρ, Hesychio αἷμα, ψυχὴ, Sanguis, Anima: pro quo supra εἶαρ. [Quod vide vol. 3, p. 10, A. Similiter ἦαρος ὥρῃ pro εἴαρος scriptum in Hom. H. in Cer. 174, et ἠαρινοῖσι pro εἰαρινοῖσι 401.]

Ἠβαιὸς, ὰ, ὸν, i. q. εἰ βαιός. Proprie vero ἠβαιὸν esse tradunt VV. LL. e gramm. τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχων, quasi ἄβαιόν τι ὄν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η a βαιὸς factum. Alias etymm. v. ap. Hesych. et Etym. [Hom. Il. Ξ, 141: Οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί· Od. Σ, 354: Οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί· I, 462: Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους. Plerumque cum particula οὐδὲ, ut] Il. B, [380]: Ἔσσεται οὐδ' ἠβαιὸν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον. [Ib. Υ, 361, Od. Γ, 14. Apoll. Rh. 2, 635: Οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι. Phylarch. ap. Athen. 14, p. 639, D: Δούλων δ' οὔτις πάμπαν ἐσέρχεται οὐδ' ἠβαιόν. Oppian. Hal. 4, 514: Πηλαμύδες ... καὶ ἠβαιαί περ ἐοῦσαι.]

[Ἡβάσκω, Pubesco. Mœris p. 180, 181: Ἡβᾶν Ἀττικῶς· ἀκμάζειν Ἑλληνικῶς. Ἡβάσκειν δὲ ἐπὶ τῶν παίδων τῶν ἀρχομένων ἡβᾶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἀττικοί. Ἡβᾶν et ἡβάσκειν, quæ vulgo confunduntur, docte distinxit Mœris. Ἡβᾶν enim apud Atticos plerumque notat In flore et robore ætatis adultæ esse, ἡβάσκειν vero ponitur de pueris pubescentibus, gallulantibus. Xenoph. Anab. 4, 6, 1: Τοὺς δ' οἰκέτας καταλείπει τῷ κωμάρχῃ πλὴν τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος. Dio Chrysost. Or. 58, p. 573, C: Ἦν δὲ ἔτι παῖς ὁ Ἀχιλλεὺς, οὐδέπω ἡβάσκων. Max. Tyr. Diss. 20 init.: Πρόδικος μὲν Ἡρακλέα ἄγει ἐν τῷ μύθῳ ἄρτι ἡβάσκοντα, «Quum primum pubesceret,» ut Cic. De off. 1, 32. Aristæn. 1, 11: Ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτην ὑπήνην. Pierson. Philostr. p. 821: Ἡβάσκει μὲν ὑπήνης πρόσω. Hesych.: Ἡβάσκοντες, ἐκ δευτέρου νεάζοντες ἢ αὐξάνοντες. || Figurate Philostr. p. 667: Ποιητικὴ ... καθισταμένη τε ἄρτι καὶ οὔπω ἡβάσκουσα. Macedon. in Anth. Pal. 6, 30: Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη. Eur. Alc. 1085. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν. Nam sic ex Galeno vol. 5, p. 152 correcta est scriptura librorum ἡβᾷ σοι.]

Ἡβάω et Ἡβάσκω, άσω, et Ἡβώω, poet. Pubesco, Adolesco. [Hesych.: Ἡβήσας, τριχώσας. Quocum Alb. comparat Eustath. p. 581, 10: Ἥβη ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων.] Hom. [Il. M, 382: Ἀνὴρ ... μάλ' ἡβῶν· Η, 133: Αἳ γὰρ ... ἡβῷμ', ὡς ὅτ'... Ε, 550: Τὼ μὲν ἄρ ἡβήσαντε...] Od. Ξ, [468]: Εἴθ' ὡς ἡβῴοιμι, βίη δέ μοι

ἔμπεδος εἴη. Hesiod. Op. [131]: Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο. [Fragm. ex Νόστοις in Argum. Euripidis Medeæ : Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα. Æsch. Sept. 622 : Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει. Plato Rep. 5, p. 468, D : Τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ. Aristoph. Vesp. 357 : Ἥβων γὰρ... ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτῷ. Cum accus. Eurip. Herc. F. 436 : Εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων. Philostr. p. 494 : Ἡβῶν τὰς αἰσθήσεις, cit. Jacobs.] Xenoph. Cyrop. 8, [7, 6] : Παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Thuc. 5, [116] : Ἀπέκτειναν Μηλίων ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον. Æschin. [p. 70, 42] : Ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, Qui jam biennium agunt supra pubertatem. [Conf. Ἔφηβος. Plato Leg. 11, p. 928, C : Ἅμα δ' ἂν ἡβήσῃ τις τῶν ὀρφανῶν. || Improprie Hom. Od. E, 69 : Ἡμερὶς ἡβώωσα (Vitis in optimo flore), τεθήλει δὲ σταφυλῇσιν. Cratinus ap. Athen. 1, p. 29, D : Ἦν ἴδῃ Μενδαῖον ἡβῶντ' ἀρτίως οἰνίσκον, ... λέγει, οἴμ' ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός· ἆρ' οἴσει τρία; Longus 4, 5 : Τοὺς ἡβῶντας τῶν βοτρύων. Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 454, E : Φλοὸξ ὑψηλὸν ἡβήσασα (sic Valck. in Mss. et Heathius: libri ἡ βάσασα) τεκτόνων πόνον (συνεῖλε).] Et metaph. [Æsch. Ag. 584 : Ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, Nulla est senectus discendi meliora, i. e. nemo adeo senex est quin se docendum meliora præbere possit, ut interpr. Blomfield. Suppl. 775 : Ἄγγελον ... γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί. Eur. Or. 685 : Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών, ὅμοιον ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον·] Eur. [Alc. 1085, ubi ἡβάσκει legendum esse diximus s. hoc v.] : Ἡβᾷ σοι κακὸν, Malum tibi adolescit, i. e. Invalescit, Crescit. || Hesychio εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. Ἡβόωσα [quod Hesych. interpr. ἀκμάζουσα, θάλλουσα, ubi ordo literarum ἡβώωσα postulat, sumtum, ut videtur, ex Od. E, 69], Ionice pro ἡβῶσα, Pubescens. [Formam Doricam ἁβάσομεν annotavit Draco p. 63, 5.]

[Ἡβέλαρις, ιος, ὁ, n. pr. in Charta Borgiana 3, 32.]

Ἥβη, ἡ, [Dorica forma Ἥβα apud Pindarum et Tragicos, Ἅβα ap. Theocr. 1, 44. Suspecta in carmine sepulcrali, quod ex marmore edidit Tollius (ap. Jacobs. Anthol. Pal. App. 127) : Ἅβας καλλίστοις ἄνθεσι τερπόμενον, ubi Jacobsius convenienter reliquorum versuum dialecto ἥβης corrigit], Pubes, Pubertas. Nam utroque modo interpr. Celsus ap. Hippocr. [Aph. 3, 27 et 28], quum, Πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσι, reddit, Incipiente jam pube, Circa pubertatem. Sed hoc sciendum est, significare et Pubem, i. e. Pilos qui pudendis succrescunt, et Locum in quo succrescunt [Qui alio nomine Pecten aut ἐφήβαιον dicitur. Hippocr. Prorrh. p. 72, F : Καθ' ἥβην σμικρὰ ὀδυνώδεες, quod κατὰ τὴν ἡβικὴν (corrige ἡβητικήν. G. D.) ἡλικίαν quosdam exponere scribit Galen. (vol. 8, p. 746), nonnullos vero ἐπὶ τοῦ μέρους sumere, ἐν ᾧ ἡ κύστις κεῖται. Foes. Aristot. H. A. 5, 14 : Τῇ τριχώσει τῆς ἥβης· 1, 14 : Τὸ ὑπὸ τὴν ἥβην. Hinc explicandum Corydi parasiti dictum ap. Athen. 6, p. 245, E. Latiori signif. Aristoph. Nub. 976 de juvenibus in pulvere palæstræ sedentibus : Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν]; et Ætatem, qua succrescere incipiunt, sc. annum decimumquartum in maribus, duodecimum in feminis. [Ἥβη pubertas dicitur, cujus unus non est in omnibus certissimus terminus, ut scribit Galen. (vol. 9, p. 198) ad Hippocr. Aph. 3, 27, sed fere anno decimo quarto incipit et ad annum vigesimum quintum extenditur, Aph. 3, 28; 5, 7. Πρὸ τῆς ἥβης, Ante puberes annos, 5, 7. Foes. Εἰς ἥβην ἔρχεσθαι Eurip. Med. 1108. Ἥβης τέλος μολεῖν ib. 920. Ἐς ἥβην ἐξικέσθαι Sophocles ap. Eustath. p. 440, 38.] Xenoph. Mem. 2, [1, 21], de Hercule : Ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὥρμᾶτο, Quum primum pubesceret, ut loquitur Cic. Frequens est autem ap. poetas quoque, sicut et ab eo derivata, et nominatim ap. Hom., qui sæpe ἥβης μέτρον appellat periphrastice ipsam ἥβην. Ap. Eund., sicut et ap. Hesiod. [Theog. 988, Pind. Pyth. 4, 281] legitur ἥβης ἄνθος [Similiter hæc conjunxit Soph. Tr. 547-549], ap. Soph. [OEd. T. 741] ἀκμὴ ἥβης. [Æschyl. Sept. 11 : Καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ. Eurip. El. 20 : Θαλερὸς ἥβης χρόνος.] Verum de hoc admonendos lectores censeo, Homerum, sicut et ceteros poetas, pubertatis tempus longius extendere, et quidem usque ad ætatis florem interdum. Hom. certe non solum αἰζηῷ tribuit ἥβην, sed etiam νεηνίῃ πρῶτον ὑπηνήτῃ : addens ἥβην ejus esse χαριεστάτην, Od. K, [279]. Atque adeo Il. N, [484] scribit, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε (vel ὅτε) κράτος ἐστὶ μέγιστον, ubi schol. exp. τὸ ἀκρότατον τῆς ἀκμῆς. [Aristoph. Eq. 524 : Ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης. Pindar. Nem. 7, 146 : Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ.] At vero in soluta oratione suam signif. utplurimum retinet, præsertimque in hoc genere loquendi Historicis usitato, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, etc.; his enim declarantur Qui ante annos decem pubertatem excesserunt, et Qui ante annos quindecim; Qui decimum, decimumquintum a pubertate agunt annum. Xenoph. Hell. 3, [4, 23] : Ἐκ δὲ τῶν ἱππέων ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς. Servarunt autem Lacedæmonii præsertim hunc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari : et primus quidem ac secundus delectus habebatur eorum, quos dixi, sc. primus eorum, qui erant δέκα ἀφ' ἥβης, secundus eorum, qui πεντεκαίδεκα : at tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα : quintus et postremus, nec nisi rebus in summum discrimen adductis, eorum, qui τετταράκοντα, quod ætatis tempus qui excesserant, in militiam extra patriam proficisci non cogebantur : ut e Xenoph. discimus Hell. 6, [4, 17] : Ἐκ δὲ τούτου, φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν, μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Ubi lapsum esse Bud. p. 984, interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis, quæ modo dixi, satis liquet. Ceterum ἥβην in prosa suam signif. retinere ut plurimum dixi, non autem semper, respiciens quum ad alios ll., tum ad Thuc. 2, p. 63 [46] : Αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει, ubi schol. ἥβην in decimo octavo ætatis anno constituit. [Ἥβη, ἡ, i. q. οἱ ἡβῶντες, Adolescentes. Æsch. Pers. 512 : Πόλιν ... ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός· 733 : Οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν. Τέκνων νεανίδες ἦβαι Eurip. Ion. 477.] || Ἥβην κτήνεσιν etiam, Jumentis, tribui ab Hesiodo, testatur Eust. [p. 943, 13.] Addit vero tribui et φυτοῖς, quod ἡβώωσαι dicantur ἡμερίδες ab Hom. [Hesych. : Ἥβη, ... ἄμπελος.] Ceterum ab ἥδω deducit Eust. [p. 840, 37], afferens ad confirmationem illud χαριεστάτη ἥβη, quod ex Hom. protuli supra. Addi vero possit et πολυήρατος ἥβη ex Eodem [Od. O, 365] et eodem pertinens : si quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum sit, quorum et Eust. auctoritatem affert. Hoc certe persuasum habeo, aut nullam, aut hanc esse ejus etymologiam; nam præ hac ridiculæ videntur illæ, quas addit Etym. Sed quid obstat quominus in primitivorum numero hoc v. ponamus? || Oblectatio, Voluptas convivialis, schol. Aristoph. [Immo Pindari Pyth. 4, 525 : Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν) τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια. Eurip. Cycl. 502 : Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβης. Hesych. : Ἥβη, ... ἀκολασία. Hoc sensu Pind. Pyth. 6, 48 : Οὐχ ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων.] || Pro Dea pubertatis, quæ Lat. Juventas, Cic. Interdum vero et Hebe, servato nomine Gr., Il. E, [905] : Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσσεν. [Hesiod. Theog. 950; Eurip. Heracl. 915.] Facit autem illam Jovis et Junonis filiam, sicut et ceteri poetæ; sed vult præterea esse Uxorem Herculis, in quo ei non assentiuntur posteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis ministrantem. Eust. [p. 435, 32; 1702 sq. || Ἅβα nomen canis ap. Xenoph. Cyn. 7, 5, ubi cod. Paris. ἥυα, margo edit. Wechel. recte, ut videtur, Ἥβη.]

Ἡβηδὸν, Juveniliter, Puberum more, Petulanter, μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας, Suid. ap. Herodot. [1, 172 : Ἐνδύντες τὰ ὅπλα πάντες ἡβ. Ex quo l. Gloss. Her. : Ἡβηδὸν, μετὰ ἰσχύος, μετὰ ἀκολασίας, quæ plane aliena ab illo l. interpretatio est, quanquam repetita ad Suida, cujus in verbis μετ' ἰσχύος est corrigendum.] || Accipitur etiam eo modo, quo πανδημεί, et Lat. Viritim, i. e. καθ' ἡβῶντας, ut dicitur κατ' ἄνδρας, Per totam pubem, Complectendo totam pubem.

Herodot. 6, [21] : Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβ. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Omnes pubères rasitare capita instituerunt, magnumque luctum præferre, Bud. Lucian. [Vit. auct. c. 14] : Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβ. οἰμώζειν. Et ap. Suid. : Οἱ δὲ ἡβ. ἅπαντας ἀπέσφαξαν, ὀργὴν ποιούμενοι τῷ μὴ τοῖς σφῶν ὑπαχθῆναι λόγοις, Omnem pubem. [Diodor. 3, 54 : Τοὺς ἄνδρας ἡβ. ἀποσφάξαι.] Philo V. M. 1 : Ἀποκτενῶν ἡβ. ἀφηνιάζουσαν (πληθὺν,) Universam pubem. Et 3 : Ἀναιροῦσιν ἡβ. εἰς τρισχιλίους τῶν πρὸ μικροῦ φιλτάτων, Pubères numero ad tria millia, paulo ante carissimos, obtruncant. Rursum 1 : Τῶν ἐχθρῶν ἡβ. ἀναιρεθέντων, Omni hostium pube occidione occisa.

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui pubescit, Puber, Epigr. [Agathiæ in Anth. Pal. 6, 76 : Ἀλλὰ θεὰ ... ἣ ἡβητῆρά με τεῦξον, ἣ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεότητα δέχου. Nonnus Dion. 38, 94 : Θρασὺν ἡβητῆρα. Coluth. 71, 272.] Per ἡβητῆρας Suid. videtur intelligere Lanuginem, s. Pilos qui in pubescentibus erumpunt. [Affert Suidas versus Eratosthenis ex Anth. Pal. 5, 277 : Οὐ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν, τὴν ταχὺ φυομένην.]

Ἡβητήριον, τὸ, Suidæ παιδευτήριον, VV. LL. Ludus literarius, Locus exercitii literarii adolescentum. ‖ Exp. etiam ἑστιατήριον ab Hesych., item κατάλυσις, Locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda, quales fere villæ ap. Romanos, aut Gymnasia, ut quidam volunt. Plut. Pomp. [c. 40], de Demetrio : Εἰς Ἰταλίαν ἐπανεληλυθὼς ἐκέκτητο τῆς Ῥώμης τὰ ἥδιστα προάστεια, καὶ τῶν ἡβητηρίων τὰ κάλλιστα. Idem scribit Pompeio invidiam conciliasse, quod amicis exercitus curam mandaret [c. 53] : Αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἡβητηρίοις μετιὼν, ἄλλοτε ἀλλαχόσε μετὰ τῆς γυναικὸς διῆγε. Athen. 10, [p. 438, B] ex Herodoto [qui ἐνηβητήριον dixit 2, 133] de Mycerino rege Ægyptiorum, narrat, eum solitum noctu dieque sine intermissione πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, ... καὶ εἰς τὰ ἕλεα δὲ καὶ τὰ ἄλση νεμόμενον, ἔτι τε ὅπου πύθοιτο ἡβητήριον εἶναι, μεθύσκεσθαι. Sic vero supra ab Hesych. ἡβᾶν expositum fuit εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. Eur. schol. [Hippol. 1094.] exponens ἐγκαθηβᾶν, de quo supra, ἡβητήρια dicit esse γυμνάσια, s. Loca πρὸς τὸ ἡβᾶναι, s. ἐγκαθηβᾶν idonea, Loca accommoda ad indulgendum juvenili genio. Eust. præterea [p. 1205, 21] annotat ἡβητήριον esse συμπόσιον : et interdum τὴν ἄσεμνον συναγωγήν. Sic etiam Athen. 10, [p. 425, E] : Καὶ τὴν ἥβην [Ἥβην] δέ τινες ἀνέπλασαν οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια. [Conf. Ἡβήτριον. Themist. Or. 18, p. 222, C : Λουτροῖς καὶ στοαῖς καὶ ἡβητηρίοις. Jacobs.]

[Ἡβητήριος. V. Ἀνηβητήριος.]

Ἡβήτης [scrib. Ἡβητὴς], ὁ, Adolescens, Qui pubescit, Puber, ἀκμάζων, νεανίας, ἥλιξ, Hesych. [Eur. Heracl. 858 : Νέων βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον. Diodori Anth. Pal. 7, 627 : Οἰκτρὰ τὸν ἡβητὴν κώκυεν. Forma Dorica Callim. L. P. 109 : Παῖδα τὸν ἀβατάν.]

Ἡβητικὸς, ἡ, ὸν, Juvenilis, Qui pubescentium s. adolescentium est. Xen. Hell. 5, [3, 20] : Ἡβητικῶν καὶ θηρευτικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Et quod ap. Cic. est Adolescentia, Gaza vertit ἡβητικὴ ἡλικία. [Suidas s. v. Δικαίαρχος : Τοὺς τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν. Hemst. In ἡβικὴν corruptum in l. Galeni s. v. Ἥβη allato. G. D.]

Ἡβήτριον, Suidæ [et Zon.] ἡ κατάλυσις, Deversorium : per sync. pro ἡβητήριον [quod Suidæ nunc restitutum ex cod. Leid.] : nam et ἡβητήρια Hesychio sunt ἑστιατήρια, καταλύσεις, Loca in quibus convivia agitantur, Deversoria procul dubio ea in quibus juventus sese exercet ludis et conviviis.

Ἥβητρον, pro quo ap. Hesych. ἡβρέτας, eidem Suidæ est τὸ ξόανον, Simulacrum e ligno lapideve, Delubrum. [Glossam illam Suidæ omittunt libri optimi. Hesychii autem ἡβρέτας (codex ἥβρητας) nihil aliud esse quam ἢ βρέτας animadvertit Albertus.]

[Ἡβήτωρ, ορος, ὁ, i. q. ἡβητής. Matro ap. Athen. 4, p. 136, C : Κίχλας δ' ἑξείης ἡβήτορας.]

[Ἡβικός. Lectio vitiosa. V. Ἡβητικός.]

[Ἡβιὼν, όνος, ἡ, Ebion, insula. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 39, 25.]

[Ἡβολέω.] Ἡβολεῖν Suidæ [cujus glossam omittunt libri optimi] τὸ ἀργεῖν, Nihil agere, Otiari : itidemque Hesych., [Cyrillo et Zonaræ]. At Ἥβολον ἦμαρ, eidem Hes. καθ' ὃ ἁπαντῶσιν εἰς ταυτὸν, vel εὔκαιρον, ἱερόν. [Anonym. Περὶ πνευμ. p. 222 laudat v. ἡβολεῖν, cui asteriscum Valck. apposuit. Cod. Par. 1270 : Καὶ ἡβολεῖν τὸ ἀργεῖν. Bast. In altera gl. Hesychii codex ἀπατῶσι. Recte Musurus ἁπαντῶσιν, quo verbo gramm. ἀβολεῖν interpretantur.]

[Ἥβολος. V. Ἡβολέω.]

Ἥβὸς, pro κυρτὸς, affert Suid. ex Hippocr. Coo. Id autem est Curvus, Inflexus, aliis Gibbosus. [Scriptura vitiosa pro ὑβὸς, quod v. ‖ Ἡβὸς, ὴ, ὸν, Maturus, Ruber. Theocr. 5, 109 : Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἅβαι (scrib. ἁβαί). De quo l. dixit HSt. s. v. Ἅβος. G. Dindorf.]

Ἡβρέτας, Hesych. ἀνδρὸς ἄγαλμα, ξόανον, Viri simulacrum, Delubrum, quod et βρέτας. Suid. ἥβητρον habet. [Quod vide.]

Ἡβυλλιάω, Pubesco, Adolesco, i. q. ἡβάω : sed Comicorum fere proprium est. Aristoph. Ran. [515] : Ὀρχητρίδες ; — Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. Pherecr. com. ap. Athen. 6, [p. 269, B] : Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναισι τριχάπτοις, ἀρτίως Ἡβυλλιῶσαι, καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι, Modo pubescentes.

Ἡβώτης, in VV. LL. i. q. ἡβήτης, si mendum non est. [Est.]

Ἡγάθεος, α, ον, Hesychio ἄγαν θεῖος, Admodum divinus, ζάθεος, pro ἀγάθεος, ex ἄγαν et θεὸς, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τοῦ α metri causa. Hom. Od. Z [immo B, 308, Δ, 702] : Ἐς Πύλον ἠγαθέην. [Il. A, 252 : Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ· B, 722 : Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ· et Φ, 79. Z, 133 : Κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. Pind. Pyth. 9, 126, Nem. 6, 59 : Ἀγαθέᾳ ἐν Πυθῶνι. Orphei Arg. 44 : Μέμφιν ἐς ἠγαθέην· H. 47, 4 : Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. Apoll. Rh. 3, 981 : Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ· 4, 1131 : Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ. Hesych. : Ἠγαθέοισι, τοῖς πάνυ θείοις. Ἠγάθεον, ἄγαν θεῖον, εὔδαιμον, μακάριον.]

[Ἠγαλέος. V. Ἀγαλέος.]

[Ἠγαλλέη, voc. suspectum. Suidas et Cyrill. : Ἠγαλλέη, ἡ θεραπευτική. Zon. p. 973, θεραπευτικὴ, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω. Suidæ codex Bruxell. ἠγαλέη, cui non apta est interpretatio.]

[Ἠγανὴς, ὁ, ἡ, Purus, Recens. Hesych. : Ἠγανὲς, καθαρὸν, νέον. Et, Διηγανὲς, λαμπρόν. ‖ Hesych. : Ἠγανέα, πέμματα τὰ ἀπὸ τηγάνου. Sunt igitur eadem quæ ab aliis vocantur ἄρτοι (s. πλακοῦντες) τηγανῖται vel ταγηνῖται.]

[Ἤγανον, τὸ, i. q. τήγανον, quod v. ‖ Pro πήγανον dictum esse solus, quod sciam, tradit schol. Aristoph. Lys. 987 : Ὥσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π (in voc. παλεὸς pro ἀλεὸς dicto). Qui nisi error grammatici est, fortasse scrib. τὸ τήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ τ ... G. Dindorf.]

[Ἠγάνος, νεανίσκος, gl. suspecta Hesychii.]

[Ἠγαπημένως, Amanter. Mazaris in Anecd. meis vol. 3, p. 139 : Φιλικῶς μάλα καὶ ἠγ. Boiss.]

[Ἠγέλεως, ὁ, Hegelaus, Tyrrheni filius. Pausan. 2, 21, 3.]

[Ἠγέλοχος, ὁ, Hegelochus, histrio Euripidis, de quo v. schol. ad Orest. 279 et ad Aristophan. Ran. 304. ‖ Dux in exercitu Alexandri ap. Arrian. Exp. 1, 13, 1 ; 2, 2, 6.]

[Ἠγεμάχη lectio vitiosa. V. Ἠγεμόνη.]

[Ἠγεμάχος, ὁ, Dux belli. Hesych. : Ἠγ., πολέμαρχος.]

[Ἠγεμόνεια, ἡ. V. Ἠγεμόνη.]

[Ἠγεμόνευμα, τὸ, Ductus. Eur. Phœn. 1501 : Ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον. Schol. : Ἑαυτὴν λέγει (Ἀντιγόνη) προηγήτειραν τῶν νεκρῶν.]

[Ἠγεμονεὺς, έως, ὁ, Dux. Orac. in Anth. Pal. 14, 72 : Αἰθερίου τε πυρὸς βιοδώτορα ἡγεμονῆα. Manetho 1, 36 et 72 : Ἀνέρας ἡγεμονῆας. G. D. Inscr. Bostrena ap. Letronn. *Recherches pour serv. à l'h. de l'Égypte*, p. 415 : Στῆσε Σαβινιανὸν, τὸν ἀοίδιμον ἡγεμονῆα. Hase.]

Ἡγεμονεύω, Sum dux (viæ). Hom. Il. O, [46] : Τῇ ἴμεν ἣ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύεις. Et cum acc. ὁδὸν, Od. Z, [261] : Ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Sic et alibi. [Pind. Ol. 6, 42 : Ὁδὸν ἡγεμονεῦσαι

ταύταν ἐπίστανται.] Jungitur et aliis acc., ut Apoll. Arg. 2, [421] : Δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει. Et cum gen. [1, 704] : Στόλου ἡγεμονεύει, pro Ductor est classis. [Xenoph. Ages. 1, 3 : Ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι.] Ap. Homerum vero et cum dat. pers. pro Ductorem esse s. Ducem, i. e. Imperatorem : Il. B, [816] : Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. [Hesiod. Th. 387 : Ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει. Ἀγεμονεῦσαι (Præire) κωμάζοντι Piud. Ol. 9, 5.] Thuc. pass. etiam dixit 3, [61] : Ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio nostro parere, Regi a nobis. [Ex quo l. ἡγεμονεύεσθαι annotavit Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 24. Plato Phæd. p. 80, A : Τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαί τε καὶ δουλεύειν. Ἡγεμονεύειν ἐν πόλει Rep. 5, p. 474, C.]

Ἡγεμονεία, ἡ, Præitio, principatus. [Sic interdum in codd. scriptum, ut in Flor. uno Platonis Tim. p. 45, B, et sæpius uno alterove codice Polybii, cujus ll. indicavit Schweigh. in Lex. : sed usitatum est ἡγεμονία nec satis caussæ erat cur Schweigh. diphthongum servaret et ab verbo ἡγεμονεύω derivaret 11, 19, 1 : Τίς οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο τὴν ἡγεμονείαν καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δύναμιν ἐν τοῖς ὑπαίθροις τἀνδρός ; Verum huic quoque l. aptum ἡγεμονία est. G. Dindorf.]

Ἡγεμονέω, Principatum teneo, Cic. ap. Plat. p. 31 mei Cic. Lex. [Tim. p. 41, C : Θεῖον λεγόμενον ἡγεμονοῦν τε· Leg. 1, p. 631, C : Ὃ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστιν ἀγαθῶν.]

Ἡγεμονὴ, ἡ, Principatus, Imperium, VV. LL. e Plato. Tim. [Non hoc, sed ἡγεμονία legitur p. 45 B.] Ap. Hesych. vero Ἡγεμόνη dicitur Ἄρτεμις et Ἀφροδίτη : item Navis quædam. [Ἄρτεμις ἡγ. ap. Callim. H. in Dian. 227, Pausan. 3, 14, 6 (nam sic scriptura olim vulgata ἡγεμάχη ex codd. est correcta) ; 8, 37, 1 ; 47, 6, Antonin. Liber. c. 4, Polyæni 8, 52. || Pausan. 9, 35, 2 : Τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτος Αὐξὼ καὶ Ἡγεμόνην. Θαλλὼ, Αὐξὼ et Ἡγεμόνη invocantur in sacramento epheborum Atticorum ap. Polluc. 8, 106. || Alia ejusdem substantivi forma Ἡγεμόνεια est Orph. Arg. 907 : Δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια (Ἄρτεμις).]

Ἡγεμονία, ἡ, Imperium, quod obtinent qui imperatores s. duces vocantur. [Herodot. 7, 160 : Ὑμεῖς οὕτω περιέχεσθε τῆς ἡγεμονίης.] Thuc. 4, [91] : Ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ· 7, [15] : Πολλὰ ἐν ἡγεμονίᾳ ὑμᾶς εὖ ἐποίησα. [Plato Leg. 1, p. 641, A : Εἰ στράτευμα ὀρθῆς ἡγεμονίας τυγχάνοι.] Plut. Cam. [c. 1] : Οἱ τὴν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρχοι. Apud Eund. cum gen. in libro De Herodoto : Ἡγεμονίας τυχεῖν τοῦ ἀριστεροῦ κέρως. [V. Æm. Paulli c. 16 : Συνετάττετο πρὸς μάχην'...καὶ διήρει (ducibus) τὰς ἡγεμονίας.] Alicubi vero est potius Ipsum imperatoris munus, Ars imperatoria. Philo : Ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος. [Conf. l. Polybii 11, 19, 1, de quo s. v. Ἡγεμονεία dixi. G. D.] Imperium a Plauto tali signif. poni existimo. Latius autem extenditur signif., ut quum dicit Æschin. p. 56 [55 extr.] : Ἡγεμονίας τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, pro Imperium et jurisdictionem accipere, Bud. De qua fusius ap. [Photium,] Suid. et Harpocrationem. [Ἡγεμονίαν (in disputando) παραδιδόναι Plut. Mor. p. 1087, C.] Et pro Imperio, ea signif., qua dicitur Imperium Romanum, Plut. Cic. [c. 23] : Ὤμνυε καινὸν ὅρκον, ἢ μὴν σεσωκέναι τὴν πατρίδα καὶ διατετηρηκέναι τὴν ἡγεμονίαν. Generaliter denique pro Imperio, Principatu [Herodot. 7, 2 : Στάσις ἐγένετο (Darii filiis) μεγάλη περὶ τῆς ἡγεμονίης, i. e. uter patri succederet], apud Thuc., Isocr., Æschin. atque alios. [Polyb. 1, 2, 3 : Ἀμφισβητήσαντες ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας.] Sunt vero et qui alicubi Præfecturam interpr. [Herodian. 6, 7, 4 : Τῶν ἐμπεπιστευμένων τὴν Ἰλλυρίδος ἡγεμονίαν.] Ap. Herodian. certe Politianus Magistratum etiam reddidit. [7, 5, 5 : Ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα. De dignitate consulari Plut. V. Marii c. 36 : Τὴν μεγίστην ἡγεμονίαν καὶ ἀρχήν. Omninoque de quovis principatus genere dicitur. Τῆς τέχνης ἡγεμονία (Primaria pars artis) τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι dicitur ab coquo in versibus Diphili ap. Athen. 4, p. 132, D.] || Sed Plato alio etiam modo posuisse mihi videtur, sc. pro Eo, quod Gall. dicitur *Conduite*, respondetque omnino Gr. voci, quum ἡγεῖσθαι sit *Conduire*. Plat. l. est hic [Leg. 4, p. 711, C] : Μηδεὶς ὑμᾶς πειθέτω, ὦ φίλοι, ἄλλῃ θᾶττον καὶ ῥᾷον μεταβάλλειν ἄν ποτε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, ἢ τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Hinc sumpsit Cic. quæ ait a Plat. scripta esse, et quidem divinitus : nimirum Quales in republica principes essent, tales reliquos solere esse cives. Ita ille. At si vim vocis exprimere oporteat, puto esse Exemplum, quo quis alii præit, et veluti viam ostendit. Ad verbum autem reddi possit fortasse Ductus, pro illo Gallico *Conduite*.. Auspicium quoque eo sensu dicunt Lat. interdum; atque adeo Plautus Auspicio et ductu, simul ponit : imo vero alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. : Ut gesserit rempublicam ductu, imperio, auspicio suo. — Ἡγεμονίη, Ion. ap. Herodot. pro ἡγεμονία, Ductus, Principatus, vel etiam Primæ partes.

Ἡγεμονίδης, ὁ, Princeps, Rector et dominator, e Pandectis.

Ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, Imperatorius, Ad imperatorem pertinens, Imperatori conveniens. Philo V. M. 1 : Τὰς δὲ τῶν ταξιαρχῶν (ἀπαρχὰς) ἅτε ἡγεμονικὰς, τῷ συμπάντων μεγάλῳ ἡγεμόνι Θεῷ (ἀπένειμε). [Polyb. 10, 22, 2 : Οἱ ἡγεμόνες ὑπολαμβάνοντες ἡγεμονικὴν εἶναι τὴν πρώτην χώραν.] Plutarcho ἡγεμονικὸς, teste Bud., est Prætorius vir; Ordinum ductor. [V. Pompeji c. 26 : Ἡγεμονικοὶ καὶ στρατηγικοὶ κατελέγησαν ἀπὸ βουλῆς ἄνδρες.] Synesio, Qui imperare novit. [Plato Phædr. p. 252, E : Φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν· Prot. p. 352, B : Οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικόν. Polyb. 9, 16, 1 : Ὀδυσσέα τὸν ἡγεμονικώτατον ἄνδρα. Ἡγεμονικὴ ἐμπειρία id. 10, 22, 4.] In VV. LL. ἡγεμονικωτέρα τάξις e Plut. Popl. [c. 12], pro Primus locus : sed rectius, ut opinor, Duci s. Imperatori convenientior, Magis decens imperatori, etc. || Principatum obtinens aliqua re, Princeps. Philo De mundo : Ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. [Plato Phileb. p. 55, D : Τὰς ἡγεμονικὰς τέχνας. Plut. Mor. p. 737, E : Τάξιν ἡγεμονικωτάτην.] Et substantive τὸ ἡγεμονικὸν, Principatus animi, Cicero [De N. D. 2, 11 : « Principatum autem id dico, quod Græci ἡγεμονικὸν vocant : quo nihil in quoque genere nec potest nec debet esse præstantius. » Diogen. L. 7, 159 : Ἡγεμονικὸν δὲ εἶναι τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται· ubi v. Menag. Hesych. : Ἡγεμονικὸν, ὁ νοῦς.] V. Bud. p. 152. Item ἡγ. πνεῦμα e Gregor. pro Spiritu principali.

Ἡγεμονικῶς, Imperatorie, Ut imperatorem decet, Ut decet virum principem, VV. LL. e Plut. Pericle. [V. Sertorii c. 27 : Τὴν ἐσχάτην ὑπέμεινε συμφορὰν ἡγ. Mor. p. 329, B : Τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἡγ., τοῖς δὲ βαρβάροις δεσποτικῶς χρησάμενον.]

Ἡγεμόνιος, ὁ, Mercurius cognomento dictus, quod viæ sit dux, ab Aristoph. Pl. [1159. || I. q. ἡγεμονικός. Clem. Al. Pædag. 1, 7, 58 : Τὴν εὐαγγέλιον καὶ ἡγεμόνιον τοῦ λόγου δύναμιν. Hase.]

[Ἡγεμόνιος, ὁ, Hegemonius. Phot. Bibl. p. 65, 5 : Ἡγεμόνιον τὸν τὰς Ἀρχελάου πρὸς αὐτὸν (Heraclianum, episcopum Calchedonensem) ἀντιλογίας ἀναγράψαντα.]

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, Imperatrix [Niceph. Greg. Hist. Byz. 13, p. 410, A : Τὴν ταύτης (Ἀκαρνανίας) ἡγεμονίδα Ἄνναν], Quæ principatum obtinet : ἡγ. πόλις, Roma Appiano [Civ. 2, 65, γῆ. Strabo 8, p. 372 : Τὰς ἡγεμονίδας οὔσας ἐν αὐταῖς δύο πόλεις]. Et Philo αἴσθησιν appellavit ἡγεμονίδα, Sensum, qui principatum inter ceteros obtinet. [Philo vol. 1, p. 146, 31 : Σάρρα ἄρχουσα καὶ ἡγεμονίς· 170, 11 : Τὰς ἡγεμονίδας (ἐπιστήμας) πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀεὶ θεραπευτέον· 381, 1 : Παιδείαν προστησαμένων ἡγεμονίδα· vol. 2, p. 200, 44 : Τὰς τῶν ἀρετῶν ἡγεμονίδας. G. Dindorf.]

[Ἡγεμονὸς, ὁ.] In VV. LL. est et Ἡγεμονὸς, Dux. [Vox nihili.]

Ἡγεμόσυνον, τὸ, Præmium ducendi, VV. LL. [Xen. Anab. 4, 8, 24 : Τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποθῦσαι, sc. ἱερά.]

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, Dux (viæ). [Herodot. 5, 14 : Λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηίκης.] Xen. [Anab. 4, 2, 1] : Καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. Additur interdum et gen. ὁδοῦ, sicut a Lat. Viæ, ut ab Eod. [Mem. 1, 3, 4] : Ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. [Herodot. 8, 31 : Ἐγένοντο ἡγεμόνες τῷ βαρβάρῳ τῆς ὁδοῦ.] Sic ἡγεμόνας

τῆς ἀτραποῦ dicit quidam ap. Suid. Jungitur et aliis genitivis, ut τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος ap. Plut. [Thes. c. 26], ubi verti etiam potest Qui præfuit. [Add. Mor. p. 163, B.] Synes. Epist. 137 : Ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, Hujus rei causam divino numini attribuendam censeo, Bud. Sic autem et Ducem Lat. interdum metaph. dicunt, nonnunquam vero Ducem et Auctorem jungunt. || Dux (exercitus), Ductor, Imperator. Hom. Il. B, [476] : Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι· sic alibi sæpe. [Æsch. Pers. 307 : Ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας· Ag. 177 : Ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαϊκῶν.] Thuc. 8, [89] : Ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Apud Eund. certe plus esse videtur ἡγεμὼν quam στρατηγός. [Herodot. 7, 158 : Στρατηγὸς καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν βάρβαρον· 9, 33 : Ἡγεμόνα τῶν πολέμων. Plut. V. Ages. c. 37 : Τοῦ δὲ ναυτικοῦ στρατηγὸς ἀπεδείχθη Χαβρίας, ἡγεμὼν δὲ συμπάντων αὐτῶν ἦν ὁ Τάχως· Marcelli c. 7 : Στρατηγῶν καὶ ἡγεμόνων ἔργα. || Ναῦς ἡγεμὼν Æsch. Suppl. 722.] || Princeps, sicut Lat. quoque Ducem et Principem interdum copulant. Plato Epist. 6 fin. [p. 323, D] : Καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πατέρα κύριον, Principem, Bud. Chrysippus quod dixit νόμον debere esse προστάτην τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, quidam interpr. Principem ac imperatricem. [Plato Leg. 1, p. 631, D : Τὰ μὲν ἀνθρώπινα εἰς τὰ θεῖα, τὰ δὲ θεῖα εἰς τὸν ἡγεμόνα νοῦν ξύμπαντα βλέπειν. « Alcman τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμὼν apud Athen. 15, p. 600, F. » Hemst. Plato Rep. 10, p. 595, C : Τραγῳδία καὶ ἡγεμὼν αὐτῆς Ὅμηρος. Ἡγεμὼν παιδείας ib. p. 600, A.] || Interdum [Princeps reipublicæ, Rex. Soph. OEd. T. 103 : Λαΐός ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆσδε·] Præses, Præfectus, cum variis genitivis. [Velut ἡγεμὼν χοροῦ ap. Polluc. 4, 106. Ἡγεμὼν σμήνους ap. eund. 1, 254 : Ὁ δὲ ἄρχων τοῦ σμήνους ἡγ. καὶ βασιλεὺς, ᾧ τὸ πᾶν ἕπεται. Ἡγεμόνες ἀνθρηνῶν, μελιττῶν, σφηκῶν ap. Aristot. H. A. 9, 42.] Interdum vero et sine adjectione, Magistratus : quo utitur modo et Plut., qui etiam scribit in Romulo [c. 13] Romanos appellasse Patres conscriptos, quos Græci (οἱ ἔξωθεν) ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent. Athenis ἡγεμὼν et πρύτανις dicebatur Qui erat princeps et præfectus collegii τῶν ἀρχόντων, Bud. p. 152. [Ἡγεμὼν συμμορίας, de quo vid. Harpocr. p. 92, 4 ed. Bekk. || Auctor, Caussa. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 12 : Πόνους τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε· 2, 7 : Ἀχαριστία, μεγίστη ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών. || « Sponsores in baptismo aliquando appellantur ἡγεμόνες. Dionys. Areop. De eccles. hierarchia 2, 7, p. 217 : Παραλαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἐγχειρίζουσι τῷ τῆς προσαγωγῆς ἀναδόχῳ τε καὶ ἡγεμόνι. » Suicer. || Ἡγεμόνες, αἱ, Lateres dicuntur in suprema parte tecti (*les faîtières*). Inscr. Att. in *Bullettino dell' Instituto di corrisp. archeol. Marzo* 1835, l. 70 : Τοῦ μὲν κύκλου πᾶσαν τὴν περίοδον, τῶν δὲ μακρῶν τειχῶν τὰς ἡγεμόνας, οὗ μή εἰσιν κείμεναι, τιθεὶς ὅλας ἐν πηλῷ. G. D. || Genus servorum in comœdia; Pollux 4, 148 sq. || Nomen genii in mysteriis Cereris thesmophoræ. Viscont. Mus. Pioclem. t. 2, p. 63. Hase. || A Metricis ἡγεμὼν, ὁ, dicitur pes pyrrhichius. Dionys. De comp. verb. p. 105, 5 : Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος ἡγεμών τε καὶ πυρρίχιος καλεῖται· De vi Demosth. p. 1101, 13 : Καλοῦσι τὸν οὕτως (ex duabus syllabis brevibus) κατασκευασθέντα ῥυθμὸν ἡγεμόνα, πρῶτον ἔχοντα λόγον τῶν ἴσων ἄρσει τε καὶ θέσει χρόνων. Bacchius Introd. mus. p. 24.] || Ἡγεμὸν neutr. gen., unde ἡγεμόσι μέρεσιν ap. Plat. Tim., Partibus principatum obtinentibus, præcipuis. [Ex ἡγεμόσι, quod terminationem habet tribus generibus communem, colligi non potest ἡγεμὸν, τὸ, dictum esse.]

[Ἡγέμων, ονος, ὁ, Hegemon. Psephisma ap. Demosth. p. 253, 11 : Ἐπὶ Χαιρώνδου Ἡγέμονος ἄρχοντος, ubi libri multi ἡγεμόνος. Quo accentu ap. Arrian. scribitur Exp. 5, 19, 5. Præstat autem fortasse Ἡγήμων scribi, quod v. G. Dindorf.]

Ἡγέομαι, [Ἡγέω, forma activa ficta a gramm., ut Herodiano Περὶ μον. λ. p. 45, 15, Arcadio p. 150, 22 : Τὸ ἡγῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἡγοῦμαι. Διηγῶ in Etym. M. p. 274, 16. Formæ mediæ scriptores quivis utuntur temporibus præsenti, imperfecto, aoristo ἡγησάμην, futuro ἡγήσομαι, præteriti vero forma passiva ἧγημαι. Aoristi ἡγήθην exemplum ex Polyæno 2, 31 attulit Wakef. : Οἱ μὲν δὴ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν ἡγηθέντες γεγονέναι. Nam sic ex codd. mutata est scriptura vulgata οἰηθέντες.] Duco, Sum dux vitæ, Præsto me ducem viæ, Præeo. Hom. Od. Z, 300 : Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί· καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο Νήπιος. Apud Eund. sæpe cum acc., qui fortasse et in illo subaudiri l. debet, ut H, 22 : Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου; Sic O, [82] : Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Alibi vero cum præp. : Ξ, [48] : Κλισίηνδ' ἡγήσατο. Sic ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, de quibus postea dicetur. Ceterum ἡγεῖσθαι δόμον pro εἰς δόμον, non aliud esse puto quam Ducere domum, i. e. Domum ire cum aliquo, præstando se illi ducem viæ, præeundo. Sic ἡγεῖσθαι ἄστεα pro εἰς ἄστεα, Ducere in urbes, per urbes. In illo tamen versu ex Od. H, ἡγεῖσθαι exp. Ostendere; cui expos. occasionem præbuisse puto δείξω, quod postea sequitur ead. de re; sed considerare oportuerat, non solum dici ibi δόμον δείξω, verumetiam ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Ut autem hic ὁδὸν ἡγεμονεύσω, sic Od. K, [263] dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι, ubi Eust. subaudit εἰς, quemadmodum in præced. exx. subaudiri puto. [Æsch. Sept. 645 : Ἄνδρα ... ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη· Ag. 911 : Ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται δίκη. Cum accus. Suppl. 501 : Ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικούς.] Alicubi porro ἡγεῖσθαι et ἕπεσθαι ita dicitur ut Præire et Sequi. Terent. vero dixit etiam, I præ, sequar. Od. A, 125 : Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. At in soluta oratione ἡγεῖσθαι non uno modo construitur; dicitur enim ἡγοῦμαί σοι, ἡγ. σου : ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ, et τὴν ὁδόν. Aristoph. Pl. [15] : Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ. Lucian. Hermot. [c. 73] : Ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν [quod voc. deest in duobus codd. Paris.] ἡγούμενον. Sed in illo Aristoph. l. annotat schol. videri deesse constructioni gen. ὁδοῦ : ut enim plena sit, dicendum esse ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ, Herodot. certe [9, 15] dixit etiam, Ἡγέομαί σοι τὴν ὁδόν. Synes. cum acc. itidem : Ἡγήσαντο τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσε pro Duco alio, e Xenoph. [OEc. 2, 15. Eurip. Bacch. 194 : Ὁ θεὸς ἀμοχθὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται.] Homerus autem addita præpositione accusativo dixit, Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, Il. X, 101. [Υ, 144 : Ἡγήσατο κυανοχαίτης τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον.] Sic ἡγοῦμαί σοι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. [p. 64, 28.] Item ἡγοῦμαι sine adjectione, pro Præeo, Præcedo, ut in l. ejusd. Hom. ante cit. Thuc. 3, [45] : Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη. Sic Polyb. : Τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται. [Plato Phæd. p. 93, A : Οὐκ ἄρα ἡγεῖσθαί γε προσήκει ἁρμονίαν τούτων ἐξ ὧν ἂν συντεθῇ, ἀλλ' ἕπεσθαι.] || Pro Dux sum, i. e. imperator, Ducto, Præsum : cum gen., vel dat., ut ἡγεῖσθαι Παφλαγόνων, Μήσοι ap. Hom. circa fin. Bœotiæ [B, 851, 864] : pro quo ἄρχειν etiam et ἀρχὸν εἶναι dicit, atque alia. Idem Il. A, [71] dixit de Calchante, Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω, pro Dux fuerat classi Græcorum ad Trojam. In prosa autem pro hac signif. genitivum frequenter habet, dat. rarissime, quantum meminisse queo. Thuc. 2 : Ὧν ἡγοῦντο· 3 : Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Ap. Herodot. [7, 148 : Ἡγεόμενοι κατὰ τὸ ἥμισυ πάσης τῆς συμμαχίης· 161 : Παντὸς τοῦ Ἑλλήνων στρατοῦ ἐδέου ἡγέεσθαι·] ἡγεῖσθαι τοῦ πεζοῦ, τοῦ στρατεύματος. Dem. : Οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. [Et p. 51, 17.] At Isocr. dixit etiam ἡγεῖσθαι στρατείαις. [Eurip. ap. Athen. 10, p. 413, E : Χὥστις ἡγεῖται πόλει κάλλιστα. Ἡγούμενος, ὁ, Dux, cum genit. Menander in Exc. Legatt. p. 295, 15 : Τῷ τῶν Σαραχηνῶν ἡγουμένῳ· 305, 17 : Ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος· et sic non raro ap. Polyb. et alios recentiores. || Abbas, Præfectus monasterii : vid. Ἡγούμενος.] || Generaliter pro Præsum. [Æsch. Ag. 1363 : Ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις. Soph. Phil. 386 : Πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων.] Xen. [Mem. 1, 7, 5] : Ὡς ἱκανὸς εἴη τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item, Ἡγούμενος τῆς Γερμανίας, e Plut. [V. Galb. c. 6, ubi est, Ἐν Γαλατίᾳ τοῦ Γερμανικοῦ στρατεύματος ἡγ.], ut Lat. dicitur Præesse provinciæ. At, Ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν ex Isocr. Evag. [p. 198, A], pro Imperans voluptatibus. || E Xen.

et pro Præire aliis in re quapiam [Mem. 2, 3, 15]: Νομίζεται τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου. [Hom. Od. Ψ, 134: Ἀοιδὸς ... ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο. Pind. Nem. 5, 45: Ἀγεῖτο παντοίων νόμων· Pyth. 4, 442: Πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις. Plato Alcib. 1 p. 125, C: Ἀνθρώποις ἡγούμενοι ᾠδῆς.] Et absolute ex Eod. affertur pro Incipere [ib. 14]: Νῦν δέ μοι σὺ δοκεῖς ἡγούμενος, μᾶλλον ἂν ἐξεργάσασθαι. Hesiod. tamen [Op. 710] dixit ἡγεῖσθαι αὖθις ἐς φιλότητα, pro Præire rursum ad amicitiam, i. e. Redintegrare amicitiam, in ejus officiis quasi præeundo alii. Ita enim puto exponi debere illum l.: non ignorans esse qui ἡγεῖσθαι Provocare, item qui Duco simpliciter hic interpr. || Item res aliqua dicitur ἡγεῖσθαι [Plato Euthyd. p. 281, A: Ἐπιστήμη ἦν ἡγουμένη καὶ κατορθοῦσα τὴν πρᾶξιν. Ib. D: Ἐὰν μὲν αὐτῶν ἡγεῖται ἀμαθία, Si inscitia duce utantur. Charm. p. 172, A: Ἁμαρτίας ἐξηρημένης, ὀρθότητος δὲ ἡγουμένης ἐν πάσῃ πράξει· Leg. 5, p. 730, C: Ἀλήθεια πάντων ἀγαθῶν ἡγεῖται. Aristid. vol. 1, p. 385: Ὅτου γὰρ ἂν πράγματος μὴ τὸ δυνατὸν ἡγεῖται, τό γε λοιπὸν ὕθλον καὶ σκιαί], pro Præcipua esse, Bud. ap. Dem.: Τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. [Ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς (τέχνῃ) δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδὸν, Principatum habet, Sosipater Athen. 9, p. 378, F. Jacobs.] || Ἡγέομαι, Duco, i. e. Existimo. [Herodot. 1, 126: Ὑμέας ἤγημαι ἄνδρας Μήδων εἶναι οὐ φαυλοτέρους· 2, 40: Τὴν μεγίστην δαίμονα ἡγηνται εἶναι.] Thuc. 1, [102]: Καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι, ubi subauditur infin. εἶναι. [Æsch. Choeph. 905: Καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός. Soph. Phil. 1442: Τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται. Eur. Suppl. 228: Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος.] Plato De LL. 4: Ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει. [Ἡγεῖσθαι γνώμην Malchus in Exc. Legatt. p. 236, 12: Οὐ γὰρ ἂν βασιλέως ἔτι ὄντος ἑτέραν ἡγήσεσθαι γνώμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι.] Thuc. 2, [89]: Καὶ ἐν τῷ ἔργῳ, κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, Ducite plurimi, Facite plurimi. [Herodot. 2, 115: Περὶ πολλοῦ ἤγημαι μὴ ξεινοκτονέειν. Habet autem ἤγημαι significationem præsentis. Euripid. Phœn. 553: Μέγ' ἤγησαι τόδε. Plato Hipp. min. p. 374, D: Βελτίω ἄρα ἤγησαι ... τὰ πονηρά· Clitoph. p. 407, C: Ἃ δὴ παιδείαν ἀρετῆς εἶναι τελέαν ἡγησθε. Pausan. 10, 6, 5: Ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος γενέσθαι τὸ ὄνομα ἡγηνται. Lucian. Pisc. c. 14: Φίλην αὐτὴν ἤγημαι. Buttm.] Sic περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Isocr. [p. 386, E]; περὶ οὐδενὸς, Lys. [p. 110, 31], Nihili facere. [Ἡγεῖσθαι θεοὺς, Deos esse credere. Eur. Hec. 800: Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα· Bacch. 1325: Ἐς τοῦδ' ἀθρήσας θάνατον ἡγείσθω θεούς. Aristoph. Eq. 32: Ποῖον βρέτας πρός; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; ubi codex Rav. ἡγεῖ σὺ θεοὺς, quod ex ἤγησαι θεοὺς corruptum videri potest. Plato Crat. p. 397, C: Τούτους μόνους θεοὺς ἡγεῖσθαι· Leg. 10, p. 899, C: Τοῖς οὐχ ἡγουμένοις θεούς· Apol. Socr. p. 27, D: Εἴπερ δαίμονας ἡγοῦμαι. Dio Chr. 3, p. 45, C: Οὐ μόνον δὲ ἡγεῖται θεοὺς, ἀλλὰ καὶ δαίμονας καὶ ἥρωας. Addito εἶναι Herodot. 3, 8: Διόνυσον δὲ θεὸν μοῦνον καὶ τὴν Οὐρανίην ἡγεῦνται εἶναι. Simili sensu φύλλα ἡγεῖσθαι dixit Themist. Or. 27, p. 340, A: Νῦν δὲ ἀγνοίᾳ τούτου τοῦ κέρδους καὶ ἀπειρίᾳ περὶ τὰ φύλλα στρέφονται, κἀκεῖνα θαυμάζουσι καὶ μόνα ἡγοῦνται. G. D.] Ceterum ἡγέομαι non dubito quin ab ἦγον, aut ab ἦγμαι, quæ sunt ab ἄγω, derivatum sit. Ἄγεο, Hesych. affert pro ἡγοῦ, ἄρχου, Præi, Incipe. Ion. autem et Dor. est pro ἡγοῦ, a Dor. them. ἀγέομαι pro ἡγέομαι. Ἤγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, Beatum me duco, pro ἡγέομαι, Act. Apost. 26, [2. Corrupte Hesych.: Ἡγείσθη, εἶχεν. Scrib. cum Alberto Ἡγείσθην, ἦρχον. Quæ gl. ex Hom. Il. B, 731 aut Od. Ξ, 470 sumpta videtur. Præteritum ἤγημαι Photius p. 60, 8, explicat verbis λελόγισμαι et ἔσχον.]

[Ἡγέπολις, ιδος, ὁ, Hegepolis, Cous. Pausan. 6, 17, 2.]

[Ἠγερέθομαι. V. Ἀγερέθω.]

Ἠγερέομαι, poeticum pro ἀγείρομαι. Hom. Il. K, [127]: Ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι. [In ἠγέρεσθαι corruptum ap. Hesych.]

[Ἠγερία, ἡ, Egeria, nympha. Dionys. A. R. 2, 60; Plut. V. Numæ c. 4.]

[Ἠγέριος, ὁ, Egerius, ὄνομα κύριον, Suidas.]

Ἡγεσία, ἡ, Præitio, Principatus. [Hesych.: Ἡγεσίης (ἡγεσκίης codex), δδηγησίας. Favorin.: Ἡγεσίαις, δδηγίαις, ἡγεμονίαις.]

[Ἡγεσίλαος. V. Ἀγεσίλαος.]

[Ἡγέστρατος, ὁ, Hegestratus, n. pr. Etym. M. p. 299, 37. Nauclerus Massiliensis ap. Demosth. p. 883.]

Ἡγέτης [Ἡγέτης cum spiritu leni scriptum ap. Photium p. 60, 6 et Suidam], ὁ, Ductor, Dux, i. q. ἡγεμών, Suid. ap. quem adespoton hoc est: Ὦ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν. Est autem ἀγέτα Dorice pro ἡγέτα. [Dorica forma spiritum lenem habet. Est ex Epigr. Agathiæ in Anth. Pal. 6, 167: Ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας. Orph. H. 51, 7: Ἀγέτα κώμων.]—Ἀγέτις Dorice pro ἡγέτις. [Antipat. Sid. Anth. Pal. 7, 425: Ἀγέτιν οἴκου.]

[Ἡγέω. V. Ἡγέομαι.]

Ἡγηλάζω, Duco, Præeo, προηγοῦμαι, δδηγοῦμαι: si autem tenui spiritu scribatur, ἄγω, Eust. [p. 1817, 13.] Hom. Od. P, [217]: Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, Malus malum ducit, Malus malo præit: cui subjungit, Ὣς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Ita semper deus similem ad similem ducit, similem simili aggregat: ubi verba hæc duo ἄγει et ἡγηλάζει affinem habent signif. Λ, [617]: Ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις; i. e. ἄγεις, Enst., addens ἡγηλάζειν apud antiquos, præter ἄγειν, esse διώκειν, φυγαδεύειν, πορθοῦν: derivari autem ab ἄγειν et ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, et ex eo ἡγηλάζειν. [Apoll. Rh. 1, 272: Ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἡγηλάζει. Ubi codd. ἠγηλάζει. Hesych.: Ἡγηλάζει, ἄγεται, ἐλαύνει, ἐπιμελεῖται, θεραπεύει, ἄγχει (ἄγει Heinsius). Ἡγηλάζειν, ἄγειν, ἐλαύνειν. Ἡγηλάζει, διάγει. Ἡγήλασαν, συνήγαγον. Ap. Aratum 893: Ἡ μέν τ' ὀλίγῃ εἰκυῖα (φάτνη) ἀχλύϊ Βορραίῃ ὑπὸ Καρκίνῳ ἡγηλάζει (legitur ἠγ.), recte Buttmannus præpositionem cum verbo conjungit, quod idem sit atque ὑφηγεῖσθαι.]

[Ἡγηλατέω. Themist. Or. 4, p. 56, C: Πυνθανομένη δὲ τὸν αὐθέντην καὶ παλαμναῖον χεῖρά τε ἀνταίρειν ἡγηλατοῦντι τῷ βασιλεῖ... Scrib. ἀγηλατοῦντι. G. Dind.]

Ἧγημα, τὸ, Ductus, Consilium, βουλὴ, γνώμη, παρὰ τῷ προφήτῃ [Ezech. 17, 3], Suidas [et omissis π. τ. πρ. Photius p. 60, 8. Apud utrumque cum spiritu leni ἧγημα. G. D. Jo. Chrysost. t. 6, p. 591, 22: Τί ἐστι τὸ ἧγημα; Βουλὴν, γνώμην. Hase.]

[Ἡγήμων, ονος, ὁ, Hegemo, orator, ap. Demosth. p. 320 extr., ubi aliquot libri ἡγημόνα et ἡγεμόνα. || Heg. Thasius, parodiarum aliorumque carminum scriptor, quorum fragmenta aliquot servavit Athenæus. Alia ejusdem nominis forma, sed quæ librariis deberi videatur, Ἡγέμων est, cujus exx. suo loco attulimus. G. Dindorf.]

[Ἡγησαῖος, ὁ, Hegesæus, Sinopensis. Diogen. L. 6, 84.]

[Ἡγησάνδρα, ἡ, Hegesandra, Amyclæ filia. Pherecyd. ap. schol. Hom. Od. Δ, 22.]

[Ἡγησανδρίδας, ὁ, Hegesandridas, Spartanus, ap. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 1 et 3, 17. Memoratur etiam ab Thucyd. 8, 91-95, ubi nunc meliorum librorum fide Ἀγησανδρίδας Ἀγεσάνδρου est restitutum pro vulgato Ἡγησανδρίδας Ἡγησάνδρου. G. Dind.]

[Ἡγήσανδρος, ὁ, Hegesander. Thucyd. 4, 132: Ἐπιτελίδαν τὸν Ἡγησάνδρου. Ἡγήσανδρος Θεσπιεὺς 7, 19. Alii alibi. Hegesander Delphus, scriptor ab Athenæo non raro citatus.]

[Ἡγησιακὸς, ἡ, όν. V. Ἡγησίας.]

[Ἡγησιάναξ, κτος, ὁ, Hegesianax, Alexandrinus, historiarum et carminum scriptor ab Athenæo aliisque memoratus: v. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 520. Ἀγησιάναξ ap. Plut. Mor. p. 920, 921. || Legatus Antiochi ad Romanos, ap. Polyb. 18, 30, 1, Appian. Syr. c. 6.]

[Ἡγησίας, ὁ, Hegesias, n. pr. philosophi Cyrenaici, de quo v. Diog. L. 2, 86; cujus sectatores Ἡγησιακοὶ dicuntur ib. 85 et 93. || Orator, Magnes. Lucian. Rhet. præc. c. 9. || Comœdus Alexandrinus, Athen. 14, p. 620, D. Alii alibi.]

[Ἡγησίβουλος, ὁ, Hegesibulus. Diog. L. 2, 6: Ἀναξαγόρας Ἡγησιβούλου ἢ Εὐβούλου Κλαζομένιος.]

[Ἡγησίδᾱμος, ὁ, Hegesidamus. Suid.: Ἱππίας Διοπείθους, Ἠλεῖος, ... μαθητὴς Ἡγησιδάμου. Dorica hujus nominis forma est Ἀγησίδαμος, quod v.]

[Ἡγησικλέης. V. Ἀγασικλέης.]

[Ἡγησίλεως. V. Ἀγεσίλαος. || Hegesilaus, n. pr. Demosth. p. 434, 14. Formæ Ἡγησίλαος exemplum v. in Ἡγησῖνος.]

[Ἡγησίλοχος, ὁ, Hegesilochus, Rhodius. Theopomp. ap. Athen. 10, p. 444, E. Conf. Ἀγησίλοχος.]

[Ἡγησῖνος, ὁ, Hegesinus, Salaminius, carminum Cypriorum scriptor, ap. Proclum in Photii Bibl. p. 319, 36, ubi codex Venetus Ἡγησῖνον, vulgo Ἡγήσιον. Ἡγησίας dicitur ab Athenæo 15, p. 682, E. || Ἡγησίνους, ὁ, Hegesinus, poeta, cujus ex Atthide aliquot versus attulit Pausan. 9, 29, 1. Pergamenus philosophus. Diog. L. 4, 60. Hunc Ἡγησίλαον vocat Clemens Al. Strom. 1, p. 353. G. Dindorf.]

[Ἡγησίπολις, ὁ, Dux civitatis. Cognomen Menedemi ap. Diog. L. 2, 131, ubi accus. est ἡγησίπολιν. Conf. Ἀγησίπολις.]

[Ἡγησιππίδας, ὁ, Hegesippidas, Spartanus. Thucyd. 2, 52. Dorica forma Ἀγησιππίδας ib. 56. Quæ priori quoque loco est restituenda. G. Dind.]

[Ἡγήσιππος, ὁ, Hegesippus, mediæ comœdiæ poeta, memoratus aliquoties ab Athenæo. Cum Hegesippo oratore Demostheni æquali confundit Suidas. De utroque dixit Meinekius in Quæst. scen. 3, p. 43; de oratore Ruhnk. Hist. crit. orat. p. LXXIX. G. Dind.]

[Ἡγησιπύλη, ἡ, Hegesipyla, Olori regis Thracum filia. Herodot. 6, 39.]

Ἡγησις, εως, ἡ, Ductus, Principatus. [1 Maccab. 9, 31; conf. Schleusn. Thes. s. h. v. Hase.]

[Ἡγησίστρατος, ὁ, Hegesistratus, Sigei tyrannus. Herodot. 5, 94. Alii ib. 9, 37, 90, 91. Conf. Ἀγησίστρατος.]

Ἡγήτειρα et Ἡγήτρια, ἡ, Ductrix. Prius ἡγήτειρα est in Epigr. [Platonis in Anth. Pal. 6, 43 : Φωνὴν ἡγήτειραν. Oppian. Cyn. 1, 253 : Ὀδμὴν ἡγήτειραν ἁμαλδῦναι φιλότητος.] At ἡγήτρια dicebatur, ut scribit Eust. [p. 1399, 29], παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς· proprie autem παλάθη appellabatur, ut Id. subjungit, ἡ τῶν σύκων ἤτοι τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις. Ἡγητηρία scribitur ap. Hesych. et Athen., et itidem dicitur esse σύκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Παραπλυντηρίων [corr. Πλυντηρίων ex Photio] φέρουσι συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἥμερον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων· dicta παρὰ τὸ ἡγήσασθαι τροφῆς, Hesych. Apud Athen. [3, p. 74, D] ficus dicitur hominibus fuisse ἡγεμὼν καθαρίου βίου : idque inde perspicuum esse, quod Athenienses ἱερὰν συκῆν vocent Locum in quo primum inventa est; fructumque ejus ἡγητηρίαν [ἡγητορίαν epitome], διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. Quæ fere iisd. verbis ab Eust. [p. 1964, 11] referuntur : ap. quem Ἡγητορίας scribitur : Καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, inquit, ἡγητορίας, διὰ τὸ προευρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς· ita ut ἡγήτρια, quod supra ex eod. Eust. attuli, et ἡγητορία, quod e Psello ap. Suid., et ἡγητηρία, quod ex Athen. et Hesych., et ἡγητορίας hoc, quod itidem ex Eust., eadem sint reipsa, scriptura diversa. [Pselli versum (ex opusculo quod Boisson. edidit in Anecd. vol. 3, p. 219) apud Suidam omittunt libri optimi. Ἡγητηρία ap. Photium p. 60, 15. Ἡγητορία, ex Photio, Etym. M. p. 418, 49.]

Ἡγητέον, Ducendum. [Xenoph. Hipparch. 4, 3 : Εἰς κέρας ἡγ. || Præesse oportet. Id. H. Gr. 4, 7, 2 : Ὅτι εἴη αὐτῷ ἡγ. τῆς φρουρᾶς. ||] Putandum, Existimandum. [Plato Rep. 2, p. 36, A; Max. Tyr. 26, 4, p. 311.]

[Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, Ductor. Soph. OEd. C. 1521 : Ἄθικτος ἡγητῆρος. Oppian. Hal. 5, 70 et 99; Maneth. 2, 228, 255; 3, 193 etc. Hesych.: Ἡγητὴρ, ἡγεμὼν, ἄριστος. Add. Ἀγητήρ.]

[Ἡγητηρία. V. Ἡγήτειρα.]

[Ἡγητὴς, ὁ, Ductor. Æschyl. Suppl. 239 : Νόσφιν ἡγητῶν.]

[Ἡγητορία, ἡ.] Ab ἡγήτωρ autem est et Ἡγητορία, Principatus, ἡγεμονία, Suid. || Apud Eund. ἡγητορία Psello est τῶν σύκων ἡ παλάθη : παλάθη vero ἡ μάζα τῶν σύκων. [V. Ἡγήτειρα.]

[Ἡγητορίδης, ὁ, Hegetorides, Cous. Herodot. 9, 76 : Θυγάτηρ Ἡγητορίδεω. Pausan. 3, 4, 9.]

Ἡγήτωρ, ορος, et Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, Ductor. Hom. Il. B, [79] : Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες, Argivorum ductores. Γ, [153] : Τρώων ἡγήτορες. [Λ, 687 : Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες· K, 181 : Φυλάκων ἡγήτορας. « Hesych. : Ἡγήτορες, ἡγεμόνες, βασιλεῖς, ὁδηγοὶ, ἄρχοντες. Can. 19 Concilii Nicæni 2, ἡγήτορας ἐκκλησιῶν vocat episcopos. » Suicer. Justin. Mart. p. 3, C.]

[Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, Hegetor, mathematicus Byzantius. Athen. De machin. p. 5. G. Dindorf.]

[Ἡγίας, ὁ, Hegias, Tisameni frater. Herodot. 9, 33. Alii ap. Polyb. 21, 4, 4, Pausan. 1, 2, 1; 8, 42, 10, Diogen. L. 3, 43, Damasc. in Photii Bibl. p. 349, 24.]

[Ἡγιασμένως, Sancte, Pure. Jo. Chrys. cujus verba v. in Ἁγίως.]

[Ἧγις. V. Ἅγις.]

Ἡγμένως, Erudite. Suid. : Ἡγμένως, πεπαιδευμένως. Καὶ ἀγωγὴ, ἡ παίδευσις.

[Ἡγνευμένως, Pure. Pollux 1, 32 : Ὥσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων,... ἁγνῶς, ἡγν., ἁγίως προσιόντες.]

[Ἡγὸς, ὁ, Dux. Usitatum est ἀγός. Ἡγὸς etymologiæ caussa fictum videtur ab Etym. M. p. 390, 35 : Εὐηγενέων ... τῶν εὖ ἀρχομένων, παρὰ τὸν ἡγὸν, ὃ σημαίνει τὸν ἡγεμόνα. Καὶ, Ἐξ εὐηγεσίης· σημαίνει δὲ τὴν εὐδαιμονίαν· ἡγὸν γὰρ τὸν εὐδαίμονα λέγουσιν Ἴωνες.]

[Ἧγος, ἡ, i. q. αἶξ, apud Bœotos. Inscr. Bœckh. vol. 1, n. 1569, 39 : Σοὺν ἤγυς χειλίης· conf. ib. p. 725, § 15. Hase.]

[Ἧγος. Hesych. : Ἧγον, κατεαγὸς, Fractum. Ubi Albert. corrigit Ἠγὸς (i. e. ἐαγὸς), κατεαγός· quemadmodum Hesych. ἐάγη per κατεάγη explicat. Recte : nisi adjectivum exstitit Ἠγός.]

[Ἡγούμενος, ὁ, Abbas, Præfectus monasterio. Ἡγουμενία, ἡ, Dignitas abbatis. Ἡγουμενεύω, Abbatem ago. Ἡγουμένιον, τό. Ἡγουμενιάρχης, ὁ, Hospitularius, qui peregrinos in monasterium admittit. Ἡγουμένη, vel Ἡγουμένισσα, ἡ, Monasterii puellarum præfecta. Vide exx. ab Ducangio allata.]

Ἦγουν, Sive, ἤτοι, Hesych. Item, Videlicet : necnon Id est : ut Suid. quoque annotat ἦγουν et εἴτουν esse ἐπιῤῥήματα διασαφητικά. Tale ap. gramm. est, Κήδομαι, ἦγουν φροντίζω. Eustath. quoque [p. 50, 11] tradit posteros Homeri τὸ Ἦτοι χυδαϊστὶ μὲν ἑρμηνευτικὸν οἴεσθαι σύνδεσμον, καθὰ καὶ τὸ Ἦγουν καὶ Εἴτουν· ap. ipsum vero Hom. particulas eas ἀκριβῶς διαζευγνύειν τὰ νοήματα. [Frequentissimus hujus particulæ usus est in scriptis grammaticorum et scholiastarum. Antiquiorum scriptorum exx. ipsa paucitate sua sunt suspecta. Hippocr. p. 375, 44 : Ἀποδίδωσί τι μέρος ἑκάστῳ τοῦ σώματος, ἦγουν τοῖσιν αἰσθητηρίοισιν· ad quem l. Foes. : « ἢ τοῖσιν legunt Vaticana exempll. et Ald. » Id. p. 404, 46 : Κακὰ πάντα ἔχει, ἦγουν τήν τε ἀπεψίην.... 560, 5 : Τοῖσιν αὐτοῖσιν..., ἦγουν πυρίῃσιν· 643, 34 : Κρέα δὲ ἀμείνω ἰχθύων, ἦγουν ὀρνίθεια ἢ λαγῷα. Xen. OEc. 19, 11: Διὰ ξηρότητα, ἦγουν χαυνότητα τῆς γῆς. Diosc. Parab. 1, 2 : Μετὰ ἀλφίτου, ἦγουν ἀλεύρου κριθίνου. Palæph. c. 13, p. 67 : Πετόμενοι, ἦγουν πλέοντες, ἐν τῷ πελάγει περιτρέπονται. Julius Afr. Cest. p. 313 : Εἰς τριγώνους ἦγουν ἐμβολοειδεῖς ἴλας. Compendium quo ἦγουν in codicibus exarari solet male intellectum non paucis in ll. vocabulum peperit Græcis inauditum ἦως : de quo errore dixit Bastius ad Greg. Cor. p. 787 et in Bredovii Epist. Paris. p. 47-56. Ἦτουν vero, quod interdum in libris legitur, non ex ἦγουν, sed ex εἴτουν potius depravatum esse ostendit Bast. ibid. p. 57. G. Dindorf.]

[Ἡγύλος, ὁ, Hegylus, n. pr. Pausan. 5, 17, 2; 6, 19, 8.]

Ἡδανὸς, affertur pro Jucundus. [Fictum a gramm. voc. propter etymologiam adjectivi ἔδανός : v. Eust. p. 974, 53. Arcadius p. 64, 17 : Ἡδανὸς, ὁ ἡδύς. Cui ἡδανὸς restituendum, nisi ἔδανὸς scripsit. G. Dind.]

Ἠδὲ, ap. poetas est σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, æquivalens τῷ καὶ, Et : quamobrem et ἐκ παραλλήλου hæ duæ particulæ positæ reperiuntur. Ac interdum quidem præcedente ἠμὲν, ut apud Hom. Od. Ξ, [200] : Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο· Il. E, [128] : Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et [Od. B, 268] : Ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν. Sæpe et sine ἠμὲν ponitur : ut Od. Ξ, [491] : Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι· Il. B, [789] : Ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες· A, [334] : Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀν-

δρῶν, Atque etiam. Et ib. [453]: Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐχομένοιο ... Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, Etiam nunc, καὶ ἔτι. [Od. A, 240: Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Τε ... ἠδὲ Il. M, 61: Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων. Ἠδέ τε Manetho 5, 33: Εἰν ἰδίοις ὁρίοις ὑψώμασιν ἠδέ τ' ἐν οἴκοις· 232: Οἶκον μὲν φθείροντα πατρώιον ἠδέ τ' ἀλιτρόν· 274: Ἑρμῆς δὲ ζῷον κατέχῃ Κρόνου ἠδέ τ' Ἄρηος. Epigr. in Anth. Pal. 9, 788: Καὶ πόλιες χαίρουσιν ἀμύμονες ἠδέ τε λαοὶ καὶ θαλερῶν πεδίων λείμακες ἀμβρόσιοι.] Ap. Hippocr. vero et ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni, annotat Galen. Lex. Hippocr. [p. 470. Pind. Ol. 13, 63: Ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε ἠδὲ χόρτοις ἐν λεόντος. Tragici hac particula interdum utuntur in carminibus melicis versibusque dactylicis et anapæsticis, rarius in senariis. Æsch. Pers. 289: Ἔκτισαν εὐνίδας ἠδ' ἀνάνδρους· 891: Καὶ Ῥόδον ἠδὲ Κνίδον Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον ἠδὲ Σόλους Σαλαμῖνά τε· 971: Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Ὑσταίχμας· Choeph. 1025: Ἄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι. Sophocles ap. Steph. Byz. s. v. Δώτιον: Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός. Eurip. Herc. F. 30: Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός· Hec. 323: Γυναῖκες ἠδὲ πρεσβῦται. De Comicis duo novimus exempla, alterum e versu anapæstico tetrametro Eupolidis ap. Plut. Mor. p. 662, E: Κύτισόν τ' ἠδὲ σφάκον εὐώδη καὶ μίλακα τὴν πολύφυλλον· alterum ex senario Alexidis ap. Athen. 7, p. 322, D: Τυρῷ τε σάξον ἅλσί τ' ἠδ' ὀριγάνῳ. || Eadem signif. ἰδὲ dictum est, q. v. G. D.]

[Ἥδε. V. Ὅδε.]

[Ἤδεα. Ἤδειν. Ἤδην. V. Εἰδέω.]

[Ἡδεῖα, ἡ, Hedea, n. pr. ap. Plut. Mor. p. 1129, B: Ἂν μεθ' Ἡδείας βιοῦν μέλλω τῆς ἑταίρας καὶ Λεοντίῳ συγκαταζῆν. Comparandum n. pr. Ἡδίστη, quod v. G. Dindorf.]

[Ἡδελφισμένως, Similiter (ut frater fratri similis est). Hippocr. p. 591, 17: Ἰμείρεται ἡδ. ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσα. Conf. Ἀδελφίζω.]

Ἥδεος, Delectabilis, si non mentiuntur VV. LL. [Vox nihili.]

Ἡδέως, Suaviter, Jucunde. Ἥδιον, Suavius, Jucundius: Ἥδιστα, Suavissime, Jucundissime. [Soph. Trach. 175: Ἡδέως εὕδουσαν· Antig. 436: Ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο ἅμ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα. Plato Theæt. p. 161, C: Τὰ μὲν ἄλλα μοι πάνυ ἡδέως εἴρηκε. Eur. Cycl. 452: Βίοτον ἡδέως ἄγειν.] Epicurus, Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, i. e., Cic. interpr., Non posse jucunde vivi. Plut. [Mor. p. 147, F]: Εἰ μέλλουσι μετ' ἀλλήλων ἡδέως ἔσεσθαι. Sic ἡδέως γενέσθαι [V. Alex. c. 69]. Ac quod ap. Cic. [Tusc. 5, 31] Timotheus Platonem alloquens dicit, Vestræ quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ, pro eo ap. eund. Plut. est, Οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίγνονται. [Conf. Mor. p. 189, B.] Isocr. autem dixit in Panath.: Οὐχ ἡδέως ἔχων ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις, pro Qui non delectabatur iis, quæ dicta erant. E Demosth. [p. 60, 28] ἡδέως ἔχω σοι, pro Delector te. [Plut. V. Cimon. c. 8: Ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἡδ. ὁ δῆμος ἔσχεν. Cum infin. V. Galbæ c. 21: Τὸ στρατιωτικὸν ἡδ. εἶχε τὸν Ὄθωνα ... ἀναγορευθῆναι. Ἡδέως ἔχω cum genitivo. Hippocr. p. 1089, G: Οὐδὲ γὰρ πότων μετὰ τροφῆς ἡδ. εἶχον. Macho ap. Athen. 13, p. 577, E: Ἡ Λάμια δ' ἦν αὐλητρὶς, ἧς (ἧ codex) σφόδρ' ἡδέως σχεῖν φασι κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον· 581, C: Διὰ τό πως τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτῆς ἔχειν. Aliter Isocr. p. 6, A: Ἡδ. ἔχε πρὸς ἅπαντας.] Et ex Eur. [Iph. A. 1122]: Ἡδέως ὁρᾷς, pro Aspectu es hilari. || Sæpe pro Lubenter: sicut ἥδιον, Lubentius: ἥδιστα, Lubentissime. Ἡδ. ἂν ἐροίμην αὐτῶν, Lubenter eos interrogem. [Hippocr. p. 89 E: Ἡδ. δέχεσθαι τὰ σιτία. Aristoph. Eq. 440: Ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. Plato Rep. 5, p. 470, A: Δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Ἡδέως ἂν πυθοίμην Isocr. p. 26, A; 166, D, et sæpe in Plut. Mor. Aristid. vol. 1, p. 415: Ἡδέως δ' ἂν ἐροίμην τοὺς ... λέγοντας ... Philostr. p. 665: Ἥδιον γὰρ ἂν τούτων ἀκούοιμι. Dio Chr. vol. 1, p. 79: Ἥδιστ' ἂν ἀκούοιμι. Liban. vol. 1, p. 275, 3: Τὴν ἡμετέραν δύναμιν ὡς ἡδ. ὁρῶντες, cit. Jacobs. || Ἡδυτάτως, de qua forma conf. quæ in Ἡδὺς dicentur, ap. schol. Aristoph. Av. 1381 et Etym. Gud. p. 12, 11. Ἡδιαίτατα Lamprias in Fabr. B. Gr. vol. 3, p. 334, quod recte ab Ursino in ἡδύτατα mutari videtur.]

Ἤδη, Jam. Hom. Il. A, [250], de Nestore: Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ' οἵ οἱ πρόσθεν κτλ. ubi Eust. præsenti etiam et fut. jungi docet. Plato Apol. Socr. in fine: Ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quæ Cic. vertit, Sed tempus est jam hinc abire, p. 3 mei Lex. Cic. Sæpe utuntur hoc adverbio, Quum de ætate loquuntur: Xen. [Cyrop. 1, 6, 34, ubi ἤδη ad seqq. verba pertinet]: Τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη· Cyneg. [2, 2]: Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Et, Γάμου ἤδη ὡραία, Cyrop. 4, [6, 9]; ut Virg.: Jam matura viro, jam plenis nubilis annis. Apud eund. Xen. ἤδη et οὔπω inter se opp., ut Lat. Jam et Nondum, in hoc l. [H. Gr. 6, 1, 4]: Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ... τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Sic autem vicissim ἔτι interdum cum nomine Ætatem significante, ut νέος ἔτι: vide Ἔτι. Ap. Isocr.: Πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονοῦμεν, ut Lat. A longo jam tempore. [Æsch. Sept. 22: Χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις ... Prom. 406: Πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. Soph. OEd. T. 1245: Τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν· Phil. 1218: Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς δμοῦ στείχων ἂν ἦν· 454: Τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν ... φυλάξομαι· El. 62: Ἥδη γὰρ εἶδον πολλάκις. Eur. Med. 1031: Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων μύθων ἔμολον. Isocr. p. 96, D, E; Demosth. p. 70, 7, etc. Cum numeralibus, ut ap. Soph. Phil. 312: Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον. Æschin. p. 48, 6. Δὶς ἤδη Isocr. p. 184, A.] || Cum ἄπιθι eod. modo junctum esse puto ap. Xen., quo Jam cum Vale, ap. Virg.: Cyrop. 6, [4, 10]: Θάῤῥει Πάνθεια, καὶ χαῖρε, καὶ ἄπιθι ἤδη: Virg. Æn. 2: Jamque vale, et nati serva communis amorem. Sic autem et aliquot aliis ll. [Æsch. Pers. 66: Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη στρατός. Soph. OEd. C. 1541: Στείχωμεν ἤδη.] || Cum fut. interdum quidem redditur Jam, interdum autem Mox, Confestim. Xen. Cyrop. 8, [3, 1]: Νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα. Dem. Phil. 2, [p. 72, 20]: Ταῦτ' ἤδη λέξω. In quo Dem. l. fortasse verti potest Jam nunc, Nunc jam. At contra in illo Xen. vacare crediderim, et esse ἐκ παραλλήλου posita illa duo: ut aliquando poni testatur Eust. At Bud. exp. Mox et Confestim, in Dem. [p. 1242, 16]: Εὖ εἰδότες ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ὁ ἔλεγχος ἤδη ἔσοιτο. Eust. de usu hujus adv. in infin. dubitationem quandam affert, p. 100. || Nunc, νῦν, Eust. [p. 1419 init.] Hom. Od. A, 303: Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη. [Soph. OEd. C. 614: Τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται. Eur. Suppl. 651: Εὐτυχοῦσι δὲ οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν. Aristoph. Ran. 527: Οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ. Demosth. p. 664, 24: Μὴ τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Xenoph. Cyrop. 4, 1, 2: Ἐγὼ δὲ ξύμπαντας μὲν ὑμᾶς ἤδη ἐπαινῶ, ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι. Ib. 4: Χρυσάνταν χιλιαρχίᾳ μὲν ἤδη τιμῶ, ὅταν δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν διδῷ ὁ θεὸς, οὐδὲ τότε ἐπιλήσομαι αὐτοῦ. G. D.] Addit autem inveniri ἐκ παραλλήλου posita ἤδη et νῦν: qua de re modo dixi. [Ἤδη νῦν. Æsch. Ag. 1578: Φαίην ἂν ἤδη νῦν ... Ἤδη νυνί. Aristoph. Nub. 326: Ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως. Ἤδη νυν. Eurip. Hipp. 952: Ἤδη νυν αὔχει. Νῦν ἤδη. Soph. Ant. 801: Νῦν δ' ἤδη 'γώ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι. Aristoph. Plut. 316: Ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη ...] || Cum part. ἐκπορευόμενος, Cic. ap. Polyb. vertit, Paulo post quam egressus erat e castris, p. 63 Cic. Lex. || Continuo, Protinus, in ea signif., qua dicitur, Non qui epigrammata novit componere, protinus censeri debet poeta. Gregor. Εἰς ἅγιον βάπτισμα: Οὐ γὰρ ὅστις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως. Sic ap. Chrysost. De orando Deum: Ὅταν οὖν ἴδω τινὰ μὴ φιλοῦντα προσευχὴν, ... ἤδη μοι οὗτος δῆλός ἐστιν ὡς οὐδὲν γενναῖον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται. || Cum aliis particulis. Ἤδη δὲ, Jam vero, Atque adeo: Bud. e Synes.: Τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ περιμάχητον ἦν. [Plut. V. Pyrrh. c. ult.: Ἤδη δὲ σύνδηλον ἦν τὸ γεγονὸς πλείοσι καὶ προσδραμὼν ὁ Ἀλκυονεὺς

ἤτησε...] || Ἀλλ' ἤδη idem Bud. e Gregor. pro Sed etiam: Οὐ τῶν ἀγεννῶν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν εὖ γεγονότων. [Xenoph. Cyrop. 8, 8, 4 : Οὐ μόνον τοὺς ἡμαρτηκότας, ἀλλ' ἤδη τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας. De simili usu particulæ Galen. vol. 12, p. 182, ad verba Hippocratis : Ἐνδεέστερον δὲ χρὴ διαιτᾶν ἄχρι ἡμερέων δέκα, ἅτε ἤδη καὶ ἐλινύοντας, ita scribit : Ὡς τὰ πολλὰ μὲν ἐπὶ χρόνου τάττουσι τὸ ἤδη, λέγουσι δ' αὐτὸ κἀν ταῖς περί τινων πιστεύσεσιν, ὡς εἴ τις οὕτως εἶπεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τόδε πιστευτέον τῷδε καὶ ποιητέον τόδε, καθ' ὃ καὶ νῦν ὁ Ἱππ. φαίνεται κεχρημένος, ἵν' ὁ λόγος ᾖ τοιοῦτος, διαίτῃ μετρίῳ χρηστέον ἄχρι τῆς δεκάτης ἡμέρας, διά τε τὰ ἄλλα καὶ ἤδη διότι παντάπασιν ἡσυχάζει κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. Eurip. Andr. 1066 : Οἴμοι τόδ' ἤδη δεινόν· Bacch. 804 : Οἴμοι, τόδ' ἤδη δόλιον. Aristoph. Eccles. 645 : Τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι. Andocid. p. 18,21 : Συμφοραὶ μὲν γὰρ ἤδη καὶ ἄλλοις... ἐγένοντο...τὸ δὲ τὰς γενομένας διαφορὰς πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, τοῦτ' εἰκότως ἤδη δοκεῖ ἀνδρῶν ἀγαθῶν... ἔργον εἶναι. G. D.] || Τότ' ἤδη ap. Dem. pro Tum demum, ut quidem ego interpretor hoc in l. Orationis pro Cor. : Ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου. [Isocr. p. 238, B; 419, E.] At in VV. LL. οὕτως ἤδη ex Æschine, itidem pro Tum demum. [Plato Rep. 3, p. 417, B : Θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου. Τοτηνίκ' ἤδη Soph. OEd. C. 440.] || Ἤδη ποτὲ, vacante ἤδη, Aliquando, Olim. Hom. Il. A, [260] : Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, Ἀνδράσιν ὡμίλησα. [Soph. Aj. 1142 : Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν. Aristoph. Ran. 931 : Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα.] Sed et ἤδη sine ποτὲ a schol. Thuc. exp. alicubi πάλαι ποτέ. Invenitur autem ἤδη ποτὲ interrogative etiam positum. Gregor. : Ἤδη ποτὲ τεθέασαι τοσοῦτον δῆμον; quod Bud. exp. Vidistine unquam antehac? [Ἤδη πώποτε. Eupolis ap. Athen. 9, p. 392, E : Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; Amphis ib. 15, p. 691, A : Ἀκήκοας... ἤδη πώποτε...; Seqq. ex Indice.] Dicitur et ἤδη ἐκ πολλοῦ, pro Jamdiu : et ἤδη νῦν pro Jam nunc. Jungitur vero et aliis particulis. Reperitur enim ἤδη δὲ, ἤδη ποτὲ, de quibus supra. Sic e Xen. affertur, ἤδη οὖν ποτε, pro Jam igitur aliquando, s. Jam tandem, Tandem aliquando, Aliquando igitur : pro quo et ἤδη πώποτε οὖν. Apud Eund. reperitur et ἤδη που, sic scribentem : Τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα. [|| Jam signif. locali. Eur. Hipp. 1200 : Ἀκτή τίς ἐστι τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς, πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν. Herodot. 3, 5 : Ἀπὸ δὲ Σερβωνίδος λίμνης, ἐν τῇ δὴ λόγος τὸν Τυφὼ κεκρύφθαι, ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος· 4, 99 : Ἀπὸ Ἴστρου αὕτη ἤδη ἀρχαίη Σκυθική ἐστι. Utrobique libri aliquot δή. G. Dindorf.]

[Ἡδητικὸς, ἡ, ὸν, Ad oblectandum aptus. Petr. Mag. Excerpt. p. 609 ed. Mai. Cramer.]

[Ἡδίστη, ἡ, Hedista, n. pr. ap. Plut. Mor. p. 843, B, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 491, et 748, 43. G. Dindorf.]

[Ἡδοὶ, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. B.]

[Ἥδομαι. V. Ἥδω.]

Ἡδομένως adv., i. signif. q. ἡδέως. Xenoph. Cyrop. 8, [4, 9] : Οὐ προθύμως, ἢ οὐχ ἡδ. πράττοντα, Lubenter, et ita ut suavitatem et voluptatem ex eo, quod facio, percipere videar.

Ἡδονὴ, ἡ, Jucunditas, Suavitas [sive sensibus sive animo percepta] Athen. 9, p. 369, E : Εὔδημος... φησὶν... τῇ ἡδονῇ πρώτην κεκρίσθαι τὴν ἁλμυρίδα. Sopater ib. 14, p. 649, A : Τίς... κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν;] Theophr. : Ὃ καθαίρει τὰ πρόβατα καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ. Plin. : Tradunt vesci pecora solita, primoque purgari, mox pinguescere, carne mirabilem in modum jucunda. Theophr. [H. Pl. 4, 4, 7], de arboribus Indicis : Τοὺς δὲ καρποὺς φέρει ἡλίκα τὰ ἀμύγδαλα· καὶ ἡ ἡδονὴ κρείττων τῶν ἀμυγδάλων. Plin. : Pomo [quod fert, similis est] amygdalis, præcipuæ suavitatis. Cic. ap. Græcos variis modis interpretatus est : plerumque vero Voluptas [Platonis dialogus est Φίληβος ἢ περὶ ἡδονῆς. Definitiones ἡδονῆς v. apud Alex. Aphrod. in Aristot. Top. p. 88] : cui contr. λυπὴ, ἀλγηδὼν, Molestia, Dolor : De finib. 2, [3, 8] : Omnes enim jucundum motum, quo sensus hilarentur, Græci ἡδονὴν, Latini Voluptatem vocant. Et 3, [10, 35] : Quamque Stoici

communi nomine corporis et animi ἡδονὴν appellant, ego malo Lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. Idem, quod Stoici dicunt, ἡδονὴ, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia gestiens, vel nimia, sine ratione, animi elatio. [V. Diog. L. 7, 114.] Plato [Tim. p. 69, D] : Δέλεαρ κακὸν ἡ ἡδονή. Unde idem Cic. De senect. : Plato escam malorum voluptatem appellat. Ἡδονῇ καὶ λύπῃ, Voluptate et molestia; ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas e malo alterius; αἱ δι' ἀκροαμάτων ἡδοναὶ, Voluptates, quæ auditu et cantibus percipiuntur, Aurium delectatio; αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡδοναὶ, Voluptates quæ sapore percipiuntur. Hactenus e Cic. interpretatione, quæ prolixius in Cic. Lex. [De voluptate visu percepta Herodot. 2, 137 : Ἡδονῇ ἰδέσθαι οὐδὲν τούτου μᾶλλόν ἐστι ἀξιαπήγητον.] Aristot. Eth. 10, 5 : Ἕτερα γὰρ ἵππου ἡδονὴ, καὶ κυνὸς, καὶ ἀνθρώπου, Alio voluptatis sensu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plut. De soll. anim. [p. 961, D] : Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα, κήλησίς ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Idem, Ἡδονῆς κόρον οὐκ ἐχούσης. Aristot. Eth. 7, [8] : Αἱ σωματικαὶ ἡδοναί. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, et Xen. [H. Gr. 6, 1, 4], αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί· item [4, 8, 22], αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Demosth. [p. 273, 24] : Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος. Athen. 12 : Τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡδονὰς, Voluptates quæ gustu percipiuntur. Et ἡδονὴ λόγων ap. Thuc. sæpe pro Verborum illecebris, 6 : Λόγου μὲν ἡδονῇ παραυτίκα τερπομένους· 3, [38] : Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, Victi iis, quæ auribus grata et jucunda essent, i. e. adulationibus. [Æschyl. Prom. 631 : Μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε. Soph. Aj. 266 : Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν.] Et ap. Philonem, Ὅσα καθ' ἡδονὴν, Quicquid jucundum ac volupe est, cui opp. τὰ λυπηρά. [Plut. V. Pomp. c. 65 : Ὦ μὴ καθ' ἡδονήν ἐστι νικᾶν Πομπήιον· C. Gracch. c. 1, Dion. c. 21. V. Demetr. c. 20 : Καθ' ἡδονὴν τοῦ θεωρεῖν.] || Cum variis autem verbis h. v. conjunctum varias efficit phrases. Lucian. Vit. auct. [c. 12] : Πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. Athen. 10 : Ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰς ἡδονὰς πορίζεσθαι. Plato [immo Plut.] Alcib. [c. 4] : Ἡδονὴν ἄνανδρον ἐραστοῦ θηρεύοντας. Athen. 12, [p. 511, A] : Τὰς ἡδονὰς διώκειν προπετῶς. Et [p. 512, A, ex Heraclide Pont.] : Τὴν ἡδονὴν τιμῶντες, καὶ τρυφᾶν προῃρημένοι. Xenoph. [Cyrop. 4, 1, 14] : Πρὸς ἡδονὴν ἁπλήστως διακεῖσθαι. Et ib. [3, 2] : Τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι. [Ἡδοναῖς χαρίζεσθαι Plato Leg. 5, p. 727, C.] Isocr. autem [p. 20, D] dixit ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. [Æschin. p. 6, 33.] Idem, τῶν ἡδονῶν ἀπολαύειν. [Æschyl. Pers. 841 : Ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν. Eurip. Phœn. 21 : Ὃ δ' ἡδονῇ δοὺς ἕς τε βαχχεῖον πεσών.] Xen. Cyr. 4, [1, 5] : Τινὰ ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχει. Et ἡδονὴν ποιεῖν τινι, Voluptate aliquem afficere, Thucyd. [Demosth. p. 437, 3 : Μὴ τοῖς ἐχθροῖς ἡδονὴν ποιῶσι. Æsch. Suppl. 1008 : Μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν.] At ἡδονὴν δόντες ἄλλοις, ap. eund. Thuc., Aliis gratum facientes. Interdum cum præpp. junctum elegantes itidem phrases præbet. [Πρὸς ἡδονῆς. Parthen. c. 8 : Τῷ δὲ ἄρα οὐ πρὸς ἡδονῆς ἦν. Liban. vol. 4, p. 181 : Ὃ πάντως που καὶ ἡμῖν πρὸς ἡδ. Et ib. p. 225. Bast. Πρὸς ἡδονήν. Æschyl. Prom. 493 : Χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν.] Dem., Πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν. Idem, Πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούουσι· et [p. 13, 22] : Ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες. Isocr. [p. 290, A] : Τῶν πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. [Et Thucyd. 2, 65.] Cic. quoque Ad voluptatem loqui dicit. Pro quo Thuc. habet καθ' ἡδονὴν λέγειν. Idem dicit [2, 53], καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, Pro libito s. libidine facere. Et [65] : Ἐτράποντο καθ' ἡδ. τῷ δήμῳ [καὶ] τὰ πράγματα ἐνδιδόναι, Libidini populi res committere. [Æschyl. Prom. 261 : Οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοί τ' ἄλγος. Soph. OEd. C. 890 : Οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. Numero plur. Dionys. A. R. 7, 24 : Ἂν μὴ ποιῶμεν ἅπαντα τῷ δήμῳ τὰ καθ' ἡδονάς· 11, 9 : Μὴ καθ' ἡδονὰς τὰς ὑμετέρας λέγω. Ὑφ' ἡδονῆς. Soph. El. 1153 : Μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς μήτηρ· Antig. 648 : Μή νυν... σὰς ὑφ' ἡδονῆς φρένας γυναικὸς οὔνεχ' ἑκβάλῃς. G. Dind.] Apud eund. Thuc. frequens est ἐν ἡδονῇ ἔχειν, Gratum ac jucundum habere; ut, Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι. Sed et ap. eum dicitur ἐς τὸ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες, Pro libidine et q. d. Sua voluptate

omnia metientes. Locus est 3, p. 111 [c. 82] : Οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προτιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες. (At 4, p. 156 [c. 108] : Διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, i. esse opinor q. alibi dicit, διὰ τὴν παραυτίκα ἡδονήν.) Ἐν ἡδονῇ ἐστι, Volupe est, Jucundum ac gratum est, Eurip. [Iph. T. 494. Herodot. 4, 139 : Πάντα ποιήσουσι τὰ Σκύθῃσί ἐστι ἐν ἡδονῇ. Pherecrat. apud Plut. Mor. p. 1141, D : Ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.] Apud Herodian. frequenter cum διὰ jungitur : 4, [6, 4] : (Ὅπερ) δι' ἡδονῆς εἶχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, Quicquid vel oculis ejus vel auribus jucundum erat. Et [6, 3, 8] : Δι' ἡδονῆς πράττειν, Cum voluptate aliqua facere. Lucian. [Tox. c. 4] : Ὑφ' ἡδονῆς ἐδάκρυσε, Præ voluptate et lætitia illacrymavit. [Soph. Aj. 382 : Ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Eurip. Med. 1142 : Ἡδονῆς ὕπο.] Sed et ἡδονὴ εἰσελθεῖν aliquem dicitur, pro Cupido invadere aliquem. Herodot. [1, 24] : Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀοιδοῦ, i. e. Gell. interpr., Feros et immanes navitas prolubium tamen audiendi subisse. Ἐν ἡδονῇ ἄρχειν, Leniter et humaniter et quasi suaviter imperare. Thucyd. 1, [99] : Ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, Non pari humanitate et comitate imperabant. De quibus paulo ante dicit, λυπηροὶ ἦσαν, et προσάγοντες τὰς ἀνάγκας. [Forma Dorica Ἀδονὰ est, qua Tragici quoque interdum utuntur. Eurip. Phœn. 319 : Πολυέλικτον ἀδονάν· El. 126 : Πολύδακρυν ἀδονάν. Terminatione tantum Dorica Ἡδονὰ ap. Soph. OEd. T. 1339, Eurip. Ion. 1448, 1461, Hel. 641, Iph. T. 842, nisi his quoque ll. ἁδονὰ est restituendum. G. Dind.]

Ἡδονικὸς, ἡ, ὸν, Voluptarius. Ceb. Théb. Athen. 13, [p. 588, A] : Πρὸ τῶν ἡδονικῶν καλουμένων αὐτοὶ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες. Et 7, [p. 312, F] : Ὁ ἡδ. φιλόσοφος Ἀρχέστρατος. [Id. 4, p. 165, B : Τοῖς ἡδονικοῖς τούτοις ἁμαρτολόγοις. Eustath. p. 285, 21 : Τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας. Diog. L. 5, 31, βίος ἡδ.] Chrysipp. Tyan. apud eund. Athen. 14, [p. 647, D], de placenta Montiana : Μάξεις ἐξ οἴνου καὶ ἥμισυ ἐκ τυροῦ· ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, Jucundior enim et magis voluptabilis ita fit.

[Ἡδονοκρασία, ἡ, Voluptatis imperium. Aristeas De LXX interprr. p. 320 : Τὸ τῆς ἀρετῆς κατάστημα κωλύει τοὺς ἐπιφερομένους ἐπὶ τὴν ἡδονοκρασίαν, ἐγκράτειαν δὲ κελεύει καὶ δικαιοσύνην προτιμᾶν.]

[Ἡδονοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Voluptate percussus, Voluptati deditus. Timon Phlias. ap. Plut. Mor. p. 446, C : Φύσις ἡδ.]

Ἦδος, τὸ, Suavitas, Jucunditas. Hom. Il. A, [575] : Οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, Neque suavitas ulla epuli erit, Nec jucundæ erunt epulæ. Σ, [80] : Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; Quæ ex his ad me redit jucunditas? Quid hæc juvant? nam exp. etiam ὄφελος. Annotat autem Eust. [p. 1417, 21] Æolice tenuari, et indeclinabile esse. At Ἧδος aspiratum, Acetum significat. Ælius Dionys. ap. Eust. ἦδος τὸ ὄξος, inquit, δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. Idem tamen Eust. [ib.] tradit ἦδος a Pausania exponi et ὄφελος et ὄξος, nulla facta spiritus diversi mentione. [Ἧδος cum spiritu leni scriptum probat Herodianus in Καθολικῇ προσῳδίᾳ ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1294, et explicatius alio l., de quo sic scribit schol. Hom. Il. A, 576 (et iisdem prope verbis Etym. M. p. 420, 29) : Ἧδος ψιλωτέον ὡς τροχαϊκὸν τῶν εἰς ος ληγόντων. Κατὰ σχηματισμόν ἐστι τὸ ἦδος τὸ ἡδονή· δασυνόμενον γὰρ μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον, ὡς τὸ ἡμέρα μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦμαρ ψιλούμενον, καὶ τὸ ἅμα εἰς τὸ ἄμυδις. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ. Athen. 2, p. 67, C : Ὄξος· τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἦδος καλοῦσι· ubi libri εἶδος, quod vitium ap. Polluc. 6, 65, correxit Kuhnius. Schol. Platon. p. 9 : Ἧδος... ὄξος, ὡς Χαλκιδεῖς, ᾧ πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται. Cyrenæis tribuit Zonar. p. 1457 : Οἱ δὲ Κυρηναῖοι τὸ ὄξος εἶδος φασὶ καὶ ἄλλοι γλυκάδιον.]

[Ἡδύβιος, ὁ, ἡ, Dulci vitæ deditus. Procli Paraphr. Ptolem. p. 230; Constit. Apost. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 217. ||] Ἡδύβια, Placentarum quædam genera ap. Athen. 14, [p. 647, C], e Chrysippo : forA san a voluptate et suavitate, quam vitæ afferunt.

Ἡδυβόας, ὁ, Jucundum clamitans, vel Suavem vocem edens, Canorus. Epigr. [Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 396], κόσσυφος ἡδ., et [Anyte Plan. 4, 231, ubi ἁδ.] δόναξ. [Eurip. Bacch. 127 : Ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι.]

[Ἡδυβόλος, ὁ, ἡ, Suavia tela emittens. Jo. Gaz. T. M. 2, 129. Cramer.]

[Ἡδύβορος, ὁ, ἡ, Dulcis esu. Greg. Naz. vol. 2, p. 105, B : Ἄρτοιο... ἡδυβόροιο.]

[Ἡδυβοτρία, ἡ, Dulcedo uvarum. Psell. In Cant. Cant. ad c. 1, 14 : Ἡ γῆ γὰρ, ὥς φησι, Γαδδὶ ἀμπελοτρόφος οὖσα, γῆν πᾶσαν ὑπερήλασεν εἰς τὴν ἡδυβοτρίαν. Boisson.]

Ἡδύγαιον, Suidæ τὸ καλὴν ἔχον γῆν. Heraclides autem Tarentinus Athenæi [3, p. 74, B] τὸν σικυὸν vocat ἡδύγαιον, forsan quod ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proveniat. [Hesych. : Ἡδυνέον, ὁ σικυός. Corruptum ex Ἡδύγαιον vel Ἡδύγεον. G. Dind.]

[Ἡδύγαμος, ὁ, ἡ, Suaves nuptias præbens. Macedon. in Anth. Pal. 5, 243 : Κέρδεος ἡδυγάμου.]

[Ἡδύγελως, ὁ, ἡ, Suaviter ridens. Hom. H. in Pan. 37 : Πολύκροτον ἡδυγέλωτα. Hesych. in Μειλιχόμητις. Epitheton lagenæ in Anth. Pal. 5, 135 : Ἡδ., τερπνὴ συμβολικῶν ταμίη.]

[Ἡδυγλωσσία, ἡ, Suaviloquentia. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 1, p. 18, in formula magica papyri Ægypt. : Δοῦναί μοι χάριν, ἡδυγλωσσίαν, ἐπαφροδισίαν πρὸς πάντας ἀνθρώπους. Hase.]

[Ἡδύγλωσσος, ὁ, ἡ.] Ἀδύγλωσσος, ὁ, ἡ, Suavem et jucundam linguam habens : unde ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος, Pind. Ol. [13, 142], de jucundo præconio victoriæ. Cam. Dor. pro ἡδύγλωσσος.

Ἡδυγνώμων, ὁ, ἡ, exp. Consiliis et responsis oblectans, i. e. Prudens, in hoc l. Polybii [immo Xenoph. Conv. 8, 30] : Ἐξ ὧν συναμφοτέρων οὐχ ἡδυσώματος ὀνομασθεὶς ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων ἐν θεοῖς τετίμηται. Nisi potius sit Animi ingeniique festivitate oblectans.

Ἡδυεπὴς, ὁ, ἡ, Suaviloquus : ut Nestor ἡδυεπὴς, Hom. Il. A, [248]. Et Ἡδυέπειαι Musæ, Hesiod. [Theog. 965, 1020], Suaviloquæ. [Ἡδυεπῆ Βάκχον Anth. Pal. 9, 384. Epitheton Apollinis ib. 525, 8.]—Ἁδυεπὴς, Suavia verba sonans : vel Suavia carmina resonans : ut λύρα ap. Pind. Ol. [10, 113. Soph. OEd. T. 151 : Ὦ Διὸς ἁδυεπὲς φάτι.]

[Ἡδύθεος, ὁ, ἡ, epitheton Mariæ virginis in Hymno anonymi v. 8, ubi interpres vertit Jucundam aspectu.]

Ἡδύθροος, ὁ, ἡ, q. d. Dulcisonus, Suaviter sonans. [Eurip. El. 703 : Μοῦσαν ἡδύθροον. Epitheton Dionysi in] Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 8.]

Ἡδύκαρπος, ὁ, ἡ, Suaves et jucundos fructus gignens : ἡδ. δένδρον, Theophr. [H. Pl. 4, 4, 5.]

[Ἡδύκοκκος, ὁ, ἡ, Dulcia grana habens. Man. Philes 5, 596, p. 194 : Ῥοιὰν ἡδύκοκκον.]

[Ἡδύκομος, ὁ, ἡ, Suavem odorem e foliis emittens. Jo. Gaz. T. M. 2, 13. Cramer.]

Ἡδύκρεως, ω, ὁ, ἡ, Cujus carnes suaves sunt, caro grati et jucundi saporis est. Aristot. [H. A. 6, 7 : Γίνεται δὲ πίων καὶ ἡδύκρεως (ὁ κόκκυξ) ... ἱεράκων οἱ νεοττοὶ ἡδύκρεῳ σφόδρα καὶ πίονες·] De gen. anim. 5, [6] : Καὶ γὰρ ἡδυκρεώτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκὰ, ὡς εἰπεῖν, εἰσί. [Id. De mirab. init.]

Ἡδύκωμος, ὁ, q. d. Jucunda comessatio, Athenæo [14, p. 618, C] Genus saltationis, sicut et κῶμος, at Polluci [4, 100; 9, 11] Quoddam canticum, sicut et Hesychio : scribiturque ἡδυκῶμος [accentu vitioso, nunc correcto] ap. utrumque horum, quum ἡδύκωμος habeant non solum Athenæi exempll., sed et Eust. [p. 1237, 57] l. illum ex eo proferentis.

[Ἡδύλᾶλος, ὁ, ἡ, Dulciloquus. Hesych. s. v. Ἰδῆφιν. Hemst.]

[Ἡδύλειον, τὸ, Hedyleum. Harpocr. : Ἡδ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου (p. 387, 11). Ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ἡδ., ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ κε' φησίν. Male Ἡδυλίου ap. Plut. V. Sullæ c. 16.]

[Ἡδύλη, ἡ, Hedyla, Hedyli poetæ mater, apud Athen. 7, p. 297, B.]

[Ἡδύληπτος, ὁ, ἡ, Cum voluptate acceptus. Paul. Silent. in Therm. Pyth. v. 82 : Ὃ (τὸ ὕδωρ) νὺξ γλυκαίνειν οἶδεν εἰς ἡδύληπτον ἕλξιν.]

Ἡδῠλίζω, Adulor, Grata et jucunda loquor, i. q. ἡδυλογέω, citat Eust. [p. 1417, 12 et Photius p. 62, 19] e Menandro. [Hesych.: Ἡδυλίσαι, συνουσιάσαι.]

[Ἡδύλιον, ἡ, Hedylium, n. pr. ap. Mæcium in Anthol. Pal. 5, 133. Plautus in fr. Cornicullariæ: « Ancillam meam Hedylium ». G. Dind.]

Ἡδυλισμὸς, ὁ, Assentatio, Adulatio, Adulationis species quædam, εἶδος τῆς κολακείας, Eust. [p. 1417, 21, et Photius l. c. Hesych.: Ἡδ., συνουσία.]

Ἡδυλογέω, Loquor quæ jucunda sunt et grata, Ad placitum loquor, Adulor: χαριτογλωσσῶ. [Phrynich. Bekk. Anecd. p. 41, 26: Ἡδυλογεῖν τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι. Phrynich. com. ap. Athen. 4, p. 165, B: Εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν ἀεί.]

Ἡδυλογία, ἡ, exp. Suavitas sermonis, et e Cic. Suaviloquentia. [Athen. 4, p. 164, F; 165, B.]

Ἡδυλόγος, Suaviloquens, Suaviloquus Ennio et Lucret., i. q. ἡδυεπής. [Eur. Hec. 131: Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστής. Ἡδυλόγος σοφία Cratinus in Bekk. Anecd. p. 335, 18, et Timo Phlias. ap. Sext. Emp. p. 961.] Ἡδυλόγου γλώσσης, Epigr. [Nicarchi Anthol. Pal. 7, 159. Et alibi in Anthol.]

[Ἥδυλος, ὁ, Hedylus, poeta Samius vel, ut alii tradiderunt, Atheniensis, de quo v. Athen. 7, p. 297, B, aliosque quos Jacobs. indicavit Anthol. vol. 13, p. 899. G. Dind.]

Ἡδυλύρης, Suaviter lyra canens. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 370]: Πίνδαρος ἡδυλύρης. Ea forma qua dicitur χρυσολύρης.

[Ἥδυμα, τὸ, legitur ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 831: Ἴδωμεν τίνι ἡδύματι ὁ ... ἄρτος ἡδύνεται. Verum auctoritate codd. Regg. mutandum id in ἡδύσμ. q. v. Hase.]

[Ἡδυμαῖος. V. Ἡδύμη.]

[Ἡδυμανὴς, ὁ, ἡ, Suaviter desipiens. Nonn. Dion. 7, 269: Ἡδυμανῆ σπινθῆρα (Amoris).]

[Ἡδυμελέϊα, ἡ, Suavis canor. Leont. Neapol. Vita Sym. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 168, 23: Τῷ συντόνῳ καὶ παναρμονίῳ τῆς ἀγγελικῆς ἡδυμελείας ἤχῳ. Hase.]

Ἡδυμελὴς, ὁ, ἡ, Suavem canorem habens, Epigr. [Meleagri in Anthol. Pal. 5, 140: Ἡδυμελεῖς Μοῦσαι σὺν πηκτίδι. Anacreon ap. Hephæst. p. 39: Ἡδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ. Carmen Anacreonticum 66: Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων, ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ. Sophocles apud Athen. 14, p. 637, A: Τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ. G. D. || Nomen Æonis Valentinianorum. Epiphan. t. 1, p. 166, A, ubi typogr. vitio Ἡδυμελὶς, et ib. C. Hase.]

[Ἡδυμελίφθογγος, ὁ, ἡ, Vocem habens suavem instar mellis. Anth. Pal. 9, 571: Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.]

[Ἥδύμη, ἡ, Hedyma, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἡδυμαῖος, Steph. Byz.]

[Ἡδυμῖγὴς, ὁ, ἡ, Suaviter mixtus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 736: Ἁδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.]

Ἥδυμος, Suavis, Dulcis, Jucundus, i. q. ἡδὺς, ex eoque factum per paragogen. [Hesych.: Ἥδυμον, ἡδὺ, εὐῶδες, τερπνόν. Hom. H. in Merc. 241, 449 et] Apoll. Arg. 2, [407], ἥδ. ὕπνος. [Ex Antimacho et Simonide memorat Eustath. p. 163, 28. Simonidis verba servavit schol. Il. B, 2: Ἥδυμον ὕπνον ἔχων. Conf. Νήδυμος. Etym. M. p. 420, 47 (et gramm. in Catal. cod. Nanian. p. 494): Ἥδυμος ἀπὸ τοῦ νήδυμος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἡδύς ἥδυμος. Ἐπίχαρμος, Καὶ λόγων ἀκούσας ἡδύμων. Τὸ συγκριτικὸν ἡδυμώτερος καὶ Ἰωνικῶς ἡδυμέστερος, ὡς ἀνιαρότερος, ἀνιηρέστερος. Τὸ δὲ ὑπερθετικὸν ἡδυμέστατον Ἀλκμὰν ἔφη.]

[Ἡδυνέον lectio corrupta. V. Ἡδύγαιον.]

[Ἡδυντέον, Suave reddendum, Condiendum. Athen. 3, p. 117, D: Πῶς ἕκαστον ἡδ. ἐστίν.]

[Ἡδυντὴρ, ῆρος, ὁ.] Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quod sal condiendi vim habeat, διὰ τὸ ἡδύνειν, inquit Poll. [6, 71]: Hesych. Eratostheni hanc appell. ascribere videtur. [Photius p. 62, 24: Ἡδυντῆρες, ἅλες. Τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες (?). Ἡδυντῆρες ἅλες inter dicta κατ' ἀντίφρασιν apud Tryphon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 756, 6.]

[Ἡδυντήριος, ὁ, ἡ, q. d. Delinitorius. Schol. Eur. Hec. 535: Χοὰς κηληθηρίους ... τὰς ἡδυντηρίους, τὰς πραϋνούσας τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν.]

Ἡδυντικὸς, ἡ, ὸν, Condiendi vim habens, Ad condiendum aptus. Et τὰ ἡδυντικὰ, Condimenta, Bud. e Gaza. Idem Bud. vertit et Voluptifica. [Plato Soph. p. 223, A: Τοῦ δέ γε μισθαρνευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος ... κολακικὴν, ὡς ἐγῷμαι, πάντες φαῖμεν ἂν ἢ ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.] Ad condiendum, condiendi scientiam pertinens. Sed et σκευασίαν ἡδυντικὴν dicit Pollux quasi conditricem.

Ἡδυντὸς, ἡ, ὸν, Conditus. Sed peculiari signif. ap. Hippocr. [p. 672, 12], ἡδυντὴ πίσσα [Τὴν ἠρτυμένην explicat Erotian.], Pix odoribus condita, quæ sc. cocta est cum aqua et aromatibus: itidem ἡδυντὸν στέαρ, Eidem [p. 679, 21] Adeps in aqua et aromatibus coctus. [Τὸ ἐν ὕδατι καὶ ἀρώμασιν ἑψηθὲν interpretatur Galen.]

Ἡδύνω, Suave reddo, Condio. [Epicharm. apud Athen. 7, p. 309, F: Ὀπτᾶντες δὲ (κόκκυγας) καὶ ἁδύναντες. Mœris p. 177: Ἡδῦναι Ἀττικῶς, ἀρτῦσαι Ἑλληνικῶς, ubi Pierson. exx. indicat Plat. Theæt. p. 175, E: Μηδὲ ὄψον ἡδῦναι ἢ θῶπας λόγους· Aristot. Meteor. 2, 3: Πλείους (οἱ ἅλες) ἡδύνουσιν ἐμβληθέντες· Lucian. Lexiph. c. 3: Καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν· Ælian. N. A. 10, 30: Τοῖς μὲν ἡδυσμένοις χαίρει, τοῖς δὲ ἀσπουδάστως ἐφθοῖς πάνυ ἄχθεται.] Et ἡδύνεσθαι pro Condiri a Cic. metaph. posito, dixit Gaza: sicut et ἡδυσμένος λόγος ap. Aristot. [Poet. 6: Λέγω δὲ ἡδυσμένον μὲν λόγον τὸν ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν καὶ μέλος. Plato Rep. 10, p. 607, A: Τὴν ἡδυσμένην μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν.] Idem ἡδύνειν, Lætitia afficere, vertit alicubi. [Delecto. Dionys. De comp. verb. p. 79, 12: Ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν ἀκοὴν) τὸ λ καὶ ἔστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύτατον. Sic ib. p. 82, 1; 96, 10. Demulceo. Diphilus ap. Athen. 6, p. 254, E: Ὁ γὰρ κόλαξ ... καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις ἀνατρέπει λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.] Itidem pass. ἡδύνεσθαι pro Lætitia affici, Lætitia aut Gaudio frui, poni videtur in hoc versu, quem affert Athen. [7, p. 281, E, e Timone]: Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Sic ἡδυνθεὶς exp. χαρείς. [Præterit. passivi annotavit Photius p. 62, 25: Ἡδύνθαι, ἠρτύσθαι.]

[Ἡδύοδμος. V. Ἡδύοσμος.]

[Ἡδυοινία, ἡ, Suavitas vini. Geopon. 5, 2, 19: Εἰς ἡδυοινίαν δὲ πασῶν ἀδηρίτως καλλίων ἡ θηριακή.]

Ἡδύοινος, ὁ, ἡ, Suave et jucundum vinum ferens: ut εὔοινοι ἄμπελοι, Xen. [Anab. 6, 4, 6.] ap. Polluc. 6, 3 [§ 22 et 1, 243. Id. 1, 228, γήλοφοι.] Et ἡδυοινότερος καρπὸς, Fructus efficiens vini dulcioris, Theophr. C. Pl. 3, 20.

Ἡδυόνειρος, ὁ, ἡ, Suavia et jucunda afferens somnia. [Hermippus ap.] Athen. [1, p. 27, F]: Ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους.

Ἡδυοσμία, ἡ, Odoris suavitas, ut Plin. [in Ἡδύοσμος], Odor jucundus.

Ἡδύοσμος, ὁ, ἡ, Jucunde olens, Plinio; Suaves expirans odores, Catullo. [Aristoph. fr. 116: Ἡδυόσμοις στρώμασι. || Ἡδύοδμος. Hippocr. p. 603, 32: Οἴνῳ λευκῷ ἡδυόδμῳ. Simonides apud schol. Aristoph. Av. 1410: Ἔαρος ἁδυόδμου.]

Ἡδύοσμος, ὁ, s. Ἡδύοσμον, τὸ, dicitur etiam Mentha, ab odoris suavitate. Diosc. 3, 41: Ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτάνιον· ubi περὶ ἡμέρου ἡδυόσμου loquitur. [Strabo 8, p. 344: Τὴν κηπαίαν μίνθην ... ἣν τινες ἡδύοσμον καλοῦσι.] Est vero et ἄγριον ἡδύοσμον, Latinis Menthastrum. Diosc. ibid.: Τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς φύλλοις, καὶ πάντη μείζων σισυμβρίου, ἐν ὀσμῇ δὲ βρομωδέστερον. Plin. 19, 8: Menthæ nomen suavitas odoris ap. Græcos mutavit: unde veteres nostri nomen declinaverunt. Grato mentha mensas odore percurrit in rusticis dapibus. Theophr. alicubi ἡδύοσμον dicit, ut H. Pl. 7, 7; alicubi μίνθην, ut C. Pl. 6, 22. Galen. Simpl. 6 [vol. 13, p. 176, E]: Ἡδύοσμον, ἔνιοι δὲ μίνθην προσαγορεύουσιν· ἔστι γὰρ ἑτέρα τις οὐκ εὐώδης μίνθη, quibus verbis annotant VV. LL. Menthastrum significari, ἡδύοσμον ἄγριον Dioscoridi, ἣν καὶ καλαμίνθην καλοῦσι. Diversa tamen Calamintha et Menthastrum. Colum. dicit etiam Menthastrum sylvestre. [Τὸ ἡδύοσμον Hesych. s. v. Μίνθα et schol. Aristoph. Ran. 1107. Ἡδύοσμον correpta syllaba penultima Ammian. in Anthol. Pal. 11, 413, in metro dactylico.] || Ἡδύοσμος, ὁ ἀρωματίτης κάλαμος, Hesych., Calamus aromaticus: et ipse ab odoris suavitate dictus.

[Ἡδυόφθαλμος, ὁ, ἡ, Suaves oculos habens, Suavis adspectu. Hesych. v. Μελίγληνος.]

Ἡδυπάθεια, ἡ, Vita voluptaria, mollis, Luxus. [Pollux 6, 185.] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 74] : Οἳ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. [Et alio loco :] Ἡδυπάθεια, sicut et εὐπάθεια in una ex iis signiff. quas ei dedi, Voluptas, Voluptaria vita, Vita mollis, Mollities, Luxus, Deliciæ. Xen. Cyrop. 7 : Οἳ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. Item in plur., ap. Athen., Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας, Sic eruditi et docti erant in luxu et rebus voluptariis, Bud. [Athen. 7, p. 310, A : Ἦν δὲ καὶ ὁ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν· 2, p. 40, C : Οὔτ' οἶνον ἐπὶ πλεῖον οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι.]

Ἡδυπαθέω, Voluptariam vitam dego, Voluptati indulgeo. [Pollux 6, 185.] Xen. [Cyr. 1, 5, 1] : Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις ἦκοι. [Et alio loco :] Ἡδυπαθέω, sicut εὐπαθῶ, Voluptate fruor, Genio indulgeo, Molliter me curo, Delicate et molliter vivo. Xen. : Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις εἴη. Philo : Εἰ μὴ πρὸς τὸ πονεῖν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται. [Hesych. : Ἡδυπαθεῖ, μιαίνεται ἡδονῇ.]

[Ἡδυπάθημα, τὸ, Voluptas, Deliciæ. Athenæus ap. Diog. L. 6, 14 (Anth. Pal. 9, 496) : Σαρκὸς δ' ἡδυπάθημα, φίλον τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις.]

Ἡδυπαθὴς, ὁ, ἡ, q. d. Suavitatem s. Voluptatem patiens, i. e. Qui suavitate s. voluptate afficitur, voluptate fruitur. Hesychio φιλήδονος, Voluptati deditus, Voluptarius. Sæpe autem exp. Mollis, Delicatus, In luxum effusus. Ego ad hujus nominis interpr. lubenter Mollis et voluptarius copularem, ut et a Cic. copulantur. Athen. 12, [p. 545, A] : Ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρχον τὸν ἡδυπαθῆ ἐπικαλούμενον. Quidam [Antiphanes] ap. Eund. [ib. p. 526, D] : Ἰώνων ... ἁβρὸς ἡδυπαθὴς ὄχλος. Observandum est autem eund. esse usum τοῦ παθεῖν in hoc comp. verbo, qui est apud Theogn. [722] : Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν, quod exprimens Horat. Epist. 1, 12, dixit : Si ventri bene, si lateri est, pedibusque tuis. [Adverb. Ἡδυπαθῶς, Aster. Homil. p. 58 Ruben. Boiss.]

[Ἡδύπημα, ὁ θάνατος, Hesych. Scrib. ἡδὺ πῆμα cum Alberto.]

[Ἡδύπλεος, ὁ, ἡ, Plenum suavitate. Epigr. Nicetæ inter Greg. Nyss. opera vol. 1, p. 44 : Τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος καταλείβεται ὑγρὸν ἔλαιον ἦκα μάλα προχέον, ἄφθονον, ἡδύπλεον. Boiss.]

[Ἡδυπληθὴς, ὁ, ἡ, i. q. præced. Method. Conv. virg. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. p. 1, 138, A : Κρατῆρες ἁδυπληθέες (sic) πρόκεινται νέκταρος.]

[Ἡδύπνευστος, ὁ, ἡ, i. q. ἡδύπνοος. Marcus Argent. Anth. Pal. 5, 118 : Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄσδεις, ἔγρεο.]

[Ἡδυπνοΐδης (?), πόα. Καὶ ἡ λιβανωτὶς, Hesych.]

Ἡδύπνοος, s. Ἡδύπνους, ὁ, ἡ, Jucundum odorem spirans, Gratum s. Grato odore spirans, ἡδὺ πνείων Homero. [Eur. Med. 839 : Χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας, Dulce spirantes, Gratas. « Ἡδ. χῶρος, Nicias in Anth. Pal. 9, 564. » Jacobs.] Legitur et Ἡδύπνοιος in Epigr. [Marci Argentarii, cui nunc ex cod. Palat. restitutum ἡδύπνευστε, quod v.] pro eod. Ad πνοιὴ referendum erit. [|| Jucundum sonum edens. Ἡδύπνουν πνέων αὐλητὴς ap. Polluc. 4, 72. || Metaphor. Soph. El. 480 : Ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων, Somniorum jucundorum faustum omen afferentium. || De agnello subrumo dictum annotavit Hesych. : Ἡδύπνουν, νεογνὸν καὶ ἁπαλὸν πρόβατον γαλαθηνὸν, τὸ μήπω πόας γευσάμενον, ἢ (ineptum est ἢ nisi aliquid excidisse statuas) ὁ ῥέμων (Ἔρμων Kust.) φησὶν ὑπὸ τοῦ Πυθίου κληθῆναι. Conferenda cum his Photii gl. quam in Ἡδύχροος afferemus, ex qua probabile fit ap. Hes. ἡδύχρουν addendum esse ante κληθῆναι. G. Dind.]

[Ἡδυποιέω, Dulce reddo, Edulco. De virtutis asperitate temperanda Greg. Nyss. t. 1, p. 261, B : Τό τε κατεσκληκὸς καὶ ἀνδρῶδες τῆς ἀρετῆς ἡδυποιῆσαι τοῖς νηπιάζουσιν. Hase.]

Ἡδύπολις, ὁ, ἡ, Gratus jucundusque civitati, Soph. [OEd. T. 510 : Σοφὸς ὤφθη βασάνῳ θ' ἡδ.]

Ἡδυπορφύρα, et πορφύρα, ἡ, ex ostreorum genere sunt, ut tradit Athen. [3, p. 88, B] ex Aristot. H. A. [Non legitur ap. Aristot.] Forsan autem ἡδυπορφύρα dicitur ob gratiam et venustatem coloris, vel etiam ob jucundum in cibis saporem.

[Ἡδυπότης, ὁ, Suavis compotator. Hedylus in App. Anth. Pal. 34 : Τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην. Manetho 4, 493. Epitheton Dionysi in Anth. Pal. 9, 524, 8.]

[Ἡδυπότιον, τὸ, i. q. ἡδυπότις. Cratinus jun. ap. Athen. 11, p. 469, C : Παρ' Ἀρχεφῶντος ἡδυπότια δώδεκα. || Ἡδυποτίδιον, τὸ, in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, 20, ubi in lapide esse videtur ΗΔΥΠΟΠΑΙΟΝ.]

Ἡδυπότις, ιδος, ἡ, Hesychio ἔκπωμα ποιὸν, καὶ κρόμμυον : forsan quod potum commendet et gratiorem reddat. Athen. quoque [11, p. 469, B, allatis Epigenis comici et Semi ex Deliade ll.] ἡδυποτίδας in poculorum censu numerat, dicens Rhodios eas ἀντιδημιουργήσασθαι πρὸς τὰς Ἀθήνῃσι Θηρικλείους. [Recto accentu ἡδυπότις ap. Hesych. et ἡδυπότιδες φιάλαι ap. Pollucem 6, 96. Et sic ap. Athen. quoque apographum Florentinum.]

[Ἡδυποτιστὴς, ὁ. Hesych. : Γακουττάνης, ἡδυποτιστής. Scrib. ἡδυπότης, quod partim vidit Pergerus, qui ἡδυπότης τις corrigebat. G. Dindorf.]

Ἡδύποτος, ὁ, ἡ, Cujus potus suavis est. Hom. Od. B, [340] : Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες. [Γ, 391, O, 507 ; H. in Dionys. v. 36.]

[Ἡδυπρόσωπος, ὁ, ἡ, Pulcher aspectu, Speciosa facie. Matron parodus ap. Athen. 4, p. 136, F : Χόνδρος δ' ἡδ.]

Ἡδύραβδον, τὸ, Hesychio τὸ κινάμωμον : nam virgas fert suavissimi et gratissimi saporis.

Ἡδὺς, εῖα, ὺ [Genitiv. ἡδέας pro ἡδείας ap. Ducam Hist. Byz. p. 30, D, ut πλατέας p. 159, C : nisi hæc librariorum sunt vitia ; de quo ambiguum in tali scriptore judicium est], Suavis, Dulcis, Jucundi saporis, generaliter pro Jucundus. Ἡδέϊ οἴνῳ, Hom. Od. K, [519] ; ἡδέα οἶνον, I, [205]. M, [369] : Ἡδὺς ἀϋτμὴ, ubi observandum est jungi ἡδὺς substantivo fem. [Sic Theocr. 20, 8 : Ἁδέα χαίταν, et Moschus 3, 83 : Ἁδέα πόρτιν. De hominibus, Soph. Aj. 105 : Ἥδιστος δεσμώτης ἔσω θακεῖ· Phil. 530 : Ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ· El. 929 : Κατ' οἶκον ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.] Plato Theæt. [p. 157, C] : Ταῦτα δὴ, ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι ; καὶ γεύοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων ; Aristoteles : Ἐλάττω τῷ μεγέθει γίνεται, καὶ ἧττον ἡδέα, καὶ ὑγρότερα τῶν γονίμων. Pro quo Plinius dicit : Irrita ova sunt minora, ac minus jucundi saporis, ac magis humida. Extenditur autem ad multa, sicut Lat. Suavis, Jucundus : ἡδεῖς κινήσεις, Suaves motus, Lex. Cic. p. 52. Xen. τῷ ἡδεῖ opp. ἀνιαρὸν, Cyr. 8, [3, 42] : Οὗτοι, ὦ Σάκα, οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν· 6, [1, 7] opp. ἥδιστον et χαλεπώτατον. [Plat. Leg. 5, p. 733, A : Βίον... ἡδίω καὶ λυπηρότερον. Soph. Ant. 12 : Μῦθος οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινός.] Dicitur autem ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, pro Jucundum est audire ; τοῦτό ἐστιν ἀκούειν ἡδὺ, ταῦτά ἐστιν ἀκούειν ἡδέα, pro Hoc jucundum est auditu, Hæc jucunda sunt auditu : quo et Aristoph. Vesp. [503] modo locutus est. Illius autem prioris generis loquendi ex. est et in hoc proverbiali Eur. versu [ex Andromeda ap. Plut. Mor. p. 630, E] : Ἡδύ τι τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων· quod Cicero vertit, Suavis est laborum præteritorum memoria : et alibi liberius, Habet præteriti doloris secura recordatio delectationem. [Hom. Il. Δ, 417 : Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο· Ω, 435 : Οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζωέμεν. Herodot. 7, 101 : Νῦν μοί σε ἡδύ τι ἐστὶ ἐπείρεσθαι τὰ θέλω.] Sæpe autem ἡδὺ substantive ponitur pro Suavitas, Voluptas, Delectatio : sicut τὸ καλὸν pro Honestas : Καλοῦ, συμφέροντος, ἡδέος, Aristot. Eth. 2. [Plut. Mor. p. 42, B : Τὸ ἡδὺ τῆς ἀκροάσεως. Γλυκὺ et ἡδὺ distinguit id. ibid. p. 128, C : Γλυκὺ μὲν γὰρ ἡ πολυτελὲς ἔξω καὶ καθ' αὑτὸ τῶν τοιούτων ἐστὶν, ἡδὺ δὲ πέφυκεν ἐν τῷ ἡδομένῳ καὶ μετὰ τοῦ ἡδομένου γίνεσθαι κατὰ φύσιν ἔχοντος.] || Comp. est Ἡδίων, Suavior, Jucundior. Superl. Ἥδιστος, Sua-

vissimus, Jucundissimus [Hom. Od. N, 80 : Ὕπνος... ἥδιστος. Æsch. Ag. 602 : Τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; Οὐχ ἥδιον (ut οὐ χεῖρον, οὐκ ἄμεινον) signif. positivi dictum ab Herodoto 2, 46 : Οὔ μοι ἡδιόν ἐστι λέγειν. Quod aliquoties imitatos esse Ælianum et Aristidem (vol. 1, p. 11 : Τὴν θεῶν μάχην οὐχ ἥδιον ἐμοὶ γοῦν λέγειν) annotavit Valck., qui ap. Aristid. vol. 1, p. 350 : Ἐμοὶ δ' οὐχ ἥδιστον ἐν τοῖς τοιούτοις διατρίβειν, probabiliter corrigit ἥδιον], pro Ἡδύτερος et Ἡδύτατος, quæ tamen et ipsa alicubi reperiuntur, ac præsertim comp. ἡδύτερος. Thuc. 7, [14] : Τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε. Idem ib. : Βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At comparativi ἡδύτερος [quem cum similibus ταχύτερος πλατύτερος βραχύτερος memorat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 21, 19] ex. est ap. Phocyl. [183] : Τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον; Reperitur vero et in prosa, ap. Gregor. [Parum certa hujus formæ exx. sunt ap. Theophr. H. Pl. 3, 2, 1 : Πεπαίτερα καὶ ἡδύτερα τὰ ἄγρια τῶν ἡμέρων εἶναι, ubi ἡδίω scripsisse videtur, et C. Pl. 6, 12, 10 : Αὐταὶ δὲ αἱ ῥίζαι καὶ ἡδύταται, ubi ἡδεῖαι ex cod. Urb. est corrigendum. Ἡδίονας per ἡδυτέρας explicat Hesych., λιαρῇσιν per ἡδυτάταις, λίγεια per ἡδυτάτη. Nihil dubitationis habent recentiorum scriptorum loci, velut ἡδύτερος in Libanii vol. 1, p. 284, 17, Philippi in Anth. Pal. 9, 247, 4, Tullii Gemini ib. 707, 4, Alex. Trall. 2, p. 116, Pauli Æg. (in loco Dioclis) p. 28, 52, schol. Æsch. Ag. 1374, schol. Theocr. 1, 7, Eustath. p. 1449, 7; ἡδύτατος ap. Plut. Mor. p. 98, E, incertum in Anthol. Pal. 11, 298, 7, schol. Aristoph. Pl. 1021. De adverb. ἡδυτάτως et ἡδιαίτατα v. in Ἡδέως. G. D.] Sed superlativo ἥδιστος interdum præfigitur præp. ὑπέρ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, Quamsuavissimus, Longe suavissimus. || Ἡδὺ, interdum adverbialiter pro Suaviter, Jucunde : ἡδὺ γέλασσαν, Hom. [Il. B, 270, et alibi]; quo et Lucian. [De hist. conscr. c. 11] utitur, eodemque dixit modo Horat., Dulce ridere. [Od. Δ, 446 : Ἀμβροσίην... ἡδὺ μάλα πνείουσαν· 809 : Ἡδὺ μάλα κνώσσουσα. Theocr. 20, 1 : Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. Meleager Anth. Pal. 12, 81 : Ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν εἶδος ἁφαρπάζων χείλεσιν ἡδὺ φιλῶ. Eodem modo accipi potest Marci Argent. versus ib. 5, 32 : Καὶ μέλι μὲν στάζεις ὑπὸ χείλεσιν ἡδὺ φιλεῦσα.] || Ἡδὺς dicitur aliquis interdum pro Lætus. Gregor. Εἰς Καισάριον p. 92 : Καὶ παρασκευάζεσθε ὡς ἑστιάσοντες τὴν ἀκοήν, καὶ ἡδίους ἐσόμενοι. Idem, Αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τούτων μνήμῃ. Sed et ap. Plut. ἡδίω redditur Alacriorem, Fabio [c. 5]: Ἡδίω (τὸν δῆμον) πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε· Cam. [c. 32]: Ἡδίους ἐγένοντο ταῖς ἐλπίσιν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης. [Soph. OEd. T. 82 : Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδὺς (βαίνει).] || Ἡδὺς, Fatuus : εὐήθης, ὑπόμωρος, [Timæus, Photius et] Suid. Exp. et Stolidus ap. Strab. 1, [p. 54 : Ὁ δ' οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὥστε... οὐδὲ τὴν Ἀρχιμήδους βεβαιοῖ δόξαν...]. Sic ap. Plat. [Rep. 1, p. 337, D]: Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη, ubi tamen Ficinus reddit Facetus. [Gorg. p. 491, D : Ὡς ἡδὺς εἶ· Euthyd. p. 300, A : Σὺ δ' ἴσως οὐκ οἴει ὁρᾶν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ.] Atque hanc interpr. aliquibus ll. convenire arbitror, sed accipiendo Facetus ironice : ut Gallice sumitur interdum *Plaisant*, veluti cum dicitur, *Vrayement vous estes plaisant de me vouloir faire croire que*. Quo sensu dicitur et istud, quod idem etiam sonat, *Vrayement vous avez bonne grace de* etc. Atque ita poni χαρίεν quoque, a χάρις, quod *Grace* significat, docebo in illo nomine, si recordatus fuero. Sic autem sumi arbitror ἡδὺς in isto Synes. l. : Ἡδὺς εἶ κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι. Fortasse tamen paulo etiam aptius vertemus, Lepidus es, qui jubeas nos etc. Nam Lepidus, sicut et Lepidum caput, ironiæ sæpe a Lat. accommodari constat. [Lucian. Dem. enc. c. 24 : Ἡδὺς εἶ, ἂν..., οἴῃ... Plut. V. Artox. c. 17 : Εἰρωνευομένη μετὰ γέλωτος, ὡς ἡδὺς, ἔφασκεν.] — Ἁδεῖα, Dor. pro ἡδεῖα, Suavis, Jucunda, ab ἁδὺς pro ἡδύς. Ἁδὺ, Dor. pro ἡδὺ, Suave : interdum et Suaviter. [Doricæ formæ apud Tragicos exemplum est Soph. Tr. 122 : Ἁδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω. (Quod Brunckius plurali numero dictum accipiebat, ut ὀξεῖα χρέμισαν pro ὀξέα ap. Hesiod. Scut. 348.) Terminatione tantum Dorica Eur. Herc. F. 675 : Ἡδίσταν συζυγίαν.]

Ἡδύσαρον, τὸ, Frutex alio nomine dictus πελεκῖνος, Lat. Securidaca. Marcell. ap. Diosc. a suavitate odoris sic nominatum censet. Vide Diosc. 3, 147, ubi ipsum esse dicit πικρὸν γευσαμένῳ. [Theophr. H. Pl. 8, 10.]

Ἥδυσμα, τὸ, Quod suavitatem et gratiam aliquam conciliat, rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit, Gorr. Item, ut Bud. exp., Suavitas, Dulcedo. Aristot. De arte poet. [c. 5, 5] : Τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων ἡ μελοποιΐα. Peculiariter vero in cibo dicitur Condimentum, quod suavitatis et dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam ei conciliandam. [Aristoph. Vesp. 496 : Ἦν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι. Ex Eq. 678 : Ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα, et Eupolide atque Menandro memoravit Erotian. p. 172.] Plato De rep. 1, [p. 332, D] : Τέχνη μαγειρικὴ τοῖς ὄψοις ἀποδίδωσι τὰ ἡδύσματα. Sic Galen. De alimentis 3, pinguedinem et adipem carnium ἥδυσμα esse dixit; quippe quæ cibis suavitatem potius conciliant quam in alimentum vertuntur. Plut. [Mor. p. 51, C] : Οἱ δεινοὶ τῶν ὀψοποιῶν τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς, ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. Athen. 2, [p. 67, C] : Οὔτε πεπέρεως μέμνηται, οὔτε ὄξους, ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων. Idem 4, [p. 170, A] ex Alexidis Lebete varia citat ἡδύσματα, quæ a coquis adhiberi solent. In qua signif., ut Lat. Condimentum, metaph. quoque accipitur. Quo modo Plut. Lyc. [c. 25] : Παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, Lusus laboris condimentum. Id. [Mor. p. 856, D] : Οἷον ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ τὴν παῤῥησίαν ἐμβάλλοντες. [Athen. 10, p. 420, D : Ὥστε ἥδυσμα γενέσθαι τῷ συμποσίῳ τὴν τῶν ἄρτων ἔνδειαν. Philostr. p. 783 : Ἡδύσματα τῆς γραφῆς. Lucian. Rhet. præc. c. 16 : Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. « Ἥδυσμα λόγων τῷ πότῳ συναναχέων, Heliodor. 5, 16, p. 194. Τοῖς ὠφελίμοις ἐγκαταμιγνύντες ἡδύσματα, Synes. p. 13, B. Γοητευόμενος ὥσπερ ἡδύσματι, Ælian. N. A. 12, 42. Ἡδύσματα πλησμονῆς καὶ καλλωπίσματα, Porphyr. De abstin. 3, 19. » Jacobs.] Ἡδύσματα dicuntur etiam Unguenta ipsa, quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt. Alii non Unguenta, sed Aromata sic appellant, quibus odor unguentis conciliatur [Photius p. 62, 23, et Suid. : Ἡδύσματα, βρώματα ἢ εὐοσμίαι] : cujusmodi sunt, amaracus, costus, amomum, nardus, carpobalsamum, et myrrha, ut patet e Diosc. in descriptione unguenti amaracini [1, 68], item coriandrum, mentha, apium, ruta. Ceterum unguenta ea, quæ ἡδύσματα vocabantur, succus tantum erant, h. e. liquida, ut quæ solis fere constarent oleis, eoque differebant ἀπὸ τῶν στυμμάτων, teste Plin. : quod hæc corpus haberent, h. e. solidiora essent : utrisque tamen ead. odoris gratia. Gorr. Plut. [Mor. p. 995, C] : Ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀῤῥαβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Ἡδύσματα etiam ab Hippocr. dici τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρτύματα, vocemque Atticam esse, Erotian. [p. 172] annotavit : e quo ipse Γυναικ. 2, στέαρ ἡδὺ appellat τὸ ἠρτυμένον. Gorr. [Hippocr. p. 670, 37 : Ἡδύσματα πάντα ἐς τὸ μύρον ἐμβάλλεται. Ἡδύσματα per ἀρτύματα explicavit Hesych. aliique gramm. Thom. M. p. 416 : Ἥδυσμα, οὐκ ἄρτυμα. Conf. Ἡδύνω.]

[Ἡδυσμάτιον, τὸ, Condimentum. Teleclides ap. Athen. 6, p. 268, C.]

[Ἡδυσματοθήκη, ἡ, Theca in qua condimenta reponuntur. Pollux 10, 93.]

[Ἡδυσματόληρος, ὁ, ἡ.] Ἡδυσματόληρα ὀψάρια, Obsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia. Archestr. ap. Athen. [7, p. 311, C], de pisciculis saxatilibus : Καὶ πολλὰς ἰδέας κομψῶς παρὰ δαιτὶ δύνανται Ὀψαρίων τεύχειν γλίσχρων ἡδυσματολήρων.

Ἡδυσμὸς, ὁ, i. q. ἥδυσμα. Exod. 30, [34] : Ἡδυσμοῦ χαλβάνη, Galbanum jucundi, suavis odoris. [Hesych. : Ἡδ., ἡδισμός. Ubi ἡδισμὸς in ἥδυσμα mutandum. In gl. ab Alberto comparata, Ἐπιδειπνὶς,... κώθων, ἥδυσμα, ἔθισμὸς, Trillero ἔθισμὸς in ἡδυσμὸς mutandum videbatur. G. D. Basil. t. 1, p. 835, B. || Suavitas. Nilus Ep. p. 160, 19 : Διὰ τί ἀπεστράφην τῆς ἡσυχίας τὸν ἡδυσμόν; Hase.]

[Ἡδυσώματος, ὁ, ἡ, Corporis pulchritudine placens.

Xenoph. Conv. 8, 30 : Οὐχ ἡδ. ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων.] A

[ʽΗδύτεραι (?), αἱ τρυγόνες, Hesych.]

[ʽΗδύτης, ητος, ἡ, Suavitas, Jucunditas, Lepos, Gl. Schol. Aristoph. Av. 225 : Κατεμελίτωσεν) ἡδύτητος ἐπλήρωσεν. Angl. Epist. Pamph. p. 24 Grets. Achmes Onirocr. p. 235, 26, et 172, 27 : Εὑρήσει ἀγαθὸν καὶ ἡδύτητα. Hase.]

[ʽΗδυτόκος, ὁ, ἡ, Dulcia pariens s. ferens. Nonn. Dion. 3, 150 : Συκῆς ἡδυτόκοιο ... καρπός· 41, 218 : Ἀτθίδος ἡδυτόκοιο περιθλίψασα μελίσσης δαιδαλέην ὠδῖνα πολυτρήτοιο λοχείης.]

[ʽΗδυτοῦς. Vita Isocratis a Mustoxyde edita : Ἰσοκράτης Θεοδώρου ... ἐγένετο παῖς, ʽΗδυτοῦς μητρός. Non est probabile nomen ʽΗδυτὼ, corruptum fortasse ex simili aliquo, qualia sunt ʽΗδύλη et ʽΗδίστη. G. Dind.]

[ʽΗδυφαγέω, Suavia comedo. Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 27, p. 314 : Ἐπιβουλεύειν τῇ τῶν ἡδυφαγούντων γαστρί. Suicer.]

[ʽΗδυφαὴς ὁ, ἡ.] ʽΗδυφαὴς ἤλεκτρος, ap. Dionys. P. [317], Electrum s. Succinum suave splendens, ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχον τὴν λαμπηδόνα. [Male libri nonnulli ἡδυφανής. Phanias Anth. Pal. 6, 295 : Τὰν ἁδυφαῆ πλινθίδα καλλαΐναν.] B

[ʽΗδυφάρυγξ, γγος, ὁ, ἡ.] ʽΗδυφάρυγγες θρυμματίδες, [Philoxenus ap.] Athen. 4, [p. 147, B], Gutturi gratæ, Gutturi suaves et jucundæ.

[ʽΗδύφθογγος, ὁ, ἡ, Suavem vocem habens. Hesych. v. Ἠχηταί.]

[ʽΗδυφράδης, ὁ, ἡ, Suaviloquus. Nicetas Annal. 4, 2. Schneid.]

[ʽΗδύφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui suavia cogitat. Epitheton Apollinis in Anth. Pal. 9, 525, 8 : Ἥπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύφρονα.]

[ʽΗδυφῶν, ῶντος, ὁ, Hedyphon, fluvius Assyriæ. Strabo 16, p. 744. *Hedypnus* ap. Plin. H. N. 6, 27.]

[ʽΗδυφωνία, ἡ, Suavitas vocis. Pollux 2, 112. Alciphro 3, 12 : Ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας (τῆς σύριγγος) θελγόμεναι. Photius Bibl. p. 150, 31 : Θελχθέντες ὑπὸ τῆς Σειρήνων ἡδυφωνίας. Hesych. : Μελῳδία, ἡδ.]

ʽΗδύφωνος, ὁ, ἡ, Suavem vocem habens, s. Jucundam, Suaviloquus. [Pollux 2, 111.] Tale est γλυκύφωνος. — ʽΑδύφωνος, Dorice pro ἡδύφωνος, Cujus vox suavis et jucunda est, Suavem et jucundam vocem edens, ut Pratinas τὸν ὄρτυγα vocat ἀδύφωνον, ap. Athen. 9, [p. 392, F]: qui et φωνάεις, sive φωνήεις, nominatur ad differentiam τῶν ἀφώνων et mutarum avium. C

[ʽΗδυφώνως, Voce suavi. Jo. Chrys. In Ps. 100, vol. 1, p. 926, 24 : ʽΗδ. ἀναφθεγγόμενος τὴν ἐν τῷ σώματι μελῳδίαν. Pollux 2, 113. Seager. Achmes Onirocr. p. 235, 22 : Ἐτραγῴδει καὶ μόνον αὐτὸς ἢ ἄλλος ἡδ. Hase.]

[ʽΗδυχάρης, ὁ, ἡ, Valde lætus. Anth. Pal. 3, 18 : ʽΗδυχαρὴς γὰρ ἔην κόπος ἀνδράσι χῶριος οὗτος.]

[ʽΗδυχάρης, ους, ὁ, Hedychares, Theopompi comici fabula, ab Athenæo et Diog. L. memorata, de qua v. Meinek. Quæst. scen. 2, p. 70. Significat hominem deliciis et amoribus deditum.]

ʽΗδύχροος, s. ʽΗδύχρους, ὁ, ἡ, Jucundo præditus colore, Cujus color jucundus aspectu est. [Epigr. Anth. Pal. App. 287 : Εἶχεν γὰρ χάριν εἶχεν ἐφ' ἡδυχρόοισι προσώποις.] Ap. Diosc. 1, [61] est ἡδύχροον μύρον, Unguentum dictum ἡδύχροον ab jucunditate coloris. Et ἡδύχροον μάγμα ap. alios Medicos eand. ob causam nominatum. [Alex. Trall. 3, p. 207 : Ἐπὶ πλουσίου τινὸς ἀξιοῦντος εὐῶδες εἶναι τὸ προσφερόμενον φάρμακον ἐπὶ τὴν τῆς ὀζαίνης θεραπείαν ἐπενόησα χρήσασθαι τῷ καλουμένῳ ἡδυχρόῳ, δεύων αὐτὸ Φαλερίνῳ παλαιῷ. Vid. ib. p. 208; 7, p. 330; 355; 8, p. 396. Struv. || Suffimenti species. Cicero Tuscul. 3, 19, 46 : *Psaltriam adducamus, hedychrum incendamus.* Ubi non probanda videtur aliorum librorum scriptura *intendamus.* || Agnellus subrumus. Photius p. 63, 1 : ʽΗδύχρους, τὸ ἐν γάλατι ὑπάρχον ἀρνίου καὶ μήπω γεγευμένον πόας· ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν. Conf. ʽΗδύπνοος.]

[ʽΗδὼ, ῖρις, ἢ τόξον, Hesych. Hebr. est a LXX Intt. retentum Jobi 36, 30, ubi legimus quidem hodie אורו *Orò :* Lumen suum; illi vero אידו *Edò* legerunt; in cod. Alex. mutatum est ἡδὼ in τόξον. L. Bos.]

ʽΗδω, Suavitate et jucunditate afficio, Delecto, Oblecto. Auctor Axiochi [p. 366, A] : Τὰ δ' ἀλγεινὰ, ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια, καὶ τῶν ἡδόντων ἄμοιρα. [Muson. ap. Stob. Fl. 18, 38, p. 370 : ʽΗ τροφὴ ὅτε ἐργάζεται μάλιστα τὸ ἑαυτῆς ἔργον, τότε οὐδαμῶς ἥδει τὸν ἄνθρωπον. Jacobs. Ælian. N. A. 10, 48 : Ταῦτα τὸν νεανίαν ἥσαν.] Synes. Ep. 154 : Τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει· 9 : Ὡς ὅγε τῆτες καταπεμφθεὶς λόγος καὶ ἧσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε, Et voluptati et emolumento fuit. Idem : ʽΗσας δὲ ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπέστειλας· ἅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. [Clem. Al. p. 85 : ʽΗδει καὶ γαργαλίζει ἡ συνήθεια· 205 : ʽΗσεν αὐτόν.] Pro ἧσας autem, Exhilarasti, Delectasti, dissolutione facta Etym. dici ʽΕασας annotat. Pass. est ʽΗδομαι, longe activo usitatius, Suavitate et jucunditate afficior, Delector; interdum et Gaudeo, nec enim semper i. est q. χαίρω, unde et Plut. [Mor. p. 449, A] distinguit ita inter ἥδεσθαι et χαίρειν, ut inter αἰδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι : ait enim αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας· loquitur autem de iis, qui duplicem αἰδὼ in se sentiunt. [Aristoph. Pac. 291 : Τὸ Δάτιδος μέλος,... ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι· Av. 236 : ʽΗδομένᾳ φωνᾷ. Eurip. fr. ex Hypsipyle ap. Plut. Mor. p. 664, F : ʽΗδομένᾳ ψυχᾷ. Epictet. Diss. 4, 9, 4 : Πρὸς ὀλίγον ἡσθεὶς εἶτα ναυτιᾷ.] Construitur ἥδομαι vel cum partic., vel cum dat., aut cum præp. ἐπὶ vel πρός : interdum et cum part. ὅτι. Hom. Od. I, [353] : ʽΗσατο δ' αἰνῶς ʽΗδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ἤτεε δεύτερον αὖθις, ubi ἥδεσθαι dicitur quoniam ἡδύ τι προσεφέρετο. [In l. Homeri notandus aoristi medii usus : reliqui scriptores aoristi forma passiva utuntur ἡσθῆναι. Herodot. 3, 34 : ʽΗσθη ταῦτα ἀκούσας· 8, 103 : ʽΗσθη τῇ συμβουλίῃ. Æsch. Prom. 758 : ʽΗδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν. Soph. El. 1325 : Οἵ' ... ἂν ἡσθείη λαβών· Aj. 1085 : Δρῶντες ἂν ἡδώμεθα· OEd. T. 453 : Οὐδ' ἡσθήσεταί τῇ ξυμφορᾷ. Cum accus. ib. 937 : Τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχα, ἥδοιο μὲν ... ἄν· Phil. 1314 : ʽΗσθὴν πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. Cum genitivo conjuncti unum est exemplum ib. 715 : ʽΟς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη (i. e. ἀπέλαυσε) δεκέτει χρόνῳ.] Plut. Fabio [c. 18] : Τὸ θεῖον ἥδεται τιμώμενον ὑπὸ τῶν εὐτυχούντων. Aristoph. Vesp. [513] : Εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασι, Assuevisti enim delectari hujusmodi rebus. Plut. [Mor. p. 452, D] : Τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς, ubi ἥδεσθαι et ἄχθεσθαι sibi opp. Longin. [c. 36 extr.] : Χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xenoph. Cyrop. 3 : ʽΗδόμενοι τῇ εἰρήνῃ· 8, [3, 44] : Ἰσχυρῶς χρήμασιν ἥδεται· cui opp. postea, ἰσχυρῶς ἀνιᾶται. Callim. ap. Athen. 10, [p. 442, F] : Θρηϊκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ, ubi ἀποστυγεῖν et ἥδεσθαι opp., ut paulo ante ἄχθεσθαι et ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι et ἥδεσθαι. Xen. Cyr. 8, [4, 12] : Ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται, ubi copulat ἀγάλλεσθαι et ἥδεσθαι, sicut in Cyrop. 5, [5, 37] ἥδεσθαι et εὐφραίνεσθαι [φαιδρύνεσθαι]. Alex. Aphr. in præf. Probl. 1 : Ἄλλος πρὸς τήνδε πλέον ἥδεται τὴν τροφὴν, Magis delectatur hoc cibo. Aristoph. [Nub. 774] : ʽΗδομαι ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη, Gaudeo quod. [Cum infin. Æsch. Eum. 312 : Εὐθυδίκαι δ' ἡδόμεθ' εἶναι. ʽΗσθην ironice dictum, Aristoph. Eq. 696 : ʽΗσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις· Pac. 1066 : ʽΗσθην χαροποῖσι πιθήκοις. Aristid. vol. 2, p. 353, ubi contra Ephorum disputat : ʽΗσθην δὲ θαλάττῃ γλυκείᾳ Λιβύης ἐπέκεινα εἴσω ῥεούσῃ.] Dicitur vero et ἥδεσθαι ἡδονὴν, Attice. Plato Philebo [p. 21, A] : ʽΗδεσθαι τὰς ἡδονάς. Idem, Πάσας ἡδόμενος ἡδονὰς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. [Plut. V. Bruti c. 52 : ʽΗδεσθαι μὲν ἔφη μεγάλην ἡδονήν.] Et cum adv., Βραχέα ἥσθεὶς, Thuc. [3, 40]; ʽΗσθην δὲ βαιὰ, Aristoph. [Ach. 2.] A partic. autem ἡδόμενοι, quod et ipsum aliquando pro nomine capitur, ut Lat. Lubens, est adverb. ʽΗδομένως. [Herodot. 9, 46 : ʽΗδομένοισι ἡμῖν οἱ λόγοι γεγόνασι. Plato Phæd. p. 78, B : ʽΟθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν. Τὸ ἡδόμενον, Voluptas, Libido. Plut. Mor. p. 1025, D; 1101, E. Ib. p. 1089, E : Τὸ μὲν ἡδ. τῆς σαρκὸς τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς ὑπερείδοντες.] D

[ʽΗδωνοὶ, οἱ, Edoni, ἔθνος Θράκης, ἀπὸ ʽΗδωνοῦ τοῦ Μύγδονος ἀδελφοῦ. Καὶ τὸ θηλυκὸν ʽΗδωνὴ καὶ ʽΗδωναί (ʽΗδωνίς Berkel.). Λέγεται καὶ ʽΗδωνεὺς καὶ ʽΗδωνιάτης,

Steph. Byz. Ἠδωνοὶ vocantur ab Herodoto 7, 110, Æschylo, qui Ἠδωνοὺς tragœdiam scripsit, Soph. Ant. 956, aliisque; Ἠδῶνες ab Thucyd. 4, 102 (ubi Ἠδώνων, Ἠδῶνας), 108 (Ἠδῶνες); 5, 6 (Ἠδῶνας), quibus in ll. codicum diversitates sunt ἠδῶνας ἤδωνας ἠδωνοὺς, ἡδῶνες ἤδωνες ἤδωνες, ἤδωνας ἤδονας. Ad 2, 99, ubi Ἠδῶνας legitur, schol.: Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἠδῶνες καὶ Ἠδῶναι· οὕτως Ἡρωδιανός. E quibus colligi potest Thucydidem 1, 100 non Ἠδωνοὶ scripsisse, quod nunc legitur, sed Ἠδῶνες. Ἤδωνες vitioso accentu etiam ap. Tzetz. ad Lycophr. 419. Femin. Ἠδωνὴ ap. Eurip. Hec. 1153: Κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός. Ἠδωνὰ ἱμάτια, Θρᾳκικὰ, Suidas. Ἠδωνὶς Herodot. 5, 11: Μύρκινον τὴν Ἠδωνίδα. Æschyl. Pers. 495: Ἠδωνίδ' αἶαν. Ἠδωνικὸς, ἡ, όν. Thucyd. 1, 100: Δραβήσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ. G. Dind.]

[Ἠέ. V. Ἤ.]

[Ἠὲ, Ee, interjectio dolentis. Æschyl. Sept. 966, 978, Pers. 569, 577, 666, Suppl. 831.]

[Ἠεῖδος, πνῖγος, Hesych. Est ἶδος. Infra Ἴδεος, πνίγους. Kust.]

[Ἥλιος. V. Ἅλιος.]

[Ἠελιώτης. Ἠελιῶτις. V. Ἡλ—.]

[Ἤπερ. V. Ἄπερ.]

[Ἠερέθομαι. V. Ἀερέθω.]

[Ἠερίβοια, ἡ, forma poetica nominis Ἐρίβοια, Eribœa. Hom. Il. E, 389: Περικαλλὴς Ἠερ. Etym. M.: Ἠερίβοια· ἀπὸ τῆς ἠέρι δοτικῆς, γέγονεν Ἠερίβοια, ὄνομα κύριον, ὡς φησιν Ὅμηρος Ἰλ. ε', ἡ ἀερία καὶ μεγάλα βοῶσα, ὡς τοῦ Ἑρμοῦ μητρυιά. Ἢ παρὰ τὸ ερι ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ βοή. Eustath. p. 562: Ἠερίβοια δὲ, εἰ μὲν παρὰ τὴν βοὴν γίνεται, καλοῖτο ἂν οὕτως, ὡς οἷον ὑψίαλος κατὰ τοὺς ἠεροφώνους· εἰ δὲ παρὰ τὴν βοῦν, δηλοῦν δοκεῖ ἢ τὴν μελάμβοον, ἢ τὴν μεγαλόβοον ὡς οἷον ἐρίβουν, ἢ τὴν πολύβουν, ὡς πλεονάζειν οὕτω τὸ κατ' ἀρχὴν η. Σχηματισμὸς δὲ τῆς Ἠεριβοίας, κατὰ τὴν Εὔβοιαν, καὶ ἀλφεσίβοιαν.]

[Ἠερίη. V. Ἀερία.]

[Ἠερινὸς scriptura vitiosa. V. Ἐαρινός.]

Ἠέριος, ία, ον, Aerius, Per aerem gradiens, aut potius volans, Qui est in aere. Hom. Il. Γ, [7], de gruibus loquens: Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται, Aeriæ grues, ex Ovidio, qui Aeriam avem dicit In aere volantem. Aerias grues Servius vult esse Virgilio [Georg. 1, 375] vel Aerii coloris, vel Altum volantes. [In l. Homeri alii Matutinas intellexerunt, quam interpr. commemoratam ab Eustathio, defendit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 118. Certiora exx. sunt Orph. H. 20, 1: Ἠέριοι (scr. Ἠέριαι) νεφέλαι· 80, 6: Αὖραι ... ἠέριαι. Tryphiod. 608: Οἰωνοὶ ... ἠέριοι.] ‖ Ἠέριος est etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ὀρθρινὸς, ut Il. A, [497]: Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Οὔλυμπόν τε, Matutina, Mane profecta, vel Mane iter faciens, vel simpliciter, Ascendit cœlum matutina, i. e. Mane. Sed et hic pro Aeria sumi potest ἠερίη, ut vicissim in illo l. Il. Γ ἠέριαι accipi pro πρωϊναὶ volunt quidam. At Od. I, [51] ἠέριοι unico modo exponitur, sc. Matutini, ubi dicitur, Ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη, Ἠέριοι, ubi tamen aliter posse legi, et aliam expos. inveniri, dixi in Ἦρ, unde deducitur ἠέριος, quum hanc signif. habet. [HSt. s. v. Ἦρ:] Ἠέριος, Matutinus. Il. A: Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. Item [557]: Ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων, i. e. ὀρθρινὴ, per pleonasm. τοῦ ε, ut tradit Eust., addens tamen esse qui Aeria exp. ab ἠὴρ, sicut Il. Γ grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od. I, Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη, Ἠέριοι, Eustath. exp. ὀρθρινοί. Sed ego crediderim legi etiam posse Ἠερίη: ut sit ὥρη ἠερίη, quod alibi dicitur ὥρη ἐν εἰαρινῇ, quamvis alioqui et Il. A [B, 468] ὥρη sine adjectione poni pro Vere, non ignorem. [Hesych.: Ἠερίη, ἑωθινὴ, ὀρθρινὴ, βλάβη (?). Ἠέριοι, ὀρθρινοί. Apoll. Rh. 3, 417: Ἠέριος ζεύγνυμι βόας καὶ δείελον ὥρην παύομαι ἀμήτοιο· 915: Ἠερίην ... μετὰ νηὸν ἰοῦσαν. Grammaticorum veterum opiniones exponit Eust. p. 141: Τὸ δὲ ἠερίη, ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὀρθρινὴ, ὡς εἴρηται, λαμβάνηται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε· ἦν γὰρ ὁ ὄρθρος, καὶ κλίνεται ἦρος, ἦρι, οἷον (Il. I, 360), Ἦρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεούσας· ὅθεν καὶ ἠὼς ἠριγένεια, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἠρίη γοῦν, ἡ ὀρθρινὴ, καὶ πλεονασμῷ, ἠερίη, οἷον καὶ τὸ, Ἠερίη γε τοὶ παρέζετο καὶ λάβε γούνων. Τινὲς δὲ ἠερίαν, τὴν ἀερίαν νοοῦσιν· οὐ γάρ ἐστιν εἰς οὐρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἠέρος, ἤτοι ἀέρος· 372: Ἠέριαι δὲ τοῖς Πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, ὅ ἐστι πρωϊναί· ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. Ἡ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ· 1615: Ἠέριοι δὲ νῦν μὲν, οἱ περὶ ὄρθρον· ἐν δὲ Ἰλιάδι, καὶ τὸ ἐξ ἀέρος ἡ λέξις δηλοῖ, ἔνθα Πυγμαίοις ἐπιτίθεσθαι ἠέριαι λέγονται. Etym. M.: Ἠρίη. Ἰλιάδος α', Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανόν· ἑωθινὴ, ὀρθρινή. Καὶ, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται, Ἰλ. γ'. Τὸ πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ ἠέριος ἀρσενικοῦ· ἀπὸ τοῦ ἀήρ ἀέρος, ἀέριος. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀστήρ ἀστέρος ἀστέριος... Οὕτω καὶ ἀέριος καὶ τροπῇ ἠέριος. Πρόσκειται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θήρ θηρός θήρειος. Λοιπὸν τὸ θηλυκὸν ἠερία παροξύνεται· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἠερίαι. Id.: Τὸ δὲ ἠερίαι, ὃ σημαίνει τὸ ὄρθριαι, ἢ παρὰ τὴν ἠέρι δοτικὴν, ἀντὶ τοῦ σκοτία· ἢ παρὰ τὸ ἦρι, ὃ δηλοῖ πρωί· Ἦρι μάλα, γίνεται ἠρίαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἠερίαι, ὡς πλέθρον πέλεθρον. Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκοτίας· Ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, ἐκ τοῦ ἀερόεις, σημαίνει δὲ τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν. ‖ Hesych.: Ἠέριον, μέγα, λεπτὸν, μέλαν. Prima interpretatio apta est loco Apollon. Rh. 4, 1239: Ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται, ubi schol.: Πᾶν τὸ πολὺ καὶ δασὺ καὶ δασυλὲς ἠερόεν λέγεται. Obscurum (ἠερόεν, μέλαν) significat ap. Aratum 349: Καὶ τὰ μὲν ἠερίη (Ἀργὼ) καὶ ἀνάστερος ... φέρεται. ‖ De fonte limpido Tryphiod. 118: Δεινὸν ἀνεβρόντησε καὶ ἠερίης ἅτε πηγῆς ἐξέχεεν μέγα λαῖτμα μελισταγέος νιφετοῖο. ‖ Ἠερίη, Ægypti aliarumque regionum nomen v. s. Ἀερία.]

[Ἠεροδίνης.] Ἠεροδῖνὴς, ὁ, ἡ, Aerem agitans, ut vulgo exponitur; sed potest et in passiva signif. accipi, pro Qui in aere agitatur, ut in [epigr. Bianoris in] Anth. [Pal. 9, 223, ubi recto accentu ἠεροδίνης], ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aerem agitata, aut Quæ agitatur per aerem, ut sit ἠεροδινὴς pro ἠεροδίνητος, eo modo quo dicitur ab Æschylo οἰστροδίνητος. Est enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ et δινέω.

Ἠεροειδὴς, ὁ, ἡ, ad verbum, Aeris formam habens, ex ἠὴρ et εἶδος, ut ἀεροειδὴς ex ἀὴρ et εἶδος. [Arrian. Hist. Ind. 6, p. 319, 37, e Megasthene: Ἀμενηνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἠεροειδέστερον.] Eustath. tradit e Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Od. N, [103, 347] mundum allegorice διὰ τὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης αἰσχρὸν καὶ ἀνείδεον. Sed utplurimum exp. simpl. Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus. [Etym. M.: Ἠεροειδὲς ἄντρον ἐπήρατον, ἀεροειδὲς, σκοτεινόν· τινὲς δέ φασιν οὐκ εἰς σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἠεροειδὲς εἰρῆσθαι, ὡς τὸ μέγα, ἀερομέτρητον, ὁμοίως τὸ, Ὄσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι. Ἡρακλέων Ἐνοδίοις.] Sic ἠεροειδὴς πόντος [Il. Ψ, 744], Od. B, [263]: Ἐπ' ἠεροειδέα πόντον, ubi tamen Eust. [p. 1444] vult ἠεροειδέα significare secundum veteres, vel Nigrum aeris modo: vel Profundum, aut Patentem et Latum, e quo solus aer conspicitur navigantibus. Idem alibi [p. 1714] κοῖλον σπέος ait idem esse, quod σπέος ἠεροειδὲς, siquidem, quæ profunda sunt, aeris nigrore tenebrosa reddi. [Ἠεροειδεῖ πόντῳ ap. Hesiod. Theog. 252 schol. explicat ἀερώδει καὶ μέλανι. Σπέος ἠεροειδὲς Orpheus ap. Procl. ad Plat. Tim. 2, p. 95, 34. Αὐλὴν ἠεροειδῆ Argon. 395. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠεροειδεῖς Hymn. 37, 22.] Hesych. quoque ἠεροειδέα exp. Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet, quo campi Patentes dicuntur. [Hesych.: Ἠεροειδέα, μέλανα, ἢ ἀναπεπταμένα, σκοτεινά. Ἠεροειδὲς, ἀερῶδες, μέγα, διὰ τοῦ ἀέρος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ὥστε καὶ τὰ διεστῶτα ἐκ πολλοῦ ὁρᾶν· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες καὶ σκοτεινὸν καὶ ἀερῶδες τῇ χροιᾷ. Hom. Il. E, 770: Ὄσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἰνοπα πόντον, τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.]

Ἠερόεις, εσσα, εν, Tenebrosus, Caliginosus, ut Τάρταρος ἠερόεις ap. Hom., et Τάρταρα ἠερόεντα, apud Hesiod. Il. Θ, [13]: Ἥ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα. Hesiod. [Theog. 119, 682, 721]: Τάρταρά τ' ἠερόεντα. [Et recentiores Epici, velut Orph. H. 55, 10, Manetho 3, 68.] Eust. [p. 1882] ait ἠερόεντα κέ-

λευθα vocari ab Hom. [Od. Υ, 64] vel Viam ad inferos, s. per inferos, vel simpliciter, Iter per aerem. Quo in sensu commode ἠερόεντα κέλευθα ad verbum exponeremus Vias aerias, ex Ovidio. [Il. O, 191 : Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα· Φ, 56 : Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Eodem sensu Ψ, 51, Od. Λ, 57, 153. Ib. N, 241, ubi terræ partes occidentales describuntur : Ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ, ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ ἠέλιόν τε, ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα. Orph. H. 68, 4 : Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ. Contra Olympi epitheton est apud Quint. Sm. 6, 422 : Ἀπ' ἠερόεντος Ὀλύμπου. Apoll. Rh. 1, 1114 : Ἠερόεν στόμα Βοσπόρου. Quod schol. explicat ἀερῶδες καὶ ὁμιχλῶδες. || De colore aereo Dion. Per. 724 : Ἠερόεσσαν ἴασπιν, quam Iaspin aerizusam dicit Plin. H. N. 37, 37. Nicand. Ther. 257 : Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, ἄλλοτε δ' ἠερόεσσα· ubi similem l. Numenii comparavit schol. Quint. Sm. 5, 631 : Τιμήεντ' ἐλέφαντα καὶ ἄργυρον ἠερόεντα. Oppian. Cyn. 3, 74 : Ῥινὸς δαιδαλέος χροιῇ τ' ἐπὶ παμφανοώσῃ ἠερόεις, πυκινῇσι μελαινομένῃσιν ὀπωπαῖς. Manetho 6, 391 : Χαλκὸν μαλθάσσοντες ἰδ' ἠερόεντα μόλιβδον.]

Ἠερόθεν, adverb., Ab aere, Ex aere, pro ἀπ' ἀέρος, Anth. [Epigr. Julian. Ægypt. Anth. Plan. 4, 107 : Ἠερόθεν πίπτων.]

[Ἠερομήκης, ὁ, ἡ, Altus velut usque ad aera, In aerem protensus. Orph. Arg. 922 : Μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ στύπος ἄλσεϊ πολλῷ ἥπλωται φηγοῖο, πέριξ κλαδεῶσιν ἐραννόν.]

[Ἠερόμικτος. V. Ἀερόμικτος.]

[Ἠερόμορφος, ὁ, ἡ, Aere vestitus, Aerius. Orph. H. 80, 6.]

[Ἠερόπλαγκτος, ὁ, ἡ, In cœlo errans, epith. stellarum. Orph. H. 6, 8 : Ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγτοι. Maneth. 4, 509 : Ἠνίχ' ἂν ἔλθῃ (sol) ἀρσενικοῖς ζώοισι κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον ζωφορίην.]

[Ἠερόποιταν (?), ἐπιτιμῶσαν, Hesych.]

Ἠερόπομπος, ὁ, ἡ, In aere apparens, si emendate legitur ap. Hesych., Ἠερόπομπα, κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πεμπόμενα.

[Ἤεροπος. V. Ἀερόπους.]

[Ἠεροπότης. V. Εἰαροπότης.]

[Ἠεροφᾶής, ὁ, ἡ. Theanus Epist. apud Holst. ad Porphyr. V. Pyth. 22=39 : Ἠμίθνητος γάρ εἰμι καὶ τὸ ἠεροφαὲς ἄστρον τοῦτο οὐ φέρω βλέπειν, Nec diurni hujus sideris aspectum fero.]

[Ἠεροφεγγὴς, ὁ, ἡ, In aere splendens. Epitheton Jovis tonatoris ap. Orph. H. 19, 2.]

[Ἠεροφοίτης, ὁ, Per aerem itans s. vagans. Ὁ εἰς τὸν ἀέρα φοιτῶν interpr. Herodian. Epimer. p. 44. Orph. Lith. 45 : Ὅσσα τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἠεροφοῖται. Nonn. Dionys. 6, 368 : Ἔχων πλόον ἠεροφοίτην. Conf. Ἀεροφοίτης.]

Ἠεροφοῖτις, ἡ, pro ἠερόφοιτος dicitur ab Hom., mutata declinatione, Il. B [immo I, 571] : Τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν· T, [87] : Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. I. e., Furia per aerem itans, s. vagans, vel, Invisibiliter contra hos vel illos itans. Hesych. enim inter ceteras explicationes ponit hanc, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα : Eust. addit κατά τινων. Scribit enim, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα κατά τινων. Potest etiam intelligi ἠεροφοῖτις, Quæ per infernas tenebras ambulat et vagatur. [Photius : Ἠεροφοῖτις, ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα. Grammaticorum commenta exponit Etym. M. : Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· ἡ ἐκ τοῦ σκότους φοιτῶσα· ἢ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος· παρὰ τὸ περὶ τὸν ἀέρα φοιτᾶν, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα. Ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα· καὶ ὁ αἱματοπότης, ἠεροπότης. Ἢ ἡ ἐροφοῖτις, ἡ περὶ τὴν γῆν φοιτῶσα· ἐξ οὗ καὶ ἐξεράσαι, τὸ τὴν τροφὴν εἰς τὴν γῆν ἀπορρῖψαι, καὶ τὸ η ὡς ἄρθρον ἐκδεκτέον. De accentu h. v. agit schol. Il. Γ, 87. Epitheton Lunæ est apud Orph. H. 8, 2, ubi vocativ. ἠεροφοῖτι.]

Ἠερόφοιτος, ὁ, ἡ, Per aerem itans, Aerem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ et φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, i. e. Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠερόφοιτος dicitur apis a Phocyl. [159] : Κάμνει δ' ἠερόφοιτος [var. lect. ἠεροφοῖτις] ἀριστοπόνος τε μέλισσα. Idem

[117] : Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον. Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι, ubi si ἠερόφοιτον jungamus cum versu seq., dicemus datam naturam aerivagam avibus, et Bud. ita videtur intellexisse, scribens in Lex. : esse epithetum volucrum, Phocylydi. Dure tamen videtur jungi cum seq. versu, sed nisi cum eo jungatur, vicissim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgo exponunt Naturam aeripetam, dicentes Aeripetam significare Divinam. [Distinguendum cum Brunckio ... θεός· φ. ἠερόφοιτον ὄρνισι· πολλὴν (πώλοις Buttmann.) ταχ. Orph. Arg. 47 : Ἐπεὶ ἠερόφοιτος ἀπέπτατο δήϊος οἶστρος. Νύμφαι ἠερόφοιτοι H. 50, 5. Ib. 80, 1 : Αὖραι ... ἠερόφοιτοι (ἠεροφοῖται libri). Manetho 5, 145 : Καλοβάτην σχοίνων ἠδ' ἠερόφοιτον ἔθηκεν. « Ἠερόφοιτος ἀηδὼν, Christodor. Ecphr. 129; ἄνασσα (Luna), Maxim. Καταρχ. 485. Ἠερόφοιτα γενέθλια ... τευθίδος, Oppian. Hal. 3, 166.» Jacobs.]

Ἠερόφωνος, ὁ, ἡ. Apud Hom. præcones vocantur ἠερόφωνοι, i. e., ut ait Hesych. (non dubium est enim, quin ἠερόφωνοι ex Il. Σ, [505] sumpserit, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων), Elatam vocem habentes, s. Altam, vel, Voce aerem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quod simul etymologiam vocis ostendat. Eust. in Il. E nominis proprii Ἠερίβοια etymologiam declarans, Ἠερίβοια, inquit, si fit a nomine βοὴ, ita vocari dicetur tanquam Altiloqua, eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι. [Oppian. Hal. 1, 620 : Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων ὑψιπετὴς γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφώνων. Schol. ἐν τῷ ἀέρι φωνουσῶν.]

Ἠερτίζων, Hesych. αἴρων, Tollens, Sublevans : quod et ἀερτίζων. [Conf. Ἀερτάζω.]

[Ἠετίδης, ὁ, Eetides, i. e. Eetionis filius. Κύψελος Ἠετίδης orac. ap. Herodot. 5, 92.]

[Ἠετίων, ωνος, ὁ, Eetion, rex Cilicum, ap. Hom. Il. A, 366, Z, 395. || Trojanus quidam ib. P, 575. || Imbrius ib. Φ, 43. || Filius Echecratis, pater Cypseli, Herodot. 5, 92. || Amphipolitanus, Callim. Epigr. 25, 1. || Sculptor, Theocr. Epigr. 7, 5.]

[Ἠετιώνεια, ἡ, Eetionea. Steph. Byz. : Οὕτως ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ἀπὸ Ἠετίωνος. Τὸ ἐθνικὸν Ἠετιώνειος. Thucyd. 8, 90 : Τὸ ἐν τῇ Ἠετιωνείᾳ καλουμένῃ τεῖχος ἐποιοῦντο. Demosth. p. 1343, 8. Ἠετιωνία scriptum ap. Harpocrat., qui Antiphontis, Philochori et Thucydidis testimoniis utitur. Illius glossam repetiit Suidas, addito, Καὶ Ἠετιώνειος δίαιτα, ἡ τοῦ Ἠετίωνος.]

[Ἠετιώνη, ἡ, Eetionis filia (Andromacha). Quint. Sm. 1, 115.]

[Ἤζακας, γένος στικτὸν, παρὰ Πάρθοις, gl. obscura Hesychii.]

Ἦην, Erat vel Eram. [V. Εἰμί.]

Ἠὴρ, έρος, ὁ, vel ἡ [Nominativi ἠὴρ exx. frequentia sunt in libris Hippocraticis, præsertim eo in quo de aere, aqua et locis disputatur. Poetæ epici et Herodotus ἀὴρ dicere solent, Ionica forma in obliquis tantum casibus utentes], pro ἀὴρ ap. poetas, quanquam pro Tenebris, Caligine, s. Nubilo aere utplurimum usurpatur, quo modo et ἀὴρ accipitur, non pro Aere, qua in signif. opponitur τῇ αἴθρῃ ap. Hom. Il. P, [645] : Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Interdum ἠέρα et νεφέλην conjungit, ut Od. Θ, [562] : Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. Nonnunquam ἠέρα et ὁμίχλην, ut Il. P, [649] : Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἄπωσεν ὁμίχλην. [Hesych. : Ἠὴρ, ὁμίχλη.] Esse autem tam masculini, quam feminini generis hoc nomen, ex his Ejusdem Il. apparet. Masculini, ut Il. E, [776] : Περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε. Feminini, ut Od. H, [14] : Ἀμφὶ δ' Ἀθήνη πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certe frequentius usurpat in hoc genere; nam sic et Il. Π, [790] : Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε· Φ, [549] : Κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Ibid. aliquanto post [597] : Κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Sic ibid. [6] ἠέρα βαθεῖαν dicit, item Il. Υ, [446]. Denique videtur Hom. magis probasse genus femininum; nam in illo l. ubi posuit ἠέρα πουλὺν, ponere ἠέρα πολλὴν non permisit ei metrum. Hesiodus tamen utroque genere et ipse utitur; apud eum enim in Theog. [9] legitur, Κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ [immo πολλῇ. Illud Robinson. e duobus Mss. et

Ald. Sed vulgatum ex usu Homerico defendit Wolf. Gaisford.], et ibid. [697] : Ἥρα δῖαν. Eust. in illum l. Od. H : Πολλὴν ἠέρα χεῦε, annotat ἠέρα significare ἀορασίαν, q. d. Invisibilitatem, et feminini nominis formam ei dari ab Hom., more Ionico. || Ἥρα quidam exp. Nimbum, quo dii invisibiles homines efficiunt, ex aliquot Homeri ll. hanc expos. colligentes. Sed ἠέρα Quamvis caliginem significare, etiam composita ex eo nomina satis declarant. Eust. exponens ἠερόεις, dicit significare σκοτεινὸν, Tenebrosum, quod natura niger sit aer, unde et ἠέρα pro Tenebris accipi.

[Ἤητει, ἐπίφθεγμα, gl. corrupta Hesychii.]

[Ἠθ ægyptiace Cor vocari ait Horap. 1, 7; sed conf. quæ docte ad h. l. disserit Leemans p. 151. Hase.]

[Ἠθάδιος, α, ον, i. q. ἠθάς. Oppian. Cyn. 1, 448 : Ἠθάδιοι φίλιοί τε, μόνοισι δὲ θήρεσιν ἐχθροί.]

[Ἠθαῖος. V. Ἠθεῖος.]

[Ἠθαλέος, α, ον, Consuetus. Oppian. Cyn. 2, 306 : Ἠθαλέας τ' εὐνὰς φίλιόν τε νάπαισι μέλαθρον.]

Ἠθάνιον, τὸ, Colum, quo vina aut similia excolantur, Bud. ex Hermol. Athen. [11, p. 470, D], de poculorum generibus tractans, ex Hellanici Ægyptiacis adducit : Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ, καὶ κύαθος χαλκοῦς, καὶ ἠθάνιον χάλκεον. Ubi tamen Colum significare non videtur, sed Poculi genus, forsan simile aliquid cum colo habens. Ἠθήνιον, Hesych. esse dicit i. q. ἠθάνιον. [Etym. M. p. 422, 33 : Ἠθμὸς καὶ ἠθένειον (scr. ἠθάνιον) ...]

Ἠθὰς, άδος, ὁ, ἡ, Consuetus, Solitus. [Masculini exemplum attulit Suidas ex Procopio : Χειμέριον νύκτ' ἐτήρησαν, ἐν ᾗ οὐδ' ἄν τις αὐτῶν τῶν βαρβάρων ἠθάδων ἔξω τῶν σκηνωμάτων ἐγένετο. Lycophr. 606 : Κόλπων ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι.] Soph. El. [372] : Ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων. [Ἠθάδα θήρης, Oppian. Hal. 4, 122. Ἠθάδες τῶν χωρίων, Ælian. N. A. 7, 6. Jacobs.] Eurip. [Andr. 819] : Ἠθάδων φίλων, Familiarium. Epigr. [Anthol. Plan. 5, 354] : Ἠθάδα νίκην. Nonnus, κάλπην. [Ap. quem est frequentissimum. « Hippocr. p. 588, 23 : Ἠθάδες αἱ μῆτραι (assuefactæ tum ad repletionem tum ad distentionem). » Foes. Pausan. 5, 27, 4 : Τὴν καλλίστην ἵππον ζῶσάν τε καὶ ἠθάδα. Ἠθάδων genere neutro dixit Eur. Cycl. 250 : Τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων ἡδίον' ἐστὶν, et ἠθάσι Aristophan. Eccl. 584 : Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Hesych. : Ἠθάδες, συνήθεις, τιθασοί. Ἠθὰς, τιθασὸς, γνώριμος, συνήθης.]

Ἠθεῖος, α, όν, sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος, ut ἠβαιὸς pro βαιὸς, ἠμύω pro μύω : quamobrem exp. θαυμάσιος, θεῖος. Alii esse dicunt σεπτικὴν προσαγόρευσιν fratris sodalisve junioris ad seniorem : quare modo redditur ἠθεῖε, Venerande, Colende : modo Major natu : ut ap. Hom. Il. X, [229] Deiphobus ad Hectorem : Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς· Z, [518] Paris ad Hectorem : Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. Ubi reddere queas, Germane venerande, Frater colende et observande. Famulus etiam herum suum ἠθεῖον vocat, itidem colendum et observandum, s. reverendum : ut Od. Ξ, [147] subulcus de Ulysse hero suo : Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα· pro quo dixerat ibid., Τὸν μὲν ἐγὼν καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι, Nominare vereor : vel etiam Cum reverentia quadam nomino. Ita ut ἠθεῖος idem prope sit quod αἰδοῖος καὶ σεβαστός. Dicunt et ἠθείη κεφαλὴ pro ἠθεῖε : ut Il. Ψ, [94] Achilles ad Patrocli defuncti animam : Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας, Venerandum caput, vel Fraternum caput, ut Eust. exp. [Photius p. 63, 17 : Ἠθ., παρὰ Ἴωσι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον προσαγορεύσις. Hesych. : Ἠθεῖε, προσφώνησις νεωτέρου ἀδελφοῦ πρὸς πρεσβύτερον· οἱ δὲ, ἀδελφὲ, ἥδιστε, φίλτατε. Ἠθεῖε, ὦ θεῖε, ὦ θαυμάσιε. Ἠθείη, ὡραία. Ἠθεῖος, ἀδελφὸς, συγγενὴς, φίλος· ἢ καὶ πατρὸς ἀδελφός. (Confundit cum θεῖος.) || I. q. οἰκεῖος in versu Antimachi ap. Etym. Gud. p. 238, 26 : Αὐτίκα δ' ἠθείοισιν ἀναπτύσσων φάτο μῦθον· quod gramm. interpretatur τοῖς οἰκείοις φίλοις. || Ἠθαῖος. Pind. Isthm. 2, 69 : Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον.]

[Ἤθεος. V. Ἠίθεος.]

[Ἠθέω. V. Ἤθω.]

[Ἤθημα, τὸ, Colatura. Oribas. p. 44 ed. Matth.]

[Ἠθήνιον: V. Ἠθάνιον.]

[Ἠθητὴρ, ῆρος, ὁ, Colum. Marcell. Sid. 76 : Κεῖνο λίπος τρητοῦ διανεύμενον ἠθητῆρος.]

[Ἠθητήριον, τὸ, Colum. Strabo 3, p. 147 : Ἠθητηρίοις πλεκτοῖς. Nam sic Casaub. recte correxit librorum vitia ἰσθητηρίοις, ἑσθητηρίοις, αἰσθητηρίοις.]

Ἠθητὴς, ὁ, Colator. Ἠθητὴς οἴνου, Colator s. Saccellator vini, Bud.

[Ἠθητικὸς, ἡ, ὸν, Colatus.] Ἠθικὸς οἶνος, ap. Theophrast. C. Pl. 6, [16, 6] : Ἡ αὐτὴ δ' αἰτία καὶ τοῦ θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἠθικοὺς [rectius ἠθητικοὺς cod. Urbin. quod fort. in ἠθητοὺς est mutandum. G. D.] τῶν οἴνων· λεπτότεροι γὰρ καὶ ὥσπερ εὐθὺς ἄμικτοι, quidam intelligunt Vinum colatum s. saccis sparteis percolatum et castratum, Saccatum Plinio. Ejusmodi tamen in ικος derivata a verbis fieri non solent, sed aut a nominibus aut verbalibus. Esset igitur a verbali verbi ἠθέω dicendum ἠθητικός. Gaza et Hermol. verterunt Vinum morale.

[Ἠθίζω. V. Ἤθω.]

[Ἠθικεύομαι, Moraliter loquor. Phœbammon Ms. Bast. Schol. Hom. Il. H, 408 : Ἠθικεύεται δὲ δοκῶν αὐτοῖς χαρίζεσθαι.]

Ἠθικὸς, ἡ, ὸν, Moralis : ἠθ. γραφεὺς, Qui non imagines tantum, sed et mores exprimit. Et ἠθ. ποίημα, Aristoteli Pol. 8, [7], τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν. Sic ἠθ. λόγος, Morata oratio. Apud Eund. Pol. 8, [7], ἠθ. μέλη, ἁρμονίαι. [Hesych. : Ἠθικῆς φιλοσοφίας, διορθωτικῆς ἠθῶν.] Sic ἠθ. ὑπόθεσις, Moralis causa s. argumentum. [Demetr. De eloc. § 227 : Πλεῖστον ἐχέτω τὸ ἠθικὸν ἡ ἐπιστολή· σχεδὸν γὰρ εἰκόνα ἕκαστος τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφει τὴν ἐπιστολήν. Aristoteli Rhet. 3, 7 ἠθικὴ λέξις est ἁρμόττουσα ἑκάστῳ γένει καὶ ἕξει. Minuciano rhet. p. 731 ed. Ald. ἠθικαὶ πίστεις sunt Argumenta quæ ab auctoritate personarum sumuntur, ἀπὸ δόξης προσώπων. Ἠθικοὶ λόγοι dicuntur Disquisitiones ad animum, ad sensum et mores pertinentes, oppositi λόγοις ζητητικοῖς, qui aliquam artem scientiamque tractant. Iidem videntur dici ἠθικοὶ ἀγῶνες ap. Philostr. p. 522, ubi a λογικοῖς et νομικοῖς distinguuntur. Ἠθικὸν προοίμιον quale sit Ulpianus docet ad Demosth. Olynth. 1 sub init. : Τὸ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς ἦθος ἔχον εὔνουν ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ παθητικὸν ἀπεργάζεται λόγον. Auctor Vitæ Homeri vulgo Plutarcho tributæ ἠθικὴν ὑπόκρισιν appellat gestum et declamationem aliquem animi affectum exprimentem. Ernest. Lex. rhet. || Ἠθικὸν Hesych. mire interpretatur per κατηχητικόν. Quocum alia ejusdem gl. comparanda, Ἠθῶν, κατηχήσεων.] Ἠθικαὶ autem imagines sunt, quæ non modo vultuum similitudinem, sed etiam sensuum et affectuum referunt. Bud. Annot. in Epist. et in Pand.

[Ἠθικότης, ἡ, Moralitas, Morata oratio. Jo. Chrysost. t. 5, p. 644, 2 : Ἠθικότητι καὶ κολακείᾳ τὸν θυμὸν ἡμέρωσε. Hase.]

Ἠθικῶς, Moraliter. [Plut. Mor. p. 72, B : Ἐνδύεται γὰρ ἠθ. τὰ τοιαῦτα καὶ μᾶλλον εἴκουσι τοῖς ὁμοιοπαθεῖν, ἀλλὰ μὴ περιφρονεῖν δοκοῦσιν. Id. V. Bruti c. 51 : Ἠθικῶς σφόδρα μειδιάσας· quod recte explicat Coraes : Οὕτως μειδιᾶν, ὥστε συνεκφαίνεσθαί τι τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ἦθος· οἷον, ἀποφθεγξαμένου τινός τι γελοῖον, ἁπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾷ ὁ διὰ τὸ γελοῖον μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνσημαίνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἅμα ..., τοῦτό ἐστι τὸ ἠθικῶς γελᾶν. Aristæn. 1, 27 : Ἠθ. τὸν ὑπερήφανον διαπαίζω· 24 : Εἶπον ἠθ. ἄγαν μετὰ τῶν χειρῶν ὑποκινοῦσα τὸ βλέμμα. G. D. It. Græcis literis scriptum ap. Donat. ad Ter. Andr. v. 638 : Ἠθ. additum est; pro quo ad Hec. v. 214 : Ἐν ἤθει, Cum aperta cujusdam affectus expressione, significatione. Hase. || Compar. Ἠθικωτέρως Tzetz. Hist. 2, 196.]

Ἤθισις, εως, ἡ, Colatio, Per colum transmissio, Aristot. Probl. [2, 41 : Τῇ τοῦ θερμοῦ ἠθίσει· ubi librorum diversitates sunt ἠθήσει, διηθίσει, et, quod restituendum est, διηθήσει.]

Ἠθμάριον, τὸ, Parvum colum, Saccellus. Hesych. : Ἠθμάριον (ἠθμάρην codex), διυλιστήριον.]

[Ἠθμίζω, Colo, i. e. Per colum mitto. Zosimus Chemicus p. 15 Gruner. Boiss. V. s. Ζῦθος.]

Ἠθμοειδὴς, ὁ, ἡ, Coli formam habens : ἠθμοειδές,

ὀστοῦν dicitur Os illud, quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret, tenue et latum, et magno illi foramini oppositum, quo e cerebro in nares excrementa descendunt : inde appellatum, quod cribri modo pertusum sit pluribus locis. Alii spongiæ idipsum conferunt, et σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. [Ἠθμοειδῆ ὀστᾶ Pollux 4, 204.] Ἠθμοειδῆ πόρον, Greg. De homine, vocat τὴν μήνιγγα. Bud. [Galen. vol. 7, p. 451, B : Τῶν ἐν τοῖς ἠθμοειδέσιν ὀστοῖς πόρων ἐμφραττομένων. Restituendum eidem vol. 5, p. 355, ubi ἰσθμοειδῶν ὀστῶν legitur. Weigel. It. recte vol. 2, p. 860, 1 : Διὰ τῶν ἠθμ. ὀστῶν, ut p. 867, 7, et 859, 9 : Ἡ τῶν ἠθμ. ὀστῶν θέσις. Id. absque subst. p. 860, 12 : Ἄχρι τῶν ἠθμ. et 883, 18 : Τὸ καλούμενον ἠθμοειδὲς ὀστοῦν. Conf. Nemes. De nat. hom. p. 258, 4 : Διὰ τοῦ ἠθμ. ἢ σπογγειδοῦς ὀστοῦ· et Greg. Nyss. t. 1, p. 68, C : Ἐπὶ τὸν ἠθμοειδῆ πόρον. Hase. || Adverb. Ἠθμοειδῶς, In coli formam, Ruf. Ephes. p. 62.]

Ἠθμὸς, ὁ, Colum, Qualus, Instrumentum ad percolandum aliquid aptum. [Pherecrates ap. Athen. 11, p. 480, B : Ἀπονίζων τὴν κύλικα δὸς ἐμπιεῖν | ἔγχει τ' ἐπιθεὶς τὸν ἠθμόν. Theophr. C. Pl. 6, 19, 3 : Τὸ μὲν γὰρ διίησιν ὥσπερ ἠθμὸς, οὐκ ἔχον ᾧ στέγει.] Exp. a quibusdam etiam Cribrum. Eur. ap. Polluc. [10, 108] χαλκήλατος ἠθμὸς, pro quo Athen. 14 dicit κόσκινον χαλκοῦν, Cribellum aheneum. Ibi autem Pollux dicit esse Vas culinarium, addens paulo post : Ἐν μέν τοι τοῖς δημιοπράτοις καὶ ἠθμός τις ἐπὶ κρατῆρος [ἐπικρητηρίδιος] πέπραται, ὃς ἴσως τοῖς περὶ τὸν οἶνον μᾶλλον προσήκει· ubi intelligi potest Spisso vimine qualus, columque prelorum, ut loquitur Virg. Georg. : per quem sc. vinum e prelo quasi percolando distillat. Aristot. OEc. 1, [6] : Τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἔστι. [H. A. 4, 8 : Ἐνθέντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον ἠθμόν.] Diosc. 1, 18 : Δι' ἠθμοῦ εὐρυτρήτου ἐκθλίβουσι, Per colum foraminibus solutis amplisque pervium exprimunt, Hermol.; Per laxa cribri foramina, ut cum Marcello vertit Ruell. Athen. [1, p. 24, E], de meatibus corporis aqua perfusis : Φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη· διέξεισι γὰρ οὐδὲν, ubi proprie Colum significat, quippe cujus foramina cribri foraminibus minora sint. [|| I. q. κημός. Schol. Aristoph. Eq. 1147 : Κημὸς ὁ ἐπὶ τοῦ καδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Κρατῖνος δὲ αὐτὸν ἐν Νόμοις σχοίνινον ἠθμὸν καλεῖ· τοιοῦτος γὰρ ἐγίνετο καὶ ἦν παρόμοιος χώνῃ. E l. Cratini Hesych. glossam sumpsit Σχοίνινος ἠθμός. Agathias Anth. Pal. 9, 482, 22 : Τριχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀπ' ἠθμοῦ. Hesych. : Ἠθμοὺς, καμίνους (κημοὺς Salmas.).] || Dicitur etiam Pars nasi superior, quæ superciliis proxime subjacet, quod ibi spiritus veluti percolando attenuetur, δι' οὗ διηθεῖται τὸ πνεῦμα, Pollux [2, 79; et Galen. vol. 2, p. 58, 2 : Οἱ τοῖς ἠθμοῖς ὅμοιοι πόροι. Hase.] Vocab. hoc aspirari annotat schol. Apoll. Rh. [1, 1294], licet omnium, quæ viderim, exempll. fides repugnet, atque adeo comp. ἀπηθέω. [Schol. : Τὸ δὲ ἠθμός δασύνεται, καίτοι τὸ η ἔχον πρὸ τοῦ θ, τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνομένου. Cum spiritu aspero scriptum in inscr. Sigeensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 15.]

[Ἠθμωδέω scriptura vitiosa. V. Αἰμωδέω.]

[Ἠθμώδης, ὁ, ἡ, Colo similis. Schol. Aristoph. Vesp. 99 : Κημὸς, πλέγμα τι δικτυῶδες καὶ ἠθμῶδες.]

Ἠθογραφέω, Mores scribendo exprimo : ut in Vita Thuc. [p. 8 ed. Duk.] : Δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι. Quod paulo post dicit, Ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς.

Ἠθογράφος, ὁ, Qui ipsos etiam mores et ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. De poet. [c. 6] : Ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος.

[Ἠθοκλῆς, ὁ, Ethocles, n. pr. apud Lucian. Dial. meretr. 12. Hase.]

[Ἠθολογέω, Mores hominum exprimo. Longin. De sublim. c. 9 : Τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ (Homero) βιολογούμενα οἰκίαν οἱονεὶ κωμῳδία τις ἐστὶν ἠθολογουμένη. Joseph. De Macc. § 15 : Ὦ τίνα τρόπον ἠθολογήσαιμι φιλότεκνα γονέων πάθη...]

Ἠθολογία, ἡ, Figura oratoria ap. Rut. Lup. [1, 21, ubi Ruhnk. e codd. et Quinctil. 9, 3, 99, *Ethopœia* restituit], quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus et mores. [Seneca Epist. 95.]

[Ἠθολόγος, ὁ.] Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuumque personæ cujusque, θεατρισταὶ [sic Hesych.], Suidæ et ἠθοποιοί : Bud. Pand. Usus et hac voce Cic. De orat. 2, [59] : Mimorum est enim et ethologorum, si nimia est imitatio. [Diodor. 20, 63 : Καθάπερ τινὰ τῶν ἠθολόγων καὶ θαυματοποιῶν. Orpheus ἠθολόγος vocatur a Sext. Emp. p. 295, 19. Hemst.]

Ἠθοποιέω, Mores formo, Instituo moribus, Bud. ap. Plut. [Mor. p. 450, F : Τοῦτο καὶ τὰς τῶν θηρίων ἠθοποιεῖ πρὸς τὰ πάθη φύσεις· 814, A; pass. 1053, B. V. Pericl. c. 2 : Τὸ γὰρ καλὸν ἐφ' ἑαυτὸ πρακτικῶς κινεῖ καὶ πρακτικὴν εὐθὺς ὁρμὴν ἐντίθησιν ἠθοποιοῦν οὐ τῇ μιμήσει τὸν θεατὴν, ἀλλὰ τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔργου τὴν προαίρεσιν παρεχόμενον.] E quo etiam [Mor. p. 799, B] citatur in VV. LL. : Οἶνος ἠθοποιεῖ τὸν πίνοντα, pro Moratum ita vel ita reddit, aut Affectus hos vel illos inducit. [Ἠθοποιεῖν τὴν ψυχὴν Sext. Emp. p. 363, 3.] Rursum Bud. ab eo accipi tradit pro Affectus et mores exprimo, ut poetæ solent. [Scriptor Vitæ Sophoclis circa fin. : Ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται.] Exp. etiam, Per ethopœiam describo. Affert item e Dionys. H. De Lysia [c. 19, p. 495, 6] : Αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ, Morata oratione utitur, Bud. Vide Comm. p. 794. [Hesych. : Ἠθοποιεῖ, λόγους ἁρμόζοντας ἢ ἤθη ποιεῖ.]

[Ἠθοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Ad mores exprimendos pertinens. Adverbio hinc derivato Ἠθοποιητικῶς utitur Eustath. 1955, 54.]

[Ἠθοποίητος. Ἂν ἠθοποίητος, ap. Callistrat. Stat. c. 10, p. 157, 29 ed. Jacobs. Corr. ἀνηθοποίητος. G. D.]

Ἠθοποιΐα, ἡ, [Morum institutio. Strabo 2, p. 127 : Τὰ μὲν γὰρ ἐπικουρεῖ τοῖς ὅπλοις, τὰ δὲ καρποῖς καὶ τέχναις καὶ ἠθοποιΐαις· 14, p. 648 : Ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κιναίδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιΐας.] Morum affectuumque expressio. Μίμησις ἤθους τοῦ ὑποκειμένου προσώπου, Aphthon., Morum affectuumque fictio, s. ficta descriptio. Dionys. H. Vita Lys. : Ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις ἀμφοτέρους εὑρίσκων δεξιοὺς, de Lysia et Isocrate, i. e. In affectibus exprimendis [et De Lys. jud. c. 8, p. 467, 4], Bud. : qui et ex Athen. affert, Καὶ τὴν ἠθοποιΐαν πλάσας τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσῆγεν. Rom. Aquila [c. 4] ἠθοποιΐαν Moralem confictionem; Jul. Rufinus [De schem. dianœas § 13] Alienorum affectuum qualiumlibet dictorumque imitationem sine reprehensione interpr. [Aristid. Quintil. p. 87 : Ποιητικῆς μέρη μὲν μίμησις καὶ διήγησις, τούτων δὲ ἑκατέρας μόρια ἠθοποιΐα καὶ διηγήματα. Hesych. : Ἠθ., πρὸς ἦθος μιμήσασθαι.]

Ἠθοποιὸς, ὁ, ἡ, Mores instituens et faciens, Bud. in hoc Aristot. l., Ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή. Plut. Themist. [c. 2], ἠθοποιὸς παίδευσις. Exp. e Columella, Animi formator et institutor. [Plut. V. Numæ c. 16 : Τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας· Dion. c. 9 : Γεῦσαι λόγων καὶ μαθημάτων ἠθοποιῶν· Lycurgi c. 21 : Ἡ λέξις ἦν ἀφελὴς καὶ ἄθρυπτος ἐπὶ πράγμασι σεμνοῖς καὶ ἠθοποιοῖς.] Ἠθ. λόγος, Oratio morata, Quintil. : Mores et affectus animi exprimens.

Ἦθος, τὸ, a quo plur. ἤθεα, ἤθη, Sedes, i. e. Domicilium, Mansio. Sed proprie Consuetæ sedes, quum ἦθος sit ab ἔθος atque adeo positum etiam pro hoc inveniatur, sicut et ἠθὰς pro ἐθάς. Lat. poetæ Notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. Op. [220] : Ἥδ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Itidem in aliis Ejusdem ll. Sic Herodot. [4, 80] : Ἐς ἤθεα τὰ ἑωϋτοῦ, ubi exp. etiam Ad patrias sedes. [Idem 1, 15 : Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων ἐξαναστάντες· 157 : Ἀπήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ Περσῶν· 2, 142 : Ἔλεγον ἐξ (i. e. ἔξω) ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι. Eur. Hel. 281 : Πατρίδος, θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς ἐς βάρβαρ' ἤθη. Dio Chr. vol. 2, p. 592 : Τοῖς Ἑλληνικοῖς ἤθεσι. Alia attulit Boisson. ad Philostr. p. 431. Ionicæ dialecto hunc usum tribuit Gregor. Cor. p. 492.] Sic Arrian. pro Domicilio, s. Patria, Exp. 5, [20, 6] : Καὶ Ταξίλην ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤθεα τὰ αὐτοῦ. Ab Hom. ἤθεα tribuuntur etiam brutis : ut Il. Z, [511] : Ῥίμφα έ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Quin et Haras porcorum ita vocat, Od. Ξ, [411] : Κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι. Aristot.

quoque ἤθη de animalibus dixit, adjungens νομοὺς, De mundo [c. 6 med.]: Τὸ δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἤθεα καὶ νομοὺς ἐξερπύσει· quum supra dixisset, Τὸ μὲν γὰρ νηκτὸν ἁλλόμενον εἰς τὴν δίαιταν αὑτοῦ ἐκνήξεται. [Æliani ex N. A. exx. vid. ap. Jacobs. ad 4, 24.] Esse autem ἦθος ab ἔθος indicat idem Aristot. Eth. 2 init. Vide et Plut. Περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. || Ἦθος, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintil. 6, 2: qui etiam scribit ἦθος Lat. reddi uno verbo non posse, quod eo omnes mentis habitus contineantur. [Ἐπίκλοπον ἦθος Hesiod. Op. 67. Ἦθος ἐμφυὲς Pind. Ol. 11, 22. Τὸ συγγενὲς ἦθος 13, 16. Soph. Aj. 595: Εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς· Antig. 705: Μή νυν ἓν ἦθος (Mentis habitum) μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν. Ἀψευδὲς ἦθος Eur. Suppl. 869.] Ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι, Cic. ap. Plat. [Phædr. p. 279, A] vertit, Ad virtutem major indoles, ut videbis in meo Lex. Cic. Sæpe redditur Mores: ut ἦθος χρηστὸν, Plato Symp.; ἤθους μοχθηρία, Plut. De invidia [p. 537, D]; Lyc. [c. 3: Τὸ] ἦθος αὐτῆς ἐμίσησε. Possumus vero his in ll. et Ingenium interpretari, eo quidem sensu, quo aliquis Ad ingenium redire dicitur. Sic et Dem. Pro cor.: Ταυτὸ τοίνυν ἦθος ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι. [Τὸ τῆς γνώμης ἦθος id. p. 1406, 6. Τὸ τῆς πόλεως ἦθ. 461, 1; 613, 7; 753, 10, Isocrat. p. 21, A.] Cic. autem ap. Plat. Timæo [p. 42, E], Ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, vertit, Constanter in suo manebat statu. V. Cic. Lex. p. 34. [Plato Rep. 3, p. 400, D: Ὁ τρόπος τῆς λέξεως τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται.] In plur. autem reddi solet Mores. [Hesiod. Theog. 66: Πάντων τε νόμους καὶ ἤθεα κεδνὰ ἀθανάτων (Naturam deorum) κλείουσιν. Herodot. 4, 106: Ἀνδροφάγοι δὲ ἀγριώτατα πάντων ἀνθρώπων ἔχουσι ἤθεα. Æsch. Prom. 184: Ἀκίχητα γὰρ ἤθεα... ἔχει Κρόνου παῖς. Eur. Ion. 736: Ἄξι' ἀξίων γεννητόρων ἤθη φυλάσσεις· Med. 238: Ἐς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην. Plato Leg. 2, p. 659, C: Βελτίω σῶν αὐτῶν ἠθῶν ἀκούοντες· 9, p. 865, E: Ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας (Consueto more) ἀναστρεφόμενον· Symp. p. 195, E: Ἐν ἤθεσι καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἴκησιν ἵδρυται (ὁ Ἔρως).] Isocr. Areop. [p. 147 extr.]: Τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη, ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Et ἀδολώτατα ἤθη, Synes. Utroque autem numero, Aristot. Eth. 4, 8: Τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι· ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Hinc dicitur aliquis χρηστὸς τὰ ἤθη (contra Phrynich.), sicut et τὸ ἦθος. Et τὰ ἤθη δοκιμώτατος, Plut. Rom. [c. 28, ubi ἤθει sine v. l.]: ubi redditur Virtute præditus. [Phrynich. p. 364: Χρηστὸς τὰ ἤθη πληθυντικῶς φυλάττου· οἱ γὰρ δόκιμοι χρηστὸς τὸ ἦθος ἑνικῶς φασι καὶ οὐ τὰ ἤθη. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 15: Ἤθη πληθυντικῶς φασι μὴ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἑνικῶς. Ἀλλ' Ἀντιφάνης εἶπε πληθυντικῶς. Regulam a Phrynicho traditam firmant Plato: Πρᾷος τὸ ἦθος Phædr. p. 243, C; φιλόπολις τὸ ἦθος Thucyd. ap. Polluc. 9, 26; βελτίων τὸ ἦθος Demosth. p. 461, 12; τὸ ἦθος ἀσθενὴς Aristot. H. A. 9, 12; ἀμείνων τὸ ἦθος Lucian. Salt. c. 72. Cum tertio casu, ἀγοραῖος τῷ ἤθει Theophr. Char. c. 6; ἀξιόλογος τῷ ἤθει Galen. vol. 10, p. 286, D. Adversariæ factionis sunt hi: Βάρβαρος τὰ ἤθη Heliodor. 1, 19; ἐμβριθὴς καὶ στερρὸς τὰ ἤθεα Hippocr. Ep. ad Abd. extr. p. 1275; κράτιστος τὰ ἤθη Diog. L. 6, 64; ἐπιεικὴς τὰ ἤθη Damasc. Suid. v. Οὐλπιανός. Adjectiva pluralia promiscue cum utroque numero componuntur: Βλοσυροὶ τὰ ἤθη Plato Rep. 7, p. 535, B; θάττους ἤθεσι Leg. 6, p. 773, C; κόσμιοι τοῖς ἤθεσι Theopomp. ap. Polyb. 8, 11, 7, pro quo ap. Athen. 6, p. 260, D, κόσμιοι τὰ ἤθη legitur; ἁπλοῖ τοῖς ἤθεσι Diodor. 5, 21. Cum singulari numero, τὰ θυμώδη τὸ ἦθος Aristot. De part. anim. 2, 4; εἰρηνικοὶ τὸ ἦθος Philo Jud. p. 923, E; μέτριος τὸ ἦθος Dio Chr. vol. 1, p. 582. Cum præpos. ὀδελυροὶ ἐς τὰ ἤθη Lucian. Pseudol. c. 16; ὑψηλὸς ἐν ἤθει Plut. V. Dion c. 4; τὰ πρὸς ἦθος ἔκλυτος Nicet. Annal. 1, 12, p. 31, C; ὀγκώδης κατὰ τὸ ἦθος Eunap. V. Prisc. p. 92; ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὰ ἤθη Athen. 1, p. 1, E. Lobeck.] Isocr. [p. 2, E] dixit etiam σπουδαίους τὰ τῶν τρόπων ἤθη. [Plato Leg. 6, p. 773, B: Ἀνώμαλος ἡ πόλις ὅλη γίγνεται χρήμασί τε καὶ τρόπων ἤθεσιν. Ib. 12, p. 968, D: Τρόπων ἤθεσι καὶ ἔθεσι. Τρόποι καὶ ἤθη 10, p. 896, C.] E Plat. autem Ep. ἐλεύθερα διώκειν ἤθη affertur, pro Vivendi libertatem sectari. Item Mores, i. e. Instituta civilia, Bud. ex Isocr. [p. 38, D]: Ἐμμένοντες τοῖς ἤθεσι [Emendavit igitur codd. omnium præter Urb. lectionem ἔθεσι], καὶ διαφυλάττοντες τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς. Idem in Helene [p. 215, D]: Ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἴχνος τῆς ἐκείνου πραότητος ἐν τοῖς ἤθεσιν ἡμῶν καταλελεῖφθαι. [Herodot. 2, 35: Ἤθεά τε καὶ νόμους.]

|| Ἦθος ad alia etiam transfertur: ut τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, Galen., Natura febris. Et de equis ἦθος λαμπροὶ ἵπποι e Philostr.: ubi quidam Indolem, alii Speciem interpr. [Eurip. Hipp. 1219: Ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι πολὺς ξυνοικῶν ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν.] || Redditur Affectus in hoc Isocr. l. Ad Phil. [p. 87, D]: Ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος. Et Quintil. 6, 2: Affectus mites et compositos, ἦθος: sicut Concitatos, πάθος, quosdam vocasse tradit: ap. quem vide plura. Sunt qui τὰ ἤθη Comicorum, ut τὰ πάθη Tragicorum esse velint. [Plut. Mor. p. 20, E: Τοῖς ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις· 73, E: Ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἁμαρτάνουσιν· 68, C: Ἡ δὲ παρρησία σπουδὴν ἐχέτω καὶ ἦθος· 789, D: Δόξαν ἤθους προστίθησι πολιὰ καὶ ῥυτίς· 824, D: Ἐπιεικείᾳ καὶ ἤθει. Diog. L. 6, 10: Εἰπὼν ἐν ἤθει σοφώτερον εἶναι Σωκράτους. Wyttenb. Dionys. De comp. verb. p. 149: Κατὰ πάθος λέγεσθαι μᾶλλον ἢ κατ' ἦθος. Olympiodor. in Hexapl. Orig. ad Jobi 34, 9: Ἀναγνωστέον τὸ μὲν ... κατὰ ἀπόφασιν, τὸ δὲ ... ἐν ἤθει καὶ κατὰ ἐρώτησιν. Usitatissimum hoc scholiastis, velut ad Aristoph. Pl. 652: Ἐν ἤθει δὲ ἀναγνωστέον· 885: Λέγει δὲ ἐν ἤθει ὅτι... ad Theocr. 15, 27, ubi v. Valcken. p. 328—330. Ἦθη, Mores s. affectus imagine vel gesticulatione expressi. Philostr. Her. p. 683: Τὸ δὲ ἐν Ἰλίῳ ἄγαλμα τοῦ Ἕκτορος ... πολλὰ ἤθη ἐπιφαίνει τῷ θεωροῦντι αὐτὸ ξὺν ὀρθῷ λόγῳ. Aristæn. 1, 21: Ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη· ubi Bastius comparat Leontii epigr. in imaginem Libaniæ Anthol. Plan. 4, 288: Χαρίτων δέμας (ἔχεις), ἤθεα Πειθοῦς. G. D. Τὸ ἦθος τῆς γραφῆς explicui ad Philostr. jun. Imagg. p. 586. Jacobs.]

Ἤθω, fut. ἥσω, Colo, i. e. Per colum mitto, Saccello: i. q. διυλίζω. Unde est particip. ἥσας ap. Hippocr. i. q. ἠθίσας, ut Galen. [Lex. p. 480] exp. Derivantur autem hinc et Ἠθέω et Ἠθίζω, [Colo, i. e. Per colum mitto] idem cum suo primitivo [ἤθω] significantia, sed magis eo usitata, præsertim vero ἠθέω. Plato [Cratyl. p. 402, C: Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν·] Tim. [p. 59, E]: Τὰ δὲ δὴ πλεῖστα ὑδάτων εἰδη μεμιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι, Colatæ. Et οἶνος ἠθημένος ap. Athen. [1, p. 28, E], Vinum colatum s. saccellatum. [Hesych.: Ἠθημένος, διυλισμένος. Addit Photius: Οὕτως Ἐπίλυκος.] Et ἠθεῖται in VV. LL. Stillat s. Quasi per colum distillat. [Forma media ἠθήσαιο Nicand. Al. 324. Formæ Ἠθίζω exempla non vidimus, præterquam in gl. Galeni supra allata, in qua ἠθίσας ex ἠθήσας corruptum esse potest.]

[Ἠί. V. Ἀεί.]

[Ἤια. V. Ἤιον.]

Ἤϊδε, e Nonno pro Norat, Sciebat. [Jo. c. 13, 49: Ἐπεὶ πάρος ἤιδε θυμῷ. Scrib. ἤδεε.]

Ἠίθεος, ὁ, Adolescens, Juvenis, Innuptus: παρὰ τὸ αἴθω, quasi ἀίθεος, quoniam διάπυρος ἡ νεότης, ut vult Etym. [Hom. Il. A, 60: Ἠίθεόν τ' Ἀχάμαντα· Od. Z, 63: Τρεῖς δ' ἠίθεοι θαλέθοντες. Herodot. 3, 48: Χοροὺς παρθένων τε καὶ ἠιθέων. Timæus p. 132: Ἠίθεος, ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας. Plato Leg. 8, p. 840, D: Μέχρι μὲν παιδογονίας ἠίθεοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἄγνοι ζῶσιν· 9, p. 877, E: Ἠίθεον ἢ καὶ γεγαμηκότα. Dionys. A. R. 1, 61: Ἴασος μὲν οὖν ἠίθεος μένει, Δάρδανος δὲ ἄγεται γυναῖκα.] Plut. Thes. [c. 17]: Τοὺς πατέρας οἷς ἦσαν ἠίθεοι παῖδες. Paulo post, Ἐμβάντας δὲ πλεῖν σὺν αὐτῷ τοὺς ἠϊθέους. Et rursum [c. 21]: Ἐχόρευε μετὰ τῶν ἠϊθέων χορείαν. Cœlibem etiam sic vocari aiunt et Qui illibatam servat virginitatem. Hesychio est non solum ὁ ἀκμάζων νεανίας, ἀγένειος, νέος, ἄγαμος, παρθενος, ἄφθορος, sed etiam πατρὸς ἀδελφὸς καὶ μητρὸς, et φίλος: quorum ille alioqui θεῖος dicitur, hic etiam

ἠθεῖος. Dicitur etiam Ἤθεος, trisyllabως, ascripto s. subscripto ι, ut ex Æl. Dionys. refert Eust. [p. 1166, 34], qui Atticum esse ait, et de Virgine etiam dici: ut in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος· alioqui quod ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν sunt αἱ παρθένοι, hoc ἐν ἀνδράσιν esse ἠϊθέους, nimirum τοὺς ὡραίους γάμου, μὴ δέ πω γεγαμηκότας· ut ap. Hom. Il. X, [127]: Ἅτε παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι. [Soph. OEd. T. 18: Οἱ δ' ἐπ' ἠθέων λεκτοί. Eur. Phœn. 952: Οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος. Librarii constanter ἠΐθεος scripserunt. Forma trisyllaba, qua poetæ Attici utuntur, etiam prosæ orationis scriptoribus ubique restituenda videtur. || Forma Dorica Ἀΐθεος in epigr. ab Sponio edito (Anth. Pal. Append. 103): Ἀϊθέων ἥλικος ἐξ ἀγέλας. || Femin. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, C: Αὗταί τ' ἠίθεαι. Antipater Anth. Pal. 9, 241: Χοὶ μὲν ἐπ' ἠιθέας, σὺ δὲ παιδικός.] || Ἰήθεος, Hesychio ἔφηβος, ἄγαμος, Adolescens, Innuptus. [Corrupte pro ἠίθεος. De quo dixi ad Soph. OEd. T. 18. G. Dindorf.]

[Ἱκανὸς, ὁ ἀλεκτρυών, Hesych.]

[Ἵν. V. Ἀεί.]

Ἠϊόεις, εσσα, εν, Litorosus, Riposus. Hom. Il. E, [36]: Ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, i. e. ἠϊόνας ἔχοντι, ut Hesych. exp. et cum eo Eust.: nam et ipse annotat Scamandrum hic dici ἠϊόεντα διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ὀχθώδη αἰγιαλοῦ δίκην, per sync. pro ἠϊονόεντα: quia ἠϊόνες dicuntur οἱ αἰγιαλοί. Alii tamen et alias afferunt exposs., nimirum ita dici pro ἰόεντα et ἀνθεμόεντας λειμῶνας ἔχοντα, παρὰ τὰ ἴα. Vide et Etym.

Ἤϊον, τὸ, Viaticum, Cibus itineri accommodus. [Numeri singularis exx. nulla sunt.] Proprie enim ἤϊα esse volunt τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια, Etym. Sic sane Hom. Od. M, [329]: Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα. Et E, [266]: Ἐν δὲ καὶ ἤϊα [scrib. ᾆα hic et I, 212] Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά. Et [B, 410]: Δεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεθα. Et Il. N, [103]: Αἴτε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται. [Conf. Εἰὰ vol. 3, p. 195, C.] In quibus duobus posterioribus ll. nota τὸ ι produci; in præcedenti autem absorberi s. coalescere cum η. [Empedocl. ap. Porphyr. De abstin. 2, p. 152: Θυμὸν ἀπορραίσαντες ἐέδμεναι ἤια γυῖα. Nicand. Al. 411: Ἐν δέ νυ θάλψαις ἤια κριθάων νεοηλέα. Apoll. Rh. 1, 659: Ἤια καὶ μέθυ λαρόν· 1180: Ἤιά τε σφι μῆλά τε δευομένοις.] || Ἤϊα dicuntur etiam τὰ ἄχυρα s. αἱ τῶν ὀσπρίων καλάμαι, Acera, Paleæ s. Stipulæ leguminum. Od. E, [368]: Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων [scrib. ᾆων, nisi quis ἐΐων olim lectum credat, quod Schneiderus ex loco Hesychii collegit, quem s. v. Εἰὰ apposuimus] θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων. [Photius p. 64, 4: Ἤια τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην· οὕτως Ἐρατοσθένης. Formam disyllabam schol. Hom. Od. B, 289 et Eustath. p. 1445, 42 annotarunt ex Pherecrate: Τὴν γαστέρ' ᾆων καχύρων σεσαγμένους.] || Ἤϊον, Hesych. exp. etiam παρειὰν, γνάθον, Maxillam.

[Ἤϊόνες, αἱ, Eiones, oppidum Argivorum. Hom. Il. B, 561. Κώμην vocat Strabo 8, p. 373.]

[Ἰονεὺς, έως, ὁ, Eioneus, n. pr. principis Græci. Hom. Il. H, 11. || Pater Rhesi, ib. K, 435.]

[Ἰονεὺς, gentile ab Ἰών, quod v.]

[Ἰόνη, ἡ, Eiona, Nerei filia. Hesiod. Theog. 255.]

[Ἰονῆσαι. V. Αἰονάω.]

[Ἰόνιος. V. Ἠόνιος.]

[Ἰονίτης. V. Ἰών.]

[Ἴος. V. Ἰήιος.]

[Ἰόω (ab voc. ἤϊον), Cibariis instruo. Hesych.: Ἰώμεθα, πεπληρώμεθα, ἐπισεσιτίσμεθα.]

[Ἴων, ωνος, ἡ, Auditio. Schol. ad Hom. Od. B, 42: Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον) γελοίως γράφει Ζηνόδοτος ᾐόνα, ἀπὸ τοῦ ἀΐειν, ὅ ἐστιν ἀκούειν.]

Ἰών, όνος, ἡ, Litus. Hom. Il. Ψ, [61]: Ὄθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον· P, [265]: Ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· Od. E, [418]: Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. [Herodot. 8, 96: Ἐπὶ τὴν ᾐόνα τὴν καλεομένην Κωλιάδα. Eurip. Tro. 828: Ἠιόνες ἅλιαι. Apoll. Rh. 3, 995: Ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι.] Et Xen. H. Gr. 1, [1, 3]: Ἐναυμάχησαν περὶ Ἄβυδον κατὰ τὴν ᾐόνα. [Dio Cass. 59, 25: Ἐν τῇ ᾐόνι. Philostr. p. 827: Ἐπὶ Σκαμάνδρου τινὸς ᾐόσιν.] || Ripa, ὄχθη. Apollon. Arg. 2, [659]: Εὐρείας ποταμοῖο Ἠϊόνας. [4, 130: Μακραὶ ᾐόνες ποταμοῖο. Dionys. A. R. 4, 27: Ἐπὶ ταῖς ᾐόσι τοῦ Τιβέριος. Athen. 3, p. 92, A: Ὄστρεα τὰ πρὸς ᾐόσι καὶ πέτραις.] Hesychio ἠϊόνες sunt non solum ἀκταὶ, αἰγιαλοὶ, sed etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω: nimirum διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. [Pollux 2, 71: Ἠὼν πᾶσα ἡ τῶν ὀφθαλμῶν περιγραφή.] Ἠών, pro ἠϊών, Litus; interdum et Ripa, Epigr. [Eur. Or. 995: Ποντίων σάλων ᾐόσιν ἁρματεύσας. Lycophr. 244: Ἵππων φριμαγμὸν ᾐόνες δεδεγμέναι. Thom. M. p. 429: Ἠών ᾐόνος κάλλιον ἢ ἠϊών ᾐόνος. In libris plerumque ἠϊών scriptum, rarius ᾐών, ut ap. Procopium Hist. p. 425, C; 427, B; 488, A; 508, C; 530, C; 535, B; 580, C; 587, D; 620, B; 622, D. Dialecti Atticæ et vulgaris scriptoribus ubique forma disyllaba est restituenda, exceptis fortasse infimæ ætatis scriptoribus, qui fieri potuit ut Homeri exemplum quam Atticorum consuetudinem sequi maluerint. G. D.] Ἀΐών, Dor. pro ἠϊών, Litus; unde plur. ἀϊόνες Hesychio αἰγιαλοί. [Pind. Isthm. 1, 45: Ὀγχηστίαισιν ἀϊόνεσσιν. Æschyl. Ag. 1158: Ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας. Theocr. 11, 14: Ἐπ' ἀϊόνος φυκιοέσσας. Ἀόσι Moschus 3, 129.] Denique Ἠϊὼν civitas est dicta in Chersoneso: cujus civis Ἠϊονεύς. [Ἰών Herodot. 7, 25, 113; 8, 118. Ex Thucydide memorat Steph. Byz. Urbem non in Chersoneso Thraciæ, sed ad Strymonis ostia sitam fuisse ostenderunt Holsten. et Berkel., in eo tamen errantes quod unam tantum hujus nominis urbem in Macedonia exstitisse contenderunt. Nam duæ fuerunt, altera ad Strymonem sitâ, quam τὴν ἐπὶ Στρυμόνι vocat Thucyd. 1, 98 et 4, 50, 107, quo distinguat ab altera, τῇ ἐπὶ Θράκης Μενδαίων ἀποικίᾳ (4, 7). De quo dixit Streberus in Actis Academiæ Bavaricæ vol. 1, p. 119—123. Gentile Ἰονέων ex numo memorat Holsten. Forma trisyllaba relinquenda Herodoto: disyllaba, quæ restituenda videtur scriptoribus prosaicis, utitur Lycophr. 417: Ἠὼν Στρυμόνος Βισαλτία. Addit Steph. Byz.: Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πιερίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Ἰονίτης. G. Dind.]

Ἧκα, Hesychio πράως, ἡσύχως, Leniter, Quiete: ut et Paraphrastes Homeri exp. ἡσυχῇ, ἠρέμα, Sensim, Paululum. [V. Etym. M. p. 424, 4.] Il. Ω, [508]: Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἧκα γέροντα· et Σ, [595]: Χιτῶνας Εἵατ' ἐϋνήτους ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Leniter. [Υ, 440: Ἧκα μάλα ψύξασα· Ψ, 336: Κλινθῆναι ... ἧκ' ἐπ' ἀριστερά· Od. P, 254: Τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ ἧκα κιόντας· Σ, 92: Ἥ μιν ἧκ' ἐλάσειε· Υ, 301: Ἧκα παρακλίνας κεφαλήν. Hesiod. Theog. 547: Ἧκ' ἐπιμειδήσας, Paululum ridens, Subridens. Orph. Lith. 547: Ἧκα μάλ' ... ἀμφιβαλὼν ἅρπην. Ἧκα μαραίνεσθαι Oppian. Hal. 2, 66; ἧκα μέλαν Cyn. 3, 39. Gregor. Naz. Carm. 9, 50; Paulus Sil. Anthol. Pal. 5, 279.] Dicitur etiam ἧκα loqui qui Submissa voce s. Submisse loquitur: ut Il. Γ, [155]: Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν, Ἧκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. [Recte pro positivo haberi videtur vocabulorum ἧσσον et ἥκιστα. V. Buttm. Lexil. 1, p. 13–15.]

[Ἧκα, Jeci. V. Ἵημι.]

[Ἡκαῖος, αία, αῖον.] Ἡκαῖον, Hesychio ἀσθενὲς, Invalidum, Imbecillum. [|| Idem: Ἡκαῖος, ἀριστερίας (δραστήριος Kust.), ἰσχυρός.]

[Ἡκαλέος, α, ον.] Ἡκαλόεν [non hoc, sed ἡκαλέον legitur] γελόωσα, ap. Hesych. πράως γελῶσα, Leniter et blande ridens.

[Ἡκαλὸς, ἡ, όν.] Ἡκαλὸν dicitur τὸ ἥσυχον, Quietum: quod et ἀκαλόν: ambo ab ἔκηλος, Suid. [Proparoxyt. in Etym. M. p. 424, 16: Ἧκαλον, τὸ ἥσυχον ἢ ἡσύχως, παρὰ τὸ ἧκα ἐπίρρημα, ἢ παρὰ τὸ ἀκαλόν, τουτέστι παρὰ τὸ εὔκηλον.]

[Ἡκὰς, άδος, ἡ, Mulier nubilis. Hesych.: Ἡκάδα, ἡνδρωμένην γυναῖκα.]

[Ἧκαχε. V. Ἀκάχω.]

[Ἡκεστίδης, ὁ, Ecestides, ὄνομα κύριον, Suidas. Hujus nominis exemplum non vidi. Notum est Ἐξηκεστίδης nomen. G. Dindorf.]

Ἧκεστος, Stimulum non expertus, Non domitus nec subactus, s. nondum. Hom. Il. Z, 94, [275, 309]· Δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ Ἥνις ἠκέστας ἱερευσέμεν. Ibi enim communi consensu exp. ἀκεντήτους, ἀδαμάστους,

h. e. φορβάδας s. νομάδας, παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ κένσαι τὸ κεντῆσαι, mutato postea α in η metri gratia. Apud Suid. legitur non solum ἥκεστος, sed etiam Ἡκέστης, expositum ὁ ἀδάμαστος : sed ejus desidero exemplum.

Ἠκὴ, ἡ, i. q. ἀκὴ, Acies, Suidæ ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου, Hesychio ἀκωκὴ, ἐπιδορατὶς, ἀκμή : nisi potius αἰχμὴ scripsit. [Nihil mutandum : nam ἀκμὴ significat τὴν ὀξύτητα τοῦ σιδήρου. Archilochi versum, Ἴστη κατ' ἠκὴν κύματός τε κἀνέμου, affert Etym. M. p. 424, 18.]

Ἠκὴς, δ, ἡ, Acutus. Hesych. ἠκὲς affert pro ὀξύ [et Ἠκέα, ὀξέα].

[Ἤκιστα. V. Ἥκιστος.]

Ἥκιστος, η, ον, Minimus : Hesychio non solum ἐλάχιστος, sed etiam βραδύτατος, Tardissimus. Quæ expos. accommodari potest huic l. Hom. Il. Ψ, [530]: Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι, Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. Ubi Eust. dicit hoc ἥκιστος esse ab ἦκα signif. ἡσυχῇ, ἠρέμα, ἐπ' ὀλίγον, exponens ὀλίγος, οὐδαμινός : quamquam porro tenuetur illud ἦκα, tamen hoc ἥκιστος aspirari : forsitan autem et adv. illud Attice aspirari. [In l. Homeri ἥκιστος non tarditatem, sed imperitiam significat, quo sensu sæpissime dicitur ἧσσων. Voc. ab Homero sumpsit Ælianus, qui ἥκιστος θηρᾶν dixit N. A. 4, 31, et ἥκιστος κρυμὸν φέρειν 9, 1.] Neutr. plur. Ἥκιστα adverbialiter ponitur pro [Minimum. Hippocr. p. 395, 54 : Ἥκιστα δὲ τοῖσι πότῳ μούνῳ χρεομένοισιν· ubi Galen. : Ἥκιστα τὸ ἐλάχιστον καὶ οὐχ ὡς ἔνιοί φασι τὸ οὐδαμῶς·] Minime, Nequaquam, Nullatenus : οὐδόλως, οὐδαμῶς, ut et synonymum ἐλάχιστα. [Οὐχ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα Herodot. 4, 170. Soph. OEd. T. 1053. : Ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι. Eur. Herc. F. 299 : Ἥκιστα φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών. Exx. Platonica collegit Ruhnk. ad Tim. p. 131, et de οὐχ ἥκιστα ib. p. 201.] Thuc. 1 : Οἱ μὲν, ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα βούλονται· οἱ δὲ, ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. Sic Plut. Pol. Præc. [p. 799, C] : Τοῖς μὲν ἐπαινοῦσιν αὐτὸν μάλιστα χαίρει· τοῖς δὲ σκώπτουσιν, ἥκιστα δυσχεραίνει. Ubi nota ipsum opp. τῷ μάλιστα : in priore vero l. præfixum sibi habere ὡς, Quam, ut in hoc ejusdem Thuc. 1, [91] : Κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, Quam minime, Haudquaquam. Demosth. addit gen. πάντων, Pro cor. : Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, καὶ πάντων ἥκιστα σύ· ut et Lat. dicunt Minime omnium, et Minime gentium. [Ἥκιστα sæpissime dicitur in responsionibus. Soph. OEd. T. 623 : Κρ. Τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Οἰδ. Ἥκιστα. Aristoph. Nub. 316 : Στρ. Μῶν ἡρῷναί τινές εἰσιν; Σω. Ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι. Ἥκιστά γε. Soph. OEd. T. 1386 : Ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; ἥκιστά γ', ἀλλ'.... Plato Phædr. p. 276, C : Σω. Τὸν δὲ ... φῶμεν ἧττω νοῦν ἔχειν ...; Φ. Ἥκιστά γε.] In contrario sensu οὐχ ἥκιστα dicunt pro μάλιστα, Maxime. Thuc. 1 : Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμός. Et rursum, Καὶ οὐχ ἥκιστα βλάψασα καὶ μέρος τι φθείρασα ὁ λοιμώδης νόσος, Non minimum, i. e. Maxime. [Conf. 6, 99 init.] Sic 7, p. 248 [c. 44]: Μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιωνισμός. Xen. [Mem. 1, 2, 23]: Πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σωφροσύνη. Sic Lucian. De calumn. [c. 31] : Ὡς μειρακιῶδες καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Plato autem inter οὐχ et ἥκιστα inserto μέν τ' ἂν, De rep. 2, [p. 375, D] : Ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ μέν τ' ἂν ἥκιστα ἐν κυνὶ, Quum in aliis animantibus, tum vero maxime in cane. Rursum e Thuc. affertur, Οὐχ ἥκιστα οἱ πλεῖστοι, pro Non parum multi. V. et Μάλιστα.

Ἠκριβωμένως, Cum exacta cura et diligentia, Accurate vel Accuratissime, ἀκριβῶς. [Aristeas De LXX interpr. p. 329 : Κατὰ πᾶν ἠκρ. Suidas s. v. Ἐν ἀμούσοις : Τῶν μὴ ἠκρ. διαλεγομένων. Idem, Ἐνάρθρως, ἠκρ. Eustath. p. 1406, 29 : Ἠκρ. ἐγχειρεῖ καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ. G. D. Pisid. Hexaem. v. 1669 : Ἐγκρίνωμεν ἠκρ. Jo. Climac. p. 405, 24 : Λεπτῶς καὶ ἠκρ. εἰπεῖν. Conc. Lateran. Actt. Concc. t. 3, col. 780, 1 : Εὐσεβῶς καὶ λίαν ἠκρ. ubi mire in latino : Nimium acribiosius. Hase.]

Ἥκω, ξω, Venio, Accedo. [Differt hoc verbum ab ἔρχεσθαι et ἱκνεῖσθαι, quæ simplicem habent significationem Veniendi : ἥκειν vero duplicem continet notionem, Venisse et adesse. Homerum ubique ἵκειν, nusquam ἥκειν dixisse veterum grammaticorum sententia fuit, de qua dicetur s. Ἵκω. Ἥκω nunc duobus tantum ll. legitur, Il. E, 478 : Μάλα τηλόθεν ἥκω, et Od. N, 325 : Οὐ γὰρ ὀΐω ἥκειν εἰς Ἰθάκην. Et ἵκειν pro ἥκειν Pindaro quoque meliorum librorum auctoritate ubique est restitutum. Præsenti autem ἥκω quum significatio insit præteriti Veni, sponte intelligitur ἧκον imperfectum (quo rarius utuntur Attici veteres, qui ἦλθον dicere maluerunt), par esse plusquamperfecto Veneram. Herodot. 8, 50 : Ἀγγέλλων ἥκειν τὸν βάρβαρον ἐς τὴν Ἀττικὴν καὶ πᾶσαν αὐτὴν πυρπολέεσθαι· 6, 104 : Μιλτιάδης ἥκων ἐκ τῆς Χερσονήσου· 8, 50 : Ἧκέ τε ἐς τὰς Ἀθήνας καὶ πάντα ἐδηίου. Æsch. Prom. 1 : Χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον· 661 : Ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες ... χρησμούς· Ag. 1240 : Τὸ μέλλον ἥξει. Imperat. ἧκε ap. Soph. Aj. 1116, Aristoph. Pac. 275, Xenoph. Cyrop. 4, 5, 25; ἥκέτω Eur. Rhes. 337. || Novitia perfecti, ab nemine veterum usurpati, forma est ἧκα, cujus antiquissima exx. inveniuntur in libris V. T., velut Genes. 42, 7 : Πόθεν ἥκατε; 45, 16 : Ἥκασιν οἱ ἀδελφοί· 47, 4 : Παροικεῖν ἐν τῇ γῇ ἥκαμεν. Jesai. 39, 3 : Ἐκ γῆς πόρρωθεν ἥκασι πρός με. Alia nonnulla indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 744, ἥκασιν Photii Bibl. p. 185, 14 : Κἂν εἰς αὐγὰς οὔπω ἥκασιν ἡλίου (add. V. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 520), ἧκας Liban. Ep. 119, p. 62, Gregor. Naz. vol. 1, p. 193, B. Sed Procop. Hist. p. 545, D; 632, A, ἥκουσιν pro vulgato ἥκασιν restitui ex cod. Infinitivo utitur Galen. vol. 6, p. 549 : Καιρὸς οὖν ἡκέναι δοκεῖ. Plusquamperf. Josephus A. J. 19, 1, 14 : Τοὺς παῖδας, οἳ ἥκεσαν ἐκ τῆς Ἀσίας. Non melioris notæ aoristus est ἧξα. Galen. vol. 10, p. 205 : Ἐπ' ἐκείνην ἥξαμεν. Pausan. 2, 11, 5 : Διαβᾶσι τὸν Ἀσωπὸν καὶ ἐς κορυφὴν ὄρους ἥξασιν. Homil. Clem. 12, 3, p. 708 : Προῆξαν. Minus certa exempla sunt Pseudeurip. Iph. A. 426 : Διῆξε φήμη· Æschin. Dial. 3 init. : Διῆξε φωνή· Josephi A. J. 19, 8, 2 : Διῆξε λόγος, quibus in ll. facillima correctio est διῇξε, quam medelam aliis quibusdam recte adhibuit Hemst. ad Aristoph. Plut. 732. Neque apud Diog. L. 1, 49 : Ἥξας γὰρ εἴς τινα ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος ... προεῖπεν αὐτοῖς..., improbabilis Menagii conjectura est ἀΐξας, quod ἄξας scribere debebat. Xenophonti Hipparch. 4, 8, ἥξοντες pro ἥξαντες restituit Stephanus. G. D.] Cum adv. e loco, ad locum, aut etiam cum utroque. Æschin. C. Ctes. [p. 62, 12] : Ἥκουσιν οἴκοθεν ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν. Plato : Ἥξει προθύμως Ἀθήναζε. Et cum δεῦρο apud Dem. : Ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. [Soph. OEd. Col. 1227 : Βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει. Eurip. Troad. 154 : Ποῖ λόγος ἥκει; Quo venit, i. e. spectat, oratio?] Sed interdum loco adverbiorum ponuntur tantum præpp. cum suis casibus, ut ἥκω ἐκ τῆς Αἰγύπτου, et ἥκω εἰς τὴν Αἴγυπτον, Lucian. [De sacrif. c. 14. Cum accus. sine præpositione. Æschyl. Prom. 729 : Ἰσθμὸν ... Κιμμερικὸν ἥξεις. Sophocles ap. Strabon. 6, p. 271 : Ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου. Eurip. Bacch. 1 : Ἥκω τήνδε Θηβαίων χθόνα.] Item cum dativo personæ, ut, Ἥκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι, Xen. [Cyrop. 5, 3, 26.] Et Plut. Theseo [c. 24] : Ἧκεν αὐτῷ χρησμὸς, ubi notandum est dici de re inanimata, et exponi ἧκεν χρησμὸς, Allatum est oraculum. [Herodot. 8, 140 : Ἐμοὶ ἀγγελίη ἥκει.] Itidem ὄλεθρος a Dem. et κακὸν ab Aristoph. [Ran. 606] dicuntur ἥκειν τινί. Tribuitur autem et alibi sæpe rebus inanimis, cum ead. etiam constr. : Plato Apol. Socr. [p. 39, C]: Τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Sic et Lat. Malum, Pœna venire. [Diodor. 15, 82 : Τὸ μέλλον ἥξειν. Hemst. Æsch. Prom. 103 : Οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. Soph. Aj. 186 : Ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· OEd. T. 713 : Ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν. Dem. p. 17, 4 : Πόλεμός τις ἥξει· 346 extr. : Ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἡ ἐκκλησία. Insolentius dictum a Polybio 26, 2, 11 : Ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, Quod etiam nunc usu venit. De tempore, Æschyl. Agam. 1301 : Ἥκει τόδ' ἦμαρ. Theocr. 23, 33 : Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα.... Lysias p. 127, 26 : Ἥκει δ' ὑμῖν ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ἐν ᾧ... De cibis in mensam illatis Alexis ap. Athen. 3, p. 95, A : Χορδαρίου τόμος ἦκε.] Sæpe vero loco illius dativi habet præp. εἰς cum suo accus. : Aristoph. Pl. [919]:

Εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Item, Ἧκε τὰ πράγματα εἰς τὸ πράττειν, e Demosth. [Aristid. vol. 1, p. 132 : Εἰς τὰς ναῦς ἦκε τότε τοῖς Ἕλλησι τὰ πράγματα.] Et Xen. [Cyrop. 1, 5, 13] : Ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον. Et ἥκειν εἰς ὀλίγους, ex Aristot., Ad paucos devenire. Item cum ἥκω tribuitur personæ, ut ἥκω εἰς ἀνάγκην ποιεῖν; Dem. : et ἥκω εἰς τοῦτο τόλμης. [Lucian. Jud. voc. c. 2. Aristid. vol. 2, p. 238 : Τῶν εἰς ἔπαινον ἡκόντων, Quæ in laudem cedunt. Quæ τὰ πρὸς ἔπαινον ἥκοντα dixit Polyb. 12, 15, 9. Idem 28, 15, 2 : Πολλὰ τῶν εἰς φιλανθρωπίαν ἡκόντων ἐπεμέτρησεν. Aristid. vol. 1, p. 399 : Οὐδὲ τὰ πρόσθεν αὐτοῖς εἰς καλὸν ἦκεν. Liban. vol. 4, p. 16, 7 : Τῆς βοηθείας εἰς λόγους ἡκούσης, Si in auxilio (ferendo) res ad verba redit, cit. Jacobs.] Jungitur et præp. ἐπὶ, ut ἥκειν ἐπὶ τὰς θύρας, et ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Xenoph. [Philostr. p. 672 : Καιρὸς γάρ που ἐπ' ἐκεῖνα ἥκειν · 695 : Ἥκεις ἐπὶ τὸν ἥδιστον ἐμοὶ τῶν λόγων. Lucian. Jup. trag. c. 24 : Πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν.] Sic ἥξειν μέλλοντα τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ἡμᾶς, quod exp. Crimina ad nos perventura, i. e. In nos redundatura. Sed sæpe etiam ἐπὶ post ἥκειν accipitur pro Adversus : Plato De rep. 1 : Ὥσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς · unde exp. etiam Irruit in nos. At cum πρὸς, ἥκω εἰς [πρὸς] ὑποψίαν e Demosth. [p. 154, 15] pro Venio in suspicionem. [Soph. OEd. Col. 734 : Πρὸς πόλιν ... σθένουσαν ἥκων · T. 1492 : Ἵνίχ' ἂν πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς. Cum εἰς. Aret. Diut. p. sign. 2, ult. p. 71 : Ἐς κόρον ἦκε καὶ μέθην. « Ὅσαγε εἰς βούλησιν ἥκει τὴν ἐμὴν, Heliodor. 4, 7, p. 147. Σοφία ὁπόση εἰς ποιητὰς ἥκει, Philostr. p. 762.» Jacobs.] Jungitur vero et cum ἀπὸ, item παρά. Cum ἀπὸ, ut in illo Dem. l. ante cit. : Ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Cum παρὰ autem [Herodot. 7, 157 : Οὐκὶ ἥξει παρὰ σέ γε. Thucyd. 1, 137 : Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σέ], ut, Ἧκει λόγος παρὰ σοῦ, quod e Dem. affertur : at e Plat. idem verbum cum eod. nomine, sed sine præp. Epist. 7, [p. 339, D] : Καὶ πάλιν ὁ λόγος ἦκεν ὁ αὐτὸς, τὸ μὴ δεῖν προδοῦναι Δίωνα. Jam vero [et cum adjectivis conjungitur, ut ap. Soph. El. 797 : Πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν · OEd. T. 1519 : Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω · Phil. 180 : Οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἥκων οὐδενὸς ὕστερος · Aj. 636 : Ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος. Cujusmodi in ll. ἥκειν idem fere est quod εἶναι] et particip. sæpe jungitur, et quidem vel præs. vel fut. Cum præs., ut ἥκω ἄγων, Xenoph. [Symp. 1, 2.] Sic ἥκω φέρων, de quo genere loquendi lege Bud. p. 773. At cum fut., ut ἥκω συμβουλεύσων, Dem., et ἦκον ἀμυνοῦντες, apud Eund., Venerunt auxiliaturi, auxiliatum (nam supino in hujusmodi ll. utuntur Latini interdum), aut Venerunt suppetias. [Galen. vol. 8, p. 483 : Καὶ νῦν ἡμεῖς οὐ περὶ χρείας χρησίμων ἡμερῶν ἥκομεν ἐροῦντες, Dicere aggredimur. Quo sensu frequentius dicitur ἔρχεσθαι. G. D.] Sed et cum aor. : ut, Ἧκεν ἀναστρέψας, Dem., quod exp. Rediit : sic, Ἧκεν ὑποστρέψας, Æschin. [Cum infinitivo Soph. OEd. Col. 12 : Μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν.] Dicunt autem et ἥκει πάλιν pro Redire, Xen. [Cyrop. 3, 3, 58] et Aristoph. [Eq. 495. Æschyl. Ag. 618 : Εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει ξὺν ὑμῖν. Soph. El. 53 : Ἄψορρον ἥξομεν πάλιν. Eur. Herc. F. 25 : Ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν. Interdum simplex ἥκειν redeundi signif. habet. Demosth. p. 479, 4 : Πρέσβεις πέμπειν τοὺς σκεψομένους κελεύειν · ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἦκον οὗτοι, πέμπειν ἑτέρους παραινεῖν. Aristoph. Pac. 275 : Ἧκέ νυν ταχύ. Ἥκειν et κατέρχεσθαι, Venisse et redire, distinguit Æschylus Choeph. 3 : Ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι, de quo v. Aristoph. Ran. 1163—1165. G. D.] Quinetiam cum διά : Ὃ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, Synes. Epist. 44, Qui pervadit omnia, penetrat. Item in metaph. loquendi genere, Διὰ πάσης ἥκοντα τῆς ἐπιστήμης τὸν ποιμένα, Chrysost. [Æschyl. Suppl. 475 : Διὰ μάχης ἥξω τέλους. Soph. OEd. Col. 905 : Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον.] || At vero ὁδὸν ἥκειν μακρὰν, Xenoph. [Cyrop. 5, 5, 42], ut Lat. Longam ire viam, Longum iter conficere. [Polyb. 4, 68, 4 : Ἀνέλυε τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐν ᾗπερ ἦκε.] || Ἥκω cum gen. sed quem præcedit εἰς τοῦτο, ὅσον, aut certe εὖ, πόῤῥω : Εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, Plut., q. d. Ad id ætatis veniens, Qui venit, pro Eo provectus ætate, Id ætatis homo. At εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Pausan., Quammaxime facere possum. [Soph. OEd. C. 1030 : Ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα · T. 953 : Σκόπει κλύων, τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα, Quo venerit, i. e. quam vana sint et mendacia.] Cum εὖ autem [Herodot. 1, 30 : Τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης. Et addito genitivo], ut εὖ ἥκω παιδείας, Sum bene doctus; χρημάτων, Herodot. [5, 62], Sum bene numatus : φρενῶν, Sum prudens. Itidem vero μορφῆς εὖ ἡκούσας appellavit Lucian. Formosas. Simili constr. ab Herodot. [8, 111] dictum est, ut habent VV. LL., Ἥκοιεν εὖ θεῶν χρηστῶν. [Quinquies usurpatum Herodoto εὖ ἥκειν, totidem vicibus Ælianus repræsentavit, cujus loca dedit Bos. ad Luciani Imag. c. 11 : Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας. Apud Suidam in Εὐτόκιος legitur et γένους εὖ ἥκων. Φύσεως εὖ ἥκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. 8, 18. Hyperides πιθανότητος εὖ ἥκει juxta Demetrium Magnes. ap. Dionys. Hal. vol. 2, p. 179, 40 (De Dinarch. § 1, p. 632, 1). Thom. M. in Ἔχω locutionem φρενῶν εὖ ἥκει comparavit cum Homerica τόξων εὖ εἰδώς. Valck. ad Herodot. 7, 157, ubi pro adverbio adjectivum positum est, de quo non debebat dubitare Valck. : Σὺ δὲ δυνάμιος ἥκεις μεγάλης. Pausan. 4, 21, 10 : Ὡς δυνάμεως ἥκεις. Eurip. El. 751 : Πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; Synes. p. 35, B : Εὖ ἥκοντα ἀστρονομίας.] Jungitur denique adverbio πόῤῥω : Ἡλικίας πόῤῥω ἥκων, Plut., Ætate provectus. Πόῤῥω ἥκεις διαφθορᾶς, e Diogene, pro Jam magnopere morbus invaluit. Sed et πόῤῥω παιδείας ἥκων eod. sensu, quo εὖ ἥκων παιδείας. Tale est πόῤῥω σοφίας ἥκεις, Plato Euthyd. Quibus addendum ἥκω, quod Herodot. genitivo junxit cum ὁμοίως [1, 149] : Ἧκει οὐχ ὁμοίως ὡρέων, pro Non ad similem cœli temperiem accedit vel pervenit. || At vero ex Eurip. affertur [Alc. 291] : Καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἦκον βίον [βίου], pro καλῶς ἥκοντος, i. e. Quum eis bene accidat, quod vitam cum morte commutent; Bene eveniat quod etc. Ita enim Cic. locutus est de re eadem, Tusc. 1 : Bene mihi evenire, quod mittar ad mortem. || Attineo, Pertineo. [Soph. OEd. C. 738 : Οὕνεχ' ἥκέ μοι γένει, i. q. προσῆκε, ut explicat schol. Eur. Heracl. 214 : Γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε.] Dem. [p. 350, 14] : Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκε, Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Synes. : Ἀλλ' ἐγὼ τό γε εἰς ἐμὲ ἦκον ἅπαν ποιῶ, Quod ad me attinet, impleo. Item τό γε εἰς ἐμὲ ἦκον, τό γε εἰς ἐμὲ ἦκον μέρος, pro Quantum in me est. De quibus lege Bud. p. 553, 773. Sed in Synes. l. c. τό γε εἰς ἐμὲ ἦκον, verti etiam posse arbitror, Quod est mei muneris, s. officii. [Τὸ ἐς ἑωϋτὸν ἦκον, Euseb. ap. Stob. Flor. 46, 40. Jacobs. Hesych. : Τό γε ἦκον, ὅσον δυνατόν (ὅσον ἐπ' αὐτῷ, ὅσον δύναται Photius p. 593, 1). Aristid. vol. 1, p. 388 : Ὅσον μὲν εἰς ἡμᾶς κἀκείνους ἦκεν · vol. 2, p. 432 : Ὅσα δὲ εἰς λογισμοὺς ἥκει καὶ τὸ βουλεύσασθαι.] || Ἥκω ab Homeri posteris factum esse ex Ἵκω, quo ille utitur, dicetur in Ἵκω.

[Ἥλ. V. Βωλαθήν.]

[Ἧλ. V. Ἧλος.]

[Ἡλαιθερὴς, ὁ, ἡ.] Ἡλαιθερὲς, Etymologo τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον, Quod solis ardore calefit : pro quo rectius εἰληθερές. Ap. Hesych. reperio etiam Ἡλαίτερον, expositum itidem τὸ ἐν ἡλίῳ τεθερμασμένον : sed id nequaquam probare possum. [V. Ἐλαθερὴς et Ἐλειθερής.]

[Ἡλαίνω.] Ἡλαίνει Hesychio est μωραίνει, Stultescit. Sic ap. Callim. in Dian. [251] : Τῷ ῥα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε Λύγδαμις ὕβριστὴς, schol. exp. μωραίνων, Stultescens, Insaniens; nisi malis per adv. Stulte et vecorditer, Per insaniam. Ap. Theocr. 7, [22] legitur et pass. ἡλαίνονται, sed pro ῥέμβονται καὶ πλανώμεναι στρέφονται, ut schol. exp., ut sit Vagantur, Vagabunde se gyrant : Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἱμασιαῖσι καθεύδει, Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται. Et forsan hoc ἡλαίνεσθαι derivatum est ab εἰλεῖσθαι. Hesych. vero ἡλαινομένῳ exp. ὀδυνομένῳ. [Glossa vitii suspecta.]

[Ἡλαίτερος. V. Ἐλειθερής.]

[Ἡλακάταιον, τὸ, Elacatæum, ὄρος Θεσσαλίας, ὅπου καὶ Διὸς Ἡλακαταίου ἱερόν. Τὸ ἐθνικὸν Ἡλακαταιεὺς καὶ Ζεὺς Ἡλακατεὺς, Steph. Byz.]

Ἡλακάτη, ἡ, Colus : mulierum nentium instrumentum circa quod lanam et linum volvunt. Hom.

Od. A, [357] : Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε· Δ, [135] : Ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. [Eur. Or. 1431 : Λίνον ἠλακάτᾳ δακτύλοις ἕλισσεν.] Itidem in Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 174, ubi ἠλακάταν] : Ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάτην. E Plut. habes in Ἄτρακτος. Theophrast. vero H. Pl. 4, [4, 3], de malo medico loquens : Τῶν ἀνθῶν ὅσα ἔχει καθάπερ ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, Veluti colum extantem, Gaza. [Conf. ib. 1, 13, 4.] At Plato Rep. 10, p. 139 [616, C] τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην dicit quasi Scapum fusi ; p. sq. scribens : Τὴν ἠλακάτην διὰ μέσον τοῦ ὀγδόου σφονδύλου διαμπερὲς ἐληλᾶσθαι, Bud. [Ἠλ. Parcarum. Inscr. Regillæ v. 18 : Πρὶν γηραιῇσι μιγήμεναι ἠλακάτῃσι· ubi Colus pro filis, quæ γηραιὰ vocantur, quum senectutem annuunt. Jacobs.] Ab hac autem ἐριουργικῇ ἠλακάτῃ, Erinnæ poetriæ quoddam poemation inscriptum est Ἠλακάτη, Eust. [p. 327, 1. Ἠλακάτα inscriptum Theocriti carmen 28.] Habet et nauticus malus ἠλακάτην quandam supra τὸ θωράκιον, ἀνήκουσαν εἰς ὕψος ὀξεῖαν, ut ex Eust. et Athen. [11, p. 475, A] docui in Θωράκιον. Itidem ex Hom. affertur, Καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, et e schol. exp. ὑπεριστίῳ. Hesychio ἠλακάτη est etiam δόναξ : unde πολυηλάκατα dici τὰ τῶν ποταμῶν χείλη ait, quia sc. multas ferunt dónakas et arundines. Sed addit, quosdam κοινῶς sic nominata velle τὰ γόνατα ἔχοντα, ut κάλαμον. [Photius p. 65, 15 : Ἠλακάται, καλάμων ῥαβδία· ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σταχύων. Theophr. H. Pl. 2, 2, 1 : Φύεται δὲ καὶ κάλαμος, ἐάν τις διατέμνων τὰς ἠλακάτας πλαγίας τιθῇ καὶ κατακρύπτῃ κόπρῳ καὶ γῇ.] Quod si verum est, ἠλακάτη pro Colu synecdochicῶς positum dicetur, posita nimirum materia pro re inde confecta. Idem dicetur de ἠλακάτῃ usurpato pro Sagitta et Jaculo, unde Χρυσηλάκατον dici Dianam volunt, utpote χρυσᾶ βέλη ἔχουσαν, schol. Hom. et Hesych. Sic porro ἄτρακτος quoque et Fusum denotare et Sagittam supra docui : procul dubio quoniam utrumque teres est et oblongum. [Ἠλακάτην in illo quoque epitheto χρυσηλάκατος nihil aliud quam Colum significare ostendit Buttmann. in Commentat. de electro in Actis Acad. Boruss., a. 1818, pag. 55. || Machina bellica. V. Ἠλακάτιον. || Alia forma Ἠλεκάτη, quam v.]—Ἀλακατα, Dor. pro ἠλακάτη, Colus. Theocr. [28, 1.]

[Ἠλακατὴν, ῆνος, ὁ.] Ἠλακατῆνες Athenæo [7, p. 301, D] sunt ἰχθῦς κητώδεις, ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν, in exemplum afferente quum alios, tum hunc Mnesimachi locum, Θύννος, κωβιὸς, ἠλακατῆνες [in ἠλακατίνος corruptum 9, p. 403, B]. Eust. quoque p. 1423 e Pausania tradit ἠλακατῆνας esse ἰχθῦς θαλασσίους, κωβιώδεις, ταριχευομένους. Ap. Hesych. vero scriptum ἠλακτῆνες, cui et ipsi sunt θαλασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις. [Herodian. Περὶ μον. λ. p. 17, 8 : Ἠλακατὴν ὄνομα ἰχθύος κητώδους.]

Ἠλακάτια, τὰ, Hesych. teste in Lacedæmonia fuerunt ἀγὼν ἐπὶ Ἠλακάτῳ, amasio Herculis, e Sosibio.

[Ἠλακάτιον, τὸ, Petrariæ seu λιθοβόλου species ap. Leon. Tact. 5, 7. Quod ἀλακάτιον scribendum esse ostendunt alia ejusdem scriptoris exx. quæ una cum illo memorat Ducangius, licet ἠλακάτιον per se non reprehendendum sit. Nam eadem, ut videtur, machina ἠλακάτη dicitur ab scriptore De toleranda obsid. in Mathem. vett. p. 318 ed. Paris. : Τετραρέας μαγγανικὰς καὶ τὰς λεγομένας εἰλακάτας. Quod ἠλακάτας scriptum est in indice.]

[Ἠλάκατον, τό. Singularis numeri exempla nulla sunt.] Neutr. plur. Ἠλάκατα Hesych. exp. ἄτρακτον, Fusum : Eust. τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, Lanas colui circumvolutas : Suid. νήματα, Fila, Stamina, quæ nimirum e colu ducuntur circumacto fuso. Hom. Od. Z, [53] : Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα· P, [97] : Κλισμῷ κεκλιμένη λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.

[Ἠλάκατος. V. Ἠλακάτια.]

[Ἠλακτῆνες. V. Ἠλακατῆνες.]

[Ἥλάριον, τὸ, Clavulus. Suidas : Ἧλος, τὸ ἡλάριον. Eustath. Opusc. p. 305, 66; Constantin. Tact. p. 11; Tzetz. Exeg. in Il. p. 120, 5. Ἡλάρια τῶν κρηπίδων Demetr. Hieracosoph. p. 130.]

Ἠλάσκω, et Ἠλασκάζω, Vagor, Errabundus circumeo. Hom. Il. B, [470], de muscis : Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν· N, [104], de cervis : Αἵ τε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται, Αὖτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ. Et Σ, [281] : Ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, ubi schol. quoque exp. πλανώμενος, περιερχόμενος, ut et Hesych. ἠλασκάζειν et ἠλάσκειν esse dicit περὶ τὸν αὐτὸν εἱλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Dionys. P. 675 : Ἀλλὰ γὰρ ἠλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπήνας, χώρην εἰς ἑτέρην. Cum accus. significant ἐκκλίνειν, Declinare, Devitare, Fugere : vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fugitare : ut Od. I, [457] : Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, ubi schol. quoque exp. ἐκκλίνει, περιφεύγει. [Conf. Ἠλυσκάζω.]

[Ἠλεής. V. Ἠλεός.]

[Ἠλεία. Ἠλειακός. Ἠλεῖος. V. Ἦλις.]

[Ἠλεῖος, ὁ, Eleus, Epeorum rex. Pausan. 5, 1, 8. || Tantali filius. V. Ἦλις.]

Ἠλεκάτη, Hesychio ἐργαλεῖον γυναικῶν : idem procul dubio quod ἠλακάτη, Colus. At schol. Thuc. 7, p. 240 [c. 25, ubi alii ἠλακάτην], ἠλεκάτην a piscatoribus vocari ait Machinam quandam alio nom. dictam ὄνευον : de qua vide ibi schol. et infra v. Ὄνευος.

[Ἠλέκτρα, ἡ, i. q. ἤλεκτρον, τὸ, quod v.]

[Ἠλέκτρα, ἡ, Electra, Oceani filia. Forma Ion. Ἠλέκτρη Hom. H. in Cer. 418, Hesiod. Theog. 349. || Duas alias, alteram Danai, alteram Atlantis filiam, memorat Apollodor. 2, 1, 5, p. 124, et 10, 1, 1, p. 309. || Tragicorum fabulis celebrata est Electra, Agamemnonis filia. || Ἠλέκτρα, syllogismi nomen ap. Lucian. Vit. auct. c. 22. G. Dindorf.]

[Ἤλεκτραι πύλαι, αἱ, Electræ portæ (Thebarum), quæ nomen acceperunt ab Electra, Cadmi sorore. V. Pausan. 9, 8 et 11. Æsch. Sept. 423 : Ἐπ' Ἠλέκτραισιν ... πύλαις. Eur. Phœn. 1136, Bacch. 779. Forma Dorica et omisso πύλαι Pind. Isthm. 4, 104 : Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν. Ἠλεκτρίδες πύλαι dicuntur ab schol. Pind. l. c. et schol. Apoll. Rh. 1, 916. Ἠλεκτραίαις πύλαις schol. Hom. Il. T, 99.]

[Ἠλεκτριανὸς λίθος, ὁ, Electrum, Succinum. Geopon. 15, 1, p. 1050. Codex Guelf. ἠλεκτριωνός. Recte Weigelius corrigit ἠλέκτρινος.]

[Ἠλέκτρινος, ὁ, ἡ, Electrinus, Electro similis. Callim. Cer. 29 : Τὸ δ', ὥστ' ἀλέκτρινον, ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. Angl. || Succineus, Ex electro. Lucian. Vera hist. 1, 20 : Ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ. Heliodor. Æth. 3, 3 : Ἀθηνᾶν ἠλεκτρίνην. De colore ἠλεκτρίνῳ Gregor. Nyss. t. 2, p. 466, B, et Basil. t. 2, p. 811, C; conf. ib. t. 1, p. 805, C. Brachmanas traditum est ἠλεκτρίνῳ φαρμάκῳ λούσασθαι, Euseb. Contra Hierocl. p. 524, B. Hase.]

[Ἠλεκτρινός. V. Ἠλεκτρίς.]

[Ἠλεκτρὶς, ίδος, ἡ, epitheton Lunæ in Orph. H. 8, 6. || Ἠλεκτρίδες νῆσοι, insulæ quædam maris Adriatici, de quibus v. Strabo 5, p. 215, Aristot. De mirab. ausc. c. 50, quem exscripsit Steph. Byz. Numero singulari Apoll. Rh. 4, 580 : Νήσου ἐπὶ κραναῆς Ἠλεκτρίδος. De adjectivis Steph. Byz. : Οἱ κατοικοῦντες Ἠλεκτρῖται πρὸς τὸν τύπον τῶν εἰς ις, Ἠλεκτρινοὶ δὲ διὰ τὸ ἐπιχώριον. || Ἠλεκτρίδες πύλαι. V. Ἤλεκτραι.]

[Ἠλεκτριώδης. Ἠλεκτροειδής. V. Ἠλεκτρώδης.]

Ἤλεκτρος, ἡ, item Ἤλεκτρον, τὸ [Herodot. 3, 115, Theophr. H. Pl. 9, 18, 2 : quæ usitatissima nominis forma est. Quamobrem neutro genere accipiendum videtur ἠλέκτρων ap. Platon. Tim. p. 80, C : Τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων περὶ τῆς ἕλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων. Ἤλεκτρος, ὁ, Soph. Ant. 1038, schol. Platon. p. 420 ed. Bekk. (v. Bredov. Epist. Paris. p. 142), Eustath. ad Dionys. 293, 317. Ἤλεκτρος, ἡ, Alex. Aphrod. infra cit. Pluralis αἱ ἤλεκτροι exemplum infra ex Aristoph. afferetur. Grammaticorum opiniones de etymologia exponit Etym. M. p. 405, 12. Buttmanno in Dissertatione de electro (in Actis Acad. Boruss. a. 1818) p. 52 ab ἕλκειν derivandum videbatur, parum probabiliter. G. D.], Electrum, s. Succinum. I. e. Succus quidam pinguis, oleosus et levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem flammamque facile concipiens. Sed cujus generis succus ille sit, plurimum variant auctorum sententiæ. Multi dixerunt esse arborum succum, ex arboribus litori vicinis stillan-

tem in fluvios et mare : qui quum sit genere triplex, lacryma sc., gummi, et resina, Aristot. Succinum lacrymam esse scripsit, nec tamen definivit cujus sit arboris : multi vero, populi esse censuerunt, cujus opinionis et Diosc. meminit, scribens l. 1, quosdam existimare lacrymam populorum quæ in Padum amnem defluat, durari ac coire in succinum. Quæ opinio, vel potius fabula, unde profecta sit, Plin. explicat. Idem vero narrat poëtas aliquos fuisse qui dicerent esse Gummi : sed nec eos qui id senserint, nec arborem ipsam e qua funditur, nominat. Ipse vero Pineæ succum esse arbitratur : alii autem, Cedrinæ. Verum alii nec quæ succi species sit, nec quæ arbor eum exudet, speciatim explicarunt, contenti in genere dixisse, succum esse arboris : inter quos plurimi fuerunt auctores Græci : et e Latinis Tacitus. Sunt et qui succinum terræ succum sive sudorem esse dixerint, et crediderint solis radios circa occasum vehementiores in terram actos, pinguem sudorem ex ea elicere e quo fiat succinum : alii etiam e limo terræ gigni prodiderunt : alii, concreti maris purgamentum esse. Adeo multum pugnant inter se veterum sententiæ. Novissime vero Georg. Agricola, vir doctissimus et acerrimi judicii, repudiatis veterum sententiis, scripsit Succinum esse bitumen fossile quod in lapidem mutatum sit, quoniam omnes bituminis proprietates habeat. Ceterum omnes consentiunt succinum in litoribus maris colligi, præsertim ad septentrionem, atque tempestatibus in litora ejici : verum e terra quidem, quæ sub mari est, oriri Serapio prodidit, non aliter ac fungi oriuntur ex ea quæ eminet a mari, ipsumque fluctibus et tempestatibus e natali solo erutum ad litora impelli. Reliqui vero omnes, non nasci in mari, sed e fontibus in mare influere sentiunt, ibique durari. Non est autem succino color unus : aliud candidum est, quod habetur præstantissimum : aliud fulvum et perspicuum instar vitri, quod genus Gr. nuncupant ὕαλον : aliud nigrum, quod est deterrimum. Omne admoto igne accenditur et ardet, ut reliqua bituminis genera : affrictuque calefactum plumas, paleas, resque alias leves ac minutas, tanquam magnes ferrum, ad se trahit et retinet, eamque ob rem Græcorum quidam ἅρπαγα ipsum appellarunt. Ceterum non in Oceano modo, sed etiam in mari Mediterraneo colligitur : quod tamen ad nos ferri negant, dicentes in ejus locum substitui factitium. Mauri atque Arabes Ambram citrinam et Caraben appellant. Hæc Gorr. Servius ap. Virg. [Æn. 8, 402] scribit, secundum Plin. in Naturali Hist. [37, 2, 11] esse tria electri genera : unum, ex arboribus, quod Succinum dicitur : aliud, quod naturaliter invenitur : tertium, quod fit de tribus partibus auri et una argenti : naturam autem ejus probari veneno : quo recepto et stridorem emittere, et varios ad dissimilitudinem reddere colores. Hesych. esse dicit μέταλλον χρυσίζον [Photius et Suidas : Ἤλεκτρον, ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθίᾳ], ut ap. Diosc. quoque nonnulli ipsum χρυσοφόρον appellant, dicentes etiam ipsi esse χρυσοειδὲς τῷ χρώματι. [Soph. Ant. 1038 : Ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν· ubi aurum intelligit Pactoli, qui per mediam urbem Sardes fluebat. In Il. vero Homeri aliorumque quos HSt. affert, non auri genus illud, sed succinum esse intelligendum post alios demonstravit Buttmann. l. c. p. 43.] Sic sane Hom. Od. Σ, [295, et iisdem fere verbis O, 460] dicit, Ὅρμον χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. [Δ, 73 : Χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἠχήεντα, χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Hom. in Εἰρεσιώνη : Αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.] Et Hesiod. Scut. [142] : Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Ubi nota ὑπολαμπὲς dixisse ut ostenderet minus esse splendidum auro. [Pytheas ap. Athen. 11, p. 465, D : Κυλίκων ... ἀργυρέων, χρυσοῦ τε καὶ ἠλέκτροιο φαεινοῦ.] Necnon Dionys. P. [494] : Δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο. Et paulo post, Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος ἀέξεται, οἷά τις αὐγὴ Μήνης ἀρχομένης. Ubi nota dixisse ἤλεκτρος, quum Diosc. et alii dicant ἤλεκτρον. Alex. vero Aphr. in Præf. Probl. [p. 248, 21] : Ἡ ἤλεκτρος λεγομένη. At Aristoph. ἠλέκτρους vocat τὰ ταῖς κλίναις ὑποβαλλόμενα, quia olim κλίναι τοὺς πόδας εἶχον ἠσφαλισμένους [corrigendum ex codd. ὠφθαλμισμένους] ἠλέκτροις, ut nunc auro aut stanno, inquit schol. Eq. [532] : Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος. [Recte monet schol. : Βαρυτόνως ἀναγνωστέον ἀπὸ τοῦ αἱ ἤλεκτροι, τῶν ἠλέκτρων. Videntur enim fuisse qui τῶν ἠλεκτρῶν scriberent, ab nominativo ἤλεκτραι vel ἠλέκτραι, ut scriptum ap. Photium p. 65, 24 : Ἠλέκτραι, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα. Idem tamen paullo post : Ἠλέκτρων, τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων. Alius schol. et Suidas negligentius nominativum ponunt ἤλεκτρα, τὰ, qui fortasse Photio quoque pro ἠλέκτραι est restituendus. G. Dindorf.]

[Ἠλεκτροφαὴς, ὁ, ἡ, Fulgens ut electrum, Splendidus. Eur. Hipp. 741 : Δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.]

[Ἠλεκτροφόρος, ὁ, ἡ, Electrifer. Tzetz. Hist. 4, 381, 690 ; 7, 715.]

[Ἠλεκτρύων, ωνος, et Ἠλεκτρυὼν, όνος, ὁ, Electryo, Persei et Andromedæ f., rex Mycenarum. Ἠλεκτρύωνα et Ἠλεκτρύωνος correpta syllaba secunda Hesiód. Scut. 82 et Apoll. Rh. 1, 748. Eur. Alc. 839 : Οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία | Ἠλετρύωνος γείνατ' Ἀλκμήνη Διί· ubi codex Havn. ἠλεκτρυόνος, quod favet Blomfieldi conjecturæ Ἠλεκτρύονος ἐγείνατ'. Ἠλεκτρύωνα Herc. F. 17. Utrobique autem vitioso accentu scribebatur Ἠλεκτρυῶνος et Ἠλεκτρυῶνα, contra regulam Arcadii p. 15, 22 : Τὰ δὲ διὰ τοῦ υων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται· καὶ βαρύνεται μὲν ὅσα κλίνεται διὰ τοῦ ω ... ὡς ἔχει Ἀμφιτρύων Ἠλεκτρύων. ... Τὰ μέντοι κατὰ γενικὴν τρέποντα τὸ ω εἰς ο ὀξύνεται, ἀλεκτρυών Γηρυών Κερκυών Ἀμφικτυών. Ex quo sequitur Blomfieldum Ἠλεκτρυόνος scribere debuisse, ut scripsit Elmsl. ad Eur. Bacch. p. 150. Ἠλεκτρυόνος ἠλεκτρυῶνος ἠλεκτρύωνος scribitur in libris Diodori 4, 58. Ἠλεκτρυόνα ib. c. 9, ubi Euseb. Ἠλεκτρύωνα. Ἠλεκτρύονος Apollodor. 2, 4, 6. Ἠλεκτρύωνος et Ἠλεκτρυόνα schol. Apoll. Rh. 1, 748. Ἠλεκτρύωνος Pausan. 2, 22, 8. Ἠλεκτρύωνα ib. 25, 9. Apparet ex his vocalem longam in casibus obliquis satis esse confirmatam poetarum exemplis, brevem autem dubia niti paucorum ll. auctoritate. G. D.]

[Ἠλεκτρυώνη, ἡ, Electryona, Electryonis filia (Alcmena). Correpta syllaba secunda Hesiod. Scut. 16.]

[Ἠλεκτρώδης, ὁ, ἡ, Succino similis. Hippocr. p. 1135, H, ἠλ. κοιλίη, Dejectio quæ splendicat et relucet, Alvus succino similia demittens. Foes. In ἠλεκτριώδης corruptum ap. Erotian. p. 206. Philostr. p. 27 : Φοίνικος βαλάνους ἠλεκτρώδεις τε καὶ μεγάλους. ‖ « Ἠλεκτροειδής. Philes Propr. an. 66, 100, ἠλεκτροειδὲς στέαρ. » Jacobs.]

Ἤλεκτωρ, [ορος, et ωρος, de quo Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1200 : Εὑρίσκομεν καὶ ἄλλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φυλάττοντα τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ, οἷον ἠλέκτωρ (ὁ ἥλιος) ἠλέκτωρος], ὁ, Homero nomen Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτρους facit, i. e. e lectis discedere cogit, vel potius quia ipse est ἄλεκτρος i. e. ἀκοίμητος (sc. ἀκοιμήτως εἰλούμενος), quæ vox ἄλ. exposita ante fuit. [In Ἤλέκτρων corruptum ap. Hesych.] In VV. LL. annotatur etiam alia derivatio, sc. ab electri splendore ; diciturque Plin. idem videri sentire. Quod falso annotatur, et non satis attente lectis hisce Plinii verbis, 37, 2 : Phaethontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lachrymis electrum omnibus annis fundere juxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus ; et Electrum appellatum quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poetæ dixere, primique, ut arbitror, Æschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus. Hic certe videmus Plinium non Electorem ab electro, sed electrum ab Electore deducere. Apion tamen exposuit ὁ λάμπων ὡς ἤλεκτρον : ut refert Eust. ad Il. Z, [513] : Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει. Alibi vero Hom. dicit ἠλέκτωρ ὑπερίων, ut sc. ἠλέκτωρ sit tanquam epithetum alteri nomini adjectum, Il. Υ, [398] : Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Vide Ἀλέκτωρ. [Euphorio ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 483 : Καί οἱ γείνατο κοῦρον, ὃς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν. Isidor. Orig. 16, 24, 1 : « Sol a poetis Elector vocatur. »]

Ἤλέματος, ὁ, ἡ, [i. q. ἠλεὸς], Hesych. et Suidæ μάταιος, Eust. vero [p. 437, 2] ex ἠλεὸς et μάταιος esse comp. scribit. [Theocr. 15, 4 : Ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς.

nam sic librorum vitium ἀδεμάτω recte correxerunt HSt. et Scaliger. Sotades ap. Athen. 14, p. 621, B: Ἐξέωσε βροντὴν ἠλέματον. Oppian. Hal. 4, 590: Ἠλέματα πτώσσουσι κενὸν φόβον. Timon ap. Diog. L. 4, 42: Ἠλέματον δεικνύντες. || Adverb. Ἠλεμάτως Apollon. Rh. 4, 1206: Τῷ καὶ ὅτ' ἠλ. Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες. Callim. Cer. 91: Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.]

Ἠλεμίστρια, ἡ, Hesych. θρηνήτρια, Præfica, mulier quæ sitos mercede deflet. [V. Ἰηλεμίστρια.]

Ἠλεὸς, ὰ, ὸν, Stolidus, Stultus, Insipiens. Interdum active pro Stultescere faciens et desipere, Stultum reddens et insipientem: unde ab Hesych. quoque exp. non solum ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος, sed etiam μωροποιός. Quomodo accipitur ap. Hom. Od. Ξ, [464]: Οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. In præcedente vero signif., B, [243]: Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; [Etym. M.: Ἠλεὸς, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος, Ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίττην βλέψας. Καὶ οὐδετέρως, Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε. Antipater Anth. Pal. 7, 639: Ὀξείας ἠλεὰ μεμφόμεθα. Comparativum annotavit Heych. si recte ap. eum legitur: Ἠλεώτερος, ὁ μάταιος.] Ap. Hesych. legitur non solum ἠλεὸς, sed etiam Ἠλεὴς, expositum itidem ἄφρων, ἠλίθιος. [Glossa suspecta.] Alioquin et Ἠλὸς dicitur, per syncopen pro ἠλεὸς, et in vocativo ἠλὲ pro ἠλεὲ, ut O, [128]: Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, Mente capte, unde mox dicit, Νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. [Ἠλὲ pro ἠλεὲ dicitur, ut μέλε pro μέλεε: ex quo non sequitur ἠλὸς pro ἠλεὸς dictum esse. Non multum tribuendum glossis Hesychii, qui ἠλοὶ et ἠλὸν ponere videtur: de quibus dicetur s. v. Ἦλος. G. D.] Pro ἠλεὸς interdum ponitur ἀλεὸς, de quo supra actum est in Ἀλεός.

[Ἠλεόφρων, ὁ, ἡ, Qui stulta mente est, Insipiens. Gregor. Naz. vol. 2, p. 28, D: Τοῖς δ' ἀντεπῄει δῆμος ἡλιοφρόνων. Corrigendum videtur ἠλεοφρόνων. G. D.]

[Ἠληθμός. Hesych.: Ἠληθμῷ, κηληθμῷ. Κηληθμῷ legitur ap. Hom. Od. Λ, 333. Ἠληθμῷ scriptura vitiosa, ut videtur.]

[Ἠλιάδης, ὁ, Sole genitus. Lucian. Amor. c. 2: Οὐ γὰρ Ἠλ. ἐγώ τις. || Ἠλιάδαι, Heliadæ, Rhodi insulæ incolæ. Strabo 14, p. 654; Diodor. 5, 56; Conon ap. Phot. Bibl. p. 141, 19.]

[Ἠλιάδης, ὁ, Heliades, dux Alexandri regis Syriæ. Photius Bibl. p. 377, 39, ex Diodoro.]

[Ἠλιάδης. V Ἦλις.]

Ἠλιάζω, Insolo, ad solem expando, Soli substerno s. expono, Diosc. [Hesych.: Ἠλιάσαι, ἐν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι, ἢ θερμαίνεσθαι ἐν ἡλίῳ.] Et in pass. Ἠλιάζεσθαι, Apricari. Bud. ex Aristot. H. A. 9, 5, de cervis quibus cornua renascuntur: Ὅταν δ' αὐξηθῶσιν, ἡλιάζονται, ἵν' ἐκπέψωσι καὶ ξηραίνωσι τὸ κέρας. [LXX Sam. 2, 21, 14: Καὶ ἔθαψαν ... τὰ ὀστᾶ τῶν ἡλιασθέντων ἐν γῇ Βενιαμίν.]

Ἠλιάζω, In Heliæa judico. Frequentius vero voce media usurpatur. Aristoph. [Eq. 798: Ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἡλιάσασθαι· Vesp. 772]: Καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον, Apricaberis judicans. Ludit autem hic in homonymia vocabuli ἐξέχῃ et ἡλιάσει, respiciens partim ad puerorum morem, qui tempore nubilo canere solebant, Prodi, sol carissime, partim ad ἡλιαίαν, de qua jam dicemus: ut sit, Ἐπειδὰν ἀνάσχῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι, dicens hoc ad hominem litigiosum, Quum exorietur solis splendor mane, licebit tibi in aprico judicare: Ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, Sin ningat, ad ignem sedenti. Est autem ἡλιάσει Atticum pro ἡλιάσῃ. [Formam Doricam metri caussa posuit id. Lys. 380: Σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς. Ἀλλ' οὐκεθ' ἡλιάξεις, ubi ἡλιάξει scrib. cum Buttm. Gramm. vol. 1, p. 383. Sic in l. Vesparum ἡλιάσεις pro ἡλιάσει substituit schol. et ἡλιάζειν dixit.] Demosth. p. 299 [716, 16], e verbis legis: Ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, i. e. δικάσῃ, Judicet, Bud. [Ex Lysia affert Harpocratio, cujus verba s. Ἡλίασις apponemus. Epictet. Dissert. 1, 25: Κάθισον εἰς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους καὶ ἡλιάζου.]

Ἡλιαία, ἡ, ap. Athenienses vocabatur μέγιστον δικαστήριον, ex eo, quod subdialis esset consessus, διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστὰς, Quia sub dio apricantes judices sedebant, Pand. Bud. [Sic Etym. M. p. 427, 6, Bekk. Anecd. p. 310, 311. Nihil de etymologia tradunt Harpocr., Photius et Lex. rhet. p. 262, 10.] In Comm. quoque tradit maximum fuisse judicium Athenis, ut Subsellia Romæ; in eo enim judicia publica exerceri consuevisse. Fuit igitur Forum Atheniense, in quo judicia in aprico, s. sub sole s. sub dio exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Ut vero schol. Demosth. annotat, non tam locus iste ἡλιαία vocabatur, quam etiam Judicum conventus: παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν. Prior tamen etym. probabilior est, quam et Aristoph. ipse agnoscit. [Immo probabilior altera est etymologia, quam Steph. Byz. quoque et schol. Eurip. Orest. 859 sequuntur, nihilque tribuendum jocoso dicto Aristophanis Vesp. 771. Idem Eq. 897: Ἐν ἡλιαίᾳ ... οἱ δικασταί.] Aristot. Pol. 5, [1 med.]: Εἰς τὴν ἡλιαίαν ἐπάναγκές ἐστιν ἔτι τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι βαδίζειν τὰς ἀρχὰς, ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχή τις, In Heliæam necesse est eorum, qui in republica versantur, magistratus abire, quum quis suffragiis magistratus creatur. Dem. [p. 733, 13]: Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, Eum undecim viri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto, Bud. Lucian. Tim. [c. 51]: Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι. [Id. Amor. c. 18: Ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμενος αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν ἡλιαίαν ἔχων. Antipho p. 143, 39: Ἕλεξε μὲν γὰρ Φιλοκράτης οὑτοσὶ ἀναβὰς εἰς τὴν ἡλιακὴν τὴν τῶν θεσμοθετῶν.... Recte ἡλιαίαν Taylorus. Mire tamen additum est τὴν τῶν θεσμοθετῶν, quod explicandi caussa adscriptum videtur propter verba seqq., Ἀναβὰς εἰς τὸ δικαστήριον τοῖς αὐτοῖς δικασταῖς ἔλεξα....]

[Ἠλιαία, ἡ, Calor vel Splendor solis, i. q. εἴλη. Hesych.: Ἡλιαίης, θέρμης, αὐγῆς. Nisi potius adjectivum est. G. Dind.]

[Ἠλιακός. V. Ἦλις.]

Ἡλιᾶκὸς, ὴ, ὸν, Solaris. Diog. L. [1, 23] de Thalete: Δοκεῖ δὲ πρῶτος τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις προειπεῖν. De quo et Cic.: Idem primus defectionem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur. Theophyl. Epist. 1, de cicada: Ἀκτίνων ὥσπερ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος. Idem Epist. 16: Τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας προσβλέψεις. [Diodor. 1, 98: Τὸν ἡλιακὸν κύκλον. || Genus vini. Sym. Seth. De alim. p. 111: Οἱ Αἰγύπτιοι κατασκευάζουσιν ἐκ τῶν σταφίδων καὶ τοῦ μέλιτος οἶνον, ὃν ἡλιακὸν ὀνομάζουσιν. Hase. || « Ἡλιακὸν, τὸ, Porticus soli exposita. Eustath. p. 639, 38: Αἰθούσαις; στοαῖς αἰθομέναις ἡλίῳ ... ὅθεν τῇ δημώδει γλώσσῃ παρεποιήθη, τὰ ἡλιακά. Leo Novell. 113: Τῶν ὑπαίθρων ... ἃ ... τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ἡλίου εἴληφεν, ἡλιακὰ προσαγορευόμενα. Michael Attaliates in Synopsi tit. 33: Ἐὰν ἐξώστην τὸν λεγόμενον ἡλιακὸν ποιῇ τις. Achmes c. 147, 262. Vide nostram Cpolin Christian. 1, 24, 3.» Ducang.]

[Ἠλίαναξ, κτος, ὁ, Helianax, Stesichori frater. Suidas s. v. Στησίχορος.]

[Ἠλιὰς, άδος, ἡ, Solaris. Ἠλιὰς ἀκτὶς oraculum ap. Lucian. Alex. c. 34.] Ἠλιὰς κούρη, Solis filia. [Philostr. p. 190: Λείβεσθαι δὲ αἵματι καθάπερ τῷ χρυσῷ τὴν Ἠλιάδα αἴγειρον· 780: Χρυσᾶ τῶν Ἠλιάδων τὰ δάκρυα.] Apollon. Arg. 4, [603]: Ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἠλιάδες, ταναῇσιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν, Μύρονται, de Phaethonte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. [Parmenid. fr. 9.] Ab Ovid. Heliades quoque appellantur, Phaethontiades a Virg. [|| Epitheton Rhodi, Soli sacræ. Lucian. Amor. c. 7: Τῆς ἡλιάδος ἁψάμενοι Ῥόδου. || Hesych.: Ἠλιάδες, αἱ κατάχρυσοι κλῖναι, Lecti aurati. Addit Etym. M. p. 427, 23: Ἥλιος γὰρ καὶ ὁ θεὸς καὶ τὸ ἄστρον καὶ ἡ αὐγὴ, καὶ ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει. Quæ non pertinent ad voc. ἡλιάδες, sed ex alia gl. de voc. ἥλιος, quam Hesych. suo loco positam habet, temere sunt illata.]

Ἡλίᾱσις, εως, ἡ, Insolatio, i. q. ἡλίωσις. [Dio Cass. 59, 7: Πίλους φορεῖν, ἵνα μὴ τῇ ἡλιάσει ταλαιπωρῶνται. Geopon. 7, 1, 3: Ἡλιάσεως πολλῆς.]

Ἡλίᾱσις, εως, ἡ, Judicandi munus, Bud. e Dem. [p. 747, 8]: Οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα· quæ

verba sunt ex jurejurando judicum Heliææ desumpta. [Harpocr. s. v. Ἡλιαία : Ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλίασίς ἐστι τὸ ἐν ἡλιαίᾳ δικάζειν. Λυσίας ἐν μὲν τῷ πρὸς Γλαύκωνα τὴν ἡλιαίαν πολλάκις ὀνομάζει, ἐν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, τῷ ἡλιάζεσθαι ἐχρήσατο.]

Ἡλιαστήριον, τὸ, Locus ad apricandum. [Solarium, Gl. Strabo 17, p. 815 : Γενομένης δὲ δεξαμενῆς καὶ πήγματός τινος ... ὥστε τοῖς θηρίοις (crocodilis) ἐκβᾶσι τοῦ ὕδατος ἡλιαστήριον εἶναι. Galen. vol. 12, p. 376, B : Εἰ μὲν γὰρ ἡλιαστήριον ποιήσει τις (in tecto domus), ἀντὶ κεράμου ποιήσει τὴν ὀροφὴν ἐνεπίπεδον, οὐκ ἀλέαν ἴσχουσαν ἐργάσεται.]

Ἡλιαστής, ὁ, Judex in Heliæa, Qui in Heliæa judicat. Quorum judicum merces erat τριώβολον s. ἡμιόβραχμον, duo sestertii Romani : quæ pecunia e publico dabatur. Unde Aristoph. Eq. [255] : Ὦ γέροντες ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου, Οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγώς. Sicut autem Romæ prætor judiciis centumviralibus et publicis præerat, sic Athenis θεσμοθέται τοῖς ἡλιασταῖς, quod magnum erat δικαστήριον, et judices e sua quisque tribu sortiebantur, et ita in eos imperium habebant, ut etiam ejicere e consessu possent, si ad horam non affuissent, Bud. Pand. Aristoph. [Vesp. 891] : Εἴ τις θύραισιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω· Ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν. Et [1340] : Ποῦ 'σθ' ἡλιαστής; Ubi est judex comitialis?

Ἡλιαστικὸς, ἡ, ὸν, Judicialis. Aristoph. Nub. [863] : Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν, Quem primum pro mercede judicialis in Heliæa consessus accepi. Vesp. [194] : Ὅταν φάγῃς Ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ, Senis judicia exercentis. Et ἡλιαστικὸς ὅρκος ap. Dem. p. 295 [706, 25], i. q. δικαστικὸς, Bud. : Τοὺς δὲ νομοθέτας εἶναι ἐκ τῶν ὀμωμοκότων τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον. Et p. 311 [746] recitatur ὅρκος ille ἡλιαστῶν.

[Ἡλιαυγὴς, ὁ, ἡ, Solis splendorem habens. Χρυσίον ἡλιαυγὲς Etym. M. p. 425, 24.]

Ἡλιάω, Solem refero, Solis instar candico. Unde ap. Philostr. [V. Ap. 7, 42, p. 887, Heliodor. 3, 4, et Eustath. p. 432, 26] ἡλιῶσα κόμη, Solari quodam splendore renidens coma, Cam., Solis in modum candicans, ὑπόλευκος. [Κόμας ἐς ἄκρον ἡλιώσας carm. Anacreont. 29, 5.] Est autem verbum neutr.

Ἡλιβάτας, ου, ὁ, paronymum est τοῦ ἡλίβατος, ut Eust. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, Βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος ἡλιβάτας, αἰξ οὐρανία, κριὸς τομίας. [Antiphanis versus leguntur ap. Athen. 9, p. 402, E, ubi codex operis integri τράγος ὑλιβάτας, epitome autem, qua sola usus est Eust., ταῦρος ὑληβάτας.]

[Ἡλιβατέω, Alta ascendo. Schol. Hom. Il. O, 273 : Τὸν αἴγαγρον· οὗτος γὰρ τῶν ἡλιβατούντων ἐστίν.]

Ἡλίβατος, ὁ, ἡ, Tam altus aut profundus, ut ab ejus accessu aberres : παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Eust. [p. 1033, 33. Addit Eust. : Συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις· ἡλιτόβατος γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἡλιτόμηνος.] || Vel Tam altus, ut soli uni pervius sit. [Multum præstat prior illa etymologia παρὰ τὸ ἀλιτεῖν. Utramque copiosius exponunt Hesych., Photius et Etym. M. p. 427, 39. Ab sole qui derivabant, ap. Hom. Il. O, 273 pro Τὸν μέν τ' ἡλίβατος ... scripserant τὸν μέν θ' ἡλίβατος, quod contra παράδοσιν factum esse ait schol. ad v. 619, ex eoque Etym. M. Ejusdem fere signif. adjectivum est ἡλιτενής. G. D.] Hom. Il. O, [619] : Ἠΰτε πέτρη ἡλίβατος, μεγάλη. Sic ἡλίβατον ὄρος, Apoll. Arg. 2, [169. In Il. Homericis Il. O, 273, 619, Π, 35, Od. I, 243, K, 88, N, 196, ἡλίβατος πέτρη dicitur Rupis alta, prærupta, difficilis ascensu. Ab reliquis ll. paullulum differt ille Od. I, 243, ubi Polyphemus ante ostium posuisse dicitur ἡλίβατον πέτρην, quæ quantumvis magna, tamen montis inaccessi altitudine fuisse cogitari nequit. Rupes montesve ἡλιβάτους Homeri exemplo dixerunt Hesiod. Theog. 685, 786, Scut. 422, Theognis 176, Pindar. Ol. 6, 110 (ubi forma Dorica πέτραν ἀλίβατον, qua Euripides quoque utitur Suppl. 91), Æschyl. Suppl. 351, aliique poetæ : rarius scriptt. prosaici, ut Xen. Anab. 1, 4, 4 : Ὑπερθεν δὲ ἦσαν πέτραι ἡλίβατοι· Polyb. 4, 41 : Διακόπτοντα τόπους ἡλιβάτους. Minus propric Strabo 17, p. 818, de lapidibus agens, quorum qui maximi fuerint, duodecim pedum mensuram non excessisse dicit : Πέτρον ἡλίβατον στρογγύλον, λεῖον ἱκανῶς, ἐγγὺς σφαιροειδοῦς· quem l. cum Homerico illo Od. I, 243 comparari posse animadvertit Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 180. Arboribus altis hoc epitheton tribuitur in Homerico H. in Ven. 267 : Ἑστᾶσ' ἡλίβατοι, ubi præcedit : Καλαὶ, τηλεθάουσαι, ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν. Jovis ἡλιβάτους θρόνους dixit Aristoph. Av. 1732. Μέλεσσιν ἡλιβάτοις, Membris vastis, Oppian. Hal. 5, 66. Ἡλιβάτου σχεδίης Quint. Sm. 11, 312. Plut. Mor. p. 163, C : Κύματος ἡλιβάτου αἰρομένους· 935, E : Τοῦ ἡλίου σκιὰς ποιοῦντος ἡλιβάτους. || Profundus : quemadmodum Latini Altum etiam de Profundo dicunt. Hesiod. Theog. 483 : Ἄντρῳ ἐν ἡλιβάτῳ ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.] Et [Eur. Hipp. 732] : Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν. [Quod per βαθυτάτοις explicant schol. et Etym. M. De Tartaro dictum annotavit Hesych. (et iisdem fere verbis Photius et Etym. M.) : Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι ἡλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. Quæ ap. Hesych. cum spiritu aspero scribuntur, cum leni ap. Phot. et Etym. Oppian. Hal. 3, 171 : Πελάγεσσιν ἐν ἡλιβάτοις. || Profundus, sensu metaphorico, ut βαθὺς quoque dici solet. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, C : Κακὸν ἡλίβατον. Porphyr. De abst. 1, 26 : Ἡλιβάτου τινὸς γέμειν εὐηθείας.]

[Ἡλίδειος. Ἡλιδίς. V. Ἦλις.]

Ἡλιεῖον, τὸ, Fanum solis. Pro quo Ἄλειον, Rhodiace, Eust. [p. 1552, 58. V. Ἄλειον et Ἄλια.]

[Ἡλιεύω. Muson. Stob. Serm. 1, 84, p. 49 : Ἡλιεῦσθαι θέρους. Gaisf. ex opt. cod. Par. ἡλιοῦσθαι.]

Ἠλίθα, Frustra, Incassum. Quo modo accipiunt in Apollon. Arg. 2, [283] : Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί. Ab Hesych. exp. non solum μάτην, εἰκῇ, sed etiam χύδην, ἀθρόως, δαψιλῶς, Profuse, Confertim, Largiter, Copiose. Quam signif. quum habet, præmitti solet τῷ πολύς. Hom. [Il. Λ, 677 : Λαῖδα ... ἤλιθα πολλήν·] Od. Ξ, [215] : Ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή· I, [330] : Ὑπὸ κόπρῳ, Ἦ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλὴ, pro quo dicit P, [297] : Ἦ οἱ προπάροιθε θυράων ... ἅλις κέχυτ'. Et sunt qui ex isto ἅλις factum esse ἤλιθα existiment. Apollon. quoque Arg. 3, [342] hoc ἤλιθα usurpavit pro ἀθρόως : Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν· ἤλιθα γάρ μιν Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν. [Manetho 2, 3 : Ἄστρα δ' ἄρ' ἤλιθα μυρί', ἅτ' οὐρανῷ ἐστήρικται.]

Ἠλιθιάζω, Stulte ago, vel Stultitiam factis præ me fero, ἀνοηταίνω, μωραίνω. Aristoph. Eq. [1124] : Νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἔχων ταῦτ' ἠλιθιάζω. Ubi schol. exp. προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω· item ἀναισθητῶ, subjungens, ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι, innuensque a λίθος hæc derivari; sed alterum etymon est verisimilius.

Ἠλίθιος, ία, ιον, [Vanus. Pind. Pyth. 3, 21 : Χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος γίγνεται παίδων Διός. Æsch. Ag. 366 : Ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. Theocr. 16, 9 : Ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦλθον.] Stultus, Stolidus, Insipiens, Vecors, i. q. ἠλεὸς, ejusdemque originis : volunt enim esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν. [Hesych. : Ἠλίθιον, μάταιον, ἀναίσθητον, μωρὸν, ἀνόητον, ἄφρονα. Mœris p. 180 : Ἠλίθιον Ἀττικῶς· εἰκαῖον, ἀνόητον Ἑλληνικῶς. Plato Alcib. 2 p. 140, C : Τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Eur. Cycl. 535 : Ἠλίθιος ὅστις μὴ πιὼν κῶμον φιλεῖ. Aristoph. Av. 1604 : Ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ. Ἠλιθιώτατος Eccles. 765. Plato Phæd. p. 95, C : Ἀνόητόν τε καὶ ἠλίθιον θάρρος θαρρήσει.] Utitur eo et Xen. Cyr. [1, 4, 12] : Δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Adverbialiter Aristoph. Nub. [872] : Ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο, Καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσι. [Cum genit. Themist. Or. 1, p. 11, D : Ἠλίθιος τῆς γνώμης. || Adverb. Ἠλιθίως, Frustra. Theocr. 10, 40 : Ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα. || Stulte. Plato Theæt. p. 180, D : Ἠλιθίως οἰόμενοι τὰ μὲν ἑστάναι.]

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, Stoliditas, Stultitia, Dementia : Hesychio παντελῶς ἀπόγνωσις. [Plato Rep. 8, p. 560, D : Τὴν μὲν αἰδῶ ἠλιθιότητα ὀνομάζοντες· Theæt. p. 176, E : Ἠλιθιότητός τε καὶ τῆς ἐσχάτης ἀνοίας.]

[Ἠλιθιόω, Attonitum reddo. Æsch. Prom. 1061 : Μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτεράμνου. Schol. εἰς ἀναισθησίαν ἄξῃ.]

[Ἠλιθιώδης, ὁ, ἡ, Stupidus. Philostr. p. 558 : Ἠλιθιώδη καὶ δυσγράμματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην.]

[Ἠλιθίως. V. Ἠλίθιος.]

[Ἠλιθοεργός.] Affertur et Ἠλιθοεργός : sed pro eo potius scr. ἠλιτοεργός. Alioqui dicendum esset amisisse τὸ ι. Regula enim compositionis posceret ἠλιθιοεργὸς, qui foret ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, Stulte agens, Stolida facta admittens.

[Ἠλιθοποιὸς, ὁ, ἡ, Stultum reddens. Schol. Hom. Od. Ξ, 464. Wakef.]

Ἡλῐκία, ἡ, Statura. Cui signif. ideo primum do locum, quod, quum dicimus quæ sit statura corporis, indicamus ἡλίκον ἐστί : esse enim ἡλικία ab ἥλικος, et non contra, extra controversiam pono : quum alioqui nullum hac de re verbum ap. grammaticos reperiam. Apte autem hanc signif. sequi altera videtur, qua pro Ætate ponitur, quod utplurimum statura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa sunt fortasse, Grandis natu, Major natu, Minor natu. Athen. 13 : Πρός τινα Ἀττικὸν, μέγαν τινὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν. Sic accipitur ap. Matth. 6, [27], Luc. 12, [25], et 19, [3]. Ἡλικία, inquit Hesych., μέγεθος σώματος, μέτρον τι. [Demosth. p. 1024, 26 : Ἧς τῇ μὲν φύσει πατήρ εἰμι, τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἀδελφὴν νομίσαιτε. Lucian. V. Hist. 1, 40 : Ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας. || Ætas, i. e. tempus. Herodot. 5, 59 : Ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάϊον, Hæc facta fuerint ætate s. temporibus Laii. Et 5, 60 : Ἡλικίην κατὰ Οἰδίπουν.] || Ætas, Hom. Il. X, [419] : Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἠλεήσῃ Γῆρας. [Pind. Ol. 4, 41 : Πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον (φύονται)· Nem. 9, 100 : Ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ· Pyth. 4, 281 : Γηραιὸν μέρος ἁλικίας.] Xen. Cyr. 1, [6, 34] : Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Ubi observa, sicut et in seqq. ll., ἡλικίαν, cum ἔχοιεν, ut si dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea esse ætate. [Aristot. H. A. 5, 8 : Ὧραι καὶ ἡλικίαι τῆς ὀχείας ἑκάστης εἰσὶν ὡρισμέναι τῶν ζώων.] Aristot. per appositionem dixit, Πέντε μῆνας τὴν ἡλικίαν ἔχοντες κυήματα ἔχουσι, Ætatem habentes quinque menses, pro Ætatem quinque mensium, i. e. Quinto suæ ætatis mense. Thuc. [1, 80] : Τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ, pro τοὺς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντας. Plut. Fab. [c. 3]: Ἡλικίας τε κατὰ τοῦτο γεγενημένον, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur et in plur. : Ταῖς ἡλικίαις πρέπουσα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετὴν, Plut. Lyc. [c. 21.] Sic ap. Xen. infra. Ceterum distinguuntur diversi ætatis gradus diversa ad nomen ἡλικία adjectione, ut sequentibus exemplis docebo. Plut. Probl. Rom. : Ἔτι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐχόντων. Cui παιδικῇ ἡλικίᾳ, Puerili ætati, apte, ut opinor, subjungam τὴν ἄρτι ἐκ παίδων ἡλικίαν, e Xen. Hell. 5, [4, 25]: Ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ ἡλικίαν τε ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. Eod. pertinet quod Idem dicit, Cyneg. [2, 2] : Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Huic ætati subnectam τὴν ἐφήβων ἡλικίαν, ex Herodiano 3, [10, 1] : Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes, Polit. Id. [1, 7, 8] : Ἀκμὴν ἡλικίας. Et [7, 9, 7] : Δύναμιν γενναίων ἀνδρῶν ἡλικίαις ἀκμάζουσαν. Et [5, 3, 13], τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖος, Integer ævi, Polit. At de ἡλικία, quod sine adjectione ponitur pro Adolescentia, Juventute, generalius pro Adulta ætate, dicam infra. Platoni autem ἡλικία μέση, Media, dicitur simul et καθεστηκυῖα, Epist. [3, p. 316, C.] At Thuc. simpl. καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit [2, 36] : Οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ. Galen. καθεστῶσαν ἡλικίαν pro Plena et confirmata ætate, Bud. Cic. non solum Confirmatam ætatem, sed etiam Firmatam ætatem ; quo et Virg. utitur. Sunt et qui καθεστηκυῖαν ἡλικίαν s. καθεστῶσαν, Firmam ætatem, item qui Constantem interpr. [Plato Epist. 3, p. 316, C : Ἐν ἡλικίᾳ ... ὄντος μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ.] His autem addere potes, ex Poll. [2, 10 et 11] de eo, qui est firmatæ ætatis, ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν, ὁ ἐν τῷ μεσεύοντι τῶν ἡλικιῶν, item ὁ ἐν τῇ κορυφῇ τῶν καθ' ἡλικίαν ἀναβάσεων, item ὁ εἰς ἀνδρῶν ἡλικίαν ὑπαλλάττων : quorum tamen loquendi generum nonnulla ap. classicos scriptores non inveniri existimo. Ætatem autem ingravescentem, et vergentem ad senium, ita declarant : Xen. Hell. 6, [1, 4] : Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Herodian. 2, [7, 8] : Τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκώς. Et, Προϊούσης τῆς ἡλικίας, Plato [Phædr. p. 279, A]. Illam denique, quæ non jam vergit ad senium, sed ipsum attigit, i. e. Ætatem senilem, aut etiam extremæ senectutis, his modis significant : Aristoph. Nub. [513] : Προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. Plut. Cam. [c. 37] : Ἡλικίας ἤδη πρόσω γεγονώς. Plato Epist. : Ἡλικίας πόρρω ἥκων. At vero alibi dixit eleganter non ipsum hominem esse πόρρω ἡλικίας, sed ipsam hominis ἡλικίαν, Ætatem, esse πόρρω τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου : qui l. habetur in Ap. Socr. [p. 38, C. Epist. 7, p. 325, C : Ὅσῳ ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθε προὔβαινον.] Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc significanda utuntur Græci scriptores, sed omnium saltem usitatissima esse dico : cetera diligentiæ lectorum relinquens : sicut et illa, quibus nomen ἡλικία non adhibetur, quæ hujus loci non sunt, idem alioqui significantia. Unum addo Herodian. [2, 2, 16] : Ἄνδρα τὴν ἡλικίαν σεμνόν· et [6, 1, 3] : Ἡλικίᾳ σεμνοτάτους· et [2, 1, 20] : Ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem gravitatem mihi videri respicere. || Adolescentia, Juventus, Florens s. Vegeta ætas, Ætatis vigor, etiam Adulta ætas. [Herodot. 7, 18 : Τὰ πάντα τῇ ἡλικίῃ εἶκειν· 3, 36 : Μὴ πάντα ἡλικίῃ καὶ θυμῷ ἐπίτρεπε.] Unde οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ Gall. ad verbum, *Ceux qui sont en âge, d'âge.* [Hippocr. p. 110, A : Παρθένοισι τῇσι ἐν ἡλικίῃ.] Plut. Lyc. [c. 3] : Μέχρις ἂν ὁ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος τεκνώσῃ διάδοχον τῆς βασιλείας. Et [εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφικέσθαι Plato Menon. p. 89, B], εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν [Theæt. p. 142 extr. : Εἴπερ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι], Aristot. Rhet., ut *Venir en âge.* Thuc. 8, p. 286 [c. 75] : Ξυνώμνυσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντες τὸν αὐτὸν ὅρκον οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Plato Charm. [p. 154, B] : Ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρίν σε ἀπιέναι, exp. Adolescentia, ut sit, Nondum adolescentiam inierat. Ap. Polyb. : Ἂν μὲν υἱὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλείπηται, καὶ τύχῃ παρὼν οὗτος, redditur Pubertas : ut sit, Si quem filium puberem reliquerit. Apud Xen. [Mem. 4, 2, 3], ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος VV. LL. interpr. Ætate florens ; Æschin. [p. 2, 35] οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Floridi ætate juvenes. Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quam Floridi. De feminis etiam dicitur : Αἱ δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες ap. Plut. Rom. [c. 21], quod redditur, Mulieres ætate adulta. At vero ap. Synes. Epist. 3, αἱ ἐν ἡλικίᾳ, Adolescentulæ. [Ἡλικίαν ἔχειν, Adultum esse. Plato Euthyd. p. 306, D : Ὁ μὲν οὖν νεώτερος ἔτι καὶ σμικρός ἐστι, Κριτόβουλος δ' ἤδη ἡλικίαν ἔχει· Cratyl. extr. : Ἔτι γὰρ νέος εἶ καὶ ἡλικίαν ἔχεις. Demosth. p. 1352, 11 : Νεωτέρα οὖσα διὰ τὸ μήπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρεῖναι.] || Sæpe peculiariter de Ea ætate, quæ bello apta est : qualis est ea, quæ Florens dicitur : unde Dem. [p. 42, 9] : Ὁ μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν· ὁ δ' ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. Dicitur vero et ἡλικία στρατεύεσθαι, ut mox declarabo, ubi agam de ἡλικία juncto cum infin., item ἡλ. στρατεύσιμος : cui opp. ἀστράτευτος, ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος, etc. || Sicut Lat. Juventus, Juvenum multitudo. [Æsch. Pers. 914 : Τὴν δ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.] Thucyd. 8, p. 264 [c. 1] : Καὶ ἡλικίας, οἵαν οὐχ ἑτέραν ἑώρων ὑπάρχουσαν· 3, [67] : Τὴν ὑπὸ τούτων ἡλ. ἡμῶν διεφθαρμένην. Sic et 6, p. 206, atque alibi. In hoc autem nominis istius usu Thuc. imitati sunt quum alii, tum Plut. Fabio [c. 14] : Οὐ γὰρ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ. [Plato Leg. 12, p. 959, E : Παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ πάσης ἡλικίας ἐπιμελούμενοι.] || Alicubi ponitur contra pro Ætate senili, meo quidem judicio. Lucian. De lapsu in sal. [c. 1] : Ἀηρεῖν ὑφ' ἡλικίας, quæ tria verba nos unico exprimimus *Radoter.* Huc autem pertinent ex Herodiano allata, Σεμνὸς τὴν ἡλ. etc. Idem vero libro 7, [11, 3] dicit Δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμενηκότες, aperte vocans ἡλ. Ætatem emeritam. || Cum infin. vel genit. : Ἡλικίην ἔχει στρατεύεσθαι, Herodot., pro τοῦ στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi, i. e. aptam militiæ, militarem. Cum gen. autem, Ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου, Dem. || Ætas, i. e. Seculum. Dem. [p. 139, 13] : Εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλ. ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς. Plut. Pericle [c. 27] : Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. [|| I. q. μῆκος, Statura. Jo. Chrys. Hom. Εἰς ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ : Θυγάτηρ μητρὸς μορφὴν εἰκονίζει εἴτε δι' ὀφθαλμοῦ εἴτε διὰ προσώπου εἴτε δι' ἡλικίας.

Euseb. V. Constant. 4 : Σωμάτων θ' ἡλικίας τὸ πλεῖον ὑπερβάλλοντα μεγέθη. Et alio loco : Μέτρον ἀνδρὸς ἡλικίας. Nicetas in Andron. : Ὁ γηραὸς καὶ τὴν ἡλικίαν ὑψηλός. Ducang. Sæpissime ap. Jo. Malalam, velut p. 103, 5 : Ἦν ἡ Τέχμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὔστολος.]

[Ἡλικιάζομαι, Ad ætatem venio, Grandesco. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1098 : Τὰ σώματα ἡλικιάζεται.]

[Ἡλικιόομαι, idem. Nicet. Eugen. 3, 54 : Ἡλικιούμην εὐγενῶς τεθραμμένος. Boiss. Const. Manass. Chron. p. 16, C : Ἡλικιώθη Κῦρος. Jacobs.]

[Ἡλικίωσις, εως, ἡ, Ætas. Const. Manass. Chron. p. 110, C : Τῆς γὰρ ἡλικιώσεως ἕβδομον ἦγεν ἔτος.]

Ἡλικιώτης, ὁ, Coævus, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἥλιξ. Aristoph. Nub. [1006] : Μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου. Plato [Apol. p. 33, D] : Ὁ ἐμὸς ἡλ. Apud Eund. dativo jungitur, Bud. [Lysias p. 161, 22 : Ὅστις ἡμῖν ἡλ. τυγχάνει.] Aristot. Pol. 7, [16] : Ἥ τε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις ὥσπερ ἡλικιώταις (sicut Xenoph. [l. in Ἥλιξ cit.] dixit μετὰ τῶν ἡλίκων ἐλαχίστην αἰδὼ παραγίγνεσθαι). Appellat autem hic ἡλικιώτας, quos paulo ante συγκαταβαίνοντας ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, et οὐ λίαν ὑπολειπομένους ταῖς ἡλικίαις. Ab Eod. in Eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quod ejusd. fere ætatis sint. || Fem. Ἡλικιῶτις, ἡ, Lucian. [Dial. mar. 15, 2] : Ἡ μὲν Εὐρώπη κατελήλυθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα ... τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα, i. e. secundum Hom. ὁμηλικίην ἐρατεινήν. [Justin. Mart. p. 24, A.] Et ἡλ. ἱστορία ap. Plut. Pericle [c. 13], Historia ejusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore vivunt, quo ii, de quibus scribitur (Coæva aut Æquæva historia dici possit) : Ἡ δὲ πράξεων, inquit, καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱστορία, τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα, λυμαίνηται καὶ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν. Cui opp. ea, quæ scribitur ab illis, qui sunt ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον. Et ἡλικιῶτις τῶν οἰκητόρων πόλις ap. Polluc. [9, 18], Æquæva incolis urbs, Quæ incolarum ætate extructa s. statuta est : cui opp. ἀρχαία. Synonyma sunt, νεόκτιστος, νεουργὸς, νεοκατάστατος. [Themist. Or. p. 196, A : Ἡλικιῶτις τῆς βασιλείας πόλις. Diodor. 1, 9 : Τὴν εὕρεσιν τῶν γραμμάτων τοῖς πρώτοις βασιλεῦσιν ἡλικιώτιδα γενέσθαι. Jacobs. || Apud Cretenses Βαλικιώτης : q. v.]

Ἡλίκος, η, ον, Quantus. [Aristoph. Ran. 55 : Πόθος ... μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.] Plato Charm. [p. 154, B] : Αὐτίκα εἶσει καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, Statim scies quantus ille et qualis evaserit. Ubi ἡλίκος de magnitudine corporis dicitur. Sic Aristot. : Εἶναι δὲ μέγεθος μὲν, ἡλίκον λέοντα, Esse magnitudine quidem, (tantum) quantum leonem : pro eo, quod est, Esse leonis magnitudine. Sic ap. Eund. [De gener. anim. 4, 5] : Διὸ καὶ τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur vero et de aliis rebus : πόνος, Plato; εὐεργεσίαι, Dem.; ἀγαθὰ, Lucian. Ita enim Plato Epist. : Ἰδόντες ὅσα τε μαθήματα καὶ ὁ πόνος ἡλίκος. Dem. Pro cor. [p. 330, 13] : Διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις· οὔμενουν εἴποι τις ἂν ἡλίκας. Lucian. Somn. [c. 9] : Ἡλίκα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκε. Et, Ἡλίκα ἐστὶ τὰ διάφορα, Demosth. [p. 16, 26. Pro ὅσῳ sæpe ἁλίκῳ Archimedes Περὶ ἑλίκων, e. gr. p. 102, 4 : Ἁλίκῳ ὑπερέχει τὸ αὐτὸ χωρίον τοῦ χ ε τομέως. Valck.] || Pro Quantus, i. e. Quam potens, Quanta potentia præditus. Dem. [p. 67, 1] : Ἡλίκων ἤδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φίλιππος. || Aliquando subjungitur τῷ θαυμαστὸς, vel θαυμάσιος, et dicitur θαυμαστὸς ἡλίκος, sicut θαυμαστὸς ὅσος pro Mirus quantus, i. e. Mirum in modum magnus. Dem. In Timocr. : Παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. [Et p. 348, 24; 469, 18.] Sic Lat. Mirum quantum e Liv. et Plin. affert Bud. p. 1096. [Ἔκτοπος ἡλίκη ὀργὴ Suidas s. v. Ἔκτοπος. Μεγάλα ἡλίκα Agath. Hist. p. 53, 14; θαυμάσιόν τι ἡλίκον p. 101, 4; σεισμὸς μέγιστος ἡλίκος p. 281, 22.] Sed hoc addo, subjungi et superlativo istud nomen : Lucian. [De merc. cond. c. 13] : Δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά. || Pro Quantulus. Lucian. p. 110 [Hermot. c. 5] : Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις· οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. [|| Qualis ætate. Soph. OEd. T. 15 : Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα. Aristoph. Ach. 703 : Ἄνδρα κυφὸν ἡλίκον Θουκυδίδην· Eccl. 465 : Τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν. Plato Lach. p. 180, D : Οἱ ἡλίκοι ἐγὼ ἔτι γιγνώσκομεν τοὺς νεωτέρους. Isocr. p. 240, A.] || Pro ἡλικιώτης, Ejusdem ætatis, affert Bud. ex Antiph. p. 109 [121, 26] : Ἀλλὰ μελετῶν μετὰ τῶν ἡλίκων ἀκοντίζειν ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ· sed ego nihil obstare video, quominus ἡλίκων gen. plur. sit ab ἥλιξ hac in signif. usitatissimo; atque adeo quin inde sit, et Bud. illud imprudens dixerit, minime dubitandum puto. [Adverb. Ἡλίκως, Quomodo. Theodul. in Anecd. meis vol. 2, p. 219, 5 : Ἡλ. μὲν ἐχρήσαντο Θρᾴκῃ καὶ τοῖς ἐκεῖ πράγμασι. Boiss.]

Ἥλιξ, κος, ὁ, Qui ejusdem ætatis est, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἡλικιώτης. [Æschyl. Pers. 681 : Ἥλικες ἥβης ἐμῆς. Aristoph. Thesm. 1030 : Ἡλίκων νεανίδων· Ach. 335 : Ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα (Corbem carbonariam).] Xen. Rep. Lac. [5, 5] : Ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι, μεθ' ὧνπερ καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνεται, Æquales plerumque conversantur cum æqualibus. Aristot. Eth. 8, [12] : Ἥλιξ γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι, Æqualis enim æqualem consectatur, et consuetudo amicos facit, Bud. Comm. p. 994 inter Peripateticæ βραχυλογίας exx. alia hoc etiam interpr. Id. Rhet. 1, [11] : Ἥλιξ ἥλικα τέρπει καὶ ἀεὶ τὸ ὅμοιον· [Plato Phædr. p. 240, C : Ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα]· 2, [6] : Ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἥλικας, συγγενεῖς. Plato [Rep. 5, p. 464, E] : Ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν. [Leg. 9, p. 879, E; 880, A. Diog. L. 3, 17. Philostr. p. 730 : Τοὺς ἀρχαίους ἥλικας.] Et ἥλιξ δρῦς, Æquæva quercus. Ap. Apoll. Arg. 2, [479] Hamadryas quædam nympha Rhœcum obsecrat, Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ἥ ἐπὶ πουλὺν Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκὲς, Ne succidat æquævo stipite quercum : ut Stat. : ... æquævo sociatam palmite vitem Ulmus amat. [Δαλὸν ἥλικα Æsch. Cho. 609. || De testiculis dictum annotavit Hesych. : Ἥλικες, ὄρχεις. Sic iidem δίδυμοι vocantur et γείτονες. Hesych. : Γίτονας, τὰ δύο αἰδοῖα. De quo s. v. Γείτων monere debebam.]

[Ἡλιόβλητος, ὁ, ἡ, i. q. ἡλιόβολος. Eur. Bacch. 14 : Περσῶν ἡλιοβλήτους πλάκας. Ælian. N. A. 8, 26 : Τὸ πᾶν πρέμνον αὐαίνεται καὶ ἔοικεν ἡλιοβλήτῳ ὑπ' αὐχμοῦ βιαίου ξηρῷ γεγενημένῳ.]

[Ἡλιοβολέομαι, Solis radiis ferior. Zenob. 5, 53, cujus verba s. v. Ἡλιόω afferentur. Hesych. presb. Serm. p. 1012, C.]

[Ἡλιοβολία, ἡ, Sol radiis splendens. Dionys. Areop. p. 63, D : Τὴν ἄφθονον καὶ πολύφωτον ἀκτῖνα τῆς θεαρχικῆς ἡλιοβολίας. Kall. || Superna lux. Nil. Epist. p. 234, 16 : Τῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐγγινομένης τῷ ἡγεμονικῷ ἐλλάμψεως καὶ ἡλιοβολίας. Hase.]

Ἡλιόβολος, ὁ, ἡ, Qui solis radiis quasi feritur, Soli expositus. Theophr. [C. Pl. 4, 12, 3] : Συμβαίνει γὰρ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ διακόπροις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις.

[Ἡλιόγονον, τὸ, Quod est sole natum, in formula vel chemica vel medicinali papyri Ægyptiaci. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 1, p. 51. Hase.]

[Ἡλιοδυσία, ἡ, Solis occasus. Hesych. : Γελοδυτία, ἡλιοδυσία (ὀλιοδυσία codex).]

[Ἡλιοδώρα, ἡ, Heliodora. Meleager Anth. Pal. 5, 163, 165. Aliæ alibi in Anthol.]

[Ἡλιόδωρος, ὁ, Heliodorus, tragicus Atheniensis, memoratus ab Galeno vol. 13, p. 908. Alios non paucos ejusdem nominis scriptores enumerat Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 797 (8, p. 126 Harl.).]

Ἡλιοειδὴς, s. Ἡλιώδης, ὁ, ἡ, Solis formam habens, Soli similis, Solem referens; Subcandidus, VV. LL. [Plato Rep. 6, p. 508, B : Ἀλλ' ἡλιοειδέστατόν γε οἶμαι τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Ib. E : Φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ μὲν νομίζειν ὀρθόν. Galen. vol. 4, p. 362 : Ὀφθαλμὸν, ὄργανον αὐγοειδέστατόν τε καὶ ἡλιοειδέστατον. Ἡλιοειδὴς τὴν διάνοιαν, scriptor ignotus in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1388, E.] Philo V. M. 1, loquens de columna s. nebula columnam referente, quæ Israelitis dux itineris erat : Ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές· 3 : Κατὰ τὴν προσβολὴν ἡλιοειδοῦς φέγγους, Instar solis lumen effulgens. [Ἡλιώδης κόμη Eustath. p. 432, 26. Id. p. 1401, 27 : Τὸ λαμπρὸν καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ἡλιῶδες.]

Ἡλιοειδῶς, Instar solis. Theophyl. Epist. 15 : Τὸ δὲ ἔλαιον ἐπιχεόμενον, ἡλ. περιήστραπτε. [Nili Epist. p. 345.]

[Ἡλιοθαλπὴς, ὁ, ἡ, Sole calefactus. Hesych. s. v. Ἐλαθερής.]

[Ἡλιοθερέω, Ad solem calesco, Apricor. Galen. vol. 6, p. 84 : Ἡλιοθερούντων τε καὶ παρὰ πυρὶ θαλπομένων. Usitatius est εἰληθερέω. G. Dindorf.]

[Ἡλιοθερὴς, ὁ, ἡ, Sole calefactus. Etymol. M. p. 58, 1.]

Ἡλιοκᾱὴς, et Ἡλιόκαυστος, ὁ, ἡ, Exustus in sole, ut Cels.; Solibus perustus, ut Horat. loquitur. Ὄστρακον ἡλιοκαὲς, Diosc. Lucian. [Lexiph. c. 2] : Νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι. Quod vero Theocr. [10, 27] dicit, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον, Horat. imitatus reddidit, Perusta solibus, de uxore rustici. Est autem ibi Ἁλιόκαυστος Dor. pro ἡλιόκαυστος. [Hesych. : Ἡλιόκαυστος, κεκαυμένος ἐν τῷ ἡλίῳ. Eustrat. De oper. anim. p. 516, 4, ex Apocal. Lucian. : Ποτὲ μὲν ... βρέχονται, ποτὲ δὲ ἡλιόκαυστα γίνονται, Sole aduruntur. Hase.]

Ἡλιοκαΐα, ἡ, Ardor s. Æstus solis, Insolatio. Diog. L. [7, 1], de Zenone : Ἔχαιρε δὲ, φασὶ, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαΐᾳ. [Non hoc legitur, sed ἡλιοκαίαις, corruptum, ut videtur, ex ἡλιοκαέσι, quod expressit Ambrosius. Paul. Ægin. p. 60, 51 : Φυλαττομένους ... σιτίων διαφθορὰς καὶ πρὸ πάντων ἡλιοκαΐας. G. Dind.]

Ἡλιοκάμῑνος, ἡ, Fornax solaris, Heliocaminus Plinio [Epist. 2, 17]. Est autem Solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem solis excipiendum, Bud. Pand. Solaris caminus, Locus concameratus, totus soli expositus, VV. LL. e Plin. Jun. Ep. [Marmor. Oxon. p. 95 : Ἡλ. ἐν τῷ γυμνασίῳ.]

Ἡλιοκάνθαρος, ὁ, Solaris scarabeus, Tertulliano (ut scribitur in VV. LL.) : non is qui a Nigidio Lucanus vocatur, sed is qui κοπριὼν ab Hippocr. vocatus est : q. d. Fimarius, quod e fimo ingentes pilas aversis pedibus volutet. Alex. Trall. : Ὁ ἡλ. θεραπεύει τοὺς τεταρταίζοντας. Plin. 11, 28; 30, 11, de remediis in quartana : Scarabeum, qui pilulas volvit : propter hunc Ægypti magna pars scarabeos inter numina colit, curiosa Apionis interpretatione, qua colligat solis operum similitudinem huic animali esse, ad excusandos gentis suæ ritus. V. Euseb. De præparat. ev.

[Ἡλιόκαυστος. V. Ἡλιοκαής.]

[Ἡλιόκεντρις, s. Ἡλιοκεντρὶς, μυίας εἶδος, Solipuga, Gl.]

[Ἡλιοκέφαλος, ὁ, Qui caput habet radiis solaribus micans. Papias in Combefis. Orig. Cpol. p. 23. Osann.]

[Ἡλιοκλῆς, ὁ, in numo fabricæ, ut videtur, Syriacæ nomen regis, qui quis fuerit adhuc eruere potuit nemo. Eckhel. Doctr. num. vol. 4, p. 168 : Βασιλέως Ἡλιοκλέους δικαίου. Hase.]

[Ἡλιοκόμας, ὁ, Comam habens quam sol candidam reddidit. Eustath. p. 964 extr. : Οὐκέτι χρυσοκόμαν, ἀλλὰ ἡλιοκόμαν ποιεῖ τινὰ (ὁ ἥλιος) λόγῳ λευκότητος.]

[Ἡλιόκτυπος, ὁ, ἡ, Sole ictus. Æschyl. Suppl. 155 ex conjectura Wellaueri : Ἡλιόκτυπον γένος. Libri ἢ διόκτυπον.]

[Ἡλιολάτρης, ὁ, Solis cultor. Georg. Alex. Vita Chrys. p. 235, 42 : Ποίας θρησκείας πέλεις; Ὁ δὲ φησίν· Ἥλ. Hase.]

Ἡλιομᾱνὴς, Insano solis amore captus. Cicadæ epith., quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid. [ex Aristoph. Av. 1096.]

Ἡλιόμορφος, ὁ, ἡ, Solis formam habens, Athen. [12, p. 542, E, ex carmine Σειρώμενος (Καστορίωνος Leopardus) τοῦ Σολέως.]

[Ἡλιόπεμπτος, ὁ, ἡ, A sole missus. Sibylla 13, 150 et 163 ed. Maji. Osann.]

[Ἡλιόπεπος, ὁ, ἡ, Coctus seu Excoctus a sole, Maturus, legitur Hippiatr. p. 171, A : Σταφίδα ἡλιόπεπον. Hase.]

[Ἡλιόπη, ἡ, Heliope, persona allegorica, studium solis contemplandi significans. Empedocles ap. Plut. Mor. p. 474, B : Ἔνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη ταναῶπις.]

Ἡλιόπους, i. q. ἡλιοτρόπιον majus, Gorr. e Diosc. [4, 193.]

Ἥλιος, ὁ, Sol. Hom. Od. Θ, [270] : Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος. [Herodot. 5, 50 : Πρὸ δύντος ἡλίου· 7, 39 : Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην· 70 : Οἱ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες, Orientales Æthiopes, qui paullo ante οἱ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολέων dicuntur. Sæpissime apud Tragicos, ex quibus has locutiones notamus : ἀχτὶς vel ἀχτῖνες ἡλίου Æschyl. Prom. 797, Eur. Rhes. 992, Bacch. 677; τις ἀχτὶς ἡλίου Æsch. Ag. 676; ἀχτῖνα κύκλον θ' ἡλίου Eurip. Hec. 412; ἀναπτυχαὶ ἡλίου Hipp. 601; ἀνατολαὶ Æsch. Ag. 1180, Eurip. Phœn. 507; αὐγαὶ Æsch. Pers. 70; βολαὶ Eurip. Or. 1259; τρεῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους Androm. 1087; θάλπος ἡλίου Cycl. 540; θάλπη Æschyl. Sept. 446; καύματα Soph. OEd. C. 350; κύκλος Æschyl. Prom. 91, Soph. Ant. 416, Eur. Ion. 41; λαμπάσι ἁλίου ib. 1467; λαμπτῆρες φαεννοὶ ἡλίου Rhes. 59; μετάστασις ἡλίου Iph. T. 816; πέμφιξ ἡλ. Æschyl. ap. Galen. vol. 9, p. 385; φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς Eurip. Ion. 1516; πηγαὶ Æschyl. Prom. 809; σέλας Eum. 926, Soph. El. 17, Eurip. Tro. 816; τέθριππον ἡλίου σέλας El. 866; τόξα ἡλίου Herc. F. 1090; ἡλίου τοξεύματα fr. ap. Stob. Flor. 97, 17; τροχοὶ ἁμιλλητῆρες ἡλίου Soph. Ant. 1065; φάος vel φῶς ἡλ. Æschyl. Ag. 575, Soph. Phil. 663, Eur. Phœn. 546; φῶς ἓν ἡλίου Rhes. 447; φέγγος ἡλ. Æsch. Pers. 377, Soph. El. 380, Eur. Hec. 248; φλὸξ Æschyl. Prom. 22, Eurip. Iph. T. 1207. Soph. Phil. 1302 : Ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.] Æschin. [p. 72, 27] : Ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου. Athen. 12, [p. 526, B] : Τινὲς αὐτῶν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον οὔτε δυόμενον ἑωράκασι, Nec orientem solem nec occidentem. Idem 1, [p. 19, D] : Ἥλιος δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' οὔ. Xen. Hell. 7, [2, 22] : Μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου, Paulo ante solis occasum. Plutarch. Pericle [c. 35] : Τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη καὶ γενέσθαι σκότος. Xen. Hell. [2, 3, 4] : Περὶ ἡλίου ἔκλειψιν. Plut. : Τὸν ἥλιον ἐκφανέντα προσκυνοῦντας. Idem, Τοῦ ἡλίου βραδύναντος. Theophr. [H. Pl. 9, 2, 7] : Λεπίζουσι τὸ πρὸς ἥλιον μέρος. Plin. : Aperitur picea a parte solari. [Ἅμ' ἡλίῳ ἀνιόντι Diodor. 15, 18. Wessel. ad 13, 90 similia exx. indicavit, ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνίσχοντι ex Pausan. 10, 23, 4; ἅμα ἡλίῳ ex Liban. vol. 1, p. 286, 23; ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ Herodot. 8, 23. Adde ἅμ' ἡλίου πτέρυγι θοῇ Eur. Ion. 122. Ὑφ' ἡλίῳ. Eur. Alc. 151 : Γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ· 396 : Οὐκέτ' ἐστὶν ὑφ' ἁλίῳ. Aristid. vol. 1, p. 36 : Οὐδεὶς τῶν ὑφ' ἡλίῳ· 106 : Μόνης ταύτης τῶν ὑφ' ἡλίῳ πολέων. Alia exx. v. ap. Jacobs. ad Ælian. N. A. p. 115. Ὑπὸ τὸν ἥλιον. Aristid. vol. 1, p. 492 : Μόνη τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Plut. V. Luculli c. 30 : Τριῶν τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον μεγίστων ἡγεμονιῶν. Demosth. p. 316, 16 : Τῶν ὑπὸ τουτονὶ τὸν ἥλιον ἀνθρώπων.] || Soph. El. [424] : Τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ Δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου, schol. ἡμέρᾳ. Sed nihil obstare videtur, quominus hic quoque ἥλιον interpretemur Solem. [|| Dies, i. e. diei unius tempus. Pind. Ol. 13, 51 : Ἁλίῳ ἀμφ' ἑνί. Eurip. El. 654 : Λέγ' ἡλίους ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ· Hel. 658 : Ἡλίους μυρίους διελθών. Φῶς ἓν ἡλίου Eurip. Rhes. 447. Ἐπὶ πολλοῖς ἡλίοις ex Libanio affert Eustath. ad Dionys. P. 39. Δώδεχ' ἡλίους scriptor Philopatridis c. 4; ἡλίους δέκα ibid. c. 26. Ὀκτὼ ἡλίους Jo. Cinnam. p. 108, D. || Annus. Herodes ap. Stob. Floril. 116, 21 : Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον χάμψῃς.]

Ἥλιοι, Soles. [Signif. propria Eurip. Bacch. 916 : Ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ.] Æstus, VV. LL. e Thuc. [7, 87 : Οἵ τε ἥλιοι τὸ πρῶτον καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει· ubi Duker. citavit Ælian. V. H. 13, 1 : Πεφοίνικτο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡλίων αὐτῇ τὸ πρόσωπον· Dionys. Per. 40 : Μαλεροῖσι κεκαυμένος ἠελίοισι. Adde Aristot. H. A. 8, 7 : Οἱ ἥλιοι καὶ τὰ λουτρὰ τὰ θερμά· Ælian. N. A. 16, 17 : Τοὺς ἡλίους πυρωδεστάτους ἀποστέγει. || Metaphor. Filii, qui sol et lux sunt familiæ, Artemidor. 2, 36, p. 126 : Ἡλίους δὲ καὶ τὰ ἀρσενικὰ (hoc omisit Suidas s. v. Ἥλιος) τέκνα οἱ γονεῖς ὑποχοριζόμενοι καλοῦσι. Ἥλιε τῆς ἐμῆς ψυχῆς, blanda compellatio ap. Galen. vol. 10, p. 539. Ἥλιον amores suos dicunt amantes. Philostr. Epist. 51 : Πρῶτοι δὲ ἐβιάσασθε τὸν ἥλιον καταλιποῦσι πῦρ ἀλλότριον ἐπαινεῖν. Et ib. 53. G. D.] Derivant antiqui ab ἅλς, παρὰ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἅλα, Eust. [De hâc aliisque etymologiis v. Etym. M. p. 426, 47, et schol. Hom. Il. B, 413.] Nam et Ἅλιος Dor. pro ἥλιος dicitur, longo tamen ᾱ secus quam in obliquis ab

ἅλς. [Forma Dorica Tragici interdum utuntur in carminibus melicis, Æsch. Eum. 926, Soph. Tr. 96, El. 825, Eurip. Alc. 243, Hipp. 1279.] Poetice autem inserto ε per epenth. dicitur et Ἠέλιος: nisi compositum quis cum gramm. existimet ex ἠὼ et ἕλη, quasi ἠοῦς ἕλην ἔχων. [Αἴγλη, ἀκτῖνες, αὐγαὶ, φάος ἠελίοιο ap. Homerum Il. plurimis. Il. Δ, 44: Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες· M, 239. Od. N, 241: Πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, Versus orientem. Sic Herodot. 7, 58: Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς ἐποιέετο τὴν ὁδόν· et 4, 40: Τὰ πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα.] Hom. Od. Γ, [1]: Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε· I, [58]: Ἠέλιος μετενίσσετο βούλυτόνδε· B, [388]: Δύσετο τ' ἠέλιος· Il. A, [601]: Ἐς ἠέλιον καταδύντα. Hesiod. Op. [154]: Λαμπρὸν ... φάος ἠελίοιο. [Hesych.: Ἥλιος, ὁ θεὸς καὶ τὸ ἄστρον καὶ ἡ αὐγή· καὶ τόπος, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει (Ἠελίοιο πύλαι apud Hom. Od. Ω, 12). Διὰ δὲ τὸ μέτρον τρισυλλάβως ἐνίοτε· τὸ γὰρ πλεῖστον τετρασυλλάβως ἠέλιος. Respicit ad Homerum, qui sæpissime ἠέλιος, semel tantum ἥλιος dixit Od. Θ, 271: qua forma utitur scriptor Batrachom. v. penult. et Hymni in Solem v. 1. Eustath. p. 161, 13: Σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι ἀεὶ οὕτως (ἠέλιος) λέγει ὁ ποιητὴς τετρασυλλάβως, ἅπαξ δέ ποτε καὶ τρισυλλάβως. Homeri exemplum secuti Epici recentiores ipsi quoque forma trisyllaba rarissime sunt usi, velut Orph. Lith. 695, H. 65, 6, Maneth. 5, 174: nusquam Apoll. Rh. Apud Herodot. 4, 40 duo codd. πρὸς ἠῶ τε καὶ ἠέλιον, fortasse errore librarii qui locutionis Homericæ meminisset. Recte vulgo ἥλιον, qua forma constanter utitur Herodotus.] Ἄελιος Dorice pro ἠέλιος. [Pind. Pyth. 4, 257: Σθένος ἀελίου. Apud Tragicos in carminibus melicis: nusquam tamen apud Æschylum, quater apud Sophoclem (Ant. 100, 809, Trach. 835, OEd. C. 1245), frequentius apud Euripidem, velut El. 739: Θερμὰν ἀελίου χρυσωπὸν ἕδραν. Correpto α apud Sophoclem Trach. 835: Πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι· Eurip. Med. 1252: Ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ' ἴδετε τὰν ..., qui versus respondet antistrophico, Μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες ὦ· Ion. 122: Παναμέριος ἅμ' ἀελίου (nam sic corrigendum quod est in libris ἠελίου) πτέρυγι θοῇ· respondente antistrophico, Τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω. Minus certa exx. sunt carminum non antistrophicorum, in quibus metrum formam trisyllabam fert ἅλιος, Eur. Or. 1007: Ἀελίου μετέβαλεν ἅρμα· Phœn. 172: Βολαῖς ἀελίου· 179: Θύγατερ ἀελίου. G. D. || Ἥλιος, Ἅλιος, Ἠέλιος, Ἀέλιος, ὁ, Sol, deus. Hom. Il. T, 197: Διί τ' Ἠελίῳ τε· 259: Ἴστω νῦν Ζεὺς ... Γῆ τε καὶ Ἠέλιος· Od. A, 8: Ὑπερίονος Ἠελίοιο. Pind. Pyth. 4, 428: Ἀελίου θαυμαστὸς υἱός. Æsch. Pers. 232: Τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Soph. OEd. T. 660: Οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον. Νὴ τὸν Ἥλιον Archedicus ap. Athen. 7, p. 294, B, Alexis 4, p. 165, E, Callimach. Epigr. 3, Philostr. p. 119 et 684, Phalar. Epist. 137, p. 360. Μὰ τὸν Ἥλιον Philostr. p. 83. Quæ exx. indicavit Boisson. ad Heroica p. 435. || Ἥλιος δικαιοσύνης de Deo vel Christo et alia plurima ex usu Patrum v. ap. Suicerum in Thes. || Ἥλιος rex Ægypti, de quo v. Suidam cum annotat. Kusteri. || Photius Lex. p. 67, 1: Ἥλιος ὄνομα κύριον Ἀθηναίου τινός. || In scriptis grammaticorum (v. c. Tzetz. ad Lycophr. 480) Apollonius Rhodius interdum vocatur Ἥλιος, qui librariorum error est notam tachygraphicam, quæ communis est nominibus ἥλιος, Ἀπόλλων et Ἀπολλώνιος, male interpretatorum: de quo dixerunt Bastius in Epimetro ad Aristoph. Plut. p. XLI-XLIV, et Gaisford. ad Hesiodi Theog. 709. Utraque lectione conjuncta Ἥλιος Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς ap. gramm. in Friartii Catal. codd. Matrit. p. 449. In Ἡλιόδωρος corruptum ap. Tzetz. ad Lycophr. 208.]

[Ἥλια, τὰ, Certamina dicata Soli. Numi Emisæ Syriæ ap. Eckh. Doctr. vol. 3, p. 312: Ἥλια, Πύθια. Num. Odessi Thraciæ ib. vol. 2, p. 37: Ἥλια. De ludis Soli Invicto apud Romanos exeunte Decembri solemnibus Julian. p. 156, C Spanh.: Τοῖς Κρονίοις οὖσι τελευταίοις εὐθὺς συνάπτει κατὰ κύκλον τὰ Ἥλια. Hase.]

[Ἡλιοσέραπις, nomen Serapidis dei. Inscr. in lucerna fictili, *Cabinet d'ant.* n. 1777: Λαβέ με τὸν Ἡλιοσέραπιν. Hase.]

Ἡλιοσκόπιος, ὁ, Solem spectans, Tithymalli species quædam: quoniam, ut Diosc. docet 4, 165, συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει· quam Plin. nomen accepisse scribit, quoniam capita cum sole circumagit: Helioscopium ap. Eund. 22, 21, Heliotropii species est. [Rufus De purgant. p. 45: Ἡλ. ἐστι πάντων τιθυμάλλων ἀσθενέστατος. Ὁ ἡλ. ap. Paul. Æg. p. 256, 11.]

[Ἡλιοστασία, Ἡλιοστάσιον, Solstitium, Gl.]

Ἡλιοστερὴς, ὁ, ἡ, Sole privans. Soph. OEd. C. [313]: Κρατὶ δὲ ἡλιοστερὴς Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, Pileus Thessalicus ad prohibendos solares æstus: quem Callim. [fr. 124] vocat πέτρου ἄλκαρ: erant enim pilei Thessalici lati et prominuli. [In Soph. l. Coraes in Prodromo Bibl. Gr. p. 298 conjiciebat ἡλιοστεγής.]

[Ἡλιοστῐβὴς, ὁ, ἡ, Ab sole perlustratus. Æschyl. Prom. 797: Πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς.]

Ἡλιόστροφον, quibusdam τὸ ἡλιοτρόπιον μέγα, Diosc. teste. Plin. tamen Heliostrophion et Tricoccon genera facit duo heliotropii. Gorr. Apud Diosc. tamen [4, 193] legitur ἡλιοτρόπιον, ap. Plin. autem Helioscopion, ut jam annotavi.

[Ἡλιότευκτος, ὁ, ἡ, Ab sole creatus. Dionys. Areop. Cœl. Hier. De bapt. 2, 214: Καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον.]

Ἡλιοτρόπιον, τὸ, Herba solaris, Cels., Herba verrucaria, Marcell., Heliotropium, Plin.: dictum, ut Diosc. testatur l. 4, c. penult., ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Itidem Plin. 2, 41, scribit, abeuntem solem intueri semper, omnibusque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et 22, 21, Heliotropii, inquit, miraculum sæpius diximus, cum sole se circumagentis, etiam nubilo die: tantus sideris amor est: noctu velut desiderio contrahi cœruleum florem. A Nicandro [Ther. 678] vocatur ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος. Genera ejus duo a Plin. ponuntur, Tricoccum et Helioscopium: a Dioscor. Majus et Minus. [V. Theophr. H. Pl. 7, 3, 1; 8, 1; 9, 2; 10, 5; 15, 1. Ἡλιοτρόπιος vitiose ap. schol. Nic. Ther. 681.] || Gemma quædam, ap. Plin. 27, 10; eam ob rem, ut ibi docet, quoniam dejecta in vas aquæ fulgorem solis accedentem percussu sanguineo mutat. Eadem extra aquam speculi modo solem accipit, deprehenditque defectus, subeuntem lunam ostendens. Nascitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, sanguineis venis distincta. || Solarium, Vas horoscopon, Locus in quo horæ ad solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: quod sc. umbra illa ad solis cursum et ipsa circumagatur. Athen. 5, [p. 207, F]: Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, Et in lacunari, sphæra ad imitationem ejus solarii efficta, quod in Achradina situm erat, Bud. [Plut. V. Dion. c. 29. || Heliotropium, locus prope Thebas Phthiotidas. Polyb. 5, 99, 8.]

[Ἡλιοτροπῖται, οἱ, Hæretici qui herbas heliotropia dictas, quæ solis radios comitantur, asserunt vi quadam divina esse præditas, operante in ipsis ejusmodi conversiones, ideoque eas venerantur. Auctor De initiis hæreseon n. 89. Ducang.]

[Ἡλιότροπος a nonnullis dictum ἡλιοτρόπιον, Diosc. 4, 193.]

[Ἡλιούπολις, εως, ἡ, Heliopolis, urbs Ægypti. Herodot. 2, 3; Strabo 17, p. 805 sqq. Ἡ τοῦ Ἡλίου πόλις ib. Gentile Steph. Byz. ponit Ἡλιοπολίτης. Et sic ap. Strabon. ὁ Ἡλιοπολίτης νομός. Sed Ἡλιουπολῖται apud Herodot. 2, 3. Femin. ἡ Ἡλιοπολῖτις, Heliopolitis præfectura. Addit Steph. Byz.: Ἔστι καὶ Θράκης. Καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. Καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιούπολις ἐλέγετο, εἶτα Πάγος καὶ οὕτως Ἐφύρη. Ἔστι καὶ ἐν Φοινίκῃ. (Hanc memorant Sozomenus H. E. 5, 10, et Zosimus 1, 58, a Berkelio indicati).]

Ἡλιοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Solarem splendorem habens, vel A sole illustratus.

[Ἡλιοφοινίσσομαι, Rubeo a sole. Pallad. Vita Chrys. p. 99, 19: Ἔχων τὸ σωμάτιον καθάπερ μῆλον ἐπ' ἄκρων κλάδων ἡλιοφοινισσόμενον. Hase.]

[Ἡλιοφρονέω lectio corrupta. V. Ἠλεόφρων.]

[Ἡλιοφυὲς, τὸ, inter synonyma clymeni est ap. Dioscor. 4, 13.]

[Ἡλιόφυτον, τὸ, inter synonyma smilacis est ap. Dioscor. 4, 144.]

Ἡλιόω, Insolo. Et ἡλιοῦσθαι, Sole illustrari, Illuminari. Bud. ex Aristot. Meteor. p. 174, annotans a Gaza reddi Apricari, Soli expositum esse. [1, 13 : Ἡλιοῦται τῆς νυκτὸς αὐτοῦ τὰ ἄκρα· De anima 2, 8 : Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐγίνετο πάντη φῶς, ἀλλὰ σκότος ἔξω τοῦ ἡλιουμένου. Musonius ap. Stob. Floril. vol. 1, p. 49 : Ῥιγοῦν χρὴ τὰ μέτρια χειμῶνος, καὶ ἡλιοῦσθαι θέρους. Ἡλιουμένη et ἐσκιατραφημένη opposita ap. Synes. p. 76, C. Zenob. 5, 53 : Οὔθ' ὕεται οὔθ' ἡλιοῦται ... εἴρηται ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων, τουτέστιν, οὔτε βρέχεται οὔτε ἡλιοβολεῖται.] Et ἡλίωται κύκλῳ, A sole undique cingitur, VV. LL. Xen. [OEc. 19, 18], de vite : Περιπεταννύουσα δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν. Plato De rep. 8, [p. 556, D] : Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος (A sole ustus), παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, ubi ἡλιωμένος et ἐσκιατραφηκὼς sibi opp. Intelligit autem per ἡλιωμένον Perustum solibus rusticum, quemadmodum Horat. dicit, ... perusta solibus Pernicis uxor Appuli. Quod vero Plin. scribit, ante annum scrobes fieri, ut solem pluviasque combibant, ante ipsum Theophr. dixerat, Ὅπως καὶ ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι. [C. Pl. 3, 20, 7 : Ὅπως χειμασθῇ καὶ ἡλιωθῇ ἡ γῆ. Καρπὸς ἡλιούμενος ib. 7, 2. Photius p. 67, 8 : Ἡλιωμένος, ἐπικεκαυμένος.]

[Ἦλις, ιδος, ἡ, Elis, nomen et regionis et urbis, de qua Steph. Byz. : Πόλις πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός. (Alias etymologias exponit Etym. M. p. 426, 9. De Elide et Eleis videndi Strabo libro 8 et Pausanias libris 5 et 6.) Ἔστι καὶ ἄλλη Ἀρκαδίας, καὶ τρίτη Ἰσπανίας. Ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἠλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος, ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος, καὶ κτητικῷ τύπῳ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος, ἀφ' οὗ Ἠλεῖος ὁ Ζεύς. (Solum ex his adjectivis usitatum est Ἠλεῖος.) ... Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι. (Od. N, 275 : Ἢ εἰς Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.) Καὶ κτητικῶς λέγεται Ἠλιακός. (Ἠλιακὰ inscribuntur Pausaniæ libri quintus sextusque. Per diphthongum Ἠλειακὸς scriptum ap. Strabon. 9, p. 393, Diog. L. 1, 20; 2, 105.) Λέγεται καὶ πατρωνυμικῶς Ἠλιάδαι. Λέγεται καὶ Ἠλιδίς, ὡς Ψωφιδίς καὶ Ἀρκαδίς ἀπὸ γενικῆς. Καὶ ἐπίρρημα Ἠλιδίαθεν. Τὸ δὲ Ἠλεῖος καὶ θηλυκῶς (θηλυκόν cod. Vrat.) φασιν. Ἠλεία, ἡ, nomen regionis, ap. Strabon. ll. pluribus libri octavi. || Forma Dorica Ἅλις. Pind. Ol. 1, 126 : Ἐς Ἅλιν. Ἄλιδος 9, 11. *Alis* et adjectiv. *Alius*, correpta syllaba media, ap. Plaut. Captiv. Prol. 9, 24-31.]

Ἡλίσκος, ὁ, Claviculus, Parvus clavus. [Ex Heroibus Aristophanis Pollux 10, 61, et omisso fabulæ nomine Photius p. 67, 4.]

[Ἡλῖτενὴς, ὁ, ἡ.] Ἠλιτενὴς πέτρα, Suidæ ὑψηλὴ, Alta, Celsa.

[Ἡλίτης, ὁ, Solaris. Damascius ap. Phot. Bibl. p. 349, 27 : Καὶ ἡλίτην δὲ λίθον ἔλεγεν ἑωρακέναι οὐχ οἷον οἱ πολλοὶ ἑωράκαμεν, ἀκτῖνας διαφαίνοντα ἀπὸ τοῦ βάθους χρυσίτιδας, ἀλλὰ δίσκον ἡλιοειδῆ κείμενον μέσον τοῦ λίθου, σφαῖραν αὐτόθεν πυρὸς ὡς ἰδεῖν· ἀπ' αὐτῆς δὲ τὰς ἀκτῖνας ἐκθρώσκειν ἕως ἐπὶ τὴν ἴτυν.]

Ἡλίτης, ὁ, Clavaris, ut nonnulli interpr. Et Ἡλῖτις λεπὶς, fem. Squama æris, quæ e clavis decutitur. De qua Diosc. 5, 89 : Λεπὶς δὲ, ἡ μὲν ἐκ τῶν Κυπρίων χαλκουργικῶν ἥλων, παχεῖα, καλουμένη δὲ ἡλῖτις. [Aetius p. 30, 20.] Et Plin. 34, 11 : Est autem squama hæc decussa vi clavis, per quos panes ærei ferruminantur. In Cypriis maxime officinis omnia.

[Ἡλιτόβατος fictum ab Eustathio voc. etymologiæ caussa. V. Ἠλίβατος.]

Ἠλιτοεργὸς, ὁ, ἡ, Qui aberravit ab opere suscepto, compos voti non fuit, ut, Ὡς θάνεν ἠλιτοεργὸς, quod [ex epigr. Antipatri Anth. Pal. 7, 210] affert Suid. exponens τοῦ ἔργου ἀποτυχών.

[Ἠλιτόμηνις, ὁ, ἡ, Frustra irascens. Hesych. : Ἠλ., ὁ μάτην ἐγκαλῶν.]

[Ἠλιτόμηνος. V. Ἀλιτόμηνος.]

[Ἡλιφάρμακος, nomen plantæ facientis adversus sanguinis eruptionem. Timagor. ap. Stob. Floril. tit. 100, § 17 : Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (Caico, amni Mysiæ) βοτάνη ἡλ. καλουμένη. Hase.]

[Ἥλιψ. V. Ἀνήλιπος.]

[Ἡλιώδης. V. Ἡλιοειδής.]

[Ἡλίων, ωνος ὁ, Helio, dux copiarum sub Placidia. Olympiodor. in Exc. Legatt. p. 471, 5.]

Ἡλίωσις, εως, ἡ, Insolatio, h. e. Corporis in sole apricatio, Gorr. [Ἡλίωσις, remedium veteribus ad multos corporis affectus usitatum. Ἡλίωσιν vertit Cœl. Aurel. Tard. pass. 5, 3, Solis fervorem torridum, et Corporis torrorem ib. c. 5. Idem ἡλιώσεις Solicationes vocat 4, 2. Foes. Ἡλιοστερὴς κυνῆ ap. Soph. OEd. C. 313 schol. interpr. ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν.]

[Ἡλιώτης, ὁ, Solaris. Etymologiæ caussa ponit Etym. M. p. 157, 29 : Ἥλιος, ἡλιώτης καὶ ἀφηλιώτης. Suid. : Ἥλιος ὁ ἥλιος. Καὶ ἠελιώτης. Sed scrib. fortasse ἠελιῶτις. Quo feminino utitur Julian. Ægypt. Anth. Pal. 7, 601 : Ἠελιώτιδος αἴγλης. Ἡλιῶτις Soph. Trach. 797 : Ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν. Etym. M. p. 440, 55 : Ἠὼς δὲ ὑπὸ Ἰώνων ἡλιώτης (ἡλιῶτις Sylb.), ἡ τὰ τοῦ ἡλίου ἐκπληροῦσα. || Ἡλιῶται, οἱ, Solis incolæ. Lucian. Ver. Hist. 1, 17 et 20.]

[Ἠλληγορημένως, Allegorice. Tzetz. ad Hesiod. p. 26 (?) Heins. Angl.]

[Ἡλοειδὴς, ὁ, ἡ, Clavi formam habens. V. l. Pollucis s. v. Ἧλος afferendum.]

[Ἡλόκεντρον, τὸ, Calcar, Gl.]

[Ἡλοκοπέω, Clavo, Gl.]

[Ἡλοκόπος, ὁ, Clavarius, Gl.]

[Ἧλον, τὸ.] Ἧλα, quasi μῆλα, dicuntur Pruna. Vide Βράβυλα.

[Ἡλοπᾰγὴς, ὁ, ἡ, Clavis firmatus. Maneth. 1, 149 : Οἷς τέτατ' ἀνδροφόνοις περὶ δούρασιν ἡλ. χείρ.]

[Ἡλόπληκτος, ὁ, ἡ, Clavo læsus. Hippiatr. p. 121, 16 : Ὅταν ὁδοιπορῶν ἡλ. γένηται. Hase.]

Ἧλος, ὁ, Clavus. [Hesych. : Ἥλους (codex ἥλους ἥλους), λόγχας, καρφία, κέντρα. Ἧλοι (ἦλοι codex), περόναι, ἐπίβουλοι. Ἧλοι, καρφία σιδηρᾶ. Ἧλος, τόπος οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται. (Videtur idem esse locus, qui ab aliis Ἅλος vocatur, de quo v. Steph. Byz. Kust.) Καὶ τὸ (τὸν Albert.) μαινόμενον καὶ ἐπίβουλον. Postrema hæc interpretatio pariterque ἐπίβουλοι illud in gl. prima ad voc. ἠλεὸς referuntur, cujus vocativo disyllabo ἠλὲ usus est Hom., ex quo ἠλοὶ et ἠλὸς, quæ interpretatur Hesych., ficta videntur a grammatico.] Hom. Il. A, [245] : Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Aureis clavis. [A, 633 : Δέπας ... χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, de quo loco agit] Athen. 11, [p. 488, B] : Ἔξωθεν δεῖ ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι· 12, [p. 539, C] : Χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποδήμασιν ἐφόρει, Gestabat crepidas et calceamenta aureis clavis confixa, ut Festus loquitur, quum Clavata vestimenta et calceamenta explicat quid sint. [Theophr. Char. c. 4 extr. : Εἰς τὰ ὑποδήματα ἥλους ἐγκροῦσαι.] Item χαλκοῖ ἧλοι ap. Eund. 5, Ærei clavi : item ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι ap. Xen. Cyn. [9, 12. Ἧλος ἅγιος, Cuspis s. ferrum lanceæ quo Christi latus perforatum, quod diu asservatum Cpoli tradunt scriptores. Anna Comn. 8 extr.; 13, p. 415. Ducang.] At Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον proverbiale est ap. Lucian. [De lapsu in sal. c. 7.] De quo Pollux quoque [9, 120] et Erasm. Prov. [Diogenian. 5, 17.] || Callosum tuberculum, album, rotundum, capiti clavorum simile, quod in toto corpore provenit, sed potissimum in plantis digitisque pedum, interdum et in summis manuum digitis. [Hesych. : Ἧλος, ... καὶ σύμπτωμα ἐν σώματι γενόμενον. Nicand. Ther. 272 : Ἥλῳ ἐειδόμενον τυλόεν πέλει. Ubi schol. : Ἧλος σκλήρωμά ἐστι περὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν γινόμενον στρογγύλον καὶ τοῖς τῶν ἥλων κεφαλίοις παρόμοιον, ὃ ἐπιδημίως καρφίον φασί. Aetius 14, 4.] Polluci ἧλος est συστροφὴ τυλώδης, περιφερὴς, ὕποχρος, ἡλοειδής· ὅτι ἄνωθεν μὲν εὑρύνεται, περὶ δὲ τὴν σάρκα ἀποστενοῦται, μάλιστα περὶ τὰ ἴχνη. Diosc. 1, 137, de salice : Καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾷ· καεὶς δὲ καὶ φυραθεὶς ὄζει, τύλους καὶ ἥλους αἴρει καταπλασθείς. Pro quo Plin. : Corticis e ramis primis cinis clavum et callum aqua mista sanat : ubi Aceto scrib. videtur : nisi quis in Gr. textu vitium esse respondeat. In oculis autem ἧλοι, Clavi, dicuntur callosa in eorum albo tubercula, Cels. 7, [c. 7, 12]. Aetius vero scribit ἧλον in oculo appellari, postquam staphyloma maximum evaserit, adeo ut palpebras excedat, et induruerit,

cornea tunica undique callosa evadente, Gorr. || In olea etiam ἦλος dicitur ceu Quædam solis inustio, qua infestatur. Theophr. H. Pl. 4, [14, 3] : Ἡ δ' ἐλαία πρὸς τῷ τοὺς σκώληκας ἔχειν, οἱ δὴ καὶ τὴν συκῆν διαφθείρουσιν ἐντίκτοντες, φύει καὶ ἦλον· οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ λοπάδα· τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον ἦλοι αὐτῶν. [Ὁ ἐν ταῖς ἐλαίαις ἐκγεννώμενος μύκης, Hesych. s. v. Μύκης.] Plin. 17, 24 : Olea præter vermiculationem, quam æque ac ficus, sentit, clavum etiam patitur : sive fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis exustio. E quibus Plin. verbis apparet, eum non ἦλοι legisse, sed fortasse ἡλίωσις. Gaza quoque vertit Solis exustio. Ab ἵημι autem derivant ἦλος grammatici [Etym. M. p. 428, 20, Eustath. p. 1350, 18], quod immittatur iis quæ compinguntur. [Forma Dorica ᾶλος Pind. Pyth. 4, 125, Erycius Anth. Pal. 6, 96, et Leonid. ib. 110. || Forma decurtata ᾗλ.« Strabo 8, 364, ubi de vocc. in fine amputatis agit : Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἦλον λέγει ἦλ. Ad Euphorionis l. respexit Eustath. p. 217, 6, indeclinabile esse docens ἦλ pro ἦλος. Id. p. 295, 2, ἦλ ex Strabone memorat, et p. 566, 35 : Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι τοῦ γεωγράφου ἱστοροῦντος καινήν τινα ἀποκοπὴν τοῦ ἦλος ἦλ, οἷον δαιμόνιος ἦλ. Ex quo manifestum est Eustathium integriore Strabonis exemplari usum esse. Denique Apollonius De pronom. p. 372 : Καὶ ἀπὸ τοῦ δῶμα δῶ, ἦλος ἦλ. Aliam lectionem et explicationem præbet epitome Strabon. p. 119 ed. Huds. : Εὐφορίων δὲ τὸν ἥλιον λέγει ἦλι (ἦλ)· cui favet Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 219, laudato Servio ad ad Virg. Æn. 1, 696 : *Solem colunt* (Assyrii), *qui ipsorum lingua Hel* (alii *El*) *dicitur, unde et* ἥλιος. *Ergo addito digammo et in fine facta derivatione a Sole regi* (dele) *nomen imposuit.* ᾽Ηλ Assyriornm idem sine controversia qui Βῆλ vel Βῆλος Babyloniis. Equidem inprimis propter Apollonii auctoritatem alteram explicationem, qua ἦλ pro ἦλος ab Euphorione dictum sit, præferre non dubito.» Meinek. ad Euphor. p. 159, 160. || ᾽Ηλον, κατακεκαυμένον, λάγνον, Hesych. Conf. ᾽Εφηλος.]

[᾽Ηλος, ὁ, forma Græca nominis Assyrii ᾽Ηλ, Servio auctore a Wesselingio restituta Diodoro 2, 30, ubi vulgo ἥλιον, in libris tribus ἡλίου. Cui adversatur Harius in Mus. phil. Cantabr. vol. 1, p. 65. L. Dind.]

[᾽Ηλοσύνη, ἡ, Stupor. Nicand. Al. 420.]

᾽Ηλότυπος, ὁ, ἡ, Clavo percussus aut fixus, Nonn. [Jo. c. 20, 91 : Χεῖρας ... ἡλοτύπους.]

᾽Ηλόω, Clavo figo, VV. LL. [Clem. Alex. p. 240 : Ἡλωμένων δὲ δέονται τῶν καττυμάτων αἱ ὀδεύουσαι. || Γηλόω. V. Γηλιᾶσθαι.]

᾽Ηλῠγάζω et ᾽Ηλυγίζω, significantia Obumbro, Obtenebro, Umbra Tenebrisve circumfundo et occulo. A quorum posteriore est partic. ἠλυγισμένος, quod Hesych. exp. ἐπεσκιασμένος, κεκρυμμένος, Aristoph. schol. [Ach. 684] ἐσκοτισμένος. [Altera forma ἠλυγάζω cognita ex composito ἐπηλυγάζω.]

᾽Ηλυγαῖος, αία, αῖον, Umbrosus, Opacus : ap. Suid. Affert enim fem. ἠλυγαία, licet non exponat.

᾽Ηλύγη, ἡ, Umbra : Hesychio σκιὰ et σκότος : ap. quem oxytonως scriptum est ἠλυγή [contra regulam Arcadii p. 105, 8, ubi in ἀλέγη est corruptum, quod vidit Ruhnk. ad Tim. p. 176. Recto accentu ap. Phot. et Suid.]. Itidem Erotian. ap. Atticos ἠλύγην dici tradit τὴν σκιάν. Suid. vero exp. τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Tenebræ nocturnæ, afferens ex Aristoph. Ach. [684] : Ὁρῶντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην. Ubi schol. quoque exp. σκιὰν et σκότος, omisso genit. τῆς νυκτός. Eust. [p. 809, 44] idem esse dicit quod λύγη, i. e. σκέπη vel σκιά. [|| Alia forma ᾽Ηλυξ. Chœrobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1199 : Τὸ ἦλυξ ἤλυγος· σημαίνει δὲ τὴν σκιάν. Draco p. 28, 1; 93, 18. Accusativo compositi ἐπήλυγα utitur Eurip. Cycl. 676.]

[᾽Ηλυγίζω. V. ᾽Ηλυγάζω.]

[᾽Ηλύγιος, α, ον, Umbrosus. Opacus : Hesych. : ᾽Ηλύγων ὀρέων, ἐν σκότῳ κατεχομένων. Scrib. ᾽Ηλυγίων cum Schneidero in Suppl. Lex. p. 98. Similem gl. ᾽Ωλυγίων, σκοτεινῶν, comparavit Alb.]

᾽Ηλυγισμὸς, ὁ, Obumbratio, Obtenebratio.

[᾽Ηλυξ. V. ᾽Ηλύγη.]

[᾽Ηλυσία, ἡ, Via. Hesych. : ᾽Ηλυσίη, ὁδός. Hac forma utitur Etym. M. p. 497, 9, ubi de κατηλυσίη agitur.]

᾽Ηλύσιον πεδίον, τὸ, Elysius campus : fingitur a Græcis poetis et Latinis, a philosophis etiam, locus esse in quem animæ justorum post mortem congregentur, et in quo perpetuo gaudio et æternis fruantur voluptatibus : quas alii μακάρων νήσους appellarunt. Hom. Od. Δ, [563] : Ἀλλά σ' ἐς ᾽Ηλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς Τῆπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. [Apoll. Rh. 4, 811.] Virg. Elysios campos dicit, Ovidius Vallis Elysia, Collis Elysius, item Domus Elysiæ. Rursum Virg. Elysium absolute pro Campum Elysium. Æn. 5 : ... amœna piorum Concilia Elysiumque colo. Et 6 : ... per amplum Mittimur Elysium. Forsitan sic nominatur παρὰ τὴν τῶν ψυχῶν ἐκεῖσε ἧλυσιν : nisi cum Hesychio malimus existimare dictum quasi οὐ λύσιον, quod ibi animæ a corporibus non dissolvantur. [Grammaticorum etymologias exponunt Etym. M. p. 428, 30, et Eust. p 1522, 30. Numero plurali ᾽Ηλύσιων πεδίων epigr. Anth. Pal. App. 278.] Sunt Eod. [et Photio, Suida, Etym. M.] teste qui eo nom. intelligant etiam κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον : qualia loca esse dicunt ἄβατα [V. ᾽Ενηλύσιος] : Polemon et alii ab Atheniensibus sic vocari κατασκαφὲν χωρίον ἢ ἱερόν : item παράδεισον. [᾽Ηλύσιος, α, ον, Elysius, Ex Elysio veniens. Marcellus in Anth. Pal. App. 51, 22 : Αὔρῃσι Ζεφύροιο ... ἠλυσίῃσιν.]

᾽Ηλῦσις, εως, ἡ. Eur. Hec. [66] : Σπεύσω βραδύπουν ἧλυσιν ... προτιθεῖσα, Gressum. [Hesych. : ᾽Ηλ., ἔλευσις, πορεία, σύνοδος.]

[᾽Ηλυσκάζω.] ᾽Ηλυσκάζειν, Suidæ ἐκκλίνειν, Declinare, Defugere, pro quo supra ἠλασκάζειν.

[᾽Ηλωμα, τὸ, Zacharias Papa Dial. 3, 36 : Τὰ τοῦ πλοίου ἡλώματα ἀνεσπάσθησαν. Ubi Gregor. : Ex navi clavis perditis. Hase.]

[᾽Ηλώνη, ἡ, Elona, de qua Steph. Byz. : Πόλις Περραιβική. ᾽Όμηρος (Il. B, 739)· ᾽Ορθην ᾽Ηλώνην τε. Νῦν δὲ Λειμώνη διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λειμῶνα. (V. Strabon. 9, p. 440.) Τὸ ἐθνικὸν ᾽Ηλωναῖος. Etym. M. p. 428, 22 : ᾽Ηλώνη πόλις, ᾽Όμηρος ὅτι ἐκεῖθεν ὑπὸ ᾽Ηρακλέους ἑάλωσαν οἱ Κένταυροι, καὶ ὑπὸ τοῦ ἥρωος ἐκτίσθη ἡ πόλις· καὶ οὕτως ὠνόμασται παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἁλῶναι αὐτοὺς, ᾽Αλώνη ᾽Ηλώνη.]

[᾽Ηλωτὸς, ἡ, ὸν, Clavatus, Gl. Paul. Æg. 6, 66, ἡλ. καυτήρ.]

᾽Ημα, τὸ, Telum missile, Jaculum. Hom. Il. Ψ, [891] : Δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, Jaculis præstantissimus, i. e. Arte emittendi jacula. [Hesych. : ᾽Ημα, ἀκόντισμα. ᾽Ηματα ... βλήματα, ῥίμματα, ἀκόντια. Conf. ᾽Ημων.]

[᾽Ημαθία, ἡ, Emathia. Steph. Byz. : Πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία. (Hom. Il. Ξ, 226 : ᾽Ημαθίην ἐρατεινήν.) Καὶ ᾽Ημαθὴ ἡ χώρα. Gentile fem. Antipater Anth. Pal. 6, 335 : Καυσίη ... ᾽Ημαθὶς Αὐσονίους ἦλθεν ἐπὶ κροτάφους.]

[᾽Ημαθίων, ωνος, ὁ, Emathio, Tithoni ex Aurora filius. Hesiod. Theog. 985.]

[᾽Ημαθόεις, εσσα, εν.] ᾽Αμαθόεις, εσσα, εν, pro ἀμαθώδης, Arenosus, ap. poetas. Sed in hexametro versu dici solet ἠμαθόεις, quod eum ingredi non possit ἀμαθόεις, quum tres sint breves. [Hom. Il. B, 77 : Πύλοιο ... ἠμαθόεντος· ubi schol. παραθαλασσίας· ἢ ᾽Ημαθόεις (libri ἤμαθος vel ἠμαθόης, Orion Etym. p. 70, 6, ἠμαθόους) ποταμὸς Πύλου· et Strabo 8, p. 344 : Πύλος ... ὃν καλεῖ ὁ ποιητὴς ἠμαθόεντα ... εἴτε τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πρὸς ἄρκτον ᾽Αμάθου καλουμένου πρότερον, ὃς νῦν Μάμαος καὶ ᾽Αρκαδιακὸς καλεῖται, ὥστ' ἐντεῦθεν ἠμαθόεντα κεκλῆσθαι· εἴτε τούτου μὲν Ἁμίσου καλουμένου δμωνύμως τοῖς ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ δυσὶ, τῆς δὲ πόλεος ἄδηλον ἐχούσης τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ἐπιθέτου· καὶ γὰρ τὸ ἀμαθώδη τὸν ποταμὸν ἢ τὴν χώραν εἶναι ψεῦδός φασι. Od. A, 93, Hesiod. Scut. 360. Apoll. Rh. 1, 932 : ᾽Ημαθόεσσαν ἠιόνα.]

[᾽Ημαι. V. ᾽Εζω.]

[᾽Ημαιθον, τὸ, Semiobolus. Hesych. : ᾽Ημαιθον (ἤμαθον codex), ἡμιωβέλιον (διώβολον addit codex) παρὰ Κυζικηνοῖς (π κυζικῆναι codex). Quam gl. Casaub. retulit ad l. Phœnicis Colophonii ap. Athen. 8, p. 359, E : ᾽Εσθλοὶ, κορώνη χεῖρα πρόσδοτε κριθέων ... ἢ ἄρτον ἢ ἤμαιθον ἢ τί τις χρῄζει.]

[᾽Ημακτέω scriptura vitiosa. V. ᾽Ημεκτέω.]

᾽Ημαρ, ἤματος, τὸ, Dies, poet. pro ἡμέρα. Arat.

[513] : Ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρῃσι, Cic. interpr., Exæquat spatium lucis cum tempore noctis. [Æsch. Eum. 692 : Τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς. Soph. El. 259 : Κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην · OEd. T. 199 : Εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται. Eur. Bacch. 1006 : Ἦμαρ ἐς νύκτα τε. Ἦμαρ μέσον, Meridies, Hom. Il. Φ, 111, Pind. Pyth. 9, 199, Soph. fr. Thyest. 239. Δείελον ἦμαρ Hom. Od. P, 606.] Hom. Il. Z, [448] : Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, Erit aliquando dies, qua. Od. Λ, [181] : Αἰεὶ φθίνουσιν νύκτας [νύκτες] τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι [-οῦσῃ], Dies noctesque. Il. Ξ, [235] : Εἰδέω χάριν ἤματα πάντα, In perpetuum. Σ, [453] : Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, Per totum diem. Φ, [5] : Ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Die præcedente. N, [234] : Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι, Hoc die. T, [229] : Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Uno die integro, seu, ut Cic. vertit, Luctum lacrymis finire diurnis. [K, 48 : Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι.] Hesiod. Op. [43] : Ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο, In dies. Sic Od. Ξ, [105] : Ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, In dies singulos. [Ἐπ' ἤματι, Post diem, Finito die, Theocr. 24, 137.] Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, Epigr, De die in diem, Assidue. [Anth. Pal. 9, 499 : Ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ (ἀεὶ in cod. Palat. omissum addit Planud.) πρὸς ζόφον ἐρχομένων. Theocr. 11, 69 : Ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ δρεῦσά με. Ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον 17, 96. Αἰὲν ἐπ' ἤματι Sophocl. OEd. Col. 688. Κατ' ἦμαρ, Quotidie. Soph. Phil, 1089 : Τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται. Κατ' ἦμαρ ἀεὶ Soph. OEd. C. 682. Ἀεὶ κατ' ἦμαρ Eur. Tro. 392. Τὸ κατ' ἦμαρ Eur. El. 183. Ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ 145. Κατ' ἦμαρ, Hodie. Soph. OEd. C. 1079 : Τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἄμαρ. Κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Aj. 753. Παρ' ἦμαρ ib. 475 : Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα (Dies alterni) τέρπειν ἔχει προσθεῖσα;] Varia autem ei adjectiva adjunguntur; est enim ap. Hom. ἱερὸν, νόστιμον, ὀλέθριον, νηλεὲς, κακόν : cui opp. αἴσιμον. Sed et δούλειον [δούλιον], ac ἀναγκαῖον pro Ipsa servitute dicit, sicut contra, ἐλευθέριον pro Libertate. [Æsch. Pers. 301 : Λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Ἐχθρὸν ἦμαρ Eur. Hipp. 355. Μοιρίδιον ἄμαρ Pind. Pyth. 4, 455. Πεπρωμένον ἦμαρ Callim. in Del. 128, ubi v. Hemst.] || Adverbialiter etiam, Hesiod. [Op. 174] : Ἦμαρ ... νύκτωρ. Sic vero et ap. Hom. Il. E, [490] : Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, vult adverbialiter accipi Eust. Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα scribit μετασχηματισθῆναι, ut ἦδος Æol. ab ἡδονή. Ἄμαρ, Dor. pro ἦμαρ, i. e. ἡμέρα, Dies. Hesych. [Pindari Theocritique exx. quædam supra attulimus. Dorica forma Tragici interdum utuntur in canticis, ut Soph. Ant. 1338, OEd. Col. 1079.]

[Ἡμαρτημένως, Perperam, Vitiose. Ἡμ. ἔχειν Plato Leg. 2, p. 670, C. Id. Menon. p. 88, E : Ἡμ. δ' (ἡγεῖται) ἡ ἄφρων (ψυχή). Iambl. V. Pyth. c. 33, p. 188 : Μήτε πάθος ἐγείρηται μηδὲν εἰκῇ καὶ φαύλως καὶ ἡμ.]

Ἡμάτιος, α, ον, Diurnus, i. q. ἡμερινὸς in prosa. Ἡματίῳ φέγγεϊ, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 651], Diurno lumine, i. e. Sole. Arat. [580] : Μείων ἡμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη, de arctophylace : h. e., Cic. interpr., Nam brevior clara cœli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet umbras. Dicitur vero aliquis vel res aliqua facere aliquid ἡμάτιος, i. e. ἐπ' ἤματι, ἐπ' ἦμαρ, Toto die, In dies. Hom. Il. I, [71] : Τὸν νῆες Ἀχαιῶν Ἡμάτιαι Θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι. [Od. B, 104 : Ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν.] Sic ap. Hesiod. Theog. [597] : Μέλισσαι ... Ἡμάτιαι σπεύδουσι.

Ἡμεδαπὸς, ἡ, ὸν, Qui est e nostro solo, i. e. nostrate (sicut ἀλλοδαπὸς, Qui est ex alio solo). Uno verbo reddi potest Nostras. Sonat enim ἡμεδαπὸς, q. d. ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, quasi diceretur ἡμεδάπεδος. Vel, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, sequendo Eust. [p. 1246, 22] : qui postquam scripsit τηλεδαπὸν fieri e τῆλε et ἔδαφος, et esse νήσους τηλεδαπὰς ap. Hom., ὧν τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφός ἐστι, addit talem deductionem habere etiam ἡμεδαπὸς et ἀλλοδαπός : utpote significantia, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, et ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Sic ποδαπὸς sonare ποίου ἐδάφους (ἤτοι χώρας, γῆς). Jure autem optimo mirum alicui videatur, cur Eust. alibi δάπεδον non ex ἔδαφος derivans, sed e πέδον, præfixam habente voculam δᾶ, quæ Dorice usurpetur pro γᾶ : in istis compp. non itidem gen. πέδου, sed gen. ἐδάφους mentionem faciat. Non video certe quid aliud hic dici possit quam eum ista compp. non e δάπεδον facta esse, sed sibi peculiarem derivationem habere censuisse. Verum hanc sententiam nulla defendi posse ratione existimo. Erat tamen alioqui dicendum, ἀλλοδαπὸς, ἡμεδαπὸς, et reliqua, e δάπεδον fieri, quasi ἀλλοδάπεδος, ἡμεδάπεδος : illud autem δάπεδον e πέδον vel ex ἔδαφος esse ortum. Unica est excusandi Eustathii via : dicendo sc. eum, quum scripsit, Ἡμεδαπὸς, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, intellexisse ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, i. e. ἐδάφους : itidemque in ceteris. Sed vereor ut parum verisimile judicetur eum ita intelligendum relinquere nobis voluisse. Equidem Hesych. quoque et Suidas in expos. genitivi ὑμεδαπῶν afferunt illud ἐδάφους. [Etymologias illas ab δάπεδον vel ἔδαφος rejicit Apollon. Dysc. De pronom. p. 298.] Exp. porro ἡμεδαπὸς, ἐγχώριος, s. ἐπιχώριος, nec non αὐτόχθων. Sæpe vero et ἡμέτερος, i. e. Noster : ut ἡμεδαπῆς γῆς Hesych. exp. ἡμετέρας : item ἡμεδαποῖο, ἡμετέρου. Idem postquam dixit ἡμεδαπὸν opponi τῷ ἀλλοδάπῳ, et declarare τὸ ἐπιχώριον, addit, Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον. Sic ap. Aristoph. [Pac. 220] : Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, Suid. exp. ἡμέτερος. Et in alio Ejusd. [immo alius scriptoris] l. : Καί τι καὶ παίσωμεν παρασίτου μνημονεύσαντες ἡμεδαποῦ, exp. ἡμετέρου. Sed pron. ἡμέτερος, sicut et Lat. Noster, interdum et pro Nostras accipitur. [Timæus p. 133 : Ἡμεδαπὸς, ἡμέτερος πολίτης. Plato Theag. p. 124, D : Ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. Philostr. p. 857 : Ἡ φωνὴ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου. Callim. fr. 152 : Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. Lucian. Phalar. 1 c. 11 : Περίλαος ἦν τις ἡμ. Synes. Dion. p. 48, C, Epist. 147, p. 286. Ἡμ. et ἐγχώριος junxit Heliodor. 10, 11, p. 472 (ubi ὑμεδαπὴν leg. cum Corae). Lex. rhet. (p. 262, 14) : Ἡμεδαπὴ, ἡ οἰκεία χώρα καὶ πατρὶς, ὥσπερ ἀλλοδαπή, ξένη καὶ ἀλλοτρία. Hanc vocem Mœris p. 178 Atticis tribuit et Phrynich. p. 162 (372) exemplo suo confirmat. Ruhnk. || Hesych. : Ἡμιδαπὸς, ἐπιχώριος, ἡμέτερος. Ἡμεδαπὸς Musur. contra literarum seriem.] Μηδαπὴ, Hesych. γῆ ἰδία, Terra propria : sed viderit. [Scriptura vitiosa pro Ἡμεδαπὴ γῆ, ἰδία.]

[Ἡμέδιμνος. V. Ἡμιμέδιμνος.]

[Ἡμεῖς et casus reliquos v. s. Ἐγώ.]

[Ἡμεκτέω.] Ἡμακτέων, Suid. in Ms. cod. ex Herodoto pro δυσφορῶν. [Recte alii libri ἡμεκτέων. Seqq. ex Indice :] Ἡμεκτέων in Lex. Herodot. exp. δυσφορῶν, Ægre ferens, ut et Corinthus [p. 501] Iones ἡμεκτέων dicere tradit pro δυσφορῶν : et Camer. itidem ἡμεκτεῖν ex eod. Herod. affert pro Indignari, Offendi. Suid. et ἡμάκτεον et ἡμέκτεον affert pro ἐδυσφόρουν. [Compositó περιημεκτέω sæpius utitur Herodotus : simplicis verbi, quod finxerunt gramm., exx. nulla sunt, nisi forte alicubi legit Hesych. qui ἡμεκτεῖ per δυσφορεῖ explicat.]

Ἡμελημένως, Non habita ulla cura, Negligenter. Modo act. signif., modo pass. habere traditur. Certe ἡμελημένως ἔχειν constat usurpari interdum pro ἀμελῶς ἔχειν, Negligere, Negligentem esse ad aliquid. Exp. vero ap. Xen. [Mem. 3, 11, 4] a quibusdam Negligi, Pro derelicto haberi. [Isocr. Epist. 8, p. 426, D : Οὐκ ἡμ. διάξουσιν ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Nam sic ex cod. Urbin. correcta est scriptura vulgata ἔξουσιν ἐν τοῖς ἄλλοις. G. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 479, 24. Basil. t. 1, p. 900, C : Ῥᾳθύμως καὶ ἡμ. t. 2, p. 435, A : Χαύνως καὶ ἡμ. p. 1059, B : Οὐ παρέργως οὐδὲ ἡμ. In laude ponit Sym. Metaphr. Vita Sampson. Xenod. Actt. SS. Jun. t. 5, p. 265, 50 : Λιτῶς οὕτω καὶ ἡμ. ζῆν. Hase.]

Ἡμὲν, Et : conjunctio συμπλεκτικὴ ap. poetas, cui respondet ἠδὲ, quod v.

Ἡμέρα, ἡ [De accentu numeri pluralis Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1254 : Ἡμέρα ἡμέραι παροξυτόνως. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως, καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, προπαροξύνουσι· πέντε γὰρ ἥμεραι καὶ δέκα ἡμεραί φασι προπαροξυτόνως, ὡς ἀπαγγέλλουσιν οἱ περὶ Ἀττικῆς συνηθείας γράψαντες. Minus distincte Arcad. p. 133, 8. In etymologia vocabuli ludit Plato Crat. p. 418, D : Ὡς δὴ ἡ ἡμέρα ἥμερα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνο-

μάσθαι αὐτὴν οὕτως], Dies, Lux diei. Hesiod. Op. [102] : Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι. Plut. De Alex. fort. [p. 338, C] : Νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσαν. [Æsch. Pers. 386 : Λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν. Soph. Aj. 856 : Φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας. Eurip. Tro. 848 : Λευκοπτέρου ἁμέρας ... φέγγος.] In nonnullis autem loquendi generibus vertitur etiam Lux : ut ἅμα ἡμέρᾳ, Thuc., Prima luce; ad verbum Cum die, luce, ea forma, qua ἅμα ἕῳ. [Ἁμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ Herodot. 3, 86. Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ Æschin. p. 64, 28.] Pro eod. dicitur, ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο. Xen. autem dicit etiam [H. Gr. 2, 4, 6] : Ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο· itidemque e Lysia [p. 92 extr.] affertur, [Ἐπειδὴ δὲ ἦν] πρὸς ἡμέραν, pro Sub lucem; et e Xen. Cyr. 4, [5, 14] : Ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, quo dixit Plato modo, Ἤδη γὰρ ὑπέφηνέ τι ἡμέρας, et ab Aristoph. Pl. [744] : Διέλαμψεν ἡμέρα· Latine autem, Postquam orta est dies, Postquam vel Simul ac illuxit dies, simpl. Postquam illuxit, diluxit. Lucian. [De salt. c. 17] dixit etiam ἀρχομένην et δυομένην ἡμέραν. At Xen. post Thuc. ἡμέρας cum adverbio ὀψὲ junxit, Hell. 2, [1, 23] : Τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Et ubi Lat. utuntur adverbio Interdiu, illi gen. ἡμέρας, cui interdum præp. διὰ præfigunt. E Galeno autem affertur non solum δι' ἡμέρας, sed et ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu : at ex Alex. Aphr. Probl. τὴν ἡμέραν ὁρᾷν, et μεθ' ἡμέραν ὁρᾷν, pro Interdiu videre. || Dies, i. e. Certarum horarum tempus. [Soph. Phil. 83 : Ἡμέρας μέρος βραχύ· 480 : Ἡμέρας οὐχ ὅλης μιᾶς.] Thuc. 1, [85] : Ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, exiguo diei articulo. Sic Lucian. Hermot. [c. 56] : Ὥρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. At Isocr. μέρος dixit, non μόριον, Archid. [p. 132, E] : Ἐπιλίποι δ' ἂν τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας. [Athen. 1, p. 1, B : Ἐπιλίποι με ἡ ἡμέρα κατ' εἶδος διεξερχόμενον. Crates ib. 14, p. 640, D : Ὅλην λέγοντ' ἄν μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν.] || Ἡ τήμερον ἡμέρα, Hodiernus dies : unde, Μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, Dem. Phil. 1, [p. 51, 24], Ad hodiernum usque diem. Qua in signif. dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας ab Isocr. et εἰς ταυτηνὶ τὴν ἡμέραν a Plat. || Ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν [Isocr. p. 56, C, Æschin. p. 77, 19], et interdum etiam καθ' ἑκάστην sine subst., Singulis diebus, Quotidie. Plato Epist. 7 : Φυόμεναι ἑκάστης ἡμέρας διαφοραί. [Καθ' ἡμέραν. Æsch. Pers. 841 : Ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμ. Thucyd. 3, 37.] Item τὸ καθ' ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Lucian. Quom. hist. scrib. : Τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος. Isocr. autem τὸ καθ' ἡμέραν appellavit Quotidianum victum : quod Gall. itidem sine adjectione vocamus *Le quotidien* : Panath. [p. 270, D] : Ἐπιπόνως ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Sic autem ante illum locutus est [Eur. El. 235 : Σπανίζων τοῦ καθ' ἡμ. βίου·] Thuc. 3, [37], qui et τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς in Præf. l. 1 [conf. Isæus p. 51, 23] ead. signif. dixit. [Τὸ καθ' ἡμέραν, Per diem, Quotidie, Constanter. Aristoph. Eq. 1126 : Βρύλλων τὸ καθ' ἡμ. Plato Phædr. p. 240, B : Οἷς τό γε καθ' ἡμ. ἡδίστοισιν εἶναι ὑπάρχει. Polyb. 4, 18, 2 : Ποιεῖσθαι δὲ καὶ τὸ καθ' ἡμ. τὴν δίαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων.] Jam vero et ὅσαι ἡμέραι ap. eund. scriptorem invenio i. signif. q. superiora, sc. Quotidie, 8, p. 282. Quod genus loquendi ex isto Hom. versu sumptum existimo, qui est Od. Ξ, 93 : Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι. Horat. quoque huc respexisse reor, ubi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie, Od. 2, 14. Sed Ὁσημέραι adv. ex ὅσαι ἥμεραι factum, frequentiori in usu est. Aristoph. Pl. [1006] : Καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεώ, Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε. [Thucyd. 7, 27.] Sed alicubi ὁσημέραι conjunctim scriptum est, ubi videtur potius ὅσαι ἡμέραι separatim scribi debere : Themist. e quadam Orat. [18, p. 219, D] : Προϋφαίνων ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι· quum enim subjungatur ὅσαι ὧραι, videtur ὅσαι ἡμέραι itidem leg. esse. Est autem obiter animadvertendum hic ὅσαι ὧραι simile non solum huic ὅσαι ἡμέραι, sed et istis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplum illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuisse arbitror. [Ὅσαι ἡμέραι legitur ap. Themist. p. 178, B; 192, D. Sed ὁσημέραι et ὅσαι ὧραι 13, p. 174, B, et 34, p. 68 ed. Mai., ubi nihil caussæ est cur ὅσαι ἡμέραι scribatur cum HSt. Nam quum inusitatum sit ὁσὧραι, nihil impedit quominus ὁσημέραι et ὅσαι ὧραι conjungantur. G. D.] || Genitivo ἡμερῶν sæpe utuntur cum ellipsi adverbii ἐντός. [Herodot. 2, 115 : Αὐτὸν δὲ σὲ ... τριῶν ἡμερέων προαγορεύω ἐκ τῆς γῆς μετορμίζεσθαι.] Thuc. 4, [c. 26] : Οὓς ὥυντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν, i. e. ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων, schol., Intra paucos dies. Sic autem accipi puto ab eod. Thuc. p. 234 [7, 3] : Εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν. Et cum fut. Dem. Pro cor. : Καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. Sic Æschin. [p. 89, 42] : Ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Ap. Herodian. tamen 4, [2, 7] : Ἑπτὰ μὲν οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται, Per septem dies continuos, Polit. : sed fort. et sic subaudiri possit ἐντός. At nulla est ellipsis, quum dicitur τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, cum verbo πορεύεται, aut alio hujusmodi, vel τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo : Τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἔξω τῆς χώρας προελθὸν, Trium dierum viam s. iter progressa (subaudi gens). Vel Tridui viam progressa. Et τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν πορεύεσθαι, Trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius est ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 24] : Ἐλέγοντο οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Ubi Lat. Dierum quidem dicunt itidem, sed pro acc. ὁδὸν ablativo Itinere utuntur, dicentes, Abesse itinere decem dierum. Ap. Cic. autem legitur etiam Abesse bidui, subaudito ablativo Itinere, aut simili. [Ἄλλης ἡμέρας, Alia die, Soph. El. 698. Τῆς αὐτῆς ἡμέρας Isocr. p. 58, C.] At de Thuc. [2, 29] : Διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ, agam postea, ubi sc. varium hujus nominis cum præpp. usum declarabo. || In dat. [Τῇδ' ἡμέρᾳ Eur. Hec. 44. Τῇδε θἡμέρᾳ, Hac die, Soph. Aj. 756, 778, OEd. T. 1283, Aristoph. Av. 1072. Τῇ τόθ' ἡμέρᾳ Soph. Aj. 437. Μιᾷ ἡμέρᾳ Ant. 14], ut τρισὶν ἡμέραις, vel potius ἐν τρισὶν ἡμέραις, Per tres dies, Spatio trium dierum : vide infra. || In acc. : Thuc. [8, 103] : Καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Isocr. Archid. [p. 124, D] : Ὀλίγας ἡμέρας στερηθέντες τῶν ἑαυτῶν, πολὺν χρόνον δεσπόται τῶν ἄλλων κατέστησαν. Ap. Xen. [Cyr. 5, 3, 35] : Τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομεν, Lat. ablativo redditur. At vero ap. Thuc. [8, 23] : Τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντος, exp. Tertio quam advenerat die, Cic. Ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας, ap. Dem. interpr. Septimo die post filiæ mortem, p. 139 Cic. Lex. [Πᾶσαν ἡμέρην, De die in diem, Proximo quoque die. Herodot. 1, 111 : Ἐπίτεξ ἐοῦσα πᾶσαν ἡμ. 7, 203 : Προσδόκιμοι πᾶσάν εἰσι ἡμ. Schweigh. || Αἱ ἡμέραι, Certus dierum numerus. Xen. H. Gr. 3, 3, 1 : Ἐπεὶ δὲ ὠσιώθησαν αἱ ἡμέραι καὶ ἔδει βασιλέα καθίστασθαι. Hippocr. p. 554, 5 : Σιτία δὲ μὴ προσφέρειν, πρὶν ἂν αἱ ἡμέραι παρέλθωσι· et ib. 11. || Ἡμέρας λαμβάνειν τεσσαράκοντα, de morbo per quadraginta dies continuato ib. p. 53, 16. Conf. p. 55, 12. L. D.] || Cum præpp. quomodo utantur hoc nomine, e seqq. patebit exx. [Cum ἀνά. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμ., Quotidie, Herodot. 7, 198, Pausan. 1, 42, 3. || Cum ἀπό. Ἀφ' ἡμέρας, De die, Polyb. 8, 27, 11; 29, 1 et 4 et 6; 24, 5, 9, Diodor. Exc. p. 577, 32, ubi v. Vales.] Cum ἐν [Æsch. Ag. 1666 : Ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις. Lysias p. 158, 39], ut τὴν ἡμερησίαν πορείαν ἐν τρισὶν ἡμέραις διήνυον, ad verbum, In tribus diebus, ut Gall. dicitur *En trois jours*, pro Tribus diebus. Sic Jo. 2, [19] : Καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Statim post tamen est ἔτεσιν, non ἐν ἔτεσιν, in re alioqui simili [ib. 20] : Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. || Cum διὰ, ut δι' ἡμερῶν τινῶν, Theophr. [H. Pl. 4, 3, 6], Interjectis aliquot diebus, Post aliquot dies. Sed et διὰ τρίτης ap. Galen., subaudi ἡμέρας, simpl. pro Die tertio. Vide Διά. At Thuc. 2, [29] dixit, Κῆδος ... ξυνάψασθαι ... διὰ πολλῶν ἡμερῶν ... ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxisse multorum dierum intervallo distantem, s. remotam, i. e. In regione longæ viæ intervallo remota. [Δι' ἡμέρης, Per totum diem. V. Διὰ vol. 2, p. 1100, C. || Cum ἐκ. Soph. El. 780 : Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν. || Cum ἐπὶ [Ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης, Singulis diebus, Herodot. 5, 117. Ἐφ' ἡμέρας τῆς νῦν Soph. OEd. T. 351], ut ἐπὶ δύο ἡμέρας e Thuc., Per duos

dies, biduum. At ἐφ' ἡμέραν Bud. vertit In diem, in Æschin. [p. 36, 30] : Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγράφη μένει, οἱ δὲ τῶν συκοφαντῶν λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ' ἡμέραν καιροὺς λέγονται. Idem e Basil. affert ἡ ἐφ' ἡμέραν τροφὴ, pro In diem comparatus victus. [Herodot. 1, 32 : Ὁ μέγα πλούσιος μᾶλλον τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος. Thucyd. 4, 69 : Σίτου ἀπορίᾳ· ἐφ' ἡμέραν γὰρ ἐκ τῆς ἄνω πόλεως ἐχρῶντο. Eur. Cycl. 336 : Τοὐμπιεῖν καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν. || Μεθ' ἡμέραν, Interdiu. Herodot. 2, 150 : Οὐ νυκτὸς, ἀλλὰ μεθ' ἡμέρην. Aristot. H. A. 5, 14. Νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν Polyb. 1, 42, 13.] || Cum παρὰ, ut παρ' ἡμέραν, pro Alternis diebus : vide Παρά. || Ἡμέραν ἄγειν, Lat. Agere diem, Lex. Cic. p. 51. [Soph. El. 266 : Ἔπειτά ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν ...; Λευκὴν ἡμέραν, i. e. ἀγαθὴν, ex Soph. Athamante memorat Antiatt. Bekk. Anecd. p. 106, 33. Ἐπίπονοι ἁμέραι Soph. Trach. 654. Αυπρὰ ἡμέρα Eur. Hec. 364. Ἐχθρὰ ἡμέρα Phœn. 543, et sic cum aliis quibusvis adjectivis conjungitur. Aristoph. Pac. 304 : Ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.] || Dies, i. e. Tempus, Bud. afferens ex Aristot. Rhet. 2, [12]: Τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται, πάντα δὲ ἐλπίζειν, Primo tempore juventutis. Et ib. [13] de senibus : Εἰσὶ δὲ φιλόζωοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, In extremo tempore, pro In extrema senectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quam generaliter Tempus interpretari. [Τελευταία ἡμέρα, Dies mortis, Soph. OEd. T. 1529. Eodem sensu τερμία ἡμέρα Ant. 1331. Παλαιὰ ἡμέρα, Longum tempus, Senectus, Aj. 623 : Παλαιᾷ ἔντροφος ἁμέρᾳ, λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ. Νέα ἡμέρα, Juventus. Eur. Ion. 732 : Μὴ ... νέαν ἁμέραν ἀπολιπὼν θάνοι. Μακραὶ ἡμέραι, Longum vitæ tempus, Soph. OEd. C. 1216. || Ἡμέρα i. q. γενέθλιος ἡμέρα. Hesych. : Ἡμ., τὰ γενέθλια· ubi intt. attulerunt Diog. L. 4, 41 : Ὁπότε συνάγοι τοὺς φίλους εἰς τὴν Ἀλκυονέως τοῦ Ἀντιγόνου υἱοῦ ἡμέραν· Jobi c. 3, 1 : Κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ.] Ἁμέρα Dor. pro ἡμέρα ap. Theocr. et Pindarum [et ap. Tragicos in carminibus melicis. || Ἡμερία i. q. ἡμέρα. V. Ἡμέριος.]

[Ἡμέρα, ἡ, Dies, nomen deæ, Noctis filiæ. Hesiod. Theog. 124; Tzetz. ad Lycophr. 18. || Eadem quæ Ἠώς, Aurora. Heraclit. Alleg. Hom. p. 417 ed. Gal. : Τὴν Ἡμέραν ἠριγένειαν ὀνομάζει· 492 : Τὸν Ἡμέρας καὶ Ὠρίωνος ἔρωτα· 433 : Ἡμέραν τε καὶ Δήμητραν. Eustath. p. 1697, 51, de Memnone : Ἡμέρας υἱός. Schol. Hom. Od. Λ, 1 : Τιθωνὸν ἀνήρπασεν ἡ Ἡμέρα. Quæ exx. attulit Wernick. ad Tryphiodor. 210.]

[Ἡμεράρχης, ὁ, Diei rector. Epitheton Solis apud Const. Manass. Chron. p. 38, B.]

[Ἡμερασία Ἄρτεμις. V. Ἥμερος.]

[Ἡμεραυγὴς, ὁ, ἡ, Interdiu splendens. Const. Manass. Chron. p. 22, D : Ἀστὴρ ἡμ., de sole; et 100, C. Id. p. 117, D : Λύχνος ἰὼν ἡμ. παμφαίνων, de viro. Boisson.]

[Ἡμέρευσις, εως, ἡ, dubia vox apud intt. Ps. 1, 2. V. Schleusn. Lex.]

Ἡμερεύω, Diem traduco, transigo. [Æsch. Choeph. 710 : Ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα. Soph. El. 787 : Ἐκηλά που τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὔνεχ' ἡμερεύσομεν.] Xen. Hell. 5, [4, 3]: Ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Scio tamen Pollucem [1, 64] scribere, ἡμερεῦσαι, sicut et διημερεῦσαι, esse In opere aliquo versari per totum diem : et ita Platonem de iis, qui βάναυσοι appellantur, dixisse πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Sed generalius accipi quam scribat Poll., sc. pro Diem traducere, etiamsi quis in eo maneat ἄπρακτος, ex illo Xenoph. l. patere arbitror : cui generaliori signif. priorem locum dandum existimavi.

Ἡμερήσιος, [α, ον et δ, ἡ, Diurnus, oppositum nocturno. Hippocr. p. 595, 21 : Τὰ μὲν ἡμερήσια τρυχία.... Quibus τὰ δὲ νύκτωρ opponit. Æschyl. Ag. 22 : Λαμπτὴρ νυκτὸς ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων. Polyb. 9, 13, 6 : Τὰς ἡμερησίους καὶ νυκτερινὰς πορείας. Ib. 14, 8.] Unius diei : ἡμ. ὁδὸς, Iter unius diei. [Herodot. 4, 101; 8, 98; Plato Alcib. 1 p. 123, B, Rep. 10, p. 616, B. Athen. 12, p. 519, C : Τὴν ἡμερησίαν πορείαν ἓν τρισὶν διήνυον. Ἡμερησία κίνησις Plotin. p. 581, E.] Sic ἡμ. ζωὴ, Plut. [Mor. p. 111, C.] Isocr. autem [p. 345, C] ἡμερήσιον λόγον videtur appellare Budæo,

Longam orationem, quasi quæ diem absumat. Pollux [1, 64] appellari scribit τὸ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ γιγνόμενον. Et τὸ ἡμερήσιον, Merces diurna, ut exp. e Suida : qui tamen generalius dicit esse τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον, ut possit etiam ad victum diurnum referri, qui et Diarium appellatur. [Inserta litera ν legitur ap. Paul. Alex. p. 26, 25 : Τῶν ἐν τῷ περιγείῳ ἡμερησινῶν κινημάτων. Hase.]

[Ἡμερία. V. Ἥμέριος.]

Ἡμερίδης, ὁ, Mitis. Plut. [Mor. p. 663, D] : Τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου, Isto veteri et miti vino rejecto, durum et immite bibimus, Turn. Id. [ib. p. 994, A] : Τὸν ἡμερίδην καὶ μειλίχιον αἰσχύνετε Διόνυσον. Et [ib. p. 451, C] : Ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡμερίδης τὸ ἄγριον κολοῦσαι καὶ ἀφελεῖν.

Ἡμερίδιον, τὸ, Diecula. [Dieculum, Diecula, Gl.]

Ἡμερινὸς, ἡ, ὸν, Diurnus. [Antiattic. Bekk. Anecd. p. 98, 29 : Ἡμερινὸν φῶς Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ (5, p. 580, C).] Ἄγγελος ἡμ., Xenoph. Cyrop. 8, [6, 18], cui opp. νυκτερινός. [Polyb. 9, 14, 6 : Τὰς νυκτερινὰς θεωρίας καὶ τὰς ἡμερινάς.] Sic φυλακὴ ἡμερινὴ, Præsidium diurnum, Plutarch. Cam. [Manetho 1, 287 : Ἡμεριναῖσι λοχείαις. Quotidianus. Aristoph. Pac. 163 : Ἡμερινῶν σίτων. Quod Suid. interpretatur θνητῶν ἢ ἐπιγείων. Schol. Soph. Aj. 208 : Τὴν ἡμερινὴν ὄχλησιν.]

[Ἡμερινῶς, Interdiu. Epiphan. t. 2, p. 279, A : Φωτεινῶς τε καὶ ἡμ. τὸ Πάσχα ἑορτάζομεν. Hase.]

Ἡμέριος, ὁ, ἡ, Diurnus : ἡμ. πλοῦς, Diurna navigatio, e Xen. [OEc. 21, 3], nisi forte leg. ἡμερινὸς, ut ego suspicor. [Philo vol. 1, p. 92, 32 : Μέτρον γὰρ τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἡμέριος κύκλος. Lobeck. ad Phryn. p. 53.] Ap. Hesych. Ἀμέριον ἔργον, τὸ ἡμερήσιον, Opus diurnum. || Unicum diem durans, unde et pro Temporarius. Quo sensu putantur homines appellari ἡμέριοι, ut qui sint brevis ævi. [Hesych. : Ἡμερίων, ἀνθρώπων. Ἀμερίων ἀνθρώπων Soph. Aj. 398, Ant. 789. Ἀμερίων μόχθων in fr. apud Herodian. Περὶ μον. λ. p. 40, 12. Ἀμερίῳ γέννᾳ Eur. Phœn. 130. Αἵματος ἀμερίου 1527. Manetho 1, 338 : Ἡμερίαις γυναιξί. Ἡμερίοισιν id. 2, 7.] Epigr. [Lollii Bassi Anth. Pal. 7, 372]: Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων, Dorice pro ἡμερίων. Vid. Ἐφημέριος. [|| Ἡμερία, ἡ, i. q. ἡμέρα, Dies. Soph. Aj. 208 : Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος. Schol. antiquus : Τί αὐτῷ παρὰ τὴν ἡμερινὴν ὄχλησιν γέγονε βάρος; οἷον, ἐν τίνι γέγονεν ὁ Αἴας βάρει ὥστε ἀλλοῖος γενέσθαι ἢ πρόσθεν κατὰ τὴν ἡμέραν; Alius diversam memorat scripturam ἀημερίας metrumque non curans explicat τῆς ἀηδοῦς φορᾶς. Qui non animadvertit in hac lectione duas coaluisse ejusdem voc. formas, alteram vulgarem ἡμερίας, Doricam alteram ἀμερίας. Manetho 3, 264 : Ἠδὲ καὶ ἡμερίῃ τὰ τελεῖται. G. Dindorf.]

[Ἥμέριος, α, ον, Mansuetus. V. Ἥμερος. || Ἡμερίη θυγάτηρ Rhodus insula vocatur in Orac. Sibyll. 3, p. 422, quod interpres vertit, Solis filia.]

[Ἡμέριος, ὁ. Hippiatr. p. 140 : Ἡμερίῳ ἱππιατρῷ. Scribendum videtur Ἰμερίῳ. G. Dind.]

Ἡμερὶς, ἰδος, ἡ, Mansueta, Cicur. Hom. Od. E, [68] : Τετάνυστο παρὰ [περὶ] σπείους γλαφυροῖο Ἡμερὶς ἠβώωσα· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, quidam intelligunt Vitem sativam, ad differentiam agrestis. In antiquis autem in Il. Ξ commentariis annotatum Eustath. [p. 994, coll. p. 1524] scribit, ἡμερίδα dici Speciem λεπτοφλοίου δρυὸς, et fructum ejus σταφυλήν : contra vero infrugiferas et latifolias δρύας, ap. Pergamenos vocari ἐριφλοίους, sicut tenuifolias et frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad suam usque memoriam quasdam in Thracia δρύας vocari solitas ἡμερίδας. Plin. Græcum hoc voc. retinens, Hemeridem et ipse inter glandiferas arbores recenset. Theophr. H. Pl. 3, 6 [8, 2] : Τὴν τὰς γλυκείας (βαλάνους) φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, οἱ δὲ μύδιον. Gorr. Quercum placidam interpr. Appellatur vero arbor hæc et Ἡμερόδρυς, ut quibusdam placet. [|| De vite arbustiva et olea dictum annotavit Hesych. : Ἡμ., ἄμπελος, ἀπὸ τοῦ ἐξιμεροῦν ἡμᾶς (etymologia inepta). Καὶ ἡ κνίδος (corrig. κνίδη ex Suida). Τινὲς δὲ ἀναδενδράδα καὶ ἐλαίαν.] || Pro Vite [Simonid. Anth. Pal. 7, 24 : Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μᾶτερ ὀπώ-

ρας], Oppian. Cyn. 3, [458]: Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται, Circumcirca nudæ uvis vites. Et ap. Macedon. in Epigr. [Anth. Pal. 11, 58]: Οἱ δὲ περισσοὶ Ἄνέρες ἐργατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν, In vitibus meis. [Idem ib. 5, 227: Ἡμερίδας τρυγόωσιν ἐτήσιον.] Sic et Aristoph. Ach. [997], Ἡμερίδος ὄρχον, schol. [et Photius p. 68, 16] exp. ἀμπέλου, Homeri quoque l. sic accipiens. [Marcell. Anth. Pal. App. 50, 23: Ἡμερίδων ὄρχους.] At Plut. [Mor. p. 757, E]: Οὐδὲ δρυὸς, οὐδὲ μορέας, οὐδ' ἣν Ὅμηρος ἡμερίδα σεμνύνων προεῖπεν. [Ἡμερίδων βασιλεὺς Dionysus vocatur a Colutho 258. || Figurate Plutarch. Mor. p. 15, E: Μηδὲ ἡμεῖς οὖν τὴν ποιητικὴν ἡμερίδα τῶν Μουσῶν ἐκκόπτωμεν μηδ' ἀφανίζωμεν.]

[Ἡμεροβαπτιστὴς, ὁ. Ἡμεροβαπτισταὶ fuerunt qui se quotidie lavabant et baptizabant, ut ne qua ipsis peccati macula adhæresceret: qui etiam lectos, patinas, pocula, sedes subinde abluebant. De iis agit Epiphan. Hæresi 17, p. 22. V. etiam Constitt. Apostol. 6, 6, p. 941. Suicer. Alia addidit Ducang.]

Ἡμερόβιος, ὁ, ἡ, Qui in diem vivit [Theognost. Bekk. Anecd. p. 1381]: unde ἡμερόβιοι, Mendici omnes appellari possunt; sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui et ipse victum diurnum quotidie mendicabat. Ἡμερόβιος, inquit Bud., epith. Diogenis Hieronymo Adversus Jovin. [2, p. 207 ed. Bened. || Hemerobion, volucre quoddam quadrupes, quod non ultra unum diem vivit: de quo v. Plin. H. N. 11, 36. Id ἐφήμερον dicit Aristoteles: quod v. Theophr. Metaphys. p. 321, 3 ed. Brand.: Ὥσπερ ὁ ἐρωδιὸς ὀχεύει καὶ τὸ ἡμερόβιον ζῇ.]

[Ἡμερογράφος, ὁ, Scriptor ephemeridum. Marinus V. Procli p. 29 ed. Boiss.]

[Ἡμεροδανειστὴς, ὁ, Fœnerator diarius. Diog. L. 6, 99, 100.]

[Ἡμερόδεκτον. Lev. 25, 29, sec. Oxon.: Ἡμερόδεκτον ἔσται ἡ λύτρωσις αὐτῆς, ubi in Cl. Sarrav. Ms. rectius fort. legitur ἡμερόλεγδον. Fort. scrib. ἡμερόλεκτον ab ἡμερολεκτέω, Cotidie numero, Dies supputo. Schleusn.]

[Ἡμερόδενδρον, τὸ, Arbor fructifera. Diploma Basil. a. 1165 ap. Montef. Palæogr. p. 414. || Ἡμεροδένδριον, in alio Dipl. a. 1112, p. 396. Kall.]

[Ἡμερόδοτος, ὁ, ἡ, In diem datus. Theognost. Bekk. Anecd. p. 1381.]

Ἡμεροδρομέω, Sum cursor s. stator, a pedibus, Officio cursoris fungor. [Strabo 5, p. 251.] Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 3]: Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας. [Dial. deor. 24, 1: Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας ... ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα.]

Ἡμεροδρόμος, ὁ, q. d. Diurnus cursor, Cursor, Stator; Qui est a pedibus. Ap. Herodot. 6, [105] Φειδιππίδης ἡμεροδρόμος vertit Cam. Cursum die conficiens. Aristot. [De mundo c. 6], de regia Persarum loquens: Ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιηφόροι. Ceterum a Polluce [1, 65] exp. ὁ δι' ὅλης ἡμέρας θέων, Qui per totum diem currit. Ac profecto si quis eum sequi nolit, non video quid aliud relinquatur quam ut ἡμεροδρόμον ad differentiam νυκτοδρόμου dictum censeat. Sed nullam νυκτοδρόμου hac in signif. mentionem factam reperi: ap. Xenoph. quidem certe νυκτερινὸν ἄγγελον, sicut et ἡμερινὸν, uno eodemque in l. legi scio, Cyrop. 8, [6, 18], ubi cursum a rege Persarum constitutum describit, illi similem, quem Postam vulgo vocamus, sed ita ut de nocturno non affirmet, quum dicat φασί. Utut sit, ἡμεροδρόμος Cursorem simpl. interpretari malim: sicut et aliis nonnullis compp. interpretationem simplicium dare interdum cogimur. [Plato Protag. p. 335, C: Τῶν ἡμεροδρόμων τῷ διαθεῖν τε καὶ ἕπεσθαι. Julian. Ep. 40, p. 417, C: Δι' ἡμεροδρόμου τῶν ἐκεῖθεν ἡκόντων. Photius et Etym. M.: Ἡμεροδρόμοι λέγονται οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι. Quæ repetiit Suidas, aucta excerpto ex Nili monachi Narrat. p. 88. Hemerodromus (*ingens die uno spatium cursu emetiens*) apud Liv. 31, 24, Corn. Nep. Milt. c. 4.] Est et Solis epith., utpote cujus cursus sit diurnus. Hesych., [Photius et Suid.] allegorice ita vocari Solem tradit.

[Ἡμερόδρῦς, ὕος, ἡ, Quercus sativa. Hesych.: Ἡμ., εἶδος δρυός. Conf. Ἡμερίς.]

[Ἡμεροειδὴς, ὁ, ἡ, Diei similis. Iambl. Protr. p. 366: Ἐκ τοῦ ἀμαθίας ... νυκτοειδοῦς σκότους ... εἰς τὸ τῆς φιλοσοφίας ἡμεροειδές. Sext. Emp. p. 664: Χρόνος ἐστὶν ἡμεροειδὴς καὶ νυκτοειδὴς φάντασμα.]

[Ἡμερύεις scriptura vitiosa pro ἱμερόεις ap. Herodian. Epimer. p. 210.]

Ἡμεροθᾱλὴς, ὁ, ἡ, Placide et benigne virens, pullulans, Placide virescere ac pullulare faciens: ἡμ. ἔαρ, Epigr. [Niciæ Anth. Pal. 9, 564, cui ἱμεροθαλὲς restitutum ex cod. Palat. Alius poeta ib. 374: Πάντη δ' αὖ πλατάνοισι καὶ ἡμεροθαλέσι δάφναις ἔστεμμαι, ubi cod. Palat. ἡμεροθαλλέσι.]

[Ἡμεροθηρικὸς, ἡ, ὸν, Ad mansuetorum (animalium) venationem pertinens: undè Ἡμεροθηρικὴ, ἡ, Ars mansueta venandi, apud Platon. Soph. p. 222, C; 223, B.]

[Ἡμεροκαλλὲς, τό.] Ἡμεροκαλὲς, Flos unico die vigens [Ἡμεροκαλλὲς, τουτέστιν ἄνθος πρὸς μίαν μόνην σχεδὸν ἡμέραν ἀκμάζον, τὸ δοξάριον τοῦ κόσμου, Isidor. Pelus. 5, 563, p. 719, B. Jacobs.], Hesych., apud quem v. et alias signiff. [Ἡμ., τῶν σπορίμων ἄνθος· ἢ στεφάνωμα. Οἱ δὲ ἐρίου βάμμα φοινικοῦν· οἱ δὲ ἄνθος πρὸς μίαν ἡμέραν ἀκμάζον· οἱ δὲ τὴν νάρκισσον βοτάνην. De lana punicea explicatius scribit Photius p. 59, 19 (ex quo supplendum Etymol. M. p. 429, 44): Ἡμεροκαλλὲς, ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς. Γράφει δέ· καλεῖται ἡμ. διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη.]

Ἡμεροκαλλὶς [Legitur hæc forma apud Dioscor. 3, 137, et genitiv. ἡμεροκαλλίδος in lemmate capitis. Sed Diosc. fortasse ἡμεροκαλλὲς scripserat. G. D.], idem flos, s. eadem herba, quæ sc. folio et caule est lilio similibus, quam nostri Lilium agreste, marinum vocant, Gorr. Vide Theophr. [H. Pl. 6, 1, 1; 6, 11.] Diosc., Plin. Eust. [p. 1049, 37] habet ἡμεροκαλλὲς duplici λ, quod malo quam ἡμεροκαλὲς unico λ, et addit, Λεγόμενον, φασὶν, οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φυὲν ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει. [Athen. 15, p. 681, E: Τοῦ δ' ἡμεροκαλλοῦς καλουμένου ἄνθους, ὃ τὴν μὲν νύκτα μαραίνεται, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι θάλλει, μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων οὕτως, Ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ. Veram autem scripturam per duplex λ apud Theophr. quoque libri optimi præbuerunt.]

[Ἡμεροκατάλλακτος, i. q. ἡμεροκαλλές. Diosc. 3, 137.]

[Ἡμεροκλέπτης, ὁ, Interdiarius, Gl.]

[Ἡμεροκοίτης. V. Ἡμερόκοιτος.]

Ἡμερόκοιτος, ὁ, [Interdiu dormiens. Eurip. Cycl. 58: Ποθοῦσί σ' ἀμερόκοιτοι βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων.] Die dormiens et nocte vigilans, Fur. Hesiod. Op. [603]: Μήποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήματ' ἕληται. [I. e. κλέπτης, ut explicant Hesych. et Suid. Oppian. Hal. 2, 408: Ἡμερόκοιτος ἀνὴρ λῃΐστορι τέχνῃ. ...] || Piscis quidam, Phoca, Erasm. [Ἡμεροκοίτης, ὁ, ap. Oppian. Hal. 2, 199: Ἡμεροκοίτην ἰχθύν· 224: Τέλος ἡμεροκοίτου. Et Hesych.: Ἀμεροκοίτης, ὁ καλλιώνυμος ἰχθύς· ἢ μύρον (?).]

[Ἡμεροκράτωρ, ορος, ὁ, Imperator diei. Const. Manass. Chron. p. 4, B: Ἥλιος ἀστὴρ ἡμ. Schol. ad Tzetz. Carm. 2, p. 41.]

Ἡμερόλεγδον, [Singulos dies numerando. Τὸ καθ' κάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν explicat Photius p. 69, 1 et Etym. M. p. 429, 40] ap. Suid. in Ms etiam cod. habetur sine expos. [Æsch. Pers. 63: Τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμ. τείνοντα χρόνον τρομέονται. Lucian. Lexiph. c. 9. Rectius ὀξυτόνως scribitur ap. Aristot. H. A. 6, 21: Ἔνιοι δὲ διισχυρίζονται δέκα μῆνας κύειν ἡμερολεγδόν.]

[Ἡμερολεκτέω.] Ἡμερολεκτεῖν exp. Quotidie numerare. Videtur tamen potius esse i. q. ἡμερολογεῖν, Dies supputare: vel Recensere quid singulis diebus acciderit.

[Ἡμερολογεῖον. V. Ἡμερολόγιον.]

Ἡμερολογέω, Dies supputo, VV. LL. Ap. Herodot. [1, 47] ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον Bud. interpr. Dierum singulorum rationem et acta observare, ut qui ἐφημερίδας scribunt et diaria.

Ἡμερολόγιον, τὸ, Fasti, Bud. e Plut. Cæs. [c. 59]: Ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν

χρόνον ἀνωμαλίας. Quidam Calendarium interpr. [Ἡμερολόγιον μηνῶν διαφόρων πόλεων in codice Flor. ap. Bandin. vol. 2, p. 48. De quo vid. Ideler. Manual. Chronol. vol. 1, p. 410.] Hesychio est etiam μέρος τι τῶν περὶ τὴν κύστιν. Invenitur autem scriptum et Ἡμερολογεῖον: sed ἡμερολόγιον ead. forma dicitur, qua ὡρολόγιον, non præcedente verbo.

[Ἡμερομαχία, ἡ, Pugna diurna. Aristid. vol. 2, p. 314: Μὴ φύρωμεν ὥσπερ ἐν ἡμερομαχίᾳ. Ita codd. omnes. Steph. νυκτομ. Boiss.]

[Ἡμερομισθέω, Sub mercede diurna operor. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1136, E. Hase.]

[Ἡμερονόμος. Const. Manass. Chron. p. 6, C: Πᾶν χειρόηθες καὶ πᾶν ἡμερονόμον. Boisson. Codd. Fabroti ἡμερόμενον. Scrib. videtur ἡμερωμένον. G. Dind.]

Ἡμερονύκτιον, τὸ, Diei et noctis spatium, Intercapedo temporis diei et noctis, i. q. νυχθήμερον, Bud. afferens e Basil. Hexaem.: Ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡμ. λέγει. [Etym. M. p. 540, 22; Eust. p. 842, 46. || Ἡμερονύχθιον apud Ducam Hist. Byz. p. 105, B.]

[Ἡμερόπιτυς, υος, ἡ, Pinus sativa. Hesych. s. v. Μήκωνες, ubi ἡμεροπίτυς scriptum.]

Ἡμεροποιέω, Mansuefacio, Cicuro, Mansuetum et cicurem reddo. [Hesych.]

[Ἡμεροποιός, ὁ, ἡ, Mansuetarius, Gl.]

Ἥμερος, [α, ον, ut ἡμέρης ἐλαίης ap. Herodot. 5, 82, et αἰὼν ἅμερα Pind. Nem. 9, 106: sed Theophrasto C. Pl. 2, 11, 6, ἥμεροι pro vulgato ἥμεραι præbet cod. Urbin.] ὁ, ἡ, Mansuetus, Cicur, Mitis: cui opp. ἄγριος. Hom. Od. O, [161], de aquila: Χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον, Anserem cicurem. Plato Leg. [4, p. 713, D], ἥμεροι ἀγέλαι. [Ἥμερον ζῷον Soph. p. 222, B; ἥμερα θηρία Rep. 9, p. 588, C.] Xenoph. Cyrop. 1, [3, 6]: Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων. Herodian. 5, [6, 21]: Ζῷά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασσα. Dicitur etiam de plantis et frugibus, et tunc Lat. Sativus reddi potest [Τοῖς ἡμέροις Athen. 15, p. 682, D], ut ἥμ. φυτὰ, δένδρα, Plantæ et Arbores sativæ [Plato Tim. p. 77, B: Πρὶν δ' ἦν μόνα τὰ τῶν ἀγρίων γένη, πρεσβύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα]: sic ἥμ. ἐλαία, Olea sativa; κρόκος, Crocus sativus. Xen. Cyn. [5, 5]: Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλέλυται. Ἡμερέων δένδρων ap. Herodot. pro ἡμέρων, Sativarum arborum. [Non hoc, sed ἡμέρων δ. legitur 4, 21, et 8, 115. Hesych.: Ἥμερον, τὸ ἔλαιον. Ἥμερος ὕλη, ἡ λεπτόφυλλος δρῦς.] Metaph. de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique velut ex agrestibus cicures, mites ac placidi facti sunt. [Pind. Ol. 13, 2: Οἶκον ἅμερον ἀστοῖς. Æsch. Ag. 721: Ἄμερον, εὐφιλόπαιδα· 1632: Κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ. Plato Phæd. p. 82, B: Πολιτικόν τε καὶ ἥμερον ζῷον.] Dem. [p. 530, 6]: Ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους. Herodian. 2, [4, 2]: Πρᾷον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, Comem atque mansuetam indolem ostendebat. Sic Idem 6, [1, 14]: Ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾷον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Suapte natura suberat Alexandro mite mansuetumque ingenium. Et ap. Plut. Numa, ἥμερος μοῦσα, Mitis musa. [Ἄμερον Ἀσκληπιὸν Pind. Pyth. 3, 12. Ἡμέρα Diana, de qua Hesych.: Ἡμέρα, Ἀρτέμιδος ἐπίθετον. Callimach. Dian. 236: Τὸν δ' ἐνὶ Λουσοῖς (ἑκαθίσσατο νηὸν) ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων, ubi schol. alia utitur forma ἡμερίης. Pausan. 8, 18 extr. de eodem templo agens: Τὴν Ἄρτεμιν ταύτην ἡμερασίαν (ἡμεροσίαν cod. Mosq.) καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι. Quod fortasse ἡμερίαν est scrib. Dianæ ἠπιόνης cognomen comparat Spanhem. G. D.] Sed et ἔργα ἥμερα, Herodian. [7, 8, 15]: Καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, φοβερὰ προσαγορεύουσι· τὰ δ' ἀνειμένα καὶ ἐκβεβακχευμένα, ὡς ἥμερα, δι' ἡδονῆς ἔχουσι, Quippe apud illos fortissima ac gravissima pro asperrimis, dissoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariisque habentur. Et ap. Plat. Leg. [6, p. 761, A] ἡμερώταται ὁδοὶ, Viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. Deducunt autem ἥμερος ab ἡμέρα, quod ἡμέρα sit quippiam πραΰ et εὐπρόσωπον. [|| Adverb. Ἡμέρως. Polyb. 5, 54, 9: Ἡμ. χρώμενος πᾶσι. Strabo 5, p. 244: Ὀφρύσιν ὀρθίαις (montis Averni)... νῦν μὲν ἡμ. ἐκπεπονημέναις, πρότερα δὲ συνηρεφέ-

σιν ἀγρίᾳ ὕλῃ μεγαλοδένδρῳ καὶ ἀβάτῳ· 17, p. 787: Πολιτικῶς καὶ ἡμ. ζῶσι. Comparat. Ἡμερωτέρως apud Plat. Leg. 9, p. 867, D, Plut. V. Alex. c. 49, Euseb. V. Const. 1, 59. Superlat. ἡμερώτατα Dio Cass. 57, 18.]

Ἡμεροσκοπεῖον, τὸ, q. d. Diurnæ speculationis locus, oppidulum est in Hispania, Strabo p. 62 [3, p. 159. Ex Artemidoro memorat Steph. Byz.]

[Ἡμεροσκοπέω, Diurnas excubias ago, Speculor. Æneas Poliorc. c. 6: Χρὴ ἡμεροσκοπεῖν ἐφ' ἑκάστῳ χωρίῳ τρεῖς τοὐλάχιστον.]

Ἡμεροσκόπος, ὁ, ἡ, Diurnus speculator, Qui diurnas excubias agit. [Herodot. 7, 182, 192, 219; Soph. Ant. 253.] Ἡμεροσκόποι, οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες, Suid., schol. Aristoph. Xen. Hell. [1, 1, 2]: Κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμ., ἐσήμανε τοῖς στρατηγοῖς. Aristoph. Av. [1174]: Φύλακας ἡμεροσκόπους, pro ἡμεροσκόπους simpl. s. ἡμεροφύλακας. [Πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἔξω Æsch. Sept. 66.]

Ἡμερότης, ητος, ἡ, Mansuetudo, Placiditas. [Plato Rep. 3, p. 410, D: Μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος. Aristot. H. A. 8, 1: Ἡμ. καὶ ἀγριότης.] Greg. Naz. [Fere pro titulo honorifico, Honorius Ep. ad Arcad. ap. Pallad. Vit. Chrys. p. 29. Boiss. Serenitas, Clementia, titulus compellatorius Imperatorum in Synodo Calchedon. part. 1, epist. 29, 30 et in Epistolis S. Basilii. Julian. in edicto ad Alexandrinos p. 399, A: Τὰ τῆς ἡμετέρας ἡμερότητος γράμματα. Jo. Malal. p. 454, 16.]

[Ἡμεροτοκέω, Mitia gigno. Philo vol. 1, p. 402, 21: Δένδρον ἡμεροτοκοῦν. Hemst. Ibid. p. 455, 43: Τὸ σοφίας ἀνεβλάστησε γένος ὅπερ ἡμεροτοκῆσαν.... G. D.]

Ἡμερούσιος, [Diurnalis, Gl.] Diurnus, Per diem durans, VV. LL. Sed metuo ne perperam pro ἡμερήσιος. [Nilus De octo vit. in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 304, C: Δασμὸν ἡμερούσιον. G. D. Adverb. Ἡμερουσίως Georg. Alex. Vita Chrys. p. 182, 35: Ἡμ. σχολάζοντες ταῖς συνάξεσι καὶ ἀκροάσεσιν. Hase.]

[Ἡμεροφαὴς, ὁ, ἡ, Interdiu splendens. Nicet. Andron. Comn. 2, 1 extr., ἥλιος.]

[Ἡμεροφανὴς, ὁ, ἡ, Interdiu lucens. Aristot. Top. 6, 4, p. 142, 1: Οἷον εἰ τὸν ἥλιον ἄστρον ἡμεροφανὲς ὡρίσατο. Sic Definitt. Plat. p. 411, A. Etym. M. et Suid. s. v. Ἠλέκτωρ. « Andr. Cret. p. 177; Cyrill. Hieros. Præf. p. 7; Gregor. Naz. Εἰς τοὺς μάρτυρ. App. vol. 1. » Kall. Pseudathanas. vol. 2, p. 246, C.]

[Ἡμερόφαντος, ὁ, ἡ, Interdiu apparens. Æsch. Ag. 82: Ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.]

Ἡμερόφοιτος, q. d. Diurnivagus, Interdiu oberrans. Basil. [t. 1, p. 107, B]: Ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτερόβια γένη [τῶν ὀρνίθων], ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα.

[Ἡμεροφυλακέω, Interdiu custodio. Appian. Civ. 4, 62: Διέφθειρε τοὺς ἡμεροφυλακοῦντας αὐτῷ λοχαγούς. Suidas: Ἡμερωρεῖν, ἡμεροφυλακεῖν. Quod ἡμεροφυλακτεῖν scriptum est ap. Hesych.]

[Ἡμεροφυλάκιον, τὸ, Custodia diurna. Photius p. 69, 2: Ἡμερῶα, ἡμεροφυλάκια.]

[Ἡμεροφύλαξ, κος, ὁ, Custos diurnus. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 6. Philo vol. 2, p. 236, 35: Ἡμεροφύλακες καὶ νυκτοφύλακες.]

Ἡμερόφωνος, ὁ, ἡ, Diem inclamans s. vocans, i. e. lucem, de gallo gallinaceo dictum a Simonide, ap. Athen. 9, [p. 374, D]. Sic ab Ovid. Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. edd. Athenæi ἡμερόφωνος cum ι perperam legitur.

[Ἡμερόχειρος, ὁ, ἡ, Mansuetus. Ducas Hist. Byz. p. 71, B: Ἕξει τὸν ἀρχηγὸν συνήθη καὶ ἡμερόχειρον.]

Ἡμερόω, Mansuefacio, Cicuro. Geopon. [16, 21, 2: Τοὺς ἀγρίους (ὄνους) ἡμεροῦσι· 3]: Καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν [-θεὶς] ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E mansueto ferus nunquam (fit). Plut.: Οὐχ ἡμεροῦνται πρὸς ἄνθρωπον, οὐδ' ἀνέχονται κοινωνίαν τινὸς παιδείας. [Plato Rep. 6, p. 493, B: Ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει (τὸ θρέμμα). De hominibus Leg. 11, p. 937, D: Ὃ πάντα ἡμέρωκε τὰ ἀνθρώπινα· 10, p. 906, D: Ἡμερούμενοι τοῖς δώροις· Rep. 8, p. 554, D: Οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ. Plut. Mor. p. 328, B. De terra a feris et latronibus purgata Æsch. Eum. 14: Χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. De cultura terræ, plantarum, arborum. Hesych.: Ἡμεροῦν· Κράτης, τὸ τὴν γῆν ἐξημεροῦν.

καὶ ἐργάζεσθαι. Τιθέασι δὲ καθόλου ἐπὶ τοῦ γεωργεῖν τὴν λέξιν. Theophr. C. Pl. 5, 15, 6 : Οἱ ἡμεροῦντες (τὴν γῆν) τοῦ θέρους· 3, 5 : Ἐπὶ τῶν ἐξειργασμένων καὶ ἡμερωμένων· 2, 14, 1 : Διὰ τῆς θεραπείας ἡμερούμενα. Clem. Al. p. 750 : Τῶν ἀγρίων φυτῶν οὐδ' ἓν ἡμεροῦσθαι πέφυκεν, ὅταν παραλλάξωσι τὴν νεωτέραν ἡλικίαν. « Herodes Canusium adjuvit ἡμερώσας ὕδασι, Philostr. V. Soph. p. 551. » Jacobs. || Ἡμεροῦμαι, forma media, Imperio meo subjicio. Herodot. 4, 118 : Τοὺς αἰεὶ ἐμποδὼν γινομένους ἡμεροῦται πάντας· 5, 2 : Πᾶν ἔθνος ἡμερούμενος βασιλέϊ (regi suo). Voluntati meæ subjicio, Delinio. Pausan. 9, 32, 7 : Λύσανδρος... ἡμερώσατο μὲν οὕτω Κῦρον ὡς χρήματα, ὁπότε... αἰτοίη, παρεῖναί οἱ. Hesych. : Ἡμερωσάμενοι, πραΰναντες.]

Ἡμέρωμα, τὸ, Mitigatio, Theophr. C. 5, [6, 8 : Ἡ τῶν ῥιζῶν αὔξησις ἐν τοῖς ἡμερώμασιν. Unde Schneid. correxit H. Pl. 1, 7, 1 : Φανερὸν δὲ ἐπὶ τῶν ἡμερωμάτων, ubi libri ἡμερωτάτων.]

[Ἡμερῶον, τὸ, Custodia diurna. Photius p. 69, 2 : Ἡμερῶα, ἡμεροφυλάκια. Similis est et gl. Hesychii Ἡμερωλίας (?), τοὺς ἐν αὐλῇ διακόνους.]

[Ἡμερωρέω, Interdiu custodio. Hesych., Photius p. 69, 3, Suid. et Eustath. p. 1535, 19, qui per ἡμεροφυλακεῖν interpretantur.]

[Ἥμερως. V. Ἥμερος.]

Ἡμέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio, Mansuefactio, Mitigatio. [De hominibus Plut. V. Numæ c. 6 : Πρὸς εὐσέβειαν ἀνθρώπων ἡμερώσεις ῥᾷστα καὶ τάχιστα μετακοσμουμένων ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος. De terra a feris purganda Diodor. 1, 24 : Τὴν ἡμέρωσιν τῆς χώρας, κατισχυομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θηρίων. De cultura terræ Theophr. C. Pl. 2, 4, 3 : Αἱ ἡμερώσεις καὶ αἱ κατεργασίαι καὶ κοπρίσεις.]

[Ἡμερωτὴς, ὁ, Qui terram cultiorem reddit, a feris purgat. Max. Tyr. 3, 7 : Ἡρακλέα τὸν ἡμερωτὴν τῆς γῆς, τὸν καθάρτην.]

[Ἡμετέρειος, ὁ, ἡ, Nostras. Etym. M. p. 429, 50 (et grammat. in Catalogo codd. Nanian. p. 495) : Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου. (Huc usque etiam Eustath. p. 233, 31, et sim. Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 216, 16.) Ἐχρᾶτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν. Anaxandridi ap. Athen. 13, pag. 570, E, restituit Abreschius : Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδ' οἶσθα; B. Πῶς γὰρ οὔ; τὴν ἡμετέρειον. Cod. Ven. ημεριον : ἡμέρειον Mus.]

Ἡμέτερος, α, ον, Noster. Hom. [Il. A, 30 : Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ· B, 136 : Ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι· I, 619 : Νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερα (i. e. δώματα).] Od. O, [88] : Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'. Xen. Cyrop. 4, [3, 10] : Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. Ἡμετερόνδε, ap. poet. est Domum nostram : sub. οἶκον. Od. O, [512] : Ἡμετερόνδε κελοίμην Ἔρχεσθαι. [H. in Cer. 163 : Ἡμετερόνδ' ἰέναι.] Apoll. Arg. [1, 107] : Ἡμετερόνδε μολεῖν. Et ἡ ἡμετέρα, Patria nostra : sub. χώρα, aut tale quid. Thuc. 6 : Πολύ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν μέλλομεν πλεῖν. [Et 7, 68. Cum genit. Plato Charm. p. 154, C : Τὸ... ἡμέτερον τὸ τῶν ἀνδρῶν ἧττον θαυμαστὸν ἦν· Gorg. p. 514, B : Ἡμέτερον αὐτῶν (οἰκοδόμημα.) « Singularis loquendi formula ἐν ἡμετέρου pro ἐν ἡμετέρῳ οἴκῳ vel παρ' ἡμῖν, Nostra in domo, Apud nos. Herodot. 1, 35 : Μένων ἐν ἡμετέρου, ubi libri deteriores et edd. veteres ἐν ἡμετέροις. 7, 8, 4 : Δώσω δῶρα τὰ τιμιώτατα νομίζεται εἶναι ἐν ἡμετέρου. » Schweigh.] Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiscum facit, Qui a partibus nostris stat. Thuc. 4, [10] : Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Sic Gregor. C. Julian. τοὺς ἡμετέρους pro Orthodoxis dixit : opp. eis τοὺς ἔξωθεν : quo nom. Gentiles intelligit, quos et Ἕλληνας vocat. || Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμεῖς, sicut ante τὸ ἐμὸν quoque et τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ usurpari docui. Galen. Therap. 9 : Τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, Nos vero aliter rationem nostram comparavimus, s. Nostra autem ratio aliter comparata est, ut Bud. Comm. p. 972. interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. [5, 8, 36] dixisse, Non agnosco vestrum tam superbum, i. e. vos, idque Donatum parum animadvertisse. [Plato Leg. 6, p. 778, D : Τὸ δ' ἡμέτερον ἔτι πρὸς τούτοις γέλωτ' ἂν δικαίως πάμπολυν ὄφλοι. Aristæn. 1, 14 : Τό γ' ἡμέτερον οὐ κωκύσει.] — Ἀμέτερος, Dorice pro ἡμέτερος. [Apud Pindarum aliosque et ap. Tragicos in carminibus melicis.]

Et Ἡμὸς [forma a gramm. propter ἀμὸς vel ἀμὸς ficta] pro ἡμέτερος, sicut pro ὑμέτερος, ὑμὸς, ap. poet., ut tradunt VV. LL. Pro quo Ἀμὸς, seu, ut ap. Eust. [p. 574, 43] scribitur, Ἄμος, Dor., Theocr. [22, 69, ubi nunc aliter] : Ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης, et ἀμὸν πατέρα ap. Eust. Ἀμὴ, Dor, pro ἡμή : hoc autem Æol. pro ἡμετέρα. Hom. Il. Π, [830] : Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν. [V. Ἀμός.]

[Ἡμί. V. Φημί.]

[Ἡμί. V. Ἥμισυς.]

[Ἡμιάγιος, ὁ, ἡ, Semisanctus. Epiphan. vol. 2, p. 31, A.]

[Ἡμιάγρυπνος, ὁ, ἡ, Semivigil. Agath. Hist. p. 246, 11.]

[Ἡμίαλφα, τὸ, Semialpha. Alypius Introd. mus. p. 4 et sqq. G. Dindorf.]

[Ἡμίαμβος, ὁ, Semiambus. Ἡμίαμβοι a gramm. vocantur versus iambici dimetri catalectici. Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις citatur ab schol. Nicandri Ther. 377. Eadem Ἡμιάμβια dicuntur. Carmina Anacreontica in indice codicis Palat. inscripta sunt Ἀνακρέοντος Τηίου συμποσιακὰ ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα. Conf. Μελίαμβος.]

Ἡμιαμφόριον, τὸ, Amphoræ dimidium, s. Dimidiata amphora. [Joseph. B. J. 2, 21, 2. Urna, Gl. Pollux 10, 71.]

[Ἡμιάνδριον, τὸ, Semivir, diminutiv. ab ἡμίανδρος. Theophyl. Ep. 43, p. 57 : Τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον.]

Ἡμίανδρος, ὁ, Semivir, non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur Semivir ab Ovid., sed quo sacerdotes Cybeles vocantur Semiviri. Lucian. Dial. deor. [23, 1] : Ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος. [Ἡμίανδροι, Semimares, Gl. Suidas s. v. Ἄρρεν : Ἱππῶναξ δὲ ἡμίανδρον (λέγει) τὸν οἷον ἡμιγύναικα. Ἡμίανδρον καὶ ἡμιγύναικα καὶ σποδόρχην componit Eustath. p. 1431, 46.]

Ἡμιάνθρωπος, ὁ, Semihomo [Gl.], Lucian. [Deor. concil. c. 4], i. q. ἡμίανδρος.

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, Semivir, i. q. ἡμίανδρος, nisi quod alterum poetis, alterum prosæ familiarius est.

[Ἡμιαρείζω, Sum Semiarianus. Epiphan. t. 1, p. 845, A. Hase.]

[Ἡμιάρειος, ὁ, Semiarianus. Epiphan. t. 1, p. 845, C, et 870, B. Greg. presb. Vita Greg. Naz. p. 17, C : Οὓς Ἡμιαρείους ἐκεῖνος ὠνόμαζεν. Hase.]

[Ἡμιάρρην, ενος, ὁ, Semivir, Eunuchus. Ctesias Pers. c. 5, p. 636, 12; 637, 13. Ἡμιαρρένων lectum ap. Iamblich. Phot. Bibl. p. 74, 11 et ἡμιάρρενος ap. Ptolem. Hephæst. ib. p. 153, 6. Nunc in εὐνούχων et εὐνούχου est mutatum ex cod. Veneto.]

Ἡμίαρτον, τὸ, Hesych. esse dicit εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες, Speciem panis hemicycli figura, i. e. lunata. Apud Athen. 3, [p. 110, C, ex Sophrone] habetur Ἡμιάρτιον.

[Ἡμιασσάριον, τὸ, Semis. Polyb. 2, 15, 6 : Ἡμιασσαρίου· τοῦτο δ' ἔστι τέταρτον μέρος ὀβολοῦ.]

[Ἡμιαστραγάλιον, τό.] Ἡμιαστράγαλον affertur pro Semitalus. [Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 25 : Τῶν δὲ δικχαλῶν πολλὰ ἔχει ἀστράγαλον. Πολυσχιδὲς δὲ οὐδὲν ὤπται τοιοῦτον ἔχον ἀστράγαλον, ὥσπερ οὐδ' ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ μὲν λὺγξ ὅμοιον ἡμιαστραγαλίῳ... ubi alii libri ἡμιαστραγάλῳ.]

[Ἡμιβάρβαρος, ὁ, ἡ, Semibarbarus. Strabo 13, p. 611 init.]

[Ἡμιβαφὴς, ὁ, ἡ, Semitinctus. Nonn. Dion. 1, 358.]

[Ἡμίβιος, ὁ, ἡ, Semivivus. Manetho 2, 358 : Τοὺς δ' ἡμιβίους ἐναρίζει.]

Ἡμιβράχης, ὁ, ἡ, Dimidiata e parte rigatus, Semimadidus : Theophr. C. Pl. 3, 28. Ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ead. signif. [Ἡμιβρεχὴς γῆ bis ap. Theophr. C. Pl. 3, 28, 1, ubi priore l. cod. Urb. ἡμιβραχεῖ habet. Illud autem ἡμιβρεχεῖς θέρμους est ex epigr. Ammiani Anth. Pal. 11, 413.]

[Ἡμιβράχυς, εῖα, ὺ, Semibrevis. Schol. Dionys. Thrac. in Bekk. Anecd. p. 824, 25 : Εἰς δὲ τὰ ιδ' ἁπλᾶ (σύμφωνα) ἡμιβραχεῖα δυνάμει (τίθεται), καὶ εἰς τὰ τρία διπλᾶ τέλειαι βραχεῖαι. Theodos. Grammat. p. 41, 6 : Τὰ ἡμιβραχέα τῶν δύο συμφώνων. G. Dindorf.]

[Ἡμίβροτος, ὁ, ἡ, Semihomo. Oppian. Cyn. 2, 7 : Ἵππων ἡμιβρότων.]

Ἡμίβροχος, ὁ, ἡ Semimadefactus. [Theophr. H. Pl. 3, 1, 6; 8, 6, 1.]

Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Semiesus, Semiadesus, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 57 : Αἰχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων. Antiphanes ap. Athen. 6, p. 262, C, et Epicrates ib. D : Ἄμητας ἡμιβρῶτας ὀρνίθειά τε, ubi priore l. codex ἡμιβρώτους.]

Ἡμίβρωτος, ὁ, ἡ, Semiesus, Semiadesus ; ut ἡμίβρωτοι χῆνες [Pollux 6, 39], Xen. Anab. 1, [9, 26. Axionicus ap. Athen. 3, p. 95, E : Ἡμίβρωτα λείψανα. Nicand. Ther. 919 : Ἡμίβρωτα λύματα δοντός. Oppian. Cyn. 2, 281. Hal. 2, 293 : Ἡμίβρωτα ἄψεα. Diog. L. 9, 113 : Εἰχῆ τε αὐτῷ ἔκειτο τὰ πονήματα, ἐνίοτε ἡμίβρωτα.]

[Ἡμίγαμος, ὁ, ἡ, Seminuptus. Philostr. p. 516 : Ἡμίγαμον ἀγαγέσθαι γυναῖκα καὶ οὐ κατὰ νόμους. Concubinam intelligit. Hemst. Hesych. : Δόμος ἡμιτελὴς, ... ἡμίγαμος.]

Ἡμιγένειος, ὁ, ἡ, Semibarbatus, VV. LL. [Theocr. 6, 3.]

Ἡμιγενὴς, ὁ, ἡ, Semigenitus, Plato Tim. [p. 66, D : Τὸ γὰρ τῶν ὀσμῶν πᾶν ἡμιγενές. De fructibus arborum Theophr. H. Pl. 1, 14, 1 : Οὐ δύνανται τελειοῦν, ἀλλ' ἡμιγενῆ φθείρεται.] Aliis Imperfectum genus habens, Semicreatus.

[Ἡμιγέρων, οντος, Semisenex. Legebatur Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 264, ubi nunc Βόστρυχον ὠμογέροντα. Longus 3, 31 : Ἡμ. τε ὢν ἤδη, ubi alii legunt Εἰ μὴ γέρων.]

[Ἡμίγραμμον, Semiscripulum, Obolus. Hippiatr. p. 78, 19 : Ἡλιοτροπίου ἡμ. Hase.]

[Ἡμιγραμμάτιον, τὸ, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 44. Boiss.]

[Ἡμίγραφος, ὁ, ἡ. Pollux 6, 160 : Τὸ μέντοι Μενάνδρου ἡμιφυὲς, καὶ ἡμιγράφον, ἀνεκτά. Incertum quo significatu dixerit Menander.]

Ἡμίγυμνος, ὁ, ἡ, Seminudus. [Pollux 6, 160. Lucian. Dial. mar. 14, 3 ; 15, 3. Philops. c. 18 : Ἡμίγυμνος τὴν ἀναβολήν. Arrian. Ind. c. 24, 8 ; Alciphro 3, 40.]

[Ἡμιγύναιξ, ὁ, Semimulier. Simonides Anth. Pal. 6, 217 : Δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν. Suidæ et Eustathii ll. v. s. Ἡμίανδρος.]

[Ἡμιγύναιος, ὁ, Semimulier. Suid. s. v. Πολύευκτος. Boiss.]

Ἡμίγυνος, ὁ, Semimulier. Synes. [p. 184, D] : Ἀλλὰ κἂν στερεώτατος εἶναι δοκῇ, θαρρῶν ἀποφαίνειν τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον, [αὐτόχρημα θιασώτην τῆς Κότυος].

Ἡμιδᾴης, ὁ, ἡ, e quo ἡμιδαὲς, Semesum, a δαίω deduco, non ab ἔδω, quod tamen voluit Lascaris ; ut sc. quemadmodum a δαίω, τὸ μανθάνω, fit ἐδάην, e quo ἀδαὴς, sic a δαίω, τὸ μερίζω, fiat itidem ἐδάην, e quo ἡμιδαής : Epigr. adesp. [Anth. Pal. 9, 375] : Ὡς ἂν δὶ ταὶς Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον. [Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 336, B : Ἐμβάλλουσι πῦρ ... εἶτα καὶ τὴν ῥῖνα τεμόντες μαχαίρᾳ ἡμιθανῆ εἶτ' οὖν ἡμιδαῆ ἀφιᾶσιν. G. D. Dimidius. Nicand. Al. 55 : Πολλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βάρος αἴνυσο θρίων. Nisi ἡμιδεὲς scrib. cum Wakefieldo.] || Est et ἡμιδαὴς, Semiustus, a δαίω, Uro. [Hom. Il. Π, 294 : Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετο. Apoll. Rh. 4, 598 : Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος ἠελίοιο. Ἡμίκαυστος interpretantur Hesych., Photius et allato Posidippi versu ex Anth. Pal. 5, 183, Suidas.]

Ἡμιδάϊκτος, ὁ, ἡ, Semioccisus, VV. LL. [Oppian. Cyn. 2, 281 : Ἄλλα δ' ἐνὶ πλευρῇσι φέρει πάλιν ἡμιδάϊκτα· Hal. 5, 669, δέρας. Hesych. : Ἠνιδάϊκτος, ἡμιθανής. Ἡμιδ. Musurus ; contra ordinem literarum.]

[Ἡμιδακτυλιαῖος, α, ον, Semidigitalis. Sext. Emp. p. 656 : Δύο ἡμιδακτυλιαῖα διαστήματα.]

[Ἡμιδακτύλιον, τὸ, Semidigitus. Poyb. : Τρία ἡμιδακτύλια. Schweigh. Inscr. Attica ap. Bœckh. OEcon. civ. vol. 2, p. 345 : Χεῖλος τριῶν ἡμιδακτυλίων. Plut. Mor. p. 935, D : Ἕκαστον ἡμιδακτυλίου φαίνεται μεῖζον.]

Ἡμιδαμὴς, ὁ, ἡ, Semidomitus. [Oppian. Hal. 1, 716 : Οὐδ' ὅγε πρὶν θανέειν ἀναδύεται, ἀλλ' ἐπὶ παισὶν ἡμιδαμὴς προβέβηκε· ubi nunc ex cod. Pal. ἡμιθανὴς legitur. Alii codd. ἡμιδαὴς, unus cum gl. ἡμιθανὴς, alius c. gl. ἡμίτμητος.]

[Ἡμιδανάκη, ἡ, et Ἡμιδανάκιον, τὸ, Numulus barbaricus, de quo v. s. Δανάκη. Theo Progymn. c. 13, vol. 1, p. 255, 10 ed. Walz. : Ὅταν καινὸν ἢ σφόδρα παλαιὸν ἢ ξένον ἢ τὸ γεγραμμένον, οἷον ἡ ποδοκάκκη καὶ ἡ ἡμεδαπή. Quod Ruhnken. ad Tim. p. 134 in ἡμιδανάκη mutabat. Hesych. : Ἡμιδανάκιον, νόμισμα ποιόν.]

[Ἡμιδαπὴς, ἡμιτελὴς, Photius et Suid. Tanquam ab verbo δάπτω. Voc. suspectum, parum probabilis tamen Alberti conjectura ἡμιδεής.]

[Ἡμιδαπός. V. Ἡμεδαπός.]

[Ἡμιδᾶρεικὸν, τὸ, Semidaricus. Xen. Anab. 1, 3, 21 : Ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά.]

Ἡμιδεὴς, ὁ, ἡ, Cui dimidium deest, s. deficit. Unde et exp. Semivacuus, Semiplenus. Ex Polluce [4, 170 ; 6, 160], Synes., Themist. [Xen. Anab. 1, 9, 25 : Βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς. Posidippus Anth. Pal. 5, 183 : Χίον (poculum) ... ἡμιδεὲς πέμψαι. Ἡμιδεὲς βάρος Wakefieldi conjectura in l. Nicandri, quem v. s. Ἡμιδαής. Ἡμιδεὲς per ἡμιπλήρωτον explicat Pollux 4, 133 et 170. Hesych. : Ἡμίδεα (ἡμιδεᾶ Kust.), τὰ οὐχ ὁλόκληρα. Themist. Or. 18, p. 222, B : Ἐξ ἡμιδεοῦς γέμοντα ἡδονῆς.]

[Ἡμίδελτα, τὸ, Semidelta. Alypius Introduct. mus. 8 et sqq. G. Dindorf.]

Ἡμιδιπλοΐδιον, τὸ, Dimidiata diplois. Alii e Martiale interpr. Semicinctium. [Pollux 7, 49.] Utitur autem eo Aristoph. Eccl. [318] : Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον, ubi schol. ἱμάτιον, ἀναβόλαιον, Vestem et Amiculum. [Hesych. : Ἡμ., ἱμάτιον μικρόν· οἱ δὲ ἀναβόλαιον γυναικεῖον σύμμετρον, ὅπερ ἔνδοθεν ἐφόρουν. Etym. M. p. 430, 46 : Ἡμ., γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα, ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τοὺς μηρούς. Ῥητορική. Scrib. autem sine punctis diæreseos : v. Pierson. ad Mœr. p. 276.]

[Ἡμιδουλεία, ἡ, Dimidia servitus. OEnomaus ap. Euseb. Pr. ev. p. 257, A : Χρύσιππος ἄρα ὁ τὴν ἡμιδουλείαν εἰσάγων. Hase.]

Ἡμίδουλος, ὁ, Semiservus. Eur. [Andr. 943 : Παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἂν, ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.]

[Ἡμιδράκων, οντος, ὁ, Semidraco. Greg. Naz. vol. 2, p. 142.]

[Ἡμιδραχμιαῖος, α, ον, Qui dimidiæ drachmæ pondere est. Alex. Trall. 8, p. 446.]

[Ἡμίδραχμον, τὸ, Semidrachma. Lex. rhet. p. 263, 6 : Ἡμ. τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς. Pollux 6, 160 ; 9, 62.]

[Ἡμιδωδέκατον, (τὸ), τὸ ἡμίχουν, Hesych. Id est vigesima quarta pars medimni, qui duodecim congiis constabat.]

[Ἡμίειλος, ὁ, ἡ.] Ἡμίηλος, Partim soli expositus, Dimidia tantum e parte soli expositus. Theophr. C. Pl. 3, [28, 1] : Ἡμιβρεχεῖ καὶ ἡμιήλῳ, ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον· ubi opp. ἡμιβρεχὴς et ἡμίηλος, Semiuda, et Semiinsolata s. Semisicca, Quæ dimidia e parte a sole exsiccatur. Possit tamen hic itidem Ἡμίειλος legi ab εἴλη. [Id ipsum præbet cod. Urbinas.]

Ἡμιεκτέον, s. Ἡμίεκτον, τὸ, Dimidiatus sextarius, Dimidium sextarii : qui sextarius ἑκτεὺς dicitur et τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, continens octo chœnices : nam medimnus conficiebat 48 chœnices. Aristoph. Nub. [638 : Ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον (ἡγοῦμαι) ἡμιεκτέου. Et 645] : Περίδου νῦν ἐμοὶ Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, annon τετράμετρον sit dimidiatus ἑκτεὺς, i. e. Quatuor chœnices. [Utroque l. ἡμιεκτέον adjectivum est, intellecto μέτρον, quod præcedit v. 636 : Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ' ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον ἡγεῖ. Schol. : Παρατηρητέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ε δεῖ γράφειν ἡμιεκτέου, οὐ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν διὰ διφθόγγου ἡμιεκταίου. Ἡμιεκτέον ex Aristoph. Pollux 6, 160.] Alterum, ἡμίεκτον, legitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 8 [6, 2], de palmis : Τοῦτο δὲ δεῖ ποιεῖν, i. e. περιπάττειν ἄλλας, μὴ περὶ αὐτὰς τὰς ῥίζας, ἀλλ' ἄποθεν ἀποστήσαντα περιπάττειν ὅσον ἡμίεκτον. [Id. De odor. 23, p. 740 : Δύο ἡμίεκτα. Plut. V. Sullæ c. 13 : Πυρῶν ἡμιέκτον. Themist. Or. 8, p. 114, D. Lex. rhet. p. 262, 28, Hesych., Harpocr., Photius, Suid. Pollux 1, 246 ; 6, 160 ; 10, 113. || Duodecima pars drachmæ, quæ sex obolis constat. Hesych. : Ἡμίεκτον, ... καὶ τὸ ἡμιωβέλιον. Ἡμίεκτον χρυσοῦ par esse octo obolis e l. quodam Cratetis comici annotavit Pollux 9, 62 : Οἱ μέντοι ὀκτὼ ὀβολοὶ ἡμίεκτον ὠνομάζοντο (ἂν ὀνομάζοιντο alii codd.), ὥς φησιν ἐν Λαμίᾳ Κράτης, Ἡμιέκτόν ἐστι χρυσοῦ, μανθάνεις, ὀκτὼ βολοί. Mirantur interpretes inusitatam hanc auri ad argentum rationem, de qua conjecturis abstinere debebant, quum ex paucis quæ Pollux apposuit verbis perspici nequeat quo consilio illud dixerit Comicus.] Μυσημίεκτον, Heych. τοῦ ἡμι-

ἕκτου τὸ ἥμισυ : reprehendens eos qui dicebant esse νομισμάτιον μικρόν. [|| Ἡμίεκτον ap. Hippocr. p. 683, 47, 49, pro Sella sumi videtur, in qua ad suffitum immittendum mulier insidet : Καθέζεσθαι αὐτὴν κελεύειν ἐπὶ τῷ ἡμιέκτῳ. Aut forte illic ἡμίεκτον ollam quatuor chœnices capientem ad suffitum immittendum paratam significat, super quam mollibus constratis linteis mulierem impositam, ad suffitum capiendum velut sellæ insidentem, maxime diductis cruribus adaptari jubet Hippocrates. Foes.]

[Ἡμιέλλην, ὁ, ἡ, Semigræcus. Lucian. De salt. c. 64 : Ἡμ. γάρ τις ὢν ἐτύγχανε.]

[Ἡμιεργὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἡμίεργος. Lucian. De astrol. c. 4 : Ἐκδεξάμενον ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν ἐπὶ μέζον ἤγειραν.]

Ἡμίεργος, ὁ, ἡ, q. d. Semifactus, Imperfectus, Inchoatus. [Pollux 6, 160. De embryone, ἡμίεργον ἐξήμβλου ἡ μήτηρ, Theophyl. Sim. Quæst. nat. 10, p. 17. Cit. Jacobs.] Aristot. OEc. 2, [c. 2] : Ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμίεργα. [Herodot. 4, 124: Τείχεα ἐκεῖνα ἡμίεργα μετῆκε. Philo vol. 1, p. 322, 23 : Ἡμιέργου σοφίας. Plut. Mor. p. 841, D : Πολλὰ (opera publica) ἡμίεργα παραλαβὼν ἐξετέλεσε. G. D. Joseph. Ant. Jud. 14, 16, § 2, de obsessis, in opera oppugnatorum excurrentibus : Τὰ μὲν ἡμίεργα ἐνεπίμπρασαν, τὰ δὲ ἐξειργασμένα. Tit. Attic. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 271, § 1 : Ἐξειργασμένα καὶ ἡμίεργα. Ibid. p. 284, § 11 : (Γεῖσον) ἡμίεργον τῆς λείας ἐργασίας· et p. 285, § 12 : Οὖς ἡμίεργον, Parotis semifacta. Hase.]

Ἡμίετες, τὸ, Dimidium anni, Dimidiatus annus. [Pollux 1, 54 : Ἡμίετες, καὶ ἡμιέτης χρόνος.]

Ἡμίεφθος, ὁ, ἡ, Semicoctus, Semielixus. Pollux 6, [160. Etymol. M. p. 430, 53 : Ἡμίεφθον κρέας. G. D. Jes. 51, 20, ubi v. Schleusn. Lucian. Dial. mort. 20, c. 4 : Ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Hase.]

[Ἡμίζαρον, τὸ, Tunicæ species quædam, de qua Eustath. p. 837, 51 : Σημαίνει δὲ (ζειρὰ), φασὶ, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείροντες οἱ Αυκιακοὶ ἡμίζαρον λέγουσιν.]

[Ἡμιζώνιον, τὸ, Semicinctum, Gl.]

[Ἡμίζωος, ὁ, ἡ, Semivivus, Gl. Formam trisyllabam Ἡμίζως, ων, annotavit Herodian. Epimer. p. 239.]

[Ἡμίηλος scriptura vitiosa. V. Ἡμίειλος.]

[Ἡμιθᾶλὴς, ὁ, ἡ, Semiviridis, Gl. Heraclid. Anth. Pal. 7, 465 : Σείονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι.]

[Ἡμίθαλπτος, ὁ, ἡ, Corais conjectura : v. s. Ἡμίοπτος.]

Ἡμιθᾶνὴς, ὁ, ἡ, Semimortuus. Pollux. Idem Ἡμιθνής. [Strabo 2, p. 98 : Ἡμιθανῆ κατασχεθέντα μόνον ἐν τῇ νηί. Arrian. ap. Eustath. p. 1493, 49 : Ἔκειντο ἡμιθάνεῖς ὑπὸ τοῦ πόματος. Lucill. Anth. Pal. 11, 392 : Ἡμιθανῆ σκελετόν. Hesych. s. vv. Ἡμιτυμπάνιστος, Ἡνιδάϊκτος, Μελλόβιος.]

[Ἡμιθέα, ἡ, Hemithea. Photius Lex. p. 576, 1 : Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος, γενόμενον πατέρα Ἡμιθέας καὶ Τέννου. || Staphyli filia. Diodor. 5, 62 : Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χερρονήσου ἱερὸν ἅγιον Ἡμιθέας.]

Ἡμιθέαινα, ἡ, Semidea. Oppian. Cyn. 3, [245 : Αὐτοὺς ἡμιθέους καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας].

Ἡμίθεος, ὁ, Semideus, Heroum epith., de quibus suo loco. [Hom. loco interpolationis suspecto Il. M, 23 : Ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. Quos alibi constanter ἥρωας ἄνδρας vocat.] Hesiod. Op. [158] : Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος sine adjectione, Heros. [Pind. Pyth. 4, 327 et 375 Argonautas ἡμιθέους vocat, et ἡμιθέους ναύτας ib. 20. Lucian. Necyom. c. 15 : Τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωίνας. Ib. c. 4 : Οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν· Deor. conc. c. 7 : Τῶν ἡμιθέων ἐμπέπληκας τὸν οὐρανόν.]

[Ἡμιθέων, ωνος, ὁ, Hemitheo, Sybarita. Lucian. Adv. indoct. c. 23.]

[Ἡμίθηλυς, ὁ, Semimulier. Carm. Anacreont. 13, 2 : Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν.]

[Ἡμίθηρ, ὁ, Semiferus, Gl. Apollodor. 1, 6, 3, 10 : Ἡμίθηρ κόρη. Philostr. jun. Imag. p. 868 : Ἀνδρὸς τούτου ἡμίθηρος.]

[Ἡμιθῆτα, τὸ, Semitheta. Alypius Introduct. mus. p. 19, 20, 40. G. Dindorf.]

Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel [pravo accentu] Ἡμίθνης, ητος, ὁ, Semimortuus. Aristoph. Nub. [504] : Οἵμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι. E Thuc. etiam affertur [2, 52] : Ἡμίθνητες [ἡμιθνῆτες] τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. [Polyb. 14, 5, 7 : Ἡμιθνήτων καὶ διεφθαρμένων ὑπὸ τοῦ πυρός.] Sic Herodian. [4, 9, 15] : Πολλοί τε καὶ ἡμίθνητες εἱλκύσθησαν. Semineces etiam dicunt Lat., quod ad verbum respondet huic Gr. ἡμιθνῆτες : at Semianimi significatione duntaxat ei respondet. [Etym. M. p. 430, 54 : Ἡμιθνὴς καλεῖται ὁ ἐγγὺς τοῦ τεθνάναι. Liban. vol. 4, p. 631, 3 : Εἰσῆλθον οἴκαδε ἡμ. Hemst. Philostr. V. Apoll. p. 88 : Ὕπνον βαθὺν καὶ ἡμιθνῆτα. Apollod. 2, 4, 11, 2. Pollux 6, 160.]

Ἡμίθνητος, ὁ, ἡ, ad verbum Semimortalis; et e consequente ἡμίθεος etiam, Semideus; Qui alternis vivit et moritur : quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι. [Lycophr. 511 : Τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις Λαπερσίοις. Legebatur ap. Apollod. 3, 6, 8, p. 289, ἡμιθνήτου. Heyn. e codd. ἡμιθνῆτος.]

[Ἡμίθραυστος, ὁ, ἡ.] Ἡμίθραυστον, Dimidia e parte fractum s. contusum, Pollux 6, [160. Lycophr. 378 : Ἡμιθραύστοις ἰκρίοις. Dioscor. Anth. Pal. 9, 568 : Γείτονος ἡμίθραυστον ἐπ' αὔλιον. Euripidi Herc. F. 1096 : Πρόσειμι θραυστῷ λαΐνῳ τειχίσματι, Elmsl. ad Eur. Bacch. 633 restituit πρὸς ἡμιθραύστῳ.]

Ἡμιθωράκιον, τὸ, Dimidiatus thorax, Pollux 1, tit. de nominibus armorum [§ 134] : Ἰάσων δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθωράκιον προσεξεῦρε. [Idem 7, 155; 10, 142. Plut. Mor. p. 596, D : Ἡμιθωράκια ἐνδεδυμένοι.]

[Ἡμιουδαῖος, ὁ, Semijudæus. Joseph. Ant. Jud. 14, 15, § 2 : Ἰδουμαίῳ, τουτέστιν Ἡμιουδαίῳ. Hase.]

[Ἡμίιππος, ὁ, Semiequus. Schol. Dionys. Thr. Bekk. Anecd. p. 733, 3 : Ἡμίονος ἀπὸ τοῦ χείρονος ὠνομάσθη, οὐχ ἡμίιππος.]

Ἡμικάδιον, τὸ, Dimidius cadus, ut ἡμιαμφόριον, Dimidia amphora. Philochorus ap. Polluc. 10, [71] scribit veteres ἡμιαμφόριον vocasse ἡμικάδδιον, sicut ἀμφορέα κάδδον. [Simplici ὃ hæc scribenda. Suid. : Ἡμικάδιον, τὸ ἡμίμετρον.]

[Ἡμίκἄκος, ὁ, ἡ.] Ἡμίκακον, Phryn. [p. 336] dicere vetat, dicere jubens pro eo ἡμελημένον [correctum nunc ex libris ἡμιμόχθηρον]. Euclidem tamen et Sophoclem dixisse ἡμίκακον, et Aristoph. [Thesm. 449.] Ἡμικάκως adverbii testis Pollux 1, c. 36 [§ 161. Ἡμίκακον ex Alexide affert Antiattic. Bekk. Anecd. p. 98, 13. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 218, A : Τὰς ἡμικάκους τύχας. Scriptor quidam ap. Suidam s. v. Σπάδων : Ἡμίκακον ἦν τὸ κακόν.]

Ἡμίκαυστος, ὁ, ἡ, Semiustus : ἡμίφλεκτος Suidæ. [Charito 1, 3 : Δᾷδας ἡμικαύστους. Hesych., Photius et Suid. : Ἡμιδαὴς, ἡμίκαυστος. Libri aliquot Suidæ Ἡμίκαυτος, qua forma utuntur Ælian. V. H. 13, 2 (σχίζα ἡμ.), Dio Cass. 50, 35, Pollux 10, 101, schol. Aristoph. Ach. 320 (ἄνθραξ ἡμ.)]

[Ἡμίκενος, ὁ, ἡ.] Ἡμίκενον, Semivacuum. Pollux 5, c. 28 [§ 133. Sematum, Semum, Gl.].

[Ἡμικέραμον, τὸ, Urna, Gl.]

[Ἡμίκερκος, ὁ, ἡ, Qui caudam decurtatam habet. Nicet. Annal. 2, 10 : Τὴν ἡμίονον, ἣ ἔποχος ἦν. Cod. barbarogr. habet ἡμίκερκον. Et 15, 2 : Τὴν κόλουρον ἡμίονον, idem cod. τὴν ἡμίκερκον. Ducang. *Curtus mulus* Horat. Serm. 1, 6, 104. Schneid.]

[Ἡμικεφάλαιον, Ἡμικεφάλιον, τὸ, Sinciput, Gl. Phrynich. p. 328 : Ἡμικεφάλαιον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἡμίκρανον. Hoc per ἡμικεφάλαιον explicat Hesych.]

[Ἡμικέφαλον, τὸ, Sinciput, Gl.]

[Ἡμικλάδευτος, ὁ, ἡ, Semiputatus, Gl.]

[Ἡμίκλαστος, ὁ, ἡ, Semifractus. Plut. Mor. p. 306, A : Ἡμικλάστοις δόρασιν· 317, C : Ἡμικλάστοις λαφύροις.]

Ἡμικλεῖς πύλαι, Semiclausæ portæ. Suid. : Ἐξαίφνης ἐξανοίξαντες τὰς ἡμικλεῖς πύλας, ἐξελαύνουσι τῆς πόλεως.

[Ἡμικλήριον, τὸ, Dimidium hereditatis. Isæus p. 64, 2; 66, 5. (Τοῦ κλήρου τὸ ἡμικλήριον 86, 18.) Demosth. p. 1173, 6; 1175, 14; 1178, 22.]

[Ἡμικόγγιον, τὸ, Semicongius. Inter mensuras liquidorum memorat Dioscor. ap. Galen. De mensur. vol. 13, p. 984.]

[Ἡμικόλλιον. V. Ἡμικόριον.]

[Ἡμίκοπος, ὁ, ἡ, Semisectus. Ἡμιδαὴς et ἡμιδάϊκτος schol. Oppiani Hal. 1, 716 et 2, 286 interpr. ἡμίκοπος. || Hesych. : Ἡμίκοπον, ἡμίπλευρον.]

Ἡμικόριον, τὸ, Dimidia cori pars. Ap. Hesych. legitur Ἡμικόλλιον, diciturque esse μέτρον οἴνου : ab aliis exp. ἡμιχοίνικον.

[Ἡμίκορος, ὁ, Dimidium cori. Inc. Hos. 3, 2.]

[Ἥμικος, Repia, Gl. Ducang.]

[Ἡμικόσμιον, τὸ, Niceph. Blemm. p. 236.]

[Ἡμικοτύλη, ἡ, Dimidiata cotyla s. hemina. Hippocr. p. 586, 8. Hero Spirit. p. 218, 24.]

Ἡμικοτυλιαῖος, α, ον, Qui est dimidiatæ cotylæ s. heminæ : ἡμ. οἶνος, Diosc. 8, Vini cotyla s. hemina dimidiata, tantum quantum dimidiata cotyla capiatur.

Ἡμικοτύλιον, τὸ, Dimidiata cotyla s. hemina, Dimidia cotylæ s. heminæ pars, Diosc. 5. [Lex. rhet. p. 263, 7 : Ἡμ. τὸ ἥμισυ τῆς κοτύλης. Aristot. H. A. 6, 18 : Κάθαρσιν βραχεῖαν οἷον ἡμικοτύλιον. Hero Spirital. p. 215, 218. Aristid. vol. 1, p. 316, cujus verba s. v. Ἡμίνα afferemus.]

[Ἡμικραίπαλος, ὁ, ἡ, Qui crapulam nondum exhalavit. Theophyl. Histor. 5, p. 121, C : Ἔξοινος ὢν καὶ ἡμ. G. Dindorf.]

[Ἡμίκραιρα. V. Ἡμικρανία.]

Ἡμικρανία, ἡ, et Ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη. [Pollux 2, 41.] De quo Galen. Τῶν κατὰ τόπ. 2, 3 : Πάθος ὀδυνηρὸν γίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἐνίοτε μὲν τὸ δεξιὸν, ἔστι δ' ὅτε καὶ κατὰ θάτερον, ὁριζόμενον τῇ κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς ἐκτεταμένῃ ῥαφῇ. Et Aet. 6, 49 : Πάθος ὀδυνηρὸν γίγνεται κατὰ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσιν ἡμικρανικόν. Oribas. ἡμίκραιραν appellat, in titulo c. 3 l. 4 ad Eunap. [Et ipse Aetius ap. Phot. Bibl. cod. 221, p. 178, 2 : Περί τε κεφαλαίας καὶ ἡμικραίρας.] Sed alterum ἡμικρανία frequentius est : ut ap. Paul. Ægin. 2, 5 : Ἡρὸς ἡμικρανίαν χρονίαν. Et mox : Ἀποφλεγματισμὸς κεφαλαίας καὶ ἡμικρανίας. De eod. morbo intellexit Qu. Seren. quum cecinit : Portio si capitis morbo tentetur acuto. Ii vero qui ei obnoxii sunt, dicuntur Ἡμικρανικοὶ, Hemicranici. Paul. Æg. 2, 5 : Δοκοῦσί τε πλήττεσθαι τὴν κεφαλὴν, οἱ μὲν, ἅπασαν, οἱ δὲ κατὰ θάτερον μέρος, οὓς καὶ ἡμικρανικοὺς ὀνομάζουσι. [Ἡμικρανικὸν πάθος Aetius fol. 111 b, 35. Weigel.] Ut vero redeam ad Ἡμίκραιρα, legitur id ap. Suid. quoque, exponiturque τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, Dimidia capitis pars, in hoc l. [Aristoph. Thesm. 234] : Τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων. Sic ap. Athen. l. 9 : Ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφακίων. [Amipsias ib. p. 368, E : Ἡμίκραιρ' ἀριστερά. Crobylus ib. p. 384, D : Ἡμίκραιρα τακερὰ δέλφακος. Schol. Hom. Il. Σ, 3 : Οἱ Ἀττικοὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ ἡμίκραιραν λέγουσι.]

[Ἡμικρανικός. V. Ἡμικρανία.]

Ἡμίκρανον, τὸ, Dimidia capitis pars. Phrynich. [p. 328] jubet non ἡμικεφάλαιον dicere, sed ἡμίκρανον. Hesych. tamen ἡμίκρανον per ἡμικεφάλαιον exp. addens etiam σιαγόνος τὸ ἥμισυ. Utitur autem eo præter alios Alex. Trall. 1, 12 : Ὀδυνῶνται τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἀρχομένης τῆς ὀδύνης περὶ τὸ ἡμίκρανον. [V. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 520 : Τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κάρας, ὃ λέγεται ἡμίκρανον. G. D. Georg. Alex. Vita Chrys. p. 170, 44 : Ἦλγει τὸ ἡμίκρανον αὐτοῦ. Hase.]

[Ἡμικρὴς, ῆτος, ὁ, Semicretensis. Lycophro 150 : Ἡμικρῆτα βάρβαρον (Menelaum, qui matrem habuit Cressam Aeropen).]

[Ἡμικύαθος, ὁ, Semicyathus. Pseudo-Gal. De mens. vol. 13, p. 982 : Ἡ δὲ ἔλαττον κόγχη ἔχει μέτρῳ μὲν ἡμικύαθον... Aretæus p. 98, 16 : Μὴ μεῖον ἡμικυάθου.]

[Ἡμικυκλικὸς, ἡ, ὸν, Semicircularis. Schol. Plat. p. 82 ed. Ruhnk. : Τομεύς ἐστιν ἐργαλεῖον τὴν βάσιν ἔχον κυκλικὴν, σμίλη δὲ ἡμικυκλικήν. Schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1614 : Σχῆμα ... ἡμικυκλικόν.]

Ἡμικύκλιον, τὸ, Semicirculus : ut et ἡμίκυκλος, Procl. De sphæra. [Per ἡμισφαίριον explicat Hesych. Pollux 5, 102 : Εἰς ἡμικυκλίων γραμμὰς περιάγει τὰς ὀφρῦς. Aristot. De part. anim. 4, 13 : Ἑκατέρῳ τῷ ἡμικυκλίῳ.] Ἡμικύκλια vocantur etiam Loca semicirculi figura ædificata, sicut et κύκλοι dicuntur Circi theatrorum et fori. Plut. Alcib. [c. 17] : Ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι. Id. [Mor. p. 502, E] : Κἂν ἐν ἡμικυκλίῳ τινὶ καθεζόμενοι, κἂν περιπατοῦντες ἐν ταυτῷ θεάσωνται προσφοιτῶντα. Cic. vero [De fin. 5, 20] Semicirculum dicit hominum cœtum in semicirculum collectum : Quumque non habeant ingenuas e doctrina oblectationes, circulos aliquos et semicirculos [restitutum ex codd. *sessiunculas*] consectari. [Iamblich. V. Pyth. p. 60 : Διατριβὴν ἐν τῇ πόλει κατεσκευάσατο, Πυθαγόρου καλούμενον ἡμικύκλιον. || Orchestra. Photius p. 351, 16 : Ὀρχήστρα ... τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον. Recte, ut videtur, Schæfer. ad Apoll. Rh. vol. 2, p. 335 ἡμικύκλιον corrigit. Ἡμικύκλιον inter partes theatri memorat Pollux 4, 127. Et 131 : Τῷ δὲ ἡμικυκλίῳ τὸ μὲν σχῆμα ὄνομα, ἡ δὲ θέσις κατὰ τὴν ὀρχήστραν. || Idem ἡμικύκλια, Sellas quæ semicirculi formam habent, memorat 6, 9. V. Ἡμίκυκλος.]

[Ἡμικύκλιος, ὁ, ἡ, Semicircularis. Schol. Apoll. Rh. 4, 1614 : Κέρασιν, ἅτινα ἡμικύκλιά εἰσι. Heliodor. 8, 14, p. 340 : Πρὸς ἑλιγμὸν ἡμίκυκλον ἐκτραπέν. Scrib. videtur ἡμικύκλιον. Schæf. Procop. De ædif. p. 6, C : Κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἡμίκυκλον. G. Dind.]

[Ἡμικυκλιώδης, ὁ, ἡ, Semicircularis. Strabo 13, p. 597 : Γραμμὴν ἡμικυκλιώδη.]

[Ἡμικυκλοειδῶς, adverb. ab adjectivo Ἡμικυκλοειδὴς, ὁ, ἡ, Semicirculo similis, Semicircularis. Tzetz. ad Hesiod. p. 109 ed. Heins.]

Ἡμίκυκλος, ὁ [Hujus formæ auctoritas nulla : nam Vitruvio *hemicyclium* restituendum ex codd.], Semicirculus, Hemicyclus. Vitruv. 5, 1, [8] : Tribunal est in ea æde hemicycli schematis, minore curvatura formatum. Ubi ambiguum est, an pro Semicirculo accipiat, an pro Cathedra s. Sella semicirculi figuram repræsentante, ut ap. Cic. Lælio [c. 1] : Domi in hemicyclo [*hemicyclio* nunc ex codd. emendatum] sedentem. [V. Ἡμικύκλιος.]

[Ἡμικυκλώδης, ὁ, ἡ, Semicircularis. Hesych. : Ἡμιάρτιον, εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες.]

Ἡμικυλίνδριον, τὸ, Semicylindrus, ap. Porphyr. Quo pro Cervicali usos fuisse Ægyptios tradunt. [De abstin. 4, 7 : Ξύλινον δὲ ἡμ. ... ὑπόθημα τῆς κεφαλῆς. Hase. || Ἡμικύλινδρος, ὁ, Eratosth. ap. Eutoc. in Archim. p. 20 ed. Basil. : Ἀρχύτας μὲν ὁ Ταραντῖνος λέγεται διὰ τῶν ἡμικυλίνδρων εὑρηκέναι.... Procop. De ædif. p. 6, C : Σχῆμα ... ὅπερ οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα σοφοὶ (architecti) ἡμικύλινδρον ὀνομάζουσιν.]

Ἡμίκυπρον, τὸ, [Semimodius] Hesychio ἥμισυ μεδίμνου. Pollux quoque 4, c. 23 [§ 164] ἡμικύπρου meminit inter mensurarum genera, afferens ex Hipponactis Iamborum l. 1 : itidemque 10, c. 25 [113], sed ibi scriptum habens ἡμίκυτρον. [Recte nunc ἡμικύπρον.]

[Ἡμικύων, υνος, ὁ, Semicanis. Steph. Byz. : Ἡμίκυνες, ἔθνος οὐ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων. Σιμίας ἐν Ἀπόλλωνι, Ἡμικύνων τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν... Καὶ Ἡσίοδος. Simiæ versus affert Tzetz. Hist. 7, 690. Hesiodum memorat Strabo 1, p. 43; 7, p. 299.]

[Ἡμιλάμιον (?), μέρος Μεσαπίων, Hesych.]

[Ἡμίλαμπρος, ὁ, ἡ, Dimidia ex parte splendidus. Schol. Arat. 91 (?). Wakef.]

Ἡμιλάσταυρος, ὁ, ἡ, Dimidia ex parte λάσταυρος [Hirsutus]. Meminit ejus Pollux 6, c. 31 [§ 161, ex Menandro, ut videtur], sed παμπόνηρον esse dicens.

[Ἡμίλεκτος, ὁ, ἡ, Semidictus. Ἡμ. λόγος, Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 13 ed. Comm.]

[Ἡμίλεπτος, ὁ, ἡ, Semiexclusus (ex ovo). Carm. Anacreont. 33, 10.]

Ἡμίλευκος, ὁ, ἡ, Semialbus, Dimidia e parte albus. [Lucian. Prom. c. 4 : Ἡμ. ἄνθρωπος.]

[Ἡμίλιγδος scriptura vitiosa. V. Λίγδος.]

[Ἡμιλιτριαῖος, α, ον, Selibram pendens. Strabo 3, p. 146 : Ἡμιλιτριαίας βώλους.]

Ἡμίλιτρον, τὸ, Dimidiata λίτρα s. Libra. [Galen. vol. 13, p. 703 : Ἐλαίου ἡμίλιτραν (scr. ἡμίλιτρον). Plut. V. Camill. c. 27 : Σίτου ἡμίλιτρον.] Apud Siculos Semiobolus s. Sex ærei. Nam λίτραν Obolum vocant, ut Pollux [6, 175] ex Aristot. tradit. Epicharm. ap. eund. Poll. 9, [81] : Ἄλλη δὲ λίτραν, αἱ δ' ἀν' ἡμίλιτρον δεχόμεναι. [Ἡμιλίτριον ex Epicharmi Chirone Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 32.]

Ἡμίλουτος, Semilotus, Pollux 6, [161] e Cratino et Philyllio.

Ἡμιλοχία, ἡ, Dimidiatus λόχος, i. q. διμοιρία. [Suidas s. v. Διμοιρίτης. || Ἡμιλόχιον, τὸ, Ælian. Tact. c. 5.]

Ἡμιλοχίτης, ὁ, Qui dimidiato λόχῳ præest, i. q.

διμοιρίτης, h. e. ὁ ἄρχων ἡμιλοχίας καὶ διμοιρίας. [Ælian. et Suidas ll. citt. || « Ἡμιλοχῖται apud Annam Comn. 10, p. 301 dicuntur qui in medio λόχου consistunt inter λοχαγὸν et οὐραγόν. » Ducang.]

Ἡμιμᾰ́θης, ὁ, ἡ, Semidoctus, ex Polluce [6, 160. Philostr. V. Soph. 2, 5, 4.]

Ἡμιμαλλόνες, αἱ, Suidæ et Hesychio μαινάδες, Βάκχαι, vel νύμφαι, quas alii μιμαλλόνας.

Ἡμιμᾰ́νης, ὁ, ἡ, Semiinsanus. [Æschin. p. 24, 25: Ἡμ. νεανίσκος.] Lucian. [Lexiph. c. 18. Liban. vol. 1, p. 48, 5; vol. 4, p. 171, 22, ubi cod. Monac. male ἡμιθανής. Jacobs. Iterum Lucian. Deor. conc. c. 4, de Baccho: Ἡμ., ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων. M. Anton. ap. Joseph. Ant. Jud. 14, 11, § 3. Sym. Metaphr. Vita Chrys. p. 411, 16: Ἡμ. καὶ παράφορος. Hase.]

[Ἡμιμάραντος, ὁ, ἡ, Semiaridus, Flaccidus. Lucian. Toxar. c. 13 et Alciphr. 3, 62: Στέφανοι ἡμιμάραντοι.]

[Ἡμιμάσητος, ὁ, ἡ: nam simplici σ scrib.] Ἡμιμάσσητος, Semimansus, Pollux 6, [161] e Cratete.

[Ἡμιμέγιστον, τὸ, Semimaximum. Hesych.: Ἡμιμέγιστον, ἡμίμναιον (ἡμιόμναιον codex). Hoc ideo, quia mina erat μέγιστον τῶν τοῦ ταλάντου μερῶν, ut inquit Pollux 9, 56. Kust.]

Ἡμιμέδιμνον, τὸ, Semimedimnus, Dimidia medimni pars, i. e. Mensura 24 chœnicum. Pollux 4, [168; 6, 160; 10, 113. Qui ubique formam masculinam ponit Ἡμιμέδιμνος, cujus exx. desideramus. Recte ἡμιμέδιμνον Harpocr., Photius, Suid., Lex. rhet. p. 262, 32.] Sic Athen. 4: Ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα Ἀττικά. [Plut. V. Cat. maj. c. 6: Κριθῶν τριῶν ἡμιμεδίμνων. || Ἡμέδιμνον, τό. Didymus ap. Priscian. p. 1351: Ὥσπερ δὲ ἡμέδιμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον, οὕτως καὶ οὗτοι (Romani) σημόδιουμ, πλεονάζοντος τοῦ σ. Photius p. 68, 4: Ἡμέδιμνον, τὸ ἡμιμέδιμνον.]

[Ἡμιμεθης, ὁ, ἡ, Semiebrius. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 251: Ἡμιμεθεῖ στόματι. Clem. Al. Pæd. 2, p. 182: Ἡμιμεθεῖς ἐσφαλμένους.]

Ἡμιμέθυσος, ὁ, ἡ, Semiebrius. Pollux 6, c. 36 [§ 160].

[Ἡμιμερὴς, ὁ, ἡ, Dimidius. Anastas. Sin. Hodeg. p. 308, 27: Ἡμίθεον θεὸν, καὶ ἡμιμερῆ ἄνθρωπον. Hase.]

[Ἡμιμέριστος, Semidivisus, Semisectus. Schol. Oppian. Hal. 2, 286.]

Ἡμίμεστος, ὁ, ἡ, Semiplenus, Dimidia e parte plenus. Pollux 5, c. 28 [§ 133]: Τὸ δὲ ἐς ἥμισυ τελοῦν, ἡμιπλήρωτον, ἡμιδεὲς, ἡμίμεστον, ἡμίκενον. [Et 6, 160.]

[Ἡμίμετρον, τὸ, Dimidium metrum. Suidas: Ἡμικάδιον, τὸ ἡμίμετρον. || Demetr. De eloc. 1: Ἡ ποίησις διαιρεῖται τοῖς μέτροις, οἷον ἡμιμέτροις, ἢ ἑξαμέτροις, ἢ τοῖς ἄλλοις. Scrib. videtur ἢ διμέτροις cum Mureto.]

[Ἡμίμηδος, ὁ, Semimedus. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 213, B: Ὁ ἡμίμηδος ἢ ἡμιπέρσης Κῦρος.]

[Ἡμιμηνιαῖος, α, ον, Semestris, Gl.]

[Ἡμιμήνιον, τὸ, Semestre, Gl.]

[Ἡμίμιτρον, τὸ, Semimitra. Pollux 10, 191. Hesych.: Ἡμίμιτρον (ἡμίμικτρον codex), ὕφασμα, ὃ ἐκαλύπτετο. Legendum ᾧ et addendum τὰ ἱερὰ κανᾶ, quod etiam Kuhnio visum ad l. Pollucis. Nam agit ibi Pollux de amiculis, quibus vel canistra vel sacrificæ velabantur. Conf. Hesych. s. v. Ἱστριάνιδες. Kust.]

Ἡμίμναιον [Ἡμιμναῖον], τὸ, Dimidium minæ, Dimidiata mina. [Plato Leg. 6, p. 774, D: Τριῶν ἡμιμναίων ἄξια. Demosth. p. 1333, 12: Τρί' ἡμιμναῖα, ubi alii libri ἡμίμναια. Quo accentu τρία ἡμίμναια ap. Polluc. 9, 55.] Xen. [Mem. 2, 5, 2]: Ὁ μέν που τῶν οἰκετῶν δύο μνῶν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδ' ἡμιμναίου. Plut. Lyc. [c. 12]: Ἡμίμναια [var. lect. ἡμίμνεα hic et V. Pompeji c. 33 et ἡμίμνεα πέντε ap. Porphyr. De abst. 4, 4] πέντε σύκων, Duas minas cum dimidia. At τρίτον ἡμίμναιον vocant δύο καὶ ἡμίσειαν μνᾶν, teste Polluce 9, [56. || De pondere Hesych.: Τριώδελον, τριῶν ἡμιμναίων σταθμός. Forma vitiosa ἡμίμναν ap. Galen. vol. 13, p. 703.]

[Ἡμιμόδιον, τὸ, Semimodium, Gl.]

[Ἡμιμοιριαῖος, α, ον, Dimidium gradum æquans. Cleom. Schneid.]

[Ἡμιμοίριον, τὸ, Dimidium drachmæ. Erotian. p. 176: Ἡμ. τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς. Hippocr. p. 876, B: Ἄνθος χαλκοῦ ὀπτὸν, ἡμιμοίριον, σμύρνης δύο ἡμιμοίρια. Angl. || Dimidius gradus. Ptol. Almag. Halm. t. 1, p. 26, 5; 33, 34 et 35; 34, 10; 36, 31; t. 2, p. 88, 34. Hase.]

Ἡμιμόριον, τὸ, Dimidiata pars, Pollux 6, c. 36 [§ 160].

Ἡμιμόχθηρος, ὁ, ἡ, Semimalus, Plato De rep. 1, [p. 352, C. Philo p. 719, E; Greg. Naz. vol. 1, p. 652, B. Hemst. Galen. vol. 6, p. 57; 9, p. 85; 10, p. 464. Synes. p. 127, A. G. Dind. Georg. Lapitha Poem. mor. 1265. Boiss.]

[Ἡμιμῦ, τὸ, Semimy. Alypius Introduct. mus. p. 9, 12 et sqq. G. Dindorf.]

Ἡμίνα, ἡ, Hemina: dimidium sextarii: alio nom. Cotyla. [Sic Hesych.] Testatur enim Athen. 11, [p. 479, B, allatis Epicharmi et Sophronis ll.] τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν. [Ex Epicharmo annotavit Antiatt. Bekk. Anecd. p. 99, 1. Aristid. vol. 1, p. 316: Οἴνου δὲ ἔταξε μέτρον, καὶ ἦν γε τὸ ῥῆμα ἡμίνα βασιλική· γνώριμον δή που ὅτι ἔφραζεν ἡμικοτύλιον. Hesych.: Ἰν ἡμίνᾳ, ἐν ἡμίσει. Fortasse ex Sophrone. G. D.]

[Ἡμινεοτελὴς, ὁ, ἡ. Hermias p. 159: Ἡ ψυχὴ ἡμ., in explicatione verborum Platonis Phædr. p. 250, E: Ὁ μὲν οὖν νεοτελὴς κτλ.]

Ἡμίνηρος, ὁ, peculari nomine ab Alexandrinis dicitur ὁ κορακῖνος, Coracinus piscis, teste Athen. 3, [p. 121, B], ap. quem paulo ante [p. 118, F] legitur τῶν καλῶν ἡμινίρων. [Recte ἡμινήρων cod. Venetus. Etym. M. p. 430, 50: Ἡμίνηρον καὶ ἡμίεφθον κρέας. Xenocr. c. 5, § 77: Τῶν κορακίνων οἱ ταριχευόμενοι καλοῦνται ἡμίνηροι καὶ αὐτοὶ ὀπτανοὶ ἐσθιόμενοι.]

[Ἡμίξενος, ὁ, ἡ, Semiperegrinus. Etym. M. p. 651 extr. in additamento Turrisani: Παράξενος, ὁ ἡμίξενος, οὐκ ἀληθινὸς πολίτης.]

Ἡμίξεστον, τὸ, [Semisextarius. Schol. Aristoph. Pl. 436 et 1055: Κοτύλη δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον. || Ib. ad v. 737 deminutivum legitur ἡμιξέστιον, τὸ, sed in ἡμίξεστον mutandum codicis et Suidæ auctoritate.] V. Κοτύλη. Legitur ap. Dioscor. 1, [14: Κυπείρου ἡμίξεστον. Hippiatr. p. 242, 9: Πίσσης ὑγρᾶς ἡμ. Hase.]

[Ἡμίξηρος, ὁ, ἡ, Semiaridus. Hesych. s. v. Μεσόψηρον et Suidas s. Λαιψηρόν. Lemma epigr. in Anth. Pal. 9. 137. Gramm. Bekk. Anecd. p. 1173: Ἡμίξηρον χόρτον λέγομεν τὸν μὴ εἰς τέλειον ξηρανθέντα. Ducas Hist. Byz. p. 69, A: Ἐπιληψίᾳ κεκρατημένος ἡμίξηρος. Coteler. Monum. Eccles. vol. 2, p. 218: Τὸν υἱὸν ἡμίξηρον ὄντα.]

Ἡμιξύρητος, ὁ, ἡ, Semirasus, Bud. e Diog. Laert. [6, 33.]

[Ἡμιόγδοον, οἱ δύο χοεῖς, Hesych.]

[Ἡμιόδιον, τὸ, Semita, Gl.]

Ἡμιόδιος, ὁ, ἡ, Qui dimidia e parte præest itineribus, ut exp. apud Aristot. OEc. 2, [p. 1352, 26]: Ἀντιμένης Ῥόδιος ἡμιόδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου περὶ Βαβυλῶνα. [Voc. suspectum. Margo cod. Paris. γνώριμος.]

Ἡμιολία, ἡ, ἡ δίκροτος ναῦς, ut Hesych. vult. [Polyb. ap. Suid. s. v. Ἡμιολίαις et Ὑπερισθμίσας: Τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας ὑπερισθμίσας. Idem 5, 101, 2: Δώδεκα μὲν καταφράκτους ναῦς ... τριάκοντα δ' ἡμιολίους. Nam sic scriptura vulgata ἡμιόλους ex codd. quibusdam est correcta: sed Polybius ἡμιολίας scripserat. Sic Diodoro 16, 61 ex duobus libris restitutum Πλοῖα φορτηγὰ μεγάλα καὶ τέτταρας ἔχων ἡμιολίας, ubi vulgo ἡμιολίους. Eodem errore deteriores libri Suidæ ἡμιολίοις pro ἡμιολίαις. Quibus nihil auctoritatis accedit ab Hesychio ἡμιόλιος per δίκροτος interpretato. Ναῦς ἡμιολίας id. 19, 65. Ἡμιόλιαι Arrian. Exp. Al. 6, 1, 1 (ubi aliquot libri ἡμιόλιοι) et 18, 7. Ἡμιολίαις λῃστρικαῖς 3, 2, 5. Theophr. Char. 25 (27 Schneid.), 1: Ὁ δὲ δειλὸς τοιοῦτός τις, οἷος πλέων τὰς ἄκρας φάσκειν ἡμιολίας εἶναι. « Ἡμιόλιαι, Myoparones, de quarum ratione post Salmasii (Observ. ad jus Att. et Rom. p. 702-717) et Schefferi (De milit. nav. 2, 2, p. 73) super iis disputata nondum certi quid dici potest. Ita dictas esse a modo vel struendi vel armandi et instruendi patet, sed is definiri non potest: nisi forte Etymologus audiendus est in Ἡμίολος: Ἡμιολία δὲ πάλαι ἐλέγετο λῃστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλῶν (corr. ψιλὸν) ἐρετῶν ἐστὶ, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι. Ibidem profert fr. incerti scriptoris, in quo

Καρικὴ ἡμιολία est, Myoparo Caricus, quæ et est ap. Longum 1, 28 : Τύριοι λῃσταὶ Καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν. Et hanc ob caussam verti myoparonem, quod est genus piraticum, nec tamen a solis piratis usurpatum : quanquam scio apud Appianum distingui videri. » Ernest. Lex. Polyb. || Forma neutrali Ἡμιόλιον, πλοῖον μικρὸν, Hesych.]

[Ἡμιολιασμὸς, ὁ.] Ab ἡμιολία autem est verb. Ἡμιολιασμὸς, Quum quis sescuplum pendit : τὰ ἡμιόλια δοῦναι, ut Suid. exp., ap. quem tamen non ἡμιολιασμὸς, sed ἡμιολισμὸς legitur. Reponendum vero est ἡμιολιασμὸς e Ms. libro, et Harpocr., qui ex Antiphontis Politico citat quendam l., sed quem in nostris exempll. habemus mendosum.

Ἡμιόλιος, α, ον, Totus cum dimidia sui parte, Sesquialter, ut Vitruv. interpr. supra in Ἐπιδίμοιρος. [Hesych. : Ἡμιόλιος... καλεῖται ἀριθμός τις καὶ λόγος ὁ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἔχων. Similiter Photius, Suid., Etym. M. Plato Theæt. p. 154, C : Ἀστραγάλους γάρ που ἓξ, ἂν μὲν τέτταρας αὐτοῖς προσενέγκῃς, πλείους φαμὲν εἶναι τῶν τεττάρων καὶ ἡμιολίους.] Triclin. p. 447 Comm. in Soph., ubi de metrorum ratione tradit, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. [Hephæstio p. 83, 5 : Τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ.] Macrob. in Somn. Scip. 2, 1 : Hemiolius est quum de duobus numeris major habet totum minorem, et insuper ejus medietatem, ut sunt tria ad duo; nam in tribus sunt duo et media pars eorum, i. e. unum : et ex hoc numero, qui Hemiolius dicitur, nascitur symphonia, quæ appellatur διὰ πέντε. Martian. Capella De arithm. 7, de superparticulari numero : At ubi inter majores minoresque ratio membrorum est major, aut superdimidio vincit, quem ἡμιόλιον : aut supertertio, quem ἐπίτριτον : aut superquarto, quem ἐπιτέταρτον Græci vocant. Plato Tim. [p. 36, A] : Μετὰ δὲ ταύτην ἀφῄρει διπλασίαν ταύτης· τὴν δ' αὖ τρίτην, ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς τετάρτης, i. e. Cic. interpr. : Secundam autem, primæ partis duplam, deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla. Et mox, Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis, et sesquitertiis et sesquioctavis sumptis. Sicut vero Plato ibi dicit ἡμιολία τῆς δευτέρας, ita Aristot. Probl. [19, 35], ἡμιολία τῆς μέσης, Sesquialtera mediæ [add. ib. 24]; H. A. 9, [22, 3] : Ἡμιόλιος τῶν ἄλλων ἀετῶν, Alias aquilas sesquialtera proportione excedens. Itidem Herodot. 5, [88] : Ἡμιολίας περόνας τοῦ τότε κατεστεῶτος μέτρου, Fibulas sescuplas quam tunc mensura consueverat. Rursum Aristot. H. A. 5 : Ἡμιόλιον τῷ μήκει τῷ διάζωμα ἔχουσι, Sesquialtera proportione longitudinis præcinctum habent, Gaza interpr. [Xenoph. Anab. 1, 3, 21 : Μισθὸν ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον. Polyb. 10, 17, 12 : Ποιήσας ἡμιολίους τοὺς ναύτας ἢ πρόσθεν. Diodor. 15, 44 : Ηὔξησε τὰ δόρατα ἡμιολίῳ μεγέθει. Dionys. A. R. 10, 49 : Τίμημα ἀργυρικὸν ἡμιόλιον θατέρου. Ἡ ἡμιολία, Pars sesquialtera. Plato Leg. 12, p. 956, D : Τὴν ἡμιολίαν τοῦ τιμήματος ἀποτινέτω.] Et ἡμιόλιος λόγος, Sesquialtera proportio. [|| Ἡμιολίαι, Sexquicentesimæ usuræ, de quibus copiose Salmasius De modo usur. p. 314 et 323-324. Matth. Blastares Lit. T. cap. 7 : Ἡμιόλιοι δέ εἰσιν οἱ ἡμίσεις τοῦ ὅλου τόκου τῶν ιϐ' νομισμάτων, ἤτοι τὰ ς'. Concil. Laodic. can. 4 : Περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἱερατικοὺς καὶ τὰς λεγομένας ἡμιολίας λαμϐάνειν· ubi Dionysius Exiguus et Isidorus Mercator *sescupla* interpretantur. Adde Concil. Nicæn. can. 17. Ducang. Hesych. et Photius p. 69, 24 : Ἡμιολία, ... τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου. || Ἡμιόλιος cognomen Theodoti, ducis copiarum Antiochi magni, ap. Polyb. 5, 42, 5, aliisque ll. : fortasse a corporis proceritate, quasi statura viri cum dimidio, qua ratione Prusias ἥμισυς ἀνὴρ vocatur 32, 2, 1. Schweigh. || Forma Dorica Ἀμιόλιος, ὁ, ἡ, Tim. Locr. p. 98 : Ἀμιόλιος τᾶς μέσας ἐᾶσα.]

Ἡμιολὶς, in VV. LL. i. q. ἡμιολία : quæ si substantive capiantur, significabunt Sescupla portio, ut subaudiatur μοῖρα. [Apud Polluc. 1, 82 inter navium nomina sunt ἡμιολὶς et ἡμιολία. Delendum videtur ἡμιολίς. G. Dind.]

[Ἡμίολος, ὁ, ἡ.] Dicitur etiam Ἡμίολος pro ἡμιόλιος, Gellio 18, 14 : Est autem hemiolus numerus, qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiumque habet ejus : ut tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. Quædam autem ibi exempll. [recte] habent ἡμιόλιος : sed hoc ἡμίολος mendosum non esse, ex eo patet, quod Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat, quas alii ἡμιολίας, ut videbis in Τριηρημιολία. [Huic quoque ἡμιόλους exemptum. De quo diximus s. v. Ἡμιολία.]

Ἡμιόνειος, [α, ον, et ὁ, ἡ], Mularis : ἡμ. ζυγὸν, Jugum mulare, h. e. quo mulæ copulantur. Hom. Il. Ω, [268] : Κάδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἧρεον ἡμιόνειον. Et paulo ante ἅμαξα ἡμιονείη, Vehiculum mulare, Currus mularis. Sic et [Od. Z, 72] : Ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὄπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξαν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Sed et ex Herodoto [1, 188] affertur ἡμιόνειαι ἅμαξαι pro Carrucæ a mulis tractæ. At Ἡμιονείη, sub. κόπρος, Mulare stercus, Fimus mularis, ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου, Suid. [Pamphos ap. Philostr. p. 693 : Εἱλυμένε κόπρῳ μηλείῃ τε καὶ ἱππείῃ καὶ ἡμιονείῃ.]

[Ἡμιονηγὸς, ὁ, Agaso mulorum, Mulio. Strabo 14, p. 659. Ἡμιονάτος, Mulio, Gl. : quod Pierson. ad Mœr. p. 58 in ἡμιονηλάτης mutabat. Probabilius videtur ἡμιοναγὸς vel ἡμιονηγός. G. Dind.]

[Ἡμιονικὸς, ἡ, ὸν, Mularis. Ζεῦγος ἡμιονικὸν Xen. Anab. 7, 5, 1. Pollux 10, 53; Mœris p. 273; Thom. M. p. 653. Ἡμιονικὴ ὁδὸς Strabo 6, p. 282.]

[Ἡμιόνιον, Hemionium, herbæ nomen. V. Ἡμίονος.] Ἡμιόνιον Hesychio est etiam ὄρνις ποιός.

[Ἡμιονὶς, ἰδος, ἡ, Muli stercus ap. Hippocr. p. 583, 30. Quod remedii genus repetens p. 667, 48, ἡμιόνου ὀνίδα vocat, ut illic quoque ἡμιόνου ὀνίδα pro ἡμιονίδα scrib. existimem, aut certe ἡμιονίδα velut ἡμιονείην accipi debere. Est enim ἡμιονείη Suidæ ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου. Foes.]

Ἡμιονίτης, ὁ, Mularis. Fem. Ἡμιονῖτις ἵππος, Strabo [5, p. 212], Equa mulos pariens : quæ ab Hom. dicitur ἵππος βρέφος ἡμίονον κυέουσα. Alias ἡμιονῖτις absolute, vel subaudito nomine πόα, vel etiam ἡμιονῖτις βοτάνη, dicitur Herba quæ et ἡμίονος s. ἡμιόνιον vocatur, et ἄσπληνον. Galen. K. τόπ. 8 [?], ex Archigene, ad lienosos : Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Gorr. : Ἡμ., Herba quam σπλήνιον plerique vocant, alii τεύκριον, alii etiam ἡμιόνιον. At Diosc. 3, 151, seorsim de asplenio s. scolopendrio s. splenio s. hemionio agens, et seorsim etiam de hemionide s. splenio videtur discrimen constituere inter ἄσπληνον et ἡμιονίτιδα, s. inter ἡμιόνιον et ἡμιονίτιδα : licet utramque herbam σπλήνιον nominari tradat.

[Ἡμιονόκουρος, Mulicurius, Gl.]

Ἡμίονος, ὁ, ἡ, Mulus, Mula. Plato Apol. [p. 27, E] ; Ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι. Hom. Il. Ψ, [654] : Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, quo epitheto alibi quoque utitur, et item Hesiodus [Op. 46]. Il. Ω, [277] : Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιουργούς [-εργούς. 324 : Ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην· 702 : Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων (i. e. ἐπ' ἀπήνης) ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι.] B, [852] : Ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, Mularum agrestium s. ferarum. Ψ, [265] : Ἵππον ἔθηκεν Ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, ubi adjective etiam capi posset pro Pullum semiasinum; dicitur enim mulus ἡμίονος, quoniam genus ei partim ex equa est, partim ex asino, ut testatur et Plin. 8, 44 : Ex asino et equa mulus gignitur. Ibid. : Gignitur etiam mula ex equo et asina. Ibid. : Equo et asina genitos mares, Hinulos antiqui vocabant; contraque Mulos, quos asini et equæ generarent. [Herodot. 3, 153 : Τῶν οἱ σιτοφόρων ἡμιόνων μίη ἔτεκε. Ἡμίονος βασιλεὺς in oraculo ib. 1, 155, intelligitur rex e duabus diversis gentibus ortus (Cyrus patre Persa, matre vero Meda). Schweigh. || Ἡμίονες forma vitiosa pro ἡμίονοι ap. Theophyl. Sim. Histor. 1, p. 25, A.] || Ἡμίονος sive Ἡμιόνιον, Herbæ etiam nomen est, quæ et Asplenon vocatur. Diosc. 3, 151 : Ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Et Theophr. H. Pl. 9, 19 [18, 7] : Τῆς δ' ἡμιόνου τὸ φύλλον ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ ἀγονεῖν· μίγνυσθαι δέ φασι καὶ τῆς

ὁπλῆς τοῦ ἡμιόνου. Et mox, Χαίρειν δὲ σφόδρα καὶ τὴν ἡμίονον αὐτῷ, χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπλῆνας. Videtur ergo dici ἡμίονος s. ἡμιόνιον, vel quod mulæ eo delectentur, vel quod sterilitatem mulieribus accersat cum muli liene aut ungula conjuncta et adhibita. Plin. et ipse Hemionium appellat, 27, 5 : Asplenon sunt qui Hemionion vocant. [|| Ἡμίονος, Mandragora, ap. Diosc. 4, 76.]

[Ἡμίοπλος, ὁ, ἡ, Semiermis, Gl.]

[Ἡμίοπος, ὁ, ἡ.] Ἡμίοποι αὐλοὶ dicuntur Tibiæ quædam τῶν τελείων ἐλάσσονες, teste Athen. 4, [p. 177 et 182, C], ubi et conviviis eas adhiberi scribit, ideoque ab Anacr. vocari τέρενας ἡμιόπους. Ibid. Ixio [non Ixio, sed Æschylus in fabula Ixione] dicit, Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα [τὸν ἐλάσσω Porsonus : sed probabilior Bothii sententia est τὸν ἐλάσσονα delentis] ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. Æschylum quoque dixisse ἡμίοπον αὐλὸν, testatur Pollux 6, c. 36 [§ 161, memoriæ errore, ut videtur. Nam Pollux haud dubie illum ipsum ex Ixione l. in mente habuit, in quo ἡμίοπον exiguum s. minorem significat, metaphora a tibiis ducta, ut ait Athenæus. Hesych. : Ἡμίοποι, οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ τελείων. Ἡμίοπος, αὐλὸς ὁ ὑποτεταγμένος τῷ τελείῳ. Μεταφορικῶς δὲ ἡμίοπος θράσος (fort. ὁ ἐλάττων). G. Dindorf.]

Ἡμίοπτος, ὁ, ἡ, Semiassus, Semiassatus i. e. E dimidia tantum parte assus : ἡμ. κρέα, ap. Athen. 3. [Socrat. Hist. Eccl. 3, 15, martyres dicunt : Στρέψον ἡμᾶς καὶ εἰς τὰς ἑτέρας πλευρὰς, ἵνα μὴ εἰς τὴν γεῦσιν ἡμίοπτοι φανῶμέν σοι. Hemst. Lucian. Gall. c. 2 : Ἡμίοπτα καὶ ἕφθά (κρέα).] Legitur et ap. Polluc. 6, [160. Heliodor. 2, 19, p. 77 : Τὰ δὲ (κρέα) ἡμίοπτα ταῖς παρειαῖς ἐν τῇ βρώσει τοῦ αἵματος ἀπέσταζεν. Cod. Vat. ἡμίθαλτα, quod Coraes in ἡμίθαλπτα mutavit.]

[Ἡμιούγγιον, τὸ, Semuncia. Galen. vol. 13, p. 703 : Ἐλαίου ἡμ. Ἡμιούγκιον ex Amyco Epicharmi memorat Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 33.]

Ἡμιπάγης, ὁ, ἡ, Semiconcretus : vide Πάχνη. [Ὠὰ ἡμιπαγῆ Hippocr. p. 405, 39; Plato Tim. p. 59, E, et 60, D. Philo vol. 1, p. 322, 23 : Ἡμιέργου καὶ ἡμιπαγοῦς σοφίας. G. Dindorf.]

[Ἡμιπάθης, ὁ, ἡ, Partim affectus s. vitiatus. Arctæus p. 34, 3 : Ἡμιπαθέα μέρεα.]

Ἡμιπαίδευτος, ὁ, ἡ, Semidoctus, Suid. [Synes. p. 307, A. Jacobs.]

Ἡμιπάχης, ὁ, ἡ, Semicrassus, Dimidiata e parte crassus. [Scriptura vitiosa pro κνημοπαχής (ap. Theophrast. C. Pl. 3, 4, 3), quod v.]

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, Securicula, Dimidiata securis, i. e. Securis unicam tantum pennam habens, quæ bipennis et anceps non est, quæ ἑτερόστομος πέλεκυς a Synes. nominatur. Eust. [p. 1333, 22] exp. μονόστομος πέλεκυς, item [p. 949, 57] μικρὸς πέλεκυς, annotans in eo voc. geminari κ propter metrum. Hom. Il. Ψ, [851] : Καδδ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. Utitur et alibi. Ap. Suid. habetur etiam Ἡμιπέλεκυς [annotato etiam genitivo ἡμιπελέκεως] in in ead. signif. Ap. Hesych. vero legitur Ἡμιπέλεκας, πέλεκας μονοστόμους : pro quo fort. reponendum Ἡμιπελέκεις, aut [quod probabilius] Ἡμιπέλεκκα, πελέκεις μονοστόμους. Idem rursus ἡμιπέλεκκα adjective exp., τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα. Adjective itidem ἡμιπέλεκκον exp. τριμναῖον ἢ τετραμναῖον ἢ πεντάμνουν : et quod Paphiorum lingua τὸ δεκάμνουν vocetur Πέλεκυς. Igitur Ἡμιπέλεκκος Hesychio significabit Ab una tantum parte acutus in modum πελέκεως μονοστόμου : item Quinque minas pendens. In VV. LL. habetur etiam Ἡμιπελέκιον, Securicula.

[Ἡμιπέπανος, ὁ, ἡ, Semimaturus. Herodotus Oribasii p. 81 Matth.]

[Ἡμιπέπειρος, ὁ, ἡ, Semimaturus. Hesych. : Βλήσας, βότρυν ἡμιπέπειρον. Hemst.]

Ἡμίπεπτος, ὁ, ἡ, Semicoctus, ap. Plut. [V. Cæs. c. ult.] de frugibus anni. [Galen. vol. 8, p. 598, B, τροφή. Hemst.]

[Ἡμιπέρσης, ὁ, Semipersa. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. p. 213, B. Conf. Ἡμίμηδος.]

[Ἡμιπήχειον, τὸ, Semicubitus. Sext. Emp. p. 391 : Ἀναιρεθήσεται πῆχυς ἐκ δυοῖν ἡμιπηχείων.]

[Ἡμιπήχιον. V. Ἡμιπηχυαῖος.]

Ἡμιπηχυαῖος, α, ον, Semicubitalis, i. e. Dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Dioscor. 3, [145. Geopon. 10, 4, 1. Aristeas De lxx Interprr. p. 256, ubi perperam ἡμιπήχιον. Struv.]

[Ἡμίπλαστος, ὁ, ἡ, Semiformis (Semifer). Epiphan. vol. 2, p. 887, A : Ἄνθρωποι διφυεῖς καὶ ἡμίπλαστοι.]

Ἡμίπλεθρον, τὸ, Dimidium jugeri. [Herodot. 7, 176 : Ἡ ἔσοδός ἐστι, τῇ στεινοτάτη, ἡμίπλεθρον. Xenoph. Anab. 4, 7, 6 : Ἡμίπλεθρα τρία.]

[Ἡμίπλεκτος, ὁ, ἡ, Seminexus. Pollux 6, 160.]

[Ἡμίπλευρος, ὁ, ἡ. V. Ἡμίκοπος.]

[Ἡμίπλεως, ων, Semiplenus. Pollux 4, 170; 5, 133, 6, 160.]

[Ἡμιπληγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἡμιπλήξ. Olympiodor. in Meteor. 3, p. 46, a. Lobeck. ad Phryn. p. 530.]

[Ἡμιπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Dimidia parte percussus. Apoll. Rh. 4, 1683 : Πελέκεσσιν ... ἡμιπλῆγα.]

[Ἡμιπληξία, ἡ. V. Ἀποπληξία. Theodor. Prodr. p. 373 : Ἄρκτον νοσοῦσαν εὗρον ἡμιπληξίαν, τοῖς δεξιοῖς μὲν νεκρὰν, οὐ κινουμένην, εὐωνύμοις δὲ προσεσυρμένην μόνοις. Ἡμιπληγία, ἡ, et Ἡμιπληκτικὸς, ἡ, ὸν, in Lex. suo posuit Schneiderus, non constat unde sumpta.]

[Ἡμιπλήρης, ὁ, ἡ, Semiplenus. Aretæus p. 85, 55 : Ἡμιπλήρεσι κύστεσι.]

Ἡμιπλήρωτος, ὁ, ἡ, Dimidia e parte impletus s. completus [Pollux 4, 170; 5, 133; 6, 160. Ἡμιπλήρωτα πλοῖα 1, 121] : ut ἡμιπλήρωτα πληρώματα, de Remigio male instructo armatoque. Vide Ἀπλήρωτος.

Ἡμιπλίνθιον, τὸ, affertur pro Semilateritium. [Dimidiatus later, Herodot. 1, 50, Themist. Or. 19, p. 226, D.]

[Ἡμίπλινθος, ἡ. Ἡμίπλινθοι, Semilateres, Gl.]

Ἡμιπλοΐδιον, τὸ [vox nihili], esse dicitur Genus vestis muliebris, sed metuo ne perperam pro ἡμιδιπλοΐδιον.

[Ἡμίπνικτος, ὁ, ἡ, Seminecis, Gl.]

Ἡμίπνοος, et Ἡμίπνους, ὁ, ἡ, Dimidiatum tantum spiritum edens, Spiritu tantum non privatus, Semianimis. Vide Πνευστιάω. [Hom. Batrach. 254 : Ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα.]

[Ἡμιποδιαῖος, α, ον, Semipedalis. Apollod. Poliorc. p. 17, 27 : Ἦλοι πλατυκέφαλοι ἡμιποδιαῖοι. Bito De mach. p. 106, 2 : Τὸ ὕψος ἡμιποδιαῖον. Hase.]

Ἡμιπόδιον, Semipes, Dimidius pes. [Pollux 6, 161.] Theophr. H. Pl. [7, 2, 7] : Οὐ κατωτέρω τριῶν ἡμιποδίων. [Polyb. 6, 23, 2 : Πένθ' ἡμιπόδια. Geopon. 4, 12, 2 : Ἡμιπόδιον βάθος. Quod ἡμιποδιαῖον scrib. G. D.]

[Ἡμιποίητος, ὁ, ἡ, Semifactus, Imperfectus. Pollux 6, 160.]

Ἡμίπολον, τὸ, Dimidia poli (i. e. cœli) pars, Hesych.

Ἡμιπόνηρος, ὁ, ἡ, Semimalus, Semiimprobus, Aristot. Eth. [7, 10] et Polit. [5, 11.]

[Ἡμίπους, οδος, ὁ, Semipes, Gl. Apollod. Poliorc. p. 34, 36 : Τῷ πάχει ἡμ. Hase.]

Ἡμίπτωτος, ὁ, ἡ, Semirutus, Qui dimidia e parte corruit, Bud. [Hesych. s. v. Ἐρείπιον. Boiss.]

[Ἡμιπύργιον, τὸ, Dimidiata turris. Philostr. V. Soph. 2, p. 560 : Ἐν ᾧ (προαστείῳ) πύργοι ἐξῳκοδόμηντο καὶ ἡμιπύργια.]

Ἡμίπυρος, ὁ, ἡ, Semiustus, Semiardens, affertur ex Aristot. De mundo [c. 4 med. Plut. Mor. p. 928, D : Ἡμίπυρον εἶναι τὴν σελήνην. G. D. Basil. Scholl. in Greg. Naz., in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 144, Aristot. locum cit. repetit. Boiss.]

Ἡμίπυῤῥος, ὁ, ἡ, Semirufus.

[Ἡμιπύρωτος, ὁ, ἡ, Semiustus. Crinag. Anth. Pal. 7, 401 : Εὐνιδίκου ἡμιπύρωτα λείψανα. ὕ]

Ἡμιῤῥᾰγὴς, ὁ, ἡ, Semifractus, Semilacerus. [Interruptus; Ἡμιραγῆ ποιέω, Interrumpo, Gl. Aristid. vol. 1, p. 547, 5 : Πίνακας ἡμιρραγεῖς.]

[Ἡμιρρόμβιον, τὸ, Semirrhombus, fasciæ species, ap. Galen. vol. 12, p. 40 (ubi ἡμιρόμβιον), 482, 504; Soran. ib. p. 507, 508. Ἡμίρομβος in lemmatis capitum ap. Cocch. Chir. p. 16, 19, 24, 27. || Adjectiv. Ἡμιρομβιαῖος, α, ον, Galen. vol. 12, p. 477.]

[Ἡμιρρόπως, Moderate, Mediocriter, Leniter. Hippocr. p. 461, 495, 1002.]

[Ἡμίρρυπος, ὁ, ἡ. Ἡμίρυπον εἰρίον Lana semisuccida dicitur ab Hippocr. p. 672 20. Foes.]

[Ἡμισάκιον, τὸ, Dimidius saccus. Σησάμων ἡμ. ex Demiopratis Pollux 10, 169.]

Ἡμισάλευτος, ὁ, ἡ, Hesychio ἐξ ἡμίσεως σεσαλευμένος, Dimidia e parte concussus et agitatus. [ᾰ]

Ἡμισάπης, ὁ, ἡ, Semiputris, Qui dimidia e parte computruit. [Hippocr. p. 461, 11; Galen. vol. 6, p. 502.]

[Ἡμισειαστὴς, ὁ, Partiarius colonus, qui et μορτίτης, apud Harmenopul. 6, 1, 24. Ducang.]

Ἡμισέλπιδος, ὁ, affertur pro Semisperans. [Ἡμισευέλπιδος scriptura vitiosa ap. Lucian. De calumn. 10, ab Solano in ἢ μίσους ἢ ἐλπίδος mutata, ab Jacobsio in ἢ μίσους εὐέλπιδος.]

Ἡμίσευμα, τὸ, Dimidium, Dimidia pars, Gregor. De homine. [Theolog. arithm. p. 39 Ast. : Αἱ (γωνίαι) τοῦ ἡμισεύματος τοῦ παραλληλογράμμου.]

[Ἡμισευτὴς, ὁ. Hesych. : Ἡμιτιεὺς, ἡμισευτής. Comparandum ἡμισειαστής.]

Ἡμισεύω, Dimidius sum, Dimidia e parte æquo. || Ad dimidiam partem redigo, Ad dimidias decoquo, Bud. ex Hippiatr. : Ἕως ἡμισευθῇ. [Theodos. Grammat. p. 86 extr. ed. Gœttl. : Ἔδει γὰρ αὐτὰς (τὰς προθέσεις) ἡμισευθείσας τῶν δισυλλάβων κατὰ μονοσύλλαβον ἡμισευθῆναι κατὰ τὸν ἀριθμόν. G. Dind.]

[Ἡμίσεως, Ad dimidias, Dimidia ex parte. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 30 : Ἡμ., ἐπίρρημα. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ. Legitur 10, p. 601, C : Μὴ τοίνυν ἡμ. αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθὲν, ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν· ubi in cod. Flor. interpolatum ἐφ' ἡμίσεως.]

[Ἡμισίκλιον, τὸ, Dimidiatus siclus. Hesych. : Ἡμ., νομισμάτιον.]

[Ἡμίσικλον, τὸ, i. q. præced. Joseph. Ant. Jud. 7, 13, 1. Ib. 9, 8, 2 : Αἰτήσοντας ὑπὲρ ἑκάστης κεφαλῆς ἡμίσικλον. Hase.]

Ἡμίσοφος, ὁ, ἡ, Semisapiens. Lucian. [Hermot. c. 15] : Τὸν εἴτε ἡμίσοφον εἴτε σοφὸν ἤδη, τὰ βελτίω χρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον. [Bis acc. c. 8 : Ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις ἐντεύξῃ.]

[Ἡμισπάθιον, τὸ, Spatula dimidiata, instrumentum chirurgicum. Heliodorus Oribasii p. 9 ed. Mai. Ibid. p. 23 male editum ἡμισπάθου. Adde p. 25. Osann.]

[Ἡμισπάρακτος, ὁ, ἡ, Semilacer. Gregor. Naz. vol. 2, p. 192; Amphiloch. p. 124. Kall. Planud. Ovid. Met. 7, 344. Boiss.]

Ἡμίσπαστος, ὁ, ἡ, Semivulsus s. Semiavulsus, in Epigr. [Philodemi Anth. Pal. 10, 21 : Τὸν ἡμ. ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν: Strabo 17, p. 831 : Αἱ μὲν (τῶν πόλεων) τελέως ἠφανίσθησαν, αἱ δ' ἡμίσπαστοι κατελείφθησαν, Semidirutæ.]

[Ἡμισπιθαμιαῖος, α, ον, Dimidiam spithamam æquans. Hippocr. De fract. vol. 12, p. 241 ed. Chart.]

[Ἡμισπίθαμος, ὁ, ἡ, i. q. ἡμισπιθαμιαῖος. Philo Poliorc. p. 55.]

[Ἡμίσπονδος, ὁ, ἡ, Semifœderatus. Pollux 6, 30.]

[Ἡμιστάδιαῖος, α, ον, Dimidium stadii æquans. Lucian. Ver. Hist. 1, 40 : Ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας· Philops. c. 22 : Γυναῖκα ... ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος.]

[Ἡμιστάδιον, τὸ, Semistadium. Polyb. 3, 54, 7; 4, 83, 4; 5, 22, 4; Strabo 17, p. 817; Athen. 5, p. 204, D; Lucian. Navig. c. 17.]

[Ἡμιστατὴρ, ῆρος, ὁ, Semistater. Hesych. : Ἥμιχα, ἡμιστατῆρα. || Ἡμιστάτηρον, τό. Pollux 9, 62 : Στατὴρ καὶ ἡμιστάτηρον, χρυσᾶ νομίσματα.]

Ἡμιστίχιον, τὸ, Dimidium versus, Dimidiatus versus. [Iamblich. V. P. p. 342 : Ἐν τῷ παρόντι ἡμιστιχίῳ. Usitatissimum grammaticis voc. Dionysio Hal. De comp. verb. p. 217, 12 R. : Ἐξ ἡμιστίχων δύο συγκείμενον, Sylburg. restituit ἡμιστιχίων.]

[Ἡμίστομον scriptura vitiosa. V. Ἡμίτομον.]

[Ἡμιστρατιώτης, ὁ, Semimiles. Lucian. Bacch. c. 3.]

[Ἡμιστρόγγυλος, ὁ, ἡ, Semiteres. Lucian. Ocyp. v. 98 : Τομὴν ἡμιστρόγγυλον.]

[Ἡμιστροφεῖον, τό. Pollux 4, 127, inter machinas scenicas memorat στροφεῖον et ἡμιστρόφιον (ἡμιστροφεῖον correctum in indice).]

[Ἡμισύδουλος, ὁ, Semiservus. Manetho 4, 600 : Ἐξ ἀπελευθερίης βασιληίδος ἡμισύδουλοι. Codex ἥμισυ δοῦλοι.]

[Ἡμισύθλαστος, ὁ, ἡ.] Ἡμισύθλαστον, Semicontusum, Hesych. [Ἡμισύθλαστον, ἡμισύσταυλον (ἡμισύκλαστον Guyetus, paullo probabilius quam Kusterus, qui Ἡμίθλαστον, ἡμισύθλαστον corrigebat).]

[Ἡμισυμερίτης, ὁ, Partiarius, i. q. ἡμισειαστής. Schol. Theophyli Antec. 2, 23, 5 : Λεγταρίου παρτιαρίου, τουτέστι ἡμισυμερίτου, ἤγουν ἥμισυ μέρος λαμβάνοντος. Ducang.]

[Ἡμισύπηχυς, ὁ, Dimidius cubitus. Method. p. 418, B : Εἰς πέντε ἡμισυπήχεις. Kall. Scribendum ἥμισυ πήχεις.]

Ἥμισυς, εος, ους (non enim Attice declinatur, ἡμίσεως, ἡμίσεων, sed ἡμίσεος et ἡμισέων, Eust. [p. 1966, 35]), ὁ ἥμισυς, ἡ ἡμίσεια, τὸ ἥμισυ. [Phrynich. Bekk. Anecd. p. 41. 31 : Ἡμίσεας καὶ ἡμίσεις· ἄμφω μὲν Ἀττικὰ, Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἡμίσεας. Ἡμίσειαν σὺν τῷ ι. Ἥμισυ ... ἡμίσεως ... ἡμίσεα, ἀλλ' οὐχ ἡμίση. Ubi non ἡμίσεως, sed ἡμίσεος scripserat Phrynichus. Hæc enim legitima est forma genitivi, servata in ll. ab Lobeck. ad Phryn. p 247 indicatis, ap. Herodot. 2, 126, Thucyd. 2, 78; 4, 83, Plat. Charm. p. 168, C, Conviv. p. 205, E, Dem. p. 691, 16, Sext. Emp. p. 333, Diog. L. 2, 51, aliosque, ab librariis sæpissime in ἡμίσεως mutata, quod non ferendum videtur ap. Xenoph. OEc. 18, 8, relinquendum scriptoribus recentioribus, qui contracta quoque ex ἡμίσεος forma utuntur ἡμίσους, trium generum communi, cujus exx. attulit Lobeck., Josephi A. J. 3, 6, p. 132; 8, 3, p. 425 : Πήχεως καὶ ἡμίσους· Dionys. A. R. 4, 17 : Τριῶν καὶ ἡμίσους μνῶν· Plut. V. Mar. c. 34 : Μυριάδων ἑπτὰ ἡμίσους· Dion. Chr. vol. 1, p. 221 : Ἐξ ἡμίσους ἐκόμων· et 229. Geopon. 1, 7, ubi in pluribus codicibus per totum caput pro ἀπὸ ἡμισείας ὥρας constanter ἀπὸ ἡμίσους scriptum est. || Accusativ. ἡμίσεις est ap. Plat. Leg. 6, p. 756, E, aliósque, eximendus fortasse Thucydidi 8, 64, ubi aliquot codd. τοὺς ἡμίσεας. || Neutrum plur. ἡμίση, reprehensum a Phrynicho, Herodianus quoque improbat p. 455 ed. Piers. : Ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα· τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων ἐπὶ τῶν οὐδετέρων διαιρεῖται, οἱ γλυκεῖς αἱ γλυκεῖαι τὰ γλυκέα· ... οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις αἱ ἡμίσειαι καὶ τὰ ἡμίσεα. Καὶ τὸ ἑνικὸν οὖν μόνως τοῦ ἡμίσεος, ὡς τὸ ὀξέος καὶ γλυκέος, ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσους. Quæ repetiit Thom. M. p. 421, ubi ἡμίση ex Theophr. Char. c. 11 et Ælian. V. H. 6, 1, attulit Oudendorp. Τὰ ἡμίση pro vulg. τὰ ἡμίσεα ap. Demosth. p. 833, 5; 956, 3; 1325, 28, præbuit codex optimus Paris. Τὰ ἡμίση τῶν λεχθέντων Philoni vol. 1, p. 497, 30, restitutum ex codd. : vulg. τὰ ἥμισυ. Τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν Antonin. Liberal. c. 2, p. 16, errore librarii, ut videtur, pro τὰ ἡμίσεα : quemadmodum ap. Cleomed. Theor. cycl. 1, 5, p. 23, τὰ ἡμίσεια bis legebatur, ubi codex τὰ ἡμίσεα præbuit. || « Ἡμίσεα Ionice dicitur pro ἡμίσεια, exemplo Herodoti p. 298 (8, 27) : Τὰς μὲν ἡμισέας τῶν ἀσπίδων ἐς Ἄβας ἀνέθηκαν. » HSt. in MS. Vindob. Nominativus ille ἡμισέα potius scribendus, α producto, quo accentu θρασέα γυνὴ pro θρασεῖα γυνὴ dictum ex Philemone posuit Antiatt. Bekk. Anecd. p. 99, 24. Accusativus ἡμισέας recto accentu in veteribus editionibus scriptus in l. ab HSt. appositio, pravo in codd. ἡμίσεας, pariterque ἡμίσεα συμφορὴ 5, 111, et τῶν νήσων τὰς ἡμίσεας 2, 10. Ceterum hæc forma non propria Ionum est, sed etiam ab Atticis usurpata. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 141 (n. 103, 13) : Τὴν μίσθωσιν καταθήσουσι τὴν μὲν ἡμισέαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμισέαν ἐν τῷ Ποσιδεῶνι. Ap. Thucyd. 8, 8, ubi vulgo τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν legitur, aliquot codd. autem ἡμισείας præbent, ἡμισέας recte corrigit Buttm. Gr. vol 2, p. 409. Ibid. 35 : Ταῖς ἡμισείαις τῶν νεῶν, ἡμισέαις restituendum videtur, et ἡμισέας 4, 104, ubi vulgo legitur ἡμίσεος ἡμέρας μάλιστα πλοῦν, libri optini autem ἡμισείας præbuerunt. Plato Menon. p. 83, C : Ἀπὸ τῆς ἡμισέας ταυτησὶ τουτί. Sic libri optimi : unus ἡμισείας, vulgo ἡμίσεως. || Τὸ ἀμίσεον in libris modo sic modo τὸ ἡμίσεον scriptum, pro τὸ ἥμισυ, ex Archim. De sphæra p. 72, 73, 74, 75, 79, 80, 81, quo in libro τῷ ἀμισέῳ, τᾷ ἀμισέᾳ, minimum decies repetitur, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 247, quocum comparari potest τὸ ἥμισον in inscrr. Stiriensibus a Rossio editis fasc. 1, p. 30, 32, et in Dauliensi p. 35. G. D.] Dimidius. [Æsch. Eum. 428 : Δυοῖν παρόντοιν ἥμισυς λόγος πάρα. Plato Leg. 12, p. 946, A:

Ἐὰν τὸν ἥμισυν ἀριθμὸν πλείω ποιῶσιν.] Thuc. [2, 78], ἥμισυ τεῖχος, Dimidius murus; Aristot., ἥμ. μέρος, Dimidia pars. Thuc. 1, [93] : Τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μάλιστα ἐτελέσθη, οὗ διενοεῖτο, Dimidia e parte altitudo illa absoluta est, quam animo conceperat. Plut. Fab.: Αὐτοὺς δὲ οὐδ' ἥμισυ μέρος ὄντας, Ne dimidiam quidem partem numero explentes. [Et Mor. p. 1019, E; 1020, A. Plato Soph. p. 223, D : Σχεδὸν αὐτῆς ἥμισυ μέρος ὄν. Aristot. ap. Harpocrat. s. v. Τετρυπημένη : Ψῆφοι... αἱ μὲν ἡμίσειαι... αἱ δὲ ἡμίσειαι...] Ἡμίσεες, Dimidia pars. Hom. [Il. Φ, 7 : Ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο·] Od. Γ, [155] : Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες,.. Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. [Herodot. 9, 51 : Τοὺς ἡμίσεας ἀποστέλλειν τοῦ στρατοῦ. Plato Theæt. p. 105, C: Ἐλάττους καὶ ἡμίσεις· Leg. 6, p. 756, E : Τοὺς ἡμίσεις τούτων.] Xen. [Cyrop. 2, 1, 6] : Ἱππέας μὲν ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Thuc. : Ἡμίσεις ἡγησάμενοι, Dimidia pars existimans. [Et 3, 20.] Athen. [15, p. 671, A], de corollis : Τῷ δευτέρῳ δίδωσι τοὺς ἡμίσεις, Dimidiam partem e sexaginta coronis. Sic neutr. ap. Athen. [12, p. 534, F] : Ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση κατέλιπεν. Τὸ ἥμισυ, Dimidium, Dimidia pars. Hom. Il. N, [565] : Τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης. Hesiod. Op. [40] :Οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. [Aristoph. Lys. 116 : Ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θἥμισυ. Plato Leg. 6, p. 767, E : Τοῦ βλάβους τὸ ἥμισυ τίνειν. Thucyd. 3, 83 : Τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ. Et inf. : Τρίτον μέρος ἀνθ' ἡμίσεος τῆς τροφῆς ἐδίδου. Theocrit. 29, 5 : Τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω.] Et ap. Athen. : Ἐκ τοῦ ἡμίσους, Dimidia e parte. Apud Thuc., ὑπὲρ ἥμισυ, Supra dimidiam partem. Et ap. Diosc. : Ἄχρι ἡμίσεος ἑψηθὲν, Ad dimidias decoctum. Item adv. pro Dimidia e parte. Idem Hesiod. Theog. [298], de echidna : Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν. [Pind. Nem. 10, 163 : Ἥμισυ μέν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών, ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμασιν. || Τὰ ἡμίσεα. Plato Leg. 5, p. 745, A : Φανεῖ... ὁ βουλόμενος ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσιν· Rep. 4, p. 438, C : Τὰ δίπλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεα.] || Ἥμισυς, ἡμίσεια, et ἥμισυ, vel plur. ἡμίσεις etc. aliquando cum gen. construuntur : et tunc Lat. redduntur Dimidia pars. Plato Leg. [6, p. 756, E]: Τοὺς ἡμίσεις τούτων, Horum dimidium. [Id. Leg. 1, p. 647, D : Ὁστισοῦν οὐδ' ἂν ἥμισυς ἑαυτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετήν· ubi ἥμισυς πρὸς ἀρετὴν dictum ut τέλεος πρὸς ἀρετὴν, quod comparavit Bœckh. p. 122.] Et neutr., Hom. Il. I, [612] : Ἥμισυ μείρεο τιμῆς. [P, 231 : Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἔξω ἐγώ· Od. P, 322 : Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται.] Et in Prov. [Diogenian. 2, 97], Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Herodot. [4, 72] : Ἥμισυ ἀψίδος· et ἥμ. ἡμέρης. Thuc. 8 : Ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ χρόνου τούτου. Xen. [Cyrop. 3, 3, 47] : Ἥμισυ αὐτῶν, Dimidia ipsorum pars. Sic accipitur etiam plur. ἡμίσεα et ἡμίση, pro ἥμισυ simpliciter. Dem. [p. 1325, 28] : Τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων, Dimidiam partem eorum, quæ detulisset. Aristot. OEc. 2 : Τὰ ἡμίσεα, ὧν εἶχεν, Dimidiam partem eorum, quæ quisque haberet. Plato Leg. [2, p. 672, E] : Τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας, Dimidium choreæ. At ap. Xen. [Anab. 1, 9, 26], ἡμίσεα ἄρτων, Panes dimidiatos. Dicitur etiam eleganter, ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, et ἡμίσεια τῆς γῆς, pro Dimidia pars temporis, soli : s. τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, τῆς γῆς. Dem. [p. 459, 14] : Ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ· ὥστε τὸν ἥμισυν ἓς π' ἀτελὴς τοῦ χρόνου, Dimidiatum tempus : ut Cic. dicit Dimidiati mensis cibaria. Thuc. : Τῷ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ, Dimidiæ exercitus parti. Sic ap. Dem. in plur., Ἡμίσεσι τῶν ἱππέων, Dimidiæ parti equitum. Et ap. Xen. [Cyrop. 4, 5, 4] : Τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, Dimidiatos panes, Bud. [Isocrat. p. 288, E : Ἤδη τῶν ἡμισέων γεγραμμένων. Plut. V. Alcib. c. 4. Plato Phæd. p. 104, A : Ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας.] Masc. et fem. genus sic usurpatum habes in hoc l. Alexidis [Eubuli] ap. Athen. 2, [p. 47, C] : Τὸν μὲν ἰδιώτην, τοῦ βίου τὸν ἥμισυν Ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ (ποιητὴν) τῆς τέχνης Τὴν ἡμίσειαν. Thuc. [5, 31] : Ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς, Ob dimidii soli usumfructum. Xen. Cyrop. [1, 2, 9] : Τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς ἐξάγει, Dimidiam partem excubiarum. Plato Epist. 7, [p. 347, C] : Τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας, εἶναι Δίωνος, τὴν δὲ ἡμίσειαν, τοῦ υἱέως, Dimidiam fortunarum partem. Sunt tamen qui hic substantive capi velint. Nam Ἡμίσεια accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, Dimidia pars, sicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος [Plato Leg. 12, p. 956, D : Τὴν ἡμίσειαν τοῦ τιμήματος ἀποτινέτω. Dionys. A. R. 4, 25 : Τὴν ἡμίσειαν τῆς ἐξουσίας ἀφελόμενος. Addito μοῖρα id. 5, 36 : Τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς μοῖραν], ut quum dicitur ἐξ ἡμισείας, Dimidia e parte : et ἐφ' ἡμισείᾳ : quorum priori Plato, altero Dem. [p. 430, 8] utitur. Synes. Epist. 10 : Ἐξ ἡμισείας ἂν ἔπραττον πονήρως, E dimidia parte agitarem misere et infeliciter. Sic vero dicitur etiam ἐξ ἡμιολίας. [Οὐκ ἐξ ἡμ. ἔσχε τὴν ἀρετὴν, Aristid. vol. 1, p. 63. Jacobs. Eust. p. 102 : Ἐξ ἡμ. εἰσὶν ἄνθρωποι ἐγκεκεντρισμένοι ἵπποις.] || Ἥμισυ, Semis. Athen. p. 197 : Ὀψωνεῖν δὲ πλείονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic Plut. Cat. [min. c. 44] : Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς,... παραβαλέσθαι δραχμῶν ἕκαστον ἀργυρίου δεκαδύο ἥμισυ μυριάδας. Bud. [Strabo 8, p. 379 : Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἥμισυ σταδίων ἔχον τὴν κάθετον. Philo De telor. constr. p. 53 : Μῆκος λαμβάνει τρημάτων δύο ἥμισυ καὶ τέταρτον. Ἐννέα ἥμισυ Jo. Malal. p. 158, 4. Priscian. vol. 2, p. 395 ed. Krehl : Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας· Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἥμισυ, ἥμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα ἑβδομον ἡμιτάλαντον. ... Καὶ καθόλου ὅταν βούλωνται ἀριθμόν τινα δηλοῦν καὶ μόριόν τι προσκείμενον, τὸ ὁμώνυμον τοῦ ἀριθμοῦ ἀεὶ τοῦ πλεονάζοντος λαβόντες τὸ ὅλον φασὶν, οἷον τὰ ἓξ ἥμισυ, ἕβδομον ἥμισύ φασι, τοῦ ἑπτὰ ἕβδομον, ὃς μονάδι πλεονάζει τοῦ ἓξ, τὸ ὁμώνυμον λαβόντες. || Τὴν ἥμισυ tanquam indeclinabile dixit Ducas Hist. Byz. p. 179, B. Ap. eund. p. 3, B : Μῆνας δ' καὶ ἡμὶ, pro ἥμισυ.] || Derivant autem ἥμισυς ex ἅμα et ἴσος, quod duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent. [V. Etym. M. p. 430, 17.]

[Ἡμισυτέταρτον. V. Ἥμισυς.]

Ἡμισύτριτον, τὸ, Duo cum dimidio : δύο ἥμισυ, Hesych. ex Archilocho. [Ἡμισύτριτον, δύο ἥμισυ. Ἀρχίλοχος. Corruptum est Archilochi nomen. Rectius autem divisim scribitur ἥμισυ τρίτον. V. Ἥμισυς.]

[Ἡμισύχοιρος. V. Ἡμίχοιρον.]

[Ἡμισφᾶγὴς, ὁ, ἡ, Seminecis, Gl.]

Ἡμισφαίριον, τὸ, Dimidiata sphæra, Dimidiatus globus, Dimidia sphæræ aut globi pars. V. Σφαιροειδής. [Hesych. : Ἡμικύκλιον, ἡμισφαίριον. Plato Axioch. p. 371, A : Οὗ (τοῦ πόλου) τὸ μὲν ἕτερον ἡμ. θεοὶ ἔλαχον. Hero Spirital. p. 161, 201. De patina Alexis apud Athen. 2, p. 60, A : Ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπὰς, τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον.]

[Ἡμίσχετος, ὁ, ἡ, Dimidium habens. Olympiod. in Plat. Phædon. p. 341 ed. Fisch. : Κατὰ τὴν ἡμίσχετον σχέσιν. Boiss.]

[Ἡμίσχοινον, τὸ, Dimidium schœni. Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 263, 3 : Δεσμὰ καὶ σχοινία ἐστὶ πρὸς τοῖς ὁλκοῖς, οἷς ὁ σῖτος ἀνεκομίζετο, ἐπιτήδεια, ὧν ἡμισύ ἐστι τὸ ἡμίσχοινον.]

Ἡμιτάλαντον, τὸ, Dimidium talentum. [Pollux 6, 161; 8, 130; 9, 54. Lucian. Tim. c. 57.] Unde apud Polluc. 9, [55], τρία ἡμιτάλαντα, et τέσσαρα ἥμισυ τάλαντα, δύο ἥμισυ τάλαντα, ἓξ ἥμισυ τάλαντα· et ex antiquis, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, πέμπτον ἡμιτάλαντον. Ubi vide et quædam alia quæ annotat. [Herodot. 1, 50 : Ἡμιπλίνθια ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρα, τρίτον ἡμιτάλαντον (sic Schweigh. : libri τρία ἡμιτάλαντα) ἕκαστον ἕλκοντα, i. e. Duo talenta cum dimidio. Similiter ἕβδομον (6 1/2) ἡμ. ib. et ἔνατον (8 1/2) ἡμ. 1, 51.] Affert ib. et hunc v. Homeri [Il. Ψ, 796] : Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

[Ἡμιτάρῖχος, ὁ, ἡ, Semisalsus, Non plene salsus. Ælian. N. A. 13, 2 : Λυκόστομον ἡμιτάριχον. Archestrat. ap. Athen. 3, p. 117, A : Σκόμβρον ... νέον, ἡμιτάριχον.]

[Ἡμιτέλεια, ἡ.] In VV. LL. est subst. Ἡμιτέλεια pro Dimidio s. Semisse, e Luciano [Necyom. c. 14] : Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο. Bud. autem ἡμιτέλειαν Lucianum videri ait accipere pro Dimidiæ partis immunitate; sed locum ejus non affert.

[Ἡμιτέλειος, ὁ, ἡ, i. q. ἡμιτελής. Scriptura vitiosa ap. Dionys. De comp. verb. p. 73, 2 R. : Οὔτε τὰς τελείας οὔτε τὰς ἡμιτελείας φωνάς. Recte ἡμιτελεῖς ex codd. Hermogenis Bast. App. Ep. crit. p. 19. Photius p. 70, 2 : Ἡμίοποι, ἡμιτέλειοι αὐλοί. Corrig. οἱ μὴ τέλειοι ex Hesychio.]

Ἡμιτέλεστος, ὁ, ἡ, Semiperfectus, Dimidiata e

parte absolutus. [Thucyd. 3, 3: Τὰ ἡμιτέλεστα τῶν τειχῶν. Dionys. A. R. 1, 59: Πόλισμα ἡμιτέλεστον. Dio Cass. 37, 44. « Theoph. Simoc. Quæst. phys. p. 13; Naumach. p. 68. » Boiss. Βρέφος ἡμιτέλεστον, Nonn. Dion. 1, 5. Jacobs.]

[Ἡμιτελεσφόρητος, ὁ, ἡ, idem. Ἔμβρυον ἡμ. Theodor. Prodr. p. 154. Jacobs.]

Ἡμίτελής, ὁ, ἡ, q. d. Semiperfectus, Non omnino perfectus. Redditur etiam Imperfectus. Hom. Il. B, [701, de domo Protesilai, qui non diu post nuptias abierat ad bellum]: Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, Καὶ δόμος ἡμιτελής, ubi domum ἡμιτελῆ quidam exp. ἄτεκνον, quidam ἡμίγαμον: sicut sc. τέλειοι dicuntur οἱ γεγαμηκότες: qua de re consule Eust. et Hesych. [et Herodian. p. 440 ed. Piers. V. Ruhnk. ad Tim. p. 225.] In VV. LL. ἡμιτελὴς ἀνήρ, Semivir: et ἡμιτελὴς εὐνοῦχος, ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 9], Semispado. [Strabo 7, p. 296: Ἀβίους δὲ προσαγορεύει (Hom.) μάλιστα ὅτι χωρὶς γυναικῶν, ἡγούμενος ἡμιτελῆ τινα βίον τὸν χῆρον, καθάπερ καὶ τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, διότι χῆρος. Clem. Al. Strom. 2, p. 504: Γάμον τινὰ οἰκτείρουσιν οἱ ποιηταὶ ἡμιτελῆ καὶ ἄπαιδα, μακαρίζουσι δὲ τὸν ἀμφιθαλῆ. Lucian. Dial. mort. 19, 1: Ἀπέθανον ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν δὲ τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Aliorum imitationes indicavit Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 81. De partu imperfecto Lucian. De sacrif. 5: Διόνυσον ἡμιτελῆ ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης ἁρπάσας. Schol. Aristoph. Nub. 137: Ἐξήμβλωκας, ἡμιτελῆ ἐξέωσας. Ἡμ. νίκη, Imperfecta victoria, Dionys. A. R. 2, 42. Ἡμιτελεῖς ὑφ' ἡδονῆς ὠλίσθαινον λόγοι, Aristæn. 1, 16. || Adverb. Ἡμιτελῶς Longin. fr. 6, 2, p. 186 ed. Weisk.]

[Ἡμιτετράγωνος, ὁ, ἡ, Semiquadrangulus. Tim. Locr. p. 98, A. Ἀμιτετράγωνον ib. B, forma Dorica, quæ priori quoque l. est restituenda.]

[Ἡμιτέχνιον, τὸ, ἐστὶν ἡ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ξυστικὴ καὶ ἡ ἀπονυχιστικὴ, Dionys. Thrax in Bekk. Anecd. p. 651, 28. Memoratur voc. ab Theodos. Grammat. p. 53, 24.]

[Ἡμιτιεὺς, ἡμισευτὴς, Hesych.]

[Ἡμιτίμιον, τὸ, Dimidium pretii. Νόμοι τῶν Ὁμηριτῶν in Anecd. meis vol. 5, p. 93. Boiss.]

[Ἥμιτιον, τετράχουν, Hesych. Forsan male pro Ἡμίεκτον, τετραχοίνικον, ut recte supra. Kust. Conf. Ἡμιτιεύς.]

[Ἡμιτμὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Semisectus. Manetho 4, 6: Ἐν ἡμιτμῆγι πορείῃ, si codicis scripturam ἐν ἡμιμητ' ἀπορρείῃ recte correxit Dorvill. ad Charit. p. 654. Ἡμιτμῆτι Axtius. Paul. Sil. Ecphr. 243: Ἡμιτμῆγι ἄντυγι.]

[Ἥμιτμητος, ὁ, ἡ, Semisectus, In duas partes sectus. Schol. Lycophr. 152, Oppiani Hal. 1, 716.]

Ἡμιτόμης et Ἡμιτομίας, ὁ, Semicastratus, seu, ut Varro loquitur, Semimas, Cui alter e testiculis exectus est. [Ἡμιτομίας schol. Theocr. 3, 4.] Cui autem ambo sunt excisi, ἐκτομίας vocatur.

Ἡμίτομον, τὸ, Dimidiata pars, Dimidium, Medietas. [Herodot. 9, 37: Τὸ ἡμίτομον τοῦ ποδός. Τὰ ἡμίτομα 7, 39.] Qua signif. tum Lucian. [Navig. c. 44] usurpavit, tum Alexis, qui, teste Athen. 2, [p. 57, E], dixit ἡμίτομα ᾠῶν, Dimidiatas ovorum partes, Partes ovorum æqua portione dissectorum: qualia sunt διχοτομήματα. [Κύκλου ἡμίτομον Ælian. N. A. 15, 4. Τὰ ἡμίτομα τῶν σωμάτων Aristid. vol. 1, p. 544. Timæus Lex. Plat. p. 18: Ἀκινάκης, περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίστομον (ἡμίτομον Struvius) μαχαίρας. Epigr. Anthol. Pal. 9, 137: Ἥμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει· σῶσόν μου, βασιλεῦ, μουσικὸν ἡμίτομον. Sic cod. Pal.: vulgo ἡμίτονον.] || Et Ἡμιτόμιον, τὸ, pro eodem e Dioscor. 2. [Firmus in Muratori Anecd. Gr. p. 291. G. D. || Ἡμίτομον, τὸ, deligationis species ap. Hippocr. p. 742, G, ubi Galen. (vol. 12, p. 40) deligationis compositæ speciem facit et ἡμιρόμβιον vocari scribit. Ap. Erotian. (p. 172), Ἡμίτομος, ἐπιδέσμου ὄνομα, cui Ἡμίτομον restituendum videtur. Foes.]

Ἡμίτομος, ὁ, ἡ, Semisectus. [Moschus 2, 88: Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης. « Ἡμίτομος ἀρχὴ, Dimidius principatus, Phot. C. Man. 2, 8. » Schleusn. Tatian. Or. c. Gentes § 9, p. 251, D: Ἐν οὐρανῷ δείκνυται ... ἡ ἡμίτομος Ἀργώ. || Ἡμίτομος, ὁ, poculi species, Hesychio ἔκπωμα. Athen. 11, p. 470, D: Ἡμίτομος, ἔκπωμά τι παρ' Ἀττικοῖς, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθὲν, φησὶ Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις. || Ἡμίτομος corrupte pro ἡμίτομον, quod v.]

[Ἡμιτοναῖος, α, ον, Dimidiatis tonis constans. Schneid.]

Ἡμιτόνιον, τὸ, Dimidia pars toni. Voc. ap. Musicos frequens. [V. Plut. De mus. p. 1020 sqq.] Item ἡμιτόνιον pro Fune s. Nervo accipitur, ut docebo in Τόνος et Ὁμότονος. [Heron. Belop. p. 127, 130, 134 sqq., Autom. p. 245.]

[Ἥμιτονον, τὸ, scriptura vitiosa. V. Ἡμίτομον.]

[Ἡμίτραγος, ὁ, ἡ, Semicaper. Ἡμ. Ἠὰν Planud. Ovid. Met. 14, 515. Boiss.]

Ἡμίτραυλος, ὁ, ἡ, Semibalbus, Dimidia e parte balbus.

[Ἡμιτρὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Dimidia e parte perforatus. Chœrob. ad Theodos. ap. Bekk. An. p. 1379.]

[Ἡμιτριβακὸς, ὴ, ὸν, Semitritus. Præc. Pachom. Act. SS. Maii t. 3, p. 63, 49*: Ἡμιτριβακὸν στρῶμα. Hase.]

[Ἡμιτρῖβὴς, ὁ, ἡ, Semitritus, Detritus. Ῥάκος ἡμ. schol. Aristoph. Pl. 729.]

[Ἡμιτρίγωνος, ὁ, ἡ, Semitriangulus. Tim. Locr. p. 98, B: Ἀμιτρίγωνόν ἐστιν ἰσοπλεύρω τριγώνω. Theol. arithm. p. 63, 3: Τὸ τοῦ ἰσοπλεύρου ἥμισυ, τὸ καὶ ἡμιτρ.]

[Ἡμιτριταϊκὸς, ὴ, ὸν, i. q. seq. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 277, 8: Θανάτους διὰ πυρετῶν συνεχῶν καὶ ἡμιτριταϊκῶν. Hase.]

Ἡμιτριταῖος, α, ον, Semitertianus: ἡμ. πυρετοὶ, ap. Galen. [vol. 7, p. 135] (quas Celsus appellat Semitertianas febres), i. e. Tertianæ imperfectæ, et accedentes ad quotidianas; citius enim recurrunt quam veræ quartanæ. [Hippocr. p. 940, F; 961, H; 1221 et 1234.]

[Ἡμίτριψις, εως, ἡ. Galen. vol. 12, p. 94 extr.: Γιγνώσκειν μέντοι χρὴ καὶ τοῦτο τοῖς πολλοῖς ἀγνοούμενον, ὡς οὐ τὴν ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἄνω γιγνομένην τρίψιν ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ἅπασαν ἁπλῶς εὖ ἐπιτελουμένην, καὶ σπάνιόν γέ ἐστι τὸ τῆς τρίψεως ὄνομα παρ' αὐτοῖς εὑρεῖν. Ἀνάτριψιν γὰρ ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς ὀνομάζειν ὃ νῦν ἡμίτριψιν καλοῦμεν. Corrig. ὃ νῦν ἡμεῖς τρίψιν. Τρίψιν a recentioribus (τοῖς νέοις) vocari quam ἀνάτριψιν dicant veteres, iterum monet vol. 6, p. 70. G. D.]

Ἡμιτύβιον, τὸ, [Ab librariis non raro ἡμιτύμβιον scriptum] esse dicitur σινδόνιον δίκροσσον, ut et schol. Aristoph. exp. δίκροσσον φακιώλιον et σουδάριον, in h. l. Pluti [729]: Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, Τὰ βλέφαρα περιέψησεν, Fasciolam, seu Sudariolum e puro linteo. [Addit schol. Sapphonis verba Ἡμιτύβιον σταλάσσον. Pollux 7, 71: Τὸ δὲ ἡμιτύβιον, ἔστι μὲν καὶ τοῦτο Αἰγύπτιον, εἴη δ' ἂν κατὰ τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καψιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται. Ἀριστοφάνει γὰρ ἐν Πλούτῳ τοιαύτη τις ἡ δόξα etc. Hesych.: Ἡμ., λινοῦν ἔνδυμα ἢ σινδόνιον δίκροσσον.] Hippocr. De morb. 2, [p. 480, 40]: Προσφερέειν αὐτῷ ῥάκια ἡμιτυβίου· et De artic. [p. 802, 44]: Ἄχνην τὴν ἀφ' ἡμιτυβίου. Galen. [Lex. p. 480] ἡμιτύβιον esse dicit ὀθονίου παχέος μέρος. [Aretæus p. 119, 35: Ἀνάτριψις σκελῶν δι' ἡμιτυβίων (vulgo ἡμιτυμβίων) τρηχέων. Ἡμιτυμβίου ib. p. 123, 3. Damasc. Phot. Bibl. p. 349, 21: Τοῦ προσώπου τὸ ἐκμαγεῖον ἡμιτύβιον. Liban. vol. 4, p. 146, 20: Τὸ ἡμιτύμβιον συστρέψας ἔβυσα τὸ στόμα. « Philostorg. H. E. 7, 14, p. 102: Λεπτοτάτῃ καὶ καθαροτάτῃ (λεπτοτάτῳ καὶ καθαρωτάτῳ in ed. Readingii p. 519, 5) περιειλημμένον ἡμιτυβίῳ. Observabis juxta hanc lectionem dici ἡ ἡμιτύβιος, genere feminino: repugnat tamen auctoritas aliorum scriptorum, ap. quos constanter ἡμιτύβιον, genere neutro: quomodo etiam ap. ipsum Philostorg. 11, 1, p. 145 (p. 538, 13): Τὸ ἡμιτύβιον αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ βρόχου τρόπον περιελίξαντες ἀναρτῶσιν. » Suicer. ῡ]

Ἡμιτύμβιον, τὸ, Dimidiatum s. Parvum bustum. A Suida enim exp. μικρὸς τάφος.

[Ἡμιτυμπάνιστος, ὁ, ἡ, Semioccisus, Fustibus prope ad mortem cæsus. Pollux 6, 160. Per ἡμιθανὴς explicat Hesych., cujus in codice ἡμιτυμπανιστὴς scriptum.]

[Ἡμίϋπνος, ὁ, ἡ, Semisomnus, Gl.]

[Ἡμιύφαντος, ὁ, ἡ, Semitextus. Æneas Tact. Poliorcet. c. 29 : Ἐν δὲ ταρσοῖς, καὶ ῥιποῖς, καὶ ἱστοῖς ἡμιυφάντοις. Ap. Jul. Afric. qui hæc repræsentat totidem verbis, legitur hodie Cest. p. 304, 45 : Ἡμιυφαντιαίοις. Hase.] A

[Ἡμιφᾶλης, ὁ, ἡ, Dimidia parte lucens. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 478 : Ἐν ἡμιφαεῖ λάρναξι γυμνὰ μένει (ὀστέα).]

Ἡμιφάλακρος, ὁ, ἡ, Semicalvus, Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 132.]

[Ἡμιφᾰνής, ὁ, ἡ, Dimidia parte conspicuus. Strabo 17, p. 807 : Αἱ μὲν (τῶν σφίγγων) καὶ μέχρι τῆς κεφαλῆς ἐωρῶντο ὑφ' ἡμῶν κατακεχωσμέναι, αἱ δ' ἡμιφανεῖς.]

Ἡμιφάριον, τὸ, Suidæ [et Hesychio] ἥμισυ ἱματίου, Dimidiata vestis pars. [Aristæn. Ep. 1, 4 : Ἁλουργὲς ἡμιφάριον. Ἡμιτύβιον per ἡμιφάριον explicat schol. Aristoph. Pl. 729. Ap. Phot. Lex. p. 70, 7, Ἡμιφόριον, ἥμισυ ἱματίου, cujus formæ duo exx. attulit Ducang., alterum Epiphanii Hæres. 69 : Ἡμιφόριον γὰρ ὁ τοιοῦτος ἀεὶ καὶ κολοβιῶνα ἐνδιδυσκόμενος, alterum Palladii Hist. Laus. p. 148 : Σηρικὰ ἡμιφόρια. Add. Athanas. vol. 2, p. 368, C ed. Bened. Eadem signif. a Græcis recentioribus μαφόριον dicitur, cujus exx. v. ap. Ducangium.] B

[Ἡμίφᾰτος, ὁ, ἡ.] Ἡμίφατον Hesych. ἥμισυ. [Dimidium, sc. verbi, quomodo Terent. Phorm. 4, 2, 4 : Vixdum dimidium dixeram. Angl. Conf. Δίφατος, Τρίφατος. Schneid.]

[Ἡμίφαυλος, ὁ, ἡ, Semipravus. Lucian. Bis accus. c. 8 : Τοῖς ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις.]

[Ἡμίφαυστος, ὁ, ἡ, Semilucidus. Pollux 6, 160.]

[Ἡμιφῖ, τὸ, Semiphi. Gaudentius Introduct. harm. p. 22. G. Dindorf.]

Ἡμιφλεγὴς, ὁ, ἡ, Semiustus.

Ἡμίφλεκτος, ὁ, ἡ, Semiustus. [Pollux 6, 160 et qui per ἡμίκαυστος explicat Hesych. Appian. Civ. 5, 88 : Ναῦς ἐμπεπρησμένας τε καὶ ἡμιφλέκτους ἔτι καὶ ἡμικαύστους. Lucian. Dial. deor. 13, 2 : Ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμ. Δαδίον ἡμίφλεκτον Etym. M. p. 246, 34.]

[Ἡμιφόριον. V. Ἡμιφάριον.]

[Ἡμιφόρμιον, τὸ, Dimidia sportula. Pollux 10, 169 : Ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις καὶ ἁλῶν τρία ἡμιφόρμια πέπραται.] C

[Ἡμίφρακτος, ὁ, ἡ, Dimidia parte septus. Pollux 6, 160.]

[Ἡμιφῡὴς, ὁ, ἡ, Dimidia parte crescens. Pollux 6, 161, ex Menandro.]

Ἡμίφωνος, ὁ, ἡ, Semivocalis. Vide in Φωνήεις. [Aristot. Poet. c. 20 : Ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστὴν, οἷον τὸ α καὶ τὸ ω, ἡμίφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστὴν, οἷον τὸ σ καὶ τὸ ρ. Conf. Dionys. H. De comp. verb. p. 72, 10 R., Lucian. Jud. Voc. c. 5. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 631, 15 : Τούτων (τῶν συμφώνων) ἡμίφωνα μὲν ὀκτὼ, ζξψλμνρσ· ἡμίφωνα δὲ λέγεται ὅτι παρόσον ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα καθέστηκεν ἔν τε τοῖς μυγμοῖς καὶ σιγμοῖς· ubi v. schol. p. 806, et excerptum grammatici ap. Bekker. in annot. p. 1173, quod iisdem prope verbis legitur in Etym. M. p. 430, 50. || Ἡμίφωνος λέξις; Vocabulum dimidiatum, i. e. quod non integrum pronunciatur. Aristæn. 1, 10, p. 45 : Τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδουμένη καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην.] D

[Ἡμιφωσώνιον, τὸ, linei vestimenti species, de quo v. s. Φώσων. Memoratur a Polluce 6, 161 (ex Aristophane) et 7, 71, ubi librariorum errores ἡμιφωσώριον et ἡμιφασώνιον ex codd. sunt correcti. Hesych. : Ἡμ. (ἡμιφώσιον cod.), σινδόνων ῥάκος.]

[Ἡμίχα, ἡμιστατῆρα, gl. obscura Hesychii, corrupta fortasse ex ἡμίχρυσον.]

[Ἡμίχλωρος, ὁ, ἡ, Semiviridis, Gl.]

Ἡμιχοαῖος, α, ον, Dimidii s. Dimidiati congii capax, Dimidium continens congium : i. q. ἡμίχους. Theophr. H. Pl. 9, 6, [4], de balsamo : Γίνεσθαι δὲ ἐκ μὲν τοῦ μείζονος παραδείσου, ἀγγεῖα δώδεκα, ὅσον ἡμιχοαῖα· ἐκ δὲ τῶν ἑτέρων, δύο μόνον. Unde Plin. 12, 25 : Anni vero fœcunditate, e majore horto congios senos, minore, singulos impleri. Recte; nam δώδεκα ἡμιχοαῖα ἀγγεῖα sex tantum faciunt congios.

[Ἡμιχοινίκιον. V. Ἡμιχοίνικος.]

Ἡμιχοίνικος, ὁ, ἡ, Dimidiam chœnicem capiens. Item ἡμιχοίνικον, τὸ, sc. μέτρον, Mensura dimidiam continens chœnicem. Modii semissem dicitur vertisse Marcell. ap. Diosc. 5. [Pollux 6, 160. Theophr. H. Pl. 8, 4, 5 : Τρί' ἡμιχοίνικα. || Ἡμιχοινίκιον, τὸ, Hippocr. p. 572, 5 : Κρίμνην ... ὅσον ἥμισυ ἡμιχοινικίου. Πεμπτημόριον ἡμιχοινικίου ib. p. 580, 26. Σιτηρὰ ἡμιχοινίκια τρία inscr. Attica ap. Bœckh. OEcon. civ. vol. 2, p. 345.] Verum et Ἡμιχοίνιξ [ἡμιχοῖνιξ] dici potest pro ἡμιχοίνικον, ut Τριημιχοίνιξ et Πενθημιχοίνιξ quæ apud Theophr. leguntur H. Pl. 8, 4. [Hippocr. p. 497, 12 : Κριθέων ἀδρῶν ἡμιχοίνικα· 580, 27 : Τυροῦ αἰγείου ὅσον ἡμιχοίνικα. || Ἡμισυχοῖνιξ. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 83, 10 : Τὰ ἐκ τοῦ ἥμισυς συγκείμενα ... εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπανίως μετὰ τῆς υ συλλαβῆς, ὡς ἐν τῷ ἡμισύχοιρος, ἡμισυχοῖνιξ· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.]

[Ἡμίχοιρον, τὸ, Tegus, Gl. Hesych. : Δέλιχρα τὰ ἡμίχοιρα. || Ἡμισύχοιρος, ὁ, ap. Theognost. l. c.]

Ἡμιχολώδης, ὁ, ἡ, Semibiliosus. Hippocr. Epid. 7.

Ἡμιχόριον, τὸ, et Διχορία, ἡ. Est autem ἡμιχόριον, Dimidia chori pars, Altera pars chori bipertiti, ut in Tragœdiis Sophoclis et aliorum. [Pollux 4, 107 : Ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρα δὲ μοῖρα ἡμιχόριον. Sæpissime legitur ap. scholl. Tragicorum et Aristophanis. In codd. compendio scribi solet ἡμιχ. quo male intellecto editores olim non raro ἡμίχορος posuerunt, jure reprehensi ab Seidlero ad Eurip. Troad. 154.]

Ἡμίχους, ὁ, Dimidii congii capax, Dimidium continens congium : ut ἡμίχουν ἀγγεῖον. [Hesych. : Ἡμίχους, μέτρον μεδίμνου τέταρτον. Scrib. εἰκοστὸν τέταρτον cum Kustero. Nam medimnus est congiorum duodecim.] At neutro genere ἡμίχουν, subaudito substant. μέτρον vel ἀγγεῖον, dicitur ipse ὁ ἥμισυς χοῦς, Dimidius s. Dimidiatus congius. Aristot. H. A. 9, [40] : Βλίττεται δὲ σμῆνος χοᾶ, ἢ τρία ἡμίχοα· τὰ δ' εὐθηνοῦντα, δύο χοᾶς ἢ πέντε ἡμίχοα· τρεῖς δὲ χόας ὀλίγα. [Ibid. c. 45 : Πάχος δ' ὥστε κυρῆσαι μὴ πολλῷ ἔλαττον ἡμίχουν ἑκάτερον. Hippocr. p. 555, 15 : Φακῶν χυμοῦ ... τρία ἡμίχοα. Unde corrigendum fortasse quod p. 539, 24 et 632, 27 legitur τρία ἡμιχόεα.]

Ἡμίχρηστος, ὁ, ἡ, Semibonus, Semiprobus. Aristot. Polit. 5, [11] de tyranno : Ἔτι δ' αὐτὸν διακεῖσθαι κατὰ τὸ ἦθος, ἤτοι καλῶς πρὸς ἀρετὴν, ἢ ἡμίχρηστον ὄντα καὶ μὴ πονηρὸν, ἀλλ' ἡμιπόνηρον.

Ἡμίχρυσος, ὁ, videtur esse e χρυσοῦς significante χρυσοῦν στατῆρα, s. Aureum numum, ut Pollux [9, 59] innuit. Is enim post l. in Χρυσοῦς citandum, subjunxit, Anaxandridam dixisse etiam ἡμιχρύσους. Si itaque χρυσοῦς compositum est, significat, Dimidiatus stater aureus, s. Numus aureus dimidio statere valens : ut ἡμιχοίνιξ dicitur Dimidiata chœnix. Sin a χρυσὸς, erit Dimidius aureus, i. e. Dimidia e parte aureus, opp. τῷ πάγχρυσος s. ὁλόχρυσος. Fingere enim ὁλόχρυσος possumus, ita ut dicitur ὁλοπόρφυρος, ὁλόστεος.

[Ἡμίχωστος, ὁ, ἡ, Semirutus, Gl.]

Ἡμιψῡγὴς, ὁ, ἡ, Semirefrigeratus, Semifrigefactus. Unde ap. Diosc. 3, [100] : Ἡμιψυγέσι κλιβάναις· quod Ruellius vertit Clibanis semifrigidis, Barbarus Clibanis egelidis, Marc. Furnis non adeo calentibus. [Geopon. 2, 27, 9 : Κόνυζαν ἡμιψυγῆ.]

[Ἡμίψυκτος, ὁ, ἡ, i. q. ἡμιψυγής. Strabo 15, p. 692 : Ἡμίψυκτον σπείρεσθαι τὴν γῆν.]

[Ἡμίψῡχος, ὁ, ἡ, Semianimis, Gl.]

[Ἡμιωβέλιον. V. Ἡμιωβόλιον.]

Ἡμιωβολιαῖος, α, ον, Semiobolum æquans pretio vel pondere; ideoque Vilis. [Eustath. p. 1405, 27 : Ἡμιωβολιαῖον, τὸ τιμώμενον ἡμίσεον ὀβολοῦ. Pollux 9, 64. Aristoph. Ran. 554 : Κρέα ... ἀνάβραστ' εἴκοσιν ἂν' ἡμιωβολιαῖα.] Pro Exiguo accipiunt ap. Xen. [Mem. 1, 3, 12] : Τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, Ne semiobolum quidem magnitudine æquantia, ideoque admodum exigua et minutissima.

Ἡμιωβόλιον, τὸ, Semiobolus : Dimidiata oboli pars. [Pollux 9, 67, et forma vitiosa, in quam consentiunt libri Xenophontis Anab. 1, 5, 6, ἡμιοβόλιον 6, 160.] Suidæ [et Hesychio] τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ : ap. quem vide et proverb. Πάσητος ἡμιωβόλιον, et ap. Erasm. Chil. E Diosc. 4, affertur Πλῆθος τριῶν ἡμιωβολίων,

pro Sesquioboli pondus. Apud Aristot. vero Rhet. 1, A [14] annotat Victorius, quosdam codd., et eos meliores, cum excusis habere ἡμιωβέλια, nimirum ubi dicit Melanopum a Callistrato accusatum fuisse, ὅτι παρελογίσατο τρία ἡμιωβέλια [ἡμιωβόλια codex unus Bekkeri : alius ἡμιωβόλεια] ἱερὰ τοὺς ναοποιούς· forsitan quod ὁ ὀβολὸς ex eo dictus traditur, quod oblongus esset et in mucronem desineret, obeli speciem referens. Quidam tamen ἐξηγητὴς ibi ἡμιωβόλια non solum putavit esse εἶδος σταθμοῦ μικροῦ, sed etiam εἰκονοστάσια μικρὰ ξύλινα, Parvulas e ligno icunculas et simulacra. Sed id parum ad rem.

[Ἡμιώβολον, τό.] Affertur et Ἡμιώβολον pro Semiobolus, sed sine exemplo. [Herodian. Epimer. p. 204. Boiss. Restituendum Theophr. De lapid. 46, p. 698, ubi legitur τεταρτημόριον ἢ ἡμιώβολος. || Forma Dorica Ἡμιώδελος, ὁ, in inscr. Delphica ap. Dodwell. Itiner. vol. 2, p. 507 : ΗΜΙΟΔΕΛΟΥΣ ΧΑΛΚΕΟΥΣ ΤΕΤΟΡΑΣ. G. D. Ἡμιωβέλιον vel Τριωβέλιον restituit Bœckh. in marmore magno Carthææ reperto, Inscr. gr. vol. 2, n. 2359. Hase.]

Ἡμιώριον, τὸ, Semihora. [Pollux 1, 71. Strabo 2, p. 133 : Ὡρῶν τρισκαίδεκα καὶ ἡμιωρίου. Procop. Hist. p. 623, D : Ἀνθρώπῳ οὐδὲ ἡμιώριον δυνατόν ἐστιν ἐνταῦθα βιῶναι. Hippiatr. p. 173, 175; Geopon. 15, 6, 2. G. D.]

[Ἥμοιρος. V. Ἄμορος.]

[Ἄμορος, ὁ, ἡ, Expers. Hesych. et Photius p. 70, 10 : Ἄμορος, ἄμοιρος. Formam femininam annotavit Hesych. : Ἀμορὶς (ἡμορὶς codex), κενὴ, ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιόβῃ. || Hesych. : Ἡμοιρικοὶ, μὴ μετέχοντες. Recte, ut videtur, Kust. Ἄμοιροι, οἱ μὴ μ.]

[Ἡμός. V. Ἡμέτερος.]

Ἦμος, Quum; Quando, extra interrogationem. [Per ἡνίκα, ὁπηνίκα, ὅτε expl. Hesych.] Est autem plane poet. hoc adv., cui redditur τῆμος, τότε, Tum. [Ἦμος ... τῆμος Il. Ψ, 226, Ω, 788. Ἦμος ... τῆμος ἄρα Η, 433. Ἦμος ... δὴ τότε Α, 475. Ἦμος ... καὶ τότε δὴ Π, 779.] Od. Μ, [439] : Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη· Ι, 168 : Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Quos versus excipiunt hi duo, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον. [Similiter Il. Α, 477.] Sæpe tamen ponitur non sequente particula τότε, aut alia simili : ut in his vv., a quibus secundum Od. auspicatur librum, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, Ὦρνυτ' ἄρ ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Cui initio simile hoc libri 8 principium, Ἦμος δ' ἠρ. φ. ῥ. Ἠὼς, Ὦρνυτ' ἀρ ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. At vero in simili principio libri 17 non solum δὴ τότε subjunxit particulæ ἦμος, sed illis duabus particulis δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα : ita enim ibi legitur, Ἦμος δ' ἠρ. φ. ῥ. Ἠὼς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος κ. τ. λ. Et his quidem in ll. non dubium est quin ἦμος δὲ sonet Quum autem, Postquam autem : at vero alicubi δὲ post ἦμος vel ponitur pro δὴ, vel certe ἦμοσδε sic dicitur ut τῆμοσδε pro τῆμος : cujus usus ex. est Od. Δ, 400 : Ἦμος δ' ἠέλιος κ. τ. λ. [Herodot. 4, 28 : Βρονταὶ ἦμος τῇ ἄλλῃ γίνονται, τηνικαῦτα... Hippocr. p. 85, E : Ἦμος ἠέλιος νεωστὶ καταλάμπει· 599, 40 : Ἦμος δ' ἥλιος δύνῃ. Soph. Trach. 531 : Ἦμος ... ὁ ξένος θροεῖ... τῆμος θυραῖος ἦλθον, ubi Dum significat; Quum ib. 155 : Ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὥρμᾶτο ... τότ' ἐν δόμοις λείπει κτλ. Aj. 935 : Ἐκεῖνος ... χρόνος ... ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι· OEd. T. 1134 : Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον ... ἐπλησίαζον. Eur. Hec. 903 : Μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἦμος ... ὕπνος ... ἐπ' ὄσσοις κίδναται. Eodem sensu ἦμος ὅτε dicitur, Tum quum. Apoll. Rh. 4, 452 : Ἦμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ' ἐλίποντο. Ib. 1310. Marcell. in Anth. Pal. App. 51, 25 : Ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν. Orph. Arg. 118. Quæ exx. indicavit Schæf. ad Greg. Cor. p. 367. || Forma Dorica Ἦμος ... τᾶμος Theocr. 13, 25.]

Ἦμοσδε. V. Ἦμος.

Ἡμοσύνη, ἡ, Jaculatio, Jaculandi et emittendorum telorum peritia, βλῆσις, ἀκόντισις, [ἐμπειρία (sc. τοῦ ἰέναι)] Hesych.

[Ἡμῦόεις, εσσα, εν.] Ap. Nicandr. legitur Ἡμυόεις, pro Eo qui solet ἡμύειν vel etiam μύειν : Ther. 626 · Κόρκορον ἡμυόεντα πανάκτειόν τε κονίλην· schol. enim exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον, a μύειν derivari indicans. [Legitur et ἡμύοντα.]

Ἡμύω, Inclino, Cado. [Hesych. : Ἡμύει, κλίνει, πίπτει, πνίγει.] Hom. Il. Β, [373] : Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Inclinarit, Ruerit : πέσοι. [Κλιθείη, πέσοι expl. Hesych.] At 148 : Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθών, Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ δ' ἡμύει ἀσταχύεσσιν, illud ἐπημύει est Incumbit, s. Desuper incumbit et inclinat. [Θ, 308 : Ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν· Τ, 403 : Ἄφαρ δ' ἤμυσε (Xanthus equus) καρήατι. Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 792, A : Χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος. Oppian. Hal. 2, 307 : Ἣν (ἡ πέτρα) ἡμύσασα καλύψῃ. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 715 : Οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου. Aoristi ἤμυσα syllabam mediam interdum corripiunt poetæ recentiores. Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 262 : Λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει. Gregor. Naz. ib. 8, 96 : Καππαδόκαι δ' ἤμυσαν ἐξαπίνης. Præterito ἠμυκὼς utitur schol. Nicandri Ther. 626. Præsentis ἡμύω mensura in versibus dactylicis metri necessitate regitur. Ἡμύει ἀσταχύεσσιν correpto υ dixit Homerus l. c. : contra ἡμύουσι et ἡμύουσαι Nicandr. Al. 453 (ἡμύουσι χαλινοῖς) et fr ap. Athen. 15, p. 683, E.] Ἀμύω, in VV. LL. exp. Inclino, Cado : afferturque l. Apoll. Arg. [2, 584], in quo est ἤμυσαν : sed hoc ἤμυσαν deducendum est a th. ἡμύω. Vide et Ἀμύειν. [Ubi sic scribit :] Ἀμύειν, Atticis σπεύδειν, Festinare, Properare, et aspirari Suid. tradit. [Scriptura vitiosa pro ἀνύειν. Ἀμύω ex Hesiodo memorat Etym. M. p. 430 extr. : Ἡμύω, ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ η. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, Ἀμύοντα χαμᾶζε, εἶπε διὰ τοῦ α. || Hesych. : Μύει, πίπτει, κλίνεται. Μύσειεν, ἐκπορθηθείη. Quæ gl. si, ut Kustero videbatur, e ll. Homericis sumptæ sunt, ex ἡμύει et ἡμύσειε corruptæ haberi debent.]

[Ἡμωδέω. V. Αἱμωδέω.]

[Ἡμωδία, ἡ.] Ἡμωδίαν Hesych. affert positum pro αἱμωδίαν, necnon Ἡμωδίασαν, ἐνάρκησαν. Ubi forsitan τῷ η subscr. s. ascrib. est ι. [V. Αἱμωδία et Αἱμωδιάω.]

[Ἡμωδιάω. V. Ἡμωδία.]

[Ἠμωδὸν ὄρος, τὸ, Emodus mons, Scythiæ. Diodor. 2, 35; Strabo 15, p. 689. Ἠμωδὰ ὄρη ib. 11, p. 511; 15, p. 698, 719.]

Ἥμων, ὁ, ἡ, Jaculator, Emittendorum telorum peritus. Hom. Il. Ψ, [886] : Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἔστασαν ἥμονες ἄνδρες [ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν], i. e. οἳ ἥμασιν ἄριστοι, ut paulo post de Atride dicit. [Hesych. : Ἥμονες, ἀκοντισταὶ, ῥύτορες (ῥήτορες codex), ὀρχησταί. Zon. p. 995 : Ἡμωνιᾶν, ἀκοντίζειν. Καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστής. Mirum istud verbum ἡμωνιᾶν grammatici error esse videtur.]

[Ἥν. V. Ἐάν. Ubi add. p. 6, B, 2. Et ap. Platonem ll. supra p. 4, D, citatis aliisque. — C, 12. Κἂν indicativo jungit Apoll. De constr. p. 200, 24 : Κἂν παρὰ τὸ δέκατος ἦν, ... ἀνεδέχετο. Plut. Comp. Ages. c. Pomp. c. 4 : Ὃ κἂν ἀληθὲς ἦν, οὐκ ὤφειλε κτλ. ubi v. annot. edd. — D, 9. Formæ ἐὰν alteram syllabam produci animadvertit schol. Dionys. in Bekk. An. p. 954, 16. — P. 7, A, 6. Scripturæ librorum in l. Soph. eo minus tribuendum quo certius est forma ἂν ne producta quidem, nedum correpta, usos esse poetas Atticos antiquiores : recentiorum enim in fragmentis ap. Athenæum, Stobæum et alios, adeo frequens est forma ἂν, ut non videatur ab horum usu poetarum aliena fuisse. — B, 12. De loci Soph. Ant. 710 scriptura v. in Εἰ, p. 186, A. L. Dind.]

[Ἦν, Ecce. V. Εἶδω vol. 3, p. 212. Ubi adde gl. Photii p. 70, 25 : Τὸ δὲ ψιλὸν (ἦν) ἀντὶ τοῦ ἰδού· « Ἀλλ' ἦν χιτών σοι. » L. Dind.]

[Ἠναγκασμένως, Coacte. Dionys. H. Ep. ad Pomp. p. 774, 17 R. : Τῶν δὲ κατὰ νοῦν κεχωρηκότων καθάπαξ οὐ μέμνηται ἢ ὥσπερ ἦν.]

[Ἤνεγκα. Ἤνεγκον. V. Φέρω.]

Ἠνεκὴς, ὁ, ἡ, Porrectus et protentus in longitudinem, Recta in longitudinem tendens : interdum et Perpetuus, Continuus, ut διηνεκὴς hinc derivatum. Nicand. Al. [605] jubens μακροῖς περιπάτοις χρῆσθαι,

inquit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς. At neutr. ἠνεκὲς Id. adverbialiter usurpavit pro ἐπὶ πολὺ, Diu multumque, Longo tempore: 517: Τότ' ἠνεκὲς ἐν πυρὶ θάλψας. [Hesych. expl. μακρὸν, δι' ὅλου. Maxim. Καταρχ. 64: Ὄλβιον ἐκτελέσεις γάμον ἠνεκές· 530: Σκέπτεσθαι δ' ἐπέοικε καὶ ἀστέρας ἠνεκὲς ἄλλους. V. Næk. ad Chœril. p. 170. Jacobs.] ‖ Empedocles adverbio Ἠνεκέως utitur, ap. Aristot. Rhet. 1, [c. 13]: Διά τ' εὐρυμέδοντος Αἰθέρος ἠνεκέως τέταται, διά τ' ἀπλέτου αὐγῆς, Continua et [non] interrupta serie: quod et διηνεκῶς.

[Ἠνέμιον, τὸ, i. q. ἀνεμώνη. Diosc. 2, 207.]

[Ἠνεμόεις. Ἤνεμος. Ἠνεμόφοιτος. Ἠνεμόφωνος. Ἠνεμώδης. V. Ἀνεμ—.]

Ἤνερθεν, Hesych. affert pro κάτωθεν, Ab inferiore parte. Est igitur hic poetica ἔκτασις τοῦ ε. [Nisi ἦ νέρθεν alicubi lectum pro ἤνερθε accepit Hesych.]

[Ἠνί. V. Εἴδω vol. 3, p. 212.]

Ἡνία, ἡ, et Ἡνίον, τὸ, Habena, Lorum fræni, quo reguntur equi. Alio nomine et ῥυτὴρ appellatur, de quo suo loco. Hom. Il. [Ε, 266: Τεῖναν ... ἡνία σιγαλόεντα· unde Plut. Mor. p. 503, C, ἡνία σιγαλόεντα τοῦ λογισμοῦ κατατείνοντος dixit.] Θ, [137]: Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία· Od. Γ, [483]: Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί· Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Manibus capiebat habenas. Il. Γ, [261]: Κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσω. [Pind. Pyth. 5, 43: Ἀκηράτοις ἀνίαις. Soph. El. 712: Ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν· 743: Λύων ἡνίαν ἀριστεράν. Eurip. Hipp. 1183: Μάρπτει χερσὶν ἡνίας.] Xenoph. Hipparch. [7, 9]: Ἡνίας γεμὴν ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι τέ εἰσι, καὶ μὴ ἀσθενεῖς, μηδ' ὀλισθηραὶ, μηδὲ παχεῖαι. [Polyæn. 4, 3, 21: Προσήει παραγγείλας ἐφ' ἡνίαν ... ἕπεσθαι τῷ ἡγουμένῳ. Ita apud Tacticos appellatur turmæ equitum declinatio quæ fit in sinistram partem. Casaub.] Plut. [Mor. p. 593, B]: Οὐχ ὑφ' ἡνίας, οὐδὲ ῥυτήρων, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντες· metaph. in Pericle [c. 11]: Τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς, Populo laxans s. permittens habenas. [Æsch. Prom. 1010: Δακῶν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. Eur. Inus fr. 19: Μήτ' εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα. Philostr. p. 604: Ταύτῃ (τῇ παλλακῇ) πᾶσαν ἀφιεὶς ἡνίαν οὐκ ἀγαθὸς ἔδοξε προστάτης τοῦ οἴκου. Eur. Androm. 178: Δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἓν' ἡνίας ἔχειν. Plato Protag. p. 338: Ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Dionys. A. R. 7, 35: Ἐνεδίδου τοῖς βουλήμασι τὰς ἡνίας. « Δάκτυλοι εὐμήκεις καὶ τῇ τοῦ λόγου ἡνίᾳ ἐπιπρέποντες, Philostr. V. Soph. p. 570. Ἡνίαι γαστρὸς ἄνετοι, id. V. Ap. p. 242. Ζεὺς ὄμβρων ἡνίας ἔχων, Liban. vol. 3, p. 334, 18. » Jacobs.] Annotat Eust. ἡνία esse i. q. χαλινούς, Frænos: idque patere ex Il. P, [619]: Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε· quippe quæ καταπίπτουσιν ἀπολυθέντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνονται. At Pollux [1, 148] ἡνίον esse scribit τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ: et circa illud esse annulos et echinos, quos equus mandit. Ab Eod. quatuor ἡνιῶν ponuntur species, αἱ κατανωτιαῖοι, αἱ διὰ ῥυμῶν, αἱ διὰ μεσατίου, et σειραῖος ἱμάς. Ap. Soph. Aj. [847]: Ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, schol. exp. ἅρμα, ut Phœbus currum inhibeat. Nihil tamen vetat, quin propriam hic quoque signif. retineamus. Ceterum quod ad etymon attinet, Eustath. [p. 1120, 37] ab ἑνόω derivari scribit: esse enim ἡνία δεσμοὺς ἑνωτικοὺς τῶν ἵππων. [Ἡνίαι, Lora calceorum. Aristoph. Eccl. 508: Χάλα συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς. Schol. τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα.]

[Ἠνιγμένως, Ænigmatice, Per ænigmata. Clem. Al. p. 799, B: Ἠν. καὶ παραβολικῶς. Hase.]

[Ἠνίδε. Ἤν' ἰδού. V. Εἴδω vol. 3, p. 212.]

Ἡνίκα, Quum, Quando, sed extra interrogationem. [Hesych.: Ἡνίκα, ὅτε ἢ ὅταν. Herodian. p. 438 ed. Piers.: Τὸ ἡνίκα καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας μᾶλλον. Idem præcipiunt Photius p. 71, 14, Thom. M. et Moschopulus: v. Lobeck. ad Phryn. p. 50. Neglecta hac primitiva signif. ἡνίκα ab scriptoribus quibusvis pro ὅτε dicitur. Semel in carminibus Homericis, Od. X, 198: Ἡνίκ' ἀγινεῖς αἶγας. Soph. El. 954: Νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν· OEd. C. 768: Ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος. Aristoph. Eccl. 815: Τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα; Plato Symp. p. 198, C: Τότε ... ἡνίκα ὑμῖν ὡμολόγουν.] Quidam poeta [Timon] ap. Athen. [7, p. 281, E]: Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Bianor [inc. Anth. Pal. 9, 252]: Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον ... ἡνίκα εἶδε. In prosa quoque sæpe: Ἡνίκα δίκην [τὰς δίκας] ἔλαχον, Dem. [p. 539, 23], Quum judicium dictassem. Ἡνίκα ξυνεσκόταζε, Quum advesperasceret [Thuc. 7, 73]. Et cum part. ἄν, seq. subjunct., ut post ὅταν, Aristoph. Nub. [622]: Ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν. [Ἡνίκ' ἂν γὰρ ib. 1124. Ἡνίκ' ἂν δὲ Pac. 1179, Pl. 107, Eurip. Iph. T. 1217. Ἡνίκ' ἂν δέ γε Aristoph. Eccl. 273. Cujusmodi in ll. librarii plerumque transposuerunt ἡνίκα δ' ἄν. Cum genit., ἡνίκα τοῦ χρόνου, Ælian. N. A. 12, 35, ab Jacobsio indicatus.] — Ἀνίκα, Dor. pro ἡνίκα, Quando [ap. Pindarum, Theocritum aliosque scriptores Doricos, interdum etiam ap. Tragicos. Soph. Phil. 705: Ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα]: et annexa particula περ, pro eod.; ἀνίκα πέρτε, Cumque.

[Ἡνιοκράτης. V. Ἡνιοχαράτης.]

[Ἡνίον, τὸ, Quod tusum s. percussum est. Galen. Lex. Hipp. p. 480: Ἧναι, κόψαι. Καὶ ἡνίων, τῶν κεκομμένων. Vox suspecta.]

[Ἡνίον. V. Ἡνία.]

[Ἠνιοπεύς, έως, ὁ, Eniopeus, auriga Hectoris. Hom. Il. Θ, 120, ubi accus. Ἠνιοπῆα.]

Ἡνιοποιεῖον, τὸ, Officina, in qua habenæ conficiuntur, Xen. [V. seq.]

Ἡνιοποιέω, Habenas conficio, Habenas rego et duco, simpl. Rego, Moderor, Bud. e Xenoph. Mem. 4, [2, 8]: Ὡς δ' ἤσθετο αὐτὸν .... ὅτε διαλέγοιτο, προθυμότερον ἀκούοντα, μόνος ἦλθεν εἰς τὸ ἡνιοποιεῖον.

Ἡνιοποιὸς, ὁ, Qui habenas conficit.

[Ἡνιορράφος, ὁ, Pellio, Gl., ubi ρ simplici scriptum.]

[Ἡνιοστροφέω, Habenas verto, guberno. Eurip. Phœn. 76: Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς. Michael Glyc. Ann. 4, p. 293, D: Ὕμνησε τὸ κράτος αὐτοῦ διὰ τὸ καλῶς δεῖθεν ἡνιοστροφῆσαι. Pass. Const. Manass. Chron. p. 42, B: Μηδὲ δουλεύειν φέροντες ἡνιοστροφουμένῳ.]

[Ἡνιοστροφία, ἡ, Aurigatio. Const. Manass. Chron. p. 113 (?). Boiss.]

Ἡνιοστρόφος, ὁ, Qui habenas vertit, i. e. Qui habenis vertit s. flectit huc illuc equos, Auriga, i. q. ἡνίοχος. [Soph. El. 731.]

Ἡνιοχαράτης, διδάσκαλος ἱππικῆς τῶν νέων Spartæ dicebatur: Qui juvenes docebat artem equestrem, Magister equestris disciplinæ, Hesych. [Voc. vitii suspectum, ex quo ἀνιοκαράτηρ finxit Fourmontus in inscr. commentitia, de qua v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 89. G. Dind.]

Ἡνιοχεία, ἡ, Aurigatio, i. q. ἡνιόχησις. [Plato Gorg. p. 516, E: Ἐν ἡνιοχείᾳ· Leg. 7, p. 795, A: Ἐν ἡνιοχείαις.] Herodian. 6, [7, 24]: Ἡνιοχείαις καὶ τρυφαῖς προσέχοντος, Aurigationibus intento; 4, [7, 2]: Γυμνάσια δὲ σώματος ποιούμενος ἡνιοχείας. Construitur interdum etiam cum gen. et simpl. ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio. Herodian. 1, [13, 17]: Ἁρμάτων ἡνιοχείας, Curruum agitationes. Plut. De anim. solertia [p. 966, F]: Ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνιοχεία καὶ κυβέρνησις. [Ἡνιοχία vulgo ap. Plat. Theag. p. 123, B, ubi ἡνιοχεία codd.]

[Ἡνιόχεια, ἡ, χώρα παρὰ τῷ Καυκάσῳ. (Ἡνιοχία scriptum ap. Strab. 11, p. 496: Λάκωνας δὲ τὴν Ἡνιοχίαν οἰκίσαι, ὧν ἦρχον Ῥέκας καὶ Ἀμφίστρατος, οἱ τῶν Διοσκούρων ἡνίοχοι· καὶ τοὺς Ἡνιόχους ἀπὸ τούτων εἰκὸς ὠνομάσθαι.) Οἱ οἰκήτορες Ἡνίοχοι (ib. et p. 492, 497, 506, Aristot. Polit. 8, 4), Steph. Byz.]

Ἡνιοχεὺς, έως, ὁ, Auriga, qui habenas tenet, i. q. ἡνίοχος. Hom. Il. E, [505]: Ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες. [Θ, 312; Π, 737; Τ, 401. Anth. Plan. 5, 337. Nonn. Dion. 8, 256, ab Jacobsio cit.: Παρθένος ἡνιόχευε τὸν αἰθέρος ἡνιοχῆα.]

[Ἡνιοχευτικὸς, ἡ, ὸν, Aurigarius. Diog. 1, 95 (?). Schol. Pind. Ol. 10, 83: Μαρτυροῦντα τῷ ἥρωι τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν. Wakef.]

Ἡνιοχεύω, idem cum ἡνιοχέω significat, et eod. modo quo illud usurpatur. [Hom. Il. A, 103: Ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν· Ψ, 641: Ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν. Alexand. Ætol. ap. Athen. 7, p. 283, A: Ἠδαλίῳ ἄκρῳ ἔπι πομπίλος ἀνιόχευεν.] Anacr. ap. Athen. 13, [p. 564, D] ad puerum: Τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις, ubi præter morem

genitivo construitur. Epigr. [Anth. Pal. 9, 696], πόλιν ἡνιοχεύειν, Civitatem gubernare. [Ib. 779 : Δίκης θρόνον ἡνιοχεύων.]

Ἡνιοχέω, Habenas teneo, Aurigor. [Herodot. 4, 193 : Τοῖσι αἱ γυναῖκες ἡνιοχεῦσι τὰ ἅρματα ἐς τὸν πόλεμον. Plato Phædr. p. 253, D : Ἵππος ... κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται.] Herodian. 5, [6, 23] : Ἐβλέπετο πολλάκις ἡνιοχῶν ἢ ὀρχούμενος, Identidem aurigans aut saltans conspiciebatur. Et metaph. [Hesych. : Ἡνιόχησον, διοίκησον, οἰκονόμησον, κυβέρνησον] ap. Philon. V. M. 1 : Προεκδραμοῦσαι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, Ante rationem, quam aurigari oportet, excurrentes. Interdum e neutro activum fit et accusativo jungitur, simpliciterque pro Moderor s. Rego capitur, ut βουκολεῖν simpl. pro Pasco. Aristoph. Vesp. [1022] : Οὐχ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας, Non alienarum, sed suarum musarum ora frænis regens. Philo V. M. 1 : Τοὺς μὲν ἡνιοχοῦσα σωτηρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπήλαυνε, Hæc velut habenis tractandis salutariter tutoque præ se agebat : loquens de nebula, quæ Israelitarum in deserto ὁδηγὸς erat. Epigr. [Marci Arg. Anth. Pal. 9, 221] : Χερσὶ λεοντείαν ἡνιοχεῦντα [ἀν.] βίαν. [Meleager Anth. Pal. 12, 119 : Θεὸς θνατὰν ἀνιοχεῖ κραδίαν. Lucian. Dial. deor. 12, 2 : Ἡνιοχῶ αὐτούς· Amor. c. 37 : Τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου οὐδενὸς λογισμοῦ. Apio ap. Gell. N. A. 7, 8 : Ἰχθὺν ἡνιοχούμενον ὑπὸ ἔρωτος. Epigr. Anth. Pal. 7, 482 : Οὐδὲ σελάνας τοὶ τριετεῖς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι, ... ὅτε ... || C. genit. Plato Phædr. p. 246, B : Πρῶτον μὲν ἡμῶν ὁ ἄρχων συνωρίδος ἡνιοχεῖ.]

[Ἡνιόχη, ἡ, Henioche, uxor Creontis, ap. Hesiod. Scut. 83. Eurydicen vocat Sophocles in Antigona.]

Ἡνιόχησις, εως, ἡ, Aurigatio. [Plato Phædr. p. 246, B : Χαλεπὴ καὶ δύσκολος ... ἡ περὶ ἡμᾶς ἡν. Philostr. Im. 1, p. 776 med.] Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 174, 15] : Νεφέλης ὀπισθοφύλακος ἡνιόχησις, Nubis tanquam terga cogentis aurigatio. [Dio Chrys. vol. 2, p. 93 : Εἶναι δὴ τοῦ ξύμπαντος μίαν ἀγωγήν τε καὶ ἡνιόχησιν.]

[Ἡνιοχία. V. Ἡνιοχεία et Ἡνιόχεια.]

[Ἡνιοχικὸς, ἡ, ὸν, Ad aurigandum aptus. Plato Phædr. p. 253, C : Ἱππομόρφω μὲν δύο τινὲ εἴδη, ἡνιοχικὸν δὲ εἶδος τρίτον. Ἡνιοχική, ἡ, Ars aurigandi, Ion. p. 538, B. Ἡνιοχικὴ τέχνη Philo vol. 1, p. 314, 33. Callixen. ap. Athen. 5, p. 200, F (et Hesych. s. v. Καλάσιρις) : Χιτῶνας ἡνιοχικούς (Quales aurigæ habent). Eustath. p. 1321, 20 : Ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοί.]

Ἡνίοχος, ὁ, Qui habenas tenet, Auriga. Hom. Il. Λ, [47] : Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν· Ψ, [132] : Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, ubi discrimen facit inter παραβάτην, h. e. Sessorem aut propugnatorem : et inter ἡνίοχον, Aurigam, Agitatorem : illud tamen non observans, E, [365] : Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί· Iris enim ibi et παραβάτου et ἡνιόχου munia obit. Xen. Cyrop. 6, [2, 17] : Οἵτε ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις. [De equite Theogn. 260 : Ἵππος ... ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.] Improprie vero et ap. poetas transfertur etiam ad alia. Dicitur enim ap. Aristoph. Nub. [602] αἰγίδος ἡνίοχος Minerva i. e. Ægidis agitatrix : et ἡνίοχος παλαιμοσύνης, Epigr. [Simonidis Anth. Plan. 1, 2]; τῆς νεὼς, Pollux [1, 98. Timotheum κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον epigr. ap. Steph. Byz. s. v. Μίλητος. Hemst. Pind. Nem. 6, 111 : Χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον. De amore Hermesianax ap. Athen. 13, p. 597 : Δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον. Plut. Mor. p. 759, D : Οὔτε ἄλλον ἔχει θεὸν ἐπιστάτην καὶ ἡνίοχον ἢ τοῦτον. Cum femin. Pythag. Aur. carm. 69 : Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην. « Oratio comparatur cum ἡνιόχῳ δεξιῷ τὴν τέχνην, ἐξ ἡνίας ἄγειν ἐπιχειροῦντι τὸ ἅρμα, Themist. Or. p. 302, B. » Jacobs.] Annotat Eust. [p. 408, 18] ex Æl. Dionys. ἡνιόχους Athenis fuisse τάγμα ἀξιόλογον, eo quod ditiores ad currus et equos curules alendos deligerentur. Erunt itaque ἡνίοχοι hic iidem, qui et ἁρματοτροφοῦντες et ζευγοτροφοῦντες, Qui equos ἀδηφάγους et ἀδηφάγον ἅρμα alebant. [Photius p. 71, 20 : Ἡνίοχοι, οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο, ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς. || Idem ib. : Ἡνιόχους τοὺς ἀκροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν. || Ἡνίοχοι, οἱ, Heniochi, gens Caucasia. V. Ἡνιόχεια. || Ἡνίοχος, ὁ, Heniochus, Atheniensis, mediæ comœdiæ poeta, cujus fabulæ ab Athenæo aliisque gramm. memorantur.]

Ἦνις, ιος, ἡ, Annicula. Hesych. enim ἦνεις exp. ἐνιαυσίους, ut et schol. Hom. in l. illo quem in Ἄκεστος attuli [Il. Z, 94, 275, 309 : Δυοκαίδεκα βοῦς ... ἦνις] : cui similis Il. K, [292 et Od. Γ, 382] : Βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Idem lexicogr. ἤνιος exp. τελείου, νέου. [Apoll. Rh. 4, 174 : Βοὸς ἤνιος.]

[Ἠνοπίδης. V. Ἤνοψ.]

Ἠνορέα, s. Ion. Ἠνορέη, ἡ, Virilitas, i. q. ἀνδρεία, nisi quod poeticum est. [Hom. Il. Z, 156 : Ἠνορέην ἐρατεινὴν ὥπασαν· Θ, 226 : Ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν· Od. Ω, 509 : Ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα.] Hinc ἠνορέῃφι [Il. Δ, 303 : Ἠν. πεποιθώς] dat. poet. per παραγωγὴν τοῦ φι. Factum est fortasse a gen. ἀνέρος. [Pind. Ol. 8, 89 : Ἀνορέας οὐκ ἀμπλακών· Nem. 3, 34 : Ἀνορέαις ὑπερτάταις· Isthm. 4, 18 : Ἀνορέαις ἐσχάταισιν. Apoll. Rh. 3, 189 : Ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν ἠνορέῃ, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος. Epigr. Anth. Plan. 3, 21 : Ἠνορέην κατέπαυσεν ἀντιπάλων. Epigr. ap. Ælian. N. A. 10, 40 : Βάσταξεν δ' ὕδατος ἠνορέην.] Ceterum hic positum fuit ἠνορέα propter compp. in ηνωρ, quæ fere omnia deducunt inde gramm., licet multa ex ἀνὴρ deduci posse videantur, sicut et composita in ανωρ. [Etym. M. p. 432, 46 : Ἠνορέη, ἡ ἀνδρεία. Οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἀνήρ ἀνέρος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εὐήνωρ. Ab adject. ἠνόρεος, κατὰ κτητικὸν τύπον, derivat Eustath. p. 826, 57.]

Ἤνοψ [Ἤνοψ, ὁ, ἡ], Sonorus, Vocalis : Hesych. ἤνοπα, πάνυ εὔηχον, λαμπρὸν, διαφανῆ, Lucidum, Perspicuum. Hom. Il. Π, [408] : Λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ. [Σ, 349, Od. K, 360. Οὐρανὸς ἤνοψ poeta ap. Suid. s. v. Ἔνδιος. Idem Ἤνοπα πυρὸν ἔδουσιν (τουτέστι σῖτον) alii unde attulit s. v. Ἤνοψ. || Ἤνοψ, Enops, n. pr. viri Trojani ap. Hom. Il. Ξ, 445 : unde Ἠνοπίδης, ὁ, Enopida, Enopis filius ib. 444. Alius, Græcus, Il. Ψ, 634.]

[Ἤνπερ. V. Ἐάν.]

Ἤνυστρον, τὸ, i. q. ἔνυστρον : unus e ventribus animalium cornigerorum et ruminantium, ex eo dictus, ut putatur, quoniam in eo διανύεται καὶ πέττεται ἡ τροφὴ, Conficitur et concoquitur cibus. Aristoph. Eq. [356] : Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Κατα-βροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. [Alexis ap. Athen. 2, p. 49, F : Ἤνυστρον ἐσκευασμένον. Ἤνυστρα Dioxipp. 3, p. 100, E. Τόμος ἠνύστρου Mnesimach. 9, p. 403, A.] Vide et Aristot. De part. anim. 3, 14, et Hist. anim. 2, 17. [Hesych. : Ἤνυστρα (ἠνύστραι codex), αἱ κοιλίαι τῶν βοῶν, ἢ τὸ παχὺ μέρος αὐτῶν. Ἤνυστρον ἡ πρώτη κοιλία τῶν μαρυκαζομένων ζώων. Οἱ δὲ ὑπογάστριον ἡδυσμένον· οἱ δὲ τὸ κόλον. Conf. Phot. p. 71 extr., Etym. M. p. 432, 53. Phrynich. p. 162 ed. Lob. Ἤνυστρον λέγε, μὴ ἔνυστρον. De qua forma HSt. :] Ἔνυστρον, Hesychio est τὸ μέγα ἔντερον τῶν ζώων, ἡ κοιλία, Magnum intestinum animantium, Venter : Suidæ τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἔντερον, τὸ τῶν βρωμάτων δοχεῖον. Sunt qui dicant proprium esse animalium quæ ruminant : ea enim triplicem habere ventrem : quorum primus sit ἔνυστρον s. ἤνυστρον, alio nom. κεκρύφαλος dictus, quod cibum occultet : secundus ἐχῖνος, ob asperitatem : tertius, ἀποκριτικός. Exemplum ex Josepho habes v. Χελύνιον. [Corrupte Hesych. : Ἔνοιστρον, τὸ ἔσωθεν τῆς κοιλίας, ἐν ᾧ ἡ κόπρος.]

[Ἡνωμένως, Conjunctim. Procl. in Parm. 2, p. 87 : Πρώτως καὶ ἡνωμένως ..., δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως... Psell. De omn. doctr. p. 88. Angl. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 462, 11 : Ἀεὶ νοεῖν τὸν Θεὸν, καὶ ἡν. αὐτοῦ τὴν γνῶσιν ἔχειν. Basil. t. 1, p. 818, D : Ἡν. ἐπίκειται ὑμῖν τὸ κακόν· et p. 533, C : Ἡν. χορεύουσιν. Idem copulat t. 2, p. 162, C : Ἡν. καὶ ἀδιαστάτως· et p. 833, A : Συνεζευγμένως, μᾶλλον δὲ ἡν. Contra opponit ἡν. et διαιρετῶς Georg. Pis. Hexaem. v. 173 sq. Hase.]

[Ἧξις, εως, ἡ, Adventus. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 99, 4 : Ἧξις ἀντὶ τοῦ ἄφιξις Εὐριπίδης Τρωάσιν (396, ubi nunc ἵξις legitur).]

[Ἡοῖαι, αἱ, Eœæ, ὁ κατάλογος Ἡσιόδου, Hesych. Catalogum dicit mulierum heroinarum : quod carmen Ἡοῖαι vocatum a gramm. est, quia singulæ ejus partes ab verbis ἡ οἵη inciperent. Ἡοιαι μεγάλαι ap. Pausan. 2, 2, 3; 16, 4; 9, 31, 5, aliisque ll.]

Ἠοῖος, vel Ἠῷος, α, ον, Matutinus. Hom. Od. Δ, [447] : Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, Gallice plane ad ver-

bum, *Toute la matinée.* [Hesych. : Ἠοίην, ὀρθρίαν· ἢ τὴν πρὸς ἀνατολήν, ἢ τὸν ἀπὸ πρωίας μέχρι μεσημβρινῆς ὥρας χρόνον. Ἠοίην, τὸν Ἄδωνιν Πανύασις. De sole matutino intelligendum. Adonis enim pro sole, apud veteres : vide Voss. De idol. 2, 4. Albert.] Ἠῷος ὀλολυγμὸς, Matutinus ploratus, Epigr. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. Arg. [1, 1273] dicitur ὁ ἑωσφόρος. Hesiod. [Scut. 396] : Ἠῷος χέει αὐδὴν, Matutinus fundit vocem, pro Mane. Sic Matutinus et Vespertinus, poet. pro Mane et Vespere. [Antip. Thess. Anth. Pal. 5, 3 : Ἠῷος ἀλέκτωρ. Leonid. ib. 7, 726 : Ἑσπέριον κηῷον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον.] || Orientalis, ut ἠοίη θάλασσα, Herodot. [Hom. Od. Θ, 29 : Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων. Herodot. 4, 100 : Θαλάσσης τῆς ἠοίης. Ib. 160 : Τοὺς ἠοίους τῶν Λιβύων. Antipater Anth. Pal. 9, 297 : Ἠῷοι Πάρθων πόδες. Anth. Plan. 4, 183, 6 : Ἠῴου δμηθεὶς Ἰνδὸς ἀπ' ὠκεανοῦ.] Itemque Ἀῷος pro ἠῷος, Matutinus. Ex Epigr. ποτ' ἀῷον, pro Ad auroram, Ad orientem. Pro eodem vero et Ἀώϊος dicitur, quod Hesych. itidem πρωϊνὸς, ὀρθρινός. [Et in Indice :] Ἄοιος, pro ἑῷος, VV. LL. ex Aristoph. Sed in hac signif. scriberem potius ἀοῖος, pro ἠοῖος : ut ἀὼς pro ἠὼς dicitur. [Ar. Pac. 835 : Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι ἐνθάδε τὸν Ἀοῖόν ποθ' · ὡς δ' ἦλθ', εὐθέως ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα. Respicit ad dithyrambum Ionis, qui stellam Veneris dixerat ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα, ἀελίου λευκοπτέρυγον πρόδρομον : quod annotavit schol.]

Ἠόνιος, α, ον, pro ἠϊόνιος, Litoralis : ut in Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 7, 383], ἠόνιον σῆμα, Sepulcrum in litore positum.

[Ἠπᾰνάω et Ἠπᾰνέω.] Ἠπανᾷ et Ἠπανεῖ Hesych. affert pro ἀπορεῖ, σπανίζει, ἀμηχανεῖ. || Necnon Ἠπᾰνία, ἡ, pro ἀπορία, ἀμηχανία, Angustiæ, Inopia. [Etym. M. p. 433, 17 : Ἠπανία, ἀπορία, σπάνις, ἀμηχανία. Quibus ineptam addit etymologiam voc. a πένω derivandi, ficto etiam verbo ἠπανίζω, ἐξ οὗ ἠπανία· ὁ γὰρ μὴ λαμβάνων σπανίζει. Macedon. Anth. Pal. 5, 239 : Φορβῆς ἠπανίῃ, ex conj. Toupii : nam codex ἠμανίῃ.]

[Ἠπάομαι, V. Ἠπάω.]

Ἧπαρ, ατος, τὸ, Hepar, Jecur. Hom. Od. Λ, [577]: Ἧπαρ ἔκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες, de Tityo, cui vultures hepar, pravæ cupidinis sedem, laniabant; est enim περὶ τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, Plut. [Mor. p. 450, F, et Eustath. p. 1700, 8.] Il. Υ, [469] : Φασγάνῳ οὔτασεν [οὗτα καθ'] ἧπαρ. Apud eund. Hom. aliquoties [Λ, 578] legere me memini ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, pro quo dicit Od. I, [301] : Πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν. Archilochus : Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. [Æsch. Prom. 1027 : Κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται. Soph. Ant. 1315 : Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν· Tr. 931 : Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Eur. Or. 1062 : Παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ : Med. 40 : Ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος. Ὑφ' ἥπατος φέρειν de gravida muliere Suppl. 919 : Δυστυχῆ σ' ἔτρεφον, ἔφερον ὑφ' ἥπατος. Ἧπαρ, sedes affectuum, inprimis amoris, iræ, doloris. Æsch. Eum. 135 : Ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν· Ag. 792 : Δῆγμα θὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. Soph. Aj. 938 : Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ ἥδε γενναία δύη. Eur. Rhes. 422 : Λύπῃ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἑτειρόμην· Suppl. 609 : Ὡς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει. Theocr. 11, 16 : Ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον· 13, 71 : Χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς (Amor) ἧπαρ ἄμυσσεν.] Est autem et brutorum ἧπαρ : ut χηνῶν ἥπατα, Athen. [9, p. 384, C. Ἥπατα χήνεια Pollux 6, 49]; ἧπαρ τῶν αἰγῶν, 1 Reg. 19, [13. Ἧπαρ κάπρου Eubul. ap. Athen. 7, p. 330, C. Ἧπαρ καπρίσκου Alexis 3, p. 107, F.] Sunt vero et ταγηνιστὰ ἥπατα ap. Athen. 3, [p. 106 sq.], Jecinora in sartagine frixa, περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ : nam solebant ἐπίπλῳ, Omaso jecinora ἐπικαλύπτεσθαι καὶ ἐντυλίττεσθαι. Possunt etiam, ut annotat Pollux [6, 49], dici ἥπατα σεσυκασμένα, ἥπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων, Jecinora ficata, suum maxime ficu pastorum : qua voce utitur Marcellus Empiricus, nisi me memoria fallit. Agrœtas ap. schol. Apoll. Rh. [2, 1248] dicit ἧπαρ, sicut et οὖθαρ, παρὰ πολλοῖς dici τὴν εὔκαρπον γῆν, Terram frugiferam : per allegoricum illud, Promethei jecur ab aquila laniari, declarari dicens, optimam regionem Promethei ab Aeto fluvio vastari.

[Ἠπατημένως, Falso. Hermias schol. in Plat. Phædr. fol. 33 : Καὶ γνωσθῇ εἰ καλῶς ἢ καὶ ἠπατημένως δεδόξακε. Cramer. Basil. t. 1, p. 876, A : Ἑαυτὸν ὑπείληφεν ἠπ. ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν. Hase.]

[Ἡπᾰτήριος, α, ον.] Ἡπατήρια dicuntur Medicamenta hepatis affectibus accommoda, præsertim ubi vomica, duritie, collectionibusque laborat. Alex. Trall. [9, p. 520] : Δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κεχρῆσθαι μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν, ἀλλὰ καὶ προστέλλειν δυναμένοις· καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡπατήρια, VV. LL. [Corrigendum ἠπητήρια. Struv.]

Ἡπᾰτηρὸς, ὰ, ὸν, Hepaticus, Hepatarius : ἡπ. δυσεντερία, Dysenteria hepatica : quum propter jecinoris imbecillitatem aquosus sanguis dejicitur, loturæ carnium persimilis. Gorr.

[Ἡπᾰτιαῖος, α, ον, Hepaticus. Hippocr. p. 279, 43 : Τὸν δεξιὸν λοβὸν τὸν ἡπατιαῖον.]

Ἡπᾰτίας, ὁ, Hepatarius : ἡπατίαι λοβοὶ, Pollux 2, [215], Fibræ hepatis, sicut πνευμονίαι, Fibræ pulmonis.

Ἡπᾰτίζω, Hepar refero, Hepati similis sum. Plin. 34, 2, de ære : Illud suo colore pretiosum ad jecinoris imaginem vergens, quod ideo Hepatizon appellant. Diosc. 3, 22, de aloe : Ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ ἄδολον καὶ ἄθιλον, στίλβουσαν, ὑπόξανθον, εὔθρυπτον, ἡπατίζουσαν, ῥᾳδίως ὑγραινομένην. Plin. 27, 4 : Erit ergo optima, pinguis ac nitida, rufi coloris, friabilis, ac jecinoris modo coacta, facile liquescens. [Ἀλόη ἡπατῖτις, Geopon. 6, 6, p. 443; 7, 24, p. 516; 8, 22, p. 540.]

Ἡπᾰτικὸς, ὴ, ὸν, Hepaticus, Hepatarius : ἡπ. πάθος, Morbus hepaticus, Celso; hepatarius, Plauto : ἡπ. δυσεντερία, Alex. Trall. [7, 130], quæ et ἡπατηρὰ et ἡπατῖτις, quum ἡ ἀλλοιωτικὴ δύναμις ἀσθενεῖ, καὶ τὰ διαχωρούμενα ὅμοιά ἐστιν ἀποπλύματι νεοσφαγῶν. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborant [Definn. med. vol. 2 (Gal.), p. 264, B. Hesych. : Ἡπατικὸς, ὁ τὸ ἧπαρ ἀλγῶν] : Hepatici, Celso; Jecinorosi, Scribonio; Jecoritici, Marcello. Hepatici generaliter quidem dici possunt Omnes qui ex jecinore quovis modo affecto laborant; at non ita late accipitur, sed vett. quidem sic appellarunt eos, qui propter jecinoris inflammationem febricitarent : recentiores vero, si tumor aliquis in hepate est, hepatis inflammationem vel abscessum vel scirrhum vel aliter morbum ipsum appellant, non autem hepaticam affectionem : quum vero citra manifestum aliquod jecinoris malum imbecillitas sola acciderit, hunc ægrum hepaticum appellant. Gorr. e Galeno De comp. pharm. secundum locos 8, 7. Diosc. [2, 78] : Ἄθετον πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατικοῖς, σπληνητικοῖς, Lactis usus contrarius capitis doloribus, hepaticis, spleneticis, Plin. [|| Ἡπατικὸν, τὸ, de arte vaticinandi ex jecore schol. Æsch. Prom. 483 : Διαλαμβάνει περὶ τοῦ ὀνειροκριτικοῦ, τοῦ οἰωνιστικοῦ, τοῦ ἡπατικοῦ (vulgo ἡπατητικοῦ).]

Ἡπάτιον, τὸ, Jecusculum. Hegesander ap. Athen. [3, p. 107] : Ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβεν· Alexis ibid. : Ὑειον ἡπάτιον ἐπικεκαλυμμένον· et Aristoph., Alcæus, Eubulus.

Ἡπατίτης, ὁ, Hepaticus, Hepatarius : ἡπ. λίθος, Hepatites lapis, Plin. [37, 11, 31, ubi Hepatitis gemma.] Et, Ἡπατῖτις δυσεντερία, Dysenteria hepatica, quæ et ἡπατηρὰ et ἡπατικὴ paulo ante. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 145, 15 : Ἡπατίτιδάς τε καὶ σπληνίτιδας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Hase.] Et ἡπατῖτις φλὲψ, Vena hepataria, s. hepatica : ἡπ. φλὲψ, inquit Gorr., Vena jecoraria dicitur ab Hippocr. [p. 276, 54; 1034, G], Vena cava, ut Galen. annotavit, De form. fœt. et Comm. in librum De nat. hom. [Gal. vol. 5, p. 294, F; Aristot. H. A. 3, 2.]

Ἡπατῖτις, ἡ, et Ἡπατώριον, τὸ, vocatur etiam Eupatorium herba a quibusdam, ut Orib. in Collect. annotat. [Diosc. 4, 41. || Ἀλόη ἡπατῖτις. V. Ἡπατίζω.]

Ἡπατοειδὴς, ὁ, ἡ, Jecinori similis, Jecinoris formam habens. [Diosc. 5, p. 100. Bast.]

[Ἡπατοπνεύμων, ονος, ὁ, Jecur et pulmo. Achmes Onirocr. c. 83 et 239. Ducang.]

Ἥπατος, ὁ, Piscis nomen, Aristot. H. A. 2, [17 extr.], Gazæ Jecorinum, Plinio Hepar appellatur : quem Eubulus ap. Athen. [3, p. 108, A] felle carere

dicit : Οὐκ ὤου με χολὴν ἔχειν· ὡς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου. Videtur autem a colore hepatis simili ita dictus : alio nomine λεβίας appellatur. Vide plura ap. Athen. 7, [p. 301, C].

Ἡπατοσκοπέω, Jecur inspicio. Unde ἡπατοσκοπήσασθαι, Ezech. [21, 21, ubi al. κατασκοπ.], Jecur inspicere, Exta consulere.

Ἡπατοσκοπία, ἡ, Jecinoris inspectio, Haruspicina, Haruspicium, Extispicina, Extispicium. Herodian. 8, [3, 17] : Πολλῶν ἔνδον ὄντων περὶ θυτικήν τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων τά τε ἱερὰ αἴσια ἀπαγγελλόντων. [Euseb. Dem. ev. p. 209, D : Ἔν τε ἡπατοσκοπίαις καὶ αἵμασι νοσερῶν καὶ εἰδεχθῶν κνωδάλων. Gregor. Nyss. t. 1, p. 911, D : Ἐν ἡπ. καὶ οἰωνισμοῖς· et 869, A : Ἡπατοσκοπίας, νεκυίας, ἐνθουσιασμούς. Item Cyprian. Confess. Actt. SS. Septembr. t. 7, p. 222, 44 : Ἡπατοσκοπίαν ἔμαθον, καὶ ἐν βαρβάροις οἰωνισμόν. Hase.]

[Ἡπατοσκοπικὴ, ἡ, i. q. ἡπατοσκοπία. Phleg. Trall. De longævis c. 4, p. 122, 7. Boiss.]

Ἡπατοσκόπος, ὁ, Haruspex, Extispex : ad verbum, Qui inspecto victimæ jecinore futura prædicit; est enim jecur caput extorum, et in hostiis inprimis inspici solebat. De qua re vide Plin. 11, 37. [Artemidor. 2, c. 69. Hesych. : Ῥυτὰ ἱερὰ, τὰ ἡπατοσκόπα.]

[Ἡπατουργὸς, ὁ, Hepatis sector. Lycophr. 839.]

[Ἡπατοφαγέω. Jecur edo. Sext. Emp. Adv. math. p. 279 : Ὁ δὲ Τιτυὸς ὑπὸ γυπῶν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἡπατοφαγεῖται.]

[Ἡπατώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἡπατοειδής. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 215. Osann.]

[Ἡπατώριον. V. Ἡπατῖτις.]

[Ἡπάω, Sarcio. Eustath. p. 1647, 59, ex Ælio Dionysio : Τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς, φησὶ, βάρβαρον. Συμφθέγγεται δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ἣ τὸ σουβλίῳ τρυπᾶν ἠπᾶν λέγεται.] Ἠπήσασθαι semel duntaxat reperitur ap. Aristoph. in Δαιταλεῦσιν, ubi Hesiodi συνθήκας et præcepta deridens ait, Καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι, inquit Phrynich. [Ecl. p. 91, ex eoque Thom. M. p. 27], ipsum rejiciens, et pro eo usurpandum dicens ἀκέσασθαι. Id autem est Sarcire. [Galen. vol. 6, p. 24, B : Ἠπῶνται τὰ ῥαγέντα τῶν ἱματίων· 10, D : Ἄλλου μὲν τεχνίτου ποιεῖν ἱμάτιον, ἄλλου δὲ ἠπήσασθαι ῥαγέν· 18, C : Ὑπόδημα ... ἠπήσασθαι. Hemst. ad Thom. M. p. 25. Aristidis exemplum vol. 2, p. 307 : Τῶν ἱματίων τῶν ἠπημένων, attulit Thomas.]

Ἠπεδανὸς, ἡ, ὸν, dictum quasi ἀπεδανὸς, i. e. ἄπους, signif. χωλὸς, ἀσθενὴς, Claudus, Invalidus, Infirmus : item ἀναίσθητος, ἠλίθιος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur ap. Hom. Od. Θ, [311]. Ibi enim Vulcanus de se et Marte loquens ait, Venerem sese, utpote χωλὸν ἐόντα, Αἰὲν ἀτιμάζειν, φιλέειν δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Οὕνεχ', inquiens, ὁ μὲν καλός τε καὶ ἄρτιπος, αὐτὰρ ἔγωγε Ἠπεδανὸς γενόμην. Ubi schol. quóque exp. ἀσθενής. Et nota ibi ipsum opponi τῷ καλός τε καὶ ἄρτιπος. Volunt itaque esse τὸν δι' ἀσθενείας οὐ δυνάμενον ἐν τῷ πεδίῳ, ἧγουν ἐδάφει, στῆναι : eique opponi τὸν ἔμπεδον. Et procul dubio quod Suid. e Fabulis affert, Ἐγγύθι δ' ἔστη Ἠπεδανοῖο λέοντος, intelligendum de leone cujus pedi inhæserat spina. Rursum Il. Θ, [104] : Ἠπεδανὸς θεράπων. [Proverb. App. Vat. 3, 31 : Λέγονται δὲ αἱ κόραι (Danaides) ἠπεδαναὶ, τουτέστιν ἀσθενεῖς περὶ τὸ ἄπεδον. Schneid. Hippocr. p. 592, 4 : Ἠπεδανὸν πῦρ, Febris lenta, debilis. P. 601, 29 : Ἠπ. παιδίον· 624, 41 : Καὶ ὅσα ἠπεδανὰ ἴαται. Foes. Oppian. Cyn. 1, 534 : Θυμὸς δ' ἠπεδανοῦ μέγ' ἐχήρατο βουπελάταο· Hal. 5, 663 : Ἠπεδανοῖς μελέεσσι. Apoll. Rh. 3, 182; Maneth. 2, 160; Gregor. Naz. Carm. 17, 12. || Expers, si scriptura sana in epigr. Anth. Pal. 9, 521 : Μέλψῃ δ' ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀνθρώποισιν, οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά· ubi parum probabilis Brunckii conjectura est ἔσσεται ἠπανία.]

Ἠπεδανόω, affertur pro Debilito, Infirmum et viribus defectum reddo.

[Ἠπεδίζω. V. Ἀπεδίζω.]

Ἠπειγμένως, Festinato, Festinanter, Cito. Hesychio itidem σπευδόντως, συντόμως [συντόνως Kust. Etym. M. p. 387, 3, et schol. Hom. Il. Γ, 213 : Ἐπιτροχάδην, ... ἠπ. Angl. Jo. Chrys. t. 5, p. 929, 42. Basil. t. 1, p. 61, C, de frugibus : Ἠπ. ὑπὸ τῆς φύσεως παραγόμενα, Celeriter. Id. p. 369, B : Ἠπ. ἔδραμεν· et 1117, D : Ἠπ. κατασπεύδων καὶ κατεπείγων τὴν δικαιοσύνην. Jo. Camen. De exc. Thessal. c. 52 : Ἠπ. καὶ ἀνηλεῶς τοὺς ἀθλίους κατέτεμον. Hase.]

[Ἤπειον. V. Ἤπιον.]

[Ἠπειρογενὴς, ὁ, ἡ, In continente natus. Æsch. Pers. 42 : Ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος. Persæ cur sic dicantur, s. v. Ἤπειρος exponitur.]

[Ἠπειρόθεν, A continente. Arat. 1094. Anna Comn. p. 371, A : Καὶ ἠπ. καὶ ἐκ θαλάσσης.]

[Ἠπειρόνδε. V. Ἤπειρος.]

Ἤπειρος, ἡ, Terra continens ac mediterranea, Pars ea terræ, quæ continuo tractu juncta est, non autem a reliqua terra mari divulsa : proprie opp. τῇ νήσῳ, Insulæ. [Herodot. 1, 71 : Ἀπιγμένοι ἐς τὴν ἤπειρον ἐκ τῶν νήσων· 2, 10 : Ἐχινάδων νήσων τὰς ἡμισέας ἤδη ἤπειρον πεποίηκε. Thucyd. 1, 5 : Τῶν βαρβάρων οἵ τε ἐν τῇ ἠπείρῳ παραθαλάσσιοι καὶ ὅσοι νήσους εἶχον.] Unde est ap. Aristot. De mundo [c. 3] : Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, In insulas et continentes divisit. Philo De mundo : Τὸ παλαιὸν ἠπείρῳ Ἰταλία Σικελίαν προσάπτουσα, Olim Italia Siciliam continenti adjungebat. Xenoph. Hell. 6, [1, 4] : Οὐ νήσους, ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Thucyd. 1 : Τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, Et magnam insulæ partem fecit continentem. Herodian. 2, [8, 12] : Τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, Continentem Europæ oppositam. Plut. De fort. [p. 97, D] : Ἐνέπλησέ τε πολέμου καὶ κακῶν τὰς δύο ἠπείρους, Duas continentes, Asiam sc. et Europam, loquens de Paride. [Eodem sensu διασαῖσιν ἀπείροις Soph. Tr. 101; ἠπείρους δοιὰς Moschus 2, 8; ἤπειροι δίδυμαι Antipat. Thess. Anth. Pal. 7, 18, secundum veterem orbis terrarum in duas partes dividendi rationem. V. exx. ab Schæfero collecta Melet. p. 37 et ad Lamb. Bos. Ellips. p. 531. Τριῶν ἠπείρων Agathem. p. 52. Ἤπειρον Ἀσιάδα Æsch. Prom. 735. Ἀνὰ τὴν ἤπειρον (Asiam) Herodot. 1, 96. De Asia minori et Persia dictum annotavit Harpocr. (ex eoque Photius et Suid.) : Ἤπειρον· σύνηθές ἐστι τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν, ὥσπερ ἔν τε Φιλίππῳ καὶ Ἀρχιδάμῳ. Isocratis locos de substantivo ἤπειρος et de adject. ἠπειρώτης collegit Morus ad Panegyr. c. 36, additis exx. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 3 : Αἱ ἐν τῇ ἠπείρῳ (Asia) Ἑλληνίδες πόλεις, aliorumque. Ἠπειρογενὲς ἔθνος Persas dixit Æsch. Pers. 42.] || Quum vero ei opponitur θάλασσα, simpl. Terram significat. Hom. Od. Γ, [90], de Ulysse : Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμῃ, ... Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, Sive terra, sive mari. Il. A, [485] : Νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Navem in terram s. litus subduxerunt. Sic Hesiod. Op. [622] : Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. [Herodot. 8, 66 : Κατά τε τὴν ἤπειρον καὶ τῇσι νησὶ ἀπικόμενοι.] Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedestri itinere. Dem. Phaler. [§ 22] : Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Thucyd. 1 : Πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικὰ, Plus valemus militia terrestri e re navali quam illi e terrestribus expeditionibus in re navali. Eurip. [ap. Phot. et Suidam s. v. Ἤπειρον] : Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, In terræ spatium immensum. [|| Ἤπειρον montibus opposuit Apoll. Rh. 2, 978 : Ἣ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανείσεται ἠπειρόνδε ὑψηλῶν.] Eust. [p. 427, 29] annotat adj. esse, et subintelligi γῆ : plenumque esse in h. l., Ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβη [ἔβασαν ap. Eur. Hipp. 763]. Esse enim Doricum Ἄπειρος h. l. pro ἤπειρος. || Peculiariter vero ἤπειρος ap. Hom. dicitur Pars illa, quæ ultrà Ithacam et Cephalleniam, ἡ πέραν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ut Eust. exp. Il. B, [635] : Οἵτ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· et [Od. Σ, 83] : Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. Post Hom. autem hanc Epirum dilatatam fuisse scribit usque ad Illyridem. Molossia primum vocata fuit, item Chaonia a Chaone Heleni fratre; nunc vero Albania, ut quidam tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorum adversario. Ceterum quod ad etymon attinet, in primaria signif. sunt qui dictam ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, ἀπείρονα γαῖαν Homeri. [De Epiro v. Strabon. 7, c. 7, aliosque geographos.]

[Ἤπειρος, ὁ, ἡ, i. q. ἄπειρος, Vastus. Manetho 3, 261 : Ἣ ὅτ' ἐν ἠπείροισιν ἄφνω κρημνοῖσιν ὄλοντο. Wa-

κεφ. Lectio suspecta. Fort. ἠερίοισιν. Sic ἀέριον ap. Diodor. 1, 33 in cod. corruptum est in ἄπειρον. L. D.]

Ἠπειρόω, Continentem facio : ἤπειρον ποιῶ. Aristot. De mundo [c. 6 post med.] : Ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, Et maris alveos adjecerunt continentibus, E locis marinis fecerunt cōntinentem. Et in pass. ἠπειροῦσθαι, Continenti adjungi s. accedere, Continentem fieri. Thuc. 2, [102] : Καί εἰσι τῶν νήσων, αἳ ἠπείρωνται. Philo De mundo : Μεγάλων τε πελαγῶν μεγάλους κόλπους καὶ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ἠπειρῶσθαι, Continenti accessisse. Idem : Εἴ τινες ἀποτομαὶ κατακλαζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις αὖθις ἠπειρώθησαν, Denuo redditæ sunt continenti. [Aristid. vol. 1, p. 304 : Ἕβρος πᾶς ἠπείρωτο ὑπὸ κρυστάλλου.]

Ἠπειρώτης, ὁ, Qui in continenti habitat : ἠπειρῶται ἅλες, Synes., Sal terrestris, qui in continenti effoditur, qui non est marinus. Et in fem. ἠπειρώτιδες πόλιες, Herodot. [1, 151; 7, 109], Urbes in continenti sitæ, Quæ non maritimæ sunt insulares. Thucyd. 1, [35] : Καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, Et maxime quum offertur navalis societas, ac non pedestris, s. terrestris. Ap. Eund. ἠπειρώτιδες παρασκευῇ πόλεις, Urbes copiis mediterraneis s. pedestribus subnixæ, i. e. equitibus et peditibus, non navibus. [‖ Ἠπειρώτης, i. q. Persa : v. Ἤπειρος. ‖ Ἠπειρῶτις, i. q. Asiatica. Eur. Andr. 159 : Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν· 650 : Οὖσαν ἠπειρῶτιν.] ‖ Ἠπειρώτης, et fem. Ἠπειρῶτις, Qui ex Epiro est, Epirota. [Strabo 7, 7 ll. pluribus.] Paus. Att. [9, 10] : Ἀλέξανδρος Ἠπειρώτης ἦν, Epirota erat; Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota, ille Epiri rex nobilitatus bello contra Romanos. [V. Eustath. p. 1838, 61. Ἠπειρῶτις, ἡ, regio Epirotica. Strabo 10, p. 453 : Τάχα τῆς Ἠπειρώτιδος τὸ παλαιὸν μέχρι δεῦρο διατεινούσης.]

Ἠπειρωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad continentem spectans, i. fere q. ἠπειρώτης. Xen. Hell. 6, [1, 4] : Μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους, i. e. ἤπειρον, ut paulo post loquitur, et in Ἤπειρος supra citavi. ‖ Epiroticus. [Strabo 7, 7 ll. pluribus. Ἠπειρωτικὰ ἔθνη Aristot. Polit. 8, 4.] Diosc. 1, 163 : Ἠπειρωτικὰ μῆλα λεγόμενα, Ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα. Plin. 15, 14, de diversis malorum generibus : Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. Hæc in Epiro primum provenisse, argumento sunt Græci, qui Epirotica vocant. Pallad. 3 : Mala rotunda, quæ Orbiculata dicuntur. Hæc esse ea putat Marcell. ap. Diosc., quæ vulgo Rosea appellantur. [Ἠπ. κόλπος Heliod. 8, 14, p. 398.] Ἠπειρωτικοὶ βόες, Boves Epirotici, Eust. [‖ Adverb. Ἠπειρωτικῶς, Synes. p. 111, D : Ὁ μὲν ἐπιποτάμιος ἠπ. λειτουργεῖν ἐτάττετο.]

[Ἠπειρῶτις. V. Ἠπειρώτης.]

[Ἤπειτα. V. Ἔπειτα.]

Ἤπερ, i. q. ἤ, i. e. Quam; sed usitatum in soluta oratione potius quam in carmine. Eustath. in illum Hom. v., Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat [p. 62, 26], veteres tradidisse, si ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἤπερ ἀπολέσθαι, tunc ἢ fore σύνδεσμον διασαφητικόν. Ἠέπερ ap. poetas pro ἤπερ, Quam. Hom. Il. A, [260] : Ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

Ἠπερόπευμα, τὸ, Id quo ἠπεροπεύομέν τινα, s. Id quo aliquis ἠπεροπεύεται, Res ad decipiendum apta. Ap. Athen. [13, p. 600, D] Critias in epigr. quodam Anacreontem vocat Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα.

Ἠπεροπεὺς, έως, ὁ, i. q. ἠπεροπευτής. Hom. Od. Λ, [363] : Τὸ μὲν οὔτι σ' εἴσκομεν εἰσορόωντες Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον· nam Ionice ἠπεροπῆα dixit pro ἠπεροπέα. [Ἠπεροπῆες ὄνειροι Apoll. Rh. 3, 617. ‖ Femin. Ἠπεροπηὶς, ίδος, ἡ. Poeta ignotus ap. Strab. 1, p. 17 et Polyæn. præf. : Βουλῇ καὶ μύθοισι καὶ ἠπεροπηίδι τέχνῃ.]

Ἠπερόπευσις, εως, ἡ, Deceptio, Circumventio.

Ἠπεροπευτὴς, ὁ, Deceptor, Circumventor. Hom. Il. Γ, [39, N, 769] : Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά· utpote qui soleas γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν, ut Il. E.

Ἠπεροπεύω, Decipio, Circumvenio, et quidem A verbis ac vanis fallacibusque promissis s. persuasionibus. [Hesych. : Ἠπεροπεύειν, ἐξαπατᾶν καὶ ψεύδεσθαι ἤτοι παραλογίζεσθαι.] Unde ap. Hom. Il. Ψ, [605] Menelaus quum Antilocho dixisset, Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, subjungit, Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. Ead. signif. E, [349] : Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Et Od. O, [418] : Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον. Et [420] : Τάτε (sub. εὐνὴ καὶ φιλότης) φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Idem adjuncto etiam accus. rei ad accus. personæ, Il. Γ, [399] : Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Quid me his promissis et persuasionibus dolose vis decipere? Unde mox dicit, Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; [Apollon. Rh. 3, 563 : Παρθενικὰς ... ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.]

[Ἠπεροπηίς. V. Ἠπεροπεύς.]

[Ἤπησις, εως, ἡ, Sartura. Eust. p. 1647, 60 : Τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον.]

Ἠπητήριον, s. Ἠπήτριον, τὸ, per sync., Subula, i. e. Instrumentum quo sutor in consuendis coriis utitur, et sartor in consuendis pannis, quod Acus dicitur. Suidæ itidem est τὸ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια. V. et Ἀκεστήριον [quod Hesych. per ἠπητήριον explicat. ‖ Φάρμακα ἠπητήρια, Struvii conjectura in l. Alexandri Trall. quem v. s. Ἑπατήριος.] B

Ἠπητὴς, ὁ, Sartor, Sarcinator : qui et ἀκέστης s. ἀκεστής. Legitur autem in Batrach. [183.] Ibi enim Pallas de murium injuria conquerens, inter alia dicit : Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη, Καὶ πράσσει με τόκους. [Phrynich. p. 91 : Ἀκεστὴς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οὐκ ἠπητής. Photius p. 72, 7 : Ἠπητὴν οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων οὐδὲ ἠπήτριαν, ἀλλὰ ἀκέστριαν. Ἠπηταὶ præbuerunt libri meliores Xenoph. Cyrop. 1, 6, 16, pro vulgato ἀκεσταί.]

[Ἠπήτιον, Ὑπήτιον, τὸ, Subula, Gl. Scrib. videtur ἠπήτριον. G. Dind.]

Ἠπήτρια, ἡ, Sartrix, Sarcinatrix, Sutrix. Hesychio [ubi ἠπίτρια a Musuro in ἠπήτρια mutatum contra seriem. Idem, Κωβηλίνη, ἠπίτρια. Hic quoque Mus. ἠπήτρια. G. D.] et Suidæ ῥάπτρια : qui Atticos ἀκέστριαν dicere addit. [Mœris p. 48 : Ἀκέστρια Ἀττικῶς, ἠπήτρια Ἑλληνικῶς. Photii verba attuli s. v. Ἠπητής. HSt. alio l. :] Ἀπήτρια, Hesychio ἀκέστρια, Sarctrix, s. Sarcinatrix, quæ et ἠπήτρια dicitur, si bene memini. Atque ita Doricum fuerit hoc ἀπήτρια. C

[Ἠπήτριον. V. Ἠπητήριον et Ἠπήτιον.]

Ἠπιαλέω, Epiala febri laboro. Aristot. Probl. 27, [2] : Ὅμοιον δὲ ἔοικεν ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσιν, οἳ ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσι, Quos febris epiala exercet. Aristoph. Ach. [1164] : Ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων, Epiala correptus, ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών.

[Ἠπιάλης. V. Ἤπιαλος.]

Ἤπιαλος, ὁ, Epialus, febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur, [Hippocr. p. 266, 35 : Ἤπιαλος πυρετὸς ἔχει· 281, 48 : Ἠπιάλους καὶ πυρετοὺς πολυχρονίους], quum sc. πυρέττουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορίῳ τοῦ σώματος, Quum simul febricitant et rigent, atque eodem tempore in toto corpore utrumque sentiunt affectum, Galen. De diff. febr. 2, 6 [vol. 7, p. 132] definit : addens, secundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari nisi huic febri : Atticos tamen quosdam videri eum etiam rigorem, qui febres antecedit, ita nominare. [Hesych. : Ἠπ., ῥῖγος πρὸ πυρετοῦ. V. l. Aristophanis infra afferendum.] Dicitur autem, ut Paul. Ægin. 2, 25 tradit, vel a metaph. τῆς ἁλὸς, Maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταραχὰς αὐτῆς ὑπαρχούσης, Quod principio tranquillum apparet, at quum turbatur, asperrimum evadit : vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν, i. e. θερμαίνειν, A calefaciendo leniter et placide : quoniam, ut Actuarius docet, οὐ σφοδρὸν οἷὸ' ἀνάπτουσι πυρετὸν, Non vehementem febrem accendunt. Eust. [p. 640, 21] per antiphrasin ab ἤπιος derivatum existimat. Diosc. 4, 69, de hyoscyamo s. herba Apollinari : Τρία δὲ ἢ τέτταρα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει. De quo Plin. 25, 4 : Etiam antiqui in vino febrem D

depelli arbitrabantur. Schol. Aristoph. Vesp. [1038]: Τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειροῦσι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον, annotat ἠπίαλον esse τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος apud Aristoph. Nub. et Thesm. [secundis]: simul vero ἠπίαλον esse πυρετοῦ πρόδρομον: Didymo vero δαίμονα esse, qui etiam Ἠπιάλης, Τίφης, Εὐόπας: Eustath. [p. 561, 17] e Lex. rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, Incubum, qui et Ephialtes dicitur et πνιγαλίων, intelligere autem Aristoph. hic Pestes et noxas civitatis: quamvis non incommode Pnigalionem s. Incubum hic accipere possis, præsertim quum dicat ἀπέπνιγον. [Phrynich. Bekk. Anecd. p. 42, 1: Ἠπιάλης, ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ο ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. Quocum comparandum Etym. M. p. 434, 6, ex cod. Dorvill. suppletum ab Gaisford. ad Suid. vol. 1, p. 1344. Photius p. 72, 16: Ἠπ., ἐπιάλης, ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων.] Ἠπιόλης, ου, et Ἠπιάλης, ητος, ὁ, i. q. ἠπίαλος, Eust. [p. 1687, 52] e quodam gramm.: [Τὸ δ' αὐτὸ πάθος καὶ ἠπιαλόν τινες ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ ἠπιόλην, ὡς τὸ φαινόλην, καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἠπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ] δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον [ὃν οἱ πλείους] ἠπιόλην φασί [διὰ τοῦ η]. Ap. Eund. [p. 561, 17] Herodianus e Sophrone: Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. [Idem fr. paullo aliter scriptum affert Demetr. De eloc. 156: Ἐπιάλης ὁ τὸν πατέρα πνίγων.] || Ἠπίαλοι, οἱ ψυχροὶ, Frigidi, Hesych. [E l. Aristoph. Vesp. 1038, ut videtur. || Metaph. de poeta frigido Phrynich. ap. Athen. 2, p. 44, D: Μουσῶν σκελετὸς, ἀηδόνων ἠπίαλος (qui lusciniis rigorem incutit), ὕμνος Ἅδου. Quod Lusciniarum tericulamentum Schweigh. interpretatur rectius quam Huschk. De Annio Cimbro p. 33 Lusciniarum incubo. || Forma Dorica Ἀπίαλος, ῥῖγος, annotata ab Hesych.]

Ἠπιαλώδης, ὁ, ἡ, ut πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, ap. Hippocr. [p. 1127] Erotian.

Ἠπίαμα, τὸ [vox nihili], Id quo aliquid mitigamus; Fomentum, quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herodot. 3, [130]: Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα [ἤπια μετὰ correctum ex codd.] τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε.

[Ἠπιάργυρον, τὸ βάλσαμον, Hesych.]

Ἠπιάω, άσω, ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. [Blandifico, Gl. Hesych.: Ἠπιήθη, ἐταπεινώθη.]

[Ἠπιδανός. V. Ἀπιδανός.]

[Ἠπιεύς. V. Ἤπιον.]

[Ἠπιοδίνητος, ὁ, ἡ, Leniter circumactus. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 250: Βλεφάρων ἠπιοδινήτων. ῑ]

Ἠπιόδωρος, ὁ, ἡ, Mitia donans. [Hesych.: Ἠπ., ἤπια καὶ χρηστὰ καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν τροφήν. Eadem gl. supra legitur inter Ἠπείλησεν et Ἠπείροιο per diphthongum scripta, Ἠπειόδωρος, ἤπεια καὶ κτλ.] Hom. Il. Z, [251]: Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ, i. e. πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν, ut schol. exp. [Κύπρις ἠπ. Stesich. ap. schol. Eur. Or. 249. Μοῦσαι ἠπιόδωροι Oppian. Hal. 4, 7.]

[Ἠπιοδώτης, ὁ, Mitia dans. Orph. Ad Mus. 37: Ἀσκληπιὸν ἠπιοδώτην.]

Ἠπιόθῡμος, ὁ, ἡ, Benigno ac miti animo præditus, Epigr. [Anth. Plan. 4, 65. Orph. H. in Parc. 15. Epigr. in Lucam apud Bandin. Catal. vol. 1, p. 123: Λουκᾶς ἠπιόθυμος, ἀκεστορίης, ἐπίστωρ. G. Dind. Maxim. Καταρχ. 67. Jacobs. Clem. Rom. Const. apost. c. 57: Ἀνεξίκακος, ἠπ., πρᾶος, μακρόθυμος. Hase.]

Ἠπιόλη [scriptura vitiosa pro ἠπιόνη, quod v.], Medela, VV. LL. ex Epigr. At ap. Suid. Ἠπιόλη est Uxor Asclepii.

[Ἠπιόλης. V. Ἠπιάλης.]

[Ἤπιον, τὸ, Epium, πόλις Τριφυλίας, ἣν Ἠλεῖοι προσελάβοντο. Τὸ ἐθνικὸν Ἠπιεὺς, Steph. Byz. Ἤπειον ap. Xenoph. H. Gr. 3, 2, 30. Ἔπιον ap. Herodot. 4, 148, ubi cod. unus Ἔπειον, Αἰπιὸν ap. Polyb. 4, 77, 9; 80, 13. Gentile Ἠπιεὺς in Ἠτιεὺς corruptum ap. Etym. M. p. 426, 41.]

Ἠπιόλιον, τὸ, Levis epialæ febris accessus, ῥιγοπυρέτιον, Hesych.

Ἠπίολος, ὁ, dicitur etiam esse i. q. ἠπίαλος [q. v.].

[Ἠπιόμητις, ὁ, ἡ, Greg. Naz. vol. p. 112.]

[Ἠπιόμοιρος, ὁ, ἡ, Cui lene fatum est, in versibus Σειρώμενος (Κασταρίωνος Leopardus) τοῦ Σολέως apud Athen. 12, p. 542, E.]

[Ἠπιόμῡθος, ὁ, ἡ, Mitiloquus. Maxim. Περὶ καταρχ. 68.]

Ἠπιόνη, ἡ, ex Epigr. [perperam] affertur pro Medela. Suidas vero Ἠπιόνην esse dicit Uxorem Æsculapii [Crinagoras Anth. Pal. 6, 244: Χερσὶν ὑπ' Ἠπιόνης· et id. in Plan. 4, 273, Pausan. 2, 27, 5; 29, 1. Aristid. vol. 1, p. 46, 3, de quo l. dixit Valck. Diatr. Eurip. p. 290]: cujus filiæ Ὑγεία, Ἰασὼ, Ἀκεσὼ, Πανάκεια, a medicando et sanando denominatæ.

Ἤπιος, [α, ον, et] ὁ, ἡ, Clemens, Mitis, Lenis, Benignus, i. q. προσηνής. [Hesych.: Ἤπια, πραέα, προσηνῆ, μαλθακὰ, ἥμερα, χρηστά. Ἤπιον, προσηνὲς, πρᾷον, ἥσυχον, μαλθακὸν, ἐπιεικῆ, ἥμερον.] Hom. [Il. Θ, 40: Ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·] Od. [B, 230]: Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς· Ξ, [138]: Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι· N, [314]: Εὖ οἶδ' ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα· Il. Λ, [829]: Ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσε, Lenia et blanda pharmaca. [Æsch. Prom. 480: Κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Soph. Phil. 698: Ἠπίοισι φύλλοις. Herodot. 3, 130: Ἤπια (φάρμακα) μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων· 7, 142: Ταῦτα ἠπιώτερα ἦν τῶν προτέρων. Ἤπιος vocatus olim Æsculapius. Lycophro 1054: Ὅταν ... ἀρωγὸν αὐδήσωσιν Ἠπίου γόνον (Podalirium)· ubi Tzetzes: Ὁ Ἀσκληπιὸς πρότερον Ἤπιος, διὰ τὸ πρᾷον καὶ ἥσυχον, ἐκαλεῖτο· θεραπεύσας δὲ Ἄσκλην, τὸν Ἐπιδαύρου τύραννον, Ἀσκληπιὸς ἐκλήθη.] Ἤπιον ἦμαρ, Hesiod. [Op. 785.] Thucyd. 2, [59]: Καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, Ad humaniorem quandam lenitatem et minorem formidinem traducere. Plut. [Mor. p. 2, F]: Τίνες εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, Lenissimi. Herodian. 2, [4, 1]: Ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, Clementem principem: sic Hom. [Il. Ω, 770: Ἑκὼρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί· Od. B, 47:] Πατὴρ ὣς ἤπιος ἦρχε, Benignus pater. [Soph. Phil. 738: Σωτῆρας αὐτοὺς (deos) ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν. Θεὸς ἀνθρώποισιν ἠπιώτατος Eur. Bacch. 849. Oppian. Hal. 5, 349: Ἕκαθεν δ' ἐμοὶ ἤπιος εἶης.] Citatur etiam fem. ex Hesiod. [Theog. 406]: Λητὼ ἤπιον. [Timocles ap. Athen. 8, p. 342, A: Ἠπίαις (vulgo σηπίαις) φωναῖσιν. Valck. Eur. Tro. 53: Ἐπήνεσ' ὀργὰς ἠπίους. Apoll. Rh. 3, 941: Μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις.] Dicitur et ἤπια εἰδέναι τινὶ poetice, pro Benignum et clementem esse erga aliquem. Il. Π, [72]: Εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. [|| Plato Phædr. p. 279, B: Ἐπειδὴ καὶ τὸ πνῖγος ἠπιώτερον γέγονεν, Lenius, Remissius. Hippocr. p. 1157, F: Τὰ τοῦ πυρετοῦ ἤπια, similiterque ib. p. 1206, G. Ἠπιώτεραι θέρμαι p. 1207, A. «Ἤπιον καὶ κεκραμένον ὕδωρ, Aristid. vol. 1, p. 296.» Jacobs.] Derivant autem quidam ab ἦδω, ideoque aspirant, ut scribit Eust. [p. 566, 40; 859, 55], qui tamen frequentius tenuari dicit, quod et e comp. κατηπιάω clarum est. Alii ab ἔπος derivant, ut sit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν. [V. Etym. M. p. 434, 17.]

Ἠπιότης, ητος, ὁ, Lenitas, Placiditas, Clementia: ἠπ. ἁλὸς, Placidi pellacia ponti, Bud. ex Hermol. [Serenitas, Gl. Hesych.: Ἠπιότητι, πραότητι. Antioch. Pandect. p. 1197, B. Philo vol. 2, p. 267, 22: Ἡμερότης, ἠπ., φιλανθρωπία· et p. 207, 30: Εἰς ἠπιότητα καὶ πραότητα. Usurpaverat jam Hecatæus, ap. Joseph. Contra Ap. p. 455, 37: Πυνθανόμενοι τὴν ἠπιότητα καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Πτολεμαίου. Hase.]

[Ἠπιόφρων, ὁ, ἡ, Benigne sentiens, Miti animo præditus. Empedocl. ap. schol. Aristot. vol. 4, p. 507, 18: Ἠπιόφρων φιλότητος ... ὁρμή. G. D. Æsculapii epith. in epigr. ap. Welcker. Sylloge p. 243. Jacobs.]

Ἠπιόχειρ, ὁ, ἡ, epith. Apollinis in Epigr. [Anth. Pal. 9, 525], ex eo quod medicus sit et benigna s. placida manu opem ferat laborantibus. || Ἠπιόχειρος, ὁ, ἡ, Orph. H. 22, 8 et 84, 8: Ἠπιόχειρον ὑγείαν, nisi ἠπιόχειρ' ὑγίειαν scripsit, quæ Porsoni conjectura fuit ad Eur. Or. 239. Quod confirmare licet loco H. 28, 18: Εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείῃ· nisi hic l. potius quam illi duo est corrigendus et scrib. cum Piersono, vitata insolentiori elisione, ἠπιοχείρῳ ὑγείῃ.]

[Ἠπιόω, Lenio, Gl. Leniter me habeo. Hippocr. p. 1147, E: Ἠπίωσε τῷ σώματι.]

[Ἠπίταδες (?), ἐπίτηδες, Hesych. Forsitan corruptum ex ἠ ἠπίταδες.]

[Ἠπίτρια. V. Ἠπήτρια.]

Ἠπίως, Leniter, Benigne, Clementer. [Hesych.: Ἠπ., πράως. Ἠπιωτέρως, Demosth. p. 1296, 7. Ἠπιωτάτως (ἠπιοτάλος codex) Hesych. per πραοτάτως explicat. Ἠπίως ἔχω pro πράως ἔχω ap. Plat. Lys. p. 211, E, legit Priscian. 18, p. 1202.]

[Ἠπλωμένως, Extense. Hesych.: Ἐκτεταμένως, ἠπλ. (ἁπλ. cod.)].

[Ἤπου. V. Ἦ. || Ἤπου. V. Ἦ.]

[Ἠπύη, ἡ, φωνὴ, Vox, Hesych. Eadem signif. Ἤπυς, υος, ἡ, fictum a grammaticis est propter comp. βριήπυος. V. schol. Hom. Il. N, 521.]

Ἠπύτης, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum clamore verba sonat et pronuntiat. Hom. Il. H, [384]: Στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ· Macedonice pro ἠπύτης, i. e. φωνητὴς, κράκτης, βοητής: aliis μεγαλόφωνος. [Ἠπύτα Τρίτων in versibus poetæ apud Ælian. N. A. 13, 21. Oppian. Cyn. 2, 136: Ὁ δ' ἔβραχεν ἠπύτα πόντος. Ἠπύτα σῦριγξ Quint. Sm. 6, 170. Ceterum conf. Ἀπύτης.] Quin et Ἤπυτος hinc denominatus Præco quidam [Eustath. p. 1108, 36. Unde patronymicum Ἠπυτίδης, ὁ, Il. P, 324: Κήρυκι Ἠπυτίδῃ], et Ἤπυτον quoddam ὄρος in Thracia, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Πρωτέα ἠπύειν. Eustath. [p. 686, 24; Etym. M. p. 434, 40.]

[Ἠπύω. V. Ἀπύω.]

[Ἤρ. V. Ἔαρ, Ἦρι.]

[Ἦρ, Ἠρὸς, ὁ, Er. Plato Rep. 10, p. 614, B: Ἀλκίμου ἀνδρὸς, Ἠρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε ἐν πολέμῳ τελευτήσας ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων, ὑγιὴς μὲν ἀνῃρέθη· κομισθεὶς δὲ οἴκαδε μέλλων θάπτεσθαι, δωδεκαταῖος ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω, ἀναβιοὺς δ' ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ ἴδοι. Fabulam e l. Platonico repetierunt Clem. Al. Strom. 5, p. 710, Cyrill. C. Julian. p. 250, C, aliique. Plut. Mor. p. 740, B: Θορυβηθεὶς οὖν ὁ Λαμπρίας ... ἔφη πολλαχοῦ μὲν ἡμῖν τὸν Πλάτωνα προσπαίζειν διὰ τῶν ὀνομάτων..., ἐνταῦθα δὲ τὸν αὐτάγγελον τῶν ἐν Ἅδου, Πάμφυλον γένος Ἀρμονίου πατρὸς, Ἦραν δὲ αὐτὸν ὀνομάζειν.... Suidas: Ἦρ, ὄνομα κύριον Ἑβραϊκόν.]

Ἦρα, interdum quidem singul. numeri, accus. casus, pro ἀέρα, teste Hesych.: per sync. procul dubio factum ex ἠέρα. Interdum vero plur. numeri, signif. κεχαρισμένα, derivatum ex ἐράω, et ἔκτασιν habens τοῦ ε: unde comp. ἐπίηρα. Hom. Od. Π, 375: Λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι. Ibi enim Eustath. exp. οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν, οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν, οἷα τὸ βασιλικὸν γένος φιλοῦντες εὐνοϊκῶς. Itidem Il. Ξ, Θυμῷ ἦρα φέροντες, exp. χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ut et brevium scholl. auctor, χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ: in h. l., v. 131: Οἳ τὸ πάροσπερ Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται. Ubi Eust. [p. 561, 44; 1461, 56] in dubio relinquit sitne ἦρα accus. sing. an plur.: notandum enim esse dicit, ἦρα hic a poeta vocari τὴν χάριν καὶ τὸ ἐραστόν: idque voc. fieri e nom. sing. ἦρ, signif. χάρις: vel potius ex ἐρῶ q. e. ἐπιθυμῶ, fieri ἦρανον, ut τρύπανον a τρυπῶ, ξόανον a ξῶ: e cujus plur. ἦρανα esse ἦρα, per apoc.: ut τὰ θυμῷ ἦρα hic sint quæ alibi θυμήρη appellat voce compos. Eadem fere tradit p. 152, ubi etiam addit, Herodianum hoc ἦρα derivare ex oxytono nominativo ἦρ signif. ἐπικουρία, Auxilium: quomodo et brevium scholl. auctor ἐπίηρα accipit pro μετ' ἐπικουρίας χάριν, Il. A, 574: Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ. Paulo post tamen ἐπίηρα φέρειν liquido constat poni pro κεχαρισμένως προσφέρεσθαι, ubi nimirum Vulcanus dicit: Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ· nam mox subjungit, Ἀλλά σ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν. Ita ut ἐπίηρα φέρειν sit non solum Auxilium et opem ferre, sed etiam lenibus animoque gratis verbis alloqui: quod poeta vocat ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Itidemque ἦρα φέρειν accipere possumus et pro Gratum facere, Beneficiis afficere, et pro Opem ferre, Auxiliari et Opitulari, in hoc oraculo Herculi reddito [ap. Tzetz. ad Lycophr. 662]: Ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις· nisi conjunctim ἦρα esse velis τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν, ut et schol. Homeri et Etym. exp. [Orph. Lith. 755: Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις. || Ἦρα, i. q. χάριν, Gratia (cum genit.), Propter. Callim. fr. 41: Τῖον δέ ἑ πάντες ὀδῖται ἦρα φιλοξενίης. Dosiad. Anth. Pal. 15, 26: Ἦρ' ἀρδίων. Epigr. Anth. Plan. 4, 299: Τίνος ἦρα;]

Ἥρα, et Ion. Ἥρη, ἡ, Juno: et soror et conjunx Jovis [Hom. Il. A, 55: Θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Æschyl. Eum. 214: Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα, et alii quivis]: quam Plato Cratyl. [p. 46, C] sic nominatam existimat ὡς ἐρατήν τινα. Allegorice autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, Aer: a quo et dicta isto nomine creditur, transpositis literis, et epitheto λευκωλένου ac χρυσοπεδίλου nominari ob candorem ac splendorem aeriæ constitutionis, quum pura est. [Νὴ τὴν Ἥραν, jurandi formulam muliebrem, Athenis frequentatam, Socratem ejusque sectatores sæpius usurpantem fecit Xenophon, Mem. 1, 5, 5; 3, 10, 9; 11, 5, Cyrop. 1, 4, 12, OEcon. 10, 1. Plato Apolog. Schneid.]

Ἡρατέλεια, ἡ, dicebatur olim ἡ συζυγία, Conjugium, teste Polluce 3, c. 3 [§ 38], ubi agit περὶ γάμου καὶ τῶν περὶ αὐτόν: forsitan quoniam τῇ Ἥρᾳ, veluti præsidi nuptiarum, ἐν τῷ γάμῳ καὶ τῇ συζυγίᾳ ἐτέλουν, ut et Romani τὰ πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον, teste Plut. Probl. Rom.: in cujus libri principio inter quinque deos, quibus indigere οἱ γαμοῦντες putantur, Ἥραν τελείαν nominat. [Ap. Polluc. nunc correctum ex codd.: Τέλειοι οἱ γεγαμηκότες· διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεία ἡ ζυγία.]

[Ἠρὰ scriptura vitiosa. V. Εἴρη.]

[Ἠραεύς. V. Ἠραία.]

Ἠραία, ἡ, dicitur quædam ἄκρα e regione Chalcidis, item Urbs Arcadiæ, teste Steph. B. [addente, Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἠέρειάν (Ἠερίαν Etym. M. p. 437, 45) φασί τινες κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἥριον (corr. Ἠρίον ex Etym. M. vel potius Ἥριον, sec. Suidam: Ἥριον, ὄνομα τόπου, ἠρίον δὲ ὁ τάφος). ...Τὸ ἐθνικὸν Ἠραιεύς. Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ι ὡς Νικαεύς. De Heræa Arcadiæ v. ll. scriptorum a Bœckhio collectos C. I. vol. 1, p. 27–29, ubi in fœdere Eleorum et Heræensium memorabilis est adj. gentilis forma Æolica ἩρFαοῖοι cum digammo, Ἀ Fράτρα τοῖρ Fαλείοις καὶ τοῖς ΗΡFΑΟΙΟΙΣ. G. D.]: cujus Cives Ἠραιεῖς ap. Xen. Hell. 6, [5, 11]; ut et ap. Thuc. Ἀρκάδων Ἠραιῆς, 5, p. 187 [c. 67]. Ap. Plut. vero Ἠραεῖς, et ap. Athen. 14 [?] Ἠραΐτης ὅρμος. [Ἠραῖτις χώρα Pausan. 5, 7, 1.]

[Ἠραῖα, τά. V. Ἥραιον.]

[Ἠραιεύς. V. Ἠραία. || Ἠραιεὺς, έως, ὁ, Heræeus, Lycaonis f. Apollod. 3, 8, 3; Pausan. 3, 4, 8 et 26, 1.]

[Ἠραίνω.] Ἠραίνει, Hesychio ληρεῖ, Delirat, Nugatur.

Ἥραιον, τὸ, dicitur pro Ἡραῖον ἱερὸν, Junonis templum [Ἥραιον, τὸ τέμενος, inter proparoxytona ap. Arcad. p. 120, 21. Ἡραῖον scribitur ap. Herodot. 1, 70; 6, 81; 9, 52, Thucyd. 3, 75, Pausan. 2, 16, 2, aliosque], ut Ἀθήναιον, ap. Herodot. Et τὰ Ἥραια, pro τὰ Ἡραῖα ἱερὰ, Junonia sacra, et ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή. Ubi nota Ἥραιον et Ἥραια subst. et absolute posita παροξύνεσθαι, adj. autem προπερισπᾶσθαι. [Τὰ Ἥραια Eustath. p. 1560, 62. Τὰ Ἡραῖα ap. Pausan. 2, 24, 2; 5, 16, 2. || Ἡραῖα ὄρη, Diodor. 4, 84: Ἡραῖα (codex unus Ἥραια, alii Ἥρια) ὄρη κατὰ τὴν Σικελίαν ἐστίν.] || At Ἥραιον in Thracia dicitur τὸ Ἡραῖον τεῖχος: cujus Cives Ἡραιοτειχῖται. [Steph. Byz.: Ἡραῖον, πόλις Θράκης, Ἡρόδοτος δ' (c. 90), ἡ καὶ Ἡραῖον τεῖχος. Οἱ πολῖται Ἡραῖοι, τοῦ δὲ Ἡραίου τείχους Ἡραιοτειχῖται. Ἥραον τεῖχος scriptum ap. Photium p. 74, 8, sed Ἡραῖον ap. Suidam.]

Ἡραῖος, α, ον, Junonius: ut ναὸς, et τεῖχος. [Eustath. p. 81, 38: Ἥρα γὰρ καὶ ἡ βασιλεία καὶ Ἡραία ζωὴ ἡ βασιλική. Id. p. 1562, 60: Ἥραιος μὲν κύριον, Ἡραῖος δὲ ναὸς Ἥρας. Athen. 12, p. 525, E, ex Duride: Τὴν ἑορτὴν ἄγοντες τῶν Ἡραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας... τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῇσδε βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.]

[Ἡραιοτειχίτης. V. Ἥραιον.]

[Ἡραΐς, ίδος, ἡ, Herais, Diophanti Macedonis filia. Diodor. Sic. ap. Phot. Bibl. p. 377, 18.]

[Ἡράϊς, ιος, ὁ, Herais. Charta Borg. 10, 31.]

[Ἡραΐσκος, ὁ, Heraiscus, Ægyptius philosophus: de quo v. Damascium ap. Phot. Bibl. p. 342, 23, et Suidam.]

[Ἡραῖτης. Ἡραῖτις. V. Ἡραία.]

[Ἡραιωμένως, Particulatim. Schol. Oppian. Hal. 1, 548.]

[Ἡρακίων, ὁ, Heracio. Diog. L. 9, 1 : Ἡράκλειτος Βλύσωνος ἢ ὥς τινες, Ἡρακίοντος Ἐφέσιος. Alii libri Ἡρακίωντος. Ap. Suidam (s. v. Ἡράκλειτος) Ὡρακίνου, ubi ου var. lect. ὁρακῖνος, ἡρακῖνος, ἠρακῖνος, optimus autem codex Paris. ἡ..... præbet. Fortasse Ἡράκωνος vel Ἡρακῶντος scrib. G. Dindorf.]

[Ἡρακλᾶς, ὁ, Heraclas, episcopus Alexandriæ. Georg. Syncell. p. 361, C; 362, A; 363, B.]

Ἡρακλέης (et per contr. Ἡρακλῆς), έους, ὁ, Hercules: Jovis et Alcmenæ filius, ante dictus Ἀλκείδης, Alcides. Sic vero denominatus videtur, quoniam ἐκ τῆς Ἥρας κλέος ἔσχηκε: multis enim eum certaminibus ea exercuit: e quibus cum victor semper discesserit, gloriam inde sibi peperit: vel ex oraculo [ap. Tzetz. ad Lycophr. 662], quod sic ei respondit, Ἡρακλῆν δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει· Ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις· iis enim qui vim patiebantur, et opem ejus implorabant, auxilium ferre creditus est. [Grammaticorum etymologias exponit Etym. M. p. 435, 3.] Porro declinatur Ἡρακλῆς, Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα. [De declinatione hujus nominis v. Theodos. in Bekk. Anecd. p. 979, 980, plures ille formas ponens ab nemine usurpatas. Formæ Ionicæ et poeticæ Ἡρακλέος et Ἡρακλέϊ, velut Ἡρακλέος ap. Herodot. 7, 204, Theocr. 2, 121. Genitivi formæ vitiosæ Ἡρακλέως exx. Bast. ad Greg. p. 777 indicavit ex cod. Pal. Antig. Car. c. 146, Vindob. Alciphr. 3, 38. Genitivum Ἡρακλοῦς, quem ἄλεκτον dicit Theodos. l. c., ponit Herodian. in Crameri An. vol. 3, p. 231, 15, cum similibus Σοφολοῦς et Περικλοῦς, pro quibus Σωκλοῦς et Προκλοῦς est ap. Chœrob. Bekk. Anecd. p. 1188. Accusativi forma usitatissima Ἡρακλέα est, rarior Ἡρακλῆ, servata ap. Soph. Trach. 476 (restituta ab me ibid. 233 et Aristoph. Thesm. 26, ubi νὴ τὸν Ἡρακλέα in libris legitur in fine versus), Plat. Phæd. p. 89, C, Lycophr. 801, Philostr. p. 718. Accusativi Ἡρακλῆν, qua forma in aliis quoque hujus generis nominibus sæpe utuntur scriptores recentiores, exempla sunt ap. Pausan. 8, 31, 3, Philostr. p. 847, 849, nisi Ἡρακλῆ scribendum. In epigr. ap. Alcidam. p. 186, 30 : Οἰάγρου φίλον υἱὸν, ὃς Ἡρακλῆν ἐδίδαξεν, nunc ex codd. restitutum Ἡρακλῆ ἐξεδίδαξεν. Phryn. p. 156 : Ἡρακλέα... ἐπεκτείνων τὴν ἐσχάτην λέγε, ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν. Non melioris notæ forma Ἡρακλέην ap. Apoll. Rh. 2, 767, Theocr. 13, 73. Vocativi forma usitatissima est Ἡράκλεις. Ἡράκλεες Eur. Herc. F. 173 (pro quo ap. Plut. ὦ Ἡράκλεις scriptum), Antip. Anth. Pal. 6, 115, Dionys. ib. 6, 3. Ἡρακλες Greg. Naz. ib. 8, 29, Nonn. Dion. 40, 369, Lucian. Fugit. c. 29 (bis) et 31. » Ab Ἡράκλεις distinguit Suidas: Ἡράκλεις, ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν· τὸ δὲ Ἡρακλες κλητικὴ πτῶσις, ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ ὦ Δήμητερ διαφέρει. (Adde Herodian. Περὶ μον. λ. p. 47, 2, Phot. Lex. p. 659, 14. G. D.) Subtilius quiddam tradit Liban. Epist. 285, p. 127 : Δοὺς ἡμῖν πῶς δεῖ τὸ Ἡράκλεις λέγειν, ἐπειδὰν καλῶμεν τὸν θεὸν (καίτοι τις οὐ τῶν ἐν φαύλῃ δόξῃ δεῖν ἐξαιρεῖν ἔφασκε τὸ ἰῶτα, πλὴν ὅστις σχετλιάζει· τοῦτον δὲ οὐκ εἴργει τοῦ γράμματος, καλεῖν δέ γε οὐκέτι μετὰ τοῦ γράμματος), ἀλλὰ σὺ τριπλῆν ἀνεὶς τῇ κλήσει τὴν ὁδὸν, ὧν ἡμῖν τὰ δύω (ποιηταῖς δὲ οὐδὲν ἄβατον) ἴσθι κεχαρισμένος. Patet igitur hunc Ἡράκλεες poetis reliquisse, Ἡρακλες autem et Ἡράκλεις pariter pro vocativi forma habuisse. Neque distinctio illa a gramm. præscripta per omnia servatur. Vocativus sæpissime Ἡράκλεις neque raro Ἡρακλες scribitur: ὦ Ἡράκλεις Lucian. Dial. deor. 13 et ὦ Ἡρακλες ibid.; similiterque variat Fugit. c. 23 et 29. Παιὰν, Ἡρακλες, Ἀσκληπιὲ Aristid. vol. 1, p. 36, et rursus ὦ Ἡράκλεις p. 31, et 36, in quibus adæquandis ne quis sollertiam suam expromat, Libanii admonitione præcautum est. In adverbiali syntaxi Ἡρακλες dici Apollon. De adverb. p. 570, et Etym. M. p. 79, 10, significant, ubi non recte Ἡρακλῆς scribitur. Sed σχετλιαστικὸν illud ὦ Ἡράκλεις est ap. Aristoph., Demosth. p. 119, Xenophontem, et vere etiam apud recentiores rhetores, quorum exx. omitto præter unum Dionis Cass. 53, 8, ubi post ὦ Ἡράκλεις mox ὦ Ζεῦ καὶ Ἡρακλες sequitur. » Lobeck. ad Phryn. p. 640.] Poet. Ἡρακλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα. [Ἡρακλῆος, ι, α, formæ Epicis usitatæ, ut Hom. Il. Ξ, 266, 324, Od. Θ, 224, Hesiod. Scut. 74, 458, Theocr. 13, 70. De Tragicis unum est exemplum Eur. Heracl. 541 : Ἀλλ' ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρενὸς, πέφυκας Ἡρακλῆος. Vitiose vero ap. Strabon. 8, p. 338 vulgo : Αἱ τοῦ Ἡρακλῆος στρατεῖαι, ubi Ἡρακλέους ex cod. Moscov. est correctum. G. D.] At vocat. Ἡράκλεις et ὦ Ἡράκλεις interdum est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, tam poet. quam in prosa. Xen. [immo Lucian. Zeuxid. c. 1] dicit etiam, Ἡράκλεις τῆς παραδοξολογίας. Latini et Hercule dicunt, et Dii boni, pro Dii immortales, Papæ. [Aristophan. Nub. 284 : Ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία. Ἡράκλεις Ach. 284, Vesp. 420; ὦναξ Ἡράκλεις Ach. 74, Pac. 180. Plato com. ap. Athen. 7, p. 287, E : Ἡράκλεις τῶν βεμβράδων. || Nominativ. plur. Ἡρακλέες ap. Plat. Theæt. p. 169, B. Accus. ap. Jo. Cinnam. p. 72, A : Τοὺς θρυλουμένους Ἡρακλεῖς.]

Ἡρακλεία, ἡ, Heraclea, urbis nomen et insulæ [Plurimas hujus nominis urbes enumerat Steph. Byz.]: cujus civis dicitur Ἡρακλεὺς, et Ἡρακλειώτης [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, 216, 27 : Ἡρακλειώτης τὸ κλει δίφθογγος· Ἡράκλεια οὕτως ἡ παράδοσις], sive Ἡρακλεώτης, teste Steph. B. : cujus fem. Ἡρακλεῶτις : ut [Aristot. Polit. 7, 6 : Τῇ πόλει τῶν Ἡρακλεωτῶν. Ἡρακλεώτης οἶνος Theophr. De odor. 52, p. 750 et] Ἡρακλεῶτις καρύα ab Theophr. H. Pl. l. 2, quam l. 4 Idem Ἡρακλεωτικὴν καρύαν appellat, Heracleoticam nucem [et Ἡρακλεωτικὴν omisso καρύα 1, 10, 5. Add. 3, 6, 5]: quæ fert τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα [Theophr. C. Pl. 4, 2, 1] ab aliis dicta Ποντικά : quoniam Heraclea Ponti oppidum est. Ab ead. urbe dicti Ἡρακλεωτικοὶ καρκίνοι ap. Aristot. H. A. 4, [2]. At Ἡρακλεωτικοὺς σκύφους nonnulli dictos existimant χρησαμένου διὰ τὰς στρατείας πρώτου Ἡρακλέους τῷ γένει, ut refert Athen. 11, [p. 782, B; 500, A. || Ἡρακλεῖδα (Ἡρακλείδα L. Dindorfius) πόλιν pro Ἡράκλειαν π. dixit Jo. Malal. p. 204, 9 et 13. Eamdem formam ap. Georg. Syncell. p. 257, D, uterque codex præbet. G. Dindorf.]

[Ἡρακλειανὸς, ὁ, Heraclianus, episcopus Chalcedonensis. Phot. Bibl. p. 65, 37.]

[Ἡρακλείδειος, ὁ, ἡ, Heraclideus. Galen. vol. 1, p. 45 : Σύνοψις τῶν Ἡρακλειδείων περὶ τῆς ἐμπειρικῆς αἱρεσέως.]

[Ἡρακλείδης, ὁ.] Ab Ἡρακλῆς est patronym. Ἡρακλείδης, Heraclides, Herculis filius : ut Hom. Il. B, [655] : Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, Tlepolemus Herculis filius. Sed et Nepotes ac generalius Posteri etiam Herculis, Ἡρακλεῖδαι nominantur, Herculeo de sanguine creti, Ab Hercule ducentes genus : ut quum Xen. ap. Plut. Lycurgo init. dicit Lycurgum γεγονέναι κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας· ἐοικὼς βουλομένῳ τοὺς πρώτους ἐκείνους καὶ σύνεγγυς Ἡρακλέους, ὀνομάζειν Ἡρακλείδας, inquit Plut. : qui et τοὺς νεωτάτους τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων dicit fuisse γένει Ἡρακλείδας, Genere Heraclidas, Ab Hercule genus s. ortum duxisse. [Ἡρακλεῖδαι Euripidis tragœdia est. Ἡρακλεῖδαι, pictura Pamphili ap. Aristoph. Pl. 385.] Alioqui Ἡρακλείδης est etiam nom. propr. quum aliorum tum Pontici cujusd. philosophi et Historici. [Tredecim alios enumerat Diog. L. 5, 93.] Ionesprο Ἡρακλείδης dicunt Ἡρακληΐδης : quod tamen ποιητικώτερον videtur, quum ap. Herodot. 1, [7 et 13] inveniam Ἡρακλεῖδαι. [Id. 7, 208 : Ἐὼν γένος Ἡρακληΐδης, ubi libri multi ἡρακλείδης. || Ἡρακλείδης i. q. Ἡρακλῆς. V. Eustathii verba s. v. Ἠρύκαλος afferenda. || De vocativo gramm. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 390, 1 : Τὸ Στρεψιάδης ὦ Στρεψιάδη καὶ τὸ ὦ Ἡρακλείδη γινόμενα ἐν τῇ κλητικῇ Στρεψίαδες καὶ Ἡράκλειδες παιγνίου χάριν λέγονται παρὰ τοῖς κωμικοῖς, οἷον ὡς τῷ Ἀριστοφάνει (Nub. 1188) « μάκαρ Στρεψίαδες ».]

[Ἡρακλειοξανθίας, ὁ, Hercules Xanthias, i. e. Xanthias Herculis personam gerens. Aristoph. Ran. 499.]

Ἡράκλειος, [α, ον et ὁ, ἡ], Herculeus, Herculi peculiaris. [Soph. Tr. 913 : Τὸν Ἡράκλειον θάλαμον· 576 : Φρενὸς... τῆς Ἡρακλείας· 51 : Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον. Eur. Heracl. 458 : Τὸν Ἡράκλειον ξύμμαχον. Ἡρακλεία νόσος,

de qua Foes. : « Ἡρακλείης νούσου, τῆς ἐπιληψίας exponit Erotian. διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος καὶ δυσκαταμάχητον, ex Hippocr. p. 593, 30. Hoc autem nomine μανίαν quibusdam appellatam esse testatur Erotian. quod ex antiquis heroibus solus eo morbo Hercules laborasse dicitur. Galenus vero (vol. 9, p. 550) epilepsiam scribit nonnullis ita dictam esse, non quod ea Hercules caperetur, sed quia videntur isti, sicut alii etiam nominibus ejus sævitiam exprimere voluerunt, ita et nomen hoc, Herculeum scilicet, ut magnitudinem indicaret, effinxisse. »] Ἡράκλειον πάθος, Morbus Herculeus : quem Aretæus [p. 69] Elephantiasin esse dicit, utpote qua nullus alius morbus sit valentior et major. Et Ἡρ. λουτρὰ, Herculea lavacra, i. e. Thermæ : ap. [Aristoph. Nub. 1051,] Athen. et Hesych. Et Ἡρ. δεσμὸς, Herculeus nodus, ap. eundem Athen. [11, p. 500, A] et Oribas. De laqueis. [Ἡράκλειοι στῆλαι. V. Στήλη.] Item Ἡράκλειον πάνακες, ab Hercule inventum : quod alii vocant Origanum Heracleoticum sylvestre, quoniam est origano simile, teste Plin. 25, 4. At Ἡράκλειος λίθος, Lapis Herculeus, dictus a quibusdam Magnes est, ab aliis vocatus σιδηρίτης, teste Eod. 36, 16. [Ἡράκλειαν λίθον Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 526, 38, ubi vulgo Ἡρακλείαν, sed Ἡράκλειαν cod. Paris. unus.] Quomodo Lucian. in Iconibus, circa principium dicit : Ἀπάξει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον. Hesych. tamen negat Ἡράκλειαν λίθον et Μαγνῆτιν esse eand. : a Soph. Λυδίαν λίθον nominari dicens i. e. Lydium lapidem, quoniam Heracleæ, urbe Lydiaca, reperiatur : unde et Ἡρακλεῶτιν λίθον vocari. [Ἡρακλεώτης (scr. Ἡρακλεῶτις) λίθος Photius p. 73, 20 : Ἡρακλειῶτιν λίθον idem p. 233, 19.] Theophr. sane Heracleo et Lydio lapidi eand. vim tribuit, probandi sc. auri : unde Indicem Ovid. appellat : Πρὸς τὸ βασανίζειν, inquit in libro Περὶ λίθων [c. 4], τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, ἡ καλουμένη λίθος Ἡράκλεια καὶ ἡ Λυδή· ut vicissim magneti quoque βασανιστικὴν δύναμιν Eurip. [in fr. OEnei ap. Phot. et Suid.] ascribit, dicens, Τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις λίθος. Itaque non absurdum erit dicere Heracleon et Magnetem lapidem eund. esse, vel saltem ead. vi pollere, et attrahendi sc. ferri et auri argentique probandi. [Ἡρακλείων λίθων Plato Tim. p. 80, C.] Neutr. τὸ Ἡράκλειον, sc. ἱερὸν, Herculis fanum, Herculis templum, Herculea ædes. [Inter proparoxytona est ap. Arcad. p. 121, 17. V. Lobeck. ad Phryn. p. 369.] Athen. 6 : Τοῖς Ἀθήνησι εἰς τὸ Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις. Et Xen. Hell. [6, 4, 7] : Ἐκ δὲ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὰ ὅπλα ἔφασαν ἀφανῆ εἶναι, ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρμημένου. [Pausan. 3, 15, 5; 4, 30, 1 al. || Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 39, 18 : Ὁ δὲ Ξέρξης αὐτόθεν ἐλθὼν ἐπὶ στεινότατον τῆς Ἀττικῆς (Ἡράκλειον καλεῖται) ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα.] Apud Medicos autem τὸ Ἡράκλειον Herbæ nom. est e Panacis genere : de quo Theophr. H. Pl. 9, 12, et Plin. 25, 4; 26, 14; 20, 17. [Ἡράκλειον κολλούριον Alex. Trall. 2, 47.] Neutr. plur. τὰ Ἡράκλεια sc. ἱερὰ, Sacra Herculea, Sacra et festum in honorem Herculis Aristoph. Ran. 651 : Ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διωμείοις γίγνεται.] Plut. De deo Socr. [p. 598, D] : Τοὺς ἐπιδεδημηκότας πρὸς τὰ Ἡράκλεια σαλπικτάς. Sic ap. Dem. [p. 368, 11] τὰ Ἡράκλεια θύειν : ut Ὥραια. Fem. Ἡράκλεια, Heraclea, Herbæ itidem genus est sideritidis, ap. Diosc. 4, 33 et 35, qui et τὸ λιθόσπερμον a nonnullis Ἡράκλειαν nominari tradit, 3, 158. At Ἡρακλέα, dicta Spina quædam alba τρίζος, utilis conficiendis σκυταλίοις καὶ βακτηρίαις, teste Theophr. H. Pl. 4, 5 [4, 12 : Ταύτην δὲ (τὴν ἄκανθαν) καλοῦσιν ἡρακλέαν. Margo Bodæi ἡρακλείαν. Sed verum videtur quod cod. Urb. servavit Ἡρακλέους]. Qui et Ἡρακλείας μήκωνος meminit, 9, 13 [12, 5], i. e. Herculei s. Heraclei papaveris. [Eadem fortasse intelligenda ib. 15, 5. || Forma Ionica Ἡρακλήιος, ap. Herodot. 2, 33; 4, 8, et in oraculo ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 214, A. || Ἡρακλήιος, η, ον : de quo HSt. s. v. Ἡρακλείδης.] Iidem poetæ [epici] pro Ἡράκλειος dicunt Ἡρακληίειος : et ἴς s. βίη Ἡρακληείη periphrastice pro Ἡρακλῆς. Hom. Il. B, [658] : Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ. Et paulo post, Υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Sic Hesiod. Theog. [982] : Τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακληείῃ. [Theocr. 25, 154. Ἡρακλείῃ βίῃ, τοῦ Ἡρακλέους, Suidas : nisi Ἡρακληείῃ scripsit.] Rursum Σ, 116, dicit βίῃ Ἡρακλῆος, pro Ἡρακλῆς, ut alibi ἴς Ὀδυσῆος et ἴς Τηλεμάχοιο pro Ὀδυσσεὺς et Τηλέμαχος.

[Ἡράκλειος, ὁ, Heraclius, amicus Lyconis philosophi, ap. Diog. L. 5, 70. || Imperator Romanus, de quo v. Suidas. Idem Ἡράκλειον memorat, στρατηγὸν γεγονότα ἐπὶ Ζήνωνος.]

[Ἡρακλεῖσκος, ὁ. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 268, 4 : Οὐδέποτε τὸ σκ ἐν συλλήψει ὄντα ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον προηγουμένην, χωρὶς μιᾶς λέξεως καὶ ταύτης ἀμφιβαλλομένης, οἷον Ἡρακλεῖσκος Ἡρακλεῖσκος. Ἡρακλίσκος inscriptum Theocriti carmen 24.]

[Ἡρακλείτειος, ὁ, ἡ, Heracliteus. Suidas : Ἡρακλείτειος λόγος, καὶ Ἡρακλείτεια θηλυκῶς, καὶ Ἡράκλειτεια συγγράμματα. Plato Rep. 6, p. 498, A : Τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου· Theæt. p. 179, D : Τούτων τῶν Ἡρακλειτείων. Philo Allegor. vol. 1, p. 88, 45 : Ἡρακλειτείου δόξης ἑταῖρος.]

Ἡρακλειτίζω, Heraclitum sequor, Heracliteæ sectæ sum, Cum Heraclito facio : ap. Aristot. Metaph. [3, 5, p. 1010, 12.]

Ἡρακλειτιστὴς, ὁ, Sectator Heracliti aut imitator, Diog. L. p. 347 [9, 15] : Παυσανίας ὁ κληθεὶς Ἡρακλ.

[Ἡράκλειτος, ὁ, Heraclitus, n. pr. multorum inter quos celeberrimus est philosophus Ephesius, ὁ σκοτεινὸς appellatus : de quo v. Schleiermacheri commentationem in Wolfii Museo vol. 1.]

[Ἡρακλείως, Herculeo more. Lucian. De morte Peregr. c. 33 : Ἡρ. βεβιωκότα Ἡρ. ἀποθανεῖν.]

[Ἡρακλειώτης. V. Ἡράκλεια.]

[Ἡρακλειῶτις. V. Ἡράκλειος.]

[Ἡρακλεοβούκολοι, οἱ, Αἰγυπτιακὴ συνοικία, Steph. B.]

[Ἡρακλεόδωρος, ὁ, Heracleodorus. Aristot. Polit. 5, 4 : Ἡρακλεοδώρου, ὃς ἐξ ὀλιγαρχίας πολιτείαν καὶ δημοκρατίαν κατεσκεύασεν (ἐν Ὠρεῷ).]

[Ἡρακλεούπολις, εως, ἡ, πόλις Αἰγυπτία, ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ φυσικός. β' πλησίον Πηλουσίου. γ' κατὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα. Οἱ πολῖται Ἡρακλεουπολῖται, Steph. Byz. Νομὸς Ἡρακλεοπολίτης Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 447, 8.]

[Ἡρακλεύς. V. Ἡράκλεια.]

[Ἡρακλέων, ωνος, Heracleo, Ægyptius, grammaticus : de quo v. Suidas. Alius ap. eund. s. v. Ἀαχάρης. || Hippiatr. p. 182 : Ἡρακλείωνι (Ἡρακλέωνι ?) χιλιάρχῳ. Ἡρακλίων quidam in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 368, 9. Alius, Ἡρακλέων, p. 371. G. Dindorf.]

[Ἡρακλεώτης. Ἡρακλεωτικός. V. Ἡράκλεια.]

[Ἡρακλεῶτις. V. Ἡράκλεια. Ἡράκλειος.]

[Ἡρακληίειος. V. Ἡράκλειος.]

[Ἡρακληίδης. V. Ἡρακλείδης.]

[Ἡρακληίος. V. Ἡράκλειος.]

[Ἡρακληὶς, ίδος, ἡ, Heracleis, Carmen de rebus Herculis. Aristot. Poet. § 8 : Ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακληίδα καὶ Θησηίδα ... πεποιήκασιν.]

[Ἡρακλῆς. V. Ἡρακλέης.]

[Ἡρακλίσκος. V. Ἡρακλεῖσκος.]

[Ἡράκων, ὁ, Heraco, Macedo quidam ap. Arrian. Exp. Al. 6, 27, 8 et 12. || Alius in inscr. Megarica ap. Rossium 1, p. 21 : Εὔθυμις Ἡράκωνος· ubi Rossius genitivum ΗΡΑΚΩΝΤΟΣ, qui est ab nomin. Ἡρακῶν, memorat ex inscr. Attica inedita. Conf. Ἡρακίων. G. D.]

[Ἡραμίθρης, ὁ, Heramithres. Lucian. Catapl. c. 21 : Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα.]

[Ἡρανέω.] Ἡρανέων Hesychio βοηθῶν, χαριζόμενος, Opitulans, Gratificans, παρὰ τὴν ἦρα, significans χάριν et βοήθειαν.

Ἡράνθεμον, τὸ, Anthemidis species secundum Diosc. 3, 154. Plinius quoque 22, 21, Anthemidem ab aliquibus Eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat : ut comp. sit ex ἦρ, contr. ex ἔαρ, et ἄνθεμον.

Ἥρανος, ὁ, Hesychio est βασιλεὺς, ἄρχων, φύλαξ, Rex, Præfectus, Custos : Etymologo βασιλεὺς ἢ βοηθὸς, Rex vel Opitulator : παρὰ τὴν ἦρα, τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν. Quomodo Paul. Silent. ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς ἁγίας σοφίας ad Justin. Imp. dicit [v. 44] : Ἴλαθι τολμήεντι μεγασθενὲς ἤρανε γαίης. Suid. [Apoll. Rh. 2, 515 : Μήλων θέσαν ἤρανον. Schol. προστάτην. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 597, D : Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἱστορίης.]

Ἠραρχικὸς, ἡ, ὸν, A vere incipiens, e Gaza De mensibus.

[Ἡρᾶς, ὁ, Heras, n. pr. Inter nomina in ᾶς memoratur a gramm. Hermanni p. 433. Heras, medicus Cappadox, sæpissime memoratus a Galeno, cujus in libris vitioso accentu Ἥρας, Ἥρα, scribitur pro Ἡρᾶς, Ἡρᾶ. De eo v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 178. ‖ Etym. M. p. 436, 35 : Ἡρᾶς, ὄνομα κύριον γραμματικοῦ. ... Εἴρηται παρωνύμως ἀπὸ τῆς Ἥρης Ἡρέας καὶ ἐν συναιρέσει Ἡρᾶς. Ἡρέας (codex ἠρέας) cum similibus vocc. βορέας et Θαρσέας memorat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 34, 12. G. Dindorf.]

Ἡράσιος, ὁ, Mensis quidam ap. Lacones, teste Hesych. [An mensis vernus? Albert.]

Ἤρδιον, Suidæ περιφανὲς ἅρμα σκεπαστὸν, Rheda. [Corruptum ex Ῥήδιον. Kust.]

[Ἡρέας. V. Ἡρᾶς.]

Ἡρέμα, Quiete. [Hesych. : Ἠρέα (Ἡρέμα contra seriem Musur.), ἡσυχῇ, πράως, ἱλαρῶς. Ἠρέμα, ἀτρέμα, ἡσύχως, σχολαίως. Aristoph. Pac. 81 : Ἥσυχος ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων, μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν.] Auctor Axiochi in fine : Νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipse mecum repetam, Quiete et tacite repetam. Plato Crat. [p. 399, E] : Εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα, δοκῶ γάρ μοι καθορᾶν τι πιθανώτερον, Si vero vis, quiete te contineas, h. e. expecta. Item Paulatim, Sensim : cui opp. σφόδρα. Herodian. 3, [12, 21] : Ἠρ. πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν ὑπὸ τοῦ Πλαυτιανοῦ λεγομένων, Paulatim labascebat, Polit. Lucian. [Zeuxid. c. 6] : Ἠρ. καὶ οὐχ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, Sensim et ita ut vix animadvertere possis. [Plato Rep. 10, p. 617, A : Τοὺς ... ἐντὸς ἑπτὰ κύκλους ... ἠρέμα περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ τούτων τάχιστα ... ἰέναι τὸν ὄγδοον.] Item, Paululum, Leviter, Leniter. [Plato Theæt. p. 152, B : Ὁ μὲν ἠρέμα (ῥιγοῖ), ὁ δὲ σφόδρα· Phæd. p. 62, A : Ἠρ. ἐπιγελάσας ... ἔφη. Ἠρ. παραμυθεῖσθαι ib. p. 83, A. Ἠρ. ἐπανερωτᾶν Crat. p. 413, A.] Lucian. [Amor. c. 29] : Ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρ. τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Leviter oculos ad Athenæum deflectens, ut solent qui in medio duorum ambulantes, vicissim ad utrumque convertuntur, Bud. Aristot. Meteor. 1, [c. 6] de quodam cometa loquens, quem se vidisse ait : Ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρ. τὴν ὄψιν, πλεῖον, Intuitu leviter limo aspicientibus, plusculum apparebat, Bud. [Ib. 3, 4 : Ἠρ. καὶ οὐκ ὀξὺ βλέποντι.] Id. Eth. 4, 5 : Αἱ δὲ ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις ψεκταί· καὶ ἐπὶ μικρὸν μὲν γιγνόμεναι, ἠρέμα· ἐπὶ πλέον δὲ μᾶλλον· ἐπὶ πολὺ δὲ, σφόδρα, Quæ si non longe absunt a medio, leviter vituperanda sunt; sin longius, gravius. Athen. 1, [p. 33, E] : Ἔχει τι καὶ ἁρωματῶδες, ἠρέμα ἐπιστύφων, Leviter astringens, Aliquantulum. At ap. Aristot. Eth. 3, 1 : Τίς τε δὴ, καὶ τί, καὶ περὶ τί, ἢ ἐν τίνι πράττει· ... καὶ πῶς, οἷον ἠρέμα, ἢ σφόδρα, exp. Leniter, h. e. Sine impetu aliquo vehementi. [Schol. Soph. Phil. 845 : Μικρὰ καὶ ἠρέμα μοι διαλέγου, μήποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος. Marcell. V. Thucyd. p. 4, 19 : Ἄθεος ἠρ. ἐνομίσθη. Diog. L. 2, 11 : Ἠρ. δεισιδαιμονέστερος. Ἄκρα προέχουσα ἠρέμα ἐς τὴν θάλασσαν Pausan. 3, 24, 5. Βωμὸς ἀνήκων ἠρ. ἐς ὕψος 5, 14, 5. Valck. Philostr. V. Ap. p. 275 : Ἠρ. ἐπιδακρύσας. Heliodor. 8, 3, p. 339 : Συνίεσαν ἠρ. τῶν λεγομένων. Parthen. Erot. c. 23 : Τὸν ἔρωτα οὐκ ἠρ. φέρειν. Jacobs. ‖ Ἠρέμας, forma ab Etym. M. p. 165, 16 cum ἀτρέμας comparata legitur ap. Apoll. Rh. 3, 170 : Οἱ δ' ὑπάκουον ἠρέμας. ‖ Ἠρεμεὶ legebatur ap. Aristoph. Ran. 315 : Ἀλλ' ἠρεμεὶ πτήξαντες ἀκροασώμεθα, consentiente gramm. recentissimo in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 405. Ἠρεμὶ recte a prima manu cod. Ravennas.]

[Ἡρεμάζω.] Ἡρεμάζων ἐκαθήμην, ex Esdræ l. 2, [9, 3], pro Sedebam mœrens.

Ἡρεμαῖος, α, ον, Quietus, Remissus, Submissus. [Lenis. Plato Leg. 5, p. 733, C : Ἐν ᾧ (βίῳ) ὀλίγα ἑκάτερα καὶ σμικρὰ καὶ ἠρεμαῖα· Polit. p. 306, E : Τὸ τῆς ἠρεμαίας αὖ γενέσεως εἶδος.] Theophr. [C. Pl. 6, 1, 3] : Ἢ ἁπλῶς λέγοι στρυφνότητά τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακὴν, Austeritatem remissam, leviusculam. [Palæph. c. 32 : Ἐλθὼν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι. Theophyl. Sim. Quæst. nat. c. 2 : Ἠρεμαῖον ἐπίθες τὸ οὖς. Jacobs.] Sic ap. Lucian. [?] ἠρεμαία ὑπόληψις exp. Remissa existimatio; ἠρ. φωνὴ [Necyom. c. 9], Submissa vox. [Ἠρεμαῖον πῦρ, Lenta febris, Hippocr. p. 606, 21.] Hinc Ἠρεμαιότερος, Pacatior, e Plut. Sol. [c. 31. Ἠρεμαιότερον ap. Aristot. Meteor. 2, 8, p. 368, 12, ubi Bekk. ex uno cod. ἠρεμαίτερον.]

[Ἠρεμαιότης, ητος, ἡ, Quies. Hippocr. Παραγγελμ. p. 61.]

Ἠρεμαίως, i. q. ἠρέμα. Herodian. 5, [2, 7] : Βαδίζων τε πλέον τοῦ δέοντος ἠρ., Incedens quam solebat lentius. Xen. Eq. [9, 5] : Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾷν, ἀλλ' ἠρ. προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ πραΰνοντα, Placide, Leniter, Lente fræno adducere. [Suidas : Ἠρέμα, ἀτρέμας. Καὶ ἠρεμέως (scrib. videtur ἠρεμαίως) καὶ ἠρεμεὶ, ἡσύχως. G. Dindorf.]

[Ἠρέμας. Ἠρεμεί. V. Ἠρέμα.]

[Ἠρεμεστέρως. V. Ἠρεμής.]

Ἠρεμέω, Quiesco, Quietus sum, maneo [Xenoph. Eq. 7, 8 : Πρῶτον μὲν ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον... ὅταν δὲ προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ etc. Plato Leg. 12, p. 956, D : Ἐὰν δὲ ὁ διώκων ... μὴ ἠρεμῇ· 10, p. 891, A : Διότι τὰ περὶ νόμους προστάγματα ἐν γράμμασι τεθέντα ... πάντως ἠρεμεῖ· Gorg. p. 527, B : Ἐν τοσούτοις λόγοις τῶν ἄλλων ἐλεγχομένων μόνος οὗτος ἠρεμεῖ (Immotus stat, Stabilis est) ὁ λόγος· Soph. p. 248, E : Ὃ δή φαμεν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἠρεμοῦν] : ἐν τῇ αὐτῇ σώματος θέσει καὶ σχήματι καὶ εἴδει μένων διατελῶ, ut ap. Aristot. Mich. Ephes. exp. Philo V. M. 3 : Πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας, In tentoriis omnes quiescere. Et 1 : Καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concreta hærebant, Turn. [Ἠρεμεῖν et ταράττεσθαι opponuntur ap. Sext. Empir. p. 712, 15. Hemst. Νέφος διανεστηκὸς εἰς ὕψος ἠρεμοῦν, Strabo 6, p. 274. ‖ Forma Dorica Ἀρεμέω. Timæus Locr. p. 95, D : Καὶ ἀρεμέωσα καὶ κινωμένα (ἃ σφαῖρα).]

[Ἠρεμὴς, ὁ, ἡ.] Ἠρεμέστερος, Quietior, Placidior. Xen. Cyrop. 7, [5, 63] : Ἠρεμέστεροι γίνονται στερισκόμενοι τούτης τῆς ἐπιθυμίας, de hominibus, quibus injuriam inferendi cupiditas quasi exempta est. [Aristot. Meteor. 2, 8 post med. Theophr. De vent. 29, p. 768 : Τὸ σφοδρότερα καὶ ἠρεμέστερα γίνεσθαι.] Ἠρεμεστέρως, Quietius, Tranquillius. Xen. Cyrop. 3, [1, 30] : Πότερον ἂν οἴει ἠρ. ἔχειν τὰ ἐνθάδε, καινῆς γενομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης; Videtur autem compar. hic esse ab ἠρεμὴς, έος: at ab Ἠρέμης, ου, quod in VV. LL. habetur, et exp. Quietus, deduci non potest.

Ἠρέμησις, εως, ἡ, Ipsa quasi quiescendi actio, Quies, qua res aliqua a motu, in quo erat, quiescit et quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2, [3] : Ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστησις καὶ ἠρ. ὀργῆς. [Id. De anima 1, 3 : Ἡμεῖς δ' ἐρωτήσομεν εἰ καὶ ἠρέμησιν ποιεῖ ταὐτὰ ταῦτα, et infra : Ἡ νόησις ἔοικεν ἠρεμήσει τινί. Plotin. p. 285. ‖ Forma Dorica Tim. Locr. p. 104, B : Ἐπιθυμίαν δὲ ἐν ἀρεμήσει (εἶμεν).]

[Ἠρεμητέον, Quiescendum. Philo vol. 1, p. 89, 43.]

Ἠρεμία, ἡ, Quies. [Demosth. p. 168, 15 : Ἐπὶ πολλῆς ἡσυχίας καὶ ἠρεμίας, ubi libri plerique ἐρημίας. Orph. H. 2, 4 : Ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ ἠρεμίῃ πολυύπνῳ.] Aristot. Prædicam. : Ἡ κατὰ τόπον ἠρεμία, Quies quæ est in loco : Eth. [7, 14] : Καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει, Magis est in quiete quam in motu voluptas. Et ἠρεμίαν ἔχω, Quiesco, Plut. Apophth. [p. 223, F.] Ap. Aristot. Eth. 2, 3 : Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, commodius redditur Vacuitates quasdam perturbationum et animorum status quietos. [Ἠρ. ψυχῆς Definitt. Plat. p. 412, A.] Ap. Eund. ἡ κατὰ τὸ ποιὸν ἠρ. VV. LL. interpr. A qualitate puritas et vacuitas.

Ἠρεμίζω, Sedo, Quiescere facio. Et ἠρεμίζομαι i. q. ἠρεμῶ ap. [Aristot. Analyt. post. 1, 23, bis;] Themist. p. 55. Et utroque, ut Bud. annotat, utitur indifferenter. [Xenoph. Rep. Lac. 1, 3 : Ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ ... ἑδραῖοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κόρας ... ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι· Eq. 7, 18 : Ἐκ τοῦ ταχέος αὖ ὡς ἐγγυτάτω ἠρεμίζειν.]

[Ἠρέμισις, εως, ἡ, Niceph. Blemm. p. 66.]

Ἤρεμος, ὁ, ἡ, Quietus, Mitis, Placidus : ἤρεμον, ἥσυχον, πρᾷον, ἥμερον, Hesych. [Id. : Σχολαιότερον, ἠρεμώτερον, βραδύτερον. Ἤρεμον in l. suspecto Theophr. De lapid. 62, p. 703. G. Dind.]

[Ἡρεμότης, ητος, ἡ, Tranquillitas. Euclid. Introd. harm. p. 21 ed. Meib. : Ἡσυχαστικὸν ἦθος μελοποιίας, ᾧ παρέπεται ἠρεμότης ψυχῆς. G. Dind.]

[Ἡρεσίδαι, οἱ, i. q. Εἰρεσίδαι, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 329, 23.]

Ἡρεσίδες, Hesychio κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ. Sed forsan scr. Ἡρεσίδες, aspero spiritu. [Etym. M. p. 436, 49 : Ἡρεσίδες, αἱ ἱέρειαι τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας· ἀπὸ τῆς Ἥρας, ἢ παρὰ τὸν ἀρύσω μέλλοντα ἀρυσίτιδες αἱ ἀρυόμεναι τὰ λουτρά. Forma Dorica ap. Hesych. : Ἀδησίδες, ἱέρειαί τινες ἐν Ἄργει. Recte Hemst. corrigere videtur Ἀρεσίδες, nisi quod Ἀρησίδες potius scribere debebat. G. D. Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 69. Hase.]

[Ἥρης, ἄφρων, Hesych. Videtur mutilatum ex φρενήρης, ut infra Νύηκες ex τανύηκες. Kust. Comparandum ἠραίνω.]

[Ἥρητος, πόλις Σαβίνων. Τὸ ἐθνικὸν Ἠρητῖνος, Steph. Byz. Strabo 5, p. 228 : Κατὰ Ἥρητον τῆς Σαβίνης κώμην. Ib. p. 238.]

[Ἦρι.] Ἦρ est etiam Tempus matutinum, s. Diluculum : vel quod tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, ut meridianum cum æstivo, et sic deinceps : vel quod diluculum homines ad consuetas operas excitet : ut quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, sic ab αἴρω ἦρ dictum sit, quoniam tunc αἰρόμεθα καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, teste Eust. in Hom. Od. Υ, [155] : Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, Summo mane venient. [Ib. Τ, 320 : Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι. Ἦρι μάλα Il. I, 360. Πρωΐ interpr. Hesych.]

[Ἡρίγγιον scriptura vitiosa. V. Ἡρύγγιον.]

[Ἡριγένεια. V. Ἡριγενής.]

Ἡριγένειον, Hesych. dici ait τὴν ἐρύγγιον [ἠρύγιον codex; ἠρύγγιον Kuster.] πόαν. [Ἡριγένιον synonymum verbenæ supinæ ap. Dioscor. 4, 61.]

Ἡριγενὴς, et Ἡριγένεια, ἡ, Auroræ epith. quod matutino tempore s. mane quasi gignatur aut oriatur. [Et alio l. :] Ἡριγενὴς, Mane ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος. Vel, Aere genitus, Aere natus. Sunt qui exp. etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, act. ei signif. tribuentes : a quibus merito Eust. [p. 1429 sq.] dissentit. Apoll. Arg. 2, [450] de aurora : Ἐφαάνθη ἠριγενής. Et Ἠριγένεια, ἡ, pro eodem. Il. Α, [477] : Ἦμος δ' ἠρ. φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. [Ib. Ω, 788, Od. Β, 1. Μ, 3 : Ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσιν. Leonid. Alex. Anth. Pal. 9, 353 : Γενέθλιον ἠριγένειαν. Hesych. : Ἠρ., ἡ τὴν ἡμέραν γεννῶσα· ἢ τῷ ὄρθρῳ, τῷ ἦρι γενομένη. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ λέαινα ἠριγένεια, ἢ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι. || De toto die, Jo. Gaz. T. M. 180 : Ἠελίου δύνοντος ἐπὶ κλίσιν ἠριγενείης· 310 : Ὄρθριος ἠριγένεια δυωδεκάωρος ὁδεύει ἠελίου λάμποντος δρομάδρομος.]

Ἠριγέρων, ονος, ὁ, Senecio; cui nom. hoc Græci dederunt, quia vere canescit, ut docet Plin. 25, c. ult. De qua herba plura habes ap. Eund. l. c. et ap. Diosc. 4, 97, et Theophr. H. Pl. 7, 7. [Hesych. : Σησαμοειδὴς, ... πόα ἐοικυῖα ἠριγέροντι.]

[Ἠριγόνη, ἡ, Erigona, Icarii filia. Apollodor. 3, 14, 7. Eratosthenis carmen fuit Ἠριγόνη inscriptum, de quo v. Bernhardy p. 150. || Ægisthi filia. Pausan. 2, 18, 6. || Ab Icarii filiæ nomine ductum adjectivum est Ἠριγόνειος, ὁ, ἡ, cujus ex. est in gl. quæ sine interpr. legitur ap. Suidam, Ἠριγόνειος τάφος.]

[Ἠρῐδᾰνὸς, ὁ, Eridanus, fl. de quo Herodot. 3, 115 : Περὶ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τῶν πρὸς ἑσπέρην ἐσχατιέων ἔχω μὲν οὐκ ἀτρεκέως λέγειν· οὔτε γὰρ ἔγωγε ἐνδέκομαι Ἠριδανόν τινα καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς θάλασσαν τὴν πρὸς βορῆν ἄνεμον, ἀπ' ὅτευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστί· ... τοῦτο μὲν γὰρ ὁ Ἠριδανὸς αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἔστι Ἑλληνικὸν καὶ οὔ τι βάρβαρον, ὑπὸ ποιητέω δέ τινος ποιηθέν. Hesiod. Theog. 338 : Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας, Νεῖλόν τ' Ἀλφειόν τε καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην. Polyb. 2, 16, 6 : Ὁ δὲ Ἁδος, ὑπὸ δὲ τῶν ποιητῶν Ἠριδανὸς θρυλούμενος... Eurip. Hipp. 737 : Κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς ἀκτᾶς Ἠριδανοῦ θ' ὕδωρ. Strabo 5, p. 215 : Τῶν μυθευομένων ἢ κατεψυσμένων ... οἷον τὰ περὶ ... τὰς Ἠλιάδας τὰς ἀπαιγειρουμένας περὶ τὸν Ἠριδανὸν τὸν μηδαμοῦ γῆς ὄντα, πλησίον δὲ τοῦ Ἁδου λεγόμενον... Pausan. 1, 3, 6; 5, 12, 7. || Fl. Atticæ. Pausan. 1, 19, 5 : Ποταμοὶ δὲ Ἀθηναίοις ῥέουσιν Εἰλισσός τε καὶ Ἠριδανὸς τῷ Κελτικῷ κατὰ τὰ αὐτὰ ὄνομα ἔχων, ἐκδιδοὺς ἐς τὸν Εἰλισσόν. Photius p. 75, 4 : Ἠρ., ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν.]

Ἠριθαλὲς, τὸ, Aeizoon minus, Plinio [H. N. 25, 13, 102, ubi al. ἐριθ.], quod vere floreat.

Ἠριεργὴς, ὁ, Hesychio τυμβωρύχος, Qui sepulcra conficit : ὁ τὰ ἠρία ἐργαζόμενος. Nam ἠρία, Eodem teste, sunt μνημεῖα, Monumenta, Sepulcra, Conditoria mortuorum.

Ἠριεὺς, ὁ, Hesychio νεκρὸς, Defunctus.

[Ἠρικεπαῖος, ὁ, cognominatur Phanes ab Orpheo H. 6, 4. Nominis (non Græci) origo varie explicatur : v. Gesner. ad l. c. Dahler. V. Lobeck. Aglaoph. p. 479. Ἠρικαπαῖος, ὄνομα κύριον, scriptum ap. Suidam, iterumque s. v. Φάνης, et sic ap. Gregor. Naz. Or. 3, p. 104. Corrupte ap. Hesych. : Ἠρικέπανος, ὁ Διόνυσος. G. D. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 6, p. 13, c), ubi vereor ut recte vertatur, Late vorans, quasi compositum ex κάπτω, Voro, et ἔρι. Hase.]

[Ἥριλλος, ὁ, Herillus, philosophus. Diog. L. 7, 37, 165, 166. Libri quidam Ἥριλλος.]

Ἥριμος, ap. Hesych. ὀρθρινός : si mendum illi voc. non subsit.

[Ἥριννα, ἡ, Erinna, poetria Teia vel Lesbia, de qua v. Suidam.]

[Ἠρινόθερμον, τὸ ἄνθερμον, Hesych.]

[Ἠρινολόγος, ὁ.] Ἠρινολόγοι dicuntur τέττιγες, Cicadæ ap. Hesych., quemadmodum supra a Nicandro dictum est τέττιγος ἑαρτέρου.

[Ἠρινός. V. Ἐαρινός. Ubi de salsamentis ἐαρινοῖς p. 10, C, add. gl. Lex. rh. Bekk. An. p. 263, 10 : Ἠρινῶν, τῶν θυννίδων τῶν τῷ ἔαρι τεταριχευμένων. L. D. Ἠρινὸν χειμῶνα διάγειν dicuntur grues Ælian. N. A. 3, 13. Jacobs.]

Ἠρινοτόκος, ὁ, ἡ, Verno tempore pariens; ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ' ἔαρ φόρους τελούντων [κατεοφόρους τελούντων ἔαρι codex], Hesych. [In capite gl. non nominativus, sed genitivus ἠρινοτόκου positus est, pariterque ap. Phot. p. 75, 7 : Ἠρινοτόκου, ἐπεὶ ἔαρος οἱ φόροι ἐφέροντο. Sed scribend. cum Porsono Ἠρινοῦ τόκου.]

Ἠρίον, τὸ, Monumentum, Sepulcrum : Suidæ τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα, alludenti ad etymon. Sunt enim qui dictum velint παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς γαῖαν [ἔραν] : ad differentiam itaque dici τῶν μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένων. [Idem docet Photius p. 74, 18.] Sic sane in Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 7, 180, ubi σοὶ δακρ.] : Δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχων, Ὡς ἂν ἀπεφθιμένου κεῖθί δέμας κτερίσω. Et rursum [Antipatri ib. 209] : Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμην, Ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυοτρόφος αὖλαξ Θέλγῃ ἀροτραίῃ κείμενον ἐν καλάμῃ. Legitur et ap. Hom. Il. Ψ, 126 [Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον ἠδὲ οἱ αὐτῷ. Conf. Valck. ad Theocr. 1, 125, Themist. Or. p. 59, D : Ἠρία τῶν ψυχῶν αἱ βίβλοι, cit. Jacobs.] Suid. paroxytonon ἠρίον esse dicit τάφον : at ἦριον, proparoxytonon, nom. loci [de quo v. s. Ἠραία]. Affertur et ἦριον pro Lana : sed perperam pro εἴριον.

Ἠριπόλη, ἡ, Aurora. In Epigr. [Anth. Pal. 5, 228] : Οὐδὲ φαεινῆς Φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον ἠριπόλης, ubi tamen Suid. exp. ἡμέρας. Ap. Hesych. vero reperio Ἠριπότην, expositum ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

[Ἠριπότη. V. Ἠριπόλη.]

[Ἡριππίδας, ὁ, Herippidas, Laco. Xen. H. Gr. 3, 4, 6 et 20.]

[Ἦρις. Hesych. : Ἦριν, τὴν Ἶριν.]

Ἠρισάλπιγξ, Hesychio Avis quædam species : forsan quod mane aut vere buccinare videatur.

Ἠρίστριον, τὸ, Hesychio ἱμάτιον ἠρινὸν, Vestis verna, Vestimentum quo vere utimur : forsan pro ἐαρίστριον. Itidem vestis æstiva dicitur θερίστριον, in qua θερίζουσι.

[Ἠρίφακον, θαμνίσκον. Ἀάχωνες, Hesych. Ex ἦρι et φάκος, i. e. σφάκος. Albert.]

[Ἠρμένως, Elate, Superbe. Pollux 9, 147.]

[Ἡρμοσμένως, Apte. Diodor. 17, 19 : Ἐκτάξας τὴν δύναμιν ἡρμ. πρὸς τὸν ἀγῶνα. Suidas : Ἀραιῶς ... ἀντὶ τοῦ μὴ ἡρμ. Schol. Soph. Trach. 58 : Ἀρτίπους, ὅ ἐστιν ἀρτίως καὶ ἡρμ. τῷ καιρῷ πορεύεται. Schol. Apoll. Rh.

1, 537. Angl. Vita Bacchi p. 92, 22 Combef. : Καὶ τοῦτον ἠρμ. ἐναγκαλισαμένη. Hase.]

[Ἡροάνθια vel Ἡροάνθεια. V. Ἡροσάνθεια.]

[Ἡρόδῐκος, ὁ, Herodicus, Selymbrianus, medicus et artis gymnasticæ magister. Plato Phædr. p. 227, D, Protag. p. 316, E, Rep. 3, p. 406, A. Alia attulit Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 183. || Leontinus, Gorgiæ frater, ap. Plat. Gorg. p. 448, B.]

[Ἡροδότειος, ὁ, ἡ, Herodoteus. Strabo 11, p. 531 : Ὁ Ἡροδότειος (περὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ λόγος).]

[Ἡρόδοτος, ὁ, Herodotus, Halicarnassensis, scriptor historiarum, quæ supersunt. || Thebanus ap. Pind. Isthm. 1. || Clazomenius ap. Pausan. 6, 17, 2. || Medicus, Athenæi Attalensis Cilicis discipulus, memoratus ab Galeno aliisque. V. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 184. Alii alibi, velut Herodotus, propinquus Menandri historici in Exc. Legatt. p. 438, 7. In libris scriptis sæpe confunduntur nomina similia Ἡρόδοτος Ἡρόδωρος Ἡρωδιανός.]

[Ἡρόδωρος, ὁ, Herodorus, ὁ Ποντικὸς, Heraclea oriundus, historiæ fabulosæ scriptor, ab Aristotele H. A. 6, 5; 9, 12, aliisque memoratus. V. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 560.]

[Ἡρόθεος, ὁ, Herotheus. Etym. M. p. 197, 46 : Βίνη, πόλις. Μέμνηται ταύτης Ἡρόθεος. Nomen aliunde non cognitum et corruptum fortasse ex Ἱερόθεος. G. Dindorf.]

Ἠροικάκαι, Cavernæ in terra : κοιλώματα τῆς γῆς, Hesych. [Scribend. videtur Ἠροκόοι, ab ἤρα pro ἔρα, Terra, et κόος. Infra Κόοι, τὰ χάσματα τῆς γῆς καὶ τὰ κοιλώματα. Kust.]

[Ἤρομαι. Hesych.: Ἤρεσθαι (?), κόπτεσθαι τὰς τρίχας.]

[Ἡρομένης, ους, ὁ, Heromenes, ὄνομα κύριον, Suidas. Her. Macedo ap. Arrian. Exp. Al. 1, 25, 2.]

[Ἡρόπυθος, ὁ, Heropythus, Abderita ap. Hippocr. p. 1106, G. || Archon Atheniensis ap. Demosth. p. 282, 7 et 25 : Ἐπὶ ἄρχοντος Ἡροπύθου. || Alius, Ephesiorum libertatis auctor, ap. Arrian. Exp. Al. 1, 17, 12, ubi genit. Ἡροπύθου.]

Ἦρος, Hesychio συνθήκη, ἐκεχειρία, Pactum, Fœdus, Induciæ : qui paulo ante δασέως attulerat Ἔρον pro εἰρήνην, Pacem. [Ἔγγιστα τοῦ ἤρου dicuntur quæ maxime ad rem pertinent aut faciunt, apud Hippocr. p. 366, 28 : Ὡς μὲν οὖν δυνατὸν εὑρεθῆναι ἔγγιστα τοῦ ἤρου, ἐμοὶ εὕρηται. Ἔγγιστα τοῦ ἔργου tamen Asulanus legit; ἔγγιστα τοῦ ὅρου exempll. quædam Mss. regia habent. Foes. Verum videtur ὅρου.] Alioqui ἦρος est etiam pro ἔαρος, gen. a nom. ἦρ.

Ἡροσάνθεια, τὰ, Hesychio ἑορτὴ γυναικεία λαμπρὰ, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ, a vernis floribus dicta. [Rectius ap. Phot. p. 75, 13 : Ἡροάνθια (ἡροανθία codex), ἑορτὴ γυναικεία, ὅτε τὸ ἔαρ ἀνθεῖ.]

[Ἡροσκάμανδρος, ὁ, Heroscamander. Plato Theag. p. 129, B.]

[Ἡρόστρᾰτος, ὁ, Herostratus, qui templum Dianæ Ephesium combussit. Strabo 14, p. 640.]

[Ἡροφάνης, ους, ὁ, Herophanes, Trœzenius. Pausan. 2, 34, 4. ă]

[Ἡρόφαντος, ὁ, Herophantus, Parienus. Herodot. 4, 138.]

[Ἡροφίλειος, ὁ, ἡ, Herophileus. Strabo 12, p. 579: Ἡροφιλείων ἰατρῶν διδασκαλεῖον. Galen. vol. 8, p. 90: Ὁ Ἡροφίλειος Ἀλέξανδρος. Ib. p. 156 : Οἱ ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ Ἡροφίλου) κληθέντες Ἡροφίλειοι. G. D. Polyb. Exc. Vat. p. 389 ed. Mai., ubi legitur Ἡροφίλιος. Conf. meam Disp. de loco Rufi Ephes. medici s. de peste Libyca, Gissæ, 1833, p. 6. Osann. Diog. Laert. 4, 5 : Σπεύσιππος καὶ ἕτερος, ἰατρὸς Ἡροφίλειος· conf. 7, 35. Hase.]

[Ἡροφίλη, ἡ, Herophila, Σιβύλλης ὄνομα, Hesych. Memoratur a Pausan. 10, 12, 1-7, Clem. Al. Strom. 1, p. 384 (ex Heraclide Pontico), aliisque. V. Albert. ad Hesych. Ἡροφίλα ap. Suidam. G. Dind.]

[Ἡρόφιλος, ὁ, Herophilus, medicus celeberrimus, ætate suppar Aristoteli, sæpissime memoratus a Galeno aliisque scriptoribus : v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 185-187. || Cynicus, ap. Lucian. Icarom. c. 16.]

[Ἡροφῶν, ῶντος, ὁ, Herophon, n. pr. ap. Hippocr. p. 974, G. G. Dind.]

[Ἡρόχια (ἠρόχια codex), τὰ Θεοδαίσια· οἱ δὲ ἑορτὴν, οἱ δὲ ἔρια, Hesych. Fortasse hujus festi mentio est in marmor. Hierapytn. et Prians. ex conj. Chishulli, Antiq. Asiat. p. 131. Θεοδαίσια autem erat festum Creticum, idem ac ceteris Græcis Διονύσια. Albert. In inscr. illa literæ supersunt ΗΡΟΙ..Σ, quas Ἡρωικοῖς legit Bœckh., quem vide vol. 2, p. 415.]

[Ἡρπαγμένως, Raptim, Gl.]

[Ἡρτημένως. V. Ὁμαρτῇ.]

[Ἠρύγγη. V. Ἠρύγγιον.]

Ἠρύγγιον, τὸ, Eryngium : herba e genere τῶν ἀκανθοφύλλων, teste Theophr. H. Pl. 6, 1, [3], ubi ἠρίγγιον scriptum est : ap. Hesych. vero etiam ἠριγένειον. Dioscor. quoque τῶν ἀκανθωδῶν esse dicit, qui ipsum latius describit 3, 24. Sic Plin. 22, 7 : Et clara in primis aculeatarum erynge est s. eryngion, contra serpentes et venenata omnia nascens. Alio nom. μυράκανθαν dici ajunt : utpote quod habeat folia aculeata et spinosa simul ac ἀρωματίζοντα τῇ γεύσει, adhæc radicem quoque εὐώδη καὶ ἀρωματίζουσαν: ut eam ob rem non immerito unguentis expetatur. Trium porro generum esse dicitur, marinum, montanum, et vulgare : quod vulgare, album esse ferunt, et a multitudine capitulorum horrentium spinis, Lat. Centumcapita vocari. Nicander λευκάδα ἤρυγγον appellat, Ther. 848 : Ἠέ συ [Ἦ σύ γε] ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν. Ubi nota ἤρυγγον ab eo appellari, non ἠρύγγιον vel ἠρύγγην : itidemque 645 : Ἠρύγγοιο καὶ ἀλθήεντος ἀκάνθου ῥίζαν. In quibus ll. schol. quoque annotat ἤρυγγον esse λάχανον ἀκανθῶδες, et βοτάνην φύλλα ἀκανθώδη ἔχουσαν. Hesych. vero ἠρύγγιον esse dicit λεπτόν τι κάρφος ἀκανθῶδες, ὃ καὶ ἐπὶ τοὺς σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι τοῦ σίτου· forsitan ut mures et aviculæ spinosis aculeatisque foliis ipsius inde arceantur. Rursum schol. Nicandri, Nicandri ἤρυγγον et ἤρυγγον Aristotelis idem esse censet : Aristotelis inquam, de quo hæc scribit H. A. 9, 2 : Τῶν δ' αἰγῶν ὅταν τις μιᾶς λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, ἔστι δὲ οἷον θρὶξ, αἱ ἄλλαι ἑστᾶσιν ὥσπερ μεμωραμμέναι, καὶ βλέπουσιν εἰς ἐκείνην. Sed fallitur : non enim Herbam ibi ab Aristot. intelligi, sed Villum quendam caprarum, satis clare indicant verba illa, Ὅταν τις μιᾶς λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου· et hæc, Ἔστι δὲ οἷον θρίξ. Unde et Plin. 8, 50 : Dependet omnium mento villus, quem Aruncum vocant : hoc si quis apprehensam e grege unam trahat, ceteræ stupentes spectant : et 28, 13, scribens rabiem hircorum, si mulceatur barba, mitigari : eadem præcisa, non abire eos in alienum gregem : ut ἤρυγγος sit quas Martialis vocat Barbas incanaque menta hirci Cinyphii : veteres Latini Spirillum, auctore Paulo et Festo. Verumtamen et Plin. in priore l. verbis citatis subjungit, Id etiam evenire quum quandam herbam aliqua ex eis momorderit. Cui opinioni astipulatur et Plut. [Mor. p. 700, D] : Τὸ ἠρυγκίον [sic], ὃ μιᾶς αἰγὸς εἰς τὸ στόμα λαβούσης, ἅπαν ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον. Et [p. 558, E] : Αἰγὸς τὸν ἠρυγγίτην λαβούσης εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον, ἄχρις ἂν ἐξέλῃ προσελθὼν ὁ αἰπόλος. [Scribo τὴν ἠρύγγην λαβούσης. Nam herba ista ἠρύγγη quoque dicta est. Plin. H. N. 22, 7 : « Et clara in primis aculeatarum erynge est, sive eryngium ». Beckmann. ad Antig. Caryst. c. 115 (ubi ἠριγγίου in ὀρυτίου corruptum legitur), p. 165. Recte legi videtur ἠρυγγίτην, nec probabilis Beckmanni sententia est qui Suidæ gl. ex l. corrupto Plutarchi aliove simili sumptam conjecit. G. D.] Ubi nota quod priore l. vocavit ἠρυγκίον, appellasse ἠρυγγίτην : cujus mentio fit apud Suidam quoque in Ms. cod. Dicitur enim ibi Ἠρυγγίτης esse εἶδος βοτάνης : omissis duabus his vocibus quæ in excusis exempll. habentur, ἄρτος ἤ. Non itaque mirum Nicandri quoque schol. putasse Nicandri ἠρύγγῳ hanc vim inesse : sed eam cum Aristotelico ἠρύγγῳ confundere non debuit. [|| Ἠρύγγη. Erotian. p. 176 : Ἠρύγγη (ἠρίγγιον Ms. St.; ἠρύγγιον Charter.), πόλιον· βοτανῶν ὀνόματα. *Eryngе* ex Plinio supra attulimus. Photius p. 75, 23 : Ἠρύγγη, λεπτὸν καὶ ἀκανθῶδες κάρφος. || Ἠρυγγὶς, ίδος, ἡ, apud Nicand. Al. 577 : Ἄμμιγα δὲ ῥίζας ἠρυγγίδας.]

[Ἠρύγιον, ὄνομα τόπου, Suidas.]

Ἠρύγω, Mugio : unde ἠρύγων Hesychio μυκώμενος.

[Ἠρύκαλος, ὁ.] Ἠρύκαλον [Ἤρυκλον Valck. ad Theocr. Adon. p. 201], Sophro per demin. vocavit τὸν Ἡρα-

κλέα, Hesych. : qui et Ἥρυλλον tradit ὑποχοριστικῶς nominari eund. Herculem, ut [Etym. M. p. 437, 25] et Suid. [apud quem Ἡρύλλος, pravo accentu. Eust. p. 989, 47 : Ὅτι δὲ Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ἥρυλλος ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ' οἷς δῆλον καὶ ὡς ὑποκεκόρισται ὁ Ἥρυλλος ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς.]

[Ἡρὼ, οῦς, ἡ, Hero, sacerdos Veneris in templo Sestio, celebrata amore Leandri, de quo Musæi grammatici carmen superest. Epigrammata in Heronem et Leandrum ex Anthologia excerpsit suæque editioni præfixit Schraderus. || Una ex Danaidibus apud Hygin. Fab. 170. || Priami filia, ib. 90. || Steph. Byz. : Ἡρὼ, πόλις Αἰγυπτία.... Στράβων δὲ (17, p. 803 sqq. et Arrian. Exp. Al. 3, 5, 5) Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ. Ὁ πολίτης ταύτης Ἡρωοπολίτης· τῆς δὲ πρώτης Ἡρῷος, ὡς Κῷος. «Hieronymus Syrita ad Antonini Itinerarium testatur in Mss. invenisse *Hero*, et in Longoliano *Hiero*.» Berkel.]

[Ἡρώδας, ὁ, Herodas, Syracúsanus. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 1. Alia ejusdem nominis forma Ἡρώνδας est.]

[Ἡρώδειον, τὸ, τόπος, Suid. Angl. Nempe arx quam munivit Herodes sexagesimo ab Hierosolymis stadio, de qua Joseph. Bell. Jud. 1, 13, 8; 1, 21, 10; 4, 9, 5; 9; 7, 6, 1. Hase.]

[Ἡρώδης, ὁ, Herodes, rex Judæorum : de quo v. Suidam. Sæpissime memoratur ab Josepho. || Rhetor Atheniensis, qui Marci Antonini ætate vixit. V. Philostr. V. Soph. p. 545, et Suidam cum annot. Kusteri. Cum iota subscripto scribi jubet Etymol. M. p. 437 extr. : Ἡρῴδης ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. Ἔστι γὰρ ἥρως ἥρωος ἥρωι, καὶ γίνεται Ἡρωίδης καὶ κατὰ συναίρεσιν ... Ἡρῴδης.]

[Ἡρωδιακὸς, ἡ, ὸν (ab Ἡρώδης), Herodiacus. V. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 515 : Πρὸς τὴν λαιμαργίαν τοῦ Ἡρωδιακοῦ ἐκείνου πότου. G. Dind.]

[Ἡρωδιανοὶ, οἱ, Herodiani, hæretici. In glossis mss. cod. reg. 930 : Οὗτοι τὸν Χριστὸν Ἡρώδην ἐνόμιζον, ἢ αὐτὸν τὸν Ἡρώδην Χριστὸν εἶναι, καὶ ὡσαύτως ἐσεμνύνοντο. Ducang.]

[Ἡρωδιᾶνὸς, ὁ, Herodianus, gramm. Alexandrinus, de quo v. Suidam cum annot. Reinesii. || Historiarum scriptor, cujus supersunt libri octo de imperatoribus Romanis a Marco Aurelio usque ad Gordianum. De mensura Etym. M. p. 438, 5 : Ἀπὸ τοῦ Ἡρῴδης γίνεται Ἡρῴδιος καὶ Ἡρωδιανός. ... Τὸ α μακρόν.]

[Ἡρωδιὰς, άδος, ὁ, Herodias, Herodis Philippi, Herodis Judæorum regis filii, uxor. V. Suid. s. v. Ἡρῴδης.]

[Ἡρωδίων sine interpr. positum ap. Suidam. Est n. pr. Hippiatr. p. 211 : Ἡρωδίωνι Ἀλεξανδρεῖ. G. D.]

Ἡρώειον, τὸ, Herois monumentum, μνημεῖον, Hesych., i. q. ἡρῶον. [Ἔπη ἡρωεῖα. V. Ἡρῶος.]

Ἡρωελεγεῖον, τὸ, dicitur Metrum ex herois et elegiacis versibus constans, ut ap. Theocr. 8 [inde a v. 33. V. Santen. ad Terent. Maur. p. 306. «Planud. Jo. Comnenus p. 464, η'.» Boiss.]

Ἡρωήσουσι, Hesych. affert pro μεθύσουσι. [Vitiose pro Ἐρωήσουσι, μεθήσουσι. Kust.]

[Ἡρωίαμβος, ὁ. Tzetz. Histor. 4, 868 : Τὸν Μαργίτην, εἰς ὃν ὁ γέρων Ὅμηρος ἡρωιάμβους γράφει, i. e. carmen ex versibus heroicis et iambicis compositum.]

[Ἡρωίζω, Carmen heroicum scribo. Eust. p. 4, 1 : Ποιητὰς τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ ἡρωίζοντας.]

Ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, Heroicus. [Plato Crat. p. 398, E : Ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωικὸν φῦλον.] Demosth. [p. 1391, 22] : Οὔ πω μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐπανῆκται τάξιν, In numerum heroum. Plut. [Mor. p. 780, A] : Ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, Formam heroicam. Aristot. Eth. 7, [1] ἡρ. ἀρετή. Ἡρ. μέτρον, ἔπος, Metrum, Carmen heroicum, ap. rhetores et gramm. [Aristot. Poet. c. 24 : Τὸ μέτρον τὸ ἡρωικόν.] Ἡρωϊκοὶ στίχοι, Versus heroici s. longi, Cic. ap. Plat., Lex. Cic. p. 41. [Leg. 12, p. 958, E : Μὴ πλείω τεττάρων ἡρωικῶν στίχων. Correpta syllaba secunda Manetho 1, 13 : Ῥυθμοῖς ἡρωικοῖσι καὶ ἑξαμέτροις ἐπέεσσιν, nisi ἡρῴοισι scripsit, quod Axtius conjecit.]

[Ἡρωικῶς, Heroice, Ut heros. Diodor. 2, 45 : Ἡρ. τελευτῆσαι. Theophyl. Sim. Hist. p. 200, C : Ἡρωικώτερον τῆς μάχης ἀντείχοντο.]

Ἡρωίνη, ἡ, Heroina, Propert. Semidea. Dionys. P. [1022], loquens de Medea : Αἰήταο θυγατρὸς, ἀμύμονος ἡρωίνης. Ælian. ap. Suid. : Γενναῖον ἔργον καὶ τολμηρὸν ἡρωίνης. [In clausula tituli sepulcralis Sami, Bœckh. Inscr. vol. 2, n. 2259, 7 : Ἡρωῖναι χαίρετε. Lucian. Pro imag. c. 7 : Ταῖς ἡρωίναις παραθεωρεῖν με· et Necyom. c. 15 : Τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωίνας. Hase.] Pro quo Ἡρῴνη, per contr. cum subscripto ι, Aristoph. Nub. [315] : Μῶν ἡρῷναί τίνες εἰσί; [Marcell. Anth. Pal. App. 51, 55 : Ἡρῴνῃσι παλαιῇσιν μεδέουσα. Suid. : Ἡρωίνη, ὄνομα κύριον.]

[Ἡρώιος. V. Ἡρῶος.]

Ἡρωΐς, ίδος, ἡ, Herois. [Pind. Pyth. 11, 13 : Ἐπίνομον ἡρωίδων.] Athen. [1, p. 14], de Nausicaa : Ταύτην δὲ μόνην τῶν ἡρωίδων Ὅμηρος παράγει σφαιρίζουσαν. [In fr. Corinnæ, de quo dixi vol. 3, p. 150, C, scriptum περ ει ειρωάδων (sic), Bœotice, quanquam ib. est ἡρώων. L. D. Adject. Apoll. Rh. 1, 1048 : Οὓς ἔτι πάντας ... τιμαῖς ἡρωίσι κυδαίνουσιν. Εὐεπίης ἡρωίδος, Christod. Ecphr. v. 411, a Jacobs. cit.] || Nomen Festi novennalis, quod Delphis celebrabatur. Plut. [Mor. p. 739, D] : Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὲν σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' ἡρωΐδα, τὴν δὲ χάριλαν. De quo paulo post, Τῆς δὲ ἡρωΐδος τὰ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λόγον, ὃν ἴσασιν αἱ θυϊάδες, ἐκ δὲ τῶν δρωμένων φανερῶς Σεμέλης ἄν τις ἀναγωγὴν εἰκάσειε.

Ἡρῴϊσσα, ἡ, Heroina, VV. LL. [V. Δαιμονίς.] Pro quo Ἡρῷσσα citatur e Lascaris Epigr. : Αἶνον ἔχουσα Ἡρῴσσαις ξυνόν. [Ἡρῶσσαι Apoll. Rh. 4, 1309, 1323, 1358. Photius p. 76, 4 : Ἡρῶσσαι, αἱ ἡρωίδες.] Dicitur autem ἡρῷσσα pro ἡρῴϊσσα, ut ἡρῴνη pro ἡρωΐνη.

[Ἥρων, ωνος, ὁ, Hero, n. pr. multorum. Heronis, mathematici Alexandrini, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus vixit, opuscula edita sunt in collectione Parisina Mathematicorum veterum. Alios hujus nominis scriptores enumerat Fabricius in B. Gr.]

[Ἡρῶναξ, κτος, ὁ, Heronax, n. pr. annotatum ab Suida.]

[Ἡρώνδας, ὁ, Herondas, n. pr.]

[Ἡρωογράφος, ὁ, Carminis heroici scriptor. Tzetz. Exeg. in Il. p. 29, 4; 151, 4.]

[Ἡρωολογέω, De heroibus verba facio. Strabo 11, p. 508 : Ῥᾷον δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ πιστεύσειεν ἡρωολογοῦσι.]

[Ἡρωολογία, ἡ, Narratio s. commentarii de heroibus. Athen. 11, p. 498, C : Ἀναξίμανδρος ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ λέγων ὧδε....]

Ἡρῶος, vel Ἡρῷος, ὁ (utrumque enim reperitur, et cum ι subscripto et sine illo), i. q. ἡρωϊκὸς, s. Herous, ut Lat. etiam loquuntur : ἡρ. ῥυθμὸς, Numerus herous, Cic. ap. Aristot. [Rhet. 3, 8], Lex. Cic. p. 50. [Plato Rep. 3, p. 400, B : Καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε (ῥυθμόν).] Et ἡρῶον μέτρον, Metrum heroum. Dem. Phaler. [§ 5] : Ἑξάμετρον ἡρῶόν τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους, καὶ πρέπον ἥρωσιν. Heroi carminis opus dicit Propert. [Plut. Mor. p. 1141, A : Ποὺς ἡρῷος. Damaget. Anth. Pal. 7, 9 : Καὶ στίχον ἡρῴῳ ζευκτὸν ἔτευξε ποδί. Ἡρῷον, τὸ, Versus heroicus. Plut. V. Numæ c. 4 : Τὴν Πυθίαν ἀποθεσπίζειν τόδε τὸ ἡρῷον.... || Ἡροῖος, forma Bœotica, ap. Etym. M. p. 224, 38.] At Ἡρῶον, subst., Monumentum, Fanum heroi constructum. [Herodot. 5, 47 : Ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἡρώιον ἱδρυσάμενοι. Ἡρῷον Ἀδρήστου ib. 67. Hippocr. p. 1170, D : Ὄπισθεν τοῦ ἡρωίου.] Thucyd. 2, [17] : Καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῶα πάντα, Et fana et omnia heroum monumenta. Et [3, 24] : Τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον, Androcratis herois monumentum. Athen. 6, [p. 266, D] : Ἡρῶον ἱδρύσαντο κατὰ τὴν χώραν, καὶ ἐπωνόμασαν, Ἥρωος εὐμενοῦς. Plut. [Mor. p. 300, F] : Τοῦ δὲ Εὐνόστου τὸ ἡρῶον καὶ τὸ ἄλσος οὕτως ἀνέμβατον ἐτήρει καὶ ἀπροσπέλαστον γυναιξί. [|| Ἡρῷον appellare Byzantinos scriptores porticum ecclesiæ Apostolorum Cpoli, pluribus docuimus in nostra Cpoli christiana l. 4, p. 108, 109. Ducang.] || Ἡρῶα, etiam Epulæ solemnes in heroum honorem. Plut. [Mor. p. 811, D], de Theagene : Τέλος ἡρῶα δειπνῶν ἐπιταφίου τινὸς, ὥσπερ εἰώθει, προτεθείσης ἅπασι τῆς μερίδος, Invitatus ad cœnam et epulum, quod de more heroum parentalibus exhiberi solebat. [|| Ἡρώιος. Pind. Ol. 13, 71 : Ἡρωίαις ἀρεταῖσιν· Nem. 7, 68 : Ἡρωίαις πομπαῖς πολυθύτοις.

‖ Ἡρωεῖος. Pollux 4, 52 : Λόγοι ἔμμετροι, ἔπη ἡρωεῖα. Scrib. videtur cum Jungerm. ἡρῷα.]

[Ἡρώπτω.] Ἠρώπτει Hesych. exp. σκώπτει, Irridet et subsannat. [Etym. M. p. 437, 27 : Ἡρώπτω σημαίνει τὸ κόπτω. Num sic refingendus Hesych., an ex eo Etymologus? Rectius noster l. emendabitur ex ipso Hesych., qui infra Θρώπτει, σκώπτει. Vera autem lectio inferius occurrit : Θώπτει, σκώπτει. Vide num eodem modo restituendus sit Etym. Albert.]

Ἥρως, ωος, ὁ, Heros, Semideus, Qui e deo et homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat, ut ad deos proxime accedere videretur, ob eamque post mortem in divorum numerum referretur, tanto homine præstantior, quanto deus dæmone; ut ap. Lucian. [Dial. mort. 3, 2] habetur, Ὃς [Ὃ] μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Hesiod. Op. [158] : Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Hom. Il. T, [78] : Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος· Od. B, [15] : Ἥρως Αἰγύπτιος. Plut. [Mor. p. 111, B] : Τοὺς ὑπεροχωτάτους τῶν ἡρώων, καὶ φύντας ἀπὸ θεῶν. Thucyd. 5, [11] : Ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας· 4, [87] : Μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. Sic Xen. Cyrop. 2, [1, 1] : Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι. Ἥρωες ἐπώνυμοι, Pausan. Att. p. 3 [5, 1], Heroes, a quibus Atheniensium tribus denominabantur, de quorum imaginibus ibid. Zenon ap. Diog. L. 7, [151] heroas vocat solutas corporibus animas sapientum; et Pythagoras ap. Eund. [8, 32] : totum aera censet plenum esse animis, eosque et Dæmonas et Heroas existimari. Unde et Philo De mundo : Τὰς δὲ, θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας, ἅπαντος ἀλογεῖν τοῦ τῆς γῆς χωρίου· ἀνωτάτω δ' εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι τὰς καθαρωτάτας, ἃς οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δ' εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους, Alias animas constitutionem diviniorem sortitas, ab omni terrestri situ cogitatione abhorrere : at quæ sint earum purissimæ, eas vero opinio est excelsissimo in loco apud ætherem ipsum stationem habere : quas qui in Græcia philosophari instituerunt, Heroas et Dæmonas appellavere. Tribuitur etiam ignobilioribus. Hom. Od. Σ, [422] : Μούλιος ἥρως, Κήρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. [Ap. Hom. ἥρως honorifica appellatio est virorum quorumvis genere, robore, fortitudine, prudentia, virtute insignium, omninoque bellatorum. Il. A, 4 : Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων· 102 : Ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων· B, 433 : Ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν· N, 346 : Ἀνδράσιν ἡρώεσσιν· Od. A, 189 : Λαέρτην ἥρωα· 272 : Εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Hesych. : Ἥρωες, οἱ διαφέροντες ἀρετῇ..., ἄνδρες γενναῖοι. Ἥρως, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, γενναῖος, σεμνός. (Nam sic codicis scriptura ἡρῶς, δυνατῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως, σεμνῶς ex Suida est correcta.) Apollon. Lex. H. (et Hesych.) : Ἡρώων· πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἥρωες ἐκαλοῦντο. Aristot. Probl. 19, 49 : Οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι. Istri errorem notant scholia ad Il. B, 110 : Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ἴστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι· ad T, 34 : Ἡ διπλῆ, ὅτι πάντες ἥρωες ἐλέγοντο, οὐχ οἱ βασιλεῖς ὡς Ἴστρος. Usum vocabuli Homericum egregie explicuit doctus Britannus in Museo philol. Cantabrig. vol. 2, p. 72-92. ‖ Ἥρως i. q. ἡμίθεος. Hujus signif. antiquissimum exemplum est l. Hesiodi ab HSt. supra allatus, cui comparandus Homericus Il. M, 23, ubi ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν vocantur quos alibi constanter ἥρωας ἄνδρας appellavit Hom. Herodot. 1, 168 : Τιμὰς ὑπὸ Τηίων ὡς ἥρως ἔχει· 5, 44 : Τῷ μὲν Ὀλυμπίῳ Ἡρακλεέει θύουσι, τῷ δὲ ἑτέρῳ ὡς ἥρωι ἐναγίζουσι. Ἥρωες ἀντίθεοι Pind. Pyth. 1, 103; 4, 102. Ἥρως θεὸς (Hercules) Nem. 3, 38. Aristoph. Av. 881 : Ἥρωσι καὶ ἡρώων παισί. Plato Rep. 3, p. 391, D : Μηδέ τιν' ἄλλον θεοῦ παῖδά τε καὶ ἥρω· Leg. 5, p. 738, D : Θεὸν ἢ δαίμονα ἤ τινα ἥρωα· Crat. p. 397, D : Δαίμονάς τε καὶ ἥρωας καὶ ἀνθρώπους. Ἥρωες Aristophanis fabula fuit. Dio Cass. 56, 41 : Ἥρωα ἀπεδείξατε καὶ ἀθάνατον ἀπεφήνατε. Ἥρως ἰατρὸς, de quo Photius p. 75, 24 : Ἥρ. i., οὗ μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου (immo π. τῆς παραπρεσβείας p. 419, 22 : Διδάσκων γράμματα πρὸς τῷ τοῦ ἥρω τοῦ ἰατροῦ. Ἥρως καλαμίτης vocatur in Or. de corona p. 270, 10). Nomen autem heroi huic fuisse Aristomacho ab schol. Dem. est annotatum. Ἥρως ποικίλος ap. Phot. p. 76, 1 : Τοῦτο ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐστιγμένων· ἢ διὰ τοὺς ὄφεις ποικίλους ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι. Ex quo corrigenda gl. corrupta Hesychii, quam infra affert HSt. ‖ Ἥρωες, Lares, Gl. Sic Dionys. A. R. 4, 14 : Ἱερὰς κατασκευασθῆναι καλιάδας ὑπὸ τῶν γειτόνων ἥρωσι προνωπίοις. ‖ Pro μακαρίτης posuit Alciphro 3, 37 : Ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. Heliodor. 7, 13 : Τῇ πρὸς τὸν ἥρωα Καλάσιριν συντυχίᾳ χρησάμενοι. Pocock. Inscr. ant. p. 39, 7 : Τῷ γλυκυτάτῳ ἀδελφῷ ἥρῳ ἐπιφανεῖ. Quæ exx. attulit Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 341. G. D. De formula, Ἥρως χρηστὲ χαῖρε, usitata maxime in fine epitaphiorum Larissæ Pelasgiotidis et Triccæ in Thessalia, Bœckh. Inscr. vol. 1, n. 1723, 6; 1781, 2; 1782, 3 sqq. Ibi quoque ἥρως pro ἥρωϊς, ut, Ἥρως χρηστὴ χ. n. 1789, 3; 1784, 4; 1786, 2. ‖ Bovem opimum, quales ad sacrificia adhibebantur, modo βοῦν ἡγεμόνα dici modo βοῦν ἥρωα, docet id. ib. p. 811 ad n. 1688, 32. Hase.] Contrahuntur vero quidam obliqui casus in hoc vocabulo : nam ἥρως pro ἥρωος affertur e Philostrato : sicut et ex Hom. Od. [Z, 302], Δόμος Ἀλκινόοιο Ἥρως, dicitur pro ἥρωος. [Restitutum ex aliis libris ἥρωος, correpta syllaba media. Genitivus ἥρω apud Pausan. 10, 4, 10, nisi ἥρωος est corrigendum, quod ib. 10, 8 ex cod. Moscov. pro ἥρω est restitutum. Certius Demosthenis ex. est p. 419, 22 : Τοῦ ἥρω τοῦ ἰατροῦ.] Et ἥρῳ, vel ἥρω sine ι subscripto, per acop. pro ἥρωϊ, Eust. [p. 691, 12; 1607, 17. Mœris p. 176 : Ἥρω χωρὶς τοῦ ι Ἀττικοὶ, ὡς Ὅμηρος (Od. Θ, 483)· Ἥρω Δημοδόκῳ. Ἥρωι δὲ μετὰ τοῦ ι Ἕλληνες. Ἥρωι, quod ubique ponere solent librarii, relinquendum videtur dialecto Ionicæ, ut apud Herodot. 5, 44; 7, 117. Forma autem disyllaba rectius cum iota subscripto scribitur. Exemplo Homerico alterum est addendum Il. H, 453 : Ἥρῳ Λαομέδοντι. Aristoph. Av. 1490 : Εἰ γὰρ ἐντύχοι τίς ἥρῳ. Plato com. ap. Athen. 10, p. 442, A : Ἥρῳ Κέλητι.] Item ἥρω pro ἥρωα, Apoll. Arg. 2, [766] : Κάλλιπον ἥρω Ἡρακλέην. [Thom. M. p. 424 : Ἥρω Ἀττικοὶ, οὐχ ἥρωα. Frequentiora sunt utriusque formæ exx. Ἥρω Plato Rep. 3, p. 391, D (sed ἥρωα Leg. 5, p. 738, D), Demosth. p. 288, 17, Pausan. 10, 4, 10; 10, 8, aliique quos indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 159, librorumque notavit inconstantiam. Ἥρωα correpta syllaba media in epigr. Anth. Pal. App. 376 in altera parte pentametri : Ἥρωα τόνδε σέβειν. Tertia accusativi forma est ἥρων ap. Herodot. 1, 167. Eam ex Aristophane attulit schol. Hom. Il. N, 428 : Ἥρων τινὲς Ἀττικῶς. « Ἀλλ' εἰς ἥρων τι παρήμαρτον, » Ἀριστοφάνης.] At ἥρως dicitur pro ἥρωες et ἥρωας. [Phrynich. p. 158 : Οἱ ἥρως οὐ λέγουσιν, ἀλλ' οἱ ἥρωες τρισυλλάβως· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς δισυλλάβως τοὺς ἥρως. (Ἥρωας ap. Plat. Crat. p. 397, D; 398, D, Xenophontem, Diodorum et alios quosvis. Τοὺς ἥρως ap. Æsch. Ag. 516, Philostr. p. 695.) Ἅπαξ βιασθεὶς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ ἥρως εἶπε· τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον. Chœrobosc. Bekk. Anecd. p. 1197 : Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου ... ὡς ἡ οἱ ἥρωες εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εὕρηται κατὰ κρᾶσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν (corrigendum videtur ἐν Ἥρωσιν), οἷον, Οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσι. G. D.] Ceterum quod ad etymon attinet, Plato Cratylo [p. 398, C] ab ἔρως derivat, quoniam heroes e diis deabusve mortalium amore captis nati putabantur, aut vicissim e mortalibus deum itidem amore captis; vel ab εἴρειν h. e. λέγειν, quoniam σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. Alii [ut refert Etym. M. p. 437, 32] derivare maluerunt ab ἔρα, Terra, quod partim e terrenis et mortalibus hominibus orti essent. Alii ab ἀήρ, quoniam, ut Hesiod. [Op. 124] habet, Ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν. Augustinus ab Ἥρα, Juno, quod ei aer deputetur, in quo inter lunæ gyrum et nimborum ac ventorum cacumina, aeriæ istæ animæ, lares, genii, heroesque isti, h. e. alicujus meriti defunctæ animæ, degere creduntur. At Ἡρῶς Hesych. exp. δυνατῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως, σεμνῶς : item ποικί-

λως, addens, dici ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων. [V. quæ de his gll. supra diximus.]

[Ἡρῶσσα. V. Ἡρώισσα.]

[Ἡρωφόρος, ὁ, ἡ, Heroas ferens. Etym. M. p. 230, 40. Argus navis epitheton esse conjicit Schneid.]

[Ἡρώων πόλις. V. Ἡρώ.]

[Ἡσθημένως, Sensate, si dici posset; Intelligenter. Euseb. Hist. eccl. 10, 9 : Τῶν ἐκ Θεοῦ πρυτανευθέντων ἀγαθῶν ἡσθ., Bonorum probe conscii. Cat. in Psalm. t. 1, p. 678, 10 : Ἡσθ. λέγει, καὶ σιωπᾷ. Hase.]

[Ἡσιεπὴς, ὁ, ἡ, Verba emittens, Eloquens. Etym. M. p. 669, 7 : Ἡσ.· σημαίνει δὲ τὸν εὔστοχον ἐν τῷ λέγειν, παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα.]

[Ἡσιόδειος, ὁ, ἡ, Hesiodeus. Schol. Aristoph. Av. 610 : Παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζει. Suidas v. Μαχλοσύνη.]

[Ἡσίοδος, ὁ, Hesiodus, Cumæus, poeta epicus post Homerum antiquissimus, cujus carmina supersunt. Ipsum ejus nomen memoratur Theog. v. 22. || Ἡσίοδοι Teleclidis comici fabula fuit. || Ἡσίοδος, servi nomen, in fr. Lysiæ ap. Suid. s. v. Μουσαῖος.]

[Ἡσιονεύς. V. Ἡσιονία.]

[Ἡσιόνη, ἡ, Hesiona, Oceani filia, Promethei uxor. Æsch. Prom. 559. || Laomedontis filia. Apollod. 3, 12, 3.]

[Ἡσιονία, ἡ. Steph. Byz. : Ἡσ. ἡ Σαρδέων χώρα, ἡ καὶ Ἀσία. Τὸ ἐθνικὸν Ἡσιονεύς. Strabo 13, p. 627 : Λέγοντος τοῦ Καλλίνου τὴν ἔφοδον τῶν Κιμμερίων ἐπὶ τοὺς Ἡσιονῆας γεγονέναι, καθ' ἣν αἱ Σάρδεις ἑάλωσαν, εἰκάζουσιν οἱ περὶ τὸν Σκήψιον ἰαστὶ λέγεσθαι Ἡσιονεῖς τοὺς Ἀσιονεῖς (var. lect. Ἀσιανούς). Hesych. : Ἡσιονεῖς, οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες.]

[Ἡσίπεπον (?), εὐτραφὲς, Hesych.]

Ἧσις, εως, ἡ, Delectatio, Voluptas, τέρψις. [Suid.]

[Ἡσίχηρ (ἥσιχερ codex), δαψιλὴς, Hesych. Idem, Ἀσιχὴρ, δοτικός· ubi Hemst. : « Doricum nomen, ut patet ex ἡσίχηρ. Dubites utrum significet eum qui satiat et implet manum, ab ἄσαι vel ἧσαι sive ἆσαι, ἧσαι, quod est κορέσαι, πληρῶσαι, an qui donis exhilarat, ab ἥδω. Hoc malim ».]

[Ἡσκημένως, Exercitate. Pollux 1, 157.]

[Ἥσμιος. V. Ἔσμιος.]

Ἧσσα s. Ἧττα, ἡ, Inferiores partes, Clades. [Plato Lach. p. 196, A : Εἴτε νίκη εἴθ' ἧττα ἢ πολέμου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ἀγωνίας. Νίκας καὶ ἥττας Leg. 1, p. 638, B.] Sæpe vero et verbo Vinci commode reddi potest : ut, Ἧτταν προσίεται, Xen. [Cyr. 3, 3, 45], Se vinci patitur æquo animo. Plut. : Ἧσσαν ἀγαπῆσαι πρὸ τῆς ἐλευθερίας, Vinci malle quam in libertate degere, VV. LL. Idem Plut. ἧτταν et νίκην alicubi opp., ubi ἥτταν vertere itidem Vinci; νίκην autem, Vincere, reddere possumus : De frat. car. : Ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, Facit ut vinci jucundius sit quam vincere. [Mor. p. 192, F. Cum genit. Plato Leg. 1, p. 648, E : Τὴν πάντων ἧτταν φοβούμενος ἀνθρώπων τοῦ πώματος· 9, p. 869, E : Δι' ἥττας ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φθόνων.]

Ἡσσάω et Ἡττάω habent VV. LL. pro Vinco, sed sine testimonio. [Suid. : Ἡσσηκότες, ἡττήσαντες. Formæ activæ nullæ sunt in scriptis veterum Atticorum exx. : nam Isæo p. 86, 3 : Τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾶν, ex cod. Vratisl. restituendum τὸν μὲν ἡττᾶσθαι, τὸν δὲ νικᾶν. Polyb. 1, 75, 3 : Ἥττησε τὰς ψυχὰς τῶν ὑπεναντίων· 3, 18, 5 : Πάντας ἥττησε ταῖς ψυχαῖς τοὺς ὑπεναντίους. Diodor. 15, 87 : Τοὺς Λακεδαιμονίους ἡττήκοτες· 20, 30 : Κατὰ κράτος ἥττησεν.] Ἡσσάομαι vel Ἡττάομαι, Inferior evado, Vincor, Superor. Thuc. 2, [39] : Κρατήσαντές τέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι· 1, [49] : Ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε, καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in ll. observa κρατεῖν et ἐπικρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι : pro hoc autem poni et νικᾶσθαι. [Æsch. Sept. 516 : Πρὸς τῶν κρατούντων ἐσμὲν, οἱ δ' ἡσσημένων. Soph. Aj. 1242 : Κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσσημένοις εἶκειν. Plato Leg. 12, p. 955, B : Ἐάν τε ἡττᾶται ἀγωνιζόμενος ἐάν τε καὶ νικᾷ. Photius p. 76, 22 : Ἡττήσομαι, ἡττηθήσομαι.] Dicitur vero a Dem. [p. 502, 1; 584, 13] et de eo, qui in judicio vincitur. [Similiter Aristoph. Pl. 482 : Τὸ γὰρ αὖτ', ἐὰν ἡττᾶσθε (Si causa cecideritis), καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.] Isocr. ἡττηθέντες et κατορθώσαντες contraria fecit in Paneg. [p. 66, D] : Ἐν οἷς (κινδύνοις) ἡττηθέντες μὲν, παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ, μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Ubi observa etiam usum cum præp. ἐν. Sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡττημένων, quidam poeta ap. Athen. Hæc tamen præp. frequentius, nisi me memoriat fallit, omittitur; dicunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, itidemque cum aliis dativis sine hac præp. Quo et Dem. dixit modo Phil. 3 [p. 127, 21] τοῖς ὅλοις, quem dat. resolvi posse existimo in τῇ περὶ τῶν ὅλων μάχῃ. Legitur vero ἡττᾶσθαι et cum accus. : [Plato Leg. 9, p. 880, C : Ὁ τὴν τοιαύτην δίκην ἡττηθείς.] Isocr. [p. 71, E] : Πολλὰς μάχας ἥττηνται, ubi subaudiri potest præp. κατά. [Ib. A; 91, D; 286, E. Demosth. p. 444, 5 : Καὶ μάχην ἥττηντο. Ita opt. codd. Vulgo μάχῃ. Polyb. 5, 105, 10 : Ἡττήθησαν τὴν περὶ Κάνναν μάχην.] Dem. Epit. simul cum acc. rei, et gen. pers., usus est, scribens, Οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηται τῶν ἐναντίων, ubi non dubium est, quin subaudiri illa præp. debeat. [Thucyd. 6, 72 : Τὴν γνώμην οὐχ ἡσσῆσθαι. Valck.] Animadvertendus est præterea alius usus, sc. cum partic. genitivi : Xen. Cyr. 5, [3, 33] : Εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος. [Eur. Alc. 697 : Εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν λέγεις, γυναικὸς ... ἡσσημένος, Fortitudine superatus.] || Succumbo, Cedo, Frangor : τοῦ δεινοῦ, Thuc. [4, 37]; τῶν συμφορῶν, Isocr. Panath. [p. 239, B], Calamitatibus succumbere. Virg. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, e Cic., ap. quem Frangi et Succumbere alicubi copulantur, sicut et Debilitari. Sed et Calamitate frangi, necnon Malis frangi, ap. Eund. habetur. [Xen. Cyrop. 1, 5, 11 : Οἵτινες, ἀγρυπνῆσαι δέον, ἡττῶνται τούτου.] || At vero quum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν s. τῆς ἡδονῆς, ut loquitur etiam Xen. [Ages. c. 5, 1], aut cum simili genit., utere ea interpretatione, potius iis interpretationibus, quas infra do τῷ ἥττων εἰμί. [Antonin. 2, 16 : Ὅταν ἡσσᾶται ἡδονῆς ἢ πόνου.] Huc autem pertinet et νηδύος ἡσσημένος : quo utitur quidam Comicus [immo Euripides] ap. Athen. [10, p. 413, D] de eo, quem Horat. Ventre duci ait. Quo sensu dicitur etiam Ventri deditum esse, sed non tam significanter, quam ἡττᾶσθαι τῆς γαστρὸς, νηδύος, ut ille loquitur. [Eurip. Hipp. 724 : Ἱκροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι. Addita præpos. Plato Phædr. p. 233, C : Οὐχ ὑπ' ἔρωτος ἡττώμενος· Polit. p. 305, C : Μήθ' ὑπό τινος ἄλλης ἔχθρας μηδὲ φιλίας ἡττηθεῖσα.] Ceterum non solum dicitur ἡττῶμαι ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, verum etiam dicitur ἡττῶμαι ταύτης pro τοῦ ταύτης ἔρωτος. [Athen. 13, p. 592, C : Ἥττητο Λαγίδος (meretricis).] Sic Plut. [Mor. p. 771 extr.] : Καὶ μᾶλλόν τι τῆς παρθένου ἡττημένος, Multoque magis puellæ amore incensus, Politian. Ibid verò [p. 773, C] : Οἱ δὲ, τῶν παρθένων ἡττώμενοι, Idem vertit, Exarserunt virginum amore. [Philo p. 967, B : Τοῦ ἀνεψιοῦ μάλιστα ἡττημένος, Patruelis amantissimus. Philostr. V. Apoll. 2, 3 : Ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἥττηνται, i. e. tantopere sunt fabulæ dediti, veram credentes. Hemst. Argum. Aristoph. Vesp. : Τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, Rei tam impense studet.] Et Ἐσσόομαι, οὖμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, Vincor, ut ἐσσοῦσθαι ὑπὸ Περσέων [3, 106 : Τούτῳ δὲ ἐσσοῦνται ὑπὸ τῶν Μηδικῶν], et [5, 46] : Ἐσσωθέντες τῇ μάχῃ. [4, 197 : Οὐ γὰρ ἔδεισα μὴ ἐσσωθέωμεν ὑπὸ Σκυθέων μάχῃ· 8, 130 : Ἐσσωμένοι ἔσαν τῷ θυμῷ, Fracti animis erant. 9, 122 : Ἐσσωθέντες τῇ γνώμῃ πρὸς Κύρου, Prudentia superati.]

[Ἡσσητέον, vel Ἡττητέον, Vinci oportet, Cedendum est. Numero plurali Soph. Ant. 678 : Κοὗτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα· Aristoph. Lys. 450 : Ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα.]

[Ἡσσόνως, Minus, Parum admodum. Joseph. Ant. Jud. 19, 1, 15 : Διὰ τὸ ἡσσ. λογισμὸν ἐπιδέχεσθαι τῶν ποιουμένων. Hase.]

[Ἧσσος, πόλις Λοκρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Ἥσσιος. Thucydides tertia (c. 101, ubi Ἡσσίους cum sp. aspero, libri plures ἡσσαίους), Steph. Byz.]

Ἥσσων, et Ἥττων, Minor. [Herodian. Περὶ μον. λ. p. 40, 29 : Τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὸ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἥσσων.] Usitatius tamen in neutro ἧττον pro Minus : quod ἧττον adverbialiter etiam ponitur. [Eur. Suppl. 462 : Ἧσσον λάλον σου πεμπέτω τιν' ἄγγελον· Med. 318 : Τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ

πάρος πέποιθά σοι. Thucyd. 3, 75 : Ὅπως ἧσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν. Plat. Prot. p. 356, A : Καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον· Phileb. p. 24, A : Τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον.] Aristot. Eth. 2 : Καὶ λυπηθῆναι ἐστὶ καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. [Lysias p. 104, 13.] Isocr. Panath. [p. 249, D] : Τὸ τοίνυν τέλος, ὃ πᾶσι τούτοις προσέθηκεν, οὐδενὸς ἧττον προσήκει θαυμάζειν, Non minus quam quicquam aliud. [Plato Phædr. p. 237, B : Οὐδενὸς ἧττον ἐρῶν· Tim. p. 48, D : Μηδενὸς ἧττον εἰκότα λέγειν.] Item οὐχ ἧττον, et οὐδὲν ἧττον, Non minus, Nihilo minus. [Æsch. Ag. 1391 : Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητός· Choeph. 181 : Οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτα. Soph. Aj. 276 : Οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος. Aristoph. Ach. 255 : Σοῦ μηδὲν ἧττον. Thucyd. 1, 8 : Οὐχ ἧσσον λῃσταὶ ἦσαν. Plato Polit. p. 275, C : Ζητητέοι ... οὐδὲν ἂν εἴησαν οὔθ' ἧττον οὔτε μᾶλλον· Phæd. p. 72, A : Οὐδὲν μέντἂν ἧττόν ἀκούοιμι... Hegesander ap. Athen. 8, p. 334, F : Ἔστι δὲ βραχὺς (ὁ ποταμὸς) ... ἀλλ' οὐδὲν ἧττον τοσοῦτον ἔρχεται πλῆθος ἰχθύων...] Aristot. Eth. 6, [11] : Ὡς τε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, pro οὐχ ἧττον ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν, Non minus quam demonstrationibus. Theophr. : Τὰ χειμερινὰ δὲ οὐχ ἧττον (φίλυδρα καὶ φιλόκοπρα) τῶν θερινῶν. At οὐδὲν ἧττον exp. Suid. ἴσον et ὅμοιον : cujus exx. ap. eum vide. [Ἧττον cum comparativo. Plato Leg. 9, p. 852, E : Μοχθηρότερον ἧττον. Dionys. A. R. 3, 43 : Πόλιν ἧττον εὐληπτοτέραν.] || Ἧσσον, ἧττον, pro οὐδ' ὅλως, s. οὐδαμῶς, Atticum est, Eust. [p. 1455, 6.] Ego hunc usum ap. Thuc. præsertim reperio, et a Lat. non solum Parum, sed et Minus, quod ad verbum respondet, sic interdum poni existimo. || Ἥσσων, Inferior. Hom. Il. Π, [722] : Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην. [Æsch. Suppl. 203 : Θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας. Soph. Antig. 439 : Πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.] Aristoph. Pl. [944] : Γινώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν. Plato κρείττω opp. τῷ ἥττω, cui annectit ὑποδεέστερον : Phædro [p. 239, A] : Οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. [Rep. 1, p. 340, B : Τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους.] Thuc. autem 1, τὸν ἧσσω opp. τῷ δυνατωτέρῳ, Potentiori. [Ἥττων λόγος, Aristoph. Nub. 114 : Τὸν ἥττονα (λόγον) νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα. Plato Apol. p. 18, B : Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Numero plurali Aristoph. Nub. 1042 : Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν. Et Isocr. p. 313, B.] Dicitur autem ἥττων εἰμὶ τοῦτο, subaudita præp. κατὰ, et ἥττων εἰμὶ τούτῳ : item ἥττων εἰμὶ cum infin. Quarum constrr. hæc sunt exx. : [Soph. El. 1023 : Τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.] Xen. Cyrop. 1, [4, 4] : Ἀλλ' ἅπερ εὖ ἤδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦτα ἐξῆρχε, Quocunque certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios provocabat, Bud. Herodian. 1, [17, 27] : Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ. At ἥττων s. ἥσσων sequente infin., Thuc. 2, [60] : Ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. At Horat. dixit Minor in certamine, exprimens quidem ἥσσων, sed quod sit pro ἡσσώμενος : sicut ἡσσόνων pro ἡσσωμένων accipi testatur Hesych. Sic autem, sed cum gen., usurpari in variis loquendi generibus, sqq. exx. docebunt. || Ἥσσων εἰμὶ cum gen. rei, pro Vincor ab ea, Ei succumbo : ut [Soph. Tr. 489 : Τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ. Aristoph. Nub. 1077 : Ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν· Pl. 363 : Εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες. Plato Protag. p. 353, C : Ἥττω εἶναι τῶν ἡδονῶν. Χρημάτων ἥττων Theopomp. ap. Athen. 6, p. 252, C. Γαστρὸς ἥττων Thom. M. s. v. Γαστρίδουλος·] ἥττων οἴνου, Xen. [Mem. 1, 5, 1, Cyrop. 8, 8, 12], Qui vincitur a vino, i. e. a vinolentia, h. e. Qui sibi a vinolentia temperare nequit, vino supramodum est deditus. Itidem ἥττων τῶν ἡδονῶν s. τῶν ἐπιθυμιῶν, Qui refrænare nescit libidines, et domitas habere, Cic. Itidem vero ἥσσων ἔρωτος, et ἥσσων ὀργῆς, quo et Herodian. [3, 6, 1] utitur, aliaque hujusmodi reddenda censuerim. Possumus vero hoc posterius ἥσσων ὀργῆς vertere etiam, Qui nescit iræ moderari; Politiano certe, uno verbo, Iracundus. At vero ἥσσων λήμματος, χρημάτων, φιλοτιμίας, e Cic. reddi posse arbitror Qui servit quæstui, Serviens pecuniæ, gloriæ. Sed et illud ἥσσων τῶν ἐπιθυμιῶν ex Eod. interpretor ead. voce, Qui servit cupiditatibus; ita enim ille in l. De amic., Cupitatibus iis, quibus ceteri serviunt, imperabunt; ubi sicut Servire cupiditatibus, ἥττονα εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν, sic Imperare cupiditatibus, esse dico, κρείττονα εἶναι : quod vertere etiam possumus Domitas habere libidines, ex eod. Cic. At quum dicit Cic. Servire pecuniæ, gloriæ, fateor quidem includi etiam actionem quandam, quæ non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, φιλοτιμίας : quare alicubi nomine Servus uti malim et dicere Servus pecuniæ, gloriæ : sicut Servus libidinum, vitiorum, vitiis, Lat. quidam dixerunt. Quidam vero ἥττων φιλοτιμίας interpr. Nimium gloriæ cupidus; χρημάτων, Pecunia captus, pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus, s. potius Insano amore captus. Atque adeo Pecuniæ amore cæcus, dicere non dubitarim hac in signif., ut Virg. Auri cæcus amore. || Ἥσσονα, Pauciora, opp. τῷ πλείω : ut quum Zeno ap. Diog. L. [7, 23] dicit, Ideo binas habemus aures, at os unicum, Ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, Ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur. Qua in signif. non memini me ap. classicos scriptt. hoc nomen ἥττονα legere. [|| Forma Ionica Ἔσσων ap. Herodot., velut 8, 113 : Ῥώμῃ ἔσσονες ἔσαν τῶν Περσέων. Semel ἥσσων in libris omnibus 9, 111 : Ἀνὴρ ἐμεῦ οὐδὲν ἥσσων. Quod librariis deberi videtur pariterque ἧσσον adverbium constanter scriptum in ll. ab Schweigh. citatis 1, 170; 2, 6; 3, 9.]

[Ἡστικὸς, ἡ, ὸν Jucunditate afficiens. Sext. Emp. p. 363 : Τοῦ δὲ ἡστικοῦ πάθους μηδὲν πλείω κερδαίνοντες. || Adverb. Ἡστικῶς. Id. p. 671 : Ἤτοι ἡστικῶς ἢ ἀλγεινῶς· 709 : Ἡστικῶς ἡμᾶς διατιθέντα.]

Ἡστὸς, ἡ, ὸν, Jucunditate affectus, Exhilaratus, Delectatus; Qui jucunditate affici, exhilarari, delectari potest : ἡστὸν, Suidæ ἡδὺ [hoc et Hesych.] et εὐφραντόν.

[Ἥσυχα. V. Ἡσυχῇ.]

Ἡσυχάζω, [Quietum reddo, Sedo. Plato Rep. 9, p. 572, A : Ἡσυχάσας μὲν τὼ δύο εἴδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας. ||] Quiesco. [Æsch. Prom. 327 : Σὺ δ' ἡσύχαζε. Soph. OEd. T. 620 : Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ. Eur. Or. 134 : Μεταστήσουσ' ὕπνου τόνδ' ἡσυχάζοντα· Ion. 601 : Οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόφου πλέα. Plato Parm. p. 162, E : Τὸ δὲ ἡσυχάζον ἑστάναι (ἀνάγκη.)] A Thuc. 8, [86] ἡσυχάζειν dicuntur, qui tumultuari desinunt : Οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι, μόλις ἡσυχάσαντες, ἤκουσαν. Apud Eund. plurimis in ll., sicut et ap. ceteros Historicos, dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum non movent, ad movendum non se parant, a bello moto desistunt, ipsum intermittunt, Qui nihil attentant, moliuntur. Sed l. 1, ubi objicitur Lacedæmoniis eos solos e Græcis ἡσυχάζειν, quandam desidiæ signif. includi existimo. Apud Eund. [1, 49] dicuntur ipsæ naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur. Quinetiam τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς ap. Eund. legitur 7, [83], pro ea parte noctis, quam Conticinium Plaut. appellat, a conticescendo. Latini Concubiam etiam noctem et Intempestam nominant. [|| Ἡσυχάζειν dicuntur monachi, qui in solitudines secedebant et cum silentio et quiete animi a curis secularibus vacui, deum colendo vitam transigebant. Ἀναχωρηταὶ seu οἱ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις ἡσυχάζοντες μοναχοὶ Nilo Monacho c. 1 Tractatus ὅτι διαφέρουσι τῶν ἐν πόλεσιν ὠχισμένων οἱ ἐν ἐρήμοις ἡσυχάζοντες. Cyrill. Scythop. in Vita S. Joannis solitarii n. 4 : Καθ' ἑαυτὸν ἡσυχάσαι ἀπὸ τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. || Ἡσυχάζειν, Privatam vitam agere, apud Theophanem p. 85. || Ἡσυχάζειν Jurisconsultis Græcis est Connivere. Ducang.] || Taceo, Sileo, Diog. L. [|| Πόνος τοῦ καλῶς ἡσυχάζειν αἴτιος, in gemma olim Fulvii Ursini, ubi Hercules quiescens, *Cabinet d'Orl.* t. 1, tab. 86. Hase.]

Ἡσυχαῖος, [α, ον et] ὁ, ἡ, Quietus, Tranquillus. [Eur. Med. 304 : Τοῖς μέν εἰμ' ἐπίφθονος, τοῖς δ' ἡσυχαία. Soph. OEd. C. 197 : Ἐν ἀσυχαίᾳ (nam sic Hermannus correxit scripturam librorum ἡσυχίᾳ) βάσει βάσιν ἅρμοσαι. Plat. Polit. p. 307, B : Ἡσυχαΐά πού φαμεν ἑκάστοτε καὶ σωφρονικά.] Sed frequenter pro ἠρεμαῖος, Lentus, Remissus, Qui sensim fit : ut ἡσυχαῖοι [ap. Xenoph. ἡσυχαῖαι legitur] ἐλάσεις, Xen. [Eq. 9,

6.] Vide Ἡσυχαίτερος et Ἡσυχαίτατος [s. v. Ἥσυχος.] Quamvis enim inveniatur ἡσυχαῖος, esse tamen hæc non ab illo, sed ab ἥσυχος, pro ἡσυχώτερος et ἡσυχώτατος, discimus ex iis, quæ traduntur ab Eust. p. 1441.

[Ἡσυχαστέον, Quiescendum. Philo De mundi opif. § 30; Isid. Pelus. Epist. 5, 28. Boiss. Philo vol. 1, p. 2, 3 : Οὐ μὴν διὰ τοῦθ' ἡσ., Silendum, ut vol. 2, p. 25, 19 : Μεγίστην δὲ πρᾶξιν, ἀξίαν ἀκοῆς, οὐχ ἡσ. Adject. vol. 2, p. 5, 42 : Μυρίαν τῶν ἡσυχαστέων ἐκλαλῶν· et 524, 42 : Τά τε λεκτέα ἡσυχάζων, καὶ τὰ ἡσυχαστέα λέγων, Silenda dicens. Hase.]

[Ἡσυχαστήριον, τὸ, Cella solitarii s. monachi. Cedrenus p. 518 : Εἰργάσατο τούτων τὰ μοναστήρια καὶ ἡσυχαστήρια περιφανῶς πολυάνδρια καὶ κοσμικὰ καταγώγια. Novella 4 Manuelis Comneni lib. 2 Juris Græco-Rom. p. 156 : Μοναστηρίων ἢ καὶ ἡσυχαστηρίων ἢ καὶ ἀναχωρητικῶν κελλίων. Ducang.]

[Ἡσυχαστής, ὁ, Solitarius, Monachus. Nilus Epist. 4, 17 : Μέγας ἡσυχαστὴς Ῥουφῖνος. Theodorus Studita in Orat. in S. Platonem n. 44 : Μετὰ ἡσυχαστῶν ἡσυχαστὴς ἔννομος. Hæc et alia plurima attulit Ducang. ‖ « Monachus qui silentium imponit. Vetus Pœnitential. Gr. : Ἐκτὸς τῶν ἐνοικούντων αὐτὰ (τὰ κέλλια), ἢ τῶν ἡσυχαστῶν. » Ducang. Confusum cum ἰδιαστὴς vide s. h. v.]

[Ἡσυχαστικός, ἡ, όν, Aptus ad animum sedandum. Aristid. Quintil. p. 43 : Τρόποι ... ῥυθμοποιίας τρεῖς, συσταλτικὸς, διασταλτικὸς, ἡσυχαστικός. Ibid. p. 100; Euclid. Introd. harm. p. 21. G. D. ‖ Solitarius. Anon. Vit. Jo. Chrys. p. 301. Seager. Schol. Jo. Climaci p. 423. Boiss.]

[Ἡσυχάστρια, ἡ, Placatrix. Hesych. s. v. Εὐκηλήτειρα et Κηλήτειρα, Suidas s. Εὐκηλήτειρα, Etym. M. p. 59, 35. ‖ « Solitaria, ap. Jo. Moschum in Limon. c. 127. » Ducang.]

Ἡσυχῇ, Quiete, Placide, Tranquille. [Hippocr. p. 955, D : Ἡσ. καὶ ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον βεβιωκότες. [Aristoph. Pl. 692 : Κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ. Plato Phæd. p. 115, C : Γελάσας ἡσ. Hipp. maj. p. 298, C : Ἔχ' ἡσ. Charm. p. 159, B : Ἡσ. ἔν τε ταῖς ὁδοῖς βαδίζειν καὶ διαλέγεσθαι.] Sæpe vero redditur et Sensim, Leniter, ἠρέμα [Eur. Hipp. 444 : Κύπρις ... τὸν εἰκονθ' ἡσυχῇ μετέρχεται. Plato Charm. p. 159, C : Τὸ παλαίειν ὀξέως πολὺ κάλλιον τοῦ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως] : interdum et Paululum. [Hippocr. p. 1132, H : Ἦν τι βηχίον ξηρὸν ἡσυχῇ. Ἡσυχῇ γρυπὸς ex Ælian. N. A. 3, 28, indicat Jacobs.] Herodian. 1, [4, 1] : Ἡσ. τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, Paululumque se e grabato sublevans, Polit. Gaza περικεχαραγμένον ἡσ. vertit Serratum leniter, i. e. parum, paululum, Bud. Apud Diosc. autem ἐνερευθὲς ἡσ. redditur Rubescens modice. [Pausan. 7, 24, 6 : Ἡσ. τρέπουσαν ἐς τὸ μελάντερον. Ἡσυχῇ φαλαχρὸς Hesych. s. v. Αἰσσούς.] At vero ap. Thucyd. p. 284 [8, 69] schol. exp. κρύφα. [Grammaticorum dubitationes de accentu ἡσυχῇ vel ἡσύχῃ, pariterque ἡσύχως et ἡσυχῶς, exponit Apoll. Dysc. Bekk. Anecd. p. 586, 19.] ‖ Ἥσυχα [quod Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 30, 21 cum ἠρέμα comparat] Aristoph. Nub. pro eodem [v. 324 : Ἥδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας ἡσυχα ταύτας. Sic libri deteriores : antiqui ἡσυχῶς ταύτας. Scrib. cum Elmslejo ἡσυχῇ αὐτάς.] ‖ Ἡσυχὶ vitiose, ut videtur, Jesai. 8, 6.]

Ἡσυχία, [Dor. Ἀσυχία], ἡ, Quies, Tranquillitas. Ab Hom. ἡσυχίη, Ionice pro ἡσυχία, dicitur esse illi, cui non facessitur negotium. Sic enim intelligo Od. Σ, [22] : Ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη Αὔριον. [Pind. Nem. 1, 106 : Ἀσυχίαν λαχόντα· 9, 114 : Ἀσυχίαν φιλεῖ συμπόσιον. Eur. Bacch. 388 : Ὅ τᾶς ἡσυχίας βίοτος.] Isocr. Symm. [p. 164, C] ἡσυχίαν et πολυπραγμοσύνην, sicut alibi [p. 137, D] ἡσυχίαν et ἀγῶνας, inter se opponit. Conveniunt autem ἡσυχία et πολυπραγμοσύνη, cum ἡσύχιος καὶ ἀπράγμων, quod e Dem. proferam : item ἀγῶνες oppositi πολυπραγμοσύνῃ conveniunt cum eo, quod ibid. leges, βίος ἀγώνων μεστὸς oppositus τῷ ἡσυχίῳ. Sed et quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Dem. τῷ ἡσυχίῳ, id cum his ejusd. Isocr. quadrat, in Archid. : Ἡσυχίαν ἐπιθυμοῦμεν καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. Thuc. 3, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ et ἐν τῷ πολέμῳ inter se opp. Jungitur et aliis præpp., ut ἐφ' ἡσυχίας, Aristoph. [Vesp. 1517], pro Quiete. Et pro eod. καθ' ἡσυχίαν Lucian. : Καθ' ἡσ. ἀκούουσα. Cum utraque præp. exp. etiam Placide. Sed ap. Thuc. καθ' ἡσ. verto etiam Per otium, ut docebo paulo post. Sæpe jungitur cum verbo ἔχειν, in ea ipsa signif., quam dixi ἡσυχάζειν habere passim ap. Historicos præsertim. [Herodot. 7, 150 : Ἡσυχίην ἔχοντας κατῆσθαι. Æschin. p. 9, 39.] Bud. ap. Dem. [p. 521, 12], Ἡσυχίαν ἔσχον interpr. Quieverunt, addens esse pro Nihil attentarunt, et ei opponi ἐπιχειρεῖν. [Id. p. 1161, 8 : Ἃ δὲ ἐκ τῶν νόμων οὐκέτι μοι προσῆκεν, ἡσυχίαν εἶχον, Ab iis me abstinui.] Isocr. dixit etiam Symm. [p. 195, A, etc.] πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν. [Ἡσ. ἔχειν πρός τινα Lysias p. 180, 10; 106, 13.] Dicitur vero et δι' ἡσυχίας ἔχειν pro In quiete continere, Bud. ap. Thucyd. At ἡσυχίαν ἄγεω i. est. q. ἡσυχίαν ἔχειν. [Herodot. 1, 66 : Καί σφι οὐκέτι ἀπέχρα ἡσυχίην ἄγειν. Isocr. p. 65, B; 116, A, etc.] Thuc. 2 : Ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα. Exp. et Feriari, Otiari. Dicitur etiam ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, pro Nullas de aliqua re turbas movere s. excitare. Isocr. Hel. Enc. [p. 217, E] : Περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἡσυχίαν ἦγαγον [ἦγον cod. Urb.], ὑπὲρ δὲ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Credo autem ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, posse alicubi reddi etiam, Patienter aliquid ferre. Sed et cum gen., ἡσυχίαν ἄγειν τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν, pro Supersedere etc. vel Abstinere. Cic. itidem Quiescere pro Supersedere dixit. Jungitur autem aliis quoque verbis cum præp., διατρίβειν ἐν ἡσυχίᾳ [Demosth. p. 145, 20, διάγειν ἐν ἡσ.], μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, de quibus mox dicam. ‖ Peculiariter Quies quam pax affert : unde et pro Pace s. Induciis accipitur; atque ita verti potest ap. Thuc., ubi ἐν τῷ πολέμῳ et ἐν τῇ ἡσυχίᾳ opponit. Ap. Eund. rursus pro Pace, Induciis, p. 177 [5, c. 35 extr.], ubi schol. exp. ἀπραξία πολέμου. Sumiturque ita frequenter in hisce loquendi generibus, ἡσυχίαν ἄγειν, ἔχειν, de quibus modo dictum fuit. [Herodot. 1, 169 : Μιλήσιοι Κύρῳ ὅρκιον ποιησάμενοι ἡσυχίην ἄγον.] ‖ Quies in signif. Somni, Herodian. 1, [17, 21] : Ἡσυχίαν δὴ παρεσκεύαζον αὐτῷ. Alibi autem hac in signif. legere me non memini. ‖ Otium : unde καθ' ἡσυχίαν pro Per otium, ap. Xen. Hell. 6, [2, 28], ubi etiam opp. ei διὰ σπουδῆς. Sic autem usurpavit ante eum Thuc. non semel; habes enim quum alibi, tum pp. 206, 259, 296. [1, 74 : Καθ' ἡσ. ἂν αὐτῷ προεχώρησε τὰ πράγματα· 5, 73 : Καθ' ἡσ. ἐσώθησαν. Plut. V. Themist. c. 16 : Θεάσεται τὴν μάχην ἐφ' ἡσυχίας.] Sic ἐν ἡσυχίᾳ διατρίβειν, μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ Herodian. [2, 5, 3; 1, 13, 3], Otium agitare, agere, Polit. : quam signif. habet etiam ἡσυχίαν ἄγειν, quod et ad verbum ei respondet. [Aristoph. Pl. 921 : Ἡσυχίαν ἔχων ζῆν ἀργός. ‖ De quiete et solitudine vitæ monasticæ. Paradisus seu liber SS. senum ms. : Ἡσυχία ἐστὶ τὸ καθεσθῆναι ἐν τῷ κελλίῳ μετὰ γνώσεως καὶ φόβου θεοῦ, ἀπεχόμενον κακίας καὶ ὑψηλοφροσύνης. Concil. Calchedon. act. 6 et can. 4 : Ἡσυχίαν ἀσπάζεσθαι καὶ προσέχειν μόνῃ τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ. Ducang.] ‖ Silentium. Πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορείων, Diog. L. p. 408. Sic Lucian. [Vit. auct. c. 3], de eod. silentio Pythagorico : Ἡσ. μακρὴ καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. At Plut. ἡσυχίαν et σιωπὴν copulavit Coriol. : Καὶ παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. [Et V. Demetr. c. 8 : Διεσήμηνεν ἀπὸ τῆς νέως αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς.] Itidem Plato Apol. Socr. [p. 37, C], post σιγῶν subjunxit, Καὶ ἡσυχίαν ἄγων. [Eurip. Alc. 78 : Τί ποθ' ἡσυχία πρόσθεν μελάθρων; τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; Herodot. 1, 45 : Ἐπεί τε ἡσυχίη τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο περὶ τὸ σῆμα· 5, 92 : Οἱ μὲν ἄλλοι ἡσυχίην ἦγον, Κορίνθιος δὲ ἔλεξε τάδε· ibid. : Εἶχον ἐν ἡσυχίῃ (τὸ χρηστήριον)· 93 : Τέως μὲν εἶχον ἐν ἡσυχίῃ σφέας αὐτούς. Cum articulo τὴν ἡσυχίαν σχήσειν Aristid. vol. 2, p. 132. Numero plurali et cum articulo Athen. 3, p. 113, F : Ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθαι τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε· 11, p. 493, F : Τὰς ἡσυχίας εἶχον. ‖ Solitudo, Cic. ap. Xen. [Mem. 2, 1, 21.]

[Ἡσυχία, ἡ, Hesychia, Quies dea. Pind. Pyth. 8, 1 : Φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας ὦ μεγιστόπολι θύγατερ. Aristoph. Αν. 1321 : Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες, τό τε τῆς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας εὐάμερον πρόσωπον. ‖ Thespii filia. Apollodor. 2, 7, 6, ubi genitiv. Ἡσυχίης, forma Ionica e loco poetæ alicujus servata.]

[Ἡσυχίδαι. Ἡσυχίδες. V. Ἥσυχος.]

[Ἡσυχίδης, ὁ, Tranquillus. Synes. Hymn. 8, 31 : Ὅλον ἡσυχίδαν δόμον. Boiss.]

[Ἡσύχιμος, ὁ, ἡ, Quietus, Tranquillus. Pind. Ol. 2, 58 : Ἀσύχιμον ἁμέραν. Quem l. annotavit Antiatt. Bekk. Anecd. p. 98, 20.]

Ἡσύχιος, ὁ, ἡ, i. q. ἥσυχος. Hom. Il. Φ, [598] : Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Quietum, i. e. Malo omni s. molestia carentem. [Pind. Pyth. 9, 40 : Ἀσύχιον εἰράναν, Placidam pacem.] At Valla adverbialiter poni existimavit, et vertit Clam : quam interpr. niti opinor auctoritate scholiastæ Thuc., qui alicubi ἡσυχῇ exp. itidem κρύφα, ut antea docui. Ap. Dem. ἡσύχιος et ἀπράγμων copulantur cum βίος, pro Vita quieta et tranquilla, qualis est hominum privatorum, præ vita eorum, qui se reip. negotiis implicant [p. 150, 11] : Τί δὴ, γινώσκων ἀκριβῶς, ... τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, οὐ τὸν ἡσ. καὶ ἀπράγμονα, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρῇ; Huc autem pertinentia quædam v. in Ἡσυχία. [Plut. V. Fab. M. c. 1 : Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν.] Ead. signif. dicitur ἡσ. βίος, quod exp. etiam φιλήσυχος. [Herodot. 1, 107 : B Οἰκίης μὲν ἐόντα ἀγαθῆς, τρόπου δὲ ἡσυχίου.] Ab Hesych. autem ἥσυχος exp. etiam ἀπράγμων [Antiphon p. 121, 12 : Αἱ συμφοραὶ καὶ τοὺς ἡσυχίους τολμᾶν βιάζονται], quæ expos. et τῷ ἀπράγμων βίος dari potest, sicut ἡσύχιον et ἀπράγμονα copulari a Dem. videmus. [De vita monastica, Concil. Calchedon. Synod. 7, can. 22 : Οἷς δὲ ὁ βίος ἐστὶν ἡσύχιος καὶ μονότροπος. Ducang.]

[Ἡσύχιος, ὁ, Hesychius, n. pr. grammatici, cujus Lexicon superest. ‖ Ἡσύχιος Μιλήσιος, υἱὸς Ἡσυχίου δικηγόρου καὶ Σοφίας, γεγονὼς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, Suidas. Alios enumerat Fabricius in B. Gr.]

[Ἡσυχιότης, ητος, ἡ, Tranquillitas, Sedatio in moribus. Lysias p. 175, 27 : Τὴν ἡσυχιότητα τὴν τούτου. Lentitudo, Plato Charm. p. 159, D : Οὐ τοίνυν κατά γε τὸ σῶμα ἡ ἡσ. ἂν, ἀλλ' ἡ ταχυτὴς σωφρονέστερον εἴη· 160, B : Τὰ τῆς βραδυτῆτός τε καὶ ἡσυχιότητος.]

[Ἡσυχὶς, ίδος, ἡ. V. Ἥσυχος.]

[Ἡσυχίως, Sedate, Placide. Plato Theæt. p. 179, E : Ἡσ. ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι.]

[Ἡσυχοποιὸς, ὁ, ἡ, Silentiarius, Gl.] C

Ἥσυχος, ὁ, ἡ, Quietus, Quiete fruens; Sedatus, Placidus, interdum et Tranquillus; exp. et Tacitus. Hesiod. Op. [119] : Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. init. : Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, Non sedata, placida. Ap. Plut. itidem [V. Rom. c. 27] νὺξ ἥσυχος exp. Nox placida. At ἥσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. [Æsch. Suppl. 199 : Ὄμματος παρ' ἡσύχου· Choeph. 452 : Ἡσύχῳ φρενῶν βάσει. Soph. Aj. 325 : Ἥσυχος θακεῖ· OEd. C. 82 : Πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν. Eur. Suppl. 952 : Ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων. Πλοῦς ἥσυχος Hec. 901. Ἥσ. πολὺς Med. 217, Or. 136. Et Rhes. 646 : Ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα. Plato Polit. p. 307, E : Οἱ ... κόσμιοι τὸν ἥσυχον ἀεὶ βίον ἕτοιμοι ζῆν. Aristoph. locum Pac. 81, s. v. Ἠρέμα posuimus.] Aristoph. [Pl. 127] cum verbo ἔχειν et μένειν utitur : estque ei ἔχε ἥσυχος, μένε ἥσυχος, Quiesce, Mane quietus, aut etiam Face. Sic Eur. Med. [550] : Ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, pro Ne interpella sermonem meum. [Herodot. 8, 65.] Thucyd. dixit τὸ ἥσυχον subst. pro ἡσυχία, Quies, 1, [120] : Μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον, Quiete pacis, quam pax affert. [Ubi nunc ἡσυχίῳ re- D stitutum ex codicibus plurimis.] Ceterum quod ad derivationem attinet, Etym. eam esse vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ. Ego vero, si et meæ divinationi locus hic superest, παρὰ τὸ ἧκα ἔχειν derivarim, ut dicatur ἥσυχος quasi ἤκυχος, s. potius ἠκέχος. Mutari autem in quibusdam aliis derivatis spiritum satis notum est. ‖ Ἡσυχαίτερος comp. et Ἡσυχαίτατος superl. pro ἡσυχώτερος et ἡσυχώτατος, Quietior, Quietissimus. Et interdum etiam adverbialiter. Ap. Thuc. ἡσυχαίτερα 3, [82] sunt qui nomen esse velint pro Placidiora, Mitiora; sunt qui adverbium, pro Placidius, Mitius. Schol. nomen esse putat, exponens, ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xen. [Cyrop. 6, 2, 12], ἡσυχαίτεροι διεφοίτων videtur esse Magis lenti pro Magis lento gradu : et ἡσυχαιτέρα φωνὴ [ib. 1, 4, 4], Magis remissa, submissa vox. [Thom. M. p. 426 : Ἡσυχαίτερον, οὐχ ἡσυχώτερον. Quod antiquioris Atticistæ præceptum esse ex eo colligi potest quod Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 98, 19 ἡσυχώτερον annotavit ex scriptore aliquo cujus nomen excidit. Γλῶσσαν ἡσυχωτέραν libris omnibus consentientibus legitur ap. Soph. Ant. 1089, et ἡσυχώτατος ap. Plat. Charm. p. 160, A, licet ibi præcedat ἡσυχαίτατα.]

[Ἥσυχος, ὁ, Hesychus. Schol. Soph. OEd. C. 489 : Ἄπυστα φωνῶν· ... τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί· μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἥσύχου θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων... φησίν... « Τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι, ὃ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει, καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας κριὸν Ἡσύχῳ, ἱερὸν ἥρῳ τοῦτον οὕτω καλοῦντες δι' εὐφημίαν.... Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ... περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς (ἱερείας Brunck.) φησί. Καὶ Καλλίμαχος... « Μελιηδέας ὄμπας λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες (ἡσυχίδαις codex). » Hesych. : Ἡσυχίδαι, γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν.]

[Ἡσυχόω, Tranquillo. Ἡσυχώθητι, Quiesce, Sile, Amos. 4, 10.]

Ἡσύχως, Quiete, Tranquille. [Æsch. Suppl. 724 : Ἡσ. καὶ σεσωφρονισμένως. Eur. Suppl. 315 : Κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως. Xen. Cyr. 5, 3, 53 : Πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσ. Superlat. Plato Charm. p. 160, A : Οὐχ ὡς ἡσυχαίτατα, ἀλλ' ὡς τάχιστα.]

[Ἡσφαλισμένως, Firmiter, Fideliter. Epiphan. vol. 1, p. 336, C : Τὰ ἀντίγραφα προφερόμενα ἡσφ. ἔχοντα ἐλέγχει τοὺς ἄφρονας. Kall. Greg. Nysss. t. 2, p. 718, C : Ἡσφ. τὸ τοιοῦτο παρασημήνασθαι. Cyrill. Catech. p. 494, B. Epiphan. vol. 1, p. 424, C : Διδασκαλίας ἀξιολόγως καὶ ἡσφ. οὔσας. Id. 763, B : Ἡσφ. ἴσασιν. Hase.]

[Ἦτα, τὸ, Eta, septima alphabeti litera. Suid. : Ἦτα, τὸ στοιχεῖον, τὸ γράμμα· ἦττα, ἡ ἥττησις. Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Ζῆτ', ἦτα, θῆτ', ἰῶτα, κάππα, λάβδα, μῦ. Plato Crat. p. 426, C : Οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἶ τὸ παλαιόν. Τὰ δύο ἦτα Lex. schedogr. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 378, v. 236. De origine nominis nugatur Etym. M. p. 414, emendatum ab Gœttl. ad Theodos. p. 210. Ἦτα scribi ait Theodos. p. 7, 31, ὅτι παρὰ ἀρχαίοις ὁ τύπος τοῦ Η ἐν τύπῳ δασείας ἔκειτο. ‖ Ἦτα, ας, ἡ. Lex. schedogr. l. c. p. 377, v. 219 : Μετὰ τῆς ἦτας· 230 : Διὰ τῆς ἦτας. Sed v. 234 : Τὴν ἦτα, ubi Boisson. ἦταν conjicit, ut τὴν θῆταν v. 260, 303. G. Dind.]

[Ἦτε. V. Ἤ. ‖ Ἦτε. V. Ἦ.]

[Ἠτέια, ἡ, δῆμος Λακωνικῆς (Ἤτιδος, oppidi Laconici, mentionem facit Pausan. 3, 22, 11. Ἦτις et Ἠτεῖος, hoc accentu, ut Δαρεῖος, ap. Etym. M. p. 248, 34, et Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 216, 25), καὶ τῆς Κρήτης πόλις· ὅθεν ἦν Μύσων εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν χρηματίζων Ἤτειος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (p. 343, A), Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ Συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἤτιον αὐτὸν καλεῖ, Steph. Byz. Diog. L. 1, 107 : Ἠτείαν (scrib. Ἤτειαν) γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης...]

[Ἠτιὰς, άδος, ἡ, Etias, Æneæ filia. Pausan. 3, 22, 11.]

Ἠτιγώνιον, est τέττιγι ὅμοιον et ὁ κέρκωψ Hesychio. [Scriptura vitiosa pro τιτιγόνιον, quod v.]

[Ἠτιεύς. V. Ἤπιον.]

[Ἠτίζω i. q. ἀτίζω.] Ἠτίζουσιν Hesych. affert pro αἰτιῶνται, ἐπιφημίζουσι.

[Ἠτιμωμένως, Cum dedecore. Theophyl. Sim. Hist. 7, p. 190, D : Τὸν ἐπισκοποῦντα τὴν πόλιν ἠτ. ἕλκειν ἐπὶ τὸν χάρακα. Boiss.]

[Ἤτιος. Ἦτις. V. Ἤτεια.]

Ἤτοι, Aut, Sive; sed præponitur composita hæc partic. simplici ἤ. Thuc. 2, [40] : Καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Idem [6, 34] : Ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς, [ἢ ἐξ ἑνός γέ του τρόπου]. Lucian. : Ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sed sæpe primum etiam locum obtinet particula ἤ, ut e prolatis in Ἤ exx. apparet. [Legitima harum particularum consecutio est ἤτοι ... ἤ. Æsch. Choeph. 497 : Ἤτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις, ἢ τὰς δμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν. Soph. Antig. 1182 : Ἤτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχη πάρα. Eur. Hipp. 1195 : Ἤτοι θανόντας ἢ φάος δεδορκότας. Semel ap. Aristoph. Eq. 437 e librorum quorundam lectione : Ὡς οὗτος ἤτοι καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ, ubi sensus postulat quod vulgo legitur ὡς οὗτος ἤδη καικίας καὶ σ. πνεῖ. Plato Gorg. p. 475, A :

Ἦτοι ἡδονῇ ἢ ὠφελείᾳ ἢ ἀμφοτέροις· Phæd. p. 68, C: Ἦτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ καὶ ἀμφότερα. Usitatissimum est ἤτοι ... γε ... ἤ. Herodot. 1, 11: Ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε... ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ... 3, 83: Ἤτοι κλήρῳ γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων... Eur. Ion. 431: Ἤτοι φιλοῦσά γ'... ἢ καί τι σιγῶσ'... Plato Apol. p. 27, C: Τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἤτοι θεούς γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας. Xen. Cyr. 4, 5, 22: Ἤτοι μαχομένους γε ἢ πεισομένους παρέσεσθαι. Ἤτοι γε... ἢ Galen. vol. 3, p. 59: Ἤτοι γ' ἴση φανεῖται... ἢ πλείων· 4, p. 34: Ἤτοι γε ὑμένας ἢ ἄλλα ἄττα σώματα· 82: Ἤτοι γε ὁ κάμπτων... ἢ ὁ ἐκτείνων. Ἤτοι ... ἢ ... γε vol. 9, p. 484 ed. Kuehn.: Τῆς χρείας ἤτοι αὐξομένης ἢ μειουμένης γε πάντως. Rarum est ἢ ... ἤτοι, rejectum ab Apollon. De conjunctionib. in Bekk. An. p. 486, 31: Ὁ δὲ ἤτοι μόνως προτακτικός· οὐ γὰρ ἄν ποτε φήσαιμεν, ἢ ἡμέρα ἐστὶν ἤτοι νύξ ἐστιν. (Repetit hoc De synt. 4, 1, p. 301=306 Bekk.) Καὶ ἔτι ὁ μὲν ἤτοι ἅπαξ παραλαμβάνεται, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπὶ πλεῖον παραλαμβάνονται κατὰ τὰς συνδέσεις, ἤτοι Ἀπολλώνιος παρέσται ἢ Διονύσιος ἢ Τρύφων. Thom. M. p. 427: Σημείωσαι δὲ ὡς κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον δὲ τὸ ἤ· οὕτω γάρ φαμεν, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε, ἑτέρως δὲ οὐκ ἄν ποτε εὕροις πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Quæ fortasse spectant ad Nem. 6, 8: Ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν. Alium ejusdem poetæ l. memorat Antiattic. p. 99, 2: Ἤτοι, οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσόμενον. Πίνδαρος Θρήνοις. Vitiosum est ἤτοι ... ἤτοι, quod interdum dixerunt scriptores recentiores. Galen. vol. 2, p. 335: Ἤτοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ὑπομονῇ ἤτοι ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει· 4, p. 93: Ἤτοι τὸν δεξιὸν ἤτοι τὸν ἀριστερόν· 8, p. 49: Ἤτοι μακρὰν ἤτοι βραχεῖαν. Schol. Apoll. Rh. 4, 1239: Ἠέρι δὲ, ἤτοι ἀορασίᾳ ἤτοι πολλῷ. Nisi hæc exx. librariorum erroribus debentur, quod mihi prope certum videtur de ll. Galeni, qui alibi sæpissime dixit ἤτοι ... ἤ. Ap. Steph. Byz. v. Σχοινοῦς, Ἤτοι παρὰ τοὺς σχοινίους, ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα, codex Vratisl. altero quoque l. ἤτοι παρά. || Ἤτοι, Aut certe, (non sequente ἤ) Plato Rep. 1, p. 344, E: Ἔοικας, ἦν δ' ἐγώ· ἤτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι· 4, p. 433, A: Τοῦτό ἐστιν... ἤτοι τούτου τι εἶδος ἡ δικαιοσύνη· 3, p. 400, C.] Ἤτοι ap. poetas pro μέν, Quidem. Hom. Il. B, [76]: Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ ἕζετο· Γ, [305], ita orditur Priamus suam brevem orationem: Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Ἀψ. Interdum tamen additur μέν, sed ἐκ τοῦ παραλλήλου: Γ, [168]: Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, cui redditur δὲ in proxime seq. versu, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eod. libro illi ἤτοι μὲν redditur ἀλλὰ cum δὴ, v. 213, 216. Interdum vero ei redditur αὐτάρ. [Ἤτοι postpositum pronomini, B, 813: Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν· Δ, 237: Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται· M, 141: Οἱ δ' ἤτοι εἴως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς ὤρνυον· Σ, 237: Τόν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν. Hesiod. Op. 331: Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ubi libri δή τοι, vitio in Epicorum libris frequentissimo, de quo dixit Hermann. ad Hom. H. in Ven. 226, p. 105. Τὴν ἤτοι Nicander Ther. 517, 522, 554. Ἔνθ' ἤτοι Hom. Il. Π, 399, Od. Γ, 126, Hesiod. Op. 166, Apoll. Rh. 3, 1203, Oppian. Hal. 3, 637. Ὄφρ' ἤτοι Il. Ψ, 52, Od. Γ, 419. Ὡς ἤτοι Od. Ε, 24, P, 157, Ω, 479. Νῦν δ' ἤτοι Il. Γ, 23, 67. Καὶ νῦν ἤτοι Od. Δ, 151. Hæc et alia exx. indicavit Hermann. l. c.] Sed et conjunctioni ἀλλὰ interdum subjungitur, sequente ead. particula αὐτὰρ, aut δέ: ut videbis Od. Ξ, 171; Il. A, 141, 142, ubi ἤτοι nequaquam vacare existimo, sed ἀλλ' ἤτοι esse pro Verum enimvero. Quo fortasse modo possumus vertere ἤτοι et in v. Od. Ξ, 207: Ἀλλ' ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν κ. τ. λ., aut, Sedenim, Atenim. Nisi quis malit pro μὲν ibi quoque accipere, quum sequatur δέ. Nihilo autem magis vacare existimo particulam ἤτοι, quoties ponitur cum μὲν, quod dicendum fuerit, si ἐκ παραλλήλου poni eas ubique dicamus, quo poni modo censet Eustath. in h. l. [Od. I, 3]: Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν, ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ· sed interdum ἤτοι μὲν esse Certe quidem, Quidem certe, Il. Γ: Ἤ τοι μὲν κεφαλῇ κ. τ. λ. Sic ἀλλ' ἤτοι pro Sed certe. Sed nec pro μὲν poni arbitror particulam ἤτοι, quoties sola ponitur, sed aliquando esse potius Certe, Sane, Profecto, Equidem: ut in illo v. Il. Γ supra, Ἤτοι ἐγὼν εἶμι κ. τ. λ. Addendus est autem iis, quos attuli, Il. hic quoque, in quo post ἤτοι ponitur μὲν, adjunctam habens γὰρ, Il. Υ, [313]: Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους. || Videlicet: ἤ τοι haberi ἑρμηνευτικὸν σύνδεσμον ab Hom. posteris, ut ἤγουν et εἴτουν, tradit Eust., sed addens χυδαϊστὶ, p. 50. [Usitatum grammaticis. Orion Etym. p. 32, 5: Βουκόλον, ἤτοι βουκόνον. Philemo p. 3 ed. Osann.: Ὁ μήπω βληθεὶς, ἤτοι ἀφεθεὶς ὀϊστός. Ἤγουν per ἤτοι explicat Hesych.]

[Ἦτοι vel Ἤ τοι. V. Ἦ.]

Ἦτορ, τὸ, Cor, Animus. Est a them. ἄω, ut pluribus ll. tradit Eust. [p. 79, 46.] Sunt qui declinent ἤτορος, ἤτορι: ille tamen [p. 113, 31] indeclinabile esse tradit. [Γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις in fr. Simonidis ap. Athen. 9, p. 396, E, quod suspectum reddit scriptura longe diversa, quamvis vitiosa, δεῖθει vel δεῖδει in codd. Dionysii De comp. verb. p. 434 ed. Schæf.] Il. E, [529]: Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε· B, [490]: Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη· Ψ, [647]: Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ· Od. Δ, [374]: Μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ, ut Il. E, [250]: Μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. Ibid. [670]: Μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ· K, [575]: Καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed et hoc observatione dignum, sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ, vel ἦτορ ἐν στήθεσι, ut T, [169]: Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Sic Od. [Ω, 205]: Ἦ γὰρ τῇ γε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ· N, [320]: Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἧσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. Αἱ ἦτορ ἐν στήθεσι, ut P, [46]: Μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε· Il. X, [452]: Ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ. Sed et ἦτορ dicit ἐν κραδίῃ, Υ, [169]: Ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ. [Hesiod. Op. 358: Τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ· Th. 139: Ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες· 764: Χάλκεον δέ οἱ ἦτορ νηλεὲς ἐν στήθεσσιν. Apoll. Rh. 4, 169: Ἐν δέ οἱ ἦτορ χαίρει. Quint. Sm. 1, 257: Τὰς δ' ἐσσυμένως λίπεν ἦτορ (vita). Pindar. Ol. 1, 6: Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν ἔλδεαι, φίλον ἦτορ· 2, 144: Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε· Nem. 8, 41: Ἦτορ ἄλκιμον. Æsch. Pers. 992: Βοᾷ μελέων ἔνδοθεν ἦτορ.]

[Ἠτριαία, ἡ, et Ἠτριαῖον, τό.] Ἠτραῖα [forma vitiosa ap. Suidam, cujus de gl. infra dicam] et Ἠτριαῖα dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, s. de eo sunt. Lucian. Lexiph. [c. 6]: Παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σκελίδες, καὶ ἠτριαῖα καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον· qualis ap. Athen. est μήτρας τόμος. [Ἠτριαῖον δέλφακος Aristoph. (fr. 302) ap. Athen. 3, p. 104, E, Polluc. 6, 152, Etym. M. p. 439, 42. In alio ejusdem poetæ fr. ap. Athen. 3, p. 96, C, in codice corrupte scriptum est Δέλφακος ὀπωρινῆς ἢ τρίεα φέρετε, pro quo ἠτριαίαν legitur p. 110, F, et ἠτριαῖον 9, p. 374, F, quæ vera habenda esset scriptura, nisi femininam formam ἠτριαίαν ex hoc ipso Comici l. annotasset Etym. M. p. 439, 44. Ejus vestigium in Suidæ quoque gl. videtur superesse Ἠτριαῖα καὶ ἠτραῖον, sic, ut opinor, corrigenda, Ἠτριαία καὶ ἠτριαῖον. G. D.] Ἠτρίδια τεμάχη Comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤτρου, teste Polluce 2, [170]. Sunt qui hæc velint esse Sumen s. Abdomen. [Corrigendum ἠτριαῖα cum Casaubono ad Athen. 1, 4.]

Ἤτριον, τὸ, Stamen. [Timæus Lex. Plat. p. 135: Ἤτριον, τὸ τοῦ ὑφάσματος πλέγμα. Hesych. ab Ruhnk. emendatus Ἤτριον, ὕφος λεπτόν (ὑψηλὸς ἔλαφος codex).] Suid. enim ἤτρια exp. στήμονας, in h. l. ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 288]: Τόν τε πρόσεργον ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν κερκίδα· pro quo in iisd. Epigrr. Antipater dicit, Κερκίδα εὐκρίτους ᾗ διέκρινε μίτους· appellans μίτους quæ ille alter ἄτρια, Dor. pro ἤτρια. [Hesych.: Ἄτριον, ὕφος λεπτόν. Καὶ εὐάτριοι, εὐυφεῖς. Theocr. 18, 33: Πυκινώτερον ἄτριον, ubi pars codd. ἤτριον.] Ipsum etiam textum et ὕφασμα nominatur ἤτριον. Plato Phædro [p. 268, A]: Ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον [ἠτρίον legitur] ὥσπερ ἐμοὶ, Nonne pannosi et lacera veste videantur ut ego, Bud. [Dicere videtur præcepta istorum rhetorum male contexta argumentis minimeque invicem apta cohærere sibi videri veluti telam male pectine densatam, quæ stamina singula inspectanti monstret. Schneid. in Ind. ad Script. R. R. p. 368.] Itidem Galen. [Lex. p. 468] accipit, quum ἐξητριασμένον ap. Hippocr. esse dicit

τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον, Percolatum et transmissum per pannum : quanquam peculiariter τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nom. appellari velint, ut Suid. quoque esse tradit ἔνδυμα ὑμενῶδες; Indumentum membranæ instar subtile [Eur. Ion. 1421 : Γοργὼν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων] : ap. quem et περὶ τοῦ δρακοντοειδοῦς σημείου τοῦ ἐν πολέμῳ, hic legitur l. : Μετεωρίζων τὸ ποικίλον ἧτριον, πάσας ἐλίσσει τροπάς· solent enim signa militaria s. vexilla e tenuissimo subtilissimoque filo confieri, byssino aut serico. [De textura papyri ἧτρια (ἴτρια codex) βύβλων Leonid. Anthol. Pal. 9, 350.] Ἧτριον schol. Nicandri [Ther. 595] dici tradit etiam τὸ ἧπαρ, Hepar, Jecur : in exemplum afferens hoc hemistichium, Ἠτρίου ἱππείοιο. || Ἧτριον in Ms. Suidæ cod. exp. etiam ἄτρωτον, Invulneratum : pro quo in excusis exempll. habetur ἠτρίον, ad differentiam prioris ἧτριον proparoxytonως scripti. [Ἴτριον δὲ τὸν ἄρτον probabiliter corrigit Toupius. Sic ἴτρια in ἧτρια corruptum ap. Erotian. p. 202.]

Ἧτρον, τὸ, Suidæ et schol. Nicandri τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, Pars umbilico subjecta : ut Pollux quoque 2, [170] ἧτρον et ὑπογάστριον vocari scribit τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεων, Omne illud quod sub umbilico est usque ad pilos qui supra pudenda sunt : ut sit i. q. ἐφήβαιον : rectius itaque a Marcello redditur Imus venter, quam ab Hermolao Pubes, quæ est ἥβη. Xenoph. Eq. [12, 4] : Περὶ δὲ τὸ ἧτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. [Hippocr. p. 190, G : Πόνον περὶ ἧτρον ἐμποιέοντα· 1129, C : Ἧτρου ἔντασις ἑκατέρωθεν ἐς ἰθύ. Foes. Timæus Lex. Plat. p. 135 : Ἧτρον, ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. Pertinet gl. ad Phæd. p. 118, A : Ἥδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἧτρον ψυχόμενα. Ex Demosth. (p. 1260, 22) memorat Lex. rhet. (p. 262, 19.) Vide Mœridem p. 178, et reliquos gramm. Pro ἧτρον sæpe male scribitur ἶτρον, ut apud Philon. vol. 1, p. 45, 57. Ruhnk. Suid. : Πρότμησις, ὀμφαλὸς, τὸ παρ' ἡμῖν ἧτρον (codd. tres ἴτρον). Ἴτρον apud Etym. M. p. 257, 30, et Suid. s. v. Ἴτρον.] Metaph. Aristoph. [Thesm. 509] : Τὸ γὰρ ἧτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε· quod interpretari queas Ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. At Nicander Ther. 595 : Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσου ἧτρον ὀλόψας, pro ἐντεριώνην, Medullam, schol., addens etiam τὸν ὀμφαλὸν, τὸ γονάτιον, Umbilicum, Geniculum. Suid. ἧτρον esse dicit etiam τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, quod ἔλυτρον appellant, Integumentum et involucrum matricis.

[Ἧττα. V. Ἧσσα.]

[Ἡττάω. V. Ἡσσάω.]

Ἥττημα, τὸ, Clades, VV. LL. ex Esaia [31, 8] : Ἔσονται εἰς ἥττημα, pro Vincentur. [Greg. Nyss. t. 2, p. 1032, A : Τὸ θρασυτάτου ἥττ. Audacissimi stragem. Germ. Cpol. Grets. p. 238, C, et p. 249, C. Id. p. 438, C, de Theodora Augusta : Ὦ καλῆς γυναικὸς, πολλῶν γυναικῶν ἀναπαλαισάσης ἡττήματα, Damna. Hase.]

[Ἥττησις, εως, ἡ, Clades. Suid. : Ἧττα, ἡ ἥττησις.]

[Ἡττητέον. V. Ἡσσητέον.]

[Ἥττων. V. Ἥσσων.]

[Ἥτυλος. V. Ἴτυλος.]

[Ἠϋγένειος. Ἠϋθέμεθλος. Ηϋκάρηνος. Ἠΰκερως. Ἠΰκομος. Ἠΰπυργος. V. Εὐ—.]

[Ἠΰς. V. Εὖς.]

Ἠΰτε, Ion. et poet. dialysi pro εὖτε [Sic tradit Eustath. p. 117, 34; 178, 1 et 10], Ut, Sicut, Velut : ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Hom. Il. [A, 359 : Ἠΰτ' ὀμίχλη, quod καθάπερ ὁμίχλη expl. Hesych. B, 87 : Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων] A, [277] : Μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ'. Et Od. Ξ, [476] : Χίων γένετ' ἠΰτε πάχνη. [Theocr. 22, 49 : Ἔστασαν ἠΰτε πέτροι. « Falsa est grammaticorum opinio ἠΰτε pro εὖτε dici. Contra εὖτε pro ἠΰτε in duobus legitur Il. Homeri, Il. Γ, 10 : Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,... ὣς ἄρα etc. ubi ab schol. diversa memoratur scriptura ἠΰτ' ὄρευς, rejecta propterea quod ὄρεος disyllabo uti non soleat Homerus. Alter est Il. T, 386 : Τῷ δ' ηὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν, ubi libri quidam εὖτε, codex Venetus autem αὖτε habet, scripturam ab Aristarcho probatam, sed sententiæ parum aptam. Mihi utrobique probanda videtur forma ex ἠΰτε contracta, Ηὖτ' ὄρεος, Ηὖτε πτερὰ. Ἠΰτε pro ἢ post comparativum semel legitur ap. Hom., Il. Δ, 277 : Μελάντερον ἠΰτε πίσσα, quem l. imitari creditur Apoll. Rh. 1, 269 : Ὡς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον ἠΰτε κούρη· qui Odysseæ potius versum Π, 216 expressisse mihi videtur : Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον ἦτ' οἰωνοὶ, ubi libri quidam ἠΰτ' οἱ οἰωνοὶ, unde corrigendum puto ηὖτ' οἰωνοί. » Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 229, 230. || Δ' ηὖτε. V. Δηὖτε.]

Ἡφαίστειος, ὁ, ἡ, Vulcanius : ut Ἥφ. δεσμὸς, Vulcanium vinculum : proverb. ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, E quibus effugi non potest, ut Mars et Venus e Vulcani vinculis et nexibus evadere nequibant, ap. Hom. Od. Θ. Suid. : Συγκατειλημμένος πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς, ἀῤῥήκτοις, ἄλύτοις, ἔμενέ γ' ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. || Τὸ Ἡφαίστειον [scrib. Ἡφαιστεῖον sec. Arcad. p. 121, 18], sc. ἱερὸν, Vulcania ædes, Templum s. Fanum Vulcani. [Herodot. 2, 121 et 176 : Τοῦ Ἡφαιστείου (ubi libri aliquot ἡφαιστίου, nullus ἡφαιστηίου). Demosth. p. 898, 6 : Εἰς τὸ Ἡφαιστεῖον.] Ἡφαίστεια, τὰ, sc. ἱερὰ, Vulcani sacra s. Vulcanalia : festum in honorem Vulcani. [Ἡφαίστια, Vulcania, Gl. Photius p. 205, 25 : Ἡφαιστείοις καὶ Προμηθείοις. Dio Cass. 78, 25 : Ἐν αὐτῇ Ἡφαιστείων ἡμέρα.]

[Ἡφαιστία, ἡ, Hephæstia. Steph. Byz. : Ἥφ. πόλις ἐν Λήμνῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἡφαιστιεύς. (Ἡφαιστιὰς ap. Ptolem. 3, 13 extr.) Ἡφαιστία ex Hyperide et Dionysio Chalcidensi memorata ab Harpocr. Hesych. : Ἡφαιστία, Ἀθηνᾶ (?). Καὶ πόλις τῆς Λήμνου.]

[Ἡφαιστιάδαι, οἱ, Hephæstiadæ, pagus Atticus. Steph. Byz. : Ἡφαιστία (scrib. Ἡφαιστιάδαι cum Bentl. Opusc. p. 55. Hesych. : Ἡφαιστιάδαι, Ἀθηναῖοι), δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Ἡφαίστου ἱερόν. Ὁ δημότης Ἡφαιστιάδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Ἡφαιστιάδων, καὶ τὰ λοιπά. Scrib. correcto accentu ἐξ Ἡφαιστιαδῶν. Epist. Socr. 24, p. 30 ed. Or. : Διατρίβοντα οὐ μακρὰν Ἐφεστιάδων, vitiose pro Ἡφαιστιαδῶν, ut animadvertit Bentl. : nam Platoni fundum fuisse, quem testamento reliquit, τὸ ἐν Ἡφαιστιαδῶν (vulgo Ἡφαιστιάδων) χωρίον, prope τὸ Ἡράκλειον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων, ut est ap. Diog. L. 3, 41, ubi codd. ἐνιφιστιάδων, quod ἐν Ἰφιστιαδῶν potius scrib. esse hodie constat ex inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 402, ubi memoratur... (excidit nomen hominis) Διονυσίου Ἰφιστιάδης. Quo simul defendi glossas Hesychii animadvertit Bœckhius, Ἰφιάσται (corrupte pro Ἰφιστιάδαι), δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ἰφίστιος, ἥρως; ἀφ' οὗ Ἰφιστιάδαι. Duplex igitur ejusdem nominis forma fuit, altera antiquior, ut opinor, Ἰφιστιάδαι, altera recentior Ἡφαιστιάδαι, ex priore illa, cujus ignota origo esset, depravata. Scriptori epistolæ Socraticæ utra sit restituenda in medio relinquimus. G. D. || Ἡφαιστιάδης, ὁ, patronym. ab Ἥφαιστος, ap. Nonn. Dion. 13, 177; 37, 503.]

[Ἡφαίστιος, ὁ, mensis nomen apud populum aliquem Asiæ minoris. Lapis in Dubois *Catalogue des antiques de la collection de Choiseul-Gouffier* p. 85. Osann.]

[Ἡφαιστίνη, ἡ, Hephæstina, Ægypti uxor. Apollodor. 2, 1, 5.]

[Ἡφαιστίων, ωνος, ὁ, Hephæstio, amicus Alexandri magni, sæpissime memoratus ab Arriano. || Grammaticus Alexandrinus, cujus superest ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων. Alios ejusdem nominis viros enumerat Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 302 ed. Harl.]

[Ἡφαιστόδαμα, περίκαυτα, Hesych. Scribendum videtur Ἡφαιστόδαπτα, πυρίκαυτα. Sic πυρίδαπτος dixit Æschylus. Πυρίκαυτα restituit Salmas. G. Dindorf.]

[Ἡφαιστόπολις, ιος, ὁ, Hephæstopolis, Jadmonis Samii pater, Herodot. 2, 134.]

Ἡφαιστόπονος, ὁ, ἡ, A Vulcano elaboratus, ut Ἡφαιστοπόνων ὅπλων ap. Eur. [Iph. A. 1071.]

Ἥφαιστος, ὁ, Vulcanus : filius Jovis et Junonis, fabrorum metallicorum deus, et inventor τῆς χαλκευτικῆς : quamobrem et Mulciber Lat. dictus est a mulcendo ferro. [Ap. Hom. Il. A, 571, Hesiod. Op. 60, Æsch. Prom. 3, et alios quosvis. Forma Dorica Ἄφαιστος ap. Pind. Ol. 7, 65, Pyth. 1, 47.] || Rursum Ἥφαιστος dicitur pro φλὸξ Ἡφαίστοιο [quod legitur ap. Hom. Il. I, 468, Od. Ω, 71], et πῦρ, Ignis, Flamma : ut [Il. B, 426] : Σπλάγχνα δ' ἂρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. [Soph. Ant. 123 : Πευκάεν0' Ἥφαιστον· 1007 :

Ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν. Poeta ap. Etym. M. p. 241, 53 : Γρουνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' ἤφαιστος ἀνέστη. Hesych. : Ἡφαίστοιο, τοῦ πυρός. Ἥφαιστος ὁτὲ μὲν ὁ θεὸς... ὁτὲ δὲ μετωνυμικῶς τὸ πῦρ. Παρὰ τισὶ δὲ ὁ ἥλιος. || Ἥφαιστος, Hephæstus, n. pr. apud Procop. Anecd. p. 77, A.]

[Ἡφαιστότευκτος, ὁ, ἡ, A Vulcano procreatus. Soph. Phil. 987 : Ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον. Τρίποδα Ἡφαιστότευκτον Diog. L. 1, 32. Τάλως Ἡφαιστότευκτος Simonid. ap. Photium et Suid. s. v. Σαρδόνιος γέλως.]

[Ἡφαιστοτῠκὴς, ὁ, ἡ, A Vulcano factus.] Ἡφαιστότευκτον δέπας, ap. Athen., Poculum a Vulcano confectum: est enim Homero teste κλυτοτέχνης. [Æschyli verba sunt ap. Athen. 11, p. 469, F : Ἡφαιστοτευχὲς δέπας, ubi Schweigh. metro postulante Ἡφαιστοτύχες posuit, quod Ἡφαιστοτυκὲς scribendum fuisse vidit Hermannus.]

[Ἡφαίστου νῆσοι τῆς Ἀδιαβηνῆς. Ἀρριανὸς ιγ' Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἡφαιστονησιώτης, Steph. Byz.]

[Ἡφαιστόχειρος ex Chœrobosci Orthograph. attulit Bekk. Anecd. p. 1380.]

Ἡφλοισμὸς, ὁ, Suidæ ἀφρὸς, pro quo supra ἀφλυσμὸς s. ἀφλοισμός. [Ap. Suidam Ἀφλυσμὸς et Ἡφλυσμὸς scriptum.]

Ἠχάνω, Suidæ πτωχεύω, Mendico, Mendicus sum. [Ἠχαίνω Toupius. Totam gl. omittunt codices Gaisfordi.]

[Ἠχέεις. V. Ἠχήεις.]

Ἠχεῖον, τὸ, Sonale, Sonaculum, si dici posset, Vas, Machina qua sonus editur. Plut. Crasso [c. 23], de Parthis : Ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς, ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι· τὰ δὲ φθέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινὸν, ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον, Tympana ærea : de quibus aliquanto post dicit, Καὶ πολλὰ τῶν τυμπάνων αὖθις περιεμυκᾶτο τοὺς Ῥωμαίους. [Philo vol. 1, p. 588, 46 : Τοῦ γὰρ ζῴου ἠχεῖον ὄργανόν ἐστι τὸ φωνητήριον. Galen. vol. 4, p. 453 : Οὐρανίσκος οἷον ἠχεῖόν τι προκείμενον. Hesych. : Κώδων, ... ἠχεῖον, κύμβαλον. Laminam æream quæ lyræ supponitur ut sonum reddat significat ap. eund. tribus locis : Ἠχεῖον, τὸν χαλκόν· οἱ δὲ μουσικοὶ (μουσικὸν codex) τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα. Κάλαμος, ... τὸ ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις χάλκωμα. Κάλλιμος, ... λύρας τὸ ἠχεῖον.] Schol. Theocr. 2, [36] declarans illud, Τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, annotansque æris sonum convenire et mederi iis, qui numine afflati sunt, ex Apollodoro refert, Athenis τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον, ubi in vet. cod. legitur etiam χαλκεῖον : ut ἠχεῖα et χαλκεῖα idem fere sint, h. e. Fabricata vasa sonitu, Vasa ærea ita fabricata, ut, quum tanguntur, sonitum facere possint, ut loquitur Vitruv. 5, 5, de vasis theatri. Ubi et hæc addit : In ea tredecim cellæ duodecim æqualibus intervallis distantes confornicentur, uti ea ἠχεῖα, quæ suprascripta sunt, ad neten hyperbolæon sonantia, in cellis, quæ sunt in cornibus extremis, utraque parte prima collocentur. Et paulo post : Ita hac ratione vox a scena uti a centro profusa se circumagens, tactuque feriens singulorum vasorum cava, excitarit auctam claritatem et concentu convenientem sibi consonantiam. At l. 1, aliter h. v. usum videmus, sc. pro Ipso sono s. Sonituum discrimine, non pro Sonituum instrumento. In theatris, inquit c. 1, vasa ærea, quæ in cellis sub gradibus mathematica ratione collocantur, et sonituum discrimina, quæ Græci ἠχεῖα vocant, ad symphonias musicas sive concentus componuntur, divisa in circinatione diatessaron et diapente et diapason, uti vox scenici sonitus conveniens in dispositionibus, tactu quum offenderit, aucta; cum incremento, clarior et suavior ad spectatorum perveniat aures. [I. q. βροντεῖον ap. schol. Aristoph. Nub. 292 : Ἐν ταῖς κωμῳδίαις τινὲς μηχαναὶ τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν.]

Ἠχέτης, ὁ, i. q. ἠχητής. [Hesych. : Ἠχέτα, ἠχητικός. Ἠχέται, ἡδύφθογγοι τέττιγες.] Hesiod. [Op. 580] : Καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ἀπὸ πτερύγων, Canora, Vocalis, Stridula cicada. [Ananius ap. Athen. 7, p. 282, B : Ὅταν θέρος τ' ᾖ κἠχέται βαβράζωσιν.] Ἀχέτης [Ἀχέτας, forma Dorica] i. q. ἠχέτης. Æsch. Prom. [574] : Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ [ὀτοβεῖ] δόναξ ἀχέτας, Argutus calamus s. canorus. Ἀχέται dicuntur etiam Cicadæ canoræ. Aristot. H. A. 5, 30 : Τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν, μικροὶ, οἱ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ἄδοντες, ὕστερόν τε γίνονται καὶ πρότερον ἀπόλλυνται· paulo post : Καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ἄδοντας, ἠχέτας· τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια. Unde Plin. 11, 7 : Cicadarum duo genera : minores, quæ primo proveniunt et novissimæ pereunt. Et paulo post : Quæ canunt, vocantur Achetæ; et quæ minores ex eis sunt, Tettigonia : sed illæ magis canoræ. Aristoph. Pac. [1159] : Ἡνίχ' ἂν ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον.

Ἠχετικὸς, ἡ, ὸν, Sonorus, Canorus.

Ἠχέω, Sono. Hesiod. Theog. [42] : Ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. [Herodot. 4, 200 : Ἤχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος. Plato Protag. p. 329, A : Τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει.] Plut. : Οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, Pulsata dolia sonant. Et ap. Aristoph. Nub. [164] quidam dicit Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος. [Plut. V. Coriol. c. 38.] Reperitur vero et cum casu, quasi activum. [Soph. Tr. 866 : Ἠχεῖ ... κωκυτόν· fr. 469 : Ἠχούσας γόους. « Philostr. p. 518 : Ῥητόρων τοῖς λαμπρὸν ἠχοῦσιν. » Jacobs.] Demetr. Phal. [§ 71] : Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἑφεξῆς ἠχοῦντες αὐτὰ, Sonum ipsarum referunt vel edunt, aut etiam Sonant ipsas. [Passiv. Soph. OEd. C. 1500 : Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος· nisi mediæ potius formæ est, ut in fr. Pindari 45, 17 ed. Bœckh : Ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.] || Ἀχέω, Dorice pro ἠχέω : ἡ τέττιξ ἀχεῖ, Cicada stridet. [Apud Tragicos hæc forma plerumque in ἰαχεῖν est mutata ab librariis, quod animadvertit Elmsl. ad Eur. Heracl. 752. Sic ap. Æsch. Sept. 873 : Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν. Soph. Trach. 643 : Ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν. Eur. Phœn. 1302 : Πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἀχήσω; His addenda duo exx. Aristophanis, Thesm. 327 : Χρυσέα τε φόρμιγξ ἀχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς, ubi vulgo ἠχήσειεν, sed cod. Rav. prope verum ἰαχήσειεν. Ran. 216 : Ἐν λίμναισιν ἀχήσαμεν, ubi vulgo ἰαχήσαμεν. G. D.] Active Theocr. 2, [36] : Τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, pro κροῦε, Pulsa, Sonare fac.

Ἠχὴ, ἡ, Sonus, i. q. ἦχος. Hom. Il. [B, 209 : Ἠχῇ ὡς ὅτε κῦμα ... βρέμεται·] Π, [768] : Πρὸς ἀλλήλους [-λας] ἔβαλον τανανηκέας ὄζους Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Plato [Tim. p. 37, B] : Ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Movetur ipsa per se sine voce et sine ullo sono, Lex. Cic. p. 24. [Eurip. Phœn. 1387 : Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχή. Ἠχὴ μεροπηΐς, Vox humana, Oppian. Cyn. 1, 23. Aristid. vol. 1, p. 302, 330. Mœris p. 175 : Ἠχὴ Ἀττικοί· ἦχος Ἕλληνες. Ἠχὴ et ἠχὼ probat, ἦχος improbat Thom. M. p. 428. || Forma Dorica Ἀχὰ, usitata Tragicis, ab librariis plerumque in ἰαχὰ corrupta; de quo dixit Elmsl. ad Eur. Heracl. 752. Æsch. Sept. 915 : Ἀχὰν ... προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Eur. Med. 149 : Ἀχὰν, οἵαν ἃ δύστανος... Hipp. 584 : Ἀχὰν μὲν κλύω.]

Ἠχήεις, εσσα, εν, Sonorus, Sonum s. Sonitum edens, Sonabilis. Hom. Il. A, [157] : Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα, Sonorum s. Tumultuosum mare, Sonans pelagus, Virg. [Hesych. : Ἠχήεσσα, ἠχώδης, εὔηχος, θορυβώδης.] Et δώματα ἠχήεντα, Od. Δ, [72], Resonabiles ædes, Quæ præ amplitudine sua resonant. [|| Ἠχέεις κατὰ συστολὴν ποιητικὴν dici tradit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 14, 17 (conf. p. 18, 33, ubi ἀχέεις), qui haud dubie Archilochi versum in mente habuit (ap. Stob. Flor. 110, 10) : Ἦν σφὶν θαλάσσης ἠχέεντα (vulgo ἠχήεντα) κύματα | φίλτερ' ἠπείρου γένηται· quem tacite correxi in præfat. ad Poet. scen. p. XXII. G. Dindorf.]

[Ἦχημα, τὸ, Sonitus. Theophyl. Simoc. Epist. 44, p. 58 : Τοῖς ἀπὸ τῆς σύριγγος ἠχήμασιν· 82, p. 80 : Σειρηναίων ἡδονῶν ἠχήματα. G. D. Philo vol. 1, p. 444, 13 : Οὐχ ὁμοίωται τὸ ἡμέτερον ἦχημα τῷ θείῳ φωνῆς ὀργάνῳ. Hase. || Forma Dorica ap. Eur. Iph. A. 1045 (restituta ab Elmsleio ad Eur. Heracl. 752) ἀχήμασιν, ubi libri ἰαχήμασιν.]

[Ἴχην, ὁ.] Ἴχῆνες, Hesychio κενοὶ, πτωχοὶ, Inanes,

Mendici : forsan pro ἀεχῆνες, qui sunt οἱ μηδὲν ἔχοντες. [Conf. Ἀχήν.]

[Ἤχησις, ἡ, Sonus quispiam. Gregor. Nyss. t. 1, p. 319, B : Εἴ ποθεν ἀθρόως ἤχησις ταῖς ἀκοαῖς προσβάλοι. Hase.]

Ἠχητὴς, ὁ, q. d. Sonator, Qui sonat, Sonans, Sonorus : ἠχηταὶ, κήρυκες, κρᾶκται, ᾠδοὶ, τέττιγες ἡδύφθογγοι, Hesych. : omnes enim ii sonori s. canori dicuntur.

[Ἠχητικὸς, Sonorus, Canorus. Etym. M. p. 216, 50 : Βύκτης, ὁ ἠχητικὸς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Eustath. p. 1065, 16 : Ἠχητικῶν κυμβάλων. Schol. rec. Soph. El. 149 ; Ἀχητικὴ ἀηδών. Καναχὲς schol. Æsch. Choeph. 150 explicat ἠχητικόν. || Adverb. Ἠχητικῶς Hesych. s. v. Καναχηδά.]

[Ἤχλαν (?), τὴν λυπηρὰν, Hesych.]

Ἠχόπους, ὁ, ἡ, Sonipes, Pedibus sonum edens, Eustath. [p. 918, 20 : Ἵπποι ἠχόποδες.]

Ἦχος, ὁ, Sonus, Sonitus. [Veteres Atticos ἠχὴν potius vel ἠχὼ dicere monitum s. v. Ἠχή. Ἦχος, τὸ, dixit Jo. Malal. p. 121, 12; 436, 20.] Plut. [Mor. p. 502, E] : Ὥσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἤχου δὲ μεστοὶ, περιΐασι. Herodian. 6, [9, 4] : Κόνις τε πόρρωθεν ἀγειρομένη φαίνεται, βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξακούεται, Sonitus e clamore magnæ multitudinis exauditur. Id. 5, [5, 17] : Ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων, Ad variorum organorum sonos. Dem. Phaler. [§ 71] : Τῶν γραμμάτων τούτων ὁ ἦχος· ap. Eund. ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας, σύριγγος. [Plurali id. § 73 ; Οὐ μόνον διαφέροντα τὰ γράμματά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἦχοι.] Lucian. [Nigr. c. 7] : Τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. [Plut. Mor. p. 903, A : Ἐν γοῦν ταῖς κατ' Αἴγυπτον πυραμίσιν ἔνδον φωνὴ μία ῥηγνυμένη τέτταρας ἢ καὶ πέντε ἤχους ἀπεργάζεται.] Dioscor. 1, 39 : Ἔτι δὲ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνους καὶ ἤχους καὶ συριγμούς. De quo Plin. 23, 4 : Prodest et auribus, vermiculosque in his enecat, et gravitatem auditus discutit, sonos incertos et tinnitus : obiter capitis dolores et oculorum. [Ἦχοι Aurium sonitus et tinnitus significat ap. Hippocr. p. 68, G : Ἐν πυρετῷ καυσώδει ἤχων προσγενομένων μετὰ ἀμβλυωσμοῦ· 144, A : Κεφαλαλγίαι καὶ ἦχοι ἀπυρέτοισι· 149, C : Βόμβος ἐν ὀξέσι καὶ ἦχος ἐν ὠσί. Foes. Aretæus p. 1, 24; 32, 38.] Et ἤχου ὁ ψόφος, Strepitus, qui ex ipso sonitu existit, s. Resonantia. [|| Ἦχος in cantu ecclesiastico i. q. Tonus in Latino. Moschop. in Lex. Philostrati : Λύδιος τόνος ἐν μουσικῇ ὁ νῦν λεγόμενος ἦχος. Dividitur vero cantus ecclesiasticus in octo tonos, a quibus libellus ὀκτώηχος dicitur. Græcorum quippe musica octo tonis constat quos ἤχους vocant, quatuor simplicibus et quatuor obliquis. Quatuor toni priores simplicem appellationem habent ἦχος α', β', γ', δ'. Quintus dicitur ἦχος πλαγίου πρώτου, sextus ἦχος πλαγίου δευτέρου, septimus ἦχος βαρὺς, Tonus gravis, propter moram et vocis gravitatem inter illum canendum. Postremus denique est ἦχος πλαγίου τετάρτου. Est igitur ἦχος ad quem canuntur cantica, nec liturgia duntaxat, sed et in omnibus aliis officiis : nihil enim in illis concinitur quod non sub aliquo echo seu tono decantetur. Singulæ porro hebdomades habent suos ἤχους, i. e. vel primum vel secundum vel tertium etc. prout describuntur in canonio quod præfigitur Evangelistario. Hæc fere ex Goaro ad Euchолog. p. 206, 433, et Allatio Dissert. 1 de libr. Græc. p. 62, 66. Typicum Sabæ c. 2 : Ὁ δὲ ταχθεὶς μοναχὸς κανονάρχης μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς συνήθους στιχολογίας λέγει τὸν ἦχον. Jo. Diac. Vita Josephi hymnogr. n. 27 : Ἐν διαφόροις ἐναλλαγαῖς καὶ ἤχων κατατομαῖς. Ducang.]

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercussa, quæ ab imitatione vocis humanæ Imago etiam dicitur a Val. Flac. : Responsant sylvæ, et vaga certat imago : ἀντιπεμπόμενος ταῖς φωναῖς ἦχος, πληγὴ κατ' ἀντανάκλασιν ἀναπέμπουσα τὸν ἦχον : vel, ut alii definiunt, μακρὰ φωνὴ ἀνακλωμένη ἀπὸ στερρῶν καὶ ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προέμενον πάλιν ἀνιοῦσα. Plin. 36, 15 : Turres septem acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant, nomenque huic miraculo Echo est a Græcis datum. Fabulas de Echo narrat Alex. Aphr. Probl. 1, 154 [et Ovid. Metam. 3, 358. Pausan. 2, 35, 10 : Τοῦ δὲ τῆς Χθονίας ἐστὶν ἱεροῦ στοὰ κατὰ τὴν δεξιὰν Ἠχοῦς ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καλουμένη· φθεγξαμένῳ δὲ ἀνδρὶ τὰ ὀλίγιστα ἐς τρὶς ἀντιβοῆσαι πέφυκεν. Eur. fr. Androm. ap. schol. Aristoph. Thesm. 1019 : Ἔασον Ἀχοῖ με σὺν φίλαισι γόου πόθον λαβεῖν· Hec. 1111 : Πέτρας ὀρείας παῖς ἠχώ. Soph. Phil. 189 : Ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται : Æsch. Pers. 391 : Ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ. Aristoph. Thesm. 1068 : Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια. Plato Phædr. 255, C : Οἷον πνεῦμα ἢ τις ἠχὼ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἁλλομένη πάλιν ὅθεν ὡρμήθη φέρεται.] || Sed et Cavas rupes aut Valles argutas Græci ἠχοὺς vocant, Colum. 9, 5. || Simpl. pro Sono accipi videtur ap. Synes. Ep. 123 : Καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. [Æsch. Prom. 115 : Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής ; Soph. El. 109 : Ἐπὶ κωκυτῷ ... ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν. Herodot. 9, 24 : Ἅπασαν τὴν Βοιωτίην κατεῖχε ἠχὼ, ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου.] || Accipitur etiam pro Loquendi more ap. Philostr. Ep. 12, p. 192 : Πολλὰ τε κατὰ τὴν Ἱππίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. Bud. || Ἀχὼ, Dor. pro ἠχὼ dicitur, Echo, Sonus repercussus, Vox responsans. [Photius p. 78, 10 : Ἠχὼ πετραία ἡ Αἴγινα· ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια. Hesych. : Ἠχὼ πετραίαν (ἠχωπτερέαν codex), χυτρόπωλιν λέγει. Οἱ δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλά ἐστι· νῆσος γὰρ ἡ Αἴγινα.]

Ἠχώδης, ὁ, ἡ, Sonorus, Sonans. Dem. Phal. [§ 42], de numero heroo : Ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠχ. [Τὰ ἠχώδεα, Quæ aurium sonitus excitant, Hippocr. p. 145, C. Acta Petr. p. 207, A : Ἡ τῶν ὄμβρων ἠχώδης καταφορά.]

[Ἠώας. V. Οὖς.]

Ἠώα, dicitur ἐθνικῶς ἡ κέδρος, ut tradit Hesych.

[Ἠῶθεν. V. Ἠῶθι.]

Ἠῶθι, In aurora, Diluculo, Mane. Ἠῶθι πρὸ ap. Hom. [Il. Λ, 50 : Βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό· Od. E, 469, Z, 36. Arat. 309], Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, Bud. Eust. tamen [p. 829, 63; 1546, 19] habet ἐκ πρωΐας. At Ἠῶθεν, q. d. Ab Aurora, pro ἕωθεν [Il. H, 372 : Ἠῶθεν... ἴτω· Σ, 136 : Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Theocr. 15, 132]. Od. Ξ, [512] : Ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα ὀνοπαλίξεις.

[Ἠώκοιτος, ὁ.] Ἠωκοίτων Hesych. exp. ὀρθρινῶν ὕπνων, Matutinorum somnorum. [Suid. : Ἠώκοιτος, ὁ πρωινὸς ὕπνος.]

[Ἠών. V. Ἠιών.]

[Ἠώνη, ἡ, Eone, Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8. Scrib. videtur Ἠιόνη cum Heynio.]

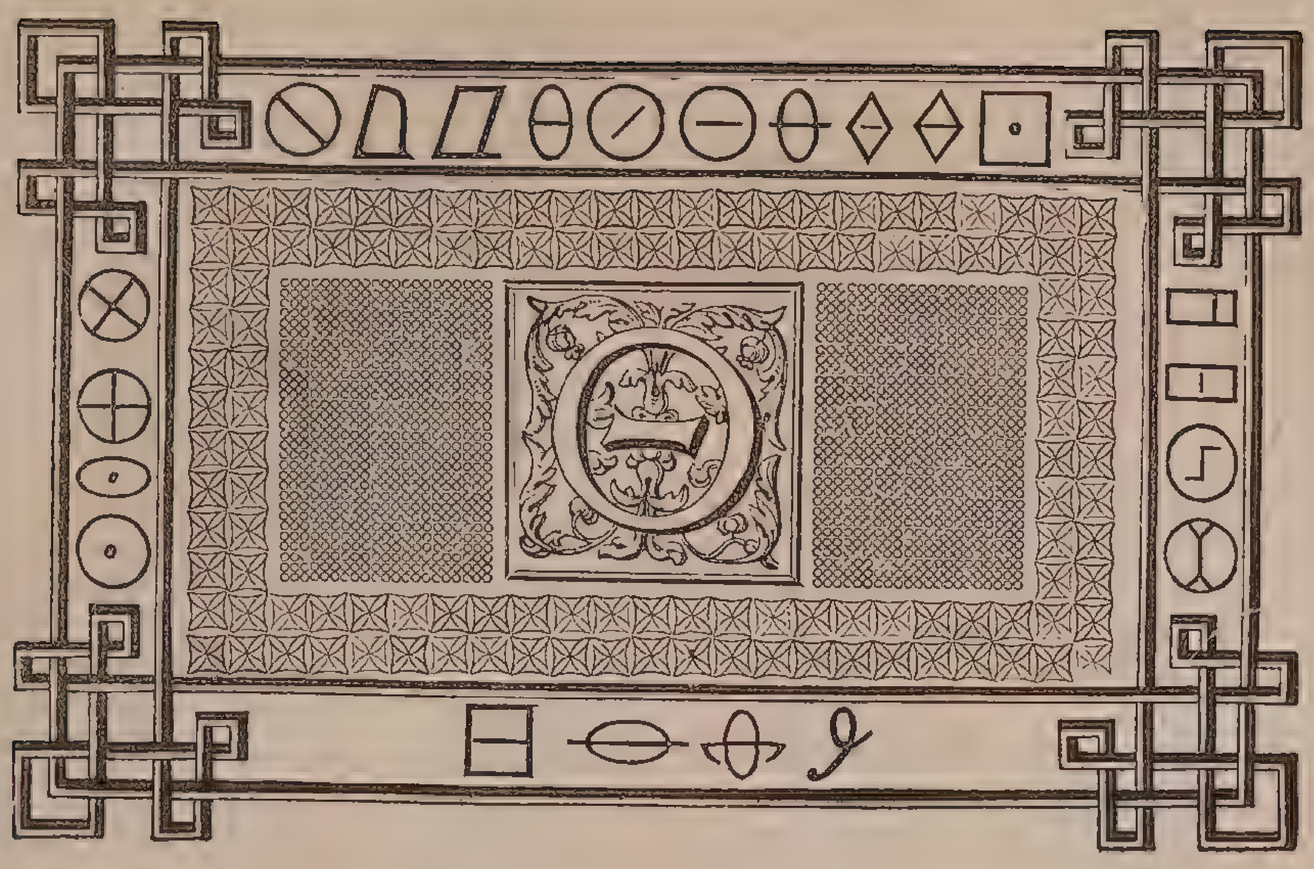
[Ἠῷος. V. Ἠοῖος.]

Ἠὼς [et Dor. Ἀὼς], όος, et per contr. οῦς, ἡ, Aurora; ut Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, sæpe ap. Hom. Et Il. Ω, [417] : Ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in Il. loquitur tanquam de dea : quam tamen magis proprie describit quum alibi, tum Il. B, [48] : Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. [In antiquæ artis operibus interdum HEOS, ut in fictili ap. Durand, *Descr. des ant.* n. 231. Hase.] Pro Diluculo utuntur et prosæ scriptt., unde ἅμα ἠοῖ, ap. Herodot. Diluculo, Simulatque illuxit. [8, 83 : Ἠὼς διέφαινε· 7, 167 : Ἐξ ἠοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δείλης ὀψίης. Eurip. Iph. A. 168 : Λάμποισ' ἠώς· Rhes. 535 : Ἀὼς δὴ πέλας ἀὼς γίγνεται· El. 730 : Λευκὸν πρόσωπον ἀοῦς· Or. 1004 : Μονόπωλον ἐς ἀῶ. Plato Hipp. min. p. 371, B : Ἅμα τῇ ἠοῖ ἀποπλευσεῖσθαι· Definitt. p. 411, A : Ἀπ' ἠοῦς μέχρι δείλης. Hedylus ap. Athen. 11, p. 473, A : Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα καὶ ἐκ νυκτῶν ... εἰς ἠοῦν, ubi notanda accusativi forma Ionica, cujus aliud ex. est in epigr. Leonidæ Anth. Pal. 7, 472 : Ἠοῦν ἐξ ἠοῦς. || Dies. i. e. lux diei. Hom. Il. Z, 451 : Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς· et ib. 458. Musæus 109 : Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν ἠώς· 288 : Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ. Quint. Sm. 10, 431 : Μέγα τλήσομαι ἔργον, ἀμφ' αὐτῷ θανέειν, ἐπεὶ οὔ τί μοι εὔαδεν ἠὼς, i. e. Vita.] V. Ἕως. || Ἠὼς pro Die toto, per synecd. Hom. Il. A, [493] : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. [Od. T, 192 : Τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἐνδεκάτη πέλεν ἠώς. || Juventus. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 6, p. 238, C : Ἄλγυνεν παιδὸς Ταλαοῦ δυσπέμφελον ἠῶ. Nam sic Vigerus correxit vulgatum εἶο, probante Valck. ad Eurip. Phœn. p. 157.] || Ἠὼς, Oriens. Od. K, [190] : Οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠὼς, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic et in prosa, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω, dicuntur Partes orientales. [Herodot.

2, 8 : Τῆς ὁδοῦ ἀπὸ ἠοῦς πρὸς ἑσπέρην· 7, 58 : Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς ἐποιέετο τὴν ὁδόν. Photius p. 49, 5 : Ἕως, οὐχὶ ἠώς, τὸ Ἀττικόν ἐστι, Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ, Ἥν τε πρὸς ἠῶ ἤν τε πρὸς ἑσπέραν. Est ex 1, 1, 5, ubi libri omnes ἕω. Formam poeticam pauci præbent ib. 8, 8, 1, et Anab. 2, 4, 24; 3, 5, 15. Polyb. 4, 70, 8 : Ἡ ἀπ' ἠοῦς πλευρά· 5, 59, 5 : Τὰ ἀπὸ τῆς ἠοῦς μέρη.] Αὔως [rectius Ἄυως i. e. ἌΑϝως] Æol. pro ἠὼς, i. e. ἡμέρα, ut Etym. [M. p. 174, 43, ex codd. correctum a Bastio ad Greg. p. 612] et Lex. meum vet. tradunt, afferentes e Sapph. : Πότνια αὔως. Item, Ἔσπερε πάντα φέρων ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως. [Eadem ap. Ammon. p. 23 : Χρυσοπέδιλος ἄυως. Memoratur forma illa etiam ab Hesychio, Etym. M. p. 440, 51, Suida s. v. Ἠὼς, Greg. Cor. p. 612.]

[Ἠὼς s. Ἀὼς, ἡ, Eos, dea. Hom. Il. Λ, 1 : Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὄρνυτο· Od. Δ, 188 : Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός (Memnon). Hom. H. 31, 6 : Γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων ... ἥ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα, Ἠώ τε ῥοδόπηχυν ... Theiæ et Hyperionis filia ap. Hesiod. Theog. 372. Astræi conjux ib. 378. || Forma Dorica ap. Pind. Ol. 2, 141 : Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα· Nem. 6, 88 : Φαεννᾶς υἱὸν ... Ἀόος.]

[Ἴως scriptura vitiosa. V. Ἴγουν.]

, **nota octavæ** ap. Græcos literæ, quam θῆτα appellant, si grammaticis [Etym. M. p. 441, 2] credimus, παρὰ τὸ τὴν θέσιν τοῦ παντὸς μιμεῖσθαι, utpote quæ sit κυκλοτερὴς, et τῇ κατὰ μέσον μακρᾷ axem mundi repræsentet. [Figura literæ describitur in fr. Euripidis ap. Athen. 10, p. 454, B: Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος· οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.] Latini quoque eam Theta appellant, non tamen unica ipsi etiam figura eam scribentes, sed duabus, th: quoniam sonum habet τοῦ τ, addita duntaxat aspiratione: unde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur: veluti quum πάνθ' ὁρᾷ dicitur pro πάντα ὁρᾷ: et καθαιρέομαι pro καταιρέομαι. Vicissim Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ, et ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, et ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, et αὖτις pro αὖθις. Æoles δ quoque in eam vertunt, quoniam sc. et τῷ τ et τῷ δ cognata est: οὐθὲν enim dicunt pro οὐδὲν, et θάσος pro δάσος, teste Eust. [p. 1841, 23]; qui et in derivationibus δ transire in θ annotat [p. 68, 40; 117, 15]: veluti quum e μήδω fit προμηθεὺς et προμηθής. Idem gramm. [p. 375, 20] σ quoque in eam verti scribit: μηνιθμὸς enim dici pro μηνισμὸς, a μηνίω, et κνηθμὸς pro κνησμὸς, et similia. Rursum ipsum θ in φ vertitur. Nam φλᾶν pro θλᾶν, et φλίβειν pro θλίβειν dicitur, eod. Eust. [p. 101, 46] teste. Eodem auctore [p. 424, 17] interdum pleonastica est: idque vel in principio vocis ab aspirata vocali incipientis, ut θαμὰ pro ἅμα: vel in medio, πρὸς τραχυφωνίας ἔνδειξιν, quemadmodum quum poetæ τριχθὰ dicunt pro τρίχα. [De his vocc. omnibus dicetur suis locis.] || In judiciis quoque hac nota utebantur: qui enim morti adjudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον. Unde satyrographus [Pers. 4, 13]: Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. l. 7, [37], hoc ipsum theta appellat Mortiferum signum, et Lethalem juguli notam. Ap. Latinos vero condemnandi nota erat C litera: absolvendi, A: ampliandi signum, N L, dabant, quod significat Non liquere. || Denique Θ s. θ est numeralis nota, significans sc. novem: ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, novies mille denotat, hoc modo, ,Θ, ,θ.

Θαάσσω, Sedeo. Hom. Il. I, 193: Ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν, Achilles autem admiratione perculsus prosiliit, ipsa cum cithara, relicto sedili, in quo sedebat: male enim quidam hic interpr. Relicto pavimento in quo sedebat, Relicta cathedra in qua sedebat, ut quemadmodum in Gr. sermone, ita et in Lat., nomen et verbum diversæ sint originis; quum non sit θάκον, ἔνθα θάασσεν, sed ἕδος, ἔνθα θάασσεν. Sed an satis decenter tribui possit Achilli cathedra, aliis considerandum relinquo. Utitur Hom. et alibi eod. A hemist., sed pro ἕδος ponens θρόνον: Il. O, [124] de Minerva: Ὦρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσε. At Od. Γ, [336] dixit, Θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Quod autem ad derivationem attinet, sciendum est Eust. [p. 746, 20; 1008, 47] postquam scripsit θάασσεν esse ἐκάθητο, et fieri θάκος ex illo, sicut θῶκος a θῶ, addere, θοάζει enim, ut ajunt, est τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ, at θάασσε, est ἐκάθητο, et θακεῖ, κάθηται, et θάκος, δίφρος, καθέδρα τις. Etym. quoque tradit e θῶ derivari θοάζω, pro quo dici θαάσσω, mutato o in α, et ζ in σσ. Sed quomodo aut Eustathio, aut potius Etym. subscribemus, deducenti θαάσσω a θοάζω, quum ab hac signif. aliena sint τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ, quibus θοάζει exp. Eust. At ego signiff. omnium huic l. aptissimam ab Eust. omissam esse respondeo; nam θοάζειν inter alia esse κάθησθαι, non ex Hesych. solum et Suida, verumetiam e Plut. discimus [Mor. p. 22, E], ubi verbum θοάζειν ait significare vel κινεῖσθαι, ut Eur.: Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός· vel καθέζεσθαι, et θαάσσειν, ut Soph. [OEd. T. 2]: Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; Suidæ θοάζετε per dialysin est, pro θάσσετε, intelligenti sc. dialysin in prima syllaba, nimirum e θα in θοα, quod plane iis, quæ ab Etym. traduntur, repugnat; si enim verum sit, quod ibi Suid. tradit, fiet θοάζειν a θαάσσειν, non hoc ab illo. Ego vero, ut tandem quod sentio, proferam, θοάζειν derivari a θοὸς persuasissimum habeo: cui derivationi consentaneæ sunt illæ exposs., τρέχειν, κινεῖσθαι, σκιρτᾶν, etc. significare autem et κάθησθαι, quum ex illo Soph. l. pateat, ab hoc θοάζειν, i. e. habente hanc signif., fieri posse θαάσσειν existimo, præsertim quum ζ in σσ dissolvi minime sit novum. Confirmat autem meam hanc derivationem, quod ab eod. Suida [qui scholiastam Sophoclis exscripsit] de θοάζετε additur, sc. ἢ θοῶς προκάθησθε. E quibus vocc. conjicio etiam, posse θοάζειν exponi Celeriter, i. e. θοῶς, in sedile insilire. [In l. Sophoclis θοάζετε simplicem habet Sedendi signif. Antiquissimum hujus usus exemplum est apud Æsch. Suppl. 595: Ὑπ' ἀρχᾶς δ' ῥῦτινος θοάζων (Ζεὺς) τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνει. Aliud legit alicubi Hesych., qui ἐθόαζεν per ἐκαθέζετο est interpretatus. Προθοάζοντα per προκαθήμενον explicat gramm. cod. Taurin. ap. Pasin. vol. 1, p. 262. Θωάζω scriptum in Lex. schedograph. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 381: Θῶκος ὁ θρόνος εἴρηται, θωάζω τὸ καθίζω.] Θάσσω, Sedeo: pro quo supra θαάσσω. Hesych. affert non solum θάσσοντας pro καθημένους: sed etiam θάσσουσα pro σπεύδουσα, Festinans, Properans. Θήσσειν affertur pro θάσσειν, quod Ionicum erit. [Eur. Ion. 415: Οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος· Suppl. 391: Στρατὸς δὲ θάσσει· Herc. F. 1214: Τὸν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας. Cum præpos. Hec. 36: Ἥσυχοι θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς· Iph. T. 1253: Τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ θάσσεις. Cum accus. Andr. 117: Θέτιδος δάπεδον καὶ ἀνάκτορα θάσσεις. Soph. OEd. T. 161: Ἀγορᾶς θρόνον θάσσει.]

[Θαβακὸν, θακὸν ἢ δμορὸν, Hesych. Probabiliter Hemst. Θάβακον (forma Æolica cum digammo θάϝακον), θᾶκον ἢ θρόνον.]

[Θαβὼρ, ὄνομα ὄρους. Λέγεται δὲ καὶ Θαβώριον, Suid. Hesych.: Θ., ὄρος Συρίας. Θαβὼρ in libris V. T. Idem mons Ἀταβύριον et Ἰταβύριον dicitur: quæ v.]

[Θαβωρῖται, οἱ, Thaboritæ, qui Thaborium lumen quod resplenduit in transfigurato Domino in monte Thabor non esse quidem essentiam divinam, esse tamen quid increatum temere affirmabant: de quo controversia exstitit inter Gregorium Palamam et Barlaamum: de qua v. Demetrius Cydon. Adv. Palamam et Allatius in Diatr. de Symeonibus p. 173. Ducang.]

[Θάγω. V. Θήγω.]

[Θαδδαῖος, ὁ, Thaddæus, n. pr. in Ev. Matth. 10, 3.]

[Θαέομαι. V. Θεάομαι.]

[Θαζόμενος, σκώπτων, Hesych. Decurtatum ex τωθαζόμενος, ut animadvertit Is. Vossius.]

Θάημα, τὸ [Dorice pro θέαμα], Spectaculum, Miraculum, θαῦμα, Bud. e Theocr. [1, 56 : Αἰολικόν τι θάημα· ubi notandum syllabam primam corripi: nisi τι delendum cum Porsono.]

Θᾱητὸς, [ἀ, ὸν, Dor. pro θεατὸς, ἡ, ὸν], Spectabilis, Cum admiratione spectandus, Præ admiratione spectandus, Mirandus. [Pind. Isthm. 4, 40 : Ἀωσφόρος θαητός· Pyth. 4, 470 : Θαητὸν εἶδος· 142 : Θαητοῖσι γυίοις· Nem. 1, 54 : Θαητὰν ἐς αἴγλαν. Theocr. 15, 84.]

Θαίβει, Hesych. affert pro ἐλαύνει, Impellit, Agitat. [Corruptum ex θλίβει. Hemst.]

Θαιμὸς, Hesychio οἰκία, σπόρος, φυτεία. [Vocab. suspectum.]

[Θαιραῖος. V. Θαιρός.]

[Θαιροδύτης, ὁ, Orbiculus jugi per quem lora ducuntur. Hesych.: Θαιροδύται, οἱ ἐν τῷ ζυγῷ δακτύλιοι, δι' ὧν οἱ ῥυτῆρες (διείρονται vel διίενται supplet Hemst.). Θαιροδύτης, ὁ δακτύλιος τοῦ ζυγοῦ.]

Θαιρὸς, Cardo: ὁ στροφεὺς, Polluci [1, 76]: Hesychio ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας. Eustathio quoque θαιρὸς est στρόφιγξ θύρας, ap. Hom. Il. M, [459] de Hectore ingens saxum jaculante in portam: Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος εἴσω Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Id. Eust. [p. 914, 33] annotat in Rhet. Lex. θαιρὸς ex Sophocle afferri pro ἄξων, ut Hesych. quoque testatur a Soph. in Triptolemo θαιρὸν dici τὸν ἄξονα. [Ad currum transtulit Soph., cujus versum servarunt Rufus De part. hom. p. 32 et Etym. M. p. 395, 11 : Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε. Sensu proprio de cardine januæ Quint. Sm. 3, 27 : Πύλας δ' εἰς οὐδας ἔρεισε θαιρῶν ἐξερύσας. Agath. p. 35, 14 : Οἱ θαιροὶ τῷ οὐδῷ ἐνηρμοσμένοι.] Pollux 1, [144], de currus partibus loquens, θαιροὺς nominari ait τὰ ἐγγώνια οἳ συμπίπτουσιν αἱ πλάγιαι πλευραὶ, et [253] τῆς ὑπερτερίας τὰ ἑκατέρωθεν πλευρὰ [θαιροὶ καλοῦνται· ὑποπέπηγε δὲ αὐτοῖς ξύλα, ἃ καὶ θαιραῖα ὀνομάζονται, οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἁμαξήποδες. I. e. ligna, in quibus axes plaustri vertuntur. Conf. Schneider. ad Vitruv. vol. 3, p. 370.]

[Θαΐς, ίδος, ἡ, Thais, meretrix Attica: de qua v. Athen. 13, p. 576, 585. || Vocativ. Θαΐ ap. Lucian. Dial. mer. 1, 1. || Uxor Ctesibii mechanici apud Athen. 4, p. 174, E. || Nomen fasciæ ap. Galen. vol. 12, p. 479.]

Θᾱκεύω, ap. Hesych. habetur, exponentem tamen non simpl. κάθημαι, Sedeo, sed addentem, πρὸς τὰς χρείας. Utitur Artemidorus simpl. pro Sedere. [Quod vulgo χέζειν, ἀποπατεῖν s. ἀφοδεύειν dicebantur, alii honestiores scilicet ἀφεδρεύειν, θακεύειν appellabant. Ap. Artemid. 1, 2 : Ἐμεῖν, καθίζειν εἰς χρείας, θακεύειν, delendum καθίζειν εἰς χρείας, ex glossemate illatum: conf. Hesych. Proverb. App. Vat. 1, 82 : Ἐάν τις ἁλῷ θακεύων ἐν τῷ τεμένει. Hinc explicandus Plut. V. Lyc. c. 20 : Θακεύοντας ἐν ἀποχωρήσει ἐπὶ δίφρων. Toup. Emend. vol. 2, p. 375, 376. Conf. Θᾶκος.]

[Θᾱκέω, Sedeo.] Ut θάκος [θᾶκος] a θαάσσω, ita vicissim Θακέω fit a θάκος. [Æsch. Prom. 313 : Μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν Ζεύς.] Soph. [Aj. 1173] : Θάκει δὲ προστρόπαιος, Sede. [OEd. T. 20 : Τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ. Eur. Heracl. 240 : Βώμιος θακεῖς. Cum acc. Æsch. Prom. 389 : Τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας.] || Θωκέω [forma Ionica], Sedeo. Herodot. [2, 173] : Θωκέοντα ἐν θρόνῳ. Hesych. exp. non solum κάθηται, sed et ὁμιλεῖ.

Θάκημα, τὸ, ap. Soph. [OEd. C. 1160, 1179, 1380], Sessio, Sedendi actio.

[Θάκησις, εως, ἡ, Sedes. Soph. OEd. C. 9 : Θάκησιν εἴ τινα βλέπεις, ex emend. Seidleri. Libri θάκοισιν. Composito ἐνθάκησις alibi utitur Soph. ᾱ]

[Θᾶκος, ὁ : nam hæc una vera est forma vocabuli. Nihili est θᾶκος, τὸ, vitiosusque est quem libri sæpe præbent accentus] Θάκος, Sedes, Sedile. [Æsch. Prom. 279 : Κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα. Soph. Ant. 999 : Θᾶκον ὀρνιθοσκόπον· ubi libri deteriores θῶκον, forma Ion., quam Atticis passim intulerunt librarii : v. Æsch. Prom. 833, Aristoph. Ran. 1522, Plat. Rep. 7, p. 516, E. Eurip. Herc. F. 1097 : Νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.] Xenoph. Cyrop. 8, [7, 10] : Τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν· in Symp. [4, 31] rem eand. aliis verbis, sed iisd. nominibus, sc. θάκων et ὁδῶν, exprimit : Ὑπανίστανταί μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Legitur autem id. nomen cum eod. verbo ap. Aristoph. Nub. [993] : Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Sed ibi typogr. edd. habent [vitiose] θακῶν : atque adeo in VV. LL. habetur etiam θάκος, τὸ, afferturque ad confirmationem scholiastæ ipsius locus, in quo legitur, θάκος παῦλαν ἔχον σοφῶν· ubi fort. pro Exhedra. Sed ut hic ἔχον, sic et ibi θακῶν suspectum reddunt ii, quos e Xenoph. protuli ll., in quibus θάκων, non θακῶν habetur. Atque adeo hanc suspicionem augent hi Athen. ll. 4, [p. 143, E] : Κατὰ τὸν θάκον τὸν τοῦ πατρὸς ἐφιζάνουσιν· paulo post [F] : Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θάκοι. Quinetiam ap. Eur. pariter et Soph. [Ap. Soph. corrupte pro θάκησιν, quod v.] legimus θάκοισιν. Sed et Suid. habet, θάκοι, θρόνοι, καθέδραι, et Etym. θάκος, ὁ καὶ θῶκος καλούμενος. Ad accentum autem quod attinet, et θάκος et θᾶκος scribi posse existimo; productum enim habet α in illo Aristoph. l. Utramque vero quantitatem cum ratione admittere arbitror hanc syll. : ac correptionem quidem, esse consentaneam quantitati primæ syllabæ τοῦ θαάσσω, a quo deducitur; productionem vero, propter crasin duorum αα in unum, permitti. Ap. Hesych. tamen, Etym. et Eust. θάκος scribitur, sicut θάκοι ap. Suid. || Θᾶκοι, ap. schol. Eurip. (nam θᾶκοι cum circumflexo ap. eum habetur) Locus Thebarum, ubi Tiresias sua vaticinia edebat : Phœn. [847] : Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. [Eundem θᾶκον ὀρνιθοσκόπον dixit Soph. Ant. 999. || Sella, i. e. latrina. « Epiphanius l. 2, de morte Arii : Κατὰ τὰς νύκτας εἰσελθὼν ὁ Ἄρειος εἰς θᾶκον πρὸς τὰς αὐτοῦ χρείας παρασκευασθῆναι ἐλάκνισε. Athanas. Epist. ad Serap. : Εἰσῆλθεν εἰς θάκους ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρός. » Casaub. ad Theophr. Char. c. 14.] || Θῶκος [Ion. et Dor.] i. q. θάκος [θᾶκος], Sedes, Sedile, Solium, Consessus, et Θόωκος pro eodem. Hom. [Il. Θ, 439 : Θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους·] Od. B, [14] : Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ· εἶξαν δὲ γέροντες. At vero E, [3] : Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον, schol. exp. εἰς συνέδριον, sicut βουλὴν alibi, in quo assentitur Eustathio, θῶκονδε καθίζανον accipienti pro ἐκκλησίαζον. Hesych. quoque θῶκος ait significare σύλλογος. Addit autem Eust. similem esse usum τοῦ θόωκος, hoc in v. [Od. B, 26] : Οὐδέποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ', οὐδὲ θόωκος, ubi exp. συνέδριον, sicut θῶκος in illo altero l. exponi ab auctore brevium scholl. dixi. [Sic Herodot. 6, 63 : Ἐν θώκῳ κατήμενος, μετὰ τῶν ἐφόρων, In consessu. De subsellio, in quo pluribus locus est, 9, 94 : Κατημένου ἐν θώκῳ ἐλθόντες οἱ παρίζοντο. Θῶκοι ἀμπαυστήριοι 1, 181. Schweigh. Pind. Pyth. 11, 11 : Μαντίων θῶκον.] Idem tradit [p. 171, 15] poni θόωκος pro θῶκος, eod. pleonasmo, quo φόως pro φῶς, Κόως pro Κῶς, Ξενοφόων pro Ξενοφῶν. At ipsum θῶκος a θῶ derivat. Ego vero divinarim potius a θοάζω factum esse θόακος, e quo θῶκος per crasin.

[Θαλάμαι, αἱ, Thalamæ, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Θεόπομπος λϐ' Φιλιππικῶν, Steph. Byz. Masculina forma Θαλάμους, τοὺς νῦν Βοιωτοὺς καλουμένους Strabo 8, p. 360. Sed Θαλάμαι ap. Pausan. 3, 2, Polyb. 16, 16, 3. || Χωρίον, ὃ καλοῦσι Θαλάμας, castellum Elidis,

ap. Polyb. 4, 75, 2 et 84, 2, Xen. H. Gr. 7, 4, 26.] A
[Θαλάμαξ. V. Θαλαμίτης.]

Θαλάμευμα, τὸ, Contubernium, ut VV. LL. interpr. ap. Eur. [Bacch. 120], θαλάμευμα κουρήτων. [ἄᾰ]

Θᾰλᾰμεύτρια, ἡ, Mulier quæ curat ea, quæ ad thalamum et nuptias pertinent, Pronuba, i. q. νυμφεύτρια, Pollux [3, 41].

[Θᾰλᾰμεύω, In thalamum duco. Heliodor. 4, 6, p. 170: Οὐ γάρ τις ἕτερος θαλαμεύσει Χαρίκλειαν. In thalamo custodio, Theophyl. Sim. Hist. p. 14, C: Τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐλευθερίαν δίκην σώφρονος δεσποίνης τινὸς ἄχραντον θαλαμεύων καὶ μὴ διαφθείρων μοιχικαῖς κολακείαις.]

Θαλαμεύομαι, Intra thalami parietes me contineo, Domi maneo, Bud. ex incerto auct.: Ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἁρμόζει τὸ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνήθεις εἶναι τοῖς πολλοῖς. Jo. Chrys. in 1 Ep. ad Rom.: Παρθένον θαλαμευομένην. [Aristæn. 2, 5, p. 142: Παιδισκάριον ἄωρον Ἀφροδίτῃ, ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην. Eust. p. 844, 12: Τὸ ἔμβρυον ἐκκύπτει πρὸς γέννησιν ἱκανῶς ἔνδον θαλαμευθέν.]

B

Θαλάμη, ἡ, Cubile: dicitur plerumque de piscium latibulis. Hom. Od. E, [432]: Πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, E cubili et latibulo. Aristot.: Τοῖς ὀστράκοις οἱ θηρεύοντες γνωρίζουσι τὰς θαλάμας αὐτῶν. Plin.: Præjacentibus testis cubile polyporum deprehenditur. Id. H. A. 8, [3, 5]: Νέμονται δὲ οἱ κάραβοι τὰ ἰχθύδια θηρεύοντες παρὰ τὰς θαλάμας· καὶ γὰρ ἐν πελάγεσιν ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, οἷοι ἂν ὦσι τραχεῖς καὶ λιθώδεις· ἐν τοῖς τοιούτοις γὰρ ποιοῦνται τὰς θαλάμας. [Et alibi non raro in iisd. libris.] Utitur et Hippocr. [De arte p. 6 med.]: Οὐθὲν ὅ,ττι καὶ ὕποφρον [ὕπαφρον Foes.] καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, i. e. καταδύσεις, Erot., Latibula. [Athen. 3, p. 93, F, ex Isidoro Characeno: Τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πίνναι. Et de quibusvis aliorum cubilibus, velut Eur. Herc. F. 807: Γᾶς ἐξέβα θαλαμῶν· Ion. 394: Τὰς Τροφωνίου θαλάμας. Nicand. Al. 8: Ῥείης Λοβρίνης θαλάμαι.] || Θαλάμαι, in naribus dicitur Ea pars, quæ et μύξαι, h. e. τὰ ἔνδοθεν τοῦ σφαιρίου, s. ἀκροῤῥινίου, Pollux [2, 79]. Nares autem, Foramina et quasi canales nasi, C Aristoteli sunt ὀχετεύματα. Dicuntur et θαλάμαι, desinentes in ληνόν. Cam. [|| Ventriculus cordis. Aristot. p. 458, 17: Ἑκατέρας τῆς θαλάμης (τῆς καρδίας) κοινὴ ἡ μέση. || Hesych.: Θαλάμαι, στῆλαι (φίβλαι Hemst.) ἐπικείμεναι τοῖς αἰδοίοις τῶν ἀποκόπων.] || At θαλαμαὶ, accentu in ultima, Fanum Castoris et Pollucis, ἱερὸν τῶν Διοσκούρων, Eust. [p. 640, 9, ex Ælio Dionysio, et p. 1541, 45. Ammon. p. 68: Θαλαμὰς ὡς ἀγαθὰς, καὶ θαλάμας ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ... ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει. Male θαλάμαι ap. Phot. p. 77 extr. ἄᾰ] Quod vero ad etymon tum hujus voc., tum voc. θάλαμος attinet, Eust. [p. 1541, 20] a θάλπω derivat, quod ibi quasi θαλπόμεθα. Alibi tamen a θάλος deducit [θάλαμος, p. 1094, 55], ut ἄρχαμος ab ἀρχός.

Θᾰλᾰμηγὸς, ἡ, dicebatur Navis quædam [cubiculata. Appian. præf. § 10, p. 13, 98: Θαλαμηγά τε χρυσόπρυμνα καὶ χρυσέμβολα.] Athen. [5, p. 204, E]: Κατεσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θα- D λαμηγὸν καλουμένην, Navem fluvialem, quæ Thalamegus dicebatur. Utitur Suet. etiam in Cæs. [c. 52]: Et eadem nave thalamego pene Æthiopia tenus Ægyptum penetravit. [Εὐωχεῖσθαι ἐν σκάφαις θαλαμηγοῖς, Strabo 17, p. 800 init.; et πλοῖα θ. ibid. paullo post. Hemst. Hujusmodi navibus θαλαμηγοῖς Apim sigillatim Nilopoli Memphim vehi consuevisse, testatur Diodor. 1, 85. Jablonsk. Conf. Θάλαμος.]

[Θαλαμήιος, ὁ, ἡ.] Θαλαμήϊα δοῦρα, Ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Hesiod. [Op. 809]: Ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.

[Θαλαμηιάδης, ὁ, Cubicularius. Matron ap. Athen. 4, p. 135, E: Θύννου κεφαλὴ θαλαμηιάδαο. Nomen a θαλάμη, quod Cubile piscium significat, derivatum.]

[Θᾰλᾰμηπολέω, Circa thalamum versor, Thalami curam gero. Schol. Lycophr. 132: Πέντε θαλαμηπολουσῶν γυναικῶν. De cura circa coitum canum Oppian. Cyn. 1, 393: Ἔθνεα σοὶ δὲ κυνῶν θαλαμηπολέοντι μελέσθω,]

[Θαλαμηπολία, ἡ, Cura thalami. Theodr. Prodr. p. 458: Χαῖρε γαμοστολίη καὶ θαλαμηπολίη. Elberl.]

Θαλαμηπόλος, ὁ, ἡ, Qui circa thalamum versatur, s. curam ejus gerit, Cubicularius. [Hesych.: Θ. ἡ περὶ τὸν κοιτῶνα ἢ περὶ τὸν θάλαμον διατρίβουσα ἢ ἀναστρέφουσα. Ἀπίων δὲ, κοιτωνοφύλαξ, νυμφαγωγὸς καὶ θαλάμου ἐπιμελουμένη. Æsch. Sept. 359: Πικρὸν ὄμμα τῶν θαλαμηπόλων.] Plut. Alex. [c. 30]: Τῶν δὲ θαλαμηπόλων τις εὐνούχων, οἳ συνεαλώκεισαν ταῖς γυναιξί. [Eunap. Exc. Hist. p. 87, 18. Θαλαμηπόλον ἔργον in Epigr. ap. Jo. Malal. p. 326, 4.] In Epigr. [Philippi Anth. Plan. 4, 177], θαλαμηπόλε Κύπρι, Thalamorum præses, pronuba. Θαλ. ἠὼς, Nonn. pro Die nuptiali. [Θαλ. ὄρφνη Nonn. Dion. 7, 307, Musæus 231.] || Pro Sponso ponitur ap. Soph. OEd. T. [1208], ut schol. annotat: Ὦ μέγας λιμὴν ωὗτὸς ἤρκεσε παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. [Dioscor. in Anth. Pal. 6, 220: Ἁγνὸς Ἄτυς, Κυβέλης θαλαμηπόλος.]

[Θαλαμία et Θαλαμιά. V. Θαλάμιος.]

Θαλάμιος, ὁ [scrib. Θαλαμιὸς et ap. Thuc. θαλαμιῶν, sec. Arcad. p. 40, 13. G. D.], Remex infimi ordinis, Eust. [p. 1818, 52] i. q. θαλαμίτης. Thuc. 4, [32]: Καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐπέβαινον, ἐκ μὲν νεῶν ἑβδομήκοντα, καὶ ὀλίγῳ πλειόνων, πάντες πλὴν θαλαμίων. || [Hesych.: Θαλάμιος ἐρέτης, ὁ κατωτάτω ἐρέσσων ἐν τῇ νηί.] || Θαλαμίτης, item Θαλάμαξ, ακος, ὁ, pro eod. Aristoph. Ran. [1074]: Προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, Ei qui in inferiori navis parte remigat. [Ibid. schol. plurali utitur θαλάμακες, qui θαλαμακεῖς vitiose scriptus est ap. Suidam s. h. v. scholiastæ verba excerpentem.] Qui remigum ordo, quod aquæ esset vicinior, brevioribus utebatur remis, ideoque vilior habebatur; sedebatque ad proram, sicut θρανίτης ad puppim, medio autem loco ζυγίτης: ut Aristoph. schol. docet: Bayf. eum secum pugnare scribit, ut qui θαλαμίτας ad proram collocet, et tamen inferioris remigum ordinis eos esse velit: ideoque solum dicit θαλαμίτην esse Eum qui ad proram remigat. || Ap. Appian. reperitur et Θαλαμίαι i. significans quod θαλάμιοι s. θαλαμῖται in l. postr. B. C. [5, 107]: Καὶ τῶν ἑρετῶν οἱ μὲν θαλαμίαι πάντες ἀπελήφθησαν, οἱ δὲ ἕτεροι τὸ κατάστρωμα ἀναῤῥήξαντες ἐξενήχοντο, ubi Bayf. leg. putat θαλάμιοι. Si tamen vitiosa est hæc scriptura, minori mutatione legi posset θαλαμῖται. Θαλαμία ὀπὴ, Foramen, per quod exeritur remus, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη, schol. Aristoph. [Ran. 1106.] Ab Eod. ponitur et Θαλαμιὰ, substantive, cum accentu in ultima, et exp. ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη: ap. Suid. autem θαλαμία cum accentu in penult. ἡ ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. Herodot. 5, [33]: Τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα· qui l. a Suida quoque citatur. Ap. Aristoph. autem [Ach. 553: Θαλαμιῶν τροπουμένων, ubi libri aliquot θαλαμίων, quod legit schol. qui ναυτῶν expl.] Pac. [1232]: Διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας [libri θαλαμιᾶς], schol. exp. διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ θώρακι. Θαλαμίδιοι κῶπαι, [Photio p. 79, 6, et] Suidæ αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. [Sic etiam ap. Etym M. p. 441, 23. Sed corrigendum θαλάμιοι κῶπαι. Et sic fere Hesych.: Θαλαμίαι (scr. θαλάμιαι) κῶπαι, αἱ κατωτάτω. Καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν θαλάμιοι λέγονται.]

[Θᾰλᾰμὶς, ίδος, ἡ, i. q. θαλαμεύτρια. Crameri Anecd. vol. 2, p. 376, 9: Θαλαμὶς, ἡ περὶ τὸν οἶκον, ἤγουν τὸν θάλαμον, ἀναστρεφομένη. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ θάλαμος· τοῦτο ἐκ τοῦ θάλπω.]

[Θαλαμίτης, ὁ, Ad thalamum s. cubiculum pertinens. Τοὺς Ὁμηρικοὺς θαλαμίτας χρυσέους κίονας, Tzetz. Exeg. Il. p. 47, 23. || I. q. θαλάμιος, quod v.]

Θαλαμοποιὸς, ὁ, Qui thalamos fabricatur. Est et poema Æschyli, quod sic inscribitur. Poll. [7, 122.]

Θάλαμος, ὁ, Thalamus, Cubiculum; proprie Cubiculum uxoris et mariti: Gynæconitis, ut alii tradunt. Plut. tamen quasi diversa conjungit, Θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Hom. Il. I, [469]: Ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων· Od. Θ, [277]: Ἐς θάλαμον, ὅτι [ὅθι] οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, de Vulcano. Z, [15]: Ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρη Κοιμᾶτ'· Il. Z, [244], in ædibus Priami sunt quinquaginta θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, in qui-

bus filii ipsius cum uxoribus cubabant: Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς, et duodecim alii thalami similiter constructi, in quibus generi Priami cum suis itidem uxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æn. 2: Quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum. [Anacreon ap. Ammon. p. 37: Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.] Plut. Alcib. [c. 23]: Ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Vitruv. 6, 9: In prostadis autem dextra ac sinistra cubicula sunt collocata: quorum unum Thalamus, alterum Amphithalamus dicitur. [Soph. Tr. 913: Τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην. Eur. Alc. 173: Θάλαμον εἰσπεσοῦσα· Tro. 854: Ἔχουσα πόσιν ἐν θαλάμοισιν· Bacch. 95: Λοχίοις νυν δέξατο θαλάμοις. Θαλάμων ἄνασσα, epitheton Veneris, annotavit Hesych. Ἔρωτα τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον dixit Eurip. Hipp. 540.] Herodian. 3, [12, 2]: Τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, Regii thalami s. cubiculi custodes. [De quibusvis habitaculis dicti frequentia ap. poetas exx. sunt. Æsch. Eum. 1004: Προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν. Soph. Ant. 947: Ἐν τυμβήρει θαλάμῳ. Βασιλικῶν θαλάμων Eur. Ion. 486.] || Accipitur etiam pro ταμεῖον. [Hom. Il. Z, 288: Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι. Eust. in Od. B, [337]: Ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. [Xenoph. OEc. 9, 3: Ὁ μὲν γὰρ θάλαμος ἐν ὀχυρῷ ὢν τὰ πλείστου ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκεύη παρεκάλει.] || Syneed. pro Domo ipsa poni volunt Il. Γ, [174] de Helena: Θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. [Eur. Hel. 1173: Αἳ Πριαμίδος γῆς ἔλιπον θαλάμους.] || Pro Nuptiis. Epigr.: Ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, Unam in thalamo, h. e. Primo nuptiarum die. || In navi autem θάλαμος dici potest, Ubi θαλάμιοι remigant, Poll. Quomodo accipitur ap. Athen. [2, p. 37, D], de adolescentibus ebriis, qui naufragium se facere putabant: Ὑπὸ τοῦ δέους καταβαλὼν ἐμαυτὸν ὑπὸ τοὺς θαλάμους, ὡς ἔνι μάλιστα κατωτάτω, ἐκείμην. || Improprie de Piscium stabulo dicitur ap. Aristot. H. A. 4 [ubi c. 8, 5, est ἐν ταῖς θαλάμαις], et de Nido hirundinis, ut VV. LL. tradunt: quo sensu θαλάμη potius accipitur. Sed et apibus tribuitur a Virg. Georg. [4, 189]: Ubi jam thalamis se composuere. De etymo dixi in Θαλάμη. [Ἀρνῶν θαλάμοις Eur. Cycl. 57. De vase æneo Pausan. 4, 26, 7: Ἐν τῷ χαλκῷ καθειργμένην θαλάμῳ. De Orco Soph. Ant. 804: Τὸν παγκοίταν θάλαμον. Περσεφονείας θαλάμους Eur. Suppl. 1022. De mari Soph. OEd. T. 195: Μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας. || « Est et alia vocis hujus signif. Ægypto magis propria. Plin. H. N. 8, 46: Sunt ei (Api) delubra gemina, quæ vocant Thalamos, auguria populorum. Solin. c. 32: Delubra, quibus succedit et incubat Apis, mystice Thalamos nominant. Thalamum pariter Apidi tribuit Amm. Marcell. 22, 33, p. 245, et Ælian. N. A. 11, 10. Video θαλάμους etiam vocari Sacella in majoribus templis aliarum gentium inædificata. Lucian. De dea Syr. c. 31: Ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποίηται... Ἐς μὲν οὖν τὸν μέγαν νηὸν πάντες εἰσέρχονται, ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μοῦνον. LXX Intt. loquentes de templo Domini, thalamos hujusmodi solent appellare παστοὺς, vel παστοφόρια. Crediderim Thalamum, qualis ille fuit Apis, Porticum fuisse oblongam, vel cubiculum, forte columnis distinctum, cujus major multo esset longitudo, quam latitudo. Inde auguror esse, quod Ægyptii navigia quoque habuerint, in formam et ad imitationem thalamorum fabricata, quorum nonnunquam veteres meminere. (V. Θαλαμηγός.)» Jablonsk. Vocc. Æg. p. 8.]

[Θάλαμος, ὁ, Thalamus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 330, 368.]

[Θαλαρχὶς, ίδος, ἡ, Thalarchis. Justin. Mart. p. 270, E: Θαλαρχίδος τῆς Ἀργείας.]

Θάλασσα, vel Θάλαττα, ἡ, Mare. Hesiod. Op. [101]: Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. Hom. Od. M, [236]: Θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et θαλάσσης βένθεα, item κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης· et de litore, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, necnon, ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ap. Eund. non semel. [Εὐρυπόροιο θαλάσσης Od. Δ, 432, Æsch. Pers. 109; ἀτρυγέτοιο Il. Ξ, 204; πολιᾶς Pind. Ol. 7, 113; πολιαινομένης Æsch. Pers. 109; ἁλμυρὰ Eur. Tro. 438.] Plut. De Alex. fort. 2 [p. 340, F]: Ἐν θαλάσσῃ πρότερον ἢ ἐν γῇ φυτὸν εἶδεν. [Plato Soph. p. 234, A: Θαλάττης καὶ γῆς.] Item θάλασσα et ἤπειρος, opposita: ut in hoc dicto, quod de Xerxe jactatum fuit, refertur autem et a Demetrio Phal. pseudonymo [§ 22]: Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Demosth. autem θαλάττῃ opponit etiam μεσόγειαν [p. 69, 2, 3. Θάλασσα et χέρσος ap. Æschyl. Eum. 240. Θάλασσα et χθὼν Ag. 576. Πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσης Pers. 77. Κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ Plato Polit. p. 289, E.] Dicitur interdum etiam peculariter, ut Lat. Mare: ut Thuc. 8: Ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας. [Ab Homero θαλάσσα de mari Mediterraneo dici solet, quam τήνδε τὴν θάλασσαν vocant Herodot. 1, 1; 4, 39 et 41, et Appianus, ad quem Schweigh. vol. 3, p. 110: « Τήνδε τὴν θάλασσαν dicit quod *internum* alias, ἡ ἐντὸς θάλασσα (sc. ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν: conf. præf. § 4 init. et Mithr. c. 93, 94), et a Romanis vulgo *nostrum mare*, ἡ καθ' ἡμᾶς vel παρ' ἡμῖν θάλασσα, vocabatur (vid. Melam Pliniumque passim, Strabon. 2, p. 121, C, et 122, B, et Diodor. 4, 18, ibique Wess.). Τήνδε τὴν θάλασσαν Appianus dicere amat: conf. præf. § 2—5 passim.» Ἡ ἔσω θάλαττα Polyb. 3, 39, 2. Ἡ καθ' ἡμᾶς θ. ap. eund. 1, 3, 9, et Maximum Tyr. 14, 2. Λίμνην μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης Plato Phæd. p. 113, A. Τὴν θάλατταν τὴν καθ' ἡμᾶς mare Ægyptium appellat Dio Chr. Or. 32, p. 372, A; τὴν θάλατταν τὴν καθ' αὑτὴν, quod Tarsum pæne alluit, id. Or. 34, p. 415, D, a Wessel. ad Diodor. indicatus. Ἡ ἔξω θάλαττα, Mare Atlanticum, Polyb. 3, 57, 2; 16, 29, 9. Ἐρυθρὰ θ., Ἰονία θ. et alia v. s. adjectivis suis.] Hinc fit, ut plur. etiam dicatur θάλασσαι, sicut Lat. Maria. Plut. De Herod.: Καταλιπεῖν ὄνομα πολλαῖς μὲν θαλάσσαις, πορθμῶν δὲ τοῖς μεγίστοις. [Plato Phædr. p. 112, C: Θαλάττας τε καὶ λίμνας ποιεῖ. Theophyl. in Ev. Jo. 6, 1: Θάλασσαν λέγει τὴν λίμνην· τὰ γὰρ συστήματα τῶν ὑδάτων θαλάσσας ἐκάλεσεν ἡ θεία γραφή.] || Quod Dioscorides dixit de Apollinari herba, Φύεται παρὰ θαλάττῃ, Plin. vertit, Nascitur in maritimis. [Τοὺν θαλάσσῃ, Pisces, Callim. fr. 87.] || Marina aqua, Diosc., inquit Bud., unde τεθαλασσωμένος οἶνος, de quo infra. [Sic Diphilus Athen. 3, p. 121, D: Ὁ ἐκ θαλάττης ἑψόμενος τάριχος, Salsamentum in aqua marina elixum. Schweigh.] Huc pertinent ista in VV. LL.: Θάλασσα interdum pro Salsa aqua: sive natura, sive ars eam fecerit: unde θαλάσσῃ πελαγίᾳ ap. Eund. E mari salsa aqua. [Diosc. p. 123, B: Ἐπιχέας θαλάσσης πελαγίας τὸ αὐταρκές. Mox pro eo θαλάσσιον ὕδωρ, et E: Ἀντὶ πελαγίας θαλάσσης ἐν ἅλμῃ... ἕψουσι. Hemst. Ἐλαίη τε καὶ θάλασσα (de puteo cujus aqua salsa est) Herodot. 8, 56. Ναῦς πλήρης θαλάττης Polyb. 16, 5, 4.] Sic autem Horat. mare appellavit Marinam aquam: Chium maris expers. || At Siculi jocantes suam θάλασσαν vocabant γλυκεῖαν, i. e. Mare suum appellabant dulce, ob dulces cibos qui eo advehebantur ipsis. Qua de re v. Eust. [p. 1506, 49] ex Athen. fortasse mutuántem. || Item de θ. κοίλη confer quæ ab Eust. dicuntur, cum iis, quæ habet Hesych. [Eust. p. 1472, 5: Ἴκρια, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρινὴ σκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θέατρον. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλη ἐλέγοντο Παυσανίας δηλοῖ. Θ. κ. per θέατρον explicant Hesych. et Photius. Appellationem ex loco alicujus comici sumptam, non in usum vulgarem receptam fuisse conjicit Hemst.] || Pro Aquæductu, s. Fossa aquæductus, ut alii vertunt, ap. LXX Interpr. 3 Reg. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipsi etiam mari tribui scimus. Ac profecto cum hac interpr. aliquam affinitatem habere videtur illud θ. κοίλη, de quo supra. Verum sciendum est, in Compl. edit. θαλὰ constanter positum esse pro θαλάσσῃ et θάλασσαν, servata sc. Hebr. voce תעלה. || Etym. deducit a σάλος, ut dicatur θάλασσα quasi σάλασσα: addit vero et alias etym., sed minus hac verisimiles: quæ tamen et ipsa parum mihi fit verisimilis. [Σάλασσα formam Doricam memorat Etym. Ms. ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 300. Σαλασσομέδοισα ex Alcmane afferemus s. Θαλασσομέδων. || Figurate Æsch. Pers. 90, de exercitu adveniente: Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. De

malis ingruentibus Sept. 758 : Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. Andreas Cæsar. ad Apocal. 18, 17, p. 107 : Θ. τροπικῶς ὁ παρὼν βίος ὡς πολυκύμων εἴρηται. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 283 : Ἡ γραφὴ θάλασσαν λέγει τὴν ὑλώδη ταύτην ζωὴν τὴν πᾶσι τοῖς τῶν πειρασμῶν ἀνέμοις ταρασσομένην. Hæc et alia attulit Suicer. || « Sagum militare. Continuator Theophanis 1, 9 : Φοινικοβαφὲς θοἰμάτιον ... ἀετὸν τοῦτο καλοῦσιν, ἢ θάλασσαν.» Ducang.]

[Θάλασσα, ἡ, Thalassa, nomen loci. Steph. Byz. : Θάλασσα· τὸ ἐθνικὸν Θαλασσαῖος καὶ Θαλασσεὺς καὶ Θαλάσσιος. Act. Ap. 27, 8 : Ἐγγὺς ἦν πόλις (Cretæ) Λασαία, ubi cod. Alex. ἄλασσα, cui si θ addatur, habemus Θάλασσα, quod legit Beda. Berkel. Mihi longe probabilius videtur Stephanum non de nomine loci cogitasse, sed hoc dicere voluisse, a θάλασσα, quod Mare significat, derivari adjectiva θαλασσαῖος, θαλασσεὺς et θαλάσσιος, quorum exempla infra afferemus. G. Dind.]

[Θάλασσα, ἡ, Thalassa, n. meretricis. Athen. 13, p. 567, C : Θάλαττα Διοκλέους (comici fabula).]

[Θαλασσαίγλη, ἡ, Thalassægle, herbæ nomen ap. Plin. H. N. 24, 17, 102.]

[Θαλασσαῖος, αία, αῖον, Marinus. Pind. Pyth. 2, 92 : Θαλασσαῖον δελφῖνα. Θαλασσαῖος ex Steph. Byz. attuli s. Θάλασσα. Tryphiodor. 345 : Θαλασσαίης ἐπιμάζια νήματα μίτρης, ubi i. significat q. ἁλιπόρφυρα.]

[Θαλασσαυλέω, In mari commoror. Georg. Pachym. Andron. p. 351, C : Πάσας ἡμέρας ἐκείνας θαλασσαυλῶν.]

[Θαλάσσειος, ὁ, ἡ, i. q. θαλάσσιος. Sibyll. Orac. 3, p. 431 : Θαλασσείοις τεχέεσσιν. Oribas. p. 346, 351, 352, 356 ed. Matth.]

[Θαλασσερὸς, ὁ, collyrii species. Alex. Trall. 2, p. 147.]

Θαλασσεὺς, έως, ὁ, Piscator, ἁλιεὺς Hesych. [Ex Steph. Byz. attuli s. Θάλασσα.]

Θαλασσεύω, s. Θαλαττεύω, In mari versor, vel ut plurimum versor; ita enim vulgo redditur, sequendo hanc expos. Gr., ἐν θαλάττῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάγω: sed pro ea malim, Mare frequento. In mari navigo, Bud. ap. Basil. [Thuc. 7, 12 : Νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι. Philo p. 307, D : Αἱ πρὸς ἐναντία πνεύματα νῆες θαλαττεύουσαι. Id. vol. 2, p. 257, 27 : Ἄνω καὶ κάτω θαλαττεύειν. Appian. Civ. 1, 62 : Αὐτῷ θαλασσεύοντι δεῦρο. Passiv. Hesych. : Ἀμφιπλήκτοις, ἀμφιθαλάσσοις, παρόσον ἑκατέρωθεν θαλασσεύονται. || Heraclid. Alleg. Hom. p. 413 : Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει, Allegoriis utitur a mari sumtis.]

[Θαλασσία, ἡ, inter synonyma androsacæ ap. Diosc. 3, 140. Ducang.]

[Θαλασσίγονος, ὁ, ἡ, Mari natus. Nonn. Dion. 13, 458 : Θαλασσιγόνου Ἁφίης νυμφήιον ὕδωρ.]

Θαλασσίδιος, α, ον, Marinus vel Maritimus : affertur enim θαλασσιδίων χώρων pro Maritimarum terrarum. Dicitur et ἐπιθαλασσίδιος. [|| Θαλασσίδιον, τὸ, Cavus mensæ sacræ recessus. V. exx. Ducangii, et Reisk. ad Constant. Cærim. vol. 2, p. 141.]

[Θαλασσίζω, Aquam marinam habeo. Athen. 3, p. 92, A : Ὄστρεα ... θαλασσίζοντα. || Saporem aquæ marinæ efficio. Xenocr. De aquat. p. 112 : Αἱ θαλασσίζουσαι τὴν γεῦσιν.]

[Θαλασσιοειδής. V. Θαλασσοειδής.]

Θαλάσσιος, [α, ον et] ὁ, ἡ, s. Θαλάττιος, Marinus, Ad mare pertinens. Hom. Od. E, [66] : Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. [Et Il. B, 614.] Plut. [Mor. p. 395, B : Θαλαττίους τῇ χρόᾳ καὶ βυθίους. Et θαλάσσιος κλύδων [Eur. Med. 28,] Theophyl. Epist.; θαλάσσιον πρόβατον, Dem. Phal. [Pind. Nem. 3, 101 : Θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι. Æsch. Pers. 558 : Πεζούς τε καὶ θαλασσίους· Prom. 924 : Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον. Soph. OEd. T. 1411 : Θαλάσσιον ἐκρίψατε. Θαλασσία Θέτις Eur. Andr. 17; θεὸς Rhes. 974; δρόσος Iph. T. 1192. Ἀκταῖς θαλασσίαις Hecub. 698 : sed ἀκτὰς θαλασσίους Iph. T. 236. Νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ Plato Men. p. 80, A. Θαλάττιον Γλαῦκον Rep. 10, p. 611, C. Θαλάττιον ὄψον Polyb. 34, 8, 6. Epitheton Jovis. Hesych. : Θαλάσσιος Ζεὺς ἐν Σιδῶνι τιμᾶται. Θαλάττιος Ποσειδῶν Aristoph. Pl. 396.] || Nauticus, Rei navalis peritus, Thuc. [1, 142.] Extat autem ap. Plut. et θαλασσία femininum. || Θαλάσσιος οἶνος, et Θαλασσίτης, vel Θαλασσίας, et Τεθαλασσωμένος, itemque ὁ διὰ θαλάσσης, Vinum cui aqua marina admixta est (cui opp. ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers), de quo vino, sicut et de alio, quod Salsum vocatur, lege Celsum et Columellam. Plin. 14, 8 : (Vinum,) cui marinam aquam largiorem miscent, a servi furto origine orta, sic mensuram explentis; idque translatum in album mustum, λευκόχρουν appellatur. In aliis autem gentibus, simili modo factum, τεθαλασσωμένον vocant : θαλασσίτην autem, vasis musti dejectis in mare : quo genere præcox fit vetustas. Lege de hoc vino et auctorem Γεωπονικῶν, qui inter alia scribit, ob præcocem illam vetustatem, βίαιον etiam appellatum fuisse hoc vinum : saporis autem gratiam ex hac aquæ marinæ infusione illi accedere. Apud Athen. 1, [p. 32] legimus περὶ τῶν τεθαλαττωμένων οἴνων, De vinis, quibus aqua illa marina infusa est, cruditates non gignere nec flatus, ventrem solvere, et concoctionem adjuvare. Sed non dicit simpl. οἱ τεθαλαττωμένοι, verum οἱ ἐπιμελέστερον τεθαλαττωμένοι. [|| Θαλάσσιον μέτρον. Typicum Ms. Monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 70 : Σίτου ἀνὰ μέτρα θαλάσσια δεκαοκτὼ, οἴνου ἀνὰ μέτρα θαλάσσια δώδεκα. Infra : Ἐλαίου μέτρα θαλάσσια δύο. Ducang.]

[Θαλάσσιος, ὁ, Thalassius, n. pr. Chron. Pasch. p. 297, C; Phot. Bibl. p. 154, 3.]

[Θαλασσὶς, ίδος, ἡ, Thalassis, Glyceræ mater. Hyperides ap. Athen. 13, p. 586, B.]

[Θαλασσίτης. V. Θαλάσσιος.]

[Θαλασσίων. Strabo 8, p. 338 : Ἐπὶ τῇ ὁδῷ κειμένη τῇ ἐπὶ θαλασσίωνα. Θάλασσαν Xylander.]

[Θαλασσοβάτης, ὁ, Qui mare permeat. Const. Manass. Amat. 1, 61 : Ἔρως ποιεῖ καὶ ποταμὸν γλυκὺν (Alpheum) θαλασσοβάτην. Boiss.]

[Θαλασσοβαφέω, Mari tingo. Philo De 7 mirac. 2 : Τοῖς διὰ τῶν κογχυλίων θαλασσοβαφουμένοις ἐξομοιοῦντα. I. q. θαλλασσοπορφύροις.]

[Θαλασσοβαφὴς, ὁ, ἡ, Mari tinctus. Epiphan. De gemmis. Kall. Schol. Hom. Od. Z, 53. Wakef.]

[Θαλασσόβιος, ὁ, ἡ, Qui in mari vivit. Const. Manass. Chron. p. 22, B, ἰχθύσιν. Boiss.]

[Θαλασσοβίωτος, ὁ, ἡ, Qui e mari victum parat. Appian. Pun. c. 89 : Χειρώνακτες θ.]

[Θαλασσοβράχης, ὁ, ἡ, Mari madidus. Antyllus Oribasii p. 183 ed. Matth., σχοινίον.]

[Θαλασσογείτων, ονος, ὁ, ἡ, Mari vicinus. Const. Manass. Chron. p. 98, B, περιβόλους. Boiss.]

[Θαλασσόγενης, ὁ, ἡ, Mari ortus. Archestr. ap. Athen. 3, p. 92, E : Τούς τε θαλασσογενεῖς (κήρυκας) καὶ τοὺς ἀγοραίους.]

[Θαλασσογράφος, ὁ, Qui maria describit. Tzetz. Hist. 1, 843.]

[Θαλασσοδομέτρης, ὁ, Pyxis nautica, quæ maris vias et metitur et indicat. Tzetz. Hist. 13, 977 : Βαρυολκά τε σύμπαντα καὶ θαλασσοδομέτρας. Ducang.]

Θαλασσοειδὴς, vel Θαλαττοειδὴς, ὁ, ἡ, Maris speciem referens, i. e. coloris maris, vel Qui est coloris maris : sic autem vertendo εἶδος, sequar Plin., qui χρυσοειδὲς ap. Aristot. interpr. Coloris aurei, ubi de melle loquitur. Democritus Ephesius ap. Athen. [12, p. 525, D] inter alia βαπτὰ ἱμάτια Ionica, recenset etiam καλασίρεις φλογίνας et θαλασσοειδεῖς. Fuerit igitur color θ., ut opinor, i. q. etiam Thalassius s. Thalassinus appellatur, item Cymatilis a nomine κῦμα. Cujus nominis signif. Ovidiane, i. e. Ovidiana elegantia, exprimens Ovid. dixit, Hic undas imitatur, habet quoque nomen ab undis. Sed pro Θαλάσσιος, Thalassius, quum ad colorem refertur, dicunt potius Lat., si mendo carent exempll., Thalassinus, Thalassicus. [*Thalassina vestis* ap. Lucret. 4, 1121. *Thalassicus colos* ap. Plaut. Mil. 4, 4, 43. *Thalassicus ornatus* ib. 4, 6, 67. || Θαλασσιοειδὴς ap. Hesych. s. Πλούσιον, quod θαλασσοειδὴς scribendum.]

[Θαλασσόκλυστος, ὁ, ἡ, Qui mari alluitur. Schol. Barocc. Soph. Aj. 686.]

Θαλασσοκοπέω, s. Θαλαττοκοπέω, Tumultuor. Suid. : vide Μετεωροκοπέω. [Aristoph. Eq. 830 : Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις; Schol. et Suidas, ματαιολογεῖς, ταράττῃ, θορυβῇ. Ἀπὸ τῆς θαλάττης, ἢ ὅταν ὑπὸ ἀνέμων

ταραχθῇ; ἀλλήλοις συγκρούει τὰ κύματα. Accuratius A Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 42, 28 : Θαλαττοκοπεῖν, τὸ μάτην κόπτειν, ὥσπερ εἴ τις τὴν θάλασσαν κόπτοι, μάτην ἂν κόπτοι· ἐπὶ τῶν μάτην τι λεγόντων. Liban. vol. 4, p. 139 : Τοιαῦτα ἄττα θαλαττοκοπεῖ καὶ φλυαρεῖ.]

[Θαλασσοκράμβη, ἡ; Θαλασσόκραμβον, τὸ, Olus marinum, Gl. Geopon. 12, 1, 1.]

Θαλασσοκρᾰτέω, s. Θαλαττοκρατέω, Mari dominor, Maris imperio potior. [Herodot. 3, 122.] Thuc. 7, [48] : Ἐπιπλέον ἤδη ταῖς ὑπαρχούσαις ναυσὶ θαλασσοκρατούντων. [Θαλαττοκρ. Polyb. 1, 7, 6 et 16, 7.]

[Θαλασσοκρατία, ἡ, Maris imperium. Strabo 1, p. 48 : Ἥ τε Μίνω θαλαττοκρατία. Schol. Thuc. 2, 62.]

Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, Qui maris imperio potitur. [Herodot. 5, 83 : Αἰγινῆται ... θαλασσοκράτορες ἐόντες.] Thuc. 8, [63] : Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χῖοί τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο.—Θαλαττοκράτωρ, Att. pro θαλασσοκράτωρ, Qui mari imperat, s. Maris dominus, Mari potitus, Maris imperium tenens. Xen. Hell. 1, [6, 2] de Lysandro : Ἔλεγε τῷ Καλλικρατίδᾳ ὅτι θαλαττοκράτωρ παραδιδοίη τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς.

[Θαλασσομαχέω, Ephraim Syr. p. 337, 32. Hemst.]

[Θαλασσομέδων, ὁ, Mari imperans. Nonn. Dion. 21, 95: Θ. Ἐνοσίχθων. || Fem. Θαλασσομέδουσα, cujus forma Dorica Σαλασσομέδοισα Ἰνὼ in versu Alcman. ap. Hephæst. p. 81 ed. Gaisf.]

Θαλασσόμελι, ιτος, τὸ, Thalassomeli : potionis genus e duabus marinæ partibus ad singulas mellis additis et vase conditis, teste Diosc. 5, 20, ubi etiam dixerat σκευάζεσθαι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος ὀμβρίου καὶ θαλάσσης, ἴσων διυλισθέντων καὶ ἡλιασθέντων ἐν ἀγγείῳ πεπισσωμένῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν. Sic Plin. 31, 6 : Inveteratur quod vocatur Thalassomeli, æquis portionibus maris, mellis, imbris.

[Θαλασσομιγής, ὁ, ἡ, Mari mixtus. Hesych. v. Ἁλικίανες.]

[Θαλασσόμοθος, ὁ, ἡ, Cum mari pugnans. Nonn. Dion. 39, 370 : Κύματα τέμνων χερσὶ θαλασσομόθοισιν.]

[Θαλασσονόμος, ὁ, ἡ, In mari pascens. Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 618, B : Κόγχαισι θαλασσονόμοις βαρυνώτοις. Nonn. Dion. 37, 265 : Θαλασσονόμων γένος C ἵππων.]

[Θαλασσόπαις, αιδος, ὁ, Maris filius. Triton apud Lycophr. 892.]

Θαλασσόπλαγκτος, ὁ, ἡ, Marivagus, Per mare vagans, errans. [Æsch. Prom. 467 : Θαλασσόπλαγκτα ... ναυτίλων ὀχήματα.] Eur. [Hec. 782 : Θαλασσόπλαγκτον (ἐκβάλλει) ὧδε διατεμὼν χρόα. Iterum HSt. s. Πλάζω :] Θαλασσόπλακτος [error typothetæ pro —πλαγκτος], Per mare errans, Marivagus; Fluctivagus Statio : Eurip.

[Θαλασσόπληκτος, ὁ, ἡ, Maris fluctibus percussus. Æsch. Pers. 307 : Θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος, ubi libri quidam θαλασσόπλακτον vel θαλασσόπλαγκτον : quemadm. ἁλίπλακτος et ἁλίπλαγκτος confundi solent.]

[Θαλασσόπλοος, ὁ, ἡ, Per mare navigans, Mare trajiciens. Hesych. : Ποντοπόροιο, θαλασσοπλόου. G. D. Const. Manass. Chron. p. 9, 58, 59, 75. Ejusd. Amat. 3, 46, ubi v. not. Boiss.]

[Θαλασσοπόνος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 82.]

[Θαλασσοπορέω.] Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere. [Callim. Epigr. 62. Hesych. : Θαλαττοπορῆσαι, πλεῦσαι D διὰ θαλάσσης.]

Θαλασσοπόρος, s. Θαλαττοπόρος, ὁ, ἡ, Marigradus, Per mare gradiens, iter faciens : θ. ναῦς, Epigr. [Anth. Pal. 9, 376], quæ et ποντοπόρος. [De viro Theætet. Schol. ib. 6, 27. Musæus 2.]

[Θαλασσοπόρφῡρος, ὁ, ἡ, Purpuræ marinæ colore tinctus. Suidas et gramm. Bekk. Anecd. p. 379, 23 : Ἁλουργά, θαλασσοπόρφυρα.]

[Θαλασσοπότης, ὁ, Maribibus, nomen ab Luciano fictum Ver. Hist. 1, 42 : Ἐλέγετο γὰρ ὁ Θ. πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι. G. Dind.]

[Θαλασσοτείχιστος, ὁ, ἡ, Contra mare munitus. Glossa Pind. Ol. 8, 34 : Ἁλιερκέα, θ.]

[Θαλασσοτόκος, ὁ, ἡ, In mari natus. Nonn. Dion. 39, p. 341 : Πρηῶνα θαλασσοτόκοιο κολώνης.]

Θαλασσουργέω, q. d. In mari opus facio, Budæo Maritimis actionibus et negotiationibus utplurimum utor: afferenti l. Polyb. [6, 52, 1] : Καὶ θαλαττουργεῖν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Sic Strabo p. 111.

[Θαλασσουργία, ἡ, Opus maritimum, Piscatura. Hippocr. p. 366, 28 : Πόνοισί τε...θαλασσουργίῃσί τε τῇσι πρὸς τὴν συλλογὴν εὑρεθείσῃσι τοῦ βίου. Themist. Or. 24, p. 305, D.]

Θαλασσουργὸς s. Θαλαττουργὸς, ὁ, q. d. In mari opus faciens, Rei nauticæ dans operam. Piscatoris epith. est ap. Xen. [OEc. 16, 7.] Bud. [Polyb. 10, 8, 5; 10, 12.] Idem vero ap. Lucian. [Herc. c. 1] θαλαττουργοὺς interpr. Maritimos artifices. [Psellus Opusc. p. 164 fine. Boiss.]

[Θαλασσοῦχος, ὁ, ἡ, Mare tenens, Maripotens. Phot. Bibl. p. 143, 41, inter cognomina triadis recenset Τρίτωνα, θαλασσοῦχον, Τριτογένειαν, ex Theolog. arithmet.]

[Θαλασσοφῡλᾰκέω, Mare custodio. Nicet. Chon. Ann. p. 64, C : Ταῖς θαλασσοφυλακούσαις Σικελικαῖς τριήρεσι.]

[Θαλαττόχροος, ὁ, ἡ, Qui colore marino est. Psellus De lapid. p. 34 : Ἔστι δὲ (ὁ ὑάκινθος) θαλαττόχρωος. Recte θαλαττόχροος cod. Paris. ap. Boiss. ad Herodiani Epimer. p. 43.]

Θαλασσόω, vel Θαλαττόω, Mari submergo, obruo : Aristot. De mundo [c. 6] : Ἠπείρους ἐθαλάττωσαν. Et Philo, Χέρσος θαλαττωθεῖσα, Terra mari admisso mersa, Bud. [Polyb. 16, 15, 2 : Τετρωμένην αὐτὴν (τὴν ναῦν) θαλαττοῦσθαι.] Θαλασσωθεὶς ab Hesych. exp. ἁγνισάμενος, quod significare illi puto Qui se lustrali s. expiatoria maris aqua abluit, juxta illud Catulli, Non genitor nympharum abluat Oceanus, vel brevius, Qui se maris aqua lustravit. [Conf. Eur. Iph. T. 1193 : Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.] Verto autem act. voce, quod ipse non dixerit ἁγνισθεὶς, sed ἁγνισάμενος. || Ab hujus voc. partic. pass. τεθαλασσωμένος, junctum cum οἶνος, quomodo accipiatur, v. in Θαλάσσιος. [Theophr. C. Pl. 6, 7, 6 : Ὁ οἶνος ὅταν θαλαττωθῇ.]

[Θαλασσώδης, i. q. θαλασσοειδής. Hanno Peripl. p. 30; Tzetz. Exeg. Il. p. 81.]

[Θαλάσσωσις, εως, ἡ.] Θαλάττωσις ap. Philon. [p. 691, C; 960, B. Hemst.], Submersio quæ fit a mari, Inundatio, Proluvies maris, ut Bud. vertit.

[Θάλαττα ejusque derivata v. s. Θαλασσ—.]

Θαλέθω, i. q. θάλλω, θαλέω, ex eoque derivatum, ut φλεγέθω a φλέγω. Hom. Od. Ζ, [63] : Ἥιθεοι θαλέθοντες· Il. Ι, [463] : Πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἁλοιφῇ. Plut. [Mor. p. 116, B] de Niobe, e poetarum fabulis : Οὐκ ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ, βλάσταις τέκνων βριθομένα, γλυκερὸν φάος ὁρῶσα τελευτήσει, Non semper virenti ævo. Et Ionice in Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 7] : Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι, Virebas s. Vernabas, pro ἐθάλεθες, ut dictum sit eod. modo, quo in 3 pers. dicitur ἐτύπτεσκε pro ἔτυπτε.

[Θάλεια. V. Θάλειος et Θαλλία.]

Θάλειος, i. q. θαλερὸς, Virens, Floridus. Exp. etiam Festivus : θαλείοις στέφεσι, Festivis sertis, Epigr. Ubi accipi etiam potest, ut θαλερὸς, pro θαλεροποιὸς, Quæ quasi virere et florescere homines faciunt, Quorum gestatione homines ipsi quasi virescunt. [Θάλειος vel θάλειον si scriptor ille dixit, formam finxit inauditam veteribus, qui solo usi sunt feminino θάλεια. Hesychii gl. θαλεῖον, καθαρόν, quam in Indice posuit HSt., si eodem est referenda, θάλειον scribendum erit. Sed vereor ne diversum illud sit voc. G. D.] Sic etiam legitur Hom. Od. Γ, [420] : Ἦλθε θεοῦ εἰς δαῖτα θάλειαν, i. e. εἰλαπίνην τεθαλυῖαν, ut alibi loquitur, Convivium opiparum, quod aut ipsum splendido apparatu quasi vireret, aut ipsos convivas quasi virere faceret : h. e. convivium lætum et festivum. Θ, [98] : Δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείη. Sic Hesiod. [Op. 740] : Θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ, Convivio florenti et hilari. [Hesych. : Δαίς· Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ « Ἦλθεν δὲ δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν », ἢ δι' ἐράνων εὐωχία· ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας. Pherecrat. in hexametris ap. Athen. 8, p. 364, B.] Eust. [p. 1908, 58] e quodam poeta [Anacreonte ap. Athen. 15, p. 674, C] : Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν, i. e., inquit, in qua ἔθαλλον ὑπερβάλλοντες τὰ εἰωθότα. Ubi bene exprimi puto, quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς sit : in qua sc. στεφανίσκους ἐπὶ ὀφρύσιν τιθέντες εὐώχουν, in qua coronati lætique ac hilares genio indulgebant : ut deinde generalius usur-

patum sit pro Quavis festa ac hilari celebritate. [Μοῖραν θάλειαν ἀγώνων dixit Pind. Nem. 10, 99.] Sed et Θάλεια substantive ponitur pro δαὶς θάλεια. Pro quo Θαλία frequentius sine diphthongo, penult. brevi: utunturque eo interdum prosæ scriptt. cum poetis, pro δαὶς τεθαλυῖα, Convivium lætum et quasi florens, vel In quo coronati epulabantur. Hesiod. Scut. [284]: Πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον· Op. 115: Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, Conviviis floridis et lautis; 229: Θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται, Rebus, quæ conviviis curæ sunt, fruuntur; Vescuntur fructibus, quibus convivia gaudent. [Pind. Ol. 7, 173: Θαλίας ἔχει πόλις. Eur. Bacch. 363: Κισσοφόροις ἐν θαλίαις. Herodot. 3, 27: Ἦσαν ἐν θαλίῃσι.] Aristoph. Nub. [307]: Πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι, θαλίαι τε, παντοδαπαῖς ἐν ὥραις. Athen. videtur deducere ab ἁλίζομαι: ut sc. hæ θαλίαι dictæ sint, quoniam θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνήεσαν, intelligens Festivas celebritates, quibus in deorum honorem solemniter conveniebant et epulabantur: Τὰς δ', inquit [2, p. 40, D], loquens de θοῖναι, θαλίαι et μέθαι, ὅτι θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνήεσαν· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, δαῖτα θάλειαν· unde ab Hesych. exp. etiam πανήγυρις. Bud. quoque ap. Herodot. non tantum pro Epulo, sed etiam pro Die festo et pro Feria usurpari annotat. Idipsum et Plut. innuere videtur in l. quodam, quem in Θαλιάζω ex eo proferam. [De ludis funeralibus orac. apud Plut. Arat. c. 53: Ἀμφ' ὁσίῃ θαλίῃ τε κατοιχομένοιο ἄνακτος.] Sappho ap. Athen. 11, [p. 463, E] loquentem περὶ συμποτικῶν ὁμιλιῶν: Ἔλθε, Κύπρι, χρυσείαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβροῖς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις. Et 12, [p. 532, F] a Pisistratidis inventæ institutæque esse θαλίαι καὶ κῶμοι dicuntur. Plut. Lyc. [c. 24], de Spartanorum institutis: Χοροὶ δὲ καὶ θαλίαι καὶ εὐωχίαι, καὶ διατριβαὶ περί τε θήρας καὶ γυμνάσια καὶ λέσχας, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐπεχωρίαζον, ὅτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, Chori et festivitates, ut vulgo interpr. In VV. LL. θαλία exp. Serta, Festæ frondes. || Θαλία etiam pro Florenti vitæ statu; Affluentia et deliciis, Bud. Hom. Il. I, [143] de Oreste: Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. [HSt. in Ind.: « Θαλίη Ion. pro θαλία: Hesychio εὐφροσύνη, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ἀκμή. »] || Θάλεια s. Θαλία est etiam nom. propr. unius e tribus Charitibus. Hesiod. Theog. [909]: Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Plut. [Mor. p. 778, C]: Σοφὸς ἦν ὁ ταῖς Χάρισι τὰ ὀνόματα θέμενος, Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, καὶ Θάλειαν. || Est et nomen unius novem Musarum. [Hesiod. Th. 77: Θάλειά τε Μελπομένη τε.] Plut. [Mor. p. 746, C]: Ἥ τε Καλλιόπη, καὶ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Θάλεια [Θαλία]· quam rustici quoque colebant, ut plantas faceret εὐθαλεῖν. Unde est ap. Eund. [ib. p. 744, F]: Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θαλίαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ καὶ σωτηρίαν ἀποδιδόντες. || Nereidis cujusdam nom. Hom. Il. Σ, [39]: Γλαύκη τε, Θάλεια τε, Κυμοδόκη τε· quam ita dictam Eust. vult διὰ τὸ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον ἐν τοῖς φυτοῖς, quorum proprie est θάλλειν. || Θάλειαι ap. Cretenses οἱ λεπτοὶ τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς, οὓς ἐν θυσίαις τισὶν ἐναγίζουσιν, Athen. 14, [p. 658, D, ubi nunc θηλείας legitur ex cod. Ven. et epitome] ex Seleuco.

[Θαλέλαιος, ὁ, Thalelæus, n. pr. jurisconsulti, cujus commentarium in titulos quosdam Digest. edidit Ruhnk. Hag. Com. 1752. Syllaba prima producta ap. Synes. p. 304, B.]

[Θαλερόμμᾰτος, ὁ, ἡ, Pulcros oculos habens. Orph. Hymn. in Aquil. 5.]

[Θαλεροποιὸς, ὁ, ἡ, Virescere faciens, Vivificus. Schol. Hesiod. Theog. 138.]

Θαλερὸς, ὰ, ὸν, Virens, Floridus. Metaph. sæpius capitur: θαλεροὶ αἰζηοὶ, Juvenes virentis ac florentis ætatis, Hom. Il. Γ, [26], et [ib. 53]: Θαλερὴ παράκοιτις. Hesiod. [Theog. 921]: Θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν, ubi quidam exp. Teneram. Sed commodius θ. ἄκοιτις, quo sensu et θαλερὸς πόσις, pro ἡ ἐκ παρθενίας γαμηθεῖσα, quæ et κουριδίη ἄλοχος, Uxor virentis s. florentis ætatis, quam virginem duxeris. [Θαλερὰν ἄκοιτιν Pind. Nem. 1, 110.] Plut. De primo frig. [p. 955, C]: Τὸ σῶμα τοῦ ζώου μέχρι μὲν ἔμπνουν ἐστὶ καὶ θαλερὸν [ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσιν], Quamdiu spirat et viget. [Θαλερὸς ἥβης χρόνος Eur. El. 20. Νεκύων θαλερῶν σώματα Suppl. 62.] Item Virescere faciens, Vivificus, θαλεροποιὸς καὶ ζωογόνος: ut accipitur ap. Hesiod. [Theog. 138]: Θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα· sic θ. γάμος, Hom. [Od. Z, 66.] At θ. δάκρυ ap. Eund. [et Eur. Iph. A. 39] exp. δίυγρον. [Θαλερώτερον κλαίειν Theocr. 14, 32.] Commodius tamen Uberes lacrymas ibi intelligere possumus, quæ magna ubertate ex oculis profunduntur, ut frondes ex arboribus. Sic θ. γόος, Od. K, [457]. Dicitur et θ. ἀλοιφὴ, Θ, [476] quasi Pullulans et efflorescens pinguedo. At in illo [Il. P, 696, Ψ, 397]: Θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, quidam exp. τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς. [Æsch. Sept. 713: Δαίμων ... ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι.]

[Θαλερῶπις, ιδος, ἡ, Pulcra adspectu. Agathias in Anth. Pal. 7, 204: Μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος Ἠριγενείης. Quod εὐπροσώπου interpr. Suid.]

[Θᾱλῆς, ὁ, Thales, Examyæ filius, Milesius, unus ex septem sapientibus. Casibus obliquis scriptores antiquiores (nec raro recentiores) utuntur genitivo Θάλεω (Herodot. 1, 170, Plato Rep. 10, p. 600, A, Callim. Epigr. 61, Plut. Mor. p. 160, E), dat. Θαλῇ (Diog. L. 1, 28, 32), acc. Θαλῆν (Aristoph. Nub. 180, Plato Theæt. p. 174, A), vocat. Θαλῆ (Diog. L. 1, 34, vitioso accentu Θάλη ap. Plut. Mor. p. 149, D). Genitiv. Θαλοῦ, quem ponit schol. Aristoph. Nub. 180, ap. Strabon. 1, p. 7, Themist. Or. 26, p. 317, A, aliosque. || Θάλης, ητος. Hac forma in iambis usus est Callimachus, cujus exemplum unum (fr. 96) attulit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1380 et Etym. M.: Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν, ubi nihil impediebat quominus Θαλῆν scriberet. Genitivus Θάλητος est in alio fragm. (94). Θάλητα quendam Gortynium memorat Pausan. 1, 14, 4, qui ab aliis Θαλήτας dicitur. Θαλῆν Δωσιθέου inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 365. G. Dind.] Θάλεω est gen. Ion. e Θαλῆς, pro Θαλοῦ, Thaletis, ut Πηληϊάδεω pro Πηλειάδου. Extat ap. Plut. Sol. [c. 3 fin.], ap. Diog. L. etiam Θάλητος pro eod. [in epigrammate, 1, 39; et Θάλητα e Timone sillographo ib. 34]: qui et vitam hujus philosophi describit.

[Θάληστρις, ἡ, Thalestris, Amazonum regina. Diodor. 17, 77.]

[Θαλήτας, ὁ, Thaletas. Suid.: Θ., Κρὴς ἢ Ἐλύριος, λυρικὸς γεγονὼς πρὸ Ὁμήρου. Athen. 15, p. 678, C: Ἀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ἄσματα. Θάλητα Gortynium appellat Pausan. 1, 14, 4, nominativo quoque utens Θάλης. Porro Suid.: Θ., Κνώσσιος, ῥαψῳδός. Ποιήματά τινα μυθικά.]

[Θαλία. V. Θάλειος. || Θ., ἡ, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 493. Et virginis ap. Method. Conviv. p. 64.]

[Θαλιάδες, αἱ, Thaliades, locus Arcadiæ. Pausan. 8, 25, 2: Ἐπὶ Θαλιάδας ... κάτεισι.]

Θαλιάζω, Convivia florida agito, Sertis virentibus redimitus festiviter epulor, Festivos cœtus et convivia celebro. Plut. [Mor. p. 746, E], de novem Musarum muneribus loquens: Τῆς δ' ἐπιθυμίας τὸ μὲν περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡ Θαλία κοινωνητικὸν ποιεῖ καὶ συμποτικὸν, ἐξ ἀπανθρώπου καὶ θηριώδους· διὸ τοὺς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ θαλιάζειν λέγομεν, οὐ τοὺς ὑβρίζοντας καὶ παροινοῦντας· unde discimus, quum aliqui amice hilariterque compotandi gratia conveniunt, esse θαλιάζειν ejusmodi convivia agitare. Id. [ib. p. 712, F], de citharœdis: Τῶν ᾠδῶν εὕφημα καὶ πρέποντα θαλιάζουσιν ἀνθρώποις ἄδοντες. [Cum diphthongo, ib. p. 357, E: Πίνουσιν ἀνθρώποις καὶ θαλειάζουσι, ubi scrib. θαλιάζουσι. Cum accus. Περσικὴν ἑορτὴν θαλιάζειν Polyæn. 4, 15.]

[Θαλίαρχος, ὁ, Thaliarchus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 293, 623.]

Θάλικτρον, τὸ, Thalictrum; herba, de qua Diosc. 4, 98. Ap. Galen. Simpl. med. 6 [vol. 13, p. 177, D, ubi Θαλίηκτρον] reperio Θαλίητρον, ut ap. Paul. Ægin. quoque 7, et Plin. 27, 13, Thalietrum: ap. Oribasium utramque scripturam.

[Θαλιοποιὸς, ὁ, ἡ.] Θαλιοποιοὶ, Hesychio οἱ τὰ σκυτούμενα κιβώτια καὶ τοὺς δερματίνους ῥίσκους ἐργαζόμενοι,

Qui arculas corio obductas conficiunt et coriaceos riscos, ut Terent. etiam appellat. A

[Θαλιπόδους (?), οἱ πολλοὺς καὶ ἐνδόξους ἔχοντες· ἢ γένος ἐν ὅπλοις ἔνδοξον, Hesych. Θαλίποδας Is. Vossius. Θαλιόπλους Kuster.]

[Θαλλεῖον, τὸ, Oleæ germen. Diosc. Parab. 1, 187.]

[Θαλλεῖς (dialecto vulgari Θάλλης), ὁ, Thalles, n. pr. in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760.]

[Θαλλέω. V. Θάλλω.]

Θαλλία sive Θαλία, i. q. θαλλός. Diosc. 2, 75, de lacte: Τὸ δὲ αἴγειον ἧττον κοιλίας ἅπτεται, διὰ τὸ τὰς αἶγας τὸ πλέον στυφούσῃ νομῇ χρῆσθαι, δρυΐ καὶ σχίνῳ καὶ θαλλίᾳ καὶ τερμίνθῳ· ὅθεν καὶ εὐστόμαχον τυγχάνει. Plin.: Stomacho accommodatissimum caprinum, quoniam fronde magis quam herba vescuntur. Possumus tamen hic commodius exponere Fronde oleagina. [Oribas. p. 318 Matth.: Τὰ διὰ θαλλίας.] Theophr. C. Pl. 5, 1, [3]: Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, B κράδη, κλῆμα. Ubi nota θαλίαν, sicut et cetera quæ hic ponit, esse τὸ ἐσχατεῦον τοῦ δένδρου ἔχον τινὰ ἀρχὴν ἐν αὐτῷ βλαστητικὴν, Extremam arboris partem, e qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plin. Athen. l. 11 init., de quodam in via sacrificante: Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, Frondesque defractas mensæ loco substernens. Reperitur et Θάλεια pro eod. Theophr. C. Pl. 3, [5, 1] de consitione arborum et seminum loquens: Διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων ἔνιοι μοσχεύουσιν· οἱ δὲ περιαιροῦσι τὴν θάλειαν τῶν κλάδων, ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν, Bud. interpr. Virentem germinationem et comam ramorum: ego ex Plin. non male reddi puto Primum ramorum germinatum. H. Pl. 2, [3, 3]: Ἐλαία ποτ' ἀποκαυθεῖσα τελείως, ἀνεβλάστησεν ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autem Varro et Plin. vocant Segmenta ex arbore recisa, quæ in terram depanguntur et plantantur. Cato De re rust. c. 45: Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus eris, tripedaneas facito. Plin. 17, 17: Taleæ e feracibus fiant arboribus: ne curvæ, neve scabræ, aut bifurcæ, neve tenuiores quam ut manum impleant: ne minores pedalibus, ut illibato cortice, atque ut sectura inferior ponatur semper. || Thallia, Festo Folliculus cæpæ. C

[Θαλλία, ἡ, inter synonyma capparis ap. Diosc. 2, 204. Boiss.]

[Θάλλινος, η, ον, E ramis s. frondibus factus. Θάλλινα ἀγγεῖα schol. Aristoph. Av. 799, ex eoque Suidas s. Διιτρέφης.]

[Θάλλιξ. V. Θαλλίς.]

Θαλλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio μάρσιππος μακρὸς, Marsupium oblongum, ap. quem legitur et Θάλλικα, σάκους εἶδος. [Θαλλὶς σπυρὶς, Africanus Cest. p. 300. Conf. Θυλλίς.]

Θαλλὸς, ὁ, Ramus virens, Frons, Germen, Primus germinatus arboris, i. q. et θαλλία. Unde Soph. El. [421]: Ἔκ τε τοῦδ' ἄνω Βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον Πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα. Hom. Od. D P, [223]: Σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, Frondem s. Virentem ramum hœdis ferre; mirum enim in modum delectatur frondibus hoc animal. Plut. [Mor. p. 30, C]: Ἡ μὲν μέλιττα διώκει τὸ ἄνθος, ἡ δὲ αἴξ τὸν θαλλὸν, ἡ δὲ ὗς τὴν ῥίζαν. Lucian. [Hermot. c. 68]: Θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Sic Plato [Phædr. p. 230, D]: Ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσιόντες [προσείοντες] ἄγουσι, Frondem, Ramum virentem. [V. Ruhnk. ad Tim. p. 136, 137.] Interdum additur et gen. Theocr. 4, [44]: Τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. Galen.: Διὰ θαλλῶν ἐλαίας τῶν ἁπαλῶν σκευάζεται. Aristot. H. A. 9, [13], θαλλοὶ τῶν δένδρων. Peculiariter vero ap. Atticos dicitur ὁ τῆς ἐλάας θαλλὸς, Frons s. Ramus olivæ, Oleaginum germen, quo victores, aut qui festos dies agerent, coronari solebant. [Plato Leg. 12, p. 943, C; 946, B.] Æschin. [p. 80, 36]: Κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ· τότε μὲν γὰρ ἦν ὁ τοῦ θαλλοῦ στέφανος τίμιος. Athen. 12, [p. 535, C]: Ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῷ, καὶ μίτραις, καὶ ταινίαις. Et 7, [p. 276, B]: Ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς, τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει, καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. Eurip. [Suppl. 10], ἱκτῆρι θαλλῷ, Supplici ramo olivæ. Usus est ap. Lat. Columella 11, 3: Thalli cæparum ventis prosternentur, totumque semen excutietur. Ubi intelligunt quidam Medium cæpæ stipitem. [Polyb. 3, 52, 3: Θαλλοὶ καὶ στέφανοι σχεδὸν πᾶσι τοῖς βαρβάροις εἰσὶ συνθῆκαι φιλίας, καθάπερ τὸ κηρύκειον τοῖς Ἕλλησιν. Omisso στέφανος inscr. Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 483: Ἐστεφανωμένος θαλλοῦ. G. Dind.] || Nom. propr. cujusdam cauponis: quem quum Nico meretrix exhausisset, per jocum Αἶξ dicta fuit, Athen. [13, p. 582, F; 587, A.] || Reperitur vero et Θαλὸς [scriptura vitiosa, nunc in edd. correcta], pro θαλλὸς, ap. Polluc. 7, [147]: Ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θαλός. Et in VV. LL. e Plut. Sol., Θαλὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rursum Polluci 1, [237, 244], τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος dicitur etiam θαλός. Eust. tamen [p. 1557, 23] annotat θαλλὸς acutum duplici λ scribi, ac penacutum unico.

[Θάλλος, ὁ, Thallus, n. pr. in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 320, 368, 370.]

[Θάλλουσα, ἡ, Thallusa, meretrix. Theophil. apud Athen. 13, p. 587, F. || Mulier in inscr. Teia apud Bœckh. vol. 2, p. 684. || Virgo quædam ap. Method. Conviv. p. 64. G. Dind.]

Θαλλοφαγέω, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo. Athen. 13, [p. 587, A]: Ὅγε Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὅτι θαλλοφαγεῖ τὸ ζῶον, φησὶν οὕτως, Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν δρᾷν, Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων· de qua paulo ante dicit, eam θαλλῷ χαίρειν.

Θαλλοφορέω, Oleaginam frondem gesto. Aristoph. schol. [Vesp. 540] refert e Dicæarchi Panath.: Καὶ τὰς γραῦς ἐν τοῖς Παναθηναίοις θαλλοφορεῖν· miratur tamen, unde hoc acceperit.

Θαλλοφόρος, ὁ, ἡ, Oleaginam frondem gestans: ut in Panathenæo festo ap. Athenienses. Xen. Symp. [4, 17]: Θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντας πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Quoniam vero illi θαλλοφόροι plerumque senes erant, factum est ut per jocum ita dicti fuerint, qui inutiles ad alia munera obeunda essent. [V. Hesych. s. h. v.] Aristoph. Vesp. [540]: Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ. Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν ταῖσιν ὁδοῖς ἅπάσαις, θαλλοφόροι καλοίμεθ'. [Photius p. 79, 8.]

Θάλλω, αλῶ [Hujus futuri exx. non vidi. Aoristi ἔθαλον unum est ex. in H. Hom. in Panem 33: Θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ὑπελθών. Homerus solo utitur præterito τεθηλὼς et feminino τεθαλυῖα. Particip. τεθηλὼς Hippocr. quoque ponit non raro: quo magis mirandum quod legitur p. 378, 52 forma passiva τεθηλημένα δένδρα, Arbores frondosæ, oppositæ τοῖς φυλλορροοῦσι δένδροις. G. D.], Vireo, Pullulo. Proprie plantarum est, quum germina et frondes emittunt, sicut ἀνθεῖν, quum flores, cui opp. μαραίνεσθαι et φθίνειν. Paus. Arcad.: Ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. [Et 9, 25, 1.] At Hom. Od. N, [245]: Αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἕρση, Ros virens, i. e. virescere faciens stirpes. Improprie autem dixit Il. I, [208]: Ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, pro Adipe exuberantem et succulentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipsa adipe vireret: sicut et Od. N, [410] glandium esum ὕεσσι τρέφειν τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. [Æsch. Pers. 616: Τῆς αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον (corrig. ἴσον) ξανθῆς ἐλαίας καρπός. Soph. OEd. C. 681: Φύτευμ' ... ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ. Plato Crat. p. 414, A: Τεθηλέναι ποιεῖ ὥσπερ τὰ ἀρδόμενα. G. D.] Frequentius metaph. accipitur sicut et ἀνθέω, et Lat. Vireo ac Floreo. Diogen. Laert. in Pythagora [8, 26]: Τοῦ ἔτους τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑγιεινόν· τὸ δὲ φθίνον, φθινόπωρον, νοσερόν. Idem, Καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἕω, φθίνειν δὲ τὴν ἑσπέραν, Virere auroram, at occidere et deflorescere vesperam. Hesiod. Op. 225: Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ· 234: Θάλλουσαν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερὲς, ii sc., qui δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας· Scut. [276]: Ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι, Venustate virentes et vernantes. Et εἰρήνη τεθαλυῖα [Theog. 902]. At Od. Λ, [414], εἰλαπίνη τεθαλυῖα, Convivium opiparum ac lætum, in

quo convivarum animi quasi virent. Xenoph. [Mem. 2, 1, 33] : Οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, Perpetuam famam consequuntur, et florenti memoria vivunt, vigent, Eorum memoria non interit. [Plato Leg. 12, p. 945, D : Ἡ πᾶσα οὕτω θάλλει τε καὶ εὐδαιμονεῖ χώρα. Æsch. Suppl. 857 : Ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει. Soph. Tr. 235 : Ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὐ νόσῳ βαρύν· El. 952 : Βίῳ θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον· Ant. 1164 : Θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ. Παρρησίᾳ θάλλοντες Eur. Hipp. 442.] In malam quoque partem accipitur pro Pullulo, Scateo : θάλλοντα πήματα, Soph. [El. 260. Id. Phil. 259 : Ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται. Eur. Phœn. 819 : Δυσδαίμων ἔρις θάλλει.] Gregor., de Chananæa : Χθὲς ἐξηραίνου θάλλουσα τῇ αἱμορροίᾳ· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν· σήμερον ἀνέθαλες [-θαλλες] ἀναξηρανθεῖσα. ‖ Pro eod. dicitur et Θαλλέω, it. Θαλέω. Plut. [Mor. p. 110, B] : Γενναῖον δὲ καὶ τὸ Λακωνικὸν, Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Et ap. Hesych. θαλέει, i. q. θάλλει, ἀνθεῖ : et θαλέοντες pro θάλλοντες. [Apud Plut. scrib. ἐθάλεον. Θαλέω autem forma Dorica est verbi θηλέω, quod v.]

[Θαλλὼ, οῦς, ἡ, Thallo, nomen Horæ. Pausan. 9, 35, 2; Pollux 8, 106.]

[Θάλλων, ωνος, ὁ, Thallo, ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι (De ven. 7, 5), Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 12, 6.]

Θάλος, εος, τὸ, i. q. ἔρνος, θαλλὸς, Eust. [p. 1557, 23], Planta, Stirps; Frons, Ramus vivens, Germen. Hom. Od. Z, [155] : Μάλα πού σφισι θυμὸς Ἀϊὲν ἐϋφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν· Il. X, [86] : Οὔ σέ τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ, Carum germen, Cara propago, ut Hector θάλος dicatur Hecubæ, quod ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ s. taleæ arboris, e qua excisæ sunt, soboles dicuntur, ita ipse matris a qua ortus esset. [Eur. Iph. T. 232 : Ἔτι θάλος ἐν χερσὶ ματρός. El. 15 : Θῆλύ τ' Ἠλέκτρας θάλος. Κύπριδος θάλος (Adonis) Glyco ap. Hephæst. p. 56.] Ap. Theophr. H. Pl. 2, [2, 12] : Ἐπὶ τοῦ κοτίνου φασὶ συμβαίνειν, ὥστε, ἂν περικόπτῃς τὴν θαλίαν ἢ ὅλως μεταφυτεύσῃς, φέρειν θάλος [θάλος ex φαυλίας corruptum esse animadvertit Salmas.], accipitur potius pro Fronde s. Germine, et i. significat q. θαλλὸς, θαλία, θάλεια. Eur. [Iph. T. 1101] : Θάλος ἱερὸν ἐλαίας. [Lectio vitiosa pro θαλλόν.] At Θάλεα Eust. [p. 1283, 3] dicit esse ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρὸς, ejus sc. patris, cujus ipse filius θάλος, h. e. germen, est : ut θάλεα hic intelligantur Omnia bona, quæ quasi virere et florere hominem faciunt. Hom. Il. X, [503] de Astyanacte puero : Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήγης, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. [Ex Ind. :] Θαλέων Hesych. affert pro τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐπιτηδείων, τῶν θάλλειν ποιούντων παιγνίων ἡδέων : ambiguum an a θαλὴς, an a θάλεος. [Immo a θάλος. Hesych. : Θαλέεσσι, πιότητι, λιπαρίαις. Suid. : Θ., τρυφαῖς, θάλλειν ποιούσαις. « Τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον. »]

Θαλοῦσθαι, In fuliginem evaporare, ut thus et alia odoramenta quædam, VV. LL. Sed perperam forsan pro αἰθαλοῦσθαι.

[Θαλπεινὸς, ὴ, ὸν, Calidus. Etym. M. p. 479, 22. Conf. Θαλπνός.]

[Θάλπειος, ὁ, Thalpius, dux Epeorum. Hom. Il. B, 620.]

Θαλπείω, pro θάλπω, per παραγωγὴν, ut ὀχνείω, τελείω, ῥιγείω. Ita Bud. non addens e quo gramm. hoc afferat. [Est ex Etym. M. p. 620, 46.]

[Θάλπημι. V. Θάλπω.]

Θαλπιάω, Calesco, Calefio : unde partic. θαλπιόων ap. Hom., ut dicitur βοόων, Od. T, [319] : Ὡς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. At in VV. LL. male redditur active Calefaciens. Bud. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus. [Θαλπιόωντι Aratus 1073.]

[Θαλπίδη inter synonyma iridis ap. Dioscor. 1, 1, ubi al. θελπίδη.]

Θάλπις, ἡ, Iris dicta, a calefaciendo et fovendo, VV. LL. [V. Θαλπίδη.]

Θαλπνὸς, ὴ, ὸν, Calidus, Fervidus; Splendidus. Suid. e Pind. Ol. init. : Μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον, etc.

Θάλπος, τὸ, Calor, Fervor, Æstus. De fervore solis ap. Lucian. [Dial. mar. 9, 2, ubi v. Hemst. p. 313. Æsch. Sept. 446 : Μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.] Sæpe autem opp. τῷ κρύει, ψύχει, ῥίγει, Frigori; aut χειμῶνι, quod et Frigus et Hyemem significat. [Æsch. Ag. 565 : Χειμῶνα... ἢ θάλπος· 969 : Θάλπος ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν. Soph. Tr. 145 : Οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος.] Auctor Axiochi [p. 366, D] : Θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος. Xen. Cyrop. [1, 2, 10] : Καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι [ἐθίζει]· OEc. [7, 23] : Ῥίγη καὶ θάλπη καρτερεῖν. Philostr. Epist. : Ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. ‖ Item παραμυθία, Hesych.; de qua signif. dicam in Συνθάλπω. [‖ Figurate de dictis animum pungentibus Soph. Ant. 1086 : Τῶν (τοξευμάτων) σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.]

Θαλποτρεφὴς, ὁ, ἡ, contr. τῷ ἀνεμοτρεφὴς, Bud. V. Ἀνεμοτρεφής.

[Θάλπουσα, ἡ, Thalpusa, de qua Steph. Byz., πόλις τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ Ὀρχομενοῦ κτίσμα. Τὸ ἐθνικὸν Θαλπούσιος.]

[Θαλπτέον, Fovendum, Calefaciendum. Alex. Trall. 1, p. 28.]

Θαλπτήριος, ία, ιον, Fovendi vim habens, Ad fotum aptus. Ap. Suid. θαλπήρια legitur, quem v. [Θαλπτήρια correctum ex codd. Attulit autem Suidas ex epigr. Antipatri Anth. Pal. 6, 206 : Σάνδαλα... ποδῶν θαλπτήρια.]

Θάλπω, ψω, Foveo, Calefacio, Concalefacio. [Hom. Od. Φ, 179 : Στέατος... μέγαν τροχὸν... θάλποντες. Soph. Phil. 38 : Θάλπεται ῥάκη· fr. ap. Plut. Mor. p. 691, D : Χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα. Eur. Hel. 183 : Ἁλίῳ πέπλους θάλπουσα. Pind. Nem. 4, 23 : Ἁλίῳ πατὴρ ἐθάλπετο (i. e. vivebat).] Sunt qui proprie dici putent de gallina fovente ova, quum illis incubat. De ea certe dictum non uno in l. reperio; nam pro his Varronis de columbis, Diebus quadragenis concipit et parit, et incubat, et educat, habetur in Geopon. [14, 1, 3] : Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει. [Ib. 4 : Θαλπούσας τὰ ᾠά.] Idem Varro scribit, Habeantne semen pulli, curator quatriduo postquam incubari cœperit, intelligere potest. Ubi pro his verbis, Quatriduo postquam incubari cœperit, Geop. : Μετὰ τετάρτην ἡμέραν τοῦ θαλφθῆναι. Item, quod præcipit Varro, Vertere ova, ut æquabiliter concalefiant, pro quibus habet Colum., Manu ova versare, ut æqualiter calore concepto, facile animentur, in Geop. ita præcipitur : Μεταστρεψάτω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται. Sic autem et a Basil. ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur θάλπειν. Ex LXX quoque affertur, Deut. 22, [6] : Θάλπει ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ᾠῶν. At Synes. dixit τὸν σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐξάψαι ἐπὶ πλέον. ‖ Sed θάλπεσθαι non solum invenitur pro Calefieri, ut ap. Galen. : Ἁρὰ τῷ πυρὶ θαλφθείς· [Τῷ πυρὶ θάλψομαι Alciphro 3, 42. Hemst.] verumetiam pro Fervefieri : ut θαλφθεὶς pro Fervefactus, in Hesiodo [Theog. 863] : Ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθείς (κασσίτερος). ‖ Legi et θάλπεσθαι ἔρωτι metaph., ut Lat. Incendi amore, ap. quendam Tragicum : Æsch. ni fallor [Prom. 592], ap. quem θάλπεσθαι ἱμέρου βέλει ead. signif. habetur in Prom. [650.] Sed et μανίαι ab Eod. dicuntur θάλπειν ib. [878] sicut legimus ap. Lat. poetas Furiis incensus. [Soph. Trach. 1082 : Ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως.] ‖ Item θάλπεσθαί pro ἐξαπατᾶσθαι, vide in Συνθάλπω. [Aristoph. Eq. 210 : Αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.] ‖ Θάλπω, pro Foveo, metaph. Synes. Epist. 19 : Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, Fovete, Humanitate prosequimini, omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. 14, [37] : Ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον, simile esse puto illi Virgiliano,... ipse Neæram Dum fovet. Scio tamen alio quoque sensu θάλπε illud accipi posse. Conf. in Συνθάλπω, Ὑποθάλπω, Θαλπωρή. [‖ Θάλπημι. Bacchyl. ap. Athen. 2, p. 39, E : Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν.]

Θαλπωρὴ, ἡ [Θαλπωρὰ inter oxytona in ρα ap. Arcad. p. 101, 22], Fotus, s. potius Fomentum, Hesychio inter alia et θάλψις. [Hesych. : Θ., παραμυθία, σκέπη, χαρὰ, σωτηρία, ἡδονὴ, θάλψις, ἔλπις, ἀσφά-

λεια, ἢ διάχυσις.] || Exponitur item Calor, Tepor. Eust. in Hom. Il. Z, [411]: Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη Ἔσται θαλπωρὴ, vult esse τὴν ἐν τῷ βίῳ διαγωγὴν, ζωήν. Sed affert et aliam expos., quam illi antefero : sc. ut pro Spe accipiatur. Malim tamen aut Fiduciam, aut etiam Solatium interpretari : quæ interpr. et aliis ejusdem poetæ ll. convenire potest. Observandum est autem, nomen θαλπωρὴν a θάλπω derivatum significare Fiduciam, ut θάρσος a θέρω deductum : sic vero vicissim φόβος appellatur κρυόεις : cui φόβῳ opponi θαλπωρὴν testatur et Plut. Ad quam nominis θαλπωρὴν derivationem respiciendo, non male etiam alicubi reddi potest Spes, quum itidem ἐλπίσι θερμαίνεσθαι dicat tragicus quidam poeta [Soph. Aj. 478], addens tamen κεναῖς. Quod convenit cum illo Virgiliano, ... spemque fovemus inanem. Tibullus autem dixit, ... sed credula vitam Spes fovet, i. e. ἐλπὶς θάλπει, et Liv. Foveri spe. [Plurali θαλπωραὶ Tryphiod. 128.]

[Θαλπωρὸς, ἡ, ὸν, Calidus. Nicet. Chon. Annal. p. 195, A : Θαλπωρὸν δέμνιον.]

Θαλυκρέονται, Hesych. ψεύδονται, Mentiuntur : quæ signif aliquam affinitatem habere videtur cum ea, quam inter alias dat voci θαλυκρὸν, sc. πανοῦργον : scimus enim mentiri esse τῶν πανούργων.

Θᾰλυκρὸς, ἡ, ὸν, Calidus, Fervidus. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 220, ubi διάπυρον interpr. Suidas]: Καὶ τὸ θαλυκρὸν Κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης. Significat autem et alia multa Hesychio. [Ἰταμὸν, λαμπρὸν, βλοσυρὸν, ἀναιδὲς, πανοῦργον, θερμὸν, χλιαρόν (χλυρόν codex).]

Θαλύνω, Hesychio θάλπειν [θάλλειν Martinus] ποιῶ.

[Θαλύπτω.] Θαλύψαι ap. Hesych., quod exp. θάλψαι et πυρῶσαι, Fovere et Incendere, Urere. [Idem θαλύεσθαι per φλέγεσθαι explicat, quod Hemst. recte in θαλύπτεσθαι mutare videtur, et θαλυσσόμενος per φλεγόμενος.]

Θαλύσια, τὰ, Primitiæ frugum, Quæ post fruges collectas et comportatas diis offeruntur, et in primis Cereri : sc. ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν, quod ipsorum beneficio omnia bene viruerunt, et ut in posterum itidem omnia prospere revirescant : quæ a comportandis ipsis frugibus συγκομιστήρια etiam appellabantur. Hom. Il. I, [530]: Οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ' : i. e. ἀπαρχὰς ἔθυσε, sec. Eur. [Nonn. Dion. 25, 198 : Τέμνων αὐτοτέλεστα θαλύσια φωλάδος ὕδρης, φυταλίην πολύδενδρον ἀνασταχύοντα δρακόντων.] Theocriti scholiastes dicit esse Festum, quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur : unde et Cerealia quidam interpr. ap. eum 7, [3]: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια. In VV. LL. sunt Festivitates, quæ cum θαλλοῖς, Ramis virentibus, fiunt; generaliter Omnia festa, s. potius, ut ead. LL. addunt, αἱ ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι, καὶ ἀκροθίνια, καὶ καρπῶν ἀπαρχαί.

[Θᾰλῡσιάδης, ὁ, Thalysii filius, Trojanus. Hom. Il. Δ, 458.]

[Θαλυσιὰς, άδος, ἡ. Θ. κούρη, Sacerdos Cereris, Nonn. Dion. 12, 103.]

Θαλύσιος ἄρτος, Panis e novis frugibus, Panis qui e comportatis frugibus primum factus est : ὁ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινόμενος πρῶτον, ut Athen. [3, p. 114, A] docet, addens θάργηλον etiam nominari.

[Θαλύσιος, ὁ, Thalysius, n. pr. cognitum ex patronymico Θαλυσιάδης.]

Θαλύω, Calefacio, Uro, Incendo. Et pass. Θαλύομαι : unde θαλύεσθαι, φλέγεσθαι, Hesych. [De qua gl. diximus s. Θαλύπτω.]

Θάλψις, εως, ἡ, Fotus, Ipsa fovendi actio. Alex. Aphr. : Θάλψεως χάριν, Fotus gratia, Fovendi gratia. Fomentum, Bud. [Hesych. s. Θαλπωρή. Rufus p. 147, Matth. : Θ. ὅλου τοῦ σώματος.]

[Θάλων, ωνος, ὁ, Thalo, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 775.]

Θᾰμὰ, Crebro, Frequenter : utraque brevi ap. poetas, utpote ex ἅμα factum, pleonasmo literæ θ, ut placet quibusdam vett. gramm. [Etym. M. p. 442, 18. Hom. Il. O, 470 : Θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς· Π, 207 : Ταῦτα ... θάμ' ἐβάζετε· Od. Π, 27 : Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέργεαι. Pind. Ol. 1, 25 : Οἷα παίζομεν φίλαν ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. Soph. El. 1144, Phil. 432; Eur. Iph. T. 6.] Utuntur et prosæ scriptt. Plato Polit. 1, [p. 330, E]: Καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει. Xen. [Mem. 2, 1, 22]: Κατασκοπεῖται ἑαυτὴν, ubi reddi etiam potest Subinde. [Phot. et] Suid. : Θαμὰ, πυκνῶς, συνεχῶς, διηνεκῶς.

[Θαμάκις, Frequenter. Pind. Nem. 10, 71, Isthm. 1, 37. Πλειστάκις, πολλάκις int. Hesych.; πυκνῶς Photius p. 79, 15.]

[Θαμᾶναῖοι, οἱ, Thamanæi, gens Persica. Herodot. 3, 93.]

[Θαματροχέω.] Θαματροχεῖ, Hesychio οὐχ ἡσυχάζει, Non quiescit.

[Θαμβαίνω, i. q. θαμβέω. Hom. H. Ven. 84 : Ἀγχίσης δ' ὀρόων ἐφράζετο θάμβαινέν τε εἶδός τε μεγεθός τε. Sic cod. Paris. Sed vera videtur scriptura vulgata θαύμαινεν.]

Θαμβαλέος, α, ον, Stupendus, Formidabilis, θαυμαστὸς, φοβερὸς, Hesych. Θ. φωνὴ, Nonn., Vox ad quam admiratione obstupescas, stupore expavescas. Ab Eod. active etiam usurpatum videtur pro Stupens, Admirabundus. Nam. ap. eum [Jo. c. 4, 86] : Θαμβαλέη [δὲ οὐτιδανὴ] Σαμαρεῖτις [ἀμείβετο θήλεϊ φωνῇ, unde præcedens ex. sumtum videtur], in VV. LL. exp. Admirabunda et stupens : sicut et θ. θεράποντες, Amirabundi. [Et cap. 8, 182, Dion. 1, 126.]

Θαμβέω, Admiratione attonita stupeo, Stupore attonito paveo. [Hesych. : Θαμβεῖ, ἐκπλήττει. Ἐθάμβη, ἐξεπλάγη, ἐθαμβήθη. Ἐθάμβησεν, ἐθαυμάσθη, ἐξεπλάγη. Quæ fortasse sic sunt corrigenda, Ἐθαμβήθη, ἐθαυμάσθη. Ἐθάμβησεν, ἐξεπλάγη.] Hom. Il. Ψ, [728] : Λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε· Ω, [484] : Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο· et [483]: Θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα· Virg. Obstupuit visu Æneas; et, Aspectu primo obstupuit. Od. Δ, [638]: Ὣς ἔφαθ' · οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· Il. Θ, [77]: Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε· Virg. : Obstupuere animi, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor. Od. Ω, [101]: Τὼ δ' ἄρα· θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐσιδέσθην. Interdum accus. habet adjunctum. P, [367]: Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, Ἀλλήλους τ' εἴροντο τίς εἴη, Stupebant ipsum : Cic. : Nos Varrones stupemus. [Soph. Ant. 1246 : Καὐτὸς τεθάμβηκα. Eur. Ion. 1205 : Θάμβησεν δὲ πᾶς ὅμιλος. Cum accus. Æsch. Suppl. 570 : Τέρας δ' ἐθάμβουν. Aliter Plut. Æm. Paul. c. 34 : Ὑπὸ δὲ μεγέθους τῶν κακῶν πάντα θαμβοῦντι καὶ παραπεπληγμένῳ μάλιστα τὸν λογισμὸν ἐοικώς.] Active etiam usurpatum reperitur pro Stupore attonito percello, Pavefacio. 2 Reg. 22, [5] : Περιέσχον με συντριμμοὶ θανάτου, καὶ χειμάρροι ἀνομίας ἐθάμβησάν με, Torrentes iniquitatis attonito pavore perculserunt me. Θαμβοῦμαι, Obstupesco, Perculsus sum. Bud. e Plut. de Pompeio, Βλαπτομένῳ τὴν γνώμην ἐοικὼς, ἢ διὰ θείας ἥττης τεθαμβημένος. [Τεθαμβημένον Plut. V. Bruti c. 20. Ἐθαμβεῖτο Procop. Hist. p. 114, C. Θαμβηθέντες Leo Diac. p. 26, 9. || Θαμβόω ap. Lucian. De Syr. dea c. 25 : Πρὸς τάδε θαμβώσας, ubi non θαμβήσας corrigendum, sed ἀμβώσας cum Valck. ad Herodot. 7, 18.]

[Θάμβημα, τὸ, Terriculamentum. Manetho 4, 559.]

[Θάμβησις, εως, ἡ, Stupor, Pavor. Manetho 4, 365.]

[Θαμβήτειρα, ἡ, Pavefaciens, Terribilis. Ἐρινύες δειναὶ, θαμβήτειραι, Orph. Arg. 970.]

[Θαμβητὸς, ἡ, ὸν, Timendus, Horrendus. Lycophr. 552 : Ἄπιστα καὶ θαμβητὰ Θηραίοις κλύειν.]

Θαμβὸς, ὁ, Attonitus, Stupida admiratione perculsus, ἐκπλαγεὶς, Eust. [p. 906, 53, ubi distinguit a paroxytono θάμβος.]

Θάμβος, τὸ, [Θάμβος, ὁ, ex Simonide schol. Hom. Il. Δ, 79], Stupor, Attonita admiratio, i. q. infra Θάπος, ex eoque factum interposito μ, et mutato π in β, Etym.; licet Eust. e θέα et ἐμβιβάζεσθαι derivatum velit, ut sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν : simplicior tamen esse videtur Etym. deductio. Hom. Δ, [79] : Θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας· Od. Γ, [372] : Θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας (conf. Τάφος)· Il. Ψ, [815] : Δεινὸν δερκομένῳ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thuc. 6, [31] : Καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, Stu-

pore audaciæ, i. e. Stupenda audacia. [Plato Phædr. p. 254, C : Ὑπ' αἰσχύνης τε καὶ θάμβους.] Interdum commodius verti potest Pavor stupidus, attonitus, quo percellimur : ut θάμβος sit Animi affectio mixta ex admiratione et timore. Eur. Hec. [179] : Τί νέον κηρύξασ', οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Sic Plut. Pericle [c. 6] : Δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα, θάμβος ἐργάζεται. Quo sensu accipi possunt nonnulli, quos ex Hom. citavi, ll. Ap. Apoll. Arg. [4, 1673] est θ. μέγα. Aristoph. [Av. 781] : Εἶλε δὲ θάμβος ἄναχτας· ut supra Hom., Θάμβος δ' ἕλε πάντας.

[Θαμβράδας, ὁ, Thambradas, dux Sacarum. Xen. Cyrop. 5, 3, 38.]

[Θαμέως, Crebro, Frequenter. Hippocr. p. 262; Maximus Καταρχ. 600.]

Θαμὴς, ὁ, ἡ [Numeri singularis exx. nulla sunt], Creber, Frequens. Nullum tamen usus hujus nominativi ex. affertur, sed ab eo derivatum nominat. plur. θαμέες, et acc. θαμέας aliquoties quum ap. alios poetas, tum ap. Hom. legimus : Il. P, [661] : Θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν· K, [263] : Ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες Ἀργιόδοντος ὗος θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα· Od. Ξ, [12] copulavit πυκνοὺς et θαμέας. Sed et dat. θαμέσι ib. legitur, E, 252 : Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, ποίει. Ubi tamen Eust. tanquam dubitans, quod miror, dicit videri hunc dat. θαμέσι derivatum esse vel a θαμὴς, vel a θαμύς. [Θαμὺς fingit etiam Apollon. in Bekk. Anecd. p. 563, 8, Etym. M. p. 75, 15. Ἀκρέμονας θαμέας Agathocl. ap. Athen. 15, p. 649, F.] || Θαμειὸς [Hujus quoque formæ exx. nulla sunt], ejusd. signif., itidemque poeticum. Il. A, [52] : Αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, Crebri rogi. Eust. exp. ἀλλεπάλληλοι, καὶ πυκναί : addens etiam, fieri e θαμὰ primum quidem θαμὸς, deinde vero θαμειὸς, sicut φατειὸς e φατὸς, et ἀδελφειὸς ex ἀδελφὸς, etc. [Ἐθείρας θαμειὰς, Densos pilos, I, 383, X, 316. || Comparativo Θαμειότερος utitur Nicand. Al. 594.] Θαμύντεραι Hesychio πυκνότεραι.

[Θαμία, ἡ, Thamia, oppidum Thessaliæ, de quo Steph. Byz. : Ῥιανὸς ιδ' Θεσσαλικῶν. Καὶ Θαμίεια. Τὸ ἐθνικὸν Θαμιεύς.]

Θαμίζω, Frequento, Frequens sum, Frequenter accedo, Ventito, Ito. Jungitur dativo ap. utrosque scriptt. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 293, 9] : Ἀλλὰ θαμίζεις μᾶλλον Ἀθηναίῃ; Magis frequentas Minervam, Sæpius ventitas ad Minervam. Plato De rep. 1, [p. 328, C] : Οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. [Id. Hipp. maj. p. 281, B : Οὐ θαμίζω εἰς τούσδε τοὺς τόπους. Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 93, B : Σοφίας ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν.] Sed dicitur etiam θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, Xen. Cyrop. 7, [3, 2]. Et ab Apoll. cum adverbio ad locum jungitur, Arg. 2, [451] : Κεῖσε θάμιζον. [Soph. OEd. C. 672 : Ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις.] Ap. Hom. autem videri possit jungi accusativo sine præp., Il. Σ, [385] : Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ, Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, ubi dico videri posse jungi accusativo, repetendo sc. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ illum acc. δῶ. [De actionibus sæpius repetitis Platọ Leg. 8, p. 843, B : Βλάβαι πολλαὶ ... διὰ τὸ θαμίζειν ἔχθρας ὄγκον μέγαν ἐντίκτουσαι. || Forma media Sophocl. ap. Athen. 7, p. 319, B : Τῷδε γὰρ (τῷ Βοσπορίτῃ) θαμίζεται, quod Hesych. int. ὁμιλεῖ.]

[Θαμικλέης (contr. Θαμικλῆς), έους, ὁ, Thamicles, n. pr. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 17 : Φαιστίῳ Θαμικλεῖ. G. Dind.]

[Θαμιμασάδας, ὁ, Neptunus ap. Scythas, Herodot. 4, 59.]

[Θᾰμῐνάκις, Crebro, Frequenter. Hippocrates p. 671.]

Θᾰμῐνὸς, ὴ, ὸν, Creber, Frequens. Estque hoc θαμινὸς prosæ commune cum carmine. Hinc superl. Θαμινώτατος, qui a Suida exp. πυκνότατος. Sed usitatius est adverb. Θαμινὰ, quam ipsum nomen. Est autem θαμινὰ, Crebro, Frequenter, Subinde. [Pind. Ol. 1, 85, Nem. 3, 78.] Xenoph. [Mem. 3, 11, 15] : Εἴσιθι τοίνυν, ἔφη, θαμινά· et [OEc. 3, 4] : Οἰκέτας ... θ. ἀποδιδράσκοντας. Isocr. Panath. [p. 253, E] : Τῆς χώρας ἡμῖν θαμινὰ [θαμὰ nunc restitutum ex cod. Urb.] πορθουμένης. || Et Θαμινῶς pro eodem, sed rarius. [Συνεχῶς, πυκνῶς int. Hesych. et Phot.]

Θάμιξ, Hesychio ἀλώπηξ, Vulpes.

[Θάμνα, ἡ, Thamna, de qua Steph. Byz. : Πόλις Παλαιστίνης. Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Οἱ πολῖται Θαμνῖται.]

[Θάμνα, ἡ, Lora. Geopon. 6, 13, 2 : Ἡ ἐκ τούτων (τῶν στεμφύλων) τρὺξ, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι θάμναν, οὐκ ἀηδὲς πόμα τοῖς ἀγροίκοις γίνεται.]

[Θαμνὰς, άδος, ἡ, Radix. Etym. M. p. 442, 23 : Θ., ἡ ῥίζα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἔγκειται τῇ γῇ.]

[Θαμνεὺς, έως, ὁ, Thamneus. Dieuchidas ap. Athen. 6, p. 262, F.]

[Θαμνήρια, τὰ, Thamneria, locus Mediæ. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 13.]

[Θαμνίζω, Frutico, Gl. Hesych. : Θάμνισον, ἀπόκάλυψον.]

Θαμνίον, τὸ, et Θαμνίσκος, ὁ, ap. Diosc., Frutetum parvum; s. potius Frutex parvus. [Θαμνίσκος Oribas. Matth. p. 167.]

Θαμνίσκιον, τὸ, ap. Dioscor., quod exp. Frutex pusillus.

[Θαμνίσκος. V. Θαμνίον.]

[Θαμνῖτις, ἡ, Fruticosa. Nicand. Ther. 883 : Ῥάμνου τ' ἀσπαράγους θαμνίτιδος.]

Θαμνοειδὴς, et Θαμνώδης, ὁ, ἡ, Fruticosus. Diosc. [4, 108] : Καπνὸς, βοτάνιόν ἐστι θαμνοειδὲς, τρυφερὸν πάνυ· quod Plin. vertit, Capnos fruticosa, prætenera. Sic quod idem Diosc. [3, 120] dicit, Βότρυς πόα ἐστὶ θαμνοειδὴς, vertit ille, Botrys, fruticosa herba est. Θαμνώδης autem ap. Theophr. [C. Pl. 5, 12, 5] legitur. Alicubi etiam τὰ θαμνώδη redditur Frutices.

[Θαμνομήκης, ὁ, ἡ. Ion ap. Athen. 10, p. 451, D : Θ. ῥάβδος, Surculosa virga longa, ut int. Casaub.]

Θάμνος, ὁ, Densus fruticibus locus, Fruticetum, Frutetum, Arbustum; exp. etiam Densitas minutarum arborum. Interdum vero non redditur Fruticetum, sed Frutex. Ab Hom. Il. X, [191] dicitur hinnulus, quem canis persequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, ubi alii Sub frutice, alii Fruticetó, Arbusto, interpr. Invenitur autem et plur. ap. Eund. aliquoties : Od. Z, [127] : Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς· et subjungit, Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ Φύλλων, ubi observa πυκινὴν ὕλην dici περὶ θάμνων, sicut alibi θάμνους πυκινοὺς vocat : ubi videri potest ad derivationem alludere τοῦ θάμνος, utpote a θαμὰ derivati, quod est πυκνῶς. Hinc enim et ipse Eust. deducit : ego tamen nolim immediate, ut ita loquar, ab adv. θαμὰ deducere, sed potius a θαμινὸς facto e θαμὰ, ut dicatur θάμνος quasi θαμινός. Apud Diosc. θάμνος φρυγανοειδὴς, redditur Frutex surculosus, surculaceus. [Æsch. Ag. 1316 : Οὗτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ. Soph. El. 55 : Ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον. Eur. Bacch. 721 : Θάμνων ἐλλοχίζομεν φόβαις. Plato Rep. 4, p. 432, B : Θάμνον κύκλῳ περίστασθαι.] || Sed θάμνοι ab Hom. vocantur etiam Ramuli densi arbori annascentes, s. affruticantes, Bud. Sic Od. Ψ, [190] : Θάμνος ἐλαίης. Et E, [476] θάμνοι duo commemorantur, Ὃ μὲν, φυλίης, ὁ δ', ἐλαίης. V. Eust. [p. 838 init., 1944, 35 et al.] et Hesych. de h. v. [Θάμνος, ἡ, cod. Mediol. ap. Themist. Or. 11, p. 150, C. Sed τοὺς θάμνους 22; p. 272, C.]

[Θαμνοφάγος, ὁ, ἡ, Frutices depascens. Sext. Emp. p. 16, 12 : Τὰ δὲ (τῶν ζώων) θαμνοφάγα.]

[Θαμνόομαι, Fruticesco, Gl.]

[Θαμνώδης. V. Θαμνοειδής.]

[Θαμνὼν, ῶνος, ὁ, Fruticetum, Gl.]

[Θαμὸς et Θαμὸν fingit Etym. M. p. 75, 12, propter etymol. adverbii θαμά.]

[Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀραβίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν γ'. Ὁ οἰκήτωρ Θαμουδηνὸς, Steph. Byz. Θαμουδηνῶν Ἀράβων meminit Agatharchides De m. rubro ap. Phot. Bibl. p. 457, 26, Diodor. 3, 43.]

[Θαμοῦς, οῦ, ὁ, Thamus, rex Ægypti. Plato Phædr. p. 275, D. Conf. Ἀμοῦς.]

[Θαμύντερος. V. Θαμής.]

[Θαμύρας. V. Θάμυρις.]

[Θαμυρίζω.] Θαμυρίζει, Hesych. ἀθροίζει, συνάγει, Congregat, Cogit in unum. Idem ὁδοὺς θαμύρας dici scribit τὰς λεωφόρους, Vias regias, utpote quæ homi-

num commeantium ultro citroque multitudine semper sint frequentes.

Θάμῦρις, ἡ, Hesychio πανήγυρις, σύνοδος, ἢ πυκνότης τινῶν, Solemnis cœtus, Concilium, Conferta multitudo et frequentia hominum. || Alioqui Θάμυρις est nom. propr. [poetæ Thracii, de quo v. Suid.]: a quo proverb. Θάμυρις μαίνεται ap. Hesych. et Suid. ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων. [Adde Zenob. 4, 27, Diogenian. 3, 26. Hom. Il. B, 595: Ἔνθα τε Μοῦσαι ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς. Eurip. Rhes. 925. Pausan. 4, 33, 3; 9, 5, 9; 30, 2; Apollodor. 1, 3, 3. Sophoclis fabulam τὸν Θάμυριν memorat Athen. 1, p. 20. Ἐν Θαμύρι citat Pollux 4, 75; ἐν Θαμύριδι Eustath. p. 358, 40. Genit. Θαμύριος et Θαμύριδος ap. Chœrob. Bekk. Anecd. p. 1193. Ab aliis vero et Athenæo ipso (14, p. 637, A) Θαμύρας citatur: qua forma nominis utitur Plato Rep. 10, p. 620, A, Leg. 8, p. 829, E. Ex codd. restituta Diodoro 3, 67. || Alius ap. Basil. Sel. V. Theclæ, p. 233, B. G. Dind.]

[Θάμυρος. V. Θαμυρίζω.]

[Θαμύς. V. Θαμής.]

Θανάσιμος, ὁ, ἡ, Lethiferus, Lethalis. [Æsch. Ag. 1019: Θανάσιμον μέλαν αἷμα· 1276: Θανασίμους τύχας.] Soph. Aj. [517]: Καθεῖλεν ᾅδου θανασίμους οἰκήτορας· et [1033]: Πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, Casu mortifero. [OEd. T. 959: Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.] Θ. μόρος, Eur. [Hec. 1135. Plato Leg. 11, p. 933, D: Βλάβῃ μὴ θανασίμῳ.] Apud Medicos quoque θανάσιμα dicuntur Quæ exitialia s. mortifera sunt, ut sunt venena, venenata. Diosc. 1, 95: Ποιεῖ δὲ πρὸς θανάσιμα φάρμακα, Ad pharmaca exitialia, seu, ut alii, Ad lethalia venena. 1: Τοῖς θανάσιμον πεπωκόσι. [Φαρμάκων θανασίμων Eur. Ion. 616. Θανάσιμα θηρία Polyb. 1, 56, 4.] || Mortalis; ap. Plat. enim De rep. 10, [p. 610, E]: Οὕτω πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, Tantum abest ab eo, ut sit mortalitati obnoxia, Bud. [Ibid. 3, p. 408, C, significat eum qui prope abest a morte: Πλούσιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι. Θανάσιμος ab Atticistis quibusdam improbatum fuisse dicetur s. Θανατήριος.]

[Θανασίμως, Letaliter. Antiphon p. 127, 32: Θ. τύπτων.]

Θανατάω s. Θανατιάω, Mori cupio, Mortem mihi opto: ut βασιλειάω, τομάω, et similia. [Plato Phæd. p. 64, B: Οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι.] Auctor Axiochi [p. 366, C]: Καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχή, Ex illo tempore animus meus mortem optat. Synes. Epist. 4: Ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρεως ὤν, Mori cupiebat ut ære alieno obrutus. Et ap. Suid.: Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. [Pausan. 4, 8, 1; Polyæn. p. 820 (?). Philo p. 844, C; 866, C; 936, B; 1030, A. Gregor. Naz. vol. 1, p. 78, C. Valck.] Dici vero et θανατιᾶν, idem Suid. annotat, ap. quem est, Οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει, τὸν μὲν, φονᾶν, τὸν δὲ, θανατᾶν. Lucian. [De m. Peregr. c. 32]: Μακρὰν χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι, de eo, qui de se suaque vita et periculis, in quibus versatus fuerat, orationem habebat.

[Θανατηγὸν scriptura vitiosa in versu Timoclis ap. Athen. 9, p. 407, E.]

[Θανατήριος, α, ον, Letalis. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 99, 9: Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ (imo δεκάτῳ: ex quo θανάσιμος supra attulimus), Εὐριπίδης Μηδείᾳ (376, 479). Unde corrigendum quod ap. Photium legitur p. 79, 20: Θανατήσιον, οὐ θανάσιμον λέγουσιν. Mirum autem improbari θανάσιμον, quo scriptores plurimi usi sunt, probari θανατήριον, cujus exx. nulla sunt: nisi forte Julio Africano restituendum sit Cestor. c. 14, p. 294, ubi nunc θανατήσιος legitur: Ὁ τοῦ καρπάσου ὀπὸς μᾶλλον ἵπποις θανατήσιος, quem l. indicavit Schneiderus, iterumque ibid. c. 16: Τὸ θανατήσιον τῶν κτηνῶν πάθος. Tertia forma Θανατήσιμος est ap. Polluc. 5, 132: Θανάσιμον φάρμακον· οὐ γὰρ προσίεμαι τὸ θανατήσιμον, sed quam suspectam reddit codicis Jungerm. scriptura τὸ θανατήσιον, quod ipsum quoque τὸ θανατήριον, esse potest. Θανατήσιμος tamen fortasse relinquendum scriptori infimæ ætatis, ex quo θανατήσιμα ζῷα attulit Ducangius s. Ναγχαρίζειν. Θανατηρὸς dixit Eustath. p. 1336, 21: Θανατηρᾶς βοτάνης. G. D.]

Θανατηφορία, Mortis illatio, ex Epigr. lib. 7. [Q. Mæcius Anth. Pal. 5, 114: Δάκνει δ' (aspis) οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίην.]

Θανατηφόρος, ὁ, ἡ, Mortiferus, Lethiferus. [Æsch. Chœph. 369: Θανατηφόρον αἶσαν. Plato Rep. 10, p. 617, D: Ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου. Aristot. De part. an. 3, 9: Ὀδύναι θ.] Θ. φάρμακον, Lucian. [Hermot. c. 62]; θ. διαβολή, Herodian. [3, 12, 7]; θ. συνουσία, Synes., Mortifera consuetudo et commercium. Plut. De def. orac. [p. 432, D]: Ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, Multarum potestatum fontes hominibus aperit, qui partim mentem e sua sede et statu dimoveant, ac morbos lethumque inferant. Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 186]: Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον, Lethale quiddam et mortiferum. Aut adverbialiter pro Mortifere, Lethaliter. [Forma Dorica Θαναταφόρος ex codd. restituta Soph. OEd. T. 181: Νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα (letalia per contagionem) κεῖται ἀνοίκτως. || Θανατοφόρος ψῆφος ap. Basil. Sel. V. Thectæ, p. 304, B. || Adverb. Θανατηφόρως ex Pol. 3, 463 (?) memorat Wakef.]

[Θανατιάω. V. Θανατάω.]

Θανατικὸς, ἡ, ὸν, Letalis, Mortiferus, Lat. Capitalis, ut quum Capitale crimen dicitur. Plut. Pericle [c. 10]: Ὅτε τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγεν· Alex. [c. 42]: Τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, Causas capitales, In quibus de vita agitur, disceptatur an reus mortem meritus sit ob ea, quæ patravit. [Diodor. Exc. p. 610, 39: Τὰ θανατικὰ τῶν ἐγκλημάτων. || Θανατικὸν, τὸ, Mortalitas, Strages, Pestis. Theophan. Chron. p. 248, B: Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ θανατικόν. Vita Theodori Archimandritæ: Ἐγένετο θανατικὸν ἐκ τοῦ βουβῶνος ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ. Nicephor. Xanthopul.: Τοῖς λεγομένοις θανατικοῖς ἐντριβόμενοι. Hæc et alia attulit Ducang. Michael Glyc. Annal. p. 269, B: Θανατικὸν ἀνθρώπων ἐν Κωνσταντινουπόλει γέγονε.]

[Θανατικῶς, Letaliter. Eustath. p. 321, 41.]

Θανατόεις, εσσα, εν, Lethalis, Mortiferus. Soph. Antig. [1261]: Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στερεὰ, θανατόεντ'. Θ. μόρος, Eur. [Iph. A. 1287], Lethale fatum, i. e. ipsa mors.

[Θανατόπνοος, ὁ, ἡ, Mortem spirans. Pseudo-Chrys. In Ps. 75, vol. 6, p. 605, B: Ὦ φθόνε, ... δρακόντιον σπέρμα, θανατόπνοον ἄνθος.]

[Θανατοποιὸς, ὁ, ἡ, Mortem afferens, Letalis. Schol. Soph. Trach. 869. Angl. Severian. in Combefis. Auctor. Patr. noviss. vol. 1, p. 278, B: Ἐκεῖ βρῶμα θανατοποιὸν, ὧδε βρῶμα ζωοποιόν. G. Dindorf.]

Θάνατος, ὁ, Mors. Hom. Od. Ξ, [219]: Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Interdum vero θάνατόν τε μόρον τε dicit, quæ posterior vox synonyma est, alioqui magis poetica; interdum θάνατον καὶ κῆρας, aut etiam κῆρα sing.: necnon θάνατον καὶ μοῖραν. Et epitheta θανάτου ei sunt δυσηλεγὴς et κακός. Idem poeta pro Vitare mortem, θάνατον φυγεῖν, προφυγεῖν, ἀλύξαι, ἀλέασθαι dicit. Atque ut invenitur θνήσκειν ὑπό τινος, et aliquando ἔκ τινος, ita etiam θάνατον ἔκ τινος ap. eum habetur, Od. M, [446]: Οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀγῶνα Ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. In prosa autem sine adjectione poni solet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα, ead. signif., qua Hom. θάνατος καὶ μοῖρα, quod Cic. vertit, Mortis fata, Lex. Cic. p. 3. Et quod θάνατον φυγεῖν, φεύγειν Hom., διαφεύγειν ab eod. Plat. dicitur. Ap. Lucian. [Dial. mort. 10, 12] dicit quidam, Ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός· ubi alludi puto ad Il. X, [297]: Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: ap. eund. Lucian. [De hist. conscr. c. 20]: Καὶ θανάτους ἀλλοκότους· quo dicuntur modo et βίοι: ut παράλληλοι βίοι a Plut. [Æsch. Ag. 1572: Θανάτοις αὐθένταισι. Soph. El. 206: Θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν· OEd. T. 1200: Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας. Plato Leg. 10, p. 904, E: Ἔν τε ζωῇ καὶ ἐν πᾶσι θανάτοις· Rep. 3, p. 399, A: Εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόν-

τος· Leg. 10, p. 908, E : Οὐχ ἑνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτοιν ἁμαρτάνον. Θανάτων μυρίων χείρω Axioch. p. 368, D. Μυρίων ἄξια θανάτων Dionys. A. R. 4, 24.] At vero Aristoph. jocose dixit Pl. [483] : Ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι; || Θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, Rei capitalis damnare aliquem, [« Capitis damnare, vel pœnam capitis in aliquem constituere » addit HSt. Ms.]. Thuc. p. 217 : Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες. Sic et ceteri sæpe loquuntur. Et in pass. κατέγνωσταί σου θάνατος. Vide Καταγινώσκω. Dicunt et ὑπάγειν θανάτου, quod inepte redditur, ut in verbo Ὑπάγω docebo, Accusare mortis, pro Accusare criminis capitalis, rei capitalis, brevius, capitis. V. Ὑπάγω. At vero ἀπάγειν, ἄγειν τὴν ἐπὶ θάνατον, sub. accus. ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν ὁδὸν, φέρουσαν, est Abducere, Rapere ad capitis supplicium. Et ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον, ead. forma. [Herodot. 7, 223 : Τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι· 3, 14 : Τὸν παῖδα ἀγεόμενον ἐπὶ θάνατον· 5, 72 : Τοὺς μὲν ἄλλους κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Schweigh.] Dicunt etiam τιμᾶσαι θανάτου, συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, de quibus lege in Τιμάω, Συλλαμβάνω : θανάτῳ ζημιῶσαι, Morte mulctare. Et θάνατος ἡ ζημία, θ. ἡ ζημία ἐπίκειται, ap. Xen. H. Gr. 1, [1, 10] : Ἐπεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν· Isocr. [p. 169, C] : Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἤν τις ἁλῷ δεκάζων. Ap. Thuc. [3, 57] legitur etiam θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accusari. Et pro eod. ap. Athen. [13, p. 590, D] κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ubi subaud. puto accus. δίκην, vel ex illo Thuc. l. potius quam ψῆφον. At θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν dicunt pro Capitis damnari. De his autem et aliis fusius suis locis dicendum erit. [Frequentissimæ hæ locutiones in scriptis oratorum. Numero plurali Plato Rep. 6, p. 492, D : Τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις... καὶ θανάτοις κολάζουσι. || Metaphor. Lycurg. C. Leocr. p. 155, 35 : Πόλεώς ἐστι θάνατος (Interitus) ἀνάστατον γενέσθαι... || Pro mortuo dixit Crinagor. Anth. Pal 9, 439 : Ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον.] || Etym. dici putat quasi τάνατος, a τείνω, quod est τανύω : ut sit ὁ τείνων τὰ σώματα τῇ ψύξει. Vel quia est ταναὸς, utpote ἐπὶ πάντας ἑαυτὸν διατείνων. Quibus etymologicis nugis non contentus, addit et alias, quas referre piget, sive potius pudet. Ecquis enim non videt rem ineptissimam esse, etymum investigare nominis a verbo derivati, et quidem nominis, quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquam, non videt hic posse dici, quod in proverbio est, ἡ βοῦς τὴν ἅμαξαν; Hinc igitur discat lector, ut et alibi admonui, quæ ap. gramm., et præsertim ap. hunc auctorem leguntur, circumspecte legere, eorumque delectum habere.

[Θάνατος, ὁ, Mors, deus, quem Latini Orcum vocant. Hom. Il. Ξ, 231 : Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο. Hesiod. Theog. 759. Æschyl. ap. Aristoph. Ran. 1392 : Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ θεῶν ἑρᾷ. Soph. Aj. 854 : Ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών. In scenam prodit ap. Eur. in Alcestide.]

Θανατούσια τὰ, Festum atque agon apud inferos, cujus meminit Lucian. De veris narratt. [2, 22.]

Θανατόω, Mortem infero, Morte mulcto, afficio. [Herodot. 1, 113 : Τὸν ἔφερε θανατώσων παῖδα. Æsch. Prom. 1053 : Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει. Plato Leg. 9, p. 872, C : Ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος... θανατωσάτω· 862, C : Τὸ θανατωθὲν ἢ τρωθέν.] Plut. [Fab. Max. c. 9] : Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta causa prehendere jus est, In carceremque conjectos morte mulctare, Bud. : Symp. [p. 159, B] : Θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, Trucidantes animantes. || Morti adjudico, addico, Capitis damno, seu, ut Bud. interpr., Rei capitalis damno absentem. Xen. Anab. 2, [6, 2] : Ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, ὡς ἀπειθῶν. Ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται πρὸς Κῦρον. Plut. Themist. [c. 24] : Ὃν κρίνας, ἐθανάτωσε, Quem in judicium accersitum, capitis damnavit. [Οἱ τεθανατωμένοι Polyb. 24, 4, 5.] || Θανατῶσαι in N. T. exp. alicubi Mortificare : Rom. 8, [13] : Εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, Sed si spiritu actiones corporis mortificetis. 7, [4] : Ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, Mortificati estis legi. 1 Ep. Petr. 3, [18] : Θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, Mortificatus quidem carne, vivificatus autem spiritu.

Θανατώδης, ὁ ἡ, Lethalis, Mortiferus. Hippocr. : Θανατῶδες καὶ τὰ σκέλεα κειμένου συγκεκαμμένα εἶναι ἰσχυρῶς· Celsus, Eadem mors denuntiatur, ubi genua contracta sunt. Hippocr. [p. 830] : Ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες· Celsus, Mortis indicium est, si manibus quis in febre et acuto morbo in veste floccos legit. [Ælian. N. A. 7, 5.]

Θανάτωσις, εως, ἡ, Mortis illatio, Occidio, Occisio, Internecio. Thuc. 5, [9] : Ἄνευ ἀνδροποδισμοῦ ἢ θανατώσεως· Plut. [Mor. p. 291, C] : Γενόμενον ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσιν πολιτῶν.

[Θανεῖν. V. Θνήσκω.]

[Θᾶνὴ, ἡ, Mors. Theod. Prodr. p. 221 : Θανὴν πρὸ θανῆς. Anonymus de bellis Francor. in Morea ap. Ducang. : Μετὰ τὴν θανήν.]

[Θαννύρας, ὁ, Thannyras, rex Libyæ. Herodot. 3, 15.]

Θάξαι [Θᾶξαι], Hesychio μεθύσαι. [Est i. q. θῶξαι. V. Θῶμαι.]

[Θάομαι. V. Θεάομαι.]

[Θάπα, ἡ.] Θάπαν Hesych. exp. φόβον, Metum. [Hemsterhusio Doricum videbatur pro θήπη.]

[Θάπις, ιδος ἡ, Thapis, oppidum Blemmyarum. Olympiodor. Exc. Hist. p. 466, 9 ed. Nieb.]

Θάπος, τὸ, Stupor, Attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, ut in ταφὼν [s. Θήπω] annotavi, dici Τάφος docet Eust. [p. 468, 28.]

[Θάπτα, μυῖα. Κρῆτες, Hesych. Pro δαπτά : unde δαπταὶ μυῖαι. Is. Voss.]

Θαπτέον, Sepeliendum, Inhumandum. Soph. Aj. [1140] : Τόνδε ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον, Hic sepeliendus non est.

[Θαπτήριον, τὸ, Sepultorium, Gl.]

Θάπτω, [fut. θάψω, præter. τέθαφα, τέθαμμαι (τεθάφαται Herodot. 6, 103, τέθαψαι Æsch. Choeph. 366, τεθαμμένης Plato Cratyl. p. 400, C, τεθάφθω Lucian. Dial. mar. 9, 1), aor. 2 pass. ἐτάφην (ταφέντα Æsch. Sept. 1021, ταφῆναι Aristoph. Pl. 556), rarior aor. 1 ἐθάφθην (θαφθῆναι Herodot. 2, 81; 3, 55, θαφθεῖσι 7, 228)], Sepelio, Humo, Inhumo. Hom. [Il. Φ, 323 : Ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί· Ω, 612 : Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοί·] Od. Γ, [285] : Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν. Et pass. Λ, [52] : Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, ubi quum addatur ὑπὸ χθονὸς, malim ἐτέθαπτο reddere Conditus erat : ut sit Conditus erat sub humo, s. potius Conditus humo, sine præp., non Humatus humo. [Æsch. Sept. 1008 : Ἐτεοκλέα ... θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. Soph. Aj. 1364 : Τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν· 577 : Τὰ δ' ἄλλα τείχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.] In soluta oratione θάπτειν dici solet sine adjectione. Thuc. 1, [138] : Οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν, ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντος. Xenoph. Hell. 7, [3, 12] : Ἐθαψάν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ· 4, [3, 21] : Τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. [Plato Hipp. maj. p. 291, E : Καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Herodot. 1, 117 : Ἐθαψάμιν, ex quo l. aoristum medii attulit Thom. M. p. 416, vitiosa deceptus codicis sui scriptura ἐθαψάμην.] Et δημοσίᾳ θάπτειν, ap. Demosth. [Aristoph. Av. 396 : Δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν....] Ap. Eur. Cic. θάπτειν Humandi verbo reddidit. Sciendum est autem inveniri etiam θάπτειν πυρὶ ap. Plut. in Ῥωμ. Κεφ. [p. 286, E] ad differentiam τοῦ κατορύττειν ζώσας. Sic autem Philostr. quoque dixit θάπτεσθαι πυρί. [V. exx. a Marklando allata ad Eurip. Suppl. 935 et a Boisson. ad Philostr. Heroica p. 570.] || Habet et signif. obscœnam θάπτειν ap. Aristoph. [Eccl. 1107 : Θάψαι μ' ἐπ αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς], sicut θάπτεσθαι ap. Theocr. [5, 43.] || Funero, Bud. ex Antiph. et Isæo [p. 49, 12] : ap. quem etiam θάπτειν ἐντεῦθεν, ἐκ ταύτης τῆς οἰκίας [p. 71, 13, ubi est : Κομιούμενος αὐτὸν ὡς θάψων ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας], interpr. Funus ducere ex hoc loco. [|| Metaphor. Eunap. p. 134, 4 : Ἐνὶ τούτῳ γε ἔργῳ θάψας τὰ προγεγενημένα τῶν ἁμαρτημάτων, Memoriam delens priorum peccatorum. Valck. || Θαψάσκω præsens ab aoristo ἔθαψα formatum ponit Eust. p. 200, 5,

deceptus aoristo θάψασχον, qui ut θρέξασχον a τρέχω formatur.]

Θάρανδρος, ὁ, Tharandrus. Esse dicitur animal quoddam, illud proculdubio, quod Aristoteli et Plinio est Tarandus.

Θαργηλία, ἡ, sc. ἑορτὴ [Feminini exx. nulla sunt. In Etym. M. p. 443, 18 et ap. Photium p. 79, 23, scrib. mutato accentu Θαργήλια], et Θαργήλια, τὰ, sc. ἱερὰ, Festum et sacra in honorem Apollinis et Dianæ [Hipponax ap. Athen. 9, p. 370, A; Theophrast. ib. 10, p. 424, E]: a quibus Mensis in quo celebrabantur et agitabantur, dictus Θαργηλιῶν, sacer et ipse iisdem diis. Archiloch. [ap. Hesych.]: Νῦν ἄγει τὰ θαργήλια. Solebant porro in hisce θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων ποιεῖσθαι καὶ περιχωμίζειν: et in olla quadam coquere semina: quam τοῦ ἱεροῦ ἑψήματος ἀνάπλεων χύτραν nominabant θάργηλον, θάργηλον appellantes etiam τὴν ἱκετηρίαν quæ tunc fiebat, ut Hesych. tradit. Suid. quoque θαργήλια dicit fuisse Festum Apollinis et Dianæ: in eoque fuisse solitum coqui χύτρον ἱεροῦ ἑψήματος, μεστὸν σπερμάτων, s. fuisse B solitas coqui in eo ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν. Quomodo et Crates Ἀττικῆς διαλέκτου l. 2, θάργηλον ἄρτον vocari scribit τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον: quem θάργηλον a nonnullis vocari θαλύσιον, annotavit Athen. [3, p. 114, A.] Verum et Etym. θαργήλια s. θαργηλίαν esse dicit Festum quoddam Athenis, denominatum ἀπὸ τῶν θαργηλίων, quæ esse dicit πάντας τοὺς ἀπὸ γῆς καρπούς: agitari autem mense Θαργηλιῶνι, in honorem Apollinis et Dianæ. Porro τὸν Θαργηλιῶνα esse undecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo sol ardentior sit, et flores terræ siccescant. [Lex. rhet. p. 263, 23; Phot. Lex. p. 80, 8; Plut. Timol. c. 27.] Quin et τὸ θερμὸν nominatum esse Θάργηλον. Notandum porro quod dicit esse mensem undecimum: unde confirmatur conjectura eorum qui eum Latinorum Aprili respondere dicunt: nam primus ap. Græcos mensis erat ἑκατομβαιών, Latinorum Junio respondens, inter quem et Aprilem interjectus est Maius, respondens τῷ σκιροφοριῶνι. Vide nostrum Libellum de mensibus p. 223, D. || Rursum Θαργηλία est nomen feminæ cujusdam formæ pulcritudine, sapientiæ et quatuordecim virorum connubio celeberrimæ: cujus meminit Plut. Pericle [c. 24], Athen. 13, [p. 608, 609], Hesych. et Suid. ac Etym. [In Etym. M. et ap. Photium p. 80, 3, Θαργήλεια scribitur.]

[Θαργηλιών. Θάργηλος. V. Θαργηλία.]

[Θαρνεύω.] Θαρνεύει Hesych. exp. ὀχλεύει, ὀχεύει, ἐπαίρει, φυτεύει: afferens etiam Θάρνυται pro μετεωρίζεται, ὀχεύει, ὀχλεύει. Idem dicit Θάρνυσθαι esse τὸ κυΐσκεσθαι: sua autem ætate id significare τὴν διὰ λόγων ἔντευξιν καὶ ὁμιλίαν, et τὸ ὀχεύειν: quam fere signif. habet τὸ θόρνυσθαι infra. Nam ut θόρνυσθαι exp. μίγνυσθαι et ὀχεύεσθαι, ita etiam θόρνυται, περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ. [Photius: Θάρνυσθαι, συγγίνεσθαι.]

[Θάρνυμι. V. Θαρνεύω.]

[Θάροψ scriptura vitiosa pro Χάροψ in libris deterioribus Diodori 3, 65.]

Θαῤῥαλέος, α, ον, Fidens, Fiducia præditus, Magna fiducia præditus, i. q. θαρσαλέος et εὐθαρσής, de D quibus suis locis. [Plato Leg. 2, p. 671, C: Τὸν εὔελπιν καὶ θαρραλέον γιγνόμενον· 1, p. 649, C: Θαρραλέοι καὶ θρασεῖς. Cum infin. Protag. p. 350, A: Τίνες ... ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαρραλέοι εἰσί;] Utuntur quum alii, tum Xen. [Cyrop. 3, 3, 19, θαρραλεωτέρους.] Apud Synes. legitur et compar. Θαῤῥαλεώτερος. [Θαρραλεώτατοι Plato Protag. p. 350, C.] Dicitur autem et τὸ θαῤῥαλέον subst., Fiducia, Animi magnitudo. Polit. autem Audaciam quoque interpr. ap. Herodian. [6, 3, 9: Ἔχει τὸ θ. || Θαρραλέον dicitur quod quis confidenter et sine timore audere potest. Plato Rep. 5, p. 450, E: Τἀληθῆ εἰδότα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαρραλέον· Protag. p. 359, C: Πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρραλέα ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινά;] — Θαρσαλέος, i. q. εὐθαρσής: a θάρσος, sicut ταρβαλέος a τάρβος, δειμαλέος a δεῖμος s. δεῖμα. Exp. etiam Audax, Magnanimus. Ab Hom. dicitur aliquis esse θαρσαλέος, item θ. πολεμιστής. Dicit etiam θ. ἦτορ, Cor, esse alicui. Ubi vero [Od. P, 449] θαρσαλέος et ἀναιδὴς A copulat, tunc accipitur θ. in malam partem, sicut Lat. Confidens. At vero Il. K, 223: Μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται, verto θαρσαλεώτερον perinde ac si dixisset μεῖζον θάρσος ἔσται, Major fiducia erit, Major animi præsentia, Plus fiduciæ. Sic autem Thuc. substantive protulisse comperio, 2, [51], ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι· sed ibi significare videtur, In tuto esse. [Æsch. Prom. 536: Ἠδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι.]

Θαῤῥαλεότης, ητος, ἡ, Fiducia, Fidentia, Firma animi confisio, Cic.: Plut. θ. et δειλία opp. [Id. Mor. p. 443, D, θαρραλεότητα δύναμιν dicit, θάρσος vero πάθος, κίνησίν τινα ἡδὴ τῆς δυνάμεως. Themist. Or. 2, p. 30, B: Θαρσαλεότητος καὶ ἀνδρείας. Schol. Æsch. Pers. 326.]

Θαῤῥαλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Intrepide. Plato Ap. Socr. [p. 34, E]: Θ. ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον, Mortem non reformido. [Euthyd. p. 275, B: Ἀνδρείως τε καὶ θ. ... ἔφη. Herodian. 8, 3, 9. Isocr. p. 422, A: Θαρραλεώτερον ζῆν ἢ τὸν παρελθόντα χρόνον.] — Θαρσαλέως, Fidenter, Cum fiducia, Audacter: quo adv. utitur post Hom. Thuc. et cum eo ceteri quoque prosæ scriptt. interdum: quum alioqui ipso nomine θαρσαλέος, aut nunquam aut raro, nisi me memoria fallit, utantur, sed τῷ θαῤῥαλέος, pro eo. Od. Σ, [328]: Ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις θαρσαλέως.

[Θαρρελείδης, ὁ, Tharrelides, n. pr. Aristoph. Av. 17. Ubi Tharrelidæ filius notatur, cui nomen fuisse Asopodoro annotavit schol.; cujus verba repetit Suid. s. Θαρρελείδης; ubi quæ adduntur de fratre ejus Didymachia vel potius Didymia, ex alia Suidæ glossa sunt illata, de qua dixi s. Διδυμίας. G. D.]

Θαῤῥέω, Fiducia præditus sum etc., ut de θαρσέω mox dicetur. Quibus addere potes, Bono animo, Securus sum. [Plato Phæd. p. 95, C: Ἀνόητον θάρρος θαρρήσει· Menon. p. 88, B: Ὅταν ... ἄνευ νοῦ θαρρῇ ἄνθρωπος· Theæt. p. 189, D: Ἵνα μὴ μάτην θαρρήσῃς· Phædr. p. 243, E: Λέγε τοίνυν θαρρῶν. Frequens in colloquiis est imperativi usus θάῤῥει, cujus exx. v. infra s. Θαρσέω. Perf. ap. Hesych.: Τεθαρρήκαμεν, ἐθαρρήκαμεν.] Polit. ap. Herodian. [2, 1, 15] θαῤῥοῦν πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum; at ego maluissem Fiduciæ. Cic. θαῤῥεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, ut e Cic. Lex. disces. Isocr. Areop. [p. 140, B]: Θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας· Archid. [p. 125, E]: Καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Sic Galen. cum gen. dixit θαῤῥεῖν περὶ θεραπείας. Dicitur vero et περί τι. Jungitur et præp. πρός: Ἐθάῤῥησαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iverunt, Pugnam capessere s. committere ausi sunt. [Plato Rep. 9, p. 574, B: Οὐ πάνυ ... ἔγωγε θαρρῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ τοιούτου· Protag. p. 350, B: Θαρροῦντας πρὸς ἕκαστα τούτων· Rep. 8, p. 566, B: Θαρρήσαντες ... ὑπὲρ ἑαυτῶν.] Item cum dat., necnon cum accus. eod. modo, quo de θαρσῶ dicam. Lucian. [Harmonid. c. 3 fin.]: Ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ. Et Galen. Ad Glauc. 1, θαῤῥεῖν τῇ κενώσει, pro Audacter vacuare, aggredi vacuationem. Sed partic. θαῤῥῶν cum hoc casu sæpe redditur commode Fretus. Cum accus. autem, ut Lat. Audere et Ausus, interdum construitur. Interdum vero infin. in interpr. additur, Bud. p. 1060. At ipsius θαῤῥῶ juncti infinitivo, ex. est ap. Plut. Sol., Θαῤῥοῦντες φανερῶς ἐγκαλεῖν· ibid., Θαῤῥῶν ἄρξασθαι. Idem [Fab. Max. c. 26, Pelop. c. 22] τὸ τεθαῤῥηκὸς dixit pro Fiducia. || Θαῤῥῶ rursum cum accus., sed significans Committo, Credo: θαῤῥῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, Committo arcanum, Bud. e Chrysost. in 1 Ad Cor. 110. Ego malim Audeo committere. [Jo. Malal. p. 130, 19: Μὴ θαρρεῖν ἑαυτὸν τοῖς βαρβάροις μόνον. || Fidem habeo. Demosth. p. 30, 15: Οὔτε Φίλιππος ἐθάῤῥει τούτους οὔτε οὗτοι Φίλιππον. Themist. Or. 22, p. 278, D: Οὔτε αὐτοὺς ἐθάρσει οὔτε δι' αὐτοὺς τὴν ἀγέλην. Passiv. Jo. Malal. p. 385, 14: Θαρρούμενος παρ' αὐτοῦ καὶ θαρρῶν αὐτῷ.]

|| Θαρσέω, Fiducia præditus sum, Fiduciam habeo, Confido, Non vereor, Sum bono animo. Interdum vero Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor s. excitor, aut etiam ad audaciam. Hom. Il. A, [85]: Θαρσήσας μάλα εἰπὲ, Confisus, Animo confisus, fidenti, Nihil veritus. Et [Ω, 171]: Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ,

μηδέ τι τάρβει. Utque hic imperativo θάρσει subjunxit μηδέ τι τάρβει, sic alibi μηδέ τι δείδιθι : itidemque verbo θάῤῥει additur μὴ φοβοῦ ap. Aristoph. [Sic θάρσει sæpe ap. Tragicos, velut Æsch. Suppl. 732, Soph. El. 173 (ubi Θάρσει μοι θάρσει τέκνον), et alios quosvis. Aristoph. Plut. 328 : Θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη. Plato Menex. p. 249, E : Θάρρει, οὐ κατερῶ· Protag. p. 311, A : Ὥστε, θάρρει, καταληψόμεθα αὐτόν. Lucian. D. mort. 17 extr. : Θάρρει·... ὡς οὔτε σὺ οὔτ' ἄλλος πίεται.] Thuc. 3, [25] : Καὶ οἱ μὲν Μιτυληναῖοι ἐθάρσουν τε, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην· ubi schol. ἐθάρσουν exp. θάρσους s. θάῤῥος ἐλάμβανον. Idem 1 : Θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, Alacres et fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Aliquando jungitur dativo [Herodot. 3, 76 : Τεθαρσηκότες τοῖσι ὄρνισι·] interdum et acc., nonnunquam etiam infin., ut Thuc. 2 : Θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις· alibi [7, 49, ubi θαρσήσει dativus substantivi est θάρσησις], Ταῖς ναυσὶ θαρσήσει. Cum acc. autem exp. verbo Audeo cum infin., aut etiam c. accus., vel redditur Non reformido, metuo, vel aliis etiam modis. [Eur. Andr. 993 : Θάρσει γέροντος χεῖρα.] Synes. Epist. : Ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν τῶν σῶν ὅπλων ἔμπροσθεν ὄντων, Hoc iter suscipere ausus est, Ausus est iter, ut interdum Lat. loquuntur. Sic Philostr. Her. [p. 671] : Θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, redditur, Audet pastor in eo loco versari. [Ad quem l. alia exx. attulit Boisson. p. 364 sq.] Et ap. Eund. [p. 722] θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων, Audenti animo sustinere. [Idem p. 305, 32 : Θαρρεῖν ἃ δέδιτε, δεδιέναι δὲ ἃ θαρρεῖτε. Hemst. Pausan. 9, 15, 2 : Οὔτε ἔτι ἐθάρρει τὸν πόλεμον. Passiv. Philostr. p. 788 : Τουτὶ γὰρ (τὸ ἅρμα) ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ οὔπω ἐθαρσεῖτο. Ceterum recte Thomas M. p. 435 : Θαρρῶ εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἐστὶ, δοτικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τολμῶ, αἰτιατικῇ.] Apud Apoll. : Θάρσει γέροντος χεῖρα, Noli metuere. Cum infin. Plut. Pericle [c. 22] : Συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε· Themist. : Ἐθάρσησε παρακαλεῖν. [Soph. Ant. 668 : Τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν, ubi Confidendi signif. habet. || Θρασέω. Themist. Or. 34, p. 464, 13 ed. meæ : Τῷ σιδήρῳ τεθρασηκότες. Quod Jacobsius recte in τεθαρρηκότες mutare videtur, qua forma Themist. utitur Or. 31, p. 355, A. || Θαρσεύω. Philostr. Epist. 67, p. 946 : Θάρσευσον σεαυτῇ καὶ πίστευσον τοῖς ποσί. Scrib. videtur θάρσησον. G. D.]

Θαῤῥία, ἡ, Hesychio τρασία : pro quibus infra ταῤῥὸς et τρασιά.

[Θάρρηξ, κος, ὁ, Tharrex, n. pr. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 401.]

Θαῤῥητικὸς, ἡ, ὸν, Ad fiduciam s. Confidentiam propensus, Gazæ Fidibundus.

[Θαρρικῶς, adv. Proclus in notis meis ad Theophyl. Simoc. p. 260. Boiss. Scribendum videtur θαρρητικῶς. G. Dind.]

Θάῤῥος, τὸ, Fiducia, etc. Conf. Θάρσος; idem enim valet θάῤῥος quod θάρσος, sicut θαῤῥῶ, i. q. θαρσῶ : sed et compp. aliorumque derivatorum utriusque verbi signiff. inter se conveniunt. Ab Hom. tamen θάρσος, θαρσῶ, θαρσύνω, θαρσαλέος, non autem θάῤῥος, θαῤῥῶ, θαῤῥαλέος dicitur, quod quidem sciam : unde etiam nomini θάρσος, ut antiquiori, priorem locum dederam. Sed et etymum τοῦ θάρσος affertur, non autem τοῦ θάῤῥος. Volunt enim quidam gramm. [Etym. M. p. 443, 3] θάρσος esse a θέρσω fut. τοῦ θέρω : quæ derivatio licet audacula fronte prima videri possit, non tamen a ratione abhorrere videtur : quum Æoles [de quibus v. Eustath. p. 213, 14, et Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1190] Θέρσος pro θάρσος dicant, et θερμὸν ἔργον vocetur τὸ θρασὺ, a nomine θράσος, quod e θάρσος factum esse patet, quum denique θαλπωρὴ, quod Homero interdum Fiduciæ itidem signif. habet, verbale sit τοῦ θάλπω, i. significantis q. θέρω. Possum vero ad ejusd. confirmationem et hoc Virg. dictum afferre, Æn. 12 : ... subita spe fervidus ardet. Cui alia poetica ejusd. generis adderem, si eorum memoriam refricare vacaret. [Plato Leg. 1, p. 644, C : Φόβος μὲν ἡ πρὸ λύπης ἐλπὶς, θάῤῥος δὲ ἡ πρὸ τοῦ ἐναντίου· Protag. p. 351, A : Οὐ ταυτὸν εἶναι θάρσος τε καὶ ἀνδρείαν. Cum genit. Leg. 1, p. 647, B : Θάῤῥος ... πολεμίων (adversus hostes).] || Θάῤῥη plur. etiam num., [Plato Protag. p. 360, B : Οὐδὲ αἰσχρὰ θάῤῥη θαῤῥοῦσιν. Et θάρση Eur. Iph. T. 1282.] Aristot. opponens illi φόβους : Eth. Nic. 3, [6], ubi scribit ἀνδρίαν esse μεσότητα περὶ φόβους καὶ θαῤῥῆ, quod et in Magnis Eth. legitur : ibi autem quidam μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάῤῥη, vertunt Mediocritatem in timendo et in confidendo. || Sed θάῤῥος redditur etiam Audacia : Aristot. Rhet. 2, [c. 10] : Καὶ μήτε ἐν ἀνδρίας πάθει ὄντες, οἷον ἐν ὀργῇ καὶ θαῤῥεῖ· ἀλόγιστα γὰρ τοῦ ἐσομένου ταῦτα. Dici tamen Audaciam proprie θράσος, docebo in Θράσος.

|| Θάρσος, τὸ, Fiducia, Confidentia, Audacia, Animi præsentia, Animi robur. Hom. Od. I, [381] : Αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων· Il. Φ, [547] : Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. Ubi animadverte esse jungendum βάλε c. præp. ἐν, ut sit ἔμβαλε θάρσος κραδίῃ. Idem alibi pro ἔμβαλε κραδίῃ dicit ἐν φρεσὶ θῆκε, Od. Γ, [76] : Αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη θῆχ', et [Il. P, 570] pro eod., Θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. Jungunt interdum poetæ cum verbo ἀέξω, et dicunt θάρσος ἀέξω, pro Confidentior, Audacior, Audentior reddor; q. d. Confidentiam, Fiduciam meam augeo, accumulo. Apoll. Arg. [2, 641] : Ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω, ubi exp. E vestra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo Majorem fiduciam colligo. Hesiod. addidit dat. φρεσί [Sc. 96] : Μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων. [Æsch. Choeph. 91 : Τῶν δ' οὐ πάρεστι θάρσος· Sept. 270 : Ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον ... θάρσος φίλοις. Soph. El. 412 : Ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι· OEd. C. 48 : Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος.] Usus autem est et ap. prosæ scriptt. Xen. Cyrop. 4, [2, 15] : Ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θ. δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους· 5, [2, 32] : Θ. ἐμφύσεται. Sed et ἐμπίπτειν dicit θάρσος, Hell. 7, [1, 21] : Τοιγαροῦν ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. A Thuc. autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν τινὰ, Ejus animum subire, 2, [92] : Τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος τε ἔλαβε. Ut autem dicitur θάρσος aliquem λαμβάνειν, sic etiam vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, qui sc. fiduciam sumit, et bono animo esse incipit, quo genere loquendi usus est Luc. Act. c. ult. v. 15. Et schol. Thuc. [3, 25] ipsum verbum θαρσεῖν exp. duobus illis vocc. θάρσος λαμβάνειν. Legitur tamen in typogr. edd. θάῤῥος. [Forma θάρσος ejusque derivata propria sunt dialecti Ionicæ et Doricæ. Iisdem utuntur Tragici et Thucydides : θάῤῥος, θαῤῥεῖν, θαῤῥαλέος dialecti Atticæ vulgaris sunt. Quod discrimen interdum neglexerunt librarii. Sic θάῤῥει et θαῤῥῶν libri omnes ap. Soph. OEd. T. 1062, C. 491; τεθαῤῥηκότες et ἐθάῤῥησαν deteriores ap. Herodot. 3, 76; 9, 25. Contra θάρσει et θαρσήσας pro θάῤῥει et θαῤῥήσας ap. Aristoph. Pac. 725, Eq. 622; θάρσος pro θάῤῥος ap. Plat. Phæd. p. 95, C, Protag. p. 351, A. Multo major librorum inconstantia est in scriptis recentiorum. G. Dind.]

[Θαῤῥούντως, Fidenter. Xenoph. Symp. 2, 10. Georg. Pach. Andron. Pal. p. 318, B. || Θαρσούντως Dio Cass. 53, 3 : Θ. ἔχω.]

Θαῤῥύνω, Fiduciam affero, addo, Animum addo : θαῤῥεῖν ποιῶ, quod Cic. Confirmo animum dixit. Verti etiam potest, In spem bonam erigo, Bene sperare jubeo, Bono animo esse jubeo. Xen. Cyrop. 6, [3, 27] : Θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. [Et 5, 3, 47.] Plut. : Θαῤῥύνων τοὺς ἀτρώτους. [Et V. Æmil. c. 16.] Θαρσύνω pro eod., quo utitur aliquoties Hom., Il. N, [767] : Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι· Δ, [233] : Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι. [Imper. aor. ib. II, 242 : Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Æsch. Pers. 212 : Οὔ σε βουλόμεσθα ... οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις οὔτε θαρσύνειν. Eur. Rhes. 35 : Τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματ' ἀκούειν, τὰ δὲ θαρσύνεις· Alc. 319 : Ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ (σε μήτηρ). || Signif. intrans. i. q. θαῤῥέω. Soph. El. 916 : Ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. || Forma media Eustath. Opusc. p. 5, 4 : Πόθεν γὰρ δυνήσεται θαῤῥύνασθαι;]

[Θαρσαγόρας, ὁ, Tharsagoras, n. pr. in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 256, 32. Alius ib. p. 269, 65. Comparandum Θερσαγόρας.]

[Θαρσαλέος, Θαρσέω. V. Θαρραλέος, Θαρρέω.]

[Θαρσαλεόω, Animum confirmo. Joseph. Genes. p. 29, B : Τοὺς σὺν αὐτῷ ... ἐθαρσαλέωσεν. G. Dind.]

[Θαρσέας, ὁ, Tharseas, n. pr. Herodian. II. μον. λ. p. 34, 12.]

Θαρσήεις, εσσα, εν, Qui est fidenti, præsenti animo. Fidens, Nonn. [Dion. 13, 562 : Θαρσήεντες ἐπερρώοντο μαχηταί.]

[Θάρσησις, εως, ἡ, Fiducia. Thuc. 7, 49 : Καὶ ἅμα ταῖς γοῦν ναυσὶν ἢ πρότερον θαρσήσει κρατηθείς, ad verbum, Simulque victus fiducia quam saltem in naves magis quam antea habebat, id est navium ipsum major quam antea fiducia tenebat. Μᾶλλον supplendum est et ταῖς ναυσὶ pendet a θαρσήσει, cui regimen dedit cognati verbi. Brunck.]

[Θαρσητέον, Fidendum. Iambl. Wakef. Θαρρ. Nilus Epist. p. 392. G. Dind.]

[Θαρσοποιέω, Animum addo. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 452, B : Ἐθαρσοποιήθην λίαν. Bast. Eustath. Opusc. p. 221, 74 : Οἷς θαρσοποιοῦνται εἰς μέγαν πόλεμον ἄνθρωποι. Joseph. Genes. p. 51, B : Θαρσοποιήσας τὸν ἄναχτα. Anna Comn. p. 13, D.]

[Θαρσοποιὸς, ὁ, ἡ, Fiduciam afferens, Animum addens. Eustath. p. 1344, 12 : Θαρσοποιὸν τὸ θάρσει.]

[Θάρσος. V. Θάρρος.]

[Θάρσῦνος, ὁ, ἡ.] Θάρσυνος οἰωνῷ, Hom. [Il. N, 823] pro Confidens augurio, In spem erectus, Confirmatus. [Π, 70 : Πόλις ... θάρσυνος. Apollin. Metaphr. Ps. 7, 1 : Θάρσυνος ἐλπωρῇ. De accentu Arcad. p. 193, 20. G. Dindorf.]

[Θαρσύνω. V. Θαρρύνω.]

[Θαρσύνων, ὁ, Tharsyno. Θαρσύνων Ξενοκρίτου in inscript. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 338. Alius in inscr. Tenia vol. 2, p. 649. Literam Θ utrobique supplevit Bœckhius.]

Θαρσὺς, εῖα, ὺ, Fiducia præditus, Confidens animo, Audax : nam Hesych. θαρσὺς exp. non solum τεθαῤῥηκὼς, sed etiam θρασύς. Ego rarissimum esse arbitror usum, ac certe unicum mihi in præsentia suppetit exemplum : sc. e Thuc. 7, p. 260 [c. 77] : Ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος. [Θρασεῖα libri quattuor : θαρσεῖα Thom. M. p. 436.] Ubi non placet hæc vulg. interpr. Futurorum spes audax ; sed malim, Spes fida de futuris : ut Fidissimam spem dixit Virg. Aut Spes alacris. Apte etiam, meo judicio, verterim, De futuris animo et spe confidere possumus : quod loquendi genus ap. Cic. extat. Pro eod. dixerat Thuc. paulo ante simpliciter ἐλπίδα χρὴ ἔχειν : adeo ut ἐλπὶς θαρσεῖα resolvi posse existimem in ἐλπὶς καὶ θάρσος. Schol. θαρσεῖα exp. θαρσαλέα, et, quod minime probo, ἀνεπαίσχυντος. [Philo vol. 2, p. 665 : Περὶ θαρσέων καὶ ἀνδρείων. G. D. Θαρσύτερον ap. Diodor. 11, 22 codex unus pro θρασύτερον.]

[Θαρσὼ, οῦς, ἡ, Animosa. Schol. Hom. Il. E, 2 : Θαρσὼ παρά τισι τιμᾶται ἡ Ἀθηνᾶ.]

[Θάρυβις, ὁ, Tharybis, Lyrnæus, dux copiarum ap. Æsch. Pers. 51, 323, 970. υυυ]

[Θάρυξ, κος, ὁ, Tharyx, Phigalensis, ap. Pausan. 4, 24, 1. Simile nomen est Θάρρηξ. G. Dind.]

[Θαρύπας, ου, ὁ, Tharypas, rex Molossorum. Thuc. 2, 80 : Σαβύλινθος, ἐπίτροπος ὢν Θάρυπος τοῦ βασιλέως. Corrigendum Θαρύπου ex cod. Vatic., quo genitivo bis utitur Pausan. 1, 11, 1. Θαρρύταν et Θαρρύτου vel Θαρρύπαν et Θαρρύπου est ap. Plut. V. Pyrrhi c. 1, cui ipsi quoque Θαρύπαν et Θαρύπου restituendum. Xenoph. Anab. 2, 6, 28 : Αὐτὸς δὲ (ὁ Μένων) παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν. G. Dindorf.]

[Θᾶς, Θᾶ, ὁ, Thas, n. pr. ap. Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 230, 16 et Chœrob. ib. p. 384, 15, et in Bekk. Anecd. p. 1181. Arcad. p. 125, 16.]

[Θᾶσαι. V. Θεάομαι.]

[Θασεύς. V. Θησεύς.]

[Θάσιος, α, ον, Thasius. Οἱ Θάσιοι, Incolæ Thasi, Herodot. 6, 44, 46.] Θασία ἅλμη, Thasia muria : denominata a Thaso insula, a qua et Θάσιον βάμμα, et Θάσιαι ῥαφανίδες : de quibus Athen. 2, et 7 : et Hesych. ap. quem perperam scriptum Θαστία. Ap. Suid. Θάσιος οἶνος : ap. quem et proverb. : Θάσος ἀγαθῶν. [De quo v. Zenob. 4, 34. Θασίαν ἀνακυκᾶν, subaudito ἅλμην, Aristoph. Ach. 671. Τὰ Θάσι' ἀμφορείδια Eccl. 1119. Θάσιος κέραμος Strabo 7, p. 317. Τὰ Θάσια κάρυα Athen. 15, p. 647, F, Plut. Mor. p. 1097, D.]

[Θάσος, ἡ, Thasus, insula maris Ægæi et urbs, quæ nomen a Thaso Phœnice accepit. Herodot. 2, 44 ; 6, 47.]

[Θάσος, ὁ, Thasus, Thasi urbis conditor, ap. Herodot. 6, 47. Apollod. 3, 1, p. 243 : Θάσος ὁ Ποσειδῶνος, ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλικος. Conf. schol. Eur. Phœn. 6.]

[Θασόφορον, Nonn. Synops. Iatr. c. 130. Angl.]

[Θάσσω. V. Θαάσσω.]

[Θάσσων. V. Ταχύς.]

Θαστρεύεσθαι, Hesychio ἀναβάλλεσθαι, Differre. [Θηραστεύεσθαι cum eadem interpr. ponit Photius p. 91, 5, θηρατεύεσθαι Suidas. Quas gll. omnes corruptas esse ex δηθὰ στρεύγεσθαι (Hom. Il. O, 512) animadverterunt Valcken. Anim. ad Ammon. p. 132, et Hemst. ad Hesych.]

[Θατεῖς. V. Θάτης.]

[Θάτερον et reliquas formas legitimas v. s. Ἕτερος.]

[Θάτερος et θάτεροι a gramm. damnantur. Thomas M. p. 120 : Ἄτερος, οὐ θάτερος· βάρβαρον γὰρ, εἰ καὶ Λυκόφρων καί τινες ἄλλοι τοῦτο γράφουσιν· ὁ ἕτερος γάρ ἐστι καὶ κατὰ κρᾶσιν ἄτερος· οὐκ ἔχει οὖν χώραν ἐνταῦθα τὸ θ, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων· ἐκεῖ γὰρ τὸ τοῦ ἄρθρου τ εἰς θ τρέπεται ... ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἀτέρα, οὐ θατέρα. Auctor de barbarismo p. 195 : Κατὰ συναλοιφὴν (γίνεται βαρβαρισμὸς), ὡς Μένανδρος λέγει, « Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν· » ἀντὶ τοῦ φάναι, ὁ ἕτερος. Ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ οὐδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον· οἷον, τὸ ἕτερον, λέγω θάτερον· ἐπὶ ἀρσενικοῦ δὲ οὐδαμῶς. Eustath. p. 1573, 60 : Ἰστέον δὲ ὡς κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἕτερα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ θῆτα θάτερον καὶ θάτερα λέγεται τὸ τῶν οὐδετέρων πληθυντικὸν καὶ ἑνικόν. Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων, ἐσχάτως βαρβαρίζει, ὥς φησι Παυσανίας. (Eadem forma restituenda Dionysio comico ap. Athen. 9, p. 405, A : Ἡγεμὼν δὲ θάτερος, ubi vulgo θάτερον. Meinek. ad Menandr. p. 253. Defendi illic potest θάτερον. Strabo 2, p. 77 : Κατὰ θάτερον τὸν τόπον. Justin. Mart. p. 497, D : Θάτεροι θατέρων. G. D.) Hi igitur omnes barbarismum in forma θάτερος agnoscunt, sed Eust. p. 1385, 50, rectius forsan Dorismum. Nam postquam ostendit, Doricum pluralem articuli τοὶ esse a singulari τὸς, qui tamen non esset usitatus, addidit hæc : Καὶ δῆλόν φασιν ἐκ τοῦ θάτερος, ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ ὁ ἄτερος, ἵνα ᾖ, τὸ ἄτερος, ἤγουν ὁ εἷς, εἶτα συναλοιφῇ καὶ ἅμα τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, θάτερος. Λόγῳ δὲ τοιούτῳ καὶ θηλυκῇ εὐθείᾳ, τὴ ἑτέρα ἤγουν ἡ μία. Καὶ κατὰ συναλοιφὴν καὶ ὁμοίαν τροπὴν, θατέρα ἡ ἑτέρα Δωρικῶς. In eadem sententia est schol. Eur. Hipp. 894 : Λέγεται καὶ θάτερος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄτερος· καὶ ἄτερος, ὁ ἕτερος, Δωριστί. Fere eadem habet Etym. M. p. 443, 27, qui tamen θάτερος masc. simpliciter rejicit, ut Herodian. Philet. p. 432. Jam etsi ap. Lycophr. v. 590, lectio θάτερος potest incerta videri, quia in cod. Seld. scribitur ἄτερος, et quia v. 1048, ἄτερος est in omnibus libris : tamen quum θάτερος vel a Menandro, vel a Chrysippo, qui gente fuit Cilix, e cujus nationis lingua etiam plura in dialectum Alex. venisse alibi declaravimus, usurpatum fuerit, quumque idem nominativus, θάτερος et θάτεροι, reperiatur ap. alios scriptt. recentt., ut Hermogenem De partitt. § 12, p. 74 ed. Laurent., Josephum A. J. 16, 4, 3, Clem. Al. Str. 1, p. 274, D, Berytium in Geopon. 14, 20, 2, Dionys. A. R. 1, p. 66, 29 (?), aliosque ab interpp. Thomæ l. l nominatos, non video quid mihi opponi possit, formam illam nominativi primo ad Doricam, deinde ad Alexandrinam dialectum referenti. Ἄτερος ἄτερον ἀποψύχομεν, Theophylact. Epist. 22. Sturz.]

[Θᾶτες. V. Θής.]

[Θατὴρ, ῆρος, ὁ.] Θατῆρας Hesychio θεατὰς, Spectatores, pro θεατῆρας.

[Θάτης, ὁ, Thates, fluvius Mæotidis, ap. Diodor. 20, 22 et 23, ubi vulgo Θάψιν, sed recte libri aliquot Θάτην. Ejus accolæ Θατεῖς, οἱ, Thatenses, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 157. V. Bœckh. ibid. p. 102 et 104.]

[Θάττων. V. Ταχύς.]

[Θᾶτὺς, ύος, ἡ, Spectatio. Hesych. : Ἐς θατὺν, εἰς θεωρίαν. Est forma Dorica pro θεατὺς, cui comparandum θατὴρ ap. eundem gramm.]

[Θαυβόριος, ὁ, Thauborius, n. pr. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 185, ubi Θευβορίου Reisk. Probabilius foret Θευμορίου. G. Dind.]

[Θαυλακίζω. V. Θυλακίζω.]

[Θαύλια, τά.] Θαυλία, Festum ap. Tarentinos, Hesych. [Θαυλία, ἑορτὴ Ταραντῖνοι, ἀχθεῖσα ὑπὸ Κτεάτου· παρ' ὃ καὶ θαυλίζειν (φασὶ addit Hemst.) τοὺς Δωριεῖς. Primo scribendum neutro genere Θαύλια, deinde delendum cum Pergero Ταραντῖνοι, quod ad præcedentem gl. θαυλακίζειν esse referendum ex alia ejusdem gl. liquet, quam s. Θυλακίζω afferemus. Θαυλίζειν autem significare videtur, Thauliorum festum agere.]

[Θαῦλος. V. Θαῦμος.]

[Θαύλων, ωνος, -ὁ, Thaulo, n. pr. schol. Aristoph. Nub. 981. Ejus posteri sunt Θαυλωνίδαι, οἱ, Thaulonidæ, γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι, Hesych.]

Θαῦμα, τὸ, Admiratio [Hom. Od. K, 326 : Θαῦμά μ' ἔχει. Soph. El. 897 : Ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα· 928 : Θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται· Phil. 687 : Τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει πῶς ... Eur. Hipp. 906 : Μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον. Et plur. Bacch. 715 : Θαυμάτων ἐπάξια. Plato Symp. p. 221, C : Τοῦτο ἄξιον παντὸς θαύματος· Phil. p. 36, D : Θαῦμα γὰρ ἐμέ γ' ἔχει διὰ τέλους ἀεὶ περὶ τὰ αὐτὰ ἀπορήματα. Ἐν θώματι εἶναι Herodot. 1, 68; γενέσθαι 3, 3; ἔχεσθαι 8, 135; ἐνέχεσθαι 7, 128; 9, 37. Ἐν θώματι ἔχειν τινὰ Pseudo-Herodot. Vita Hom. c. 12. Θῶμα ποιεῖσθαί τι, Pro miraculo aliquid habere, Mirari, Herodot. 1, 68; 8, 74], ut quum dicitur ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, διὰ θαύματος ἔχειν. Plut. [Pomp. c. 14] : Ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος ἐν θαύματι ποιουμένους· dicitur vero et θαῦμα ποιοῦμαι, de quo infra. Herodian. [2, 2, 17] : Ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔσχετε. Sed et quum dicitur θαῦμά μ' ἔχει, quo utitur et Lucian. [De salt. c. 85], est θαῦμα Admiratio. [Τὸ δ' ἐμοὶ θαῦμα παρασχὸν, Pausan. 1, 35, 6.] Sic ap. Herodian. 7, [8, 6] : Οὐ θαύματος, ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. || Miraculum, Res mira. Hom. Il. N, [99] : Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. [Od. I, 190 : Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον (Polyphemus)· P, 306 : Ἦ μάλα θαῦμα. Herodot. 4, 129 : Θῶμα μέγιστον ἐρέω· 1, 93 : Θώματα Λυδίη οὐ μάλα ἔχει.] Aristoph. Pl. [99] : Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. Gregor. : Ὦ τοῦ θαύματος, O rem miram. Θαῦμα ποιοῦμαι, Rem miram esse puto s. miraculum, Mirandum esse puto, Pausan. [1, 13, 8 : Θ. δὲ π. τῶν καλουμένων Αἰακιδῶν αὐτοῖς κατὰ τὰ αὐτὰ ἐκ τοῦ θεοῦ συμβῆναι τὴν τελευτήν. Æsch. Eum. 407 : Ταρβῶ μὲν οὐδὲν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα. Soph. Ant. 254 : Πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν. Eur. Iph. T. 1321 : Ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω; Κοὐδέν γε θαῦμα Soph. OEd. T. 1132. Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ib. 1319. Plato Rep. 6, p. 498, D : Τὸ μὴ ... πείθεσθαι ... τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν· Leg. 7, p. 820, E : Θαῦμά γε περὶ ταῦτά ἐστι μέγα. Θαυμάτων κρείσσονα Eur. Bacch. 666. Θαυμάτων πέρα Hec. 714.] Et cum infin. ap. Hom. non semel, quum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Hesiod. autem non solum θαῦμα ἰδέσθαι, sed etiam [Sc. 318] ἰδεῖν dicit. Sic θαῦμα ἀκοῦσαι, Auditu mirum [Pind. Pyth. 1, 50,] Plato [Leg. 2, p. 656, D. Soph. Tr. 673 : Θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν. Eur. Ion. 1142 : Θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν.] || Cic. θαύματα vertit Portenta ap. Dem. ut videbis in meo Cic. Lex. p. 138. [Plato Epin. p. 990, D : Ὃ δὴ θαῦμα οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ γεγονὸς θεῖον φανερὸν ἂν γίγνοιτο.] || Præstigiæ. Xen. Symp. [2, 1] : Τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. [Plato Rep. 7, p. 514, B : Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν· Leg. 2, p. 658, B : Θαύματα ἐπιδεικνύς. Dio Chr. Or. 20, p. 264, B : Τὸν δὲ ὀρχούμενον, τὸν δὲ θαῦμα ἀποδιδόμενον. Sæpe ad alias præstigias transfertur. Plato Soph. p. 233, A : Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; Runhk. ad Tim. p. 140, qui θαύματα per νευροσπάσματα explicat. Hesych. : Θαύματα, ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται.] || Θώϋμα Ion. pro θαῦμα, Miraculum, Res admiranda : frequens ap. Herodot. || Θῶμα certe Hesychio, pro θαῦμα, Miraculum, dicitur. [Ap. Herodotum, cujus exx. v. in Schweigh. Lex., libri inter θώϋμα et θῶμα, pariterque in θωϋμάζειν et θωμάζειν et reliquis derivatis fluctuant. Antiqua scriptura θῶμα et θωμάζειν esse videtur. Et θῶμα præter Hesych. ponunt gramm. in append. ad Gregor. Cor. p. 654, 668, 698.]

Θαυμάζω, άσω [Futuri formæ activæ exx. rarissima sunt. Θαυμάσετε ap. Xenoph. H. Gr. 5, 1, 14. Ap. eund. Cyrop. 6, 2, 12 θαυμάζουσιν ex libris restitutum pro θαυμάσουσιν. Maxim. Tyr. vol. 2, p. 7 : Θαυμάσει τὸν θηρευτήν. Nihil tribuendum secundæ personæ exx. quibusdam velut θαυμάσεις ap. Aristid. Quint. p. 128, Dion. Chr. vol. 1, p. 507, et in libris aliquot Eur. Alc. 155. Ab forma futuri Dorica θαυμάξω Etym. M. derivat θαύμακτρον, quod v.], άσομαι, Miror, Admiror, Admirationi habeo. [Hesych. : Θαυμάζειν, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν.] Hom. [Il. Σ, 496 : Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη·] Od. Π, [203], θαυμάζειν περιώσιον et ἀγάασθαι jungit habentia accus. personæ. A, [382] : Τηλέμαχον θαύμαζον δ' θαρσαλέως ἀγόρευε· Il. Ω, [629] : Θαύμαζ' Ἀχιλῆα, Ὅσσος ἔην, οἷός τε. At cum accus. rei, Od. Δ, [655] : Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε κτλ. Ac T, [229] addidit particulam ὡς, exponens rem ipsam, quæ admirationem movebat : Τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων κτλ. Il. B, [320] junxit cum οἷον, seq. verbo ἐτύχθη : Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη. Existimo autem in illo ex Il. Ω l., accus. personæ in nominativum posse resolvi, immutata orationis structura : atque adeo θαύμαζ' Ἀχιλῆα ὅσσος ἔην, perinde esse ac si dixisset ἐθαύμαζεν ὅσσος ἔην Ἀχιλεὺς etc. [Pind. Pyth. 9, 53 : Θαύμασον οἷον νεῖκος ... ἄγει. Æsch. Prom. 476 : Τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάσει πλέον· Sept. 703 : Χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. Soph. El. 393 : Καλὸς γὰρ οὐμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι· OEd. T. 289 : Πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται· 777 : Τύχη θαυμάσαι μὲν ἀξία· Col. 1140 : Οὐδ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον ... θαυμάσας ἔχω. Eur. Herc. F. 77 : Θαυμάζω δ' ὅταν πύλαι ψοφῶσι. Theocr. 25, 186 : Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον. Isocr. p. 137, D : Τῶν προγεγενημένων μᾶλλον θαυμασθησόμεθα.] In soluta oratione et has et alias præterea constructiones habet. [Herodot. 1, 68 : Κάρτα ἂν ἐθώμαζες· 9, 16 : Θωμάσας τὸν λόγον. Plato Theæt. p. 155, D : Μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν· 142, A : Ἐθαύμαζον ὅτι οὐχ οἷός τ' ἦ εὑρεῖν· Phædr. p. 257, C : Τὸν λόγον δέ σου πάλαι θαυμάσας ἔχω. Τεθαυμακότες ib. p. 258, B.] Plut. De aud. [p. 44, B] : Ἐκ φιλοσοφίας ἔφησεν αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν. [Ubi v. de hac sententia Wyttenb. vol. 6, p. 381.] Lucian. [Tim. c. 28] : Θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά. Nonnunquam autem dicimur θαυμάζειν rem, quam improbamus : quo dixit modo Dem., Θαυμάζω ταῦτα : et cum personæ etiam genit. ita poni, videbis infra. Cum accus. sequente εἰ, Plato Pol. 1, [p. 348, E] : Τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν. [Id. Phæd. p. 95, A : Πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ.] Sed frequentius jungitur illi particulæ, non præcedente accus., ap. Eund. ibid. : Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἴ μοι σκεψαμένῳ οὕτως δόξειε. Isocr. Symm. : Ὥστε ἄξιον θαυμάζειν εἴ τις ἐλπίζει κτλ. [Plut. V. Æm. Paul. c. 31, Mor. p. 231, C.] Interdum etiam additur huic particulæ altera, sc. μὴ, diciturque θαυμάζω εἰ μὴ, ut Lat. Miror ni, et Mirum ni. [Aristoph. Pac. 1292 : Ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἶης ...] Aliquando autem sequentem habet partic. ὅπως, et quidem interdum præcedente accus., ut Philo, Ἥλιν θαυμάζω ὅπως διαμένῃ συνεστηκυῖαν ἐκ τῶν ἐναντίων ἐθνῶν. Jungitur et cum ὅπως οὐχί. Lucian. in Cauc. [c. 19] : Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοὺς, Miror quomodo non prohibueritis. Nonnunquam etiam, nec raro, subjungitur ὅτι huic verbo, pro eo, quod Lat. dicitur Miror quod : atque ita Isocr. inter alios utitur, sic exordiens orationem, quæ Ἀρχίδαμος inscribitur : Ἴσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν ὅτι ... τοσαύτην πεποίημαι μεταβολήν. Thuc. vero ὡς ei subjunxit, ead. signif. 1, [90] : Καὶ θαυμάζειν ὡς οὔπω πάρεισιν, Sequę mirari, quod nondum adessent. At e Xen. [Cyrop. 1, 4, 20] affertur θαυμάζων ὡς ἐφρόνει,

pro Admirans ejus prudentiam. Item sequente τί ap. eund. Xen. Hell. 2, [3, 18] : Θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. Sic [Cyrop. 1, 4, 18] : Θαυμάζω τίνος κελεύσαντος ἥκοι. [Thuc. 3, 38 : Θαυμάζω ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν.] Lys. : Θαυμάζω ὅ, τι ποτὲ τολμήσει ἀπολογεῖσθαι. Interdum etiam per se ponitur et sine ulla adjectione : Pausan. Att. : Ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι [et 1, 27, 4], q. d. Hoc mihi præbuit admirari, i. e. Admirationem mihi movit. || Cum casu personæ, interdum genit., interdum accus. Sed cum gen. θαυμάζω ἐκείνου dicimus, quum aliquod ejus factum aut dictum improbamus : sicuti Gall. *Je m'esmerveille de vous*. Isocr. suam Panegyricam orationem sic auspicatur : Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων ... ὅτι ... ἠξίωσαν κτλ. ubi animadverte potuisse etiam dicere, Πολλάκις ἐθαύμασα ὅτι οἱ τὰς πανηγύρεις συναγαγόντες ἠξίωσαν· ut cum alibi loqui, ostendi paulo ante, sed non parem vim habuisset θαυμάζω. Idem vero et in seqq. ll. considerari debet, in quibus subjungitur genitivo particula εἰ, item εἰ μή. Idem [p. 76, B] : Θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι B δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν. Alibi [p. 27, B] : Θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. [Et p. 385, B.] Xen. [H. Gr. 2, 3, 52] : Ὑμῶν μέντοι θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Plut. Lycurgo, Ὅθεν θαυμάζω τῶν λεγόντων ὡς, etc. Interdum vero subauditur gen. : Isocr. Archid. : Θαυμάζω δὲ ὅσοι ἀξιοῦσιν κτλ. pro τούτων ὅσοι ἀξιοῦσιν. Ceterum Bud. postquam attulit exx. hujus usus, sc. ἐπὶ κατηγορίας (ita enim ille loquitur), addit, jungi etiam genitivo et accus. : Dem. Pro cor. : Καί μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ. At ego contra non puto hic θαυμάζῃ genitivo jungi, sed accus. duntaxat, cui adjungitur μου : alioqui quum ita loquimur, Μηδεὶς τὴν ἐμὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ, itidem dicendum esset jungi duplici accus.; plane enim ὑπερβολὴν jungendum existimo cum μου, ut sit pro τὴν ἐμὴν ὑπερβολήν. Nihilo denique magis utrumque casum in l. illo ac similibus habere existimo, quam haberet, si diceretur, μηδεὶς μέμψηταί μου τὴν ὑπερβολήν, aut, μηδεὶς μου χλευάζῃ τὴν ὑπερβολήν. Sed de his et alias. Non debuit autem novum C videri Budæo θαυμάζειν in illa etiam signif. accusativo soli junctum : quum et a Plut. aperte ita accipiatur [Mor. p. 425, D] : Διὸ καὶ Χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν ὅ, τι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρύσθαι. Sic cum accus. rei positum ostendi supra. || Observantia prosequor, Cultu et observantia prosequor, Bud. in Isocr. Ad Dem. [p. 4, A] : Καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Quæ Budæi interpr. si illi l. convenit, itidem certe huic Xenophontis convenire videtur, Hell. 1, [6, 11] : Ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν, δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. Hoc tamen addo, θαυμάζω sæpe minus esse, sc. Sic admiror ut simul in pretio habeam, Suspicio, In admiratione simul et in pretio habeo (si modo In admiratione habeo, Latine dici potest), Magni facio. Xen. [Mem. 1, 4, 2] : Ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Ubi animadverte etiam ἐπὶ σοφίᾳ, pro quo dici poterat τῆς σοφίας : quæ constr. est quum alibi, tum in Plut. Cam. [c. 24] : Τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν. Sic Aphthon. : Θαυμάζω τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους· quibus in ll. subaudiri solet ἕνεκα. Sed affertur e Plut. Rom. [c. 7] cum ἀπὸ etiam, Θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος τὸν νεανίσκον. Sic Chrysost. : Θαυμαζόμενος ἀπὸ τοῦ λέγειν. Et cum κατὰ habente suum accus. Plut. Camillo, Θαυμαζόμενος κατ' εἶδος. Interdum vero copulatur cum τιμᾶν, atque ita Isocr., qui et cum ζηλοῦν junxit in Symm. [p. 149, C.] At pass. cum εὐδοκιμεῖν interdum copulatur, interdum in ead. periodo per utrumque idem exprimitur : Isocr. Paneg. [p. 52, D] : Θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἔτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν. [Formæ mediæ exemplum affert Schweigh. ex Moschione ap. Athen. 5, p. 206, D : Διοκλείδης ... θαυμάζεται ἐπὶ τῇ ... ἐλεπόλει· quo l. Ritschelius in commentat. De Marsya (Vratisl. 1836) p. 12, corrigit θαυμαζέτω. Galen. vol. 6, p. 321 : Θαυμάσαιτο δ' ἄν τις τοῦ Μνησιθέου μὴ γινώσκοντος ὅπη ... quod θαυμάσαι esse scrib. tanto certius videtur, A quum unicum illud sit, ni fallor, in tot scriptis Galeni formæ mediæ exemplum. Nec ferendum videtur θαυμάσωνται ap. Lucian. Dial. mort. 21, 2. Anna Comn. p. 201, C : Οὐκ ἂν οὖν θαυμασαίμην· nisi hic quoque θαυμάσαιμι corrigendum. G. D.] || Θωϋμάζω, Ion. pro θαυμάζω, Admiror, ap. Herodot. [De formis θωυμάζω et θωμάζω dictum s. v. Θαῦμα.]

Θαυμαίνω, poet. pro θαυμάζω, ut ab ὄνομα fit ὀνομαίνω, Admiror : unde Hom. Od. Θ, [108] : Φαιήκων οἱ ἄριστοι ἀέθλια θαυμανέοντες, i. e. θαυμασόμενοι, Eust., qui tamen et aliam expos. affert, sc. θεασόμενοι. [Conf. Θαμβαίνω. Ἐθαύμαινε δένδρεα Pind. Ol. 3, 57. Θαυμαίνονται καὶ φιλέονται ex Callicrat. apud Stob. Flor. vol. 3, p. 182 indicat Hemst.]

[Θαυμᾰκία, ἡ, Thaumacia, urbs Magnesiæ, ap. Hom. Il. B, 716 : Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο· de qua Steph. Byz. : Ἀπὸ Θαυμάκου (v. Apollod. 1, 9, p. 83) τοῦ Ποίαντος πατρὸς, ἀφ' οὗ νῆσος. Δευτέρα πόλις κατὰ τὸν Μηλιᾶ κόλπον. Οἱ ἔνοικοι Θαυμακοί· καὶ Θαυμακίας ἱερὸν Ἀφροδίτης. Θαυμακοὶ iterum s. v. Ἀμφίδολοι et ap. Strabon. 9, p. 434. Θαυμακοῦ in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 815. Πόλις Θαυμακῶν ib. p. 864. *Thaumaci* ap. Livium 32, 4.]

[Θαύμακτρον, τὸ, e θαυμάζω, Dorice faciente fut. 1 θαυμάξω, Etym. [M. p. 443, 52] afferens hoc e Sophr. exemplum, Φέρε τὸ θαύμακτρον κἀπιθυσιῶμες· sed non exponit. [Θυμίακτρον, Thuribulum, tanquam a v. θυμιάζω, Schneid.]

Θαυμᾰλέος, α, ον, Admirandus, θαυμαστὸς et φοβερὸς Hesych. [Sic idem interpr. θαμβαλέον.]

[Θαυμάλωψ. V. Θυμάλωψ.]

[Θαυμαρέτη, ἡ, Thaumareta, n. pr. Nossis Anth. Pal. 9, 604, ubi codex θαῦμ' ἀρετᾶς. || Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 237 : Ταῦτα Θαυμαρέτη ἀνέθηκε. Alia in inscr. Locrica ib. p. 859. G. Dind.]

[Θαύμας, αντος, ὁ, Thaumas, Maris et Terræ f. Hesiod. Theog. 237, 265; Apollodor. 1, 2, p. 12.]

[Θαυμᾶς. V. Θωμᾶς.]

[Θαυμᾰσείω, Admirari gestio. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 9. Boiss.]

[Θαυμασία, ἡ, Admiratio. Galen. vol. 12, p. 943 : Θαυμασίας ἄξιον. Fortasse pro θαυμάσαι scriptum. Lobeck. ad Phryn. p. 509.]

[Θαυμασίας, ὁ, Thaumasias, n. pr. in epistola Arcesilai ap. Diog. L. 4, 44.]

[Θαυμάσιον, τὸ, Thaumasium. De quo Steph. Byz. : Ὄρος Ἀκαδίας, ἐν ᾧ τὸν λίθον ὁ Κρόνος κατέπιεν (v. Pausan. 8, 36, 2). Οἱ ἐνοικοῦντες Θαυμάσιοι.]

Θαυμάσιος, α, ον, Admirabilis, Mirabilis, Admiratione dignus, Mirificus. [Hesiod. Theog. 584 : Χάρις ... θαυμασίη. Herodot. 2, 35 : Πλεῖστα θωμάσια ἔχει ἡ Αἴγυπτος. Ib. 21 : Ἡ ἑτέρη (ὁδὸς) θωμασιωτέρη. Pind. Pyth. 1, 49 : Τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι. Aristoph. Thesm. 468 : Τὸ μὲν ... ὀξυθυμεῖσθαι ... οὐ θαυμάσιόν ἐστιν. Plato Gorg. p. 496, D : Δύναμίς τε καὶ τυραννὶς θαυμασία· Apol. p. 40, A : Ἐμοὶ ... θαυμάσιόν τι γέγονεν.] Extat liber Aristotelis Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων inscriptus. Citatur vero ab Athen. 12, [p. 552, B] et Polemon quidam Περὶ θαυμασίων, non addito substantivo. Xenoph. Symp. [7, 4] : Οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον τόγε θαυμασίοις ἐντυχεῖν, εἴ τις τούτου δεῖται, ἀλλ' D ἔξεστιν αὐτίκα μάλα τὰ παρόντα θαυμάζειν. [Anab. 2, 3, 15 : Αἱ βάλανοι ... θαυμάσιαι τὸ κάλλος· ubi θαυμάσιοι scriptum ap. Athen., quemadmodum ap. Diodor. 2, 58, libri quidam θαυμάσιον δύναμιν pro θαυμασίαν δ.] Et θαυμασιώτατοι λόγοι, Plato De rep. 2, [p. 364, B. Euthyd. p. 299, E : Ὃ θαυμασιώτερόν γε ἔτι, ὅτι....] Dicitur etiam aliquis esse θ. πρός τι. Æschin. [p. 75, 17] : Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατε, Mirum in modum apte; nam hoc opp. ei, quod dixerat ἀχρηστότατε πρὸς κτλ. Et θαυμάσιον φάρμακον, Galen., Mirum medicamentum, i. e. Mire potens, Miras vires habens. Jungitur interdum cum ὅσος, sicut et θαυμαστός : vid. Θαυμαστός. [Plato Symp. p. 217, A : Ἐφρόνουν ... ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον.] || Qui admirationi est et in pretio habetur. [Plato Menex. p. 235, B : Θαυμασιωτέραν αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἡγεῖσθαι εἶναι ἢ πρότερον. Ironice Demosth. p. 375, 24.] Lucian. [Vit. auct. c. 11] : Οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον κτλ. Synes. Epist. 19 : Προσείρησθε δὴ θαυμάσιοι, exp.

etiam Clari et illustres viri. || Ὦ θαυμάσιε sic dicitur ut ὦ δαιμόνιε, μακάριε, Bud. afferens ex Plat. [Rep. 4, p. 435, C]: Οὐκ εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ θ., σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν· antea ὦ φίλε dixerat. Idem alibi scribit honestam esse appellationem. [Phædr. p. 260, D: Τί ποτ', ὦ θαυμάσιοι, λήρειτε. || Θαυμασιώτατος titulus honorificus virorum illustrium: v. Ducang. || Θαυμάσιος in codd. sæpe permutatur cum θαυμαστός: quorum de discrimine sic præcipit Mœris p. 187: Θαυμάσιον Ἀττικοὶ, θαυμαστὸν Ἕλληνες. Distinguit hæc Plutarch. Mor. p. 974, D: Ἧττον δὲ ταῦτα θαυμαστὰ, καίπερ ὄντα θαυμάσια, Minus miranda, quamvis mirabilia. G. D. ||] Θωϋμάσιον [Ionice] pro θαυμάσιον affertur ab Eustath. [p. 482, 39. Herodoti exx. supra attulimus. De formis autem θωυμάσιος et θωμάσιος conf. quæ s. v. Θαῦμα diximus.]

Θαυμασιότης, ητος, ἡ, Admirabilitas. Bud. ex Cic. [Hippocr. p. 301, 5: Ὑπὸ ἀπειρίης καὶ θαυμασιότητος. Aristot. Top. 4, 5; Joseph. C. Apion. 1, 22, p. 454; Joseph. Genes. p. 57, D. || «Spectabilitas. Concil. Calchedon. Act. 10, de tribuno et notario prætorianorum: Εἰδότες τὴν πρόθεσιν τῆς σῆς θαυμασιότητος.» Ducang.]

Θαυμασιουργέω, Xenoph. [Symp. 7, 2], pro quo usitatius est θαυματουργῶ, de quo infra. [Id ipsum Xenophonti restitutum ex libro optimo.]

[Θαυμασιουργία, ἡ, i. q. θαυματουργία. Philostr. V. Ap. 6, 19, et ex eo Phot. Bibl. p. 333, 33.]

Θαυμασίως, adv., Admirabiliter, Mire, Mirum in modum. Aristoph. [Nub. 1240]: Θαυμασίως ἤσθην θεοῖς. [Plato Tim. p. 29, D: Τὸ προοίμιον θ. ἀπεδεξάμεθά σου· Phæd. p. 60, B: Ὡς θ. πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι τὸ λυπηρόν.] Jungitur et cum ὡς: Plato Gorg. [p. 471, B]: Νῦν δὲ θ. ὡς ἄθλιος γέγονεν. [|| Comparat. Θαυμασιωτέρως Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 529. Boiss.]

Θαυμασμὸς, ὁ, Admiratio, Plut. [V. Æm. Paul. c. 39.] Auctor libri Dem. Phalereo inscripti: Εἴτε θαυμασμὸς, εἴτε γλευασμός ἐστι. [Dius apud Stob. Flor. 65, 16: Ἔχεν τι σεμνὸν καὶ θαυμασμῶ ἄξιον. Hero in Mathem. vett. p. 145: Διαθέσεις ... ἐκπληκτικόν τινα θαυμασμὸν ἐπιδεικνύμεναι. Schol. Aristoph. Pl. 1: Πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τοῦ σχετλιασμοῦ. G. Dind.]

[Θαυμάστα, ἡ, Thaumasta. Inscr. Bœotia ap. Bœckh. vol. 1, p. 781: Δουλικὰ κοράσια Ἀλεξάνδραν καὶ Θαυμάσταν.]

Θαυμαστέον, Admirandum. [Eur. Hel. 84: Οὐκ ἆρά σ' Ἑλένην εἰ στυγεῖς θαυμαστέον· 506. Et Θαυμαστέος ap. Athen. 11, p. 508, C: Οὐδ' ὡς διὰ ταῦτα θαυμαστέος ἐστίν.]

Θαυμαστὴς, ὁ, Admirator, Laudator [Pseudo-Herodot. V. Hom. c. 3: Αὐτοῦ θωυμασταὶ κατειστήκεισαν. Aristot. Rhet. 1, 11], Bud. ap. Plut. [Mor. p. 83, F: Θαυμασταὶ ... ἢ καταφρονηταί. Philostr. p. 341: Κτήσασθαι θαυμαστὰς τῆς τέχνης.]

Θαυμαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad admirandum propensus, Immodice admirator, Bud. in Aristot. περὶ μεγαλοψύχου scribentem, Οὔτε θαυμαστικὸς, οὐθὲν γὰρ αὐτῷ μέγα ἐστίν. [Οἱ θαυμαστικοὶ Plut. Mor. p. 41, A.]

Θαυμαστικῶς, adv. Θ. ἔχειν, Philo, pro Admiratione teneri. [Schol. Hom. Il. K, 437: Θ. κατ' ἰδίαν ἀνεφώνησε τὸν ἔπαινον. Schol. Thuc. 1, 74: Θ. τοῦτό φησι.]

Θαυμαστὸς, ἡ, ὸν, accipitur pro θαυμάσιος, Admirabilis etc. [Herodot. 1 init.: Ἔργα μεγάλα τε καὶ θωυμαστά· 9, 122: Καρπὸν θωμαστὸν φύειν. Pind. Pyth. 4, 289: Θαυμαστὸς ὄνειρος. Æsch. Suppl. 240: Τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. Soph. Phil. 191: Οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί: Aristoph. Eq. 1328: Ἀθήναις καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυύμνοις. Plat. Hipp. maj. p. 283, C: Τέρας λέγεις καὶ θαυμαστόν· Leg. 10, p. 893, D: Τῶν θαυμαστῶν ἁπάντων πηγὴ γέγονεν· 8, p. 838: Τὸ τῆς φήμης θαυμαστήν τινα δύναμιν εἴληχε· Symp. p. 220, A: Ὁ πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι...] Xen. [Mem. 2, 7, 13]: Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν ... οὐδὲν δίδως κτλ. Et contra, Θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖν, Isocr. Symm. [p. 159, B]: Θ. οὐδὲν ποιεῖτε· καὶ γὰρ εἰώθατε κτλ. Dem. [p. 157, 14]: Οὔκουν ἐστὶν οὐδὲν θ. εἴ τι πεπλεονέκτηκεν ἡμῶν κτλ. Theophr. [H. Pl. 6, 3, 1]: Καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θ. ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, pro quibus Plin.: Mox pinguescere, carne mirabilem in modum jucunda. Jungitur sæpe cum ὅσον, itemque cum ἡλίκον, sicut et θαυμάσιον. [Plato Theæt. p. 150, D: Θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες· Hipp. maj. p. 282, C: Χρήματα ἔλαβε θαυμαστὰ ὅσα.] Aristot. [H. A. 9, 2, 11]: Διαφέρουσι δὲ τῇ ἀνδρείᾳ ἐλέφαντες θαυμαστὸν ὅσον, quo et Lat. dicunt modo Mirum quantum. Qua de re lege Bud. p. 1096. Ponitur etiam adv. θαυμαστὰ alicubi: Plato Symp. [p. 192, B]: Τότε καὶ θ. ἐκπλήττονται. Θαυμαστὸς autem dicitur esse aliquis, i. e. Admirabilis, Admiratione dignus. [Pind. Pyth. 3, 126: Θαυμαστὸς πατήρ. Æsch. Pers. 212: Πράξας μὲν εὖ θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ. Plato Rep. 10, p. 596, C: Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Ὦ θαυμαστὲ (ut ὦ θαυμάσιε) in sermone familiari, velut ap. Plat. Polit. p. 265, A.] Interdum cum gen. Plut. Popl. [c. 14]: Θαυμαστὸς ὁ ἀνὴρ τῆς εὐσταθείας· eod. sc. modo, quo diceretur θαυμάζω σε τῆς εὐσταθείας. Interdum vero sine adjectione, exp. etiam Eximius, Egregius: quo accipi modo videtur a Synes. || Θαυμαστὸν præterea aliquando videntur usurpare Græci in ironia: ut Lat. Præclarum. [Plut. Mor. p. 5, A: Τοῖς θαυμαστοῖς πατράσι.] Sed Θαυματὸς etiam dicitur a Pind. pro θαυμαστὸς, ut annotat Eust. [p. 400, 30. Pind. Ol. 1, 43: Ἡ θαυματὰ πολλά· Pyth. 10, 48: Θαυματὰν ὁδόν. Quæ in libris corrupta sunt in θαύματα et θαυμαστάν. Θαυματὰ ἔργα ap. Hesiod. Scut. 165, ubi libri alii θαυμαστὰ, alii θωϋτὰ, de quo HSt.:] Θωϋτὸς Ionice pro θαυμαστὸς, Mirabilis, Hesiod. Scut.: Τὰ δὲ ὁαίετο θωϋτὰ ἔργα, ubi tamen θαυματὰ quædam exempll. habent: quod et a Pind. usurpari dixi antea. || Θωϋμαστὸν quoque affertur [et θωμαστόν. Utrumque ex Herodoto, cujus ll. supra apposui. De forma v. s. Θαῦμα.]

Θαυμαστόω, Admirabile s. Admirabilem reddo. Exp. ap. Plut. Mirifico e Plauto. [Eust. Opusc. p. 144, 75: Ὦ θαυμαστοῖ ὁ κύριος τὰ οἰκεῖα θελήματα· et, Θαυμαστώσαντα τὰ οἰκεῖα θ., 184, 70.] Et pass. Θαυμαστωθεὶς, Redditus mirabilis, Admirationi habitus, In pretio habitus. [Aristot. H. A. 9, 49: Ἐρθέγξατο (ἡ φάττα) καὶ ἐθαυμαστώθη ὑπὸ τῶν ἐμπείρων.] Plut. [V. Pomp. c. 53]: Ἐπὶ τούτοις δὲ θαυμαστωθεὶς καὶ ἀγαπηθεὶς, αὖθις οὐκ ἐλάττονα φθόνον ἔσχεν. [Et in V. Pericl. c. 28: Τὸν λόγον εἰπὼν ... ἐθαυμαστώθη. Georg. Syncell. p. 274, B: Ἐρασίστρατος ... ἐθαυμαστώθη. Futurum signif. activa in Vita Maximi Confess. vol. 1, p. lxxxv: Βίβλος, ἣν πᾶσα φύσις ἐθαύμασε καὶ θαυμάζει καὶ ἔτι θαυματωθήσεται. Scrib. θαυμαστωθήσεται. G. Dind.]

Θαυμαστῶς, Mirabiliter etc. ut de θαυμασίως dictum est. [Plato Theæt. p. 144, A: Οὕτω θ. εὖ πεφυκότα.] Jungiturque itidem cum ὡς: Θ. ὡς ἀσπάζεσθαι, Plato [Epinom. p. 985, A]. Θ. ὡς σφόδρα, præcedente etiam εὖ, De rep. 1, [p. 331, A]: Εὖ οὖν λέγει, θ. ὡς σφόδρα. [Diog. L. 8, 81: Θ. ἄσμενοι. Hemst. Superl. θαυμαστώτατα Gregor. Naz. Epist. 16, p. 778, C. Boiss.]

[Θαυμάστωσις, εως, ἡ, Admirabilitas. Eust. Opusc. p. 47, 55: Ὡς οὐδ' αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι, εἰ καταγραφήσεται ἡ κατ' αὐτὸ γλυκύτης καὶ θ.]

[Θαυματίζω.] Θαυματίζομαι, Rei admirabilitate obstupefio, ἐκπλήττομαι, Hesych. [et Phot.]

[Θαυματοβρύτης, ὁ, Qui miraculis scatet. Ephraem Chron. 3068. Boiss. || Adject. Θαυματόβρυτος, ὁ, ἡ. Eust. Opusc. p. 172, 88: Εἰς ἐκρύσεις θ.]

[Θαυματόεις, εσσα, εν, Admirabilis. Manetho 6, 402: Θαυματόεντ' ἔργα.]

[Θαυματολογία, ἡ, Egregius sermo. Synes. p. 44.]

Θαυματοποιέω, ac Θαυματουργέω, Præstigiis utor, Præstigiatricem artem exerceo: Xen. Symp. [7, 2]: Ἐφ' οἷς ἔμελλε θαυματουργήσειν· nam et ita [in cod. Paris.] legitur [et recte quidem] pro θαυμασιουργήσειν. [Plut. Mor. p. 1004, E: Τὰ δὲ λοιπὰ πάντα φήσας θαυματουργεῖσθαι.] Sed θαυματοποιῶ, Bud. exp. etiam Præstigiatoris in modum facio, in Luciano [De m. Peregr. c. 17]: Καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν· et [ib. c. 21]: Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ... δεινήν τινα καρτερίαν ὑπισχνούμενος. Exp. vero et Præstigiari, quo verbo et Picum uti ait. [Plato Tim. p. 80, C: Τεθαυματουργημένα ... φανήσεται.]

[Θαυματοποίησις, εως, ἡ, i. q. θαυματοποιία. Eust. Opusc. p. 167, 27: Τὴν ἐν σοὶ κηρύττει θ.]

Θαυματοποιΐα, ac Θαυματουργία, ἡ, q. d. Præstigia-

tio, Præstigiatoria ars; Figmentum præstigiatorum figmentis simile. [Plato Rep. 10, p. 602, D : Ἡ θαυματοποιία καὶ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί.] Lucian. [Zeux. c. 12.] Dixit vero et θαυματοποιΐας Isocr. [p. 209, C; 248, D, De antid. p. 486, 288. Θαυματουργία Plat. Leg. 2, p. 675, A, Asterius ap. Phot. Bibl. p. 503, 23.]

[Θαυματοποικὸς, ἡ, ὸν, Præstigiatori proprius. Plato Soph. p. 268, D : Ἐν λόγοις τὸ θαυματοποικόν. Ib. p. 224, A, restitutum ex codd. : Καὶ γραφικὴν καὶ θαυματοποικήν. Vulgo θαυματοποιητικήν.]

Θαυματοποιὸς, et Θαυματουργὸς, ὁ, ἡ, Præstigiator, Circulator, Qui circulatoriis præstigiis utitur. [Plato Soph. p. 235, B : Τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν. Et Rep. 7, p. 514, B. Conf. Galen. vol. 5, p. 252.] Dem. [p. 23, 19] : Πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θαυματοποιὸς, Athen. [1, p. 19, E.] Ap. Eund. [4, p. 129, D] : Θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. [Et Matro ib. p. 137, C : Κοῦραι δύο θαυματοποιοί.] || Θαυματοποιὸς interdum generalius pro Miracula edens : θ. ὄνειροι, Lucian. [Somn. c. 14], quod somnia res mirabiles nobis repræsentent. Item θαυματοποιὸς et θαυματουργὸς, Qui miracula edit, et quidem vere : unde Christus etiam dicitur θαυματουργεῖν a Damasc. p. 65. Sed et θαυματουργεῖσθαι dicitur Res aliqua, quæ cum miraculo fit. [|| Θαυματουργός. Hero Autom. p. 244 : Ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα δημιουργοῦντας θαυματουργούς. G. D.]

[Θαυματός. V. Θαυμαστός.]

[Θαυματουργέω. V. Θαυματοποιέω.]

[Θαυματούργημα, τὸ, Miraculum, Præstigiatio. Heliod. 10, 39, p. 517 : Τοῦ θείου θαυματουργήματος. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 362, B : Τὸ πραχθὲν ἡγησάμενος θ. G. D.]

[Θαυματουργία. V. Θαυματοποιία.]

[Θαυματουργικὸς, ἡ, ὸν, Præstigiatorius. Jo. Climac. Scala p. 352; Acta Jun. Bacchi p. 64. Boiss.]

[Θαυματουργός. V. Θαυματοποιός.]

[Θαῦμος, ἢ Θαῦλος, Ἄρης, Μακεδόσι (Μακεδονίως codex. Scr. Μακεδονικῶς), Hesych.]

[Θαῦνον (?), θηρίον, Hesych.]

[Θαυσίκριον, τὸ, Tabulatum ex quo spectatur. Hesych. : Θαυσήκριον (sic codex), θεωρεῖον.]

[Θάψακος, ἡ, Thapsacus. De qua Steph. Byz. : Πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν γ'. Ὁ πολίτης Θαψακηνός. Postmodum Amphipolis dicta, ut ex Plinio H. N. 5, 24 annotavit Berkel. Θάψακος ap. Xenoph. Anab. 1, 4, 11, Strab. 16, p. 741 sqq., Arrian. Exp. 2, 13, 1.]

Θαψία, ἡ, Thapsia : herba ferulacea, ex eo nominata, quod in Thapso insula primum reperta fuerit, ut testatur Diosc. 4, 157; ubi naturam et vim ejus describit : Theophr. H. Pl. 9, [c. 8, 9, etc.], et Plin. 13, 22. Cæl. Aurel. Chron. 3, 2, Ferulaginem Lat. vocari tradit : quippe quam et Diosc. τῇ ὅλῃ φύσει dicat ἐοικέναι νάρθηκι. Itidemque Plin. c. l. dicit : Semen ferulæ Thapsiam quidam vocavere, decepti eo, quoniam ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis.

Θάψινος, η, ον, Thapsinus, Thapso similis, pallore nimirum s. aureo colore. [Athen. 3, p. 198, F : Θάψινον χιτῶνα.] Plut. Phoc. [c. 28] : Τότε δὲ αἱ ταινίαι μὲν, αἷς περιελίττουσι τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμεναι, θάψινον ἀντὶ φοινικοῦ χρῶμα καὶ νεκρῶδες ἀνήνεγκαν, Quum tingerentur, thapsinum et, qualis mortuorum est, colorem extulerunt. Sic Aristoph. Vesp. [1413] : Γυναικὶ ἐοικὼς θαψίνῃ. Ubi itidem schol. exp. ὠχρᾷ, quoniam, inquiens, talis est thapsus, apud nos dicta χρυσόξυλον.

[Θαψίπολις, εως, ἡ, Thapsipolis, πλησίον Χαλκηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Θαψιπολίτης. Κουάδρατος ιϐ' Ῥωμαϊκῶν, Steph. Byz.]

[Θάψιος. V. Θάψος.]

Θάψος, ἡ, Thapsus : lignum Scythicum buxei s. aurei coloris, quod nonnulli Guiacum Indicum esse putant : denominatum et ipsum a Thapso, una e Sporadibus insulis, quod ibi primum a Crateua repertum fuerit, teste schol. Nicandr., qui ejus succum esse dicit χλωρότερον : ideoque eos, qui volunt videri χλωροὶ καὶ νοσώδεις, ταύτην περιχρίεσθαι τὸ πρόσωπον. Unde Nicand. Al. 570 : Ἄγει χλόον ἠΰτε θάψου· et Theocr. 2, [88] : Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ, Similis thapso, i. e. χλωρὸς ἢ ξανθὸς, Pallidus s. Flavus, schol. : nam thapsos est Lignum quoddam, quod vocatur Σκυθάριον, i. e. Σκυθικὸν ξύλον : eo autem τὰ ἔρια βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μήλινα, necnon τὰς τρίχας ξανθίζουσι : vulgo χρυσόξυλον nominatur. Asclepiades vero esse dicit φυτόν τι χλωρὸν, quo tingi τὰ χροκοειδῆ. Itidem Paul. Ægin. 3, 2, tradit tinctores thapso uti, quam a Romanis vocari Herbam rubiam : et paulo post itidem subjungit, βοτάνης χρυσιζούσης, ἣν Ῥωμαῖοι ῥωβίαν καλοῦσι.

[Θάψος, ἡ, Thapsus, oppidum Siciliæ. Thucyd. 6, 4. Steph. Byz. Scriptorum Latinorum locos, in quibus interdum *Tapsus* scribitur, indicavit Wass. ad Thuc. l. || Oppidum Libyæ, de quo Strabo 17, p. 831, 834, Diodor. 20, 17. Utriusque nominis gentile Θάψιος, α, ον, ponit Steph. Byz.]

[Θάω. V. Θεάομαι.]

Θέα, ἡ, Spectatio. [Herodot. 1, 25 : Θέης ἄξιος. Plato Rep. 4, p. 445, C : Ἄ γε δὴ καὶ ἄξια θέας.] Xen. Hell. 6, [2, 34] : Ἀξία ἐγένετο θέας ἡ σπουδὴ, Visu digna. Sic ap. Eur. [Iph. A. 1588] : Τὴν θέαν διαπρεπὴς, Spectatu s. Aspectu decorus. Et act. signif. ap. [Soph. Phil. 656 : Ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Plato Lach. p. 179, E : Ἐλθεῖν ἐπὶ θέαν τἀνδρός·] Xen. [Cyr. 1, 4, 24] : Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ ἀγριοῦσθαι, Spectatione sui, Spectando sese. Id. Symp. [1, 2] : Νενικηκότα αὐτὸν παγκράτιον ἦκεν ἄγων ἐπὶ τὴν θέαν, Spectatum s. Ad Spectandum duxit. Plut. De def. orac. [p. 419, E] : Πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα, πομπῇ τοῦ βασιλέως, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittente navigasse. Synes. Epist. 57 : Καὶ πανταχόθεν εὐθὺς ἐβαλλόμην ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν, Auditu et visu s. spectatione. || Interdum pro Spectatione ludorum. Herodian. [1, 15, 5] : Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, Dies spectationis ludorum, Quibus ludos populus spectare solet. [Plut. Brut. c. 13 : Οὓς (μονομάχους) ἐπὶ θέᾳ Ῥωμαίων ἔτρεφε.] Et θέαν ἔχειν ap. Liban. argum. Olynth. 1 : Ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολοὺς, καὶ ... θέαν ἔχειν, Duos dare obolos, ut spectare ludos posset. Item in VV. LL. θέαν ποιησάμενος, Speculatus. [|| Locus spectandi : quo sensu capiendum in verbis Libanii modo allatis. Αἰγείρου θέα et ἡ παρ' αἴγειρον θέα v. s. Αἴγειρος. Θέαν καταλαμβάνειν Lucian. De salt. c. 5, Polyæn. 4, 6, 1. Θέαν προκαταλαμβάνειν Lucian. c. Hermot. 39. Θέαν εἰς τὰ Διονύσια κατανεῖμαι τοῖς πρέσβεσιν Æschin. p. 35, 10. Theophr. Char. 9, 2 : Ξένοις αὐτοῦ θέαν ἀγοράσας. Thom. M. s. Θεωρὸς, p. 447 : Θέα οὐ μόνον ἡ θεωρία τινὸς πράγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ καθήμενοι ἐθεώρουν τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τελούμενα.] || Etiam Id ipsum quod spectatur s. videtur, i. q. θέαμα. [Æsch. Prom. 241 : Ὧδ' ἐρρύθμισμαι Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα. Soph. Tr. 23 : Ἀταρβὴς τῆς θέας. Plato Phædr. p. 250, B : Μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν· 247, A : Πολλαὶ καὶ μακάριαι θέαι ... ἐντὸς οὐρανοῦ.] Epict. : Πᾶσαν θέαν, ἣν ἴδῃς, μιμῇ, Quicquid vides, imitaris. Philo V. M. 3 : Θέαν ἔκνομον ἰδόντες, Nefandum spectaculum cernentes, Rem quam videre non licet. Ut vero spectacula ap. Lat. crebro pro Ludis, qui spectantur, ponuntur, sic etiam θέαι. Plut. Cæs. [c. 55] : Μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, Epulo et spectaculis. Herodian. 1, [15, 1] : Δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, Publica spectacula edidit. 3, [10, 3] : Νομάς τε μεγαλόφρονας ἐπιδοὺς, καὶ θέας τελέσας ἐπινικίους, Et spectacula s. ludos pro victoria. 2, [8, 16] : Ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιδιδοὺς ἑαυτὸν, Feriis et spectaculis s. ludis deditus. Item ap. Plut. Camillo, Τὰς μεγάλας θέας. [Id. V. Brut. c. 21, bis.]

[Θέα, i. q. Θεία, quod v.]

[Θέα, πόλις Λακωνικῆς. Φιλόχορος τρίτῳ. Οἱ πολῖται Θεεῖς, ὡς Θουκυδίδης (?), Steph. Byz.]

Θεὰ, ἡ, Dea. Hom. Il. A, 1 : Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. [Ib. B, 55 : Θεὰ λευκώλενος Ἥρη· Φ, 109 : Θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ· Γ, 158 : Ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Δῖα θεὰ K, 512 et sæpe δῖα θεάων. Θεὰ et γυνὴ opposita Ξ, 315 : Θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός. Æsch. Sept. 86 : Ἰὼ θεοὶ θεαί τε. Soph. Ant. 1184 : Παλλάδος θεᾶς. Eur. Andr. 135 : Θεᾶς Νηρηίδος. Plato Symp. p. 180, D : Πῶς δ' οὐ δύο τὼ θεά;] At σεμναὶ

θεαὶ vocabantur Erinnyes ap. Athenienses, Plut. Sol. [c. 12. Soph. OEd. C. 458 : Σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς. (Ἔμφοβοι θεαὶ ib. 40.) Aristoph. Thesm. 224 : Εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν. || Declinatione Attica θεὰ θεᾶς θεᾷ θεὰν constanter utuntur Homerus ceterique poetæ epici : Ionicæ formæ exx. (θεὴ ap. Callim. in Dian. 119, 152; θεῆς ap. Apoll. Rh. 3, 252; 4, 241, Maneth. 2, 317, Tryphiod. 648; θεῇ Apoll. Rh. 3, 549) ipsa paucitate sua sunt suspecta et eo minus ferenda, quum ipsi illi poetæ alibi Homeri exemplum sequantur. Recte vero habere videtur dativus θεῇς Il. Γ, 158, Θ, 305, Apoll. Rh. 4, 1412, restituendus Od. E, 119, H. in Ven. 190, et ex libris Hesiod. Op. 62, pro vulgato θεαῖς. || Θεὰ monosyllabo interdum utuntur Tragici, ut Eur. Andr. 978 : Τάς θ' αἱματωπούς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί. Inepte hæc synizesi tribus ll. Homeri est adhibita (Od. E, 215, N, 391, Υ, 61), ubi nunc πότνια θεὰ legitur, quod recte in aliis libris πότνα θεὰ scribitur. || Forma Dorica Δεὰ, quod v. Et Σιά. Aristoph. Lys. 1263 : Παρσένε σιά. G. Dind.]

A

Θεαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat solennitates, quæ panegyreis dicuntur. Hesych. : Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες. Deduci puto a θέα.

B

[Θεάγγελα, τὰ, Theangela. Steph. Byz. : Θ., πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης Θεαγγελεύς. *Theangela* ap. Plin. H. N. 5, 29. Philippus ὁ Θεαγγελεὺς, rerum Caricarum scriptor, memoratur ab Athen. 6, p. 211, B, de quo egregia est disputatio Thirlwalli in Museo philol. Cantabr. vol. 1, p. 373—381. Caricum urbis illius nomen Σουάγελα fuit, quod v. Id Græci in Θεάγγελα mutarunt : nec satis caussæ est ut Θεάγελα scribatur cum Thirlwallo. G. Dind.]

Θεαγενὴς, ὁ, Hesychio ὅσιος, θεοσεβής. Videtur tamen esse potius Natus dea. [Conf. Θεηγενής.]

[Θεᾱγένης, ους, ὁ, Theagenes, n. pr. multorum, quorum de nonnullis dixit Suidas. Antiquissimi sunt Theagenes Thasius ap. Pausan. 6, 11, 2, et Th. Megarensium tyrannus ib. 1, 28, 1. || Alia forma Θεογένης est, quam metro postulante restitui Aristoph. Pac. 928 : Ἵνα μὴ γένηται Θεογένους ὑηνία· neque enim Θεαγένους cum synizesi pronuntiare licet in versu Comici : quam formam etiam quattuor alios in locos Comici (Av. 822, 1127, 1295, Lys. 63) invexerunt librarii, sed intactum reliquere Θεογένης Vesp. 1183. Eadem librorum discrepantia in Thucydidis, Xenophontis aliorumque scriptis est, sed ut Θεαγένης plerumque in deterioribus, Θεογένης in antiquis codicibus legatur, commendatum illud etiam marmoris Sandvicensis auctoritate. || Poetica forma Θειογένης. Callimachus ap. schol. Aristoph. Pac. 362 : Μὴ σύ γε Θειόγενες κόψῃς χέρα Κιλλικόωντος. Restituenda oraculo ap. Pausan. 6, 11, 8 : Θειογένην δ' ἄμνηστον ἀφήκατε τὸν μέγαν ὑμέων· ubi libri θειαγένην vel θεαγένην. || Contractum ex Θεογένης est Θευγένης ap. Posidipp. Athen. 10, p. 412, E, et in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 34. G. Dind.]

C

[Θεᾱγενίδης, ὁ, Theagenides, archon eponymus ol. 78, 1, ap. Dionys. A. R. 9, 56, Diodor. 11, 65, et in marmore Pario n. 58. Θεογενίδης ap. Plut. Mor. p. 835, A.]

D

[Θεάγης, ους, ὁ, Theages, Demodoci filius, Socratis discipulus. Plato Apol. p. 34, A, Rep. 6, p. 496, B; Ælian. V. H. 4, 15; 8, 1. Ab eo nomen habet dialogus Platonicus Θεάγης.]

Θέαγον, Hesych. esse dicit τὸ θεῖον, ᾧ καθαίρουσιν οἱ Σαλαμίνιοι, Sulphur : quod et Θέαφος Eustathio.

[Θεαγόρας, ὁ, Theagoras, n. pr. Phalar. Ep. 13.]

[Θεαγωγέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. vol. 1, p. 22. Boiss.]

Θεαγωγία, ἡ, Deorum s. Superorum evocatio, ut ap. Naz. 6 exp., Ὅσα περὶ μαντείας, θεαγωγίας, ψυχαγωγίας, ἄστρων δυνάμεως, τερατεύονται. [Basil. Sel. V. Theclæ p. 267, B : Θεαγωγίας τέ τινας καὶ ψυχαγωγίας. G. Dind.]

Θεάζω, Divinus sum, Proxime ad deum accedo. Vel ἐνθεάζω. Dion in Vita Hom. ex Democr. : Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων· et subjungit : Ὡς οὐκ ἐνὸν ἄνευ θείας καὶ δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι. [|| Divinitus dico. Malch. Exc. Hist. p. 271, 22 : Ὡς ἔκ τινος ἀδήλου ταῦτα θεάζοι προγνώσεως.]

[Θεαιδής. V. Θεοειδής.]

Θέαινα, ἡ, Dea, dicitur a θεὸς, sicut λύκαινα a λύκος, Eust. [p. 694, 15.] Ad cujus analogiam ab ἡμίθεος est ἡμιθέαινα ap. Oppian., de quo suo loco. Etym. vero [p. 44, 411] derivat a θέων, ut Λάκαινα a Λάκων. [Hom. Il. Θ, 5, 20, Τ, 101, Od. Θ, 341 : Πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 423, C : Κυάθους θεῶν τε καὶ θεαινῶν μυρίους. Male illatum Æschylo Sept. 94, ubi libri multi θεῶν ἢ θεαινᾶν vel θεαινῶν, recte alii θεᾶν.]

[Θεαῖος. V. Θειαῖος.]

[Θεαίνετος, ὁ, Theænetus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 401, et in Tenia vol. 2, p. 271, 122.]

[Θέαιρος, ὁ, Theærus, Thraciæ fluvius. Simonid. in Anth. Pal. 7, 514. Τέαρος dicitur ab Herodoto 4, 90.]

[Θεαίτητος, ὁ, ἡ, A deo expetitus s. exoratus. Joseph. A. J. 5, 10, 3 : Ὃν Σαμούηλον προσαγορεύουσι, θεαίτητον ἄν τις εἴποι.]

[Θεαίτητος, ὁ, Theætetus, n. pr. apud Platonem in dialogo cognomine. || Poeta quidam ap. Diog. L. 4, 25. Alius est Θεαίτητος σχολαστικὸς, cujus epigrammata leguntur in Anthologia.]

Θέᾱμα, τὸ, Spectaculum, Res ipsa, quam spectamus. [Æsch. Prom. 69 : Θέαμα δυσθέατον ὄμμασι.] Soph. [Aj. 992] : Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, Tristissimum mihi spectaculum, Res omnium, quas viderim, tristissima. [Plut. V. Agid. c. 14 : Θέαμα ταῖς πόλεσιν ἦσαν.] Lucian. [Prom. c. 4] : Οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Et ap. Eund. : Εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θ. Item [Tim. c. 5] : Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα. Et contra [Plato Rep. 4, p. 440, A : Ἐμπλήσθητι τοῦ καλοῦ θεάματος·] Xen. [Mem. 2, 1, 31] : Τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος (εἶ), Non vidisti rem omnium jucundissimam, spectaculum omnium jucundissimum. Symp. [7, 5] : Εἰσάξω θεάματα, ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Plutarch. : Πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα. [Et Mor. p. 7, B.] Herodian. [3, 10, 6] θεάματα et ἀκροάματα similiter copulat. Dicitur et θέαμα ποιεῖσθαί τι. Plut. : Φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων καὶ τραύματα καὶ μάχας, θέαμα ποιεῖσθαι πολυτελέστατον, Habere loco spectaculi. [Τὰ ἑπτὰ θεάματα, Septem miracula, ap. Strab. 14, p. 652, et anon. Π. ἀπίστων c. 2.] || Θέημα, Miraculum, Quod cum admiratione spectamus, Ion. pro θέαμα, seu θάημα Dor.

[Θεᾱμᾰτίζομαι, Specto. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 540 : Θεαματισθεὶς τὰ παράδοξα.]

Θεάμων, ὁ, ἡ, Spectator Contemplator, θεατὴς, θεωρητικὸς, Suid. [Hesych. et Photius : Θεάμονας, θεατάς. Synesius p. 128, B : Πυθαγόρας τὸν σοφὸν ἀλλ' οὐδὲ θεάμονά φησιν εἶναι τὸν ὄντων.] || Θεήμων Ion. pro θεάμων, Spectator, Epigr. [Anth. Plan. 5, 365.]

[Θεανδρία, ἡ, q. d. Deivirilitas, Deiviri natura. Method. p. 424, A. Kall.]

[Θεανδρίδαι, οἱ, Theandridæ, Theandri progenies. Pind. Nem. 4, 118.]

Θεανδρικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Deivirilis. Dionys. Areop. de Christo : Ἄχρι σταυροῦ, καὶ θανάτου μετὰ θεανδρικῆς ἀναμαρτησίας ἐληλυθώς. Θ. ἐνέργεια ap. Eund. Epist. 4, p. 767] et Damasc. p. 92. [Cæsarius Quæst. 14, p. 30 : Θεανδρικὴ τοῦ θεοῦ παρουσία. Suicer. Theophyl. Hist. p. 20, D : Θεανδρικῶν μυστηρίων. Θεανδρικὸν θαυματοποιὸν legebatur ap. Eunap. p. 51, cui θεατρικὸν ex cod. est restitutum. || Adverb. Θεανδρικῶς ex Andr. Cret. p. 28, indicat Kall.]

[Θεανδρίτης. V. Θυανδρίτης.]

[Θέανδρος, ὁ, Deushomo, epitheton Christi. Cæsarius Dial. 4, quæst. 189. Et ib. 133 : Ὁ ἐκ τῆς ἀείπαιδος τεχθεὶς θ. Suicer.]

[Θεανὴ lectio vitiosa. V. Θεῖος.]

[Θεανθρωπία, ἡ, Deivirilitas. Zonaras in Can. Concil. p. 556. Suicer.]

Θεάνθρωπος, ὁ, Qui Deus simul et homo est, epith. Christi. [Jo. Chrys. Hom. 72, vol. 6. Suicer. Iambi in Notitt. Mss. vol. 6, p. 510. Osann.]

[Θεανορίδης, ὁ, Theanorides. Forma Bœot. Σιανορίδου in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 758.]

[Θεαντίς. V. Θειαντίς.]

[Θέαντος, ὁ, Theantus, n. pr. ap. Pausan. 6, 7, 8.]

[Θεᾱνὼ, οῦς, ἡ, Theano, n. pr. Una ex Danaidibus, ap. Apollod. 2, 1, p. 124. || Uxor Antenoris ap. Hom. Il. E, 69, Z, 298. || Uxor Pythagoræ, ap. Diog. L. 8, 42, ubi v. Menag. Duas alias, alteram Pythagoricam, alteram poetriam lyricam Locrensem memorat Suidas, poetriam Eustath. p. 327, 10. Θεᾱνοῖ, correpto ᾰ, in epigr. Metrodori Anth. Pal. 14, 138. || Mulier Attica inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 248.]

[Θεάνωρ, ορος, ὁ, Theanor, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 377. ᾱ]

[Θεανῶσται, οἱ ξυστῆρες, ὑπὸ Θετταλῶν, gl. suspecta Hesychii.]

Θεάομαι, άσομαι, Specto. [Herodot. 3, 136 : Τὰ οὐνομαστότατα θεησάμενοι· 1, 8 : Ὅκως ἐκείνην θεήσεαὶ γυμνήν. Sed huic restituendæ sunt formæ Ionicæ θηησάμενοι et θηήσεαι, quorum exx. infra afferentur. Eur. Ion. 232 : Πάντα θεᾶσθ', ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι· fr. ap. Stob. Flor. 64, 1 : Νοῦν χρὴ θεᾶσθαι. Plato Charm. p. 154, C : Πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν· Polit. p. 298, E : Θεῶ δὴ καὶ τὸ μετὰ ταῦτα ἑπόμενον· 264, C : Καὶ ταῦτα τεθέαμαι· Leg. 4, p. 711, E : 5, Οὐδὲ τεθέασθε τυραννουμένην πόλιν.] Xenoph. Cyrop. [1, 16] : Οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄπωθεν θεωμένους ὑφάπτουσιν, ὥστε αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι. Aristot. Pol. 8 : Εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. : Θεάσονταί σε τί ποιήσεις, Observabunt, quid acturus sis, Studiose spectabunt. Aristoph. Vesp. [1170] : Ἰδού· θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα ... τῶν πλουσίων, Spectа gestum, Studiose inspice et contemplare. [Eq. 997 : Ἰδοὺ, θέασαι.] Absolute interdum pro Specto ludos, certamen. [Aristoph. Nub. 518 : Ὦ θεώμενοι· Ran. 2 : Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. Quo sensu τὸ θεώμενον dixit Nicet. Chon. Annal. p. 187, A. Herodian. p. 438 ed. Piers. : Θεάσασθαι τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, οὐκ ἀκούειν τῶν κωμῳδῶν καὶ τῶν τραγῳδῶν, ὡς Δημοσθένης.] Lucian. [Nigrin. c. 14] : Τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, Qui tali veste indutus spectaret, sc. certamen Panathenaicum : quo in sensu etiam voc. θεωρεῖν paulo ante utitur. Ponitur et simpliciter pro Video. Unde quod Soph. Trach. [1081] dicit, Ἰδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, Accius vertit, Videte cuncti : συνωνύμως vero paulo ante dixerat, Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο Πέπονθα, Aspice. || Θεόμενος ex Herodoto affertur pro θεώμενος. [Scriptura vitiosa pro θηεύμενος, ut videtur. || Activo Θεάω scriptores recentiores utuntur, de quo Boiss. ad Philostr. p. 421 : « Ap. Synes. p. 14, B; 70, A; 140, B, Themistium Or. 3, p. 44, B, (adde 11, p. 146, D. G. D.) invenio imper. θέα, quod vix ferendum in Atticistis illis elegantissimis. Recte Nicephorus Gregoras in scholio ad Synes. p. 391, B : Θέα· γράφεται θεῶ, ὃ καὶ κρεῖττον τοῦ θέα, ταυτοσήμαντον ὄν. » Θέα ex Eusebii Præp. ev. p. 40, D; 93, B, et Jo. Chrysost. indicat Valck. ad Theocr. Adon. p. 279, B. Ap. Aristoph. Pl. 1066, ὄψει per θεάσεις explicat gl. cod. Paris. Præteritum τεθέακα ex Perdicca Ephes. Hieros. in Allatii Symmict. 1, p. 65, affert Schæf. Θεάσαιμι schol. Eur. Or. 786 ed. Matth.] Et pass. ex Apoll. Epist. citatur θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, Videri a me. [Thucydidi 3, 38, ex libris plurimis τὸ δρασθὲν restitutum pro vulgato τὸ θεαθέν.] At Θέα verbum est ap. Themist. p. 92, pro Videas; Videre licet, p. 41 : Θέα δὲ καὶ ἕτερον ἀτοπώτερον. V. Bud. || Θηέομαι, Admiror spectando, Bud. Cum admiratione specto. Est autem voc. Ion. Hom. Od. E, [74] : Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ἦσιν. Ibid. : Ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ, Postquam omnia cum admiratione contemplatus est. Τ, [235] : Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες· Il. Η, [444] : Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. [Θησαίατο pro θηησαίατο Od. Σ, 191 : Ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί. Θηοῖο pro θεῷο Il. Ω, 418.] Herodot. : Ἐθηεῖτο πόντον, Spectabat pontum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirabundus. [Ἐθηεῖτο 1, 10; 4, 85; 7, 56. Θηεύμενοι (edd. vett. θεεύμενοι) 7, 146. Ἐθηεῦντο 3, 136. Ἐθηήσαντο 3, 23; 4, 87. Θηησάμενος 1, 11; 3, 30. Schweigh.] Θήσασθαι dicitur etiam pro θεάσασθαι, teste Hesych. Quo pertinent θησαίατο et θήσαντο, quæ Id. interpr. θαυμάσειαν et ἐθαύμασαν : nimirum a θάομαι posito pro θεάομαι. Id. affert θησάσθω pro κοιμηθήτω : et θήσατο pro ἐδούλευσεν. Eod. teste Cretenses dicunt θήσαμενοι pro αἰτησάμενοι : afferente et θησόμενοι pro αἰτησόμενοι. [De hoc v. s. Θέσσεσθαι. || Forma Dorica Θαέομαι ap. Pind. Pyth. 8, 64. Imper. θάεο Leon. Tar. in Anth. Plan. 4, 306, Nossis Anth. Pal. 6, 354. Θαεῖτο Theocr. 22, 20. Θᾶσθε pro θεᾶσθε Megarensis ap. Aristoph. Ach. 770. Θάσασθαι Theocr. 2, 72; θασόμεναι 15, 23; θασεῖσθε Callim. in Dian. 3. Θάμεθα pro θεώμεθα accipitur in verbis Sophronis τουτῶ θάμεθα ap. Apoll. De pronom. p. 359, A. Σαωμένα (codex σαωμένη) per θεωροῦσα explicat Hesych. quocum Valck. (ad Theocr. Adon. p. 279) aliam comparat gl. Ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν. Λάκωνες. Imperativum θᾶσαι (Epicharm. ap. Athen. 3, p. 86, A, Sophron. ib. p. 106, E, Theocr. 1, 149; 3, 12) in linguam vulgarem Atticorum transisse ex duobus ll. Aristophanis colligi potest, Pac. 906 : Θᾶσ' ὡς προθύμως ὁ πρύτανις παρεδέξετο, et Thesm. 280 : Ὦ Θρᾷττα, θᾶσαι ..., ubi libri θέασ' et θέασαι cum synezesi ab Comicorum usu aliena. G. D.] Sed et θάεο, item θᾶσαι reperitur pro θεῶ et θέασαι, Aspice, Vide. Dorica autem ea sunt. Θάεο est in Epigr. At θᾶσαι aliquoties ap. Theocr. habetur. || Θάω, Specto, Contemplor. Hesych. θάοντα exp. non solum θεωροῦντα, sed etiam διδάσκοντα, addens, θαοῦνται similiter accipi. || Θεέω et Θεείω, Admiror, Cum admiratione specto : θεείω, θαυμάζω, Suid. Est autem Ionicum.

Θεάρεστος, ὁ, ἡ, Deo placens. Damasc. p. 121 : Ταῖς θεαρέστοις ὡραΐζεται πράξεσι. [Eustrat. in Aristot. Eth. Nic. 1, p. 9, b. Theophyl. Inst. Reg. 1, 13, p. 200, E. Lobeck. ad Phryn. 621.]

Θεαρέστως, Sicut Deo placet. Cyrillus : Θεαρέστως βιώσας, i. e. E præscripto divino, Bud. interpr. Utitur et Arethas sæpe. [Θεαρέτως, pro θεαρέστως anon. V. Chrysost. p. 307 : Τούτῳ δὴ τῷ βαθμῷ ἐν ἔτεσι πέντε θ. ἐνευδοκιμήσας, οἷς τε πνευματοκινήτως ὡμίλει καὶ αὐτοσχεδίως. Seager. Scrib. Θεαρέστως.]

[Θεάρης, ὁ, Theares, Hermionensis. Pausan. 10, 9, 10; inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 597.]

[Θεᾱρίδας, ὁ, Thearidas, bœotarcha. Pausan. 10, 20, 3. Alii in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 596; vol. 2, p. 571. || Παῖς ὁ Θεαρίδεω Antipat. Anthol. Pal. 6, 111.]

Θεάριον, τὸ, Conventiculum, s. Locus publicus in Ægina insula, ubi convivia agitabantur. Alii Fanum Pythii Apollinis esse ferunt, ubi θεωροὶ s. θεοφύλακες et æditui convenire epularique una consueverant, ut tradunt e schol. Pind. [Nem. 3, 122. || Ἀπόλλων Θεάριος ap. Pausan. 2, 31, 6. Conf. Θεώριος. ᾱ]

[Θεαρὶς, ίδος, ἡ, Thearis, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 596. Est i. q. Θεωρίς.]

[Θεᾱρίων, ωνος, ὁ, Thearion, Ægineta, Pind. Nem. 7, 10 et 85. || Pistor Atheniensis ap. Platon. Gorg. p. 518, B, et Aristoph. ap. Athen. 3, p. 112, E.]

[Θεᾱροδόκος, ὁ, forma Dorica pro Θεωροδόκος, Qui legatos excipit. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 459; vol. 1, p. 593. || Subst. Θεαροδοκία, ἡ, in inscr. Tenia ap. Dodwell. Itiner. vol. 2, p. 518. Forma vulgaris Θεωροδοκία in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 821.]

[Θεαρός. V. Θεωρός.]

Θεαρχία, ἡ, Suprema divinitas, Deus supremus, ad quem omnia referuntur. Voc. frequens ap. Dionys. Areop. Quare sic dicatur, v. p. 137, 145, 218, Bud. [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 220, 11 : Θεαρχίω (θεαρχία?)· ι ἐκ παραδόσεως.]

Θεᾰρχικὸς, ἡ, ὸν, Qui supremæ divinitatis est, summi Dei est, Divinus : θ. πνεῦμα, Dionys. Areop. p. 112. Ibid. Christum Θεαρχικὸν ἱεροτελεστὴν vocat, θεαρχικὴν πρόνοιαν, 144. Ap. Eundem : Αἱ οὐρανίαι διακοσμήσεις ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος μυούμεναι καὶ ἑλλαμπόμεναι. [Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 339, C : Κατὰ τὸν θεάρχιον (scr. θεαρχικὸν) λόγον· 347, C : Θεαρχικῶν ἀκτίνων. G. D. Θεαρχικαὶ δυνάμεις Athanas. vol. 2, p. 393, D. || Adverb. Θεαρχικῶς, Dionys. Areop. p. 115. Kall.]

[Θεασίδης, ὁ, Theasides, Spartanus, ap. Herodot. 6, 85, ubi cod. Schellersh. Θεασίης.]

[Θέᾱσις, εως, ἡ, Spectatio, Consideratio. Porphyr. De abst. 4, 6, p. 309 : Ἀπέδοσαν ὅλον τὸν βίον τῇ τῶν

θείων θεωρίᾳ καὶ θεάσει· ubi θειάσει corrigit Wyttenb. A in indice Plutarchi p. 766.]

Θεαστικὸς, ἡ, ὸν, Divinus, Qui divino spiritu agitur, ἐνθεαστικός. Arethas in Apoc. θεαστικὸν vocat Esaiam : sicut Dionys. Areop. ὑμνῳδίας Apostolorum divino Spiritu percitorum.

Θεᾱτέον, Spectandum. [Plato Rep. 3, p. 390, D : Θεατέον τε καὶ ἀκουστέον.] Ap. Plat. Leg. pro Inspiciendum [9, p. 862, B : Τοῦτό ἐστι τῷ νομοθέτῃ θεατέον· Phileb. p. 66, D : Αὐτῇ τῇ ψυχῇ θ. αὐτὰ τὰ πράγματα].

[Θεατὴρ, ῆρος, ὁ, Spectator. Forma Dorica Θατὴρ, Ionica Θηητήρ : quæ v. || Alia signif. ap. Photium p. 81, 15 : Θεατὴρ, ὁ τὸ θέατρον ὁρῶν· ἢ ὁ τὸ θέατρον συνιστῶν.]

Θεᾱτὴς, ὁ, Spectator. [Eur. Suppl. 652 : Ἔστην θεατής· Ion. 301 : Τῆσδ' Ἀθηναίων χθονὸς ἄξω θεατήν. Aristoph. Nub. 575 : Ὦ σοφώτατοι θεαταί. Plat. Gorg. p. 502, A : Τῷ ὄχλῳ τῶν θεατῶν.] Thuc. 3, [38]: Θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίγνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων. Lucian. [Herodot. c. 1] : Οὐ θεατὴν ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτόν. || Θεητὴς pro θεατής [Ionice. Herodot. 3, 139 : Τῆς χώρης θεηταί. Nisi huic θηηταὶ restituendum : quam formam annotavit Hesych.].

[Θεᾱτικὸς, ἡ, όν, Epictet. Diss. 1, 6, 3 : Χρώματα ὁ θεὸς εἰ πεποιήκει, δύναμιν δὲ θεατικὴν αὐτῶν μὴ πεποιήκει ..., Facultatem cernendi. Gregor. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 17.]

Θεᾱτὸς, ἡ, ὸν, Spectabilis, Spectandus, Visendus, ὁρατὸς, θεωρητὸς, ἐκλεκτὸς, Hesych. [Soph. Aj. 915 : Οὗτοι θεατός. Plato Symp. p. 197, D : Θεατὸς σοφοῖς· Phædr. p. 247, C : Μόνῳ θεατὴ νῷ. Isocr. p. 24, C : Μὴ μόνον ἀκουστοὺς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γενέσθαι. || Forma Dorica Θαητὸς, Ionica Θηητός : quæ v.] Θεητὸς i. q. θεατός.

Θεᾱτρεῖον, τὸ, Theatrum, i. q. θέατρον, Suid.

Θεάτρια, ἡ, Spectatrix, Pollux [2, 56;] 4, [121, ubi hoc voc. ita memorat ut fictum ab ipso videatur ex composito συνθεάτρια, quo utitur Aristoph. fr. 399].

Θεᾱτρίδιον, τὸ, Parvum theatrum, Theatrum minusculum. Vitruv. 7, 5, [5] : Quum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod ἐκκλησιαστήριον apud eos vocatur. Varro [De R. R.] 3, 5, [13] : Inter has et exteriores gradatim sunt structa, ut θεατρίδια avium, mutulis crebris in omnibus columnis impositis, sedilia avium.

Θεᾱτρίζω, In theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo ap. Suid. in Σκηνὴ tradit Bud., ubi de ὀρχήστρα loquens, dicit esse τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μίμοι [μῖμοι. Jo. Malal. p. 314, 21 : Ὁ μῖμος ... οὐκέτι ἠνέσχετο θεατρίσαι.] Eid. Bud. est Edo in theatro, Ostento. Greg. In Macc. p. 89. Idem in Epitaph. fratris, de fucatis mulieribus : Αἳ ἀποροῦσαι τοῦ κάλλους οἰκείου, πρὸς τὰ χρώματα καταφεύγουσι, καὶ εἰσί πως, ὡς ἂν εἴποιμι, κοσμίως θεατριζόμεναι, In theatro specimen sui præbentes, vel, In theatrum traductæ, δι' εὐσχημοσύνην ἀσχήμονες. Id. de pavone caudam rotante loquens [vol. 1, p. 554, B]: Θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος, Ostentat, In theatricam ostentationem conformat. Item in malam partem, pro Traduco, In theatrum omnibus spectandum produco. Gregor. : Προτιθέναι θέας αἰσχρὰς, ἑαυτόν ἐστι θεατρίζειν. Sic Hebr. 10, [33] : Ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, In theatrum estis producti; θέατρον ἐγενήθητε, ut 1 Cor. 4, [9], quod et verbo παραδειγματίζεσθαι declaratur. Dicitur enim hoc de iis, qui ignominiæ causa palam in plenum theatrum producebantur. Quo modo accipitur ap. Sallust. Ostentui esse, et ap. Tac. Ostentui mittere.

Θεᾱτρικὸς, ἡ, ὸν, Theatricus, Theatralis. Aristot. Polit. [8, 7], θεατρικὴ μουσικὴ, Theatralis musica. Plut. Alex. [c. 19] : Ὥστε θαυμαστὴν καὶ θεατρικὴν τὴν ὄψιν εἶναι, τοῦ μὲν ἀναγινώσκοντος, τοῦ δὲ πίνοντος. [Θεατρικὴ ἱστορία Jubæ memoratur ab Athen. 4, p. 175, 177. Quod in ἰατρικὴ corruptum ap. schol. Aristoph. Thesm. 1175.] || Ostentatorius, Ad ostentationem compositus : θ. καὶ παρατράγῳδος λέξις, Plut. [Mor. p. 7, A], Dictio quæ theatricam pompam magis decet, et tragicum aliquid redolet; cui postea opponit τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν : synonyma autem utriusque ponit, τὴν ὑπέρογκον et ἰσχνήν. Idem [ib. p. 802, E] vult τὸν λόγον

τοῦ πολιτικοῦ esse neque νεαρὸν καὶ θεατρικὸν, ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανηπλοκοῦντος ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων, nec item ἐλλυχνίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς περιεργίας. [|| Forma Ionica Θεητρικός. Hippocr. p. 20, 12 : Θεητρικαὶ ἐπιδέσεις καὶ εὔρυθμοι, Concinnæ deligationes et histrionicæ, ad ostentationem tantum comparatæ, quæ nihil juvant. Foes.]

Θεατρικῶς, Theatraliter, Ita ut in theatris fieri solet [Plut. Mor. p. 1076, C : Μενάνδρῳ εἰπόντι θ.], Ostentatorie, Composite ad ostentationem. Greg. : Ταῦτα μυθικῶς, ἐκεῖνα θ. Pro eod. a Plut. [V. Lysand. c. 21, Niciæ c. 11, Luculli c. 11] poni θ., ἐπιδεικτικῶς, πανηγυρικῶς, annotat Bud.

[Θεατρισμὸς, ὁ, Ostentatio. Thom. M. p. 730 : Ὁ μετὰ κάλλους καὶ ὡραϊσμοῦ θ.]

[Θεάτριστὴς, ὁ, Mimus. Hesych. et Suid. s. Ἠθολόγος.]

[Θεατροβάμων, ὁ, Qui theatrum frequentat. Nicet. Annal. p. 187, B.]

Θεατροειδὴς, ὁ, ἡ, Theatri formam habens, Qui theatralis formæ est, Diodor. S. [19, 45 : Θεατροειδοῦς οὔσης τῆς Ῥόδου. Strabo 4, p. 179 : Θεατροειδεῖ πέτρᾳ· 14, p. 656 : Νῆσος ... ὑψηλὴ, θ. || Adverb. Θεατροειδῶς id. 16, p. 763 : Ὀρεινῇ τινι ... θ. κεκλιμένῃ.]

[Θεατροκοπέω, Theatri applausum excipio. Tatian. Adv. Gent. p. 260, D : Καθάπερ ἐν πανηγύρει θεατροκοπουμένους ἔνεστιν ἰδεῖν.]

[Θεατροκοπία, ἡ, Applausus theatri captatio. Artemid. 2, 75. Conf. Θεατροσκοπία.]

[Θεατροκόπος, ὁ, Qui applausum theatri captat. Procl. Paraphr. Ptol. p. 231.]

Θεατροκρατία, ἡ, Theatralis potestas. [Theatri dominatio.] Plato Leg. [3, p. 701, A : Ἀντὶ ἀριστοκρατίας ... θ. τις πονηρὰ γέγονεν. || Aliam formam Photius et Suidas posuerunt : Θεατροκρασία, ὀχλοκρασία· de qua v. Lobeck. ad Phryn. p. 525.]

Θεᾱτρομᾰνέω, Insano theatri amore teneor. Philo V. M. 3 : Σχολάζοντας οὐχ, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσι, περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, Qui theatrorum insano amore tenentur. [Manetho 4, 277; Const. Manass. Chron. p. 105, B.]

[Θεατρομανὴς, ὁ, ἡ, Qui insano theatri amore tenetur. Isid. Pelus. p. 463. Boiss. Athanas. vol. 2, p. 66, F. Nicet. Chon. Annal. p. 186, D : Θεατρομανοῦς ὄχλου.]

[Θεατρομανία, ἡ, Insanus theatri amor. Orig. C. Cels. 3, p. 145. Seager. Constitut. Apost. 8, p. 418.]

[Θεατρομαχέω, In theatro pugno. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 564 : Ἐκεῖ θεατρομαχοῦντες μᾶλλον συνέρρεον οἱ συρρέοντες. Boiss.]

[Θεατρόμορφος, ὁ, ἡ, Theatriformis. Lycophr. 600 : Θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ.]

Θέᾱτρον, τὸ, Theatrum, Locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. [Plato Phædr. p. 258, B : Γεγηθὼς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής.] Dem. [p. 533, 15] : Ὡς δ' ἐπληρώθη τὸ θέατρον, καὶ τὸν ὄχλον συνειλεγμένον εἶδον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Isocr. [p. 258, A] : Εἰσφέρειν εἰς τὸ θ. Plut. Apophth. [p. 183, D] : Τὸ θ. αὐτοῦ τῶν πράξεων. Athen. 5, [p. 213, D] : Αὐχμῶντα δὲ τὰ γυμνάσια, τὸ θ. ἀνεκκλησίαστον, ἄφωνα δὲ τὰ δικαστήρια. [|| Θ., ut apud Latinos Theatrum, Spectatores. Herodot. 6, 21 : Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον. Aristoph. Eq. 233 : Τὸ γὰρ θ. δεξιόν. Πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι ib. 508 et Pac. 735. Plato Symp. p. 194, A : Διὰ τὸ οἴεσθαι τὸ θέατρον προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν. Ib. B : Βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ.] Ponitur interdum pro Ipso spectaculo. 1 Cor. 4, 9 : Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, Spectaculum facti sumus mundo. Quo sensu θεατρίζεσθαι superius accipitur. [|| De amphitheatro sæpe dixit Dio Cassius, cujus exx. v. in indice Reimari.]

[Θεατροποιὸς, ὁ, Qui theatrum instituit. Anaxandrides ap. Athen. 6, p. 242, F : Καινὸς θ.]

Θεατροπώλης, ὁ, Qui e locandis theatris quæstum facit : ὁ θέαν ἀπομισθῶν, Pollux [7, 199] ex Aristoph.

Θεατροσκοπία, ἡ, Theatralis spectatio. Synes. Ep. 54 : Οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην, οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα, Nec theatrales spectationes s. Theatri celebritatem secutus sum. [Θεατροκοπίαις ex codd. correxit Boiss. ad Philostr. p. 343.]

[Θεατροτορύνη, ἡ. Athen. 4, p. 157, A: Παρῆν ἡ θ. Μέλισσα. Videtur significare, Quæ inconcinno motu et magno strepitu quatere magis terram sciret quam commode sciteque saltare. Schweigh.]

[Θεατρώδης, ὁ, ἡ, Spectaculi cupidus. Ducas Hist. Byz. p. 79, C: Πλῆθος ... ὅσον ἔνοπλον καὶ θεατρῶδες.]

Θεατρώνης, ὁ, Theatri magister, Qui theatrum conduxit, s. ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου. Theophr. [Char. 11, 3, ubi v. Casaub.]: Ἡνίχ' ἂν προῖκα ἀφιῶσιν οἱ θεατρῶναι.

[Θεαύγεια, ἡ, Divinus splendor. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 540: Μικροῦ καλύμματος δεόμενοι περὶ τὴν μορφὴν, ἵνα μὴ τῇ ἀπὸ σοῦ θεαυγείᾳ τὰς τῶν ὁρώντων ὄψεις κακῶς διαθώμεθα. Id. in Lazer. Misc. vol. 1, p. 60. Boisson.]

[Θεαυγὴς, ὁ, ἡ, Divino splendore lucens. Laudat. S. Jo. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1405, A: Οἱ θεαυγεῖς ὀφθαλμοί. G. D. Psellus In Cantic. Cant. ad c. 2, 7. Boiss.]

Θεάφιον, τὸ, Sulphur; pro quo et θέαγον. [Sulphurium, Gl.] Utitur eo Hesych. in exponendo θεῖον. B [‖ Θειάφιον ap. Tzetz. Hist. 12, 744, 750, 753, 772. ‖ Formas græcobarbaras θεάφη, θειάφη, τεάφη, τεάφιν, τιάφη exemplis illustravit Ducang. s. Τεάφη.]

Θέαφος, ὁ, Eustathio [p. 1935, 24] teste vulgo dicitur τὸ θεῖον. [Sulphur, Gl. Conf. Θέαγον. ‖ Θείαφος Basilic. vol. 7, p. 297, 347. Weigel.]

[Θεάω. V. Θεάομαι.]

[Θεβηθὰ, φρούριον Μεσοποταμίας. Ἀρριανὸς ιε'. Ὁ οἰκήτωρ Θεβηθηνὸς, ὡς Ἀμάθα Ἀμαθηνὸς, Steph. Byz.]

[Θεειδής. V. Θεοειδής.]

[Θέειον. V. Θεῖον.]

[Θέειος. V. Θεῖος.]

[Θεεῖς. V. Θέα.]

[Θεειόω. Θεειώσχω. V. Θειόω.]

[Θεείω. V. Θεάομαι.]

[Θεή. V. Θεά.]

Θεηγενὴς, ὁ, ἡ, Deo genitus, Deo natus, Θεογένητος. Nonn. [Jo. c. 19, 118 et c. 21, 122: Θεηγενέος βασιλῆος· c. 12, 169: Θεηγενέων χάριν ἔργων. Orph. Arg. 1344: Μουσαῖε θεηγενές· Lith. 14: Θεηγενέων ὄχ' ἀρίστους. Quint. Sm. 6, 9.]

[Θεηγορέω, Ore divino expono. Cyrill. C. Julian. p. 331: Θεηγορεῖ ὡς οὐχ ἕτερός τις τὰ περὶ τῆς ... οὐσίας. Cæsar. Dial. 1, interr. 10 et 15. Suicer.]

[Θεηγορία, ἡ, Sermo divinus. Amphiloch. Kall. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 343, D: Τῆς Ἀνδρέου πίστεως καὶ θεηγορίας ἠρτημένων. Ibid. p. 330, D. G. Dind.]

Θεηγόρος, ὁ, ἡ, Divina loquens [Photius: Θεηγόροι, θεολόγοι. Orph. Arg. 537: Θεηγόρον ἔννεπε μῦθον], seu, ut Bud. exp., Digna Deo loquens, Vates, Propheta. [Heliodor. 2, 4, p. 66: Μαντικὸν καὶ θεηγόρον στόμα. Hemst.] Damasc. p. 37: Ὁ θ. Δαβίδ· alibi itidem. [Θεηγόροι vocantur apostoli in epistola Alexandri ap. Theodoret. H. E. 1, 3. Suicer.] Alicubi pro Theologo, Divino, ut, Ὡς φησιν ὁ θ. Γρηγόριος. Id. p. 83: Κατὰ τοὺς θεηγόρους πατέρας. Dionys. Areop. Θεολήπτους, et idem Damasc. Θεοφόρους Apostolos et Patres appellant. [Frequens ap. Nonn. in Paraphrasi. Ephraem Cæsar. 47.]

Θεηδόκος, ὁ, ἡ, Dei susceptor. Nonn. [Ubi fem. Jo. c. 11, 4: Μαρίη ... Χριστοῦ καλλιέθειρα θεηδόκος· 8.] Infra θεουδόχος ead. signif. ex eod. Nonno. [Ubi nunc Θεηδόχος, c. 21, 47: Ἀκτῆς δ' ἐγγὺς ἵκανε θεηδόχον ἠόνα βαίνων· et Dion. 13, 96: Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο θεηδόχον οὖδας ἀρούρης.]

[Θεήιος. V. Θεῖος.]

[Θεηκολεών, ῶνος, ὁ, Domicilium deicolæ, vox Eliaca ap. Pausan. 5, 15, 7: Ἔστι δὲ πρὸ τοῦ καλουμένου Θεηκολεῶνος (vulgo Θεηκαλέωνος, quod correxit Kuhn.) οἴκημα.]

[Θεηκόλος, ὁ, Deicola. Pausan. 5, 15, 10, a Corae emendatus: Μέλει δὲ τὰ ἐς θυσίας θεηκόλῳ τε (θεηκολότω libri) ... καὶ μάντεσι καὶ σπονδοφόροις.] ‖ Θεόκολος [scrib. Θεοκόλος], Sacerdos, ἱέρεια Hesychio. [Θεοκόλους variam lectionem excerpta Regin. Poli præbent pro Θεοπρόπους in Lucian. Pseudom. c. 41, unde videtur fluxisse corruptum illud ed. Flor. Θεοεικέλους. Hemst. ad Hesych. Verbum Θεοκολέω infra afferemus.]

[Θεηλᾰσία, ἡ, Quod a deo immissum est. Schol. Soph. Tr. 1237: Ἐκτὸς ὢν μανίας καὶ θεηλασίας. Sic editor Romanus scripturam codicis ἠλασίας correxit.]

[Θεηλατέομαι, Conqueror de rebus a deo missis. Heliodor. 6, 8, p. 280: Τί ταῦτα ἀωρὶ θεηλατοῦμαι;]

Θεήλατος, ὁ, ἡ, [A deo actus. Æsch. Ag. 1297: Θεηλάτου βοὸς δίκην.] A deo invectus, impulsus. [Hesych.: Θεήλατον, ὑπὸ θεοῦ πεπηγμένον (πεπληγμ. Albert.) ἢ πεμφθέν. Herodot. 7, 18: Φθορὴ θ. Soph. OEd. T. 155: Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον· 992: Θεήλατον μάντευμα δεινόν· Ant. 278: Θεήλατον τοὔργον τόδε.] Συμφορὰ θεήλατος, Ira cælitum invectum malum, Cic. ap. Eur. [Or. 2], p. 108 Lex. Cic. interpr. Philo V. M. 1: Τότε δὲ καὶ θεήλατος ἦν ἡ προσβολὴ, Tum vero clades ista divinitus invehebatur. Eod. l.: Ἀλλὰ τοῖς θεηλάτοις κακοῖς (ἐχρῆτο), λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, Malis illis, quæ divinitus inferuntur. Theod. H. E. 3: Θεηλάτους πληγὰς ἐπήγαγεν (ὁ Χριστός). [Et id. vol. 1, p. 233.] Id.: Ὁ δὲ Φῆλιξ ἐξαπίνης θεήλατον καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, A Deo immissum et incitatum, Bud. Id. scribit θεήλατος in Hist. Eccl. sæpe dici de Juliano, pro A Deo agitatus. Ap. Damasc. p. 73 θ. ἀπειλὴ pro Prodigio minaci positum sibi videri annotat. [Alia hujusmodi v. ap. Suicer. De rebus adversis tantum dici observat Thom. M. p. 437: Θεήλατον, τὸ θεόθεν ἐλθόν. Λέγεται δὲ ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ οἷον θ. πληγή. Εἰ δὲ εὕρηταί που ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεὶς καὶ ἀποδιωχθεὶς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν. Cui Oudend. opposuit Apoll. Rh. 3, 937: Μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον.]

[Θέημα. V. Θέαμα.]

[Θεημαχία. V. Θεομαχία.]

Θεημάχος, ὁ, ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnans, i. q. θεομάχος, nisi quod illud poet. est. Epigr. 4 [Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 769]: Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θεημάχον. Nonn. [Jo. c. 8, 107]: Θεημάχος ἐστὲ γενέθλη. [Dion. 1, 42: Μαρσύαο θεημάχον αὐλόν· 30, 202: Ἀλκιμάχεια θεημάχος· Jo. c. 18, 66: Θεημάχον ἴαχε φωνήν.]

Θεημοσύνη, ἡ, Speculatio, Contemplatio, Spectatio, C Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 352: Ὤμοσε μὴ γνῶναι τήνδε θεημοσύνην· ubi Rem contemplandam, Problema significat.] ‖ Divinitas, VV. LL. ex Epigr. [Θ. per θεότης explicat Etym. M. in additamento Turrisani.]

[Θεήμων. V. Θεάμων.]

Θεηπολέω, Deorum imagines circumferendo pecunias colligo: Θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ ἀργύριον εἰσπρασσόμενος. [Photius p. 82, 1 et] Suid. [et Etym. M. ex Timæo p. 141, cujus gl. referenda ad Plat. Leg. 10, p. 909, D, ubi nunc θεοπολεῖν legitur: Διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρὰ νόμον. Et hanc formam ponit Photius p. 84, 17: Θεοπολεῖν, τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι. Comparandum θεοκολέω.] Θεοπολέω, Deos fingo, ut ὀνειροπολῶ, Bud. e Plat. Leg. 10 fin., nisi quis i. esse velit q. θεηπολέω.

Θεηπόλος, ὁ, Dei minister: θ. ὥρα [ap. Nonn. Jo. cap. 4, 109].

[Θεητής. Θεητός. V. Θεατ—.]

[Θεητόκος. V. Θεοτόκος.]

D Θεία, ἡ, Amita, Matertera: itidem [ut θεῖος] vel absolute vel cum adjectione. Ac ut θεῖος πρὸς πατρὸς est Patruus, ita θεία πρὸς πατρὸς, Amita: et ut θεῖος πρὸς μητρὸς est Avunculus, ita θεία πρὸς μητρὸς, Matertera. [Ammon. p. 135: Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσι. Improbat Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530, 6.] Alioqui Θεῖα est etiam nom. propr. Ita enim dicitur mater solis et lunæ, παρὰ τὴν θέαν, quasi θέεια, utpote quæ sit αἰτία τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Meminit ejus Hesiod. Theog. [371.] At pro θεία, quæ a Theophr. H. Pl. 4, 1, arboribus annumeratur, alibi ap. Eund. scriptum est θύα et θυία, ac rectius. Item vero et pro θεῖα, quod Hesychio est ἴγδια, reperitur sæpius θυῖα et θυεία, quod est Mortarium.

[Θεία, ἡ, Thia, Cœli et Terræ filia. Hesiod. Theog. 135: Θείαν τε Ῥείαν τε· 371: Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε Σελήνην Ἠῶ θ' ... (ἔτεκε). Pind. Isthm. 5, 1: Μᾶτερ Ἁλίου πολυώνυμε Θεία. Orph. ap. Procl. in Tim. 5, p. 295; Apollod. 1, 2, 2 et 3; schol.

Apoll. Rh. 4, 64. Quibus in ll. partim Θεῖα scribitur accentu vitioso. Θείη cum Ῥείη comparatum ex Theogonia affert Eustath. p. 978. De etymo nominis hariolantur schol. Hesiod. et Etym. M.] A

Θειάζω, [Deum facio, In deorum numerum refero. Clem. Al. Protr. p. 32 : Καινὸν ἄλλον... τεθείακε θεόν. Ib. p. 11 dicit Cinyram voluisse θειάσαι πόρνην πολίτιδα. Strom. 2, p. 412 : Θειάζει (Epicurus) σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα. Suicer. ||] Divinum quendam instinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. Hoc enim aut certe aliquid hujusmodi significare puto in Thuc. 8, 1 : Ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. Certe θειάσαντες puto intelligi de iis, qui signa quæpiam victoriæ a diis dari dixerant, et de mente eorum vana quædam illis persuaserant, ita ut tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, sed male; aut ego valde fallor. Bud. ἐθειάσθη ab Arriano [Exp. 7, 18, 12] poni tradit pro Divino instinctu dictum est. [|| Signif. intrans. Philostr. Her. p. 704: Ὁπόσοι τελεταῖς ἐθείαζον· quod schol. (p. 508 ed. Boiss.) explicat τοῖς μυστηρίοις ἐνεθουσίαζον. Sed transitiva quoque signif. locum habet, intellecto αὐτόν.] B

[Θειαῖος, ὁ, Thiæus, Argivus, ap. Pind. Nem. 10, 58, et Θεαῖος postulante metro ib. 45 et 69. || Θειαῖος in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 140. || Λέων Θεαίου Τρικορύσιος ib. p. 152. G. Dindorf.]

[Θειαντιὰς, άδος, ἡ, Thiæ filia. Maximus Καταρχ. 402 : Θ. ἀγλαόφοιτος.]

[Θειαντίνη, ἡ, Thiæ filia. Maximus Κατ. 191, 270, 595.]

[Θειαντὶς, ίδος, ἡ, Thiæ filia. Maximus Κατ. 6, 102, 527, 539. Et Θεαντὶς 94.]

[Θεΐας, α, ὁ, Theïas. Etym. M. p. 271, 5 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τὸ δὲ Θεΐας καὶ Διίας ἰσοσυλλάβως.]

[Θείας, αντος, ὁ, Thias, rex Assyriorum. Apollod. 3, 14, 4; Anton. Lib. 34.]

Θειασμὸς, ὁ, Afflatio numinis; exp. enim θεοφόρησις et θεοληψία, ab Hesych. autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed Idem vult μαντείαν quoque significare. Quarum tamen signiff. neutram convenire existimo huic voc. in Thuc. 7, [50], ubi Niciam fuisse dicit ἄγαν θειασμῷ προσκείμενον : sed intelligere Valde studiosum inquirendæ modis omnibus voluntatis deorum, q. d. Curioso cuidam deorum cultui deditum, Aliquantum superstitioso cultui. Hoc autem significare voluisse Thuc. e Plut. conjicio [Mor. p. 855, B] : Ὥσπερ εἰ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν, ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ θεόληπτον προσείποι. Huc et istud pertinet, quod ab Thuc. de illo ipso Nicia scribitur 7, [86] : Ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν. Huc inquam pertinet l. iste, licet alioqui de cultu simpliciter hic locutus esse videatur : nimirum perinde ac si diceret suæ pietati convenientem exitum non habuisse. At Gr. schol., itidemque Valla a vero sensu, quem talem esse puto, discesserunt. Sed hoc addo a Polluce [1, 20], θειασμῷ προσκείμενος, omissa scil. particula illa ἄγαν, poni cum θεῶν ἐπιμελὴς, θεοῖς ἀνακείμενος, λατρεύων θεοῖς, etc. C D

[Θειαστὴς, ὁ, Qui aliquem tanquam deum veneratur. Tzetz. Hist. 8, 347 : Καὶ θειαστὰς καὶ φιλητὰς καὶ θιασώτας εἶχεν· 353 : Καὶ φιλητὴν καὶ θειαστὴν εἶχε τὴν τέχνην μόνην. Nicet. Chon. Annal. p. 307, B : Ἐμπορπημάτων καὶ στολισμάτων θειασταὶ, i. e. Admiratores.]

Θειαστικῶς, Afflatu numinis, Instinctu numinis. Pollux [1, 16] hæc jungit, κατόχως, ἐνθουστιαστικῶς, θειαστικῶς, ἐπιτεθειασμένως.

[Θειάφιον. V. Θεάφιον.]

[Θείαφος. V. Θέαφος.]

[Θείβαθεν. Θείβαθι. V. Θήβηθεν.]

[Θειητός. V. Θῃητός.]

[Θείκελος. V. Θεοείκελος.]

Θεῖκὸς, ἡ, ὸν, Divinus. [Clem. Al. Protr. p. 84 : Θεϊκὴ δύναμις· 42 : Σοφία θεϊκή. Justin. Mart. De monarchia dei sub fin. : Τῶν θεϊκῶν τολμημάτων. Suicer. Euseb. V. Const. 1, 5; 2, 16; Agapet. Sched. c. 21. Boiss.]

Θεϊκῶς, Divine : vel Deum respiciendo, spectando. E Greg. Naz. : Οὐ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θ. ἑορτάζομεν.

[Θειλοπεδεύω.] Θειλοπεδεύειν, In loco solis calori exposito et ad insolandum apto exsiccare, Insolare, εἰς ἥλιον καὶ ἐν θειλοπέδῳ ψύξαι καὶ ξηράναι, ut a Proclo ap. Hesiod. expositum esse traditur. Et in pass. Θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, ap. Diosc. [5, 9; θειλοπεδευομένη ib. 82] esse dicitur Uva cratibus cannisve instrata et sole torrefacta, ut πατηθεῖσαι σταφυλαὶ, Uvæ passæ, i. e. In vite a sole diutius adustæ, Plin. et quæ calcatis similes sunt. De quarum uvarum ratione vide Columellam 12, 16.

Θειλόπεδον, seu Θηλόπεδον, τὸ, ut ap. Hesych., non tamen suo ordine, scriptum etiam est, pro εἰλόπεδον · articulo τὸ cum εἰλόπεδον per crasin coalescente, Eust. [p. 1573] : unde et quibusdam placere, ut semper sine articulo adjuncto proferatur, tanquam in ipso voc. jam hærente : quemadmodum nec ὁ θάτερος dicitur. Qui quum verbo θειλοπεδεύειν hinc derivato, in quo articulus locum non habet, confutentur a quibusdam, aliam afferri etymol. a θεῖναι et εἵλη, et πέδον. Hom. Od. H, [123] : Τῆς δ' (ἀλωῆς) ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ, de area in Alcinoi ædibus, in qua ficus et uvæ ad solem exsiccabantur; est enim θειλόπεδον, εἵλης βοτρύων τόπος, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος. [Vide schol.] Diosc. 1, 38 : Λαβὼν ὡρίμων κροτώνων ὅσον ἂν δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταστρώσας θειλοπέδου τρόπον, ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς ἀποῤῥαγεὶς ἐκπέσοι, Uvarum more instrati insolentur, Ruell. : alii, Uvarum more super cratibus dispositi insolentur.

[Θεῖλος, ὁ, fictum ad schol. Hom. Od. H, 123 voc. propter etym. v. θειλόπεδον : Ἔνθα θεῖλος γίνεται βοτρύων καὶ ἡλιοῦνται καὶ ψύχονται.]

[Θειλούθιος s. Θηλούθιος, ὁ, Theluthius, nomen mensis Bœotici in inscriptt., de quibus v. Bœckh. vol. 1, p. 721, 733.]

[Θειμωνιά. V. Θημωνιά.]

[Θέϊνος, η, ον, Divinus. Μετέχειν καὶ θεΐνων καὶ ἀνθρωπίνων legitur in monumentis Cretensibus, decreto Allariotarum et formula fœderis inter Latios et Olontios : quorum hoc primus edidit Chishull. in Ant. As. p. 134, illud jam olim dederat Gruterus, et ex marmore emendatius Montfauc. Diar. Ital. p. 72. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 284. Ap. Bœckh. vol. 2, p. 418.]

[Θείνω (de quo verbo HSt. nonnulla dixit s. Θίν), Ferio, Percutio. Hom. Il. P, 430 : Μάστιγι... θείνων (ἵππους)· Φ, 491 : Ἔθεινε παρ' οὔατα· Od. I, 459 : Θεινομένου... πρὸς οὔδεϊ. Æsch. Prom. 76 : Ἐρρωμένως νυν θεῖνε διατόρους πέδας· Choeph. 386 : Πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς θεινομένου. Eur. Or. 1307 : Θείνετε, καίνετε· Rhes. 687 : Φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς· Heracl. 272 : Κήρυκα θενεῖν. Aristoph. Ach. 564 : Εἰ θενεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον· Av. 54 : Τῷ σκέλει θένε (imper. aoristi) τὴν πέτραν· Eq. 640 : Τῷ πρωκτῷ θενὼν τὴν κιγκλίδα. Theocr. 22, 66. Oppian. Hal. 1, 60 : Νῶτον ἁλὸς θείνοντες. In libris non raro θένειν et θένων scriptum est pro θενεῖν et θενών : unde factum ut præsens fingeretur θένω (Etym. M. p. 450, 4, HSt. s. Θέναρ), quod nullum fuisse observavit Blomfield. ad Æsch. Sept. 378, ubi θένει legebatur, nunc codd. auctoritate correctum : Θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην. Quod Hesych. Θένει pro κόπτει, τύπτει interpretatur, ipsius, ut videtur, error est, θένει, quod pro θενεῖ scriptum fuit, ut θένεις olim ap. Aristoph. Ach. 564, pro præsenti accipientis. G. Dindorf.]

[Θειογενὴς, ὁ, ἡ, Divigena, Gl. Sibyll. Orac. 5, p. 602.]

[Θειογένης. V. Θεαγένης.]

[Θειογραφικὸς, ἡ, όν. Θειογραφικαὶ ἱστορίαι, Sacrorum librorum historiæ, Joseph. Rhacend. in Walzii Rhet. vol. 3, p. 541.]

[Θειοδάμας, αντος, ὁ, Thiodamas, rex Dryopum. Apollod. 2, 7, 7; Apollon. Rh. 1, 1213; Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1186. || Alius Θεοδάμας ap. Aristot. Rhetor. 3, 4.]

Θειοδάμη, ἡ, Suidæ ἡ θεοὺς δαμάζουσα, Divinum numen domans. [Θειοδάμοις scriptura vitiosa in versu apud Euseb. Præp. ev. 5, 8, p. 193, D, quod σεῖο

δόμοις scriptum apud Theodoret. vol. 4, p. 957.] A
[Θειόδετος, ὁ, ἡ, A deo vinctus. Theod. Prodr. Amor. 9, p. 398 : Θειοδέτοιο ἁλυκτοπέδῃσι σιδάρου.]
[Θειόδομος, ὁ, ἡ, A deo s. diis exstructus. Alpheus Anth. Pal. 9, 104 : Τροίης ... θειόδομον στέφανον.]
[Θειοδότη, ἡ, Thiodota. Julian. Ægypt. Anth. Pal. 7, 565.]
[Θειόδοτος, ὁ, Thiodotus. Philet. Anth. Pal. 7, 481.]
[Θειοειδὴς, ὁ, ἡ.] Θειοειδεστάτη, Suidæ est θεοειδὴς, Divino numini simillima, ideoque Divinissima. [Usitatum est Θεοειδής.]
[Θειοείχελος. V. Θεοείχελος.]
[Θειόθεν, Divinitus, Gl. Priscian. 15, 4, p. 627 ed. Krehl. : « Quomodo a divino quoque Divinitus θειόθεν et Divine θείως. »]
Θεῖον, τὸ, dicitur Sulphur, veluti θέϊον, sic nominatum διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, ut quidam volunt : unde et κεραύνιον πῦρ dicitur a nonnullis, quum ὁ κεραυνὸς odorem sulphuris reddat. Duo porro sunt τοῦ θείου genera, ἄπυρον et πεπυρωμένον : de quibus Diosc. 5, 124, et Plin. 35, 14, ubi et ipse testatur fulmina et B
fuigura sulphuris odorem habere, ac lucem ipsam eorum sulphuream esse : habere et in religionibus locum ad expiandas suffitu domos : τὸ ἄπυρον θεῖον, Idem cum Virgilio appellat Sulphur vivum, ibid. : Celsus, Sulphur ignem non expertum, 5, 18. Hesych. θεάφιον, Eust. θέαφον vulgo nominari tradit. [Tim. Locr. p. 99, C : Θεῖον, ἄσφαλτον.] || Θέειον, poet. et Ion. pro θεῖον, Sulphur. Hom. Od. Ξ, [307] : Ἐν δὲ θειοίου πλῆτο, Sulphure implebatur. Sic Il. Θ, [135] : Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θειοίου καιομένοιο. Et Ξ, [415] : Δεινὴ δὲ θειοίου γίνεται ὀδμή· Od. X, [481] : Οἷσε θέειον γρηῢ, κακῶν ἄκος. || Θήϊον, τὸ, esse dicitur Balsamum : perperam; est enim Sulphur : Ion. dissolutione pro θεῖον : ut Od. X, [494] : Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Unde θηϊῶσαι fieri potest, ut θειῶσαι a θεῖον, teste Eust.
[Θειονόη, ἡ, Thionoa. Bianor Anth. Pal. 7, 387.]
[Θειοπαγὴς scriptura vitiosa. V. Θέιοφαγής.]
[Θειοποιέω, Deum facio, Inter deos refero. Orac. C
Sibyll. 1, p. 29 : Γαλᾶς καὶ κνώδαλα θειοποιοῦντες.]
Θεῖος, α, ον, Divinus [quod tribus maxime modis dicitur, quos non discrevit HSt. Est enim vel, Deo s. diis proprius, vel, Qualis deorum est, vel, A diis immissus], Ad deum pertinens, contractum ex θέειρος s. θέϊος, ut volunt nonnulli. [Etym. M. p. 449, 14. Θεήια ἔργα Bion 6, 9. Apud Mosch. 2, 50, Ἐν δ' ἦν Ζεὺς Κρονίδης ἐπαφώμενος ἠρέμα χέρσὶ πόρτιος ex codd. repositum pro vulgato : Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ π. Procl. H. in Ven. 2, 16 : Ψυχὴν ... κόσμοιο θεείην.] Ap. Hom. [Il. B, 41 : Θείη ... ὀμφή· et ib. 22] θεῖος ὄνειρος, Somnium divinitus immissum. Θ. χορὸς [Od. Θ, 264], Quo dii honorantur : vel διὰ τὸ θεῖον τοῦ ἔργου. Item Ὀδυσσεὺς θεῖος [Il. B, 335, et sæpe in Odyss., et Cratinus ap. Hephæst. p. 47], ut Lat. Vir divinus. [Θ. ἀοιδὸς Od. A, 336, et alibi. Θ. ὑφορβὸς Π, 1. Θεῖος ἀνὴρ Pind. Pyth. 6, 38. Plato Menon. p. 99, D : Καὶ αἵ γε γυναῖκες τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος (formam Laconicam σεῖος ponit Aristot. Eth. Nic. D
7, 1) ἀνὴρ, φασὶν, οὗτος· Leg. 1, p. 626, C : Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίναιτο, ὦ θεῖε, Λακεδαιμονίων γε ὄστισοῦν; Θείοις ἀνδράσι ib. 2, p. 666, D. Ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ Æsch. Ag. 1548. Herodot. 6, 69 : Ἔμαθε ὡς θεῖον εἴη τὸ πρῆγμα. Θεία μανία Soph. Aj. 611. Θεία νόσος ib. 136 et Ant. 421 : unde corrigendum quod ex alia ejus fabula annotavit Hesych. : Θεανὴ νῆσος, ἡ ἐκ θεοῦ θεία. Σοφοκλῆς Τυροῖ α' (τυροία ροιτοῦ codex)· ubi νῆσος ex νόσος corruptum esse animadvertit Sopingius, sed non vidit totam gl. sic esse in ordinem redigendam, Θεία νόσος, ἡ ἐκ θεοῦ. Σ.... Θείαις ἐπιπνοίαις Æsch. Suppl. 577. Ἔκ τινος θείας ἐπιπνοίας Plato Rep. 6, p. 499, B. Ἐκ θείας τύχης Soph. Phil. 1326. Θεῖος μάντις OEd. T. 298; θεῖον στόμα Col. 603; θεῖον Ἰοκάστης κάρα T. 1235. Plato Phædr. p. 234, D : Μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς. Ὦ θεία κεφαλὴ Liban. vol. 1, p. 652, 16, Themist. p. 128, A. Ὦ θεία καὶ ἱερὰ κ. Gregor. Naz. vol. 1, p. 356, C. G. D.] Sic et in soluta oratione. Plut. [Mor. p. 24, A] : Ὥσπερ ἡμεῖς καὶ πράγματα καὶ ἤθη καὶ νὴ Δία λόγους καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θείους προσαγορεύειν. Dem. autem [p. 18, 10] hæc duo conjunxit, θ. et δαιμόνιος. [Plato Rep. 5, p. 469, A : Πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι· Symp. p. 187, E : Καὶ τοῖς ἀνθρωπείοις καὶ τοῖς θείοις· Phædr. p. 259, D : Λόγους θείους τε καὶ ἀνθρωπίνους.] At θείᾳ μοίρᾳ, v. in Θείως. [|| Τὸ θεῖον et Τὰ θεῖα non raro significat Deorum vel facta vel voluntatem. Soph. Phil. 452 : Ὅταν τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς· quod schol. explicat τὰ θεῖα ἔργα. Tr. 1162 : Ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον (i. e. ὁ χρησμός)· OEd. C. 1537 : Ὅταν τὰ θεῖ' ἀφείς τις ἐς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ· cui comparandum OEd. T. 910 : Ἔρρει δὲ τὰ θεῖα, i. e. perit reverentia diis debita. Aristoph. Av. 961 : Τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε. Τὰ θεῖα, A diis immissa. Soph. ap. Stob. Flor. 108, 58 : Χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.] Dicitur et θειότερος [Plato Symp. p. 180, B : Θειότερον γὰρ ἐραστὴς παιδικῶν], ac θειότατος, Divinior et Divinissimus. [Plato Phileb. p. 33, B : Πάντων τῶν βίων θειότατος· Leg. 1, p. 629, B : Ποιητὰ ... θειότατε.] Θειότατα δῶρα, Cic. vertit ap. Plat., Divinissima dona. B
Alicubi tamen comparativum et superl. reddidit positivo : v. Lex. Cic. pp. 6, 43. Et Θεώτερος ap. Dionys. Alex. [Per. 257 : Νηὸν ... θεώτερον ἄλλον ἴδοιο], Divinior, pro θειότερος : formatum tamen tanquam a θεός. [Callim. H. in Apoll. 93 : Οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον· et in Dian. 249.] || Θεῖον, τὸ, subst. Numen divinum, et q. d. Divinitas, θειότης. Redditur etiam sæpe Deus, sicut θεός : sed ita tamen ut intelligendum sit non de Quolibet deo ab ipsis etiam profanis scriptt. dici, verum de Eo, quem intelligebant, quum θεὸς dicebant quasi κατ' ἐξοχήν, ad differentiam eorum, qui multi appellatione θεῶν includebantur, summum videlicet supremumque numen, et q. d. θεὸν θεῶν ὕπατον καὶ ἄριστον, Hom. Sunt certe qui etiam inter θεὸν et θεοὺς ita distinxisse philosophos existiment, ut per θεὸν quidem Numen illud, at per θεοὺς Numina vulgi opinione consecrata intelligerent; atque huc referunt istud Plat. dictum in Epist. : Τῆς μὲν σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἧττον. Ignoravit autem usum Hom., sed omnibus ejus posteris usitatum fuit, ac præsertim prosæ scriptoribus, Herodoto [1, 32 : Τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν· 3, 108 : Τοῦ θείου ἡ προνοίη], Thuc. [5, 70], Plat. [Phædr. p. 242, C : Ὡς τι ἡμαρτηκότα εἰς τὸ θεῖον], Xen. : ap. quem legitur Cyrop. 4, [2, 15] : Ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους· Hell. 7, [5, 13] : Περιεγέγραπτο γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θείου, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς. Plato : Τὸ θεῖον πόῤῥω ἡδονῆς καὶ λύπης ἱδρύσθαι, ubi quidam interpr. Naturam divinam. Sed et alicubi τὸ θεῖον redditur Divina providentia : ut certe et in illo posteriore Xen. l., quod τῷ θείῳ tribuitur, ad illam pertinet. Lucian. tamen De calumn. [c. 14] hæc separavit : Καὶ ὡς τὸ θ. παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνούμενος. [Θεῖόν τι. Plut. V. Poplic. c. 9 : Ἦν δ' ἄρα θεῖόν τι τὸ φθεγξάμενον. Schol. Pauli Sil. ap. Jacobs. ad Anthol. vol. 11, p. 184.] Usi sunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo eccless. scriptt., præsertimque Greg., ut quum dicit Τῷ θείῳ πειθόμενοι, pro Auctorem Deum secuti. Idem : Πῶς γὰρ σεπτὸν τὸ θεῖον εἰ περιγραπτόν. Et, Τὸ μὴ ληπτὸν εἶναι ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ τὸ θεῖον. Quum autem dicunt κατὰ θεῖον, sunt qui exp. κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, Divina providentia, atque ita redditur ap. Aristoph. : quod etiam consentaneum est iis, quæ modo de hujus nominis signif. dixi. Verum sunt et qui exp. Ex insperato, quod non placet. Aristoph. l. est Eq. [146] : Προσέρχεται, ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν. V. Θείως. [|| Θεῖος, Divus. Dio Cass. p. 56, 35 : Ἐπὶ τῷ θείῳ ἐκείνῳ Αὐγούστῳ. (Conf. Θεός.) Θεία κέλευσις, de edicto imperatoris ap. Jo. Malal. p. 248, 7; 249, 3.]
Θεῖος, ὁ, dicitur ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, Patris vel Matris frater, teste Eust. [p. 316, 12] et Polluce [3, 22]. In qua signif. interdum absolute ponitur : ut ap. [Eur. Iph. T. 930; Plat. Charm. p. 154, B;] Xen. Cyrop. 1, [4, 9] : Ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, Avunculus eum increpabat. Et ap. Plut. [Mor. p. 492, A] : Ἀλεύαν δὲ τὸν Θεσσαλὸν, ὁ μὲν πατὴρ, ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν, ἐκόλουε, καὶ χαλεπὸς ἦν· ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ προσήγετο. Ubi quem θεῖον vocavit, mox

πατρὸς ἀδελφὸν nominat. Interdum cum adjectione, ad tollendam ambiguitatem. Philo V. M. 3 : Καὶ τετάρτην θείοις πρὸς πατρὸς ἀπονέμει τάξιν, Quartum locum tribuit patruis. Ubi ut dicitur ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος pro Patruo, sic etiam ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος pro Avunculo. Pollux [3, 24] et τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου vocari θεῖον tradit : si tamen non potius ἠθεῖον scripsit. [Quod nunc recte legitur.]

[Θειόστεπτος. V. Θεόστεπτος.]

[Θειοτελής. V. Θεοτελής.]

Θειότης, ητος, ἡ, Divinitas. Lucian. De calumn. [c. 17] : Ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος. Plut. Symp. [p. 665, A] : Τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, pro Hæc divinitus fieri censentur. [Isocrati p. 226, D : Ἀσκήσεις θειότητος, nunc ὁσιότητος restitutum ex cod. Urbin.]

[Θειοφᾰγὴς, ὁ, ἡ. Alexis ap. Athen. 3, p. 75, B : Τό τε θειοφαγὲς μητρῷον ἐμὸν μελέδημ' ἰσχὰς, Quo dii vescuntur, Divinum (ut θεῖον πῶμα ap. Eur. Cycl. 414), si lectio sana. In apogr. Flor. est θειοφανὲς, A diis ostensum. In epit. 2, p. 55, A (ex eaque ap. Eustath. p. 1572, 61) scriptum θειοπαγὲς, quod Hemst., dubitans tamen de scripturæ veritate, interpretatur, A diis fixum et destinatum.]

Θειόχροος, sive Θειόχρους, ὁ, ἡ, Sulphuris colorem habens, Luridus. [Diosc. 5, 118. V. Lobeck. ad Phryn. p. 142.]

Θειόω, Deo s. Diis consecro. E Plat. Leg. [6, p. 771, B : Εὐτυχέστερον ἐθείωσαν τὴν διανομήν. Dio Cass. Exc. p. 12, 79 : Διὸς νεὼν ἐθείωσε.]

Θειόω, Sulphure perfumo vel expio [Hesych. : Θειώσω, καθαρῶ] : cujus pass. θειοῦται Hesych. itidem exp. θείῳ καθαίρεται. [Eur. Hel. 875 : Θείου δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχὸν, ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξώμεθα.] || Θεειόω, Sulphure perfumo vel impleo. Hom. Od. X, 482 : Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. At Ψ, 50, voce pass. in signif. act. : Αὐτὰρ ὃ δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς, Πῦρ μέγα κηάμενος· ubi schol. exp. περιαγνίζει, καθαίρει, Expiat, sulphure sc. eam perfumans. Affertur et Θεειώσκειν pro Fumum s. Vaporem facere sc. sulphure. || Ion. autem dialysi θηϊῶσαι dicitur pro hoc θειῶσαι, ut et θήϊον pro θεῖον : item θεειῶσαι et θέειον pro iisdem ap. poet., e quibus Etym. vult contracta esse θεῖον et θειῶσαι. [|| Θεόω. Antiatt. in Bekk. An. p. 99, 32 : Θεώσειν καὶ θεῶσαι· κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀραρὼς Καμπυλίωνι. Composito περιθεοῦν utitur Menander. Θέωμα v. s. Θείωμα.]

[Θείραμος, ὁ, Thiramus, rex Tyriorum. Chron. Pasch. p. 91, C.]

[Θεισόα, ἡ, Thisoa, nympha Jovis nutrix. Pausan. 8, 38, 3, 9 et 47, 3. || Ab ea nomen habet urbs Arcadiæ, memorata ib. 8, 27, 4. || Adj. Θεισοαῖος, α, ον. Γῆ et χώρα Θεισοαία ib. 8, 38, 9. || Gentile Θεισοάτης ponit Steph. Byz.]

[Θείω. V. Θέω.]

[Θειώδης, ὁ, ἡ, Divinus. Justin. M. Dial. c. Tryph. § 134, p. 226, C : Οὐδὲν πρὸς τὸ θειωδέστερον, δι' ὃ ἑκάστη πρᾶξις γέγονεν, ἀπεῖδον.]

Θειώδης, ὁ, ἡ, Sulphureus vel Sulphurosus. [Paul. Sil. Therm. Pyth. 20 : Μέταλλά που θειώδη. Galen. vol. 6, p. 51 : Τὰ θειώδη.]

[Θειωδῶς, Divine. Pseudo-Orig. C. Marc. p. 36 éd. Wetst.]

[Θείωμα, τὸ, Purgatio quæ sulphure fit. Alterius formæ Θέωμα testis est Hesych. : Θεώματα, τὰ περικαθαρτήρια.]

Θείως, Divine, Divinitus [Plato Thæt. p. 154, D : Εὖγε... καὶ θείως]; Divina quadam sorte. [Herodot. 1, 122 : Ἵνα θειοτέρως δοκέῃ τοῖσι Πέρσῃσι περιεῖναι.] Xen. enim θείως et θείᾳ τινὶ μοίρᾳ in ead. omnino signif. dixisse comperio : Cyrop. 4, [2, 1] : Πράττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Κύρου, ὁ. πως ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι· Hell. 7, [5, 10] : Καὶ εἰ μὴ Κρὴς θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα, ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν ὥσπερ νεοττιὰν κτλ. Quibus in Il. θείως et θείᾳ τινὶ μοίρᾳ id omnino significant, quod vernacula lingua dicimus, *Ainsi que Dieu voulut :* quod loquendi genus haud scio an satis exprimatur hoc Latino, Sorte quadam divina : quo tamen Græca illa reddi solent. Hoc certe constat, θείᾳ μοίρᾳ alicubi id esse quod Lat. Virgula divina dicunt.

[Θέκλα, ης, ἡ, Thecla, n. pr. Christianum. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1200 : Ζητοῦσι τινὲς περὶ τοῦ Θέκλα, ὅτι Θέκλας ἐστὶν ἄρα ἡ γενικὴ ἢ Θέκλης. Καὶ τινὲς μὲν λέγουσιν ὅτι Ἰταλικῶς ἔτρεψε τὸ η εἰς α· οἱ δὲ Ἰταλοὶ ἄποικοί εἰσι τῶν Αἰολέων, οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ η εἰς α βραχὺ τρέπουσιν... ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ « νύμφα φίλη ». Οὐκοῦν συνεσταλμένον ἔχει τὸ α ἡ Θέκλα, καὶ δῆλον ὅτι ὀφείλει τρέψαι αὐτὸ εἰς τὸ η ἐν τῇ γενικῇ. Tum addit alios Θέκλα (α longo) Θέκλας, ut Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς, declinasse : quod probare Stephanum τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. Θέκλα Θέκλης constanter scriptum ap. Basilium Seleuc. cujus de vita Theclæ virginis martyris Iconiensis supersunt libri duo. G. Dindorf.]

[Θελαμοῦζα, φρούριον τῆς παρ' Εὐφράτην Ἀραβίας, ὡς Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν ζ'. Τὸ ἐθνικὸν Θελαμουζαῖος, Steph. Byz.]

[Θελγεσίμῡθος, ὁ, ἡ, Oratione permulcens, Blanda loquens. H. in Apoll. in Anth. Pal. 9, 525, 9.]

[Θέλγημα, τὸ, Delinimentum. Suid. s. Βουκολήσας.]

[Θελγήτριος, ία, ιον, forma vitiosa pro θελκτήριος. Psell. schol. in Orac. Chald. p. 96 : Τοῖς θελγητρίοις μὴ μειλίσσεσθαι πάθεσιν.]

Θέλγητρον et Θέλκτρον, τὸ, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum. Athen. [5, p. 220, F] : Πόθων θέλγητρα, Amorum illecebræ. Eur. Or. [211] : Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O suave somni delinimentum, i. e. O somne suaviter deliniens, mulcens. Synes. : Τοσοῦτον θέλκτρον ἀνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι. [Photius : Θέλγητρον, τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.]

Θελγίδες et Θέλγεις τῶν σκορόδων, Nuclei alliorum : et Θελγιδούμενα σκόροδα, Allia in nucleos discreta. Ita VV. LL. sed perperam, posito sc. θ loco γ.

Θελγῖνες, Hesychio οἱ τελχῖνες, γόητες, πανοῦργοι, φαρμακευταὶ, Præstigiatores, Venefici, Versipelles : nimirum παρὰ τὸ θέλγειν, quod Idem exp. ἀπατᾶν. Cui etymo suffragatur et Eust. [p. 1371, 2. V. Τελχίν.]

Θέλγμα, τὸ, Delinimentum. Ab Hesych. tamen exp. θαῦμα. [Hesych. : Θέρκταρ, θέλγμα. G. D. Schol. Pind. Pyth. 1, 21 : Τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. Borss.]

Θέλγω, ξω, Mulceo, Demulceo, Delinio, Pellicio. Homero tamen est simpliciter, Afficio aliquem ita ut impellam quocunque velim, Animi affectum naturalem, motum, inclinationem immuto, rei alicujus habitum s. statum : brevius, Adigo aliquem, rem quampiam ad faciendum quod ejus naturæ repugnet. Hæc sunt quæ ex Eust. exposs. colligere possum, addentis θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν τινὰ οὗ ἐθέλει, ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. V. et Etym. ac Hesych. de etymologia hujus verbi. Sunt autem quum alii Hom. Il., in quibus hanc dat τῷ θέλγω signif., tum isti : Il. M, [254] : Αὐτὰρ Ἀχαιῶν Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε· O, [321] : Τοῖσι δὲ θυμὸν Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς, exp. etiam ἐξέστησε et μετεποίησεν ἐκ τοῦ εὖ ἐνεργεῖν : quod explicari ait seqq. hisce verbis, Λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. Et N, [435] : Θέλξας ὅσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Affert et illud a Circe dictum Ulyssi, Od. K, [326] : Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης, exp. τοῦ κατὰ φύσιν μετέστης. Sed non satis sibi constare videtur hic gramm. in iis, quæ de signif. tradit, quod quum uno in l. negasset poni ap. Hom. ἐπὶ ἡδονῆς, sicut ap. ejus posteros : in alio scribit θέλγειν signif. ἐκτροπήν τινα καὶ μετάθεσιν τοῦ κατὰ φύσιν, aut διὰ φόβον, aut διὰ λύπην, aut δι' ἡδονὴν, aut ἕτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον. Certe si non aliud, ipsum verbale nomen θελκτήριον prius illud Eust. dictum refellere existimo. Hesych. non solum vult esse κηλεῖν et τέρπειν, sed etiam ἀπατᾶν : qui exp. item, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν : quod etymum aliquantum a præcedd. diversum fuerit : existimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν, ἄγειν declarare voluisse Indere s. Immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, quæ expos. datur τῷ θέλγειν ab Etym. quoque et Suida, non videtur Hom. hanc signif. inclusisse huic verbo : alioqui enim vacabit δόλῳ, quod alicubi [Il. Φ, 604, et ψεύδεσσιν ἔθελγεν, ib. 276] ei adjungit. Etym. inter alia scribit θέλγειν esse σκοτίζειν, ubi Hom., Ἀχαιῶν θέλγε νόον, ὄμματ' ἔθελγε. Suidas itidem θέλγει quum

aliis modis exp., tum vero σκοτοῖ. Hactenus de gramm. exposs. : nunc paucis quod de hoc verbo sentio, aperiam. Θέλγειν, quum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iisdemque videam a Lat. poetis tribui verbum Mulcere, non video quid obstet, quominus θέλγειν Homero quoque esse dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θέλγειν alicubi interpretari, Mulcere carmine, cantu, quod iisd. nihil aliud est quam Incantare. Imo vero et verbo Mulcere sine adjectione uti hac in signif. possumus, quum de Medea incantamentis s. carminibus nobilitata dixerit Naso, Quaque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed observandum est, quibusdam voluptatis illecebris idem effici interdum, quod cantu : qua in signif. dixisse existimo Virg. de Orpheo : Mulcentem tigres, et agentem carmine quercus : quum Horat. dixerit Lenire tigres, quod Virg. Mulcere tigres : et Sono testudinis, quod ille Carmine : neque enim ibi ad incantamenta referendum est. Atque adeo si verum esset quod datum fuit supra etymon τῷ θέλγω, in eod. Horatii l. hujus verbi etymum expressum aut certe adumbratum haberemus : quum de eod. Orpheo ita scribat, Saxa movere sono testudinis, et prece blanda Ducere quo vellet. Sed et simplicius capitur Mulcere pro Delinire : quam etiam signif. dari τῷ θέλγω debere ap. Hom. existimo, contra Eust., qui negat, ut dixi, usquam ap. illum poni ἐπὶ ἡδονῆς. Nam ἡδονῆς signif. includi τῷ θέλγειν ap. Hom. Od. Ξ, 387 : Μήτε τι μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε· Σ, 281 : Θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι, non video quomodo quis inficiari possit. Imo et quod dicit θέλγειν μειλιχίοις ἐπέεσσι, nihil obstare puto, quominus reddatur e Virg. Mulcere dictis. Hoc quidem certe fateor, in illo Hom. l. θέλγειν esse Delinientis fraudulenta quadam voluptate, quum subjungatur, Νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ· itidemque Od. Ξ, [387] : Μήτε τι θέλγε, esse perinde ac si diceret, ne tuis mendaciis vanam mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis apud me utaris, dum vis mihi gratificari, et ad voluptatem loqui : ut hic sit θέλγε, quod alibi in ead. re dicit μειλίσσεο, Od. Γ, 96 : Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων. Pro his autem dicit Æsch. [Pr. 685] : Μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ubi etiam videri possit ad istum Hom. versum allusisse. Ab Eust. igitur ibi quoque dissentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æsch. [Pr. 864] Ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermnestram, i. e. Amor erga maritum eam mulcere et delinire, ita ut ad perpetrandam ejus cædem adduci non possit. [Ib. 173 : Ἐπαοιδαῖσιν θέλξει. Soph. Tr. 355 : Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε· ubi cum infin. est constructum, ut ἔπεσθαι θέλγει ap. Ælian. N. A. 10, 14. Eur. Hipp. 303 : Λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε.] Est porro verbum poetarum potius quam ceterorum scriptorum, qui tamen et ipsi eo aliquando utuntur. [Plato Symp. p. 197, E : Ἧν ἄδει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα. Philostr. Her. p. 679 : Ἐπῳδὰς καὶ τέχνας αἷς τὰ παιδικὰ θέλξουσι, ubi codex unus et scholiasta ἕλξουσι. V. Boiss. p. 410. Dio Chrys. Or. 45, p. 514, D : Ἐλπὶς ἔθελγεν.] Synesio De insomn. non semel θέλγεσθαι est Pellici. || Sopio, κοιμίζω, Eust. e vett. gramm. auctoritate exp. in Od. E, [47] de virga Mercurii : Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ἕξὲν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Sed et ipse Somnus Il. Ξ, [252] de se dicit, Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos respexisse Il. Eur. existimo, Or. [211] : Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον· de q. v. modo dixi. Sed crediderim θέλγει in illis Hom. Il. reddi etiam posse Mulcet, addendo dat. Somno : nam hoc loquendi genus Mulcere somno ap. quendam poetam legere me memini. Ovidius Somnum mulcere pectora dicit, Epist. Leandri ad Heron. : His ego si vidi mulcentem pectora somnum Noctibus; et Metam. 8 : Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona pennis Mulcebat. At Virg. velut παραφράζων hoc loquendi genus dixit, ... somno positæ sub nocte silenti Lenibant curas. [Eur. Rhes. 554 : Θέλγει ὄμματος ἕδραν ὕπνος· Iph. A. 142 : Μήθ' ὕπνῳ θελχθῆς.]

Θέλεμνον, Hesych. exp. ὅλον ἐκ ῥιζῶν, Totum radicitus : qua signif. προθέλυμνον quoque legimus ap. Hom.

[Θελεμὸς, ὁ, ἡ, Spontaneus. Æsch. Suppl. 1028 : Ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. Θελεμὸς ut formam primitivam vocabuli ἐθελημὸς ponit Etym. M. p. 103, 48. Arcad. p. 61, 3 : Τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελημός ὀξύνεται. G. Dind.]

[Θέλεμος.] Θέλεμον, Hesychio οἰκτρὸν, ἥσυχον, Miserabile, Quietum : afferenti itidem Θελέμως pro ἡσύχως, οἰκτρῶς. [Quod ἥσυχον interpr. Hesych., documento est idem hoc v. esse cum ἐθελημὸς, quod v. Alteram autem signif. οἰκτρὸν quomodo habere possit non liquet.]

[Θέλεος, ὁ, ἡ, Voluntarius. Æsch. Suppl. 862 : Θέλεος ἀθέλεος.]

[Θελέσκω. Θελέω. V. Ἐθέλω.]

Θέλημα, τὸ, Voluntas, Id quod volumus : ut in Or. Dominica, Γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Matth. 7, [21] : Ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου. [Scriptorum eccles. exx. plurima attulit Suicer.]

[Θεληματαίνω, Volo. Nicetæ Annal. 18, 4.]

[Θελληματικὸς, ἡ, ὸν, Voluntarius. Glossæ Basilic. Ducang.]

[Θελληματικῶς, Voluntarie. Eustath. p. 920, 19.]

[Θελήμη, ἡ, Voluntas. Inter nomina in ημη ap. Theognost. Bekk. Anecd. p. 1381.]

[Θέλημος. V. Ἐθελημός.]

Θέλησις, εως, ἡ, Voluntas, i. e. Ipsa volendi actio. Hebr. 2, [4] : Κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Pollux 5, [165] scribit vocab. esse ἰδιωτικόν. [Melissæ Epist. ad Cleareten p. 62 Orell. : Ἐπιτελέας ποιεῦσα τὰς ἐκείνω θελήσιας. Αἱ γὰρ τοῦ ἀνδρὸς θελήσιες νόμος ... γυναικί.]

Θελητὴς, ὁ, Qui vult, προαιρετικὸς Hesychio. Ap. LXX Interprr. habet diversam signif., nimirum Pythonis : ut 2 Reg. 21, 6 : Καὶ ἐποίησε θελητὴν, καὶ γνώστας ἐπλήθυνε. Et cap. seq. : Τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώστας καὶ τὰ εἴδωλα ἐξῆρεν. Ibi enim Hebraici textus versio habet Pythones et ariolos. Sed notandum utroque in l. Complut. ed. habere ἐγγαστριμύθους.

[Θελητικὸς, ἡ, όν. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 589, C : Δύο φύσεις ὁμολογοῦμεν ἐπὶ Χριστοῦ θελητικὰς καὶ ἐνεργητικὰς, Voluntate et operandi vi præditas, Int. Bast. Θελητικὴ δύναμις, Volendi facultas, Vita Maximi Confess. vol. 1, p. XLVIII. Conf. ib. p. LIV, LXII.]

Θελητὸς, ὁ, ἡ, Cupitus, A voluntate nostra expetitus. 1 Reg. 15, [22] : Εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nunquid vult Dominus holocausta et victimas, et non potius ut obediatis voci ejus? [Malach. 3, 12 : Διότι ἔσεσθε ὑμεῖς γῆ θελητὴ, λέγει κύριος. Photius p. 82, 19 : Θελητὴ, εὔκαρπος καὶ γονιμωτάτη. Ex quo corrigendus Suidas, ubi post Θελητὴ sine interpretatione positum sequitur Θελιμὸς, εὔκ. κ. γ. ubi delendum lemma θελιμὸς, quod alius gl. caput est, quæ emendate scribitur ap. Phot. : Θέλημος, ἥσυχος.]

[Θέλιμνον. V. Θέλυμνον.]

Θέλκαρ, i. q. θέλγμα, teste Hesych. s. θέλγητρον, φίλτρον ἐφηδῦνον μετά τινος ἀνάγκης. Dicitur ut ἄλκαρ. [Id. : Θέρκταρ, θέλγμα.]

[Θελκτὴρ, ῆρος, ὁ, Delinitor. Hom. Hymn. 15, 4 : Κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.]

Θελκτήριον, τὸ, Illecebra, Oblectamentum, Hom. [Il. Ξ, 215 : Ἔνθα (in cesto Veneris) δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· Od. A, 337 : Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας· Θ, 509 : Ἦ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι. Æschyl. Eum. 886 : Γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον. De libationibus quæ mortuis offeruntur Eur. Iph. T. 166 : Ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται. || Lenimentum. Æsch. Choeph. 670 : Πόνων θελκτήρια.]

Θελκτήριος, ὁ, ἡ, Delinitivus, Deliniendi s. Demulcendi vim habens, Illecebrosus. [Æsch. Suppl. 1004 : Ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν· 447 : Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Μῦθοι θελκτήριοι Eur. Hipp. 478. Φίλαρα θελκτήρια ἔρωτος ib. 509.] Ἐπῳδὴ θελκτήριος, Plut. [Mor. p. 759, B.]

[Θελκτικὸς, ἡ, ὸν, Delinitivus. Schol. Pind. Pyth. 1, 21 : Τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη. Schol. Eur. Or. 201 : Τοῦ ὕπνου θελκτικὴ δύναμις.]

Θέλκτριος invenitur, i. signif. q. θελκτήριος : θ. ᾠδὴ, Theophyl. Ep. [21, p. 42 ed. Boiss. ubi θελκτήριον ᾠδὴν legitur, fortasse ex codd.]

[Θέλκτρον, τὸ, i. q. θελκτήριον. Soph. Tr. 585 : Φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ.]

[Θελκτὺς, ύος, ἡ, Delinitio, Incantatio. Apoll. Rh. 1, 516 : Τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.]

Θελκτὼ, ἡ, Blanditrix : Suidæ κολακευτική. [Nisi θέλκτωρ corrigendum. G. Dind.]

[Θέλκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. θελκτήριος. Æsch. Suppl. 1040 : Ἃ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι πειθοῖ.]

[Θελξιέπεια, ἡ, Thelxiepia (Quæ cantu delinit), una ex Sirenibus. V. Eustath. p. 1709, 45, Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 352, 4.]

[Θελξίθεος, ὁ, ἡ, Deum demulcens, epitheton Mariæ ap. anon. H. in Virgin. 9.]

[Θελξικάρδιος, ὁ, ἡ, Cor demulcens. Const. Manass. Chron. p. 7, D : Θ. γλυκυθυμίαν.]

[Θελξίμβροτος, ὁ, ἡ, Homines deliniens s. incantans. Orph. Lith. 315 : Θ. ᾠδήν.]

[Θελξιμελὴς, ὁ, ἡ, Cantu alliciens. Anon. H. in Virg. 9. Constant. Man. Chron. p. 120, D : Ὑπὲρ ὀργάσας ἴυγγας θέλξει μελῶν, restituendum ex cod. ὀργάνων ... θελξιμελῶν.]

[Θελξινία Ἥρα τιμᾶται παρὰ Ἀθηναίοις, Hesych. || Θελξινίαν, Ogygis filiam, memorat Mnaseas ap. Phothium Lex. p. 446, 24, quod Θελξίνειαν scriptum ap. Suidam s. h. v. et s. Πραξιδίκη.]

Θελξίνοος, ὁ, ἡ, Mentem demulcens. [De Ulixis Error. 36. Wakef. Antiphanes Maced. in Anth. Pal. 6, 88 : Θ. φίλτροις.]

[Θελξίπικρος, ὁ, ἡ, idem fere quod γλυκύπικρος, Jucundus et amarus. Epigr. in Bandini Catal. codd. Laur. Græc. vol. 3, p. 18 : Τὰς θελξιπίκρους κνησμονὰς κατασθενεῖ (τὸ λουτρόν).]

[Θέλξις, εως, ἡ, Delinitio. Ælian. N. A. 8, 24 : Τῇ τῆς εὐμουσίας θέλξει. Plut. Mor. p. 662, A : Ἐν ταῖς ἁπλαῖς ... ἡδοναῖς ... οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ θ.]

Θελξίφρων, ὁ, ἡ, pro θελξίνοος, Epigr. [Anth. Pal. 9, 505, 17. Eur. Bacch. 402 : Θελξίφρονες ἔρωτες.]

[Θελξίων, ονος, ὁ, Thelxio, Apidis filius. Pausan. 2, 5, 7; Apollod. 2, 1, p. 111.]

[Θελοθρησκεία. Θελοκακέω. Θελοντής. V. Ἐθελ—.]

[Θέλπουσα, ἡ, Thelpusa, nympha. Pausan. 8, 25, 2. || Regio Arcadiæ. Pausan. 8, 24, 4; oppidum ib. et 25, 1—3. Ab aliis Τέλφουσα dicitur, quod v.]

Θέλυμνον, τὸ, pro Fundamentum, affertur ex Hom. [Non hoc voc. sed composito προθέλυμνος utitur Homerus. Schol. Il. K, 15 : Θέλυμνα κυρίως οἱ θεμέλιοι. Empedocles γ. 73 : Ἐκ δ' αἴης προρέουσι θέλυμνά τε καὶ στερέωμα· 139 : Οὐκ ἄφαρ, ἀλλὰ θέλυμνα συνίσταται ἄλλοθεν ἄλλο. Utroque l. (ap. Simplicium) scriptum θέλιμνα. Schneid.]

[Θέλω. V. Ἐθέλω cum Addendis.]

Θέμα, τὸ [Herodian. Περὶ μον. λ. p. 30, 4], est Id ipsum quod positum, appositum, depositum, propositum est, Positum s. Appositum, ut in Ecclesiastico [30, 17] : Θέματα βρωμάτων, Dapes in mensa positæ, Appositæ epulæ, τὰ παρατεθέντα βρώματα. [Tob. 4, 11 : Θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ.] Depositum veluti ea quæ ap. trapezitas deponuntur et oppignerantur, θέματα nuncupantur, sicut et παρακαταθῆκαι. Plut. [Mor. p. 116, A] : Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, Si depositum apud ipsos pignus repetatur. Sic Cebes Theb. [p. 94 Cor.; add. 150, 158] : Ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι τὰ θέματα, Deposita apud mensam. [V. Salmas. De fœn. trapez. p. 563. || Præmium athletis propositum : v. Pearson. ad Ignat. Epist. p. 25. Τὰ θέματα τοῖς ἀγωνισταῖς αὐξήσαντα, inscr. Pocock. p. 34. Schneid. Θέματα γυμνικὰ in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 507. Hinc explicandi Θεματῖται ἀγῶνες in inscr. ap. Grut. p. 314, 1.] Significat etiam Id quod propositum est, ut in rhetorum scholis loquuntur. Quintil. 4, 2 : Sed nos ducit scholarum quædam consuetudo, in quibus certa quædam ponuntur, quæ θέματα dicimus : præter quæ nihil est diluendum, ideoque narratio procœmio semper subjungitur. Et 7, 2 : Erat mihi curæ in controversiis forensibus, nosse omnia quæ in causa versarentur. Nam in schola certa sunt et pauca, et ante declamationem exponuntur, quæ θέματα Græci vocant, Cicero Proposita. Quum hæc in conspectu quodammodo collocaram, non minus pro adversa parte quam pro mea cogitabam. Item grammatici θέμα vocant verbum aliquod primitivum, quod statuunt veluti fundamentum et originem temporum ex eo formatorum, omniumque derivatorum : veluti est ἄγω, ἄρχω, λέγω, et hujusmodi alia. [Etym. M. p. 88, 13 : Τὸ θέμα ἀμύσσω, ὁ μέλλων ἀμύξω.] Interdum vero appellant θέμα simpliciter primam personam præsentis indicativi, a qua sc. incipit conjugatio. [Dicitur etiam de aliis partibus orationis. Sic de articulo Apollon. De synt. p. 53, 4 : Ἐν θέμασιν αὐτὸ καταγίνεσθαι. Ἀμός θέμα Δωρίδος διαλέκτου vocatur in Etym. M. p. 84, 52. Ib. p. 91, 44 : Τὸ ἄμφω θέμα ἐστίν (a quo derivatur ἀμφότεροι).] Dicitur significare etiam Genituram s. Sidus natalitium, et horoscopum, h. e. Id quod Mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, quum homo aliquis oritur. Qua in signif. usum hac voce ajunt Sueton. Augusto [c. 94. Maneth. 1, 278 : Νυκτερινοῦ θέματος· 283 : Ἡμερινοῦ θέματος. « Michael Glycas in Constant. M. : Ποιεῖ θέμα τι (ὁ ἀστρονόμος). || Caussa, ap. ICtos. Schol. Basilic. vol. 1 : Εἰώθαμεν λέγειν ἐν πολλοῖς θέμασιν. » Ducang.] || Ab Hesych. exp. ἕξις, τόπος, στάσις, μνῆμα. [Πῆξις et βάσις in Cyrilli Lex. || « Θ. ap. scriptores Byz. i. q. τάξις, Legio. Θέματα autem appellatæ Legiones seu copiæ militares, quod in præsidiis in provinciis constituerentur. Nam, ut ait Constantinus Porphyr., θέμα ἀπὸ τῆς θέσεως dictum. Idem De Themat. 1, 1 : Οὐ κατὰ τὴν τῶν πολλῶν ὑπόληψιν, ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται, ἡ τῶν θεμάτων ἐγένετο προσηγορία· οὐδὲ γὰρ παλαιά τίς ἐστιν οὐδέ τις τῶν ἱστορίας γραψάντων ἐμνήσθη τῆς τοιαύτης ὀνομασίας, ὡς λέγονται, ἀλλὰ πρώην καὶ κατ' ἀρχὰς τάγματά τινα καὶ λεγεῶνες ὑπῆρχον ἀναγεγραμμένα κατ' ἔθνος. Mauric. Strateg. 2, 2; Leo Tact. 18, 150.... || Θέματα deinde appellatæ Provinciæ, in quibus legiones in præsidiis erant collocatæ. Basilic. l. 56, tit. 10 : Λογοθετῶν τῶν ἐν τοῖς θέμασιν ἀποστελλομένων. Jo. Tzetz. Chil. 5, 608 : Ἀρχὰς ... θεμάτων. Imperii vero Themata bifariam erant divisa in orientalia et occidentalia : de quibus Constantini libri duo supersunt. || Deinceps vero Θέμα non tam pro Provincia quam pro Districtu urbis vel quavis regione usurpari cœpit : v. Annam Comn. 13, p. 412, 413, 414; Georg. Acrop. in Chron. c. 15. || Θέματα præterea appellantur Jurisdictiones, a quibus provocatio erat ad superiorem. Bulla aurea Alexii Comn. ad Annam filiam l. 3, p. 84 : Ἐπὶ προβολῶν καὶ διαδοχῶν τῶν σεκρέτων καὶ τῶν θεμάτων. » Ducang. Alia v. ap. Suicer. || De altera forma, Θῆμα, suo loco dicetur.]

Θεματίζω, Depono, Pono casum, in Pand. Gr., teste Bud. [Hesych. : Θεματίζει, ἀποτίθεται, κυβερνᾷ. || Thema pono, ap. grammaticos. Sext. Emp. p. 248 : Ἕκαστος γὰρ ὡς τεθεμάτικεν, οὕτω χρῆται· 496. Τὸ δὲ ... δύναται ... ὡς ἂν ἡμεῖς θεματίσωμεν, σημαίνειν. Apollon. De synt. p. 16, 29 : Τάξις ... πάνυ ἀκριβῶς πρῶτον τὸ ὄνομα θεματίσασα. || « Futura prænuntio ex astris. Constant. De admin. imp. c. 16 : Ἐκ τοῦ κανόνος, ὃν ἐθέματισε Στέφανος ... περὶ τῆς ἐξόδου. Cedren. p. 284 : Ἐθεματίσθη ἡ Κωνσταντίνου πόλις. » Ducang. Cf. Θέμα.]

Θεματικὸς, ἡ, ὸν, Positivius : θ. ἀγῶνες, Certamina in quibus de posito præmio certatur, In quibus proposito præmio aliquo contenditur : qui etiam ἀργυρῖται nominantur, ab argento quod victoribus proponitur præmium, Pollux 3, [153]; at στεφανῖται et φυλλῖται, Qui de corona tantum instituti erant. Item θεματικοὶ κριταὶ in Pand. forsan Qui controversias de posito ortas dirimebant. [V. infra.] Et ap. gramm. θεματικὸν ῥῆμα, Verbum primitivum s. originale, Quod veluti fundamentum et origo est ceterorum inde derivatorum. Vel quod e genere eorum est quæ θέματα dicuntur. [Θεματικὰ ῥήματα Etym. M. p. 232, 21; θεματικαὶ λέξεις 91, 33; ἀντωνυμίαι 314, 26; θεματικὰ πληθυντικὰ 616, 36. Id. p. 606, 15 : Θεματικὸν ἔχει τὸ ι. Sylburg. || Θεματικὸν, genus modi musici. Plut. De mus. p. 1135, D : Τὸν φιλάνθρωπον καὶ θεματικὸν νῦν ὀνομαζόμενον, si lectio sana. || « Provincialis, ap. scriptores Byz. velut Codin. in Orig. Cpol. n. 40 : Εἴτε πολῖται εἴτε οἱ θεματικοί. || Θεματικοὶ κριταὶ,

Pedanei judices, ap. Porphyrog. in Novella 9, et Harmenopul. 1, 4, 5. » Ducang.]

[Θεματικῶς, Primitive. Apoll. De synt. p. 107, 13 : Αἱ δὲ προκείμεναι πρωτότυποι ἀντωνυμίαι θεματικώτερον ἐκλίθησαν.]

[Θεμάτιον, τὸ, Positus stellarum, Constellatio. Tzetz. Exeg. Il. p. 152, 1 : Τὸ τότε ἐφεστὼς θ. τῶν πλανήτων ἀστέρων. Ib. p. 110, 29. Basil. Scholl. ad Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, p. 138 : Τὰ λεγόμενα θεμάτια συντιθέασι, cit. Boisson. || « Statua (magico ritu consecrata). Codin. Orig. Cpol. n. 35 : Ὁ μετατιθεὶς θεμάτια, τῷ βρόχῳ παραδεδοθήτω. Cedren. Heracl. ann. 12 : Ἐγένετο θεμάτιον τῶν Σαρακηνῶν. » Ducang. V. Bandur. Imp. Orient. vol. 2, p. 638.]

Θεματισμὸς, ὁ, Positio casus : Κατά τινα θεματισμὸν, Quodam casu, Bud. Item Positus, Statio : ut θέμα ab Hesych. exp. στάσις. Vitruv. 1, 2 : Decor perficitur statione, qui Græce θεματισμὸς dicitur, seu consuetudine, aut natura. Statione, quum Jovi, fulguri, et cœlo et soli et lunæ ædificia sub divo hypæthraque constituuntur. [|| Positio thematis, i. e. formæ primitivæ. Sext. Emp. p. 248 : Οὐκ ἄρα φύσει τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἀρρενικὰ, τὰ δὲ θηλυκὰ, ἀλλὰ κατὰ θεματισμὸν τὰ μὲν τοιαῦτα γίνεται, τὰ δὲ τοιαῦτα.]

[Θεματίτης. V. Θέμα.]

[Θεματοποιέω, Thema facio. Schol. Hom. Od. Δ, 807 : Θεματοποιεῖται ὁ μέλλων.]

[Θέμβριμος, πόλις Καρίας, ἀπὸ Θεμβρίμου. Ὁ πολίτης Θεμβριμεὺς, Steph. Byz.]

Θέμεθλον, τὸ, Fundamentum : Hesych. θέμεθλα, ἕδραι, βάθρα. Poeticum autem est hoc vocab., ut θέμειλον, legiturque ap. Hom. Il. [Ξ, 493 : Κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα·] P, 47 : Κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξε, In fundo gutturis, imo gutture. [Pind. Pyth. 4, 28 : Ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις (i. e. ubi Jovi Ammoni templum est fundatum). Ib. 320 : Ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις (ubi Pangæus mons situs est). Cyrus in Anth. Pal. 9, 808, 6. Simias Secur. 4 : Ἐστυφέλιξεν ἐκ θεμέθλων. Quod frequentius ἐκ βάθρων dicitur.]

[Θεμείλιον, τό.] Poetice pro θεμέλιον dicitur Θεμείλιον metri causa. Hom. Il. [M, 28 : Πάντα θεμείλια ... τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·] Ψ, [255] : Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο. Epigr. [Cyri in Anth. Pal. 9, 808, 2] : Θεμείλια καρτερὰ πήξας. Ubi θεμείλια πηγνύειν est quod Lat. dicunt Fundamenta jacere, locare, ponere, substruere. [Oppian. Hal. 5, 680 : Γαίης ... ῥιζοῦχα θεμείλια.]

[Θέμειλον, τό.] Ap. Hesych. reperio et Θέμειλα expositum θεμέλιοι. [Macedon. Anth. Pal. 9, 649 : Ἀπὸ πρώτοιο θεμείλου (θεμέθλου ap. Planud.) ἄχρι καὶ ὑψηλοὺς ... εἰς ὀρόφους. Anon. in Append. Anth. Pal. 270 : Σιδηροδέτοισι θεμείλοις. Pauli Sil. Ambon. 249 : Κρηπῖδος ... θεμείλοις. Hesych. : Θέμειλα (θέμιλα codex), θεμέλιοι.] || Θέμηλον, τὸ, i. q. ὑπόθεμα, s. ὑπόθημα aut ὑπόθεσις, ejusdemque originis, i. e. Fundamentum, Id quod rei alicui supponitur s. subjicitur basis loco. Hesychio enim θέμηλα sunt θεμέλαι, θεμέλια : item ἕδραι, βάθρα. [Corruptum ex θέμειλον.]

Θεμέλη, ἡ, i. q. θέμεθλον. Utitur eo Hesych. in exponendo θέμηλον. [Ubi θεμέλαι, ex dittographia ortum, recte delet Albert.]

[Θεμελιαῖος, α, ον, Fundamentalis. Schol. Hom. Il. M, 259 : Λίθους θεμελιαίους. Wakef. Ibi nunc θεμελίους ex aliis libris restitutum.]

[Θεμελιόθεν, Funditus, Gl.]

Θεμέλιον, τὸ [Hujus formæ rara sunt exx. Pausan. 8, 32, 1 : Τοῦ βουλευτηρίου θεμέλια. Τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων ex Polemone Soph. p. 13 indicat Bernard. ad Thom. M. p. 438. Procop. De ædif. p. 17, C : Ἐνθέμενος τὰ θεμέλια. Jo. Malal. p. 200, 15 : Τὰ θ. τοῦ τείχους. Τὰ θεμέλια inter substantiva generis neutrius memorat Ælius Dionys. ap. Eustath. p. 1390, 57, qui Homericum θεμείλια videtur in mente habuisse. Inepte Mœris p. 185 : Θεμέλια καὶ θεμέλιον οὐδετέρως Ἀττικοί· et Thomas M. : Θεμέλιος οἱ κοινοί· τὸ θεμέλιον οὐδετέρως Ἀττικοί. G. D.], sive Θεμέλιος, ὁ, Fundamentum. Xen. Hipparch. [1, 2] : Ὥσπερ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχοι, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων. Ubi etiam nota etymon exprimi. Dicuntur enim θέμηλα, θέμεθλα, θεμέλαι et θεμέλια, ex eo, quoniam solent structuræ ὑποτίθεσθαι s. ὑποκεῖσθαι : nam supponi solent et subjici, i. e. imo loco poni, ut cetera strues possit eis superstrui. Et Herodian. 8, [3, 5] : Μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων ἀπόλλυσθαι, Funditus. Et Pollux 7, [123] : Οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι λίθοι, Lapides qui fundamenti loco jaciuntur, qui et θεμέλιοι dicuntur adjective : ab Hom. autem κατωρυχίαι, quoniam profundius defodi in terram solent. His in ll. ambiguum est masculinone an neutro genere usurpatum sit hoc vocab. : non itidem vero in seqq. Thuc. 1, [93] : Οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, Fundamenta e lapidibus variis subjecta sunt. Lucian. De calumn. [c. 20] : Ταῦτα ὑποῥυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. [Macho apud Athen. 8, p. 346, A : Τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης θεμέλιος ἡμῖν. Eust. p. 927, 49 : Θεμέλιος τῆς Ὁμηρικῆς ἀπολογίας ταῦτα· 1393, 56 : Θεμελίους (probabilitatis) ἐκ μακροῦ προκαταβάλλεσθαι. Valck. Polyb. 5, 93, 2 : Τὸ δὴ λεγόμενον ἐκ θεμελίων ἐσφαλμένους. Dio Cass. 39, 20 : Ἐκ θεμελίων αὐτὴν ἀναιρήσων. Procop. De ædif. p. 12, D : Καθεῖλε μὲν αὐτὸ (τὸ ἱερὸν) ἐς τὸ ἔδαφος ἐκ τῶν θεμελίων.] Itidem Chrysost. : Ὅπερ γάρ ἐστιν ἐν οἰκίᾳ θεμέλιος, τοῦτο ἐν ψυχῇ προσευχή. Alioquin θεμέλιος adjective etiam accipitur pro Eo qui in fundamento s. fundamenti loco ponitur, ut Pollux 7, [123] tradit θεμελίους λίθους vocari τοὺς τοῖς θεμελίοις ἐντιθεμένους, ut paulo ante etiam dixi. [Sic Aristoph. Av. 1137. Θεμέλια Ῥέας οἰκόπεδα Diodor. 5, 66, ubi Wessel. καὶ οἰκόπεδα frustra scribit.]

[Θεμελιοῦχος, ὁ, Qui fundamentum sustinet. Θ. Ποσειδῶν ap. Phurnut. 22, p. 194. Ap. Heraclid. Alleg. 48, p. 160, ipsum Fundamentum notat. Schleusn.]

Θεμελιόω, Fundo, Fundamentum jacio, loco, pono, substruo; sic enim loquuntur Latini. In Epist. ad Hebr. 1, [10] e Ps. 102, [26] : Σὺ κατ' ἀρχὰς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, Terram fundasti, i. e. Firmam ac stabilem creasti, ac fundamentum omnium. Et in 1 Ep. Petri 5, [10] : Στηρίξαι, σθενῶσαι, θεμελιῶσαι. Pass. partic. τεθεμελιωμένος, Cui jactum s. substructum est fundamentum. [Diodor. 11, 68 : Καλῶς θεμελιωθεῖσαν βασιλείαν παραλαβών· 15, 1 : Ἡγεμονίαν κάλλιστα τεθεμελιωμένην. || Funditus tollo s. everto. Hesych. : Θεμειλωθέντα, ἐκ ῥιζῶν ἀρθέντα· quam gl. HSt. s. Θέμειλον apposuit. Recte Is. Vossius correxit θεμελιωθέντα.]

Θεμελίωσις, εως, ἡ, Fundatio, Fundamenti substructio; nonnullis etiam Fundamentum. [Esdr. 3, 11, 12; 2 Paral. 24, 27; Aq. Ps. 86, 2.]

Θεμελιωτὴς, ὁ, Fundator [Gl.].

[Θέμελος, ὁ, Themelus, n. pr. ap. Mich. Glyc. Annal. p. 302, C.]

[Θέμερος, η, ον.] Θέμερον, Hesychio σεμνὸν, Grave, Venerandum : afferenti itidem Θεμέρη pro σεμνὴ, item βεβαία, εὐσταθής. [Id. : Θεόμορος, σώφρων. Corruptum ex Θέμερος : quod vidit Ruhnken.]

[Θεμερόφρων, ὁ, ἡ.] Θεμερόφρονας pro συνετοὺς, σώφρονας affert Hesych.

[Θεμερύνομαι.] Θεμερύνεσθαι pro σεμνύνεσθαι affert Hesych.

Θεμερῶπις, ἡ, pro ἐρασμία affert Hesych. [Ap. Hes. est ἐρασμία ἀγχόνη, quod Soping. ἐρασμία αἰσχύνη corrigebat, ut gl. sumpta esset ex Æsch. Prom. 134 : Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· ubi scholiastæ lectionem memorant metro adversam θερμερῶπιν : quam HSt. sequitur s. Θερμερῶπις. Ceterum huic l. illa potius significatio convenit quam Hesych. adjectivo θέμερον tribuit, quod per σεμνὸν explicat.]

[Θέμηλον scriptura vitiosa. V. Θέμειλον.]

[Θέμησις, δικαιοσύνη παρὰ πυτίᾳ, Hesych. Recte Is. Voss. θέμισις corrigere videtur. Πυτίᾳ, quod Musurus in Πυθίᾳ mutavit, fortasse ex Κρησὶ corruptum, quos θεμίζειν (a quo derivatum est θέμισις) dixisse annotavit Hesych. G. Dind.]

Θεμίζω, i. q. θεμιστεύω. Tradit enim idem Hesych. Cretenses θεμιζέτω dicere pro νομοθετείτω, nec non pro μαστιγούτω. [Med. Pind. Pyth. 4, 250 : Θεμισσαμένους ὀργὰς, Moderantes, Regentes animos. || Θεμίσσω. Eustath. p. 735, 99 : Τοῦ θεμίσσω ἐνεστῶτος χρῆσις παρὰ Παυσανίᾳ εἰπόντι, θεμισσέτω τὸ νομοθετείτω ἢ δικαζέτω. Photius : Θεμισσέτω, αἰκιζέτω.]

[Θεμίπλεκτος, ὁ, ἡ, Legitime plexus s. nexus, epith. coronæ, ap. Pind. Nem. 9, 125.]

Θέμις, ιστος [apud Epicos], vel ιδος, [θέμιτος in dialecto Dorica (velut Θέμιτος ap. Pind. Ol. 13, 11) : v. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1188. Θέμιτες ap. schol. Pind. Ol. 10, 28, quod in alio scholio recte scriptum θέμιδες. Θέμιος (ut Ἴσιος) ap. Herodot. 2, 50, ubi tamen libri nonnulli Θέμιδος. Dativ. θέμισσι ap. Pind. Pyth. 4, 96. Accusativo θέμις, tanquam de nomine indeclinabili, in formula θέμις εἶναι, comparanda cum χρεὼν εἶναι, utuntur Soph. OEd. C. 1191, Plato Gorg. p. 505, C, Xen. OEc. 2, 11, Ælian. N. A. 1, 60; et τὸ μὴ θέμις (ut τὸ χρεὼν dicitur) ap. Æsch. Suppl. 335 : Πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; G. D.] i. q. θεσμὸς, et ab eadem profectum origine, i. e. Lex, Institutum; vel Jus, Fas [Hesych. : Θ., δίκαιον, ἄξιον, πρέπον. Καὶ δίκη ἢ προσήκει· καὶ ἡ τιμή· καὶ τὸ ἀξίωμα· καὶ τὸ ἁρμόζον. « Ἦ θέμις ἐστί. » Καὶ νόμος] : ut Plut. quoque in Homero dicit, Θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, quum attuliset hunc l. poetæ de sceptrigeris regibus, quorum fidei et tutelæ jura et leges a Deo commissa sunt, Il. A. [238] : Δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Ἐκ Διὸς εἰρύαται. Cui similis hic Ejusd. B, [206] : Ὧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ [σφίσιν ἐμβ.]. Et his Hesiodi initio Ergωn : Δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. Rursum Il. E, [761] : Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα, i. e. qui est ἀθέμιστος s. ἄθεσμος. Od. I, [215] : Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, Nec leges et jura; sed sunt exleges, et sine legibus vivunt. Contra aliquis ap. Hesiod. [Theog. 235] : Οὐδὲ θεμίστων [θεμιστέων] λήθεται, Nec justitiæ s. juris obliviscitur, i. e. Neque obliviscitur eorum quæ leges, s. jus et fas, exigunt, sed τελεῖ θέμιστας. Gravius autem τοῦ λήθεσθαι θεμίστων est πατεῖν θέμιστας, quod ap. Apoll. Arg. [2, 17] legitur, i. e. Conculcare jura et leges, Violare jura et leges. Medium inter utrumque θέμιν ἀμεῖψαι : ut Epigr. in rhetores, Θέμιν δ' οὐκ οἶδεν ἀμεῖψαι, Jus autem mutare non novit. [Æsch. Suppl. 37 : Λέκτρων ὧν θέμις εἴργει· Ag. 1431 : Καὶ τήνδ' ἀκούεις ὀρχίων ἐμῶν θέμιν. Soph. Tr. 810 : Ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προΐβαλες. Plato Symp. p. 180, D : Ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν.] Dicitur etiam θέμις ἐστὶ, vel οὐ θέμις ἐστὶ, et ᾗ θέμις ἐστί : interdum etiam, omisso subst. verbo ἐστὶ, simpliciter θέμις, et οὐ θέμις, et ᾗ θέμις : significat autem tunc quod Lat. dicunt Fas : Græci etiam ὅσιον vel ὁσία, et δίκαιον. [Æsch. Eum. 471 : Οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις ... διαιρεῖν ... δίκας. Soph. El. 126 : Εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν· 432 : Οὐ γάρ σοι θέμις οὐδ' ὅσιον ... ἱστάναι. Eur Ion. 220 : Θέμις γυάλων ὑπερβῆναι ;] Plato Tim. [p. 29, A] : Ὃ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, Quod ne dictu quidem fas est, Cic. Et Dem. [p. 269 extr.] : Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; Rursum Plato Apol. Socr. [p. 21, B], de Deo : Οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ, Nec enim eum mentiri fas est. Hesiod. Theog. [396] : Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν, ᾗ θέμις ἐστι, Quatenus æquum et justum est, decet et consentaneum est, par est. Itidemque Hom. Il. B, [73] : Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ᾗ θέμις ἐστί. Apoll. Arg. [1, 692] : Αὕτως ᾗ θέμις ἐστὶ, i. e. οὕτως ὡς προσῆκόν ἐστι, Ut convenit, decet. [Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 820, F.] Rursum Hom. sequente infin., Od. Ξ, [57] : Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἐστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. Ubi θέμις potest etiam accipi pro ἔθος, Mos : ut dicat sibi moris non esse rejicere hospitem peregre advenientem. Nisi malis, Æquum et fas non esse censeo, Non mihi justum et fas esse ducitur. Idem interdum cum gen., Il. I, [133] : Καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι, Ἦ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Qui vv. leguntur et Il. Γ, [177], nisi quod pro ultimo ibi habetur, Ἦ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἦτ' ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Sic Od. Ξ, [130] : Καὶ οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, Ἦ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται, Ut mulierem decet. [Pind. Nem. 11, 9 : Ξενίου Διὸς θέμις.] || Θέμιστες dicuntur etiam Tributa et vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Il. I, [155] : Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέσουσι θέμιστας, i. e., ut schol. exp., ὑποταγέντες αὐτῷ κατὰ τὸ δίκαιον, λαμπροὺς τελέσουσι φόρους. [|| De pœna (ut δίκη) dixit Æschyl. Suppl. 436 : Μένει Ἄρει ἀτίνειν ὁμοίαν θέμιν.] || Eustathio vero [p. 1699, 41; 1806, 42] θέμιστες sunt non modo τὰ νομοθετούμενα, Legibus sancita, sed etiam βουλαὶ s. βουλεύματα : nec non μαντεῖα. Ac certe pro βουλαὶ s. βουλεύματα accipi potest Od. Π, [403], ubi procorum quidam dicit : Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω· Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα· præcedente enim v. dixerat, Πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, Prius deorum voluntatem et consilium sciscitemur : utpote quorum θεσμοῖς πρυτανεύεται τὰ πάντα. [Altera Eust. interpr. μαντεῖα apta est loco Pindari Pyth. 4, 96 : Τὸν μὲν ... Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν. Hesych. : Θέμιστας, μαντεῖα, χρησμοὶ, δίκαια, νόμοι.] || Item θέμιν, inquit Paulus ap. Festum, deam putabant esse, quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, eamque id esse existimabant quod et fas est. Alii vero, ut Bud. annotat in Pand., θέμιν s. θέμιστα jus et justitiam esse, eandemque consiliorum et oraculorum præsidem esse putant : ut et δίκη non solum ipsum Jus significat, sed etiam Judiciorum præsidem deam, eo nomine sic dictam, quia lites et contentiones dirimat. Et utriusque ministri, sunt δικασταὶ, δικασπόλοι, θεσμοφύλακες. Hesiod. Theog. [902] eam facit uxorem Jovis, filiasque ejus, Εὐνομίην τε Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Meminit ejusd. Hom. quoque, Od. B, [68] : Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, Oro per Jovem Olympium et Themista. Il. Υ, [4] : Ζεὺς δὲ Θέμιστι κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι. [Et O, 87.] Hæc Themis ab Ovidio Fatidica dicitur et Parnassia, a Claudiano autem Longæva. Plut. vero Carmentam a quibusdam vocatam fuisse Θέμιν refert [Mor. p. 278, B]. V. alia ap. Tzetzen et Moschop., scholiastas Hesiodi. Porro in gen. dicitur etiam Θέμιδος. Plut. [Mor. p. 802, B] : Τῆς βουλαίας Θέμιδος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Et rursum ibid. : Ἱερὸν Θέμιδος καὶ Δίκης. [Æsch. Prom. 18 : Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ 209 : Θέμις καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Dea justitiæ (ἡ σωματικὴ θεὰ Etym. M. p. 445, 13) ap. eund. Suppl. 360 : Ἱκεσία Θ. Διὸς Κλαρίου. Soph. El. 1064 : Οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν. Eur. Med. 160 : Ὧ μεγάλα Θέμι· 169 : Θέμιν εὐκταίαν. Mirus est numeri pluralis usus ap. Pausan. 2, 31, 5 : Ὁ μὲν πρῶτός (βωμός) ἐστι Διονύσου ... σαώτου, δεύτερος δὲ Θεμίδων ὀνομαζόμενος· Πιτθεὺς τοῦτον ἀνέθηκεν. || Θέμις, Ili filia. Apollod. 3, 12, 2.]

[Θέμισις Is. Vossii conjectura. V. Θέμησις.]

[Θεμισκόπος, ὁ, Justi inspector s. curator. Pind. Nem. 7, 69 : Ἡρωΐαις πομπαῖς θεμισκόπον· ubi θεμίσκοπον scribitur.]

[Θεμισκρέων, οντος, ὁ, Juste imperans s. regens : Pind. Pyth. 5, 38 : Βαττιδᾶν θεμισκρεόντων. Schol. δικαίως βασιλευόντων.]

[Θεμίσκῡρα, ἡ, Themiscyra, urbs ad Thermodontem sita. Herodot. 4, 86 (ubi forma Ionica Θεμισκύρη) ; Æsch. Prom. 724, Strabo 12, p. 544, 547. Aliam formam, Θεμισκύρεια, ἡ, et adj. οἱ Θεμισκύριοι memorat Steph. Byz. Θεμισκύρειον ἄκρην est ap. Apoll. Rh. 2, 371. Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ib. 995. Themist. Or. 27, p. 333, A : Τὰ Ἀμαζόνων ἔργα καὶ τὸ Θεμισκύριον.]

[Θέμισος, ὁ, Themisus. Γοργίας Θεμίσου υἱὸς in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 339.]

[Θεμισσὸς, ἡ, Themissus : de qua Steph. Byz. : Πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Δάδας, ἀπὸ Θεμισσοῦ παιδὸς, ὃν λύκοι διεχρήσαντο. Ὁ πολίτης Θεμισσεύς. Berkelio eadem esse videtur quæ Τελμησός.]

[Θεμίσσω. V. Θεμίζω.]

[Θεμιστᾰγόρας, ὁ, Themistagoras. Θ. ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Χρυσέῃ βίβλῳ citatur ab Athen. 15, p. 681, A. || Θ. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου ap. Alciphr. 3, 55.]

[Θεμιστεία, ἡ, Vaticinatio. Strabo 17, p. 814 : Τῆς θεμιστείας ἀκροάσασθαι. Θεμίστεια (hoc accentu) ap. Suidam sine interpr. Codex Leid. θεμίτεια.]

[Θεμιστεῖος, α, ον, Jura reddens. Pind. Ol. 1, 18 : Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ, i. e. βασιλικὸν, ut explicatur in gl. De accentu schol. : Ἡρωδιανὸς προπαροξύνει· ἀναλογώτερον γάρ· ἡ δὲ χρῆσις

προπερισπᾷ. Ad h. l. fortasse referenda gl. Hesychii Θεμίστεον, δίκαιον, quod θεμίστειον scriptum ap. Favorin.]

[Θεμίστευμα, τὸ, i. q. θέμις. Nicet. Chon. Ann. p. 343, D: Ὥσπερ ... τύπου καὶ κοινοῦ θεμιστεύματος τῆς ἀδελφοκτονίας, i. e. tanquam legibus sancitæ.]

[Θεμιστευτὸς, ἡ, ὸν, Legibus constitutus.] Θεμιστευτὸν, Hesychio νομοθετητόν.

Θεμιστεύω, Jura reddo, Jus dico, etiam Impero. Cum gen. Hom. Od. I, [114] de Cyclopibus monticolis: Θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. Schol. ἄρχει, δικάζει: si quidem τῶν ἀρχόντων et δικαστῶν est τὸ θέμιστας ἰθύνειν, ut Hesiod. loquitur. Significare autem θεμιστεύειν ibi Jura reddere, Jus dicere, Juris dicundi imperium sibi sumere, satis patet e præcedente versu, Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Et ex hoc, qui istum præcedit, Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων ἱκόμεθ'. Quin et Hesych., quum θεμιστεύει exp. ἄρχει, κελεύει ἃ βούλεται, δικάζει, procul dubio ad eum locum respexit. Idem θεμιστεύοντα affert pro δικάζοντα, ex h. l., opinor, Od. Λ, [568] de Minoe: Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν, Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα. [Hesych.: Θεμιστήσασα, πρακτικὴ, ἀνυσίμη, ἀποτελεσίμη. Recte Is. Voss. θεμιστεύσασα.] || Porro ut θέμιστες dicuntur etiam τὰ μαντεῖα, ita θεμιστεύω significat interdum μαντεύομαι, Responsa et oracula do consulentibus, Vaticinor. [C. accus. Hom. H. in Apoll. 253 et 293: Τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων ἐν πίονι δήμῳ. Eur. Ion. 371: Τὸν θεμιστεύοντά σοι. Orph. H. 79, 4: Θεμιστεύουσα θεοῖσι Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ. Cum acc. personæ in oraculo ap. Ælian. V. H. 3, 43: Οὔ σε θεμιστεύσω.] Qua in signif. hoc verbum ap. prosæ scriptores in primis usitatum est. [Harpocr.: Θεμιστεύειν ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν Λυσίας ... Ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰσχύλος ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων φησί.] Plut. Alex. [c. 14]: Κατὰ τύχην ἡμερῶν ἀποφράδων οὐσῶν, ἐν αἷς οὐ νενόμισται θεμιστεύειν. Idem utitur aliquoties in l. De def. orac. [p. 435, B; 437, A, B] et de orac. Pyth. ubi ait [p. 406, B]: Ὅσαι διὰ μέτρων ἐθεμίστευσαν. [V. Wessel. ad Diodor. 5, 67.] Recte igitur ab Ovid. Themis dicitur Fatidica; et ap. eund. Plut. De Herodoto [p. 860, D]: Ἡ λεγομένη συμπροφητεύειν Θέμις. [|| Θεμιτεύω. Eurip. Bacch. 79: Τά τε ματρὸς μεγάλας ὄργια Κυβέλας θεμιτεύων, Colens.]

[Θεμιστὴ, ἡ.] Ap. Hesych. Θεμιστῇ, τῇ δίκῃ: pro quo si non scrib. est θέμιστι, erit a nomin. Θεμιστὴ, i. significante q. θέμις. [Scribendum θέμιστι.]

[Θεμιστιὰς, άδος, ἡ.] Θεμιστιάδαι Hesychio sunt Nymphæ quædam. Pro quo forsan scribendum est Θεμιστιάδες.

[Θεμίστιον. V. Θεσμοθετεῖον.]

[Θεμίστιος, ὁ, ἡ. Ζεὺς θ., Juppiter justitiæ præses, ap. Plut. Mor. p. 1065, E.]

[Θεμίστιος, ὁ, Themistius, Ægineta. Pind. Nem. 5, 91, Isthm. 6, 95. || Orator et philosophus Cpolitanus, cujus scripta plura supersunt. De hoc aliisque ejusdem nominis scriptoribus v. Fabricii B. Gr.]

Θεμιστισία, ἡ, Hesych. affert pro ὁσία. [Voc. manifeste vitiosum, corruptum fortasse ex Θέμιστα, ὅσια. Ap. Suidam Θέμιστις sine interpretatione. Cod. Leid. Θέμιστι. G. Dindorf.]

[Θεμιστογένης, ὁ, Themistogenes, Syracusanus: cui Anabasin ab se scriptam tribuit Xenophon H. Gr. 3, 1, 2. De quo v. L. Dindorf. in præfat. ad Anab. p. VII.] Θεμιστογένης et Θεμιστοκλῆς nomina propria sunt, de quibus tum alii tum Suidas.

[Θεμιστόδαμος, ὁ, Themistodamus, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 377.]

[Θεμιστοδίκη, ἡ, Themistodica. Phædim. Anth. Pal. 6, 271.]

[Θεμιστοκλέης (contr. Θεμιστοκλῆς), έους, ὁ, Themistocles, Neoclis filius, dux Atheniensium in pugna Salaminia. Herodot., Thucyd., Plut. in Vita ejus. Θεμιστοκλῆς Aristoph. Eq. 884. Θεμιστοκλέους 812. Θεμιστοκλεῖ 813. Θεμιστοκλέης, Θεμιστοκλέος et Θεμιστοκλέϊ Herodot. 7, 143.]

[Θεμιστόκλεια, ἡ, Themistoclea, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 461.]

[Θεμιστόκλειον, τὸ, Themistocleum. Aristot. H. A. 6, 15. Monumentum sepulcrale intelligendum esse ex Pausania 1, 1 aliisque scriptoribus ostendit Schneider. vol. 3, p. 465.]

[Θεμιστοκράτης, ους, ὁ, Themistocrates, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 377. ᾰ̆]

[Θεμιστονόη, ἡ, Themistonoa, Ceycis filia, Hesiod. Sc. 356. || Alia ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 69.]

[Θεμιστόνοος, ὁ, ἡ, Justa sentiens. Jo. Geom. Hymn. 4, 59: Θεμιστονόοισι σύνεδρε δικασπολίοισιν.]

Θεμιστοπόλος, ὁ, dicitur ὁ περὶ τὰς θέμιστας πολούμενος, qui et δικασπόλος, Qui circa leges et reddenda jura versatur. Hesychio θεμιστοπόλοι sunt ἄρχοντες δίκαιοι: nonnullis Judices, item Legum periti, Jurisconsulti. [Hom. H. in Cer. 103: Θεμιστοπόλων βασιλήων. Ubi Ruhnk.: « Hesiod. ap. schol. Lycophr. 284: Θεμιστοπόλοι βασιλῆες. Hesych.: Θεμιστοπόλος (codex θεμιστὸς), δίκαιος βασιλεὺς, ὅσιος. » Dionys. A. R. 5, 73: Ὅμηρος δικασπόλους τε καλῶν τοὺς βασιλεῖς καὶ θεμιστοπόλους.]

Θεμιστὸς, [ἡ, ὸν,] i. q. θέσμιος, Legibus consentaneus, Justus; δίκαιος, βασιλεὺς ὅσιος, Hesych. [cujus gl. ex θεμιστοπόλος corrupta.] Sed id βασιλεὺς mihi suspectum est. Ap. Eund. proparoxytonως legitur Θέμιστα, ἔννομα, δίκαια. [Æsch. Sept. 694: Αἵματος οὐ θεμιστοῦ.]

[Θεμιστοσύνη, ἡ, i. q. θέμις. Orph. H. 78, 6: Θεμιστοσύνας ἐδίδαξε.]

[Θεμιστοῦχος, i. q. θεμιστοπόλος. Apoll. Rh. 4, 347, θ. βασιλεύς.]

Θεμιστὺς, ύος, ἡ, in VV. LL. legitur pro Dea justitiæ.

Θεμιστὼ, οῦς, [una ex Nereibus. Hesiod. Theog. 261. || Hypsei filia. Apollod. 1, 9, 2. Et] mulieris nomen proprium ap. Athen. [5, p. 560, D: Θεμιστοῦς τῆς Ὑψέως.]

Θεμίστωρ, ὁ, exp. Justus: Hesych. θεμιστόρων, συνετῶν, Prudentum, Consultorum.

[Θεμιστῶς, Juste. Æsch. Choeph. 645: Σέβας παρεκβάντες οὐ θεμιστῶς.]

[Θεμίσων, ωνος, ὁ, Themiso Theræus. Herodot. 4, 154. Alii ap. Demosth. p. 259, Ælian. V. H. 2, 41.]

[Θεμισώνιον, τὸ, Themisonium, oppidum Phrygiæ. Strabo 12, p. 576. Pausan. 10, 32, 4. Gentile Θεμισώνιος annotavit Steph. Byz.]

Θεμιτὸς, ἡ, ὸν, i. q. θεμιστὸς, s. θέσμιος, Legibus consentaneus, permissus; Licitus, Justus. [Herodot. 5, 72: Οὐ θεμιτὸν Δωριεῦσι παριέναι. Soph. OEd. C. 1758: Ἀλλ' οὐ θεμιτόν· T. 993: Ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;] Ap. Suid.: Πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος, Quacunque e re lucrum quærebat, modo id contra jus et fas non esset. Item οὐ θεμιτὸν ποιεῖν, Nefas esse censere, Existimare esse contra jus et fas. Dicitur etiam οὐ θεμιτόν ἐστι, et sine verbo οὐ θεμιτὸν, ut supra οὐ θέμις ἐστὶν, et οὐ θέμις, pro Nefas est, Fas et æquum non est. Plato Apol. [p. 30, C]: Οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι, Nefas enim esse arbitror virum meliorem a deteriore lædi. [Callim. L. P. 78: Εἴθε τὰ μὴ θεμίτ' ἦς. Dionys. A. R. 9, 13: Οὔτε ὅσιον ... οὔτε θεμιτόν. Sic ex cod. Vat. recte correctum est quod legebatur θεμιστόν: qua forma non utuntur prosæ orationis scriptores.]

[Θεμιτουργὸς, ὁ, ἡ, Justitiæ auctor. Jo. Diac. in Hesiod. p. 458 ed. Gaisf.]

[Θεμιτώδης, ὁ, ἡ, Fatidicus. Θεμιτώδεσιν ὀμφαῖς (*faticano ore*, Ovid.), orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, 16, p. 204.]

Θεμιτῶς, Juste, Licite, Legitime, δικαίως, νομίμως Suidæ [et Photio].

[Θεμὸς, ὁ, i. q. θεσμός.] Θεμοὺς Hesych. affert pro διαθέσεις, παραινέσεις. [Id.: Θεμῶν, θελήμων. Fort. Θεμῶν, θεσμῶν. G. Dindorf.]

[Θεμόω.] Θέμωσε [et Ἐθέμωσε] Hesych. exp. ἐγγίσαι ἐποίησε, ἠνάγκασε, Appropinquare s. Accedere fecit, Coegit, procul dubio respiciens ad Hom. Od. I, [486]: Τὴν δ' ἂψ ἠπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. [Ib. 542.] Ubi schol. quoque hemistichium illud exp. ἐγγίσαι ἐποίησε τῇ γῇ.

[Θεναὶ, αἱ, Thenæ, urbs Cretæ. Callim. H. in Jov.

43 : Εὔτε Θενὰς ἀπέλειπεν ... Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ. Steph. Byz. : Θεναί, πόλις Κρήτης, τινὲς δὲ Ἀρκαδίας, οἱ δὲ ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν Θεναῖος καὶ Θεναία καὶ Θενεῖς. Quæ vulgo duplici ν scribuntur et παροξυτόνως Θέννται. Simplex ν præbuit cod. Vratisl. Accentum correxi secundum Arcad. 111, 5, ubi codd. Parisini Θεναὶ, Havn. Θενή. G. Dindorf.]

Θέναρ, αρος, τὸ, Hesychio τὸ κοῖλον τῆς χεῖρος καὶ τοῦ ποδὸς, Cavitas manus et pedis : Latinis Ir et Vola. Hom. Il. E, [337] : Δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, Supra volam. Itidem ex Alex. Aphr. Probl. 2, [48] : Ὁμιλεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν, affertur pro Volam manuum contingit. Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα : vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται. Ubi nota hoc θένειν [de quo diximus s. Θείνω], cujus Hesych. quoque meminit, afferens θένει pro κόπτει, τύπτει, Cædit, Verberat : pro quo supra per diphthongum θείνει. [Hippocr. p. 753, A : Τὰ θέναρα προσβάλλοντα διορθοῦν, Volis admotis dirigere. Ubi Galen. θέναρα dici scribit Manus partes eminentes, ἀπὸ τοῦ θένειν, i. e. percutere, quod ea parte percutiamus. Aliis quoque visum, non eas omnes partes θέναρα dici, sed eas solas quæ sub pollice exstant. Rufus Eph. De partt. corp. h. (p. 30 et 50) θέναρ dici scribit Spatium illud carnosum inter pollicem et indicem, sub quo manus cavitas sita est; ὑποθέναρ quod quatuor digitis subtenditur. Videri etiam sibi Hippocratem θέναρ appellare latam manus partem. ... Auctori Isagoges p. 376, 19, θέναρ dicitur ὑπτιαζούσης τῆς χειρὸς τὸ μὲν κατὰ τὸν ἀντίχειρα ἐπανεστηκὸς, Manus supinæ pars juxta pollicem assurgens. Pollux 2, (143) θέναρ vocari scribit carneam manus partem interiorem a pollice ad indicem. Quibusdam etiam videri ab Hippocr. et Homero θέναρ dici τὸ πρόσθεν τῆς δρακὸς ἅπαν, omnem anteriorem pugni partem. Θέναρα pro Pedum plantis sumere videtur Hippocr. p. 641, 25 : Καὶ τὰ θέναρα ναρκῶσι, καὶ ἐπιβαίνειν οὐ δύνανται. Foes. || Metaphor. Pind. Pyth. 4, 367 : Βωμοῖο θέναρ, Superficies aræ leniter cava. Isthm. 4, 97 : Ἁλὸς θ.]

Θεναρίζω, affertur pro Verbero, πλήττω : sed sine ullo exemplo et auctoritate.

[Θενεῖς. V. Θεναί.]

Θένιοι, Hesychio οἱ πρυσήκοντες, Cognati, Affines. [Voc. suspectum.]

[Θέντρον. V. Θέρετρον.]

[Θένω. V. Θείνω.]

[Θεοβάστακτος, ὁ, ἡ, A deo portatus. Germanus In dormit. B. Mar. p. 104. Boiss.]

Θεοβλάβεια, ἡ, quod ab eod. Bud. exp. Dira stoliditas, ap. Æschin. [p. 72, 32] : Τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην. [Ex quo l. annotavit Hesych.] V. supra Βλάπτειν φρένας deo tributum. [Dionys. A. R. 1, 24 : Οἴστρῳ καὶ θεοβλαβείᾳ ἀπελαυνόμεναι. Θεοβλαβία male scriptum ap. Dion. Cass. 44, 8.]

[Θεοβλαβέω, In deos pecco. Æsch. Pers. 831 : Λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει. Signif. passiva de eo cui deus abstulit intelligentiam, Themist. Or. 4, p. 56 : Τὸν αὐθέντην ... θεοβλαβοῦντα. Θεοβλαβῶν Const. Manass. Chron. p. 17, D, ubi libri quidam θεοβλαβῶς, non recte.]

Θεοβλαβής, ὁ, ἡ, q. d. Cui a Deo damna et pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abstulit intelligentiam. [Pollux 1, 22.] Bud. exp. Adverso numine agens. Item ex Aretha, A Deo reprobatus. Herodot. [1, 127] : Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μήδους τε ὥπλισε πάντας, καὶ στρατηγὸν αὐτέων, ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, ἀπέδειξε Ἅρπαγον, inimicum sc. suum. [Id. 8, 137. || Adverb. Θεοβλαβῶς Pollux 1, 22.]

[Θεόβλαστος, ὁ, ἡ, A deo germinans. Θ. καρπὸς Andr. Cret. p. 264. Kall.]

[Θεόβλυστος, ὁ, ἡ, A deo fluens. Andr. Cret. p. 150 : Τὰ ῥεῖθρα τοῦ θεοβλύστου φωτός. Kall. Phile De elephant. 354.]

[Θεόβοιος, ὁ, Theobœus. Georg. Cedren. p. 24, C; 25, A.]

[Θεοβούλητος, ὁ, ἡ, A deo constitutus, Qui deo placuit. Clem. Rom. Ep. ad Jacob. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 611 : Θεοβουλήτῳ διδασκαλίᾳ σώζων ἀνθρώπους. Clem. Homil. ibid. p. 627 : Θ. δόγμα.]

[Θεόβουλος, ὁ, ἡ, Divina consulens s. sapiens. Photius et Suid. : Θεομήτι, θεόφρονι, θεοβούλῳ.]

[Θεοβόων, ὁ, Theoboon. Tzetz. Exeg. Il. p. 132, 25 : Θεοβόων δέ τις υἱὸς Βρόντωνος.]

[Θεοβράβευτος, ὁ, ἡ, A deo decretus. Saracenica Sylburg. p. 65. Boiss. Georg. Cedren. p. 423, D.]

[Θεοβρόντητος, ὁ, ἡ. Anonym. in Anecd. meis vol. 5, p. 166, de Joanne evangelista : Ταῦτα θεοβρόντητα λόγου μυστήρια φρικτά. Boiss. Epitheton inde explicandum quod Joannes βροντῆς υἱὸς dicitur : de quo v. quæ sub Βροντὴ diximus.]

[Θεοβρότιον, τὸ, inter synonyma sempervivi parvi est ap. Dioscor. 4, 89.]

[Θεόβρυτος, ὁ, ἡ, Quem deus scaturire facit. Const. Manass. Chron. p. 94, D : Παράδεισος κηπεύσιμος νάμασι θεοβρύτοις.]

Θεογάμια, τὰ, [Nuptiæ deorum. Pisandri libros ἡρωϊκῶν (ἡραϊκῶν Suidas) θεογαμίων memorant Zosimus 5, p. 805 et Suidas s. Πείσανδρος. Apud utrumque θεογαμιῶν scriptum. ||] Festa Proserpinæ, VV. LL. [Pollux 1, 37 : Κόρης παρὰ Σικελιώταις Θεογάμια. Θεογάμια in numis ap. Eckhel. vol. 4, p. 454. || Θεογαμίαν ex θεομαχίαν corruptum v. s. hac v.]

[Θεογείτων, ονος, ὁ, Theogiton, Thebanus. Demosth. p. 324, 16. Alius in inscr. Naxia ap. Bœckh. vol. 2, p. 354.]

Θεογενεσία, ἡ, voc. theolog., significans i. q. Regeneratio, Baptismus. Dionys. Areop. : Τελεσθεὶς τὴν ἱερωτάτην θεογενεσίας τελετήν· quasi divinæ et pristinæ originis nostræ instauratio. [Idem De eccl. hierarch. c. 2, p. 214 : Τὰ θεῖα τῆς θεογενεσίας σύμβολα. Suicer. Add. p. 79, C. Θεογενεσίαν sine interpr. ap. Phot. Lex. p. 83, 12.]

[Θεογενὴς, ὁ, ἡ, A deo ortus. Schol. Æsch. Prom. 351.]

[Θεογένης. V. Θεαγένης.]

Θεογένητος, ὁ, ἡ, A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter vero ap. theologos et Dionys. Areop. est Baptizatus, sicut θεογενεσία est Baptismus.

[Θεογενίδης. V. Θεαγενίδης.]

[Θεογεννὴς, ὁ, ἡ, Deo generatus. Soph. Ant. 834 : Ἀλλὰ θεός τοι (Niobe) καὶ θεογεννής.]

[Θεογεννησία, ἡ, Generatio a deo. Andr. Cret. p. 52, 504. Kall.]

[Θεογέννητος, ὁ, ἡ, A deo genitus. Dionys. Areop. p. 117, B. Kall.]

[Θεογεννήτρια, ἡ, Deipara. Andr. Cret. p. 154.]

[Θεογεννήτωρ, ἡ, Deipara. Method. p. 420, A.]

[Θεογεώργητος, ὁ, ἡ, A deo cultus. Andr. Cret. p. 128, D : Ἡ θ. γῆ. G. Dind.]

Θεόγληνος, ὁ, ἡ, Pupillas oculi divinas s. similes Deo habens, Os Deo similis, Aspectu divino præditus : θ. πρόσωπον, Nonn. [Jo. cap. 20, 54], Divina facies.

[Θεόγλυπτος, ὁ, ἡ, Andr. Cret. p. 345 (?). Kall.]

Θεόγλωσσος s. Θεόγλωττος, ὁ, ἡ, Cui divina lingua est : θ. βίβλος, Liber qui Dei lingua loquitur, i. e. Sacra Scriptura. [Antipater Thess. Anth. Pal. 9, 26 : Τάσδε θεογλώσσους ... γυναῖκας, de poetriis. Aliquoties ap. Nonnum in Paraphr. Jo.]

[Θεόγνητος, ὁ, Theognetus, Ægineta. Pind. Pyth. 8, 49, Pausan. 6, 9, 1. || Comicus, de quo v. Suidam.]

[Θεόγνια scriptura vitiosa. V. Θεοίνια.]

[Θεόγνιος, ὁ, Theognius, n. pr. ap. Sozom. H. E. 1, 21; 2, 16.]

[Θέογνις, ιδος, ὁ, Theognis, poeta Megarensis, cujus sententiæ elegiacæ supersunt. || Poeta tragicus, exagitatus ab Aristoph. Ach. 11, 140, Thesm. 177. || Unus ex triginta tyrannis. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 2. || Dux Romanorum contra Avares. Menand. Exc. Hist. p. 341, 342.]

Θεογνωσία, ἡ, Cognitio Dei. Damasc. p. 101 : Εὐαγγέλιον τῆς θεογνωσίας κεκήρυκται· 94 : Τὴν τῶν ἀνθρώπων θεογνωσίαν τε καὶ σωτηρίαν, ἰδίαν προκοπὴν ποιούμενος, Ut homines Deum agnoscerent et servarentur. Cyrill. : Οὐαὶ τοῖς καταλιμπάνουσι τὴν ἡμέραν τῆς θεογνωσίας. Sic Dionys. Areop., Areth., Theod. Item Religio orthodoxa et ἀληθογνωσία. Bud. e Dionysio Areop. [Alia exx. v. ap. Suicer.]

Θεόγνωστος, ὁ, ἡ, Deo cognitus, Epigr. [Deo notus, Gl.]

[Θεόγνωστος, ὁ, Theognostus, n. pr. Anth. Pal. 9, 483. || Th. Alexandrinus, ap. Photium Bibl. p. 86, 28. || Grammaticus Byzantinus seculi noni : cujus canones edidit Cramerus in Anecd. vol. 2. Θεύγνωστον se ipse vocat in versibus operi illi præfixis. Θεόγνωτος dicitur in Etym. M. cujus ll. v. in indice Sylburgii, et in Bekk. Anecd. p. 367, 8.]

Θεογονία, ἡ, Deorum generatio, Deorum ortus. [Hesiodi opus sic dictum. Herodot. 2, 53 : Οὗτοι (Hesiodus et Homerus) εἰσὶ οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι. Idem 1, 132 : Μάγος ἀνὴρ ἐπαείδει θεογονίην. Plato Leg. 10, p. 886, E : Θεογονίαν διεξέρχονται· Epinom. p. 980, C : Θεογονίαν ... καὶ ζωογονίαν.]

[Θεογονικὸς, ἡ, ὸν, Deum generans. Dionys. Areop. p. 304, A : Κόλπους θεογονικοὺς ἐναγκαλιζομένους θεοῦ υἱὸν σωματοπρεπῶς. Kall.]

[Θεογόνιος, ὁ, Theogonius, episcopus Nicææ. Phot. Bibl. p. 471, 9; 479, 8.]

[Θεόγονος, ὁ, ἡ, A deo generatus. Eur. Or. 346, de Tantalo Jovis filio : Τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων. Dionys. Areop. De divinis nomin. 2, 1, p. 415, ab Suic. cit. : Περὶ τῆς θεογόνου θεότητος· et 7, p. 423.]

[Θεόγονος, ὁ, Theogonus, n. pr. Pausan. 6, 17, 5 : Ἐπέραστος Θεογόνου.]

[Θεόγραπτος, ὁ, ἡ, A deo scriptus. Dionys. Areop. p. 109, A : Ἐντὸς θεομιμήτου καὶ θεογράπτου νοός. Kall.]

[Θεόγραφος, ὁ, ἡ, A deo scriptus. Θεόγραφοι πλάκες Theophanes Hom. 24, p. 156; Suid. s. Πλαξίν. Suicer. Tzetz. Hist. 9, 105. Boiss.]

[Θεοδαίσια, τὰ, i. q. Διονύσια, ap. Cretenses in fœdere inter Latios et Olontios ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 134 (ap. Bœckh. vol. 2, p. 400). Hesych. : Ἡρόχια, τὰ θεοδαίσια.]

[Θεοδαίσιος, ὁ, i. q. Διόνυσος, ap. Hesych. cujus codex θεοδέσιος.]

[Θεοδάμας. V. Θειοδάμας.]

[Θεόδᾱμος, ὁ, Theodamus, Cnidius. Pausan. 10, 9, 9.]

[Θεοδᾶς, ὁ, Theodas, empiricus. Galen. vol. 10, p. 49. || Θευδᾶς. Etym. M. p. 448, 34 : Θευδᾶς ὑποχοριστικὸν τοῦ Θεόδωρος. Θαδᾶς ap. Arcad. p. 21, 8, cui Θευδᾶς restituendum ex cod. Havn. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 466 : Θευδᾶ τοῦ Ἀρτεμισίου.]

Θεοδέγμων, ὁ, ἡ, Dei s. Rerum divinarum susceptor, Divinus, VV. LL. ex Nonno [Jo. cap. 1, 23, etc.], i. q. θεουδόχος ap. Eund. [Epigr. Anth. Pal. 7, 363 : Ἱερὸν θεοδέγμονα θῶκον ἐφεῦρεν. Archestrat. ap. Athen. 7, p. 320, B : Ἐκ χειρὸς κατακρουνίζων θεοδέγμονα πηγὴν, Divinum fontem.]

[Θεοδέκτειος, ὁ, ἡ, Theodecteus. Aristot. Rhet. 3, 9 : Αἱ δ' ἀρχαὶ τῶν περιόδων σχεδὸν ἐν τοῖς Θεοδεκτείοις ἐξηρίθμηνται.]

[Θεοδέκτης, ὁ, Theodectes, Phaselita. De eo filioque ejus cognomine v. Suid. et scriptores ibi a Kustero indicati.]

[Θεόδεκτος, ὁ, ἡ, Deo acceptus. Andr. Cret. p. 196, A : Θεοδέκτοις δεήσεσιν.]

Θεοδέκτωρ, ὁ, ἡ, i. q. θεοδέγμων. Unde θεοδέκτορα ap. Hesych., quod exp. θεὸν δεδεγμένην.

[Θεοδερκὴς, ὁ, ἡ, Deum conspiciens. Synes. Hymn. 3, 584, p. 332.]

[Θεόδευτος, ὁ, ἡ, Deo permeabilis. Jo. Damasc. vol. 2, p. 854, D : Ἡ θ. βάτος. Boisson.]

[Θεοδήγιος, ὁ, Theodegius, astronomus. Joseph. Genes. p. 47, A.]

Θεοδήλητος, ὁ, ἡ, A Deo læsus, Cui a Deo noxa s. damnum illatum est : a δεδήληται præt. τοῦ δηλέομαι. Dicitur etiam res aliqua θεοδήλητος, Dei noxa illata : θ. μιαιφονία, Epigr. [Anth. Pal. 9, 157], Cædes deorum noxa illata.

[Θεόδημος, ὁ, Theodemus, archon eponymus ol. 106, 4, qui Εὔδημος vocatur a Diodoro 16, 32, et Dionys. De Dinarch. § 9, p. 648, 4 : sed ap. eund. Ep. 1 ad Amm. § 4, p. 725, 6 et 10, libri alii partim Θεοδήμου alii Θουδήμου, quam veram esse scripturam constat ex monumento Attico ap. Bœckh. vol. 1, p. 353, ubi ἐπὶ Θουδήμου. Hoc igitur Diodoro quoque restituendum videtur. G. Dind.]

Θεοδίδακτος, ὁ, ἡ, A Deo doctus, Divinitus edoctus. 1 Thess. 4, [9] : Θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Jo. 6, [45] divisa voce dicit, Ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ, Docti a Deo. [Jo. Chrysost. vol. 4; p. 29, A; Macar. Homil. p. 87, D. || Adverb. Θεοδιδάκτως, Method. p. 347. Kall.]

Θεοδῑνὴς, ὁ, ἡ, Qui a Deo circumagitur, A Deo agitatus, impulsus : θ. ῥιπὴ, Nonn. [Jo. cap. 4, 67]; θ. ὀμφὴ, ap. Eund. [ib. c. 1, 93], Vox Dei instinctu edita. [Id. c. 3, 43 : Φωνῆς ἠερίης θεοδινέα βόμβον.]

[Θεόδιππος. V. Θούδιππος.]

[Θεοδῑφὴς, ὁ, ἡ, Deum quærens. Synes. Hymn. 3, 262, p. 341 : Τὰς θεοδιφεῖς βλάπτων ὁρμάς.]

Θεόδμητος, ὁ, ἡ [et η, ον], A deo ædificatus, A diis extructus. Hom. Il. Θ, [519] : Θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, de turribus s. mœniis Trojanis, quæ a diis fabricata poetarum fabulæ docent. Ap. Eur. Hec. [23] : Βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ, de ara, ad quam Priamus a Neoptolemo occisus est, schol. vult esse Aram non a dea structam, sed in honorem deæ Palladis, Divina et mira arte structam. [Hipp. 974 : Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους· similiterque Soph. El. 707. Bacchyl. ap. schol. Pind. Ol. 13, 1 : Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι. Pind. Ol. 6, 101 : Δάλου θεοδμάτας (ubi notanda forma feminina)· Pyth. 9, 17 : Θεοδμάτων ὀχέων. Figurate Isthm. 6, 15 : Θεοδμάτους ἀρετάς· ubi schol. : Ὑπὸ θεῶν δεδομημένας καὶ κατεσκευασμένας. Ol. 3, 12 : Θεόδματον χρέος. Schol. : Τὸ εἰς θεοὺς πεποιημένον· λέγει δὲ τὴν ᾠδήν.]

[Θεοδόκος scriptura vitiosa. V. Θυοδόκος.]

[Θεοδόμητος, ὁ, ἡ, i. q. Θεόδμητος. Const. Manass. Chron. p. 67, C : Ὁ θ. ναός.]

[Θεοδόνιον, τὸ, Pæonia. Diosc. 3, 147. Boiss.]

[Θεοδόξαστος, ὁ, ἡ. Θ. βασιλεὺς, Jobus Iasites apud Fabr. Bibl. Gr. vol. 11, p. 658. Boiss.]

[Θεοδοξία, ἡ. Clem. Alex. p. 54 : Τὰς Λυσίππου τέχνας ἢ τὰς χεῖρας τὰς Ἀπελλικὰς, αἳ δὴ τῆς θεοδοξίας τὸ σχῆμα τῇ ὕλῃ περιτεθείκασιν.]

[Θεοδοσία, ἡ, Quod deo affertur. Strabo 17, p. 811 : Θυσίας τε καὶ θεοδοσίας καὶ δικαιοδοσίας.]

[Θεοδοσία, ἡ, urbs Chersonesi Tauricæ. Strabo 7, p. 309, 311. Θευδοσία ap. Demosth. p. 933 bis, ubi tamen cod. Paris. optimus Θεοδοσία, quæ forma p. 467, 10 quoque ex cod. restituenda videtur pro vulgata Θευδοσίαν, licet Θευδοσία vel Θευδοσίη non infrequens sit in numis et in inscriptionibus : vid. Bœckh. vol. 2, p. 98. Adjectiva Θεοδοσιανὸς et Θεοδοσιεὺς memorat Steph. Byz. || Nomen pr. muliebre. Th. Leonis Armeni uxor, ab Josepho Genes. aliisque scriptoribus Byzant. memorata.]

[Θεοδοσιαναὶ, αἱ, Theodosianæ (thermæ). Chron. Pasch. p. 314, A.]

Θεοδόσιος, ὁ, ἡ, Divinitus datus. [Aristeas De lxx p. 124 ed. Haverc. : Αὕτη γὰρ (ἡ ἀγάπη) θεοδόσιός ἐστιν.] Unde θεοδόσια ap. Hesych. ὑπὸ θεῶν διδόμενα. Pro quo Hesiod. et Aristot. dicunt θεόσδοτος.

[Θεοδόσιος, ὁ, Theodosius. Theodosium mathematicum Bithynum (de quo v. Suid.) memorat Strabo 12, p. 566. De aliis Theodosiis plurimis notissimi sunt imperatores duo Romani, de quibus v. Suidam, Zosimum aliosque historiarum scriptores. || Θευδόσιος ap. Suidam s. h. v. et ap. Manuel. Holob. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 181. || Θεοδόσιον producta syllaba tertia (Θεοδώσιον) in epigr. Anth. Plan. 4, 42.]

[Θεοδότας, ὁ, Theodotas, Rhodius, dux copiarum Antiochi. Lucian. Zeux. c. 9, De calumn. c. 2. || Alius, Θεοδότης, ap. Platon. Epist. 3, p. 318, C; 4, p. 320, E; 7, p. 348, B. || Καλλίστρατον Θεοδώτα (sic) in inscr. Carthæensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 284.]

[Θεοδότη, ἡ, Theodota, amica Alcibiadis. Xenoph. Memor. 3, 11; Athen. 13, p. 574, F. || Θεοδότη ἁγία ap. Procop. De ædif. p. 15, D.]

[Θεοδότης. V. Θεοδότας.]

[Θεοδοτῑανὸς, ὴ, ὸν, Theodotianus. Θεοδοτιανοὶ, οἱ, Theodoti sectatores. Epiphan. vol. 1, p. 397, B. G. Dindorf.]

[Θεοδότιος, ὁ, ἡ, Theodotius. Θεοδότια χολλύρια, A Theodoto inventa, ap. Alex. Trall. 2, p. 148, 149, 159. Conf. Galen. vol. 13, p. 440.]

[Θεοδοτίων, ωνος, ὁ, Theodotion, Ephesius, vete-

ris Testamenti interpres Græcus, memoratus ab Epiphanio, Irenæo, Justino Martyre. Interpretationis ejus supersunt fragmenta.] A

[Θεόδοτος, ὁ, Theodotus, n. pr. ap. Platon. Apol. p. 33, E; Demosth. p. 912, 28. Alii alibi. || Θεύδοτος ap. Etym. M. p. 259, 28.]

[Θεόδουλος, ὁ, Servus dei. Scriptor incertus in Combefis. Orig. Cpol. p. 25: Τὸν σταῦρον κατέχουσαι τῶν θεοδούλων. || Theodulus, n. pr. ap. Phot. Bibl. p. 18, 28. || Theoduli nomen assumpsit Thomas Magister, quum monachus factus est. Θεοδούλου nomine inscriptæ sunt orationes quas A. Maius edidit in Collectione scriptorum vol. 3.]

[Θεοδοχία, ἡ, Dei susceptio. Dionys. Areop. p. 49, C. Kall.]

[Θεοδόχος, ὁ, ἡ, Deum suscipiens. Dionys. Areop. De divin. nomin. 3, 2, p. 452, corpus B. Virginis vocat θεοδόχον σῶμα. Greg. Nyss. vol. 3, p. 92 carnem Christi vocat θεοδόχον σάρκα. Suicer. Athanas. vol. 2, p. 412, D; Dionys. Areop. p. 30, 49, 182; Method. p. 422; Andr. Cret. p. 113, 119, 127. Kall.] B

[Θεοδρομέω, Secundum deum curro, Suidæ et Photio κατὰ θεὸν πορεύομαι.]

[Θεοδρόμος, ὁ, Qui deo gratum iter init. Ignat. Ep. ad Polyc. 7, p. 209: Εἴ τινα ἀγαπητὸν λίαν ἔχετε καὶ ἄοκνον, ὃς δυνήσεται θ. καλεῖσθαι. Idem in Epist. ad Philadelphenses p. 91 hanc vocem tribuit omnibus fidelibus, quia velut in studio spiritualis vocationis decurrunt. Suicer. Jo. Damasc. Epist. ad Theophil. p. 119: Τῶν ἁγίων πατέρων θ. σύνοδος. G. Dind.]

[Θεόδροσος, ὁ, ἡ, Roscidus a deo, Divinitus irroratus. Manuel Philes p. 126: Θ. ῥόδον· 310: Ἡ θ. χύσις.]

[Θεοδυνάμως, Divinâ potentiâ. Germanus in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1456, C. G. Dind.]

[Θεοδώρα, ἡ, Theodora, n. pr. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 125, 33. || Justiniani uxor, ap. Procopium.]

[Θεοδώρειος, ὁ, ἡ, Theodoreus, Theodori discipulus. Athen. 6, p. 252, C: Ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδώρειον ἀναγράφει, Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει.]

[Θεοδώρητος, ἡ, nomen medicamenti purgantis ap. Alex. Trall. 8, p. 457; 10, p. 588.]

[Θεοδώρητος, ὁ, ἡ, A deo donatus. Clem. Alex. Pæd. 2, p. 147: Θ. τροφήν· Strom. 6, p. 642: Θ. χάρις. Ib. p. 692; 8, p. 768. Suicer. Paulus Æg. p. 105, 11; 109, 20.]

[Θεοδώρητος, ὁ, Theodoretus, n. pr. frequens ap. scriptores Christianos, velut Theodoreti, episcopi Cyri, cujus scripta supersunt. In codd. non raro Θεοδώριτος scribitur linguæ vulgaris vitio, quod agnoscunt Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 170, 9; Eustath. p. 264, 29: Καὶ ὁ Ἐπίκτητος δὲ τὸ κύριον (διὰ μόνου τοῦ ι) κατὰ τοὺς τεχνικοὺς καὶ ὁ Θεοδώριτος· quæ repetit p. 868, 45; et Suidas: Θεοδώριτος, ὄνομα κύριον· Θεοδώρητος δὲ, διὰ τοῦ η, ἡ δωρεὰ τοῦ θεοῦ. G. Dind.]

[Θεοδωριὰς, άδος, ἡ, Theodorias, n. pr. ap. Paul. Silent. Anth. Plan. 4, 77, 78. || Oppidum Tzanorum. Agathias p. 279, 3; Jo. Malal. p. 444, 21.]

[Θεοδωρίδας, ὁ, Theodoridas, n. pr. apud Meleagr. Anth. Pal. 4, 1, 53, Θεωρίδεω.] D

[Θεοδώριχος, ὁ, Theodorichus, n. pr. Inter nomina in ιχος memorat Etym. M. s. Μείλιχος. V. exx. ap. Phot. Bibl. p. 80, 27 (ubi cod. Ven. corr. θευδέριχον) et ex Theophylacto p. 30, 21.]

[Θεόδωρος, ὁ, Theodorus, n. pr. plurimorum: quorum satis habemus duos memorasse, Samium artificem ap. Herodot. 1, 51; 3, 41, et Theodorum sophistam Cyrenensem, Socratis et Platonis magistrum ap. Plat. Theæt. p. 145, A, Xenoph. Mem. 4, 2. Viginti Theodoros enumerat Diog. L. 2, 103. || Hesych.: Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς εὐρυπρώκτους (πρώτους codex), ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ (τῆς ... ὥρας codex) χρησαμένου. || Θεύδωρος Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 426: Υἱὸς Θευδώροιο Τελευτίας, et inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 591; vol. 2, p. 19.]

[Θεοδωρούπολις, εως, ἡ, Theodoropolis. Leo Diac. Hist. p. 158, 1: Τὸ Δορύστολον Θεοδωρούπολιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ στρατηλάτου καὶ μάρτυρος μετονομάσας.]

[Θεοειδεία, ἡ, q. d. Deiformitas. Iambl. V. P. p. 6: Ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδείας. Scott. Dionys. Areop. De cœl. hier. 8, 1, p. 93: Κυριαρχικῆς ἀεὶ θεοειδείας ἐν μετουσίᾳ. Suicer.] || Θεούδεια, Pietas; quippe qua Dei similes esse studemus. Citatur ex Nonno [Jo. cap. 15, 92; plurali cap. 3, 107; 9, 150].

Θεοειδὴς, ὁ, ἡ, Deo similis, Divina forma præditus. Hom. Od. Ξ, [173], Τηλέμαχος θ. Il. Γ, [16], Ἀλέξανδρος θ. Philo V. M. 1: Κατὰ δὲ μέσην τὴν φλόγα μορφή τις ἦν περικαλλεστάτη, τῶν ὁρατῶν ἐμφερὴς οὐδενὶ, θεοειδέστατον ἄγαλμα, Simulacrum persimile divinæ formæ. Plato De rep. 6, p. 84 [501, B]: Ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον· quo sensu aliquando ante, Θεῖος, εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ, γίνεται. Gregor.: Πατρὸς μὲν γενόμην θεοειδέος, Patre Christiano, Bud. Et Θεουδὴς, per contr., pro θεοειδής. Hom. Od. Z, [121]: Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδὴς, Benigna deorum more, Deo placens, ab ἀδέω, ut Eust. exponi etiam posse annotat. Θεουδέα κέντρα, Epigr. [De viris Anth. Pal. 7, 103, Append. 25, 9. Frequens ap. Nonnum in Paraphrasi.] Dici vero et Θεαιδὴς, pro θεοειδὴς, θεοῦ ἰδέαν ἔχων, Eust. [p. 378] annotat e quodam Lex. ἐν στοιχειακῇ τάξει scripto, citante ex Antiphonte, Ἄνθρωπος, ὃς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι. Sed novam hanc esse scripturam dicit. Extat ap. Suid. quoque [et Etym. M. p. 444, 14] exponentem θεοῦ ἰδέαν ἔχων, et eund. Antiph. l. citantem. [Suidæ gl. ex Photio sumpta p. 81, 19. Omisso Antiphontis loco annotavit gramm. in Bekk. Anecd. p. 263, 31. Ex θεειδέστατος corruptum videbatur Buttmanno Lexil. vol. 1, p. 173. Quæ jam Sylburgii sententia fuit in annot. ad Etym.]

Θεοειδῶς, Similiter deo, Ita ut divinam formam repræsentet, θείως, Suid. [Apoll. Rh. 2, 1184. Hermias scholl. in Plat. Phædr. p. 178.]

Θεοείκελος, ὁ, ἡ, Deo similis. Hom. Il. A, [131]: Θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. [Od. Γ, 416: Τηλέμαχον θεοείκελον.] Ab Hesiodo quoque epith. hoc tribuitur viris eximiis, et qui diis æquiparandi videntur. [Themist. Or. 6, p. 79, A: Αὕτη ποιεῖ θεοείκελον, αὕτη θεοειδῆ. Θεοίκελον in monum. Attico ap. Bœckh. vol. 1, p. 449. || Θείκελος. Aristoph. Lys. 1252: Ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα. || Θειοείκελος. Heliodor. in carm. ad Theodos. v. 33, in Fabricii B. Gr. vol. 8, p. 120 ed. Harl.: Ἄγαλμα παιδείας τε θειοείκελον. G. Dind.] C

[Θεοέπακτος, ὁ, ἡ, ap. Joseph. De Maccab. in cod. 3010 ad p. 507, 7, ubi editum ἐθνόπληκτος. Boiss.]

[Θεοεπὴς, ὁ, ἡ, A deo dictus.] Θεοεπεῖς, ἐκ θεῶν ἑπόμενοι ἢ λεγομένοι, Hesych.

[Θεοεχθία et Θεοεχθρία. V. Θεοσεχθρία.]

Θεόθεν, A Deo, Divinitus. Hom. Od. Π, [447]: Θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι· sub. θάνατον. [Æsch. Pers. 102: Θ. γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν. Soph. Ant. 584: Οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θ. δόμος. Eur. Phœn. 265: Δειμαίνω ... τὸ θεόθεν.] Synes. Ep. 137: Θεόθεν τε αἰτοῦντες θεῖα φρονεῖν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συλλέγοντες, Et a Deo petentes ut divina cogitemus.

[Θεόθετος, ὁ, ἡ, Divinitus appositus. Jo. Damasc. vol. 2, p. 854, B: Τὸ θ. κρᾶμα. Boiss.] D

[Θεοθρέμμων, ὁ, ἡ, A deo nutritus. Θεοθρέμμονι σιγῇ Procl. in Plat. Alcib. vol. 1, p. 56 (ex oraculo Zoroastris).]

[Θεόθρεπτος, ὁ, ἡ, A deo nutritus. Schol. Æsch. Pers. 905 (ubi vulgo θεότρεπτα): Ἢ θεόθρεπτα τὰ ἐκ θεῶν τρεφόμενα καὶ αὐξανόμενα δι' ἡμᾶς.]

Θεόθῡτος, ὁ, ἡ, Deo immolatus, Diis sacrificatus: θεόθυτα, Hesychio [et Photio] ἱερόθυτα. Polluci [1, 29] θ. κρέα, eadem quæ τὰ ἐκ τῶν ἱερείων. [Phrynich. Bekkeri p. 42, 21: Θεόθυτα, ἃ οἱ πολλοὶ ἱερόθυτα καλοῦσι. Κρατῖνος τὰ τοῖς θεοῖς θυόμενα ἱερεῖα.]

Θεοίνια, τὰ, Sacrificium, quod Athenis Baccho fiebat, Hesychio; τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἀπέθυον [ἐπέθυον Harpocr.] Suidæ [et Photio p. 83, 22; uterque gl. hausit ex Harpocratione, qui ex Lycurgi oratione deperdita annotavit. HSt. supra:] Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, ut interpr. ap. Dem. [p. 1371, 24], in jurejurando sacerdotum Bacchi: Καὶ τὰ Θεόγνια [nunc ex codd. correctum Θεοίνια] καὶ Ἰοβακχεῖα

γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις, Dei natalem et Iobacchea celebro Baccho more patrio.

Θεοίνιον, τὸ, dicitur esse Templum Bacchi. [Photius p. 83, 26: Θ., ἱερὸν Διονύσου· ἀφ' οὗ καὶ γένος. Lex. rhet. p. 264, 6.]

Θεοίνιος θεὸς, Bacchus, ap. Hesych. [Scribendum Θέοινος.]

Θέοινος, ὁ, Deus vini, Bacchus. Suid. [Harpocr (s. Θεοίνια): Τὸν γὰρ Διόνυσον θέοινον ἔλεγον ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος καὶ Ἴστρος ἐν α' Συναγωγῶν. Æschyli versum (Πάτερ θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε) attulit schol. ad Lycophronis verba v. 1247: Οὗ ποτ' οἰκουρὸς δόρυ γνάμψει θέοινος.]

Θεοκάπηλος, ὁ, Qui Deum s. res divinas cauponatur, quæstui habet; Sacrilegus nundinator, Bud. Sic appellat Greg. p. 160 eos, quos Dominus ejicit e templo: Μετὰ τοῦτο ὁίδαξον ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς θεοκαπήλους ἀπέλασον· ut χριστοκάπηλος p. 177, χριστέμπορος, ἱερέμπορος, Divinarum rerum nundinator, Sacrilegus institor. Bud. [Nicet. Chon. Annal. p. 168: Οἱ φιλόχρυσοι τῶν ἐκ τῆς συνόδου καὶ θεοκάπηλοι.] || Θεοκάπηλοι dicuntur etiam, ut VV. LL. tradunt, οἱ αἱρετικοὶ, ὡς παραμιγνύντες τὰς ἑαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, Hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent. [V. exx. a Ducangio allata.]

[Θεοκαταγνῶσται, οἱ, Hæretici qui nonnulla verba et facta dei ipsique consecratarum personarum nec non sacrarum scripturarum reprehendebant. Ita auctor De initiis hæreseon n. 92. Ducang.]

[Θεοκατάρᾱτος, ὁ, ἡ, Deo execratus. Athan. vol. 2, p. 309 ed. Commel. Kall.]

[Θεοκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, A deo paratus. Schol. Pind. Ol. 3, 11, θερόματον χρέος explicat θεοκατασκεύαστον ὕμνον. Hesych.: Θεότευκτον, θεοκατασκεύαστον.]

[Θεοκέλευστος, ὁ, ἡ, A deo jussus. Hesych. Wakef.]

[Θεοκήδευτος, ὁ, ἡ, Cui deus parentavit. Andreas Cret. p. 153, C: Τοῦ θεοκηδεύτου σου σκήνους τὰ ἐπιτάφια. G. Dind.]

[Θεοκῆρυξ, υκος, ὁ, Præco dei (s. sacrorum). Hesych.: Θεοκήρυκες, γένος τὸ ἀπὸ Ταλθυβίου παρὰ (π codex) Ἐλευθερίοις. Ἱεροκηρύκων nomen comparat Hemst. et Eleutheræos intelligit non Bœotos, sed Cretenses. || Marcum evangelistam θεοκήρυκα vocat Theophan. Homil. 5, p. 27, Joannem θεοκηρύκων ὄχ' ἄριστον scriptor anonymus ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 166. Eust. Opusc. p. 248 extr.: Ὁ μοναχὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ θ. ἐστίν· 263, 38.]

[Θεοκίνητος, ὁ, ἡ, A deo motus s. excitatus. Θεόρτῳ per θεοκινήτῳ explicat gloss. Pind. Ol. 2, 67.]

[Θεοκλέης (contr. Θεοκλῆς), έους, ὁ, Theocles, Crii pater ap. Pausan. 3, 13, 3. Alii ib. 5, 17, 2; 6, 19, 8, et ap. Ælian. V. H. 14, 24. || Θουκλῆς. Thucyd. 3, 80 et 91: Εὐρυμέδοντα τὸν Θουκλέους. Ib. 6, 3.]

[Θεόκλεια, ἡ, Theoclea meretrix. Athen. 13, p. 583, E; 586, E; 592, E. || Mater Theclæ ap. Basil. Seleuc. V. Theclæ p. 233, B; 236, D; 238, A. G. Dind.]

[Θεοκλείδης, ὁ, Theoclides. Lysiæ oratio fuit πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδου φόνου, memorata a Polluce 9, 39. Alii in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 599; vol. 2, p. 290, 354, 377.]

[Θεόκλειτος, ὁ, Theoclitus, n. pr. in inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 290.]

[Θεοκλήμενος. V. Θεόκλητος.]

[Θεοκλητέω, Deum invoco. Eust. p. 805, 36: Θεοκλητῶν εὔχεται τῇ Ἀθηνᾷ οὕτω, σπεῖό μοι. Scribendum videtur θεοκλυτῶν. G. Dind.]

Θεόκλητος, A Deo vocatus, Nonn. [Jo. 1, 75: Θεοκλήτων ἱερήων· Dion. 5, 93: Παιδὸς ἔῆς μέλπουσα θεοκλήτους ὑμεναίους.] Item, In quo Deus invocatur, ut θ. νηὸς [ib. cap. 18, 98], θ. βωμός. Item θ. μέλαθρον [ib. cap. 9, 117; c. 16, 3], Ædes in qua Deus invocatur, Templum. || Θεοκλήμενος pro eodem, VV. LL. [Corrupte, ut videtur, pro Θεοκλύμενος.]

[Θέοκλος, ὁ, Theoclus, vates Messenius. Pausan. 4, 16, 1; 5, 4, 20. || Th. Chalcidensis, Conon ap. Phot. Bibl. p. 134, 7.]

[Θεοκλύμενος, ὁ, Theoclymenus, vates, ap. Hom. Od. O, 256, aliisque ll. Alius ap. Nonn. Dion. 5, 11. || Filius Protei, rex Ægypti. Eur. Hel. 9, 1184.]

Θεοκλῠτέω, Deum s. A Deo audio: θεοῦ ἀκούω, Hesych. Et θεοκλυτούμενοι dicuntur Vates s. Divini, quibus numen aliquod familiare est, quique, ut de Helena Hom. dicit, θεῶν ὅπ' ἀκούουσι. Plut. [Mor. p. 592, C]: Τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος· quorum e numero dicit fuisse Hermodorum Clazomenium, cujus anima relicto prorsus corpore, dies noctesque huc illuc errabat, et reversa, multa e longinquo annuntiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. [Photius p. 84, 5: Θεοκλυτοῦμαι, θεόθεν μυοῦμαι, θεοφοροῦμαι, θεόθεν δοξάζομαι. Hesych.: Θεοκλυτεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει.] || Deum invoco, Dei opem imploro; factum voc. ex Homerico Κλῦθί μευ. Erit itaque proprie, Deum invoco ut preces meas exaudiat. [Hesych.: Θεοκλυτήσαντες, θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι, θεὸν ἐπικαλούμεναι. Æsch. Pers. 500: Ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Eur. Med. 207: Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα.] Synes. Ep. 4, p. 8: Ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο, τῶν φιλτάτων ὑπεμιμνήσκοντο, Deûm fidem implorabant, impendente sc. periculo. Ælian. ap. Suid.: Θεοκλυτοῦσα καὶ μυρίας ἀρὰς Ἐφεσίοις ἐπαρωμένη. Ibid.: Καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν θεοκλυτοῦσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι, Deæ fidem anxiliumque implorantes. Interdum casus additur, accus. sc. personæ, et tunc simpliciter ponitur pro ἐπικαλοῦμαι, Invoco: θεοκλυτεῖν Κυρῖνον, Plut. [V. Rom. c. 28], Invocare Quirinum. Ap. Suid.: Μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεούς. Construitur etiam cum accus. rei, sine casu personæ, significatque A Deo peto. Plut. Aristid. [c. 18]: Ταῦτα τοῦ Παυσανίου θεοκλυτοῦντος, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον (de quo paulo ante, Τρέπεται πρὸς τὸ Ἡραῖον τῇ ὄψει δεδακρυμένος, καὶ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν εὔξατο Κιθαιρωνία Ἥρᾳ), Hæc a diis precante Pausania, vel q. d. Obsecrante Pausania deos, ut has suas preces audirent.

[Θεοκλύτημα, τὸ, Deorum imploratio. Theod. Prodr. p. 266: Εἶδες τελευτὴν τῶν θεοκλυτημάτων. Elberl.]

Θεοκλύτησις, εως, ἡ, Deorum imploratio, invocatio. Ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλυτήσεις ἐγένοντο κατ' αὐτοῦ, ap. Suid. ex anonymo auctore [Polybio 24, 8, 7. Eust. Opusc. p. 134, 50; 303, 60.] Notandum vero, hoc substantivum, ut et verbum, ap. recentiores esse usitatius.

Θεόκλυτος, ὁ, ἡ, Suidæ θεότιμος. [Deos implorans. Æsch. Sept. 131: Λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. Eust. Opusc. p. 134, 48: Ἱκετηρίαν θ. || Θεόκλυτος nomen pr. in schol. Victor. Hom. Il. Φ, 464.]

Θεόκμητος, ὁ, ἡ, A Deo elaboratus, Divinus. [Quint. Sm. 3, 419: Θεοκμήτοισι βελέμνοις· 12, 514: Θεοκμήτοιο πόληος. Tryphiodor. 40: Θεοκμήτων ἐπὶ πύργων· nisi θεοδμήτων scribendum ex Hom. Il. Θ, 519. Nonn. Jo. cap. 20, 82: Στίλβοντα θεοκμήτῳ τινὶ πέπλῳ.]

[Θεοκοίρανος, ὁ, ἡ. Synes. p. 316, A: Τοκήων θεοκοιράνων ἀπορρῶξ, Parentum divinorum propago.]

[Θεοκολέω, Deum colo, Sacerdos sum. Inscr. in Walpolii Memor. p. 455. Boiss. Apud Chandler. p. 86: Θεοκολήσασαν Ἀρτέμιδι.]

[Θεοκόλλητος, ὁ, ἡ, Deo agglutinatus. Jo. Chrysost. vol. 5, p. 816 protomartyrem Stephanum vocat θεοκόλλητον Στέφανον. Suicer.]

[Θεοκόλος. V. Θεηκόλος.]

[Θεοκορύφωτος, ὁ, ἡ. Ἐν θεοκορυφώτῳ νήσῳ τῇ Ηανόρμῳ, Cacuminibus a Deo instructa insula, subscriptio codicis ap. Montf. Palæogr. p. 52. Kall.]

[Θεοκόσμητος ὁ, ἡ, A deo ornatus. Pseudo-Chrys. vol. 7, p. 244. Michael Syng. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1536, C: Ἀρχαὶ θεοκόσμητοι.]

[Θεόκοσμος, ὁ, Theocosmus, Megarensis statuarius. Pausan. 1, 40, 4; 6, 7, 2; 10, 9, 8.]

[Θεόκραντος, ὁ, ἡ, A deo effectus. Æsch. Ag. 1499: Τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν; Unde corrigendum ap. Gregor. Christ. pat. 1467: Τί δ' οὐ θεόκραντόν γε τῶνδ' ἔστιν; Vulgo θεόκρατον. Christodor. Ecphr. v. 98: Θεοκράντων ἀρετάων.]

[Θεοκρᾱσία, ἡ, Commixtio cum deo. Iamblich. V.

P. p. 470 : Εἰς θεοκρασίαν τινὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἕνωσιν. Θ. μυστικὴ ap. Suidam s. Ἡραΐσκος. Phot. Bibl. p. 335, 34, ex Damascio : Θ., μᾶλλον δὲ ἕνωσις παντελής.]

[Θεοκρατὴς, ὁ, ἡ, Divinipotens, Gl.]

[Θεοκράτης et Dor. Θευκράτης, ὁ, Theocrates, n. pr. ap. Greg. Cor. p. 358.]

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium. Sic Josephus appellat imperium Judæorum sub Mose, C. Apion. p. 21, Bud.

[Θεοκρήπις, ἡ, A deo s. dea fundatus. Nonn. Dion. 24, 96 : Ναετῆρα θεοκρήπιδος Ἀθήνης.]

[Θεοκρίνης, ὁ, Theocrines, histrio tragicus. Demosth. p. 329, 26. || Alius in oratione Demosthenis contra Theocrinem. ĭ]

[Θεοκρῖσία, ἡ, Dei judicium. Dionys. Areop. p. 35, 61, Cœl. hierarch. 8, 2. Kall.]

Θεόκριτος, ὁ, ἡ, Divino judicio electus. Bud. ex Dionys. p. 162. [‖Θεοκρίτοιο, Judicis dearum (Paridis), metri caussa dixit Dosiades Anth. Pal. 15, 26, 10, pro genitivo substantivi θεοκρίτης.]

[Θεόκριτος, ὁ, Theocritus, poeta bucolicus Syracusanus, cujus carmina supersunt. || Theocritus Chius, rhetor : de quo v. Suidam. || Θούκριτός quidam ap. Demosth. p. 1131, 18. Alius ap. Lucian. Dial. mort. 6.]

[Θεοκρῠφὴς, ὁ, ἡ, Deum occultans. Pisid. Hexaem. 1504 : Ἐν πυρσοφεγγεῖ καὶ θεοκρυφεῖ γνόφῳ.]

[Θεόκτητος, ὁ, ἡ, A deo paratus. Eustath. Opusc. p. 233, 92 : Περιουσιασμοῦ θ.]

[Θεοκτίστη, ἡ, Theoctista, Mauricii filia. Chron. Pasch. p. 380, D.]

Θεόκτιστος, ὁ, ἡ [et η, ον], A Deo conditus, creatus. Affertur et θεόκτιστα pro Quæ sunt divinitus. [Tragicus ap. Aristot. Poet. c. 21 : Σπείρων θεοκτίσταν φλόγα. Hemst. Θεόκτιστον scriptura vitiosa pro νεόκτιστον in libris quibusdam Pind. Pyth. 4, 366. || Θεόκτιτος. Munatius Anth. Pal. 9, 103 : Τροίην πέρσασα θεόκτιτον.]

[Θεόκτιστος, ὁ, Theoctistus, n. pr. medici ap. Procop. Hist. p. 392, B. Alius ap. Joseph. Genes. p. 5, C, et al.]

[Θεοκτονία, ἡ, Dei nex. Cæsar. Dial. 3, interrog. 170 : Ἡ κατὰ Χριστὸν θ. Suicer.]

[Θεοκτόνος, ὁ, Dei interfector. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 615 : Σφαγεὶς ὁ Χριστὸς ὑπὸ τῶν θεοκτόνων Ἰουδαίων. Gregor. Naz. Or. 51, p. 739 : Τετάχθω μετὰ τῶν θεοκτόνων. Alias κυριοκτόνοι vocantur. Suicer.]

[Θεόκτῡπος, ἡ, A deo pulsatus. Gramm. in Anecd. meis vol. 2, p. 412 : Ἐνταῦθα κινεῖ τὴν θ. λύραν Ὀρφεὺς ὁ Χριστοῦ. Boiss.]

[Θεοκῡβέρνητος, ὁ, ἡ, A deo gubernatus. Jobus Jasites ap. Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 658; Constant. Cærim. p. 216, D.]

[Θεοκύδης, ους, ὁ, Theocydes, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 257.]

[Θεοκῡδίδης. V. Θουκυδίδης.]

[Θεοκυήτωρ, ἡ, Quæ Deum concipit. Andr. Cret. p. 258, 265. Kall. Eust. Opusc. p. 36, 74 : Θεοκυῆτερ (scr. -ῆτορ) καὶ σωτηρία δέσποινα. G. Dind.]

[Θεοκύμων, ἡ, Deo gravida. Synes. Hymn. 1, 83. ῡ]

[Θεοκῡνὴς, ὁ, ἡ, Honoratus ut deus. Hesych. Θεοκυνῆ (θεοκυνεῖ codex), δόξαν θείαν ἔχουσαν. Comparandum cum verbo θεοσκυνεῖν.]

[Θεοκύρωτος, ὁ, A deo confirmatus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 144 : Τὰς ἀποστολικὰς καὶ θεοκυρώτους παραδόσεις. Et mox iterum. Boiss.]

[Θεολαμπὴς, ὁ, ἡ, Divinum splendorem emittens. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 612 : Ταῖς θεολαμπέσιν ἀρεταῖς ἐξαστράπτοντα. Suicer. Synes. Hymn. 1, 116, 315; 3, 269.]

[Θεολάτρεια, ἡ, Cultus dei. Greg. Naz. vol. 2, p. 140, B : Θεολατρείης οὐδὲν ἔχουσα γέρας.]

[Θεόλεκτος, ὁ, ἡ, A deo dictus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 112 : Τῶν θεολέκτων εὐαγγελίων. Ibid. p. 115, 117, 144, 160. Const. Porphyrog. ib. p. 98. Boiss. Conf. Θεοσύλλεκτος.]

[Θεοληπτέομαι, A numine corripior s. afflor. Philo vol. 1, p. 143, 37 : Ψυχῆς ἐμῆς εἰωθυίας τὰ πολλὰ θεοληπτεῖσθαι. Valck. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 64.]

[Θεοληπτικὸς, ἡ, όν. Sext. Emp. p. 581 : Θεοληπτικὴ·

A ubi Fabric. : « Hoc genus divinationis Plutarcho ἐνθουσιαστικὸν appellatur, Josepho Christiano μαντεία ἡ κατ' ἐνθουσίασιν, estque quando pleni homines numine fundunt oracula. » Comparandum cum θεοληψία. ‖ I. q. θεόληπτος. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. xxi : Περὶ ἑκάστου τούτων τοῦ θεοληπτικωτάτου διεξελθόντος. G. Dindorf.]

Θεόληπτος, ὁ, ἡ, Numine afflatus, ἔνθεος, ὑπὸ θεοῦ συσχεθεὶς, ut Suid. exp. : i. fere q. κάτοχος. Apostolis hoc epith. tribuitur a Dionys. Areop. [p. 217], Spiritu sancto afflatis, quippe qui a Deo quasi occupati, ipsius instinctu agerent et loquerentur. [Cyrill. Alex. In Joel. 3, p. 245 : Θ. Δαυίδ. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 444 : Παῦλος ὁ θ. Suicer.] Plut. [Mor. p. 1117, A] : Περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, Viro qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. Unde Plut. [Mor. p. 855, B] εὐμενοῦς et ἐπιεικοῦς historici non esse εἰ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν ἑξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὅδε θεόληπτον προσείποι· ἢ θρασύτητα καὶ μανίαν B Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν. [Sallustius c. 2 : Τῶν ποιητῶν οἱ θεόληπτοι. Plato eodem sensu in Phædro p. 238, D, posuit νυμφόληπτος. Valck. Manetho 4, 80 (ubi codex θεόλημπτος).]

[Θεόληπτος, ὁ, Theoleptus, Philadelphiæ episcopus. Cantacuz. Hist. p. 44, D; 61, B; Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 135, C.]

Θεοληψία, ἡ, Quum quis numine afflatus est, Numinis afflatus s. instinctus : passive accipiendo. [Plut. Mor. p. 56, E; 763, A.]

Θεολογεῖον, τὸ, Locus supra scenam in quo dii ostendebantur spectatoribus. Etenim Pollux 4, c. 19 [§ 130], de theatro et partibus ejus loquens, ait : Ἀπὸ δὲ θεολογείου, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν, ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοὶ, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ψυχοστασίᾳ. Procul dubio ex eo nominatum est, quoniam ibi demissi machina quadam dii loquuntur.

Θεολογέω, De Deo loquor, De rebus divinis dissero. Vel Theologice disputo, Dissero, Explico, Commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. De mundo [c. 1] : Λέγωμεν δὴ ἡμεῖς, καὶ καθ' ὅσον ἐφικτὸν, θεολογῶμεν περὶ τούτων C συμπάντων, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως, Dicere ipsi aggrediamur de diis omnibus universim collectis, quamque fieri potest maxime theologica commentatione edisserere, quænam sit horum cujusque natura; Philosophari, Bud. Dionys. Areop. θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, Theologice explicare ac commentari. Et de Luca, Θεολογῶν τὸ τῆς ἱερᾶς οἰκονομίας μυστήριον. Et θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Jesum asserere et prædicare, Bud. Invenitur et pass. θεολογοῦμαι, Plut. [Mor. p. 421, D] : Τούτοις μὲν οὖν ὅμοια πολλὰ λαβεῖν ἐστὶν ἐκ τῶν θεολογουμένων, Ex iis quæ de diis feruntur. Item in altera signif. ap. Eund. : Καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, Theologice edisseritur s. explicatur. Sic et θεολογουμένη τριὰς ap. Dionys. Areop. Sunt enim θεολογούμενα, Theologice disputata, Theologice explicata, Bud. Citat etiam Suet. Aug. [c. 94], Asclepiadis Mendetis Θεολογουμένων libros. [Θεολογέω est 1. De deo loquor, De rebus divinis dissero. Greg. Nyss. vol. 2, p. 574 : Περὶ τούτων D τῶν δογμάτων θεολογεῖ. 2. Deitatem alicui assero. De Trinitate Athanas. vol. 1, p. 202 : Τριὰς ... θεολογουμένη. De deo patre ib. p. 609 : Πατὴρ ἐν υἱῷ θεολογεῖται. De deo filio frequentissime. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 318 : Θεολογεῖν τὸν μονογενῆ θεόν. Θεολογεῖν Χριστὸν, i. e. naturam ejus divinam (contra Arianos) defendere, ap. Euseb. H. E. 5, 28, Socrat. 7, 31. Minus ergo accurate HSt. θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν cum Budæo interpretatur, Jesum asserere et prædicare. ... De spiritu sancto. Gregor. Naz. Or. 33, p. 212 : Τὸ πνεῦμα θεολογούμενον. 3. Idem quod θεοποιέω, Deum facio. Τὰ εἴδωλα θεολογεῖν dicit Jo. Chrysost. Epiphan. hær. 69, p. 324 : Μωρὸν τὸ κτίσιν θεολογεῖν, Stultum est creaturæ divinitatem adscribere. Euseb. Præp. ev. 14, p. 438 : Οὐ θεολογεῖν τὸν ἥλιον, τὸν δὲ ἡλίου ποιητήν. Suicer. Sensu peculiari positum a Zacharia Mityl. p. 142, 20 et 92, 17 meæ ed. Boiss.]

Θεολογία, ἡ, Sermo aut Dissertatio de Deo rebusve divinis. Plato Rep. 2, [p. 379, A] : Οἱ τύποι περὶ θεολο-

γίας τίνες ἂν εἶεν; Quam theologiam s. θεολόγων παράδοσιν, duplicem facit Dionys.: Τὴν μὲν, ἀπόῤῥητον καὶ μυστικὴν, τὴν δ' ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν· καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν. [Θ. Doctrina de deo. Theodoret. Quæst. 1 in Genes. p. 3: Τί δήποτε μὴ προτέταχε τῆς τῶν ὅλων δημιουργίας θεολογίαν ὁ συγγραφεύς; De Trinitate Athanas. vol. 1, p. 323: Ἐκ προσθήκης δὲ γέγονεν ὕστερον Τριὰς ... καὶ συνέστη τῆς θεολογίας ἡ γνῶσις. Doctrinam de divina Christi natura significat ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 533: Κηρύσσειν τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας. Jo. Chrys. vol. 5, p. 683, θεολογίαν τοῦ υἱοῦ vocat Assertionem divinitatis filii. Ap. Cyrill. Alex. Or. in fest. Palmar. p. 403, θεολογίαν προσάγειν τῷ Χριστῷ est, Offerre Christo divinitatis confessionem. Apud Patres frequenter inter se opponuntur θεολογία et οἰκονομία: quarum θεολογία ad divinam, οἰκονομία ad humanam refertur naturam. Jo. Chrys. Homil. 106: Οἱ μὲν ἤστραψαν τὴν οἰκονομίαν, ὁ δὲ (Joannes) βροντᾷ τὴν θεολογίαν. || Scriptura sacra. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 4, p. 48: Ὁ νόμος, ὡς ἡ θ. φησὶ, δι' ἀγγέλων ἡμῖν ἐδωρήθη. Ap. Theodoret. Therap. Serm. 2: Τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας θεολογίας, Veteris et novi testamenti. Suicer. || Numero plur. Aristot. Meteor. 2, 1: Οἱ ἀρχαῖοι καὶ διατρίβοντες περὶ τὰς θεολογίας. || « Peculiari sensu positum a Zachar. Mityl. p. 142, 20 meæ ed. » Boiss.]

Θεολογικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad eos, qui de Deo rebusve divinis agunt, Theologicus: θ. ἐπιστήμη, Aristot. Metaphys. 10, 6, p. 86, Scientia, quæ eorum est, qui de rebus divinis disserunt: quam præstantissimam τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν esse tradit. [Strabo 10, p. 474: Ὅτι τοῦ θεολογικοῦ γένους ἐφάπτεται τὰ πράγματα ταῦτα.] Ap. Greg. Naz. exp. etiam Theologiæ peritus, deditus. [Joannes θεολογικώτατος appellatur a Theophyl. Præfat. in Matth. et in Marc. 1, p. 194. Suicer. || Adverb. Θεολογικῶς. Plut. Mor. p. 568, D: Οὐ τραγικῶς, ἀλλὰ θ. τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀποφαινόμενος. Olympiodor. Vit. Plat. p. 82.]

[Θεολογιστέον, Zachar. Mityl. p. 114, 2 meæ ed. Boiss.]

Θεολόγος, ὁ, Qui de Deo loquitur aut disserit, aut de rebus divinis, Rerum divinarum consultus. Plut. De def. or. [p. 417, F]: Πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. [Lucian. Alex. c. 19: Ὑπὸ κήρυκι καὶ θεολόγῳ.] Utitur etiam Cic. De N. D. 3, [21]: Joves tres numerant ii, qui theologi nominantur: h. e., ut Alex. Aphr. ap. Aristot. docet, Qui scientiam de diis se edoctu-ros profitebantur, ut Hesiodus, Hom., Orpheus, qui Theogoniam scripsit. [Gregor. Naz. Or. 36, p. 589: Οὗτος ἄριστος θ. ... ὃς ἂν ἄλλου φαντασθῇ πλέον καὶ πλεῖον ἐν ἑαυτῷ συναγάγῃ τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα ἢ ἀποσκίασμα. Θεολόγοι sæpe appellantur V. et N. T. scriptores. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. 5, p. 60: Οἱ θεολόγοι ... ἀγγέλους καλοῦσι. Θεολόγοι ἄνδρες, Apostoli, ap. Athanas. vol. 1, p. 62. || Θεολόγος κατ' ἐξοχὴν vocatur Joannes evangelista et Gregorius Nazianzenus. De utroque Joanne Procopius De ædificiis p. 95, B. Gregor. Presbyter in Vita Gregorii Nazianz.: Ἐν δογμάτων ὕψει καὶ θεολογίᾳ τοσοῦτον αὐτῷ τὸ περιὸν τῆς δυνάμεως ὥστε πολλῶν κατὰ τοὺς χρόνους θεολογησάντων ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίᾳ γνωρίμων μόνον τοῦτον μετὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην θεολόγον ἀναφανῆναι καὶ οἷον ἐξαίρετον αὐτῷ ταύτην ἀποκληρωθῆναι προσηγορίαν. Suicer. Ὁ θεολόγος Gregor. Naz. non raro vocatur ab Etym. M., Suida aliisque gramm.]

[Θεολύτη, ἡ, Theolyta, meretrix. Theopomp. comicus ap. Athen. 11, p. 471, A; Anaxandrid. ib. 13, p. 570, E; Philetær. ib. p. 587, E. ὕ]

[Θεόλυτος, ὁ, Theolytus, Acarnan. Thucyd. 2, 102. Θεύλυτος inscr. Rhod. apud Bœckh. vol. 2, p. 395: Θεύλυτος Θευλύτου Καρπαθιοπολίτας.]

[Θεολωβήτης, ὁ, Qui deos contumelia afficit. Manetho 4, 234: Καὶ θεολωβήτας, κακοεργέας.]

[Θεομακάριστος, ὁ, ἡ, Divine beatus. Ignat. in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 42: Πολύκαρπε θεομακαριστότατε. Ib. p. 83: Τοῦ θεομακαρίστου αὐτοῦ πάθους. Quod in θεομακαρίου corruptum p. 42.]

[Θεόμανδρος, ὁ, Theomander, Cyrenæus. Theophrast. ap. Athen. 13, p. 567, A.]

[Θεομᾰνέω, Deorum instinctu furo. Pollux 1, 19.]

Θεομανὴς, ὁ, ἡ, Deorum instinctu furens, Cui a diis furor immissus est. [Æsch. Sept. 653: Ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος.] Eur. Or. [79: Θεομανεῖ πότμῳ· 843: Θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς.]

[Θεομανία, ἡ. Philo vol. 1, p. 571: Οὐκ ἀνθρωπίναις ἐπινοίαις, ἀλλ' ἐν θεομανίᾳ συνιστάμενον, Afflatu divino, Interpres.]

[Θεομαντεία, ἡ, Divinum oraculum. Dio Cass. 62, 18: Ὡς ἀληθῶς θεομαντείᾳ τινὶ προλεχθέν.]

[Θεομαντέω, Vaticinor instinctu divino. Pollux 1, 19.]

Θεόμαντις, ὁ, Qui Dei instinctu vaticinatur. Plato Ap. Socr. [p. 22, C]: Ἐνθουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ χρησμῳδοί· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. [Menon. p. 99, C. Aristid. vol. 2, p. 18, 187. || Forma contracta in nomine proprio Θούμαντις, quod v.]

[Θεόμαρτυς, υρος, ὁ, Testis de deo. Eustath. Opusc. p. 2, 27.]

Θεομᾰχέω, Cum Deo pugno, Deo repugno. [Eur. Bacch. 45: Ὅς θεομαχεῖ τὰ κατ' ἐμέ· 325: Οὐ θεομαχήσω.] Plut.: Ἔξεστί σοι μὴ θεομαχοῦντι, μετ' ἐμοῦ δὲ τασσομένῳ, τῆς Ἑλλάδος μοναρχεῖν. Act. 23, [9]: Εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν, Cum Deo ne pugnemus. [Plutarchi aliorumque exx. v. ap. Wyttenb. vol. 6, p. 1018.]

[Θεομαχία, ἡ.] Θεημαχία, Pugna cum deo, adversus deum. At Θεομαχία, Pugna deorum inter se, ut quidem Ammon. distinguit. [Plato Rep. 2, p. 378, D: Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν. Pro θεογαμία restituendum ex codd. Philoni vol. 2, p. 205, 46.]

Θεομάχος, ὁ, ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnans. Act. 5, [39]: Μή ποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε.

[Θεομεγάλυντος, ὁ, ἡ. Θ. βασιλεὺς, Maxim. Planudes Prece inedita. Boiss.]

[Θεομήδης, ους, ὁ, Theomedes, n. pr. in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 34.]

[Θεομηλίδας, ὁ. Pausan. 3, 14, 2: Καλεῖται ἐν τῇ Σπάρτῃ Θεομηλίδα χωρίον. Θεομηδίδα Lobeck. Paralip. vol. 1, p. 6.]

Θεομηνία, ἡ, Ira divina, dei. [Eustath. p. 891, 24: Τὴν θεομηνίαν Διὸς λέγει μάστιγα. Tzetz. Hist. 5, 727: Ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηνίᾳ. De terræ motu Jo. Malal. p. 249, 17: Θεομηνίας γενομένης καὶ διαφόρων σεισμῶν καὶ ἐμπρησμῶν.]

[Θεομήστωρ, ὁ, Par diis consiliarius. Æsch. Pers. 653: Θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις, θεομήστωρ δ' ἔσκεν. Ex Homerico Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, Il. H, 366, etc. Blomf.]

[Θεομήστωρ, ὁ, Theomestor, Samiorum tyrannus. Herodot. 8, 85.]

Θεομητέω, Divina sapio, Divino spiritu agor. A quo est θεομητεῖ ap. Hesych. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ.

Θεόμητις, ὁ, ἡ, Divina sapiens, consulens. Nonn. [Jo. c. 8, 121]: Καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὴν γινώσκετε φωνήν. Ap. Suidam ponitur dativo casu θεόμητι, exponiturque θεόφρονι, θεοβούλῳ.

[Θεομητορικὸς, ἡ, όν. Θεομητορικαὶ ἑορταὶ, Festa Mariæ deæ matris. Philotheus Patr. Cpol. in ordine sacri ministerii p. 1. Ducang.]

[Θεομητρικὸς, ἡ, ὸν, Ad deam matrem pertinens. Jo. Damasc. vol. 2, p. 857. Boiss.]

[Θεομήτωρ, ορος, ἡ, Mater deorum (Rhea), ap. Nonn. Dion. 25, 334. || Mater dei, epitheton Mariæ virginis ap. Andream Cret. p. 140, D, aliosque scriptores ecclesiasticos. G. D. Pachymer. in Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 4. Θεομήτωρ παρθένος vocatur a Gregor. Nyss. vol. 3, p. 460, et Damasc. Orthod. fidei 3, 7, p. 204. Suicer. || Θεομήτωρ, ὁ. Maneth. 4, 7: Ζωιδίων τε πόλοιο περίδρομον, ὃς κατὰ γαῖαν αἰθερίην τε κέλευθον ... πλαγκτὰ διχαζόμενος διέπει θεομήτορα κόσμον, *Divinum mundum* vertit Int., neglecta altera parte vocabuli, quod non a μήτηρ, sed a μῆτις derivandum videtur, quemadmodum κακομήτορες pro κακομήτιδες dictum est ibid. v. 307. Quæ eo tantum differunt quod θεομήτορα signif. passiva, illud vero activa dictum est. Lobeckio Paralip. vol. 1, p. 213, θεομήστορα corrigendum videtur.]

[Θεόμῑλος, ὁ, ἡ, Qui cum deo loquitur. Andr. Cret. p. 130. Kall.]

Θεομῖμησία, ἡ, Imitatio Dei, ap. Dionys. Areop. [De cœl. hier. 13, 3, p. 144 : Πάσης ἱερᾶς θεογνωσίας τε καὶ θεομιμησίας. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 341, A; 356, C; 396, A; 420, C.]

Θεομίμητος, ὁ, ἡ, Ad imitationem dei factus, institutus. Utrumque frequens ap. Dionys. Areop. [ut p. 143, de angelis : Τῆς θεομιμήτου δυνάμεως καὶ ἐνεργείας ἠξίωνται. Ib. p. 37 : Ἐπὶ τὸ θ. ἀναχθῆναι· 49, B; 109, A. Eustath. Opusc. p. 185, 34; 266, 23.] V. Θεοπαράδοτος.

Θεομιμήτως, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, ut ἰσαγγέλως, Bud. e Dionys. Areop. [p. 49, A. Eust. Opusc. p. 152, 77.]

[Θεόμῑμος, ὁ, ἡ, Deum imitans. Σεμνότας θεόμιμον πρᾶγμα, Diotogenes ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 316. Θεόμιμον ἐντὶ πρᾶγμα βασιλεία· ib. p. 319.]

Θεομῖσὴς, ὁ, ἡ, Deo invisus, odiosus, exosus, non placens, cui opp. θεοφιλὴς, quo modo Bud. ap. Plat. Leg. [8, p. 838, B] accipit, Μηδαμῶς ὅσια, θεομισῆ δὲ καὶ αἰσχρῶν αἴσχιστα· sed et ibi possumus interpretari, Diis exosa, odiosa. Ap. Eund. [Rep. 10, p. 612, E] : Ὁ μὲν, θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ, θ. Aristoph. Av. [1548] : Αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς, i. e. θεοστυγὴς, Deo exosus. Synes. Ep. 44 : Ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θ., Quod non alia morum conditio usque adeo invisa Deo est. [Adverb. Θεομισῶς. Pollux 1, 22.] || At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exosus, perosus, Qui Deum odit : quam differentiam post Aristoph. schol. tradit etiam Suidas.

[Θεομίσητος, ὁ, ἡ, Deo exosus. Hieron. De Trin. p. 34. Boiss. Eust. Opusc. p. 160, 40.]

[Θεομνηστιανὸς, ὁ, Theomnestianus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 429.]

[Θεόμνηστος, ὁ, Theomnestus, n. pr. ap. Pausan. 6, 15, 2, Philostr. p. 486, Lucian. Amor. c. 1. || Θιόμναστος in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 776. Nominativus Θεομνάστα ib. p. 750, similis Homerico Θυέστα pro Θυέστης. G. Dindorf.]

[Θέομνις, ιδος, Theomnis, n. pr. in inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 207, corruptum, ut videtur, ex Θέογνις.]

[Θεόμοιος, ὁ, ἡ, Deo similis, par. Anastas. Presb. post Origen. Philoc. p. 607, 8. Boiss.]

[Θεόμοιρος, ὁ, ἡ, Dei s. Divinæ particeps. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 347, 7 : Γυναικὶ ἐνέτυχεν ἱερᾷ θεόμοιρον ἐχούσῃ φύσιν παραλογωτάτην.]

Θεόμορος, ὁ, ἡ, [A deo attributus. Pind. Isthm. 8, 85 : Θεόμορον γάμου γέρας. Divinitus sortem adeptus Pyth. 5, 6 : Ὦ θεόμορ' Ἀρχεσίλα. Conf. Θεύμορος.] σώφρων Hesych. [gl. corrupta : de qua v. s. Θέμερος.]

[Θεόμορφος, ὁ, ἡ, Deiformis. Strato in Anth. Pal. 12, 196.]

[Θέομος inter nomina in ομος ap. Arcad. p. 61, 12, corruptum videtur ex Δίομος. G. D.]

[Θεομῡθία, ἡ, Mythologia. Procl. in Theol. Plat. 1, 4, p. 9; Hermias in Plat. Phædr. p. 73, ubi αἱ θεομυθίαι.]

[Θεομῦσὴς, ὁ, ἡ, Piaculo in deos commisso pollutus. Æsch. Eum. 40 : Ἄνδρα θεομυσῆ.]

[Θεομύστης, ὁ, Saracenica Sylburgi p. 65. Boiss.]

[Θεόμυστος, ὁ, ἡ, Deo initiatus. Andr. Cret. p. 140, D : Τῆς θεομύστου σοφίας· 153, A : Τῆς θ. σκηνῆς· 172, D : Τοῦ θ. κήρυκος. Kall.]

Θεονόη, ἡ, Theonoa, Protei filia. Eur. Hel. 11, Aristoph. Thesm. 897.]

[Θεοξένη, ἡ, Theoxena, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 596, ubi Dor. Θεοξένα.]

Θεοξένια, τὰ, Festum solemne in omnium communiter deorum honorem institutum. Plut. [Mor. p. 557, F] : Ἀναμνήσθητι δὲ, τῶν ἔναγχος, τῶν θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες, τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους. Athen. [9, p. 372, A] : Παρὰ Δελφοῖς τῇ θυσίᾳ τῶν θ. [Festum Mercurii et Apollinis, schol. Pind. Ol. 9, 146. || Θευξένια, Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Hesych. || Θεοξένιος Ἀπόλλων apud Pellenenses. Pausan. 7, 27, 4. || Θεοξένιος nomen mensis Delphici in inscr. Bœckh. vol. 1, p. 826.]

[Θεοξενίδης, ὁ, Theoxenides, Siphnius. Suidas s. Χιάζειν.]

[Θεόξενος, ὁ, Theoxenus, Tenedius, Agesilai filius. Pindar. ap. Athen. 13, p. 565, E; 601, D. || Alii ap. Demosth. p. 611, 23; Lucian. Scyth. c. 8.]

[Θεοπάθεια, ἡ, Deipassio. Phot. Bibl. p. 88, 11 : Τοῖς Κυρίλλου ιϐ' κεφαλαίοις καὶ τῷ δωδεκάτῳ μάλιστα, ὃ παρεισάγει τὴν θεοπάθειαν.]

[Θεοπαίγμων, ὁ, ἡ, Cum deo ludens. Nonn. Dion. 30, 210 : Μαινάδος Ἀλκιμάχης θεοπαίγμονος.]

Θεόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Divina soboles, Deo natus. Epigr. [ap. Athen. 5, p. 222, A], θ. Βαβυλὼν, Divina Babylon. Athen. [7, p. 311, A], ex Archestrato : Κεστρέα τὸν κέφαλον, καὶ τὸν θ. λάβρακα. In quibus ll. improprie usurpatum est. || Etiam Maria virgo, Christi mater, Nonn. [Jo. c. 19, 138], VV. LL.

[Θεόπαιστος, ὁ, ἡ, A deo percussus. Hesych. : Θ., ὑπὸ θεοῦ παιόμενος· ἢ κιθάρα ὑπὸ θεοῦ διδομένη.]

Θεοπαράδοτος, ὁ, ἡ, Divinitus traditus. Dionys. Areop. [De eccl. hier. 1, 4, p. 200] ubique Evangelia vocat, Θεοπαράδοτα λόγια. Θεοπαράδοτος καὶ Θεομίμητος πολιτεία, Idem, Vita a Christo præmonstrata, Bud. [Marini V. Procli p. 62 : Τὰ θεοπαράδοτα λόγια. Proclus in Cratyl. c. 107 : Αἱ θεοπαράδοτοι φῆμαι. Psellus in Orac. p. 70 : Ὀνόματα θ. Boiss. || Adverb. Θεοπαραδότως, Dionys. Areop. p. 73, 103, 117. Kall.]

[Θεοπάρακτος, ὁ, ἡ, A deo productus. Justin. Mart. Quæst. 3 ad Græc. p. 186 : Εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, οὐκ ἔστι θεοπάρακτος, καὶ εἰ μὴ θεοπάρακτος, οὐδὲ παρήγαγεν αὐτὸν ὁ θεός. Suicer.]

[Θεοπάροχος, ὁ, ἡ, A deo præbitus. Schol. in Jo. Climac. p. 444. Θ. δάκρυα, Saracenica Sylburgii p. 65. Boiss.]

[Θεοπασχία, ἡ, Deipassio. Jo. Damasc. Epist. ad Theoph. de imag. Edess. p. 119. Boiss.]

[Θεοπασχίτης, ὁ, Deipassianus. Θεοπασχῖται veteres vocantur hæretici, qui divinitatem passioni obnoxiam putabant. Eorum meminit Nicephor. Hist. eccl. 18, 45, p. 869. Isidori Pelusiotæ epistola 1, 102, p. 32, κατὰ θεοπασχιτῶν scripta est, et 1, 124, p. 38. Athanas. vol. 2, p. 342, D. Hæc et alia attulerunt Suicer. et Ducang.]

[Θεοπάτρα, ἡ, Theopatra, nomen pr. virginis ap. Method. Conviv. virg. p. 64. G. Dind.]

[Θεοπάτωρ, ορος, ὁ, Deipater. Sic frequenter vocatur David propter Christum, qui secundum carnem est ex Davide. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 478; Dionys. Areop. Epist. 8, 1, p. 778. Suicer. Andr. Cret. p. 13; Photius ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 186; vol. 2, p. 42.]

[Θεοπείθεια, ἡ, Obedientia erga Deum. OEcumen. In Act. 3, p. 17. Suicer.]

Θεοπειθὴς, ὁ, ἡ, Deo obediens. Nonn. [Jo. c. 3, 116, λαός· c. 5, 40, μῦθος· c. 8, 128, ἀλήθεια. || Adv. Θεοπειθῶς. Eustath. Opusc. p. 75, 50 : Τοῦ αὐτοκράτορος βιασαμένου ἐκεῖνον θ.]

[Θεοπείθης, ὁ, Theopithes, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 377. Comparandum cum nomine Διοπείθους.]

Θεόπεμπτος, ὁ, ἡ, A Deo missus. Aristot. Eth. 1, 9, de beatitudine : Εἰ μὴ θεόπεμπτός ἐστιν, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν καί τινα μάθησιν ἢ ἄσκησιν παραγίνεται, τῶν θειοτάτων εἶναι. Longin. [c. 34] : Θεόπεμπτα τινὰ δωρήματα, quibus opp. ἀνθρώπινα. [Themist. Or. 13, p. 178, D : Ὁ θ. νεανίας.]

[Θεοπέρατος. V. Θεοτέρατος.]

[Θεόπη, ἡ, Theopa, Leo filia. Ælian. V. H. 12, 28; Phot. Lex. p. 218, 14.]

[Θεοπλανησία, ἡ, Aberratio a deo, Ignorantia deitatis. Athanas. vol. 1, p. 384 : Τοὺς πάντας ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῆς θεοπλανησίας καὶ φθορᾶς. Suicer. Ib. p. 482, A.]

Θεοπλαστέω, Deum fingo. Philo V. M. 3, [p. 682, et iisdem prope verbis Heliodor. Æth. 9, 9, p. 423] : Θεοπλαστοῦσι τῷ λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς ἀντίμιμον οὐρανοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitant Ægyptii.

Θεοπλάστης, ὁ, Dei (i. e. Imaginum dei) fictor, i. q. ἀγαλματοποιὸς, ἀγαλματουργὸς, et infra θεοποιὸς, Pollux [1, 12]. Utitur autem eo Aristoph. [Manetho 4, 569.] || Ipse Deus rerum omnium fictor et creator. Philo De mundo : Πατέρα μὲν καὶ ποιητὴν καὶ δημιουργὸν, τὸν θεοπλάστην ἐκεῖνον, Divinum illum fictorem.

[Θεοπλαστία, ἡ, Dei formatio. Incarnationem Christi ita vocat Dionys. Areop. p. 424 : Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰησοῦ θ., ad quem l. Maximus in scholiis p. 119 : Καθ' ἡμᾶς θεοπλαστίαν φησὶ τὴν τοῦ κυρίου Ἰησοῦ σάρκωσιν. Suicer. Athanas. vol. 1, p. 19, B. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 432, D : Ἱερομύστοις θεοπλαστίαις.]

[Θεόπλαστος, ὁ, ἡ, A deo formatus. Basil. vol. 1, p. 350 : Ἄνθρωπος εἶ, μόνον τῶν ζώων θεόπλαστον. Suicer. Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων. Sibylla 2, p. 215, 8. Adv. Θεοπλάστως Anastas. Presb. post Origenis Philocal. p. 599, 8. Boiss.]

[Θεόπλευρος, ὁ, ἡ, Deilateralis, Dei latus vulnerans. Θ. σφαγὴ Andr. Cret. p. 324. Kall.]

[Θεοπληγὴς, ὁ, ἡ, A deo ictus. Synes. De prov. 2, p. 119, D. Anna Comn. 15, p. 488, B : Ὁ θ. ἐκεῖνος ἀνήρ.]

[Θεόπληκτος, ὁ, ἡ, A deo percussus. Hesych. : Θεοπλάκτας, δεισιδαίμονας. Corrigendum cum Hemst. Θεοπλάκτως.]

[Θεοπλὴξ, ὁ, ἡ, i. q. θεοπληγής. Anna Comn. 14, p. 423, C : Ὁ ἐμμανὴς ἐκεῖνος καὶ θ. βάρβαρος.]

[Θεοπληξία, ἡ, Plaga divinitus incussa. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234, C. Hemst.]

[Θεόπλοκος, ὁ, ἡ, A deo plexus. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 328, D : Σαγήνη θ. (Petri). G. Dind. Nicet. Annal. p. 70, A : Τῶν θεοπλόκων καὶ ἡδυφραδῶν εἰδυλλίων.]

[Θεόπλουτος, ὁ, ἡ, Qui divitias a deo datas possidet. Ita Jobum appellat Jo. Chrysost. vol. 4, p. 297. Suicer.]

[Θεοπνευστία, ἡ, Inspiratio divina. Germanus In dormit. B. Mar., init. Boiss.]

Θεόπνευστος, ὁ, ἡ, A Deo inspiratus. Phocyl. [121] : Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος. 2 Tim. [3, 16] : Γραφὴ θ. [Plut. Mor. p. 904, F : Τοὺς ὀνείρους τοὺς θεοπλούτους.]

[Θεόπνοος, ὁ, ἡ, i. q. θεόπνευστος. Porphyr. De antro nymph. p. 116 ima : Ἡγοῦντο γὰρ προσιζάνειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς θεοπνόῳ ὄντι. G. D. Pisid. Hexaem. 1489 : Ἡ θεόπνους ἀκρότης.]

[Θεοπόθητος, ὁ, ἡ, A deo expetitus. Acta Bacchi jun. p. 120. Boiss.]

Θεοποιέω, Deum facio. Lucian. [Scyth. c. 1] : Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, Deos facere ex Scythis, In deorum numerum referre, i. e. ἀπαθανατίζειν, ut paulo ante. Ap. Eund. θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, E ventre deum sibi facere, Ventrem Dei loco habere, Servire ei ut deo. Theodorit. H. E. : Μάγους δὲ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας. [Alios scriptorum eccles. ll. v. ap. Suicer.] Heraclitus Hermodoro : Ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία καλοκἀγαθία καὶ ἔργων τὰ γενναιότατα, Quid inter divos eum retulit? [Sext. Emp. p. 389 : Τὸν Πυθαγόραν ἐθεοποίουν. Steph. Byz. s. Ὄβοδα. Hemst.] Ap. Greg. Naz. quoque τὸ Πνεῦμα ἅγιον dicitur θεοποιοῦν, Deos, Divinos homines faciens. [Deus dicitur homines θεοποιεῖν, quatenus eos reddit divinæ naturæ participes. Athanas. vol. 1, p. 158 : Γέγονεν ἄνθρωπος (Jesus), ἵνα ἡμᾶς ἐν ἑαυτῷ θεοποιήσῃ. Suicer.]

Θεοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Qui deos s. deorum simulacra facere potest : θεοποιητικὴ, sub. τέχνη, Ars deorum fabricatrix, conficiendi deorum simulacra : ἀγαλματουργικὴ s. ἀγαλματοποιητική. Pollux [1, 13].

[Θεοποίητος, ὁ, ἡ, A deo factus. Isocr. p. 152, C : Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν θεοποίητον εἶναι νομίσειεν. Jo. Chrys. vol. 6, p. 470, ab Suic. cit. : Ἐκ τῆς θ. πλάσεως εἶχες τὸ ἦθος. Simiæ in Securi πύργων θεοτεύκτων interpr. paraphr. θεοποιήτων.]

Θεοποιΐα, ἡ, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. [Pollux 1, 13, qui rejicit voc. ut δυσχερὲς πρὸς τὴν ἀκοήν. Θεοποιίαν corrupte ap. Plut. Mor. p. 377, C. Porphyr. De abst. 4, 9, p. 322.]

[Θεοποίκιλτος, ὁ, ἡ, Divino opere variatus. Στολὴ θ. Andr. Cret. p. 149, A. Θ. ἁλουργὶς idem in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1325, B.]

Θεοποιὸς, ὁ, Qui deos s. deorum imagines fabricatur, i. q. θεοπλάστης, Pollux [1, 12]. Θ. τέχνη, Ars deorum fabricatrix, VV. LL. [ex epigr. Glauci Anth. Pal. 9, 774. || Θεοποιὸς, ὁ, ἡ, Deificus. Scriptor. ignotus ap. Suidam s. Ἀποκλήρωσις, Λῆξις et Παῦσις : « Ἀποκληρῶσαι θεοποιῷ φροντίδι οὐδὲν ὤκνησε ».]

[Θεοπολέω. V. Θεηπολέω.]

[Θεόπολις. V. Θεούπολις.]

[Θεοπομπέω.] Θεοπεμπέω, Numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ, Hesych. [Cui θεοπομπεῖν restituit Is. Vossius.]

[Θεόπομπος, ὁ, ἡ, A deo missus. Θεόπομποι τιμαὶ Pind. Pyth. 4, 123. Θεόπομπον pro θεόπεμπτον libri quidam ap. Achill. Tat. p. 96, 34.]

[Θεόπομπος, ὁ, Theopompus, Atheniensis, veteris comœdiæ poeta, de quo v. Suid. || Milesius. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 30. || Chius, historiarum scriptor, de quo v. Suid. || Θεύπομπος, Damaget. in Anth. Pal. 7, 231.]

[Θεοπόνητος, ὁ, ἡ, A deo elaboratus, factus. Θ. λέχη Eur. Tro. 953, Hel. 590.]

[Θεοπρᾱγία, ἡ, Divina actio. Gregentius in disputatione, διὰ τὸ μὴ εἶναι βουλὴν θεοπραγίας ἐκεῖσε. Suicer.]

[Θεοπραξία, ἡ, i. q. θεοπραγία. Eust. Opusc. p. 215, 86 : Οὓς οἱ ἐπίσκοποι τοιούτων θεοπραξιῶν προϊστῶσιν ἐργάτας.]

[Θεοπρέπεια, ἡ, Magnificentia deo digna. Diodor. 5, 43 : Τῇ θεοπρεπείᾳ τῆς προσόψεως (τῶν κηπειῶν)· 11, 89 : Τοιαύτης θεοπρεπείας οὔσης περὶ τὸ τέμενος. Clem. Alex. Strom. 7, p. 830.]

Θεοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Deum decens, Deo conveniens. [Hesych. : Θεοπρεπεῖς, θεῷ ἁρμόζοντας.] Greg. Naz. : Θεοπρεπεστέρας φωνὰς, Deo magis convenientes voces; Voces, quæ divinam majestatem magis deceant. Plut. [Mor. p. 780, A] : Ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, Heroicam et quæ deos deceat. Et neutr. τὸ θεοπρεπὲς pro Divinum decus, Divina majestas. Philo V. M. 2 : Πάντως, ὡς ἔοικε, τὸ σεμνὸν καὶ θ. αὐτῶν ἐκτετιμηκότων, Divinam quandam earum majestatem. [Diodor. 11, 89 : Τέμενος ἐν πεδίῳ θεοπρεπεῖ κείμενον.]

Θεοπρεπῶς, Ita ut Deum decet, Divine. Lucian. [Alex. c. 15] : Θ. ἐσταλμένος. Greg. Naz. 7 : Ἀμφότερα γὰρ ταῦτα θ. νοητέον. Ap. Dionys. Areop. θεοπρεπῶς, Divine, ut ἀγαθοπρεπῶς, Benigne. Bud. [Alia exx. v. ap. Suicer.]

[Θεοπρόβλητος, ὁ, ἡ, Theophyl. vol. 2, p. 677. Bast. Divinitus electus, Anna Comn. p. 408, D et 412, B : Τοῦ θεοπροβλήτου κράτους ὑμῶν.]

Θεοπροπέω, Oracula expono, fundo, Vaticinor. Hom. Il. A, [109] : Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, Vaticinans, Prædicens. [Et B, 322; Pind. Pyth. 4, 339. || Forma Bœotica in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 776 : Δινίαο ... θιοπροπίοντος, ubi oraculorum interpretem significat.]

Θεοπροπία, ἡ, et Θεοπρόπιον, τὸ, Oraculum, Vaticinium, i. q. μάντευμα, λόγιον. Hom. Il. Π, [36] : Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, Effugis oraculum. Et paulo post [50] eodem sensu : Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣν τινα εἰδῶ· A, [384] : Ἄμμι δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, Expone nobis Apollinis oracula. Et ante [87] : Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, Oracula edis, reddis. Et [85] : Εἶπε θεοπρόπιον ὅ,τι οἶσθα, Ede oraculum s. effare, Funde oraculum. [Z, 438 : Θεοπροπίων εὖ εἰδώς. Ἐκ θεοπροπίου Herodot. 1, 7; 7, 117. Κατὰ τὸ θ. 1, 68. Ἀνενειχθέντα τὰ θεοπρόπια 1, 54.]

Θεόπρόπος, ὁ, Deum decens, Epigr. [?] || Sæpius Vates, Divinus, i. q. μάντις, Eust., dictum esse volens θεοπρόπον, quasi θεοῖς πρέποντα, θεοῖς πρέποντα λέγοντα. [Eadem etymologia in Etym. M. p. 446, 8. Alii ἀπὸ τοῦ περιέπειν τὰ θεῖα derivarunt : v. Eust. p. 55, 41; 1044, 26. Hesych. : Θεοπρόποι, προφῆται, μάντεις ἐκ θεοῦ προλέγοντες.] Hom. Il. M, [228] : Θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων· N, [70] : Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστὴς, ubi Idem docet esse generale, sicut μάντις : ut θ. οἰωνιστὴς sit μάντις οἰωνοπόλος, Vates auguriorum peritus. || Qui vadit ad oraculum petendum, Bud. Qui oraculum consulit : qui alio nomine θεωρὸς dicitur. Herodot. 1, [67] : Πέμψαντες θεοπρόπους, Mittentes, qui oraculum consulerent : eod. l. : Θεοπρόπους ἐς χρηστήριον διαπέμψας, Mittens qui oracula scitarentur. [Æsch. Prom. 659 : Ἰυγνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν.] Plut. Cim. [c. 18] : Οὐδὲ χρησμὸν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐξήνεγκεν, ἀλλ' ἅμα τῷ προσελθεῖν ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους· Fabio [c. 18] : Εἰς

Δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρόπος, Delphos missus est ad petendum oraculum. Rom. [c. 28]: Ἀποστεῖλαι θεοπρόπους εἰς Δελφούς. [|| Adjectivo usus est Soph. Tr. 822: Τοὔπος τὸ θεοπρόπον, Fatidicum. || Et alia forma Θεοπρόπιος, ὁ, ἡ, Orac. Sibyll. ap. Phleg. Trall. c. 4: Θεοπροπίους κατὰ θώκους. Quod θεοτρέπτους scriptum ap. Zosimum 2, 6, 9.]

[Θεόπροπος, ὁ, Theopropus. Schol. Hom. Il. Σ, 486: Ἄρατος ἐν τῷ πρὸς Θεόπροπον ἐπικηδείῳ.]

[Θεοπρόσδεκτος, ὁ, ἡ, A deo acceptus. Eust. Opusc. p. 167, 10.]

[Θεοπροσκοπία, ἡ, Spectaculum, Gl. Corruptum ex θεατροσκοπία.]

[Θεοπρόσπλοκος, ὁ, ἡ, Diis complicatus, Fanaticus. Proclus Paraphr. p. 224 (qui ibid. p. 102: Φοβούμενοι τὸ θεῖον καὶ προσπλεκόμενοι πρὸς θεούς). Ptolemæo Tetrabibl. 2 pro θεοπρόσπολος restituit Scaliger ad Manil. p. 13.]

[Θεοπτεία. V. Θεοπτία.]

Θεόπτης, ὁ, Qui Deum cernit, ut αὐτόπτης, Dionys. Areop. [Jo. Climac. p. 31, C. Θ. Μωϋσῆς Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 540, Etym. M. p. 679, 5.]

Θεοπτία, ἡ, Divina visio: θεία ὀπτασία, Suidæ; θεοφανία, θεία θεωρία Hesychio. Dicitur ut ἀγαθοπτία, Dionys. Areop. Et schol. apud eum: Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θεοπτίας ἀπολείπεται. [Cyrill. Adv. Julian. 1, p. 19: Τὸ φῶς τῆς θεοπτίας. Dionys. Areop. Epist. 8, p. 778: Εἰς θεοπτίαν ἁπάντων προφητῶν ἀξιώτερος. Epiphan. Hæres. 51, p. 429. Memorat τὴν τῶν ποιμένων διὰ τῶν ... ἀγγέλων θεοπτίαν. Suicer. Epigr. ap. Matthæium Oratt. 2 Greg. Naz. p. 5: Αἴγλης ἀμαρύγματα πρὸς θεοπτίαν. Θεοπτείαν Euseb. Dem. ev. 7, p. 309, D.]

Θεοπτικὸς, ἡ, ὸν, vocatur Ordo sacerdotalis apud Dionys. Areop. Περὶ τῶν ἱερατικῶν τελειώσεων, de episcopis: Τούτων οὖν ἐστὶ τῶν πρώτως θεοπτικῶν, τὸ τοῖς δευτέροις ἀφθόνως ἐν συμμετρίᾳ τῇ κατ' αὐτοὺς ὑποδεῖξαι τὰ πρὸς αὐτῶν ἱερῶς ἐποπτευθέντα θεῖα θεάματα. Idem: Ἡ θεία τῶν ἱεραρχικῶν τάξις πρώτη μέν ἐστι τῶν θεοπτικῶν τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή· et, Τὸ θεοπτικὸν τῶν Σεραφίμ. Bud. [Hermes ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 309: Ἐὰν ὁ θεὸς τὴν θεοπτικὴν δωρήσηται δύναμιν.]

[Θέοπτος. Polyb. 32, 25, 14: Ὥστε παρὰ πόδας ἐκ θεόπτου δοκεῖν ἀπηντῆσθαι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. Ἐκ θεοπέμπτου Toupius. Probabilius Reiskius ἐκ θεῶν του.]

[Θεόπτυστος, ὁ, ἡ, Diis abominatus. Æsch. Sept. 610: Ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. Restituendum fortasse Chron. Pasch. p. 706, 21, ubi τὸν θεοπτώτην Χοσρόην legitur. G. Dind.]

[Θεόπῠρος, ὁ, ἡ, Divinitus accensus. Eur. El. 732: Θερμὰ φλογὶ θεοπύρῳ.]

[Θεόργητος, ὁ, ἡ, Divinam iram expertus. Glossa Æsch. Sept. 659: Θεομανές) θεόργητον.]

[Θεόρρευστος, ὁ, ἡ, i. q. θεόρρυτος. Apollin. Metaphr. p. 164.]

Θεορρημοσύνη, ἡ, Institutio divina, θεία διδασκαλία, κατήχησις [Photius p. 84, 20 et] Suid., apud quem unico ρ scribitur. [Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 368, A: Θεορρημοσύναις ἀρρήτοις παρασκευάζει θαρρεῖν· et ib. p. 401, C; 406, C; 407, B; 424, C. G. Dind.]

Θεορρήμων, ὁ, ἡ, Qui divina loquitur, Divina locutus, Bud. ap. Damascen.: Ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θεορρήμων Γρηγόριος, i. q. θεηγόρος. [Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 394, D: Γλῶσσαν θεορρήμονα. G. Dind.]

Θεόρρητος, ὁ, ἡ, A Deo dictus, Divinus. E Nonno [Jo. c. 14, 25, μῦθος· c. 5, 154: Θεορρήτων θέσφατα βίβλων. Epigr. Anth. Pal. 9, 505, 13: Θεορρήτῳ τινὶ μέτρῳ.]

Θεόρρυτος, ὁ, ἡ, A Deo profluens, Ab Jove fusus, profluens. [Hesych. et Photius p. 84, 21: Θεόρρυτον, ἐκ θεοῦ προϊὸν ἢ προχεόμενον.] Θ. ὄμβρος, i. e. Διὸς ὄμβρος, ut cum Homero Hesiod. loquitur, [ex Nonno Jo. 8, 10. Oppian. Hal. 5, 9].

Θέορτος, ὁ, ἡ, A Deo motus, impulsus. Æschyl. Prom. [764]: Θέορτον ἢ βρότειον (γάμον γαμεῖ ὁ Ζεύς); Deæne alicujus aut mortalis amore motus uxorem ducet Jupiter? Eod. fere sensu ib. [116]: Θεόσυτος ἢ βροτείος (ἀχώ); Composita autem est vox hæc ex Hom. θεὸς ὄρση, Il. I, [699]: Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ. Nec vero multum diversa signif. est ejus, quod paulo ante præcedit, θεήλατος. [Eurip. Orest. 1169: Ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχε. Emend. θέορτον. Valck. Non opus. Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ Pind. Ol. 2, 67.]

Θεὸς, ὁ, Deus: Θεὸς, ἡ, Dea. Apud Hom. frequenter plur. θεοὶ, et quidem plerumque cum ἀθάνατοι, ἀειγενέται, αἰὲν ἐόντες, ἐπουράνιοι, μάκαρες, ut Lat. Dii, Superi, Cœlestes: interdum tamen et sing. θεὸς, non de Certo quopiam deo, sed pro τὸ θεῖον, cujus nomen Ζεύς. Exempla sunt hæc. Od. Σ, [133]: Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι· Il. Ω, [525]: Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι. Od. Δ, [12]: Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. Sic et alibi sæpe, ubi de iis loquitur, quæ potentia divina fiunt. Singulari autem utitur ut in seqq. ll., Il. N, [730]: Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν κτλ.· præcedit autem hic versus, Ἀλλ' οὕπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, pro quo legitur Δ, [320]: Ἀλλ' οὕπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι. Od. Ξ, [444]: Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, Ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα· Γ, [231]: Ῥεῖα θεός κ' [γ'] ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι· Θ, [176]: Οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε· Il. T, [96]: Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ· quod tamen hemistichium non uno modo exponitur. Ceterum quod dixi, θεὸν in his aliisque hujusmodi ll. posse etiam significare τὸν Δία, Jovem, id mihi verisimile reddunt quum alii ll., tum vero isti: Od. Z, [188]: Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ· Il. A init., Od. Λ, 296: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή· itidemque Il. Σ, [74]: Τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται Ἐκ δήτοι Διός. Ap. Hesiod. [Op. 121]: Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς· et [4]: Διὸς μεγάλοιο ἕκητι. Atque adeo quod Διὸς βουλὴν illis in ll. appellat Hom., alibi θεοῦ μοῖραν nominare videtur [Od. Λ, 291]: Θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Quo ex l. non dubitarim dicere, figuram, quæ ἓν διὰ δυοῖν vocatur, esse in Il. T, [87]: Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς· ut sc. sit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζηνὸς μοῖρα. Quinetiam alicubi observasse mihi videor, pro eo, quod uno in l. dicatur θεὸς, in altero dici Ζεύς: cujus rei ex. peti fortasse possit ex Od. Ξ: quum enim ab Ulysse dictum esset v. 440: Αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διΐ πατρὶ γένοιο Ὡς ἐμοί· respondens illi Eumæus ait, 444: Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει κτλ. Quinetiam quum sæpe βροτοὺς, ἀνθρώπους vel certe ἄνδρας opponere soleat θεοῖς, alicubi illos soli Διΐ opposuit: Il. A, [334]: Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν· Π, [688]: Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. Jam vero et hoc observandum est, quo confirmari posse videtur quod scripsi, sc. per θεὸν intelligi Δία, Jovem, hunc poetam, quemadmodum dicit, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, sc. κατ' ἐξοχὴν s. ἐξαίρετον, Hectorem separans a ceteris Trojanis (quod imitatus Maro dixit, Troas reliquias Danaum atque immitis Achilli), ita etiam separare Jovem a ceteris diis, quum alibi, tum in his versibus: Od. Γ, [346]: Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι· Il. Σ, [168]: Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Qua in re imitati sunt Hom. uno consensu omnes ejus posteri, non poetæ tantum, sed et prosæ scriptt.: præsertim tamen comici poetæ: inter quos videmus Aristoph. suum Plutum ab hoc v. auspicatum esse: Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, nec solum in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verum et in obtestatione: Dem. Pro cor. [p. 312, 15]: Καί μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς· non ignoro autem, ead. in oratione valde commotum eum exclamare, Ὦ γῆ καὶ θεοὶ, et subjungere paulo post, νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς. Alicubi vero dicit idem Hom., Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ut paulo post docebo. His accedit usitatissima illa προσφώνησις in votis nuncupandis, Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ ἄνα, tacito ceterorum deorum nomine. Ne autem ita κατ' ἐξοχὴν discerni Jovem a ceteris diis miremur, faciunt pulcri illi, quibus eum ornari videmus, tituli quum ab eo, tum a ceteris poetis: sed in præsentia exemplis ex eo atque Hesiodo petitis contentus ero. Ac primum Jovem ipsum non vocat πατέρα solum et sine adje-

ction (ut dixi usitatum esse in votis nuncupandis Ζεῦ πάτερ), sed addit etiam ἀνδρῶν τε θεῶν τε: ut quum alibi, tum Il. O, [47]: Μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· quod hemistichium et in aliquot Hesiodi ll. extat: et a Virg. duobus modis eleganter expressum legitur, sc.: Divûm pater atque hominum rex: et, O pater, o hominum divûmque æterna potestas. Sed alicubi genit. Hominum omittitur: ut, Aut tu magne pater divûm miserere. Et, Sic pater ille deûm faciat, sic altus Apollo: ubi observandum ei addi Apollinem. Sed et Pater omnipotens sæpe ab eo vocitatur. Interdum vero et Pater, adjecto solum pronomine Ipse: ut quum scribit, Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Item, Ipse Pater Danais animos viresque secundas Sufficit. Quam tamen Patris appellationem latius etiam extendisse mihi videntur Lat. poetæ quam Græci; legimus enim ap. eund. quoque Maronem, Pater Lenæe, Neptune, Tybri pater etc. Ubi hoc saltem est discriminis, quod unicuique illorum non tribuitur Patris appellatio, nisi adjecto ejus nomine, quum Jupiter sine hac adjectione Pater vocetur, sed addito, ut dictum est, genit. Divûm, Divûm atque hominum; vel certe pronomine Ipse, emphatice posito. Alicubi tamen, ita poscente versu, Saturnius pater dixit idem Maro. Observandum est porro ut a Virg. nuncupatur Divûm quidem pater, hominum vero rex, sic et Regem divûm ab Hesiodo appellari, i. e. σήμαντορα, βασιλῆα θεῶν. Sed et Altitonans, Altisonans ap. Lat. poetas, ac præsertim antiquiores, horum Græcorum locum obtinent, ὑψιβρεμέτης, ἐρίγδουπος, βαρύκτυπος, τερπικέραυνος: item ἀστεροπητής. Jam vero et a sede, quam incolit, celebrari illum ab utrisque videmus; eam enim appellari a Gr. poetis ὑπέρτατα δώματα, χαλκοβατὲς δῶ, μακρὸν Ὄλυμπον: necnon ab hoc nomen ei datum esse, sc. Ὀλύμπιος: nam alicubi sine adjectione etiam ponitur Ὀλύμπιος pro Ζεὺς, sc. κατ' ἐξοχὴν, at Lat. poetæ pro Ὀλύμπιος, et pro ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει, etc. dixerunt Summi regnator Olympi, Magni regnator Olympi, Rex magnus Olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiam titulis ab utrisque ornatur: inter quos hunc Ζεὺς θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, credidérim Latinis occasionem præbuisse honorificentissimæ hujus appellationis, Jupiter optimus maximus. Habentur autem illa ap. Hom. Od. Τ, [303]: Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. (De quo versu istud etiam annotabo obiter, non bene distingui ap. Eust. post πρῶτα, ut sc. θεῶν jungatur sequentibus; hanc enim interpunctionem refellit hic v. qui Od. Ξ, [158], et Υ, [230] habetur, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα.) Cetera huc pertinentia, quæ plurima sunt, diligenti lectorum observationi relinquo: præsertim quum iis, quos protuli, ll., tanquam locupletibus testibus, satis superque probari videatur mea sententia, sc. quum Hom. dicit θεὸς sine adjectione, intelligi Ζεύς. || Nunc lectorem admoneo, non ita semper accipi, sed interdum pro θεῶν τις, θεός τις, Deus quispiam, Deorum aliquis: ut in isto hemistichio aliquoties repetito, Θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ· et Il. I, [499]: Ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί. Cujusmodi sunt et ista: Od. N, [230]: Σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι ὥστε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω· itidemque Il. X, [394]: Ὤ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς, εὐχετόωντο. Quibus et hæc addenda sunt: Od. Θ, [173]: Θεὸν ὣς εἰσορόωσιν· Η, [71]: Θεὸν ὡς εἰσορόωντες. Meam autem expos. confirmare videtur hic l., in quo de pluribus loquens, dixit θεοὺς ὣς, cum eod. verbo, Il. M, [312]: Πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. Occurrent vero et alii ab his diversi ll., in quibus θεὸς itidem indefinite pro Deorum quopiam accipitur: nisi quum ad certum refertur cujus facta sit mentio. || Illud autem θεός τις ap. eund. poetam legitur: Od. I, [142]: Καί τις θεὸς ἡγεμόνευε Νύκτα δι' ὀρφναίην. Sic etiam Lat. poetæ nonnunquam loquuntur: ut Ovid., Quisquis fuit ille deorum. Sed et ap. prosæ scriptt. idem legimus: velut ap. Æschin. C. Ctes.: Καὶ εἰ μὴ πρῶτον μὲν θεῶν τις ἔσωσε τὸ στρατόπεδον, ἔπειθ' οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι. [Θεὸς et ὁ θεὸς interdum intelligitur Sol. Herodot. 2, 24: Οὗτος ὁ θεός. Sic sæpe Appian. Schweigh.] || Θεὸς αὐτὸς reperitur etiam, sicut et θεοὶ αὐτοὶ, ap. eund. poetam. Θεὸς αὐτὸς Il. I, [445]: Οὐδ' εἴκεν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς, Ἥρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα· Od. Ψ, [185]: Ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. At θεοὶ αὐτοὶ, Il. Φ, [214]: Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Quibus in ll. nolim dicere pronomen significare ἐξοχὴν, ut dicit Eust. de illo l. I, sed potius ἔμφασιν habere: ut θεοὶ αὐτοὶ perinde sit ac si diceret θεοὶ οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, ἀθάνατοι, ἐπουράνιοι, οὐρανίωνες: aut potius θεοὶ οἳ πάντα δύνανται, quod aliquoties de illis testatur. Sic autem ap. Eur. Bacch. [498]: Λύσει με δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω· quod Horat. interpr., Ipse deus, simulatque volam, me solvet. Sic Virg., Ipse pater, Pater ipse, de Jove. Sed et alia multa hujus usus pronominis Ipse extant exx. || Θεὸς cum Ζεὺς, pro Ζεὺς solo, Od. Δ, [236]: Ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα· Ξ, [327]: Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Cujus tamen l. putaret fortasse aliquis aliam inveniri posse expos., secundum quam duo hi genitivi conjungendi non essent: ac certe de ea me quoque diu multumque cogitasse fateor, antequam in alterum illum l. ei similem, et omni controversia carentem, inciderem. Ap. Lat. certe nihil tale me legere memini. || Θεὸς cum gen., Od. P, [475]: Ἀλλ' εἶπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶν, Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχεῖη. Quo in l. tacet Eust. de usu cum gen., tacet item brevium Scholl. auctor, sive is Didymus, sive alio nomine vocandus sit. Ego vero existimo εἰ θεοί εἰσι πτωχῶν significare, Si qui sunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere ap. Ovid. in re simili: Si quis deus ultor amantis. || Θεὸς θεὸς, q. d. Deus deus, solebat ab iis dici, qui aliquod auspicabantur opus, subaudientibus, ut opinor, quodpiam verbum, quo θεοῦ auxilium optabant. V. Hesych. et Eust.: sed hic præter hanc istorum verborum expos., e Rhet. Lex. sumptam, affert et alias duas, p. 258. [Similis formula est θεὸς Τύχα, in monumento vetustissimo ap. Bœckh. vol. 1, p. 9. De qua Bœckh. p. 10: « Θεὸς Τύχα est apprecatio boni eventus, ut ap. Latinos *Quod felix faustumque sit*, pro vulgari ἀγαθῇ τύχῃ. Bis reperitur, quantum memini, θεὸς τύχαν ἀγαθὰν, semel in Delphica ap. Murator. p. DLVI, 1, iterum Æolice scriptum θιὸς τούχαν ἀγαθὰν in decreto Orchomeniorum Bœotorum pro Archedico infra p. 736; bis item brevius θεὸς τύχαν, in Thebana pro Noba, ex correctione, et in Corcyræo monumento ap. Montfauc., nisi in hoc θεοῖς τύχαν verum putes: de quo dubito. ... Dicitur autem θεὸς τύχαν intellecto δοίη, et θεὸς, Τύχα intellecto παρεῖεν. Rursum aliud præscriptum est in Cretensi Hierapytniorum cum Priansiis fœdere: Θεὸς ἀγαθός· ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ (vol. 2, p. 411). Item aliud infra p. 390: Θεοῖς, τύχῃ Αὐτοκράτορος Καίσαρος, etc.» Simplex θεοῖς præscriptum in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, 240; et E. Θ., p. 253, quod Bœckhius interpr. ἐπικουρίοις θεοῖς, collata alia inscr. p. 190, quæ incipit ab libris θεοῖς ἐ... Et θεοί: v. Bœckh. ib. p. 819.] || Ὦ θεοὶ, quod est exclamantis, v. in Ὦ. [Et ἰὼ θεοὶ in Ἰώ.] || Θεὸς fem. Dea. Hom. Il. A, [516]: Ὄσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. Soph. Aj. [401]: Ἀλλά μ' ἃ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει· et [952]: Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πῆμ'. Aristoph. [Pl. 1193]: Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. Plato De rep. 1: Προσευξόμενος τῇ θεῷ. Dem. Pro cor. init.: Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ κτλ. Stilpon tamen, ut narrat Diog. L. [2, 116], dixit Minervam non esse θεὸν, sed θεάν: nam θεοὺς esse τοὺς ἄῤῥενας: in quo tamen jocatum vel potius cavillatum esse constat, ad excusandum sc. quoddam suum dictum, quod alioqui impietatis argui poterat. Hom. quidem certe multis ante eum seculis θεὸν non solum ἄῤῥενα, sed etiam θήλειαν esse censuerat, Il. Θ, [7]: Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. [Τὼ θεὼ, Ceres et Proserpina: sæpissime in formula jurandi muliebri νὴ τὼ θεὼ (Aristoph. Lys. 112) et μὰ τὼ θεώ (Eccl. 532): de quo Photius p. 250, 12: Μὰ τὼ θεὼ, γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν

Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν· ἀνδράσι δὲ οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι. Cui qui repugnare videtur Hesych. (Μὰ τὼ θεώ, οὐ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ὤμνυον), fortasse ad Aristoph. Eccl. 155, ubi mulier viri specie assumpta, Ἐμοὶ μέν, inquit, οὐ δοκεῖ νὴ τὼ θεώ· quod reprehendit altera: Μὰ τὼ θεώ; τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;... ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας; Extra formulam jurandi id. Vesp. 378: Μὴ πατεῖν τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. Dio Cass. 51, 4: Τῶν τοῖν θεοῖν μυστηρίων μετέλαβεν. || Ναὶ τὼ σιώ, jusjurandum Spartanorum, Per Dioscuros, viris (Aristoph. Ach. 905; Xenoph. Anab. 6, 6, 34, Hell. 4, 4, 10) et mulieribus (Aristoph. Lys. 81) commune. V. Σιός.] || Θεὸς in obliquis casibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet a profanis scriptt. sumpta, sunt tamen et Christianorum ore dignissima. Ea autem prout occurrent, recensebo; sed ab Hom., more meo, initium sumens. Legimus igitur Od. O, [530]: Οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ubi ἄνευ θεοῦ, sicut et alibi οὐκ ἀθεεὶ, interpretandum censeo, ex Virg.: Non sine numine divûm. Sic Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 15]: Πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ; Dicitur et οὐκ ἄνευθε θεοῦ ab eod. Hom. [Il. E, 185.] || Σὺν θεῷ, Deo auspice, in qua interpr. respicio ad Virgilianum illud, Diis equidem auspicibus reor etc. vel Deo inspirante, Divino instinctu. Il. I, [49]: Σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Vel, Deorum favore et ope freti venimus. Puto enim et ita reddi apte, quum scribat Eust., quemlibet μετὰ θείου θάρσους προσλιπαροῦντα τινὶ ἔργῳ, posse dicere, σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθα. Quod vero legitur Il. Ω, [430]: Πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, exp. ab auctore brevium Scholl., εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἀντιπράττοιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. e. Si dii non obsistant, sed opitulentur. In soluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando et pro Dei instinctu, ut ap. Herodot.: Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον· et σὺν θεοῖς, Xen. pro Pace deûm impetrata, Diis exoratis, quo etiam modo crediderim posse exponi in illo priore Hom. l., sed frequentius ponuntur hæc pro, Deo favente, Diis faventibus, bene juvantibus, Deûm benignitate. Item, pro eo, quod ap. Terent. legitur, Est diis gratia: et quidem etiam cum εἰπεῖν, εἰρῆσθαι, εἰρήσθω. Quarum signiff. exx. lege apud Bud. p. 993, ex Aristoph., Plat., Xen. Ap. Thucyd. σὺν θεοῖς exp. etiam Diis ducibus. Sciendum est autem alicubi inveniri etiam σὺν τῷ θεῷ, σὺν τοῖς θεοῖς, addito articulo. Legitur et θεοῦ σὺν παλάμᾳ ap. Pind., pro Ope divina. [V. Σύν.] || Item Ἢν θεὸς θέλῃ, cum verbo fut. temp. ap. Xen. et Aristoph. q. d. Si deus velit, ut vulgo dicimus *S'il plaist à Dieu*, pro Deo favente. Dicunt vero et θεῶν ἐθελόντων, βουλομένων, itidem pro Diis faventibus, bene juvantibus. Lucian. [Macrob. in fine]: Τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ. Item θεῶν συνεθελόντων ap. Xen. [Hipparch. 9, 7] pro Diis approbantibus. Ennius ad Græcam hanc loquendi consuetudinem respexisse videri potest, quum dixit, Volentibus cum magnis diis. [Alias hujusmodi formulas v. ap. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 331.] || Ἐκ θεοῦ autem dicitur et Κατὰ θεὸν pro Divinitus, Dei impulsu, nutu. Aristid. de Dario post Marathoniam pugnam: Ἀλλ' ὥσπερ ἐκ θεοῦ πληγεὶς, ὑποπεπτώκει τῇ πόλει, Bud. vertit Divinitus. Idem vero p. 972 Κατὰ θεὸν non solum pro Divinitus, et Dei instinctu poni docet, sed et pro Dei benignitate, a Synes. Ap. Eur. κατὰ θεὸν νοσεῖ redditur, Dei impulsu insanit. V. [Κατὰ] et κατὰ θεῖον in Θεῖον. || At Θεόφιν ap. Hom. interdum quidem pro Divinitus, E deo s. E diis: interdum vero pro dat. θεοῖς. Dicitur et ἐκ θεόφιν pro E deo, s. E diis: Il. Ψ, [347]: Ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν. Sic Hesiod. Theog. [871]: Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν γενεὴ θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ. || Θεοῖσι alicubi Hom. ponit disyllabe per συνίζησιν, qualis in χρυσέῳ interdum, atque aliis. [Θεὸς et reliqui trium numerorum casus non raro cum synizesi pronuntiantur apud quosvis poetas, exceptis comicis, quos hoc synizeseos genere abstinuisse constat. Hom. Il. A, 18: Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν.... Theognis 171: Θεοῖς εὔχου. Æsch. Pers. 94: Δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ. Soph. Aj. 1129: Μή νυν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος· OEd. T. 1519: Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω. Euripidis exx. collegit Porson. ad Orest. 393: Δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.] || Sed et θεῦν Ἄρτεμιν pro θεὸν Ἄρτεμιν dictum tradit Eust. [p. 775, 48; 1387, 29, et Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1231, in verbis poetæ: Τὴν θεῦν Ἄρτεμιν οἵ' ἔπαθεν. Callim. H. in Cer. 58: Γείνατο δ' ἁ θεῦς· 130: Ποτὶ τὰν θεῦν ἄχρις δμαρτεῖν. Arcad. p. 130, 20: Θεῦν τὴν θέσιν (corr. θεὸν) κατὰ κρᾶσιν. Oxytonum θεὺς est ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 6, 8, ubi de voc. Ζεὺς agit: Τὸ δὲ θεύς ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν.] || Θῖος [scr. Θιὸς] Cretenses dicunt pro θεὸς, Deus. Hesych. [Bœotis hanc formam tribuit Apollon. De pronom. p. 395, A. Exemplum ex inscriptione Orchomenia supra attulimus. Et in compositis Θιόδωρος ap. Bœckh. vol. I, p. 735, Θιόμναστος et θιοπροπίων p. 776. || De forma Dorica Δεὸς et Laconica Σιὸς et derivatis v. Δεὸς et Σιός. || Vocativo θεὲ in nominibus compositis utuntur veteres, velut Ἀμφίθεε ap. Aristoph. Ach. 176, Τιμόθεε Lucian. Harmon. c. 1, in nomine simplici scriptores medii ævi, velut Georg. Cedren. p. 354, C. || Θεὸς, Divus, Augustus. Ὁ θεὸς Καῖσαρ sæpe ap. Strab. velut 4, p. 177, 193, 199, etc. || De consiliario regis, Strabo 7, p. 298: Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις (ὁ σύμβουλος τοῦ βασιλέως) ὠνομάζετο θεός.] || Θεὸς varias habet etymologias [Herodot. 2, 52: Θεοὺς δὲ πρόσωνόμασαν σφέας (οἱ Πελασγοὶ) ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον]: sed omnium receptissima est ἀπὸ τοῦ θέειν, Currere. Videntur enim, inquit et Plato Crat. [p. 397, D], primi homines Græci, sicut hodieque barbarorum bona pars, deos existimasse solem, lunam, terram, astra, cœlum: quæ quum viderent perpetuo cursu ferri, θεοὺς nominasse: deinde vero et ceteris nomen idem tribuisse. Macrob. Sat. 1, 23: Nam quod ait (Hom.), Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο, sidera intelliguntur, quæ cum eo (sole) ad occasus ortusque quotidie impetu cœli feruntur, eodemque aluntur humore; θεοὺς enim dicunt Sidera et Stellas ἀπὸ τοῦ θέειν, i. e. τρέχειν, quod semper in cursu sint: ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eundem esse Jovem ac solem claris docetur indiciis. Afferuntur vero et aliæ etymologiæ, e quibus est hæc, ut dicatur θεὸς quasi θὸς, a θῶ, quod accipiatur pro Dispono. V. Etym., item Eust. qui etiam scribit θεοὺς vocatos σοφοὺς ἄνδρας, ad divinitatem, quam proxime fieri potest, accedentes. V. etiam in Θεῖον aliquid præterea de θεός. [Sæpe vox θεὸς a librariis aut addita aut omissa est. V. Seidl. ad Eurip. Tro. 265, al.]

[Θεοσδοτίδης, ὁ, Theosdotides, n. pr. ap. Platonem Apol. p. 33, E, Demosth. p. 533, 13. Lysiæ oratio κατὰ Θεοσδοτίδου memoratur a Polluce 8, 46.]

Θεόσδοτος, ὁ, ἡ, A Deo datus s. donatus. Hesiod. Op. [318]: Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω, Pecuniæ deûm munere tributæ. Aristot. Eth. 1, 9: Εἰ μὲν οὖν καὶ ἄλλο τι θεῶν ἐστι δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι, i. e. κατά τινα θείαν μοῖραν παραγίγεσθαι, ut paulo ante præcedit. Eust. [p. 422, 30; 623, 49] vult esse pleonasm. τοῦ σ. [|| Θεόδοτος, ὁ, ἡ. Pind. Isthm. 5, 28: Θεοδότων ἔργων. Alex. Trall. 5, p. 260: Ἰσχυρὸν βοήθημα καὶ κάλλιστον, ὡς θεόδοτον αὐτὸ φημισθῆναι διὰ τοῦτο.]

[Θεόσδωρος, ὁ, ἡ, A deo donatus. Tzetz. ad Lycophr. 47: Οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, θεόσδωρος, θεόσδοτος.]

[Θεοσέβαστος, ὁ, ἡ. Θεοσεβάστου ἀδελφοῦ legebatur ap. Phot. Bibl. p. 269, 30, ubi nunc ex optimis codd. θεοσεβεστάτου ἀδ.]

Θεοσέβεια, ἡ, Dei cultus, Cultus divinus. Augustinus Enchiridio 2, de loco illo in libro Job, Pietas est sapientia: Si quæras, inquit, quam dixerit eo loco pietatem, distinctius in Græco reperies θεοσέβειαν, qui est Dei cultus. Dicitur enim Græce Pietas, et aliter idem εὐσέβεια: quo nomine significatur Bonus cultus. Hæc ibi. [Plato Epin. p. 985, D: Ἐπὶ θεοσέβειαν τρέψαι πόλιν ἑαυτοῦ. || «Pietas, titulus compellatorius in Epist. Basilii, Synesii 67 etc.» Ducang.]

Θεοσεβέω, Deum colo: Chrysost. opponit τῷ εἰδωλολατρέω, Bud.

Θεοσεβὴς, ὁ, ἡ, Pius, Qui deum pie colit, Religiosus. [Soph. OEd. C. 261: Εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσε-

βεστάτας εἶναι. Eur. Alc. 604 : Θεοσεβῆ φῶτα. Plato Crat. p. 394, D : Ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται.] Ζῶον τὸ θεοσεβέστατον, Animal, quod est ad cultum deorum aptissimum, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 41, E], Lex. Cic. p. 32. [Herodot. 1, 86; 2, 37.]

[Θεοσεβητέον, Deum colendum. Clem. Alex. p. 77, 11. Wakef.]

[Θεοσέβιος, ὁ, Theosebius, auditor Hieroclis. Phot. Bibl. p. 338, 339, Suidas s. Ἐπίκτητος.]

Θεοσεβῶς, Pie, Religiose, More eorum qui Deum colunt.

Θεόσεπτος, ὁ, ἡ, Dei instar colendus, Divino honore colendus, Venerabilis, Venerandus. Aristoph. Nub. [292], de voce tonitrui : Ἤσθου φωνῆς... θεοσέπτου, Sacram vocem s. divinam. Et ap. Suid. ex Eod. [ib.] : Βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου, Venerandi fulminis s. A Deo immissi, ut θεία νόσος ap. Soph. [Aj. 186. || Signif. activa, Ζακόρους θεοσέπτους, Deos venerantes, Manetho 4, 427. Hemst.]

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor, [Hesych. ex] Eur. [Hipp. 1364.]

Θεοσεχθρία, ἡ, Dei odium, Impietas. Aristoph. Vesp. [418] : Ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοσεχθρία. Et Archippus ap. schol. Aristoph. : Πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία. [In l. Aristophanis metrum postulat θεοισεχθρία : quam formam, divisim scriptam, duo optimæ notæ libri præbent ap. Demosth. p. 611 : Διὰ τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοῖς ἐχθρίαν, ubi vulgo θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν, quod ex duobus ll. similibus, p. 687 et 761, interpolatum videri potest, nisi quis his ipsis ad defendendam scripturam vulgatam uti malit. Ceterum θεοσεχθρία non tribuitur ei qui deos odit, sed quem dii oderunt. || Θεοεχθία ap. Lucian. Lexiph. c. 11 : Θεοεχθίᾳ σχεθεὶς ἀπῆγξεν ἑαυτόν. Cui θεοεχθρίᾳ restituendum ex scholiasta : quam formam agnoscit Etym. M. p. 486, 3 : Καλοκαγαθία ἀπὸ συντιθεμένου ὀνόματος γίνεται ... οἷον θεοῖς ἐχθρὸς θεοεχθρία.]

Θεοσημεία, ἡ, Signum divinitus editum, Miraculum, ut Διοσημεία, i. q. θαῦμα et θεουργία, Bud. qui e Damasceno citat, et Dionys. Areop. Ap. Damasc., de apostolis : Τῷ παναγίῳ σοφισθέντες Πνεύματι, καὶ τῇ αὐτοῦ δυνάμει θεοσημείας ἐργασάμενοι, Signa divina, Miracula. [Epiphan. vol. 2, p. 154, D : Θεοσημείας (margo γρ. θεοῦ σημεῖα) ἐργασάμενος. G. D.] || Suidæ ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία, Oraculum divinum. [|| Θεοσημία Hesych. s. Εὐαμερία. Hemst.]

[Θεοσήμειον, τὸ, i. q. θεοσημεία. Epiphan. vol. 1, p. 121, A; 134, A; 162, A; 328, D; 346, A; 439, A; 451, C. G. Dind.]

[Θεόσημος, ὁ, ἡ, Sibyll. Orac. 8. Angl. Θεόσημον, τὸ, i. q. θεοσημία. Michael Glyc. Annal. p. 333, D : Ὃν τὴν συγκίνησιν θεόσημόν τι προεμήνυσεν.]

[Θεόσκιος, ὁ, ἡ, Leont. ap. Jo. Damasc. Pro imagg. p. 47, 9. Boiss.]

[Θεόσκοπος, ὁ, ἡ. Naucrat. in Cav. Hist. litter. p. 438 : Τῇ θεοσκόπῳ κυβερνήσει. Struv.]

[Θεοσκόρπιστος, ὁ, ἡ, Hieron. De trinit. p. 34. Boiss.]

Θεοσκυνέω, Deos honoro, θεοὺς τιμῶ, Hesych. [Conf. Θεοκυνής.]

Θεοσοφία, ἡ, Rerum divinarum scientia. Ap. Dionys. Areop. p. 192, pro Religione Christiana accipi docet Bud. [Andr. Cret. p. 166 : Τῆς Χριστοῦ θεοσοφίας ὑπέρμαχος.]

Θεόσοφος ὁ, ἡ, Rerum divinarum consultus, In divinis peritus. Ap. Dionys. Areop. i. est q. Theologus, h. e. Propheta, Bud. : seu, ut alibi exp., Theologus recte sentiens. Dionys. Areop. De D. N. : Ὅταν αὐτοὶ τῶν πάντων αἴτιον οἱ θεόσοφοι πολυωνύμως ἐκ πάντων τῶν αἰτιατῶν ὑμνοῦσι, ὡς ἀγαθὸν, ὡς καλὸν, ὡς σοφόν. Item ap. Eund. Homines spiritu divino correpti, Spiritales, Bud. [|| Adverb. Θεοσόφως, Clem. Alex. p. 120.]

[Θεόσπορος, ὁ, ἡ, A deo satus. Eurip. ap. Eustath. p. 656, 58; 1640, 60 : Γέμουσαν κύματος θεοσπόρου.]

Θεόσσῦτος, ὁ, ἡ, A deo impulsus, profectus, Divinus. [Æsch. Prom. 643 : Θεόσσυτον χειμῶνα.] Θ. φωνὴ, VV. LL. ex Nonno. [Id. Jo. cap. 8, 169 : Ὁάριζε θεόσσυτα χείλεα λύσας· c. 6, 125 : Θεόσσυτον ἔργον· c. 8, 36, ἴχνιον. Et alio loco HSt. :] Θεόσσυτος, Divinitus impulsus : θ. φωνὴ, Nonn. Vox divino instinctu s. impulsu edita. [|| Θεόσυτος. Æsch. Prom. 116 : Θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη· ubi libri θεόσσυτος, quod restituendum videtur deleto proximo ἤ. Contra θεόσυτον pro θεόσσυτον recte correctum est v. 596 : Θεόσυτόν τε νόσον ὠνόμασας. G. Dindorf.]

[Θεόστεπτος, ὁ, ἡ, A deo coronatus. Θ. βασιλεὺς, Jobus Jasites ap. Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 658. Boiss. || Eadem signif. Θειόστεπτος Heliodor. in carm. ad Theos. v. 18. G. Dindorf.]

[Θεοστεφὴς, ὁ, ἡ, A deo coronatus. Inscr. libri Constantini Imp. De admin. imp. : Τὸν θεοστεφῆ καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα. Inscr. Epist. Gregorii Palamæ, publicatæ a Boivino ad Niceph. Greg. p. 788 : Τὴν θεοστεφῆ βασιλίδα. Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 237. Joseph. Genes. p. 55, A : Τῷ θεοστεφεῖ ἄνακτι. G. D.]

[Θεοστήρικτος, ὁ, ἡ, Qui deo innititur. Constantinus Rhodius Anth. Pal. 15, 15 : Σκῆπτρα θεοστήρικτα... βασιλείης. Schæf. Acta Maximi Confess. vol. 1, p. lx : Θεοστηρίκτῳ κράτει. Nili Epist. p. 226. G. Dind.]

Θεοστῐβὴς, ὁ, ἡ, A deo calcatus, calcandus. [Etym. M. p. 445, 51; 727, 36.] Greg. Naz. in Or. in sacrum Pascha : Ὁ μὲν τῆς ἁγίας γῆς καὶ θεοστιβοῦς ψαύειν μέλλων, τὰ ὑποδήματα λυέσθω, Calceamenta solvat, qui sanctam et divini tramitis terram calcaturus est.

Θεόστοργος, ὁ, ἡ, Dei amans, Nonn. [Jo. c. 4, 201.]

Θεοστῡγὴς, ὁ, ἡ, Deo exosus, odiosus, i. q. θεομισής. [Eur. Troad. 1213 : Θ. Ἑλένη· Cycl. 598 : Θηρὶ τῷ θεοστυγεῖ.] Deum exosus, perosus, Qui Deum odit. Utraque signif. ponitur a Suida; at in posteriori ab Apostolo h. v. accipi tradit, sc. θεοστυγεῖς pro οἱ μισοῦντες τὸν θεὸν, Dei osores. [De l. Apostoli Ad Rom. 1, 30, eadem est sententia Theodoreti p. 20 : Θεοστυγεῖς καλεῖ τοὺς ἀπεχθῶς περὶ τὸν θεὸν διακειμένους· et OEcumenii p. 255. Theophylactus vero p. 19 utramque signif. locum habere posse putat. Hesych. : Θεοστυγεῖς, μισούμενοι ὑπὸ θεοῦ. Theodoreti tamen sententia potior videtur, quia Ad Rom. 8, 7 : Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς θεόν. Suicer.]

[Θεοστύγητος, ὁ, ἡ, Deo s. diis exosus. Æsch. Choeph. 633.]

Θεοστῡγία, ἡ, Odium dei.

[Θεοσύλης, ὁ.] Θεοσῡλὴς, Sacrilegus, Qui res deo dicatas furatur. Suidas ex anonymo quodam [Æliano, ut videtur Toupio] : Ὁ δὲ θ. γενόμενος, καὶ τὰ ἔδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναστήσας. [Ap. Suidam inutato accentu scribendum θεοσύλης. Accusativo θεοσύλην utitur Ælian. V. H. 5, 16.]

[Θεοσῡλία, ἡ, Sacrilegium. Ælian. V. H. 6, 8 : Θεοσυλίαι τοῦ Ὤχου καὶ ἄλλαι λέγονται· N. A. 10, 28 : Τὴν θεοσυλίαν ταύτην τετολμηκότος.]

[Θεοσύλλεκτος, ὁ, ἡ, A deo collectus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 119 : Τῇ τῶν ἁγίων πατέρων θεοσυλλέκτῳ συνόδῳ. Boiss. Restituendum Andreæ Cret. p. 128, A, ubi legitur τὸ θεόλεκτον ἐκεῖνο συνέδριον. Et Nicetæ Chon. Ann. p. 46, D : Παρεμβολὴ ἁγία ἡμεῖς καὶ στρατὸς θεόλεκτος. Recte ib. p. 337, B : Φάλαγξ θεοσύλλεκτος. G. Dindorf.]

[Θεόσῡλος, ὁ, ἡ, Sacrilegus. Philo vol. 2, p. 642, 3. Wakef.]

[Θεοσύμφυτος, ὁ, ἡ, Divine consertus. Joann. Thessal. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 792, D : Τὰ διαφόρως εἰρημένα τοῖς θεοσυμφύτοις εὐαγγελισταῖς.]

[Θεοσύνακτος, ὁ, ἡ, Qui deo conjungit, Qui ad deum aggregat s. colligit. Cyrill. Alex. Or. in mysticam cœnam p. 377 : Ποθήσομεν τὴν ὑψηλοφερῆ ταπείνωσιν, τὴν θεοσύνακτον ἀγάπησιν. Suicer. Linguæ leges postulant ut signif. passiva intelligatur Caritas a deo consociata, s. per quam deus consociat.]

[Θεοσύνδετος, ὁ, ἡ, A deo annexus. Hierocl. p. 284.]

[Θεοσύστατος, ὁ, ἡ, Deum commendans. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 606 : Λείπει εἰς θεοσύστατον φωνὴν ὁ περὶ θεολογίας λόγος. Suicer.]

[Θεοσφᾰγία, ἡ, Dei nex. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 908. Seager.]

[Θεοσφράγιστος, ὁ, ἡ, A deo obsignatus. Andr. Cret. p. 128, D : Ἡ θ. τῶν ἀπορρήτων ... θησαυροφύλαξ· 166, B : Θ. σύστημα.]

[Θεόσωστος, ὁ, ἡ, A deo servatus. Epitheton quod fere semper urbibus et civitatibus adscribunt libri

ecclesiastici Græcorum, quum de eorum præsulibus agunt. V. Euchol. Goari p. 305, 310 etc. Ducang.]

[Θεόταυρος, ὁ, Deus taurus, Deus in taurum mutatus. Juppiter ap. Moschum 2, 131.]

[Θεοτείχης, ὁ, ἡ, Muros a deo exstructos habens, A deo conditus. Θεοτείχεα Τροίην epigr. Anth. Pal. Append. 214.]

[Θεότεκνος ὁ, Theod. JCon. Epist. p. 238 ed. Combef. Boiss. Θεότεκνος, presbyter Antiochenus. Chron. Pasch. p. 296, D. Alius ap. Phot. Bibl. p. 92, 39 et 291.]

[Θεοτελὴς, ὁ, ἡ, Divine perfectus. Amphiloch. p. 20; Andr. Cret. p. 18, 129, 139, 140; Dionys. Areop. p. 167. Kall. Photius Lex. p. 84, 8 : Θειοτελὴς φύσις, οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες· λέγεται καὶ θεοτελὴς φύσις. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 350, D : Ἐλπίδος θεοτελεστάτης.]

[Θεοτέλης, ους, ὁ, Theoteles, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 249. Pravo accentu Θεοτελοῦς ap. Demosth. p. 1048, 4. G. D.]

Θεοτέρατος, ὁ, ἡ; A Deo prodigiose proficiscens, ut θεοτέρατοι πλάναι, Errores, qui prodigiose et miraculose a Deo immittuntur. In quo voc. dithyrambicam esse compositionem annotat Dem. Phal. [§ 91], sicut et in δορύπυρος, hic, Ἄστρων δορύπυρον στρατόν. [Libri aliquot θεοπεράτους πλάνας, quod verum videtur. Ejusmodi sunt Ius errores, quos Æschylus descripsit in Prometheo. G. Dindorf.]

Θεοτερπὴς, ὁ, ἡ, Deum delectans, Deo gratus, [Philoxen. ap. Athen. 4, p. 147, A,] Nonn. [Jo. 6, 120; Greg. Naz. vol. 2, p. 33; Apollin. Metaphr. Ps. 17, 103; 19, 8; 21, 44.]

Θεότευκτος, ὁ, ἡ, A Deo fabrefactus, fabricatus. [Per θεοκατασκεύαστος explicat Hesych. Θεότευκτοι πύργοι Simias Securi v. 2. Θεοτεύκτους πλάκας (decalogum) Greg. Nyss. vol. 1, p. 272.]

[Θεοτευχὴς, ὁ, ἡ, i. q. θεότευκτος. Greg. Naz. vol. 2, p. 145, D : Χριστοφόρων στομάτων θεοτευχέα μολπήν.]

Θεότης, ητος, ἡ, Deitas, Divinitas. [Lucian. Icarom. c. 9 : Τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος.] Est vocab. theol. Gregor. : Πῶς ἄν τις ἐλεγχθείη μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ θεότητι; Et sibi et divinitati, i. e. ipsi Deo. [Basil. Cæsar. Epist. 80, p. 906 : Οὐκ ἀπεικότως μιᾶς θεότητος τὴν ἁγίαν τριάδα διοριζόμεθα. Hæc a Dionys. Areop. De cæl. hier. 4, p. 46 vocatur ὑπερούσιος καὶ παναίτιος θεότης. Conf. eund. De div. nomin. 4, p. 686. Suicer.]

[Θεοτίμη, ἡ, Theotima. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 969.]

Θεοτίμητος, ὁ, ἡ, A deo honoratus, Divino honore afficiendus, Venerandus, θεόσεπτος. [Æsch. Ag. 1348: Θ. δ' οἶκαδ' ἱκάνει. Ignat. in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 108.]

[Θεότῑμος, ὁ, ἡ, i. q. θεοτίμητος. Pind. Isthm. 6, 19 : Θ. ἐών. Orph. H. 26, 1 : Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μῆτερ.]

[Θεότιμος, ὁ, Theotimus, n. pr. ap. Theogn. 881 : Θεοῖσι φίλος Θ. Alii ap. Pausan. 6, 17, 5; 10, 2, 2. || Θούτιμος. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Θουτίμου, Harpocr. p. 151, 7, ubi cod. unus θεοτίμου. G. Dindorf.]

[Θεοτόκιον, τὸ, Hymnus in deiparam. Marcus hieromonachus De dubiis typici c. 4 : Τὰ τροπάρια καὶ τὰ θεοτόκια. Suicer.]

Θεοτόκος, ἡ, Quæ Deum peperit, Dei genitrix, Mariæ virginis epith. At Θεότοκος, A Deo natus. [Exx. Patrum collegit Suicerus, de quibus duo apponimus, alterum Greg. Nyss. vol. 3, p. 660, qui reprehendit eos qui τὴν ἁγίαν παρθένον τὴν θεοτόκον appellarunt ἀνθρωποτόκον; alterum Greg. Naz. Or. 51, p. 738 : Εἴ τις οὐ θεοτόκον τὴν Μαρίαν ὑπολαμβάνει, χωρίς ἐστι τῆς θεότητος. || Θεοτόκος, ὁ. « Bogomili hæretici θεοτόκους λέγουσι τοὺς παρ' αὐτοῖς ἔνοικον κτησαμένους τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὡς τὸν λόγον ἐν τῷ διδάσκειν γεννῶντας. » Suicer.] || Θεητόκος, ἡ [quod v.], Dei genitrix, poet. pro Θεοτόκος.

[Θεοτοκίτης, ὁ. Paraphrasta Nicetæ Chon. p. 259, D : Καταστρέφει τὸν θεοτοκίτην τοῦτον ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ ὑψώματος· de patriarcha cui ἡ θεομήτωρ nocturno tempore apparuerat.]

[Θεότρεπτος, ὁ, ἡ, A diis conversus. Æsch. Pers. 907 : Θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν πολέμοισι δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν, ubi libri optimi θεόπρεπτα.]

[Θεοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Deum s. deos alens. Ptolem. Anth. Pal. 9, 577 : Θεοτροφίης πίμπλαμαι ἀμβροσίης. Corrigendum θεοτρεφέος ex cod. Laurent. ap. Bandin. vol. 1, p. 489. In Anth. Plan. est διοτρεφέος, apud Synes. p. 311, D, διοτροφέος. Nonnus Dion. 9, 101 : Βάκχον ἑλοῦσα θεοτρεφέων ἀπὸ μαζῶν.]

[Θεότροπος, ὁ, ἡ. Ζῆλος θ., Æmulatio, qua quis deo similis fit. Heliodor. in carm. ad Theodosium v. 250, in Fabricii B. Gr. vol. 8, p. 125 ed. Harl. Schleusn.]

Θεοτῠπία, ἡ, Conformatio Dei, Bud. e Dionys. Areopagita.

[Θεότυπος, ὁ, ἡ, Leont. ap. Jo. Damasc. Pro imagg. p. 47, 5, serm. 1. Boiss.]

[Θεοτύπωτος, ὁ, ἡ, A deo impressus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 116 : Τοῦτον τὸν σεβάσμιον χαρακτῆρα τοῦ θεοτυπώτου σουδαρίου διάρας. Boiss. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 433, C : Θεοτυπώτοις παραδόσεσι. ῠ G. Dind.]

[Θεούδεια. V. Θεοείδεια.]

[Θεουδής. V. Θεοειδής.]

Θεουδόχος, ὁ, ἡ, Deum capiens aut suscipiens, i. q. θεοδέγμων, Nonn. [V. Θεηδόχος.]

[Θεουπαίνετος, ὁ, ἡ, Deo laudatus. Method. p. 421. Kall. Dictum pro θεοεπαίνετος, nisi id ipsum est restituendum.]

[Θεούπολις, εως, ἡ, Theupolis. Steph. Byz. : Θ. ἡ μεγίστη τῆς ἕω πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας μετὰ τὸν σεισμὸν ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ πολίτης Θεουπολίτης. Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ Θεόπολις. Ὁ πολίτης ὁμοίως. Procop. De ædif. p. 46, D : Ἀντιόχειαν, ἣ νῦν Θεούπολις ἐπικέκληται.]

[Θεοϋπόστατος, ὁ, ἡ, Divinâ substantiâ. Jo. Damasc. vol. 2, p. 842, E. Boiss. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 396, B : Ἐννεάμηνος νόμῳ ἀνθρωπίνης κυοφορίας, κἀντεῦθεν θ. δογματίζεται ἡ Χριστοῦ σάρκωσις καὶ οὐδαμῶς ἀνθρωποϋπόστατος.]

Θεουργία, ἡ, Opus divinum, ut ea, quæ continentur in libris Mosis, Dionys. Areop. p. 127. Operatio Christi, Eid. p. 88. Miracula Christi, Eid. p. 122, 127, et ἐνανθρώπησις, p. 127. Beneficia Dei in genus humanum collata, p. 127. Hæc Bud. in Lex. In Comm. quoque θεουργίας vocari scribit Opera Servatoris, quæ divinitatem ejus significabant, ut contra naturæ leges et supra vim ejus edita : Τῆς τῶν ἱερωτάτων θεουργίας μνήμης ἀνανεουμένης ἀεὶ ταῖς ἱεραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἱερουργίαις. Duo enim illa monumenta operum Servatoris Ecclesia celebrat et frequentat, sacrosanctæ victimæ commemorationem, et Evangelii recitationem. Schol. Dionys. Areop. τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν vocatam esse dicit θεολογίαν : καινὴν autem, θεουργίαν, propter Christi opera miraculorum plena : ἔστι δὲ, inquit Dionys. [De eccl. hier. c. 3, p. 248], τῆς θεολογίας ἡ θεουργία συγκεφαλαίωσις, Novum testamentum. Bud. [Julian. Or. 7, p. 219, A : Πολλῶν ἤκουσα λεγόντων ἄνθρωπον μὲν τὸν Διόνυσον, ἐπείπερ ἐκ Σεμέλης ἐγένετο· θεὸν δὲ, διὰ θεουργίας καὶ τελεστικῆς.] || Θεουργία, pro Magiæ specie ab Augustino De Civ. Dei 10 [9 et 10], accipitur, e Porphyrio Platonico, Bud.

[Θεουργίασμα, τὸ, Opus magicum. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 339, 11 : Οὔτε μαγεύειν εἰδὼς οὔτε θεουργίασμά τι μελετήσας.]

Θεουργικὸς, ἡ, ὸν, Cui deos faciendi vis inest. Θεουργία, θεουργικὴ δύναμις, ἐπιστήμη, inquit Bud., a Dionys. Areop. dicitur ἡ θεοὺς ἀπεργαζομένη, ut ubi de primis et summis beatarum mentium ordinibus loquitur : Κοινωνοῦσι κατὰ τὸ αὐτοῖς ἐφικτὸν ἐν πρωτουργῷ δυνάμει ταῖς θεουργικαῖς αὐτοῦ καὶ φιλανθρώποις ἀρεταῖς. Ibid. τὴν θεουργικὴν ὁμοίωσιν dixit, ὅτι ἐργάζεται θεοὺς τοὺς πρὸς τὸν κύριον καὶ σωτῆρα ὡμοιωμένους. Et rursus, Ἐκδιδάσκεσθαι τὰς θεουργικὰς ἐπιστήμας. Item Dionys. p. 88 Opera Christi sic vocat. Θ. ἐπιστήμη Bud. ap. eund. Dionys. in principio Eccl. hierarch. interpr. Sacerdotalis, Pontificia. Et θ. μύρον, Sanctificum, Dionys. p. 115. [Θεουργικὰ φῶτα idem De div. nom. 4, p. 379, ad quem l. Maximus p. 102 : Θεουργικὰ φῶτά φησὶ τὰς διδασκαλίας τῶν ἁγίων ὡς φῶς γνώσεως ἐμποιούσας καὶ θεοὺς τοὺς πειθομένους. Suicer.

Augustin. Civ. Dei 10, 9 et 10. || Adverb. Θεουργικῶς Jo. Xiphil. in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 4. G. Dind.] A

Θεουργὸς, ὁ, esse dicitur Qui in sacris operatur. [Iambl. De myst. 5, 21, p. 136; 6, 7, p. 148.]

[Θεούφαντος, ὁ, ἡ, A deo textus. Andr. Cret. p. 149, A : Θ. πορφύρα· 269, D : Θ. στολή. Jo. monach. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 136.]

Θεοφάνεια, ἡ, Apparitio Dei, qua sc. Deus hominibus miraculose apparet, se conspiciendum præbet. Gregor. : Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφανείας ἠξιωμένος. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 664 : Τὴν διὰ σαρκὸς γενομένην ἡμῖν θεοφάνειαν.] Qua in signif. scribitur et Θεοφανία. Bud. enim ap. Dionys. Areop. θεοφανίαι interpr. Apparitiones divinæ, ut transfiguratio. Pars etiam est doctrinæ divinæ, ut θεουργία, ap. eund. Dionys. p. 141. Bud. [Hesych. : Θεοπτίαν, θεοφανίαν.] At Θεοφάνεια, τὰ, sive Θεοφανίαι, αἱ [Femininæ formæ exempla desideramus : nam in l. Herodoti nunc θεοφανίοισι ex codd. legitur], Festum solemne, quod illo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit. Pollux 1, tit. περὶ καιρῶν ἑορτασίμων [§ 34] : Καιροὶ δὲ ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, θεοφάνεια, θεοξένια. [Suid. : Θεοφάνεια ἡ τοῦ θεοῦ φανέρωσις, θηλυκόν· οὐδετέρως δὲ πληθυντικὸν τὰ θεοφάνεια, ἡ εὐθεῖα τὸ θεοφάνειον· ubi libri meliores τὰ θεοφάνια ... τὸ θεοφάνιον.] Herodot. 1, [51] de cratere argenteo, qui amphoras sexaginta capiebat, Delphis a Crœso dicato : Ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίῃσι. [Philostr. V. Apoll. 4, 31, p. 171 : Εἰ καὶ θεοφάνια ἐπ' αὐτῷ ἄξουσι.] Ap. Christianos autem Θεοφάνεια s. Θεοφανίαι dicitur Festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quod eo die natus hominibus sese conspiciendum in corpore humano dederit : γενέθλια alio nomine appellant. E Greg. Naz. : Θεοφ. εἶτ' οὖν γενέθλια ἡ πανήγυρις Χριστοῦ. [Τὰ θεοφάνια Gregor. Naz. Or. 38, p. 613; Gregor. Nyss. vol. 2, p. 259; Isidor. Pelusiot. Epist. 10, 110, p. 301; Athanas. vol. 1, p. 88, A. Rarius per diphthongum τὰ θεοφάνεια, ut ap. Philostorg. H. E. 6, 2, p. 82 : Τῆς τῶν θεοφανείων ἑορτῆς. Suicer.]

[Θεοφάνης, ὁ, Theophanes n. pr. quod ab adjectivo Θεοφανὴς, ὁ, ἡ, cujus exx. desideramus, distinguit Arcad. p. 26, 5. Adverbio Θεοφανῶς utitur Gregor. Thaumat. p. 6, D : Θεοφανῶς (Deum se esse ostendens) ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος. || Suidas : Θ., ὄνομα κύριον· καὶ κλίνεται εἰς ους. Th. Mytilenæus, qui de rebus Pompeii scripsit, memoratur ab Strabone 13, p. 617, Plutarcho, aliis : v. Voss. De histor. Gr. 1, 23. || Alios ejusdem nominis enumerat Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 218 ed. Harl. Nomen usitatissimum fuit medii ævi temporibus. || Θουφάνης quidam ὑπογραμματεὺς ap. Aristoph. Eq. 1103. G. Dind.]

[Θεοφανία, ἡ. Θεοφάνια, τά. V. Θεοφάνεια.]

[Θεοφάντης, ὁ, inter ministros sacrorum memoratur in inscript. Attica ap. Dodwell. Itiner. vol. 1, p. 515. Videtur idem esse qui ἱεροφάντης.]

[Θεοφαντορία, ἡ, Divina manifestatio. Michael Syngelus in Vita Dionys. Areop. p. 354 : Τὰς τῆς θεοφαντορίας καὶ νομοθεσίας πλάκας (decalogum). G. Dind.]

Θεόφαντος, ὁ, ἡ, A deo declaratus, manifestatus. Metrodorus ap. Plut. [Mor. p. 1117, B] : Ἀπαλλαγέντες ἐκ τοῦ χαμαὶ βίου εἰς τὰ Ἐπικούρου ὡς ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια, Ad sacra et a Deo hominibus declarata Epicuri orgia. D

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, Sacerdos, Theologus : Θεοφάντορας, ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένους θεολόγους, Hesych. [Ὁ θ. Διονύσιος Suidas s. Διονύσιος p. 1014, E.]

[Θεοφανὼ, οῦς, ἡ, Theophano, n. pr. ap. Leon. Diac. p. 31, 50 aliisque ll., Michael. Glycam p. 299, A, Georg. Pachym. Andron. p. 140, D.]

Θεοφᾰτίζω, E Deo loquor, Vaticinor : μαντεύομαι, περισσολογῶ, Hesych.

Θεόφᾰτος, ὁ, ἡ, A Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus : θεόφατα, ἐκ θεοῦ σημαινόμενα, Hesych. [Et, Θεόφατα, λόγια, πεπρωμένα, πολλὰ, ἄφατα, ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένα. Θέσφατα, θεόφατα, μαντεύματα. Schol. Victor. Hom. Il. Δ, 452, de voc. ὄρεσφιν : Τὸ σ ἔδωκεν ἡ συγκοπὴ, ὡς θεόφατον θέσφατον.]

[Θεοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Divine splendidus. Damascen. Epiph. 1; Euseb. H. E. p. 384. Angl. Eust. Opusc. p. 22, 4 : Εἰς θεοειδῆ καὶ θεοφεγγῆ μόρφωσιν.]

[Θεόφημος, ὁ, ἡ, Divina loquens. Ἀστρολόγοι θ., Astrologi deorum voluntatis interpretes, ap. Manethon. 1, 293; 4, 128.]

[Θεοφήτης, ὁ, i. q. ὑποφήτης. Euseb. Præp. ev. 5, 7, p. 191.]

[Θεόφθεγκτος, ὁ, ἡ, Divinitus sonans, A deo dictus. Θεόφθεγκτα λαλεῖν, Ore divino loqui, Eustath. p. 1381, 2.]

[Θεόφθογγος, ὁ, ἡ, i. q. Θεόφθεγκτος. Pisid. Opif. 78 : Τὴν θεόφθογγον λύραν κρούων ὁ Δαβίδ. Boiss. Philes De eleph. 335 : Καὶ γλῶττα λαμπρὰ καὶ θεόφθογγε φράδη. Θεοφθόγγους λόγους epigr. in Iriart. Catal. Mss. p. 18.]

[Θεοφίλα, ἡ, Theophila, n. pr. virginis ap. Method. Conviv. p. 64. Eust. Opusc. p. 147, 5. || Θεοφίλη in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 537.]

[Θεοφίλεια, ἡ, Dei caritas. Photius Epist. 5, p. 391; Jo. Hierosol. in Vita Jo. Damasc. p. 235, 3 ed. major. Boiss. Θεοφίλεια (vel θεοφιλεῖς vel θεοφιλέστατοι), titulus compellatorius episcoporum in Actis Conciliorum. Ducang.] B

Θεοφῐλὴς, ὁ, ἡ, Qui a Deo amatur, Deo carus. [Æsch. Eum. 869 : Χώρας θεοφιλεστάτης. Plato Menex. p. 237, C : Ὅτι τυγχάνει θεοφιλὴς οὖσα ἡ χώρα. Isocr. p. 166, C : Θεοφιλέστερον ἐπιτήδευμα. Θεοφιλοῦς ἑορτῆς Aristoph. Ran. 443.] Plato De rep. 2, [p. 382, E] : Οὐδεὶς τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θεοφιλὴς, Amentium insanientiumque nullus Deo dilectus est. Philo V. M. 3 : Τοιγαροῦν μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θ. ἐγένετο, Et Dei diligens et Deo dilectus. [Quæ sæpius conjunxit Philo : v. Mangejum vol. 1, p. 484.] Plut. De Socr. Ἀνθρώπους θείους καὶ θεοφιλεῖς. Isocr. [p. 203, B] : Τὸν ἐνθάδε βίον εὐτυχέστερον καὶ θεοφιλῆ ἐκείνων διαβεβίωκε. Θεοφιλέστατον θηρίον, Plut. || Θεοφιλὲς etiam dicitur Quod favore divini numinis alicui contingit. [Θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Æschylus ap. Plat. Rep. 2, p. 383, B.] Plut. [Mor. p. 30, F] : Εὔδαιμον μὲν οὖν καὶ θεοφιλὲς εἴ τῳ ταῦτα πάντα θεῶν τις ἀπέδωκεν, Non sine divino quodam favore hominibus ista evenire omnia solent. Sic Xen. Ap. Socr. [32] : Ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. [|| Adverb. Θεοφιλῶς, ap. Plat. Alcib. 1 p. 134, D : Θ. πράξετε. Isocr. p. 46, B; 197, C : Θ. καὶ φιλανθρώπως. Niceph. Chumnus in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 227.] C

[Θεοφίλητος, η, ον, A deo s. diis amatus. Phintys ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 85 : Ἁγνὰν καὶ θεοφιλάταν (γυναῖκα).]

Θεοφιλία, ἡ, Amor Dei, Amicitia cum Deo. Unde pro Familiaritate cum Deo ponitur a Dionys. Areop. loquente de Mose, Bud. [Schol. Soph. OEd. T. 40. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 230, C : Δεῖγμα τῆς ἐκείνου ἀνδρίας ἅμα καὶ θεοφιλίας.]

[Θεοφίλιον, τὸ, Theophilium, medicamentum a Theophilo inventum. Alex. Trall. 2, p. 131.]

[Θεοφιλὶς, ίδος, ἡ, Theophilis. Contr. Θευφιλὶς ap. Nossid. Anth. Pal. 6, 265.]

[Θεοφιλίσκος, ὁ, Theophiliscus, n. pr. ap. Joseph. Genes. p. 52, D. Simile est Θεοφιλίτζης ap. Mich. Glyc. Annal. p. 294, D.]

Θεόφιλος, ὁ, ἡ, Dei amans, s. Amicus Dei. [Eust. Opusc. p. 164, 44 : Φιλῶ τοὺς τοιούτους καὶ ὑπερτίθημι τῶν τε θεοφίλων καὶ τῶν θεοφιλτάτων· 94 : Τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ὃς θεοφίλτατος προσγραφόμενος ἐν ταῖς ἄλλοθεν ἐπιστολαῖς.... 145, 10 : Θεοφιλῆ καὶ θεοφίλτατον.] D

[Θεόφιλος, ὁ, Theophilus, archon eponymus ol. 108, 1 ap. Diodor. 16, 53, aliosque. || Novæ comœdiæ poeta, ab Athenæo aliisque memoratus. Alios Theophilos non paucos enumerat Fabricius in B. Gr. Adde Schleusn. in Lex. N. T. || Θεοφίλου producta syllaba prima in initio pentametri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 513. Ergo Θειοφίλου.]

[Θεοφιλότης, ητος, ἡ, i. q. θεοφίλεια. Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 199 : Θ. τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλεῖσθαι καὶ παρὰ τῶν θεῶν πολλῶν τυγχάνειν.]

[Θεοφιλῶς. V. Θεοφιλὴς.]

[Θεόφιν. V. Θεός.]

[Θεοφόβιος, ὁ, Theophobius, n. pr. ap. Phot. Bibl. p. 88, 31.]

Θεόφοβος, ὁ, ἡ, Dei timens, θεοσεβὴς, Hesych. [Cyrill. Alex. In Jo. c. 2, p. 788, de sanctis : Θεό-

φοβοί τινες ἦσαν. Suicer. || Adverb. Θεοφόβως. Typic. Irenes p. 190. G. D.]

[Θεόφοβος, ὁ, Theophobus, Persa, ap. Joseph. Genes. p. 24 et 25, Michael. Glyc. Annal. p. 291, C.]

[Θεόφοιτος, ὁ, ἡ, Divino furore agitatus. Tryphiod. 374 : Κασάνδρη θ. Tzetz. Posth. 571 : Θ. μάντις ἀμύμων.]

[Θεοφορέω, Divinitatem gesto. Origen. C. Celsum 8, p. 413 : Καὶ οὐδείς γε αὐτοὺς ἀνορθοῖ, εἰ μὴ ὁ ἐν τῷ Ἰησοῦ ἐπιδημήσας λόγος, καὶ πρότερον δὲ θεοφοβήσας. || Deum (in me) fero. Clem. Al. Strom. 7, p. 748 : Θεῖος ἄρα ὁ γνωστικὸς καὶ ἤδη ἅγιος, θεοφορῶν καὶ θεφορούμενος. Suicer.] Θεοφορέομαι, Divino numine correptus agor, D. spiritu feror. [Longin. De subl. 13, 2 : Πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφοροῦνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει· 15, 6 : Τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται.] Philo V. M. 1 : Ὁ δὲ μονωθεὶς ἐξαίφνης θεοφορεῖται, Repente numine afflatur agiturque. Ibid. : Θεοφορηθεὶς τὴν ἀκρότομον παίει πέτραν, Numine actus. Et 3 : Οὐκ ἐστοχάσατο μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην, Non magis conjectura quam Dei instinctu septimum diem sanxit. Item [vol. 2, p. 177, 17] : Ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, Multo magis quam antea Deo ciente. [Alia exx. v. ap. Suicer.] Accipitur etiam in malam partem, ut ἐνθουσιῶ, pro Malo s. Fanatico spiritu agor. [Θεοφορουμένη, ἡ, Menandri comœdia.]

[Θεοφόρησις, εως, ἡ, Divinus afflatus. Dionys. A. R. 2, 19 : Οὐ θεοφορήσεις, οὐ κορυβαντιασμούς. Plut. Mor. p. 278, C : Διὰ τὰς θεοφορήσεις.]

Θεοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui numine agitur : i. q. θεοφορούμενος et θεόφορος. [Æsch. Ag. 1140 : Φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος. Alexidis fabula fuit Θεοφόρητος, memorata ab Athenæo.] Plut. [Mor. p. 54, C] : Ἂν ἐκεῖνος ᾖ δυσκόλος, αὐτὸν εἶναι μελαγχολικόν (φησίν)· ἂν ἐκεῖνος δεισιδαίμων, αὐτὸν θεοφόρητον. || Ap. Lucian. [Lucio c. 38] est etiam Deam ferens, ut annotant VV. LL.

[Θεοφορήτως, Numine divino agente, Divino instinctu. [Plut. Mor. p. 45, F : Οἱ δὲ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις νῦν ἐπεισάγοντες οὗτοι καὶ θείως καὶ θεοφορήτως καὶ ἀπροσίτως ἐπιλέγοντες.]

Θεοφορία, ἡ, Numinis afflatus, passive accipiendo, i. q. θεοληψία. [Strabo 12, p. 557 : Τῶν τε ἱερουργιῶν καὶ θεοφοριῶν· 16, p. 761. Photius p. 84, 5 : Θεοφορία, θεοφόρησις.] || Θευφορία, i. q. θεοφορία s. ἐνθουσιασμὸς, ap. Suid. [ex epigr. Dioscor. Anth. Pal. 6, 220] : Ἄγρια δ' αὐτοῦ Ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης.

Θεοφόρος, ὁ, ἡ, Deum ferens. [Æschyl. ap. Polluc. 10, 22 : Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν.] Θεοφόρα ὀνόματα, Athen. 10, [p. 448, E], Nomina, quæ a diis desumpta alicui indita sunt, Quæ a deorum nominibus accepta aliquis fert : ut Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus, Dionysius, et similia. [Greg. Naz. Or. 52, p. 748 : Δεῖ προσκυνεῖν (Christum) μὴ ἄνθρωπον θεοφόρον, ἀλλὰ θεὸν σαρκοφόρον. Hoc et alia exx. attulit Suicer.]

Θεόφορος, ὁ, ἡ, Qui divino motu fertur, spiritu agitur, Numine afflatus, i. q. θεόληπτος et ἔνθεος. [Æsch. Ag. 1150 : Πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δύας;] Damasc. : Ὁ ἱερὸς Ἀθανάσιος, Βασίλειός τε καὶ Γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θ. πατέρων χορὸς, Patrum, qui divino spiritu afflati fuerunt, Qui divini spiritus instinctu locuti sunt : velut Apostoli, quos Dionys. Areop. θεολήπτους appellat. [Patrum exx. attulit Suicer. in quibus παροξυτόνως scribitur, velut ap. Ignat. Epist. ad Ephes. p. 224 : Μακάριοι οὖν ἐστε ὑμεῖς οἱ θεοφόροι, πνευματοφόροι. Nec ratione caret hæc scriptura : nam deum ferre (i. e. in se ferre) recte dicuntur qui divino numine sunt afflati. Ignatius in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 158 : Τραϊανὸς εἶπεν « Καὶ τίς ἐστιν θεοφόρος; » Ἰγνάτιος ἀπεκρίνατο « Ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν στέρνοις. » G. Dindorf.]

Θεοφράδης, ὁ, ἡ, A Deo pronuntiatus : ut θεοφραδὴς μῦθος, ap. Nonn. [Jo. c. 12, 177], Verbum Dei, s. Verbum divinum, quod Dei ore pronuntiatum est. [|| Qui e deo loquitur. Orpheus ap. Tzetz. Hist. 12, 151 : Μουσαῖε θεοφραδές.]

Θεοφραδία, ἡ, Consilium s. Oraculum divinum : θεοφραδίαις, θεοῦ γνώμαις, λόγοις, λέξεσι, Hesych.

Θεοφράδμων, ὁ, ἡ, Qui e Deo loquitur. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 176, 31] : Ἀληθόμαντιν καὶ θεοφράδμονα καὶ μόνον προορατικὸν τῶν ἀδήλων καλοῦντες τὸν προφήτην, Divinitatis consultum, Turn. [Idem vol. 1, p. 516, 36 : Φιλόσοφος καὶ θ. ἀνὴρ ὤν.]

[Θεόφραστος, ὁ, Theophrastus, Eresius, Aristotelis discipulus, cujus libri librorumque fragmenta supersunt. || Theophrastus chemicus, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 763 ed. vet. || Θούφραστος, Atheniensis quidam ap. Aristoph. Vesp. 1302. || Θεύφραστος Dorice, ap. Greg. Cor. p. 358.]

[Θεοφρόνιος, ὁ, Theophronius, Cappadox. Socrat. H. E. 5, 24, Sozom. 7, 17, Niceph. 12, 30.]

[Θεοφρόνως, Divina mente. Pseudo-Gregor. Christ. pat. 2161.]

Θεοφροσύνη, ἡ, Religio, Pietas, qua divina sapimus, Hesych. περὶ τὸ θεῖον διατριβαὶ καὶ οὐ μαντεῖαι.

[Θεοφρούρητος, ὁ, ἡ, A deo custoditus. Justin. Mart. p. 194 (532, B ed. Bened.) : Τὸ θ. δηλοῖ τὸ ἑτεροφρούρητον. Suicer. Codin. Orig. p. 64; Const. Manass. Chron. p. 48. Boiss.]

Θεόφρων, ὁ, ἡ, Qui divina sapit : θεῖα φρονῶν, θεῖος, Hesych. [Pind. Ol. 6, 70 : Θεόφρονα κοῦρον. Scriptor Thebaidis cyclicæ ap. Athen. 11, p. 465, F : Κάδμοιο θεόφρονος.]

[Θεοφύλακτος, ὁ, ἡ, A deo custoditus. Constantin. De admin. imp. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 55, E : Τῇ θεοφυλάκτῃ (scr. -τῷ) ταύτῃ πόλει. G. D. Codin. Orig. p. 64.]

[Θεοφύλακτος, ὁ, Theophylactus, scriptor seculi septimi, cujus historiarum Mauricii libri octo supersunt. De eo aliisque ejusdem nominis v. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 582 sqq. ed. Harl.]

[Θεοφύλαξ, κος, ὁ, Dei custos. Schol. Pind. Nem. 3, 119.]

[Θεοφύτευτος, ὁ, ἡ, A deo plantatus. Const. Manass. Chron. p. 94, D, ἄλσος. Boiss. Nicet. Chon. Annal. p. 348, C : Θεοφυτεύτων παραδείσων. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 423, F.]

[Θεόφῠτος, ὁ, ἡ, A deo plantatus. Dionys. Areop. De div. nom. 1, 7, p. 423 : Βλαστοὶ θεόφυτοι. Suicer. Andr. Cret. p. 165. Kall. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 76.]

[Θεοφῶν, ῶντος, ὁ, Theophon, n. pr. ap. Isæum p. 88, ubi bis legitur nominativus (in tribus libris vitiose Θεόφρων scriptus), semel genit. Θεοφῶντος.]

[Θεοφωνέω, Divina loquor, i. q. θεσπιῳδῶ. Heliod. 2, 11 : Ἐν Τροφωνίου λόγος θεοφωνεῖν τοὺς ὑπελθόντας.]

[Θεοχάρακτος, ὁ, ἡ, A deo sculptus s. impressus. Theodoret. Therapeut. 1, p. 20 ed. Commel. : Τὰ θ. πάλαι διέφθειρε γράμματα. Gregor. Naz. vol. 1, p. 99, C : Πλαξὶ θεοχαράκτοις. Suicer. Et Symeon. Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 486. Boiss.]

[Θεοχᾰρίδης, ὁ, Theocharides, n. pr. Nicol. Damasc. Exc. p. 453 (ap. Suidam v. Κροῖσος).]

[Θεόχαρις, Deo gratus, Gl.]

[Θεοχαρίτωτος, ὁ, ἡ, Deo gratus. Andreas Cret. p. 2, C : Ἡ θ. αὕτη καὶ πρώτη τῶν ἑορτῶν ἡμέρα· 15, D : Τὸ τῆς παρθενίας θεοχαρίτωτον κάλλος· 154, A : Ἐν σοὶ, θεοχαρίτωτε (Maria). Kall. Ex Theophane an. 26 Copronymi citat Ducang. Θεοχαριτώτατον ὄνομα est ap. Method. p. 420, A, tanquam a θεοχάριτος· nisi θεοχαρίτωτον est reponendum. G. Dind.]

[Θεοχολωσία, ἡ, Ira dei. Lydus De ostentis p. 76 : Θεοχολωσίαν ἀπειλεῖ. Boiss. Schol. Hom. Od. Θ, 232. Θεοχολωσίαι, Diræ, Gl.]

[Θεοχολωσύνη, ἡ, Ira dei. Schol. Lucian. vol. 2, p. 336 (?). Angl.]

[Θεοχολωτέομαι, Deo exosus sum. Jo. Malal. p. 76, 15 : Μαρσύας θεοχολωτηθείς.]

[Θεοχόλωτος, ὁ, ἡ, Deiratus, Dirus, Gl. Diis invisus. Epictet. Diss. 2, 8, 14 : Ἀναίσθητε τῆς σεαυτοῦ φύσεως καὶ θεοχόλωτε· 3, 1, 37; 22, 2.]

[Θεοχρημάτιστος, ὁ, ἡ, Divino oraculo instructus, Divina oracula edens. Andr. Cret. p. 146.]

[Θεόχρηστος, ὁ, ἡ, A deo editus. Θεόχρηστα λόγια (lex Mosaica), Philo vol. 2, p. 577.]

[Θεόχρηστος, ὁ, Theochrestus, Cyrenæus. Pausan. 6, 12, 7.]

[Θεόχριστος, ὁ, ἡ, A deo unctus. Dionys. Areop. De div. nom. 3, p. 452 : Ὥσπερ τινὰ δεύτερα λόγια καὶ τῶν θεοχρίστων ἀκόλουθα. Suicer.]

[Θεοχώρητος, ὁ, ἡ, Dei capax. Leo Ang. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1735, A: Ἡ θ. σκηνή. Θ. σκεῦος, de Virgine, Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 409, A. G. Dind.]

[Θεοψάλτης, ὁ, Psaltes divinus (David, psalmorum scriptor). Eust. Opusc. p. 1, 32.]

Θεόω, Deum facio. [Callim. H. in Dian. 159: Γυῖα θεωθείς. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 230, C: Διὰ τί ἐθέωσας τὸν ἄνδρα τοῦτον; Iamblich. V. P. p. 222.] Greg. Naz.: Ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος, Me deum facit aspergine baptismatis. Et in pass. ap. Eund. θεούμενος, Qui deus fit, ex humana natura in divinam abit. Et θεωθὲν partic. Ad majorem gloriam evectum, propria tamen natura non immutata, Suid. Ap. Greg. θεωθὲν θέλημα interpr. Voluntas Deo informata. [Patrum exx. v. ap. Suicer.]

[Θέραμβος. V. Θράμβος.]

Θεράπαινα, et Θεραιπαινὶς, ἡ, Ministra, Ancilla, Serva. Xen. Cyrop. 6, [4, 11]: Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν. [Plato Leg. 7, p. 808, A: Δέσποιναν ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαι. Θεραπαινίδων ὑπόδημα Pollux 7, 92.] Plut.: Ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι. Θεραπαινὶς, δούλη, ἔριθος, Hesych.

Θεραπαινίδιον, τὸ, Ancillula. [Pollux 4, 151: Θ. παράψηστον. Plut. V. Anton. c. 29: Θεραπαινιδίου στολήν. Lucian. Pisc. c. 17.]

[Θεραπαινίς. V. Θεράπαινα.]

Θεραπεία, ἡ, Famulatus, Ministerium. Sæpe item Famulitium, Ministerium, i. e. Famulorum s. Ministrorum turba; simpl. Famuli, Ministri. Qua forma dicitur et Servitium, s. potius Servitia. Xen. Cyrop. 4, [6, 1]: Γωβρύας δ' ἐν τούτῳ παρῆν ὁ Ἀσσύριος, πρεσβύτης ἀνὴρ, ἐφ' ἵππου, σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ, ubi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut hoc quidem loco, Cum satellitio, vel Cum comitatu. Possit vero et ita commode verti, ut opinor, Equitum turba stipatus. At vero in Herodiano 7, [1, 10]: Τήν τε θεραπείαν πᾶσαν, ἣ συγγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Polit. vertit plur. Ministeria. Plut.: Ὄχλος θεραπείας πολύς. [lxx Genes. 45, 16: Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ.] Matth. 24, 45: Ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, pro Præfecit famulitio suo; itidemque Lucæ 12, 42; utrobique tamen vet. Interpr. Familiam vertit, non satis proprie. Ut autem dixi verti etiam posse Satellitium, i. e. Satellitum turbam; sic etiam Clientium turbam reddi posse, atque adeo aliis etiam modis, pro loco, sciendum est. || Cultus, Cultura, Observantia, Obsequium. Thuc. 3, [11]: Τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων περιεγιγνόμεθα. Xen. Hell. 2, [3, 14]: Τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ, ubi observa verbale θεραπείᾳ adjunctum verbo suo. [Plato Leg. 10, p. 886, C: Γονέων θεραπείας καὶ τιμάς.] Ap. Plat. De LL. 11, p. 337, de obsequio liberti dicitur. Dem. [p. 1364, 9]: Ψυχαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῇ θεραπείᾳ, Sedulitate et officio visentium eum, Bud. E Thuc. [1, 55] affertur etiam ἐν θεραπείᾳ ἔχω, pro Observo, Officiis prosequor. || Cultus, qui exhibetur Deo. Isocr. [p. 18, E]: Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ποίει μὲν, ὡς οἱ πρόγονοι κατέδειξαν· ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σεαυτὸν παρέχῃς, et Busir. [p. 226, A]: Τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θ. Est tamen Aristoteli De mundo p. 225, Cultus heroum, ut θυσία, deorum. [Plato Leg. 4, p. 716, D: Ξυμπάσῃ θεραπείᾳ θεῶν· Phædr. p. 255, A: Πᾶσαν θεραπείαν ὡς ἰσόθεος θεραπευόμενος· Rep. 4, p. 427, B: Ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι. || Θεραπείαν ποιεῖν vel πράττειν de pœnitentia ecclesiastica dictum annotavit Ducang. ex Georg. Pachym. Mich. Pal. 3, 19.] || Θ. τοῦ σώματος, Cultus corporis, Curatio, ut quidam interpr. e Cic. Plato [Gorg. p. 464, B]: Μιᾶς δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας, δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν, γυμναστικὴν, τὴν δὲ, ἰατρικήν. Galen.: Αὐτάρκη ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν. [Plato Soph. p. 219, A: Ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία. || Θ. ψυχῆς. Id. Lach. p. 185, E: Εἴ τις τεχνικὸς περὶ ψυχῆς θεραπείαν· Tim. p. 87, C: Τὰς τῶν σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας. || De animalibus. Id. Euthyphr. p. 13, A: Ἡ ἱππικὴ ἵππων θεραπεία. Κυνῶν θ. ibid. D.] || Cultus, de arboribus et herbis dictum. [Plato Theæt. p. 149, E: Θεραπείαν τῶν ἐκ γῆς καρπῶν· Rep. 5, p. 455, C: Τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἐψημάτων θεραπείαν.] Ap. Theophr. pro Omni cura, quæ illis impenditur, ut κόπρισις, τομὴ, σκαπάνη: cui opp. ἀθεραπευσίαν [H. Pl. 2, 2, 12]: Τὰ μὲν γὰρ θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπευσίᾳ μεταβάλλει. Pro eod. ἀναγωγὴν dicit. || At θ. ἐσθῆτος, Plat., pro Accuratio, Bud. || Curatio, Sanatio. [Plato Prot. p. 245, A: Ἡ τῶν καμνόντων τῆς θεραπείας μάθησις.] Herodian. 3, [15, 4]: Ἀνέπειθέ τε ἰατροὺς καὶ ὑπηρέτας κακουργῆσαί τι περὶ τὴν θ. τοῦ γέροντος. Et plur. [Plato Prot. p. 354, A: Τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπείας τὰς διὰ καύσεων γιγνομένας·] Xen. Hell. 7: Καὶ νόσων γε θεραπείαις. Sic Isocr. [p. 167, B]: Τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπείαι καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς εὕρηνται, Medelæ, Remedia. || Θεραπηΐη, Ion. pro θεραπεία. Herodot. [7, 184]: Ἄνευ θεραπηΐης, Sine famulatu s. servitiis. [Id. 1, 199: Θ. δέ σφι ὄπισθε ἕπεται πολλή.] Hesych. vero θεραπηΐας exp. βωμολοχίας.

Θεράπευμα, τὸ, Cultus, Cultus quo demeremur et conciliamus. [Plato Leg. 4, p. 718, A: Ὅσα ... ξενικὰ θεραπεύματα.] Xen. [Cyrop. 5, 5, 28]: Τί γὰρ ἂν, ἔφη, εἴ τις κύνας ἃς σὺ τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν, ταύτας θεραπεύων, ἑαυτῷ γνωριμωτέρας ἢ σοὶ ποιήσειεν, ἆρ' ἂν εὐφραίνοι σε τούτῳ τῷ θεραπεύματι; [|| Cultus dei. Definitt. Plat. p. 415, A: Ὅσιον θεράπευμα θεοῦ ἀρεστὸν θεῷ. || De cultu corporis Plato Gorg. p. 524, B: Τὸ σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὑτοῦ (ἔχει) καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα. || Curatio, Sanatio. Figurate Eustath. p. 1504, 53: Τὸ τοῦ μύθου καχεκτοῦν εὗρέ τι θεράπευμα, i. e. interpretationem.] || Id quod sanandum proponitur. Plut. De garrul., init.: Δύσκολον μὲν ἀναλαμβάνει θεράπευμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν, Rem sanatu difficilem.

Θεραπευσία, ἡ, Curatio, Sanatio, ἱκετεία Hesychio.

Θεραπεύσιμος, ὁ, ἡ, Medicabilis, Sanabilis.

Θεραπευτέον, Colendum. Xen. [Mem. 2, 1, 28]: Θ. τοὺς θεούς, Dii colendi sunt. Itidem, Τὴν γῆν θεραπευτέον, Terra colenda est. [|| Curandum, Sanandum. Plato Rep. 3, p. 408, C: Οὐδὲ θ. αὐτούς.]

Θεραπευτὴς, et Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, Minister. Xen. Cyrop. 1, [3, 7]: Διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς. Et θεραπευτὴρ ap. Eund. et ead. signif. 7, [5, 65]: Ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, πάντας τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, ἐποιήσατο εὐνούχους. [Archytas ap. Athen. 12, p. 545, F.] At in Plut. [V. Lycurg. c. 11]: Ἀπαλλάξας ... τοὺς θεραπευτῆρας, Bud. interpr. Clientes, Comites. Interdum vero dicitur θεραπευτὴς cum gen. Plato De rep. 2, [p. 369, D]: Ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν· neque enim ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς, s. θεραπευτὴρ, ut legitur ap. Xen., confundendum est cum ὁ τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής. Qua de re ideo admoneo, quod hujusmodi multa confundi animadverterim. || Cultor: Gregor. θεραπευτὰς Basilii vocat Ejus cultores et comites, Bud. Sæpe autem et de Cultore Dei dicitur, s. Veneratore. [Plato Leg. 5, p. 740, B: Θεραπευτὴν θεῶν καὶ γένους καὶ πόλεως· 9, p. 878, A: Θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν· Phædr. p. 252, C: Ἄρεος ... θεραπευταί· qui ab Homero θεράποντες Ἄρηος dicuntur. Aristid. vol. 1, p. 301; 11: Πάντες οἱ περὶ τὸν θεὸν (Æsculapium) θεραπευταί. Philo vol. 1, p. 261, 2: Ὁ ἱερεὺς καὶ θ. τοῦ μόνου καλοῦ Φινεές.] Philo: Προδιδάσκει τὸν τοῦ θεοῦ θεραπευτήν. Item θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ dicit. Jungit vero et gen. ὁσιότητος hoc nomen, θεραπευτὰς ὁσιότητος appellans Cultores religionis. || Sed peculiari significatione dicti fuerunt a quibusdam eccles. scriptt. iidem qui et ἀσκηταὶ, ac μοναχοὶ etiam postea. [Ut ab Athanasio vol. 1, p. 1014, A.] Cujus appellationis eandem omnino esse rationem puto, quæ est Gallicæ vocis *Religieux*, i. e. ad verbum, Religiosi; illo enim nomine monachi hodieque vocantur ab imperito præsertim vulgo, quasi cultui Dei præ aliis addicti. Sic Θεραπευτίδες ap. Philon. *Des religieuses* ad verbum: si quidem vera est mea de illo θεραπευταὶ conjectura; utriusque enim eadem est ratio, quum eæ essent θεραπευτίδες, quæ itidem ἀσκήτριαι alio nomine dicebantur. Meminit Bud. p. 318 sq. [Hæc ex Suida s. v. Θεραπευταί. Nam ap. Philonem ipsum vol.

2, p. 471, 16, non θεραπευτίδες scriptum, sed θεραπευτρίδες, qua forma iterum utitur vol. 1, p. 261, 19: Τὴν ἱερωμένην διάνοιαν λειτουργὸν καὶ θεραπευτρίδα οὖσαν αὐτοῦ.] || Θεραπευτὴς, Curator, Sanator : ut θ. τῶν νοσημάτων. Sed et sine adjectione, Medicus, ἰατρὸς, Hesych.

[Θεραπευτήριον, τὸ, Cultus, Observantia. Nicet. Chon. Annal. p. 355, A : Θεραπευτήριά τε καὶ τρυφητήρια τούτοις ἐπινενόηται. || Adjectiv. Θεραπευτήριος, ία, ον, Sanatorius. Restituendum Annæ Comn. p. 352, D, ex cod. Coislin. : Θ. φάρμακον, ubi vulgo φυγαδευτήριον.]

Θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad cultum propensus, Colendis hominibus deditus, Obsequiosus, Officiosus; Peritus demerendi homines cultu. Plato Epist. ad Dion. [4, p. 321, B] : Ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι. Xen. Hell. 3, [1, 28] : Πολὺ ἔτι εὐτακτότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἔσοιντο. Et cum gen., ut θεραπευτικὸς τοῦ πλήθους. Θ. ὄχλων, Plut. [Comp. Alcib. et Cor. c. 4.] Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus, seu, ut Bud. vertit, Observantiæ potentium deditus. [Θ. τῶν δυνατῶν, id.. V. Marii c. 2.] Fuerit igitur quod aliquando vulgo *Courtisan* dicimus; præsertim quum ap. Plut. reperiatur junctum cum αὐλικὸς, quod illi Gallico ad verbum respondet [Mor. p. 778, B] : Οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς ἀκοῦσαι καὶ θεραπευτικὸς, Qui scit obsequio grassari, Horat. || Interdum etiam simpl. pro θεραπευτὴς, Cultor, Philo. || Pro ἐπιμελητικὸς, Bud. e Plat. [Plato Polit. p. 282, A : Πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικήν.] ||Θεραπευτικὸς, q. d. Medicatorius, Sanatorius, i. e. Medendi s. Sanandi vim habens : θεραπευτικὴ μέθοδος Galeni tractatus inscribitur, Methodus medendi : q. d. Medicatoria methodus. Et θ. τρόπος, Diosc. item, θεραπευτικὴν ἐκτίθεσθαι ἀγωγὴν ap. Eund. quod interpr. Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cum gen., ut θεραπευτικὸς μώμων, Greg. Naz. q. d. Medicatorius macularum, i. e. Maculas eluendi vim habens.

Θεραπευτικῶς, Officiose, et, si liceat ita loqui, Obsequiose. Plut. Artox. [c. 4] : Καὶ Κῦρος αὐτὸς ἀεὶ θ. ἔγραφε, ubi malo reddere Officiose scribebat, quo et Cic. modo loquitur, quam Submisse scribebat, ut quidam interpr. Hoc enim si voluisset significare Plut., adverbio ταπεινῶς, ut opinor, aut alio hujusmodi usus fuisset. [Aristid. vol. 1, p. 183, 2 : Σιωπῶ τὸν Ἀλέξανδρον ὡς ἀεὶ πρὸς αὐτὴν ἔσχε θ. Joseph. B. J. 2, 14, 7 : Τὸν Φλῶρον θ. ἐκδέχεσθαι παρεσκεύαστο.]

[Θεραπευτίς. V. Θεραπευτής.]

Θεραπευτὸς, ἡ, ὸν, [Qui excoli potest. Plato Prot. p. 325, B : Διδακτοῦ δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ (τῆς ἀρετῆς).] affertur pro Sanabilis, Curabilis. [Aristot. H. A. 10, 3 extr. : Θεραπευτόν (τὸ πάθος).]

[Θεραπεύτρια, ἡ, i. q. θεραπευτρίς. Schneid.]

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, Cultrix, Curatrix. [V. Θεραπευτής.]

Θεραπεύω, Famulor, Servio. Sed frequentius pro Obsequium præsto, Officiosus sum erga aliquem, s. potius Obsequiis et officiis demereri conor, Colo, Observo. Hom. Od. N, [265] : Οὕνεκ' ἄρ οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων. In Testamento Aristotelis ap. Diog. L. [5, 15] : Μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παιδίων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Sic et p. 249. In illo tamen Hom. versu de liberali obsequio potius intelligendum est, sicut et in seqq. hic ll. Thuc. 3, [12] : Καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον· 1, [9] : Καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων, Quum obsequiis s. officiis sibi conciliasset. Sed et simpliciter pro Conciliare, Bud. ap. Xen. Cyrop. 5, [1, 17]. Herodian. 2, [2, 20] : Τό τε γὰρ βάρβαρον οὐ χρήμασιν ἔτι θεραπεύσομεν, Neque vero jam barbaros nobis pretio conciliabimus, Politian.: Idem θεραπεύειν τινὰ interpr. Studiosum esse alicujus, ap. Eund. A Polyb. [21, 11, 9] θεραπεύειν dicuntur clientes, a Plut. Cic. [c. 8] salutatores. Schol. Thuc. [3, 39] θεραπεύειν exp. etiam κολακεύειν, Assentari. || Θεραπεύειν τοὺς θεούς, Lat. Colere deos, Gallice *Servir Dieu*, quod respondet primæ τοῦ θεραπεύω signif. Sic θεραπεία de Cultu Dei dici vidimus. [Plato Leg. 6, p. 776, B : Θεραπεύοντας ἀεὶ θεοὺς κατὰ νόμους· Tim. p. 90, C : Ἀεὶ θεραπεύοντα τὸ θεῖον. Θεραπεύειν τοὺς γονέας τοὺς αὑτῶν Menon. p. 91, A. Θ. πατέρας τε καὶ μητέρας Rep. 5, p. 467, A. Δοῦλοι τοὺς δεσπότας θεραπεύουσιν Euthyphr. p. 13, D.] || Colo; sed in alia signif. quam in præcedentibus exx.; nam θεραπεύειν τὴν γῆν Bud. ap. Xen. [OEc. 5, 12] interpr. Colere. Sic autem vertit et ap. Theophr., ubi de plantis et arboribus dicitur. Gregor. : Φυτὸν θεραπεύει φυτουργός. [Τὴν γῆν θεραπεύειν καὶ περὶ τὰ δένδρα πονεῖν Liban. vol. 4, p. 625, 15. Longus 4, 1 : Τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὀφθείη καλός. || Plato Gorg. p. 516, E : Ἐπειδὰν δὲ θεραπεύσωσι τοὺς ἵππους καὶ αὐτοὶ ἀμείνους γένωνται ἡνίοχοι.] || Curo, Procuro, Curam et studium alicui rei impendo : σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, procuro : utrumque ap. Virg. Arrian. [Exp. 7, 14, 15], de Alexandro loquens lugente Hephæstionem : Μήτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. [Plato Gorg. p. 513, D : Ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχήν.] Sic θεραπεύειν σφᾶς, pro Curare corpora, in h. l., quem Bud. affert, auctoris nomen non addens : Μετὰ δὲ ταῦτα διαφῆκε, παραγγείλας θεραπεύειν σφᾶς, καὶ παρασκευάζεσθαι μετὰ σπουδῆς. Ex LXX 2 Reg. [19, 24] : Ἐθεραπεύσατο πόδας, pro Pedes laverat. [Longus p. 102 : Τὰς τρίχας ἐθεράπευε. Archestrat. ap. Athen. 3, p. 101, C : Μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε. Plato Rep. 4, p. 429, D : Οὐκ ὀλίγῃ παρασκευῇ θεραπεύσαντες (τὰ ἕρια).] Item θεραπεύειν τὰς πανοπλίας ap. Polyb. [10, 20, 2], Curare i. e. Polire, Tergere, Bud. Possumus autem verbo Procuro uti et ap. Theophr. vertendo δένδρα θεραπεύειν, Arbores procurare, e Catone, at Bud. Arbores colere vertit, ut ante docui : unde etiam εὐθεράπευτα δένδρα ap. Eund., inquit. Item θεραπεύεσθαι ἱερὰ a Thuc. [4, 98] dici puto sicut Procurari sacrificia a Cæsare. Ap. Thuc. [3, 56] τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare suum commodum, Suo commodo vel Suis commodis servire, inservire : in qua interpr. retinebitur prima τοῦ θεραπεύω signif. Ap. Xen. [Cyrop. 5, 5, 41], τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύω, Meam voluptatem curo, Meæ voluptati indulgeo. [Plato Phædr. p. 233, C : Οὐ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν θεραπεύων συνέσομαί σοι.] Possumus vero et hic verbo Inservio uti. Rursum ap. Thuc. [4, 67] θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, Aucupari facultatem aperiendarum portarum, Bayf.; quod tamen et aliter reddi potest. Bud. ap. Dem. [p. 327, 26] : Θεραπεύειν τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς [ἀντὶ τῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος], vertit Servire temporibus hostium et occasionibus, ubi fortasse non male etiam Aucupari occasiones. [Καιρὸν πάντα θεραπεύειν Polyb. 11, 5, 2. Soph. Phil. 149 : Πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.] At θεραπεύειν τὰ Φιλίππου, Plut., Favere ei et adhærere, vertit. Item θ. τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων e Xen. Cyrop. 8, [1, 6; add. 3, 47; 6, 14] affert, pro Præsto esse ad limen magistratuum, Appariturum facere, et, ut idem Xen. dicit, παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτοὺς χρῆσθαι ὅ, τι βούλωνται. Hæc autem signif. cum prima potius affinitatem habet. || Jungitur et infinitivo hoc verbum pro Operam do, Studeo : quo utitur modo post Thucyd. [6, 61 : Θεραπεύοντες τὸ ... μὴ θορυβεῖν, Caventes ne tumultus fieret;] Plut. Lycurg. [c. 22] : Θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαράν. [Lucian. De merc. cond. c. 26 : Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν.] || Θεραπεύειν dicitur et medicus, Curare, Remedia morbo adhibere. Aristot. Eth. 1, [13] : Τὸν ὀφθαλμοὺς θεραπεύσοντα. Plut. De garrul. : Ἔστι δὲ θεραπεύων, τῆς νόσου βαρύτερος. Thuc. 2, [51] : Ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. [Plato Leg. 3, p. 684, C : Ἰᾶσθαι τὰ θεραπευόμενα σώματα· Polit. p. 295, C : Ἰατρὸν μέλλοντα ... ἀπέσεσθαι τῶν θεραπευομένων.] || Curo (i. e. Sano : sicut Immedicabilis pro Insanabilis): distinguo enim hanc signif. a præcedente, quum vulgo duæ in unam confundantur; nam θεραπεύειν interdum est duntaxat Curare ægrotum, quod Gallice, *Penser un malade*, ut in ll. proxime præcedentibus, interdum vero est Mederi, Sanare. Athen. 12, [p. 522, B] : Θεραπεύσας Ἄτοσσαν ... τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν, ᾔτησε ταύτην δωρεὰν κτλ. || Sed invenio dictum ab Isocr. de Eo etiam, qui præsto est ægroto, curam ejus gerens, officiaque necessaria ei præstans : vulgo Tractare ægrotum : et alia

Gr. voce νοσηλεύειν. Ut autem θεραπεύειν et hoc et illud significat, sic etiam nobis vox illa, cujus memini, sc. *Penser*; nam *Penser un malade* significat νοσηλεύειν. Sed Isocr. Ægin. [p. 390, A] dixit θεραπεύειν τὸ νόσημα, τὴν νόσον, pro αὐτὸν τὸν νοσοῦντα, ut prius dixerat νοσηλεύειν cum accus. pers. || Metaph. pro Reficio: ut Diodor. S. [4, 41]: Ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς, Ut si quæ navis partes laborarent, eas ipse reficeret, Bayf. [Idem 12, 32.] At θεραπεύειν ὑποψίαν redditur ap. Plut. [V. Luculli c. 22], Suspicionem obsequiis tollere. [|| Eustath. p. 62, 17: Τινὲς δὲ οὕτω θεραπεύουσι τὸ νόημα, i. e. sententiæ succurrunt s. difficultatem removent interpretando. Id. p. 718 extr.: Δύναται δὲ θεραπευθῆναι τὸ σολοικοειδὲς ἢ δι' ἀντιπτώσεως etc. || Formæ mediæ exemplum est ap. Xenoph. Ephes. 5, 11, p. 110, 14: Τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασι καὶ ἐπεμελοῦντο καὶ ἐθεραπεύοντο καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν. Sed scrib. cum Hemst. ἐθεράπευόν τε.]

[Θεραπηίη. V. Θεραπεία.]

[Θεραπήιον, τὸ, Curatio, Sanatio. Anth. Pal. 7, 158, de Marcello Sidita: Ἡρῴῳ μέλψαντι μέτρα θεραπήια νούσων.]

[Θεραπηΐς, ίδος, ἡ, i. q. θεραπευτική. Orac. ap. Julian. Epist. 62, p. 451, B: Ὧν κεῖνοι (dii) θεόσεπτον ἕλον θεραπηίδα τιμὴν, i. e. cultum et honorem.]

[Θεραπίδιον, τὸ, Remedium. Schol. Luciani Alex. c. 21: Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. Hieracosoph. p. 103: Εἶτα θεραπίδια καὶ στάκτην δρυΐνην λαβών.]

Θεραπὶς, ίδος, ἡ, θεραπεύουσα Hesychio, Quæ colit et observat, Cultrix. In hac enim signif. usus esse putatur, quod affinis sit præcedenti. [Plato Menex. p. 244, E: Ὡς ἀεὶ λίαν φιλοικτίρμων ἐστὶ καὶ τοῦ ἥττονος θεραπίς.]

[Θεράπναι, αἱ, Therapnæ. Steph. Byz.: Θ. πόλις Λακωνικὴ, ἣν τινες Σπάρτην φασίν. Ἔστι καὶ τόπος ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τούτους τιμᾶσθαι· θεραπεύειν γὰρ τιμᾶν σημαίνει καὶ ὁ ναὸς τὴν οἰκίαν, ἔνθα θεοὶ θεραπεύονται. Τὸ ἐθνικὸν Θεραπναῖος καὶ Θεραπναία καὶ Θεραπναῖον. Numero singulari Θεράπνη ap. Herodot. 6, 61, Pindar. Pyth. 11, 95, Nem. 10, 106, Isthm. 1, 43, Lycophro 590. Plurali Alcæus ap. Harpocr. s. h. v. et Isocrat. p. 218, D, et schol. ad verba Apoll. Rh. 2, 163, de Apolline: Κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα. || Θεράπναι ἐν τῇ Θηβαίων γῇ memorantur ab Strabone 9, p. 409.]

[Θεραπνατίδια, ἑορτὴ παρὰ Λάκωσι, Hesych. Videtur institutum fuisse hoc festum in honorem Dioscurorum, quos Therapnis cultos esse constat. Albert. Θεραπνίδια Is. Vossius.]

Θεράπνη, ἡ, et Θεραπνίδιον, τὸ, [i. q. θεράπαινα et θεραπαινίδιον] Hesych., quæ per syncopen dicuntur. Extat prius illud ap. Apoll. Rh. [1, 786: Ἄνεσαν δὲ πύλας προφανέντι θεράπναι. || Statio, Sedes, Domicilium. Hesych.: Θεράπναι, αὐλῶνες, σταθμοί. Hom. H. in Apoll. 157: Ἑκατηβελέταο θεράπναι. Eurip. Troad. 211: Ζαθέαν θεράπναν (Ζάθεόν τε θεράπνην Orph. Arg. 948)· Herc. F. 370: Ἠλιάδες θεράπναι· Bacch. 1041: Θεράπνας τῆσδε Θηβαίας χθονός. Nicand. Ther. 486: Κελεοῖο θεράπνας.]

[Θεράπνη, ἡ, Therapna, Lelegis filia. Pausan. 3, 19, 9. || Nomen loci. V. Θεράπναι.]

[Θεράπνιον, τὸ, per θεραπαινίδιον, δουλίδιον, explicat Hesych. Quod in Θεραπνίδιον mutavit HSt. s. Θεράπνη.]

[Θεραπνὶς, ίδος, ἡ, i. q. θεραπαινίς. Antipat. Anth. Pal. 9, 603: Πέντε Διωνύσοιο θεραπνίδες.]

[Θεραπόντιον, τὸ, Servulus, Famulus. Diog. L. 4, 59: Μαθόντα δὴ τοῦτο τὰ θεραπόντια. Pollux 3, 74 ex cod. Falckenb. supplendus: Ὁ δὲ κατὰ Δωροθέου λόγος (Hyperidis), ὅπερ ἰδού φασιν ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεραπόντιον. G. Dind.]

[Θεραποντὶς, ίδος, ἡ, Ancillaris. Æsch. Suppl. 985: Θεραποντίδα φερνήν.]

[Θεραπουσία, ἡ, Famulitium, Ministerium. Pollux 3, 75: Τὸ δὲ πλῆθος τῶν οἰκετῶν θεραπεία· τὸ γὰρ θεραπουσία βιαιότερον. Comparandum cum γερουσία.]

[Θεραπωλὴ, ἡ, Theognost.

Θεράπων, οντος, ὁ, Minister, Famulus, Servus. [Ap. Homerum θεράπων nomen est non servile, sed Ministros significat voluntarios, nec raro de viris dicitur nobili genere natis. Il. Λ, 322: Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα· Π, 464: Ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον, ὅς ῥ' ἠΰς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος.] Hom. Od. Δ, [23]: Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο· Π, [253]: Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων. Ab Eod. vero [Il. B, 110, et alibi] θεράποντες Ἄρηος, quasi Martis ministri s. satellites, appellantur Martii viri et bellicosi, Martia corda. Thuc. p. 126. Xen. Cyrop. 8, [2, 16]: Γράψαντες δὲ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. [Herodot. 5, 105: Προστάξαι ἑνὶ τῶν θεραπόντων. Plato Symp. p. 203, C: Τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως· Leg. 1, p. 633, C: Ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις. Aristoph. Pl. 3. Θεράποντας et οἰκέτας distinguit Ammon. p. 69.] || Putatur e Cretensium lingua sumptum esse, hoc nomine appellantium ὁπλοφόρον, postea vero et de Quolibet servo dictum fuisse. [V. schol. Il. N, 600, Eustath. p. 196, 15; 1090, 47.] Ab Hom. autem appellatos θεράποντας quidam tradunt Eos ex amicis, qui officiosissimi essent, ad præstandum obsequium paratissimi. Eust. [p. 1176, 26] et Hesych. [|| Οἶκον ξένοισι θεράποντα, Ministrantem, Hospitalem, Pind. Ol. 13, 3.] || Interdum vero redditur Cultor: θεράποντες μουσῶν, Galen. Therap. 2, Cultores Musarum. [Μουσάων θεράποντες sollemnis poetarum appellatio est: Hom. H. in Lunam v. 20, Hesiod. Theog. 100, Theogn. 769, Aristoph. Av. 910. V. Næk. De Chœrilo p. 106. Ἀπόλλωνος θεράπων Pind. Ol. 3, 29.] Ceterum θεραπεύω a θεράπων deducere malui, quam contra: ut sc. δουλεύω fit a δοῦλος. [|| Θερράπων forma Æolica. V. Etym. Ms. ap. Bast. ad Gregór. p. 610.]

Θεραφεὶν s. Θεραφὶν ap. Gr. Bibliorum Interprr. legitur quum alibi, tum 4 Reg. 22 [2 Reg. 23, 24], et Jud. 17, [5]. Est autem v. Hebr. [תרפים *Teraphim*], significans Idola, teste Hieronymo.

Θέραψ, πος, ὁ, dicitur pro θεράπων, Hesych. [Qui addit οἰκέτης, δοῦλος, ἀκόλουθος. Et, Θέραπες, ὁμιλητῆρες. Eur. Suppl. 762: Ἦ που πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου· Ion. 94: Ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες.] Habetur autem et ap. Suid.: Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. Ab eo deducta θέραπα et θέραπες, Epigr. [Leonid. Tar. Anth. Plan. 4, 306: Βακχιακὸν θέραπα. Strato Anth. Pal. 12, 229. Inter voces Creticas numerat gramm. Bekk. Anecd. p. 1096.]

Θέρεια, ἡ, Æstivum tempus, Æstas. Quod quidam gramm. [Etym. M. p. 446 extr., Chœrob. in Cram. Anecd. 2, p. 219, 26] ita a θέρω deducunt, ut θάλεια a θάλλω, ἀπώλεια ab ἀπόλλω. Bud. tamen Θερεία scribit. [Codices Polybii Θερείαν vel Θερίαν scribunt: v. Schweigh. ad 1, 25, 7: ex quo l. Θέρειαν est ap. Suidam s. v. Forma vitiosa Θερίᾳ μιᾷ ap. Strab. 4, p. 206, et Θερίης ap. Hippocr. p. 227, 1200, D.] Quæ scriptura videtur commodior: ut subaudiatur ὥρα. [Pindar. Isthm. 2, 61: Ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν Θερείαις.] Bud. e Polyb. 5, [1, 3]: Ἀρχομένης τῆς θερείας· et [ib. 5, 5]: Θεωροῦντες ὅτι συμβήσεται τὴν θέρειαν εἰς τέλος ἄπρακτον γενέσθαι τῷ Φιλίππῳ. [Dionys. A. R. 1, 63: Μεσούσης θερείας. Diodor. 3, 22; 19, 58 et 79. Θερείης, Æstivo tempore, Nicand. ap. Athen. 3, p. 72, A. Xenocr. De aquat. c. 17: Βαλάνων... οἱ θερείας λαμβανόμενοι.] Pro hoc autem θέρεια s. Θερεία, Ion. dialysi ab Herodot. dicitur Θερηΐη, sicut βασιληΐη pro βασιλεία. [1, 189: Τὴν θερείην πᾶσαν. Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 99, 19: Θερεία, Ἡρόδοτος α'.]

[Θερείαυλος, ὁ, ἡ, ap. Theognost. p. 96, 5. Videtur significare, Qui in habitatione æstiva versatur.]

Θερείβοτος, ὁ, ἡ, Æstiva habens pascua, Ubi æstate pasci licet. Et θερείβοτον neutr. substantive, Locus habens æstiva pascua, Eustath. [p. 222, 20] ex antiquis. Idem est et ap. Suid. [Etym. M. et Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 219, 29.]

[Θερειγενὴς, ὁ, ἡ, Æstate crescens, Æstivus. Nicand. Ther. 601: Ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμίνου· ubi alii libri ἐν δ' ἀθερηγενέος, quam scripturam explicat schol. Nonn. Dion. 12, 344: Θερειγενέος δρόμος ὥρης· 26, 229: Θερειγενέων ὑδάτων ὀλκῷ. Paul. Sil. Ecphr. 183: Θερηγενὲς ἔργον ἀμάλλης. Scr. θερειγενές. Schneid.]

Θερειλεχὴς, ὁ, ἡ, Æstate lectum præbens. Nicand. Ther. [585]: Θερειλεχέος πλατάνοιο, Platani umbrosæ s. patulæ, sub cujus umbra æstate cubari, e cujus foliis æstate lectus sterni potest.

[Θερεινόμος, ὁ, ἡ, Æstate pascens. Dionys. A. R. 2, 2: Οὐ μόνον τὴν χειμερινὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν θερεινόμον (πόαν).]

Θέρειος, [εία, ειον et ὁ, ἡ], Æstivus. Orph. Hymn. [39, 11]: Δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις· et [ib. 18]: Καρποῖς βρίθουσα θερείοις. [Αὐχμὸς θέρειος Empedocl. ap. Diog. L. 8, 59. Ὥρα θέρειος Ælian. N. A. 2, 25. Τὴν ὥραν τῶν θερείων 5, 52, ubi aliquot libri τὴν ὥραν θερείαν. Scribendum videtur τὴν ὥραν τὴν θέρειον.] In VV. LL. etiam Θέριος per ι, pro Æstivus, θέρειος. Citatur enim θερία αἰθρία, Æstiva serenitas, e Diosc. 5. [Scriptura vitiosa.]

[Θερείποτος, ὁ, ἡ, Æstate rigatus. Lycophr. 847: Τὰς θερειπότους γύας. Schol.: Ἐν θέρει ποτιζομένας, τὴν Αἴγυπτον.]

Θερείτατος, η, ον, Æstuosissimus. Quidam gramm. a θέρος deducunt, quamvis signif. eand. cum illo non habeat. Arat. [149]: Ἦμος ὅτ' ἠελίοιο θερείτατοί εἰσι κέλευθοι. Nicand. Ther. [469]: Ἥτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς, Quum solis radii æstuosissimi sunt s. ferventissimi. [Superlativum adjectivi θέρειος esse, ex θερειότατος contractum, docet Etym. M. p. 447, 3.]

[Θερείω. V. Θέρω.]

[Θερελίμιον (?), τόπου ὄνομα. Καὶ Ἀπόλλων, καὶ Ζεὺς, Hesych.]

[Θερέσιμος, ὁ, ἡ, Messorius. Hesych.: Θερέσιμον, θερεστικόν.]

[Θερεστικός. V. Θεριστικός.]

Θέρετρον, τὸ, Locus habitationi æstivæ accommodus, τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, ap. Hippocr. Galen.: addens esse qui θέντρον scribant. [Fort. θέρτρον.]

Θερήγανον, τὸ, Currus quo messis importatur, ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, ut a quibusdam, teste Hesych. [et Etym. M.], exp. Eidem est etiam Pars quædam currus. Ap. Eund. habetur et Δέρηγνον, exponiturque τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν παράπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον.

[Θερηΐη. V. Θερεία.]

Θερίγανον, per ι, in Lex. quodam vet., Herbæ nomen esse dicitur. [Fort. corruptum ex ὀρίγανον.]

[Θερίδας, ὁ, Theridas, Achæus. Pausan. 7, 14, 3.]

[Θερίδδω. V. Θερίζω.]

Θερίζω, Æstivo, Varroni et Plinio, h. e. Æstatem alicubi transigo, τὸ θέρος που διάγω, Suid. [et Thom. M.], ut ἐαρίζω, χειμάζω. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 1: Θερίζειν καὶ χειμάζειν, τὸ διάγειν ἐν τῇ τοῦ θέρους ὥρᾳ καὶ ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος. Xenoph. Anab. 3, 5, 15: Ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς. Ælian. N. A. 10, 6. Alia exx. v. ap. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 393.] || Meto, in qua signif. activum est, sicut in præcedente neutrum. [Aristoph. Av. 506: Τὰς χριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Plato Theag. p. 124, A: Τῶν θεριζόντων καὶ τῶν τρυγώντων. Figurate Phædr. p. 260, D: Τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν.] Xen. Hell. 7, [2, 8]: Τῶν δραγμάτων, ἃ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα. Archestr. ap. Athen. 7, [p. 321, E]: Βρωτὴ δὲ μάλιστα ἐστὶ θεριζομένου σίτου, Quum frumentum metitur. Plut.: Πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, ὠνούμενοι. Accipitur etiam metaph., sicut. Lat. Metere. [Æsch. Suppl. 638: Ἄρη τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις. Soph. Aj. 239: Τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας. Anth. Pal. 9, 451: Γλῶσσαν ἐμὴν ἐθέρισσε. Sophocl. ap. Ælian. N. A. 2, 10, de equa tonsa: Ἥτις... ἀγρίᾳ χερὶ θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.] Plut. [Mor. p. 182, A]: Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Eur. [ap. Plut. Mor. p. 111, A]: Τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν..., tum vita omnibus Metenda, ut fruges, int. Cic. Plut. [Mor. p. 394, D]: Σπείροντες λόγους καὶ θερίζοντες εὐθὺς μετὰ μάχης ὑπούλους καὶ πολεμικούς. Aristot. Rhet. 2 [3, c. 3, 4]: Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας, quod citans a nescio quo auctore, nimis esse poeticum dicit. Ap. Lucian. [Vit. auct. c. 25]: Τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι, exp. Digni sermone colligente, h. e. Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant. [|| Forma media Aristoph. Pl. 515: Καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. || Forma Dorica Θερίδδω. Aristoph. Ach. 947: Μέλλω γέ τοι θερίδδειν· ubi Convasandi signif. dictum videtur. Sunt enim illa verba Bœoti qui in eo est ut merces Athenis coemtas exportet. Schol.: Θερίζειν, καταβάλλειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θεριζόντων· ὅτι τὰ δράγματα τιθέασιν· ἢ διότι πολλοὶ ἐθέριζον διὰ τὸν πόλεμον. || De futuro θεριῶ v. Phot. Lex. p. 85, 13. Particip. ap. Aristot. H. A. 8, 19: Τοὺς πλείστους τῶν ἰχθύων εἰς τὸν Πόντον ἐκτοπίζειν θεριοῦντας.]

[Θερία. V. Θερεία.]

Θερικὸς, ἡ, ὸν, Æstivus, Messorius, VV. LL.; sed sine exemplo. [Vitiose ut videtur, pro θερινὸς vel θεριστικός.]

[Θεριναῖος, ὁ, Therinæus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 339.]

Θερινὸς, ἡ, ὸν, Æstivus: ut θ. λάχανα, θρίδακες, Æstiva olera, Æstivæ lactucæ, Athen. [Pind. Pyth. 3, 87: Θερινῷ πυρί. Plato Leg. 11, p. 915, D: Ἐν ᾧ τρέπεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά· 3, p. 683, C: Ἡ ἐκ θερινῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τρεπομένου ἡμέρα. Θερινὴ ὥρα Epin. p. 987, A, Polyb. 5, 91, 1.] Θ. μεσημβρία, Xen. Cyn. [6, 26], Meridies æstivus. Θεριναὶ ἀνατολαὶ, Aristot. [Polyb. 3, 37, 4], Ortus æstivi, al. Solstitiales ortus.

[Θέριος. V. Θέρειος.]

[Θέρισις, εως, ἡ, Messio, Gl.]

Θερισμὸς, ὁ, Messis. Æschin. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 99, 11: Θερισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀμητόν. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, Εὔπολις Μαρικᾷ. Polyb. 5, 95, 5: Συνάπτοντος τοῦ θερισμοῦ. Eustath. Opusc. p. 223, 13. G. D. Pallad. Hist. Laus. p. 988, C. Eulog. Alexandr. apud Phot. Bibl. p. 541, 14, ex S. Matth. 13, 30. Frequentissimum apud LXX, de quo Schleusn. in Lex. Hase.]

[Θεριστὴρ, ῆρος, ὁ, Messor. Lycophr. 840: Πεφήσεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ.]

Θεριστήριον, τὸ, Falx messoria, LXX 1 Reg. 13, [20, ubi eos non Falcem messoriam, sed Vomerem significare voluisse docent seqq., ubi commemorant τὸ δρέπανον, Falcem. Θέριστρον sec. Vat., lectio aperte vitiosa. Schleusner. Max. Tyr. vol. 2, p. 96: Ὁ δὲ θεριστηρίῳ ἀμυνόμενος.]

Θεριστὴς, ὁ, Messor. Dem. [p. 242, 23]: Τοὺς θεριστὰς, καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας. [Aristot. H. A. 6, 37.] Plut. [Mor. p. 784, A]: Κατ' ἀγρὸν ἐφορῶντα καλαμητρίας καὶ θεριστάς. [Philostr. p. 689 extr.: Θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα οὐδὲν ἀμῶντας.]

[Θεριστικὸς, ἡ, ὸν, Messorius. Τὰ θεριστικὰ, Messis, Gl. Strabo 17, p. 831: Δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν καὶ δύο θεριστικὰ καρποῦνται, τὰ μὲν θερινὰ, τὰ δὲ ἐαρινά. Hemst. Const. Man. Chron. p. 76, C: Σπάθην θεριστικὴν ἀμφίτομον. Boiss. Θεριστικὸς ὕμνος ap. Suidam s. Λιτυέρσας. Hesych.: Ἀθερὴς, ... θεριστικός. || Θερεστικὸς idem s. v. Ἀθειρὴς et Θερέσιμον.]

Θεριστὸς, ὁ, Messus, Qui meti potest, solet, q. d. Messilis, ut nonnulli interpr. Ap. Diosc. 1, 18, balsami genus quoddam Θεριστὸν appellatur, ἴσως διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχνὸν ὄν, ut ibid. annotatur.

Θερίστρια, ἡ, Quæ metit, ex Aristoph. [ap. Polluc. 7, 150.]

Θέριστρον, τὸ, Vestis tenuis et æstiva, messoria. Hieron. in Es., Θέριστρα, inquit, nos possumus appellare Palliola, quibus obvoluta est Rebecca, ut hodie quoque Arabiæ et Mesopotamiæ operiuntur feminæ: ab eo, quod ἐν θέρει, Æstate et caumate, corpora protegant feminarum. Hæc ille. Gen. 24, [65]: Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θέριστρον, περιεβάλετο. Cantic. 5, [7]: Ἦραν τὸ θ. ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων. Citat Suid. e quodam etiam Epigr. [Anth. Pal. 6, 254]: Θέριστρα καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους. Ap. Eund. ejusd. signif. est et Θερίστριον. [Theocr. 15, 69.] Et Θέριστον [corruptum ex θέριστρον] ap. Hesych. itidem λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. [Harpocr. (s. Σείρινα): Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον. G. D. Philo vol. 1, p. 666, 5: Τὰ διαφανῆ καὶ λεπτὰ θέριστα (sic). Greg. Nyss. t. 1, p. 651, C: Περιβόλαιον δὲ νυμφικόν ἐστι τὸ θέριστρον, συγκαλύπτον μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ πρόσωπον. De theristro quod in operibus antiquæ artis capite gestant Æsculapius,

Hippocrates, Xenocrates Aphrodisiensis, conf. Visconti Mus. Pioclem. t. 6, p. 20 (a), *Iconogr. grecque* t. 1, part. 1, 7, § 1 et 6; et C. Ottfr. Müller *Handb. der Arch.* § 394, 1. Hase.] || At Θέριστρον, Varino est etiam δρέπανον, Falx messoria, qua signif. accipitur Θεριστήριον.

[Θερίτης, ὁ, Therites, i. e. Æstivus, n. pr. fictum ab Luciano Ver. H. 1, 20.]

[Θέριτος, ὁ, ἡ, Qui metitur, et Θεριτὸς, ὁ, Messis tempus. Tzetz. ad Hesiod. Op. 571 : Ἀμητός καὶ θεριτός οἱ καιροὶ, ἄμητος δὲ καὶ θέριτος τὰ θεριζόμενα καὶ ἀροτριώμενα.]

[Θερίτροπος, ὁ, ἡ. Tzetz. in Hesiod. Op. 596, de solstitio æstivo : Τροπὰς ἐλαύνειν ἄρχεται (ἥλιος) θεριτρόπους. Ἐκ τῶν τροπῶν δὲ τῶνδε τῶν θεριτρόπων....]

[Θερμὰ, τὰ, Therma, nomen locorum plurium, ab aquis calidis ductum. Steph. Byz. : Θερμὰ, χωρίον Σικελίας. Φίλιστος τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Θερμαῖος. (Adject. Θερμῖται, οἱ, ap. Diodor. 20, 56. Αἱ Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι apud Polyb. 1, 24, 4.) Idem alia memorat Θερμὰ, Bithyniæ, Cappadociæ, Syriæ, cum adject. gentili Θερμηνός.]

[Θέρμα. V. Θέρμη.]

[Θερμάζω. V. Θερμαίνω.]

Θερμαίνω, ανῶ [Præter. τεθέρμαγκα ap. Hesych. s. v. Κεχλίαγκα. Τεθέρμασμαι ap. Hippocr. vol. 1, p. 236, 383, 394 ed. Lind. Schneid.], Calefacio, i. q. θέρμω, ex eoque derivatum, ut Eust. annotat. Quod tamen poeticum tantum est; hoc, in prosa etiam usitatum. Hom. Il. Ξ, [6] : Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη θερμήνῃ, Quoad lavacra calida calefecerit, h. e. balneas calefecerit. Od. I, [375] : Ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἵως θερμαίνοιτο, Quoad calefieret, incalesceret. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 99, 21 : Θερμαίνεσθαι, οὐ μόνον τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ τὸ λεβήτιον ἢ χαλκίον. Æsch. Pers. 505 : Ἡλίου κύκλος ... θερμαίνων φλογί. Plato Tim. p. 46, D : Ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα.] Plut. [Mor. p. 691, D], de vestimento : Ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν. Et [ib. p. 725, A] : Πᾶν γὰρ τὸ θερμανθὲν καὶ χλιανθὲν, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἑτοιμότερόν ἐστιν, Omne id, quod incaluerit. Theophr. [H. Pl. 4, 11, 11], de calamo sagittario : Μάλιστα κάμψιν δεχόμενος, καὶ ὅλως ἄγεσθαι δυνάμενος, ὡς ἂν θέλῃ τις, θερμαινόμενος, de quo Plin. Obsequentique quo libeat flecti, calefacto. [Eur. Alc. 761 : Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ οἴνου.] Metaph. etiam Soph. [Aj. 478] : Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. [Eur. El. 402 : Χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν.] Simili metaph. Curtius 4 : Utendum animis, dum spe calerent, ratus. Sed et Foveri, Accendi spe, Latinis usitata sunt. Ap. eund. Suid. [ex Aristoph. Ran. 844] : Παῦσ' Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ; Nec viscera tuæ iræ fervore incalescant. Lat. Incendi ira dicunt : ap. quos et ipsa ira Calere et Æstuare dicitur. Ceterum θερμῆναι Atticum esse, non θερμᾶναι, annotat Phrynich. [p. 24 et in Bekk. Anecd. p. 62, 31] : cujus duo exx. jam allata sunt, alterum ex Hom., alterum e poeta anon. [Θερμᾶναι Aristot. De gen. an. 1, 21; Geopon. 17, 13, p. 1158; Æsop. Fab. 117, p. 64 Cor. (ἐκθερμάνασα). Lobeck.] || Θερμανθῆναι, Febricitare, Hippocr. Epid. 1 Gorr. e Galeni Comm. — Sed et Θερμάω s. Θερμάζω dici videtur. Unde ap. Nicand. Al. [599] : Ἠὲ πίθου φλογιῇ θάλψας κύτος, αἰὲν ἐνάλθῃ Ἀνέρα θερμάσαιο, Calefacias, Foveas, θέρμανον, schol. [|| Θερμαίνοι lectio vitiosa in l. Æschyli de quo dicetur s. Θερμός.]

[Θερμαῖος. V. Θερμὰ et Θέρμη. || Θερμαία Ἄρτεμις. V. Θέρμιος.]

Θέρμανσις, εως, ἡ, Calefactio, Calefactus, ut Plin. loquitur. [Hippocr. p. 424, 34 : Ἢ ψύξει ἢ θερμάνσει.] Aristot. Metaph. 10, [11] : Ἔστι δὲ οὐχ ἡ θερμότης κίνησις, ἀλλ' ἡ θ. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 423, ubi codd. nonnulli θερμασία.]

[Θερμαντέος, α, ον, Calefaciendus. Hippocr. p. 789, A : Ὧν οὐδέτερα θερμαντέα.]

Θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, Pollux [6, 89;] 10, [66]. Ahenum, Lebes, VV. LL.

Θερμαντήριον, τὸ, Id ubi aliquid calefieri potest, Caldarium, i. q. præced. Pollux [10, 66].

[Θερμαντήριος, ία, ιον, Calefactorius. Hippocr. p. 416, 5 : Θερμαντηρίοισι φαρμάκοισι. Χαλκία θερμαντήρια Pollux 10, 66 (et inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 286). Θερμαντήριον ἀγγεῖον Galen. De comp. med. sec. gen. 1, 4. Angl. Χαλκίον 0. inscr. Ægin. apud Bœckh. vol. 2, p. 173; n. 2139. Hase.]

Θερμαντικὸς, ἡ, ὸν, Qui calefacere potest, Excalfactorius [Plato Tim. p. 60, A : Τὸ τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος θερμαντικὸν οἶνος. Aristot. l. sub Θερμαντὸς afferendo]: θ. δυνάμεις, Diosc. 3, Medicamenta quibus excalfactoria vis inest, Plin. Diosc. : Τὸ δὲ παλαιὸν, θερμαντικώτερον· Plin., Vetus oleum magis excalfacit corpora. Plut. [Mor. p. 1109, F] : Οἱ μὲν ψυκτικὸν τὸ καθόλου φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν· ibid. quidam dicit, Ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς τὸ θερμαῖνον θερμαντικὸν, ἢ τὸ ψύχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας. [Et p. 237, B. Θερμαντικώτατος, Diosc. 1, 18.]

Θερμαντὸς, ἡ, ὸν, Calefactus, Qui calefieri potest. Aristot. Metaph. 4, [15] loquens de relativis : Τὸ δ' ὡς θερμαντικὸν πρὸς τὸ θερμαντὸν καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητόν.

Θερμασία, ἡ, Calefactus, Calor, Bud.: qui tamen affert ex Aristot. Probl. [1, 9; 8, 19, et alibi] : Ἡ δὲ θ. ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα ποιεῖ τοὺς πυρετούς. Idem : Ἡ δὲ ἐκτὸς θ. προσπίπτουσα. Idem : Οὐ γὰρ ῥάδιον ἁρμόττουσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν. [Phrynich. p. 114 : Θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία. Quod repetit Thom. M. p. 441, ubi Hippocratis, Aretæi, Dioscoridis exx. attulit Trillerus. || Δημητρὸς θερμασίας ἱερὸν ap. Pausan. 2, 34, 6, ubi libri deteriores θερμησίας.]

[Θέρμασμα, τὸ, Fomentum. Hippocr. p. 386, 3 : Τῆς ὀδύνης πρὸς τὰ θερμάσματα μὴ χαλώσης. Id. p. 387, 5; 399, 1. Rufus p. 91, 161 ed. Matth.]

[Θέρμασσα. V. Θέρμαστρα.]

Θερμαστῆθεν, E caminis, ἐκ καμίνων, καὶ τὸ [τῶν Jensius] ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων, Hesych. [Potius θερμαστρῆθεν, a θέρμαστρα. Kust.]

[Θερμάστιον, τὸ, instrumentum quoddam quo fabri claustrorum utuntur, apud Æneam Tact. c. 18, ubi v. Casaub. qui similem comparat usum voc. θερμᾶστρὶς, quod instrumentum significat quo fabri aurarii utuntur. Angl. Marmor Elgin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 31, de χιτωνισκίῳ : Παρυφὴν ἔχει θερμαστίη (sic), In clavo intextæ sunt forcipes: Hase.]

Θερμαστὶς, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, i. q. θερμαντὴρ, Pollux. [Ubi præstat aliorum librorum scriptura θερμαστρίς : quod v.]

Θέρμαστρα, ἡ, Caminus, Hesych. [Θέρμασσα, ἡ κάμινος, inter nomina in σσα terminata memoratur ab Arcadio p. 97; 14.] Pro θέρμαστρα vero scriptum reperitur et Θέρμαυστρα, Θερμαϋστρά : sic enim scribitur ap. Callim. H. in Del. [144] : Θερμαϋστραί [θερμαυστραί Bentl.] τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης, Camini, Fornaces.

[Θερμάστριον. V. Θερμαστρίς.]

Θερμαστρὶς, ἡ, Caldarium; Vas simile καρχίνῳ, quo aurifabri utuntur, Hesych. [Caldarium significat Reg. 3, 7, 40 : Ἐποίησε Χιρὰμ τοὺς λέβητας καὶ τὰς θερμαστρεῖς· iterumque v. 45, quo respiciens Theodoret. vol. 1, p. 472 scribit : Θερμαστρεῖς δὲ κέκληκε τοὺς θερμαντῆρας, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ θερμαίνειν εἰώθαμεν. Sed scrib. θερμάστρεις, ab nom. θέρμαστρις, εως, ἡ. G. D. || De forcipe Aristot. Quæst. mech. 21 : Ὅτι ἡ ὀδοντάγρα δύο μοχλοί εἰσιν ἀντικείμενοι, ἓν τὸ ὑπομόχλιον ἔχοντες τὴν σύναψιν τῆς θερμαστρίδος (ubi aliquot codd. κερμαστρίδος). || Clavum quendam significat ap. Athen. in Mathem. vett. p. 10 : Προβάλλεται ἡ λεγομένη θερμαστρὶς, μῆκος ἔχουσα πηχῶν τριῶν, ἔχουσα μασχάλην συνδεδεμένην λεπίσι ψυχρηλάτοις. Schneid.] || Item ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα : θερμαστρίδες, Camerario Duæ saltationes concitatæ, quæ cum saltu fiunt, ut χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuum motu : hanc autem saltationem a vehementia et concitatione nomen traxisse existimat. Pollux 4, [102] : Ἑκατερίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. Sicut vero pro θέρμαστρα dici θέρμαυστρα jam annotatum est : ita et Θερμαυστρὶς pro θερμαστρὶς dici sciendum est. Unde θερμαυστρὶς Polluci 10, [66] synonymum est τῷ θερμαντὴρ, et θερμαστὶς, Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστρὶς Saltationis esse genus dictum est, ita et ap.

Athen. [14, p. 629, E] θερμαυστρὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. Eustathio autem [p. 1601, 27] est ὄρχησις διὰ ποδῶν σύντονος : quæ quomodo fiat, dicetur in verbo Θερμαϋστρίζω. Pollux inter τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα refert. Quod vero ad scripturam attinet, ap. Polluc. et Athen. legitur θερμαυστρὶς, tribus syllabis, ap. Eust. vero quatuor syllabis θερμαϋστρὶς, divisa diphthongo. [|| Θερμάστριον ap. Hesych. s. Σχινδάν.]

[Θέρμαυστρα. V. Θέρμαστρα.]

Θερμαϋστρίζω, ap. Eust. [p. 1601, 27] e Critia : Ἀναπηδήσας εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ποιῶ. Quod saltationis genus idem esse Eustathio videtur, quod ab Hom. Od. Θ, [375] regii pueri saltasse dicuntur : Ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι· ut θερμαϋστρίζειν sit In altum exilire, et, antequam in terram deferaris, pedes sæpius alternantem gesticulari. Lucian. De salt. [c. 34] : Τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι.

[Θερμαυστρίς. V. Θερμαστρίς.]

[Θερμέλη. V. Θερμωλή.]

[Θερμερύνω.] Θερμερύνεσθαι, Delicate vivere. Inde forsan, quod qui calidis uterentur, delicatiores esse putarentur. Unde ap. Athen. quoque 8, [p. 352, B] conjunguntur, Σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν· quod σπαταλᾶν et ipsum pro Delicatam et voluptariam vitam dego accipi tradunt. Pollux 10 [6, 185] synonymum ponit τῷ τρυφᾶν : addens tamen, hoc θερμερύνεσθαι et κιχλιδιᾶν comica esse, nec sibi probari.

Θερμερῶπις αἰδὼς, ab Æschylo dicitur, quod calefaciat et rubefaciat faciem : Prom. [137] : Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ. Ubi et schol. exp. τὴν θερμὴν αἰδῶ τὴν ἐξ ἀναδόσεως αἵματος γεγενημένην. Possis etiam interpretari Excussit ruborem caloremque pudibundis genis, palloremque mihi induxit. Scribitur ibi et θερμερῶπιν, teste schol. [Veram scripturam esse θεμερῶπιν diximus s. Θεμερῶπις.]

Θέρμη, ἡ, Calor, Æstus. Thuc. 2, [49] : Πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Vehemens capitis æstus, et rubores oculorum. || Θέρμα pro eod., Menander [ap. Zon. p. 1030 : Βουβὼν] ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τ' [τε] ἐπέλαβεν αὐτόν. || Febris, πυρετὸς, Hesych., sicut θερμωλὴ quoque et Calorem et Febrim significare annotabimus. Ab eod. Hesychio exp. etiam ἄδεια, ἐχεχειρία. [Phrynich. p. 331 : Θέρμα οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης οὔθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων, θέρμη δέ. Si nostris editionibus standum est, de Platone aliter se habet; nam in Theæt. p. 129, E, θέρμα legitur, sed θέρμαι Timæus (p. 139 : Θέρμη, ὁ πυρετός) h. l. invenisse videtur, ut θέρμαι ἰσχυραὶ ap. Thuc., qua forma (ἡ θέρμη) etiam Ctesias usus ap. Harpocr. s. Σκιάποδες, Pherecrates ap. Zonar. p. 260, Philo p. 280, C, Arrian. Exp. 2, 4, Lucian. Dial. mar. 11, Aristid. vol. 1, p. 296, Ælian. Epist. 2, Galen. vol. 12, p. 378, A, Diosc. 4, 70, Alex. Trall. 1, 14, Procop. De ædif. p. 60, B, Georg. Pis. Hex. 267, schol. Aristoph. Vesp. 1501. Valde usitatum fuisse illud inclinamentum a Zonara significatur : Οὐκ εὖ τοίνυν οἱ λέγοντες ὅτι θέρμα μὲν ἡ πυρεκτικὴ, Θέρμη δὲ ἡ πόλις. Photius : Θέρμα, ἡ πύρωσις· Θέρμη δὲ ἡ πόλις. Lobeck. Θέρμα ap. Polluc. 4, 186, de quo l. dixi s. Δύσριγος. Alteram Hesychii interpretationem ἄδεια καὶ ἐχεχειρία ad formam vel Æolicam vel Eleam θέρμα pro θεσμὰ refert et Apollinem θέσμιον, quem θέρμιον dixerunt Elei, comparat Bœckh. C. I. vol. 1, p. 28. Quæ valde incerta conjectura est. G. Dind.]

Θερμὴ, ἡ, Calida, VV. LL. Calidum solium, Polit. : Labrum, Gaza in Probl. Alex. Θερμὴ, Vas in descriptione templi Salomonis, pro quo Lat. Scutra legitur non semel, Bud.

[Θέρμη, ἡ, Therma, πόλις Θράκης· Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ καὶ Θουκυδίδης (1, 61). Ὁ πολίτης Θερμαῖος. Ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος (ap. Herodot. 7, 121), Steph. Byz. Urbs eadem est quæ postmodum Θεσσαλονίκη dicta fuit : v. Strabon. 7, p. 330. Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρου in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 257, 258.]

[Θερμηγορέω, Vehementer, iracunde loquor. Bacidis oraculum ap. Lucian. De m. Peregr. c. 30 : Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ.]

[Θερμήλατος, ὁ, ἡ, Candens et (malleo) ductus. Jo. Malal. p. 239, 10 : Στήλην χαλκῆν ἐκ χαλκοῦ θερμηλάτου.]

Θερμημερίαι, αἱ, Dies calidi, Æstatis tempus [Hippocr. p. 227 : Τῶν ὄμβρων καὶ τῶν θερμημεριῶν], ut Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 7, 1, 7] : Τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα, θᾶττον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερματοῦται. Aristot. [H. A. 5, 13] : Τὰ δὲ τοῦ θέρους καὶ ἐν ταῖς θερμημερίαις χείριστα.

[Θερμηρὸς, ὰ, όν. Hesych. : Κελέβη, ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ. Κελέβην θερμοποτίδα vocat Athen. 11, p. 475, D. « Θερμηρὸν ἀγγεῖον in Euchologio p. 832, 837. Quod ib. p. 624 dicitur τὸ κοινῶς λεγόμενον θερμάριον. » Ducang.]

Θέρμης, ὁ θέρους πνέων, Hesych., Æstate flans, spirans ; venti nomen, ut videtur.

[Θερμησία. V. Θερμασία.]

[Θερμιακός. V. Θέρμιος.]

[Θερμικός. V. Θέρμος.]

[Θέρμινος, η, ον, Lupinarius, E lupinis factus. Lucian. Ver. H. 1, 27 : Πανοπλίαν θερμίνην. Diosc. 2, 135 (et Parab. 2, 67) : Ἀλεύρων θερμίνων. Θέρμινον ἔλαιον Alex. Trall. in Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 610.]

[Θέρμιον, ἡ, Thermium, n. pr. virginis ap. Philodem. Anth. Pal. 12, 173.]

[Θέρμιον, τὸ, Lupinus. Diosc. Parab. 2, 67 : Θέρμια πικρά. Θέρμια, Lupini, Gl. Angl. Achm. Onirocr. p. 187, 10 : Χώραν ἐκ θερμίων, Consitum lupinis agrum. Hase.]

[Θέρμιος, ὁ, Thermius, Hæmonis filius. Pausan. 5, 3, 7.]

[Θέρμιος, ία, ιον. V. Θέρμος. || Θερμία Ἄρτεμις, Diana thermarum præses, in inscr. in thermis Mytilenæis reperta, ap. Bœckh. vol. 2, p. 191. Et Θερμιακὰ πανήγυρις in monumentis Mytilenæis ib. p. 194, 195. Θερμαία Ἄρτεμις ap. Aristid. vol. 1, p. 322, 1 : Τὴν Θερμαίαν Ἄρτεμιν, ἣ τὰς πηγὰς τὰς θερμὰς ἔχει. || Θέρμιος i. q. θέσμιος, quod v. G. Dind.]

[Θέρμισσα, ἡ, Thermissa, una ex insulis Liparæis. Strabo 6, p. 275, 276.]

[Θερμοβαφὴς, ὁ, ἡ, Qui calefactus tingitur. Theophr. De odor. § 22 : Τῶν ἀνθῶν τὰ μὲν ψυχροβαφῆ, τὰ δὲ θερμοβαφῆ.]

[Θερμόβλυστος, ὁ, ἡ, Calide scaturiens. Paul. Sil. Therm. Pyth. 33 : Τὸ θ. ῥεῖθρον.]

[Θερμόβουλος, ὁ, ἡ, Calidis consiliis utens. Eurip. ap. schol. Aristoph. Ach. 119 : Ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον· quod risit Aristophanes θερμόβουλον πρωκτὸν dicens. Θ. ἀνὴρ Ælian. N. A. 7, 17, Polemo Physiogn. p. 192.]

[Θερμοδοσία, ἡ, Calidorum porrectio. Herodotus Oribasii p. 77 ed. Matth. : Ὁ δὲ τρόπος τῆς θ. διάφορος.]

[Θερμοδοτέω, Caldam ministro. Leont. Vita S. Symeonis Sali, Act. SS. Jul. t. 1, p. 153, 38 : Θερμοδοτῶν ἐν καπηλείῳ. Interpr. pessime, Lupinos distribuebat. Hase.]

Θερμοδότης, ὁ, Qui calidam præbet. [De sacerdote aquam ad sacrificium porrigente dictum ex Ptochoprodromo memorat Ducang.]

Θερμοδότις, ἡ, Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 183], Quæ calidam s. caldam in balneis porrigit. De quibus Martial. : Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

[Θερμοειδὴς, ὁ, ἡ, Calido similis. Etym. M. p. 557, 23 : Ἡ γὰρ θέρμη αἰτία τῆς ἐκφύσεως τῶν τριχῶν· νῦν δὲ περὶ τοῦ θερμοειδοῦς μέρους τῆς ψυχῆς φησι.]

[Θερμοκοίλιος, ὁ, ἡ. Θερμοκοίλιοι dicuntur Hippocrati p. 1180, G, Qui calido sunt ventriculo et intemperato, quique calore mordaci et præter naturam ac igneo, non nativo abundant. Eos exponit Galen. : Τὸ δακνῶδές τε καὶ μοχθηρὸν θερμὸν οὐκ ὀλίγον ἔχοντας ἐν τῇ δυσκράτῳ γαστρί. Rursus Aph. 23, sect. 8 : Θερμοκοιλίοισιν ἰσχυρὰ ποτὰ καὶ βρωτὰ ταρακτικά. Foes.]

[Θερμοκύαμος, ὁ, Lupinus. Diphilus comicus apud Athen. 2, p. 55, E, de quo l. Athenæus : Σημείωσαι τὸ θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται.]

[Θερμόλαιος, ὁ, Thermolæus, nomen mensis Cretensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 401, 209 : Μηνὸς ... Θερμολαίῳ δεκάτᾳ.]

Θερμολουσία, ἡ, Lavatio calidæ aquæ, Plin.: s. Lavacrum calidum. [Θερμολουτία ap. Hippocr. De insomn. c. 7, pro quo cod. θερμολουσίη præbet. Hoc et infra recurrit c. 8 (p. 380, 3) et apud alios frequentissimum est, Theophr. De sudor. § 16, Aretæum p. 120, et in vetere proverbio ἄπαλοὶ θερμολουσίαις, ἅβροὶ μαλθακευνίαις in Bekk. Anecd. p. 4, 1 et 415, 23, et ap. Suidam. Lobeck. ad Phryn. p. 507. Plut. Mor. p. 131, C.]

Θερμολουτέω, Calida lavor. Plut. [Mor. p. 789, E]: Θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον. [Hippocr. De vict. san. 3, 88, De morb. 2, 5 et 29; Hermipp. ap. Athen. 1, p. 18, C; Alexis ap. Antiatt. Bekk. p. 99. Lobeck. ad Phryn. p. 594.]

[Θερμολούτης, ὁ, Qui calida lavatur. Antyllus Oribasii p. 286 ed. Matth.]

[Θερμολουτία. V. Θερμολουσία.]

Θερμολουτρέω, Calida lavor, Calida lavatione utor. [Aristot. Probl. 1, 29, p. 863, 4 : Τῶν δὲ θερμολουτρούντων ἡ σὰρξ ἁραιοῦται.]

[Θερμομῖγής, ὁ, ἡ, Cum calido mixtus. Plut. Mor. p. 890, B : Ἐν τῷ ἑτέρῳ ἡμισφαιρίῳ τῷ τοῦ ἀέρος τοῦ θερμομιγοῦς πεπληρωμένῳ.]

[Θερμόνους, ὁ, ἡ, Mentem inflammatus. Sic interpretatur Blomfield. ap. Æsch. Ag. 1172 : Ἐγὼ δὲ θ. τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.]

Θερμόπλα, Hesych. teste est ἵππου νόσημα περὶ τοὺς πόδας· forsan quum ungulæ nimis calent.

[Θερμοπλάω, Ungula laboro ob calorem. Hippiatr. p. 253, 33 : Θερμοπλᾷ πάντοτε. Ib. p. 163, 27 : Θερμοπλῶσι συνεχῶς. Hase.]

[Θερμόπλησις, ἡ, i. q. θερμόπλα. Hippiatr. p. 163, 29, et 164, 13 : Ὅταν ἐξ ὁδοιπορίας καὶ τραχείας ὁδοῦ θ. γένηται. Hase.]

[Θερμοποιὸς, ὁ, ἡ, Calefaciens. Olympiod. ad Aristot. Meteor. p. 30, a. Lobeck.]

Θερμοπότης, ὁ, Qui calida s. calidam bibit. Athen. 8, [p. 352, B : Ῥοδίους] σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. [Verbo *thermopotare* utitur Plautus Trin. 4, 3, 6.]

Θερμοποτὶς, ίδος, ἡ, poculi genus, ita dictum, ut videtur, quod ex eo calda biberetur. Athen. [11, p. 475, D] : Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θ. καλουμένην, τὴν κελέβην εἶναι (φησί). [Hesych. s. v. Σκαμβίς. Hemst. De ejus forma incerta, Letronne *Journ. des Sav.* 1833, p. 732. Hase.]

[Θερμοπύλαι, αἱ, Thermopylæ, angustiæ OEtæ montis, quæ nomen habent ab aquis calidis illic scatentibus. Strabo 9, p. 428 : Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι καὶ στενὰ καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ θερμὰ πλησίον ὕδατα τιμώμενα ὡς Ἡρακλέους ἱερά. Herodot. 7, 201 : Καλέεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν πλεόνων Ἑλλήνων Θερμοπύλαι, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων καὶ περιοίκων Πύλαι.]

Θερμοπώλης, ὁ, Qui calida cibaria vendit.

Θερμοπώλιον, τὸ, Locus ubi calida cibaria veneunt, Thermopolium, Plaut. [Curcul. 2, 3, 13, Trin. 4, 3, 6.]

[Θερμορρόη, ἡ, Canalis ex quo aqua calida fluit. Nicet. Annal. p. 97, C : Ἐκ τῆς θερμορρόης ἐκπηδήσαντές τινες ἄνδρες πίσσης μελάντεροι ἐξῶσαν αὐτοὺς τοῦ λουτροῦ.]

[Θερμορρύτης, ὁ, ἡ, Aqua calida fluens, si recte habet scriptura apud Pseudochrys. t. 7, p. 391, 26 : Ποταμοὶ δὲ θερμορρύται πῶς συγκιρνῶνται; Hase.]

Θέρμος, ὁ, Lupinus : leguminis genus, de quo Theophr. H. Pl. 8, 7, Diosc. 2, 132, Plin. 18, 14. Sunt qui λυπηνάριον vocent. [Alexidis, Lycophronis aliorumque locos v. ap. Athen. 2, p. 55, C.]

[Θέρμος, ὁ, Thermus. Steph. Byz. : Θ., πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος. (Ap. Polyb. 5, 8, 1 et 3, 11; 4, 1, libri modo τὸν Θέρμον modo τὸ Θέρμον : v. Schweigh. vol. 6, p. 151.) Τὸ ἐθνικὸν Θέρμιος καὶ τὸ κτητικὸν Θερμικός.]

Θερμὸς, ἡ, ὸν et ὁ, ἡ, Calidus. Θερμὰ λόετρα, Hom. [Il. Ξ, 6, Od. Θ, 249. Θ. λουτρὰ Pind. Ol. 12, 27, Soph. Tr. 634, Plato Leg. 6, p. 761, C], Lavacra calida, Balneæ calidæ, Thermæ : quæ et Ἡράκλεια λουτρὰ dicta fuisse, post Athen. [12, p. 512, F : Διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλέους φασὶν εἶναι ἱερά ;] tradit Eust. ad Il. [p. 1273.] Ap. eund. Athen. 9, [p. 402, F, ex Mnesimacho] : Ψυχρὸν τοὔψον τὸ ποτὸν θερμόν. Ap. Eund. 7, πλακοῦς θερμός. Plut. Alex. [c. 77] : Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πυγώδεσι. Alex. Aphr. [Probl. 1, 41] : Ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ, Aere vehementer calido et vaporario sicco. [Æsch. Pr. 371 : Θερμοῖς ... βέλεσι πυρπνόου ζάλης. Eur. El. 739 : Θερμὰν ἀελίου ἕδραν. Θερμὸν αἷμα Soph. OEd. C. 622. Θερμοτάταν αἱμάδα Phil. 690.] Et fem. gen. ap. [Hom. H. in Merc. 110 et] Hesiod. Theog. [696] θερμὸς ἀϋτμὴ, Vapor calidus, fervidus. || Cum ἀπὸ, ἐκ, redditur potius Calens. Plut. [Mor. p. 347, C] : Θ. ἀπὸ τῆς μάχης, Calens e pugna, e pugnæ fervore. Et cum dat. ap. Eund. [ib. p. 598, A] : Θερμὸν ὄντα τῷ ἀγῶνι, Quum incaluisset fervore certaminis. || Neutr. sub. ὕδωρ, Calida, subaud. Aqua, Galen. Ad Glauc. : Θερμῷ κεκραμένος οἶνος, Vinum calida temperatum. Aristoph. [Nub. 1044], θερμῷ λοῦσθαι, Calida lavari, ubi subaudiri potest etiam λουτρῷ. Plut. [Mor. p. 1109, B], loquens de iis qui in balneis lavantur : Οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ἐπεμβάλλειν κελεύουσι, Calidam superfundere : et [ib. p. 667, C] : Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, οὗ τὰ θερμὰ, χωρίον ἐστὶν αὐτοφυὲς, Ubi calidæ aquæ, thermæ sunt : i. e. θερμὰ λουτρά. In VV. LL. est etiam ἐν τοῖς θερμοῖς, In locis calidis, ubi subaudiendum fuerit τόποις, aut aliquid simile. || Neutr. etiam pro θερμότης. [Plato Crat. p. 413, C : Τὸ θερμὸν τὸ ἐν τῷ πυρὶ ἐνόν.] Calor. Theophr. C. Pl. [2, 6, 1], loquens de aquis frigidis : Πέψιν ποιεῖ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θερμοῦ καὶ κατάψυξιν, Propter cohibitum et coarctatum calorem a circumfuso frigore. 6, [7, 8] : Πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον, Concoquit enim calor intra terram compressus, et cohibitus coactusque. Pro quo ib. [18, 11] : Ἀντιπεριϊσταμένη γὰρ ἡ θερμὴ εἰς τὴν γῆν συνελαυνομένη πέττει. Et ap. Alex. Aphr. : Τὸ ἔμφυτον θερμὸν, Calor insitus [conf. 1, 79]; sicut Plut. : Τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῶν, ᾧ τρέφεσθαι πεφύκαμεν. || Metaph., ut Lat. Calidus, Ardens, Fervens : θερμὰ δάκρυα, Hom. aliquoties [Il. H, 426, Od. Δ, 523, al. Pind. Nem. 10, 141. Δακρύων θερμὰ νάματα Soph. Tr. 919.], q. d. Calentes ex magno impetu, quo prosiliunt, Quæ ex animi affectu quasi calido proficiscuntur, Non simulatæ. Nisi quis in propria signif. accipere malit; quia tales sunt, quum ex oculis funduntur : quod et rubor ipse lacrymantium oculorum testatur. Sic vero et Gallice, *Pleurer à chaudes larmes*. [Longus p. 106 : Δάκρυα ἦν ἐπὶ τούτοις θερμότερα. || De osculis Heliodor. 1, 9, p. 17 : Θερμότερα ἦν τὰ φιλήματα τοῦ πρέποντος.] Soph. Ant. [88] : Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calido animo ad res frigidas accedis. Sic Virg. Animis calidum juvenem dixit; Cic. Calidior vel potius ardentior animus quam hic aer. Plut. Fabio [c. 26] : Στρατὸν ἀπαντήσειν Σκιπίωνι πολλῶν ἔτι θερμὸν αὐτοκρατόρων αἵματι, Qui multorum imperatorum Romanorum a se occisorum sanguine adhuc calebat, Cujus animi adhuc calebant sanguine occisorum a se ducum exercitus Romani. [Figurate idem dixit Mor. p. 798, F : Ἐπὶ θερμοῖς τοῖς περὶ τὸν ἀδελφὸν ἀτυχήμασιν ἀπωτάτω τῶν κοινῶν τὸν βίον θέμενος (C. Gracchus).] Et θερμὸν ἔργον, Calidum, Audax facinus, h. e. Animo nimis calido et accenso patratum, Præceps, Temerarium. Aristoph. Pl. [415] : Ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον. Amphis ap. Athen. 10, [p. 448, B] : Ἡ δὲ, διὰ τὸ μὴ σαφῶς, Τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται, Διαλελογίσθαι, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν· paulo ante dicit, ἐπὶ τὰ πράγματα ὁρμᾷν προχείρως. Periculosa et calida consilia simili metaphora Cic. dixit, i. e. Præcipitata et inconsulta. Plut. Demetr. [c. 11] : Τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ Στρατοκλέους θρασύτης. Ἦν δ' ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη [Eq. 381. Æsch. Cho. 1004 : Τῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρενί· cui θέρμ' ἄνοι restitui s. v. Δόλωμα. Id. Sept. 603 : Ξυνεσθὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς. Aristoph. Vesp. 918 : Θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς· Thesm. 735 : Ὦ θερμότατα γυναῖκες. G. D.] Pro ἰταμὸς poni videtur Budæo ap. Gregor. : Ἡνίκα παρὰ τοῦ θερμοτέρου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεστασιά-

σθημεν. Cui non absimile est, quod idem Bud. ex Pausan. Cor. citat, Ἅτε δὲ ὄντι αὐτῷ Παυσανίου θερμοτέρῳ καὶ οὐ φιλοψύχῳ, ταχὺ τὰ πάντα ὑπὸ φρονήματος καὶ τόλμης κατείργαστο. || Acer et Vehemens, Bud. ap. Gregor., de Constantino magno: Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν ὡς ἐκείνῳ. [Philostr. p. 292: Τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῶν θηρίων· 674: Οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων.] At θ. φάρμακον in Hippiatr. exp. Validum et acre. Alciphro 1, 37: Θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι, φαρμάκου δεῖ. Lucian.: Πολὺ τὸ ἔμψυχον καὶ θερμὸν καὶ ἀνδρῶδες, Vegetum, Validum, Strenuum, Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, et primo quoque die, Philostr. [V. Apoll.] l. 4, 23. Bud. [Philostr. p. 165, 8: Πηνίκα οἱ γάμοι; θερμοὶ καὶ ἴσως αὔριον. Alludere videtur ad θερμοὶ βωμοί. Plut. Mor. p. 517, F: Οὐχ ἕωλα κακὰ, ἀλλὰ θερμὰ καὶ πρόσφατα. Hemst. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 29, 33: Βωμὸς θερμός· λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμῶς εὐδοκιμούντων ἔν τινι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκεύεσθαι περιττῶς θερμοί εἰσιν οἱ βωμοί. Eunapius p. 6: Τούτου Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν. Aristoph. fr. 332.] || Θερμὸν, τὸ, pro Æstate quoque ap. Byzantios accipi annotat idem Hesych. B

[Θερμὸς, ὁ, Thermus, n. pr. ap. Jo. Malal. p. 293.]

Θερμοσποδιὰ, ἡ, Calidus s. Calefactus cinis. Alii, Cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ supersunt. Diosc. [2, 200; et] 2, 134, de rapo: Εἰ δέ τις ἐγγλύψας τὴν ῥίζαν, κηρωτὴν ῥοδίνην ἐν αὐτῇ ἐπὶ θερμοσποδιᾷ τήξει, Si excavatæ radici rosaceum ceratum adigatur, et ferventi cinere eliquescat. Utitur et l. 5. [Erotian. p. 254: Ἡ θ. μαρίλη λέγεται. Pro θερμὴ σποδιὰ libri quidam Geopon. 8, 20, p. 543, et Gregor. Cor. p. 557. De forma voc. dixit Lobeck. ad Phryn. p. 603, cujus exemplis add. Hippiatr. p. 161.]

Θερμότης, ητος, ἡ Caliditas, Calor. [Plato Rep. 1, p. 335, D: Οὐ γὰρ θερμότητος ἔργον τὸ ψύχειν· Crat. p. 432, B: Εἴ τις θεῶν ... μαλακότητας καὶ θερμότητας τὰς αὐτὰς ἀποδοίη.] Plut. Alex., θ. τοῦ σώματος. Id. [Mor. p. 100, 15, B, C]: Ἀναδίδωσιν ἐξ αὐτοῦ θερμότητα. [Ἀκμὴ καὶ θ., V. Cæs. c. 11.] Et metaph. ap. Athen. 1, [p. 1, B]: Ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος, Præ fervore in dicendo. [Philostr. p. 722: Ἐν αἷς (ταῖς μάχαις) ἐνδείκνυσθαί τι αὐτὸν καὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως θερμότητος.]

Θερμοτρᾰγέω, Calida comedo, Lucian. [Lexiph. c. 5]: Ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει.

[Θέρμουθις, ἡ, Aspidis genus, quæ Isidi sacra erat, et qua caput ejus cingi solebat, unde deæ quoque cognomen Θέρμουθις. Lingua Ægypt. nomen Mortiferam significat. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 88. || Θέρμουθις, Pharaonis filia. Joseph. A. J. 2, 9, 5. Θερμοῦθις ap. Suidam.]

[Θερμουργέω, Calido consilio ago. Eustath. Opusc. p. 99, 5: Θερμὸν ἔργον δρᾷ ὁ αὐθαδιζόμενος, θερμουργεῖ δὲ κατὰ θέσιν ὁ ἀνδριζόμενος.]

Θερμουργία, ἡ, Audax et temerarium facinus. Pro quo perperam ap. Pollucem [3, 135] scriptum fuit θερμιουργία. [Appian. Mithr. c. 108; Adamant. Physiogn. 1, 13.]

Θερμουργὸς, ὁ, ἡ, Qui calido consilio aliquid suscipit; Acer, Confidens, Ferox, Bud.: Lucian. p. 13 [Timon. c. 2]: Οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. Xen. Mem. 1, [3, 9] pro præcipiti et audaci confidentique ponit, quem et ἀνόητον et ῥιψοκίνδυνον vocat, i. e. ἰταμὸν, Bud.: Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον. Sic fere Gall. *Un homme chaud.* [Æsch. Eum. 560: Γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ· quod schol. interpr. θερμουργῷ, quod ipsum verbis poetæ est illatum in codd.; θερμοεργῷ scriptum in Mediceo.] D

[Θερμοφᾰγέω, Calida edo. Scriptt. rei accip. p. 35, 52, 91, 101.]

[Θερμοφᾰγία, ἡ, Calidorum esus. Ibid. p. 41, 84.]

[Θερμοφόρον, Cucuma, Gl.]

[Θερμοφόρος, Caldaria, Gl.]

[Θερμόφρων. Hesych.: Δαίμων, δαήμων, θερμόφρων, ἢ θεός. Fort. leg. θεόφρων cum Bielio: nisi respexerit ad δαίειν, καίειν. Albert.]

[Θερμοχύτης, ὁ, Vasculum ex quo calida diffundun-

tur. Εἰς θερμοχύτην lemma epigr. Eutolmii in cod. Palat. Anth. 9, 587.]

[Θερμόω, i. q. θερμαίνω. Gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 448, 12: Ὅτι θερμοῦται πρότερον (ὁ θέρμος). Τεθερμῶσθαι scriptura vitii suspecta ap. Aristoph. Lys. 1079, ubi scripturam longe diversam, sed nihilo meliorem in libro suo reperit schol.]

[Θέρμυδρα, τὰ, Thermydra (i. e. Aquæ calidæ). Steph. Byz.: Θ., λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. Τὸ ἐθνικὸν Θερμυδρεύς. Θερμυδραῖς Ῥοδίων λιμένι, corruptum haud dubie ex Θερμύδροις, est ap. Apollodor. 2, 5, 10. Numero singulari Tzetz. Hist. 2, 369: Θερμύδρῳ λιμένι Ῥόδου. G. Dind.]

Θέρμω, Calefacio. Hom. Il. Σ, [348]: Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε· θέρμετο δ' ὕδωρ.. Et, Θέρμετε δ' ὕδωρ [Od. Θ, 426] ap. Varin. ex Aristoph. [Ran. 1339. Poeta ap. Suid. s. Ἔνδιος: Ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιος ἦεν ἔτι, θέρμετο δὲ χθών. Oppian. Hal. 3, 522: Ἐνὶ χροὶ θέρμετ' ἀϋτμή.] Hesych. habet etiam Θερμεῖ cum accentu in ultima; quod exp. θερμαίνει, quasi a Θερμέω. [Scrib. θέρμει.]

[Θερμώδης, δ, ἡ, Tepidus. Aretæus p. 101, 42: Ψωμοὶ θερμώδεες.]

[Θερμώδων, οντος, ὁ, Thermodon, fluvius Cappadociæ. Herodot. 2, 104; 4, 86; 9, 27, Æsch. Prom. 725. || Fl. Bœotiæ. Herodot. 4, 110; 9, 43, Pausan. 9, 19, 13.]

Θερμωλὴ, ἡ, i. q. θερμότης, θέρμη, Calor. || Febris ap. Iones, ut Greg. Corinthus [p. 569] annotat. Erotian. Lex. Hipp.: Θ., ὁ πυρετός· μή ποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θ. λέγεται. [V. Hippocr. p. 416, 32; 418, 1; 419, 27.] Ap. Suid. est etiam Θερμέλη, θέρμη. [Vitiose ut videtur pro θερμωλή. Non minus suspectum est adject. Θέρμιλος pro θερμαντικὸς dictum a gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 448, 12: Θέρμος· τινὲς ὅτι θερμιλώτατον τῶν ἄλλων ὀσπρίων καὶ θρεπτικώτερόν ἐστιν.]

[Θέρμων, ωνος, ὁ, Thermo, Spartanus. Thucyd. 8, 11.]

[Θέρνη, ἡ, Therna oppidum Thraciæ. Adject. Θερναῖος, αία, αῖον. Steph. Byz.] C

[Θερόεις, εσσα, εν, Æstivus. Nicand. Al. 583.]

Θέρος, τὸ, Æstas: a θέρω, quod eo tempore omnia magis caleant. Hom. [Il. X, 151: Θέρεϊ προρέει (πηγὴ) εἰκυῖα χαλάζῃ· Od. H, 118: Χείματος οὐδὲ θέρευς·] Od. M, [76]: Οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Hesiod. [Opp. 582]: Θέρεος καματώδεος ὥρῃ. Arat. [266]: Καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia, et post hyberni temporis ortus, Cic. [Æsch. Ag. 5: Χεῖμα καὶ θέρος. Χειμῶνάς τε καὶ θέρη Plato Crat. p. 410, C. Id. Leg. 12, p. 945, E: Μετὰ τροπὰς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα. Anno in duas partes diviso θέρος et veris et autumni partem complectitur. Apud Thucyd. 4, 1: Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, ubi c. 2 sequitur: Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἦρος. Inepte vero θέρος opponitur θερινῇ τροπῇ ap. Dionys. A. R. 1, 63: Τελευτῶντος ἤδη τοῦ θέρους ιζ' πρότερον ἡμέραις τῆς θερμῆς τροπῆς· ubi recte corrigi videtur ἔαρος.] Thuc. 4, [117]: Ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους· et [2, 19]: Τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, Æstate et frugibus adultis. Lucian. [De hist. scr. c. 1]: Μεσοῦντος θέρους, Media æstate. Xen. [H. Gr. 5, 3, 19]: Κατὰ θέρους ἀκμὴν, Adulta æstate. Pro quo Theophylact. Ep. dicit θέρους ἀκμῆ. Quod vero Lat. dicunt Æstate, h. e. Æstivo tempore, Gr. θέρους, ἐν θέρους, item θέρει. Athen. 10: Τοῦ μὲν θέρους ἡ ῥοιά· τοῦ δὲ ἔαρος ὦχρος· κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. Xen. Cyrop. 8, [8, 17]: Ἔν γε μὲν τῷ θέρει οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὔθ' αἱ τῶν δένδρων, οὔθ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. Hesiod. Op. [64]: Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ. Eod. sensu ap. Xenoph. Hell. 5: Θέρους δὲ ὄντος καὶ μεσημβρίας. || Pro Messe, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365, 3: Θέρος αἴσιον· v. 13]: Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, Messem tibi bonam vaticinor. Sic Plut. [Mor. p. 798, E]: Ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος, τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζοντες, ἀλλήλους παρεκάλουν· Fabio [c. 2]: Ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, Apud Antium spicas sanguinolentas demessas; ad verbum Messes spicarum sanguinolentas detonsas esse. Legitur vero

ibi perperam θερησταχύων una voce. [Strabo 6, p. 264 : Οὕτως εὐτυχῆσαι ἀπὸ γεωργίας φασὶν ὥστε θέρος χρυσοῦν ἐν Δελφοῖς ἀναθεῖναι. Hesych. : Θερίσας, τὸ θέρος ἀγαγών. Callim. in Del. 298 : Θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων, Primitias comarum. Et Apollonid. Anth. Pal. 10, 19. || Metaph. Æsch. Pers. 822 : Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ θέρος. Similiterque Ag. 1655.]

[Θερράπων. V. Θεράπων.]

[Θέρρην (?), ὁ, Therren, fluvius. Arcad. p. 9, 27.]

[Θερσαγόρας, ὁ, Thersagoras, n. pr. ap. Lucian. in Demosth. encomio.]

[Θέρσανδρος, ὁ, Thersander, Polynicis f. Pind. Ol. 2, 76, Apollod. 3, 7, 2, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 255. || Sisyphi f. Pausan. 2, 4, 3; 10, 30, 5 et 6. || Agamedidæ f. Id. 3, 16, 6. || Θερσάνδριχος in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 776.]

[Θερσίλιον, τὸ, Thersilium. Pausan. 8, 32, 1 : Λείπεται τοῦ βουλευτηρίου θεμέλια, ὃ τοῖς μυρίοις ἐπεποίητο Ἀρκάδων· ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναθέντος Θερσίλιον. Nomen igitur illi fuit Θερσίλῳ.]

[Θερσίλοχος, ὁ, Thersilochus, Trojanus. Hom. Il. P, 216, Φ, 209. || Corcyræus, olympionica. Pausan. 6, 13, 6. ῐ]

[Θέρσιος, ὁ, Thersius, Thessalus. Pausan. 5, 9, 2, ubi genit. Θερσίου, qui etiam a Θερσίας esse potest.]

[Θέρσιππος, ὁ, Thersippus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 183. || Macedo, ap. Arrian. Exp. 2, 14, 6.]

[Θερσῖται, οἱ, Thersitæ, populus Hispaniæ. Steph. Byz. ex Polyb. 3, 33, 9.]

[Θερσίτειος, ὁ, ἡ, Thersiteus. Θερσίτειον βλέμμα et Θερσίτειον εἴδωλον Proverb. Coislin. p. 143 ed. Gaisford.]

[Θερσίτης, ὁ, Thersites, Agrii filius, deformitate insignis, de quo Hom. Il. B, 212-277, Soph. Phil. 442. Ab Æolico θέρσος (v. Θάρρος) derivat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1190. ῑ̆]

[Θέρσις, ἡ, Thersis, n. pr. Anyta Anth. Pal. 7, 649. Alia ejusdem nominis forma Φέρσις in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 40.]

Θερσίχθων, ὁ, Hesychio ὁ θερμαίνων καὶ καίων τὴν γῆν, Qui calefacit et urit terram.

[Θερσίων, ωνος, ὁ, Thersion, n. pr. in inscr. Samothracia ap. Bœckh. vol. 2, p. 180.]

[Θερσόλη, ἡ, inter paroxytona in ολη ap. Arcad. p. 109, 13.]

[Θέρσος. V. Θάρρος.]

[Θερτήρια (?), ἑορτή τις, Hesych.]

Θέρω, θερῶ, et Æol. θέρσω, unde θερσόμενος, ap. Hom., Calefacio. Cujus verbi usus communis utrisque scriptt. Greg. Naz. : Θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος· unde Θέρομαι pass., quod usitatius est, pro Calefio, Calesco; etiam Me calefacio, Hom. Od. T, 506 : Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος, a θέρσομαι fut. Æol., ut modo dictum fuit. [« Θερσόμενος, Hesychio θερμανθησόμενος. » HSt. in Ind. Idem Hes. : Θερόμενος, θερμαινόμενος. Θέρονται, καίονται, χλιαίνονται, θερμαίνονται. Mœris p. 183 : Θερόμενος Ἀττικοί, θερμαινόμενος Ἕλληνες. Utrumque conjungit Plato Phileb. p. 46, C : Ὁπόταν ῥιγῶν ... θέρηται καὶ θερμαινόμενος ἐνίοτε ψύχηται.] Aristot. De part. anim. 1, p. 151 [c. 5] : Οἱ ἐπειδὴ προστόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἱπνῷ. Sic θέρου ap. Aristoph. [Pl. 953] pro θερμάνθητι. Plut. [Mor. p. 955, A] dixit θερομένην pro Æstuantem, sicut ἀλεαινομένην pro Tepentem. || Sed accipitur et pro Uror, Incendor : Il. Λ, 666, de navibus : Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται. Improprie tamen hic loqui Homerum puto, præsertim quum in Greg. Naz. l. c. legamus, Θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος, quod non dixisset, si θέρω potuisset etiam significare φλέγω, καίω; quod itidem de pass. θέρομαι judicandum est. Sic igitur locutum esse Hom. ajo, ut quum Gallice dicimus *S'eschauder* pro *Se brusler*. Erit autem, meo quidem judicio, figura hic usus, quæ λιτότης appellatur; vulgo enim plane corrupte, ni fallor, Liptote vocatur. Sic certe locutus et alibi est Hom. [Il. Ζ, 331] : Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Subaudienda est porro utrobique præp. διὰ, quæ jungatur cum gen. πυρός. Legitur vero et πυρὸς θερέω ap. Eund., itidem pro διὰ πυρὸς θερμανθῶ, Od. P, 23 : Αὐτίκ', ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. [|| De amore Callim. Anth. Pal. 5, 6 : Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί.] || Medeor, Sano. Nicand. Ther. [687], de Asclepio, quem παιήονα nominat : Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἔρνος [ἕλκος]. Schol. ἰώμενος. Ego tamen exponere maluissem θεραπεύων, et quidem accipiendo pro Curans, eo sc. sensu, quo dictum est ab Ovidio, Curando fieri quædam majora videmus Vulnera, ubi pro Sanando non accipi manifestum est, sed in altera signif. Imo vero dubito etiam an ita interpretari liceat, nisi e consequente; suspicor enim Nic. de vulnere ita usum esse hoc θέρειν, ut Lat. poetæ verbo Fovere, quod Calefaciendi signif. inclusam habet, aliquando utuntur. Virg. Æn. 12 : Fovit ea vulnus lympha longævus Iapis Ignorans : ubi animadvertendum est adhiberi panaceam inter alia, e quibus fomentum conficitur, sicut πάνακες ap. Græcum illum poetam. Ap. Ovid. autem sola etiam manu imposita vulnus fovetur, Metam. 12 : Impositaque manu vulnus fovet, oraque ad ora Admovet; Idem alibi, De ponto, si bene memini : Fomentisque juvas vulnera nostra tuis. Quoniam autem vulnus fovetur ab iis, qui curare illud volunt, hinc factum puto, ut verbo θέρειν ita usus usus sit Nic. Ceterum ideo pluribus admonendum lectorem de hac audaci schol. expos. judicavi, ut cautior ad alias redderetur. Multa enim sunt verba, quæ e propria signif. in aliam valde alioqui diversam paulatim et veluti per quosdam gradus transeunt : quod tamen nec Græci scholiastæ, nec gramm. nec ulli lexicographi annotant, sed ab una signif. ad aliam quantumlibet diversam, abrupto ut ita loquar, sermonem transferunt : ut omittam, eos primæ signif. ultimum sæpe locum dare et vicissim ultimæ primum. [|| Θερείω. Nicand. Hal. 580 : Φρύνοιο θερειομένου· Th. 124 : Τέκνοισι θερειομένοισιν.]

[Θεσία, ἡ, fingit Theognost. Can. p. 105, 12, propter compositum ἀσυνθεσία.]

[Θέσιμον. Suid. : Ἐμποίνιμον, θέσιμον, ἐπιζήμιον. Recte Toup. θέσμιον videtur corrigere.]

Θέσις, εως, ἡ, Positio : ut [πεττῶν et πλίνθων καὶ λίθων θέσις ap. Plat. Rep. 1, p. 333, B. Ἡ θ. τῶν μερῶν Aristot. H. A. 1, 15. Ἐπέων θ. ap. Pind. Ol. 3, 14; quomodo fortasse intelligendum quod Etym. M. p. 319, 31, annotavit ab Alcæo θέσιν dictam esse τὴν ποίησιν·] νόμων θέσις ap. [Plat. Leg. 3, p. 690, D; 8, p. 837, E] Aristot. Polit. 4, [c. 1, v. θέσεις], quæ comp. voce νομοθεσία dicitur, veluti νόμον θέσθαι appellamus, quod Lat. Legem ponere. Interdum Depositio, opp. habens ἄρσιν et ἀναίρεσιν, ut Lucian. Harmonid. [c. 1] : Ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει καὶ θέσει. Plato Leg. [7, p. 813, E] : Θέσεως καὶ ἀναιρέσεως ὅπλων, Arma sumendi ac deponendi. Et πρυτανείων θέσις, Depositio pecuniæ in prytaneo. Solebant enim qui inter se litigabant, utraque e parte deponere pecuniam in prytaneo : e qua ei, qui absolvebatur, suum θέμα restituebatur : ejus autem, qui causa cecidisset, judicibus erat loco mercedis. Aristoph. Nub. [1191] : Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ, i. e. δίκαι καὶ αἱ παρακαταβολαὶ τῶν πρυτανείων, qua de re vide schol. [Pigneratio. Lex. rhet. p. 263, 32 : Θέσιν, τὴν ὑποθήκην ὅταν δανείσηταί τις ἀργύριον ἐπὶ οἰκίᾳ ἢ χωρίῳ ἢ ἀνδραπόδῳ, οἱ ῥήτορες θέσιν καλοῦσιν. Demosth. p. 896, 6 : Πραθείσης τῆς νεὼς τετταράκοντα μνῶν, ὅσουπερ ἡ θέσις ἦν.] Rursum pro Positio s. Impositio accipitur, quum dicitur ὀνομάτων θέσις. [Plato Crat. p. 390, D : Κινδυνεύει ... εἶναι οὐ φαῦλον ... ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις· 397, B : Τὴν θ. τῶν ὀνομάτων.] Demetr. Phaler. [§ 145] : Πολλὰ δὲ ὀνόματα καὶ παρὰ τὴν θέσιν τὴν ἐπί τινος, χαρίεντά ἐστιν· veluti hoc esse dicit, ὁ γὰρ ὄρνις οὗτός ἐστι κόλαξ : nam τὸ τεθὲν κατ' ἀρχὴν ὄνομα, nomen quod ab initio rei impositum fuit, est κόραξ : pro quo παρὰ τὴν θέσιν dicitur risus excitandi gratia κόλαξ. [|| Θ. ἀγώνων, Constitutio s. editio certaminum s. ludorum. Diodor. 4, 53; 14, 86. Id. 5, 64 : Τὴν τῶν Ὀλυμπίων θέσιν.] Item ap. Philosophos θέσις est Positio s. Sumptio, qua sc.

aliquid veluti principium statuunt et ponunt: ut in arithmetica, Monadem non esse dividuam; in geometria, Punctum esse individuum; et, Omnes lineas a centro exeuntes et ad ambientem lineam recta tendentes, inter se æquales esse: in physicis, Omnia corpora naturalia constare e materia et forma: et, Naturam quietis ac motus initium esse. Sic Medicus τίθεται et ponit, corpora constare e quatuor elementis. Philop.: Ἡ μὲν θέσις οὐκ ἔστιν αὐτόπιστος τῷ μανθάνοντι, ἀλλ' ἐκ τοῦ διδάσκοντος παραγίνεται· τὸ δ' ἀξίωμα οἰκοθεν ὁ μανθάνων ἔχει καὶ προβάλλεται. V. et Aristot. Analyt. Poster. 1, [2]; item Bud. Comm. p. 189, ubi etiam dicit θέσιν et definitionem rei idem esse, quum Aristot. dicat, Ὁ γὰρ ὁρισμὸς θέσις ἐστί· veluti quum arithmeticus τίθεται, μονάδα esse τὸ ἀδιαίρετον κατὰ τὸ ποσόν. Idem Bud. p. 231, διὰ θέσεως φιλοσοφεῖν περὶ Θεοῦ dicit ap. Dionys. Areop. oppponi τῷ δι' ἀφαιρέσεως: ut quum ait, Χρὴ δὲ τὰς ἀφαιρέσεις ἐναντίως ταῖς θέσεσιν ὑμνῆσαι. Dici autem θέσεις, quæ de Deo proprie et affirmative dicuntur, ut Deum esse justum, misericordem, et similia. [Θέσεις sunt Placita, Præcepta artis cujusque. Athen. 3, p. 130, D: Τὰς Θεοφράστου θ. ἀκούων. Sic Archestr. ib. 9, p. 399, D: Πολλαί τε θέσεις σκευασίας εἰσὶν, Præcepta parandorum ciborum. Schweigh. Plut. Mor. p. 328, A: Οὐδ' ἐν Ἀκαδημίᾳ θέσεις εἶπεν. Plato Leg. 10, p. 889, E: Τέχνη δὲ, ἧς οὐκ ἀληθεῖς εἶναι τὰς θέσεις· Rep. 1, p. 335, A: Περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ αὐτὴ θέσις.] Est ap. rhetores θέσις, quam Aristot. Top. 1, [9] sic definit: Θ. ἐστὶν ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν· velut illud Antisthenis, Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν, et illud Heracliti, Ὅτι πάντα κινεῖται. Cic. Top. [c. 21]: Quæstionum duo sunt genera: alterum, infinitum: alterum, definitum. Definitum est quod ὑπόθεσιν Græci, nos Causam: infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos Propositum possumus nominare. Quintil. 3, 5: Infinitæ quæstiones sunt, quæ remotis personis et temporibus et locis, ceterisque similibus, in utramque partem tractantur: quod Græci θέσιν dicunt, Cicero Propositum, alii Quæstiones universales civiles, alii Quæstiones philosopho convenientes: Athen. Partem causæ appellat. V. ibid. quomodo Cic. id quæstionis genus distinxerit. [Quæstio infinita, et universalis, ut de rebus bonis et malis, de justitia et injustitia, de gloria, triumpho etc. Contraria est ὑπόθεσις, h. e. Quæstio finita, de certis rebus, quæ ad certas personas, locum, causas, tempora etc. refertur. Illa est maxime philosophorum, hæc oratorum: v. Sturm. ad Hermog. Στάσ. p. 10 sq.... Aphthon. Progymn.: Θ. ἐστὶν ἐπίσκεψις λογικὴ θεωρουμένου τινὸς πράγματος, ad quæ verba schol., postquam alias plures τῆς θέσεως signiff. exposuit, hoc vocis etymon tradit: Εἴρηται δὲ θ. ἀπὸ τοῦ τίθεσθαι ἡμᾶς καὶ ὥσπερ νομοθετεῖν καὶ δογματίζειν, ὅτι τόδε καλὸν ἢ κακὸν. Ap. eundem schol. Hermog.: Θ. ἐστὶν ἐπίσκεψίς τινος πράγματος θεωρουμένου ἀμοιροῦσα πάσης ἰδικῆς περιστάσεως· et Nicolaus: Θ. ἐστὶ πρᾶγμα λογικὴν ἐπίσκεψιν ἐνδεχόμενον ἄνευ προσώπων ὡρισμένων καὶ πάσης ἑτέρας περιστάσεως. V. Hermog. Progymn. in Bibl. Lit. et Art. Gotting. p. IX. Ap. Suidam v. Θέσις hæc sunt: Ἤδη δέ τινες καὶ τὰ ῥητορικὰ προβλήματα θέσεις καλοῦσιν, ἐφ' ὧν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα συνηθέστερον, τῷ δοκεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὑποκειμένοις τισὶ καὶ ὡρισμένοις συνίστασθαι. Philostr. p. 481, τὰς ἐς ὄνομα ὑποθέσεις vocat, h. e. Quæstiones finitas. Cui ὑποθέσεις simpliciter sic dictæ sunt de unoquoque argumento orationis. Ergo isto modo finitas ab infinitis discrevit, vel etiam θετικὰς ὑποθέσεις appellavit, ut p. 576, h. e. locos communes, e philosophia maxime petitos, de virtutibus, vitiis, exilio, paupertate etc. Alibi p. 621, τὰ θετικὰ τῶν χωρίων. Cic. θέσιν, Propositum s. Consultationem, ὑπόθεσιν Causam appellavit: v. Partitt. c. 1, Top. c. 21, De orat. 3, 28. Et Orat. c. 14, Quæstio, inquit, a propriis personis et temporibus ad universi generis orationem traducta appellatur Thesis. V. Senec. Controv. I præf.... Paulo alio sensu θέματα Græcis dicta esse, Causarum argumenta et materiem, quæ ante declamationem exponi solebant, Quintil. declaravit 7, 2. Eadem et τιθέμενα dici, Kust. existimat ad Suid. v. Φρύνιχος Βιθυνὸς, qui ibi dicitur τιθεμένων συναγωγὴν scripsisse. || Ἄρσις Græcis dicta Sublatio pedis in saltatione, ut θέσις, Ejusdem pedis positio. Inde forma loquendi ad spatia illa traducta est, quæ sunt in syllabis longis et brevibus. Hinc Quintil. 9, 4, 48, Rhythmo, inquit, indifferens est, dactylusne ille priores habeat breves, an sequentes. Tempus enim solum metitur, ut a sublatione ad positionem (h. e. ab ἄρσει ad θέσιν) iisdem sit spatiis pedum. Conf. Aristid. Quintil. p. 31 Meib., ubi hæc sunt: Ἄρσις ἐστὶ φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω, θέσις δὲ ἐπὶ τὸ κάτω ταὐτοῦ μέρους. Schol. ad Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 400 Ald.: Ἄρσις καὶ θέσις κυρίως μὲν ὀνομάζεται παρὰ τοῖς μουσικοῖς ἐπὶ τῶν τοῦ ποδὸς κρουμάτων ἄνω ἢ κάτω τὴν ὁρμὴν λαμβάνοντος· παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τὸ κατὰ ἀπόφασιν καὶ κατάφασιν σημαίνει. Itaque ad hæc verba Hom. Il. N, 556: Οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο, Eust. p. 945 notat: Περικαλλεῖς καὶ αὗται ἔννοιαι, διὰ τὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν ἐν αὐταῖς σχῆμα, ὅπερ ἐστὶ τὸ οὐ τόδε, ἀλλὰ τόδε. Et ad O, p. 1022: Ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἄρσεως μεταβαίνειν εἰς θέσιν καταφατικήν. Ernest. Lex. rhet.] Ita θέσις est Positio cujuslibet rei quæ natura non est, ut tum in superioribus ll., tum in hoc Greg. Naz.: Φύσει, οὐ θέσει ἁγιάζον, Sua ipsius natura, non alterius auctoritate sanctificans. Nam quædam hominum auctoritate τεθέντα, i. e. Statuta s. Instituta, ἁγιάζειν judicantur. Sic θέσις de re quæ natura sua non est, dicitur, quum ab Appiano [Pun. c. 101: Οὓς κατὰ θέσιν ἀνείληπτο· Mac. c. 17: Τοὺς πρεσβυτέρους ... ἐς θέσιν ἄλλοις ἐδεδώκει], teste Bud., accipitur pro υἱοθεσία; nam θέσθαι υἱοὺς et υἱοθετεῖν ejus est, cui nullos natura dedit liberos, sed qui alienos in suam familiam asciscit et adoptat. [Suid.: Ἀρίσταρχος, Ἀλεξανδρεὺς θέσει (i. e. habitatione s. jure civitatis), φύσει δὲ Σαμοθράξ. Id.: Ἀριστοφάνης Ῥόδιος ... θέσει δὲ Ἀθηναῖος. || A grammaticis distinguuntur syllabæ φύσει et θέσει (Positione) μακραί: v. Hephæst. p. 3, Dracon. Strat. p. 4, Bast. ad Greg. Cor. p. 602.] Rursum θέσις dicitur Positus, Situs, Aristot. De part. anim. 3, [c. 4 med.]: Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν, Neque enim sita est in loco accommodato, Bud. p. 131. [Θ. τῆς γῆς Strabo 1, p. 12. || I. q. στιγμὴ, Distinctio. Donatus Gramm. p. 180 Lips.: «Tres sunt posituræ vel distinctiones, quas θέσεις Græci vocant, distinctio, subdistinctio, media distinctio».]

Θέσκελος, ὁ, ἡ, Deo similis, i. q. θεοείκελος, ex eoque factum per sync. et epenth. τοῦ σ, ut tradunt gramm. Θέσκελος ὀμφὴ, Divina vox, Nonn. [Jo. c. 3, 49.] At Hom. Il. Γ, [130]: Ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Eustath. vult esse non θεοείκελα, sed θεοκέλευστα: ut sit a θεὸς et κέλομαι, i. e. κελεύομαι, A Deo jussus, Qui Dei jussu fit. Θέσκελον adverbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, Mirum in modum, et q. d. Divinum in modum. Il. Ψ, [107]: Ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. [Od. Λ, 374, 610.]

[Θεσκέρα, ἡ, Thescera, ἡ τιθηνὸς Διονύσου, apud Theognost. p. 106, 31, et Zonar. Lex. p. 1029.]

[Θεσμικὸς, ἡ, όν. Τὸ θεσμικὸν ἔτος in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 274, Annum civilem significare suspicatur Bœckhius. At θυσμικὸν esse in ipso lapide, minime fracto, nec de magistratibus, sed de sacris agi probarunt editores Itineris in Moream vol. 3, p. 3.]

Θέσμιος, [ὁ, ἡ,] i. q. ἔνθεσμος, sicut νόμιμος, i. q. ἔννομος, Legitimus, Legi consentaneus, etiam Lege præscriptus, jussus. [Æschyl. Ag. 1564: Θέσμιον γάρ. Hesych.: Θέσμιον, δίκαιον.] Et neutro gen. θέσμιον, aut adjective, aut etiam substantive, pro θεσμὸς, ut Apoll. Arg. 2, [12]: Οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι Ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ, Πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι. Schol. νόμιμον, totum locum sic enarrans: Νόμος ἐστὶ τὸν προσπλεύσαντα τῇ Βεβρυκίᾳ τῶν ξένων, μὴ ἀπαλλάττεσθαι πρὶν ἢ ἐμοὶ πυκτεῦσαι, Lex est et vetus consuetudo. Lege autem id jussum fuisse, patet ex eo quod ante dixerat poeta initio libri, de Amyco rege: Ἐπὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε, Μή τιν' ἀποστείχειν πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο Πυγμαχίης. Itidem θέσμια accipi potest pro θεσμοὶ ap. [Herodot. 1, 59: Οὔτε θέσμια μεταλλάξας· Æschyl. Eum. 490: Νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων·] Soph. Aj. [711]: Θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ σέβων,

μεγίστα, Sacrosanctos peregit ritus et instituta divûm : de Ajace, qui resipuerat, et deos se placaturum simulabat. [Eur. Tro. 267 : Τίς ὅδ' ἦν νόμος ἢ τί θέσμιον Ἑλλάνων; || Θεσμία Δημήτηρ ap. Pausan. 8, 15, 4. Eadem θεσμοφόρος dicitur. || Θέσμιος Ἀπόλλων. Pausan. 5, 15, 7 : Τὸν μὲν δὴ παρὰ Ἠλείοις θέρμιον (Ἀπόλλωνα) καὶ αὐτῷ μοι παρίστατο εἰκάζειν ὡς κατὰ Ἀτθίδα γλῶσσαν εἴη θέσμιος. Nam sic vulgatum εἴη θέρμιον correxit Buttmannus.]

[Θεσμογράφος, ὁ, Legum scriptor. Apollin. Metaphr. Ps. 9, 39.]

Θεσμοδοκέω, Legi addico, VV. LL. Videndum tamen ne potius significet Legem accepto et admitto, Legi me submitto.

[Θεσμοδότειρα, ἡ, Quæ leges dedit. Orph. H. ad Mus. 24.]

[Θεσμοδότημα, τὸ, Legis datio. Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, p. 566. Boiss.]

[Θεσμοδότης, ὁ, Legum dator. Jo. Malal. p. 237, 9 : Ὑποπάρχῃ καὶ θεσμοδότῃ Ἰουδαίων.]

Θεσμοθεσία, ἡ, i. q. θεσμὸς, Lex et institutum. Θεία θεσμοθεσία ap. Dionys. Areop. p. 107, significare videtur Libros rituales, Ritus sacros, Bud. Locum Dionysii v. ap. eum in Comm. p. 831, ubi θεσμοθεσία interpr. etiam Institutum et ritus. [Zonar. Comment. in Epist. cathol. p. 31, B : Τῇ ἐν τῷ Δευτερονομίῳ θεσμοθεσίᾳ τῇ περὶ τῆς βιασθείσης παρθένου. Nilus Epist. p. 419. G. Dind. Actt. Concil. t. 4, p. 42, C : Κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς. θ. Hase.]

[Θεσμοθέσιον, τὸ, Locus ubi thesmothetæ consessus habent, Basilica thesmothetarum. Schol. Plat. p. 321 et gloss. Herodoteæ 1, 146 πρυτανεῖον per θεσμοθέσιον explicant. Pro quo θεσμοθέτιον scriptum ap. schol. Bav. ad Demosth. p. 76 et ap. Suidam s. Πρυτανεῖον. Πρυτανεῖον καὶ θεσμοθέσιον conjungit Plut. Mor. p. 714, C : sed θεσμοθετείῳ vel θεσμοθετίῳ ap. eund. p. 613, C. In θεμίστιον corruptum ap. schol. Plat. p. 313.]

Θεσμοθετέω, Sum thesmothetes s. legumlator, Bud. [Æschinis Epist. ap. Dem. p. 124. Scott. Isæus p. 67, 2. || Legem do, Jubeo. Eustath. Opusc. p. 135, 18 : Τὸν θεὸν διορθοῦσθαι πειρώμενοι θεσμοθετοῦντες οἷον αὐτῷ. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 316, 14 : Κῶλον ἐθεσμοθέτησε τοῖς ῥήτορσι καλεῖσθαι. G. D. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 177 : Θεσμοθετήσας ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος. Constantin. ap. Euseb. p. 572, C : Θεσμὸς πᾶς ἔργον ἐστὶ τοῦ θεσμοθετήσαντος. Cum accus. Gregor. Nyss. t. 2, p. 367, A : Μηδενὸς τῶν ἁγίων τὴν φωνὴν ταύτην θεσμοθετήσαντος. Hase.]

Θεσμοθέτης, ὁ, dicitur ὁ τιθέμενος θεσμοὺς, Legum lator, Legum et institutorum auctor. Athenis θεσμοθέται erant magistratus quidam, ex eo nomen sortiti, quoniam τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον : nam θεσμοὶ vocantur οἱ νόμοι, inquit Harpocr., qui etiam addit, fuisse sex numero, et ex eorum catalogo qui ἐννέα ἄρχοντες vocabantur. Hi quotannis leges emendabant et recognoscebant, et ad congruentiam sensumque consentaneum reducebant : ut docet Æschin. p. 57 [59, 7] : Διαῤῥήδην προστέτακται τοῖς θεσμοθέταις, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δημοσίῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴ πού εἰσι νόμοι πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως· ubi etiam dicit νομοθέτῃ τῷ τὴν δημοκρατίαν καταστήσαντι. Iidem damnare poterant capitali supplicio homicidas, ut patet ex Dem. C. Aristocr. p. 264 [630]. Multa de his Theophr. l. 3 Νόμων, et Aristot. ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ, ut testatur Harpocr. : Bud. quoque multa de his in Annott. in Pand. : fuisse sc. annuum magistratum, qui defunctus munere cogeretur rationes reddere, et si innocens comperiretur, in Areopagiticum concilium asciri solitum : præfuisse autem τοῖς ἡλιασταῖς, et tanto cum imperio, ut etiam ejicere ex consessu possent, si ad horam non affuissent : quod ex Aristoph. patet, Vesp. [772] : Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς, Οὐδείς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι. Meminit et Plut. Sol. [c. 25] et Pericle [c. 9]. Et Aristot. De mundo [c. 6] : Οἱ ἄρχοντες μὲν ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα ἑξίασιν, θεσμοθέται δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα δικαστήρια, Principes ad prætorium se conferunt, legumlatores ad propria tribunalia. [Pollux 8, 85, 86.] Generaliter vero de Quovis legumlatore dixit Nonn. θεσμοθέτης, ut νομοθέτης etiam.

[Θεσμοθέτησις, εως, ἡ, Jussus. Joseph. Genes. p. 54, D : Κατὰ πατρικὴν θ. G. Dind.]

[Θεσμοθέτιον. V. Θεσμοθέσιον.]

[Θεσμοθέτις, ἡ, Legifera. Δημήτηρ θ. (eadem quæ θεσμοφόρος) ap. Phurnut. c. 28, p. 212.]

[Θεσμολογέω, Leges administro. Constantin. Porph. Themat. 1.]

Θεσμοποιέω, Hesych. νομοθετέω, Leges condo. [Eur. Phœn. 1639 : Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;]

[Θεσμόπολις, ιδος, ὁ, Thesmopolis, Stoicus. Lucian. De merc. cond. c. 33, Gall. c. 10.]

[Θεσμοπόλος, ὁ, ἡ, Circà leges versans. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 293 : Εἰ δέ σε θεσμοπόλοιο μελιδόνος ἔργον ἐρύκει. Comparandum cum θεμιστοπόλος.]

Θεσμὸς, ὁ, [Quod reponitur, Thesaurus. Apollon. Lex. H. p. 87, 21 ed. Bekk. : Θέσθαι (adde τὸ θησαυρίσασθαι ex Etym. M. p. 448, 13) ἐν τῇ Ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θεσμός λέγεται, καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει « Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν ». ||] Lignorum compositorum strues. Hesych. enim θεσμοὺς esse dicit τὰς συνθέσεις τῶν ξύλων. Sed raram esse hanc voc. hujus signif. existimo, ideoque et posteriorem ei locum ab illo tribuit, quum prius id ipsum θεσμοὺς exposuisset νόμους θείους, Leges divinas : itidemque θεσμῶν, θείων νόμων : ea enim signif. frequentior est. Non semper tamen de divinis legibus dicitur : unde aliquando additur epith. ἱερὸς, interdum gen. θεοῦ s. θεῶν, differentiæ causa : atque adeo ipse quoque θεσμοῖς simpliciter exposuerat νόμοις, i. e. Legibus : quemadm. Plut. quoque in Homero ait, Θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, quum attulisset hunc l. poetæ de sceptrigeris legum custodibus, Δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἱρύαται. Itidemque Athen. ostendit θεσμὸν et νόμον idem significare, quum [12, p. 542, D] de Demetrio Phal. ait : Καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος, καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζε. Ubi etiam nota etymon exprimi; sunt enim θεσμοὶ iidem qui νόμοι τεθέντες, Positæ et constitutæ leges, sive in tabulis, s. in animis hominum, s. etiam consuetudine diuturna confirmatæ. Et Harpocr. θεσμὸν olim vocatum fuisse scribit modo ἕνα ἕκαστον τῶν νόμων, modo τὸ ὅλον τῆς πολιτείας σύνταγμα : atque ea signif. usurpasse Dem. C. Aristocr. : Andocides tamen aliquid inter νόμον et θεσμὸν statuere discriminis videtur, quum in Or. π. τῶν μυστ. [p. 11, 26] scribit : Τούτους δὲ (sc. vigintiviros a vobis electos) ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθειεν· τέως δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς. [Similiter Etym. M. p. 448, 13 et Lex. rhet. p. 264, 13. Θεσμοὶ autem Draconis leges dictæ κατ' ἐξοχὴν sunt, quod ab hoc ipso voc. inciperent, Θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις etc. : v. Porphyr. De abstin. 4, 22.] Et forsan θεσμὸς est quod Lat. Institutum dicunt : quod voc. itidem cum voce Lex solet copulari : veluti a Cic. quum ait, Qui ejus civitatis non leges, non instituta, non mores, non jura noritis. Et rursum, Juris publici leges et instituta. Et a Cæs. quum de Gallis dicit, Lingua, legibus, institutis inter se differunt. Nisi malis reddere Sanctio : quo modo interpr. nonnulli ap. Plat. Epist. 8, [p. 355, B] : Ὃ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς, νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος, ubi iterum discrimen fit inter θεσμὸν et νόμον. Porro, uti dixi supra, interdum differentiæ causa addi solet adj. θεῖος, interdum gen. aliquis : ut Bud. p. 831 scribit θεσμοὺς ἱεροὺς a Dionysio Areop. vocari Ritus sacrorum divinitus institutos. Et Plut. Rom. [c. 10] itidem dicit θεσμοῖς ἱεροῖς, Sacris ritibus. Cum gen. autem ap. Aristot. De mundo [c. 5] : Ζῶα γίνεται καὶ ἀκμάζει καὶ φθείρεται τοῖς τοῦ Θεοῦ πειθόμενα θεσμοῖς, Dei legibus et institutis, Ita ut Deus instituit, etiam Pro Dei arbitrio et numine. Xen. Cyrop. 1, [6, 6] : Παρὰ γὰρ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι. Plut. [Mor. p. 111, D] : Πεισόμενοι τοῖς διατεταγμένοις ὑπὸ τῶν θεῶν, καὶ τοῖς εἱμαρμένης καὶ τοῖς προνοίας θεσμοῖς. Id. De fato [init. ex Plat. Phædro p. 248, C] : Θεσμὸς δ' Ἀδραστείας ὅδε. [Æschyl. Eum. 391 : Θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον· 571 : Μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς (Minervæ)· 615 : Ἀθηναίας μέγαν θεσμόν. Soph. Ant.

799 : Τῶν μεγάλων οὐχὶ πάρεδρος θεσμῶν (amor)· 801 : Νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι. Aristoph. Av. 331 : Θεσμοὺς ἀρχαίους. De mandato Soph. Trach. 682 : Ὧν ὁ θήρ με προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν.] Hom. quoque cum gen. dixit Od. Ψ, 297, de Ulysse et Penelope : Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, Leges et jura veteris thalami repetiverunt, ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου, schol. [Æsch. Ag. 304 : Ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χατίζεσθαι πυρός.] Derivatur autem θεσμὸς ex τίθημι, seu θέω, sicut ἑσμὸς ab ἵημι s. ἕω. At Θεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι, quod ex Phalar. [Ep. 139, p. 369] affertur pro Vincula virginitatis solvere, suspectum mihi est; ac puto pro eo θεσμὰ reponendum esse δεσμά. Dicitur enim pl. num. δεσμὰ a δεσμὸς, ut ζυγὰ a ζυγός. [Δεσμὰ Lennepius quoque defendit. Pluralis θεσμὰ exemplum est in versu Sophoclis ap. Steph. Byz. s. Ἄστυ : Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει· et apud Eur. Med. 494 ex librorum paucorum lectione : Καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις, ubi plerique θέσμι' ἐν : unde recte corrigi videtur θέσμι' ἀνθρώποις.]

[Θεσμοσυλλήπτωρ, ὁ, Qui diadema obtinuit ac gestat. Vita S. Theodori, ex qua locum affert Casaub. ad Hist. Aug. p. 141, E : Θεσμοσυλλῆπτορ, στεφόκομε· αὐτοφυές σου τὸ διάδημα· quippe natus dicitur S. Theodorus diademate naturali insignitus. Verum hic quoque scrib. videtur Δεσμοσ. Hase.]

[Θεσμοσύνη, ἡ, i. q. δικαιοσύνη. Agathias in Anth. Pal. 7, 593 : Τὰν πολυκυδίστου μνάμονα θεσμοσύνας.]

Θεσμοτόκος, ὁ, ἡ, Legislator. E Nonno [Jo. c. 9, 144]. At θεσμοτόκον χορὸν dici τὰς μελίσσας tradit Suid., sc. διὰ τὸ εὔτακτον. [Vitiose pro θ' ἑσμοτόκον. V. Ἑσμοτόκος.]

[Θεσμοφάνης, ὁ, Thesmophanes, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 537.]

[Θεσμοφόρια. V. Θεσμοφόρος.]

Θεσμοφοριάζω, Sacra Legiferæ Cereris celebro, Festa Legiferæ Cereris celebro. Xen. Hell. 5, [2, 29]: Τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμίᾳ [Καδμείᾳ] θεσμοφοριάζειν. Et hinc ap. Aristoph. θεσμοφοριάζουσαι γυναῖκες, quod fabulæ nomen est. [Epiphan. t. 1, p. 1092, A : Αἱ Μεγαρίζουσαι γυναῖκες καὶ θεσμοφορίζουσαι (sic) ἀλλῆλαι πρὸς ἀλλήλας διαφέρονται. Hase.]

[Θεσμοφόριον, τὸ, Templum Cereris et Proserpinæ. Aristoph. Thesm. 278, 880. Θεσμοφορεῖον ap. Theon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 204.]

[Θεσμοφορίων, ωνος, ὁ, Thesmophorio, nomen mensis Cretensis in Hemerologio Florentino ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 426.]

Θεσμοφόρος, ὁ, ἡ, Legislator. [Θεσμοφόρος, Dionysii comœdia ap. Athen. 9, p. 404, E.] Affertur ex Nonno [Jo. c. 4, 125], θεσμοφόροι πατέρες· itidemque ex Epigr. θεσμοφόρος pro ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος. Est etiam Cereris epith., quod ea prima leges invenisse et dedisse mortalibus fingitur, ut qui ante inventum frumentum sine lege vagarentur : unde et Virg. : Prima Ceres unco terram dimovit aratro, Prima dedit fruges alimentaque mitia terris, Prima dedit leges : Cereris sunt omnia munus. Et alibi,... mactant lectas de more bidentes Legiferæ Cereri. Meminit autem hujus Θεσμοφόρου Δημήτρας Orph. Argon. [27 : Θεσμοφόρον θ' ὁσίην] et Herodot. [6, 134] et Pausan. Bœot. [Paus. 1, 31, 1; 42, 6; 2, 32, 8; 9, 6, 5; 16, 5; 10, 33, 12.] Et Plut. [Mor. p. 994, A] : Τί τὴν Θεσμοφόρον ἀσεβεῖτε Δήμητραν; Lucian. autem Tim. [c. 17] dicit, Καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων, omisso dat. Δήμητρι : quo modo et in Epigr. [Asclepiadis Anth. Pal. 5, 150] legimus : Καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον. [Θεσμοφόρω, τὼ, Ceres et Proserpina. Aristoph. Th. 282 : Ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω. Ib. 83 : Ἐν Θεσμοφόροιν· Eccl. 443 : Κοὔτε τἀπόῤῥητ' ἔφη ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν. Plurali numero epigr. in Anth. Pal. app. 376 : Θεσμοφόρους θ' ἁγνάς.] Sed et Ἴσιδος Θεσμοφόρου meminit Diod. S. [1, 14, cui nunc Δήμητραν ex paucis libris restitutum], quæ leges Ægyptiis dedisse fertur. Orph. vero in suis Hymnis [42, 1] Διόνυσον etiam Θεσμοφόρον vocat : et Steph. B. ap. Drymiam urbem templum vetustissimum fuisse Διὸς Θεσμοφόρου refert. Frequentius tamen Cereri Legiferæ epith. illud tribuitur, et ab ea dicuntur Θεσμοφόρια, Festa sc. quæ in ejus honorem agitabantur : ut Hesych. quoque Θεσμοφόρια esse dicit τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, et festum quoddam : Suid. τῆς Θεσμοφόρου τὰ μυστήρια. [Aristoph. Th. 80 : Ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση· ubi v. schol.] In hoc festo mulieres cibis abstinebant et coitu. Aristoph. [Av. 1518] : Ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν ἄνευ θυηλῶν. Ovid. Met. 10 : Festa piæ Cereris celebrabant annua matres, Illa quibus nivea velatæ corpora veste, Primitias frugum dant spicea serta suarum, Perque novem noctes venerem tactusque viriles In vetitis numerant. Plin. [24, 9, § 38] : Græci ἄγνον vocant, quoniam matronæ in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, iis foliis cubitus sibi sternunt. Cujus rei Ælianus etiam meminit. Eadem sacra vocantur Δημήτρια : de quibus v. quendam l. Virg. Georg. 1, et Servii in eum annotationes [ad v. 19].

[Θεσμοφύλαξ, κος, ὁ.] Θεσμοφύλακες, Legum et institutorum custodes, iidem qui θεσμοθέται, νομοφύλακες : quemadm. θεσμοθέται, iidem qui νομοθέται : ut quum Hom. sceptrigeros reges appellat δικασπόλους, quoniam circa jura reddenda versantur, significat eosd. esse θεσμοφύλακας, Legum et institutorum custodes divinitus præfectos, Bud. Pand. Legitur et ap. Thuc. [Diod. 5, 67 : Θεσμοφύλακας καὶ θεσμοθέτας. Philo vol. 1, p. 371.]

Θεσμῳδέω, Leges et instituta sacra cano s. do, Areth. [Philo vol. 1, p. 650, 15 : Ἵνα τῶν θεσμῳδουμένων (oraculorum) εἰς ἄληστον μνήμην ἀκούωσιν.]

[Θεσμῳδὸς, οῦ, ὁ, Legum vates s. enarrator. Philo apud Euseb. Præp. ev. p. 360, A : Οὐκ ἐπὶ θεσμῳδοὺς ἔρχονται περὶ τῶν πρακτέων. Hase.]

[Θέσπεια, ἡ, Thespia. Steph. Byz. : Θ., πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος (Il. B, 498) « Θέσπειαν Γραῖάν τε. » Θεσπιάδου κτίσμα τοῦ Τεύθραντος τοῦ Πανδίονος. Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. In l. Homeri et in verbis Herodoti 8, 50 et Pausaniæ 9, 26, 6, libri inter Θέσπειαν et Θέσπιαν fluctuant : quorum utrum verum esset jam ab Herodiano dubitatum est. Schol. : Ἐκτετάσθαι φασὶ (Θέσπιαν) διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ τῆς ἱστορίας ἐν συστολῇ τέ ἐστι πληθυντικῶς τε λεγόμενον (Θεσπιαί, αἱ). ... Ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός· ἐν μέντοι τῷ ια' τῆς καθολικῆς προσῳδίας ἐν τοῖς προπαροξυτόνοις καὶ ἔχουσι πρὸ τέλους τὴν ει δίφθογγον αὐτὸ καταριθμεῖ, καὶ τοῦτο αὐτὸ τὸ Ὁμηρικὸν παρατίθησι, καὶ ἀλλαχοῦ λέγει τὴν ει ἔχειν αὐτὸ φανερῶς, καὶ ἐπιφέρει ὅτι καὶ Θεσπιά ὀξυτόνως λέγεται. Recte haud dubie Θέσπειαν prætulit Herodianus : nam simplici vocali si uti voluisset Homerus, Θεσπίην potius quam Θέσπιαν dicturum fuisse credibile est. Θέσπια metri necessitate coacta dixit Corinna, cujus versum servavit schol. S. German. ap. Heyn. ad l. Homeri : Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε. Oxytonum Θεσπιὰ Herodianus finxisse videtur ex plurali Θεσπιαὶ, quo Strabo 9, p. 403, 409 (Θέσπειαν δὲ λέγει (Ὅμηρος) τὰς νῦν Θεσπιάς), 410, 414, Pausan. 9, 27, 4, aliique utuntur. Pergit Steph. Byz. : Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαί ὀξυτόνως· καὶ θαῦμα πῶς τὸ ἑνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται. (Θέσπεια proparoxytonum, plurali vero numero Θεσπειαὶ oxytonum esse docet Arcad. p. 98, 2.) Δευτέρα Θεσσαλίας, τρίτη ἐν Σαρδοῖ. Ὁ πολίτης Θεσπιεύς καὶ Θεσπιακός καὶ Θεσπίς. Θεσπιεῖς ap. Herodot. 5, 79; 8, 50, Strabon. 9, p. 411, Pausan. 9, 26, al. Adjectivi Θεσπιακὸς exempla non vidi. Θεσπικὸς est ap. Thucyd. 4, 76 : Τῆς Θεσπικῆς γῆς, et ap. Machon. Athen. 13, p. 583, B : Φρύνην ἐπείρα Μοίριχος τὴν Θεσπικήν. Etym. M. p. 561, 49 : Λεῦκτρα, τόπος τῆς Θεσπικῆς. Θεσπιὰς, ἡ, ex epigr. quodam affert Steph. Byz., in quo est Θεσπιὰς εὐρύχορος. Θεσπιάδης in epigr. Antipatri Sid. Anth. Plan. 4, 167 : Τὸν δ' ἐνὶ Θεσπιάδαις γλυκὺν Ἵμερον. || Θέσπεια, ἡ, Thespia Asopi filia, abs qua nomen urbis Θέσπεια derivat Pausan. 9, 26, 6. || De accentus diversitate formarum Θέσπεια et Θεσπειὰ, quod Θεσπιὰ potius scribendum, Etym. M. p. 305, 36 : Εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις ... Πλάτεια, Θέσπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος· οἷον ... Θεσπειά.]

Θεσπέσιος, [ία, ιον et] ὁ, ἡ, Divinus, ἐκ θεοῦ πεσὼν, ὃν θεὸς ἂν ἐνίσποι : in bonam et in malam partem, ut θ.

πλοῦτος, θ. κτήματα : Θεσπεσίη ἠχὴ, φύζα, i. e. Θεόπεμπτος, Divinitus missa, immissa, Hom. [Il. Θ, 159, I, 2, al. ubi non opus est θέοπεμπτον intelligi, quum θεσπέσιος, ut θεῖος, de rebus quibusvis dicatur magnis, eximiis, insolitis, ineffabilibus. Il. P, 118 : Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων· Π, 295 : Ἐφόβηθεν (Fugerunt) Τρῶες θεσπεσίῳ δμάθῳ· Σ, 149 : Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ φεύγοντες.] Ap. Eund. θεσπεσία ᾠδὴ, Divinitus data, dictata. [Il. B, 600 : Ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο (αἱ Μοῦσαι)· Od. M, 158 : Σειρήνων θεσπεσιάων. Pind. Nem. 9, 16 : Θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις ἀοιδὰ πρόσφορος.] Item θ. βῆλος [Il. A, 591], θ. ἔριον, Divinum augustumque limen, Divina lana. [Od. I, 434 : Ἀώτου θεσπεσίοιο· Il. B, 457 : Χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη.] Et Il. B, [367] θεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, Divino consilio. Plato [Rep. 2, p. 365, B] : Θ. βίος. [8, p. 558, A : Θεσπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγή. Eur. Andr. 296 : Θεσπεσίῳ δάφνᾳ.] Lucian. [De sacrif. c. 13] : Κνίσσα θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπής. Philostr. Ep., θ. Πλάτων. Diog. L. [5, 39] : Τοῦτον (Θεόφραστον) διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον, Ἀριστοτέλης μετωνόμασεν. Synes. : Τὸν δὲ ἱερέα ἄνδρα δεῖ θεσπέσιον εἶναι, Virum divinum. Id. : Ἡλίου θεσπεσιώτερον οὐδέν. [Hesych. : Θεσπεσιώτερον, ἀξιολογώτερον. Herodot. 3, 113 : Ἀπόζει θεσπέσιον ὡς ἡδύ. Θεσπέσιος ὅμιλος, Immensa turba, Theocr. 15, 66.]

[Θεσπεσιότης, ητος, ἡ, Divinitas. Eust. p. 181, 48.]

[Θεσπεσίων, ωνος, ὁ, Thespesion, gymnosophista. Philostr. p. 238, pro quo Θεσπίων ap. Phot. Bibl. p. 334, 16 codex Venetus.]

Θεσπεσίως, Divine, Divinitus. Hom. Il. O, [637] : Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι.

[Θεσπιάδης. Θεσπιαί. Θεσπιακός. Θεσπιάς. V. Θέσπεια.]

[Θεσπιαοιδός. V. Θεσπιῳδός.]

Θεσπιδαής, ὁ, ἡ, Divinus, Divinitus lapsus, immissus, ardens : θεσπιδαὲς πῦρ, Hom. non semel. [Il. M, 177, 441, O, 597, Od. Δ, 418, al.]

Θεσπιέπεια, ἡ, Fatidica, Vaticina, Divino ore loquens. Soph. OEd. T. [463] : Θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα.

[Θεσπιεύς. V. Θέσπεια.]

[Θεσπιεὺς, έως, ὁ, Thespieus, rex Athenarum. Georg. Syncell. p. 195, C. || Alius in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 271, 114 : Παρὰ Θεσπιέως Θεσπιέως.]

Θεσπίζω, Vaticinor, Respondeo ut vates vel antistes, Sancio. [Herodot. 1, 48 : Ταῦτα θεσπισάσης τῆς Πυθίης· 47 : Ἄσσα ἂν ἕκαστα τῶν χρηστηρίων θεσπίσῃ· 8, 135 : Τὰ θεσπιέειν ἔμελλε (Apollo). Æsch. Ag. 1210 : Ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. Soph. OEd. C. 388 : Τί δὲ τεθέσπισται; Eur. Andr. 1162 : Ὃ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων. Theocr. 15, 63 : Χρησμὼς θεσπίξασα.] Philo V. M. 3 : Ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, In vatem mutatus ista hariolatur. Herodian. [4, 12, 7] : Ὑποπτεύων δ' αὐτοὺς ὡς τὰ ἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, Vaticinantes; et [ib. 9] : Ὄντως αὐτῷ δαιμόνων ταῦτα θεσπισάντων, Manibus hæc significantibus, Polit. Ap. Athen. 15, [p. 672, E] : de Caribus oraculum petentibus, Καὶ πυνθανομένων περὶ τῶν ἀπηντημένων, θεσπίσαι τὸν Ἀπόλλωνα, ποινὴν αὐτοὺς ἀποδοῦναι, Respondisse Apollinem. Accipitur etiam pro Sancio. Philo V. M. 3 : Θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimum diem. Synes. : Νόμον ἡγεῖσθαι ὅ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ, Quicquid Deus sanxerit et statuerit. Julian. p. 124 : Καὶ συνῳδὰ τοῖς ἄνωθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντες, κελεύομεν, etc. [Θεσπίζειν de imperatore aliquid edicente Jo. Malal. p. 172, 13, et al. De judice Pseudochrys. vol. 5, p. 619, B : Εἰ ἤμην δικαστὴς, τὸ καὶ τὸ ἐθέσπιζον.]

[Θέσπιος, ὁ, ἡ, Divinus. Hesiod. ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 337 : Μουσάων, αἵ τ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι, θέσπιον, αὐδήεντα. Aristoph. Av. 997, in oraculo : Θέσπιε κοῦρε.] Θέσπιον, τὸ, Res divina. VV. LL.

[Θέσπιος, ὁ, Thespius, ex gente Erechthei. Pausan. 9, 26, 6. Conf. Heyn. ad Apollodor. vol. 2, p. 136. Θεσπειοῦ ap. schol. Hom. Il. B, 498, quod scrib. Θεσπίου.]

[Θεσπιόφημον, παροιμίαν τινὰ, Hesych.]

Θέσπις, ὁ, ἡ, Vaticinus, Fatidicus, Divinus, E Deo loquens, A Deo dictatus : θ. ἀοιδὸς, Hom. Od. P, [385], Divinus cantor, Qui Dei instinctu canit : θ. ἀοιδὴ, Θ, [498, et Eur. Med. 425], Canticum divinum. Sic et A, [328] de Phemio : Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, i. e. ἐκ θεοῦ ἐσπομένην ἤτοι λεγομένην, Eust., Divinitus dictatam et inspiratam : ut sit compositum e θεὸς, et ἔπω, addito σ. Alibi vero scribit posse ab ὀπάζω et θεὸς derivari, atque etym. hanc innui in versu Od. Θ, Θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδὴν, ut sit Divinitus datus. At prior etym. est verisimilior. [Θ. ἄελλα Hom. H. in Ven. 208.] || Nom. poetæ Atheniensis, qui ap. Horat. A. P. : Ignotum tragicæ genus invenisse camœnæ Dicitur : quod Plato tamen in Minoe negat. [Aristoph. Vesp. 1479 : Τἀρχαῖ' ἐκεῖν' οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο. De eo v. Suidam. || Tibicen. Lucian. Prom. in v. c. 4.]

Θέσπισμα, τὸ, Responsum vatis vel antistitis, Oraculum, μάντευμα, θεῖον δόγμα Hesychio, Edictum, Quod sancitum est, νομοθεσία Hesych. Unde ap. Theophil. Instit. Civ. τῆς συγκλήτου τὸ θ., Senatus consultum. [Herodot. 2, 29 : Ἐπεάν σφεας ὁ θεὸς κελεύῃ διὰ θεσπισμάτων. Æsch. in fr. ap. Macrob. Sat. 5, 22 : Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα. Soph. OEd. T. 971. Eur. Ion. 405 : Τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις; || De Edicto imperatoris ap. Jo. Malal. p. 273, 10, Ducam Hist. Byz. p. 8, D.]

[Θεσπιστὴς, ὁ, Vates. Jo. Chrys. vol. 7, p. 331. Seager. Manetho 6, 378.]

Θεσπιῳδέω, Vaticinor, Oracula cano, fundo. [Æsch. Ag. 1161 : Θεσπιῳδήσειν τάχα.] Aristoph. Pl. [9], de Apolline : Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. Auctor Axiochi [p. 367, D], de poetis : Οἳ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, Carminibus vitæ miserias canunt. [Lucian. Deor. conc. 12, de Amphilocho : Θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ. Hase.]

[Θεσπιῴδημα, τὸ, Vaticinium. Nicet. Annal. 18, 3.]

Θεσπιῳδὸς, ὁ [et ἡ], Vates, Fatidicus, i. q. θέσπις ἀοιδὸς ap. Hom., poetarum et vatum epitheton. [Æsch. Ag. 1135 : Πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν. Soph. ap. Steph. Byz. s. Δωδώνη : Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας. Eur. Hel. 144 : Τὴν θεσπιῳδὸν Θεονόην· Med. 668 : Ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδόν.] Unde Dionys. [A. R. 1, 31], quam Latini vocant Carmentam deam, interpr. θεσπιῳδὸν, sc. a vocabulo Carmen : licet eam Plut. non a Carmen, et διὰ τὸ ἐμμέτρως χρησμοὺς ᾄδειν, sed a Careo et Mens dictam velit, quasi νοῦ ἐστερημένην, διὰ τὰς θεοφορήσεις. || Pro eo autem poetice dicitur Θεσπιαοιδός. [Hesych. || Θεσπεσιῳδὸν στόμα Hesych. s. Κουρήτων στόμα. Quod corruptum videtur ex θεσπιῳδόν.]

[Θεσπίων. V. Θεσπεσίων.]

[Θεσπρωτία, ἡ, Thesprotia. Steph. Byz. : Θ., πόλις καὶ χώρα ἔξω τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. Τὸ ἐθνικὸν Θεσπρωτός καὶ Θεσπρωτὶς καὶ Θεσπρωτιακός. Θεσπρωτία ap. Strabon. 6, p. 268; 7, p. 328. || Θεσπρωτὶς γῆ Thuc. 1, 46, Pausan. 1, 17, 5. Et 8, 12, 5 : Ποιήσει τῇ Θεσπρωτίδι ὀνομαζομένῃ. Strabo 7, p. 328 : Οἵ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. || Θεσπρωτὸς, όν. Æsch. Prom. 831 : Δωδώνην, ἵνα μαντεῖα θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός. Ὁ Θεσπρωτὸς ap. Pausan. 1, 17, 4, i. q. ὁ βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν, quod præcedit. Θεσπρωτὸν οὖδας Eur. Phœn. 989. Θεσπρωτοὶ, οἱ, ap. Thucyd. 2, 80, Strabonem, Pausaniam, alios. || Θεσπρωτικὸς, ἡ, όν. Strabo 8, p. 339 : Τὴν Θεσπρωτικὴν Ἔφυραν.]

[Θεσπρωτὸς, ὁ, Thesprotus, Lycaonis filius. Apollodor. 3, 8, p. 300.]

[Θεσσάλη s. Θεττάλη. V. Θεσσαλός.]

[Θεσσᾰλία s. Θετταλία, ἡ, Thessalia, regio Græciæ, de qua Herodot. 7, 128 sqq. et Strabo 9, p. 429 sqq. Pind. Pyth. 10, 2 : Θεσσαλία μάκαιρα. Aristoph. Pl. 521 : Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας.]

[Θεσσᾰλίζω s. Θετταλίζω, Thessalorum mores imitor. Ælian. V. H. 4, 15 : Ἵνα μὴ ... βοιωτιάζῃ τὸν τρόπον καὶ αὖ πάλιν θετταλίζῃ. || Thessalorum dialecto loquor. Dio Chr. vol. 1, p. 315 : Θετταλίζοντα ἢ χρητίζοντα, οἷον εἰ τὴν ἀγορὰν ἐκάλει λιμένα, Θετταλῶν ἀκούσας. Steph. Byz. s. Θεσσαλία : Λέγεται καὶ θετταλίζω ὡς δωρίζω. Idem compositum verbum memorat ἐνθετταλίζω, quod v.]

[Θεσσαλικὸς s. Θετταλικὸς, ἡ, ὸν, Thessalicus. He-

rodot. 7, 128; Aristoph. fr. 413; Strabo 10, p. 530, 531, al. Θετταλικὰ πτερὰ, Θετταλικὴ ἔνθεσις, Θετταλικὸς δίφρος ap. Hesych. || Adv. Θετταλικῶς. Crates ap. Athen. 10, p. 418, C : Ἔπη τριπήχη Θετταλικῶς τετμημένα. Etym. M. p. 154, 7.]

[Θεσσάλιος, ία, ιον, Thessalius. Eur. Andr. 1176 : Ὦ πόλι Θεσσαλία· ubi cod. Flor. unus θεσσαλίας.]

[Θεσσαλὶς s. Θετταλὶς, ίδος, ἡ, Thessalica. Eur. Alc. 332 : Νύμφη Θεσσαλίς. Plato Gorg. p. 513, A : Τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας, ubi libri deteriores Θετταλικάς. Soph. OEd. C. 314 : Κυνῆ Θεσσαλίς. || Calceamenti species. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ Θετταλὶς ὑπόδημα τι ποιὸν, ὡς Λύσιππος ἐν Βάκχαις. Hesych. et Photius : Θετταλὶς (θετταλίδας Hesych.), ὑπόδημα ποιόν. Κρῆτες (Κρ. om. Phot.).]

[Θεσσαλίσκος, ὁ, Thessaliscus, Ismeniæ filius, Thebanus. Arrian. Exp. 2, 15. Θετταλίσκος ap. Aristot. Rhet. 2, 23.]

[Θεσσαλίων, ωνος, ὁ, Thessalio, n. pr. ap. Hippocr. p. 1217, E. Alius Θετταλίων ap. Diodor. 16, 43.]

[Θεσσαλιώτης, ὁ, Thessaliota. Steph. Byz. : Ὁ πολίτης Θεσσαλιώτης καὶ Θετταλιώτης. Eustath. p. 1896, 53 : Ἔθνος τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν Θεσσαλίαν βαρβάρων Θεσσαλιῶται καλοῦνται.]

[Θεσσαλιῶτις s. Θετταλιῶτις, ιδος ἡ, Thessaliotis, pars quædam Thessaliæ. Herodot. 1, 57, Strabo 9, p. 430, 435.]

[Θετταλοικέτης, ὁ, Servus Thessalus. Athen. 6, p. 264, A : Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν ... καλεῖσθαί φησι τοὺς πενέστας καὶ Θετταλοικέτας.]

[Θεσσαλονίκη, ἡ, Thessalonica, Philippi filia, Cassandri uxor. Pausan. 8, 7, 7. ῑ]

[Θεσσαλονίκη s. Θετταλονίκη (ut ap. Polyb. 33, 4, 4), ἡ, Thessalonica. Steph. Byz. : Θ., πόλις Μακεδονίας ... Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ὅτι Φίλιππος τοῦ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσε. ... Στράβων δὲ (7, p. 323, 329; 8, p. 389) Θεσσαλονίκειαν αὐτήν φησι. (Sed Θεσσαλονίκη 8, p. 400.) Τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς. Prius dicta Θέρμη, quod v. Θεσσαλονείκη in inscrr., velut ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, et in lapide Bonnensi ap. Welcker. Syll. Epigr. p. 131. Gentile Θεσσαλονικέων in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 77 sqq. Cum diphthongo ib. p. 78. || Adject. τὰ Θεσσαλονικαῖα Orneosoph. p. 245.]

[Θεσσαλὸς s. Θετταλὸς, ὴ, ὸν, Thessalus. Herodot. 7, 130 : Σοφοὶ ἄνδρες εἰσὶ Θεσσαλοί. Æsch. Pers. 489 : Θεσσαλῶν πόλισμα. Soph. El. 703 : Θεσσαλὰς ἵππους. Eur. Phœn. 1416 : Τὸ Θεσσαλὸν σόφισμα· Hipp. 221 : Θεσσαλὸν ὄρπακα· Iph. A. 1063 : Παῖδες Θεσσαλαί. Aristoph. Nub. 749 : Γυναῖκα φαρμακίδα Θετταλήν. Lucian. Zeux. c. 6 : Οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν. || Θεττάλη mutato accentu : de quo Steph. Byz. : Τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς εἰς ἰδιότητα τεθέν. Θεττάλην ὡς Μυρτάλην Ammon. p. 117. Quod sic intelligendum Θεττάλην paroxytonum scribi ubi substantivi instar sit. Ex quo sequitur observationem hanc Aristophanis loco, in quo γυναῖκα Θετταλὴν legitur, frustra admoveri ab scholiasta : Τὸ δὲ Θεττάλην Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον ὡς δαμάλην. Hesych. : Θεσσάλαι (codex θέσπαλαι), αἱ Κῶαι, παρὰ Φιλητᾷ καὶ αἱ φαρμακίδες. G. Dindorf.]

[Θεσσαλὸς s. Θετταλὸς, ὁ, Thessalus, n. pr. Θεσσαλὸς Herculis f. ap. Hom. Il. B, 670. Θετταλὸς ap. Apollod. 2, 7, p. 229. || Hæmonis f. ap. Strabon. 9, p. 443, sq. || Spartanus quidam ap. Herodot. 5, 46. || Hippocratis f. ab Galeno aliisque memoratus. De eo aliisque ejusdem nominis medicis v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 415. || Pisistrati f. ap. Thucyd. 1, 20. In codd. interdum προπαροξυτόνως scribitur.]

[Θετταλότμητος, ὁ, ἡ, Thessalo sectus. Θετταλότμητον κρέας ex Philetæro comico memorat Athen. 10, p. 418, C, ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων.]

[Θεσσαλῶπις, ἐναγιασμός τις παρὰ Λάκωσι, Hesych.]

Θέσσεσθαι, Hesychio αἰτεῖν, [καθῆσθαι,] ἱκετεύειν : afferenti itidem θεσσόμενος pro δεόμενος, [ζητούμενος,] ἱκετεύων. At θέσσαντο Idem exp. non solum ἱκέτευσαν, sed etiam ἐκάθισαν, ἐζήτησαν, ἐνεδύσαντο. [Explicationes illæ, καθῆσθαι, ἐκάθισαν et ἐνεδύσαντο errores sunt Hesychii hoc verbum cum ἔσσασθαι et ἔσσαντο confundentis : de quo dixit Bentl. ad Callim. H. Cer. 48.] Eod. teste Cretenses dicunt θησάμενοι pro αἰτησάμενοι : afferente et θησόμενοι pro αἰτησόμενοι. [Idem : Θήσω, ἥσω (hoc del.), αἰτήσω, Βοιωτοί. Apoll. Rh. 1, 824 : Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο. Schol. ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσθαι (θέσσασθαι Schæf.) γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἡσίοδος « Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο. » Καὶ Ἀρχίλοχος « Πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου πολιῆς ἅλὸς ἐν πελάγεσσι θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον. » Pind. Nem. 5, 18 : Εὔανδρόν τε καὶ ναυσὶ κλυτὰν θέσσαντο. Schol. ηὔξαντο.]

[Θέστη. V. Θέστις.]

[Θεστιάδης, ὁ, Thestiades, Thestii filius. Apoll. Rh. 1, 261. Οἱ Θεστιάδαι apud Strabon. 10, p. 466. Alii in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 268-271.]

[Θεστιὰς, άδος, ἡ, Thestias, Thestii filia. Æsch. Choeph. 606 : Ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιάς (Althæa). Ap. Eurip. in prologo suppositicio Iphig. A. 49 : Λήδᾳ Θεστιάδι. || Alia in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 269, 46 : [Θ]εστιὰς μετὰ κυρίων.]

[Θεστίδειον, τὸ, Thestideum. Steph. Byz. : Θ., πόλις Θεσσαλική. Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θέτιδος. Ἔστι καὶ λίμνη Θράκης, παρ' ἣ Νῦσα χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν Θεστιδεύς.]

[Θεστιεῖς, οἱ, Thestienses, ap. Polyb. 5, 7, 7. Ex quo colligi potest urbis nomen Θεστία exstitisse. Est autem Acarnaniæ.]

[Θέστιος, ὁ, Thestius, Martis filius. Apollodor. 1, 7, 7. Conf. Pausan. 3, 13, 8.]

[Θέστις, ἡ, Thestis. Steph. Byz. : Θ., πόλις Ἀράβων καὶ ἄλλη Λιβύης. Ὁ πολίτης ἑκατέρας Θεστίτης χρηματίζει. Θέστις fons Libyæ est ap. Herodot. 4, 159, ubi libri alii Θέστην.]

[Θεστόρειος, ὁ, ἡ, Thestorius. Soph. Aj. 801 : Τοῦ Θεστορείου μάντεως, i. e. Calchantis, qui Thestoris filius fuit.]

[Θεστορίδης, ὁ, Thestorida, Thestoris filius. Hom. Il, A, 69 : Κάλχας Θ. M, 394 : Θεστορίδην Ἀλκμάονα.]

[Θέστυλις, ιδος, ἡ, Thestylis, n. pr. servile ap. Theocr. 2, 69.]

[Θέστωρ, ορος, ὁ, Thestor. Hom. Il. Π, 401 : Θέστορα Ἴηνοπος υἱόν. Alii ejusdem nominis ex patronymico Θεστορίδης cogniti sunt.]

[Θέστωρος, ἡ, Thestorus. Steph. Byz. : Θ. ὡς Κύτωρος, πόλις Θράκης. Θεόπομπος κϐ'. Τὸ ἐθνικὸν Θεστώριος.]

[Θεσφατηλόγος, ὁ, ἡ, Vaticinans. Æsch. Ag. 1441 : Θεσφατηλόγος πιστὴ ξύνευνος.]

[Θεσφατίζω, Vaticinor. Hesych. cujus verba v. s. Θεσφατόω.]

Θέσφατος, ὁ, ἡ, Divino ore pronuntiatus, D. consilio eveniens, Fatalis. Hom. Il. [Θ, 477] : Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι, Ita divino consilio visum est, h. e. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, Eust. Od. Δ, [561] : Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν, Tibi in fatis non est. [Æsch. Ag. 1321 : Θεσφάτου μόρου. Aristoph. Pac. 1073 : Οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι.] Et Θέσφατα plur. subst. pro Vaticinia, Oracula, Responsa divina, Fata. Od. N, [172] : Ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι ἧμιν, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater meus olim divino spiritu prædicebat. [Frequens ap. Tragicos, quum plurali tum singulari numero. Æsch. Sept. 618 : Θεσφάτοισι Λοξίου. Soph. OEd. T. 1175 : Θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν. Eurip. Iph. T. 121 : Πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. Aristoph. Eq. 1233 : Τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις· 1248 : Τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.]

[Θεσφατόω.] Θεσφατοῦται Hesych. exp. θεσφατίζει, μαντεύεται, περισσὰ λαλεῖ, Vaticinatur, Multa et inania loquitur. [Conf. Θεοφατίζω.]

[Θετέος, α, ον, Ponendus. Plato Epinom. p. 984, A : Τούτων ἡμῖν θάτερα θετέα. Lucian. De hist. scr. c. 60 : Μῦθος ἐν μέσῳ θετέος.] Θετέον, Ponendum, Constituendum. [Plato Leg. 8, p. 832, E : Πρῶτον τὰ περὶ δρόμον καὶ τάχος ὅλως ἆρ' οὐ θετέον; 995, B.]

[Θετὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. θέτης. Phurn. N. D. 1, p. 141 : Θετῆρες (dii) καὶ ποιηταὶ τῶν ὅλων. Etym. M. p. 177, 24 : Θετήρ καὶ συνθέσει ὑμνοθετήρ. Hesychio est τολμητὴς, πράκτης.]

Θέτης, ὁ, Qui aliquid τέθεικε, i. e. Deposuit apud

quempiam vel oppignaverit. Isæus [p. 82, 18] : Δίκαιον τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων τὸν ἔχοντα, ἢ θέτην, ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικασμένον φαίνεσθαι, Justum est ut is, qui prædia controversiosa possidet, aut oppigneratorem suum aut venditorem laudet, et nomen auctoris in judicium proferat, Bud. p. 201 in Καταδικάζω. [Hesych. : Θ., ὁ προθέμενός τι. Harpocr.: Μήποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα, οὐχ ὡς Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον· θετοὺς γὰρ ἔλεγον, φησὶ, τοὺς εἰσποιητούς. (Conf. Lex. rhet. p. 264, 3.) Phot. : Θ., ὁ εἰσποιησάμενος θετούς τινας (υἱας corr. Lobeck. ad Phryn. p. 334)· μήποτε δὲ θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν. || De eo qui nomen imposuit Plato Crat. p. 389, D : Εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης.]

[Θετίδειον, τὸ, Thetidis templum. Eur. Andr. 20 : Θετίδειον αὐδᾷ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων· ex quo l. Θετίδιον per ι scriptum affert et cum Ἰσίδιον comparat Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 252, 10. Qua forma utuntur Polyb. 18, 3, 6; 4, 1, Strabo 9, p. 431, probata etiam ab Etym. M. p. 278, 34. Sed Θετίδειον Theognost. Can. p. 129, 24. || l. q. Θεστίδειον, quod vide. G. Dind.]

Θετικὸς, ἡ, ὸν, Posititius, Positivus. [Hesych. : Θετικὸν, τὸ ὀφειλόμενον γενέσθαι.] Θετικὰ ἐπιῤῥήματα ap. gramm. [velut Photium s. Πολεμητέα] Adverbia positiva : quæ in έον aut in έα desinunt : veluti, θετέον, πρακτέον, ληπτέον : et Attice θετέα, πρακτέα, ληπτέα : construunturque vel cum dat. vel cum accus. Latinis Gerundia et Gerundiva, Amandum, Docendum, Legendum. [De gradu positivo schol. Hom. Il. Δ, 277 : Μελάντερον ἀντὶ τοῦ μέλαν, συγκριτικὸν ἀντὶ θετικοῦ.] Item θετικοὶ νόμοι ap. Aristot. Polit. 2, 10, leges quas Philolaus νομοθέτης Thebis tulit, tum aliis quibusdam de rebus, tum περὶ παιδοποιΐας : ubi Aretinus [qui θητικοὺς legit inepte] vertit Leges proletariæ. [Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 94 : Ἡ φύσις ἡ ποιοῦσα μιμητικοὺς ἡμᾶς καὶ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, Efficiens ut fingere voces possimus. || Cicero Ep. ad Quintum fr. 3, 3 : « Sed nostrum instituendi genus esse paullo eruditius et θετικώτερον non ignoras ». Quod Ernesti exp. Subtilius, φιλολογώτερον, Magis ex arte dicendi dialectica. Seager.] || Unde adv. Θετικῶς, significans διὰ vel μετὰ θέσεως, Positive et affirmate : cui opp. ἀρνητικῶς ap. Gregor. Naz. [Diog. L. 9, 75 : Ὑπὸ δὲ τῶν σκεπτικῶν (τὸ « οὐδὲν μᾶλλον ») οὐ θ., ἀλλ' ἀναιρετικῶς λέγεται. Dionys. H. Art. rh. 4, § 5 : Θ. ἐπάγοντα τὸν ἐν τούτοις ἔπαινον, εἰς ὅσα τούτων ἕκαστον χρήσιμον.] Item θ. ἐξετάζεσθαι ap. Hermog. pro Infinite; nam θέσεις dicuntur Quæstiones infinitæ. [Strabo 2, p. 102 : Θετικὴν ποιούμενος τὴν ζήτησιν.]

[Θέτις, ιδος et ιος, ἡ, Thetis, uxor Pelei, mater Achillis. Hom. Il. A, 538 : Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος (Nerei). Genitivi usitata forma Θέτιδος est : Θέτιος dixit Pindar. Ol. 9, 115, Isthm. 8, 60. Θέτιδι Sophocl. ap. schol. Pind. Nem. 3, 60. Θέτῐ ap. Hom. Il. Σ, 407 : Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ..., et in vocativo ib. 424 : Τίπτε Θέτι τανύπεπλε... Accusativus Θέτιν ap. Hom. Il. Π, 574, et alios quosvis.]

[Θετὸν, τὸ, i. q. κεκρύφαλος, Vinculum capillorum. Schol. Anth. Pal. 5, 270 : Ὁ λεγόμενος κεκρύφαλος νῦν καλεῖται θετόν.]

Θετὸς, ἡ, ὸν, Positus. [Poeta recentior in Eur. Iph. A. 250 : Παλλάδ' ἐν μωνύχοις ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θετὸν εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.] Θετὸς παῖς, Filius adoptatus, s. adoptivus, qui et εἰσποιητός. [Pind. Ol. 9, 95 : Θετὸν υἱόν. Eur. Erechth. fr. 7 : Θετῶν παίδων.] Appian. [B. Civ. 3, 14] : Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις, τοὺς θετοὺς τὰ θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, Ut adoptati adoptantium nomina accipiant. Plut. Thes. [c. 13] ; Θετὸς γενόμενος Πανδίονι, A Pandione adoptatus. Herodot. [6, 57] : Θετὸν παῖδα ποιοῦμαι, Adopto, Adoptivum filium facio. [Plato Leg. 11, p. 929, C : Θετὸν υἱὸν ποιήσασθαι.] Et Plut. rursum, Sol. [c. 7] : Παῖδα θετὸν ἔσχε, ποιησάμενος τὸν τῆς ἀδελφῆς, E sorore natum filium sibi adoptavit. [Hesych. : Θετὸν, εἰσποιητὸν, οὐ γνήσιον. Θετὴ, ποιητὴ θυγάτηρ. Θετὸς probat Phrynich. p. 333, minus probat ἐγκάθετος.]

[Θεττάλη. Θετταλία et derivata. V. Θεσσ—.]

[Θευγένης. V. Θεαγένης.]

[Θευγενὶς, ίδος, ἡ, Theugenis s. Theogenis, n. pr. ap. Theocr. 28, 13.]

[Θεύγνωστος. V. Θεόγνωστος.]

[Θευδᾶς. V. Θεοδᾶς.]

[Θεῦδις, ἡ, Theudis, n. pr. Strato Anthol. Pal. 12, 179.]

[Θευδοσία. Θευδόσιον. Θευδόσιος. Θεύδοτος. Θεύδωρος. V. Θεοδ—.]

[Θεύθ. V. Θώθ.]

[Θευκράτης. V. Θεοκράτης.]

[Θευκυδίδης. V. Θουκυδίδης.]

[Θεύλυτος. V. Θεόλυτος.]

[Θευμαρίδας, α, ὁ, Theumaridas s. Theomaridas. Theocr. 2, 70 : Καί μ' ἃ Θευμαρίδα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις ... κατεύξατο καὶ λιτάνευσεν. Sic libri meliores : vulgo Θευχαρίλα, quod lectum a schol., qui interpretatur ἡ τροφὸς τοῦ Θευχαρίλου, pro feminino Θευχαρίλα, ἡ, accepit Valck. G. Dind.]

Θευμορία, ἡ, Dei pars, θεοῦ μοῖρα, Hesych. : h. e., ut ab Eod. declaratur, Primitiæ, Caro quæ sacerdotibus datur, quum sacrificatur. [Callim. Epigr. 32, 4. || Θευμόριος, ὁ, Qui deorum fato alicui imminet, seu Qui sorte divina alicui obtingit. Apollon. Rh. 3, 676 : Ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἄψεα νοῦσος· 974 : Ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν θευμορίῃ. HSt. in Ms. Vindob. Θευμορίῃ in l. priore in θευμορίῃ mutandum, utrobique autem non pro adjectivo, sed pro substantivo accipiendum videtur. Θευμορίῃ autem eodem modo dictum quo θεσπεσίῃ ap. Hom. G. Dind.]

Θευμοριάζω, Deo munus offero : θευμοριαζέτω, θεῷ γέρας ἀναφερέτω, Hesych.

[Θευνίων, ωνος, ὁ, Theunio, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 306.]

[Θευξένια. V. Θεοξένια.]

[Θεύπομπος. V. Θεόπομπος.]

[Θεύς. V. Θεός.]

[Θεῦσις, εως, ἡ, Cursus. Tzetzes ad Lycophr. 400, de etymologia v. Κυναιθεὺς agens : Ἐν θεύσεσι τῶν κυνῶν· ubi libri quidam θηρεύσεσι.]

[Θεύτιν, σκαράδιν. Ἱππῶναξ, Hesych. Gl. vitiosa.]

[Θεύφαπτον (Dor. pro θεοέφαπτον) Hesychio restituendum videtur pro Εὔφαπτον, ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον. Valck.]

[Θευφιλίς. V. Θεοφιλίς.]

[Θευφορία. V. Θεοφορία.]

[Θεύφραστος. V. Θεόφραστος.]

[Θευχαρίλας. V. Θευμαρίδας.]

Θέω, [Θεύω Æol. ap. Gregor. Cor. p. 612] θεύσομαι, θευσοῦμαι (quod ex Thucyd. citatur, factum ad analogiam τοῦ πλευσοῦμαι a πλέω), Curro. [Et in Ind. :] Θεύσω [ap. Lycophr. 1119], Curram, a θέω, ut πλεύσω a πλέω : unde fut. medii θεύσεσθαι, significans δραμεῖν. Θεέσχω, Curro, Ion. pro θέω. [Hoc ex imperfecto θέεσκον ap. Hom. Il. Υ, 229 finxit.] Hom. [Il. Z, 54 : Ἀντίος ἦλθε θεόων· X, 23 : Ὅς ῥα τε ῥεῖα θεῇσι τιταινόμενος πεδίοιο·] Od. Θ, [123] : Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην· Il. P, [698] : Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ, Ibat ad currendum, Currere parabat. Od. X, [99] : Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, curriculo, ut Plaut. [De navi Il. A, 483, Od. B, 429 : Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα. De lapide ex monte avulso Il. N, 141 : Ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον. Non legitur apud Æschylum et Sophoclem : bis ap. Euripidem, Ion. 1217 : Θεῖ δ' εὐθὺς ἔξω· et Suppl. 702. Aristoph. Vesp. 854 : Οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; Plato Leg. 7, p. 822, B : Ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόντων ἵππων· 3, p. 691, C : Τὰ μὲν εἰς νόσους θεῖ.] Plut. Coriol. [c. 2] : Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, Levem et agilem, si currendum foret; Poplic. : Ὡς ἐκείνους εἰς τὸ στρατόπεδον θέοντες, Ad illos in castra currentes. Aristoph. [Eccl. 109] : Οὔτε θέομεν, οὔτε ἐλαύνομεν, Nec ipsi currimus, nec alios impellimus. Item ἔθει δρόμῳ, Cursu contendebat, Curriculo ibat, Citato cursu currebat : auget enim δρόμῳ, quod adjicitur. [Aristoph. Av. 205 : Θεύσονται δρόμῳ.] || Θέω περί τινος, Curro pro aliquo, i. e. Dimico, Pugno, Periclitor, Bud. [Hom. Il. Λ, 701 : Περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι] : frequens ap. Herodot., ut annotat, citans ex eo [8, 140], θέειν περὶ ἑωυτῶν, Certare de salute vestra et periclitari, remittensque itidem ad p. 126, 131. Et ex Pausan. [6, 18, 2] : Θέοντες περὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ αὐτῆς πατρίδος. [C. accus. Plut. Fab. c. 26 : Τότε ... τὰ πράγματα τῇ πόλει, θεούσῃ τὸν

ἔσχατον κίνδυνον, ἐπισφαλῶς ἔχειν ἔλεγε. || Improprie Hom. Il. Z, 118 : Ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, i. e. quæ cingebat. N, 547 : Φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές· Od. Ω, 208 : Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη. Hesiod. Scut. 224 : Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θέε· 146 : Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων. Herodis Attici Consecr. Triop. 24 : Ποίην χλωρὰ θέουσαν.] || Pro hoc θέω poetæ dicunt etiam Θείω, metri gratia inserto ι, ut πνείω pro πνέω. Hom. Il. K, [437] de equis Rhesi : Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι. At Θεῦ, δεῦρο τρέχε, Hesych., Curre huc. [Imperativus θεῖ est ap. Lucian. Lexiph. c. 15 : Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. Imperfecti personam tertiam non ἔθεε esse formandam, sed ἔθει præcipit Thom. M. p. 366. In quam regulam peccant codices Diodori 16, 94.]

[Θέωλος. V. Θέωρος.]

[Θέωμα. V. Θείωμα.]

Θέων, Deus, VV. LL. [Vitiose.]

[Θέων, ωνος, ὁ, Theo, Alexandrinus philosophus Stoicus, qui Augusti ætate vixit. De hoc aliisque non paucis ejusdem nominis viris v. Suidam et Fabricii B. Gr. || Θέων exempli caussa ponitur ut Δίων, quod v.]

[Θεωνᾶς, ὁ, Theonas, Alexandriæ episcopus. Phot. Bibl. p. 93, 20; 470, 28. || Vocativ. ΘΕΟΝΑ est in inscr. muri Panticapæi apud Bœckh. vol. 2, p. 154, fortasse pro Θεωνᾶ. G. Dind.]

[Θεώνειος, ὁ, ἡ, Theonius. Suidas : Θεώνειοι, οἱ τοῦ Θέωνος· ubi μαθηταὶ vel λόγοι intelligi possunt.]

[Θεωνῠμέω, Dei nomine, s. divino nomine, appello. Gregor. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 17 : Ὅσαι τοίνυν τῶν θείων ἐνεργειῶν θεώνυμοῦνται (dei esse dicuntur) παρὰ τῶν ἁγίων... Eustath. Opusc. p. 40, 13 : Ὁ τόπος θεωνυμεῖται· 167, 26 : Αὐλῆς οὐκ ἔσω θεωνυμουμένης ὄντας· 204, 38 : Τῷ θεωνυμουμένῳ.]

[Θεωνυμία, ἡ.] Θεώνυμίαι, αἱ, Divinæ appellationes, Dionys. Areop. p. 140, 193, ut justitia, veritas, sapientia, verbum, et reliqua. Bud. [Dionys. Areop. De myst. theol. 1, 3. Boiss.]

[Θεωνυμικὸς, ἡ, όν. Θεωνυμικὴ γνῶσις, Cognitio dei nominis. Dionys. Areop. p. 162, 269. Kall. || Adverb. Θεωνυμικῶς. Eustath. Opusc. p. 144, 10 : Καὶ ἱερὰ δὲ νόσος οὐ κατανοῶ οἵῳ λόγῳ καὶ τρόπῳ θεωνυμικῶς ἱερωθήσεται.]

[Θεώνυμος, ὁ, ἡ, Divino numine appellatus. Leont. ap. Jo. Damasc. Pro imag. p. 47, 8, serm. 1. Anon. in Anecd. meis vol. 2, p. 472 : Ῥήτωρ ἀληθὴς (Lucianus) τοὺς θεωνύμους ὅλους πιμπρῶν. Boiss.]

Θεωρεῖον, τὸ, [Locus ex quo spectatur. Hesych. s. Θαυσίκριον et Ἰκρία] esse dicitur ὁ ἱππόδρομος. [Sic explicatur in Gloss. mss. ap. Ducang. Append.] Suidæ θεωρεῖα sunt τὰ πρωτεῖα [ubi recte codd. τὰ μαστροπεῖα. || Θεώριον. Jo. Malal. p. 320, 5 : Κάθισμα θεωρίου βασιλικοῦ· 363, 13 : Τὸν λιμένα καὶ τὰ θεώρια· 417, 1 : Ἐπήρθησαν τὰ θεώρια.]

Θεωρέω, Specto, Contemplor, Inspicio. [Æschyl. Prom. 302 : Ἢ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι; Quod unicum est apud Tragicos exemplum. Nam quod ap. Soph. legitur OEd. C. 1084 : Θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα, corruptum est ex ἐωρήσασα. Plato Phil. p. 53, D : Παιδικά που καλὰ κἀγαθὰ τεθεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἐραστάς. Polyb. 4, 41, 9 : Θεωροῦντας ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸν τυχόντα χειμάρρουν.] Et Θεωροῦμαι, Spector, Inspicior. [Plato Gorg. p. 474, D : Ἐὰν ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν ποιῇ τοὺς θεωροῦντας.] Aristot. Probl. [17, 1] : Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι. Sæpe autem ad animum refertur, sicut et Lat. Contemplor. [Plato Rep. 10, p. 606, B : Ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν· Gorg. p. 523, E : Αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα. Phurnut. De nat. deor. 14, p. 158 : Θεωρεῖν τε καὶ πράττειν τὰ δέοντα.] Θεωρῶ περὶ τούτου, Aristot. Polit. Ab Eod. θεωρεῖν pro ζητεῖν alicubi accipi tradit Alex. Aphr. At Plut. ead. constr. dixit τὰ περὶ τῶν ἄστρων θεωρούμενα, quod Bud. vertit, Quæ de astrorum ratione comprehensa sunt a philosophis. [Conf. Mor. p. 1143, A.] Redditur etiam Perspicio, Perpendo. Dem. [p. 12, 24] : Ἆρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν ... καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον κ. τ. λ. Interdum vero pro Æstimo, Æschin. [p. 13, 19 : Θεωρεῖτε τὸ πρᾶγμα μὴ ἐκ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου· 76, 28; Isæus p. 36, 28. Metiri, Æschin. p. 77, 41; 88, 14. Θεωρεῖν τι πρός τι, Inspicere aliquid cum alia re comparantem. Philostr. p. 127 : Θεωροῦντες αὐτὸν (τὸν κόσμον) πρὸς τὸ τῆς ναυτιλίας σχῆμα· 668 : Ψευδῆ καὶ ἀπίθανα τῷ γε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν. Æschin. p. 38, 34.] || Ludos specto, celebro, Plato. Lucian. autem θεωρεῖν et θεᾶσθαι hac in signif. dixit, uno eodemque in l. V. Θεάομαι. [Distinguit hæc Ammon. p. 69.] Interdum vero θεωρῶ est Ludos spectatum venio. Thucyd. 3, [104] : Σύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες. Aristoph. Vesp. [1188] : Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ [οὐδαμοῖ], Πλὴν ἐς Πάρον, Nusquam ad spectandos ludos profectus sum. || Oraculum consulo. Plato Ep. [3, p. 315, B] : Σὺ δὴ καὶ τὸν θεὸν, ὡς ἤγγειλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσεῖπες ἐν Δελφοῖς. Sic Bud. interpr. ap. Thuc. 5, [18] : Περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ ἰέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον, ubi tamen schol. exp. θεωροὺς πέμπειν. Existimo autem a θεωρὸς deduci hoc θεωρῶ, non contra, si modo vera est etym., quam tradit Pollux, de qua dicetur in Θεωρός. [|| Forma media interdum illata errore librariorum, θεώμενος in θεωρούμενος corrupto : v. var. lect. ad Polyb. 1, 57, 1; 3, 31, 1, Diodor. 17, 100.]

Θεώρημα, τὸ, Spectaculum, Bud. ap. Athen. [12, p. 545, F : Περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ τῶν ἀκροαμάτων. Pro ἀκροάματα ap. Plat. Leg. 12, p. 953, A : Ὅσα τε Μουσῶν ὠσὶν ἔχεται θεωρήματα.] || Sed multo frequentius appellatur, Quod contemplamur, speculamur, commentamur. Θεωρήματα, inquit Bud., sunt Speculamenta disciplinarum, et veluti commentationes. Cic. De fato [c. 6] : Si est divinatio, quibusnam a præceptis artis proficiscitur? præcepta appello, quæ dicuntur Græce θεωρήματα. Ibid. : Sunt astrologorum θεωρήματα : ut verbi causa, si quis oriente canicula natus sit, in mari non morietur. Sed Percepta etiam et Perceptis his in ll. legitur. Ap. Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, Bud. vertit Præceptum artis, Quod ars tradit. [Θεωρήματα, Præcepta artis, principia disciplinæ ap. Polyb. 9, 14, 5; 37, 2, 5. Quo pertinet 6, 26, 10 : Θεώρημα ἁπλοῦν περὶ τὰς παρεμβολὰς, Simplex præceptum, Simplex ratio. Tum πάντα τὰ θεωρήματα sunt etiam ipsæ artes et disciplinæ, 10, 47, 12. De præceptis morum Marc. Anton. 1, 8. Θεωρήματα παραδιδόναι. V. Ind. Græcitatis Epicteteæ p. 353. Schweigh.] Idem scribit esse θεωρήματα apud Euclidem, quæ Propositiones vulgo dicuntur. Sunt qui ex Proclo ita θεώρημα distinguant ἀπὸ τοῦ προβλήματος, ut πρόβλημα sit, Quod proponit aliquid inveniendum, describendum, comminiscendum : θεώρημα autem doceat, et astruat, quæ natura subjectis inesse comparatum est. V. de h. v. Alex. Aphr. in Topic. p. 40, 41. Et θεώρημα γεωμετρικὸν, Themist. De anima 3. At quod Cicero Ad Att. [14, 20] dicit θ. καθολικὸν, Bud. ait esse Quod vulgo dicitur Regula generalis.

Θεωρηματικὸς, ἡ, ὸν, ut θεωρηματικοὶ philosophi, Theorematis utentes, Bud. [Diog. L. 2, 113 : Μητρόδωρον τὸν θεωρηματικόν. Suidas s. Ἀλληγορία : Θεωρηματικοὶ ὄνειροι, οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες. Quocum comparetur Eustath. p. 1876, 40. G. D. Diog. L. 3, 49 : Δύο ἄλλους χαρακτῆρας, θεωρημάτικόν τε καὶ πρακτικόν· alibi 7, 90 ap. eund. opponuntur ἀθεώρητος et θ. Suidas respexisse videtur Artem. Onirocr. vel 1, 11, ut opinabatur Kuster., vel 4, 1 : Τῶν δὲ ὀνείρων πάντων οὓς μὲν θεωρηματικοὺς, οὓς δὲ καὶ ἀλληγορικοὺς καλοῦμεν· conf. ib. proœm. Reiff. p. 309, 23. Hase.]

[Θεωρημάτιον, τὸ, Præceptiuncula, Epictet. Diss. 2, 21, 17; 3, 5, 15.]

[Θεωρήμων, ὁ, Contemplativus. Chœrob. in Cram. Anecd. 2, p. 220, 15 : Θεωρήμων· παρὰ τὸ θεωρός. ... Ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα θεωρῶ θεωρήσω τεθεώρηκα τεθεώρημαι θεωρήμων. Moschop. Π. σχεδῶν p. 10, 6.]

Θεώρησις, εως, ἡ, Contemplatio, Speculatio. [Plato Phil. p. 48, A : Τάς γε τραγικὰς θεωρήσεις.]

[Θεωρητέον, Contemplandum. Plato Leg. 7, p. 815 : B : Τὴν δ' εἰρηνικὴν ὄρχησιν τῇδ' αὖ θ. ἑκάστων. « Porphyr. ap. Stob. p. 49 Schow. » Boiss. Aristot. p. 465, 2 et 455, 34 : Ὥστ' ἐκ τούτων πάντα θ. Ibid. p. 436,

16 : Περὶ ὧν θ., τί τε ἕκαστον αὐτῶν. Ptolem. Almag. t. 2, p. 425, 32. Hase.]

Θεωρητήριον, τὸ, Locus spectandis ludis, Bud. e Plut. [V. Gracch. c. 12] : Θεωρητήρια ἐκμισθοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ. [Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 517 : Εἰς τὰ θεωρητήρια τοῦ θεάτρου δηνάρια μύρια. G. Dind.]

[Θεωρητὴς, ὁ, Spectator. Hesych. : Θεωροὺς, θεωρητὰς, ἐπόπτας. «Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 55.» Boiss. Athanas. vol. 1, p. 2, C.]

Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, Contemplativus, i. e. Contemplationi deditus, addictus. Gregor. [vol. 1, p. 702, D] : Τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων. Plut. [Mor. p. 8, A] dicit esse τρεῖς βίους, Tres vitas, Tria vitæ genera : sc. πρακτικὸν, θεωρητικὸν, ἀπολαυστικόν : ubi Contemplativam vitam vertere possumus, ut Contemplativam et activam philosophiam dixit Seneca. Legitur autem et ap. Aristot. θ. βίος. [Defin. Platon. p. 414, B : Ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος καὶ μέλλοντος ζώῳ θνητῷ. Et infra : Ἐπ. θ. τῆς τῶν ὄντων αἰτίας.] || Θ. λόγος, Plut., Theoretica disputatio, Ea, quæ appellantur θεωρήματα, continens : quæ sunt veritatis investigatio. Bud. [|| Adverb. Θεωρητικῶς ap. Polluc. 4, 8.]

Θεωρητὸς, ἡ, ὸν, Spectabilis, Aspectabilis. [Ælian. N. A. 9, 6 : Οὐδὲ ταύτην (τὴν ὀπὴν) ὄψει θεωρητήν. Diodor. 14, 60 extr. : Μὴ μόνον ἀκουστὸν, ἀλλὰ καὶ θεωρητὸν ποιῆσαι τὸ μέγεθος τοῦ προτερήματος.] Adv. Θεωρητῶς et Ἀθεωρήτως, q. d. Spectabiliter, et Non spectabiliter, aut Visibiliter et Invisibiliter : ut ap. Gregor. opponentem duo hæc adverbia θεωρητῶς et σωματικῶς, duobus istis, ἀσωμάτως et ἀθεωρήτως. Sed ad animum sæpius referuntur; diciturque θεωρητὸς, Sub contemplationem cadens, In contemplatione positus s. versans, Quem contemplatione assequi possumus; et quasi dicas, Contemplabilis. Exp. et Perceptibilis, Comprehensibilis : quorum neutrum Lat. est. : additur autem interdum λόγῳ, διανοίᾳ : dicitur enim aliquid esse λόγῳ θεωρητὸν, διανοίᾳ θεωρητόν. [Frequens in Plutarchi libris de placitis phil.] In qua etiam signif. τῷ θεωρητὸς opp. ἀθεώρητος. [Galen. vol. 2, p. 105, 2 : Τὰ λόγῳ θεωρητά· et p. 99, 9 : Ἐπὶ τῶν λόγῳ θεωρητῶν· conf. ibid. p. 96, 13 et 97, 13. Item Diog. L. 10, 62 : Τοὺς λόγῳ θεωρητοὺς χρόνους· sed ib. 47 cum præp. : Τοὺς διὰ λόγου θ. Hase.] In VV. LL. affertur etiam [ex Plut. V. Num. c. 18] : Ἀθεωρήτως ἥψατο τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν πραγματείας, pro Imperite rerum cœlestium studium attigit.

[Θεώρητρον, τό.] Θεώρητρα, τὰ, dicta fuisse tradunt Munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias, quum se spectandam præberet deposito flammeo : quæ et ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια, ἀθρήματα. [Eustath. p. 881, 31 : Παυσανίᾳ εἰπόντι ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. Manuel Moschop. in Lexico Philostrati : Ἀνακαλυπτήρια τὰ διδόμενα δῶρα ταῖς νύμφαις, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται, ὥστε ὁραθῆναι τοῖς ἀνδράσιν, ἤγουν τὰ κοινῶς θεώρετρα. Hæc et alia exx., in quibus partim θεώρετρον scriptum est, attulit Ducang. Numero sing. τοῦ θεωρήτρου Harmenopulus 4, 7, 28.]

Θεωρία, ἡ, Contemplatio, Commentatio, Meditatio. [Plato Leg. 12, p. 951, C : Ἄνευ ταύτης πῆς θεωρίας καὶ ζητήσεως οὐ μένει ποτὲ τελέως πόλις· Phil. p. 38, B : Τῆς διαφορᾶς αὐτοῖν ἐπὶ θεωρίαν ἔλθωμεν· Rep. 7, p. 517, D : Εἰ ἀπὸ θείων θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπεια τις ἔλθὼν κακὰ ἀσχημονεῖ. Polyb. 6, 3, 4 : Οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας· 1, 5, 3 : Ἡ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ καὶ θεωρία (Tractatio).] Plut. [Mor. p. 1013, A] : Ἀναλύοντα θεωρίας ἕνεκα τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ubi exp. Commentationis gratia. Bud. putat meditationem esse θεωρίαν s. σκέψιν, in Cic. Tusc. : Nihil est enim, quod tam obtundat elevetque ægritudinem, quam meditatio conditionis humanæ. Idem θεωρία exp. Inspectio, pro Speculatione, e Quintil. Proprie tamen θ. esse ait Rerum divinarum inspectionem et spectaculum, et ap. Dionys. Areop. Spiritalis sensus contemplationem. Observandum est autem θεωρία non esse a θεωρῶ, sed a θεωρὸς, quod Platoni est Spectator, Contemplator. [Exx. Patrum v. ap. Suicer. || Principia artis vel scientiæ, ratio qua continetur ars quædam aut scientia vel institutum quodcumque. Polyb. 6, 42, 6 : Ἡ περὶ τὰ στρατόπεδα θ., Ratio militiæ Romanæ. 9, 19, 5 : Τοιοῦτος ὁ τρόπος τῆς θεωρίας, Talis est ratio (metiendarum scalarum). 4, 39, 11 : Ἐκ τῆς κατὰ φύσιν θεωρίας, Ex scientiæ naturalis principiis. 9, 14, 6 : Αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμερινὰι θεωρίαι, Ratio cognoscendi noctium et dierum longitudinem. Schweigh. Cic. Ad Att. 12, 6.]

Θεωρία, ἡ, [Spectaculum. Æsch. Prom. 802 : Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν. ||] Solemnitas, ut ita dicam, s. Pompa, quæ est in mittendis theoris : de quibus mox dicetur. Fortasse autem et Festum vocare possim, quum Isocr. ἑορτῆς appellatione comprehendisse videatur, Æg. [p. 386, C] : Καὶ οὔτε θυσίαν, οὔτε θεωρίαν, οὔτ' ἄλλην ἑορτὴν οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἠγάγομεν. Quæ autem fierent θεωρίας hujus tempore, et unde introducta esset, legitur ap. Plat. Phæd. init. [p. 58, C.] || Sed ibid. est etiam Quod theori advehebant offerendum Deo : Τῷ οὖν Ἀπόλλωνι εὔξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. At Ficinus utrobique vertit Spectaculum, utrobique multum errans, meo quidem judicio : licet eum sequatur Cornarius : ac certe miror eos vel hoc non animadvertisse, absurde dici Mittere spectaculum. Eod. autem et Plut. locutus est modo [Mor. p. 160, C] quo hic Plato, nisi quod jungit θυσίαν cum θεωρίαν : Ἐτύγχανέ γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἔκ τινων χρησμῶν, τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων. Ut autem hic θυσίαν et θεωρίαν copulavit Plut., ita et ab Isocr. copulantur in l. c. : itidemque θυσίαι et θεωρίαι in Plat. Leg. 12, [p. 947, A] : Ἔτι δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῇ θυσιῶν καὶ θεωριῶν καὶ ὅσων ἂν ἑτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Sed observandum est θυσίαν ab Isocr. et θυσίας a Plat. in propria signif. accipi : contra θυσίαν a Plut. in impropria, quantum judicare possum : vocat enim θυσίαν, Hostiam, Hostias : quo locutus est modo idem Plut. et in eo e Demetrii Vita l., quem in Θεωρὸς citavi : ubi tamen quidam θυσίας ἀπάγειν interpr. Sacrificia peragere, et adverbia ad locum pro adverbiis in loco accipiunt. At ego meam interpr., utpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi consentaneam esse arbitror. Sed quum Plut. l. c. post θυσίαν addat θεωρίαν, ibi accipi puto pro Donario s. Donariis ejusmodi, qualia offere consueverant, qui theori mittebantur. Scio tamen virum quendam bene doctum ibi θεωρίαν vertendum censuisse Pompam; sed ne hoc quidem satis aptum esse arbitror. Ceterum in Plat. Leg. 12 l. c. duo observanda sunt : quorum unum est, eum θυσίας et θεωρίας inter ἱερὰ numerasse, non autem inter ἑορτάς : ut Isocr. l. c. : sic tamen ut res eodem redeat, quum inter ἱερὰ et ἑορτὰς magna sit affinitas : alterum est, Plat. hic quoque videri posse diverse voce illa θεωρία usum esse : verum eand. etiam signif. ei utrobique dare possumus, sc. eam, cujus initio memini; illos enim theoros non sine solemnibus ceremoniis mitti solitos e Plat. Phæd. l. c. apparet, ubi earum aliquæ commemorantur. [In ll. Isocratis, Platonis, Plutarchi aliisque similibus non paucis θεωρία nihil aliud significat, quam Legationem vel sacrorum vel spectaculorum caussa nomine rei publicæ missam. Xenoph. Mem. 4, 8, 2 : Ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Demosth. p. 256, 14 : Θεωρίας ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας ἀποστέλλειν. Polyb. 28, 16, 4 : Θεωρίαι δισσαὶ, μία μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων ... ἡ δ' ἄλλη περὶ μυστηρίων. Aristid. vol. 1, p. 25 : Θεωρίας ἀπαγόντων τῷ τε Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἀμφιτρίτῃ.] || In altera signif., quæ alteram etym. sequitur, non solum est generaliter Spectatio, Contemplatio etc., sed etiam, sicut θεωροὶ dicuntur Qui ad inspiciendos cujusque civitatis mores peregrinantur, sic θεωρία est Hujusmodi inspectio. [Herodot. 1, 29 : Κατὰ θεωρίης πρόφασιν ἐκπλώσας· 30 : Γῆν πολλὴν θεωρίης εἵνεκα ἐπελήλυθας.] Isocr. Trapez. [p. 359, A] : Ἐμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. [Plato Rep. 8, p. 556, C : Ἡ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας.] Sed magis etiam peculiari signif. θεωρία vocatur Spectatio ludorum s. certaminum in panegyricis conventibus [Soph. OEd. T. 1491 : Ποίας δ' ἑορτὰς (ἥξετε), ἔν-

θεν οὐ κεκλημέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας. Ubi schol. ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως.] Thuc. 6, [16]: Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας, ubi tamen animadvertendum est jungi huic nomini adverbium motus, et Ὀλ. θεωρίαν ea forma dici, qua οἱ Πυθῶδε θεωροὶ a Polluce. Est igitur Ὀλ. θ. Profectio ad Olympica spectacula, Spectatio Olympicorum certaminum, propter quam aliquis eo profectus est. Quem l. a Valla intellectum non fuisse, in mea Latini Thuc. edit. docui. Invenio autem ap. Isocr. et pro Ipsis spectaculis quæ eduntur; id enim significare arbitror in Paneg. [p. 49, D], ubi loquens de iis, qui solemnia illa spectacula exhibebant, et de iis, qui illa visebant, postquam dixit, Ἐγγενέσθαι τοῖς μὲν ἐπιδείξασθαι τὰς ἑαυτῶν εὐτυχίας, τοῖς δὲ θεάσασθαι τούτους πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, subjungit, utrosque habere ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν : illos quidem, ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν ἕνεκα πονοῦντας, hos autem, ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ἐπὶ τὴν σφετέραν θεωρίαν ἥκουσι. Jam vero et θεωρίαν cum gen. legimus in Dem. p. 247 [1393, 2 : Ἱππικῶν θεωρίαν ἢ γυμνικῶν ἄθλων. || Θεωρίαν deam (ludorum præsidem) finxit Aristoph. Pac. 522, 713, 873, 887.]

Θεωρίζω, VV. LL. Specto. [Ἐθεώρισαν scriptura vitiosa pro ἐθεώρησαν in libris quibusdam LXX Judith. 10, 11.]

Θεωρικὸς, ἡ, ὸν, Ad spectationem ludorum pertinens, s. Ad spectacula : θ. χρήματα, q. d. Pecunia spectacularis, Theatralis, i. e. Quæ pauperibus e publico ad emendam in theatro sedem erogabatur. [V. Hesych. s. Θεωρικὰ χρήματα et Θεωρικὸν ἀργύριον. De θεωρικοῖς insignis est locus Harpocrationis.] Sed postea sic vocata fuit generaliter Quælibet pecunia publica, quæ ex ærario sumpta, in quod ad bellicos sumptus reponebatur, in alios usus ac præcipue in apparatum spectaculorum convertebatur, interdum etiam in singulos cives dividebatur. Hinc factum est, ut θεωρικὰ vocata sint Quæ prius στρατιωτικά. Dem. [p. 31, 13]: Ὧν οἱ μὲν τὰ στρατιωτικὰ, τοῖς οἴκοι μένουσι διανέμουσι θεωρικά· et [p. 33, 21]: Εἰ δέ τις ἡμῖν ἔγει τὰ θ. ἐᾷν, καὶ πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικοὺς, ubi observa omitti subst. χρήματα : quo usus est modo et Isocr. Sic et Plut. [Mor. p. 124, D] : Ὥσπερ οἱ τὰ θ. ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι στρατιωτικά· Pericle [c. 9] : Καὶ ταχὺ θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος. Sed singulari etiam numero dicitur τὸ θεωρικὸν, et quidem sine adjectione, a Dem. [p. 243 extr.; 264, 10; 1091 bis.] Sic Lucian. Tim. [c. 49] : Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θ., κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Lege Harpocr. et Liban. Argum. Olynth. 1. Lege item Hesych. [Θεωρικὰ in θεωρητικὰ corruptum ap. Plut. Mor. p. 1011, B, et Procop. Anecd. p. 77, D. G. D.] || Ad theoros pertinens, s. Ad theoriam : quæ vocc. vide; ut [θεωρικὴ κίστη ap. Pollux. 10, 165; θ. πεπλώματα Eur. Suppl. 97; θ. σκηνὴ Henioch. ap. Stob. Floril. vol. 2, p. 105;] θ. ὁδὸς, Pollux [2, 55], Via per quam theori ad offerenda deo sacrificia eunt : quæ et θεωρὶς Hesychio : ap. quem legitur etiam θεωρικὸς [codex θεωρικῶς], expositum ὡς θεωρὸς ἐστεφανωμένος.

[Θεώριον, τὸ, Spectaculum. Can. 15 Cod. eccl. Africanæ : Ὥστε τὰ τέκνα τῶν ἱερέων θεώρια κοσμικὰ μὴ ἐκτελεῖν μηδὲ θεωρεῖν. Quid sit θεώρια ἐκτελεῖν exponit Zonaras p. 404. Et Balsamon p. 616 : Θεώρια λέγονται οὐ μόνον τὰ ἱπποδρόμια, ἀλλὰ καὶ πᾶσα θέα, θηριομαχία δηλαδὴ, παίγνια μίμων, ὄρχησις καὶ ἄλλα τοιαῦτα δαιμονιώδη ἔργα. Canon 51 concilii in Trullo : Τὰ τῶν κυνηγίων θεώρια καὶ τὰς ἐπὶ σκηνῆς ὀρχήσεις. V. iterum Zonaram p. 171. Suicer. Jo. Chrys. vol. 6, p. 975. Theatrum, Gl. Qua signif. θεωρεῖον dicitur, quod v.]

Θεώριος, Apollo dictus cognomento, ὁ Ἀπόλλων, Hesych. Ita, opinor, vocatus a theoris, quibus responsa dabat suis oraculis. [Forma Dorica θεάριος : quod v.]

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, ut θεωρὶς ναῦς, Pollux [2, 55], Navis qua vehebantur theori, qualis est ea, cujus fit mentio a Plat. Phæd. init. Et θ. ὁδὸς in Θεωρικός. [Herodot. 6, 87 : Τὴν θεωρίδα νῆα (navem sacram, Delum mittendam) εἶλον. Æsch. Sept. 858 : Ναύστολον θεωρίδα. Philostr. p. 740 : Θεωρὶς δὲ ναῦς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ· 741 : Ἐπειδὰν δὲ ἡ θεωρὶς ἐσπλεύσῃ. Callim. in Del. 314. || Hesych.: Θεωρίδες, αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι. De quibus Lobeck. Aglaoph. p. 285 : « Thyiades significare videtur. Ap. Nonnum 9, 261, παρθενικαὶ θεωρίδες Apollini operantur, utrique deo Thyiades ap. Pausan. 10, 22, 5. »]

[Θεωρὶς, ίδος, ἡ, Theoris, Sicyonia, Sophoclis amica. Athen. 13, p. 592, A, et scriptor Vitæ Sophoclis. || Fatidica quædam ap. Demosth. p. 793, 26, et Philochor. ap. Harpocrat. s. h. v.]

[Θεωροδοκία. V. Θεαροδόκος.]

[Θεωροδόκος, ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος, Suid. || Alia signif. dictum Θεαροδόκος v. suo loco.]

Θεωρὸς, ὁ, q. d. Qui ad deum accedit; cum eo sc. aliqua de re acturus, et quidem publico nomine; Cui rerum ad deum pertinentium cura demandatur. Vult enim Pollux [2, 55] dici ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὁρύειν, ὁρμᾶν, ὁδεύειν : alii vero e θεὸς et ὥρα comp. volunt, q. d. Qui Dei curam gerit. Nimium certe restringit Pollux nominis hujus signif. quum scribit, Οἱ γὰρ Πυθῶδε θεωροί. At Harpocr. non solum dicit esse Eos qui ad deos mittuntur, sed addit, τοὺς τὰ θεῖα φυλάσσοντας, τῶν θείων φροντίζοντας : subjungitque notationem illam ab ὥρη : quam et Hesych. secutus videtur, quippe qui exp. οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θεῖα. Sed quum late pateat τῶν θείων appellatio, intelligendum existimo simpl. per τὰ θεῖα Sacrificia solemnia, quorum nomine mittebantur qui θεωροὶ vocabantur ad Olympicam s. Pythicam celebritatem, aut etiam Donaria, quæ illuc ferebant : item Munus consulendi oraculum. Quam expos. variis e ll. colligo : ac primum h. v. θεωροὶ tanquam exponens Plut. Demetr. [c. 11] scribit, censuisse quendam Stratoclem, eos, qui ad Antigonum et Demetrium mitterentur, non πρέσβεις, sed θεωροὺς esse appellandos, καθάπερ οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε τὰς πατρίους θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἑορταῖς· qui l., ut de hoc obiter admoneam, mirum videri non sinit, quod ap. Athen. legitur 13, [p. 607, C] ubi sc. θεωροὶ ad Antigonum missi dicuntur. Rursum vero ap. Plut. Cam. [c. 8] craterem aureum Delphos mittunt Romani, Ἑλόμενοι τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωρούς· item, ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες. Huc pertinet quod ap. Dionys. H. in Vita Lysiæ [§ 29, p. 520, 1] legimus, Dionysium tyrannum misisse θεωροὺς ad panegyrin Olympicam, ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ. Ap. Athen. vero 5, [p. 194, C] Antiochus πρέσβεις et θεωροὺς ad civitates mittit, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης. [Soph. OEd. T. 114 : Θεωρὸς ἐκδημῶν. De munere θεωρῶν vid. Valcken. Animadvv. ad Ammon. p. 92.] Sed θεωροὶ frequenter dicuntur et Qui ad consulendum oraculum mittuntur. [Soph. OEd. C. 413 : Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.] Arrian. [Exp. 7, 23, 8] : Ἦκον δὲ καὶ παρὰ Ἄμμωνος οἱ θεωροὶ, οὕστινας ἐστάλκει ἐρησομένους ὅπως θέμις αὐτῷ τιμᾶν Ἡφαιστίωνα. || In altera signif. et ab altera etym., est Spectator [Æsch. Prom. 118 : Πόνων ἐμῶν θεωρός. Plato Rep. 5, p. 467, C : Θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν] : sed et peculiariter Spectator ludorum solemnium, s. certaminum, qualia in celebritatibus penegyricis. Atque adeo Aristoteli est etiam idem, ut quidam tradunt, qui Dionysio Hal. ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής. || Θεωροὶ, Platoni [Leg. 12, p. 951, A, Epin. p. 953, C] Qui peregrinantur ad inspiciendos mores cujusque civitatis, Bud. [|| Tanquam adjectivo usus est Eurip. Ion. 1076 : Λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων. || Forma Dorica Θεαρός. Θεαροὶ fabula Epicharmi, memorata ab Athenæo 3, p. 106, F; 8, p. 362, B; 9, p. 408, D.]

[Θέωρος, ὁ, Theorus, n. pr. viri ab Aristophane sæpe exagitati, Ach. 134, 155, Eq. 608, Nub. 400, Vesp. 42, 418, 599, 1220, 1236. Θέωλος in ore Alcibiadis balbutientis Vesp. 45.]

[Θεωροσύνη, ἡ, i. q. θεωρία. Manetho 4, 460.]

Θέωσις, εως, ἡ, q. d. Deificatio, θεοποίησις, θεουργία. [Dionys. Areop. De cœl. hier. 1, 3, p. 4 : Τὴν ἡμῶν ἀνάλογον θέωσιν· De eccles. hier. 2, p. 198 : Ἱερὰν θέωσιν· 200· Θέωσίς ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν ὡς ἐφικτὸν

ἀφομοίωσίς τε καὶ ἕνωσις. Hæc et alia attulit Suicer.] A
[Θεώτερος. V. Θεῖος.]

[Θεωτικὸς, ἡ, ὸν, Deificus. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. P. noviss. vol. 1, p. 362, C : Θεωτικῆς θεολογίας. G. D. Adverb. Θεωτικῶς Anastas. Antioch. in Auct. Bibl. Patr. Combef. p. 872, D. Hase.]

[Θήβα, Συριστὶ λέγεται ὁ βοῦς· ὅθεν ἐκλήθησαν αἱ Θῆβαι ὑπὸ τοῦ Κάδμου, Etym. M. p. 450, 41. Hesych. vero scribens Θήβα, κιβώτιον, respexit Hebr. תיבה *Tebah* : Navis, quod LXX Genes. 6, 14, reddiderunt κιβωτὸς et Vulg. Arca. V. Θίβη. Dahler.]

Θηβᾶγενὴς, s. Θηβαιγενὴς, ὁ, ἡ, Thebis genitus, Thebis natus s. oriundus. Hesiod. Theog. 530 : Ἡρακλῆος Θηβαγενέος. [Θηβαῖοι et Θηβαγενεῖς quomodo differant exponit Ammon. p. 70, ubi v. Valck. Anim. p. 96.] Affertur et Θηβαιγενὴς Διόνυσος [ex Dionys. P. 623, ubi libri quidam Θηβαγενέος, unus Θήβηγενέος. Πολυνείκει τῷ Θηβαιγενεῖ Eurip. Suppl. 136, nisi hic quoque Θηβαγενεῖ scrib. cum Marklando. De utraque forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 648.]

[Θήβαζε, Thebas. Steph. Byz. s. Θήβη, schol. Hom. B
Il. Γ, 29, ubi de accentu hujusmodi adverbiorum agitur. || Θήβασδε ap. Hom. Il. Ψ, 679 : Ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε.]

[Θῆβαι. V. Θήβη.]

[Θηβαιγενής. V. Θηβαγενής.]

[Θηβαιεὺς, έως, ὁ, Thebanus. Herodot. 1, 182; 2, 42 et 54; 4, 181 : Διὸς Θηβαιέος. Plut. Mor. p. 775, A : Θηβαιεῦσί τε καὶ Κορωνεῦσι. Sic Xylander : nam in codd. Θηβεῦσι esse videtur.]

Θηβαϊκὸς, ὴ, ὸν, Thebaicus, Ad Thebanos pertinens, vel Thebis proveniens : ut Θηβαϊκαὶ βάλανοι ap. Diosc. [1, 149], Thebaicæ palmulæ, quæ sc. proveniunt Thebis in Ægypto. [Steph. Byz. : Τὸ κτητικὸν Θηβαϊκὸς καὶ Θηβαϊκή. Θηβαϊκὴ, ἡ, Regio Thebana, Strabo 9, p. 408, 412. Σχῆμα Θηβαϊκὸν ap. Lesbon. II. σχημ. p. 178. Lysimachi opus fuit Θηβαϊκὰ παράδοξα : de quo v. Cuper. Observ. 1, 4, p. 25.]

[Θηβαῖος, αία, αῖον, Thebanus. Hom. Od. K, 492 : Θηβαίου Τειρεσίαο. Herodot. 5, 79 : Θηβαῖοι βουλόμενοι τίσασθαι Ἀθηναίους. Soph. OEd. C, 406 : Θηβαία κόνει. Eur. Andr. 1 : Θηβαία πόλις· Bacch. 852 : Γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν. Et alii scriptores quivis. Θηβαΐας cum diæresi Sophocli Ant. 1135 restituit Hermannus : Θηβαΐας (vulgo Θηβαίας) ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς. || Forma Bœot. Θειβεῖος : v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 721.]

[Θηβαῖος, ὁ, Thebæus, n. pr. Trojani. Hom. Il. Θ, 120.]

Θηβαΐς, ίδος, ἡ, Thebana. [Steph. Byz. : Θ. καὶ ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή.] Aliquando significat etiam Territorium s. Agrum Thebanum, sub. γῆ. [Ἡ Θηβαΐς (Ægypti) ap. Herodot. 2, 28. Strabo 9, p. 404 : Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· 17, p. 818 : Ἐν δὲ τῇ Θηβαΐδι (Ægypti). Pausan. 2, 6, 1 : Τὴν Θηβαΐδα καὶ Πλαταιίδα.] Interdum Poema de rebus Thebaicis : ut ap. Athen. [11, p. 465, E] : Ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς. [Pausan. 8, 25, 8; 9, 9, 5 et 18, 6.]

[Θηβαΐτης, ὁ, Thebanus. Strabo 17, p. 812 : Σαΐται καὶ Θηβαῖται· ubi a Thebis ductum est Ægyptiis. D
Θηβαΐτης, gentile Thebarum Troicarum ponit Steph. Byz.]

[Θηβάνας, ὁ, i. q. καικίας, ventus. Aristot. p. 973, 9 : Καικίας· οὗτος ἐν μὲν Λέσβῳ καλεῖται Θηβάνας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ Θήβης πεδίου τοῦ ὑπὲρ τὸν Ἐλαιατικὸν κόλπον τῆς Μυσίας. || Θήβανις inter nomina in ανις ap. Arcad. p. 32, 22. Hesych. : Θηβανὶς, ἄνεμος.]

[Θηβάρχης, ὁ, Thebarum præfectus. Inscr. in *Voyage à l'Oasis de Thèbes par Caillaud*, p. 109, n. 7. Osann.]

[Θήβασδε. V. Θήβαζε.]

Θήβη, ἡ [et Θῆβαι, αἱ], urbs quædam Bœotiæ : cujus cives Θηβαῖοι dicuntur et femin. Θηβαΐδες. [Octo alias ejusdem nominis urbes enumerat Steph. Byz. Pœtæ utroque numero utuntur, Θήβη et Θῆβαι dicentes. Hom. Il. Δ, 406 : Θήβης ἕδος ἑπταπύλοιο· Ε, 804 : Ἄγγελος ἐς Θήβας. Pind. Ol. 6, 145 : Πλάξιππον Θήβαν· Pyth. 2, 6 : Τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν. Soph. et Eurip. ll. ubi rimis. Prosæ orationis scriptores plurali numero uti solent præterquam in nomine Θήβης πεδίου (ad Idam montem siti) : v. Herodot. 7, 42, Xenoph. Anab. 7, 8, 7, Hell. 4, 2, 41, Strabonem aliosque geographos. Schol. Soph. OEd. C. 929 τὴν πόλιν interpretatus per τὴν Θήβην formam posuit non sibi, sed Sophocli usitatam.] Sunt inde et adverbia localia : [Θήβηθε, epigr. Anth. Plan. 4, 185, et] Θήβηθεν, pro ἐκ Θήβης, Thebis, Epigr. [Diodor. 15, 52 : Ἐξάγειν Θήβηθεν. Himerius p. 479 : Θήβηθεν καλούμενον. || Formæ Bœoticæ Θείβαθεν et Θείβαθι ap. Aristoph. Ach. 862, 868.] Et Θήβῃσι [præstat Θήβησι scribi] pro ἐν Θήβαις, Thebis, ap. Athen. [Plato com. ap. Phot. p. 590, 22 : Ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ. Aristot. Rhet. 2, 23 : Τοῦ Θήβησιν ἀποθανόντος. Ἐν Θήβῃσι Hom. H. in Dionys. 34, 5, Herodot. 1, 52.]

[Θήβη, ἡ, Theba, Asopi filia. Herodot. 5, 80, Pausan. 2, 5, 2; 5, 22, 6.]

[Θήβιχος, ὁ, Thebichus, n. pr. Forma Bœot. Θείβιχος in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760.]

Θῆβος, Hesychio θαῦμα, Res stupenda, forsan a θήπω.

Θηγαλέος, α, ον, Acutus, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 109 : Πυρὶ θηγαλέους ὀξυπαγεῖς στάλικας. Stat. Flaccus ib. 7, 542, τρύφος. Cum gen. Acuens. Julian. Æg. ib. 6, 68 : Λίθος εὐσχιδέων θηγαλέη καλάμων.]

Θηγάνεος, Acutus, pro quo θηγαλέος paulo ante : θηγάνεον, ὀξὺ, ἠκονημένον, Hesych.

Θηγάνη, ἡ, et Θήγανον, τὸ, Cos, ab acuendo ita dicta. Soph. Aj. [820] : Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής. [Æsch. Eum. 859 : Αἱματηρὰς θηγάνας. Lucian. Lexiph. c. 14 : Τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις λάλης θηγάνη γίγνεται. || Θήγανον, τὸ, etiam dici annotavit Hesych. s. Θηγάνη.]

[Θηγανοῦσα, ἡ, Theganusa, insula. Pausan. 4, 34, 12.]

Θηγάνω, Acuo. Θηγάνει, ὀξύνει, Hesych. [Fortasse ex Æsch. Ag. 1535.]

Θήγη, Hesychio θήκη, θέσις, τάξις. [Hac gl. uti debebam s. Διαθηγή.]

Θηγὸν, Hesychio ὀξὺ, ἀκόνητον, Acutum.

[Θηγυλὶς, ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, Draco Strat. p. 75, 22.] C

Θήγω, Acuo. [Arcadibus tribuitur a gramm. in Bekk. Anecd. p. 1095.] Hom. Il. B, [382] : Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, ubi observa poni vocem med. N, [474] de apro : Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας θήγει. At Λ, [416] : Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένυσι· eodemque modo Hesiod. [Sc. 388] : Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα. Eur. Phœn. [1389], pugnam Eteoclis ac Polynicis fratrum, pugnæ aprorum comparans : Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν συνῆψαν. Ubi observa etiam θήγοντες γένυν pro eo, quod Hom. dixit, θήγων ὀδόντα μετὰ γένυσι. Ceterum Horat. leænam itidem dixit Acuere dentes, θήγειν ὀδόντας. [Aristoph. Lys. 1255 : Ἅπερ τὼς κάπρως θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα. Φάσγανον θήγειν Æsch. Ag. 1262, Eur. Tro. 1013. Id. Or. 1036 : Ξίφος θήγειν χερί· El. 1142 : Τεθηγμένη σφαγίς. Metaph. Æsch. Prom. 311 : Τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους· Sept. 715 : Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Soph. Aj. 584 : Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.] || In prosa etiam usitatum, sed ut plurimum, quantum meminisse possum, metaph. signif., ut Lat. Acuere, pro Incitare, Instigare, Animare. Xen. Cyrop. 2, [1, 11] : Ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ δεῖ τῶν ἀνδρῶν θήγειν πάντως τὸ φρόνημα. Ib. [§ 20], θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά· 1, [6, 41] : Εὖ δὴ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. Lucian. quoque dixit, exemplo Xenophontis, ut opinor, De salt. [c. 72] : Θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. At quod dixit Alcidamas, Ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, reprehendit Aristot. Rhet. [3, 3, 2.] Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. θήγειν dictum esse vult quasi εἰς θοὸν ἄγειν : ego certe, si ullum est ejus etymon, id esse arbitror; sed si ullum aliud verbum prototypon est, esse hoc quoque, magis persuasum habeo. Legitur tamen et ap. Etym. dici θήγω quasi θοήγω.

[Θηγώνιον, τὸ, Thegonium. Steph. Byz. : Θ., πόλις Θεσσαλίας. Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. Τὸ ἐθνικὸν Θηγώνιος.]

[Θηέομαι. V. Θεάομαι.]

Θήημος, Hesych. ἔθιμος : afferenti itidem θηήμων pro ἐθίμων.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui cum admiratione spectat. Hom. Od. Φ, [397] : Ἧτις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, Admirator, Qui quum eos vidisset, admiratusque esset, furatus est, θαυμαστικὸς τόξων, Eust. [Hesych. : Θ., θαυμαστὴς, θεατήρ. Perictyone apud Stob. Floril. p. 185, 6 : Ἡ γὰρ ταῦτα ζητέουσα θηητῆρα ζητεῖ ἀκρασίης γυναικήης. Hase.]

Θηητὴς, ὁ, [Spectator] Hesychio est θεωρὸς, item ἀπατεών. [Altera interpretatio referenda ad θηπτήτης.]

Θηητὸς, Cum admiratione spectandus, contemplandus, Spectabilis, Admirabilis, Egregius. Hesiod. [Et in Ind. :] Θειητὸν [vitiose pro θηητόν] Hesych. exp. θαυμαστὸν, Admirandum s. Admirabilem : quod poet. habet epenth. τοῦ ι pro θητόν. Hesiod. Theog. 31 : Δάφνης ἐριθηλέος ὄζον δρέψασθαι θειητόν. [Θηητὸν restitutum ex libris. || Hesych. : Θηΐστὸς, θαυμαστός. Hoc quoque ex θηητὸς corruptum ascivit Hesych.]

Θηήτωρ, ορος, ὁ, i. q. θηητὴς, Nonn. [Jo. c. 14, 87 : Μούνοις σοῖς ἑτάροισι καὶ οὐ θηήτορι κόσμῳ· c. 7, 98.]

[Θήιον. V. Θεῖον.]

[Θήιος. V. Θῆος.]

[Θηιόω. V. Θειόω.]

[Θηιστός. V. Θηητός.]

[Θηκαῖος, αία, αῖον, Sepulcralis. Herodot. 2, 86 : Ἐν οἰκήματι θηκαίῳ.]

[Θηκάριον, τὸ, Repositorium (arcus). Exx. Mauricii et Leonis v. ap. Ducang.]

Θήκη, ἡ, Repositorium, Locus in quo aliquid reponitur. [Herodot. 3, 130 : Τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην· 9, 83 : Θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων. Plut. V. Luculli c. 32 : Θήκας ἀπορρήτους μεγάλων χρημάτων. Θήκη αὐλῶν ap. Polluc. 10, 153; κράνους 7, 157; ξίφους 10, 144.] Quo e voc. multa componuntur, ut ἀρτοθήκη, ὁπλοθήκη, et alia hujusmodi. Estque ejus usus ap. Latinos quoque, ap. quos Cic. [Ad Att. 4, 7] Numariam thecam dicit, et Thecam vasorum, sicut et Martial. Thecam calamorum. Ille, Verr. 6 [2, 4, 23] : Efferri sine thecis vasa; hic, l. 14 [19] : Sortitus thecam calamis armare memento. Itidemque Varro [R. R. 1, 48] : Ut grani theca sit gluma. Peculiariter vero Græcis θῆκαι dicuntur αἱ νεκροθῆκαι, ut ita dicam, i. e. Defunctorum repositoria, Ea in quibus defuncti reponuntur, Græcis σοροὶ, et Lat. Sandapilæ, Loculi, ut quum Plin. dicit, Conditum loculo in templo, et, In loculis asservatos; et Conditoria s. Conditiva, veluti quum Plin. junior dicit, Quorum corpora ejus miraculi gratia in conditorio asservabantur. Et Seneca, Sic in domo sunt quomodo in conditivo. Paus. Attic. [c. 9, 10] : Ἐπὶ τὰς θήκας ἦλθε τῶν βασιλέων. Ibid. : Λυσίμαχον τὰς θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα, τὰ ὀστᾶ ἐκρίψαι. Et Xen. Cyr. 7, [3, 5] : Ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Sic Plato Leg. 12, [p. 958, D] : Θήκας δὲ εἶναι τῶν χωρίων, ὁπόσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ μήτε τι μέγα, μήτε τι σμικρὸν μνῆμα. Unde Cic. De LL. 2 : Vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro. Ubi θήκη et μνῆμα idem sunt, pro quo paulo post dicit χῶμα. Et Thuc. 3, [104] : Θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ, πάσας ἀνεῖλον, Quotquot erant mortuorum conditoria s. loculi, omnes subruerunt. [Hesych. et Suid. : Θῆκαι, σοροί. Æsch. Ag. 453 : Θήκας Ἰλιάδος γᾶς ... κατέχουσιν. Anon. ap. Suid. in v. : Διὰ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες. Soph. OEd. C. 1763 : Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει, de OEdipi sepulcro. El. 895 : Θήκην πατρός. Herodot. 2, 67 : Θάπτουσι ἐν ἱρῇσι θήκῃσι. Blomf.]

Θηκίον, τὸ, Repositoriolum, Loculus, Loculamentum, Conditoriolum, γλωσσοκομεῖον, θησαυρὸς, ἐντάφιον, τάφος, Hesych. : cui θῆκαι sunt non solum σοροὶ, verum etiam οἱ ἀπόθετοι νόμοι.

Θηκτὸς, ἡ, ὸν, Acutus. [Θ. σίδηρος Æsch. Sept. 944, Eur. Phœn. 68; θηκτὸν φάσγανον Med. 40.] Θηκτὸν ξίφος [Eur. Ion. 1063], Epigr., Acutus ensis.

Θηλάζω, i. q. θηλὴν ἐπέχω, Papillam sugendam præbeo, Lacto. [Photius p. 90, 21 : Θηλάζειν, τὸ τρέφειν τῷ γάλακτι· οἱ ἀρχαῖοι πάντες οὕτως, μάλιστα οἱ Ἴωνες. Antiatt. p. 99, 14 : Θηλάζει, ἀντὶ τοῦ δίδωσι θηλήν. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Plato Rep. 5, p. 460, D : Ἐπιμελήσονται ὅπως μέτρων χρόνον θηλάσονται (αἱ μητέρες).] Lysias [p. 92, 29] : Ἐπειδὰν δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Galen. : Οἱ παλαιοὶ δὲ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς ἐν τῇ φθόῃ κάμνουσιν, Nutricem lactantem admovebant tabe laborantibus. Quo modo et Pollux [2, 163] τίτθας esse dicit τὰς θηλαζούσας : Θηλάζειν autem vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν. Ipsæ etiam mammæ s. ubera θηλάζειν dicuntur, ut non solum Lactantes matres a Varrone dicuntur, et Lactans femina a Gellio, sed etiam Ubera lactantia a Lucretio, l. 5 : Ubera mammarum in somnis lactantia quærit. Luc. 23, [29] : Μακάριοι οἱ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν, Beata ubera quæ non lactaverunt, i. e. lac sugendum præbuerunt. Quin et ipse fœtus matrem s. nutricem θηλάζει, pro Sugit præbita papilla. [Theocr. 3, 16 : Λεαίνας μασδὸν ἐθήλαξεν. Lucian. Solœc. c. 4 : Τῶν παιδίων τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων· ubi v. Græv.] Plut. Rom. [c. 6] : Θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ θηρίον, de Romulo et Remo, quos sec. quosdam ἀπὸ τῆς θηλῆς, A ruma, denominatos ait. Aristot. H. A. 6, 23 : Οὐ προσδέχεται δὲ οὔτε ἡ ἵππος τὸν ὄνον, οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον· ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπίτηδες οὓς καλοῦσιν ἱπποθήλας. Unde Plin. 8, 44 : Arcerique utrumque genus ab altero narrant, nisi in infantia ejus generis quod ineant, lacte hausto. Quapropter surreptos pullos in tenebris equarum uberi, asinarumve equuleos admovent. Sic Luc. 11, [27] : Μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, Beata ubera quæ suxisti, s. Quorum lac hausisti. Itidemque passiva voce et signif. nutrix θηλάζεσθαι dicitur pro Sugi. Aristot. [H. A. 2, 13] de delphine : Ἔχει δὲ οὐχ ὥσπερ τετράποδα ἐπιφανεῖς θηλὰς, ἀλλ' οἷον ῥύακας δύο ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν πλαγίων ἕνα, ἐξ ὧν γάλα ῥεῖ καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων παρακολουθούντων· ut et Plin. delphinos ait suos catulos nutrire uberibus. Rursum Aristot. De gener. anim. 4, [5] : Οὐ γίγνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις ἐπιπολῆ, Eis quæ suguntur, i. e. Lactantibus. Itemque τὸ θηλαζόμενον γάλα ap. Dioscor., Lac quod sugitur, s. suctu ex uberibus hauritur. Alioqui θηλάζεσθαι poni volunt etiam pro θηλὴν ἐπέχειν, Ubera s. Papillam præbere sugendam : quum Plut. Rom. [c. 4] dicat : Ἐνταῦθα δὲ τοῖς βρέφεσι τήν τε λύκαιναν ἱστοροῦσι θηλαζομένην, καὶ δρυοκολάπτην τινὰ παρεῖναι συνεκτρέφοντα· ut hic θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι sit quod in libro De fort. Rom. vocat θηλὴν ἐπέχειν τοῖς βρέφεσι, et in Probl. Rom. τοῖς βρέφεσι τὴν θηλὴν παρέχειν. Sed ego puto illo in l. dat. τοῖς βρέφεσι ferri potius ad παρεῖναι quam ad θηλάζεσθαι. Nec vero tantum nutrix et uber et ipsum lac θηλάζονται, Suguntur, sed ipse etiam partus θηλάζεται, pro Lactatur. Pollux enim [2, 163] tradit θηλάζειν vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν, et θηλάζεσθαι dici τὸ ἕλκειν τὸ γάλα ἐκ τῶν μαστῶν, Lac ex uberibus suctu haurire s. trahere.

Θηλαίνω, i. q. θηλάζω : unde est aor. med. θήλαντο, quod Hesych. exp. ἐθήλασαν. [Nisi ex θήσαντο depravatum est : quæ Kusteri est conjectura. Suspecta etiam alia ejusdem grammatici gl. Τεθηλάμεθα, ἀνεφύημεν.]

[Θηλαῖος (?) inter properispomena in αιος ap. Arcad. p. 47, 23.]

Θηλαμινὸς, Lactens, ideoque Recens a partu : ut Hesych. θηλαμινοῦ exp. νεογνοῦ.

Θηλᾰμὼν, ὁ, ἡ, Nutritor, Nutritius : vel etiam Nutrix. Eustathio enim teste [p. 83, 30] a Lycophr. [31] θ. dicitur ἡ τροφός : itidemque Etymologo. Quapropter ap. Hesych. quoque pro τάφος, quo illud θ. expositum legitur, putarim reponendum τροφός. [Et sic Cyrillus. Thespis ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 675 : Τὸ λευκὸν ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν. Sophron ap. Athen. 7, p. 288, A : Βλέννῳ θηλαμόνι.] Suidas vero θηλαμόνος affert pro τῆς οἰκίας. [Οἰκίας si recte legitur, intelligenda domus in qua quis nutritus est.]

[Θηλάρσην, ὁ, ἡ, Femina et mas. Gregor. Naz. vol. 2, p. 19, A : Αἰῶνάς τε τοὺς θηλάρσενας.]

Θηλασμὸς, ὁ, Lactatio, Lactis haustus. Quo verbali Plut. utitur Rom. [c. 4], ubi dicit Ruminalem caprificum dictam videri διὰ τὸν τῶν βρεφῶν θηλασμὸν, quoniam τὴν θηλὴν antiqui Rumam appellavere.

Θηλάστρια, ἡ, Nutrix, Lactatrix, Quæ papillam

sugendam præbet infanti. [Hesych.: Θ., τροφός. Ἔστι δὲ Ἰακόν· Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. Photius p. 90, 24: Θηλάστριαν, ἣν θηλάζεταί τις· ἰδίως· οὕτως Κρατῖνος. Annotavit etiam Mœris p. 189.] Pollux enim l. 3, c. 3 [§ 50] τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν ab Eupolide θηλάστριαν vocari tradit.

[Θηλεογονία. V. Θηλυγονία.]

[Θηλεύομαι, Cultum muliebrem affecto, legitur ap. Epiphan. t. 1, p. 1091, D, de Seribus: Μυριζόμενοί τε καὶ θηλευόμενοι. Sed corrigend. videtur θηλυνόμενοι vel θηλυκευόμενοι. Hase.]

Θηλέω [et Dor. Θαλέω], i. q. θάλλω, θαλέω, Vireo, Germino. Hom. Od. E, [73]: Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον. [Pind. Nem. 4, 143: Θάλησε (i. e. ornatus fuit) σελίνοις· 10, 78: Νικαφορίαις ἄστυ θάλησε. Conf. Θάλλω.] Et in Epigr. [Meleagri Anthol. Pal. 9, 363, 4]: Φυτὰ θηλήσαντα.

Θηλή, ἡ, Papilla: mammæ s. uberis apex: τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, quod vulgo ῥᾶξ dicitur, inquit Eust. [p. 749, 21; 1485, 59. Photius p. 90, 25: Θ., μαστὸς ὁ γαλουχῶν. Eur. Cycl. 56: Δέξαι θηλαῖσι σποράς. Plat. Crat. p. 414, A: Ἡ... θηλὴ ... ὅτι τεθηλέναι ποιεῖ.] Unde et Aristot. H. A. 2, [8] dicit θηλὰς μαστῶν, Papillas mammarum. Alioqui ut μαστὸν ἐπισχεῖν, ita etiam θηλὴν ἐπισχεῖν dicitur nutrix, quum infanti papillam sugendam præbet. [Agathocles ap. Athen. 9, p. 376, A: Διὶ θηλὴν ὑπέσχεν ὗς. Liban. vol. 4, p. 812, 23: Τὴν θηλὴν ὑπανέτεινε.] Et ipse infans contra ἐπιλαμβάνειν et σπᾶν τῆς θηλῆς, quum eam arripit et lac suctu trahit. Lucian. Zeux. [c. 6]: Μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι. Synes. Ep. 4: Ὑπερμαζῶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, ὥστε τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης, ἀλλὰ δι' ὤμων ὅπᾶν τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης. || Θηλαὶ Hesychio sunt non solum τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα, sed etiam τῶν χειλῶν τὰ ἐκπτυσσόμενα.

Θηλητὴρ, Hesychio κυνηγὸς, forsan pro θηρητήρ.

[Θηλιάζω, Rumo, Gl. Depravatum ex θηλάζω.]

Θηλοειδὴς, ὁ, ἡ, [Papillatus, Gl.] || Pro Concameratus affertur ex Theophr. H. Pl. 3, [9, 6]. In qua signif. scriberetur θολοειδής. [Sic Schneid. edidit ex conjectura Scaligeri.]

[Θηλονὴ scriptura vitiosa. V. Θηλώ.]

Θηλύγενὴς, ὁ, ἡ, E femina ortus, Muliebris. [Æsch. Suppl. 28: Τὸν θηλυγενῆ στόλον. Eur. Bacch. 117: Θηλυγενὴς ὄχλος.] Plato Leg. [7, p. 802, E: Θηλυγενέστερον ὡς ὂν παραδοτέον ἔν τε τῷ νόμῳ καὶ λόγῳ.] Contrarium [ut monet Hesych.] τῷ ἀῤῥενωπῷ. [Maneth. 4, 503: Θηλυγενεῖς δὲ γυναῖκες. || Adverb. Θηλυγενῶς. Eustath. p. 10, 27.]

[Θηλύγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui vocem muliebrem (teneram) habet. Antipater in Anth. Pal. 9, 26, 7: Νοσσίδα θηλύγλωσσον.]

Θηλυγονέω, affertur pro Feminam procreo. [Philo vol. 1, p. 262, 21: Θηλυγονοῦσιν ἐκ φύσεως ἄνανδροι καὶ κατεαγότες. Hase.]

Θηλυγονία, ἡ, Feminarum procreatio. [Hippocr. p. 234, 32: Κουροτονίη καὶ θηλυγονίη. Aristot. H. A. 7, 5. Procl. Paraphr. Ptol. p. 172, 25: Διακείμενοι πρός τε ἀρρενογονίαν καὶ θηλυγονίαν.] Item Cognatio, i. e. Propinquitas, a matre. Herodian. [1, 7, 6]: Ἀδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν. Bud. [|| Θηλεογονία. Συγγενὴς ἐκ θηλεογονίας in Gl.]

Θήλυγόνος, ὁ, ἡ, Feminam procreans [Hippocr. p. 683 extr.: Αἱ πλατεῖαι θήλυγόνοι δοκοῦσιν εἶναι], ut θηλυγόνα ζῶα et θηλυτόκος γυνὴ, Aristot. [H. A. 6, 19; 7, 6. Ælian. N. A. 7, 27: Ὁ μὲν βορρᾶς ἀρρενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος.] Θηλυγόνον a Diosc. [3, 130] dicitur Phylli species quædam, quod faciat θηλυτοκεῖν. De quo Plin. [26, 10, 60]: Thelygoni potu feminam concipi narrant. [Cratæogoni species apud eund. Plin. 27, 8, 40.]

Θηλυδρίας, ὁ, Mollis et effeminatus, Qui natura et ingenio est femineo. [Per τεθηλυμμένος explicant Hesych. et Photius p. 90, 26. Herodot. 7, 153: Θηλυδρίης καὶ μαλακώτερος ἀνήρ. Aristot. H. A. 9, 49: Γίνονται δὲ καὶ θηλυδρίαι ἐκ γενετῆς τῶν ὀρνίθων τινὲς οὕτως ὥστε καὶ ὑπομένειν τοὺς ἐπιχειροῦντας ὀχεύειν.] Lucian. [D. deor. 5, 3]: Οὑτοσὶ ὁ Θηλυδρίας, ὁ μαλθακὸς, Effeminatus hic et mollis. Id. Demon. [c. 18]: Υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον· De saltat. [c. 2]: Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον. Sic Synes. Epist. 50: Εἰ μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε ἦν, Si non femina, at certe effeminatus erat.

[Θηλυδριάω, Puellesco, Gl.]

Θηλυδριώδης, ὁ, ἡ, Mollis et effeminatus, s. Qualis est mollium et effeminatorum. [Aristoph. Thesm. 131: Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος καὶ θηλυδριῶδες.] Gregor. Naz. [Or. 45, p. 719]: Πάσης θηλυδριώδους φύσεως ἀφέστηκεν, οὔτε ἄῤῥεν οὔτε θῆλυ κατ' οὐσίαν ὑπάρχουσα. [Basil. M. vol. 3, p. 208, A. Hemst. || Adverb. Θηλυδριωδῶς schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 886, 17. Boiss.]

[Θηλυδριῶτις, ἡ, Effeminata, Mollis. Θ. ῥαστώνη Priscus in Exc. Hist. p. 227, 22 ed. Nieb.]

[Θηλυκεύομαι, Muliebriter me gero. Clem. Al. Str. 4, p. 570: Θηλυκευόμενοι καὶ ἱμειρόμενοι.]

[Θηλυκοειδὴς, ὁ, ἡ, Muliebris. Climac. p. 487, 4: Θηλυκοειδοῦς ὄψεως εἰς ἅπαν λυτρούμενος. Hase.]

Θηλυκὸς, ἡ, ὸν, Femininus, Feminei sexus proprius et peculiaris: vox grammaticis usitata: veluti quum Dionys. H. [Ep. 2 ad Amm. § 2, p. 791, 9] dicit quosdam τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συντάττειν: et schol. Thuc. Thucydidem solere ἀπὸ τῶν θηλυκῶν μεταβαίνειν εἰς τὸ οὐδέτερον. [Schol. Theocr. 1, 52.] || Adverb. Θηλυκῶς, Feminino genere: veluti quum Athen. l. 11, [p. 499, D] scribit, Aristotelem in Thessalorum republ. dicere Thessalos θηλυκῶς usurpare τὴν λάγυνον: et l. 5, [p. 189, C] prosæ scriptores ἀρσενικῶς dicere τοὺς αὐλῶνας, poetas vero θηλυκῶς τὰς αὐλῶνας. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 426, 15, de maxillæ parte, ἣν τε κορώνην θ. ὀνομάζουσι καὶ κόρωνον οὐδετέρως· conf. ib. p. 340, 17, et vol. 2, p. 753, 18. Hebraicum סְאֵתָא Epiphan. t. 2, p. 178, C, est θ. ἐκφωνούμενον, ἐν δὲ τῇ ἑλληνίδι οὐδετέρως· σάτον γὰρ λέγεται. Hase.]

[Θηλυκράνεια, ἡ.] Θηλυκρανία, Cornus femina, Theophr. [Cui diphthongus est restituta H. Pl. 3, 3, 1; 4, 3; 12, 1.]

[Θηλυκρατὴς, ὁ, ἡ, Feminis imperans. Æsch. Cho. 599: Θ. ἔρως.]

[Θηλυκτόνος, ὁ, ἡ, Muliebri manu interficiens. Æsch. Prom. 859: Θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων.]

[Θηλυκώδης, ὁ, ἡ, Femineus. Procl. Paraphr. Ptol. 4, 6, p. 265. Cod. Dorv. in Galen. Lex. Hipp. v. Φολλικώδεα.]

[Θηλυκῶς. V. Θηλυκός.]

[Θηλύλαλος, ὁ, ἡ, Qui vocem muliebrem habet. Manetho 4, 322.]

[Θήλυμα scriptura vitiosa. V. Θύλημα.]

[Θηλυμᾰνέω, Insano feminarum amore teneor. Basil. M. vol. 3, p. 595; Manetho 4, 164; schol. Hom. Il. N, 130.]

Θηλυμᾰνὴς, ὁ, ἡ, Insano feminarum amore captus. [Meleager Anth. Pal. 9, 16: Τρεῖς ἐμὲ θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι. Antimach. ib. 321: Κροτάλων θ. ὄτοβοι. Alciphr. 1, 6: Λάγνος καὶ θ.]

[Θηλυμανία, ἡ, Insanus feminarum amor. Anast. Sin. Hodeg. p. 290, 11: Ἀκαθαρσίας, καὶ ἀνδρομανίας, καὶ θ. Hase.]

[Θηλυμελὴς, ὁ, ἡ.] Θηλυμελεῖς [Ἀλκμᾶνος] ἀηδόνες, Femineum et molle modulantes melos lusciniæ, Epigr. [Anth. Pal. 9, 184, 9.] Aliis molliter canentes. [Θηλυμελεῖς in στηλομελεῖς corruptum ap. Greg. Naz. vol. 2, p. 86, A. Valck.]

Θηλύμητρις [« Sic scriptum ap. Suidam, ac forsan ad μήτρα referendum. » HSt. Ms. Vindob.], Suidæ ὁ πόρνος: sed videtur significare potius Eum qui mulierum more mitra redimitus est: ut sit convitium in hominem effeminatum, sicut Virg.: Et tunicæ manicas et habent redimicula mitræ: et μιτροχίτωνες in Siritas delicatulos, ac fasciis quæ μίτραι dicuntur, præcinctos. [Suidæ recte Θηλυμίτρης restituitur: quæ forma legitur ap. Lucian. Dial. deor. 18 init., in θηλύμιτρις corrupta ap. eund. Bacch. c. 3 et gramm. in Creuzeri Melett. 1, p. 21. V. Lobeck. ad Phryn. p. 628. Θηλυμητριστὴς (corruptum ex θηλυμίτρης τις) in Lexico schedogr. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 379.]

Θηλύμορφος, ὁ, ἡ, Qui feminea forma est. [Eur. Bacch. 353: Τὸν θηλύμορφον ξένον.] Aristot. [Physiogn.

p. 85 ed. Franz.], de pardali : Τῶν ἀνδρείων εἶναι δοκούντων θηλυμορφότερόν ἐστιν ὅτι μὴ κατὰ τὰ σκέλη. [Theophyl. Hist. p. 185, D: Θ. ζῷον. Adamant. Physiogn. 2, 1 extr.]

[Θηλύνους, ὁ, ἡ, Qui muliebri (i. e. molli) animo est. Æschyl. Prom. 1003 : Θ. γενήσομαι. Photius et Zon. : Θήλυνοι, ἥσυχοι.]

Θηλύνω, Effemino, Emollio, Hippocr. [Theocr. 20, 14 : Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο. Bion 7, 18 : Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο. Τεθηλυμμένος Hesych. et Phot. s. Θηλυδρίας. Philostr. p. 750 : Ὡς μὴ θηλύνοιτο (τὰ βρέφη). ‖ Metaph. Soph. Aj. 651 : Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. Similiter de ferro Heraclit. Alleg. Hom. p. 495 a Valck. cit. Marcus Argent. in Anth. Pal. 10, 4 : Ἄρτι δὲ κῦμα γλαυκὸν θηλύνει... ζέφυρος.]

[Θηλύπαις, αιδος, ὁ, Quæ filiam peperit. Lycophr. 851.]

[Θηλυποιὸς, ὁ, ἡ, cognomen numeri octonarii. Nicomach. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 144, 13.]

Θηλύπους βάσις, ex Eur. [Iph. A. 421 : quæ pars fabulæ non est scripta ab Eurip.], pro Pes femineus.

[Θηλυπρεπὴς, ὁ, ἡ, Feminis conveniens, Mollis. Strato Anthol. Pal. 12, 175 : Θηλυπρεπεῖς οἰνοχόους. Schol. Dorv. Aristoph. Pl. 1201 : Ἀνδρες θηλυπρεπεῖς. Θ. λευκότης Eustath. Opusc. p. 201, 80. ‖ Adverb. Θηλυπρεπῶς, Tzetz. Hist. 6, 88, et schol. cod. Paris. 1761 ad Philostr. Imag. 1, 2, p. 766, ab Osanno citatus.]

Θηλύπρινος, Ilex femina. Eust. p. 302, tradit apud Arcadas esse φελλὸν, μέσον τι πρίνου καὶ δρυὸς, indeque a nonnullis θηλύπρινον nominatum.

[Θηλυπρόσωπος, ὁ, ἡ, Facie muliebri præditus. Suidas s. Σειρῆνες : Σειρῆνας ... θηλυπρόσωπα ὀρνίθια εἶναι.]

[Θηλυπτέριον, τὸ, i. q. θηλυπτερίς. Alex. Trall. in Fabricii Bibl. Gr. vol. 12, p. 611 : Θηλυπτερίου τὴν ῥίζαν.]

Θηλυπτερὶς, ἡ, Filix femina, alio nomine νυμφαία πτέρις, Diosc. [4, 187] et Plin. [27, 9, 55], ap. quos descriptionem et discrimen utriusque reperies. [Theophr. H. Pl. 9, 18, 8.]

Θῆλυς, ὁ, ἡ [De genitivo Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1381 : Τὸ θήλυδος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται], Femineus : vel Qui est sexus feminei. [Herodot. 3, 66 : Ἅπαις θήλεος γόνου. Æsch. Cho. 502 : Οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. Plato Leg. 12, p. 958, D : Εἴ τε τις ἄρρην εἴ τε τις θῆλυς ἦ· 5, p. 740, C : Ἐπίγονοι θήλεις.] Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis : Τοῦ ἀριθμοῦ τὸν μὲν ἄρτιον, θῆλυν, ἄῤῥενα δὲ τὸν περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic ap. Aristot., ὁ θῆλυς ἐλέφας, Elephas feminei sexus, s. Elephas femina : et ὁ θῆλυς ἵππος, Equus feminei sexus, Equa. Idem Aristot. H. A. 5, [5], πολύπους ὁ θῆλυς, Polypus femina. Et 6, [24], ὁ θῆλυς ὀρεὺς, Mulus femina, i. e. Mula. Et ap. Diosc. 1, θῆλυς κάλαμος, Arundo femina. In fem. itidem pro Feminea, Quæ feminei sexus est, s. Femina. Hom. Il. Γ, [97] : Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, Quum sit feminei sexus, Quum sit femina : Ψ, [409] : Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. Id. [Il. K, 215] dicit θῆλυν ὄϊν· ut Eur. [Hec. 659], θῆλυν σπορὰν, Femineum genus. [Id. Iph. T. 621 : Θύουσα θῆλυς ἄρσενας. Soph. Tr. 1062 : Γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα κοὐχ ἀνδρὸς φύσιν.] Sic in Epigr. [Leontii Anthol. Pal. 4, 286] legimus θῆλυς φύσις : et [ejusd. ib. 287] θῆλυς χάρις. Et Nonn. [Jo. c. 4, 87] : Ἀμείβετο θήλεϊ φωνῇ, Feminea voce. Alioqui et Θήλεια dicitur in fem. et Ionice Θήλεα, ac Θηλέη. Hom. Il. Θ, [7] : Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην· Od. Ξ, [14] : Ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. Sic Δ, [635] : Ἵπποι δώδεκα θήλειαι. [Il. E, 269 : Θήλεας ἵππους, quod a gramm. quibusdam θηλέας scriptum esse annotavit schol. Æsch. Ag. 1671 : Ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Eur. Tr. 503 : Θήλεια σπορά· Or. 1205 : Γυναιξὶ θηλείαις. Plato Leg. 1, p. 636, C : Τῇ θηλείᾳ καὶ τῇ τῶν ἀρρένων φύσει.] Sed et prosæ scriptores passim. Xen. Rep. Lac. [3, 5] : Τὸ ἄῤῥεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῶν τῆς θηλείας φύσεως. Plut. Alex. [c. 33] : Θήλειαν νεοτόκον ἵππον. [V. Ages. c. 9.] Et ap. Athen. 1, θήλεια πάρευνος. Sic apud Plat. [Leg. 6, p. 764, D], θήλειαι κόραι, Virgines : et θήλειαι ἐπίγονοι, Filiæ neptesque. Item ἡ θήλεια, Femina : de cujusvis generis animantibus. [Eur. Andr. 181 : Ἐπίψογόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ.] Plut. Probl. Rom. de ipsis Romanis loquens : Χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ὀνόμασιν αἱ θήλειαι, τρισὶ δὲ οἱ ἄῤῥενες. Athen. 9, [p. 394, D] de columbis : Αἱ θήλειαι ἀλλήλαις ἀναβαίνουσιν, ὅταν ἄῤῥην μὴ παρῇ. Xen. [Mem. 2, 1, 4] de perdicibus : Πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν ... φερόμενοι. Ionice θήλεα et θηλέη dicitur pro θήλεια, Feminea, Quæ feminei sexus est : ut θηλέην μορφὴν, Femineam formam [apud Pseudo-Lucian. De dea Syr. c. 15 et ἐσθῆτα θηλέην c. 51]; et θήλεα ἵππος apud Herodot. [3, 86. Herodotum θήλεα θηλέης θηλέῃ θήλεαν, non θηλέη dixisse recte judicat Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 253. Ὃ ἔρσην ... ἡ θήλεα est 3, 109; θηλέης θεοῦ 2, 35; τῇ θηλέῃ 3, 85; θήλεαν (κάμηλον) 3, 102; θήλειαν (scrib. θήλεαν) νοῦσον 1, 105; τὰς θηλέας 4, 105. Arriano Indic. p. 328 τῇσι θηλέῃσι (θηλέεσιν vulgo) restituit Koen. ad Greg. Cor. p. 440. ‖ Accusativo θηλείην metri caussa utitur Nicand. Al. 42 : scriptura tamen aliis de caussis suspecta.] Neutr. θῆλυ, Femineum, Quod feminei sexus s. generis est. [Eur. Hec. 885 : Τὸ θῆλυ μέμφομαι γένος. Plato Rep. 5, p. 454, D : Τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ ἄῤῥεν ὀχεύειν· Critiæ p. 110, C : Ζῷα θήλεα καὶ ἄῤῥενα.] Aristoph. Nub. [681] : Περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ Ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, Quæ masculini, quæ feminei generis sint. Et apud Herodot. [1, 94], θήλεα τέκνα, Feminei sexus liberi : i. e. Filiæ. Et ap. Aristot. θήλεα ᾠὰ, Feminei sexus ova : i. e. Ova quæ feminam procreant. Item θῆλυ γένος πᾶν, Tota feminei sexus familia. Et γένος τὸ θῆλυ, Femineum genus, s. Femina, ap. Plat. Dicunt etiam τὸ θῆλυ, sub. γένος : ut Gaza quoque ἐν τῷ θήλει, vertit, In sexu femineo. [Eur. Herc. F. 536 : Τὸ θῆλυ μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων.] Ex Galeno autem Ad Glauc. affertur τὸ θῆλυ pro Ingenium muliebre : item τῷ θήλει sine auctoris nomine pro Utero. [‖ Θήλεια pro θήλεα Arat. 1068 : Θήλειαι δὲ σύες, θήλεια δὲ μῆλα.] ‖ Femineus, Muliebris, Mollis, Tener : vel Effeminatus : ut Actius ap. Cic. h. Soph. l. ex Trach. [1077] : Νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας, vertit, Effeminata virtus afflicta occidit. [Eur. Med. 928 : Γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ. De Apolline imberbi Callim. H. Ap. 37 : Φοίβου θηλείαις (schol. ἁπαλαῖς) ... παρειαῖς. Ἦθος θ. Antonin. 4, 28. Θῆλυ καὶ ἄμουσον μέλος Dio Chr. Or. 4, p. 77.] At θῆλυς ἔέρση ap. Hom. [Il. E, 467] et Hesiod. non solum redditur Mollis et tener ros, ἁπαλὴ δρόσος : sed etiam ἡ θάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτὰ, Quæ virescere et germinare plantas facit, ἡ θρεπτική : quo sane modo Plato Cratylo [p. 414, A] τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς : τὴν θηλὴν autem, ex eo quod τεθηλέναι ποιεῖ. Itidem vero et θήλεια νὺξ [in l. Sophoclis ap. Etym. M. p. 450, 50] esse putatur ἡ ὕπομβρος καὶ ποιοῦσα θάλλειν τε καὶ γεννᾶν. Compar. Θηλύτεραι passim ap. Hom. pro positivo θήλειαι, Femineæ, Feminei sexus. Od. Θ, [324] : Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη· Il. Θ, [520] : Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη Πῦρ ἀνακαιόντων. Quin et θηλυτέρη dicitur, ut θήλεια, pro γυνὴ, Femina. Epigr. [ubi frequens] tit. Εἰς γυναῖκας p. 25 : Μηκέτι πιστὰ φέροιτε γυναιξὶ δολοφρονεούσαις· Θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν οὐ κτάνε δῆϊος Ἕκτωρ. In iisd. Epigrr. legitur στήθεσι θηλυτέροις, Femineis. Sunt qui θηλύτερος interpr. Effeminatior, In venerem pronior : sed nullo exemplo eam interpr. probantes. [Ap. Hom. Il. Φ, 454, X, 45, pro νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων in libris quibusdam lectum fuit θηλυτεράων, quod gramm. interpretati sunt θαλλουσῶν ἢ εὐκάρπων. V. Etym. M. p. 451, 3. Θηλύτατον πεδίον pro πολύγονον ab Callimacho dictum memorat Eustath. p. 1599, 24. ‖ Superl. ap. Philostr. p. 603 : Θηλυτάτῃ δὲ ταύτῃ γενομένῃ πᾶσαν ἀφιεὶς ἡνίαν οὐκ ἀγαθὸς ἔδοξε προστάτης τοῦ οἴκου. ‖ Θήλειαι, αἱ. Athen. 14, p. 658, D : Τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρῆτες θηλείας καλοῦσιν, ὥς φησι Σέλευκος. Quod in apographis quibusdam in θαλείας est mutatum.]

[Θήλυσμα, τὸ, Effeminatio. Greg. Naz. in Sententt. iamb. tetr. 18. Mendham.]

[Θηλύσπορος, ὁ, ἡ, A feminis satus Muliebris. Æsch. Prom. 851 : Γέννα θ.]

[Θηλυστολέω, Habitu muliebri utor. Strabo 10, p. 466; 11, p. 526; Steph. Byz. s. Ἀκαρνανία.]

[Θηλυστολία, ἡ, Muliebris vestitus. Eustath. p. 782, 47]

[Θηλύστολος, ὁ, ἡ, Muliebri veste indutus. Eust. p. 10, 24, figurate : Τὸ θ. τοῦ λόγου.]

[Θηλύτατος. Θηλύτερος. V. Θῆλυς.]

Θηλύτης, ητος, ἡ, Feminea natura [Aristot. De gener. anim. 4, 6 : Ὥσπερ ἀναπηρίαν εἶναι τὴν θηλύτητα φυσικήν], Femineum ingenium : seu Feminea mollities, Muliebris et effeminata mollities. Plut. Alex. [Alcib. c. 16] : Καὶ θηλύτητας ἐσθήτων ἁλουργῶν ἑλκομένων δι' ἀγορᾶς. [Id. V. Crassi c. 24, 32. Phurnut. De nat. deor. 20, p. 185 : Θηλύτητος καὶ ἐκλύσεως μετέχειν.]

Θηλυτοκέω, Feminei sexus partum edo. Habes in Ἀῤῥενοτοκέω. [Hippocr. p. 233, 54 : Πολλαὶ γὰρ γυναῖκες ἐθηλυτόκησαν. Ib. p. 234, 1. Aristot. De gener. anim. 4, 1 med. : Ἀρρενοτοκεῖν ἢ θ. H. A. 6, 19. Philo vol. 1, p. 469, 4.]

Θηλυτοκία, ἡ, Partus femineus, s. Femineum partum edere. [Joseph. p. 126, 39 ed. Hudson.]

Θηλυτόκος, ὁ, ἡ, Feminei sexus partum edens. Exp. etiam Habilis feminæ procreandæ, Feminam generans. [Aristot. De gen. anim. 1, 18 ante med. : Ἐκ θηλυτόκων ἀρρενοτόκοι. Theocr. 25, 125; Philo vol. 1, p. 262, 30; Manetho 4, 369.]

Θηλυφᾶνὴς, ὁ, ἡ, Qui videtur esse femina, Feminæ similis. [Plut. V. Thes. c. 23. Palladas Anth. Pal. 11, 285 : Θηλυφανὲς πάθος ἄλλο.]

[Θηλυφθόριον, τὸ, i. q. Abrotonum. Diosc. 3, 26.]

Θηλυφόνος, ὁ, ἡ, Feminas occidens, Feminei sexus animalia interficiens. Diosc. 4, 77, Aconitum a nonnullis θηλυφόνον nominari tradit, ut et Plin. 27, 3, qui c. 2 dicit omnium venenorum ocyssimum esse aconitum, et tactis quoque genitalibus feminini sexus animalium, eodem die afferre mortem. Sic Id. 25, 10, quum dixisset Thelyphonon herbam ab aliis Scorpion vocari propter similitudinem radicis, subjungit paulo post : Thelyphonon omnem quadrupedem necat, imposita verendis radice : folio quidem intra eundem diem : mutuatus ea ex Theophr. H. Pl. 9, 9, ubi et ipse tradit τὸ θηλυφόνον a quibusdam vocari σκορπίον, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν σκορπίῳ· ἀπολλῦναι δὲ βοῦς καὶ ὑποζύγια καὶ πρόβατα καὶ ἁπλῶς πᾶν τετράπουν, ἐὰν ἐς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ φύλλον αὐθημερόν. [V. Schneid. ad Nicand. Al. 41. Hesych. : Θηλυφόνον, τὸ ἀκίνητον. Scrib. τὸ ἀκόνιτον.]

Θηλύφρων, ὁ, ἡ, Muliebri quadam mente præditus, Mollis et effeminatus, ex Aristoph. [Eccl. 110 : Γυναικῶν θ. ξυνουσία· ubi simpliciter Muliebrem significat.]

[Θηλύφωνος, ὁ, ἡ, Qui vocem femineam habet. Ælian. N. A. 6, 19; Eust. p. 10, 23.]

[Θηλύχειρ, ὁ, ἡ, Qui manum muliebrem habet, Eust. p. 550, 37 : Ἁπαλοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν θηλύχειρας.]

Θηλυχίτων, ὁ, ἡ, Muliebri indutus tunica [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 219] : ut Babylonii, qui κολπωτοὺς χιτῶνας ἐφόρουν. [Θ. ἀνὴρ (Parthus) in orac. ap. Lucian. Alex. c. 27.]

[Θηλύψυχος, ὁ, ἡ, Qui est muliebri animo, Effeminatus. Ptolem. Tetrab. p. 162, 23 : Ἡδυβίους, θηλυψύχους. Hase.]

[Θηλὼ, οῦς, ἡ, Nutrix.] Ap. Plut. reperio et alia duo derivata [a θηλὴ], Θηλονὴ, et Θηλωτίς. Nam in Probl. Rom. p. 496 [278, D] scribit τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι nominari θηλονὰς, ἀπὸ τῆς θηλῆς· et Ruminam esse θηλωτίδα καὶ τιθήνην καὶ κουροτρόφον. [Θηλονὰς ex θηλοὺς, θηλωτὶς autem ex θηλώ τις esse corruptum animadvertit Valcken. ad Eur. Phœn. p. 168. Θηλονὰς tamen dubitari potest an in θηλαμόνας potius sit mutandum. Hesych. : Θηλὼ, τροφὸς, τήθη.]

Θῆμα, τὸ, Hesych. θήκη, τάφος, ἄνθημα [ἀνάθημα], afferenti ipsum ex Sophoclis Salmoneo. [Θῆμα posuit Etym. M. p. 428, 43, propter compositum ἐπίθημα. ‖ Θέμα v. suo loco.]

[Θημακὸς, ὁ, Themacus. Steph. Byz. : Θημακοὶ (scr. Θημακὸς), δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς· ὡς δὲ Φρύνιχος, τῆς Πτολεμαΐδος. Ὁ δημότης Θημακεύς· τὸ τοπικὸν Θημακόθεν, Θημακόνδε, Θημακοῖ. Harpocr. : Θημακεύς· Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων· δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθηίδος Θήμακος (scr. Θημακὸς), ὥς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων. Θημακεὺς et Θημακὸς annotarunt Photius et Etym. M. Θημακεὺς est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 501. Θημακὸς ap. Andocid. p. 3, 26; 4, 11.]

Θημοάνη, quod ap. Hesych. legitur, et exp. ἀπόθεσις, mendi suspectum mihi est. [Θημονιὰ Salmas.]

[Θημολογέω, Acervum colligo. Antiphil. Anth. Pal. 9, 551 : Ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει. Voc. suspectum.]

[Θημονιά. V. Θημωνία.]

[Θημονοθετέω, In acervum compono. Schol. Theocr. 10, 46 : Τοὺς τὰς ἀμάλας θημονοθετοῦντας οὕτω τιθέναι ὥστε...]

Θημὼν, ῶνος, ὁ, Rerum simul positarum s. congestarum acervus et cumulus. Hom. Od. E, 368 : Ὡς δ' ἄνεμός τε ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, i. e. σωρὸν ἀχύρων, Acerum cumulum et acervum. Hesychio Θημὼν est πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν. [Aristot. Meteor. 1, 7 : Εἰς ἀχύρων θημῶνα. Oppian. Hal. 4, 496 : Θημῶνας νήησαν. Synes. p. 3, D : Πλούτου θημῶνας· 24, D : Θημῶνα πυρῶν. Schol. Theocr. 7, 157 : Τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας. Mœris p. 190 : Θωμὸν Ἀττικοὶ, ... θημῶνα Ἕλληνες. Thom. M. p. 449 : Θημὼν, οὐ θημωνία.] Θιμῶνες Hesych. θιμωνιαί : pro quo θημῶνες supra.

Θημωνία [Præstat Θημωνιὰ], ἡ, i. q. θημών : ut Suid. quoque docet, Θημῶνες, οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων· καὶ Θημωνία, ὁ σωρός. Et Eust. p. 1539 : Ὅτι ὁ θημὼν καὶ θημωνία λέγεται. [Id. Opusc. p. 269, 20 : Ταῖς νεκρικαῖς θημωνίαις.] Apud Hesych. vero correpta antepenultimæ syllabæ vocali, et acuta ultima, legitur Θημονιὰ pro Θημωνία : veluti quum θημῶνες exp. per θημονιαί : et θημονιὰς esse dicit τοὺς σωροὺς τῶν δραγμάτων, Acervos manipulorum. [In frequenti usu est ap. LXX; v. Thes. Schleusn.] ‖ Θειμωνιαὶ, Hesych. οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων, Acervi manipulorum.

[Θημωνιάω, In acervum congero. Achmet. Onirocr. p. 187, 23 : Χόρτον ἦρεν, ἢ εὗρεν, ἢ ἐθημωνίασεν. Hase.]

[Θὴν, ὁ. V. Θίν.]

[Θὴν, particula enclitica, qua asseverandi caussa epici potissimum poetæ utuntur, idem fere significans quod Latine dicitur Profecto, quanquam hoc paullo gravius vocabulum est quam Græcum θήν. Hom. Il. B, 276 : Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ νεικείειν βασιλῆας· Θ, 448 : Οὐ μέν θην κάμετόν γε... I, 394 : Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός· Λ, 365 : Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε· P, 69 : Ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Οὔ θην δὴ Od. Γ, 352. Ib. Π, 91 : Ἐπεί θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστί. Apoll. Rh. 1, 1339 : Ἀλλ' οὔ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω. Οὐ μέν θην 2, 915. Id. 4, 389 : Ἀλλ' οὔ θην μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω θὴν ἔσσεσθ' εὔχηλοι. Rara apud alios poetas. Epicharm. ap. Diog. L. 3, 16 : Ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὃς δέ θην ὑΐ. Nam sic hunc l. ex codd. redintegravi ad Aristoph. fr. 477. Æsch. Prom. 928 : Σύ θην ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός· Pers. 584 : Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν (corrigendum θὴν) οὐκέτι περσονομοῦνται. G. Dind.]

Θηνίον, Hesych. γάλα, Lac. [Fort. τιθηνίον. Salm.]

Θῆξις, εως, ἡ, Hesychio στιγμὴ, ῥοπὴ, τάχος, Punctum, Momentum, Celeritas : quæ signiff. miræ videri queunt, quum Idem θῆξαι exponat non nisi ἀκονῆσαι, ὀξῦναι, Acuere. [Eust. Opusc. p. 313, 92 : Ταῖς τῶν ὀδόντων θήξεσιν.] Ap. Medicos porro dicitur esse etiam quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, Curatio in vulneribus per suturæ commissionem. Galenum enim τῶν Κατὰ τόπους l. 2, tres modos vulnera adducendi tradere ferunt : unum, κατ' ἀγκτηρισμὸν, hamulis s. fibulis impositis : alterum, κατὰ θῆξιν, Per suturæ adductionem, quum per acum vulnera committuntur : et tertium, κατὰ συσσάρκωσιν, quum enata carne coalescunt. Et hoc τῆς θήξεως voc. fieri παρὰ τὸ θήγω τὸ διαπείρω. Sed hæc suspecta sunt : præsertim quum quidam hic scribant θίξις per ι. [Θήξει, Momento, Gl. Qua signif. non raro dicitur ὑπὸ θῆξιν. Epiphan. vol. 1, p. 62, D : Διὰ τὸ ὑπὸ θ. ἀναπτῆναι τὸ αὐτὸ φῶς· 301, D : Ὑπὸ μίαν θ. ἐκπετασθέντων· vol. 2, p. 99, B : Ὑπὸ θ. γὰρ τὸ ἔργον· C : Ὑπὸ θ. μιᾶς ὥρας. Protevang. in Thilon. Cod. apocr. c. 18 : Ἀλλὰ πάντας ὑπὸ θῆξιν (legitur ὑποθέξην) τῷ δρόμῳ αὐτῶν ἀπηλαύνετο. Hæc

exx. attulit Hasius in *Journal des Savants* 1833, p. 348.] A

[Θῆος, i. q. θεῖος. Hippodam. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 340 : Τὸ ἀνθρώπινον ... ποτὶ τὸ θῆον. Sic cod. Paris.; vulgo θεῖον. Ἐκ τῶ θήω cum ι subscr. ap. Eurypham. ib. p. 343, et inferius θήιον. Sed alibi in iisdem fragmentis θεῖον.]

[Θηπαλέος (θηπάλαιος codex), Hesychio βωμολόχος.]

[Θηπέω. V. Θήπω.]

[Θήπη. V. Θάπα.]

[Θηπητής. V. Θήπω.] Ab illo autem θηπέω ap. Hesych. Θηπητὴς, Impostor, ἀπατεών. [Conf. Θηγητὴς et Θήπω.] Notandum vero Eust. non agnoscere hoc thema, sed τέθηπα et ταφὼν derivare a θάπτω : Etymologum hic secuti sumus.

Θηπὸν, Admirandum, Stupendum, θαυμαστὸν, καταθύμιον, Hesych.

Θήπω, Stupeo, Cum stupore admiror, poëtis usitatius, et quidem in duobus tantum temporibus, præt. med. sc. et aor. 2; sed illud præt. med. pro præs. sæpe ponitur. Hom. Od. Z, [168] : Ὡς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε· Ψ, [105] : Θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέ- B θηπε· Il. Δ, [243] : Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί; Stupentes velut hinnulei, cervi : quos et Plinium omnium rerum miraculo stupere docet. Ap. eund. Hom. non semel est, Στῆ δὲ ταφών· item, Ταφὼν δ' ἀνόρουσε. Quod ταφὼν Eust. [p. 746, 11 sqq.] Ionica literarum mutatione pro θαπὼν dici annotat : sicut βάθρακος pro βάτραχος, κιθὼν pro χιτὼν, κύθρα pro χύτρα, et ἀχάντια pro ἀκάνθια. [Ἔταφον ἔταφον Æsch. Pers. 1000.] Præterito autem med. τέθηπα quidam etiam prosæ scriptores usi sunt. Philo V. M. 3 : Ὡς τοὺς ὁρῶντας τεθηπέναι καὶ καταπεπλῆχθαι, Ut plane spectatores admiratione et stupore defigeret. Lucian. [Tim. c. 28] : Κἀμὲ ... τέθηπε δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, Admiratur, Bud. Idem Bud. ap. Dionys. Areop. : Τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον, exp. εἰδωλολατρῶν. [Procop. De ædif. p. 44, D : Ὃν σέβοντές τε καὶ τεθηπότες οἱ πάλαι ἄνθρωποι ...] Ap. Hesych. θηπῶν, cum accentu in ultima, quasi a θηπέω, θαυμάζων, ἐξαπατῶν [quocum comparetur θηπητὴς], κολακεύων : paulo ante tamen θήπει, cum accentu in penult., ψεύδεται. [Palladas C Anth. Pal. 11, 204 : Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἐτεθήπεα.] || Τέθαφα signif. transitiva, In stuporem do. [Crobylus ap. Athen. 6, p. 258, C : Ἡ τοῦ βίου ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε.]

Θὴρ, ρὸς, ὁ, Fera, Bellua. Hom. [Il. Θ, 47 : Ἴδην ... μητέρα θηρῶν· Φ, 470 : Πότνια θηρῶν (Diana)·] Od. E, [473] : Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι· Ω, [290] θῆρες a piscibus et avibus distinguuntur : Ἥ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'. Hesiod. Op. [275] : Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς Ἔσθειν ἀλλήλους. [Herodot. 3, 129 : Ἐν ἄγρῃ θηρῶν. Pind. Pyth. 9, 103 : Οὐκ ἀγνῶτα θηρῶν (χώραν). Æsch. Eum. 70 : Οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ. Soph. Phil. 955 : Οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην. Plato Rep. 8, p. 55, D : Αἴθωσι θηρσὶ καὶ δεινοῖς.] Ap. Soph. Trach. [1099] Accius Ἐρυμάνθιον θῆρα vertit Erymanthiam belluam, Lex. Cic. p. 114 sq. [« Orph. in Arg. 723 dicit : Τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος. » HSt. in Ms. Vindob. De Cerbero Soph. OEd. C. 1569 : Σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός.] || Peculiariter Leo, D κατ' ἐξοχὴν, Il. O, 586 : Ἀλλ' ὅγ' ἄρ ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. [Eur. Herc. F. 153 : Τὸν Νέμειον θῆρα. Galen. vol. 5, p. 446, A : Θῆρα λέγουσιν ἐξαιρέτως τὸν λέοντα. Utroque conjuncto θὴρ λέων Eurip. Herc. F. 465 et Epimen. ap. Ælian. N. A. 12, 7. Λέαινα θὴρ Mesomed. Anth. Pal. 14, 63. || De Sphinge Æsch. Sept. 558 : Θηρὸς ἐχθίστου δάκους. || Πλωτοὶ θῆρες (delphines), Arion ap. Ælian. N. A. 12, 45.] || Centaurus. Soph. tamen junxit κένταυρος cum θὴρ, pro Centauro : Trach. [680, 1164. Ib. 576 : Ἀρχαίου θηρός· et alibi in eadem fab. De quo dixi ad v. 840. || Θηρσὶν ἀνθρώποις Eumath. Ism. p. 433.] Sic Semifer poetis Lat., ut docebo in Φήρ. Hesych. θῆρας exp. etiam τοὺς σατυρικούς. [Corrigendum videtur σατυρίσκους vel, cum Heinsio, σατύρους. De satyris Eur. Cycl. 620 : Σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε. || De pecudibus Soph. Aj. 366 : Ἐν ἀφόβοις θηρσί. || Figurate de hominibus Eur. Or. 1227 : Θῆρας ξιφήρεις, Orestem et Pyladem.] Ceterum θὴρ quidam quasi φθεὶρ dictum putarunt : alii παρὰ τὸ θέειν ῥᾷον. Hesych. postquam scripsit θὴρ dici de Leone, addit ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρούειν. [|| Nom. pr. ap. gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 283, 18 : Σεσημείωται τὸ Θήρ (διὰ τοῦ ηρ γραφόμενον) ὀνοματικὸν, ὁ υἱὸς Ἐνδυμίωνος. || Θὴρ fictum a Clearcho nomen adulatoris ap. Athen. 6, p. 257, B.]

[Θήρα pro ἀθήρα a quibusdam est accepta Ps. 131, 16 : Τὴν θήραν αὐτοῖς εὐλογῶν εὐλογήσω. Quæ parum probabilis opinio est. V. Hieron. Quæst. in Genes. 45, 21.]

Θήρα, ἡ, Venatio, Venatus, Indagatio, quæ fit a venatore. Hom. [Il. E, 49 : Αἴμονα θήρης· K, 360 : Δύω κύνε εἰδότε θήρης·] Od. T, 429 : Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Υἱέες Αὐτολύκου· quod Virg. dicit Venatum ire. [Eur. Hipp. 52 : Θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα. Plato Leg. 7, p. 822, D : Τῆς περὶ θάλατταν θήρας· E : Πτηνῶν θήρας· Rep. 4, p. 412, B : Θήρας τε καὶ κυνηγέσια.] Sic Xen. [Cyrop. 8, 8, 12] ἐξιέναι et [ib.] ἐξάγειν, et [1, 4, 5] ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν· et [ib. 14] θήραν ποιεῖν, exp. Venationem exercere : a Gaza autem ap. Aristot. Capturam exercere. Quod autem dicit Aristot. et alii ἀπὸ θήρας ζῆν, Lat. itidem, sed sine præp., Venatu vivere, ali. || Interdum vero metaph. ut Soph. Aj. [564] : Δυσμενῶν θήραν ἔχων, Hostes venans, vestigans : ut sit θήραν ἔχων δυσμενῶν, pro θηρώμενος δυσμενεῖς. Possumus autem, opinor, et Persequens hostes, reddere : quum et venatores persequi feras dicantur, ut alibi docui. Gaudet autem Soph. hoc genere metaphoræ : qua et initio illius trag. usus est. Admonet tamen schol. pro θήραν ἔχων legi etiam φρουράν. Usus est metaph. et Plut. Alcib. : Μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων. [Θήραν ἀνθρώπων Plato Soph. p. 222, C. Et ibid. : Τῇ τῶν ἐρώντων θήρᾳ· Gorg. p. 500, D : Τὴν τοῦ ἡδέος θήραν· Theæt. 198, A : Θήραν ἐπιστημῶν. Strabo 4, p. 205 : Πρὸς τὴν τοῦ χρυσοῦ θήραν.] || Pro Præda venatu capta; qua itidem in signif. ap. Liv. Venatio. [Eur. Bacch. 1142 : Θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρούμένη. Longus p. 74, 7 : Περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες. Synes. p. 3, B : Προσοβῆσαι τὴν θήραν. Metaph. Æsch. Choeph. 251 : Θήραν πατρῴαν (bona paterna) προσφέρειν σκηνήμασιν.]

[Θήρα, ἡ, Thera. Steph. Byz. : Θ., νῆσος τῶν Σποράδων ... Ἔστι καὶ Ῥόδου πόλις ταπεινὴ, καὶ Καρίας ἄλλη καὶ τῆς Σογδιανῆς ἄλλη. Ὁ οἰκήτωρ Θηραῖος καὶ Θηραία, καὶ Θηραϊκός. Τὸ δὲ Θηράσιος ξένον· Θηρασία γὰρ νησίον, ὡς εἰρήσεται. Θήρα insula ap. Herodot. 4, 147, Strabon. 10, p. 484, Pind. Pyth. 4, 35. || Θήρανδε, Theras, ib. 5, 100. || Θηραῖοι, οἱ, Herodot. 4, 150, Strabo 17, p. 812. Θηραῖον (i. e. τὸ ἐν Θήρᾳ εἰρημένον schol.) ἔπος Pind. Pyth. 4, 17, ubi Θήραιον scribitur. Schol. Aristoph. Lys. 150 : Τοὺς Ἀμοργίνους χιτῶνας, ὡς τὰ Θήρια (scrib. Θηραῖα vel Θήραια) ἀπὸ Θήρας νήσου. Hesych. : Θήραιον (codex θήρεον), πέπλον τὸ ποικίλον οἱ Ἀττικοί. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου προσηγορεῖσθαι. Photius : Θηραιον (sic codex sine accentu), ποικίλον ἱμάτιον. Θηραῖον ἱμάτιον Pollux 7, 48. Idem 4, 118, Θήραιον Διονυσιακὸν inter vestes satyricas memorat. Ἱμάτια τῶν Θηραϊκῶν ap. Athen. 10, p. 424, F. || Θηράδες, αἱ. Hegesander ap. Athen. 10, p. 432, C : Κἀν Θηράσι ταῖς νήσοις. Theram et Therasiam intelligit Dalecampius. || Θήρα Cariæ ap. Arrian. Exp. Al. 2, 5, 8. G. Dindorf.]

Θηράγρα, ἡ, Ferarum captura (ut Plin. dicit Piscium et alituum captura), Venatus; Captura, i. e. Res capta. Pollux [5, 12] : Θηράγρα [ubi θήρα, ἄγρα correctum ex codd.] οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον.

Θηραγρέτης, ὁ, Venator. [Eur. Bacch. 108 : Θηραγρέτα Βακχᾶν.] Epigr. [Zosimi Thas. Anth. Pal. 6, 184.]

[Θηραγρευτὴς, Ferarum venator. Theod. Prodr. p. 213 : Καὶ θηραγρευταῖς δεξιοῖς ἐντυγχάνων. Elberl.]

[Θηραγρία, ἡ, Ferarum captura. Pollux 5, 12.]

[Θήραγρος, ὁ, ἡ, Feras capiens. Θ. πέδη Ion Athenæi 10, p. 451, E. Θήραγρος nomen canis ap. Pisand. Anth. Pal. 7, 304, ubi in cod. annotatum γρ. Λήθαργος.]

[Θηραϊκός. Θηραῖος. V. Θήρα.]

Θήραμα, τὸ, Captura, Quod venando capitur. [Eur. Bacch. 867 : Ἥνίχ' ἂν φοβερὸν φύγῃ θήραμ' ἔξω φυλακᾶς. Pollux 5, 64 : Κύνας ὑποτρεμούσας, ὅταν ἐγ-

γὺς ᾗ τὸ θήραμα. Metaph. Aristot. ap. Athen. 15, p. 696, B : Ἀρετὰ ... θήραμα κάλλιστον βίῳ.] Unde exp. etiam Præda. [Eur. Or. 834 : Εὐμενίσιν θήραμα· 1316 : Καλὸν τὸ θήραμ', ἣν ἁλῶ, γενήσεται (Hermione).] Plut. De prud. anim.: Οἷον ἑαυτοῦ ποιούμενος ἄγραν καὶ θ. τὸν ἱερόσυλον. [Et Mor. p. 757, D, V. Lucull. c. 17.] || Θήρημα, i. q. Θήραμα, VV. LL.

[Θηρᾱμένης, ους, ὁ, Theramenes, unus ex triginta tyrannis. Thucyd. 8, 68, Xenoph. H. Gr. 1, 1, 12; 2, 3, 2. Exagitatus a Comicis, velut Aristoph. Ran. 541, 967. Antiatt. Bekk. p. 100, 1 : Θηραμένης· τὴν κλητικήν. Φιλωνίδης Κοθόρνοις. || Th. Lacedæmonius ap. Thucyd. 8, 26.]

[Θήρανδε. V. Θήρα.]

Θηραρχία, ἡ, Imperium ejus qui præest belluis, Imperium in belluas : ut ap. Terent. Eunucho, qui præfectus est elephantis, dicitur Habere imperium in belluas.

Θήραρχος, ὁ, Qui præfectus est feris s. belluis, Rector ferarum s. belluarum. Sed peculiari signif. Rector elephantorum, Qui præest elephantis. [Ælian. Tact. c. 22.]

[Θήρας, ὁ, Theras, Spartanus. Herodot. 4, 147; Strabo 9, p. 347.]

[Θηρὰς, άδος. V. Θήρα (Thera).]

[Θηρᾱσία, ἡ, Therasia, insula una ex Sporadibus. Strabo 10, p. 484, et Steph. Byz. qui gentile ponit Θηράσιος.]

Θηράσιμος, ὁ, ἡ, Qui venatu capi potest, etc. [Etym. M. p. 487, 30.] V. Θηρεύσιμος. [Æsch. Pr. 857 : Θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους γάμους. Nisi θηρευσίμους scripsit. ᾱ]

[Θηρᾱτειρα, ἡ, Venatrix. Forma Ionica θηρήτειρα Callim. in Del. 230.]

Θηρατέος, έα, έον, Venandus. [Capiendus. Soph. Phil. 116 : Θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἄν (τὰ τόξα). Xen. Mem. 2, 6, 8 : Ἔχεις εἰπεῖν ὅπως οὗτος (ὁ φίλος) θηρατέος.] Et θηρατέον, Venandum, Xen. [Cyrop. 2, 4, 10 : Τούτους ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαθοῖς θ. εἶναι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις.]

Θηρατεύεσθαι, Suidæ ἀναβάλλεσθαι, in Ms. etiam cod. [Θηραστεύεσθαι ap. Photium. Vitiose utrumque : de quo dixi s. Θαστρεύεσθαι.]

[Θηρᾱτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Philostr. p. 864 : Ὀδυσσεὺς ἱκανὸς τῶν ἀδήλων θηρατήρ (Indagator).] Θηρητὴρ poet. Venator. Hom. Il. E, [51] : Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν, etc. Ib. [M, 170] : Ἄνδρες θηρητῆρες.

[Θηρατήριον, τὸ, Instrumentum quo quid capitur, Hamus. Hesych. : Ἄγκιστρον, θηρατήριον ἐκ σιδήρου καμπτόν.]

[Θηρατήριος, ία, ιον, Venatorius. Metaph. Soph. ap. Athen. 13, p. 564, B : Τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.]

Θηρᾱτὴς, ὁ, Venator. [Ælian. N. A. 13, 12 : Θηρατοῦ ἀνδρός.] Sæpe metaph. Indagator, Sectator, Bud. ap. Diog. L. Pyth. [8, 8]: Δόξης καὶ πλεονεξίας θηρατὴς, et [ib.] τῆς ἀληθείας θ. [Aristoph. Nub. 357 : Θηρατὰ λόγων φιλομούσων.]

Θηρατικὸς, ἡ, ὸν, Venatorius, Ad venationem pertinens [Ælian. N. A. 14, 5 : Ἔργων ἔχονται θηρατικῶν] : θηρατικὰ σημεῖα, Plut. [Mor. p. 593, B] de canibus. Eid. [ib. p. 960, A; 965, B] est Venationis studiosus. Item τὰ θηρατικὰ, Venandi ars, Xen. [Mem. 2, 6, 33 : Τῶν φίλων τὰ θ.]

[Θηρατὸς, ὴ, ὸν, Quem capere s. consequi licet. Polyb. 10, 47, 11 : Τῇ ἕξει πάντα τὰ καλὰ γίγνεται θηρατά. Dionys. De comp. verb. p. 68, 7 : Ἐπιστήμη θηρατός ἐστιν ὁ καιρός.]

Θήρατρον, τὸ, q. d. Venandi instrumentum, Id quo capimus quæ venamur. [Hesych. : Θ., δέλεαρ, ἄγκιστρον. Θηράτρων, θηρατικῶν.] Lat. Laqueus, Pedica, Plaga, Rete. Xen. [Mem. 2, 1, 4] : Οἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν ... φερόμενοι, ... τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. [Ælian. N. A. 12, 46 : Τὰ δίκτυα καὶ τὰ λοιπὰ θήρατρα.] Et metaph., sicut Lat. Laqueus etc. ut quum dicit meretrix quædam ap. Xen. [Mem. 3, 11, 7] : Καὶ ἐμοὶ συμβουλεύεις ὑφήνασθαί τι θήρατρον. Theodor. Hist. Eccl. 3 : Πάγας κατασκευάζων καὶ θήρατρα, πρὸς τὸν τῆς ἀσεβείας ὄλεθρον τοὺς ἐξαπατωμένους ἀγρεύοντα. [Clem. Al. p. 944, 30 : Θηράτροις (mundi) πεπεδημένος. Valck. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 181, B; 9, p. 366, D.]

[Θηράτωρ, ορος, ὁ, Venator. Photius : Θηράτορας, κυνηγούς. Canis θ. ap. Nicol. Damasc. p. 449, 29 (47 Orell.). || Metaph. λεξειδίων θηράτορες Democritus ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 328. Hemst.] Θηρήτωρ, poet., Venator. Hom. Il. I, [540] : Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας καὶ κύνας.

Θήραυλος, Sylvestris, Rusticus. Ab Hesych. exp. ἀγρός τις mendose : pro quo reponunt quidam ἀγρότης : fortasse tamen neutrum scripsit Hesych. [Leg. Θύραυλος, ἀγρώστης. V. Steph. Byz. v. Αὐλὴ, et Casaub. Exerc. in Baron. p. 173. Ruhnk. ad Tim. p. 145.]

[Θηράφιον, τὸ, Fericula, Gl. Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 892 : Καὶ τῶν τε λεπτῶν λεγομένων θηραφίων, | σφηκῶν, μελιττῶν. ᾱ]

[Θηραφόνη. V. Θηροφόνος.]

Θηράω, Venor. [Sophocles ap. Eust. p. 1648, 60 : Ἀχιλλέα πᾶν μᾶλον θηρῶντα· Phil. 958 : Καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν.] Xen. Cyr. 1, [2, 10] : Διὰ τοῦτο δὲ δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. || Frequentius metaph., ut Lat. Venor, et ut synonymum verbo θηρεύω. [Æsch. Ag. 1194 : Ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τὶς ὤς; Pers. 233 : Ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι (Capere) πόλιν. Τυραννίδα θηρᾶν Soph. OEd. T. 542. Θηρᾶν τἀμήχανα Ant. 92. Cum infin. θηρᾷ γαμεῖν με Eur. Hel. 63.] Itidemque redditur sæpe Capto : ut Lucian. [D. mar. 2, 3] : Ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. At vero θηρᾶν τοὺς ἀνθρώπους a Xen. dicitur et alio modo, sc. λόγοις καὶ ἔργοις [Cyr. 2, 4, 10], et θηρᾶν ὄλβον ponitur pro Capere tanquam venando s. venatu [ib. 4, 2, 46]. Sciendum est autem θηρῶμαι quoque [signif. metaphorica] active interdum sumi. [Æschyl. Prom. 109 : Θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν. Soph. El. 1054 : Τὸ θηρᾶσθαι κενά. Eur. Hipp. 919 : Ἔν οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω· Iph. T. 1324 : Ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται· Or. 561 : Μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι. Alia v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 418.] Isocr. Hel. Enc. [p. 217, E] : Θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις, Captans, Bud. Synes. : Διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου, μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν, Indagantem, Inquirentem. Soph. Aj. [2] cum infin. : Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον, exp. Conantem. [Eur. Hel. 552 : Ὅς με θηρᾶται λαβεῖν. De futuro Mœris p. 184 : Θηράσεται Ἀττικοὶ, θηράσει Ἕλληνες.] || At verbo θηρῶμαι pass. signif. utitur et Xen. Mem. 1, [2, 24] : Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, ubi metaph. etiam capitur, redditurque Captatus, Illectus : sed prius illud malim. Item θηραθεὶς, pro Captus, i. e. Persuasus. Diog. L. in Pol. [4, 16] : Ἀκοῦον δὲ τὸ μειράκιον, κατ' ὀλίγον ἐθηράθη, Disputatione philosophi captus est, Bud. Ego autem malim hic Illectus est. Idem ibid. [§ 17] : Διὸ καὶ θηραθῆναι Κράντορα ὑπ' αὐτοῦ. [Æsch. Prom. 1072 : Πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι. Eur. Bacch. 731 : Θηρώμεθ' ἀνδρῶν τῶνδ' ὕπο.]

[Θηρεία, ἡ, Venatio. Leo Diac. Hist. p. 30, 22 : Ἐπὶ θηρείαν ἐλάφων ἵενται. Corruptum fortasse ex θήραν.]

Θήρειος, ὁ, ἡ, Ferinus, Belluinus, ut θήρειος βία, Soph. Trach. [1061], qui tamen, ut opinor, θ. β. periphrastice appellat quem alibi θῆρα κένταυρον : θ. κρέα, Xen. Cyr. 1, [3, 6], Ferinæ carnes, quibus opp. τὰ ἥμερα. [Θήρειος ποὺς gramm. Crameri An. vol. 2, p. 286, 33. Δέρμα θήρειον λέοντος Panyasis ap. Steph. B. s. Βεμβίνη. Θήρειον δάκος Eur. Cycl. 304. Θήρειον φύσιν Plato Phædr. p. 248, D (ubi libri meliores θηρείαν) et Tim. p. 42, C. Θήρειος ἀϋτμὴ Oppian. Cyn. 1, 467. Θήρειον φάρμακον, medicamentum quoddam ap. Aristid. vol. 1, p. 305, 13; 315, 15, quo altero l. libri θηρίου, quemadmodum θήρειον γραφὴν in θηρίον γραφὴν corruptum est in l. Æschyli, de quo s. Θηρίον dicemus. || Hesych. : Θήρεια, τὰ ζῷα καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων οὕτω λέγουσι. Θηρία Heinsius.] At Θήριος αὐλὸς, Tibia quædam, qua utebantur Thebani, ἐκ νεβροῦ κώλων εἰργασμένη Pollux 4, 10 [§ 75]. Nisi forte θήρειος cum ει ibi leg. [Recte corrigit θήρειος.]

[Θηρείτας. V. Θηρίτας.]

Θήρεον, Varium, ποικίλον, ex Hesych. quem vide. [Vitiose pro Θήραιον. V. Θήρα (Thera).]

[Θηρεπωδὸς, ὁ, ἡ, Incantator serpentum. Suid. :

Σοφὸς, ὁ θηρεπωδός. Ex Theodoreto ad Ps. 57, 5, p. 618, ut monet Kuster. Constitutt. Apost. 8, 32, p. 418 : Ἀρρητοποιὸς, κίναιδος, βλὰξ, μάγος, ἐπαοιδὸς, ἀστρολόγος, μάντις, θηρεπωδός. Formam non contractam Θηρεπαοιδὸς ex Hippolyt. ed. Fabric. vol. 1, p. 254, 9, citat Boiss.]

Θήρευμα, τὸ, Quod venando capitur, Captura. Affertur tamen ex Plat. Leg. pro Venatus [7, p. 823, B : Τὸ περὶ τὰ πεζὰ θηρεύματα. || Metaph. Eur. Iph. A. 1162 : Σπάνιον δὲ θήρευμ' ἀνδρὶ τοιαύτην λαβεῖν γυναῖκα. G. D. A LXX, quorum locc. habet Schleusn., manavit ad scriptt. eccles. velut Greg. Nyss. t. 3, p. 231, D; Antioch. Pandect. p. 1087, D; schol. Climac. p. 138, 20, ubi de deceptore Evæ : Πολλὰ γὰρ τὰ θηρεύματα αὐτοῦ, Insidiæ. Hase.]

Θηρεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui venatu capi potest, q. d. Venabilis. Exp. tamen in VV. LL. Ad venandum aptus, Venandi vim habens.

Θήρευσις, εως, ἡ, Venatio, Ipsa venandi actio. [Plato Leg. 7, p. 824, A : Πεζῶν μόνον θήρευσίς τε καὶ ἄγρα λοιπή. || Metaph. Theæt. p. 166, C : Ὀνομάτων θηρεύσεις διευλαβεῖσθαι.]

[Θηρευτέον, Venandum. Metaph. Polyb. 1, 35, 8 : Τὸν μὲν (τρόπον) οὐδέποθ' ἑκουσίως αἱρετέον ..., τὸν δὲ ἀεὶ θ.]

Θηρευτὴς, ac Θηρεύτηρ, ῆρος, ὁ, Venator. [Herodot. 1, 123 : Δίκτυα δοὺς ἅτε θηρευτῇ· 2, 70 : Ὁ θηρευτής· ubi libri deteriores θηρευτήρ. Plato Tim. p. 24, A : Τὸ τῶν θηρευτῶν τό τε τῶν γεωργῶν (γένος).] Dicuntur autem non solum ἄνδρες θηρευταὶ ab Homero [Il. M, 141], sicut et ab Hesiodo; verumetiam [Il. A, 325] κύνες θηρευταὶ, qui Lat. Canes venatici. (At θηρευτὴς πέρδιξ Aristoteli [H. A. 9, 8] est, qui a Plin. vocatur Perdix aucupis index.) [|| Metaph. Plato Soph. p. 231, D : Νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής· Rep. 2, p. 373, B : Οἵ τε θηρευταὶ πάντες οἵ τε μιμηταί. Athen. 3, p. 122, C : Καλλίστων ὀνομάτων θηρευτά.]

[Θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, Venaticus. HSt. post verba superiora pergit:] Qui Θηρευτικοὶ in prosa vocantur, quum ab aliis [velut Plat. Rep. 5, p. 459, A : Κύνας θηρευτικοὺς], tum a Xen. [Rep. Lac. 6, 3.] Et fem. θ. κύνες, ab Aristoph. [Pl. 157.] Dicitur vero et θ. βίος, Venatoria vita [ap. Aristot. Polit. 1, 8. Τέχνη θηρευτικὴ Plato Soph. p. 223, B]. Item θηρευτικὴ, sub. τέχνη, Venandi scientia. [Plato Polit. p. 289, A : Γεωργικῇ καὶ θηρευτικῇ· Epin. p. 975, C : Οὐδ' ἡ ξύμπασα θ. πολλή περ καὶ τεχνικὴ γεγονυῖα.] Aristot. Polit. 1, [8. Τὸ θ. Plato Soph. p. 221, B : Χειρωτικοῦ (ἥμισυ μέρος ἦν) θηρευτικόν. Aristot. H. A. 1, 1, circa fin. : Καὶ τὰ μὲν (τῶν ζώων) θηρευτικὰ, τὰ δὲ θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστί. || Metaph. Plato Euthyd. p. 290, B : Θηρευτική τις ἥδε γέ ἐστι τέχνη ἀνθρώπων. Ib. : Θηρευτικοὶ γάρ εἰσι καὶ οὗτοι (οἱ λογιστικοί).] Redditur et Venatio, Venatus.

Θηρευτὸς, ἡ, ὸν, Venabilis, si ita loqui liceat. [Aristot. Polit. 7, 2 : Θηρεύειν ἐπὶ θοίνην ... τὸ πρὸς τοῦτο θηρευτόν.]

[Θηρεύτρια, ἡ, Venatrix. Jo. Climac. Scala 27, p. 403. Boiss. Hesych. s. Θηρότις. G. Dind.]

[Θηρεύτωρ, ορος, ὁ, Venator. Θηρεύτο[ρε]ς ἄνδρες inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 575. G. Dind.]

Θηρεύω, Feras venor. Hom. Od. T, [465] : Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι, ubi sine adjectione ponitur. Sic et Aristot. de araneis : Ἐργάζεσθαι μὲν τὴν θήλειαν, θηρεύειν δὲ τὸν ἄῤῥενα. [Conf. H. A. 9, 40.] Pro quibus Plin. : Feminam putant esse, quæ texat; marem, qui venetur. [Plato Critia p. 49, E : Ξύλοις καὶ βρόχοις ἐθήρευον.] Itidem a Plut. ponitur partic. θηρεύοντες sine adjectione, pro θηρευταὶ, De discern. adul. [p. 58, B.] Sæpius accus. suum habet. Idem in Alex. : Παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. [Plato Theæt. p. 197, C : Ὄρνιθας ἀγρίας θηρεύσας.] Pass. Θηρεύομαι, A venatore indagor, Captor. Item Capior a venatore, addo autem A venatore ad exprimendam vim hujus verbi. Athen. 4 : Ὥστε τεθηρευμένους ἀποτρέχειν ἅπαντας· 5, [p. 219, D] : Κυνηγεῖ οὖν ὁ καλὸς Σωκράτης, οὐκ αὐτὸς θηρεύεται. [Forma media Aristoph. fr. 146 : Κερκώπην θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ.] Ponitur et in activa signif., ut ap. Aristot., qui de vespis loquens H. A. 9, [c. 40], θηρεύονται et θηρεύουσι pro eod. dixit. || Frequentissimus vero usus et per metaph., sicut Lat. Venor. [Æschyl. Prom. 857 : Θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους γάμους. Hippocr. p. 1210, G : Τῇσι χερσὶν ἐπορεγόμενος καὶ ἀεί τι διακενῆς θηρεύων.] Θηρεύειν ἡδονὰς τὰς μετὰ δόξης, Isocr. [p. 5, B], Venari voluptates laudabiles, Consectari. Sic θηρεύειν ἀρετὰν, Eur. [Iph. A. 568]; τὸ κέρδος, Venari s. Captare lucrum. [Pind. Nem. 11, 62 : Κερδέων χρὴ μέτρον θηρευέμεν.] Sic ὀνόματα θηρεύων, Plato Gorg. [p. 489, B] Captans, Bud. [Andocides p. 2, 23 : Ῥήματα θηρεύειν.] Apud Xen. vero in OEc. [20, 18] : Αὔρας θηρεύων μαλακὰς, Id. reddit Captans, Aucupans. Ex Eur. autem θηρεύειν ἀρετὴν pro Venari s. Consectari. [Plato Theæt. p. 198, A : Ἥν ἂν βούληται τῶν ἐπιστημῶν θηρεύειν· 200, A : Ἐπιστήμην ἄρα οἰήσεται τεθηρευκὼς ἕξειν. || Passiv. Phylarch. apud Athen. 4, p. 142, F : Ἐκκαλούμενος εἰς τὸ τὰ μὲν ἀκούειν, τὰ δὲ λέγειν αὐτοὺς, ὥστε τεθηρευμένους ἀποτρέχειν ἅπαντας. || Forma media Plato Gorg. p. 464, D : Τῷ ἀεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν· Euthyd. p. 290, C : Ἐπειδὰν ἢ πόλιν τινὰ θηρεύσονται ἢ στρατόπεδον.] || Cum accus. personæ. [Pind. Pyth. 4, 161 : Τιτυὸν βέλος θήρευσεν, i. e. adsecutum est, interfecit.] Lucian. [D. deor. 17, 1] de Vulcano Martem ac Venerem captante : Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς, ἐθήρευεν αὐτοὺς, Captabat, Bud. Ego existimo posse etiam verti Insidiabatur eis: sicut et venatores feris insidiari dicuntur. || Itidem vocem pass. Θηρεύομαι, Bud. exp. Capto, Excipio, in Plat. De rep. 7, [p. 531, A] : Καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Sic autem θηρεύομαι in propria etiam signif. accipi active, dictum modo fuit. Ceterum θηρεύω Eustath. [p. 1872, 43] a θηράω deduci ait, s. potius ab inus. verbo, quod ille ἄῤῥητον appellat, θηρέω, sicut χεύω fit a χέω, ζητεύω a ζητέω : in quo certe ei subscribo.

[Θηρεφόνος. Θηρεφόνη. V. Θηροφόνος.]

[Θήρημα. Θηρήτειρα. Θηρήτωρ. V. Θηρα—.]

[Θηριάζω, In brutum transfero. Herm. Trismeg. p. 11, b, 26 : Ψυχὴ ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος θηριάζεται. Hase.]

Θηριακὸς, ἡ, ὸν, ut θ. λόγος, Diosc., Sermo s. Tractatus de feris; peculiariter de Iis quæ venenum ictu aut morsu relinquunt. Et ἄλες θηριακοὶ ap. Medicos, Sales ex viperis; ἀρτίσκοι s. τροχίσκοι, Panes s. Pastilli ex viperæ carnibus confecti ad theriaces præparationem. At θ. φάρμακα, Medicamenta, quæ venenatorum animalium morsus depellunt : eo ab alexipharmacis differentia, quod hæc venenis intro sumptis, illa venenis a morsu animalium intro subeuntibus medeantur. [V. Galen. in Hippocr. Epidem. 6, p. 525, 12 ed. Bas. Foes. Nicandri superest carmen Θηριακὰ inscriptum.] Et θηριακὴ subaud. ἀντίδοτος, Antidotus adversus venena omnia efficax. [Alex. Trall. 5, p. 77.] Ac quanquam omne, quod eam habet facultatem, θηριακὸν vocari possit; nam et allium, rusticorum theriacen Galen. appellat; hoc tamen nomen præcipue obtinuit celeberrimum illud Medicamentum ex simplicibus plurimis et viperarum carne compositum, valens ad venena omnis generis, sive morsu sive potu in corpus pervaderent. Gorr. Apud Thasios, ut scribit Plin. 14, 18, vitis etiam vocatur θηριακὴ, cujus et vinum et uva contra serpentium ictus medetur. [Θηριακὴ ἄμπελος Geopon. 4, 8.]

[Θηριάλωσις, εως, ἡ, Ferarum captura. Symm. Genes. 49, 9; Euseb. Dem. ev. p. 378. Kall.]

Θηριάλωτος, ὁ, ἡ, A bellua captus. [Basil. Sel. V. Theclæ p. 260, D : Θέκλης ... μικρὸν ὕστερον θηριαλώτου γινομένης. Marcus Erem. p. 128, 129. G. Dind.]

[Θηρίαμβος, ὁ, voc. etymologiæ caussa fictum ap. Suid. s. Θρίαμβος.]

[Θηριάνθρωπος, ὁ, Bestia et homo, Ex bestia et homine compositus. Herodian. Epimer. p. 76. Boiss. Eustath. Opusc. p. 19, 67.]

Θηρίβορος, ὁ, ἡ, A feris adesus s. comesus. Phocyl. [136] : Μηδέ τι θηρίβορον δαίσῃ κρέας.

Θηρίδιον, τὸ, Bestiola. Theophr. [H. Pl. 3, 15, 4] : Φέρει καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα, ... ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωποειδῆ· Plin. : Fert et terebinthus folliculos emittentes quædam animalia ceu culices. [Etym. M. p. 619. Boiss. Theophr. H. Pl. 2, 8, 3 : Θηρίδι' ἄττα.

Arrian. Epictet. 2, 9 : Οἱ μὲν ἡμῶν μεγάλα θηρία εἰσὶν, οἱ δὲ θηρίδια κακοήθη καὶ μικρά. Hase.]

[Θηρικλέης (contr. Θηρικλῆς), έους, ὁ, Thericles, figulus Corinthius. Theopompus, Eubulus et Araros ap. Athen. 11, p. 470, 471; Lucian. Lexiph. c. 7; Etym. M. s. Θηρίκλειον.]

[Θηρίκλειος, ὁ, ἡ, Thericleus.] Θηρίκλειοι κύλικες, et Θηρίκλεια ποτήρια, dicta a Thericle quodam tornatore : quorum mentio ap. Athen. et Theophr. [H. Pl. 5, 3, 2] ac Suid., necnon ap. Plin. [Copiose de his poculis egit Athenæus 11, p. 470-472, allatis quum Comicorum tum aliorum scriptorum locis. Dicitur autem ἡ Θηρίκλειος vel addito κύλιξ, ut in ll. Theophrasti ap. Ath. p. 470, F, et Alexidis p. 471, E, vel, ut in exemplis plurimis ap. Athen., omisso eo. Κρατὴρ Θηρίκλειος Alexis p. 472, A. Feminina terminatione Θηρικλείαν κύλικα ex Timæi Historiis memorat p. 471, F, et Θηρικλείαν, omisso κύλικα, Menander et Dioxippus p. 472, B, ubi contra Athenæi mentem terminatio in —ον est illata. Διὸς σωτῆρος Θηρίκλειον ὄργανον Antiphanes p. 471, C. Neutro genere, intellecto ἐκπώματα, Polemo in libro Περὶ ἀκροπόλεως ib. p. 472, C : Τὰ χρυσᾶ Θηρίκλεια. Chœrob. in Cram. Anecd. 2, p. 256, 22 : Θηρέκλειον (sic) ζεῦγος, Θηρίκλειον κύλικος εἶδος. Θηρίκλεια χρύσεα Nicet. Chon. Annal. p. 79, B. Etymologias nominis quasdam perabsurdas memorat Athen. p. 471, B. G. D. De horum poculorum forma incerta Letronn. *Journ. des Sav.* Novembr. 1833, p. 685. Hase.]

[Θηρίμαχος, ὁ, Therimachus, Herculis ex Megara filius. Apollodor. 2, 4, p. 159 sq. || Laco ap. Xen. Hell. 4, 8, 29. || Cretensis apud Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 188.]

[Θηριόβλητος, ὁ, ἡ, Feris projectus. Theophylact. Hist. 3, p. 73, A : Τιμωρίᾳ θηριοβλήτῳ.]

[Θηριοβολία, ἡ, Ferarum incursio. Epiphan. vol. 1, p. 22, D.]

[Θηριοβόλος, ὁ, ἡ, Feras generans. Epiphan. vol. 1, p. 1078, B : Θηριοβόλους τόπους θεασάμενοι. Hase.]

[Θηριόβρωτος, ὁ, ἡ, A belluis devoratus. Diodor. 18, 36 : Χιλίων (ἀνδρῶν) θηριοβρώτων γεγονότων. « Jo. Chrys. vol. 4, p. 219 : Θηριοβρώτου παιδός. Greg. Nyss. vol. 2, p. 263 : Χιτῶνα... θηριόβρωτον. » Suicer.]

[Θηριογνώμων, ὁ, ἡ, Qui mente ferina est. Nilus Epist. p. 77. G. D. Const. Manass. Chron. p. 85, C : Τὴν θηριογνώμονα καρδίαν ὑποπτήξας. Boiss. Nicet. Chon. Annal. p. 101, A : Τῶν θηριογνωμόνων βαρβάρων.]

[Θηριοδείκτης, ὁ. Θηριοδεῖκται, Circulatores qui serpentes circumferunt et proponunt, exponuntur in Basil. 60, 22, 11. Ducang.]

Θηριόδηγμα, τὸ, Morsus a fera illatus : peculiariter vero Morsus serpentis. Diosc. 2, [97. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 304.]

[Θηριοδηκτικὸς, ἡ, ὸν, Epiphan. Epist. ad Acac. t. 1, p. 4, A.]

Θηριόδηκτος, ὁ, ἡ, A fera s. bellua morsus [Marcus Erem. p. 129] : peculiariter autem Morsus a serpente, aut animali venenato. Diosc. [4, 24], de anchusa : Δύναμις δὲ αὐτῆς καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖν· μάλιστα δὲ ἐχιοδήκτοις. De qua Plin. : Efficax contra serpentes, maximeque viperas. Marcellus ap. Diosc. inconstanter Plinium vertisse scribit θηριόδηκτα, nunc Bestiarum morsus, nunc Vulnera : et θ. reddendum esse A serpentibus morsus, A venenatis morsus. [Id. 1, 134. Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 902.]

[Θηριοδιωκτέω, Belluas persequor. Const. Manass. Chron. p. 95. Boiss.]

[Θηριοειδὴς, ὁ, ἡ, Belluæ similis. Adamant. Phys. 1, 1, p. 323.]

[Θηριοθήρας, ὁ, Belluarum venator. Const. Manass. Amat. 2, 81. Boiss.]

[Θηριοκόμος, ὁ, Bestiarum curator. Procop. Anecd. p. 40, 41 ed. Alem. Struv.]

[Θηριοκτόνον, βοτάνη, Sandonicum. Gl.]

[Θηριοκτόνος, ὁ, ἡ, Belluas interficiens. Eustath. p. 1416, 14 : Φάρμακον οὐ μόνον θηριοκτόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδροφόνον.]

Θηριομαχέω, Cum belluis depugno. [Diodor. 3, 42 : Θηριομαχεῖν ὑπὲρ τῶν θρεμμάτων. Artemidor. 2, 54 : Θηριομαχεῖν πένητι ἀγαθόν· 5, 49 : Καταδικασθεὶς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐθηριομάχεσε.]

[Θηριομάχης. V. Θηριομάχος.]

[Θηριομαχία, ἡ, Pugna belluarum, Philo vol. 1, p. 602. Wakef. Strabo 2, p. 131 : Τὴν σπουδὴν τὴν περὶ τὰς θηριομαχίας. G. D. Acta Lugdun. ap. Euseb. Hist. eccl. p. 161, B : Ἐπίτηδες τῆς τῶν θηριομαχιῶν ἡμέρας διὰ τοὺς ἡμετέρους διδομένης, Præbito de industria munerum die propter nostros. Hase.]

Θηριομάχος, ὁ, Qui cum feris s. belluis pugnat, Ferarum oppugnator. Lucian. [Lexiph. c. 19] : Καὶ τὸν μέγαν θ. Ἡρακλέα. A Basil. θηριομάχοι etiam Venatores, ut Bud. scribit, numerantur inter theatricos. [Basil. Sel. V. Theclæ p. 260, D : Δὸς ἀπαγάγω τὴν θηριομάχον. || Θηριομάχης. Diodor. Exc. p. 537, 44 : Θηριομάχας αὐτοὺς ἐποίησε· ubi codex unus θηριομάχους.]

[Θηριομῖγής, ὁ, ἡ, Cum bellua mixtus, Belluinus. Tzetz. ad Lycophr. 45 : Θυγατέρα Φόρκυνος θηριομιγῆ.]

[Θηριομιξία, ἡ, Coitus cum belluis. Gem. Pletho Epit. dogm. Zor. et Plat. 7, in Fabricii B. Gr. vol. 14, p. 143.]

[Θηριομορφία, ἡ, Forma belluina. Epiphan. vol. 1, p. 208.]

[Θηριόμορφος, ὁ, ἡ, Qui formam belluinam habet. Jo. Chrys. Homil. 9 in 1 Ad Corinth. p. 299, peccatum vocat γυναῖκα θηριόμορφον. Suicer. Epiphan. vol. 1, p. 1104 : Ταῖς ἄλλαις θηριομόρφοις. Eustath. p. 1139, 57 : Σάλπιγξ κώδωνα ἔχουσα θηριόμορφον. G. D. Athenag. p. 20, C. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 278, 28, et p. 281, 26 : Ἐν ζωδίοις θηριομόρφοις ἢ ὀρνεομόρφοις. Hase.]

Θηρίον, τὸ, Fera, Bellua : utroque enim modo Cic. interpr. ut videre est in Lex. Cic. : i. q. θήρ, sed hoc poetis est potius peculiare, illud commune poetis cum ceteris scriptt. Hom. Od. K, 171 [et 180] de cervo : Μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. [H. in Ven. 4 : Οἰωνούς τε διιπετέας καὶ θηρία πάντα. Quæ tria exx. sola sunt in carminibus Homericis. Herodot. 3, 108 : Ὁ λαγὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου. Tragici hoc voc. usi non sunt : nam Æschylo Choeph. 232, ubi vulgo θηρίου γραφὴν legitur, libri autem θηρίον γραφὴν habent, θήρειον γραφὴν est restituendum. G. D. Plato Theæt. p. 171, E : Πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον· Rep. 1, p. 336, B : Ὥσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος· 7, p. 535, E : Ὥσπερ θηρίον ὕειον· 9, p. 571, D : Ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων· Menex. p. 237, D : Θηρία τε καὶ βοτά.] Callim. H. in Dian. [84] : Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν. Et [12] : Ἵν' ἄγρια θηρία καίνω. Xen. Cyrop. 1, [4, 16] : Ἀκούων οὖν ἐν τοῖς μεθορίοις τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς Μήδων πολλὰ θηρία εἶναι, ἅτε ἀθήρευτα ὄντα διὰ τὸν πόλεμον. Idem θηρία, quorum venatio periculosa sit, enumerat, ursos, leones, apros, pardales : ut contra cervos et dorcadas et asinos sylvestres, θηρία esse dicit, quæ venari sine periculo possumus. Interdum cum adjectione, ut ἄλκιμα θηρία Xen. Cyrop. 1, [2, 10]. Θηρία ἀγριώτατα καὶ πολλῆς ὠμότητος μεστὰ, Isocr. [p. 257, D.] Callim. itidem ἄγρια θηρία in l., quem modo protuli. Et θηρία ἀτιθάσσευτα, Plut. [V. Artox. c. 25]; φοβερώτερα, Pausan.; ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι, Athen. Sed ut θὴρ pro Leone κατ' ἐξοχὴν accipi admonui antea, sic θηρία interdum de Elephantis dici Suid. annotat. Polyb. [11, 1, 12] : Θηρία μεμονωμένα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Idem vero annotatur et de Lat. Bellua. In hoc tamen, qui e Terent. affertur l. : Eone es ferox, quia habes imperium in belluas? animadvertendum factam fuisse jam elephantorum mentionem. [De elephantis non raro dixit Diodorus.] || Latius tamen patere θηρίων appellationem sciendum est, adeo ut Ælian. [ap. Suidam] ἀράχνην etiam, Araneum, θηρίον appellet : quidam vero et τὸν ἵππα inter θηρία enumerarunt. Ideoque suspectus esse non debuit Marcello Diosc. l. ubi θηρία Lumbricos appellat, quod quidam Animalia ventris interpr., quos ipsum etiam Hippocr. θηρία appellasse testatur Galenus. Ap. Medicos vero peculiariter dicuntur Bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Unde quod Diosc. [1, 134] de vitice dicit : Καὶ τὰ φύλλα ὑποθυμιώμενά τε καὶ ὑποστρωννύμενα, θηρία διώκει, Plin. vertit, Suffitu quoque aut substratu fugant venenata. Dicitur certe et de aquatilibus : unde Plut.

[Mor. p. 960, A] θ. ἔναλά τε καὶ πεζά. Et quidam Comicus ap. Athen. negat ulla θηρία infeliciora esse quam pisces. Sic ap. Aristot. [H. A. 8, 13]: Ἔξω γὰρ φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον. Pro quo Plin.: In Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica præter vitulos et parvos delphinos. Quod item ap. eund. Aristot. [H. A. 9, 35, 1] est de delphinibus defunctum portantibus, Ὥστε μὴ καταβρωθῆναι ὑπό τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. interpr.: Ne laceraretur a belluis. [‖Figurate Plato Phædr. p. 240, B: Κόλακι, δεινῷ θηρίῳ. Alia hujusmodi collegit Boiss. ad Philostr. p. 321. Convicium sermonis plebeii est ap. Aristoph. Eq. 273: Ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι· Nub. 184: Ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία (Socratis discipuli)· Plut. 439: Ὦ δειλότατον σὺ θηρίον.] ‖ Hippocrati Lumbricus, Hulcus ἄγριον, Galen. V. Θηρίωμα. [Ulcus ferum aut ferinum (quod Ulcus tetrum dicit Lucretius) et κακόηθες, quodque in feritatem transiit, dicitur Hippocrati. Galen. in Exegesi θηρίον explicat, τήν τε ἕλμινθα καὶ τὸ ἄγριον ἕλκος, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον· Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται διὰ τόδε, καὶ ὁπόταν ἀφίκηται ὁ ἰχὼρ ἀπορρέων, σήπει καὶ μετεωρίζει. Qui l. legitur p. 418, 43. Adde p. 192, B; 165, C. Foes. Hesych.: Θ., πάθος τι σώματος, ὃ καὶ καρκίνος λέγεται.]

Θηριονάρκη, ἡ, dicitur Frutex quidam foliis subherbaceis, flore roseo, sic dictus quod serpentibus admotus torporem inferat, Gorr. Hanc Plin. [H. N. 25, 9, 68, coll. 24, 17, 102] cuicunque admotam feræ torporem afferre scribit.

[Θηριοποιέω, In feras verto. Tzetz. ad Lycophr. 818.]

[Θηριοπρεπής, ὁ, ἡ, Bestiis conveniens. Cyrill. Alex. In Jesaiam p. 834: Θηριοπρεπῆ ἔχουσι γνώμην. Suicer.]

[Θήριος scriptura vitiosa. V. Θήρειος.]

[Θηριόστερνος, ὁ, ἡ, Qui corde ferino est. Nicet. Eugen. 4, 178. Boiss.]

[Θηριότης, ητος, ἡ, Feritas. Aristot. Eth. Eud. 7, init.: Τῶν περὶ τὰ ἤθη φευκτῶν τρία ἐστὶν εἴδη, κακία, ἀκρασία, θηριότης· et 7, 6. Metopus Pyth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 28.]

[Θηριότροπος, ὁ, ἡ, Qui feris moribus est. Anon. in Combef. Auct. Patrum novo vol. 2, p. 715, A: Τοῦ θεοστυγοῦς Κοπρωνύμου καὶ τῶν θηριωνύμων καὶ θηριοτρόπων. Joseph. Genes. p. 9, D: Ἀναιρεθῆναι τὸν θηριότροπον Λέοντα. G. Dind.]

Θηριοτροφεῖον, τὸ, Locus ubi belluæ aluntur, Leporarium, h. e., ut Varro ap. Gell. exp., Omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia, quæ pascuntur. Recentiores Vivarium, Roborarium appellarunt, Gell. Varro R. R. 3, 13: Nam sylva erat supra quinquaginta jugerum maceria septa: quod non Leporarium, sed θηριοτροφεῖον appellabat [Hortensius].

[Θηριοτροφέω, Belluas alo. Alciphr. fr. 5, ubi acerbe de Laide: Λαΐς ὑπὸ Ἀπέλλου τοῦ ζωγράφου θηριοτροφηθεῖσα· quod Wagner. ex Athen. 13, p. 588, explicat.]

Θηριότροφος, ὁ, Qui belluis vescitur; peculiariter Qui serpentibus vescitur. Galen. Ad Glauc. 2 [vol. 10, p. 391, ubi θηριοτρόφους], θηριότροφοι Μαρσοὶ καὶ ἀσπιδότροφοι. ‖ At Θηριοτρόφος cum accentu in penult. Qui belluas alit. [Feras alens s. producens. Strabo 2, p. 131: Πᾶσα δ' ἡ ἀπὸ Καρχηδόνος ... ἐστὶν εὐδαίμων, θηριοτρόφος δέ. G. D. Schol. Hom. Il. Ξ, 283. Wakef. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 250, 11: Θηριοτρόφους, μαγείρους. De custode bestias curante in amphitheatro, Vita S. Sebastianæ Actt. SS. Jun. t. 6, p. 69, 14. Ap. Pseudochr. t. 7, p. 275, 36, Ὁ Ἰωσὴφ θ. ἐμηνύθη, est i. q. θηριόβρωτος, si modo non sic scribendum. Hase.]

Θηριοφόνος, ὁ, ἡ, Belluas occidens. Θηριοφόνον dictum est a quibusdam Aconitum, quod feras, si ab eis edatur, occidat. Affertur et Θηροφόνον [q. v.] e Plut.

[Θηριόψῡχος, ὁ, ἡ, Qui animo fero est. Theod. Prodr. Rhod. p. 25.]

Θηριόω, Effero, In ferinam naturam verto. Unde in pass. Θηριοῦσθαι, Efferari, In belluinam naturam abire. [Plato Leg. 11, p. 935, A: Θηριούμενος ἐν δυσχολίᾳ ζῶν γίγνεται.] Quod vero Crantor dicit, Τῷ ἀνωδύνῳ θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, Cic. vertit Immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere, Lex.

Cic. Item ap. Medicos τεθηριωμένα ἕλκη, Ulcera quæ ad feritatem transierunt, ab habitu mitiore ad asperiorem, ut Marcell. interpr. ap. Diosc. 3, 11: Καὶ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη καὶ τὰ τεθηριωμένα. ‖ Θηριοῦσθαι apud rei rusticæ scriptt. Bestiolis infestari, Vermiculari, Bud.: quo modo et ζωοῦσθαι dici, suo loco annotatum est. [Athen. 10, p. 450, A: Πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον κατάγνυσι. Wakef.] Theophr. de nucleo palmæ et similibus: Ὅθεν οὔτε θηριοῦται καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων, οὔτε ἀναξηραίνεται. [Et C. Pl. 5, 18, 1.]

[Θηριππίδης, ὁ, Therippides, Pæaniensis, tutor Demosthenis. Dem. p. 814 sqq.]

[Θῆρις, ὁ, Theris, Aristæi filius, Cretensis. Callim. Epigr. 12.]

[Θηρίτας, ὁ Ἐνυάλιος, παρὰ Λάκωσι, Hesych. Pausan. 3, 19, tradit, Martem Θηρείταν Lacedæmone vocari, cujus simulacrum e Colchis deportatum fuerit; nomen derivari quidem a Θηρώ, Martis nutrice; quum vero Græci eam Martis nutricem non norint, nomen a Colchis potius auditum videri; ex ipsius sententia tamen Martem Θηρείταν dictum esse a feritate bellica. Angl.]

[Θηριωδεία. V. Θηριωδία.]

Θηριώδης, ὁ, ἡ, Ferinus, Belluinus: θ. ἄνθρωπος, Aristot. Eth. 7, 1; θηριώδεις φύσεις, 7, 5: qualis fuit ejus mulieris, quam τὰς κυούσας ἀνασχίζουσαν τὰ παιδία κατεσθίειν dicit: qualis item barbarorum ἀπηγριωμένων, de quibus ibi prolixius loquitur. Ap. Eund. ibid.: Κἂν ψοφήσῃ μῦς, θηριώδη δειλίαν δειλός. Item [διαίτη ἀγρίη καὶ θ. ap. Hippocr. p. 9, 26; 10, 45], θ. βίος, Athen. [Eur. Suppl. 202: Ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο· Or. 523: Τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον.] Plato [Rep. 9, p. 589, D: Τὰ ὑπὸ τῷ θείῳ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως· 591: C: Τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ· Cratyl. p. 394, E]: Τὸ τῆς ψυχῆς (μέρος) θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, Illa pars animi, in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, Cic. Θ. ἀδίκημα, Ferum facinus, VV. LL.: θ. παραφροσύνη, Hippocr., Ferina insania; Per quam aliquis discurrit, calcibus dentibusque petit, et sibi ab omnibus fieri insidias putat, ut Galen. in 2 Prorrh. [p. 177, 57 ed. Bas.] annotat: vel, ut paulo post exp., quum ii, qui melancholice insaniunt, in obvios quosque desæviunt: ita ut hoc nomine Vehemens melancholia significetur. Gorr. Ap. eund. Hippocr. [p. 1165, B], ut Galenus annotat in 2 Comm. in 6 Epid., per θηριῶδες aliqui intelligunt φθίσιν, quod qui eo morbo laborant, propter unguium curvitatem feris similes esse videantur: alii θηρίωμα, proprie Pulmonis hulcus: alii vero, ut priore Comm. idem Gal. [p. 451, 50 ed. Bas.] scripsit, τὰς ἀσκαρίδας καὶ τὰς ἕλμινθας: alii Elephantem, alii Cancrum: ipse vero πᾶν τὸ κακόηθες, Malignum, Gorr. [Θ. βῆξ, Maligna tussis, Hippocr. p. 1169, B. Θηριώδεις παρακρούσιες, Mentis emotiones in quibus ferarum more efferuntur ægri, p. 69, D; 142, E.] Ap. Diosc. autem 2, 131: Σκληρίας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς, καὶ θηριώδη καὶ ἄνθρακας, Hermol. vertit Ulcera fera, Marcellus Ferina: putans diversa esse a Theriomatis, et inde dicta, quoniam asperius sæviunt. Quo referendum quod ap. Plut. [Mor. p. 165, E] est, Φλεγμοναὶ περὶ τραύματα, καὶ νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις, καὶ περιωδυνίαι κοιμωμένων. At θ. ἤθη, Aristot., Quæ modum excedunt in unoquoque vitio, Bud. [Ἕξις Mor. Eud. 7, 1.] Copulantur vero a Xen. [Cyr. 5, 2, 17, Plut. Mor. p. 133, B] κυνικὸν καὶ θηριῶδες, sicut a Plut. ἀναίσχυντον καὶ θ., ἀνήμερον καὶ θ., ἄτεγτον καὶ θ.: quibus opp. ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. At τὸ θηριῶδες neutr. et subst. pro Feritas, Lucian. De salt.: Ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θ. προαγόντων. [Et in Pseudol. c. 31.] Plut. Artox. [c. 19]: Τὸ θ. αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον. ‖ Belluosus, ut θ. θάλασσα [ap. Herodot. 6, 44], Belluosum mare, i. e. Belluis refertum: Belluosus Oceanus, Horatio. Item in VV. LL. ἐν θηριώδει, In loco feris frequenti. [Herodot. 4, 181: Ἡ θ. Λιβύη, et ἐν τῇ θηριώδεϊ ib. 174. Οὔρεα θηριωδέστατα 1, 110.]

Θηριωδία, ἡ, Feritas, i. q. θηριότης: quibus Aristot. Eth. Eud. 7, 1, opponit τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρετὴν ἡρωϊκὴν καὶ θείαν. [Jo. Chrys. vol. 1, p. 778, B; 7, p. 62. Eust. Opusc. p. 66, 67: Πρὸς βαρβαρικὴν θηριωδίαν· et alibi

ap. eund. Θηριωδεία Suidas s. Θηριῶ, cui θηριωδία restituendum ex cod. Paris. G. D. Isidor. Pelus. Epist. p. 178; Zachar. Dialog. 3, 11. Nil. Epist. p. 302, 28: Ἀπηλλαγμένος τῆς τε τραχύτητος καὶ τῆς θηριωδίας. Vita S. Maximi Actt. SS. Septembr. t. 5, p. 35, 60: Τὴν ἐκείνοις ἔμφυτον ὠμότητα καὶ θηριωδίαν. Hase.]

Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarum. Isocr. [p. 226, C]: Θ. διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους. Apud Eund. [p. 27, D] θ. ζῆν, sicut ap. Plut. ζῆν ἀγεννῶς καὶ θ. [Mor. p. 1108, D. Athen. 13, p. 607, D: Θηριωδῶς καὶ ἀπλήστως (vino uti).]

Θηρίωμα, τὸ, Ulceris genus teterrimi, quod idem esse cum carcinomate multorum opinio est. Id Celsus 5, [28] prodidit et per se nasci, et interdum ulceri ex alia causa facto supervenire: colore esse vel livido vel nigro: odore fœdo, multo, et muco simili humore: id ipsum ulcus neque tactum, neque medicamentum sentire, prurigine tantum moveri: at circa dolorem esse et inflammationem: interdum etiam febrim oriri: nonnunquam ex ulcere sanguinem erumpere: at id quoque, malum serpere: quæ omnia sæpe intendi, fierique ex his ulcus, quod ἕρπητα ἐσθιόμενον Græci vocant. Quod et Pollux [4, 206] scribit, αἷμα πολὺ καὶ μέλαν καὶ δυσῶδες ἀφιέναι, μετὰ μελανίας τὴν σάρκα ἀνεσθίον· fieri autem in verendis virorum, interdum et in digitis. Galen. vero Comm. 2 in Epid. 6 scribit aliquos existimare θ. proprie dici Ulcus, quod in pulmone est. In VV. LL. est, τὸ θ. a Diosc. et Galeno vocari etiam τεθηριωμένον et θηριῶδες ἕλκος: ab Hippocr. θηρίον: a Galeno etiam ἄγριον ἕλκος: a Lucretio Ulcus tetrum.

[Θηριώνυμος, ὁ, ἡ, Belluæ nomen ferens. Epitheton Tigridis fluvii ap. Eust. ad Dionys. P. 976, p. 291, 11; Leonis Isauri ap. Const. Man. Chron. p. 85, B. Tzetz. Epist. 2, p. 268. Nicet. Chon. Annal. p. 391, C: Ὡς δ' οὐκ εἶχε καὶ πείθειν ταῖς σοφαῖς ταύταις ὑποθημοσύναις ἐκεῖνον τὸν θηριώνυμον.]

Θηρίωσις, εως, ἡ, Efferatio, In feram s. belluam mutatio. Ap. Lucian. De salt. [c. 48], Καλλιστοῦς θηρίωσις, quæ ab Junone in ursa mutata poetarum fabulis traditur. [Greg. Nyss. t. 1, p. 173, A, de virga Mosis in colubram versa, quæ rursus ὅπερ ἦν πρὸ τῆς θηριώσεως, ἐκεῖνο ἐγένετο. Figurate id. p. 413, C: Τῆς κατὰ τὴν ἡδονὴν θ. Hase.]

[Θηροαία (?) cum similibus nominibus Ἀθηναία, Ἰουδαία, περικεφαλαία memoratur ab Arcad. p. 98, 8.]

[Θηρόβαχχος, ὁ. Theodos. Diacon. Acroas. 1, 194: Καὶ τοὺς στρατηγοὺς ὥσπερ ἐν ποίμνῃ μέσον βαίνοντας ἀρνῶν θηροβάκχους ποιμένας. Gradientes rapide contra feras, Int. Boiss.]

[Θηροβολέω.] Θηροβολεῖν, Feras icere, ferire, ut faciunt venatores, [Soph. Phil. 164: Θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς.] Epigr. [Dioclis Anth. Pal. 6, 186.]

[Θηρόβολος. V. Θηρόβορος.]

Θηρόβορος, ὁ, ἡ, A feris adesus, arrosus: θ. κρέας, ap. Phocyl., Caro quam adederunt feræ, s. potius arroserunt; postquam enim dixit [v. 136]: Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, subjungit, Ἀργίποσιν δὲ λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται. Sed θηρόβορον scribo, non θηροβόρον, ut ibi legitur, quum passive accipiatur. At in VV. LL. habetur Θηριοβόρον, duplici errore: quum hoc nomen ne ingredi quidem possit versum. [Manetho 4, 614: Θηρόβορον θάνατον φωσὶν κλωσθέντα βραβεύει· ex emendatione Axtii (qui θηροβόρον scripsit). Vulgo θηροβόλου θανάτου.]

Θηρόβοτος, ὁ, ἡ, A feris depastus, Epigr. [Cyllenii in Anth. Pal. 9, 4: Θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης. Phalaris Epist. p. 76: Τὴν Ἰμεραίων θηρόβοτον· p. 357: Τὰ θηρόβοτα (nam sic vulgatum θηρόβατα correxit Hemst.) Νομάδων ἐνδιαιτήματα.]

Θηρόβρωτος, ὁ, ἡ, A feris voratus. [Strabo 6, p. 263: Ἀπολειφθέντα δ' αὐτὸν ἐν τῇ τοιαύτῃ πάγῃ θηρόβρωτον γενέσθαι· ubi codex unus θηριόβρωτον. Tzetz. ad Lycophr. 472.]

[Θηρόδηκτος, ὁ, ἡ, A feris morsus. Schol. Soph. Phil. 717.]

[Θηροδιδασκαλία, ἡ, Ferarum institutio (mansuefaciendo). Manetho 4, 425.]

[Θηροδιώκτης, ὁ, Ferarum persecutor. Const. Manass. Chron. p. 99 et 120.]

[Θηροδίωξ, κος, ὁ, Ferarum persecutor. Arcadius p. 51 (in cod. Havn.); Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1381; Etym. M. p. 451, 23. De forma vocabuli v. Lobeck. ad Phryn. p. 612.]

[Θηροειδής, ὁ, ἡ.] Θηροειδεῖς ἐφαπτίδες Hesychio sunt ποικίλως διηνυσμέναι, forsan a variis animalium figuris intextis. [Corrigendum διηνθισμέναι cum Is. Vossio. Hujusmodi ornatum θήρειον γραφὴν dixit Æschylus: de quo l. v. s. Θηρίον. G. Dind.]

[Θηροθήρας, ὁ.] Θηροθῆραι, Venatores, θηρευταὶ, Hesych. Esse autem puto illud e θηρ et θήρα, eo modo quo ὀρνιθοθῆραι, et alia.

[Θηρόθῡμος, ὁ, ἡ, Qui fero animo est, Efferatus. Philippus in Anth. Plan. 3, 25: Πρόσωπον θηρόθυμον.]

[Θηροκομέω, Bestias curo. Metaph. Colo. Nicet. Chon. Ann. p. 80, D: Θεραπεύων ἐνιαχοῦ, οὐ μὴν ὑπ' ἐκείνου θηροκομούμενος· 316, B: Θηροκομοῦσα τὸν σύζυγον.]

[Θηροκόμος, ὁ, Curator bestiæ. De magistro elephanti Georg. Codin. Orig. Cpol. p. 22, B. G. D. De rectore camelopardalis Heliod. Æth. 10, 27. Hase.]

[Θηροκράτωρ, ὁ, Belluarum rector. Philes De anim. 35, 23: Βασιλεὺς εὑρεθεὶς θηροκράτωρ.]

[Θηροκτονέω, Feras interficio. Const. Man. Chron. p. 132, D. Boiss.]

[Θηροκτονία, ἡ, Ferarum cædes. Jo. Cinnam. Hist. p. 155, C: Ἔν τε πολέμοις καὶ θηροκτονίαις· 156, B.]

Θηροκτόνος, ὁ, ἡ, [Feras interficiens,] quo nomine Hesych. θηροφόνος exp., nimirum idem significante. [Eur. Hel. 153: Κυσὶν θηροκτόνοις. Θηροκτόν' Ἄρτεμι Iph. A. 157, in parte fabulæ spuria. G. D. Porphyr. De abstin. 1, 22: Ὁ μὲν Ἀπόλλων, λυκοκτόνος· ἡ δὲ Ἄρτεμις, θηρ. Pisid. De van. vitæ 30: Ἀσθενὴς θ. Hase.]

[Θηρολεκτέω, Voces aucupor. Epiphan. vol. 1, p. 400, D.]

Θηρολέξης, ὁ, Suidæ [cui hæc gl. ex Hesychio vel Zonara p. 1041 est illata] est ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος, quem Athen. ὀνοματοθήραν vocat, quasi Venatorem vocabulorum. Sed suspectior ea vox, quum non extet in Ms. cod. [In θηρολέξης consentit etiam Cyrillus. ‖ Θηρολέκτης ex alio Lexico ms. affert Albert. ad Hes. « Θηρολέκτης, Cavillator, in Novella Manuelis Comneni de monasteriis quæ sunt ad urbem, apud Balsamon. ad Can. 12 Synodi 7. » Ducang.]

[Θηρολετέω, Feras perdo. Eustath. p. 561, 3.]

Θηρολέτης, ὁ, Ferarum perditor, occisor. E quo intelligitur Venator, κυνηγὸς, Hesych. [Philippus Anth. Plan. 4, 104: Ὄζος ὁ θηρολέτης, de clava Herculis. Jo. Malal. p. 40, 4; Eustath. Opusc. p. 20, 50.]

[Θηρολέτις, ἡ, Ferarum perditrix, Venatrix. Hesych.: Θηρότις, θηρεύτρια. Corrigendum cum Alberto θηρολέτις.]

[Θηρόλετος, ὁ, ἡ, A feris occisus. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 210: Ναυηγοῖο... θηρολέτου.]

[Θηρομαχέω, Cum feris pugno. Θηρομαχοῦντες, Bestiarii, Gl.]

[Θηρομαχία, ἡ, Pugna cum feris. Inscr. Muratorii p. 643.]

[Θηρομῖγής, ὁ, ἡ, Mixtus e feris. Oppian. Cyn. 2, 6: Ἄγρια φῦλα θηρομιγῆ. Plut. V. Marii c. 20: Θηρομιγής τις ὠρυγή.]

[Θηρόμικτος, ὁ, ἡ, i. q. θηρομιγής. Lycophr. 962: Ἡ δὲ δαίμονι τῷ θηρομίκτῳ σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ.]

[Θηρομορφία, ἡ, Forma ferina. Dionys. Areop. Cœl. hier. 2, p. 14.]

[Θηρονίκη, ἡ, Theronica, Dexameni filia. Pausan. 5, 3, 3.]

Θηρονόμος, ὁ, ἡ, Feras pascens: θ. δρυμός. [Θηρονόμα ὄρη Pollux 5, 13. Castorion ap. Athen. 10, p. 455, A: Θηρονόμε Πάν. Antipater Sidon. Anth. Pal. 6, 111: Θηρονόμου Φολόας.]

[Θηρόπεπλος, ὁ, ἡ, Veste ferina indutus. Epitheton Eumenidum in H. Orph. 68, 7. Θηρόπεπλος μανία, Insania ferinis vestibus se amiciendi, Timæus ap. Athen. 4, p. 163, F.]

[Θηροπλαστέω, Feras fingo. Tzetz. ad Lycophr. 673.]

[Θηρόπλαστος, ὁ, ἡ, Feras fingens, In feras convertens. Lycophro 673: Θηρόπλαστον δράκαιναν. Schol.: Τὴν θηρία τοὺς ἀνθρώπους μεταποιήσασαν Κίρκην λέγει.]

Θηροσκόπος, ὁ, ἡ, Feras observans, Feris insidians. [Hom. H. 27, 11 : Θ. ἰοχέαιρα (Ἄρτεμις). De eadem Philipp. Anth. Pal. 6, 240 : Θηροσκόπε τοξότι κούρη. Jo. Cinnam. p. 109, C.]

Θηροσύνη, ἡ, Venatio : θηροσύνας, κυνηγίας, Hesych. [Oppian. Cyn. 4, 43; Nonn. Dion. 16, 134. Dorice Agath. Anth. Pal. 6, 167 : Ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.]

[Θηροτόκος, ὁ, ἡ, Feras pariens. Diocles Anth. Pal. 6, 186 : Ἄγχεσι θηροτόκοις.]

[Θηρότροπος, ὁ, ἡ, Qui moribus feris est. Isid. Pelus. Ep. 1, 351; Const. Manass. Chron. p. 94.]

[Θηροτροφέω, Feras alo. Aristæn. 2, 20.]

Θηροτρόφος, ὁ, ἡ, Feras nutriens, alens. [Eur. Bacch. 556 : Νύσης θηροτρόφου. Apoll. Rh. 4, 1562 : Λιβύῃ θηροτρόφῳ. Ὄρη θ. Pollux 5, 13, Longus 1, 1. || Θηρότροφος, ὁ, ἡ, A feris nutritus. Eur. Phœn. 827 : Θηροτρόφου δράκοντος.]

[Θυρότῠπος, ὁ, ἡ, Ferinam formam habens. Orph. H. in Nereid. 5.]

[Θηροφᾰνής, ὁ, ἡ, Feris similis. Procl. in Hesiod. Op. 151 : Τὸ θ. τῶν δαιμόνων γένος. Boiss.]

[Θηροφονεὺς, έως, ὁ, Feræ occisor. Oppian. Cyn. 1, 537 : Θῆρα καὶ αὐτὸν θηροφονῆα.]

[Θηροφονέω, Feras occido. Oppian. Cyn. 4, 23.]

[Θηροφόνη. V. Θηροφόνος.]

[Θηροφονία, ἡ, Ferarum occisio. Greg. Naz. vol. 2, p. 80. Male per diphthongum θηροφονείαι (sic) apud Eustath. Opusc. p. 356, 29, et θηροφονείαν 60.]

Θηροφόνος, ὁ, ἡ, Ferarum occisor, Qui ferarum cæde gaudet. [Eur. Hipp. 216 : Θηροφόνοι κύνες. Apollo θηροφόνος (i. q. λυκοκτόνος) in Anth. Pal. 9, 525, 9.] Unde Artemidis est epitheton. [Eur. Herc. F. 378 : Θηροφόνον θεάν. || Terminatione fem. Θηροφόνη ap. Theognid. 11 et Aristoph. Thesm. 320.] Item θηροφόνον peculiari signif. Aconitum, ab occidendis feris, VV. LL. e Diosc. [4, 77] et Plut. [|| Θηρεφόνος. Etym. M. p. 502, 3 : Ἐκ τοῦ φῶ καὶ τοῦ κελαινόν γίγνεται κελαινοφής ὡς ἐπὶ τοῦ θηροφόνα θηρεφόνα. Θηρεφόνη, ἡ, n. pr. filiæ Dexameni ap. Pausan. 5, 3, 3, sec. codd. Mosq. et Vindob. Nam vulgo Θηραφόνη, consentiente cod. Paris.]

[Θηροφόντης, ὁ, Ferarum occisor. Const. Manass. Chron. p. 103. Boiss.]

[Θηροφόρος, ὁ, ἡ, Feras ferens, in ænigmate de panthera et Pane, Anth. Pal. 14, 24, 3, recte restitutum; cod. θηβοφόρον. V. *Journal des Sav.* 1834, p. 563.]

[Θηροφυγή. Cod. Vat. θηροφυγῆς αἴτιον pro θηρὶ φυγῆς αἴτιον ap. Diosc. Anth. Pal. 6, 220.]

[Θηρόχλαινος, ὁ, ἡ, Lænam e pelle ferina gerens. Lycophr. 871 : Θηροχλαίνου σηκὸν ὠμηστοῦ λύκου. Schol. τοῦ ἐνδεδυμένου τὴν λεοντῆν. Comparandum θηρόπεπλος.]

[Θηρὼ, οῦς, ἡ, Thero, Martis nutrix; v. Θηρίτας. || Phylantis filia, de qua Pausan. 9, 40. || Nomen Amazonis in fictili picto, ΘΕΡΟ, Durand, *Descript. des ant.* n. 293, nisi tamen est illa ipsa nutrix Martis. Hase.]

[Θηρώλεθρος, ὁ, ἡ, Feras, i. e. cœcos impetus, delens. Climac. p. 496, 6 : Πραότητι μάλιστα θηρωλέθρῳ. Hase.]

[Θήρων, ωνος, ὁ, Thero, Agrigentinus. Pind. Ol. 3. || Bœotus, statuarius. Pausan. 6, 14, 11.]

Θήρῶον, pro τὸ ἠρῶον Attice, ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, Aristoph. [Vesp. 819.]

Θὴς, ητὸς, ὁ, Operarius s. Servus mercenarius, Qui mercede alicui servit, Qui mercedis causa operam suam locat alicui : cujusmodi genus hominum erat in ultimo censu apud Athenienses, ut Proletarii et Capite censi ap. Romanos : medii inter δούλους et βαναύσους. Aristot. Polit. 3, 3, dicit τῶν ἀναγκαίων ἔργων τοὺς μὲν ἑνὶ λειτουργοῦντας τὰ τοιαῦτα, δούλους esse : τοὺς δὲ κοινῇ, βαναύσους καὶ θῆτας. Et Plut. Sol. [c. 13] e plebejis eos nominatos fuisse ἑκτημορίους et θῆτας, qui divitibus ἐγεώργουν, ἕκτα τῶν τελουμένων τελοῦντες. Hique θῆτες Athenis infimi census quum essent, ex instituto Solonis οὐδεμίαν ἀρχὴν ἦρχον, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας, ut idem Plut. testatur [c. 18]. Hesiod. vero Op. [600] jubet Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον Δίζεσθαι. Hom. quoque θῆτα vocat Famulum s. Ministrum mercenarium, Od. Δ, 644 : Ἠέ οἱ αὐτῷ Θῆτές τε δμῶές τε· δύναιτό τε καὶ τὸ τελέσσαι. Nam et ibi scholl. θῆτας accipiunt τοὺς ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντας, Qui mercedis causa serviunt, ob inopiam sc., quum alioqui ingenui sint et liberi : ut et Pollux 3, [82] scribit πελάτας et θῆτας esse ἐλευθέρων ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων· itidemque Eust. p. 1246 θῆτας et λάτρεις dici οἳ ὄντες ἐλεύθεροι μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, ut Apollo, inquit. [Herodot. 8, 137 : Καλέσας τοὺς θῆτας. Plato Euthyphr. p. 15, D : Ἀνδρὸς θητός· Polit. p. 290, A : Μισθωτοὺς καὶ θῆτας.] Θᾶτας Cyprii dicunt pro θῆτας, i. e. δούλους, Hesych. || Femin. Θῆσσα, et Attice Θῆττα. Ita enim dicitur Ancilla mercenaria, Famula mercede conducta, Quæ mercede alicui servit, Quæ mercede operam suam locat. Plut. Coriol. [c. 25] : Ἵππου ἑνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θήσσας ἀτονήσαντος. Meminit hujus v. Harpocr. quoque. Quum enim e Demosth. Orat. περὶ Ἀγνίου κλήρου [p. 1067, 27] attulisset hæc verba, Τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητικὸν τελοῦσιν, subjungit aliquanto post, Demosthenem hic ἐπίκληρον nominasse τὴν πενιχρὰν κόρην quam θῆσσαν appellant Attici : fuisseque ἐπάναγκες τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, teste etiam Posidippo comico. Quæ ap. Suid. quoque leguntur : cui itidem θῆττα est ἐπίκληρος οὐκ ἔχουσα φερνὴν, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγχιστέων προικιζομένη κατὰ τὸν νόμον τῶν πεντακοσίων δραχμῶν. Unde intelligimus θήσσας s. θήττας fuisse Virgines pauperculas, a parentibus sine ulla hæreditate relictas, ideoque opus habentes mercede famulari s. ancillari aliis. Qua de re et Eust. p. 1246. Eurip. θῆσσαν usurpavit etiam pro θητικὴν, nimirum θῆσσαν τράπεζαν appellans τὴν μισθωτικὴν καὶ δουλικὴν τροφὴν, Cibum qui apponitur iis qui mercede operam suam locant et serviunt : initio Alcestidis. Ibi enim Apollo dicit : Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν. Ad verbum, Servilem et mercenariam mensam. [El. 205 : Θῆσσαν ἑστίαν. Athenag. Legat. 17, p. 79, citat Routh.]

Θῆσαι, Hesychio θρέψαι, θηλάσαι, Alere nutrireque, Lactare. Unde med. θήσασθαι est τὸ θηλάζειν τὸ γάλα, Lac sugere, teste Athen. l. 9, [p. 396, F] in exemplum afferente hunc versum Homeri ex Il. Ω, [58] : Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Cui simile hoc Callimachi, H. in Jov. v. 48 : Σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. [H. in Apoll. 123.] Sed notandum, ap. Athenæum scriptum esse non θήσασθαι, sed θῆσθαι, qui etiam subjungit sic dictum διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλάς. Legitur autem hoc θῆσθαι ap. Hom. sed in paulo diversa signif., nimirum pro Mulgere : Od. Δ, [89] : Ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμὴν, Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος· Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπητανὸν γάλα θῆσθαι. Ibi enim Eust. annotat θῆσθαι alibi significare τὸ θηλάζειν, hic vero τὸ ἀμέλγειν : thema autem hujus esse θῶ, unde derivari θηλὴ et τήθη : dici autem θῆσθαι ut χρῆσθαι.

[Θῆσαι, In servitutem redigere. Tab. Heracl. p. 226.]

[Θησαίατο. Θήσασθαι. V. Θεάομαι.]

[Θήσασθαι, Lac sugere. V. Θῆσαι.]

Θησαυρίζω, Thesauros extruo. Herodian. 6, [1, 17] : Ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, Proprios thesauros extruebat. Plut. Περὶ φιλοπλ. : Παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Sic pass. quoque vox accipitur, Plato Phædro [p. 376, D] : Ὅταν γράφῃ ἑαυτῷ ὑπομνήματα θησαυριζόμενος. Interdum cum accus. rei construitur, sicut ταμιεύω, et significat In thesauro repono, condo, conditum asservo. [Herodot. 2, 121, 1 : Ἐν ἀσφαλείῃ τὰ χρήματα θησαυρίζειν.] Xen. Cyrop. [8, 2, 24] : Οὐδὲν τούτων ὅ, τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' αὐτῷ. Aristot. De partib. anim. 3, [c. 14 ante med.] : Πρὸς τὸ δύνασθαι πολὺν χρόνον θησαυρίζειν καὶ πέττειν ἀλείαντον οὖσαν τὴν τροφήν. Cui l. similem alium habes ex Eod. in Προθησαυρίζω. [Longus p. 93 : Θησαυρίσας τὸ βαλάντιον.] Et passive aliquid dicitur θησαυρίζεσθαι pro Recondi et reponi in thesauro. Theophr. H. Pl. 8, [11, 6] de frumentis conditis et asservatis loquens : Φασὶ δὲ καὶ ἐν Μηδείᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις ὑψηλαῖς χώραις διαμένειν θησαυριζόμενα πολὺν χρόνον· 4, [4,

6] de ebeno : Τὴν δὲ χρόαν οὐ θησαυριζομένη λαμβάνει τὴν εὔχρουν, ἀλλ' εὐθὺς τῇ φύσει, Colorem commendatum non asservando contrahit, sed protinus a natura, Bud. Sic 2, [6, 8] de palmulis : Θησαυρίζεσθαι δὲ μόνους φασὶ τοὺς ἐν Συρίᾳ. [Sophocles ap. Porphyr. De abstin. p. 134 : Ῥᾲξ εὖ τεθησαυρισμένη. Plut. V. Timol. c. 13.] Alioquin vox passiva, ut et media, in activa etiam usurpatur signif., itidem pro In thesauris recondo, vel simpliciter Recondo et asservo, veluti thesaurum. Philo V. M. 1 : Οὐ χρυσὸν, οὐκ ἄργυρον ἐθησαυρίσατο. Herodian. 1, [14, 5] : Ἕκαστος δὲ ἃ εἶχεν, ἐκεῖσε ἐθησαυρίζετο, Universi ferme suas illic divitias quasi in thesaurum congerebant. Significat etiam Reconditum velut in thesauro assèrvo et retineo, simpliciter Retineo, Asservo, διατηρέω. [Herodot. 2, 88 : Τὸν νεκρὸν θησαυρίζουσι ἐν οἰκήματι θηκαίῳ.] Theophr. C. Pl. 6, 28 : Τὸ ἔλαιον τὰς ὀσμὰς δύναται μάλιστα θησαυρίζειν. [|| Diodor. 20, 36 : Ὁρῶν τεθησαυρισμένον κατ' αὐτοῦ ... τὸν φθόνον· ubi Wessel. Philonis verba comparat p. 990, C : Ἀνηκέστων κακῶν, ἃ κατ' ἐμοῦ θησαυριζόμενος (ὁ δαίμων) χαρίζεται τοῖς δολοφονηθεῖσι. Et similiter multis locis Jo. Chrysost.]

[Θησαυρικὸς, ἡ, ὸν, i. q. θησαυριστικὸς, si recte habet scriptura ap. Ptolem. Tetrab. p. 158, 5 : Φιλοχρημάτους, βιαίους, θησαυρικούς. Hase.]

Θησαύρισμα, τὸ, Quod in thesauro conditum et repositum est, Thesaurus. [Soph. Phil. 37 : Κείνου τὸ θ. σημαίνεις τόδε. Eur. El. 497 : Παλεόν τε θ. Διονύσου τόδε· Ion. 1394 : Ἥδε θησαυρίσμασι.] Exp. etiam Repositorium, Asservatio. [Democrit. ap. Plut. Mor. p. 500, D : Κακῶν ταμεῖον καὶ θ. Jo. Chrysost. vol. 5, p. 685, A.]

Θησαυρισμὸς, ὁ, Ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro. Aristot. Polit. 1, [8] : Θησαυρισμὸς χρημάτων πρὸς ζωὴν ἀναγκαίων, i. e. τὸ θησαυρίζειν χρήματα πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, Condere et reponere in thesauris pecunias et opes ad vitam necessarias, etiam Prudentia condendi pecunias in thesauris. Theophr. H. Pl. 8, 10 : Τῶν δὲ σπερμάτων οὐχ' ἡ αὐτὴ δύναμίς ἐστιν εἴς τε τὴν βλάστησιν καὶ εἰς θησαυρισμόν· ἔνια μὲν γὰρ βλαστάνει καὶ τελειοῦται τάχιστα, καὶ θησαυρίζεται κράτιστα. Et mox, Διὸ καὶ εἰς θησαυρισμὸν ἀποτίθεσθαι, i. e. θησαυρίζεσθαι, Recondi et reponi in thesauris frumentariis.

Θησαυριστὴς, ὁ, Qui thesauros congerit, in thesauris reponit, in thesauris condit et servat opes futuris usibus necessarias. [Pollux 3, 115.]

Θησαυριστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. θησαυριστής. Θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα [apud Aristot. H. A. 1, 1], Animalia quæ ingeniose et solerter cibos recondunt in suis thesauris, Quæ victui necessaria in thesauros et cellas suas congerunt, et condita in usus suos servant : veluti formicæ, apes, et alia quædam animalia. [Pollux 3, 115.]

[Θησαυροδοτέω, Do thesauros. Timoth. Or. de Simeon. p. 846, B. Hase.]

[Θησαυρομανία, ἡ, Insanus thesaurorum amor. Tatian. Ad Græc. p. 263, C.]

[Θησαυροποιέω, i. q. θησαυρίζω. Pollux 3, 116.]

Θησαυροποιὸς, ὁ, Qui thesauros congerit et reponit, res pretiosiores in thesauros recondit, i. q. θησαυριστὴς, Plato De rep. 8, [p. 554, A. Pollux 3, 115.]

Θησαυρὸς, ὁ, i. q. θήκη, Repositorium, Conditorium, Locus in quo congestæ opes reponuntur et conduntur, ut cellæ granariæ et æreriæ. [Herodot. 2, 150 : Χρήματα φυλασσόμενα ἐν θησαυροῖσι καταγαίοισι. Sæpe ædiculam significat in qua conservantur donaria deo dedicata. Sic θησαυρὸς Κορινθίων, Κλαζομενίων, al. 1, 14, 51; 4, 162. (Plut. Mor. p. 400, E.) Schweigh. Eurip. Ion. 1141 : Λαβὼν ὑφάσμαθ' ἱρὰ θησαυρῶν πάρα. Plato Rep. 8, p. 548, A : Κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς.] Poll. 9, [44] : Καὶ θησαυροὶ καὶ ταμιεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροὶ ἔκειντο. Aristot. OEc. 2, [38] : Τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς τὰς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Et mox, Ἐπώλει τὰ ἐκ θησαυρῶν. Sic Joseph. : Κατασκευάσας θησαυρὸν, καὶ κλείσας πανταχόθεν, ὀπὴν ἐν αὐτῷ μίαν ἤνοιξεν, Ærarium, Pecuniarum repositorium s. conditorium. [Plut. V. Philop. c. 19 : Κομίσαντας αὐτὸν ἐς τὸν καλούμενον Θησαυρὸν, οἴκημα κατάγειον ... οὔτε φῶς ἔξωθεν οὔτε θύρας ἔχον κτλ.] Plutarch. : Ἐκέλευσεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων. [V. Lucull. c. 18 et 29. Herodot. 9, 106 : Θησαυρούς τινας χρημάτων εὗρον.] Ubi nota additum gen., omissum in locis præcedentibus. Plutarch. [Mor. p. 982, C] : Γνωρίσασα τὸν ἑαυτῆς ἑκάστη θησαυρὸν, ὡς οὐδεὶς χρυσίου θήκην ἄνθρωπος, ἀσμένως ἀνοίγει καὶ προθύμως· appellans ibi θησαυρὸν Foveam in arena, in qua testudines καταχοῦσι καὶ κατακρύπτουσι τὰ ᾠά : θήκην autem χρυσίου nominans, quam in præcedente loco θησαυρὸν χρημάτων. Lat. quoque Thesauros dicunt : ut videbis ap. Gell. 2, 10. Sed et Ipsæ opes alicubi repositæ s. reconditæ, vocantur θησαυροί. [Aristoph. Av. 599 : Τοὺς θησαυροὺς ... οὓς οἱ πρότερον κατέθεντο τῶν ἀργυρίων· 601 : Τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμόν. Æsch. Pers. 234 : Ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.] Athen. 6, [p. 231, E] : Ἀλεξάνδρου τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας θησαυροὺς ἀνελομένου. Plut. De deo Socr. : Θησαυροῦ φανέντος. Lucian. [Hermot. c. 72], θησαυροὺς ἀνορύττειν, ut Virg. Thesauros tellure recludere, Cic. Obruere thesaurum alicubi, et, Thesaurum defossum esse sub lecto. [Θησαυροὺς καὶ πλούτους Lucian. Alex. c. 14.] Metaph. autem [Pind. Pyth. 6, 8 : Ὕμνων θησαυρός. Soph. Aj. 1175 : Κόμας ἐμὰς ... ἱκτήριον θησαυρόν· Ant. 30, de cadavere : Οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν, quod schol. explicat ἕρμαιον. Eur. Ion. 923 : Θ. κακῶν. Plato Phileb. p. 15, E : Σοφίας θ.] Xenoph. [Mem. 1, 6, 14] : Τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων. Sic Quintil., E reposito velut thesauro se offerentibus; Cic., Thesauros argumentorum. Isocr. [p. 8, B] : Καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρὰ ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη. Itidem et Hesiod. Op. [717] : Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος Φειδωλῆς. Hesychio θησαυρὸς est εἰς ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος. Appian. pro Armamentario etiam posuisse videtur in hoc ap. Suid. l. : Ὅπλα τε πολλὰ καὶ σῖτον ἡτοιμάζετο, καὶ θησαυροὺς ἐποίει, Conditoria in quibus ea reconderet. Nisi malis, Aliarumque rerum conditoria s. repositoria. [Θησαυρὸν (receptaculum) βελέεσσι ap. Æsch. Pers. 1022. Τοῦ ὕδατος τοὺς θησαυροὺς (Cisternas) Procop. De ædif. p. 32, D.] Ap. eund. Suid. θησαυροὶ ἀνέμων.

[Θησαυροφυλακέω, Thesaurum custodio. Philo vol. 1, p. 338, 14; Diodor. 19, 15; Eustath. Opusc. p. 302, 60.]

Θησαυροφυλάκιον, τὸ, Locus in quo thesauri repositi custodiuntur. I. q. θησαυρὸς, quod significat Cellam in qua reponitur pretiosior supellex, et ταμιεῖον. Suid. [Ærarium, Gl. Eustath. Opusc. p. 71, 10; 116, 30; 151, 30. Plur. Artemid. Onir. 1, 74; Themist. Or. 7, p. 91, C.]

Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ Thesauri custos, Qui thesauri custodiæ præest. [Diodor. 18, 58; 19, 18; Polyæn. 4, 9, 4.]

[Θησαυρώδης, ὁ, ἡ, Thesauris refertus. Philostr. p. 303 : Τάφοι θησαυρώδεις καὶ πολύχρυσοι.]

Θησεῖα, τὰ, sc. ἱερὰ, Festum in honorem Thesei agitari solitum Athenis, teste Hesych. In quo festo ferunt populo datum fuisse congiarium. [Aristoph. Pl. 627 : Ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμυστιλημένοι.]

Θησείδης, ὁ, Thesei filius. [Eur. Hec. 125 : Τὼ Θησείδα. Θησεῖδαι, οἱ, Thesei progenies. Pausan. 1, 3, 3 : Ἐς τετάρτην οἱ Θησεῖδαι γενεὰν διέμειναν ἄρχοντες· 2, 18, 9 : Θυμοίτης Θησειδῶν ἔσχατος.] In Epigr. [Diodori Anth. Pal. 7, 40] Θησείδας quidam vocat Athenienses, utpote nepotes et posteros Thesei. [Sic Soph. OEd. C. 1066 : Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά. Eur. Tro. 31 : Ἀθηναίων τε Θησεῖδαι πρόμοι. || Θησηιάδης. Marcell. Anth. Pal. Append. 51, 33 : Ἡρώδεω πρόγονος Θησηιάδαο.]

Θησεῖον, τὸ, [Hoc accentu, quem præcipit Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 219, 10, constanter scriptum est in libris : sed Θήσειον probat Herodian. ibid. vol. 3, p. 252, 16 : Θησεὺς Θησέος, ἐπεὶ οὐ περισπᾶται, διὰ τοῦτο οὐκ ἐροῦμεν Θησεῖον, ἀλλὰ Θήσειον. Similiter Etym. M. p. 451, 48. || Θήσεον pro Θήσειον metri causa dixit Pherecrates, de quo Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 99, 23 : Θησέῳ ἀντὶ τοῦ Θησείῳ (quæ ap. Bekk. sine iota subscripto leguntur). Φερε-

κράτης Δουλοδιδασκάλῳ. Chœroboscus l., c. : Λέγεται δὲ καὶ Θησίον· quod Θήσιον vel Θήσεον scribendum. G. Dind.] Templum et lucus Thesei, sub. ἱερὸν vel τέμενος. Hesychio enim teste Θησεῖον est νεὼς Θησέως ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον: ut et Aristophanis schol. tradit servos qui ad τὸ Θησεῖον confugissent, habuisse ἀσυλίαν. [Arist. Eq. 1312 et fr. 477.] Sed addit Hesych. [et Etym. M.] fuisse Athenis etiam δεσμωτήριον quoddam hoc nomine, necnon φυτόν τι ποιόν : cujus plantæ meminit Theophr. H. Pl. 7, [12, 3] et Plin. 21, 17; 22, 22.

[Θησειότριψ, ῖβος, ὁ.] A nomine vero Θησεῖον, significante Fanum et lucum Thesei, est comp. Θησειότριψ, quo denotatur Is qui in Thesei templo s. luco, utpote asylo, versatur et tempus terit: Etymologo [p. 451, 51] ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας, afferenti ipsum ex Aristoph. Polyido. [Addit Etym. : Καὶ Θησομύζειν δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λέγεται. Nam sic scripturam vulgatam δὲ τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν ex cod. Dorv. correxit Gaisford. ad Hesiod. p. 112. Suspectum tamen est verbum θησομύζειν, quod viro docto anonymo in θησειομύζειν mutandum videbatur.]

[Θήσεον. V. Θησεῖον.]

Θησεύς, έως, ὁ, Theseus : filius Ægei et Æthræ, heros fortissimus, et Herculis imitator, Atheniensisque reipublicæ fundator. [Apud Homerum Il. A, 265, Od. Λ, 321, Herodotum 9, 73, Sophoclem in OEd. Col. et Eurip. Suppl. (quibus in fabulis in scenam prodit) et alios plurimos. Ejus vitam scripsit Plutarchus. Θησῆι ap. Apoll. Rh. 3, 1100. Θησῆα 3, 997. Οἱ Θησέες Plato Theæt. p. 169, B. || Dor. Θασεὺς Theocr. 2, 45. || Θησεὺς historiarum scriptor quidam, de quo v. Suidam. || Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 386.]

[Θησηιάδης. V. Θησείδης.]

[Θησήιος, ία, ιον, Theseius. Tryphiodor. 177 : Δύω Θησήια τέκνα.]

[Θησηΐς, ίδος, ἡ.] A Theseo denominata Θησηΐς κουρὰ, Theseis tonsura : qua nimirum τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον κείρεται, usurpata olim a Theseo adolescente, prius autem ab Homericis Abantibus, ut Eust. [p. 165, 7] tradit, et ante eum Plut. Theseo [c. 5]. Alioqui Θησηΐς, dicitur etiam poema de Theseo et rebus ab eo gestis. [Aristot. Poet. 8 : Ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακληίδα καὶ Θησηίδα ... πεποιήκασιν. Diog. L. 2, 59 : Πυθοστράτου τοῦ τὴν Θησηίδα πεποιηκότος. Conf. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 351. || Forma contracta Θησῆς. Æsch. Eum. 1026 : Πάσης χθονὸς Θησῆδος.]

[Θῆσθαι. V. Θῆσαι.]

[Θῆσκος, ἡ, Thescus, oppidum in Chersoneso. Agathias Hist. p. 302, 3.]

[Θῆσος inter similia nomina Κτῆσος Δρῆσος Ῥῆσος Μνῆσος est ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 11, 14. Corruptum videtur ex Βῆσος. G. Dind.]

[Θῆσσα. V. Θής.]

Θήσω, quod Hesych. exp. ποιήσω, ad τίθημι s. θέω referri potest. Idipsum vero θήσω annotat accipi etiam pro ἥσω, αἰτήσω, a Bœotis.

[Θῆτα, τὸ, Theta, octava alphabeti litera. Τὸ θῆτα Aristoph. Eccl. 685, Callias ap. Athen. 10, p. 453, D D, Plato Theæt. p. 207, E. Nomen est indeclinabile : nisi quod Democrito θήτατος (et similiter δέλτατος) dicere placuit, ut annotavit schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 781, 23. || Τὴν θῆταν in Lexico schedographico, de quo dixi s. v. Ἦτα. || Æsopi cognomen. Ptolem. Heph. apud Phot. Bibl. p. 151, 23 : Αἴσωπόν φασιν ὡς ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ δεσπότου θῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ δουλικός τις εἶναι καὶ πολύτροπος· θῆτες γὰρ οἱ δοῦλοι. G. Dind.]

Θηταλὰ, Hesychio θαυμαστὰ, ψεύδεσιν ὅμοια.

Θητεία, ἡ, Servitus s. Famulatus mercedis causa : ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία : Hesychio μισθοδούλεια, et μίσθωσις : eam autem μίσθωσιν intellige Qua quis operam suam alicui mercede locat. [Soph. OEd. T. 1029 : Ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;] Isocr. [p. 306, A] : Ἐπὶ θητείαν ἰόντας. [Plur. id. p. 228, E. Orph. Arg. 21 : Θήτειάν τε Ζηνός. Eustath. Opusc. p. 334, 37 : Ἔστι γὰρ ἡ δουλεία θητεία τις ἄμισθος.]

Θητεὺς, έως, ὁ, Qui operam suam mercede locat, Qui mercede servit s. famulatur : i. q. θής. Legitur ap. Suid. in Ms. etiam cod. Θητεὺς καὶ θητικόν : et declarationis loco subjungitur, Εἰς δ' διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς ἦρχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο. Quæ verba ex Harpocr. desumpta sunt : ap. quem tamen non θητεῖς scriptum, sed θῆτες, quod magis probo : atque ita eum scripsisse patet ex Antiphontis l., quem subjungit : Τούς τε θῆτας ἅπαντας ὁπλίτας ποιῆσαι.

Θητεύω, Mercede servio, Mercede operam meam loco. Hom. [Il. Φ, 144 : Θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν·] Od. Σ, [356] : Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην, Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς· μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται· Αἰμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων; Sic Apollo initio Alcestidis Euripideæ dicit : Καί με θητεύειν πατὴρ Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν. Et Plato Polit. 2, [p. 359, D] de Gyge : Εἶναι αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. [Philostr. p. 669 : Οἷς ὁ Γύγης ἐθήτευσεν.] Et Philostr. [p. 721] : Ἐθήτευσαν εἰς τὸ τεῖχος, Operam suam mercede locarunt ad muri extructionem. Ap. Herodot. [8, 137] legimus etiam, Ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλῆϊ, addito ἐπὶ μισθῷ, quod alias ei includitur.

Θητικὸς, ἡ, όν, Pertinens ad τοὺς θῆτας, Mercenariorum proprius et peculiaris : vel etiam Mercenarius, adjective accipiendo eam vocem. Aristot. Rhet. l. 1, [9] : Οὐ γάρ ἐστι κομῶντα ῥᾴδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικὸν, nec etiam ἐργάζεσθαι βάναυσον τέχνην. Sic Idem Polit. 3, 3 : Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐπιτηδεῦσαι τὰ τῆς ἀρετῆς, ζῶντα βίον βάναυσον ἢ θητικόν. Idem Polit. 8, [8] : Διόπερ οὐ τῶν ἐλευθέρων κρίνομεν εἶναι τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θητικωτέραν. [Hierocles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 128 : Θητικωτέρων ὑπηρετημάτων, ex emend. Koenii : nam libri νοητικωτέρων.] Alioqui θητικὸς dicitur etiam Qui constat ex ejusmodi mercenariis famulisque operariis : ut quum idem Aristot. Polit. 2, c. 10, dicit τὸ τέταρτον τέλος Athenis fuisse τὸ θητικὸν, οἷς μηδεμιᾶς ἀρχῆς μετῆν. Et 6, 7, esse τέσσαρα μάλιστα μέρη τοῦ πλήθους, γεωργικὸν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic Plut. in Pericle [c. 12, et V. Sol. c. 29] dicit, Τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolute et substantive pro τὸ θητικὸν πλῆθος, h. e. τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον : ap. Suid. : Καὶ θητικὸν ἐπήγοντο οἱ αὐτοὶ ἐς τὸν πόλεμον· ut τὸ οἰκετικὸν de Famulitio dicitur. [Timæus p. 212 : Πενεστικὸν, τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικόν. Agathias p. 252, 14 : Ὁπόσον παρῆν θητικόν τε καὶ δοῦλον. Leo Diac. Hist. p. 132, 21 : Τὸ λοιπὸν στρατιωτικὸν μετὰ τοῦ θητικοῦ.]

[Θητὸν, βωμὸν, Hesych. Θυτήριον Ruhnken.]

[Θῆττα. V. Θής.]

[Θήχης, ὁ, Theches, mons in vicinia Ponti. Xen. Anab. 4, 7, 11.]

Θητώνιον, τὸ, Pretium quo ejusmodi mercenarius operarius [qualis est θής] conducitur et veluti emitur, Pretium quo mercenarius operarius et minister operam suam locat ac ceu vendit : Suidæ τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον. [|| Verbum Θητωνεῖν Bœckhius restituit in inscr. Attica vol. 1, p. 169, ubi in lapide literæ conspiciuntur OETΩN.]

[Θηῶ et νηῶ verba properispomena ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 43, 26.]

[Θιαγὼν, όνος, ἡ.] Θιαγόνας ab Ætolis vocari ἄρτους τοὺς τοῖς θεοῖς γινομένους tradit Nicander ap. Athen. 3, [p. 114, C], ut et Hesychio θιαγόνες sunt ἄρτοι, οἳ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς. [Nomen idem videtur σιαγὼν i. q. βάρηξ seu βήρηξ, quod Gingiva (τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων) et Maxillam (σιαγὼν) interpretantur Anecd. Bekk. p. 223. Lobeck. Aglaoph. p. 1071.]

[Θιάζω.] Θιάσαι, Hesychio [cujus codex θιᾶσαι] χορεῦσαι, Choros ducere, Tripudiare, afferenti itidem θίασον pro χόρευσον, Tripudiato, Choros ducito. [Sic Musurus. Codex θίασε, χόρευσε. Quod Θιάσαι, χορεῦσαι potius scribendum esset, nisi id ipsum infra sequeretur.]

[Θιαῖος, ὁ, Thiæus, inter nomina in ιαιος est apud Theognost. Can. p. 53, 8. Notum est nomen Θειαίου vel Θεαίου. G. Dind.]

[Θιαχχά. V. Ἰάχχα.]

[Θιάλλαι. V. Θίλα.]

[Θιάρατος, εὔητος, gl. obscura Hesychii.]

[Θιασαρχέω, Sacro choro præsum. Inscr. Cherson. ap. Bœckh. vol. 2, p. 146, 11 : Θιασαρχήσαντα καὶ πᾶσαν λειτουργίαν τελέσαντα. Hase.]

Θιασάρχης, ὁ, Sacri chori princeps, Princeps et antistes sacrificantium vel solemni cœtu deum colentium. Lucian. [De m. Peregr. c. 11] : Τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος· καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν.

[Θιασεία, ἡ, Egressio qualis θιασευόντων est. De vi salubri solis lucentis Proclus H. in Sol. 21 (Anal. vol. 2, p. 442) : Σῆς ἀπὸ ... ἀλεξικάκου θιασείης Παιήων ἔβλαστε.]

Θιασεύω, idem fere significans quod Pompatice et thiasi more progredior aut egredior. [Eur. Bacch. 378 Dionysus dicitur θιασεύειν χοροῖς, quod signif. transitiva dictûm accipi potest, ut in Ion. 552 : Ἐθιάσευσέ με ... Μαινάσιν Βακχίου. Passiv. Bacch. 75 : Βιοτὰν ἁγιστεύει καὶ θιασεύεται ψυχὰν, ἐν ὄρεσσι βακχεύων, ὁσίοις καθαρμοῖς. Strabo 12, p. 564 : Ἑορτή τις ἄγεται ... καὶ ὀρειβάσια θιασευόντων καὶ καλούντων Ὕλαν. Hesych. : Θιασεῦσαι, σπεῖσαι, προσενέγκαι.] Gregor. : Ἄγε δὴ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος ἐντεῦθεν θιασευέτω, καὶ πῶς δεῖ τὸ θεῖον ὑπολαμβάνειν, φασκέτω· quod Budæo idem esse videtur ac ἐξαρχέτω.

[Θιασίτης, ὁ, i. q. θιασώτης. Pollux 6, 8. Inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 229, 22 : Τὴν τῶν θιασιτῶν βούλησιν. Tenia ib. p. 269, 6 : Κοινὸν [θ]ιασιτῶν. Mœris p. 186 : Θιασῶται διὰ τοῦ ω Ἀττικοί, θιασῖται Ἕλληνες.]

Θίασος, ὁ, Hesychio χοροῦ σύστασις, Cœtus et multitudo tripudiantium : ac proprie quidem τὸ Βακχικὸν πλῆθος, Turba Bacchicos choros agitans : ut et Athen. [8, p. 362, E] tradit θίασον vocari τὸν τῷ Διονύσῳ παρεπόμενον ὄχλον, in exemplum ex Eur. [Bacch. 679] afferens hunc senarium : Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Cui adde Demosth. [p. 313, 23] : Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθρῳ, καὶ τῇ λεύκῃ, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν, Εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης, ἄττης ὕης· ἔξαρχος, καὶ προηγεμὼν, καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος, καὶ τἄλλα τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος. Sic Virgil. Ecl. 5, [30] : Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et foliis lentas intexere mollibus hastas. Et Æn. 7, [581] : Tum quorum attonitæ Baccho nemora avia matres Insultant thiasis, ... undique collecti coeunt. Sic Suid. ex Aristoph. [Thesm. 41] θίασος μουσῶν affert pro ἱερὸς χορός. || Hesychio ἑσμὸς γυναικῶν, Examen et caterva mulierum, forsitan operantium Bonæ Deæ : et generalius σύλλογος ac τὸ ψιλὸν πλῆθος, Conventus, Cœtus, Collecta multitudo. [Aristoph. Ran. 156 : Θιάσους εὐδαίμονας ἀνδρῶν γυναικῶν. Eur. Phœn. 803 : Ἀσπιδοφέρμονα θίασον· Iph. A. 1059 : Θίασος ἱπποβότας Κενταύρων.] Quomodo et Harpocr. quum dixisset θίασον esse τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεοῦ (unde et Athen. dictum vult quasi σίασον, παρὰ τοὺς σιοὺς τοὺς θεοὺς Dorice) ap. Demosth. et Xen., addit, Ionem ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ponere hoc nomen. Sic sane Philo De mundo dixit : Ψυχῶν ὁ θίασος οὗτος ἀσωμάτων ἐστί. Plut. Anton. [c. 23] : Χορευταὶ, κιθαρῳδοὶ, ὀρχησταὶ, καὶ τοιοῦτος ἄλλος Ἀσιανῶν ἀκροαμάτων θίασος. Plato Politico [p. 303, C] : Κενταυρικὸν δρᾶμα, καὶ σατυρικὸς θίασος. Et Theodor. Hist. Eccl. 1, 3, τὸν θίασον τοῦ Χριστοῦ dicit, quem et χορὸν appellat : ut Basil. τὸν εὐσεβείας θίασον : cui opp. ὁ κακίας θίασος ap. Xen. Ap. eum enim [Mem. 2, 1, 31] ἡ ἀρετὴ τῇ κακίᾳ dicit : Τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; Tui cœtus et sodalitii esse, i. e. Partes tuas sectari. Budæus namque τοῦ αὐτοῦ θιάσου εἶναι hic interpr. Socium, sodalem et sectatorem esse. || Convivantium cœtus, Convivium; unde Hesych. quoque exp. non solum Βακχικὸν πλῆθος, sed etiam εὐωχία. Et Athen. [l. c.] quum ἐράνους esse dixisset τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγὰς, subjungit, hunc ipsum ἔρανον vocari etiam θίασον, indeque συνθιασώτας appellari τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Atque eo sensu accipiendum quod Idem initio libri 5 dicit : Τά τε φυλετικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν· ἔτι δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ φρατρικὰ καὶ ὀργεωνικά. Et Plut. [Mor. p. 301, E] de Æginetis ait : Τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους· ἐν ᾗ καθ' αὑτοὺς ἐφ' ἡμέρας ἑκκαίδεκα μετὰ σιωπῆς ἑστιῶνται. Qui loci innuunt certa quædam certis in regionibus fuisse convivia s. convivantium certos cœtus. [ῐ || Θείασος et θειασώτης per diphthongum scripta Hesychio p. 1686 restituuntur postulante literarum ordine, eandemque scripturam ex Glossariis mss. memorat Albert.]

[Θίασος, ὁ, Thiasus, n. pr. in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 394.]

[Θιασώδης, ὁ, ἡ.] Θιασώδεες ὧραι, ap. Nonn. [Jo. c. 4, 205], Tempora thiasis celebria, s. Tempora festa et ovantia, ut alii interpr.

Θιασὼν, ῶνος, ὁ, Domus s. Locus in quo thiasi et festa convivia agitantur aut choreæ exercentur. Hesychio θιασῶνες sunt οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι, Domus in quibus convivantium turba convenit epulatum.

[Θιασώτης, ὁ.] Θιασῶται, Qui in unum locum convenire solent choreas agitatum aut celebratum convivia, Sodales qui simul choreas exercent aut epulantur. Hesychio χορευταί : Harpocrationi οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων, ex Isæo [p. 77, 45]. Ap. Suid. : Ἐλθὲ χορεύσων ἱεροὺς ἐς θιασώτας : ubi χορευτὰς intelligit. [Eur. Bacch. 548 : Τὸν ἐμὸν ἐντὸς ἔχει ... θιασώταν.] Frequentius de Iis qui sacrificiorum et cultus divini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque et vino indulgebant. Xen. Symp. [8, 1] de Amore loquens : Ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Aristot. Ethic. 8, 10 : Ἔνιαι δὲ τῶν κοινωνιῶν δι' ἡδονὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασωτῶν καὶ ἐρανιστῶν· αὗται γὰρ θυσίας ἕνεκα καὶ συνουσίας. Et apud Athen. unus e Dipnosophistis consortes et convivii socios compellans dicit, Ἄνδρες θιασῶται : ut ipse quoque Athen. συνθιασώτας nominari dicit τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. [Themist. Or. 13, p. 165, B : Ἀπόλλωνος θιασώτας. Πλάτωνος θιασῶται (Sectatores) id. 2, p. 33, C.] Porro ut Xen. in illo l. dicit τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται, sic Theodorit. Hist. Eccl. l. 2, τῆς Ἀρειομανίας θιασῶται, pro Sectatores, Socii : metaphora ab iis qui choros et pompas in dei alicujus honorem instituunt, et magna caterva tripudiant ovantque, dei simulacrum deducentes : unde et οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες sacerdotumque ordo nominantur θιασῶται a Dionysio Areop. [|| Femin. Θιασῶτις, ιδος, ἡ. Oppian. Cyn. 4, 298 : Παχνώθη δὲ κέαρ θιασώτισι, i. e. Bacchabus.]

Θιασωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad ejusmodi sodalitia pertinens, Aristot. OEcon. l. 2, [3 : Τά τε θιασωτικὰ καὶ τὰ πατριωτικά (τεμένη)].

[Θιασῶτις. V. Θιασώτης.]

[Θίβα, ἡ, Thiba. Steph. Byz. : Θ., τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεισῶν κληθεῖσα. (Quam Θίβαν vocatam esse addit.) ... Ὁ τοπίτης Θίβιος, ὡς ἀπὸ Θίβης εὐθείας. Τοὺς περὶ τὸν Πόντον οἰκοῦντας πάλαι Θηβεῖς ex Phylarcho memorat Plut. Mor. p. 680, B, cui Θιβεῖς recte restituit Salm.]

[Θίβεις, γυναῖκές τινες, gl. obscura Hesychii.]

Θίβη, ἡ, Hesychio est πλεκτόν τι κιβωτοειδὲς ὡς γλωσσοκομεῖον, Fiscella e vimine plexa arculæ in modum. [Similiter Photius p. 92, 14, et Zonar.] Quomodo θίβη παπύρου affertur ex Exodi 2, [3 et 5], pro Fiscella scirpea. Ap. Athen. [4, p. 129, E] : Ἑλοῦς πίναξ ἐν θίβῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ. Ubi Budæus significari ait vas, quod amplexabatur discum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis, a Plin. [23, 11; 28, extr.] dictum Repositorium. Possis et Loculum interpretari. Ap. Suid. reperio, Θίβης [θίβις codd. Paris. et Leid.] κιβώτιον ἐκ βύβλου λεπτὸν [πλεκτὸν] ὡς κοφινῶδες. [Hesych. : Θήβα, πόλις Βοιωτίας, καὶ κιβώτιον. Lex. Ms. : Θήβη, καψεῖον ἤτοι γλωσσόκομον ἀπὸ παπύρου πλεκτόν. Cyrill. Ms. : Θήβη, πλέγμα βιβλίῳ (βύβλῳ) ἐμφερὲς, ὡς κιβωτὸς φοινικῶδες. Is. Voss. e Cyrillo suo hæc citat, Θήβις· κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτὸν ὡς φοινικῶδες. Eadem in Lex. Ms. meo, omissis verbis, ἐκ βύβλου. Albert. Omnes illas grammaticorum annotationes ad unum referendas videri locum Exodi animadvertit Schweigh. ad Athen., cui θήκῃ recte est restitutum in ed. Casauboni, consentiente ut videtur

codice Veneto: nisi forte in hoc ut in aliis quibusdam θήβῃ scriptum exstat. Ceterum ne in Exodi quidem loco satis certam esse scripturam codicum dissensus arguit, θίβιν θίβην θήβην præbentium. In gloss. Octateuchi Θίκην (i. e. θήκην), γλωσσόκομον. Georg. Syncell. p. 120, A: Ἐν θήβῃ κατησφαλτωμένῃ. Θήκῃ Goarus. Θίβην qui probarunt ex Hebr. תיבה *Tebàh* derivarunt. Ceterum conf. Θίγρα et Ἴβη.]

[Θίβραχος, ὁ, Thibrachus, polemarchus Atheniensis ap. Xen. Hell. 2, 4, 33.]

[Θιβρὸς, ὰ, όν.] Θιβρὸν Hesych. exp. ἁπαλὸν, τρυφερὸν, καλὸν, σεμνόν: afferens item θιβρὴν pro φιλόκοσμον, ἁβρυντικὴν, ὑπερήφανον [quæ explicationes aptæ sunt Euphorionis loco infra afferendo]: addensque, apud Nicandr. esse τὴν ἔμπυρον καὶ καυστικὴν, s. χαλεπὴν, ut nonnulli exp. Apud Eund. Al. [553]: Ὠεὰ θιβρὰ χελώνης, schol. interpr. ἑψηθέντα ὑπ' ἀνθράκων, Tosta sub carbonibus, ut Hesych. ἔμπυρα, Ignita. [Θιμβρὴν ... ὀφίων ἐπιλωβέα κῆρα Nicand. Ther. 35, ubi schol.: Θιμβρὴν) τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν. Καλλίμαχος « Θιβρῆς Κύπριδος ἁρμονίην ». Καὶ Εὐφορίων « Θιμβρήν τε Σεμίραμιν ». Theognost. Can. p. 15, 20: Θίρρον τὸ τρυφερόν. Corruptum ex θιβρόν. G. Dind.]

[Θίβρος, ἡ, Thibrus. Ex Lycophr. (1390): Οἱ Θίβρον οἰκήσουσι ... memorat Steph. Byz. et gentile fingit Θίβριος. Ap. Lycophr. nunc legitur Θίγρον, cum var. lect. θίγγρον, θρίγγον, θρύγγον.]

[Θίβρων, ωνος, ὁ, Thibro, harmosta Lacedæmonius ap. Xenoph. Hell. 3, 1, 4, Isocr. Paneg. p. 70, D, Diodor. 14, 36, Aristid. vol. 2, p. 176. In libris non raro Θίμβρων scribitur: de quo dictum a Wessel. ad l. Diodori, a me ad l. Isocratis, ubi Θίβρων duobus confirmavi locis poetarum, Philostephani ap. Athen. 7, p. 293, A: Τῇ τ' ὀξύτητι μετὰ Θίβρωνα Δαίδαλε· Sopatri ib. 6, p. 230, E: Οἷαν ποτ' ἔσχε καὶ Θίβρων ὁ Ταντάλου. G. Dind.]

[Θιβρώνιος, ία, ιον, Thibronius. Photius p. 92, 15: Θιβρώνιον νόμισμα, ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι.]

[Θίβων.] Θίβωνος, etiam ut Θίβη, a Cypriis dicitur κιβωτὸς, Arca, Cista, teste Hesych. [Κιβωτὸς recte in κιβωτοῦ mutare videtur Albert. Nam θίβωνος genitivum esse ex alia gl. colligi potest, Θίγωνος, κιβωτοῦ.]

Θιγγάνω, Tango, i. q. θίγω, Contrecto. Aristot. de cerebro: Τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησεν θιγγανόμενος. [Id. H. A. 1, 16: Θιγγανόμενος (ὁ ἐγκέφαλος) ψυχρός. Æsch. Sept. 44: Θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Soph. Aj. 1410: Πατρός γ' ὅσον ἰσχύεις φιλότητι θιγών· Phil. 408: Παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας. Eur. El. 51: Εἰ λαβὼν ... παρθένον, μὴ θιγγάνω· Alc. 107: Ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες δὲ φρενῶν· Hel. 844: Δεξιᾶς ἐμῆς θίγε. Cum dat. Pind. Pyth. 8, 33: Ἁ ... ἀρεταῖς ... Αἰακιδᾶν θιγοῖσα νᾶσος· 4, 527: Ἀσυχίᾳ θιγέμεν· 9, 75: Τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγέμεν. Cum πρὸς Theocr. 1, 59: Οὐδέ τι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. Æsch. Ag. 432: Πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἦπαρ. Aoristi infin. et partic. in libris sæpissime accentu vitioso scribuntur θίγειν et θίγων: unde factum ut θίγω præsens fingerent grammatici (velut Etym. M. p. 1, 14) quod nullum esse Elmslej. ad Soph. OEd. C. 470, aliique animadverterunt. Recte Herodian. Περὶ μον. λ. p. 22, 20: Λέγεται ὑποτακτικῶς κατὰ τὸν ὁριστικὸν χρόνον, ἐὰν θίγω.] Θίγω, ξω [Futuri forma media utitur Eur. Hipp. 1086: Ἐμοῦ γε θίξεται. Hesych.: Θίξεσθαι, ἅψασθαι (corr. ἅψεσθαι). Activi quod ponit Herodian. l. c. exx. non vidi. Nam Eur. Heracl. 652 recte Elmsl. προσθίξει restituisse videtur pro προσθίξεις], Tango, Attingo. Mosch. [1, 28]: Ἤν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, Μήτι θίγῃς. Xen. Cyrop. 6, [4, 9]: Καὶ θίγων [θιγὼν] αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. Popl. [c. 4]: Τῶν σπλάγχνων θίγοντες [θιγόντες]. Invenio autem ap. Eund. et pro Attingo [Mor. p. 755, D], quod etiam Perstringo breviter dicitur. Item pro Tango aliquem, i. e. Taxo [ib. p. 855, E, V. Pelop. c. 28, Alex. c. 13]: quod et ἅπτομαι. [Conjungit hæc verba Eur. Bacch. 617: Οὔτ' ἔθιγεν οὔθ' ἥψαθ' ἡμῶν. Themist. p. 29, A: Μέλλων γε ἅπτεσθαι καὶ θιγγάνειν· 147, B: Ἅψασθαι καὶ θιγεῖν· 152, A: Ὧν ἅπτῃ καὶ θιγγάνεις· 177, D: Ἅπτεσθαι αὐτοῦ καὶ θιγγάνειν. || Forma media ib. p. 50, D: Ἐν ᾧ θίγοιτο ἄν τις αὐτοῦ καὶ ἀντιλάβοιτο. Sic cod. Mediol. (quod ex θίγοι τε corruptum esse potest); vulgo αἴσθοιτο. || Forma Dorica σιγῆν pro θιγεῖν Aristoph. Lys. 1004. G. Dind.]

[Θίγγη, ἡ, Thinga. Steph. Byz.: Θ., πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Θίγγιος.]

[Θίγημα, τὸ, Tactus. Valckenarii conjecturam de Æsch. Prom. 850 memoravimus s. Γέννημα. Stratoni Anth. Pal. 12, 209, restituendum videtur Jacobsio pro φιλήματα.]

Θίγμα, τὸ, Quod tangitur. Sed Hesych. θιγμάτων exp. μιασμάτων.

[Θίγρα. Ap. Polluc. 1, 33, post λίκνα libri quidam addunt: Περιφερῆ κανᾶ, ἃ βαρβάρως θίγρας καλοῦσι. Quod voc. aliquam cum θίβας similitudinem habet. G. Dindorf.]

[Θίγρος. V. Θίβρος.]

[Θιδρακίνη. Θίδραξ. V. Θριδ—.]

[Θίειον, τό. Hesych. (ante Θιῆσαι): Θίκιον, θεῖον τὸ ὀρεκτόν. Κρῆτες. Legendum judico: Θίειον, θεῖον τὸ ὀρυκτὸν, Sulphur fossile. Hemst.]

Θίημι, Hesych. ποιῶ, Facio: qui affert et θιῆσαι pro ποιῆσαι, addens etiam φιλῆσαι.

[Θικέλιον, τὴν γογγυλίδα. Λάκωνες, Hesych. Affine est Ζακελτίδες s. Ζεκελτίδες, quo nomine Bœoti τὰς γογγυλίδας designant, auctore Nicandro Colophonio ap. Athen. 9, p. 369, A. Dahler.]

Θίλα, Hesych. ὁ θημών, Acervus. [Vox suspecta. Hesych. supra: Θιάλλαι, θημῶνες.]

[Θιλακλεῖς, εἴτος, ὁ, n. pr. in Charta Borg. 11, 19, 24. Sturz.]

[Θιμβρός. V. Θιβρός.]

[Θιμών. Θιμωνιά. V. Θημών.]

Θὶν, aut Θὶς, ινὸς, ὁ, ἡ, Acervus, Cumulus, Agger. Hom. Od. M, 45: Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς ἀνδρῶν πυθομένων, i. e. ὀστέων θίς: pro quo in prosa diceretur potius σωρός. [Æsch. Pers. 818: Θῖνες νεκρῶν.] Sic autem θὶν ψάμμου, ἄμμου, Cumulus arenæ; aliarum etiam rerum, pro Cumulo itidem. Herodot. [3, 26], θῖνες τῆς ψάμμου. Plut. Fabio [c. 6]: Καὶ θῖνας ἄμμου βαθείας ἔχει· Artox. [c. 18]: Γῆς θῖνα πολλὴν φέρουσαν θύελλαν. Sed interdum sine adjectione quoque est Cumulus arenæ, atque ita usum Pausan. comperio, Eliac. p. 118. Itidem vero Hieronymus θῖνας ait esse Cumulos arenarum in litoribus s. ripis. [Θὶς de omni genere terræ, limi, arenæ dicitur quod a fluviis exundantibus vel mare ingressis et ab ipso mari exæstuante versus litora deponitur et accumulatur. Aristot. H. A. 8, 13: Ὁ θὶς ὁ μέλας φύεται πρὸς τῇ γῇ· 9, 35: Τὸ δὲ πυγαῖον μόνον θινὸς ὄζει. Polyb. 4, 41, 6: Τῶν δ' ἐλαττόνων (ποταμῶν) καὶ πράως ῥεόντων παρ' αὐτὰς τὰς εἰσβολὰς οἱ θῖνες συνίστανται. Hinc θινώδης αἰγιαλὸς ab Strabone dicitur Litus egesta maris arena cumulatum. Schneid. || Glaucopium, templum Minervæ in acropoli situm, θῖνα (Cumulum) acropolis dixit poeta ab schol. Hom. Il. E, 422 et Etym. M. p. 547, 5, memoratus: Ἥ τ' ἄκρης θῖνα Γλαυκώπιον ἵζει· quæ Callimachi verba esse ex schol. Eurip. Hipp. 32, ostendit Nækius in Dissert. de Hecale c. 6, p. 58, sed non animadvertit post ἄκρης addendum esse πόλιος, quod me quoque fugerat, quum de hoc loco dicerem s. v. Γλαυκώπιον. Sic Callim. H. Jov. 82: Ἵζεο δ' αὐτὸς ἄκρης ἐν πτολίεσσιν. G. D.] || Litus, frequens ap. Hom.; sed addito gen. θαλάσσης, ἁλὸς, Maris. Hom. Il. A, 34: Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης· Λ, 621: Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. Hos autem genitt. vacare quidam putant. Eust. tamen [p. 1453, 60] dicit poni ad differentiam quum aliarum θινῶν, tum vero τῶν κατὰ ἄμμους, αἳ κεῖνται ἐν μεσογαίοις. [Soph. Phil. 1124: Πόντου θινός· Ant. 591: Ποντίας ἁλὸς οἶδμα κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα. Aristoph. Vesp. 1521: Θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτου. Omisso genitivo Hom. Il. Ψ, 693: Θίν' ἐν φυκιόντι· Od. H. 290: Ἐπὶ θινί· I, 46, et Apoll. Rh. 1, 967: Παρὰ θῖνα. Aristot. H. A. 5, 16: Ἐν ταῖς θισί. || Fundus maris. Hesych.: Θὶς, ὄχθος, βουνὸς ἀμμώδης, αἰγιαλὸς, θάλασσα, σωρὸς κυμάτων, τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης, ἢ ὀστέων σωρός. Figurate Aristoph. Vesp. 694: Ὡς μου τὸν θῖνα ταράττεις· ubi schol.: Ἐκ βυθοῦ με κινεῖς, ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν· Εὐφρόνιος δὲ καὶ σεσημειῶσθαί φησιν ὅτι τὸν θῖνα ἀρσενικῶς ὡς Ὅμηρος εἴρηκεν· παρόσον καὶ ὁ θὶς ἐν

βάθει τοῦ πελάγους κεῖται καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.] Idem θὶν hac in signif. vult a verbo Θείνω derivari, quod significat Ferio, Percutio : Il. P, [430] : Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. Πώλους κέντρῳ θεινομένους, Eur. [Iph. A. 220]. Item θείνεσθαι, Verberari, Vapulare : Il. A, [587] : Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην. At ego crediderim potius θὶν pro Litore non aliunde derivari quam quum alteram signif. habet : sed ideo pro Litore accipi, quod in eo arenæ cumulus esse soleat. Ceterum errare grammaticos [Eustath. l. c., Thom. M. p. 203], in VV. LL. tradentes θὶν pro Litore quidem esse fem., at in altera signif. esse masc., ex iis, quæ paulo ante protuli, exx. satis apparet. [Rectius Etym. M. p. 450, 34.] Sed et θῖνα, quod a Pausania sine adjectione poni dixi, itidem fem. esse admoneo. Hoc præterea sciendum est, pro θημὼν, quod itidem Cumulum significat, legi et θιμὼν cum ι, ap. Philonem. [Grammaticorum opiniones de etymologia exponit Etym. M. p. 450, 1. || Θήν.] Pro θῆνας, quod Hieronym. in Ezech. 47, [8] significare dicit Tumulos arenarum, putarem scribendum θῖνας, a θὶν, nisi ap. Hesych. quoque legerem θὴν per η, idem esse ac θημὼν s. θημονιά. [|| Per diphthongum Hesych. : Θεινῶν, αἰγιαλῶν. Et in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 33 : Παρὰ θεῖν' ἅλὸς ἠνεμόεσσαν.] || Θιναὶ [depravatum, ut videtur, ex θῖνες] Hesychio sunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, et αἱ τῶν καρπῶν συγκομιδαί. Quibus verbis intelligere eum puto Arenæ cumulos et fructuum comportatorum acervos : ii autem colles et editiora loca repræsentant.

[Θίνιον etymologiæ caussa fingit gramm. Bekk. An. p. 367, 7 : Θίν θινός θίνιον ἀκροθίνιον.]

[Θινόμαρος, ὁ. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 120 : Κὴς τὸν Θινόμαρον. Est nomen loci.]

Θινομένη, Hesychio τυπτομένη. [Pro θεινομένη.]

Θῑνώδης, ὁ, ἡ, Litoreus [Θινῶδες ἄγκιστρον poeta tragicus ap. Plut. Mor. p. 446, A]; seu θῖνας referens, Leviter elatus in modum cumulorum arenarum et acervorum frugum. Strabo 8, [p. 344] : Θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός. [Et p. 346 : Θινώδης ὢν ὁ τόπος ἐξ εἴκοσι σταδίων βαθεῖαν ὄχθην παρέχει. Plut. V. Flam. c. 20 : Τόπος θινώδης... ἐπὶ θαλάσσης. Conf. quæ s. Θὶν dicta sunt.]

Θίξις, εως, ἡ, Tactus. [Aristot. De gen. anim. 3, 1 : Τὰ δὲ μικρᾶς γενομένης θίξεως προΐεται σπέρμα. Plotin. vol. 2, p. 942, 6 : Θ. καὶ οἷον ἐπαφὴ μόνον.] Plut. [Mor. p. 802, F; 903, C; 958, A. Geopon. 5, 3, 4, et 10, 81, 3, σιδήρου. Schol. Hom. Il. B, 235. Wakef. Hesych. : Θ., ἔποψις. Arnald. ἔφαψις.]

[Θιός. V. Θεός.]

[Θιπόβρωτος. V. Θριπόβρωτος.]

[Θίρρον. V. Θιβρός.]

[Θίς. V. Θίν.]

[Θίς, ἡ, This. Steph. Byz. : Θ., πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου. Ὁ πολίτης Θινίτης. Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.]

Θίσανα, Hesychio est χῶμα σωροειδὲς, Agger s. terra egesta in acervum, quod et θὶν s. θίς. [Fac ita cohæreant syllabæ male divulsæ, Θίς· ἀνάχωμα σωροειδές. Hemst.]

Θίσβη, ἡ, Suidæ [et Zonaræ] est et nomen proprium, et ὁ σωρός. [Suidæ ἡ σορὸς ex codd. est restitutum : quæ interpretatio ad θίβη vel θίβις referenda videtur, de quo v. s. Θίβη. || Θίσβη, ἡ, et Θίσβαι, αἱ, Thisba s. Thisbæ, urbs Bœotiæ. Hom. Il. B, 502 : Πολυτρήρωνά τε Θίσβην. Steph. Byz. : Θ., ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωποῦ. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς (Θισβῶν ap. Xenoph. Hell. 6, 4, 3. Strabo 9, p. 411 : Ἡ δὲ Θίσβη Θίσβαι νῦν λέγονται.). Ὁ πολίτης Θισβαῖος, καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος... Ἰσμηνίας δὲ ὁ αὐλητὴς Θισβεὺς ἐχρημάτιζε καὶ ὁ Ἐρετριέων αὐλητὴς Θισβεύς.]

[Θισβιανὸς, ὁ, Thisbianus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 449. Et in Spartana ib. p. 675.]

[Θισπόω.] Θισπῶσαι [?] ab Hesych. affertur pro εἰκάσαι.

Θλᾰδίας, ὁ, Cui contusi sunt s. elisi testiculi, Hesych. et Suidæ Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine proprie Eunuchus factus κατὰ θλάσιν, Per compressionem, ad hunc modum : Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ solium collocantur : deinde ubi eorum corpora eo solio fuerint relaxata, digitis testiculi comprimuntur, usquedum aboleantur et evanescant, ac dissoluti non amplius ad tactum sublabantur. Gorr. e Paulo Ægin. 6. [Suidas s. Ἀριστοτέλης : Εὐνούχου, ὃς θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔσπειρε.] Sed Θλασίας etiam scribitur, quum tamen θλαδίας magis recepta sit scriptura, et Eust. [p. 1208, 15] tradat fieri a θλάζω, derivato a θλῶ, mutato ζ in δ. [Philo vol. 2, p. 261, 21 : Θλαδίας γὰρ καὶ ἀποκεκομμένους τὰ γεννητικά. Respicit locum Deuteron. 23, 1, de quo et alibi idem Philo vol. 1, p. 389, 36; 447, 6; 683, 22. Hase.]

[Θλαδιάω, Contundo, Elido. Hesych. : Φλαδιᾶν, θλαδιᾶν, μαλάττειν, τύπτειν.]

[Θλασίας. V. Θλαδίας.]

Θλάσις, εως, ἡ, Contusio. [Theophr. fr. 7, § 18 : Κάταξιν ἢ θλάσιν ἢ διάσπασιν τοῦ σκληροῦ. Aristot. Meteor. 4, 9.] Θλάσις τῶν ὤτων, Diosc. [Θλάσεις ὀνύχων id. 2, 200.] || Numeratur etiam inter Fracturæ cranii differentias : licet fractura cranii non sit, nec fractura quidem simpliciter, sed ossis calvariæ in anteriorem partem impulsio et veluti inflexio, cavitatem tantum, non etiam unitatis solutionem in calvaria efficiens, ut licet in plumbeis et æneis vasis videre, si foris illidantur. Gorr., Marcell. Virg. [Θλάσις aut θλάσμα, Contusio aut collisio, Vulnus in carne aut musculo ex telo gravi. Est et θλάσμα auctori Definitt. med. p. 399, 44 ed. Bas., ὑποχώρησις τοῦ κρανίου εἰς τὸ βάθος δίχα κατάγματος. Γίνεται δὲ ἐπὶ τῆς παιδικῆς μάλιστα ἡλικίας, νοήσεις δὲ σαφέστερον τὸ εἰρημένον, ἐπὶ τῶν κασσιτερίνων σκευῶν τοῦτο συμβαῖνον θεασάμενος. Θλάσις dicitur etiam Galeno (vol. 7, p. 28). Θλάσιν τὸν ἐμβρυοθλάστην, ὅπερ καὶ πίεστρον καλεῖται, exp. Gal. in Exeg., Instrumentum contundendo fœtui accommodatum, quod πίεστρον vocatur Hippocr. p. 618, 15. Huc enim referri oportere existimo quod addit Galen., Τοὔνομα ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων. Et certe θλάστην melius quam θλάσιν ap. Gal. legi puto. Foes. Θλάσιν solum, non φλάσιν dici, licet θλᾶν et φλᾶν dicatur, observat Thom. M. p. 453.]

Θλάσμα, τὸ, Contusio, Collisio : θλάσματα δακτυλίων, ap. Diosc. [Θλάσματα ὤτων Diosc. 2, 200], Sedis contusiones, Marcell. : al. Attritus sedis. Proprie, inquit Gorr., Soluta in carne et musculo continuitas, quum grave et durum aliquid deciderit in corpus; id enim carnem abrumpit et atterit. Quanquam et in osse videtur aliquando evenire, sed in pueris maxime; oportet enim in se cogi id os, quod colliditur, atque ita molle evadere ut perfecte durum non sit. Paul. Ægin. : Πρὸς τὰ περὶ τοῖς ἄρθροις στρέμματα καὶ θλάσματα, ἔρια οἰσυπηρὰ καὶ σπόγγος ὀξελαίῳ βρεχόμενος. [Soranus Cocchii p. 47. Angl. Galen. vol. 14, p. 320, 3 ed. Kühn. : Περὶ τῆς ἐκ θλασμάτων κεφαλαλγίας· conf. apud eund. locc. Hippocr. vol. 18, part. 1, p. 575, 7 et 11, et 581, 7. Philo vol. 2, p. 488, 40 : Ὥσπερ ἐν τοῖς θλάσμασι καὶ τοῖς κατάγμασι. Vox frequens in Hippiatr., velut p. 240, 21; 241, 17; 253, 34. Hase.]

[Θλασμὸς, ὁ, i. q. θλάσμα. Nectar. Hom. p. 6. Boiss.]

[Θλασπίδιον. V. Θλάσπι.]

Θλάσπι [vel Θλάσπις], εως, ἡ, Thlaspi; nomen herbulæ ex eo sic dictæ quoniam semen habet veluti ἐντεθλασμένον, teste Dioscor. 2, 186, ubi et aliud a Crateua θλάσπι commemorari ait, nonnullis dictum Περσικὸν σίνηπι, procul dubio, quoniam ejus, ut prioris, semen est δριμὺ et θερμαντικόν. Plin. quoque [27, 18] duorum generum esse thlaspi tradit : ac prius inter alia esse ait cauliculo semipedali non sine ramis, peltarum specie, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quod infringitur, unde nomen : alterum thlaspi etiam ipse dicit ab aliquibus Persicum sinapi vocari. Idem et Θλάσπις dicitur. Paul Ægin. 7 : Θλάσπις, σπέρμα ἐστὶ δριμύ. Hippocr. Γυναικ. l. 1 : Θλάσπιν λείην ποιέων [p. 260, 25; et De nat. mul. p. 221, 5, pro θαλπίην ποιέων, Linden edidit θλάσπιν ποιέων. Angl.]. Idem Hipp. Θλασπόσιος [Ms. D. Θλάσπης] dixit ἀντὶ τοῦ Θλάσπεως, ut est in Lex. Galeni. [Reponi debet Θλάσπιος, Ionice pro Θλάσπεως. Sic Hippocr. 1, p. 260, 30 : Θλάσπιος ὅσον πόσιν ξὺν μέλιτι δίδου· et p. 259, 49. De nat. mul. p. 222, 7 : Θλάσπιον ὅσον

ὀξύβαφον μέλιτι παραμίξας, ubi Lind. habet θλάσπιος. Hesych.: Θλάσπις (codex θλασπὶς), πόα, ἣν ἔνιοι σαύριον. Angl. Genitivo θλάσπεως utitur Galenus De antidot. 1, 14, qui nomen a θλᾶν derivat: Ἄμεινον δὲ τὸ ἀπὸ Καππαδοκίας κομιζόμενον ἐμβάλλειν, τῇ χρόᾳ μὲν ἐπὶ μελάντερον ἀποκεχωρηκὸς πάμπολυ, τῷ σχήματι δὲ ἀκριβῶς στρογγύλον, καὶ τῷ μεγέθει πολλῷ γε μεῖζον, ἢ κατὰ τὸ προειρημένον, ἔχον δὲ κατά τι μέρος ἑαυτοῦ καὶ οἷον ἔνθλασμά τι μικρὸν, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη θλάσπι· γεννᾶται δὲ ὥσπερ καὶ τοῦτο, οὕτω καὶ ἕτερον ἐν Καππαδοκίᾳ πάμπολυ, ὥστε οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀπὸ Καππαδοκίας φερόμενον ἄριστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ ἰδίως ἐν αὐτῷ γεννώμενον, ἀνόμοιον δὲ τῷ Κρητικῷ τε καὶ πολλαχόθεν τῆς γῆς φυομένῳ.] Alioqui sunt qui et Θλασπίδιον [quod inter synonyma est ap. Diosc.] ipsum vocent per diminutionem. [|| Θλάσπιν inter synonyma capparis memorat interpolator Dioscor. 2, 204.]

[Θλάσσω s. Θλάττω, i. q. θλάω. Galen. vol. 4, p. 539: Τὰ βλέφαρα θλάττεται. G. D. Paulus Æg. p. 213, 15: Τῆς ῥινὸς τὸ κάτω μέρος ... θλάττεται καὶ σιμοῦται. Lex. ms. ap. Matth. Gloss. min. vol. 1, p. 18: Θλᾷ ἀντὶ τοῦ θλάττει. Ibidem καταθλάττειν.]

[Θλάστης, ὁ, i. q. ἐμβρυοθλάστης. V. Θλάσις.]

Θλαστικὸς, ἡ, ὸν, Contundendi s. Collidendi vim habens.

Θλαστὸς, ἡ, ὸν, Contusus. [Aristot. H. A. 4, 1: Τὸ δὲ σκληρὸν αὐτῶν ἐστὶν οὐ θραυστὸν, ἀλλὰ θλαστόν.] Θλασταὶ ἐλαῖαι, Athen. [2, p. 56, B, ex Aristophanis Νήσοις, et 9, p. 370, E, ex Diphili Ἀπλήστῳ], Pollux [6, 45], de quibus Plin. 25: Franguntur eædem herbarumque viridium sapore commendantur.

[Θλάτης, ὁ, i. q. θλάστης. Etym. M. p. 40, 50: Θλῶ θλάτης, πρῶ πράτης.]

Θλάω, [Imper. θλᾶ ap. Arcad. p. 172, 22], Contundo, Elido, Collido, Conquasso. Hom. Od. Σ, [95]: Ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν· Il. M, [384]: Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε. Hesiod. autem θλάσαι a ῥῆξαι distinxit Sc. 140: Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Sic Paul. Ægin. θλᾶσθαι a κατάγνυσθαι, scribens [p. 213, 15]: Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος, χονδρῶδες ὂν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλᾶται [legitur θλάττεται], καὶ διαστρέφεται καὶ σιμοῦται. Hermolaus τεθλασμένος vertit alicubi Fressus. [Theocr. 22, 45: Τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς. Τὸ θλώμενον, τὸ θλασθὲν, τὸ θλασθησόμενον Galen. vol. 7, p. 28 et 29.] Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari signif. is cui testiculi sunt contusi s. elisi. Alex. Aphr. [Probl. 1, 9]: Ὠρχοτομήθησαν, ἢ ἐθλάσθησαν. V. Θλασίας, Θλαδίας. Sunt autem qui θλάω, sicut κλάω, aliaque multa, fictitium esse velint a sono. [Conf. Φλάω.]

[Θλῖβερὸς, ὰ, ὸν, Angustus, Arctus. Jo. Chrys. In 1 Ep. ad Thess. serm. 9, vol. 4, p. 209. Seager. Paul. Ægin. 6, 106. Eustath. Opusc. p. 90, 65: Ὅτε δάκρυον ὁ φιλούμενος ἐκρήξει θλιβερόν. G. D. || Molestus, Tristis. Greg. Nyss. t. 2, p. 1036, C. Achmes Onirocr. p. 176, 8: Ἡμέρας ἀνύσει θλιβερὰς καὶ κακάς. Ib. p. 240, 29: Νοσώδη καὶ θλιβερὰν γυναῖκα· Interpr. Ærumnis obnoxiam. De homine injurio videtur capiend. ib. p. 207, 1: Εἰς θλιβερὸν καὶ κακογνώμονα. Hase.]

[Θλίβη, ἡ. Galen. vol. 12, p. 113: Τὰ στηρίγματα ... θλίβην ἐργαζόμενα παροξύνει τὰς ὀδύνας. Scrib. videtur θλίψιν. G. Dind.]

Θλῖβίας, ὁ, Eunuchus, sed is eunuchus, cui elisi sunt testiculi: qui sc. alio nomine θλαδίας, de quo supra. Θλιβίας, inquit Hesych. θλαδίας, σπάδων. [Strabo 13, p. 623: Φιλέταιρος ἀνὴρ Τυανεὺς θλιβίας ἐκ παιδός.]

Θλίβω, ψω, Premo [Hom. Od. P, 221: Ὅς πολλῆς φλιῆσι παραστὰς θλίψεται ὦμους. Plato Tim. p. 60, C: Σφόδρα ἔθλιψε (Constrinxit) ... αὐτόν (τὸν τῆς γῆς ὄγκον)· 91, A: Τῷ πνεύματι θλιφθέν. Aristoph. Ran. 5: Ὡς θλίβομαι· Pac. 1239: Θλίβει τὸν ὄρρον (ὁ θώραξ). Θλίβεσθαι τὸν στόμαχον Galen. vol. 7, p. 418. Schol. Arist. Ran. 484: Ὠχριᾶσαι θλιβομένης τῆς καρδίας· quæ verba sunt scholiastæ, non Sophoclis, ut critici putarunt. G. D.], ut calceus a Philostr. [p. 922, Plut. Mor. p. 141, A] dicitur θλίβειν pedem. Et uvæ dicuntur θλίβεσθαι ap. Hesych. quod tamen exp. πατεῖσθαι. [De mulgendo Thespis ap. Clem. Al. 5, p. 675: Τὸ λευκὸν ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κναχῶν. Valck.] Et θλίβειν χείλεα, Theocr. [20, 4], Premere labra osculando. Item Comprimo, Stringo, Constringo: unde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matth. 7, [14], Stricta via. [Θλιβομέναν καλύβαν, Angustam casam, Theocr. 21, 18.] || Elido, a qua signif. est θλιβίας, de quo supra. || Metaph. ut Lat. Premo. Qua in signif ponitur et θλιβόμενος ab Aristoph. [Vesp. 1289: Σκωμμάτιον εἴ ποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ. Pyrrho Eleus ap. Athen. 10, p. 419, E: Μὴ θλιβόμενος (sumtu faciendo) κακοπαθῇς. Τοῖς ἐφοδίοις θλιβόμενοι Diog. L. 2, 109; 4, 37.] Item Affligo, Afflicto, qua in signif. in N. T. aliquoties legitur, ac præsertim verbale θλίψις.

[Θλιβώδης, ὁ, ἡ, Affligens, Acerbus. Nilus Epist. p. 182, 6: Τί δ' ἂν εἴη θλιβωδέστερον ἁμαρτίας; G. Dindorf.]

Θλίμμα, τὸ, i. q. ἀπόθλιμμα, Succus expressus.

Θλιμμὸς, ὁ, affertur pro Afflictio, sed sine exemplo. [lxx Exod. 3, 10. Arcad. p. 59, 8.]

[Θλιπτικὸς, ἡ, ὸν, Affligens, Acerbus. Naucratius in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 856, B: Μὴ φέρων ἄγγελος ὑμῖν θλιπτικῆς ἐπιφορᾶς γενέσθαι. Eustath. Opusc. p. 222, 20: Οὐχ ἁπλῶς θλίβεις, ... ἀλλὰ συμπνίγεις ... ὑπερβαίνων εὐμεθόδως τὴν θλιπτικὴν ἐνέργειαν. G. D. Achmes Onirocr. p. 188, 6: Πονηρὸν καὶ πολλάκις θλιπτικόν. Hase.]

[Θλιπτικῶς, Premendo. Sext. Emp. Adv. math. p. 647: Προωστικῶς κινεῖν ἢ ἐπισπαστικῶς, ἢ ἀνοχλητικῶς καὶ θλ.]

Θλίψις, εως, ἡ, Compressio. [Strabo 1, p. 52: Διὰ τὴν ἐξ ἴσης ἀντέρεισιν καὶ θλίψιν (τοῦ ὕδατος). Galen. vol. 7, p. 28: Καταπτώσεσιν ἢ θλίψεσιν. G. D. Θλίψις στομάχου Galen. Isag. puls. p. 7, 8 ed. Bas. Foes.] Sed frequentius Afflictio, et quidem potissimum in N. T., et ap. eccl. scriptores [quorum exx. v. ap. Suicer.]: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro Ipsa affligendi actione, sed pro Angustiis, in quas redigitur is, qui affligitur, s. pro illa anxietate, qua premitur, aut denique generalius pro Malo illo, quod patitur. Quidam θλίψις putarunt magis Latine reddi Oppressio: quum verbum Affligere amplius aliquid significet quam θλίβειν. Act. [14, 22]: Καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· 20 [23]: Ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν, ubi vet. Int. suo more Tribulationes vertit.

[Θμοῦις, ἡ, Thmuis. Steph. Byz.: Πόλις Αἰγύπτου (V. Ammian. Marcell. 22, 16), ὡς Ξόϊς, Σόϊς. Ὁ πολίτης Θμουίτης. Θμουίτης νομὸς ap. Herodot. 2, 166. Sed Θμοϊτῶν ἐκκλησία ap. Euseb. H. E. 8, 9. Quæ magis græca forma est. Θμόϊς Θμόεως una cum Ξόϊς et Σόϊς memorat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1192.]

[Θναίσχω. V. Θνήσχω.]

[Θνηξιμαῖος, αία, αῖον, nisi est librr. vitium, legitur ap. Clem. Al. Pæd. 2, 1, 17: Τὰ θν. τά τε εἰδωλόθυτα τά τε ἀποπεπυγμένα. I. q. θνησιμαῖος, q. v. Hase.]

[Θνησείδιον, τὸ, Morticinum. Philemo 896: Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ις ... διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον θνῆσις θνήσεως θνησείδιον. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 16: Θνησείδιον μᾶλλον ῥητέον ἢ κενέβριον. Fortasse delendum ἤ: nam κενέβρια τοῖς παλαιοῖς tribuit Herodian. p. 466 ed. Piers. Porphyr. De abstin. 4, 16, p. 352: Ἅψασθαι ... θνησειδίων. Ælian. N. A. 6, 1.] Θνησείδιον ap. Philostr. legitur [p. 1, et 333: Ἐσθῆτα τὴν ἀπὸ θνησειδίων]: qui quod dicit, Ἐσθήματα ὁπόσα ἐκ θνησειδίων σύγκειται, Bud. vertit Vestes e materia morticina confectæ. [|| Θνητίδια (codex θνιτίδια) ap. Hesych., qui per νεκριμαῖα explicat, ex θνησίδια corruptum videbatur Salmasio: quæ forma ap. Hesych. legitur s. Κενέβρεια et Polluc. 6, 55, recte θνησείδια scripta in ejusdem voc. explicatione ap. Herodian. p. 466 ed. Piers. Θνητίδια tamen si recte legitur, comparandum θνητάδιος, quod adjectivum memorat Herodian Π. μον. λ. p. 18, 8: quemadmodum μοιράδιος et μοιρίδιος dicitur. G. Dind.]

[Θνησιμαῖος, αία, αῖον. Cram. Anecd. 2, p. 377, 3: Ἐκ τοῦ θνήσιμος θνησιμαῖος.] Θνησιμαῖον κρέας, Morticina caro. Exemplum tamen affertur duntaxat ex lxx et quidem subst. θνησιμαῖον pro Cadavere: 3 Reg. 13, [25]. Sic Jes. 5, [25]: Καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία. At vero Geoponicῶn auctor, pro eo, quod Varro dixit, Morticinæ ovis, dicere maluit, τῶν ἀποθνησκόντων θρεμμάτων. [Photius Lex. p. 154,

18 et schol. Aristoph. Av. 537 : Κενέβρεια, τὰ θνησιμαῖα.]

[Θνήσιμος, ὁ, ἡ, i. q. θανάσιμος. Aristophanis grammatici argum. Soph. OEd. T. 7 : Σφιγγὸς ... θανάσιμον λύσας μέλος. Codex Flor. Γ θνήσιμον. Composito εὐθνήσιμος utitur Æschylus.]

Θνῆσις, εως, ἡ, Mors, φθορὰ Suidæ, Corruptio; sed nullum exemplum affert. Existimo autem tanquam a fut. θνήσω esse formatum, sicut τεθνήσειν ex Dione proferam. [Jo. Clim. Scala 412. Boiss. Michael Glyc. Annal. p. 269, C : Ἐπιτεινομένης δὲ τῆς θνήσεως εἰς τὸν αἰγιαλὸν τοὺς πλείους ἔρριπτον· 275, B : Θνῆσις ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν γέγονε.]

Θνήσκω [Θνῄσκω cum iota subscripto, quod improbat Didymus ap. Etym. M. p. 452, 30, scribitur interdum in lapidibus et in codicibus : v. Jacobs. ad Anthol. Pal. vol. 3, p. 8 et 957. Æolice Θναίσκω : v. Etym. M. p. 272, 16. Formæ Doricæ θνάσκω exx. v. infra], Morior; f. θανοῦμαι : aor. 2 ἔθανον : hoc tanquam ab act. θείνω, illud velut a pass. θείνομαι. Præt. τέθνηκα, ex quo ap. poetas Ion. τέθναα. Vult autem Eust. [p. 922, 60] θνήσκω ex θνήσω, fut. verbi θνάω, factum esse, pleonasmo τοῦ κ. De ceteris vero temporibus aliter formatis, dicam paulo post. Hom. [Il. A, 383 : Λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι·] Od. M, [21] : Σχέτλιοι οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἄϊδαο, Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι· Δ, [834] : Ἤ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι. Xen. Cyr. 8, [7, 19] : Ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν, Animos, dum corporibus essent mortalibus, vivere, quum exissent ex iis, emori, Cic. [Pind. Ol. 10, 108 : Πλοῦτος θνάσκοντι στυγερώτατος· Nem. 7, 47 : Τεθνακότων βοαθόων. Omittimus Tragicorum et aliorum quorumvis scriptorum exx. Infinitivus τεθνάναι non raro præsentis significationem habet θνήσκειν. Aristoph. Ran. 1012 : Τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι; Δι. Τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα. Plato Apol. p. 30, C : Οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι: Criton. init. : Οὗ (τοῦ πλοίου) ἀφικομένου τεθνάναι με.] Utuntur in quibusdam hyperbolicis loquendi generibus, φόβῳ, δέει θνήσκειν, eod. plane modo, quo nostrates *Mourir de peur* : idem γέλωτι θνήσκειν, ut Iidem *Mourir de rire* : pro quo etiam *Crever de rire*. Dem. Philipp. 1 [p. 53, 10] : Οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει· qua sermonis formula utitur et alibi. Xen. quoque itidem dicit ἀπολωλέναι τῷ φόβῳ. Ap. Lucian. autem [Lexiph. c. 10] pro illa hyperbole, legitur (honor sit auribus) : Ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν. Altero illo loquendi genere hyperbolico usus est ante alios Hom., sed comp. verbum usurpans : dicit enim γέλῳ ἔκθανον, ut docui in Ἐκθνήσκω : quod imitatus Terentius (nam aliud exemplum mihi in præsentia non succurrit) dixit, Omnes risu emori. Observanda est hæc quoque Dem. loquendi formula aliud quoddam hyperboles genus habens [p. 127 extr.] : Τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον, ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ, quo loquuntur modo et linguæ ceteræ; sed Gallica frequentissime : quæ etiam illam variat formulam; neque enim dicit duntaxat, *J'aimerois mieux mourir cent fois, mille fois*, etc. sed etiam *J'aimerois mieux perdre dix mille vies, si je les avois; Si j'avois dix mille vies, je les aimerois mieux perdre; Je les mettrois, Je les y voudrois employer* etc. pro re, de qua agitur. || Θνήσκειν ὑπό τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari. Plato Ep. : Τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου. Aristot. [H. A. p. 625, 16] de fucis loquens : Ἁλισκομένους θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελιττῶν, Plin. Ab apibus interfici. Sic Lucan. : ... quis nollet ab isto Ense mori? Sic vero utuntur et verbo ὄλλυσθαι s. ἀπόλλυσθαι, quod imitatus Cic. dixit in Acad. : Nihil enim valentius est a quo ipsa intereat. [Figurate Pind. Ol. 2, 36 : Ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει (i. e. ἀφανίζεται). || Pereo, de rebus inanimatis dictum. Soph. OEd. C. 611 : Θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία. Pind. fr. 86 : Θνάσκει καλὸν ἔργον. Phalaris p. 288 : Θνήσκει χάρις.] Τέθνηκε pro Periit, i. e. Amissum est, ex Aristoph. citatur in VV. LL.; sed loco non indicato. [Ran. 986 : Τὸ τρύβλιον τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι.] || Τεθνήξομαι, Moriar, Jamjam moriar; nec enim dubito, quin τεθνήξομαι sit tempus, quod vocatur Paulo post fut. : nec video cur quidam inauditum thema ejus ausa finxerint, sc. Τεθνήσκομαι. Aristoph. Nub. [1436] : Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει [scrib. τεθνήξεις cum Dawesio]. Synes. : Ἔκλαιον (ὡς οἶδεν ὁ ξένιος) οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, ἀλλ' εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστερήσοιτο. Atticum autem fuisse hunc futuri usum indicare videtur hic Luciani l. [Pseudos. c. 6], ubi de quodam Socrate loquens, quem cognominat τὸν ἀπὸ Μόψου, scribit : Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον· quem l. non intellexit, ut opinor, Micyllus, vertens, Morietur in diem tertium : at ego non puto ἐπὶ τοῦ τρίτου usquam hoc significare : quod si etiam significaret id alicubi, at non hic ita accipere convenit, quum Lucian. ἐπὶ τοῦ τρίτου ad ostendendum errorem addiderit : admonens sc. τεθνήξει eum dixisse non in 2 persona, sed in tertia : i. e. non in 2 persona pass., in qua utitur Aristoph. l. c., sed in 3 activa : perinde ac si diceretur etiam τεθνήξω, τεθνήξεις, τεθνήξει. Hæc autem reprehensio magis etiam suspectum mihi reddit, quod ap. Aristoph. legitur Ach. [325] : Ὡς τεθνήξων· sive ὥστε θνήξω, cujus etiam usus exemplum desidero, sive aliter pro eo leg. sit. [Male intellexit verba Luciani, quem manifestum est τεθνήξω Atticis veteribus, τεθνήξομαι recentioribus tribuisse, et rectissime quidem, ut a Dawesio ostensum est Miscell. crit. p. 149 sq. ed. Kidd. et Elmsl. ad Aristoph. Ach. 577. Formam mediam veteribus interdum intulerunt librarii, velut Plat. Gorg. p. 469, D, ubi olim τεθνήξεται, nunc τεθνήξει ex codd. legitur.] Τέθναα etiam invenitur apud poetas, uti dixi, unde et τεθνᾶσιν : item infin. τεθνᾶναι producto α. [Infinitivus τεθνάναι est, qui ab librariis plerumque τεθνᾶναι scribitur : vitiose, uno excepto loco Æschyli Ag. 539, qui syllaba producta propter metrum usus est : Χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς.] Invenitur vero et τεθνεὼς partic. in prosa sæpe pro Mortuus : et τεθνειὼς in carm. Sed et τέθναθι, imper. et τεθναίην optativus modus, item infin. τεθνάναι, correpto α, et τεθνάμεν, ac τεθνάμεναι, tanquam a θνῆμι, s. potius Τέθνημι, habente redupl., ut volunt gramm., quos et de ceterorum formatione consule. [Τέθναθι Hom. Il. X, 365. Τεθνάτω O, 496. Τεθναίην Σ, 89. Τεθνάμεν O, 497. Τεθνάμεναι Ω, 225. Participio τεθνεῶτι trisyllabo (ut τεθνεώτων in hexametro Eur. Suppl. 272) semel utitur Homerus Od. T, 331 : alibi constanter τεθνειὼς vel τεθνηὼς, in casibus autem obliquis syllaba tertia modo producta modo correpta, τεθνειῶτος et τεθνειότος, ι, α, vel τεθνηῶτος et τεθνηότος, ι, α. In codd. autem quum Homeri tum ceterorum Epicorum hæc plerumque per diphthongum scribuntur, rarius per η, quod Aristarcho probatum fuisse ex scholiis ad Il. Z, 71, H, 409, I, 629, Π, 858 cognoscitur : v. Buttm. Gramm. vol. 2, p. 16, Gerhard. Lect. Apoll. p. 94, Wernick. ad Tryphiod. p. 193. Participio feminino semel utitur Hom. Od. Δ, 734, ubi τεθνηκυῖαν.] Non solum autem partic. τεθνεὼς in prosa reperitur, ut Isocr. [p. 392, E; add. C] : Εἴ τίς ἐστιν αἴσθησις τοῖς τεθνεῶσι, et ap. Aristot. : Τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες [Aristoph. Av. 476 : Κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν. Neutr. τεθνεὸς (ut ἑστὸς) ap. Herodot. 1, 112]: sed τεθνᾶσι etiam ac τεθνάναι : quorum usus exempla habes in ll. citt. Sed invenio etiam τεθνήσειν ap. Dionem [ubi legitur 58, 6; 78, 32, particip. τεθνήξων], quod si mendo caret, deducendum puto a Τέθνάω. [Τεθνήσει, forma vitiosa, pro τεθνήξει libri optimi et scholiasta Aristoph. Ach. 577; eademque scripturæ diversitas est Nub. 1436, 654. Aliud vitium est τεθναξόμενοι et τεθνάξονται apud Manuel. Palæol. in Theodor. desp. p. 1166, C ed. Combef. G. D.] || Θνάναι Hesychio est ἀποθανεῖν, Mori s. Mortuum esse, quod et τεθνάναι. [Error, ut videtur, grammatici, qui τεθνάναι alicubi pro τε θνάναι accepit.]

[Θνητάδιος et Θνητίδιος. V. Θνησείδιον.]

[Θνητάθνητος, ὁ, ἡ, Letalis sine leto. Epiphan. t. 2, p. 268, B : Ὁ τὴν ξιφάξιφον δμοῦ καὶ θνητάθνητον Θεῷ θύσας θυσίαν. Hase.]

Θνητογαμία, ἡ, Nuptiæ a dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis et Pelei nuptiæ. [Schol. Hom. Il. A, 5, Eust. p. 20, 17.]

[Θνητογενὴς, ὁ, ἡ, Mortali genere ortus. Soph.

Antig. 846. Forma Dor. Θνατογενὴς Eur. Herc. F. 798.]

Θνητοειδὴς, ὁ, ἡ, comp. itidem pro Mortalis ap. Plat. Phædro [Phædon. p. 86, A : Τὰς χορδὰς θνητοειδεῖς οὔσας], Bud., qui e Plut. [Mor. p. 1002, C] etiam affert : Ἡμῶν μὲν γὰρ ἑκάστου τὴν ζωτικὴν δύναμιν ἐντὸς περιέχει τὸ θν. καὶ διάλυτον. Addit vero ead. forma dici, quà σωματοειδὲς et θυμοειδές. [Julian. Or. 6, p. 184, A : Διὰ τῆς θνητοειδοῦς μοίρας.]

Θνητὸς, [ἡ, ὸν et ὁ, ἡ], Mortalis, cui opp. ἀθάνατος, Immortalis. Hesiod. Theog. [967] : Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι. Isocr. Paneg. [p. 72, C] : Θνητὸν μὲν ἄνδρα προσκυνοῦντες. Sed frequentius sine adjectione ponitur, ut Lat. Mortalis : estque in usu poetis præsertim frequentissimo. Hom. Il. Ω, [537] : Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν· X, [9] : Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον. Et γυνὴ θνητὴ, Mulier mortalis; sed itidem sine adjectione potius usurpatur : Od. E, [212] : Ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε Θνητὰς ἀθανάτοισι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. Xen. Symp. [8, 29] : Ζεύς τε γὰρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη, συγγενόμενος, εἶτα αὐτὰς θνητὰς εἶναι. [Æsch. Pers. 749 : Θνητὸς ὢν θεῶν... ᾤετο κρατήσειν. Id. ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 157 : Τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή. Soph. El. 1172 : Θνητοῦ πέφυκας πατρός· OEd. T. 868 : Θνατὰ φύσις ἀνέρων. Eur. Bacch. 1067 : Ἔργματ' οὐχὶ θνητὰ δρῶν· 394 : Μὴ θνητὰ φρονεῖν. || Plato Symp. p. 203, D : Οὔτε ὡς ἀθάνατος οὔτε ὡς θνητός· Crat. p. 398, D : Ἐρασθέντος ἢ θεοῦ θνητῆς ἢ θνητοῦ θεᾶς· Phædr. p. 256, E : Θνητά τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα.] || Sed θνητὸς et θνητὴ adjective posita, generalius etiam usurpantur pro Mortali [Θνητοὶ, Mortales, Homines, usitatissimum Tragicis. Æsch. Prom. 38 : Τὸ σὸν θνητοῖσι προῦδωκεν γέρας. Soph. El. 860 : Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. Eur. Iph. A. 161 : Θνητῶν ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς. Θνητὸς οὐδεὶς Æsch. Prom. 800. Addito ἄνδρες ib. 1551 : Οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. Ἀνὴρ θνατὸς Pers. 94. De mortuis dixit Eurip. Herc. F. 491 : Εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται θνητῶν παρ' Ἅιδῃ (nisi φθόγγον θνητῶν sunt conjungenda), ubi Elsmlejo φθιτῶν scribendum videbatur. G. D.] : ut θνητὸν σῶμα, θνητὴ ψυχὴ, cui opp. ἀθάνατος. Ap. Plat. [Tim. p. 69, D] θνητὸν γένος, Mortalium genus, Cic. Ap. Eund. θνητὰ γένη, Mortalia genera, Quæ mortali conditione generantur, Lex. Cic. p. 31. Legitur et θνητὴ φλυαρία in Plat. Symp. [p. 211, E. de θνητὰ, pro ζῷα, Animalia, Herodot. 2, 68 : Πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν θνητῶν ... ἐξ ἐλαχίστου μέγιστον (crocodilus)· 1, 216 : Πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον (equus). Addito ζῷα Plato Soph. p. 265, C : Ζῷα... πάντα θνητὰ καὶ φυτά. || Θνητὸς, ἡ, ap. Eur. Iph. A. 901 : Προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ θνητὸς (Clytæmnestra) ἐκ θεοῦ γεγῶτα· similiterque ib. 1396.] Θνατὸς Dorice pro θνητός. [Forma Dorica Tragici quoque utuntur sæpissime in melicis.]

[Θνητότης, ητος, ἡ, Mortalitas. Dialog. De anima adv. Platon. in cod. Vatic. 112, p. 46. Creuzer. Schol. Philostr. p. 616 ed. Boiss. ἐπέκεινα τοῦ θνητοῦ explicat τῆς θνητότητος. Schol. Luciani vol. 1, p. 328 : Θνητότητα καὶ ἀθανασίαν. Schæf. Jo. Chrysost. vol. 4, p. 148, D; 155, B; Nilus Epist. p. 157. G. D. Nemes. p. 46, 7 Matth.; Tatian. p. 35, B. Concil. t. 6, p. 246, E : Ἐν θνητότητι καὶ τρεπομένῃ φύσει τὸν βίον ἔχοντες. Hase.]

[Θνητοψυχῖται, οἱ, Hæretici qui animam hominum mortalem esse asserebant. V. auctor. De init. hæres. n. 90, Nicet. Thess. Orth. fid. 4, p. 251. Ducang.]

[Θνητόψῡχος, ὁ, ἡ, Qui animam mortalem esse putat. Tzetz. Exeg. in Il. p. 64, 2 : Τῶν θνητοψύχων ἐστὶν Ὅμηρος· 66, 4 : Τῆς θνητοψύχου δόξης· Hist. 8, 222. Θνητόψυχον, τὸ, Mortalitas animi, ap. Eust. Opusc. p. 10, 22 : Τὸ θν. ἕλοιντο ἂν ἐπὶ ἀπαλλαγῇ αἰωνιζούσης ποινῆς.]

Θοάζω, [Celeriter moveo s. ago. Eur. Or. 335 : Ἀγὼν φόνιος θοάζων σὲ τὸν μέλεον. Schol. ταχύνων σε καὶ ἐξεγείρων. Iph. T. 1142 : Πτέρυγας ... θοάζουσα· Herc. F. 383 : Ἀχάλιν' ἐθόαζον κάθαιμα σῖτα γένυσι, Celeriter devorabant. Bacch. 65 : Θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδύν. ||] Celeriter moveor. [Eur. Tr. 307 : Θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμῳ· Or. 1542 : Θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνός.] Schol. Apoll. Rh. θοάζειν exp. ταχύνειν, quem valde errare puto in eo, quod θοὸς ab eo derivat; nam contra illud ab hoc derivari, manifestius esse arbitror, quam ut ullis argumentis probare necesse sit. || Pro Sedeo, et proprie Celeriter in sedile insideo. Plura v. in Θαάσσω.

[Θοαὶ, αἱ, νῆσοι, ap. Hom. Od. O, 298, quæ Ὀξεῖαι dicuntur ab Strabone 8, p. 351; 10, p. 458. Schol. Homeri : Ἐκ τοῦ κατὰ κίνησιν ὀξέος ἐπὶ τὸ κατὰ σχῆμα. V. HSt. s. Θοος.]

[Θόανα, τὰ, Thoana. Steph. Byz. s. Τύανα : Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν Τύανα, ὡς Ἀρριανός.]

[Θοάντειος, ὁ, ἡ, Thoanteus. Inter κτητικὰ in ειος est ap. gramm. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 285, 31.]

[Θοαντιὰς, άδος, ἡ, Thoantias, Thoantis filia (Hypsipyle), ap. Apoll. Rh. 1, 637, 712.]

[Θοάντιον, τὸ, Thoantium. Strabo 14, p. 655 : Θοάντιον, ἀκτή τις, ἧς μάλιστα πρόκεινται αἱ Σποράδες αἱ περὶ τὴν Χαλκίαν.]

[Θόαξος, Ἀπόλλων, Hesych.]

[Θόας, (Æol. Θόαις ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1183, 1193), αντος, ὁ (accus. Θόαν ap. Hesiod. Chœrob. l. c. : Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν), Thoas, Andræmonis filius, Hom. Il. B, 638 et alibi. || Trojanus, Il. Π, 311. || Rex Chersonesi Tauricæ : de quo v. Eurip. Iph. T. 30, Aristoph. fr. 324. || Orita, Demosth. p. 126, 4. || Nomen antiquum Acheloi fluvii, Strabo 10, p. 450, Steph. Byz. s. Ἀχελῷος. || Genit. plur. Θοάντων ap. Arcad. p. 135, 30.]

[Θόασα (?), ἡ, Thoasa, Priami mater. Schol. Hom. Il. Γ, 250.]

[Θόασμα, τὸ, Locus ubi quis celeriter movetur. Orph. H. 48, 6 : Τμῶλος, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα· ubi v. Gesner.]

[Θόη, ἡ, Thoa, Oceani filia. Hesiod. Theog. 354. || Nereis, Hom. Il. Σ, 40. De accentu Arcad. p. 103, 19.]

Θοηρὸς, Hesychio, [Photio] et Suidæ est τεταραγμένος, Turbatus, quod et θολερός.

Θοιὰ, Hesychio ζεῦγος ἡμιόνων, Jugum s. Par mulorum. [Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 20, 20 : Σεσημείωται τὸ θοιὸν ὀξυτόνως· θοία (scr. θοιὰ) ζεῦγος ἡμιόνων. G. Dind.]

[Θοἱματίδιον. Θοἱμάτιον. V. Ἱματ—.]

[Θοίνα. V. Θοίνη.]

[Θοινάζω, Convivor, Epulor. Xen. Ages. 8, 7. « Ælian. ap. Suid., s. Μάρκος Ἀπίκιος. » Hemst.]

Θοίνᾶμα, τὸ, Epulum, Convivium, εὐωχία. [Eur. Or. 812 : Οἰκτρότατα θοινάματα· Ion. 1496 : Οἰωνῶν γαμφηλαῖς θοίναμα. || Θοίνημα. Posidon. ap. Athen. 4, p. 153, B : Τράπεζαν ... πληρῆ βαρβαρικῶν θοινημάτων (Ciborum s. ferculorum) παρακειμένην.]

[Θοιναρμόστρια, ἡ, Cœnæ gubernatrix, in inscrr. Laconicis ap. Bœckh. vol. 1, p. 682, 684, 686, et Θυναρμόστρια (ut θύναρχος pro θοίναρχος) ex dialecto ib. p. 681.]

[Θοινᾱτὴρ, ῆρος, ὁ, Epulo. Æsch. Ag. 1511 : Ἀτρέως χαλεποῦ θοινατῆρος.]

[Θοινατήριον. Θοινατικός. V. Θοινητ—.]

[Θοινάτωρ, ορος, ὁ, i. q. θοινατήρ. Eur. Ion. 1206 : Πᾶς θοινατόρων ὅμιλος. Ib. 1217.]

Θοινάω, [Epulis excipio. Herodot. 1, 129 : Τὸ δεῖπνον, τό μιν ἐκεῖνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἐθοίνησε· ubi libri plerique ἐθοίνισε. Eur. Ion. 982 : Ἐν σκηναῖσιν οὗ θοινᾷ φίλον.] Epulor, Convivor, Cœno. Interdum cum casu accus. jungitur, ut Lat. Cœno et Epulor, i. e. In cœna s. epulo absumo; simpl. Comedo, Devoro. Hesiod. [Sc. 212] : Δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, Epulabantur mutos pisces, ut Seneca dicit Avibus ferisque epulandum aliquem tradere. Usurpatur etiam vox media active : unde Æsop. θοινήσατο, Voravit, Epulata est, de aquila. [Eur. Cycl. 547 : Πάντων σ' ἑταίρων ὕστατον θοινάσομαι.] Et cum gen. [Ib. 247 : Ἅλις λεόντων ἐστί μοι θοινωμένῳ.] Θοινήσατο θήρης Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 9, 244. Et sæpissime sine casu. Eur. Alc. 545 : Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις], Cœnatus est carnes in venatu captas, Epulatus est carnes in venatu captas, simpl. Comedit. Athen. metaph. accepit, de eversione cujusdam urbis loquens, et captivis virginibus puerisque, qui nudi in conspectum omnium statuebantur, p. 202 [12, p. 522, C] : Καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀτυχῆ πα-

ραπηδῶν ἀγέλην, ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, Quasi vorabat et depascebatur, Bud. Idem θοινᾶσθαι vertit Absumere edendo, in Æsopo, Τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis et ulceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν et Lat. Exedere, Depascere. Unde Aristot. A. P. [12] scribit pro eo, quod Æschyli Philoctetes dicit, Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδὸς, Eur. eod. iambo utentem, posuisse θοινᾶται. [De futuro θοινάσομαι et θοινήσομαι v. Lobeck. ad Phryn. p. 204.]

Θοίνη, ἡ, Epulum, Convivium, Cœna. [Æschyl. Prom. 529 : Θοίναις βουφόνοις. Eur. Ion. 1140 : Πάντα Δελφῶν λαὸν εἰς θοίνην καλῶν. Plato Phædr. p. 247, B : Ὅταν ... πρὸς δαῖτα καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν.] Philox. [apud Athen. 14, p. 643, C] ἐν τῷ Δείπνῳ, quum ea, quæ secundis mensis apponi solent, enumerasset, Ἄλλα τε ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν ὀλβιόπλουτον, Convivium opiparum, Cœnam opiparam. Epicharmus ap. Athen. 2, [p. 36, D] : Ἐκ μὲν θυσίας θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. Philo V. M. 1 : Ἀνεζεύγνυσαν ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἑστιαθέντες, Tanquam ab epulo. || Accipitur etiam, ut δεῖπνον, simpliciter pro τροφὴ, Cibus, Dapes. Sic enim schol. Hesiod. Scut. 114 : Λιλαιόμενοι πολέμοιο Φυλόπιδα στήσειν, τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, Quæ ipsis dapibus epulisque cariora s. gratiora sunt. Potest tamen et hic in priori signif. accipi, ut pugnam eis gratiorem esse quam lautum epulum intelligamus. [Eur. Ion. 564 : Βρέφος πτανοῖς ἐξώρισεν θοίναν. Parthen. c. 12 : Τράπεζαν παντοδαπῆς θοίνης πλήσασα.] || Metaph. [Plato Soph. p. 251, B : Ὅθεν ... τοῖς ... νέοις θοίνην (ansam respondendi) παρεσκευάκαμεν.] Xen. Cyrop. 4, [2, 39] : Τὸ δὲ τῶν πονούντων καὶ κινδυνευόντων ἐπιμεληθῆναί τινα, ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν, αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλείω εὐφράνειεν ἢ τὸ παραχρῆμα τῇ γαστρὶ χαρίσασθαι. Paulo ante vero dixerat : Ἔξεστιν ὑμῖν ἀρίστου τυχεῖν καὶ τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Id ipsum etiam εὐωχίαν ib. nominat. Quod vero ad etymon attinet, Athen. [2, p. 40, C] θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Ubi Seleucus dicit : Τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον ἐπὶ πλεῖον, οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι, μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας. Θοίνα, in Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 9, 77] Dorice pro θοίνη, Cœna et Dapes. [Et in dialecto vulgari. Mœris p. 183 : Θοίνη Ἀττικοὶ, θοίνα Ἕλληνες· ubi θοίνα ex libro Sapient. 12, 5 indicat Pierson.]

[Θοίνημα. V. Θοίναμα.]

Θοινητήριον, τὸ, Epulæ, Dapes, Id ipsum quod epulamur, cœnamus, κατάβρωμα, τροφὴ Hesychio. Pro quo Θοινατήριον dicit Eurip. [Rhes. 515 : Πετεινοῖς γυψὶ θ.]

Θοινητικὸς, ἡ, ὸν, Ad epulationem pertinens, idoneus. Θοινητικὰ ὄργανα, Instrumenta quæ ad epulationem pertinent, Cic. ap. Xen. [OEc. 9, 7, ubi θοινατικὰ ex codd. est restitutum] interpretatur.

Θοινητὸς, ἡ, ὸν, Ad comedendum aptus, Quem epulari possis.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ, Epulo, Conviva, Comestor, Devorator, [Antipat. Sid. Anth. Pal. 7, 241] ap. Suid. : Ὤλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλης θοινήτορα χέρσου. [Nonn. Jo. c. 6, 54 : Θοινήτορι λαῷ.]

[Θοινίζω. V. Θοινάω.]

[Θοίνων, ὁ. Suid. : Θοίνωνος, φρουράρχου· Συρακούσιος. Est ex Dionysio Hal. cujus locum integrum apposuit Suidas s. Πύρρος. Memoratur etiam a Plut. V. Pyrrhi c. 23. Θυνίων ap. Diodor. Exc. p. 495, 17, 19; 496, 35.]

[Θοιόν. V. Θοιά.]

Θολερέω, Turbo, Turbidus s. Turbatus sum : θολερεῖν, ταραχίζεσθαι, Hesych. [Glossa vitii suspecta.]

Θολερὸς, ὰ, ὸν, Turbidus, cui opp. καθαρὸς, Limpidus, Purus : proprie de aqua et rebus liquidis. Thuc. 2, [102] : Τό, τε γὰρ ῥεῦμά ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν. [Plato Phæd. p. 113, A : Θ. καὶ πηλώδης ποταμός· Tim. p. 58, D : Θολερώτατος ἀήρ. Ib. p. 92 : Ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἀνάπνευσιν.] Lucian. Nigrin. [c. 16], loquens de voluptate : Ὑφ' ἧς δὲ ῥεούσης ἀεννάω τε καὶ θολερῷ ῥεύματι πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί. Athen. 7, [p. 298, B], de anguillis : Πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ· de quibus paulo ante ex Aristot. dicit eas A χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Possit tamen hic etiam exponi Cœno ; cœnosa enim aqua et limpida s. pura sibi opponuntur. [Θολερὸν οὖρον vel θολερὰ οὖρα Hippocr. p. 945, F; 1028, D.] At per θολερὸν πνεῦμα ap. auctorem Prorrhetici, alii putarunt intelligi Spiritum plenum vaporis, qui expiratur; alii Graveolentem, alii Raucum, alii Perturbatum, tanquam eo nomine difficilis respiratio intelligatur. Plerique vero non θολερὸν sed θαλερὸν per α scribunt, quasi θάλλον καὶ ἀκμάζον, Florentem et vigentem, Magnum atque vehementem. Verum Hippocr. nullo in libro, qui suus legitimusque sit, visus est vel spiritum vel quidvis aliud, θολερὸν nominasse, ut scripsit Galen. Comm. in Prorrhet. [vol. 8, p. 727, 761.] Hæc Gorr. Θ. πνεῦμα Galen. Lex. Hipp. exp. μέγα καὶ δεδιωγμένον. [Hippocratis locos indicat Foes. p. 47, 46; 70, D; 74, E; 124, C; 148, A. Θαλερὸν, τὸ οἷον θάλλον καὶ ἀκμάζον καὶ μέγα, a quibusdam scribi annotavit Galen. vol. 8, p. 761.] || Sordidus, Immundus. Plut. [Mor. p. 671, A] : Καὶ τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος, B ἔχει τινὰ πονηρίαν, Sordes illius pecudis in victu, loquens de sue. Possit hic etiam verti Cœnosus et sordidus victus; nam sues cœno delectari notum est, et θόλος de Cœno fluminum et locorum palustrium dici, supra annotatum est : unde θολερὸς, βορβορώδης, Hesych., Cœnosus, Lutosus. || Nicand. Ther. [130] : Ἡνίκα, θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὁδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου. Schol. σπορίμῳ, quoniam sc. viperæ in coitu ore συνέχονται, vel ὀλεθρίῳ, Pernicioso. [|| Turbidus, Perturbatus, metaphor. Photius p. 93, 9 : Θολερὸς προσβαίνεις, μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλὰ ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊών. Æschyl. Prom. 885 : Θολερῖ δὲ λόγοι (Promethei insanientis) παίουσ' εἰκῆ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Soph. Aj. 206 : Θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας, i. e. insania. Eur. Suppl. 222 : Λαμπρὸν δὲ θολερῷ (Impuro, Polluto) δῶμα συμμίξας τὸ σὸν ἦλκωσας οἴκους.]

[Θολερότης, ητος, ἡ, Turbatio. Hippocr. p. 1028.]

Θολερόφρον, Hesychio est μέγα : aliis Elatum animo. C [Corrige Θολερόχρουν, μέλαν. Ruhnk. ad Tim. p. 143.]

[Θολερώδης, ὁ, ἡ. Theophr. fr. De igne 24, p. 712 : Ὁμιχλώδη καὶ θολερώδη. Recte Coraes θολώδη restituere videtur.]

Θολερῶς, Turbide. At θ. προβαίνειν, Titubanter incedere. Suid. enim annotat dici ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόντων καὶ μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων. Id ipsum est etiam apud Hesych. [Etym. M., Phot., Zenob. 4, 31.]

Θολία, ἡ, Pileus in acutum desinens, vel, ut alii exp., Umbraculum, [Hesych. et] Eust. [p. 1934, 9, Hesych. s. Σαλία], Pileus fastigiatus, cameratus ad formam tholi, Petasus, Umbella, Muscarium, Umbraculum, VV. LL. Polluci [7, 174] est πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. [Id. 10, 127.] Theocr. schol. exp. σκιάδιον et πέτασον, Eid. 15, [39] : Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον Ἀμφίθες. || Cista operculum habens convexæ cameræ instar rotundum, κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα, Pollux [10, 138].

D [Θολικὸς, ἡ, ὸν, Tholis instructus s. ornatus. Suidas s. Δαμιανός : Τὴν στοὰν ... θολικὴν κατεσκεύασε.]

[Θολισμὸς, ὁ, Turbatio, Corruptio. Herodian. in Mus. philol. Cantabr. vol. 2, p. 112 : Θολισμὸν εἶναι τοῦ λόγου. G. Dind.]

Θολοειδὴς, ὁ, ἡ, Tholi formam habens. Athen. 5. [p. 205, C] : Ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδὴς, Templum cameræ in orbem circumactæ modo rotundum. Dion quoque 53, [27] scribit Pantheum apud Romanos esse θολοειδές : id enim hemisphærio tectum est, h. e. circulata camera; inque medio hemisphærio lumen ad circinum factum. Et πῶμα θολοειδὲς, Operculum testudinis convexæ formam habens, Cameræ instar rotundum. [Conf. Θηλοειδές.]

Θολοειδῶς, In formam tholi, testudinis s. cameræ rotundæ, In formam testudinis convexæ. Diosc. 4, 76 : Ὀπίζεται δὲ περιχαραττομένης τῆς ῥίζης θ., καὶ τοῦ συῤῥέοντος εἰς τὴν κοιλότητα συλλεγομένου, ubi legitur tamen et πολυειδῶς. Ib. 172 : Συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφαιρουμένης καὶ θ. τεμνομένης εἰς κοιλότητα·

συρρεῖ γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς, καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας, In testudinis speciem cultro excavata, Ruell. Quibus vv. Marcellus Diosc. in radicum sectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexisse existimat, quam excavandam esse radicem ea forma, ut a superiore parte majore gyro et laxius cavum illud sit, descendensque paulatim in punctum desinat, non aliter quam ea, quæ terebro perforantur: ut ῥ. θ. εἰς κ. τ. sit, In profundum excavata radice, ut humor in cavum confluat. Addit posse θ. esse ab illa τοῦ θόλος signif., qua pro Ædificio accipitur, cujus tectum in fastigium acutum desinit: ut θ. sit In formam ejusmodi tholi inversi. Plin. de scammonio colligendo, scribit radicem circa canis ortum excavari, ut in ipsam confluat succus. Quibus quidem exprimitur τὸ τέμνεσθαι εἰς κοιλότητα, at non θολοειδῶς. Idem Diosc. 4, [157] de thapsia: Ἡ κοιλανθεῖσα αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ θ. ἡ ῥίζα καὶ πωμαζομένη πρὸς τὸ καθαρὸν μένειν τὸν ὀπόν. [Diog. L. 2, 9: Τὰ δ' ἄστρα ... θ. ἐνεχθῆναι.]

[Θολομῖγής, δ, ἡ, Sordibus mixtus. Onatas ap. Stob. Ecl. phys. 1, p. 98: Τὸ δὲ (σῶμα) θνατὸν καὶ θ.]

[Θολοποιέω, Syntipæ Fab. Ms. p. m. 33. Ind. Scap. Ox.]

Θολὸς, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum sordidum: quale cœnum est aut fæx. Athen. 7, [p. 298, B] tradens anguillas degere in locis limpidis et puris, scribit piscatores, quum eas venantur, aquam turbare, ut suffocentur: Λεπτὰ γὰρ ἔχουσαι τὰ βράγχια, αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται, A cœno illo sordido et turbato. || Peculiariter Fuscus et turbidus humor, quem sepiæ emittunt, Atramentum sepiæ. [Aristot. H. A. 4; 12.] Plut. [Mor. p. 978, A], de sepia: Τὴν γὰρ καλουμένην μύτιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θολὸν καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαθολωθείσης, ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδράναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν. De qua sepiarum solertia Plin. etiam mentionem facit 9, 29: Ubi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infuscata aqua absconduntur. Athen. 7, [p. 323, D]: Ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός ἐστιν· αὕτη δὲ κεῖται παρ' αὐτὸ τὸ στόμα, κύστεως τρόπον ἐπέχουσα. Sed et polypo pisci tribuitur. Athen. 7, [p. 316, D, ex Aristot.]: Ἔχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θολὸν, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις. Accentum autem in ultima collocari tradit Eust. [p. 794, 30; 907, 4] ad differentiam τοῦ θόλος, de quo infra. Alicubi tamen θόλος etiam scriptum reperitur; sed pluribus in ll. θολός. Hesych. legit θόλος: nam θόλος non solum exp. στρογγυλοειδὴς οἶκος, sed etiam τὸ τῆς σηπίας μέλαν. Cum Eust. facit Suidas. [|| Alia forma Ὀλὸς, quod v. || Θολὸς] adject. ab Hesych. exp. τεταραγμένος, Turbatus, Turbidus. [Inde compar. θολώτερος οἶνος, Athen. 10, p. 420, D. Schweigh. Nisi vera est epitomes lectio θολερώτερος. Θολὸν, τὸ τεταραγμένον, Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 220, 13.] Collocat vero accentum in ultima, sicut in præcedenti θόλος in penult.

Θόλος, ἡ, Tholus, Camera ædificii, quæ altius crescens, rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit; Testudo in orbem circumacta; Testudinis umbilicus, aut erectior camera, templorum hemisphæriis, i. e. Cuppolis, addi solita. Tholus, ut Servius Æn. 9, [408] exp., proprie est veluti Scutum breve, quod in medio tecto est, in quo trabes coeunt: ad quod, sc. in templis, dona consueverunt suspendi. Ovid. Fast. 6, [282] de templo Vestæ: Par facies templi, nullus procurrit in illo Angulus: a pluvio vindicat imbre tholus. Id. eod. l. Curvum tholum dicit. Vitruv. 4, 7, de Tuscanis rationibus ædium sacrarum: In medio tecti ratio ita habeatur, uti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem. Idem 7, 5, scribit Apaturium Alabandensem finxisse scenam in minusculo theatro, in eaque fecisse pro columnis signa, centaurosque sustinentes epistylia, tholorum rotunda tecta, fastigiorum prominentes versuras, coronasque capitibus leoninis ornatas: quæ omnia stillicidiorum e tectis habere rationem: præterea super eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti varius picturis fuerit ornatus. Ap. Varron. R. R. 3, 5, in ornithonis descriptione, mentio fit Tholi rotundi columnati. || Οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην, Hesych., Domus tectum habens in acutum fastigium desinens. || Rotunda forma ædificium, Bud.; στρογγυλοειδὴς οἶκος Hesychio, περιφερὴς Suidæ. [Τὰ θόλα (balnei publici) ap. Jo. Malal. p. 359, 20; 360, 1.] || Θόλος, ἡ, Athenis Locus in quo πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνειστιῶντο, Hesych.; ἐν ᾧ ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, Suid.: propterea quod forma rotunda extructus esset. [Adde Phot. p. 93, 2-8.] De quo ap. Pausan. Att. [c. 5, 1]: Βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον θόλος ἐστὶ καλουμένη. Pollux 8, [155]: Ἡ θόλος, ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς. Andoc. p. 8 [7, 11]: Τὴν δὲ βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι, κἀκεῖ καθεύδειν, τοὺς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θόλῳ. Plato Ap. Socr. [p. 32, C]: Ἠέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Bud. ap. Dem. p. 175 [419, 26] dicit esse Locum scribarum, e quo hæc citat: Καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θόλῳ. Quibus e scholiasta subjungit: Τόπος ἦν, ἔνθα ἐσιτοδοτοῦντο οἱ τοῦ δημοσίου γραμματεῖς οἱ χειροτονηθέντες ἐκ τῆς πόλεως· ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σχῆμα. [Frequens τῆς θόλου mentio est apud veteres, tanquam ... Epist. Socr. p. 194, et alios quos Meursius De Ceram. gemino c. 7 indicavit. Adde Lex. rhet. (p. 264, 26 ed. Bekk.), ex quo corrig. Etym. M. p. 453, 30. Sextus Emp. p. 248 ait θόλος ab aliis masculino genere, ab aliis feminino afferri. Usitatius tamen est ἡ θόλος, inprimis quum locus, ubi prytanes epulabantur, significatur. Ruhnk. ad Tim. p. 142. Θόλος Epidauri: v. Pausan. 2, 27, 3.] Homero Ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula, Eust., addens tamen e Lex. Rhet. θόλοι, στέγαι, ἐπάλξεις, καμάραι, ad Od. X, [441]: Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς. Id autem a θέειν et ὅλον derivatum vult Eust. [p. 726, 18] quasi τὸ περιθεόμενον. || In balneis vero θόλος, mascul. gen. dicitur, quod alio nomine Laconicum, Bud. Locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alex. Aphr. Probl. 1, [41]: Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, Si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione, Bud. Idem ibid.: Καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, Si aere vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint, exp. Bud.: ubi ξ. θ. id esse volunt, quod Cic. Assa in balneariis vocat, Seneca Sudatoria: hancque balneariam cellam oppositam esse ei, quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Unde ap. Alex. Trall.: Μὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἔχοντι τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ' ἐς τὸν ἐξώτερον οἶκον ὑποστρέψαντι, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι· et, Ἀποπλῦναι δεῖ ἔλαιον, καὶ εὐθέως ἅμα τῷ εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν ἔξω θόλον, συγχρίεσθαι τὸ σῶμα. Alciphro [1, 23, ubi v. intt.]: Δραμεῖν εἰς τὰς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. Athen. [11, p. 501, D] explicans quæ sint βαλανειόμφαλοι φιάλαι ap. Cratinum, ex Asclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradidit, quom οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν. Ubi annotandum est his quoque balneariis tholis a rotunda forma nomen esse inditum, quippe qui phialis βαλανειομφάλοις similes sint: quemadmodum Vitruv. quoque in laconico cameræ curvaturam esse dicit. || [Θόλος, δ,] Vinculi genus quoddam, quod calvariæ adhibetur, ubi summum caput, et quod inter ipsum frontemque est, vincire convenit, cujus injiciendi rationem Galen. De fasc. [vol. 12, p. 477] exponit. Hæc Gorr.

Θολόω, Turbo, cœno sc. fæculento excitato: unde Gall. *Troubler*. Athen. [7, p. 298, B] de piscatoribus anguillas venantibus, quæ in locis limpidis degere amant, ut paulo ante etiam dixi: Διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίγωνται. Galen. Ad Glauc.: Θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, Turbidus redditur et crassus sanguis. Metaph., ut Lat. Perturbo, Eur. Alc. [1066]: Δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾶν Ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κα-

τερῤῥώγασιν, Turbat mihi cor, Perturbat animum meum, ταράττει. [|| De animo lætitia turbato. Photius p. 573, 8 et Etym. M. p. 750, 10: Τεθολωμένος, καὶ ἐπὶ χαρᾶς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις « Γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον. »] || Infusco, Inquino. Antiphanes ap. Athen. 8, [p. 338, E]: Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλης [Ἡράκλεις] ἄναξ, Ἅπαντα τεθολώκασιν, οὐ βαλεῖς πάλιν Ἐς τὴν θάλατταν καὶ πλυνεῖς; Omnia sepiæ atramento infuscarunt, inquinarunt. Θολῶσαι, πληρῶσαι, στεγάσαι, ταράξαι, σκοτίσαι, Hesych.

[Θολύνω, i. q. θολόω. Jo. Chrysost. t. 8, p. 20, 27: Ἡ γῆ ἐμιαίνετο, ὁ οὐρανὸς ἐθολύνετο. Hase.]

Θολώδης, ὁ, ἡ, Turbido cœno similis, plenus, Fæculentus. [Hippocr. p. 285, 48: Τὸ θολωδέστατον. Aristot. H. A. 9, 37: Ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν. Conf. Θολερώδης.]

[Θόλωμα, τὸ, i. q. θολὸς, Turbamentum sordidum. Eustath. Opusc. p. 239, 55: Τευθὶς θολώματι ἐρυθρῷ ... ἐκφεύγειν τὸν ὁλοθρεύοντα δύναται.]

Θόλωσις, εως, ἡ, Turbatio, Infuscatio, Inquinatio, quæ fit sordibus turbatis; Turbamentum, Inquinamentum, VV. LL., quorum altero Sallust. utitur, altero Gell. [Aristot. De part. anim. 4, 5: Τὴν τοῦ ὑγροῦ μελανίαν καὶ θόλωσιν.]

[Θολωτὸς, ἡ, ὸν, In tholi formam ædificatus. Procop. De ædif. p. 91, D: Θολωτῷ τείχει. Jo. Phoc. in Leon. Allatii Symmict. p. 23: Ὁ δὲ τοιοῦτος ναός ἐστιν ὁ πᾶς θολωτὸς ἐπιμήκης, κυλινδρωτός. G. D. || Turbidus. Marc. Erem. p. 967, C: Θ. νοῦς. Hase.]

[Θομβύκιος. V. Βομβύλιος.]

Θοὸς, ἡ, ὸν [Vox poetica: inter μονήρη ap. Herodian. p. 41, 29], Celer, Velox. Hom. Il. A, [12]: Ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Existimantur autem dictæ ab Hom. naves θοαὶ, Veloces, vel communi epith., vel quod illæ, quibus exercitus transmittebantur, celeritate multo præstarent onerariis. [Θοὸν ἅρμα Il. P, 458. Μάστιγι θοῇ ib. 430. Θοὸν βέλος Od. X, 83. Θοὴν δαῖτα Od. Θ, 38.] Et ζυγὸς εἱρεσίης [-σίας] θοὸς ap. Eund. [immo ap. Soph. Aj. 243.] Dicitur etiam aliquis esse θοὸς, Celer: Il. Π, 422: Αἶδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοί ἐστε. Sed ap. Hom. sunt qui θοὸς e consequente exp. Strenuus. [Il. E, 430 et alibi: Ἄρηϊ θοῷ· B, 758: Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν· E, 571: Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε θοός περ ἐὼν πολεμιστής.] Il. Π, [494] ubi quum dixisset Sarpedon Glauco, Νῦν σε μάλα χρὴ Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν, subjungit, Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι. Sed et θοὸς μάχεσθαι [Il. E, 536]. Quo pertinet etiam comp. βοηθόος. Sic Pugna celer ap. quendam Lat. poetam memini me legere: ap. Virg. quidem certe legitur Jaculo celer. Sed et θοὸν σάκος, Apoll. Arg. [1, 743], τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμετάφορον. [Æsch. Prom. 129: Πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις· Ag. 476: Θοὰ βάξις. Soph. Aj. 710: Θοᾶν ὠκυάλων νεῶν· Tr. 857: Θοὰν νύμφαν ἄγαγες. Eur. Bacch. 975: Θοαὶ Λύσσης κύνες· Ion. 123: Ἡλίου πτέρυγι θοῇ· Tro. 454: Θοαῖς αὔραις. Ἐκ τοῦ θοοῦ Plato Cratyl. p. 422, E, derivat voc. ἀγαθός.] || Θοώτερος, Celerior; Properantior, ex Epigr. [Hesych.: Θοώτατος, ταχύτατος, τάχιστος.] || Acutus: Θοοὶ γόμφοι, Apoll. Arg. 2, [79], Acuti clavi. [3, 1281: Θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων· 4, 1683: Θοοῖς πελέκεσσιν.] Θοαὶ νῆσοι ap. Hom. [Od. O, 298] per metalepsin, sicut et Fabius docet, pro ὀξεῖαι, Acutæ: ob promontoria, quæ habent in cuspidis morem acuminata. At θοὴ νὺξ ap. Eund. [Il. K, 394, 468, Ω, 366, 653: Θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν· M, 463: Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος· Ξ, 261: Ἄζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι], a quibusdam Acuta, sc. ut sit ἡ κωνοειδὴς, διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιὰν etc., ab aliis ταχεῖα. Eust. [p. 814 et alibi. De utraque explicatione agit Heraclid. Alleg. Hom. 45. Illud de umbra inventum grammatico quam poeta dignius est. Vera igitur habenda est altera interpretatio, cujus rationem bene reddidit Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 67. Alia grammaticorum commenta exponuntur in Etym. M. p. 453, 5, et copiosius a grammatico in Crameri Anecd. vol. 1, p. 200 sq., qui inter alia Antimachi fragmentum attulit, Ἄϊδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον· quod non ἀκίνητον significat, ut placet grammatico, sed Celerem, i. e. in quem celeriter pervenitur.]

Θοόω, Acuo: unde ἐθόωσα, Hom. Od. I, 327. [Θοούμεναι Dosiad. Ara 1, 4. Τεθοωμένος Nicander Ther. 227, Oppian. Hal. 1, 557; 2, 525. Hesych.: Τεθοωμένον, ὠξυμμένον, καὶ Ἐθόωσα, ὤξυνα. Θοωθεὶς, πλησθεὶς, ἑστιαθεὶς, παροξυνθεὶς, εὐωχηθεὶς· ubi una apta explicatio est παροξυνθεὶς, reliquæ ad θωχθεὶς spectant, de quo v. s. Θῶμαι.]

[Θοραὶ, αἱ, Thoræ. Steph. Byz.: Θ., δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Θορεύς. Τὰ τοπικὰ Θόραθεν, Θόραζε, Θόρασι. Θοραὶ ap. Harpocr. et Phot. Θορεῖς ap. Strabon. 9, p. 358. Θορὰ, δῆμος Ἀττικῆς ap. Theognost. p. 107, 22. Θόραθεν inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 306, 309.]

Θοραῖος, αία, αῖον, et Θορικὸς, ἡ, ὸν, Seminalis: θορικὸς πόρος, Aristot. [H. A. 4, 2], Meatus humoris fœtifici s. seminis genitalis. Athen. [7, p. 315, A] de orpho pisce: Ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τοὺς θορικοὺς πόρους μὴ εὑρίσκεσθαι. Et in VV. LL. τὰ θορικὰ [ex Aristot. De gen. an. 3, 5], Partes seminales, Seminis genitalis conceptacula. At θοραῖος ap. Nicandr. Ther. [583] est ejusd. cum θορικὸς signif.: Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην, Cervæ genitalia. [|| Θοραῖος, cognomen Apollinis. Lycophr. 352: Τὸν θοραῖον ... θεόν. Schol.: Σπερμογόνον καὶ γεννητικόν. Idem fortasse Θοράτης. Hesych.: Θοράτης (θοράτις codex), Ἀπόλλων παρὰ Λάκωσιν.] || Per epenthesin autem dicta videntur quæ ap. Hesychium sunt: Θούρην, quod exponit βάτην seu ἀναβάτην, quasi a θούρης, id est Admissarius, Qui init. Item Θουρηταὶ, Initus, αἱ τῶν ζώων μίξεις. Et Θουρῆθρα [« Apud Hesych. scriptum Θουρήτρα. » HSt. in Ind.], itidem Initus, ὀχεία. Apud Eund. est etiam Θουρὰ, ἡ ὀρεκτικῶς ἔχουσα, καταφερὴς, quasi a θουρός. Vereor tamen ne θουρὰς scripserit.

[Θοράνας, τὸ ἔξω. Πάφιοι, Hesych. Infra Θύρδα, ἔξω. Ἀρκάδες. Est igitur i. q. θύραζε.]

[Θοράτης. V. Θοραῖος.]

[Θορεῖν. V. Θρώσκω.]

Θορὴ, ἡ, et Θορὸς, ὁ, Semen genitale, quod sc. mas feminam iniens, effundit, Genitura. Herodot. 3, [101]: Τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπίενται θορήν. Paulo ante vero dixerat, Ἡ γονὴ δὲ αὐτῶν τὴν ἀπίενται ἐς τὰς γυναῖκας· ut γονὴ et θορὴ idem sint. Plut. quoque [Mor. p. 907, A] θορὴ simpl. pro Semine genitali hominis accepit, i. e. γονὴ, ut Idem ait. At θορὸς [Herodot. 2, 93: Οἱ ἔρσενες ἀπορραίνοντες τοῦ θοροῦ· Hippocr. p. 479, 14,] Aristot. [H. A. 3, 16] de Piscium semine dixit, Bud. [Lycophr. 598: Ἐλλόπων θορούς.] Sic in VV. LL. ap. Theophr. [C. Pl. 2, 9, 15] exp. Virus genitale, quo pisces ova spargunt. Plut. [Mor. p. 637, F]: Οὐδεὶς ἑώρακεν οὔτε θορὸν οὔτ' ὠὸν ἔγχελυν ἔχουσαν, Nec humorem fœtificum, nec ovum. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nicandri [Ther. 585. De semine scarabæi Porphyr. De abstin. 5, 9.] || Θόρος, [βάτης,] ἀφροδισιαστὴς, ὀχευτὴς, Hesych., Initor, Admissarius.

[Θορηνεύς.] Θορμηνεὺς [vitium ed. Hag.], Hesych. ὁ ξιφίας ἰχθὺς, Piscis qui alio nomine ξιφίας dicitur, Plinio Tomus Thurianus. [Voc. aperte vitiosum, ex Musuri conjectura profectum. Codex θορινεῦσαι.]

[Θοριβύλαξ, vox corrupta ap. Dracon. p. 19, 6. Rectius fortasse Θορυβίλλαξ apud Herodian in Crameri Anecd. vol. 3, p. 284, 17. Quod voc. fortasse a βίλλος est derivandum.]

[Θορίζω, Hesych. Wakef.]

[Θορικὸς, Seminalis. V. Θοραῖος.]

[Θορῖκὸς, ὁ, Thoricus. Harpocr.: Θόρικος. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ποσειδίππου. Δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος, ὡς Διόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ δήμων. Hoc accentu vulgo ap. Thucyd. 8, 95. Scribendum ὀξυτόνως Θορικὸς et hic et ap. Strab. 9, p. 398. Theognost. Can. p. 60, 9: Τὸ Θορικός οἱ πλείους ὀξύνουσι. Rectum accentum servarunt codices Herodoti, Thucydidi quoque 8, 95 ex libris restituendum, et Steph. Byz. qui derivata memorat: Ὁ δημότης Θορίκιος καὶ Θορικεύς. Τὰ τοπικὰ ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ. Θορίκιος ap. Soph. OEd. C. 1595. Demosth. p. 996, 23. Θορίκιοι Antiphanis comœdia ap. Athen. 12, p. 553, D; 15, p. 689, E. Θορικόνδε ap. Hom. H. in Cer. 126. Θορικοῖ in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287, 288. || Scriptura vitiosa Θορυκὸς in libris optimis Thucyd. 8, 95 et Θόρυκος in Etym.

M. p. 453, 22. Utraque scriptura conjuncta ap. Hesych.: Θόρυκος, δῆμος τῆς Ἀκ. φ. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Θορίκου. G. Dind.]

[Θόριξις. V. Θωρήσσω.]

[Θορίσκομαι, Semen concipio. Anton. Lib. c. 29, p. 192 : Θορίσκεται διὰ τῶν ὠτῶν.]

Θόρισμα, τὸ, Hesychio δέλεαρ ἰχθύσι, Esca capiendis piscibus.

[Θορίσσω. V. Θωρήσσω.]

[Θόρναξ, ὑποπόδιον· ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ· ἀπὸ Θόρνακος. Θόρναξ, Ἀπόλλων, Hesych. Post ὑποπόδιον Albert. recte inserere videtur Κύπριοι, quod glossæ præcedenti de v. Θόρυκος additum legitur. || Θόρναξ cognomen Apollinis a monte Laconicæ ductum esse Hesych. significat verbis ἀπὸ Θόρνακος. Herodot. 1, 69 : Ἄγαλμα ... τὸ νῦν τῆς Λακωνικῆς ἐν Θόρνακι ἵδρυται Ἀπόλλωνος· quocum conf. Pausan. 2, 36, 1 et 3, 10, 8. Gentile Θορνάκιος fingit Steph. Byz. Θρόναξ ap. schol. Theocr. 15, 64. || Θόρναξ, ἡ, Buphagi herois mater : Pausan. 8, 27, 17.]

Θορνύω, s. Θόρνυμι, Insilio, Ineo, voc. obscœnum. Θόρνυμαι quoque s. Θορνύομαι active pro eod. capitur. Nicander Ther. [130], loquens de vipera femina : Ἠνίκα, θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρηνα ἀπέκοψεν δμεύνου, Ineunte masculo, Coeunte. Et ap. Herodot. [3, 109], itidem de viperis loquentem : Ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα, καὶ ἐν αὐτῇ ᾗ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιευμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν, ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα, οὐκ ἀνίει πρὶν διαφάγῃ, Quum coeunt libidine agitatæ. Et poeta quispiam ap. Eust. [p. 1057, 4] : Τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχέεσσι Θόρνυσθαι προλιποῦσαν ἅλὸς νομὸν, Cum viperis coire, vel, ut ipse exp., σπερμαίνειν, θορὸν δέχεσθαι. Quas Plin. quoque serpentium coitu impleri scribit : alibi itidem ex Licinio Macro tradens, eas feminini tantum sexus esse, et concipere e serpentibus. Atque ita in hoc, quem Eust. citat, l. et ap. Herodot. videtur dici de feminino sexu, nihilque aliud esse quam ὀχεύεσθαι : quum alioqui potius de mare dicatur sicut ὀχεύειν et μίγνυσθαι. [Hesych. : Ἐθόρνυτο, ὠχεύετο. Θόρνυσθαι, γεννᾶν, μίγνυσθαι, ὀχεύεσθαι, σπερμαίνειν. De viro in versibus Sophocli suppositis ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 680, B : Ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο· pro quo ἐθρύπτετο scriptum est ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 716. G. D. Theol. arithm. p. 45, 35 : Ὁ γόνος τῷ ἄρρενι θόρνυται εἰς τὴν γυναικείαν μήτραν. Hase.]

[Θορόεις, εσσα, εν, Semini similis, Seminalis. Oppian. Cyn. 3, 522 : Θορόεν βρέφος.]

[Θοροποιὸς, ὁ, ἡ, Semen producens. Etym. M. p. 453, 52 : Θοῦρις ἡ θοροποιός.]

[Θορὸς et Θόρος. V. Θορή.]

[Θόρσος, ὁ, Thorsus, fl. Sardiniæ. Pausan. 10, 17, 6.]

Θορῠβέω, Tumultuor, Tumultum excito : ut ab Hippocr. dicuntur servi et servæ absente domina θορυβεῖν, in quadam ad Philop. Epist. [p. 1275 post med.] : Ὥσπερ γὰρ δμῶες καὶ δμωΐδες ἐν τοῖσιν οἴκοισι θορυβέοντες καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπίναιος αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πτοηθέντες ἐφησυχάζουσι· παραπλησίως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμίαι κτλ. Cui l. libenter primum inter exempla locum dedi, quod idem verbum ead. de re a Xen. usurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptissimum. Dicit enim Medorum servos s. famulos θορυβεῖν post dominorum discessum. Locus est Cyrop. 4, [5, 8] : Οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀνειμένως καὶ ἔπινον, καὶ ἐθορύβουν. Ap. Aristoph. autem quidam τοὺς θορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, Tonare, hyperbolice loquentes, Vesp. [622] : Ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, πᾶς τίς φησι τῶν παριόντων, οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Ap. Thuc. autem [6, 61] θορυβεῖν πρός τινα, Tumultuari adversus aliquem et rixari, Tumultuose rixari. Item θορυβοῦσι πρὸς ἀλλήλους reddi posse arbitror Turbæ inter eos oriuntur. || Obstrepere, Reclamare, Bud. interpr., ego autem malim e Liv. reddere, Tumultuose excipere clamoribus, s. clamore, ap. Antiph. [Demosth. p. 60, 27] : Καὶ μηδείς μοι θορυβήσῃ. Dem. : Καί μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς θορυβήσῃ, μηδ' ἐφ' ᾧ μέλλω λέγειν ἀχθεσθῇ. [Et p. 167, 4. Plat. Apol. p. 20, E.] Interdum vero et cum accus. rei, ubi subaudiri putatur κατά. || Aliquando contra est Acclamo, Acclamando assentior dicenti, Applaudo : sic autem et θόρυβος in bonam partem accipi, dicetur infra : quem usum velut exponere volens Isocr. scribit, Panath. [p. 288, C] : Ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, ... οὐκ ἐθορύβησαν· ὃ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς χαριέντως διειλεγμένοις. Id. [p. 233, B] θορυβεῖν et ἐπισημαίνεσθαι copulat : Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. V. Θορυβοῦμαι. || Turbo, Conturbo. Plut. Alcib. [c. 14] : Καὶ τὸν Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέβαλλεν, εἰκότα κατηγορῶν, ubi redditur Turbabat : ego malim In turbas conjiciebat. Ap. Eund. in Galba : Ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει. [Pass. ib. c. 13, 24.] || Θορυβοῦμαι pass. interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor, Bud. ap. Thucydidem : Ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες, etc.; item ap. Plutarchum [V. Pomp. c. 69] : Ὁρῶν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιᾶς οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ἀπειρίᾳ καὶ θορυβούμενον. Xen. θορυβουμένους opp. τοῖς εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰοῦσι, Cyrop. 5, [3, 55]. Interdum etiam redditur Consternor, Exæstuo, Fluctuo animo : Plato Epist. 7 : Προσηλθέτην μοι τεθορυβημένῳ. [Leg. 1, p. 640, A : Ὁ ἀνδρεῖος τῶν δειλῶν ὑπὸ φόβων ἧττον τεθορύβηται.] Plut. Cam. [c. 29] : Θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, e Liv. redditur His trepidus. Ap. Eundem certe, Ἐπὶ σημείοις τισὶ θορυβουμένῳ, Politianus vertit Signis quibusdam exterrito. || Interdum vero, ut θορυβεῖν dictum est poni pro Perturbare, etc., θορυβεῖσθαι dicitur Qui turbatur, in turbas conjicitur, Adversus quem turbæ excitantur, s. tumultus. Soph. Aj. [164] : Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. Cam. [c. 8] : Θορυβούμενος ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλος. || Quinetiam θορυβεῖσθαι, sequendo unam e signiff., quæ τῷ θορυβῶ datæ fuerunt, est Festivo strepitu excipi, Bud. ap. Isocr., seu, ut alibi reddidi, Strepitu applaudentium, Acclamatione audientium approbari. Isocr. Panath. [p. 281, C] : Ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος. At τεθορυβημένος in malam partem positum, reddi aptissime e Liv. posset, meo quidem judicio, Tumultuose exceptus clamoribus.

[Θορύβηθρον, τὸ, i. q. Leontopetalum. Diosc. 3, 100.]

Θορυβητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Tumultuatorius, i. e. Qui tumultuari solet, lubenter tumultuatur, et turbas excitat; Obstreperus, VV. LL. ex Aristoph. [Eq. 1380 : Καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.]

[Θορυβίλλαξ. V. Θοριβύλαξ.]

Θορυβοποιέω, Tumultum s. Turbas excito. [Diodor. 13, 111; Appian. Civ. 2, 74, Syr. c. 24.]

Θορυβοποιὸς, ὁ, ἡ, Tumultum excitans, Tumultus s. Turbarum excitator; exp. et Seditiosus. [Plut. V. Marii c. 28, Phocion. c. 16.]

Θόρυβος, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ. [Pind. Ol. 10, 88 : Συμμαχία θόρυβον παραίθυξε μέγαν. Soph. Phil. 1263 : Τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς; Eur. Or. 905 : Θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ. Aristoph. Lys. 328 : Καὶ θορύβου καὶ πατάγου χυτρείου.] Thuc. 2 : Καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, Et conscensis navibus festinanter et magno cum tumultu. 8, [92] : Ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Dicitur et in plurali aliquando. [Soph. Aj. 142 : Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ. Plato Rep. 3, p. 413, D : Τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες.] || Interdum vero in bonam partem, Strepitus acclamantium et applaudentium. [Aristoph. Eq. 547 : Θόρυβον χρηστὸν Ληναΐτην.] Dem. [p. 519, 19] : Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. Sic et θόρυβον ποιεῖσθαι ex eodem. [Utroque sensu Plato Leg. 9, p. 876, B : Θορύβου μεστὰ, καθάπερ θέατρα ἐπαινοῦντά τε βοῇ καὶ ψέγοντα.] Et plur. νέων, πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι. Etym. θόρυβος e θέω et βοὴ factum esse tradit : multo verisimilius Eust. [p. 437, 8], meo quidem judicio, e θροῦς et βοὴ comp. esse censet. Eo certe lubentius illi deductioni subscribo, quod θροῦς et θόρυβος ead. signif. in quodam Xen. l. reperio, sc. pro Tumultuantium murmure : ut docebo in Θροῦς. Si tamen pro simplici haberi posset, a θορῶ potius derivarem. [Θόρβος, ζάλη, ταραχὴ, Hesych. ubi ordo literarum θόρυβος postulat.]

[Θορυβόω, i. q. θορυβέω. Θορυβοῦσθαι Pollux 8, 152 : sed corrig. ex cod. θορυβεῖσθαι.]

Θορυβώδης, ὁ, ἡ, Tumultuosus, Turbulentus, Cic. Lex. p. 33. Strepens, Obstrepens, Plut. de anseribus, Bud. [Plato Leg. 2, p. 671, A : Θ. ὁ ξύλλογος. Aristot. H. A. 9, 49 : Φθέγγεται θορυβῶδες (ὁ κόττυφος). Plut. V. Ages. c. 13; Pollux 8, 153; Diog. L. 4, 6.]

Θορυβωδῶς, adv., Tumultuose : aliis etiam Turbulenter, Raptim. [Pollux 5, 123.]

Θορυκὰ, Θορύμενοι, Θόρυξις, perperam in VV. LL. scripta pro θορικὰ, θορνύμενοι, θώρηξις.

[Θορώδης, ὁ, ἡ, Seminalis. Nemes. p. 209. Wakef.]

[Θοσὸλβ, ὁ, nomen sideris. Hephæst. Apotel. p. 7, 25 : Τῶν δὲ τριῶν δεκανῶν αὐτοῦ ὁ μὲν πρῶτος κέκληται θ. Hase.]

[Θοῦ. V. Τίθημι.]

[Θουγάτηρ. V. Θυγάτηρ.]

[Θούδημος. V. Θεόδημος.]

[Θούδιππος, ὁ, Thudippus, n. pr. ap. Isæum p. 76, 38, Timoclem Athen. 9, p. 407, F. || Θεόδιππος in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 271, 10.]

[Θούηρις, ἡ, Thuëris, Typhonis pellex, ap. Plut. Mor. p. 358, C. Nomen Ægyptiacum, de quo dixi in Pantheo. Æg. 5, 3, § 5—8. Jablonsk.]

[Θουθία, ἡ. Chemicus ms. ap. Schneider. Eclog. phys. vol. 2, p. 95 : Ἡ θ. μέλαινα.]

[Θούθριξ vox incertæ notionis ap. Myreps. De antidot. c. 68. Ducang.]

[Θουκλέης. Θούκριτος. V. Θεοκ—.]

[Θουκρῖτίδης, ὁ, Thucritides, n. pr. Demosth. p. 1304, 25 et 27.]

[Θουκῡδίδειος, ὁ, ἡ, Thucydideus. Θουκυδίδειος γραφὴ ap. Suidam s. Θουκυδίδης. Terminatione feminina schol. Aristid. vol. 3, p. 542, 5 et 556, 18 : Ἡ λέξις Θουκυδιδεία. Sed priore loco θουκυδίδειος codex unus.]

[Θουκῡδίδης, ὁ (contr. ex Θεοκυδίδης, quod ponit Etym. M. p. 165, 56. Forma Dor. Θευκυδίδης ap. Greg. Cor. p. 358), Thucydides. Th. Melesiæ filius, Periclis adversarius, Thucyd. 1, 17, Aristoph. Ach. 702, Vesp. 947, Plut. V. Pericl. c. 16. || Olori f., cujus historiarum libri supersunt. || Pharsalius, Thuc. 8, 90. || Correpta propter metrum syllaba secunda in epitaphio ap. scriptorem vitæ Thucydidis: Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἁλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται.]

[Θούλη, ἡ, Thula. Steph. Byz. : Θ., νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ ὑπὸ τὰ Ὑπερβόρεια ὄρη. (Strabo 2, p. 104, 114.)... Τὸ ἐθνικὸν Θουλαῖος, ἴσως δὲ καὶ Θουλίτης. Θουλῖται ap. Procop. B. Gotth. 2, 15.]

[Θοῦλις, ὁ, Thulis, rex Ægypti, de quo v. Suidam cum annot. Kusteri.]

Θουλκότατον, Hesych. βαρύτατον, Gravissimum : forsan pro τὸ ὁλκότατον, Quod maxime trahit et degravat suo pondere.

[Θούμαιον. V. Ἰθώμη.]

[Θούμαντις, ιδος, ὁ, Thumantis, n. pr. Θουμάντιδος Hermipp. com. ap. Athen. 12, p. 551, A. Θούμαντιν Aristoph. Eq. 1268.]

[Θουνάται (vel Θουνᾶται), οἱ, Thunatæ, gens Illyrica. Strabo 7, p. 316.]

[Θουνία. Θουνιάτης. V. Θούριοι.]

Θοῦπος, Hesychio λόγος, μῦθος, ἑστίασις. [Quas interpretationes ad τοῦπος et δόρπος referunt Guyetus et Reiskius.]

[Θουρά. V. Θοραῖος.]

[Θουραῖος, αία, αῖον.] Derivantur autem hinc [a θοῦρος] Θουραῖος et Θουρικὸς, ὴ, ὸν, et Θούριος, significantia i. q. ipsum θοῦρος, primitivum horum derivatorum : θουραίην, ἀνδρείαν, θρασεῖαν, ἰσχυρὰν, Hesych.: sicut θοῦρον inter alia esse dicit θρασὺ, ἐῤῥωμένον. At Θουρικὸς [fortasse pro θορικὸς] in VV. LL. est, exponiturque Impetuosus, Violentus : θούριος autem Ἄρης [Soph. Aj. 613], et θούριος Αἴας [ib. 212, 1213] apud Suid. : item θούριος ὄρνις in VV. LL. ex Aristoph. [Ran. 1289.] Pro θούριος vero Ἄρης Hom. dicit θοῦρος Ἄρης, ut infra indicabitur.

[Θουράς. V. Θοραῖος et Θοῦρος.]

[Θουράω, i. q. θόρνυμι. Lycophro 85 : Αἵ τ' ἐπ' ἀρσένων φέρβοντο φῶκαι λέκτρα θουρῶσαι (nam sic vulgata scriptura θουροῦσαι ex codd. est correcta) βροτῶν. Schol. κοίτας ἐπιθυμοῦσαι ἀνθρώπων, ὁρμῶσαι.]

[Θουρήεις, εσσα, εν.] Θουρήεντος Hesych. exp. λάγνου, Libidinosi, Salacis.

[Θουρήθρα. Θούρης. Θουρηταί. Θουρήτρα. V. Θοραῖος.]

[Θουρία, ἡ, Thuria, urbs Messeniæ. Pausan. 4, 31, 1, qui Ἄνθειαν Homericam esse dicit, et Strabo 7, p. 280; 8, p. 360, cui eadem quæ Αἴπεια esse videtur. Θουριάτης κόλπος ap. Strabon. 8, p. 360.]

[Θουριάω. HSt. post verba s. Θουραῖος posita :] Videtur pertinere huc etiam Θουριῶν, ἐνεργῶν, Hesych.

[Θούριδες, νύμφαι, Μοῦσαι. Μακεδόνες, Hesych.]

[Θουριεύς. V. Θύριον.]

[Θουρικός. V. Θουραῖος.]

[Θουρίμαχος, ὁ, Thurimachus, rex Sicyoniorum. Pausan. 2, 5, 7; Georg. Sync. p. 104, D.]

[Θούριοι, οἱ, Thurii. Steph. Byz. : Θ., πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, ἀπὸ Θουρίας πηγῆς, ὕστερον δὲ Κωπίαι (v. Strabon. 6, p. 263, Diodor. 12, 10. Θούριοι ap. Thucyd. 6, 61, aliosque plurimos). Λέγεται καὶ Θουρία (Ἡ Θουρία totius regionis nomen apud Thucyd. 6, 61) καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι... « Θούριον ἔσχε πάτρην. » (Diodor. 12, 10 : Κτίσαντες πόλιν ὠνόμασαν ἀπὸ τῆς κρήνης Θούριον.) Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι (Thucyd. 7, 35, Diodor. 12, 11. Xen. Hell. 1, 5, 19 : Δυοῖν τριήροιν Θουρίαιν) καὶ Θουριακοὶ, καὶ Θουρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων (6, p. 264. Θουρίαν vel Θουρίναν plateam Thuriorum memorat Diodor. 12, 10). Καὶ ὤφειλε δὲ παρὰ τὸ Θούριος Θουριανὸς, ὡς Πάριος Παριανὸς, ἢ παρὰ τὴν Θουρίαν, ὡς Ὀλβίαν Ὀλβιανός. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτήν φησι. (Hæc verba ad Θουρίαν, urbem Messeniæ, spectant : quamobrem nonnulla excidisse conjicit Berkel.) Καὶ τὸ ἐθνικὸν Θουριᾶται καὶ Θουριὰς τὸ θηλυκόν (τῆς Θουριάδος γῆς Thucyd. 7, 35). Καὶ Θουριεύς (Πασικράτους τοῦ Θουριέως Arrian. Exp. 2, 22, 2). Τινὲς δὲ Θουνίαν καὶ Θουνιάτης.]

Θουριομάντεις, οἱ, Vates Thurium missi, s. potius missi in urbem, quæ postea Thurium dicta fuit, ut eam conderent. Sed Aristoph. generalius pro Vatibus usus esse videtur, Nub. [332], ubi θουριομάντεις et ἰατροτέχνας conjungit. V. schol., [Hesych.] et Suid.

[Θούριον. Θούριος. V. Θύριον.]

[Θουριοπέρσαι, οἱ, Metagenis comici fabula ἀδίδακτος (Athen. 6, p. 270, A), ab Athenæo aliquoties, ab Antiatt. Bekk. p. 114 et a Photio Lex. p. 591, 10, memorata : quibus ex locis non intelligitur quæ illius nominis significatio sit.]

[Θούριος, Impetuosus. V. Θουραῖος.]

[Θούριος, ὁ, Thurius, gigas, qui cum Hercule pugnavit. Pausan. 3, 18, 11.]

Θοῦρος, ον, ὁ, τὸ, Impetuosus, Qui cum assultu impetit, impetu assultat. Hom. Il. O, [127]: Ἐπέεσσι καθήπτετο θοῦρον Ἄρηα. [Eur. Suppl. 579.] Apoll. Arg. [1, 466, et Eur. Rhes. 492], δόρυ θοῦρον. I. est q. ὁρμητίας s. ὁρμητικός : ut θοῦρος ἀνὴρ ap. Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 126. Æschyl. Prom. 354 : Τυφῶνα θοῦρον.] Cujus fem. est Θοῦρις et Θουράς : quorum prius ap. Hom. frequens est. Il. H, [164] : Θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν· P, [81] : Ἔπαυε δὲ θούριδος ἀλκῆς· Υ, [162] : Ἀσπίδα θοῦριν Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. Alterius autem sc. τοῦ θουρὰς exemplum ex Nicandri Al. habes paulo ante in Θόρνυμαι. [Lycophr. 612 : Θρασεῖα θουρὰς... κύων. Schol. κατωφερής.]

[Θούσχοινοι ἢ Θόσχοινοι (?), ἅρπαγες, πλάνητες, Hesych.]

[Θούτιμος. Θουφάνης. Θούφραστος. V. Θεο—.]

[Θόωκος. V. Θᾶκος.]

[Θόων, ωνος, ὁ, Thoon, Phænopis f., Trojanus. Hom. Il. E, 152, A, 422. Alii duo ib. M, 140, N, 545 et Od. Θ, 113. Plur. ap. schol. Hom. Il. N, 643 : Θόωνες τρεῖς. Conf. Θῶνις.]

Θοῶς, Celeriter, Velociter, Raptim. [Frequens ap. Homerum; Il. Γ, 325 : Θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν· 422 : Θ. ἐπὶ ἔργα τράποντο.] Hom. Od. Ξ, [72] : Θοῶς συνέργε χιτῶνα. [Æsch. Prom. 1060 : Τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Apoll. Rh. 1, 432 : Σφάξαν ... θοῶς. Compar. 3, 1406 : Θοώτερον ἀντιόωτο.]

[Θόωσα, ἡ, Thoosa, nympha, mater Polyphemi ex Neptuno. Hom. Od. A, 71.]

[Θοώτης, ὁ, Thootes, præco. Hom. Il. M, 342.]

[Θραγμὸς, ὁ, Fragor, Sonus e re aliqua contusa. Sext. Emp. p. 16 : Θρ. ἐρεικομένων κυάμων.]

[Θραίειν (θεραίειν codex contra seriem), λοιδορεῖν. Λάκωνες, Hesych.]

[Θραικιὰ (?), Ἀφροδίτη, Hesych.]

[Θράκη, ἡ, Thracia: de qua regione agit Strabo libro septimo. Ἐπὶ Θράκης Aristoph. Ach. 602. Τἀπὶ Θράκης Vesp. 288. Τὸν ἐπὶ Θράκης τόπον Æschin. p. 64, 9. Τὰ ἐπὶ τῆς Θράκης χωρία Procop. De ædif. p. 63, D. || Ionica forma Θρήκη, qua in hoc nomine ejusque derivatis omnibus non solum poetæ epici (Hom. Il. Λ, 222, Hesiod. Op. 505, Apollon. Rh. 1, 213) et scriptores Ionici, sed etiam Tragici constanter utuntur, et prosæ quidem orationis scriptores trisyllabo Θρηΐκη (Herodot. 4, 99; 6, 33), Tragici (Æsch. Pr. 509, Eur. Alc. 68) disyllabo. || Θράκη, nympha. Steph. Byz.: Θράκη, ἀπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως ... ἢ ἀπὸ Θράκης νύμφης Τιτανίδος.]

[Θραννομένη (series Θραινομένη postulat), προορῶσα, Hesych.]

[Θραιστός. V. Θραῦστος.]

[Θράκηθεν, E Thracia. Ion. Θρήκηθεν. Hom. Il. I, 5: Βορέης καὶ Ζέφυρος τώτε Θρήκηθεν ἄητον. || Et Θρήκηνδε, In Thraciam, Od. Θ, 360.]

[Θρᾳκήσιος, ία, ιον, Thracesius. Θρακήσιοι, incolæ Asiæ proconsularis ad Ægæum mare, de quibus v. Hasium ad Leon. Diac. p. 408. Eustath. Op. p. 358, 20: Οὗτος ὁ πτωχὸς Θρᾳκήσιος. Theodos. Acroas. 4, 75: Τάττει τὸ τάγμα τῶν Θρακηδίων (scr. Θρακησίων) ὅλον. Ubi correpta syllaba prima dictum est.]

Θρᾳκίας λίθος, Lapis Thracius, qui in Ponto, Scythiæ fluvio, nascitur, Diosc. 5, [146]. Hic aqua accenditur et oleo extinguitur, Plin. [H. N. 33, 5, § 30, ubi v. Harduin.], Alex. Aphr.; schol. Nicandri [Ther. 45], qui Θρήϊσσαν λᾶαν vocat. Legitur autem et Θρῇσσα λίθος ap. schol.

[Θρακίδαι, οἱ. Diodor. 16, 24: Τοὺς Θρακίδας καλουμένους τῶν Δελφῶν. Videntur oraculi quidam administri fuisse.]

[Θρᾳκίζω, Thraces imitor. Ab hoc verbo Θρᾳκιστὶ derivat Apollonius De adverb. p. 572, 8, et Steph. Byz. s. Θράκη.]

[Θρᾳκικὸς, ἡ, ὸν, Thracicus. Eustath. p. 358, 40: Θρ. ὁ Ἄθως. Angl. Lucian. Jup. trag. c. 21: Ἵππων τῶν Θρᾳκικῶν, ubi liber ms. Θρᾳκείων (sic). Hase.]

[Θρᾴκιον, τὸ, Thracium, locus Byzantii. Xenoph. Anab. 7, 1, 24, Hell. 1, 3, 20.]

[Θρᾴκιος, ία, ιον, Thracius. Thucyd. 5, 10 (τὰς Θρᾳκίας πύλας), Strabo 1, p. 28 (Θρᾳκία θάλασσα); 2, p. 125 (Θρᾴκιος Βόσπορος), et alii quivis. Θρᾳκεῖα φωνὴ vitiose pro Θρᾳκία φ. ap. Tim. Lex. Pl. p. 62. || Ion. Θρηΐκιος ap. scriptores Ionicos (Hom. Il. K, 559, N, 13, Apoll. Rh. 1, 214, Herodot. 1, 168), Θρήκιος ap. Tragicos (Æsch. Ag. 654: Θρήκιαι πνοαί. Eur. Hec. 36: Θρηκίας χθονός). Θρηΐκιος producta propter metrum syllaba secunda Phanocles ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 476 et Apollon. Rh. 4, 903, in fine hexametri. Θρηΐκιος Ὀρφεύς. Steph. Byz.: Τὸ δὲ Θρηΐκιος λέγεται καὶ διὰ μακροῦ τοῦ ι· «Ἀνέρα δὲ Τροΐῃ Θρηΐκιον οὔτι φορήσει».]

[Θρᾳκιστὶ, More Thracico. Theocr. 14, 46: Θρ. κέκαρμαι. Hesych.: Βένδις, ἡ Ἄρτεμις, Θρᾳκιστί (Lingua Thracum).]

[Θρᾳκοκωμήτης. V. Θράκων.]

[Θρᾳκοφοίτης, ὁ, Qui ad Thraces itat. Aristoph. fr. 198.]

[Θρακτικὸν, πορευτὸν, Hesych. I. e. θρεκτικόν.]

[Θράκων, κώμη πλησίον Ἀντιοχείας. Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Θρᾳκοκωμήτης, Steph. Byz.]

[Θρᾳκῷος, α, ον, Thracius. Antiq. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 37, D: Εἰς τὰ Θρᾳκῷα μέρη. Theodor. Metoch. Miscell. p. 724: Τὰ Θρᾳκῷα γένη. G. Dindorf.]

Θράμβη, ἡ, Trabs, VV. LL. At Θραμβὸν Hesych. καπυρόν.

[Θράμβος, ὁ, Thrambus, Steph. Byz., ἀκρωτήριον Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Θαμβρούσιος. Θεράμβω, oppidi Pallenæ, mentio fit ab Herodoto 7, 123.]

[Θραμὶς, κριὸς, Aries, Hesych.]

Θρᾱνεύω, Supra scabellum, ubi pelles extendi solent, extendo. Schol. Aristoph. Eq. [369]: Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. [Hesych.: Θρανεύεται, συντρίβεται. Τεθράνευμαι, συγκέκλασμαι, ἀπὸ τοῦ θραύω. Photius: Θρανεύομαι, συντρίβομαι, συγκόπτομαι.]

Θρανίαι, Hesychio sunt θρόμβοι. [Piscis nomen ap. Marcellum Sid. 29: Ξιφίαι θρανίαι τε.]

Θρᾱνίδιον, τὸ, Sellula, Parvum scabellum. Pollux [10, 47, ubi ex Νήσοις Aristophanis affertur,] numerat inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα, una cum δίφρος, θράνος, θρανίον, et ceteris hujusmodi. [Etym. M. p. 454, 13.] Ap. schol. Aristoph. [Ran. 121] scribitur Θρανίτιον, quod itidem exp. διφρίον, ὑποπόδιον.

Θρᾱνίον, τὸ, i. q. θράνος, h. e. δίφρος, Sella, Hesych.: unde et a Polluce [10, 47] recensetur inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα, una cum δίφρος, κλεισμὸς, θρόνος. || Eid. Hesych. θρόνος. || Item λάσανα, h. e. δίφρος ἀφοδευτικὸς, Sella familiaris, ut Varro: comparata sc. ad alvum exonerandam. Eid. Hesych. est ὑποπόδιον, Scabellum: quo modo accipit schol. Aristoph. Ran. [121]: Μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτόν· intelligit enim ibi Scabellum, quod ii, qui laqueo vitam sibi finiunt, pedibus supponunt, quumque ipsum laqueum collo aptarunt, pedibus protrudunt. [Pollux 10, 48: Ἀριστοφάνης τῷ ὀνόματι ἐπὶ πατταλίου κέχρηται ἐν τοῖς Βατράχοις.] || Τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα· item τὸ ὑπὸ τὴν δοκόν τι. || Pars navis, Hesych. [et Pollux 1, 94], idem, ut videtur, quod θράνος in navi dici annotatum est. || Paxillus, Hesych., quemadmodum Pollux quoque [10, 49] annotat ξυλίφιον [ξυλήφιον] esse.

[Θρανὶς ἢ ξιφίας, Xenocr. De aquat. c. 8; Thranis, quem alii Xiphiam vocant, Plin. N. H. 32, 5, 52. Conf. Θρανίαι.]

Θρᾱνίτης, ὁ, ἐρέτης, κωπηλάτης, Remex, qui in superiore navis parte, h. e. in puppi, remigat: qui θρανῖται, quoniam remos longiores trahebant, gravioreque labore vexabantur, a trierarchis præter stipendium publicum, donativum consequebantur. Quod ex Thucyd. 6, [31] probari potest: Ὑπηρεσίας ... τῶν τριηράρχων, ἐπιφορᾶς τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν. Bayf. Idem Bud. ap. Polyb. [16, 3, 4]: Δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος, ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν, vertit Sub thranitico scalmo, h. e. Infra s. Post thraniticum scalmum. [Θρανίτης λεὼς Aristoph. Ach. 162.] Fem. est Θρανῖτις: ut θρανίτιδες κῶπαι, Eust. [p. 1400, 24], Remi thranitarum, s. eorum qui in puppi remigant; Remi longiores, quibus thranitæ utuntur in navibus cataphractis, ap. Hesych. [Schol. Aristoph. Ran. 1106.] Θρανήτιδες κῶπαι, ap. Etym. [M. p. 454, 12] scriptum pro θρανίτιδες. Ita autem dicuntur Remi quos οἱ θρανῖται impellunt. Ap. Hesych. vero Θράντιδες κῶπαι, αἷς οἱ θρανῖται χρῶνται ἐν ταῖς καταφράκτοις ναυσί. [Θρανίτριδες ap. Photium p. 94, 9. Utrique θρανίτιδες restituendum.]

Θρᾱνῖτικὸς, ἡ, ὸν, Qui thranitæ est. Athen. 5, [p. 203, F]: Κώπας δὲ θρανιτικὰς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν τὰς μεγίστας, Remos longiores, quos θρανιτικοὺς vocant, 38 cubitorum, Bayf. Eos θρανίτιδας κώπας appellat Eust.

[Θρανίτιον. V. Θρανίδιον.]

[Θρανῖτις. V. Θρανίτης.]

Θρανογράφος, ὁ, Parietum pictor: θρανογράφους enim Hesych. exp. τοὺς εὐπρεπεῖς τοιχογράφους. Quæ expos. ad θράνος ordine ultimum, idque synecdochice acceptum, referenda erit.

Θράνος [Θρᾶνος], ὁ, Sella, δίφρος, ut Polluci exponendum videtur; sic enim scribit [10, 47]: Οἱ θράνοι δὲ, δίφροι ἂν δοκοῦσιν εἶναι· et sic accipit locum, qui paulo post ex Aristoph. sequitur. || Apud Hippocr. Sedes utrimque pervia, Gorr. At Galen. apud eund. Hippocr. θράνον exp. δίφρον ἀφοδευτικὸν, Sella familiaris, ut Varro; destinata sc. ad alvum evacuandam. || Ap. Aristoph. Pl. [545]: Ἀντὶ δὲ θράνους στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος, schol. exp. ὑποποδίου, Scabelli: addens i. fortassis esse q. θρῆνυς ap. Hom. Pollux vero [10, 48] ibi legit θράνου [quod restituendum Aristophani], et exp. δίφρου, ut jam dictum est. || Eid. [1, 87] Scabellum, ubi coria s. pelles extenduntur. Unde derivat θρανεύεσθαι. || In navi vero dicitur Ubi sedent θρανῖται: de quibus dictum paulo ante. || Θράνους vocabant etiam τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους, Pollux [10, 49], Ligna quibus lateritios parietes, ut Plin. vocat, includebant.

Θρασύνω, Audacem s. Confidentem reddo, Audaciam affero. [Æsch. Ag. 223 : Βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις παρακοπά.] Thuc. 1, [142] : Πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, Multitudinis fiducia seipsos, alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes. Basil. Περὶ ταπεινοφρ. : Θρασύνει δὲ ἄνθρωπον χειρῶν δύναμις, καὶ τάχος ποδῶν, καὶ σώματος εὐμορφία. || Θρασύνομαι frequentiori in usu est, sed pro Audax fio, Animos tollo, Efferor, Ferocio. [Æsch. Ag. 1188 : Ὡς θρασύνεσθαι πλέον. Eur. Hec. 1183 : Μηδὲν θρασύνου. Plato Leg. 3, p. 685, C : Θρασυνόμενοι τὸν πόλεμον ἤγειραν.] Æschin. : Ὅταν τοίνυν μάλιστα θρασύνηται Δημοσθένης. Dem. [p. 272, 20] : Ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Dicitur etiam θρασύνομαι πρός τινα a Plut. [Mor. p. 794, D : Διδόντα πρὸς δόξαν ἀναχαιτίσαι καὶ θρασύνεσθαι], item θρασύνομαι τούτῳ [ibid. p. 1125, A, ἀθεότητι], Efferor hac re, et ex ea audaciam assumo. [Soph. Phil. 1387 : Διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.] || Θρασύνομαι, Audacter s. Libere loquor, Isocr. [p. 43, C : Ἔτι μικρὸν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ θρασυνάμενος· et p. 87, A.] Alicubi autem θρασύνομαι est Audacter ago. || Confido, Confidentia præditus sum. Basil. de Pharisæo illo, qui de sua justitia gloriabatur : Ὁ μὴ μόνον ἐφ' ἑαυτῷ θρασυνόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸν τελώνην ἐπὶ Θεοῦ διασύρων.

Θρασυξενία, ἡ, pro Hospitis insolentia, e Plat. Leg. [9, p. 879, E.] Significat Audacem et insolentem esse, licet peregrinum. [Pollux 2, 113; 3, 58. Hesych. : Θρασύτην (θρασυξενεῖν vel θρασυξενίαν Albert.), τὸ ἀποδημοῦντα θρασύνεσθαι.]

[Θρασύπονος, ὁ, ἡ, Audacter laborans. Pind. Ol. 1, 156 : Ἀχμαὶ ἰσχύος θρασύπονοι.]

[Θρασυπτόλεμος, ὁ, ἡ, Audax in bello. Epigr. in App. Anth. Pal. 201, 2, s. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 38, n. 1914.]

Θρασὺς, [εῖα (femin. θρασέα γυνὴ Philemo ap. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 99, 24), ὺ]; Audax, Temerarius : ὁ ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβεβηκὼς (inquit Aristot. Eth. 2, [7]) est θρασύς. Ib. [8] : Ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. [Pind. Pyth. 12, 13 : Θρασειᾶν Γοργόνων. Æsch. Prom. 178 : Σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. Soph. El. 521 : Ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω. Eur. Iph. T. 275 : Μάταιος, ἀνομίᾳ θρασύς. Aristoph. Eq. 181 : Πονηρὸς... εἶ καὶ θρασύς. Plato Lach. p. 197, B : Ἃ σὺ καλεῖς ἀνδρεῖα... ἐγὼ θρασέα καλῶ· Leg. 5, p. 728, F : Χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας. Θρασύτερος Lach. p. 184, B.] Dem. Pro cor. οἱ ἐν φόβῳ et οἱ θρασεῖς opponit : sicut θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι contrarium facit τῷ καταπλῆξαι, ibid. [p. 286, 21.] Et γλώσσῃ θρασὺς [Soph. Aj. 1142], Lingua audax, i. e. petulans. || Aliquando vero in bonam partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus : ut quum [Homerus θρασὺν Ἕκτορα dicit Il. Θ, 89, et al.,] Apoll. Rh. [1, 341] Herculem appellat θρασύν : et quum dicit Hom. Il. P, [662], Θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Sic et ipsum adv. in bonam partem accipi interdum, alibi doceo. [V. Θρασέως. Herodot. 7, 49 : Ἐν τῷ ἔργῳ θρασύς. Pind. Nem. 3, 87 : Θρασεῖ' Ἀθάνα. Æsch. Prom. 871 : Θρασὺς τόξοισι κλεινός. Soph. Aj. 364 : Τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον. Aristoph. Ran. 330 : Θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν φιλοπαίγμονα τιμάν. || Θρασὺ εἶναι cum infinit. dicitur Quod audacter fieri potest. Pind. Nem. 7, 74 : Θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν. Soph. Phil. 106 : Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; Similiter θαρραλεώτερον εἶναι cum infin. dixit Xenoph. Hell. 6, 5, 32.]

[Θράσυς, υος, ὁ, Thrasys, n. pr. Inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 817, 13 : Φυλλίδας Θράσυος.]

[Θρασύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Qui audacibus visceribus est, Intrepidus. Eur. Hipp. 424. Anna Comn. p. 14, C.]

Θρασυσπλάγχνως, Audacibus visceribus, Intrepido pectore, Æsch. Prom. [729.]

Θρασυστομέω, Audacter loquor, Audacter et insolenter loquor. [Æsch. Prom. 200; Soph. Phil. 380;] Eur. [Hec. 1286.]

[Θρασυστομία, ἡ, Audacia oris. Meleager Anth. Pal. 12, 141 : Δεῖγμα θρασυστομίης. Schneid. Basil. t. 1, p. 599, C : Τῇ σεαυτοῦ θρασυστομίᾳ. Hase.]

Θρασύστομος, ὁ, ἡ, Qui audaci ore est, nil non audet proloqui, plus quam ἐλευθερόστομος. Sic θρασύγλωττος, Qui est lingua audaci et temeraria. [Æsch. Sept. 612 : Θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν. Θρ. γλῶσσα Ag. 1399. Eurip. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 54 : Δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.]

Θρασύτης, ητος, ἡ, Audacia, Temeritas, quæ et τόλμα ἀλόγιστος, Thuc., ap. quem 2, [61] legitur et, Τῆς μὴ προσηκούσης (δόξης)... θρασύτητι ὀρεγόμενον, ubi est pro ὑπὸ θρασύτητος. [Plato Tim. p. 87, A : Θρασύτητός τε καὶ δειλίας. Definn. Platon. p. 416 : Θρ., ὑπερβολὴ θράσους. Demosth. p. 40, 62; 1452, 20.] Plut. Virt. Mor. [p. 452, A] : Ὅπως ἀνδρεία μὴ ἀπόνοια, καὶ θαῤῥαλεότης, μὴ θρ. γένηται. Ibid. ἀνδρείαν esse μεσότητα δειλίας et θρασύτητος docet : addens, hanc esse excessum τοῦ θυμοειδοῦς, ut illam defectum. [Isocr. p. 56, B : Οὐδὲ τὰς θρασύτητας τὰς ἀλλήλων ἐζήλουν.]

[Θρασύφρων, ὁ, ἡ, Qui audaci mente est. Oppian. Hal. 1, 112.]

[Θρασυφῶν, ῶντος, ὁ, Thrasyphon. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 503 : Θράσων Θρασυφῶντος Κικυννεύς.]

Θρασυφωνία, ἡ, Vocis audacia et procacitas : s. Vox audax et procax. Ambo, subst. et adject., ap. Polluc. l. 2, [112, 113], sed alterum esse dicit βίαιον, ut et θρασύστομον.

Θρασύφωνος, ὁ, ἡ, Audace et procace voce utens.

[Θρασυχάρμης, ὁ, Audax in pugna. Quint. Sm. 4, 502.]

Θρασύχειρ, ὁ, ἡ, Audax manu : qualis est is, qui etiam Promptus manu a Latinis dicitur. [Pollux 2, 148.] Usus ejus est in Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 7, 234.] Cam. vertit, Audax in utendo manibus.

Θρασυχειρία, ἡ, Audacia manus s. manuum, Audax manus, s. Audaces manus. [Pollux 2, 148.]

[Θρασὼ, οῦς, ὁ, cognomen Minervæ. Lycophr. 936. Ubi schol. : Θαρσὼ δὲ διὰ τὴν ἀνδρείαν.]

Θράσων, ωνος, ὁ, nomen proprium militis ap. Terent. ex Græca Comœdia id mutuantem. [Frequens ap. Menandrum aliosque novæ comœdiæ poetas.] Sed Militis gloriosi nomen est; atque adeo ex re, ut loquitur Ovid., nomen habentis : θράσωνα enim ab audaci jactantia nominatum arbitror; ac quoniam qui ea utuntur, Thrasones vocari solent, proprio nomine in appellativum transeunte, ideo hic ponendum censui. [|| Thraso, assentator Hieronymi, Syracusarum regis. Athen. 6, p. 249, C. Alius ap. Demosth. p. 272 extr. Thraso statuarius ap. Strabon. 14, p. 641.]

[Θρασώνδας, ὁ, Thrasondas, Thebanus. Diodor. 13, 48.]

Θρασωνίδης, ὁ, Thrasonides, a Θράσων fit, nomen itidem propr. ap. Plut. Περὶ φιλοπλ., e Comœdia hoc itidem sumentem, ut opinor. [V. Plut. Mor. p. 1095, D, ubi plur. Θρασωνίδαι. || Θρασωνίδας Eleus, Xen. Hell. 7, 4, 15. || Θρασωνίδης Corinthius, Ælian. V. H. 14, 24.]

[Θρασώνιος (i. e. dialecto vulgari Θρασώνειος), ὁ, ἡ, Thrasonis filius. Inscr. Bœot. apud Bœckh. vol. 1, p. 770 : Ἀρίστωνος Θρασωνίω.]

[Θρᾶττα. V. Θρᾷσσα.]

Θραττεύομαι, Hesychio συντρίβομαι, συγκόπτομαι, Conteror, Concidor : quod et θραύομαι.

Θράττης, Hesychio est Lapis quidam a Thracibus denominatus : qui ab aliis Θρᾳκίας dicitur, Thracius a Plinio.

[Θραττίδιον. V. Θρᾷσσα.]

[Θράττον. V. Θραῦλον.]

[Θράττω. V. Θράσσω.]

Θραυλίζω, Murmuro, si non mentiuntur VV. LL. [Vitiose pro τραυλίζω.]

[Θράϋλλος in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 578. Vitiose, ut videtur, pro Θράσυλλος.]

[Θραῦλος.] Θραῦλον, et Θράττον Hesych. exp. ὕπερον κόλουρον : at Θραῦρον, ῥάγανον, θραυόμενον. Quorum utrumque, et θραῦλον nimirum et θραῦρον, videtur esse a θραύω : nam τῷ ὑπέρῳ θραύομεν, i. e. confringimus et comminuimus quæ in mortario sunt. Id autem quod κόλουρον est et ῥάγανον, id etiam ipsum quasi τέθραυσται. Ap. Suid. habetur comp. θραυλότερος, in hoc incerti auctoris [Polybii, ut videtur Kustero] l. : Πῦρ ἐνέντες ταῖς πέτραις, ὄζος ἐπεξέχεον, θραυλοτέρας ἐκ τούτου ποιήσαντες. Ubi θραυλοτέρας puto significare Fractu

aptiores, Ruptu faciliores : præsertim quum apud Plin. 23, 1, reperiam acetum saxa rumpere infusum quæ non ruperit ignis antecedens.

[Θραῦμα. V. Θραῦσμα.]

Θραύπαλος, ὁ, Traupalus : arbor ap. Theophr. H. Pl. 3, [6, 4], et 4, 1, [3, ubi ἡ θρ.]

Θραυπὶς, avis e genere τῶν ἀκανθοφάγων ap. Aristot. H. A. 8, 3, [4, ubi var. lect. θλυπίς] : quam Gaza Carduelum interpr. Alibi et θραπὶς reperiri aiunt pro eodem.

[Θραῦρος. V. Θραῦλος.]

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Frangens canthum s. orbem currus. Aristoph. Nub. [1264] : Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες Ἵππων ἐμῶν· ubi tamen interpres non male legit Θραυσάμπυκες, propter sequens ἵππων.

[Θραυσίπτερος, ὁ, ἡ, Qui alas fregit. Hieracosoph. p. 132 : Ἱρὸς θραυσίπτερον ἱέρακα. G. Dind.]

Θραῦσις, εως, ἡ, Fractio. [Hesychio ὀργὴ, πληγὴ (quæ duo etiam in Cram. Anecd. 2, p. 450, 2), σφῦρα ἡ τοὺς βώλους θραύουσα. Photio et Suidæ φθορὰ, ἧττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωστία, συντριβὴ, πληγή. Theophyl. Hist. p. 103, A : Τῆς θραύσεως τοῖς νωτοφόροις ζῴοις ἐπιφερομένης, i. e. Occisis jumentis. G. D. Sic quoque Astrol. Camerar. p. 26, 6 : Κτηνῶν θραῦσιν σημαίνει. At Joseph. Vita c. 72 : Θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν, Contusione articulorum ad carpum manus. Ruptura ædium ob terræ motum, Georg. Alex. Vita Chrysost. t. 8, p. 226, 26 : Θρ. τινα ἐν τῷ βασιλικῷ κοιτῶνι γεγενῆσθαι. De frequenti vocis usu ap. LXX v. Schleusn. Lex. Hase.]

Θραῦσμα [s. Θραῦμα], τὸ, Fragmentum, Frustum. [Æschyl. Pers. 425 : Ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασίν τ' ἐρειπίων. Θραύσματα τῶν ὀρνέων Hesych. s. Πίνακας. Diodor. 3, 12 : Τὰ λατομούμενα θραύσματα, ubi libri quattuor θραύματα, sed θραῦσμα (θώρακος) 17, 20. Χαλινῶν καὶ ψαλίων θραύματα Pausan. 5, 20, 8. Θραύματα ex θαύματα corruptum ap. Æsch. Ag. 1166. Θραύματα per νευροσπάσματα explicant Photius p. 94, 11 et Etym. M. p. 454, 16, quod ex θαύματα depravatum esse animadvertit Schæfer.] Lucian. [De hist. conscr. c. 25] : Κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγήν. Redditur et Friatura ap. Diosc. [|| Hesych. : Θρ., λύπη, πληγὴ, κατάπτωμα γῆς, καταστολὴ, παῦσμα, παῦσις.] || Vocatur et Ammoniaci species una, quod in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel divisum : aut quia facile friatur.

Θραυσμὸς, ὁ, e Conc. Sard. Can. 7 affertur pro Murmuratio : sed non sine mendi suspicione. Apud Hesych. in ea signif. habetur θριμμός. [Confractio. Const. Manass. Chron. p. 65, C : Τῶν δοράτων τὸν θραυσμὸν καὶ συντριβὴν ἀσπίδων. Vulneratio, Nahum 2, 10. « Θαλάσσης θραυσμὸς in inscr. Cpol. ap. Hammerum (*Constantinopel u. der Bosporus* vol. 1, p. VIII). » Osann.]

Θραυστὸς, ἡ, ὸν, Fragilis, Qui frangi potest, Friabilis. [De ligno ap. Theophr. H. Pl. 5, 3, 6, ubi γλίσχρος et θρ. opponuntur. Schneid. Τὸ θραυστὸν (εἶδος) θεῖον, ἄσφαλτον, Tim. Locr. p. 99, C.] Sed θραυστὸν dicitur proprie Quod in quasvis sine discrimine et plures duabus partes dividi et comminui potest. In quo differt ab iis, quæ κατακτὰ appellantur, quæ non nisi in magnas partes dividi possunt. Fieri tamen potest, ut idem κατακτὸν et θραυστὸν sit; fictile enim utrumque perpetitur. Distinguuntur autem ab invicem, ut scripsit Aristot., quod quæcunque ita concrevere, ut multis scateant poris alternatim dispositis, θραυστὰ sint : quæ vero eos longe porrectos habent, κατακτὰ : at quæ utrosque sortita sunt, utramque habeant conditionem.

[Θραῦστος, ἡ, Thraustus, oppidum Elidis ap. Xenoph. Hell. 7, 4, 14, ubi genit. Θραύστου. Idem fortasse quod Θραιστὸν vocat Diodor. 14, 17, ut videbatur Wesselingio.]

Θραύω, Frango, Frio. [Herodot. 1, 174 : Θραυομένης τῆς πέτρης. Æsch. Pers. 416 : Ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον. Soph. Phil. 294 : Ξύλον ... θραῦσαι. Eur. Hel. 1560 : Θραύσαντες σκάφος· Hippol. 1239 : Θραύων σάρκας. Plato Phædr. p. 248, B : Πολλαὶ ... πολλὰ πτερὰ θραύονται. Figurate Eur. Herc. F. 780 : Ἔθραυσε δ' ὄλβου κελαινὸν ἅρμα. Imperf. Θραύεσκον Orph. Lith. 140.] Polyb. [6, 23, 11] : Ὥστε μὴ πρότερον τὸν δεσμὸν ἐν ταῖς χρείαις ἀναχαλασθῆναι, ἢ τὸν σίδηρον θραύεσθαι. Auctor libri, qui Demetrio Phalereo ascribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. [|| Metaph. Aristoph. Av. 466 : Μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος τι, ὅ τι τὴν τούτων θραύσει (schol. πραΰνει) ψυχήν. Aspasia ap. Athen. 5, p. 219, E : Σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θραυσθεὶς παιδὸς ἀνικήτου. Orph. H. 62, 12 : Κακίην θνητῶν θραύουσα (Δικαιοσύνη) δικαίως.] Plut. Alcib. [c. 23] metaph., θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, Lat. Frangere potentiam, vires. Herodian. [3, 2, 4], τὴν ἐλπίδα, ad verbum, Frangere spem. Ego e Cic. reddiderim, Debilitare spem : sicut ἐπιῤῥῶσαι τὴν ἐλπίδα, quod Herodian. illi θραῦσαι opponit, ex Eod. Spem confirmare. At vero θραυόμενος τὸν λογισμὸν ap. Plut. [V. Anton. c. 17], cui opp. itidem ἐῤῥωμένος, reddi potest ad verbum Animo fractus : et [V. Cæs. c. 19] : Ἦν μὲν οὖν ὅ, τι καὶ πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτὴν ἐτέθραυστο τῆς τόλμης τοῦ Ἀριοβύστου, Aliquid audaciæ fractum erat, s. potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In VV. LL. ex LXX 1 Reg. 20, [34] : Ἐθραύσθη ἐπὶ τὸν Δαβὶδ, pro Contristatus est super David. [Origen. C. Marcion. p. 86, C : Οὐκ ἐθραύετο τὸν θυμόν. Valcken.] || Exp. et Contero, Frio : qua in signif. Θραυστὸς, Friabilis. Ceterum a θλάω deducit Eust. [p. 995, 12] hoc θραύω mutato λ in ρ, ut e θλῶ formetur θλαύω, e quo factum sit θραύω.

Θράω, Sedeo, καθέζομαι, verbum inus. præter aor. 1. med., cujus exemplum Athen. 5, [p. 192, E] e Phileta citat : Θρήσασθαι πλατάνῳ γαίῃ ὕπο. [In Ind. :] Θρῆσαι et Θρήσασθαι, significat καθίσαι et καθῆσθαι, teste Eust. [p. 1400, 23; 1482, 4] et schol. Aristoph. [Pl. 545], necnon Athen.

[Θρέϊσσα. V. Θρᾷσσα.]

Θρεκτικὸς, ἡ, ὸν, Velox, Celer; s. potius, Pedibus celer, Velox, cursu : unde superl. θρεκτικώτατος, Hesych. ὀξύτατος. [Mœris p. 187 : Θρεκτικὸς Ἀττικοὶ, τροχαστικὸς Ἕλληνες.]

Θρεκτὸς, ἡ, ὸν, Cursus, i. e. Cursu peractus, Curriculo s. Currendo peractus : θρ. δρόμος, Hesych. quod exp. ταχαῖος, aitque esse a θρέξαι significante δραμεῖν. [Θρεκτὸς, δρόμος, etiam Photius.] Idem e Soph. Ulysse Furente affert θρεκτοῖσι νόμοις, quod exp. τραχέσιν : annotans, quosdam pro eo legere χρεκτοῖσι. [Quæ vera scriptura videtur.]

Θρέμμα, τὸ, Alumnus, Omne illud quod nutritur aliturque et educatur : veluti est animalium soboles, hominum sc. et bestiarum. [Soph. Phil. 243 : Ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Αυκομήδους.] Plato De legibus [6, p. 777, B] : Δύσκολον τὸ θρέμμα ἄνθρωπος, Homo, omnium eorum quæ τρέφονται, maximo cum labore τρέφεται : magnus enim labor est in nutriendis et educandis infantibus, iis præsertim qui bono loco nati sunt. Idem in eod. De leg. opere [7, p. 790, D] : Νεογενῆ θρέμματα παίδων, Infantes qui recens nati nutriuntur et educantur. Et Plut. Sol. [c. 7] : Ἐν παισὶν οἰκοτρίβων ἢ θρέμμασι παλλακῶν, Et pellicibus quæ aluntur. Solent enim quidam ejusmodi bestias alere, ut etiam οἱ πορνοβοσκοί. [De verna inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 833 : Τὸ Χρυσίππου θρέμμα.] Et Soph. El. [624] : Ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, i. e. ὦ ἀναιδὲς βλάστημα, O impudens soboles : verba Clytæmnestræ ad Electram filiam. [Æsch. Sept. 182 : Ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά.] Nota vero Plat. dicere θρέμματα παίδων pro παῖδας τρεφομένους, itidemque Plut. θρέμματα παλλακῶν pro παλλακὰς τρεφομένας : ut rursum Plato [ib. p. 789, B] dicit : Τρέφουσιν ὀρνίθων θρέμματα, pro τρέφουσιν ὄρνιθας τοὺς τρέφεσθαι εἰωθότας. Solent enim aves quædam nutriri et saginari, quæ sc. esui sunt : quod composita voce dicitur ὀρνιθοτροφεῖν. [Θρέμμα Λερναίας ὕδρας Soph. Tr. 574.] Verum et de aliis bestiis dicitur, quas homines in suos usus alunt, et redditur Pecus; nonnunquam et speciali nomine, Bos, Equus, Ovis. Athen. 9, [p. 375, B] : Ἦν δὲ καὶ παλαιὸς νόμος, τῆς ἐπιγονῆς ἕνεκα τῶν θρεμμάτων, μὴ σφάττειν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον. Et ap. Plut. Apophth. [p. 176, F] : Τῇ νήσῳ προσβαλόντες, τῶν θρεμμάτων τινὰ ἀπέσπασαν,

de ovibus Polyphemi. Quo modo et Chrysost. De sacerd. pro Ovibus hoc vocab. usurpavit. At Θρέμμα Σελινοῦντος σεμνοῦ Archestr. ap. Athen. 7, [p. 328, C] vocavit χρύσοφρυν piscem. [Ollam Καρύστου Θρέμμα vocat Antiphanes ap. eund. 4, p. 169, E.]

[Θρεμμάτιον, τὸ, Alumna, Serva. Inscr. ap. Chandler. Inscr. 73, p. 30 : Σωτήριδος τοῦ θρεμματίου μνείας χάριν.]

[Θρεμματοτροφέω, Pecora pasco. Strabo 15, p. 704. Diodor. 2, 54 : Θρεμματοτροφοῦντες ἀγέλας μεγάλας.]

[Θρέξασκον. V. Τρέχω.]

[Θρεοκάρδιος, ὁ, ἡ. Anacreon ap. schol. Hephæst. p. 124 : Θρεοκαρδίων ἀνδρῶν ἐσκαθόρα πόλιν. Recte Θρασυκαρδίων in calce ed. Turnebi. Et sic legitur apud Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 129.]

[Θρεπτάριον, τὸ, Vernaculus, Gl. Philoxeni.]

Θρέπτειρα, ἡ, Altrix, Nutrix, Educatrix [Eur. Tr. 195 : Θρ. παίδων.] Epigr. [Diotimi Anth. Pal. 5, 106 : Γραῖα, φίλη θρ. Oppian. Hal. 2, 680 : Δίκη θρέπτειρα πολήων.] Eadem per syncopen dicitur Θρέπτρια.

[Θρεπτέον, Alendum. Xenoph. De rep. Lac. 9, 5; Plato Tim. p. 19, A; Pseudo-Diog. in Notitt. Ms. vol. 10, p. 274.]

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, Nutritor, Altor. Utroque enim utuntur Latini. Nonn. [Jo. c. 13, 12, Dion. 3, 385. Meleager in Anth. Pal. 12, 137.]

[Θρεπτήριον, τὸ, Educatorium, Locus educationis. Andr. Cret. p. 10. Kall.]

Θρεπτήριος, ία, ιον, Qui ali et nutriri solet : θρ. πλόκαμος, Æsch. [Cho. 6] : quem olim κείραντες ἀνετίθουν Ἀπόλλωνι Κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς, ut Hom. testatur : cujus πλοκάμου τομῆς Theseus dicitur κατάρξαι : is enim κειράμενος τὴν ἐμπροσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι, Eust. p. 165. || Alioqui θρεπτήριος significare etiam potest Ad alendum idoneus : ut θρεπτικός. [Μασθὸς θρ. Æsch. Cho. 541.] Unde Θρεπτήρια [Soph. OEd. C. 1263] dicuntur Alimenta, Nutritionis et alituræ præmia, Præmia quæ alumni rependunt iis a quibus alti et educati fuerunt. Nutritia appellant JCti. Hesiod. Op. [186] : Οὐδὲ μὲν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν Χειροδίκαι.

Θρεπτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. θρεπτήριος, Aptus ad nutriendum et alendum, Alendi et nutriendi vim habens. [Plato Polit. p. 267, B : Τέχνη τῆς ἀκηράτου φύσεως θρεπτική. « Compar. θρεπτικώτερος, Athen. 3, p. 82, F, ex Diphilo Siphn. Superl. θρεπτικώτατος, 1, p. 32, D. Schweigh.] Interdum etiam redditur Nutritor, Altor : θρ. δύναμις, Vis altrix, i. e. Vis alimentum præbens. Philo De mundo : Κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων θρεπτικῆς τε καὶ γεννητικῆς, Altrice vi. Aristot. Eth. 1, 7 : Ἀφοριστέον ἄρα τὴν θρεπτικὴν καὶ αὐξητικήν. [Galen. vol. 2, p. 16, 10 ed. Kühn. : Ἥ τ' ἀλλοιωτικὴ δύναμις καὶ ἡ θρ., Facultas nutrix, de qua et alibi, p. 19, 2; 20, 7; 101, 6; 143, 5. Greg. Nyss. t. 1, p. 59, B : Θρ. τὸ κατάλληλον εἰς προσθήκην τῶν τρεφομένων προσάγουσα. Hase.] Item θρεπτικὸν μόριον τῆς ψυχῆς, Animæ pars altrice vi prædita, quæ est vegetandi principium. Item θρεπτικὸς ἑλκῶν ap. Dioscor. 1 : quod exp. Ulcerum nutriens et replens.

[Θρεπτίων, ωνος, ὁ, Threption, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 388; in Iasensi vol. 2, p. 468.]

[Θρέπτον. V. Θρέπτρον.]

Θρεπτὸς, ἡ, ὸν, Altus, Nutritus, Altilis, Alumnus, Qui alitur et nutritur : ut Eust. p. 846 tradit θρεπτὸν a quibusdam nominari, quem Homeri posteri τρόφιμον et τρόφιν appellant, sc. τὸν ὑπό τινος ἐκτραφέντα : qualis est famulus aliquis liber; nam δοῦλοι οἱ τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, non vocantur τρόφιμοι, sed δεσπόσυνοι s. δεσπόσιοι. [Inscr. ap. Osann. p. 430 : Μένανδρος ἐποίησεν θρεπτῷ ἰδίῳ Ἰούστῳ.] Sic ἡ θεραπαινὶς potest dici Θρεπτὴ, si quis Pherecratem imitari velit, dicentem Μανίαν θρεπτήν. Pollux 7, c. 3, [§ 17. Inscr. Muratori p. 1502 : Τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ φιλτάτῃ μνήμης χάριν.] Ejusmodi θρεπτοὶ nominantur etiam οἰκοτραφεῖς, Lat. Vernæ. [In formula manumissionis et donationis ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 782, 9 : Ἀνατίθησι τὸν ἴδιον θρεπτὸν Παράμονον ἱερὸν τῷ Σεράπει. Ib. in inscr. Thrac. vol. 2, p. 72, n. 2044 : Τὸν θρεπτοῦ μου. Antonin. Ad seips. 5, 36, in loco lacero et corrupto : Τὸν τοῦ θρεπτοῦ ῥόμβον. Hase.]

[Θρέπτος, ὁ, Threptus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 368, 397.]

[Θρέπτρια. V. Θρέπτειρα.]

[Θρέπτρον, τό.] Eadem [θρεπτήρια] facta sync. dicuntur Θρέπτρα, nec non Θρέπτα : sicut σῶστρα et λύτρα dicuntur pro σωτήρια et λυτήρια. Hom. Il. P, 303 : Οὐδὲ τοκεῦσι Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. Sic enim Eust. habet et meus Ms. cod. At θρέπτα sine ρ legitur ap. eund. Eust. p. 501, nec non ap. Hesych. exponentem τροφεῖα, τροφῶν ἀμοιβὰ, θρεπτήρια. [Eodem vitio ap. Quint. Sm. 11, 89 : Οὐδ' ἐρατεινὰ θρέπτα τοκεῦσιν ἔδωκε.] Θρέπτρον, per sync. pro θρεπτήριον, Præmium quod altoribus et educatoribus redditur. [Quo tamen in sensu plurali tantum usurpatur. Angl.]

[Θρεσκεία. Θρεσκός. V. Θρησ—.]

Θρεττανελὸ, vox a Philoxeno tragico conficta ad exprimendum sonum citharæ qua ludentem Cyclopem introducit. Meminit schol. Aristoph. Pl. [290, 296.]

Θρέττε, schol. Aristoph. barbaricum esse dicit pro θαῤῥεῖν s. θαρσαλέον, in Eq. [17] : Ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. [Comparandæ gll. Hesychii, Θρέται, τὸ ἀνδρεῖον, ἢ θρασύ. Θρίτται, ἀνδρεῖον, θρασύ. Ἔστι δὲ ἀμετάφραστον. Utrumque corruptum ex θρέττε.]

[Θρεψήνωρ, ὁ, ἡ, Viros alens. Apollin. Metaphr. Ps. 106, 36 : Ἀποπτύξαντες ὅλην θρεψήνορα δαῖτα.]

[Θρεψίππας, ὁ, Threpsippas, Herculis f. Apollodor. 2, 7, p. 226.]

Θρέψις, εως, ἡ, Nutritio, seu, ut Gell. loquitur, Alitura, Alex. Aphr. Probl. [Sext. Emp. p. 709. Angl. Achm. Onirocr. p. 120, 10 : Τὴν θρέψιν καὶ τὴν αὔξησιν. Gennad. Homil. p. 7, 14 : Ἀρκούντως ἡμῖν τὴν πνευματικὴν παρέχεται θρ. Ed. Renaudot. prava scriptura, τρέψιν. Hase.]

Θρέω, Tumultuando clamo s. loquor, Eust. [p. 494, 22], afferens tamen non hujus vocis, sed passivæ exempla hæc : Πάθεα θρεομένας, et Θρεομένη σαυτῇ κακά : quæ e Soph. aut Eur. sumpta esse puto. [Exstant ap. Eur. Hipp. 364, Med. 50.] Hesych. θρέειν exp. θροεῖν : Idemque θρεομένη exp. θρηνοῦσα, et θρεόμενον, ὀλοφυρόμενον. [Æsch. Sept. 78 : Θρεῦμαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη· Ag. 1165 : Μινυρὰ κακὰ θρεομένας· Choeph. 970, Suppl. 104.]

[Θρηικὴ, ὑποδημάτων εἶδος Περσικῶν, Hesych. Sed ordo literarum postulat ut θρηνκὴ vel θρηγκὴ scribatur. Vales.]

[Θρήκη. Θρήκηθεν. Θρήκηνδε. Θρήκιος. V. Θράκη, Θράκιος.]

[Θρήνερως, i. q. δύσερως. Pollux 6, 189.]

Θρηνέω, Lugeo, Lamentor. Interdum sine adjectione. [Hom. Od. Ω, 61 : Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ ἐθρήνεον. Æsch. Choeph. 926 : Ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Plato Apol. p. 38, D : Θρηνοῦντός τέ μου καὶ ὀδυρομένου. Plut. Mor. p. 23, B; 78, A.] Dem. In Mid. : Ταῦτα μὲν οὖν εἴποι τις ἂν, οἶμαι, θρηνῶν. Sed jungitur sæpe accus. vel rei, vel personæ. Accus. rei, duobus modis : sc. vel accus. rem significante, per quam lamentamur, i. e. quæ nostrorum lamentorum est velut instrumentum; vel rem, de qua lamentamur. Prioris modi exemplum est ap. Hom. Il. Ω, [722] : Στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, eique plane simile ap. Soph. [Aj. 629] : Ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει· nec dissimile ap. Athen. [2, p. 55, A] : Φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν. [Æsch. in Bekk. An. p. 349, 7 : Θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον.] Posterioris autem modi exemplum ap. [Æsch. Prom. 615 : Τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους· Plat. Phæd. p. 85, A : Θρηνοῦντας τὸν θάνατον·] Plut. [Mor. p. 591, C] : Ἀλλὰ θρηνοῦσαι τὸν ἑαυτῶν πότμον. Sed hoc animadvertendum est, θρηνεῖν in illo priore modo junctum cum accus. ᾠδὴν aut alio hujusmodi, esse potius Lugubriter cantare quam Lugere. At cum accus. pers., ut Eur. [Chresph. fr. 13] : Τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά. Lucian. [Halc. c. 1] : Κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας. Ap. Eund. : Μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν, ad verbum e Plauto, Matrem lamentari mortuam. [Πρὸς σφᾶς αὐτοὺς θρηνεῖν Isocr. p. 185, A.]

[Θρήνη ex ἀνθρήνη corruptum ap. Eustath. Opusc. p. 110, 41.]

[Θρήνημα, τὸ, Lamentatio. Eur. Hel. 173 : Μουσεῖα θρηνήμασι ξυνῳδά· Or. 132, El. 215.]

[Θρηνήσιμος, Flebilis, Gl.]

Θρηνητέος, έα, έον, Lugendus. [Planudes Ovid. Met. 3, 551; Greg. Naz. Or. 17, p. 264. Θρηνητέον Apollon. Stob. Flor. tit. 124, 35. Boiss.]

[Θρηνητὴρ, ῆρος, ὁ, Plorator. Æsch. Pers. 942, et Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 210, C: Μαρινανδυνοῦ θρηνητῆρος.]

[Θρηνητήριος, ὁ, ἡ, Lamentatorius. Eust. p. 1372, 26 : Ὠδαὶ θρηνητήριοι. Θρηνητήριον, τὸ, Lamentatio. Georg. Pach. Andron. p. 262, C : Τῶν γοερῶν θρηνητηρίων.]

[Θρηνητὴς, ὁ, Lamentator, Lugubris, Gl. Æschyl. Ag. 1084 : Ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν. Nicet. Chon. Ann. p. 195, C: Θεατὴν ἅμα καὶ θρηνητὴν τοῦ οἰκείου κτήματος. G. Dind.]

Θρηνητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. θρηνώδης in priore illa signif., sc. Ad lamentandum propensus. Aristot. Eth. [9, 11]: Ὅλως τε συνθρήνους οὐ προσίεται, διὰ τὸ μηδ' αὐτὸς εἶναι θρηνητικός. [Θρ. αὐλὸς Pollux 4, 75; θρ. αὔλημα ib. 73.]

Θρηνητικῶς, More eorum, qui ad lugendum s. lamentandum propensi sunt, Lugubriter, Lamentabiliter, Pollux [6, 202].

[Θρηνητὸς, ὴ, ὸν, Lamentandus. Schol. Æsch. Pers. 928 : Αἰακτὸς, θρηνητός.]

Θρηνήτρια, ἡ, Præfica. Theophyl. Ep. 21 : Οὐ γὰρ αὐλητρὶς, ἀλλὰ θρ. τοῖς θεαταῖς εἶναι δοκεῖς. [Const. Manass. Chron. p. 108. Boiss. Chrysost. Caten. in Jerem. t. 1, p. 813, D. Hase.]

[Θρηνήτωρ, ορος, ὁ, Lamentator. Manetho 4, 190.]

[Θρηνοποιὸς, ὁ, ἡ, Luctificus, Gl.]

Θρῆνος, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio. Hom. Il. Ω, [720]: Παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδοὺς Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. [Æsch. Sept. 1064 : Μονόχλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς. Soph. El. 88 : Πολλὰς θρήνων ᾠδάς.] Eur. Med. [1208] : Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο. [Plato Rep. 3, p. 398, D : Θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν· Phileb. p. 50, A : Θρήνοις τε καὶ τραγῳδίαις.] Lucian. [D. mort. 10, 12] : Καὶ νὴ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. || Item θρῆνος pro θρηνῳδὸς, quod vide.

[Θρῆνυξ. V. Θρᾶνυξ.]

Θρῆνυς, υος, ὁ, Scabellum, ὑποπόδιον, ut Athen. et Eust. in Hom. Il. Σ, [390] : Ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν· Od. T, [57] : Ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς (sub. τῆς κλισίης), ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας· Il. Ο, [729] : Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, ubi Eustath. masc. esse scribit, et significare vel Cathedram ejus, qui ad gubernaculum sedet, vel θράνον, ubi sc. sedent superioris ordinis remiges : de quibus supra suo loco.

Θρηνῳδέω, Lugubre carmen cano, Lugeo, Deploro. Areth. In Apoc. : Χοῦν καταχεάμενοι τῶν κεφαλῶν, καὶ εἴ τι ἄλλο τοῖς θρηνῳδοῦσιν ἀκόλουθον, ἐκτελοῦντες. [Cum accus. Epiphan. t. 2, p. 106, C : Ὄσιριν καὶ ἄλλους καταχθονίους λιγυρῶς θρηνῳδοῦντες. Hase.]

[Θρηνῴδημα, τὸ, Lugubris cantus. Schol. rec. Soph. El. 92; Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 237. Boiss.]

Θρηνώδης, ὁ, ἡ, Ad lamentandum propensus, Luctui deditus, assuetus. Γυναικεῖον γένος ἐστὶ θρηνῷδες καὶ φιλόθρηνον, Pollux [6, 202]. At vero ap. Herodian. [4, 2, 10] θρ. μέλος, Carmen lamentabile, Polit. [Plato Rep. 3, p. 411, A : Τὰς θρηνώδεις ἁρμονίας. || Adverb. Θρηνωδῶς. Joseph. Genes. p. 42, C : Φωνῇ βριαρᾷ καταπτοηθεῖσα θρ. θαλαμεύεται. G. Dind.]

Θρηνῳδία, ἡ, Lugubris cantus, Lugubre carmen, Lamentum. [Plato Rep. 10, p. 604, D : Ἰατρικῇ τὴν θρηνῳδίαν ἀφανίζοντα.]

Θρηνῳδὸς, ὁ, ἡ, Qui carmen lugubre canit, pecul. Qui conductus plorat in funere, Horat. Alii vero θρηνῳδοὺς proprie dictos putant, quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, Qui lugubria carmina aliis præcinunt. Pollux [6, 202]: Καὶ θρήνων ἔξαρχος, καὶ θρηνῳδός· ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Ab Alciphr. [1, 36] quidam vocatur θρ., quod pro muneribus lacrymas mitteret : Ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρ. οὐκ ἐραστὴν ἔχω. [Θρηνῳδὸς ἐπ' ἐκφορὰν, Præfica, Gl.]

[Θρηνωδῶς. V. Θρηνώδης.]

[Θρῇξ. V. Θρᾷξ.]

[Θρήξονος (?), ὄνομα κύριον, Suidas et Zon. p. 1052.]

Θρὴς, Hesychio ἡμίονος, Mulus.

[Θρῆσαι. Θρήσασθαι. V. Θράω.]

Θρησκεία, ἡ, Cultus deorum multis superstitiosis ceremoniis constans, simpl. Cultus deorum, aut etiam veri Dei, Religio. [Θρησκίη ap. Herodot. 2, 18 : Ἀχθόμενοι τῇ περὶ τὰ ἱρὰ θρησκίῃ· 37 : Ἄλλας τε θρησκίας ἐπιτελέουσι μυρίας. Libri plures θρησκείῃ et θρησκείας, et θρεσκεία (sic) ex Herodoti libro 2 affert Antiatt. Bekk. Anecd. p. 99, 26. Restituendum igitur Θρησκηίη. Θρησκείας et θρησκίαν in inscr. Stratonicensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 483, in qua ι non raro pro ει positum.] Julian. : Τῶν Γαλιλαίων ἑαυτοὺς ἔδοσαν θρησκείᾳ. Paul. Ad Col. 2, 18 : Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, de quo l. dixi in Ἐθελοθρησκεία. Act. 26, [5] : Κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος. Et in Ep. Jac. 1, [27] : Θρ. καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ κτλ. Vide Ejusd. locum et in Θρῆσκος. Herodian. 5, [7, 2] : Τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ Θεοῦ, Sacerdotio religionique numinis vacare, Polit. : qui in altero Ejusd. l. [4, 2, 22] interpr. Festam celebritatem. Alicubi et Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Observantiam, in hoc Ejusd. l. 3, [10, 2] : Νικηφόρος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη.

[Θρήσκευμα, τὸ, Cultus dei. Psellus De oper. dæm. p. 93 ed. Gaulm.; Const. Manass. p. 11, D : Ὑπερφερέστερον τῶν ἄλλων θρησκευμάτων. Codin. Orig. p. 8. In θρήσκευμον corruptum ap. scriptorem Timarionis in Notitt. Mss. vol. 9, p. 230.]

[Θρησκεύσιμος, ὁ, ἡ, Religiosus. Euseb. H. E. 7, 13, ex rescripto Gallieni : Ὅπως ἀπὸ τόπων τῶν θρησκευσίμων ἀποχωρήσωσιν. Routh.]

[Θρήσκευσις, ἡ, Religio, Sacra. Phintys ap. Stob. Floril. p. 445, 26 : Μέθας καὶ ἐκστάσιας ψυχᾶς ἐπάγοντι ταὶ θρησκεύσιες αὗται. Hase.]

[Θρησκευτήριον, τὸ, Fanum. Schol. Pind. Ol. 7, 33 : Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θρ. ἐστιν Ἡλίου.]

Θρησκευτὴς, ὁ, Religiosus, Synes. [Ep. 4 ed. Pet. p. 167, C : Ὁ θρ. ὁ Ῥωμαῖος, Romanus monachus.] Alicubi et Superstitiosus. [Melito Sard. fr. in Chron. Pasch. p. 259 : Οὐκ ἐσμὲν λίθων οὐδεμίαν αἴσθησιν ἐχόντων θεραπευταὶ, ἀλλὰ μόνου θεοῦ ... ἐσμὲν θρησκευταί.]

Θρησκεύω, Ceremoniis quibusdam superstitiosis Deum colo, Nimius sum in ceremoniis circa deorum cultum adhibendis, et nimis superstitiosus sum. Hanc autem interpr. e Plut. Alex. [c. 2] accipio, ubi de Samothraciæ mulieribus loquens, hæc tradit : Ἕτερος δὲ περὶ τούτων ἐστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ τῇδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ· Κλώδωνες τε καὶ Μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἠδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἷμον Θρῄσσαις ὅμοια δρῶσιν, ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. Idem testatur Etym., schol. Eur.; necnon Suid., afferens tamen et aliud etymum, sicut et Etym. rursum aliud, quinetiam Gregor. ita scribens : Οὐδὲ Θρᾳκῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος. Existimantur autem Thraces suas illas ceremonias ab Orpheo accepisse. || Sed ponitur potius simpl. pro Colo, Veneror. Herodian. 1, [11, 1] : Θρησκέουσι δὲ μάλιστα τὴν θεὸν τήνδε Ῥωμαῖοι. Julian. Imp. [p. 415, C] : Θρησκεύομεν θεοὺς ἀναφανδὸν, καὶ φανερῶς βουθυτοῦμεν. Θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ, Sap. [14, 16.] Pass. Θρησκεύεσθαι, Coli. Herodian. 4, [2, 23] de iis, qui in deorum numerum referuntur : Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Ap. Athen. [13, p. 556, B] legimus reginam Persarum a regis pallacis θρησκεύεσθαι. || Herodoto [2, 64], Religiose instituo et observo, Bud. Ceterum fuerunt, qui in h. v. et ejus derivatis subscribendum ι literæ η putarint propter modo traditam etym., quorum e numero Constantinum Lascarin fuisse arbitror, sed nusquam in emendatis exempll. ita scriptum inveni : nec vel ipse Plut. de illo etymo affirmat, sed dicit δοκεῖ. [Theolog. arithm. p. 49.]

[Θρησκὸς, ὴ, όν.] Θρῆσκος, Religiosus. Potest vero

et Superstitiosus alicubi verti, pro loco. Ab Jac. Apost. pro Religiosus, 1, 26: Εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν ... τούτου μάταιος ἡ θρησκεία. Ap. Hesych. exp. ἑτερόδοξος [hoc etiam ap. Photium], εὐγενής. Quarum exposs. posterior mendi suspecta mihi est: at priorem non huic θρῆσκος, sed duntaxat nomini comp. ἑτερόθρησκος convenire dicerem, quod ap. Suid. habetur in Θρῆσκος, nisi eand. ap. Etym. quoque reperirem. [Hesych.: Θρεσκὴ, ἁγνὴ, πάντα εὐλαβουμένη. Θρεσκὸς, περιττὸς, δεισιδαίμων. Cum qua scriptura comparandum θρεσκεία. V. Θρησκεία. Etymologia inepta ap. Theognost. Can. p. 14, 31: Τὸ θρῆσκος ... διὰ τοῦ η γραφόμενον ... ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ ι ἀνεκφώνητον· γέγονε δὲ παρὰ τὸ Θράϊξ Θραῖξ Θράϊσκος καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η θρήισκος καὶ μετὰ συναίρεσιν θρῆσκος.]

[Θρησκία. V. Θρησκεία.]

[Θρήσκω, νοῶ, Hesych. Supra Θράσκειν, ἀναμιμνήσκειν.]

[Θρησόμενος, θερισόμενος, θερμανθησόμενος, Hesych. An θερσόμενος? Albert.]

[Θρῆσσα. V. Θρᾷσσα.]

Θρήττανον, τὸ, Hesychio est τῆς ἁμάξης ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται, Currus pars cui imponuntur onera.

[Θρῖα (Θρεῖα ap. Phot. Lex. p. 94, 14), ἡ, Thria. Genit. Θρίης in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 31. Steph. Byz.: Θρῖα, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Λέγεται καὶ Θριῶ (scr. Θριώ). Ὁ δημότης Θριάσιος, καὶ Θριάσιον πεδίον. Ἔστι δὲ ὡς Τίθρας Τιθράσιος, τὰ πλεῖστα δὲ διὰ τοῦ ω, Θριῶθεν (Θριῆθεν in libris quibusdam lectum pro Κριῶθεν memorat schol. Arist. Av. 646), Θριῶζε (Synes. Epist. 136, p. 272: Καὶ Σφηττοῖ γέγονα καὶ Θριῶζε. Vitioso accentu ap. Hesych. et Thucyd. 1, 114: Θρίωζε ἐσβαλόντες· ubi schol.: Εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον, ὡς Ἀθήναζε) καὶ Θριᾶσιν (hoc ap. Isæum p. 88, 20, Xen. Hell. 5, 4, 21, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 143. Θριῆσιν ap. Athen. 6, p. 255, C.) Ἀπὸ δὲ τοῦ Θριαί Θριαῖος. Λέγεται δὲ καὶ Θριασικός. Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Θρίων ἀπὸ Θρίαντος. Adverbia Θρίωσιν et Θρίασι ap. Theognost. p. 157, 26.] Θριάσιον dictum quoddam πεδίον, ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς, quæ θριαὶ sunt μαντικαὶ ψῆφοι, inquit Etym. [M. p. 455, 24, 48 seqq. Θρ. πεδίον ap. Herodot. 8, 65; 9, 7, Strabon. 9, p. 392, 395, Plut. V. Themist. c. 15. Idem V. Pericl. c. 30: Παρὰ τὰς Θριασίους (scr. Θριασίας) πύλας, αἳ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Θριάσιαι πύλαι ap. Hesych. et Photium p. 95, 1.] Θρίωζε pro εἰς Θριάσιον πεδίον Hesych. et schol. Thucyd. 1, [114. Conf. Θριοῦς.]

Θριαὶ, αἱ [singul. Θριὰ inter oxytona est ap. Arcad. p. 98, 15], Calculi sortilegorum, i. e. Quos sortilegi in urnam mittunt. Callim. Hymn. in Apoll. [45], de eo loquens: Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες, schol. μαντικαὶ ψῆφοι: quæ expos. habetur itidem ap. Hesych. et Suid. Videntur tamen ipsæ Sortes a Callim. ibi significari hoc nomine, i. e. ipsa vatum respónsa. Habet autem Sortes et alteram signif.: unde Conjicere sortes in hydriam, Cic. V. et Steph. B. v. Θρία, quod illi est etiam δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Ceterum Erasmus in Aristoph. l., quem s. Θρῖον proferam, dubitat num leg. sit θριῶν ab hoc nominat. θριαί: sed expos. affert, quæ violenta esse videtur. [Hesych.: Θριαὶ, αἱ πρωτομάντεις, καὶ νύμφαι, καὶ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. Lex. rhet. p. 265, 13 (et similibus verbis Etym. p. 455, 49): Θρίαι (scr. Θριαὶ) δέ εἰσιν αἱ μ. ψ. Νύμφαι δέ τινες Θρίαι (scr. Θριαὶ vel Θρῖαι) ὀνομαζόμεναι ἐξεῦρον τὴν τοιαύτην μαντείαν· ἦσαν δὲ Ἀπόλλωνος τιθῆναι.]

Θριάζω, Furore percitus sum vatum more, Hesychio φυλλολογῶ. [Hesych.: Θριάζειν, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. Alia forma in Lex. rhet. p. 265, 15: Τὸ μαντεύεσθαι θριᾶσθαι.]

[Θριαμβεία, ἡ, Triumphus, Victoria. Euseb. V. Const. 67: Τῇ τῶν ἐχθρῶν ἀληθεῖ θριαμβείᾳ, Post certissimum de hostibus triumphum. Hase.]

[Θριάμβευμα, τὸ, i. q. pr. Anon. ap. Ducang. *Traité du chef de saint Jean*, p. 262, 11: Μετὰ τηλικούτων θριαμβευμάτων· conf. Act. SS. Jun. t. 4, p. 738, 30. Hase.]

Θριαμβευτὴς, ὁ, Triumphator. [Ex Suida.]

Θριαμβεύω, Triumpho. Herodian. 8, [7, 22]: Ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο· 3, [9, 1]: Ἐφ' ᾗ (νίκῃ) καὶ θριαμβεῦσαι ἠδέσθη. E Plut. Rom. [c. 25]: Ἐθριάμβευσεν ἀπὸ τούτων, De his triumphavit. Jungitur et accusativo, et quidem non solum accus. nominis, unde deducitur, sc. θρίαμβον, sed et accus. personæ. Plut. in Fabio [c. 23]: Δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε· Rom. [Comp. Thes. c. R. c. 4]: Ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, Triumphavit de regibus. Sic Paul. Ad Col. 2, 15: Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Quum de illis triumphasset per eam, Triumphatis illis per eam (crucem), in ea cruce, quæ fuit instar triumphalis currus. Greg. Naz. autem παραδειγματίζειν et θριαμβεύειν copulavit (ut hic Paulus post ἐδειγμάτισεν addidit θριαμβεύσας): Παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἀξίαν ὕβρεως. At vero ap. Paulum rursus, 2 Ad Cor. 2, 14: Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit ut semper triumphemus in Christo, Beza. Et pass. Θριαμβεύομαι, Ducor in triumpho, De me triumphatur. Plut. Coriol. [c. 35]: Θριαμβευόμενον ὑπὸ τὸν πολιτῶν, [ἢ θριαμβεύοντα κατὰ τῆς πατρίδος. || In publicum effero, Evulgo. Suid.: Ἐξεφοίτα, ἐθριάμβευεν (mysteria). Hemst. Photius: Θριαμβεύσας, δημοσιεύσας.]

Θριαμβικὸς, ἡ, ὸν, Triumphalis, Ad triumphum pertinens. [Joseph. Bell. Jud. 7, 5, 4: Τὰς θριαμβικὰς ἐσθῆτας ἀμφιασάμενοι. Hase.] Sed affertur et θριαμβικὸς ἀνὴρ e Plut. [V. Crass. c. 1] pro Triumpho potitus. [Eustath. Opusc. p. 111, 3: Εἰ δ' ὅτι προπομπαῖς οὐ χαίρομεν, βαρύνομεν τοὺς θριαμβικούς. || Adverb. Θριαμβικῶς, Appian. B. C. 2, 106.]

[Θριαμβὶς, ίδος, ἡ, Triumphalis. Θριαμβίδα στολὴν scriptor ignotus ap. Suidam.]

[Θριαμβοδιθύραμβος. V. Θρίαμβος.]

Θρίαμβος, ὁ, [Hymnus in Dionysum, ut Hesych. explicat in gl. infra ab HSt. allata. Cratinus ap. Suidam s. Ἀναρύτειν: Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτους' ἀπηχθάνου. || Dionysi cognomen. Diodor. 4, 5: Θρίαμβον δ' αὐτὸν ὀνομασθῆναί φασιν ἀπὸ τοῦ πρῶτον τῶν μνημονευομένων καταγαγεῖν ἀπὸ τῆς στρατείας θρίαμβον εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἐξ Ἰνδῶν ποιησάμενον ἐπάνοδον μετὰ πολλῶν λαφύρων. Suidas s. v.: Λέγεται δὲ καὶ Διόνυσος θρίαμβος, διότι ἐπὶ θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ λεόντων, βέβηκεν, οἷον θηρίαμβος. (Similiter Epimer. in Crameri An. vol. 2, p. 376, 16.) Athen. 1, p. 30, B: Τιμᾶται παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ἐξ ἐπιθέτου καλούμενος οὕτως, ὡς θρίαμβος καὶ διθύραμβος. (Compositum ex utroque nomen Θριαμβοδιθύραμβος ap. Pratinam Athen. 14, p. 617, F: Θριαμβοδιθύραμβε κισσόχαιτ' ἄναξ.) Versus ab Dionysio memoratus De comp. verb. § 17, p. 222 ed. Schæf.: Ἴακχε διθύραμβε (scr. θρίαμβε cum L. Dindorfio), σὺ τῶνδε χοραγέ.] || Triumphus [ap. scriptores rerum Romanarum]. Quomodo autem a θρίον deductum sit, lege ap. Etym. [M. p. 454, 16] et schol. Nicandri. Plut. De fort. Rom.: Τρόπαια γὰρ τροπαίοις ἐπανίσταται, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι. Id. [Comp. Pericl. cum Fabio c. 2]: Πλὴν ἀφ' ἧς τὸν πρότερον εἰσήλασε θρ. Ibid. [c. 24]: Θρ. ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους καταγαγεῖν. [V. Marcelli c. 22: Ὅσας δ' οὐ παρὰ τὸν εὐασμὸν ... ὁ θρίαμβος οὗτος (ὁ ἐλάττων) ὀνομάζεται ..., ἀλλ' ὑφ' Ἑλλήνων εἰς τὸ σύνηθες αὐτοῖς παρῆκται τοὔνομα πεπεισμένων ἅμα καὶ Διονύσῳ τι τῆς τιμῆς προσήκειν, ὃν εὔιον καὶ θρίαμβον ὀνομάζομεν.] Dionys. H. 8, [67] dicit ἐλάττονα θρ., Minorem triumphum, fuisse appellatum a Romanis Ovationem: sed ibi legitur ὤαν. [Μέγας θρίαμβος, Plut. V. Marcelli c. 22.] Hesychio est πομπὴ, ἐπίδειξις νίκης, Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. [Photius: Θριάμβους, τοὺς ἰάμβους ἔνιοι ἔλεγον. Θρίαμβος, ἐπίδειξις νίκης, πομπὴ, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι.]

[Θρίαμβος, ὁ, Triumphus, nomen loci Antiochiæ. Jo. Malal. p. 300, 17.]

[Θριὰς, ἡ, synonymum Epimedii ap. Diosc. 4, 19, ubi al. codd. Θρυάς.]

[Θρίας. Θριᾶσι. Θριασικός. Θριάσιος. V. Θρῖα.]

[Θρίασις, εως, ἡ, Furor (poetarum). Suidas (s. Θρίαμβος): Θρίασιν τὴν τῶν ποιητῶν μανίαν εἶναι.]

[Θρῑαστὴς, ὁ.] Θριασταὶ esse dicuntur Ficuum cultores: item Vinitores. [Pollux 7, 140.]

Θριάτιον, Hesychio est ἁπαλωτέρα τροφή.

[Θριγγεῖον. Θριγγός. Θριγγόω. V. Θριγκ—.]

[Θρίγκη, ἡ, Thrinca. Steph. Byz. : Πόλις περὶ τὰς στήλας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Θριγκαῖος, ὡς Τρικκαῖος.]

Θριγκίον, τὸ, dimin. a θριγκός. [Lucian. Gallo c. 22 : Ὑπερβὰς τὸ θρ. Themist. p. 164, 24; 165, 16; 449, 14 ed. meæ, ubi libri partim θριγγίον præbent. Nicet. Eugen. Amor. 1, 106 : Ἔξωθεν τῶν ξυλίνων θριγγίων. || Θριγγεῖον ap. Eumath. 3, p. 65 : Τὸ περὶ τοῦ κήπου θρ. 11, p. 410 : Παρὰ τὸ τοῦ κ. θρ.]

Θριγκὸς, ὁ, Pinna s. Corona murorum, et quasi capillus; nam a θρὶξ et ipsum derivant, quasi τριγχὸς, per epenth. literæ γ : ἡ στεφάνη τῶν τοίχων. A Bud. exp. Lorica muri. Hom. Od. H, [86] : Τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθά καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο· P, [266] de ædibus Ulyssis : Ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, schol. περιβόλοις : quo modo accipi possit et præcedens l. ex Od. H : sc. pro Sepimento s. Vallo. [Sophocles ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 11, 3 : Τειχέων τοὺς Ποσιδείους θριγκούς.] Et metaph. apud Plat. De rep. 7, p. 100 [574, E] : Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι; Utrum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur? Bud. Θριγκὸς s. θωράκιον s. πρόβλημα idem Bud. id esse dicit, quod Lorica testacea Vitruvio 2, 9, Curtio 8, p. 106, h. e. Tutela parietum ab aqua pluviali : et vulgo vocari Caputium, quo sc. summi parietes aut muri ab injuria pluviæ muniantur. Ab eod. Bud. exp. Fastigium, κορωνὶς, κορυφή. Plin. θριγκοὺς videtur interpretari Tegulas : pro his enim, quæ Diosc. 4, 86, de helxine s. herba murali dicit : Φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις, ipse habet, Nascens in tegulis parietinisque. Rursus pro eo, quod ap. Eund. est eod. l. c. 90, de sempervivo minore : Φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις καὶ θριγκοῖς καὶ τάφροις ὑποσκίοις, ipse habet, In muris parietinisque nascitur et tegulis. Ruell. Maceriis, Marcell. Murorum coronis. A Plinii interpretatione non ita multum alienum videtur, quod Eur. schol. tradit, θριγκοὺς esse Lapides, qui summitatibus ædium superimponuntur, οἱ ἐπικείμενοι λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων : at nescio cur idem esse dicat quod γεῖσσα, Suggrundia, quum aperte distingui videantur in Eur. Or. [1585] : Ἥ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα. || Θριγκὸς, ap. Hesych. mendose οἰκοδομὴ, ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται, ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. || Septum, Vallum, περίφραγμα, περίβολος, περιχαράκωμα, μικρὸν τειχίον Suidæ et Hesychio. Plut. [Mor. p. 85, F] : Καὶ γὰρ αἱμασιάν τινα καὶ θριγκὸν [al. θριγγὸν] οἰκοδομοῦσιν οὐ διαφέρει ξύλον τὸ τυχὸν ἢ λίθον ἐπιβαλεῖν χυδαῖον, ἢ στήλην ὑποθεῖναι περιπεσοῦσαν ἀπὸ μνήματος. [Ib. p. 94, C.] Ubi θριγκὸς pro Maceria poni videtur. Pausan. Attic. [42, 8] : Κατὰ δὲ τὴν ἐς τὸ πρυτανεῖον ὁδὸν Ἰνοῦς ἐστὶν ἡρῷον· περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, Sepimentum e lapidibus, h. e. Maceria. Ceterum quod ad scripturam attinet, scriptum reperitur et θριγκὸς et θριγγός. Apud Hom. et Eust. et Suid. scribitur θριγκὸς per γκ, quam scripturam Bud. quoque sequitur : ap. Diosc. vero et Plut. et Paus. θριγγὸς per γγ. Hesych. quoque θριγγὸς scribit : apud quem post exposs. huic nomini subjectas, est, καὶ θριγχός : quo sc. admonere voluisse videtur scribi etiam Θριγχός : quam scripturam Eust. quoque [ubi τριγχὸς p. 1570, 17] quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non placere : ego unicam secutus sum. [Vitiose ap. Hesych. : Θριχθοῖς, φραγμοῖς. Joseph. B. J. 1, 21, 10 : Τοῖς ἔξωθεν τοίχοις καὶ θριγχοῖς καὶ στέγαις. || Alia forma Τριγχός : quod v. pariterque in derivatis.]

Θριγκόω, Lorico, Lorica testacea munio, Coronam s. Fastigium ædificio impono, Vallo s. Septo munio. Utroque modo exponi posse tradit Eust. Hom. Od. [Ξ, 7] : (Αὐλὴ) ἦν ῥα συβώτης Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος ... Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. [Æsch. Ag. 1284 : Ἄτας τάσδε θριγκώσων (Cumulaturus) φίλοις.] Ap. Hesych. est etiam Τριγκόω, ejusd. signif.; sed annotat scribi etiam Θριγγόω.

[Θριγκώδης, ὁ, ἡ, Septo similis. Hesych. s. Αἱμασιά.]

Θρίγκωμα, τὸ, Quod loricæ s. fastigii loco ponitur, Sepimentum, i. fere q. θριγκὸς, Plut. [Mor. p. 684, B. Θριγχώμασι ap. Joseph. A. J. 15, 11, 3, ubi var. lect. τριχώμασι, quod ex τρίγχωμα corruptum, ut ap. Eur. Iph. T. 74 : Ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει (ὁ βωμὸς) τριχώματα, cui formam Atticis usitatam θριγκώματα recte restituit Ruhnk. Epist. crit. p. 208.]

Θρίγκωσις, εως, ἡ, Loricatio, Circumseptio.

[Θριγχός. V. Θριγκός.]

[Θρίγχωμα. V. Θρίγκωμα.]

[Θρῐδᾰκηὶς, ίδος, ἡ, Lactucæ similis. Nicand. Ther. 838 : Ἀγχούσης θριδακηίδα λάζεο χαίτην.]

[Θριδακίας, ὁ, Thridacias. Diosc. 4, 76 : Ἔστι δὲ αὐτῆς (mandragoræ) ὁ μέν τις θῆλυς, ὁ μέλας, θριδακίας καλούμενος.]

[Θριδακίνη. V. Θρίδαξ.]

[Θριδακινὶς, ίδος, ἡ.] A θριδακίνη est dimin. Θριδακινὶς, Lactucula, ap. Athen. 2, [p. 69, A] e Strattide : Ὠχίμων πέταλα καὶ θριδακινίδων εὐόσμων τε σελίνων.

[Θριδάκινος, η, ον, Lactuceus. Herodotus Aetii 5, p. 94, θριδάκιναι μηκωνίτιδες. Schneid. Lucian. Ver. hist. 1, 13 : Θριδακίνοις φύλλοις. Hase.]

[Θριδάκιον, τὸ, Lactuca, Gl. Pallad. Laus. p. 1013, A.]

[Θριδακίσκη. V. Θρίδαξ.]

Θριδακώδης, ὁ, ἡ, Lactucæ similis, Qui e lactucarum genere est, vel Lactucæ naturam referens, ut alii interpr. [Diosc. 2, 160.]

Θρίδαξ, ακος, ἡ, Lactuca : olus vulgo notum, de quo Diosc. 2, 165, Athen. et Plin. 19, 8; 20, 7. [Phrynich. p. 130 : Θρίδακα Ἡρόδοτος ἰάζων εἶπεν· ἡμεῖς δὲ θριδακίνην ὡς Ἀττικοί. Helladius ap. Phot. Bibl. p. 532, 13 : Ὅτι μάζης μὲν εἶδος οἱ παλαιοὶ θριδακίνην καλοῦσι, τὴν δὲ βοτάνην θρίδακα. Οἱ δὲ ἰατροὶ θρίδακα μὲν τὸ ἥμερον λάχανον, θριδακίνην δὲ τὸ ἄγριον καλοῦσι. Θριδακίνη Atticos de placentæ genere usurpasse testis est Athenæus 3, p. 114, F, quem l. HSt. male de lactuca interpretatur. Hesych. : Θριδακίναι, εἶδος μάζης παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ οἱ παρ' ἡμῖν θρίδακες, ἤτοι μαϊούλια· et Pollux 6, 46. Lactucam Atticos θριδακίνην, Epicharmum θρίδακα appellasse, testatur Athen. 2, p. 68, E, ex quo sua mutuatus est Nicephorus Greg. in Matthæi Gloss. min. vol. 1, p. 4, et Hermanni fragm. Lex. p. 323. Epicharmo accedunt Herodot. 3, 32 (unde citat Antiatt. Bekk. p. 99), Hippocr. Morb. mul. 1, 88, De vict. san. 2, 7, Theophr. C. Pl. 2, 20, H. Pl. 7, 2, Plut. Cat. min. c. 46, Lucian. Asin. c. 17 : quibus omnibus positivum θρῖδαξ placuit. Θριδακίνη rursus Hippocr. Morb. mul. 2, 25, Theophr. H. Pl. 4, 7, et sæpius, Aristid. vol. 1, p. 317, et similiter ap. recentiores medicos et botanologos utraque appellatio in usu est. De quo notavit Galen. vol. 13, p. 648 : Ὁ τῆς θριδακίνης χυλὸς, ὅ τε τῆς ἀγρίας καὶ τῆς κηπευομένης, ἣν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες οἱ νῦν οὐ θριδακίνην ἀλλὰ θρίδακα καλοῦσι, τὴν ἀγρίαν μόνην θριδακίνην ὀνομάζοντες. V. Bodæum ad Theophr. p. 778. Lobeck. ad Phryn.] Eadem dicitur Θριδακίσκη et Θριδακίνη. Athen. enim dicit τὴν θρίδακα ab Atticis vocari θριδακίνην : et l. 3, τὰς παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκας λεγομένας esse easdem cum Atticis θριδακίναις. Galenus autem θριδακίνην proprie nominari tradit Sylvestrem lactucam, θρίδακα autem sativam, sic scribens τῶν Κατὰ τόπους l. 2 : Θριδακίνης τῆς ἀκηπεύτου τε καὶ ἀγρίας, ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι θριδακίνην· τὴν γὰρ κηπευομένην, ὀνομάζουσι θρίδακα. [Θρῖδαξ producto ι dici affirmat Draco Straton. p. 76, 10, qui non solum Amphidis versum ab Athen. 2, p. 69, B, allatum Ἐν ταῖς θριδακίναις ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις, sed etiam Nicandrum qui θρῐδακηίδα dixit, et Philodemum Anth. Pal. 9, 412, 4, et Lucillium ib. 12, 295, adversos habet. Θριδακίνη producta syllaba penultima esse idem docet p. 45, 3; 90, 10. Utrique Draconis regulæ convenit versus Eubuli ap. Athen. 2, p. 69, C : Μὴ παρατίθει μοι θριδακίνας, ὦ γύναι· ubi Porsono scribendum videbatur μή νυν παρατίθει μοι.... || Hesych. : Θρόδακα, θρίδακα, Κύπριοι, Hesych. Literam ο pro ι habet forma sermonis vulgaris ap. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 218, 22 : Θριδακίνη· διὰ τοῦ ι ἡ παραλήγουσα τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ινη· σημαίνει δὲ τὸ λάχανον ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ θοδράκιον λέγεται. Σημαίνει δὲ καὶ μαζόν (scr. μᾶζαν). Quod

fortasse Θροδάκιον scribendum. G. D.] || Θίδραξ, et Θιδρακίνη, pro θρίδαξ et θριδακίνη dicuntur, transposito ρ, teste Hesych. [Θίδραξ, Lactuca; Θριδάκια, Lactucæ, Gl. Θίδραξ est ap. Hesych. s. Ἀγαμεμνόνη. Quam formam præbent codd. Arriani Epictet. 2, 10, 9, parum probabiliter.] A

Θρίζω, Meto, Incido, Rodo, per sync. pro θερίζω, VV. LL. [Æsch. Ag. 535 : Πανώλεθρον αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον· ubi schol. : Κοινῶς ἔθριζεν. Theodorid. in Anth. Pal. 7, 439 : Πρώιον ἐξ ἥβας ἔθρισας Αἰολέων.]

[Θριληδεῖν. V. Θρυλλίζω.]

Θριμμός, ὁ, Hesychio γογγυσμός, Murmuratio. [Conf. Θρίσκον.]

[Θρινάκη, i. q. θρῖναξ. Schol. Theocr. 7, 155 : Τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην. Nisi corrig. θρίνακα.]

[Θρινακία, Θρῖναξ, et derivata. V. Τριν—.]

[Θρινία, ἄμπελος, ἐν Κρήτῃ, Hesych.]

Θρίξ, τριχός, ἡ, Pilus, sive capitis, sive barbæ, Capillus. Hom. Il. Ψ, [135] : Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον Κειρόμενοι. [Æsch. Pers. 1056 : Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα. Ap. Plut. Apophth. [p. 175, F] quidam barbam et caput tingens, vocatur ἄπιστος ἐν θριξί. Lucian. [Calumn. non cred. c. 6] : Νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα. Aristot. : Αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Pro quo Plin. : Defunctorum quoque corporibus pili crescunt. || Pilus generaliter [Hom. Od. N, 399 : Ξανθὰς ... κεφαλῆς π. τρίχας. Æsch. Sept. 564 : Τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται· Cho. 230 : Βόστρυχον τριχός. Plato Tim. p. 76. C : Τὸ τριχῶν γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε· Protag. p. 334, B : Ταῖς θριξὶ ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου], ut in prov. Ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, quod Ovid. dicit Tenui filo pendere. [Ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων dici annotarunt Diogenian. 4, 41, Zenob. 3, 47. Aristænet. 2, 1 : Τεθνήξεται θᾶττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 230 : Ἀπὸ τριχὸς ἠέρτημαι. Procop. De ædif. p. 115, B : Ἡ σωτηρία ἐπὶ τριχός ἐστι. Theocr. 14, 9 : Μανείς ποκα, θριξ ἀνὰ μέσσον· ubi schol. : Ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ τοῦ πάντη με μανῆναι. Ἀξιόν τι τριχὸς, i. e. minimi pretii. Aristoph. Ran. 614 : Ἧ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.] Exp. et Setæ. [Hom Il. Γ, 254 : Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος.] Hesiod. [Sc. 391] : Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Interdum etiam Villi. [Hom. Il. Γ, 273 : Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας.] Plut. : Σαρξὶ τρεφόμενοι, καὶ θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam et Capillamenta. Philo : Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Derivat autem a θερίζω Etym. B

Θριοβόλος, ὁ, ἡ, Qui thrias in urnam jacit, Erasm. in prov. Plures thriobolos, paucos est cernere vates. [Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες ap. Steph. Byz. s. Θρία : de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 814.]

Θρίον [accentu vitioso] vel Θρῖον, τὸ, Ficus folium, Ficulna frons. Comicus ap. Athen. 7, [p. 293, D] s. potius coquus quidam ap. illum Comicum : Θρίοισι ταύτην εἵλυσ'· sc. τὴν ἀμίαν, Aristoph. Vesp. [436] : Πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον· quod ideo dicitur, quia frondes ficulnæ dum uruntur, valde crepitant et strepunt : ideoque perinde est ac si ita loqueretur, Istis comminationibus s. minacibus verbis nihilo magis moveor, quam frondium ficulnarum strepitu. Vide et Erasm. Prov. Complurium thriorum ego strepitum audivi; sed ibi etiam aliam expositionem affert, de qua dixi s. Θριαί. || Generalius pro Quovis folio : unde μνιώδεα θρία, Nicander [Al. 497] : sic et χαμαιπίτυος θρία, Id. [ib. 55.] || Edulium quoddam e lacte et adipe suillo ac semidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege ap. Hesych., Suid., schol. Aristoph. [Eq. 951.] Sed Suidam v. et in Θρίον, et in Θρία, diversis locis. Apud Lucian. Lexiph. [c. 6] : Καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. || Θρία ἐγκεφάλου, Aristoph. [Ran. 134], Membranæ cerebri, ob similitudinem cum ficulneis foliis. Vide ibid. schol. C

Θρίοι, Extremi rudentes. Nam Aristoph. schol. ad Eq. [440] : Τούς τε θρίους παρίει, dicit θρίους esse τοὺς ἐσχάτους κάλους, quos ἐκφόρους vocant nautæ, et quos, ὅταν ἐκδιδῷ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρώρας χαλῶσι. [Τε θρίους scriptura vitiosa pro τερθρίους.] D

[Θρῖος inter nomina in ιος ap. Arcad. p. 37, 21. Nomen loci esse addit gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 377, 31. G. Dindorf.]

[Θριοῦς, οῦντος, ἡ, Thrius. Steph. Byz. : Θρ., πόλις πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ τῆς Ἠλείας, ὅμορος Πάτραις, ἀπὸ Θριοῦντος Ἀθηναίου, ὃν Θησεὺς ἔπεμψε μετὰ στρατιᾶς συμμαχήσειν Ἡρακλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Θριούντιος καὶ Θριούσιος. || Hesych. : Θριοῦς, δῆμος φυλῆς Οἰνηίδος. Qui Θρῖα dicitur.]

[Θριπήδεστος. V. Θριπόβρωτος.]

Θριπόβρωτος et Θριπήδεστος, ὁ, ἡ, Corrosus et exesus a θριψὶ vermibus. [Lycophr. 508 : Θριπόβρωτος σφραγίς.] Utrumque apud Hesych., exponiturque ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένος : quos θρίπας et ipse dicit esse τοὺς ἐν τοῖς ξύλοις σῆτας. Utroque Theophr. quoque utitur, sed posteriore frequentius : velut H. Pl. 9, [14, 3] : Τῶν δὲ ριζῶν ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, συμβαίνει θριπηδέστους γίγνεσθαι χρονιζομένας, A vermibus exedi : quo modo et Plut. [Mor. p. 49, B] τοὺς θρίπας dicit ἐμφύεσθαι μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Sic Synes. Ep. 133 : Τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον τῷ θριπηδέστατον γεγονέναι· 105 : Ὁρῶν καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα. Et Lucian. Lexiph. [c. 13] : Φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι θριπηδεστάτοις. Solebant enim olim, Lacones in primis, σφραγίσι χρῆσθαι ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, teste Hesychio, qui e Philosteph. tradit Herculis id fuisse inventum. Notandum vero Synes. dicere θριπηδέστατον et θριπήδεστατα pro θριπήδεστον et θριπήδεστα : itemque Lucian. θριπηδεστάτοις pro θριπηδέστοις : si enim superlativus esset gradus, Synes. in priore loco dicere debuisset θριπηδεστάτην, s. potius θριπηδεστοτάτην. [Θριπηδέστατος locis illis omnibus errore librariorum est illatum pro θριπήδεστος. Pariter in versu Aristoph. Thesm. 427 : Ἐδίδαξε θριπήδεστ' (θριπήδεστα Rav.) ἔχειν σφραγίδια, ap. Suidam scriptum θριπηδέστατα. Harpocr. : Θριπήδεστον (hic quoque et infra libri quidam θριπηδέστατον)· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου θριπήδεστον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην, ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδεσμένων ξύλων. Formam vitiosam frustra defendit Valck. Anim. ad Ammon. p. 104.] || Θιπόβρωτος Hesychio ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος. [Hesychii verba sunt : Θιπόβρωτος κακῶς δίχα τοῦ ρ· λέγεται γὰρ θριπόβρωτος (codex λέγεται καὶ θιπόβρωτος) ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος.]

Θριποφάγος, ὁ, ἡ, Vermibus lignorum vescens, Cui victus est e cossis, Aristot. H. A. 9, [17].

Θριπώδης, ὁ, ἡ, affertur e Theophr. H. Pl. 3, 3, pro Putrescens, Vermibus obnoxius : ubi de platyphyllo, quercus genere, dicit : Φαῦλον δὲ καὶ εἰς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν, καὶ θριπωδέστατον μετὰ τὴν ἁλίφλοιον. Sed hic quoque non immerito suspicetur aliquis scr. esse θριπηδέστατον.

[Θρίσκον, τὸν θροῦν, Hesych. Leg. θρισμὸν et conf. Θριμμός. Albert. Codex θρίσκειν.]

Θρίσσα, ἡ, piscis genus est, a θριξ derivatum, Eust. Athen. 7, [p. 328, E] : Δωρίων δὲ ἐν τῷ Περὶ ἰχθύων, καὶ τῆς ποταμίας μέμνηται θρίσσης. Aristoph. schol. τριχὶς et θρίσση idem esse vult : esseque fortassis eas, quæ suo tempore vocabantur θρῖσαι : ab Athen. tamen videntur distingui, ut annotabo in Τριχίς. [Θρίττα ap. Aristot. H. A. 9, 37.] || Θρίσσος quoque pro Pisce quodam affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 304, 7, ubi cod. Pal. θρίσσαν. G. D. || Jul. Afric. Cest. p. 290, 25 : Θρίσσος ὄφις ἐστὶ Θετταλὸς, cujus sequitur ibid. descriptio. Hase.]

[Θρίσσω. V. Θράσσω.]

Θριττὸν, Hesych. ἀνδρεῖον, θρασὺ, Virile, Audax. [Interpolatio Musuri. V. Θρέττε.]

Θριὶψ, πὸς, ὁ, Vermis : et quidem peculiariter Is qui ligna terebrat et corrodit [v. Ammon. p. 74. Menander ap. Stob. Floril. vol. 2, p. 62 : Ὁ δὲ θριὶψ τὸ ξύλον (λυμαίνεται)] : ut ἡ τερηδὼν, ligna in mari, ὁ ἶξ, vites, ὁ ἶψ, cornua, ὁ κὶς, frumenta, ὁ σὴς, vestimenta. Theophr. H. Pl. 5, 5 : Ἐσθίεσθαι δὲ τὰ μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ σηπόμενα ὑπὸ τερηδόνος, τὰ δ' ἐν τῇ γῇ, ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν· οὐ γὰρ γίνεται τερηδὼν ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ. Quibus subjungit, Ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην, καὶ ὀδόντας· οἱ δὲ θρίπες, ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται

κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα· Plin. 6, 41 : Infestantium quatuor genera. Teredines, capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur, nec aliam pútant teredinem proprie dici. Terrestres, Tineas vocant : culicibus vero similes, Thripas. Idem Cossos quoque in ligno nasci tradit 11, 33. ‖ Rursum Θρὶψ, Hesych. γλίσχρος, φειδωλὸς; Tenax, Parcus.

[Θριώ. Θριῶζε. Θριῶθεν. Θρίων. V. Θρῖα.]

[Θροδάκιον. Θρόδαξ. V. Θρίδαξ.]

Θροέω, Tumultuando clamo, loquor, ut de θρέω dictum supra fuit; sed frequentius ponitur simpl. pro Loquor, Dico : et quidem a Tragicis præsertim. [Æsch. Prom. 608 : Θρόει φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.] Soph. Aj. [864] : Τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοὖπος ὕστατον θροεῖ· et [785] : Ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὅποῖ' ἔπη θροεῖ· et [67] : Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς. Eur. [Or. 1246] : Τίνα θροεῖς ἀϋτάν; [Forma media Æsch. Eum. 510 : Τοῦτ' ἔπος θροούμενος.] ‖ Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Unde Θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremefio. Sic utitur Matth. 24, [6].

[Θρόησις, ἡ, Perturbatio. Greg. Nyss. t. 1, p. 640, B. Id. ib. p. 639, C : Ἔκπληξίν τινα καὶ ξενισμὸν σημαίνει ἐπὶ τῷ φανέντι θαύματι τὸ τῆς θροήσεως ὄνομα. Hase.]

Θρομβεῖον, τὸ, i. q. θρομβίον. E quo resolutione Ionica fit Θρομβήϊον. Nicand. Al. 295, de gallina : Ἄλλοτε μὲν πληγῇσι νέον θρομβήϊα γαστρὸς Ἔκβαλεν ἐν μήνιγξιν ἀνόστεα· solent enim gallinæ e verbere aliquo ova vixdum in θρόμβους coacta edere ἀλεπῆ, i. e. sine cortice et putamine, levi tantum membranula involuta. Ubi etiam nota, ejusmodi ova immatura, vocari νέον θρομβήϊα γαστρὸς, i. e. σπέρμα νεωστὶ ἐν τῇ γαστρὶ τεθρομβωμένον. Videtur enim νέον adverbialiter accipi, et cum θρομβήϊα jungi debere : licet hoc durum alioqui esse fatear.

Θρομβίον, τὸ, Grumulus, Parvus grumus. E Diosc. 6. V. Θρομβόω.

Θρομβοειδὴς, ὁ, ἡ, Grumo similis, Grumi s. Grumorum speciem gerens, Grumosus. [Hippocr. p. 595, 39; 606, 37. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 24, C : Τὰ θρομβοειδῆ τοῦ νέφους τμήματα.] ‖ Θρομβώδης, idem. Aristot. H. A. 7, [1] : Τὰ δὲ λεπτὰ τῶν σπερμάτων καὶ μὴ θρομβώδη, θηλυγόνα, Semen in quo non sunt veluti grumuli. Quæ θρομβώδη σπέρματα vocat etiam χαλαζώδη : nam χάλαζα est θρόμβος τις : sic enim ille : Καὶ τὰ μὲν λεπτὰ τῶν σπερμάτων, ἄγονα· τὰ δὲ χαλαζώδη, γόνιμα. Gaza θρομβῶδες σπέρμα vertit Semen globulentum, quum tamen non omnis θρόμβος sit σφαιροειδὴς et στρογγύλος. Utitur et Soph. Trach. [713] : Ἐκ δὲ γῆς ὅθεν Προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ, Grumosæ spumæ : s. Ebulliunt spumæ quidam grumuli. Schol. ibi θρομβώδεις ἀφροὺς esse dicit τοὺς ἐπηρμένους (quoniam nimirum θρόμβος dicitur ὁ ὄγκος), s. περιφερῆ φυσήματα. [Hippocr. p. 1147. Angl. Galen. vol. 14, p. 12, 2, de melle laudatissimo : Τῇ συστάσει δὲ οὔτε παχὺ καὶ θρομβῶδες οὔτε λίαν ὑγρόν. Hase.]

Θρόμβος, ὁ, Grumus : proprie rei in unam massam concretæ frustum; derivatur enim a θρέψαι, significante πῆξαι, Eust. [p. 1627, 33.] Unde Medici θρόμβωσιν in lacte dicunt, quoties a puerperio feminis lac fluere desinens in mammis densatur, et in exigua frusta concrescit; in sanguine vero, quum a venis suis effusus, et in vicina spatia abscedens, sive per διαπήδησιν, sive eroso vel rupto quomodolibet vase, similiter coit atque condensatur, non in vesica modo, verum etiam in stomacho, in renibus, in intestinis, in utero, in naso, in omni denique corporis cavitate. Sic Diosc. 3, 44 : Θρόμβους αἵματος διαλύει, Dissolvit sanguinis concreti grumos; seu, ut alii interpr., Sanguinem concretum discutit. Plin. 21, 21 : Sanguinem concrescere non patitur. Itidemque affertur e Cælio l. 8, c. 12. Quin et concreti sanguinis partes θρόμβοι appellantur. [Æschyl. Choeph. 531 : Ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι· Eum. 184 : Ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου. Plato Critia p. 120, A. De lacte Antiphan. ap. Athen. 10, p. 449, C : Μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον.] Nec vero de lactis et sanguinis tantummodo concretis partibus dicitur et grumis, verum etiam de aliarum rerum concretarum grumis : ut Suid. θρόμβους ἁλῶν dici scribit παχεῖς ἅλας, Salem crassum, Salis grumum, Plin. : Torretur cum salis grumo. Sic Herodot. 1, [179] : Ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδιδοῖ πολλοὺς, Grumos bituminis, s. Bituminis concreti particulas et frusta : quos θρόμβους ἀσφάλτου Strabo appellat βώλους, Glebas, l. 16, ubi de Babylonio et Judaico bitumine disserit. Et Diosc. 1, [79] de styrace : Θρόμβους ἔχει ὑπολεύκους, Albicantibus est grumis, Ruell. et Marcell. : Albicantibus est fragmentis, ut Hermolaus, imitatus Plinium, qui et ipse 24, 6 : Placet, inquit, styrax maxime pinguis, purus, albicantibus fragmentis. Est autem styrax arboris cujusdam lacryma, quæ ut extillavit, πήγνυται καὶ θρομβοῦται, In grumos quosdam concrescit. Θρόμβους interpr. etiam Guttas, ut Luc. 22, [44] : Ἐγένετο δὲ ἱδρὼς αὐτοῦ (Christi sc. in agonia constituti) ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Itidemque ap. Strab. 9 : Θρόμβους ἔχον ὕδωρ ῥεῖν. Sed iis non assentior nec in h. l. Strabonis, nec in illo Lucæ; non enim dicit simpliciter guttas sanguinis sudasse, sed quasi grumos concreti terrore sanguinis : et propterea addidit particulam ὡσεὶ, ad leniendum id quod dixerat [v. Valck. Scholl. ad h. l.] : Hesychio certe αἵματος θρόμβοι sunt ipsum αἷμα παχὺ πεπηγὸς ὡς βουνοί. Idem paulo post, θρόμβον esse dicit ὑψηλὸν τόπον, Locum editum : ut et schol. Soph. esse dicit ὄγκον paulo post, in Θρομβώδης : quod v., nec non Θρόμβωσις. Similem usum habet πάγος, derivatum e πήγνυμι s. πήσσω, quod synonymum est verbum huic τρέφω, habenti sc. eam signif. a qua θρόμβος ortum est. At vero Lat. Grumus minorem terræ ὄγκον significat, veluti quum Columella 2, 18, scribit : Grumosque, quos ad versuram plerumque tractæ faciunt crates, dissipabimus, ita ut necubi ferramentum fœnisecæ possit offendere. Et Plin. 19, 6 : Quidam ulpicum et allium in plano seri vetant, castellatimque grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos.

Θρομβόω, In grumos cogo. Et pass. Θρομβόομαι, In grumos concresco, coeo. Nicand. Al. 314, de sanguine taurino : Ἧμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ Ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρὸς, In grumos coit et concrescit, schol. πήγνυται. Diosc. etiam 6, 25, inter alia tradit sanguine taurino poto μεταξὺ τῶν ὀδόντων θρομβία εὑρίσκεσθαι, et si in eo malo cieatur vomitus, τοὺς θρόμβους μᾶλλον σφηνοῦσθαι, διὰ τὸ μετεωρίζεσθαι αὐτοὺς κατὰ τὴν ὁλκήν· danda autem esse quæ possint τὴν πῆξιν διαλύσαι αἵματος. Ubi simul animadverte θρομβοῦσθαι et πήγνυσθαι, itidemque θρόμβωσιν et πῆξιν, accipi synonymos. Scribonius etiam Largus scribit eum haustum gelari, et prodi vestigiis cruoris inter dentium commissuras relictis. Idem Diosc. 5 : Ποιεῖ πρὸς γάλα θρομβωθὲν, Ad lac concretum in stomacho. Et 3, itidem τεθρομβωμένον γάλα, Lac coagulatum. [Θρομβωθὲν habet quoque Method. Conv. virg. p. 32, 14. Galen. vol. 14, p. 22, 5, de melle : Θρομβοῦται πολλάκις. Hase.]

[Θρομβώδης. V. Θρομβοειδής.]

Θρόμβωσις, εως, ἡ, Concretio : qua sc. aliquid glaciatur et in grumos coit : ut θρόμβωσις αἵματος ap. Medicos dicitur Quando sanguis collisa venarum tunica ab aliquo gravi corpore contundente effusus in carnem, et receptus locis quæ circum venam sunt, nigrescit. [Oribas. p. 129, 137 Matth.] A qua sanguinis affectione θρόμβος nonnunquam dicitur, et est ille θρομβωθεὶς sanguis, ut tradit Galen. 2 Comm. εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν. Nonnunquam θρόμβωσις αἵματος redditur etiam Concretus sanguis; itidemque θρόμβωσις γάλακτος, Concretum lac. Diosc. 5, 21, de aceto : Ποιεῖ πρὸς μηκωνίου καὶ κωνείου πόσιν, καὶ αἵματος καὶ γάλακτος θρόμβωσιν ἐν κοιλίᾳ, Ad sanguinem et lac in ventre coagulata; Conglobatum sanguinem discutit, ut Plin. interpr. 23, 1. Quam interpr. sequendo, θρόμβος possit reddi etiam Globus. [Galen. vol. 14, p. 539, 9 ed. Kühn. : Πυρακτώσεις καὶ θρομβώσεις. Hase.]

[Θρόμιος, ὁ, Thromius, n. pr. in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 829.]

[Θρόναξ. V. Θόρναξ.]

Θρονίζω, In throno colloco : θρονίζεσθαι, Solium occupare, quod e Greg. Naz. Orationibus citant

VV. LL. [Esther 1, 2 : Ὅτε ἐθρονίσθη βασιλεύς· ubi tamen alii ἐνεθρονίσθη. Achmes Onirocr. p. 217, 26 : Ἐν δίφρῳ θρονιζόμενος, Considens. Hase.]

[Θρόνιον, τὸ, Thronium. Steph. Byz. : Θρ., πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος (Il. B, 533. Thucyd. 2, 26; Pausan. 5, 22, 4). Τὸ ἐθνικὸν Θρόνιος καὶ Θρονίτης καὶ Θρονιεύς. Τὸ δὲ Θρονίτης ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 854 : Τῷ δάμῳ Θρονιέων. || Θρονιάδα πόλιν dixit poeta recentior in Eurip. Iph. A. 264. || Θρονῖτις, ἡ. Lycophr. 1148 : Θρονίτιδες Λοκρῶν ἀγυιαί.]

[Θρόνιον, τὸ, Sellula. Inter proparoxytona memoratur ab Etym. M. p. 520, 24 (456, 28), et schol. Dionysii Thrac. ap. Schæf. ad Gregor. p. 29. G. D. Doroth. Expos. p. 806, D. Abucar. De luct. Christ. p. 456, 12 : Λέγεται ὁ τέκτων τῇ ἰδίᾳ χειρὶ πεποιηκέναι τὸ θρ. Mendose Vita Nili jun. p. 33, 2 : Κλίνη αὐτῷ οὐχ ὑπῆρχεν, οὔτε θρονίον (sic). De cathedra Cassiopeæ sideris Ptol. Almag. t. 2, p. 88, 3 Halm. Hase.]

[Θρονὶς, ίδος, ἡ, Sellula. Themist. Or. 31, p. 353, D : Ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος.]

Θρονισμὸς, ὁ, Collocatio in throno. Synes. Ep. 57 : Μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θρονισμὸν, Non oportere, rejici a te profectam collocationem in hoc throno ἀρχιερατικῷ, ut paulo ante appellat. [Dio Chr. Or. 12, p. 203, A : Καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλουμένῳ θρονισμῷ καθίσαντες τοὺς μυουμένους οἱ τελοῦντες περιχορεύειν. Manetho 4, 104 : Ἀρχὰς δ' ἕξει βασιληίδας οὐδὲ θρονισμούς.]

Θρονιστὴς, ὁ, Qui in throno collocat. Synes. Epist. 67 : Τοὺς δὲ θρονιστὰς ἑτέρους γενέσθαι, Collocatores in throno alios esse.

[Θρονίτης (codex θρονίτις), πρώτιστος, Hesych. Non satisfacit Hemsterhusii conjectura θρανίτης.]

[Θρόνοι, οἱ, Throni, oppidum et promontorium Cypri, ap. Ptolem.]

Θρόνον, τὸ, Flos, Pigmentum. Hesychio enim θρόνα sunt ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα : respicienti procul dubio ad Hom. Il. X, 440, de Andromache : Ἀλλ' ἤγ' ἐς τὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Δίπλακα, μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. Ibi enim et schol. exp. ποικίλματα, ἄνθη, Pigmenta, Flores. Possis reddere etiam Florida pigmenta et variegata. Theocriti schol. [2, 59] annotat, θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Animalia variegata : Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, Floridas vestes, Ætolos φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho : Homerum vero τὰ ῥόδα, Rosas, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Nicandri schol. tradit θρόνα a Nicandro nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, Ther. 413 : Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νούσων, Φύλλα τε ῥιζοτόμον τε διείσομαι ἀνδράσιν ὥρην. Ubi malim ego φάρμακα, Medicamina, Pharmaca, vel saltem Medicas herbas : ut et pro Pharmacis venenisque accipere possumus in Theocr. 2, [59] : Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον· Philtra enim ibi et Amatoria pharmaca s. Venena intelligit. [I. q. φάρμακον, Lycophr. 674, Nicand. Th. 936.] Affertur et Θρονοποίκιλα, τὰ, pro Pigmenta varia : sed perperam procul dubio, pro θρόνα ποικίλα.

Θρονοποιὸς, ὁ, Qui thronos conficit, fabricatur, Pollux [7, 182].

Θρόνος, ὁ, Thronus, Solium, Sella augusta, seu, ut Athen. 5, [p. 192, E] exp., ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ. Augustior quam δίφρος, καθέδρα : unde et in sacris Literis Deo, regibus, sublimioribusque tum in cœlo tum in terra potestatibus tribuitur : ut et ap. profanos scriptt. frequenter reperitur βασίλειος θρ. Pollux ponit cum καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θράνος, θάκος, ἕδρανον, δίφρος, quasi synonymon : recensetque inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα [10, 47]. Hom. Od. A, [145] : Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Ubi videtur distinguere inter θρ. et κλισμός. At Il. Ω, [515] pro eod. poni ait Eust. Quum enim dixisset de Achille, Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη· paulo post [596] subjungit, Ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεὺς, Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη. [Pind. Ol. 2, 141 : Ῥέας ὑπέρτατον ἔχοισας θρόνον. Eur. Heracl. 753 : Παρὰ θρόνον ἀρχέταν. Aristoph. Ran. 765 : Θρόνον τε (λαμβάνειν) τοῦ Πλούτωνος ἕξῃς· 769 : Τὸν τραγῳδικὸν θρόνον.] At Διὸς θρόνος, pro Ipso cœlo, quod Jovis sedes est. Theocr. 7, [93] : Ἑσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἤγαγε φάμα. [Æsch. Eum. 229 : Μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει.] Sic etiam Matth. 5, [34] cælum θρόνος τοῦ Θεοῦ dicitur : Act. 7, [49] Deus ipse dicit, Ὁ οὐρανός μοι θρόνος. [Et de sede quavis insigniore. Æsch. Suppl. 792 : Αἰθέρος θρόνος. Soph. OEd. T. 161 : Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει. Eur. Iph. T. 1282 : Πολυάνορι ἐν ξενόεντι θρόνῳ (oraculi).] || Θρόνοι alicubi accipitur pro Ipsis potestatibus sublimioribus, quæ in cœlo sunt : Epist. ad Col. 1, [16] : Εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo ap. Dionys. Areop. quoque frequenter accipitur. || Pro Ipsa dignitate, cui honoratior thronus attribuitur, [s. Regno : qua signif. numero plurali dici solet. Æsch. Prom. 912 : Ἐκπίτνων δηναιῶν θρόνων. Soph. OEd. T. 237 : Γῆς τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω. Θρόνων κράτη Ant. 166. Σκῆπτρα καὶ θρόνους OEd. C. 425, 448.] Theophyl. Ep. 79, quam fingit Isocratis ad Dionysium : Προπομποὶ γὰρ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπίτευξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς. [|| Θρόνος dictus κατ' ἐξοχὴν Suggestus in quo rhetores et sophistæ declamabant, in auditoriis vel theatris declamatoriis exstructus, de quo exposuit Cresoll. Theatr. rhet. 3, 13; 4, 1. Ernest. Lex. rhet. Philostr. p. 519, 526, 567. || Sedes episcoporum et patriarcharum : v. exx. Ducang. || Figurate Æsch. Ag. 983 : Θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. Plato Rep. 8, p. 553, B : Ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν.] || Panis cujusdam nomen, Athen. 3, [p. 111, D] e Neanthe Cyziceno.

[Θρόνωσις, εως, ἡ, Collocatio in throno. Plato Euthyd. p. 277, D : Ὅταν τὴν θρόνωσιν ποιῶσι περὶ τοῦτον ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν (Corybantes). Hesych. : Θρ., καταρχὴ περὶ τοὺς μυουμένους.]

Θρόος, ὁ, Tumultuantis s. Tumultuantium clamor, Murmur. [Hesych. : Θρόον, σκληρὰν φωνὴν, λαλιάν.] Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus. Hom. Il. Δ, [437] : Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Dixerat autem præcedente versu, de iisd. : Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. [Pind. Nem. 7, 119 : Πολύφατον θρόον ὕμνων.] || Θροῦς per contr. in prosa, Tumultus : ut quidem redditur in Synes. : Καὶ θροῦν ἐκεῖνον, εἴτε τὸν ὄντως, εἴτε τὸν ἐπιποίητον. Sed frequentius, Murmur, Susurrus; Fama susurrans. Thuc. 4, [66], et 8, [79] : Τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, Quum murmur sensissent, Quum mussari intellexissent. [Quem l. citat Antiatt. Bekk. p. 99, 7. Dionys. A. R. 6, 57.] Ap. Xen. Hell. 6, [5, 35] θροῦς esse videtur Tumultuantium murmur : nam quum dixisset : Ἀλλὰ θροῦς τις τοιοῦτος διῆλθεν, ὡς κτλ., paulo post subjunxit : Διέθει οὖν καὶ κατὰ τούτους τοὺς λόγους θόρυβος. || Fama, Rumor, in Xen. Cyrop. 6, [1, 37] : Ὡς γὰρ ὁ θροῦς διῆλθε τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐφήδονταί μοι.

[Θρυαλλίδιον, τὸ, Parvum ellychnium. Lucian. Timon. c. 14; Vita S. Spirid. ms. Reg. (n. 1469) fol. 85 r.]

[Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ.] Θρυαλλίζω (non Θρυλλίζω), ψιθυρίζω Suidæ, et Θρυαλλεῖ, λαλεῖ, κυκᾷ : sed hæc ego mendose legi puto pro Θρυλλίζω et Θρυλλεῖ. Præbuisse autem huic errori occasionem existimo nomen Θρυαλλὶς, quod proxime sequitur; sed signif. nequaquam huc pertinentem habet. Ita enim vocatur Ellychnium : Aristoph. [Nub. 59] : Τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. [Ib. 585 de sole : Τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας οὐ φανεῖν ἔφασκε. Philyllius ap. Athen. 15, p. 700, F : Λύχνον δίμυξον καὶ θρυαλλίδα. Athen. 10, p. 425, C : Λύχνους καὶ θρυαλλίδας.] Item Herba quædam, sc. Unum genus phlomidis s. verbasci feminæ, foliis ternis, aut, cum plurimum, quaternis, crassis, pinguibus, ad ellychnia aptis, seu, ut alii loquuntur, Lucernarum lumina. [Nicand. Ther. 899 : Ἐρευθηΐς τε θρυαλλίς.] V. et alia de h. v. ap. Hesych. [Qui interpretatur ἐσχάρα, λύχνος, ἀκτίς (hoc aptum loco Aristoph. Nub. 585). Καὶ τῶν φυομένων τι, ἐξ οὗ ἐλλύχνια γίνεται· ἢ στυπίον ἐκ βοτάνης· ἤγουν τὸ ἐλλύχνιον.]

[Θρύανδα, (τὰ ?), πόλις Λυκίας. Ὁ πολίτης Θρυανδεὺς, Steph. Byz.]

[Θρυασμὸς (?), φωνὴ, Hesych.]

Θρυγανάω, Frico, Scabo, Scalpo : ut Hesych. quo-

que θρυγανᾷ exponit κνᾶται, ξύει. [Theognost. Can. p. 20, 23.] Ap. Aristoph. reperio θρυγονῶσα hac signif., Eccl. init. [34, ubi nunc τρυγονῶσα ex codd. est restitutum.] Ibi enim Praxagora dicit : Τὴν γείτονα Τήνδ' ἐκκαλέσωμαι θρυγονῶσα τὴν θύραν, ubi schol. itidem exp. ἡσύχως κνῶσα, atque ita poetam intellexisse patet e sequentibus : nam altera mulier sese audivisse dicit τὸ κνίσμα τῶν δακτύλων. Quodque hic appellat θρυγονᾶν et κνίζειν, idem ξύειν vocat Thesm. [481] ubi quædam de amasio suo et mœcho dicit : Οὗτος πόθῳ μου ᾿κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν, Κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων.

[Θρύϊνος, η, ον. Θρυΐτης. V. Θρύον.]

[Θρυλέω. Θρύλημα. V. Θρυλλ—.]

[Θρυλητὴς, ὁ, Rumigerulus, Gl.]

[Θρῦλιγμὸς, ὁ, Murmur. Dionys. De comp. verb. 11, p. 122 ed. Schæf. : Θρυλιγμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐκμέλειαν ηὔλησε. Idem Θρυλισμὸς dicitur a Porphyr. ad Ptolem. Harmon. p. 204 : ᾿Οταν αὐλητὴς ... μὴ πιέσας τὸ στόμα θρυλισμὸν ἢ ἐκμελές τι αὐλήσῃ.]

[Θρυλίζω. V. Θρυλλίζω.]

Θρυλλέω, vel Θρυλέω, Susurro, Famigero, Dissemino, Jacto, Bud. [Aristoph. Eq. 348 : Τὴν νύκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ. Plato Phæd. p. 65, B : Τά γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ θρυλοῦσιν.] Isocr. Panath. [p. 282, B, coll. 58, E] : Τὰ μυθώδη περὶ αὐτῆς ἐρεῖς, ἃ πάντες θρυλλοῦσιν. Dem. [p. 566, 15] : Ταύτην γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι θρυλλήσει. [Et p. 10 extr.] Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, Vulgo jactari, Rumore vulgi celebrari, Divulgari. [Plato Axioch. p. 365, B : Τὸ κοινὸν καὶ θρυλούμενον. Anaxippus ap. Athen. 9, p. 403, F : Τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλούμενα. Demosth. p. 19, 27; Isocr. p. 419, C.] Herodian. 5, [8, 11] : ᾿Εποιεῖτό τε ἀπόπειραν, ὅπως οἴσουσιν οἱ στρατιῶται τὸ θρυλλούμενον. Interdum vero dicitur θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πάντων, ὑπὸ πολλῶν, πλειόνων. Plut. Sol. [c. 4] : Ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, Hæc plurium sermonibus celebrata sunt, divulgata. Sic ὑπὸ πολλῶν θρυλλεῖσθαι, et ὑπὸ πάντων, Multorum sermonibus s. Omnium divulgari. Dem. [p. 428 extr.] : Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην. [Plato Axioch. p. 364, B : Τὴν ἀεὶ θρυλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν.] Quinetiam τοῦτο θρυλλεῖται commode alicubi reddi posse arbitror Hoc fama susurrat : quo respiciens, verbum θρυλλέω primum hoc sum interpretatus verbo : respiciens etiam ad ψιθυρισμὸς, quo Hesych. et Suid. exp. nomen θρύλλος. Bud. θρυλλούμενα alicubi vertit etiam Vulgo recepta. || Idem θρυλλέω interpr. Inculco ap. Dem. [p. 390, 5 : Πολλὰ λέγοντος ἐμοῦ καὶ θρυλοῦντος], et Dionys. Areop. || Θρυλέω scribi quoque unico λ, de qua scriptura dicam in Θρύλλος, testatur et Bud. : sed nullum exemplum afferens : mihi certe unicum in præsentia suppetit, sed quod vice multorum esse possit, quum in eo scripturam lex versus confirmet. Est autem e Theocr. [2, 142] : Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελαναῖα· q. l. θρυλεῖν reddendum censuerim verbo Deblaterare, aut alio hujusmodi. [In l. Theocriti θρυλέοιμι non correpta syllaba prima, sed contractis per synizesin duabus syllabis proximis est pronunciandum. Tragici non videntur hoc verbo usi esse. Male igitur ap. Soph. Phil. 1401 : Ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται λόγοις, codex Harl. τεθρύλληται.]

Θρύλλημα, τὸ, Quod vulgi rumoribus jactatur, Fabula vulgi, ap. LXX Job [17, 6], teste Bud. : qui ex Eod. [30, 9] affert : Νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγώ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρ. ἔχουσιν, pro Factus sum eis in proverbium.

[Θρυλλητὸς, ὴ, ὸν, Vulgo jactatus, Rumore celebratus. Tzetz. Hist. 12, 38 : Κατὰ τὸ περιφόρητον καὶ θρυλλητὸν τοῖς πᾶσι.]

Θρύλλιγμα, τὸ, Lycophr. [830 : ᾿Εκβεβρασμένους ... θρυλιγμάτων (Fragminum) τέρτροισι προσσεσηρότας· ubi simplex λ codd. plurimi ponunt. Schol. : Συντριμμάτων, ξυσμάτων.] Eust. [p. 1423, 15] sed non exponens. Quidam interpr. Quod confringitur, al. Quod discerpitur : Laniatio, ἑλώριον, VV. LL.

Θρυλλίζω, vel Θρυλίζω, Susurro, Murmuro, ψιθυρίζω, Etym. [M. p. 456, 44. Hom. H. in Merc. 488 : Μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορα τεθρυλλίζοι. Nam sic Ruhnken. emendavit scripturam codicis θρυαλίζοι. Eodem vitio ap. Suidam θρυαλλίζω est : de quo dixit HSt. s. Θρυαλλίς. || Formam Laconicam Θρυλλίδδω Ruhnken. agnoscere sibi videbatur in gl. Hesychii Θριληδεῖν, θρυλλεῖν.]

Θρυλλίζω, vel Θρυλλίσσω, Frango. Nam Etym. θρυλλίζω, s. potius θρυλίζω unico λ, at Eust. [p. 1307, 40] θρυλλίσσω habet. Et ille quidem a θραύω deducit, ut sc. a θραύω fiat θραυλίζω, e quo θρυλίζω : sed absurde hæc derivatio subjungitur illi τοῦ θρυλίζω expos., de qua supra, sc. ψιθυρίζω : quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet? Eust. autem θρυλλίσσω dicit derivari fortasse a θρυλλῶ. Ab hujus autem passivo Θρυλλίσσομαι est θρυλλίχθη, Il. Ψ, [396] : Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, ubi exp. Hesych. συνετρίβη et συνεθραύσθη, Contrita est frons, et veluti comminuta, Contusa, Confracta. Addit Hesych. et ἀπεδρύφθη : sed male, si quidem verum est, quod scribit Eust., sc. θρυλλίσσεσθαι gravius malum significare quam δρύπτεσθαι : cujus composito περιδρύπτεσθαι usus fuerat in versu præcedenti Hom. [Θρυλιχθῆναι recte ap. Theognost. Can. p. 20, 24. Lycophro 487 : Βουβῶνος ἐν τόρμαισι θρυλίξας δέμας. Schol. θραύσας, τρώσας, συντρίψας.]

Θρύλλος, ὁ, Susurrus, Murmur, Rumor, Tumultus. [Hom. Batrach. 135 : Πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ θρύλλος.] Ab Hesych. enim pariter et Suida exp. ψιθυρισμός. Verum Hesych. addit etiam ὁμιλία. Suid. autem non simpl. ὁμιλία, sed ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη : quæ expos. magis mihi placet, utpote melius cum ψιθυρισμὸς conveniens. Ap. Eund. legitur : Καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρύλλος. V. ibid. et aliud exemplum. [Clem. Homil. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 625 : Πολὺς τῶν ὄχλων ἐγίνετο θρύλλος. Jo. Malal. p. 254, 1 : ῏Ην ἐν τῇ Ῥώμῃ ταραχὴ μεγάλη καὶ θρύλλος. Famam significat ap. Bryenn. Harmon. p. 362 : Ἑρμῆς, οὗ θρύλλος ἦν πάλαι πολὺς ἐν τοῖς Ἕλλησι.] Ab Etym. exp. βοὴ, θόρυβος. Ceterum Eust. [p. 1307, 43] vult a θρυλλῶ esse θρύλλος, dicit autem, ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος, at ego magis rationi consentaneum esse puto θρυλλῶ a θρύλλος deducere : quum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, et multo aptius derivetur a θρόος, quam derivaretur a θρυλλέω : ut nimirum e θρόος fiat θροῦλλος, deinde abjecto ο e diphthongo, relinquatur θρύλλος. Sed Etym. a seipso dissentiens more suo, addit, θρυλοῦντες, ἀπὸ τοῦ θροῦς καὶ τὸ ἑλῶ. Quod etiam retractans, dicit, a θρυλῶ, quod est a θροῶ facto e θρόος. Hoc vero diligenter observandum est, unico λ his in ll. ap. eum scribi, quum tamen ante scribat θρύλλος. Eust. scripturam cum unico λ usitatiorem esse tradit : ac profecto e θρόος videtur magis etiam expedita esse, ut ita loquar, derivatio τοῦ θροῦλος quam τοῦ θροῦλλος. Verbum autem ab eo derivatum unico λ scripsisse Theocr. doceo s. Θρυλλέω. [Quod verbum et reliqua ejusdem stirpis vocabula simplici λ scripta eam ab codicibus auctoritatem habent, ut hanc scripturam antiquioribus certe scriptoribus ubique restitui oporteat, duplicatum vero λ recentioris linguæ vitium esse videatur, relinquendum medii ævi scriptoribus, quatenus codicum consensu nititur. Θρυλεῖν autem quum υ producto pronunciari constet, substantivum non θρύλος, sed θρῦλος scribendum esse patet. G. Dindorf.]

[Θρύμβη. V. Θύμβρα.]

[Θρυμὶς, Hesychio ἰχθὺς ποιός. Id. : Θραμὶς, κριός.]

Θρύμμα, et Τρῦφος, τὸ, Fragmentum, κλάσμα. Sed peculiari signif. κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα s. τρῦφος, Hesych. et Suid. Lat. Frustum panis : sed ita ut accipiatur non pro Buccella, sed pro Eo, quod dicimus *Une pièce de pain*. Quod Lat. reddere malim Crustum; ita enim Serv. : Quum crustum dicimus, edulium aliquod significamus, partem panis vel placentæ. Ut autem dicit Partem panis, ita Pollux [10, 91] θρύμματα exp. μέρη τῶν ἄρτων [allatis Aristophanis verbis, Ἄρτων περίλοιπα θρύμματα]. Ceterum a τρῦφος est *Tryfon* ejusd. signif. in quibusdam Galliæ locis. [Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 49, B : Θρυμμάτων μελάνων θηριακῆς. G. Dindorf.]

Θρυμματὶς, ίδος, ἡ, forma dimin. a θρύμμα [Photius p. 95, 21 : Θρυμματὶς, σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλλίδων], Placentæ genus ap. Polluc. [6, 77]. Quam vocem ap. Athen. [4, p. 133, C, in versibus Nicostrati, Philoxeni ib. p. 147, B, Antiphanis 9, p. 370, E] et Lucian. [Lexiph. c. 6] in-

venio. Hesych. suo tempore vocatam ἐνθρυμματίδα scribit. Sunt autem qui θρυμματίδα, sicut et ἔνθρυπτον, Intritum reddi ad verbum posse existiment. [Conf. Διαθρυμματίς. Θρυματὶς, κρηπὶς Theognost. Can. p. 20, 24.]

Θρυμνεύεται, Hesych. ὑπερηφανεύεται, Superbit. [Ap. Hes. θρημνεύεται contra seriem. Ex βρενθύεται corruptum videbatur Ruhnkenio.]

[Θρυόεις, εσσα, εν, Juncosus. Nicand. Ther. 200: Αἰγύπτοιο παρὰ θρυόεντας ἰάμνους.]

[Θρυόεσσα. Θρυοεσσαῖος. V. Θρύον.]

Θρύον, τὸ, Hesychio Arcadiæ urbs est quam Hom. Θρυόεσσαν appellat [Θρυὸς πόλις Ἀρκαδίας ap. Theognost. Can. p. 20, 25] : item εἶδος βοτάνης. Diosc. 4, 74, στρύχνον τὸ μανικὸν a nonnullis θρύον nominari tradit. Sed verisimilior eorum est sententia qui esse volunt herbam palustrem, Juncum vel Ulvam. [Hom. Il. Φ, 351 : Λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον. Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 723 : Λωτὸν καὶ θρύον ἑδρεπόμαν. Diodor. 3, 10 : Γεύσωνται τοῦ θρύου. Euseb. Præp. ev. p. 35 : Καλύβας ἐκ θρύων.] Ut enim σχοίνιναι, ita etiam θρύϊναι sunt ψίαθοι : ap. Suid. γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυΐνῃ περιβληθέντα ψιάθῳ, Juncea storea. Utriusque θρύου meminit Steph. B. quoque. Θρύον enim esse ait urbem Messeniæ, denominatam ita ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων : quam ab ead. planta denominari etiam θρυόεσσαν, ad Alpheum fluvium sitam. De ea Hom. Il. [B, 592 : Θρύον,] Λ, [710] : Ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη. Civis ejus urbis dicitur Θρυΐτης, Θρυούντιος s. Θρυοέντιος, Θρυοεσσαῖος. [ῠ]

Θρύορος, Vesicariæ herbæ species esse dicitur ap. Theophr. H. Pl. 9, [11, 6, ubi libri meliores βρύορον. Θρύον Schneiderus collato Dioscor. 4, 74.]

[Θρυός. V. Θρύον.]

[Θρυούντιος. V. Θρύον.]

Θρύπτακος, ap. Hesych. i. q. θρύμμα et τρύφος, sed Cretensium lingua.

Θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Ad fruendum deliciis propensus, ad delicatam vitam. Sed potius accipitur simpl. pro Delicatus, Mollis. Xen. Cyrop. 8, [8, 15] : Ἀλλὰ μὴν καὶ θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρου εἰσί. [Dio Cass. 51, 12 : Θρυπτικόν τι προσεφθέγγετο. Clem. Al. p. 244, 12.] || Interdum etiam est a priore τοῦ θρύπτω signif. et ponitur pro Frangendi s. Comminuendi vim habens : Φάρμακα τῶν ἐν νεφροῖς λίθων θρυπτικὰ, Galen. Ad Glauc. 2. [Ap. eund. vol. 14, p. 573, 3, in titulo : Λίθων θρυπτικὸν δόκιμον, Ad exterendos calculos. Hase.]

Θρυπτικῶς, Delicate et molliter : Pollux 6, [185], ubi ei hæc synonyma addit, βλακικῶς, ἐκδεδιητημένως. [Ælian. N. A. 2, 11 : Θρ. τὸ σῶμα πᾶν διαχέοντες.]

Θρύπτω, Frango, Confringo. Quidam tamen putarunt esse proprie In minutas partes frango, εἰς μικρὰ κόπτω : unde et Comminuo reddiderunt, Contero, quod est συντρίβω : pro qua interpr. facit θρύψομαι, expositum a Suida συντριβήσομαι, ut docebo, quum de metaph. signif. agam. Philo De mundo, de lapidibus loquens : Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὴν τοπρῶτον ἀναλύονται κόνιν, Fragiles et fluxi, in tenuem primum pulverem soluti, Bud. [Plato Parm. p. 165, B : Θρύπτεσθαι ... κερματιζόμενον ἀνάγκη πᾶν τὸ ὄν. Theocr. 17, 80 : Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει. Jo. Cinnam. Hist. p. 160, A : Θρυβέντων τῶν ξιφῶν.] || Redditur et Frio : pro quo non dubitarim dicere cum Plin. Frango in micas, ut idem verbum retineam. Hoc certe constat, ab h. v. fieri τρύφος, Frustum, proprie tamen panis : ap. Nicandr. [Th. 287, ubi Schneid. τέτριπται] τέθρυπται schol. exp. etiam τέθλιπται, λεπτός ἐστι. V. Διαθρύπτω. Ceterum θρύπτω Eust. [p. 424, 21] inter ea recenset, quæ ὠνοματοπεποίηνται. Plato item Crat. [p. 426, E] dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολὺ, sicut in κρούειν, et in θραύειν, et ἐρύκειν, et κερματίζειν, et ῥέμβειν. || Frango deliciis, luxu. [Tim. Locr. p. 103, B : Θρύπτοισα τὰν ψυχὰν ἢ ῥωννῦσα πρὸς ἀλκήν.] Greg. Π. φιλοπτ. : Καὶ οἱ μὲν ῥιγώσουσιν ἐν τριχίνοις καὶ διεσπασμένοις ῥάκεσιν, ἡμεῖς δὲ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιῤῥεούσῃ, Frangemus nos ipsos deliciis vestis mollis. Ap. Lat. et Frangere deliciis, et Frangere deliciæ ipsæ dicuntur : Juvenal. : ... et turpi fregerunt secula

luxu Deliciæ molles. In VV. LL. affertur, tacito auctoris nomine [ex Plat. Leg. 6, p. 778, A] : Ἃ δὴ πρὸς δούλους θρύπτοντες, pro Solutius facientes, quæ ad servos spectant, i. e. Indulgentes. || Θρύπτομαι, Frangor deliciis; Frangor, Enervor, metaph. signif.; Dissolutus reddor, Corrumpor. Plut. [Mor. p. 9, A] : Χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xen. Symp. [8, 8] : Μαλακίᾳ θρυπτομένου, sicut, Ἁβρότητι χλιδαινομένου. Sed in illo Plut. l. animadverte cum verbo θρύπτεσθαι copulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suid. illud exp., sicut et istis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι. Idem affert ex Aristoph. [Eq. 1162] : Σήμερον ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ... ἐγὼ θρύψομαι, quo quidem in l. θρύψομαι ait esse σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι, συντριβήσομαι, cui posteriori interpr. potius assentior. Imo vero ne ullum quidem locum priores illas habere posse arbitror; nam quomodo dici queat σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, non video. || Redditur etiam Molliter et delicate vivo. In usu est et partic. præt. τεθρυμμένος, ap. Lucian. [Charid. c. 4], pro Fractus deliciis, Luxu solutus : quo utor post Quintil., vel uno verbo Dissolutus; nam et hoc ita interdum accipi puto. || Sed accipitur sæpe pro Delicias facio. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 43, 14 : Θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι, Ἄμφω Εὔπολις « Ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη. » Plato Phædr. p. 228, C : Ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν.] Addit Bud. θρύπτομαι i. ferme esse q. ἀκκίζομαι, Joculari quadam simulatione utor, Graviusculum aut modestiusculum ago jocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι quidam, qui rogatus ab amico ut narraret, quæ in convivio audierat, illiberaliter et maligne cunctabatur omnia dicere : quod nimirum impensius se rogari vellet, ne futilis videretur, si tam levi momento adduceretur ad prodendos convivas. Hactenus Bud. afferens ex ipso Luciano [Lapith. c. 4] : Θρύπτει ταῦτα, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' οὔτιγε κτλ., ubi observa jungi accus. rei. At statim post constr. usitatiorem habet, Κἀγὼ θρύψομαι πρός σε ἐν τῷ μέρει. Ubi certe θρύψομαι est, quod Gall. dicimus, *Je me feray prier*, *J'auray mon passe-temps de vous;* adeo ut crediderim Lat. reddi etiam posse, Ludos te faciam. Sic idem Lucian. [D. mar. 13, 1] : Σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. Et quoniam ad vernaculam linguam confugere cœpi, addo θρύπτεσθαι in ea posse etiam reddi *Faire du renchéri.* Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, s. generalius περὶ τοῦ ἐρωμένου. Xen. Symp. [8, 4] : Καὶ ὁ Σωκράτης ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πάρεχε· ὡς σὺ γὰρ δρᾷς, ἄλλα πράττω. Quo pertinet Dionys. Areop. in longa illa ad Demoph. epist. [p. 290, D] : Τί δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀποφοιτώντων ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ φιλονεικεῖ, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιωθῆναι τῶν ἐρωμένων· καὶ θρυπτομένων αὐτῶν καὶ εἰκῆ κατεγκαλούντων ἀνέχεται; ubi de Deo loquens, ab amatoribus metaphoram sumit, atque adeo amatorios affectus exprimit, qui in Deo perspiciuntur, quum homines ejus negligentes et quasi fastidientes ad sese revocat. Ibi certe schol. annotat θρύπτεσθαι dici ἐπὶ τῶν ἐρωμένων, οἳ τὴν πρὸς τοὺς ἐρῶντας ἀναβαλλόμενοι συντυχίαν, τοιούτῳ τῷ σωματικῷ τουτέστι κατακεκλασμένῳ, κέχρηνται ἤθει· ubi omnino mendose legi puto σωματικῷ, ac pro eo reponi posse τετρυμμένῳ. Sed nequaquam ei assentior in hac expos.; neque enim puto, quum ponitur θρύπτεσθαι hac in signif., respici ad ἦθος κατακεκλασμένον, ut ille vocat, sed dici θρύπτεσθαι eum, qui illud facit, quasi voluptati suæ indulgentem, atque adeo voluptatem capientem ex aliorum ægritudine ob eam, quam patiuntur, repulsam. Sed sive hæc sive alia sit istius signif. origo, ead. certe, quæcunque sit, et verbis κατεγχλιδῶ, κατατρυφῶ, ἐντρυφῶ, conveniet : quæ omnia verba licet deliciarum signif. inclusam habeant, quod tamen Lat. dicunt Delicias facere, his duobus magis respondet, τῷ θρύπτεσθαι, et τῷ κατεγχλιδᾶν. Videndum est etiam an ut Græce θρύπτεσθαι, sic Lat. Delicias facere dici possit meretrix, quæ se difficilem præbet, ac maligne, nec nisi multis cum precibus se indulget, ut pluris se addicat : quod proprie significare puto his verbis Gall. *Faire de la rencherie :* atque adeo ab illis sumptum est hoc loquendi genus, *Faire du rencheri.*

[Θρύσιος, ὁ. Etym. M. p. 456, 31 : Θρύον εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσιος· pro quo θρύσις scriptum ap. schol. Hom. Il. Φ, 351.]

[Θρύσκον, τό.] Θρύσκα, Hesychio ἄγρια λάχανα, Olera agrestia. [V. Ἔνθρυσκον.]

Θρυψικὸς, ab Hesych. affertur pro τρυφερὸς, μαλακὸς, χαῦνος, quod θρυπτικὸς potius dicitur. [Theognost. Can. p. 20, 23 : Θρύψιχος, φοβερός. Recte scriptum θρύψιχος, φοβερὸς autem in τρυφερὸς mutandum videtur. G. Dindorf.]

Θρύψις, εως, ἡ, a verbo θρύπτω, Fractio, Comminutio. Friatio. [Aristot. De anima 2, 8 : Τὴν θρύψιν τοῦ ἀέρος. Greg. Naz. vol. 1, p. 345, B ed. Bened. : Θρ. αὐχένος.]

Θρύψις, εως, ἡ, Ipsa actio frangendi deliciis, Effeminatio, Enervatio; Deliciæ, Mollities, in qua signif. frequentius etiam esse puto. Xen. Cyrop. 8, [8, 16] : Σαφηνίσαι δὲ βούλομαι καὶ τὴν θρύψιν αὐτῶν. Ibid. τρυφὴν, μαλακίαν, ἁβρότητα simili signif. dicit. [Itidem Philo vol. 1, p. 360, 27 : Τρυφὴ, θρύψις· et p. 155, 43 : Χλιδὴ, θρ., ut ib. p. 39, 45. Plural. ib. p. 331, 32 : Χλιδὰς καὶ θρύψεις. Id. vol. 2, p. 21, 4 : Τὰ σώματα μαλακότητι καὶ θρύψει γυναικοῦντες. Similia ap. eund. vol. 1, p. 141, 2, aliisque multis ll. Plut. Vita Demosth. c. 4, Lycurg. c. 14; Ælian. H. A. 5, 11; 6, 19. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 790, E : Ἐπὶ θρύψιν καὶ τρυφήν. Hase.]

Θρυψίχρως, Qui molli cute est et delicata : τρυφερόχρως, Hesych.

[Θρύω. Θρύειν, θορυβεῖν Theognost. Can. p. 20, 25.]

[Θρυώδης, ὁ, ἡ, Juncosus. Strabo 7, p. 349, χώρα.]

[Θρὼ, λιμὸς, Hesych. Ex Θριὼ, δῆμος, corruptum videbatur Reiskio.]

[Θρωγμός. Θρωμός. V. Θρωσμός.]

[Θρῶναξ, κηφήν. Λάκωνες, Hesych.]

[Θρῶσις, εως, ἡ, Funiculus, Catena. Hesych. : Θρ., διαίρεσις, σπαρτίον, σειρὰ, καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου. Theognost. Can. p. 20, 28 : Θρ., τὸ σπαρτίον. Conf. Θρωσμός.]

Θρώσκω [Iota subscripsit HSt. auctore Etym. M. p. 456, 49 : Θρώσκω σημαίνει τὸ πηδῶ. Ἀπὸ τοῦ θορῶ θορήσω θορίσκω, καὶ θρώσκω κατὰ τροπήν. Ἔχει δὲ τὸ ι], Salio, Insilio, i. q. θορῶ. Hom. Il. O, [683] de homine, qui bene novit κελητίζειν : Ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται· οἱ δὲ πέτονται· Φ, [126] : Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει Ἰχθύς. Soph. Trach. [58 : Ἔγγυς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους· et 1029] : Θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος, Excitatur, Tanquam e somno exiliens invadit, Assultat, Cum assultu impetit. || Ineo, sicut mas feminam inire dicitur, ὀχεύω, ἔγκυον ποιῶ, Hesych. ex Æschyli Amymone, θρώσκων κνώδαλα, i. e. ἐκθορίζων, σπερματίζων. [Eum. 660 : Τίκτει δ' ὁ θρώσκων.] || Θρώσκει, πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, τρέχει, πίπτει, κολυμβᾷ, Hesych. || Θρώσκω γνώμᾳ, Callistratus ap. Hesych. pro αἰσθάνομαι poni scribit. Quidam vero θρώσκουσαι plur. accipiunt pro ὁρῶσαι, Videntes : quam signif. Suidas tribuit etiam τῷ θορεῖν. [Aoristus est ἔθορον, θορεῖν, θορών : ex quibus formis præsens θόρω vel θορέω finxerunt gramm. eosque secutus HSt.] Θόρω, sive Θορέω, Salio, Insilio. Hom. Il. O, [380] : Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης· Θ, [252] : Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Hesiod. [Sc. 321] : Ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου, In equestrem currum insiliit. Apoll. Arg. [1, 1296] : Θόρεν ἐς Τύφιν. Et in partic., Od. Ψ, [32] : Ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηὶ περιπλέχθη, Desiliens a lecto. Eust. thema facit θόρω : at in LL. est θορέω : quod et in compp. quibusdam thema poni posse, apparet. || Θορέω, ὀχεύω, Hesych. i. q. θόρνυμαι hinc derivatum. || Et θεάομαι, Suid. [Quod ad θεωρέω referendum esse vidit Portus.]

Θρωσμὸς, ὁ, Tumulus, Locus eminulus, i. q. γηλόφος, Collis, qui e terra quasi subsiliit; In quo plano gradu incedere non licet, sed subsultim descendendum est; Locus eminentior, e quo spectare possumus, a θορεῖν pro θεάσασθαι, Suid. Hom. Il. K, [160] : Οὐκ ἀΐεις, ὅτι [ὡς] Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵαται ἄγχι νεῶν. Ap. Apoll. Arg. 2, [823] : Ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο [ποταμοῖο], schol. exp. ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους· 3, [198] : Ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ Χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο, idem schol. dicit esse Locum supra flumen eminentem, in quem e navi salitur. [Θρωγμὸς, τρίβος ap. Theognost. Can. p. 20, 28. Ibid. simile memoratur voc. Θρωμὸς, quo significetur ᾠά (ᾠία codex) δικτύου. Conf. Θρῶσις.]

[Θρώσσω.] Apud Hesych. est etiam Θρώσσει, quod exp. γεννᾷ, sicut θρώσκω Eid. est γεννῶ, item φοβεῖται. Cujus thema erit θρώσσω. Quod vero ad derivationem et scripturam attinet, tradit Eust. [p. 326, 10; 1064, 5, etc.] τεχνικοὺς quosdam antiquos derivare θορίσκω a θόρω s. θορέω, ut νοΐσκω a νῶ, e quo, facta transpositione literarum, fieri θροΐσκω, atque inde mutato ο in ω et subscripto ι, θρῴσκω, atque illud ipsum ι in θρωσμὸς quoque inde derivato subscribi : licet ea scriptura non ubique observata reperiatur. [Theognost. Can. p. 20, 28 : Θρώσσει, ἅλλεται.]

[Θύα. V. Θύον.]

Θυάζω, i. q. θύω, ἔρδω, ἐναγίζω, Varin.

Θυάζω, Bacchica orgia celebro, entheo furore instinctus : ὀργιάζω, Varin.

[Θύαμα, τό.] Θυάματα ap. Hesych. τὸν θυμὸν, et θυμιάματα, quasi a θυάω. [Conf. Θύημα.]

[Θυαμία, ἡ, Thyamia, castellum Sicyoniorum. Xenoph. Hell. 7, 2, 1.]

[Θύαμις, ιδος, ὁ, Thyamis, fl. Epiri. Thucyd. 1, 46; Strabo 7, p. 324. || Steph. Byz. : Θ., κώμη ὑπὸ Σεμιράμιδος κτισθεῖσα, παρὰ τὴν Ἀχερωσίαν. Τὸ ἐθνικὸν Θυαμίτης.]

[Θύαμος, ὁ, Thyamus, mons. Thucyd. 3, 106.]

[Θυανδρίτης, ὁ. Marinus V. Procli p. 16 ed. Boiss. : Θυανδρίτην ἄλλον Ἀραβίοις πολυτίμητον θεόν. Θεανδρίτης ap. Damasc. in Photii Bibl. p. 347, 26 : Ἔγνω δὲ ἐνταῦθα τὸν θεανδρίτην, ἀρρενωπὸν ὄντα θεὸν καὶ τὸν ἄθηλυν βίον ἐμπνέοντα ταῖς ψυχαῖς.]

[Θυανία, ἡ, Lascivia. Epicharmus ap. Athen. 2, p. 36, D : Ἐκ κώμου δ' ἐγένετο θυανία, ἐκ δὲ θυανίας δίκη. Συανία et συανίας Casaub.]

Θύανον, Placentula, quæ bovis loco diis offerebatur. Hesych.

Θύαρος, a quibusdam dicitur ἡ αἶρα, Lolium, Diosc. teste 2, 122.

Θυάρπαξ, γος, ὁ, Qui sacra rapit, Sacrilegus, ἱερόσυλος, Hesych., ap. quem perperam scriptum est θυάπαξ.

[Θυάς. V. Θυιάς.]

[Θυάτειρα, τὰ, Thyatira, urbs Lyciæ. Steph. Byz. : Θ., τὸ ἐθνικὸν Θυατειρηνὸς ..., ἀφ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνός. Idem ineptam memorat etymologiam nominis, quod proprie Θυγάτειρα, ἡ, dicendum fuerit.]

Θυάω, est i. q. καπριάω, sive καπρίζω, Subo : quod de suibus dicitur venèreæ libidinis quasi furore percitis, quum sc. impetu quodam furioso ad veneris opera rapiuntur. Aristot. H. A. 6, 18 : Θυῶσαν δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν, πρὶν ἂν μὴ τὰ ὦτα καταβάλλῃ· εἰ δὲ μὴ, ἀναθυᾷ πάλιν. Et 5, [14] : Κυΐσκεται μάλιστα ἡ ὗς, ἐπειδὰν θυῶσα καταβάλλῃ τὰ ὦτα· εἰ δὲ μὴ, οὔκ, ἀλλ' ἀναθυᾷ πάλιν. Unde Plin. 8, 51 : Remedium (adversus abortum) ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. [Hesych. : Θυᾶν, καπρᾶν· ἐπὶ ὑός. Idem Θριῆσαι, καπρίσαι.]

[Θύβρις. V. Θύμβρις.]

Θυγάτηρ [Æol. Θουγάτηρ, Priscian. 1, 6, 36], ἡ, Filia, Gnata. Hom. [Il. A, 538 : Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·] Od. Θ, 320 : Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀλλ' [ἀτὰρ] οὐκ ἐχέθυμος. [Æsch. Ag. 84 : Τυνδάρεω θυγάτηρ.] Xen. Cyrop. 4, [6, 9] : Ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἥδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penult. transfert, ut μήτηρ. [V. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1215.] Hom. Od. K, [7] de Æolo Hippotæ filio : Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις [ἀκοίτας]· erant autem ei Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. Sic Il. Λ, [226] Cisseus Iphidamanti δίδου θυγατέρα ἦν. Et ap. Xen. Cyrop. 8, [4, 18] : Ἤν τις ἐκδοῦναι βούληται θυγατέρα. Et Plut. Apophth. [p. 185, E] : Τῶν τὴν θυγατέρα μνωμένων αὐτοῦ. Idem in Artox. : Μίαν τῶν θυγατέρων. Iidem obliqui syncopen etiam admittunt. Xen. Cyr. 8, [4, 15] : Πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα λήψεται. Sic Hom.

Il. I, [144] : Τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες. Ubi et θύγατρες dicit, sic in accus. θύγατρα et θύγατρας : in dat. θυγατρὶ et θυγατράσι : in gen. θυγατρὸς et θυγατρῶν : in vocandi casu θύγατερ et θύγατρες. [Genitivi et dativi forma utraque, θυγατρὸς θυγατρὶ et θυγατέρος θυγατέρι, utuntur poetæ : sola trisyllaba scriptores prosarii. Θυγατρὸς et θυγατρὶ Hom. Od. H, 290, Il. I, 148, Æsch. Ag. 225, Soph. El. 594, Eur. Andr. 174, Aristoph. Vesp. 573 ; θυγατέρος et θυγατέρι Hom. Il. Φ, 504, Eur. Or. 751, Aristoph. Vesp. 1397 (ubi schol. : Θυγατέρος οὐκ Ἀττικῶς, ἀλλ' Ἰωνικῶς). Contra accusativi forma θύγατρα et pluralis θύγατρες θυγατρῶν θύγατρας propriæ sunt sermonis epici. Iidem formas quadrisyllabas producta syllaba prima efferre solent. Sic θῡγατέρας et θῡγατέρες in locis ab HSt. appositis, et elisa syllaba ultima, Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων.]

[Θυγατρίδιον, τὸ, Filiola. Pletho Laudat. Cleopæ § 21, p. 14. Boiss.]

Θυγατριδοῦς, ὁ, ὁ θυγατρὸς υἱὸς, Filiæ filius, Nepos. [Herodot. 5, 67 : Πολύβου θυγατριδέος. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb.] Et Θυγατριδῆ, ἡ θυγατρὸς θυγάτηρ, Filia filiæ, Neptis, teste Polluce 3, [17. Photius p. 96, 3 : Θυγατριδῆ, ἐγγόνη· τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ. Plut. Mor. p. 608, B.]

[Θυγατρίζω, Filiam voco. Photius p. 96, 4 : Θυγατρίζουσα, θυγατέρα καλοῦσα. Antiatt. Bekk. p. 99, 30 : Θυγατριδεῖν, ἀντὶ τοῦ θυγατέρα καλεῖν. Recte Schneider. correxit θυγατρίζειν.]

Θυγάτριον, τὸ, Filiola. Gnathænium meretrix ap. Athen. l. 13, [p. 581, C, ex Machone] : Εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν. Aliud exemplum habes in Ἡγμένος. [Plut. Mor. p. 179, E : Τοῖς θυγατρίοις. Longus 1, 6.]

[Θυγατρόγαμος, ὁ, ἡ, Qui filiam in matrimonium duxit. Nonn. Dion. 12, 73 : Ὑΐέα δαιτρεύσασα θυγατρογάμῳ γενετῆρι (Clymeno Harpalyce). Schneid. Basil. t. 2, p. 241, D : Λὼτ θ. γίνεται, γαμβρὸς ἑαυτοῦ καὶ πενθερός. Hase.]

[Θυγατρογόνος, ὁ, ἡ, Filiam gignens. Nonn. Dion. 7, 212 : Ἀσωποῖο, θύγατρογόνου ποταμοῖο· 12, 74 : Νῶτα θυγατρογόνοιο θαλάσσης· 41, 102, de Venere : Αὐτοτελὴς μορφοῦτο θυγατρογόνῳ γόνος ἀφρῷ.]

[Θυγατροθετέω, Filiam adopto. Tzetz. ad Lycophr. 183 : Ἰφιγένειαν ... Θησέως ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖσαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροθετηθεῖσαν.]

[Θυγατρομιξία, ἡ, Cum filia concubitus. Euseb. Præp. ev. p. 301, A. Angl. Id. Euseb. Dem. ev. p. 21, B ; Origen. Philocal. p. 7, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 402, B, et 910, A : Ἡ θ., καὶ ἀδελφογαμία, καὶ εἰς μητέρας παρανομία. Hase.]

[Θυγατρόπαις, αιδος, ὁ, Filiæ filius. Nicet. Chon. Ann. p. 304, B ; 329, D.]

[Θυγατροποιὸς, ὁ, Qui filias gignit. Philo vol. 1, p. 382. Wakef.]

[Θυγατρότεκνον, τὸ. Tzetz. Hist. 1, 595 : Σὺν υἱοῖς καὶ σὺν θυγατροτέκνοις, Liberis filiarum. Boiss.]

Θῦεία, sive Θυΐα, ἡ, Mortarium, Pila lapidea, ærea aut ferrea, in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. Nub. [675] : Οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, Ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο, Molam non habebat, sed in mortario terete pinsebat. Ran. [124] : Ἀλλ' ἐστὶν ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας, Quæ per mortarium est, i. e. per cicutam in mortario tritam : ea enim citissime ad orcum transmittit. Athen l. 3 : Εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον ἐπιμελῶς. [Ibid. p. 126, D : Ἔκτριψον ἐν θυείᾳ.] Ap. Dioscoridem passim sine diphthongo : ut 2, 87 : Κατάχεε εἰς θυΐαν νενοτισμένην σπόγγῳ, In pilam spongia madefactam. Et c. seq. : Εἰς νενοτισμένην θυΐαν ἀπήθησον. Et c. 95 : Διϋλισθεὶς εἰς θυΐαν. Et sic alibi sæpe. [Θυία per ι constans est libri Ravennatis apud Aristophanem et frequentissima in aliis aliorum codicibus scriptura, eaque fortasse non improbanda. Correpta contra morem veterum syllaba secunda θυΐα vel, quod probabilius videtur, forma disyllaba θυία usus est Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 877 : Καὶ τὰ μὲν ἐν θυίῃ πολλῷ μαλθάσσεο οἴνῳ. Θύεια proparoxytonum dialecto vulgari tribuere videtur Etym. M. p. 462, 5 : Τοιοῦτον (οἷον ἱέρεια καὶ εὔχλεια) καὶ τὸ θύεια, ὃ σημαίνει τὴν ἴγδην. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσι. || Θεῖα ex θυεία corruptum ap. Hesych. G. Dindorf.]

[Θυεία s. Θυΐα, i. q. θύον, quod v.]

Θυείδιον, sive Θυΐδιον, τὸ, Mortariolum, Parvula pila. Aristoph. Pl. [710] : Παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον ἔθηκε, Puer ei mortariolum lapideum apposuit. [Cod. Rav. θυΐδιον. Chœrob. in Cram. Anecd. 2, p. 220, 1 : Θυείδιον· δίφθογγος ἡ δευτέρα συλλαβή· καὶ γὰρ ἡ θύεια τρισύλλαβος διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἡ παράδοσις. G. D. Damocrates apud Galen. vol. 14, p. 118, 12 : Εἰς θυΐδιον Βαλόντες. Hase.]

Θύελλα, ἡ, Ventorum complicatorum vis impetuosa, Procella : a θύειν et εἰλεῖν, Porphyr. : alii esse volunt ἄελλαν θύουσαν. Aristot. De mundo [c. 4] definit πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, Flatum prævalentem, qui repente prosilit. Hom. Il. Ψ, [365] de iis, qui stadium currebant : Ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος, ἠὲ θύελλα· Od. Υ, [66] : Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι· Κ, [47] : Ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν· Τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα· Ζ, [171] : Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι· Il. Ν, [39] : Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ. Sic Hesiod. Sc. [345] : Ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ. Interdum vero additur gen. ἀνέμου s. ἀνέμων. Hom. Od. Κ, [54] : Αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θύελλῃ· Ε, [316] : Μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα· et [304] : Ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων. Sic Arat. [423] : Δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. ... gravis vehementi flamine ventus. [Soph. OEd. C. 1660 : Ποντία θύελλα κινηθεῖσα· El. 1151 : Πάντα γὰρ συναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας. Eur. Cycl. 109 : Ἀνέμων θύελλαι· Bacch. 350 : Ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθες.] Metaph. πυρὸς θύελλα, Od. [M, 67] : Πίνακάς τε νέων καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Reperitur etiam Προθύελλα una voce scriptum ap. Hesiod. Theog. 742 : Ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ Ἀργαλέῃ· malit tamen fortasse aliquis dividere et προ referre ad φέρει, sicut Od. Υ, [63] : Ἥ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα. [Æsch. Ag. 819 : Ἄτης θύελλαι ζῶσι. Dual. θυέλλα ponit Arcad. p. 131, 19. || Verbum quoddam a θύελλα derivatum annotavit Hesych. : Τεθυλλιαμένον, τεταραγμένον· ἀπὸ τῆς θυέλλης. Τεθυελλαμένον vel τεθυελλωμένον Albert. ῠ]

[Θύελλα, ἡ, Thyella. Steph. Byz. : Θ., πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ μοῖρα Φωκαέων ᾤκησεν, ὡς Ἡρόδοτος α'. Τὸ ἐθνικὸν Θυελλαῖος. Ap. Herodot. 1, 167 Ὑέλη legitur. Est Latinum nomen Velia.]

[Θυέλλειος, εία, ειον, Procellosus. Oraculum ap. Suidam s. Ἰουλιανός : Ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι.]

Θυελλήεις, εσσα, εν, Procellosus. [Nonn. Dion. 2, 531 : Θυελλήεσσαν Ἐνυώ. || Celer procellæ instar. Ib. 1, 22 : Θυελλήεντι ... ἅλματι.]

[Θυελλόπους, ὁ, ἡ, Velox tanquam procella. Nonn. Dion. 37, 441 : Θυελλοπόδων ἵππων. Usitatius est ἀελλόπους.]

[Θυελλοτόκος, ὁ, ἡ, Procellas pariens. Nonn. Dion. 28, 277 : Θυελλοτόκοιο θαλάσσης. Jo. Gaz. 248.]

[Θυελλοφορέομαι, Procellis feror. Diodor. 16, 80.]

[Θυελλώδης, ὁ, ἡ, Tempestuosus, Gl. Schol. Soph. Ant. 418 ; Const. Manass. Chron. p. 121. Boiss.]

[Θυέστειος, ὁ, ἡ, Thyesteus. Aristoph. Ach. 433 : Θυεστείων ῥακῶν. G. D. Θυέστεια δεῖπνα Athenag. p. 4, C, et Chrys. t. 4, p. 88, 2. It. Epist. Lugd. apud Euseb. Hist. eccl. p. 156, D : Κατεψεύσαντο ἡμῶν Θ. δ. καὶ Οἰδιποδείους μίξεις. Hase.]

[Θῠέστης, ὁ, Thyestes, Pelopis f. Hom. Il. B, 106 : Πολύαρνι Θυέστῃ. Æsch. Ag. 1242 : Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν. || Θῠέστᾰ, ὁ. Il. B, 107 : Αὐτὰρ ὁ δ' αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι.]

[Θυέστης, ὁ, i. q. δοῖδυξ. Ex Dionysii tyranni scripto quodam memorat Helladius ap. Phot. Bibl. p. 532, 32.]

[Θυεστιάδης, ὁ, Thyestiades, Thyestis f. Hom. Od. Δ, 518. Ab adjectivo Θυέστιος, ut Νηλιάδης ab Νηλήιος, derivat gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 324, 22.]

[Θυεσσὸς, ἡ, Thyessus. Steph. Byz.: Θ., πόλις Λυδίας, ὀξυτόνως, ἀπὸ Θυεσσοῦ καπήλου. Ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Θυεσσεύς. De accentu Arcad. p. 76, 25.]

Θύεστον, Hesych. ap. Herodotum [?] exp. ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, Potum ex aromatibus confectum. In VV.LL. conjungitur θυεστὸν ποτὸν [ex Favorino], Potus aromaticus: ut sit adjectivum. [Hinc corrigendus Theognost. Can. p. 20, 17: Θυευτὸς, οὐξόμβρων ποταμός. Scrib. Θυεστὸς, ὁ ἐξ ἀρωμάτων ποτός. G. Dind.]

Θυήεις, εσσα, εν, ut θ. βωμὸς, Ara in qua sacra fiunt, Suffimentis, quæ in ea adolentur, redolens. Hom. Il. Θ, [48]: Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις. Hesiod. [Theog. 557]: Ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν, Sacrificam aram, Fumidam ac fumosam aram, in simili loquendi genere dicunt Lat. poetæ.

Θυηκός, pro θυοσκός: θυηκόοι, ἱερεῖς, Hesych. Quod voc. a θύος fit ut θυηπόλος. [Forma contracta in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 281 et 285: Τὸν βωμὸν τοῦ θυηκοῦ. Conf. Θυηχός.]

[Θυηλέομαι. V. Θυλέομαι.]

Θῠηλὴ, ἡ, Aruspicium, Extispicium, ἡ διὰ θυσιῶν [θυμάτων Theognost. p. 20, 17 in ead. expl.] μαντεία, Eust. [p. 1601, 4], addens has θυηλὰς vocari etiam πελάνους. At Suid. proprie esse dicit Saccos, in quos suffimenta conjiciuntur, θυλάκους, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται: item ἀπαρχὰς, Primitias sacrorum, Libamenta. Hom. Il. I, [220]: Ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Athen. 13, [p. 565, F]: Ἐν Ἠλιδι δὲ καὶ κρίσις γίνεται κάλλους, καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸν βοῦν ἄγειν, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυηλὰς ἐπιτίθησιν, ubi videtur significare Molas, quæ hostiis insperguntur, θυλήματα, προθύματα. [Aristoph. Av. 1520: Ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν ἄνευ θυηλῶν.] || Hesych. [et Arcad. p. 109, 6] θυηλὴν exp. θυσίαν. Vetus quoddam Lex.: Θυηλαὶ, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, quod ap. Etym. quoque est, addentem tamen, ἤγουν αἱ θυσίαι, citantemque e Philochoro: Θυηλὰς, ἃς πρώτας θύσαι θεοῖς. [Soph. El. 1423: Φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος. Schol.: Σταλάζει σταλαγμοὺς φόνου αἵματος, ἤγουν δ εἰργάσατο ὁ φόνος.]

Θυηλίσιον, Pollux [10, 87, ubi θυηλίσιον ex τὴν κλῆσιν corruptum est, quod præbuerunt codd.] inter Vasa mensaria ponit, citans [ib. 88] ex Metagenis Philothyte: Κἀν πολλαῖς παροψίσι καὶ κενοῖς θυηλισίοις [καὶ καιναῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον correctum ex codd.].

Θύημα, τὸ, Suffimentum, Odoramentum, ἄρωμα Erotiano ap. Hippocr., ap. quem θύματα Galen. pro θυμιάματα poni tradit: θυήματα Hesych. esse dicit τὰ ἐπιφερόμενα ἅλφιτα εἰς θυσίαν. Quod videtur esse Mola, quæ hostiæ inspergebatur, et sine qua sacra non fiebant. [Quæ interpr. convenit vocabulo θυλήματα. In θυήματα consentit Timæus Lex. Pl. p. 143: Θυήματα, θυμιάματα. Ἅλφιτα δὲ ἐστὶ ταῦτα οἴνῳ καὶ μέλιτι δεδευμένα. Θυάματα per θυμιάματα explicat Hesych.] Videtur autem verbale esse, quasi a θυέω, θυάω.

Θῠηπολέω, Sacra facio. [Soph. fr. 132: Τῷ Κρόνῳ θυηπολεῖν. Eur. Tro. 330: Κατὰ σὸν ἐν δάφναις ἀνάκτορον θυηπολῶ.] Plato De rep. 2, [p. 364, E]: Βίβλων ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως ... καθ' ἃς θυηπολοῦσι, Ad quorum præscriptum sacra faciunt: θυηπολοῦσι Suid. exp. Circumeunt pollicitantes se sacrificiis deos placare posse. [Tim. Lex. Pl. p. 143: Θ., περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι. Dionys. A. R. 2, 67: Θυηπολούσας τε καὶ τὰ ἄλλα θρησκευούσας κατὰ νόμον. Phintys ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 86, ab Hemst. cit.: Τὰς γυναῖκας τὰς δαμοτελέας θυηπολούσας τῷ ἀρχαγέτᾳ θεῷ.] || Ἄνδρα θυηπολέων, Nonn. [Jo. c. 16, 7], Virum sacrificans, h. e. mactans.

Θυηπολία, ἡ, Operatio in sacris, Ipsa functio τοῦ θυηπόλου. [Apoll. Rh. 1, 1124: Θυηπολίης ἐμέλοντο. Dionys. A. R. 1, 21: Τῶν θυηπολιῶν ὁ τρόπος ὅμοιος ἦν. Conf. Θυσπολίαι s. v. Θυσκόος.]

[Θυηπολικὸς, ἡ, ὸν, Ad sacrificia pertinens. Zosim. 4, 59.]

Θῠηπόλιον, τὸ, Sacrificium, θυσία, VV. LL. [Dorieus ap. Athen. 10, p. 413, A: Πισαίου ... θυηπολίου. Porphyr. Ad Marcell. p. 36.]

Θυηπόλος, [ὁ, ἡ,] Qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. [Theognost. p. 20, 18: Θυηπόλος, ὁ ἱερεύς. (Delendum quod sequitur, Θυηκόλος, ἱερεύς.) Aristoph. Pac. 1124: Οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε;] Ab Polluce [1, 14] ponitur sub titulo τῶν θεοὺς θεραπευόντων, sed poet. esse dicit. [Dionys. A. R. 2, 64: Παρθένους θυηπόλους (Vestæ)· 2, 65: Τῆς μητρὸς αὐτοῦ θυηπόλου γενομένης τῇ θεῷ· 3, 67.] Ap. Suid. est etiam fem. Θυηπόλαι. [‖ Θυοπόλος schol. Greg. Naz. ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 439.]

[Θυῆς, ὁ, Thyes, n. pr. ap. Arcad. p. 25, 10, et inter ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ib. p. 23, 7.]

[Θυηφάγος, ὁ, ἡ, Thura consumens. Æsch. Ag. 608: Θυηφάγον ... φλόγα.]

Θυηχόος, Sacrificus, Sacerdos, ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων, Eust. [p. 1601, 3.] Ap. Hesych. est θυηκόος.

[Θυῖα, ἡ, Thyia, i. q. Θυιάς. Strabo 10, p. 468: Διονύσου δὲ (πρόσπολοι)... Βάκχαι Λῆναί τε καὶ Θυῖαι. Sophocli Ant. 1152 Θυίαισιν pro Θυιάσιν metro postulante restituit Bœckh. Inter properispomena disyllaba est ap. Arcad. p. 97, 23.]

[Θυῖα, ἡ, Thyia, Castalii filia, Dionysi sacrifica. Pausan. 10, 6, 4; 29, 5. || Cephisi filia apud Herodot. 7, 178: Οἱ Δελφοὶ τοῖσιν ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδεξαν ἐν Θυίης τῇπερ τῆς Κηφισοῦ θυγατρὸς Θυίης τὸ τέμενός ἐστι, ἐπ' ἧς καὶ ὁ χῶρος οὗτος τὴν ἐπωνυμίην ἔχει. Pro ἐν Θυίης libri scripti alii ἐν θύης, alii ἐν θύη· utrumque voc. omittit cod. Sancrofti. Mihi quum non probabile videatur locum illum Θυίαν esse dictum, ἐν Θυίοις corrigendum similisque emendatio Pausaniæ loco adhibenda videtur de quo statim dicam. G. D.]

[Θυῖα, τὰ, Thyia, Dionysi festum. Pausan. 6, 26, 1: Θεῶν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα Διόνυσον σέβουσιν Ἠλεῖοι καὶ τὸν θεόν σφισιν ἐπιφοιτᾶν ἐς τῶν Θυίων τὴν ἑορτὴν λέγουσιν. Ἀπέχει μέν γε τῆς πόλεως ὅσον τε ὀκτὼ στάδια ἔνθα τὴν ἑορτὴν ἄγουσι Θυῖαν ὀνομάζοντες. Θυῖαν Clavigero in Θυῖον mutandum videbatur, mihi in Θυῖα. G. Dindorf.]

[Θυΐα. V. Θυεία.]

[Θυιὰς, άδος, ἡ.] Θυὰς [forma librariorum errore non raro in codices quum Græcos tum Latinos illata, de quo dixerunt Bentl. ad Horat. Od. 2, 19, 9, et Blomfield. ad Æsch. Sept. 494. Etym. M. p. 457, 19: Θυάδες αἱ Βάκχαι παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Θυιάδες], sive Θυιὰς, aut etiam Θυϊὰς, άδος, ἡ, Quæ furore percita fertur, μαινὰς, Hesych. Et θ. λύσσα, Furens rabies, Epigr. [Christodor. Ecphr. 39.] Plut. [Mor. p. 22, A]: Τιμοθέῳ μὲν γὰρ ᾄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα, Κινησίας εὐθὺς ἀντεφώνησε, Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Idem est iterum ap. Eund. [ib. p. 170, A.] || Baccha, Hesych., quoniam sc. Bacchæ illæ Bacchico s. fanatico furoris instinctu agebantur. [Æsch. Sept. 498: Βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς ὡς φόβον βλέπων.] Apoll. Arg. 1, [636]: Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι. Plut. [Mor. p. 952, D]: Τῶν εἰς τὸν Παρνασσὸν ἀναβάντων βοηθῆσαι ταῖς θυιάσι ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, Ut Bacchis procellæ sævitia et nivis asperitate interclusis opem ferrent. Probl. Hell. [p. 293, F]: Ἡ δὲ τῶν θυιάδων ἀρχηγὸς ἀραμένη. Plin. 36, 5: Item Mænades, et quas Thyades vocant et Caryatidas. || At θ. ἑορτὴ, ap. Nonn. [Jo. c. 2, 113] videtur potius ad prius verb. θύω pertinere, ut sit Festum, quo solemnia fiunt sacrificia; nisi aliquis hoc θυὰς in bonam partem accipere malit, ut sit Festum, quod divino instinctu agitatur. || Θυὰς ap. Danielem Symmachus interpretatus est, quos Græci solent ἡπατοσκόπους appellare, i. e. Qui exta inspiciunt et ex iis ventura prædicunt, Hieron. in Daniel. 2, [27, ubi genit. θυῶν]. Sed a θύω, Sacrifico, derivari potius videtur hoc nomen, mendosum alioqui, tolerabilius esset certe θύας.

[Θυΐδιον. V. Θυείδιον.]

Θύϊνος, η, ον, Qui e thya est. Diosc. 1, [21]: Ἐοικὸς θυΐνῳ ξύλῳ, Thyino ligno simile, Ruell. Et ap. Suid. ἔχον πτυχία θύϊνα, de Evangelio Matth. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 205, B: Θυΐναις σανίσιν. Schneid. Apocal. 18, 12: Πᾶν ξύλον θύϊνον καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον. Conf. Salm. ad Solin. p. 950, B, et 1351, A. Hase.]

[Θυῖον. V. Θύον.]

Θύϊος, Thyam similitudine referens. Theophr. H. Pl. 5, [2, 1] loquens περὶ ἀρίστης ὕλης πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν, cujusmodi Macedonicam esse dicit: Λεία

τε γάρ ἐστι καὶ ἀστραβὴς, καὶ ἔχουσα θύϊον, Lævis enim est, et in operibus firmam rigiditatem habet, naturamque thyæ. Sic enim ibi VV. LL. exp., pro τύϊον, quod ap. Theophr. est, scribentia θύϊον, ac improbantia versionem Gazæ, qui sic transtulit, Lævis enim est, obediens et tyium nimirum continens.

[Θύϊος Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ, Hesych.]

[Θυιόω.] Θυιοῦσθαι, Impetu ferri, Furoris instinctu percitum agi. Unde θυιωθεὶς, μανεὶς, ὁρμήσας, Hesych.

[Θυΐς, ιδος, ἡ, Mortarium. Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 904, ubi genit. θυΐδος est, sed metrum θυΐδος postulat.]

Θυΐσκη, ἡ, videtur esse Thuribulum, ex Hieron., vel Mortariolum potius. 1 Macc. 1, [22] : Καὶ τὰ σπονδεῖα, καὶ τὰς φιάλας, καὶ τὰς θυΐσκας τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. [7, 50] : Καὶ τὰ τρυβλία καὶ αἱ θυΐσκαι χρυσαῖ. In 2 Paral. [4, 21] : Τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας καὶ τὰ πυρεῖα χρυσίου καθαροῦ. Bud. In versione Hieronymi pro θυΐσκη modo Mortariolum, modo Thuribulum reperitur. In VV. LL. est etiam Θυΐσκος, quod ex Josepho citatur, exponiturque Acerra, Thuribulum. [Joseph. A. J. 3, 8, 10 : Κομίζει τρυβλίον καὶ θυΐσκην... πλήρη θυμιαμάτων. De accentu Arcad. p. 107, 16. Conf. Θύκος et Θύσκη. G. D. Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 8 : Φιάλαι σὺν θυΐσκοις. Θυΐσκην habet quoque Philo vol. 1, p. 535, 46, ex Num. 7, 14. Hase.]

Θυΐτης, ὁ, λίθος, Thyites lapis, subviridi colore iaspidem referens, lacteum succum reddens quum diluitur, teste Diosc. 5, 154.

[Θυίω. V. Θύω.]

Θύκος, [ὁ], Vas in quod conjiciuntur suffimenta, εἰς ὃ ἐμβάλλομεν τὰ θυμιάματα, Etym. [M. p. 458, 52, ubi εἰς ὃν...] et Lex. quoddam antiquum. [Conf. Θυΐσκη et Θύσκος.]

[Θυλάκη, ἡ, Scrotum. Hippiatr. p. 156, 7 : Τὸν ὄσχεον, τουτέστι τὴν καλουμένην θυλάκην. Ib. p. 196, 33 : Ἐμπεσεῖν τὰ ἔντερα εἰς κώρυκον ἢ θυλάκην γενομένην. Hase.]

Θῡλακίζω, Hesych. Tarentinos usurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου. || Θαυλακίζειν, Hesych. μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι, Cum clamore poscere aliquid. [Vitiose pro θυλακίζειν.]

[Θῡλάκιον, τὸ, Sacculus. Herodot. 3, 105 : Θυλάκια ἐμπλήσαντες τῆς ψάμμου. Aristoph. Vesp. 314, Ran. 1203. Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, F : Θ. αἰτῆσαι χρυσίου. Pollux 10, 151, 172. || Folliculus (grani s. seminis). Diosc. 2, 128 : Σφηκία παραπλήσια θυλακίοις. Schol. Nicandri Ther. 852 : Θυλάκια, ἐν οἷς τὸ σπέρμα. Et ad Al. 402. Qua signif. Θυλακὶς, ίδος, ἡ, ab Æliano dicitur N. A. 6, 43 : Ἐκλέπουσι δὲ τὰς τὸν πυρὸν στέγούσας τε καὶ περιαμπεχούσας θυλακίδας.]

[Θυλακίς. V. Θυλάκιον et Θυλακίτης.]

[Θυλακίσκιον, τὸ, Sacculus. Pollux 10, 172, ex Aristoph. Dætal. : ubi alii codd. θυλακίσκον.]

[Θυλακίσκος, ὁ.] Θυλάκιον, τὸ, Θυλακίσκη, ἡ [lectio vitiosa], Θυλακίσκιον, τὸ, Sacculus, Culeolus : interdum et Folliculus : veluti quum Diosc. [2, 128, ubi legitur θυλακίσκοις] θυλάκιον appellat Folliculum s. Vaginam seminis. Athen. 4 : Θυλάκιον αἰτῆσαι χρυσίου. Aristoph. [in Triphalete ap. Polluc. 10, 151] : Ἔπειτ' ἐπὶ τοὖψον ἦκε, τὴν σπυρίδα λαβὼν καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλάντιον. [De panario Crates ap. Athen. 6, p. 267, F : Μάττε θυλακίσκε.] Feminini θυλακίσκη meminit Pollux 10, 23 [§ 92], scribens in Ionis Alcmena θυλακίσκην nominari ὃ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν ἦν, Sacculum, Saccellum. [Pro θυλακίσκη ex codd. restitutum θύλακος σάγη.]

Θυλακίτης, ὁ, i. q. θυλακώδης, Sacci s. Folliculi figuram imitans. Fem. θυλακῖτις μήκων a quibusdam dicitur ἡ ἥμερος καὶ κηπευτὴ μήκων Papaver sativum, procul dubio quoniam sacci s. utriculi modo habet κεφάλιον ἐπίμηκες, ut Diosc. tradit 4, 65. Eod. teste 1, 8, θυλακῖτις νάρδος a quibusdam dicitur ἡ ὀρεινὴ, Montana. [Eadem θυλακὶς dicitur ab Nicandro Th. 852.]

[Θυλακόβολον, τὸ, Verrutum, Gl.]

Θυλακοειδὴς, ὁ, ἡ, Sacci formam habens. Gaza interpr. Folliculo similis. Athen. 7, [p. 303, D] ex Aristot. H. A. 5, [11] de thynnide : Τοῦ θέρους τίκτει περὶ τὸν Ἑκατομβαιῶνα θυλακοειδὲς, ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ᾠά.

[Θυλακόεις, εσσα, εν, Sacco similis. Nicand. Al. 403 : Νάρδου ῥιζίδα θυλακόεσσαν. Schol. τὴν ἐμφερῆ θυλάκῳ.]

[Θύλακος. V. Θύλαξ.]

Θυλακοτρὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Saccos rodens : quod Hesych. de mure dici ait, alii de locusta. [De accentu Arcad. p. 19, 12.]

Θυλακοφορέω, Saccum gero. Cujus verbi meminit Pollux 10, c. 31 [§ 149; 7, 100.] Ibi enim quum inter μεταλλέως instrumenta numerasset θύλακας, subjungit, τοὺς μεταλλέας a Comicis, et nominatim ab Aristoph., dici θυλακοφορεῖν. [Pro θυλακοφορεῖν 7, 100 duo codices θυλακοφόρους. Quod confirmatur Hesychii gl. Θυλακοφόροι, οἱ μεταλλεῖς, θυλάκοις περιφέροντες τὰ βρώματα (sic Askewius : ἀρώματα codex) καὶ πήραις· ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ πηροφόροι. Photius p. 96, 16 : Θυλακοφόροι, οἱ μεταλλεύοντες, ὅτι θυλάκους ἐφόρουν.]

[Θυλοκόομαι, In folliculum abeo. Schol. Aristoph. Pac. 199 : Ξηραινομένης δὲ (τῆς προανθήσεως) θυλακοῦται (ὁ κύτταρος) καὶ ἀποπίπτει.]

Θυλακώδης, ὁ, ἡ, i. q. θυλακοειδὴς, Sacci formam gerens, Sacco s. Folliculo assimilis. [Theophr. H. Pl. 3, 7, 3 : Τὸ θυλακῶδες τῆς πτελέας.] Ap. Diosc. enim 1, θυλακώδης καρπὸς Hermol. interpr. Fructus folliculari specie : et τὸ θυλακῶδες a Gaza redditur Folliculus.

Θύλαξ [scr. Θῦλαξ], κος, ὁ, et Θύλακος, ὁ, Saccus. Utrumque ap. Polluc. [10, 172] et Suid., sed posterius longe est frequentius. [Suidæ ex libris optimis θύλακοι est restitutum. In l. Theopompi quem infra affert HSt. ap. Athenæum codex epitomes Paris. θύλακες, sed addita vitii nota, præbet. Θύλακες pro θύλακοι libri quidam Pollucis 10, 149. Idem 10, 172 θύλακα ex Homero affert, qui non hoc, sed λάρνακα dixit. Accus. τοὺς θύλακας Etym. M. p. 457, 32, nisi θυλάκους scribendum. Hesych. : Μαλάγας ... θύλαξ, ἀσκός. || Θύλακος. Herodot. 3, 46 : Θύλακον δὲ φέροντες ἔφασαν τὸν θύλακον (θύλακα cod. Schellersh.) ἁλφίτων δέεσθαι. Pindari ad Corinnam dictum τῇ χειρὶ σπείρειν, μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ memorat Plut. Mor. p. 348, A.] Aristoph. Pl. [763] : Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. 11, [p. 499, C] : Λάγυνον ἔχω κενὸν, θύλακον δὲ μεστόν· contra in proverb. [ap. Eustath. p. 1646, 19] Εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος, Bene instructus est uter, bene et saccus. [Et Galen. vol. 2, p. 559, 12, omentum esse ait ἐν σχήματι μάλιστα φασκωλίου τε καὶ θυλάκου καὶ σάκκου. Hase.] Rursum ap. Athen. [2, p. 67, F, et Longin. De subl. 42, 3 e Theopompo] : Πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων. [Plato Theæt. p. 161, A : Ὅτι με οἴει λόγων τινὰ εἶναι θύλακον. Diog. L. 6, 50 : Διονύσιος (χρῆσθαι ἔφη) τοῖς φίλοις ὡς θυλάκοις, τοὺς μὲν πλήρεις κρημνῶν, τοὺς δὲ κενοὺς ῥίπτων. || Bracca. Eur. Cycl. 181 : Τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα. Aristoph. Vesp. 1087 : Θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους, ubi ἀναξυρίδες Persicæ intelliguntur. Schol. : Εἶδη βρακίων παρὰ Πέρσαις. ῡ] Hesychio vero θύλαξ est προσκεφάλαιον, Pulvinar, Cervical. [Hac signif. quum τύλη dicatur, non improbabilis Hemsterhusii conjectura est θύλαξ ex τύλαξ corruptum habentis.]

[Θύλακος, ἡ, Thylacus, statuarius. Pausan. 5, 23, 5.]

[Θύλας. V. Οὐλάς.]

[Θυλέομαι.] Θυηλάσασθαι, Sacrificare, VV. LL. [E Polluce 1, 27, ubi θυηλήσασθαι scriptum, sed θυλήσασθαι ex codd. restituendum est. Porphyr. De abstin. 2, 6, p. 63, 41 : Ἐκ τῆς περικειμένης πήρας τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας ἐθυλήσατο, Diis obtulit.]

Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, Suffimenta, quæ in aris adolebantur, βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα, ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν, Hesych. : ut vero schol. Aristoph. [Pac. 1040] τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα, quæ dicit aspergi vino et oleo. Tale quid Libum erat ap. Latinos, genus sc. dulciarii ex farre, caseo, melle et oleo. Aristoph. Pac. [1039] : Τίθεσο τὼ μηρὼ λαβὼν, Ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἰμι καὶ θυλήματα. Teleclides ap. schol. Aristoph. : Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων. Suid. exp. πέμματα, ἀπαρχὰς, Bud. προθύματα. [Theophr. Char. c. 10 : Μήτε στέμματα μήτε θυλήματα· ubi v. Casaub. Porphyr. De abst. 2, 6.] Ap. Hesych. [et in cod. Rav. Aristoph. l. c.] inversis vocalibus

scriptum θηλύματα. [Quam formam agnoscere videtur A schol. Hom. Il. Z, 270, qui Atticos θηλύματα dicere autumet ἀπὸ τοῦ ἐκθηλύνειν. || Aliud vitium est θυηλήματα, quod olim legebatur ap. Theophr. l. c. || De mensura syllabæ primæ uno constat exemplo Pherecratis ap. Clem. Al. Strom. 7, p. 847 : Εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι θυλήμασι κρύπτετε πολλοῖς. Nam sic scripturam vulgatam οὐλήμασι recte correxit Ruhnk. ad Tim. p. 144. Similiter θυλάδες in οὐλάδες corruptum ap. Hesych.]

[Θύλλα, κλάδους, ἢ φύλλα· ἢ ἑορτὴ Ἀφροδίτης, Hesych.]

[Θυλλὶς, ίδος, ἡ, Saccus. Hesych. : Θυλίδες (θυλλίδες recte Musurus), οἱ (αἱ codex) θύλακοι. Θυλλίς (codex θύλλεις), θύλακος, γωρυτὸς, ἔλυτρον. Θυλλὶς, ὁ θύλακος, inter nomina in λλις exeuntia est ap. Arcad. p. 30, 12. Conf. Θαλλίς.]

[Θύλον, ὀλέθριον, ὤριμον (ὅριμον codex), Hesych. Idem quod οὖλον. Is. Voss.]

Θῦμα, τὸ, Victima, Hostia, Illud ipsum quod sacrificatur, immolatur. [Æsch. Ag. 1310 : Καὶ πῶς τόδ' ὄζει B θυμάτων ἐφεστίων. Soph. Phil. 8 : Οὔτε λοιβῆς οὔτε θυμάτων προσθιγεῖν. Eur. Iph. T. 596 : Οὗτος ... θεᾷ γενέσθω θῦμα. Θύματος ἐπιστάτης Hec. 223. Plato Rep. 2, p. 378, A : Θυσαμένους οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα.] Posidippus ap. Athen. 9, [p. 377, A] : Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα, βοῦς· Ὁ διδοὺς ἐπιφανής. Philo V. M. 3 : Καὶ τῷ θύματι χρήσθωσαν ὡς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ τρόπῳ παραπλησίῳ, Eademque lege et ritu, quo priores, hostiis utuntor. Isocr. Ad Nic. [p. 18, E] : Ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θ. κάλλιστον, καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σεαυτὸν παρέχῃς. Epigr. [Antipatri Anth. Plan. 4, 131] : Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι. Et metaph. ap. [Æschyl. Ag. 1118 : Θύματος λευσίμου· ubi cædes Agamemnonis intelligitur;] Herodian. 2, [13, 10] de militibus prætorianis : Πρόκεισθε ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, Victimæ hic statis obnoxiæ nostro imperio. Θύματα dicebatur etiam Pistorium opus, s. Placentæ, quod ad animalium formam effictum diis offerebatur. Sic exp. schol. Thucyd. 1, [126] de festo Jovis Μειλιχίου, C quod Διάσια appellant, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια, In quibus rem divinam faciunt non victimis, sed libamentis s. placentulis, more patrio. Ap. Soph. El. [634] sunt etiam θύματα πάγκαρπα, Fruges omnis generis, quæ diis offerebantur : Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι, Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδ', schol. ibi exp. θυμιάματα : at malim ἀπαρχὰς, quod Hesych. habet. V. in Θυσία l. ex Aristot. Eth. || Θύματα, Galen. ap. Hippocr. exp. θυμιάματα, Suffimenta. [Θύμα υ breve habere traditur in libello Herodianeo περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. vol. 3, p. 294, 4, errore manifesto.]

[Θυμάγροικος, ὁ, ἡ, Qui animo rustico est. Pollux 6, 125 : Σκληρότερον γὰρ ὁ ἀστεμφὴς ... καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους θυμάγροικος. Vulgatum δημάγροικος ex codd. correctum.]

Θυμαδέων, Hesychio ἀθυμῶν.

[Θυμάδης, ὁ, Thymades, n. pr. in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 778.]

Θῡμαίνω, Irascor, Excandesco, Succenseo. Ari- D stoph. Nub. [1478] : Μηδαμῶς θύμαινέ μοι, Nequaquam mihi succenseas. Et [609] : Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις· Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι. Et in partic. ap. Hesiod. [Sc. 262] : Ὄμμασι θυμήνασαι, Vultu iram monstrantes. Θυμήνας, Iratus, Ira accensus. [Eupolis ap. Photium Lex. p. 657, 2 : Θυμήνας τοῖς στρατιώταις. || Forma media Hesych. : Θυμαίνεται, ὀργίζεται.]

[Θυμαιτάδαι, οἱ, Thymætadæ. Harpocr. : Θ., δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμαίτου ἥρωος ὀνομασθεὶς ὥς φησι Διόδωρος. Sic libri meliores : vulgo Θυμοιτάδαι et Θυμοίτου. Θυμαιτάδαι ap. Photium p. 97, 5 : per οι ap. Hesych. et Suidam. Θυματάδαι ap. Steph. Byz. : Θ. δῆμος τῆς Ἱ. φ. Ὁ δημότης Θυματάδης. (Λυσιθέῳ Θυμαιτάδῃ in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 226, 227, 228.) Τὰ τοπικὰ ἐκ Θυματαδῶν, καὶ τὰ ὅμοια (ubi θυματίδαι ... θυματίδης ... θυμαῶν cod. Vrat.) Θυηκετάδαι, δῆμος Ἱπποθοωντίδος, ap. Photium p. 96, 14. Corruptum ex Θυμαιτάδαι.]

[Θυμαίτης. V. Θυμοίτης.]

[Θυμαιτὶς, ίδος, ἡ, Læna ex Thymætadis. Aristoph. Vesp. 1138 : Σισύραν ὠόμην Θυμαιτίδα (εἶναι)· ubi schol. : Θυμαιτίδα ἀπὸ δήμου τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὡς ἐκεῖ τῶν βαιτῶν γινομένων. Ἀπὸ Θυμοίτου ἥρως. Μήποτε δὲ γραπτέον Θυμοιτίδα. Quod refutatur exemplis supra allatis.]

Θῡμαλγὴς, δ, ἡ, Animo dolorem afferens. Hom. Od. Υ, [118] : Οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν· Σ, [346] : Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· Ψ, [183] : Ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες· Θ, [272] : Θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε. [Herodot. 1, 129 : Λέγων ἐς αὐτὸν θυμαλγέα ἔπεα. Signif. intrans. Æsch. Ag. 1040 : Βρέμει θυμαλγὴς (καρδία), Dolens.]

[Θυμάλη. V. Θυμέλη.]

[Θυμαλὶς. V. Τιθυμαλίς.]

[Θύμαλλος, ὁ, piscis quidam, ap. Ælian. N. A. 14, 22 : Θύμαλλον δὲ ἰχθὺν οὕτω καλούμενον τρέφει Τέκνος· ποταμοῦ δὲ ὄνομα τοῦτο Ἰταλοῦ. Nomen a θύμον ductum, quantum ex proximis Æliani verbis colligi potest : Οὐ γάρ τί που προσβάλλει ἰχθυηρὸν ἀέρα κατὰ τοὺς λοιποὺς, ἀλλὰ εἴποις ἂν διὰ χειρῶν κατέχειν θύμαλλον (θύμον Schneid.; θύμα Jacobs.) νεωστὶ τῆς γῆς τρυγηθέντα.]

[Θύμαλον. V. Θύμιον.]

Θυμάλωψ, πος, ὁ, Titio, Semiustus carbo, Titio ex igni sublatus et ambustus, ut Suidæ θυμάλωπες sunt οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως, ἄνθρακες οἱ ἡμίκαυτοι. Itidemque Hesychio θυμάλωψ est ξύλον κεκαυμένον, δαλός : et θυμάλωπες, οἱ ἀπὸ τῆς θυμιάσεως σπινθῆρες. Polluci quoque [10, 101] θυμάλωπες sunt Semiusti carbones, ἡμίκαυτοι ἄνθρακες, afferenti e Strattide : Πῶς ἂν κοιμίσειέ μοί τις θυμαλώπων μεστὴν ἐσχάραν; Utitur eod. voc. et Aristoph. Ach. [320] : Οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν. Ubi scholiastæ θυμάλωψ est itidem ὁ ἀπολελειμμένος τῆς θύψεως ἄνθραξ ὁ ἡμίκαυτος, ξύλον καὲν, διακεκαυμένος ἄνθραξ. Sed videtur, originem sequendo, potius duplici μ scrib. fuisse, quum tamen in omnibus exempll. simplici scriptum sit. V. et Ἐπίτραγος. || Θαυμάλωπες Lexico meo vet. sunt οἱ ἡμίφλεκτοι ἄνθρακες, Semiusti carbones : itidemque Etymologo, qui etiam subjungit, Θάψαι γὰρ τὸ καῦσαι· nisi forte θαῦσαι [potius θύψαι] scripsit. A Suida θαυμάλωψ exp. non solum ἡμίφλεκτος, sed etiam διακεκαυμένος ἄνθραξ.

[Θυμαμόργας, ἡ νόσος, Ἐρετριεῖς, Hesych. Videtur dictum ἀπὸ τοῦ ἀμέργειν s. ἀμέλγειν τὸν θυμὸν, morbus qui mentis vigorem exsugit. Albert.]

[Θῡμαντικὸς, ἡ, ὸν, Animosus. Dosith. Gloss. ap. Valck. in Misc. Obss. vol. 10, p. 112. Boiss.]

[Θυμάρεστος, ὁ, ἡ, i. q. θυμήρης. Apollon. Lex. H. s. Θυμαρέα.]

[Θῡμᾰρέω, Gratum habeo, Probo. Theocr. 26, 9 : Ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.]

Θῡμᾰρὴς, ὁ, ἡ, Animo conveniens, h. e. Gratus, Animo placens, aliquoties [Il. I, 336, Od. Ψ, 232] ap. Hom., Ἔχων ἄλοχον θυμαρέα. [Od. P, 199 : Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν.] Pro quo, verso α in η, dicitur Θυμήρης, accentu in penult. retracto. [De quo v. Eustath. p. 754, 60; 1946, 35.] Od. K, [361] : Λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. Et, Θυμήρεις αὐτῷ φίλους, Herodian. 8, [5, 23], Carissimos. [Photius p. 97, 2 : Θυμηρέστερον, ἡδύτερον.] || Dicitur vero et Θυμάρμενος, quod ejusd. et originis et signif. est. Nicand. Al. [590] : Θυμάρμενον εἶαρ, i. e. θυμηρέστατον, Animo gratum.

[Θῡμάρης, ους, ὁ, Thymares, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 295; in Thessalica ib. p. 865.]

[Θυμαρνόλιον, Hippomarathrum, Diosc. 3, 75.]

[Θυματικὸς, ἡ, όν. Θυματικὴ μαντεία, Divinatio ex hostiis, schol. Æsch. Prom. 495. Wakef.]

Θῡμάτιον, τὸ, Parva hostia, Victima exigua. Pro quo Θυμήτιον, Suid., metri causa [de quo nihil dixit Suidas] α in η mutato : exp. autem τὸ μικρὸν θῦμα καὶ εὐτελές. [Psell. Cat. in Psalm. t. 1, p. 65, 18 : Οὐδέ τισι θυμητίοις τὴν ἄνωθεν ἐπικουρίαν καταβιαζόμενος. Hase.]

Θύμβρα, ἡ, Thymbra : herba odorata, de qua Diosc. 3, 45, et Plin. 19, 8, ubi eam a Latinorum nonnullis Cunilam esse vocatam ait, subjungens, Hæc apud nos habet vocabulum et aliud, Satureia dicta in condimentario genere. Colum. tamen inter thym-

bram et cunilam s. satureiam distinguit, sic scribens 9, 4 : Eademque regio fœcunda sit fruticis exigui et maxime thymi aut origani, tum etiam thymbræ, vel nostratis cunilæ, quam Satureiam rustici vocant. Et in Horto[v. 233]: Et satureia thymi referens thymbræque saporem. Dicitur porro hæc thymbra etiam Θυμβραία, ab Hippocr. teste Galeno, et Θύμβρον, a Theophr. H. Pl. 7, 1, [2], ubi tamen et fem. θύμβρα habetur. Aetius plurali etiam num. τὰ θύμβρα dicit, ut Martial. : Improba nec prosunt jam satureia tibi. [|| Θύμβρον, τὸ, ap. Theophr. semel l. ab HSt. citato et schol. Aristoph. Ach. 253. || Θύμβρος, εἶδος βοτάνης, Cunilium, Gl. || Θυμβρίη ap. Hippocr. p. 572, 41. || « Θρύμβη ap. Myreps. De antid. 1, 100, Geopon. 12, 2. » Weigel. Θρύμβος et θρύμβα in Lex. botan. in Boiss. Anecd. 2, p. 398. Θρύμβοι ap. Eustath. p. 1828, 14, vitium hoc linguæ vulgari tribuentem.]

Θύμβρα, ἡ, [Thymbra,] locus est Ilii ad Thymbrum fluvium, ubi fanum est Apollinis Θυμβραίου, teste Hesych. [Hom. Il. K, 430 : Πρὸς Θύμβρης. Steph. Byz. : Θ., πόλις Τρῳάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θύμβρου φίλου αὐτοῦ· οὗ ποταμὸς Θύμβρις· ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. (Eadem fere leguntur ap. Strabon. 13, p. 598. Fluvium illum Θύμβριν vocat Eustath. p. 816, 11, Stephani verba exscribens.) Λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ Ζυμβραῖος. Λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριός φησι διὰ τοῦ δ καὶ Δυμβριεύς.]

[Θυμβραία, ἡ, Thymbra. Galen. Gloss. Hipp. p. 482 : Θυμβραίαν· οὕτως ὀνομάζει τὴν θύμβραν. Ap. Hippocr. p. 572, 41 : Ἀρώματα δὲ θύμον, θυμβρίην.]

[Θυμβραῖος, αία, αῖον, Thymbræus. Ἀπόλλων Θ. ap. Eur. Rhes. 224. Philostr. p. 737. Θ. βωμὸς Eur. Rhes. 504.]

[Θυμβραῖος, ὁ, Thymbræus, Trojanus. Hom. Il. Λ, 320.]

[Θύμβραρα, τὰ, Thymbrara, urbs Lydiæ. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 11 et 7, 1, 45, ubi nomen in codd. varie corruptum. De vera scriptura constat ex Steph. Byz. qui de gentili : Τὸ ἐθνικὸν Θυμβραρεὺς ἔδει, Ξενοφῶν (?) δὲ Θυμβραραῖός φησι. V. Wessel. ad Diodor. 14, 80.]

[Θυμβρεπίδειπνος. V. Θυμβροφάγος.]

[Θυμβρία, ἡ, Thymbria, pagus Cariæ. Strabo 14, p. 636.]

[Θύμβριον, τὸ, Thymbrium, urbs Phrygiæ. Xen. Anab. 1, 2, 13.]

[Θύμβριος. Θύμβρις. V. Θύμβρα.]

[Θύμβρις, εως, ἡ, Thymbris. Apollodor. 1, 4, p. 20 : Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν μαθὼν παρὰ τοῦ Πανὸς τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως. Ὕβρεως Tzetz. ad Lycophr. 772. In Θύμβρεως consentit schol. Pind. p. 297 ed. Bœckh.]

[Θύμβρις, ιδος, ὁ, Tiberis. Steph. Byz. : Θ., ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. Τὸ ἐθνικὸν Θύμβριος καὶ Θυμβριάς. Diodor. Anth. Pal. 9, 219 : Ὠκυρόην Θύμβριν. Leonid. Alex. ib. 352 : Θύμβριδος ἱερὸν ὕδωρ. Dionys. Per. 352—354, ubi libri pauci Θύβρις. || Θυβριὰς, άδος, ἡ, Tiberina. Christodor. Ecphr. 416 : Βεργίλλιος, ὅν ποτε Ῥώμης Θυβριὰς ἄλλον Ὅμηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἠχώ. Marcell. Anth. Pal. Append. 51, 1 (ex marmore) : Δεῦρ' ἴτε Θυβριάδες νηὸν ποτὶ τόνδε γυναῖκες.]

Θυμβρίτης, ὁ, οἶνος, Thymbrites vinum, h. e. E thymbra factum, s. Thymbra conditum : de quo Diosc. 5, 60.

[Θύμβρον. Θύμβρος. V. Θύμβρα.]

Θυμβροφάγος, ὁ, ἡ, Thymbra victitans. Et Θυμβρεπίδειπνος, Qui thymbra super cœna utitur, aut thymbra super cœna contentus est, Non nisi thymbra cœnitans, ideoque Frugalis, Restrictus et parcus : φειδωλῶς καὶ εὐτελῶς ζῶν. Aristoph. Ach. [353] : Ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 5 : Θ. βλέπειν, ἀντὶ τοῦ δριμὺ, ὅτι καὶ ἡ θύμβρα δριμυτάτη ἐστί.] Idem Nub. [421] : Φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, καὶ θυμβρεπιδείπνου.

Θυμβρώδης, ὁ, ἡ, Thymbræ similis, Qui e thymbræ genere est : ap. Theophr. H. Pl. [6, 7, 5.]

Θυμελαία, ἡ, Thymelæa : herba quam nonnulli χαμελαίαν et κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia et fructum similem myrto, qui Κνίδειος κόκκος, i. e. Granum Cnidium, nominatur, teste Diosc. 4, 173, et Plin. 13, 21, ubi et ipse dicit esse similem oleastro, foliis angustioribus, gummosis si mordeantur, myrti magnitudine. [Rufus p. 33 ed. Matth.]

Θυμελαΐτης, ὁ, οἶνος, Vinum e thymelæa, s. Vinum thymelæa conditum : conjectis nimirum in id ramulis, foliis et fructu, ut fusius docet Diosc. 5, 78.

Θυμελάχραντος, ὁ, ἡ, Qui non fœdat s. dedecorat convivia et lusus : θ. ἄλοχος, Uxor honesta, quæque decore se gerit vel in conviviis vel in deliciis. VV. LL. [Lectio absurda ex Antipatri Sid. epigr. Anth. Pal. 7, 423, ubi codex Palat. τιμελ (Τιμέα Græfius in Act. Acad. Petrop. vol. 8, p. 644) ἄχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον.]

Θῠμέλη, ἡ, Altare, a θύω, quoniam supra eo sacra fiunt; Farina, quæ sacrificiis adhibebatur. Apud Hesychium tamen non θυμέλαι, sed θυμάλαι sunt οἱ βωμοὶ et τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα. Sed notandum, hoc θυμάλαι ap. Hesych. non esse suo, h. e. alphabetico, ordine, sed positum post Θυμβροφάγος, ante Θυμέλη : adeo ut quin θυμέλαι pro eo leg. sit, minime dubium esse videatur. Nam θυμέλη eid. Hes. est βωμὸς, Ara, addenti tamen ab aliis etiam exponi τὸ ἐπίπυρον ἐφ' οὗ ἐπιθύουσι, ἔδαφος ἱερὸν, reperiturque hac in signif. ap. [Æsch. Suppl. 669;] Eur. [Suppl. 64] : Θυμέλαι θεῶν δεξίπυροι, Aræ deorum. [Rhes. 235 : Θυμέλας οἴκων πατρὸς Ἰλιάδας. || Phrynich. p. 163 Θυμέλην· τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐτίθουν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ αὐληταὶ καὶ κιθαρῳδοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται. Σὺ μέντοι ἔνθα μὲν κωμῳδοὶ καὶ τραγῳδοὶ ἀγωνίζονται, λογεῖον ἐρεῖς· ἔνθα δὲ οἱ αὐληταὶ καὶ οἱ χοροὶ, ὀρχήστραν· μὴ λέγε δὲ θυμέλην. Θυμέλη pro orchestra ap. veteres non memini me legere, præter quod Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, C, Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλην in hunc sensum dixisse videtur; sæpius ap. recentiores pro scena et re scenica atque musica occurrit (ut in exx. ab HSt. allatis)... Lobeck.] Peculiariter vero in orchestra, quæ propria chori pars erat in theatro, θυμέλη dicebatur s. βῆμα s. βωμὸς, s. Pulpitum, ut alii tradunt, altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum et comœdiarum, quoad comœdiæ chorum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. [Pollux 4, 123.] Suid. v. Σκηνὴ, loquens de orchestra : Αὕτη δέ ἐστιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι· ἔστι μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς τοῦ Διονύσου, ὃς καλεῖται θυμέλη, μετὰ δὲ τὴν θυμέλην κονίστρα. Etym. vero θ. mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. [Mor. p. 405, D] : Τὴν δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον ὥσπερ ἐκ θυμέλης, οὐκ ἀνήδυντον οὐδὲ λιτὴν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγγομένην. In Pol. Præc. [p. 822, F] tradit non oportere ἐπὶ στάδια καὶ θυμέλας καὶ τραπέζας (καταβαίνειν) πένητα πλουσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον. Lucian. De salt. [c. 76] : Καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς θυμέλης. Ap. Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 21] : Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Βλαστὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἕρεψε κόμην. Rursum Plut. Alex. [c. 67] : Αὐτὸν μὲν οὖν ἵπποι ἐκόμιζον ὀχτὼ μετὰ τῶν ἑταίρων ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας εὐωχούμενον συνεχῶς, quidam interpr. In sublimi et insigni tabulato. Ap. Lat. usus est Martial. 1, [5] ad Domitianum : Qua thymelen spectas, derisoremque Latinum, Illa fronte precor carmina nostra legas. Ubi quidam Thymelen pro ipsis thymelicis accipiunt : alii saltatricis celeberrimæ nomen proprium esse volunt. || Eur. [Iph. A. 152] θυμέλας Κυκλώπων, quidam interpr. Mœnia Argivorum a Cyclopibus facta. || Ap. Eund. θυμέλην exp. κῶμον. [|| I. q. θυλήματα. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 42, 23 : Νῦν μὲν θυμέλην καλοῦμεν τὴν τοῦ θεάτρου σκηνὴν, καὶ ἔοικε παρὰ τὸ θύειν κεκλῆσθαι ὁ τόπος οὗτος· Φερεκράτης δὲ τὰ θυλήματα, ἅπερ ἐστὶν ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, οὕτω καλεῖ. Quo referenda est gl. Hesychii supra ab HSt. memorata.]

Θυμελικὸς, ἡ, ὸν, Thymelicus, Ad thymelen pertinens, Thymelen decens, [et generatim Scenicus]. Plut. Fabio [c. 4] : Θεὰς δὲ μουσικὰς καὶ θυμελικὰς ἄξειν. Athen. [15, p. 699, A] : Εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικούς. [Inscr. Bœotica apud Bœckh. vol. 1, p. 786, 56 : Ἐν ταῖς γενομέναις θεωρίαις τοῦ θυμελικοῦ.] Et θυμελικοὶ, Qui in thymela ludunt. [Inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 417 : Ἀντωνείνης θυμελικῆς.] Vitruv. 5, 8 : Apud eos (Græcos) tragici et comici actores in scena peragunt : reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones : itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 164.]

[Θυμελικῶς, Tanquam in thymela. Anast. Sin. Hodeg. p. 298, 24 : Θ. ὀρχήσασθε. Hase.]

[Θυμέω. V. Θυμόω.]

Θῡμηγερέω, Animum recolligo, θυμὸν ἀγείρω, Hom. aliquoties : Od. H, [283] : Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, h. e. νέον ἐσαγειράμενος θυμὸν, ut alibi ait, Recolligens novum animum, animi vires collapsas, animum qui jam defecerat.

[Θῡμηδέω, Animo læto sum. Heliod. 10, 3, p. 458 : Ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ τοῦ Ὑδάσπου θυμηδούντων. Hesych. : Θυμηδήσας, θυμῷ ἀρέσας· καὶ ἰσχυρῶς θυμούμενος. Codex θυμοδίσας.]

Θυμηδὴς, ὁ, ἡ, Animo gratus et jucundus, oppositum adjectivo θυμαλγής. Hom. Od. Π, [389] : Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Et θυμηδέστερος κλῆρος, Sors acceptior, animo gratior, Sap. 3, [14. Æsch. Suppl. 962 : Τούτων τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα.]

Θυμηδία, ἡ, Animi jucunditas et delectatio, qua sc. animus gaudio et lætitia perfunditur. Plut. [Mor. p. 713, D] : Ὅσοι πολλῆς ἐν αὐτοῖς εὐφροσύνης καὶ θυμηδίας παρούσης, ἔξωθεν ἐπάγειν τὰ τέρποντα φιλοτιμοῦνται. Eupolis ap. Athen. 7, [p. 286, B] : Παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ θυμηδία, ἵνα πάρα μὲν κάραβοι, καὶ βατίδες, καὶ λαγῲ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. A Bud. exp. Animus hilaris et voluptate perfusus, Oblectamentum, citante e Galeno Ad Glauc. : Ὀργῇ δὲ καὶ λύπῃ καὶ θυμῷ ἀντεισάγειν χρὴ τὴν ἐν λόγοις τε καὶ πράξεσι καὶ θεάμασι καὶ διηγήμασι θυμηδίαις. Plut. in Homero [§ 214], de locis comicis et ad risum provocantibus ap. Hom., ut sunt, Martis et Veneris deprehensio, Thersites vapulans : Τοιαύτη μὲν ἡ θ. παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρίσκεται. Dicitur autem a θυμηδὴς, ut ἀηδία ab ἀηδής. [Aretæus p. 29, 50; Iambl. V. Pyth. p. 208.]

[Θύμημα, τὸ, Cogitatio. Paralip. 1, 28, 9 : Πᾶν τὸ θ. γινώσκει κύριος. Quod ἐνθύμημα dici solet.]

[Θυμήρης. V. Θυμαρής.]

[Θυμητικὸς, scriptura vitiosa pro θυμικὸς apud Pseud-Athanas. vol. 2, p. 322, F.]

[Θυμήτιον. V. Θυμάτιον.]

[Θυμιαίνω, Suffio, Adolo, Gl.]

[Θυμίακτρον Schneideri conjectura. V. Θαύμακτρον.]

Θῡμίᾱμα, τὸ, Suffimentum, Suffitus, Suffitio ex aromatibus, odoribus : etiam Bonis odoribus suffire, dicit Colum. [Herodot. 1, 198 : Περὶ θυμίημα καταγιζόμενον ἵζει· 2, 86 : Τὴν κοιλίην διηθέουσι θυμιήμασι τετριμμένοισι· 8, 99 : Ἐθυμίων θυμιήματα. Soph. OEd. T. 4 : Πόλις ... θυμιαμάτων γέμει. Aristoph. Av. 1716. Pausan. 9, 30, 1 : Τοῦτό ἐστι τὸ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενον θυμιάμασιν ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεσθαι.] Herodian. [3, 9, 5] : Φέρει γὰρ πόας εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θυμιάμασι χρώμεθα, Herbas odoratas, quæ nos aromata suffimentaque habemus. Plato Rep. 2, [p. 373, A] : Καὶ μύρα καὶ θ., καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα. Athen. 12, [p. 538, A] : Ἐῤῥανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον· ἐθυμιᾶτο δὲ αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα. Diosc. 1, 105, de herba Sabina : Χρῶνται δέ τινες τοῖς φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος. De qua Plin. 24, 11 : A multis in suffitus pro thure assumitur. [|| Θυμίασμα cod. Alex. Exod. 23, 18, ubi vulgo θυμίαμα. Schleusn. Similiter Galen. vol. 14, p. 460, 17 ed. Kühn. habet Ἀμμωνιακὸν θυμίασμα· alibi, ubi item agitur de Ammoniaca gummi, est θυμίαμα· ut p. 113, 5; 160, 10; 460, 4; 501, 16. Sic quoque Lucian. Jov. Trag. c. 30 : Θυμιαμάτων. Hase.]

[Θυμιαμάτιον scriptura vitiosa pro θυμίαμα. V. Βαρὺ vol. 2, p. 138, A.]

[Θυμιαματουργὸς, ὁ, Suffimentorum confector. Theodor. Hyrtac. Epist. 56. Boiss.]

Θῡμίᾱσις, εως, ἡ, Suffitus s. Suffitio. Diosc. 1, 130, de sesaminis et acanthinis lignis, quibus ebenum adulteratur : Μηδὲν δὲ δηκτικὸν ἐχούσας ἐν τῇ γεύσει ἢ ἐν τῇ θυμιάσει εὐῶδες· unde a contrario Plin. dicit ebenum uri odore jucundo. [Θ. τριχῶν Geopon. 5, 48, 3. Definit voc. Aristot. Meteor. 4, 9 post med. : Θ. δέ ἐστιν ἡ ὑπὸ θερμοῦ καυστικοῦ κοινὴ ἔκκρισις ξηροῦ καὶ ὑγροῦ ἀθρόως.]

[Θυμίασμα. V. Θυμίαμα.]

[Θυμιατέον, Fumigandum. Geopon. 6, 10; 18, 2, 4.]

[Θυμιατεύω, i. q. θυμιάω. Schol. Æschin. p. 724, 12 ed. Reisk. : Ὁ κῆρυξ θυμιατεύσας τὴν ἐκκλησίαν.]

[Θυμιατὴρ, ὁ, i. q. θυμιατήριον. Vita S. Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 417, 35 et 33 : Κατεῖχεν ἐν τῇ χειρὶ τὸν θυμιατῆρα. Hase.]

[Θυμιατηρία, ἡ, Thymiateria. Steph. Byz. : Θ., πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Θυμιατήριος.]

Θυμιατήριον, τὸ, Acerra, Thuribulum. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 197, F; 202, B. Inscrr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 198, 235, Tenia vol. 2, p. 274.] Philo V. M. 3 : Τὴν κιβωτὸν, τὴν λυχνίαν, τὸ θ., Acerram. Eod. l. : Τῶν δὲ περιγείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις (παρίδρυται σύμβολον), τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θ. [Forma Ion. Θυμιητήριον apud Herodot. 4, 162.] In VV. LL. exp. Locus, Ara, in qua fit suffitus. [De quo v. Mangei. ad Philon. vol. 1, p. 504.] || Sidus cœleste, quod θυτήριον appellat Aratus, Ara, ut Cic., Manil., Hygin., Rufus et Firmicus interpr.; Thuribulum, Vitruv. 7, 9, sub scorpionis aculeo illud collocans. Basso Sacrarius et Pharum, Alfonso Lar appellatur, VV. LL.

[Θῡμιατίζω, i. q. θυμιάω. Geopon. 6, 12, 1 : Θυμιατίζεσθαι χρὴ λιβάνῳ. Θυμιατίζειν ib. 6, 13, 2.]

Θυμιατικὸς, ἡ, ὸν, Ad suffiendum aptus, Vaporiferus. [Plato Tim. p. 61, C : Κηροειδῆ καὶ θυμιατικὰ σώματα.]

[Θυμιατῖτις, ἡ, i. q. πεντάφυλλον. Diosc. 4, 42.]

[Θυμιατὸς, ἡ, όν. Aristot. Meteor. 4, 9 : Θυμιατὰ δ' ἐστὶ τῶν σωμάτων ὅσα ὑγρότητα ἔχει μὲν, οὕτω δ' ἔχει ὥστε μὴ ἐξατμίζειν πυρουμένων χωρίς. Aretæus p. 65, 12 : Θυμίῃσι (scr. θυμιητοῖσι) κακώδεσι ... θυμιητῶν εὐωδέων.]

[Θυμιατρὶς, ίδος, ἡ. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 347, 35 : Ἀφίκετο Ἀθήναζε τότε τῷ Πρόκλῳ ἐπὶ ταφῆς ὄντι τὴν θυμιατρίδα φέρων, Sepulcralia cum thure, vertit interpres. Seager. || Greg. Nyss. t. 2, p. 743, D : Τὰς θυμιατρίδας μετεχειρίζοντο, Feminas quæ suffiunt. Hase.]

Θυμιάω, Suffio, Odores incendo, Adoleo. Bud. Athen. 7, [p. 289, F] : Τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Sed additur interdum accus. : Θυμιῶσι τὸ λήδανον Ἄραβες, Herodot. [3, 112. Et 8, 99 : Ἐθυμίων θυμιήματα.] Sic Herodian. 5, [5, 12] : Ὡς συνιόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, λιβανωτόν τε θυμιῶσιν ἕκαστος, καὶ οἴνου σπένδωσι, Ut quum senatus haberetur, thura unusquisque adoleret, vinumque libaret, Polit. Qui accus. in gen. interdum mutatur, ea forma, qua dicitur πιεῖν οἴνου, ut Lucian. [Prometh. c. 19] : Ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. Fortasse autem et in illo Herodiani l. λιβανωτοῦ itidem legi debet, sicut legitur οἴνου. || Suffitu afflo, Suffitu inficio, Bud. afferens ex Aristot. [H. A. 9, 27, 2] hæc de apibus dicta : Θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, τότε μάλιστα τὸ μέλι ἐσθίουσι. In VV. LL. θυμιωμένου κέρατος, Cornu facto suffitu. Et θυμιώμενον διώκει, Nidore fugat. Item Aristot. Meteor. 2, p. 187, θυμιᾶσθαι pro ἀναθυμιᾶσθαι, Vaporari, Exhalare, Bud. Interdum θυμιῶμαι redditur et Uror, Accendor. Unde pro eo, quod Diosc. [5, 145] de gagate lapide refert, Διώκει δὲ καὶ ἑρπετὰ θυμιαθεὶς, Plin. tradit eum uri accendique aqua, oleo restingui : atque ita, sc. accensum aqua et restinctum oleo, fugare serpentes. Quam Plinii interpr. Dioscoridis quoque sequuntur Interprr. Et pro eo, quod idem Diosc. 2, 63, de cornu cervino dicit : Ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει, idem Plin. habet, Accensis autem utrislibet, odore serpentes fugantur. Ubi tamen ad ex-

primendum θυμιᾶσθαι, addidit Odore. || Θυμιῆται, Fit thymiama, Suffitur, ap. Herodot. [4, 75 : Τὸ σπέρμα τῆς καννάβιος θυμιῆται καὶ ἀτμίδα παρέχεται τοσαύτην....] Ionice pro θυμιᾶται, ut ap. Hippocr. θυμιήσθω pro θυμιάσθω, et θυμίησις pro θυμίασις.

Θῡμίδιον, τὸ, Animulus. Aristoph. Vesp. [877] : Παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος, Ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας, Loco siræi s. sapæ aliquantulum mellis animulo ejus admiscens. Nisi aliquis accipere malit pro Iracundia, s. Animulo ad iram prono.

[Θυμίζω. Hesych. : Θυμιχθεὶς, πικρανθείς. A θυμίζω vel θυμίσσω. Sic infra θωμιχθεὶς a θωμίζω vel θωμίσσω. Albert. Oribas. p. 157 Matth. : Τὸ μέλι θυμίζον, i. e. mel ex apibus thymo pastis.]

Θῡμικὸς, ἡ, ὸν, Animosus. Aristot. [H. A. 1, 1 extr. : Θυμικὰ ζῷα. Idem] : Ἐπεὶ τὸ ἄῤῥεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον. Athen. 2, [p. 38, E] de vini potoribus : Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνονται, Animosi, θυμοειδεῖς. || Iracundus. Aristot. Rhet. 2, [14] : Καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Plut. [Mor. p. 458, E] : Τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικόν. [Polyb. 18, 20, 7, θ. δύναμις, Ferocia spiritus, cui opponitur γνώμη καὶ λογισμός. Schweigh. Athen. 2, p. 55, F : Ζήνων σκληρὸς ὢν καὶ πάνυ θυμικὸς πρὸς τοὺς γνωρίμους. Sic cod. Paris. : θυμοτικὸς Ald. ; θυμωτικὸς Casaub. Phurnut. c. 20, p. 189 : Βιαίους καὶ θυμικοὺς κατ' ἀλλήλων. || Adv. Θῡμικῶς, Iracunde. Polyb. 18, 20, 12; schol. Soph. El. 394. Comparat. ap. Cic. Ad Attic. 10, 11 : « Θυμικώτερον eram jocatus ».]

[Θυμίλος, ὁ, Thymilus, statuarius. Pausan. 1, 20, 2. || Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 532.]

Θύμινος, Thyminus, Qui e thymo factus est.

Θύμιον, τὸ, quibusdam ὁ σμίλαξ, Taxus, Gorr. ex Aetio 13, 64. Ap. Diosc. vero est Θύμαλον. Θύμιον Gaza ap. Theophr. C. Pl. 3, [1] vertit Cunilam, VV. LL. || Quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum et in summo perasperum : idque summum colorem floris thymi repræsentat : unde ei nomen est. Cels. 5, 28. Plin. quoque [N. H. 32, 10, 45] Thymion nominat. [Hippocr. p. 877, F : Ποίη ... ἧς ὄνομα παρθένιον ... ἢ τὰ θύμια τὰ ἀπὸ τοῦ ποσθίου ἀφαιρεῖ. Conf. Θύμος.]

[Θυμίσσω. V. Θυμίζω.]

Θῡμίτης, ὁ, Thymites : θυμῖται ἅλες, Sales cum thymo tritæ. Aristoph. [Ach. 1099] : Ἅλας θυμῖτας οἷσε, παῖ, καὶ κρόμμυα. Et alia declinatione quasi a θυμιτίδης, ib. [772] : Περίδου νῦν [νῦν recte om. libri quidam] μοι περὶ θυμιτιδᾶν [θυμητίδαν Rav. Recte alii libri forma Dorica θυματιδᾶν] ἁλῶν. Item θυμίτης οἶνος, Thymites vinum, h. e. Thymo conditum, de quo Diosc. 5, 59, Colum. 12, 35. [V. Plin. 21, 89 ; 31, 41.]

[Θυμίωμα, pro θυμίαμα cod. Paris. Plethonis Exc. ex Strabone ap. Bredov. Epist. Paris. p. 78. Vitiose.]

[Θυμοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Qui animo barbaro est. Const. Manass. Chron. p. 58 et 122. Boiss.]

Θῡμοβᾰρὴς, ὁ, ἡ, Animum gravatum habens, Animo dolens, ap. Suid. [ex Anth. Pal. 7, 146] : Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτήϊσιν ἀκταῖς Θυμοβαρὴς ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένη. [Femin. Θυμοβάρεια annotavit Etym. M. p. 458, 26.]

[Θῡμοβλᾰβὴς, ὁ, ἡ, Mente captus. Nicolaus 'Hydruntinus ap. Bast. Spec. ed. novæ Aristæn. p. 8. Schæf.]

[Θυμοβολέω, Irato animo prosequor. Eust. Opusc. p. 225, 21 : Καὶ οὕτω με θυμοβολεῖς οὐ πρεπόντως.]

Θῡμοβορέω, Animum exedo tristitia, Macero me ægritudine animi, θυμὸν κατέδω Homero. Hesiod. Op. [797] : Πεφύλαξο δὲ θυμῷ Τετραδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε Ἄλγεα θυμοβορεῖν, Doloribus exedere s. conficere animum, Dolores vorare animo, δμοῦ καμάτῳ καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδειν Homero. [Chœrob. in Crameri Anecd. 2, p. 220, 5 : Θυμοβορείων· ει δίφθογγος· θυμοβορέων γάρ. G. Dind. Vita Homeri p. 366 ed. Gal.]

Θῡμοβόρος, ὁ, ἡ, Animum vorans, rodens : θ. ἔρις, aliquoties Hom. : Il. Τ, [58] : Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. [Æsch. Ag. 111 : Τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην.]

Θῡμοδᾰκὴς, ὁ, ἡ, Animum mordens. Hom. Od. Θ, [185] : Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών. [Synes. p. 16, A. Heliodor. ap. Stob. Floril. p. 540, 25 : Θ. ὀδύνη. Hemst. Jo. Cinnam. p. 73, C.]

[Θῡμόδωρος, ὁ, Thymodorus, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 378.]

Θῡμοειδὴς, ὁ, ἡ, Animosus, Animi præstans, h. e. Acer et vehemens, ἀνδρεῖος : cui opp. ἄθυμος. Bud. e Plat. Leg. p. 245 [5, p. 731, B ; Rep. 5, p. 456, A.] Rep. 3, p. 42 [411, C] : Ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ· 8, p. 109 [547, E] pro Animi præstans. Alibi quoque θυμοειδὲς καὶ πρᾷον in laude ponit. Unde et Synes. Ep. 131 : Θ. καὶ πρᾷος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, Animosos et lenes. Idem Plato Polit. 2, θ. et μεγαλόθυμος pro eodem posuit. Et ap. Xen. Hipp. [10, 17] : Ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν, καὶ ἱππαστὴν, καὶ θυμοειδῆ, καὶ σοβαρὸν, de equo. Videtur differre aliquid ab ἀνδρεῖος. Unde Plato Rep. 2, [p. 375, A] : Ἀνδρεῖος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων, Fortis esse volet, qui animosus non sit. Est enim θ., ὃ ἄγαν ἀνδρεῖος, Aristot. OEcon. 1. Id. in Polit. 2, conjungit θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι. Et 7, [c. 7], τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι τῷ νομοθέτῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν, oportere esse διανοητικούς τε καὶ θυμοειδεῖς. Herodian. 8, [1, 6] : Θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι, Animosi audacesque. 2, [9, 2] : Ἐς δὲ τὴν τῶν πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἅμα καὶ θυμοειδὴς, Vehemens homo negotiis gerendis, Polit. || Iracundus, i. q. ὀργίλος : opp. τῷ πρᾳΰς, Plato et Synes., Bud. Herodian. 3, [12, 22] de Antonino : Νέος θρασὺς θυμοειδής τε, Audax juvenis et iracundus. Athen. [14, p. 623, F] de Musica : Καὶ γὰρ τοὺς θυμοειδεῖς πραΰνει, Iracundos placat. Sic Plato De rep. p. 25 [2, p. 375, C] : Ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Idem ap. Dem. Phal. : Τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. Ap. Herodian. vero 2, [13, 9] : Μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ τῷ πνεύματι, videtur potius sumi pro Irato s. Ad iram concitato, quam Iracundo; Turbido spiritu, Polit. || At θ. δύναμις, Animosa s. Irascibilis facultas, Vis cordi insita, qua motus in nobis gignit, et animi perturbationes, Gorr. : In qua inest τὸ θυμοειδὲς s. τὸ θυμῶδες καὶ τὸ θυμικὸν, h. e. Quæ animos homini inspirat, et in qua irarum existit ardor, Cic. Hæc θ. ψυχὴ, δύναμις, vocatur etiam ζωτικὴ, πηγὴν ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ ὀχετοὺς τὰς ἀρτηρίας, Bud. e Galeno. Unde et in VV. LL. est ex ejusd. Gal. Therap. 9 : Καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θ. καὶ ψυχὴ θ. ὀνομάζεται. Et τὸ θυμοειδὲς neutr. subaud. τῆς ψυχῆς μέρος, Pars animi, in qua irarum existit ardor, Cic. ap. Plat. p. 11 mei Lex. Cic. Plut. [Mor. p. 445, A] : Ὧν ἡ μὲν (δειλία) ἔλλειψις, ἡ δὲ (ἀνδρία) ὑπερβολὴ τοῦ θυμοειδοῦς. Idem : Οὐ παρακμῇ τινὶ δι' ἡλικίαν τὸ θ., οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, ἀλλ' ὑπὸ λόγων τινῶν χρηστῶν θεραπευόμενον. Alicubi vero τὸ θ., pro Ipsa ira. Diog. L. [3, 67] : Τὸ μὲν αὐτῆς λογικὸν μέρος περὶ τῇ κεφαλῇ καθιδρύσθαι ἔφη· τὸ δὲ θυμοειδὲς περὶ τῇ καρδίᾳ· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, περὶ τὸν ὀμφαλόν. Pro quo ap. Cic. est : Plato triplicem finxit animum : cujus rationem in capite, iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit.

Θυμοειδῶς, Animose, Iracunde. Herodian. 4, [3, 7] : Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θ. ἔπραττε, Asperius ferociusque gerebat, Polit. [Pollux 5, 125.]

[Θῦμόεις, εσσα, εν, Thymo abundans. Poeta ap. Suid. s. Μᾶσσον : Αἰγάλεω θυμόεντος· quod in θυόεντος mutandum censebat Kusterus.]

[Θυμοιτάδαι. V. Θυμαιτάδαι.]

[Θῦμοίτης, ὁ, Thymœtes, Trojanus. Hom. Il. Γ, 146. || Rex Atticæ, ap. Pausan. 2, 18, 9, Suidam et Georg. Syncell. p. 178, A. Alia nominis forma Θυμαίτης, de qua v. s. Θυμαιτάδαι.]

[Θῡμοκλέης, contr. Θυμοκλῆς, έους, ὁ, Thymocles, poeta, cujus epigramma superest in Anth. Pal. 12, 32.]

[Θυμοκτόνος, ὁ, ἡ, Animum interficiens. Macar. Homil. p. 197, D : Θυμοκτόνον ὄφιν. Marc. Erem. p. 8. G. Dindorf.]

Θῡμολέων, οντος, ὁ, Leonis instar animosus, Leonino et magno animo præditus. Hom. Il. H, [228] : Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα. Quæ ead. verba Hesiod. habet in

Theog. [1007. Hom. Od. Δ, 724 : Πόσιν ἐσθλὸν ἀπωσαμένη θυμολέοντα. Aristoph. Ran. 1041 : Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων. Bacchi epitheton in Anth. Pal. 9, 524.] || Θυμολέαινα, Leonino et magno animo prædita, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 300 : Παρθένε θ.]

[Θῡμολῐπὴς, ὁ, ἡ, i. q. λιπόθυμος. Nonn. Dion. 37, 540 : Κάμνων ... ἐρείσατο νῶτα κονίῃ, θ., μεθύοντι παρείκελος.]

Θῡμόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Qui animo futura prospicit, Vates, ψυχόμαντις, συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα, Hesych. [et similiter Phot. p. 97, 10. Æsch. Pers. 229 : Ταῦτα θυμόμαντις ὢν σοι πρευμενῶς παρήνεσα.]

Θῡμομᾰχέω, Infenso animo bellum gero, Bud. ex Act. 12, [20] : Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις. Plut. Demetr. [c. 22] : Οὐδὲν ἄξιον λόγου πράττων ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει πρὸς αὐτούς. Diod. S. in hist. Alexandri [17, 33]: Καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν ἐξέλιπον, Iratis animis ad extremum usque spiritum depugnantes. [Id. fr. 10, p. 639, 95.] Quo sensu accipi posse videtur etiam id, quod e Polyb. [9, 40, 4] citat Suidas : Οἱ δὲ ... τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ καὶ θυμομαχοῦντες, ἐπί τινα παράστασιν κατήντησαν. [Eustath. Opusc. p. 175, 91 : Ὡς ἂν θυμομαχοῦντες οἱ τοῦ θεοῦ ἐχθροὶ ἑαυτοὺς βλάπτοιεν.] Ipse vero Suid. ibi exp. ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχὴν, quod Bud. improbare videtur. Eust. [p. 1326, 25] aliam etiam dat huic verbo signif. : exponens enim ap. Hom. ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, scribit ἐμπεσεῖν esse voc. militare, quo significetur πολέμιον τὸν χόλον εἶναι τοῖς πάσχουσι : atque inde quosdam dici etiam θυμομαχεῖν.

[Θυμομαχία, ἡ, Iracunda pugna. Polyæn. 2, 1, 19 : Παυσάμενοι τῆς θυμομαχίας διαστῶμεν. Justin. M. Ep. ad Zen. § 2, p. 409, A : Διαφέρεται ἑαυτῷ πᾶς ὁ ὀργιζόμενος καὶ τὸ τῆς θυμομαχίας εἶδος εἰς ἑαυτὸν καταντᾶν εἴωθεν, Animi contentionis vitium, Int. Eustath. Opusc. p. 252, 14 : Ὦ τῶν θυμομαχιῶν, ὦ τῶν ἀντιλογιῶν.]

[Θύμον. V. Θύμος.]

Θυμοξάλμη, ἡ, Confectio medica, ita nominata, quod e thymo, aceto et salibus addito pulegio et ruta, constet, de qua Diosc. 5, 24. [Et alio loco :] Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, s. Confectio e thymo trito et oxalme, i. e. Acida muria. De qua confectione habes ap. Diosc. 5.

[Θυμοπληθὴς, ὁ, ἡ, Animum explens. Æsch. Sept. 688 : Θ. δορίμαργος ἄτα.]

Θυμοραϊστὴς, ὁ, Animum destruens, i. q. θυμοφθόρος. Hom. Il. Π, [414] : Ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής· Σ, [220] : Δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων.

Θύμος, ὁ, sive Θύμον, τὸ, Thymus, Thymum, frutex surculosus et dodrantalis, foliis canis, exilibus, multis, immortalibus, flosculis e purpura candicantibus, suavissimi odoris, capitellis specie complicatarum formicarum, radice lignosa, Gorr. Mascul. genere utitur Diosc. 4, 44, ubi ejus descriptionem et vires tradit : at neutro Theophr. H. Pl. 6, 2, [3]: Καὶ θύμον τὸ μὲν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, ὀψανθὲς δὲ σφόδρα· καὶ γὰρ περὶ τροπὰς ἀνθεῖ θερινάς· ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέλιττα λαμβάνει τὸ μέλι. Καὶ τούτῳ φασὶν οἱ μελιτουργοὶ δῆλον εἶναι πότερον εὐμελιτοῦσιν, ἢ οὔ· καλῶς γὰρ ἀπανθήσαντος, εὐμελιτεῖ. Unde Plin. 21, 10 : Totidem et thymi (genera), candidum ac nigricans : floret autem circa solstitia, quum et apes decerpunt, et augurium mellis est; proventum enim sperant apiarii large florescente eo. || Θύμος, nonnullis τὸ ἄρον, Gorr. e Diosc. [2, 197.] || Bulbus, Cæpa agrestis, schol. Aristoph. Atticum esse dicens pro eo, quod communi lingua dicitur βολβὸς, ἀγριοχρόμμυον : alibi Vilem esse herbam tradit, et qua pauperes soli vescantur : qualis apud Hesiod. asphodelus. Aristoph. Pl. [253] : Τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες, Eodem cum hero vescentes thymo, pro In eadem cum hero paupertate degentes : et [283] : Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες, Multorum bulborum radices. Antiphanes ap. Athen. 2, [p. 60, D] : Οὐδεὶς, χρέως παρόντος, ἐσθίει θύμον, Οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν. Alexis ap. Eund. 14, [p. 652, C] : Εἰσέβαινον ἰσχάδες, τὸ παράσημον τῶν

Ἀθηνῶν, Καὶ θύμου δέσμαι τινές. || Glandulosa illa substantia, quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit, tanquam fultura et substructio vasorum eo loci divisorum : ejusdem fere atque τὸ πάγκρεας generis, nisi quod hoc mollius, rubentius et carni similius est. In nuper natis animantibus ob vasorum mollitiem et imbecillitatem est maxima : in crescentibus autem, quia vasa per siccitatem sunt firmiora, decrescit, ita ut vix vestigium in juvenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac signif. scriptum etiam Θυμὸς, cum accentu in ult. [vitiose] : quod Pollux [2, 218] esse dicit σάρκα ἀδένι ἐοικυῖαν πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὄπισθεν κατὰ τὸν ἕβδομον σπόνδυλον. Rufus Ephes. [p. 38] item θυμὸν in Glandulosarum carnium genere numerat, dicens in regione capitis cordis locatum esse, septimæ colli vertebræ insidentem, asperæque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur, adhærescentem : non in omnibus tamen reperiri. Rursum Pollux [2, 133] θυμὸν quibusd. esse tradit i. q. παρασφαγὶς, Jugulorum ea pars, quæ pertinet ad collum. [Galen. vol. 2, p. 797, 16 : Τὸ χωρίον ἐν ᾧ μέγας ἀδὴν κεῖται, προσαγορευόμενος ὑπὸ τῶν ἀνατομικῶν θυμός (sic)· conf. ibid. p. 617, 13, et 829, 6. Hase.] || Tuberculum carnosum, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subrubrum et in summo perasperum, oblongum; interdum rubens, interdum candidum; magna e parte sine dolore, idque summum colorem floris thymi repræsentat, unde ei nomen est : ibique facile finditur et cruentatur, nonnunquam aliquantum sanguinis fundit. Fereque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, raro majus, interdum perexiguum. Modo unum, interdum plura nascuntur, in sede, mediis femoribus, talis, palmis, inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscœnis sunt : quæ nunc solam glandem, nunc colem, aliquando præputium occupant : quandoque etiam in facie consistunt. [Aet. 14, 4.] Quod parvum est, proprie θύμος dicitur, θύμον, θυμίον, Celsus 5, [28, 14]; quod vero magnitudine excedit, σῦκον, Ficus, appellatur. Gorr. Paul. Ægin. quoque [6, 71] hanc etym. tradit, quum eam ὑπεροχὴν esse dicit ἐμφερῆ τοῖς τοῦ θύμου κορύμβοις. [Galen. vol. 7, p. 322 : Θύμοι καὶ τἆλλα ὅσα τοιαῦτα σαρκώδη βλαστήματα. Oribas. p. 43 ed. Mai.] Sunt qui θύμον, Herbam, ob fragrantiam a θύω derivatum putent.

Θυμὸς, ὁ, Animus, Mens. Hom. Il. [Γ, 97] : Μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Dolor incessit animum meum. Tale est [B, 171] : Ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, Quoniam ejus cor et animum pervaserat dolor; sed observa hic adjungi κραδίην. A, [173] : Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tuus ad id impellitur, Si ita fert animus, ut Lat. poetæ loquuntur. Quo pertinet, Ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. Γ, [9]. Item hic versus, qui sæpe ab eo repetitur, Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Quo in l., sicut et in præcedd. duobus, aliisque multis, Cupiditas s. potius Ipsa cupiendi actio τῷ θυμῷ tribuitur. At vero in hoc ejusd. poetæ l. [Il. I, 594], Ὦ θυμῷ εἴξας ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, vult Etym. itemque Homeri schol. θυμὸν ipsam etiam ἐπιθυμίαν significare. Sed Latini eod. plane modo Animo suo obsequi dicunt, s. Morem gerere. Hoc etiam animadvertendum est, ut in quodam l. ante cit. κραδίην et θυμὸν copulat, ita θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι non raro dicere, item θυμὸν ἐνὶ φρεσί. Et, Τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, Il. Z, [523]. Observandus est item usus cum diversis præposs. ap. hunc poetam : ac potest quidem ap. eum κατὰ θυμὸν, ἐν θυμῷ reddi eod. nomine Lat., cum præp. In : itidemque ἐκ θυμοῦ, Ex animo : at quum dicit ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαι, Il. A, [562], retinetur quidem et tum idem nomen, sed præp. in aliquod nomen mutatur; nam ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, est Magis animo meo invisa eris. Quod si præp. alicui Lat. dandus et hic locus esset, putarem reddi debere, Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ factum comp. ἀποθύμιος. Ceterum illud ἐν θυμῷ, cujus modo memini, sciendum est aliquid peculiarem quendam usum habere; nam quod legitur Od. X, [411] : Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεο, esse quod Tibull. dicit, In tacito cohibe gaudia clausa sinu : perinde sc. ac si diceretur, Cave ne foras erum-

pat gaudium tuum, et se prodat, sed in animo et pectore tuo contine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiam θυμῷ sine præp. vacare sæpe puto : et quidem alicubi cum eod. etiam verbo : Il. H, [191] : Χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ· et [189] : Γήθησε δὲ θυμῷ. Eustath. tamen vult θυμῷ significare ἐκ ψυχῆς καὶ οὐ κατά τι ἐπιπόλαιον καὶ προσποίητον. At si potius vacare hic dicendum sit istum dat., similem esse dicemus ei, qui verbis φιλεῖν et κήδεσθαι adjungitur alibi ab Hom. : quum tamen ἐκ θυμοῦ eid. verbo φιλεῖν ab eod. poeta adjunctum, non itidem otiosum sit, Il. I, [343], sed id sit, quod Latini ad verbum Ex animo amare s. diligere, dicunt : Galli, *Aimer du bon du cueur*. [Herodot. 5, 49 : Τὰ θυμῷ βουλόμενοι αὐτοὶ ἂν ἔχοιτε.] || In prosa autem dicitur θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, quod Lat. Bono esse animo : q. d. Habere bonum animum, ut Gall. *Avoir bon courage*. [Herodot. 1, 120 : Θυμὸν ἔχε ἀγαθόν. Lucian. Hermot. c. 4; Eunap. p. 33.] Sed per se quoque est Animi præsentia. Xen. Cyr. 4, [2, 21] : Ἦν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι, ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. A Bud. autem exp. etiam Animi præstantia, vehementia, præfidentia, in Plat. De rep. [3, p. 411, C] : Πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτοῦ. Huc pertinet etiam, quod ap. Eund. legitur ibid. [2, p. 375, B] : Ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός· οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος. Ego certe his in ll. id plane esse θυμὸν arbitror, quod Virgil. Animos vocavit, Æn. 11 : Ibo animis contra; vel magnum præstet Achillem. Atque adeo illud Xen. ἴωμεν θυμῷ, puto hinc verti posse ad verbum, Eamus animis contra. Sic autem Animos dici Lat. et cum quibusdam verbis, satis notum esse potest. Huc pertinet, quod Galen. scribit, θυμὸν Hippocrati esse etiam προθυμίαν. || Mens, Mentis cogitatio, Propositum : Ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνῆκεν, i. e. ἐπιλογισμὸς, Etym., séd malim simplex λογισμὸς, quo exp. θυμὸς ab Hesych. quoque : addente et προαίρεσις. In prosa autem dicitur cum infin. etiam, pro Ipso proposito s. Voluntate aliquid faciendi. [Herodot. 1, 1 : Ὠνέεσθαι τῶν φορτίων τῶν σφι ἦν θυμὸς μάλιστα· 8, 116 : Ἥ σφι θυμὸς ἐγένετο θεήσασθαι τὸν πόλεμον.] Plut. : Εἰ μὲν οὖν ἐστί σοι θυμὸς ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. A Xen. autem subaudiendus relinquitur infin., Cyr. 3, [1, 37] : Δειπνήσαντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμός· hic enim infin. ἀπελαύνειν subaudio, sumptum ex ἀπελαύνετε. Quod si quis in his aliisque hujusmodi ll. θυμὸν exponere malit ἐπιθυμίαν, istam certe expos. magis iis convenire puto, quam Homerico illi, cui eam dari dictum est. Sic et Lat. Mens, veluti quum dicitur, Ea mente hoc feci ut etc. || Animalis spiritus et vivificus, ut quidam exp. post Eust. [p. 1244, 52] in Ἐσαγείρατο θυμὸν, quod sæpe ap. Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur et Il. A, [593] : Ὀλίγος δέ τι (vel potius δ' ἔτι) θυμὸς ἐνῆεν· pro Moribundus eram et pæne exanimis. || Anima, Vita, ut θυμὸν ἀπηύρα, ap. Eund. [Il. Z, 17]; θυμὸν ἐξαίνυτο [ib. Δ, 531], Animam abstulit, i. e. interfecit. [Il. Δ, 470 : Τὸν μὲν λίπε θυμός· Π, 743 : Λίπε δ' ὀστέα θυμός· et alia hujusmodi.] Possit vero, ut opinor, ita accipi et in l., quem modo protuli ex Il. A, Ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, ut sit Exigua animæ portio, i. e. vitæ. Ab Etym. et schol. Homeri exp. etiam Concordia apud eund. poetam [Il. N, 487, O, 710, al.], ubi dicit, Ἕνα [φρεσὶ] θυμὸν ἔχοντες, sed perperam : meo quidem judicio, quum θυμὸν per se minime hoc significet, sed addito accus. ἕνα, sonetque θυμὸν ἕνα, q. d. Unanimitatem. [Ἶσον θυμὸν ἔχοντες Il. P, 720.] || Ira, Excandescentia : Il. [B, 196] : Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος· dixerat autem proxime præcedente versu, Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν· unde et θ. μ. Eustathio est τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ, admonenti, μεγάθυμος, licet hinc factum, alio tamen sensu usurpari. Sic autem accipit Hom. dat. θυμῷ alicubi cum verbo εἴκειν, quemadmodum cum eod. verbo θυμῷ poni ἀντὶ ἐπιθυμίας antea dictum fuit. [In l. Homeri Il. I, 593 : Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, εἴξας ᾧ θυμῷ, non opus est θυμῷ alia accipi signif. quam Animi. Certius Sophoclis exemplum est Antig. 718 : Ἀλλ' εἶκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου, ubi εἴκειν θυμοῦ, Remittere de ira, dictum ut χαλᾶν τῆς ὀργῆς. Alii libri θυμῷ, quod qui probant verba sic construere debebunt, ἀλλ' εἶκε καὶ θυμῷ μετάστασιν δίδου, de qua collocatione particulæ καὶ dixi ad Aristoph. Ach. 884.] Est certe hac in signif. prosæ quoque scriptoribus usitatum. Eur. Med. [1075] : Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Thuc. 2, [11] : Καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα ἐς ἔργον καθίστανται· qui l. aliquid etiam habet affinitatis cum illo Eur., quod ad sententiam attinet : hic enim θυμὸς et λογισμὸς id sunt, quod illic θυμὸς et βουλεύματα. Aristoph. Vesp. [567] : Οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι· et, Θυμὸν δακὼν, Nub. [1369], pro Iram reprimens : ad verbum, Animum mordens. Plut. [Mor. p. 775, E] : Οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, Non habentes Laced. in quos iram effunderent, Polit. : Lucian. autem dicit etiam θυμὸν ἐκχέειν, hac in signif. [Poeta ap. schol. Soph. OEd. C. 1375 : Εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε, Ex ira, Excandescens. Hemst.] Interdum vero θυμὸς et ὀργὴ copulantur : et ita quidem ut ὀργὴ potius præcedat, si bene memini, ac certe rationi consentaneus est hic ordo, quum θυμὸς sit aliquid plus quam ὀργὴ, licet Aristot. ordinem hunc non servarit in Rhetorica scribens διὰ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεσθαι· sed possit hic particula καὶ pro ἢ posita videri. Servavit certe [Isocrat. p. 249, C : Ὀργῆς καὶ θυμοῦ μεστοί·] Herodian. 8, [4, 1] : Ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἠπείγετο, ubi Polit. ὀργὴν quidem Iram, at θ. Furorem vertit. Bud. autem alicubi θ. Iracundiæ furorem interpr. Lucian. quoque ὀργὴν et θυμὸν conjunxit, sed utrique suum dans verbum, De calumn. [c. 23] : Εὐθὺς ἐξέῤῥηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε. Paul. Ad Col. 3, 8 separatim ὀργὴν et θυμὸν posuit, scribens : Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, ubi multo aptius redditur Excandescentiam quam Indignationem, ut vet. Interpr. reddiderat, et post eum Erasm. In Stoicorum Definitionibus legimus ὀργὴν quidem esse ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως, at θυμὸν esse ὀργὴν ἀρχομένην, i. e. θ. esse Iram nascentem et modo existentem. Verum ap. Cic., qui hæc scribit Tusc. Quæst. 4, [9], non legitur θυμὸς, sed θύμωσις : quam lectionem non miror solum, sed suspectam etiam habeo, non quod θύμωσις id significare negem, sed quod θυμὸς in ea signif. passim legamus, et quidem in ipsa etiam Stoica definitione : at θύμωσις vix usquam. Alioqui certe verbum θυμοῦσθαι, a quo derivatur θύμωσις, pro Irascor, Excandesco, antiquis quoque usitatum esse, atque adeo non solum id posse significare θύμωσις, sed ne posse quidem aliud significare, fateor. Denique θυμὸς a Cic. scriptum fuisse puto, aut, si θύμωσις scripserit, ideo hoc potius usus esse quam illo θυμὸς, cum Stoicis, quod magis ad formam Lat. nominis Excandescentia accederet : utpote actionem τοῦ θυμοῦσθαι significans, sicut Excandescentia actionem excandescendi, et, ut loquuntur grammatici, verbale a θυμοῦσθαι, sicut Excandescentia ab Excandesco. Ac de hoc quidem hactenus. Basil. certe aptissime θυμὸν distinxit ἀπὸ τῆς ὀργῆς, dicens θυμὸν esse velut ἔξαψίν τινα καὶ ἀναθυμίασιν ὀξεῖαν τοῦ πάθους, at ὀργὴν esse ἔμμονον λύπην καὶ ὁρμὴν κτλ. Cui etiam definitioni consentanea videtur illa interpr. per voc. Lat. Excandescentia : Bud. tamen hic secus reddidit, sc. Iram præcipitem. || Herodian. autem improprie mihi videtur usus esse hoc nomine, quum θυμὸν non pro Excandescentia, Ira, sed pro Iracundia, Iracunda mente dixit, 4, [12, 15] : Εἰδώς τε τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖσδε γράμμασι. || His addenda quæ ap. Xen. leguntur, Hipp. [9, 2] sc. esse θυμὸν equo, quod homini est ὀργή. || Sed et hoc sciendum est, in plur. quoque legi hoc nomen. Aristot. de hominibus melancholicis loquens : Ἐρωτικοὶ καὶ εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς, καὶ τὰς ἐπιθυμίας. At Plut. unico etiam homini tribuit θυμοὺς, Cor. [c. 1] : Θυμοῖς δ' αὖ πάλιν χρώμενος ἀκράτοις, καὶ φιλονεικίαις ἀτρέπτοις. [Soph. Aj. 718 : Ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν (libri plerique θυμὸν, unus θυμόν τ') Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων· ubi pluralis numeri exempla Lobeckius attulit Platon. Leg. 11, p. 934, A,

Protag. 323, E, Aristot. H. A. 8, 1, Diodor. 15, 28, Polyb. 5, 56, Plut. Mor. p. 681, E (θυμοὶ κυνῶν), Aristid. Rhet. 2, 13, p. 77, Maxim. Tyr. 6, 4, p. 90.] || Ad etymum autem quod attinet, Plato quidem a v. θύειν derivat, Cratylo [p. 419, E] : Θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα. Alii vero his non contenti, non solum ἀπὸ τοῦ θύειν, sed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, ut sc. θυμὸς appellatus sit quasi θύαιμος. Apud me certe parum ponderis hæ derivationes habent, præsertim quum uni duntaxat hujus nominis significationi conveniant, illi sc., qua pro Ira s. Excandescentia ponitur.

[Θῦμός, ὁ, Thymus, nomen canis. Xenoph. De ven. 7, 5.]

[Θυμοσοφέω, Animi acumen ostendo. Nicet. Chon. Annal. p. 279, D : Θυμοσοφοῦντες ἐν τοῖς τοιούτοις.]

Θυμοσοφικὸς, ἡ, ὸν, i. q. θυμόσοφος. Aristoph. Vesp. [1280], de filiis Automenis, quos χειροτεχνικωτάτους appellat : Εἶτ' Ἀριφράδην (ἐφύτευσας) πολύ τι θυμοσοφικώτατον· quod explicans subjungit, Ὄντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενὸς, Ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν Γλωττοποιεῖν.

Θυμόσοφος, ὁ, ἡ, Qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, non ab alio didicit, Indole ingenii præstans, Ingeniosus. [V. Hesych.] Aristoph. Nub. [877] : Θυμόσοφός ἐστιν φύσει. Quibus verbis probationis loco subjicit : Εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὢν τυννουτονί, Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν, Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. Plut. Artox. [c. 17], de Parysatide : Τά τ' ἄλλα θ. γυνὴ καὶ δεινὴ κυβεύειν· de qua aliquanto post, Νοῦν ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἄξιον. Et θυμόσοφον θηρίον, in VV. LL., Humanæ intelligentiæ partem habens. [Plut. Mor. p. 970, E : Ἐμφαίνεται (in animalibus εὐφυέσι) ... καὶ τῷ γενναίῳ τὸ θυμόσοφον.] Eustath. apud Homerum in Il. M, [228] : Ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων, de vate dicto, periphrastice exprimi scribit hoc θυμόσοφος : nam esse θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἀλλὰ φυᾷ, ὅ ἐστιν εὐφυΐᾳ, τῇ κατ' αὐτὸν, σοφόν. [Schol. Philostr. Heroic. p. 522 αὐτομαθῆ explicat per θυμόσοφον. || Adverb. Θυμοσόφως, Tzetz. Exeg. Il. p. 128, 18.]

[Θυμοτολμία, ἡ, Animi audacia. Const. Manass. Chron. p. 26 et 77. Boiss.]

[Θυμοφθορέω, Animum excrucio. Soph. Trach. 142.]

Θῡμοφθόρος, ὁ, ἡ, Animo perniciosus, Animum lædens et labefactans. Hom. [Il. Z, 169 : Γράψας θυμοφθόρα πολλά·] Od. B, [329] : Ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ, Ἔν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ, Pharmaca animo exitialia, Quæ rationis usum adimant, ac sic perniciem extremam inferant. Δ, [716] : Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον· Κ, [363] : Ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων. Hesiod. Op. [335] : Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, Animo et vitæ pestiferam.

[Θυμοφονέω. Hesych. : Βεβρυχότες, θυμοφονοῦντες. Recte Kust. θυμοφοροῦντες corrigere videtur, Ægre ferentes, Indignantes.]

[Θῡμοχάρης, ους, ὁ, Thymochares. Thucyd. 8, 95 : Θυμοχάρην στρατηγόν. Libri deteriores Θυμόχαριν. Θυμοχάρης Xenoph. Hell. init.]

[Θῡμοφόρος, ὁ, ἡ, Thymifer. Θ. γῆ Eust. ad Dionys. Per. 791.]

Θυμόω, Ad iram concito, Iratum reddo, Ad iracundiam provoco, ex Osea [11, 7]. Frequentius utuntur pass. Θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, neutr. Irascor, Excandesco. [Herodot. 3, 52 : Ἐς τοὺς κρέσσονας τεθυμῶσθαι. Æsch. Ag. 1069 : Ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γὰρ, οὐ θυμώσομαι. Soph. OEd. T. 344 : Θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.] Eur. Phœn. [1462] : Καὶ πόλιν θυμουμένην παρηγορεῖτον. Soph. [Aj. 1018] : Εἰς ἔριν θυμούμενος. [Eur. Bacch. 743 : Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κἀς κέρας θυμούμενοι.] Plato Epist. 7, [p. 346, A] : Ἐγὼ... διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος, Ego ira accensus navigare cogitabam. Item : Θυμωθέντες οἱ στρατιῶται συνελέγησαν ἀθρόως. Isocr. [p. 8, E] : Θυμουμένοις εἴκων, Ira percitis cedens. Thuc. [7, 68] : Τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Excandescentia animi, Excandescens animus. Interdum etiam jungitur dativo personæ, ut Lat. Irascor, Succenseo tibi, sed θυμοῦμαι significantius est istis. Eur. Med. [273] : Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην. [Cum dativo rei. Aristoph. Ran. 1006 : Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ.] || Θυμέομαι, forma vitiosa ab librariis interdum illata, velut θυμῇ vel θυμεῖ pro θυμοῖ in libris quibusdam Aristoph. Ran. 584 et schol. ib. 186. V. Valcken. Diatr. in Eur. fr. p. 231.]

Θῠμώδης, ὁ, ἡ, Thymosus, Plinio Thymum referens. [Theophr. H. Pl. 6, 7, 2.]

Θῡμώδης, ὁ, ἡ, significat i. q. θυμικὸς et θυμοειδὴς, Animosus. Aristot. Rhet. 2, [c. 14] : Καὶ ἀνδρειότεροι· θυμώδεις γὰρ καὶ εὐέλπιδες· ὧν τὸ μὲν, μὴ φοβεῖσθαι, τὸ δὲ, θαῤῥεῖν ποιεῖ. [Θυμώδη ζῷα H. A. 1, 1 extr.] || Iracundus, Ad iram pronus, præceps, sicut θυμοειδής. De part. anim. 2, [4] : Γεωδέστερα τὴν φύσιν ἐστὶ καὶ θυμώδη τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν. Plut. [Mor. p. 462, A] ait mancipia recens empta de ipso emptore interrogare, Οὐκ εἰ δεισιδαίμων οὐδ' εἰ φθονερὸς, ἀλλ' εἰ θυμώδης, An iracundus sit. [|| Adverb. Θυμωδῶς, schol. Aristoph. Lys. 1036. Angl. Aristeas De leg. transl. p. 118, 46 : Οὐδὲν εἰκῇ κατατέτακται διὰ τῆς γραφῆς, οὐδὲ θ. Hase.]

[Θυμώδης, ὁ, Thymodes, n. pr. ap. Damaget. Anth. Pal. 7, 497.]

[Θύμωμα, τὸ, Ira. Æsch. Eum. 860 : Ἐμμανεῖς θυμώσασι.]

Θύμωσις, εως, ἡ, Excandescentia, ὀργὴ ἀρχομένη, Ira nascens et modo existens, Cic. Tusc. Quæst. 4, [9]. Nisi forte leg. ibi est θυμὸς, ut admonui supra. [Non mutandum videtur θύμωσις : quod voc. Gll. explicant per voc. Animositas.]

[Θυμωτικὸς, i. q. θυμικὸς, q. v. Origen. p. 638, C. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 629, 29 : Τοὺς ὀδόντας, τουτέστι τὴν θυμωτικὴν καὶ ὀργίλον αὐτῶν δύναμιν. Hase.]

[Θύναρχος, ὁ, Thynarchus, n. pr. in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 742, ex dialecto pro Θοίναρχος. Conf. Θοιναρμόστρια.]

[Θύνη, ἡ, Thyna. Steph. Byz. : Θ., πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος. Ὁ πολίτης Θυναῖος, ὡς Δωδωναῖος. || I. q. Θυνιὰς, quod v.]

[Θῡνία, ἡ, Thynia. Steph. Byz. : Θ., ἡ χώρα τῶν Θυνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Θυνὸς ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῆς Θυνίας, ὡς Θετταλὸς, Ἰταλός. Θυνοὶ ap. Herodot. 1, 28, Xenoph. Anab. 7, 2, 22, Strabon. 12, p. 541.]

[Θῡνιὰς, άδος, ἡ, Thynias. Steph. Byz. : Θ., νῆσος πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου καὶ ἄκρα. Τὸ ἐθνικὸν Θυνιάδιος, ὡς Ψωφίδιος, καὶ Θυνιαδεύς. Λέγεται καὶ Θύνη καὶ Θυνὶς καὶ Θυνηίς. Αιμένα Θυνιάδος Apoll. Rh. 2, 673. Θυνιάδος νύμφης 2, 485. Νήσου Θυνηίδος 350. Θυνηίδος ἀκτῆς 548. Θυνίδι γαίῃ 460. Θυνιάδα ἀκτὴν Strabo 12, p. 541. Θυνία νῆσος ib. p. 543. Vid. Tschuck. ad Pomp. Melam vol. 3, 2, p. 572.]

[Θυνίων. V. Θοίνων.]

Θυννάζω, Pungo, ut piscator thunnum tridente. Aristoph. Vesp. [1087] : Εἶτα δ' ἐσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, i. e. κατακεντοῦντες : metaph. sumpta a thynnis majoribus, qui tridentibus capiebantur, Hesych., [Phot.,] Suid., schol. Aristoph. || Θυννάσαι, τέμνειν, κόπτειν ἀφειδῶς, ἐνθουσιάσαι, ἀπολαῦσαι, Hesych.

Θυνναῖος, αία, αιον, Qui ex thynno est : ut θυνναῖα ταρίχη, Athen. 3, [p. 116, E, ubi θύννεια ex cod. restitui]. Et θυνναῖον neutr. Sacrificium e thynnis : 7, [p. 27, E] : Ὑπὸ τὴν τῶν θύννων ὥραν, ὅταν εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ θεῷ (Ποσειδῶνι) τὸν πρῶτον ἁλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον.

Θύνναξ, ᾱκος, ὁ, et [scriptura vitiosa] Θυννίον, τὸ, dimin. a θύννος, Parvus thynnus, Eust. ex Athen. 7, [p. 302, E] : Πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι ὑπογάστριον θύννακος, οὐδὲ κρανίον λάβρακος οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας. Alterum vero dimin. citat ipse etiam Athen. 15, [p. 649, A] e Clearcho Solensi : Σχόροδον, κρέας, θυννίον, ἅλμη, κρόμμυον, pro θυνναῖον τάριχος, ut paulo ante vocat : Τὸ δὲ θυνναῖον, φησὶ, γίνεται ἐκ τῆς μείζονος πηλαμίδος, ὧν τὸ μικρὸν ἀναλογεῖ τῷ κυβίῳ, ἐξ οὗ γένους ἐστὶ καὶ τὸ ὡραῖον. Haud scio tamen an non potius leg. sit θύννειον, et subintelligendum τάριχος. [Recte corrigit θύννειον.] Ap. Suid. enim θυννεῖα plur. et subst. simile quid significat.

[Θυννάς. V. Θύννη.]

[Θύννειος, ὁ, ἡ.] Θυννεῖον, τὸ, ap. Suidam videtur

esse Frustum thynni, τάριχος θύννειον, aut simile aliquid [Aristoph. Eq. 354] : Θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κἆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον· vide Θύνναξ. [Scribendum θύννειον et θύννεια. Cujus adjectivi duo alia exx. v. s. Θυνναῖος et Θύνναξ.]

[Θυννευτικὸς, ἡ, ὸν, Thynnis capiendis aptus. Θ. σαγήνη Lucian. Epist. Saturn. 24.]

Θύννη, et Θυννὶς, ίδος, ἡ. Utroque uno eodemque in versu usus est Archestr. ap. Athen 7, [p. 303, E] : Καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, ἣν θυννίδα φωνῶ. [Θύννης Oppian. Hal. 1, 756.] Ibid. e Sostrati Hist. anim. 2 : Τὴν πηλαμίδα, θυννίδα καλεῖσθαι λέγει. Quibus verbis ipse Athen. adjicit : Μείζω δὲ γινομένην θύννον· ἔτι δὲ μείζονα, ὅρκυνον· ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανόμενον, γίνεσθαι κῆτος. [Lex. rhet. p. 265, 3 : Θυννίδες, οἱ νῦν θύννοι, ἢ ἄλλοι τινὲς ἰχθύες. Ὁ θύννος ὁ ἄρρην et ἡ θυννὶς ap. Aristot. H. A. 5, 9.] || Θυννίδας Hesych. forma dimin. esse etiam tradit θύννων τεμάχη, Frusta thynnorum in partes concisorum. Quo modo ab Eod. exp. etiam Θυννάδες, sc. τεμάχη ταρίχου, Frusta ex salsamentis thynnorum. [Antiphanes ap. Athen. 7, p. 303, F : Μεσαῖον θυννάδος Βυζαντίας· ubi epitomes cod. Paris. θυννίδος.]

Θυννίζω, Stimulo pungoque, metaphora a thynnis sumpta, Erasm. in Prov. Thunnissare. At Suidæ θυννίζω est ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι. [V. Ἀποθυννίζω.]

[Θυννίς. V. Θύννη.]

Θυννοθήρας, ὁ, Thynnorum venator, Qui thynnos captat, Athen. [Sic inscriptus fuit mimus Sophronis, memoratus ab Athenæo 7, p. 303, C; 306, D. Quo altero l. dativus Θυννοθήρᾳ cum proximo voc. ᾧ in θυννοθηραῖα coaluit in libris : unde HSt. intulit adjectivum] Θυννοθηραῖος, Thynnorum venationi idoneus : θ. γαστὴρ, Athen. e Sophrone.

[Θυννοκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui caput thynni habet. Lucian. Ver. Hist. 1, 35 : Καρκινόχειρες καὶ Θυννοκέφαλοι.]

[Θυννολογέω, De thynno loquor. Eustath. p. 994, 47 : Ὁ Ἀθήναιος θυννολογῶν ἐτυμολογεῖ τὸν θύννον ἀπὸ κτλ.]

Θύννος, ὁ, Thunnus, Thynnus, ut Plin. etiam vocat, nomen piscis prægrandis : a θύνω, duplicata litera ν, Eust. [l. modo cit.], vel a θύω, i. e. ὁρμῶ, Athen. [7, p. 302, B], quoniam, ut ex Aristot. tradit, Οἱ δὲ θύννοι (καθάπερ) καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολήν· ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι τηνικαῦτα παρὰ τὰ πτερύγια οἱονεὶ σκωλήκιον, τὸν καλούμενον οἶστρον, ὅμοιον μὲν σκορπίῳ, μέγεθος δὲ ἡλίκον ἀράχνης· τοῦτο δὲ ποιεῖ αὐτοὺς ἐξάλλεσθαι οὐκ ἔλαττον τοῦ δελφῖνος, καὶ τοῖς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτουσι. Plin. quoque eos hoc œstro agitari memorat. Animal est parvum, inquit, scorpionis effigie, aranei magnitudine. Hoc se et thynno et ei qui Gladius vocatur, crebro delphini magnitudinem excedenti, sub pinna affigit aculeo : tantoque infestat dolore ut in naves sæpenumero exiliant. [Orac. ap. Herodot. 1, 62 : Θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός· ubi libri plures θῦνοι. Æsch. Pers. 424 : Θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. Comicorum, Aristotelis aliorumque scriptorum locos attulit Athen. 7, p. 301—303, et de feminino θύννη et θυννὶς p. 303, 304.] Plut. [Mor. p. 554, F], e quodam poeta [tragico] : Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ.

Θυννοσκοπεῖον, τὸ, Locus thynnorum speculationi aptus. [Strabo 5, p. 223, 225.] Synes. Ep. 57 : Ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἁλάμενος, E piscatore dux creatus, Bud.

Θυννοσκοπέω, Thynnos speculor et capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accurate observo, more eorum, qui thynnos captant. Aristoph. Eq. [313] : Κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν.

Θυννοσκοπία, ἡ, Thynnorum speculatio et captatio. Accipitur metaph. pro Accurata et inconniventi observatione : quoniam piscatores thunnos intenta oculorum acie speculantur quo pacto tridente figant. [Strabo 17, p. 834.]

Θυννοσκόπος, ὁ, Qui thynnos observat et captat, Thunnarius, Gaza, qui, ut Theocr. ait 3, [26] : Τὼς θύννως σκοπιάσδεται, ut Ὄλπις ὁ γριπεύς. [Aristot. H. A. 4, 10.] Plut. [Mor. p. 980, A; Basil. M. vol. 1, p. 64, C.]

Θυννώδης, ὁ, ἡ, q. d. Thynnaceus, Thynnum referens. Lucian. [Jov. trag. c. 25] : Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, καὶ κομιδῇ παχὺ, Thunnicum enthymema et supra modum pingue, Erasm.

Θῦνος, ὁ, Impetus, Cursus : item Bellum, Hesych. [Restituendum Arcadio p. 193, 17, ubi θῦννος scriptum. Θύνος ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 53, 15. Mire gramm. in Cram. Anecd. 2, p. 449, 30 : Θῦνος, ἡ θῦνα· pro quo ap. Chœrob. ib. 220, 14 scriptum est Θύννα ἡ θῦνα. || Θῦνος n. pr. est ap. Hippocr. p. 1238, D : Τῷ τοῦ Θύνου· si scriptura sana. G. Dindorf.]

[Θύνω. V. Θύω. || Θύνεται (?), ᾄδεται, Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1382.]

Θυοδόκος, ὁ, ἡ, Suffimentorum receptor : βωμοὶ, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι, Hesych. [Δόμων θυοδόκων Eur. Ion. 513; οἴκων θ. ib. 1549; θ. ἀναχτόρων Androm. 1146.] Et neutr. θυοδόκον sub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda suffimenta, Suffimentorum receptaculum.

Θυόεις, εσσα, εν, Odorus. Hom. Il. O, [152] : Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο, i. e. εὐοδμον, Eust. Et δόμος θυόεις, Nonn. de templo, suffimentorum sc. incensione odorem suavem emittente. Fumidum aliquis interpretari etiam possit hoc θυόεν, eo sc. sensu, quo fumidam aram dixit Ovid. : nisi quod hoc est generalius. [Μύρου θυόεντος id. Jo. c. 11, 5. Eur. Tro. 1054 : Θυόεντα βωμόν. || Θυιόεις. Hesych. : Θυιόεν, πλῆρες. Θυιόεντες, ἀνθοῦντες.] Θυῶεν, Hesychio εὐῶδες : quod et θυόεν dicitur. [Hedylus ap. Athen. 11, p. 486, B : Ζωρὸν μετροῦσα θυῶεν. || Θυόεις, χωρίον ἐν Εὐβοίᾳ, Hesych.]

Θύον, τὸ, Quod deabus sacrificabatur : θύα enim Hesych. exp. τὰ θυόμενα ταῖν θεαῖν. Idem θύα ap. Eupolidem exp. πέμματα, Liba, Placentulas, quæ sc. diis et ipsæ offerebantur, ut θυλήματα, θυηλαί. Ap. Callim. autem θύα accipi pro aromatis idem Hesych. annotat. [Cram. Anecd. 2, p. 447, 18 : Θυῖα, ἐφ' ἧς τὰ θύα τὰ θυμιάματα, καταχρηστικῶς δὲ αἱ λοιπαὶ θυῖαι. Eadem leguntur in Etym. M. p. 457, 6, ubi Θύα, ἐφ' ... ὅ ἐστὶ τὰ ... δὲ καὶ αἱ ...] || Θύον et Θύα s. Θυΐα, s. Θύεια [Θυεία] (tot enim modis scriptum reperitur ap. Theophr.), ἡ, Thya, arbor quædam odora. Hom. Od. E, [59] : Τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Καιομένων. Quo respiciens Plin. 13, 16, de arbore Thya loquens, sic ait : Nota etiam Homero fuit : θύον Græce vocatur, ab aliis Thya. Hanc igitur inter odores uri tradit in deliciis Circes; quam deam volebat intelligi : magno errore eorum, qui odoramenta in eo voc. accipiunt, quum præsertim eodem versu cedrum laricemque una tradat : in quo manifestum est de arboribus tantum locutum. Theophr. magnum jam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referens templorum veterum contignationes, quandamque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ : radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Hæc ibi Plin., e Cic. tradens, mensas quoque ex ea fieri, quarum a Theophr. mentio facta non sit. Locus autem Theophrasti, quem citat, est H. Pl. 5, [3, 7] : Τὸ δὲ θύον (οἱ δὲ θύαν καλοῦσι) παρ' Ἄμμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ· τὴν μὲν μορφὴν ὅμοιον κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τῷ τοῖς φύλλοις καὶ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ· et paulo post, Καὶ ἔτι διαμνημονεύουσιν ὀροφάς τινας τῶν ἀρχαίων οὔσας. Ἀσαπὲς γὰρ ὅλως τὸ ξύλον, οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων. Id. 1, [9, 3] θυΐαν numerat inter ἀείφυλλα : at 4, 1, [3] et 3, 16, ὀψίκαρπον καὶ φιλόψυχρον arborem esse tradit, altam jugisque montium provenientem. Θύον, Macrob. Saturn. 3, 19, Citrum interpr. Hermolaus in Corollario Thyam esse credidit Cedrum alterius generis, e qua mensæ fiebant. [Conf. HSt. s. Εἶον.] || Alia est arbor eod. nomine, malum ferens execratum aliquibus odore et amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans, Plin. l. c. Reperitur vero scriptum etiam Θυῖον, itidem pro θύον. Athen. [5, p. 207, E, ubi θύου ex duobus apographis restitui], de quodam Aphrodisio : Τὰς δὲ θύρας (εἶχε) ἐλέφαντος καὶ θυίου, Ex ebore et thya : Bud. tamen generalius illud θύον vertit Ex odorata materia.

[Θυοπόλος. V. Θυηπόλος.]

[Θῦος, ὁ. V. Θῦς.]

Θύος, τὸ, Victima, Hostia, τὸ θυόμενον, e quibusdam antiquis Eust. [p. 1010, 13; 1293, 29]; Sacrificium, θυσία, Idem in Hom. Od. O, [260]: Ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Rogo te per ipsa sacra, quæ facis, et per deum illum, cui illa facis. || Suffimentum, θυμίαμα, in Il. Z, [269]: Πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελαίης Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. Hesiod. Op. [335]: Ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν, Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θυέσσί τε ἱλάσκεσθαι. Ap. Hippocr. quoque θύη Galen. exp. θυμιάματα, ἀρώματα, Suffimenta, Odoramenta. [Æsch. Eum. 835: Θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους. Et sing. Ag. 1409: Τόδ' ἐπέθου θύος. Θυέων Euphorio ap. Etym. M. p. 401, 37, Theocr. 2, 10. Theognost. Can. p. 130, 2: Θύον, ὃ καὶ θύος λέγεται.]

[Θυοσκέω. Hesych.: Θυοσκεῖν, ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς· ubi forsan leg., ἱερὰ π. τοῖς θ. Θυοσκέω, Suffio, compositum fuisse credo e θύος et antiquo verbo κέω, Uro, unde ἔκηα. Blomf. ad Æsch. Ag. 86, ubi legitur: Τί δ' ἐπαισθομένη τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς· ad quem l. Triclinius in cod. Neapol.: Εὕρηται καὶ θυοσκοεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ θυοσκόος ὁ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν ἤτοι νοῶν. Θύος γὰρ τὸ θῦμα. Unde θυοσκεῖς repositum in ed. Turnebi. Recte a καίω derivat Blomf. Λυχνοκῶσα ab Teleclide pro λυχνοκαυστοῦσα dictum (v. Hesych. et Phot. s. h. v.) comparat Lobeck. ad Phryn. p. 523.]

Θυοσκόος, ὁ, ἡ, Aruspex, μάντις ὁ διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλῶν, ὁ δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, Hesych. sequendo: ut sit a θύος et κοέω, h. e. νοέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui sacra flammis adolet, accendit, a θύος et κέω, i. e. καίω, Eust. [p. 1346, 36, et alibi.] Hom. Il. Ω, [221]: Οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, ubi Eust. μάντεις tradit esse genus, at θυοσκόοι et ἱερῆες ejus species: ac θυοσκόους esse secundum antiquos τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους, h. e. ἐμπυρομάντεις, λιβανομάντεις [Eust. p. 1601, 3]: at ἱερεῖς, τοὺς διὰ σπλάγχνων, Aruspices. Od. Φ, [144]: Ἀνίστατο Οἰνοπος υἱὸς Ὄ [Ὅς] σφι θυοσκόος ἦε [ἔσκε], Qui sacrificus ipsorum erat, rem divinam eis faciebat. [Dionys. A. R. 1, 30, de Thuscis et Etruscis: Πρότερον δ' ἀκριβοῦντες τοὔνομα ὥσπερ Ἕλληνες θυοσκόους ἐκάλουν. Eur. Rhes. 68: Τῶν ἐμῶν θυοσκόων βουλάς. Sic libri meliores: vulgo θυοσκόπων. Sic θυοσκόποι pro θυοσκόοι libri quidam Homeri Il. Ω, 221. G. D. || Eur. Bacch. 224: Μαινάδας θυοσκόους· ubi Furibundas aut ejusmodi aliquid significat. Elmsl. De accentu Arcad. p. 42, 7. || Θυοσκόα ἱρὰ Marcell. Anth. Pal. Append. 51, 2. || Alia forma Θυσκόος, quod v.]

Θυοσκόπος, ὁ, Aruspex, Qui ex inspectione hostiæ viscerum futura prædicit, ὁ διὰ σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντευόμενος, Hesych. [Photius p. 97, 17—19. Conf. Θυοσκόος. G. D. Isid. Pelus. Epist. p. 226, E: Μάντεις, καὶ θυοσκόπους, καὶ ὀνειροπόλους. Hase.]

Θυόω, Rebus odoratis suffio, Odore jucundum reddo. Hom. Il. Ξ, [171]: Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τὸ ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. [Callim. Lav. Pall. 63: Τεθυωμένον ἄλσος.]

Θύπτης, ὁ, Hesychio τυρὸς, Caseus. [Vitiose pro χθύπτης, quod v.]

Θύρα, Janua, Ostium. Hom. [Il. Ω, 317: Θύρη θαλάμοιο·] Od. X, [155]: Ὅς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἐγκλίνας. [Herodot. 5, 16, θύρη καταπακτή. Προσθεῖναι τὰς θύρας ib. 3, 78. Ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη 2, 96, ubi tabulam oblongam significat, quæ januæ formam habet. Similiter θύραι sunt Tabulæ vel asseres 8, 51: Ἐφράξαντο τὴν ἀκρόπολιν θύρῃσί τε καὶ ξύλοισι. Vicissim Hom. σανίδας dicens Januam significat. Schweigh. Æsch. Cho. 653: Θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον. Eur. Cycl. 499: Θύραν τις οἴξει μοι; Θύρα διάπριστος et θύραι συνδρομάδες, apud Pollucem 10, 24.] Aristoph. Ran. [38]: Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Quis januam pulsavit? [Plato Prot. p. 310, A: Τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ ἔκρουε.] Xen. Hell. 6, [4, 36]: Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἶχετο τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiam θύραι plur. dicuntur, ut Lat. Fores, atque ita utitur Hom. præsertim: Od. H, [88]: Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Alibi πυκιναὶ θύρας et πυκινῶς ἀραρυίας dicit. [Soph. El. 109: Πρὸ θυρῶν. Eur. Cycl. 628: Πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῶτες.] Sic Xen. Cyrop. 7, [5, 22]: Φοίνικος μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι. Ap. Eund. vero aliquoties αἱ θύραι τοῦ βασιλέως, atque adeo nonnunquam θύραι simpliciter, pro Ipsa aula regis, ut hodie vocatur Porta regis Turcarum: de qua signif. ab interpretibus antea non animadversa, fuse disserui in meis Annotationibus in Xen. p. 13. [V. Schneid. ad Anab. 1, 9, 3. Ibid. 2, 5, 31: Ἐπὶ ταῖς θύραις Τισσαφέρνους, i. e. Ante prætorium.] Ceterum θύραι quidem Domus, at πύλαι Urbis dicuntur, s. τείχους, schol. Thuc. [2, 4], quemadmodum Lat. Fores domus, Portæ urbis. Affert tamen et quandam aliam distinctionem Eust., quam ap. eum vide [p. 895, 45; 1142, 47. Herodian. p. 467: Πύλαι τείχους, θύραι ἐπὶ οἰκίας. || De ostio currus Xen. Cyr. 6, 4, 9: Τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου. || « Figurate Plato Phædr. p. 245, A: Ὃς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται. Xenoph. Anab. 6, 5, 23: Ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν· quemadmodum Asiæ januam dixit Cicero Or. 2, 2. Demosth. p. 140, 17, de Philippo: Ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὑτωσί. » Valck. || Θύρα a Patribus appellatur Christus, quia per eum aditus patere creditur ad deum. Gregor. Naz. vol. 1, p. 592, Epiphan. Hær. 69, p. 324. Theophyl. in Jo. 10, p. 707: Ὅταν θέλῃ δεῖξαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ προσάγων τῷ πατρὶ, τότε θύραν ἑαυτὸν λέγει. Hæc et alia multa attulit Suicer.] || Idem Eustath. [p. 1627, 4] metaph. θύρας appellari tradit τὰς αἰσθήσεις, Sensus, de qua metaph. signif. dicam et in Θυροκοπέω. Est et θύρα γλώσσης, inquit, quam θύραν qui non habet dicitur ἀθυρόγλωσσος. [Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι. Aristæn. 2, 7: Ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ τῶν θυρῶν. De oculis Philostr. Epist. 67, p. 946: Ἐμπίπτουσα ὅλη ταῖς τῶν ὁρώντων θύραις.]

[Θύραγμα, τό.] Θυράγματα, Hesych. ἀφοδεύματα, Excrementa.

[Θύραζε.] Adverbia a θύρα, in soluta oratione usitata sicut et in carm., Θύραζε, et Θύραθεν: sed θύραζε poetis est in usu potius quam alterum θύραθεν: ac certe aptius versui est Θύρηθεν, quod habet Hesych., quam θύραθεν. [Male argumentatur: nam θύραθεν quoque mediam syllabam longam habet.] Est autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et generaliter etiam pro Extra. Hom. [Od. O, 465: Ἐμὲ... δόμων ἐξῆγε θύραζε. Aristoph. Vesp. 70: Ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ. Eur. Or. 604: Ὅσοις δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ (γάμοι), τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς.] Od. E, [410]: Ἔκβασις οὔπω [οὔπη] φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε· et [Il. Φ, 237]: Ἔκβαλλε [fluvius mortuos] θύραζε. [Eur. Bacch. 330: Θ. τῶν νόμων.] Ap. Hesiod. [Op. 97]: Οὐδὲ θύραζε ἐξέπτη. Et [Theog. 750]: Θύραζεν [θύραζε] ἔρχεται. Aristoph. [Ran. 748, ubi est ἡνίκ' ἂν ἀπίῃς θ.]; Ὅταν ἀπῇς θύραζε. [Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια, proverb. de quo v. Hesych. et Photium. Ἔξω et θ. conjungit Tim. Locr. p. 102, A: Ῥεῖ... διὰ τοῦ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα. Mœris p. 185: Θύραζε Ἀττικοὶ, ἔξω Ἕλληνες. Ζωοτοκεῖν, ᾠοτοκεῖν θύραζε Aristot. De gen. anim. 1, 10.] Item pro Foris, ex Apoll. Arg. 2, [1022]: Κεῖνα θύραζεν [θύραζε]... ῥέζουσιν· itidemque ex Aristoph. οἱ θύραζε pro Externi, Alieni: qua tamen in signif. dicitur potius οἱ θύραθεν. Θύραθεν est Foris, sed accipiendo pro eo, quod Gall. *De dehors*: quam etiam signif. habet ap. probatos auctores, et nominatim ap. Cic., adeo ut minime necesse sit cum nonnullis barbare exponere E foris, unde ὁ θύραθεν, *Qui est de dehors*, Externus. [Æsch. Sept. 193: Τὰ τῶν θύραθεν (hostium) ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε. Eur. Andr. 952: Ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θ. εἴσοδοι δρῶσιν γυναικῶν.] Sic τὰ θύραθεν, Synes. Ep. 45, Externa bona: Οὐχ ἧττον διὰ τὰ θ., ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς. || Interdum vero est Forinsecus, *Par dehors*, Extrinsecus: Aristot. De gen. anim. 2: Λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θ. ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον. [|| Οἱ θύραθεν, Qui sunt extra ecclesiam, Pagani, Gentiles: v. exx. Ducangii. || Θύρηθε. Hom. Od. Ξ, 352 Μάλα δ' ὦκα θύρηθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων. Ex quo l. Hesych.: Θύρηθ' ἔα, ἔξω ἦμην. || Θύραθι et θύραθεν cum Ὀλυμπίαθεν et Ὀλυμπίαθι comparat Etymol. M. p. 25, 16.]

[Θύραθεν. Θύραθι. V. Θύραζε.]

[Θυραία, ἡ. Hesych. : Θυραία· καὶ ἡ μεταξὺ δύο οἰκιῶν θύρα. Photius p. 98, 5 : Θυραίαν (codex θυρέαν), τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν. Θυραία (codex θυραῖα), τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. Ammon. p. 71 : Θύρα καὶ θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ « Θύραν ἔξελε. » Θυραία δὲ τὸ μέλλον (corrig. videtur μένον) πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος· et p. 72 : Θύρα καὶ θύραι (corrigendum hic et infra θυραία ex Photio) διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων, θύραι δὲ τὸ ἄνοιγμά αὐτὸ καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας. Significat igitur θυραία Aperturam januæ quæ valvis inserendis relinquitur.]

[Θυραῖον, τὸ, Thyræum. Steph. Byz. : Θ., πόλις Ἀρκάδων, κτίσμα Ὑψοῦντος παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν Θυραῖος, ὡς Νυμφαῖος, καὶ Θυραιόθεν τοπικῶς. Pausan. 8, 3, 3; 8, 35, 7.]

Θυραῖος, [αία, αῖον, et ὁ, ἡ], q. d. Foris veniens, allatus, Gall. *Qui est de dehors.* Θυραῖός ἐστι, Soph. [Aj. 793], pro Foris est, i. e. Extra domum, Qui domo abest. Et θυραῖον οἰχνεῖν [El. 313], ubi est pro θυραίαν. [Æsch. Choeph. 113 : Μέμνησ' Ὀρέστου κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως· Eum. 864 : Θυραῖος ἔστω πόλεμος.] Sed generaliter etiam pro Externus [s. Alienus] ponitur. [Æsch. Ag. 837 : Τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.] Θυραῖοι ἄνδρες, Eur. [Hipp. 408]; θ. χεὶρ Phœn. [862] : Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. Sed et θυραῖον πῆμα [El. 291] legimus; et θυραῖα φρονήματα [Hipp. 394. Phintys ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 84 : Τὸ περὶ τὰν εὐνὰν ἧμεν (γυναῖκα) ἀδιάφθορον καὶ ἄμικτον θυραίω ἀνδρός.] Ap. Plut. [Mor. p. 65, F] κόλαξ θυραῖος· et addito particip. [ib. p. 479, B] : Οἰκέτης διάβολος, ἢ κόλαξ παρενδὺς θυραῖος. Synes. De insomn. τὰ περὶ τὸ σῶμα et τὰ θυραῖα opp., a quo itidem τὰ θ. vocari Externa bona, supra docui.

[Θυραῖος, ὁ, Thyræus, Lycaonis f. Pausan. 8, 3, 3; 35, 7.]

[Θύραμα. V. Θύρωμα.]

[Θυρᾱμάχος, ὁ, ἡ, Ante fores pugnans. Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, D : Θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων.]

[Θυρανοίκτης, ὁ, Januarum apertor. Jo. Chryst. Hom. 122, vol. 6, p. 974. Seager. Constantin. Cærim. p. 196, A. De compositione h. v. agit Apollon. De synt. p. 318, 30 Sylb. G. Dindorf.]

Θύραξ, Hesych. πύργος, χιτών. [Infra θώραξ cum iisdem interpretationibus.]

Θυράξαι, Hesychio ἔξω τῆς θύρας διατρίψαι, Foris agere. [Διατρίψαι Musurus addidit conjectura præpostera. Legitur hæc gl. inter Θύραυλοι et Θυραυλοῦσι. In θυράξαι si recte habet litera ξ, fortasse corrigendum θυρὰξ, quod comparandum cum εὐρὰξ πατάξ. G. Dind.]

[Θύρᾱσι (in codd. sæpe θύραισι scriptum), Foris. Eur. El. 1074 : Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν γυναῖκα) δεῖ θύρασιν (Extra ædes) εὐπρεπὲς φαίνειν πρόσωπον. Aristoph. Vesp. 891 : Εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω· Pac. 941, 1023, Lys. 353, Thesm. 75, 799, Eccl. 985. Extra patriam significat ap. Soph. OEd. C. 401 : Ἥ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου;]

Θυραυλέω, Ad fores s. Ante fores pernocto, jaceo, Bud. : θυραυλοῦσι, πρὸ θυρῶν διατρίβουσι, Hesych. Sed θυραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum versari. Xen. [OEc. 7, 30] : Τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον μένειν ἔνδον ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ αἴσχιον ἔνδον μένειν ἢ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι, ubi accipi scribit Bud. pro Rusticari, qui enim rusticatur, foris agit : exp. etiam p. 851. [Sub dio degere significat ap. Platon. Leg. 3, p. 695, A : Δυναμένους θυραυλεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν· Polit. p. 272, A : Γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστρωτοι θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο. Dionis Chr., Themistii aliorumque exx. v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 145. Præcipue de amantibus dicitur, qui a puellis exclusi ante fores pernoctant, velut ap. Philon. vol. 1, p. 306 : Πρὸς δὲ τὰς ἐρωτικὰς μίξεις ἐπειγόμενοι κωμάζουσι καὶ θυραυλοῦσι. Plut. Mor. p. 759, A; Aristæn. 2, 20.] In castris et stativis permanere, Urbem non ingredi, nec sub tecto esse, ap. Aristot. [Pol. 6, 4, OEc. 1, 2] et Plut. [V. Anton. c. 40. || Hesych. : Θυρουλλεῖν (?), ἔξω θυρῶν αὐλίζεσθαι.]

Θυραυλία, ἡ, Ante fores pernoctatio; per infin., Ante fores pernoctare, jacere, Bud. vertit in Luciano [De merc. cond. c. 10] : Πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας. [Plural. Philo vol. 1, p. 155, 43 : Θυραυλίαι, παννυχίδες. Hase.]

Θυραυλικὸς, ut θ. ἔργον, Quod foris fit, sub dio, Bud. e Philostr. Ep. [53, p. 940 : Εἰς δὲ θητείαν (Amoris) ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ καὶ χαμαικοιτίαι. Ubi θυραυλία καὶ χ. legendum cum Ruhnk. ad Tim. p. 145.]

Θύραυλος, ὁ, ἡ, Ante fores jacens, excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans : θύραυλοι, inquit Hesych., τῶν ποιμένων οἱ ἀπόκοιτοι. [V. quæ s. Θήραυλος dicta sunt.]

[Θυραωρὸς grammaticorum quorundam conjectura in l. Hom. Il. X, 69, ubi recte in libris scriptum πυλαωρούς.]

[Θυργανᾶν, κρίνειν, gl. obscura Hesychii. Fortasse pro Θρυγανᾶν, κρούειν.]

[Θύρδα. V. Θοράνας.]

[Θυργωνίδαι, οἱ, Thyrgonidæ, pagus olim tribus Æantidis, postea Ptolemaidis. Harpocr. ex Isæo, Nicandro ἐν τῷ Περὶ τῶν δήμων, et Demetrio Scepsio. Quibuscum difficile est Photii verba conciliare Lex. p. 591, 14, et Lex. rhet. p. 308, 16. Hesych. : Θυργανίδης, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.]

[Θυρέασπις, ιδος, ὁ, i. q. θυρεός.] Θυρεάσπιδες, Scuta, in VV. LL. ex Epigr. [Leonid. in Anthol. Pal. 6, 131.] Sed non videtur stare posse hæc expositio.

[Θυρέα, ἡ, Thyrea, urbs Argivorum. Herodot. 1, 82 : Περὶ χώρου καλεομένου Θυρέης. Thucyd. 4, 56 : Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θυρέαν· ubi Wass. et Duk. aliorum scriptorum locos indicarunt. Numero plurali Θυρέαι, αἱ, ap. Isocr. p. 136, D (ubi vulgo accentu vitioso Θυρεαῖς, nunc Θυρέαις ex cod. Urb.), et Strabon. 8, p. 376. V. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 277. Steph. Byz. : Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν Θύρη. Οἱ οἰκοῦντες Θυρεᾶται, ὡς Τεγεᾶται, καὶ θηλυκῶς Θυρεᾶτις. Θυρεάτης κόλπος Pausan. 2, 38, 7; 8, 3, 3. Θυρεᾶτις γῆ ap. Thucyd. 2, 27. Frequens in codd. vitium est syllaba secunda per αι diphthongum scripta.]

[Θυρεᾶτικὸς, ὴ, ὸν, Thyreaticus. Hesych. : Θυρεατικοὶ, στέφανοί τινες, παρὰ Λακεδαιμονίοις. In memoriam victoriæ ad Thyream reportatæ appellatos esse docet Athen. 15, p. 678, B. G. Dind. Ejusmodi coronas, Θυρεάτιδες dictas confectasque ex palmarum foliis, in capite Lacænæ saltantis agnoscere sibi visus est Viscont. Mus. Pioclem. t. 3, p. 74, n. 4. Hase.]

[Θυρεαφόρος. V. Θυρεοφόρος.]

[Θύρεθρον. V. Θύρετρον.]

Θυρεοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Scutiformis, Formam s. Speciem habens scuti θυρέου appellati : θ. χόνδρος, sc. Laryngis cartilago prima et anterior, et quæ velut scutum quoddam aliis præposita est. Nec vero usum modo scuti habet, sed etiam formam. Gorr. [Galen. vol. 2, p. 839, 13 : Τοῦ τε θυρεοειδοῦς χόνδρου τοῦ λάρυγγος· ubi typogr. vitio θυροειδοῦς. Hase.] Dicitur et ἀσπιδοειδής. [Schol. Hom. Il. E, 453.]

Θῦρεὸς, ὁ, Janua, ut quidem utitur hoc nomine Hom., qui saxum claudens speluncæ ingressum θυρεὸν appellat : Od. I, 240 : Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, ὄβριμον. [Ib. 313, 340.] At vero ejus posteri θυρεὸν appellarunt quoddam Scuti genus, a magnitudine : παρωνυμούμενον τῇ θύρᾳ, inquit Eust. [p. 1626 sq.], διὰ τὸ μέγεθος. Athen. 6, [p. 273, F] : Καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν. Ap. Eund. 4 : Καὶ οἱ μὲν τοὺς θυρεοὺς ὁπλοφοροῦντες ἐκ τῶν ὀπίσω παρεστᾶσιν. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 196, F : Θυρεοὶ ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ. Ubi codex ἀργυραῖ... χρυσαῖ.] Liv. 8, scribit Romanos antea clypeis usos, deinde postquam facti sunt stipendiarii, scuta pro clypeis fecisse. Idem In l. 1 primæ classi imperatum dicit esse clypeum cum galea, ocreis, lorica; secundæ pro clypeo scutum, et præter loricam eadem omnia : ubi Dionys. H. [A. R. 4, 16] pro clypeo ἀσπίδα dicit, pro scuto θυρεόν. Ea igitur inter clypeum et scutum differentia putatur fuisse, quod clypeus rotundus esset, at scutum formæ oblongæ, majusque clypeo : hinc etiam vocasse Græcos θυρεὸν, quod forum similitudinem referat, quæ longiores quam latiores esse solent. Turn. Advers. 9, 27. [Θ. scutum Gallorum ap. Polyb. 2, 30, 3. Romanorum, 6, 23, 2; 10, 13, 2.]

[Θυρεοφορέω, Scutum gero. Polyb. 10, 13, 2 : Τρεῖς ἄνδρας θυρεοφοροῦντας.]

Θυρεοφόρος, ὁ, ἡ, Scutifer, Qui gestat id scuti s. clypei genus, quod θυρεὸς appellatur. Is, qui de Militaribus Vocabulis scripsit, inter equites ἀκαταφράκτους ponit τοὺς θυρεοφόρους et τοὺς ἁπλῶς δορατοφόρους. Bud. a Plut. [V. Crassi c. 25] appellari Milites legionarios scribit. [Θυρεαφόρος ap. Polyb. 5, 53, 8, Polyæn. 4, 6, 17, Arrian. Tact. p. 15.]

[Θυρεόω, Scuto protego. Aq. Jes. 31, 5.]

Θυρεπανοίκτης, ὁ, Januarum apertor. Sed Crateti peculiare fuit hoc cognomentum, quod in quasvis ædes audacter ingrederetur, Diog. L. [6, 86, Etym. M. p. 459, 3,] Suidas.

[Θυρεπανοίξια, τὰ, Ædium sacrarum encænia. V. Menæa 22 Decemb. et supra in Ἀνοίξια. Ducang.]

Θύρετρον, τὸ, i. q. θύρα, Janua, Fores, Hom. Il. B, [415] : Πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Fores domus Priami. [Od. Σ, 385 : Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα, στείνοιτο· Φ, 49 : Ἔβραχε καλὰ θύρετρα. Pind. Isthm. 7, 9 : Ἐν θυρέτροις σταθείς. Eur. Or. 1474 : Δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες.] Callim. H. in Apoll. [3] : Καὶ δήπου τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Utitur hac v. alioqui poetica Xen. quoque, Anab. 5, [2, 13] : Καὶ πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα. [Et θύρετρον ap. scriptorem Philopatr. c. 14.] Sunt tamen qui θύρετρα, Limina interpretari malint; sed ap. Hom. schol. exp. θύρας : quam signif. nomini θύρετρα dat itidem Hesych., s. potius τῷ θύρεθρα : nam θύρεθραι [non hoc, sed θύρετραι ap. Hesychium est, vitiose pro θύρετρα] cum θρ ab eo exp. θύραι, itidemque θύρετρα, θύραι : at θύρετρα cum τρ, sunt θυρώματα : sed suspectæ sunt duæ illæ priores scripturæ. Eust. certe θύρετρα ea forma dici scribit, qua τέρετρα. [Oppian. Hal. 2, 117 : Δόλου πετάσασα θύρετρα. Sic editio Schneideri : priores θύρεθρα.]

Θυρηβόλος, ὁ, e θύρα et βάλλω compositum videtur, exp. tamen a Suida ὁ τέκτων, Faber. || At Θυρηβόλιον, Hesych. esse ait, τὴν ἐπάνω οἴκησιν. [Etym. M. p. 459, 13, i. q. ἔπαυλις.]

[Θύρηθεν. V. Θύραζε.]

Θύρηφι, adverbium, aut certe dat. adverbialiter positus cum adjectione particulæ φι, poetarum est duntaxat, significans Foris, Extra domum; et generaliter etiam pro Extra. Hesiod. Op. [363] : Οἶκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι. [Nicomach. apud Stob. Floril. p. 438, 2 : Λεῖπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ καὶ δύναται πονέεσθαι. Hase.]

Θυριάζω, pro Sacrifico, affertur ex 4 Reg. 22, perperam : ea enim signif. θυσιάζω dicitur.

[Θυρίδιον: V. Θύριον.]

[Θυριδωτὸς, ἡ, όν. Κιβωτὸς θυριδωτὴ ap. Polluc. 10, 137, Cista quæ non operculum quoddam, ut vulgo, sed januæ instar habebat. Hemst.]

Θυρισμάχος, e Basilio affertur pro Bestiarius : perperam : scr. enim θηριομάχος per η.

Θύριον et Θυρίδιον, τὸ, item Θυρὶς, ίδος, ἡ, Ostiolum. Aristoph. [Thesm. 26] : Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο; Probat autem et Eust. [p. 268, 9] hanc scripturam θύριον, cum accentu in antep., sicut λύριον a λύρα scribit. [Παρανοίξας τὸ θυρίον scriptum ap. Alciphr. 3, 30. « In templis Græcorum ἅγια θύρια sunt quæ alias vocantur δρύφακτα, κιγκλίδες, κάγκελλοι. Eucholog. p. 2 : Ὁ δὲ ἱερεὺς κλείσας τὰ ἅγια θύρια ἵσταται ἐντὸς τοῦ ἁγίου βήματος. Codinus c. 18. Marcus Hieromon. in Dubiis Typici c. 46. » Suicer.] At θυρίδιον sonat q. d. Ostiolulum. Θυρὶς autem sæpe pro Fenestra : ut Plut. etiam interpr. [Mor. p. 273, B] : Διὰ τί πύλην μίαν θυρίδα καλοῦσι, τὴν γὰρ φαινέστραν τοῦτο σημαίνειν. At [ib. p. 322, F] φενεστέλλαν interpr., non φενέστραν, addens πύλην : Ὥστε καὶ συνεῖναι δοκεῖν αὐτῷ τὴν τύχην, διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Ap. Athen. e quodam cantico, 15, [p. 697, C] : Ἁμέρα καὶ ἤδη· τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐχ ἑσορῇς; quod mihi videtur cum illo dicto Persii convenire : ... jam clarum mane fenestras Intrat. Ap. Aristot. autem θυρίδες τοῦ μέλιτος Gaza vertit Mellitariæ cellæ. [V. H. A. 9, 28; Geopon. 15, 6, 2. Weigel.] || Invenitur hoc nomen θυρίδες redditum etiam Fores, a Cic. tanquam sc. positum pro θύραι : in Plat. De rep. 2, [p. 359, D] : Καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ, ἃ μυθολογοῦσι θαυμαστὰ, καὶ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, q. l. cum Cic. interpretatione v. p. 10 Lex. Cic. [|| De lamina pugillarium dictum annotavit Antiatt. Bekk. p. 100, 2 : Θυρίδα, τῆς πινακίδος τὴν πτύχα. Hesych. : Θυρὶς, ὀπὴ μικρά. Θυρίδας Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμμάτων (fort. γραμματείων) πτυχάς. Conf. Δίθυρος. De tabellis Heraclid. Pont. ap. Athen. 12, p. 521, F : Τὸν ἅπαντα τόπον κατεχάλκωσαν θυρίσι. || Θυρίδες, αἱ, vertex Tænari promontorii, ap. Strabon. 8, p. 335, 360, Pausan. 3, 25, 9.]

[Θύριον, τὸ, Thyrium, oppidum Acarnaniæ, de quo Steph. Byz. s. Θυρέα : Ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας Θυρίον (scr. Θύριον) διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν Θυριεὺς, ὡς Σουνιεύς, Ἀνδροτίων δὲ Θούριός φησιν. Θύριον ap. Polyb. 4, 25, 4; Θύρεον vel Θύραιον ib. 6, 2. Θούριον 17, 10, 10; 28, 5, 1, et Θουριεῖς 22, 12, 4. *Thyrium* ap. Livium. || Θύρρειον ap. Antipatrum Thess. Anth. Pal. 9, 553.]

[Θυριώτης, ὁ, Qui ante fores versatur. Suidas : Θ., ὁ ἔξω τῆς θύρας.]

[Θυρξεὺς, έως, ὁ, obscuræ significationis cognomen Apollinis ap. Pausan. 7, 21, 13 : Κυανεῶν δὲ τῶν πρὸς Αυκίᾳ πλησιαίτατον χρηστήριον Ἀπόλλωνός ἐστι Θυρξέως.]

Θυροειδὴς, ὁ, ἡ, Januæ s. Ostii formam habens : θυροειδὲς est quibusdam Ossis pubis foramen, quod in eo osse tam magnum est ut θύρας, Ostii, instar videatur. [Oribasius Dundass. p. 56, χόνδρος. Angl. Galen. vol. 2, p. 414, 1 : Διὰ τοῦ τῆς ἤβης ὀστέου τρήματος, ὃ καλοῦσι θυρεοειδές. Hippiatr. p. 140, 18 : Θυροειδοῦς γὰρ ὑπάρχοντος τοῦ τόπου. Hase.]

Θυροιγὸς, quod est ab οἴγω, ut θυρεπανοίκτης ab ἐπανοίγω, est θυρωρὸς [codex θυρουρὸν], Hesych., Janitor.

Θυροκοπέω, Januam pulso, τὴν θύραν κόπτω. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 42, 31 : Θυροκοπεῖν, ἐπικωμάζειν. Ex Diphilo Antiatt. ib. p. 99, 17.] Aristoph. Vesp. [1254] : Καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ κατάξαι [πατάξαι] καὶ βαλεῖν, Fores pulsare. Quidam vero et Fores arietare interpr. [Fores effringo, ap. Antiphan. Stob. Floril. vol. 3, p. 434 : Οὐδὲ θυροκοπῶν ὤφλεν δίκην. Hemst. Male ed. Gaisf. θυροκόπων.] Synesius metaph. : Ἡμεῖς μὲν οὖν σοὶ συνηδόμεθα σχεδιάσαντι τὸ τέλος, ὅπερ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυροκοποῦμεν. Ap. Eund. : Αἴσθησιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὕτη μὴ ὑπὸ σωμάτων θυροκοπῆται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσιέμενοι, ubi Bud. θυροκοπεῖσθαι dici putat, Cui facessitur negotium. Ego vero existimo suam signif. hic retinere, sed metaph. sumptam : sequendo sc. quod in Θύρα dictum est, sc. θύρας interdum appellari τὰς αἰσθήσεις : cujus metaph. satis aperta est ratio, quum sciamus per sensus tanquam per januas ad animum ingredi sensilia. Ac pro me facit hic alter ejusd. Synesii l. in lib. De ins. [p. 138] : Ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπηρέτιδες, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζώου διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητὰ, ὑφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια, ubi scio θυροκοπεῖται reddi Pulsantur : at ego vertendum censeo, Pulsantur tanquam fores. [Alciphr. 3, 70 : Ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει.] Alicubi tamen verbum θυροκοπῶ simpliciter etiam pro Pulso a Plut. ponitur, si bene memini. [Mor. p. 503, A : Θ. τὴν πλευρὰν τῇ χειρί.]

Θυροκοπήτης, ὁ, Januæ pulsator, ὁ τὴν θύραν κόπτων. [Lectio vitiosa in veteribus edd. Suidæ, cui nunc θυροκοπεῖται ex codd. est restitutum.]

[Θυροκοπία, ἡ, Januæ pulsatio. Diphilus ap. Antiatt. Bekk. p. 99, 17. Liban. Antioch. p. 335 (?) : Προσιόντες ταῖς οἰκίαις θυροκοπίᾳ ἐχρῶντο.]

[Θυροκοπικὸς, ἡ, όν, Januas pulsans. Θυροκοπικὸν, αὐλήσεως εἶδος, ap. Athen. 14, p. 618, C. Hesych. : Θυροκοπιστικὸν ἢ θυροκοπικόν· οὕτως ἐκαλεῖτο.]

[Θυροκόπος, ὁ, ἡ, Januas pulsans. Æsch. Ag. 1195 : Ἦ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Phryn. in Bekk. Anecd. p. 42, 32 : Θ., ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας.]

[Θυροκροτέω, Januas pulso. Psell. In Cant. Cantic. 5, 2. Boiss. Gregor. Nyss. t. 1, p. 631, D : Θυροκροτοῦντος τοῦ Λόγου αἰσθάνεται. Hase.]

[Θυροκρουστέω.] Θυροκρουστῶν, pro θυροκοπῶν, VV. LL. [Basil. Cæsar. in Ps. 14, p. 160 : Ἐφέστηκε τῇ αὐλαίᾳ (creditor) καὶ θυροκρουστεῖ. Basil. M. vol. 1,

p. 109, D. Eust. Opusc. p. 2, 40 : Ὡς μηδὲ ἔξω ποῦ θυροκρουστεῖν ἔχειν. Photius Lex. p. 386, 1 : Τὸ γὰρ ἀπατᾶν παρακρούσασθαι ἔλεγον· ὅθεν καὶ κρουσιμετρεῖν καὶ θυροκρουστεῖν.]

Θυροπηγία, ἡ, Januarum fabricatio, VV. LL. [Theophrast. H. Pl. 5, 8.]

[Θυροποιεῖν vitiose legebatur ap. Appian. Syr. c. 24, ubi codd. θορυβοποιεῖν.]

Θυροποιὸς, ὁ, Januarum opifex, Qui januas conficit. [Pollux 7, 111.] Sed Aristomenes Atheniensis Comicus per derisum ita vocabatur, Hesych. [et Suidas.]

[Θυρουλλεῖν. V. Θυραυλέω.]

[Θυροφύλαξ, κος, ὁ, Januæ custos. Schol. Hom. Il. X, 69. Angl. Germ. CPol. In ador. Cruc. p. 246, C Grets. : Ἡ θ. δομφαία. Hase.]

Θυρόω, Janua claudo s, obstruo, Foribus munio. Xen. [Mem. 1, 4, 6] : Οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι, τὸ, ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ἡ ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, Palpebrarum foribus clausisse, obsepsisse, Palpebris tanquam foribus clausisse. At vero ap. Plut. θυρῶσαι τοῖχον, Januam in muro facere : Artox. [c. 29] : Τοῦ θαλάμου τὸν ὄπισθεν τῆς κλίνης τοῖχον ἐκκόψας καὶ θυρώσας, κατεκάλυψεν αὐλαίᾳ τὰς θύρας. [Aristoph. Av. 614 : Θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις (templa).]

[Θυρσάζω, i. q. θυρσοφορῶ, Thyrsum gero : quod bacchantes facere solent. Forma Laconica ap. Aristoph. Lys. 1313 : Βακχῶν θυρσαδδοᾶν καὶ παδοᾶν (i. e. θυρσαζουσῶν καὶ πηδωσῶν). Sic cod. Rav.; vulgo θυρσαδδωᾶν.]

[Θυρσάριον, τὸ, Ferula bacchantium. Plut. Mor. p. 614, A.]

[Θυρσεγχὴς, ὁ, ἡ, Thyrso hastatus. Orph. H. 44, 5, de Dionyso : Θυρσεγχὴς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν. Sic Ruhnk. Ep. crit. p. 279. Libri θυρσαχθὴς (quod Gesner. defendebat ex Horat. Od. 2, 29: « Gravi metuende thyrso ») vel θυρσεχθής.]

[Θυρσίνη, ἡ, synonymum orobanchæ ap. Diosc. 2, 172.]

[Θύρσιον, τὸ, synonymum thymi ap. Diosc. 3, 44; et catanances 4, 134.]

[Θύρσις, ὁ, Thyrsis, n. pr. pastoris in Theocr. carmine primo, ubi genit. v. 65, in libris aliis Θύρσιδος, aliis Θύρσιος scribitur.]

[Θυρσίτης, ὁ, synonymum ocimoidis ap. Diosc. 4, 28.]

[Θυρσίων, ὁ, Pars canis carchariæ, a Romanis vocata Thursio, suavissima et delicatissima. Athen. 7, p. 310, E, ubi Schweigh. quærit, pro μέρος, an εἶδος legi possit, ut Athenæo cum Plin. H. N. 9, 9, 11, Thursio non pars, sed species piscis cetacei esse dicatur. Dahler.]

Θυρσοειδὴς, ὁ, ἡ, Thyrsi speciem gerens. [Dioscor. 3, 20 : Θ. δὲ ἡ κεφαλή (τῆς ἀκάνθης). Quod schol. cod. Mosq. p. 360 ed. Matth. per κωνοειδὴς explicat.]

[Θυρσοκόμος, ὁ, Lysippi comici fabula. Suidas s. Λύσιππος.]

[Θυρσόλογχος, ὁ, ἡ.] Reperitur etiam Θυρσολόχος in Procli Sphæra, sub fin. : Θυρσολόχος δν κρατεῖ ὁ Κένταυρος, ubi nonnulli interpr. Hastam, alii Græcum vocabulum retinent. Germanici Cæs. enarrator Thyrsum vocat, dicens Centaurum in thyrso tres habere stellas. [Leg. θυρσόλογχος. Callixen. ap. Athen. 5, p. 200, D : Διόνυσος ... εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ θυρσόλογχον χρυσοῦν. Strabo 1, p. 19 : Θυρσόλογχα τῶν θεῶν ὅπλα. G. D. Auctore Viscont. conspiciuntur in labro s. lacu marmoreo Mus. Pioclem. t. 4, p. 58, suntque ideo pæne i. q. λόγχαι τεθυρσωμέναι Diodori 4, 4. Hase.]

[Θυρσομᾰνὴς, ὁ, ἡ, Thyrso furens. Eur. Phœn. 798 : Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις. H. Orph. 49, 8 : Θυρσομανές (Βάκχε).]

[Θυρσοπλὴξ, ὁ, ἡ.] Θυρσοπλῆγες, Thyrsis percussi, h. e. Insanientes in Bacchicis orgiis, Hesych. [Sic Lucret. 1, 923 : « Percussit thyrso laudis spes magna meum cor. » Schneid.]

Θύρσος, ὁ, Thyrsus, Hesychio ῥάβδος, κλάδος, et βακτηρία Βακχικὴ, Baculus Bacchicus : [Photio et] Suidæ non solum Βακχικὴ ῥάβδος, sed etiam λαμπὰς ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. [Porro Photius: Θύρσοι, θύματα. Θύρσον, τὸ ὅπλον. Φιλήμων. Hesych.: Θ., κλάδοι, λαμπάδες, λύχνοι.] Sed est potius Hastula frondibus vestita qualem solebant bacchantes gestare. [Eur. Bacch. 80 : Ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων· 188 : Θύρσῳ κροτῶν γῆν.] Plut. Alex. [c. 2], de Olympiade : Τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον, ὄφεις μεγάλους χειροήθεις ἐφείλκετο τοῖς θιάσοις, οἳ πολλάκις ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παρανάδυόμενοι, καὶ περιελιττόμενοι τοῖς θύρσοις τῶν γυναικῶν καὶ τοῖς στεφάνοις, ἐξέπληττον τοὺς ἄνδρας. Et ap. Athen. 14, [p. 631, A] pyrrhichæ saltatores ἔχουσι θύρσους ἀντὶ δοράτων, προΐενται δὲ ἐπ' ἀλλήλους καὶ νάρθηκας, καὶ λαμπάδας φέρουσιν, ὀρχοῦνταί τε τὰ περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἰνδούς. Item ap. Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 165] : Καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα. Ubi potius de Frondibus dici videtur, ut et ap. Athen. [5, p. 198, D] : Προσήρτηντο δὲ καὶ στέφανοι καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ μίτραι, καὶ τύμπανα. Virgilius quoque θύρσους vocat mollia folia, Ecl. 5, [30] : Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et foliis lentas intexere mollibus hastas. Vocat et thyrsos, Æn. 7, [390] : Etenim molles tibi sumere thyrsos : Te lustrare choros. Poetæ metaplasmo generis dicunt et Θύρσα pro θύρσοι, ut δεσμὰ, ζυγὰ, et similia. Apud Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 158] : Πανὶ Βίτων χίμαρον, νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ, Τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.

[Θύρσος, ὁ, Thyrsus, n. pr. Hesych. : Θ., αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἑταίραν. Θύρσου κυνῆ· Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. || Sanctus Thyrsus, in Chron. Pasch. p. 319, C.]

[Θυρσοτῐνάκτης, ὁ, Thyrsi quassator. Epitheton Bacchi in H. Orph. 51, 4.]

[Θυρσοφορέω, Thyrsum gero. Diodor. 4, 3 : Ταῖς παρθένοις νόμιμον εἶναι θυρσοφορεῖν καὶ συνενθουσιάζειν εὐαζούσαις καὶ τιμώσαις τὸν θεόν. Cum accus. construxit Eurip. Bacch. 557 : Πόθι Νύσας ἄρα τᾶς θηροτρόφου θυρσοφορεῖς θιάσους, ὦ Διόνυσε; i. e. Thiasos congregas thyrsum gerens.]

Θυρσοφορία, ἡ, Thyrsi gestatio. [Plutarch. Mor. p. 671, E.]

Θυρσοφόρος, ὁ, ἡ, Thyrsifer, Thyrsum gestans, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, inter epitheta Dionysi et in H. Orph. 43, 3] et Athen. l. 10. [Eur. Cycl. 64 : Βάκχαι θυρσοφόροι.]

[Θυρσόω, In thyrsum muto. Diodor. 4, 4 : Καθωπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις. I. e. hastis hedera cinctis ut thyrsi.]

Θύρωμα, τὸ, Obstructio, quæ fit per januam, apponendo januam. Sed pro Ipsa etiam janua, ap. Lysiam [p. 154, 37 : Ἵνα μήτε θυρώματα μήτε ἀγγεῖα μήτε ἄλλο μηδὲν ἀπόλοιτο]. Bud. qui alioqui θυρώματα vertit Postes [ut exp. Gl.] ap. Athen., ὀροφὰς et θ., τοίχους et θ. conjungentem. [Thucyd. 3, 68 : Ὀροφαῖς καὶ θυρώμασι τοῖς τῶν Πλαταιῶν ἐχρήσαντο καὶ τοῖς ἄλλοις ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα. Diodor. 5, 46 : Τά τε θυρώματα τοῦ ναοῦ θαυμαστὰς ἔχει τὰς κατασκευὰς ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.] In VV. LL. exp. itidem Postes, item θυρώματα τῶν θυρῶν ex [3 Reg. 7, 50] affertur pro Cardinibus januarum. [Ib. 1, 75, Fenestram significat.] A Dem. autem [p. 568, 16] vocatur et Tabulamentum ad januas faciendas, Bud. [cum Ulpiano. Add. p. 845, 18. Herodot. 2, 169 : Ἔσω δὲ ἐν τῇ παστάδι διξὰ θυρώματα ἔστηκε· ἐν δὲ τοῖσι θύρώμασι ἡ θήκη ἐστί· ubi est Tabulamentum in quo mortui loculus ponebatur. Diotogenes ap. Stob. (Flor. vol. 2, p. 128, et iisdem prope verbis Archytas ib. p. 169) hac voce signat Tabulata quibus leges inscriptæ pervulgabantur : Τὼς δὲ νόμως οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἐνῆμεν δεῖ. Brunck. Diodor. 20, 86 : Περιεχαράκωσε τὸν τόπον καὶ διέφραξε θυρώμασι καὶ πέτροις. Hesych. : Μεγάλην κληῖδα θυράων interpretatur ὅλον τὸ θύρωμα (codex θύραμα).]

Θυρὼν, ῶνος, ὁ, Vestibulum. Soph. El. [328] : Πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις· quod periphrastice dictum puto pro πρὸς θυρῶνι. Pollux 1, c. 8 [§ 77] : Εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα καὶ προπύλαια· καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι. [Hesych. : Θυρῶνας, τὰς σανίδας καὶ τὰς εἰσόδους. Lex. rhet. p. 265, 1 : Θ., πυλών.]

[Θυρωρεία, ἡ, i. q. seq., vel, Munus janitoris. Do-

roth. Doctr. p. 856, D : Ἐὰν γὰρ καθίσῃ σε εἰς τὴν θυρωρείαν. Hase.]

Θυρωρεῖον, τὸ, Locus in quo janitor commoratur, i. e. Locus inter duas januas, Vitruv. [6, 7, 1, ubi v. Schneid. Vitiose ap. Georg. Alex. Vita Chrysost. t. 8, p. 210, 18 : Καὶ θυρωρίου ἀναξία. Conf. Pallad. Vita Chrys. p. 56, A. Hase.]

Θυρωρέω, Januam custodio, Janitor sum. Lucian. [Vit. auct. c. 7] : Ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσει τῶν κυνῶν. [Plut. Mor. p. 830, A.]

Θυρωρὸς, ὁ, q. d. θύραν ὡρῶν, Januæ custos, Janitor, Ostiarius. [Herodot. 1, 120; Æsch. Choeph. 565. Plato Phileb. p. 62, C : Ὥσπερ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς ὠθούμενος καὶ βιαζόμενος.] Lucian. : Τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι [De calumn. c. 30, ubi paullo ante : Ἐπιστήσαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις. Timæus Lex. Pl. p. 157 : Οὖροι γὰρ οἱ φυλάσσοντες καὶ οἱ θυρωροί οἱ τὰς θύρας φρουροῦντες. Θυρουρὸς in cod. Hesychii scriptum notavimus s. Θυροιγός.] Θυρωρὸς, ἡ, Ostiaria, Jo. 18, 17; peculiariter θυρωρὸς nuptialis, Pollux [3, 42], Hesych.

[Θῦς, ὁ, Thys, rex Paphlagonum. Theopomp. ap. Athen. 4, p. 144, F, ubi accus. est Θῦν, in Θῦον corruptus ap. Ælian. V. H. 1, 27. Genit. Θύος ap. Athen. 10, p. 415, D.]

Θύσαι, αἱ, a Lycophr. [106] dicuntur αἱ βάκχαι, Bacchæ : quæ et θυάδες, inquit Eust. [p. 114, 44] derivans hæc a θύειν, q. e. ὁρμᾶν, Impetu ferri : lymphato enim quodam furore illæ mulieres concitantur. [Ap. Lycophr. dativus legitur θύσῃσιν, aliquot in libris θύσσῃσιν scriptus, in cod. optimo Parisino θύστῃσιν, cum gl. ἐν ταῖς θυσίαις οὕτω καλουμέναις. Mala hæc est interpretatio, sed vera, ut videtur, scriptura θύστῃσιν i. e. βάκχαις, quam significationem nomini simili θυστάδες tribuit Hesychius. Ejusdem gramm. gl. Θυσῶν, θυσιῶν, si ad hoc voc. est referenda, θυσιῶν in Θυιῶν erit mutandum. G. Dind.]

[Θῠσᾰνηδὸν, In modum fimbriæ. Ælian. N. A. 16, 11.]

[Θυσανοειδὴς, ὁ, ἡ, Fimbriatus. Eunap. Exc. Hist. p. 50, 3 : Τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφότερα θυσανοειδές.]

Θυσανόεις sive Θυσσανόεις, εσσα, εν, geminato σ metri gratia, Fimbriatus, A quo dependent fimbriæ et nodi s. villi. [In libris antiquis et ap. Hesych. recte simplici σ θυσανόεσσα scribitur, quod producta, ut in aliis hujus mensuræ vocabulis, syllaba prima dici potuit : ut non opus sit duplicato σ, quod Hesychio intulit Musurus. G. D.] Hom. Il. P, [593] : Ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν μαρμαρέην· Ο, [229] : Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, Τῇ μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς. Sic E, [738] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται. Ubi θυσανόεσσαν sive θυσσανόεσσαν αἰγίδα vocat ἧς θύσανοι ἠερέθονται, ut Il. B, [448] loquitur.

[Θυσανοράπτης, ὁ, Limborarius, Gl.]

[Θύσανος, ὁ.] Θύσανοι, οἱ, Fimbriæ, s. Nodi aut Villi, quales dependent a crumenis : Hesychio et aliis κροσσοὶ, κόρυμβοι. Hom. Il. B, [448] de ægide Minervæ : Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. [Ib. Ξ, 181.] Hesiod. Sc. [225] : Θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί. Ubi itidem schol. θυσάνους esse dicit τοὺς κροσσοὺς s. τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἤγουν κυμβία, denominatos a θύω q. e. ὁρμῶ, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσάλευτον : ab Oppiano vero θυσάνους vocari τὰ πτερὰ, Pennas vel alas. [Pind. Pyth. 4, 411 : Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ. Herodot. 4, 189 : Οἱ θύσανοι οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων οὐκ ὄφιές εἰσι, ἀλλὰ ἱμάντινοι.] Θύσσανοι, θυσσανόεις, θυσσάνιον, et cetera his similia aliquando metri causa duplici σ scripta leguntur, ut ap. Hesych. quoque et Suid. In Homeri tamen Ms. cod. θυσανόεσσαν reperi scriptum unico σ. [Librariorum esse errores indicavi s. Θυσανόεις.] Ap. Suid. habetur et Θυσσανίοις, expositum itidem κορύμβοις, κροσσοῖς, quod diminutivi formam habet. [Θυσάνοις nunc ex codd. restitutum. ῠ]

[Θυσάνουρος, ὁ, ἡ.] Ap. Hesych. legitur et compos. Θυσάνουρος, expositum δασύκερκος, Hirtam et villosam habens caudam. [Conf. Ælian. N. A. 16, 11.]

Θῠσᾰνώδης, ὁ, ἡ, i. q. θυσανόεις : sed prosæ familiarius. Theophr. H. Pl. 1, [6, 4] de radicum differentia : Αἱ δ' οἷον ὀζώδεις καὶ θυσανώδεις, ὥσπερ αἱ τῆς ἐλαίας. Ubi Gaza vertit, Nodosæ villosæque : Plinius Ramosæ, omissa interpretatione nominis θυσανώδεις : alii Fimbriatæ.

Θῠσᾰνωτὸς, ἡ, ὀν, Fimbriatus. [Herodot. 2, 81 : Κιθῶνας θυσανωτούς· 4, 189 : Αἰγέας θυσανωτάς. Θυσανωτὰ e Xenophonte memorat Pollux 7, 64. Joseph. B. J. 5, 5, 7 : Ποδῆρες ... ἔνδυμα στρογγύλον, θυσανωτὸν ἔργον.]

[Θῡσείω, Sacrificare gestio. Herodian. Epimer. p. 249. Boiss.]

Θύσθλα, τὰ, Liba, Virgæ, Thyrsi, quales gestabant Bacchi sacerdotes, τελεστικαὶ θυσίαι, ἢ ῥάβδοι τινὲς ἢ κλάδοι ὁποῖοι οἱ θύρσοι, Διονυσιακὰ φορήματα, Eust. in Hom. Il. Z, [133] de Bacchis Lycurgum persequentem fugientibus : Αἱ δ' ἅμα πᾶσαι Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. Plut. [Mor. p. 501, E] : Οὐκ Ἀσκραίῳ Διὶ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θύσθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις.

Θῠσία, ἡ, Sacrificium, Sacrificatio, Ipsa actio sacrificandi, Solemnitas, quæ est in re divina facienda. [Herodot. 1, 50; 2, 60, 61, 62. Et 8, 99 : Ἦσαν ἐν θυσίῃσι καὶ εὐπαθείῃσι. Pind. Isthm. 5, 38 : Ἐν θυσίαισι φαενναῖς. Eur. El. 172 : Τριταίαν καρύσσουσιν θυσίαν Ἀργεῖοι.] Interdum vero et Feriæ, quibus sacra fiunt. Cic. vertit Rem divinam, Lex. Cic. Lucian. [De sacrif. c. 12] loquens de ipsa hostia : Φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. Aristot. Eth. 8, 9 : Αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ σύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς, οἷον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θυσίαν ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Plut. [V. Thes. c. 36.] Cui respondet Lat. phrasis Facere sacrificium. Pro eod. Plato [Ep. 7, p. 349, D] dicit θῦσαι θυσίαν [δεχήμερον]. Sic Herodian. 2, [3, 25] : Ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίαν τελέσας. Et ap. Lucian. : Θυσίαι καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο. [Conf. De dea Syr. c. 44.] Herodian. 8, [3, 5] : Σπονδαῖς δὲ μᾶλλον καὶ θυσίαις σχολάζειν ἢ φόνοις, Sacris faciendis vacare. Philo V. M. 1 : Μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, Libamentorum eorundem et sacrorum participem esse. [Æsch. Sept. 701 : Ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται.] Sunt et θυσίαι ἐτήσιαι, Sacrificia annua, Thuc. [Herodot. 6, 105 : Θυσίῃσι ἐπετείῃσι ἱλάσκονται (τὸν Πᾶνα)], δημοτελεῖς [Plat. Leg. 11, p. 935, B,] Plut. [V. Numæ c. 2], Publica sacrificia, Publicæ feriæ, quibus sacra fiunt. Interdum conjungitur cum aliis eod. pertinentibus : [Θυσίαι καὶ ἱρὰ Herodot. 1, 63. Τιμαῖς καὶ θυσίαις Æsch. Eum. 1037;] εὐχαὶ καὶ θυσίαι Thuc. [8, 70; Isocr. p. 49, B]; σπονδαὶ καὶ θ. Philo et Herodot.; θ. καὶ σύνοδοι, Aristot.; [θ. καὶ πρόσοδοι Isocr. p. 88, E; 219, A;] ἱερὰ καὶ θ. καὶ θέατρα, Plut.; θ. καὶ πομπαὶ καὶ θέαι, θ. καὶ τελεταὶ, θ. καὶ δημόσια δεῖπνα, Idem; θυσίαι καὶ κρεωνομίαι, Athen. [Ἀπαρχαὶ καὶ θ. Isocr. p. 136, A.] || Nonnunquam ponitur pro θῦμα, Victima, Hostia. Lucian. [De sacrif. c. 12] : Προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργὸς, ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν. Plut. [Mor. p. 301, E] : Τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους. V. Θεωρία. [De ratione mactandi victimas Herodot. 4, 60 : Θυσίη δὲ ἡ αὐτὴ πᾶσι κατέστηκε περὶ πάντα τὰ ἱρὰ ὁμοίως, ἐρδομένη ὧδε. Schweigh. || Non actio, sed apparatus et materia ap. Plut. Mor. p. 184, E. Wyttenb.]

Θῠσιάζω, Sacrifico, Immolo. Straton ap. Athen. [8, p. 382, E] : Μῆλα θυσιάζεις ἆρα; Ibid., θύω βοῦν, quæ idem significant. [Lucian. Hermot. c. 57 : Ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύῃς ταυτὶ καὶ θυσιάζῃς τῳ. Diodor. 4, 3.]

Θυσιὰς, άδος, ἡ, i. significat q. θυάς : θ. φωνὴ [ap. Hesych.], Vox furoris instinctu edita, qualis bacchantium s. baccharum est. Et θυσιάδες, i. q. ἔνθεοι, Hesych. : θυσιάδες vocantur etiam Mulieres, quæ Proserpinæ sacræ sunt, Hesych.

Θυσίασμα, τὸ, Hostia, Victima, Id quod sacrificatur, i. q. θῦμα. [lxx Exod. 29, 18.]

[Θυσιαστέον, Sacrificandum. Theod. Prodr. p. 325.]

Θυσιαστήριον, τὸ, Altare, Locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asservantur. Philo V. M. 3 : Τὸν δ' ἐν ὑπαίθρῳ βωμὸν εἴωθε καλεῖν θ., ὡσανεὶ τηρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν. Dicitur et θυτήριον. [lxx 2 Paralip. 14, 5; Exod. 27, 3. Gregor. Naz. Epist. 43. Θυσιαστήριος ὕμνος ap. schol. Pind. p. 312

ed. Bœckh. : Οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐπίνικον αὐτὸν εἶναί φησι, Τίμαιος δὲ θυσιαστήριον· ubi alii libri χαριστήριον.]

Θύσιμος, ὁ, ἡ, Qui sacrificari potest [Herodot. 1, 50 : Κτήνεα τὰ θύσιμα πάντα ἔθυσε. Aristoph. Ach. 784 : Ἀλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν αὐτηγί (ἡ χοῖρος)], s. solet, Qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. [Mor. p. 729, C] : Ἰχθύων δὲ θύσιμος οὐδείς, οὐδὲ ἱερεύσιμός ἐστι· et [ib. p. 437, A] : Δεῖ γὰρ τὸ θύσιμον τῷ τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι καὶ ἀσινὲς καὶ ἀδιάφθορον, Victimam enim sacro aptam, oportet esse et animo et corpore puram, integram, incontaminatam.

[Θυσιοπάρεδρος, ὁ, Qui in sacrificio adest. Pseud-Athanas. vol. 2, p. 388, E : Θυσιοπάρεδρον λόγον ἐκβάλλεις. Int., Sermonem inter sacrificia erumpentem.]

[Θυσιουργὸς, ὁ, Victimarius. Ptolem. Tetrab. p. 179, 21. Hase.]

[Θύσις, εως, ἡ, Impetus, Fervor. Plato Crat. p. 419, E : Θυμὸς... ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.]

Θυσκάριον, τὸ, dimin. a θύσκος, pro quo etiam simpliciter accipitur.

Θύσκη, ἡ, Scapha ad recipienda ea, quæ diis offeruntur : ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θύματα. Etym. [p. 458, 53] et Lex. quoddam antiquum [et Suidas. Conf. Θυΐσκη et Θύκος. Obscura Hesychii gl. est Θύσκα, κύρια.]

Θυσκός, affertur pro Sacerdos, Vates : qui alioqui θυοσκός. Syncope igitur erit, ut et in nom. Θυσπολίαι, quod Hesych. exp. θυηπολίαι.

[Θυσμικὸς, ἡ, όν. V. Θεσμικός.]

[Θύσσα, ἡ. V. Θύσσος.]

Θύσσα, Hesych. ὅπλα νήϊά, Arma s. Instrumenta navalia. [Corrupte pro Οὖσα, de quo v. s. Οἶσον.]

[Θυσσαγέται, οἱ, Thyssagetæ. Steph. Byz. : Θ., ἔθνος περὶ Μαιῶτιν λιμνὴν, ὡς Ἡρόδοτος (4, 22 et 123).]

[Θυσσανόεις. Θύσσανος. V. Θυσαν—.]

[Θυσσὸς, ἡ, Thyssus, urbs Macedoniæ. Θύσσος contra præceptum Arcadii p. 76, 12 scripta ap. Herodot. 7, 22, Thucyd. 4, 109; 5, 35, Plin. H. N. 4, 10. Θύσσαν duplici vitio in epitome Strabon. 7, p. 331.]

[Θύσσος, ὁ, Thyssus, n. pr. in inscr. Mylasensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 468, 469, 470.]

Θύσσω, Quatio, Quasso, Concutio. Hesych. enim θύσσεται affert pro τινάσσεται, et θυσσόμεναι pro σειόμεναι, τινασσόμεναι. Ap. Eund. legitur Θυσσῶν [codex θυσῶν], expositum θηρωδῶς ὁρμῶν, Belluino feroque citatus impetu. [Θύσσεται et θυσσόμεναι pro αἰθύσσεται et αἰθυσσόμεναι scripta esse animadvertit Ruhnkenius. Θυσῶν autem ex θωύσσων est depravatum, quod infra cum eadem interpr. posuit Hesych.]

Θύστα, Hesychio est θυσία, Sacrificium. [Θυστὰ, θυσίαι Albert. : quæ forma adjectivi ex compositis ἄθυστος et πολύθυστος cognita est.]

Θύστας, ὁ, [Dor. pro θύστης] a Cretensibus dicitur ὁ ἱερεὺς, Sacerdos, Hesych.

Θυστὰς, άδος, ἡ, Sacrifica, Sacrificalis. [Æsch. Sept. 269 : Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς· ubi schol. : Τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γενομένης· ἀφ' ἧς ἐνίοτε καὶ ἡ βάκχη. Σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο, καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ.] Soph. Ant. [1019] : Κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, Sacrificas preces, Cum sacrificiis factas. [|| Hesych. : Θυστάδες, νύμφαι τινὲς, αἱ ἔνθεοι, καὶ βάκχαι. Bacchæ alia nominis forma θύσται, αἱ, dicuntur ab Lycophrone, si vera sunt quæ s. v. Θύσαι diximus.]

[Θυστήριον, τὸ ὁρμητήριον, Suidas.]

[Θύστινος, ὁ, ἡ.] Θύστινον Hesych. exp. τρίχινον, alii μεσσοτριβῆ.

[Θύστιον, τὸ, Thystium. Phot. Lex. p. 98, 17 : Θ., πόλις τῆς Αἰτωλίας· τινὲς δὲ Θύτιον ἄνευ τοῦ σ. Explicatius Harpocr. : Θ., Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος (p. 70 extr., ubi θυτεῖον est). Πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθάφησι Δίδυμος, ἐπαγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς α' Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. Ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικιανοῖς διὰ τοῦτ Θύτιον εὕρομεν γεγραμμένον. Lex. rhet. p. 265, 4 : Θυσεῖον, πόλις Αἰτωλίας.]

[Θυτεῖον, τὸ, ὁ τόπος ὅπου ἔθυον, Photius p. 98, 20. Vitiose Lex. rhet. p. 265, 6 : Θύσιον, τόπος ὅπου ἔθυον τῷ θεῷ. Quod ex θύστιον corruptum videtur. G. D.]

[Θυτέον, Sacrificandum. Aristoph. Av. 1237; Plato Rep. 2; p. 365, E. Lucian. De hist. conscr. c. 39 : Μόνῃ θ. τῇ ἀληθείᾳ.]

Θῦτὴρ, ῆρος, ὁ, Sacrificus, i. q. θύτης. [Æsch. Ag. 225 : Ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός· 240 : Ἕκαστον θυτήρων.] Soph. Trach. [613, 661, 1194.]

Θῡτήριος, ία, ιον, Aptus ad sacrificandum, i. q. θύσιμος. Et neutr. θυτήριον, Aptum ad sacrificandum, simpl. Quod sacrificatur, Sacrificium, θῦμα, Eurip. [Iph. T. 243.] Θυτήριον substantive Ara, ut Cic. apud Aratum vertit, i. q. θυσιαστήριον [v. 402. Est nomen sideris, Ara ap. Hygin. c. 39. Weigel. Eust. Opusc. p. 264, 1. || Photius p. 98, 21 : Θυτηρίοις, θυμιατηρίοις. Eust. Op. p. 239, 11.]

Θύτης, ὁ, Sacrificus, Victimator, Popa, Aruspex. [Appian. Hisp. c. 85 : Μάντεις καὶ θύτας.] Herodian. 4, [12, 6] : Μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετεπέμπετο, Magos, astrologos, aruspices. [Eustath. Opusc. p. 82, 57.] Sues quoque θύται dicti sunt a sacrificio usu, VV. LL. [ῠ]

Θῡτικὸς, ἡ, ὸν, Sacrificus, Ad sacrificia, Ad aruspices pertinens, Aruspicinus : θυτικὴ sub. τέχνη, Aruspicina ars, Aruspicum disciplina : Herodian. 8, [3, 17] : Περὶ θυτικήν τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων. Item θυτικὴ, Scientia faciendi rem divinam, Athen. 14, [p. 659, D] : Θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάγειροι. Pro quo paulo post, Μάγειροι θυσιῶν ἔμπειροι.

[Θύτιον. V. Θύστιον.]

[Θύτις, ἡ, Sacrifica. Hesych. : Ἱρήτειρα, ἱέρεια, θύτις.]

[Θύτρια, ἡ, Sacrifica. Suidas v. Ἱέρεια. G. D.]

[Θύψαι. V. Τύφω.]

Θύψις, εως, ἡ, Ustio, Crematio. V. Θυμάλωψ.

Θύω, [fut. θύσω, perf. τέθῡκα], Macto, Sacrifico. Ab Homero tamen aliter accipi, veterum opinione, docebo postea. [Herodot. 4, 60 : Ἐπικαλέει τὸν θεὸν τῷ ἂν θύῃ· 1, 50 : Κτήνεα τρισχίλια ἔθυσε. Æschyl. Ag. 1417 : Ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα. Aristoph. Lys. 1062 : Τοῦτο (τὸ ὀελφάκιον) τέθυκα.] Aristot. Ethicorum 5 : Ἢ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῦν, et Plut. θ. κριόν. Pausan. Att. [c. 26, 6] : Διός ἐστι βωμὸς ὑπάτου, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδέν. Et θ. ἱερεῖα, Thuc. [1, 126] et Xen. [Anab. 6, 1, 4.] Interdum vero et θυσίας. In VV. LL. ex Xen. [Mem. 1, 3, 3], θυσίας θύων μικρὰς, Parvas hostias offerens. Plato Epist. 7, [p. 349, D] : Θῦσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον, Sacra decem dierum facere. [Cum dativo ap. Herodot. 1, 50 : Θύειν πάντα τινὰ αὐτῶν τούτῳ ὅ τι ἔχοι ἕκαστος· ubi codex unus τοῦτο· 1, 216 : Τῷ ἡλίῳ θύουσι ἵππους· ubi codex Sancroft. ἵπποισι.] Ceterum his omnibus in ll. subauditur dat. θεοῖς, θεῷ : qui interdum quidem solus additur, sæpius vero omittitur, ac θύειν sine adjectione ponitur. [Æsch. Pers. 203 : Ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσα θῦσαι πέλανον.] Athen. 7, [p. 297, D : Φησὶν Ἀγαθαρχίδης... τὰς ὑπερφυεῖς τῶν Κωπαΐδων ἐγχέλεων...] θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτούς. Idem : Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους. Sic Κρόνῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, ταῖς Χάρισι θύειν, quod proverbiale est, ap. Plut. [Mor. p. 141, F; 769, D.] At sine adjectione positum, ut in his ll. Xen. Hell. 3, [4, 3] : Αὐτὸς δὲ ἐβουλήθη ἐλθὼν θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθα περ ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Lucian. [Demon. c. 11] : Ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε. Plutarch. Alex. : Ὁ δὲ, θύων μὲν ἐτύγχανεν, ἀφεὶς δὲ τὴν θυσίαν ἐβάδιζεν. || Θύειν interdum etiam accus. habet, non quidem id significantem, quod sacrificatur, sed id, propter quod fit sacrificium [Plato Alcib. 1 p. 121, C : Βασιλέως γενέθλια ἅπασα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία] : ut θύειν γάμους a Plut. [V. Pomp. c. 55] pro Nuptias festas sacrificiis agere, vel pro θύειν διὰ τοὺς γάμους, Bud. : qui affert etiam ex Aristoph. Eq. [656] : Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ, ubi observandus est duplex accus., item θύειν διαβατήρια ex Plut. [V. Luculli c. 24], quod vertit, Pro transitu sacrificare. || Θύομαι pass., interdum quidem passiva itidem signif. [Æsch. Choeph. 242 : Τῆς τυθείσης νηλεῶς δμοσπόρου. Aristoph. Av. 1034 : Πρὶν καὶ τεθύσθαι τοῖς θεοῖς], unde τεθυμένα ἱερὰ, Xen. Hell. 3, [4, 4] et ἐτύθην [Cor. 1, 5, 7]. Ἐτύθη, Mactatus est, ἐσφάγη, Hesych. Interdum vero [forma media] pro act. θύειν [Æschyl. Ag. 137 : Πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς (aquilis)... μογερὰν πτάκα

θυομένοισι, Mactantibus, Dilaniantibus], ut in l. Xen. paulo ante cit. ex Hell. 3; sed aliquando dicitur et de sacrificantibus, ut aruspices consulant: quod ex Arriano docet Bud. p. 336, 337, quem vide. [Θύεσθαι dicitur qui sacra facit hoc consilio ut e victimarum extis auspicium capiat, aut qui imminente periculo deos sacrificiis placare nititur. Herodot. 7, 167: Ἐθύετο καὶ καλλιερέετο· 9, 62: Ἐγένετο θυομένοισι τὰ σφάγια χρήστά. Ib. 10: Θυομένῳ οἱ ἐπὶ τῷ Ἥρσῃ, Dum sacra faciebat adversus Persas, ut θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνα 5, 44. Schweigh. Xen. Anab. 6, 4, 9: Ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν. Cum infin. 2, 2, 3: Θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα, οὐκ ἐγένετο τὰ ἱερά.] || Homero veteres putarunt non significare usquam Mactare, sed τὸ θυμιάσαι: Eust. p. 1767, in Od. Ξ, [446]: Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 42, 14: Θῦσαι, ἀντὶ τοῦ θυμιᾶσαι (Il. I, 219)· « Θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. » Λέγει δὲ θυηλὰς τὰς ἀπαρχὰς τῶν τεθυμένων ἱερείων. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιᾶσαι. Od. I, 231: Πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· O, 222: Εὔχετο, θῦε δ' Ἀθήνῃ· 260: Ἐπεί σε θύοντα κιχάνω. || Verbi θύω legitima mensura est υ producto: sed metri caussa interdum corripuerunt poetæ. Hom. Od. O, 260: Ὦ φίλ' ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. H. in Apoll. 491 et 509: Ἄλφιτα λευκὰ θύοντες. Ἔθῦε Pindar. Ol. 10, 69; θῦων 13, 98. Θῦεσκε Hipponax ap. Athen. 9, p. 370, B. Θῦειν Eur. El. 1141: Θύσεις γὰρ οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν (quod unicum est e Tragicis exemplum), et eadem in sede trimetri Aristoph. Ach. 792. Θύεις et θύω Strato ap. Athen. 9, p. 382, E.]

Θύω, et Θύνω, Impetu quodam feror, et quidem impetu quasi furibundo, Impetu præpropero et festino feror, ὁρμῶ, ut Athen. [7, p. 302, B], exp. θύννος inde derivans: vel, ut Porphyr., σφοδρῶς ὁρμῶ δίκην μαινομένων. [Hujus verbi præsens tantum et imperfectum usitata sunt. Callimachus fr. 82: Κοὐχ ὧδ' Ἀρείων τῷπέσαντι πὰρ Διὶ ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος, si ἔθυσεν scripsit, contra morem veterum scripsit. G. D.] Hesiod. Theog. [873], de auris s. ventis: Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicander Ther. [128]: Μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις [τύχῃς], ὅτε δῆγμα [δάγμα] πεφυζὼς Περκνὸς ἔχις θύῃσι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης, Quum rapido impetu fertur declinans morsum plagamque a vipera femina sibi imminentem. Interdum redditur commodius Furo. Hom. Il. Λ, [180], Π, [699]: Περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν· Α, [342]: Ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, Abreptus furibundo impetu fertur. Sic ap. Hesiod. [Op. 619], Ἀνέμων θύουσιν ἀῆται, schol. exp. μαίνονται. Sed et ab Hesych. θύει exp. per μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, Furit, Divini furoris instinctu fertur. [Pind. Pyth. 3, 58: Κασιγνήταν μένει θύοισαν.] Nonnunquam exp. Ferveo, Æstuo. Il. Φ, [234], de Scamandro fluvio: Ὅ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων· Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. Sic Hesiod. [Theog. 109]: Πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων. Et θῦε κῦμα, Unda æstuabat s. fervebat. Od. Λ, [419]: Δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, Totum solum sanguine occisorum fervebat. || Θύνω, ut dixi, ejusd. cum θύω signif. est, ex eoque derivatum, pleonasmo literæ ν, ut ἀρτύνω ab ἀρτύω. Il. B, [445]: Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες Θῦνον κρίνοντες, Properabant decuriantes et ordinantes. E, [87]: Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλῆθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, Impetu ferebatur instar torrentis. K, [523]: Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς Θυνόντων ἅμυδις, Qui simul uno omnes ferebantur impetu s. properabant. Et Θυνέω, i. q. θύνω s. θύω. Hesiod. Sc. [209], loquens de portu: Πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, Rapido et veluti impetuoso cursu huc illuc ferebantur s. discurrebant: et [156]: Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, Furebant. || Θύεται Hesych. exp. εὐθύνει. || Θυίω, ὁρμῶ, Hesych. [et Ἔθυιεν, ἐνεμαίνετο, ἔτρεχεν. Hom. H. in Merc. 560: Αἱ δ' ὅτε μὲν θυίωσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρόν.]

Θυώδης, ὁ, ἡ, i. q. θυόεις, Odorus, Odore jucundus. Hom. Od. Δ, [121]: Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἦλυθεν· E, [264]: Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα. Empedocles ap. Athen. 12, [p. 510, D]: Μύροισί τε δαιδαλεόδμοις, Σμύρνης τ' ἀκρήτου, θυσίαις, λιβάνου τε θυώδους. Eur. [Andr. 1025], θ. καπνὸς, Fumus odorus, Odoramentorum incensorum odore jucundus. Theophrastus H. Pl. 3, 15, [3] de fructu terebinthi loquens: Καὶ ἅμα τῇ ἀμπέλῳ πεπαίνουσα, τὸ ἔσχατον ποιεῖ μέλανα, μέγεθος ἡλίκον κύαμον, ῥητινώδη δὲ καὶ θυωδέστερον· Plin. 13, 19: Cum vite maturescit, non grandior faba, odore jucundior, tactu resinosus. Gaza male Sulfurosum vertit. H. Pl. 5, [4, 2]: Τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπέστατον μετὰ τὰ κυπαρίττινα καὶ τὰ θυώδη, τὴν συκάμινον εἶναί φασι, καὶ ἰσχυρὸν ἅμα καὶ εὐεργὸν τὸ ξύλον, καὶ γίνεται παλαιούμενον, μέλαν. Ad q. l. respexit Plin. 16, 40: In plenum dici potest, utique quæ odore præcellant, ea æternitate præstare. A prædictis morus proxime laudatur, quæ vetustate etiam nigrescit. Ita ut hic quoque θυώδη ξύλα sint Ligna, quæ odore præcellunt, non autem Thyæ ligna, ut vulgo interpr. [Θυώδης ναὸς Theocr. 17, 123.] Θυώδη in VV. LL. dicuntur Quæcunque in sacrificiis et aris ad suffitus incenduntur. || Εἵματα θυώδη, Macrob. Saturn. 4, 19, ap. Hom. i. esse q. Citrosam vestem ap. Nævium: sicut θύον interpr. Malum citreum.

[Θυώεις. V. Θυόεις.]

Θύωμα, τὸ, Suffimentum odoratum, εὐῶδες θυμίαμα, ut ap. Herodotum [2, 86] exponit Eust. [p. 1488]: Σμύρνης ἀκηράτου ... καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων, Aliorumque odoramentorum ad suffiendum idoneorum. Citatur etiam ex Aristide et Liban. θύωμα. [V. interpretes Thom. M. p. 459 — 461.] Hesych. exp. μύρον, ἄρωμα. [Lucian. De dea Syr. c. 20: Καὶ ἄλλοισι θυώμασι. Ib. c. 46, de ara: Θυώματα ἔχει. Hase.]

[Θυωναῖος, ὁ, Thyonæus, Thyonæ filius. Oppian. Cyn. 1, 27: Θυωναίῳ Διονύσῳ.]

[Θυώνη, ἡ.] Sed et ipsa Semele Bacchi mater dicitur Θυώνη, propterea quod eam Æsch. introduxit gravidam et fanatici furoris instinctu percitam, mulieresque, quæ uterum ejus tangerent, simili furoris œstro laborantes, schol. Apoll. Rh. [1, 636. Diodor. 4, 25. Pind. Pyth. 3, 176: Ζεὺς πατὴρ ἦλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνας· ubi schol.: Τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμία γὰρ ἐκέχρητο. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ « Ὦ παῖ Διώνης ... Διόνυσε ... » V. Valck. Diatr. in Eurip. p. 154.]

Θυωνίδας, ὁ, ap. Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronym. [Hesych.: Θ., ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδίοις. Τοὺς συκίνους (σκυτίνους HSt. s. Φαλλός) φάλητας.]

[Θυώνιχος, ὁ, Thyonichus, n. pr. Theocr. 14, 1.]

[Θυωρέομαι.] Θυωρεῖσθαι, In sacra mensa epulari, εὐωχεῖσθαι, Hesych.

Θύωρις, ἡ, i. q. θυωρός. Pollux 4, [123] de partibus theatri: Καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἣ θεωρὶς ὠνομάζετο ἢ θυωρίς.

Θυωρίτης, ὁ, Qui sacræ mensæ ministrat, simpl. Mensarius, τραπεζίτης, Hesych. Ap. Etym. [M. p. 457, 50] est etiam ἀργυρογνώμων, κριτὴς τῶν θεῶν. [Ex Lycophr. 93, ubi de Alexandro dearum judice dictum est: Κάλλους τὸν θυωρίτην.]

Θύωρος, ὁ, ἡ, ut θ. τράπεζα, Mensa, quæ sacris usibus dicatur, h. e. In qua reponebantur ea, quæ diis offerebantur, ἡ τὰ θύη φυλάσσουσα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψούς, Hesych.; ab ὠρέω, i. e. φυλάττω. Diog. L. in Pherec. [1, 119]: Ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θ. καλοῦσι. Callim. H. in Dian. [134]: Ταὶ δὲ θυωρὸν Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται, ubi schol. φιλικὴν τράπεζαν proprie esse dicit τὴν θεοῖς ἀνατιθεμένην. [|| I. q. μυρεψὸς, Unguentarius. Nicand. Th. 103: Ἥν γε θυωροὶ πρώτην ... καλέουσι.]

Θῶ, Ponam, per contr. pro θέω. Alioqui et thema est, significans Pono, Colloco, Facio, Paro. Θῇ, Ponat: subj. præs. a th. τίθημι s. θέω. [V. Τίθημι.] Item Curro, contractum itidem e θέω. [Quod v.] Quum vero declarat Nutrio, Lacto, putatur potius esse e θάω. Vide et Θῶμαι. Ab Etymologo [M. p. 459, 40; 460, 14] θῶ exp. etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ.

[Θῶ, i. q. θώραξ, quod v.]

Θωὴ, ἡ, Mulcta, Damnum alicui impositum, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, schol. Hom. Od. B, [192]: Σοὶ δὲ, γέρων, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. Eust. [p. 953, 41; 1441 init.] derivat a θῶ, ut

φωνὴ a φῶ, ζωὴ a ζῶ. [Il. N, 669: Ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν. || Θωιή. Etym. M. p. 26, 24 : Εὕρηται θωιὴ, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ « Ὡς δ' ἄν σε θωιὴ λάβοι. »]

[Θὼθ, ὁ, Thoth, vel Thot, vel Theuth, vel Thoyth, numen Ægyptium, sermonibus veterum non mediocriter celebratum, quod Græci Mercurium interpretantur. Numini huic Ægyptii inventionem literarum, et scientiarum aliarum propemodum omnium in acceptis ferunt : de quo copiose diximus in Pantheo Ægypt. 5, 5. Jablonsk. Θεῦθ dicitur a Platone Phileb. p. 18, B, Phædr. p. 274, C. Θωὺθ a Clem. Al. Strom. 1, p. 356.] Θὼθ, mensis ap. Ægyptios nomen est, Latino Septembri respondentis, ut volunt nonnulli. [V. Eustath. p. 1493, 58. Jablonsk. l. c. et interpretes Ciceronis De N. D. 3, 22.] Suidæ vero Θὼθ est Mercurius.

[Θωϊή. V. Θωή.]

Θωΐττω, affertur pro Lacero, Impetum facio, quod potius θωΰσσω dicitur, per υ.

[Θωκέω. V. Θακέω.]

[Θωκίζω. Hesych : Ἐθώκισε, κατήρτισεν.]

[Θώκνεια, ἡ, Thocnia. Steph. Byz. : Θ., πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Θώκνου. Παυσανίας ὀγδόῳ. Ὁ πολίτης Θωκνεύς. Ap. Pausan. 8, 3, 2 et 29, 5, Θωκνία, quod in Θώκνεια mutandum. Θωκνεῖς, οἱ, id. 8, 27, 4.]

[Θῶκνος, ὁ, Thocnus, Lycaonis f. Pausan. 8, 3, 2 et 29, 5.]

[Θῶκος. V. Θᾶκος.]

[Θῶμα. V. Θαῦμα.]

Θῶμαι, Cœno, Epulor. Hesych. enim θωμένους affert pro θοινωμένους, εὐωχουμένους : et θῶνται pro θοινῶνται, εὐωχοῦνται, εὐθηνοῦνται. Etym. quoque [p. 461, 1] hujus voc. meminit, scribens, θῶσθαι Dores vocare τὸ εὐωχεῖσθαι, a θῶ, quod est εὐωχοῦμαι. Θώσασθαι Hesych. itidem exp. εὐωχήσασθαι [εὐωχηθῆναι], μεθυσθῆναι. Θωστήρια Eidem sunt εὐωχητήρια. [Idem, Θῶσθαι, δαίνυσθαι (codex δύνασθαι). Θωνᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς. (Θωνᾶσθαι in Θωρᾶσθαι mutat Bast. ad Gregor. Cor. p. 357, collato Etym. M. p. 460, 31 : Θῶ...ἀφ' οὗ Δωριεῖς θωρεῖσθαι λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι, ubi θωρᾶσθαι scriptum in cod. Paris. uno.) Θῶται, εὐθηνεῖται, θοινᾶται (codex εὐθύνεται θυνᾶται), τρέχει (hoc ad verbum θῶ spectat). Τεθωγμένοι, τεθυμιασμένοι. Τέθωκται, τεθυμίαται. Τεθωγμένοι, μεμεθυσμένοι. Θωθῆναι, φαγεῖν, γεύσασθαι. Θωχθεὶς, θωρηχθεὶς, μεθυσθείς. Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ. Photius p. 99, 13 : Θωχθεὶς, θωραχθείς. Θωχθεὶς autem a præs. Θώσσω est derivandum, cujus aor. activ. annotavit Hesych. : Θῶξαι, μεθύσαι, πληρῶσαι, θηριωδῶς βοῆσαι· quæ postrema explicatio ad θωΰξαι pertinet. Et per α scriptum Dorice, Θᾶξαι (θάξαι cod.), μεθύσαι. Τεθαγμένοι, μεμεθυσμένοι. Τέθαξαι, μεμέθυσαι (codex τεθάξαι, μεθύσαι). Θαχθῆναι (θαχμῆναι codex), θωρηχθῆναι (θωριχθῆναι codex). Δωριεῖς. Vitiosum vero videtur Θοωθεὶς, de quo v. s. Θοόω.]

[Θωμᾶς, ᾶ, ὁ, Thomas, n. pr. Christianum : cujus antiquissimum exemplum esse videtur in Ev. Matthæi 10, 3, et in Ev. Jo. 11, 16 : Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος. Ex Θαυμᾶς contractum dicit Etym. M. p. 443, 48 : Θαυμᾶς, τὸ Θωμᾶς ὑποχοριστικώτερον ἂν εἴη ἐκ τοῦ θαυμάσιος. Τὸ γὰρ θαῦμα θῶμα λέγεται.]

[Θωμεύω.] Θωμεῦσαι, Hesych. συμμίξαι, συνταγεῖν, Commiscere, Componere : forsan a nom. θωμός.

[Θῶμιγξ, ιγγος, ἡ.] Θώμιγξ Suidas affert pro λεπτὸν σχοινίον, Tenuis et subtilis funiculus : ut et Hesych. : cui itidem θώμιγγες sunt δεσμοὶ, σχοινία, σπαρτία κανάβινα, χορδαὶ, ὁρμιαὶ, Vincula, Funiculi, Funiculi e canabe, Chordæ, Fila piscatoria quibus hamus appenditur. [Herodot. 1, 199 : Στέφανον περὶ τῇσι κεφαλῇσι ἔχουσαι θώμιγγος. Ubi Wessel. : « Θώμιγγες sunt σχοινία. Quod Herod. 1, 26, de Ephesiis urbem suam Dianæ consecrantibus, ἐξάψαντες ἐκ τοῦ νηοῦ σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος, id Polyæno 6, 50, θώμιγγας συνάψαι τοῖς κίοσι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, pariterque Æliano V. H. 3, 26. » De filo piscatorio Oppian. Hal. 3, 27 : Θώμιγγα λινόστροφον ἐκ παλαμάων δησάμενοι. De nervo arcus Æsch. Pers. 461 : Τοξικῆς ἀπὸ θώμιγγος· Eum. 182 : Χρυσηλάτου θώμιγγος. || Θώμιξ scriptum in cod. Palat. Anth. 9, 343, et Thomix vel Tomix ap. scriptores Latinos.]

Θωμίζω, Suidæ est δεσμῶ σχοινίοις, Funiculis ligo s. vincio, Funiculis coerceo. [Photius p. 99, 2 : Θωμίζει, τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει, καὶ τὸ μαστίζει. Hesych. : Ἐθώμιξεν, ἐπέδησεν.] Hesych. et verbi Θωμίσσει meminit, exponens non solum δεσμεύει, Ligat, Vincit : sed etiam νύσσει, Fodicat, Pungit, Vellicat, afferensque et θωμιχθεὶς pro μαστιχθεὶς, Flagellatus, Flagris cæsus. Quo sane modo Anacr. ap. Athen. 12, [p. 534, A] de Artemone dicit, Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ [δὲ νῶτα σκυτίνη] μάστιγι θωμιχθείς.

Θώμισυ, Attica synalœpha dicitur pro τὸ ἥμισυ, Dimidium, ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, teste schol. Hesiodi [Op. 561].

[Θωμὸς, ὁ.] Synonymum illi θημὼν et ab eadem profectum origine, est Θωμὸς, quod et ipsum significat Cumulus, Acervus. [Æsch. Ag. 295 : Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.] Aristoph. [Lys. 973] ap. Suid. : Εἶθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς, μεγάλῳ τύφῳ καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας οἴχοιο φέρων, i. e. θημῶνας ἠΐων, ut Hom. loquitur, s. σωροὺς ἀχύρων. Solent enim turbines et procellæ acervos palearum s. B acerum correptos differre. Theophr. H. Pl. 9, 10 : Διὸ καὶ εἰς θωμοὺς συντιθέασι καὶ πυροὺς καὶ κριθὰς, καὶ δοκοῦσιν ἀδρύνεσθαι ἐν θωμῷ. Sic C. Pl. 4, 15 : Ἐὰν δὲ θερισθεὶς εἰς θωμοὺς συντεθῇ ὁ πυρὸς, ἀδρότερος καὶ βελτίων γίνεται. Et paulo post : Ὅταν δὲ εἰς θωμοὺς συντεθῇ, συνικμάζεταί τε, καὶ ἡ ἀναγομένη ἀτμὶς λεπτὴ καὶ πνευματώδης οὖσα παρεισδύνεται, καὶ ἀδρύνει τοὺς ὄγκους. Ubi etiam nota θωμὸς et ὄγκος posita synonymos. Nota etiam in hoc posteriore l. C. Pl. scribi non θωμοὺς, sed θωσμοὺς, idque bis, sed mendose. Nec vero tantum οἱ τῶν πυρῶν σωροὶ vocantur θωμοὶ, verum etiam οἱ ξύλων, Lignorum congestorum acervus et strues, veluti pyra est. Hesychio autem est σωρὸς σταχύων, Aristarum acervus s. cumulus : item κορμὸς, Truncus.

[Θὼν, Θῶνος, s. Θῶνις, ιος, ὁ, Thon s. Thonis, rex Ægypti. Suid. et Zon. : Θὼν, ὄνομα κύριον καὶ κλίνεται Θῶνος. Herodian. Π. μον. λ. p. 32, 3, ubi de voc. χθὼν agit : Θὼν, εἴτε Θῶνος εἴτε Θῶντος. Theognost. Can. p. 132, 1 : Θὼν, ἀφ' οὗ ἡ γενικὴ Θωνός. Nominativi hujus exempla nulla exstitisse videntur : genitivo utuntur Homerus Od. Δ, 228 : Πολύδαμνα... Θῶνος C παράκοιτις, ejusque exemplo Lucian. Pseudom. c. 5, Synes. Ep. 145. De nominativi forma dubitasse grammaticos docet Eustathii annotatio ad l. Homeri : Τοῦ δὲ Θῶνος εὐθεῖα, ἢ Θόων Θόωνος κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐν συγκοπῇ Θῶνος, ἢ μᾶλλον Θῶνις Θώνιος καὶ κατὰ συγκοπὴν Θῶνος. Φασὶ δὲ αὐτὸν βασιλέα εἶναι τοῦ κατὰ Κάνωβον Νειλῴου στόματος, εὑρετὴν ἰατρικῆς παρ' Αἰγυπτίοις...ἀφ' οὗ καὶ πόλιν Θῶνιν ὀνομασθῆναι, καὶ τὸν παρ' Αἰγυπτίοις δὲ πρῶτον μῆνα τὸν Θὼθ ἀπ' αὐτοῦ κληθῆναι. Quacum comparandus Arcad. p. 128, 20 : Τὸ δὲ Θῶνος ἀπὸ τοῦ Θώνιδος καὶ Θώνιος Ἰωνικῶς, καὶ κράσει Θῶνος· ἢ ἀπὸ τοῦ Θώνιος (scr. Θῶνις) εὐθείας κατὰ συγκοπήν. Et Joann. Alex. p. 10, 7 : Ἡ « Θῶνος παράκοιτις » σεσημείωται· εἰ γὰρ ἐκ τῆς « Θώνιος ἐν ψαμάθοις » συνεκόπη, κἂν ὠξύνετο ὡς ἡ πατρός μητρός· ἀλλ' οὐδὲ συνήρηται ἐκ τῆς Θέωνος (scr. Θόωνος), ὡς τινές. Nominativo Θῶνις utuntur Herodot. 2, 114, Diodor. 1, 19, Æliani N. A. 9, 21. Genitivo Θώνιος Nicand. Ther. 312 : Ἧμος ἀναψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο· quod pro nominativo adjectivi accepit schol.: D Θῶνις βασιλεὺς Αἰγύπτου τότε ἦν· ἀπὸ τούτου οὖν Θώνιον τὴν αἱμορροΐδα ἔφη, διὰ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ εἶναι. Cujus errorem sequitur HSt. :] Θώνιος, Ægyptius, a Thono Ægypti rege, Nicand. Ther.

Θωνᾶσθαι Hesych. ex Æschyli Δικτυουλκοῖς affert pro εὐωχεῖσθαι. Videtur igitur positum pro θοινᾶσθαι. [V. Θῶμαι.]

Θώνη, ἡ, pro Cingulum putatur usurpasse Hesych. dum ῥέκος exp. ζῶμα, Θώνη. Sed forsan ζώνη scripsit.

[Θῶνις, ιος, ἡ, Thonis. Steph. Byz. : Θ., πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Θῶνος βασιλέως, τοῦ ξενίσαντος Μενέλαον. Κεῖται δὲ κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανωβικόν. Ὁ πολίτης Θωνίτης. Θῶνις ap. Strabon. 17, p. 800, Diodor. 1, 19.]

[Θῶνις, ὁ. V. Θών.]

[Θωνῖτις, ἡ, λίμνη (Armeniæ) ap. Strabon. 11, p. 529; 16, p. 746, Dionys. Perieg. 987.]

Θῶος, affertur pro Sons, sed sine exemplo. At Θωὸς Hesychio est Avis quædam.

Θωπεία, ἡ, Assentatio, Adulatio, Blanditus, Blan-

ditiæ : ut θωπεῖαι λόγων, Plato Leg. [10, p. 906, B], Blanditiæ s. Lenocinia verborum. Item Emollitio, quæ fit blanditiis s. blanda tractatione. [Eur. Or. 669 : Ὑποτρέχων σε θωπείᾳ.] Xen. [Hipp. 3, 12], de equis ferocioribus et qui nimis magnos animos spirant : Διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας (δεόμενοι)· quibus opponit τοὺς διὰ βλακείαν, ἐλάσεως πολλῆς δεομένους.

Θώπευμα, τὸ, Blandimentum. Aristoph. Vesp. [563]: Τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῆ; Quas non blanditias hic copia est audire? [Eur. Suppl. 1103 : Ἀρσένων δὲ μείζονες ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον ἐς θωπεύματά.] Plut. [Mor. p. 823, C]: Νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα.

Θωπευμάτιον, τὸ, Assentatiuncula. [Aristoph. Eq. 785.]

[Θωπευτὴς, ὁ, Adulator. Lapitha Poem. mor. 1390. Boiss.]

Θωπευτικὸς, ἡ, ὸν, Assentatorius, i. q. θωπικὸς, subst. Assentator, Plato Leg. [1, p. 634, A : Πρὸς τὰ θωπευτικὰ ἀδυνατοῦσαν (ἀντιβαίνειν). G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 752, C. Vita Bacchi p. 113, 3 Combef.: Οἱ μὲν θωπευτικοῖς ἐκολάκευον. Pseudochrys. t. 7, p. 377, 35 : Τὸ θῆλυ θωπευτικόν. Item Aristot. de quibusdam animalibus, p. 488, 21 : Τὰ δὲ θυμικὰ καὶ φιλητικὰ καὶ θωπευτικά. Hase.]

Θωπευτικῶς, Assentatorum more, More eorum qui blandiuntur, i. q. θωπικῶς. [Basil. Seleuc. V. Theclæ p. 236, D : Πρόσελθε αὐτῇ χαριέντως καὶ θ. G. D. Eust. Il. A, p. 34 ed. Polit. Angl. Galen. vol. 14, p. 600, 2 : Κολακεύεσθαι, θ. προσαγορεύειν. Vita Nili jun. p. 92, 7 : Προσῆλθε θ. τε καὶ κολακευτικῶς. Hase.]

Θωπεύω, Assentor, Adulor, Blanditiis capto. [Soph. OEd. C. 1003 : Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν. Eur. Heracl. 983 : Σάφ' ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε. Plato Theæt. p. 173, A : Ἐπιστάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ θωπεῦσαι.] Lucian. Timon. [c. 36] : Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν ... ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν, Divitiæ, quibus nec adulator assentando, nec calumniator territando spoliare possit. Æschin. [p. 86, 12] : Τὸν δῆμον θωπεῦσαι. Philo V. M. 1 : Θωπεύει τινὰς, ἑτέροις ἀπειλεῖ, Alios captat, aliis minatur. Ap. Aristoph. Ach. [656] : Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι, οὐ θωπεύων, malim Assentatorum more verba dans; nam et Suid. θωπεύω pro ἀπατάω accipi testatur. [Addito ταῦτα Soph. El. 397 : Σὺ ταῦτα θώπευε.] Dicitur et καιρὸν θωπεύειν, pro Inservire tempori. Phocyl. [87], de parasitis : Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσι. Eadem signif. Idem dicit καιρῷ λατρεύειν. In bonam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω. [Sic accipi potest ap. Soph. OEd. C. 1336 : Ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν (exsules).]

Θωπικὸς, ἡ, ὸν, Assentatorius, κολακευτικός. Ap. Suid. : Καὶ ἐστὲ θωπικαὶ φύσει [Aristoph. Lys. 1037].

Θωπικῶς, Assentatorum more, Adulatorie, κολακευτικῶς, Suid.

Θώπτω, Assentor, Colo, θεραπεύω, Hesych. Et Cavillor, Irrideo, σκώπτω, Idem. [Æsch. Prom. 936 : Θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Hesych. : Θώψεις, θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιστῇ. Photius : Θῶψαι, τὸ θωπεῦσαι. Eustath. Opusc. p. 90, 59 : Θώπτοντες, αἰκάλλοντες· et 302, 21.]

[Θωρᾱκεῖον, τὸ, Propugnaculum (ad altitudinem pectoris exstructum). Æsch. Sept. 32 : Πληροῦτε θωρακεῖα. Photius p. 99, 7 : Θωρακείοις, προμαχῶσιν ἢ δρυφάκτοις· λουρικίοις· διὰ διφθόγγου· οὕτως αὐτὸ Ἡρωδιανός. Et θωρακεῖον Arcad. p. 121, 13, Chœrob. in Cram. Anecd. 2, p. 220, 6, schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 792, 25. Conf. Θωράκιον.]

[Θωρᾱκίδης, ὁ, Thoracides. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 524 : Μενέστρατος Θωρακίδου Κορίνθιος.]

Θωρᾱκίζω, Thorace munio, Lorico. Thuc. 2, [100]: Καὶ ἢ μὲν προσπέσειεν, οὐδεὶς ὑπέμενεν ἄνδρας ἱππέας τε ἀγαθοὺς καὶ τεθωρακισμένους, Equites strenuos et loricatos : ἐστεγασμένους θώραξι, Xen. Idem Cyrop. 8, [8, 22] : Θωρακίσας δὲ αὐτοὺς καὶ ἵππους, Thoracibus et ipsos et equos muniens s. loricans. 6, [1, 29] : Τοὺς δ' ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν, ubi θωρακίζειν de panoplia dicitur : sicut thorax Parthicus paulo post a Suida definitur. Et ἵπποι τεθωρακισμένοι [ib. § 50], Equi loricati, s. potius cataphracti. Generalius enim aliquando θωρακίζειν pro Armare ab eod. Xen. usurpatur, Bud. Plut. [Mor. p. 966, D], loquens de ichneumone pugnaturo cum crocodilo : Ὁ δ' ἰχνεύμων ... οὐθὲν ἀπολείπει θωρακιζομένου πρὸς μάχην ὁπλίτου, τοσοῦτον ἰλύος περιβάλλεται, καὶ περιπήγνυσι τῷ σώματι χιτῶνα, μέλλων ἐπιτίθεσθαι τῷ χροκοδείλῳ. De quo ap. Plin. : Mergit se limo sæpius, siccatque sole : mox ubi pluribus eodem modo se coriis loricavit, in dimicationem pergit. [Strabo 17, p. 812 : Τὰ ᾠὰ διαφθείρουσιν αὐτῶν καὶ αὐτὰ τὰ θηρία τῷ πηλῷ θωρακισθέντες. Ephippus ap. Athen. 12, p. 509, D : Ὄγκῳ χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος.] Metaph. de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. H. A. 6, 18, de suibus : Καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται μάχας θαυμαστὰς, θωρακίζοντες ἑαυτοὺς, καὶ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ παρασκευῆς, πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες, καὶ τῷ πηλῷ μολύνοντες πολλάκις καὶ ξηραίνοντες ἑαυτούς· Plin. : Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorantes.

[Θωρακικὸς, ἡ, ὸν, Qui pectoris morbo laborat. Aetius p. 169, 17. Weigel. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 693.]

Θωράκιον, τὸ, Lorica. Quemadmodum vero Lorica testacea Vitruvio dicitur Id quod parietes ab aqua pluviali tuetur, ita θωράκιον etiam accipi tradit Bud., significare scribens i. q. στέγασμα, προβολὴ, πρόβλημα, θριγκός. Θωράκιον, inquit Turneb. Advers. 23, 32, Pluteum, quod solent et Latini etiam Loriculam ad verbum appellare. Athen. De machinis [p. 6] in descriptione testudinis, quam Hagetor Byzantius fecit : Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, ὥστε ἐν αὐτῷ ἀσφαλέστατα δύνασθαι ἑστάναι τοὺς ἐποπτεύοντας τὰ ἀποστελλόμενα ἐκ τῶν ἐναντίων πρὸς τὸν κριόν. Vitruv. in ejusd. machinæ descriptione [10, 15] : Supra caput eorum, qui continebant arietem, collocatum erat pluteum turriculæ similitudine ornatum, uti sine periculo duo milites tuto stantes prospicere possent et renuntiare quas res adversarii conarentur. [Diodor. 14, 51 : Τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν μεγίστων ἱστῶν κεραίαις ἱσταμέναις ἐβάσταζον ἄνδρας ἐν θωρακίοις. Credo tabulati fuisse genus quod ex antennis suspensum milites, qui hostium machinas succenderent, contineret. Wessel.] || In carchesio summo quadrangulum quiddam, Eust. [p. 1423, 14] : Ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω, φασὶ, πτέρνα καλεῖται· τὸ δ' εἰς μέσον, τράχηλος· τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον, ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον, τετράγωνον ὄν· καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα, ἡ λεγομένη ἠλακάτη. Idem tradit Athen. 11, [p. 475, A] ex Asclepiade Myrleano, addens tamen : Θωράκιον τετράγωνον πάντη πλὴν τῆς βάσεως καὶ τῆς κορυφῆς· αὗται δὲ προὔχουσι μικρὸν ἐπ' εὐθείας ἐξωτέρω· et 5, [p. 208, E] in descriptione navis Hieronis, loquens de iis, qui in carchesiis æneis domicilia habebant : Τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο καὶ βέλη διὰ τῶν παίδων. Pollux 1, [91], θωράκιον, ἠλακάτην, καρχήσιον pro eod. accipere videtur; sic enim ait : Τὸ δὲ τελευταῖον (τοῦ ἱστοῦ) τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, ἠλακάτη καὶ θ. καὶ καρχήσιον· nisi forte has tres veluti species diversas sub uno et communi genere comprehendisse putandus sit, sc. sub τῷ τελευταίῳ τοῦ ἱστοῦ τῷ πρὸς τῇ κεραίᾳ. || Propugnaculum, Bud. ap. Diodor. S. [17, 44] in hist. Alex. : Τοῖς δὲ κόραξι καὶ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν ἀνήρπαζον τοὺς τοῖς θωρακίοις ἐφεστῶτας, ubi θωρακείοις per ει. [Conf. Θωρακεῖον.] || Suid. θωρακίοις, προμαχῶσι, δρυφράκτοις, λωρικίοις. Id. θωράκιον, τεῖχος : cum hoc l. : Μέχρι μέν τινος ὑποπεπτηχότες τοῖς θωρακίοις ἠρέμουν. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 43, 10 : Θ. πηγμά ἐστιν ἐκ σανίδων συνεχῶν καὶ συμπεπηγμένων.] Ap. eund. Suid. sunt etiam elephantorum θωράκια : quid vero ea speciatim sint, non explicat. E Polyb. [fr. hist. 22] : Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θωράκια, καὶ τοῖς τῶν θηρίων οἰκιδίοις ἐπὶ πλεῖστον ὕψος τοὺς κλάδους ἀποκόπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζε. [Ælian. N. A. 13, 9, elephantem ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου tres bellatores ferre posse prodit. Intelligit turriculæ id genus, ex quo belluæ tergo imposito dextra sinistraque milites

tela spargebant. Wessel. ad Diodor. 14, 51.] In aliquibus præcedentium ll. Pluteum quoque reddi commode posse videtur; nam et ipsum inter propugnatorum munimenta recensetur. Ap. Athen. [15, p. 672, D] est etiam λύγου θωράκιον, Lorica e vimine s. salicto, i. e. sepes, ut videtur, aut δρύφρακτος. Suid.: Πρός τι λύγου θωράκιον ἀπερείσασθαι, καὶ τοὺς εὐμηκεστάτους τῶν κλάδων ἑκατέρωθεν ἐπισπασαμένους, περιειλῆσαι πάντοθεν· sicut θριγκὸς quoque, quod idem esse cum θωράκιον supra annotatum est, pro Sepe aliquando ponitur, nam sepe loca aliqua, ceu thorace sive lorica, muniuntur, et ab injuria, quæ extrinsecus accidere posset, defenduntur: ita ut θ. generaliter pro Quovis munimento accipiatur. [Sic Philo vol. 2, p. 324, 24: Τὰ τέγη περιστεφανοῦν θωρακίοις δέον. Ib. p. 476, 30: Ὁ δὲ μεταξὺ τοῖχος, τὸ μὲν ἐξ ἐδάφους ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας πήχεις συνῳκοδόμηται, θωρακίου τρόπον. || In fictili picto vox Θωράκιον adscripta est Paridi thoraca induenti, ut legit De Witte *Vases peints* p. 93, n. 146. Hase.]

[Θωρακὶς, ἡ, Lorica, Gl.]

Θωρακισμὸς, ὁ, Loricatio. [Maccab. 2, 5, 3. Eust. Opusc. p. 218, 35: Εἰς θωρακισμοῦ στερρότητα. G. D. Figurate Epiphan. t. 1, p. 659, A: Εἰς θωρακισμὸν ἑαυτοῦ καὶ ἐνδυναμίαν. Hase.]

Θωρακίτης, ὁ, Miles thoracatus, Plinio, qui lorica armatus est, ὁ θώρακι ἐστεγασμένος. VV. LL. ap. Polyb. [4, 12, 3, 7; 10, 29, 6; 11, 11, 4] interpr. Levis armaturæ miles, Ferentarius. Ac certe dicitur ad differentiam militis cataphracti: ut θ. sit Qui cataphractus quidem non est, thoracatus tamen, aut loricatus. [|| Θωρακίτης gentile a Θώραξ, quod v.]

[Θωρακοειδὴς, ὁ, ἡ, Thoracis formam habens. Philo p. 823. Wakef.]

[Θωρακοζώνη, ἡ, Thoracis cingulum. Schol. Hom. Il. Λ, 234: Κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν λεγομένην θωρακοζώνην.]

Θωρακομάχος, ὁ, ἡ, Qui thorace indutus pugnat. At θωρακόμαχος, Penula militaris, VV. LL.

Θωρᾱκοποιὸς, ὁ, Qui thoraces conficit. Πιστίας θ., Pistias thoracum fabricator. Cam. e Xenoph. Mem. 3, [10, 9].

[Θωρακοπώλης, ὁ, Thoracum venditor, ap. Aristoph. in Pace in indice personarum: nam nomen ipsum in fabula non legitur.]

[Θωρακοφορία, ἡ, Thoracis gestatio. Const. Manass. Chron. p. 134. Boiss.]

Θωρᾱκοφόρος, ὁ, Qui thoracem gestat, Thoracatus. Xen. Cyr. 5, [3, 36. Et 37]: Θωρακοφόροι [Τοὺς θωρακοφόρους κελεύω ἡγεῖσθαι, ὅτι τοῦτο] βαρύτατόν εἰσι [ἐστι] τοῦ στρατεύματος. [Dio Cass. 47, 43: Τὸ θωρακοφόρον. Const. Manass. Chron. p. 96. || Forma Ion. Θωρηκοφόρος ap. Herodot. 7, 89, 92; 8, 113.]

Θώραξ, ᾱκος, ὁ, et Θώρηξ Ionice, Thorax, Pectus: sic dicta est a veteribus Pars ea corporis, quæ a collo ad pudenda usque trunca pertendit, Aristot. H. A. 1, 7: Hippocr. De arte: Ὅ τε γὰρ θώραξ καλεόμενος, ἐν ᾧ τὸ ἧπαρ στεγάζεται, indicat thoracis nomine ventrem quoque contineri, dictumque quondam fuisse thoracem totum illum truncum, qui est inter alas et inguina: verum a recentioribus medicis et Galeno Thorax Ea pars dicitur, quæ collo subjecta utrimque costis clauditur; quantum enim costæ ab anteriore posterioreque parte, et infra supraque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes divisus, στέρνον, νῶτον, πλευρὰς, κλεῖδας, ὠμοπλάτας, i. e. Partem anteriorem, in quam costæ conveniunt, dorsum, costas ipsas, gemina illa ossa, quæ collo subjecta sunt, et ossa illa, quæ a tergo sita prominent. Hæc Gorr. inter alia. [Plato Tim. p. 69, E: Ἐν τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι. Rufus p. 23.] Per musculos movetur et nervos: ac quod in eo est ἀναπνοὴ, hoc in corpore διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν, Alex. Aphr. Probl. 1, 21. Diosc. [4, 92] de urtica: Σὺν μέλιτι δὲ ἐκλειχόμενον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ περιπνευμονίας· ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος. Pro quibus Plin.: Orthopnoicis prodest cum melle, et thoracem purgat eodem ecligmate. Et paulo post: Σὺν πτισσάνῃ δὲ ἑψηθέντα τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει. Pro quibus idem Plin.: Cum ptisana pectus purgat. || Pro

A Veste et armatura, quæ eam corporis partem ambit, ut versa vice ζώνη Ea pars corporis dicitur, quam cingulum ambit. Aristoph. [Ach. 1132] ad differentiam θώρακα πολεμιστήριον nominavit. Hesych. voce a Lat. sermone detorta exposuit λωρίκιον: ac certe θώραξ alicubi Lorica commodissime reddi potest. Hom. Il. O, [529]: Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώραξ [θώρηξ], Τόν ῥ' ἔφερεν γυάλοισιν ἀρηρότα. Xen. Cyr. 2, [1, 16]: Θ. μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἑκάστῳ ἔσται· et [§ 9]: Θ. μὲν περὶ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν· 4, [3, 9]: Θώρακας, ἐρύματα τῶν σωμάτων. Varia autem ei adduntur epitheta, prout varia s. vestis ea s. armatura est. Hom. Il. T, [361], κραταιγύαλοι· Δ, [133], διπλόος, Duplex thorax: Ὄθι ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι ξύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ. [Λεπιδωτὸς ap. Herodot. 9, 22: Ἔντὸς θώρηκα εἶχε χρύσεον λεπιδωτὸν, κατύπερθε δὲ τοῦ θώρηκος κιθῶνα... ἐνδεδύκει.] Item τριέλικτοι θ., Athen. e quodam poeta: qualis ea fere est, quam Virg. dicit Loricam consertam hamis auroque trilicem. Item λινοῦς θ. [Herodot. 3, 47], χαλκοῦς, Xen.: Plut. De Socr. θώρακα σιδηροῦν dicit: θ. χαλύβαιος, Lorica solido chalybe constans, Bud. Pausan. Att. [c. 21, 8] Sauromatas usos scribit θώραξι φολιδωτοῖς, Squamatis, qui ex ungulis equinis constarent. Ap. Virg. autem Thorax aheneis horrens squamis. Philostr. Ep. 26; Lacedæmonios scribit indui solitos θώρακας φοινικοβαφεῖς, ad terrendos hostes. Ap. Pollux. [1, 134] est etiam ὀμφαλωτὸς, et [1, 145] θ. Ἀττικουργής. Sic enim ibi leg. Quidam, ut annotat Cam., docent fuisse duo genera thoracum: unum ἁλυσιδωτῶν, Consertorum fibulis, ut illa Virg. lorica conserta hamis: alterum, σταδιαίων, qui et στάδιοι, longum ac erectum: Apollon. Arg. 3, [1225]: Περὶ μὲν στήθεσσιν ἔεστο Θώρηκα στάδιον. Eustath. [p. 453, 40] στατὸν quoque θώρακα nominatum fuisse tradit, τὸν μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκοντα. Ejus duæ partes a Pausania [10, 26, 5] traduntur, quarum altera pectus et alvum munit, altera dorsum, fibulis autem constringebantur: utraque γύαλον appellata. Quem vero Suid. describit Parthici equitis thoracem, cataphracta verius armatura est, quum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, et tibias: a tergo vero dorsum, cervicem, caput totum: præsertim quum dicat eum sic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen et Xen. [Cyr. 6, 1, 29]: Τοὺς ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν· ita ut thorax his in ll. non accipiatur proprie, sed latius extendatur. || Vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, dorsum, latera, thoracem volumus deligare: cujus injiciendi rationem Galen. De fasciis [vol. 12, p. 493 seq.] exponit. Gorr. || Suidæ est etiam πύργος, sicut θωράκιον Eid. Murum significat: idem est et ap. Hesych., qui præterea exp. σφραγιδοφύλαξ. [De munimento et muro urbis dicitur ab Herodoto 1, 181: Τοῦτο μὲν δὴ τὸ τεῖχος θώρηξ ἐστὶ, ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ... στεινότερον. Ap. Dion. Cass. 74, 10 in descriptione urbis Byzantiorum θώραξ dicitur pars quædam muri. Schweigh. || I. q. δρύφακτος (qua signif. frequentius θωράκιον dicitur): v. Reisk. ad Constant. Cær. vol. 2, p. 112.] || Θ. vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quasi thorace s. lorica potor contra potorem armatur: a quo θωρήσσειν et θωρήξασθαι, Potitare. Unde ap. Aristoph. Ach. [1133], quum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ. [Male utitur hoc loco HSt. Nam hoc dicit Dicæopolis, poculum loricæ instar sibi esse.] || Mons quidam prope Athenæum urbem vicinam Libybus hesperiis, in quo fama est Daphitam gramm. cruci affixum, quod maledico carmine reges incessivisset: unde prov. Φύλαττε τὸν Θώρακα, Cave Thoracem. Strabo 14, [p. 647], Cic. De fato, Valer. Max., et Erasm. Chil. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui a θορέω, Salio, dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον, ἦγουν τὸ διανοητικὸν, ὠρεῖν, h. e. φυλάττειν: quod includat divinam partem mentis: sicut et Stoici in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν. [|| Θῶ. Palladas Anth. Pal. 6, 85: Τὸν θῶ καὶ τὰς κνῆ τάν τ' ἀσπίδα καὶ δόρυ καὶ κρᾶ.]

[Θώραξ, ὁ, Thorax. Steph. Byz. : Θ., πόλις Αἰτωλίας. Ἔστι καὶ Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν Θωρακίτης. || N. pr. Θώρηξ ὁ Ληρισαῖος ap. Herodot. 9, 1, 58. || Θώραξ, unus ex Aleuadis, ap. Pind. Pyth. 10, 100. || Spartanus, ap. Xen. Hell. 2, 1, 18. || Alius ap. Phalar. Epist. 26.]

Θωρηκτὴς, ὁ, Thoracatus, Loricatus, generalius Armatus. Hom. Il. O, [689] : Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πυκὰ θωρηκτάων. [Φ, 429 : Ἀργείοισι ... θωρηκτῆσι.]

[Θώρηξ. V. Θώραξ.]

Θώρηξις, εως, ἡ, Loricatio. || Potatio vini, quod eo pectus incalescere et quasi armari putetur, οἰνοποσία Erotiano ap. Hippocr.; ἀκρατοποσία Eustathio [p. 166, 12; 242, 30]; οἴνωσις, μέθη Galeno. || Peculiariter ἀκρατοποσία, Vini meracioris potio, ut placet omnibus, qui Hippocr. Aphor. 2, 21 : Λιμὸν θώρηξις λύει, interpretati sunt. Gorr. [Hippocr. p. 468, 46 : Ἦν δὲ ἐκ θωρήξιος ἄφωνος γένηται. Et p. 533, 40 : Ἀπεχόμενον λαγνείης καὶ θωρήξιος. Numero plurali p. 463, 39 : Ἦν γε ἐκ θωρηξίων ταῦτα πάθῃ· 484, 35 : Σιτίων ἀπέχεσθαι καὶ θωρηξίων. Alia exx. v. ap. Foes. Θόριξις a quibusdam scriptum esse dicetur s. Θωρήσσω. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 154, 4 : Ἡ θ., τουτέστιν ἤτοι ἁπλῶς οἴνου πόσις ἢ ἀκρατεστέρου. Hase.]

Θωρήσσω, Thorace munio, Lorico, i. q. θωρακίζω in prosa. Sicut vero θωρακίζω generalius accipitur pro ὁπλίζω, Armo, ita et θωρήσσω. Hom. Il. B, [11] : Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς πανσυδίῃ· Σ, [277] : Ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Στησόμεθ' ἂν πύργους· T, [351] : Ἀχαιοὶ Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Ap. eund. Hom. aliquoties est θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον, Armari ad ineundum prælium : Il. A, [226] : Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι. Sic ap. Hesiod. [Theog. 431] : Ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται. || Θωρῆξαι, Potare, οἰνοποτῆσαι, ap. Hippocr. [p. 228, 1046] Erotian. [Rufus fr. p. 208 : Ἐδηδοκότα καὶ τεθωρηκότα.] In qua signif. capitur etiam vox pass. Ac eleganter lusit in h. v. ceu ambiguo quidam ap. Aristoph. Ach. [1135], qui, quum miles a puero afferri sibi jussisset θώρακα πολεμιστήριον, dicens, Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι· ipse subjicit, Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ, addens, Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξυμαι, Hoc contra compotores armabor, potando quasi armabor, ut sit et ὁπλισθήσομαι et μεθυσθήσομαι. Erit itaque θωρήσσειν Poculo ceu θώρακι se contra compotorem loricare : vel, ut alii, Thoracem munire et armare, vini sc. calore : al. θώρακα πληρῶσαι : al. vero ad potorum τὸ μάχιμον alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem esse, eoque et Anacr. esse usum, testatur Aristoph. schol. Nicander Al. [32] : Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι [ἐπαφρ.] ποτῷ φρένα θωρηχθέντες, Ὄμμασι [Ὀθμασι] δινήθησαν. Sic ap. Theogn. [880] : Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος, Potus, eris multo lætior ac levior, Cam. Idem Theogn. [507] : Δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἐμοὶ [ἔχω], Vereor ne turpibus ausis Ebrius accersam dedecus ipse mihi, Cam. Hippocr. Aphor. : Καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτεόντων, Tam qui vino replentur, quam qui aquam bibunt. Qui autem hilares esse volunt in potu, bibunt meracius s. plenius vinum. Idem Cam. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 43, 12 : Θωρηχθεὶς, μεθυσθείς. Χρήσῃ δὲ σὺ τῷ κάτοινος μᾶλλον.] Active quoque capitur θωρήξασθαι pro Inebriare, ap. Nicandr. Al. [224] : Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιέσσας [πολυστρέπτοισι πιάξας Schneid.] Νέκταρι θωρήξαιο, Thoracem ei implens s. exatians vino dulci, schol. Ceterum quod ad posteriorem signif. τοῦ θωρήσσω attinet, sunt qui non θωρήσσω, sed Θορίσσω, nec θώρηξις, sed Θόριξις scrib. putarint. Ac ii, qui in hac opinione erant, θορίσσω illud derivabant a θόρω, ut δειδίσσω a δείδω : atque hoc ipso θορίσσω declarari volebant τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. [Hæc HSt. ex Eustathio p. 166, 18 (ubi Hippocratis non nominati verba afferuntur Λιμὸν θόριξις λύει) et p. 242, 30.] Id ipsum Hesych. quoque docet, ap. quem est, θόριξις, οἰνοποσία : et θώρηξις, καθοπλισμός. Priorem tamen scripturam mendi suspicione liberant ll. ex Aristoph. et Nicandro et Theogn. citati, in quibus metri ratio posteriorem scripturam non admittit.

[Θωρῠκίων, ωνος, ὁ, Thorycio. Aristoph. Ran. 363 : Θωρυκίων ὢν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων. Ib. 381.]

Θὼς, ὠὸς, ὁ, Thos : animal lupo simile, teste Hesych. ut et Plin. 8, 34, scribit thoas esse luporum genus procerius longitudine, brevitate crurum dissimile, velox saltu, venatu vivens, innocuum homini. Quare Gaza Lupum cervarium Latine appellat. Atque adeo sunt qui ex hyæna et lupo natum ferant : ut sane et Eust. [p. 856, 51] dicit esse ζῶον λυκοειδὲς et παραπλήσιον ὑαίνῃ, addens a nonnullis vocari λυκοπάνθηρα. Plura de hoc animali vide ap. Aristot. H. A. 9, 44, et ap. Oppian. Cyn. 3, [338]. Θώων, Thoum : a nom. sing. θὼς, ut Τρώων a Τρώς. [Hom. Il. Λ, 474 : Δαφοινοὶ θῶες· N, 103 : Θώων ... ἦια. Herodot. 4, 192 : Θῶες καὶ πάνθηρες. Theocrit. 1, 71· Arrian. Ind. c. 15, 3.]

[Θώσασθαι. Θῶσθαι. V. Θῶμαι.]

[Θωστήριον. V. Θῶμαι.]

[Θωτάζω, i. q. τωθάζω. Hesych. : Θωτάζει, ἐμπαίζει, χλευάζει. Idem compositum ἐπιθωτάζοντες annotavit.]

Θωϋκτὴρ, ῆρος, ὁ, Latrator, de cane. At κάπρος θωϋκτὴρ, in Epigr. [Anth. Plan. 4, 91, ubi est : Κάπρον, θωϋκτῆρα χάους κύνα, de Cerbero, in enumeratione laborum Herculis,] redditur Aper impetuosus.

[Θώϋμα, Θωϋμάζω et reliqua derivata. V. Θαυμ—.]

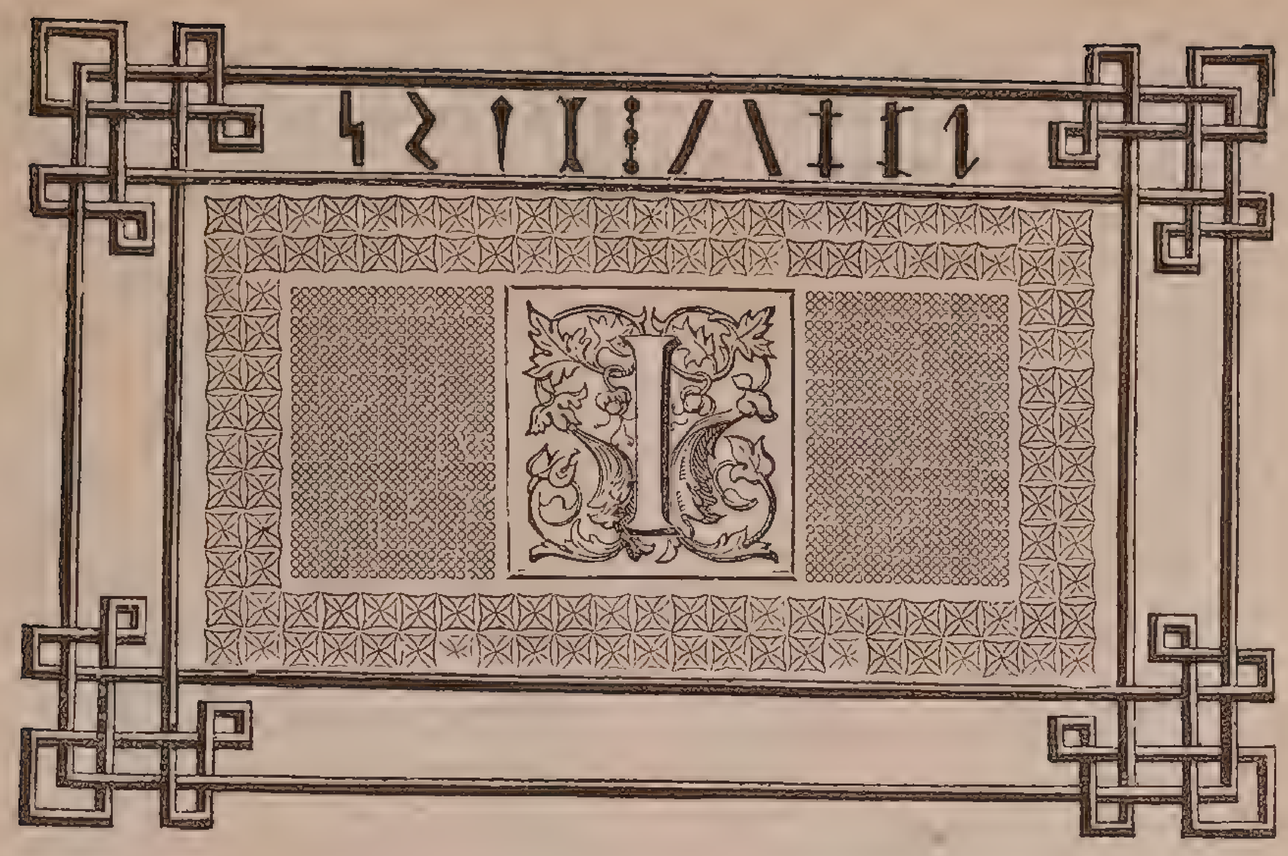
[Θωϋσμὸς, ὁ, Clamor. Nicet. Chon. Annal. p. 214, B, θ. κυνῶν.]

[Θωΰσσω.] Θωΰσσειν Hesych. exp. βοᾶν, μέλπειν, κηρύσσειν, Clamare s. Vociferari, Canere, Prædicare : item θηριωδῶς ὁρμᾶν, Belluino impetu ferri, s. Feræ in modum invadere. Hom. in prima signif. usurpavit pro Clamare, Vociferari, s. Latrare : de canibus dicens [ap. Suid.] : Βαρύβρομα θωΰσσοντες. [De culice Æsch. Ag. 893 : Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. De sermone Prom. 393 : Ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον· 1040 : Τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώϋξεν.] Sic Soph. Aj. [308], de ipso Ajace : Παίσας κάρα 'θώϋξεν. Eur. vero [Tro. 154] dicit, Τί θωΰσσεις; Quid clamas? Quid vociferaris? Et [Hec. 115] : Θωΰσσων τάδε, Hæc vociferans. Et rursum Soph. Aj. [334] : Ἦ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἷαν τήνδε θωΰσσει βοήν; At κυσὶ θωΰξαι exp. Clamore incitare et inhortari canes, ap. Eur. Hipp. [219] : Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος.

[Θωχθῆναι. V. Θῶμαι.]

[Θωϋτός. V. Θαυμαστός.]

Θὼψ, ωπὸς, ὁ, Assentator, Adulator, Qui quasi admirabundus aliquem laudat et prædicat, Dissimulator, h. e. Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore : κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστὴς, εἴρων, Hesych. Suidas ex Antiph. De concordia : Πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἑταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης κόλακας. [Herodot. 3, 80 : Ἦν θεραπεύῃ τις κάρτα, ἄχθεται ἄτε θωπί. Poeta ap. Cramer. Anecd. 2, p. 414, 6 : Μισῶ παρ' ἐχθρῶν θῶπας εὐειδεῖς λόγῳ.] Adjective pro Adulatorius, Assentatorius, ap. Suid. Θῶπάς τε καὶ ἀπατηλοὺς προτείνοντες λόγους, i. e. τοὺς μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντας ἐπὶ κολακείᾳ. [Θῶπες λόγοι Philo Leg. ad Caj. § 44=25, fragm. p. 633 fin. Boiss.] Ap. Eund. : Θεράπευε τὰ δίκαια καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ προσήκοντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον. E Plat. quoque [Theæt. p. 175, E] Bud. citat : Μηδὲ ὄψον ἡδῦναι ἢ θῶπας λόγους. Idem Bud. exp. θηρίον ἀπατηλὸν, non tamen addito auctoris nomine. [Alia exx. v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 145.]

, nonæ apud Græcos literæ nota est, quam appellant ἰῶτα. Ea interdum est pleonastica in medio vocum πολυβραχέων, ad explendum metrum inserta : dicunt enim μεσαιπόλιος pro μεσαπόλιος, ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος, κεινὸς pro κενός. Nonnunquam κατ' ἐπέκτασιν Atticam apponitur quibusdam partibus orationis : ut οὑτοσὶ, νυνὶ, et similia, pro οὗτος, νῦν. [‖ I longum in monumentis antiquis et codicibus vetustioribus non raro per diphthongum ει exprimi et vicissim pro ει scribi solet : cujusmodi plurima ex uno Hesychio colligi poterunt.] Est ι et numeralis nota, significans Decem, hoc modo, ι′ : ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat Decem millia, hoc modo, ,Ι, ,ι : pro qua nota frequentius ponitur M, significans μύρια.

[Ἰ, nominativus pronominis reflexivi οὗ, memoratus ab Arcadio p. 178, 20, Apollonio De synt. p. 167, 26; 195, 12, De pronom. p. 270, B; 316, B; 329 et 330, Dionys. Thrace in Bekk. Anecd. p. 640, 22 (cum annotatione inepta scholiastæ p. 916, 12), Theodos. p. 85, 14, Etym. M. p. 588, 11 (coll. schol. Hom. Il. A, 201); 615, 7, Etym. Gud. p. 278, 7, Dracone p. 106, 14 (ἡ ἴ ἀντωνυμία ἡ σημαίνουσα τρίτον πρόσωπον βραχὺ ἔχει τὸ ι), Prisciano vol. 1, p. 563, 574; quibus in locis grammaticorum partim ἴ partim ῑ scribitur. Homerico versui Il. X, 410: Ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης, male a quibusdam illatum ὡς ἴ ἅπασα notant schol. et Apollonius De pronom. p. 330, B, qui certius attulit Sophoclis ex Oenomao exemplum (fr. 418 ed. meæ), sic in codice scriptum ει μεν ωσει θασσονα ειδως ειτεκοι παιδα, quæ hoc modo esse corrigenda, ἡ μὲν ὡς ἴ θάσσον', ἡ δ' ὡς ῑ τέκοι παῖδα, in annotatione ad locum Sophoclis ostendi, collato scholio Victoriano ad versum Homeri, ubi legitur ἡ μὲν ὡσεὶ θάσσο· ἡ δὲ ὡσιτέξου παῖδα, quæ ex vitioso codice Apollonii transcripta videntur. Platoni Symp. p. 175, C, ubi libri optimi ἓ, deteriores αὐτὸν, restituit Bekkerus : Ἴ δὲ οὐκ ἐᾶν, et p. 223, D, Καὶ ἴ ὥσπερ εἰώθει ἕπεσθαι, ubi vulgo αὐτὸς legitur, quo codices plerique carent. Ad mensuram quod attinet, memorabile est ῑ, quod corripi ait Draco, produci in versu Sophoclis. G. Dindorf.]

Ἴα, ἡ, Vox; aut Vis. A Suida enim exp. et βοὴ et βία. Ab Hesych. itidem φωνὴ καὶ βοὴ, Vox et Clamor. [Hac signif. scribendum ἰά. Oraculum ap. Herodot. 1, 85 : Πολύευκτον ἰήν. Æsch. Pers. 937 : Ἰὰν Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος. Eur. Rhes. 553 : Σύριγγος ἰάν.] Interdum significat Sola : item Una, seu Una eademque, e masc. ἷος. [Quod v.] Nonnunquam significat Violæ, a nom. sing. ἷον. Hesych. exp. non solum ἄνθη τὰ πορφυροειδῆ, sed etiam βέλη, Jacula : quæ potius ἰοὶ, a nom. sing. ἰός.

[Ἰὰ, δασυνόμενον τὸ ἄλφα καὶ ὀξυνόμενον τὸν θεὸν σημαίνει, καθ' Ἑβραίους, Hesych. Ita Symmachus posuit pro Hebr. יה *Jah*, Ps. 67, 4 (Hebr. 68, 5), quod est nomen Dei. Dahler.]

[Ἰάβις, πόλις. Ἰώσηπος. Λέγεται καὶ Ἰαβισσός. Ἐθνικὸν τῆς Ἰάβιδος Ἰαβιδίτης, τῆς δὲ Ἰαβισσοῦ Ἰαβισσηνὸς, Steph. Byz. Ἰάβισον scriptum ap. Joseph. A. J. 5, 2, 11. Recto accentu Ἰαβισσῷ et Ἰαβισσὸν 6, 14, 8. Ἰαβισσηνοὶ ibid. et femin. παρθένους τὰς Ἰαβίτιδας 5, 2, 12.]

[Ἰαγξούατις, πόλις Λιβύων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Ἰαγξουατίτης· Αἰγυπτίων γὰρ καὶ Αἰθιόπων ὁ χαρακτὴρ, Steph. Byz.]

[Ἰάγχειτον (?), στεφάνωμα, Hesych. in gl. ab Musuro omissa.]

[Ἰάδμων. V. Ἴδμων.]

Ἰάδος, Hesychio στρεβλὸς, Tortus, Tortuosus. [Corruptum ex ἰλλός. Albert.]

Ἰάδω, Dormio. Hesych. enim [scriptura vitiosa, ut videtur, deceptus] affert ἰάδει pro καθεύδει, quod et ἰαύει dicitur.

[Ἰαειδοῦς, ἄνθος βοτάνης, Hesych. Notum est ἰοειδής.]

[Ἰάειρε, πρόσφερε, Hesych. Pro ἄειρε.]

[Ἰαζαβάται, ἔθνος παρὰ Μαιῶτιν, οὓς Σαυρομάτας φησὶν Ἔφορος, Steph. Byz. Hos eosdem censeo quos infra Steph. Ἰξιβάτας appellavit. Berkel. Ἰαζαμάται ap. Scymn. Chium p. 51, 140 ed. Huds. : Τὸ Μαιωτῶν γένος | Ἰαζαμάτων λεγόμενον, ὡς Δημήτριος | εἴρηκεν. Vera nominis forma Ἰαξαμάται est, servata in Periplo Ponti Eux. p. 2 ed. Huds. (Μαιωτῶν γένος Ἰαξαματῶν λεγόμενον) et ap. alios geographos : v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. 1, 19, 17. Cum Ἰαζαβάται autem comparandum nomen Persæ Ἰζαβάτης ap. Ctesiam in Photii Bibl. p. 37, 30; 38, 16 et 17, ubi vulgatum Ἰζαβάνης ex cod. Veneto est correctum, qui loco primo ἰζαλβάτης. G. Dind.]

[Ἰάζυγες, οἱ, Iazyges, gens Sarmatiæ. Strabo 7, p. 294, 306; Marcian. p. 55; Arrian. Exp. 1, 3, 2.]

[Ἰάζω (ab ἰά), Clamo. Theognost. Can. p. 18, 3 : Ἰάζει, βοᾷ. G. Dind.]

Ἰάζω, Iones imitor, vel Ionica lingua utor, Hermog. Hesychius vero Ἰάζετο affert pro ἵδρυτο, quod et ἵζετο.

[Ἰάζω (ab ἴον), Colore violaceo sum. Heliodor. 2, 30 : Ἀκτῆς θαλαττίας τὸ ὑποκείμενον ἰαζούσης. Nonn. in Gregor. Naz. carm. p. 50 ed. Gaisf. Creuzer.]

[Ἰαθενέω. V. Ἰηθενέω.]

[Ἰαθμός. V. Ἰαυθμός.]

Ἴαθος, Hesychio πρόθυμος, Promptus, Alacer.

[Ἰάθριππα, πόλις Ἀραβίας, πλησίον τῆς Ἔγρας. Ὁ οἰκήτωρ Ἰαθριππηνός· ἐπιχώριος γὰρ ὁ τύπος, ὡς Μηδαβηνὸς, Steph. Byz., ubi v. Berkel.]

[Ἰαὶ, interjectio lætantis, ap. Aristoph. Lys. 1292 : Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ, ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί· Eccl. 1179 : Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ ἰαί. ‖ Βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαὶ ex Sophocle memorat Hesych., cujus verba s. Ἴαννα afferemus.]

᾽Ιαιβοῖ, αἰβοῖ, dicitur esse adv. σχετλιαστικὸν ap. Aristoph. [Vesp. 1329, ubi quum ἰαιβοῖ αἰβοῖ metro repugnet, scribendum videtur ἰαὶ ἰαιβοῖ. G. Dind.]

᾽Ιαίνω, Calefacio, vel Tepefacio: χλιαίνω, θερμαίνω, ut Eust. accipit ap. Hom. Od. K, [359]: Πῦρ ἀνέκαιε Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ᾽ ὕδωρ· subjungit enim, Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ, Ferbuit s. Fervefacta est aqua: qua signif. alibi dicit, Θέρμετο δ᾽ ὕδωρ. Sic et act. Θ, [426]: Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ᾽ ὕδωρ. Nam et Eust. ibi exp. θερμήνατε, Calefacit. || Liquefacio, Dissolvo: τήκω, διαλύω: vel etiam Emollio. Od. M, [175]: Αἶψα δ᾽ ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἶς, nam ipsum χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον, ᾽Ηελίου τ᾽ αὐγή. Itidem ap. Apoll. Arg. 2, [739] pruina μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο, Liquitur, τήκεται καὶ λύεται, schol. || Perfundo. Hesych. enim ἰαίνεσθαι exp. διαχεῖσθαι, Perfundi. [Conf. Plut. Mor. p. 947, C.] Quomodo Hom. dixit Od. Z, [156]: Μάλα που σφίσι θυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, Λευσσόντων τοῖόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. Alibi sine illo dat. ἐϋφροσύνῃσι dicit ἰαίνεσθαι pro εὐφραίνεσθαι [ut Hesych. aliique gramm. exp.], Il. Ω, [321]: Οἱ δὲ ἰδόντες Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη· Od. Δ, [549]: Αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖτις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη. Et Il. Τ, [174]: Ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἰανθῇς. Itidemque Apollon. [2, 639]: Ὃ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphoram porro hic esse ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur et lætiores redduntur, patet ex Il. Ψ, [598]: Τοῖο δὲ θυμὸς ᾽Ιάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση Ληΐου ἀλδήσκοντος· nam ἀντιπτωτικῶς dicere vult τοὺς στάχυας περιχυθέντας δρόσῳ φαιδρύνεσθαι. Verum et activa voce usus est in hac signif. Exhilarandi s. Perfundendi lætitia. Il. Ω, [119]: Δῶρα δ᾽ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ. Itidemque Theocr. [7, 29]: Τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει. [Archiloch. ap. Clem. Al. p. 739: Ἀλλ᾽ ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. ᾽Ιαίνει καρδίαν, Alcman ap. Athen. 13, p. 600, F, Pind. Pyth. 1, 20; νόον ib. 2, 166. ᾽Ιανθεὶς ἀοιδαῖς Ol. 2, 26. Manetho 3, 184: Γάμου ἱμερόεντος ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνει. Polyæn. 1, 1, p. 10: Οἴνῳ τοὺς πολεμίους ἰαίνων εἰς ὄρχησιν ἔτρεπεν· ubi duo codd. γεύων. ῐ Producto ι præter l. ab HSt. citatum Il. Ψ, 598, usus est Hom. Od. X, 59: Εἰσόκε σὸν κῆρ | ἰανθῇ.] || ᾽Ιαίνεται positum etiam pro χολοῦται, πικραίνεται, παρὰ τὸν ἰὸν, ap. Phrynich. in Ægyptiis, teste Hesych. [Hæc signif. ι productum poscit. Eadem mensura pro ἰάομαι, Sano, dictum cum genit. construxit Quintus Sm. 10, 327: Εἰσόκε σ᾽ ἰήνειεν ἀνιηρῶν ὀδυνάων. || Conf. ᾽Ιάνω. || ᾽Ιένεσθαι, εὐφραίνεσθαι, Hesych. et ᾽Ιένομαι, ap. Cyrillum.]

[᾽Ιαινὼ, οὔς, ἡ, Læno, Phorci filia. Schol. Apoll. Rh. 4, 1515.]

[᾽Ιαιρα, ἡ, Læra, Nerei filia. Hom. Il. Σ, 42. ῐ]

[᾽Ιαιτία, ἡ, Ietia, πόλις Σικελίας. Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν ᾽Ιαιτῖνος, Steph. Byz. ΙΑΙΤΙΝΩΝ in numo ap. Knightium (*Numi veteres civitatum*, Lond. 1830, p. 344). G. Dind.]

᾽Ιαιφόνος, ὁ, pro μιαιφόνος, Qui cæde se polluit, teste Hesych.

᾽Ιακὴ, ἡ, Clamor. Hesych. enim ἰαχαῖς affert pro βοαῖς. [Comparandum cum ἰαχχὴ et ἰαχή. ∪∪]

[᾽Ιαχλητὶ, πλευρὰ, Hesych.]

᾽Ιακὸς, ἡ, ὸν, Ionicus: ut quum Athen. 9, [p. 400, C] τὸ λαγὸς λαγοῦ dicit esse ᾽Ιακὸν, τὸ λαγὼς autem, ᾽Αττικόν. Sic Idem 10, [p. 440, B] dicit [ex Polybio]: Εἰσαγαγεῖν τὴν ᾽Ιακὴν ἀσωτίαν. Feruntur enim Iones fuisse deliciis et luxui dediti. [|| Adverb. ᾽Ιακῶς, Ionice. Etym. M. p. 662, 20; Eustath. p. 1064.]

᾽Ιάκχα, teste Hesych., dictum fuit Sicyone στεφάνωμα εὐῶδες, Coronamentum odoratum, ut βάκχαρις. [Idem Θιακχὰ annotavit cum eadem interpretatione. Vera scriptura ἰάκχα est, de quo liquet ex Athen. 15, p. 678, A: Ἀλλὰ μὴν καὶ ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὥς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς Γλώσσαις. Φιλητᾶς δ᾽ οὕτως γράφει « ᾽Ιάκχα ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες ἔστηκ᾽, ἀμφὶ κόμας εὐώδεας ἀγχόθι πατρὸς καλὸν ἰακχαῖον θηκαμένη στέφανον. »]

᾽Ιακχαγωγὸς, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τὸν ῎Ιακχον ἐξάγων. Legitur ap. Polluc. 1, tit. περὶ μυστηρίων τελούντων καὶ τελουμένων [§ 35], sed sine expositione. Tantum dicit Atticum esse. [Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 470: Ἱερατεύοντος ἰακχαγωγοῦ Διονυσίου Μαραθωνίου. Hase.] V. ῎Ιακχος.

᾽Ιακχάζω, Clamo et vociferor bacchantium more: vel Cum clamore et vociferatione edo. Orph. Lith. init.: ῞Οσσα τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠεροφοῖται, Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν, Οἰωνοί. Item ex Herodoto [8, 65] in ῎Ιακχος habes ἰακχάζουσι φωνὴν pro Vocem tollunt, Bacchantur. [Longus 3, c. 11: ᾽Ιακχάσαντες καὶ εὐάσαντες προέπεμπον τὸν Δάφνιν· ubi libri quidam ἰακχεύσαντες, eodem errore quo ap. Æsch. Sept. 635 in ed. Rob. ἐπεξιακχεύσας adversante metro legitur pro —άσας.] Hesych. ἰακχάζει exp. φυλλολογεῖ (nisi potius scripsit φιλολογεῖ), καταβοᾷ. [Theognost. Can. p. 18, 3: ᾽Ιακχάζω, καταβοῶ.]

[᾽Ιακχαῖος, αία, αῖον, Iacchius. V. ᾽Ιάκχα.]

[᾽Ιακχεῖον, τὸ, Iaccheum, Templum Iacchi. Plut. V. Aristid. c. 27; Alciphro 3, 59. V. Lobeck. Aglaoph. p. 253.]

[᾽Ιακχεύω scriptura vitiosa. V. ᾽Ιακχάζω.]

᾽Ιακχέω, affertur pro Clamo. [In codd. errore constanti scribitur ἰαχέω. Soph. OEd. T. 1219: ᾽Εκ στομάτων ἰαχέων. Eur. Or. 963: ᾽Ιαχείτω (sic Porsonus) δὲ γᾶ Κυκλωπία· Heracl. 782: ᾽Ολολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισιν· 752: ᾽Ιαχήσατε δ᾽ οὐρανῷ. Aliis locis Tragicorum et Aristophanis ἰαχεῖν errore librariorum illatum est pro ἀχεῖν: de quo vitio diximus s. ᾽Ηχέω. G. Dind.]

[᾽Ιακχὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio. Hæc forma pro ἰαχὴ metro postulante restituta est Æsch. Pers. 939, Eurip. El. 143, Tro. 337, Iph. A. 1039. De accentu Arcad. p. 115, 25.]

῎Ιακχος, ὁ, Iacchus. Ita dicitur et ipse ὁ Διόνυσος, i. e. Bacchus, s. ἄγαλμα τοῦ Διονύσου, Bacchi simulacrum: et μία ἡμέρα τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν ῎Ιακχον ἐξάγουσιν· et ἡ ᾠδὴ, ἣν οἱ μεμυημένοι ᾄδουσι. [Hæc ex Hesychio. De Iaccho, quem alii a Baccho distinguunt, alii cum eo confundunt, v. Lobeck. Aglaoph. p. 821.] Pro ipso Baccho aut Hymno bacchantium accipi potest ap. Aristot. Ran. [402]: ῎Ιακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με· attamen de ipso potius Baccho intelligendum esse, patet ex eo, quod præcedit, ῎Ιακχε πολυτίμητε μέλος ἑορτῆς ἥδιστον εὑρὼν, δεῦρο συνακολούθει. Sic ἐξάγειν et ἐξελαύνειν τὸν ῎Ιακχον dicunt pro Deducere Bacchum, cum acclamationibus sc. et hymnis Bacchicis. Aristoph. de Eleusiniis sacris, τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντες ῎Ιακχον. Et Plut. Alcib. [c. 34], de iisdem sacris: Οὐδένα κόσμον εἶχεν ἡ τελετὴ, ἀλλὰ καὶ θυσίαι, καὶ χορεῖαι, καὶ πολλὰ τῶν δρωμένων καθ᾽ ὁδὸν ἱερῶν, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν ῎Ιακχον, ὑπ᾽ ἀνάγκης ἐξελείπετο. Unde ᾽Ιακχαγωγοὶ dicuntur Qui Bacchum deducunt, et celebrant hymnis Bacchicis, quos ibid. vocat παραπέμποντας τὴν τελετὴν, et μυσταγωγούς. Sic Virg. [Ecl. 7, 61], Gratissima vitis Iacchо. Et Claud., Lætus Iacchus. Suid. quoque [ex Photio] ῎Ιακχον dici testatur et Bacchum, et ἡμέραν, καθ᾽ ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις, et τὴν ἐπ᾽ αὐτῷ ᾠδήν: in qua posteriore signif. accipiendum quod Herodot. [8, 65] dicit: Πρόκα τε φωνῆς ἀκούειν, καί οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν ῎Ιακχον, Mysticum Iacchum, h. e. Mysticum hymnum in honorem Iacchi herois s. Bacchi: ubi etiam subjungit: Τὴν δὲ ὀρτὴν ταύτην ἄγουσιν ᾽Αθηναῖοι ἀνὰ πάντα ἔτεα τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ· καὶ αὐτέων τε ὁ βουλόμενος καὶ τῶν ἄλλων ῾Ελλήνων μυεῖται· καὶ τὴν φωνὴν, τῆς ἀκούεις ἐν ταύτῃ τῇ ὀρτῇ ἰαχχάζουσι. Et ap. Suid. [in loco scriptoris ignoti]: Καὶ μέντοι καὶ ῎Ιακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ ᾽Αρείου [Θριασίου] πεδίου, ὑμνούμενός τε καὶ ᾀδόμενος. Ex quo l. patet Iacchum nominari ipsum Hymnum, propterea quod in eo Iacchi nomen sæpius decantaretur et prædicaretur: licet Suid. παρὰ τὸ ἰάχχω dictum velit: quo teste sunt qui ἴακχον interpr. etiam θόρυβον, Tumultum: forsitan quod tumultuosus et turbulentus esset hic mysticus Iacchus. || Dionys. vero Siculus ἴακχον appellavit τὸν χοῖρον, Porcum: forsan παρὰ τὸ ἰάχειν καὶ βοᾶν: testis Athen. 3, [p. 98, D], ubi eum et alias rerum nomenclaturas mutasse docet. [|| I. q. ἰαχὴ, Clamor, Strepitus. Eurip. Tro. 1229: Νεκρῶν ἴακχον (libri ἴαχον), et ap. Strab. 10, p. 470: Τυμπάνων ἰάκχοις. Idem adjectivo usus

esse creditur Cycl. 69 : Ἴαχχον ἴαχχον ὠδὰν μέλπω πρὸς τὰν Ἀφροδίταν. Quod comparatum est cum ἰαχχὰν ἀοιδὰν in El. 143, ubi ἀοιδὰν recte ejecisse videtur Matthiæ. Quam correctionem illi quoque loco adhibuit Musgravius deleto ὠδάν.]

Ἰάχχω, Clamo, Vociferor. Legitur ap. Suid. Dicit enim τὸν Ἴαχχον dictum esse παρὰ τὸ ἰάχχω. [Usitatum est ἰαχχέω : ἰάχχω finxit grammaticus.]

[Ἰάκωβος, ὁ, Jacobus, n. pr. in libris Vet. N. T. Alios ejusdem nominis memorat Suidas. ῑᾱ ap. Apollinar. Ps. 19, 2; 21, 46; 23, 13.]

[Ἰᾱλεμίζω.] Ἰαλεμίζειν, τὸ θρηνεῖν, Flere, Lugere, ap. Hesych. [et Etym. M. p. 463, 17. || Forma Ionica Ἰηλεμίζω. Ἰηλεμίσαι in fine pentametri Callimachei ap. Etym. M. p. 463, 5 : ex quo sequitur quod ibi præcedit ἰαλεμῆσαι, scribendum esse ἰαλεμίσαι. Photius p. 99, 20 : Ἰαλεμῶ, θρηνῶ. Quod ex ἰαλέμω, θρήνω corruptum esse potest.] In Lex. meo vet. scriptum Ἰηλεμῆσαι, θρηνῆσαι : itidemque ap. Suid. qui ἰηλεμῆσθαι affert pro τεθρηνῆσθαι. [Hic quoque corrigendum ἰηλεμίσαι et ἰηλεμίσθαι. G. Dind.]

[Ἰᾱλεμίστρια, ἡ, cujus forma Ionica] Ἰηλεμίστρια, Ploratrix : vel Quæ lugubria in defunctos carmina canit, Præfica. Legitur ap. Hesych. Is enim ἰηλεμιστρίαις affert pro θρηνηστρίαις. [Imo ἰηλεμιστρίας, θρηνητρίας. Quam gl. ex Æschyli Choeph. 424 : Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας (libri νόμοισι λεμιστρίας) petitam videri animadvertit Hermann. Opusc. vol. 4, p. 338.] Supra habet ἠλεμίστρια sine ι.

Ἴάλεμος, ὁ, Ialemus : fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus : unde proverb., Ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος Ἰαλέμου· item Ἰαλέμου ᾠδή, de ea quæ est ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία. [Utrumque ex Hesych. Add. Phot. et Etym. M.] Alioqui ἰάλεμος dicitur etiam Lamentum, s. Cantilena lamentabilis et lugubris : ab eod. Ialemo : nam schol. Apollonii quum ἰήλεμον exposuisset θρῆνον, subjungit, εἰρῆσθαι ἀπὸ Ἰαλέμου τοῦ Μούσης παιδός· forsitan quod carmina ejus lugubria essent. Dicit itaque Apoll. Arg. 4, [1304] : Ὡς αἳ ἐπὶ ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας, Παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. 14, [p. 619, B] : Ἐν δὲ γάμοις ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. [Eur. Rhes. 895 : Ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ· Tro. 1304 : Ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας ἀπύεις· Phœn. 1034 : Ἴάλεμοι δὲ ματέρων, ἰάλεμοι δὲ παρθένων ἐστέναζον οἴκοις.] || Ἴάλεμοι Hesychio sunt etiam θρηνητικοὶ, δυστυχεῖς, ἄθλιοι, Flebiles, Infortunati, Miseri : item ὀρφανοὶ, στερόμενοι, Orbi : ut et ἰάλεμος ei est ὁ κακοδαίμων, ὁ στερόμενος καὶ ὀρφανός : procul dubio quia, ut [Photius et] Suidas refert, Calliopes filius Ialemus dicitur fuisse κακοδαίμων καὶ ὑστερούμενος καὶ ὀρφανός. [Ἴάλεμος ζωὴ, Lamentabilis vita, Cæsarius p. 710. Koenig.] Ipsi autem Suidæ ἰάλεμος est ὁ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνίαν φέρων, Qui dolorem percipit ex iis qui, vel quæ, perierunt. [|| Frigidus, Jejunus, Mollis, Enervis. Mœris p. 190 : Ἴάλεμος Ἀττικοί· σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον. Et p. 199 : Ἰάλεμον τὸν ἔκλυτον Ἕλληνες· quæ repetiit Thom. M. p. 463. Theocr. 15, 98 : Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε. Galen. vol. 8, p. 835 : Τούτων τῶν ἰαλέμων ἰατρῶν. Lucian. Pseudol. c. 24 : Ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα. Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 742, 60 : Σὺν τοῖς ἰαλέμοις ἐκείνοις σκέπτεται βουλευταῖς. Proverbium Ἰαλέμου ψυχρότερος annotarunt Zenob. 4, 39, Eustath. p. 636, 60. Ἐκλύτου significatio aptissima est loco Menandri ap. Stob. Flor. 64, 1 : Ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς, οἴχεται, εἰς τοὺς ἰαλέμους τε τοῦτον ἔγγραφε. ῐ] Ἰήλεμος Ion. pro ἰάλεμος ap. poetas metri causa producto α. [Non metri causa : nam ἰάλεμος quoque syllaba secunda longa est.] Ἰήλεμος autem ex Apollonio habes supra in Ἰάλεμος. [Ἰηλέμοισιν Æsch. Suppl. 106.]

[Ἰαλεμώδης, ὁ, ἡ.] Porro ab Ialemo isto dicuntur Ἰαλεμώδη, τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, Frigida et nullius pretii, ap. [Photium et] Suidam : quod talia ejus essent carmina.

Ἰαλία, ἡ, Cretensibus est φωνὴ, Vox, Hesych. [Conf. Ἰωλία.]

Ἰάλιον Cretenses vocant ἐρέβινθον ἢ θάλασσαν, Hesych.

[Ἰαλκέτας, ὁ, Inscr. Cretica apud Bœckh. vol. 2, p. 400, 130 : Κῆς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσαν ἐπὶ Ἄκιμιν καὶ ἐς Ἰαλκέτας.]

[Ἰαλλὶς, χιών. Ἐθνικῶς, Hesych. Hariolabar χιτών. Hemst.]

Ἴαλλος, Suidæ est ὁ σκωπτόλης : et Ἴαλλοι, τὰ σκώμματα, forsitan παρὰ τὸ ἰάλλειν, q. e. ἐπιπέμπειν et ἐπιβάλλειν. Dicunt certe Latini Scommatis impetere, Scommata jacere in aliquem, Dicteriis incessere. Vide et Etym. [M. p. 463, 9 : Ἴαλλοι, τὰ σκ., οἷον τίλλοι τινὲς ὄντες, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν.]

Ἰάλλω, αλῶ, Mitto, Emitto, πέμπω, i. q. ἵημι, derivatumque ex ἰῶ, unde et ipsum ἵημι, ut ἀγάλλω ab ἀγῶ. Hom. Il. Θ, [300] : Οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ· quo sensu ἵημι quoque dicitur. [O, 19 : Περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλα χρύσεον, ἄρρηκτον, Circum manus injeci. Od. Θ, 447 : Θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλε. Hesych. : Ἴηλεν, ἐπέβαλεν, περιέβαλεν, ἔδησεν. Æsch. Prom. 659 : Ἐς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν.] Item ἰάλλω ὕλακην, Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 7, 69 : Κέρβερε δειμαλέην ὕλακην νεκύεσσιν ἰάλλων], Edo latratum. Item alia signif., Emitto, Extendo, Protendo : ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, Manum extendere ad capiendum aliquid. Od. K, [375] : Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ Χεῖρας ἰάλλοντα· Ξ, [453] et alibi : Ἐπ' ὀνείατ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. [Hesych. : Ἴαλλον, ἔπεμπον, ἐξέτεινον. Idem : Ἴηλεν,... ἔγραψεν, ἔπεμψεν. Qui quod ἔγραψεν interpretatur, locum aliquem spectasse videtur, in quo ἰάλλειν de literis mittendis dictum fuerat.] || Peto, Appeto : ea signif. accusativo personæ jungitur. Od. N, [141] : Χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Ignominiis afficere s. appetere : Cic. Ignominiis omnibus appetitus. || Hesiod. Theog. [269] : Μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis, schol. ἔτρεχον, ἐπέτοντο, Currebant, Volabant. [Ἴχνος ἰάλλειν, Pedem figere. Nicand. Al. 242 : Μόγις δέ γε μυρί' ἐπιτλὰς ἤμασιν ἐν πολέεσσιν ἀκροσφαλὲς ἴχνος ἰήλαι ἀσφαλέως.] Eustathio [p. 1403] aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω et ἐφιάλτης hinc derivatis : ubique tamen tenui notatum reperitur. [Arcad. p. 197, 16 : Τὸ ἰάλλω Ἀττικοὶ δασύνουσι.] || Ἰάλλει ab Hesych. exp. non solum πέμπει, ἐπιβάλλει, ἐκτείνει : sed etiam εὑρίσκει, item παρέχει, δίδωσι [δίδει recte codex] : quanquam perispomenos ap. eum scriptum est ἰαλλεῖ. [Recte cod. ἰάλλει. Idem : Ἴᾶλαι (codex ἰάλαι), εὑρεῖν, ἐντυχεῖν, πέμψαι. ῐ]

[Ἴάλμενος, ὁ, Ialmenus, Martis f. Hom. Il. B, 512, I, 82; Pausan. 9, 37, 7. De accentu Herodian. Π. μον. λ. p. 8, 31, Arcad. p. 64, 27.]

Ἴάλοι, Hesychio θάλαμοι, Thalami. [Simili signif. ἰαυθμὸς et ἴαυος dicitur. Ceterum mutato accentu ἴαλοι scribendum.]

[Ἰαλτὸς, ὁ, ἡ, Missus. Æsch. Cho. 20 : Ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην.]

Ἰᾱλύσια, τὰ, Hesychio τὰ ἐν Ἰαλύσῳ νομίσματα. Est autem Ἰάλυσος s. Ἴάλυσσος, urbs Rhodi, Scythiæ, Adriæ : cujus civis Ἰαλύσιος, et Ἰαλυσιὰς, ᾶδ. [Hæc ex Steph. Byz., ubi scriptum Ἰάλυσσος... ὁ πολίτης Ἰαλύσσιος καὶ Ἰηλύσσιος καὶ Ἰαλυσσιάς. Ἰαλυσὸς ap. Strab. 14, p. 655. Ἰήλυσον ap. Diodor. 4, 58 : sed oxytonum Ἰηλυσὸν 13, 75, et Ἰηλυσοῦ Thucyd. 8, 44, ubi v. Wass. Ἰηλυσσὸς est ap. Hom. Il. B, 656, ubi libri plures Ἰηλυσὸς, vitiose, quantum ex adjectivo Ἰηλύσιος colligi potest ap. Dionys. Perieg. 505 : Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν, et ex nomine Ialysi, quod tertia syllaba correpta dixit Pindarus. Ἰαλυσία, ἡ, nomen regionis ap. Diodor. 5, 57.]

[Ἰάλῡσος, ὁ, Ialysus, Cercaphi et Cydippæ filius. Pind. Ol. 7, 136; Diodor. 5, 57.]

Ἴᾱμα, τὸ, Medicamentum, Medela, Remedium. Lucian. De calumn. [c. 17] : Ἴαμα προσάπτοντες αὐτῷ. Plut. ἴαμα et φάρμακον copulat [Mor. p. 510, E] : Ὥστε τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους. E Plat. Leg. [6, p. 771, C] : Ἴαμα σμικρότατον ἔχει, pro Sanatur minimo remedio. [Ib. 12, p. 957, E : Θάνατον ἴαμα ταῖς οὕτω διατεθείσαις ψυχαῖς διανέμοντες. Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 106, C : Ὅσπερ (ὁ θάνατος) μέγ' ἔστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.] || Ἴαμα pro ἴασις, Sanatio : 1 Ad Cor. 12, [9] : Χαρίσματα ἰαμάτων. || Ἴημα, Ion.

pro ἴαμα. [Herodot. 3, 130 : Ἥπια ἰήματα. Hippocr. p. 296, 11; 384, 17. ῑ]

[Ἴάμαι, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Steph. Byz. Fortasse eadem gens quæ infra Ἰάμοι. Berkel.]

[Ἰᾱμᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Curativus. Φάρμακον ἰαμ. Macar. Hom. p. 92, B; 154, D; 155, B. G. D. Jo. Climac. p. 28, 430. Boiss. Jo. Chrys. Liturg. vol. 6, p. 985. Sᴠager. Pseudochrys. vol. 9, p. 849, E.]

[Ἰαμβαυλέω.] Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam : Hesychio τὸ δι' αὐλοῦ παριαμβίζειν ἐν τῇ κιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ : si tamen ita scripsit.

Ἰαμβειογράφος, ὁ, Iambeorum versuum scriptor, Iambei carminis poeta. Demosth. [p. 274, 6] : Ὁ βάσκανος οὗτος ἰαμβειογράφος. Sed potius scr. ἰαμβοφάγος. Ita enim Æschinem a Demosthene Περὶ στεφάνου vocari scribit Etym. : a Demosthene inquam παραπαίζοντι εἰς τὸν Αἰσχίνην, quoniam τὰ ἰαμβεῖα τῆς τραγῳδίας ἔλεγεν, ὑποκριτὴς ὤν. Veruntamen ἰαμβοφάγος eidem Etym. [et Lex. rhet. p. 265, 31] dici videtur et ὁ ἐν τῷ στόματι ἔχων ἰάμβους, h. e. ὁ λοίδορος, ὁ ἔχων διὰ στόματος τὴν φιλολοιδορίαν, quoniam ἴαμβος est ἔμμετρος λοιδορία. [Demostheni vera scriptura ἰαμβειοφάγος nunc restituta est ex aliquot codd. et Hermogene vol. 3, p. 241. De interpretatione schol. Hermog. vol. 5, p. 498, fere consentit cum Etym. M. : Τὸ δὲ ἰαμβειοφάγος ἀντὶ τοῦ ὑβριστής· ἰαμβίζειν γὰρ τὸ σκώπτειν ἐστίν. Rectius gramm. in Bekk. Anecd. p. 190, 9 : Ἰαμβοφάγον, τὸν πταίοντα λέγουσι. Nam malam versuum recitationem Æschini (πονηρῷ καὶ πολίτῃ καὶ τριταγωνιστῇ) ab Demosthene exprobrari apparet ex alio l. p. 315, 21 : Παρανάγνωθι καὶ σύ μοι τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμήνω « Ἥκω λιπὼν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας κτλ. » G. Dind.]

Ἰαμβεῖον, τὸ, Iambicus versus. [Aristoph. Ran. 1133 : Τρισὶν ἰαμβείοισι. Plato Euthyd. p. 291, D : Κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβεῖον· Rep. 10, p. 602, B : Τοὺς τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἅπτομένους ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι.] Plut. Alex. [c. 10] : Προενέγκασθαι τὸ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖον, Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην. Sic Lucian. [De hist. conscr. c. 1] : Τραγῳδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων. Et [De saltat. c. 27] : Ἐνίοτε περιάδων καὶ τὰ ἰαμβεῖα. Horat. adjective accepit, Art. poet. [253] : ...unde etiam trimetris accrescere nomen Jussit iambeis : pro Iambicis : ut Suid. quoque indicat dici non solum neutraliter et substantive τὸ ἰαμβεῖον, sed etiam masculino gen. et adj. ὁ ἰαμβεῖος λόγος. [Ἰαμβεῖον μέτρον Aristot. Poet. c. 4 med. et extr. || Ἰαμβεῖον de versu tetrametro anapæstico dixit Athen. 8, p. 355, A. || In codd. interdum vitioso accentu scribitur ἰάμβειον, ut ap. Strab. 11, p. 497, Dionys. De comp. verb. 25, p. 392 ed. Schæf.; nec raro ἰάμβιον vel ἰαμβίον, ut in libris quibusdam Strabonis l. c. et 14, p. 652. G. Dind.]

[Ἰαμβέλεγος, ὁ, Iambelegus, versus ex penthemimere iambico et dimidiato versu elegiaco compositus. Hephæst. p. 91, aliique gramm.]

[Ἰάμβη, ἡ, Iambe. V. Ἰαμβίζω.]

Ἴάμβηλος ab Hesych. exp. λοιδορητικὸς, Convitiator, Maledicus. [Corruptum, ut videtur, ex ἰαμβύλος, quod inter paroxytona in υλος est ap. Arcad. p. 57, 10. G. Dind.]

Ἰαμβιάζω, ex Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 7, 405 : Ἱππώνακτος, οὔτε χὰ τέφρα ἰαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος] affertur positum pro ἰαμβίζω, h. e. λοιδορῶ, κακολογῶ, Convitiis et maledictis proscindo.

Ἰαμβίζω, Maledictis et convitiis insector : quoniam iambico plurimum metro utebantur Comici et Mimi, quum aliquem taxare et traducere volebant : unde Catullus dicit : Desissemque truces vibrare iambos. Et Horat. : Quem criminosis cunque voles modum Pones iambis. Hesych. tamen ἰαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν dictum vult ἀπὸ Ἰάμβης τοῦ κακολόγου : ea enim fertur τὴν Δήμητραν λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ποιῆσαι γελάσαι, teste Etym., qui eam Panis et Echonis filiam fuisse tradit. [Conf. Procl. Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 319, 15. Memoratur ab Hom. H. Cer. 195, aliisque. V. Santen. ad Terent. Maur. p. 65.] Et ab hoc ἰαμβίζειν nonnulli volunt τὸν ἴαμβον nominatum : inter quos est schol. Hephæst. [p. 158]. Is enim scribit, ἴαμβον vocatum fuisse ex eo quod οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ : nam ἰαμβίζειν veteres dixisse τὸ ὑβρίζειν, q. e. πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν. Affert tamen Idem et aliud etymon. Subjungit enim, posse iambum dictum videri etiam ab Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finiit; atque eam ob rem nonnullos putare iambum e brevi et longa esse compositum quod ἡ ὕβρις e parvo orta principio in magnum malum desinat : id quod ab Hom. quoque confirmari dum canit, Ἧτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Itidem vero Nicandri schol. scribit τὸ ἰάμβειον μέτρον denominatum fuisse ab Iambe, serva Metaniras : hanc enim, quum vidisset, Cererem ob amissam Proserpinam dolere, ut deam consolaretur, quosdam γελοιώδεις λόγους et σκώμματα ei protulisse ad risum movendum : hæc autem fuisse ἰαμβικῷ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, et inde ἰάμβους fuisse denominatos. Nicander certe horum Iambes lusuum meminit et ipse, Al. 132 : Θρηΐσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης. Sed hæc nimis sunt subtilia : ideoque simplicius esse puto ἰαμβίζειν derivare ab ἴαμβος, quod id carminis genus esse soleret mordax et maledicum : ut Quintil. quoque 10, 1, dicit iambi acerbitatem in Catullo, Bibaculo et Horatio conspici. Legitur porro verbum illud ἰαμβίζειν ap. Athen. 11, [p. 505, D], ubi nimirum Gorgias sophista dicitur ἀναγνοὺς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ διάλογον, conscriptum a Platone, ad familiares dixisse, Ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν. [Aristot. Poet. 4 : Ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ ἰάμβιζον ἀλλήλους. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1491 extr. : Ἰαμβίζειν τε καὶ κατασκώπτειν τοὺς ἐπιφανεστάτους ἄνδρας. ῐ]

[Ἰαμβικὴ, ἡ, Iambica, genus saltationis, ap. Athen. 14, p. 629, C.]

[Ἰαμβικὸς, ἡ, ὸν, Iambicus. Ἰαμβικὸς ποὺς Dionys. De comp. verb. p. 120, 8.] Ἰαμβικὸν μέτρον dicitur Metrum iambis constans : de quo vide schol. Hephæstionis. Duplex id facit : alterum enim vocari ait τραγικόν τε καὶ κωμικόν : alterum, καθαρόν τε καὶ τρίμετρον. Sunt tamen et alia ejus genera; de quibus Metricos consule.

[Ἰάμβιον. V. Ἰαμβεῖον.]

[Ἰαμβὶς, ἰδος, ἡ. Hesych. : Ἰαμβίς· Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. Τοῖς κιθαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνήει καὶ αἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες. V. Παριαμβίς.]

[Ἰαμβιστὴς, ὁ.] Ἰαμβισταὶ dicuntur Qui iambico metro taxant et insectantur : apud Athenæum [4, p. 181, C]. Ibi enim dicuntur Athenienses τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλίους προτιμῆσαι, Syracusani autem τοὺς ἰαμβιστάς.

[Ἰαμβλίχειος, ὁ, ἡ, Iamblicheus. Proclus in Plat. Tim. p. 161 ed. Basil. : Ταῖς Ἰαμβλιχείοις ἐπιβολαῖς.]

[Ἰαμβλιχοπορφύριος, ὁ, Iamblichus et Porphyrius. Tzetz. Hist. 7, 496, 540.]

[Ἰάμβλιχος, ὁ, Iamblichus, n. pr. De duobus hujus nominis scriptoribus v. Suidam.]

[Ἰαμβογρᾰφία, ἡ, Iamborum scriptio. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 334, 15. G. Dind.]

[Ἰαμβογράφος, ὁ.] Porro a metro s. rhythmo illo qui ἴαμβος dicitur, derivatur Ἰαμβογράφος, Iamborum scriptor, Qui iambos scribit, i. e. poemata s. carmina constantia rhythmi genere quod ἴαμβον appellant. [Etym. M. p. 424 : Παρὰ τοῖς ἰάμβοις (corrig. ἰαμβογράφοις ex cod. Paris. ap. Bast. App. Ep. crit. p. 53) καὶ τοῖς πεζολόγοις. Tzetz. Exeg. Il. p. 150, 17.]

[Ἰαμβοειδὴς, ὁ, ἡ, Iambo similis. Χορεῖος ἰ. Aristid. Quint. p. 39, 40.]

[Ἰαμβόκροτος, ὁ, ἡ, Ut iambi sonans, Ex iambis compositus. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 443, 8 : Ὅτι δὲ καὶ πρὸς ἀκρίβειαν ἰαμβοκρότοις λόγοις ταῦτα εἴρηκεν, ἡ τῶν λόγων ἀνάπτυξίς τε καὶ μεταχείρησις τραννώσει σαφέστατα. Maximus Planud. ib. vol. 5, p. 450, 3 : Ὁ ῥυθμός ἐστιν ὁ ποιὸς ἦχος τοῦ λόγου, ἰαμβόκροτος τυχὸν ἢ Ἀνακρεόντειος.]

[Ἰαμβόπλοκος, ὁ, ἡ, Ex iambis compositus. Const. Manass. Chron. p. 97, D : Καὶ τύπους ἐνεχάραξεν αὐτοῖς ἰαμβοπλόκους. Boiss.]

[Ἰαμβοποιέω, Iambos facio. Aristot. Poet. c. 22.]

Ἰαμβοποιὸς, ὁ, Qui iambos facit, Iambicus poeta. [Aristot Poet. c. 9.] Athen. 8, [p. 359, E] : Φοίνικα

τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιόν. [Chron. Parium ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 296, 58 : Ἦν δὲ καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τοῦτον ὁ ἰαμβοποιός. Origen. t. 1, p. 407, F : Ὁ Πάριος ἰαμβοποιὸς, i. e. Archilochus. Hase.]

Ἴαμβος, ὁ, Iambus : ῥυθμός τις, καὶ μέλος καὶ εἶδος ποιήματος, Hesych. Recte. Et rhythmus enim quidam metricus s. pes dicitur Iambus, constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longa. [Plato Rep. 3, p. 400, B : Ἴαμβον καί τιν' ἄλλον τροχαῖον ὠνόμαζε. Versus iambicus, Aristoph. Ran. 661 : Ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.] Et Iambi dicuntur carmina s. cantica eo rhythmi s. pedis metrici genere conscripta : quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα. [Plato Leg. 11, p. 935, E : Ποιητῇ ... ἰάμβων· Ion. p. 534, C : Ὁ δ' ἔπη, ὁ δ' ἰάμβους (οἷόστε ποιεῖν).] Athen. l. 7 : Θυγάτηρ τῆς Ἀττικῆς ἰάμβων ποιητρίας· l. 12, [p. 554, E] : Ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς ἰάμβοις. [Numero singulari Strabo 8, p. 354 : Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.] Et l. 10, [p. 445, A] de Anthea Lyndio : Πρῶτος εὗρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ἣ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις, In prosaicis iambis. Ubi nota epitheton illud, Prosaicis : nam, ut Demetr. Phal. [§ 43] testatur, ὁ ἴαμβος est εὐτελής, καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. [Aristot. Rhet. 3, 8 : Ὁ δ' ἴαμβος αὐτή ἐστιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν.] Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους s. δεικηλιστὰς a recentioribus, necnon τὰ ποιήματα αὐτῶν, testatur Athen. [14, p. 622, B.] Hesych. vero et Urbem Trojani agri Ἴαμβον dictam perhibet.

[Ἴαμβος, cognomen Dionysii qui de dialectis scripsit, ap. Athen. 7, p. 284, B.]

[Ἰάμβουλος, ὁ, Iambulus, historiarum scriptor. Lucian. V. H. 1, 3, Tzetz. Hist. 7, 644, 724.]

[Ἰαμβοφάγος. V. Ἰαμβετογράφος.]

[Ἰαμβοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Iambis similis. Max. Planud. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 472 : Καὶ ἴαμβοι πεζοφανεῖς εἰσι πολλαχοῦ· δεῖ τοίνυν καὶ τὸν καθαρὸν λόγον ἰαμβοφανῆ εἶναι.]

[Ἰαμβρῆς, ὁ, Jambres. Suidas : Ἰ., ὄνομα κύριον· καὶ κλίνεται Ἰαμβροῦ. Nomen magi Ægyptii, qui una cum Janne Mosi restitit, teste Paulo 2 Timoth. 3, 8. Kust.]

[Ἰαμβύκη, ἡ.] Ἰαμβύκαι dicta fuerunt ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον, inquiunt Hesych. et Suid. : additque ille [ex Photio], τὴν σαμβύκην esse diversum ab hoc instrumentum et longe post repertum. [Athen. 14, p. 636, B.]

[Ἰαμβύλος. V. Ἰάμβηλος.]

[Ἰαμβώδης, ὁ, ἡ, Iambicus, i. e. Satiricus, Mordax. Philostr. p. 246 : Καὶ τήμερον ἐπίδειξιν αὐτοῦ ποιεῖσθε φιλολοίδορόν τε καὶ ἰαμβώδη.]

[Ἰαμενὴ, ἡ.] Ἰαμεναὶ, Hesychio οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι καὶ πόαν ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην τενάγη καὶ τέλματα. Quibus verbis indicat ἰαμενὰς dici Loca herbosa arbustisque et frutectis densa, eo quod stagna et loca humecta cœnosaque ejusmodi plantas emittant. Itidem vero ἰαμενῇ affert pro καθύδρῳ τόπῳ. Pro quo supra per diphthongum εἰαμενῇ et εἰαμεναί. [V. Εἰαμενή.] A Nicandro dicuntur Ἴαμνοι hæ sive ἰαμεναί sive εἰαμεναί : Ther. 29 : Ἵνα ποίη Πρῶτα κυϊσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους· 200 : Αἰγύπτοιο παρὰ θρυόεντας ἰάμνους· 537 : Ὕδατι τερπομένην καὶ ἀειθάλλουσιν ἰάμνοις· 901 : Ἢ καὶ πουλύγονον λασίων ὑπάμησον ἰάμνων. Ubi schol. quoque ἰάμνους esse dicit ἰαμενὰς, ἕλη, σύμφυτα χωρία s. συμφύτους τόπους. Sed in expos. postremi l. habet τὰ ἰαμενὰ ἤγουν σύμφυτα χωρία, quod suspectum est. [Nonn. Dion. 12, 346 : Συμφερτοῖσι περισκεπὲς ἔρνος ἰάμνοις.] || Hesychio vero ἴαμνοι (ita enim reponendum esse pro ἴαμβοι, vel alphabetica series ostendit) sunt θάμνοι, κοῖται, νομοί.

[Ἰαμενὴς, ὄνομα κύριον. Καὶ Ἰαμενὸς, Suidas. Ἰᾰμενὸς Trojanus ap. Hom. Il. M, 139, 193. ῐ̄]

[Ἰαμίδαι, οἱ, Iami posteri. Pind. Ol. 6, 121 : Γένος Ἰαμιδᾶν. Herodot. 5, 44, Pausan. 6, 2, 5 et al. -υυ-]

[Ἰαμίτης, ὁ, Iamites, Messenius. Strabo 8, p. 361, ubi libri alii ὑαμεῖτιν.]

[Ἰαμνία, ἡ, Iamnia. Steph. Byz. : Ἰάμνια (scr. Ἰαμνία), πολίχνιον Φοινίκης. Στράβων δὲ (16, p. 759 : Ἀπὸ δὲ Ἰαμνείας ..., ubi cod. Med. ἰαμνίας) κώμην φησὶν ἀπὸ Ἴαμνου· ἢ ὅτι Ἰάμνους ἐκάλουν τοὺς καθύγρους καὶ τεθηλότας τόπους. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἰαμνιάτης, ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α.]

[Ἴαμνος. V. Ἰαμενὴ et Ἰαμνία.]

[Ἰάμοι, Σκυθίας ἔθνος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου Πόντου μυθολογεῖ, Steph. Byz. Conf. Ἰάμαι.]

[Ἴαμος, ὁ, Iamus, Apollinis f., vates. Pausan. 6, 2, 5.]

[Ἰὰν, ᾶνος, ὁ, Ion. Steph. Byz. s. Ἰάων : Ἐκ δὲ τοῦ Ἰάων τὸ Ἰάν. Inter oxytona in αν ap. Arcad. p. 8, 6. Plural. Ἰάνων ap. Æsch. Pers. 949, 950, 1025. || Femin. Ἴαννα. Hesych. : Ἴαννα· ἐν μὲν Αἰχμαλώτισι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνικὴ, ἐπεὶ Ἴᾶνας (ἐπὶ ἴαννας codex) τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν (λέγουσι μὲν codex)· καὶ ἐν Τριπτολέμῳ ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι. Τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. Ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσιν. Ἐν δὲ Τρωΐλῳ βάρβαρον θρήνημα. Ἢ ὄνομα γυναικός.]

[Ἰάνασσα, ἡ, Ianassa, Nerei filia. Hom. Il. Σ, 47. ᾰ̆ᾰ̆]

[Ἰάνειρα, ἡ, Ianira, Nerei filia. Hom. Il. Σ, 44. || Oceani filia. Hom. H. Cer. 421, Hesiod. Th. 356. ᾰ̆ᾰ̆]

[Ἰάνθη, ἡ, Ianthe, Oceani filia. Hom. H. Cer. 421, Hesiod. Th. 349.]

[Ἴανθος, Theognost. Can. p. 18, 2.] Ἴανθον Hesychius esse dicit ἄνθος et χρῶμά τι πορφυροειδές. Unde ἰάνθινον χρῶμα, Color purpureus sive Violaceus. Plinius 21, 6, de violis : Ex iis vero quæ sponte apricis et macris locis proveniunt, purpureæ, latiore folio statim ab radice carnosa exeunt, solæque Græco nomine a ceteris discernuntur, appellata ἴα, ut ab his Ianthina vestis. Et c. 8 : Alium in amethysto, qui in viola : et ipse in purpureum, quemque Ianthinum appellavimus. Inde et Statius Papinius Violantillam suam Ἰανθίδα nominavit.

[Ἰανίσχος, ὁ, Ianiscus, Sicyonis rex. Pausan. 2, 6, 6.]

Ἰανοχρήδεμνος, ὁ, ἡ, Hesychio ἴοις ὅμοιος τὸ ἐπικράνισμα : Suidæ ὁ στέμμα ἐξ ἴων φορῶν, Ferens sertum e violis.

[Ἰανόχροκος, ὁ, ἡ.] Ἰανόχροκον Suid. exp. λεπτὸν, Tenue, Subtile : ut Hesych. quoque ἰανόχροκα, λεπτά.

[Ἴανον, τό.] Ἴανα [codex ἴαννα], Hesychio τὰ βαλλόμενα, Missilia, ἀπὸ τοῦ ἰέναι [ἰέναι].

Ἴανον, τὸ, Hesych. esse dicit ἱμάτιον, Vestem : pro quo supra habuimus εἰανὸν et ἐανόν. [V. Ἑανός.]

[Ἰαξαμάται. V. Ἰαζαβάται.]

[Ἰαξάρτης, ὁ, Jaxartes, fluvius Persiæ, i. q. Τάναϊς. Strabo 11, p. 507, 510, 511, 514, 517, 518, Steph. Byz. s. Τάναϊς, Dionys. Per. 749, aliique, de quibus v. Albert. ad Hesych. s. Ἰαξάρτης. Ἰαζάρτης ap. Suidam. ῐ̆]

Ἰάομαι [contr. Ἰῶμαι], Medeor, Sano. Ap. Hom. autem ἰήσομαι et ἰησάμην, Ionice. [Il. E, 899 : Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι· M, 2 : Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον·] Od. Τ, [459] : Τὸν μὲν ἄρ Αὐτόλυκός τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο Εὖ ἰησάμενοι. Dicitur ἰᾶσθαί τινα, τὴν νόσον τινὸς, τινὰ τῆς νόσου. Nonnunquam vero dicunt etiam ἰᾶσθαι rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet. Exempla sunt hæc. [Herodot. 3, 134 : Ὡς μιν ἰώμενος ὑγιέα ἀπέδεξε. Soph. Tr. 1210 : Καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; Plato Polit. p. 299, A : Περὶ τῶν τοὺς κάμνοντας ἰωμένων. Ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται, oraculum Telepho, ab Achille vulnerato, redditum : quod in proverbium abiit. V. schol. ad Platon. Gorg. init., Hemst. ad Lucian. Nigr. extr.] Lucian. [Abdic. c. 25] : Οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν. Et paulo post, Ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, ... ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. Quibus in ll. observa obiter pro ἰᾶσθαι dici etiam θεραπεύειν, ἀπαλλάττειν τῆς νόσου. Ead. autem signif. dicitur ἰῶμαι τὴν νόσον, ubi diversitas constructionis observanda est : sc. ἀπαλλάττω σε τῆς νόσου, at ἰῶμαι τὴν νόσον σου : interdum tamen et illam τοῦ ἀπαλλάττω constr. habet, ut docebo infra. Eur. Belleroph. [fr. 23] quum dixisset νόσους partim esse αὐθαιρέτους, partim ἐκ θεῶν παρεῖναι, subjunxit, Ἀλλὰ τῷ νόμῳ Ἰώμεθ' αὐτάς. Phalar. [Ep. 107] : Ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον· statim post autem eum accus. personæ : Σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. Rationem autem subjungit, Σώματος μὲν γὰρ ῥᾳστίαν θεραπεύει τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἴᾶται θάνατος.

[Pindar. Pyth. 3, 82 : Πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους. Herodot. 7, 181 : Σμύρνῃσι ἰώμενοι τὰ ἕλκεα. Aristoph. Vesp. 651 : Ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν. Plato Symp. p. 191, D : Ἰάσασθαι τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην.] At vero constr. alterius, sc. ἰῶμαί τινα τῆς νόσου, exemplum est in VV. LL., Ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως. A Marco autem additur præp. ἀπὸ, 5, 29 : Ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος· quam præp. itidem additam ap. alium scriptorem memini me legere. Exemplum denique postremi illius usus est in Plut. Symp. 3 [p. 653, A] : Ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος. || Passive etiam accipitur aor. ἰάθην. [Andocid. p. 20, 44 : Ὄντων γὰρ κακῶν τοσούτων τῇ πόλει ἀδύνατον ἦν ταῦτα ἰαθῆναι ἄλλως ἢ τῷ ἐμῷ αἰσχρῷ.] Sed et præt. ἴαται passivam signif. in illo Marci l. habet. || Ἰᾶσθαι metaph. sicut Lat. Mederi. [Liban. vol. 4, p. 613, 21 : Πεπληγυῖαν ἐν ταῖς πέτραις τὴν δίκελλαν ἰασόμενος. Herodot. 3, 53 : Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ· et iisdem fere verbis Æschyl. ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 21.] Thuc. 5, [65] : Κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, Malum malo sanare : quod et proverbialiter dicitur, ut schol. quoque ibi docet. Isocr. [p. 136, E] : Ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Æschin. [p. 63, 31] : Ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα. In VV. LL. annotatur ab eo accipi ἰᾶσθαι pro Emendare et sarcire. Polyb. [3, 7, 7] : Ἰᾶσθαι δὲ ῥᾴστόν ἐστι παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, Primis conatibus inceptisque obviam ire, Bud. [Eur. Herc. F. 1107 : Δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται· Or. 649 : Ἁμαρτίαν ... ἀδικίαν τ' ἰώμενος. ῑ]

Ἰάονες, οἱ, a nonnullis esse putantur οἱ Ἴωνες, Iones: alii vero Athenienses sic nominatos volunt, Eust. [p. 954, 44. Ἰάονες ἑλκεχίτωνες Hom. Il. N, 687, ad quem l. v. Heyn. Theocr. 16, 57 : Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί. A Persis Græci universi Ἰάονες vocantur. Atossa ap. Æsch. Pers. 178 : Ἰαόνων γῆν οἴχεται. Chorus Persarum ib. 563 : Ἰαόνων χέρας. Persa ap. Aristoph. Ach. 104 : Χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ, terminatione a Comico ficta in speciem vocabuli barbari, ut βασιλιναῦ Av. 1678. Formam Ion. Ἰήων ponit Steph. Byz.] Inde Ἰαονὶς, ἡ, dicitur pro ἡ Ἰαονική. [Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, B : Νύμφαισιν Ἰαονίδεσσι. || Et Ἰαόνιος, ία, ον, Ionius. Æsch. Suppl. 66 : Ἰαονίοισι νόμοισι. Plut. V. Solon. c. 10 : Πυθικοὺς χρησμοὺς, ἐν οἷς ὁ θεὸς Ἰαονίαν τὴν Σαλαμῖνα προσηγόρευσε.] Et Ἰαονίζω : a quo adv. Ἰαονιστὶ, Steph. Byz., pro Ionice.

[Ἰαονίζω. Ἰαόνιος. Ἰαονιστί. V. Ἰάονες.]

[Ἰᾱονίηθε, Ex Ionia. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, A. G. Dind.]

[Ἰᾰπετῑονίδης, ὁ, Iapetionida, patron. ab Ἰαπετός. Hesiod. Theog. 528; Apoll. Rh. 3, 1087; Julian. Ægypt. in Anth. Plan. 4, 88. ῑ]

[Ἰᾰπετῑονὶς, ίδος, ἡ, Iapetionis. Pind. Ol. 9, 81 : Ἰαπετιονίδος φύτλας. ῑ]

Ἰᾴπετος, ὁ, Iapetus, filius Cœli et Terræ [Hom. Il. Θ, 479; Hesiod. Th. 507] : ἐπὶ διασυρμῷ autem ita dicitur ὁ ἀρχαῖος καὶ μωρὸς, Suid. et Hesych. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 29 : Ἰαπετὸς, ἀντὶ τοῦ γέρων. « De senibus et jam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristoph. Nub. 994 : Μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα (τὸν πατέρα). Eustath. p. 1528 : Οἱ λίαν πρεσβῦται ... ἐσκώπτοντο ... Ἰαπετοί. Synes. Ep. 4, p. 181, A : Ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. » Hemst. ad Lucian. D. deor. 2, 1 : Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Iapetus, Buphagi herois pater, ap. Pausan. 8, 27, 17. ῑ]

[Ἰαπὶς, ίδος, ἡ, Iapis. Steph. Byz. : Ἰ., χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. Hinc Scylaci p. 21 et 22, Ἰαπίδος pro Ἄπιδος restituebat Berkelius.]

[Ἰάποδες, ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῇ Ἰλλυρίᾳ, Διονύσιος ις', Steph. Byz. V. Strabon. 7, p. 313—315. || Ἰαποδικὸς, ἡ, ὸν, Iapodicus. Ἰ. παράπλους ib. p. 314.]

Ἰάπτω, ψω, Mitto, ut ἰάλλω, cum quo ejusd. esse originis volunt. Sicut vero dicitur ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν ab Hom. Ignominiis appetere, sic etiam λόγοις ἰάπτειν. [Hesych. : Ἰάπτειν, σπαράσσειν, αἰκίζεσθαι, βοᾶν, βλάπτειν. Ἰάψαι, φθεῖραι. Ἰάψειεν, προβάλοιεν, φθείρειεν. Ἴαψε, προὔθηκεν. Ἴαψεν, ἔπεμψεν, ἔβαλεν, ἔδωκεν, ἔθεισεν (ἔσεισεν Arnald.), ἔφθειρεν, ἐνίκησεν.] Tecmessa ap. Soph. Aj. [500] : Καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, Λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τὴν δμευνέτιν Αἴαντος, Verbis incessens, V. probrosis appetens. Notandum tamen posse h. l. exponi etiam βλάψης. In qua signif. sunt qui ab ἴπτω, itidem pro βλάπτω, deducant : e quibus est Herodianus, teste Eust. [p. 16, 42] : alii ab ἰὸς, quod rubigo omnia corrumpat, ut ἰάπτω i. sit q. φθείρω s. διαφθείρω. [Æsch. Sept. 525 : Πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν· 544 : Ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Rhian. ap. Stob. Flor. tit. 4, 34 : Μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάπτει ἀχνύμενος. Theocr. 2, 82 : Ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη. Moschus 4, 31 : Ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ. Valck. Apoll. Rh. 2, 875; Quint. Sm. 3, 454, 480; 6, 546. Aoristus pass. ap. Hesych. : Ἰαφθεὶς, φθαρείς. Ἰαφθῆναι, ἀποθανεῖν, πεσεῖν, φθαρῆναι. Fut. medium Ἰάψεται, νικήσει, βλάψει.] || Ap. Soph. autem ibid. in Aj. [697] : Φάνηθ' ὦ θεῶν χοροποιὲ ἄναξ, ὅπως μοι Νύσσια [Νύσια] Κνώσσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, schol. exp. συνάψῃς : Ut mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens jungas : Eust. vero [p. 17, 12] ἰάπτειν ὄρχησιν esse tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, derivando ab ἔπω, vel ἐπιπέμψαι, ab ἰῶ, i. e. πέμπω. [ῐ]

[Ἰαπύγιος. V. Ἰᾶπυξ.]

[Ἰᾶπυξ, ῠγος, ὁ.] Ἴαπυξ, Iapyx : oppidum Pediculorum, a Dædali filio denominatum, a quo et Iapygia, teste Plin. 3, 11, ubi et Ἰαπυγίας ἄκρας meminit, cujus mentio ap. Thuc. 6, p. 207 [c. 29. Steph. Byz. : Ἰαπυγία, δύο πόλεις, μία ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Ἰλλυρίδι, ὡς Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν Ἴαπυξ (scr. Ἰᾶπυξ) καὶ Ἰαπύγιος καὶ Ἰαπυγία. Strabo 6, p. 279 : Ἴαπυγας δὲ λεχθῆναι πάντας φασὶ μέχρι τῆς Δαυνίας ἀπὸ Ἴαπυγος, ὃν ἐκ Κρήσσης γυναικὸς Δαιδάλῳ γενέσθαι φασὶ καὶ ἡγήσασθαι τῶν Κρητῶν. Ἰήπυγες ap. Herodot. 7, 170. Ἰαπυγία ap. Strab. p. 265, 277, 281 al. Ἰαπυγία ἄκρα 277, 281. Ἰαπυγίη Herodot. l. c. Ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν Dionys. Per. 481. || Nomen servile. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 423, D : Ὁ δεῖν' Ἰᾶπυξ, κέρασον εὐζωρέστερον.] Alioqui Ἴαπυξ dicitur Apulus : et Ἰαπυγία, Apulia : indeque Ἴαπυξ ἄνεμος nominatur, Qui inde spirat. Gellius 2, 22 : Ἴαπυγα ex ipsius Apuliæ ora proficiscentem quasi finibus. Apuli eodem quo ipsi nomine Iapygem dicunt. Eum esse propemodum Caurum existimo : nam et est occidentalis, et videtur adversus Eurum flare. Itaque Virg. Cleopatram e navali prælio in Ægyptum fugientem, vento Iapyge ferri ait. [Hesych. et Photius p. 100, 14 : Ἴαπυξ, ἄνεμος ἑλαφρός.] Equum quoque Apulum eodem quo ventum vocab. Iapygem appellavit. Meminit hujus venti Aristot. etiam De mundo [c. 4], scribens e Zephyris nominari ἀργέστην, τὸν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέοντα, quem a nonnullis Ὀλυμπίαν nuncupari, ab aliis Ἰάπυγα. [Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 280, A : Ἀπὸ μέσου ἰάπυγος καὶ θρασκίου. υ natura breve est : interdum vero producitur in formis metro dactylico incommodis. Sic Ἰαπῡγεσσι in oraculo ap. Strabon. 6, p. 279; Ἰηπῡγων Callim. fr. 444, et Dionys. Per. 379; Ἰαπῡγων Theodorid. Anth. Pal. 6, 222.]

[Ἰὰρ, ὁ, nomen mensis. Joseph. Ant. Jud. 8, 3, 1 : Μηνὶ δευτέρῳ, ὃν Μακεδόνες μὲν Ἀρτεμίσιον καλοῦσιν, Ἑβραῖοι δὲ Ἰάρ. Hase.]

Ἴαρα, Hesychio αἷμα, quod aliis εἶαρ, ἢ μοῖρα.

[Ἰάραξ. V. Ἰέραξ.]

[Ἰαρδάνης, ὁ, Iardanes, fluvius Elidis. Strabo 7, p. 347. Qui Ἰάρδανος vocatur a Pausania 5, 5, 9; 18, 7, et Hesychio. Et Steph. Byz. : Ἰάρδανος, ποταμὸς Αυδίας (recte Ἠλείας Berkel.). Ὅμηρος (Il. Η, 735) « Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. » (Eadem verba Od. Γ, 292 de fluvio Cretico ejusdem nominis.) Οἱ οἰκοῦντες Ἰαρδάνιοι. || Ἰαρδάνου, Lydiæ regis, mentio fit ap. Herodot. 1, 7, et Apollodor. 2, 6, p. 205.]

[Ἰαρειάδδω, forma Bœotica pro ἱερεάζω, i. q. ἱερατεύω. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 739 : Ἰαρειάδδοντος Ἀντιχαρίδαο.]

[Ἰαριγμὸς, ὁ. Ἰαριγμὸν, χαρὰν καὶ θροῦν. Κρῆτες, Hesych.]

Ἰαροπότης, ὁ, Hesychio est αἱμοπότης, qui supra εἰαροπότης.

[Ἰαρὸς ejusque derivata in inscriptionibus Bœoticis

aliisque monumentis dialecti Æolicæ, vid. s. Ἱερ—.] A

Ἰαρόχρους, ὁ, ἡ, [Sanguicolor] Hesychio καθαρὸς, θύσιμος. [Codex ἰαρόχρης, quod ἰαροχρὴς scribendum, ut μελαγχρὴς scribitur. Ceterum præcedit ap. Hesych.: Ἰαροχρείαν, τὴν ὀσφῦν Ἰταλοί· quod ipsum quoque ἰαροχρῆ scribendum videtur. Significationis rationem reddit Hemsterh.: « Carnes enim lumborum aris imponendorum erant puræ aptæque ad rem divinam faciendam, si sanguineo colore florerent. » Ἰαροχρὴς autem scriptum pro εἰαροχρής.]

[Ἰαρπάλαμος, ἀκρόχειρος, Hesych. Pro ἰαροπάλαμος, Qui infectas sanguine habet manus, Qui cædem commisit. Ἀκρόχειρος, inquit Hesych., ἀνδροφόνος. Hemst.]

[Ἴαρχας, ὁ, Iarchas, præses Brachmanum. Philostr. p. 107 seqq.]

Ἰάρωμα, Hesychio κοσμάριον παιδικὸν, μηνίσκοι et hujusmodi.

[Ἰὰς, Ἰλλυρίας μέρος. Οἱ οἰκοῦντες Ἰάται, Steph. Byz.]

Ἰὰς, άδος, ἡ, Ionica [Herodot. 1, 192 : Γυναικὸς... Ἰάδος], ut Ἰάδι ξυγγενείᾳ, Thuc. [4, 61.] Sic Ἰὰς γῆ [Strab. 9, p. 392 : Ἡ γὰρ Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία καὶ Ἰὰς ἐκαλεῖτο], πόλις, διάλεκτος [Hoc ap. Strab. 8, p. 333, Dionys. De Thuc. jud. § 24. Omisso διάλεκτος Lucian. Q. hist. scr. c. 16 : Ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν· schol. Apoll. Rh. 1, 998, aliique gramm.] pro Ἰωνική. Ἰάδες γυναῖκες, Ionicæ mulieres, Plut. Pericl. [c. 24. Ἰάδων pro Ἰουδαίων Origini C. Cels. 6, p. 277 restituit Toup. Μίλητος Ἰὰς epigr. Anth. Pal. 7, 83. ῐ Productum in arsi dactylica in epigr. in Herodotum ap. Steph. Byz. s. Θούριοι : Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν.]

[Ἰασαία, ἡ, Iasæa, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 3.]

[Ἰασεὺς gentile ab Ἴασος, quod v.]

[Ἰασεὺς, έως, ὁ, Iaseus, n. pr. Pausan. 10, 30, 4.]

[Ἰασίδης, ὁ, Iasi filius. Hom. Od. Λ, 282 : Ἀμφίονος Ἰασίδαο· Ρ, 443 : Δμήτορι Ἰασίδῃ. Ἰασίδαι, οἱ, Iasi posteri. Strabo 8, p. 371 : Ἰασίδας καὶ Ἴασον Ἄργος.]

[Ἰασικός. V. Ἴασος.]

[Ἴασιμον scriptura vitiosa pro εἰρύσιμον ap. Nicand. Ther. 894.]

Ἰάσιμος, ὁ, ἡ, Sanabilis. [Æsch. Prom. 475 : Σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.] Plato Leg. 12, [p. 941, E] : Τῷ τὸν μὲν ἴσως ἂν ἰάσιμον ἔτ' εἶναι, τὸν δ' ἀνίατον. [Ib. p. 878, C : Ἂν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποβῇ.] Ap. Philon. metaph. ἁμάρτημα ἰάσιμον. [Plato Gorg. p. 525, B : Οἳ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα ἁμάρτωσιν. De ira placanda Eur. Or. 399 : Δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.] At φάρμακα active dicuntur ἰάσιμα, q. d. Sanatoria. Ἰατήρια in eadem signif.; sed βίαια hæc esse admonet Pollux [5, 132]. || Ἰήσιμος, Ion. pro ἰάσιμος, Sanabilis, Medicabilis, Curabilis, h. e. Qui medela juvari et restitui in integrum potest. Hippocr. De sacro morbo : Ὁκόταν γὰρ ὁ χρόνος γένηται τῇ νούσῳ, οὐκ ἔτι ἰήσιμος γίνεται. [ῑᾰ]

[Ἴάσιος, ὁ, Iasius, Arcas, olympionica ap. Pausan. 5, 8, 4. || Amphionis pater, ib. 9, 36, 8 (ubi codd. Ἀμφίονος τοῦ ἰλασίου). Alii ejusdem nominis ib. 5, 7, 6; 14, 7; 8, 48, 1; Callim. H. Dian. 215. Conf. Ἰασίων. -υυυ]

Ἴασις, εως, ἡ, Sanatio, [Remedium. Ἴησις Ion. ap. Hippocr. p. 302]. Μισθὸς τῆς ἰάσεως, Lucian. [Scyth. c. 2.] Et ἴασιν ποιεῖσθαι ap. Eund., Sanare. [Ἐπάγειν, Abdic. c. 5. Plato Phileb. p. 46; A : Τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν. Metaph. Soph. El. 876 : Οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν. Plato Leg. 9, p. 862, C : Τὸ δὲ τῆς ἰάσεως ἡμῖν τῆς ἀδικίας τῇδε ῥέπειν χρὴ φάναι. Arrian. Exp. 7, 29 : Ἴασις ἁμαρτίας ὁμολογεῖν ἁμαρτόντα.]

[Ἴασις, ἡ, Iasis, nympha. Pausan. 6, 22, 7. Alexis Ἰάσιδι citatur ab Antiatt. Bekk. Anecd. p. 83, 15 : quod nomen incertum est quo sit referendum. Ab Iaso, Cariæ urbe, ductum videbatur Nækio De Chœrilo p. 42.]

[Ἰασίς. Ἰασίτης. V. Ἴασος.]

[Ἰασίων, ωνος, ὁ, Iasion, Cretensis. Hom. Od. Ε, 125; Theocr. 3, 50; Apollod. 3, 12, 1. Ἰάσιος ap. Hesiod. Th. 970 : quemadmodum vicissim Ἰασίων ab Æliano V. H. 13, 1 appellatur qui Ἰάσιος est ap. Callim. H. Dian. 216. -υυ-]

Ἰασιώνη, ἡ, Iasione, olus sylvestre, habetur in terra repens cum lacte multo : florem fert candidum : Concilium vocant, inquit inter alia Plin. 22, 24, [39]. A Theophr. H. Pl. 1, [13, 2] numeratur inter τὰ μονόφυλλα διαγραφὴν ἔχοντα μόνον τῶν πλειόνων : ut et Plin. 21, 17 : Iasione, inquit, unum folium habet, sed ita implicatum ut plura esse videantur. Hoc autem intelligendum de floris folio. || Ἀσίνη, ἡ, Asine, Theophr. C. Pl. 2, 25 [18, 2 et 3] herbæ nomen est quæ sese aliis implicat. Sunt qui Clematidem et Convolvulum vocent : Gaza Volucrum. [Recte nunc ἰασιώνη restitutum. Ἰασίνη Salmas. Homon. H. I. p. 54.]

Ἰάσκειν, Hesychio ἄγειν, afferenti etiam ἰάσκων [codex ἰάσθων] pro ἀφελόμενος.

Ἰάσμη, et Ἰάσμινον μύρον, Unguentum quoddam in Perside confieri solitum, e violæ albæ floribus in sesaminum oleum conjectis, ut tradit Diosc. 1, 74 [76]: quod tamen cap. in nonnullis edd. desideratur. Vide ibi Corollarium Hermol. et Annot. Marcelli, qui facto a violis nomine quasi Violationem appellari posse ait. [Totum illud caput illatum ex Aetio. Inscriptum autem est περὶ Ἰασμελαίου.]

Ἰασμὸς, ὁ, Lugubre carmen. Hieronym. In Jerem. B 25, [30] : Quumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur : et in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur, quod Symmachus κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat : cujus celeumatis et carminis sonitus usque ad extrema terræ perveniet, quia judicium Domino cum gentibus. Sed suspecta hæc vocc. sunt. [Αἰασμὸς L. Bos.]

[Ἰασονίδης, ὁ, Iasonis filius. Ion. Ἰησονίδης ap. Hom. Il. Η, 468, Φ, 40; Ψ, 747.]

[Ἰασόνιος, ία, ιον, Iasonius. Ἰασονία ἀκτὴ, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι, Xenoph. Anab. 6, 2, 1 : quod in libris ἰασωνία scriptum est. Ἰασόνια ἡρῷα ap. Strabon. 11, p. 526. Ὄρος καλούμενον Ἰασόνιον ib. et ἄκρα Ἰασόνιον 12, p. 548. Theocr. 22, 31 : Ἰησονίης ἀπὸ νηός.]

[Ἴασος, ἡ, Iasus, urbs Cariæ. Thucyd. 8, 28. Archestr. ap. Athen. 3, p. 105, E : Ἦν δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηαι. Oxytonum Ἰασὸς ap. Athen. 13, p. 606, C, Strabon. 14, p. 658, aliosque. Gentile Ἰασεὺς, cujus exx. e numis Ἰασέων v. ap. Eckhel. vol. 2, p. 584, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 466, 467. Ἰασικὸς, ὴ, ὸν, Iasicus. Ἰ. κόλπος ap. Thucyd. 8, 26. Duplicato σ Ἰασσὸς et Ἰασσεὺς ap. Steph. Byz. et sic non raro in codicibus : quæ recentioris ætatis scriptura videtur. Ἰασσέων in numo Gordiani ap. Eckhel. Femin. Ἰασσὶς, ίδος, ἡ, in Orac. Sibyll. 3, p. 398. Alia attulerunt Tschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, 1, p. 514, et Nækius De Chœrilo p. 41—43. Alexis Ἰάσιδι citatur ab Antiatt. Bekk. Anecd. p. 83, 15 : quod nomen si ab Ἴασος est derivandum, Ἰασίδι scribi oportet. || Ἴασος, oppidum Achaiæ ap. Pausan. 7, 13, 7. || Suid. : Ἴασος, ὄνομα τόπου. Καὶ Ἰασίτης ἀπὸ τούτου. Ambiguum est utram urbem dicat. G. Dindorf.]

[Ἴασος, ὁ, Iasus, princeps Atheniensis. Hom. Il. Ο, 332, 337. || Rex Peloponnesi : a quo dictum Ἴασον Ἄργος Od. Σ, 245. V. Eustath. p. 1465, 60; 1845, 11. Steph. Byz. : Ἴάσος (scr. Ἴασον) τὸ Ἄργος, καὶ Ἰάσιοι (adjectivum ab ipso, ut alia multa, fictum videtur) οἱ κατοικοῦντες. Hesych. : Ἴασον Ἄργος, ἡ Πελοπόννησος ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως· καὶ ἡ Ἀχαΐα. || Filius Lycurgi, Atalantæ pater, ap. Apollodor. 3, 9, 2 : qui Ἰάσιος vocatur a Callimacho H. Dian. 216. || Triopæ filius, Pausan. 2, 16, 1. -υ]

[Ἰασπαχάτης, Aetius 2, 37, p. 54 : Ἰασπ. ἐκ τῆς σμαραγδιζούσης ἐστὶν ἰάσπιδος, καὶ τοῦ ἀχάτου. Plin. 37, 54 : « Multa et cognomina Achatis; vocatur enim *iaspachates*, cerachates, » etc. Sic Harduin. et ante eum Salm. in Solin. p. 92, E, monens in Orphei versibus s. Ἴασπις afferendis iaspachaten describi. Vulgo legebatur *passachates*. MSS. aliquot *psapsachates*. Angl.]

[Ἰασπίζω.] Ἰασπίζειν, Iaspidem imitari, Iaspidis colore esse. Dioscor. 5, [154 : Ὑπόχλωρος, ἰασπίζων].

Ἴασπις, ιδος, ἡ, gemma quædam pretiosa, cujus sex genera tradit Diosc. 5, 160. [Λίθος ἴασπις, ὁ μέν τις ἐστὶ σμαραγδίζων, ὁ δὲ χρυσταλλώδης, ἐοικὼς φλέγματι, ὁ δὲ ἀερίζων, ὁ δὲ καπνίας, ὥσπερεὶ κεκαπνισμένος, ὁ δέ τις καὶ διαφύσεις ἔχων διαλεύκους καὶ ἀποστιλβούσας,

Ἀσσύριος καλούμενος, ὁ δέ τις τερεβινθίζων λέγεται, καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος· λέγονται δὲ πάντες εἶναι φυλακτήρια περίαπτα καὶ ὠκυτόκια, μηρῷ περιαπτόμενα.] Plin. 37, 8 et 9, ubi et Ἰασπόνυχα memorat. Meminit ejus [Plato Phæd. p. 110, D. Σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας· Theophr. De lapid. c. 43,] et Dionys. Per. modo ἠερόεσσαν ἴασπιν cognominans [724], modo ὑδατόεσσαν [782], modo χλωρὰ διαυγάζουσαν [1120]. Meminit et Orpheus Lith. [264, 606. De viribus medicis iaspidis Galen. vol. 13, p. 258.]

[Ἰασπόνυξ. V. Ἴασπις.]

[Ἰασποπάλλιος, ὁ, Iaspis opallio similis, aut Opallius iaspidi. Epiphan. De XII gemmis: Καὶ ἄλλος Ἰασποπάλλιος καλούμενος, ὅμοιος ἢ χιόνι ἢ ἀφρῷ θαλάσσης· ubi vitiose legitur ἄλλος ἴασπις ὁ παλαιὸς καλούμενος. Interpres locum esse corruptum vel inde advertere debuerat, quod ἴασπις in sequiore genere semper enuntiatur Epiphanio. Vitia opalli dicit esse Plinius, si color in florem heliotropii exeat, aut crystallum, aut grandinem. Ἰασποπάλλιον vocatum ait Epiph., qui nivi aut spumæ similis est, quæ opali vitiosi notæ sunt, ut scabritia, et sal. Salmas. in Solin. p. 92, F.]

Ἰάσσειν [ἰασσεῖν scriptum], Hesychio θυμοῦσθαι, δάκνειν, Irasci, Mordere.

[Ἰασσεύς. Ἰασσίς. Ἰασσός. V. Ἴασος, ἡ.]

Ἰαστὶ, Ionice. [Hesych.: Ἰαστὶ, Ἑλληνιστί. Plato Lach. p. 188, D: Ἀτεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ' οὐχ Ἰαστὶ (ἡρμοσμένος τὸν αὑτοῦ βίον). Lucian. Herodot. c. 2: Ὁ τὰς Περσικὰς μάχας Ἰ. συγγεγραφὼς. Ἰ. λέγειν id. De domo c. 20.] Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία dicta fuit a Græcis, ἣν ἤκουον ἀδόντων τῶν Ἰώνων, Ionica harmonia, Athen. 14, [p. 624, F]: quam ibid. dicit fuisse ἀνειμένην. [Plato Rep. 3, p. 398, E: Ἰαστὶ ... καὶ Λυδιστὶ, αἵτινες (ἁρμονίαι) χαλαραὶ καλοῦνται.]

[Ἰάστιος, Modus musicus. Maxim. Tyr. 7, 1, p. 101: Τόνῳ Ἰαστίῳ. Et Ὑπεριάστιος, Porphyr. ad Ptolem. Harm. p. 332. Schneid.]

Ἰασὼ, ap. Paus. Att. [c. 34, 2] dea quædam est a sanando dicta: sicut Πανάκεια et Ὑγεία. Ejus meminit et Aristoph. Pl. [701], sicut τῆς Πανακείας, ubi schol. utramque Æsculapii filiam fuisse tradit, secundum quosdam. Sed ab Aristoph. [fr. 83.] Amphiarai filiam vocari tradunt ejus schol. et Hesych. [ἰᾶ]

[Ἰάσων, ονας, ὁ, Iason, Æsonis f., rex Thessaliæ, dux Argonautarum. Forma Ion. Ἰήσων ap. Hom. Il. H, 469, Φ, 41, Od. M, 72. Sæpissime ap. Apoll. Rh. Ἰάσων Pindar. Nem. 3, 93, Eur. Med. 8, 23, al. Ἴασον 869. || Princeps Pheræorum. Xenoph. Hell. 6, 1. || Alius ap. Isocrat. Epist. 6. Medicus quidam in inscr. Attica Bœckh. vol. 1, p. 497.] Itidem Ἰήσων dicunt poetæ pro Ἰάσων et nominatim Hesiod. [Th. 1000. Ἰήσων metri caussa pro Ἰάσων dici opinatur Eustath. p. 692, 38, inepte, quum Ἰάσων α producto pronuntietur. Ἰάσων in duas syllabas contractum in epigr. ap. Pausan. 5, 18, 3: Μήδειαν, Ἰάσων γαμέει, κέλεται δ' Ἀφροδίτα. ἴ]

[Ἰασώνιος scriptura vitiosa. V. Ἰασόνιος.]

[Ἰαταιάξ. V. Ἰαττταῖ.]

[Ἰάτειρα, ἡ, q. d. Sanatrix. Theod. Prodr. p. 374: Τὴν ἰάτειραν πόαν. Ion. Ἰήτειρα Marcell. Sid. 1.]

[Ἰατέον, Sanandum. Hippocr.]

Ἰᾶτὴρ, vel potius Ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, Ionice, Medicus. Hom. Il. [B, 732: Ἰητῆρ' ἀγαθὼ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·] Δ, [190]: Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Et priore correpta, quod rarum est, Epigr.: Ἀσκληπιὸς ἐστὶν ἰητήρ. In soluta orat. pro hoc dicitur ἰατρός. Ap. Suid. ἰᾶται, ἰατὴρ, ἰατρός. [Pindar. Pyth. 3, 115. Soph. Tr. 1209: Παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. Theocr. Epigr. 7: Ἰητῆρι νόσων. Leonid. Anth. Pal. 7, 466: Πένθεος εἷης ἰητήρ. Photius p. 100, 15: Ἰατὴρ, ἰατρός.]

Ἰατηρίη, ἡ, Ars medica, Medicina, ἰατρικὴ, Hesych. Ἰητηρίη, Eid. ἰατρικὴ, Ars medica, Medicina: vel etiam adjective Medica, Medicinalis, ab ἰητήρ. At Ἰατήριον φάρμακον, Sanatorium, Sanandi vim habens. [Ἰητήριον ἰσόρροπον Aretæus p. 81, 22. Ἰητήρια νούσων, Quint. Sm. 7, 62. Ἰατήρια φάρμακα v. s. Ἰάσιμος. Galen. vol. 4, p. 535: Θέαμα γενησόμενον ἰατήριον πονούσης ὄψεως. G. D. Nicet. Paphl. Laud. S. Hyacinth. p. 37, 16: Νόσων τε παντοδαπῶν ἰατ. Mariale Act. SS. Jun. t. 3, p. 95, 30: Νοσούντων ἰατ. Hase.]

[Ἰατὴς, ὁ, i. q. ἰατήρ. Job. 13, 4: Ἰαταὶ κακῶν πάντες. ἴᾶ]

Ἰατικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἰατήριος, Sanandi vim habens, Qui sanare potest, sanat. [Jo. Chrys. In Jo. hom. 36, vol. 2, p. 700. Seager. Dioscor. t. 1, p. 424, 15. Id. ib. p. 808, 1, de Phrygio lapide: Δύναμιν δ' ἔχει ... κατακαυμάτων ἰατικήν. Hase.]

Ἰατορία, ἡ, tanquam ab ἰάτωρ, e Soph. Trach. [1004], Curatio, Sanatio. [ἰᾶ || Ἰητορίη, Gregor. Naz. Epigr. 91, 92; Euseb. Præp. ev. 3, 14.]

Ἰατὸς, ἡ, ὸν, Sanabilis, VV. LL. sed sine exemplo. [Plato Leg. 9, p. 862, C: Τούτων ὁπόσα ἰατά· 5, p. 731, C: Ὅσοι ἀδικοῦσι μὲν, ἰατὰ δέ. Aristot. H. A. 10, 4: Καὶ ἰατὸν καὶ ἀνίατον. Aetius 15, 5.] Raro certe in usu esse puto, ac pro eo potius dici ἰάσιμος.

[Ἰάτος, η, ον, Violatus, E violis compositus, Cum violis mixtus. Τὸ ἰάτον Oribas. p. 84 ed. Matth., Alex. Trall. 1, p. 94; 9, p. 536. Ἔλαιον ἰάτον Aetius fol. 9, *a*. Struv.]

[Ἰατραγόρας, ὁ, Iatragoras, n. pr. Herodot. 5, 37, ubi forma Ion. Ἰητραγόρεω.]

[Ἰάτραινα, ἡ, Medica mulier. Gloss. Lycophr. 61, p. 1057 ed. Müll.]

Ἰατραλείπτης, ὁ, amittit ο: sic autem vocabatur Medicus unguentis et perfrictionibus corporis morbos curans, Medicus reunctor, unguentarius. At vero a quibusdam ἰατραλεῖπται exp. Reunctores medicorum, ut sint Ii qui medicos reungunt. Quos turpiter falli patet, e Plinii l. perperam intellecto in errorem impulsos: 29, 1: Quoniam Prodicus Selymbriæ natus, discipulus ejus, instituens quam vocant Iatralειpticen, reunctoribus quoque medicorum ac mediastinis vectigal invenit. Ubi ego Reunctoribus medicorum ac mediastinis poni puto pro Illis inter medicos, qui reunctores sunt ac mediastini: ne iis quidem assentiens, qui Reunctores medicorum ac mediastinos appellari putant eorum ministros, quorum opera in ungendo s. reungendo utebantur. Mediastinos autem vocari eosdem puto, perinde ac si diceret, Illis e medicorum numero, qui reungendo vile mediastinorum munus obirent. Scio tamen Græcum esse potius quam Lat. hunc genitivi usum: sed quæ in aliis scriptt. nova viderentur, ea non itidem in Plinio nova videri debere respondeo. Celsus certe Medicorum appellatione hos s. Unctores, s. Reunctores, si quidem Plin. ita scriptum reliquit, minime dignatus est: sed Medicum ab Iatralειpte distinxit, 1, 1: Sanus homo, qui et bene valet, et suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet, ac neque medico neque iatralειpte egere. Ap. Plin. juniorem legimus in quadam Epist. ad Trajanum [10, 4]: Proximo anno, domine, gravissima valetudine usque ad periculum vitæ vexatus, iatralειpten assumpsi.

[Ἰατραλειπτικὸς, ἡ, όν.] Ἰατραλειπτικὴ, ἡ, Professio illa curandi unguentis et perfrictionibus. Habes in l. Plinii paulo ante citato.

Ἰατρεία, ἡ, Curatio, Medicatio, Ipsa actio medendi. [Pollux 4, 177.] Plut. [Mor. p. 510, C]: Ταῦτα δ' οὐ κατηγορίαν ἡγητέον, ἀλλ' ἰατρείαν τῆς ἀδολεσχίας. Gregor.: Ἐξ ὧν νοσοκομίαι καὶ ἰατρεῖαι. [Aristot. Eth. Nic. 2, 3; Plut. V. Pyrrhi c. 3.] || Polluci [4, 177] in vulg. exempll. ἰατρεία est etiam Merces quæ datur medico; sed ἰατρεῖα reponendum esse ab ἰατρεῖον, mox docebo. At Ἰάτρεια de Muliere medica perperam in VV. LL. pro Ἰάτρια, de quo dico sub ea v.

Ἰατρεῖον, τὸ, Medici s. potius Chirurgi officina: quæ et Medicina vocatur a Plauto. Sic autem utitur inter alios Plato nomine ἰατρεῖον [Rep. 3, p. 405, A: Δικαστήριά τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται. G. D. Lucian. Icaromen. c. 24. Aristocl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 791, B, de Aristotele: Ἀδόξου θύρας αὐτὸν ἰατρείου, καὶ τὰς τυχούσας, ὀψὲ τῆς ἡλικίας κλεῖσαι, Ignobiles obscuræ suæ medicæ officinæ fores jam ætate provectum clausisse; aliter tamen ibi int. Figurate Mariale Actt. SS. Jun. t. 3, p. 96, 30: Ἰατρεῖον τῶν παθῶν. Hase.] || Ἰατρεῖα plur. est etiam Merces quæ datur medico. Pollux 6, [186]: Ἰδίως δὲ, ἰατρῷ μὲν σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα, τῷ δὲ παιδεύοντι, διδασκάλια, δίδακτρα. Ex hoc

autem l. emendandus est ille 4, [177], cujus paulo ante memini, ubi μισθὸς esse dicitur ἰατρεία, et τὸ ἐργαστήριον, ἰατρεῖον: nec enim dubium cuiquam esse debet, quin uni eidemque nomini utramque signif. dare voluerit Poll., sed unam in sing., alteram in plur. Habetur autem hæc vox et ap. LXX, Exod. 21, [19]: Ἀποτίσει τὰ ἰατρεῖα, ubi male reddunt simpliciter Impensas pro Impensas in medicos. || Ἰητρεῖον, ου, τὸ, itidem pro ἰατρεῖον. Ab Hippocr. liber quidam inscriptus est Κατ' ἰητρεῖον, vel potius duo libri, quoniam in iis περὶ τῶν κατ' ἰητρεῖον πραττομένων ὁ λόγος αὐτῷ γίνεται, teste Galeno, qui alibi dicit rectius et melius inscriptos fuisse περὶ τῶν κατ' ἰητρεῖον. Sed postea liber ille Hippocr. in duos fuit divisus, et prior inscriptus Περὶ ἀγμῶν, posterior Περὶ ἄρθρων, teste Eodem. Est autem ἰητρεῖον sive ἰατρεῖον, Officina medici, Locus ubi medicus artem suam exercet: nimirum chirurgus. In hoc vero ejusdem Hippocr. l. Epidem. l. 1: Τὰ δ' ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρεῖον, ἀνόσως διῆγον, annotat idem Gal. duplicem reperiri scripturam: quosdam enim codd. habere per ο ἰητρεῖον, quosdam ἰητρείην: priore scriptura significante τὰ κατὰ τὸ ἰητρεῖον πραττόμενα, posteriore autem τὰ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ὅλην. Indicare itaque Hippocratem iis verbis Thasios vel τῶν κατὰ τὸ ἰατρεῖον ἔργων ἐπὶ τοῖς κάμνουσι γινομένων ἔξω καθεστηκέναι, vel τῶν καθ' ὅλην τὴν ἰατρικήν. Itidem in h. l. libri κατ' ἰητρεῖον, ubi ait, Τὰ δ' ἐς χειρουργίαν κατ' ἰητρεῖον, annotat nonnullos scribere ἰητρείην, ut sensus eorum verborum sit, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν τὴν κατ' ἰατρικὴν τέχνην, ἐστὶ τάδε.

[Ἴάτρευμα, τὸ, Curatio. Damasc. apud Phot. Bibl. p. 347, 39: Τὰ τῶν παθῶν ἰατρεύματα.]

Ἰάτρευσις, εως, ἡ, Medicatio, Morborum curatio et sanatio. Plato De rep. 2, [p. 357, C]: Ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός. [Aristot. Eth. Eud. 2, 1: Καὶ ἰατρικῆς ὑγίεια, ἀλλ' οὐχ ὑγίασις οὐδ' ἰάτρευσις.]

[Ἰατρευτέον, Medendum. Alex. Trall. 12, p. 216.]

Ἰατρεύω, Medeor, Curo, Sano. [Plato Leg. 9, p. 857, D: Οὐκ ἰατρεύεις τὸν νοσοῦντα, ἀλλὰ σχεδὸν παιδεύεις.] Aristot. Eth. 5: Ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Plut. [Mor. p. 80, A]: Οὐ μᾶλλον οἴεσθαι χρὴ φιλοσοφεῖν, ἢ τοὺς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντας ἰατρεύειν. Et pass. ap. Plat. De rep. 2, [p. 357, C]: Οἷον τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι. Idem: Ἰατρευόμενος διὰ βίου ἔζη, ἀποκναιόμενος εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη. [Conf. 4, p. 426, A, Leg. 8, p. 843, C. Aristot. Eth. Eud. 6, 14.] || Medicinam profiteor, Dioscor. 7. Sic Diog. L. [6, 62]: Ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος ἰατρεύοντα, Profitentem medicinam, Professorem medicinæ. || Metaph. ap. Athen. 6, [p. 256, C]: Ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. [Aristot. De part. anim. 3, 3: Τῆς ἀρτηρίας τὴν φαυλότητα τῆς θέσεως ἰάτρευκεν ἡ φύσις, μηχανησαμένη τὴν καλουμένην ἐπιγλωττίδα.]

Ἰάτρια, ἡ, ap. Alexidem comicum, Medica mulier, Medicinæ perita, Quæ medicinam profitetur. Ead. vero et ἰατρός: Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν, Eustath. [p. 859, 51.] At male VV. LL. ἰάτρεια cum ει. [Cyrillus ap. Schleusn. Lex. in V. T.: Ἰατρία (scr. ἰατρεῖα), ὁ μισθὸς τῆς θεραπείας, ἰατρία (scr. ἰάτρια) δὲ ἡ γυνὴ ἡ ἔχουσα τὴν ἐπιστήμην.]

Ἰατρικὸς, ἡ, ὀν, Ad medicos pertinens, Medicinalis, Ad medicinam pertinens. [Hippocr. Epist. p. 1279, 29: Τῶν δραστικωτάτων καὶ ἰητρικωτάτων φαρμάκων. Ἰατρικοὶ λόγοι Plato Rep. 10, p. 599, C. Ἰατρικὰ ὄργανα Polit. p. 298, C.] Ἰατρικαὶ σικύαι [Plato Tim. p. 79, E], Plut. [Mor. p. 600, B.] || Medicinæ s. Medendi peritus, Aristot. [Eth. Nic. prope fin.] Sic Plat. Protag. [p. 313, E]: Ἐὰν μή τις τύχῃ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρικὸς ὤν. Superl. ἰατρικώτατος, Medicinæ peritissimus, [Plato Symp. p. 186, D,] Plut. Symp. 4 [p. 668, C]. Ἰατρικὴ autem, sub. τέχνη, Medicorum ars, Medica ars, Medicina. [Plato Rep. 3, p. 406, A: Μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ.] Aristot. Eth. 10. [Addito τέχνη Plato Rep. 1, p. 341, E: Διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἡ ἰατρικὴ νῦν εὑρημένη. Τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην Eryx. p. 404, E. || Ion. Ἰητρικὴ, ἡ, Herodot. 2, 84; 3, 129.]

Ἰατρικῶς, Medicorum more. [Pollux 4, 16.] Gregor. Naz. [Basil. t. 1, p. 130, C; t. 2, p. 52, B: Ἐστί τι ποιῆσαι ἰατρικὸν, ἀλλ' οὐχ ἰατρ., Ad canonem medicæ disciplinæ. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 695, 46: Ἰατρ., μὴ δικαστικῶς παιδευθῆναι. Hase.]

Ἰατρίνη, ἡ, Medica mulier, quo nomine utitur Alex. Aphr. [Probl. 2, 64.] Græcam tamen esse vocem negavit Æl. Dionys.: sed Alexander cognominatus ὁ Κοττυαεὺς, exactius loquens, non Græcam sed Atticam esse negavit. [V. Eustath. p. 859, 51.] || In Pand. est etiam Obstetrix. [Hac signif. dictum est in l. Alexandri Aphrodis. Sæpe Galenus, ut vol. 7, p. 517, 521. Hemst. Basilic. 54, 14, 1; 60, 3, 9, citat Ducang. et Gloss. Bibl.: Μαῖαι, αἱ ἰατρίναι, αἱ βοηθοῦσαι ταῖς γυναιξὶν ἐν τῷ τίκτειν. Adde Cyrill. Lex. s. Μαῖα.] Scribitur autem ἰατρήνη in VV. LL., sed perperam.

[Ἰατρόδωρος, ὁ, Iatrodorus, medicus. Σμυρναίων Ἰατρόδωρος ex numo apud Meadium memoratur a Fabricio Bibl. Gr. vol. 13, p. 253. G. D. Alii in numis Erythrarum Ioniæ, Maroneæ, Apolloniæ Illyrici. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 131; Suppl. t. 2, p. 335; t. 3, p. 315. Hase.]

[Ἰατροκλέης, contr. Ἰατροκλῆς, έους, ὁ, Iatrocles, n. pr. in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 145, 375, 393. Alius ap. Demosth. p. 402, 22.]

Ἰατρολογέω, est potius De medicina dissero, quam De medicis dissero, sicut φυσιολογῶ, De natura dissero, in Diog. L. [8, 78] loco: Ὑπομνήματα δὲ κατέλιπεν, ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ.

[Ἰατρολογία, ἡ, Medicinæ ratio. Philo vol. 1, p. 302, 13.]

[Ἰατρομαθηματικὸς, ἡ, ὀν, Medicus et mathematicus. Astronomi ἰατρομαθηματικοὶ ap. Procl. Paraphr. Ptol. p. 24. Angl. Inde Hermetis Trism. liber ab Hœschel. Aug. Vindel. 1597 editus inscriptusque Ἰατρομαθηματικὰ, de eventu morborum ex observatione planetarum regnantium hora qua decubuerit æger. Conf. Viscont. *Icon. grecque* t. 1 in-4, p. 309. Hase.]

[Ἰατρόμαια, ἡ, i. q. ἰατρίνη, in Gruteri Inscrr. V. Reinesii Ep. ad Nesteros p. 24. Schneid.]

[Ἰατρόμαντις, εως, ἡ, Medicus vates. Æsch. Suppl. 266: Ἰ. παῖς Ἀπόλλωνος. (Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις Apollo ap. Aristoph. Plut. 11.) Eum. 62: Ἰ. δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος· Ag. 1614: Νήστιδες δύαι διδάσκειν ἐξοχώτατοι φρενῶν ἰατρομάντεις.]

[Ἴατρον, τό.] Eadem [quæ ἰατρεῖα] Ἴατρα etiam vocantur: ἴατρα, μισθοὶ θεραπείας, Hesych. Sed hoc ἴατρα ita formari ab ἴαται videtur, ut δίδακτρα a δεδίδακται. [Ἰατρία ap. Cyrillum. Utrumque ex ἰατρεῖα corruptum.]

Ἰατρονίκης, ὁ, Medicorum victor. Sic autem se monumento suo inscripsisse Thessalum medicum testatur Plin. 29, 1.

Ἰατρὸς, ὁ, Medicus; interdum vero et ἡ ἰατρὸς [Diogen. tragicus ap. Athen. 14, p. 636, A: Σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν ἰατρόν δ' ἅμα· Plut. Mor. p. 143, D: Τὴν Ἀφροδίτην ... ἰατρὸν οὖσαν τῶν τοιούτων ἀρίστην· schol. Lycophr. 61], Medica, ut docui in Ἰάτρια. Et Ἰητρὸς Ionice ap. Hom., cui nomen hoc Eum significat, qui postea magis peculiari nomine Chirurgus dictus fuit: ut Podalirius et Machaon, Il. Λ, [832], Π, [28] ἰητροὶ πολύφαρμακοι perhibentur, ἕλκε' ἀκειόμενοι. Item interdum dicit ἰητρὸς ἀνὴρ, vacante ἀνὴρ, ut alibi. [Il. Λ, 514: Ἰ. γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Ἰητρὸς ap. Herodot. 2, 84; 3, 131, et sæpissime ap. Hippocr. Æsch. Suppl. 261: Φωτὸς ἰατροῦ χάριν. Plato Crat. p. 394, A: Τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα.] Ἰατρῶν τὰς καύσεις καὶ τὰς τομὰς ὑπομένειν, Isocr. [p. 167, C]; ἰατροὶ ἄριστοι, Xen. Cyrop. 8, [2, 24]; εὐγνώμων Plut. [Mor. p. 73, D. Pausan. 8, 49, 6: Οἱ ἰατροὶ τῇ μὲν τὸν σαυρωτῆρα ἐξεῖλκον, τῇ δὲ τὴν αἰχμήν.] Dicunt autem eleganter ἰατρῶν παῖδες pro ἰατροί: Lucian. [De hist. conscr. c. 7]: Ἰατρῶν παῖδές φασι. [Ἰατρὸς cognomen Apollinis ap. Lycophr. 1207, 1377. Aristoph. Av. 584: Ἀπόλλων ἰατρός γ' ὢν ἰάσθω. || Ἥρως ἰατρὸς v. s. Ἥρως. || Ἰατροὶ νύμφαι ap. Hesych. Ἰατροὶ, νύμφαι τινὲς καλοῦνται, καὶ περὶ ἰατρείαν θεράποντες. Ἰατρὸς, ἡ, Obstetrix, ap. Hesych. s. Μαῖα et ap. Hellad. Phot. Bibl. p. 531, 7.] || Metaph. etiam

dicitur. Thuc. 6, [14] : Τῆς δὲ πόλεως βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Et ab Æsch. Prom. [378] λόγοι dicuntur ἰάτροὶ esse ὀργῆς νοσούσης, ubi Cic. Mederi posse rationem iracundiæ: male omnino λόγους vertens Rationem, si tamen eum Rationem ac non potius Orationem scripsisse credibile est : qua de re in meis in Cic. Castigg. disserui. Reponere tamen non ausim, Orationem mederi iracundiæ, admittendo trochæum. Sic et λύπης ἰατρὸς vocatur λόγος a Menandro [sent. 326] : Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος, ubi ἰατρὸν non dubitavi Medelam reddere, ita vertens, Ægræ medela mentis est oratio. At in Diphilo, Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος, verti γίγνετ' ἰατρὸς uno verbo Medetur : ita interpretans, Medetur omni tempus ægrimoniæ. Jam vero in altero isto Menandri l. rursum verti Medelam loquendi genus immutans; hos enim tres versus [ap. Stob. Fl. 95, 2] : Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει Πενία· τί γὰρ τοῦτ' ἔστιν οὗ γένοιτ' ἂν εἷς Φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως; tribus istis reddidi, Malum te egestas omnium levissimum Contristat : etenim quantulum est istud malum, Cujus medela prompta amico sit tuo? [Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν Æsch. Choeph. 699. Διονύσῳ (vino) χρῆσθαι ἰητρῷ in oraculo ap. Athen. 1, p. 22, E. De mensa Timocles ib. 10, p. 455, F : Ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας, τράπεζα· 14, p. 627, E : Ὅπως ἰατρὸν λαμβάνῃ τῆς ὕβρεως καὶ τῆς ἀκοσμίας τὴν μουσικήν. Valck. ῑᾰ Correpta syllaba prima in versu oraculi modo cit. et aliquot poetarum Atticorum locis, ut in versu, Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύεις, quem Suidas s. Εὐριπίδειον ἔπος Euripidi tribuit, Plutarchus autem aliquoties sine nomine poetæ memorat: v. Wytt. ad Mor. p. 71, F. Aristoph. Eccl. 362 : Τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι καὶ τίνα; Plut. 406. || Nomen pr. in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 635.]

[Ἰατροσόφιον, τὸ, Liber de medicina : quo nominæ recentiorum medicorum opera complura laudantur a Lambecio Comment. de Bibl. Cæsar. 6, p. 101, 154, 159. Ducang. Comparandum cum Ἱερακοσόφιον, Κυνοσόφιον, Ὀρνεοσόφιον.]

[Ἰατροσοφιστὴς, ὁ, Medicus simul et medicinæ professor. Ap. Theophilum Protospath. De urinis laudatur Μάγνος ὁ ἰατρ. Georg. Cedren. : Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἰατροσοφισταί. Divisim Steph. Byz. s. Γέα de Gesio, qui vixit sub Zenone Aug., ὁ περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιστής· qui ἰατροσοφιστὴς dicitur Suidæ et Zachariæ Schol. De opif. mundi p. 458, 481. Ducang. Epiphan. t. 1, p. 627, B; t. 2, p. 166, C : Ἰατρῶν καὶ ἰατροσοφιστῶν. Hase.]

[Ἰατροσοφιστικὴ, ἡ, Disciplina medica. Epiphan. vol. 1, p. 709, C.]

Ἰατταταὶ, adv. est σχετλιαστικὸν, ut Heu Lat. Utitur autem ea exclamatione Aristoph. quum alibi, tum Nub. [707], tribuens eam cuidam, qui vexabatur a pulicibus. Idem in Eq. init. dicit, Ἰαττταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰαττταταί. Ubi Suid. scriptum habet Ἰατατταιὰξ, dicens esse ἐπίῤῥημα θρηνητικόν. Ἰαττταταιὰξ autem, flentis interjectio s. exclamatio est. [Ἰαταταιὰξ Theodor. Prodr. in Anecd. meis vol. 4, p. 430. Boiss.] Ἰαταιὰξ ap. Hesych. exp. φεῦ, Heu. [Hoc quoque depravatum ex ἰαττταταιάξ.]

[Ἰάτωρ, ορος, ὁ. Forma Ion.] Ἰήτωρ, i. q. ἰητὴρ, Medicus, Hesych. [Inscr. Bœckh. vol. 1, p. 865 : Φῶτα θεοῖς ἴκελον, στυγερῶν ἰήτορα νούσων. Eadem verba ap. Apollin. Metaphr. Ps. 102, 6.]

Ἰαῦ, Suidæ est σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, adverb. s. interjectio indignantis : ut ap. Eur. quoque esse dicitur Vox lugubris, sicut ἰοὺ et ἰώ. Ap. Aristoph. vox est τοῦ ὑπακούοντος, Audientis vocantem et respondentis. In Ranis enim [271] Baccho dicenti, Ὁ Ξανθίας· ποῦ Ξανθίας; ἦ Ξανθίας; respondet Xanthias servus, Ἰαῦ· ubi schol. esse vult μίμημα συριγμοῦ. Rustici pro eo dicunt *Hau*, *Ho* et *Hoia*.

Ἰαυθμὸς, ὁ, Locus in quo quis commoratur, deversatur. Deversorium tamen magis restrictam habet signif. Dicitur et de brutis, pro Stabulo, Lustro. Lycophr. [606] : Ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι. Est etiam Cubile, Somnus, Suid., Hesych. || Ἰαθμὸς Hesychio est κοίτη, ὅπου τὰ κτήνη κοιμᾶται, Cubile, Stabulum : item ὕπνος. || Ἴαυος Eid. est κοίτη, Cubile. [ῐ]

Ἰαυοῖ, est ἐπιφώνημα quo utuntur χαρᾶς ἐπελθούσης, quale ap. vulgus est Iu. Aristoph. Ran. [1029] : Ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὠδὶ ξυγκρούσας, εἶπεν ἰαυοῖ. [|| Ἴαυος. V. Ἰαυθμός. Conf. Ἰάλοι.]

Ἰαύω, Commoror, Tempus tero, Deversor. [Hesych. : Ἰαύειν, ἀναστρέφεσθαι, κοιμᾶσθαι, διατρίβειν, νυκτερεύειν.] Hom. Il. Ξ, 213 : Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, i. e. χρονίζεις, διατρίβεις, de qua Eust. interpr. dicam infra. I, 325 : Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, Insomnes noctes transigebam, Noctes pervigiles exigebam, agebam, διῆγον. Itidem cum accus. [Eur. Rhes 740 : Ποῦ δῆθ' Ἕκτωρ τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει;] Soph. Aj. [1203] : Οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων, schol. διατελεῖν et ἀνύειν. || Sed interdum pro Dormio. Hom. Od. Ξ, [16] : Τοὶ ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον· Ω, [208] : Ἐν τῷ (sub. κλισίῳ) σιτέσκοντο, καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι, ubi tamen vult γενικῶς τὴν διατριβὴν significare Eust., sed addit, Δόξειε δ' ἂν καὶ τοῦ κοιμᾶσθαι νῦν ὡς ἐκ μέρους εἶναι δηλωτικόν. Ego vero Dormiendi signif. huic aptiorem loco esse censeo, sicut et illi, quem ex Il. Ξ protuli, Ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις· præsertim quum alibi dicat idem poeta, Ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Idem gramm. p. 1750 exacte hoc verbum exponere volens, dicit διατριβὴν ὕπνου significare, non τὸν ἁπλῶς ὀλίγον ὕπνον. [Epigr. Anth. Pal. 9, 325 : Νῦν δέ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοσθεν ἰαύει ... Ἔρως.] || Ap. Eur. autem μεταβατικῶς, Phœn. [1553] : Γεραιὸν πόδα δεμνίοις δύστανος ἰαύων, pro ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων, schol.; cujus ego priorem expos. admitto, posteriorem rejicio. [Lycophr. 101 : Σκαρθμῶν ἰαύσεις εἰναφώσσωνα στόλον. Schol. ἀναπαύσεις, κοιμήσεις.] Ἰαύεσκον, Ion. pro ἴαυον : alii tamen ab ἰαυέσκω, i. q. ἰαύω, Dormio, derivare malunt. Pro ἰαύω, et αὔω dicitur, dempto ι. [Conf. Ἰάδω. ῐ]

[Ἰάφαγος, ὁ, Iaphagus, n. pr. in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh. vol. 2, p. 135.]

Ἰαφέτης, ου, ὁ, Qui sagittas emittit, Sagittarius, i. q. ἰοβόλος : nam ἀφίημι ab Hom. in ea quoque signif. usurpatur. [Poeta in Anth. Pal. 9, 525, 10, de Apolline. ῐᾰ]

Ἰάχέω, Clamo, Vociferor : interdum et Cum clamore s. vociferatione loquor. Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 745] : Οὐδὲ μάτην ἰάχησας. [Nonn. Jo. c. 7, 104 : Ἰησοῦς δ' ἰάχησεν ... 17, 2 : Ἐῷ δ' ἰάχησε τοκῆι. Conf. Ἰαχχέω.]

Ἰάχὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio. [Photius p. 100, 16 : Ἰ., βοὴ, ἦχος, ἢ θρῆνος.] Hom. Il. P, [266] : Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ' Ο, [396] : Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε· Π, [373] : Ἰάχη τε φόβῳ τε Πάσας πλῆσαν ὁδούς. Itidem Hesiod. [Th. 708] : Φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε. Legitur ap. Hippocr. quoque. [Pindar. Pyth. 3, 29 : Ἁμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων. Ἰαχὰ αὐλῶν poeta ap. Plut. Mor. p. 1104, E. Conf. Ἰαχχή.]

[Ἰάχη, ἡ, Iacha, nympha. Homer. Hymn. Cer. 419. υυ-]

Ἴάχημα, τὸ, Clamor. Suidæ ἰαχήματα sunt ᾠδαὶ Διονυσιακαὶ, in hoc ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 165] hexametro : Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων· ubi nota cymbalis tribui ἰαχήματα, quæ magis proprie tinniunt, crepitant. [Ex ἄχημα corruptum v. s. Ἤχημα, neque alterum Euripidis exemplum Herc. F. 883 satis certum est.]

[Ἰάχινος, Micus, Gl.]

[Ἴαχος, i. q. ἰαχὴ, Orph. H. 48, 3, loco suspecto. Corruptum ex Ἴακχος v. s. h. v.]

[Ἰαχρὸν, εὐδιεινὸν (codex εὐδηνὸν), Serenum, Hesych. Conf. Διαχρόν.]

Ἰάχω, Vociferor, Clamo. Hom. Od. Δ, [454] : Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπέσσυμεθ'· Il. P, [317] : Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον· Υ, [285] : Σμερδαλέα ἰάχων. Nonn. transitive [Jo. c. 4, 239 : Μίαν εἶν ἑνὶ πάντες ὀπάονες ἴαχον αὐδήν· c. 7, 10, ὁμόθροον αὐδήν· c. 6, 22] : Ἴαχε φωνὴν, Vocem cum clamore edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰάχειν, pro Resonare, Sonum et strepitum edere, Crepitare : ut Il. A, [482] : Πορφύρεον κῦμ' ἴαχε νηὸς ἰούσης, Resonabat, Strepebat, ἤχει. Et [Od. I, 391] : Πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα Φαρμάσσων, Strepentem, vel potius Stridentem. Item Hesiod. [Sc. 232] : Βαινουσέων

ἰάχεσκε σάκος, Resonabat, Crepitabat : ἦχον ἀπετέλεσε. Ubi ἰάχεσκε Ionice dixit pro ἴαχε.

[Ἰαώ, ἡ σωτηρία, παρ' Ἑβραίοις, Zonar. Quidam nomini יהוה (*Jehovah*) putarunt notionem inesse salutis et gratiæ, provocantes etiam ad Jes. 43, 11. Tittmann. Ἰάω nomen solis in orac. ap. Macrob. Saturn. 1, 18 : Φράζεο τὸν πάντων ὕπατον θεὸν ἔμμεν' Ἰάω. Jo. Lydus De mens. p. 83, Dionysum a Chaldæis Punice *Iao* et multis in locis *Sabaoth* dici refert. ... Ceterum Ἰάω scribitur ap. Macrob., Ἰαῶ ap. Diodor. 1, 94, plerumque Ἰαώ. V. Joh. Drusii Tetragrammaton c. 11, 19. Lobeck. Aglaoph. p. 461. Alex. Trall. 2, p. 199 : Ὀρκίζω σε τὸ ὄνομα τὸ μέγα Ἰαὼθ, Σαβαὼθ, ὁ θεὸς ὁ στηρίξας τὴν γῆν.]

[Ἰαωλχός. V. Ἰωλχός.]

[Ἰάων. V. Ἰάονες. || Fluvius Peloponnesi. Dionys. Per. 416 : Ὄθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων. Idem epitheton est ap. Callim. H. Jov. 21.]

[Ἴβα. V. Ἴγα.]

[Ἴβαῖοι, οἱ, Ibæi. Steph. Byz. : Ἴβ. οἱ καὶ Ἰβηνοὶ, ἔθνος Κελτικῆς. Ἰβηνοὶ δ' εἰσὶ καὶ Λυδίας, οἳ καὶ Ἰαωνῖται λέγονται.]

[Ἰβανατρίς. Ἰβανέω. Ἰβάνη. Ἴβανος. V. Ἴβη.]

[Ἰβάνωλις, ιος, ὁ, Ibanolis, Mylasensis. Herodot. 5, 37 et 121.]

[Ἰβάρβιον, χαλεπὸν, ἀνυπόστατον, Hesych.]

[Ἴβας, ὁ, Ibas, n. pr. in Actis Synodi quartæ ap. Phot. Bibl. p. 4, 39.]

Ἴβδης, ου, ὁ, Eust. teste [p. 525, 34; 858, 38] ἰδιωτικώτερον dicitur ὁ περὶ τὸ ἔδαφος τοῦ πλοίου πάσσαλος, Clavus qui est in fundo navis, quoque educto aqua effluit, ne putrescat navis. Hesiod. χείμαῤῥον vocat, alii εὐδίαιον.

[Ἴβη, ἡ.] Ἴβην Hesych. esse dicit σορόν : afferens et Ἴβηνοι pro σοροὶ, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί : addens tamen etiam εὔθυμοι, νοεροί : subjungensque præterea, Ἴβηνος, πλησμονή. [Ἴβη idem esse voc. videtur quod θίβη : quod v. His addimus quæ de cognatis Hesychii glossis dixit HSt.] || Βῆνος, Hesychio κιβωτὸς, Cista, Arca. || Ἰβανεῖ Hesych. affert pro ἀντλεῖ, Haurit. Et Ἰβάνη pro ἀντλητήριον, κάδος, Haustrum, Cadus, Urceus. Necnon Ἴβανον pro κάδον, σταμνίον, χαλκίον. [De his vocc. v. Letronne *Journ. des Sav.* 1833, p. 406 sq.] At Ἴβηνα Cretensibus appellari ait τὸν οἶνον. [Et addit : Οἱ δὲ βήλα (?).] || Ἰβύηχα Hesychio est σεμνότης, vel σωρὸς κρεῶν. [Ἰβύκχα Is. Voss. Ἴβυκχος, Ἰβύκχη, vel Ἰβύκχα legitimam habet formam, ut σικχὸς, ejusque generis plura. Intellige vero σεμνότητα, gravitatem et modestiam sacri silentii, dum res divina fit; eo nos ducunt Ἴβυς, εὐφημία, et reliqua. Si recte σορὸς conjectavit Martin., legendum præterea fuerit νεκρῶν, non κρεῶν : carnes enim σοροῖς recondi, quis se legisse meminit? Conjecturæ fidem addit non tantum ἴβην, sed et certior interpretatio, quippe duabus simili potestate vocibus adjectis firmata, in Ἴβηνοι. Dubites an eodem sint referenda, quæ præcedunt, Ἴβανον, Ἰβάνη : quod si verum, non alio pertinebunt Ἰβανεῖ, et Ἰβανατρὶς, σχοινίον ἰμητήριον. Neque enim credibile, in his β poni pro μ. Atque adeo suspicari licet, infra in Hesych. legendum : Ἰμονία, ἧ χρῶνται πρὸς τὰς ἀνιμήσεις τῶν ὑδάτων. Κύπριοι δὲ Ἴβας (pro Ἴμας), ἤγουν τὰ σχοινία τῶν ἀντλημάτων. Hemst.]

[Ἴβηρ, ὁ, Iberus, fluvius Hispaniæ. Polyb. 2, 13, 7; 22, 11; 3, 27, 9; Strabo 3, p. 156 et seqq. || Ἴβηρες, οἱ, Iberi. V. Ἰβηρία. Hesych. : Ἴβηρ, χερσαῖόν τι θηρίον, ἀφ' οὗ καὶ Ἴβηρες. ῐ]

[Ἰβηράρχης, ὁ, Imperator Iberorum. Const. Man. Chron. p. 121. Boiss.]

[Ἰβηρία, ἡ, Iberia, regio a Pyrenæis montibus ad columnas Herculis pertinens, Hispania. Herodot. 1, 163, Strabo libro tertio et scriptores ab Steph. Byz. citati. Nomen ductum a fluvio qui Ἴβηρ (*Ebro*) vocatur. Incolæ Ἴβηρες, οἱ, ap. Strabonem aliosque geographos. Ex Aristophanis Triphalete memorat Steph. Byz. (Dativus Ἴβηρσι apud Strabonem 4, p. 189.) Idem Ἰβηρίτης, ὁ, annotavit ex Parthenio, et Ἴβηρος, ὁ, ex Cratini Μαλθακοῖς (« Αὐτὸς Ἴβηρος τραγοπώγων ») et Quadrato; femin. Ἰβηρὶς, ίδος, ἡ, ex Menandri Aspide « Ἑλληνὶς, οὐκ Ἰβηρίς. » || Frequentius est adject. Ἰβηρικὸς, ἡ, ὸν, ut Ἰβηρικὰ ἔθνη ap. Strab. p. 152, 164; Ἰβηρικὴ παραλία 164. || Iberia alia, inter Pontum Euxinum et mare Caspium sita : de qua v. Strabon. 11, p. 497 et seqq. Ἰβηριὰς, άδος, in epigr. Philippi Anth. Pal. 9, 561 : Τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος.]

Ἰβηρὶς, ίδος, ἡ, Iberis : herba quædam, de qua Plinius multis in locis, Dioscor. vero l. 1, cap. ult. Forsitan autem sic nominata est quod in Iberia primum reperta sit. [Galen. vol. 13, p. 635 : Ἔοικεν ὁ Δαμοκράτης τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀνομαζομένην λεπίδιον ἰβηρίδα καλεῖν ἀπὸ τῆς χώρας. Male ἰβεριάδα ap. Paul. Æg. p. 244, 46. Weigel.] Duplex porro est Iberia, altera Persiæ finitima, altera ad columnas Herculis, ab Ibere seu Ibero fluvio denominata : a quo et accolæ illius dicuntur Ἴβηρες sive Ἴβηροι, et ab his possess. Ἰβηρικός. Alio nomine Hispani dicuntur : et regio, Hispania.

[Ἰβηροβοσκὸς, ὁ, ἡ, Iberos alens. Lycophro 643 : Ἀχτὰς ἐμβατήσονται λεπρὰς Ἰβηροβοσκούς.]

[Ἰβηροτρόφος, ὁ, ἡ, Iberos alens. Const. Man. Chron. p. 121. Boiss. Tzetz. ad Hesiod. Op. 59.]

[Ἰβίβυος, παιανισμὸς, Hesych.]

[Ἴβινος, ἀετὸς, Hesych.]

Ἴβις, ιδος, sive ιος, ἡ, Ibis, avis serpentes devorans, ob id coli solita ab Ægyptiis : v. Herod. [2, 75 sq.] et Plin. 25, 8; 8, 27; 10, 48. [Strabon. 17, p. 823. Genit. ἴβιος, accus. τὴν ἴβιν et τὰς ἴβις ap. Herodot. l. c.; αἱ ἴβιες ap. Aristot. H. A. 9, 27; ἴβιδι schol. et Tzetz. ad Lycophr. 513, ubi duo codd. ἴβι. Ἴβεως Galen. vol. 2, p. 360, Geopon. 13, 8, 5; 15, 1, 15; ἴβέσι Pausan. 8, 22, 5, Philo vol. 2, p. 570, 2. Constans autem in libris accentus vitium est ἴβις, quod correxi ap. Aristoph. Av. 1296. Nam ι produci apparet ex versu Timoclis ap. Athen. 7, p. 300, A : Πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἴβις ἢ κύων; Zonaras p. 1083 : Ἴβις κλίνεται ἴβιδος, ἡ αἰτιατικὴ τοὺς (imo τὰς) ἴβιδας ἢ καὶ τοὺς ἴβεις, ὡς τοὺς ὄφεις. G. Dind.]

Ἰβίσκος, ὁ, a nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species malvæ sylvestris, Diosc. 3, 163. Suidas cum Galeno ἐβίσκον vocat, Plin. [19, 5] cum Diosc. Hibiscum, præfixa aspirationis nota. [Conf. Ἐβίσκος.]

[Ἴβρι, τινὲς τὸ βοᾶν· οἱ δὲ τὸ πολύ. Ἔστι δὲ Λυδῶν, Hesych. Ἴβυ, suadente literarum serie, Is. Vossius. Conf. Ἴβυξ.]

[Ἰβρίκαλοι, χοῖροι, Hesych. Ἰβρύκαλος, ὁ χοῖρος, Zonar. p. 1083. V. Ὀβρίκαλον.]

[Ἴβριος. V. Ἰβυκτήρ.]

[Ἰβὺ μέγα, ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα. Οὕτως Τηλεκλῆς (Τηλεκλείδης Albert.), Photius p. 100, 18. Ab ἴβυ verbum ἰβυκινήσαντες derivat Hesych., ex quo Photii gl. sic est redintegranda, Ἰβὺ, μέγα. Ἰβυκινήσαντες, ἀντὶ τοῦ ... Ceterum conf. Ἴβυξ.]

[Ἰβυδήνας. V. Ἴβυξ.]

[Ἰβύηχα. V. Ἴβη.]

[Ἰβυκάνη. Ἰβυκανίζω. Ἰβύκειος. Ἰβυκηνίζω. Ἰβυκινῆσαι. Ἰβύκινος. V. Ἴβυξ.]

[Ἰβυκτὴρ, ῆρος, ὁ. Hesych. : Ἰβηκτὴρ (ἰβιάκτηρ Lex. mscr. ap. Albert.), ὁ παρὰ Κρησὶν Ἴβριος, ἐμβατήριον ποιησάμενος, ὅπερ ὁ ᾄδων οὕτω καλεῖται. Satis videtur manifestum voces ἴβυ, ἴβυς, ἰβύειν, ἰβυκινᾶν, etc. quadam inter se cognatione connecti : nec aliunde repetendum supra ἰβίβυος, syllaba commode duplicata, nisi potius ἴβιβυς scribi debet. Huc etiam refer ἰβηκτὴρ, ubi ordo literarum poscit ἰβικτὴρ, quod vitio scriptum pro ἰβυκτήρ. Hemst. Idem corrigit ὁ παρὰ Κρησὶν Ἴβυος πρῶτος ἐμβ.]

[Ἰβύκχα. V. Ἴβη.]

[Ἴβυλλα, ἡ, Ibylla. Steph. Byz. : Ἴβ., πόλις Ταρτησίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἰβυλλῖνος· παρ' οἷς μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.]

Ἴβυξ, Hesychio est species Avis [Addit Hesych., καὶ ἴβυς. Chœrob. ap. Bekk. Anecd. p. 1382 : Ἴβυξ ἴβυκος· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου]; Etymologo εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ : e quo dici esse nomen proprium Ἴβυκος : ad quod etymon Athen. quoque allusisse videtur, quum [13, p. 601, B] dicit, Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν. Fuit autem Ibycus unus ex novem qui celebrantur Lyricis. [Aristoph. Thesm. 167.] A quo forma possess. [Ἰβύκειος ἵππος ap. Platon. Parmen. p. 137, A.] Ἰβύκειον ῥησείδιον, Dictum Ibyci [Lesbon. De

schem. p. 178 sq.], τὸ Ἰβύκου ἔπος, ap. Suid. Id autem est, Μήτι περὶ θεοὺς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμεῖψαι. Ab Eod. et quoddam μουσικὸν ὄργανον dictum est Ἰβύκινον, teste eod. Suida : quod Sambucam fuisse conjicere est: nam aliquanto post, ortum et vitam ejus breviter describens, dicit eum primum invenisse τὴν καλουμένην σαμβύκην, εἶδος κιθάρας τριγώνου. Ab ave autem illa ibyce est verbum Ἰβυκηνίσαι: ita enim Lex. meum vetus, παρὰ τὸ ἴβυξ, ἴβυκος (ἔστι δὲ τὸ ἴβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ) γέγονεν ἰβυκηνίσαι· ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγουσι βουκηνίσαι. Suid. autem et verbum Ἰβυκανίσαι, et nomen Ἰβυκανῖται, una cum instrumento Ἰβυκάνη, ab Ibyco auctore dictum innuit, sic scribens, Ἰβυκανιτῶν, ἀπὸ Ἰβύκου εὑρετοῦ. Et mox, quum dixisset Ἰβύκινον esse μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ Ἰβύκου, subjungit veluti exempli loco hæc verba suppresso auctoris nomine : Κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν Κελτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἀναρίθμητον ἦν τὸ τῶν ἰβυκανιτῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος· οἷς ἅμα τοῦ παντὸς στρατοπέδου παιανίζοντος, κραυγὴ ἦν συμμιγὴς, ὡς καὶ τοὺς παρακειμένους τόπους ἠχεῖν, καὶ δοκεῖν προΐεσθαι φωνὴν ἐκπληκτικήν. Innuit igitur ab Ibyco inventore dictam fuisse ἰβυκάνην, Buccinam : inde ἰβυκανίτας, Buccinatores : et ἰβυκανίσαι, Buccinare : idque multo est verisimilius quam mei Lex. etymon : etsi enim ἴβυξ avis sit κρακτικὴ et vociferatrix s. clamosa : tamen vix credibile est eam buccinæ sonum edere. Porro notandum est quod ad locum illum a Suida citatum sine nomine auctoris attinet, esse eum Polybii, desumptum ex ejus Hist. 2, [29, 6], sed vulgatas edd. ibi habere βυχανιτῶν, ut supra docui in Βυκάνη. Apud Hesych. reperio etiam Ἰβυκινῆσαι, expositum non solum βοῆσαι, sed etiam ἐπευφημῆσαι : una cum partic. ἰβυκινήσαντες. [Corrupta hæc ex ἰβυκηνίσαι et ἰβυκηνίσαντες. Conf. quæ s. Βυκανίζω dicta sunt.] Quibus subjungit, ἀπὸ τοῦ ἴβυ deductam esse hanc λέξιν : id autem esse Ionicum adv. significans τὸ πολὺ καὶ μέγα : alios exponere βοᾶν, alios τύπτειν, nonnullos εὐφημεῖν : quosdam δηλοῦν : esse vero et jusjurandum Ionicum. Ac ut ἰβυκινῆσαι exp. ἐπευφημῆσαι, ita Ἰβύκη affert pro εὐφημία : necnon Ἴβυς pro εὐφημία itidem, et Ἰβῶν pro εὐφημῶν : addens tamen his duobus posterioribus et alias expositiones : nimirum ἴβυς exponens etiam στιγμή : et ἰβῶν, etiam στάζων : nisi potius scripsit στίζων. [Στάζων ad particip. Ἴβων, pro εἴβων scriptum, εὐφημῶν autem ad ἰβύων spectare animadvertit Albert.] Præterea affert Ἰβύει pro τύπτει, βοᾷ : forsan derivatum ab ibye avi : nam ἴβυς sive ἴβυξ esse dicitur avis κρακτικὴ et clamosa : a qua et ἰβύειν, quod est τύπτειν, dictum videri queat, ut sit Tundere et Verberare, ut ibys suo rostro tundit et percutit. [Porro, Ἰβυδήνας, τοὺς εὐφημοῦντας. Ἴβης (ἴβυς Albert.) γὰρ ἡ εὐφημία. Ceterum conf. Ἴβρι, Ἰβὺ, Ἰβυκτήρ.]

[Ἰβύρτιος. V. Σιβύρτιος.]

[Ἰβύω. V. Ἴβυξ.]

[Ἴβωρα, τὰ, s. Ἰβύρα, ἡ, oppidum Ponti. Sozom. Hist. eccl. 6, 30; Gregor. Nyss. t. 3, p. 212, A. Memorat quoque Basil. t. 2, p. 1132, B, τὴν τῶν Ἰβωριτῶν χώραν. Hase.]

Ἴγα, Cypriis est σιώπα, Sile, Tace, Hesych. [Idem Ἴβα, σιώπα.] Procul dubio factum e σίγα, dempto σ.

[Ἴγγηρ (?), Theognost. Can. p. 16, 7.]

[Ἴγγια. V. Εἷς vol. 3, p. 291, B.]

Ἴγδη, ἡ, Hesychio θυεία : Suidæ τριβαία [Hippocr. p. 635, 34 : Τρῖβε ἐν ἴγδῃ. Geopon. 9, 26, 4 : Εἰς ἴγδην βαλόντες· nisi ἴγδει et ἴγδιν scrib.]: Etymologo itidem ἡ θυεία ἔνθα μίσγομεν τὰ ἀρτύματα· παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, abjecto μ. Latini Mortarium vocant et Pilam : in qua nimirum pharmaca aut condimenta tunduntur et teruntur. Phrynich. vero [p. 164] θυείαν dicere jubet, non ἴγδην. [Ap. Phryn. alii libri ἴγδιν, quod præferendum, et Hesychio quoque restituendum pro scriptura codicis ἴγδης, quod in ἴγδη mutavit Musur., quum in ἴγδις deberet. Ἴγδιν metrum postulat in versu Solonis ap. Polluc. 10, 103. Inter obsoleta vocc. numerat Sext. Emp. p. 265. Vitioso accentu ἰγδὶς in Gl. et in gramm. ms. Taur. ap. Peyron. ad Etym. M. p. 899, qui duplici vitio ἰγδὺς et ἰγδίς. Ἴδη pro ἴγδη ap. Hesych., de qua gl. v. s. Ἴδα.] Inde demin. Ἰγδίον, ut θυείδιον a θυεία, et Mortariolum a Mortarium. [Geopon. 12, 19, 5.] Rursum ἴγδη, s. Ἴγδις, est Saltationis genus, teste Polluce 10, c. 24 [§ 103]. Ibi enim in recensione vasorum culinariorum, quum dixisset Solonem in iambis τὴν θυείαν vocasse ἴγδην, addit, esse ἴγδην et ὀρχήσεως σχῆμα : et Comicum, alludentem ad nomen, quum dixisset, Γύναι πρὸς αὐλὸν ἦλθες, ὀρχήσῃ πάλιν τὴν ἴγδην, subjunxisse, Τὴν θυείαν ἀγνοεῖς; τουτέστι τὴν ἴγδην. Athen. quoque hujus saltationis meminit l. 14, [p. 629, F] : ibi enim inter γελοίας ὀρχήσεις ab eo commemorantur ἴγδις et μακτρισμός. Et Etym. ἰγδίσματα esse dicit εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι. Ubi nota hoc verbale Ἰγδίσματα, a verbo Ἰγδίζειν derivatum : quod erit, Lumbos huc illuc flectere in modum tudiculæ s. pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur. Ap. Suidam quoque scribe, Ἴγδισμα, λύγισμα. [Vulgo ἴδισμα. Illud confirmant codd. duo.]

[Ἴγδην, ἄρσην. Ἴγνην, ἄρσην, Hesych.]

[Ἰγδίζω. Ἰγδίον. Ἴγδις. Ἴγδισμα. V. Ἴγδη.]

[Ἰγδοκόπανον, τὸ, Mortarium. Schol. Hom. Λ, 147, pro ὀγδοκόπανον restituit Valcken. Anim. ad Ammon. p. 184. Glossæ mss. ap. Ducang. : Τὸ δὲ τύπτον τὰς κριθὰς ὕπερον λέγεται, ὅ ἐστιν ἰγδοκόπανον.]

Ἰγδόλης, Hesych. ὁ ἐπὶ μέρει γεωργῶν aut ἰκμαλέος.

[Ἰγδύς. V. Ἴγδη.]

Ἴγκρος, ὁ, Hesych. ἐγκέφαλος, Cerebrum, quod supra ἔγκαρος. [Ἴγκρος barytonum ap. Arcad. p. 74, 6.]

[Ἰγμαλέος, α, ον.] Ἰγμαλέην Hesych. affert pro ὑγρὰν, δίϋγρον, Humidam, Humectam, Madentem : pro quo scrib. ἰκμ.

Ἰγμὴ, Hesychio est βοὴ, Clamor, Vociferatio.

[Ἴγνη, ἡ, herbæ nomen videtur indicare ap. Hippocr., ut annotavit Gorræus, sed ea quænam sit incertum est, forteque ἰσάτις ἡ ἀγρία intelligenda eidem videtur, quam ἔγνην quibusdam vocari Dioscorides prodidit. Existimo vero locum lib. Περὶ γυναικ. φύσ. ab eo subindicari (p. 583, 19), ubi ad deturbandas secundas scribitur, Καὶ τὴν ἴγνυν οἴνῳ διατρίψας δοῦναι πιεῖν, Et ignen in vino tritam bibendam dato, vertit Cornarius, qui ἴγνην, ut et Gorr., legisse videtur. Calvus autem ἰχθύην (squatinæ cutem siccam ramentave) et ἴγνυν et ἴγδην legit, ut has omnes lectiones ex codd. Vaticanis sumpsisse videatur. Ex quibus nihilo certe verior lectio hauriri potest. Foes.]

[Ἴγνη, ἡ, Igna, πόλις πλησίον Πριάπου. Τὸ ἐθνικὸν Ἰγναῖος, Ἰγναία, Steph. Byz.]

[Ἴγνην. V. Ἴγδην.]

[Ἴγνητες, οἱ, Ignetes. Hesych. : Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον. Scrib. esse Ἴγνητες constat ex Apollon. De pronom. p. 330, C : Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθιγενεῖς παρὰ Ῥοδίοις ἴγνητες, τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Qui ad disyllabam formam respicit Γνῆτες, de qua diximus s. Γνής. Singular. Ἴγνης ponit Etym. M. «Fortasse ἴγνης nihil aliud est quam ἐγγενὴς cum præpos. ἴν junctum. » Lobeck. Paralip. p. 308.]

Ἰγνύα, ἡ, Hesychio est ψυχὴ, Anima [Respicit ad Reg. 3, 18, 21, ubi lxx : Ἕως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτ' ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις, alii vero interpretes χωλανεῖτε τῇ ψυχῇ. Heins.] : et τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος. [Phot. p. 100, 20 : Ἰγνύη, ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος ὀπίσω τοῦ γόνατος], Posterior genu pars : qui Lat. Poples dicitur; nam et ipsum esse oppositam genui partem ex his phrasibus patet, Terga ferire ac poplites cædere, Contendere poplitem, Flexo poplite sidere, Duplicato poplite ad terram incidere, Summittere poplitem. Idem Defectus poples, Succiduus poples, Lapsus poples : cui opp. Firmus poples, Tensus poples; est enim ea pars nervosa. Sic Plut. Artox. [c. 11] dicit Cyrum cecidisse τῆς περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναῤῥαγείσης. Et Galb. [c. 26 extr.] : Τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε, Cæsis poplitibus cecidit. [Diog. L. 4, 17 : Κυνὸς λυττῶντος καὶ τὴν ἰγνύαν διασπάσαντος. Hemst.] Dicitur etiam Ἰγνὺς, et in plurali ἰγνύες, teste Suida. [Hom. H. Merc. 152 : Ἰγνύσι. Theocr. 26, 17 : Ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.] Utrumque apud Aristot. reperiri aiunt [τὰς ἰγνύας H. A. 3, 4; ἰγνύα ib. 5], ac nominatim H. A. 1, [14] : Πρὸς τὴν ἰγνὺν, Ad poplitem. [Hesych. : Ἰγνύει καὶ ἰγνύην τὸ αὐτὸ, ἤγουν τὸ ἀντικνήμιον· cui Ἰγνύϊ καὶ

ἰγνύῃ restituit Lobeck. ad Phryn. p. 302.] Pro ἰγνύα autem, Ionice dicitur Ἰγνύη. [Hom. Il. N, 212 : Ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ· ubi schol. : Ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον· ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἰγνύα ἐστὶν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ια' τῆς καθόλου. Herodian. in Arcadii excerptis ex l. 12, p. 103, 28, ἰγνύη inter nomina in υη memorat. Theognost. Can. p. 106, 21 : Τὰ διὰ τοῦ υα ... ἰγνύα, ὀρύα, Ἀρίσταρχος συστέλλει τὸ α καὶ ἐκτείνει τὸ υ καὶ προπαροξύνει, ἐναλλαγὴν τόνου καὶ χρόνου πεποιηκὼς, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. Quæ adnotatio ambiguum est utrum ad ὀρύα an ad ἰγνύα an ad utrumque referenda sit. Aristarchum ἴγνυια scripsisse censet Gœttling. De accent. p. 147. Archilochi nomen substituebat Meinek. Quæst. scen. 1, p. 19. Theocr. 25, 242 : Παρ' ἰγνύησιν ἔλιξεν. Epigr. Anth. Plan. 4, 253 : Πρὸς ἄκρην ἰγνύην. G. D. Galen. vol. 2, p. 828, 1 : Ὀλίγον πρὸ τῆς ἰγνύος. Id. ib. p. 330, 3 : Τὸν παραλελειμμένον τοῖς ἀνατομικοῖς μῦν ἐν ἰγνύϊ. Lucian. Ver. hist. 1, 23 : Ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν. Hase.]

[Ἴγξ. V. Ἰυγξ.]

Ἴδα, Hesychio μάχη, Pugna. [Ex Δαΐ, μάχη corruptum videtur Ruhnkenio.] Alioqui Ἴδα est nomen Montis in Phrygia et Creta : a quo Jupiter cognominatur Ἰδαῖος, quod ibi coleretur et templum haberet, atque adeo invocatur Ζεὺς πατὴρ Ἴδηθεν μεδέων, Ab Idæ verticibus mundi habenas regens. Inde et Ἰδαία πεύκη ap. Theophr. H. Pl. 3, 10. Et Ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, ap. Diosc. 4, 45, quam Plin. Idæam herbam vocat 27, 11. Necnon Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quam nonnulli Alexandrinam vocant, teste Diosc. 4, 147 : et Plin. 15, c. ult., quoniam plurima in Ida provenit. Idem Plin. meminit et ficus Idææ : meminit etiam δακτύλων Ἰδαίων, de quibus v. in Δάκτυλος, et Suidam. || Affertur vero et Ἴδαι pro Loca densa arboribus : sed sine exemplo. V. Ἴδη. [Et ex Ind. :] Ἴδη, Ion. pro Ἴδα, Ida : unde adv. Ἴδηθεν pro ἐξ Ἴδης, Ex Ida, s. Ab Ida, monte. [Steph. Byz. : Ἴδη, Τροίας ὄρος· ... ἀπὸ Ἴδης βασιλίσσης, ὡς Χάραξ. Οἱ οἰκοῦντες Ἰδαῖοι καὶ Ἰδηίδαι ἀπὸ τῆς Ἰδηίς εὐθείας θηλυκῆς. Ἴδης ἐν κνημοῖσι Il. B, 821. Ἴδην ... πολυπίδακα μητέρα θηρῶν, Θ, 47. Ἴδῃ ap. Æsch. Ag. 283 ; Ἴδης 281 ; Ἴδῃ Eurip. Hipp. 1253 ; Ἴδης Rhes. 282. (Forma Dorica in carminibus melicis, ut Ἴδαν ib. 552 ; Ἴδᾳ Hec. 644 ; Ἴδας ὄρος Or. 1383.) Ἴδης Thuc. 4, 52 ; 8, 108 ; Ἴδης τῆς Κρητικῆς Pausan. 5, 7, 6. || Ἴδηθεν. Hom. Il. Γ, 276 : Ζεῦ πάτερ Ἴδ. μεδέων· Δ, 475 : Ἴδ. κατιοῦσα. || Ἰδαῖος, αία, αῖον. Il. Θ, 170, O, 169 : Ἰδαίων ὀρέων· Π, 605 : Ἰδαίου Διός. Sæpissime ap. Tragicos. Ἰδαίου πυρὸς Æsch. Ag. 311 ; Ἰδαίας χθονὸς Soph. Aj. 434 ; Ἰδαία κόνις Eurip. Hec. 325 ; Ἰδαίαν ὕλαν 631 ; Ἰδαῖα νάπη Tr. 1066. || Ἰδήιον pro Ἰλήιον lectum fuit a Cratete Il. Φ, 558.] Ab Hesych. appellative quoque exp. ὕλη, Sylva : qui etiam addit, Iones ita vocare δρυμῶν ὄρος, Montem dumetis spissum. [Herodot. 1, 110 : Χώρη ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφής. Similiter 4, 109, 175 ; 7, 111, et ἴδη ναυπηγήσιμος 5, 23. Pausan. 10, 12, 7 : Ἰδαίαν δὲ ἐπίκλησιν γενέσθαι τῇ νύμφῃ κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, τῶν δὲ χωρίων τὰ δασέα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἴδας τότε ὀνομάζεσθαι. Theocr. 17, 9 : Ἴδαν ἐς πολύδενδρον· ubi schol. etymologiam ineptam proponit, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα. Philostr. Epist. p. 912 : Ἴδας καὶ πεδία.] Significare etiam ψιλὸν τόπον, Locum nudum arbustis et stirpibus : a Rhodiis appellari ita τὸ ξερόκοπτον. [Corrigendum ξηροκόπιον cum Salmasio intelligendumque de mortario, quod ἴγδη vel ἴγδις dicitur. || De colorum varietate Philostr. Imag. p. 804 : Δοκοῦν σκυθρωπάζειν (purpuram Phœnicum dicit) ἕλκει τινὰ παρὰ τοῦ ἡλίου ὥραν καὶ τῷ τῆς ἴδης ἄνθει ῥαίνεται· et p. 858 : Ὁ δ' ἥλιος οἷον ἄνθος τι ἐπάγει αὐτῇ καὶ φοινίττει τὴν κόρην μετρίᾳ τῇ ἴδῃ. Priore l. utitur Moschopulus s. v. Ἄνθος, βοτάνην τινὰ ἴδην comminiscens. Probabilior Jacobsii sententia est (p. 378), hunc usum vocabuli ex loco Homerico explicantis Il. Ξ, 347. G. D.] Addit [Hesych.] significare et μορφὴν, Formam, ut i. sit q. ἰδέα. [ῑ]

[Ἰδαῖος, αία, αῖον. V. Ἴδα.]

[Ἰδαῖος, ὁ, Idæus, præco Trojanus, Hom. Il. Γ, 248 ; H, 276, 278. || Daretis filius, Trojanus. Il. E, 11. || Cyrenæus, olympionica. Pausan. 6, 12, 2. ῑ]

[Ἴδακος, ἡ, Idacus, locus Chersonesi Thraciæ. Thucyd. 8, 104 : Ἀπὸ Ἰδάκου μέχρι Ἀρριανῶν.]

Ἰδάλιμος, [ὁ, ἡ], Æstuosus, Sudorificus : ἰδάλιμον καῦμα, τὸ ἱδρωτοποιὸν, Hesych., procul dubio respiciens ad Hesiod. Op. [417] : Ἧμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου. Itidem Suid. ἰδάλιμον esse dicit τὸ καυστικόν. Eidem est τὸ εὐειδὲς, Speciosum, ut et Hesych. Sed tunc ab εἴδω, s. ἰδάλλομαι aut ἰνδάλλομαι derivatum esse sciendum est, et scribi etiam εἰδάλιμον. Rursum Suidæ ἰδάλιμος est ὁ ἱδρὼς, Sudor. Hesychio vero etiam ὄρνις ποιὸς, Avis quædam : ap. quem in præcedente signif. scriptum Ἰνδάλιμος et Ἰνδάλιμον, sed non suo loco, i. e. in quo non servata est series alphabetica.

[Ἰδάλιον, τὸ, Idalium, urbs Cypri, cujus in vicinia lucus fuit Veneri sacer. Theocr. 15, 10 : Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. Frequentius memoratur a poetis Latinis, qui adjectivo quoque *Idalius* utuntur. Τὸ ἐθνικὸν Ἰδαλεὺς ponit Steph. Byz. ΙΔΑΛΕΩΝ numi duo ap. Eckhel. vol. 3, p. 86.]

[Ἰδάλλομαι.] Ἰδάλλεται Hesych. exp. φαίνεται, Videtur, Apparet : quod et εἰδ. et ἰνδ. prima producta.

[Ἰδάνθυρσος, ὁ, Idanthyrsus, Scytharum rex. Herodot. 4, 76, 120, 127 ; Strabo 15, p. 687. Ἰανδύσου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως ap. Phot. Bibl. p. 17, 6, ex Arriani Parthicis.]

[Ἰδανικὸς, ἡ, ὸν, In specie exstans. Timæus Locr. p. 97, D : Τὸν ἰδανικὸν κόσμον.]

[Ἰδανὸς, ἡ, όν.] Ἰδανὸν, Hesychio εὐειδὲς, Speciosum [Callim. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 7, 22, et schol. Il. Ξ, 172 : Τὰς ἰδανὰς Χάριτας. Hesych. : Ἰδάνη, τρυφερὰ, εὐπρεπῆ. Scrib. videtur Ἰδανὴ, ... εὐπρεπής] : item τὸ ἡδύοσμον et τὸ Ἀχίλλειον ῥιζίον.

Ἴδαρ, Hesychio βρῶμα, Cibus, Esca, quod est εἶδαρ.

[Ἰδάρνας, ὁ. Hesych. : Ἰδ., ὁ ἐκτομίας· οἱ δὲ βάρβαρον· οἱ δὲ, μάντεως ὄνομα· οἱ δὲ, πόλιν τῆς Καρίας εἶναι Ἰδάρνην, καὶ ἀπὸ ταύτης τοὺς μάντεις λέγεσθαι. Photius p. 100, 22 : Ἰδαρναῖοι, μάντεις ἀπό τινος Ἰδαρνοῦ (scr. Ἰδάρνου) μάντεως· οἱ δὲ ἀπὸ πόλεως Καρικῆς. Καλλίστρατος δὲ τοὺς ἐκτομίας.]

[Ἴδας, α, ὁ, Idas, Cleopatræ pater. Hom. Il. I, 558, ubi genit. Ἴδεω. || Apharei filius. Pausan. 4, 2, 7 ; 5, 18, 2. Genit. Ἴδα ap. Plut. V. Thes. c. 31. || Idas Cures. Pausan. 5, 7, 6 ; 14, 7. || Etym. M. p. 465, 11 : Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται· ... εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἑνὶ φωνήεντι, οἷον .. Μίδας Μίδου· τὸ γὰρ διὰ τοῦ ντ κλινόμενον Μείδας Μείδαντος διὰ διφθόγγου. Οὕτως οὖν καὶ Ἴδας Ἴδου· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἥμαρτεν εἰπὼν διὰ τοῦ ι « Ἴδαντος κούρη ».]

[Ἴδε. Ἰδέ. V. Εἴδω vol. 3, p. 210, 211.]

Ἰδὲ, per systolen usurpatur a poetis pro ἠδὲ, Et : quemadmodum Hesych. quoque esse dicit σύνδεσμον ἴσον τῷ καί : annotans tamen poni et pro ὅπως, Ut. Sic Idem ἰδέ σοι affert pro καί σοι. [Hom. Il. Γ, 194 : Ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν· Od. Γ, 10 : Οἳ δ' ἰθὺς κατάγοντο ἰδ' ἱστία νηὸς ἐΐσης στεῖλαν ἀείραντες. Unicum de Tragicis exemplum est Soph. Ant. 969 : Ἀκταὶ Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρῃκῶν ἄξενος Σαλμυδησός· nam sic ex cod. Tricliniano uno correcta est reliquorum librorum scriptura metro adversa ἠδ'.]

Ἰδέα, ἡ, alicubi et Εἰδέα [forma vitiosa, locis aliquot Hippocratis ab librariis illata, et Aristoph. Thesm. 436, ubi v. quæ annotavi. G. D.], Species, [Forma sub oculos cadens, Adspectus. Hesych. : Ἰδέα, ἡ ὁμοιότης, μορφὴ, εἶδος, καὶ τὸ ἐλάχιστον σῶμα, θεωρία. Theogn. 128 : Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι. Pind. Ol. 10, 122 : Ἰδέᾳ τε καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον. Aristoph. Nub. 289 : Ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον ἀθανάτας ἰδέας· Av. 1000 : Ἀὴρ ἐστὶ τὴν ἰδέαν ὅλος κατὰ πνιγέα μάλιστα. Theocr. 29, 6 : Τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. Plato Protag. p. 315, E : Τὴν ... ἰδέαν πάνυ καλός. Eur. Bacch. 471 : Τὰ δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι ;] ut ἰδέα τοῦ ἀρίστου, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 46, C] vertit Species optimi : et, Συνεκεράσατο εἰς μίαν ἰδέαν, Unam in speciem temperavit. [Polit. p. 308, C : Ἐκ τούτων ... μίαν τινὰ δύναμιν καὶ ἰδέαν δημιουργεῖ.] Sæpe etiam redditur Genus, sicut εἶδος : velut quum Theophr. septem genera sa-

porum vocat ἑπτὰ ἰδέας τῶν χυλῶν. Sic τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, Artium varia genera. Sed et ipse Thuc. passim ita usus est, et quidem de re qualibet; legimus enim ap. eum, Πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας, item πᾶσα ἰδέα ὀλέθρου et θανάτου, necnon [3, 112] φυγῆς: et [1, 109] πᾶσαι ἰδέαι πολέμων. [Herodot. 6, 119 : Φρέαρ τὸ παρέχεται τριφασίας ἰδέας, Tria diversa rerum genera. 2, 71 : Φύσιν παρέχονται (οἱ ποτάμιοι ἵπποι) ἰδέης τοιήνδε· 1, 203 : Φύλλα τοιῆσδε ἰδέης, ubi non de externa specie, sed de interiore vi ac natura agitur. 6, 100 : Ἐφρόνεον διφασίας ἰδέας, Duo genera consiliorum. Schweigh. Τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ Thuc. 2, 62; 6, 76. Aristoph. Ran. 384 : Ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν· Av. 993 : Τίς ἰδέα βουλήματος; Schol. Theocr. 15, 112 : Παντοία ἰδέα ὀπωρῶν.] Quinetiam rhetores suas habent λόγου ἰδέας, vocantes λόγον πανηγυρικὸν, δικανικὸν, συμβουλευτικὸν, de quibus lege Hermog. [Ἰδέαι λόγου sunt genera dicendi ea, de quibus singularem librum scripsit Hermogenes, h. e. variæ virtutes et affectiones quarum oratio capax est. (Maximus Planud. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 439 : Ἑπτά εἰσιν αἱ ἰδέαι αἱ γενικώταται, σαφήνεια, μέγεθος, κάλλος, γοργότης, ἦθος, ἀλήθεια, δεινότης.) Ipsam hanc ἰδέαν autem schol. Hermog. (in Walzii Rhett. vol. 7, p. 861) ita definit: Ἰδέα δέ ἐστι ποιότης λόγου τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόδιος προσώποις τε καὶ πράγμασιν κατά τε ἔννοιαν καὶ λέξιν καὶ τὴν ὅλην τῆς ἁρμονίας διαπλοκήν. Conf. Tzetz. Chil. 6, 79. Unde patet quid sit ἰδέαις κεραννύειν τοὺς λόγους ap. Phot. Bibl. cod. 175, h. e. varietate dicendi orationem distinguere. Ernest. Lex. rhet.] Denique medici quoque ita dicunt τὴν ἰδέαν πυρετοῦ, τὴν τῶν φαρμάκων ἰδέαν, quæ habet inter alios Galen. || Ἰδέαι, Formæ, ut Cic. interpr. ap. Plat. [cujus v. Parm. p. 132 sq.] Plut. in Plat. Quæst. [p. 1001, E]: Κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα [νοητὰ] τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον, Ponentem exemplares rerum formas, quas Ideas appellant, veluti simulacrorum exempla imaginumque, Bud. Lucian. [Vit. auct. c. 18]: Αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. De his lege Aristot. Metaphys., ubi et εἴδη eas appellat. [1, 6, aliisque ll. : v. Trendelenburgii librum De doctrina Platonica de ideis et numeris ex Aristotele illustrata, Lips. 1826. Plut. Mor. p. 882, D : Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας καὶ αἰτία γινομένη τῆς τούτων δείξεως. Σωκράτης καὶ Πλάτων χωριστὰς τῆς ὕλης οὐσίας τὰς ἰδέας ὑπολαμβάνει ἐν ταῖς νοήμασι καὶ ἐν ταῖς φαντασίαις τοῦ θεοῦ, τουτέστι τοῦ νοῦ, ὑφεστώσας. Ἀριστοτέλης δὲ εἴδη μὲν ἀπέλιπε καὶ ἰδέας, οὐ μὴν κεχωρισμένας τῆς ὕλης, ὃ ἐξ ὧν γεγονὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Οἱ ἀπὸ Ζήνωνος στωικοὶ ἐννοήματα ἡμέτερα τὰς ἰδέας ἔφασαν.] || Ἰδέα τοῦ σώματος ap. Plut. redditur Species corporis, Pericle [c. 3]: Τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος· sed Lat. Speciem oris potius dicunt. || Ἰδέα quandam habet ap. Thuc. signif. illi propemodum peculiarem : 2, [19] : Ἐπειδὴ μέντοι προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ, καὶ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν. Ibidem, Πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδέαν ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. In quo posteriore l. sunt qui cum ἰδέαν subaudiant gen. ἐπινοίας : sed is non itidem alteri loco convenire possit. Sunt etiam qui hic quoque locum habere putent nomen Species : sed exemplum desidero. Alii πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες interpr. Omni ope conati. At ego arbitror significare potius Omne commenti genus, artis, artificii. [Aristoph. Nub. 547 : Ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι.] Observavi autem et nomine εἶδος eum sic uti non semel, quum dicit aliquem τρέπεσθαι ἐπὶ τοιοῦτον εἶδος. Latinos certe aliquem Ad has vel illas artes confugere, eodem sensu dicere existimo : sed εἶδος aut ἰδέαν perinde esse ac si quis dicat Ad illud artium genus.

[Ἰδέατος. V. Ἰδήρατος.]

[Ἰδεῖν. V. Εἴδω vol. 3, p. 210, 211. || Ἴδειν (?), τὸ εἶκειν ἐν τῷ ἀστραγαλίζειν, Hesych.]

[Ἰδέρνης, ὁ, Idernes, Persa. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 38, 22. Genit. Ἰδέρνεω ib. p. 43, 13.]

Ἰδέρως, Hesychio, [Photio] et Suidæ ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, Qui primo statim intuitu in amorem rapitur : ut Leander ille Musæi, qui ὡς ἴδεν εὐκλέα κούρην, πυριπνεύστοισι δάμη ἀδόκητον ὀϊστοῖς. Sic etiam accipiunt illud Theocr. [2, 82] : Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὅς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη· quod Virg. sic interpr., Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error!

[Ἰδεχθής. V. Εἰδεχθής.]

[Ἰδέων (?), φαινόμενος· καὶ εἶδος ἀετοῦ, Hesych.]

[Ἴδη. V. Ἴδα.]

[Ἰδήεσσα, ἡ, Ideessa. Strabo 11, p. 499 : Ἔστι δὲ καὶ πολίχνιον ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ, Φρίξου πόλις, ἡ νῦν Ἰδήεσσα. Alii libri Ἰδείησσα.]

[Ἴδηθεν. Ἰδηΐδης. Ἰδήιος. Ἰδηίς. V. Ἴδα.]

Ἴδημα, τὸ, Hesychio est ὅραμα, Visum s. Visio.

Ἰδήμων, ὁ, ἡ, Hesychio est ἔμπειρος, γνωστικὸς, Sciens, Gnarus, Peritus : qui et εἰδ. per diphth. [V. Εἰδήμων.]

Ἰδήρατος, ὁ, ἡ, Hesychio est καλὸς, ὡραῖος, Pulcher, Formosus : ut sit ὁ ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν, seu Cujus τὸ εἶδος est ἐρατόν. [Idem, Ἰδέατος, καλὸς, ἀνὴρ Σικελός. Corrig. καλὸς ἀνήρ· Σικελοί. G. Dind.]

Ἰδίᾳ, Privatim. Cui opp. κοινῇ, δημοσίᾳ : ut Thuc. 2, [65] : Οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο... ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο· 1 : Τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων, Privatarum injuriarum, quibus aliquos affecerat. [Plato Leg. 5, p. 729, A : Στάσεις ἀπεργάζεται ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ· 8, p. 836 : Ἰδίᾳ καὶ ὅλαις πόλεσι. Καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ Protag. p. 324, C. Ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ Phædr. p. 244, B. Ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ 277, D. Καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ Rep. 1, p. 333, D. Ib. 2, p. 363, E : Ἰδίᾳ τε (i. e. ὑπὸ ἰδιωτῶν, in sermone vulgi) λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. Demosth. p. 1152, 7 : Κρύβδην ἰδίᾳ ψηφισαμένων τῶν βουλευτῶν.] Et ἰδίᾳ πράττων ex Eur. [Iph. A. 1363, ubi metro postulante ἴδια restitutum], Privata auctoritate, Suapte auctoritate. [Aristoph. Eq. 467 : Πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ, ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.] || Seorsum. [Aristoph. Ran. 102 : Γλῶτταν ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.] Herodian. [3, 5, 13; 15, 10.] Et ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide. [Conf. vol. 2, p. 311, 312.] Et Κατ' ἰδίαν itidem adv. pro Seorsum. Plut. Lycurgo, Κατ' ἰδίαν ζῆν. [Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 120, D.] Quidam et κατιδίαν scribi tradunt conjunctim. [Κατ' ἰδίαν λαμβάνειν τινὰ, Privatim seducere aliquem, remotis arbitris, Polyb. 4, 84, 8. Τοὺς κατ' ἰδ. βίους διεξάγειν ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων, 1, 71, 1. Οἱ κατ' ἰδ. βίοι, Vita privata, 3, 4, 6; 6, 48, 3 et 7. Schweigh.]

Ἰδιαζόντως, Privatim, Gregor. Bud. [Schol. Thuc. 1, 80 : Ἰδ. βουλεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν. G. D.] Peculiariter, Peculiari modo. VV. LL. Diod. S. [Sext. Emp. Didym. Alex. De Trinit. p. 217 : Ἕκαστον ἰδ. ἐξεργάζεσθαι. Joseph. Genes. p. 12, A. « Lemma carminis Pauli Sil. de Ambone S. Soph. » Boiss. Athenag. p. 64, D; Jo. Chrys. Cat. in Psalm. t. 1, p. 131, 43. Evagr. Hist. eccl. p. 314, A : Ἕκαστον τῶν ἐπισκόπων ἰδ. τὴν οἰκείαν ἐκθέσθαι πίστιν. Sim. Metaphr. Vita Bonif. Actt. SS. Maii t. 3, p. 22, 21 : Ἰδ. ἀπολαβοῦσα, Quum seorsum duxisset. Hase.]

Ἰδιάζω, Sum seorsum ab aliis. Herodian. [4, 12, 12] : Κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. Ap. Hippocr. Epist. pro Seorsum et in secessu dego. Item pro Mihi vivo et seorsum, Meo more vivo, Bud. e Gregor. De hom. Sed et τὰ ἰδιάζοντα, Privata, Singula, Ab aliis secreta, Bud. ex Eod. Idem e Basil. in Hexaem. 20, ἰδιάζων affert pro Peculiaris, Proprius, Singularis. Et e Gregor., Τὴν ἄλυτον φύσιν καὶ ἰδιάζουσαν, Privata ac sua excellentia præditam, Nihil commune cum aliis naturis habentem. [Diodor. 2, 58 : Ὄρνεον εὐμέγεθες ἰδιάζον τῇ φύσει· 3, 45 : Πόα τις ἄλλη, ἰδιάζουσαν φύσιν ἔχουσα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 287, C : Σύνταξις καινοπρεπὴς καὶ ἰδιάζουσα. Iambl. V. Pyth. p. 250 : Πασσάλων ἰδιαζόντων παραλλαγή. Συμπόσιον ἰδιάζον Athen. 1, p. 12, A.] || Ἰδιάζειν, Hesychio κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. [Philo vol. 1, p. 197, 7 : Ἰδιάσαι βουλόμενος καὶ ἰδιολογήσασθαι... θεῷ. (Cui l. apta est Hesychii interpr. μόνῳ προσφωνεῖν, et Photii, Ἰδιάσαι, τὸ ἰδιολογήσασθαι.) Scriptor ignotus ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 21 : Οὐ γάρ μοι σχολή· ξενικῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.] Et Ἰδιάζεσθαι Eidem νοσφίζεσθαι, μόνῳ προσφωνεῖν. [Idem : Κιναθίζειν, ἰδιάζειν, ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα· ubi i. q. ἰδιοποιεῖσθαι significare videtur.]

[Ἰδίασις, ἡ, Secessus, Solitudo. Jo. Clim. Scala p. 410, 1 : Ἵνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδιάσεως γένωνται. Hase.]

[Ἰδιασμὸς, ὁ, Singularitas. Iambl. V. Pyth. p. 500 : Τὰ μὲν πολλὰ αὐτοὺς ἐλύπει τῶν πραττομένων, ὥσπερ καὶ τοὺς τυχόντας, ἐφ' ὅσον ἰδιασμὸν (sic Kust. ex cod. pro ἰδίᾳ μὲν) εἶχε περὶ τοὺς ἄλλους.]

Ἰδιαστὴς, ὁ, Qui vitam privatam agit. Diog. L. [1, 25 : Μονήρης καὶ ἰδιαστής· ubi libri quidam ἡσυχαστής. Greg. Nyss. vol. 3, p. 482, B.]

[Ἰδικός. Ἰδικῶς. V. Εἰδ—.]

[Ἰδιόβιος, ὁ, ἡ, Qui seorsum vivit. Eustath. Opusc. p. 224, 44, ubi oppositum est τὸ κοινόβιον.]

Ἰδιοβουλέω, Proprio consilio nitor. [Herodot. 7, 8 extr. : Ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον. Vitium notavit Lobeck. ad Phryn. p. 624, ἰδίᾳ βουλεύειν conjiciens. Sed probabilius videtur ἰδιοβουλέειν· quanquam Dionysii quoque libri De adm. vi Dem. § 41, in scriptura vulgata consentiunt. Dio Cass. 43, 27 : Οὔτ' ἰδιογνωμονῶν οὔτ' ἰδιοβουλῶν ἔπραττεν. Menand. Exc. Leg. p. 309, 3 : Ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμῃ τοῦ αὐτοκράτορος ἅπαντα διαπράξασθαι.]

[Ἰδιογάμια, τὰ, Greg. Naz. Or. 23, p. 414. Conf. Notitt. Mss. T. 11. Boiss. Vide Κοινογάμια.]

Ἰδιογενὴς, ὁ, ἡ, Proprium et privatum genus habens, Sui generis. Bud. e Diosc. [2, 71] : Ἔστι δὲ χερσαῖος κροκόδειλος ἰδιογενής. [Plato Polit. p. 265, E : Πότερα κοινογενοῦς φύσεως ἢ τινος ἰδιογενοῦς; Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1. p. 938 : Ἀλλά τινα ἰδιογενῆ καὶ οἰκείαν εἶχε τὴν τοῦ κράματος σύστασιν.]

[Ἰδιόγλωσσος, ὁ, ἡ, Propriam linguam habens. Strabo 5, p. 226 : Ἔνιοι δ' οὐ Τυρρηνούς φασι τοὺς Φαλερίους, ἀλλὰ ... καὶ τοὺς Φαλίσκους πόλιν ἰδιόγλωσσον.]

[Ἰδιογνωμονέω, Propriam sententiam habeo. Dio Cass. 45, 42 : Ἐπαινέσαντες σφᾶς ἐφ' οἷς ἰδιογνωμονήσαντες ἐποίησαν· 53, 21 : Πάντα ἰδιογνωμονῶν ἐνομοθέτει. Unde eidem 43, 27 recte ἰδιογνωμονῶν est restitutum pro ἰδιογνωμῶν. Ἰδιογνωμεῖν ex Cyrillo C. Julian. 1, p. 53, E, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 382 : nisi huic quoque ἰδιογνωμονεῖν est restituendum.]

[Ἰδιογνωμόρρυθμος, ὁ, ἡ, Pertinax suæ sententiæ propugnator. Jo. Clim. p. 305, 4. Hase.]

[Ἰδιογνωμοσύνη, ἡ, Propria sententia. Macar. Hom. p. 53, C : Ἰδιογνωμοσύναις. G. Dindorf.]

Ἰδιογνώμων, ὁ, ἡ, Qui sibi propriam et peculiarem sententiam habet. [Αὐθαδέας καὶ ἰδιογνώμονας conjungit Hippocr. p. 295, 12 et 36. Phrynich. com. in Bekk. Anecd. p. 345, 2 : Ζῶ δὲ Τίμωνος βίον ... ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. Quem l. imitatur Liban. vol. 4, p. 148, 2. G. D.] Bud. quum de hoc comp. nihil aliud dixisset, quam esse fere i. q. αὐτογνώμων, aliquanto post ap. Aristot. ἰδιογνώμονες vertit, Qui e suo arbitratu privatoque sensu statuunt. Locus autem est hic, Eth. 7, 9 : Εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες, οἱ ἰδιογνώμονες, καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι. Ubi id. unus e recentioribus Intt. vertit, Qui præcipuas quasdam sibi sententias in animum induxerunt; alter, Qui suas quasdam habent sibi opiniones ac sententias. Quæ interpr. magis mihi placet quam altera, propter vocem Præcipuas; quippe quæ nominis illius signif. restringere videatur. V. Ἰσχυρογνώμων. [Αὐτόγνωτος ὀργὰ ap. Soph. Ant. 875 schol. interpretatur αὐθαίρετος, ἰδιογνώμων.]

[Ἰδιογονία, ἡ, Propria generatio. Plat. Politic. p. 265, D. Opponitur κοινογονία.]

Ἰδιόγραφον, τὸ, i. q. αὐτόγραφον. Gell. 9, [14] : Qui scripserunt idiographum Virgilii sese inspexisse.

[Ἰδιόγραφος, ὁ, ἡ, Propria manu scriptus. Const. Manass. Chron. p. 105. Boiss. Athan. vol. 2, p. 97. Kall. Jo. Chrys. In Ep. ad Gal. 6, 11, vol. 3, p. 760 : Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη ἰδιόγραφον ποιήσασθαι τὴν ἐπιστολήν.]

[Ἰδιοθανατέω, i. q. ἰδιοθανέω. Achmes Onirocr. p. 123, 2 : Ἰδιοθανατήσουσιν ἀναλόγως οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ. Ibid. p. 108, 4 excusum est ἰδιοθανατώσει. Hase.]

[Ἰδιοθάνατος, ὁ, Mors ipsius. Achmes Onirocr. p. 169, 2. Hase.]

[Ἰδιοθανέω, Peculiari modo morior. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 277.]

[Ἰδιοθελῶς, Ad libita, Suo arbitratu. Vita Nili jun. p. 39, 7. Hase.]

[Ἰδιοθηρευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad privatam venationem pertinens. Ἡ ἰδιοθηρευτικὴ, Privata venatio. Plato Soph. p. 222, D : Οὐκοῦν ... τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνευτικόν τί ἐστι, τὸ δὲ δωροφορικόν;]

[Ἰδιοθηρία, ἡ, Venatio privata. Plato Soph. p. 223, B.]

[Ἰδιοθρονέω, In proprio solio collocatus sum. Paul. Alex. Apotel. p. 72, 16. Ptol. Tetrab. p. 51, 14 : Ἰδιοθρονεῖν καὶ λάμπειν λέγονται. Hase.]

[Ἰδιόκοιτος scriptura vitiosa. V. Ἰδιόκριτος.]

[Ἰδιόκοτος, i. q. ἀλλόκοτος. Hesych. : Ἀλλόκοτα, ἰδιόκοτα. Vocabulum, ut videtur, a grammatico fictum.]

[Ἰδιοκρασία, ἡ, Naturalis singulorum constitutio, Proprium temperamentum. Procl. Paraphr. Ptol. p. 13, 29; 22, 13; 201, 21; 18, 11 : Τὴν φυσικὴν ἰδιοκρασίαν ἑκάστου. Hase.]

[Ἰδιόκριτος, ὁ, ἡ.] Ἰδιόκριτον [codex ἰδιόκοιτον], Hesychio ἰδιόῤῥυθμον.

[Ἰδιοκτήμων, ὁ, ἡ. Hephæst. Apotel. p. 12, 1 : Ἰδ., καταφρονῶν τῶν πατρῴων. Interpr. Qui ipse sibi rem invenit, paternasque facultates despicit. Hase.]

[Ἰδιόκτητος, ὁ, ἡ.] Ἰδιόκτητον dicitur Quod privato jure princeps possidet, Bud. qui peculium ἰδιόκτητον esse dicit Castrense. [Hippocr. Epist. p. 1291, 25 : Τὰ ἐλεύθερα διὰ προγόνων κτήσιος ἰδιόκτητα ποιεύμενοι, Privato jure sibi vindicantes. Strabo 14 extr. : Ἔχειν ἰδιόκτητον καὶ ἀτελῆ τὴν διακαθαρθεῖσαν γῆν. Eust. p. 115, 87 : Ἰδ. ἀγαθόν.]

[Ἰδιοκτήτωρ, ὁ, Qui propria possidet. Clem. Alex. 1912 (?). Angl.]

[Ἰδιόκτιστος, ὁ, ἡ, A se conditus. Eust. in Dionys. P. v. 13 fin. : Τόπος τῷ Κανώβῳ ἰδιόκτιστος.]

[Ἰδιολογέομαι, Privatim cum aliquo loquor. Plato Theagen. p. 121, A : Ἐδεόμην ἄττα σοι ἰδιολογήσασθαι. Philo vol. 1, p. 197 : Ἰδιάσαι βουλόμενος καὶ ἰδιολογήσασθαι ... θεῷ. Charito 6, 7 : Ἰδιολογήσασθαί (codex ἰδιολογίσασθαί) τι βουλόμενος πρὸς αὐτήν. Priscus Exc. Hist. p. 171, 18 : Τῷ Ἐδέκωνι ἰδιολογησάμενος.]

[Ἰδιολογία, ἡ, Sermo privatus, Colloquium privatum. Epicurus Diogenis L. 10, 86 : Οὐ γὰρ ἰδιολογίας καὶ κενῆς δόξης ὁ βίος ἡμῶν ἔχει χρείαν. Charito 4, 6 : Ἰδιολογίαν ἠτήσατο.]

[Ἰδιόλογος, ὁ, Qui peculiares rationes curat. Magistratus Ægyptius, de quo Strabo 17, p. 797 : Ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ προσαγορευόμενος ἴδιος λόγος (corrig. ἰδιόλογος), ὃς τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς Καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων ἐξεταστής ἐστι. Schneid.]

[Ἰδιόμελον (scil. τροπάριον), τὸ, sic dictum quod ἴδιον μέλος habeat, seu peculiari sibi (gravi et concinna) voce recitetur. Ita Goar. ad Euchol. p. 206, in quo στιχηρὰ ἰδιόμελα p. 187, 517 et τὸ ἰδιόμελον p. 201. Hæc et alia Ducang.]

[Ἰδιομήκης, ὁ, ἡ, Propria longitudine. Nicom. Arithm. 2, p. 59=132 : Οὐκοῦν ὅτι μὲν οἱ τετράγωνοι ὑπό τινων ἀριθμῶν τῷ ἰδίῳ μήκει μηκυνθέντων γίνονται, ταὐτὸν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰδιομήκεις ἂν κυρίως καὶ ταυτομήκεις λέγοιντο, ὡς δὶς δύο κτλ.]

Ἰδιόμορφος, ὁ, ἡ, Qui propriæ ac peculiaris cujusdam formæ est, Peculiari quadam forma distinctus. [Strabo 4, p. 207 : Ἰδιόμορφόν τι ζῷον· 11, p. 525 : Ἰδιόμορφοι ἵπποι. Plut. V. Marii c. 25 : Θηρίων ... προτομαῖς ἰδιομόρφοις.]

[Ἰδιονομία, ἡ, i. q. αὐτονομία. Eustath. Opusc. p. 27, 4 : Ἰδιονομία πάντως ἡ τοιαύτη ἐστὶν ὄρεξις καὶ αὐτονομία.]

Ἰδιοξενία, ἡ, Amicitia illa (de qua dicimus s. Ἰδιόξενος) hospitalis, Jus illud hospitii, Necessitudo illa. [Scriptor ignotus ap. Suidam : Διὰ τὴν ἰδιοξενίαν, ἣν ἔχει πρὸς Ἀρχίδαμον.]

Ἰδιόξενος, ὁ, ἡ, Cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo, et non cum tota civitate communis : Ἰδιόξενοι, inquit Eust. [p. 405, 40], οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες, Inter quos est hospitii necessitudo. [Diodor. 13, 15 : Οἱ ἰδιόξενοι (Alcibiadis) συνθέμενοι καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν. Parthen. Erot. c. 8; Ælian. N. A. 2, 6.] Lucian. [Phalar. 2, init.] : Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, ubi animadverte, quemadmodum omnium urbis civium dicitur aliquis πρόξενος, ita unius ἰδιόξενον appellari. Vide et Polluc. [3, 59, 60], Hesych., [Photium] Suid., Ammon. [p. 118, Mœr. p. 202. Joseph. B. J. 2, 7, 1. Τῶν ἰδίων ξένων pro τῶν ἰδιοξένων dixit

Dionys. A. R. 7, 2, p. 1315, 1, et ἰδίᾳ ξένους pro ἰδιοξένους Andocid. p. 19, 3.]

Ἰδιοπάθεια, ἡ, Propria et privata affectio: Communis autem, συμπάθεια dicitur. Alex. Aphr. [Probl. 2, 35. Galen. vol. 7, p. 454: Βεβαίως ἔγνων, ὡς οὐχ ἰδιοπάθειαν, ἀλλὰ συμπάθειαν εἶναι. Priscian. vol. 1, p. 366: « Verba quæ passivam videntur habere significationem, sed quæ non extrinsecus fit, quam Græci ἰδιοπάθειαν vocant, id est quæ ex se in se ipsa fit intrinsecus passio. » Sic ibid. p. 411, 522. || Adverb. Ἰδιοπαθῶς ib. vol. 2, p. 120. Basil. M. vol. 3, p. 173.]

[Ἰδιοπᾰθέω, Ægre fero. Basil. Epist. 286, p. 277, B, quod et Socrati H. E. 2, 18, p. 97, restituit Valesius. Lobeck. ad Phryn. p. 620. Intercipio, Gl.]

[Ἰδιοπαθής. V. Αὐτοπαθής.]

[Ἰδιοπαθῶς. V. Ἰδιοπάθεια.]

[Ἰδιοπεριγνώριμος, ὁ, ἡ, Suo nomine celeber. Achmes Onirocr. p. 108, 5: Γῆς ἰδ. καὶ ἰδιοπεριορίστου. Hase.]

[Ἰδιοπεριόριστος, ὁ, ἡ, Peculariter circumscriptus, s. discretus. Theodorus Presb. ap. Suidam s. Θεόδωρος: Δύο φύσεις ἰδιοπεριορίστους ἐν Χριστῷ ... ὁμολογεῖσθαι.]

[Ἰδιόπλαστος, ὁ, ἡ, Qui a se ipso formatur, Nativus. Secundus Sentt. p. 21=635, de Deo, et p. 24=638, de pulchro: Ἰδιόπλαστον ἀγαθόν.]

Ἰδιοποιέομαι, Proprium facio, quod vulgo Approprio, Mihi vindico. Cujus signif. exemplum in VV. LL. citatur ex LXX Interpr. [Sam. 2, 15, 6: Ἰδιοποιεῖτο Ἀβεσσαλὼμ τὰς καρδίας υἱῶν Ἰσραήλ. Diodor. 5, 13: Τὰς κατὰ τὴν Τυρρηνίαν κειμένας νήσους ἰδιοποιούμενοι. Schol. Aristoph. Eq. 1053, Soph. El. 687. G. D. Jo. Anagn. De excidio Thessalon. p. 111, 22: Τὴν πόλιν ἀνθρώπων ἐρήμην ἰδιοποιήσατο μόνην. Activ. Galen. vol. 2, p. 672, 16: Τὴν ἐπίδειξιν ἰδιοποιῆσαι τοῖς παροῦσι, Privatim s. singulatim præsentibus commonstrare. Hase.] ‖ Concilio mihi, Adjungo mihi, ut, Ἰδιοποιησάμενος Καῖσαρ τοὺς ὑφ' αὑτὸν, ex incerto auctore. [Diodor. 15, 29: Τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν εἰς εὔνοιαν προσαγαγέσθαι καὶ τὸν Φαρνάβαζον ἰδιοποιήσασθαι.]

[Ἰδιοποίημα, τὸ, Usurpatio, Gl.]

[Ἰδιοποίησις, εως, ἡ, q. d. Appropriatio, Vindicatio. Athanas. Or. vol. 1, p. 61; Didym. Al. De Trinit. p. 6, *b*.]

[Ἰδιοπρᾱγέω.] Ἰδιοπραγεῖν est Sua negotia curare, non aliena. [Photius et] Suid. tamen ἰδιοπραγεῖ non simpliciter exp., τὰ ἴδια πράσσει, sed addit ἡσυχάζει: pro qua expos. facit illud ἡσυχία ἀπράγμων, quod e Thuc. protuli in Ἀπράγμων. [Ἰδιοπραγεῖν μηδὲν, Nihil proprio separato consilio agere, Polyb. 8, 28, 9. Diodor. 18, 64 extr.: Μηδαμῶς ἔχειν ἐξουσίαν ἰδιοπραγεῖν. Strabo 12, p. 555: Τοτὲ μὲν φίλοι τοῖς ἄλλοις Ἀρμενίοις ὄντες, τοτὲ δὲ ἰδιοπραγοῦντες. Forma vitiosa ἰδιοπράττειν ap. Petrum in Maii Collect. vol. 2, p. 600.]

Ἰδιοπραγία, ἡ, non aliud significare videtur quam significet subst. ἰδιοπραγμοσύνη, sicubi extet: sc. Ipsa actio, ut ita dicam, curandi propria negotia, non aliena. Sed affertur et Plat. Leg. [9, p. 875, B: Ἐπὶ πλεονεξίαν καὶ ἰδιοπραγίαν ἡ θνητὴ φύσις αὐτὸν ὁρμήσει ἀεί] et pro Privata commoditas. [Clem. Alex. p. 803. Wakef. Hermias in Plat. Phædr. p. 157. Cum δικαιοπραγία permutatum ap. Athenag. De resurr. m. § 22 fin.]

[Ἰδιοπραγμονέω, i. q. ἰδιοπραγέω. Schol. Eur. Med. 217: Ἄλλοι δὲ ἐπὶ ἡσυχίας ἰδιοπραγμονοῦντες ὑπόνοιαν ἔσχον δυσκολίας καὶ ἀργίας. Schol. Thucyd. 1, 32: Τὸ ἰδιοπραγμονεῖν καὶ ἡσυχάζειν λέγει ἐπιτήδευμα. Scott.]

[Ἰδιοπραγμοσύνη, ἡ, i. q. ἰδιοπραγία. Pallad. Hist. Laus. p. 7: Τὴν μητέρα τῆς ἰδιοπραγμοσύνης ἐκριζοῦσαι.]

Ἰδιοπράγμων, ὁ, ἡ, Propria negotia curans, non aliena, (ei certe contraria faciens qui aliena negotia curat, excussus propriis,) qui quodammodo opponitur ei quem πολυπράγμονα vocant. Diog. L. Timone [9, 112]: Ἦν δὲ φιλόκηπος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων. Ubi possit etiam intelligi de Eo qui propria negotia curat, non publica, nec se iis immiscet: atque adeo qui vitam privatam amat. Bud. ἰδιοπράγμονας esse vult Quibus satis est rei suæ familiaris constituendæ causa mentem vexare. Simplicior tamen mihi visa est illa interpr., Propria negotia curans, non aliena. Possit alioqui brevius quis interpretari, eod. sensu, Sua tantum curans: relinquendo subaudiendum subst. Sic Gall. dicimus, *Meslez-vous de vos affaires*, pro Negotia tua duntaxat cura, non aliena. [Sui negotii, Suas res agens, Gl. Schol. Aristoph. Eq. 262: Ὡς ἰδιοπραγμόνων καὶ ἰδιωτῶν ὄντων τῶν Χερρονησιωτῶν.]

Ἰδιοπραξία, ἡ, Privata commoditas, ex Plat. Leg. [ubi legitur ἰδιοπραγία, quod v.]

[Ἰδιοπροσωπέω, Propriam faciem habeo. Procli Paraphr. Ptolem. p. 74.]

[Ἰδιοπροσωπία, ἡ, Facies propria. Ptolem. Tetrab. p. 155, 18. Hase.]

[Ἰδιοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Faciem propriam habens. Ptolem. Tetrab. p. 50, 22. Adv. Ἰδιοπροσώπως, Specialiter. Concil. t. 3, col. 713, 4. Hase.]

[Ἰδιορρυθμία, ἡ, Proprius vivendi modus. Marc. Erem. p. 188. « Jo. Climac. Scala p. 42, 338, 409, 410, 411. Conf. schol. p. 422. » Boiss. Simplicio ap. Marcum Erem. p. 189, et Cyrill. Lex.: Ἰδιορυθμία, ἰδία τάξις.]

[Ἰδιόρρυθμος, ὁ, ἡ, Qui suo arbitrio vivit. Hesych.: Ἰδιόρυθμον, ἰδιοτακτόν. Idem s. Ἰδιόκριτος. Eustath. Opusc. p. 64, 63: Ῥεύματι κατακυλιόμενοι ἐφέσεως ἰδιορρύθμου. Thom. M. p. 123. || Adverb. Ἰδιορρύθμως Jo. Clim. Scala p. 347, a. Boiss. cit.]

Ἴδιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ. Cum spiritu aspero in inscriptionibus Teniis (καθ' ἰδίαν) ap. Bœckh. vol. 2, p. 251 et in monum. Syrio ib. p. 276, 8, et τῶν ἰδίων χρόνων ib. l. 32. Cum diphthongo εἴδιος interdum scriptum in inscriptionibus; cum digamma Fίδιος in Tabb. Heracl. G. D.], Peculiaris, Certæ cujusdam et peculiaris speciei, Sui generis. Hoc enim proprie sonare puto, quod ab ἰδέα deducam: ut sit quasi Cujus est certa quædam et minime cum ceteris communis ἰδέα. [Herodot. 4, 18: Ἔθνος ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικόν. Ib. 22: Ἔθνος πολλὸν καὶ ἴδιον. Plato Prot. p. 349, B: Ἑκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειταί τις ἴδιος οὐσία. Iambl. V. Pyth. p. 420: Ἰδίου τινὸς διαθέσεως· quod non debebat in ἰδίας mutari. Aristot. H. A. 4, 8: Εἰσὶ δ' αἱ πλεῖσται (αἰσθήσεις) καὶ παρ' ἃς οὐδεμία φαίνεται ἴδιος ἑτέρα, πέντε τὸν ἀριθμόν· ubi cum παρὰ constructum, est ut in l. Philochori ap. Harpocr. s. Ἀνεπόπτευτος: Δημητρίῳ ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους. Cum ἢ ap. Plat. Gorg. p. 481, C: Ἴδιον ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι.] Pro me autem facere videtur hæc Plinii interpr., qui quod Aristot. [H. A. 4, 9, 5] dicit, Ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, vertit, Ranis sonus sui generis. Et quod Theophr. [H. Pl. 4, 11, 11], Ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς (κάλαμος), reddit, Suum genus est sagittario calamo. Hinc autem discimus Gazam non sine exemplo ap. Aristot., Ἰδίους ἔχει τοὺς πόδας, vertisse Pedes sui generis habet. Sed ead. in signif. alio etiam vertitur modo ab eod. Plin.: nam quod Theophr. [H. Pl. 6, 4, 10] de cacto dicit, Ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον· ἴδιον δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φυτὸν, interpr. ille, Et cactos quoque in Sicilia tantum nascitur, suæ proprietatis et ipsa. Aristot. De gen. anim. 3 [c. 10 med.]: Ὄντος δὲ περιττοῦ τε γένους καὶ ἰδίου τῶν μελιττῶν, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος φαίνεται. Sic autem et a Plut. aliquis esse ἴδιος dicitur [V. Cat. maj. c. 25]: Ἐν παντὶ φιλοτιμούμενος ἴδιος εἶναι καὶ περιττός· ubi observa copulari itidem ἴδιος et περιττὸς, pro Singulare aliquid habere et sibi peculiare. Ita enim malo quam cum Bud. Singularis et Peculiaris interpretari. [Mor. p. 57, E: Ἴδιος ἄνθρωπος πάντα πράως φέρει, πάντα ἀλύπως· 1068, B: Παράδοξον εἰπεῖν τι καὶ περιττὸν καὶ ἴδιον. Ib. 1051, A. In malam partem Eurip. Or. 551: Ἰδίοισιν ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν ἐς ἀνδρὸς ἦει λέκτρα· quod schol. expl. λαθραίοις καὶ οὐ νενομισμένοις.] Et ἴδιον ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium et sibi peculiare: quo sc. a ceteris differt. Aristot.: Ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Æschine etiam affertur [p. 67, 36]: Ἴδιον τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινὸν, pro Hoc facit more sibi peculiari, non de ceterorum hominum more. [Plato Rep. 5, p. 455, B: Ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως. Cum genit. Rep. 9, p. 580, E: Ἑνὶ οὐκ ἔχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ. Dionys. A. R. 1, 68: Τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας. Aristoph. Ran. 890: Ἰδιοί τινές σου (θεοὶ), κόμμα καινόν; Schol. Eq. 479: Θηβαίων

ἴδιος ὁ θεός (Hercules). Harpocr. s. Ἀγυιᾶς: Ἰδίους εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος.]

‖ Ἴδιος, Proprius, Suus, Privatus. [Herodot. 7, 147: Παραδώσειν τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν· 6, 100: Ἴδια κέρδεα (ut κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν ap. Aristoph. Ran. 360). Pind. Nem. 6, 55: Ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια. Æsch. Prom. 403: Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Eurip. Phœn. 558: Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.] Dem. Pro cor.: Καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα. [Et p. 460, 2.] Ap. Theophyl. ἴδια et ἀλλότρια opponuntur. Aristoteles: Τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, Proprium solum colunt. Idem [De mundo c. 6 med.]: Ὁ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, In suam stationem, εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. Et ex Eod.: Ἴδια παρ' ἑκάστοις, Singulorum propria. [Εἰς τὴν ἰδίαν (sc. γῆν) Polyb. 3, 99, 4, ubi libri quidam οἰκείαν. Μένειν ἐπὶ τῶν ἰδίων, Domi manere, 2, 57, 5. Schweigh. Plut. Mor. p. 216, A; 221, A.] Interdum cum pronominis genit. ut, Ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἡγούμενοι, Æschin. [Andocid. p. 20, 3; Isocr. p. 42, D; 184, E.] Sic Plut. Pericle [c. 14]: Ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. [Phrynich. p. 441: Τὰ ἴδια πράττω καὶ τὰ ἴδια πράττει οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἰκῇ, δέον τὰ ἐμαυτοῦ πράττω καὶ τὰ σαυτοῦ πράττεις λέγειν ὡς οἱ παλαιοὶ, ἢ τὰ ἴδια ἐμαυτοῦ πράττω καὶ τὰ ἴδια σαυτοῦ πράττεις. Priscian. 17, 2, p. 1089: «Et quod mirum est, hoc ipsum τὸ ἴδιον etiam primæ et secundæ adjungitur personæ apud illos, ut Isæus: Οὐκ ἂν τὰ ἴδια τὰ ἐμαυτοῦ. Demosthenes (p. 1226, 24): Περὶ τῶν ἐμῶν ἰδίων μᾶλλον τιμωρήθητε (τιμωρήσεσθε) ἢ οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν· ... (p. 1274, 7:) Τὸ χωρίον ὁμολογεῖται ὑμέτερον ἴδιον εἶναι. Phrynichus ἐν Προαστρίαις: Ὥσπερ ἐμὸν αὐτοῦ ἴδιον εἶναι. Τὸ αὐτοῦ ἴδιον Demosth. p. 1244, 24. Plato Menex. p. 247, B, Gorg. 502, E; Xenoph. Hell. 1, 14, 13, neque raro cum duplici possessivo: τὰ ὑμέτερα ἴδια Demosth. p. 439, 25; τοῖς ἰδίοις τοῖς σφετέροις αὐτῶν Isocr. Paneg. p. 75, Andoc. De pac. p. 28, 9. (Isocr. p. 117, D, ex cod. Urb. emendatus: Ἐγὼ μὲν οὖν, εἰ δεῖ τοὐμὸν ἴδιον εἰπεῖν, ἑλοίμην ἂν ἀποθανεῖν.... Eodem sensu ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον Lucian. De merc. cond. c. 9. G. D.) Sed hoc sensu τὰ ἴδια πράττειν veteres nunquam, recentiores raro dixisse invenio. Plurimum abest ἴδια πράσσων ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο Eur. Iph. A. 1363, i. e. ἰδίᾳ, Privatim. Verum auctor Epist. 1 ad Thess. 4, 11 et Hesych. s. Ἰδιοπραγεῖν exemplum vitiosi usus prodidere. Lobeck. Ἴδιος, omisso, quod Phryn. addi jubet, pronomine reciproco sæpissime dixerunt scriptores inferioris ætatis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 853: Ἡ γυνὴ τὸν ἴδιον ἄνδρα ... ἐν τεμένει (ἀνέστησεν)· vol. 2, p. 378: Τὰν ἰδίαν γυναῖκα. Ibid.: Τὸν ἴδιον σύμβιον.] In qua signif. τῷ ἴδιος sæpe opponitur aut κοινὸς, aut δημόσιος [aliaque hujusmodi vocabula]: ut Lat. Proprius et Communis, item Privatus et Publicus sibi adversantur: sed τὸ κοινὸν sæpe et τοῦ δημοσίου signif. habere sciendum est. Isocr. [p. 96, D]: Καὶ τὴν εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν πόλεμον τοῖς αὑτῶν ἰδίοις νομιζόντων. Idem [p. 184, E]: Ὡς διὰ τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὑτῶν ἰδίοις προσέχειν τὸν νοῦν. Idem ἴδιον ποιεῖσθαι et εἰς τὸ κοινὸν ἀποδοῦναι, alicubi opponit. Thucyd. [2, 61]: Ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Idem, Κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν. Opponitur autem τῷ δημοσίῳ apud Eund., ut [1, 80]: Πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Et, Τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἴδια ἀναλοῦν. Hom. autem Od. Γ, [82] πρῆξιν ἰδίην et δήμιον opponit, δήμιον sc. appellans δημοσίαν. [Et Δ, 314: Δήμιον ἢ ἴδιον· quibus in locis solis legitur ap. Homerum.] Observandum est porro in superioribus ll. τὰ ἴδια sine subst. dici pro Privatis opibus, Re familiari. [Herodot. 8, 109: Τά τε ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν δμοίῳ ἐποιέετο. Pind. Ol. 13, 69: Ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς. Soph. OEd. T. 636: Οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακά; Eur. Hec. 640: Κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ ὀλέθριον ἔμολε. Plato Rep. 7, p. 521, A: Πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν· Leg. 10, p. 890, B: Πόλεσί τε καὶ ἰδίοις οἴκοις· Rep. 2, p. 336, E: Οὔτ' ἐν ποιήσει οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις (quemadmodum ἰδίᾳ et ὑπὸ ποιητῶν opposita sunt ib. p. 363, E). De amicis quos quis sibi devinxit Polyb. 21, 4, 4: Ἴδιοι τοῦ Σελεύκου καὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως. Diodor. 11, 26: Ἐχρῆτο πᾶσιν ἐπιεικῶς, μάλιστα μὲν διὰ τὸν ἴδιον τρόπον, οὐχ ἧκιστα δὲ καὶ σπεύδων ἅπαντας ἔχειν ταῖς εὐνοίαις ἰδίους. De propinquis Diog. L. 1, 62: Ἐτελεύτησε ... τοῦτον ἐπισκήψας τοῖς ἰδίοις τὸν τρόπον, ἀποκομίσαι αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ εἰς Σαλαμῖνα. ‖ Κατ' ἰδίαν v. s. Ἰδίᾳ.] Superl. Ἰδιαίτατος, Maxime peculiaris, proprius, Theophr.: e quo affertur et Ἰδιώτατος et Ἰδιωτέρως. Et Ἰδιαίτατα, Maxime proprie, Porphyr. Item Ἰδιαίτερον, Peculiarius. Diosc. præf.: Μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς. Ubi sunt et qui vertant Singulariter præcipueque. [Parum accurate Thom. M. p. 466: Ἰδιαίτατον ἀπὸ τοῦ ἰδίᾳ, οὐκ ἰδιαίτερον δέ· ἀπὸ δὲ τοῦ ἴδιον καὶ ἰδιώτερον καὶ ἰδιώτατον. Ἀριστείδης (vol. 2, p. 340): Τό γε τοῦ Νείλου θειότερόν τε καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι· nam utraque usitata est forma comparativi et superlativi quum adjectivi ἴδιος tum adverbii ἰδίᾳ et ἰδίως. Ἰδιωτέρας πράξεις Isocr. p. 247, C. Ἰδιώτερα est ap. Theophr. H. Pl. 3, 17, 1; 4, 3, 7; ἰδιαιτέρως 1, 13, 5; 14, 3; ἰδιωτάτη 1, 14, 2; ἰδιαίταται φύσεις 6, 3, 1; ἰδιαιτάτας δυνάμεις De igne 1 et 9. Ἰδιαίτατα (adverb.) ap. Diodor. 19, 1. Τὸ πάντων ἰδιαίτατον (codex unus ἰδιώτατον) 20, 92. Ἰδιαίτερον (adverb.) Phalar. Epist. 296.] ‖ Ἰδιαίτερον, Secretius et q. d. Magis seorsim. Herodian. [7, 6, 14]: Διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰδ. [‖ Τὸ ἰδιαίτερον (μέρος τῆς γραμματικῆς), δι' οὗ τὰ κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς μεθοδεύεται, Sext. Emp. p. 236, ubi v. Fabric.]

[Ἴδιος, ὁ, Idius, medicus, ap. Galen. vol. 13, p. 617: Ἔνεμα ἄλλο ὡς Ἴδιος. Simile est Ἰδιώτου nomen ib. p. 600. G. Dind.]

[Ἰδιόσημος, ὁ, ἡ, Propriam significationém habens. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 195: Ὡς τῶν λοιπῶν ἰδιοσήμοις προσηγορευμένων ὀνόμασι.]

Ἰδιοσταλεὶς, Philo [Pseudo-Philo] De mundo, ubi de mundi interitu disputat [vol. 2, p. 616, 13]: Μένει γὰρ ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης ἐπ' ἐλάττονος οὐσίας τῆς τούτου, ἰδιοσταλεῖσα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν, Manet qualitas ipsa coagmenti in minorem, quam sit hujus, substantiam contracta in conflagratione mundi, Bud. Sed procul dubio locus is corruptus est; similem enim compositionem nunquam vidi, nominis sc. cum participio. [Τῇ τούτου ἰδιοσταλοῦσα in ed. Mangeii, qui conjecit τῆς τοῦδε συσταλεῖσα. Excerptus ille locus est e libro genuino Philonis De mundi incorruptibilitate vol. 2, p. 503, 32, ubi legitur ἐπ' (sic cod. Vat.: vulgo ἀπ') ἐλάττονος οὐσίας τὸ τοῦ δί κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν. Lacunam explent codd. Vat. et Med. τῇ τοῦ σταλεῖσα. Recte συσταλεῖσα restituere videtur Mangeius.]

Ἰδιόστολος, ὁ, ἡ. Ἰδ. ναῦς, Navis quam aliquis sibi propriis sumptibus instruxit. Plut. Alc. [c. 1]: Ἰδιοστόλῳ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν, Triremi suis sumptibus instructa, præclare ad Artemisium dimicavit. Bud. ἰδιόστολον πλοῖον interpr. Quod sibi soli quis conduxit, ap. Athen. 12, [p. 521, A] de Sybarita quodam: Εἰς Κρότωνά ποτε διαπλεῦσαι βουληθεὶς, ἰδ. ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὔτε ῥαντισθήσεται οὔτε ἐμβήσεται ἕτερος. [Philostr. p. 203, 4.]

[Ἰδιοσυγκρασία, ἡ, i. q. seq. Ptolem. Tetrab. p. 6, 1; 14, 24; 12, 6: Κατὰ τὴν ἑνὸς ἑκάστου φυσικὴν ἰδ. Alia terminatione ib. p. 42, 6: Τὰς τῶν ἰδιοσυγκράσεων φαντασίας. Hase.]

Ἰδιοσυγκρῖσία, ἡ, Propria et peculiaris concretio, constitutio, temperamentum: ut ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων, Diosc. 6 [vol. 2, p. 4 ed. Spreng. ubi ἰδιοσυγκρίσεις legitur], Propria et peculiaris corporum constitutio. [Sext. Emp. p. 22, 6: Ταῖς τε μορφαῖς καὶ ταῖς ἰδιοσυγκρισίαις· 25, 5: Τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων ἰδιοσυγκρισιῶν. Oribas. p. 105 ed. Matth.: Παρὰ τὴν ἰδ. τοῦ νοσοῦντος.]

[Ἰδιοσύγκρῐτος, ὁ, ἡ, Peculiariter constitutus. Hermes apud Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 938: Κράματος σύστασιν ἰδιότυπόν τε καὶ ἰδιοσύγκριτον.]

Ἰδιοσύστατος, ὁ, ἡ, Per se consistens. Et Ἰδιοσυστάτως, q. d. E propria consistentia: quorum utrumque Bud. affert ex Damasc. 71 [Orthod. fidei 3, 9 extr., p. 210]: Οὐ γὰρ ἰδιοσυστάτως ὑπέστη ἡ τοῦ θεοῦ σὰρξ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου ὑπόστασιν· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑποστᾶσα, ἐνυπόστατος μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' αὑτὴν ἰδιοσύστατος [ὑπόθεσις] γέγο-

νεν. Propriam habens hypostasin, Cyrill. ap. VV. LL. [Cyrill. Alex. In Jo. 1, 2, p. 16 : Οὐχ ἕν τι καὶ ταυτὸν τῷ ἀριθμῷ πατὴρ καὶ υἱὸς, ἀλλ' ἰδιοσύστατος. Ib. p. 17, et 1, 5, p. 46, et 5, 5, p. 525 : Πατήρ ἐστιν ὁ πατὴρ καὶ υἱὸς ὁ υἱὸς ἰδιοσυστάτως. Hesych. : Ἰδιοσυστάτως, καθ' ὑπόστασιν ἰδίαν. Suicer.]

[Ἰδιόταχτος, ὁ, ἡ. V. Ἰδιόρρυθμος.]

[Ἰδιοτεία. V. Ἰδιωτεία.]

Ἰδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. [Plato Polit. p. 305, D : Κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν πράξεων τοὔνομα δικαίως εἴληφεν ἴδιον. Polyb. 1, 13, 13 : Ἡ ἑκατέρου τοῦ πολιτεύματος ἰδ. καὶ δύναμις. Αἱ ἰδιότητες τοῦ Ἀννίβου 9, 22, 7.] Plut. De orac. def. : Ἧς τὴν ἰδιότητα χαλεπὸν εἰπεῖν σαφῶς. [Id. Mor. p. 136, E : Σφυγμῶν ἰδιότητος· 658, C. Dio Cass. 40, 15 : Τῆς ἰδιότητος τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν.] Alex. Aphr. Probl. Præf. a medicis vocari tradit ἰδιότητας ἀῤῥήτους eas, quarum reddi ratio non potest. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 638 : Κατὰ τὰς γνωριστικὰς ἰδιότητας. Suicer. Steph. Byz. s. Θεσσαλία : Τὸ Θεττάλη ... βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς εἰς ἰδιότητα τεθὲν, i. e. pro nomine proprio positum. Schol. Vict. Hom. Il. Σ, 319 : Σκύμνος ... εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη, i. e. sensu proprio acceptum.]

[Ἰδιοτροπία, ἡ, Peculiaris dicendi scribendique forma et methodus, quam aliquis potissimum sequitur. Phot. Bibl. Cod. 181. Dionys. De cens. scriptt. c. 1, ἰδιώματα etiam appellat, et mox χαρακτῆρα. Cic. De orat. 2, 23, de Curione : Suam quandam expressit quasi formam figuramque dicendi. Conf. Ἰδέα. Ernest. Lex. rhet. Niceph. ad Synes. Ins. p. 407, C : Τῆς ἑαυτοῦ φυσικῆς ἰδιοτροπίας. Cleomed. Κυκλ. θεωρ. 2, p. 104, 18. Hemst. Eustath. Opusc. p. 27, 8 et 66.]

Ἰδιότροπος, ὁ, ἡ, Qui proprii cujusdam et peculiaris modi est. [Strabo 17, p. 823 : Καὶ ὁ νυκτικόραξ ἰδιότροπος ἐνθάδε (ubi de peculiari magnitudine agitur). Diodor. 3, 34 : Κέρατα φύσεως ἰδιοτρόπου κοινωνοῦντα· 5, 10 : Νόσων ἰδιοτρόπων. Iamblich. V. Pyth. p. 484 : Ἰδιότροπος ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγορικὴ ἀγωγή. Theodoret. H. E. 1, 4.]

Ἰδιοτρόπως, Modo quodam proprio et peculiari. E Gregor. Naz. affertur pro Peculiariter et Privatim. [Diod. 3, 18 : Ἰδ. τὸν βίον ἔχουσι. Georg. Pachym. Andron. p. 78, C.]

[Ἰδιοτρόφος, ὁ, ἡ, Singulos pascens. Plato Polit. p. 261, D : Ἀλλ' οὐ μὴν τόν γε πολιτικὸν εὑρήσομεν ἰδιοτρόφον. Nam sic scripturam librorum ἰδιότροπον correxit Cornarius.]

Ἰδιότροφος, ὁ, ἡ, Qui seorsim alitur et pascitur, peculiaribus sibi nutrimentis utitur : ut Gaza ἰδιότροφα vertit Quæ sui generis cibo utuntur. [Aristot. H. A. 1, 1 : Τὰ δὲ παμφάγα, τὰ δὲ ἰδιότροφα.]

[Ἰδιότυπος, ὁ, ἡ, Peculiarem formam habens. V. Hermetis locum s. Ἰδιοσύγκριτος allatum.]

[Ἰδιοϋπόστατος, ὁ, ἡ, Per se subsistens. Dionys. Areop. D. N. 5; schol. Epict. Enchir. 17. Boiss.]

[Ἰδιοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Proprio lumine lucens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 556 : Ἀντιφῶν ἰδιοφεγγῆ τὴν σελήνην.]

[Ἰδιοφυὴς, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας Archelaus ap. Diog. L. 2, 17, Quæ propria quadam et singulari natura sunt prædita, atque adeo παράδοξα. Hemst. Diod. 5, 30 : Σάλπιγγας ἰδιοφυεῖς καὶ βαρβαρικάς. Eidem 2, 57, ἰδιοφυῆ βοτάνην pro διφυῆ β. restituit L. Dind. Georg. Sync. p. 29, B : Ζῷα τερατώδη καὶ εἰδιφυεῖς τὰς ἰδέας ἔχοντα. Recte corrigitur ἰδιοφυεῖς.]

[Ἰδιόφυτον, τὸ, i. q. Leontopodium. Dioscor. 4, 131.]

[Ἰδιόφωνος, ὁ, ἡ, Propria voce enuntiatus. Grammat. in Anecd. meis vol. 3, p. 350 : Τὴν ἰδιόχειρον ἢ ἰδιόφωνον ὁμολογίαν. Boiss. Timoth. Antioch. In Cruc. p. 309, D Grets. : Ἐν ἰδιοφώνῳ φθογγῇ, Sua ipsorum voce. Hase.]

[Ἰδιόχειρος, ὁ, ἡ.] Ἰδιόχειρον, Propria manu scriptum. [Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imag. p. 135 Comb. Boiss. Grammat. s. Ἰδιόφωνος citatus. Constant. De admin. imp. p. 97, F : Συνθήκας καὶ ἰδιόχειρα ἐποιήσαντο. Alia v. ap. Ducang.]

Ἰδιοχείρως, Propria manu : ut ἰδιοχείρως ὑπογράψαι, Manu propria subscribere, in Pand. teste Bud. [Georg. Cedren. p. 384, B. G. Dind.]

[Ἰδιόχροος, ὁ, ἡ, Nativum colorem habens. Ptolemæus Tetrab. p. 103, 4, ubi male ἰδιόχρονος. Osann. Nativus, Gl.]

[Ἰδιόχρωμος, ὁ, ἡ, Nativus, Gl. Id est Nativum colorem habens. Artemidor. 2, 3, p. 135 : Τὰ ἰδιόχρωμα ἱμάτια· opposita τοῖς ἀνθηροῖς.]

[Ἰδιόω.] Ἰδιόομαι, [Proprium vindico,] Occupo, e Plat. [Leg. 5, p. 742, B : Ἰδιούμενος δ' ἄν τις φαίνηται· Rep. 8, p. 547, B : Γῆν καὶ οἰκίας κατανειμαμένους ἰδιώσασθαι. Ephorus ap. Macrob. Saturn. 5, 18 : Ἰδιοῦνται τοῦ θεοῦ τὰς προσηγορίας. Dio Cass. 50, 1 : Τῷ μὲν λόγῳ κοινὰ νομίζοντες, τῷ δ' ἔργῳ ἰδιούμενοι· 57, 10 : Οὐδὲν αὐτῶν ἰδιώσατο. || Concilio mihi. Id. 39, 29 : Πάνυ αὐτὸν ἰδιώσεσθαι.] Et act. quoque Ἰδιόω, in VV. LL.

Ἴδισις, εως, ἡ, i. q. ἵδρωσις, Sudatio. Pro Sudor legitur ap. Aristot. Probl. non semel [ut 35, 4], teste Bud. [--υ]

Ἰδίω, Sudo, i. q. ἱδρόω, ut Erot. quoque ap. Hippocr. [p. 606, 42] ἰδίειν exp. ἱδροῦν. Aristot. [H. A. 3, 19] : Ὥστε ἤδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα. [Aristoph. Pac. 84 : Πρὶν ἂν ἰδίῃς· Ran. 238 : Ὁ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. Ἰδίειν vetus comœdia, id est Atticæ linguæ norma, teste Apoll. Lex. Hom. p. 357, frequentissime usurpavit. Quo magis miror illud a Luciano Lexiph. c. 2 tanquam obsoletum rideri. Ipse tamen oblitus sui non semel eo usus est, e. g. De merc. cond. c. 15, Pro lapsu in sal. c. 1. Liban. vol. 1, p. 330, D : Ἐγὼ δὲ ἴδιον, ἐκαλινδούμην, ἔτριβον τὴν κεφαλήν. Ruhnk. ad Tim. p. 147. Hesych. : Ἰδίει, ἱδροῖ, ἀγωνιᾷ, δέδοικεν. Hoc sensu Hom. Od. Υ, 204 : Ἴδιον ὡς ἐνόησα· ubi notandum est syllabam secundam corripi : nam legitima mensura verbi est --- De orthographia Εἰδίω v. s. hac v.]

Ἴδίωμα, τὸ, Proprietas, Propria cujusque rei natura. Ap. Suid. τῆς χώρας ἰδίωμα. Bud. a Basil. vocari scribit Propriam cujusque generis animalium naturam. [Τὰ περὶ τοὺς τόπους καὶ τὴν χώραν ἰδιώματα Polyb. 2, 14, 3; 6, 3, 3. Τὸ καθ' αὐτὸν ἰδίωμα τηρεῖν, Suam morem servare, 2, 59, 2; 17, 4, 4. Τὸ τῆς πολιτείας ἰδίωμα 2, 38, 10. Schweigh. Sext. Emp. p. 557 : Τελέως ἄλογον τὸ κατὰ τύχην πάντας τοῖς αὐτοῖς ἐπιβάλλειν ἰδιώμασιν, Proprietatibus dei. Diodor. 2, 16 : Ἐπενοήσατό τι κατασκευάζειν ἰδίωμα τούτων τῶν ζώων· ubi aptius fuisset μίμημα dici, quod conjecit Schæf. Τρόπων ἰδιώματα Dionys. Ep. ad Pomp. § 6. G. D. Basil. vol. 1, p. 82, A : Ἰδιώμασι διαφόροις ἕκαστον τῶν ζώων κέχριται· 179 : Μετὰ τῶν χαρακτηριζόντων αὐτὸν ἰδιωμάτων. Schol. Soph. Aj. 547 : Τὰ ἐκ πατρὸς ἰδιώματα· 840 : Ἴδίωμα τῶν ἀνθρώπων τὸ μὴ βούλεσθαι. Athen. 15, p. 696, E : Παιανικὸν ἴδίωμα, Character pæanis. Valck. Τὰ ῥητορικὰ ἰδιώματα εὑρεῖν dicitur Antipho a Clem. Alex. Str. 1, p. 365, 17. Hemst.] Idem in Diosc., Ἄχρις ἂν τὸ προειρημένον ἰδ. ἀπολίπωσιν, exp. Proprium illud suum odoris virus. Apud Damasc. præterea χαρακτηριστικὰ interpr. Proprietates rerum, quibus individua inter se differunt, quæ sunt sub eadem specie. Denique ἰδιώματα pro re, de qua agitur, dicuntur Quæ illi propria s. peculiaria sunt. Athen. 1 : Τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα. Sæpe autem vocatur Certum dicendi genus, quod cuique auctori proprium est. Dionys. H. autem plurali num. inscripsit quendam libellum Περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, De iis quæ Thucydidis sermoni propria sunt, De iis quæ Thucydides in suo sermone peculiaria sibi habet. Ita enim interpr. puto, non ut vulgo reddi solet.

[Ἰδιωματικὸς, ἡ, ὸν, Peculiaris. Clem. Alex. Protr. c. 10, 100 : Τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ καὶ ἐξαίρετον καὶ ἰδ. Hase.]

[Ἰδιωνυμέω, Proprio nomine appello. Georg. Pachym. Andron. p. 288, C : Οὕτω γὰρ ἰδιωνυμεῖτο τὸ ἔθνος.]

[Ἰδιώνυμος, ὁ, ἡ, Proprio nomine nominatus. Rhett. vol. 7, c. 22, 7 (?) : Ἰδιώνυμον μᾶλλον καὶ προσεχέστερον τοῦτο ἀπὸ τῆς περιστάσεως ὀνομάζεται. Walz.]

Ἰδίως, Peculiariter. [Plato Leg. 7, p. 807, B : Μέχρι περ ἂν ἰδίως ἅπαντ' ᾖ τὰ τοιαῦτα ἑκάστοις ἡμῶν κατεσκευασμένα.] Aristot. [De mundo c. 4] : Ἰδ. καλεῖται βορέας, Peculiari nomine. Vel, ut quidam, Nominis prærogativa. Et ἰδ. πρὸς τὰ ἄλλα, VV. LL. Præ aliis peculiari modo. [A grammaticis ἰδ. non raro dicitur de iis quæ scriptor aliquis propria sibi ratione vel dixit vel finxit.

Schol. Aristoph. Pluti 115 : Ἰδ. δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησιν. Scriptor argumenti Æsch. Agam. : Ἰδ. δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ. Schol. Eur. Phœn. 1123 : Ἰδίως ὁ Εὐριπίδης ἕνια τῶν τοῦ Ἄργου ὀμμάτων συναναπέλλειν φησὶ τοῖς ἄστροις. || Privatim. [Dionys. A. R. 9, 32 : Καθ' ἕνα ἕκαστον ἰδίως συκοφαντεῖσθαι. Ubi recte ἰδίᾳ cod. Vat. || Separatim. Schol. Aristoph. Nub. 42 : Τὸ φεῦ ἰδίως, i. e. extra versum.]

Ἰδίωσις, εως, ἡ, Ipse actus vindicandi sibi aliquid. Bud. annotat dici a Plat. quum quid fit privatum cujusque : eique opponi κοινωνίαν. [Rep. 5, p. 462, B : Ἡ ...τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει (præcedit ἡ ...ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία), ubi Sejunctionem vel distinctionem significat. Eodem sensu ἰδίωσις et κοινωνία sibi opposita sunt ap. Plut. Mor. p. 644, D. Locum Platonicum annotavit Antiatt. Bekk. p. 100, 21.]

[Ἰδιωσύνη, ἡ, Affinitas. Jo. mon. Canon. Morin. p. 109, E; 112, A. Jo. Jejun. Confess. p. 88, A : Εἰς συγγενείας τινὰς ἢ ἰδιωσύνας. Hase.]

Ἰδιωτεία, ἡ [male ἰδιοτεία scriptum ap. Suidam s. Ἰδιότης], Privata vita [Plato Leg. 3, p. 696, A : Ἰδιωτεία καὶ βασιλεία] : cui opponi ἀρχὴν a Xen. dicam s. Ἰδιωτεύω. [Hier. c. 8, 1. Ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαὶ ap. Plat. Rep. 10, p. 618, D.] || Inscitia, Imperitia, Lucian. [Qu. hist. c. c. 27 : Ὑπὸ ἰδιωτείας καὶ ἀπειροκαλίας.] Ἰδιωτία affertur pro Rusticitas, Inscitia. Sed id potius cum diphthongo scribitur. [Ἰδιωτίας cod. ap. Lucian. l. c. Nilus Epist. p. 17. Hesych. : Ἰδιωτίας, ἀγροικίας, ἀμαθίας.]

Ἰδιωτεύω, Privatus sum, Privatam ago vitam, Non fungor magistratu. Unde et ἀρχὴ opp. ap. Xen. [Hier. c. 8, 5 : Ὅταν ἄρχῃ ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ.] Plato autem ἰδιωτεύειν opp. τῷ δημοσιεύειν, Ap. Socr. [p. 32, A.] In Epist. autem Phalar. ἰδιωτεύων et μοναρχῶν sibi adversantur : sicut ap. Isocr. ἰδιωτεύοντες et τυραννῖται, ut quidem ibi legitur, in Epist. ad Iasonis filios [p. 420, B, ubi ex cod. Urb. correctum Ὁ τῶν ἰδιωτευόντων (βίος) ἢ ὁ τῶν τυραννούντων. || Privatim artem aliquam exerceo. Plato Polit. p. 259, A : Εἴ τῳ τις τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς ξυμβουλεύειν ἰδιωτεύων αὐτός· Gorg. p. 514, B : Πρὶν ἰδιωτεύοντας πολλὰ ... ποιῆσαι.] || Rudis sum, s. imperitus. Plato Protag. p. 392 [327, A] : Τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. [Similiter ἰδιώτης cum genitivo construitur.]

Ἰδιώτης, ὁ, Privatus, Privatam vitam agens, Qui non fungitur magistratu. [Herodot. 1, 32 : Ἰδιωτέων ἀνδρῶν· 7, 3 : Ἔτι ἰδιώτῃ ἐόντι Δαρείῳ, i. e. quum nondum rex esset.] Unde ei opp. ὁ πολιτευόμενος a Dem. [p. 150], ἄρχων ab Herodiano 3, [4, 15] : Γενόμενος μὴ φαῦλος ἄνθρωπος, μήτε ἄρχων, μήτε ἰδιώτης. [Plat. Polit. p. 259, B : Ἄν τε ἄρχων ἄν τ' ἰδιώτης ὢν τυγχάνῃ.] Thuc. 1, [115] : Ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν. Dicitur autem et βίος ἰδ., Vita privata. [Plat. Rep. 9, p. 578, C.] Philo V. M. 3 : Ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην. Pro quo dixit Dem. τὸν τῶν ἰδιώτην βίον, [p. 150, 6] : Τὸν μὲν τῶν ἰδ. βίον ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα. || Interdum vero opp. πόλει, ubi generaliorem habere puto signif. ut Gall. *un Particulier* : vel quum dicimus, *Le bien de la ville, et non d'un particulier.* Thuc. 4 : Καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ καταλλαγῆναι, καὶ πόλιν πόλει· 1 : Καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ περιγίγνονται. [Conf. 1, 124; 4, 2.] Æschin. C. Ctes. : Ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. [Et p. 76, 8; 69, 36. Plato Theæt. p. 172, A : Οὐδὲν σοφώτερον, οὔτε ἰδιώτην ἰδιώτου οὔτε πόλιν πόλεως εἶναι.] Alicubi plurali etiam numero, ut Plato De rep. 2, [p. 364, E] : Οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic autem et Thuc. 1, [124] : Ταῦτα ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, ubi Lat. commodius reddi crediderim adverbio quam nomine : hoc modo, Hæc tum publice, tum privatim utilia esse. Ceterum his ll. confirmari posse meam conjecturam existimo, qua in quodam plebiscito, quod Liban. affert in Argum. in Or. adv. Aristocr., repono πόλις pro πολίτης : Ἐὰν δέ τις τὸν ἀγόμενον ἀφέληται ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἔκσπονδος ἔστω. Bud. tamen hoc mendum non animadvertit, quippe qui interpr., Seu civis, s. privatus. Sed cogitare debuit, meo judicio, eundem hominem et civem et privatum esse posse. [Ἰδιώτης, Miles, oppos. στρατηγῷ ap. Xen. Anab. 1, 3, 11; 3, 2, 32, Polyb. 5, 60, 3; 10, 19, 4. || Ἰδιώτης, Qui prosa oratione utitur, et ποιητής. Plato Phædr. p. 258, D : Ἐν μέτρῳ ὡς ποιητὴς ἢ ἄνευ μέτρου ὡς ἰδιώτης· Leg. 10, p. 890, A : Ἀνδρῶν σοφῶν... ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν· Symp. p. 178, B. Conf. Ἰδίᾳ et Ἴδιος.] || Interdum, Unus e vulgo, Plebeius. Epigr. : Εἶθ' ἑξῆς ἑβίου κοινὸν βίον ὡς ἰδιώτης. Herodian. 4, [10, 4] : Μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. Sed per ἰδιώτας sæpe intelligitur Vulgus indoctum, quo modo et a Dem. accipitur : sic et Lat. Idiota, Gall. *Idiot.* Hinc ἰδιῶται opp. τοῖς πεπαιδευμένοις a Luciano [Lexiph. c. 25]. Sed et peculiariter ἰδιώτης aliquis appellatur, ad eam rem, cujus imperitus est, respiciendo. Thuc. 2, [49] : Λεγέτω μὲν οὖν περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, καὶ ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης. Dem. vero [p. 50, 6] opponit etiam δεινοὶ et ἰδιῶται. [Plato Leg. 11, p. 933, D : Ἐὰν μὲν ἰατρὸς ὢν τυγχάνῃ ... ἐὰν δὲ ἰδιώτης· Soph. p. 221, C : Πότερον ἰδιώτην ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτήν· Protag. p. 327, C : Ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ μηδὲν αὐλήσεως ἐπαΐοντας.] Dicitur et ἰδιώτης τοῦτο pro κατὰ τοῦτο. Herodian. 4, [12, 1] : Τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Xen. autem Cyrop. [1, 5, 11] dixit ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους· et ib. : Ἰδιώτας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Lucian. cum ὡς itidem [Hermot. c. 81] : Ἀγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Jam vero et genitivo junxerunt pro Rudi et ignaro. Plato Tim. [p. 20, A] : Κριτίαν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν. [Protag. p. 345, A : Ἡμεῖς ... οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται.] Sic Galen. : Τεχνῶν μὲν λογικῶν ἐπιστήμονες, ἰδιῶται δὲ τῆς ἰατρικῆς. [Id. vol. 13, p. 275, E : Ἰδιῶται ταύτης τῆς ἐξουσίας. Hemst.] || At vero ap. Aristoph. Ran. [456] ἰδιῶται peregrinis opponuntur : Εὐσεβῆ τε διήγομεν τρόπον, περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας· vide schol.

[Ἰδιώτης, ὁ, Idiotes, n. pr. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 255 : Ἰδιώτης Θεογένους Ἀχαρνεύς. || Medicus a Galeno memoratus vol. 13, p. 600.]

[Ἰδιωτία. V. Ἰδιωτεία.]

[Ἰδιωτίζω. Eustath. p. 145, 10 : Τὸ Φύγελλα ἰδιωτισθὲν εὐφημότερον ἐκ τοῦ Πύγελλα· i. e. In sermone vulgi in Πύγελλα mutatum.]

Ἰδιωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad privatos homines pertinens, s. ad vulgus, Privatus. [Herodot. 1, 21 : Ὅσος ἦν ἐν τῷ ἄστεϊ σῖτος καὶ ἑωυτοῦ (regis) καὶ ἰδιωτικός (Hominum privatorum). Βασίλεια et ἰδιωτικαὶ οἰκίαι Chares ap. Athen. 13, p. 575, F. Plato Critia p. 117, B : Χωρὶς μὲν βασιλικὰς, χωρὶς δὲ ἰδιωτικάς· Rep. 1, p. 345, E : Ἔν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ· Leg. 12, p. 948, E : Ἐν ἄλλαις συνουσίαις τε καὶ ἰδιωτικαῖς συγγενήσεσιν ἑκάστων.] Ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. [7, 9, 22.] Et ἰδιωτικὸς καὶ δημόσιος τόπος, Philo. Ap. Hermog. autem ἰδιωτικοὶ λόγοι oppositi δημοσίοις, Privatæ et publicæ pecuniæ. Ἰδιωτικὰ σπάργανα ap. Eund., Cunabula privatorum s. plebeiorum hominum, vulgaria. Sic ἰδιωτικὰ ὀνόματα, Isocr. [p. 203, D; ἰδ. πράγματα, p. 141, B. || Rudis, Imperitus. Plato Hipp. maj. p. 287, A : Φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν· Euthyd. p. 282, D : Ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μόλις διὰ μακρῶν λεγόμενον (τὸ ἐμὸν παράδειγμα).]

Ἰδιωτικῶς, Privatorum hominum, Vulgi more, Lucian. [Hermot. c. 21 : Εἰ παντάπασιν ἰδ. ἀναζητῶ αὐτό.] Ap. Eustath. autem, Sermone quo vulgus utitur. [Plato Leg. 8, p. 839, E : Εὖ τὸ σῶμα ἔχων καὶ μὴ ἰδ. ἢ φαύλως· 12, p. 966, E : Ὁ εἰδὼς ταῦτα μὴ φαύλως μηδ' ἰδ. Euthyd. p. 278, D : Ἰδ. τε καὶ γελοίως αὐτὸ ποιεῖν. Ἰδιωτικωτέρως Tzetz. ad Lycophr. 373.]

Ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, Privata. Ap. Synes. ἰδιώτιδες, Privatæ, Privati juris. [Ταφαὶ ἰδ. scriptor ignotus ap. Suidam s. Ἀνοίγει. Γυναικὸς ἰδιώτιδος καὶ ξένης Joseph. A. J. 8, 11, 1. || Vulgaris. Appian. B. Civ. 4, 16 : Οὐκ ἐν ἰδιώτιδι πόλει· 95 : Οὐκ ἰδ. πόλις, ἀλλ' ἡγεμονίς. || Ab arte aliena, Rudis. Alciphro 2, 4 extr. : Τολμηρά τίς εἰμι τὰ Μενάνδρου διακρίνειν ἰδ. οὖσα. Theophyl. Sim. Hist. p. 211, B : Τῆς ἰδιώτιδος φωνῆς.]

Ἰδιωτισμὸς, ὁ, Sermonis forma e vulgo sumpta, Loquendi genus e vulgo sumptum, Longin. [c. 31.] VV. LL. ἡ τῶν ἰδιωτῶν τάξις, ex Hermog. [II. ἰδ. 1, p. 30] et Epictet. [Ench. c. 33, 6 et 15. Phot. Bibl. cod. 80, ubi ἰδιωτισμοῦ, Plebeiæ dictionis, veluti partes commemorantur τὸ ταπεινὸν καὶ ἐξηυτελισμένον. Seneca Controv. 3 præf. Ernest. Lex. rhet. Apud Jul.

Rufinian. De fig. 2, 10, p. 203, Idiotismus de sermone familiari dicitur, quo quis cum judicibus deliberat. || Vita privata. Georg. Pach. Mich. p. 170, E: Ἀποθέσει βασιλείας καὶ ἰδιωτισμῷ, i. e. Reditu in vitam privatam. G. Dind.]

[Ἰδιωφελής, ό, ή, Privatam utilitatem afferens: Stobæi Serm. 141, opp. κοινωφελής. Schneider.]

Ἴδμεν et Ἴδμεναι, ponitur pro εἰδέναι, Scire, Novisse. Hom. Od. Δ, [200]: Μέλλεις δέ συ ἴδμεναι. Et alibi [Θ, 213]: Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην. [V. Εἰδέω vol. 3, p. 203. Ἴδμεν i. q. ἴσμεν v. ibid.]

[Ἰδμή, ή.] Ἰδμὴν Hesych. affert pro φρόνησιν, Intelligentiam.

Ἰδμοσύνη, ή, Peritia: cujus etiam dat. plur. ap. Hesiod. [Th. 377] ἰδμοσύνῃσι. [Georg. Pachym. Mich. p. 171, B: Τῆς πνευματικῆς ἰδμοσύνης. G. Dind.]

Ἴδμων, ονος, ό, ή, Peritus, Gnarus. Hesych.: Ἴδμων, ἐπιστήμων, ἴστωρ. [Leontius Schol. Anth. Pal. 7, 575: Εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν. Frequens ap. Nonnum, velut ἴδμονι τέχνῃ Jo. c. 7, 56; ἴδμονι βουλῇ c. 8, 143; ἴδμονες ὡράων c. 4, 160.]

[Ἴδμων, ονος, ό, Idmon, filius Apollinis et Cyrenæ, Argonauta. Apoll. Rh. 1, 139; Apollodor. 1, 9, p. 93. || F. Ægypti et Gorgonæ. Apollodor. 2, 1, p. 124. || Samius, cui servivit Æsopus. Heraclid. Pont. in Gronov. Thes. vol. 6, p. 2827; Plut. Mor. p. 557, A; Ptolem. Hephæst. in Phot. Bibl. p. 151, 23. Ἰάδμων, nomine aliquoties repetito, vocatur ab Herodoto 2, 134, cui Ἴδμων recte fortasse restituit Coraes ad Heracl. Pont. p. 355. V. Grauert. De Æsopo p. 60.]

Ἰδνόω, Incurvo, Inflecto, Intorqueo: unde pass. ἰδνοῦσθαι, quod Eust. [p. 216, 39] exp. συστρέφεσθαι et veluti δονεῖσθαι τὸ ἰνίον: Hesych. vero ἰδνώθη exp. non solum ἐκάμφθη, sed etiam ἐτανύσθη, ut et ἰδνωθεὶς, non solum καμφθεὶς, sed etiam τανυσθείς [et ἴδμων (corruptum ex ἰδνῶν), κάμπτων]. Hom. Il. N, [618]: Ἰδνώθη δὲ πεσών· Β, [266]: Ὁ δ' ἰδνώθη. Hippocr. quoque ἰδνοῦται usurpavit pro λοξοῦται et συνιζάνει, teste Galeno, Γυναικ. l. 1 [p. 595, 9]: Τὸ στόμα οὐκ ὀρθόν ἐστι τῆς μήτρης, ἀλλὰ ἰδνοῦται καὶ οὐ λάζυται τὴν γονήν. Sic aliquanto ante [p. 589, 16] Idem dicit: Τοῦτο δὲ ξυμβαίνει ἢν τῶν μητρέων τὸ στόμα μεμύκῃ ἢ ἰδνωθῇ, ἢ ξυστραφῇ τι τοῦ αἰδοίου. [Epigr. Anth. Plan. 4, 97: Ἀνταῖον γὰρ ἔχει πεπονημένον ἐκ παλαμάων· ἰδνωθεὶς δὲ δοκεῖ καὶ στοναχὰν ἰέναι.]

[Ἰδογενής, ό, ή, In Ida natus. Oraculum ap. Pausan. 10, 12, 3, de Herophila, nymphæ Idææ filia: Μητρόθεν Ἰδογενής.]

Ἰδοιδοπεῖ [forma vitiosa], s. Κηδοιδοπᾷ [recte cod. κυδοιδοπᾷ], Hesych. exp. ταράσσει.

Ἰδομαλιάδαι, Hesychio οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. [Scriptura vitiosa pro Εἰδομαλίδαι! V. Εἰδομαλίδης.]

[Ἰδομεναὶ, πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης Ἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος, Steph. Byz. V. Εἰδομένη.]

[Ἰδομενεύς, έως (ep. ῆος), ό, Idomeneus, Deucalionis filius, rex Cretæ, ap. Hom. Il. A, 145, E, 48, N, 434, Δ, 256, 257, aliisque ll. non paucis. Genitiv. Ἰδομενεῦς, de quo v. Chœrob. in Bekkeri Anecd. p. 1204 et 1236, lectus olim fuit Il. N, 424: Ἰδομενεῦς δ' οὐ λῆγε μένος· ubi nunc scribitur Ἰδομενεύς, de quo v. s. Λήγω. || Priami filius. Apollodor. 3, 12, p. 335. || Lampsacenus, historiarum scriptor: de quo v. Clinton. Fast. vol. 3, p. 488. || Magistratus in numo Ephesi. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 6, p. 114. || Εἰδομενεὺς v. s. hac v. ī]

[Ἰδομένη, ή, Idomena. Thucyd. 3, 112: Οἱ δ' ἐκ τῆς πόλεως Ἀμπρακιῶται ἀφικνοῦνται ἐπ' Ἰδομένην. Ἔστὸν δὲ δύο λόφω ἡ Ἰδομένη ὑψηλώ. || Conf. Εἰδομενή.]

Ἰδὸς, Hesychio ὁδὸς, σῶμα, Via, Corpus. [Scriptura vitiosa pro εἶδος, quod ἶδος scriptum in cod. Alex. Ezech. 8, 2, indicat Albert. Idem cum ὁδὸς Moschopuli et Thomæ-M. verba comparavit, Ἰδέα, ἡ μορφή· καὶ ἀπὸ τούτου ἰδέαι αἱ ὁδοί. || Ἴδοι, ὀφθαλμοὶ, gl. Hesychii a Musuro omissa.]

Ἴδος [imo Ἶδος, ους, τὸ], ejusd. cum ἱδρὼς signif. est, ejusdem etiam originis; nam ut illud ἱδρὼς ab ὕδωρ derivatur, ita hoc ἴδος ab ὕδος deducitur, mutata prima litera et spiritu. Non solum tamen significat Sudor, ἱδρὼς, sed etiam denotat τὸ θερινὸν κατάστημα, ut Eust. [p. 1505, 10] tradit, i. e. Æstivam aeris constitutionem: ea autem est sicca et calida: vel potius fervida: quemadmodum Hesych. quoque ἴδεος exp. πνίγους, Æstus adeo vehementis ut tantum non suffocet. Sic Suid. ἴδει etiam ipse exp. non modo ἱδρῶτι, verum etiam θέρει, Hesiodum ita usurpasse annotans. Est autem Hesiodi l. cujus meminit, Sc. 397: Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα σείριος ἄζει. [Hippocr. p. 132, C: Πυρετοὶ καὶ ἄνευ ἰδέων καὶ μετὰ ἰδέων. Dionys. Per. 966: Ἴδει θαλπομένοισι. || Εἶδος scriptum v. s. Εἶδος vol. 3, p. 208, D.]

[Ἰδού. Ἰδοῦ. V. Εἶδω, vol. 3, p. 211.]

[Ἰδουθοὶ (?), αὐλῶν εἶδος, Pollux 4, 77. Alii libri ἰδοῦθοι vel ἰδοῦοι.]

[Ἰδουμαῖοι, οἱ, Idumæi. Steph. Byz. (ex Josepho Ant. J. 2, 1): Ἰδ., ἔθνος Ἑβραίων, ἀπὸ Ἀδώμου. Ἄδωμα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι. (Ἰδουμαῖοι ap. Strabon. 16, p. 749, 760. Ἰδουμαία, ἡ, nomen regionis ap. Joseph. l. c. et ap. Hesych. in gl. a Musuro omissa Ἰδουμαίαν, τόπον.) Ἰδουμαῖοι et Ἰουδαῖοι quomodo differant v. s. Ἰουδαῖος. De origine nominis v. Crameri Anecd. vol. 2, p. 378, 24. || Idem Steph.: Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Σούνιος (scr. Οὐράνιος cum Holsten.) ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ ι γράφουσιν, ὡς εἰρήσεταί μοι ἐν τῷ ι. Qui si postrema τινὲς ... τῷ ι scripsit, diversos populos permiscuit.]

Ἰδρεία, ἡ, Scientia, Peritia. [Ἐμπειρία, σοφία, Hesych.] Hom. Il. Π, [359]: Ἰδρείῃ πολέμοιο. Apoll. Arg. 2, [72]: Ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει. [Suspecta forma Ἰδρία ap. Theocr. 22, 85: Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες· ubi libri aliquot ἰδρείῃ, omisso ἀλλὰ.]

[Ἰδριὰς, άδος, ή, Idrias. Steph. Byz.: Ἰ., πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορὶς, ἀπὸ Ἰδριέως παιδὸς Καρός. Ὁ οἰκῶν Ἰδριεὺς καὶ Ἰδριὰς τὸ θηλικόν. Conf. eund. s. Ἑκατησία et Εὔρωμος. Ἐκ τῆς Ἰδριάδος χώρης Herodot. 5, 118. Ἰδριεῖς ap. Strabon. 14, p. 678.]

[Ἰδριεὺς, έως, ό, Idrieus, Hecatomni, Carum regis, filius. Strabo 14, p. 656, ubi Ἰδριεὺς scriptum (ut ap. Photium p. 101, 22 aliosque), in aliquot libris ἰδρυεύς. Ἰδριεὺς ap. Diodor. 16, 45 et 69; Harpocr. s. h. v. et Steph. Byz. ll. v. Ἰδριὰς citatis. || Alius in inscr. Tralliana ap. Bœckh. vol. 2, p. 584, ubi Ἰδριέως cum sp. aspero.]

Ἴδρις, εως, ό, ή, Sciens, Peritus, Gnarus. [Hom. Od. Z, 233: Ὡς ὅτ' ... ἀνὴρ ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην· Η, 108: Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν νῆα ... ἐλαυνέμεν.] Hesiod. Op. [776]: Ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. [Ubi formicam significat. Tzetz.: Λέγει δὲ τὸν μύρμηκα, ὡς προγινώσκοντα καιροὺς καὶ ἀνέμους καὶ ἀναισίους ἡμέρας. Similiter epitheton pro nomine positum ib. 571 φερέοικος (cochlea), 526 ἀνόστεος (polypus).] Soph. OEd. T. [1086]: Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ, καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις. Apoll. Arg. 2, [870]: Ἄρηος ἴδριν. Suid. e Theologo: Γέρων μέν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. [Καλῶν ἴδριν Pind. Ol. 1, 167; μάχης ἴδριν Æsch. Ag. 446. Τῶνδε τῶν ἔργων ἴδριν Soph. El. 608. Ἴδριες οὐδὲν Trach. 649. Hesych.: Ἰδρῶν, νοητῶν. Recte corrigi videtur Ἰδρίων, νοητικῶν. De casibus obliquis Eustath. p. 407, 38: Κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἁμαρτάνει Σαπφὼ καὶ Σοφοκλῆς καὶ Φρύνιχος διὰ τοῦ δ κλίνοντες (τὸ ἴδρις). Sappho πολυίδριδι, Sophocles ἴδριδα, Phrynichus ἴδριδες dixerat: v. schol. Hom. Il. Γ, 219, Etym. M. p. 42, 46. Vocat. ap. Crinag. Anth. Pal. 9, 559: Πάσης ἴδρι γεωγραφίης. Ἴδρις a quibusdam aspirari ἵδρις annotatum in Lexico περὶ πνευμ. p. 227.]

[Ἰδρίτης, ό, pro ἴδρις dictum Suidas (s. Ἴδριας) affert ex epigr. (Alexandri Anth. Pal. 6, 182), ubi vocativ.: Ἰδρίτα καὶ γαίης (Pan), ἰδρίτα καὶ πελάγευς· ubi Planud. ἰδρυτά.]

[Ἰδροποτέω, ap. Maxim. Planud. Lex. p. 397 ed. Herm.: sed alphabeti ordo demonstrat leg. esse ἱεροποιέω. Cod. Paris. 2562 habet Ἱεροπραχτέω. Bast.]

[Ἰδρόω.] Ἰδρώω s. Ἰδρόω, Sudo, Sudorem emitto, Sudore diffluo. Est autem illud primum mere poeticum, posterius prosæ scriptoribus cum poetis commune. Hom. Od. Δ, [39]: Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας· Il. Δ, [27]: Ἠῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠὲ ἀτέλεστον Ἰδρῶθ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ, καμέτην

δέ μοι ἵπποι; [Ἱδρώουσα (ἔλαφος) A, 119. Ἱδρῶσαι pro ἱδρώουσαι ib. 598 : Ἵπποι ἱδρῶσαι· quod Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 506 comparat cum formis ab Hippocr. usurpatis ἱδρῴην ἱδρῶσι ἱδρῶντες. Male vero ἱδρῶσι τοὺς πόδας legitur ap. Theophr. De sudor. § 36, cui ἱδροῦσι restituendum erat ex l. Aristotelis ab HSt. infra allato.] Xen. Cyrop. 8, [1, 38] : Οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱρεῖτο· Hell. 4, [5, 7] : Μάλα ἰσχυρῶς ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ. [Cum dat. Aristot. De part. anim. 3, 5 : Ἤδη δέ τισιν ἱδρῶσαι συνέβη αἱματώδει περιττώματι διὰ καχεξίαν.] Interdum cum accus. partis sudorem emittentis. Aristot. Probl. 2, 31 : Διὰ τί οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρόσωπον οὔ· ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ ἱδρούντων ἡμῶν μάλιστα μὲν τὸ πρόσωπον, ἥκιστα δὲ τοὺς πόδας; Sic Alex. Aphr. Probl. [1, 11] : Ἔνιοι αἰδούμενοι ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, ubi subaudiunt κατά. Affertur et ἱδροῦν ἐν τούτοις pro In his desudans : quæ verba Latina metaphoricam plerumque signif. habent. [ι anceps.]

Ἵδρῦμα, τὸ, ut κτίσμα, Opus ab aliquo constructum. Bud. e Strab. 6 in princip. : Μετὰ δὲ τὸ στόμα τῆς Σιλαρίνος [-ρίδος], Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν, Ἰάσωνος [-ονος] ἵδρυμα. [Plut. V. Marc. c. 20 : Ἵδρυμα λέγεται Κρητῶν γενέσθαι τὸ ἱερόν.] || I. q. ἔδασμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid ut fundamento nititur, Supra quod aliquid fundatum est. Sic Eur. cives vocavit ἵδρυμα πόλεως. [Suppl. 631 : Τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεος ἐκκομίζομαι.] || I. q. ἕδος, Delubrum, Locus in quo deorum simulacra collocantur s. statuuntur [vel Simulacrum ipsum. Æsch. Pers. 811 : Βωμοὶ δ' ἄϊστοι δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Eur. Bacch. 949 : Μή σύ γε τὰ Νυμφῶν διολέσῃς ἱδρύματα. Dionys. A. R. 1, 67 : Τῶν ἱδρυμάτων ... κομισθέντων ἐκ τοῦ νεώ.] Plut. De fort. Rom. : Μᾶλλον δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων πειράσομαι καταριθμήσασθαι· cui mox subjungit, Καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστι ἐν Παλατίῳ· ut ἵδρ. et ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic Plato Leg. [4, p. 717, B] ἱδρύματα [ἴδια πατρῴων] θεῶν, Fana. Et simpl. pro Sedes, sicut ἕδος quoque, Bud. [ι anceps.]

[Ἱδρὺς, ἡ, animal quoddam marinum, de quo Michael Glyc. Annal. p. 273, D : Ἀναιρεῖ δὲ τοῦτον (crocodilum) πολλάκις ἡ ἱδρὺς λεγομένη, ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ τυγχάνουσα καὶ μορφὴν ἔχουσα κυνός.]

Ἱδρῦσις, εως, ἡ, Constitutio, Fundatio. Plato Leg. [10, p. 909, E : Ἱδρύσεις ὑπισχνεῖσθαι θεοῖς καὶ δαίμοσι· Rep. 4, p. 427, B : Ἱερῶν ... ἱδρύσεις. Crinag. Anth. Pal. 6, 253 : Πρέμνα λιθηλογέες θ' Ἑρμέω ἱδρύσιες.] Interpres Dionysii Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum et collocationis sedem (nam ita Areop. vocat ordines Angelorum) : sic autem pro ἵδρυμα et ἕδρασμα acciperetur : quemadm. Hesych. quoque ἱδρύεσθαι exponens, dicit, ἐπὶ τῇ ἱδρύσει στῆσαι χύτραν. Ponitur etiam pro Sedes. Plut. [Mor. p. 408, A] : Ἄλλους τε πολλοὺς ἡγεμόνος στόλων ὅσους ἔδει τεκμηρίοις ἀνευρεῖν τὴν διδομένην ἑκάστῳ καὶ προσήκουσαν ἵδρυσιν. [Id. p. 651, D : Τὸ ἄπεπτον καὶ περιττωματικὸν οὐκ ἔχον ἵδρυσιν οὐδὲ σύστασιν ἐν τῷ σώματι, δι' ἀσθένειαν ἐκπίπτει. G. D. Strabo 8, p. 383 : Ζητήσαντας ἕκαστον ἵδρυσιν αὐτῷ. Hemst.]

[Ἵδρυσμα, τὸ, Delubrum, Gl. Ἴσμα per ἵδρυσμα explicant glossæ quorundam codd. Lycophr. 731, ubi alii recte ἵδρυμα.]

Ἱδρυτέον, Desidendum, Soph. [Aj. 809.] At ex Aristoph. [Pac. 923 : Ταύτην (Pacem)] χύτραις ἱδρυτέον, sine expos. [Ubi significat Dedicandum.]

Ἱδρυτὸς, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. : Ἱδρυτὰ γαίης. [De quo loco dictum s. Ἰδρίτης.]

Ἱδρύω, et Ἵδρυμι [Hujus formæ exx. nulla sunt. Rara sunt præteriti ἵδρυκα. Καθίδρυκεν Aristot. De partt. anim. 3, 4], i. q. ἵζω, καθίζω, Sedere facio, jubeo. Unde et Eust. [p. 387, 8] ab ἕδω derivat. Hom. Il. B, [191] : Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, i. e. καθέζεσθε κέλευε, schol. [O, 142 : Ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα· Od. Γ, 37 : Ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτί. Eur. Ion. 1573 : Τόνδε παῖδα ... εἰς θρόνους τυραννικοὺς ἵδρυσον.] Item Colloco. [Herodot. 4, 124 : Ἵδρυσε, τὴν στρατιὴν ἐπὶ ποταμῷ. Æsch. Eum. 862 : Μηδ' ... ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη ἐμφύλιον, i. e. Ne bellum excites civile. Eur. Alc. 844 : Δεῖ γάρ με ... εἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον Ἄλκηστιν.] Plut. : Τὴν Σολίων πόλιν ἠρημωμένην ἀναλαβὼν, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. [V. Timol. c. 35. Στρατιὰν, V. Camilli c. 34, 41.] Thuc. 4 : Ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατόν· quod eod. libro dicit, Καθίσας τὸν στρατὸν, et paulo ante, Κατέστησαν τὸν στρατὸν πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Herodian. 4, [3, 13] : Ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον, Castra collocare, Cic. Item Statuo. Herodian. 5, [5, 15] : Βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας. || Ἱδρύομαι et [præt.] ἵδρυμαι significant et pass. Sedere jubeor, Collocor. [Æsch. Suppl. 413 : Ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας. Eur. Heracl. 19 : Ὅπη γῆς πυνθάνοιθ' ἱδρυμένους.] Herodian. 2, [3, 1] : Ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, In regiam deductus est et in domo imperatoria locatus, Bud. : 2, [2, 19] : Τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. || Statuor. [Herodot. 1, 172 : Ἱδρυνθέντων σφι ἱρῶν ξεινικῶν· 2, 44 : Ἐξ οὗ σφι τὸ ἱρὸν ἵδρυται· et 42 : Ὅσοι Διὸς Θηβαιέος ἵδρυνται ἱρόν· ubi ἵδρυνται idem valet ac ἱδρυσάμενοι ἔκτηντο, Templum erectum habent. Schweigh. Eur. Heracl. 786 : Τροπαῖ' ἱδρύεται.] Herodian. 7, [11, 5] : Ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβῆναι. || Firmor, et quasi in firma sede collocor. Id. 3, [12, 15] : Ὡς ἂν τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Constabilito imperio. 2, [8, 6] : Ἥ τε ἀρχὴ σαλεύουσα, καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, Neque apud quendam certa residens. Sic Thuc. 8, [40] : Ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. [Hippocr. p. 169, A : Ἱδρυθεὶς πόνος εἰς στῆθος, Dolor in pectore fixus, firmatus. 72, F : Ὀδύνη ἐς στῆθος ἱδρυνθεῖσα. Epidem. 6, 7, 1 : Τὰ δὲ νυκταλωπικὰ ἱδρύετο, Firmabantur, h. e. perseverabant. Ἱδρυμένον οὖρον, Urina in qua aliquid subsidebat, p. 1123, B, cui opponitur οὐ τὸ ὑφιστάμενον. Sic ἱδρυμένη ὑπόστασις, Depositum sedimentum et firmatum, aut sua sede collocatum, in urinæ notis p. 210, A. Eadem notione lib. 1 Epid. ægr. 1, et alibi de urinis effertur οὐχ ἵδρυτο, Non subsidebant ... Οὐχ ἱδρυμέναι φλέβες κροτάφων, Venæ temporum non consistentes, non quiescentes, nec subsidentes, h. e. latius distentæ, et perpetuo motæ, Aph. 11. sect. 2 lib. 6 Epid. Galen. ἐπὶ πλέον διαστελλομένας exponit, quod est plus justo distentas. Ἱδρύθη, Constitit, Consedit, Conquievit, p. 1128, H, de tussi et anhelatione quæ quievit et constitit 8 mense; sicque sedata est ac composita. P. 1115, A : Καὶ πάλιν ἱδρύνθη σιγῶσα, Ac mox composita fuit, tacitura. Ac rursus ib. καὶ πάλιν ἱδρύνθη ἄφωνος, Ac mox composita fuit, vox defecit. Cui voci delirium opponitur, p. 69, A : Αἱ τρομώδεες γλῶσσαι σημεῖον οὐχ ἱδρυμένης γνώμης, Linguæ tremulæ instabilem mentem et e sede constantiæ deturbatam significant. Ubi ἱδρυμένη ἡμεροῦσα, Quiescens, Galeno exponitur. Foes. Theophyl. Sim. Hist. p. 86, C : Πάγιον τὸν νοῦν καὶ τὴν γνώμην πρὸς τὸ σῶφρον ἱδρυμένην οὐκ ἔχον.] || Situs sum. [Herodot. 2, 59 : Ἵδρυται ἡ πόλις αὕτη ἐν μέσῳ τῷ Δέλτα. Æsch. Pers. 231 : Ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός. Plato Leg. 5, p. 745, B : Τὴν πόλιν ἱδρῦσθαι δεῖ τῆς χώρας ἐν μέσῳ.] Herodian. 8, [2, 6] : Καὶ πρὸ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἱδρυμένη· 8, [7, 11] : Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, Sita est. Aristot. : Ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις ἱδρυμένη, Sedem habens. Idem de Deo : Αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρύσθαι. Plato de Deo itidem [Epist. 3, p. 315, C] : Πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, Longe a voluptate et dolore situs est. [Tim. p. 77, B : Ὁ μεταξὺ φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἱδρῦσθαι λόγος.] Plut. Num. [c. 8] : Τοῦ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. Non absimili signif. dicitur a Thuc. 2, [49] : Τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακὸν, Hærens. || Item Sedeo. [Eur. Hipp. 639 : Ἀνωφελὴς κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.] Thuc. 1, [131] : Ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωϊάδας ἱδρυθείς· 3, [72] : Ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, καὶ αὐτοῦ συλλεγεὶς, ἱδρύθη, Constitit, Consedit. Herodian. 3, [13, 11] : Στρατοπέδου τοσούτου πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, Tantum sedere exercitum. Soph. Aj. [809] : Οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἱδρυτέον (pro quo paulo post dicit, Οὐχ ἕδρας ἀκμή), Non desidendum est. Sic etiam ἕζεσθαι pro Cunctari accipitur. [|| Ἱδρύομαι, forma media.] Interdum signif. act. Colloco,

Sedem do. [Eur. Hel. 46 : Λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ... τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτέως ἱδρύσατο.] Bud. e Plutarcho de Pompeio et Tigrane, Ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ· et ex Aristid. Panath. : Δεξαμένη τε καὶ σκεψαμένη τόπους, ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσεσθαι. Aristoph. Pl. [1153] : Παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Plato Tim. [p. 38, D] de astris : Τὰ δ' ἄλλα οἳ δὴ καὶ δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο, Reliquorum siderum quæ causa collocandi fuerit. Item Statuo. [Herodot. 2, 182 : Τὸ ἱρὸν τὸ λέγεται τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας ἱδρύσασθαι· 6, 105 : Ἱδρύσαντο Πανὸς ἱρόν. Eur. Iph. T. 1453 : Ἐνταῦθα τεύξας ναὸν ἵδρυσαι βρέτας. Ἱερὰ ἱδρύσασθαι Plato Leg. 8, p. 848, D; ἀγάλματα 11, p. 931, A. Ib. p. 919, A : Εἰς ἐρήμους τόπους ... ἱδρυσάμενος οἰκήσεις. Aristoph. Pac. 1091 : Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ. Dionys. A. R. 8, 55 : Ἐπὶ Τύχης γυναικῶν ἱδρύσασθαι ἱερόν.] Herodian. [1, 14, 19] : Ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο. Statuam alicui statuere dicit Cic. Aristot. De mundo [c. 6] : Πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἄνθρωπος ἱδρύσατο, ut Urbem statuere, Virg. Isocr. [p. 106, B] : Τῶν μὲν καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τὰς πόλεις, καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. Sic Pausan. [3, 15, 5] : Τόνδε μέν εἰσιν αἱ πόλεις αὗται τὰ ξόανα τὸν τρόπον ἱδρυμέναι. Templa statuere, Propert.; Aras, Ovid. Plut. De fort. Rom. : Ἱδρύσατο δ' οὖν τύχης ἱερόν. || Ἱδρύνω, i. q. ἱδρύω. Unde ἱδρυνθῆναι, Niti, Bud. ex Juliano, de arbore, quæ radices egit. || Ἱδρύνομαι, ut ἱδρύομαι, Sedeo. [Hesych. : Ἰνύεσθαι, κοσμεῖν, ἱδρύνεσθαι· errore librarii pro ἱδρύεσθαι.] Hom. Il. Γ, [77] : Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες. Thuc. 4 : Ἐφ' ὃν (λόφον) Δωριῆς τοπάλαι ἱδρυνθέντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει Κορινθίοις ἐπολέμουν, Quem insidentes; sic enim ibi schol. legit : at vulg. exempll. habent ἱδρυθέντες. [Præter unum alterumve ex infimæ ætatis scriptoribus locum nulla exstant satis certa exempla præsentis ἱδρύνω vel ἱδρύνομαι, quod HSt. finxit ex aoristo ἱδρυνθῆναι, qua forma usi esse creduntur poetæ epici inserto propter metrum ν, ut in ἐκλίνθην pro ἐκλίθην· v. Hom. l. c. et H, 56, Apoll. Rh. 3, 1269 (ubi libri optimi ἱδρυθέντες); 4, 532 et 723, ubi libri omnes ἱδρυθεῖεν et ἱδρύθησαν. Mæcius in Anth. Pal. 9, 249 (ubi cod. Palat. ἱδρυθείς). Quæ opinio cur mihi falsa videatur infra dicam. Eamdem formam aliis scriptoribus non raro intulerunt librarii, velut Herodoto et Hippocrati locis ab Schweigh. et Foesio indicatis, Thucydidi, aliisque, de quibus v. Fischer. ad Weller. vol. 3, p. 108, et Lobeck. ad Phryn. p. 37 : quorum exemplorum partem longe maximam quum ex codicibus corrigere liceat, recte Thom. M. p. 469 præcipere videtur ἱδρύθη esse dicendum, non ἱδρύνθη : quod, etiam si Epici ἱδρυνθῆναι dixerint, tamen ab sermone vulgari non minus alienum videtur quam ἐκλίνθην. Aliud, sed rarius vitium est ἱδρύσθην, ut ap. Suidam s. Χύτραις in fr. Aristophanis 245, cui ἱδρύθη restitui ex schol. Aristoph. || Ἱδρύω, et ἱδρύομαι υ longum habent, velut ἱδρύεται in fine trimetri ap. Eur. Heracl. 786 : correpto in ἵδρυε utitur Hom. Il. B, 191 et in καθίδρυε Od. Υ, 257; in ἵδρυον Apoll. Rh. 4, 1550. Idem in aoristo ἵδρυσα sibi indulserunt poetæ recentiores, ut Nonnus Dion. 3, 399 (συνίδρυσε); 4, 22, Manetho 3, 80, aliique : v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 242. Præteritum ἵδρυμαι ipsum quoque υ producto esse pronuntiatum Theocriti 17, 21 (ἵδρυται), et Euripidis Heracl. 19, Hel. 826 (ἱδρυμένος) exemplis constat : ex quo intelligitur pravo accentu in codd. interdum ἱδρύσθαι pro ἱδρῦσθαι scribi, ut ap. Æsch. Pers. 231, Plat. Euthyphr. p. 11, E. Aoristum ἱδρύθην υ brevi esse existimasse videntur qui ap. Homerum aliosque poetas ἱδρύνθην scripserunt : quæ opinio et ratione et exemplis est destituta. Quamobrem Epicis quoque ἱδρύθην pro ἱδρύνθην restituendum esse censeo. G. Dindorf.]

Ἵδρωα, τὰ, Hippocrati Aph. 21, l. 3 [p. 1248] dicuntur Pustulæ quædam genitalium partium, summam cutim occupantes et exulcerantes : ortæ, ut ipsum nomen ostendit, ab earum partium sudore bilioso et mordaci, qui perfacile iis in partibus putrescens pruriginem movet, cutemque velut ulceribus exasperat. Gorr. [Galen. vol. 9, p. 116 : Τὰ δ' ἵδρωα τῶν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐξανθημάτων ἐστὶν ἑλκωδῶς τραχύνοντα τὸ δέρμα. Καὶ γίνεται καθάπερ καὶ αὐτὸ τοὔνομα ἐνδείκνυται, διὰ τοὺς πολλοὺς ἱδρῶτας, ὅταν χολωδέστεροί πως ἢ ὅλως δακνωδέστεροι τυγχάνουσιν ὄντες. Ὀδαξοῦσι γὰρ οὗτοι τὸ δέρμα καὶ κνισμῶδες ἐργάζονται, καὶ τραχύνουσιν ἑλκωδῶς.] At Celsus ἵδρωα interpr. Quidquid sudore hominem resolvit, ista Hippocratis verba, Τοῦ δὲ θέρους καὶ πυρετοὶ ξυνεχέες, καὶ καῦσοι, καὶ στομάτων ἕλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, καὶ ἵδρωα, sic vertens, Æstas adjicit febres vel continuas vel ardentes, ulcera oris, cancros, et in ceteris quidem partibus, sed maxime obscœnis, et quidquid sudore hominem resolvit. [Et alibi :] Ap. Polluc. [4, 202] properispwmenως scriptum ἱδρῶα, quæ esse dicit ἐξανθήματα θερινά. [Sudamina, Æstates Plinio : conf. Triller. Op. vol. 2, p. 317, 334. Schneid.]

[Ἱδρώδης, ὁ, ἡ, Sudoribus obnoxius. Hippocr. p. 1157, D : Ἦν δὲ καὶ ὑγιαίνων ἱδρώδης· 1225, B : Ἱδρώδης τὰ πολλά.]

[Ἵδρωμα, τὸ, Exsudatio. Aristot. H. A. 10, 3 : Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ πάθος οἷον ἵδρωμα τοῦ τόπου.]

Ἱδρὼς et Ἶδος [Ἶδος] Eust. [p. 413, 10] cum Etym. derivat ab ὕδωρ : quorum tamen hoc posterius ab ὕδος potius derivandum videtur : significant autem Sudor, qui est humidum tertiæ concoctionis incrementum per cutem in aquæ speciem erumpens, a calore humido expulsum : qua de re Gorr. consule, e quo hæc inter alia annotare libuit : nimirum, huic excremento nullum certum a natura præscriptum esse meatum : expelli tamen partim actum per ipsa molliora corpora, quæ fluentis ejus violentiæ cedunt, potissimum quum a spiritu majore impetu irruente impellitur : partim etiam per exiguos omnes corporeæ molis meatus, quos πόρους vocant : quorum non modo reliquum corpus universum, sed etiam tota cutis plena est. Ac quum tenuissimum quidem sit hujusmodi excrementum, facile sane ejici, partim in speciem halitus ab insito calore solutum, et per transpirationem vacuatum : partim violento motu confertim in aquæ speciem erumpens. Ac id quidem, quod ita excernitur, sudorem s. ἱδρῶτα appellari a Medicis : quod aliter erumpit, non sudorem, sed ὕγρανσιν et ὑγρασίαν et δίεσιν, h. e. Madorem, a plerisque nuncupari : esse autem ejusmodi humoris excretionem secundum naturam, non minus quam urinæ aliorumque excrementorum. Hom. Il. Φ, [51] : Τεῖρε γὰρ ἱδρὼς Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα· Ψ, [715] : Κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. Sic Od. Λ, [599] : Κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔῤῥεεν ἐκ μελέων· Il. Λ, [810] : Κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς Ὤμων καὶ κεφαλῆς. Rursum Ψ, [688] : Ἔῤῥεε δ' ἱδρὼς Πάντοθεν ἐκ μελέων· Π, [109] : Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, καδδέ οἱ ἱδρὼς Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν. Itidem N, [705] de bobus arantibus : Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν Πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακήκιεν ἱδρώς. Et mox, Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο. [Sappho ap. Longin. 10, 2 : Καδδ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται. Aspasia ap. Athen. 5, p. 219, D : Χαρᾶς ὑπὸ σῶμα λιπαίνω ἱδρῶτι. Soph. Aj. 10 : Κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. Eur. Bacch. 620 : Ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο. Plato Phædr. p. 254, B : Ἱδρῶτι πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχήν· 239, C : Πόνων ἀνδρείων καὶ ἱδρώτων ξηρῶν ἄπειρον.] Similia loquendi genera habemus apud Lat. poetas. Lucret., Manat sudor e toto corpore. Virg., Gelidus toto manabat corpore sudor. Et, Sudor fluit undique rivis. Et, Salsusque per artus Sudor iit. Sil., Multo sudore madentes vultus. Ovid., Frigidus sudor obsessos occupat artus. Rursum Virg., Equi fumantes sudore. Stat., Tepidi sudoribus effœti artus. Frequens est ἱδρὼς cum variis verbis et ap. prosæ scriptt. Plut. Coriol. [c. 3] : Ῥεομένοις ἱδρῶτι τοῖς ἵπποις· Alex. : Ἱδρῶτα πολὺν ἀφῆκεν. Ubi ἀφιέναι ἱδρῶτα i. est q. ἐκκρίνεσθαι ἱδρῶτα : unde ap. Athen. 1, [p. 24, E] : Αἱ γὰρ ἐμβάσεις, περικεχυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη. Rursum Plut. [Mor. p. 46, D] : Ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχήν· solent enim ii, qui pudefiunt et erubescunt, in sudorem erumpere. Cujus rei causam Aristot. et Alex. Aphr. afferunt in suis Problematis. Peculiariter de Sudore dicitur cum labore et fatigatione conjuncto, s. potius de Labore et fatigatione con-

juncta cum sudore, ut quum Hesiod. Op. [287] dicit: Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν, et Hom., Ἅλιον ἱδρῶτα ἱδροῦν. [Oppian. Hal. 5, 184: Ὡς δέ τις ἵππος ἱδρῶτ' ἐξανύσας καματώδεα τέρματος ἄκρου.] Et Athen. 6, [p. 273, A]: Οὐ τὸν τυχόντα ἂν ἱδρῶτα τοῖς ἡμεδαποῖς παρεσχήκει. Et Xen. Cyr. 2, [1, 29]: Ἐπὶ θήραν αὐτοὺς ἐξάγων, ἱδρῶτα αὐτοῖς παρεῖχεν. At 8, [8, 8]: Διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι, dicit Idem. [Ælian. N. A. 5, 21: Ἱδρὼς πρόκειται ζωγράφοις εἰκάσαι τὸ ἴδιον τῆς φύσεως.] Plato quoque μετὰ ἱδρῶτος et ῥᾳδίως inter se opponit, quum alioqui ἀνιδρωτὶ adverbium ex eod. nomine factum ei opponatur, Polit. 1, [p. 350, D]: Ὁ δὴ Θρασύμαχος ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος, καὶ μόγις μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου· ἅτε καὶ θέρους ὄντος. Lat. quoque eod. modo usurpant Sudoris voc. Cic. Pro Fonteio: Qui cum ipso M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt, multoque ejus sudore ac labore sub populi Romani imperium ditionemque ceciderunt. Et rursum De orat. 1: Stylus ille tuus multi sudoris est. [De re sudore, i. e. labore, parta. Aristoph. Eccl. 750: Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ.] Porro notandum est per apoc. dici Ἱδρῶ pro ἱδρῶτι et ἱδρῶτα, resectis ultimis syllabis τι et τα, ut tradunt gramm. [Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1197; Eustath. p. 153, 43.] Hom. Il. P, [745]: Ἐν δέ τε θυμὸς Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι· aliquanto ante [385]: Καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου, Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν· Κ, [572]: Αὐτοὶ δ' ἱδρῷ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐσβάντες· Χ, [2]: Ἱδρῷ ἀπεψύχοντο· Λ, [620]: Οἱ δ' ἱδρῷ ἀπεψύχοντο χιτώνων. [Apollon. Rh. 2, 87: Ἀπωμόρξαντο μετώπων ἱδρῷ ἅλις.] || Tropice vero quidam γῆς ἱδρῶτας vocavit τὰς πηγὰς, Fontes: et alius [Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, C] Vinum, βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, sc. ἀμπέλου: rursumque alius [Ion ib. p. 451, D] ἰξὸν, Viscum, δρυὸς ἱδρῶτα: dicens, Δρυὸς ἱδρὼς καὶ θαμνομήκης κλάδος, teste Eust. [p. 865, 15, ex Athenæo.] Quibus similia quædam habes apud Athen. 10 in griphis, sc. ξουθῆς μελίσσης νᾶμα, pro μέλι, Mel: μηκάδων αἰγῶν ἀπόῤῥους θρόμβος, pro τυρὸς αἴγειος, Caseus caprinus, ubi præterea οἶνος vocatur ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς. Est autem horum griphorum auctor Antiphanes. [Aristot. Meteor. 2, 1: Ἔνιοι δ' αὐτῶν θερμαινομένης φασὶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς γῆς οἷον ἱδρῶτα (τὴν θάλατταν) γίγνεσθαι. Ib. c. 3.] At de ἴδος v. paulo ante. [ῑ]

Ἵδρωσις, εως, ἡ, Sudatio, ἴδισις. Exp. etiam Sudoris evocatio.

[Ἱδρωτήριον, τὸ, Sudatorium, Gl.]

Ἱδρωτικὸς, ἡ, ὸν, Sudator, Sudare solitus, Crebro sudans, ut ὑπνωτικὸς dicitur Dormitor. [Compar. Galen. vol. 14, p. 290, 7: Ἐσθίοντες γοῦν αὐτοὺς (sales) οἱ πλεῖστοι ἱδρωτικώτεροι γίγνονται. Hase.] In VV. LL. vero non solum exp. Sudori patens, Sudatorius, sed etiam Sudorem movens; ut ὑπνωτικὸς quoque significat interdum Somnum faciens s. concilians. [Et in Ind.:] Activa signif. pro Sudorem movens s. movere potens, Hippocr. Περὶ διαίτ. 3: Τοῖσι χρίσμασι χρέεσθαι τοῖσιν ἱδρωτικοῖσι. Quomodo et Plaut. Sudatorias unctiones dicit. [Oribas. p. 18 ed. Matth.: Οἱ δὲ πυθμένες ἢ μήκωνες... ἱδρωτικοί. Ἱδρωτικὰ φάρμακα ib. p. 185, 306, 348.]

Ἱδρωτικῶς, Propense in sudorem. Aristot. Probl. 2, 40: Διὰ τί τῶν σωμάτων ξηροτέρων ὄντων τοῦ θέρους ἢ τοῦ χειμῶνος, ἱδρωτικωτέρως διακείμεθα τοῦ θέρους; Facilius sudamus æstate, In sudorem proniores sumus.

[Ἱδρώτιον, τὸ, dimin. ab ἱδρὼς, Hippocr. p. 1210.]

Ἱδρωτοποιέω, Sudorem elicio, ἱδρῶτα ἐμποιῶ. At pass. Ἱδρωτοποιεῖσθαι exp. Sudare ap. Aristot. Probl. 2 fin., dicentem: Οὐχ ὑπολαμβάνομεν δὲ δεῖν ἱδρωτοποιεῖσθαι τοῦ χειμῶνος.

Ἱδρωτοποιΐα, ἡ, Sudatio. Aristot. Probl. 2 fin.: Τὸ ἐκτὸς ὑγρὸν ῥᾳδιέστερον παρεμπεσεῖται τοῖς σώμασιν, ἀραιῶν τῶν πόρων διὰ τὰς ἱδρωτοποιΐας ὄντων. Ubi tamen perperam scriptum ἱδροτοποιεῖσθαι, et ἱδροτοποιΐα, ut et in VV. LL.

Ἱδρωτοποιὸς, ὁ, ἡ, Sudorem eliciens, ut Celsus loquitur, ὁ ἱδρῶτα ἐμποιῶν, ut Aristot. Probl. 2 fin. V. Ἰδάλιμος. [Dioscor. 3, 79: Ἔστι δὲ καὶ ἱδρωτοποιὸν (τὸ σμύρνιον)· ubi edd. vett. ὑδροποιὸν vel ἱδροποιόν. Ἱδρωτοποιὰ Theophan. Nonn. vol. 1, p. 460.]

[Ἱδρώω. V. Ἱδρόω.]

[Ἰδυβολᾷ (ἰδύβολαι codex), προφαίνεται, gl. obscura Hesychii.]

[Ἰδυῖα, ἡ, Idyia, Oceani filia. Hesiod. Theog. 352, 959; Apollodor. 1, 9, 23. ῐ]

Ἰδυῖα, ας, ἡ, Sciens: ἐπιστήμων, s. Gnara: ut ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, ap. Hom. [Il. A, 608], Gnara mente. Ubi Eust. annotat esse nom. participiale: at εἰδυῖα esse participium. [V. Εἰδέω vol. 3, p. 199.] || Sed et ἰδυίους inde veteres appellasse τοὺς μάρτυρας, testatur Idem p. 1154 [Eustath. p. 1158, 20, testatur Pausaniæ Lexicon exhibere εἰδύοι et ἰδύους, μάρτυρας, συνίστορας (pro quo ἰδυίους scripsit p. 1154, 35). Tum addit: Ὅτι δὲ ἰδύους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυράς φησιν Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ. Photius: Ἰδύους, τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων. Cyrill. Lex.: Ἰδυῖοι· σημαίνει μάρτυρας παρ' Ἀθηναίοις· ἔνιοι δὲ καὶ συνίστορας. Albert. ad Hes.]; itemque p. 1540 annotat, si scribatur ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, esse hic illud ἰδυίῃσι non participium, sed nom. participiale, subjungens, ἐξ οὗ καὶ ἰδυίους τοὺς ἴδμονας μάρτυράς φασιν οἱ παλαιοί. Ap. Hesych.: Ἰδυίαι, μάρτυρες· ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες· οἱ δὲ συνίστορας. Sed hæc scriptura suspectior est. [Ἰδυῖοι recte correxit Sopingius.] Ἰδύους Idem affert pro μάρτυρας, συνίστορας, Testes, Conscios, pro quo supra ἰδυίους habuimus. [Hoc quoque ἰδυίους scribendum. Glossam ex Solonis legibus sumtam Aristophani Dætal. fr. 1 restituit Seidlerus ap. Galenum, ubi ἰδυίους cum sequentibus verbis εἶτ' ἐφεξῆς in ἰδοῦσί τε ἐφεξῆς depravatum legebatur. ῐ || Conf. Εἰδυῖα. G. Dind.]

Ἰδύλευμα, τὸ, Hesychio μάθημα, Disciplina.

[Ἰδυλιτρίχες Hesych. Recte, ut videtur, Is. Vossius, Ἴδυλοι, τρίχες, corruptum ex ἴουλοι. Cyrill. Lex.: Ἰδύαι (?), σημαίνει τὰς τρίχας.]

[Ἴδυμα, πόλις Καρίας· οὗ καὶ Ἴδυμος ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν Ἰδυμεὺς καὶ Ἰδύμιος. Λέγεται καὶ Ἰδύμη πόλις, Steph. Byz.]

Ἰδυναγὴς, Hesychio μάντις, Vates divinus. [Vocabulum suspectum.]

[Ἴδυξ ἴδυκος ἐπὶ τῆς ἰκτίδος, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος, Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1383. Idem esse videtur quod per τ scribitur ap. Photium p. 118, 6, et Suid., Ἴτυξ, ὄρνεον. G. Dind.]

[Ἴδυος. V. Ἰδυῖα.]

[Ἴδυρος, ὁ, Idyrus, πόλις καὶ ποταμὸς Παμφυλίας· Ἑκαταῖος· ἡ καὶ Ἰδυρὶς ὀξυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν Ἰδυρίτης τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις, Steph. Byz. Theophr. De vent. 53, p. 778: Περὶ τὸν Παμφυλικὸν κόλπον... ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰδύρου. Ἴδυρος πόλις ap. Scylac. p. 39.]

Ἰδωνὸν, Hesychio ὅμοιον. [Fort. pro Ἴδωλον, i. e. εἴδωλον. G. Dind.]

[Ἴε. V. Ἰή.]

Ἰείας [ἰεΐας scriptum], Hesych. κυρίας, οἰκογενεῖς, [ἢ ἀπέπεμπεν, glossa vitiosa].

[Ἰέλαιον, τὸ, Oleum violaceum. Synes. De febr. p. 102, 194. Weigel.]

Ἴελος, Hesychio est ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμὸς, Intestinorum turbatio et tormina: quod potius scr. εἴλεος s. ἴλεός.

[Ἴεμαι. V. Εἶμι.]

[Ἵεμαι. V. Ἵημι.]

[Ἱεμένως, Cum impetu, Fervide. Schol. Apoll. Rh. 3, 890: Ἱεμένη δὲ ἀντὶ τοῦ ἱεμένως καὶ προθύμως.]

[Ἰέναι. V. Εἶμι.]

[Ἵέναι. V. Ἵημι.]

[Ἰεννὰ (?), πορφυρᾶ, Hesych.]

[Ἰένομαι. V. Ἰαίνω.]

Ἱερὰ, Serpentis nomen. Aristot. H. A. 9, 29: Ἔστι δέ τι ὀφίδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὰν, ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι· γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον. Gaza Sacrum serpentem interpr.

[Ἱερά. V. Ἱερὰ νῆσος.]

[Ἱερὰ βοτάνη. V. Ἱεροβοτάνη.]

Ἱεράγγελος, ὁ, Qui sacras celebritates denuntiat, ἱεροκήρυξ. [Hesych.: Ἱεράγγελοι, θεωροὶ, ἀγγέλλοντες τὰς πανηγύρεις.]

[Ἱερᾰγωγός, ὁ, ἡ, Qui sacra defert. Polyb. 31, 20, 11: Οὗτος μὲν οὖν εὑρὼν ἐν τῷ στόματι τοῦ Τιβέριος ὁρμοῦσαν Καρχηδονίαν ναῦν ἱεραγωγὸν, ταύτην ἐναυλώσατο. Hedylus ap. Athen. 11, p. 497, D: Νεῖλος ὁκοῖον ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ἀδύτων.]

[Ἱεράθετος. V. Ἱερόθυτος.]

[Ἱεράκειος, ὁ, ἡ, Accipitri similis. Euseb. Præp. ev. p. 116, D: Ἱερακείου προσώπου. Hase.]

[Ἱερᾱκιὰς, άδος, ἡ, genus herbæ, i. q. ἱεράκιον. Alex. Trall. 1, p. 145. Struv. Ἱερακία βοτάνη Horapoll. 1, 6. Hase. ĭ]

[Ἱερακιδεὺς, έως, ὁ, Pullus accipitris. Ἱερακιδεῖς cum similibus nominibus χηνιδεῖς περδικιδεῖς κορωνιδεῖς memorat Eustath. p. 753, 56.]

[Ἱερᾱκίζω, Accipitrum vocem imitor. Theophr. H. Pl. 6, 1, 18; Ælian. N. A. 7, 7.]

[Ἱεράκικος inter synonyma δρακοντίας μεγάλης apud Diosc. 2, 195. Boiss.]

Ἱεράκιον, τὸ, Hieracium: herba duorum generum, altera major, altera minor: de qua consule Diosc. 3, 72, 73. Plin. 20, 7, Hieraciam lactucam vocat, simul nominis reddita ratione: Ex his rotunda folia et brevia habentem sunt qui Hieraciam vocent, quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tingendo, obscuritatem, quum sensere, discutiant. At de hieracio collyrio, v. Eund. 34, 11. [Galen. vol. 13, p. 450.]

[Ἱεράκιος, ὁ, ἡ, Hieracius. Pollux 4, 79: Καὶ νόμος δ' ἦν (Olympi) ἱεράκιος εἷς. Ὁ δὲ Ἱέραξ νέος μὲν ἐτελεύτα, Ὀλύμπου δ' ἦν οἰκέτης καὶ μαθητὴς καὶ ἐρώμενος. Epicrates ap. Athen. 13, p. 570, B: Αὖται δὲ μόνον αὐλοῦσιν Ἱέρακος νόμον. || Pollux 4, 78: Ἱεράκιον δὲ (μέλος) τὸ Ἀργολικὸν, ὃ ταῖς ἀνθεσφόροις ἐν Ἥρας ἐπηύλουν.]

Ἱερᾱκίσκος, ὁ, Parvulus accipiter, Aristoph. [Av. 1112.]

Ἱερακίτης, ὁ, dicitur Lapis quidam. De quo Plin. 37, 10: Hieracites alternat tota, milvinis nigricans veluti plumis. Et c. seq.: A gruis collo Geranites cognominatur: Hieracites, accipitris. Notandum vero quod in præced. loco dicit Milvinis: innuens ἱέρακα esse Milvium. [V. Bandur. Imp. Or. vol. 2, p. 808. De usu medico Galen. vol. 13, p. 258. G. D. || Ἱερακῖται, vel Ἱεράκες, οἱ, secta quædam Manichæorum: v. Ducang. App. p. 84.]

[Ἱερακοβοσκὸς, ὁ, Accipitrum nutritor s. curator. Ælian. N. A. 7, 9: Οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ θεραπευταὶ λέγουσι καλεῖσθαί τινας οὕτως ἱερακοβοσκοὺς, οἵπερ οὖν εἰσι τῶν τοῦ θεοῦ ἱεράκων τροφεῖς τε καὶ μελεδωνοὶ μέντοι οἱ αὐτοί.]

[Ἱερακοειδὴς, ὁ, ἡ, Accipitri similis. Ῥὶς i. scriptor physiognom. in cod. Paris ap. Boiss. ad Marin. p. 132.]

[Ἱερακοκτόνος, ὁ, ἡ, Accipitres interficiens. Hesych. s. Φαβοκτόνος.]

[Ἱερακόμορφος, ὁ, ἡ, Accipitriformis. Sext. Emp. p. 155 (?). Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 41, D: Ὄφιν ἱερακόμορφον. Wakef. Horapoll. Hierogl. 1, 6: Τὸν ἥλιον ... ἔσθ' ὅτε i. ζωγραφοῦσι. Conf. C. Ottfr. Müller *Handb. der Arch.* § 232, A, III. Hase.]

[Ἱερακοπόδιον, τὸ, Pes accipitris, i. q. Lychnis sylvestris. Diosc. 3, 115. Ducang.]

[Ἱερακοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Faciem habens accipitris. Euseb. Præp. ev. p. 117. Wakef.]

[Ἱέρακος. V. Ἱέραξ.]

[Ἱερακοσόφιον, τὸ, Liber de cura accipitrum. Qualis Demetrii est, editus inter scriptores rei accipitrariæ.]

[Ἱερακοτρόφος, ὁ, Altor accipitrum. Eunap. Hist. Excerpt. p. 95, 18: Τεχνικὸν δή τινα ἱερακοτρόφον. Demetr. Hieracosoph. p. 35, 158.]

[Ἱερακώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἱερακοειδής. Eunap. ap. Phot. Bibl. p. 54, 14.]

[Ἱερὰ κώμη, δῆμος Καρίας. Πολύβιος ις' (et 32, 25, 11.) Τὸ ἐθνικὸν Ἱεροκωμήτης, Steph. Byz. Falsus videtur Stephanus quum in Caria istud oppidum posuit, quod multo magis versus septentrionem situm esse debuit. Schweigh. ad Polyb. 16, 1, 8. *Hierocomitæ* ap. Plin. H. N. 5, 30, 33.]

[Ἱεράκων νῆσος in Arabia. Strabo 16, p. 773. Ἱεράκων πόλις in Ægypto, id. 17, p. 817.]

[Ἱεραμαι, Hieramæ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἱεραμεὺς, Steph. Byz.]

[Ἱεραμένης, ους, ὁ, Hieramenes, Persa. Thuc. 8, 58; Xen. Hell. 2, 1, 9.]

[Ἱεράμοιβος, ὁ.] Ἱεράμοιβοι, Sacri vates, προφῆται θεῶν, Hesych.

[Ἱεράνα, ἡ, Hierana. Schol. Apoll. Rh. 1, 471: Ἀρήνη πόλις Πελοποννήσου· νῦν δὲ Ἱεράνα λέγεται, ὥς φησι Πείσανδρος.]

[Ἱερανάγκη, ἡ. Vettius Valens ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 509: Ὁρκίζω σε... ἥλιόν τε καὶ σελήνην... αὐτήν τε τὴν πρόνοιαν καὶ ἱερανάγκην ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα συντηρῆσαι κτλ. Coraes.]

[Ἱερὰ νῆσος, ἡ, Sacra insula. Steph. Byz.: Ἱ. ν. ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει, ὡς Χάραξ. Ἔστι καὶ Αἰγύπτου Ἱερὰ νῆσος. Ὁ οἰκήτωρ Ἱερονησίτης ἢ Ἱερονήσιος. || Ἱερὰ νῆσος, una ex Ægatibus, ap. Polyb. 1, 60, 3 et 61, 7. || Ἱερὰ, una ex Æoliis insulis, ap. Thuc. 3, 88, Aristot. Meteor. 2, 8; quæ Ἱερὰ Ἡφαίστου dicitur a Polyb. 34, 11, 12, Strab. 6, p. 275, Diodor. 5, 7. Est etiam aliarum insularum nomen: v. Pausan. 2, 33, 1; 8, 33, 4; 10, 11, 4.]

Ἱέραξ, ᾱκος, ὁ, Accipiter: avis e genere τῶν ἁρπακτικῶν καὶ γαμψωνύχων: de cujus speciebus Aristot. H. A. 9, 36; Plin. 10, 8. Alcman. ap. Athen. 8, [p. 373, E]: Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες, ὥστ' ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω. [Eur. Andr. 1142: Ἱέρακ' ἰδοῦσαι. Aristoph. Eq. 1052 in oraculo commenticio: Ἀλλ' ἱέρακα φίλει. Plato Phæd. p. 82, A: Εἰς τὰ τῶν ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη.] Etym. [et Eustath. p. 87, 6] dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι ῥᾷον, i. e. φέρεσθαι, quod pernicissima sit volucris. || Est ἱέραξ et Piscis nomen ap. eund. Athen. [8, p. 356, A], quem a nonnullis Δωρικώτερον vocari ἰάρακα, tradit Hesych. [Seqq. ex Ind.:] Ἰάραξ, Hesych. teste, Δωρικώτερον dicitur Piscis quidam, διὰ τὸ ἐοικέναι τῷ πτηνῷ, sc. ἱέρακι: item λύχνος ὁ πρὸς τὰ ἱερά. || Ἱέραξ fuit et Antiochi cujusdam cognomentum. Plut. [Mor. p. 158, B]: Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Ἱέραξ. [Ælian. N. A. 7, 45: Ἔχαιρε μὲν ἀκούων αἰετὸς ὁ Ἠπειρώτης Πύρρος, ὁ δὲ τὸ δὴ λεγόμενον ἱέραξ ὁ Ἀντίοχος.] || Ionice porro dicitur Ἴρηξ [producto ι] pro ἱέραξ. Hesiod. Op. [210]: Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ. Hom. Il. N, [62]: Ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι· Π, [582]: Ἴρηκι ἐοικὼς ὠκεῖ· N, [819]: Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι. [In Il. Homeri et Hesiodi libri alii cum spiritu leni, alii aspero scribunt. Lenem præcipit Eustath. p. 920, 44: Τὸ δὲ ἴρηξ Ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱέραξ δασύνεται. Ἴρηκα et ἴρηκας pauci libri ap. Herodot. 2, 65 et 67. || Nominativi forma Æolica Ἱέρακος apud Etym. M. p. 765, 54. || Βείρακες, ἱέρακες, apud Hesych.]

[Ἱέραξ, ακος, ὁ, Hierax, servus Olympi musici: de quo v. s. Ἱεράκιος. || Laco ap. Xen. Hell. 5, 13. || Legatus Amphipolitarum. Demosth. p. 11, 11. Alii in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 529, 542, et ap. Eunap. Exc. Hist. p. 94, 18, aliosque rerum Byzantinarum scriptores. Nomen loci est ap. Cantacuz. Hist. p. 336, D: Ἐπίσκοπος ὑπ' αὐτῶν Ἱέρακος ἀπεδείχθη. || Ἱέρακος, ὁ, in inscr. Thessalica ap. Bœckh. vol. 1, p. 864, ubi Ἱειράκου scriptum.]

Ἱεραοιδὸς, ὁ, Sacer cantor, i. e. Poeta. Hesych.

Ἱεράομαι, Sacerdos sum, Sacerdotio fungor. Thuc. 2, [2]: Πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης, Jam duodequinquaginta annos sacerdotio fungente. [Dionys. A. R. 2, 9: Τοὺς μὲν εὐπατρίδας ἱερᾶσθαί τε καὶ ἄρχειν.] Alia exx. habes ap. Bud. Comm. p. 815, ubi ἱεροῦσθαι quoque in ead. signif. accipi tradit. Philo V. M. 3: Τάξις τῶν ἱερωμένων, Ordo sacerdotia gerentium. Synes. Ep. 57: Ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατεῖν, Episcopi esse et magistratus; 96: Παρ' οἷς ἱεράσομαι, Apud quos episcopus ero, sacerdotii honore fungar. Philo V. M. 3: Νόμου προστάξει σύμπαν τὸ ἔθνος ἱερᾶται, Legis imperio tota natio sacrifica est, Turn. Construitur vero aliquando cum gen. [Dionys. A. R. 2, 19: Ἱερᾶται δὲ αὐτῆς (τῆς Περσεφόνης) ἀνὴρ Φρύξ], aliquando cum dat. Paus. Achaic. [c. 19, 2]: Λέγουσιν οὖν συμβῆναί ποτε, ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ Κωμαθὼ τὸ εἶδος καλλίστην παρθένον. Idem, Ἱερᾶσθαι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὴν παρθένον φασί. Et 2 Eliac. [c. 11, 2]: Ἀλλὰ ἱερᾶσθαι μὲν Ἡρακλεῖ τὸν Τιμοσθένη. Bud. Ab Hesych. exp. etiam

ἱερουργῶ, Sacris operor, Sacrifico. || Sacerdos fio : Synes. Ep. ad Athan. : Καθ' ἣν (ἡμέραν) ἱερασάμην. || Ἱράομαι, i. q. ἱεράομαι, Sacerdos sum. Herodot. [2, 35] : Ἱρᾶται θεοῦ, Sacerdos dei est : Initiatur deo, VV. LL. [|| Ἱεράω. Timæus p. 147 : Ἱεράτω, κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω· ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται. Etsi nihil a glossographo nostro discrepant Photius Lex., Suidas et Etym. M. p. 468, 42, malim tamen legere ἱεράσθω. Nam activum vereor ut quisquam veterum scriptorum usurparit. ... Grammatici recte tradunt ἱεροῦσθαι dici ea quæ diis consecrantur; ἱερᾶσθαι ii, qui sacerdotio funguntur. Quod discrimen non ipsi veteres scriptores, sed interdum eorum librarii neglexerunt, ut in exemplis quæ Sylburgius ad Pausan. 2, (31, 1 : Ἱερεὺς ... τὸν χρόνον τοῦ βίου πάντα ἱερώμενος) p. 186, collegit. ... Frequens verbum est in marmoribus antiquis. Gruter. p. 457, 1 : Ποντικὸς Ἀσκληπίου ... ἀστυνομήσας ... ἱρασάμενος τῇ πατρίδι. Lapis ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 168 et Murat. Inscr. p. 643 : Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱρασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ. Alius ap. Maffeum Mus. Veron. p. 42 : Ἱερασαμένην ἀρετῆς ἕνεκεν θεοῖς. V. Duker. ad Thucyd. 5, 1, et Taylor. ad Marm. Sandvic. p. 17. Ruhnken. Ἱεράω, Sacerdotem facio, in inscr. ap. Richterum p. 134 : Φιλωναῖος ... ἱεράσας Δόμναν, θυγατέρα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.]

[Ἱεραπολέω, Sacra curo. Inscr. Epidaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 590 : Ἱεραπολήσας. Ibid. p. 589, n. 1169 : Ἱεραπολήσαντα δίς. Hase.]

[Ἱεράπολις, εως, ἡ, Hierapolis. Steph. Byz. : Ἱ. μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις, θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πληθοῦσα, ἀπὸ τοῦ ἱερὰ πολλὰ ἔχειν. (De hac v. Strab. 13, p. 629.) β'. Κρήτης. γ'. Συρίας, ἣ καὶ Ἱερόπολις διὰ τοῦ ο. (Ἱεροπολίτης in inscr. Cretica Bœckh. vol. 2, p. 419.) Τετάρτη Καρίας. Τὰ ἐθνικὰ Ἱεροπολίτης. || Ἱεραπολίτης, ὁ, ap. Etym. M. p. 278, 32. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 510 : Τὸν λαμπρότατον δῆμον Ἱεραπολειτῶν. || Ἱεραπολιῆτις, ἡ, in epigr. ap. Plut. Mor. p. 14, B. || Ἱεραπολιτικὸς, ἡ, όν. Ἱεραπολιτικὴ ποικίλη λίθος ap. Strab. 9, p. 437.]

[Ἱεραπόλος, ὁ, Curator sacrorum, Sacerdos. Inscr. ap. Taylor. ad Dem. p. 229 ed. Reisk. : Ἐπὶ ἱεραπόλου Ἀριστίωνος. Inscr. Acarnanica ap. Bœckh. vol. 2, p. 4 : Ἐπὶ ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Φιλήμονος. Const. Man. Chron. p. 91, D. || Ἱεροπόλος ap. Jo. Cinnam. Hist. p. 108, C; 146, A; 162, B.]

[Ἱεραπύτνα, ἡ, Hierapytna. Steph. Byz. : Ἱ., πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ' οὕτως Ἱεραπύτνα. Τὸ ἐθνικὸν Ἱεραπύτνιος. Ἱεραπύτνα et Ἱεραπύτνιοι in inscriptionibus ap. Bœckh. vol. 2, p. 410, 413. Ἱεράπυτναν pro codicum scriptura ἱεραπυγίαν vel ἰαπυγίαν restitutum Straboni 9, p. 440. Quo accentu scriptum est 10, p. 475. Ἱερέα Πύδνης ib. p. 472 corruptum ex Ἱεραπύδνης correxit Casaub. : sed Ἱεραπύτνιοι per τ ib. p. 479. Ἱεράπυδνα, τὰ, ap. Dion. Cass. 36, 2 : Ἐς Ἱεράπυδνα ἦλθε· nisi Ἱεράπυδναν scribendum. G. Dind.]

Ἱεραρχέω, Præsum sacris ordinibus, Sacro imperio fungor sacroque magistratu, Bud. e Dionys. Areop. Et Ἱεραρχεῖσθαι, Hujusmodi imperio ac præfectura regi. Idem Dionys. : Τὰς αὐτὰς ἔσθ' ὅτε τῶν οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι, καὶ αὖθις ἱερα- D χουμένας, Nonnunquam substantiarum cælestium ordines eosdem regentes imperantesque ostendunt, et rursus regimini imperioque subditos. Bud.

Ἱεράρχης, ου, ὁ, Qui sacris præest, Qui sacris præest ordinibus. [Inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 749 : Ἃ (aurum et argentum) ἐν παραδοσίμοις ἔχουσιν οἱ ἱεράρχαι. Ibid. : Πολεμάρχων καὶ ἱεραρχῶν. G. D. Pachymer. in Dionys. Areop. De cœl. hier. 1, p. 8 : Ἱεράρχης ἐστὶν ὁ τῶν ἱερῶν ἄρχων καὶ φροντίζων καὶ προνοῶν, οὐ μὴν τῶν ἱερέων, ἀλλ' ὁ καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὴν κατάστασιν αὐτῶν τε καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν μυστηρίων διατάσσων, οὐ μὴν δὲ ὁ ἀρχιερεύς. Ipse Dionys. De eccl. hier. 1, 3, p. 199 : Ἱεράρχην ὁ λέγων δηλοῖ τὸν ἔνθεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως, ἐν ᾧ καὶ καθαρῶς ἡ κατ' αὐτὸν ἱεραρχία πᾶσα τελεῖται καὶ γινώσκεται· 5, 5, p. 308 : Ἡ θεία τῶν ἱεραρχῶν τάξις πρώτη ἐστὶ τῶν θεοπτικῶν τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή· καὶ γὰρ εἰς αὐτὴν ἀποτελεῖται καὶ ἀπόπληροῦται πᾶσα τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἡ διακόσμησις. Ἱε- A ράρχας autem Dionys. solet vocare primario quidem ipsum Christum, deinde Paulum ac ceteros Apostolos et post hos Episcopos, quos etiam ἱεροτελεστὰς, τελετάρχας, τελεσιουργοὺς vocat. Suicer.] Dionys. Areop. : Ὁ θεῖος ἱεράρχης ἐκφαντορικός ἐστιν, ὡς τὰ λόγιά φησι, τῶν θεαρχικῶν δικαιωμάτων· ἄγγελος γὰρ Κυρίου παντοκράτορος θεοῦ ἐστι. Idem : Ὅθεν ἡ θεία θεσμοθεσία τὴν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ μύρου τελείωσιν ταῖς τῶν ἐνθέων ἱεραρχῶν τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν ἀπεκλήρωσε, Itaque rituales libri institutaque divina hanc conficiendi sacri unguenti functionem, sacrorumque ordinum consecrationem potestati pontificiæ attribuerunt, Bud. Idem Dionys. ἱεράρχην vocat Melchisedecum. Et ἡ τῶν ἱεραρχῶν τάξις, Ordo episcoporum, i. q. ἱεραρχικὴ τάξις, Bud.

Ἱεραρχία, ἡ, Sacrum imperium s. In rebus sacris imperium. Dionys. Areop. : Ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας, ἁπάντων ὁμοῦ συλλήβδην ἔφη τῶν ἱερῶν τὴν διακόσμησιν, οὕτως ἱεράρχην ὁ λέγων δηλοῖ τὸν ἔνθεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως. Apud Eund. ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. [V. De eccl. hier. 1, 3, p. 199; De cœl. hier. 2, p. 35. G. Dind. Jo. Damasc. De cruce, Grets. p. 407, C : Ῥάβδος ... τὸ τῆς ἱεραρχίας ἀξίωμα χρηματίζει. Cyrill. Scythopol. Vita Cyriac. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 148, 7 : Ἐν ὀγδόῳ ἔτει τῆς ἱεραρχίας ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀναστασίου, Anno octavo patriarchatus. Hase.]

Ἱεραρχικὸς, ἡ, όν, Ad eum, qui sacris præest, pertinens. [Pontificius, Pontificalis.] Exemplum paulo ante habes in Ἱεράρχης.

Ἱεραρχικῶς, More eorum, qui sacris præsunt. Dionys. Areop. : Ἐν οἷς δρῶσιν ἂν ἱεραρχικῶς.

Ἱερατεία, ἡ, Sacerdotium. Aristot. Polit. 7, [8] : Πρῶτον δὲ εἶναι δεῖ τὴν περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλειαν, ἣν καλοῦσιν ἱερατείαν. Sic Dionys. quoque, Bud. [Ep. ad Hebr. 7, 5 : Τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες. Lucas 1, 9 : Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας ἔλαχε τοῦ θυμιᾶσαι. Inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, 27 : Τὰν ἱερατείαν τᾶν Μουσᾶν καὶ τῶν ἡρώων· et Olbiopolitana ib. p. 127, 23.]

Ἱερατεῖον, τὸ, Sacrarium. Theodor. H. E. 1 : Καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐν τῷ ἱερατείῳ ἐπὶ τὸ πρόσωπον, κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ηὔχετο. [Epiphan. vol. 1, p. 525, C. Procop. De ædif. p. 14, A : Τοῖς οὐχ ὀργιάζουσιν ἄβατος τετέλεσται χῶρος (in templo), ὅνπερ ἱερατεῖον, ὡς τὸ εἰκὸς, ὀνομάζουσι. Alia exx. v. ap. Suicer. et Ducang.]

[Ἱεράτειρα. V. Ἱρήτειρα.]

Ἱεράτευμα, τὸ, [Sacerdotium,] ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, Aristot. 1 Petri 2, [5] : Ἱεράτευμα ἅγιον· item [ib. v. 9] βασίλειον ἱερ. [lxx Exod. 19, 6; Eustath. Opusc. p. 215, 71.]

[Ἱερατευματικὸς, ἡ, όν. Ἱερατευματικοὶ ἀγῶνες in inscr. Murator. p. 632. Videntur iidem esse qui ἱεροί. Schn.]

Ἱερατεύω, Sacerdotio fungor, i. q. ἱεράομαι. Herodian. 5, [6, 6] : Τῷ θεῷ, ᾧ ἱεράτευε, Cujus sacerdos erat. Synes. : Σχολῆς δεῖ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. [Lucas 1, 8 : Ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτόν. Exod. 28, 1, 3, 4, 41.] In ead. signif. accipitur etiam pass. Ἱερατεύομαι. Pausan. : Τῇ θεῷ εἵλοντο ἱερατευσομένην ἀντ' ἐκείνης. Sic id. Paus. supra dixerat ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ, τῇ Ἀθηνᾷ. Synes. Ep. 76 : Ἱερατευσαμένου δὲ ἔν τινι πόλει τῶν Βιθυνῶν, Qui episcopus fuit. Idem : Ἠρώτησα ἀνδρὸς ἱερατευμένου, Rogavi hominem sacerdotio functum. [Cum genit nominis dei in inscr. ap. Pocock. p. 14 et 15. Schneid.] || Ἱερατευμένος στεφάνῳ, Sacerdotii portans coronam, Hieronym. ex Aqu. Es. 61, [10, ubi Aq. apud Bosium : Ὡς νυμφίον ἱερατευόμενον (Symm. κεκοσμημένον στεφάνῳ) καὶ ὡς νύμφην κοσμουμένην σκεύεσιν αὐτῆς. « Ἱερητεύω, Marmor Lebadeense ap. Cyriac. p. 33, n. 218; Corsini Notæ Diss. p. lxxxi. » Schneid.]

[Ἱερατητικὸς, ἡ, όν, Religiosus, si mendo carent exemplaria Ptolem. Tetrab. p. 87, 14 : Τῶν περὶ τὸν ἱερατητικὸν λόγον. Hase.]

[Ἱερατία, Sacerdotium, Gl. Scrib. ἱερατεία.]

Ἱερᾶτικὸς, ἡ, όν, Sacerdotalis. Aristot. Pol. 3, 10 : Κύριοι δὲ ἦσαν τῆς κατὰ πόλεμον ἡγεμονίας καὶ τῶν θυσιῶν, ὅσαι μὴ ἱερατικαὶ, Et sacrorum eorum, quæ sacerdotum non erant propria. Plut. [Mor. p. 729, A], ſ. ἁγιστεῖαι. Dionys. Areop. [De hierarch. c. 2], ſ. τά-

ξις, Sacerdotum ordo. Ἱ. τελείωσις, Initiatio sacerdotum, ap. Eund. identidem. Ἱ. ἕδρα, Synes., Sedes sacerdotalis, episcopalis. Οἱ ἱερατικοὶ, Sacerdotes, Qui sacerdotalis ordinis sunt, vel, ut in VV. LL. exp., Sacris officiis dediti, Can. 37 Concil. Laodic. [Vid. exx. Ducangii.] || Item ἡ ἱερατικὴ, Philosophia sacra, ἥ ἐστι θεῶν θεραπεία, Suid. || Sacris usibus destinatus. Plin. 13, 11: Hieratica (charta) appellabatur antiquitus, religiosis tantum voluminibus dicata, quæ ab Augusti adulatione nomen accepit. [De scriptura ἱερατικῇ Ægyptiorum Clem. Al. Strom. 5, p. 657: Οἱ παρ' Αἰγυπτίοις παιδευόμενοι πρῶτον μὲν πάντων τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον ἐκμανθάνουσι τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην, δευτέραν δὲ τὴν ἱερατικὴν, ᾗ χρῶνται οἱ ἱερογραμματεῖς, ὑστάτην δὲ καὶ τελευταίαν τὴν ἱερογλυφικήν. Heliodor. 4, 8, p. 148: Γράμμασιν Αἰθιοπικοῖς ... ἃ δὴ τοῖς Αἰγυπτίων ἱερατικοῖς καλουμένοις ὡμοίωται. De triplici autem illa Ægyptiorum scriptura v. Champollionis *Grammaire Égyptienne*, Parisiis edi cœpta a. 1836. G. Dind. || Κεδρία ἱερατικὴ ap. Alex. Trall. 3, p. 171, et κύφεος ἱερατικοῦ ib. 7, p. 353; nomina medicamentorum Ægyptiacorum: unde ἱερατικῶν appellatio explicanda videtur. Struv. Ἀσκληπιάδου μάλαγμα, ἱερατικὸν ἐπιγραφόμενον ap. Galen. vol. 13, p. 581.]

[Ἱερατικὸς, ὁ, Hieraticus, n. pr. in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 525. G. D. || In numo Tripolitanorum Cariæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 6, p. 556, n. 574. Hase.]

[Ἱερατικῶς, Sacerdotaliter. Schol. Lucian. Jov. Trag. 8 (?). Boiss. Gregor. Nyss. t. 2, p. 168, D. Basil. t. 1, p. 956, B: Ζητῆσαι τὸ νηφαλέως ζῆν καὶ ἱ. Conc. Lateran. t. 3, col. 713, 12: Ὑφ' ὃν καὶ ἱ. ἐτέλουν, Sub cujus diœcesi sacerdotali fungebar officio. Hase.]

[Ἱεραύλης, ὁ, Sacer tibicen. Inscrr. Atticæ ap. Bœckh. vol. 1, p. 324, 325, 328.]

[Ἱεράφη, ἡ, Hieraphe. Steph. Byz.: Ἱ., ὡς Ἀνάφη, νῆσος Λιβύης. Ἑκαταῖος Περιηγήσει.]

[Ἱερᾱφορία, ἡ, Munus portandi vasa sacra. Dionysii Epit. 16, 7: Ἄνδρας ἱεραγωγοὺς καὶ ἱεραφορίᾳ τετιμημένους.]

[Ἱεραφόρος, ὁ, ἡ, Sacra ferens. Plut. Mor. p. 352, B: Ἦσιν ... δεικνύουσαν τὰ θεῖα τοῖς ἀληθῶς καὶ δικαίως ἱεραφόροις τε καὶ ἱεροστόλοις προσαγορευομένοις.]

[Ἱεράω. V. Ἱεράομαι.]

[Ἱερεάζω cognitum ex forma Bœotica Ἰαρειάδδω, quod v.]

Ἱέρεια, ἡ, Sacerdos. [Hom. Il. Z, 300: Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν. Plato Rep. 2, p. 381, D: Ἥραν ... ὡς ἱέρειαν· Phædr. p. 244, B: Αἵ τ' ἐν Δωδώνῃ ἱέρειαι· Leg. 5, p. 741, C: Ἱερέων τε καὶ ἱερειῶν. Æschyli fabula fuit inscripta Ἱέρειαι.] Plut., ἡ τῆς Πολιάδος ἱέρεια. Herodian. 4, [6, 9]: Τάς τε Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν, Vestæ sacerdotes, Virgines vestales: γυναῖκες ἱέρειαι, Athen. 9, [p. 377, A] e Posidippo comico. [De accentu parum probabiliter præcipiunt gramm., Mœris p. 191: Ἱερεία μακρῶς τὴν τελευταίαν καὶ ὀξυτόνως τὴν παραλήγουσαν Ἀττικοὶ, ἱέρεια βραχέως τὴν ἐσχάτην καὶ βαρυτόνως τὴν παρατέλευτον Ἕλληνες. Quocum consentiunt Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1314, Etym. M. p. 462, 4; 774, 35, Regulæ prosod. p. 439, et Arcadius p. 95, 18: Τὰ εἰς εια ἀπὸ τῶν εἰς ευς προπαροξύνεται, βασιλεὺς βασίλεια, ἱερεὺς ἱέρεια· et 194, 26: Ἀττικοὶ ἱερέως λέγοντες ἱερεία ἐκτεταμένως λέγουσιν. Explicatius Eustath. p. 1579, 28: Οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας· διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. Ἀγνοία γάρ, φησὶν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία καὶ ἡ ἱερεία καὶ ἡ διανοία, κ. τ. λ. Vocabulorum ἄγνοια εὔκλεια διάνοια et similium satis constat legitimam esse scripturam προπαροξύτονον, poetas vero producendæ ultimæ syllabæ caussa interdum paroxytonis usos esse. Quod si eadem est vocabuli ἱέρεια ratio, hoc quoque non erit ἱερεία scribendum nisi postulante metro, ut ap. Eurip. Bacch. 1112, ubi cod. Palat.: Πρώτη δὲ μήτηρ ἦρξεν ἱερεία φόνου, vulgo autem ἱέρεια scribitur. Sed hujusmodi in locis longe probabilius est ἱερία esse scribendum, quod metrum poscit in Orest. 261: Γοργῶπες ἐνέρων ἱερίαι δειναὶ θεαί· (ubi libri plures contra metrum ἱέρειαι, recte vero schol.: Τὸ ἱέρειαι ἱερίαι χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια προπαροξύτονα Ἰωνικῶς οἱ ποιηταὶ παροξύτονα ποιοῦντες διὰ τοῦ ια γράφουσι, τὸ αὐθάδεια αὐθαδία λέγοντες καὶ τὸ εὐσέβεια εὐσεβία καὶ τὰ τοιαῦτα.) Iph. T. 34, 1399 et ap. Sophoclem in fr. ap. Steph. Byz. s. Δωδώνη: Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας· nisi Tragici his in locis Ionica forma ἱρία usi sunt: de quo dicam s. Ἱερός. Ea restituenda Pindaro Pyth. 4, 9: Διὸς αἰητῶν πάρεδρος ἱρία, ubi libri ἱέρεα, vel ἱερέα, Bœckhius ἱρέα, collato Callim. Epigr. 42: Ἱερέη (producta in arsi syllaba prima) Δήμητρος ἐγώ ποτε· quem ego non hoc, sed ἱερίη scripsisse puto. G. D. De formis Ionicis Ἱρείη et Ἱρηίη v. s. Ἱερεύς.]

[Ἱερεία, ἡ, Sacrificium, Feria. Reg. 2, 10, 20: Ἁγιάσατε ἱερείαν τῷ Βαὰλ, Sanctificate sacrificium Baali. Hesych.: Ἱερείαν, θυσίαν, θῦμα. Schleusn. Hac signif. dictum ab Etym. M. p. 298, 2: Καὶ ἐλέγετο ἡ ἱέρεια (scr. ἱερεία) εἰκάς. Ignotum hoc vocabulum fuit Herodiano p. 456 ed. Lob., qui de accentu voc. ἱέρεια vel ἱερεία, quod Sacerdotem significat, agens τὸ ἔργον non sic, sed ἱερωσύνην appellari scribat. G. Dind.]

[Ἱερείας ἐνύπνιον. V. Ἰμέρα.]

Ἱερεῖον, τὸ, Victima, Hostia. Hac enim in signif. passim reperitur hoc nomen. Eust. tamen vult Atticum esse; scribit enim Ἀττικῶς significare τὸ θυόμενον ζῶον s. σφαγιαζόμενον, p. 1264, 1434. [Dicitur vero ἱερεῖον non modo Victima, quæ vere ἱερεύεται, sed et Quodlibet animal ad comedendum jugulatum aut mactari solitum; siquidem nullum animal in proprios etiam usus mactarunt, quin partem ejus deo cuidam consecrarent. Sic Xen. Cyrop. 1, 4, 11; 2, 2, Polyb., et alii omnes scriptt. Schweigh. Aristoph. Lys. 84: Ἅπερ ἱερεῖον τοί μ' ὑποψαλάσσετε· Pac. 1091: Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.] Lucian. [Hermot. c. 56 extr.]: Ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι, In jecinore victimæ. Plato Minoe [p. 435, C, coll. 437, A]: Ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ. Plut. Symp.: Ἱερεῖον ἔπεμψεν αὐτῷ, Misit ei victimam. De def. orac. [p. 315, D]: Καὶ ὅσοι θύειν φασὶ τὸ ἱερεῖον καὶ κατασπένδειν, Qui hostiam se sacrificare dicunt et immolare. Pro quo, facta dialysi Ionica, dicitur Ἱερήϊον, Hom. Il. [X, 159]: Ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, Nec victimam nec pellem bovinam. Per victimam autem κατ' ἐξοχὴν, Bovem intelligi Eust. annotat. Od. Ξ, [250]: Ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον, Multas victimas. || Ἰρεῖον, Sacrum, Sacrificium, Victima, Hostia, pro ἱερεῖον. Sicut vero dialysi Ion. pro ἱερεῖον dicitur ἱερήϊον, ita etiam Ἰρήϊον pro ἰρεῖον, [Herodot. 1, 132; 2, 39.] In VV. LL. Ἰρήϊος quoque est, quod exp. Sacer. [|| Ἰαρεῖον forma Dorica, ap. Hesych. per πρόβατον, βοῦς exposita. Codex ἰάρειον.]

[Ἱερεῖς, οἱ (Att. Ἱερῆς), gens Thessalica. Thucyd. 3, 92.]

Ἱερείτης, Sacerdos, e Plat. De rep. 2 [?].

[Ἱερεῖτις. V. Ἱερῖτις.]

Ἱερεὺς, έως, ὁ, Sacerdos. Hom. Il. A, [62]: Τινὰ μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, Sacerdotem aliquem, qui videlicet e victimæ visceribus inspectatis divinat: vide Θυοσκόος. [Ib. 370: Ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος. Soph. OEd. T. 18: Σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερῆς.] Aristot. Polit. 6: Ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερά. Plut. Hell., ἱερεῖς τῶν θεῶν, et [Mor. p. 289, E]: Τῷ ἱερεῖ τοῦ Διὸς, ὃν φλάμινα διάληνα καλοῦσι. E psephismate quodam ap. Athen. 6, [p. 234, E]: Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Plut. [Mor. p. 292, C]: Δύο δ' ἦσαν ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν περὶ τὰ θεῖα τεταγμένος, ὁ δὲ περὶ τὰ δαιμόνια, i. e. οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχοντες, ut paulo ante præcedit. Ex his omnibus apparet ἱερέα esse eundem quem θύτην. Id quod ex hoc Luciani quoque l. apparet clarius, De sacrif. [c. 13]: Ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. [Hesych.: Ἱερεὺς Διονύσου· Εὔπολις Αἰξὶν Ἱππόνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει· quocum Hemsterh. schol. Aristoph. Ran. 310 comparavit. || Non raro pro ἀρχιερεὺς ponitur. Diod. Exc. p. 525, 48: Οὗ νόμιμον εἶσιέναι μόνον τὸν ἱερέα· ubi Wessel.: « Quem ἱερέα vocaverat, is brevi post ἀρχιερεὺς ap. Porphyr.

De abstin. 1, 25. Romanorum Pontifex magnus Græcis modo ἱερεὺς modo ἀρχιερεὺς audit docente Spanhem. Dissert. 12 de præst. num. p. 423. Judæorum summus antistes ἱερεὺς in Matth. Ev. 8, 4, Luc. Act. Ap. 5, 24, Ep. ad Hebr. 10, 11 dicitur.» || Figurate Æsch. Agam. 745: Ἱερεύς τις ἄτας. Aristoph. Nub. 358: Ὦ λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ. Athen. 5, p. 211, B: Ἀρετῆς ἱερεὺς ἠξίου προσαγορεύεσθαι. || Nominativi formam Atticam ἱέρεως memorat Chœrob. Bekk. Anecd. p. 1197. Quæ forma confirmatur compositi nominis ἀρχιέρεως, ὁ, exemplis, quod Herodoto 2, 37 ex libris quibusdam est restitutum et aliquoties legitur ap. Dionem Cass. Genit. ἱέρεω in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh. vol. 2, p. 118, 23, 33, 59. || Forma Dorica Ἱέρης in inscr. Tegeatica ap. Bœckh. vol. 1, p. 700. G. D.] || Ἰρεὺς, Sacerdos, i. q. ἱερεύς. Hom. Il. Π, [604]: Διὸς ἰρεὺς Ἰδαίου, Sacerdos Jovis Idæi. Od. I, [197]: Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς, Ἰρεὺς Ἀπόλλωνος. A quo fem. Ἰρείη, sicut ἴρεια ab ἱερεὺς, Sacerdos. Pro quo facta dialysi Ionica, dicitur etiam Ἰρηΐη. [Ἡ ἱερείη τῆς Ἀθηναίης ap. Herodot. 1, 175. Sed rectius alibi ἰρείη, ἰρέη aut ἰρηίη scribitur. Sic ἡ ἰρείη 8, 104 (ubi cod. Arch. ἰρέη); 5, 72; ἰρηίαι 2, 53, 55; ἰρηίας ib. 54. Schw. Herodotus non dubium est quin eadem ubique forma usus ἰρηίη scripserit. G. Dind.]

[Ἱερεὺς, έως, ὁ, Hiereus, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 759: Ἱέρεις Νίκωνος.]

[Ἱερεύσιμος, ὁ, ἡ, Ad sacrificium aptus. Plut. Mor. p. 729, C.]

Ἱερεύω, Sacrifico, Macto, (at ἱερόω, Dedico, Consecro,) i. q. θύω. Hom. [Il. B, 402: Βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ·] Od. B, [56]: Βοῦς ἱερεύοντες, καὶ ὄϊς, καὶ πίονας αἶγας, Εἰλαπινάζουσι· Θ, [59]: Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. Pass. Il. Ω, [125]: Τοῖσι δ' ὅϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῷόν τινι, Sacrificare s. Mactare animal in gratiam alicujus, Eust. Od. Ξ, [414]: Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ· posset tamen aliquis hic etiam interpretari, Pro salute hospitis longinqui. Sicut vero θύειν γάμον dicitur, sic etiam ἱερεύειν δεῖπνον, pro Sacrificare s. Mactare ad parandum prandium, Od. Ω, [214]: Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος, Mactate e suibus optimum, ad parandum prandium. [Artemidor. 2, 56: Ἱερευθῆναι καὶ σφαγῆναι παρὰ βωμῷ. Hemst. || Occido. Philo vol. 2, p. 34, 5: Τοὺς μὲν ἐν εὐναῖς ἱέρευε, τοὺς δ' ἀντιταχθέντας ἄρδην ἀνῄρει. Wakef.] || Dico, Consecro, Bud. Comm. p. 814 ap. Pausan. interpr. ἱερευομένη παρθένος, pro Sacrata et antistite accipi tradens. || Ἰρεύω, i. q. ἱερεύω, Sacrifico. Hom. Od. Ξ, [94]: Οὔποθ' ἓν ἰρεύουσ' ἱερήϊον. Et pass. voce, signif. act., Apoll. Arg. 2, [302]: Ἐπικριδὸν ἰρεύσαντο μῆλα, Sacrificarunt s. Mactarunt: ἔθυσαν.

Ἱέρη, ἡ, Sacerdos, Antistita, i. q. ἱερίς. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 150: Ἀριστονίκη Δήμητρος ἱέρη. Forma nominis comparanda cum βασίλη ex βασίλεια contracto. G. Dind.]

[Ἱερήιον. V. Ἱερεῖον.]

[Ἱερηπολία, ἡ, Sacrorum administratio. Synes. Hymn. p. 327, B. Boiss.]

[Ἱερητεύω. V. Ἱερατεύω.]

[Ἱερία. V. Ἱέρεια.]

[Ἱερίζω, Consecro, Lustro. Hesych.: Ἁγνίτης, ὁ ἁγνισθεὶς μύσους· ἢ ὁ καθάρας τινά. Τοὺς δὲ αὐτοὺς ἱέρεια τινὲς ἔλεγον καὶ τὸ καθαίρειν παρὰ τὸ ἱερίζειν. Ἱέρεια τινὲς in ἱεριστὰς mutat Kusterus et delet παρὰ τό. Compositum Ἀφιερίζω annotavit Hesych.: Ἀφιερισμένα, περικεκαθαρμένα.]

[Ἱερικοῦς. V. Ἱεριχοῦς.]

[Ἱέριος, ὁ, Hierius, n. pr. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342, 16: Ἱέριον τὸν Πλουτάρχου ὑπὸ Πρόκλῳ φιλοσοφοῦντα.]

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, Sacerdos, Antistita. Plut. [Mor. p. 435, B]: Αἱ δὲ τῶν ἱερίδων καταστάσεις τί βούλονται; Jam antistitarum constitutio quid sibi vult? Item Cognomen iridis ap. veteres Græcos: unde et Romani Consecraticem vocarunt. VV. LL.

[Ἱέρισσα, ἡ, i. q. ἱέρεια, eodem modo formatum quo βασίλισσα. Epiphan. Hæres. 79. Angl. Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 2, p. 61, 14: Ἀφ' ἱερέων καὶ ἱερισσῶν. Hase.]

[Ἱερισσὸς vel Ἐρισσὸς, ἡ, Hierissus, urbs eadem quæ Apollonia. V. Buliald. ad Ducæ Hist. p. 247.]

[Ἱεριστὴς, ὁ, Lustrator, Kusteri conjectura. V. Ἱερίζω.]

[Ἱερῖτις, ἡ, Supplex. Hesych.: Ἱερῖτιν (codex ἱερείτην), καθαρμοῦ δεομένην. Αἰσχύλος Ἰξίονι.]

[Ἱεριχοῦς, πόλις μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἡ γενικὴ Ἱεριχοῦντος. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ ἀπὸ τῆς Ἱεριχώ. Τὸ ἐθνικὸν Ἱεριχούντιος, Steph. Byz. Ἱεριχοῦς vel Ἱερικοῦς ap. Strab. 16, p. 760, 763. Ἱεριχοῦντος Ἱεριχοῦντα Ἱεριχοῖ ex Josepho, ἡ Ἱεριχὼ et τῆς Ἱεριχὼ ex Epiphanio Hagiopolita indicat Berkel. || Adject. Eustath. Opusc. p. 345, 53: Πόρνη κατὰ τὴν ὑμνουμένην Ἱεριχουντίαν ἐκείνην.]

[Ἰέρνη, ἡ, Hibernia, ap. Aristot. De mundo c. 3, Strab. 1, p. 63; 2, p. 72, 74, 115, 118. Gentile Ἰερναῖος, αία, αῖον, Hibernus, ap. Steph. Byz. Ἰερνὶς, ίδος, ἡ, Orph. Arg. 1179: Νῆσον ἄμειβεν Ἰερνίδα. Eadem Ἰουέρνη dicitur et Ἰουερνία, quæ cum adject. Ἰούερνοι et Ἰουερνιάτης memorat Steph. Byz.]

[Ἱερόαθλος, ὁ, ἡ, Pro sacris certans. Vita Chrysost. t. 8, p. 368, 25: Τὸν ἱερόαθλον καὶ μέγαν. Hase.]

[Ἱερόβατον scriptura vitiosa. V. Ἱέρωμα.]

[Ἱεροβόαι lectio vitiosa. V. Ἱερός.]

Ἱεροβοτάνη, ἡ, q. d. Sacra herba, ἱερὰ βοτανὴ etiam dicta disjunctim, Verbena, Verbenaca: ideo Sacra herba vocata, quod præcipuum in lustrationibus usum habeat, suspensa, alligatæ. Vocatur et περιστερεών. Diosc. [4, 61] Cincinnalem a Romanis appellatam auctor est: quem vide, item Plin. Scrib. Largus Vettonicam interpr.: Apuleius Liciniam, Lustraginem, Columbinam, Militariam, Vertipedium, Cristam gallinaceam: alii et Exuperam: Aetius vocari etiam Herbam Veneris tradit. || Ἱερὰ βοτάνη dicitur etiam Salvia, Aetius 1.

[Ἱερογενὴς, ὁ, ἡ, Sanctus. Andr. Cret. p. 118, D: Τῇ τῆς ἱερογενοῦς ταύτης ἀειπαρθένου κοιμήσει. Kall.]

Ἱερογλύπτης, ὁ, q. d. Sacra sculpens, Qui sculpit s. peritus est sculpendi ea, quæ hieroglyphica vocantur.

[Ἱερογλύφέω, Signis hieroglyphicis sculpo. Horapollo 2, 34. Eustath. p. 632, 52: Ζωΐδιά τινα ἱερογλυφοῦντες.]

[Ἱερογλύφικὸς, ἡ, όν. HSt. post verba s. Ἱερογλύπτης posita:] Dicta autem Ἱερογλυφικὰ ap. Ægyptios Sacra quædam monumenta non literis vocabula, sed sculptis rerum animaliumque figuris, significantia, Bud. [V. Clem. Alex. Strom. 5, p. 657.] Ego ἱερὸν in h. v. Mysticum aliquid et arcanum significare puto: γράμματα certe pro notis poni constat, quum dicitur ἱερογλυφικὰ γράμματα: Lucian. [Philop. c. 21]: Ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν· nam et ipse alibi exactius loquens, fatetur non esse γράμματα, sed σημεῖα s. χαρακτῆρας, quibus utuntur Ægyptii. Locus est p. 118 [Hermot. c. 44]: Τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας; οἷα τἄλλα Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Extat Hori Apollinis de istis hieroglyphicis libellus.

Ἱερογλύφος, ὁ, i. q. ἱερογλύπτης. [Ἱερογλύφοι ap. Procl. Paraphr. Ptol. p. 251. G. D. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 76, 26, in papyro mendis referto: Πετήσιος ἱερωγλύφου (sic). Hase.]

Ἱερόγλωσσος, ὁ, ἡ, Sacram linguam habens. In Epigr. ap. Pausan. [6, 17, 4], Ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος, Genus Clytidarum, qui vates fuerunt, ut exponit Camer.

[Ἱερογνωσία, ἡ, Cognitio sacrorum. Dionys. Areop. p. 51, 183; Amphiloch. p. 16.]

[Ἱερογομφία, ἡ. Synes. p. 114′: Ὁ θεὸς αὐτῷ τὴν διάνοιαν τῆς ἱερογομφίας ἡρμήνευσε, i. q. τῶν ἱερογλυφικῶν. Schneid.]

Ἱερογραμματεὺς, q. d. Scriba, et velut commentariensis rerum sacrarum, i. e. mysticarum. Quidam vero interpr. Sacer scriba. Sed quid profiterentur, qui ἱερογραμματεῖς vocabantur, vide ap. Suid. h. v. Lucian. [Macrob. c. 4]: Ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-

γηταὶ τῶν μύθων. [Clem. Al. Strom. 5, p. 657; Joseph. C. Apion. 1, 32; Euseb. Præp. ev. p. 411, D.]

[Ἱερόγραπτος, ὁ, ἡ, In templo depictus. Andr. Cret. p. 126, C : Τῶν ἱερογράπτων τῆς βασιλίδος μελῶν τὴν κατάκλισιν.]

[Ἱερογραφέω.] Ἱερόγραφα s. Ἱερογραφούμενα, Dionysio Areop. Divinarum rerum imagines, adumbrationes. [Andr. Cret. p. 122, A : Τὰς τῶν μελῶν ἱερογραφοῦντες εὐπρεπεῖς ἐκτυπώσεις. Dionys. Areop. p. 114, 117, 119. Kall.]

Ἱερογραφία, ἡ, et Ἱεροπλαστία, ἡ, Rerum divinarum adumbratio per quædam signa, Bud. [Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 1, p. 13 : Αἱ τῶν λογίων ἱερογραφίαι. Ibid. ἀναγωγικαὶ ἱερογραφίαι. Suicer. Ἱερογραφία, Scriptura S. Const. Man. Chron. p. 97, D : Ἀπεχθαινόμενος ταῖς ἱερογραφίαις. Boiss.]

[Ἱερογραφικὸς, ἡ, ὸν, Sacris (s. arcanis) literis scriptus. Georg. Syncell. p. 40, B, ex Manethone : Στηλῶν ἱερᾷ διαλέκτῳ καὶ ἱερογραφικοῖς γράμμασι κεχαραχτηρισμένων ... ἑρμηνευθεισῶν ... ἐκ τῆς ἱερᾶς διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν γράμμασιν ἱερογλυφικοῖς· ubi verba postrema γρ. ἱερογλ. dittographia sunt superiorum ἱερογρ. γρ. || « Ὁ ἱερογραφικώτατος νοῦς ap. Andr. Cret. p. 125, D, interpres vertit, Sacris divinorum imaginibus plenissimus animus. Dionys. Areop. Cœl. hier. 1, 3; 4, 27. » Kall. Eustath. Opusc. p. 228, 13 : Ὁ ἱερ. λόγος· p. 67, 79 : Διὰ τοῦ ἱερ. πελάγους. Vita Stephani in Anal. Bened. p. 397 : Τὸ ἱερογραφικὸν ἐκεῖνο. Quibus in ll. de Scriptura sacra est intelligendum. Eustath. Opusc. p. 234, 44 : Μυστήρια, ὧν ἡ ἔκθεσις ταμιεύεται μὲν ἱερογραφικῶς βίβλοις πατέρων ἁγιωτάτων.]

[Ἱερογράφος, ὁ, Sacer scriptor. Commentar. de rebus Lucæ in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 515, D : Ἱ. ὁμοῦ καὶ εὐαγγελιστὴς δείκνυται.]

[Ἱερόγραφος, ὁ, ἡ. V. Ἱερογραφέω.]

Ἱεροδιδάσκαλος, ὁ, Qui sacra docet, ea, quæ ad sacrorum ritus pertinent, Qui ad sacra initiat, sicut ἱεροτελέστης, Bud. e Dionys. Areop. [Dionys. A. R. 2, 73.]

[Ἱεροδόκος, ὁ, ἡ, Sacrificia accipiens. Æsch. Suppl. 364 : Ἱεροδόκα θεῶν λήματα.]

Ἱερόδουλος, ὁ, ἡ, Sacris inserviens, Ædituus, VV. LL. [Philo vol. 2, p. 420, 24 : Ἦσαν δέ τινες τεταγμένοι νεωκόροι καὶ ἱερόδουλοι.] Ap. Strabon. [6, p. 272, ubi de templo Veneris agitur in Eryce Siciliæ sito], ἱερόδουλοι γυναῖκες, Mulieres deo sacratæ. [Ἱερόδουλοι αἱ ἐν Κορίνθῳ p. 378 (ubi de templo Veneris : Πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλους ἐκέκτητο ἑταίρας); αἱ ἐν Ἀρμενίᾳ 532; αἱ ἐν Καππαδοκίᾳ p. 512, 535, 537, 558. Coraes.] Et peculiariter ἱερόδουλοι, Ancillæ templi Delphici, Cam., Bud. p. 287. [Τὰς ἱεροδούλους παρθένους (Pythiæ), schol. Eur. Phœn. 230.] Usi sunt hoc nomine LXX Esdr. 2, 7, 8, de Nathinnæis.

[Ἱεροδρόμος, ὁ, Qui in certamine sacro currit. Forma Ion. in epigr. Philoxeni Anth. Pal. 9, 319 : Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἔρμα ἱροδρόμοις θῆκεν. || De aqua sacrata in inscr. ap. Richterum. p. 5 ed. Franck. : Προχέοντα βροτοῖς ἱεροδρόμον ὕδωρ.]

[Ἱεροεργία. Ἱεροεργός. V. Ἱερουργ—.]

[Ἱεροθαλλὴς, ὁ, ἡ. Orph. H. 39, 17 : Ἥς (Cereris) πολλαὶ μορφαὶ, πολυάνθεμοι, ἱεροθαλλεῖς.]

[Ἱερόθεος, ὁ, ἡ, Sacer et divinus. Theophil. Hist. p. 34, C : Τῶν ἱεροθέων πρεσβειῶν ἠξίωται. || Nomen pr. ap. Eustath. Opusc. p. 141, 67 : Εἰ καλοίμην Θεόφιλος, οὐ μὴν Ἱερόθεος.]

[Ἱεροθεσία, ἡ, Sacrorum institutio, Dionys. Areop. Cœl. hier. 1, 3, p. 3. Kall.]

Ἱεροθετέω, Sacra s. Sacrorum ritus, sacros ritus instituo. A Bud. exp. etiam simpl. Ritus constituo, in Dionys. Areop. : Ὅθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἱερὰ ταξιαρχία μεταλαμβάνειν τοὺς ἱερεῖς ἱεροθετεῖ τῶν θείων. Dicuntur autem ἱεροθέτης et ἱεροθετῶ ead. forma, qua νομοθέτης et νομοθετῶ. [Etym. M. p. 468, 57 : Τὰ μαντεύματα ἱεροθετοῦσι· quod ἱεροθυτοῦσι scriptum in Lex. rhet. p. 265, 23, et ap. Phot. p. 103, 25.]

Ἱεροθέτης, ὁ, Sacrorum institutor, Qui sacra, sacrorum ritus, sacros ritus instituit : ut Christus ap. Dionys. Areop.

[Ἱεροθήκη, ἡ, Sacrarium, Gl.]

[Ἱεροθρησκεία, ἡ, Sacræ cærimoniæ. Rescript. Maximini Imp. ap. Euseb. Hist. eccl. p. 353, B : Ταῖς ἱεροθρησκείαις τῶν ἀθανάτων θεῶν προσιέναι. Hase.]

[Ἱεροθύσιον, τὸ, Locus in quo victimæ immolantur. Pausan. 4, 32, 1 : Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον παρὰ Μεσσηνίων ἱ. ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα...]

[Ἱεροθῡτέω, Sacras hostias immolo, Sacra perago. Tim. Lex. p. 11 : Ἁγιστεύειν, ἱεροθυτεῖν. Heraclit. De incred. c. 39, p. 82 : Οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀρχαίοις ἱεροθυτεῖν βοῦς ἐργάτας.]

[Ἱεροθύτης, ὁ, Sacrificulus. Inscr. Agrigent. ap. Gruter. p. 400 : Ἐπὶ ἱεροθύτου Ἰκέτα (ubi summum sacerdotem significat). Pausan. 8, 42, 12 : Ἱέρεια ... σὺν δὲ αὐτῇ καὶ τῶν ἱεροθυτῶν καλουμένων ὁ νεώτατος. Nam sic priorum editionum accentum ἱεροθύτων correxit Sylburg. G. D. Inscr. Messen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 640, n. 1297. Hase.]

Ἱερόθῡτος, ὁ, ἡ, Sacrorum ritu mactatus, immolatus, ut quidam interpr. Aristot. OEcon. 2, [20] : Οἱ δὲ ἱερόθυτα ἐποίουν, VV. LL. interpr. Sacris offerebant occidenda. [Aristoph. Av. 1265 : Ἱερόθυτον ... καπνὸν, Fumum ex victimis immolatis. Plut. Mor. p. 729, C : Ἐγεύοντο τῶν ἱεροθύτων ἀπαρχόμενοι τοῖς θεοῖς.] Ap. Plut. [Mor. p. 349, C] quidam ἱερόθυτον θάνατον appellat Ejus, qui se pro patria devovet. Phrynich. videtur censuisse significare Deo immolatus, quum scribit pro eo ab Atticis usurpari θεόθυτος. At τὰ ἱερόθυτα subst., Athen., Sacræ hostiæ, Bud. hoc in l. [14, p. 660, C] : Οὐ παρέργως δὲ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες κομίζουσιν. [Hesych. et Photius : Θεόθυτα, ἱερόθυτα. Corrupte Hesych. : Ἱεράθετα, ἅγια ἐπιθύματα, μηρία καὶ ὅμοια θυσίαις θύματα.]

[Ἱεροίτας, n. pr. strategi in numis Mitylenæorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 47. Hase.]

[Ἱεροκαισάρεια, ἡ, Hierocæsarea, oppidum Lydiæ. Pausan. 5, 27, 5. || Adject. Ἱεροκαισαρεῖς, οἱ. Ἱεροκαισάρεια et Ἱεροκαισαρέων in numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 103.]

[Ἱεροκατήγορος, ὁ, Sacerdotum reprehensor. Jo. Damasc. Epist. ad Theophil. p. 126 ed. Combef.]

[Ἱεροκαυτέω, Immolo. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 51, 18 : Μηροκαυτεῖν, ὁμίως τῷ ἱεροκαυτεῖν καὶ ὁλοκαυτεῖν. Diodor. 20, 65 : Πολλοῦ πυρὸς τοὺς ἱεροκαυτουμένους ἄνδρας (captivos dicit) κατέχοντος.]

[Ἱεροκηπὶς, ίδος, ἡ, Sacer hortus : nomen loci in insula Cypro ap. Strabon. 14, p. 683. Ἱεροκηπία, ἡ, ib. p. 684.]

Ἱεροκήρυξ [Ἱεροκῆρυξ, κος, ὁ], Sacer præco, Præco qui in sacris favere linguis jubet. Dem. p. 238 [1371, 16] : Ἱ. ὃς ὑπηρετεῖ τῇ τοῦ βασιλέως γυναικὶ, in sacris quibusdam. [Inscrr. Atticæ Bœckh. vol. 1, p. 323, 324, 325, 328. Ἱεροκᾶρυξ Rhodia ib. vol. 2, p. 392, D.] Synes. autem Eos quoque, qui in ecclesia favere linguis jubebant, dum sacra peragebantur, aut aliud quippiam inter rem sacram edicebant, ἱεροκήρυκας appellavit. Bud. [Hermias ap. Athen. 4, p. 149, E : Τοῦ ἱεροκήρυκος τὰς πατρίους εὐχὰς καταλέγοντος. || « Cognomen Pauli Apostoli. V. Porphyrog. in V. Basilii c. 57 ed. Allat. et 87 Combef. » Ducang.]

[Ἱεροκλέης, έους, contr. Ἱεροκλῆς, ὁ, Hierocles, vates. Aristoph. Pac. 1046, ubi schol. Eupolidis versum memorat Ἱερόκλεες, βέλτιστε χρησμῳδῶν ἄναξ, Æschylum imitantis Sept. 39 : Ἐτεόκλεες φέριστε Καδμείων ἄναξ. Neque enim in sermone vulgari illa vocativi forma utuntur Comici. || Alius in inscr. Bœotica Bœckh. vol. 1, p. 736, ubi genit. Ἰαροκλεῖος. G. Dind.]

[Ἱερόκλεια, ἡ, Hieroclea, meretrix Attica. Timocles ap. Athen. 13, p. 567, F.]

[Ἱεροκλείδης, ὁ, Hieroclides, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 131, et Ephesia ib. vol. 2, p. 598, 16.]

[Ἱεροκολπίτης. V. Ἱερὸς κόλπος s. Ἱερός.]

[Ἱεροκόμας, ὁ.] Ἱεροκόμος, Qui sacrorum curam gerit. Legitur tamen ἱεροκόμας ap. Hesych. [Quod retinendum. Codex ἱερόμας.]

[Ἱεροκόρος, ὁ, Templi ædituus. Method. p. 412.]

[Ἱεροκτόνος, ὁ, ἡ, Sacerdotes occidens. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 135 Combef. Boiss.]

[Ἱερόλας, ὁ, Sacerdos. Hesych. : Ἱερόλας, ἱερεύς (ἴσισυς cod.). Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν, ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν ἢ γεροντίαν (fort. τὸν γέροντα γηρόλαν) λέγει.]

[Ἱερόληπτος, ὁ, ἡ, Fanaticus, Gl. I. q. θεόληπτος. A Manetho 4, 227.]

Ἱερολογέω, De sacris rebus loquor s. dissero, Sacra verba pronuntio, Bud. e Dionys. Areop. [Ἱερολογεῖν, Benedicere, vox proprie usurpata in nuptiarum benedictionibus. V. exx. ex Conciliis et scriptoribus Byz. a Ducangio allata. Etym. M. p. 468, 14 : Ἱερὸς λέγεται καὶ ὁ μάντις παρὰ τὸ ἱερολογεῖν καὶ προσημαίνειν. Ib. 27 : Ἱερὸν ὀστοῦν οὕτω κέκληται...ἢ ὅτι ἱερολογεῖται ἢ ἱερουργεῖται τοῖς θεοῖς. || Ion. ap. Lucian. De dea Syria c. 26 : Ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι.]

Ἱερολογία, ἡ, Ea quæ in Ecclesia recitantur, quasi Sacri sermones, ex Eod. [Dionys. Areop. De eccl. hier. 3, p. 242 : Ψαλμικὴ ἱ. In conjugum copulatione adhibita fuit ἱερολογία. In Alexii Patriarchæ tertio monumento, quod habetur ap. Zonar. in Canon. p. 798 : Ὁ Γεώργιος μεθ' ἱερολογίας ἠγάγετο Θεοδότην· et aliquoties ibidem. Suicer. Suidas : Ἱ., ἡ θεία λειτουργία.] Sed ἱερολογία tamen dicitur tanquam ab ἱερολόγος, non ab ἱερολογέω. [|| Ion. Lucian. De astrol. c. 10 : Εἰς γοητείην καὶ ἱρολογίην.]

[Ἱερολόγος, ὁ, Orator sacer (qui nuptias benedicit). Eustath. Opusc. p. 64, 85.]

[Ἱερομᾰθὴς, ὁ, ἡ, Sacra discens. Jovius ap. Phot. Bibl. p. 208, 41 : Τῷ ἱερομαθεῖ τε καὶ φιλοθεάμονι.]

[Ἱερομᾰνία, ἡ, Sacer furor. De furore Bacchico Clem. Alex. p. 11 : Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες. Quæ transcripsit Euseb. Præp. ev. p. 62, C.]

[Ἱερομαντία, ἡ, i. q. ἱεροσκοπία, Haruspicina. Schneid.]

[Ἱερόμαρτυρ, ὁ. Ἱερομάρτυρες dicti qui episcopali apice vel sacerdotali decorati martyrium subierunt. Zonar. in Maximino et Menologium Basilii 4 et 29; Vales. ad Euseb. H. E. 6, 32. Ducang. Phot. Erotem. 9, p. 70.]

[Ἱερόμβροτος, ὁ, Hierombrotus, n. pr. in inscr. Ephesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 598, 32.]

[Ἱερομήκης. Eustath. in Dionys. P. p. 94 : Διὰ τὸ τοῦ σχήματος ἱερόμηκες. Vocem nihili censeo. Cod. 2731 habet περίμηκες. Bast.]

Ἱερομηνία, ἡ, Sacrum mensis initium, ut quidam interpr. Alii, Sacra primi diei mensis, novilunii. [Schol. Pind. Nem. 3, 1 : Ἱερομηνίᾳ δέ φησι Νεμεάδι τουτέστι τῇ τῶν ἐπινίκων εὐωχίᾳ. Ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν τὴν ἱερονουμηνίαν· αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραί εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος. Quam νεομηνίαν ex Psalmo Gregor. Nyss. vol. 3, p. 339, eandem mox ἱερομηνίαν dixit. V. Aristid. vol. 1, p. 148 : Καὶ νὴ Δία γε αὐτὸ τοὔνομα τῆς ἱερομηνίας παρέβησαν, πλείω τὸν χρόνον προσθέντες. Hemst. ad Hesych.] Bud. autem ap. Dem. p. 140, Ἱερομηνία ἐστὶ, vertit Ludorum dies : quibus sc. non licebat commeantes capere. Ex Eod. affert ἱερομηνίαν [p. 709, 13 : Ἁπάντων ὑμῶν ἀγόντων ἱερομηνίαν· 710, 2, 10] dictam περὶ τῶν χρονίων, citans p. 296, 299. Hesych. ἱερομηνίαν exp. ἑορτάσιμον ἡμέραν, itidemque Harpocr. et schol. Thuc. [5, 54, ubi ἱερομήνια] ἑορτώδη ἡμέραν, Festum diem : at Suid. ἱερὰν ἑορτὴν κατὰ μῆνα. Cam. ap. Dem. In Timocr. : Ποιήσασαν ἱερομηνίαν, vertit Quæ festos dies instituit. [Et alibi :] Ἱερομηνία, Dies mensis in qua festum aliquod celebratur, Sacra stata aliquo mense, etiam generaliter pro Die festo, Bud.; qui addit, de ludorum die a Dem. usurpari. [Thucyd. 3, 56 : Πόλιν τὴν ἡμετέραν καταλαμβάνοντας ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομηνίᾳ· 65 : Παρανόμως γὰρ ἐλθεῖν ἡμᾶς ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνίαις ἐπὶ τὴν ὑμετέραν πόλιν. Schol. Pind. Nem. 3, 1 : Ἱερομηνίαι λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνὶ ἱεραὶ ἡμέραι οἱαιδήποτε θεοῖς ἀνειμέναι. Τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνά φησι Φιλόχορος ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὅλον ἑορτήν. Hesych. : Ἐμμήνιοι, αἱ καὶ ἱερομηνίαι (nam sic corrigenda videtur scriptura codicis αἱ καταμηνῖαι) λεγόμεναι θυσίαι.] Herodian. 1, [16, 5] : Καὶ μέχρι νῦν Ἰταλιῶται τὰ μὲν Κρόνια προεορτάζουσι θεῷ τῷ λαχόντι, τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας ἔθει. Ap. Plut. quoque eo l. quem in Νεομηνία cito, quædam exempll. vett. habent ἱερομηνίας pro νεομ. Reperitur vero et Ἱερομήνια plurali numero, ut ἐπιμήνια : Thuc. 5, [54] de Carneo mense : Μετὰ τὸν μέλλοντα ἱερομήνια Δωριεῦσι παρασκευάζεσθαι.

[Ἱερομνήματα, ὀχυρώματα, Hesych. Quæ gl. infra post ἱεροφάντης reperitur. Hemsterhusio ex Ἴωροι, μνήματα, ὀχυρώματα corrupta videtur.]

[Ἱερομνήμη, ἡ, Hieromnema, Simoentis filia. Apollodor. 3, 12, 2.]

Ἱερομνημονέω, Fungor munere eorum, qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. Nub. [623] : Λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν. [Inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 823 : Ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Πολεμάρχου, Ἀλεξαμένου, Δάμωνος. Adde l. Polybii s. Ἱερομνήμων afferendum.]

Ἱερομνήμων, ονος, ὁ, q. d. Sacrarum rerum s. Sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam etiam vertunt, Sacer scriba, e schol. Aristoph. [Nub. 623.] Ad verbum, Sacrorum s. Sacrorum rituum memor. Quidam vero interpr. Qui est a commentariis sacrarum memoriarum. Sed peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt Qui ex unaquaque civitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, Harpocr. [Lex. rhet. p. 266, 1, Photius, Etym. M.] Exp. etiam οἱ εἰς πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς ab Hesych. et Suida. V. Μνήμων. [Demosth. p. 276, 22; 277, 7.] || In VV. LL. ex Aristot. [Polit. 7, 8] affertur ἱερομνήμονες et pro Magistratibus, apud quos in scripta rediguntur privati contractus et judicum sententiæ, atque alia hujusmodi. [|| Summus magistratus Byzantiorum ap. Demosth. p. 255, 20 : Ἐπὶ ἱερομνάμονος Βοσπορίχω. Conf. Polyb. 4, 52, 4 : Ἐπὶ Κώθωνος ἱερομνημονοῦντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ. Ἱερομνάμονες vel Ἱαρομνάμονες Delphorum in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 807. || Flamen, Pontifex, Gl. De pontificibus Romanorum ap. Dionys. A. R. 8, 55; 10, 57. Ἀνδρὸς Βαβυλωνίου ἱερομνήμονος Theophyl. Sim. Hist. p. 87, B. Dignitas in ecclesia Græca, cujus munus describitur a Codino c. 1, quem locum cum aliis aliorum v. ap. Ducang. || Religiosus observator. Alciphro 2, 4, p. 268 : Εὐσεβεῖ σοι χέχρημαι ἐραστῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι.] || Plinio [H. N. 37, 10, 58] nomen gemmæ.

[Ἱερομόναχος, ὁ, Presbyter monachus. V. Goar. ad Eucholog. p. 11 et 298. Salutationes Epistol. Pontif. p. 416 : Εἰ μή πού ἐστιν ἀρχιμανδρίτης ἢ ἔντιμος ἱερομόναχος ἢ μοναχὸς ἢ κοσμικός. Hæc et alia Ducang. et Suicer.]

[Ἱερόμορφος, ὁ, ἡ, Sanctorum effigiem repræsentans. Germ. CPol. De restit. imag. p. 438, B. Hase.]

[Ἱερόμῡκος, ὁ, ἡ. Etym. M. p. 694, 46 : Οἷον συλῶ ἱερόσυλος, μυκῶ ἱερόμυκος.]

[Ἱερόμυρτος, ἡ, i. q. ὀξυμυρσίνη. Diosc. 4, 146.]

Ἱερομύστης, ὁ, Qui sacris mysteriis initiat, sacra mysteria tradit, ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος, Suid. [ex Photio.] Et ap. Dionys. Areop. [De divin. nom. c. 2] ἱερομύσται, Theologi primi, qui cæremonias condiderunt, Bud., qui exp. etiam οἱ τὰ ἱερὰ μεμυημένοι. [Andr. Cret. p. 126, D : Τὴν τῶν ἱερομυστῶν ἄθροισιν.] Ap. Hesych. autem legimus ἱερομύστας (ita enim scrib. puto pro ἱερομύστους), expositum ἱερὰ μαντευομένους. [Μυουμένους ap. Cyrill. Lex. Adjectivo ἱερόμυστος tamen usus est Nicetas in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 432, D : Ἱερομύστοις τελεσιουργῶν θεουπλαστίαις.]

Ἱερὸν, τὸ, Sacrum, Sacrificium, Hostia, Victima. Quibus in signiff. ponitur potius plur. Hom. [Il. A, 147 : Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας·] Od. E, [101] : Οἵ τε θεοῖσιν Ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας. Sic Hesiod. Op. [334] : Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἴερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Quibus in Il. ἱερὰ videtur reddi posse Sacra; at vero in Od. Γ, [5] : Τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, magis convenit ἱερὰ ῥέζειν vertere Hostias : ῥέζον autem, Mactabant. Quod verbum alioqui in illo Hesiodi l. commode reddi potest Facere; at non item in illo Hom., propter sequens ἑκατόμβας : neque enim ausit quisquam dicere Sacra faciunt et hecatombas, sed dixerit Sacra offerunt et hecatombas; Sacra ferunt et hecatombas. Quod posterius exemplo Virgilii dico, ita loquentis non semel. Viderit tamen lector an aliud verbum aptius hoc inveniri possit, quod commode cum accus. ἑκατόμβας, sicut cum ἱερὰ, jungi queat, ut ῥέζειν cum utroque Hom. junxit. [Æsch. Ag. 70 : Ἀπύρων ἱερῶν ὀργάς. Soph. El. 281 : Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην'

ἱρὰ τοῖς σωτηρίοις· Phil. 1033 : Θεοῖς ... αἴθειν ἱρά. A Eur. Bacch. 48 : Τὰ δ' ἱρὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;] Comperio certe in prosa quoque ἱερὰ significare et Sacra, Sacrificia, Victimas, Hostias : quod sequentibus exemplis docebo. Ac primum ἱερὰ, Sacra, Sacrificia : quæ frequentior est signif. Thuc. 2, [71] : Θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διὶ Ἐλευθερίῳ ἱερά· 5 : Περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν, καὶ ἰέναι, καὶ μαντεύεσθαι. Ἱερὰ τέλεια, Id. [5, 47]; ἱερὰ δημοτελῆ, Æschin. [p. 4, 1, Demosth. p. 1374, 4], sicut et θυσίαι δημοτελεῖς dicuntur : Xen. [Hell. 6, 3, 4] et Dem. [p. 1369, 25] ἄῤῥητα ἱερά. Ille Cyrop. 8, [7, 3] ἱερὰ cum φήμαις jungit, addens et alia, sicut Plut. Symp. 2 [p. 631, A] : Χρησάμενος ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς· multa denique passim extant signif. hujus exx. Alterius autem ei affinis, qua sc. ἱερὰ vocantur Victimæ, quum alia, tum hæc afferri posse existimo. Xen. Hell. 4, [7, 7] : Ἐφάνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλοβα· 3, [5, 5] : Ἀνεμιμνήσκοντο δὲ καὶ ὡς θύειν τ' ἐν Αὐλίδι τὸν Ἀγησίλαον οὐκ εἴων, καὶ τὰ τεθυμένα ἱερὰ ὡς ἔῤῥιψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Sic autem de ead. re 3, [4, 4]: Τοῦ τε λοιποῦ ἐκέλευον μὴ θύειν, καὶ οἷς ἐνέτυχον ἱεροῖς τεθυμένοις, διέῤῥιψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. At vero ἱερὰ καλὰ, quod ap. Eund. sæpe occurrit, reddi solet Læta exta; atque ita etiam Bud. in Anab. 4, [3, 9] : Ἐθύοντο πάντες παρόντες οἱ στρατηγοί· καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν εὐθύς· itidemque ἱερὰ αἴσια interpr. Polit. ap. Herodian. [8, 3, 17] : posse tamen in his ll. ἱερὰ accipi in sua prima signif. docebo in verbo Καλλιερῶ, ubi et de hoc loquendi genere, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ, quod illi alteri opponitur, disseram. || Sacellum, s. potius Fanum, Templum, Delubrum. [Eur. Ion. 1190 : Ὡς ἐν ἱρῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφείς· Andr. 1066 : Ἁγνοῖς ἐν ἱροῖς Λοξίου. Aristoph. Av. 525 : Κἀν τοῖς ἱεροῖς ... ἵστησι βρόχους.] Thuc. 2, [16] : Ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χαλεπῶς ἔφερον, οἰκίας τε καταλιπόντες καὶ ἱερὰ, ἃ διαπαντὸς ἦν αὐτοῖς ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πολιτείας πάτρια. [Plato Symp. p. 189, C : Μέγιστ' ἂν αὐτοῦ (τοῦ Ἔρωτος) ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμούς.] Xen. Hell. 3, [2, 19] : Ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδός τε ἱερὸν μάλα ἅγιον. Rursum Thuc. 4, [90] ad nomen ἱερὸν addidit etiam νεῶν, scribens : Τάφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαπτον. Alioqui certe ἱερὸν in multis quum aliorum scriptorum tum Pausaniæ ll. nihil aliud quam νεῶν, Templum, significare constat. [Pausan. 5, 6, 5 : Τέμενος καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσατο. Anton. Liber. c. 6 : Καὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ. Schol. Cassel. ad l. Thucyd. : Ἱερὸν ναοῦ διαφέρει· ἱερὸν μὲν αὐτὸς ὁ προσιερωμένος τόπος τῷ θεῷ, νεὼς δὲ ἔνθα ἵδρυται αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ. Ammonius ἱερὰ τοὺς περιβόλους τῶν ναῶν esse dicit. V. etiam intt. Polluc. 1, 6 et 9, 40. Ap. Pausan. τέμενος lucus esse potest, ut ap. Thuc. 3, 70, aliosque. Duker. ad Thucyd. 4, 90. Ἱερὸν καὶ τέμενος Theopomp. ap. Athen. 13, p. 595, C : Ἱερὸν καὶ τέμενος ἱδρύσασθαι καὶ προσαγορεῦσαι τὸν ναὸν καὶ τὸν βωμὸν Πυθιονίκης Ἀφροδίτης. || Figurate Eur. Hel. 1008 : Ἔνεστι δ' ἱρὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα ἐν τῇ φύσει. Idem ap. Aristoph. Ran. 1438 : Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱρὸν ἄλλο πλὴν λόγος.] Et Ἱρὸν, subst. Templum, Sacra ædes, ut ἱερόν. [Herodot. 2, 112; 6, 96; 9, 65.] || Sacrum, Victima, i. q. ἱερεῖον. Hom. Il. Ψ, [207] : Ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν· et B, 420 : Δέκτο μὲν ἱρὰ, Accepit victimas. [Θῦσαι τὰ ἱρὰ Herodot. 1, 59; 8, 54. In extispicio dicuntur vel καλὰ et χρηστὰ vel οὐκ ἐπιτήδεια fuisse τὰ ἱρὰ, 5, 44; 9, 36, 37. Schweigh. || Τὰ ἱερὰ, res in cimeliarchiis sacris repositæ, quarum aliæ primum adeuntibus, aliæ initiatis et jam ad summa producendis ostendebantur. Illæ dicebantur τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν quo nomine utitur Aristoph. Thesm. 629 : Τί πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐπεδείκνυτο; Hinc transferri solet tam ad alias res gradatim percipiendas quam ad artes et literas, quarum rudimenta illis sacrorum primordiis assimilari solent, perfectio autem epoptiæ. Puerilis doctrinæ elementa τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν vocat Liban. vol. 1, p. 375, similiterque Aristides divinis Æsculapii monitis edoctus se τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν ὑπὸ τῷ τελεωτάτῳ δᾳδούχῳ καὶ μυσταγωγῷ τελεσθῆναι dicit vol. 1, p. 520. Aristophanes autem Vesp. 831 ipsis tribunalium septis hoc nomen confert. Lobeck. Aglaoph. p. 54.]

[Ἱερὸν, τὸ, Castellum in ora Asiatica Bospori Thracici, ubi Iason e Colchide rediens duodecim diis sacra fecit. Polyb. 4, 39, 6; 43, 1; 50, 2; 52, 7. Schweigh. Demosth. p. 468, 10; 926, 5; 1211, 25. Est etiam aliorum montium nomen. Ἱερὸν ὄρος ap. Demosth. p. 85; 114, 18; 390, 3; 655, 6, Xenoph. Anab. 7, 1, 14, Apoll. Rh. 2, 105. Ἱερὸν ἀκρωτήριον (Hispaniæ) ap. Strabon. 2, p. 106.]

Ἱερονίκης, ὁ, In sacris certaminibus s. uno e quatuor sacris certaminibus victor, Lucian. [De hist. conscr. c. 30. Inscr. ap. Gruter. p. 315, 9. Ἱερονείκης in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 33. Sueton. Neron. c. 25 : « Ut mos Hieronicarum est. »]

Ἱερονόμος, ὁ, Sacræ disciplinæ et institutionis magister et exactor. Hac enim in signif. utitur Bud. hoc nomine, nescio an alibi invento, an a se ad aliorum hujusmodi exemplum ficto, De asse 5, istam ipsemet expos. subjungens. [Dionys. A. R. 2, 73 : Περὶ τῶν ἱερέων τῶνδε, εἴτε βούλεταί τις αὐτοὺς ἱεροδιδασκάλους κάλεῖν εἴτε ἱερονόμους εἴτε ἱεροφύλακας εἴτε, ὡς ἡμεῖς ἀξιοῦμεν, ἱεροφάντας, οὐχ ἁμαρτήσεται τοῦ ἀληθοῦς.] B

[Ἱερονουμηνία, ἡ, voc. ab schol. Pindari fictum. V. Ἱερομηνία.]

[Ἱεροπαρέκτης, ὁ, inscr. ap. Dorvill. Sicul. p. 560; conf. p. 568. Boiss.]

[Ἱεροπάτωρ, ορος, ὁ, Sanctus pater. Andr. Cret. p. 195. Kall.]

[Ἱεροπλαστία, ἡ, Sacra fictio. Sic autem Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 2, p. 14, vocat symbola et figuras, quibus res spirituales adumbrantur et ad captum nostrum repræsentantur, dum præter id, quod sensibus exhibent, aliquid arcanum intelligi volunt. Ἱεροπλαστίας Pachymeres hic interpretatur ἱεροὺς σχηματισμούς. Suicer. Conf. Ἱερογραφία.]

[Ἱερόπλαστος, ὁ, ἡ. HSt. s. Ἱερογραφέω :] Eadem [quæ ἱερόγραφα seu ἱερόγραφούμενα] Ἱερόπλαστα et Ἱερότυπα a Dionys. Areop. nominantur, Bud. Qui alibi addit, ἱερόπλαστα et ἱερότυπα σύμβολα dici Signa sensilia rerum intelligibilium. [Dionys. Areop. De M. Th. 3. Boiss. Ἱ. εἰκὼν Dionys. Areop. p. 27, 56. Kall.]

[Ἱεροπλάστως, Sacra effictione. Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 2, p. 14 : Καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τῶν λογίων ἡμῖν ἱ. παραδέδοται. Suicer.] C

Ἱεροποιέω, Fungor illo munere [τοῦ ἱεροποιοῦ], generalius Sacra facio, Sacro, Dedico. [Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 137 : Ἱεροποίησεν τῇ Ἀθηνᾷ.] Aristid. [vol. 1, p. 191, ubi est ἱεροποιήσασα αὕτη] : Ἱεροποιήσας τούτους φαίνεται, οἷς τὰ ἱερὰ δρῶμεν. Vide et Dem. [p. 552, 2, ubi ἱεροποιεῖν εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς] ap. Bud. p. 814. [Plato Lys. p. 207, D : Ἐδόκει γάρ μοι ἱεροποιῶν τυγχάνειν. Tzetz. Exeg. Il. p. 113, 7 : Νῦν δὲ καὶ ἱεροποιοῦσι κολοβοὺς καὶ ἀσυμμελεῖς. || Sacrum facio. Clem. Alex. p. 71 : Ἱερὰ ὡς ἀληθῶς τὰ ἱεροποιοῦντα καὶ θεοποιοῦντα γράμματα.]

Ἱεροποιΐα, ἡ, Functio illa [τοῦ ἱεροποιοῦ. Joseph. A. J. 14, 10, 23 : Αἱ πρὸς τὸν θεὸν ἱεροποιΐαι καὶ ἑορταὶ αἱ εἰθισμέναι. Hesych. s. Δάλιον. Ammon. p. 18. G. D. Clem. Al. Strom. 4, 22, § 143. Porphyr. De abstin. 2, 18 : Πρὸς τὰς δημοτελεῖς ἱερ. Hase.]

Ἱεροποιὸς, ὁ, q. d. Sacrificus, Sacrificulus [Οἱ ἱεροποιοὶ Deliorum in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 221, 17]; peculiariter Qui sacra faciebat Eumenidibus præsidibus Areopagi, Bud. e Dem. [p. 552, 6; 570, 7; 1331, 4], ap. quem schol. dicit ἱεροποιὸν esse τὸν ἐποπτεύοντα τοὺς μάντεις, ὅτε θύουσι, μή πού τι κακουργῶσι. [Aristot. Polit. 6, 8 : Ἱεροποιοὺς καὶ ναοφύλακας. Ἱεροποιοὶ qui apud Athenienses dicantur accurate explicat Etym. M. p. 468 seq. (qui locus minus integer exstat in Lex. rhet. p. 265, 22 et ap. Phot. p. 103, 24) : Ἱεροποιοὶ κληρωτοὶ ἄρχοντές εἰσι δέκα τὸν ἀριθμὸν, οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθετοῦσι (ἱεροθυτοῦσι Lex. rhet. et Phot.)· κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι καὶ τὰς πενταετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι, πλὴν Ἀθηναίων. Ταῦτα δὲ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ. Tum apposito Demosthenis l. p. 47, 13, pergit : Μὴ ἀγνοῶμεν δὲ ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν τὸν ἀριθμὸν δέκα· quod Demosthenis p. 552, 6, Dinarchique auctoritate confirmat. Pro postremis illis τὸν ἀριθμὸν δέκα ap. Photium scriptum est οἳ τὸν ἀριθμόν εἰσιν ἀόριστοι. Ἱεροποιοὶ, Sacrifici, Romanorum D

ap. Dion. A. R. 1, 40. Τοὺς ἱεροποιοὺς νεανίσκους 1, 80. ‖ Ἱεροποιὸς, ἡ, ib. 9, 40: Μία τῶν ἱεροποιῶν παρθένων.]

Ἱερόπολις, Sacra urbs, Sancta civitas, Philo V. M. 3. [Hierosolyma. Philo vol. 2, p. 524, 8: Μητρόπολιν μὲν τὴν ἱερόπολιν ἡγούμενοι, καθ' ἣν ἵδρυται ὁ τοῦ ὑψίστου θεοῦ νεὼς ἅγιος. Id. ib. p. 146, 27; 308, 38; 321, 27; 579, 29; 587, 10; 589, 44, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἱερόπολις. Ἱεροπολίτης. V. Ἱεράπολις.]

[Ἱεροπόλος. V. Ἱεραπόλος.]

[Ἱεροπομπὸς, ὁ, Sacer legatus. Ex Philone p. 728 (?) citat Albert. ad Hesych. s. Θεωρικόν.]

[Ἱεροπρακτέω, Sacra facio. V. Ἱδροποτέω.]

[Ἱεροπρέπεια, ἡ, Sacra dignitas. Acta Concil. t. 3, col. 780, 10: Τὴν ὑμετέραν ὁσίαν ἱεροπρέπειαν. Hase.]

Ἱεροπρεπὴς, ὁ, ἡ, Talis, qualem decet esse eum, qui sacer est, Sanctus, Sanctitatem s. Sanctimoniam decens, Sanctimoniæ conveniens, Bud. ap. Polyb., nisi forte Polyb. pro alio scripsit, hæc de sacerdote dicta: Καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγενημένων, vertit, Maxime implere majestatem sacerdotii. [Sunt Xenoph. verba Sympos. 8, 40.] In VV. LL. affertur ex auctore anonymo, Ἱεροπρεπὴς ἐν καταστήματι, pro Qui est in habitu, qui deceat sacrum et Deo deditum. Ibidem exp. et Sacer, Divinus: et subjungitur ex Luciano [De sacrif. c. 13]: Ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπής. Ap. Philon., Τὸ τῆς νομοθεσίας ἱεροπρεπὲς, pro Sanctimonia. [Plato Theag. p. 122, D: Καλὸν ... ὄνομα καὶ ἱεροπρεπές. Dio Cass. 56, 46: Οἱ δήμαρχοι, ὡς καὶ ἱεροπρεπεῖς ὄντες.]

Ἱεροπρεπῶς, Ita ut decet sacrum s. sanctum, rem sacram etc., Sancto quodam modo, θεοπρεπῶς, Hesych. [Strabo p. 567 (?). Berosus ap. Joseph. C. Apion. 1, 20; Nilus Epist. p. 13. Theophyl. Sim. Hist. p. 113, D: Ἱ. ἐς τὰ περὶ τὴν ἀνάληψιν τοῦ ἄστεος διεπονεῖτο.]

[Ἱεροπρόσπολος, ὁ, ἡ, Sacrorum minister. Ptolem. Tetrab. p. 159, 25: Ἱεροποιοὺς, ἐνθεαστικοὺς, ἱεροπροσπόλους. Hase.]

[Ἱερόπτης, ὁ, Sacrorum inspector, Aruspex. Phrynich. Bekk. An. p. 44, 7: Ἱ., ὁ τὰ ἱερὰ ἐποπτεύων καὶ ἐξ αὐτῶν μαντευόμενος. Dio Cass. 52, 36; 64, 5.]

Ἱερὸς, [ἁ, ὸν, et ἱερὸς, ἡ, ap. Hesiod. Op. 599 et 807 et in orac. ap. Herodot. 8, 77: Ἱερὸν ἀκτήν], Sacer: ἱ. δόμος, Hom., Sacra domus, periphrastice pro νηὸς, Templum: Il. Z, quum dixisset v. 88: Νηὸν Ἀθηναίης κτλ., proxime seq. versu de eod. dixit ἱεροῖο δόμοιο. Od. A, [2]: Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, ubi certe dicerem Trojam sacram vocari eo sensu, quo a Virg. Neptuniam: nisi et alias urbes eod. dignaretur epitheto: Il. A, 366: Ὤχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος, ubi annotat Eust. ἱερὰς dici urbes, Sacras, sicut et ἱερὰ τείχεα, quoniam unaquæque eorum, quos intus habet, est tutrix: quod officium divinum est. Ead. vero ratione ἱερὸν τέλος custodum ab eo nominari [Il. K, 56]. Sed quum aliis multis tribuat istam appellationem hic poeta, quæ recensere nimis longum esset, dicam generaliter de illius ap. eum usu. Vocat igitur Hom. ἱερὸν interdum Quod generi humano utilitatem aliquam affert; atque ita urbes ἱεραὶ, quia sunt φυλακτικαὶ, ut modo dictum fuit: sic ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, itidemque ἱερὰς ἀλωὰς, non solum quod Cereri sacratæ sint. Quem vocis ἱερὸν usum imitatus Soph. [Phil. 706] ἱερὰν vocavit τὴν γῆν, Terram. Interdum vero ἱερὸν appellat Quicquid in suo genere ceteris præstat, magnum est: sicut et ἱερὸν ἰχθὺν [de quo v. infra] quidam ap. eum exp., aliis tamen aliam expos. afferentibus. [Ἱερῷ ἑνὶ δίφρῳ Il. P, 464.] Sed et ἱερὸν κνέφας quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt: qui alioqui ap. Eund. ἱερὸν ἦμαρ referri putant ad sacrificia, quæ interdiu fieri solebant, et quidem ante meridiem, ut τοῦ ἤματος, Diei, signif. ad tempus antemeridianum referatur; vel ad utilitatem, quam diei lux mortalibus ad sua opera affert. Ap. Eund. ἱερὸς βοῦς secundum quosdam est itidem μέγας, aut certe ὁ ἄνετος: sicut ἱεραὶ βῆσσαι, ἱερὸν ἄλσος dicta διὰ τὸ ἀστίβητον καὶ τοῖς πολλοῖς ἀπρόσβατον. Quum autem personis tribuit hoc epithetum, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, et ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο, [Od. Θ, 385, B, 409, al.] aliaque hujusmodi dicens, tunc quandam s. animi s. corporis præstantiam indicat, ut quum dicimus aliquem divino quodam ingenio præditum esse, divina quadam indole, animi magnitudine, etc.; aut etiam quandam magnificentiam et splendorem, quendam luxum non regificum solum, ut dicit Virg. epulas Regifico luxu paratas, sed plane divinum. [Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων Il. Ω, 81.] Sic certe et ἀντίθεον aliquem, nonnunquam propter corporis s. animi bona, nonnunquam propter fortunæ bona nominat. Dixi autem non solum Regificum luxum, sed plane Divinum, ad Od. Δ, 74, respiciens: Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδόθεν αὐλή. [Hesiod. Th. 21: Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος· 57: Ζεὺς ... ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων· 93: Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν· Op. 337: Ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ. Ἱεροὶ βασιλέες Pind. Pyth. 5, 131. Ἱερὰν νᾶσον (Theram) 4, 11. Ἱερῶν ἀγώνων Nem. 2, 5. Ὁλολυγμὸν ἱρὸν Æsch. Sept. 268. Ἱεροῦ μώλου Pers. 49. Δαιμόνων ἀγάλματ' ἱρὰ Soph. OEd. T. 1379. Eur. Ion. 512: Τὸν ἱερὸν τρίποδα· Phœn. 847: Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν· Med. 410. Ποταμῶν ἱερῶν· Hipp. 555: Ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος· 1206: Ἱρὸν εἴδομεν κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· Cycl. 264: Μὰ τὴν Καλυψὼ ... μά θ' ἱρὰ κύματ' ἰχθύων τε πᾶν γένος. Aristoph. Eq. 582: Τῆς ἱερωτάτης ... μεδέουσα χώρας (Pallas). Ib. 1037: Ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.] In soluta autem oratione ἱερὸς accipitur simplicius pro Sacer, Sacrosanctus. Dicitur autem aliquid ἱερὸν, interdum Quod alicui deo consecratum est: qua signif. animalia varia dicuntur ἱερὰ, vel sine adjectione, vel adjecto nomine deorum, s. dei, cui sacrum hoc vel illud esse dicitur. Plut. [Mor. p. 325, C]: Χῆνες ἱεροὶ περὶ τὸν νεὼν τῆς Ἥρας ἐτρέφοντο. Et [ib. p. 593, A]: Κύκνους μὲν γὰρ ἱεροὺς, καὶ δράκοντας, καὶ κύνας, καὶ ἵππους ὀνομάζοντες. Cum gen. autem, ut quum dicitur κύκνος ἱερός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, itidemque δράκων ἱερός ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς· qui gen. in Lat. dativo vertitur; dicitur enim, Cycnus sacer est Apollini, Draco sacer est Minervæ. [Cum genit. Hom. Od. Z, 322: Ἅλσος ἵκοντο ἱρὸν Ἀθηναίης· N, 104: Ἄντρον ... ἱρὸν Νυμφάων. Herodot. 1, 80: Οὖρος ἱρὸν μητρὸς Δινδυμήνης. Eur. Alc. 76: Ἱρὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν. Plato Phæd. p. 85, B: Ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ.] Homines quoque ἱεροὶ dicuntur, item ἱεροὶ καὶ δαιμόνιοι, sed alia ratione, ut e Plut. discimus. Quinetiam superl. ἱερώτατος dicitur interdum esse aliquis: Lucian. [Macrob. extr.]: Ἱερώτατε Κυϊντίλλε, i. e. θειότατε, Divinissime, εὐσεβέστατε, ut Suid. ἱερὸν significare etiam ait τὸν εὐσεβῆ. [Soph. OEd. C. 287: Ἥκω γὰρ ἱρὸς (OEdipus) εὐσεβής τε.] ‖ Interdum vero dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, Sacri et inviolabiles, ut ap. Plut. [Mor. p. 410, A, et V. Tib. Gracchi c. 14, 15, 21.] Sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες ap. Philon. Sed et aliæ res variæ variis de causis ἱεραὶ dicuntur: ἱερὰ χρήματα [Plat. Rep. 8, 568, D,] Xen. [Hell. 7, 4, 33]; ἱερὰ ἐσθὴς, Dem. [p. 519, 27]; ἱερὸς πόλεμος [Aristoph. Av. 556: Ἱερὸν πόλεμον πρωυδᾶν αὐτῷ], Thuc. aliique historici. Meminit etiam Hesych.: item Suid.: qui duplex fuisse docet. Vide et ἱερὸς γάμος ap. eund. Hesych. [et Phot. p. 103, 20] et ἱερὸς λοχὸς, quum ap. eum, tum ap. Athen. [13, p. 561, F; 602, A] et alios. Ἱερὰ ἡμέρα, atque adeo etiam ἱερωτάτη ἡμέρα, ap. Lucian. [Ἱερὸς νόμος, Lex de jure dierum festorum, ap. Demosth. p. 525, 18. Ἱερὰ σώματα i. q. αἱ ἱερόδουλοι, ap. Strabon. 6, p. 272, et ἱεραὶ γυναῖκες 12, p. 559. Ἱεραὶ τριήρεις, de quibus v. Lex. rhet. p. 267, 21, et Harpocr.] Ap. Xen. autem [Anab. 5, 6, 4, ubi v. Schn.] legitur etiam ἱερὰ συμβουλὴ, e quo Luc. [Adv. ind. c. 25] sumpsisse puto: ac dici ab utroque proverbialiter, alludendo sc. ad ἱερὰν ἄγκυραν, Latino itidem proverbio dictam Sacram anchoram, de quo lege Erasm. [V. Hesych. s. Ἱερὸν ἡ συμβουλὴ et Zenob. 4, 40.] Sed et κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς dicunt, subaudito substantivo γραμμῆς, ut quidam tradunt; de quo proverbio Eund. lege. [Hesych. s. Ἀφ' ἱερᾶς et Τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Explicatius Eustath. p. 633 extr.: Γραμμὴ οὐ μόνον ἡ ἐν μαθήμασιν, ἀλλὰ καὶ ὁποίαις ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες, ὧν μία τις μέση γραμμὴ ὠνομάζετο ἱερὰ, ἐπειδὴ ὁ ἡττώμενος ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵετο· ὅθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει δεομένων βοηθείας ἐσχάτης. Χρῆσις δὲ ταύτης καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ « Κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς· » ἔνθα λείπει τὸ πεσσὸν ἢ λίθον. Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ « κινήσας τὸν πήρας πυκι-

νὸν λίθον », κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς· ὡς ἐν παρόδῳ γράψας τὸ πήρας. Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ (6, 18) « Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῦ λίθον » ἰδίως τῇ ἐλλείψει χρῆται, παραπέμψας, φασὶν, ἤγουν σιωπήσας τὴν ἱεράν. || Ἱερὰ καὶ ὅσια, Sacra et profana. Thucyd. 2, 52: Ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως. Jusjurandum epheborum ap. Polluc. 8, 105: Ἀμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὑπὲρ ὁσίων. Alia exx. plurima v. ap. Taylor. ad Æschin. vol. 3, p. 49 ed. Reisk. et Schœmann. De comitt. p. 297. Ἱερῶν ἢ ὁσίων Xenoph. De vectig. 5, 4. Herodot. 5, 119: Διὸς Στρατίου ἱρὸν μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος. || Antiatt. Bekk. p. 100, 9: Ἱερὰν, ἀντὶ τοῦ ἱέρειαν. Πλάτων. Ap. Platonem nunc ubique ἱέρεια legitur. || Idem p. 100, 19: Ἱερὰ τὰ τῶν τεθνηκότων ὀστᾶ. Ὑπερείδης κατὰ Ἀρχεστρατίδου.] Apud Medicos legimus etiam ἱερὰν νόσον, Sacrum morbum; ἱερὰν, Medicamenti compositionem: ἱερὸν ὀστοῦν, Sacrum os: et ap. Polluc. [2, 180] ἱερὰ σύριγξ de Meatu vertebrarum. Plut. [Mor. p. 981, D]: Καί τοι μέγαν τινὲς οἴονται τὸν ἱερὸν, καθάπερ ὀστοῦν ἱερὸν, τὸ μέγα, καὶ τὴν ἐπιληψίαν, μεγάλην νόσον οὖσαν, ἱερὰν καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ κοινῶς τὸν ἄφετον καὶ ἱερωμένον. Aretæus De diut. aff. c. 4 [p. 28] plures de morbo sacro affert etymoll.: Δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος· τοὔνεκεν ἱερὴν κικλήσκουσι τὴν πάθην· ἀτὰρ καὶ δι' ἄλλας προφάσιας, ἢ μέγεθος τοῦ κακοῦ· ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα, ἢ ἰήσιος οὐκ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ θείης ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον ἐσόδου, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκίκλησκον ἱερήν. Galen. in Hipp. 6, scribit ἐπιληψίαν veteres nominasse μεγάλην νόσον et πάθος παίδων, ut Hippocr. De aquis et aere et locis, quoniam pueritiæ tempore abundat: nonnullos Herculeum quoque appellasse, non quod Hercules eo corriperetur, sed quod magnitudinem morbi hoc quoque nomine exprimere voluerint. Reprehendit autem eos Galen. qui Sacrum morbum appellatum arbitrarentur, quod divinus esset morbus, et a diis in vindictam immitteretur. Hanc tamen nominis rationem ab Aretæo inter alias afferri, jam ante indicatum est. Aliam præterea etymol. affert Alex. Trall. 1, 15: Ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦτό τινες καὶ ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον· ab aliis autem Ἡράκλειαν νόσον nominari tradit διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου. Sed ἱερὰ νόσος Budæo videtur esse etiam Elephantiasis, ap. Gregor. Περὶ φιλοπτωχ. p. 53. [Ἱερὰν νόσον non raro de lepra aut elephantiasi dictum esse ostenderunt Vales. ad Euseb. H. E. 4, 19 et Hasius ad Leon. Diac. p. 458. G. D] || Ἱερὰ dicebatur etiam Medicamenti compositio sic κατ' ἐξοχὴν appellati: ea autem varia fuit, et a multis diversimode descripta. Gorr. Variam autem dicit, quoniam ἱερὰ alia erat Pachii Antiochi, alia Andromachi, alia Antipatri, alia Archigenis, alia Galeni, alia Themisonis, alia Justi, alia Logadii, alia Ruffi: alia πικρὰ, quod sc. ex aloe præcipue constaret: alia ἡ διὰ κολοκυνθίδος, quæ sigillatim ab ipso describuntur. Esse vero et alias multas τῶν ἱερῶν differentias, sed eas omnes ad duas referri, sc. εἰς τὴν δι' ἁλόης, vel εἰς τὴν διὰ κολοκυνθίδος. Nominis autem rationem tradit Scrib. Larg. De comp. med. 99: Danda erit antidotus ἱερά: hoc enim nomen tribuit ei duas propter causas, ut existimo; unam, ne ejus nomen verum dicendo ostenderet quæ esset; dicitur enim a quibusdam πικρὰ, quia amara est: a quibusdam διὰ κολοκυνθίδος: alteram, quo magis sub tanta specie nominis commendaret medicamentum. Idem ex eo tradit Marc. Emp. || Quod vero ad ἱερὸν ὀστοῦν attinet, Plut., ut paulo ante indicatum fuit, id nominatum ita docet propter magnitudinem. Rufus Ephes. [p. 52 ed. Clinch.]: Τὸ δὲ τελευταῖον ὀστοῦν τῆς ὀσφύος [ῥάχεως], ἱερὸν ὀστοῦν· οἱ δὲ ὑποσφόνδυλον καλοῦσι· τὸ δὲ ἄκρον αὐτοῦ, κόκκυγα· alibi tradit in hujus utraque parte coxas esse, τὰ ἰσχία: et in his τοὺς γλουτοὺς, i. e. Nates. Pollux [2, 182 sq.]: Ἵνα δὲ σπόνδυλοι καταλήγουσιν, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται· καὶ ἄρχεται μὲν ἐξ εὐρύτητος ὑπὸ τὴν ῥάχιν, ὑποστενοῦται δὲ κατὰ τὸν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ σπονδύλιον καὶ ὀρροπύγιον ὀνομάζεται· οὗ τὸ ὑπεράνω, ὀσφὺς καὶ ἰξύς. Os sacrum, inquit Cam., etiam Latum os vocatur, Gr. ἱερὸν ὀστοῦν καὶ πλατύ. Hoc quasi de vertebris quibusdam et ipsum conser-

tum, ita nodis contineri videtur. Sed est unum os supra, ubi cum spina committitur, latius, infra angustius: ibique Græci κόκκυγα nominant, σφονδύλιον, ὀρροπύγιον. Galen. duobus modis usurpat ἱερὸν ὀστοῦν, uno quidem, latius, ut κόκκυγα etiam comprehendat: veluti De usu partt. 12, quum scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus videlicet propriis et coccyge, altero autem, specialius pro Ea tantum parte, quæ revera ἱερὰ est, Magna et lata, quantum sc. hujus cum osse ilium per synarthrosin jungitur; hac enim sola parte revera ἱερὸν est, Magnum atque latum: tuncque ejus reliquum gracilescens semper ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutissimas desinat, Coccygem appellat. Ἱερὸν autem nominatum hoc os quidam, præter superiorem hujus nominis rationem, voluerunt, quod in ea aliquid sacri arcanique insit: quoniam partus tempore divinitus aperiatur, eductoque fœtu solidescat miro quodam naturæ opificio: alii vero, quod partes, quæ huic ossi adjacent, diis offerre in sacrificiis solerent: id quod Menandri testimonio confirmant, Οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες. Hæc inter alia Gorr. || At ἱερὰ σύριγξ, Anatomicis Medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt et spinæ medulla a cerebro descendit: quod ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν etiam nominatur. Gorr. ex Polluce [2, 180. || Ἱερὰ νῆσος. V. supra post Ἱερανάγκη. || Ἱερὰ ὁδὸς, Via sacra, quæ Athenis Eleusinem ducit. Pausan. 1, 36, 3: Ἰοῦσι δὲ ἐπ' Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱερὰν ... Ex Cratino, Isæo et Polemone memorat Harpocratio. Locus quidam in via illa ἱερὰ συκῆ dictus fuit. Photius p. 102, 12: Ἱερὰ συκῆ· οὕτω λέγεται ἡ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός. Explicatius Athen. 3, p. 74, D. || Quæ Elide Olympiam ducit: Pausan. 5, 27, 7.] || Ἱερὸς ἰχθὺς, Sacer piscis: sic dicitur Anthias: Aristot. H. A. 9, 37: Ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὁραθῇ, οὐκ ἔστι θηρίον· ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους. Athen. vero [7, p. 282, E] ἱεροὺς ἰχθῦς vocari tradit ab eo, qui Τελχινιακὴν historiam scripsit, δελφῖνας et πομπίλους: in quam sententiam e Pancrate quoque Arcade citat: Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν. [Athen. ib. p. 284, C: Ἄλλοι δ' ἀκούουσιν ἱερὸν ἰχθὺν τὸν ἄνετον (deo consecratum), ὡς καὶ ἱερὸν βοῦν τὸν ἄνετον. Ἱεροὶ βόες Hesychio s. v. Ἄφετοι restituit Valesius: codex ἱεροβόαι.] Ab Hom. [Il. Π, 407] ἱερὸν ἰχθὺν, vocari ἀνθίαν, testatur Plut. [Mor. p. 981, D], sed Eratosthenem τὸν χρύσοφρυν videri vocare ἱερὸν ἰχθὺν, Εὐδρομίην, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν· alios vero τὸν ἔλλοπα, eo quod rarus sit et difficulter capiatur. [Alias grammaticorum opiniones exponit schol. A quibusdam pro διερὸν acceptum fuit: unde factum ut Hesych. ἱερὸν inter alia explicaret per ἔνυγρον. || Ἱερὸς κόλπος, πλησίον Ἀράδου πόλεως. Ὁ οἰκῶν Ἱεροκολπίτης, Steph. Byz. || Ἱερὸς ι brevi est: producto interdum utuntur Epici ubi tertia syllaba brevis est, ut ap. Hom. Il. Π, 407: Ἱερὸν ἰχθύν· Λ, 631: Ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. Hesiod. Op. 337: Ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ. Apoll. Rh. 2, 486: Ἱερὰ πατρῴην κτλ. Eodemque modo in compositis, velut ἱεροθαλλὴς, ἱεροεργός.] || Ἰρὸς, Ionice pro ἱερὸς, Sacer. [Exx. Homeri v. s. Ἱερὸν et Ἱερός.] Suid. e quodam poeta [Soph. OEd. C. 16]: Χῶρος ὅδ' ἱρός ἐστιν ὡς ἀπεικάσαι. Herodot., ἱρὸς τοῦ θεοῦ, Sacer Deo; et [2, 41], ἱραὶ τῆς Ἴσιος, Isidi sacræ. [Ib. 42: Εἰσί σφι ἱροὶ (οἱ κριοὶ), Arietes apud eos sacri habentur. Schweigh. Formam Ionicam, quam in versu Sophoclis ab HSt. ex Suida allato præbent libri optimi et aliis quoque in locis Tragicorum codices interdum servarunt, ego Tragicorum diverbiis restitui ubicumque pedes soluti hac ratione vitari possent. Ad hæc accedunt exempla nonnulla ex carminibus melicis quum Tragicorum tum Aristophanis, quibus vera scriptura vel suadente vel postulante metro partim jam ab aliis est restituta. Eurip. Tro. 1065: Σμύρνης αἰθερίας τε καπνὸν καὶ Πέργαμον ἱράν. Soph. Ant. 879: Λαμπάδος ἱρὸν ὄμμα. Aristoph. Eq. 301: Τῶν θεῶν ἱρὰς ἔχοντα κοιλίας· Vesp. 308: Πόρον Ἕλλας ἱρὸν εἰπεῖν· Ran. 441: Χωρεῖτε | νῦν ἱρὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς· 447: Φέγγος ἱρὸν οἴσων· 1525: Λαμπάδας ἱράς· Thesm. 1068: Αἰθέρος ἱρᾶς. Eadem fortasse deri-

vatorum ratio fuit, velut ἱερεὺς, quod Euripidi restitui Iph. T. 360 : Ἔσφαζον, ἱρεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ· et ἱροφύλακες ib. 1027 : Εἶσ' ἔνδον ἱροφύλακες, οὓς οὐ λήσομεν. Facilius feram ἱερῆς trisyllabum in initio senarii Soph. OEd. T. 18, et ἱερία in numeris quales habent versus Tragicorum s. v. Ἱέρεια memorati. G. D. || Ἱερὸν, τὸ, et Ion. Ἱρόν. V. Ἱερόν. || Forma Dorica Ἱαρὸς in inscr. Delphica Bœckh. vol. 1, p. 807.]

[Ἵερος, ὁ, Hierus, n. pr. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 319 : Θάλλος Ἱέρου.]

[Ἱεροσαλπιγκτὴς, ὁ.] Ap. Polluc. 4, c. 11 [§ 87] legitur et comp. Ἱεροσαλπιγκτὴς, quod sonat Sacer tibicen, ἱερὸς σαλπιγκτής. Ac certe his potius verbis disjunctim positis quam illo compos. utendum censet Poll. A quo dicitur ἱεροσαλπιγκτὴς s. ἱερὸς σαλπιγκτὴς esse ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων, ubi subaudiendum esse creditur ἀγῶσι : ut sc. sit Tibicen qui adhibetur sacris certaminibus. [Chandler. Inscr. 34. Schneid. Ejus effigies in typo antiqui operis apud Viscont. Mus. Pioclem. t. 5, p. 67 (c). Hase.]

[Ἱεροσέβαστος, ὁ, nomen mensis Asiani in Hemerologio ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 414.]

[Ἱεροσθένης, ὁ, Hierosthenes, n. pr. in numo Olbiopolitanorum Sarmatiæ, ubi omissis extremis literis legitur Ἱεροσθ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 1, p. 349, n. 6. Hase.]

Ἱεροσκοπέω, Aruspicinam factito s. exerceo, Aruspicis sacerdotio fungor, Bud. : ἱεροσκοπεῖν, ἱερᾶσθαι, Hesych. [Forma media Polyb. 34, 2, 6 : Μάντεις τε καὶ ἱεροσκοπουμένους ἀποδείκνυσθαι βασιλέας. Diodor. 1, 70 : Τοῦ βασιλέως ἱεροσκοπησαμένου μόσχῳ καὶ καλλιερήσαντος. Hesych. : Θύεται, ἱεροσκοπεῖται.]

Ἱεροσκοπία, ἡ, Aruspicina. [Diodor. 1, 73, ex eoque Photius Bibl. p. 388, 1.]

Ἱεροσκόπος, ὁ, q. d. Sacrorum inspector, Aruspex. [Orph. H. 1, 23; Dionys. A. R. 2, 22 fin.]

[Ἱεροσόλυμα, τὰ, Hierosolyma. Steph. Byz. : Ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἣ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν. (Strabo 16, p. 759 et seqq., Josephus ll. plurimis, alii.) Ὁ πολίτης Ἱεροσολυμίτης. Joseph. A. J. 5, 1, 22 : Τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν. Femin. Ἱεροσολυμῖτις, ἡ, Joseph. Genes. p. 35, B : Τῆς Ἱεροσολυμίτιδος ὁμηγύρεως. || Ἱεροσολυμηὶς, ίδος, ἡ. Orac. Sibyll. 12, 103 : Ἱεροσολυμηίδα γαῖαν, ubi tertia syllaba metro cogente producta est. || Ἱροσόλυμα ap. Nonn. Jo. c. 2, 71; 7, 25, ubi Ἱροσολύμων producta syllaba penultima dictum est. || Divisim ἱερῶν Σολύμων et ἱεροῖς Σολύμοις ap. Tzetz. Hist. 6, 253, 262. Diversas veterum opiniones de etymologia nominis exposuit Berkel. ad Steph. Byz. Ineptissima est quæ in Etym. M. p. 469, 28 affertur s. Ἱερουσαλήμ.]

[Ἱεροστάτης, ὁ, Sacrorum antistes, Templi curator. Esdr. 1, 7, 2.]

[Ἱερόστεπτος scriptura vitiosa pro ἐριόστεπτος, quod vide.]

[Ἱεροστολικὸς, ὴ, όν. Ἱεροστολικὰ, librum Orphicum, in quo de vestitu sacro expositum fuit, memorat Suidas s. Ὀρφεύς. De quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 371.]

[Ἱεροστολιστὴς, ὁ, Adornator vestitus sacri. Porphyr. De abst. 4, 8.]

[Ἱερόστολος, ὁ, i. q. ἱεροστολιστής. Plut. Mor. p. 352, B : quem l. s. Ἱεραφόρος attulimus. ||] Ἱεροστόλοι, Qui sacrum divinorum rationem ab omni expurgati superstitione, ac nimia vacantique sedulitate, in anima gestant, perinde ac in capsula quadam, VV. LL. non nominato auctore, et non sine manifesta depravatione.

Ἱεροσῡλέω, Sacrilegium committo, Per sacrilegium s. Sacrilegio rapio, aufero, Spolio aliquem per sacrilegium s. sacrilege. Aristoph. Vesp. [845] : Εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις; [Plato Rep. 9, p. 575, B : Ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται. Demosth. p. 1318, 27, ἱεροσυλεῖν τὰ ὅπλα.] Phalar. Epist. [110] : Ἱεροσυλήκατε τοὺς θεούς, In deos sacrilegium commisistis, sacrilegi fuistis.

Ἱερόσυλημα, τὸ, Quod sacrilegio raptum est, Sacrilegium. [Hesych. : Ἱεροσολυμάτων, τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ. Macc. 2, 4, 39.]

[Ἱεροσύλησις, εως, ἡ, Sacrorum spoliatio. Diodor. 16, 14.]

Ἱερόσυλος, ὁ, Sacrilegus, Qui fana spoliat s. res sacras compilat. Plato De rep. 1, [p. 344, B] : Ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι. [Aristoph. Pl. 30; Lucian. Dial. mort. 30, 1, Toxar. c. 28.]

Ἱεροσύλως, Sacrilege, Per sacrilegium.

[Ἱερόσφις, ὁ. Arcad. p. 36, 9 : Τὰ εἰς φις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται...τὸ δὲ Ἱερόσφις ὡς κύριον παροξύνεται.]

[Ἱεροσῶν, ῶντος, ὁ, Hieroson, n. pr. in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh. vol. 2, p. 137.]

[Ἱεροτάφιον, τὸ, Sanctum sepulcrum. Ephræm. p. 582, B. Hase.]

Ἱεροτελεστὴς, ὁ, Sacerdos, Episcopus, Bud. e Dionysio Areop. addens, nostrum etiam Servatorem ab eo ἱεροτελεστὴν vocari, sicut et τελετάρχην. Dicitur autem quasi ὁ τελῶν τὰ ἱερά : VV. LL. tamen exp. Qui sacris initiat. [Maximi Scholia p. 70. Conf. Dionys. Eccl. hier. p. 116 sq.]

[Ἱεροτελεστία, ἡ, Sacrorum peractio. Suidas s. Ἁγίασμα : Ἁγιστεία δὲ ἡ ἱεροτελεστία δίφθογγον. Quæ verba omittunt codd. Gaisfordi. Balsamon ad Nomocan. Photii tit. 13, c. 2 : Εἰ δὲ οὐκ ἔφθασε γενέσθαι τελεία ἱεροτελεστία... quem l. cum alio ejusdem citavit Ducang. s. Ἱερολογεῖν. Nicet. in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 433, C : Τὴν μυστικὴν καὶ ἀναίμακτον τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος καὶ αἵματος ἱεροτελεστίαν. Theod. Metoch. Miscell. p. 255 : Ὦ τάξις ἱεροτελεστίας ἁπάσης. Ducas Hist. Byz. p. 56, B : Τῶν ἱεροτελεστιῶν. Ἱεροτελεστεία ex Georg. Acrop. p. 16, A (ex codice) indicat Boisson.]

[Ἱεροτελεστικὸς, ὴ, όν, Sacra peragens. Nicet. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 434, C : Ὦ θαυμασιώτατε τῶν ἀποστόλων τῶν ἱεραρχῶν ἱεροτελεστικώτατε. Int., Sacrorum antistitum sacratissime.]

[Ἱερότευκτος, ὁ, ἡ, Sancte fabrefactus. Andr. Cret. p. 18, 126 : Ἱ. οἶκον. Kall.]

[Ἱερότης, ητος, ἡ, Sanctitas. Honoris titulus, ut Ἁγιότης, Ἁγιωσύνη, Tzetz. Ep. 1, p. 267. Elberl.]

[Ἱερότροχος, ὁ, ἡ. Orph. H. 13, 2 : Ἣ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει. I. e. Currens sacrum carpentum. Sacrum autem, quia deæ est.]

[Ἱεροτῡπία, ἡ, Cærimonia sacra. Nicet. in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 433, C : Τὰς ἱερὰς τῶν ἱερῶν μυστηρίων ἱεροτυπίας πανιέρως διασκευαζόμενος.]

Ἱερότῡπος, ὁ, ἡ, Cui sacra figura impressa est. Dionys. Areop. : Ἱεροτύπων εἰκόνων ἀνακάθαρσις, Sacrarum imaginum explanatio. Ap. Eund. [De M. Th. 3] : Ἱερόπλαστα σύμβολα καὶ ἱερότυπα, Signa sensilia rerum intelligibilium, Bud.

[Ἱερουργεῖον, τὸ, Sacrificium. Pseudochrysost. t. 7, p. 440, 36, Hase.]

Ἱερουργέω, Operor sacris, Sacra perago, Sacris operam do, Sacrifico. Philo V. M. 1 : Περὶ τοῦ τὸν λεὼν ἱερουργήσαντα ἐκπέμψαι τῶν ὅρων, Ut populum extra fines emittat sacris operaturum. Herodian. 5, [6, 1] : Χορεύειν ἀεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, Ducere choreas et sacra facere : et ib. [5, 13] : Πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν, οὓς καλοῦσιν ἱερουργοῦντες, ὀνομάζειν τὸν νέον θεὸν Ἐλεαγάβαλον, Ante alios deos, quorum meminisse inter sacrificandum solent. Accipitur etiam transitive, Ep. ad Rom. 15, [16] : Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, Ut sim minister Jesu Christi apud gentes, operans Evangelio Dei. Greg. Naz. : Ἱερουργῆσαι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. [De victima sacrificanda Ammon. p. 132 : Σφάξαι δὲ τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῷον.] Et in pass. τὰ ἱερουργηθέντα, Victimæ cæsæ, Hostiæ, Bud. ap. eund. Herodian. 5, [5, 20] : Τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἱερουργηθέντων, τά τε ἀρώματα, Exta victimarum atque aromata, Polit. [Porphyr. Ad Marcell. p. 34 : Βωμοὶ θεοῦ ἱερουργούμενοι· cui oppositum est ἀμελούμενοι Schneid.] Reperitur tamen et ἱερουργεῖσθαι active usurpatum pro ἱερουργέω, Sacrifico, Sacra facio. Plut. Alex. [c. 31] : Αὐτὸς πρὸ τῆς σκηνῆς μετὰ τοῦ μάντεως

Ἀριστάνδρου διέτριβεν ἱερουργίας τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος. || Ἱερουργεῖν, pro Consecrare etiam accipi ap. Greg. Naz. p. 76, annotat Bud. A

[Ἱερούργημα, τὸ, i. q. seq. Joseph. Ant. Jud. 8, 4, 5 : Τὸν γὰρ ναὸν τότε πρῶτον ἔγευσεν ἱερουργημάτων. Interpr. Templum tum primum victimarum cruore imbutum est. Hase.]

Ἱερουργία, ἡ, Rei divinæ peractio, Operatio (restringendo sc. ad sacra), Sacrificium. [Plato Leg. 6, p. 774, E : Ἥ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία.] Philo V. M. : Ἐν ᾗ καὶ πρῶτος μὴν καὶ τεσσαρεσκαιδεκάτη ἡμέρα δεδήλωται τῆς ἱερουργίας, In qua et mensis et decimusquartus dies sacro cavetur. [Ælian. Ep. rust. 15 : Εἰς τὴν ἱερουργίαν παρακαλεῖν. Hemst.] Plut. Alex. [c. 2], περίεργοι ἱερουργίαι. Herodian. 3, [8, 7] : Καὶ τὰς λοιπὰς τελέσας ἱερουργίας, Peractis omnibus de more sacrificiis : 6, [4, 3] : Θύσας τὰς ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις νενομισμένας ἱερουργίας, Sacris de more peractis, Polit. Sic ἱερουργίας [τινὰς ἀπορρήτους] ἱερουργεῖσθαι, Plut. Alex. [c. 31], Sacra facere, Sacris operari. [Ἱ., Sacrum missæ officium, et Ἱερουργεῖν, Missam celebrare, ap. scriptores Christianos, quorum exx. v. ap. Ducang.] || Ἰρουργία [Ion.], ἡ, Operatio, sc. qua sacris aliquis operatur, i. q. ἱερουργία. [Ἰρουργίαι legebatur ap. Herodot. 5, 83, cui nunc ἰροργίαι ex aliis libris restitutum.] B

[Ἱερουργικὸς, ἡ, ὸν, Sacrificalis. Ἱ. μάχαιρα schol. Eur. Or. 195 (188 Matth.). Boiss. Pallad. Hist. Laus. p. 139, B : Ἱ. ἀναθέματα. Hase.]

[Ἱερουργὸς s. Ἱεροεργὸς, ὁ, Qui sacra peragit, Sacerdos. Callim. fr. 450 : Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱεροεργός. Ammon. p. 92 : Μάγον...τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργόν.]

Ἱεροφαντέω, Sacrorum antistes sum, Sacra doceo. Lucian. : Εὔμολπος ὁ πρῶτος ἱεροφαντῶν· et [Pseudom. c. 39] : Ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἀλέξανδρος, Antistitis officio fungebatur, Bud. [Heracl. Alleg. c. 64 : Εἰ μή τις οὐρανίῳ ψυχῇ τὰς ὀλυμπίους Ὁμήρου τελετὰς ἱεροφαντήσειε. Passiv. Philo vol. 1, p. 194, 3 : Τοὺς ἱεροφαντηθέντας λογισμοὺς θεοῦ, Cogitationes sacras immissas divinitus.]

Ἱεροφάντης, ὁ, Sacrorum antistes. [Isæus p. 64, 18 : Λακρατίδῃ τῷ νῦν ἱεροφάντῃ γεγενημένῳ. Pausan. 2, 14, 1 : Ἱεροφάντης οὐκ ἐς τὸν βίον πάντα ἀποδέδεικται· 4, 16, 2 : Οἱ τῶν θεῶν ἱεροφάντται.] Philo V. M. : Οὐχ ἑρμηνεῖς ἐκείνους, ἀλλ' ἱεροφάντας καὶ προφήτας προσαγορεύοντες, Sacrorum antistites et vates. Plut. Num. [c. 9] : Ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων, οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου τάξιν ἐπέχει. Hesychio ὁ μυσταγωγὸς, ὁ τὰ ἱερὰ δεικνύων, Qui sacra et cæremonias docet, Bud. Suid. primum appellatum fuisse scribit τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπιόντα τὰ ἱερά. [Dionys. A. R. 2, 73.] || Ἰροφάντης [Ion.] i. q. ἱεροφάντης. [Herodot. 7, 153.] C

Ἱεροφαντία, ἡ, Antistitium, Martiano, Antistitis sacrorum dignitas. Plut. Alcib. [c. 34], de sacerdotibus, qui armis tecti ab Alcibiade ad Eleusinia sacra renovanda composito agmine ducebantur : Θέαμα σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς τὴν στρατηγίαν ἐκείνην ἐπιδεικνύμενος, ὑπὸ τῶν μὴ φθονούντων ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν προσαγορευομένην. In VV. LL. ἱεροφαντίαι plur. Sacrorum cæremoniæ. [Clem. Alex. p. 564. Wakef.]

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, Ad sacrorum antistites pertinens, Sacerdotalis : ἱ. βίβλοι, Libri de jure pontificio, Plut. Num. [c. 22. Eunap. p. 33. Wakef. Lucian. Alex. c. 60 : Στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στρέμματι. Clem. Al. Protrept. 2, § 20, et ex illo Euseb. Præp. ev. p. 66, B. Hase.] D

Ἱεροφαντικῶς, More sacrorum antistitum. [Lucian. Alex. c. 39.]

[Ἱερόφαντις, ιδος, ἡ, Sacrorum antistes. Photius p. 104, 9 : Ἱεροφάντιδες, αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις. Ἱερόφαντιν in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 457, 458. Plut. V. Syllæ c. 13 : Τῇ ἱεροφάντιδι. Dio Cass. Exc. p. 51, 79. Schol. Soph. OEd. C. 713.]

[Ἱεροφάντρια, ἡ, i. q. ἱερόφαντις. *Hierophantriæ* in inscr. Latina Gruteri p. 309, 3.]

[Ἱεροφάντωρ, ορος, ὁ, i. q. ἱεροφάντης. Epiphan. vol. 1, p. 1059. Julian. ap. Suidam s. Ἰουλιανὸς vol. 1, p. 1778, A, ubi ed. Med. ἱεροφάντης. Nicetas Paphl. in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 2, p. 328, C.]

[Ἱεροφεγγὴς, ὁ, ἡ, Sancto lumine fulgens. Andr. Cret. p. 195. Kall.]

[Ἱεροφοιτάω, Sacra frequento. Ptolem. Tetrab. p. 158, 20. Hase.]

Ἱεροφοῖτις ἀηδὼν, ex Epigr. : perperam pro ἠερ. [Olympiod. in Plat. Gorg. πρ. 23. Routh.]

Ἱεροφόρος, ὁ, ἡ, Sacriferus, Ovidio, Qui sacra fert. [V. Ἱεραφόρος.]

Ἱεροφύλακεῖον, τὸ, Locus ubi sacra custodiuntur, Sacrarium. [Ἱεροφυλάκιον scriptum ap. Dionys. A. R. 2, 70.]

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, Sacrorum custos. [Ædituus, Gl. Dionys. A. R. 2, 73. Basilic. 33, 1, 8. Ἱεροφύλακες pro ἱεροὶ φύλακες restitutum Euripidi Iph. T. 1027.]

[Ἱεροφῶν, ῶντος, ὁ, Hierophon, dux Atheniensis ap. Thucyd. 3, 105. || Alius in inscr. Astypalæensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 386.]

Ἱερόφωνος, ὁ, ἡ, Sacram s. Magnam vocem habens, μεγαλόφωνος, Suid. [Eadem gl. ap. Photium, ubi pravo accentu Ἱεροφωνῶν, μεγαλοφωνῶν. Ἱεροφώνων autem corruptum ex Homerico ἠεροφώνων, quod v. Nihilo certius Alcmanis exemplum est, de quo v. s. Ἰμερόφωνος] B

[Ἱερόχθων et Ion. Ἱρόχθων, ὁ, ἡ, Ex sacra terra constans. Herod. Atticus in Brunckii Anal. vol. 2, p. 301 : Ἱρόχθονα βῶλον.]

Ἱεροψάλτης, ὁ, Sacer cantor, Qui sacra canit : ἱ. Δαβὶδ, Basil. [vol. 2, p. 72. Joseph. A. J. 12, 3, 3. Eustath. Opusc. p. 323, 94 : Ὁ ἱ. μοναχός.]

[Ἱερόψῡχος, ὁ, ἡ, Animum divinum habens. Joseph. De Maccab. 17, 9.]

Ἱερόω, Sacro, Dedico, Initio, Inauguro : dicitur ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων, sicut ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων, Ammon. [p. 72.] Thuc. 5 init. : Δηλίους ἀνέστησαν ἐκ Δήλου, ἡγησάμενοι κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι, Deo sacros esse, ἱερῶς ἀνακεῖσθαι τῷ θεῷ, schol. [Plato Leg. 6, p. 771, B : Τὸ ξύμφυτον ἱεροῦν αὐτάς (τὰς διανομάς).] Herodian. 1, [11, 7] loquens de gallis sacerdotibus : Ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν οἱ τῇ θεῷ τομίαι ἱερωμένοι, Deæ sacri. 5, [3, 8] de Antonino et Alexandro : Ἱέρωντο δὲ αὐτοὶ θεῷ ἡλίῳ· et [12] : Τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος, Huic deo sacer erat Bassianus. Bud. ἱερωμένον τῷ θεῷ ap. Herodian. esse tradit non solum Sacrum Deo, sed etiam Sacerdotem : in qua tamen signif. frequentius est ἱερώμενος ab ἱεράομαι. [V. quæ s. Ἱεράομαι dicta sunt.] Et ap. Paus. Messen. : Παύσουσα ἐμαυτὴν ἱερουμένην, Abdicatura me sacerdotio. Bud. Comm. p. 815. [|| Forma Dorica Ἱαρόω in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 807, 16 : Τᾶς γᾶς, τὰν Ἀμφικτίονες ἱάρωσαν.] C

[Ἱερυς, υος, ὁ, Hierys, n. pr. Inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 649, 14 : Ἐκ τοῦ Ἱέρυος πύργου.]

Ἱέρωμα, τὸ, Quod consecratum est, Sacrum : ἱερώματα, θυσίαι θαυμασταὶ, θεῖαι, Hesych. [Ap. Hes., cujus gl. ex Maccab. 2, 12, 40 sumta est, legitur θυσίαι θεῖαι, θαυμασταί· quod postremum in θύματα mutat Albert. Præcedit ap. Hesych. gl. valde corrupta, Ἱερόβατον, κόνον Λάκωνες· ὅν τινες μᾶλλον σκόλλυν, quam probabiliter corrigit Hemst. Ἱέρωμα, τὸν κόννον Λάκωνες, ὃν τινὲς μαλλὸν, σκόλλυν· ut crinem deo sacrum significet.] D

[Ἱέρων, ωνος, ὁ, Hiero, rex Syracusarum, celebratus a Pindaro. De eo v. Herodot. 7, 156, Diodor. 11, 38. || Alter ejusdem nominis rex, de quo v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 267. || Unus ex triginta tyrannis. Xen. Hell. 2, 3, 1. || Præco Atheniensis. Aristoph. Eccl. 757. Alii alibi.]

[Ἱερωνυμέω, Sacro nomine appello. Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 1, 60, et in Notitt. Mss. vol. 6, p. 541 : Τὸ δηλητηριώτατον τῶν φαρμάκων οἱ υἱεῖς τῶν ἰατρῶν ἱερωνυμοῦσι. Boiss. Eustath. Opusc. p. 145, 1 : Οὐδαμοῦ ἱερωνύμησεν αὐτόν· p. 143, 19, ubi de nomine Hieroclis agit : Φιλοῦσιν ἄνθρωποι διὰ ταῦτα ἱερωνυμεῖσθαι.]

[Ἱερωνυμία, ἡ, Sacrum nomen. Eustath. Opusc. p. 40, 96.]

Ἱερώνῡμος, ὁ, ἡ, Sacri nominis, Cui sacrum est nomen. Lucian. Lexiph. vel potius Lexiphanes ap. Lucian. [c. 10] : Ἔγκλημα ἐπάγοντας ὅ, τι ὠνόμαζεν αὐτούς· καὶ ταῦτα, εὖ εἰδὼς ὅτι ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν,

ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Quod vocab. ex iis esse videtur, quæ Luciano displicuerunt. || At pro nom. proprio et ap. Eund. et ap. alios reperitur. [H. Andrius, olympionica, Herodot. 9, 33, Pausan. 3, 11, 6; 6, 14, 13. || Atheniensis, dithyramborum scriptor, ap. Aristoph. Ach. 388. V. schol. Nub. 348. || H. Cardianus, historiarum scriptor, de quo v. Voss. De hist. Gr. 1, 11. Alii alibi.]

Ἱερῶς, Sancte. Plut. [V. Lyc. c. 27], i. ἀποθανών. Exp. etiam [ab Suida] μεγάλως, sicut ἱερὸς, μέγας. || Ἰρῶς Hesychio θεοπρεπῶς, Ionice pro ἱερῶς, Sancte s. Sacrosancte. [V. Ἱερωστί.]

[Ἱερωστὶ, i. q. ἱερῶς, ap. gramm. Hermanni p. 448. Ἰρωστὶ Ion. Theognost. Can. p. 160, 2 (ubi post i. excidit ταχεωστί) et ex Anacreonte Apollon. De adverb. in Bekk. Anecd. p. 572, 15. Hesych.: Ἰρωστὶ (nam sic scripturam codicis ἰρῶς τι correxit Is. Voss.), θεοπρεπῶς. In ἡρωιστὶ corruptum ap. schol. Hom. Il. Σ, 26, quod emendavit Bekkerus. Theocrito 18, 48 restituit Bergkius: Ἰρωστὶ (libri δωριστὶ) σέβευ μ'· Ἑλένας φυτόν ἐμμι.]

Ἱερώσυνα, τὰ, Quæ consecrantur, Sacra: τὰ τῷ ἱερῷ διδόμενα ἱερεῖα, Hesych. [Phot., Etym. M., Phrynich. Bekk. An. p. 44. Amipsias ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 6, 27, et ap. Athen. 9, p. 368, E: Ὅσα μάλισθ' ἱερώσυνα.]

Ἱερωσύνη [et Ion. Ἰρωσύνη], ἡ, Sacerdotium. [Herodot. 4, 161: Βασιλέϊ τεμένεα ἐξελὼν καὶ ἱρωσύνας. Ἱρωσύνας δύο id. 6, 56. Πάτριαι ἱερωσύναι Plato Leg. 6, p. 759, A.] Plut. Probl. Rom.: Ἀντίῤῥοπον ἦν τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα πρὸς τὸ τῆς βασιλείας. Dem. [p. 1313, 20]: Προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, Inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. [Conf. Ἱερεία.]

[Ἴεσις, εως, ἡ, Itio. Vox a Platone ficta Cratylo p. 426, C: Ὅτι ἴεσις βούλεται εἶναι (κίνησις). Ib.: Ἴεσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο.]

[Ἵεσις, εως, ἡ, Emissio, Jaculatio. Etym. M. p. 469, 53, ubi etymologiam v. Ἰήιος exponit: Ἀπὸ τῆς ἑσεως τῶν βελῶν. Quod si recte legitur, vocabulum est a grammatico fictum, quo melius responderet opposito ἀπὸ τῆς ἰάσεως. Sed fortasse præstat ἕσεως restitui ex schol. Hom. Il. O, 365. Ἀπὸ τῆς ἀφέσεως dixit Hesych. s. Ἰήιος. Conf. Ἔξεσις. G. Dind.]

[Ἰεταὶ, φρούριον Σικελίας, θηλυκῶς. Φίλιστος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἰεταῖος καὶ Ἰεταία, Steph. Byz.]

[Ἱέτης. V. Ἵος.]

Ἰέτας, Hesych. a Cretensibus dici scribit τοὺς πατέρας vel τοὺς ἀγρίους τράγους, Hircos sylvaticos. [Ἴεττας Alberti cum Tayloro. V. Τέττα.]

Ἰεῦ, ap. Aristoph. [Vesp. 1335] esse dicitur χλευαστικὸν ἐπίῤῥημα: quale est Hui ap. Terent.

[Ἰέω. V. Ἴημι.]

[Ἰζαβάτης. V. Ἰαζαβάται.]

Ἰζάνη, ἡ, Vestis ex caprinis pellibus. Pollux enim 4, c. 18 [§ 118], de histrionicis vestimentis loquens, ait: Ἡ δὲ σατυρικὴ ἐσθὴς, νεβρὶς αἰγῆ, ἣν καὶ ἰζάνην ἐκάλουν, καὶ τραγῆν. Vel potius est Caprina pellis vestimenti vicem præstans. [Corruptum ex ἰξαλῆ, quod v.]

Ἰζάνω, f. ήσω, ab ἰζέω inus. i. q. ἵζω, Sedere facio; Instituo. Hom. Il. Ψ, [257]: Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἴζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. || Neutr. capitur etiam pro Sedeo. [Il. K, 92: Ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἰζάνει.] Od. Ω, [208]: Ἐν τῷ σιτέσκοντο, καὶ ἴζανον, ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι. [Sappho ap. Longin. c. 10: Ὅστις ἐναντίος τοι ἰζάνει. Philostr. p. 744: Ταυτὶ γὰρ τὰ πάθη δοκεῖ ... ἐπὶ τὰς εὐκάρπους τῶν ἠπείρων ἰζάνειν· 750: Δρόσου, ἣ μέλιτος δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας τῶν ποταμῶν ἰζάνει.] || Sido, Pessum eo. Thuc. 2, [76]: Ὥστε ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἰζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον. [ἄ]

Ἰζέλα, Laconibus [immo Macedonibus] ἀγαθὴ τύχη, Hesych. At Ἰζέλος, ὁ θαλάττιος σκορπίος, Scorpius marinus, ut est ap. Eund.

Ἵζημα, τὸ, Sedimentum. Plut. De def. orac. [p. 434, B]: Μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γινομένης καὶ λαμβανούσης ἰζήματα καὶ σύγχυσιν ἐν βάθει, Sedimento terræ facto, ut Plin. 36, 10: Inundationibus Tiberis sedimento molis facto, seu, ut Turn. interpr., Quum terra movit, et alta facta labe desedit. [Strabo 1, p. 58: Διαστὰς ὁ ἰσθμὸς ἢ ἵζημα λαβών. Id. p. 102: Ἐξαίρεσθαι τὴν γῆν ποτε καὶ ἰζήματα λαμβάνειν. Longin. c. 9, 13: Οὐ γὰρ ... ἴσον σώζει τὸν τόνον, οὐδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἰζήματα κτλ.]

[Ἰζημᾰτίας, ὁ, Subsidens, Subsessor. Jo. Lyd. De ostentis p. 188, D: Ἰζηματίαι δὲ (σεισμοὶ) οἳ τοῖς κοιλώμασι τὴν ὑπερκειμένην εἰσκαθίζουσι γῆν.]

[Ἰζίνες (?), οἰωνοὶ, ὄρνιθες, προχόοι, λέβητες, τρίποδες, Hesych.]

[Ἰζοῦνα (?), βοόστασις, Hesych.]

Ἵζω, f. ἵσω, Sedere facio, In sede colloco: deductum ab ἕζω, verso ε in ι, κατὰ γλῶσσαν, ut Eust. tradit [p. 348, 37; 1562, 44. Hom. Il. Ω, 553: Μή με πω ἐς θρόνον ἵζε. Æsch. Eum. 18: Ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις.] Apoll. Arg. 2, [36]: Ἵζον ἑοὺς ἑτάρους. || Considere facio. Hom. Il. B, [53]: Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερόντων. [Ubi signif. intransitiva dictum erit, si Aristarchi lectio probetur βουλή.] || Neutr. capitur etiam pro Sedeo. Il. B, [95]: Ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα Λαῶν ἱζόντων· et [792]: Ὡς Τρώων σκοπὸς ἵζε· Od. Ξ, [79]: Αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν. [Γ, 409: Οἷς ἔπι μὲν πρὶν Νηλεὺς ἵζεσκεν. Herodot. 5, 25: Τὸν θρόνον ἐς τὸν ἵζων ἐδίκαζε. Pind. Ol. 10, 46: Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἅτας ἵζουσαν ἐὰν πόλιν. Æsch. Ag. 982: Θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. Soph. Ant. 1000: Ἐς θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων. Eur. Ion. 1314: Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν· Rhes. 512: Ὃν ἵζειν φῂς σὺ κλωπικὰς ἕδρας. Plato Tim. p. 53, A: Τὰ μανὰ καὶ κοῦφα εἰς ἑτέραν ἵζει φερόμενα ἕδραν.] Aristoph. [Ran. 199]: Ἵζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur quoque ἵζω ἐπὶ δεῖπνον [ab Hom. Od. Ω, 394]. Plato Symp. [p. 196, B]: Οὗ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. [De aoristo ἕσα v. s. Καθίζω.] || Ἵζομαι, i. q. ἕζομαι, Sedeo. Hom. Il. Γ, [162]: Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο· pro ἵζου, Dor. Herodot.: Ἵζομαι ἐπὶ φηγὸν, Fago insideo, et [4, 146] ἐς τὸ Ταΰγετον, Apud Taygetum consederunt, Taygetum insederunt. Idem [4, 145]: Ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. [Frequenter de exercitu locum castris capiente: 3, 11: Οἱ Πέρσαι ἵζοντο πέλας τῶν Αἰγυπτίων· 8, 71: Ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο. Schweigh. Æsch. Eum. 80: Ἵζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας. Eur. Ion. 1618: Ἐς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς· Iph. A. 141: Μήτ' ἀλσώδεις ἵζου κρήνας. Plato Leg. 9, p. 855, D: Ὁ δικαστὴς ἐγγύτατα κατὰ πρέσβιν ἱζέσθω.] || Sido, Subsido, Pessum eo. Bud. e Plat. [Tim. p. 25, D]: Διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος [ὃν ἡ νῆσος] ἱζομένη παρέσχετο. || Εἴζει Hesych. affert pro καθέζεται: et εἶζεο pro καθέζου: quæ tamen potius per simpl. ι scribuntur et δασέως. || De aoristo ἕσα v. s. Καθίζω. || Ἱζέω inusitatum nisi in temporibus a fut. formatis [Hesych.: Ἱζήσαντα, καθίσαντα. Dio Cass. 50, 2: Ἐπὶ δίφρου ἀρχικοῦ ἱζήσας. Philostr. p. 59: Ἱζήσαντα ἐπὶ τοῦ ἵππου. Jo. Cinnam. Hist. p. 94, D: Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱζῆσαι.]

[Ἰζῶς (?), σχῆμα ὀρχήσεως, Hesych.]

Ἰὴ, ἡ, Vox: φωνὴ, βοὴ, Hesych. ut et Suid. ἰῇ μιᾷ affert pro μιᾷ φωνῇ, Una voce. [V. Ἰά.] || Est etiam adverbium s. interjectio lætis acclamationibus adhiberi solita: ut hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιὰν, seu ἰὴ παιὼν, vel ἰὴ παιήων. Ac sunt qui, ut schol. Aristoph. [Ran. 1307] et Suid. tradunt, ipsum ψιλοῦσι, quum in hymnum non assumitur: in hymnum autem assumptum volunt δασύνεσθαι. Causa est quod παρὰ τὸ ἰέναι factum arbitrentur, quod aspiratur. Ac sane ad hoc etymon allusisse videtur Callim. H. in Apoll. [100]: Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ, Αἰνὸς ὄφις· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηύτησε δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἴει βέλος, Io Pæon, immitte telum. Ibi tamen nullæ edd., quas quidem ego viderim, aspiratum habent: ut nec paulo ante [97], ubi sese hujus ephymnii causam cognovisse ait: Ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν· οὕνεκα τοῦτο Δελφός τοι πρωτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς, Ἵμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων. [Ἵη vel ἰὴ scriptum in libris quibusdam ib. 21: Ὁππότ' ἰὴ παιῆον ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ. Conf. quæ s. Ἰήιος dicentur.] Utut sit, constat ex hoc Callimachi l. ephymnii hujus Apollini accini soliti causam esse

quod Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti et sagittis eum conficere paranti acclamarint ἵει παιών, Dimitte s. Immitte Pæon, sc. tela in feram. Paulo ante idem poeta in eod. H. [80] dicit, Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε· et circa init. [25]: Ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν. Quibus in ll. nota etiam non tenuari solum hoc ἰή, sed etiam geminari. Aristoph. quoque geminavit, sed interjecto παιών, Pac. [453]: Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ' · ἰὴ παιών, ἰή. Ubi etiam nominis παιών causam innuit (nimirum παιόνα dictum esse παρὰ τὸ παίειν, Verberare, Icere, Ferire, ex eo quod Delphi Apollini draconem adorturo acclamarint ἵει, παῖε, Immitte, feri, s. Dimitte, verbera, (sc. belluam jaculis), dum τὸ παίειν, veluti ominosum, demere jubet, et tantum dicere ἰή: ait enim sub persona Trygæi: Ἄφελε τὸ παίειν· ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε· tacite etiam his verbis istud ephymnium deridens. Ceterum et Terentianus Maurus hujus ephymnii meminit, causam et ipse innuens. Sic enim ille De metris [v. 1592]: Quum puer infestis premeret Pythona sagittis Apollo, Delphici feruntur accolæ Hortantes acuisse animum bellantis, ut illos Metus habebat, aut propinqua adorea, Tendebat geminas pavida exclamatio voces, Ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιάν. Et Macrob. Saturn. 1, 17: Quum autem ἵε παιὰν per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem adversa imprecatione, βάλλε παιὰν, i. e. Immitte Pæan feriendo. Qua voce ferunt Latonam usam, quum Apollinem hortaretur impetum Pythonis incessere sagittis. Eandem vocem, i. e. ἵε παιὰν, confirmasse fertur oraculum Delphicum Atheniensibus petentibus opem dei adversus Amazonas, Theseo regnante: namque inituros bellum jussit his ipsis verbis semetipsum auxiliatorem invocari hortarique. Itidem Athen. sub fin. l. 15 [p. 701, D] refert e Clearcho Solensi Latonam olim quum e Chalcide Eubœæ Delphos ascenderet Apollinem et Dianam gestans, venissetque ad Pythonis speluncam, et ab irruente in ipsos Pythone infestata esset, ad saxum quoddam accessisse, et Apollini, qui arcum et sagittas in manibus haberet, dixisse ἵε παῖ: quod idem est, inquit, ac si diceret aliquis, ἄφιε παῖ, καὶ βάλλε παῖ, Dimitte puer, et feri puer. Quapropter inde dictum volunt τὸ ἵε παῖ et ἵε παιών. Nonnulli vero παρεγκλίνοντες τὴν λέξιν, volunt et ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ἀλεξητήριόν τινα παροιμίαν esse enuntiantes ἵη παιών, et non ἵε παῖ: multi autem καὶ ἐπὶ τοῖς τέλος ἔχουσιν ἐπιφθέγγονται ἐν παροιμίᾳ hoc ἵη παιών, non ut ἐφύμνιον. Idem l. 8, [p. 363, B] et aliam nominis rationem affert. Scribit enim antiquos epulatum coire solitos in honorem divini numinis; eosque sese εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν μεθιέντας, Poculentum quidem inde appellasse μέθυ, Deum autem qui hoc donasset, nuncupasse ex argumento μεθυμναῖον, λυαῖον, εὔϊον et ἰήϊον: eamque ob rem τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἀξιοῦντας γίνεσθαι, acclamasse ἵη, ἵη: si tamen non potius aspirate scripsit, ἵη, ut indicaret petiise eos a deo ut lætitiam immitteret, eaque mentes eorum laxaret ut corpora vino. [Ἵε et ἰὴ quomodo differant exponit Eustath. Opusc. p. 142.] || Notandum porro hoc ἰὴ et triplicatum reperiri apud Aristoph. Pac. [195.] Ibi enim Trygæo dicenti, Ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί', respondet Mercurius, Ἰή· ἰή· ἰή. Ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν. Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι. Ubi schol. annotat hoc triplicatum ἰὴ esse πρόσφθεγμα τοῦ καταφρονοῦντος, ejusque ingeminatione significari τὸ μῆκος. Possit viderit et χλευαστικὸν esse: quali fere hodieque utimur, quum verba alicujus cum illusione refutamus. [Dolentis est ap. Æsch. Suppl. 114: Ἰὴ ἰὴ ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμᾷ· Pers. 1003.]

[Ἰηγορέω.] Ἰηγορεῖν Laconibus est ἐγρηγορέναι, Vigilare, Hesych.

[Ἰηδὼν, όνος, ἡ.] Ἰηδόνες, Hesychio εὐφροσύναι, χαραὶ, Lætitiæ, Gaudia: item ἐπιθυμίαι, Cupiditates: forsan ab ἵεμαι, significante ἐφίεμαι, Appeto. [Immo ab ἰαίνω. Comparandum autem cum ἀλγηδών.]

[Ἰηθενέω.] Ἰηθενέουσα, Hesych. ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπορουῦσα, Perculsa et in angustiis constituta. [Idem, Ἰαηθένει (hoc accentu), διαπορεῖ ἐπί τινι κακῷ (κακῶς codex). Κῷοι. Probabiliter Albert. ἰαθενεῖ corrigit.]

[Ἰήθεος. V. Ἱίθεος.]

Ἰήϊος, sive Ἰήϊος ὁ, Apollonis est epith., teste Hesych., qui addit, δασέως quidem esse ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας: ψιλῶς autem, ἀπὸ τῆς ἰάσεως: quippe quod deus iste sit ἰατρὸς, i. e. Medicus. [Utramque et etymologiam et scripturam exponit Etym. M. p. 469, 41.] Sic et Macrob. Saturn. 1, 17: Eadem opinio sospitalis et medici dei, in nostris quoque sacris fovetur. Namque virgines Vestales ita indigitant, Apollo medice, Apollo Pæan. Quum ergo sint hujusce sideris, i. e. solis, duo maximi effectus: alter quo calore temperato mortalium vitam juvat, alter quo jactu radiorum nonnunquam pestiferum immittit virus, duo eademque cognomina circa singulos effectus propriis enuntiationibus signant, appellantes deum ἰήϊον atque παιᾶνα: quæ cognomina utrique effectui sunt apta: ut sit ἰήϊος ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, i. e. A sanando: et παιὰν, ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας. Et rursus ἱήϊος, ἀπὸ τοῦ ἱέναι, i. e. Ab immittendo, βέλος ἐχεπευκές· καὶ παιὰν, ἀπὸ τοῦ παίειν, i. e. A feriendo. Obtinuit tamen ut quum sanitatem dari sibi precantur, ἰὴ παιὰν per η literam enuntient, i. e. Medere Pæan: quum autem ἵε παιὰν per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem adversa precatione, βάλλε παιὰν, i. e. Immitte feriendo. Hactenus ille: quibus quæ subjungit, habes in ἰὴ paulo ante. Athen. vero [8, p. 363, B] et aliam nominis rationem affert. Bacchum enim ἰήϊον nominatum innuit quod gaudia compotantibus immittat, eorumque mentes curis et mœroribus solvat ut corpora vino relaxat. Qua de re et in Ἰὴ paulo ante et infra in Ἵϊος. Rursum Apollinem ἰήϊον nominatum esse ex eo quod ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὰν, Apollonius indicat, Arg. 2, [712], ubi dicit OEagri filium Bistonia cithara cecinisse: Ὣς ποτε πετραίης ὑπὸ δειράσι Παρνησοῖο Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε, Κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς... Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες, Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι· Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ· indicans iis verbis eum tum quum draconem jaculis ferire destinasset, a Musis Coryciis incitatum fuisse ad jaculandum, acclamantibus ἵει ἵει βέλος: unde factum fuisse illud ἐφύμνιον, ἰὴ παιήων, a nymphis sc. dimittere jacula et iis draconem ferire adhortantibus: et ab hac acclamatione ipsum denominatum fuisse ἰήϊον. Quod epith. ei et Soph. tribuit, OEd. T. [154]: Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν. [Ib. 1096: Ἰήϊε Φοῖβε. Æsch. Ag. 146: Ἰήϊον δὲ καλέω Παιᾶνα.] || Alioqui ἰήϊος accommodatur et rebus inanimis et quidem παθήμασι: legimus enim ἰηΐους καμάτους ap. Tragicos: ut ap. eund. Soph. OEd. T. [171]: Οὔτε γὰρ ἔγχονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται· οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. Ubi libenter cum schol. expono τῶν μετ' εὐχῆς γινομένων: ut ἰήϊοι κάματοι sint In quibus exclamatur ἰὴ παιήων, Affer opem, Apollo medice et dolorum sedator: s. In quibus Apollini ἰηΐῳ vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἐπίφθεγμα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in ejusmodi doloribus invocant. Alii tamen aliam etymol. sequuntur, qui nimirum ἰηΐων interpr. θρηνητικῶν. Inter quos Eust. quoque est. Is enim p. 500, quum dixisset, Ἀπόλλων ἤϊος, ὁ ἰεὶς, ὡς τοξικός· ἢ ὁ ἰατρικός· subjungit paulo post, ἰήϊον βέλος et ἰήϊον βοὰν in tragœdia τὴν θρηνώδη dici παρὰ τὸ ἰώ. Itidemque Hesych. quum annotasset ἰήους καμάτους (ita enim ap. eum scriptum est) a Soph. OEd. T. dici τοὺς κατὰ τὸν τόκον ἐν ᾧ ἴασι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ᾠδῖνας αἱ τίκτουσαι, addit, quosdam exponere τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου: ut et paulo ante annotarat ἰήϊον significare etiam θρῆνον ap. Soph. in Troilo et Ionem in Erytidis [Eurytidis]. Sed hæc expos. et etymol. mihi nullo modo probatur, in priores autem duas pedibus ire non vereor: nisi forte ἰὴ et pro θρηνητικῷ adverbio quisquam usurpatum legerit. [Eur. Phœn: 1043: Ἰήϊον βοὰν βοὰν ἰήϊον μέλος· ubi libri multi ἤϊον. El. 1211: Ἰήϊον κλύων γόον ματρὸς, ἅ σ' ἔτικτεν.] Ἵϊος alicubi reperitur scriptum pro ἰήϊος: ut ap. Etym. ἰήων καμάτων, quod exp. θρηνητικῶν: ut in Ἰήϊος quoque dixi ap. Hesych. scriptum haberi ἰήους καμάτους. Sed saltem ι his in ll. subscribendum foret.

Ἴϊος, per aphæresin dictum volunt pro ἰήϊος. [V. schol. Hom. Il. O, 365.] Est autem modo Apollinis epith., ex eo quod ipsi acclamatur ἰὴ παιάν, vel quoniam jaculornm mittendorum peritus est, παρὰ τὸ ἰέναι. Modo Bacchi epith. est hoc ἤϊος et εὔϊος, παρὰ τὸ ἴεσθαι, a quo μεθίεσθαι, ut et Athen. [8, p. 363, B] ap. Eust. scribit, παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον, τὸ ποτὸν vocasse μέθυ, utpote καθ' ὃ μεθιέμεθα : deumque qui hoc dat, appellari μεθυμναῖον et λυαῖον, et εὔιον et ἤϊον. Hesychio ἤϊος est πορεύσιμος, παιανιστής. [Hom. Il. O, 365 : Ὡς ῥα σὺ, ἤιε Φοῖβε· Υ, 152 : Ἀμφὶ σὲ, ἤιε Φοῖβε. Schol. ad l. priorem : Ἀρίσταρχος δασύνει (ἥιε) ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν· οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως. Quibus alius addit : Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ· ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται.]

Ἰήκοπος, ὁ, ἡ, Laboribus et doloribus medens : παρὰ τὸ ἰήσασθαι τοὺς κόπους : ut nonnulli accipiunt in hoc Æschyli versu ap. Aristoph. Ran. [1265], quo Eurip. ibi ceu ephymnio utitur, Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν· referentes nimirum hoc ἰήκοπον ad substantivum ἀρωγάν. Sed notandum est in primo loco in quo legitur, aliter esse intelligendum : in hoc nimirum ex Æschyli Myrmidonibus desumpto : Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. Ibi enim hypodiastole videtur ponenda post ἰήκοπον, et interrogationis signum post ἀρωγάν : ut sensus sit, Phthiota Achilleu, curnam, quum audias virum peremptorum laborem, et in quo ἰητοῦ Apollinis numen imploratur, auxilio non venis? Si tamen secundus ille versus ἰήκοπον cum sequentibus in illa fabula subjungitur præcedenti : quod magis dubium videri queat, quum schol. Aristoph. ibi ἀνδροδάϊκτον feminino genere exponat τὴν ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσαν. [Recte Heathius ἰὴ κόπον divisim scribere videtur, ut ἰὴ epiphthegma sit mediæ sententiæ interjectum.]

Ἴηλα, τὰ, Hesychio sunt ἀκρόδρυα : pro quo Athen. et Eust. habent ἴηλα [ἦλα scribere voluit : de quo dixit s. Βράβυλον], ut supra docui. [Ἴηλα fortasse corruptum ex μᾶλα, id est ἀκρόδρυα, ut pluribus exponit Eustath. p. 773 extr., qui p. 701, 18 notat quosdam etiam ἦλα pro μᾶλα scripsisse; unde facile in ἴηλα mutari potuit. Albert.] || Alioqui ἴηλα est etiam aor. 1 act. indic., a th. ἰάλλω, significante ἵημι, πέμπω : cujus tertia pers. est ἴηλε, quod Hesych. exp. non solum ἔπεμψε, ἐπέβαλε, sed etiam περιέβαλε, ἔδησε, necnon ἔγραψε.

[Ἰηλεμίζω (et forma vitiosa ἰηλεμῆσαι). V. Ἰαλεμίζω.]

[Ἰηλεμίστρια. Ἰήλεμος. V. Ἰαλ—.]

[Ἰηλενὲς, πορφυροῦν, μέλαν, Hesych. Voc. ἰοδνεφνὲς, quod per μέλαν explicant gramm., comparat Is. Vossius et aliam gl. Hesychii, Ἰεννὰ, πορφυρᾶ.]

[Ἰηλύσιος. Ἰηλυσός. V. Ἰαλύσια.]

[Ἴημα. V. Ἴαμα.]

[Ἴημος (?) inter adjectiva in ημος ap. Arcad. p. 61, 7.]

[Ἵημι.] Ἰέω [Forma non usitata, cujus quæ in codd. non raro invenitur persona secunda ἰεῖς, errore librariorum scripta est pro ἵης. De reliqua hujus verbi conjugatione v. Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 541-544], Jacio, Jaculor. || Mitto, Immitto, Emitto. A quo themate, alioqui inusitato, præt. imperf. [ἴειν, de quo v. Herodian. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1292], cujus 3 sing. ἴει in usu est, et quidem ap. poetas præsertim. Hom. Il. A, 479 : Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἴει ἑκαεργὸς Ἀπόλλων, Eis autem secundum ventum mittebat Apollo : duobus simul accusativis junxit, sc. ὄπα et ἔπεα, 221 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει, Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, Vocem emittebat et verba, Edebat, Fundebat. T, 383 : Ὃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειὰς, Eust. ἐνῆκε. Sic vero præfixis præpp. dicitur ἀνίει, ἀφίει : προΐει, tanquam a them. Ἀνιέω, et Ἀφιέω, et Προϊέω, itidemque in ceteris compp. Il. O, 24 : Ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο (vel θυμὸν ἀνίει, et ὀδύνη, ut in Ἀνίημι docui). Il. A, [25] : Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Ap. eund. vero poetam non προΐει solum, sed προΐειν etiam reperitur, ut in Προΐημι videbis. In Συνίημι quoque aliqua leges huc pertinentia. Duo tamen addo in præsentia, quorum unum est, inveniri interdum ap. comicos quoque poetas hanc inflexionem : Aristoph. Vesp. [355] : Ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, de q. l. dicam et in Ἴημι, atque adeo in prosa etiam, unde ἀνίει ap. Xen., cujus l. in Ἀνίημι protuli; alterum est, eod. modo imperativum quoque scribi in hac inflexione : unde προΐει ap. Hom. alicubi indic. modi est, in imperfecto tempore, alicubi imperativi. || Sciendum est præterea literam ι in h. v. pro longa haberi, atque adeo produci ab Hom. quum alibi, tum in Il. A, [51] : Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς, corripi tamen ab Hom. interdum, ut in versu illo, quem ex Il. A modo protuli, esseque hanc συστολὴν Ionicam, δι' ἀναυξησίαν τοῦ ἐν τῷ παρατατικῷ διχρόνου, Eust. [ι apud Atticos quoque poetas correpti exempla non rara reperiuntur. Æsch. Sept. 310 : Ὅσων ἵησιν Ποσειδᾶν· et ἱέντα in trimetri pede secundo ib. 493. Eurip. Hec. 338 : Φθογγὰς ἱεῖσα· Iph. T. 298 : Ἐς πλευρὰς ἱείς. Alia proferentur s. Ἀφίημι et Συνίημι.]

‖ Ἴημι, i. q. ἰέω et ab eo factum, ut τίθημι a τιθῶ : sed ab ἰέω aliqua tempora tantum usitata, at ἵημι non solum tempora usitata habet, sed et ipsum in usu est : Jacio, Jaculor etc. ut in præced. ἰέω. Hom. Il. Γ, [12] : Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Tantum aliquis prospicit quoad jaciat lapidem, h. e. Prospectus ejus non est ultra lapidis jactum. Jungitur autem ἐπὶ cum ὅσον, ne quis fallatur, jungens cum verbo, ut sit ἐφίησι, pro ἐφ' ὅσον διάστημα. Hesiod. [Th. 684] : Ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα, ubi tamen intelligi etiam potest ἐφίεσαν, juncta præp. ἐπὶ cum verbo. Il. Γ, [152] : Ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, ea forma, qua τιθεῖσι. Legitur vero et ἵᾶσι Ionice. Invenitur et ἵεμεν infin. ap. Hesiod. [Op. 594.] Præt. perf. ἧκα, pro quo poetæ [epici] Ἕωκα etiam dicunt, et quidem in compp. præsertim, ut ἐφέωκα, ξυνέωκα, προέωκα etc. Imper. mod. Ἕς aor. 2 sicut et infin. Ἕμεν. || Utuntur hoc et prosæ scriptt. : ἵημι φωνὴν ap. Plat. [Leg. 10, p. 890, D, etc.], Emitto vocem. Est vero partic. præsertim in usu. Thuc. 3, [112] : Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας. || Sciendum est autem illos quoque præt. imperf. mutuari ab Ἰέω, de quo modo dictum fuit. Aristoph. Vesp. [355] : Ἴει [Ἴεις] σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, Te projiciebas per murum, dabas pessum per murum. [Ἵημι, Mitto, Immitto, Emitto. Hesych. : Ἱέντας, ἀφιέντας, ἐξάγοντας, ἀκοντίζοντας· ἢ παραγενομένους. Quorum postremum ad ἰόντας spectare videtur. Hom. Il. Σ, 182 : Ἶρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν; Θ, 247 : Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε· Κ, 274 : Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιόν· Β, 309 : Δράκων... τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε· Π, 152 : Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει. Æsch. Prom. 154 : Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἅιδου... εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν. Soph. Tr. 273 : Τότ' αὐτὸν... ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός. Eur. Herc. F. 320 : Ἱέναι πέτρας ἄπο. || Multiplex verbi usus est de rebus inanimatis dicti. De lapide jaciendo Hom. Il. H, 269 et Od. I, 538 : Λᾶαν ἀείρας ἧκ' ἐπιδινήσας. De sagitta Δ, 498 : Ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. (Figurate de pestilentia A, 382 : Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος.) B, 774 et Od. Δ, 626 : Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες· ubi dativi cum τέρποντο constructi esse creduntur, non cum ἱέντες, quæ grammaticorum quorundam opinio fuit, nescio an vera, quum Xenophon l. infra afferendo ἵησι τῇ ἀξίνῃ dixerit, analogiam verbi βάλλειν secutus, in quo usitata hæc structura est. Pind. Ol. 2, 164 : Οἵστοὺς ἱέντες. Eur. Rhes. 63 : Κἀγὼ μὲν ἦ πρόθυμος ἱέναι δόρυ· Phœn. 1253 : Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ· Iph. T. 298 : Παίει σιδήρῳ λαγόνας, ἐς πλευρὰς ἱείς· Bacch. 1097 : Θύρσους ἵεσαν δι' αἰθέρα· Rhes. 798 : Ἵεσαν φυγῇ πόδα. Omisso hujusmodi substantivo Iph. Aul. 152 : Ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας. || Cum genit. personæ Hom. Il. N, 650 : Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκήρε' ὀϊστόν. Soph. Aj. 154 : Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις· ubi figurate loquitur de maledictis quibus quis tanquam sagittis petitur. Cum accusat. Xenoph. Anab. 1, 5, 12 : Ὡς εἶδε τὸν Κλέαρχον διελαύνοντα, ἵησι τῇ ἀξίνῃ. || De fluviis fontibusve aquam emittentibus Hom. Il. Φ, 158 : Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. (Et omisso ὕδωρ Od. H, 130 : Ἡ δ' ἑτέρωθεν (κρήνη) ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν πρὸς δόκον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πο-

λῖται· Α, 239 : Ἐνιπῆος θείοιο, ὃς παλὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησιν.) Æsch. Prom. 812 : Ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος· Sept. 310 : Ὕδωρ τε Δικαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων ὅσων ἵησιν Ποσειδᾶν. Similiter de igne Æsch. Sept. 475 : Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν. Eur. Med. 1187 : Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός. De lacrimis Hom. Od. Π, 191 : Κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε· Χ, 33 : Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκεν. Æsch. Choeph. 152 : Ἵετε δάκρυ. || Sæpissime de voce dicitur Hom. Il. Γ, 221 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει καὶ ἔπεα· Od. Μ, 192 : Ὡς φασαν ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. Herodot. 2, 2 : Μηδένα ἀντίον αὐτῶν μηδεμίαν φωνὴν ἱέναι· 4, 135 : Οἱ δὲ ὄνοι... οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῷ ἵεσαν τῆς φωνῆς· 9, 16 : Τὸν Πέρσην Ἑλλάδα γλῶσσαν ἱέντα. Æsch. Choeph. 563 : Ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα· Pers. 635 : Ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα. Soph. Aj. 851 : Ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει. Eur. Suppl. 281 : Ἰήλεμον οἰκτρὸν ἱεῖσαν· Hel. 1325 : Διαπρύσιον ἱέντα κέλαδον. Plato Phileb. p. 51, D : Τὰς ἔν τι καθαρὸν ἱείσας μέλος· et Leg. 7, p. 812, C. B || Ἵεμαι, Eo cum impetu, Impetu feror. In codd. plerumque spiritu leni scribitur : quo factum est ut grammatici verbi εἶμι formam mediam fingerent Ἵεμαι, cujus exempla producit HSt. s. Εἶμι vol. 3, p. 271, quæ omnia sunt ad Ἵεμαι referenda, restituto spiritu aspero. Photius p. 102, 6 : Ἵενται, ὁρμῶσιν. Vitiose Ἵοντο pro ἵεντο ap. Photium p. 109, 2.] Ἵεμαι, relicta signif. act. vocis, Cupio, Desidero : interdum cum gen. : Νίκης ἱέσθην, ἱεμένων, Hom. Il. Ψ, [718, 371]; Ἱέμενον νόστοιο, Od. Ο, [69] : sed frequentius cum infin. : Ἵετο γὰρ βαλέειν, Il. Π, [383]. Et Ε, [434] : Ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. Sic Hesiod. [Sc. 251] : Πᾶσαι γὰρ [δ' ἄρ'] ἵεντο Αἷμα μέλαν πιέειν, ubi animadverte corripi ι : qua de re dixi et in Ἰέω. Sed observavi sæpe dici θυμὸν ἵεσθαι ap. Hom. et aliquem θυμῷ ἵεσθαι : Il. Θ, [301] : Βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός· Β, [589] : Μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ Τίσασθαι· Ν, [386] : Ὅ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν. Huc pertinet Il. Ψ, ubi post, Πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου, subjunxit, Νίκης ἱεμένων. Non memini autem me hunc τοῦ ἵεμαι usum reperisse ap. alium prosæ scriptorem quam Philonem; sed in ea signif. frequentissimum est ἐφίεμαι. || Ἕσαντο, Impleverunt : ab ἕω significante πληρόω, inquit schol. Hesiodi Sc. 225 : Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἄρ ἔσαντο Αἵματος ἀνδρομέου. Itidemque et ἕντο pro ἐπλήρωσαν accipit in hoc Homerico versu, Ἐπεὶ βρόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Quod tamen et aliter accipitur, pro Miserunt, ἔξεντο ἔρον, Emiserunt foras, Sibi exemerunt.

[Ἰήνυσος, ἡ, Ienysus, oppidum Syriæ. Herodot. 3, 5.]

[Ἴηος scriptura vitiosa. V. Ἰήιος.]

Ἰηπαιήων, ὁ, Apollo cognominatur, quod hymnis ei accini soleret ἰὴ παιήων : ut ap. Apoll. Arg. 2, [702] : Ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο, Καλὸν ἰηπαιήον', ἰηπαιήονα Φοῖβον Μελπόμενοι. Ubi tamen schol. Apollinem ἰηπαιήονα dici maluit vel διὰ τὸ πέμπειν τὰ βέλη, vel quoniam deus est ἰάσεως αἴτιος. Qua de re fusius in synonymo Ἰήϊος. [|| Inde fictum verbum Ἰηπαιωνίζω ab Aristoph. Eq. 408 : Ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.]

[Ἰηπύγιος. Ἴῆπυξ. V. Ἴαπυξ.]

[Ἰήσιμος. Ἴησις. Ἰησόνιος. Ἰήσων. Ἰήτειρα. Ἰητήρ. Ἰητήριος. V. Ἰα—.]

[Ἰησοῦς, ὁ, Iesus, Nauæ filius in libris V. T. || Christus, in libris N. T. || Gamalielis filius, pontifex, ap. Joseph. A. Jud. || Syllabam primam, quæ natura brevis est, in versibus dactylicis non raro produxerunt Nonnus aliique poetæ.]

[Ἰησουτόκος, ἡ, Quæ Jesum peperit. Theod. Abucara Dial. p. 470, 16. Hase.]

[Ἰήτης. V. Ἴος.]

Ἰήτης, ὁ, Hesychio τοξότης, ἰοβόλος, Jaculator. [Scrib. Ἱήτης. Albert.]

[Ἰητορίη. Ἰητραγόρης. Ἰητρεῖον. Ἰητρικός. Ἰητρός. Ἰήτωρ. V. Ἰατ—.]

[Ἰηύ. V. Ἰύ.]

[Ἰήων. V. Ἰάονες.]

[Ἴθα (?), ἡ θήλεια (θήλια codex) τῶν ὑδάτων φύσις· καὶ ὀρθὴ, μακρὰ, στενὴ, δικαία, Hesych. Postremæ interpretationes clarum faciunt de ἰθεῖα hic agi. G. D.].

Ἰθᾱγενὴς, ὁ, ἡ, Recte, i. e. Legitime natus : γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ, τουτέστι κατ' εὐθύτητα νόμου γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος, Eust. ad Hom. Od. Ξ, [200] : Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Γιέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς· ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσιν ἐτίμα. [Apollon. De adverb. p. 600, 23 : Ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ « ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, » παρὰ τὸ ἰθαίνω. Conf. Theognost. Can. p. 81, 30.] Et ἰθ. πολίτης, Indigena civis, αὐτόχθων, [Hesych. et] Eustath. [p. 1758, 12. Herodot. 6, 53 : Ἐόντες Αἰγύπτιοι ἰθαγενέες. Æsch. Pers. 306 : Τενάγων τ' ἄριστος Βακτρίων ἰθαγενής. Agathias Hist. p. 96, 3 : Πολὺς ὅμιλος ἰθαγενῶν τε καὶ ἐνδαπίων ἀνδρῶν· 120, 15 : Πέρσης ὢν ἰθ. « Similiter ἰθαγενὴς, i. q. αὐτογενὴς, Nativus, Sponte existens, opp. ei quod arte factum est, Herodot. 2, 17 : Οὐκ ἰθαγενέα στόματα (τοῦ Νείλου) ἀλλ' ὀρυκτά. » Schweigh. Νότος ἰθαγενὴς et ζέφυρος ἰθ. ap. Aristot. Meteor. 2, 6. Clem. Alex. p. 342 : Διακρίνειν τὸ νόθον ἀπὸ τοῦ ἰθαγενοῦς χρυσίου.] || Ἰθαιγενὴς vero etiam scribi annotat Eustath. [l. c. Ἰθαγενὴς et ἰθαιγενὴς variant in codd. Herodoti 2, 17, et Hom. Od. Ξ, 203, ubi Eust. ἰθαιγενὴς cum Ἰθαιμένης comparat. Ἰθαγενὴς præter alios, qui ad Gregorium citantur p. 551, usurpant Hippocr. De morb. mul. 1, 70, De infœc. 16, Diog. L. 1, 22, Pollux 2, 51. Lobeck. ad Phryn. p. 648. Alexander Ætol. ap. Parthen. c. 14 : Ἰθαιγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων.]

[Ἰθαγένης, ὁ, Ithagenes, Crithonis f. Herodot. V. Hom. c. 1. || Alius ap. Plut. V. Pericl. c. 26 : Μέλισσος ὁ Ἰθαγένους ἀνὴρ φιλόσοφος στρατηγῶν τότε τῆς Σάμου. || Ἰθαιγένης Αἰσχύλου in inscr. Eretriensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 176.]

[Ἰθαιμένης, ους, ὁ, Ithæmenes, Trojanus. Hom. Il. Π, 586. Pro Ἰθαμένης dictum esse ut ἰθαιγενὴς pro ἰθαγενὴς opinatur Eustath. p. 1076, 60; 1758, 20. || Alius ap. Pausan. 10, 25, 3.]

[Ἰθαίνω.] Ἰθαίνειν, Hesychio εὐφρονεῖν. At pass. ἰθαίνεσθαι, Idem exp. θερμαίνεσθαι. [Hac signif. ἰαίνω dicitur. Ceterum conf. Ἰθή. || Ab ἰθαίνω Apollonius derivat ἰθαγενής : quod v.]

[Ἰθάκη, ἡ, Ithaca, insula maris Ionii, patria Ulixis, celebrata ab Homero in Odyssea : de qua v. Strabo 10, p. 452 seqq. et inter recentiores W. Gell, *The topography and antiquities of Ithaca*, *Lond.* 1807. Ἰθάκηνδε Hom. Od. Α, 163, Λ, 360. || Adject. Ἰθακήσιος, ία, ιον. Hom. Il. Β, 184 : Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος· Od. Β, 24, 246; Eurip. Cycl. 276; Strabo 10, p. 461. || Ἴθακος, ὁ. Etym. M. p. 471, 7 : Ἴθακος ὄνομα κύριον, ἀπὸ τῆς Ἰθάκης. (Hom. Od. Ρ, 207 : Τὴν ποίησ' Ἴθακος.) Λέγεται καὶ Ἰθακός τὸ ἐθνικὸν καὶ Ἰθακήσιος. Καὶ Ἰθάκη πόλις ἀπὸ Ἰθάκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιμέλης. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Ἰθακήσιος καὶ Ἰθακησία· καὶ Ἴθακος Ὀδυσσεὺς δμοφώνως τῷ οἰκιστῇ. Ἴθακος Ὀδυσσεὺς est ap. Eurip. Cycl. 103 et omisso Ὀδυσσεὺς ap. Aristoph. Vesp. 185 : Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου. Ἴθακος inter proparoxytona est ap. Arcad. p. 51, 4. Ἰθακὸς quod in Etym. M. legitur, auctoritatem nullam habet. Ἰθακος (incertum quo accentu) prototypon adjectivi Ἰθακήσιος ponit schol. Hom. Il. Υ, 404. || Steph. Byz. : Ἔστι καὶ Συρίας παρὰ τὸν Εὐφράτην. G. D.]

[Ἰθαμίτρης, εω, ὁ, Ithamitres, Persa. Herodot. 8, 130; 9, 102. || Alius ib. 7, 67, ubi libri ἰθαμάτρεω ἰτραμίτεω ἰθαμίτεω, recte Schweigh. Ἰθαμίτρεω.]

Ἴθανα, Hesych. affert pro σχοινία, Funes.

[Ἴθαξ. V. Ἰθάς.]

Ἴθαρ, Hesychio ταχέως, εὐθέως, Celeriter, Cito. [Est pro εἶθαρ, quod v.]

Ἰθαρὸς, ὰ, ὸν, Celer, Velox. Hesych. ἰθαραῖς exp. non solum ταχείαις, κούφαις, sed etiam ἱλαραῖς, καθαραῖς.

[Ἰθὰς, ὁ, τῶν Τιτήνων κῆρυξ Προμηθεύς. Τινὲς Ἴθαξ. Hesych.]

[Ἰθείη, ἅμαξα. Θεσσαλοὶ, Hesych.]

[Ἰθέως.] Invenitur et adv. Ἰθέως expositum ὀρθῶς ab Hesych. et Suida, i. e. Recte. Ap. Herodot. autem [2, 121, 3 bis] pro εὐθέως, Confestim, Statim.

Ἰθὴ, ἡ, Hesychio [ubi ἴθη] εὐφροσύνη, Lætitia, Gaudium. [Conf. Ἰθαίνω.]

[Ἴθι. V. Εἶμι.]

[Ἴθις, i. e. Ἰθεῖα, Justa, epitheton Nemesios, in patera antiquissimi operis legere sibi visus est Viscont. Mus. Pioclem. t. 4, p. 89 (c). Alii aliter. Hase.]

Ἰθίτας, Hesychio ὁ βλέννος καὶ μωρὸς, Fatuus.

Ἴθμα, ατος, τὸ, Gressus. Hesych., [Photius] et Suid. ἴθματα exp. βήματα, ἴχνη, [δικαιώματα add. Phot. et Suid.,] ὁρμὰς : παρὰ τὸ ἰέναι. [Callim. H. Cer. 59 : Ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω. Conf. Ἴχμα.]

[Ἰθμαίνω. V. Ἴσθμα.]

[Ἴθμη, ἡ, simplex ponit schol. Oppiani Hal. 1, 738, ubi de composito εἰσίθμη agit, quod solum usitatum est. In l. Oppiani pro εἰσίθμην libri quidam εἰς ἰθμὴν vel quod schol. quoque legit, εἰς ἰσθμήν. Conf. Ἰθμὸς s. v. Ἰσθμοειδής.]

Ἰθμία, Hesychio ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος, Rubrum stercus apum.

[Ἴθμιον. V. Ἴσθμιον.]

[Ἰθμὸς i. q. Ἰσθμός. V. Ἰσθμοειδής.]

Ἰθμὸς [vitiose pro ἠθμὸς] πολύτρητος, ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 101] affertur pro Colum, s. Cribrum ex seta tenuissimis foraminibus : ut et ap. Suid. reperio [ex Artemidoro 5, p. 254, ubi recte legitur ἠθμοῦ, quod etiam Suidæ cod. Leid. præbet] : Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ. Sed solet scribi potius ἠθμὸς per η. [Ἰθμοὺς pro ἰσθμοὺς libri quidam Strab. 8, p. 389 : Καταδύεσθαι εἴς τινας ἰσθμοὺς, οὓς καλεῖσθαι ζέρεθρα· pro quo ἠθμοὺς Gemist. Pletho. Εἰσθμοὺς scribendum videbatur Tzschuckio, collata gl. Hesychii, qua εἰσθμὸς explicatur εἴσοδος ὕδατος στενή : quod εἴσιθμος potius scribendum videri s. Εἰσίθμη dictum est. Hoc igitur fortasse Straboni quoque restituendum εἰσίθμους. Ἰθμὸς et πορθμὸς quid differant exponit gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 379, 19 : pro quo ἰσθμὸς est in Etym. M. p. 477, 22. G. Dind.]

Ἴθορος, [Photio et] Suida teste est παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευομένων. [Recte Ἴθ' ὅρος corrigit Gaisf.] Erasm. in Chil. translatum opinatur a nautis, quos remigantes naucleri vox animat ad gnaviter laborandum : vel ab equorum cursu : viderique compos. ex ἴθι, Vade, et ὀρεῖν, Incitare. At ἱππόθορος, aliud est.

Ἴθρις, ὁ, Hesychio teste dicitur σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος, Spado, Exectus, Eunuchus : ut sit Cui ἶς τέθρισται, Virilitas demessa est. [Zonar. p. 1097 : Ἴθρις, ὁ ἐκτομίας. (Sic etiam Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 220.) Ἀπὸ τοῦ θερίζω θερίσω θερίς καὶ θρίς καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἴθρις. Ἴθρις ἀνὴρ Antipatro Anth. Pal. 6, 219, restituit Jacobsius pro ἴδρις. Conf. Ἐθρίς.]

Ἰθὺ et Ἰθὺς, adv. Recta, Recta in, Recta ad, etiam Recta adversus. Redditur etiam Obviam et Ex adverso. Hom. Od. O, [511] : Ἦ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, Recta ad matrem tuam eam et domum tuam. Sic Il. Ω, [471] : Γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Ex Herodot. [2, 119] : Ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον, Recta ad Istrum navigarunt. Ex Eod. [1, 207] : Ἰθὺς [ἰθὺ restitutum ex cod. optimo] τῆς ἀρχῆς ἐλᾷς, Recta pergas ad occupandum regnum. [5, 64 : Ἀπαλλάσσοντο ὡς εἶχον ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας.] At pro Recta adversus, Hom. Il. B, [849] : Βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος, Ivit recta adversus Diomedem. Sic Π, [552] : Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. Ibid. [584] : Ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε, Ἔσσυο καὶ Τρώων· et [602] : Οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. Ubi Eust. annotat, ex h. l. cognosci non esse intelligendum ἔβησαν ἰθὺς λελιημένοι τῶν Δαναῶν, in hemist. allato; sed ἔβησαν ἰθὺς τῶν Δαναῶν, i. e. ἀντικρύ : λελιημένοι, i. e. ἐπιθυμοῦντες μάχης, vel αὐτοῦ δὴ τοῦ βῆναι ἰθὺς Δαναῶν. Quibus adjungit, ἰθὺς βῆναι τινῶν, et μένος ἰθὺς φέρειν, esse contraria τῷ ὑποχωρεῖν, et τῷ ἀναχωρεῖν. Interdum vero ἰθὺ s. ἰθὺς absque casu, ut ἰθὺς μαχέσασθαι ap. Hom., unde est ἰθυμαχία. Item ἰθὺς φέρειν ὅπλα, quod exp. ἀνθιστάναι τοῖς πολεμίοις τὰ ὅπλα. Item ἰθὺς τετράφθαι, quod ap. Hom. dicitur περὶ τοῦ κατευθὺ μαχομένου. Ab Hesych. exp. ἐπ' εὐθείας ὁρμᾷν. Eidem poetæ in usu est ἰθὺς φρονεῖν : quod exp. προθυμεῖσθαι, καὶ εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ πρὸς εὐθὺ καὶ πρόσω θρασύνεσθαι. Superl. Ἰθύντατα, Rectissime (ut a nomine ἰθὺς est ἰθύντατος), Il. Σ, [508] : Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. [Ἰθὺ, Ἰθὺς et composita propria sunt dialecti Ionicæ. Verbo ἰθύνω Tragici quoque utuntur, reliquis derivatis ab ἰθὺς abstinentes : nisi illud quoque errore librariorum illatum est, de quo dicam s. Ἰθύνω. G. Dind.]

Ἰθύβολος, ὁ, ἡ, Rectus, Directus, VV. LL. sine ullo testimonio. Videtur sonare proprie Qui recta jacitur s. projicitur. Sic ὀρθόβολος in Ἰθυπτίων, aliquanto post.

[Ἰθυβόλος, ὁ, ἡ, Recta feriens. Apollodor. 3, 15, p. 366 : Ἀκόντιον ἰθ. Schæf. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 346, 5 : Ἰθυβόλου φύσεως. Hase.]

[Ἰθυγενὴς, ὁ, ἡ, scriptura vitiosa pro Ἰθυτενής.] Ἰθυγενὲς, Hesychio εἰς εὐθύτητα τεταμένον : qua signif. et Ἰθυκτέανον paulo post affert pro τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. Attamen ἰθυγενὲς sonat potius Quod rectum natum est, vel Rectum nascitur.

[Ἰθύγραμμος, ὁ, ἡ, Rectis lineis constans. Agathias Schol. Hist. 5, p. 153 ed. Par.]

Ἰθυδίκης, ὁ, Cujus recta sunt judicia et justa, Qui recte et juste fert judicium. Possit exponi ὁ ἰθείας δίκας διδοὺς ex l. Hesiodi in Ἰθὺς proferendo. Utitur vero Idem eodemque l. hoc comp. [Op. 228] : Οὐδέποτ' ἰθυδίκαισι [al. ἰθυδίκοισι] μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ. His opp. ap. Eund. χειροδίκαι : quales sunt ap. Ovid. ii a quibus Rigido jus dicitur ense.

[Ἰθύδικος, ὁ, ἡ, i. q. ἰθυδίκης. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 431 : Εἰμὶ κριτὴς γὰρ ἥπιος ἰθυδίκοις, τοῖς δ' ἀδικοῦσι δέος. Maximus Περὶ κατ. 13 : Ἔργοις ἰθυδίκοισιν.]

[Ἰθυδρομέω, Recte obsequor. Evagr. Hist. eccl. p. 270, 28 : Εἰ δέ γε ... μὴ πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ἰθυδρομήσοι. Hase.]

Ἰθύδρομος, ὁ, ἡ, Qui rectum cursum tenet, Qui rectam viam in currendo tenet, Recte currens, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 103 : Ἰθύδρομόν τε πρίονα.]

[Ἰθυθήριον, Diosc. Notha p. 450. Boiss. Forte leg. ἰχθυοθήριον, ut p. 447. Angl.]

[Ἰθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ.] Pro εὐθύθριξ ap. Herodot. est Ἰθύθριξ, 7, [70] : Οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες ἰθύτριχες εἰσὶν, οἱ δ' ἐκ τῆς Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum solis loca Æthiopes incolunt, ii crinibus sunt rectis; sed australibus nusquam gentium magis crispo capillo homines inveniuntur. Cam. [Hippocr. p. 955, D; 1194.]

Ἰθυκέλευθος, ὁ, ἡ, Qui recta via incedit, Qui rectam viam tenet, Recta ambulans. [Non. Dion. 15, 364, Jo. c. 11, 168. Wakef.]

[Ἰθυκλέης (contr. Ἰθυκλῆς), έους, ὁ, Ithycles, archon eponymus ol. 95, 3, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 259 et ap. Diodor. 14, 44.]

[Ἰθυκρήδεμνος, ὁ, ἡ. Pamphos ap. Pausan. 7, 21, 9 : Ποσειδῶνα ἵππων τε δωτῆρα νεῶν τ' ἰθυκρηδέμνων, quod Erectis vexillis ornatarum interpretatur Siebelis, *Vaisseaux à la voile*, Clavier.]

[Ἰθυκτέανον. V. Ἰθυπτίων.]

[Ἰθυκτίων. V. Ἰθυπτίων.]

[Ἰθύκῡφὴς, ὁ, ἡ. Ῥάχις ἰθυκυφὴς, Spina e recto gibbosa, quum e recto in gibbum elevatur aut curvatur, ap. Hippocr. p. 842, A : unde corrigendum quod p. 810, D, legitur ἰθυκύφη. Nisi utrobique ἰθύκυφος scribendum. ῑ]

[Ἰθύλορδος, ὁ, ἡ. Ῥάχις ἰθύλορθος, Spina in directum repanda, h. e. introrsum inclinans et recurvata. Hippocr. p. 842, B. Foes. Forma vitiosa Ἰθυλόρδη ib. p. 810, C. G. D. De eadem voce Galen. vol. 18, part. 1, p. 544, 2. Hase.]

[Ἰθυμαχέω, Recta (i. e. ex aperto) pugno. Nicet. Annal. 19, 3.]

Ἰθυμαχία, et Ionice Ἰθυμαχίη, ἡ, Recta pugna, i. e. Ex aperto conserta, Bud. Et ἰθυμαχίην ποιήσασθαι, Aperto Marte pugnare, et stataria pugna, in h. l., quem ex Herodoto [4, 120] affert : Ἰθυμαχίην μὲν μηδεμίην ποιήσασθαι ἐκ τοῦ ἐμφανέος, ὑπεξιόντες δὲ καὶ ὑπεξελαύνοντες, κτλ. Ubi observa ἐκ τοῦ ἐμφανέος addi : quod confirmare videtur illam expos., quam Suidas dat ap. Eund. illi loquendi generi, ἐκ τῆς ἰθείης.

[Ἰθυμάχος, ὁ, ἡ, Recta s. Ex aperto pugnans. Simonides ap. Plut. Mor. p. 871, B : Ἰθυμάχων πο-

λιητᾶν. Pro quo εὐθυμάχων est ap. Athen. 13, p. 573, C; ut εὐθυμάχων ἀνδρῶν in ejusdem poetæ epigrammate in Anth. Pal. 7, 442. Simonidem probabile est utrobique ἰθυμάχων s. ἰθυμαχᾶν scripsisse. G. Dind.]

[Ἴθυμβος, ὁ.] Ἴθυμβοι, Saltatores aut Saltationes ἐπὶ Διονύσῳ, ut refert Pollux 4, c. 14 [§ 101, 104] de saltationum generibus. Hesychio ἴθυμβος est ὁ γελοιαστὴς et τὸ σκῶμμα : ἀπὸ τῶν ἰθύμβων, quæ dicit fuisse Poemata ἐπὶ χλεύῃ καὶ γέλωτι συγκείμενα, et ᾠδὴν μακρὰν καὶ ὑπόκενον. [Codex ὑπόκυνος. Corrigendum ὑπόσκαιος ex Photio p. 105, 7.]

[Ἰθύνη. V. Ἴθυνσις.]

[Ἰθύνοος, ὁ, ἡ, Simplicem mentem habens. Paul. Sil. Ecphr. 601.]

Ἴθυνσις, εως, ἡ, Directio. At in VV. LL. Ἰθύνυσις, et Ἰθύνη, Directio. [Hippocr. sect. 6 Wechel. p. 86, F : Ἐς τὴν ἰθυνίην τῆς ῥάχιος. Conf. Galen. vol. 18, part. 1, p. 564, 13. Hase.]

[Ἰθύντειρα. Ἰθυντήρ. V. Ἰθυντής.]

Ἰθυντήριον, τὸ, significat Sceptrum e lauro, quod vates gestabant, ut scribit Hesych. [Regimen, Gl.]

Ἰθυντὴς, ὁ, Director, Rector. Utitur autem hoc comp. Hesych. in expos. compositi Διϊθυντής. || Ἰθυτὴς, ὁ, affertur pro Director, qui potius ἰθυντής. || Dicitur etiam Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, ead. signif. Cujus fem. Ἰθύντειρα, ἡ, Rectrix. Sed ἰθυντὴρ est etiam Dux viæ : nec de Gubernatore solum, sed de Gubernaculo quoque dicitur. [De gubernatore Apoll. Rh. 4, 209, 1260; Julian. p. 25, C. De mente Nonnus Jo. c. 17, 22 : Ἰθυντῆρι νόῳ.] Interdum et de Fræno, quia sc. eo ἰθύνομεν equum, ut gubernaculo navim : unde Hom. Od. E, [270] : Αὐτὰρ ὃ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως Ὄμενος, ubi est ἰθύνετο pro act. ἴθυνε. Sic etiam vocatur quicquid est ἰθύνον [ἰθῦνον], κανονίζον, καὶ ἰσότητα παρέχον, inquit Hesych. [Photius p. 105, 5 : Ἰθυντὴρ, ὁδηγὸς, κυβερνήτης, χαλινὸς, πηδάλιον.]

[Ἰθύντωρ.] Invenitur vero et nomen Ἰθύντωρ, ορος, ὁ, itidem pro Rectore et Moderatore. [Nonn. Jo. c. 14, 57; c. 8, 173 : Ἰθύντορα κόσμου. Orph. Arg. 120, 489, 1202.]

Ἰθύνω ab ἰθὺς (ut ab εὐθὺς fit εὐθύνω), Dirigo, Rego (ea proprie signif., qua dicitur Regere navim. Quem usum habet interdum et verbum Dirigo, ut Ovid. Fast. init. : Et timidæ dirige navis iter. Ap. Lucan. : Dirigit huc puppim. Habet alioqui et alteram Regendi signif. interdum). Hom. Il. Ψ, [317] : Νῆα θοὴν ἰθύναι ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Sic Od. Λ, [10] : Τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν. Cui simile est Ξ, [256] : Τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Itidem de navigio usus est Theodorit. H. E. 4, allegorice loquens : Εὐδόξιος γὰρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεῖχε τοὺς οἴακας, οὐκ ἰθύνων, ἀλλὰ βαπτίζων τὸ σκάφος. Quemadmodum autem usurpat de navi verbum ἰθύνειν Hom., sic etiam de curru, atque adeo de mulis qui ipsum trahunt : Il. Ω, [149] : Ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐὔτροχον. Ap. Eund., ἐπὶ στάθμην ἰθύνειν, quod v. in Ἐξιθύνω. Præterea βέλος ἰθύνειν ap. eum legimus : qua etiam in re convenit verbum Dirigere cum isto ἰθύνειν : nam et illud hunc usum habet. Utiturque hac in signif. et passiva voce pro activa, Il. Z, init. : Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα, pro ἰθυνόντων κατ' ἀλλήλων, s. ἐπ' ἀλλήλους, i. e. ἐπ' εὐθείας βαλλόντων, ut in mei exemplaris vetusti margine annotatum est. Sed ap. Eund. dicitur deus aliquis vel dea quæpiam ἰθύνειν telum ejus, qui ipsum jacit : Il. P, [632] : Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείῃ, Ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει· Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. At cum duplici accus. ap. Eund., in eadem re significanda, Il. E, [290] : Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Sed ante posteriorem accus. subaudiri præpositionem manifestum est. In meo vet. exemplari hujus poematis Homerici, scholium hoc verbis illis superpositum est (sunt enim ibi scholia superlinearia, ut ita loquar) : Τό τε βέλος ἐφορμηθῆναι ἐποίησεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὴν μύτιν, πλησίον τοῦ ὀφθαλμοῦ. Pass. Ἰθύνομαι itidem pro Dirigor, Regor. Sed Hesiod. activam signif. ei dedit in Sc. [324] : Δίφρου ἐπεμβεβαὼς, ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα, ut ἰθύνειν ἅμαξαν in Hom. loco quem protuli. Sic autem et Hom. verbo ἰθύνεσθαι activam signif. alicubi dedit. Sed activæ voci ἰθύνειν Hesych. neutralem etiam signif. tribuit, quum exp. εἰς ὀρθὸν ὥρμησεν. [Herodot. 1, 194 : Ἰθύνεται (ἡ νηῦς) ὑπὸ δύο πλήκτρων. Pauca neque satis certa sunt exempla Tragicorum. Æsch. Pers. 411 : Ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ· ubi ex cod. Med. restituendum ηὔθυνεν. 773 : Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν. Codex unus ἤθυνε, pro ηὔθυνε, ut videtur. Id. ap. Plut. Mor. p. 757, C : Ἀργεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος. Eur. Hipp. 1227 : Ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον. Libri plures εὐθύνοι. Phœn. 184 : Κέντρα πώλοις μεταφέρων ἰθύνει· Or. 1016 : Ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου· fr. ap. Stob. Flor. 105, 12 : Πόρον... ἰθύνουσι.] || Ἰθύνειν μύθους, ap. Hesiod. existimo posse reddi Ad rectam æquitatis normam dirigere, Op. [261] : Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους, Δωροφάγοι σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. Ap. Eund. initio illius operis habemus idem verbum in ead. signif., sed cum dat. δίκῃ : in isto hemistichio, Δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. [Conf. Callim. H. Jov. 83 : Οἵ τε δίκῃσι λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν. Valck. Ἰθύνειν ἑορτὰς orac. ap. Demosth. p. 531, 3 : Πατρίοισι νόμοις ἰθύνεθ' ἑορτὰς, Secundum leges agitis.] || Ἰθύνειν interdum est Corrigere, in signif. metaphorica, qua dicimur aliquem, qui peccat, corrigere. Quam metaphoram damus itidem verbo nostro *Redresser*, veluti quum dicimus, *S'il fait du mauvais, on le redressera bien.* Vel, *S'il ne se gouverne sagement, on le redressera bien.* Hesiod. initio suorum Ergων, de Jove : Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Facile corrigit tortuosum. Quidam tamen interpr. In rectam viam adducit; sed alteram interpr. huic præfero. Sic etiam Tzetzes, Τοῦτον οὖν, inquit, ἰθύνειν τὸν Δία, πάλιν εἰς τὸ ἁπλοῦν ἐπανάγοντα ἦθος, διὰ τοῦ κολάζειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ. Convenitque optime hæc expos. cum ea signif., quam habet ἰθύνειν ap. Herodot. pro Multare. Sic et pass. ἰθύνεσθαι ap. Eund. [2, 177], ut ἰθύνεσθαι θανάτῳ, Multari morte. || Ἰθύνειν interdum eand. signif. habet quam ἰθύειν : invenitur enim loco hujus scriptum, ut dicetur in Ἰθύειν. Εἰθυνόμενον Hesych. exp. ἐπίπονον, Laboriosum. Videtur tamen positum pro ἰθυνόμενον. [ῑ Correpto ι usus est poeta recentior Anth. Plan. 4, 74 : Οὐ γὰρ ἄτερ μάστιγος ἰθύνεται ἵππος ἀγήνωρ.]

[Ἰθυπετέω.] Ἰθυπετεῖν, Recta volare, ut in VV. LL. redditur, nimirum tanquam ex ἰθὺ et verbo πέτεσθαι. At Hesych. exp. ἐπ' εὐθείας ὁρμῆσαι. V. Ἰθυπτίων.

[Ἰθυπορέω, Recta progredior. Hippocr. p. 278, 46.]

Ἰθυπόρος, ὁ, ἡ, Recta procedens, ex Epigr. [Juliani Anth. Pal. 6, 68 : Ἰθυπόρων γραφίδων], quod tamen παροξύνεται, sicut ναῦται ποντοπόροι. [Ναὸς Ἀπόλλωνος ἰθυπόρου in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh. vol. 2, p. 135.] At proparoxytonum Ἰθύπορος significaret Rectos meatus habens, ut εὐθύπορος. [Nonn. Jo. c. 12, 140 : Ἰθυπόροιο κελεύθου.] Itidem σύνοδος significans Comes ad συνοδεύω potius referendum censeat aliquis quam ad ὁδὸς, si significationem spectet.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ, ἡ, Recta volans, Qui recto cursu fertur, eoque valde citato, ut volare videatur. Hom. Il. Φ, [169] : Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, καταχτάμεναι μενεαίνων. Ubi Eust. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην, i. e. κατευθὺ et ἁπλαγιάστως, ut alicubi ipse poeta διαλελυμένως dixit ipsam ἰθὺ πέτεσθαι. Ut autem dicitur hasta πέτεσθαι, sic a Lat. poetis Volare, ut ap. Virg. Æn. 9 : Hasta volans noctis diverberat umbras; 10 : Illa volans clypei transverberat æra Mæonis; aliisque in ll. Magis tamen proprie Sagitta dicitur volare : unde et Volatile ferrum ab eod. poeta vocatur. Ceterum Hesych. itidem exp. ἰθυπτίωνα (pro quo perperam ap. eum habes scriptum ἰθυπτύωνα), τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην καὶ καταντικρύ : item ὀρθόβολον, et κατευθὺ φερομένην. Sed ap. eum perperam legitur ὀρθόβουλον, pro quo repono istud ὀρθόβολον. [Idem Εἰθυπτίωνα, ἐπ' εὐθείας φερόμενον.] Significare autem hoc comp. ὀρθόβολος i. e. ἰθύβολος, de quo paulo ante dictum est, Qui recta jacitur, s. projicitur. Fieri potest tamen ut ab ipso Hesych. fictum sit (ut alia multa fingere solet) expositionis causa. Ceterum quamvis ἰθυπτίωνα exponant ἰθὺ πετομένην, magis tamen commoda esse videtur a v. ἵπταμαι idem significante deductio, cujus participia sunt

ἱπτάμενος et πτάμενος. || Sed pro ἰθυπτίωνα fertur Aristarchus legisse ἰθυκτίωνα. Significaret autem hoc comp. Ἰθυκτίων ἐπ' εὐθείας ἔχουσα τὰς κτιδόνας, i. e. τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, inquit Eust. Fortasse vero huic simile vocabulum ap. Hesych. reponi debet, ubi legitur, ἰθὺ κτέανον [ἰθυκτέανον Salmas.] τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. At in VV. LL. ἰθυκτίων redditur Recte s. Obviam iens : quam interpr. plane falsam esse arbitror.

Ἰθὺρ, Hesych. τὸ σιδήριον τοῦ ἄξονος τὸ τριβόμενον, Ferrum axis, quod teritur a rota currente. Pollux [1, 145] id ἄταρνον, γάρνον, et δέστρον vocari tradit.

[Ἰθύρροπος, ὁ, ἡ, Recta propendens. Hippocr. p. 809, A : Ὡς κατὰ τὴν ῥάχιν ἰθύρροπα ἔῃ (τὰ σκέλεα).]

Ἰθὺς, de quo nunc agendum est, post derivata ab Εὐθὺς ponendum fuisset, sequendo eos qui inde derivant; at qui Etym. sequi volet, post Ἰέναι collocandum fuisse dicet. Eust. autem [p. 626, 35, et alibi] ab ἰθύσω fut. verbi ἰθύω deducendum putavit ἰθὺ adv., pro quo scribitur et ἰθύς. Ἰθὺς, εῖα, ὺ, adj., Rectus (i. e. Non obliquus s. tortuosus), Directus, In rectum tendens. Ab Hesych. ἰθὺς exp. εὐθὺς, et ὀρθός. [Hom. Il. Υ, 99 : Τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται.] Sic ἰθὺ σχῆμα Hippocrati ὀρθόν. Superl. ἰθύτατα e Theophr. affertur, C. Pl. 3 : Ὅλως δὴ λεῖα ταῦτα δεῖ λαμβάνειν καὶ ἰθύτατα, καὶ ὡς κάλλιστα. [Ἰθύντατα ap. Homer., de quo v. s. Ἰθύ. Compar. ἰθύντερος ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 21, 24, et in var. lect. Joseph. B. J. 5, 4, 1, ubi edd. ἰθύτερος.] Eod. lib. legitur et fem. Ἰθεῖα. Epigr. p. 54 meæ ed. [Anth. Pal. 10, 3] : Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν Στείχεις εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ Μερόης. Μή σέ γ' ἀνιάτω, κτλ., quod distichum ita sum interpretatus, in libro quem edidi Selectorum Epigrammatum Græcorum : Rectus ad orci umbras descensus; seu quis Athenis, Lumine cassus ut est, seu venit a Meroe. Ex Herodot. [7, 193] : Ἰθεῖαν ἔπλεον (rectius ἰθείην Ionice), Recta navigabant, Rectum cursum tenebant. Ubi videtur subaudiri ὁδόν. [Ἀτραπὸν ἰθεῖαν Nicand. Th. 265. Ib. 481 : Ἰθεῖαν δ' ὤκιστος ἐπιδρομάδην στίβον ἕρπει. Appian. Hisp. init. : Πυρήνῃ, μεγίστῳ τῶν Εὐρωπαίων ὀρῶν καὶ ἰθυτάτῳ σχεδὸν ἁπάντων, Maxime in altum erecto.] Ex Eod. [9, 57], ἰθείῃ τέχνῃ, Recta disciplina, ubi metaphorice ponitur. Sic per metaph. ἰθεῖα δίκη, ap. Hom. pariter et Hesiod., Rectum judicium, Recta sententia, quæ fertur ab eo qui judicat. Homeri l. est Il. [Ψ, 580] : Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω· καί μ' οὔτινα φημὶ Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Hic enim cum ἰθεῖα relinquitur ἀπὸ κοινοῦ subaudiendum nomen δίκη, e verbo δικάσαι, ut etiam Eust. annotat. Ap. Hesiod. autem legimus Op. [224] δίκας ἰθείας, et illis oppositas δίκας σκολιὰς, ubi canit : Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐν δήμοισι διδοῦσι Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου· quæ posteriora verba veluti ad epexegesin addita sunt. Atque illos versus præcedunt isti : Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ἧ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Quibus in ll. ἰθείας δίκας, Recta judicia vel Justa judicia, s. Justa jura : σκολιὰς δίκας contra Prava judicia vel Injusta, aut Jura injusta, interpretari possis. Nam Injustum jus legimus ap. Ovid. Trist. 5 : Adde quod injustum rigido jus dicitur ense. Silius itidem Improba jura dixit. Sed quod ap. eund. poetam legitur in versibus qui illis interjecti sunt, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν, aliud interpretationis genus postulat : si ibi δίκην vertamus Justitiam, ut certe debet verti. Eust. exp. τὴν εὐθυτάτην δίκην, in qua expos. non fuisse præcedentium ibi verborum memorem manifestum est. Quum enim dicatur δίκη exitium afferre hominibus qui ipsam expellunt, et ipsam οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν, non cohæret illa expos., τὴν εὐθυτάτην δίκην : hæc enim esset orationis structura, Δίκη φέρουσα κακὸν ἀνθρώποισιν, οἳ τὴν εὐθυτάτην δίκην οὐκ ἔνειμαν. Ego autem nullam commodiorem expos. animadverto quam si ἰθεῖαν in aliquod adv. loco aptum resolvamus, aut in subst. pariter et adj. ablativi casus. || Εἰθεῖα, Hesych. δικαιοσύνη, Justitia. Videtur tamen sonare potius Recta, ἰθεῖα. [Sic εἰθείης pro ἰθείης cod. Palat. Anth. 6, 267, 4.] || Ἐκ τῆς ἰθείης ap. Herodot. (subaudiendo ὁδοῦ, ut opinor), Aperte, Aperto Marte [3, 127] : Ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἐδόκεε πέμπειν, Non videbatur aperte mittendus exercitus adversus ipsum, Non videbatur aperto Marte oppugnandus misso exercitu. Suidas exp. ἐκ τοῦ προφανοῦς, et παρευθύ. Quidam interpr. E professo. V. Ἰθυμαχία. Ap. Eund. legimus [2, 161] : Ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέστησαν. Denique ἐκ τῆς ἰθείης aliquid facere, est Absque ulla dissimulatione, et aperte voluntatem suam profitendo. Quare ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέστησαν aliter potius reddendum videtur fuisse quam Ingenue desciverunt. Sed nec illa verba, Aperto Marte, ei loco conveniunt : quibus tamen quidam ibi usi sunt. [Ἐκ τῆς ἰθείης, Herodot. 9, 37. Ead. notione usurpatur etiam ἰθεῖαν, sc. ὁδὸν, 7, 193 : Ἰθεῖαν ἔπλεον ἐς τὸν κόλπον, Recta in sinum navigarunt. Sed κατ' ἰθὺ, E regione, Ex adverso, 9, 51. Schweigh.]

[Ἰθὺς adverb. V. Ἰθύ.]

[Ἰθὺς (?), εἴθε, μακάρι, αἴθε, Hesych.]

Ἰθὺς, ἰθύος, ἡ, Impetus ejus, qui recta fertur ad aliquid, s. prorumpit. Hom. Od. Δ, [434] : Αὐτὰρ ἑταίρους Τρεῖς ἄγον, οἵσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, ubi Eust. exp. πᾶσαν ὁρμὴν πράξεως : quod possimus interpretari Quemvis conatum. Ipsi certe l. Homeri non male convenire hæc interpr. videtur. Posset etiam fortassis reddi Quodvis inceptum; sed major vis inest alteri verbo, ideoque melius vim Græci voc. exprimit. Est etiam Impetus animi, ἡ κατὰ ψυχὴν ὁρμὴ, ut ab eod. schol. exp. in Od. Π, 304 : Ἀλλ' οἷοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν. Crediderim autem hunc ipsum locum esse, in quo ἰθὺν Hesych. exponendum putarit φρόνησιν, τρόπον, ὁρμὴν, βούλησιν, διάνοιαν. Sed ex his omnibus unum tantum deligo, quod convenire videatur, sc. διάνοιαν.

[Ἰθυσκόλιος, ὁ, ἡ. Ῥάχις ἰθ., Spina e recto obliqua et incurva, h. e. quæ in posteriorem et anteriorem partem inclinat, ap. Hippocr. p. 810. Foes. Sic quoque explanat Galen. vol. 18, part. 1, p. 553, 11 : Ἡ ῥάχις ἰθ., αὐτῆς δηλώσας (Hippocrates) διαστροφὴν εἴς τε τοὐπίσω καὶ πρόσω· conf. ib. p. 542, 4, et 548, 16. Forma femin. ap. eund. vol. 2, p. 288, 11 : Ἡ ῥ. κατὰ μῆκος ἰθυσκολία ἐστίν. Hase.]

Ἰθυτένεια, ἡ, q. d. In rectum extensio, Via in rectum extensa, Via recta. Huic autem ἰθυτένεια ap. Ptolemæum opponitur ἐκτροπή. [Ptol. Geogr. p. 9, 29 Halm. : Ὑφαιρεῖν τῶν ὅλων σταδίων εἰς τὴν εὕρεσιν τῶν τῆς ἰθυτενείας· optime vertit Letronn. *Journ. des Sav.* 1830, p. 744 : *Retrancher de la somme totale des stades, pour avoir la quantité qui représente la ligne directe.* Procl. Hypotyp. p. 44, 23 : Κατά τινα ἰθ. Hase.]

Ἰθυτενὴς, ὁ, ἡ, In rectum extensus, Rectus : ut ἰθυτενὴς ὁδὸς, cui opp. λοξή. Ptolem. [Geogr. p. 9, 23 ed. Halm.] : Διὰ τὸ σπανίως ταῖς [dele hunc articulum] ἰθυτενέσι περιπίπτειν πορείαις. Ap. Hesych. Ἰθυτενὲς, ἐπ' εὐθεῖαν τετραμμένον. In VV. LL. Ἰθυτενὴς, εἰς εὐθεῖαν τεταγμένος. Sed reponendum ibi est τεταμένος, itidemque ap. Hes,. τεταμένον pro τετραμμένον, ex [Photio et] Suida. [Philipp. Anth. Pal. 6, 103 : Στάθμην ἰθυτενῆ μολιβαχθέα. Liban. vol. 1, p. 337, 15 : Ἀρξαμένη γὰρ ἐξ ἕω, πρόεισιν ἐπὶ δυσμὰς ἰθυτενὴς, δίδυμον στοῶν ὕψος ἐκτείνουσα. Μνήμην ἰθυτενῆ Aristæn. 1, 27. Theophylact. Instit. reg. p. 196, D ed. Bandur. : Τὸ ἐν ταῖς κρίσεσιν ἰθυτενές. Aliique recentiores non raro. || Adverb. Ἰθυνετῶς, Cyrill. Alex. in Collectan. p. 64, Hesych., Suid. « Nicet. Eugen. 1, 206: Ἰθ. ἤλαυνε πρὸς τὴν πατρίδα. Planud. in Diomedis Laud. Ms. » Boiss. Eustath. Opusc. p. 130, 60; 235, 10.]

[Ἰθύτης, ητος, ἡ, Rectitudo. Aretæus p. 107, ἰθύτης τῆς ὁδοῦ.]

[Ἰθυτμὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἰθύτομος. Nonn. Dion. 2, 452 : Ἰθυτμῆτας ἑλὼν σπήλιγγας ἐναύλων· 5, 282 : Ἰθυτμῆτες ἀγυιαί. Restituendum schol. Hom. Il. Π, 44 pro ἰθυτνής. G. Dind.]

Ἰθύτομος, ὁ, ἡ, (q. d. In rectum sectus,) Rectus : ἰθ. οἶμος, Recta via, Dionys. Areop.

[Ἰθύτονος, ὁ, ἡ, i. q. ἰθυτενής. Alcæus Anth. Pal. 6, 187 : Ἰθυτόνων ... σταλίχων. Quod Brunckius in ἰθυτενῶν mutavit.]

[Ἰθύτρην, τὸ, i. q. εὐθύτρητον, In rectum perforatum. Theognost. Can. p. 79, 16 : Εἰς ὧν μέγα οὐδέτε-

ρον μονογενὲς ἢ εἰς ην ... οὐκ ἔστιν εὑρεῖν· τὸ γὰρ ἰθύτρην παρὰ Δημοκρίτῳ βεβίασται· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου.]

[Ἰθυφαλλικός, ἡ, ὸν, Ithyphallicus. V. Ἰθύφαλλος.]

Ἰθύφαλλος, ὁ, interdum dicitur τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, Penis erectus: interdum τὸ ποίημα τὸ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενον, Carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych., cui ἰθύφαλλοι sunt etiam οἱ ἐπίορκοι (si tamen ita scripsit) καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν ἔχοντες στολήν. [Οἱ ἐπίορκοι etiam Photius: sed Suidas οἱ ἔφοροι τοῦ Διονύσου, quam veram esse scripturam e Lexici rhet. l. statim afferendo colligi potest.] Pausan. per diphth. scribit Εἰθύφαλλος, teste Eust. [p. 1413, 39], esse dicens non solum αἰδοῖον, ᾠδὴν ὑπόκενον, qualis est ἴθυμβος etiam teste Hesych., sed etiam τὸν πρόχειρον εἰς συνουσίαν: ut ἰθύφαλλος etiam sit cui semper tentigine penis surrigitur. [Lex. rhet. p. 246, 19: Εἰθύφαλλοι, εἶδος ᾠδῆς ὠρχημένης. Ἔστι δὲ καὶ αἰδοῖον δερμάτινον καὶ τελετή τις περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τῇ Κοτυτοῖ ἀγομένη. Hesych.: Εἰθύφαλλον, τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον· Δημοσθένης δὲ (p. 1261, 17; 1262, 6; 1263, 5) νεανίσκους τινὰς ἀσελγεῖς, τοὺς Εἰθυφάλλους εἴρηκεν.] Æl. quoque Dionys., teste eod. Eust., per diphth. scribit, dicens et ipse esse αἰδοῖον ἐντεταμένον et ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνῃσι, necnon ἑταιρικὸν ᾆσμα, h. e. φίλον ταῖς ἑταιρίσι: quas et ἀνασεισιφάλλους dici φερωνύμως in comœdia, utpote ἀνασειούσας τὸν φάλητα, quod est αἰδοῖον ἀνδρός. Similia referunt Harpocr. et Suid. Ille enim dicit ἰθύφαλλον proprie dictum fuisse τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, ut ap. Cratinum in Archilochis: hic autem, ἰθυφάλλους vocatos fuisse τοὺς εἰς μηροὺς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις ἐπ' εὐθείας δεσμουμένους, ἐξ ἐρυθρῶν δερμάτων· qua de re et in Φαλλὸς idem Suid. Dixerat vero idem ἰθυφάλλους nominari τοὺς ἐφόρους Διονύσου καὶ ἀκολουθοῦντας τῷ φαλλῷ γυναικείαν στολὴν ἔχοντας: item ποιήματα ἃ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾄδετο μετ' ὀρχήσεως: quemadm. Harpocr. quoque ἰθυφάλλους fuisse ait ποιήματά τινα ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα, in exemplum afferens hæc ex Hyperide verba: Οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι. Sic ap. Athen. 6, [p. 253, D, e Duride Samio] Athenienses Demetrium Macedonum regem ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ. Ubi tamen et de ipsis hominibus intelligi potest qui surrectos penes gestabant in collo aut inter femora et saltabant Bacchanalibus: ut et l. 4 ap. Eund. [p. 129, D]: Εἰσῆλθον ἰθύφαλλοι καὶ σκληροπαίκται, καὶ τινὲς καὶ θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Plura de his ipsis ithyphallis v. ap. eund. Ath. 14, [p. 622] ex Semo Delio: quonam videlicet usi fuerint habitu, pompa, carmine. Inde Ἰθυφάλλικὸν μέτρον dicitur τὸ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, quoniam eo utebantur ἐν τῇ ἰθυφάλλου πομπῇ, ut testatur schol. Hephæst. [p. 35, 7 ed. Gaisf., ubi lege notas p. 40, 5; 47, 8; 83, 6. Pollux 4, 53: Διθύραμβοι, ἰθυφαλλικά, ὠσχοφορικά. Angl. Ex Polluce corrigendus Dionys. De comp. verb. c. 4, p. 22 R.: Τοιαῦτά ἐστι τὰ Πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰθυφάλλια λεγόμενα. Scrib. ἰθυφαλλικά. G. Dindorf.]

[Ἰθυφάνεια, ἡ, Recti lucis radii. Heliod. Optic.: Κατ' ἰθυφάνειαν ὁρᾶται. Schneid. Conf. Ἀντιφάνεια.]

[Ἰθύφρων, ὁ, ἡ, Qui recta mente est, Prudens. Apollin. Ps. 7, 23: Μερόπων ἰθύφρονα φῦλα.]

Ἰθύω, verbum poet., Recta feror, tendo, pergo. Item impetu feror, Prorumpo. Hom. Il. M, [443]: Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· Δ, [507]: Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω· Ο, [693]: Ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο Ἀντίος αἴξας. Ubi Eust. exp. ὥρμησε κατὰ νηὸς, item κατ' εὐθὺ ὥρμησε. Idem ait posse etiam intelligi, νηὸς ἀντίος αἴξας. Idem poeta hoc verbum usurpat de leone, P, [661]: Ὁ δὲ χρειῶν ἐρατίζων Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, Cum impetu fertur in septa, aut etiam Impetum facit. Sed videndum est an non reddi etiam possit Grassatur. (Neque hoc silentio prætereundum est, legi etiam ἰθύνει in h. l.; atque adeo ab Eust. hanc lectionem agnosci, Τὸ δὲ ἰθύνειν, ὁμώνυμος οὖσα λέξις, πολλαχοῦ ἰθύειν λέγεται δίχα τοῦ ν. Dixerat tamen antea, quum verba textus recitaret Ὁ δὲ χρειῶν ἐρατίζων ἰθύνει, ἢ μάλιστα ἰθύει. Atque adeo l. Λ, ubi utitur eadem comparatione, hic schol. agnoscit ἰθύει, nullam alterius lectionis mentionem faciens. Quin etiam in meo vet. exemplari utrobique ἰθύει legitur.) Dicitur et μάχη ἰθύειν ab hoc poeta, Z, init.: Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο, Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Ubi fort. convenire possit idem illud verbum Grassari; præsertim si quis carmine reddens μάχην interpretetur Martem. Apte enim dici queat Mars grassari, ea in signif. In VV. LL. ἴθυσε μάχη redditur Recta ferebatur; sed hoc inepte dici videtur de pugna. Quidam interpr. Progressum est prælium. Ego malim, Cum impetu commissum fuit prælium, Prælii impetus invaluit. Ceterum quamvis verbum ἰθύω verbo ἰθύνω postponam, non ignoro Eust. velle ἰθύω prius esse, ut δύω prius est quam δύνω, et χύω quam χύνω, item πλύω quam πλύνω: sed quoniam ἰθύνω ab ἰθὺς tale est quale εὐθύνω ab εὐθὺς, et in eo analogiam sequitur, præponendum esse putavi. || Ἰθύω jungitur etiam infinitivo, ut ὁρμῶ, cujus alioqui signif. et in ll. præcedd. habet. Est autem ἰθύω ποιεῖν τοῦτο, Impetus me capit hoc faciendi, Impetum capio hoc faciendi. Et q. d. Impetu feror ad hoc faciendum aut etiam Toto animi impetu feror. Interdum tamen potest et simplicius reddi Animatus sum ad hoc faciendum, Animus est hoc facere, In animo habeo hoc facere. Redditur et Gestio, ut Od. [Λ, 590], de Tantalo: Τῶν ὁπότ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Quum prehendere gestiret poma, manibus appeteret poma, Bud. Idem alioqui in isto Herodoti l. [1, 204]: Ὅταν ἰθύσειε στρατεύεσθαι, (ne mireris autem Herodotum hoc verbo uti quod poeticum esse dixi; habet enim multa hic scriptor vel potius hujus scriptoris dialectus cum poetis communia) reddit, Quum impetum caperet. Rursum Od. X, [408]: Ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. Ubi existimo reddi posse, Incitata fuit ad ululandum, Prorumpere voluit ad ululatum. Non enim satis significanter redderetur, Voluit ululare. Neque etiam probarim, In animo habuit ululare, Parata fuit ululare. Sed tolerabiles tamen hæ interprr. sunt præ illis, quibus redditur, Cœpit ululare; item Prorupit ululando. Hæ enim interprr. plane discedunt a mente poetæ; nam eas sequendo, factum id esset, quod poeta factum esse negat, ac ne fieret ipse Ulyssem obstitisse scribit: addens, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ. Ubi observa partic. ἱεμένην de re eadem dici; sic tamen ut verbo ἰθύειν aliquid majus exprimi putandum sit. Invenitur autem hoc verbum et cum accus. pro Desiderio alicujus rei feror s. agor, Incendor desiderio. Apoll. Arg. 2, [950]: Νεῦσε δ' ὅ γ' αὐτῇ Δωσέμεναι ὅ κεν ἦσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειε. Neque enim placet quæ vulgo affertur interpr., Quicquid animo destinaret. Pass. Ἰθύομαι ab Eust. affertur ex Herodoto, Ἰθύοντο στρατεύεσθαι [ἰθύοντα est ap. Herodot. 7, 8, 2], eadem forma eademque signif. qua habuisti supra ex Eod., Ἰθύσει στρατεύεσθαι, exponiturque ὥρμων.

[Ἰθυώνη, ἡ, Ithyone, n. pr. bacchæ, scriptum in fictili picto. De Witte *Descr. d'une coll. de vases peints* p. 20, n. 43. Hase.]

Ἰθυωρίη ἴξις, Ad amussim directio, VV. LL. Sed nullus auctor nominatur. [Ἰθυωρίη est In rectum processus, Rectitudo, Recta processio, Directio, Rectus trames. Hippocr. p. 750, H: Τά τε ὀστέα ἅπαντα τὰ ἐν τῷ πήχει ὅτι ἰθυωρίην κατ' ἄλληλα εἶχε· 751, A: Ὅτι αὐτὴ καθ' ἑωυτὴν τὴν ἰθυωρίην ἔχει. Et p. 751, G: Ἰθυωρίην ποιέει τοῖσιν ὀστέοισιν, Ossa in directum dirigit. Rursus p. 772, A: Τήν τε κατάτασιν δικαίην παρέχοι καὶ ὁμαλὴν κατὰ τὴν ἰθυωρίην. Quæ omnia mihi subindicasse videtur Erot. quum εὐθυωρίαν εὐθύτητα exponit ap. Hipp. ac pro ἰθυωρίην εὐθυωρίαν legisse, ut antea εὐθυλόρδη pro ἰθυλόρδη. Foes. Galen. vol. 18, part. 1, p. 830, 8: Τὴν κατ' ἰθυωρίαν ἐπίδεσιν, Secundum rectitudinem deligationem. Conf. locos Hippocratis ap. eund. ib. p. 558, 12; 594, 5 et 7; 612, 15; 643, 1; 651, 6. Hase.]

[Ἰθώμη, ἡ, Ithome. Steph. Byz.: Ἰθ., πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος. Ὅμηρος (Il. B, 729) «Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.» Ἔστι καὶ Μεσσήνης ἀπὸ Ἰθώμου βα-

σιλέως. Καλεῖται δὲ ὁ τόπος τῆς Θετταλικῆς Θούμαιον, ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον Θούμαιον. (Θώμη ap. Etym. M. p. 470, 9, et sic Strabo 9, p. 437: Τὴν δ' Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην οὗ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον, νῦν δ' Ἰθώμη μετωνομάσθαι.) Τὸ ἐθνικὸν Ἰθωμαῖος (ap. Tyrtæum Pausan. 4, 13, 6) καὶ Ἰθωμαία καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ η καὶ Δωρικῇ τροπῇ Ἰθωμάτας. Ἀφ' οὗ ὁ πολίτης Ἰθωμάτας καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας, καὶ ἑορτὴ Ἰθωμαία (scr. Ἰθωμαῖα) καὶ Ἰθωμαιίς (sic cod. Vratisl.; vulgo Ἰθωμαΐς). Ἰθώμη mons et arx Messeniæ: a quo nomen habet Ζεὺς Ἰθωμάτας: v. Pausan. 3, 26, 6; 4, 3, 9; 12, 7; 27, 6; 33, 2. Διὸς Ἰθωμήτα ap. Thucyd. 1, 103, quod Dukerus recte in Ἰθωμάτα mutavit. Arcem ipsam τὸν Ἰθωμάτην vocat Polybius 7, 11, 3, et τὸν Ἰθωμάταν in eadem narratione Plut. V. Arati c. 50. Ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθωμαῖα memorat Pausan. 4, 33, 2; Ἰθώμην, Jovis nutricem, ibid. 1.]

[Ἰθών (?), πυγὴ, λαγαρός· καὶ πρωκτός· ἄλλοι δὲ ἀλλᾶντα (ἀλλ' αὐτὰ codex), Hesych.]

[Ἰθώνη. V. Ἴτων.]

[Ἰθωρία, ἡ, Ithoria, locus munitus Acarnaniæ. Polyb. 2, 64, 9.]

Ἰΐζω, Æruginem refero, Ærugini s. Ferrugini assimilis sum, Diosc. 5.

[Ἰκάδιος, ὁ, Icadius, n. pr. magistratus in numo Smyrnæorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 6, p. 308, n. 1458. Hase.]

[Ἰκάζω pro εἰκάζω ap. Hesych.]

[Ἰκάνη, ἡ, Hicana, n. pr. in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 359: Ἰκάνη Τιβερίου.]

Ἰκανοδοσία, ἡ, Satisdatio, Theoph. Institut. civil. [Schol. Synopseos legum ms. ap. Ducang. Satisdatio, Stipulatio, Vadimonium, Gl.]

[Ἰκανοδότης, ὁ, Satisdator, Gl. Pseudo-Chrys. Serm. 99, vol. 7, p. 548. Seager.]

[Ἰκανοκόσμητος, ὁ, ἡ, Abundantissime exornatus. Pseudochrys. t. 7, p. 497, 15. Anon. De ador. Cruc. ap. Grets. p. 143, B: Τὸν ἱκ. καὶ χυριόλεκτον σταυρόν. Hase.]

[Ἰκανοποιέω, Satisfacio, Gl.]

[Ἰκανοποιία, ἡ, Satisfactio. Ex interpr. Gr. Concilii Lateran. Can. 3 citat Ducang.]

[Ἰκανοποίησις, ἡ, i. q. præced. Gabriel Philadelph. Pœnit. p. 144, B: Τὸ δὲ τρίτον μέρος τῆς μετανοίας ἐστὶν ἡ ἱκ. ἥτις ἐστὶν ἔμπρακτος πλήρωσις καὶ τελείωσις τοῦ κανόνος. Conf. ib. p. 142, D. Hase.]

Ἱκανὸς, ἡ, ὸν, Idoneus. Interdum Sufficiens, Aptus. [Soph. OEd. T. 377: Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει. Eur. Herc. F. 495: Ἄρηξον, ἐλθέ ... ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ· Phœn. 557: Ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν. Aristoph. Pac. 354: Καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα· Lys. 1047: Ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα. Plato Leg. 5, p. 736, C: Ἱκανῷ χρόνῳ βασανίσαντες. Polyb. 8, 35, 5: Ἱκανοὺς ἔσεσθαι τοῖς Ῥωμαίοις, i. e. Pares Romanis. Sæpissime cum infinit. Plato Theæt. p. 170, B: Οἰομένων ... ἱκανῶν μὲν διδάσκειν, ἱκανῶν δὲ ἄρχειν εἶναι· Rep. 5, p. 467, D: Τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Superlat. Soph. p. 234, C: Τοῦτο ἱκανώτατος ὢν ἀποτελεῖν ἔργῳ], ut ἱκανὸς διδάσκειν, Xen. [πεῖσαι, Cyrop. 1, 4, 12; ὠφελεῖν, 25] et [ib. 2, 1, 13], εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. Et [Mem. 2, 10, 3]: Ὑπηρέτην ... τὸ κελευόμενον ἱκανὸν ποιεῖν, ubi redditur etiam Aptum. Herodianus 2, [9, 18] de Severo: Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Unus omnium mortalium ad amorem simulandum maxime factus, Polit. Omnium hominum solertissimus ad simulandam amicitiam, Bud. Lucian. De luctu [c. 11]: Λούσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, Tanquam non sufficiat ad lavandos eos, qui ibi sunt. Bud. autem ἱκανὸς cum infin. non solum pro δυνατὸς poni tradit, item pro δεινὸς, sed alicubi etiam ἱκανὸς ἦν, sicut οἷος ἦν, pro Sustinuit, Ausus est: Xen. Hell. 5, [3, 22]: Λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τριακοσίους ἄνδρας, ἱκανὸς μὲν ἦν κωλύειν τοὺς βουλομένους εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ οἷς ἠπίστει εἴρξας φυλάττειν. [Addito ὥστε Plato Phædr. p. 258, B: Ὅταν ἱκανὸς γένηται ῥήτωρ ... ὥστε ... ἀθάνατος γενέσθαι λογογράφος ἐν πόλει.] Apud Matth. vero et Marcum ac Paulum junctum itidem infinitivo pro Dignus [Matth. 3, 11: Οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι, Corinth. 1, 15, 9: Ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος], et cum ἵνα habente conjunctivum, in ead. signif. ap. eund. Matth. itidemque ap. Lucam. [Matth. 8, 8, et Lucas 7, 6: Οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς.] Interdum præp. locum infinitivi obtinet, ut ἱκανὸς ἐπὶ τοὺς πόνους, i. q. φέρειν πόνους, Idoneus ad tolerandos labores: ap. Plat. [Rep. 2, p. 371, E]: Τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχουσι. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, Idoneus s. Aptus ad aliquid. [Plato Prot. p. 322, B: Ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν. « Ἱκανὸς πρὸς τὰς ἐντεύξεις, Dexter in congressibus, Polyb. 23, 17, 4. Ἱκ. κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Specie probabili, insigni, honesta, 26, 5, 6, i. q. κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλογος 27, 10, 1. » Schweigh.] Interdum vero cum solo accus., qui est rei, in qua dicimur esse ἱκανοὶ, ut ἱκανοὶ σώματα e Xen., Qui corporibus sufficientes vires habent, corporibus satis validi sunt. Exp. etiam, Qui corpora habent labori s. laboribus sufficientia. Tale est ἱκανὸς τὴν ἰατρικὴν, Xen. [Cyrop. 1, 6, 15], q. d. Sufficiens in arte medica, i. e. Sufficientem rei medicæ peritiam habens, et quanta satis esse possit: ἱκανοὶ τἆλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, Galen. Ad Glauc. 1, Satis instructus cognitione omnium etc., Abunde instructus. Alii autem interpr. Callens non mediocriter omnia. [Ἱκανὸς γνώμην, Prudentia valens, Prudens, Herodot. 3, 4.] Aliquando etiam sine adjectione ponitur eo plane sensu, quo Gall. *Suffisant*: quod quamvis respondeat Latino Sufficiens, atque adeo ex eo detortum sit, alicubi tamen illud ἱκανὸς Gallico *Suffisant* reddi potest, Latino Sufficiens non potest. Isocr. Panath. [p. 260, A]: Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις, τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν, *Bailler les offices aux plus suffisans*, ubi ἱκανωτάτους non itidem apte reddideris Maxime sufficientes; at Maxime idoneos, non videtur tam significans esse, quam Gr. ἱκανωτάτους: quo significari puto Qui maxime sint apti, et quasi pares ei oneri: quorum utrumque voce illa Gallica exprimitur. At vero in Isocr. Hel. Enc. [p. 215, C]: Οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἔξομεν ἐπαγαγέσθαι, Judicem magis idoneum, satis commode vertere possumus. || De re etiam: dicunturque esse ἱκανὰ, Quæ sufficiunt, satis magna, multa sunt, Quorum satis magnus est numerus. Thuc. 1, [2]: Ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν, Tanquam non sufficiente Attica, i. e. Non satis magna s. capace; s. potius Non satis instructa commeatu tantæ hominum multitudini necessario. Dem.: Οἱ ἐλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι, Pauciora quam quæ sufficiant, quam quibus sit opus. [Isocr. p. 49, A. Aristid. vol. 2, p. 336: Οὐχ ἱκανὰ ἀλλὰ πέρα τῶν ἱκανῶν.] Et c. infin. Plut. Lyc. [c. 20]: Ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν, Satis multi ad arcendos malos, Tot quot satis esse possint ad etc. Bud. a Luca 7, [11] ἱκανὸν pro Satis multo poni scribit. || Sed interdum non pro Satis magnus, multus, sed pro Magnus, Multus. [Hippocr. p. 1222, G.: Ἱκανοὶ σπασμοί.] Antiph. [p. 115, 25]: Ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, Magnam portionem; et [p. 117]: Ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν, Multas molestias et solicitudines. [Πλῆθος ἱκανὸν Polyb. 1, 53, 8. Τῶν στρατιωτῶν ἱκανοὺς ἀποβαλεῖν 1, 15, 2. Ἱκανὸς φόβος 2, 12, 5. Schweigh. Ἱκανὸς κλαυθμὸς Lucas Act. 20, 37. Φῶς ἱκανὸν (fulmen) ib. 22, 6.] Et ἐξ ἱκανοῦ subaud. χρόνου, Jam a multo tempore s. longo. Sic e Plat. ἱκανὴ ὁδὸς, Multa s. Longa via. [Lucas 23, 8. Idem ἐκ χρόνων ἱκανῶν 8, 27, et ἱκανῷ χρόνῳ Act. 8, 1. Ibid. 9, 23: Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἱκαναὶ ἡμέραι. || « Ἐφ' ἱκανὸν, Satis. Polyb. 11, 25, 1: Πεῖραν εἰλημφὼς τῶν πραγμάτων ἐφ' ἱκανόν. » Schweigh. Diodor. 11, 40: Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τὸ τεῖχος ἔφθασαν ἐφ' ἱκανὸν κατεσκευακότες.] || At τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, Act. 17, [9] Latinorum more dictum, pro Satis accipere, i. e. Fidejussores in eam sponsionem exigere et accipere, Bud. Qui et ap. Diog. L. p. 205 [4, 50] ἱκανὸν ποιεῖν exp. Satisfacere, Præstare quod po-

scitur. Ceterum ut ab ἵκω s. potius ἱκάνω ejus derivativo non recusem deducere ἱκανός, facit significatio adverbii ἱκνουμένως, quod est a verbo ἱκνοῦμαι synonymo τῷ ἱκάνω : sed et ipsum ἱκνοῦμαι aliquando talem quandam signif. habet, qualem inter alios hoc nomen. [De scriptura superlativi ἱκανώτατος inepta est dubitatio Eustathii p. 99, 11 : Τὸ ἱκάνω ἀεὶ ... ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν· τὸ δέ γε ἱκανώτατος ἀπὸ τοῦ ἱκάνω γενόμενον ἀμφιβόλως ἔσχεν εἴτε διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφήσεται, ὅπερ καὶ μάλιστα τοῖς πλείοσιν ἔδοξεν, εἴτε καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· quæ repetit p. 394, 34; 1740, 4.]

Ἱκανότης, ητος, ἡ, Sufficientia, Bud. e Plat. [Leg. 11, p. 930, C : Παίδων ... ἱκ. ἀκριβὴς ἄρρην καὶ θήλεια ἔστω τῷ νόμῳ· Lys. p. 215, A : Ὁ ἱκανὸς οὐδενὸς δεόμενος κατὰ τὴν ἱκανότητα.] Affertur autem [a Polluce 4, 23 et Antiatt. Bekk. p. 100, 17] et e Lysia [ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν, ut Pollux ait, i. e. de facultate oratoria. Paulus Ad Corinth. 2, 3, 5 : Ἡ ἱκ. ἡμῶν (facultas apostolorum partes agendi) ἐκ τοῦ θεοῦ.]

Ἱκανόω, Sufficientem, Idoneum reddo, Paul. Apost. [Ad Cor. 2, 3, 6 : Ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης. Greg. Cor. p. 519 : Τὸ δὲ ἱκανώσας (Iones) ἀποσάς.] At pass. ἱκανούσθω 3 Reg. non semel pro Sufficiat, Satis sit, Bud. [Reg. 1, 20, 11. Teles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 271 : Κεῖνός τε γὰρ ἂν πρότερον πίνων διαρραγείη ἢ παύσαιτο τοῦ δίψους, οὗτός τε οὐκ ἄν ποθ' ἱκανωθείη, ὅταν ᾖ ἄπληστος καὶ δοξοκόπος καὶ δεισιδαίμων· ubi significat Satis habere, Satiari. Ibid. p. 272 : Οὐκ ἀρκεῖται οὐδ' ἱκανοῦται. Dionys. A. R. 2, 74 : Ἱκανουμένους τοῖς ἑαυτῶν κτήμασι. Verbum usitatissimum scriptoribus Byzantinis.]

Ἰκανόων s. ἰσχανόων, Hesychio ἐπιθυμῶν, Cupiens. [Codex ἱκανοῶν, ἐπιθυμῶν, quod ἱκανόων ἢ ἰσχανόων scribendo interpolavit Musurus. Scribendum ἱκάνων, quod per ἐπιθυμῶν interpr. grammaticus eadem fere ratione qua Eustathius ἱκάνειν pro ἱκετεύειν in Il. quibusdam Homericis. G. Dind.]

Ἱκάνω, Venio, i. q. ἵκω, et ex eo factum. Hom. [Il. I, 197 : Ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον·] Od. [O, 492 : Ἐνθάδ' ἱκάνω·] Φ, [209] : Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, Vobis cupientibus advenio. [Æsch. Ag. 1337 : Θεοτίμητος δ' οἶκαδ' ἱκάνει· Pers. 159 : Λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. Nusquam legitur ap. Sophoclem et Euripidem.] Frequentius cum accus.: Il. Ω, [501]: Ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν· Od. H, [147] : Σόν τε πόσιν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας. [Et cum præpositionibus Hom. Il. A, 431 : Ἐς Χρύσην ἵκανεν· B, 17 : Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Pind. Ol. 3, 78 : Πρὸς ἑσχατιὰν Θήρων ἱκάνων.] Sed dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, ac tum exp. gramm. etiam καταλαμβάνειν, Lat. autem reddi potest Invadere, Incessere. Il. A, [254] : Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμὸν, Γ, [97]; B, [171] : Ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν· A, [610] : Ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. || In Od. N, [230] : Σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι, ὥστε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω, Eust. vult ἱκάνω esse ἱκετεύω, quod itidem de illo altero l. dicendum esset, quem ex Od. H modo protuli; sed non video quid obstet, quominus utrobique suam signif. retineat, et sit Venio ad tua genua, pro Venio supplex ad tua genua. Et Ἱκάνομαι pass. pro activo ἱκάνω : et ut τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνω, sic, Τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, Il. Σ, [457] et Od. Γ, [92].

Ἱκανῶς, Sufficienter, Sic ut satis sit, Abunde, Affatim. [Hippocr. p. 1136, C : Ἱκ. ἀνώδυνος. Plato Phædr. p. 250, A : Διὰ τὸ μὴ ἱκ. διαισθάνεσθαι.] Isocr. Archid. [p. 122, D] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῦθ' ἱκ. εἰρῆσθαι νομίζω. Idem dixit, Εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἱκ. ἔχεις, pro Si hæc abunde habes, tibi suppetunt. [Sed diversa notione dicitur, ἱκ. ἔχει μοι ποιεῖν τοῦτο, Ego hoc facere possum. Sic quidem duo codd. Herodot. 7, 11 : Οὔκων ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι ἱκανῶς ἔχει, Quare neutris retrogredi licet, ubi alii vulgo δυνατῶς, quod e scholio invectum videtur. Hesych. : Ἱκ., δυνατῶς, ἀρκετῶς. Schweigh.] Ap. Thuc. [1, 91] murus dicitur ἱκ. ἔχειν, Qui sufficientem, justam magnitudinem habet, al. Commodam. Ap. Eund. certe ἱκανῶς memini me legere pro eo omnino, quod dicimus *Passablement*. [Plato Charm. p. 158, B : Πρὸς σωφροσύνην ἱκ. πέφυκας· Gorg. p. 493, C : Τὸν τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκ. καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον. Cum genit. Theæt. p. 194, D : Ἱκ. τοῦ βάθους ἔχοντα. Philostr. p. 881 : Ἱκ. ἔχεις τῶν ἐκτυπωμάτων. V. Boisson. ad Heroica p. 350.] In VV. LL. affertur e Plat. [Ep. 12, p. 359, D] : Ἱκ. οὔπω ἔχει, pro Nondum est absolutus. [Athen. 8, p. 332, E : Ὅταν ἱκ. αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν ἔχῃ. Valck.] At vero e Chrysost., ἱκ. ἔχω διοικῆσαι, pro Possum regere. [Ἱκ. ἔχω, Satis cognitum habeo. Plato Rep. 3, p. 402, A : Γραμμάτων πέρι τότε ἱκ. ἔχομεν ὅτε ... 5, p. 477, A : Ἱκ. ... τοῦτο ἔχομεν ... ὅτι ... Cum genit. Phileb. p. 62, A : Ἆρ' οὖν οὗτος ἱκ. ἐπιστήμης ἕξει.] || Valde, Admodum : ἱκ. μέλας, Valde niger, Nigerrimus. Sic ἱκ. παλαιός. Interdum etiam ponitur pro Apte, Rite. [|| Superl. Ἱκανώτατα ap. Plat. Phileb. p. 67, A. Ἱκανωτάτως ap. Hippocr. p. 7, 37 : Τὰ πάντα πάντες ἱκ. ὁρῶσι.]

[Ἱκάνωσις, εως, ἡ, Sufficientia. Theod. Metoch. Miscell. p. 685 : Οὐκ ἀστοχοῦν τοῦ δικαίου μέτρου καὶ τῆς ἱκανώσεως τῶν ἐπιχειρήσεων.]

Ἴκαρ, Hesychio ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖσθαι, Prope, Ita ut proxime accedas. Pro quo infra ἵκταρ : videnturque hæc potius aspiranda, quum παρὰ τὸ ἱκέσθαι ea derivet.

[Ἰκαρία, ἡ, Icaria, pagus tribus Ægeidis, de quo Steph. Byz. : Ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Ἠριγόνης. Ὁ δημότης Ἰκαριεύς. Τὰ τοπικὰ Ἰκαριόθεν Ἰκαρίαζε Ἰκαριοῖ. Photius p. 105, 18 : Ἰκαριεὺς, δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγηίδος· καὶ Ἰκάριοι οἱ αὐτοί. Ἰκαριεὺς ex Isæo affert Harpocr. Εἰκαριεὺς inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 160. Hesych. : Ἰκάριος, δῆμος Ἀθήνησι. Qua forma utitur Athen. 2, p. 40, B : Ἐν Ἰκαρίῳ τῆς Ἀττικῆς, et Ἰκαρίου Pausan. 1, 2, 5 et Suidas s. Θέσπις et Μάγνης. -υυ-]

[Ἰκάριος, ὁ, Icarius, Perieris filius, pater Penelopæ. Hom. Od. A, 276, 329; Aristot. Poet. c. 25; Pausan. 3, 12, 1; Apollod. 3, 10, p. 313, et alia nominis forma Ἰκαρίων, ωνος, ὁ, ib. p. 318. || Atheniensis, pater Erigonæ : de quo v. schol. Hom. Il. X, 29, Apollod. 3, 14, 7, aliique quos indicat Meurs. De reg. Athen. 2, 3. -υυυ]

[Ἰκάριος, ὁ, Icarius, pagus Atticus. V. Ἰκαρία.]

[Ἰκάριος, ία, ιον, Icarius. Ἰκάριον πέλαγος, Icarium mare, maris Ægæi pars circa Icarum insulam, in quo Icarius, Dædalis filius, periit. Herodot. 6, 95; Strabo 2, p. 124; 10, p. 488; 14, p. 639. Ἰκαρίων πελαγέων Soph. Aj. 702. Ἰκάριος πόντος Hom. Il. B, 145. -υυυ]

[Ἰκαρίων. V. Ἰκάριος, ὁ.]

[Ἰκᾰρῐώνη, ἡ, Icarii filia (Penelope). Maximus Π. καταρχ. 90 : Νόον αἰνετὸν Ἰκαριώνης.]

[Ἰκαρομένιππος, ὁ, Icaromenippus, n. pr. in Luciani libello cognomine. De quo schol. ad c. 1 : Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος διὰ μὲν τὸ πτηνὸν εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλοπρᾶγμον καὶ περίεργον καὶ φασματῶδες εἰς Μένιππον τὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενος.]

[Ἴκαρος, ἡ, Icarus. Steph. Byz. : Ἴκ., μία νῆσος τῶν Κυκλάδων. Ἐκαλεῖτο δὲ Μάκρις καὶ Δολιχὴ καὶ Ἰχθυόεσσα. (Æsch. Pers. 890; Thucyd. 3, 29; Strabo 14, p. 635.) Δευτέρα πόλις. Τρίτη νῆσος πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. (Arrian. Exp. 7, 20, 9; Ælian. N A. 11, 9; Dionys. Per. 610. Male Ἰκάριον ap. Strabon. 14, p. 635.) Ὁ πολίτης Ἰκάριος, « Πόντου Ἰκαρίοιο » (Hom. Il. B, 125), καὶ θηλυκῶς Ἰκαρία. -υυ]

[Ἴκαρος, ὁ, Icarus, Dædali filius. Strabo 14, p. 635; Apollodor. 2, 6, p. 206. || Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 391, Εἴκαρος scriptus.]

Ἴκατι s. Εἴκατι, teste Hesych. dicitur pro εἴκοσι, Viginti. [V. Εἴκατι.]

Ἴκελος, η, ον, Similis. Hom. Il. Λ, [467] : Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα. Hesiod. Sc. [198] : Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν· Op. [70] : Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, sc. πλάσμα. Apoll. Arg. 2, [600] : Ἡ δ' ἰκέλη πτεróεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ. [Herodot. 3, 81 : Χειμάρρῳ ποταμῷ ἴκελος. Hippocr. p. 386, 17 : Ἡ πλευρὴ πελιὴ εὑρίσκεται ἰκελόν τι πληγῇ. Pind. Pyth. 2, 141 : Ἀλωπέκων ἴκελοι. Conf. Εἴκελος. Quæ sic differunt ut ἴκελος ponatur ubi syllaba prima brevi, εἴκελος, ubi longa opus est. Quod non attendentes

librarii sæpe ἴκελος pro εἴκελος scripserunt apud Homerum ceterosque poetas epicos.]

[Ἴκελος, ὁ, Icelus, n. pr. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 383 : Ἀττικὸς Ἰκέλου.]

Ἰκελόω, Assimilo, Epigr. VV. LL. [Philippi in Anth. Pal. 9, 83 : Θηρσὶν κείνους ἰκέλωσας.]

[Ἰκέλως, Similiter. Hippocr. p. 272.]

Ἰκενὰς [?], Hesych. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes.

Ἰκεοβολίας, Hesych. esse dicit ματαιολογίας, Inania et futilia verba, Inanes verborum funditationes : quæ potius εἰκαιολογίαι s. εἰκαιοβολίαι dicerentur; quanquam εἰκαιοβολίαι dici possint etiam Vani atque irriti jactus s. conjectus. [Conf. Εἰκαιοβουλία.]

Ἱκεσία, ἡ, i. q. ἱκετηρία, Supplicatio. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 216] : Θυμὸν ὁλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης [ubi ι productum in arsi dactylica]. Item affertur ex Plut. Oth. [c. 15] : Ἱκεσίας χειρῶν ἥπτοντο, pro Supplicibus manibus orabant. [Id. V. Dion. c. 31 : Ἐπιστολαὶ πολλὰς ἱκεσίας καὶ δεήσεις ἔχουσαι παρὰ τῶν γυναικῶν, aliisque ll. Phrynich. p. 11 : Ἱκεσία· καὶ τοῦτο ἀδόκιμον, ἱκετεία δέ. Et in Bekk. Anecd. p. 445 : Ἱκετεία, διὰ τοῦ τ, οὐ διὰ τοῦ σ· ἱκεσίους μέντοι λιτὰς καὶ ἱκεσίους λόγους. || Ἱκετία Etym. M. p. 319, 20 : Εὐεργεσία ἐκ τοῦ εὐεργέτης, ὡς ἱκετία καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ τ εἰς σ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 505. ῐ Productum in arsi dactylica ap. Proclum H. 1, 36 : Δέχνυσο δ' ἱκεσίην πολύδακρυν, et ap. Apollin. Ps. 16, 2.]

[Ἱκεσιάζω, Supplico. Nicet. Annal. 12, 10. Schneid.]

[Ἱκέσιον, τὸ, Hicesium. Eustath. p. 1644, 35 : Καλεῖται δὲ μία τούτων (insularum Æoliarum) κατά τινας καὶ Ἱκέσιον.]

[Ἱκέσιος, ία, ιον. V. Ἱκετήσιος.]

[Ἱκέσιος, Hicesius, Chius, Lysandri ad Ægospotamos socius. Pausan. 10, 9, 9. || Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 328. || Ἱκέσιος αὐλητὴς ap. Andocid. p. 2, 43. || Medicus Erasistrateus, de quo v. Strabon. 12, p. 580. Frequenter memoratur ab Athenæo aliisque : v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 189. || Adject. Ἱκέσιος, ὁ, ἡ. Ἔμπλαστρος ἡ Ἱκέσιος Theophan. Nonn. vol. 1, p. 90; vol. 2, p. 88, 98. Male Ἰκήσιον ap. Alex. Trall. 8, p. 415.]

[Ἱκετᾱδόκος; ὁ, ἡ, Supplices excipiens. Æsch. Suppl. 713 : Ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον. Schol. Soph. OEd. C. 258 : Ὅτι ἄρα φιλοικτίρμων τις εἴη καὶ ἱκεταδόκος. Alia forma Ἱκετοδόχος, quod v.]

[Ἱκεταΐδας vel Ἱκεταΐδας, ὁ, Hicetaidas, n. pr. in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 26.]

[Ἱκετᾱονίδης, Hicetaonis filius. Ἰκ. Μελάνιππος Hom. Il. O, 546. ῐ]

[Ἱκέτας, ὁ, Hicetas, Aristocratis, Arcadiæ regis, pater. Pausan. 4, 17, 2; 8, 5, 13, ubi genit. Ἱκέτα. || Alius in inscr. Melitensi ap. Gruter. p. 400 : Ἐπὶ ἱεροθύτου Ἱκέτα Ἱκέτου. || Ἱκέτης, Leontinus, ap. Plut. V. Timol. c. 30, 31, 32. || Alius in numo Cymæorum Æolidis. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 6, p. 10, n. 69.]

[Ἱκετάων, ονος, ὁ, Hicetaon, n. pr. Hom. Il. Γ, 147; O, 576; Υ, 238. || Critolai pater. Pausan. 10, 26, 1. ῑᾱ]

Ἱκετεία, formatum a præs., Supplicatio. Thuc. [1, 24] : Οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο. Plato Ap. Socr. [p. 39, A] : Ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς τῶν διωκόντων, ubi redditur, Ad supplicandum conversus. Et ἱκετείαν ποιεῖσθαι, vel ἱκετείας, Supplicare, Plato Leg. [7, p. 796, C.] Sic et Xenoph. [immo Plato] Symp. [p. 183, A] : Ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι. [Philo vol. 2, p. 583, 2 : Τὰς ἱκετείας καὶ ἀντιβολίας αὐτῶν.] Interdum vero additur gen. personæ. Thuc. 3, [67] : Πολλῷ δικαιοτέραν ὑμῶν ἱκ. ποιοῦνται. [Antiatt. Bekk. p. 100, 6 : Ἱκετείαν, ἀντὶ τοῦ ἱκεσίαν. Θουκυδίδης γ'.]

Ἱκέτευμα, τὸ, q. d. Supplicamentum. Exp. et Supplicatio. Thuc. 1, [136] : Ἀνίστησί τε αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος, ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο· καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο. Ubi redditur etiam Supplicandi genus, modus. Sic ἀπαραίτητον ἱκέτευμα, Plut. [Mor. p. 950, E, V. Themist. c. 24], ut dixi in Ἀπαραίτητος. [Dio Cass. 68, 21 fine.]

[Ἱκετεύσιμος, ὁ, ἡ, Supplicatorius. Hesych. Wakef.]

[Ἱκέτευσις, εως, ἡ, Supplicatio. Suid. : Ἱκεσία, ἡ ἱκ.]

[Ἱκετευτέος, α, ον, Supplicandus. Lucian. De merc. cond. c. 38 : Κολακευτέος μὲν αὐτὸς καὶ ἱκετευτέος.]

[Ἱκετευτικὸς, ὴ, ὸν, Precarius, Gl. Supplicatorius. Schol. Soph. OEd. T. 143 : Ἰκτῆρας) τοὺς ἱκετευτικούς. || Adverb. Ἱκετευτικῶς Hesych. s. Ἀντήδην. Eustath. Opusc. p. 112, 28.]

Ἱκετεύω, Supplico, Supplex oro. Hom. [Il. Π, 574 : Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε, Ad Peleum supplex venit. Simili structura Philostr. p. 234 : Μῆνα τουτονὶ ἕβδομον ἱκετεύει δεῦρο.] Od. Λ, [529] : Ὅ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν· O, [277] : Ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. [Herodot. 6, 68 : Σὲ ἱκετεύω. Soph. OEd. T. 41 : Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι. Eur. Or. 672 : Ὑπὲρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε· Hec. 99 : Ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.] Dicitur etiam ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων ab Eur. [Hec. 752] subaud. præp. πρός. [Addita Med. 854 : Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες πάντως ἱκετεύομεν.] Sæpe vero infinit. jungitur. [Soph. OEd. C. 1404 : Ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι. Eur. Ion. 468 : Ἱκετεύσατε ... τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως γένος εὐτεχνίας ... κῦρσαι.] In prosa : Xen. Mem. 1, [5, 5] : Ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν· Cyrop. 7, [2, 7] : Ἐδεισάν τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον· 4, [6, 9] : Ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ. A Dem. [p. 835, 3] δέομαι et ἱκετεύω copulantur. Idem vero [ib. et p. 1299, 7; 842, 7] verbo ἱκετεύω subjunxit ἀντιβολῶ : Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν. [Plato Euthyd. p. 282, B : Δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα σοφίας μεταδιδόναι. Cum genit. Eurip. Iph. A. 1242 : Ὅμως δὲ συνδάκρυσον ἱκέτευσον πατρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν.] Sciendum est autem ἱκετεύω sine infin. reddi etiam interdum Supplices preces fundo : Chrysost. : Ὑπὲρ Παύλου τὸν Θεὸν ἱκετεύειν. Item, Supplex opem imploro : Plut. Sol. [c. 12], ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας. [|| Forma media Ἱκετεύομαι Aristoph. Eccl. 915 : Ἀλλ' ὦ μαῖ' ἱκετεύομαι, κάλει τὸν Ὀρθαγόραν. Ap. Herodot. 3, 48 : Ὅσον χρόνον ἱκέτευον οἱ παῖδες, male duo codd. ἱκετεύοντο. Joseph. Genes. p. 43, A : Κατὰ τὸ μᾶλλον ἱκετευόμενος. G. Dindorf.]

Ἱκετήριος, ία, ιον, Ad supplices pertinens, Supplicibus conveniens : ut ἱκ. κλάδοι. Sed Ἱκτήριος potius in usu est, per syncopen factum : Soph. [OEd. C. 923 : Φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια, i. e. φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους· v. Matth. ad Eur. Phœn. 1486.] OEd. T. [3] : Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι· Aj. [1175], ἱκτ. θησαυρόν. Item Ἱκτῆρες κλάδοι, OEd. T. [143]. In ead. vero trag. [186] ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες. [Eur. Suppl. 10 : Ἱκτῆρι θαλλῷ. Θεῶν ἱκτῆρας Heracl. 102. Ξένους ἱκτῆρας ib. 764.] || Ἱκετηρία autem subst., illi ἱκετήριοι κλάδοι, qui potius ἱκτήριοι per sync. vocabantur, ut modo dictum fuit, Res quam supplices gestabant et prætendebant, Rami olæ lana obvoluti, seu, in singulari, Ramus oleæ lana obvolutus. [V. Harpocr. s. v. Æsch. Suppl. 192 : Λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας.] Aristoph. Pl. [383] : Ἱκετηρίαν ἔχοντα, ubi v. schol. Herodot. [5, 51] : Καὶ ἱκετηρίαν [—ρίην] λαβών. [Et 7, 141 : Ἱκετηρίας τάσδε ἥκομεν φέροντες. Demosth. p. 262, 16 : Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκεν ὡς ἀδικούμενος. Andocid. p. 15, 2 : Νόμος ... ὃς ἂν θῇ ἱκετηρίαν μυστηρίοις, τεθνάναι. Zenob. Proverb. 4, 93 : Ἔχρησεν ὁ θεὸς ἱκετηρίαν θέσθαι.] Greg. τὸ γῆρας ἀνθ' ἱκετηρίας προυβάλλετο. Quo e l. dicere possumus ἱκετηρίαν προυβάλλεσθαι, pro eo, quod Ovid. Velamenta prætendere, addens Manu supplice, Livius autem Porrigere, De bello Pun. 4 : Ramos oleæ ac velamenta alia supplicum porrigentes, orare ut reciperent sese. Idem alibi, Oratores ad Romanos cum infulis et velamentis miserunt. Hoc vero nihil aliud esse puto, quam quod interdum historici Græci duobus dicunt verbis ἱκετηρίαν ἔπεμψαν : quod tamen exp. simplicius, Legatos supplices miserunt. [Ælian. V. H. 3, 26 : Προβαλλομένων τὴν ἱκετηρίαν τῶν Ἐφεσίων.] Hoc certe constat, ἱκετηρίαν interdum accipi generaliter pro Supplicatione, seu, ut vett. Latinorum utar verbo, pro Suppliciis : unde Herodian. 7, [8, 18] ἱκ. θαλλοὺς dixit Supplicationis ramos, i. e. Qui supplicationi adhiberi solent. Isocr. Symm. [p. 186, D, ubi ἱκετείας cod. Urb.] : Ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Synes. : Καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς

οἱ πλείους. Ap. Chrysost. autem, Ἡμέρως δέχεται τοὺς ἱκετηρίας προσάγοντας, redditur Eos placide recipit qui supplices accedunt. Bud. vero ἱκετηρίαν ap. Dem. [l. c. et p. 703, 23] vertit Supplicem libellum.

[Ἱκετηρὶς, ίδος, ἡ, Supplex. Job. 40, 22. Ἱκ. φωνὴ Orph. H. 27.]

Ἱκέτης, ου, ὁ, Supplex. Hom. [Il. Ω, 158 : Ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός·] Od. Π, [67] : Ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι· I, [269] : Ἀλλ' αἰδοῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμέν. Hesiod. Op. [325] : Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Quod Hesiodi dictum convenit, ut hoc obiter dicam, cum isto Hom. Od. I, [270] : Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε, Ξείνιος. [Pind. Nem. 8, 22 : Ἱκέτας γονάτων ἅπτομαι. Sæpissime ap. Tragicos, ut Æsch. Eum. 92 : Τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην· Suppl. 27 : Δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον. Soph. OEd. C. 634 : Ἱκ. δαιμόνων ἀφιγμένος. Eur. Suppl. 280 : Οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέταν.] In soluta oratione quum additur casus, dicitur potius ἱκέτης σου, quantum quidem meminisse possum. Thuc. I, [136] : Τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Isocr. Paneg. : Ἱκέτην γενέσθαι τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας· et [p. 120, C] : Ἱκέται κατέστησαν ταύτης τῆς πόλεως. Sic Plut. Them. [c. 24] : Ἱκέτης αὐτοῦ καταστάς. A Xen. dicitur aliquis ἱκέτης προσπίπτειν, Cyrop. 4, [6, 2] : Ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω. || Ἱκέτης passive etiam Is, cui supplicatur, Is qui supplicem recipit, sicut ξένος significat et τὸν ξενίσαντα, et τὸν ξενισθέντα, ut quidam tradiderunt ex Od. Π, 422 : Οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἵσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος· qua de re lege Eust. p. 1807. || Nomini ἱκέτης Hesych. alias etiam dat signiff., quarum exempla nulla afferuntur. Esse autem ἱκέτης ab ἱκέσθαι derivatum constat : quum hoc ipsum ἱκέσθαι pro Supplicare interdum accipiatur, teste etiam ipso Hes., qui exp. παραγενέσθαι, ἱκετεῦσαι, sicut et præsens tempus ἱκνεῖσθαι. At vett. quorundam gramm. etymon ut nimis curiose subtile repudio; voluerunt enim ἱκέτης dici quasi ἱκέστης, ut sit ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

[Ἱκέτης, n. pr. V. Ἱκέτας.]

Ἱκετήσιος Ζεὺς, Supplicum præses Jupiter, Supplicum curam gerens, In cujus tutela sunt supplices, Supplicibus jura dans, ut Ξένιος, Virg. Jura dans hospitibus. Hom. Od. N, 213 [Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος. Hesych. : Ἱκ., ὁ ἐπὶ τῶν ἱκετῶν Ζεύς· ἢ ὁ τοὺς ἱκέτας (codex οἰκέτας) ἐλεῶν.] Et per sync. Ἱκέσιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] idem : sed hoc utrisque scriptt. commune est, illo poetæ duntaxat utuntur, quod sciam. [Soph. Phil. 484 : Πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου.] Apoll. Arg. 2, [215] : Ἱκεσίου πρὸς Ζηνός. Eur. Hec. [349] : Θάρσει, πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. Interdum vero ἱκέσιος sine adjectione ponitur. [Pausan. 1, 20, 7, et 7, 25, 1 : Ἱκεσίου μήνιμα.] Lucian. [Pisc. c. 3] : Ἀλλὰ πρὸς Ἱκεσίου φείσασθέ μου. [Æsch. Suppl. 360 : Ἱκεσία Θέμις Διὸς Κλαρίου.] || Sed Ἱκέσιος accipitur et pro ἱκέτης, Supplex, ἱκετικός. [Æsch. Sept. 106 : Παρθένων ἱκέσιον λόχον. Soph. Ant. 1230 : Ἱκέσιός σε λίσσομαι· Phil. 495 : Ἱκεσίους πέμπων λιτάς.] Unde ἱκεσία γίγνομαι, Eur. Med. [708], Supplex sum, Supplico; ἱκ. χεὶρ [Hec. 845], itidemque Epigr. : ἱκ. ἀνάγκαι, Eur. [Suppl. 39.] Ap. Gregor. autem ἱκ. λόγος : quibus in ll. posterioribus ἱκέσιος est potius adjectivum. || Ἱκέσιον, una ex Æoli insulis, Eust. [p. 1644, 35.]

[Ἱκετία. V. Ἱκεσία.]

Ἱκετικὸς, ἡ, ὸν, Ad supplices pertinens, Supplicibus conveniens, Quo utuntur supplices : ἱκ. λόγος, schol. Thuc. Ap. Eur. [Hec. 845] ἱκεσία χεὶρ exp. ἱκετική. [Eustath. Opusc. p. 165, 87 : Χειρῶν ἱκετικῶν. G. D. Philo vol. 2, p. 546, 8 : Τοῦ ἱκετικοῦ γένους. || Adverb. Ἱκετικῶς, schol. Apoll. Rh. 1, 824, Philostr. Her. p. 545. Ducas Hist. Byz. p. 65, B : Ἱκ. ἐδέετο. G. D. Gregent. Tephr. p. 31, 21 : Ἱκ. παρακαλῶν. Concil. CPol. 3, t. 3, col. 1077, 34 : Γονυπετοῦμεν ἱκ. Hase.]

Ἱκέτις, ιδος, ἡ, Quæ est supplex. [Herodot. 4, 165 : Ἀρυάνδεω ἱκέτις ἐκαθέζετο.] Unde Ἱκέτιδες inscripta una ex [Æschyli et] Eur. tragœdiis. A Syncs. χεῖρες etiam dicuntur ἱκέτιδες. [Æsch. Suppl. 349 : Ἴδε με τὰν ἱκέτιν. Soph. OEd. T. 920 : Ἱκ. ἁφῖγμαι. Eur Hec. 147 : Ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Ἱκέτιδες γουνούμενοι Lycophr. 1164. Ἱκέτιδας χεῖρας Anna Comn p. 280, C.]

Ἱκετοδόχος, ὁ, ἡ, Supplicum receptor, receptrix : quo voc. Eust. veteres usos tradit, p. 1807 : Καὶ ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος, ἤτοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἱκετοδόχος. Intelligit autem, opinor, veteres gramm. eo expositionis gratia utentes.

[Ἱκετορεύω, Supplico. Hesych. : Ἱκετορεύσομεν, ἱκετεύσομεν. || Ἱκτορεύω. Idem : Ἱκτορεύσομεν (ἱκτερεύσομεν codex), ἱκετεύσομεν. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι.]

[Ἱκετώσυνος, ὁ, ἡ.] Ἱκετώσυνα, Supplicationes, Supplicia, ut veteres locutos esse dixi. Exp. tamen et aliter Hesych. [Καθαρτήρια, λυτήρια, ἱκέσια.]

[Ἱκησίας, ὁ, Icesias, Atheniensis. Polyb. 22, 14, 6 : Δάμις ὁ Ἱκησίου. Schweigh. Nisi Ἱκεσίου scribendum ab nominativo Ἱκέσιος. G. Dind.]

[Ἱκήσιον scriptura vitiosa. V. Ἱκέσιος.]

[Ἰκιακός. Ἰκιάς. Ἴκιος. V. Ἰκός.]

[Ἰκιὼν, πορευθεὶς, Hesych. Pro κιών.]

[Ἴκκος, ὁ, Iccus, Tarentinus, athleta : de quo v. Plato Protag. p. 316, D, Leg. 8, p. 839, E, et quos Perizon. indicavit ad Ælian. V. H. 11, 1. Ab hoc non diversus videtur Iccus medicus Rheginus, memoratus ab Eustath. p. 610 : de quo monuit Perizon. || Epidaurius ap. Pausan. 6, 9, 6.]

[Ἰκμαδώδης, ὁ, ἡ, Plenus humore, Humidus. Schol. Hom. Od. Λ, 7. Schol. Arati 1064 : Ὅταν ἰκμ. ᾖ (ἡ γῆ). Male ἰκματώδη ap. Hesych. s. Ἴκμενον et ap. Achill. Tat. Isag. p. 158, D ed. Petav.]

Ἰκμάζω, Humecto, Humefacio, Humidum reddo. [Nicand. ap. Athen. 4, p. 133, E : Ἰκμάζουσα καὶ ὠμοτέρην ἐπὶ κόρσην.] Et pass. Ἰκμάζομαι, Humector, Emollior, Hesych. [Ἰκμαζομένην, ὑγραινομένην, μαλασσομένην. Eustath. p. 1300, 59 : Ἔλαιον ὑγρὸν τὸ μὴ ταχὺ ἰκμαζόμενον, ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις καὶ ἀποκωλῦον τὴν κραύρωσιν.] Sed Idem ἰκμάζειν exp. etiam κατασκελετεύειν. [Ἰκμάζει, κατασκευάζει (κατασκεδάζει Hemst.), κατασκελετεύει. Ἰκμάζειν, κατασκελετεύειν. « Vitii suspicio cadere non potest in κατασκελετεύει, et tamen ad explicandum ἰκμάζειν convenire non videtur. Ἐξικμάζειν composito bene respondet Humorem omnem educere, Ad siccum redigere. Statuendum itaque ex tali poetæ loco derivatam esse glossam, ubi præpositio a verbo fuit sejuncta. » Hemst. || Ἰκμάσαι (?), ἐφορμῆσαι, Hesych.]

Ἰκμαίνω, i. q. ἰκμάζω, Humecto, Mollio, ὑγραίνω, μαλάσσω [ut expl. Hesych. Nicand. Al. 112 : Ὅτ' ἰκμήνῃ δέμας ἱδρώς. Id. ap. Athen. 4, p. 133, D : Θερμοῖς ἰκμανθεῖσαι ἀναζώουσ' ὑδάτεσσι. Apoll. Rh. 3, 847 : Ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο· 4, 1066 : Ὡς τῆς ἰκμαίνοντο παρηίδες.]

Ἰκμαῖος, ὁ, Jupiter, q. d. Humidus Jupiter, pro Humoris dator. Apoll. Arg. 2, [522] : Βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο· ubi v. schol. [Clem. Al. Strom. 6, p. 753 : Ἀρισταῖον ἐν Κέῳ θῦσαι ἰκμαίῳ Διί.]

Ἰκμᾰλέος, α, ον, Humidus, ap. poetas : ἰκμαλέον, ὑγρὸν, χλωρὸν, στερεὸν, Hesych. [Oppian. Hal. 3, 595 : Ἰκμαλέῃσιν ἐνισχομένους βροχίδεσσι. Ἥπαρ ἰκμ. Hippocr. p. 593, 25. Nonn. Jo. c. 21, 65 : Ἰκμαλέης ἀγέλης. Ἰκμαλέου Διὸς Valckenarii conjectura in l. Pausan. 1, 32, 1 : de quo v. s. Σημαλέος.]

[Ἰκμάλιος, ὁ, Icmalius, n. pr. Hom. Od. T, 57 : Κλισίην ... ἣν ποτε τέκτων ποίησ' Ἰκμάλιος.]

Ἴκμαρ, Hesychio est νοτὶς, Humor, Humiditas. V. et Ἴκταρ. [Ἰκμὰρ (nam hoc accentu scribendum), forma Laconica pro ἰκμὰς, ut videbatur Casaubono ad Athen. 8, p. 352, A.]

Ἰκμὰς, άδος, ἡ, Humor, Vapor. Hom. Il. P, 392 : Ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, Πολλῶν ἑλκόντων, exp. ὑγρασία. [Herodot. 3, 125 : Ἀνεὶς ἐκ τοῦ σώματος ἰκμάδα.] Aristoph. Nub. [233] : Ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα. [Aristotelis exx. v. ap. Schneider. ad Theophr. vol. 2, p. 517 seq.] Galen. : Πρῶτον μὲν γὰρ ὁ τοιοῦτος πυρετὸς ἐκβόσκεται τὴν οἰκείαν ἰκμάδα τῶν μορίων, ὑφ' ἧς τρέφεται, Humorem vitalem, proprium partium. Bud. [Æschyl. fr. 216 : Καὶ τῶν θανόντων, οἷσιν οὐκ ἔνεστ' ἰκμάς.] Ex Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 109], ἰκμὰς δρυὸς εὔκολλος, pro Visco. Deducit autem Etym. ab ἴκω, postquam exposuit ἡ ὑγρὰ σταγὼν, et λιπαρότης : sed hujus etymi rationem desidero, præ-

sertim quum ἰκμὰς tenui scriptum passim inveniatur, at ἵκω aspero.

Ἰκμασία, ἡ, Humor, Humiditas, ὑγρασία, ὁ ἔνδροσος ἀὴρ, Hesych.

[Ἰκματώδης. V. Ἰκμαδώδης.]

Ἰκμάω, Vanno, Vanno purgo. Hesych. enim ἰκμᾶν dici tradit pro λικμᾶν et σῖτον καθαίρειν. Inde passiv. ἰκμῶντο, quod idem Hes. exp. ἐσείοντο, ἐπνέοντο : ut et ἰκμῶνται affertur e Theophr. C. Pl. 4, [12, 9], pro Diventilantur. [Recte cod. Urb. διικμῶνται.]

Ἴκμενος, ὁ, inquit Hesych., scriptum δασέως, significat τὸν ἰκτικὸν καὶ πορευτικὸν, h. e. τὸν ἰκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιούμενον : ψιλῶς autem, τὸν ἰκματώδη καὶ ἔνικμον, οἷον ἔνυγρον : ut illa scriptura denotet Secundum, Impellentem et venire facientem : hæc autem, Humectum, Humidum. Itidem Eust. ad Hom. Od. B, [420] : Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη Ἀκραῆ ζέφυρον, dicit veteres exponere ὑγρὸν, παρὰ τὴν ἰκμάδα : sed exponi posse etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἰκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἱονεὶ ἰκόμενον : sed tunc aspirandum fore. Pro illa expos. facit Od. E, [478] : Ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων, Humidum spirantium ventorum : pro hac, O, [34] : Πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, Immittet tibi ventum secundum, qui nimirum a tergo spirans puppim optatis oris appellat. Rursum Λ, [7] : Ἴκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν, ἑταῖρον.

Ἴκμη, ἡ, planta apud Orchomenum nascens, teste Hesych. : forsan παρὰ τὴν ἰκμάδα, Ab humore. Nam et Theophr. eam in Orchomenio lacu nasci tradit H. Pl. 4, 11 [10, 1 et 2].

[Ἴκμιος, ία, ιον, Humidus. Nonn. Dion. 2, 490 : Ῥαθάμιγγι λελουμένος ἴκμιος ἀήρ. Schol. Hom. Il. Ξ, 19 : Ἴκμιος Ζεὺς τιμᾶται ὁ τῶν ἀνέμων δεσπότης.]

Ἰκμόβωλον, τὸ, pro Humens gleba affertur e Diosc. 2, [128]. At Ἰκμοβόλος esset Humorem ejaculans.

[Ἰκμώδης, ὁ, ἡ, Humidus. Schol. Æsch. Pr. 88 : Ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς ἀνέμους ἰκμένους ἤτοι ἰκμώδεις.]

Ἰκνὰ, Hesychio τροφεῖα : afferenti itidem Ἰκνείαν pro τροφὴν, διακονίαν. Eodem teste Ἰκνεῖος, Rhodiis dicitur ὁ τροφεύς.

Ἰκνέομαι, Venio, Pervenio. Sed fut. ἵξομαι et aor. 2 ἰκόμην, ab inus. Ἵκομαι. [Imper. aor. in codd. plerumque vitioso accentu ἵκου pro ἰκοῦ scribitur pariterque in compositis : quod notavit Elmsl. ad Soph. OEd. C. 741. Præter. Ἶγμαι. Ἰγμένοις ap. Soph. Phil. 494, ubi libri plerique ἰκμένοις.] Hom. Il. [Υ, 440] : Τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον· sc. δόρυ. Λ, 466 : Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτὴ, ubi observa additam etiam præp. : Od. M, 331 : Φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο. Et sine casu : Il. Σ, 532 : Αὐτίκ' ἐφ' ἵππων Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο. Interdum vero redditur Subeo, Invado : A, [240] : Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Desiderium subibit Achivos. Et [362] : Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Od. O, 344 : Ὅν κεν ἵκηται ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος, Invaserit. Ut autem in Hom. l. c. jungitur præp. ἀμφὶ, sic a Soph. cum ἐπὶ, quæ et frequentior est constr., sequente accusativo rei [Aj. 556] : Ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. [Æsch. Pers. 357 : Εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας· Prom. 117 : Ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον· Choeph. 381 : Τοῦτο διαμπερὲς οὓς ἵκεθ' ἅπερ τε βέλος. Aristoph. Lys. 1037 : Ἀλλὰ μὴ ὥρασ' ἵκοισθε.] ‖ Supplico, Obsecro. [Æsch. Pers. 216 : Θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἰκνουμένη.] Soph. [Aj. 587] : Καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου Καὶ θεῶν ἰκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ· Eur. [Or. 672] : Κἀγώ σ' ἰκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως· et [663] : Ταύτης ἰκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης, Per hanc te obsecro. Exp. vero et πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε. Hesych. quoque ἰκνεῖται exp. non solum ἔρχεται, et καθάπτεται, sed etiam ἱκετεύει, δεῖται, παρακαλεῖ. [Aristoph. Eccl. 953 : Μέθες, ἰκνοῦμαί σ' Ἔρως.] ‖ In prosa Pervenire dicitur potius composito ἀφικνοῦμαι : at simplex in alia quadam signif. ponitur : Εἰς τὴν ἰκνουμένην ὥραν, Aristot., Constituto tempore, Suo tempore, Tempestive. Bud. p. 552. [Κατὰ τοὺς ἰκνουμένους χρόνους Aristot. De gen. anim. 3, 1.] Et ἰκνούμενον μέγεθος, Aristot. [ib. 4, 4], Justa magnitudo. Vide ibid. Sic ap. Thuc. 1, [99] : Τὸ ἰκνούμενον ἀνάλωμα. Ap. Theophr. [C. Pl. 1, 13, 3] ἰκνούμενοι καιροὶ Gaza vertit Congruentia tempora. Sic et ἰκνουμένη ὥρα redditur Congruens tempus, Congruum. Huc pertinent, quæ ex Herodoto afferuntur, sc. [6, 86] : Ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ· et [84] : Τοῦ ἰκνευμένου μᾶλλον, pro Plus æquo. Sed et infin. ap. Eund. [9, 26] : Ἑτέρου (κέρεώς) φαμεν ἡμέας ἰκνέεσθαι ἡγεμονεύειν. Et ap. Xen. [Cyneg. 9, 14] : Διελεῖν δὲ καὶ τῇ σειρίδι καὶ τῷ ξύλῳ τῆς γῆς ὅσον ἵξεσθαι ἀμφοῖν, Hactenus scrobem cavare quatenus utrique conveniat. Est autem hic observandus idem aut certe affinis usus verbi Gallici, quod huic ad verbum respondet, sc. verbi *Venir* : dicimus enim interdum *Il me vient de faire cela* : pro eo, quod aliter dicimus *Il me compete*, *Il touche à moy*. Dicimus item, *Il me vient autant pour ma part*. Sed ap. Plut. Cæsare [fin.], Τῷ δὲ ἰκνουμένῳ χρόνῳ, idem Bud. vertit etiam simpliciter Tempore veniente, Quum tempus id venisset : quo sc. genius dixerat se rediturum. [Hippocr. p. 779, G : Ἐν τῷ ἰκνεομένῳ χρόνῳ. Plutarchi aliorumque exx. v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 6, C, et Schæf. ad Greg. Cor. p. 548.] At vero ex Aristot. ἰκνεομένη affertur nec pro hac simplici signif., nec pro illa præcedente, sed aliquantum diversa; nam ἰκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exp. Exacta circa certamina scientia. ‖ Ἰκνῶμαι, Hesych. affert pro ἱκετεύω : quod potius ἰκνοῦμαι dicitur : atque adeo idem et ipsum ἰκνοῦμαι attulerat pro ἔρχομαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ. [Ἰκνῶμαι modi subjunctivi esse potest. ‖ Conf. Ἴκω.]

Ἰκνοτέρους, Hesych. affert pro ἐσταλμένους, Contractos. [Idem Ῥικνοτέρους, ἀσθενεστέρους. Sed ita potius exponendum esset per συνεσταλμένους. Albert. Id ipsum videtur voluisse HSt. qui *Contractos* verterit.]

Ἰκνουμένως, Congrue, Convenienter, Rite, Bud.; προσηκόντως, Hesych. [et Greg. Cor. p. 547.] Ap. Herodot. [6, 65], οὐκ ἰκνεομένως, Non rite, Bud. Ex Hippocr. Π. γυναικ. 2, [p. 653, 33] affertur : Καὶ γάλα πίνειν ἰκν., pro ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς. Gallice expressum *Competemment*. [Anton. Ad seips. 5, 12 : Ἰκν. καὶ ἀστείως εἰρημένον. Hase.]

Ἴκνυον, Hesychio κόνιον, σμῆμα, Lixivium, Sapo.

[Ἰκονιάρχης, ὁ, Iconii princeps. Nicet. Chon. Annal. p. 256, D.]

[Ἰκονιαρχία, ἡ, Principatus Iconii. Nicet. Chon. Annal. p. 403, B.]

[Ἰκόνιον, τὸ, Iconium, urbs Lycaoniæ : de qua v. Strabon. 12, p. 568. Fabulam de imaginibus quibusdam Prometheo et Minervæ dedicatis v. ap. Steph. Byz. Qui addit : Διὰ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγραφῆναι Ἰκόνιον κληθῆναι καὶ ἔδει διὰ διφθόγγου. (V. Eustath. p. 989, 12; 1272, 26; 1562, 63. Alias narrationes v. ap. anon. Antiq. Cpol. 5, p. 105, 106 ed. Band. et Michael. Glyc. Annal. p. 140, A.) Ὁ πολίτης Ἰκονιεύς. Ἰκόνιον prima syllaba correpta Menandrum dixisse annotavit Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 206, 2, ex eoque Etym. M. p. 470 extr.]

[Ἰκὸς, ἡ, Icus, insula maris Ægæi, una ex Cycladibus : de qua Strabo 9, p. 436. Gentile Ἴκιος, ία, ιον, Phanodemique Ἰκιακὰ memorat Steph. Byz. ‖ Femin. Ἰκιὰς, άδος, ἡ. Hesych. : Ἰκιάδες, αἱ ἐξ Ἰκοῦ (ἵκου codex) τῆς νήσου.]

[Ἰκός. Ἰκόσι. V. Εἴκω vol. 3, p. 233, C.]

[Ἰκρίδιον, Tigillus, Gl. Schol. Aristoph. Vesp. 1210.]

Ἰκρίον, τὸ, Tabula; vel Tabulatum : ap. Hom. enim ἰκρία νηῶν interpr. σανιδώματα ἢ καταστρώματα : ut Il. O, [676] : Ἀλλ' ὄγε νηῶν ἰκρί' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων· et [729] : Λίπε δ' ἰκρία νηὸς ἑΐσης· Ἔνθ' ἄρ ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν· ut et ap. Thuc. milites ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μάχονται, E tabulato navis pugnant; et ap. Polyb. stant πρὸς μάχην ἕτοιμοι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, In tabulato s. Super tabulato navis. Rursum Hom. Od. E, [162] : Δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείην σχεδίην· ἀτὰρ ἰκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ Ὑψοῦ, Tabulas super ea coagmenta s. compinge. Sic ap. Suid. : Προβλήματα δὲ ξύλων κατὰ τῶν ἡμιτελέστων ἐφίστασαν, καὶ ἰκρία προσπήξαντες, διαβάσεις παρὰ σφᾶς ἐμηχανῶντο. [Lycophr. 378 : Ἡμιθραύστοις ἰκρίοις· 751.] Itidem τὰ τῶν θεάτρων σανιδώματα dicuntur ἰκρία, necnon τὰ ἐν ἐκκλησίαις : nam olim Athenis dicuntur spectasse ludos ἐπὶ ξύλων, antequam theatrum extructum fuit : ibidem et conciones habuisse. Dicit certe Aristoph. Thesm. [395] : Ὥστ'

εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς· de viris e foro domum reversis, s. e tabulato quod in foro erat ludis spectandis vel concionibus habendis extructum. Itidem ap. Athen. 4, [p. 167, F] Demetrii Phalerei nepos τοῖς Παναθηναίοις ὕπαρχος ὢν, ἴκριον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀριστα γόρᾳ, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν, Tabulatum erexit Aristagoræ Corinthiæ, pellici suæ, super quo sc. ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. quoque ἰκρία esse dicit non solum τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεὼς, et τὰ ὀρθὰ ξύλα τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρώρας, verum etiam τὰ ἐπὶ τοῖς ξύλοις κατασκευαζόμενα θεωρεῖα, s. τὰ ξύλινα ἐφ' ὧν ἐθέων πρὸ τοῦ τὸ ἐν Διονύσου θέατρον γενέσθαι. [Conf. Phot. p. 106, 3.] Eid. Hes. ἰκρίον est etiam σανίδωμα ἢ ξύλον ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ξέονται, Tabulatum s. Lignum super quo sontes cruciantur. Et ap. Suid., Ἰκρίῳ Ἰουδαῖοι τὸν Σωτῆρα προσήλωσαν, Tabulæ erectæ Servatorem affixerunt : nam et τὰ ὀρθὰ ξύλα vocari ἰκρία, testatur idem Suid. et Hesych. : quales ap. architectos sunt Arrectariæ tabulæ. Evangelistæ quod ibi ἰκρίον dicitur, vocant σταυρὸν, Palum erectum, Furcam. Sed et ἱστὸν vocari ἴκριον, testatur. Eust. veterum gramm. auctoritatem allegans : nam et nauticus malus est ὀρθὸν ξύλον, Lignum erectum : unde ἴκρια interpr. etiam Sublicas, Palos, Perticas. Nota vero ap. Eust. [p. 233, 45; 1037, 34; 1533, 20] scribi ἴκρια, proparoxytonως, ut ap. Suid. quoque in manuscripto etiam Codice : ap. Hesych. vero et Etym. ἰκρία, paraxytonως. [Ἴκριον, τὸ σανίδωμα, inter proparoxytona est ap. Arcad. p. 119, 18.] Ac si Etymologo credimus, ἰκρία dicuntur non solum τὰ σανιδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι : sed etiam πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἱονεὶ ἰκήριά τινα ὄντα. [Strabo 12, p. 549 : Ἐπιτίθενται δὲ καὶ τοῖς ὁδοιποροῦσι, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων· ubi Turriculas significat. Schneid.] Inde porro paragoge poetica dicitur Ἰκριόφι pro ἰκρίων : ut Od. O, [283] : Ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς, Super tabulato navis, ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων. Et [551] : Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν, Ex s. De tabulatis navis. [Apoll. Rh. 1, 566 : Ἐπ' ἰκριόφιν· 4, 80 : Ἀπ' ἰκρ.]

[Ἰκριοπηγὸς, ὁ.] Inde et Ἰκριοπηγοὶ ac Ἰκριοποιοὶ dicuntur Tabularum coagmentatores, Qui tabulata conficiunt. Posterius legitur ap. Polluc. 6, c. 27 [§ 125]. Ibi enim ἰκριοποιοὺς esse dicit τοὺς ποιοῦντας τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν ἰκρία, Qui conficiunt tabulata in foro.

[Ἰκριόφι. V. Ἰκρίον.]

[Ἰκριόω, Ex tabulatis ædifico. Lex. rhet. p. 260, 2; Etym. M. et Suidas s. Ἐδωλιάσαι. Dio Cass. 43, 22 : Θέατρόν τι κυνηγετικὸν ἰκριώσας· 59, 7 : Δειριβιτωρίῳ ἰκριωμένῳ.]

[Ἰκρίωμα, τὸ, Tabulatum. Hesych. : Κατῆλιψ, ... ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ. Eustath. p. 903, 54 : Τὰ λεγόμενα ἰκριώματα, ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρῶτα τίθενται.]

[Ἰκριωτὴρ, ῆρος, ὁ, Tigillum. Pollux 10, 157.]

[Ἰκταῖος. V. Ἴκτιος.]

[Ἰκταίνομαι. Hesych. : Ἰκταίνοντο, ἠσθάνοντο.]

[Ἴκταιον (?), τὸ τρόφημον (τρόφιμον), Theognost. Can. p. 15, 33.]

Ἴκταρ [Ἴκταρ probat Eustath. p. 1936, 12], Prope, ἐγγὺς Hesychio, qui ἀπὸ τοῦ ἱνεῖσθαι derivatum scribit, significante nimirum ἐφικνεῖσθαι et καθάπτεσθαι, Attingere. Suid. quoque παρὰ τὸ ἐφικεῖσθαι dictum tradit, exponens et ipse ἐγγὺς, πλησίον : et quidem Atticum esse testatur Galen. Plato De rep. 9, [p. 575, C] : Καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει, proverb. pro Longe a scopo jaculatur, Prorsus ad scopum non pervenit, Scopum nullo modo attingit. [Ælian. N. A. 15, 29 : Οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος. V. Ruhnk. ad Tim. p. 149. Georgii Pachymeris exempla v. in Glossario Possini p. 481 sq. Lucian. Lexiph. c. 21, ubi vocabulorum Atticorum usum ridet : Οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι.] Hesych. ἴκταρ exp. præterea πρόσφατον, ἄρτι, Recens, Nuper, Modo : item πυκνῶς, ταχέως, ἐξαπίνης, Crebro, Cito, Repente : ut ap. Hesiod. quoque Theog. [690] : Οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο, exp. ταχέως : veruntamen et ἐγγὺς παρεπόμενοι, Propius affectantes. || Ἴκταρ, inquit Galen. in Lex. Hipp., ap. Atticos quidem significat ἐγγύς : ap. Hippocr. vero Γυναικείων 2 ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. Erotian. quoque in suo Lex. Hipp. meminit hujus vocis, sed in priori tantum signif., non item in posteriore. Ἴκταρ, inquit, ap. Atticos est ἐγγὺς, ut et Æsch. in Eumen. [1000] dicit, Χαίρετ' ἀστυκὸς λεὼς, Ἴκταρ ἥμενοι Διός· qui itidem in Edonis hac voce utitur. [Agam. 115 : Ἴκταρ μελάθρων.] Ischomachus vero et Cydias Mylasseus scripserunt ἴκμαρ : cujus rei causa est vocis istius ignoratio. Sunt qui properispωmenωs scribant ἶκταρ : sed potius paroxytonωs scribi debet, ut et in vet. Cod. manuscr. || Ἴκταρ est et Piscis nomen, teste Eust. [p. 1936, 12, ex Callimachi ἐθνικαῖς ὀνομασίαις ap. Athen. 7, p. 329, A. Hesych. : Ἰκτάρα, ἐθνικῶς, ἰχθύς. Quocum Salmas. comparat Κτάρα piscis nomen ab Hesychio annotatum.]

Ἰκτάω, Venio, s. Ventito. Unde ἰκτᾷ, quod Hesych. exp. ἥκει, [ἦλθεν. Ex ἶκται depravatum videtur Meibomio].

[Ἰκτέα, ἀκόντιον, Hesych. Fortasse pro Ἰτέα. G. D.]

Ἰκτεράω, s. Ἰκτεριάω, Ictero laboro, Aurugine s. Regio morbo laboro, Felle suffusus sum. Posterius legitur ap. [Polluc. 4, 187,] Diosc. 3, [c. 1; add. 4, 1]. Et ap. Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Κατ' ἰατρεῖον. Ibi enim dicit : Ἐὰν μὲν γὰρ ἅπαντα αὐτῷ φαίνηται γευομένῳ πικρὰ, καθάπερ τοῖς ἰκτεριῶσι, χολῆς ἐμπεπλῆσθαι τὴν γλῶτταν. [Antonin. 6, 57 : Τοῖς ἰκτεριῶσι τὸ μέλι πικρὸν φαίνεται. Rufus p. 51 Matth. : Τῷ ἰκτεριῶντι. G. D. Galen. vol. 6, p. 250, 11 : Ἐπὶ τῶν ἰκτεριώντων· vol. 18, part. 1, p. 250, 10 : Τοὺς ἰκτεριῶντας· et ib. p. 289, 17 : Πόσους ἰκτ. χολαγωγῷ παράχρημα τὸν ἴκτερον ἰασάμην. Heliod. Æth. 3, 8 : Ὁ χαραδριὸς τοὺς ἰκτεριῶντας ἰᾶται· ad quem l. vid. Coraes part. 2, p. 124. Hase.]

[Ἰκτερίας, ὁ.] Ab ave ictero dictus Ἰκτερίας λίθος, Icterias lapis, colore nimirum eam referens. Plin. 37, 10, [61] : Icterias aliti lurido similis, ideo existimatur salubris contra regios morbos. Est et alia eodem nomine liquidior. Tertia folio viridi similis, latior prioribus, pene sine pondere, venis luridis.

[Ἰκτεριάω. V. Ἰκτεράω.]

[Ἰκτερικὸς, ἡ, όν.] Ead. signif. [qua ἰκτεριώδης] dicitur Ἰκτερικὸς, Galen. Comment. in Prorrhet. 1 : Τῆς λευκῆς διαχωρήσεως, ἥτις ἐστὶν ἴδιον τῶν ἰκτερικῶν σύμπτωμα. [Geopon. 12, 17, 9 : Ἰκτερικοὺς ... θεραπεύει. Ib. 32, 1.] Sic Plin. 20, 9 : Ictericis radicis crudæ succum gargarizandum bibendumque demonstrat. [Galen. vol. 2, p. 42, 17 : Πρὸς τῷ μὴ κενοῦν ἐκ τοῦ σώματος τῶν ἰκτερικῶν τὴν χολήν. Id. ib. p. 40, 3 et 13; vol. 14, p. 164, 3; 455, 3; 456, 5 et 6, similiterque multis ll. Hase. Auruginosus, Luridus, Arquatus, Gl.]

[Ἴκτερις. V. Ἴκτερος.]

Ἰκτεριώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἰκτερώδης, ut ap. Hippocr. in Prorrhet. 2 : Οἷσι δὲ τὰ χρώματα νέοις ἐοῦσι πονηρά ἐστι πολὺν χρόνον, ξυνεχέως δὲ μὴ ἰκτεριώδεα τρόπον, οὗτοι κεφαλὴν ἀλγέουσι, Non in modum ictericorum s. eorum qui ictero laborant. Item vero e Diosc. 2 et 3, [c. 114, et 5, 68] affertur ἰκτεριώδης pro Regio morbo laborans, Felle suffusus. Rursum ap. Hippocr. in Coac. Progn. [p. 179, A] : Ὅσοισι ὀφθαλμὸς ἰκτεριώδης καὶ ἀχλυώδης, Quibus oculi aurugine et nubecula sunt suffusi.

[Ἰκτερόεις, εσσα, εν, i. q. ἰκτεριώδης. Nicand. Al. 475 : Τῶν ἤτοι ζοφόεις μὲν ἐπὶ χλόος ἔδραμε γυίοις ἰκτερόεις.]

Ἴκτερος, ὁ, Icterus, Morbus regius s. arquatus : i. e. effusio biliosi humoris in corpus universum [Hesych. : Ἴκτερος, πόνος ὠχροειδὴς ἀπὸ θυμοῦ ἐπεγειρόμενος. Similiter Photius, Cyrill., Suidas], oriens vel ab obstructione vesicæ illius quæ bilem recipit, vel a calida et sicca totius corporis maximeque hepatis intemperie, aut facultatis secretricis imbecillitate : vel a venenatorum morsibus aut potu pharmacorum deleteriorum : vel per morborum biliosorum crises. Est vero et niger icterus qui fit obstructione lienis, et in eo nigra bilis effunditur in corpus, et color niger apparet. Hippocr. De locc. in homine : Ἴκτερος ἢν ἐπιγένηται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. [Ἴκτερος ὁ ὀξὺς ap. Hippocr. p. 58, 16; 490, 46. Duplex icterus descri-

bitur p. 472, 35. Icteri quattuor p. 551, 8; 556, 55. Auctor Definn. medic. p. 397, 54 ed. Bas. : Ἴκτ. ἀνάχυσις χολῆς εἰς τὸ δέρμα, ὥστε βάπτεσθαι τὴν ἐπιφάνειαν καὶ χλώρὰν ἀποτελεῖσθαι καὶ κακοῦσθαι τὸ δέρμα· καὶ λευκαὶ αὐτοῖς αἱ κατὰ κοιλίαν διαχωρήσεις γίγνονται. Foes.] Diosc. 3 : Ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἀποκαθαίρει, Morbum regium per nares purgat. || Avis quædam ἴκτερος vocatur a colore : quæ si spectetur, sanari id malum tradunt, et avem mori. Hanc puto Latine vocari Galgulum. Plin. 30, 11. Meminit ejus et Oppianus. [Anonym. Rhedigeranus Ms. : Ἴκτερος ζῶον λέγεται ἀπὸ τῆς χροιᾶς, ὃν εἰ τῷ πάθει τούτῳ τις ἐνεχόμενος ἴδοι, φευξεῖται εὐθὺς τὴν νόσον. Schneid. || Ἰκτερις, Aurugo, Gl.]

[Ἰκτερόω.] Ἰκτεροῦσθαι, Tentari aurugine, Corripi morbo regio, Arquato infestari, Felle suffundi. Hippocr. Prorrhet. 1 : Τοῖσι τουτέοισιν ἰκτεροῦσθαι κακόν. Et Galen. in Comment. ibid. : Παρακρούσαντός τε καὶ ἰκτερωθέντος ἐπὶ κωφώσει καὶ οὔροις ἐξερύθροις. Ibid. Hippocr. rursum dicit : Κακὴ δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ἰκτέρῳ μώρωσις· pro τὸ ἰκτερωθέντα παρακρούεσθαι.

Ἰκτερώδης, ὁ, ἡ, Ictero similis : item Icterum s. Morbum regium denotans : ut quum Hippocr. in Coac. Progn. dicit : Αἱ πυκναὶ ἀναστάσιες ὑπόγλισχροι, ἰκτερώδεες, sc. εἰσὶ, Morbum regium significant, Icteri signa sunt. Idem ἰκτερώδεας vocat Qui ictero s. arquato laborant, Aphor. s. 5, artic. 71 : Οἱ ἰκτερώδεες, οὐ πάνυ τι πνευματώδεές εἰσι. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 69, D : Ἰκτερώδη τὴν ἐπιφάνειαν. Schol. Nicand. Al. 475.] Dicitur et Ἰκτηριώδης. [Quod v. De utraque forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 80.]

[Ἴκτευ, κρατεῖς. Λάκωνες, Hesych. Ἴκτεις Buttmann. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 79, ἴκτω pro ἔχω dictum esse conjiciens.]

[Ἰκτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἴκτερος. Levit. 26, 16, sec. Vat. Schleusn.]

[Ἰκτήρ. Ἰκτήριος. V. Ἰκετήριος.]

Ἴκτης, ὁ, Hesychio est ἱκέτης, ἔπηλυς, πτωχὸς, Supplex, Advena, Mendicus. [Vitiose Theognost. Can. p. 15, 33 : Ἴκτης, οἰκέτης. Scr. Ἴκτης, ὁ ἱκέτης. De spiritu dubitat schol. Hom. Od. P, 352 : Ἀνδρὶ προΐκτῃ· ἴκτης ψιλωτέον· παρὰ γὰρ τὸ παραβάλλειν τὴν χεῖρα καὶ αἰτεῖν δωρεάν. Ἢ ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖν ἱκετεύων, εἰ δασύνεται.]

Ἰκτίδεος, έα, εον, E mustela sylvestri s. viverra confectus. Hom. Il. K, [335] : Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην κυνέην, Galeam e mustelina pelle. [V. Κτίδεος.]

[Ἰκτικὸς, ὴ, ὸν, Qui venire, incedere potest. Hesych. s. Ἴκμενον.]

Ἰκτὶν, ῖνος, ὁ, et Ἰκτῖνος, ὁ, Milvus : avis e genere τῶν γαμψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν : ut Plin. quoque 10, 10, milvum esse dicit ex accipitrum genere, sed magnitudine differentem : avem rapacissimam et famelicam semper. [Chœrob. ap. Bekk. in annot. ad Etym. M. p. 901 : Ἡ ἴκτινα αἰτιατικὴ προπαροξυνομένη, οἷον ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει (fr. 525) « Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγας (scr. ἁρπαγῆς) τρέφων » οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῆς ἰκτίν εὐθείας· οὐδαμοῦ γὰρ ἡ εὐθεῖα αὕτη εὑρηται ἐν χρήσει· ἀλλ' ἔστιν ἴκτινος ἡ εὐθεῖα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ « Ἴκτινος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας. » Τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ « Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίχ' ἰκτίνου δίκην. » Εἶτα ἡ δοτικὴ ἰκτίνῳ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἴκτινον, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ « Ἀλλὰ προσέδωκας τάλαντον εἶναι παρ' ἡμῖν τὸν ἴκτινον. » Εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατικὴ κατὰ μεταπλασμὸν γέγονεν ἴκτινα, ὥσπερ ἁλίτροχον ἁλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ καὶ διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πινδάρῳ. Quæ minus plene leguntur in Etym. M. p. 470, 33, qui ἴκτινα ex Platone memorat.] Prius porro ἰκτὶν [non hoc, sed accusativus ἰκτῖνα] legitur 11, [14. Ap. Pausan. 5, 14, 1 : Οἱ γὰρ ἰκτῖνες πεφυκότες, ἰκτῖνοι scribendum esse tanto probabilius videtur, quum statim sequatur ἰκτῖνος. Ἰκτῖνοι pro ἰκτῖνες ex cod. restitutum Æliano N. A. 1, 35. Ἰκτῖνες in versu Sophoclis ap. Athen. 9, p. 400, B (ubi recte ἰκτῖνοι), posuit Eustath. p. 1534, 15. Ἰκτῖσι Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 46, 17. G. Dind. Ἰκτῖνες schol. Greg. Naz. Stel. 2, p. 94. Hemst.] : alterum passim non ap. Aristot. solum [H. A. 2, 15; 6, 6; 8, 3; Ælian. N. A. 2, 47] et Aristoph. in Avibus [501, Herodot. 2, 22], sed etiam ap. Lucian. et in Epigr. Ap. Lucian. inquam, Timone [c. 54] : Προ-

αρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα. Epigr. [Automedontis Anth. Pal. 11, 324] : Ἔχει γὰρ ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην. Sed notandum ap. Suid. et Aristoph. proparoxytonως scriptum esse ἴκτινος, apud alios properispωmenως ἰκτῖνος. [Ἰκτῖνος probatum fuit Herodiano : v. infra s. Ἴκτινος. Utroque modo in codd. Aristophanis, Æliani aliorumque scriptorum scribitur.] || Est vero et e luporum genere quidam, Οὔτινες ἰκτῖνον πολιότριχα φῶτες· ἔλεξαν qui nimirum ἀργυρέοις νώτοις καὶ γαστέρι λευκῇ Ηαμφαίνει, δνοφερὸς δὲ μόνων ἄκρα νείατα ταρσῶν, teste Oppian. Cyn. 3, [331. || Ἰκτὸς, ὁ ἰκτῖνος. Περγαῖοι, Hesych.]

[Ἰκτίνινος, ὁ, ἡ, Milvinus, Gl.]

[Ἴκτινος s. Ἰκτῖνος. V. Ἰκτίν. || Ictinus, n. pr. architecti celeberrimi cujus opera Pericles usus est : v. Strabo 9, p. 395, Pausan. 8, 41, 9, Plut. V. Pericl. c. 13. De accentu Eustath. p. 1825, 12 : Ἡρωδιανὸς ἱστορῶν ὅτι Ἰκτῖνος παρὰ Ἀττικοῖς οὐκ ἄσημος δημιουργὸς δμώνυμος τῷ ὄρνιθι, οὗ καὶ τὴν περισπωμένην φυλάσσει ἐν τῇ παραληγούσῃ.]

[Ἰκτῖνώδης, ὁ, ἡ, Milvo similis, Rapax ut milvus. Ἰκτ. ἄνθρωπος Æneas Gaz. p. 132.]

[Ἴκτιος, ία, ιον, i. q. ἱκέσιος. Æsch. Suppl. 385 : Μένει τοι Ζηνὸς ἰκτίου κότος. Sic correxi librorum scripturam metro adversam ἰκταίου. G. Dind.]

[Ἴκτις.] Ἰκτὶς, ίδος, ἡ, Mustela sylvestris, et domestica major, Plin. 29, 4. Ap. Lucian. [De dips. c. 3, ubi Bochartus ἀκρίσι restituit pro ἰκτῖσι,] leguntur ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, e membrana alas habentes, ut vespertiliones. Sunt qui Viverram interpr. [Ἰκτίδος ap. Aristot. H. A. 2, 1; ἴκτις vero 9, 6, et ἴκτιδος ap. Nicand. Th. 196, quem rectum esse accentum cognoscitur ex Arcadio p. 35, 6, et ex Eustath. p. 809 extr., ubi de v. ἰκτίδεος exponens, Οἱ δὲ, inquit, καὶ πανοῦργον τὴν ἴκτιν τὸ ζῷον ἱστοροῦσι καὶ μεῖζον μὲν γαλῆς καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον. Οἱ δὲ ἀγρίαν λέγουσιν εἶναι γαλῆν· καὶ ἑτέρωθεν δὲ εἰκασμὸς τοῦ ζῴου συνάγεται τοιοῦτος. Ταρτησία, φασὶ, γαλῇ ὅμοιόν τι ἴκτιδι. Εἰ δὲ καὶ ταυτὸν ἴκτις αὕτη βαρυτόνως καὶ ἰκτὶς ὀξυτόνως ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ, μεμνημένῳ ἰχθυοφάγου ἰκτίδος, οὐκ ἀναγκαῖον ἄρτι ζητεῖν. In versu Aristoph. Ach. 880 : Ἰκτίδας, ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας, ἰκτῖδας, quod in Bekkeri editione legitur, scribendum metri caussa foret, nisi probabilior esset emendatio Elmsleji ἰκτίδας, ἐνύδριας. G. D. Galen. vol. 2, p. 323, 2 : Δι' οὓς (digitos fissos, invicemque distantes) καὶ ῥᾳδίως ἀνέρχεται πρὸς τὰ μετέωρα ὁ πίθηκος, ὥσπερ αἱ γαλαῖ, καὶ οἱ μύες, ἴκτιδές τε καὶ ὅσα τοιαῦτα· conf. ib. p. 535, 18. Trophil. ap. Stob. Floril. tit. 100, § 22 : Τὸ τῆς ἴκτιδος λέγεται αἰδοῖον εἶναι ... στερεὸν διὰ παντὸς οἷον ὀστοῦν. Hase.]

[Ἰκτορεύω. V. Ἰκετορεύω.]

[Ἰκτὸς, ὁ. V. Ἰκτίν.]

[Ἰκτὸς, ὴ, ὸν, Similis. Theognost. Can. p. 15, 32 : Ἰκτὸν τὸ ἐοικός. Conf. Ἐϊκτός.]

[Ἰκτὺς, ύος, ἡ, Imago. Theognost. Can. p. 16, 1 : Ἰ., ὁμοίωμα, εἰκών.]

[Ἴκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Supplex. Æsch. Suppl. 661 : Ζηνὸς ἴκτορας ἁγνοῦ.]

Ἴκω, ξω, aor. 1. ἶξα, Venio. Hom. Il. K, [142] : Ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Il. B, [667] : Ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος. Hesiod. Sc. [32] : Τάχα δ' ἶξε Τυφάονιον. Et præt. imperf. ἵκον, Il. A, [317] : Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sed pro ἵκεν ap. hunc poetam quædam exempll. habent ἧκεν. Eust. tamen [p. 109, 30] annotat ubique ap. Hom. cum ι scribi, a quo esse factum ἱκάνω et ἱκνῶ, et a posteris Homeri ἥκω per η. [Photius p. 21 : Ἱκέτω, παραγενέσθω. Quod ἱκέσθω scribendum videtur ex libris quibusdam Suidæ.] At Ἶξον, Od. Γ, [4] : Οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, ἶξον· itidemque Il. K, [470] : Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, est præt. imperf. tanquam a th. Ἴξω facto e fut. Sed observandum est Eust. in illo l. Il. K, ἶξον exponere κατέλαβον, itidemque in illo Il. A, ἵκεν, κατελάμβανεν : addentem tamen, posse etiam intelligi per ellειpsin præpositionis, pro εἰς οὐρανὸν ἤρχετο. [Pind. Nem. 5, 91 : Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις. Particip. ἵκων in libris vitiose ἱκὼν scriptum Ol. 5, 20, Pyth. 11, 48. Non utuntur hoc verbo Attici, excepto uno loco Æschyli ap. Macrob.

Saturn. 5, 19, ubi etymologiæ caussa positum est : Ἢ καὶ Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις· πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότους τόδ' ἐς φάος. Megarensis ap. Aristoph. Ach. 820 : Ἵκει πάλιν ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ· ubi cod. Rav. ἥκει.] || Ἵξαι, Venire, Hesych. Ἵκτο pro ἵκετο, Venit, per sync. Hesiod. [Th. 481] : Ἔνθα μὲν ἵκτο φέρουσα. Ἱγμένος, Qui venit : ὁ ἐλθών : ab ἱκνέομαι s. ἵκομαι. Ἵκοντες Hesychio sunt non solum παραχωροῦντες, sed etiam ὑπακούοντες. Meminit Hesych. quoque thematis ἵκομαι, exponens et Venio et Supplico : nam ἱκόμενον poni tradit non solum pro παραγενόμενον, sed etiam pro ἱκετεύοντα. Reperitur et εἴκω pro ἵκω positum : unde ap. Hes. εἶκεν expositum ἦλθεν; et Εἴκετο, ἦλθε, παρεγένετο : necnon Εἰκέσθαι, παραγενέσθαι. [ῑ]

[Ἰλάγματα, ἱμάτια, Hesych. Pro εἰλίγματα vel ἑλίγματα. Hemst.]

[Ἰλαδόν. V. Εἰλαδόν.]

Ἱλάειρα, ἡ, Hesychio est σελήνη, Luna. [Empedocles ap. Plut. Mor. p. 920, C : Ἥλιος ὀξυμελὴς (ὀξυβελὴς Xylander) ἠδ' ἱλάειρα σελήνη, i. e. Renidens, Suaviter fulgens. Nam sic scripturam librorum ἡ δὲ λάϊνα correxit Xylander, nisi quod ἠδ' αὖ ἱλάειρα scripsit, propter alium versum Empedoclis ap. Simplic. in Aristot. Phys. 2, fol. 74ᵇ : Ἡ δὲ φλὸξ ἱλάειρα μινυνθαδίης τύχε γαίης· quem Simplicius quum omissis verbis præcedentibus apponeret, ἡ δὲ φλὸξ fortasse posuit pro eo quod Empedocles videtur scripsisse ἢ φλόξ. Apollodorum 3, 10, p. 314, Hilairam et Phœben Leucippi et Philodices, Inachi filiæ, filias facere, quas Dioscuri duxerint uxores, de quo conf. schol. Hom. Il. Γ, 243, Phœben autem Lunam vocari, ab Xylandro annotatum est. Hilaira et Phœbe Dioscurorum uxores, Apollinis filiæ, memorantur a Pausan. 2, 22, 5; 3, 16, 1; 4, 31, 12. G. Dind.]

[Ἱλάζω, Expio, Placo. Inc. Levit. 6, 26, ἱλάζων sec. codd. Lips. et Coisl. Adde ex iisdem codd. Inc. Levit. 9, 15. Schleusn. Lex.]

[Ἵλαθι. V. Ἱλάω.]

[Ἱλαῖος. V. Εἱλαῖος.]

[Ἵλαξ, ἡ πρῖνος (Ilex), ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες, Hesych. (post Ἴλεθμός), ubi Musurus Ἴλεξ correxit. Sed Draco p. 51, 6 : Ἴλαξ τὸ ι καὶ αξ μακρὸν ἔχει· et p. 18, 24.]

Ἵλαος, ὁ, ἡ, Propitius, ὁ πρόθυμος ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους, Eust., respiciens etym., quam in Ἱλάω afferam, ad Hom. Il. A, [583] : Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, Propitius erit nobis, si sc. eum ἐπέεσσι καθάψῃ μαλακοῖσι. Hesiod. Op. [338] quum dixisset, Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι (θεοὺς), subjunxit, Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. [Δαίμονος ἱλάοιο Euphorion ap. Chœrob. in Bekk. An. p. 1383. Æsch. Eum. 1040 : Ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ δεῦρ' ἴτε σεμναί. Duplicato ἵλαος Paul. Sil. Amb. 273 : Σὺ δ' ἵλαος ἵλαος εἴης.] Quamvis vero diis peculiariter h. v. tribuatur, reperitur tamen simpliciter etiam positum ut propitios quoque parentes dixit Plaut. Il. I, [635] in oratione ad Achillem : Σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν· de quo irato paulo ante dixerat, Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, νηλής· ut ἄγριος θυμὸς et ἵλαος θυμὸς, sibi opponantur, item νηλὴς et ἵλαος. [Il. Γ, 178 : Θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.] || Exp. etiam Hilaris. [Hom. H. Cer. 204 : Μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἱλάον σχεῖν θυμόν. || Syllaba prima constanter producitur : secundam ex lege longam esse, sed a poetis interdum corripi notavit Chœrob. in Bekk. An. p. 1383, exemplum afferens Parthenii Ἵλαος ὦ ὑμέναιε. Eadem mensura Pind. Ol. 3, 62, Pyth. 12, 7. Soph. OEd. C. 1480 : Ἵλαος, ὦ δαίμων, ἵλαος, εἴ τι γᾷ etc. Nonn. Jo. cap. 13, 91. || Ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, i. q. ἵλαος, ex eoque Attice factum ut λεὼς e λαός. [Soph. El. 1376 : Ἵλεως αὐτοῖν κλύε· Tr. 763 : Ἵλεω φρενὶ ... κατηύχετο· OEd. C. 44 : Ἀλλ' ἵλεω μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο. Eur. Hel. 1013 : Ἡ Κύπρις δέ μοι ἵλεως μὲν εἴη· ubi disyllabum est.] Xen. Cyrop. 1, [6, 2] : Θεοὶ ἵλεώ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Plato Leg. [4, p. 712, B] : Θεὸν δὴ πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλώμεθα· ὁ δ' ἀκούσειέ τε καὶ ὑπακούσας, ἵλεως εὐμενής τε ἡμῖν ἔλθοι, συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, Deum ad civitatis constitutionem invocemus : ille vero nos exaudiat, exoratusque, propitius ac benevolus adsit, una nobiscum civitatem ac leges constituturus. Athen. 8, [p. 363, C] : Διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἠξίουν γίνεσθαι, ἐπιφωνοῦντες ἰὴ, ἰή. Hominibus etiam interdum tribuitur significatque Facilis, Benignus, Clemens : sicut Plautus Propitios quoque parentes dixit, ut in Ἵλαος indicavi. [Plato Leg. 2, p. 664, C : Τοῖς νέοις ἵλεων μετὰ πειθοῦς γίγνεσθαι ἐπευχόμενος· 5, p. 747, E : Τοὺς ἀεὶ κατοικιζομένους ἵλεω δεχόμενοι. Dual. ἵλεω Euthyd. p. 273, E. Neutr. plur. ἵλεα Phæd. p. 95, A.] Plut. [Mor. p. 422, B] : Ἀπαρὴς εἶναι καὶ πρόθυμος ἀκροατὴς, ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, Præsertim quum facilem se præberet et traderet. Anton. [c. 82] : Ἵνα δι' ἐκείνων ἵλεώ σου τύχοιμι καὶ πραοτέρου. || I. q. ἱλαρὸς opp. τῷ λυπούμενος, σκυθρωπὸς, ut ostendit Athen. 8, [p. 363, C] ex Ephippo comico : Ἐὰν λυπούμενος Τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, Ἐφίλησεν ... ἦσε, παρεμυθήσατο· atque hac ratione, Ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε πᾶν Αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων. Sic etiam accipitur ap. Plat. Symp. [p. 206, D] : Ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. [Leg. 7, p. 792, A : Ὁ δύσκολος οὐδαμῶς τε ἵλεως.] Et ap. Plut. [Mor. p. 597, F] : Τῷ Πελοπίδα τὴν δεξιὰν ἐνέβαλε, καὶ τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος, ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε. Reperitur vero et Ἵλεος ap. poetas. Orph. Hymn. [17, 19] : Ἵλεον [nunc ἵλαον legitur] ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα θύταις [μύσταις. Hesych. : Ἵλεον, ἵλαον, ἵλλεον (scr. ἵλεων cum Alberto), τριχῶς τὸ ἱλαρόν. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 410, 26 : Τός τε θεὸς ΙΛΕΟΣ ἦμεν· ubi Bœckh. ἱλέος scripsit.] || Adverb. est Ἱλέως, Animo propitio, Animo hilari, Hilariter. [Hesych. : Ἱλάως, ἱλέως, ἱλαρῶς, εὐμενῶς.]

[Ἱλαπίνη, ἡ.] Ἱλαπίνας, Hesych., [Photius] et Suid. afferunt pro θυσίας, ἑορτὰς, εὐωχίας. [V. Εἱλαπίνη. Ἱλαπινάζω ap. Photium et Suidam.]

Ἵλαρ [Ἴλαρ], τὸ, Hesychio ἀσφάλεια, φυλακὴ, κώλυμα, per diphth. frequentius scribitur. [V. Εἶλαρ.]

[Ἱλαραυγάται, οἱ Ἴβηρες. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Καὶ Ἱλαραυγάτης ποταμὸς, Steph. Byz.]

[Ἱλαρεύσμαι, Exsulto. Symm. Cant. 1, 4; Jes. 49, 13. Nili Sent. p. 322 Orell. Epist. Agathon. papæ Actt. Concil. t. 3, col. 1117, 12 : Ἱλαρευόμενοι περὶ τῆς τοιαύτης εὐσεβοῦς προθέσεως.]

[Ἱλαρεύς. V. Ἱλάρις.]

[Ἱλαρία, ἡ, Hilaritas. Herodotus Oribasii p. 70 ed. Matth. : Ψυχῆς ἱλαρία. Lucian. Amor. c. 17. Theophyl. Hist. p. 25, A : Ὃ δὴ σύνθημα τῆς ἱλαρίας ἐτύγχανεν ὄν. || I. q. γαλῆ. Suid. s. Γαλῆ ex Artemidoro 3, 28 : Καλεῖται δὲ πρός τινων (ἡ γαλῆ) κερδὼ καὶ ἱλαρία. Quod ex αἴλουρος corruptum videbatur Kustero.]

Ἱλάρια, τὰ, Hilaria. Macrob. Sat. 1, 21 : Præcipuam autem solis in his ceremoniis verti rationem, hinc etiam potest intelligi, quod ritu eorum καταβάσει finita, simulationeque luctus peracta, celebratur lætitiæ exordium, ad octavum calend. Aprilis, quem diem Ἱλάρια appellant : quo primum tempore sol diem longiorem noctu protendit. Hilarium solemnium meminit Fl. Vopiscus in Aureliano, initio, scribens, iis omnia festa et fieri et dici solere. Turneb. Hilaria existimat fuisse Matris deum ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia et nobilissima pompa, quovis e populo insignia cujusque dignitatis mentiente atque simulante libere et impune, ut internosci magistratus a simulatore plerumque non posset, ut ab Herodiano in Commodo describitur : quamvis ipse hoc nomen Hilariorum non exprimat. Maximus, Dionysii Areop. schol., ἱλαρίας ἡμέρας tempore idololatriæ duplices fuisse scribit : quasdam privatas, ut quum uxorem aliquis ducebat aut filium suspiciebat; quasdam publicas, quæ Ἱλάρια vocarentur : Ὡς ὅταν βασιλεὺς ἀναγορευόμενος τὰς δημοσίας ἱλ. παρεῖχε· καὶ οὔτε πένθιμα ἐν ταύταις φορεῖν ἐξῆν, ἀλλὰ καὶ θέαι καὶ θυσίαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετελοῦντο δημόσιαι· καὶ οἱ πενθοῦντες ἐπαύοντο καὶ ἐθεώρουν, καὶ ἐν εὐωχίαις ἀπαύστοις διῆγον τὰς ὡρισμένας ἡμέρας ταῖς τοιαύταις ἱλαρίαις· ap. Romanos autem peculiariter Ἱλάρια fuisse Festum in honorem Matris deum, s. potius δαιμόνων, ut dicit Demophilus

ἐκ τῷ Περὶ τῶν παρ' ἀρχαίοις θυσιῶν. [Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 345, 5 : Τῇ Ἱεραπόλει ἐγκαθευδήσας ἐδόκουν ὄναρ ὁ Ἄττης γενέσθαι καί μοι ἐπιτελεῖσθαι παρὰ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν τὴν τῶν ἱλαρίων καλουμένων ἑορτήν.] Hodie Hilaria vocari potest dies ille, qui vulgo *Quaresme-prenant*, vel *Quaresme-entrant :* item *Le jour Sainct Pansard*, magnum Christianorum opprobrium.

[Ἱλάρινος, η, ον, Hilaris, legitur Philon. vol. 2, p. 167, 8 : Ἐν ἱλαρίναις διάγοντες εὐθυμίαις. Codd. tamen ibi, ἱλαραῖς· et sic fort. melius. Hase.]

[Ἱλάριος, ὁ, Hilarius, et Ἱλαρίων, ωνος, ὁ, Hilario, nomina propria : de quibus v. Suidam et Fabricii Bibl. Gr.]

[Ἱλάρις, πόλις Λυκίας, ὡς Πολυχάρμιος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ἱλαρεὺς, Steph. Byz.]

[Ἱλαροδότης, ὁ, Hilaritatis, Lætitiæ dator. Sym. Sethi p. 112, F. Boiss.]

[Ἱλαροποιέω, Lætifico, Gl.]

Ἱλαρὸς, ὰ, ὸν, Hilarus, Hilaris, i. q. ἵλεως in posteriori signif., ut ex Athen. docui utriusque exemplo ex Ephippo comico allato. [Antiphan. ap. Athen. 6, p. 238, B : Ἐρωτικὸς, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ.] Xen. [Mem. 2, 7, 12] : Ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαραὶ ἦσαν. Lucian. [De calumn. c. 24] : Ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ. Sic ap. Suid. [ex Joseph. B. J. 6, 7, 2] : Ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαρὰν τοῖς προσώποις, εὔθυμοι τὴν τελευτὴν προσδέχεσθαι ἔλεγον, Hilari vultu atque læto, Cic. Appian. ap. Eund. : Σὺν βοῇ ἱλαρᾷ καὶ θορύβῳ χρηστῷ παρέπεμπτον αὐτόν. Item ἱλ. βίος ap. Lucian. [Vit. auct. c. 12], Hilara vita, Cic. Et ἱλαρὸν φέγγος ap. Aristoph. [Ran. 455], Hilara lux et læta, i. e. Hilaros reddens ac lætos. Sunt et ἱλαρὰ ᾄσματα ap. Athen. [15, p. 697, D], ut sunt carmina de amoribus : quemadmodum ibi declaratur, Σέλευκον τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν. [Philostr. Her. p. 663 : Ὡς ἐκδεδώκασιν ἱλαροὶ οἱ βότρυς· ubi Virgilianum *lætæ segetes* comparavit Boiss. p. 316. Id. p. 835 : Ζέφυρος ἱλαρὰν ἐργάζεται θάλατταν· 766 : Οἱ στέφανοι οὐκ ἀνθηροὶ ἔτι, ἀλλ' ἀφῄρηται αὐτοῖς τὸ ἱλαρόν. Ἱλαρὸν βλέπειν id. p. 755, 788.] Et neutr. subst. τὸ ἱλαρὸν, Hilaritas. [Athen. 14, p. 624, D : Τὸ ... οὐ διακεχυμένον οὐδ' ἱλαρόν.] Ap. Suid. : Ἔπρεπε [Ἐπέπρεπε] δ' αὐτῷ μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς ἱλαρόν. Plut. interpr. Faustum; sic enim ait in Sylla [c. 34] : Τὸ γὰρ εὐτυχὲς καὶ ἱλαρὸν Ῥωμαῖοι φαῦστον καλοῦσι. || Facilis, Humanus; nam ἱλαρώτερος, Suidæ εὐπροσιτώτερος. [|| Ἱλαρὴ, theriaca, de qua Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 875 : Ἱλαρήν μιν ἐπικλείουσι, γαλήνην, εὔδιον. || Adverb. Ἱλαρῶς, quod εὐθύμως, φαιδρῶς exp. Hesych. Xen. Apol. Socr. 33 : Ἱλ. προσεδέχετο τὸν θάνατον. Plut. V. Ages. c. 2 : Ῥᾳδίως φέρειν καὶ ἱλ. τὸ τοιοῦτο. Job. 22, 6 : Ἀναβλέψεις εἰς τὸν οὐρανὸν ἱλ. ἴ]

[Ἵλαρος, ὁ, Hilarus, n. pr. Ἱλ. Ἀσκληπιάδου in inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 245.]

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, Hilaritas. [Plut. V. Ages. c. 2 : Ἡ ἱλ. καὶ τὸ εὔθυμον. Proverb. 18, 22; Epist. ad Rom. 12, 8.]

[Ἱλαροτραγῳδία, ἡ, Hilara s. ludicra tragœdia. Suidas : Ῥίνθων ... ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης ἱλαροτραγῳδίας.]

Ἱλαρόω, Hilaro, Exhilaro, Hilarem et lætum reddo. [Sirac. 7, 25; 35, 8; 43, 27. Aristeas De transl. leg. p. 114 ed. Hav.]

Ἱλαρύνω, i. q. ἱλαρόω. [Symm. Ps. 27, 10 : Ἱλαρύνθη· et Jer. 52, 9 : Ἱλαρύνθητε. Basil. M. vol. 1, p. 45, C. Theophyl. Sim. Hist. p. 127, A : Ἱλαρυνθέντες ἐπὶ τῇ πανδαισίᾳ. Eustath. p. 15, 40 : Ἱλαρῦναι τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπόν.]

[Ἱλάρχης. Ἱλαρχία. V. Εἰλ—.]

[Ἵλαρχος, ὁ, Ilarchus, n. pr. ephori Lacedæmoniorum ap. Xenoph. Hell. 2, 3, 10.]

Ἱλαρῳδέω, Hilara carmina cano : cujus verbi exemplum habes in Ἱλαρῳδός.

Ἱλαρῳδία, ἡ, Hilarorum carminum cantio. Athen. 14, [p. 621, C] ex Aristoxene tradit, Τὴν μὲν ἱλαρῳδίαν, σεμνὴν οὖσαν, παρὰ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῳδίαν, παρὰ τὴν κωμῳδίαν. Quæ eadem ap. Eust. [p. 1941, 55] sunt, nisi quod pro παρὰ ap. eum legitur περὶ, utrobique.

Ἱλαρῳδὸς, ὁ τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητὴς, Athen. 15, [p. 697, D], Carminum hilarorum poeta. Ita vero dicti videntur, Qui carminibus de amoribus aut aliis rebus jucundis, quæ gravitate tamen quadam tragica condita essent, in theatro, conviviis, festisve celebritatibus, hominum animos exhilarabant. Athen. [14, p. 621, C] ex Aristocle : Σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν ὁ ἱλ. καλούμενος· οὐδὲ γὰρ σχινίζεται· χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρηπῖσι· ψάλλει δ' αὐτῷ ἄῤῥην καὶ θήλεια, ὡς καὶ τῷ αὐλῳδῷ. Ibid. idem Aristocles tradit, hos ἱλαρῳδοὺς suo tempore a quibusdam vocari solitos Σιμῳδοὺς, τῷ τὸν Σῖμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν.

[Ἱλαρῶς. V. Ἱλαρός.]

[Ἱλᾶς, ᾶντος, ὁ (constr. ex ἱλάεις), Propitius. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1186 : Περιττοσυλλάβως κλίνονται, οἷον πελεκᾶς πελεκᾶντος, ἱλᾶς ἱλᾶντος (scr. ἱλ—)· σημαίνει δὲ τὸν εὐμενῆ. Hesych. : Ἱλάντες (scr. ἱλᾶντες), ἐξευμενιζόμενοι. Arcad. p. 21, 26 : Τὸ ἱλιᾶς περισπᾶται ἀπὸ τοῦ ἱλέας (ἱλᾶς cod. Havn.). Corrig. ἱλᾶς ἀπὸ τοῦ ἱλάεις. Grammat. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 295, 15 : Ἱλὰς ὁ εὐμενής. G. Dind.]

[Ἵλας, α, ὁ, Ilas, n. pr. Pind. Ol. 10, 21 : Ἵλᾳ φερέτω χάριν.]

[Ἱλάσιμος, ὁ, ἡ, Propitians, Placans. Frequens ap. Nicet. Chon. in Annal. Schneid.]

[Ἱλάσκομαι. V. Ἱλάω.]

[Ἵλασμα, τὸ, Propitiatio, Placatio. Zosim. 2, 6.]

Ἱλασμὸς, ὁ, Placatio. Plut. Fabio [c. 18] : Ὅσα μέντοι πρὸς ἱλασμὸν θεῶν, ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις. Idem : Ἱλασμοῖς τισὶ καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, Placaminibus quibusdam s. placamentis, ut Liv., Plin. [V. Solon. c. 12, Camill. c. 7 extr.] 1 Jo. 4, [10] : Ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν, Placamen iræ suæ. Ab Hesych. exp. διαλλαγὴ, συγχώρησις, εὐμένεια, πραότης. [Similiter a Photio. Orph. Arg. 39 : Ἱλασμούς τε θεῶν· 552 : Ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα. ῑ]

Ἱλαστήριον, τὸ, Propitiatorium, quo nomine dicebatur Tabula quædam, qua cooperiebatur arca fœderis, Exod. 25, [18] et Ad Hebr. 9, [5]. Philo V. M. 3 [p. 668] : Ἧς ἐπίθεμα ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βιβλίοις ἱλαστήριον, Quod in sacris libris propitiatorium dicitur, Turn. : quod dicit videri esse σύμβολον φυσικώτερον μὲν τῆς ἵλεω τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ἠθικώτερον δὲ διανοίας. Id Exodi cap. 36, sine copula vocatur ἱλαστήριον ἐπίθεμα : ibid. tamen substantive etiam capitur. [Hesych. : Ἵλ., καθάρσιον, θυσιαστήριον. Dio Chr. vol. 1, p. 355 : Καταλείψειν γὰρ αὐτοὺς ἀνάθημα κάλλιστον καὶ μέγιστον τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ἐπιγράψειν, Ἱλαστήριον Ἀχαιοὶ τῇ Ἰλιάδι. Menander Exc. Hist. p. 352, 16 : Τείχει κατησφαλισμένων τὸ ἱλαστήριον. Joseph. Genes. p. 49, D : Τοῖς τοῦ ἱλαστηρίου προθύροις. Alia v. ap. Ducang.]

Ἱλαστήριος, ία, ιον, Cui placandi et propitiandi vis inest, q. d. Propitiatorius. [Niceph. Antioch. Vita Symeon. Stylit. in Actt. SS. Maii t. 5, p. 335, 17 : Χεῖρας ἱκετηρίους, εἰ βούλει δὲ ἱλαστηρίους, ἐκτείνας Θεῷ. Hase.]

[Ἱλαστὴς, ὁ, Propitiator, Reconciliator. Aq., Theod. Ps. 85, 4. Schleusn.]

[Ἱλατεύω, Expio. Samar. Lev. 8, 15 : Καὶ ἱλάτευσεν. Daniel 9, 18 sec. cod. Chis. : Σὺ ἱλάτευσον. Compositum exstat Εὐιλατεύω. Schleusn.]

[Ἱλαττία, ἡ, Ilattia, urbs Cretæ. Ex Polybii l. 13 memorat Steph. Byz. et gentile ponit Ἱλάττιος, ία, ιον.]

Ἱλάω, ήσω, item Ἵημι, Propitius sum : a quibus alioqui inusitatis themm. originem habent imperativi ἵλαθι et ἵληθι, sec. quosdam. Sed alii putant ἵλαθι per metaplasmum esse ex ἵλαε factum : e quo ἵλαθι sit ἵληθι : qua de re dicetur et infra. Ceterum dictum vult Ἱλάω Eust. [p. 649, 20] quasi ἵεμαι λάειν, i. e. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quod ii, qui propitii sunt, libenter videant eos, qui precibus aliquid petitum accedunt. Addit Idem, ab ἱλάω derivatum esse non solum ἵλαος, pro quo et ἵλεως, sed etiam ἱλαρός. At Ἱλάομαι active plerumque capitur pro Propitium facio, Propitio, quorum utroque Plaut. utitur, posteriori Suet. et Plin., Placo. Hom. Il. B, 550 : Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων, Propitium reddunt, Placant tauris et agnis mactatis.

Apoll. Arg. 2, [846] : Τόνδε πολισσοῦχον διαπέφραδε Βοιωτοῖσι Νεισαίοισι τε Φοῖβος ἐπιῤῥήδην ἱλάεσθαι, Propitiare, Placare. Imper. autem ἵλαθι, de quo supra, usus est ap. poetas itidem pro Propitiare, Placare, Propitius fias, Propitius sis. Theocr. 15, [143]: Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι. Luciani Epigr. [23, Anth. Pal. 11, 400] : Ἵλαθι, γραμματικὴ φυσίζοε, ἵλαθι, μοῦσα, Propitia esto. Pro quo per ectasin dicitur Ἵληθι. Hom. Od. Γ, [380] : Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Sunt tamen, ut paulo ante dixi, qui ἵλαθι putent per metaplasmum ex ἵλαε esse formatum : e quo ἵλαθι sit ἵληθι. Sed magis placet constituere th. inus. Ἵλημι, e quo sit ἵλαθι, sicut a πίμπλημι est πίμπλαθι, e quo πίμπληθι. [Utraque forma conjuncta ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 158 : Ἵλαθ' ἄναξ ἵληθι (ἵλαθι codex). Εἵληθι. Ἕλλαθι. Ἕλλατε. V. Εἵλημι vol. 3, p. 242, B; 756, C. || Particip. præter. Ἱλᾱώς. Hesych. : Ἱλαότι, ἱλαρῷ, ἱλέῳ.] || Ceterum ab ἱλάομαι fit Ἱλάσκομαι, ut φάσκω a φάω, idemque prorsus significans, Propitium reddo s. facio, Propitio, Placo. Hom. Il. A, [386]: Πρῶτος ἐγὼ κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι. Hesiod. Op. [336]: Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Plut. [Mor. p. 293, E]: Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Fut. autem et aor. possumus vel tanquam ad hoc irregul. vel tanquam ad ἱλάομαι regulariter referre. Il. A, [147]: Ὄφρ' ἡμῖν ἐκάεργον ἱλάσσεαι· et [443] : Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα, Ut propitiemus et placemus, propitium faciamus. [Plato Phæd. p. 95, A : Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου; ... πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ;] Plut. Sol. : Ἵλασο θυσίαις ἥρωας. [V. Thes. c. 15 : Ἱλασαμένοις τὸν Μίνω καὶ διαλλαγεῖσι.] Lucian. [De sacrif. c. 12]: Ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. [Templa pro diis nominantur ab Dione Chr. vol. 1, p. 83 : Καὶ τά γε ἱερὰ τοιούτοις κόσμοις (spolia dicit) ἱλάσκεσθαι, i. e. Nitida, Splendida reddi, ut interpr. Reisk.] Diversa autem constr. e Plut. Popl. [c. 21] citatur a Bud. : Ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενος τῷ Ἅδῃ, Quum e libris Sibyllinis orcum placasset, Sacrum piaculare fecisset. [Eadem structura Pausan. 2, 11, 6 : Ὧ δ' ἂν ἐνταῦθα τούτων ἱλάσασθαι θελήσῃ τις ... De poemate, quod tanquam libatio offertur victoribus, Pind. Ol. 7, 15 : Νέκταρ χυτὸν, Μουσᾶν δόσιν ἀθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων ... ἱλάσκομαι Ὀλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικώντεσσιν.] Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. ap. Apoll. Arg. 2, [807]: Τὸ μὲν (sc. ἱερὸν) μάλα τηλόθι πάντες Ναυτίλοι ἀμπέλαγος θηεύμενοι ἱλάξονται, Quo procul in pelago conspecto, nautæ eo venient eos placatum, s. ut propitios eos sibi faciant. Pass. quoque usurpatur. Unde ἱλάσθητι imperativus, Propitius fias, Propitius esto, pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Lucæ 18, [13] : Ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, Propitius sis mihi. Dicitur etiam ἱλάσθητί μοι τῆς παροίνιας, ut σύγγνωθί μοι τῆς ἀναισθησίας, Bud. || Ἱλάσκομαι, Expio. Ep. ad Hebr. 2, [17] : Ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, Expiare peccata populi. || At ἱλασμένος κριὸς, Num. 5, [8, ubi est κριοῦ τοῦ ἱλασμοῦ], Aries qui offertur pro expiatione, s. pro propitiando Deo. [ι natura longum est : correpto interdum utuntur Epici, ut in locis ab HSt. supra appositis. || Ἱλέομαι. Æsch. Suppl. 116 et 128 : Ἱλέομαι (ἱλέωμαι Ald. et Rob.) μὲν Ἀπίαν βοῦνιν. Ἱλάομαι Burgesius. || Ἵλασθαι pro ἱλάσκεσθαι dictum ab Orpheo Arg. 942 : Ἄρτεμιν ἵλασθαι (codex Ruhnk. ἱλάσκεσθαι) θέλξαι θ' ὑπερήνορα θῆρα.]

[Ἱλάων, ονος, ὁ, Hilaon. Hesych. : Ἱλάων, ἥρως, Ποσειδῶνος υἱὸς, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι Ἱλάονας ἔφη τοὺς Φάλητας, μεταφέρων ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυοὺς, ἢ τινας τοιούτους· ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπώδη φασίν.]

[Ἱλεδανὸς, ὁ.] Ἱλεδανοὶ, Suidæ οἱ δεσμοὶ, Vincula, Ligamina. [V. Ἑλλεδανός.]

[Ἵλεξ, Musuri conjectura. V. Ἵλαξ.]

[Ἱλέομαι. V. Ἱλάω.]

[Ἱλεοποιέω, i. q. ἱλεόω. Med. Antioch. Homil. p. 1216, A. Id. ib. p. 1225, D : Πῶς γὰρ δύναταί τις ἱλεοποιήσασθαι τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἄλλου, εἰ μὴ πρῶτον ὑπὲρ ἑαυτοῦ; Hase.]

[Ἱλεός. V. Εἵλεός.]

[Ἵλεος. V. Ἵλαος.]

[Ἵλερδα, ἡ, Ilerda, πόλις πρὸς τῇ Πυρήνῃ Ἰβηρίας. Ὁ πολίτης Ἱλερδίτης, Steph. Byz. Strabo 2, p. 161.]

Ἱλεόω, Propitium reddo, Propitio, i. q. ἱλάσκομαι. Et Ἱλεοῦμαι pass., ead. signif., Bud. [Plato Leg. 7, p. 804, B : Προσπαίζοντές τε καὶ ἱλεούμενοι. Quod pro ἱλασκόμενοι dictum annotavit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 44, 13. Lucian. De salt. c. 17 : Τούτοις ἱλεοῦται τὸν θεὸν δίς.]

[Ἱλεύς. V. Ὀϊλεύς.]

[Ἱλέω. V. Εἱλέω vol. 3, p. 239, C.]

Ἱλεωτήριον, τὸ, Propitiatorium, i. q. ἱλαστήριον, Suidas [ex Photio. Gregor. Nyss. t. 1, p. 183, D : Τὰ ἐν τοῖς πλημμεληθεῖσιν ἱλεωτήρια, Cærimoniæ ad expianda peccata. Hase.]

[Ἱλεωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἱλαστήριος. Greg. Nyss. t. 1, p. 603, A. Id. ib. p. 364, B : Ταῖς ἱλεωτικαῖς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν θυσίαις. Hase.]

[Ἵλη. V. Εἵλη.]

[Ἱληδά. Ἱληδόν. V. Εἰλ—.]

[Ἵληθι. V. Ἱλάω.]

[Ἱλήιος, ία, ιον, Ileus. Hesych. : Ἱλήιον, τὸ Ἰλιακὸν ἀπὸ Ἴλου· τὸ τῆς Ἰλίου πεδίον. Ex Hom. Il. Φ, 558 : Φεύγω πρὸς πεδίον Ἱλήιον· ubi schol. : Τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου. Ὁ δὲ Κράτης Ἰδήιον γράφει, ἵν' ᾖ τὸ ὑποκείμενον τῇ Ἴδῃ.]

Ἱλήκω, th. inus., a quo tamen in usu est optat. ἱλήκοις pro Propitius sis, Ne irascaris. [Hesych. : Ἱλήκοις, ἵλεως εἴης. Ἱλήκοι, ἐν εὐμενείᾳ ἔστω.] Item subjunct. Hom. [Od. Φ, 364] : Εἴ κεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Greg. in Carm. : Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, Et in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 154] : Ἱλήκοις πολιοῦχε. Et, Ἱλήκοις, ὦ Ζεῦ, Propitius sis, Ne irascaris, Pace tua dixerim. [Rufin. ib. 5, 73. Alciphr. 3, 68 : Θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε. Schæf. Olympiod. in Platon. Gorg. c. 41, p. 125 : Ὅμως ἱλήκοι μοι ὁ Πλάτων, ubi in marg. adscriptum ἵλεως μοι εἴη. Albert. in Auctar. ad Hesych.]

[Ἱληθμὸς, ὁ, Congregatio. Hesych. : Ἱλεθμὸς, ἀθροισμός. Recte Albert. Ἱληθμὸς, i. e. εἰληθμὸς, de quo v. s. Εἰδηθμός.]

[Ἵλημι. V. Ἱλάω.]

[Ἰλιάδης, ὁ, Iliades (quo adject. Latini quoque poetæ utuntur), i. e. Trojanus. Eur. Andr. 1023 : Ἰλιάδαι βασιλῆες. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 77 : Ἅξει δ' Ἰλιάδαις οὐκ αἰετός. || I. q. Ἰϊλιάδης, quod v. -υυ-]

[Ἰλιᾰκὸς, ἡ, ὸν, Iliacus. Ἰλ. πόλεμος Strabo 1, p. 20, 24, 39; 8, p. 384. Ἰλ. στόλος 6, p. 262. Ἰλιακὸν ἢ Τρωϊκὸν πεδίον 13, p. 596-598. Coraes. Antiphil. Anth. Pal. 9, 192 : Μύθων ἵστορες Ἰλιακῶν. || Ad Iliadem (Homeri) pertinens. Herodiani librum Ἰλιακὴν προσῳδίαν sæpe memorant scholiastæ Homeri aliique gramm. Ejusdem fuit Ὀδυσσειακὴ προσῳδία. ῐ]

Ἰλιὰς, άδος, ἡ, Ilias : turdi species ceteris minor et minus versicolor, ut est ap. Aristot. H. A. 9, 20, et Athen. 2, [p. 65, B, cui ἰλιάδα ex Aristotele intulit editor Basileensis,] ubi etiam addit ex Alexandro Myndio, eam a quibusdam vocari τυλάδα. Sed notandum, Aldinam Athenæi ed. [et codices] habere ἰλλάδα [quod Aristoteli restituendum], itidemque Eust. [p. 947, 8, ex Athenæo. Ἰλιὰς legit Hesych. : Ἰλιὰς, τὸ Ὁμήρου σωμάτιον· καὶ ὄρνις ἡ κίχλη. Ἀριστοτέλης.] Alioqui Ἰλιὰς est et gentile nomen, i. q. Ἰλιακὴ, Iliaca : atque adeo Gaza ibi ἰλιάδα κίχλην vertit Iliacum turdi genus : ut dicitur Ἰλιὰς χώρη, Iliacus ager ab Herodoto [5, 94, et omisso χώρη 5, 122 : Ὅσοι τὴν Ἰλιάδα νέμονται. Γᾶς Ἰλιάδος Æsch. Ag. 453, Eur. Hec. 941. Πόλεως Ἰλιάδος ib. 104. Τροίαν Ἰλιάδα 922. Πατρὶς Ἰλιὰς 905. Θυμέλας οἴκων πατρὸς Ἰλιάδας Rhes. 236. Ἰλιὰς κόρα Andr. 128. Ἰλιάδες, αἱ, Mulieres Trojanæ, Tro. 245, Andr. 301. || Ἰλιὰς Ἀθήνη ap. Herodot. 7, 43, Arrian. Exp. Al. 1, 11, 12, et in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 484.] Item Ἰλιὰς est Liber s. Poema de rebus Iliacis, s. ad Ilium gestis : Homeri opus : Hipparchi autem, ἡ Αἰγυπτία Ἰλιὰς, teste Athen. 3, [p. 101, A] et 9, [p. 393, C. Ἰλιὰς μικρὰ ap. Aristot. Poet. c. 23 aliosque : quæ Ἰλιὰς ἐλάσσων dicitur in Vita Homeri Herodoto adscripta c. 16.] At Ἰλιὰς κακῶν [Demosth. p. 387, 12, Porphyr. De abst. p. 80, Phryn. in Bekk. Anecd. p. 43, 31], et ἀεὶ Ἰλίῳ κακὰ, proverbialiter dicuntur διὰ τὰ μεγάλα κακὰ, ἃ ἔπαθον οἱ Ἰλιεῖς :

magnis enim et infinitis malis vexati fuerunt Ilienses in diuturna illa obsidione [v. Eustath. p. 444, 22; 1175, 62]: a quibus et Ἰλίεια, τὰ, dicta fuerunt ἑορτή τις ἐπιχώριος. [V. Athen. 8, p. 351, A; Hesych. et Eustath. p. 444, 13; 878, 33. || Proverbii speciem illud quoque habet ap. Æschin. C. Ctesiph. p. 67, 43: Δίδωσιν ἀναγνῶναι τῷ γραμματεῖ μακρότερον μὲν τῆς Ἰλιάδος κτλ.]

[Ἰλιὰς, άδος, ἡ, n. pr. Meleag. Anth. Pal. 5, 197: Ἰλιάδος φίλα παίγνια. Ἰσιάδος Brunckius.]

[Ἰλίγγη. V. Εἴλιγξ et Ἑλιγή.]

[Ἰλιγγιάω. V. Εἰλιγγιάω.]

[Ἰλιγγίφθογγοι, ἡδύφωνοι, Hesych. Ex λιγύφθογγοι corruptum esse vidit Ruhnken. Fortasse alicubi lectum ἢ λιγύφθογγοι in unam vocem coaluit. Simili corruptela ap. Hesych. Ἰλιγγιζόμενον, συστρεφόμενον, pro λυγιζόμενον vel ἢ λυγιζόμενον. G. Dind.]

[Ἴλιγγος. V. Εἴλιγγος.]

[Ἶλιγξ. V. Εἶλιγξ. Alex. Aphrod. Probl. 2, 71: Ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων. Diodor. 17, 97.]

[Ἰλίεια. V. Ἰλιάς.]

[Ἰλιεύς. V. Ἴλιον.]

[Ἰλιχρινὲς et Ἰλιχρινῶς pro Εἰλ—, ap. Hesych.]

[Ἴλιξ. V. Εἴλιγξ.]

Ἰλιόθεν, Ab Ilio s. ex Ilio. Hom. Il. Ξ, [251]: Ἔπλεον Ἰλιόθεν. [Od. I, 39.]

Ἰλιόθι, Ilii, In Ilio. [Ἰλιόθι πρὸ Hom. Il. Θ, 557, K, 12, N, 349, Od. Θ, 581.]

[Ἰλιοκολώνη, ἡ, Iliocolona, in agro Pariano. Strabo 13, p. 589.]

[Ἴλιον. V. Εἴλιον s. v. Εἰλίονες vol. 3, p. 245, D. || Hesych.: Ἴλιον εἴσω, εἰς Ἴλιον, εἴσω Ἴλιον. Τὸ τῆς γυναικὸς ἐφήβαιον δηλοῖ. Photius p. 107, 1: Ἴλιον, τὸ ἐφήβαιον.]

[Ἴλιον, τὸ, et Ἴλιος, ἡ, Ilium. HSt. post verba s. Ἰλιὰς posita:] Porro Urbs eorum [Iliensium] dicta Ἴλιον, cujus gen. poet., s. paragogen poet. habens, est Ἰλιόφι: ut Hom. Il. Φ, [295]: Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἑέλσαι Τρωϊκόν. [Steph. Byz.: Πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ Ἴλου... Τρίτη Μακεδονίας, Ἑλένου κτίσμα· τετάρτη Θεσσαλίας· πέμπτη Θράκης, κατὰ Βιζύην. (Excidit secundæ urbis nomen, quam Ilium novum, ab Alexandro conditum, fuisse conjecit Holsten.: de quo v. Strabon. 13, p. 593, 596.) Τὸ ἐθνικὸν Ἰλιεύς. (Ἰλιεὺς ἀνὴρ Lycophr. 1167. Ἰλιεῖς ap. Herodotum, Strabonem aliosque et in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 484. Vocabulo metro incommodo non utitur Homerus, qui Τρῶες dicere solet.) Ἰλιεὺς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ. Καὶ θηλυκὸν Ἰλιὰς καὶ Ἴλιος καὶ Ἰλία καὶ Ἰλιακός. Οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι (sæpissime ap. Tragicos, geographos et alios quosvis scriptores) τὸ Ἴλιον· παρ' Ὁμήρῳ δὲ θηλυκῶς (ἡ Ἴλιος)· τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπύ (Il. O, 71) νοθεύει Ἀρίσταρχος. Contra Tragici perraro utuntur feminino. Eur. Andr. 103: Ἰλίῳ αἰπεινᾷ.]

[Ἰλιονεὺς, έως, ὁ, Ilioneus, Trojanus. Hom. Il. Ξ, 489.]

[Ἰλιόπερσις (vel Ἰλίου πέρσις), ιδος, ἡ. V. Πέρσις.]

[Ἰλιορραίστας, ὁ, Ilii vastator. Dosiadæ Ara 2, ubi schol.: Ὁ τῆς Ἰλίου φθορεὺς, ἤτοι ὁ Διομήδης.]

[Ἴλιος, μύστης, Hesych. Μῦς τις Musurus.]

[Ἴλιος. Ἰλιόφι. V. Ἴλιον.]

[Ἰλισσὸς, ὁ, Ilissus, fluvius Atticæ. Herodot. 7, 189; Strabo 9, p. 400. Εἰλισσὸς ap. Pausan. 1, 19, 5, et Εἰλισσοῦ codices tres Apoll. Rh. 1, 215. Ἰλισὸς, ut Κηφισὸς, simplici σ ap. Arcad. p. 77, 16, aliosque: v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 886. || Adject. Ἰλισσὶς, ίδος, ἡ. Steph. Byz.: Ἰλισσὸς, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος, ubi cod. Vratisl. σ simplici ἰλισίδες. Alia forma ap. Pausan. l. c.: Μουσῶν βωμὸς Εἰλισσιάδων. || Εἰλισσὸς n. pr. viri: quod v. ῑ.]

[Ἰλιτενής pro Εἰλιτενὴς ap. Hesych.]

[Ἴλκα, γλοιὸς, ῥύπος, Hesych. et Theognost. Can. p. 15, 20.]

[Ἰλλάζω. V. Ἴλλω.]

Ἰλλαίνω, Oculos contorqueo s. distorqueo, διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς, Galen. ap. Hippocr. At Pollux [2, 54] scribit ὀφθαλμὸν ab Hippocr. ἰλλαίνειν dici τὸν διάστροφον γενόμενον: quam expos. sequendo esset neutrum hoc verbum ἰλλαίνειν. [Hippocr. p. 153, C; et p. 1122, G: Ἀριστερὰ δὲ ἴλλαινεν αἰνῶς ὁ ὀφθαλμὸς ὀδυνώμενος.] Ex eod. Hippocr. De morbis 3 [p. 491, 6] affertur pass. Ἰλλαίνεσθαι: Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουσί τε καὶ ἰλλαίνονται. [Conf. composita Κατιλλαίνω et Παριλλαίνω.]

[Ἰλλὰς, άδος, ἡ. HSt. v. Ἴλλω:] Ab illa porro verbi ἴλλειν signif., qua pro δεσμεύειν ponitur, s. συστρέφειν, i. e. In fascem convolvere, est illud nomen Ἰλλὰς, άδος, ἡ, quo significatur Vinculum contortum s. contorquendo factum, δεσμὸς συνεστραμμένος. Sed proprie dici existimatur de Vinculo, quod est ἐκ λύγου. Hom. Il. N, [572]: Ὡς ὅτε βοῦς τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσι. Quin etiam Ionicum esse tradit Eust. [Hesych.: Ἰλλάδας, γονὰς ἀγελαίας (hæc explicatio magis convenit voc. ἴλας), καὶ τὰς συστροφάς. Εὐριπίδης Φρίξῳ καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. Ἰλλάδας, σειρὰς ἐξ ἱμάντων ἢ σχοίνων παρὰ τὴν εἴλησιν.] Ἰλὰς, Suidæ σχοινίον, Funis: afferenti itidem ἰλάσι pro δεσμοῖς. Sed hæc gemino potius λ scribuntur; atque adeo in Ms. ejus cod. prius ἰλλὰς gemino λ scriptum habetur, posterius tamen simplici. [|| Ἰλμὴ, δεσμὸς, σειρὰ, Theognost. Can. p. 15, 22.] || Ἰλλὰς est etiam genus κίχλης, i. e. Turdi; quædam enim κίχλη ἰξοφάγος: quædam, τριχάς: quædam, eaque omnium minima, ἰλλὰς, et ab aliis τυλάς. Hæc Eust. [p. 834, 40; 947, 3; 1769, 35] et Athen. 2, [p. 65, B] ex Aristot. [cujus de loco dictum est s. Ἰλιάς.]

[Ἰλλέω. V. Ἴλλω.]

[Ἰλλίζω. V. Ἐπιλλίζω.]

[Ἴλλικον, τὸν τραγίσκον· ἐθνικῶς, Hesych.]

[Ἰλλὶς. V. Ἴλλος.]

Ἴλλος, nomen a verbo Ἴλλω deducendum alicui videri possit. Quum autem unum ab altero derivatum esse persuasum haberem, sed utrum ab utro, ignorarem: mei veteris Lex. auctoritatem secutus sum, in quo Ἴλλω dicitur ortum ex ἴλλος, quo significatur ὀφθαλμὸς, Oculus. Pollux Ionicum esse tradit, 2, [54]: Οἱ δὲ καὶ ἴλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν· sed Eust. hac de re tacet, quum differentiam hujus ἴλλος ab ἰλλὸς annotat. Ceterum quum e verbis hinc derivatis nonnulla sint quæ ab utro derivari debeant, dubium esse possit, antequam ad verba illa hinc derivata veniam, etiam de altero illo nomine dicam. Ut igitur ἴλλος dicitur esse ὀφθαλμὸς, i. e. Oculus; sic alterum illud ἰλλὸς traditur significare Eum cui distorti et strabi s. strabones sunt oculi, i. e. Strabonem, uno verbo. Eust. [p. 206, 28]: Καὶ ἴλλος μὲν, ὁ ὀφθαλμός· ἰλλὸς δὲ, ὁ στραβός. Idem in Il. I loquens de vocab. χωλὸς, tradit παρὰ τὸ φύσει κῶλον dici κωλὸς et χωλὸς, quo significetur ὁ τὸ τοιοῦτον κῶλον πεπονθὼς, sicut παρὰ τὸν εὖ ἔχοντα ἴλλον vocatur ἰλλὸς oxytone ὁ τὸ ἴλλον διάστροφος. Itidemque in hunc l. Il. I, [180]: Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, annotat δενδίλλειν esse Ionicum, et esse δινεῖν ἴλλους ὧδε καὶ ἐκεῖ. Additque ἐξ ὧν (ἴλλων) sunt ἰλλοὶ ap. Comicum οἱ στραβοί. [Aristoph. Thesm. 846: Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ubi schol. ex Sophrone affert, Ἰλλοτέρα τᾶν χορωνᾶν.] Idem tamen alibi a se suo more dissentiens, a v. ἴλλω deductum esse ait hoc ἰλλὸς, quo significatur στραβός. [V. Eustath. p. 744, 35; 768, 34; 834, 41; 907, 8. Mœris p. 205: Ἰλλὸν Ἀττικοὶ, στραβὸν Ἕλληνες.] Ceterum habet hoc Ἰλλὸς et comp. Ἔπιλλος, quo significatur ὁ παράστραβος, ut Eust. scribit. Est autem obiter notandum, et hoc comp. Παράστραβος, quod minus esse videtur quam στραβός. Ap. Hesych. legitur etiam fem. Ἰλλὶς, expositum στρεβλὴ, et διεστραμμένη.

[Ἴλλοψ.] Ἰλλοπὴς affertur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athen. 7, [p. 308, C, ubi ἴλλοπές οἱ]. Is tamen eo ut factitio utitur. [V. Ἔλλοψ.]

Ἰλλόω, de re eadem dictum fuisse videtur, de qua ἰλλώπτω (cum suis compp.,) et ἰλλωπῶ, nec non ἰλλαίνω.

[Ἰλλῦρία, ἡ, Illyria. Steph. Byz.: Ἰλλ., χώρα πλησίον Παγγαίου (de qua v. Strabo 7, p. 313 et seqq.), ἀπὸ Ἰλλυρίου (Ἰλλυριοῦ Eustath. ad Dionys. P. 95) τοῦ Κάδμου παιδός. (V. Apollod. 3, 5, p. 266.) Οἱ οἰκήτορες Ἰλλυριοὶ (Herodot. 1, 196. Aristoph. Av. 1521: Πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεχριγότες. Strabo. l. c.) καὶ Ἰλλυρὶς καὶ Ἰλλυριὰς καὶ Ἰλλυρία καὶ Ἰλλύριον, καὶ Ἰλλυρίζω, Ἰλλυριστὶ, Ἰλλυρικός. Ἰλλυρὶς, ἡ, nomen regio-

nis ap. Aristot. H. A. 8, 28, Theophr. C. Pl. 6, 18, 12, Strabon. l. c. p. 317, 323, 327. Ἰλλυρὶς αἶα Dionys. P. 96. Plut. De puer. educ. p. 14, B: Ἰλλυρὶς οὖσα καὶ τριβάρβαρος. Hesych.: Ἰλλυρὶς γονὴ, ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά (γονέα codex). Γράφεται δὲ καὶ γυνή. Ὁ δὲ Καλλίστρατος γύη ἀντὶ τοῦ γῆ· χρῶνται γὰρ οὕτως. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ. Non videtur Callistratus reputasse Tragicos non τὴν γύην sed τὸν γύην dicere solere. || Ἴλλυρας per metaplasmum dictum pro Ἰλλυριοὺς annotavit Etym. M. p. 506, 28, inusitatum esse monens nominativum Ἴλλυρ (quem fingit Arcad. p. 19, 17, et Theognost. Can. p. 41, 22). Ἴλλυρες ap. Eustath. ad Dion. P. 492. || Ἰλλυρικὸς, ἡ, όν. Ἰλλυρικὰ ἔθνη ap. Strab. 7, p. 313. Ἰλλ. ὄρη 318. Ἰλλυρικὴ παραλία 314. Ἰλλυρικοῖο ποταμοῖο Apoll. Rh. 4, 516.]

Ἴλλω quamvis simpliciorem, ut ita dicam, formam habeat quam quæ sequuntur (ἰλλώπτω etc.), i. e. minus ab ἴλλος immutatam, et illorum πρωτότυπον esse videri possit: quoniam tamen hujus significatione, sicut illorum vox illa ἴλλος non includitur (quamvis quædam ejus compp. inclusam habeant), illa huic præponenda esse censui.

Ἴλλω quoque quum compp. habeat ad eandem signif. pertinentia, quam in præcedentibus verbis (ἰλλώπτω, ἰλλαίνω, ἰλλόω) vidimus, atque adeo ipsum sonet interdum Oculis connivere (ut quidem Camerarius tradit, ubi compositum ὑπίλλειν exp., nullo tamen testimonio eam expos. confirmans), eodem merito referetur, licet alioqui ei insit alia signif., minime huc pertinens, de qua dicendum postea erit. [HSt. s. Ἐπιλλίζω, postquam de v. ἰλλίζω significante Innuo egit, pergit:] || Ἴλλω alioqui signif. ab hac diversam habet; sic tamen ut ea, qua ponitur pro εἰλῶ s. συστρέφω, videatur occasionem deducendi ipsum ab ἴλλος præbuisse, quo significatur Oculus; aut certe ab ἰλλὸς, quod de Strabone dicitur. Verum huic deductioni melius convenit generalis verbi εἰλῶ signif. (ut intelligatur in ea quoque signif. Volvendi, qua dicitur aliquis oculos volvere, præsertim quum Aristot. ἰλλομένην putarit etiam significare κινουμένην, ut docebo infra), quam illa verbi συστρέφω quam ei tribuit Eust., pro Convolvo et velut Conglobo in fascem, ut apparet ex iis quæ subjungit. Postquam enim dixit ἴλλω esse συστρέφω, addit, Unde ἰλλὰς ap. Iones, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμός: item Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. Confirmatur tamen aliquot derivatis ista verbi συστρέφω signif. in ἴλλω. Nam ap. Hesych. est scriptum Ἴλλαι cum λλ, quod exp. τάξεις, συστροφαὶ, δεσμοὶ, ἀγέλαι (quum tamen sciamus alioqui inveniri et unico λ scriptum ἴλη, ad quod te remitto). Ap. Eund. legitur Ἰλλάζει: cujus prima pers. Ἰλλάζω, exponenda fuerit ex eo, δεσμεύω, συστρέφω, ἀγελάζω. Quod autem ap. Eund. extat partic. Ἰλούμενος expositum περιστρεφόμενος, suspectum esse potest. Verum ut ad ἴλλειν revertar, legimus ap. Nicandr. Ther. [478]: Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τ' οὐκ ἰθέαν ἀτραπὸν ἴλλων· ubi huic participio Volvendi signif. potius quam aliam ullam inesse puto. Nec vero nimis novum videri debet Volvere iter, quum ap. Virg. legamus Revolvere iter: Qui autem non rectam viam conficit, sed tortuosam et multos anfractus habentem, is quodammodo in orbem sua vestigia volvere videri potest. At schol. postquam dixit significari οὐκ εὐθεῖαν ὁδὸν βάδιζε, addit, Τὸ δὲ ἴλλων σημαίνει καὶ τὸ συσχεῖν (ita enim reponendum putatur pro συγχεῖν) καὶ συντηρεῖν. Sed quum ita scribit, Significat etiam συσχεῖν (si tamen ita scriptum reliquit), non videtur velle indicare signif. istam hoc loco habere. Ut porro ἴλλω est hic Volvo (sequendo ea quæ dixi), sic Ἴλλομαι dicere possumus accipi pro Volvor, s. Moveor: sequendo eam Aristotelis expos. quam dat participio ἰλλομένην ap. Plat. Timæo, ubi existimavit terram ἰλλομένην περὶ τὸν πόλον dici τὴν κινουμένην. Non ignoro alioqui Proclum, sequendo eam signif. de qua dictum fuit, exponere σφιγγομένην, improbantem illam Aristotelis expos.: et dicere ἴλλομαι esse σφίγγομαι, ac συνέχομαι. Suidas quoque ἰλλόμενος esse dicit δεσμευόμενος: quos sequendo, redditur ἴλλομαι, Vincior, Constringor, Contineor. Pro Vinciri ap. Apoll. Rh. legitur, Arg. 2, [1250]: Τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Itidemque 1, [129]: Δεσμοῖς ἰλλόμενον. At vero ap. Eund. 2, [27] de leone, Ὁ δ' ἰλλόμενός περ δμίλῳ, schol. exp. συνειλούμενος, et συστρεφόμενος, quæ ad illam alteram verbi Volvi signif. potius pertinent. Sic act. ἴλλω, Vincio, Constringo. Item συνέχω, ut schol. Aristoph. [Eq. 292] exp., Contineo. Eodemque modo ἴλλεσθαι affertur e Plat. pro Contineri; nam ap. eum in Timæo, Ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐῤῥιζωμένας, redditur Pilos actis radicibus in capite firmari et contineri. Sed alia fortasse quærenda interpr. fuerit. || Ἴλλω habet et alium usum: nam Galen. ap. Hippocr. ἴλλειν poni tradit pro συγκλείειν, postquam ἀπιλλήθη ap. eum exposuit συνεκλείσθη. Sed ibi quædam exempll. habent circumfl. Ἰλλεῖν. Eust. autem [p. 1720, 34] pass. Ἴλλεσθαι exp. non συγκλείεσθαι, sed ἐκκλείεσθαι, quum scribit, ἔλλοψ dictum esse de pisce διὰ τὸ ἴλλεσθαι, quod est ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι ὁπός. [V. Εἴλω et Addenda ad v. Ἔλλοπίς.]

[Ἰλλώδης, ὁ, ἡ, Strabo. Hippocr. p. 607, 44: Θράσος ὀμμάτων ἰλλωδέων.]

Ἰλλωπέω, ap. schol. Aristoph. (ut ἐνιλλωπέω attuli et Suida), item Ἰλλωπίζω ap. Eund. legitur, sed potius pro eo quod Lat. Nictare vocant. At VV. LL. exp. etiam Connivere et Hallucinari, ex Polluce [2, 52], qui tamen exp. παραβλέπειν: de cujus verbi signif. suo loco dictum fuit. Ceterum ap. eum legitur Ἰλλώπειν, non ἰλλωπεῖν: at ego hoc reponendum in illius locum existimo; Ἰλλόπτειν autem et Ἰλλοπεῖν perperam in VV. LL. scripta per ο, quum per ω scribi debeant ἰλλώπτειν et ἰλλωπεῖν. [Hesych.: Ἰλλώπτειν, στραβίζειν (ἀπὸ τῶν ἴλλων, τῶν ὀφθαλμῶν), ἐμβλέπειν, τὸ καταμύειν. Ad quem Hemsterh. hæc fere annotavit: « Scribendi varietas in hoc verbo mirifica: sæpe tum in accentu tum ω mutato in ο peccatur. Usitatissima forma, quam pæne solam crediderim esse veram et veteribus probatam, ἰλλώπτω. Alteram habet ἰλλωπεῖν, itemque tertiam ἰλλωπίζειν schol. Aristoph. Eq. 292. Priori analogia sane non repugnat; est enim ejusdem generis atque ἀμβλυωπεῖν, δυσωπεῖν, ὀξυωπεῖν· sed nullum tempus inde ductum usquam animadverti, quum contra satis frequenter ab ἰλλώπτειν occurrat ἰλλῶψαι. Ἰλλωπίζειν vero auctoritate nulla fundatur: huc accedit quod Suidas in Ἀσκαρδαμυκτὶ scholiastam describens pro ἰλλωπεῖν præferat ἰλλώπτειν, ἰλλωπίζειν prorsus omittat. Quarta forma ἐνιλλώττειν legitur ap. Clem. Al. Pæd. 3, p. 294, 17, cui ἐνιλλώπτειν restituendum, ut κατιλλώπτειν legitur p. 296, 52. In Photii gl. Ἰλλωτρύει, στραβίζει, legendum puto: Ἰλλώπτει, μύει, στραβίζει. (Præcedit ap. Phot. Ἰλλώπτειν, ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι καὶ ἐγκεκλασμένοις ὀφθαλμοῖς. G. D.) Male vero grammatici, quum in hoc explicando verbo versantur, ἴλλους, sive *oculos*, a volubili rotatione sic dictos, adhibere solent: est enim omnino prima compositi pars ἰλλὸς, στρεβλὸς, στραβὸς, διεστραμμένος.... Ἰλλώπτειν porro vel naturæ vitium, Oculis esse distortis eum in modum ac pravis, ut palpebræ simul conniveant: quam vim grammatici per στραβίζειν, Pollux adjuncto παραβλέπειν ostendunt. Adamant. Physiogn. 1, p. 201: Οἱ ἰλλώπτοντες ἀνδρόγυνοι· et, Ἔνιοι δὲ τὰ μέσα τῶν βλεφάρων καθέλκουσι, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ἀναστῶσι καὶ ἅμα ἰλλώπτουσιν, οὓς καὶ αὐτοὺς μοιχικοὺς λέγων οὐκ ἂν ἁμάρτοις· unde Polemoni p. 171, 10, pro οἱ δὲ λεπτοὶ ὄντες restituendum οἱ δ' ἰλλώπτοντες. »]

[Ἴλλωσις, εως, ἡ, Distortio oculorum, ap. Hippocr. p. 72, E; 168, H, ubi vulgo εἴλωσις. Vera scriptura restituta ex Galeno vol. 8, p. 745, 752, qui per διαστροφὴ et συστροφὴ explicat. Ἴλωσις (scr. ἴλλωσις) τοῦ ὀφθαλμοῦ ap. Aretæum p. 35, 30.]

[Ἶλος, ὁ, Ilus, Dardani filius. Hom. Il. Λ, 166, 372, Apollod. 3, 12, p. 327. || Trois et Callirrhoæ filius, Ilii conditor. Hom. Il. Υ, 232, Pind. Nem. 7, 44, Apollod. 3, 12, p. 327, 328. || Mermeri filius. Hom. Od. A, 259.]

[Ἰλός. V. Εἶλυς vol. 3, p. 249, C.]

[Ἰλούργεια, ἡ, Ilurgia, urbs Hispaniæ. Steph. Byz. ex Polyb. 11, 24, 10. Ἰλυργία ap. Appian. Hisp. c. 32. Ἰλουργὶς Ptolem. 2, 4. *Illiturgis* ap. Livium 28, 19. || Gentile Ἰλουργειεὺς ponit Steph. Byz. se-

cundum unius codicis lectionem : nam libri reliqui omittunt.]

[Ἰλύα. V. Εἰλύω vol. 3, p. 252, C.]

[Ἴλυθμα, τό. Ἰλύθματα, πέταλα, Folia, Hesych.]

[Ἰλυόεις. V. Εἰλυόεις.]

[Ἰλυός. V. Εἰλυὸς et Εἰλύω vol. 3, p. 252, C. Callim. H. Jov. 25 : Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα.]

[Ἰλυόω, i. q. ἰλύω, Oblimo. Hesych. : Ἰλύωμαι, ἐρρύπωμαι.]

[Ἰλύς. V. Εἰλύς.]

[Ἰλύσπασις. V. Εἰλυσπάω vol. 3, p. 250, D.]

[Ἰλυσπαστικὸς, ἡ, ὸν, Tractim et volutim reptans. Aristot. H. A. 1, 1, p. 487, 21 : Τῶν πεζῶν δὲ τὰ μὲν πορευτικὰ, τὰ δ' ἑρπυστικὰ, τὰ δ' ἰλυσπαστικά.]

[Ἰλυσπάω. V. Εἰλυσπάω.]

[Ἰλυώδης. V. Εἰλυόεις.]

[Ἰλύω. V. Εἰλύω.]

Ἷμα, τὸ, Vestimentum, Indumentum, pro εἷμα. Hesych. enim ἵματα affert pro ἱμάτια.

Ἱμαῖος, ὁ, ἡ : ἱμαῖα μέλη, Carmina s. Cantiones quæ in haurienda e puteis aqua cantari solent : τὰ τῶν ἱμονιοστρόφων μέλη, Aristoph. [Ran. 1297.] Callim. ap. schol. Aristoph. [Ran. 1332] : Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον, sc. μέλος, ᾆσμα. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exp. τὰ μυλωθρικὰ, Quæ canuntur ab iis qui molas versant. Sic et Tryphon ap. Athen. [14, p. 618, D] : Ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον. [Photius p. 107, 21 : Ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή.] Hanc Eust. μυλωθρὸν etiam vocari scribit, ὁμωνύμως ἀνδρὶ ἢ γυναικὶ ἀρθρούσῃ τὴν μύλην· at Hesych. τὴν ἐπίνοστον, Quæ in reditu cantatur, nisi potius respiciatur ad eam signif. τοῦ νόστος, quam in Ἱμαλὶς tradam ex Eust. Tunc autem derivatur non ab ἱμάω, sed ab ἱμαλὶς, ut Tryphon putare se scribit in l. illo ex Athen. cit. Est autem Ἱμαλὶς voc. Dor. significans νόστον καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων, ut ibid. exp. Per νόστον autem hic intelligit non Reditum, ut ap. Hom. et ceteros poetas accipitur, sed δαίμονά τινα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ εὔνοστος ἐλέγετο, Eust. [p. 1236, 59; 1885, 24], i. e. Genium, qui molendinis præerat. [|| Alia forma ap. Hesych. : Ἱμαλιὰ, τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ἐπιγέννημα ἀλετρίδος. (Sequitur Ἱμαλίην, ἱκανήν· quam novam esse gl. infra ponendam vidit Albert.) Καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων χνοῦς, καὶ περιουσία.] || Hesychio ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή : i. q. ἱμαῖος ᾠδὴ, Uvæ quædam species : νόστος, δύναμις [Similiter Hesych. infra, Ἰομαλὶς, δύναμις], ἐπικαρπία, ἡδονὴ, ἀπαρχὴ τῶν γινομένων. [Conf. Ἱμαοιδός. ῐ]

[Ἱμαῖος, ὁ, Imæus, n. pr. Persæ ap. Æsch. Pers. 31. Ἱμαῖος, ὄνομα κύριον, Theognost. Can. p. 53, 7. ῐ]

Ἱμάλιος, [ὁ, ἡ], Abundans, δαψιλὴς, πολὺς, ἱκανὸς, πολυφόρος, καρποφόρος, νόστιμος, Hesych. [Tres sunt glossæ Hesychii, prima Ἱμαλίην, ἱκανήν· de qua supra dictum. Secunda, Ἱμαλίοιο, πολλοῦ, δαψιλοῦς. Tertia, Ἱμάλιον, πολυφόρον, καρποφόρον, νόστιμον. Καὶ σταφυλῆς εἶδος. Suspectum est ἱμαλίην, ex errore natum, ut videtur, grammatici vel librarii, qui adject. ἱμάλιον et substant. ἱμαλιὰν vel ἱμαλιὴν confunderet. || Ἱμάλιος, ὁ, nomen mensis Cretensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 413.]

[Ἱμαλὶς, ίδος, ἡ, cognomen Cereris. Athen. 3, p. 109, A : Τῶν εὑρημένων (ἄρτων) ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος καὶ Ἱμαλίδος (codex σιμαλίδος)· οὕτως γὰρ ἡ θεὸς παρὰ Συρακοσίοις τιμᾶται, ὡς Πολέμων ἱστορεῖ· 10, p. 416, E : Πολέμων ... παρὰ Σικελιώταις φησὶν ἀδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ Σιτοῦς Δήμητρος ἄγαλμα, οὗ πλησίον ἱδρῦσθαι καὶ Ἱμαλίδος (ειμαλίδος codex). De signif. nominis v. s. Ἱμαῖος.]

Ἱμαντάριον, τὸ, Situla nautica, VV. LL. Hesych. ἱμαντάρια, Nautica esse instrumenta etiam ipse dicit, sed quæ sint, non indicat.

Ἱμαντελιγμὸς, ὁ, Duplicis lori tortuosa implicatio : διπλοῦ ἱμάντος σχολιά τις εἵλησις, ut e vett. Eust. [p. 979, 28] tradit, ludi speciem esse scribens : de quo vide Pollucem 9, [118].

[Ἱμαντελικτεὺς, έως, ὁ.] Ἱμαντελικταῖοι, οἱ, Democrito [ap. Plut. Mor. p. 614, E : Ἐριδαντέων δὲ, κατὰ Δημόκριτον, καὶ ἱμαντελικτέων (edd. veteres ἱμαντελικταίων vitiose) λόγους ἀφετέον], Qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, h. e. Qui nodos texunt, Perplexi. [Clem. Al. Strom. 3, p. 328 : Ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες, ὡς ὁ Ἀβδηρίτης ἐκεῖνός φησι.]

Ἱμαντίδιον, τὸ, Lorulum, Corrigiola. [Etym. M. p. 671, 8 : Ἱμ. μικρόν.]

Ἱμάντινος, [ίνη, ινον, vel ὁ, ἡ], Loreus, Qui e loro est. [Herodot. 4, 189 : Θύσανοι ἱμάντινοι. Δεσμὰ ἱμάντινα Hippocr. p. 837.]

Ἱμαντίον [Ἱμάντιον, τὸ, nam hoc accentu scribendum], Columnæ in ore extensio : τῆς ἐν τῷ στόματι χιονίδος ἔκτασις, Hesych. V. Ἱμὰς, Ἱμάντωσις. [Aretæus p. 6 : Τρίτον πάθος ἐστὶ ὑμένων, ἔνθα καὶ ἔνθα, οἷόν τι λέπεα πλατέα, ἢ νυκτερίδων πτέρυγες ἐκφαίνονται. Ἱμάντιον τόδε καλέεται· ἱμᾶσι γὰρ ἴκελαι αἱ τῶν ὑμένων εἰς πλάτος ἐξαπλώσιες. Aetius p. 160, 12.]

[Ἱμαντιοπαικτικὴ, ἡ, Eustrat. ad Aristot. Eth. Nic. 1, p. 3ª, 4ᵇ, citatus ab Lobeck. ad Phryn. p. 241.]

[Ἱμαντόδεσμος, ὁ, Vinculum loreum. Hesych. s. Ζεύγλας : Ζευκτῆρες ἱμαντόδεσμοι.]

[Ἱμαντόδετος, ὁ, ἡ, Loris vinctus. Schol. Hom. Od. A, 440 : Τρητοῖσι) τορνευτοῖς, ἱμαντοδέτοις.]

[Ἱμαντομάχος, ὁ, ἡ, Qui loris pugnat. Orac. ap. Tzetz. Hist. 7, 422 : Ἑρμῆς Ἀλκείδης καὶ ἱμ. Πολυδεύκης. « Pseudo-Callisth. in cod. Reg. Paris. n. 113, Suppl. 4° : Μᾶλλον παλαιστὴς ἢ παγκρατευτὴς ἢ ἱμ. ἦκας ὧδε. » Berger de Xivrey.]

[Ἱμαντοπάροχος, ὁ, Qui lora præbet. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 506, ubi εἱμαντ—.]

[Ἱμαντοπέδη, ἡ, Vinculum loreum. De cirro polypi Isidor. Anth. Pal. 9, 94 : Δείσας θηρὸς ἱμαντοπέδην. Etym. M. p. 471, 5, in additamento Turrisani : Ἱμ. ἡ παγὶς, ἀπὸ τοῦ ἱμὰς καὶ πέδη.]

Ἱμαντόπους, ὁ, Loripes, Qui pedem in modum lori tortum habet, cui opp. Rectus ab Juvenale. ‖ Ἱμαντόποδες, populi quidam Æthiopiæ. De quibus ita Plin. 5, 8 : Ἱμαντόποδες, Loripedes quidam, quibus serpendo ingredi natura est. Pro quibus verbis habet Solinus Flexis crurum nexibus ingredi. [Hanc signif. habet Ἱμαντοσκελὴς, ὁ, ἡ, ap. Tzetz. Hist. 7, 767, ex Apollodoro : Μύθων τε Ἱμαντόποδες καὶ Ἱμαντοσκελεῖς τε.] Fortassis ii sunt, quos ἱμάντας appellari Hesych. annotat. [|| Nomen avis cujusdam. Oppian. Ixeut. 2, 9, Οἱ ἱμαντόποδες λεπτοῖς μὲν σκέλεσι χρῶνται καὶ ἔχουσι τὴν προσηγορίαν ἐκ τούτου. Καινὸν δὲ ἐπ' αὐτοῖς ἐστιν ὅτι τὴν κάτωθεν γένυν ἔχοντες πεπηγυῖαν μόνην κινοῦσι τὴν ἄνωθεν.]

Ἱμαντοτομέω, Lora scindo. [Pollux 7, 81, 83.]

Ἱμαντοτόμος, ὁ, Qui lora scindit. [Anon. De inv. Cruc. p. 427, D Grets., de S. Paulo : Σαῦλος πρὸς τὸ ἱερὸν καθεζόμενος, ἱμ. ἦν. Hase.]

[Ἱμαντόω, Loris instruo, Loris contineo. Hesych. : Πυξίνην, ἱμαντωμένην (πὺξ ἱμαντομένην codex) κλίνην.]

[Ἱμανδρὶς, ίδος, ἡ, Lorum. V. Ἱμάντωμα.]

Ἱμαντώδης, ὁ, ἡ, Lori vicem præbens, Lori vice flexilis, Bud. ap. Diosc. [2, 201. Ὁ ἱμ. καὶ μαστιγίας Suidas v. Μάσθλης. Hemst. Hesych. : Λύγος, ... ἱμαντῶδες φυτόν. Ῥῶπας, εἶδος φυτοῦ ὑμαντώδους. Sic etiam schol. Hom. Od. K, 106. Oribas. p. 32 ed. Matth. : Πράσα μὲν ἑφθὰ δυσκατέργαστα· γίνεται γὰρ ἱμαντώδη καὶ χαλεπῶς ὑπὸ τοῦ στόματος λεαίνεται.] || Ap. Plat. autem Tim. p. 172 [76, C] : Κατὰ ταῦτα δὴ τὰ πάθη τῶν τριχῶν τὸ γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε· ξυγγενὲς μὲν, ἱμαντῶδες ὂν, αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, Pili in cute nati secundum pellis coriique similitudinem, cuti quam proximi, Ficin.

[Ἱμάντωμα, τὸ, Loramentum, Gl. Nicet. Annal. 10, 4; 21, 7. Procop. Comm. in 3 Reg. 6, p. 197 : Ἐνδέσμους τὰς ἱμαντρίδας ἐκάλεσαν ... διὰ τριῶν δόμων ἱμάντωμα διέτεινον κέδρινον. Hesych. : Σίρα, ... πλεκτὸν ἱμ.]

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, Corrigiarum in calceamentis constrictio, Hesych. [|| Pollux 1, 142 : Ἡ μὲν ἱμ. τοῦ δίφρου τόνος καλεῖται.] || Etiam δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων ταῖς οἰκοδομήμασιν, [Photius et] Suid. : seu ut Hieron., Lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. [Jo. Chrysost. t. 5, p. 77, 14. Id. t. 6, p. 502, 17 : Ὅπερ γάρ εἰσιν ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν ξύλων αἱ ἱμαντώσεις, τοῦτο οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν. Hase.] Sirac. 22, [16] : Ἱμ. ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται, Loramentum ligneum colligatum fundamento ædificii, Hieron. || Ἱμ. vocatur etiam [ab Aetio 8, 43] δπό-

ταν (ὁ γαργαρεὼν) ἰσχνὸς μὲν ἄλλως, ἐπιμήκης δὲ καὶ τοῦ συνήθους πλέον, ὡς ἐπιψαύειν τῆς γλώττης· ἐκ τοῦ τοῖς ἱμᾶσιν ἐοικέναι, τὴν προσηγορίαν ἀπειληφώς. Ubi Interpres: Ἱμάντωσις, quam nescio an Corrigiationem ausim dicere, nominatur, quum gracilis alioqui est, sed solito adeo fit longior, ut linguam contingat. Appellationem vero a corrigiarum similitudine obtinuit. Ἱμὰς et ἱμαντίον idem dicitur. [Actuar. 2, 18.]

Ἱμαοιδὸς, ὁ [et ἡ], Qui τὸν ἱμαῖον canit, Cantilenam canit molentium aut aquam et puteo trahentium. Hesychio ὁ πρὸς τῇ μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων. [In cod. est ἱλάοιδος, contra literarum seriem. Idem post Ἱλλάζει: Ἱλλαοιδὸς, ἐπιμυλίδιος ᾠδός. Hoc quoque vitiose pro ἱμαοιδός. Recte Photius: Ἱμαοιδὸς, ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ (l. ᾠδός). Ἱμαλιὰ γὰρ ἡ τροφὴ, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων. Pollux 4, 53: Ἐπιμύλιος ᾠδὴ, ἵμερος, καὶ ἵμαδος, ὁ δὲ ᾄδων ἱμαοιδός. Ἵμερος Salmas. recte in ἱμαῖος mutat. Ἱμάδος, quod in codd. ἱμάδιος scriptum est, ex ἱμαλὶς corruptum esse vidit Kuhnius.]

[Ἵμαον (s. Ἴμαον), τὸ, Himaum, mons Scythiæ. Strabo 2, p. 129 (ubi libri plerique Ἰμαῖον); 11, p. 511, 519; 15, p. 689. Ἵμαος ap. Ptolem.]

Ἱμὰς, άντος [De accentu Arcad. p. 21, 3: Τὸ ἱμάς καὶ ἀνδριάς ὡς ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ ας σημειούμεθα ὀξυνόμενα. Idem tradit Etym. M. p. 101, 41, et explicatius Herodian. Π. μον. λέξ. p. 34, 14: Σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριάς ὀξυνόμενον. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱμάς. Τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Στρατονίκου, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. Οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα. Quo convellitur Joannes gramm. p. 8, ἱμᾶντα et ἀνδριᾶντα scribendum esse præcipiens. Schol. Victor. Il. Ξ, 215: Ἱμάντα· τὸ γὰρ ἐκτεταμένον νέας Ἀτθίδος ὡς ἀλλᾶντα. Dativus vero plural. non ἱμάσι scribendus, ut ap. Procop. Hist. p. 303, B, legebatur, sed ἱμᾶσι. G. D.], ὁ, Lorum, Loreus funis, Corrigia, στρεπτός τις βοεὺς, ut exp. Eust., Funiculus e loris bubulis tortus. Hom. Il. Ψ, [362]: Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, Loris, Scuticis loreis. Κ, [567]: Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Loris devinciebant ad præsepia. Γ, [371]: Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Strangulabat eum lorum, ut Colum., Strangulati hominis lorum. Et [375] ἱμὰς βοὸς, sicut ἱμάντες βόειοι, Χ, [397], Lora e corio bubulo: κύνειος, Aristoph. [Vesp. 231: Ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς κύνειος, Robur habebas ut... Valck.], Corrigia canina, ut Plin., i. e. Lorum e pelle canina. [Σειραῖος ἱμ. Pollux 1, 148.] Sunt vero ap. Athenæum lib. 4 etiam ἀστραγαλωτοὶ ἱμάντες, Quibus ossicula et tali inditi erant, ad cædendos sontes: Ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦται. Xen. Cyrop. 6, [2, 32]: Τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἥρτηνται. Sic ap. Plut. Hellen.: Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Aristot. [H. A. 2, 7, 1], de cauda chamæleontis: Συνελιττομένη ἐπὶ πολὺ καθάπερ ἱμάντα, In modum lori se implicans, Plinio Implicans se viperinis orbibus. [Soph. El. 747: Σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι. Τμητῶν ἱμάντων Eur. Hipp. 1245. Πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας Andr. 719.] At χρύσειοι, ἐπίχρυσοι ἱμάντες, Athen., Pollux [10, 146, Plut. Mor. p. 665, B], de Corrigiis calceamentorum. [Ev. Marci 1, 7 et Lucæ 3, 16: Λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων· de quo multa disputarunt Patres, quorum locos v. ap. Suicer.] || Pugiles quoque utebantur ἱμᾶσιν, Cæstibus. Apoll. Arg. 2, [52]: Θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας Ὠμούς, ἀζαλέους· περὶ δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες. Crudum cæstum Virg. quoque dicit. Et [67]: Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο. Ibid. vocat ῥινοὺς βοῶν τμηθείσας [57]: Δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περί τ' εἰμὶ ταμέσθαι Ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηίδας αἵματι φύρσαι, quæ verba sunt provocantis ad certamen. [Pausan. 8, 40, 3: Τοῖς δὲ πυκτεύουσιν οὐκ ἦν πω τηνικαῦτα ἱμὰς ὀξὺς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἑκατέρας, ἀλλὰ ταῖς μειλίχαις ἔτι ἐπύκτευον, ὑπὸ τὸ κοῖλον δέοντες τῆς χειρὸς, ἵνα οἱ δάκτυλοί σφισιν ἀπολείπωνται γυμναί· αἱ δὲ ἐκ βοέας ὠμῆς ἱμάντες λεπτοὶ τρόπον τινὰ ἀρχαῖον πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μειλίχαι. Id. 5, 21, 14; Plut. Mor. p. 80, B, ubi v. Wyttenb.] Sic Plato De rep. 8 init. [immo Leg. 8, p. 830, B.] Schol. Apollonii ἱμάντας in ea signif. exp. τοὺς καλουμένους μύρμηκας. Pollux tamen [3, 150: Καὶ μύρμηκες δὲ τὰ ὅπλα καὶ ἱμάντες] inter ea discrimen facere videtur. || Varino Funis, quo aqua extrahitur e puteo. [Pollux 10, 31: Εἰ δὲ καὶ ἐκ φρεάτων ἢ λάκκων τὸ ὕδωρ ἀπαντλεῖς, δέοιτο ἂν ... ἱμονιᾶς, ἱμάντος. Mœris p. 195: Ἱμονιὰ Ἀττικοί· ἱμὰς, ὁ λῶρος, Ἕλληνες.] || Ἱμάντες, Hesychio sunt etiam Funes nautici, κάλοι ναυτικοὶ, quod sc. e loro confecti essent; τὰ ὅπλα, οἷς ἀνάγεται τὸ κέρας τῆς νεώς· τὰ κύκλῳ τῶν τροχῶν σιδήρια, Ferramenta, quibus rotæ circumcirca veluti loris vinciuntur. || Ἱμὰς dicitur etiam, ut idem Hesych. annotat, ἐπὶ τοῦ κανονίου τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν. Quo pertinet quod in Lex. quodam vet. citatur [ex Hom. Od. Φ, 46], Ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, exponiturque τὸ ἐπιζύγωμα τῆς θύρας, h. e. σανίδιον ἄνωθεν ἐφηλούμενον ταῖς θύραις. [|| Simili signif. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 281: Τῆς ἐπωροφίας σφηκίσκους καὶ ἱμάντας ἀθέτους, ubi Bœckh. tigilla lignea intelligit quibus priora ligna exilia (σφηκίσκοι) in tecto porticus continentur.] || Affectus curculionis, quum longior, gracilior, sicciorque evaserit; talis enim loro non inepte comparari potest. Differt ἀπὸ τῆς κιονίδος, quod in hac curculio non extenuatus sit, sed crassitiem e fluxione majorem ut plurimum adeptus. Gorr. Ὅταν ὁ γαργαρεὼν ἐξ ἀναθυμιάσεων πυρωδῶν λεπτυνθεὶς ἐπιπολὺ οἷον ἱμαντώδης γένηται, Quum e suffitu nimium ignitus gracilescit, et loro similis propendet. Aetius 8, 43. Ἱμάντωσιν appellat Actuar., ἱμαντίον, Hesych. || Ἱμάντες eid. Hesych. sunt etiam Populi quidam: fortassis ii, qui Plinio ἱμαντόποδες. [ι natura breve est: producto interdum utuntur Epici. Hom. Il. Θ, 544: Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι· Κ, 475: Πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. Apoll. Rh. 2, 67: Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι ...]

Ἱμάσθλη, ἡ, Scutica, Flagellum loreum. [Hesych.: Ἱμ., μάστιξ, ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι τύπτειν τῷ ἱμάντι.] Hom. Il. Ψ, [582]: Ἱμάσθλην Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, Ἵππων ἁψάμενος· Od. Ν, [81]: Ἵπποι πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης. [Apoll. Rh. 3, 871: Εὐποίητον ἱμάσθλην. Julian. Ægypt. Anth. Pal. 6, 28: Κώπην θ' ἅμα νηὸς ἱμάσθλην. Oppian. Cyn. 4, 217: Τῷ δ' αὖτ' ἀπὸ μήδεα δῆσαν ἱμάσθλαις λεπταλέαις. ĭ]

Ἱμάσσω, άσω, Loris cædo, verbero, Lorea scutica ferio. [Hesych.: Ἵμασον, πάταξον. Ἵμασεν, ἐμάστιξεν. Ἱμάσαι, πατάξαι, πλῆξαι, μαστίξαι.] Hom. Od. Ε, [380]: Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Capitur interdum simpliciter pro Cædo, Verbero, quum sc. ei dat. instrumenti additur. Il. Λ, [531]: Ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· Ο, [17]: Καί σε πληγῆσιν ἱμάσσω. [Hesych. exp. ἱμάντι πατάξω, ἐλάσω.] Sic ap. Hesiod. [Th. 857]: Δάμασε πληγῆσιν ἱμάσσας. Et metaph. Il. Β, [782]: Ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, Verberet. Et Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 7, 696]: Ἱμασσόμενος δέμας αὔραις. [Nonn. Jo. c. 6, 5: Βαρύνουσον ἱμασσομένων δέμας ἀνδρῶν· ib. 88: Ἱμασσομένης πέλας ἀκτῆς· c. 11, 111: Ἱμασσομένη φρένα κέντρῳ. ĭ]

Ἱμάστα, ἡ, [μάστιξ] ap. Hesych. ejusd. signif., cujus ἱμάσθλη.

[Ἱματανωπερίβαλλος, ὁ, ἡ, Qui pallium supra circumjicit, epitheton philosophorum in epigr. quod ex Hegesandro apposuit Athen. 4, p. 162, A, ubi codex ἱνατανωπερίβαλλοι, Scaliger ἱματ—; sed scrib. potius cum Reinesio εἱματ—: de quo supra moneri debebat suo loco.]

[Ἱμᾰτηγὸς, ὁ, ἡ, Vestibus oneratus. Ἱμ. ναῦς ap. Theophr. De lapid. 68. ĭ]

[Ἱμᾰτῐδάριον, τὸ, i. q. ἱματίδιον. Aristoph. fr. 64. ĭ]

Ἱματίδιον, τὸ, dimin. ab ἱμάτιον, quasi Vesticulam dicas; Palliolum, VV. LL. Citat Pollux [7, 42] e Lysia. Et Θοιματίδιον, Att. pro τὸ ἱματίδιον, ut pro τὸ ἱμάτιον dicitur θοιμάτιον. Utitur Aristoph. Pl. [985, ubi vera scriptura est θ' ἱματίδιον. G. D. Papyr. græc. copiose ac præclare explicatus a Letronn. *Journ. des Sav.* Jun. 1833, p. 330, 22: Ὃς καὶ ἔχων ἀνακεχώρηκεν ἱμάτιον καὶ ἱματίδιον παιδαρίου. Hase.]

Ἱματίζω, Vestio. Marc. 5, [15 et Lucas 8, 35]: Θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον,

καὶ σωφρονοῦντα, Sedentem ac vestitum. [Suidas: Ἱματισμένος, ἱμάτια ἐνδεδυμένος. Sim. Metaphr. Vita Sampsonis Xenod. Actt. SS. Jun. t. 5, p. 275, 59: Καθαρά τε ἱματισμένον. Hase. Conf. Εἱματίζομαι.]

[Ἱματιοθήκη, ἡ, Vestiarium, Gl. Hesych.: Κανδυτάναι, ... ἱματιοθῆκαι, ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον.]

Ἱματιοκάπηλος, ὁ, Qui vestes emit et revendit, Vestiarius Ulpiano, i. q. ἱματιοπώλης. [Et alio loco:] Ἱματιοκάπηλος, Vestimentorum propola. A quibusdam Vestiarus ex Ulpiano redditur. Lucian. p. 103 [De merc. cond. c. 38]: Καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ. Gall. *Frippier*. [Id. Pseudol. c. 21.: Ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον.]

Ἱματιοκλέπτης, ὁ, Vestium fur, λωποδύτης, Diog. L. [6, 52: Μειρακύλλιον ἱματιοκλέπτην.]

Ἱματιομίσθης et Ἱματιομισθώτης, ὁ, Qui choragis vestes mercede locat. Pollux 7, [78]: Τοὺς δὲ ἐσθῆτας ἀπομισθοῦντας τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματιομίσθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματιομισθώτας. [Antiatt. Bekk. p. 100, 25: Ἱματιομίσθαι, οἱ μισθοῦντες τὰ ἱμάτια.]

Ἱμάτιον, τὸ, Vestis, large acceptum ut Lat. Vestis, Bud. Theophr.: Ἐξ οὗ δὲ τὰ ἱμάτια ποιοῦσι, τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον ἔχει συκαμίνῳ· Plin., Unde vestes lineas faciunt, foliis moro similis. Ἱμ. ἀνδρεῖον, Vestis virilis, Plut. Bruto [c. 14]. Ἱμάτια γυναικεῖα, Lys. Τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια, Athen. 13. [Χορεύοντες ἐν χρυσοῖς ἱματίοις, Isocr. p. 150, D.] Ὀρφνινα ἱμάτια, Xen. Cyrop. 8, [3, 2. Alia multa epitheta, ut ἄγροικον, ἄκναπτον, αὐτόποκον, δασὺ, etc. v. ap. Pollucem.] Significat et Pallium, h. e. τὸ τριβώνιον, quod supra tunicam induitur [Plato Rep. 1, p. 327, B: Καί μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Dio Chrys. Or. 72, p. 628, A: Ἀχίτωνα ἐν ἱματίῳ]: ut Bud. in Dem. [p. 583, 20] accipit, Ὥστε με ... θοιμάτιον προέσθαι, καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα. Plut., ut idem Bud. annotat, pro Toga Romana utitur: quo modo accipi potest in Probl. Rom.: Τοὺς παραγγέλλοντας ἄρχειν, ἔθος ἦν ἐν ἱματίῳ τοῦτο ποιεῖν ἀχίτωνας· quod idem est et in Coriol. [c. 14]: Ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος. [V. Brut. c. 17, etc. Num. plural. Ev. Matth. 26, 65: Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.] Accipitur et pro Stragulo, Veste stragula, Cic. Bud. Comm. p. 444, e Matth. 9, [20] et Athen. 12. [Iambl. V. Pyth. p. 216: Εἶναι δὲ τὰ στρώματα ἱμάτια λινᾶ. Ælian. V. H. 8, 7.] Ponitur et pro Tegmine capitis: sicut Veste caput velare dicit Cels. 1, 4. Plut. Pomp. [c. 8]: Ὑπεξανισταμένου τε προσιόντι τῷ Πομπηΐῳ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον· alibi, Σοβαρῶς διέκειτο ἔχων δι' ὤτων κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Bud. [Item pro Quolibet panno, Herodot. 4, 23: Σακκέουσι τοῦτο ἱματίοισι, Pannis excolant. Schweigh.] Metaph. ἱμάτια πόλεως dicuntur Muri, Mœnia, ὁ τειχισμὸς, Eust. [p. 1871, 50.] Et Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Att. ut pro τὰ ἕτερα dicitur θάτερα. Aristoph. [Pl. 926]: Κατάθου θοιμάτιον. Plato [Phæd. p. 87, B]: Θοιμάτιον ἠμπίσχετο. Ap. Aristoph., inquit Bud., pro Veste honesta et civili ponitur; τριβώνιον pro Veste egentis et inopis. [In ἀλειμμάτιον et ἄλλο ἱμάτιον ludit Diogenes ap. Diog. L. 6, 52: Ἰδὼν μειρακύλλιον ἱματιοκλέπτην ἐν τῷ βαλανείῳ ἔφη «Ἐπ' ἀλειμάτιον ἢ ἐπ' ἄλλο (scr. ἄλλ' cum Menagio) ἱμάτιον.»]

[Ἱματιοπωλέω, Vestes vendo. Eust. Opusc. p. 99, 66.]

Ἱματιοπώλης, ὁ, Vestium venditor, Vestiarius. [Eustath. Opusc. 99, 64.] Vocabatur autem Athenis etiam ἱματιοπώλης [imo Ἱματιόπωλις] ἀγορὰ, quæ et σπειροπώλης [σπειρόπωλις], Pollux 7, c. 18 [§ 78].

[Ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ, Vestium venditrix. Athen. 3, p. 76, A: Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης ἱματιοπώλιδος. Ἱμ. ἀγορὰ, Forum ubi vestes veneunt: v. Ἱματιοπώλης.]

[Ἱματιουργὸς, ὁ, nam hæc recta est vocabuli forma.] Ἱματουργὸς, ὁ, Qui vestes conficit, Vestiarius. Unde Ἱματουργικὸς, ἡ, ὸν, Ad vestes conficiendas pertinens. Et ἱματουργικὴ, sub. τέχνη, Ars vestiaria. Bud. e Plat. [Polit. p. 280, A]: Φῶμεν δὲ καὶ ὑφαντικὴν ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἦν μόριον, μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱματουργικῆς. [Et paullo post: Οὕτω καὶ νῦν ταύτην προσείπωμεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱματιουργικήν. Utrobique nunc ex codd. restitutum ἱματιουργ—. Ἱματουργικὴ ap. Polluc. 7, 208.]

[Ἱματιοφορὶς, ίδος, ἡ, Vestigerula. Ammon. p. 141: Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορίς. Nam sic vulgatum ἱματιοφορία correctum est ex Eustath. p. 1446, 5.]

[Ἱματιοφυλακέω, Vestes custodio. Lucian. Hipp. c. 8.]

Ἱματιοφυλάκιον, τὸ, Arca vestiaria, Vestiarium. [Ἱματοφυλάκιον, Vestiarium, Gl. Quod εἱματοφυλάκιον scribendum foret.]

Ἱματιοφύλαξ, κος, ὁ, Vestium custos, Vestispicus, ut Varro, Plaut. [Epiphan. vol. 1, p. 459, B. G. D. 2 Reg. 22, 14; 2 Paral. 34, 22. Chrysost. ap. Anast. Sin. Quæst. p. 90, 6: Ἐρωτήσατε τοὺς ὧδε τοῦ βασιλέως ἱματιοφύλακας, καὶ παρ' ἐκείνων μάθετε, πῶς ἀναγράφονται τοὺς τὰ βασιλικὰ καὶ διάλιθα ἱμάτια λαμβάνοντας. Hase.]

Ἱματισμὸς, ὁ, Vestitus et cultus, et quod Lat. Vestiarium dicitur, Bud. Comm. p. 444; e Luc. 7, [25], Polyb. [6, 15, 4.] Plut. Alex. [c. 39]: Τὸν Βαγώου ἔδωκεν οἶκον, ἐν ᾧ λέγεται τῶν περὶ Σουσῶν [οἶκον τὸν περὶ Σοῦσα, ἐν ᾧ λ. χιλ.] χιλίων ταλάντων εὑρεθῆναι ἱματισμόν. Athen. 7, [12, p. 550, E] de Asiaticis ab Agesilao victis, Ὠλεῖν τὸν τούτων ἱματισμὸν, quos dicebat fuisse στολαῖς πολυτελῶς ἠσκημένους. [Ps. 45, 10: Ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένος. Hesych.: Σχῆμα, ... ἱμ.]

[Ἱματοποιία, Vestificium, Gl. Scribendum ἱματιο—, vel εἱματοποιία.]

[Ἱματοφυλάκιον. V. Ἱματιοφυλάκιον.]

[Ἱματοφύλαξ, κος, ὁ, Vestiarius, Gl. Scribendum ἱματιοφύλαξ aut εἱματοφύλαξ.]

Ἱμάω, Loreo fune extraho, Haurio, ab ἱμὰς, ut tradunt gramm. Unde ἱμῆσαι, Haurire: ἀντλῆσαι, Hesych. Et partic. ἱμῶσα, Hauriens, Extrahens, ἀντλοῦσα. [Timæus p. 149: Ἱμᾶν, ἀνέλκειν, ἀναspᾶν. Non legitur ap. Platonem. Aristot. H. A. 3, 21: Πλέον ἱμᾶσθαι γάλα. Photius p. 107, 11: Ἱμᾶν, τὸ ἀναspᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων. Athen. 8, p. 352, A: Τῶν ἱμώντων (τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος). Infinitivi formam, ut videtur, Atticam ἱμᾶν annotavit Photius p. 107, 9: Ἱμᾶν καὶ ἱμῆν, ἀντλεῖν, ἀνέλκειν, ἀναspᾶν. Codex ἱμᾶν καὶ ἰμῆν. Male ap. Suidam ἱμεῖν pro ἱμῆν. G. D.]

[Ἵμβηρις, ἔγχελυς. Μηθυμναῖοι, Hesych.]

[Ἰμβοὺς, βοῦς. Αυδοὶ, Hesych. post Ἰμίτραον.]

[Ἵμβραμος. V. Ἵμβρος.]

[Ἰμβρᾰσίδης, ὁ, Imbrasi filius. Hom. Il. Δ, 520: Πείροος Ἰμβρ.]

[Ἵμβρᾰσος, ὁ, Imbrasus. Steph. Byz.: Ἵμβρ., ἡ Σάμος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ἰμβράσιος καὶ Ἰμβρασία. Ἵμβρασος fluvius Sami, alio nomine Παρθένιος vocatus, memoratur ab Strabone 10, p. 457; 14, p. 637, schol. Apoll. Rh. 1, 187; 2, 868, schol. Callim. H. Dian. 228. Samum ipsam ita esse appellatam ab nemine præter Steph. Byz. traditum vidimus. Insulam fluviumque conjunctim nominat Diodor. Sard. in Anth. Pal. 6, 243: Ἥ τε Σάμου μεδέουσα καὶ ἣ λάχες Ἵμβρασον Ἥρη. Ἰμβρασίης ἔδος Ἥρης Apoll. Rh. 1, 187. Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασι 2, 866. || Ἰμβρασὶς, ίδος, ἡ. Ἰμβρασίδος γαίης Nicand. Al. 150.]

[Ἵμβριος, ὁ, Imbrius, Mentoris filius. Hom. Il. N, 171, 197.]

[Ἵμβρος, ἡ, Imbrus. Steph. Byz.: Ἵμβρος νῆσός ἐστι Θράκης, ἱερὰ Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἵμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες. Ἔστι καὶ πόλις. Οἱ οἰκοῦντες Ἵμβριοι. Ἵμβρος ap. Hom. Il. N, 33, Ξ, 281, Φ, 43, Ω, 78, 753, Herodot. 5, 26; 6, 41, Strabo 10, p. 473. || Ἵμβριος. Hesych.: Ἵμβριος καὶ Λήμνιος· οἱ τὰς διαίτας ἀποφεύγοντες (δίκας ὑποφεύγοντες Photius) ἐσκήπτοντο ἐν Λήμνῳ ἢ ἐν Ἵμβρῳ εἶναι. Quas insulas conjunctim nominat Hom. Il. Ω, 78.]

[Ἵμβρος, ὁ, Imbrus, Ægypti filius. Apollodor. 2, 1, p. 124.]

Ἰμείρω, verbum, quidam a nomine ἵμερος deductum esse putarunt, quum ego contra nomen istud ab illo verbo derivatum esse arbitrer. Utrocunque modo se res habeat, etymologia ab ἵημι, si nomini ἵμερος convenire potest (nam hæc datur illi in meo vet. Lex.), non minus verbo ἰμείρω convenire queat. Ἰμείρω, et Ἰμείρομαι, Desidero, Cupio. Interdum cum gen., nonnunquam cum infin. Hom. Od. K fin.: Ὅς μοι ἄνευθ'

ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. [Unde Plotinus p. 858, 9 ed. Creuz. : Ἢ θερμανθήσεται ἢ συμμέτρως ψύχεος ἱμερεῖ. Ubi cod. Ven. ἱμείροι.] Sic ap. Hesiod. [Sc. 31] : Ἱμείρων φιλότητος. [Herodot. 3, 123 : Ἱμείρετο χρημάτων μεγάλως.] Et in Epigr. : Κύματος ἱμείρων. [Apollonid. Anth. Pal. 9, 264 fin. : Παντὸς ἱμείρων πτεροῦ.] Itidemque ap. Aristoph. Nub. [435] : Τεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς· ubi observa ἱμείρειν et ἐπιθυμεῖν de una eademque re dici. Sed et cum accus. ap. Soph. OEd. T. [58] : Γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες. Memini tamen me alicubi hunc locum legere citatum cum alio partic. Cum infin. autem, ut Od. A, [59] : Θανέειν ἱμείρεται. [Herodot. 6, 120 : Ἱμείροντο θεήσασθαι τοὺς Μήδους.] At voce activa itidem usus est Solon [El. 3, 7 Brunck.] : Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω. Sic Epigr. [Anth. Pal. 9, 15] : Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. In soluta autem oratione aut nunquam aut raro invenitur ἱμείρω. [Plato Crat. p. 418, C : Ὅτι ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο.] Theodorit. H. E. 1 : Ἱμείρεσθαι τῆς τῶν Ἱεροσολύμων θέας σκηψάμενος, καὶ ταύτῃ τὸν βασιλέα βουκολήσας. Et 5, de martyribus loquens : Αὐτόματοι γὰρ ἔτρεχον, τὸν τῆς ἀνωλέθρου ζωῆς πρόξενον λαβεῖν ἱμειρόμενοι θάνατον. Ap. Herodot. autem legitur etiam pass. aor. 1, Ἱμέρθην, Desideravi, Concupivi [7, 44] : Ἱμέρθη ἰδέσθαι, Videre desideravit, Subiit eum desiderium spectandi, s. cupiditas. || Εἰμείρεται, Hesych. affert pro ἐπιθυμεῖ, quod melius per simplex ι et δασέως. || Ὁμείρονται, Hesych. ἐπιθυμοῦσι : quod potius ἱμείρονται. [|| Æolica forma Ἰμέρρω ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 43, 16, et gramm. in Append. ad Gregor. Cor. p. 662.] || Ab ἵμερος est etiam verbum Ἰμέρω, i. significans q. ἱμείρω, e quo factum est nomen illud ἵμερος. Legitur enim ap. Hesych. et alium quempiam, Ἰμέρει, ἐπιθυμεῖ, θέλει. Suspecta tamen esse potest utrobique exemplaris fides. Nam ad Hes. quod attinet, Germanica ed. ex Aldina [quæ rectam servavit scripturam codicis ἱμείρει] emendari potest. (Alioqui non minus novum videri queat ἱμείρους, quod ap. eum legimus, i. valens q. ἱμέρους, quam ἱμέρει, i. valens q. ἱμείρει. Estque notandus ibid. ille accus. ἱμείρους : habens nomin. Ἵμειροι, significans ἔρωτες et πόθοι : sicut ille ἱμείρους exp. ἔρωτας et πόθους.)

[Ἵμερα, τά.] Ἵμερα autem in hoc loco [post derivata ab ἱμείρω] reservavi, quod dubium cuipiam esse possit, utrum in numero derivatorum e nomine ἵμερος censeri debeat. Significantur enim hac voce ἵμερα Flores et coronamenta quæ ad expiationes lustrationesque adhibebantur. Quæ expos. petita est ex Hesych. [Idem : Ἴσμερα, τὰ εἰς τοὺς καθαρμούς. Theognost. Can. p. 24 : Ἴσμέρα, τὸ...]

[Ἱμέρα, ἡ, etymologiæ caussa fictum a Platone Crat. p. 418, C : Οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν. G. Dind. Per hunc Platonis l. Eckhel Doctr. num. vet. part. 1, vol. 1, p. 212, explicat in moneta Himerensium gallum, qui præco est ἱμέρας, Diei. Hase.]

[Ἱμέρα, ἡ, Himera, oppidum Lesbi. V. Ἴσσα.]

[Ἱμέρα, ἡ, Himera. Steph. Byz. : Ἱμ., πόλις Σικελίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. (Herodot. 6, 24; 7, 165; Pind. Ol. 12, 2; Thucyd. 6, 5, 62; Strabo 6, p. 272.) Ἔστι καὶ Λιβύης. Ὁ πολίτης Ἱμεραῖος. (Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος in marmore Pario et ap. grammaticos. Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι Polyb. 1, 24, 4. || Ἱμερὶς, ίδος, ἡ. Phalar. Epist. p. 63 : Τὴν Ἱμερίδα γῆν.) Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἱμέρας, ὡς Νικάνωρ. (Pind. Pyth. 1, 152 : Εὔυδρον ἀκτὰν Ἱμέρα. Theocr. 5, 124. Τὸν Ἱμέραν ποταμὸν Polyb. 7, 4, 2. Ἱμέρα ποταμοῦ 7, 5, 7. Ἱμέραν π. Strabo 6, p. 266.)] In VV. LL. est nomen Ἱμεραῖος expositum Desiderabilis et Optabilis, quum tamen reperiam duntaxat hoc Ἱμεραῖος pro Eo qui est e Siciliæ urbe cui nomen Ἱμέρα. Redditurque Himeræus, et Himerensis. Est vero et heroinæ cujusdam nomen Ἱμέρα. Sed a Suida affertur etiam Ἱμεραία tanquam nomen cujusdam anus, nec non civitatis. [Civitatis nomen Suidas ex scriptore ignoto affert : Ἐκ δὴ τούτων νόσοι καὶ τροφῶν ἀπορίαι τὴν Ἱμέραν κατέσχον. De muliere autem illa Himerensi, cujus nomen nescimus (male enim Ἱμεραία pro nomine proprio accipit HSt.), copiosius exponunt Photius et Suidas s. Ἱερείας ἐνύπνιον, quorum narrationem ex Timæi historia esse excerptam ex scholiasta ad verba Æschinis constat p. 29, 24 : Τὸ τῆς ἱερείας ἐνύπνιον τῆς ἐν Σικελίᾳ διηγήσατο, vol. 1, p. 751 ed. Reisk. : cui grammatico περὶ τὴν γραφὴν ἡμαρτῆσθαι videtur : δεῖν γὰρ γεγράφθαι Ἱμεραίας. Utramque scripturam memorant Photius et Suidas : solum ἱερείας ἐνύπνιον explicat Lex. rhet. p. 266, 9; nec quidquam caussæ est cur Æschinis librorum scriptura mutetur : nisi quis ostenderit mulierem illam non fuisse sacerdotem. G. D.] Invenitur alioqui et vocab. Ἱμέριος, proprium itidem nomen. Ap. Plut. [Mor. p. 60, D] est cujusdam κόλακος nomen. Sic vocatus fuit et quidam rhetor et sophista, cujus Declamationes a me editæ fuerunt cum Polemonis et aliorum quorundam Declamationibus. Meminit Suidas : ap. quem legitur etiam Ἱμερία, et dicitur esse Fluvius. Sed perperam in Germanica edit. [i. e. in Basil., et in Aldina] pro Ἱμερία scriptum est Ἱμερίαν. [Codex A. ἱμερίας. Videtur Ἱμέρας fluvius esse intelligendus, de quo supra diximus. G. D. τ.]

[Ἱμεραῖον, τὸ, Himeræum, nomen loci in Thracia. Thucyd. 7, 9 : Ὁρμώμενος ἐξ Ἱμεραίου.]

[Ἱμεραῖος, ὁ, Himeræus, Demetrii Phalerei frater. Carystius Pergamen. ap. Athen. 12, p. 542, E; Arrian. ap. Phot. Bibl. p. 69, 36, et Photius ib. p. 494, 38. Lucian. Demosth. enc. c. 31 : Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα.]

[Ἱμερίς. V. Ἱμέρα.]

[Ἱμεροδερκὴς, ὁ, ἡ, Amabilis aspectu. Paul. Silent. Ambon. 275.]

Ἱμερόεις, εσσα, εν, Desiderabilis, Optabilis, Amabilis, Suavis, Gratus. In Epigr. [Anth. Pal. 6, 88] ἱμερόεις dicitur cestus Veneris (cui Hom. ἵμερον inesse perhibet) : Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν Κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν. Hom. Il. Ε, [429] valde apto epitheto, ἔργα γάμοιο appellavit ἱμερόεντα, hoc in v. : Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Ap. Eund. legimus ἱμερόεν κιθάριζε, Σ, [570] ubi ἱμερόεν adverbialiter ponitur : Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν καθάριζε. Quod vero ap. Eund. legitur Od. Κ, [398] : Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, mirum videri possit, propter hoc adjectivum ἱμερόεις : quomodo enim γόος potest ἱμερόεις appellari? Sed ego existimo Homerum, cui frequens est ἵμερος ὦρτο γόοιο, hoc loquendi genus voluisse in illud resolvere. [Theocr. 7, 118 : Ἱμερόεντα Φιλῖνον.] || Ἱμερόεις est etiam ἐπιθυμητικὸς, si Suidæ, vel potius si vulgatis exempll. operis illius credimus. Eum enim ἐπιθυμητὸς scripsisse (quo et ἱμερτὸς ab Hesych. exp.), magis verisimile est. Alioqui retinendo ἐπιθυμητικὸς, activam etiam signif. habere nomen illud ἱμερόεις dicendum erit.

[Ἱμεροθᾱλὴς, ὁ, ἡ, Suaviter crescens. Ἱμ. ἔαρ Nicias Anth. Pal. 9, 564 ex cod. Palat. : ubi vulgo ἡμεροθαλές.]

[Ἱμέρομαι. V. Ἱμερόω.]

[Ἱμερόνους, ὁ, ἡ, Amabilis animo. Orph. H. in Adonid. 8.]

Ἵμερος, ὁ, Desiderium, Cupiditas, Cupido. A poetis ἵμερος dicitur αἱρεῖν aliquem, i. e. Desiderium capere aliquem, vel, mutata forma orationis, Aliquis teneri desiderio s. cupiditate rei alicujus. Hesiod. Op. [616] : Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ. Hom. Il. Α, [89] : Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Ap. Eund. non infrequens est ἵμερον ὦρσε, et quidem cum gen. γόοιο : Il. Ψ, init. : Μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε· Od. Δ, [113] : Τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Alicubi autem ab eod. poeta dicitur ἵμερος ὦρτο, aut ὑπῶρτο : Π, [215] : Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. Ubi annotat Eust. ἵμερον non esse ἁπλῶς ἀλλοίαν ὄρεξιν, sed ἐπιθυμίας ἐπίτασιν : Latine fortassis usurpetur Libido hic potius quam Desiderium, aut Cupiditas, et quidem cum gerundio Flendi : ut ἵμερος γόοιο, sit Libido flendi. Statius dixit etiam Voluptatem flendi, Epicedio in Glauciam Melioris : Jam flendi expleta voluptas? Sunt autem hoc vocabulo usi quidam etiam solutæ orationis scriptores. [Herodot. 7, 43 : Ἵμερον ἔχων θεήσασθαι Πέργαμον· 9, 3 : Ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἑλέειν. Plato Leg. 3, p. 823, E : Ἄγρας... ληστείας τε ἵμερος. Æsch. Choeph. 299 : Πολλοὶ γὰρ εἰς

ἓν συμπίτνουσιν ἱμεροι.] Philo De mundo : Πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι τὸν δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἅπερ ὑπὸ πολλοῦ τοῦ τὸ ἓν κατιδεῖν τηλαυγῶς ἱμέρου πτερωθέντα, οὐ μόνον κτλ. Bud. Cujus tandem esse modi oculorum animæ cursum existimare debemus, qui præ ingenti ipsi desiderio perspicue cernendi illud unum, quasi alites facti, etc. Ap. Eund. aut certe alium ejusd. nominis scriptorem, legimus, V. M. 1 : Ὡς πολὺν ἵμερον ἐνεργάσασθαι τοῦ ξένου τῷ πατρί. ‖ Ἵμερος est etiam peculiariter Desiderium amatorium, i. e. quo tenentur amatores. Il. Ξ, [328] : Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. [Pind. Ol. 1, 65 : Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ. Æsch. Prom. 649 : Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Soph. Tr. 476 : Ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε.] Eur. Med. [556] : Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Aristoph. Ran. [59] : Τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται (ubi ἵμερος vocatur quod antea dictum fuit πόθος. Quum autem dixisset Dionysius, Ἐξαίφνης πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, interrogat Hercules, sitne γυναικὸς πόθος, an παιδός). Latine apte reddi posse existimo Cupidinem, non fem. genere solum, sed et masculino : dando sc. huic nomini eum usum, quem Lat. dant, quum gen. personæ ei tribuunt, aut certe subaudiendum relinquunt. Atque adeo possimus, ut opinor, ἵμερος αἱρεῖ με in illo Homeri l. reddere Capit me cupido, ut dicitur a Virg. Capta cupidine conjux, Æn. 7. Sic ap. Ovid. legimus : Quid sit amor, sentit, nostrique cupidine captus Uritur. Idem alibi, Viderat hanc Janus, visæque cupidine captus. Alioqui dici etiam potest aliquis vel aliqua tangi cupidine, et tactus s. tacta cupidine : Met. 10 : Utque rudis primoque cupidine tacta, Quod facit, ignorans, amat, et non sentit amorem. Dicitur etiam Correptus vel Correpta cupidine : ut hoc in versu, Arsit enim magna correpta cupidine regis : ubi notandus est ablativus Magna, genere fem., quum alibi sæpe masculinum genus locis hujusmodi adhibeat : ut in eo, quem paulo ante protuli, habes, Primo cupidine (falso enim credita est hic vox Primo esse adverbium), et Met. 8 : Altera jamdudum succensa cupidine tanto, Perdere gauderet quodcunque obstaret amori. Ubi etiam observa Cupidinem et Amorem de una eademque re dici : ut in loco alio, quem paulo ante attuli, Quid sit amor sentit, nostrique cupidine captus Uritur. Item in loco qui ex ejusd. poematis 10 allatus fuit. Obiter autem animadvertendus est hic usus nominis Cupido hac in signif. genere masc. (quem quidam ignorans, putavit Primo esse adverbium in loco illo, Primoque cupidine tacta), quum vulgo afferantur quidem exx. ex Horat. nominis hujus masculino itidem genere ab eo usurpati, verum non significantis τὸν ἐρωτικὸν ἵμερον, s. τὴν ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, Amatoriam cupiditatem, sed simpliciter Cupiditatem : ut quum scribit Carm. 2 : Nec leves somnos timor aut cupido Sordidus aufert. Et 3 : Eradenda cupidinis Pravi sunt elementa. Itidemque in aliis aliquot locis ita utitur. Quod si Servius observasset, nequaquam, postquam scripserat genera plerumque confundi aut metri ratione, aut hiatus causa, in exemplum attulisset illum Horatii locum, Nec cupido Sordidus aufert. At enim dicet forsitan aliquis in his quidem Horatianis ll. esse apertam generis mutationem, et quandam in hac mutatione καινοπρέπειαν : at vero ap. Ovid., ubi Cupido usurpatur ἐπὶ τοῦ ἐρωτικοῦ ἱμέρου, perinde esse ac si Bacchum pro Vino, Cererem pro frumento usurparemus. Verum quod et altero genere interdum eadem in re utitur, facit ut credam potius simpliciter pro Cupiditate accipi, sed peculiariter pro cupiditate amatoria : ut ἵμερος est peculiariter ἐπιθυμία ἐρωτική. Utrocunque tamen modo se res habeat, satis constat, meo quidem judicio, ex ll. quos protuli (quibus addere possem multos, in quibus Cupidus dicitur is qui amore captus est, tanquam ἐπιθετικῶς), apte nos reddituros ἵμερον, Cupidinem, in isto Homeri versu (quem et antea protuli) : Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Ubi hoc quoque observandum est, de re eadem usurpari verbum ἔραμαι et nomen ἵμερον, ut Cupidinem et Amorem vidisti conjungi in quibusdam ll. quos ex Ovidio protuli. Nec vero ap. Hom. de re eadem tantummodo (ut in l. illo, ἔραμαι et ἵμερος de re eadem, sed separatim dicuntur) dicta, sed copulata etiam inveniuntur φιλότης et ἵμερος, perinde ac si Amorem et Cupidinem copules : Il. Ξ, [198] : Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον ᾧτε σὺ πάντας Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Ut autem in isto Hom. l. dicitur Venus donare ἵμερον, quo non solum homines, sed deos etiam domat, sic et ap. Eur. Med. [635] legimus hæc Chori ad eandem deam verba : Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίης (sed repono ἐφιῇς [vera scriptura ἐφείης ex codd. restituta]) ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον ὀϊστόν. Quin etiam in alio Hom. l. eidem deæ vel potius ejusd. deæ cesto illa duo φιλότης et ἵμερος tribuuntur : Il. Ξ, [216] : Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς, Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Ubi Eust. e veterum quorundam auctoritate tradit, φιλότητα quidem esse præsentium, at ἵμερον, absentium. Sed eos id non dixisse Homerice : i. e. hoc non convenire cum eo usu, quem ap. Hom. habet nomen ἵμερος. Jovem enim dicere in sequentibus, Καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, Junonis sc. ἵμερος, præsentis tamen. Potius igitur videri nomine φιλότης, significari simpliciter φιλίαν : et interdum quidem Veneream, ut isto in loco : nonnunquam vero τὴν δμονοητικὴν, ut in versu hoc, Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. At vero ἵμερον dici κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας : ideoque videri inesse huic nomini Æolicam vocem ἔρος : ut ἵμερος dictus sit quasi ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Sed quod ad hanc deductionem nominis ἵμερος attinet, in ea ludere voluisse Eust. suspicor : pro ludicra certe habendam censeo, etiamsi ab illo tanquam seriam allatam esse constaret. Sed in eo quoque ab eo dissentio, quod ἵμερον vult proprie de Amatoria cupiditate usurpari; quum enim extet et verbum ἱμείρειν, s. pass. ἱμείρεσθαι, quo generaliter significatur Cupere, Desiderare, ut ipsum etiam nomen generalem Cupiditatis s. Desiderii signif. habeat, deinde peculiariter de Amatoria cupiditate dicatur (i. e. qualis est eorum qui amore capti sunt, s. earum quæ amore captæ sunt), rationi consentaneum esse videtur. Ceterum quod de derivatione nominis ἵμερος tradit, ἐκ τοῦ ἱμάντος, idem et de verbo ἱμείρειν : quum tamen unum quidem inde derivatum esse (fingamus enim veram esse illam derivationem), deinde alterum ex eo factum dicendum foret. Verum ut ad alias nominis ἵμερος derivationes s. etymologias veniam, in meo vet. Lex. ab ἵημι deductum esse traditur : quoniam ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸν ποθούμενον. Sed non satis inter se convenire videntur quæ ibi scripta sunt : quia primum dicitur ἵμερος, quo significatur ἐπιθυμία, esse a verbo ἵημι, quod est προθυμοῦμαι : deinde in hujus etymologiæ ratione, quæ subjungitur, verbi illius ἵημι locum occupat verbum ἵεμαι, quod signif. illam non admittit, quæ verbo ἵημι tribuitur (cujus tamen exemplum desidero). Neque enim quum dicit ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸν ποθούμενον, possis ἵεται exponere itidem προθυμεῖται. Ibid. dicitur ἱμείρω esse ab hoc ἵμερος, quum ego contra hoc ab illo deductum esse et pro verbali haberi debere censeam. Quin etiam differentia nominis ἵμερος a nomine ἔρως ibid. hæc traditur : ut ἔρως quidem sit τὸ διὰ τῆς ὁράσεως ἐρᾶν : at ἵμερος sit, τὸ μετὰ τὴν ὅρασιν ἐπιθυμεῖν. Quid vero Plato in suo Cratylo [p. 419, E] de nominis hujus etymologia? Ex eo dictus est, inquit, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ, καὶ ἀφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς. Repono autem ibi ἕσιν spiritu aspero pro ἕσιν quod tenuatum est : ut conveniat hoc nomen Ἕσις (quod an usitatum sit, dubium esse queat) cum præcedente partic. ἑέμενος, et eo significetur Cupiditas s. Desiderium : sicut ἑέμενος aspiratum pro ἐφιέμενος poni scimus. Atque adeo hoc ipsum ἐφιέμενος legit Ficinus, non ἀφιέμενος : cui libenter de hac lectione assentior, sed de præcedentis participii ἑέμενος interpretatione ab eo dissentio. Existimo enim illud simplex ἑέμενος non aliud esse quam compositum ἐφιέμενος : et addi a Plat. καὶ ἐφιέμενος tanquam per epexegesin. At ille ἑέμενος vertit Incitatus : itidemque verbale ἕσιν Incitamentum, s.

Impetum : vel ἰέμενος legens spiritu tenui, vel certe differentiam, quæ statuitur inter verb. ἵεμαι aspiratum, et inter verb. ἴεμαι tenuatum, confundens : quum ἵεμαι potius scr. existimetur in Cupiendi signif., at ἴεμαι pro Incitatus s. Impetu feror. Illud autem verbale nomen ἔσις invenitur et in alio ejusd. libri loco : ubi nimirum dicitur νόησις esse τοῦ νέου ἔσις. Ibique rectius quam hic ab eod. Int. redditur, sc. Desiderium. Verum ibi quoque perperam scriptum est ἔσις spiritu tenui. Cetérum ab ipso Plat. hæc vocis ἵμερος a voce πόθος differentia statuitur, quod qui ἵμερος vocabatur ὅταν παρῇ οὗ τις ἐφίετο, vocetur πόθος, ἀπογενομένου. || Cupido, deus. Ap. Lucian. in Dear. jud. [§ 15] Venus duos filios se habere dicit, Ἵμερον et Ἔρωτα. Ejus hac de re verba sunt hæc ad Paridem : Παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω, ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. Deinde utriusque officium describens, simulque ad horum nominum originem respiciens, addit : Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθείς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει καὶθεράσμιον. Ap. Pausan. non solum conjunguntur, Ἔρως et Ἵμερος, sed illis additur Πόθος : in Att. p. 32 [1, 43, 6] : Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος, εἴδη διάφορά ἐστι· κατὰ ταυτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι. Ap. Plat. quoque in illo Cratyli l. horum trium itidem mentio fit simul, verum non itidem de personis, sed de rebus dicuntur. Ubi tria illa nomina ἔρως, ἵμερος, πόθος, tribus Latinis commode reddi possunt, Amor, Cupido, Desiderium. At quum personarum (deorum sc.) nomina sunt, tum nomen Πόθος aliam interpr. postulat, quam fortassis in illa lingua reperire haud possit; intelligitur enim, ut opinor, ille deus, qui desiderium ejus, quæ amatur, excitat, et dulci ejus recordatione animum velut titillat. Quum autem idem cum ipsa actione Desiderandi, ut ita loquar, nomen habeat, ne idem in Latina lingua fieri possit, obstat generis differentia : quum Desiderium neutr., non masc., ut illud, generis esse sciamus : masc. autem nomen eand. omnino vim habens nullum afferatur. [Nonn. Dion. 1, 67 : Ἵμερος ἔπλετο ναύτης.] || Ἵμερος est etiam Id in oculis, quo intuentium amor conciliatur. Pollux 2, [63] de oculis loquens, postquam docuit oculos posse describi quum aliis appellationibus tum his, πυρώδεις, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, s. αἴγλην aut αὐγὴν ἀφιέντες, ἡδεῖς, ἐπαγωγοὶ, ἐπέραστοι, subjungit, Καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀποῤῥέον, ἵμερος, Et quod ab illis defluit, ἵμερος. Sed debuit fortassis alio potius vocabulo uti quam isto ἀποῤῥέον, præsertim quum postea περὶ δακρύου loquens, dicat itidem τὸ καταῤῥέον ἐκ τῶν ὀμμάτων : debuit, inquam, potius, meo quidem judicio, illud ἀποῤῥέον expositioni vocis δάκρυον reservare : ne quis putaret intelligi illud ἀποῤῥέον, esse aliquid ὑγρὸν, sicut de lacryma dicit τὸ καταῤῥέον ἐκ τῶν ὀμμάτων ὑγρόν. Minimeque ad hoc ὑγρὸν pertinere existimandi sunt qui dicuntur ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ, vel Lubrici et mobiles, ut Cic. loquitur : vel Quales sunt oculi hominum qui ὑγροὶ vocantur, i. e. εὐκατάφοροι εἰς τὰς ἡδονὰς, sequendo Hesych. et Suidæ expos. (nisi quod ex Hes. scrib. esset εὐκαταφερεῖς) : cum qua optime convenit quod ap. Polluc. [6, 126] legimus, de cinædo, ei quum alias multas appellationes tribui, quas recenset, tum has, ὑγρὸς et ὑγρόνους. (Ubi obiter observandum etiam est hoc comp. Ὑγρόνους, utpote in quo nomen ὑγρὸς ipsi etiam animo tribuitur, s. ipsi menti; est enim ὑγρόνους cui est ὑγρὸς νοῦς, s. Habens ὑγρὸν νοῦν : adeo ut non male conveniat ὑγρόνους cum θῆλυς τὴν ψυχήν : quod ab eod. Poll. de cinædo itidem dicitur : sicut et γυναικίας ac γύνις.) Oculus mollis non male reddatur, meo quidem judicio : licet aliam signif. habeant oculi molles in isto Ovidii l. De remedio 1 : Si male dentata est, narra quod rideat illa : Mollibus est oculis? quod fleat illa, refer. Neque enim dubium est quin Molles oculi hic dicantur Qui facile ad lacrymas moventur : sive oculis tribuatur mollitia quæ a corde proficiscitur (ut ap. eund. poetam legimus Molle cor), sive Molles oculi eo dicantur modo, quo a nostratibus Teneri; vox enim nostra *Tendres* est Latina Teneri, i. e. facta ex hac. Vocamus autem *Des yeux tendres*, vel *Tendres à pleurer*, Qui facile ad lacrymas moventur s. impelluntur : quod scimus a natura muliebri sexui multo magis quam virili esse insitum. Legitur porro illud ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ quum alibi, tum ap. Ælium Dionysium, ubi exponens ἰλλώπτειν et ἐνιλλώπτειν, dicit esse, ὑγροῖς καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Quocunque autem nomine Latino debeant exponi ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ, videntur esse ii qui aliquid procacitatis sive petulantiæ habent : et quales appellamus nostrate lingua *Des yeux attrayans*, vel *Des yeux affettez*. Ac certe convenit illa signif. verborum ἰλλώπτειν et ἐνιλλώπτειν (i. e. quam illis tribuit Æl. Dionysius), cum ea quam habet comp. κατιλλώπτω, in isto Epigr. [Anth. Pal. 5, 200] v. : Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Ἱριήπῳ : neque enim hic κατιλλώπτειν de eo gestu oculorum dicitur, quo utuntur οἱ μυκτηρίζοντες s. καταμωκώμενοι (de quo signif. dictum antea fuit), sed potius κατιλλώπτοντι exponere hic debemus eod. modo quo Ælius Dionysius ἰλλώπτειν et ἐνιλλώπτειν exp. Certe quod addatur θῆλυ, eo magis impellor ut credam istud κατιλλώπτειν illis ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς convenire, sequendo ea quæ de nominis ὑγρὸς significatione disserui. Jam vero et limi oculi videntur posse ὑγρῶν appellatione comprehendi : ita quidem accipiendo illam vocem ut ab Ovidio accipitur, ubi dicit, Limis subrisit ocellis. Ipsum certe etymum (si ab ἴλλος verba illa deducamus) plane interpr. hujusmodi requirere manifestum est. Et hæc quidem obiter de his dicta sint : quibus quamvis non suus datus sit locus, i. e. is quem series alphabetica postulat, non minus tamen lectori, quam si ibi dicta essent, sunt profutura. Ad ἵμερος autem ut revertar, variis modis eum poetæ describunt; neque enim dubium est quin illi, quum canunt oculos esse in amore duces (ut legimus ap. Propert. : Si nescis, oculi sunt in amore duces), quum canunt oculos esse fores s. fenestras quibus intrat amor, quum sagittis quæ ex oculis puellarum prodeunt, peti se conqueruntur (quo pertinent illi Anacreontis versiculi, Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με), quum alicujus puellæ oculos vocant loquaces, vel dicunt eos non tacere (ut Ovid., Non oculi tacuere tui), quum dicunt oculos fateri ignem, quum dicunt puellam oculis aliquid promittere (quorum utrumque ap. eund. poetam legimus), quum puellam quampiam suos oculos rapuisse queruntur (ut Ovid. : Tu quoque quæ nostros rapuisti nuper ocellos), aut quum inducunt vicissim puellam raptos s. ablatos sibi oculos querentem (ut Medea Iasoni ap. Eund., Abstulerant oculi lumina nostra tui), quum denique oculos alicujus puellæ vocant sua sidera (quod argutis oculis præsertim convenire, ostendit ille Ovidianus versus, Argutos habuit, radiant ut sidus ocelli), non dubium est, inquam, quin poetæ, quum hæc aliaque id genus plurima de oculis dicunt, ἵμερον illum de quo nunc agitur, describant. Verum ex hujusmodi ll. potius quid valeat vox ἵμερος, quam quo nomine eam debeamus interpretari discimus; ac profecto quum existimem frustra quæsitum iri voc. Lat., quod unum uni Græco respondeat, si duobus aut etiam tribus vim ejus expressero, lectori satisfecisse me putabo. Reddo igitur hic ἵμερος Amoris illicium in oculis, Amoris illices oculi (aut simpliciter Illices oculi), Oculorum philtrum, s. Philtrum ab oculis prodiens, Aspectus amoris conciliator. || Ἵμερος tanquam Venenum quoddam Veneris fingitur ab Eur., ut inquit Eust., afferens hunc ejus l. : Μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίης [ἐφείης] (nisi potius scr. ἐφιῇς), ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον ὀϊστόν. Qui l. e Medea hujus poetæ [635] est sumptus; inde enim et ipse eum antea protuli : scribens μή ποτ', ὦ δέσποινα, ut ibi legitur. Est porro hæc δέσποινα, Venus : ad quam sermo dirigitur. Non male autem fortassis hunc etiam l. ad ea, quæ περὶ ἱμέρου in proximo tmemate dicta fuerunt, referemus : ut intelligamus, ἵμερον, i. e. Amoris illicium, quod ex oculis alicujus emanat, esse Venenum quo Venus suas sagittas tingit. Alioqui potest etiam generalius accipi pro Cupidine (sicut antea hanc illi significationem dedi), eo sensu quo dicitur Captus vel Capta cupidine,

Tactus vel Tacta cupidine: aut etiam cum aliis verbis, ut in præcedentibus docui. || Est etiam certa quædam ᾠδή, i. e. Cantilena, Canticum, Certæ cujusdam cantilenæ nomen, aut Cantici. V. Pollux 4, c. 7 [§ 53]. || Adject. Ἵμερος est Desiderabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur. Sed reddi etiam potest Amabilis, Suavis. [Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 364: Ἵμερα (cod. Vat. ἥμερα) δακρύσασα πυρῆς ἔπι. Antip. Sid. ib. 7, 30: Μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ ἵμερα. Antip. Thess. 9, 266: Ἵμερον αὐλήσαντι.] Affertur ex Epigr. et in superl. gradu, ἱμερώτατον κάλλος. Ab Hesych. ἱμέρων exp. ἐρασμίων, ποθεινῶν: ἵμεροι autem, ποθεινοὶ et ἐπιθυμητοί: nec non ἀγαθοὶ, ἐραστοὶ, ἀγαπητοὶ, ἀγαστοὶ. Rarum tamen esse puto vocis hujus usum pro adjectivo nomine, licet inveniatur et comp. ἱμερόφωνος in eodem libro pro Dulciloquus. || Est denique et proprium nomen Ἵμερος, unius e tyrannis Seleuciæ. [Eustath. p. 977, 28.]

[Ἱμεροφῶν, ῶντος, ὁ, Himerophon, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 364, 25: Ἵμερτος Ἱμεροφῶντος.]

[Ἱμερόφωνος, ὁ, ἡ, Dulciloquus. Sappho ap. schol. Soph. El. 147: Ἥρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών· pro quo ἡμερόφωνος scriptum ap. Suidam s. Ἀηδών. (Contrario modo peccatum in versu Simonidis, de quo v. s. Ἡμερόφωνος.) Alcmani ap. Antig. Car. Histor. c. 27: Παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι, ἱμερόφωνοι restituendum esse supra dixi. Theocr. 28, 7: Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν. G. Dind.]

[Ἱμερόω.] At vero Ἱμεροῦσθαι peculiarem quandam signif. habet, de puella dictum pro Rem habere cum viro, Coire cum viro: quod sc. coitus s. concubitus ab amore proficisci soleat: unde etiam Amoris opus interdum a poetis appellatur. Sic ap. Hippocr. [p. 599, 44] ἱμερωθεῖσαι Galen. exp. [τῆς ἐπιθυμίας τυχοῦσαι καὶ] ἀνδρὶ μιγεῖσαι. Sed in VV. LL. affertur verbum Ἱμέρομαι, tanquam thema illius ἱμερωθεῖσαι: diciturque esse, prima signif., Induco ad desiderium. Cui interpretationi fidem derogandam esse censeo. [Hippocr. p. 596, 49: Ἱμεροῦσθαι χρὴ τοῦ ἀνδρός· at p. 592: Ἱμειρομένης τε καὶ συνιούσης ἀνδρί.]

[Ἱμέρρω. V. Ἱμείρω.]

Ἱμερτὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἱμερόεις. Sed hoc ἱμερτὸς habet potius formam nominis verbalis ab ἱμείρομαι. Eust. illud ἱμερόεντα, quod paulo ante ex Hom. attuli, exp. ἱμερτά. Hesychio ἱμερτὸν est ἐπέραστον, et καλὸν, ποθεινὸν, ἐπιθυμητὸν, ἐράσμιον. Idemque Suidæ ἱμερτὸς est καλὸς, ἐπέραστος, ποθεινός. Quas exposs. sequendo, ἱμερτὸς erit (sicut et ἱμερόεις) Desiderabilis, Optabilis: item Amabilis, Suavis, Gratus: nec non Pulcer, s. Venustus. [Simonid. Anth. Pal. 8, 515: Ἱμερτὴν ... ἡλικίην. Plut. Mor. p. 394, B: Καὶ γὰρ ὁ αὐλὸς ὀψὲ καὶ πρώην ἐτόλμησε φωνὴν ἐφ' ἱμερτοῖσιν ἀφιέναι· 926, F: Ἄχρις οὗ τὸ ἱμερτὸν ἦκεν ἐπὶ τὴν φύσιν.] At VV. LL. ἱμερτοῖσιν ὑδάτεσσι interpr. Liquidis aquis, in Apoll. Arg. [2, 939]: Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι. Sed fidem huic interpretationi non adhibeo. Iisd. est subst. Ἱμερτὴς, redditum Desideratus, subjungiturque Suidæ expositio ὁ ἐπιθυμητὴς, quum tamen hoc voc. ἐπιθυμητὴς minime sonet Desideratus, sed potius Desiderator, Concupitor, si his uti liceat. Sed ἱμέρτης scrib. potius esset, meo quidem judicio, in hac nominis ἐπιθυμητὴς signif.; at ἱμερτὴς sonaret ἐπιθυμητός: atque ut ἱμέρτης, ἱμέρτου, ita ἱμερτὴς, ἱμερτέος, declinandum esse. At vero Ἱμερτὴ, nomen Lesbi insulæ, est fem. illius ἱμερτός: sed ex appellativo nomine in proprium quodammodo transibat, quum ita vocaretur Lesbus. Hujus autem appellationis meminerunt Hesych. et Eust. [p. 741, 32.]

[Ἵμερτος, ὁ, Himertus, n. pr. in inscr. s. Ἱμεροφῶν citata.]

[Ἱμερτὼ, (ἡ,) numen Teucrorum, ap. schol. Hom. Il. E, 64, secundum codicem Victorii. Duo alii Χιμαιρέα (τόν).]

[Ἱμερώδης, ὁ, ἡ, Desiderabilis, Desiderium excitans. Callistrat. Imag. p. 904: Ἱμερῶδες ὄμμα.]

[Ἵμεστος, δίκη Σικελὴ (δίκη· Σικελοὶ Palmer.), Hesych.]

[Ἰμεύσιμος, ὁ, Imeusimus, Icarii filius. Apollodor. 3, 10, p. 319. Ἀμάσιχος dicitur in schol. Hom. Δ, 797. Ἀμάσικλος ib. A, 277. Ἀμεύσιμος Buttmann.]

[Ἰμέω. V. Ἰμάω.]

Ἰμητὸς, ἡ, ὸν, Loreo fune extractus, Haustus, ἀντλητὸς, Hesych.

[Ἰμίνα, ἡ. Hesych.: Ἰμίνα, χοῖνιξ ἢ κοτύλη. Codex ἰμία χύνιξ ἰμίνη κοτύλη. Vera scriptura ἡμίνα est, quod v.]

[Ἰμίτραον, ὑπόζωστον. Πάφιοι, Hesych. Pro ἐμμίτραν vel ἔμμιτρον. Is. Voss.]

[Ἰμμάραδος, ὁ, Immaradus, Eumolpi filius. Pausan. 1, 5, 2; 27, 4; 38, 3; Clem. Al. Protrept. p. 39, 19; schol. Hom. Il. Σ, 483. Ἴσμαρος ap. Apollodor. 3, 15, p. 369.]

[Ἰμμιρηνὸς, ὁ, Theodor. Lect. Hist. eccl. p. 567, B, i. q. Ὁμερίτης· qui Homeritæ sunt gens notissima Arabiæ Felicis. V. Henr. Vales. ad h. l. p. 170, B. Hase.]

Ἰμονιὰ, ἡ, Funis loreus, s. e loris bubulis tortus, quo aqua e puteo extrahitur, Funis quo aqua hauritur, i. q. ἱμὰς, Hesych. Ap. Suid.: Τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὂν, κοῖλον ἦν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. [Apollodor. Gelous ap. Athen. 3, p. 125, A: Τοῦ φρέατος εὐτρεπεῖς τὰς ἱμονιὰς πεποίηκας. Alexis ib. 4, p. 170, C: Οὐχ ἱμονιὰν, οὐ λάκκον εἶδον, οὐ φρέαρ· ubi cod. Ven. pravo accentu ἱμονίαν, ut codex Coisl. Mœridis p. 195 et alii alibi.] Quoniam vero ejusmodi funes longi sunt, diuque in eis demittendis et sursum trahendis moramur, præsertim in puteis profundioribus, ἱμονιὰν ἀποπατεῖν Aristoph. dicit pro Diu immorari deponendo ventris oneri, Eccl. [351]: Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ' Ὥρα βαδίζειν ἐστίν. [Ex quo l. Suidas corrupte Ἱμονιᾶν, ἀποπατεῖν.] In Lex. quodam vet. [ap. Moschop. Π. σχεδῶν p. 16, ubi ἱμωνία et ap. Suidam s. Ἀνιμᾶσθαι et in codice Parisino s. Ἱμονιοστρόφου] scribitur etiam Ἱμωνία, per ω, et cum accentu in penult. Rectius tamen per ο scribi probat Aristoph. l., in quo corripitur, sicut etiam in Ἱμονιοστρόφος.

Ἱμονιοστρόφος, ὁ, Qui funem loreum, quo aqua e puteo hauritur, versat, Haustor. Aristoph. Ran. [1297]: Πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη; i. e. ἱμαῖα μέλη, ut Callim. appellat, Carmina s. Cantiones, quas ii, qui funiculum loreum ad aquam e puteis hauriendam versant, canere solent.

[Ἵμοροι (?), πόλεμοι, Hesych.]

[Ἰμούθ. Titulum hunc scripto cuidam suo præfixerat Zosimus Panopolites, cujus liber 9 commemoratur in Syncelli Chron. p. 13. V. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 755, ubi observat, Reinesium in Varr. Lectt. p. 385 conjicere, Ἰμοὺθ Ægyptiaca lingua Chemiam notasse. In aliquo Herm. Trismegisti libro, qui inscriptus circumferebatur Κόρη κόσμου, ap. Stob. Ecl. phys. p. 117 (vol. 1, p. 932 ed. Heer.), Æsculapius dicitur ὁ Ἀσκληπιὸς ὁ Ἰμούθης σπανὸς, καὶ Ἡφαίστου βουλαῖς. Alii habent Πᾶνος καὶ Ἡφαιστοβούλης. (Add. ib. p. 1092: Ὁ Ἀσκληπιὸς Ἰμούθης.) De quo l. aliquid notavi in Panth. Æg. 5, 6, § 2 et 5. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 94.]

[Ἰμπάταον, ἔμβλεψον. Πάφιοι, Hesych. Leg. Ἰμπάπαον. Is. Voss. V. Ἰνκατάπαον.]

[Ἰμπόλης, λήπτης, Hesych.]

[Ἵμυρα, πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης Ἰμυρεὺς, Steph. Byz. Eadem quæ infra ap. Steph. Σίμυρος vel Σίμυρα dicitur.]

[Ἰμφὴς, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Περραιβοῖς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « Οἰκέουσιν Ἰμφέες καὶ Περραιβοὶ, » Steph. Byz.]

Ἴμψιος, ὁ, Hesych. teste dicitur Ποσειδῶν ὁ Ζύγιος, Neptunus Jugalis: ab ἴμψαι, quod Thessalis est ζεῦξαι. [Supra Γιμβάναι, ζεύγανα. Albert.] Idem affert Ἰμφθεὶς pro θαμβηθεὶς, νυχθεὶς, βλαφθεὶς: ut ἴμψαι significet etiam i. q. ἰάψαι. [Derivanda hæc sunt ab verbo Ἴμπτω, cujus alia forma ἴπτω est, quam v. suo loco. De utraque dixit Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 313.]

[Ἰν i. q. ἐν. V. Ἐν.]

Ἶν, mensuræ nomen, teste Eust. [p. 1282, 51; 1753, 7], qui dicit hinc fortasse factum esse ἡμίνα, ut sit τὸ ἥμισυ τοῦ ἶν. Exemplum autem hujus ἶν hoc affert, Ἔλαιον πλέον ἤπερ ἶν. [Mensura liquidorum. Alias εἶν et ῖν scribitur. Lev. 23, 13; Num. 15,

4, et alibi sæpius. Conf. Montf. ad Ezech. 45, 24. Schleusn. Theocr. 21, 15: Οὐδεὶς οὐ χύτραν εἶχ', οὐκ ἵνα. Conf. Ἰνίον.] || Exp. ἶν etiam Fibra, Nervus: item Vis. Sed id potius ἶς dicitur: de quo v. infra.

Ἴν, Cyprii dicunt pro αὐτὸν et αὐτὴν, Ipsum, Ipsam, Hesych.: quod et μὶν dicunt poetæ.

Ἵνα, Ut. [Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 510, 8: Διαφορὰς ἔχει τὸ μόριον τρεῖς, συνδεσμικὰς μὲν δύο καὶ ἐπιρρηματικὴν μίαν, τόπου δηλωτικήν· ... συνδεσμικὰς διαφορὰς ... μίαν μὲν αἰτιολογικὴν, ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικήν. Prioris exemplum ponit: Ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην· alterius: Δὸς ἵνα γράψω.] Frequentissima autem, et prima etiam fortasse, constr. ejus est cum subjunctivo. Hom. Il. A, [363]: Ἵνα εἴδομεν ἄμφω· est enim εἴδομεν pro εἴδωμεν. [Sic ib. B, 232: Ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, et alibi non raro ap. Hom.] Demosth. [p. 13, 7]: Ἵνα γνῶτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Plato Symp. [p. 196, D]: Καὶ πρῶτον μὲν, ἵν' αὖ καὶ ἐγὼ. τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω, ποιητὴς ὁ θεὸς σοφός. Sæpe vero in ead. illa orationis forma, cum εἶπω et λέγω Gregor. in Epit. Basilii: Ἵν' οὕτως εἶπω, Ut ita dicam. Et, Ἵν' εἶπω τι καὶ δικανικῶς, ap. Eund. Et, Ἵνα μὴ λέγω, Ut non dicam, pro quo Lat. Ne dicam: ap. Eund.: Ὃς πατρικῆς εὐχῆς ἔτυχεν, ἵνα μὴ λέγω μόνος, εἴπερ τις ἀνθρώπων. Item, Ἵνα μὴ λυπῶ λέγων. Sed hic modus interdum per optativum redditur: Plut. [Mor. p. 272, C]: Ὁ δὲ Λυκοῦργος εὐτελεστάτας ἐποίησεν ἐν Σπάρτῃ τὰς θυσίας, ἵνα ἀεὶ τοὺς θεοὺς τιμᾷν ἑτοίμως δύνωνται, Ut possent. Sic ap. Herodot. ἵνα πύθησθε redditur Ut audiretis; et [4, 120], ἵνα ἐκπολεμωθῇ, Ut hostile redderetur. Itidem Cic. ap. Plat. Tim. [p. 33, A], Ἵνα ἄνοσον ᾖ, vertit, Ne quis morbus eum posset affligere; nam emendatiora exempll. non habent, Possit, sed Posset: sicut sequitur, Ut unus esset. Jungitur autem et optativo non raro [post præteritum], ut in illo ipso Plat. l.; nam illud ἵνα ἄνοσον ᾖ, præcedunt hæc, paucissimis verbis interjectis, Τάδε διανοηθεὶς, πρῶτον μὲν ἵνα ὅλον ὅτι. μάλιστα ζῶον τέλεον ἐκ τελέων τῶν μερῶν εἴη· quæ Cic. vertit, Id ob eas causas, primum ut mundus animans posset e perfectis partibus esse perfectus. Idem ibid. [p. 39, B]: Ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι ... φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν, i. e., eod. Cic. interpr., Atque ut esset mensura quædam evidens, deus ipse solem quasi lumen accendit. Et statim post, ἵνα φαίνοι, Ut colluceret. Tale est, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, Venit ut spectaret. [Plato Rep. 3, p. 410, C: Ἆρ' οὖν καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν οὐχ, οὗ ἕνεκά τινες οἴονται, καθιστᾶσιν (i. q. instituerunt), ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοιντο, τῇ δὲ τὴν ψυχήν; Symp. p. 174, E: Χθὲς ζητῶν σε, ἵνα καλέσαιμι· ubi præteriti signif. inest in χθές. Ast.] Ἵνα construitur præterea, ut docet Bud., cum præterito indicativi, ubi de præterito sermo est, sive sit παρατατικὸς, sive ἀόριστος, sive παρακείμενος. [Plato Euthyd. p. 304, E: Ἄξιον ἦν ἀκούειν· ... ἵνα ἤκουσας ἀνδρῶν διαλεγομένων κτλ. Menon. p. 89, B: Οὓς ἡμεῖς ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει ... ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν.] Xen. Cyrop. 1, [6, 40]: Ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, Ut sese in retia indueret. Lucian. [Nigrin. c. 32]: Ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς, pro ἀνασπῷεν. Dinarchus: Ἵνα ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ, Ut liberati essemus. Plura vide ap. Bud. pp. 46, 953. || Ἵνα μὴ, Ut ne, Ne. Cum subjunctivo, ut ἵνα μὴ λέγω, λυπῶ, supra. Sic ἵνα μὴ ποιῇ, Xen. Idem Cyrop. 4, [5, 39]: Ἵνα οὖν μὴ οὕτως ἔχῃ, διορίσατε αὐτὰ, ubi observa etiam interjici particulam οὖν, sicut δὲ, aut alia quæpiam interdum interjicitur. Jungitur vero et optativo: ut ἵνα μὴ λέγοι, Ne diceret. In VV. LL. annotatur, ἵνα μὴ, quum de præterito dicitur, optativo fere gaudere: quum autem de futuro, jungi subjunctivo: confundi tamen hæc aliquando: ut ἵνα μὴ βουλεύσησθε, Æschin., de præterito, et tamen cum subj.; ἵνα μὴ φέροι, Aristoph., pro Ne ferat. [Ran. 24: Τοῦτον δ' ὀχῶ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι.] Ita quidem VV. LL.: sed admoneo, multis me in Il. observasse hos subjunctivi et optativi usus vitio librariorum permutatos. || Ὡς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr.: Ὡς ἵνα ἔχῃ. || Ἵνα, Ut: i. e. Quamvis. Lucian. [Abdic. c. 20]: Ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι, ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς, ἀποκηρύττειν, οὐδ' ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκήρυξις. Idem, Ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, Ut enim tibi dem, Quamvis enim tibi dem et concedam. Vel, Sed sit sane, ut illud dijudicare possis, Bud. Idem vero in isto Greg. l., Ἵνα μὴ ταῦτα λέγω, τίς οὐκ οἶδε τὴν κτλ., vult ἵνα accipi pro Quamvis. || At vero ap. Hom. ἵνα μὴ est etiam pro ἐὰν μὴ, Nisi. Il. H, [352]: Τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν Ἕλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. [Sic interpretati sunt Herodianus, schol. Aristoph. Ran. 176, aliique gramm. Ἵν' ἂν μὴ, sensu eodem, scripsit Aristarchus. Recte alii gramm. versum inutilem ejecerunt, ut annotatum est in schol. Ven.]

[Ἵνα cum conjunctivo Plutarchus aliique scriptores recentiores ponunt ubi antiquiores ὥστε cum infinitivo uti solent. Sic Plut. Mor. p. 333, A: Τί μοι πώποτε τοιοῦτο συνέγνως, ἵνα τοιαύταις με κολακεύσῃς ἡδοναῖς, cujusmodi plura collegit Wyttenb. vol. 6, p. 517. Nec raro cum verbis jubendi construunt: Orph. Arg. 251: Νεῦσεν ... ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε ... ὀρίνω. Jo. Malal. p. 64, 7: Λέγει ὁ θεὸς ... ἵνα ἀπολύσῃς τὸν λαὸν ... 264, 18: Κελεύσας αὐτοῖς ἵνα ... ἐπιτελῆται τὸ ἱππικόν. Cum πείθειν Plut. Mor. p. 183, A: Πείθωμεν τὴν Τελεσίππαν, ἵνα μένῃ μεθ' ἡμῶν, si ἵνα cum πείθωμεν construendum sit. Cum ἀξιοῦν in decreto Amphictyonum ap. Demosth. p. 279, 8: Πρεσβεῦσαι πρὸς Φίλιππον καὶ ἀξιοῦν ἵνα βοηθήσῃ τῷ Ἀπόλλωνι. Ἵνα cum conjunctivo pro simplici infinitivo posuit Epictet. Diss. 2, 1, 1: Εἰ ἀληθές ἐστι τόδε, ἵν' ᾖ ἅμα μὲν εὐλαβῶς, ἅμα δὲ θαρρούντως πάντα ποιεῖν. Alio modo id. 1, 29, 16: Σωκράτης οὖν ἵνα πάθῃ ταῦτα ὑπ' Ἀθηναίων; Siccine tractatum esse Socratem! || Ἵνα cum conjunctivo imperativi significationem habet ap. Paul. Ep. ad Ephes. 5, 33: Ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα. Marc. Ev. 5, 23: Ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς αὐτῇ τὰς χεῖρας. Similiter Epictet. Diss. 4, 1, 41: Ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ, ἀλλ' ἵνα μάθῃ ἃ ἔλεγεν ὁ Σωκράτης· ib. 142: Ἵνα τις ἐπιστὰς διατεινομένῳ σοι τοῦτ' αὐτὸ μόνον εἴπῃ ... 4, 5, 33: Ἵν' ὕδωρ καταχέῃ τῆς κεφαλῆς. Cum indicativo Jo. Malal. p. 404, 19: Εἰρηκὼς ... τοῖς στρατιώταις ὅτι οὐ χρεία ὅπλων, ἀλλ' ἵνα ῥίπτετε, etc., et alibi ap. eundem.] || Ἵνα τί, vel potius Ἰνατί, Quamobrem, Quare. Pro quibus vet. Int. N. T. ad verbum reddidit, Ut quid. [Aristoph. Pac. 409: Ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον.] Plato Ap. Socr. [p. 26, C]: Ἰνατί ταῦτα λέγεις; Symp. [p. 205, A]: Οὐκέτι προσδεῖ ἔρεσθαι, ἱνατί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος; ubi scribitur et divisim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in N. T. Aristoph. dixit item ἵνα δὴ τί pro eod., Nub. [1192]: Ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν; || Sed ap. Gregor. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: Βαπτίζεται Ἰησοῦς ὁ καθαρὸς, καὶ παρὰ Ἰωάννου, καὶ τῶν σημείων ἀρχόμενος· ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; προκαθαίρεσθαι καὶ ταπεινοφρονεῖν· ad verbum, Ut quid discamus? Ut discamus quid? Quam rem ut discamus? I. e. Ad quam rem discendam? Cujus rei discendæ gratia? Cui simile est ap. Soph. [El. 390]: Ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; nam hic ὅπως pro ἵνα. Bud. tamen, quod valde miror, quum dixisset ἵνα τί esse Quamobrem, Qua de causa, protulit illum Greg. l., itidemque hunc Ejusd.: Ἵνα τί γένηται, ἵν' ἐξωσθῇ μὲν ὁ Ἰακώβ.

At vero Ἵνα, adverb. loci, significat Ubi [Hom. Il. B, 604: Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί]: pro quo Hom. dixit etiam ἵνα τε, vacante particula τε: Il. Υ, [478]: Ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες Ἀγχῶνος. Sic Apoll. Arg. 2, [735]: Ἵνα τε σπέος. [Pind. Ol. 1, 154: Ἐν δρόμοις ... ἵνα ταχύτας ποδῶν ἐρίζεται. Æsch. Prom. 793: Ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι. Soph. Phil. 379: Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει· OEd. Col. 405: Ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς.] Aristoph. [Nub. 190]: Ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. [Plato Phileb. p. 61, B: Ὀρθῶς, ἵν' οἰκεῖ, πύθοιτ' αὐτοῦ. Lucian. Adv. indoct. c. 11: Ἵναπερ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστί.] Et cum genit. [Herodot. 1, 98: Οἰκοδομέουσι οἰκία ἵνα αὐτὸς ἔφρασε τῆς χώρης· 2, 133: Ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι γῆς], ap. Soph. [Aj. 386]: Οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ. [Tr. 1145: Φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἑσταμεν.] Sic Herodot. [1, 213]: Ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. || Sed et pro Quo [Hom. Od. Δ, 821: Ἵν' οἴχεται· Z, 55: Ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί]: ut Soph. [OEd. T. 687 et OEd. C.

937] : Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; [OEd. T. 953 : Σκόπει κλύων τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα· 1311 : Ἰὼ δαῖμον ἵν' ἐξήλλου. Dinarch. p. 106, 17 : Εἰ ἦν ἕτερός τις τόπος, ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν τοὺς κλέπτοντας.] || Accipitur et pro Illic ab Hom. [Il. K, 127 : Ἔν φυλάκεσσ' · ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι.] || Sed in VV. LL. affertur, ἵν' ἂν et pro Quandocunque, ex Aristoph. [Nub. 1232] : Ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς, Ἵν' ἂν κελεύσω ᾽γώ σε. [Illud ἵν' ἂν κελεύσω ᾽γώ σε additamentum esse grammatici versus explendi caussa adjectum animadvertit Hermannus. || Ubi, i. e. quo tempore. Hom. Od. 2, 27 : Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἔννυσθαι. Antiphon p. 142, 17 : Ἵνα μὲν ἐξῆν αὐτοῖς... ἄνδρα ἐχθρὸν τιμωρήσασθαι... ἐνταῦθα μὲν οὐδεὶς πώποτε οἷός τε ἐγένετο αὐτῶν ... ἐλέγξαι ἀδικοῦντα τόνδε τὸν ἄνδρα ... ἐν δὲ τούτῳ τῷ ἀγῶνι ... . Ad locum similem spectare videtur Photius p. 108, 5 : Ἵνα, ὅπου. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας « Ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν. » || Ἵνα vel ἵν' ab librariis interdum cum ἦν confusum, ut ap. Dinarch. p. 90, 2, ubi libri ἵνα ἐξελεγχθῇ, recte HSt. ἦν ἐξ.]

Ἰναία, ἡ, Hesychio est δύναμις, Vis, Robur, παρὰ τὰς ἴνας.

Ἰνάρετος, ὁ, ἡ, Hesychio ἱκανὸς, ἐνάρετος, pro quo per diphth. potius scr. εἰνάρετος.

[Ἰνάρω.] Ἰνάρει Hesychius affert pro μαστεύει, Inquirit.

[Ἴναρος, ω, ὁ, Inaros, rex Ægypti. Herodot. 3, 12 : Ὑπὸ Ἰνάρω (libri aliquot Ἰνάρου) τοῦ Λίβυος· 15; 7, 7, Thucyd. 1, 104. Accus. Ἴναρον ap. Strabon. 17, p. 801, ubi duo codd. Ἰνάρων. Ap. Suidam lemma gl. sine explicatione positæ est Ἰνάρωνος. Ἴναρος Ἰνάρου Ἴναρον ap. Ctesiam in Photii Bibl. p. 40. Chœroboscus in Bekk. Anecd. p. 1197 : Ταῦτα δὲ (Ἰναρῶς Σπαραμιζῶς Σαβακῶς Κανεῶς) ὀνόματά εἰσι κύρια· καὶ ἰστέον ὅτι τινὲς μὲν ὀξύνουσιν αὐτὰ, τινὲς δὲ περισπῶσιν. Sed in nomine Ἰνάρως, quod inter paroxytona est ap. Arcad. p. 94, 8, haud dubie aliis idem placuit quod de Σαβακῶς addit Chœrob. : Τὸ δὲ Σαβακῶς Ῥωμανὸς βαρύνει, Σαβάκως λέγων.]

[Ἰνάτηρ, ἡ.] Ἰνατέρων Hesych. affert pro συμφώνων : addens, dici ἰνατέρας etiam τὰς τῶν ἀδελφῶν γυναῖκας, Fratrum uxores : quæ ap. Hom. εἰνάτερες. [V. Εἰνάτηρ.]

[Ἰνατί. V. Ἵνα.]

[Ἰνάχειος, εία, ειον, Inacheus. Æsch. Prom. 590 : Κόρης τῆς Ἰναχείας· ubi libri optimi et Steph. Byz. (s. Ἰναχία) Ἰναχείης. Ἰνάχειον σπέρμα ib. 705; γένος Apollodor. 3, 1, 1. ῐᾰ]

[Ἰναχία, ἡ, Inachia. Steph. Byz. : Ἰν., ἡ Πελοπόννησος, οὐ μόνον τὸ Ἄργος, ἀπὸ Ἰνάχου τοῦ ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ἰνάχιος. Καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Αἰσχύλος (locis supra indicatis) ... Καὶ Ἰναχίτης καὶ Ἰναχιεύς. Ἰναχίη Ἶσις Callim. Epigr. 61. Ἰναχίη πόρτις Moschus 2, 51, et omisso substantivo Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 262 : Βουκόλον Ἰναχίης. Ἰναχίτης iterum memorat Steph. Byz. s. Μαίναλος. || Ἰνάχια, τὰ, Inachia. Hesych. : Ἰνάχια (codex ἰναχία), ἑορτὴ Λευκοθέας ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰνάχου.]

[Ἰναχίδης, ὁ, Inachi filius. Ἰναχίδαι, οἱ, Inachi posteri, i. e. Argivi. Eur. Iph. A. 1088. Anth. Pal. 7, 431 : Τοῖς συναρίθμοις Ἰναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσσόμενοι.]

[Ἰναχὶς, ίδος, ἡ, Inachis, Inachia. Ἰναχὶς Ἰὼ Moschus 2, 44.]

[Ἰναχίτης, ὁ. V. Ἰναχία.]

[Ἰναχιώνη, ἡ, Inachi filia. Callim. H. Dian. 254.]

[Ἴναχος, ὁ, Inachus, fluvius Argolidis. Æschylus ap. Plat. Rep. 2, p. 381, D : Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ. Eur. El. 1 : Ἰνάχου ῥοαί. Strabo 8, p. 370, 371. || Fluvius Acarnaniæ. Strabo 7, p. 326, 327. || Oceani filius. Æsch. Prom. 663. Sophoclis drama fuit satyricum Ἴναχος. De Inachi gente v. Apollodor. 2, 1.]

Ἰνάω, i. q. ἰνέω. Hesych. enim ἰνώμενος exp. ἐκκενούμενος, h. e. προϊέμενος : subjungens etiam ἐξελὼν, et ἰνῶνται afferens pro ζῶσι, ut et Ἰννοῦνται. Ἰνάσσαι, Eid. καταχέαι, καταπλάσαι, et καταβαλεῖν : afferenti et Ἰνάσσατο pro κατέχεεν, ἐκάθαρεν [et ἐκαθάρθη], forsan a themate ἰνάω, i. q. αἰονάω, Perfundo, Humore irrigo. [Suid. : Ἰνάσσω, ἰσχὺν παρέχω. Ἰνάσσω (τὸ δύναμιν παρέχω) præsens, ἰνάσω futurum ap. Etym. M. p. 100, 49.] Ἰνᾶσθαι tamen Idem exp. ἐκκενοῦσθαι, quod infra ἰνεῖσθαι et προΐεσθαι : ut et ἰνώμενος, ἐκκενούμενος, προϊέμενος. [Ambigua est gl. Ἰνηθεῖσα, καθαρθεῖσα, κενωθεῖσα. Photius p. 108, 7 : Ἰνᾶσθαι, καθαίρεσθαι, ἐκκενοῦσθαι· καὶ ὑπέρινος ὁ ὑπερκεκαθαρμένος. Similiter Hesych. s. Ἰνώμενος.]

[Ἴνδακος sine interpretatione ap. Suidam.]

[Ἰνδάλλομαι. HSt. s. Εἰδάλλομαι :] Et Ἰνδάλλομαι pro eod. frequentius. Hom. [Il. P, 213 : Ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν·] Od. Γ, [246] : Ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Aspectu similis videtur immortalibus. [Plato Rep. 2, p. 381, E : Θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Theocr. 22, 39 : Ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο (lapilli) ἐκ βυθοῦ. Apoll. Rh. 1, 1297 : Τὼ δέ οἱ ὅσσε ὅστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο.] Alicubi simpl. pro Videor, Cernor. Aristoph. Vesp. [188] : Ὥστέ μοι γ' ἰνδάλλεται Ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ. [Plato Theæt. p. 189, E : Τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται, διανοουμένη οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι (ἡ ψυχή).] Oppian. Cyn. 3, [458] : Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται. Ap. Aristot. autem De mundo [c. 6 init.] : Πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. Omnia sunt diis plena, quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur. [Aor. ἰνδαλθῆναι. Lycophro 597 : Κύκνοισιν ἰνδαλθέντες· 961 : Ἰνδαλθεὶς κυνί.]

Ἴνδαλμα, τὸ, Simulacrum, Species. [Hesych. : Ἰνδάλματα, φαντάσματα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες. Ælian. N. A. 17, 35 : Κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν Κρῆσσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδάλματα. Themist. Or. 15, p. 188, C : Εἰ μή τι ἴνδαλμα φέρων ἐν τῇ ψυχῇ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ὁμοιώσεως.] Synes. De insomn. : Δώσει τῷ ζώῳ τὰ τῶν γινομένων ἰνδάλματα. [Mich. Syncell. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1573, B.]

[Ἰνδαλματίζομαι, i. q. ἰνδάλλομαι. Liban. vol. 4, p. 1069 : Πείθειν εἶχον ἐμαυτὸν ὡς ἀΰλῳ κάλλει τὸ πρόσωπον ἰνδαλματῆσαι. Recte, ut videtur, Reisk. corrigit ἰνδαλμάτισται.]

[Ἰνδαλματικὸς, ἡ, ὸν, Imagineus. Epiphan. Hær. p. 94. Seager.]

[Ἴνδαλμος, ὁ, i. q. εἴδωλον. Arcad. p. 59, 3. Hippocr. Epist. p. 1286. Ἴνδαλμοι inscriptum fuit Timonis Phliasii carmen : v. Diog. L. 9, 65, 105.]

[Ἰνδάλμων, ωνος, ὁ, Imago. Synes. H. p. 326, B : Γένεσιν θνατῶν τᾶς ἀενάω ἰνδάλμονα. Scriptura vel propter metri defectum suspecta. Nam pro ἰνδάλμονα duo requiruntur anapæsti. Scrib. igitur ἰνδαλμὸν **.]

[Ἴνδαρα, Σικανῶν πόλις. Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν Ἰνδαραῖος, ὡς Ἰμεραῖος, Steph. Byz. *Idara* ap. Festum Avienum. Berkel.]

[Ἰνδέα, μεσημβρία. Μακεδόνες, Hesych. Pro Ἐνδία trajectione vocalium. Salmas.]

[Ἰνδία, ἡ, India. Lucian. Alex. c. 44 : Εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι· Navig. c. 23.]

[Ἰνδικὴ, πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης. Τινὲς δὲ Βλαβέρουραν αὐτήν φασι. Τὸ ἐθνικὸν Ἰνδικῖται, Steph. Byz. Scribendum Ἰνδικῆται ex cod. Vratisl. et sic est ap. Strabon. 3, p. 156, 160. || India. V. Ἰνδικός.]

Ἰνδικὸν, τὸ, Indicum : a Persis vocatur Piper. Ita enim Hippocr. Γυναικ. 2, [p. 662, 14] : Τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι πέπερι· καὶ ἐν τουτέῳ ἕνι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι μυρτιδανόν. [Ἰνδικὸν φάρμακον ib. p. 573, 53; 630, 38.] Diosc. vero junior, inquit Galen. Lex. Hipp., esse dicit Plantam in India assimilem piperi, cujus fructum vocari μυρτιδανὸν, eo quod myrto similis sit. Alii et τὸ ζιγγίβερι appellant Ἰνδικὸν, decepti et in errorem impulsi ex eo, quod nonnulli Zingiber radicem esse piperis opinentur : sed diversas esse plantas zingiberis et piperis, Diosc. senior clare satis explicavit, 2, 189, 190, ubi et ipse Piper esse dicit arborem in India nascentem. || Ἰνδικὸν est etiam Coloris et medicamenti genus, de quo idem Diosc. 5, 107, duplex esse tradens, factitium et nativum, atque hoc posterius esse veluti ἔκβρασμα τῶν Ἰνδικῶν καλάμων. V. et Vitruv. 7, 10 : et Plin. 35, 6 [et 33, 3]. De Indica autem gemma v. Plin. 37, 10 [et Galen. vol. 13, p. 258] : de Indica ficu et spina, 12, 10.

[Ἰνδικοπλάστης, vel Ἰνδικοβάπτης, ὁ, Colorator, Gl.]

[Ἰνδικοπλεύστης, ὁ, Qui in Indiam navigavit. Cognomen Cosmæ monachi, cujus superest descriptio mundi e mente Christianorum.]

[Ἰνδικός, ἡ, ὸν, Indicus. Ἰνδικὸν χρυσὸν Soph. Antig. 1038. Κύνας Ἰνδικὰς Xenoph. De ven. 9, 1. Ἰνδικὸς φόρτος Strabo 2, p. 118. Ἰνδικαὶ στῆλαι 3, p. 172. Ἰνδικά, τὰ, Descriptio Indiæ, inscriptus fuit Ctesiæ liber, de quo v. Phot. Bibl. p. 45. Superlat. Philostr. p. 11 : Λίθους ... τῶν Ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασίων, i. e. ex præstantissimis Indiæ. || Ἰνδική, ἡ, Terra Indica, India. Herodot. 3, 106 : Πρὸς τὴν ἕω ἐσχάτη τῶν οἰκεομένων ἡ Ἰνδική ἐστι. Sic sæpissime ap. Strabonem et alios quosvis. Τῆς Ἰνδικῆς χώρης Herodot. 3, 98.]

[Ἰνδὶς, ίδος, ἡ, Indica. Nonn. Dion. 17, 376 : Βαρβαρόφωνος ἐπαύσατο Ἰνδὶς Ἐνυώ.]

[Ἰνδιστὶ, Indice, Indorum lingua. Phot. Bibl. p. 45, 39, ex Ctesia : Διαλέγεσθαι δὲ αὐτὸ (τὸ ὄρνεον) ὥσπερ ἄνθρωπον Ἰνδιστὶ, ἂν δὲ Ἑλληνιστὶ μάθῃ, καὶ Ἑλληνιστί.]

[Ἰνδογενὴς, ὁ, ἡ, In India natus. Ἰνδ. ἐλέφας, Indicum ebur, Manetho 1, 297; 4, 149. Joseph. Genes. p. 17, D : Ὥστε δοκεῖν ἐξ οἰνοποσίας Ἰνδογενὴς εἶναι.]

[Ἰνδόθεν, Ex India. Eustath. Opusc. p. 302, 57 : Κατά γε τοὺς Ἰνδ. μύρμηκας.]

Ἰνδολέτης, ὁ, Indorum perditor, Qui Indis cladem intulit, epith. Bacchi Indiæ domitoris, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 10.]

[Ἰνδοπάτης, ὁ, Indopates, n. pr. Lucian. Catapl. c. 21 : Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας.]

[Ἰνδὸς, ὁ, Indus, fluvius Indiæ. Herodot. 4, 44, Strabo, aliique geographi.]

[Ἰνδὸς, ἡ, ὸν, Indus. Ἰνδὴν βήρυλλον Addæus Anth. Pal. 9, 544. Ἰνδῆς Ἀνδρομέδης Philodem. ib. 5, 132. Plerumque numero plurali Ἰνδοὶ, οἱ, Indi, Incolæ Indiæ. Herodot. 3, 94 : Ἰνδῶν πλῆθος πολλῷ πλεῖστόν ἐστι πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων. Æsch. Suppl. 284, Strabo aliique geographi. Ἰνδοὶ, οἱ, Rectores elephantorum, ap. Polyb. 1, 40, 15; 3, 46, 7 et 11; 11, 1, 12, et ἡ τοῦ Ἰνδοῦ γυνὴ Phylarch. ap. Athen. 13, p. 606, F. Hesych. : Ἰνδὸς, ὁ τὸν ἐλέφαντα ἄγων ἀπὸ Αἰθιοπίας, fortasse ex Maccab. 1, 6, 37. || Τὸν Ἰνδὸν ἀναλύειν Plut. Mor. p. 133, B. Est sophismatis species, aliunde non cognita.]

[Ἰνδοσκυθία, ἡ, Indoscythia, in dextra lævaque Indi in mare defluentis. Ptol. Geogr. 7, 1; Eustath. ad Dion. Perieg. v. 1088. Hase.]

Ἴνδουρος, ὁ, Hesychio ἀσπάλαξ, Talpa.

[Ἰνδοφόνος, ὁ, ἡ, Indos occidens. Nonn. Dion. 17, 387; 38, 80; 48, 17.]

[Ἰνδῷος, ῴα, ῷον, Indicus. Nonn. Dion. 17, 380 : Ἰνδῷον κλίμα γαίης· 42, 239 : Λίθον Ἰνδῴην. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 270 : Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος. Ἰνδῶος ap. Steph. Byz. s. Ἰνδός.]

[Ἰνεύω. Hesych. : Ἰνεύει, τείνει. Pro ὀνεύει, ut videtur Hemsterhusio.]

Ἰνέω, Vacuo, Evacuo, Inanio, Expurgo. Frequens ap. Hippocr., e quo Galen. quoque in suo Lex. Hipp. affert ἰνέει pro κενοῖ, et ἰνεῖται pro κενοῦται. Sic ἰνήσεται ap. Eund. De locc. in homine [p. 418, 9] : Ἐπὴν δὲ ἰσχνὸς ᾖ, πιπίσκειν· καὶ ἰνήσεται πυρετῷ. [Conf. Ἰνάω.]

Ἴνηθμὸς, ὁ, Purgatio, Evacuatio, Exinanitio : κένωσις Galeno in Lex. Hippocr. Utitur eo verbali Hippocr. in eod. libro paulo ante cit. [p. 416, 17], dicens : Ἢν δὲ ἰνηθμὸς ἐγγένηται, ἢν μὲν ἔτι νεαροῦ τοῦ σώματος ἐόντος, τῶν ποτῶν ἀφαιρέειν. [Ibid. p. 419, 25, 33, 38; 421, 3; 424, 10.]

[Ἴνησις, εως, ἡ, Purgatio. Erotian. p. 186 : Ἴν. ἡ κάθαρσις.]

[Ἴνησσα, ἡ, Inessa, oppidum Siciliæ. Thucyd. 3, 104 : Ἐπ' Ἴνησσαν. Adject. Ἰνησσαῖος, αία, ib. 6, 94. Ἴννησα ap. Strabon. 6, p. 268.]

[Ἰνικόττας, ὁ, Inicottas, n. pr. in numo Tarentinorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 1, p. 286, n. 590. Hase.]

[Ἰνίον, quod inter alia significare μέτρον tradit Hesych. ex Hebr. הין *Hin*, Mensuræ genus, derivant Martinus et Bernardus. Angl. Galen. De mensur. vol. 13, p. 982 : Καλεῖται δὲ παρὰ Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἴνιον. Conf. Ἴν. G. Dind.]

[Ἰνίον, τό. HSt. s. v. Ἴς :] Necnon Ἰνίον inde ortum est : quod alii dicunt esse τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον, Posteriorem colli nervum : alii τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐπὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ : schol. Homeri τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος, διὰ τὸ νευρώδες εἶναι : vel πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα : omnes autem sic nominatum innuentes διὰ τὸ ἰνώδες καὶ νευρώδες εἶναι, Quod fibrosum sit et nervosum : et sunt qui ἰδνοῦσθαι hinc dictum arbitrentur : id enim esse Incurvari, et quidem tendine cervicis ad inferiora concidente, et ad humeros contracto. Latine Occiput et Occipitium interpretantur. Utitur porro hoc voc. Hom. Il. E, [73] dicens : Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. [Ξ, 495 : Δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. « Ἰνίον, Occiput, Occipitium, est posterior capitis pars sutura lambdoide terminata, ad colli tendines usque descendens : alii a vertice totam posticam capitis partem ad collum usque Occiput et ἰνίον vocant. Sic Isagoges auctor p. 375, 39, ἰνίον vocat, τὸ μετὰ τὴν κορυφὴν ἐκ τῶν ὄπισθεν ὡς ἐπὶ τοὺς τένοντας καταβαῖνον, Quod post verticem a posteriore capitis parte ad tendines usque descendit. Rufus quoque De partt. (p. 23 et 47) τοῦ τετριχωμένου τὸ ὄπισθεν, Posteriorem capitis partem capillatam, ἰνίον vocari scribit. Pollux 2, 39, τὸ κατόπιν τῆς κεφαλῆς, ἰνίον dici vult, διότι ἀπ' αὐτοῦ αἱ ἶνες ἐκπεφύκασιν ... Hippocr. Aphor. 3, 26 : Σφονδύλου τοῦ κατὰ ἰνίον εἴσω ὤσιας. » Foes. Galen. vol. 4, p. 31. Weigel. Id. vol. 2, p. 463, 8 : Τῶν κατ' ἰν. καὶ τράχηλον μυῶν· conf. ib. p. 428, 4; 429, 5; 460, 14; 465, 8; 492, 12; 765, 17, aliisque multis ll. Nonnus De curat. morb. t. 1, p. 142, 9, et 148, 12 : Σικυαστέον τὸ ἰνίον. Hase.]

[Ἰνία pro ἠνία ap. Hesych.]

[Ἰνιπίσας (?), κρούματα ποιὰ, Hesych.]

[Ἶνις, ὁ et ἡ. HSt. s. v. Ἴς :] Verum et Ἶνις, quæ significatur νέος υἱὸς et βρέφος, hinc originem traxisse putatur, quoniam οἱ υἱοὶ δύναμίς εἰσι τῶν πατέρων et vis roburque parentum in liberorum procreationem insumitur. Subscribunt huic etymo præter Etym. Eust. quoque [p. 1473, 47] et Theocriti schol. [1, 43. Æsch. Eum. 323 : Ὁ Λατοῦς ἶνις. Eur. Tro. 570 : Ἕκτορος ἶνις· Herc. F. 354 : Ἀμφιτρύωνος ἶνιν. Lycophr. 570 : Ὁ Ῥοιοῦς ἶνις.] Eurip. vero [Iph. A. 119 : Τὰν σὰν ἶνιν] pro Filia hoc ἶνις usurpasse fertur.

[Ἰνκαπφυτεύω, Insero. Hesych. : Ἰνκαπφύτευε (nam sic scripturam codicis ἰκναφότευε correxit Hemst.), ἐγκαταφύτευε.]

[Ἰνκατάπαον, ἐγκατάβλεψον, Hesych. Videtur ad eosdem Paphios spectare, quibus supra Ἰμπάταον tribuitur. Angl. Ἰνκάππαον Hemst.]

[Ἴννα, ἡ, Inna, fons Thraciæ. Bion ap. Athen. 2, p. 45, C.]

[Ἴννη. Ἴννος. Ἰννός. V. Ὕννος.]

[Ἰννουλέους, νεβρός· ἑνικῶς, Hesych. Codex ἰνουλεοῦς νευρός. Est Latinum voc. Hinnuleus.]

[Ἰννύομαι.] Ἰννύεται Hesychio est κλαίει, ὀδύρεται, Flet, Lamentatur : pro quo infra ἰνύρεται.

Ἰνοειδὴς, ὁ, ἡ, Fibræ similis, Nervosus.

[Ἰνόφι etymologiæ caussa fingit schol. Hom. Il. A, 151 : Ἴς ἰνός ἰνόφι ... καὶ κατὰ συγκοπὴν ... ἶφι.]

[Ἰνόω, Validum reddo. Herodian. Epimer. p. 49 : Ἰνῶ τὸ ἐνδυναμῶ καὶ ἰνόω.] Ἰνώσατο Hesych. affert pro ἐδέξατο, ἔπιε, κατέπιε, κατεκαύθη.

[Ἰνπροαγόρας (?), ἐναντίος, Hesych.]

[Ἰνταφέρνης, ους, ὁ, Intaphernes, Persa. Herodot. 3, 70, 78, 118, 119, ubi libri plures Ἰνταφρένης, quemadmodum Æschylus Ἀρταφρένης, sed hoc metri caussa, dixit.]

[Ἰντυβολάχανον, τὸ, vox semilatina ap. Galen. vol. 14, p. 321, 8 : Κιχώριον τὸ Ῥωμαϊστὶ λεγόμενον ἰντ. Hase.]

[Ἴνυκος, ἡ, Inycus. Steph. Byz. : Ἴνυκον (scr. Ἴνυκος), πόλις Σικελίας. Ἡρόδοτος δὲ Ἰνυχὰ αὐτήν φησιν ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ. Ἔοικε δὲ ἐσφάλθαι· ἀφ' οὗ Ἰνυχῖνος οἶνος. Ἴδιος γὰρ ὁ τύπος τῶν Σικελῶν. Ἰνυκῖνος οὖν δεῖ. Ab Herodoto Ἴνυκος, ἡ, dicta est 6, 24 : Ἐκ τῆς Ἰνύκου· nam sic ex uno cod. correcta est scriptura vulgata Ἴνυκος. Ibid. 23 : Ἐς Ἴνυκον πόλιν. Philostr. p. 495 : Εἰς τὴν Ἴνυκον. Ἴνυκος inter barytona est ap. Arcad.

p. 52, 11. Pravo igitur accentu scribitur ap. Plat. Hipp. maj. p. 282, E : Ἐξ ἑνός γε χωρίου πάνυ σμικροῦ Ἰνυκοῦ· et ἐν Ἰνυκῷ ib. p. 284, B. || Adjectiv. Ἰνυκῖνος restituendum ib. p. 283, C : Τοὺς μὲν Ἰνυκίνων υἱεῖς· ubi libri ἰνικινῶν ἰνυκηνῶν ἰννυκηνῶν. Σκύθης ὁ Ἰνύκινος ap. Ælian. V. H. 8, 17, quod ipsum quoque Ἰνυκῖνος scrib. Photius p. 108, 16 : Ἰνύκιος (scr. Ἰνυκῖνος) οἶνος, ἡδύς. Ἴνυκος δὲ πολισμάτιον Σικελικὸν ἐν ᾧ γίνεται οἶνος κάλλιστος. Similiter Hesych. : Ἰνυκῖνος (ἰννύκινος codex) οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκου etc.]

[Ἰνύνια, ἑορτὴ ἐν Λήμνῳ, Hesych.]

[Ἴνυξ, ὄρνεόν τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες, Hesych. I. q. ἴυγξ, ut monent interpretes.]

[Ἰνύομαι.] Ἰνύεσθαι Hesychio κοσμεῖν, ἱδρύνεσθαι [scr. ἱδρύεσθαι], Ornare, Statuere. [Cum altera interpretatione comparanda similis gl. Ἴννοιεν, ἐκαθέζετο, de qua dicetur s. Καθίννυμι.]

[Ἰνύρομαι.] Ἰνύρετο Hesych. affert pro ἐμύρετο, Lamentabatur, Plorabat : pro quo paulo ante ἰννύετο.

[Ἰνώ, οῦς, ἡ, Ino, Cadmi et Harmoniæ filia. Hesiod. Th. 976; Apollod. 3, 4, 2; Pind. Ol. 2, 54; Eur. Med. 1284, Bacch. 229, 681. Ἰνοῦς ἄχη proverbium, de quo v. Zenob. 4, 38. Λευκοθέα dicta est postquam inter deas marinas recepta fuerat. Euripidis fabula fuit Ἰνὼ inscripta. ῑ] B

Ἰνώδης, ὁ, ἡ, Fibræ similis, Nervosus. [Hesych.: Ἰνῶδες, ἰσχυρὸν, εὔτονον, νευρώδη, ἰσχνόν. Xen. Cyneg. 4, 1 : Ἰνώδη τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων (canum).] Aristot. H. A. 1, [2, 17] : Ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμενίοις, Fibrarum instar tenuibus membranulis, s. Extenuatis in venas membranulis, Gaza. [Geopon. 3, 8 : Οἱ ὑμένες τοῦ σίτου καὶ τὸ ἰνῶδες. Kall. Aristot. p. 508, 32 : Ἰνώδει πόρῳ. Id. p. 495, 13 : Πιμελώδεσι καὶ χονδρώδεσι καὶ ἰνώδεσι δεσμοῖς. Galen. vol. 2, p. 434, 17 : Ὑπὸ τῶν ἰνωδῶν μυῶν. Id. ib. p. 892, 15, et 500, 14 : Συνδέσμους λεπτοὺς ἰνώδεις. Hase.]

[Ἰνωπὸς, ὁ, Inopus, fons s. fluvius insulæ Deli. Callim. H. Dian. 171 : Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο. (Ægyptius, quia eodem quo Nilus modo decrescit et augetur : v. Pausan. 2, 5, 3.) Strabo 6, p. 271; 10, p. 485. Nossis Anth. Pal. 6, 32. Falso accentu Ἰνώποιο in Hom. H. Apoll. 18. Οἰνωπὸς libri quidam Strabonis et Lycophr. 575. ῑ]

Ἴξ, ἰκὸς, ἡ, Hesychio θηρίδιόν τι ἀμπέλους ἐσθίον, Animalculum vites adedens. Unde Alcman : Καὶ ποικίλον ἴκα τῶν [τὸν] ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα. [De quo l. v. s. Ἴψ. Ἶξ ap. grammat. Hermanni p. 434.]

[Ἰξᾶλῆ, ἡ. HSt. s. v. Ἴξαλος :] Itidem vero subst. Ἰξάλη, Galen. [vol. 12, p. 244] ap. Hippocr. exp. τελείου αἰγὸς δέρμα : apud Hippocr. inquam De fract. [p. 770, A] : Ἰξάλην δ' αἰγὸς χρὴ ὑποτετάσθαι. [Ubi v. Galen. vol. 12, p. 244. Hesych. : Ἰξάλη, αἰγὸς δορά. Photius : Ἰξάλη, ἡ αἰγεία· ἐπεὶ ἴξαλοι οἱ αἶγες· καὶ ἴξαλος πηδητικός.] Eust. vero [p. 450, 23] e Rhet. Lex. tradit, ut παρδαλῆ et λεοντῆ, ita etiam ἰξαλῆν dici τὴν αἰγείαν, περισπωμένως. [In ἰζάνη corruptum in edd. veteribus Pollucis, 4, 118, cui ἰξάλη ex codd. restitutum, quod ἰξαλῆ scribendum : est enim adjectivum, intellecto δορὰ, ut παρδαλῆ et λεοντῆ, quæ Herodianus comparat p. 445 ed. Piers.] Rursum τράγον Ἴξαλον εὐσκάρθμῳ λόχμιον ὑλοβάτᾳ Πανὶ quidam ἀνέθηκε in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 6, 32], Caprum saltatorem, salacem, Caprum integrum, non castratum. || Ἰσάλη, Diphthera, Rheno, Vestis e pelle caprina. Aristoph. enim schol. [Nub. 72] suo tempore ἰσάλην dictam fuisse scribit, quam Attici διφθέραν nominassent, h. e. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δέρματος. Itidemque Galen. in Lex. Hipp. affert ἰσάλην pro διφθέραν et δέρμα. Potius tamen id ἰξάλη s. ἰξαλῆ dicitur. || Ἰσσέλα, Hesychio διφθέρα. [Theognost. Can. p. 14, 25 : Ἰσσέλη, αἴγειον δέρμα.] Ἰττέστας, Pollux 7 fin. [§ 211] vocari scribit τὰς διφθέρας. [Ἰπτέλας cod. Falckenburg. i. e. ἰττέλας, quæ vera lectio videtur. Ἰσσέλα, Ἰττέλα vel Ἰτθέλα formæ Doricæ sunt : v. Koen. ad Greg. Cor. p. 435.] Hesych. vero Ἰττέλαν [codex ἰτθέλαν] affert pro διφθέραν : et ἰσσέλαν pro eodem. Item ἴσκλην et ἰσθλὴν dici ait αἰγείαν, μηλωτήν : quæ potius ἰξάλη s. ἰξαλῆ. [Hesych. : Ἴσκλαι, κίχλαι καὶ αἱ αἶγειαι μηλωταί.] || Ἰσθλὴ, Hesychio αἰγεία, μηλωτὴ, Caprina s. Ovina pellis, quæ potius ἰσαλῆ s. ἰξαλῆ.

Ἴξαλος, [ὁ, ἡ], ab aliis exp. πηδητικὸς, ὁρμητικὸς, ut sit Qui saltu ingreditur, Saltator, Impetuosus : aliis κήλων, ὀχευτικὸς, ut sit Salax : et, ut etymologi volunt, ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἁλλόμενος : quidam exp. τέλειος : ap. Hom. Il. Δ, [105] : Τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγός. [Grammaticorum opiniones exponunt Etym. M. p. 471, 41, Eustath. p. 373, 29; 450, 12; 1750, 8. Hesych. : Ἰξάλου, πηδητικοῦ, ὀξέος· ἀπὸ τοῦ ἵξαι καὶ τοῦ ἅλλεσθαι. Δηλοῖ δὲ καὶ ὀξέως ἁλλομένου. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 99 : Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις. G. D. || N. pr. fauni, insculptum typo Alban. Mus. Pioclem. t. 3, p. 54 (c). Hase.]

[Ἰξάνω. Hesych. : Ἰξάνει, ἐπικάθηται. Est ἰζάνει.]

Ἰξάσκω affertur pro Cedo : quod potius εἰξάσκω. [Utrumque nihili. De εἴξασκον v. s. Εἴκω.]

[Ἴξευμα, τὸ, Aucupium, Gl.]

[Ἰξευτὴρ, ῆρος, ὁ, Auceps. Manetho 4, 339 : Αἰθροτόκου τε γονῆς ἐπιβήτορας ἰξευτῆρας.]

[Ἰξευτηρία. Ἰξευτήριον. V Ἰξεύτρια.]

Ἰξευτὴς, ὁ, Auceps, magis proprie q. d. Viscator (sicut ἰξεύτρια redditur Viscatrix), Qui visco aves capit. [Lycophro 105 : Ἰξευτοῦ πτερῷ.] Ab Hesych. exp. voce στρουθοπιαστὴς, quæ sonat, ut opinor, Passerum captor, Qui passeres capit. Videtur enim comp. esse hoc nomen, quod vix antiquum esse credo, e nomine στρουθὸς et verbo πιάσαι. Et quod passerum hic peculiariter mentio fit, convenit cum eo quod ap. Etymol. legimus, ἰξὸν esse τῶν στρουθίων παγίδα. Utuntur autem οἱ ἰξευταὶ, Aucupes, καλάμοις s. δόναξιν, Calamis s. Arundinibus, qui itidem ἰξευταὶ appellantur. Legimus enim in Epigr. ἰξευταῖς καλάμοις, nec non [in epigr. Erycii Anth. Pal. 9, 824] ἰξευτᾷ δόνακι. [Recte ex cod. Palat. nunc legitur Πεποιθότες ... ἰξευταὶ λαθροβόλῳ δόνακι.] Quibus in ll. ἰξευτὴς ponitur pro ἰξευτικὸς : de qua voce dicetur infra. Horum autem calamorum fit mentio et a Bione in quodam elegantissimo Idyllio, cujus initium est, Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος (quod nomen ἰξευτὰς, Doricum est pro ἰξευτής). Sed afferam primos hujus Idyllii versus, utpote aliquid etiam habentes ad ἰξευτῶν τέχνην pertinens : Ἰξευτὰς ποτὲ κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων, C τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε, Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ, Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων; Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν. Quos versus olim Venetiis ita reddidi, primis fere juventutis annis : Auceps forte puer dum venaretur opaca In sylva volucres, infelix omen, Amorem Fronde super buxi vidit pallente sedentem. Tunc puer exultans, magna velut alite visa, Continuo viscum calamosque recolligit omnes, Insidiasque omnes volitanti tendit amori.

Ἰξευτικὸς, ὴ, ὸν, Ad aucupes s. Ad aucupum artem pertinens : Hesychio ἰξὸς, εἶδος φυτοῦ, καὶ κάλαμος ἰξευτικός. Sonat autem κάλαμος ἰξευτικὸς, q. d. Calamus viscatorius, s. Arundo viscatoria (nam Viscatrix arundo responderet potius illi præcedenti ἰξευτὴς κάλαμος). Ex Ovidio autem reddi potest Viscata arundo, ut ille dicit, Aves fallere viscata virga. [Ἰξευτικὰ inscripti fuerunt Oppiani de aucupio libri tres, quorum D paraphrasis superest ab Eutecnio facta. Ἰξευτικὴ, ἡ, Ars aucupandi, Pollux 7, 139.] || Ἰξευτικὸς, si Suidam sequimur, capitur etiam pro ἰξευτὴς, i. e. Auceps, Qui visco capit aves. Nam ἰξευτὴς ab eo exp. hoc nomine ἰξευτικός : et additur, ὁ δι' ἰξοῦ τοὺς ὄρνεις θηρῶν, ἤτοι κόλλης τινός. Sonabit autem proprie ἰξευτικὸς (dando illi eum etiam usum, quem alia eod. modo terminata obtinent), Peritus capiendi visco aves. [Suidas in Δεραιοπέδη. Boiss. Κάλαμοι ἰξευτικοὶ Artemid. Onir. 2, 19. Hase.]

Ἰξεύτρια, et Ἰξευτηρία, ἡ, Viscatrix. Sed crediderim, ut ἰξεύτρια est tanquam ab ἰξευτὴς (sicut ποιητὴς habet fem. ποιήτρια), ita ἰξευτηρία esse tanquam ab adj. masc. ἰξευτήριος. Plut. [Mor. p. 321, F] : Καὶ γὰρ Ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστιν ἐν παλατίῳ καὶ τὸ τῆς Ἰξευτρίας εἰ καὶ γελοῖον, ἀλλ' ἔχον ἐκ μεταφορᾶς ἀναθεώρησιν, οἷον ἑλκούσης τὰ πόρρω, καὶ κρατούσης συμπροσισχόμενα. Quæ Bud. ita reddidit, in illius libelli Interpretatione : Jam primum igitur Idiæ (i. e. Privatæ) fortunæ delubrum in palatio situm est; est et Ixeutriæ (i. e.

Viscatricis), tametsi id nominis ridiculum est, sed non abs re tamen, translatione id dante, ac si dicas, tenaciter attrahentis quicdquid illi hæsisset. Et hoc quidem in l., uti vides, extat prior illa scriptura ἰξεύτρια, quæ magis mihi placet. At in alio ejusd. Plut. reperitur posterior ἰξευτηρία, ubi ipsemet interpr. Viscata [Mor. p. 281, E]: Καὶ τί ἄν τις ἐπεξίοι τὰς ἄλλας ἐπωνυμίας, ὅπου Τύχης Ἰξευτηρίας ἱερόν ἐστιν, ἣν βισκάταν ὀνομάζουσιν, ὡς πόῤῥωθεν ἡμῶν· ἁλισκομένων ὑπ' αὐτῆς, καὶ προσισχομένων τοῖς πράγμασιν; Extat vero et subst. neutrum Ἰξευτήριον, quod redditur Aucupium. In VV. LL. habetur etiam Ἰξεωτρίας, quod exp. Quæ, tanquam viscum, procul existentia detinet. Sed mendosam esse hanc scripturam arbitror, et pro ἰξευτρίας per errorem irrepsisse, ex illo Plut. l. quem paulo ante protuli, præsertim quum expos. etiam cum illa conveniat. Credibile est certe aliquem ex illo Plut. l. margini sui Dictionarii ascripsisse, deinde alium inde hoc voc. describentem, non ἰξευτρίας (ut erat hujus linguæ rudis), sed ἰξεωτρίας scriptum esse credidisse.

Ἰξεύω [Arcad. p. 163, 24], Visco aves capio. Sed generalius Capto s. Venor aves (nam verbum Venor ad eas etiam extenditur), Aucupor. [Digest. 8, 3, 16. Schæf. Etym. M. p. 471 extr.: Ἰξεύω τὸ ἰῶτα θέσει μακρὸν, ἴξευον δὲ φύσει μακρόν. Ἰξεύεσθαι Pollux 7, 135. G. D. Jo. Chrysost. t. 1, p. 603, 22. Figurate in ejusd. Opp. suppos. t. 7, p. 340, 23, et t. 8, p. 1, 36: Τοὺς δραπέτας γράμμασιν ἰξεύουσιν. Hase.]

Ἰξία, ἡ, etiam dicitur, ead. signif. qua ἰξὸς, pro Visco. Theophr. C. Pl. 5, 22: Ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν. Legitur ap. Eund. hac in signif. quum alibi, tum vero C. Pl. 3, 16, ubi disserit de arbore quæ πρῖνος vocatur, i. e. Ilex: Φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον, κόκκον τινὰ φοινικοῦν· ἴσχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὕφεαρ· ὥστε ἐνίοτε συμβαίνει τέτταρας ἅμα καρποὺς ἔχειν αὐτόν· δύο μὲν, τοὺς ἑαυτῆς, δύο δ' ἄλλους· τόν τε τῆς ἰξίας, καὶ τὸν τοῦ ὑφέαρος· καὶ τὴν μὲν ἰξίαν κτλ. || Ἰξία vocata fuit et quædam planta, quæ alio nomine Chamæleon albus. Ideo autem ἰξίαν vocarunt, quia ἰξὸς, i. e. Viscum, quibusdam in locis circa radicem ejus invenitur, quo pro mastiche utuntur mulieres. Diosc. 3, 10: Χαμαιλέων λευκός· ἰξίαν τοῦτον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι πρὸς τὰς ῥίζας αὐτοῦ ᾧ καὶ ἀντὶ μαστίχης χρῶνται αἱ γυναῖκες. Dubium porro esse posset utrum a nominat. ἡ ἰξία esset ille accus. ἰξίαν, an potius ὁ ἰξίας pro ejus nominativo haberi deberet; sed Plin. nominativum facit Ixia, non Ixias: si vulgatæ ejus edd. non mentiuntur. Legimus enim 22, 18, e Diosc.: Chamæleonem aliqui Ixiam vocant. Et paulo post, Quibusdam in locis viscum gignit album sub alis foliorum, maxime circa canis ortum (quomodo thura nasci dicuntur): unde et Ixia appellatur. Hoc ut mastiche utuntur mulieres. Galen. quoque in Lex. Hipp. Ἰξίον int. φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος. Quæ vox ἰξίον suspecta esse possit; atque adeo in VV. LL. alia affertur lectio, sc. ἰξίων, et φύλλων: non addito tamen ullius veteris exempl. testimonio. Ego e quodam annotatum reperio ἰξίον quidem eod. modo, sed φύλλα pro φύλλον. Sciendum est porro Theophr. H. Pl. 9, 13, chamæleonis duo genera describentem, ἰξίας non meminisse (ut annotant VV. LL.), nec ἰξοῦ, i. e. Visci, quod chamæleonis albi, ut tradit Diosc., vel utriusque radicibus, Plinio teste, innascitur. At vero ὁ Ἰξίας alia esse videtur Radix (ut in Iisd. annotatur), licet Galen. Simpl. 8 [vol. 13, p. 241] chamæleonis nigri radicem aliquid δηλητήριον habere scripserit. Inter lethales enim radices separatim enumerari a Diosc. τὸν ἰξίαν, 6, 21: Ἰξίας δὲ, ὃς καὶ οὐλοφόνον καλεῖται, ἐν τῷ πίνεσθαι ὅμοιόν τι ὠχίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἐμφαίνει (ita enim scr. est, non οἷόν τι ὠχίμῳ). Nicander autem ἰξίαν periphrastice appellavit ἰξιόεν πῶμα, Al. [279]: Ἰξιόεν δέ σε μή τι δόλῳ παρὰ χείλεσι πῶμα Οὐλοφόνον λήσειεν, ὅτ' ὠχιμοειδὲς ὄδωδε. (Ubi observa obiter ὠχιμοειδὲς ὄδωδε, conveniens cum eo quod Diosc. dicit, Ὅμοιόν τι ὠχίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν ἐμφαίνει. Observa item vocem Οὐλοφόνον, quæ itidem ap. Diosc. est nomen quo a quibusdam vocatur ὁ ἰξίας: adeo ut non simpliciter considerandum sit hoc voc. οὐλοφόνον tanquam epithetum, ut censuisse videtur schol. exponens, τὰ οὖλα βλάπτον, ἢ ὄλον φονευτικόν. De hac autem voce οὐλοφόνον hæc Gorr. scribit: Οὐλοφόνον dicitur Chamæleo herba: non omnis tamen chamæleo ita vocatur, ut quibusdam placet, sed tantum is qui viscum profundit: unde Nicand. Al. οὐλοφόνον ἰξιόεν dixit, quasi Viscosum. Hæc ille: cujus de adjectivo ἰξιόεν sententia animadvertenda est, quum alioqui illi, a quibus ἰξιόεις redditur etiam Lethalis, ex hac l. istius interpr. occasionem sumpsisse videri possint. Nisi potius quoniam ἰξία est nomen certi cujusdam medicamenti lethalis s. lethiferi, ideo ἰξιόεις generaliter pro Lethali accipi putarunt. Scribit vero οὐλόφονον, cum accentu in antepen., quæ scriptura ap. Diosc. extat, quum ap. Nic. alteram illam οὐλοφόνον habeamus.) Reprehenditur porro Nicandri schol., qui in illum ejus l. annotarit ἰξίαν esse γένος τῆς σίλφης, τῇ χροιᾷ μέλαν, quum post Dioscoridem Aetius 13, 71, ἰξίαν non inter blattas, sed inter radices venenatas reposuerit: itidemque Paulus 5, 29: Τῶν δηλητηρίων δὲ ῥιζῶν, χαμαιλέων, ἀκόνιτον, θαψία, ἰξίας. Dicitur porro hoc venenum non solum ὁ ἰξίας, sed etiam ἡ ἰξία. Affertur enim e Galeno De antid. 2 [vol. 13, p. 907, D]: Τοῖς δὲ τὴν ἰξίαν πεπωκόσι βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ' οἴνου καὶ καστορίου· et e Theophr. H. Pl. 9, [1, 3]: Ἔχει δὲ δάκρυον καὶ ἡ ἰξία ἡ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἡ τραγάκανθα καλουμένη. Plin. ἰξίαν interpr. Viscum, quum alibi passim, tum in hoc l. ubi disserit de fibris qui castores appellantur, et castorea, testes eorum, scribens, Auxiliantur privatim contra viscum ex aceto. In qua interpr. Plinium lapsum esse quidam existimant, quod venenum, quod ἰξίας dicitur, chamæleonis albi viscum esse falso crediderit. Alii (quibus potius assentior) mirantur quidem Plin. maluisse interpretari Viscum, quam Græcam vocem, cum Scrib. Largo, retinere; sed e magna similitudine quam ἰξίας cum Aucupatorio visco habet, effectum esse putant, ut Plin. Viscum reddiderit: quoniam sicuti viscum, cujusque rei, cui hæserit, tenax est, ita, si devoretur ἰξίας, omnia glutinat interanea, omnesque contrahit et colligat excrementorum exitus. Tale quid autem de eo testatur Nicandri schol., qui alioqui Blattæ genus esse existimavit, uti dictum est. Addam porro his, et Gorræi περὶ τοῦ ἰξίου verba, tanquam corollarium: Ἰξίας dicitur Chamæleo, ut patet e Scrib. Largo, ubi de venenis agit, similiter ex Hesych. Verum non omnis chamæleo est, sed qui viscum fert: cujusmodi habetur qui in Creta provenit, quem Theophr. lacrymam reddere scripto testatus est. Diosc. autem ad radices ejus profundi viscum quibusdam in locis affirmat, quo mulieres utantur pro mastiche. Itaque non omnis Chamæleo, sed qui viscum remittit, ἰξίας dicitur. Quod discrimen intelligens Nicander, quum in Alex. ulophoni veneni (quod omnium consensu Chamæleo censetur) meminit, adjecta nota οὐλοφόνον ἰξιόεν, quasi Viscosum, dixit: quod idem erat atque ἰξίαν dicere. Non est igitur idem Chamæleo et ἰξίας: hoc speciei, illud generis rationem habet. Ac quum Chamæleonem veteres in duo genera distinxerint, Album et Nigrum, et videatur Diosc. ἰξίαν speciem albi facere (quod tamen mirum est, quum album bibi posse constet, ἰξίαν vero longe perniciosissimum esse venenum), attamen patet ex eorum dictis Chamæleonem ἰξίαν multum esse differentis naturæ a Chamæleone viscum non ferente. Nam qui viscum non fert, si albus quidem est, non est venenatus (quod Diosc., Galen. et Plin. eum propinent adversus interaneorum animalia, hydropas et dysuriam): si vero niger est, venenatam quidem et lethiferam radicem habeat, auctore Galeno (qui propterea suadet tantum ea foris utendum esse, adversus scabiem, impetiginem et vitiliginem): sed longe variis ab ixia modis nocentem, multumque diversa symptomata invehentem, et notas similiter differentes, et alia quoque remedia poscentem. Testis Paulus Ægin., qui seorsum de ixia deque chamæleone scripsit, quod differant tum symptomatis tum curatione. Ex eo enim judicari potest, Dioscoridem in proœmio libri sexti, venena in suas quæque classes digerentem, non te-

mere chamæleonem et ixiam inter radices separatim recensuisse. Ceterum ἰξίας dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, h. e. A visco, quasi, viscaria planta : namque visco redundat tam tenaci et pernicioso, ut nonnisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur. Hæc Gorr., ap. quem plura vide. || Ἰξία, sicut et ἰξὸς interdum, Varix. Pollux 4, [196] : Κιρσὸς, ἢ κριξὸς, οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδὸς, παιδίων ἐπιγάστριον, μηροὺς, ὄσχεον. Vocatur autem et ἴξία, inquit, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίων συστροφῶν [ἀφ' ὧν καὶ ὁ ἰξός]· nec non ἰξός. [Photius p. 108, 20 : Ἰξία, ὁ παρ' ἐνίοις λεγόμενος κιρσός. Ἔστι δὲ αἷμα νενοσηκὸς, ὀνομασθὲις ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρεῖ. Hesych. : Ἰξίας, κιρσὸς ὁ ἐν τοῖς μέλεσιν. Ὁμωνύμως δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς δένδροις· καὶ πόα τις· ἢ χαμαιλέων· καὶ ἕντερα· ἀφ' ὧν καὶ ἰξός.] Itidemque a Galeno ap. Hippocr. ἰξίαι exp. κιρσοί. Sed affertur alia etiam scriptura, Ἰξαὶ, e Plut. Mario [c. 5] : Ἰξῶν ἀνάπλεος, ubi tamen merito suspectus fuerit gen. ἰξῶν, quod facilis fuerit alicui librario lapsus ex ἰξιῶν in ἰξῶν. [Recte nunc legitur ἰξιῶν. Idem Mor. p. 202, B, de Mario : Ἰξίας ἔχων ἐν ἀμφοτέροις τοῖς σκέλεσι. Ἰξίαν (debebat ἰξίην) Hippocrati p. 1240, D, restituit Foes. pro ἴξιν. Aristot. H. A. 3, 11 : Οἱ δὲ ἰξίαν ἔχοντες ἧττον φαλακροῦνται. Ἰξία ib. c. 19.]

[Ἰξίαι, αἱ, Ixiæ. Steph. Byz. : Ἰξίαι, πληθυντικῶς, χωρίον τῆς Ῥόδου ἀπὸ Ἰξοῦ λιμένος. Καὶ Ἴξιος Ἀπόλλων, ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ Γεωγραφουμένων. Ἰξία χωρίον memoratur ab Strabone 14, p. 655, cui Ἰξίαι restituunt critici, nisi ap. Steph. potius Ἰξία (τὰ) sit scribendum.]

[Ἰξιὰς, άδος, ἡ, Ixias. Steph. Byz. : Ἰξ., πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « Ἐν δὲ Ἰξιὰς πόλις. ... »]

[Ἰξίας, ὁ. V. Ἰξία.]

[Ἰξιβάτης, ὁ, inter masculina in της est in Etym. M. p. 436, 11. Est nomen populi, de quo Steph. Byz. : Ἰξιβάται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ προσεχὲς τῇ Ἰνδικῇ (scr. Σινδικῇ cum Salmasio). Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Iidem sunt qui Ἰαξαμάται, de quibus v. s. Ἰαζαβάται. Ἰξομάται vocantur a Polyæno 8, 55. G. Dind.]

[Ἰξιβόρος. V. Ἰξοβόρος.]

[Ἰξίνη, ἡ. HSt. s. Ἰξία :] Invenitur etiam Ἰξίνη s. Ἄκανθα ἰξίνη, sed non de eadem planta. Fert tamen ἰξίνη quoque mastichen. Theophr. H. Pl. 9, [1, 2] de iis quæ lacrymam ferunt : Συνίσταται καὶ ἐπὶ τῆς σχίνου καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης· ἐξ ὧν ἡ μαστίχη. Ab Eod. 6, 3 [4, 3] inter aculeatas reponuntur ἰξίνη et χαμαιλέων. (Reprehenditur autem Gaza, qui ἰξίνην Carduum pineam interpretatus sit.) Idem 6, 4, hanc describens, ait : Ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυλλον δέ ἐστιν· ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον εὖ μάλα ἐπικεκρυμμένον ἐπὶ τῶν φύλλων· οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ δάκρυον εὔστομον· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀκάνθη καὶ ἡ μαστίχη. Quæ verba Plin. interpretans habet Hexine; sed nemo dubitat quin Ixine, ex illo ἰξίνη, reponi hic debeat pro Hexine, et alibi itidem pro Helxine. Verba ipsius Plinii sunt, 21, 16 : Hexine rara visu est, neque in omnibus terris est : radice foliosa, e qua media veluti malum extuberat, contectum sua fronde. Hujus vertex summus lacrymam continet jucundi saporis, Acanthicen appellatam. Vicissim autem e postremis hisce Plinii verbis recte emendantur postrema Theophrasti verba, reponendo ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη.

[Ἴξινα, νεῦρα, Hesych.]

Ἰξιόεις, εσσα, εν, Viscosus : quo voc. utitur Palladius, licet in vulgatis Dictionariis non extet. Redditur etiam Lethalis : de qua signif. egi in Ἰξία. [Ubi v. Nicandri l. allatum p. 611, D.]

[Ἰξίον, τὸ, Viscum. Nicet. Eugen. 2, 130 : Ὥσπερ ἐμπεσὼν ἐν ἰξίῳ, τῇ καρδίᾳ μου συγκρατεῖται (ὁ Ἔρως). Boiss. Conf. Ἰξία.]

[Ἰξίον. V. Ἰξία.]

[Ἰξιονίδης, ὁ, Ixionis filius. Suidas : Ἰξ., ἀπὸ (ἀπὸ om. codd.) Ἰξίονος.]

[Ἰξιόνιος, ία, ιον, Ixionius. Hom. Il. Ξ, 317 : Ἰξιονίης ἀλόχοιο.]

[Ἴξιος. V. Ἰξίαι.]

[Ἴξιρος, ποταμὸς, Suidas.]

Ἴξις [forma Ionica ut ἴρηξ pro ἱέραξ : Ἴξις in dialecto vulgari], εως, ἡ, Adventus : ἄφιξις, παρουσία, Hesychio, a quo exp. et ἱκετεία, Supplicatio. [Euripidis exemplum non satis certum v. s. Ἧξις.] Galen. vero in Lex. Hipp. ἴξιν exp. non solum ἄφιξιν, sed etiam εὐθυωρίαν. [Hippocr. p. 385, 47, de ptisana : Οὐδαμοῦ γὰρ προσίσχεται οὐδὲ μένει κατὰ τὴν τοῦ θώρακος ἴξιν· ubi scribit Galen. : Ἴσμεν δ' ὅτι τὴν ἴξιν ὡς τὸ πολὺ μὲν τὴν εὐθυωρίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴν λέγει τὴν φοράν. Foes.] Itidemque in Comm. in Hipp. κατ' ἴξιν exp. κατ' εὐθυωρίαν, et κατ' εὐθύ : alibi itidem scribens eum ἴξιν solere nominare τὴν εὐθύτητος θέσιν. Idem Comm. in lib. De morb. acut., Scimus, inquit, eum ἴξιν utplurimum appellare τὴν εὐθυωρίαν : interdum vero ita vocat τὴν φοράν. Et in lib. De fract. ait [vol. 12, p. 237] : Ἴξιν ἀεὶ τὴν εὐθυωρίαν ὀνομάζει, ποτὲ μὲν, τὴν κατὰ τὸ μῆκος τοῦ σώματος, ἔστι δὲ ὅτε τὴν κατὰ τὸ πλάτος. Hæc ille : quibus subjungam exx. aliquot ex ipso Hippocr. Dicit igitur Γυναικ. l. 1 [p. 598, 42] : Καὶ ἢν τὰ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπιόντα ὁμορρόθῃ κατ' ἴξιν, τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ταχύτερον κυήσει. Et in l. De artic. [p. 826, E] : Μινύθουσι μέντοι αἱ σάρκες πάντη, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὄπισθεν ἴξιν. Et in l. De fract. [p. 764, B] : Κατὰ τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν. [Ibid. p. 758, G : Πλὴν ὁκόσα κοινωνέει τοῖσι τῆς κνήμης ὀστέοισι καὶ αὐτέῃ τῇ ἴξει· 1134, B : Τὸ οὖς κατ' ἴξιν τοῦ σπληνὸς καὶ τοῦ πλευροῦ ἥλγει. Ibid. C : Ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἴξιν ἐρρύη. Erotianus (p. 332), ubi σπληνὸς κατ' ἴξιν ex his Hippocr. ll. exponit, Bacchium et Glauciam interpretes reprehendit, et κατ' ἴξιν non una notione ap. Hipp. sumi contendit, sed κατ' ἴξιν σπληνὸς, κατὰ συνέχειαν significare scribit, hoc est, Ex continuatione. At in libb. Κατ' ἰητρεῖον (p. 743, E) et De fract. ἴξιν τοῦ ἕλκεος (p. 768, A) aut fracturæ extremum, aut ἕλκεος ἄφιξιν, hoc est, Ipsam ulceris rectam processionem, a qua vinculorum movendorum aut injiciendorum, tum etiam adhibendarum ferularum ratio iniri debet, et secundum eam motionis initium aut finis procedere. Quod certe mihi innuere videntur hæc intricatissima Erotiani verba, quæ hoc modo legenda videntur : Ἐν δὲ τῷ κατ' ἰητρεῖον κἀν τῷ περὶ καταγμάτων φησὶν ἴξιν τοῦ ἕλκεος τοῦ κατάγματος τὸ πέρας, παρὰ τὴν ἄφιξιν κινηθεὶς, ἥτις ἐστὶ πέρας κινήσεως. Foes. Gregor. Cor. p. 554 : Ἴξις δὲ (ap. Iones) ἡ εὐθυωρία, ubi Koen. Aretæi exx. attulit, in quibus φορὰν significat, p. 12, A : Ἦν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων... ἡ ἀπὸ τουτέων φορὴ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος (τῆς ὁδοῦ vulgo additum delet Koen.) τοὔνομα ἔχουσα· 104, C : Οἶνος ὠχὺς ἐς τὴν ἄνω ἴξιν· 144, 18 : Σφυρὸν τὸ κατ' ἴξιν τοῦ νεφροῦ.]

[Ἰξιφάγος. V. Ἰξοφάγος.]

[Ἰξιώδης. V. Ἰξώδης.]

[Ἰξίων, ονος, ὁ, Ixion, rex Thessaliæ, cujus fabulam ex Pherecyde enarrat schol. Apollon. Rh. 3, 162. Pind. Pyth. 2, 40; Æsch. Eum. 441; Soph. Phil. 678; Eur. Phœn. 1192. Euripidis tragœdia fuit Ἰξίων inscripta, ex quo schol. Apoll. versum non integrum affert, in quo vocativi exemplum est : Φλεγύαντος υἱὲ, δέσποτ' Ἰξίων, fortasse Ἰξῖον scribendum. Οἱ Αἰάντες καὶ οἱ Ἰξίονες Aristot. Poet. c. 18. || Cognomen Demetrii Adramytteni gramm., de quo Diog. L. 5, 84 : Ἐπικληθεὶς Ἰξίων διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν. De scriptis ejus v. Suidam s. Δημήτριος. G. D.]

[Ἰξοβολέω, Visco capto, Aucupor. Bianor Anth. Pal. 9, 273 : Οὐκ ἰδίην ἰξοβολῶν μελέτην. Nam sic Salmasius correxit scripturam codicis ἐξοβολῶν.]

[Ἰξοβόλος, ὁ, ἡ, Qui visco captat aves. Manetho 4, 243.]

Ἰξοβόρος, ὁ, ἡ, s. Ἰξιβόρος, q. d. Viscivorus, Visco vescens. Valetque idem et ἰξοφάγος, s. ἰξιφάγος, de quibus mox dicetur. [Κίχλη ἰξοβόρος Aristot. H. A. 9, 20.]

[Ἰξοεργὸς ὁ, ἡ, Qui visco utitur, Auceps. Apollonid. Anth. Pal. 9, 254 : Κρίτων ὁ πάσης ἰξοεργὸς Ἰταλεὺς θήρης.]

[Ἰξομάται. V. Ἰξιβάτης.]

[Ἰξοποιέω, Viscum facio. Theophan. Nonnus vol. 2, p. 192 : Ψύλλιον ἰξοποιήσας πρόσβαλλε.]

[Ἰξὸς, ὁ.] Nomen ἰξὸς, de quo nunc agere oportet,

valde dubium est ubi poni debuerit, quum tres ejus afferantur derivationes s. etymologiæ, sed tales ut nulla earum fide digna esse videatur. Verum qualescunque illæ sint (quarum alioqui duæ Etymologi simul et mei vet. Lex. auctoritate nituntur, tertia autem solo Lex. illius testimonio confirmatur, quod sciam), post tria hæc verba, vel potius post unum ex his tribus, ponendum fuisset, Ἄγω, Ἰκω, Ἔχω. || Significat Viscum. [Eurip. Cycl. 432 : Ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος. Athen. 10, p. 451, D : Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν.] Plut. Coriol. [c. 3] : Θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰξόν. Hesychio ἄστυλις est φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξὸς, i. e. Planta e qua provenit viscum. A Luciano metaphorice usurpatur, Q. H. scr. [c. 57] : quum enim dixisset, Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν ἢ τειχῶν ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, subjunxit : Ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν. Ubi Micyllus interpres metaphoram retinuit, interpretans ἰξὸν non solum Viscum, sed et Glutinum; ita enim hunc l. reddidit : Maxime autem temperantia quædam adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum, aut fluviorum : ut ne vim ac potestatem verborum inepte ac præter rem ostentare velle videaris, tuumque ipsius negotium agere, historia omissa : sed modice adhibitis illis, utilitatis et perspicuitatis tantum gratia, mox inde digrediaris, viscò seu glutino quod in hac re est, atque universa tali gulositate evitata. Ego autem existimo ἰξὸν, i. e. Viscum, vocari a Luc. Materiam quam res ipsa præbet ostentandæ facultatis dicendi : quæ materia talis est, ut quum quis in ejus tractationem se immiserit, inde orationem suam expedire s. extricare non possit, sed ita hæc illi tenaciter adhæreat, ut visco aves adhærere solent. Et quoniam in hujusmodi descriptionibus sibi placere et indulgere plerique Historici solebant, atque avide hanc ostentandæ λόγων δυνάμεως, i. e. Facultatis dicendi, s. Eloquentiæ (non Potestatis verborum, ut Int. reddit), occasionem arripiebant, ideo λιχνείαν quoque vocat. Hæc mea est de isto l. sententia, dum aliquis meliorem quampiam proferre visus fuerit. Est autem obiter notandus et nominis λιχνεία metaphoricus iste usus. [Ap. Hippocr. p. 621, 13, ἰξὸς pro Viscosa muccagine sumitur : Καὶ τὸν ἰξὸν ἀφαιρέειν. Foes.] || Planta quædam, Hesych. Itidem certe a Lat. frutex quidam appellatur Viscum. || Ἰξὸς redditur etiam Arundo aucupatoria, quod ab Hes. exponatur κάλαμος ἰξευτικός. V. Ἰξευτής. || Ἰξὸς, sicut et ἰξία, pro Varice : v. Ἰξία. || Ἰξὸς, tres habet etymologias, sed tales ut nulli earum multum fidei adhibeam. Ἰξὸς, inquit Etym., est ἡ παγὶς τῶν στρουθίων, Pedica passerum. (Sic autem appellat, quod visco veluti pedica s. compedibus irretiti teneantur. Et quod peculiariter mentionem facit στρουθίων, convenit cum ea expos. quam Hesych. nomini ἰξευτὴς tribuit, exponens στρουθοπιαστής.) Quibus adjungit, quasi ἄξος τις ὤν : nimirum παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα. Vel, inquit, ab ἴκω, ἵξω, ἰξός : sc. ὁ φθάνων μέχρις ἂν ᾖ ἱπτάμενα τὰ ὄρνεα μέχρις ὧν ἂν φθάνωσι τὰ πτηνὰ τόπων· ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἱκνοῦνται καὶ παραγίνονται. Hactenus Etym. At in meo vet. Lex. additur tertia derivatio, a v. ἔχω, significante κρατῶ : ut ab ejus fut. ἕξω fiat ἕξὸς, quod mutetur in ἰξός. Verum Ἰξοὶ Hesychio sunt etiam οἱ γλίσχροι καὶ φειδωλοὶ, Tenaces et parci. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 44 : Ἰξοὶ, ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ φειδωλῶν. Καὶ ἔοικε παρὰ τὸν ἰξὸν γεγενῆσθαι τοὔνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλίσχρος ἐστί. Λέγει δ' Ἀριστοφάνης (fr. 620) οὕτως « Ἰξοὶ ῥυποκόνδυλοι· » ὅπερ σημαίνει καὶ αὐτὸ τοὺς γλίσχρους καὶ διὰ τὴν φειδωλίαν μήτε λουομένους μήτε νιζομένους.] In qua signif. minime necesse puto aliam nominis illius derivationem quærere; existimo enim esse metaphoricam et vocari hominem parcum ἰξὸν, i. e. Viscum, quod manus tenaces habeat tanquam viscum, s. quod omnia ejus manibus, tanquam visco, inhærescant. Tale est quod nostrate lingua de quibusdam dicimus, *Ils ont les mains gluantes*, i. e. Habent manus viscatas : de iis, quorum manus quicquid attingunt, ad se attrahunt tanquam viscatæ. Atque adeo optime convenit et Græci voc. γλίσχροι et Lat. Tenaces metaphora cum ea de qua nunc agitur : quum ipsum quoque viscum γλίσχρον et tenax appellari possit. Quæ quum ita sint, non video cur aliam hæc signif. derivationem sibi postulet; quamvis enim non dicatur pluraliter ἰξοὶ, ut nec Visca Latine, a ratione tamen non abhorret, ut si ἰξὸς vocetur Aliquis qui tenax sit et parcus, perinde ac si nominaretur Viscum : itidem plurali numero ἰξοὶ nuncupentur Qui tenaces sunt et parci. Si quis tamen aliquid melius hac de signif. attulerit, id lubenter amplectar. || Ἴσχος, ὁ, in VV. LL. affertur pro Ramus, qui potius ὄσχος dicitur. In iisdem ex Aetio affertur ἴσχος pro Viscum : quod alias ἰξός.

Ἰξοφάγος, s. Ἰξιφάγος, ὁ, i. q. ἰξοβόρος s. ἰξιβόρος, quæ proxime præcedunt. Sed quum generalem signif. hæc habeant, et de omnibus avibus dicantur quæ visco vescuntur, quæcunque illæ sunt, peculiariter de quibusdam turdis dicuntur. Nam e tribus κιχλῶν, i. e. Turdorum, generibus, unum esse earum, quæ ἰξοφάγοι appellantur, dictum antea fuit : ab Aristot. autem Ἰξοβόροι, nomine idem significante, nuncupantur. Κιχλῶν δ' εἴδη τρία, inquit H. A. 9, [20], ἡ μέν, ἰξοβόρος· αὕτη δ' οὐκ ἐσθίει ἀλλ' ἢ ἰξὸν καὶ ῥητίνην. [Ex Aristotele Athen. 2, p. 65, A.]

[Ἰξοφορεὺς, έως, ὁ, i. q. ἰξοφόρος. Epigr. Anth. Pal. 9, 209 : Οὐ φύγεν ἰξοφορῆας ἡμετέρους δόνακας.]

Ἰξοφόρος, ὁ, ἡ, Viscum ferens s. gerens. Ap. Soph. in Meleagro, ἰξοφόροι δρύες sunt αἱ ἰξὸν φέρουσαι, teste Hesych. Ap. Oppian. autem [Hal. 1, 32] legimus ἰξοφόρους δόνακας, significantem τοὺς λεπτοὺς λύγους, ut scribit Eust. Neque tamen affirmat, sed dicit videri hoc velle significare. [Const. Manass. Chron. p. 131 : Λύγος ἰξοφόρος εἰς γῆν ῥιπτεῖ τὸν ἀετόν. Schol. ad Anth. Pal. 9, 87. Boiss. Eustath. p. 994, 41, ubi Agathoclem narrat scripsisse Il. Ξ, 398, δρυσὶν ἰξοφόροισιν.]

[Ἰξόω, Visco. Theophr. De igne § 61 : Τὰ ἰξούμενα μὴ καίεσθαι. Planud. Ovid. Met. 15, 474 : Πρέμνοις ἰξωθεῖσι κατασοφίζεσθε τὰ πτηνά.]

Ἰξύας, Hesychio Piscis quidam.

[Ἰξῦόθεν, A lumbo. Arat. Phæn. 144.]

[Ἰξυόφιν. V. Ἰξύς.]

Ἰξὺς, ύος, ἡ [De accentu Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1195 : Τὸ ἰξύς εἰ καὶ παρατέθειται ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Ὀνοματικῷ ὡς περισπώμενον, ἀλλ' οὖν οὐ περισπᾶται, ἀλλ' ὀξύνεται, ὥς φησιν ἐν τῇ καθόλου], Hesychio ὀσφὺς, λαγὼν, Lumbus, Ilia : Etymologo ὀσφὺς, ἰσχίον, Lumbus, Coxa : ut et Pollux 2, [182] ὀρροπυγίου τὸ ὑπεράνω dici tradit ὀσφὺν καὶ ἰξύν. Galen. in Lex. Hipp. ἰξύας ab Hippocr. vocari ait τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος, Quod inter coxendicem et lumbum est interjectum : procul dubio respiciens ad Hipp. De fract. [p. 765, D] : Προσπεριβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας. Ubi Idem [vol. 12, p. 224] annotat, quosdam eo nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ, quosdam τὸ ὑπεράνω αὐτῶν, quod proprie λαπάρα nominatur. Se autem, quod quidem ad λαπάραν attinet, demonstrare posse esse eam τῶν μεταξὺ τῶν τε τοῦ θώρακος ὀστῶν καὶ τῶν ἰδίως καλουμένων λαγόνων ὀστῶν : at vero περὶ τῶν ἰξύων non posse διατείνεσθαι. [Creberrima ap. Hippocr. phrasis est ὀδύνη ἔχει τὴν νείαιραν γαστέρα καὶ τὰς ἰξύας, ut p. 565, 10; 566, 9. Ὀδύνη ἴσχει ἐς τὰς ἰξύας p. 639, 20. Ὀδύναι ἴσχουσι τήν τε ὀσφῦν καὶ τὴν νείαιραν γαστέρα καὶ τὰς ἰξύας p. 581, 4. Foes.] Veruntamen quum Hom. dicat, Od. E, 231 [et K, 544] : Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ [ἰξυΐ], singulari numero utens : probabilius autem sit ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τε κατὰ τὰς λαγόνας ὀστῶν καὶ τῶν τοῦ θώρακος περιβάλλεσθαι τὴν ζώνην, putare aliquem posse eam corporis partem ἰξὺν nuncupari : quum vero Hippocr. plur. num. dicat, τὰς ἰξύας, non absurde et citra rationem ita dici videri τῶν λαγόνων ὀστᾶ, Ilium ossa. Sic Oppian. Cyn. 2, [5] de Centauris : Ἄγρια φῦλα Θηρομιγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἰξύας, ἰξυόφιν δὲ Ἵππων ἡμιβρότων, Usque ad ilia, ilium ossa. [Liban. vol. 4, p. 1087, 17 : Ἡ λαιὰ τῆς ἰγνύος ἐφάπτεται. Cod. Monac. 113 ἰγνύης. Sententia poscit ἰξύος. Jacobs. Longus 1, 4 : Ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν. Epigr. Anth. Plan. 4, 96 : Ἰξύϊ θηρὸς ἐπεμβεβαώς.]

Ἰξώδης, ὁ, ἡ, Viscosus, Visci modo lentus, Te-

nax. [Hippocr. p. 876, C : Παραχέων χυλὸν ὄμφακος, ἕως ἂν ἰξῶδες γένηται. Theophr. H. Pl. 9, 18, 1 : Ἰξώδης ῥίζα ἀλθαίας. Aretæus p. 38, 49 : Ῥηιδίως ἀποπλυνόμενα ἢ ἰξώδεα. Oribas. p. 317 Matth. : Γλοιῶδες καὶ ἰξῶδες φάρμακον. Lucian. Timon. c. 29 : Ἡ Πενία ... ἰξώδης τε καὶ εὐλαβής. Ἰξιῶδες sine interpr. ap. Suidam; ubi duo codd. optimi ἰξῶδες contra seriem.]

[Ἰξωτός, ἡ, ὸν, Qui visco capitur. Eustath. Opusc. p. 311, 65 : Τὰ πτηνὰ ταῦτα τὰ ὀλίγα τὰ ἰξωτά.]

[Ἰοβάκχεια, τὰ, Festum Iobacchi, i. e. Dionysi. Demosth. p. 1371, 24 : Τὰ Θεόγνια καὶ τὰ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια καὶ ἐν τοῖς κάθηκουσι χρόνοις.]

Ἰόβακχος, ὁ, Hesychio ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῆς βακχείας. [Epigr. Anth. Plan. 4, 289 : Αὐτὸν ὁρᾶν Ἰόβακχον ἐδόξαμεν. Maximus Π. καταρχ. 496 : Χοροιμανέος Ἰοβάκχου. || Carmen in Bacchum (quod incipit ἰὼ Βάκχε). Ἀρχίλοχος ἐν Ἰοβάκχοις citatur ab Hephæst. p. 94 Gaisf. V. Bentl. ad Horat. Serm. 1, 3, 7. Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 129 : Διθυράμβους καὶ Ἰοβάκχους καὶ ὅσα τοιαῦτα εἴρηται Διονύσου. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 320, 31 : Ἥδετο δὲ ὁ Ἰ. ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι.]

[Ἰοβάπτης, ὁ, Violarius, Gl.]

[Ἴόβας, κάλαμος, παρὰ Κρησίν, Hesych.]

[Ἰόβας, α, ὁ, Juba, rex Mauritaniæ, qui filium habuit cognominem. Utriusque mentionem faciunt Dio Cassius, Plutarchus, alii, quos indicavit Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 203. Jubæ filii (v. Plut. V. Cæs. c. 55) scripta plura exstiterunt, de quibus v. Clinton. ibid. et p. 551. Forma magis Latina Ἰούβας ap. Strabon. 6, p. 288; 17, p. 828, 829, 831.]

[Ἰοβάτης, ὁ, Iobates, rex Lysiæ, Anteæ (quam Tragici Sthenebœam vocant) pater, de quo v. Apollodor. 2, 2, p. 127, Suidam, Hygin. Fab. 57. Sophoclis tragœdia fuit Ἰοβάτης, memorata ab Stobæo Floril. 119, 6, et Hesychio s. Ἀφύλλωτον πέτραν.]

[Ἰοβαφὴς, ὁ, ἡ, Violaceus. Democritus Ephes. ap. Athen. 12, p. 525, C : Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων (ἱμάτια) ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ. Et paullo post : Αἱ μὲν (καλασίρεις) πορφυραῖ, αἱ δὲ ἰοβαφεῖς, αἱ δὲ ὑακίνθιναι. || Nigricans. Athen. 2, p. 42, E : Τὸ δὲ τοῦ Βορυσθένους (ὕδωρ) κατά τινας χρόνους ἰοβαφές. ῐ]

[Ἰοβάφινος, ὁ, ἡ, i. q. ἰοβαφής. Nicet. Chon. Annal. p. 163, D : Στολὴν σχιστὴν ἰοβάφινον.]

[Ἰοβηλαῖος, α, ον, Jubilæus annus, apud Hebræos. Constit. apost. p. 319, C Cotel. : Ἰ., ὅ ἐστιν ἔτος πεντηκοστὸν, εἰς ἄφεσιν. Hase.]

[Ἰόβης (?), ὁ, Iobes, Herculis ex Certhe filius. Apollodor. 2, 7, p. 226.]

[Ἰοβιᾶνὸς, ὁ, Jovianus, imperator Romanus : de quo v. Suidam ejusque intt.]

Ἰοβλέφᾰρος, ὁ, ἡ, Purpureæ violæ in modum nigricantes habens palpebras. [Et alibi :] Ἰοβλέφαροι, Hesychio καλλιβλέφαροι. Potius sonat Purpureas et nigricantes habentes palpebras. [Lucian. Pro imag. c. 26 : Ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· ubi ἕτερός τις est Pindarus, ut colligi potest ex alio Luciani l. Imag. c. 8. Manetho 5, 145 : Ἰ. Κυθέρεια. ῐ]

Ἰοβολέω, Sagittas jaculor, Sagittas emitto. Epigr. [Alcæi Anth. Pal. 5, 10 : Οὐκ ἐπὶ θῆρας ὄρνυται (Ἔρως), ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν ἰοβολεῖ κραδίην. Apoll. Rh. 4, 1440 : Τόξα τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.] || Venenum jaculor s. emitto. [Geopon. 2, 47, 12 : Μυγαλαῖ ἰοβολοῦσαι. ῑ]

[Ἰοβολία, ἡ, Veneni ejaculatio. Epiphan. vol. 1, p. 31, A; 269, B; 29, D; Nilus Epist. p. 31. G. Dind.]

Ἰοβόλος, ὁ, ἡ, Qui sagittas ejaculatur. || Venenum ejaculans, Venenatus. [Aristot. H. A. 8, 29 : Τὰ δήγματα τῶν ἰοβόλων.] Philo V. M. 1 : Μηδὲν εἰς ἀγριότητα τῶν ἰοβόλων καὶ σαρκοβόρων διαφέροντες, Diritate et sævitia nihil a venenatis bestiis aut viscere vescentibus feris discrepantes. [Idem vol. 1, p. 391, 26 : Ἀσπίδων ἰοβόλων· p. 315, 28 : Ἰοβόλοις καὶ ἀνωδύνοις δήγμασιν, ubi cod. Med. ἰοβόροις.] Et ἰοβόλα θηρία ap. Herodian. 3, [9, 10. Demodocus Anth. Pal. 11, 237 : Ἔχιδνα ... γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου. Joseph. A. J. 17, 5, 5 : Τὰ ἰοβολώτατα τῶν ἑρπετῶν. ῐ]

Ἰοβόρος, ὁ, ἡ, Venenivorus, Venenatus. [Nicand. Ther. 467 : Αἱ δ' ἐπὶ γυίοις (πυθεδόνες) ἰοβόροι βόσκονται.]

Oppian. Cyn. 3, [223] : Γόνον ἰοβόρον παναμειλίκτοιο δρακαίνης. Athen. [7, p. 304, F], ἰοβόρον [ἰοβόλον restitui ex epitome, in qua est ἰοβόρον] σκολόπενδρον, e Numenio. Ab Hesych. ἰοβόρος exp. παλίγκοτος, ὀργίλος, σκολιὸς, ἐχθρός. [Hoc quoque pro ἰοβόλος, ut videtur. G. D. At ap. Epiphan. vol. 2, p. 106, A, Ἴβιν τὴν ἰοβόρον, est, Quæ veneno, i. e. serpentibus, vescitur. Hase.]

Ἰοβόστρυχος, ὁ, ἡ, Cirros habens fusci coloris, aut nigri. Pind. Ol. [6, 50 : Παῖδ' ἰοβόστρυχον· et Isthm. 7, 33 : Ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις,] ubi ἰοπλόκαμος [ἰοπλοκάμοισι] in aliis exempll.

Ἰογλήνη, ἡ, Habens nigricantes pupillas in modum violæ : Hesychio μελαίνας γλήνας ἔχουσα.

[Ἰόδδας, ὄνομα κύριον, Suidas. Ἰοδώδας codex Leid.]

[Ἰοδάμα, ἡ, Iodama, Itoni filia. Pausan. 9, 34, 2; Etym. M. p. 479, 52; Tzetz. ad Lycophr. 355, 1206.]

[Ἰόδετος, ὁ, ἡ, Violis revinctus. Pindar. ap. Dionys. De comp. verb. c. 22 (fr. 45 Bœckh.) : Ἰοδέτων στεφάνων. ῐ]

Ἰοδνεφὴς, ὁ, ἡ, Violæ et nubis in modum nigricans : Eustathio μέλας, πορφυροῦς, ἰάνθινος, qui ex ἴον et νέφος compositum dicit interveniente δ. Hom. Od. Δ, [135] : Ἠλακάτη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. [Et I, 426 : Ὄϊες ... ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες. Hesych. : Ἰοδνεφὲς, μέλαν, ἄνθει παραπλήσιον· οἱ δὲ πορφυρίζον.]

Ἰοδόκος, ὁ, ἡ, Sagittarum receptor, receptrix. Hom. Od. Φ, [11] : Ἥδὲ φαρέτρη Ἰοδόκος· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. [Hesych. : Ἰοδόκον, τὴν φαρέτρον, τῶν ἰῶν οὖσαν δεκτικήν. Ὀδόντες ἰοδόκοι Nicand. Ther. 184.] Dicitur substantive etiam Ἰοδόκη, pro ἰοδόκος φαρέτρα, Pharetra sagittarum receptaculum, Apoll. Arg. 2, [679] : Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν. [Posidipp. Anth. Pal. 12, 45 : Μεγάλης δεσπόται ἰοδόκης.] Et Themist. in Sophista circa princ. [|| Ἰοδόχη, βελοθήκη, Hesych. et Photius.]

Ἰοειδὴς, ὁ, ἡ, Rubiginis s. Æruginis, Ferruginis speciem habens, Ferrugineus. [Et alio loco :] Ἰοειδὴς, ὁ, ἡ, Violæ in modum purpurans s. nigricans : ut [Hom. Il. Λ, 298, Od. E, 56, Λ, 107, et] Hesiod. [Th. 844] dicit ἰοειδέα πόντον. Sic vero et Hesych. ἰοειδέα exp. ἐν τῷ ὁρᾶσθαι πορφυροῦν et μέλανα : afferens et Ἰόζωνος, pro πορφυρόζωνος, Purpureo in modum violæ cingulo circumdatus. [Theocr. 16, 62 : Ἡ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. Nicand. Th. 243 : Σηπεδόνες ... ἰοειδέα λοιγὰν ἰεῖσαι· 886 : Ἰοειδέϊ κέντρῳ σκορπίου. ῐ]

Ἰόεις, εσσα, εν, Rubigini obnoxius. Hom. Il. Ψ, [850] : Τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ubi tribus modis Eust. hoc v. exp. : ut ἰόεις sit vel Accommodus ad ἰοὺς, Sagittas conficiendas; vel ἰοῦ δεκτικὸς, Rubiginis capax, Rubigini obnoxius, vel Niger, ab ἴον, ut i. sit q. ἰοειδής. [Ἰόεντα θάλασσαν, Nicander Al. 171. ῐ]

[Ἰόεσσα, ἡ, Ioessa, n. pr. meretricis ap. Lucian. Dial. meretr. 12.]

[Ἰόζωνος, ὁ, ἡ. V. Ἰοειδής.]

[Ἰοθᾰλὴς, ὁ, ἡ, Violis florens. Philoxenus ap. Athen. 9, p. 409, E : Στεφάνους ἰοθαλέας.]

[Ἰοκαλλὶς, ἰδος, ἡ, Iocallis, n. pr. Photius et Suid. s. Μελεαγρίδες : Τὰς συνήθεις τῆς ἐν Λέρνῃ (scr. Λέρῳ cum Bocharto) παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως.]

[Ἰοκάστη, ἡ, Iocasta, Laii eoque ab OEdipo interfecto OEdipi filii uxor : de cujus fatis, quæ Tragicorum potissimum fabulis celebrata sunt, v. Apollodor. 3, 5, p. 272, et scriptores ab Heynio citatos vol. 2, p. 241. In scenam prodit apud Sophoclem in OEdipo rege et ap. Euripidem in Phœnissis. Ab Homero (Od. Λ, 271) Ἐπικάστη vocatur. ῐ]

[Ἰόκαστος, ὁ, Iocastus, Æoli filius. Callimach. ap. Tzetz. ad Lycophr. 45, 738; Eustath. ad Dionys. P. 476. ῐ]

[Ἰόκολπος, ὁ, ἡ. Alcæus ap. Apollon. De pronom. p. 384, B : Ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον. Videtur idem significare quod ἰόζωνον. Schneid. ῐ]

[Ἰολάεια, τὰ, Iolaea, Sacra s. festum Iolai. Philemon. Lex. § 105 : Ἐν Θήβαις (ἄγεται) τὰ Ἡράκλεια· τὰ δ' αὐτὰ καὶ Ἰολάεια καλεῖται. ᾱ]

[Ἰολαεῖς, οἱ, Iolaenses. Strabo 5, p. 228 : Διαγήβρεις,

Ἰολαεῖς πρότερον ὀνομαζόμενοι. Λέγεται γὰρ Ἰόλαος ἄγων τῶν παίδων τινὰς τῶν Ἡρακλέους ἐλθεῖν δεῦρο.]

[Ἰολάϊα, τὰ, Iolaia, loca quædam Sardiniæ. Pausan. 10, 17, 5.]

[Ἰολᾱΐδας, ὁ, Iolaidas, dux Thebanorum in pugna ad Mantinæam. Ælian. V. H. 12, 3. Vitiose Ἰολλίδαν ap. Plut. Mor. p. 194, C.]

[Ἰόλᾱος, ὁ, Iolaus, Iphiclis ex Automedusa filius, perpetuus Herculis comes. Hesiod. Th. 317. Archilochus ap. schol. Aristoph. Ach. 1228: Αὐτός τε (Ἡρακλῆς) κἰόλαος, αἰχμητὰ δύο. Pind. Ol. 9, 149, Pyth. 11, 92; Eurip. Heracl. 30, 237 (et forma Attica Ἰόλεως 479 aliisque ll.); Apollodor. 2, 5, p. 159, 164. EIOLEOS in inscr. vasis in Micali *Monumenti per servire alla storia degli antichi popoli italiani* vol. 3, tab. 89. Forma Dorica Ἰόλας ap. Pind. Nem. 3, 63. || Dux quidam Macedonum. Thucyd. 1, 62. || Ἰόλαος ὁ Βιθυνὸς, botanicus, ap. Epiphan. vol. 1, p. 3, C. Qui Ἰόλας vocatur a Dioscoride in præfat. || Ἰόλας, pincerna Alexandri. Plut. V. Alex. c. 77: Τοῦ Ἰόλα τεθνηκότος. Ἰόλαος ib. c. 74. || Ἰόλλας medicus memoratur ab Galeno vol. 13, p. 867, Celso 5, 22, 5, et aliquoties a Plinio, in libris quibusdam male, ut videtur, simplici *l* scriptus. Nam Iollæ nomen, quod nihil videtur commune habere cum nomine Iolai, producta syllaba media pronuntiari ex versibus Virgilii constat Ecl. 2, 57; 3, 79. G. Dindorf.]

[Ἰόλη, ἡ, Iola, Euryti OEchaliæ regis filia. Soph. Trach. 381, 420, 1220; Apollodor. 2, 6, p. 203; 7, p. 222; 8, p. 232. Ἰόλεια, ἡ, ap. Callim. Epigr. 6, 3. Ἰόλεια sine interpr. ap. Suidam.]

[Ἰολλάσιος, ὁ, nisi est monetarii erratum, n. pr. scribæ in numo Cilbianorum infer. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 4, p. 27, n. 135. Hase.]

[Ἰολόχευτος, ὁ, ἡ, E veneno procreatus. Proclus H. 1, 41: Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας ὀλεσίμβροτον, ἰολόχευτον.]

[Ἰομαλίς. V. Ἰμαῖος.]

Ἰομιγὴς, ὁ, ἡ, Veneno mixtus, Venenatus. [Polyæn. in Anth. Pal. 9, 1: Νεβρὸς δ' ἰομιγῆ θηλὴν σπάσε.]

[Ἰόμματος, ὁ, ἡ, Violaceos (i. e. nigricantes) oculos habens. Anon. H. in Virg. 10.]

Ἰόμωρος, ὁ, Jaculator, Bellator. Hom. Il. Δ, [242]: Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες· Ξ, [479]: Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Ubi Eust. synecdochice exp. πολεμισταὶ, et plures etymoll. affert: atque ἰομώρους esse dicit vel τοὺς μόρον ἐμποιοῦντας ἐν ἰοῖς, vel τοὺς περὶ ἰοὺς μεμορημένους, i. e. κακοπαθῶς ἔχοντας, verso ο in ω: vel τοὺς ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένους, eo quod μόρον Cypriis significet ὀξύ: vel τοὺς τῶν ἰῶν ὥραν, ἤγουν φροντίδα, ἔχοντας, interjecto μ: nullam tamen mentionem facit literæ ι, quæ in h. v. corripitur, secus quam in ceteris compp. atque adeo ipso ἰός. Sed fortasse aliquis ι in ἰὸς anceps esse putet, ut in ἵημι. [Hesych.: Ἰόμωροι, ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες καὶ δι' αὐτῶν ἢ ἐξ αὐτῶν μόρον, ὅ ἐστι θάνατον, ἐπιφέροντες. Βέλτιον δὲ οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι ἤτοι πεπονημένοι.]

Ἴον, τὸ, Viola. [Hom. Od. Ε, 72: Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον.] Ap. Athen. [14, p. 629, E]: Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Proprie vero ἴα appellantur Purpureæ nigricantesque violæ, ut patet e verbis Plinii in Ἰάνθινος citatis. Et ideo in Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 74] ἴον κυαναυγές. Idem vero et Theophr. indicat, sine epith. dicens, Καθάπερ τὰ ἴα καὶ τά γε λευκὰ, pro, Ut violæ tam nigræ quam candidæ. Veruntamen et ἴον μέλαν dicit Idem H. Pl. 1, [13, 2] et ἴον λευκὸν [3, 18, 13;] 6, [6, 3. Conf. Λευκόϊον. Etymologiam ineptam ab Jovis amore Ius ductam exponit Severus sophista in Iriartii Catal. p. 462 (in Walzii Rhett. vol. 1, p. 537), de quo l. v. Villois. ad Longum p. 46.]

[Ἰόνδη, ἡ. Etym. M. p. 708, 42: Τὰ ὕεια τεμάχη, ἃ ἰόνδην Παφλαγόνες καλοῦσι. Corruptum ex γόνδην, quod v.]

[Ἰόνη, Nerei filia ap. Apollodor. 1, 2, p. 15. Legendum Ἠιόνη cum Heynio.]

Ἰονθὰς, άδος, ἡ, Lanuginosa, Villosa: vel Varis laborans. Hom. Od. Ξ, [50]: Δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. Ubi Appion [Apion] exp. τῆς ἰούσης θοῶς, Celeriter euntis, Velocis: item ἰόνθους ἐχούσης, οἷον ἐκφύματα σκληρὰ, Hesych.: sicut et schol. exp. νέας, δασείας, ταχείας, et ἰόνθους ἐχούσης: ἰόνθους esse dicens ῥίζας καὶ ἐκφύσεις τῶν τριχῶν, s. τὰ ἐξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος.

Ἴονθος, ὁ, Suidæ est ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν, Primus pilorum exortus, Primi qui efflorescunt pili, Lanugo. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 44, 23: Ἴ. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἅμα τῇ τῶν τριχῶν ἐκφύσει τῶν πρώτων γινομένη οἴδησις. Ὅμηρος μὲν οὖν ἰονθάδα εἶπε τὴν ἀγρίαν αἶγα ἀντὶ τοῦ νέαν ἀπὸ τῶν ἰόνθων.] Alii vero ἰόνθους esse volunt ῥίζας et ἐκφύσεις τριχῶν, Radices enascentium pilorum. Alioqui ἴονθοι dicuntur etiam ἀνθήματα ψυδρακίοις παραπλήσια περὶ τῷ προσώπῳ, σημεῖον ἀκμῆς, ut tradit Pollux 4, [194] quos Latini Varos appellant: Græci etiam ἀκμὰς, quoniam circa ætatis florem erumpere solent, ut in eo vocab. docui supra. [Schol. Theocr. 12, 24: Φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν. Hemst.] Sic Aristot. dicit [H. A. 5, 31] ἴονθοι μικροί. Et Diosc. 1, 40: Δύναμιν δ' ἔχει καθαρτικὴν σπίλων, φακῶν, ἰόνθων, οὐλῶν μελανίας, de oleo balanino. Unde Plin. 23, 4: Balaninum oleum repurgat varos, furunculos, lentigines, gingivas. [Hippocr. p. 970, A: Ἐξανθήματα σμικρὰ οἷον ἴονθοι παρέμενεν. G. D. Aristot. Probl. 34, 4; 36, 3; Cassii Probl. 135; Aetius 8, 13. Schneid. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 322.] Ἴουνθος, perperam quidam scribunt pro ἴονθος. [ῐ]

[Ἰονθώδης, ὁ, ἡ, Varis similis. Theophr. De sudor. 16: Ἰονθώδεις ἐπάρσεις. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 322: Δοθιῆνες ἰονθώδεις.]

[Ἰόνιος, ία, ον, Ionius. Steph. Byz.: Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ (840: Πόντιος μυχὸς ... Ἰόνιος κεκλήσεται, in memoriam Ius). Οἱ δὲ ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυριοῦ (sic tradit Theopompus ap. schol. Apoll. Rh. 4, 308) ἢ ἀπὸ Ἴονος (Ἰάονος Eustath. ad Dionys. 92) Ἰταλοῦ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος. Λέγουσι δέ τινες καὶ τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου πέλαγος Ἰόνιον λέγεσθαι. Ἰώνη (Ἰόνη Eustath.) γὰρ καὶ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἰοῦς βοῦν ἔχουσα πλησίον ἐν τῇ εἰκόνι. Harpocr.: Ἰόνιος· Λυσίας ἐν Ὀλυμπιακῷ. Τὸν Ἀδρίαν καλούμενον οὕτως ὠνόμαζον ἐνίοτε οἱ παλαιοί. « Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐς δεξιὰ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον » Θουκυδίδης α', (24). Hesych.: Ἰόνιον πέλαγος, ὁ νῦν Ἀδρίας. Accuratius hæc nomina distinguit Strabo 7, p. 317: Τὸ μὲν οὖν στόμα κοινὸν ἀμφοῖν ἐστι (τοῦ Ἰονίου κόλπου καὶ τοῦ Ἀδρίου), διαφέρει δὲ ὁ Ἰόνιος, διότι τοῦ πρώτου μέρους τῆς θαλάττης ταύτης ὄνομα τοῦτ' ἔστιν, ὁ δ' Ἀδρίας τῆς ἐντὸς μέχρι τοῦ μυχοῦ, νυνὶ δὲ καὶ τῆς συμπάσης. Ἰόνιος κόλπος Herodot. 6, 127. Ἰόνιον πέλαγος Agathemer. 1, 3. Ἰόνιος πόντος Eur. Tro. 225, Phœn. 216. Ἰόνιος, ὁ, intellecto κόλπος vel πόντος, Thucyd. 6, 30, Plut. V. Antonii c. 7, Themist. Or. 8, p. 105, A. Ἅλμην Ἰονίην Dionys. P. 94. || In libris interdum scriptum Ἰώνιος, ut ap. Strabon. 7, p. 259, et ap. Hesych. Ἰώνιος, πέλαγος, ὁ Ἀδρίας. Quam scripturam convellunt exempla poetarum. ῑ G. Dindorf.]

[Ἰοπάρειος, ὁ, ἡ, Violaceas (i. e. teneras, pulchras) genas habens. Anon. H. in Virgin. 10.]

Ἰόπεπλος, ὁ, ἡ, Violæ colore purpurantem peplum gestans. [Conf. Ἰοπλόκος.]

[Ἰόπη, ἡ, Iopa. Steph. Byz.: Ἰ., πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας, ὡς Φίλων· ὡς δὲ Διονύσιος, Παλαιστίνης· Φοινίκη γὰρ καὶ ἡ Παλαιστίνη. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἰόπης τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, τῆς γυναικὸς Κηφέως τοῦ κτίσαντος ... ἀφ' οὗ Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες. Ἔστι καὶ Θεσσαλίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας Ἰοπίτης. Λέγεται καὶ Ἰοπία (scr. Ἰοπία) διὰ τοῦ ι, καὶ ἴσως ἐκ τοῦ Αἰθιοπία. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰόπεια διὰ διφθόγγου Ἰοπείτης καὶ Ἰοπεύς. Ἔστι καὶ Ἰοπὶς θηλυκὸν παρὰ Χάραξι. Ἰόππη non raro scriptum in codd. Strabonis, Josephi aliorumque quos indicavit Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, 1, p. 393. Sed Ἰόπη in numo est ap. Eckhel. vol. 3, p. 433, et ap. Dionys. P. 910: Οἵ τ' Ἰόπην καὶ Γάζαν, etc. Quo convellitur Suidæ opinio, qui hæc sic distinguit: Ἰόπη ὄνομα κύριον, Ἰόππη δὲ ὄνομα τόπου.]

[Ἰόπη, ἡ, Iopa, Iphiclis filia, Thesei uxor. Plut. V. Thes. c. 29. In Ἴππη corruptum ap. Athen. 13, p. 557, A. || Mulier in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 685.]

[Ἰοπλόκαμος, ὁ, ἡ.] Ap. Hesych. est comp. Ἰοπλόκαμος, quod exp. μελανόθριξ, Nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. [Pind. Pyth. 1, 2 : Ἰοπλοκάμων Μοισᾶν.]

[Ἰόπομπος, ὁ, n. pr. cusum in numo Milesiorum Ioniæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 164, n. 733. Sed vide ne ibi legend. sit, Θεόπομπος. Hase.]

Ἰοπλόκος, ὁ, ἡ, significare videtur Violarum contextrix, Quæ ex violis corollas nectit. [Hesych. : Ἰοπλόκος, ἰόπεπλος ἀπὸ τοῦ χρώματος. Alcæus ap. Hephæst. p. 80 : Ἰόπλοχ' ἁγνὰ, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.]

[Ἰορδάνης, ὁ, Jordanes, fluvius Judææ. Etym. M. p. 473, 19 : Ἰορδάνης, παρὰ τὸ Ἴορ καὶ τὸ Δάνος (Δάνην Suidas), ὄνομα ποταμῶν. Δύο γάρ εἰσι ποταμοὶ ἐν ταὐτῷ μεμιγμένοι. Κλίνεται Ἰορδάνου. De eo vid. Strabo 16, p. 755. Ev. Matth. 3, 5, 6, 13; 4, 15. Ἰορδάνου trisyllabum in Orac. Sibyll. 7, p. 663. || Ἰόρδανος ap. Arcad. p. 64, 20, et ap. Pausan. 5, 7, 4, ubi cod. Paris. ἰάρδανον. || Adject. Ἰορδάνειος et Ἰορδάνιος, ὁ, ἡ. Ἰορδάνεια ῥεῖθρα ap. Suidam sine interpretatione. Ἰορδάνειος Etym. M. p. 139, 45. Ἰορδανίοιο ῥεέθρου Nonnus Jo. c. 10, 141. Ἰορδανίου ποταμοῖο c. 1, 101. G. D. Ἰορδανιαῖος Leontius De cruc. t. 4, p. 190, D Grets. Hase.]

[Ἰορδάνης, ὁ, Jordanes, presbyter. Maximus apud Phot. Bibl. p. 157, 14.]

[Ἴορκος, ὁ.] Ἴορκοι, οἱ, Iorci : caprearum genus ap. Oppian. Cyneg. 3, 3 : Καὶ δόρκους ὄρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἰόρκους. Sunt qui eos esse dicant similes cervis, maculosa pelle pardorum ritu. Ap. Hesych. habetur ἴορκες, non ἴορκοι : quos et ipse dicit esse e genere τῶν δορκάδων : alii ἡλικίαν ἐλάφου : ut Oppian. rursum Cyn. 2, [296] τοῖς ἰόρκοις esse dicit ἐλάφοιο δέμας, at ῥινὸν ἐπὶ νώτῳ στικτὸν καὶ παναίολον, ut pantheris. [Conf. Δόρξ. || Hesych. : Ἴυρκες, αἶγες ἄγριαι, ὑστριχίδες. Forma, ut videtur, Æolica.]

Ἴος, α, ον, Solus, a, um : item Unus, a, um [Hom. Il. Β, 173 : Τῆς μὲν ἴης στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος· ubi sequitur, τῆς δ' ἑτέρης ... τῆς δὲ τρίτης, etc. Od. Ξ, 435 : Τὴν μὲν ἴαν (μοῖραν), Unam (ex septem),] vel Unus idemque, Una eademque, Unum et idem [Il. Δ, 437 : Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς· Ν, 354 : Ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη] : vel Unus solum, Una tantum, Unum duntaxat. In qua posteriore signif. Il. Φ, [569] : Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, Ἔν δὲ ἴα ψυχὴ, Corpus habet quod vulnerari ferro queat, et in quo unica solummodo anima insit. Alibi dicit ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Uno die. [Il. Z, 422 : Πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω.] Ubi nota hoc ἰῷ circumflecti, et quidem ab Aristarcho : genitivos enim et dativos hujus nominis circumflecti aiunt, ita ut μία facit μιᾶς et μιᾷ, translato in ultimam accentu. [V. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1217.] Ἴη, Ion. pro ἴα, Sola, Una : μία, μόνη, Hesychio, afferenti et ἰῆς pro μιᾶς, a masc. ἶος, Unus, Solus. At ἴῃ, Venerit, ἔλθοι : ab εἶμι : ἴῃ autem, Mittat, ab ἵημι.

[Ἴος, ἡ, Ius. Steph. Byz. : Ἴος, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων· ὅθεν ἦν Ὁμήρου μήτηρ, ὡς ὁ χρησμὸς ... « Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς ... » Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Φοινίκη ἡ Ἴος. (Strabo 10, p. 484.) Ἔστι καὶ Λυδίας. Νασῖτις Ἴου σπιλὰς Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 2. Ὁ πολίτης Ἰήτης καὶ Ἰέται. Ἰήτης apud Dion. Chr. vol. 2, p. 222, et Proclum in V. Homeri. Ἰῆται, οἱ, Pausan. 10, 24, 2, et inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 257. ĭ]

Ἰὸς, ὁ, Missile, Jaculum, s. potius Sagitta : ab ἵημι, quod pro Jaculor, Sagittas mitto, aliquando accipitur. Hom. Il. Α, [48] : Ἰὸν ἕηκε, Misit sagittam, i. e. Emisit, Ejaculatus est. Θ, [514] : Βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι· Λ, [475] : Ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· Ο, [440] : Ἰοὶ ὠκύμοροι, καὶ τόξον· Π, [773] : Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆσι [—φι] θορόντες. Ap. Eund. alibi ἰὸς χαλκοβαρὴς, χαλκήρης [Od. Α, 262, Φ, 423,] Il. Δ, [116] : Ἰὸν ἀβλῆτα, πτερόεντα· et [94] : Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν, quem paulo post ὀϊστὸν appellat. Tenuari autem regulariter ἰὸς scribit Eust. [p. 1025, 12], διὰ τὸ κεῖσθαι τὸ ι πρὸ φωνήεντος : quæ regula tamen in ἵημι non valet. [Hesiod. Sc. 409 : Βαλὼν ... ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. Æsch. Pers. 461 : Τοξικῆς δ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. Soph. Phil. 166 : Θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς. Eurip. Iph. T. 1378. || Ἰὰ, τὰ, ap. Hom. Il. Υ, 68 : Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα.] || Venenum, quod serpentes et cetera animalia venenata quasi ejaculantur. Soph. Tr. [772], de peplo veneno tincto : Εἶτα, φοίνιος ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἔδαίνυτο. [Δρακόντων ἰὸς Eur. Ion. 1015. Æsch. Ag. 834 : Δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος.] Plut. [Mor. p. 562, C] : Τοῖς σκορπίοις, ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον, ὅτε τύπτουσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν, ὅτε δάκνουσι. [Figurate idem Mor. p. 164, F : Τοῦτο τὸ ψεῦδος ἰὸν ἔχει, νέμεται τὴν ψυχήν. || De melle Pind. Ol. 6, 79 : Ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν.] || Item φάρμακον, Tzetzæ, ab ἰάομαι derivanti, sed tunc in bonam partem caperetur. || Rubigo cujusque metalli. Dioscor., ἰὸς σιδήρου, Rubigo ferri, h. e. Ferrugo : Ἰὸς σιδήρου ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ ἐπιχριόμενος. Pro quo Plin. : Rubigo ferri podagras illita lenit. [Plato Tim. p. 59, C : Τὸ δ' ἐκ γῆς αὐτῷ μιχθὲν ... ἐκφανὲς καθ' αὑτὸ γιγνόμενον ἰὸς λέγεται· Rep. 10, p. 609, A : Χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἰόν (κακόν τε καὶ νόσημα εἶναι λέγεις). Theophr. De lapid. 57; Galen. vol. 12, p. 879.] Philo De mundo : Σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τοιουτοτρόπους οὐσίας εὕροις ἂν ἀφανιζομένας, ἐξ ἑαυτῶν μὲν, ὅταν ἑρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγοι, Ferrum et æs, aliasque ejusmodi naturas, compertum habemus sua ipsas sponte exolescere, quum sc. rubigo gliscens exest ipsas instar morbi serpentis. Peculiariter vero dicitur Rubigo æris, h. e. Ærugo sive Æruca : Succus concretus e liquore cum æris metallo misto. Duplex ea traditur, nativa et factitia : nativa autem e lapidibus quibusdam nonnihil æris habentibus efflorescit et abraditur, e quo ἰὸς ξυστὸν Græci, Lat. Æruginem rasam s. rasilem appellant, aut e specu quopiam destillat per caniculæ ardores : aut foditur, quam, quod in vermiculorum speciem se contrahat, σκωληκίαν vocant, i. e. Vermicularem. Factitia itidem, aut abraditur ab ære, quæ et ipsa ἰὸς ξυστὸς vocatur; aut in vermes formatur, aut in mortario æreo efficitur veteri ex urina : quam aliqui Chrysocollam ab effectu nominant. V. plura apud Diosc. 5, 91, 92, Plin. 34, 11, 12. [ī]

Ἰοστέφανος, ὁ, ἡ, Coronam e violis gestans, Violaceo serto redimitus : ut Κύπρις ἰοστέφανος, Plut. Sol. [c. 26. Hom. H. 5, 18. Aristoph. Eq. 1329 : Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι· Ach. 637. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 127 : Χαρίτων πλέγμα ἰοστεφάνων, ubi al. cod. ἰοστεφέων, ab Ἰοστεφής.]

Ἰότης, ητος, ἡ. [De accentu v. Herodian. Il. μον. λ. p. 40, 5], Consilium, Voluntas. Hom. Il. Τ, [9] : Θεῶν ἰότητι δαμάσθη. Sic Od. Ξ, [198] : Ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα· Π, [232] : Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται· Il. Σ, [396] : Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος· Ο, [41] : Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας, Non meo consilio et instinctu, Non me ita volente. Et rursum Od. Α, [383] : Ἐν νόστῳ ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικὸς, Consilio et instinctu improbæ mulieris. [Dionys. ap. Steph. Byz. s. Δαρσανία : Ἀθηναίης ἰότητι. Apoll. Rh. 4, 360 : Ἀναιδήτῳ ἰότητι, Impudente animo. Hesych. : Ἰότητι, βουλήσει, θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι. Æsch. Prom. 558 : Λέχος σὸν ὑμεναίουν ἰότατι γάμων.] Ap. Hesych. reperio etiam Ἰοτήτυος, expositum itidem βουλήσεως : sed haud scio an perperam pro ἰότητος.

Ἰότοκος, ὁ, ἡ, Venenum pariens, Venenatus. Oppian. Cyn. 3, [73] : Ὠχροί τ', ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες. Nisi forte Rubiginosos dentes hic intelligere malit, ut loquitur Martial.

Ἰοτυπὴς, ὁ, ἡ, Jaculo s. Sagitta percussus, Sagitta ictus, Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 87 : Κοῖλαι βλεφάρων ἰοτυπεῖς βάσιες.]

Ἰοὺ, adv. Hei, Heu, Eheu, sicut οἴμοι. Sed geminari solet hoc adv. ἰοὺ, sicut et cetera id genus. [Apud poetas modo extra versum positum, ut apud Æsch. Ag. 25, 1214, Eurip. Hipp. 776, Aristoph. Nub. 1; modo intra versum, ut ap. Soph. Tr. 1143 : Ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος οἴχομαι τάλας· OEd. T. 1071 : Ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε... Ph. 38.] Habes in Soph. Aj. [737. Aristoph. Nub. 543 : Οὐδ' ἰοὺ ἰοὺ βοᾷ· Pl. 275 : Αἰ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν ἰοὺ ἰού. Demosth. p. 406, 8 : Βοῶντα ὡς εἰσαγ-

γελεῖ με καὶ γράψεται καὶ ἰοὺ ἰού. Plut. Mor. p. 1075, A E : Ἰοὺ ἰοὺ φεῦ φεῦ βοῶντες.] Ap. Lucian. is, qui vapulat, clamat, ἰού, ἰού : in Timone [c. 46] : Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰού, ἰού· προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. Plut. [Mor. p. 413, A] : Ἀνεβόησεν, ἰού, ἰού· δύσκριτον πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν. Legitur et ap. Plat. Gorgia [p. 499, B] ἰού, ἰού. Non solum autem geminatum, sed multoties repetitum invenitur ap. Aristoph. [Sexies in Av. 1170. Triplicatum, Pac. 110.] E Luciano [ex scriptore Philopatridis c. 2] affertur et genitivo junctum : Ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, δεινῶν βουλευμάτων. [Aristoph. Thesm. 245 : Φῦ ἰού τῆς ἀσβόλου.] || Ἰού interdum non gementis est, sed contra exultantis. Sed hac in signif. quidam scribi Ἰοῦ cum circumflexo tradunt. Περισπᾶται ἐπὶ χαρᾶς, inquiunt, ὀξύνεται δὲ ἐπὶ θλίψεως. [Sic præcipit schol. Aristoph. Pac. 316, ex eoque Suidas et Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 364. Solum ἰού ponunt Arcad. p. 183, 25, Jo. Alex. p. 32, 21, Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1237.] Neque tamen hæc scriptura vulgatis Platonis edd. confirmatur, utpote ap. quem De rep. 4, [p. 432, D] sit vox exultantis propter rem deprehensam, quæ investigabatur, ὀξυτόνως tamen scripta : Ἰού, ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος· καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Ne autem valde mirer particulam istam, quæ alioqui gementium est, exultationis contra indicem nonnunquam esse, facit particula ἰώ, quæ itidem contrarium hunc usum interdum obtinet. [ῐ Alteram prioris ἰού syllabam corripuit Æschylus in versu dochmiaco Eum. 143 : Ἰού ἰού πόπαξ, et in trochaico Aristoph. Pac. 345 : Ἰοῦ ἰοῦ κεκραγέναι.]

[Ἰουδαία, ἡ, Judæa, regio Asiæ : de qua v. Strabon. 16, p. 749, 756, 760 et al. Joseph. B. J. 3, 3, 5. ῐ]

[Ἰουδαιεύς, έως, ὁ, i. q. Ἰουδαῖος. Steph. Byz. s. Ἰουδαία.]

[Ἰουδαΐζω, Judæos s. Judæorum ritus et mores imitor. Ep. ad Galat. 2, 14. Τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν; Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imag. p. 134. Plut. V. Cic. c. 7 : Ἔνοχος τῷ ἰουδαΐζειν.]

[Ἰουδαίηθεν, Ex Judæa. Nonn. Jo. c. 4, 251 : Ἰ. ὁδεύσας.]

[Ἰουδαϊκὸς, ἡ, ὸν, Judaicus. Strabo 17, p. 800 : Ἰουδαϊκὴ ἐντρέχεια. Epist. ad Tit. 1, 14 : Μὴ προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις. Joseph. A. J. 20, 11, 1; De vita Jos. 6. G. D. Ἰουδαϊκὸς λίθος, Aculeus vel palpus echini, terra calcarea, silicea et fort. magnesia imprægnatus. Diosc. 5, 154, et Sprengel. in h. l. t. 2, p. 659. Hase.]

[Ἰουδαϊκῶς, Judaice. Ep. ad Galat. 2, 14 : Ἐθνικῶς ζῇς καὶ οὐχ Ἰ. Schleusn. Joseph. Bell. Jud. 6, 1, § 3 : Μεμελλημένως, μετὰ δέους, καθόλου τ' εἰπεῖν, οὐχ Ἰ., Non Judæorum more. Invidiose Jo. Clim. p. 439, 6 : Σωματικῶς, ἵνα μὴ εἴπω Ἰ., προσηύξαντο. Hase.]

[Ἰουδαῖος, αία, αῖον, Judæus. Crinag. Anth. Pal. 7, 645 : Κεῖσαι Ἰουδαίοις ὢν περίοπτος ὅροις. Orac. Sibyll. 14, 341 : Μέγα νεῖκος ἔχοντες | Ἰουδαίοις, ubi Ἰ. trisyllabum est, ut ap. Lucian. Tragœd. 172 : Ἰουδαῖος ἕτερον μωρὸν ἐξάδει λαβών. Ἰουδαῖοι, οἱ, Strabo 16, p. 737, 749, 759, al. Josephus ll. plurimis. V. et N. T. exx. v. ap. Schleusner. Ammon. p. 73 : Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοὶ, Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθος καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι. Conf. Steph. Byz. s. Ἰουδαία.]

[Ἰουδαιόφρων, ὁ, ἡ, Judaicis opinionibus imbutus. Anast. Hodeg. p. 84, 28 : Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς Ἰουδαιόφρονος. Germ. CPol. De restit. imag. p. 438, A : Βασκανία τῶν Ἰουδαιοφρόνων αἱρετικῶν. Hase.]

[Ἰουδαϊσμὸς, ὁ, Respublica Judæorum, Leges, instituta ac religio Judæorum. Maccab. 2, 2, 21 : Τοῖς ὑπὲρ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ φιλοτίμως ἀνδραγαθήσασιν. Ib. 14, 38; 4, 4, 26. Schleusn.]

[Ἰουδαϊστὴς, ὁ, Religionis Judaicæ sectator. Constitut. Apost. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 232 : Ἰουδαϊσταῖς καὶ αἱρεσιώταις ἀθέοις.]

[Ἰουδαϊστὶ, Judaice, Lingua Judæorum. Reg. 2, 18, 26; Paralip. 2, 32, 18.]

[Ἰούδας, α, ὁ, Judas. N. pr. Hebraicum in libris N. T., de quo v. Schleusneri Lexicon.]

[Ἰουέρνη. Ἰουερνία. Ἰουερνιάτης. V. Ἰέρνη.]

[Ἰούζω. V. Ἰύζω.]

[Ἰουλαῖος, ὁ, nomen mensis in Calendario Asiæ minoris ap. Dubois (*Catalogue de Ch. Gouff.*) p. 85. Osann.]

[Ἰουλεῖς, οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ κα. ὁ μήν· ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος. Τὸ ἐθνικὸν Ἰουλεὺς καὶ Ἰουλίας (?). Τὸ θηλυκὸν Ἰουλὶς, Steph. Byz.]

[Ἰουλιᾱνὸς, ὁ, Julianus, n. pr. Latinum, cujus exx. v. ap. Suidam.]

[Ἰουλιὰς, άδος, ἡ, Julias, oppidum Galilææ, prius Betharamphtha dictum. Joseph. A. J. 18, 2, 1. Hase.]

Ἰουλίζω, Primam lanuginem emitto, i. q. χνοάζω. [Photius et Suid. : Ἰουλίζων, ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος.] Tryphiod. [52] : Εὐφυέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισι.

[Ἰουλιήτης. V. Ἰουλίς.]

[Ἰούλιος, ὁ, Iulius, n. pr. ap. Aristoph. Eq. 407 : Τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἶομαι, γέροντα πυροπίπην, ἡσθέντ' ἐπαιωνίσαι. Mirandum hoc nomen est in scriptore vetere Græco. Τὸν Οὐλίου Bothius. || Julius, n. pr. virile Latinum, et Ἰουλία, ἡ, Julia. Utriusque exx. frequentissima sunt ap. scriptores rerum Romanarum. Et Ἰούλιος, ὁ, nomen mensis Latini. || Ἰουλίειον ἡρῷον Dio Cass. 51, 19.]

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, Iulis, piscis quoddam genus, quod Aristot. H. A. 9, [2] gregalibus annumerat, Diosc. l. 2, saxatilibus. [Plut. Mor. p. 977, E.] Numen. ap. Athen. 7, [p. 304, F] dicit ἰουλίδα μαργόν. [Galen. vol. 6, p. 392.]

[Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, Iulis, urbs insulæ Ceæ, de qua v. Strabon. 10, p. 486. Callim. Ep. 5, 9 : Παρὰ θῖνας Ἰουλίδος. Arcad. p. 31, 25. Adject. gentilia Ἰουλιεὺς et Ἰουλιήτης memorat Steph. Byz. Ἰουλιέων est in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 328. Ἰουλιήτης ap. Ælian. V. H. 4, 15; Antonin. Lib. c. 1.]

Ἰουλόπεζος, ὁ, ἡ, a Lycophr. [23] dicitur Navis quæ multis remis agitur, ut ἴουλος multis pedibus graditur. Eust. vero [p. 1215, 10] exp. μακραὶ, παρὰ τὸ ἰούλοις ἐοικέναι, i. e. σκώληξι ποδωτοῖς. [Et alibi :] Fuerunt autem naves longæ ἰουλόπεζοι appellatæ a Lycophr., remorum copiam, quæ in illis est, comparante cum ea pedum copia, quam habent vermes, qui nominantur ἴουλοι. Quidam vero ἰουλόπεζοι κόραι, non ἰουλόπεζοι νῆες (de his alioqui dictum), ex eod. Lycophr. afferunt.

[Ἴουλος, i. q. οὖλος, quod. v.]

[Ἴουλος, ὁ, Iulus, n. pr. Latinum. Strabo 14, p. 595 : Ἰούλιος ἀπὸ Ἰούλου τινὸς τῶν προγόνων· ἐκεῖνος δ' ἀπὸ Ἰούλου τὴν προσωνυμίαν ἔσχε ταύτην, τῶν ἀπογόνων εἷς ὢν τῶν ἀπὸ Αἰνείου.]

Ἰουλοφυέω, Primam pilorum lanuginem edo. Utitur h. v. Gaza De senect. : Ἡβῶσά τε καὶ ἰουλοφυοῦσα.

[Ἰουλώ. V. Οὖλος.]

Ἰουλώδης, ὁ, ἡ, Iulos polypodas referens, Qui est e genere iulorum polypodum. Dicitur esse insecti genus ap. Aristot. [De partt. anim. 4, 5.]

[Ἴουρα, ἡ, ex Mnasea memorat Herodian. Il. μον. λ. p. 13, 21.]

[Ἰουστινιανὸς, Ἰουστῖνος, Ἰοῦστος, ὁ, n. pr. Latina, de quibus v. Suidam. Et Ἰουστῖνα, ἡ, cujus de accentu v. Arcad. p. 96, 25.]

Ἰοφόρος, ὁ, ἡ, Veneniferus, Ovid.; Venenatus. Oppian. Cyn. 3, [433] : Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοίαις ἐδαμάσσατο βουλαῖς, Veneniferam aspidem. [ῐ]

[Ἰόφορτος, ὁ, legit antiquar. nobilissimus in fictili picto, Durand, *Descr. des ant.* p. 159, n. 422. Vertitur ibi, Sagittifer. Hase.]

[Ἰόφρυς, ὁ, ἡ, Violacea (i. e. nigricantia, pulchra) supercilia habens. Anon. Hymn. in Virg. 10. ῐ]

[Ἰοφῶν, ῶντος, ὁ, Iophon, Sophoclis f., poeta tragicus : de quo v. Aristoph. Ran. 73, et Suidas s. h. v. || Cnossius, ap. Pausan. 1, 34, 4. ῐ]

Ἰοφῶσσα, ἡ, Hesych. ex Pherecyde affert pro χάλκειος. [Est n. pr. de quo schol. Apoll. Rh. 2, 1123 : Τούτους δὲ (τοὺς Φρίξου παῖδας) Ἡρόδωρός φησιν ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος

ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. A Et ad v. 1149: Χαλκιόπην· Φερεκύδης ἐν ἕκτῳ Εὐηνίαν αὐτήν φησι καλεῖσθαι. Ἐπώνυμον δὲ αὐτῇ Χαλκιόπη καὶ Ὀφιοῦσα (Ἰοφῶσσα Abresch. ad Hesych.). Codex Hesychii ἡ χάλκιος. Scribendum igitur cum Abreschio ἡ Χαλκιόπη. ĭ]

Ἰοχέαιρα, ἡ, Sagittis gaudens, Quæ sagittis delectatur. [Hesych.: Ἰ., τοξοφόρος, ἢ ἰοὺς ἔχουσα, ἢ ἰσχυρὰ ἢ βέλεσι χαίρουσα.] Hom. Il. E, [53, 447, Z, 428, Od. Z, 102, Λ, 172, Pind. Pyth. 2, 16]: Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Jaculatrix Diana, Ovid.: Epigr. [Mnasalcæ Anth. Pal. 6, 9] ἰ. φαρέτρα, quam ἰοδόκον Hom. appellat. [Figurate Eustath. Opusc. p. 107, 68: Ὁ θεὸς... τὰς ἰοχεαίρας γλώσσας ἀπήμβλυνε στρέψας ἔμπαλιν. ‖ Veneno gaudens, Venenata. Athen. 3, p. 99, B: Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῷον (εἶπε).]

[Ἰοψ, πος, ὁ, Iops, heros apud Lacedæmonios. Pausan. 3, 12, 5.]

Ἰόψαφος, ὁ, ap. Hesych. legitur, et Apollinis esse epith. dicitur. Sed forsan ἰόψοφος scrib., ut sit Arcu strepitum edens, s. stridorem.

Ἰόω, Rubigine obduco, Rubigine consumo. Et in pass. Ἰόομαι, οὖμαι, Rubiginor, ut Apuleius dicit, Gladius situ rubiginatur; Rubiginem contraho, Rubiginem duco: ut [χλεῖς ἰωμένας Theophr. Char. 10;] ἰωμένα χαλκεῖα, Aristot. de color. [c. 3.] Diosc. 5, 89, de squama æris: Ἐκκρίνοντες τὴν παχεῖαν καὶ ἔγκιρρον καὶ ὄξους ἐπιῤῥαινομένου ἰουμένην, Quæ aceti respersu æruginem contrahat. Galen. De loc. aff. 3: Τὰ δὲ φλεγμαίνοντα τρήματα τῶν λοβῶν ἐπὶ παίδων ἐλαίῳ ἐν χαλκῷ λύχνῳ ἰωθέντι καταχρίων ὑγιάσεις, Oleo, quod in lychno æreo æruginem contraxerit, ærugine vitiatum sit. [Sirac. 12, 11: Ὡς γὰρ ὁ χαλκὸς ἰοῦται, οὕτως ἡ πονηρία αὐτοῦ· 29, 13: Μὴ ἰωθήτω ὑπὸ τὸν λίθον.] Item Ærugine absumor. Quod enim de ærugine rasa conficienda dicit Diosc. 5, 91: Ἔνεστι δὲ καὶ ἐκ ῥινισμάτων ποιῆσαι, ἢ λεπίδων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται, ἐάν τις αὐτὰ ἐπιῤῥαίνων ὄξει ἀνακινῇ τρὶς ἢ τετράκις, ἄχρις ἂν παντελῶς ἰωθῇ, Plin. sic reddit, Alii delimatam æris scobem aceto spargunt, versantque spathis sæpius die, donec absumatur, sc. ærugine. C [Hesych.: Ἰωθεὶς, ὀξυνθείς. Ἰώθη, ὠξύνθη, ἐχολώθη.]

[Ἰπνασία, ἡ, Venter. Hesych.: Ἰπν., γαστὴρ παρὰ Ταραντίνοις.]

[Ἰπνεύω, In furno torreo. Hesych.: Ἐκοδομεύετο, ἐφρύγετο, ἰπνεύετο (ὑπνεύετο codex).]

[Ἴπνη, ἡ, avis quædam memorata a Bœo ap. Antonin. Liber. c. 21. Videtur eadem esse de qua Hesych. Ἴππα (literarum series postulat ἴπτα), ὁ δρυοκόλαψ (δρυμοκόλαψ codex). Schneid. Addit Hesych. ἑνικῶς καὶ ἡ Ἥρα: quæ non ἴππα, sed ἱππία appellatur.]

[Ἰπνὴ, ἐφιππίς. Σικελοὶ, Hesych.]

[Ἰπνία. V. Κοδομία.]

[Ἰπνίον, τὸ, i. q. ἰπνὸς, Furnus. Oribas. p. 37 ed. Matth.: Ἡ δὲ ὄπτησις ἡ ἐπὶ τοῦ ἰπνίου μοι φαίνεται ἀσφαλεστέρα τῆς ἐν τῷ κριβάνῳ. Nisi ἰπνοῦ scripsit. G. D.]

[Ἴπνιον, τό.] Ἴπνιος, Qui e furno est, Qui furni est: ἴπνια λύματα, Purgamenta et sordes e furno. Aristoph. schol. [ad Vesp. 832] e Callimacho [fr. 216]: Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Quo tamen in l. ipse schol. intelligit τὴν κόπρον τῶν ζώων. Idem D schol. ἴπνια subst. accipi tradit pro τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα, Furni s. Camini sordes, Quæ in camino accendi et uri possunt. [Hesych.: Ἴπνια, τὰ κατάγματα (καθάρματα Flor. Chr.) τοῦ ἰπνοῦ.]

Ἰπνίτης, ὁ, Furnaceus, Testuaceus: ἰπν. ἄρτος [Hippocr. p. 356, 13], Athen. 3, [p. 109, C], Panis furnaceus, in furno coctus: e Timocle: Καταμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην Θερμῶν ἰπνιτῶν ἥσθιον. [Ib. 4, p. 139, B: Τοὺς ἰπνίτας ἄρτους. Phanias Anth. Pal. 6, 299: Τρύφος ἰπνίτα παλαιοῦ φθοΐος. Nam sic scriptura codicis ἰπνεύτα correcta est duce Suida s. Ἰπνός. Rufus p. 146 ed. Matth.: Τὰ ἁπαλὰ τοῦ ἰπνίτου ἄρτου. G. D. Galen. vol. 14, p. 46, 18: Εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται κριβανίτης, οὐχ ἰπν. It. ap. eund. vol. 6, p. 489, 10, opponuntur οἱ κλιβανῖται (sic) panes et οἱ ἰπνῖται. Hase.]

[Ἰπνοδόμαν, τὴν φρυγίαν (i. e. Quæ torret). Κρῆτες, Hesych.]

[Ἴπνοι, οἱ. V. Ἰπνός.]

[Ἰπνοκᾰ̀ὴς, ὁ, ἡ, In furno assatus. Lucian. Lexiph. c. 6: Οἶν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν.]

[Ἰπνοκαύστης, ὁ, Furnarius, Gl.]

[Ἰπνοκήιον, τὸ, Furnus, vel Præfurnium. Hesych.: Ἰπν., φρύγιον. Οἱ δὲ τὴν ὑπόκαυσιν τοῦ ἴπνου.]

Ἰπνολέβης, ητος, ὁ, et Ἰπνολεβήτιον, τὸ, Vas s. Lebes ad aquam in furno s. testo calefaciendam. Lucian. [Lexiph. c. 8]: Ὁ μέντοι ἰπνολέβης ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. [Ubi schol.: Ἰπν. τὸ ἐν συνηθείᾳ μιλιάριον. Sic etiam Athen. 3, p. 98, C.] Pollux 10, [66]: Θερμαντῆρες, θερμαστρίδρες, θερμαντήρια, χαλκία, ἐσχαρίδες, λέβητες, λεβητάρια, ἰπνολεβήτια, Vasa in quibus calefit aqua, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται. [Id. 6, 89.]

[Ἴπνον, τό. Theophr. H. Pl. 4, 10, 1: Ἴκμη καὶ τὸ καλούμενον ἴπνον. Dubito an commune aliquid habeat cum musco arboreo ὖπνον et σφάγνον vocato, de quo Cornarius ad Galeni libros De compos. medic. sec. loca p. 290. Hippurin vulgarem Bodeum secutus B interpretatur Sprengel. Schneid.]

[Ἰπνοπλάθος, ὁ, Qui furnos fabricatur. Harpocrat. s. Ἰπνός: Ἰπνὸς ἡ κάμινος, ὅθεν καὶ ἰπνοπλάθους τινὰς ὀνομάζουσιν. Plato Theæt. p. 147, A: Πηλὸς ὁ τῶν ἰπνοπλάθων, ut nunc ex codd. correctum est quod legebatur κοροπλάθων. In aliis libris ἰπνοπλαθῶν, quam formam habet Tim. p. 149: Ἰπνοπλάθαι, φουρνοπλάσται· unde corrigendum quod ap. Suidam legitur sine explicatione positum ἰπνοπλάσθαι. Sed ἰπνοπλάθοι Pollux 7,163.]

[Ἰπνοπλάστης, ὁ, i. q. ἰπνοπλάθος. Galen. vol. 6, p. 36. Ἰπνοπλάστας pro ἰπνοπλάθους libri quidam Harpocrationis s. Ἰπνός.]

Ἰπνοποιὸς, ὁ, Qui furnos fabricatur. Lucian. [Prometh. c. 2]: Καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, προμηθέας ἀπεκάλουν. [Themist. Or. 21, p. 256, D: Ἐγὼ δὲ προσεῖχον Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ χυτρέα χυτρεῖ κοτέειν καὶ ἰπνοποιὸν ἰπνοποιῶ.]

Ἰπνὸς, s. Ἶπνος, ὁ, Furnus, Testus, Testum, φοῦρνος, κλίβανος, Hesych., Eust. [p. 16, 42. Herodot. 5, 92: Ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἶπνον Περίανδρος τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε. Diphilus Siphnius ap. Athen. 2, p. 54, A: Τὰ ἐν τοῖς ἰπνοῖς φρυγόμενα. Archestrat. ib. 7, p. 319, E: Κροκόδειλον ἂν ὀπτὸν δαισαίμην ἀπ' ἰπνοῦ. Antiphan. ib. 3, p. 112, D: Ἄρτους... ἰπνὸν καταμπέχοντας.] Sic accipit Erotian. hunc Aristoph. l. Av. [435]: Τὴν πανοπλίαν ταύτην κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ Εἰς τὸν ἶπνον [ἰπνὸν ap. Aristoph.] εἴσω πλησίον τοῦ πιστάτου· at schol. ibi annotat, ἰπνὸν proprie esse Caminum: καταχρηστικῶς autem poni pro ἑσχάρα, Focus. ‖ Caminus, κάμινος, καπνοδόκη, Hesych., schol. Aristoph., Erotian. ap. Hippocr. [p. 476, 25]; ap. quem tamen esse qui ἶπνον pro Furno accipiant, idem Erotian. annotat. ‖ Culina, μαγειρεῖον. Aristoph. Pl. [815]: Ὁ δ' ἰπνὸς [γέγον'] ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος· Vesp. [139]: Εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε, Καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς· et [837]: Ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἰπνὸν, ἐξαρπάσας Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν, κατεδήδοκε. In his tribus ll. et ap. schol. et in textu oxytonως scribitur. [Harpocrat.: Ἰπνός· Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος α'. Μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον. Ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτους Ἰπνὸς ἢ Πανύχις, ἐν ᾧ δηλοῦται τοῦτο, ὅτι μέρος ἐστὶ τῆς οἰκίας.] ‖ Lampas, Lychnus, λαμπτὴρ, φανὸς, λύχνος. Aristoph. Pac. [839]: Ἀπὸ δείπνου τινὲς Τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων, Ἰπνοὺς ἔχοντες· ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. [Ælian. N. A. 2, 8: Τῆς πρώρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς ἐνακμάζοντος, καὶ εἰσὶ διαφανεῖς, ὡς στέγειν καὶ τὸ πῦρ καὶ μὴ κρύπτειν τὸ φῶς· ἰπνοὺς καλοῦσιν αὐτάς.] ‖ Ibid. [536]: Κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνὸν, schol. ἰπνὸν positum annotat pro ἀγρόν. [Non ea ratione quasi ἰπνὸς agrum significet, sed quod joco comico et præter exspectationem Arist. εἰς ἰπνὸν (in culinam) dixerit pro εἰς ἀγρόν. Hemst.] ‖ Idem Aristoph. in Cocalo [fr. 132] ἰπνὸν appellavit τὸν κοπρῶνα, Sterquilinium, teste Polluce [5, 91], Hesych. Apud quem Hes. in hac signif. scribitur ἰπὸς, at ap. Polluc. ἶπος cum accentu et spiritu leni in penult. [Ap. Hesych. ἰπνὸς, ap. Polluc. ἶπνος scribitur.] ‖ Pars navis, ut docet idem Hes. No-

tandum vero, Cyrillum inter ἵπος et ἱπὸς hanc con- A
stituere differentiam, ut quum oxytonum est, Furnum significet : quum paroxytonum, Laternam, Lampadem, τὸν φανόν. Quæ tamen scriptura non observatur. Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. [p. 16, 42] ab ἵπτω derivat, una cum ἵπος et ἱπόω, etymologiæ autem rationem non affert. [|| Ἱπνοὶ, οἱ, Furni, nomen loci in monte Pelio. Herodot. 7, 188: Τὰς μὲν (νέας ὁ χειμὼν) ἐξέφερε πρὸς Ἱπνοὺς καλεομένους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Ἱπνοῦς, οὔντος, ὁ, vocatur ab Strab. 9, p. 443.]

[Ἵπνος, ἡ, Ipnus. Steph. Byz. : Ἵπνος, ἣν Ἱπνέαν τινὲς, Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων. Τὸ ἐθνικὸν Ἱπνεύς. Ἱπνεῖς ap. Thucyd. 3, 101.]

[Ἱπνοῦς, οὔντος, ὁ, Ipnus. Steph. Byz.: Ἱ., χωρίον ἐν Σάμῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἥρας Ἱπνούντιδος. Λέγεται δὲ καὶ Ἱπνουσία. || Nomen loci in monte Pelio. V. Ἱπνός.]

[Ἱπνόω scriptura vitiosa. V. Ἱπόω.]

Ἱποκτόνος, ὁ, ἡ, Qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eust. [p. 34, 28, ex Strabone 13, p. 613] : Ἐρυθραῖοι δὲ Ἡρακλῆν Ἱποκτόνον σεβάζονται, ὡς φθείροντα τοὺς ἀμπελοφάγους ἵπας.

[Ἵπορος (?), πικρὸς περὶ τὰς τιμωρίας, Photius p. 109, 16.]

[Ἵπος, ὁ.] Ἵπος, Muscipula, ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μυάγρα, Eust. [p. 16, 40; 844, 39] et Pollux [7, 41, et εἰπὸς 10, 55, de quo dictum est s. Εἶπος. Ἱπὸς, ἡ παγὶς Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 44, 19], ab ἵπτω,, quod muribus noceat et perniciem afferat, eos opprimat. Nam ἵπος accipiendum hic est pro Eo muscipularum genere, quo mures opprimuntur: unde ἱποὺς (scribitur enim et oxytonως) Hesych. esse dicit τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. || Officina fullonis, Fullonica, τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον, Pollux [7, 41, ubi ἵπῳ, et 10, 135, ubi ἱπῷ] ex Archilocho citans, Κέαται ἐν ἵπῳ. || Exp. etiam κόλασις, τιμωρία, Pœna, Supplicium, Prætorium. || Potus, πόσις, ut ap. Hippocr. in Μοχλικῷ Galen. exp. [Non legitur in Μοχλικῷ. Ἵπωσις est in libro De articulis p. 814, B, ex quo corruptum esse ἡ πόσις animadvertit Foesius.] || Scribitur vero et ἶπος, cum circumflexo [quæ sola vera scriptura est, agnita ab Arcadio p. 66, 18, ubi per ἡ παγὶς explicatur], quod exp. πιεσμὸς, Pressus, sive Pressura. Pind. Ol. 4, [10]: Ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, Onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Ap. Polluc. autem aspero spiritu scribitur ἵπος et ἱπόω, contra quam in aliis libris: ap. Hesych. autem est etiam ἱπποῦμεν et ἱππούμενος, idque suo loco, i. e. post Ἱππότης. [|| Oculorum affectio quædam, secundum conjecturam Hemsterhusii, quam v. s. Ἵππος.]

Ἱπόω, Premo, more fullonum aut muscipulæ, πιέζω, Suid. ex Aristoph. Eq. [924] : Ἱπούμενος ταῖς συμφοραῖς. Pollux [7, 41] e Cratino: Δώσεις ἐμοὶ Καλὴν δίκην ἱπούμενος ταῖς συμφοραῖς, Dabis mihi luculentas pœnas pressus miseriis. Annotat Poll. verbum ἱποῦν et ἱποῦσθαι acceptum pro ἀποθλίβεσθαι, πιέζεσθαι, κναφεύειν, fullonum esse proprium : ap. eum, sed perperam, scribitur ἱππούμενος. Ex Aristoph. [l. c.] Eust. [p. 16, 40] citat, Ἱπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς, exponens βλαπτόμενος. [Et alio loco :] Ἱπνόω, In furno s. camino uro, In furnum s. caminum conjicio. Æsch. Pr. [364], de ipso Prometheo : Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου Ἱπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, Ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino. Sic legit etiam Aristoph. schol. Posset tamen fortassis legi etiam ἱπούμενος ab ἶπος, quo voc. in ead. re usus est Pind., ut paulo ante in Ἶπος videre potes. [Vera scriptura ἱπούμενος restituta ex Eustathio, qui ἱποῦν ῥῆμα τὸ βλάπτειν ex Æschylo attulit. Ἱπποῦμεν, πιέζομεν, et Ἱππούμενος, πιεζόμενος, vitiose ap. Hesych. Conf. composita Ἀπιπόω et Ἐξιπόω.]

[Ἵππα. V. Ἵπνη.]

[Ἱππαγέλη, ἡ, Grex equorum. Scriptor ap. Suidam s. Ἀπωλεύτων : Ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων. Scrib. ἵππων ἀγέλην. G. Dind.]

[Ἱππᾰγόρας, ὁ, Hippagoras, Leontinus. Pausan. 5, 22, 7.]

[Ὑππάγρα et Ὑππασία, ἡ, nomina locorum in inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 105, 129 : υ ex dialecto, ut videtur, pro ι posito.]

[Ἱππάγρετα. V. Ἵππου ἄκρα.]

[Ἱππαγρέτης, ὁ.] Ἱππαγρέται in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab ephoris eligebantur, teste Xen. [Rep. Lac. 4, 3.] Ἱππαγρέται ap. Laced. Præfecti τῶν ἱππέων. At ἱππεῖς ap. eos dicebantur οἱ νεανίαι. Cam. [Hesych. : Ἱππαγρέτας, ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὁπλιτῶν. Timæus et Photius : Ἱππαγρέται· τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ. Eustath. p. 727, 23 : Νεανίσκος καὶ νεανίας ὁ αὐτός. Λάκωνες δὲ τούτους ἱππεῖς ἐκάλουν καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν ἱππαγρέτας. Ap. Xenoph. Hell. 3, 3, 8, quum Cinadon quæreret τίνας ἄγοι μεθ' αὑτοῦ τῶν νέων, ephori responderunt : Ἴθι, καὶ τὸν πρεσβύτατον τῶν ἱππαγρετῶν κέλευέ σοι ξυμπέμψαι ἓξ ἢ ἑπτὰ οἳ ἂν τύχωσι παρόντες. Deinde ephori submiserunt μοῖραν ἱππέων, si res forte majoribus copiis indigeret. Qui fuisse videntur veri equites. Archytas Stobæi Floril. 41, p. 269 init. : Τοῖς μὲν γὰρ βασιλεῦσιν οἱ ἔφοροι ἀντικάθηνται, τούτοις δὲ οἱ γέροντες, μέσοι δὲ οἱ κόροι καὶ ἱππαγρέται. Κόροι igitur et ἱππεῖς et ἔφηβοι iidem videntur esse, ut equites Romanos *juvenes* vocat Livius 2, 20 monente Ruhnkenio ad Tim., qui eosdem cum hippagretis facit παιδαγρέτας, de quibus Hesych. a viro docto emendatus : Παιδαγρέται, ἀρχή τις ἐπὶ ἱππέων. Sed de ejus voc. signif. merito dubitatur. Certe iidem qui ἱππαγρέται dicuntur, fuisse non videntur, sed fortasse magistratus minor, hippagretis adjunctus et parens. Hesych. habet etiam ἵππαρχος, ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκωσιν· qui videtur idem esse qui proprio Laconibus voc. dicebatur ἱππαγρέτας. Contra ἱππαρμοστὴς Xenophontis Hell. 4, 4, 10, et 5, 12, est dux equitum, qui reliquis Græcis ἵππαρχος dicitur. Attamen etiam in bello Thucyd. 4, 38, nominat ἱππαγρέταν ἐφηρημένον, in locum mortui hippagretæ suffectum. Schneid. ad Xenoph. De rep. Laced. 4, 3.]

[Ἵππαγρος, ὁ.] Ἵππαγροι, Equi sylvestres s. feri, Oppian. Cyn. 3, [252].

Ἱππᾰγωγὸς, ὁ, ἡ, q. d. Equorum ductorius : ἱππαγωγοὶ νέες [Herodot. 6, 95], ἱππαγωγὰ πλοῖα [ib. 48; 7, 97], Naves ad trajiciendos equos, Quibus equi trajiciuntur s. vehuntur, Hippagines sive, ut Liv. loquitur, Hippagogi naves. Hippagum Plin. appellat, sive subaudiendo navigium, sive substantive. Thuc. [4, 42] : Ἐν ἱππαγωγοῖς ναυσίν. Philostr. : Ἱππαγωγὸν τρόπον ναῦς ποιοῦσι, Naves fabricantur quasi ad vehendos equos. [Omisso ναῦς Aristoph. Eq. 599 : Ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς· et Demosth. p. 46, 5. Τριήρεις ἱππαγωγοὺς Diodor. 11, 3.]

[Ἱππάερος. V. Ἵππερος.]

Ἱππάετος, ὁ, Grandis aquila, Monstrosum animal ex aquila et equo.

Ἱππάζω, Equito, VV. LL. [Pollux 1, 182 : Ἱππάσαι ἐξ ἀγέλης πῶλον.] Sed usitatius est pass. Ἱππάζομαι, Equo vehor, feror, Equito. Hom. Il. Ψ, [426] : Ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. [Herodot. 4, 110 : Ἐπὶ τούτων (τῶν ἵππων) ἱππαζόμεναι ἐληίζοντο. Plato Ion. p. 540, D : Ἄγνως ἂν ἵππους εὖ καὶ κακῶς ἱππαζομένους.] Aristoph. Nub. [14] : Ὁ δὲ κόμην ἔχων Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, Ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους. Xen. [De re eq. 2, 1], de equite : Ἐπισταμένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι, Qui equo vehi s. equitare jam norit. At in VV. LL. Ἐπὶ τούτων ἱππαζόμενοι, Hos conscendentes et obequitantes. Plut. Camillo [c. 23] : Τὴν χώραν ἱππασάμενοι, Qui regionem perequitarunt. In Aristoph. autem l. præcedente sunt qui ἱππάζεται exponant ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖται, i. e. ἐπὶ κέλητος, Vehitur unico equo et singulari, ad differentiam τῶν ἁμίππων. Sed et ipse equus aliquando dicitur ἱππάζεσθαι, passive, pro Agitari, ἐλαύνεσθαι. Xen. De re eq. [3, 1] : Ὅταν γεμὴν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, Si quis equum, qui jam ascenditur et agitatur, emerit. Et [11, 7] : Ἦν δὲ καὶ, ὅταν μὲν ἱππάζηται, μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται. Et ἱππασθεὶς, Equitandi artem edoctus.

[Ἱππαῖος, ὁ, Hippæus, n. pr. Callimach. Anth. Pal. 7, 523 : Τὸν Ἱππαίου παῖδα.]

[Ἱππαιχμία, ἡ, Certamen equestre. Schol. Pind. Nem. 1, 24.]

[Ἵππαιχμος, ὁ, ἡ, Qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Pind. Nem. 1, 5 : Ἵππ. λαός.]

Ἱππάκη, ἡ, Caseus equinus, Equi coagulum. [Hesych. : Ἱππ., Σκυθικὸν βρῶμα ἐξ ἵππου γάλακτος. Οἱ δὲ ὀξύγαλα ἵππειον, ᾧ χρῶνται Σκύθαι. Πίνεται δὲ καὶ ἐσθίεται πηγνύμενον, ὡς Θεόπομπος ἐν τρίτῳ αὐτοῦ λόγῳ. Καὶ μάνδρα ἵππων παρὰ Λάκωσιν. Æschylus ap. Strabon. 7, p. 300 : Ἀλλ' ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι. Nam sic vulgatum ἱππικῆς βοτῆρες correxit Casaub.] Diosc. 2, 80 : Ἡ δὲ καλουμένη ἱππάκη, τυρός ἐστιν ἵππειος· paulo post, Ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον πιτύαν. Hippocr. De aere, aqua et locis [p. 291, 44], loquens de gente Scythica : Πίνουσι γάλα ἵππων, καὶ ἱππάκην τρώγουσι· τοῦτο δ' ἐστὶ τυρὸς ἵππων. Id. De morb. 4 [p. 508, 45], iterum de Scythis loquens : Καὶ τὸ μὲν πῖον (τοῦ γάλακτος), ὃ βούτυρον καλέουσιν, ἐπιπολῆς διίσταται, ἐλαφρὸν ἐόν· τὸ δὲ βαρὺ καὶ παχὺ κάτω ἵσταται, ὃ καὶ ἀποκρίναντες ξηραίνουσιν· ἐπὴν δὲ παγῇ καὶ ξυρανθῇ, ἱππάκην μὲν καλέουσι. Sic etiam leg. videtur ap. Theophr. H. Pl. 9, 13, [2] ubi de radice Scythica s. glycyrrhiza loquitur : Δύναται δὲ καὶ τὴν δίψαν παύειν ἐάν τις ἐν τῷ στόματι ἔχῃ· διὸ ταύτῃ τε καὶ τῇ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας καὶ ἕνδεκα [καὶ δώδεκα. Unde Plin. 11 fin. : Quædam rursus exiguo gustu famem ac sitim sedant conservantque vires, ut butyrum, hippace, glycyrrhizon. Notandum tamen, in hoc Theophr. l. legi ἱππακῇ, ap. Plin. vero ἱππικῇ, ut supra admonui : eumque in hoc ipso Theophr. l., quem transtulit, hoc voc. accepisse pro Herba. Quum enim a Scythis herbam Scythicam inventam tradidisset, ejusque vires exposuisset, subjecit [25, 43] : Idem præstat apud eos Hippice dicta quod in equis quoque eundem effectum habeat : traduntque his duabus herbis Scythas etiam in duodenos dies durare in fame sitique. Sed verisimilius est eos caseo isto equino una cum glycyrrhiza famem tamdiu tolerare posse quam duabus tantum radicibus, præsertim quum Hippocr. quoque eos isto caseo victitare scribat. Attamen Gaza quoque ἱππικῇ in Theophrasti l. legisse, quippe qui Equestri reddiderit, ac pariter et ipse de radice intellexisse videtur. [Philo in Mathem. vett. p. 86 : Ἄλλα τῶν ἀσήπτων, οἷον... ἐρεβίνθους καὶ θέρμους καὶ ἱππάκην καὶ ὀρόβους καὶ σήσαμον.] || Reperitur vero et Ἱππάκης, ὁ, in ead. signif. Sic enim Eust. [p. 916, 16], loquens de galactophagis et galactopotis ap. Hom. : Ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βρῶμα Σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον.

[Ἱππακοντιστὴς, ὁ.] Ἱππακοντισταὶ, Equestres jaculatores, Qui ex equis pugnant jaculis, ut οἱ ἱπποτοξόται. [Arrian. Tact. p. 149, 189; Pollux 1, 131; Leonis Tact. 6, 33.]

[Ἱππᾶκὸς, ὁ, Hippacus, n. pr. Callimach. Anth. Pal. 7, 521.]

[Ἱππακρῖνος. Ἱππακρίτης. V. Ἵππου ἄκρα.]

Ἱππαλεκτρυὼν, όνος, ὁ, Magnus gallus, ut quidam ap. Aristoph. interpr. Ran. [932] : Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις, ubi schol. annotat legi etiam κυλεκτρυόνα. [Quod ex κἀλεκτρυόνα depravatum est, quod v. 935 legitur. Pac. 1177 et Av. 800 : Ξουθὸς ἱππ., ubi v. schol.] At ἱππαλεκτρυόνα, monstrosum animal, quamvis philosophi negent in rerum esse natura, revera tamen esse animal marinum, unumque a quodam suo tempore fuisse interfectum, quum fortefortuna mari egressum esset. [Voc. ex Æschyli Myrmidonibus sumtum esse annotarunt scholl. Aristoph. Hesych. : Ἱππ., τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι· γράφονται δὲ οἱ γρῦπες. Ἔνιοι γῦπα. Photius p. 109, 21 : Ἱππ., γρύψ· διὰ τὸ τετράσκελον εἶναι, καὶ πτέρυγας καὶ ῥύγχος ἔχειν ἐπικαμπές· ἔνιοι τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα· ἔνιοι παράσημον. De accentu Arcad. p. 17, 10.]

[Ἱππᾶλέος, α, ον, Equestris. Oppian. Cyn. 1, 169 : Ἱππαλέοισιν ἀριστεύουσιν ὁμίλοις· 242 : Ἱππαλέη νοῦσος· 2, 14 : Ἱππαλέην ἄγρην· 4, 119 : Ἱππαλέοισιν ἀοιδαῖς· quod ἱππαλέῃσιν scribendum videtur.]

[Ἱππᾶλίδης, ὁ, Equestris rei peritus, Eques, epith. Castoris, Theocr. 24, 127. Ἵππαλος, unde illud formatum est, invenitur ap. Etym. M. p. 698, 14. Hemst.]

[Ἱππάλκης, ὁ, Hippalces. Schol. Hom. Il. Γ, 144 : Κλυμένην Ἱππάλκου θυγατέρα.]

[Ἱππάλκῖμος, Hippalcimus, Bœoti filius. Diodor. 4, 67. Male Ἵππαλκμος ap. schol. Hom. Il. B, 494. G. Dind.]

[Ἵππαλμος, ὁ, Hippalmus, Penelei pater. Apollod. 1, 9, p. 83.]

[Ἱππάμων, ονος, ὁ, Hippamon, n. pr. in epigr. ap. Polluc. 5, 47. ᾱ]

[Ἵππανα, τὰ, Hippana, oppidum Siciliæ, ap. Polyb. 1, 24, 10 : Ἐπὶ πόλιν Ἱππάναν, cui Ἵππανα restituendum videtur ex Steph Byz., qui Ἵππανα ex Polybii libro primo memorat et adject. Ἱππανεὺς fingit, ut Τύανα Τυανεύς. Idem oppidum esse Σιττάναν ap. Diodor. Exc. p. 503, 15, conjicit Wesseling.]

[Ἱππάνθρωπος, ὁ, Centaurus. Eust. p. 1909, 53.]

Ἱππαπαῖ, vox quædam ab Aristoph. per jocum et lusum facta παρὰ τὸ ῥυππαπαῖ : ac ut hoc ῥυππαπαὶ est ἐπιφώνημα ναυτικὸν, ita illud dixit ὡς ἐπὶ ἵππων. Eq. [602] : Εἶτα τὰς κώπας λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βρότοι, Ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, ἱππαπαὶ τίς ἐμβαλεῖ. [Scribendum ἱππαπαῖ.]

[Ἱππᾰρέτη, ἡ, Hipparета, Calliæ filia, uxor Alcibiadis. Plut. V. Alcib. c. 8.]

Ἱππάρδιον, τὸ, Hippardium, animal ita nominatum ab equi similitudine, ut videtur, quod, sicut et hippelaphum, habere ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, tradit Aristot. H. A. 2, 1.

[Ἱππᾰρῖνος, ὁ, Hipparinus, Dionysii majoris, Siciliæ tyranni, filius. Aristot. Polit. 5, 6; Diodor. 16, 36; Athen. 10, p. 436, A; Ælian. V. H. 2, 41. || Dionis (Platonis discipuli) pater. Ælian. V. H. 3, 4; 4, 8; 6, 12.]

Ἱππάριον [α brevi : v. Arcad. p. 195, 5] et Ἱππίδιον, τὸ, et Ἱππίσκος, ὁ, Equulus, Equuleus, i. e. Parvus equus. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 32 : Ἱππίδιον, οὐ μόνον ἱππάριον.] Xen. Cyrop. 1, [4, 19] : Ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. [Plut. V. Philop. c. 7 : Φαύλοις ἱππαρίοις. Themist. Or. 24, p. 306, D : Οἱ τῶν ἀθλίων ἱππαρίων δρόμοι. Alia exx. v. ap. Ducang. || Ἱππίδιον Eustath. Opusc. p. 294, 48. || Alexidis comœdia Ἱππίσκος memoratur ab Athen. 3, p. 120, B; 6, p. 230, B; 11, p. 471, E.] || Ἱππάριον, avis nomen similis vulpanseri, Hesych. || At ἱππίσκος censetur quoque in mundo muliebri; est enim Hesychio ἐπίθεμα κεφαλῆς ἢ γυναικεῖον κόσμιον. [Conf. Ἱππεύς.]

[Ἵππᾰρις, ιος, ὁ, Hipparis, fluvius Siciliæ. Pind. Ol. 5, 27.]

[Ἱππάρισον, τὸ, Verbenaca supina. Diosc. 4, 61.]

[Ἱππαρμόδωρος, ὁ, Hipparmodorus, Platæensis, ap. Lysiam p. 67, 3.]

[Ἱππαρμοστὴς, ὁ, i. q. ἵππαρχος, Equitatui præfectus. Xen. Hell. 4, 4, 10; 5, 12. Conf. Ἱππαγρέτης.]

[Ἱππάρχειος, ὁ, ἡ, Hipparcheus. Arcad. p. 45, 3. Hesych. : Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ, ἃς ἀνέστησεν Ἵππαρχος στήλας, ἐγγράψας εἰς αὐτὰς ἐλεγεῖα, ἐξ ὧν ἔμελλον βελτίους οἱ ἀναγινώσκοντες γίνεσθαι. Hipparchum dicit Pisistrati filium, cujus de Hermis v. Platon. Hipparch. p. 228, C, et Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 32.]

Ἱππαρχέω, Præfectus s. Magister equitum sum. [Herodot. 9, 20 : Τὴν ἵππον τῆς ἱππάρχεε Μασίστιος· 9, 60 : Τῶν ἱππάρχεε Ἀσωπόδωρος. Inscr. Lebadeensis ap. Bœckh. vol. 1, p. 770 : Ἱππαρχίοντος Δεξίππω.] Xen. De re eq. [11, 10] : Ἢν ... συμβῇ τινὶ τῶν τοιοῦτον ἵππον κεκτημένων, ἢ φυλαρχῆσαι, ἢ ἱππαρχῆσαι. Interdum genitivo construitur, capiturque simpliciter pro ἄρχω. Dem. [p. 567, 21] : Ὧν ἱππαρχεῖν ἠξίωσε παρ' ὑμῖν ἱππέων, Quibus præesse equitibus, etiam, Apud quos equites cum præfecti equestris dignitate esse volebat, Hipparchia fungi. At Ἱππαρχεῖσθαι, Regi ab hipparcho. Bud. Comm. p. 1077, ex Aristot. Polit. 3, [4 : Ἱππαρχεῖν ἱππαρχηθέντα, στρατηγεῖν στρατηγηθέντα.]

[Ἱππάρχης. V. Ἵππαρχος.]

Ἱππαρχία, ἡ, Magistri equitum dignitas, q. d. Magisterium s. Præfectura equitum, Præfectura equestris. Xen. Athen. Rep. [1, 3] : Οὔτε τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι οὔτε τῶν ἱππαρχιῶν. || Quidam accipiunt etiam pro Ala sexaginta et duorum equitum; quam duæ Tarentinæ constituunt. [Polyb. 10, 21, 4 : Συναγωγαὶ εἰς οὐλαμούς τε καὶ ἱππαρχίας. Ἱππ. est majus quoddam cor-

pus equitum, quantum scilicet sub unius præfecti equitum solet esse imperio (*un régiment de cavalerie*): quod 512 equitum esse Ælianus dicit c. 20, et Arrianus p. 51, quam a Romanis εἴλην (s. ἴλην), i. e. *alam*, dici idem Arr. ait, ubi v. quæ notavit Schefferus. Schweigh. Diodor. 17, 57: Ἱππαρχίας ἑπτὰ τεταγμένας ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἡγεμόνα· 19, 28: Ἀπὸ πασῶν τῶν ἱππαρχιῶν ἐπιλελεγμένους τοῖς τάχεσι καὶ ταῖς ῥώμαις ἱππεῖς τριακοσίους. Plut. V. Eumen. c. 7: Δύο ἱππαρχίας ξενικάς.]

[Ἱππαρχία, ἡ, Hipparchia, Cratetis philosophi cynici uxor, cujus vitam scripsit Diog. L. 6, 96, ubi aliorum scriptorum locos indicavit Menag.]

[Ἱππαρχίδης, ὁ, Hipparchides, n. pr. fictum ab schol. Aristoph. Ach. 603, male intellecto loco Comici, de quo dicetur s. Πανουργιππαρχίδης.]

Ἱππαρχικὸς, ἡ, ὸν, Ad magistrum s. præfectum equitum pertinens. Xen. [Hipparch. 5, 1]: Ἱππαρχικὸν δὲ καὶ χωρία γινώσκειν, Præfecti equitum officium est, Ad præfectum equitum pertinet. Et ἱππαρχικὴ ἡγεμονία ap. Suid. Functio magistri equitum, s. Dignitas: Καὶ τῆς ἱππαρχικῆς ἐπινοηθείσης, δευτερούσης κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικτάτωρος. || Præfecturæ equestris peritus, vel, ut Bud. interpr., Qui hipparchi munere bene fungitur. [Ἱππαρχικὸς, sive de magistri equitum officio, inscriptus est libellus Xenophontis.]

Ἵππαρχος, et Ἱππάρχης, ὁ, Equitum magister s. præfectus. [Pind. Pyth. 4, 79: Ἱππάρχου Ποσειδάωνος. Qui ἵππιος dici solet. Ἱππικοῦ int. schol.] Ap. Suid., Πρῶτος αἱρεθεὶς δικτάτωρ προσαιρεῖται ἵππαρχον Σπόριον, Assumit sibi magistrum equitum. Xen. Symp. [1, 4]: Στρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις [ubi nunc ἱππάρχοις legitur ex cod. Paris. et Aristide. || « Ἵππ. Magistratus fuit Athenis suffragiis electus, de quo Harpocr.: Ἵππ., ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων. Δύο δ' ἦσαν οὗτοι, ὡς Δημοσθένης ἐν δ' Φιλιππικῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Præter duo hipparchos decem phylarchi, ex singulis tribubus unus, eligebantur: v. Demosth. p. 47. Phylarchos decem imperio hipparchi paruisse ex Aristotele docet Harpocr.» Schneid. Adde Phot. p. 109, 24. Aristoph. Av. 799: Ἠρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος. Plato Leg. 6, p. 755, C: Ἱππάρχους καὶ φυλάρχους· et inverso ordine 8, p. 834, C.] Apud Lacedæmonios autem ἵππαρχος dicebatur ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς, Hesych. [Conf. Ἱππαγρέτης.] At Ἱππάρχου πίναξ, proverbium, vide ap. Suid. ex eoque Hesych. corrige. [Zenob. 4, 42: Ἱππάρχων πίναξ· ἐπεὶ παρὰ Συρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο. || Ἱππάρχης, Dionys. A. R. 7, 4; 10, 24. Plut. Timol. c. 32: Τὸν ἱππάρχην Εὔθυμον. Ἱππάρχης ἐπ' ἀνδρῶν in inscr. Citiensi et in papyris Ægyptiacis: de quo v. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 439, et Peyron Pap. gr. Mus. Taurin. part. 1, p. 76.]

[Ἵππαρχος, ὁ, Hipparchus, n. pr. multorum, quorum antiquissimus est Pisistrati filius, de quo v. Herodot. 5, 55, Thucyd. 6, 54. De aliis Hipparchis pluribus v. Suidam ejusque interpretes.]

Ἱππὰς, άδος, ἡ, Equestris. [Herodot. 1, 80: Ἄνδρας ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένους.] Herodian. [5, 1, 10]: Ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, Ex ordine equestri. [|| I. q. ἵππος, ἡ. Oppian. Cyn. 1, 162: Ἀπὸ δ' ἱππάδα τηλόσ' ἐρύκειν.] In Atheniensium republ. Pars una erat e quatuor illis, in quas a Solone populus erat distributus: sc. πεντακοσιομεδίμνους, ἱππεῖς, ζυγίτας, et θῆτας, Erant autem ἱππεῖς isti, quorum singuli, si opus foret, equum alere possent. [V. Aristotelem ap. Harpocrat. et Photium s. v. Ἱππάς.] Et ἱππάδες θυσίαι, Sacrificia quæ pro equestri illo ordine perageban-tur, αἱ περὶ τῶν ἱππέων ἐπιτελούμεναι, Hesych.; ἃς αὐτοὶ πέμποιεν ταῖς πομπαῖς, Suid. Bos quoque ipsa, quæ sacrificio illi destinabatur, ἱππὰς vocabatur, Hesych. Sed et census, quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, ut Idem annotat: unde ἱππάδα τελοῦντες ap. [Polluc. 8, 130 et] Plut. Sol. [c. 18], Qui censum equestrem solvunt: Δευτέρους δὲ (προσηγόρευεν ὁ Σόλων) τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. [Isæus p. 67, 23: Ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς. Pollux 8, 131: Εἰς ἱππάδα μετέστη ἐκ τοῦ θητικοῦ τέλους.] || Ἱππάδαν [ἱππάδα restitutum ex codd.] et Κυβήσινδαν, vocant nonnulli τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν, teste Polluce 9, [122], forsan quoniam in hoc ludo ὁ φερόμενος videtur veluti ἐποχεῖσθαι et inequitare τῷ φέροντι. [|| Ἱππάδες, αἱ, Ludi equitatus. Inscr. Lebadeensis ap. Bœckh. vol. 1, p. 770: Νικάσαντες ἱππάσιν Ἁμβοιώτια. || Ἱππάδες, πύλαι Athenis: v. Plut. Mor. p. 849, C, et Hesych. s. Ἱππάδα.]

Ἱππᾰσία, ἡ, Equitatio, Equitatus, Ipsa actio equitandi. [Aristoph. Ach. 1165: Οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων. Plato Eryx. p. 396, A: Περὶ ἱππασίας, ὅπως ἄν τις ἄριστα ἱππεύοι.] Xenoph. De re eq. [3, 4]: Εἰσὶ δὲ καὶ οἳ διὰ κακὴν ἀγωγὴν καὶ πρὸς τὰς οἰκαδε ἀφόδους φεύγουσιν ἐκ τῶν ἱππασιῶν, Ex equitationibus recurrunt ad domesticos recessus. Ibid. [7, 13] ἱππασία ἡ πέδη, Equitatio quasi catenata s. circularis, ἡ κυκλοτερής (ut Pollux [1, 214] tradit): Τοὺς γε μὴν ἑτερογνάθους μηνύει μὲν καὶ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν, Duri quidem oris equos prodit non solum equitatio illa quasi catenata, quæ πέδη dicitur, sed evidentius etiam mutata subito equitatio: et [8, 9]: Ἄλλοτε μὲν μακρὰς, ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. Ap. Polluc. [1, 214] est etiam σχεδία ἱππασία, Equitatio extemporalis. In VV. tamen LL. exp. Equestris et ludicra commentatio. Et ἱππασίαι σύντονοι ap. Galen., Equitationes contentæ. [Id. vol. 6, p. 78, 14: Περιπάτους, καὶ ὀχήσεις, καὶ ἱππασίαν. || Aurigatio. Lucian. Dial. deor. 12, 1, de Sole: Ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας· et de eod. Astrolog. 19: Ὑποθέσθαι τῆς ἱππ. τὸν νόμον, Phaethonti. Hase. || Ἱππάσια, τὰ, Nicet. Chon. Annal. p. 255, C: Τά τε κυνηγέσια καὶ ἱππάσια. Ἱππάσιον, τὸ, Theognost. Can. p. 125, 27. || Ἱππασία nomen loci: v. Ἱππάγρα.]

[Ἱππᾰσίδης, ὁ, Hippasi filius. Hom. Il. N, 411, P, 348. Plural. Λ, 431: Δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι· ubi schol. γράφεται Ἱππασίδην.]

Ἱππάσιμος, [η, ον et] ὁ, ἡ, Equitabilis, i. q. ἱππήλατος. [Herodot. 2, 108: Αἴγυπτον τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμην. Ἱππασίμη ἡ χώρη 9, 13. Ἱππάσιμον χῶρον 5, 63, ubi var. lect. ἱππεύσιμον.] Xen. Hell. 7, [2, 12]: Τὸ μὲν πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐνταῦθα ἀκροβολιζόμενοι διῆγον οἱ μὲν περὶ τὸν Εὔφρονα ἐπιδιώκοντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου, Usque ad campestria s. loca equitabilia, Per quæ agi equi possunt. [Ἱππάσιμα πεδία Polyb. 10, 49, 5. Ἱππ. ὁδὸς Pollux 3, 96. Ἱππ. χωρία 1, 186.] Metaph. vero dicitur, Ἱππάσιμον ἀνεικῶς ἑαυτόν τινι, Qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi, Ab alioquo regitur et huc illuc agitur more equi, qui sessorem admisit. Plut. Alex. [c. 23], loquens de ipso Alexandro: Πρὸς τὸ κομπῶδες ὑποφορούμενος, καὶ τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεικῶς ἱππάσιμον.

[Ἱππασῖνοι, οἱ, Hippasini, populus Dalmatiæ. Appian. Illyr. c. 16.]

[Ἵππασμα, τὸ, Equitatio. Achill. Tat. 1, 13, p. 19: Ὦ πονηρῶν ἱππασμάτων. Angl. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 2, 229 et 3, 94. Hase.]

[Ἵππᾰσος, ὁ, Hippasus, n. pr. Hom. Il. Λ, 450: Ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱέ. || Ceycis filius. Apollodor. 2, 7, 7. || Proavus Pythagoræ. Pausan. 2, 13, 2.]

[Ἱππαστὴρ, ῆρος, ὁ, Equitatorius. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 203: Τὸν ἱππαστῆρα μύωπα. Antip. Sid. ib. 7, 424: Ἱππ. ὅδε κημός.]

Ἱππαστὴς, ὁ, Equitator, Eques, Qui equo vehitur, i. q. ἱππηλάτης. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xen. De re eq. [10, 17]: Καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλεύθεριόν τε, καὶ ἐθελουργὸν, καὶ ἱππαστὴν, καὶ θυμοειδῆ, καὶ σοβαρὸν, Talem equum appellant liberalem et voluntarium et equitatorem et ferocem et superbum. [Lucian. Amor. c. 46. Pollux 1, 194; Hesych. s. Κέλης.]

Ἱππαστὶ, Equitantium modo: ἱππ. καθίζειν, Equitantium modo insidere alicujus humeris, divaricatis nimirum cruribus. [Hesych.]

[Ἱππαστικὸς, ἡ, ὸν, Equitationibus deditus, Plut. Alcib. c. 23. || « De certamine equestri Pseudo-Callisthenes in cod. Paris. n. 113 Suppl. 4: Ἐγὼ πάρειμι ἀγωνίσασθαί σοι τὸν ἱππ. ἀγῶνα.» Berger.]

[Ἱππαστὸς, ἡ, ὸν, Qui equitari potest, Equitabilis. Aristot. H. A. 6, 22: Τῶν μὲν γὰρ ἱππαστῶν (ὁ κυνόδων) γίνεται μικρὸς ... τῶν δὲ μὴ ἱππαστῶν μέγας ...]

[Ἱππάστρια, ἡ, Equitatrix. De camelis cursoriis ἱππαστρίαις καμήλοις ap. Plut. V. Eumen. c. 15: quæ δρομάδες κάμηλοι ab aliis dicuntur.]

Ἱππάφεσις, εως, ἡ, Carceres, unde sc. dimittuntur equi ad currendum stadium, i. q. ἀφετηρία supra. Polyb. ap. Suid.: Παραπλήσιόν τι πάθος ἔφασχε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππαφέσεων. [Epigr. ap. Pausan. 6, 20, 14 (Anth. Pal. Append. 274): Ὃς τὴν ἱππάφεσίν σευ, Ὀλυμπία, εὕρατο πρῶτος ... Dionys. A. R. 3, 68: Ψαλιδωτὰς ἱππαφέσεις. ‖ Nomen meretricis, [Lysias ap.] Athen. 13, p. 586, E; 592, E.]

Ἱππεία, ἡ, Equitatio. [Soph. El. 505: Ὦ Πέλοπος ἃ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία. Eur. Herc. F. 374: Χθόνα Θεσσαλῶν ἱππείαις ἐδάμαζον.] Xen. Cyrop. 8, [8, 19]: Οὐ γὰρ τῆς ἱππείας οὕτως, ὥσπερ τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι, ἐπιμέλονται. [‖ Equitatus. Id. Anab. 5, 6, 8: Ἱππείαν, ἣν αὐτοὶ οἱ βάρβαροι νομίζουσι κρείττω εἶναι ἁπάσης τῆς βασιλέως ἱππείας. ‖ Hesych.: Ἱππείαν, τὴν ἵππον. Ἔνιοι δὲ τὴν τόξων νευρὰν, τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν. Conf. Ἱππικός. ‖ Equorum disciplina. Strabo 5, p. 215: Θήλειαν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις τὸ γνήσιον γένος, ἐνδόξου γενομένης ἐνθένδε ἱππείας.]

[Ἱππειολόφος sine interpretatione ap. Suidam, cujus libri optimi ἱππιολόφος, quod ipsum quoque inferius ap. Suidam legitur suo loco. Fort. pro ἵππειος (vel ἵππιος) λόφος.]

Ἵππειος, [εία, ειον et] ὁ, ἡ, [Equinus,] Equestris. [Hom. Il. E, 799: Ἱππείου ... ζυγοῦ· K, 568: Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ· Od. Δ, 40: Ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι.] Ἵππ. δίφρος, Equestris currus, i. e. qui trahitur ab equis. Hesiod. [Sc. 321]: Ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου. Sic dicitur ἱππικὸν ἅρμα. [Pind. Ol. 13, 27: Ἱππείοις ἐν ἕντεσσιν. Æsch. Sept. 122: Γενῦν ἱππείων. Soph. Ant. 341: Ἱππείῳ γένει. Eurip. Iph. T. 214: Ἱππείοις ἐν δίφροισιν· Ion. 1161: Ἱππείας ἄγρας.] Invenitur et Ἵππιος, [ία, ιον], unico ι. [Cui librarii non raro diphthongum substituerunt, minus frequenter in contrariam partem peccantes. Pind. Pyth. 2, 22: Σθένος ἵππιον· Isthm. 7, 17 et Eur. Iph. T. 700: Ἄργος ἵππιον· quod alibi ἱππόβοτον dicitur. Aliter Hesych.: Ἵππειον τὸ Ἄργος, ἀπὸ Ἵππης τῆς Δαναοῦ. Κολωνὸς ἵππιος locus Atticæ ap. Pausan. 1, 30, 4, et Polluc. 7, 132. De quo v. s. Κολωνός. Δρόμος ἵππιος Pollux 3, 147. Δισσοὺς διαύλους ἱππίους Eur. El. 825. Per diphthongum ap. Hesych. Ἵππειος δρόμος τετραστάδιός τις. Corrupte ἱππεῖς Phot. p. 111, 4.] Ἵππια ἆεθλα, ex Epigr. [Anytæ Anth. Pal. 6, 312], Equestria certamina. Ap. Aristoph. autem Ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quod sc. primus equum produxerit: Nub. [83]: Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. Hujus epitheti meminit et Pausan. Sunt qui Ἵππιον Minervam quoque cognominari velint, quod prima currum instruxerit. [De Neptuno Æsch. Sept. 121: Ὁ θ' ἵππιος ποντομέδων ἄναξ. Aristoph. Eq. 551: Ἱππι' ἄναξ Πόσειδον. ‖ Ἀθηνᾶ ἱππία Pind. Ol. 13, 115, Soph. OEd. C. 1070, Pausan. 1, 30, 4 et 31, 6; 5, 15, 6; 8, 47, 1. Harpocr.: Ἱππία Ἀθηνᾶ· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν α' Εὐρώπης τὴν ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν διὰ τοῦτο ἱππίαν κεκλῆσθαι. ‖ Ἥρα ἱππία Pausan. 5, 15, 5. ‖ De Antiopa Eur. Hipp. 307: Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα. ‖ De Arsinoë, Hesych.: Ἱππία, Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή.]

[Ἱππείως, adv. Damasc. De princ. p. 163. Osann.]

[Ἱππελάτειρα, ἡ, Equorum agitatrix. Orph. Hymn. 31, 12.]

[Ἱππελάτης, ὁ, Equorum agitator. Oppian. Cyn. 1, 95.]

[Ἱππέλᾰφος, ὁ, Equicervus, Gaza: animal ita appellatum a forma equi et cervi quam habet, Aristot. [H. A. 2, 2, 3. Antilope strepsiceros, Schneid. Eclog. phys. p. 18. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 697. Hase.]

Ἱππεραστὴς, ὁ, Equorum amator, studiosus, i. q. φίλιππος. In malam partem capitur pro ἱπποµανής. [Ælian. N. A. 2, 28; Pollux 1, 220.]

Ἵππερος, ὁ, Equorum amor, studium. In malam partem accipitur pro ἱπποµανία, Nimius s. Insanus equorum amor. Aristoph. Nub. [74]: Ἀλλ' ἱππερόν μου κατέχεεν .τῶν χρημάτων, i. e. ἱππικὸν ἔρωτα, schol., allusisse eum dicens hoc voc. ad morbum, qui ἴκτερος, Aurigo, vocatur. [Photius p. 111, 3: Ἱππέρων (sic), τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα.] Alibi vero [Nub. 243] ipse Aristoph. ἱππικὴν νόσον appellat. [Hesych.: Ἱππάερον (forma vitiosa), τὸν ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἔρωτα· Ἀριστοφάνης· ἢ ἵππερον. Ἵπαρος (hæc quoque vitiosa scriptura videtur), πάθος τι τῶν ὑπὸ τὸν ἴκτερον συμβαινόντων.]

[Ἱππετοῦμαι, ἠγώνισμαι. Λάκωνες, Hesych.]

Ἵππευμα, τὸ, Equitatio, Iter quod ab equite conficitur, ex Aristoph. [Thesm. 1066, ex Euripide: Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις. Eur. Iph. T. 1428: Ἱππεύμασι λαβόντες αὐτούς.]

Ἱππεὺς, έως, ὁ, Eques. Xen. [Cyrop. 8, 6, 10]: Ἱππέας καθιστάναι ἐκ τῶν συνεπομένων Περσῶν. Στίφος [στῖφος] ἱππέων [ib. 1, 4, 19]. Frequens est autem πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, Pedites et equites. Hom. autem [cujus in carminibus ἱππεῖς dicuntur Qui ex curru equis juncto pugnant] ἱππῆες declinat: [Il. B, 810,] Od. Ω, [70]: Πεζοί θ' ἱππῆές τε· Il. Λ, [529]: Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες. [Δ, 297: Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν· Ψ, 133: Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Πατρόκλεις ἱππεῦ Π, 20, 744, 812, 843. Ἱππήεσσι epigr. Anth. Pal. 7, 678, Nonn. Dion. 36, 138. De equite Æsch. Pers. 14: Οὔτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεύς. Eur. Suppl. 666: Ἱππεῦσι δ' ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι. Plato Rep. 8, p. 552, A: Μήτε ἱππέα μήτε ὁπλίτην. Aristoph. Ran. 653: Ἱππέας ὁρῶ. Photius p. 110, 22: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ· δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον (p. 183, D) ἐχρήσατο. Ἱππῆς inscripta est Aristophanis fabula, quæ nomen habet non ab ordine equestri Atheniensium, sed ab equitatu Attico, de quo v. 225: Ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι· de quo v. Hesych. s. Ἱππεῖς. Ἱππεὺς Alexidis et Ἱππεῖς Antiphanis fabulæ memorantur ab Athenæo.] Item ἱππεῖς in Athen. republica, Ordo equester: de quo in Ἱππάς. ‖ Item ἱππεῖς, Cancrorum genus: de quibus Plin. 9, 31: In Phœnice ἱππεῖς vocantur, tantæ velocitatis, ut consequi non sit. Sic enim ibi leg. esse patet ex Aristot. H. A. 4, 2: Περὶ δὲ τὴν Φοινίκην γίνονται ἐν τῷ αἰγιαλῷ οὓς καλοῦσιν ἱππεῖς διὰ τὸ οὕτως ταχέως θεῖν, ὥστε μὴ ῥᾴδιον εἶναι ταχέως καταλαβεῖν. In quibus verbis Aristot. forsan postremum ταχέως abundat. ‖ Cometæ species ap. Plin. 2, 22, quam scribit imitari equinas jubas, celerrimi motus atque in orbem circa se coeuntes. [‖ Ornamentum quoddam muliebre. Hesych.: Ἱππεὺς, φυγάς· καὶ εἶδος κοροκοσμίου. Idem ἱππίσκος dicitur.]

[Ἱππεὺς, έως, ὁ, Hippeus, Herculis ex Procride filius. Apollod. 2, 7, p. 226. ‖ Dux Samiorum: Xenoph. Hell. 1, 6, 29. ‖ Ἱππεὺς Εἰσᾶ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 383. ‖ Pausan. 1, 33, 8: Φειδίας πεποίηκε ... ἄνδρα σὺν ἵππῳ παρεστηκότα, Ἱππέα ὄνομα.]

[Ἱππεύσιμος. V. Ἱππάσιμος.]

Ἵππευσις, εως, ἡ, Equitatio.

[Ἱππευτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Equitator. Bianor Anth. Pal. 9, 295: Πῶλον, τὸν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἁλὸς ἱππευτῆρα.]

[Ἱππευτὴς, ὁ, i. q. ἱππευτήρ. Pind. Pyth. 9, 217: Ἱππευτᾶν νομάδων. Eur. Herc. F. 408: Τὸν ἱππευτὰν Ἀμαζόνων στρατόν.]

Ἱππεύω, Sum eques, Equito. [Herodot. 1, 136: Ἱππεύειν, τοξεύειν· 7, 84: Ἱππεύει ταῦτα τὰ ἔθνεα. Eur. Herc. F. 1001: Πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον. Aristoph. Nub. 1406: Ἵππευε τοίνυν. Plato Leg. 6, p. 756, B: Ἡγεμόνας πάντων τῶν ἱππευόντων. Aristot. H. A. 6, 22: Οἱ δὲ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυούσαις ἵπποις.] Isocr. Ad Dem. [p. 8, D]: Εἴ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν, κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. [Xenoph. Hell. 3, 4, 16: Τάξεσιν... ταῖς ἱππικαῖς, ἥτις κράτιστα ἱππεύοι. Equo merere significat ib. 3, 1, 4: Ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων. Ἐπ' ὄνου ἱππεύειν, Asino vehi, Lucian. Bacch. c. 2.] Dicitur etiam de equo ap. Xen., ut Lat. Equito aliquando. [De re eq. 1, 6: Εἰκάζοις ἂν καὶ ἱππεύοντα (τὸν πῶλον) ὑγρὰ ἕξειν τὰ σκέλη· 10, 3: Ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ τῷ χαλινῷ ἱππεύειν. ‖ Figurate de vento Eurip. Phœn. 220: Ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος·

quod imitatur Horatius Carm. 4, 4, 44 : « Eurus per Siculas equitavit undas. » || « Forma media Herodot. 1, 79 : Ἔσαν ἱππεύεσθαι ἀγαθοὶ, ubi verti potest Equo militare, Ex equis pugnare. » Schweigh. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 100, 16 : Ἱππεύεσθαι παθητικῶς Ἡρόδοτος πρώτῳ.]

[Ἱππεών. V. Ἱππών.]

[Ἵππη, ἡ, Hippa, Danai filia. Hesych. s. Ἵππειον. || Meretrix Alexandrina. Macho ap. Athen. 13, p. 586, B. || Epona s. Equiria dea. Orph. Hymn. 48, 4. || Corruptum ex Ἰόπη v. s. h. v.]

Ἱππηγέτης, ὁ, Equorum ductor, Neptunus apud Delios. [Ap. Lycophr. 767, ubi v. schol.]

Ἱππηγός, ὁ, ἡ, i. q. ἱππαγωγὸς paulo ante. Diodor. S. 20, [83] : Καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἱρεσίαις χρωμένων, Hippagines remulco tractas ab iis, qui remigio uterentur. Hippagum quoque Plin. ea signif. dixit, ut in Ἱππαγωγὸς indicavi. [Polyb. 1, 26, 14; 27, 9; 28, 2, 7.]

Ἱππηδὸν, More equorum. [Ἱππ. ἄγεσθαι Æsch. Suppl. 440, Sept. 313. Ἱππ. περιβεβηκότα Apion ap. Gellium N. A. 7, 8, ab Hemst. cit. Aristoph. Pac. 81 : Αἴρεται (ὁ δεσπότης) ἱππηδὸν ἐς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου, i. e. scarabæo tanquam equo utens.]

Ἱππηλᾰσία, ἡ, Agitatio equorum, pass. signif.

[Ἱππηλάσιον, τὸ, i. q. ἱππηλασία. Nicet. Annal. p. 146, B : Κυνηγεσίοις προσανεῖχε καὶ ἱππηλασίοις προσεκειτο. Anna Comn. 15, p. 466 : Μηδ' εἰς θήραν μηδ' εἰς ἱππ. τὸ παράπαν ἐξιέναι. Vita Stephani in Anal. Bened. p. 513 : Τὸ σατανικὸν ἱππ.]

Ἱππηλάσιος, ία, ιον, Per quem equi agi possunt, Equitabilis. Hom. Il. H, [339] : Πύλας ποιήσομεν εὖ ἁραρυίας, Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, Ut per ipsas agi possint equi. Actum id JCti appellant.

Ἱππηλατέω, Equos agito, impello, Equito. [Aristoph. Av. 1442. Angl. Constant. Acropol. Vita S. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 83, 46 : Ἱππηλατῶν· et ib. 23 : Ἱππηλατῆσαί οἱ ἐπῆλθε. Cyrill. Hieros. Catech. p. 57, 8, de Elia : Ἱππηλατεῖ τὸν οὐρανὸν, Curru in cœlum rapitur. Hase.]

Ἱππηλάτης, ὁ, Equorum agitator, Eques. [Æsch. Pers. 124 : Πᾶς γὰρ ἱππηλάτης καὶ πεδοστιβὴς λεώς. Eur. Rhes. 117 : Πῶς δ' αὖ γεφύρας διαβαλοῦσ' ἱππηλάται; Forma epica ἱππηλάτᾱ, ὁ. Sic ἱππ. Τυδεὺς Il. Δ, 387, Πηλεὺς Η, 125, Φοῖνιξ Ι, 432, Οἰνεὺς ib. 581, Νέστωρ Od. Γ, 436. ᾰ]

Ἱππήλᾰτος, ὁ, ἡ, Per quem equi agitantur, agitari possunt. [Hesych. : Ἱππ., ἵππον ἐλαύνων, ἱππικὸς, φυγὰς, ἱππικώτατος, εὔδρομος· πλατεῖα ὁδὸς καὶ λεία, εὐρύχωρος· καὶ ἡ μεμαλαγμένη.] Hom. Od. Δ, [607] postquam dixisset Ithacam esse αἰγίβοτον καὶ μᾶλλον ἐπήρατον ἱπποβότοιο, subjungit, Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων, Nec enim ulla insula calcatur ab equis, Nec enim per ullam insulam agitantur equi, i. e. nulli aut rari in insulis equi sunt. N, [242] iterum de Ithaca : Τρηχεῖα, καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν, Aspera est nec per eam equitari potest, Equitabilis non est : οὐχ ἱππεύσιμος ἐστί. Et ἱππήλατος πύλη, Porta, per quam agi possunt equi. [Πόλις ἱππ. Pollux 9, 19. Ὁδοὶ ἱππ. 9, 37. « Ἱππήλατοι ἀγῶνες apud Zonaram in Michaele Theophili filio p. 130. » Ducang. Agitatus ut equus. Tryphiod. de equo Trojano : Ἀργείης ἱππήλατον ἔργον Ἀθήνης. Wakef.]

Ἱππημολγοὶ, οἱ, Equimulgæ, ut Apollinaris, populi cujusdam [Scythici] nom. ap. Hom. Il. N, 5 : Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, γλακτοφάγων. [Strabo 7, p. 296, 298, 300.] || Ἱππομολγὸς, ὁ, ἡ, Equimulgus, Equimulga, ut Apollinaris. [|| Substant. inde ductum, Ἱππομολγία, ἡ. Scymnus p. 50, 116 ed. Huds. : Σιτούμενα (ἔθνη) | γάλακτι ταῖς Σκυθικαῖς τε (scr. Σκυθικαῖσί θ') ἱππομολγίαις.]

[Ἱππηνός. V. Ἵππος.]

[Ἱππία, ἡ, Hippia, campus Bœotiæ. Theophr. H. Pl. 4, 11, 8.]

[Ἱππιάζω, Hippiam (sophistam Eleum) imitor. Philostr. V. Sophist. 2, 21, p. 604.]

[Ἱππιάναξ, κτος, ὁ, Equitum dux. Æsch. Pers. 997 : Διαῖξίν τ' ἠδ' Ἀσάκην ἱππιάνακτας.]

[Ἱππιὰς, άδος, ἡ.] Ἱππιάδες, Statuæ equestres mulierum, VV. LL. [Plin. H. N. 36, 10.]

[Ἱππίας, ὁ, nomen cometæ. Laur. Lyd. De mens. p. 272 ed. Rœth.]

[Ἱππίας, ὁ, Hippias, Pisistrati pater. Thucyd. 6, 54. || Pisistrati filius. Herodot. 1, 61; 5, 91 et 96; 6, 123 (qui forma Ionica utitur Ἱππίης), Thucyd. 1, 20; 6, 54, Aristoph. Vesp. 502. || Sophista Eleus, a quo nomen inditum est duobus dialogis Platonicis. || Alius Eleus ap. Xenoph. Hell. 7, 4, 15. || Prætor Bœotorum. Polyb. 23, 2, 12. Alii alibi.]

Ἱππιατρία, ἡ, Medicina equaria.

[Ἱππιατρικὸς, ἡ, ὸν, Veterinarius. Pseudo-Galen. De mens. et pond. p. 219 HSt. Angl. Ἱππιατρικὸν μάλαγμα Demetr. Hieracosoph. p. 158. Ἱππιατρικὸν inter scripta Chironis memorat Suidas s. Χείρων. Ἱππιατρικῶν, s. Medicinæ veterinariæ, libros duos ab scriptore ignoto compositos edidit Sim. Grynæus, Basil. 1537.]

Ἱππίατρος, ὁ, Medicus equarius, ut Valer., Veterinarius, ut Colum. [Veterinarius, Mulomedicus, Gl. Scribendum autem ἱππιατρός : v. Arcad. p. 86, 18. Et hoc accentu est in Hippiatr. p. 38, 50, 64, 84, 88, al. G. Dind. It. ap. Jo. Chrysost. t. 4, p. 804, 32, et ap. Zachar. Papam Dialog. S. Gregor. 2, 30 : Ἐν σχήματι ἱππιατροῦ. Hase.]

Ἱππίδιον, τὸ, Equulus. [V. Ἱππάριον.] || Ἰππίδιον, piscis quoque est, idem fortassis qui ἵππος. Athen. 7, [p. 304, E] ex Epicharmo : Ἱππίδια λεῖα ψύχει. [Hesych. : Ἱππ., ἰχθὺς ποιός.]

[Ἱππικὴ scriptura vitiosa pro ἱππάκη, quod v.]

Ἱππικὸς, ἡ, ὸν, Equestris. [Æsch. Sept. 61 : Ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων· 475 : Ἱππικῶν φρυαγμάτων. Eur. Andr. 359 : Ἱππικοῦ ὄχλου.] Ἱππικὰ ὅπλα, Equestria arma, sicut πεζικὰ ὅπλα, Plato Leg. [6, p. 753, B], Pedestria arma, quibus sc. utuntur pedites. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, Equestria certamina [Plato Leg. 12, p. 949, A : Γυμνικῶν τε καὶ ἱππικῶν ἄθλων, et] Demosth. [p. 1393, 2.] Ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 26], Equestre agmen, Equitum agmen. Ἱππικὴ θεραπεία, ap. Eund. [Cyrop. 4, 6, 1 : Γωβρύας ... παρῆν ... ἐφ' ἵππου σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ, Cum comitatu equestri.] Ἱππικαὶ ἄντυγες, Soph. [Aj. 1030], significando e parte totum, Currus equestris : qui ἵππειος δίφρος Hesiodo, ut supra dictum fuit. [Ἱππικῶν ὀχημάτων id. El. 740. Hesych. : Ἱππικὴ βάσις (τάσις Scaliger), ἡ νευρὰ τοῦ τόξου, διὰ τὸ ἐξ ἱππείων γίνεσθαι τριχῶν. Οἱ δὲ θώμιγγα νευρῶν ἱππικὴν καλοῦσιν. (Conf. Ἱππεία.) Ἱππικὸν χλῖδος Ἴων Ἀγαμέμνονι, ἀντὶ τοῦ χλίδημα, φόρημα· οἱ γὰρ ἐποχούμενοι τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο κόσμου χάριν πλατέσι χιτῶσιν, ἃς καλασύριδας καὶ ξυστίδας τινὲς λέγουσιν.] Ap. Xen. [Hell. 5, 3, 20] sunt et ἱππικοὶ λόγοι, Ad artem equestrem pertinentes. || Sed dicitur etiam τὸ ἱππικὸν sine adjectione [ab Eurip. Suppl. 682 : Τὸ Κάδμου διεφύλασσον ἱππικόν· Plat. Lach. p. 191, B,] a Xen. [Anab. 6, 5, 29] et Dem. pro Equitatu. [Dinarch. p. 102, 24. « Polyb. 2, 66, 7, et in plur. τὰ ἱππικὰ 3, 114, 5; 18, 5, 6; 13, 3, 5. Ἱππικὴ, ἡ, Equitatus. Ducas Hist. Byz. p. 7, A : Πᾶσαν τὴν ἱππικὴν τῶν Θρᾳκικῶν δυνάμεων. Ἱππικῶν ἀγῶν, Certamen equestre, Soph. El. 698. Τὰ ἱππικὰ, Res equestris, Plato Theag. p. 126, A, Alcib. 1 p. 124, E. || Ἱππικὸν ξύλινον, ludicri species, de qua v. Ducang. || Hesych. : Ἱππικὸν, τὸ στάδιον. Plut. V. Solon. c. 23 : Τὸ δ' ἱππικὸν διάστημα τεσσάρων ἦν σταδίων. Conf. Ἵππειος δρόμος s. v. Ἵππειος.] || At ἱππικὴ τέχνη, et ἱππικὴ quoque sine adjectione, Ars equestris, quum aliis, tum Xenophonti, cujus et libellus extat Περὶ ἱππικῆς inscriptus. [Ἱππικὴ, ἡ, Aristoph. Nub. 107, Plato Rep. 1, p. 335, C, Xenoph. Cyrop. 1, 4, 5, et sine articulo Arist. Nub. 27, 1401, Lys. 676, Plato Parm. p. 126, C.] Sed ἱππικὸς dicitur etiam Artis equitandi peritus. [Plato Prot. p. 350, A : Πότερον οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι;] Xenoph. [Cyrop. 3, 1, 15. Sensu obsceno Aristoph. Lys. 677 : Ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή.] || Ἱππικὴ, herbæ nomen. Plinius 25, 8, quum exposuisset vires herbæ Scythicæ, Idem, inquit, præstat apud eosdem Hippice dicta, quod in equis quoque eundem effectum habeat. Ap. Theophr. H. Pl. 9, 13, [2], unde ea omnia desumpta sunt, legitur ἱππάκη pro ἱππικὴ, ut apud Plin. scribitur; sed fort. leg. ἱππάκη, de qua

supra. Ap. Plin. autem obiter nota, pro Spasmata corrigendum Asthmata, ex Theophr. [|| Adverb. Ἱππικῶς. Xenoph. OEc. 21, 7 : Οἳ ἂν ... ἵππον ἔχοντες ἄριστον ὡς ἱππικώτατα ... προκινδυνεύωσιν.]

[Ἱππιλάρχης, ὁ, Præfectus alæ. Jul. Afric. Cest. p. 313, 38. Hase.]

[Ἱππιλαρχία, ἡ, Ala equitum. Jul. Afric. Cest. p. 313, 28. Id. p. 312, 38 : Ὡσαύτως καὶ τὸ ἱππικὸν εἰς λϐ′ διήρηται τάγματα, ἱππιλαρχίας ὀνομαζόμενα. Hase.]

[Ἱππῖνος. V. Ἵππος.]

[Ἱππιόθων. V. Ἱπποθόων.]

[Ἱππιολόφος. V. Ἱππειολόφος.]

[Ἵππιος. V. Ἵππειος.]

Ἱππιοχαίτης, ὁ, Ex juba equina factus. Hom. Il. Z, [469] : Ταρϐήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας· solebant enim setis s. jubis equinis ornare galeas suas, ut et Plut. Alex. [c. 16] dicit, Ἦν δὲ τῇ πέλτῃ καὶ τοῦ κράνους χαίτη διαπρεπής· unde ap. Hom. ἱππόκομοι πήληκες, κόρυθες, τρυφάλειαι, nec non ἵππουρις τρυφάλεια, κυνέη.

Ἱππιοχάρμης, ὁ, Qui gaudet re equestri, ex equo pugnat; nam Lex. meum vet. [similiterque Hesych.] ἱππιοχάρμην exp. non solum χαίροντα τῇ ἱππικῇ, verum etiam ἱππόμαχον : at χάρμης vocabulo dici etiam τὴν μάχην, infra annotabitur. [Hom. Il. Ω, 257 : Τρώιλον ἱππιοχάρμην.] Sic vero et Eust. ad Hom. Od. Λ, [208], Ἀμυθάονα ἱππιοχάρμην, dici ait vel ἵπποις χαίροντα, vel ἐφ' ἵππων ποιούμενον χάρμην, i. e. τὴν μετὰ χαρᾶς μάχην : quem alibi ἱπποκορυστὴν appellat, et ἀφ' ἵππων μαρνάμενον. [Αἰακὸν ἱππ. Hesiod. ap. schol. Pind. Nem. 3, 21. Ἀρτεμϐάρης ἱππ. Æsch. Pers. 29.]

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, Equestris : ἱππὶς ἐσθὴς, Vestis equestris. Dion. [Cass. 38, 14, ubi Xylander ex aliis ejusdem ll. correxit ἱππάδι] : Τὴν βουλευτικὴν ἐσθῆτα ἀποῤῥίψας, ἐν τῇ ἱππίδι περιενόστει.

[Ἵππις, ὁ. V. Ἵππος.]

[Ἱππίσκος. V. Ἱππάριον.]

[Ἱππίτας, ἱπποφορβὸς, Hesych. || Ἱππίτας, amicus Cleomenis, ap. Polyb. 5, 37, 8, qui Ἱππότας dicitur a Plutarcho.]

[Ἱππίων, ωνος, ὁ, Hippio, n. pr. Galen. vol. 10, p. 620 : Ἱππίων ὁ Κενταύριος.]

[Ἱππιὼν, ῶνος, ὁ, Hippio, nomen mensis in inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 219, 19.]

Ἱπποϐάμων, et Ἱπποϐάτης sive Ἱπποϐήτης, ὁ, Qui equum conscendit, Eques. Eur. Phœn. [immo Soph. Tr. 1095] : Στρατὸν ἱππoϐάμονα, Equestres copias. [Æsch. Prom. 805 : Στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱππoϐάμονα· Suppl. 284 : Ἱππoϐάμοσιν (i. e. equorum instar incedentibus) καμήλοις.] At ἱππoϐάμονα ῥήματα ap. Aristoph. Ran. [821], Grandia verba et quæ quasi equo invehuntur sublimi et magnifico.

Ἱππoϐάτης autem et ἱππoϐήτης, ὁ [Scripturæ vitiosæ pro ἱπποϐότης], ap. Herodot. sunt : a quo ἱππoϐάται etiam ap. Chalcidenses vocantur locupletiores, quales fere ἱπποτροφοῦντες ap. Athenienses : 5, [77] : Οἱ δὲ ἱππoϐάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων. Ii a Plut. appellantur ἱππoϐόται. [Hesych. : Ἱππoϐάτης, ἱππεύς. Sic Æsch. Pers. 26 : Τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱππoϐάται. Sed altera Hesychii gl. Ἱππoϐάτοιο, ἱππικοῦ, corrupta ex Homerico ἱππoϐότοιο. || Ἱππoϐάτης, Equorum admissarius. Strabo 8, p. 388 : Ἵπποις καὶ ὄνοις τοῖς ἱππoϐάταις. Schneid Hippiatr. p. 56, 24 : Ὁποῖον γὰρ ἂν ᾖ τὸ τοῦ ἱματίου χρῶμα, ᾧ ὁ ἱππoϐάτης περικαλύπτεται, τοιοῦτο καὶ τὸ τικτόμενον ἔσται. Hase.]

Ἱππόϐινος, ὁ, In modum equarum coiens, i. e. Valde libidinosus. Aristoph. [Ran. 428] : Καλλίαν ... τοῦτον τὸν ἱππoϐίνου. Idem fere qui ἱππόπορνος : nisi forte intelligendus sit κτηνoϐάτης, Qui cum equa coiret. Annotat autem schol. esse παραγραμματισμὸν in illo τὸν ἱππoϐίνου pro Ἱππονίκου.

[Ἱππoϐόσιον, (τὸ, Pascuum equorum,) διὰ μακροῦ τοῦ ι, Theognost. Can. p. 125, 5.]

[Ἱππoϐοσκέω, Equos pasco. Arcad. p. 153, 3.]

[Ἱππoϐοσκὸς, ὁ, Mango, Gl. Ælian. N. A. 6, 10; Suidas s. Βοτά.]

[Ἱππoϐότεια, ἡ, Hippobotea, Butæ filia. Schol. Hom. Il. A, 263, ubi scholia minora Ἱππoδάμειαν.]

Ἱππoϐότης, ὁ, Qui equos pascit, alit, sc. ad equestria certamina, Eques. Eur. Or. [995] : Ἀτρέος ἱππoϐότα. [Hujus versus metro aptior videtur forma ἱππoϐώτα. De quo dictum s. Βῶτις. Idem Iph. A. 1059 : Θίασος ἔμολεν ἱππoϐότας.] Ap. Plut. autem ἱππoϐόται in Chalcidensium republica vocantur, qui opibus et gloria præcellerent : Pericle [c. 23] : Χαλκιδέων μὲν τοὺς ἱππoϐότους λεγομένους, πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέϐαλε. Ii vocantur ἱππoϐάται ap. Herodot. [5, 77, ubi nunc ex codd. ἱππoϐόται est restitutum, pariterque 6, 100, ubi olim ἱππoϐητέων legebatur.]

Ἱππόϐοτος, ὁ, ἡ, Equos pascens, alens, Equestris : ἱππόϐοτον Ἄργος, Hom. [Il. Β, 287, Od. Γ, 263, al. Eur. Suppl. 365], ab equorum, qui ibi alebantur, copia. Item Equis pascendis aptus : ἱππόϐοτος χώρα. Od. Δ, [605] : Ἐν δ' Ἰθάκῃ, οὔτ' ἄρ δρύμοι [δρόμοι] εὐρέες, οὔτε τι λειμὼν Αἰγίϐοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱππoϐότοιο, Capris alendis idonea est, et gratior nobis, quam si equis pascendis esset accommoda. Sic ἱππ. πεδίον ap. Eur. [Andr. 1230. Orac. Sibyll. 14, 141 : Ἱππoϐότου Σκυθίης.]

[Ἱππόϐοτος, ὁ, Hippobotus, philosophus : de quo v. Suidam s. Αἵρεσις et Ἱππόϐοτος.]

Ἱππoϐουκόλος, ὁ, Equorum pastor [Hesych. : Ἱππoϐουκόλους, τοὺς ἵππους νέμοντας. Etym. M. p. 113, 40] : improprie autem hic βουκόλος accipitur, sicut etiam quum βουκολεῖν ἵππους aliquis dicitur pro simpliciter Pascere equos; nam βουκολεῖν proprie Boves pascere significat. [Sophocles ap. Polluc. 7, 185.] Eur. Phœn. [28] : Ὁλύϐου δέ νιν λαϐόντες ἱππoϐουκόλοι Φέρουσ' ἐς οἴκους. [Ex quo l. ἱππoϐουκολῶ affert Antiatt. Bekk. p. 84, 19.] Posset tamen aliquis generalius exponere Armentarios, qui et equos et boves pascerent.

[Ἱππόϐροτος, ὁ, ἡ, Ex equo et homine compositus. Lycophr. 842 : Ἱππoϐρότους ὠδῖνας (Gorgonis). Schol. : Ἐπειδὴ δύο παῖδας ἔτεκεν, ἵππον μὲν τὸν Πήγασον, ϐροτὸν δὲ ἄνδρα τὸν Χρυσάορα.]

Ἱππόϐρωτος, ὁ, ἡ, Ab equis devoratus. [Γλαῦκος ἱππ. Arsenius in Violario : v. Fischer. ad Palæph. p. 104.]

[Ἱππογέρανος, ὁ. HSt. s. Ἱππόγυποι :] Ab Luciano ibid. [V. H. 1, 13] finguntur etiam Ἱππογέρανοι et Ἱππομύρμηκες, Qui magnis gruibus et magnis formicis, ceu equis, invehuntur.

Ἱππόγλωσσον, τὸ, fruticis nomen : v. Ὑπόγλωσσον.

Ἱππόγλωσσος, ὁ, ἡ, Linguam equinam habens, referens.

Ἱππογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui equas gravidas ab aliis internoscit, VV. LL. [ex Hesychio.] || Item ὁ μεγαλογνώμων : ut θυμὸν ἱππογνώμονα, ab ἵππος epitatico. [Schol. Soph. Aj. 143 et Etym. p. 209, 48; 474, 45 e l. Æschyli quem servavit Antig. Caryst. Hist. c. 127, p. 174 : Οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ἦ γεγευμένη. Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.]

Ἱππόγυποι, οἱ, Qui magnis vulturibus invehuntur : ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, ut Lucian. in Vera hist. [1, 13] tradit, populos esse quosdam scribens.

[Ἱππoδαμάντιος, οἷνος ποιὸς ἐν Κυζίκῳ, Hesych.]

[Ἱππόδαμας, αντος, ὁ, Hippodamas, Acheloi filius. Apollod. 1, 7, p. 45. || Priami filius. Apollod. 3, 12, p. 334. || Trojanus, ab Achille interfectus, ap. Homer. Il. Υ, 401. || Archon eponymus ol. 101, 1, in inscr. Bœckh. vol. 1, p. 255, 257 : unde corrigendus Diodor. 15, 38, ubi Ἱππoδάμου legitur. G. D.]

[Ἱππoδαμαστὴς, ὁ, Equorum domitor. Pollux 1, 181. Hesych. : Μαίανδρος, ... καὶ εἶδος ἱππασίας παρὰ ἱππoδαμάσταις (hoc accentu). « Schol. ad Anth. Pal. 6, 286. » Boiss.]

[Ἱππoδάμεια, ἡ, Hippodamia, uxor Pirithoi. Hom. Il. Β, 742. || Uxor Amyntoris, Il. I, 448. || Filia Anchisæ, Il. Ν, 429. || Famula Penelopæ, Od. Σ, 181. || Eadem quæ Βρισηίς : v. schol. Il. A, 184. Hesych. : Ἱππoδάμεια, ἡ Βρισηίς. Καὶ Ἀφροδίτη. || Filia OEnomai, uxor Pelopis. Pind. Ol. 1, 113; 9, 16; Eur. Iph. T. 825; Pausan. 5, 11, 6; 16, 4; 6, 20, 19. Sophoclis fabula fuit Οἰνόμαος ἢ Ἱππoδάμεια.]

[Ἱππoδάμειος, ὁ, ἡ, Hippodameus. Ἱππ. ἀγορὰ, Forum quoddam in Piræeo, ap. Xenoph. Hell. 2, 4, 11. Ἱππoδάμεια, ἡ, ap. Demosth., de quo Harpocr. : Ἱππoδάμεια. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον (p. 1190, 27 : Εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐν Πειραιεῖ τὴν ἐν τῇ Ἱππoδαμίᾳ, ubi pauci libri ἱππoδαμείᾳ,) ἀγοράν φησιν εἶναι ἐν Πει-

ραιεῖ καλουμένην Ἱπποδάμειαν, ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ. Ἱπποδαμίαν ἀγορὰν Andocid. p. 7, 8. Ἱπποδάμειος τρόπος Aristot. Polit. 7, 11.]

[Ἱπποδαμῆ. V. Ἱπποταμάδαι.]

[Ἱπποδάμιον, τὸ, Hippodamium, nomen loci in luco Jovis Olympici, ab Hippodamia, Pelopis uxore, sic appellati. Pausan. 5, 22, 2; 6, 20, 7.]

Ἱππόδᾰμος, ὁ [inter proparoxytona ap. Arcad. p. 88, 6], Equorum domitor, Eq. domandorum peritus. Hom. Il. Γ, [237] : Κάστορά θ' ἱππόδαμον· B, [23]: Ἀτρέως... ἱπποδάμοιο· item, Τρώων ἱπποδάμων. [Od. Γ, 17 : Νέστορος ἱπποδάμοιο. Hesiod. Scut. 346 : Κύκνος θ' ἱππ., et in fr. ap. Steph. Byz. s. Γερηνία : Ἱπποδάμοισι Γερήνοις. Pind. Nem. 4, 48 : Ἥρωας ἱπποδάμους. Hesych.: Ἱπποδάμνων, ἐφίππων. Sed scrib. ἱππποδάμων.] In quo voc., quum activam signif. habeat, Eust. [p. 843, 56 et Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 355] tradit debuisse collocari accentum in penult. [‖ Hesych. : Ἱπποῠδάμος, ἵππους δαμάζων.]

[Ἱππόδᾰμος, ὁ, Hippodamus, Trojanus, ap. Hom. Il. Λ, 335. ‖ Thurius, philosophus Pythagoricus, cujus librorum fragmenta quædam servavit Stobæus. ‖ Sicyonius, ap. Xenoph. Hell. 7, 1, 45. ‖ Milesius architectus, de quo v. s. Ἱπποδάμειος, et Aristot. Polit. 2, 8, schol. Aristoph. Eq. 327, ubi producta syllaba penultima, Πρῶτος ὤν· ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος, tanquam forma Dorica pro Ἱπποδήμου. Quocum comparanda sunt nomina Εὔδαμος Εὔδημος et Ζευξίδαμος Ζευξίδημος. G. Dindorf.]

Ἱππόδᾱσυς, εια, υ, Densus instar equi, Admodum densus. [Epitheton galeæ.] Hom. Od. X, [111]: Πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας· Il. Γ, [369]: Κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης. [Add. Δ, 459, Z, 9, N, 614, 714, O, 535, T, 295.] Ubi sunt qui exp. Habentis cristam e setis equinis : ut ἱππόδασυς sit Hirtus e setis equinis. [Masculini ἱππόδασυς et neutrius ἱππόδασυ exempla nulla sunt : de feminino v. Lobeck. ad Phryn. p. 538. Ἱπποδασὴς fingitur in Crameri Anecd. vol. 2, p. 300, 10.]

Ἱππόδεσμα, τὰ, Vincula equorum, Lora, Eur. [Hipp. 1225, ubi genit. ἱπποδέσμων.]

Ἱπποδέτης, ὁ, Qui equum ligat : ut ἱππ. ῥυτὴρ, Lorum equi, quo equus ligatur, Soph. Aj. [241. ‖ Hesych. : Ἱπποδέτης (codex ἱπποδίτης), Ἡρακλῆς ὁ ἐν Ὀγχηστῷ τιμώμενος, οἱ δὲ ἐν Θήβαις. Ἡρακλέους ἱερὸν μέγα ἐπίκλησιν ἱπποδέτου in descriptione Thebarum memorat Pausan. 9, 26, 1, ubi legitur ἱπποδότου, quod correxit Camerarius ex ipsius Pausaniæ verbis, Τὸν Ἡρακλέα τοὺς ἵππους λαβόντα συνδῆσαί σφισι (τοῖς Ὀρχομενίοις) τοὺς ὑπὸ τοῖς ἅρμασιν.]

[Ἱππο̆δίκη, ἡ, Hippodice, Danai filia. Apollod. 2, 1, p. 124.]

Ἱπποδιώκτης, ὁ, Qui equos agitat, ad cursum instigat. [Theocr. 14, 12 : Ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας. Hesych. : Ἱπποδιώκτας, ἡνιόχους. Ἱππόθοος, ἱπποδιώκτης.]

Ἱπποδρομία, ἡ, Certamen equestre, quo sc. equi cursu certant, Ludi circenses, seu, ut Bud. interpr., Certamen curule. Pind. [Pyth. 4, 114, Isthm. 3, 21.] Xen. Hell. 3, [2, 5] de Odrysis a sepultura suorum reversis : Πολὺν οἶνον ἐκπιόντες ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἱπποδρομίαν ποιήσαντες, Equestres ludos instituentes, Cursus equestres ducentes, Virg. Thuc. 3, [104] : Οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν καὶ ἱπποδρομίας, Circenses ludos ediderunt. Aristoph. Pac. [899] : Ἱπποδρομίαν ἄξετε, Equestres cursus ducetis, Virg. Herodian. 4, [12, 12]: Τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱππ. ἔχων, Ad aurigandum intentus, Polit. Plut. [V. Cat. min. c. 3] : Ἱπποδρομίαν παιδικὴν, ἣν καλοῦσι Τροίαν. [De gl. Hesychii huc referenda v. s. Ἱππόδρομος.] Et in VV. LL. Ἱπποδρόμια, τὰ, Equiria, Ludi curules : de quibus Ovid. Fast. 2 : Marsque citos junctis curribus urget equos.

[Ἱπποδρομικὸς, ἡ, όν. Ἱππ. ἀγὼν, Certamen equestre, schol. Hom. Il. Ψ, 757. Vita Stephani in Anal. Bened. p. 453 : Τοὺς ἱπποδρομικοὺς φιλαγῶνας, Ludorum Circensium amatores.]

[Ἱπποδρόμιον, τὸ, Equorum curriculum, i. q. ἱππόδρομος. Socrat. H. E. 7, 22 : Τῶν ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ θεαμάτων. Suidas s. Σεβῆρος p. 3273, A : Τὸ ἱππ. ᾠκοδόμησεν. Anonymus Banduri 3, p. 42 : Ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Bast. Constant. Tian. Hist. transl. Euphemiæ Actt. SS. Septembr. t. 5, p. 275, 23 : Πλησίον τοῦ λεγομένου ἱπποδρομίου. Hase.] ‖ Ἱπποδρόμιον, in 3 Macc. dicitur Animalculum marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, VV. LL. [Maccab. 3, 4, 11, non ἱπποδρόμιον legitur, sed ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, In equorum curriculo.]

Ἱπποδρόμιος, ὁ, ut ἱππ. μὴν, Mensis in quo equorum cursu certatur. Sic vocatur ap. Bœotos mensis ille, qui Atheniensibus est Hecatombæon, Plut. Cam. [c. 19. Inscr. Tanagræa Bœckh. vol. 2, p. 735 : Μεῖνος Ἱπποδρομίῳ προτριακάδι. ‖ Ποσειδῶν ἱππ., Neptunus equester. Pind. Isthm. 1, 78 : Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν... ἱππποδρόμιον.]

[Ἱππο̆δρόμος, ὁ, Eques cursor, Cursor equestris; Gallice diceres *soldat de la cavalerie légère*. Herodot. 7, 158 : Δισχιλίους ἱππποδρόμους ψιλούς. Schweigh.]

Ἱππόδρομος, ὁ, Equorum curriculum, Spatium decursionis equestris, Circus in quo equi cursu certant. Hom. Il. Ψ, [329] : Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκοὶ [λευκὼ] Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. [Plato Critia p. 117, C : Ἐξηρημένος ἱππ. ἦν αὐτοῖς. Demosth. p. 1155, 9 : Γεωργῶ πρὸς τῷ ἱπποδρόμῳ. Pausan. 6, 24, 2 : Ὄνομα δὲ τῇ ἀγορᾷ (Eleorum) τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐστιν ἱππόδρομος.] Lucian. [Nigrin. c. 29] : Καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. [Polyb. 7, 17, 2.] Et ap. Plut. Probl. Rom. : Τῶν ἱπποδρόμων ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. [Genes. 48, 7 : Ἐγγίζοντός μου κατὰ τὸν ἱππόδρομον Χαβραθᾶ.] Utuntur h. v. Lat. quoque, inter quos Martial. [12, 50] : Pulvereumque fugax hippodromon ungula pulsat. Metaph. autem ap. Athen. 9, [p. 377, B] e Posidippo comico : Ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς, Hic tibi hippodromus est, in quo culinariam exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum est. Ἱππόδρομον Hesych. tradit fuisse Certamen Athenis in honorem Thesei; atque inde pro Loco ipso, in quo cursu certatur, usurpatum docent VV. LL. [Ἱππόδρομος ap. Hesych. legitur ex conjectura Musuri. Codex ἱπποδρομεῖ, quod ἱππποδρομία potius est. G. Dind.]

[Ἱππόδρομος, ὁ, Hippodromus, n. pr. in inscr. Ephesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 598, 26.]

[Ἱποζύγια scriptura vitiosa pro ὑποζύγια in libris plerisque Strabon. 15, p. 706.]

[Ἱππόζῠγος, ὁ, Hippozygus, Herculis ex Hippocrate filius. Apollodor. 2, 7, p. 228.]

Ἱποζώνη, ἡ, Hesychio ἡ τοὺς ἵππους θηλάσασα. [‖ Ala juxta armum equi. Hippiatr. p. 90, 20 : Ἐπὶ τῷ ὤμῳ τῷ λεγομένῳ ἀγκῶνι, παρὰ τὴν μάλην ἡ ἱποζώνην. Hase.]

[Ἱππο̆θάλης, ους, ὁ, Hippothales, n. pr. Plato Lys. init. : Συνέτυχον Ἱπποθάλει τῷ Ἱερωνύμου. ᾰ]

Ἱππόθεν, Ex equo. Hom. Od. Θ, [514] : Ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, Ex equo illo durio effusi. Λ, [529] : Ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν Ἱππόθεν ἐξίμεναι, Ut ex equo exirem, e cavernis equi illius lignei exirem. [Epigr. Anth. Plan. 4, 115.]

[Ἱπποθέρσης, ὁ, Hippotherses. Lysiæ oratio πρὸς Ἱπποθέρσην memoratur ab Harpocrat. s. Ἀφαρεὺς et Ἱερώνυμος.]

[Ἱπποθήλης, ὁ.] Ἱπποθῆλαι, Equimulgi, Gaza ap. Aristot. H. A. 6, [23 : Οὓς καλοῦσιν ἱππποθήλας], Pulli equarum lactentes, equarum uberibus suppositi.

[Ἱππο̆θόη, ἡ, Hippothoa, Nereis. Hesiod. Th. 251. ‖ Mestoris filia. Apollod. 2, 4, p. 147. ‖ Peliæ filia. Id. 1, 9, p. 71.]

[Ἱπποθοῖτις, ἡ, Hippothoitis, tribus Tegeatarum. Pausan. 8, 53, 6. Ἱπποθοῖται πολῖται in inscr. Tegeatica ap. Bœckh. vol. 1, p. 700.]

Ἱππόθοος, ὁ, ἡ, Equo velox, celer, Qui equo currit, Hesych. ἡνίοχος, ἱπποδιώκτης. [Codex ἱπποθῶος. Ἡνίοχος, quod Hesychio tribuit HSt., non huic gl. sed ἱππποδιώκτας explicandæ adhibet grammaticus.]

[Ἱππόθοος, ὁ, Hippothous, Larissæus. Hom. Il. B, 840, 842, P, 217, 289. ‖ Priami filius. Il. Ω, 251. ‖ Alii ap. Apollodor. 2, 1, p. 123; 3, 10, p. 318.]

Ἱππόθορος, ὁ, ἡ, In equas insiliens, Equas inscen-

dens, iniens: ἱππ. ὄνος, ap. Hesych., Asinus admissarius. [Photius p. 111, 20: Ἱππ., ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα. Ἔστι δὲ καὶ αὔλημα.] || At ἱππόθορος ᾠδή, νόμος, Cantio, quæ equabus coeuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas. Plut. Symp. 7 [p. 704, F]: Ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος, ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσι. Et [Mor. p. 138, B]: Ἐν μὲν γὰρ τοῖς μουσικοῖς ἕνα τῶν αὐλητικῶν νόμων ἱππόθορον ἐκάλουν, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικὸν, ὡς ἔοικεν, ἐνδιδόντα περὶ τὰς ὀχείας. [Ἱππόθορος νόμος ap. Clem. Al. Pæd. 2, p. 192. Ἱπποθόρος in Etym. M. p. 145, 45. Hesych.: Ἱπποθορονήμην, τὴν μεγάλην εὐωχίαν. Ἱππόθορον ἦμαρ Is. Vossius.]

[Ἱπποθόων, ωντος, ὁ, Hippothoon, Neptuni et Alopæ filius, Atheniensium heros eponymus, qui Ἱπποθόων μεγάθυμος dicitur in versu poetæ ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 10, 11, quem Chœrilo tribuit Lobeck. Aglaoph. p. 212. Vid. de eo Pausan. 1, 5, 2; 38, 4 (ubi cod. Paris. ἱπποθόαντος pro Ἱπποθόωντος); 39, 3; Demosth. Epitaph. p. 1398, 27. Corrupte Ἱππώθων ap. Etym. M. p. 473, 481 et Suidam. || Ab eo nomen habet Ἱπποθοωντὶς, ίδος, ἡ, tribus Attica, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 394 (ubi Ἱπποθοοντίδος) et in Marm. Oxon. p. 92, n. 212 ed. Chandl. et ap. Polluc. 8, 110. Antiquior nominis forma Ἱπποθωντὶς est in monumentis Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 222, 355 aliisque inscriptionibus, restituta ab me Demostheni p. 1001 et 1002 ex cod. Paris. Ducta autem ea est ab forma nominis primitivi contracta Ἱπποθῶν, ῶντος, quam ponunt Arcad. p. 12, 6, Etym. M. p. 513, 31. G. Dind.]

[Ἱπποθοώντειον, τὸ, Hippothoonteum, Templum Hippothoontis. Photius p. 111, 23: Ἱπποθοώντειον (codex ἱπποθοόντειον: recte Hesych.), τὸ ἡρῷον (Ἱπποθόοντος addit Hesych. quod scrib. —ωντος)· ἀπὸ τοῦ Ἁλόπης καὶ Ποσειδῶνος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ φυλή.]

[Ἱπποθῡτέω, Equos sacrifico. Strabo 11, p. 513: Τούτῳ δὲ (τῷ ἡλίῳ) ἱπποθυτοῦσι.]

[Ἱπποΐατρος, ὁ, Mulomedicus, Gl. Εἰς Σώσανδρον ἱπποΐατρον lemma epigr. in Anth. Plan. 4, 271. Schæf. Inscr. Macedon. ap. Bœckh. vol. 2, p. 49, n. 1953: Οὐαλεριανὸς ἱπποΐατρος ὑὸς (sic) ἱπποϊάτρου. Hase.]

Ἱπποκάμπη, ἡ, et Ἱππόκαμπος, ὁ, Hippocampus, animal marinum exiguum, Diosc. 2, 3: Plin. [32, 11, 53] videtur ponere in Locustarum genere. [De Hippocampi usu medico v. Galen. vol. 13, p. 312. Ἱπποκαμπὲς κεκαυμένον ap. Oribas. p. 349 Matth.] In VV. LL. e Cancrorum genere esse dicitur, et capi in æstuariis: item emissæ sagittæ instar per aquæ summa excursus facere, imo recursus flexusque equorum, dum agitantur, more, atque inde sumpsisse nomen: 3 Macc. vocari ἱπποδρόμιον, at δολιχὸν ab Epicteto. Philostr. [p. 729] de Thetide marina: Ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφίνων καὶ ἱπποκάμπων ἀθῦρουσα: sicut Plin. 36, 4: Nereides supra delphinos et cete et hippocampos sedentes. [Philostr. p. 774: Ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα· ubi duo codd. ἱππόκαμπτοι, ut ap. Hesych.: Ἱππόκαμπτος, στρουθίον τι. Ap. eundem ἱπποκαμπὰς in lemmate gl. proximæ valde corruptæ.] At ἱπποκάμπαι citatur ex Ælian [N. A. 14, 20: Συνηνέχθη τὸν μὲν πρεσβύτην ἱπποκάμπους θηρᾶσαι μετὰ καὶ ἄλλων ἰχθύων· et ἱππόκαμπος ibid. paullo ante], Hippocampti, Equi marini, a flexu caudarum, quæ piscosæ sunt, Nonius. || Ἱππόκαμπος ap. Pausan. [immo Strabon. 8, p. 384] videtur aliquibus esse Aurigarum scutica, scribentem ap. Helicen urbem Neptunum æneum stetisse, in cujus manu ἱππόκαμπος, Scutica flectendis equis accommoda. [Epicharm. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 10, 29: Τοῦ Ποσειδᾶνος δὲ χρηστὸν υἱὸν ἱππόκαμπτον· ubi metrum suadere videtur ut ἱπποκάμπιον scribatur. || Ἱπποκάμπια, τὰ, inaurium species, a Polluce memorata 5, 97.]

[Ἱπποκάνθαρος, ὁ, Equus scarabæus, i. e. Scarabæus quo quis tanquam equo utitur. Aristoph. Pac. 182.]

Ἱπποκέλευθος, ὁ, ἡ, Equo iter faciens, Equester, Eust. Hesychio ὁ ἵπποις κελεύων: s. Qui multum itineris confecit, ab ἵππος ἐπιτατικῶς. Hom. Il. Π, [126, 584, 839]: Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε.

[Ἱπποκενταύρειος, ὁ, ἡ, Hippocentaurius. Sext. Emp. Adv. Math. 9, 125.]

Ἱπποκένταυρος, ὁ, Hippocentaurus, [Monstrum ex equino et humano corpore compositum. Hesych.: Ἱππ., ἱππόμορφος ἄνθρωπος. Plato Phædr. p. 229, D: Τὸ τῶν Ἱπποκενταύρων εἶδος.] Xen. Cyrop. 4, [3, 17]: Ὃ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ ζώων ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο. [Lucian. Dial. mort. 16, 4, Fugit. c. 10; Palæphat. c. 1; Michael Glyc. Annal. p. 162, D. || Femin. Lucian. Zeux. c. 3: Ἱπποκένταυρον θήλειαν ἐποίησεν.]

[Ἱπποκέντωρ, ορος, ὁ, Equorum flagellum. Tzetz. Hist. 9, 831: Μυώπων ἱπποκεντόρων.]

[Ἱπποκίων. V. Ἱπποκόων.]

[Ἱππoπλάστη, ἡ, Fossa munitionis castrensis, ad frangenda equorum crura. Jul. Afric. Cest. p. 314, 47. Plura v. ap. Ducang. Hase.]

[Ἱπποκλέας, α, ὁ, Hippocleas, Thessalus. Pind. Pyth. 10, 8 et 88.]

[Ἱπποκλέης (contr. Ἱπποκλῆς), έους, ὁ, Hippocles, Atheniensis. Thucyd. 8, 13. || Cilix ap. Alexin Athen. 3, p. 125, B. Alius ap. Zenob. Prov. 5, 17.]

Ἱπποκλείδης, ὁ, Pudendum muliebre, a claudendo equo, Hesych. ex Aristoph. [Παρὰ τὸ ἱππεύειν Photius p. 111, 25.] Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum. [|| Hippoclides, n. pr., Tisandri filius: de quo v. Herodot. 6, 127 sqq. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ proverbium ex Hermippi Δημόταις memoratum ab Suida, explicatum ab Zenobio 5, 31, ubi Schottus Luciani locos indicavit Pro merc. cond. c. 15, Herc. c. 8, et Phrynich. p. 193.]

[Ἵπποκλος, ὁ, Hippoclus, Lampsacenus. Herodot. 4, 138; Thucyd. 6, 59.]

Ἱπποκομέω, Sum ἱππόκομος i. e. Equorum curator. [Aristoph. Pac. 73 de scarabæo.]

Ἱπποκόμος, ὁ, Equiso, Qui equos curat. [Herodot. 3, 85; Plato Polit. p. 261, D. In ἱππόκοπος corruptum ap. Polluc. 1, 181.] Plut. [Mor. p. 792, C] de Athea Scytha: Μηδὲν οἴεσθαι τῶν ἱππικόμων διαφέρειν ἑαυτὸν ὅτε σχολάζοι. Quod in Apophth. quoque ap. eum [p. 174, D] reperitur. Xen. Hell. 2, [4, 6]: Καὶ οἱ ἱππικόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους, ψόφον ἐποίουν. [Titulus comœdiæ Menandri. Meineke Rel. Men. p. 89; Raoul-Rochette *Fragments de Ménandre* p. 73. Hase.] || At Ἱππόκομος, E comis s. setis equinis constans, Comans setis equinis. Hom. Il. Π, [797], ἱππ. πήληξ. Ν, [132], κόρυθες. Epigr., ἱππ. τρυφάλεια. [Il. Μ, 339: Ἱππικόμων τρυφαλειῶν. Soph. Ant. 116: Ἱππικόμοις κορύθεσσι.]

[Ἱππικόρυθος, ὁ, i. q. ἱππικορυστής. Porph. Quæst. Hom. 15.]

Ἱππικορυστὴς, ὁ, Setas equinas in galea habens, ut quosdam exponere, perperam, Eust. [p. 163, 44] scribit. Ipse vero exp. Bellator equestris, ut i. sit q. ἱππιοχάρμης, Qui armato equo pugnam init. Hom. Il. Β, [1]: Ἀνέρες ἱππικορυσταί. [Κ, 431, Η, 287, Φ, 205, Ω, 677. Apollon. Lex.: Ἱππικορυσταὶ, ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ' ἵππων καθωπλισμένοι. Ἔνιοι δὲ μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν. Βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. Ἱππικορυσταὶ et ἱππικορυστοὶ cum similibus explicationibus ap. Hesych. || Hippocorystes, n. pr. Ægypti filius, Apollod. 2, 1, p. 125. || Hippocoontis filius. Id. 3, 10, p. 318.]

[Ἱππικόσμιον, τό. Ἱππικόσμια, Phaleræ, Gl. Hesych. s. Φάλαρα.]

[Ἱππικούριος, ὁ, Equorum curator. Templum Ποσειδῶνος ἱππικουρίου ap. Pausan. 3, 14, 2. Hesych.: Ἱππικούριος, ἥρως. Nam sic scripturam codicis ἱππικόριος ἥρως correxit Heringa.]

[Ἱππικόων (contr. Ἱππικῶν ap. Arcad. p. 12, 16; 16, 9), ωντος, ὁ, Hippocoon, Thrax. Hom. Il. Κ, 518. || OEbali et Baleæ filius. Herodot. 5, 60; Diodor. 4, 33; Pausan. 3, 1, 4; 14, 6 et 21, 2; Apollod. 2, 7 et 3, 10, ubi v. Heyn. Obs. p. 188, 283. || Fluvius Siciliæ. Theocr. 10, 16: Παρ' Ἱππικόωντι ποταύλει· ubi codd. alii Ἱππικίωνι, quam lectionem schol. quoque novit.]

[Ἱπποκράτεια, τὰ, Hippocratia, festum apud Arcades. Dionys. A. R. 1, 33, ubi cod. Vat. ἱππόκρατα.]

[Ἱπποκρατείδης, ὁ, Hippocratides, n. pr. in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 395: Ἱπποκρατείδου τοῦ Εὐόδου. || Ἱπποκρατίδης, Leotychidis filius, ap. He-

rodot. 8, 131. Sic Λαχρατείδης et Λαχρατίδης dicitur, A de quo v. ad Aristoph. Ach. 220 et Lobeck. Paralip. p. 5.]

[Ἱπποκράτειος, ὁ, ἡ, Hippocrateus, frequens ap. Galenum vocabulum. Eust. p. 643, 43: Τὸ περιφερόμενον Ἱπποκράτειον συμβολικόν.` || «Adverb. Ἱπποκρατείως. Galen. De usu partt. 8, vol. 1, p. 452, 38.» Boiss.]

Ἱπποκρᾰτέω, Equestribus copiis obtineo, vinco. Synes. [p. 265, B Petav.]: Ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equestribus copiis obtinentur, Bud. qui ἱπποκρατεῖσθαι ap. Thuc. [6, 71] etiam pro Equitatu vinci, accipi tradit. Legitur tamen ap. Synes. ἱπποκροτεῖται, ut paulo post videbis. [Ἱπποκρατεῖν, Equitatu prævalere, Polyb. 3, 66, 2; 92, 7; 117, 5. Schweigh. Schol. ad Anth. Plan. p. 262. Boiss.]

[Ἱπποκράτη, ἡ, Hippocrate, Thespii filia. Apollod. 2, 7, p. 228.]

[Ἱπποκράτης, ους, ὁ, Hippocrates, Pisistrati pater. Herodot. 1, 59. || Megaclis filius ib. 6, 131. || Gelæ tyrannus ib. 6, 23; 7, 154. || Cous, medicorum celeberrimus, cujus scripta supersunt. || Atheniensis quidam, ap. Aristoph. Nub. 1001. Alii alibi.]

Ἱπποκρατία, ἡ, Victoria quæ equestribus copiis acquiritur. Xen. Cyrop. 1, [4, 24]: Ἐκ τούτου δὴ ἀνήγαγεν ὁ Ἀστυάγης, μάλα χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ. [Hesych.: Ἱπποκρατεία, τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν.]

[Ἱπποκρατίδης. V. Ἱπποκρατείδης.]

[Ἱπποκρατιππιάδης, ὁ, Hippocratippiades, n. pr. Nicarch. Anth. Pal. 11, 17.]

Ἱππόκρημνος, ὁ, ἡ, Rupium modo grandis, Valde asper, sicut præcipitia: ἱππόκρημνα ῥήματα, Aristoph. [Ran. 929], quale esse dicit, γρυπαιέτους χαλκηλάτους, ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα.

[Ἱπποκρήνη, ἡ, Aganippe, Gl. V. Ἵππου κρήνη.]

[Ἱππόκρῑτος, ὁ, Hippocritus, Cous. Polyb. 30, 7, 10.]

Ἱπποκροτέω, ap. Synes. Epist. 130: Ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equis perstrepunt omnia. Sed Bud. legit ἱπποκρατεῖται.

Ἱππόκροτος, ὁ, ἡ, Equis resonans, perstrepens. [Pind. Pyth. 5, 123: Ἱππόκροτον ὁδόν. Eur. Hipp. 229: Γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων· Hel. 209: Ἱππόκροτα δάπεδα. Posidipp. Anth. Pal. 12, 131: Καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον. Cyrill. Al. In Habac. 1, p. 525: Εὐάλωτος δ τῶν Ἰουδαίων γέγονε νοῦς καὶ οἷον ἱππόκρατος, ἤγουν εὐκατάτροχος ἡ καρδία τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός. Scrib. ἱππόκροτος cum Suicero.]

[Ἱποκωμήτης. V. Ἵππου κώμη.]

[Ἱππόλα, ἡ, Hippola, oppidum Laconicum. Pausan. 3, 25, 9: Πόλεως ἐρείπια Ἱππόλας, ἐν δὲ αὐτοῖς Ἀθηνᾶς ἱερὸν Ἱπολαΐτιδος. Gentile Ἱπολαΐτης, ὁ, et Ἱπολαΐτις, ἡ, ap. Steph. Byz.]

[Ἱππόλαος s. Ἱππόλεως, ὁ, Hippolaus. Ἱππόλεω ἄκρη, promontorium Sarmatiæ, Herodot. 4, 53.]

Ἱππολάπαθον, τὸ, Hippolapathum, inde dictum, ut videtur, quod sativo majus sit, Diosc. [2, 141]; Plinio [20, 21] Species rumicis, foliis valde magnis, in hortis nascens, Gorr. [V. Galen. vol. 13, p. 201, et quæ s. Λάπαθος dicentur.]

[Ἱπολειχὴν, ῆνος, ἡ, Lichen equinus. Schol. Nic. Ther. 945: Βοτάνη ἡ ἱππολειχὴν θεραπευτικὴ, θεραπεύουσα τῶν ἵππων τὰς λειχῆνας, ἣν λέγουσιν ἱπποσέλινον.]

[Ἱπολέτης, ὁ, Equorum perditor. Herodian. Epimer. p. 211.]

[Ἱπολεχὴς, ὁ, ἡ, Equum partu enixa. Orac. ap. Pausan. 8, 42, 6: Οἳ Φιγάλειαν νάσσασθ' ἱππολεχοῦς Δηοῦς κρυπτήριον ἄντρον.]

[Ἱπολήμπρα (?), τὰς τριχίνους σειρὰς Πάρθοι οὕτω καλοῦσι, Hesych.]

Ἱπολούστρα, ἡ, Locus ubi equi lavantur. [Ap. Hesych. Ἱπολούστρας.]

[Ἱπολοφία, ἡ, Juba equina. Hadrian. Declam. 4, in Allatii Exc. Sophist. p. 250 (in Walzii Rhett. vol. 1, p. 532).]

[Ἱππόλοφος, ὁ, ἡ, Juba equina ornatus. Ἱππ. κόρυς epigr. Anth. Pal. App. 323 s. Bœckh. Inscr. vol. 2, n. 2169.]

[Ἱπολοχίδας, ὁ, Hippolochidas, Thessalus. Thucyd. 4, 78. || Alius, Ἱπολοχίδης, ap. Isæum p. 65, 41.]

[Ἱππόλοχος, ὁ, Hippolochus, Bellerophontis filius. Hom. Il. Z, 119, M, 309. || Antimachi filius, Trojanus. Il. Λ, 122. || Unus ex triginta tyrannis. Xenoph. Hell. 2, 3, 2. || Ætolus. Polyb. 27, 13, 14. || Thessalus. Id. 5, 70, 10.]

[Ἱπολύτειον, τὸ, Hippolyteum, Templum Hippolyti. Schol. Hom. Od. Λ, 321.]

[Ἱπολύτειος, ὁ, ἡ, Hippolyteus. Lucian. Amor. c. 2: Ἱπολύτειον ἀγροικίαν.]

[Ἱπολύτη, ἡ, Hippolyta, uxor Acasti. Pind. Nem. 4, 92; 5, 48. V. Heyn. ad Apollod. vol. 2, p. 312. || Dux Amazonum. Apollod. 2, 5, p. 180; Pausan. 1, 41, 7; Apoll. Rh. 2, 779. ῠ]

[Ἱπολυτίων, ὁ, Hippolytio, n. pr. ap. Phalar. Ep. 72 et 76, ubi tamen aliter codd. nonnulli. V. Schæf. p. 242. Hase.]

[Ἱππόλῠτος, ὁ, Hippolytus, Gigas. Apollod. 1, 6, p. 34. || Ægypti filius. Ib. 2, 1, p. 123. || Thesei filius, ap. Eurip. in tragœdia cognomine. Apollod. 3, 10, p. 317; Pausan. 1, 22, 1. Photius p. 112, 1: Ἱππόλυτος, σωφροσύνης παράδειγμα, quod ostendit fabula Euripidea.]

Ἱπομᾰνέω, Equorum insano amore ducor, Magnopere equis delector. Synesius [Epist. 105]: Αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, Male audieram quasi insano studio armorum equorumque flagrarem, Bud.; de insano ludorum equestrium (Circi) studio. [Theophyl. Hist. p. 24, D: Ὡς καὶ τοὺς ἱππομανοῦντας ὑπὸ τοῦ δέους ἀθρόον μεθάλλεσθαι πρὸς τὸ σῶφρον. De quo loco dixit Hasius ad Leon. Diac. p. 511. G. D.] || Item Equio, de equa, quæ ad rabiem coitus agitur, Plin., Libidinis extimulatur furiis, Colum. Aristot. [H. A. 6, 18]: Αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν, Equiunt, Ad rabiem coitus aguntur, Libidinis extimulantur furiis. Nisi aliquis malit, Equorum insano amore corripiuntur. || Unde etiam, ut ibid. Aristot. docet, ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀχολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι· ut ἱππομανεῖν hic sit More equarum ad rabiem coitus C agi, libidinis furiis stimulari.

Ἱππομᾰνὴς, ὁ, ἡ, Insano equorum amore flagrans, Qui ad insaniam usque equis delectatur, Qui supra modum equis studet. Soph. Aj. [142]: Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ, quidam ἱππομανῆ retulerunt ad Ajacem, ut sit μεγάλως μαινόμενον. Alii vero scribunt chorum non credidisse Ajacem furere, ideoque exposuisse τὸν ἵπποις μαινόμενον. Quod improbantes alii, quippe qui dicerent insulares non ἱππομανεῖν, nec insulas ἱππηλάτους εἶναι, ad pratum [recte] retulerunt, ut ἱππομανὴς λειμὼν hic intelligatur ὁ εὐανθὴς, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μεμηνὼς καὶ ἀνθῶν καὶ ἐνυβρίζων τῇ χλόῃ. Hæc schol. || Qui equino more libidinis extimulatur furiis. || At Ἱπομανὲς, τὸ, Frutex, alio nomine ἀπόκυνον, κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis: de quo Theocr. 2, [48]: Ἱπομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ D ἵπποι. Gorr. Ita ἱπομανὲς erit Equos ad furorem concitans. [V. Theophr. fr. 15, p. 835 ed. Schneid.] || Equina cupido coitus, Furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. || Amoris veneficium, quod equis innascitur. [Hesych.: Ἱπομανὲς, τούτῳ χρῶνται πρὸς τὰ φίλτρα αἱ φαρμακίδες.] Aristot. H. A. 6, 22, de equa quæ peperit: Ἀπεσθίει τοῦ πώλου ὃ ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτων τῶν πώλων, ὃ καλεῖται ἱππομανές· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος, τὴν δὲ ἰδέαν πλατὺ, περιφερὲς, μέλαν· τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρῆται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν· διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσι. Unde Plin. 8, 42: Et sane equis amoris innasci veneficium, Hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu devorat fœta, aut partum ad ubera non admittit. Si quis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. Theocr. quoque schol. Carunculam esse scribit in fronte pullorum strigmentosam, carica minorem, quam abedunt et ablambunt statim equæ: idque si faciant,

naturali amore prosequi partum; sin minus, odio prosequi, nec ad ubera admittere: quod quum naturali quadam vi ad φιλοστοργίαν conferat, a pastoribus præripi, idque veneficis usui esse ad philtra paranda. Unde et Virg. Æn. 4: Quæritur et nascentis equi de fronte revulsus Et matri prærептus amor. Colum. 6, 27: Maxime itaque curandum est prædicto tempore anni, ut tam feminis quam admissariis desiderantibus coeundi fiat potestas: quoniam id præcipue armentum, si prohibeas, libidinis extimulatur furiis: unde etiam veneno inditum est nomen ἱππομανὲς, quod equinæ cupidini similem mortalibus accendat. Ubi intelligunt Amoris rabiem insaniamque, quæ desiderii poculo, ut vocat Horat., quod Græci φίλτρον, conciliatur a veneficis, admixto veneno, quod peculiariter ἱππομανὲς nominatur. Ambiguum autem est an ad priorem τοῦ ἱππομανὲς, an vero ad sequentem signif. hæc ejus verba referenda sint. || Virus, quod ex equarum equientium naturalibus destillat, Virg. Georg. 4, [281]: Hinc demum hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores, lentum destillat ab inguine virus: quod et ipsum ad philtra a veneficis expetitur. Idem tradit Aristot. H. A. 6, 18, de equabus quæ libidinis furiis agitantur: Τότε δ' ἐκβάλλουσί τι· καλοῦσι δὲ καὶ τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ τικτομένου ἱππομανές· ἔστι δὲ οἷον ἡ καπρία· καὶ ζητοῦσι τοῦτο μάλιστα πάντων οἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Hoc Plin. appellat Equarum virus a coitu: quod tantas in veneficio vires habere scribit, ut affusum æris misturæ in effigiem equæ Olympiæ, admotos mares equos ad rabiem coitus agat. [V. Pausan. 5, 27, 3. || Ex Ἱπποφαὲς corruptum legebatur apud Theophr. H. Pl. 9, 15, 6.]

[Ἱππομάνης scriptura vitiosa. V. Ἱππομένης.]

Ἱππομᾰνία, ἡ, Vesanus equorum amor, Nimium equorum studium, Insanum studium equorum curulium. Lucian. [Nigrin. c. 29]: Καὶ τὸν ἱππόδρομον (διεξήει) καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας ... πολλὴ γὰρ, ὡς ἀληθῶς, ἡ ἱππ. Aristoph. id ἵππερον et ἱππικὴν νόσον appellat. [Basil. t. 1, p. 880, A: Διὰ φιλαργυρίας καὶ ἱππομανίας. Hase.]

Ἱππομάραθρον, τὸ, Fœniculum sylvestre, a magnitudine, qua sativum excedit, ita appellatum; alii Myrsineum vocant. Divisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur a Nicandro Ther. [596], i. e. Fœniculum equinum. De quo Diosc. 3, 82; Galen. Simpl. 7 [vol. 13, p. 179 et 206], Plin. 20, 23, [Theophr. H. Pl. 6, 1, 4. Ἱππομάραθον scribitur ap. Rufum p. 116 et Oribas. p. 354 Matth.]

Ἱππομαχέω, Ex equo pugno. Xen. Cyrop. 6, [4, 18]: Πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν; [Pollux 1, 164.]

Ἱππομαχία, ἡ, Pugna equestris. Thuc. 2, [22]: Καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα, Prælium equestre. [Plato Lach. p. 193, B; Polyb. 10, 3, 3.] Demetr. Phal.: Ἱππομαχίας καὶ ναυμαχίας. [Philo vol. 1, p. 191, 15: Τὰς πεζομαχίας καὶ ἱππομαχίας. Lucian. Dial. mort. 12, § 5. Menand. De gen. demonstr. vol. 9, p. 223, 14 Walz.: Ἱππέων διασκευὰς εἰς ἱππομαχίαν. Hase.]

[Ἱππομαχικὸς, ἡ, όν. Νίκη ἱππομαχικὴ, Victoria in pugna equestri, Steph. B. s. v. Ἀλάβανδα: Boiss.]

Ἱππόμᾰχος, ὁ, ἡ [scr. Ἱππομάχος secundum Arcad. p. 87, 9], Ex equo pugnans. Lucian. [Macrob. c. 17]: Ἱππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων. [Tit. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1914: Ἰλλυριοῖσιν ὑφ' ἱππομάχοισι δαμάσθης. Hase.]

[Ἱππόμαχος, ὁ, Hippomachus, Trojanus. Hom. Il. M, 189. || Haruspex. Herodot. 9, 38. || Unus ex triginta tyrannis. Xenoph. Hell. 2, 3, 2. || Eleus, olympionica. Pausan. 6, 12, 6. || Gymnastes. Ælian. V. H. 2, 6; 14, 8.]

[Ἱππομέδουσα, ἡ, Hippomedusa, Danai filia. Apollod. 2, 1, p. 123.]

[Ἱππομέδων, οντος, ὁ, Hippomedon, dux Thebanus. Æsch. Sept. 488 (ubi secunda syllaba propter metrum producta: Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος); Soph. OEd. C. 1317; Eur. Phœn. 127, 1120, Suppl. 881; Pausan. 2, 20, 5; 36, 8; 10, 10, 3. || Agesilai filius. Polyb. 4, 35, 10. || Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 350. G. D. || Alius in numo Smyrnæ Ioniæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 218, n. 1215. Hase.]

[Ἱππομένης, ους, ἡ, Hippomenes, Megarei pater, rex Onchesti. Apollod. 3, 15, p. 375. || Megarei filius. Ib. 3, 9, p. 308; Theocr. 3, 40. || Atheniensis, ex familia Codri. Nicolaus Damasc. ap. Suidam s. Ἱππομένης. Male Ἱππομάνης ap. Photium p. 398, 1, et Suidam s. Παρ' ἵππον.]

[Ἱππόμητις, ὁ, ἡ, Equos curans. Pind. Isthm. 7, 12: Ἰόλαον ἱππόμητιν.]

[Ἱππομῖγής, ὁ, ἡ, Ex equo compositus. Ælian. V. H. 9, 16: Καὶ αὐτὸ δὴ τοὔνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασὶν, ἱππομιγὴς δύναται. Κένταυροι ἱππομιγεῖς Tzetz. Hist. 7, 16.]

[Ἱππομολγία. Ἱππομολγός. V. Ἱππημόλγοι.]

[Ἱππόμορφος, ὁ, ἡ, Formam equinam habens. Plato Phædr. p. 253, C: Ἱππομόρφω ... δύο τινὲ εἴδη. Hesych. s. Ἱπποκένταυρος.]

[Ἱππομύρμηξ, ηκος, ὁ.] Ἱππομύρμηκες, Formicæ, quæ equites dicuntur, Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 28. Formicæ pinnatæ, Plin. 11, 30. V. Ἱπογέρανος.]

Ἱπονέω, e Xenophonte affertur pro Animum ad equos adjicio: et Ἱππόνεια, pro Studium emendorum equorum, sed perperam: scribendum enim ἱππωνέω, et ἱππωνία.

[Ἱππόνησος, ἡ, Hipponesus. Steph. Byz.: Ἱππ., πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἔστι καὶ Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἱπονήσιος.]

[Ἱππόνικος, ὁ, ἡ, Equo vincens, Gl. || Hipponicus, n. pr. Calliæ Atheniensis et patris et nepotis. Herodot. 7, 151; 6, 121; Aristoph. Av. 284; Thucyd. 3, 91; Plato Protag. p. 311, A. || Dux copiarum Philippi. Demosth. p. 125, 24.]

[Ἱπονόη, ἡ, Hipponoe, Nerei filia. Hesiod. Th. 251.]

[Ἱπονοΐδας, ὁ, Hipponoidas, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 5, 72.]

[Ἱπονομεὺς, έως, ὁ, Equarius, Equipastor, Gl.]

[Ἱπονόμη, ἡ, Menœcei filia. Apollodor. 2, 4, p. 147.]

Ἱπονόμος, ὁ, ἡ, [Pollux 1, 181] Qui equos pascit, ἱπποβότης. Soph. Aj. [230]: Συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ, καὶ βοτῆρας ἱπονόμους, schol. exp. τοὺς μεγάλως φυλάττοντας. [Metrum postulat ἱππονώμας, quod Porsonus restituit et a pr. m. habuisse videtur codex Laurent.] || Ἱπόνομα, Hesychio μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων, Merces ex equis et mulis locatis. Nisi forte sit id, quod Equimentum Varro appellat, i. e. Merces quæ pro admissario equo persolvitur.

[Ἱπόνοος (contr. Ἱππόνους), ὁ, Hipponous, dux Græcus. Hom. Il. Λ, 303. || Capanei et Peribœæ pater. Apollod. 3, 6, p. 280. Sophoclis tragœdia fuit Ἱππόνους. (Σ. ἐν Ἱππόνῳ ap. Polluc. 4, 11, et Hesych. s. Ἀπαλέξασθαι et Ἀπαρθένευτος.) Ἱππόνουν ap. Apollod. 1, 8, p. 58, sed paullo ante Ἱππόνου.]

[Ἱππονώμας, ὁ, Qui equos pascit. V. Ἱπονόμος. Eur. Hipp. 1399: Οὐδ' ἱππ. οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.] At Ἱππονώμας sol dicitur ab Aristoph. Nub. [571], i. e. ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν, ut exp. schol.

[Ἱππόξενος, ὁ, Hippoxenus, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 750.]

[Ἱπποπάρηος, ὁ, ἡ, Qui magnas genas habet. Apollon. Lex. s. Ἱππόβοτον: Τὸ γὰρ ἵππο ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἱπποπάρηον τὸν μεγαλοπάρηον.]

[Ἱπποπέδη, ἡ, Linea quædam curva ap. Proclum in Euclid. p. 31, 38: de qua v. s. Πέδη. Schneid. || Pedica equorum. Hippiatr. p. 256, 23: Συμβαίνει ἀδικηθῆναι τὰ μεσοκύνια ἐκ τῆς ἱπποπέδης. Hase.]

[Ἱπποπείρης scriptura vitiosa. V. Ἱπποσείρης.]

Ἱππόπῆραι, Hippoperæ, Sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Seneca hac voce, ut Latina, utitur, Epist. ad Lucil. [87]: Canterio vehebatur, hippoperis quidem impositis, ut secum utilia portaret. Festus Bulgas appellat.

[Ἱπποποίητος, ὁ, ἡ, Per equum factus. Paraphrasis Simiæ Securis ap. Jacobs. Anthol. vol. 7, p. 18, de equo Trojano: Τῷ ἱπποποιήτῳ κηρί.]

Ἱππόπολος, ὁ [De accentu Arcad. p. 88, 23], Qui circa equos versatur, equos alit, ac iis ad pugnam utitur, equorum studio tenetur, Equester. Hom.

Il. [N, 4,] Ξ, [227]: Ἱππὀπόλων Θρῃκῶν, Equestrium, Bellicosorum. [Hesych.: Ἱππ., τῶν ἡνιοχούντων ἢ ἐφ' ἵπποις πολουμένων, ἢ περὶ ἵππους ἀναστρεφομένων, ἱππικῶν.]

[Ἱππόπορ (ἱππόποριος Musurus), τόν τε ἵππον καὶ τὸν τετράχαλκον· καὶ τῆς ὄρνης (πόρνης Trillerus) τὸ στῆθος· Λάκωνες. Ἱππόπορι (ἱππόποριος Musurus), κοιλὰς, αὐλὴ, δῶμα. Glossæ Hesychii, non minus obscuræ quam quæ sequitur Ἱππόγοον, ἱππάστρα, cujus non improbabilis correctio est ab Is. Vossio excogitata, Ἱπποσόον, ἱππαστῆρα.]

Ἱππόπορνος, ὁ, Equæ equientis more scortans, Immane scortum. Alciphr. p. 183, de prostitutissima meretrice: Μεγάρα ἡ ἱππόπορνος [1, 38; 3, 33, 50. Athen. 13, p. 565, C. Photius p. 112, 19: Ἱππόπορνε, ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε· σπανίως.] || Diogenes vero alio sensu quendam, quem in equo κατηκισμένον τὸ γένειον videbat et unguentis delibutum, ἱππόπορνον appellavit, ad analogiam τοῦ ἱπποκένταυρος, Eust. [p. 1909, 63.]

Ἱπποποσειδὼν ῶνος, ὁ, Neptunus equestris, Ποσειδὼν ὁ ἵππιος.

Ἱπποπόταμος, ὁ, Equus fluvialis, seu, ut Plin. etiam vocat, Hippopotamus. Divisa voce dicitur quoque ἵππος ποτάμιος ab Aristot. H. A. 2, 7. Dicitur autem animal hoc ἱπποπόταμος a dorso equino et juba et hinnitu. Aristot. l. c., Plin. 8, 25. [Strabo 15, p. 690, 707; Galen. vol. 13, p. 942; Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342, 36; Achill. Tat. 4, 2.]

[Ἱππόπους, οδος, ὁ. Ἱππόποδες, οἱ, Hippopodes (Pedes equinos habentes), gens Sarmatica. Dionys. P. 310.]

Ἱπποπώλης, ὁ, Equorum venditor, Qui equos venditat.

Ἵππος, ὁ, ἡ [Æol. Ἴππις: de quo v. s. Βακχὶς vol. 2, p. 62, D], Equus, Equa. Hom. Od. Γ, [324]: Δίφρος τε καὶ ἵπποι· Il. [E, 192]: Ἵπποι ... καὶ ἅρματα. [Δ, 366: Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι. De curru equis juncto E, 46: Ἵππων ἐπιβησόμενον· 111: Καθ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε· 163: Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων ... βῆσε. Ἵππους τε καὶ ἀνέρας Il. B, 554: Πεζῶν τε καὶ ἱππων Od. Ξ, 267. Λαός τε καὶ ἵπποι Il. Σ, 153.] Ω, [350]: Ἡμιόνους τε καὶ ἵππους· Ψ, [475]: Ἵπποι ἀερσίποδες· M, [96]: Ἵπποι αἴθωνες μεγάλοι· X, [22]: Ἵππος ἀεθλοφόρος· Σ, [223]: Καλλίτριχες ἵπποι· E, [752]: Κεντρηνεκέες ἵπποι· X, [162]: Μώνυχες ἵπποι· E, [772]: Ὑψηχέες ἵπποι, et ὠκέες ἵπποι. Od. [Ψ, 245]: Ἵπποι ὠκύποδες· N, [81]: Τετράοροι ἄρσενες ἵπποι. [Hom. Il. E, 269: Ὑποσχὼν θήλεας ἵππους.] Hesiod. [Sc. 120]: Μέγαν ἵππον Ἀρείονα, κυανοχαίτην. Ap. Xen. [De re eq. 10, 5], ἵππος μεγαλοπρεπὴς καὶ περίβλεπτος· item [Cyrop. 1, 3, 3] χρυσοχάλινος: item ab usu [De re eq. 1, 2], πολεμιστήριος. [Ἵππους φιλησίους Æsch. Prom. 465. Ἵππος εὐγενὴς et γέρων Soph. El. 25. Ἵπποι ἀελλάδες OEd. T. 467. Θυμοειδὴς ἵππος Plato Rep. 2, p. 375, A, et quæ sunt alia epitheta plurima apud scriptores quosvis.] At vero ἀδηφαγοῦντες ἵπποι ap. Isocr. [p. 127, C], Qui magnis sumptibus ad equestria certamina aluntur. Et cum verbis: ut ἵππους ζεύγνυσθαι, Hom. Od. Ψ, [244]. Pro quo Il. Π, [148], ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους· O, [680]: Πίσυρας συναγείρεται ἵππους. Et χαλινῶσαι ἵππον, Xen. [Anab. 3, 4, 35.] Et ἵππων ἐπιβαινέμεν, Hom. Il. E, [255], Conscendere equos. Od. E, [371], ἵππον ἐλαύνειν· Il. E, [748]: Μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο [—ετ' ἄρ'] ἵππους· O, [352]: Μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους· P, [456]: Ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠύ· et [480]: Ἵππων ἀποβήσομαι· E, [368]: Ἵππους ... Λύσασ' ἐξ ὀχέων· N, [34]: Ἔνθ' ἵππους ἔστησε· pro quo Xen. κατέστησε. Il. B, [383]: Ἵπποισιν δεῖπνον δότω, pro quo Xen. [Cyrop. 8, 6, 2]: Ἵπποις χόρτον ἐμβάλλετε. Il. Γ, [281]: Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν. [Photius p. 112, 16: Ἱππότροχος, τὸ τρυσίππιον, διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχὸν ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν. Similis est gl. Hesychii, ex qua ἵππου τροχὸς corrigendum ap. Photium. Femin. Hom. Il. Λ, 680: Ἵππους ξανθὰς ... θηλείας πάσας. Herodot. 3, 86: Ἡ θήλεα ἵππος· 48: Τὰς ἵππους τὰς ἀπὸ τοῦ ἅρματος. Pind. Ol. 1, 66: Χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις· 6, 22. Æsch. Sept. 461: Ἵππους ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας. Soph. El. 704: Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους. Eur. Phœn. 3: Θοαῖς ἵπποισιν. Plato Hipp. maj. p. 288, B: Θήλεια ἵππος· C: Πάγκαλαι ἵπποι.] || Ἵππος fem. accipitur aliquando pro Ipso equitatu s. Equitibus. Herodot. [1, 80: Τὴν Κροίσου ἵππον· ibid., Τὴν πᾶσαν ἵππον· 5, 63]: Χιλίη ἵππος, Mille equites: μυρίη [7, 41], Decem millia equitum. [Æsch. Pers. 315: Ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας.] Thuc. [1, 62], διακοσία, Ducenti equites. Xen. Cyrop. 4, [6, 2]: Καὶ ἵππον εἰς χιλίαν τῷ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεῖ παρειχόμην, Equos circiter mille. Æschin. [p. 77, 10]: Συμπατηθήσεσθαι ὑπὸ τῆς Περσικῆς ἵππου, A Persico equitatu, Persicis equitibus. || At ἵππος δούριος, δουράτεος, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ ap. Hom. [Od. Θ, 493], Equus durius, ligneus, Machina ad evertendos muros, cujus simulacrum in acropoli servatum Pausan. [1, 23, 10] scribit. Plin. 7, 57: Equum, qui nunc Aries appellatur, in muralibus machinis Epeum ad Trojam (invenisse dicunt). [V. Δούρειος.] || Piscis nomen, de quo Athen. 7, [p. 304, E] Epicharmus, ἱππίδια vocare videtur: quos alii ἵππους, ut ibi annotatur. Plin. quoque [32, 11] Hippum nominat, retenta voce Gr. [Hesych.: Ἵππον, ... τὸν μέγαν θαλάσσιον ἰχθύν. || Idem, Ἵππος (?), λιμένος ὄλεθρος, μάστιξ.] || Ἵππος dicitur etiam tam de Pudendo muliebri, quam de virili, Hesych. Unde ἱπποχλείδης supra. [Rationem reddunt Aristot. H. A. 6, 18: Αἱ μὲν οὖν ἵπποι αἱ θήλειαι ἱππομανοῦσιν· ὅθεν καὶ ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζῴων τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι· et Ælian. N. A. 4, 11: Διὰ ταῦτά τοι (propter equarum libidinem) καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ἀκολάστους ὑπὸ τῶν σεμνοτέρως αὐτὰς εὐθυνόντων καλεῖσθαι ἵππους (ἀκούω).] || Oculorum affectio, sed insita et naturalis, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremule subinde nictant, semper instabiles. Hanc oculorum affectionem Galen. Comm. in Prognost. comparat stridori dentium naturali et congenito, patetque ex eo non esse morbum præsertim quum nemo medicorum ejus meminerit. Gorr. [Auctor Definitt. med. p. 400, 11 ed. Bas.: Ἵππος ἐστὶ διάθεσις ἐκ γενετῆς, καθ' ἣν ἀστατοῦσι καὶ ἀεὶ κινοῦσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, κίνησιν ὑπομένοντες ἐν κλόνῳ ἢ τρόμῳ ἀδιαλείπτῳ καθεστηκυῖαν. Ταύτην τὴν διάθεσιν Ἱπποκράτης ἐκάλεσεν ἵππον· τὸ δὲ πάθος τοῦ στηρίζοντός ἐστι τὸν ὀφθαλμὸν μυὸς, ὃς περιείληφε τὴν βάσιν τοῦ βλεπτικοῦ ὀργάνου. Foes. Ἵππος ap. Galen. vol. 8, p. 604, F; 732, A. Sed videndum ne ἵπος (imo ἶπος. G. D.) scribi debeat. Hemst. Sic ἱποῦν pro ἰποῦν scribitur in libris.] || Ἵππος in compositione interdum signif. propriam amittit, ac tantum intendit signif. vocabuli ejus, cum quo compositum est, sicut etiam βοῦς: τὸ μέγα denotans: ut ἱπποπόρνη, Magnum scortum; κρόνιππος, Aristoph. [Nub. 1070], Admodum senex et delirus. || Quod vero ad etymon attinet, sunt qui ab ἵπταμαι et ποὺς derivatum velint, quasi Qui pedibus sit volucribus.

[Ἵππος, (ἡ,) νῆσος Ἐρυθραίας. Θεόπομπος μβ'. Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας. Ἔστι καὶ Παλαιστίνης. Τὸ ἐθνικὸν Ἵππιος καὶ Ἱππῖνος καὶ Ἱππηνὸς, Steph. Byz. De locis hujus nominis v. Berkel. ad Steph. et Tzschuck. not. crit. ad Pomp. Mel. 1, 17, p. 521.]

[Ἵππος, ὁ, Hippus, fluvius Colchidis. Strabo 11, p. 500.]

[Ἵππος, ὁ, Hippus, Eleus, olympionica. Pausan. 6, 3, 5.]

[Ἱπποσείρης, ὁ, Qui equo vinculum injicit. Anacreon ap. Heraclid. Pont. Alleg. Homer. p. 16: Δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην (ἱπποπείρην ed. Ald.) οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.]

Ἱπποσέλῖνον, τὸ, Apium hortensi multo majus quum caule, tum foliis: cui quum natura myrrhæ similis sit, σμύρνιον a quibusdam dictum est. Plin. 19, 7: Præcipue olus atrum miræ naturæ est. Hipposelinon Græci vocant, alii Smyrneum. [Conf. Galen. vol. 13, p. 230.] Sicut autem a Plin. vocatur Olus atrum, ita Pullum olus a Colum. Nicander [Th. 599] divisa voce ἵππειον σέλινον, ut ἵππειον μάραθρον dixit, ubi schol. annotat ita vocari vel ob magnitudinem, vel διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν: alio vero nomine appellari σμυρνεῖον et κόψειον, ut ab Anacreonte ἐν τῷ Περὶ ῥιζοτομικῆς. Descriptionem ejus habes ap. Theophr. H. Pl. 7, 6, [3], Diosc. 3, 78, Plin. l. c. [Schol. Nicandri Th. 945; Oribas. p. 346 Matth. Pherecrates ap. Athen. 15, p. 685, A: Γελῶν ἱπποσέλινα.]

[Ἱπποσθένης, ους, ὁ, Hipposthenes, Lacedæmonius. Pausan. 3, 13, 9; 15, 7; 5, 8, 9. || Hieronymi Syracusarum regis legatus. Polyb. 7, 4, 1.]

[Ἱπποσκοπικός, ἡ, όν. Suidas s. v. Κίμων: Ἔγραψεν ἱπποσκοπικὸν βιβλίον θαυμαστὸν, Librum de exploratione equorum.]

[Ἱπποσόα, ἡ, Equorum agitatrix. Pind. Ol. 3, 47: Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ.]

[Ἱπποσόας, ὁ, Equorum concitator s. agitator. Pind. Pyth. 2, 119: Ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι· Isthm. 5, 39: Ἱπποσόας Ἰόλαος.]

[Ἱππόσταθμος, ὁ, Equile. Anna Comn. 2, p. 54, C: Εἰς τοὺς βασιλικοὺς ἱπποστάθμους. G. Dind.]

Ἱπποστᾰσία, ἡ, sive Ἱπποστάσιον, τὸ, Equile, Stabulum equorum, Stationes equorum in stabulis, σταθμὰ, Bud. p. 470. [Ἱπποστάσιον Lysias ap. Polluc. 9, 50. Ἱπποστάσια Appian. Pun. c. 95. Ἱπποστασίων Mithrid. c. 84. G. D. Femin. Hippiatr. p. 126, 3: Ἡρεμεῖν ἐν τῇ ἱπποστασίᾳ. Ib. p. 201, 26; 221, 2 et 185, 20: Ἐν θερμῇ ἱππ. κάτεχε. Acc. p. 129, 6 et 123, 24: Ἄγουσιν εἰς τὴν ἱπποστασίαν. Neutr. ib. p. 58, 33: Ἐν ἱπποστασίῳ. Plural. Vita Bacchi jun. p. 61, 5, de stabulis equorum circensium: Τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ ἐφάρματα ἱπποστάσια. Greg. Presbyt. Vita Greg. Nazianz. p. 15, A, Sasimorum oppidum memorat, τοῦ δημοσίου δρόμου ἔχον τὰ ἱπποστάσια. Hase.]

Ἱππόστᾰσις, [εως, ἡ, Stabulum equorum, Equile. Lysias ap. Polluc. 1, 184; Polyb. 13, 8, 3. Eur. Alc. 594: Ἀελίου κνεφαίαν ἱππόστασιν· fr. Phaeth. ap. Strabon. 1, p. 33: Ἕω φαεννὰν ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.]

[Ἱπποστράτης, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 518, ubi aut Ἱππόστρατος aut Ἱπποστράτη aut Ἱπποκράτης legendum esse monet Bœckh.]

[Ἱππόστρατος, ὁ, Hippostratus, Amarynćei filius. Hesiod. ap. schol. Pind. Ol. 10, 46; Apollod. 1, 8, p. 58. || Amicus Laidis. Pausan. 2, 2, 5. || Frater Attali. Athen. 13, p. 557, D.]

Ἱπποσύνη, ἡ, Ars equestris, Virtus equestris. Hom. Il. Δ, [303]: Ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς, i. e. τῇ ἱππικῇ. [Ψ, 289: Ὅς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο· 307: Ἱπποσύνας ἐδίδαξαν παντοίας· Od. Ω, 40: Λελασμένος ἱπποσυνάων. Nonn. Dion. 37, 310: Ἱπποσύνης κυβερνητῆρα· 318: Ἱπποσύνης ... ἐπίκουρον. Jo. Cinnam. Hist. p. 71, D: Ἱπποσύνῃ δεξιώτατα χρῆσθαι ἠσκήσατο. || Equitatus. Orac. ap. Herodot. 7, 141: Ἱπποσύνην τε ... καὶ πεζὸν ἰόντα ... στρατόν.]

Ἱππόσυνος, η, ον, Equester. Eur. Or. [1392]: Ἰαλέμων Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱππόσυνα, Διὸς εὐνέτα, i. e. ἱππικὴ, schol., qui tamen ait posse referri etiam hoc ἱππόσυνα ad Ganymedem, ut sit Γανυμήδεος ἱππόσυνα, i. e. ἱππικοῦ: sed tunc esset a nominativo ἱπποσύνης.

[Ἱποτάδης, ὁ, Hippotæ filius. Hom. Od. Κ, 2: Αἴολος Ἱππ. 36: Αἰόλου μεγαλήτορος Ἱποτάδαο. Allegorice explicatur id cognomen Theol. arithm. p. 23, 1.]

[Ἱποταχτικὰ, ἵππων τάξεις μισθοφόρων, Hesych.]

[Ἱποταμάδαι, οἱ, Hippotamadæ. Steph. Byz.: Ἱππ., δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἱποταμάδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Ἱποταμαδῶν, εἰς Ἱποταμάδας, ἐν Ἱποταμάδαις. Eundem pagum haud dubie dicit Photius p. 111, 7: Ἱποδαμῇ, δῆμος Οἰνηίδος.]

Ἱππόταυρος, ὁ, [Equus et taurus. Heliodor. 10, 29: Ἱποταύρου ξυνωρίδα ζευξάμενον], i. q. ὁ ὀρρὸς et ἡ τράμις, Erotian.

[Ἱποτέκτων, ονος, ὁ, Equi (Trojani) fabricator. Lycophr. 930.]

[Ἱππότης, ητος, ἡ, Idea equi. Schol. Aristid. p. 167 ed. Fromm.: Ἀρχέτυπα ... ἀσώματά τινα ὄντα, ὥσπερ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀνθρωπότης, καὶ τοῦ ἵππου ἡ ἱππότης. Creuzer.]

Ἱππότης, ὁ, Eques. Hom. [Il. B, 336, 433, 601: Ἱππότα Νέστωρ· Ξ, 117: Ἱππότα Πηλεύς·] Od. Γ, [68]: Τοῖς δ' ἄρ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Ubi ἱππότα dicitur pro ἱππότης, Macedonum more, ut ex Eudæmone Pelusiota tradit Eust. [Ἱππόταις λαοῖς Pind. Pyth. 4, 272. Οἱ τῶν Θηβαίων ἱππόται Herodot. 9, 69. Æsch. Sept. 80: Ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας. Soph. OEd. C. 899: Λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε. Eur. Phœn. 1102: Ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις ἔταξε· Hec. 710: Θρήκιος ἱππότας.] || Interdum pro φυγὰς, sicut e glossographis tradit Eust., ut Il. B, [628]: Ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς. [Hesych.· Ἱππότα, ἱππότης, ἱππικός. Οἱ δὲ νεώτεροι (poetæ) φυγὰς, οὐκ εὖ· κάλλιον γὰρ ἐπιστήμων ἱππικῆς, ἱππικώτατος. Ἄλλοι ἱππηλάτης. Similiter ἱππεὺς et ἱππήλατος per φυγὰς explicat Hesych. Quæ inania sunt commenta grammaticorum, in loco Il. Ξ, 117, merito notata ab schol. et in universum improbata ab Apollon. in Lex. Hom.] || Nom. pr. [patris Æoli, ap. Apoll. Rh. 4, 778: Αἴολον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν], cujus patronymicum Ἱποτάδης. [|| Phylantis filius. Apollod. 2, 8, p. 236; Pausan. 2, 4, 3; 3, 13, 4.]

[Ἱππότιγρις, ιδος, ὁ vel ἡ, Hippotigris. Dio Cass. 77, 6: Τίγριν καὶ ἱππότιγριν ... φονευομένους ἐν τῷ θεάτρῳ. Est major tigris species, similis onagro, ut ait anonymus in cod. Augustano c. 10. Schneid.]

Ἱππότῑλος, ὁ, morbus equorum est, de quo ita Tiberius equarius medicus in Hippiatr. [p. 169]: Ὠνόμασάν τινες πάθος ἱππότιλον ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· τιλᾷ γὰρ, καὶ ἔκλυσις αὐτῷ περιγίνεται ἀπὸ τούτου, καὶ σκέλη αὐτοῦ συνδέδεται. VV. LL.

[Ἱππότις, ιδος, ἡ, Eques, Equestris. Nonnus Dion. 1, 172: Ἱππότις Ὥρη. Tryphiod. 670, ἠώς.]

[Ἱπποτίων, ωνος, ὁ, Hippotio, Phryx. Hom. Il. N, 792, Ξ, 514. || Tarentinus. Pausan. 5, 25, 7.]

[Ἱπποτόκος, ὁ, ἡ, Equam generans. Nonn. Dion. 47, 693: Ἱπποτόκοιο Μεδούσης.]

[Ἱπποτοξεία, ἡ, Sagittarum emissio ex equo. Tzetz. Hist. 6, 966: Τοὺς μαθητὰς ἐδίδασκε ... ἱπποτοξείαν. Ib. 998.]

Ἱπποτοξότης, ὁ, Sagittarius equester, Qui ex equo sagittas emittit. [Herodot. 9, 49. Aristoph. Av. 1179: Ἱέρακας ἱπποτοξότας. Thucyd. 2, 96.] Philo V. M. 1: Ἀκοντιστάς τε καὶ σφενδονήτας καὶ ἱπποτοξότας, Hippotoxotas, ut Hirtius vocat. [Anna Comn. p. 367, B.]

Ἱπποτραγέλαφος, ὁ, Bellua, quæ partim equus, partim hircus, partim cervus est, Athen.

[Ἱπποτροφεῖον, τὸ, Locus alendis equis, Stabulum equorum. Strabo 5, p. 212: Τὸ ἱππ. συνεστήσατο τῶν ἀθλητῶν ἵππων. Male ἱπποτρόφιον ib. 16, p. 752, et ap. schol. Pind. Nem. 1, 1.]

Ἱπποτροφέω, Equos nutrio, alo. Diosc. 4, 15: Οἱ δὲ περὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν Θρᾷκες, τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον, σιτοποιοῦνται· Plin., Thraces, qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo vivunt. Athen. 12, [p. 534, B], de Alcibiade, qui se omnium gentium moribus accommodabat: Ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν, τῶν Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος. [Ἱπποτροφεῖν in Λακωνικῇ κατάρᾳ ap. schol. Aristoph. Nub. 12. Valck.] || Ἱπποτροφεῖν dicebantur etiam Qui curules equos alebant, in sacris certaminibus vincere cupiebant, Bud. p. 821. [Ἱπποτετρόφηκα, Lycurg. p. 167, 31.]

Ἱπποτροφία, ἡ, Equorum nutritio. Ap. Plut. [Mor. p. 49, C] Simonides dicit: Τὴν ἱπποτροφίαν οὐ λακύθῳ ὀπαδεῖν ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Thuc. 6, [12]: Ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱππ. Athen. 14, [p. 624, E]: Ὁμολογεῖ δὲ ταῦτα ταῖς ἱππ. αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις, de Æolensibus, quorum ἦθος dicit habere aliquid γαῦρον, ὀγκῶδες, ὑπόχαυνον. [Pind. Isthm. 2, 53: Ἱπποτροφίας νομίζων. Plato Lys. p. 205, C: Πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας. Xenoph. OEcon. 2, 6. Strabo 5, p. 212: Τὴν περὶ τὰς ἱπποτροφίας ἐπιμέλειαν. Polyb. 10, 27, 2: Τὰ βασιλικὰ συστήματα τῶν ἱπποτροφιῶν.]

[Ἱπποτροφικὸς, ἡ, όν. Ἱπποτροφικὴ, ἡ, Ars equos alendi, Clem. Alex. p. 338.]

[Ἱπποτρόφιον. V. Ἱπποτροφεῖον.]

Ἱπποτρόφος, ὁ, ἡ, Equorum nutritor, ut Stat., Virg. [Hesiod. Op. 605: Θρήϊκης ἱπποτρόφου. Pind. Nem. 10, 77: Ἱππ. ἄστυ.] Lucian. [Patriæ enc. c. 10], ἱππ. γῆ, Equorum altrix, ferax. || Qui curules equos alebat. Dem. [p. 331, 18]: Μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος. [Pind. Isthm. 4, 23. Plut. V. Themist. c. 5: Φιλίδης ὁ ἱππ. αἰτηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πῶλον οὐκ ἔδωκε. Pausan. 6, 2, 1: Τῶν ἐκ Σπάρτης ἱπποτρόφων.]

Ἱπποτυφία, ἡ, Equina superbia, Equinus veluti fastus, Fastus equestris, qualis est eorum, qui se equis jactitant. Diog. L. Platone [3, 39]: Ἐφ' ἵππου καθίσας εὐθέως κατέβη, φήσας εὐλαβεῖσθαι μὴ ἱπποτυφίᾳ λη-

φθῇ, Ne equestri fastu corriperetur, aut etiam equino fastu; superbum enim animal equus. Unde Antisthenes quum vidisset equum φρυαχτὴν in quadam pompa, Platonem veluti τετυφωμένον taxans, ait: Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Lucian. [De hist. conscr. c. 45]: Μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ καὶ σωφρονητέον (περὶ τὴν λέξιν), εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις, πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται.

[Ἵππου κρήνη, ἡ, Equi fons (Fons quem Pegasus in Helicone ictu ungulæ elicuit). Hesiod. Theog. 6; Strabo 8, p. 379; 9, p. 410; Pausan. 2, 31, 8; 9, 31, 3. In libris non raro conjunctim scribitur Ἱπποκρήνη. *Hippocrene*, *Hippocrenæus*, *Hippocrenis* apud scriptores Latinos.]

[Ἵππου κώμη, ἡ, Λυκίας κώμη, διὰ τὸ ὁδοιπόρων τινῶν ἐκεῖ ἵππον ἀποθανεῖν. Οἱ οἰκοῦντες Ἱπποκωμῆται (sic cod. Vratisl.: vulgo Ἱπποκωμίται), Steph. Byz.]

[Ἵππου μνῆμα, τὸ, Equi monumentum, nomen loci prope Spartam. Pausan. 3, 20, 9.]

[Ἱππούραιον, τό. Arat. 438: Ἱππούραια δ' ὑπὸ σφίσι χηλαὶ ἔχουσι, Posteriores partes equinas habent.]

[Ἱππουρεύς. V. Ἵππουρος.]

[Ἱππούριος, Hippurius, fontis, ut videtur, nomen in finibus Blaudensium Lydiæ vel Phrygiæ. Eckhel Doctr. num. vet. part. 1, vol. 3, p. 95. Hase.]

Ἵππουρις, [ιδος et εως, ἡ,] Setis equinis comans, i. fere q. ἱππόκομος: ἱππ. τρυφάλεια, sicut ἱππόκομος τρυφάλεια supra. Hom. Il. Γ, [336]: Κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν ἵππουριν, Cristam habentem e cauda equina. [Z, 495: Κόρυθα ... ἵππουριν· Τ, 382: Ἵππουρις· τρυφάλεια. || Cauda equina. Ælian. N. A. 16, 21: Ζῷα ... τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος ἵππουριν. || Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 44, 22: Ἱππ. ἡ τῶν σατύρων οὐρά.] || Cauda equina, herbæ nomen [Hesych.], de qua Diosc. 4, 48: Αὔξεται δὲ εἰς ὕψος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα στελέχη, καὶ κατακρημνᾶται περιχεχυμένη κόμαις πολλαῖς μελαίναις καθάπερ ἵππου οὐρά. [Oribas. p. 350 Matth.: Ἱππούρεως ῥίζα. Galen. vol. 13, p. 179; Geopon. 2, 6.] Plin. 27, 13, Equisetum vocat, dicens esse pilum terræ, equinæ setæ similem. Ibidem, Alii, inquit, ἵππουριν, alii ἔφεδρον, alii ἀνάβασιν vocant, traduntque juxta arbores nasci, et scandentem eas dependere comis junceis multis nigris, ut est equorum cauda. Alibi Equiselim vocat idem Plin. [|| Apud Hippocr. p. 1240, C, Περὶ ἕξ ἕτεα ἵππουρίν τε καὶ βουβῶνα, videtur indicare diuturnam quandam in inguina et partes genitales fluxionem, aut imbecillitatem ex perpetua in equo insessione aut discursatione, earumque partium agitatione, vel etiam illarum partium attritum, aut alium quendam id genus affectum, quod ἵππος Hesychio τὸ μόριον, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς, i. e. Tam pudendum virile quam muliebre significet. Foes. Lectio vitii suspecta. Cornarius περὶ ἓξ ἕτεα ἱππασίης β. Weigel. V. Ἵππουρος.]

[Ἱππουρὶς, ίδος, ἡ, Hippuris, insula prope Theram sita. Apoll. Rh. 4, 1712: Ἱππουρίδος ἀντία νήσου. Ex Timosthene et Pythæneto memorat schol.]

[Ἱππουρίσκος, νῆσος Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἱππουρίσκιος, Steph. Byz. Holstenio eadem esse videtur quæ Ἱππουρίς.]

Ἵππουρος, ὁ, ἡ, Caudam equinam habens. [|| Insectum quoddam, ap. Ælian. N. A. 15, 1.] || Ἵππουρος, s. Ἱππουρεὺς, piscis nomen, Hippurus Plinio [9, 16; 32, 11.] Athen. 7, [p. 304, C] ex Dorione tradit vocari etiam κορύφαιναν: at ἱππουρέα ab Icesio. Quoniam autem crebro exiliat, ἀρνευτὴν appellari a Numenio: Ἡὲ μέγαν συνόδοντα ἢ ἀρνευτὴν ἵππουρον. Plin. in locustarum genere eum ponere videtur. [Ἵππουρος Aristot. H. A. 5, 10; 8, 15, Oppian. Hal. 1, 184, Xenocr. § 7; ἔπουρος, Hesych. G. D. || I. q. ἵππουρις, si mendo carent exemplaria Hippiatr. p. 94, 30: Σύμφυτον, ὃ καλοῦσιν ἵππουρον. Hase.]

[Ἱππoφάγοι, οἱ, Hippophagi, gens Scythica, quæ carne equina vescitur. Ptolem. 5, 9.]

Ἱπποφαὲς, sive Ἱππαφανὲς, sive Ἱπποφυὲς, τὸ, Frutex, quo utuntur fullones in concinnandis vestibus. De quo Diosc. 4, 162, Orib. Collect. 11. [Oribas. p. 356 Matth.] Sunt qui Lappaginem et Lappulam interpr. quod aliis non placet. Plin. [22, 12], Hippophaes et Hippophyes nominat, eamque herbam, sicut et Hippopen, scribit debere accommodatam esse naturæ equorum, neque ex alia causa nomen accepisse. Ap. Theophr. H. Pl. 6, 5, [1] scribitur ἱππόφυον. Dicitur idem et Ἱππόφεως, Galen. Lex. Hipp., addens, aliter vocari κνάφον, στύβον. Sic scribitur etiam ap. Theophr. l. c. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 6: Φύεται δὲ καὶ (in Arcadia) τὸ τιθύμαλλον, ἐξ οὗ τὸ ἱπποφανές. Ita editum erat ex Aldi codice: sed Medicei et Urbinas habent ἱπποφαές. Hippocratis locos indicavit Foesius, p. 539, 18, ubi est ἱπποφαέως ὀπῷ, in Aldina ἱπποθέῳ· 549, 27, τοῦ ἱπποφαέως sine ὀπός· contra 544, 21, ἱπποφαέως τοὺς ὀπούς, ubi e cod. ms. ἱππόφεω τὸν ὀπὸν cum Lindenio dedit Mackius p. 352. Ἱπποφαέως ὀπὸν 547, 5 et 47; 555, 31, ubi Mackii codex τῷ τοῦ ἱππυφέω ὀπῷ habet p. 375: at p. 556, 28, ubi est τοῦ ἱπποφαέως ὀποῦ, codex idem p. 377 sine ὀποῦ habet ἱππόφεω· 558, 2, sine ὀπὸς, ut 561, 2, ἱππόφεως est; 559, 32: Καθαίρειν τὴν κοιλίαν, κάτω μὲν τῷ ἱπποφέῳ. Galeni Gloss. ἱπποφαέως (alia exempll. ἱππόφεως habent) interpretatur κνάφον et στύβον, ubi facile στοιβὴν agnoscis. Idem alibi στοίβης καρπὸν interpretatur τὸ ἱππόφεως σπέρμα. Vides igitur scripturam inter ἱπποφαὲς et ἱππόφεως variare præcipue propter genitivum ἱπποφαέως et ἱππόφεω. Apparet etiam Galenum cum aliis interpretibus ἱππόφεων vel ἱπποφαὲς non distinxisse a στοίβῃ, quam Theophr. 6, 1, 3, ab aliis φέων ait fuisse vocatam. Dioscorides hoc ipsum ἱπποφαὲς 4, 162 describit: quod Hypophaes rhamnoides interpretatus Sprengelius Euphorbiam spinosam comparavit. Inter notha Dioscoridis synonymum reperitur ἱπποφυὲς et ἱπποφανές: et ἱππόφαιστον suum Diosc. 4, 163, ab aliis ἱπποφαὲς vocari refert. In Theophrasti loco lacunoso et vitioso licet suspicari ἱπποφαὲς fuisse scriptum vel ubi nunc τιθύμαλλον legitur, vel post τιθύμαλλον aliud nomen vel vocabulum medicinæ, quæ parabatur e tithymallo, excidisse. Satis enim constat ἱπποφαὲς plantam intelligi, cujus ὀπὸς in usu fuit. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 534, 535. Galen. vol. 2, p. 42, 8: Ἱπποφαὲς οὐχ ἕλκειν ἐκ τοῦ σώματος, ἀλλὰ ποιεῖν τὸ φλέγμα φησίν (Asclepiades). V. Salmas. ad Solin. p. 396, D, et 1290, A. Hase. Conf. Φέως.]

Ἱππόφαιστον, τὸ, Hippophæstum, Plin. [27, 10, 66.] Quidam Hippophaes appellant, Diosc. 4, 163. Spinæ fulloniæ genus, ut Idem vult: Plin. autem in ipsa spina fullonia nasci auctor est. [Rufus p. 26 et 40 ed. Matth.: Ἱπποφαὲς καὶ ἱππόφαιστον.] Ap. Paul. Ægin. scribitur ὑπόφαιστον.

[Ἱπποφανές. Ἱππόφεως. V. Ἱπποφαές.]

[Ἱππόφλομος, ἡ, Hippophlomus, Verbascum majus. Plin. H. N. 25, 13.]

Ἱπποφοβὰς, άδος, ἡ, q. d. Equis terrorem s. metum incutiens, herbæ nomen Democrito, ap. Plin., quæ alio nomine Achæmenidon; 24, 17: Eandem, inquit, Hippophobada appellat, quoniam equæ præcipue caveant eam.

[Ἱπποφόρας, ὁ, Hippophoras, amniculus s. fons propter Apolloniam ad Mæandrum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 332, n. 171. Hase.]

[Ἱπποφορβὰς, άδος, ἡ, Quæ equos pascit. Schol. Lucian. Adv. indoct. c. 5.]

[Ἱπποφορβεῖον. V. Ἱπποφόρβιον.]

Ἱπποφορβεὺς, εως, ὁ, i. q. ἱπποφορβὸς, Pollux [7, 185].

[Ἱπποφορβέω, Equos pasco. Schol. Hom. Il. P, 448. Wakef.]

[Ἱπποφορβία, ἡ, Equorum pastio. Plato Polit. p. 299, D. Pollux 7, 185, 210.]

[Ἱππoφόρβιον, τό.] Ἱππoφόρβια, τὰ, Greges equorum, Equariæ, ut Varro; Equitium, ut Tacit. et Ulp. [Herodot. 4, 110: Ἐντυχοῦσαι πρώτῳ ἱπποφορβίῳ.] Xen. Hell. 4, [6, 6]: Ἔλαβε παμπληθῆ καὶ βουκόλια καὶ ἱπποφόρβια καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. || At Ἱπποφόρβιον, τὸ, Locus pascendis equis, ut schol. [Homeri Il. B, 474] vult. [Eur. El. 623: Ἱπποφορβίων ἔπι. Aristot. H. A. 6, 22: Οἱ ἰδίᾳ τρεφόμενοι (ἵπποι) τῶν ἐν τοῖς ἱπποφορβίοις. Et inferius: Ἐν Ὀποῦντι ἐν ἱπποφορβίῳ. Plut. V. Eumen. c. 8: Τοῖς βασιλικοῖς ἱπποφορβίοις. « Philo vol. 2, p. 307, 38: Κἂν τοῖς ἱπποφορ-

βίοις καὶ ἱπποστάσεσιν.» Hase. Per diphthongum scriptum in Vita Stephani in Anal. Bened. p. 506. Hesych. : Ἱππ., καπίστριον (hac signif. dicitur φορβειὰ s. φορβιά)· ἢ ἀγέλη ἵππων.] A

Ἱπποφορβός, ὁ, Equorum pastor, Pastor equarius. [Plato Polit. p. 261, D; Aristot. H. A. 6, 22; Pollux 1, 181. Per ἱπποτρόφος exp. Hesych.] || At ἱπποφορβὸς αὐλός, Tibia qua pastores equarii utebantur, Pollux 4, c. 1 [§ 74] : scribitur vero ap. eum ἱπποφόρβος, cum accentu in penult. [|| Ἱπποφορβός, ἡ. Γῆ ἱππ., Equis pascendis apta, Dionys. A. R, 1, 37. De accentu Arcad. p. 46, 12; 88, 3.]

Ἱπποφορεύς, έως, ὁ, Gradarius, VV. LL.

[Ἱπποφυές, Ἱππόφυον. V. Ἱποφαές.]

[Ἱποχαίτης, ὁ, Ex juba equina factus. Hesych. : Ἱπποχαίτην, ἐξ ἱππείων τριχῶν.]

Ἱπποχάρμης, ὁ, Gaudens equis, Pugnans equo, Equo in pugna utens. Idem et ἱππιοχάρμης. [Pind. Ol. 1, 36 : Ἱπποχάρμαν βασιλῆα.]

[Ἱππάω.] Ἱππόομαι, Equus fio, sum. Plut. [Mor. p. 1120, D; 1121, A] : Ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι, καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι. [De forma activa hujus verbi fortasse intelligendum quod Suidas s. Ἵππων annotavit : Ἱππῶν δὲ περισπωμένως.] B

[Ἵππυλλος, ὁ, Hippyllus, n. pr. Aristoph. Vesp. 1301 : Καίτοι παρῆν Ἵππυλλος, Ἀντιφῶν, Λύκων· ubi alii libri ἵππυλος, cod. Ven. ἴσπυλος.]

[Ἵππυς, υος, ὁ, Hippys, Rheginus, historiarum scriptor, de quo v. Suidam, apud quem male Ἵπυς scribitur, et scriptores ab Clintono indicatos Fast. Hell. vol. 2, p. 371.]

[Ἱππὼ, οῦς, ἡ, Hippo, Oceani filia. Hesiod. Th. 351. || Amazon. Callim. H. Dian. 239. || Scedasi filia. Pausan. 9, 13, 5.]

Ἱππώδης, ὁ, ἡ, Equinus, Equo similis, Xen. De re eq. [1, 11] : Καὶ μὴν κορυφὴ μὲν μείζων, ὥτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει. [Οὐχ ἱππῶδες βλέμμα Pollux 1, 192. Ἱππωδέστερον βλέμμα ib. G. D. Hippiatr. p. 54, 10, de asino : Τὴν κεφαλὴν μεγάλην ἔχοντα, καὶ μὴ ἱππώδη. Hase.]

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, Equile, Stabulum equorum, i. q. ἱππόστασις supra. [Pollux 1, 182] Xen. De re eq. [4, 1] : Ἀγαθὸν δὲ οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα· paulo ante generali voc. appellat σταθμόν. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 29, 32. Idem in Ecl. p. 166 ed. Lob. probat ἱππὼν, improbat ἱππεών. Moschio ap. Athen. 5, p. 207, F : Ἱππῶνες ἦσαν ἑκατέρου τῶν τοίχων δέκα.] || At Ἵππων, ωνος, ὁ, nomen proprium [philosophi Melii, de quo v. Ælian. V. H. 2, 31, Eustath. p. 1224, 54, Aristot. De anima 1, 2].

[Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, Hippo, duæ ejusdem nominis urbes Africæ (Ἱππῶνες δύο ap. Strabon. 17, p. 832), quarum altera Ἱππὼν διάρρυτος, altera Ἱππὼν βασιλικὸς appellata est : v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. 1, 7, 1 in notis crit. et exeget. Ἱππῶνα βασιλικὸν scriptores Latini *Hipponem regium* vocant, quod posterior ætas in Ἱππονερέγιον corrupit, ut ap. Procopium legitur Hist. p. 184, D; 185, A; 244, C; 245.]

[Ἱππωνάκτειος, ὁ, ἡ, Hipponacteus. Hephæst. p. 56 : Δίμετρον Ἱππωνάκτειον. Scholl. Aristoph. Nub. 1032, Ran. 936, Pl. 253, Lycophr. 579.]

[Ἱππῶναξ, κτος, ὁ, Hipponax, Ephesius, iamborum scriptor : de cujus vita et scriptis v. Welckerus ad fragmenta ejus p. 1 et seqq. In codd. plerumque vitioso accentu (quem agnoscere videtur Herodian. Περὶ διχρόνων in Crameri An. vol. 3, p. 284) scribitur Ἱππώναξ, ut alia hujusmodi nomina, velut Ἑρμώναξ. Recte Ἱπποάναξ Ἱππῶναξ Theognost. Can. p. 86, 31.]

[Ἱππωνεία, ἡ.] Ἱππωνία, ἡ, Equorum emptio. Xen. [Hipparch. 1, 12] : Ἀποστρέψεις μὲν τοὺς παῖδας τῶν πολυτελῶν γε καὶ μανικῶν ἱππωνιῶν. [Recte HSt. in ed. Xenoph. ἱππωνειῶν restituit. Ἐν ἱππωνείᾳ De re eq. 1, 1; 3, 1. Ἱππωνία ap. Polluc. 1, 182.]

Ἱππωνέω, Equos emo. Xen. [Hipparch. 1, 14] : Καὶ ἱππωνεῖν σωφρονέστερον. Et [De re eq. 11, 13] : Ἦν μέντοι τις καλῶς ἱππωνήσῃ, τρέφῃ δὲ ὡς πόνους δύνασθαι ὑποφέρειν. [Pollux 1, 182.]

Ἱππώνης, ὁ, Equorum emptor, Qui equariam mercaturam exercet.

[Ἱππωνία. V. Ἱππωνεία.]

[Ἱππώνιον, τὸ, Hipponium, oppidum Bruttiorum, a Locris conditum, de quo v. Strabo 6, p. 256. Steph. Byz. : Ἱππ., πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωος... Τὸ ἐθνικὸν Ἱππωνιάτης. (Ἱππωνιᾶται ap. Diodor. 15, 24. Ἱππωνιάτης κόλπος ap. Strabon. 6, p. 255, 261.) Τοῦτο δὲ τὸ ἐθνικὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἱππωνία. Ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἱππώνιον ἔδει Ἱππώνιος ἢ Ἱππωνιεύς. Ἱππωνίου πρηῶνος Lycophr. 1069.]

[Ἱππώνιος, ία, ιον, Hipponius, adjectiv. ab Ἵππων, n. pr. Lynceus ap. Athen. 14, p. 654, A : Τῷ... Νικοστρατείῳ τὸν Ἱππώνιον (ἱππώνειον superscriptum in epitome) ἀντεκτρέφουσι βότρυν.]

[Ἵπτωτος, ὁ, Herculis filius, ap. Apollod. 2, 7, p. 227. Nomen manifeste vitiosum, quod editores in Ἱππόθοος vel Ἱππότης mutant.]

[Ἵπταμαι. Ἵπτημι. V. Πέτομαι.]

Ἵπτω, sive Ἵππω [forma grammaticis ficta propter etymologiam : vid. Etym. M. p. 481, 2], Noceo, Damnum infero, Lædo, βλάπτω. [Hesych. : Ἴψαι, φθεῖραι, βλάψαι. Ἴψας, ὠδύνησας, καὶ τὰ ὅμοια. Ἴψας, ἔβλαψας.] Passiva quoque [immo media] vox ejusdem est signif. [Hesych. : Ἴψαντο, ἔβλαψαν, ἐμίσησαν. Ἴψαο, κατέβλαψας, ἔφθειρας. Ἴψεται, βλάψει, κακώσει, ἐνοχλήσει, καὶ τὰ ὅμοια. Ἰψόμενον, φθίνοντα.] Hom. Il. B, [193] de mente Atridæ : Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν· A, [454] in precatione Chrysæ ad Apollinem : Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, i. e. ἔβλαψας. [Eadem verba Il. Π, 237. Theocr. 30, 19 : Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω.] Sunt autem qui ab ἰψ derivent : alii contra nomen illud ab hoc verbo deducunt. [V. Etym. M. p. 481, 2, Eustath. p. 16, 43. Idem aliique gramm. hoc verbum cum ἰάπτω et ἱπόω confundunt. Strabo 8, p. 370 : Τὸ γὰρ προϊάψαι καὶ ἰάψαι καὶ τὸ ἴψασθαι φθοράν τινα καὶ βλάβην σημαίνει.] || Δίψαι Hesychio βλάψαι : forsan a themate δίπτω idem significante quod ἵπτω. [Corruptum, ut videtur, ex δ' ἴψαι.] Affert Idem et δίψιον pro βλαπτικόν. [De quo v. s. Δίψιος et Πολυδίψιος.] || Κίψει Hesychio est κακοποιεῖ, quod et ἵπτει. [Hoc quoque valde suspectum. C || De forma Ἴμπτω v. s. Ἴμψιος.]

[Ἱπύα. V. Σιπύα.]

Ἱπύω, Sono, Clamo, VV. LL. perperam pro ἠπύω.

[Ἵπφαρμος, ἀρχή τις, Hesych. Ἱπταρμόστης comparat Albert. Forma, ut videtur, Laconica.]

[Ἴπω. V. Ἵπτω.]

[Ἴπωσις, εως, ἡ, Compressio. Hippocr. p. 814, B, ubi ἵππωσις legitur. Foes. Εἴπωσις, ἡ σφίγξις, Pressus, Gl. ī]

[Εἰπωτήριον ληνοῦ, Prelum, Gl. Id est ἰπωτήριον.]

[Ἴρ apud Etymol. M. p. 107, 28, i. q. εἶρ, quod v.]

[Ἰρὰ vel Ἰρὰ, ἡ, mons oppidumque Messeniæ. V. Εἶρα. || Steph. Byz. s. Ἰρά : Ἔστι καὶ πόλις Μαλιέων ἀπὸ Ἴρου. Ἔστι καὶ πόλις Λέσβου. Καὶ ἡ παρ' Ὁμήρου (Il. I, 150 et 292)· «Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν» (ποιήεσσαν. Rectius alii Ἴρην scribunt). Τὸ ἐθνικὸν Ἰριεὺς τῶν Μαλιέων.]

[Ἴρα, ἡ. HSt. post verba s. Ἶρος posita :] Ab eodem vero εἴρω sunt qui deducant etiam Ἴρα, Concio, i. e. Locus ubi conciones fiunt, Forum. Hom. Il. Σ, [531] : Ἰράων προπάροιθε καθήμενοι. Pro quo Εἶρα quoque scribi annotat Eust. : quod non solum ἀγορὰν, sed etiam μαντείαν significare tradit. Sunt tamen qui etiam scribant ἱραὶ ab ἱρὸς, accipiendo substantive, quoniam sc. ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ἱερός ἐστι. [V. Εἴρη.] || Ἰρῶν Hesych. affert etiam pro εὐχῶν.

[Ἰράνα. V. Εἰρήνη.]

[Ἴρανες. V. Εἴρην.]

[Ἰράνθεμον, τὸ, Hippiatr. p. 165, 166, vitiose pro ἠράνθεμον, quod v. G. Dind.]

[Ἰράομαι. V. Ἱεράομαι.]

[Ἴρασα, τὰ, Irasa, regio Libyæ. Steph. Byz. : Ἴρασα (scr. Ἴρασα), τόπος Λιβύης, εἰς ὃν μετήγαγον Βάττον οἱ Λίβυες, ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ (c. 158). Τὸ ἐθνικὸν Ἰρασεὺς (scr. Ἰρ.), ὡς Μύλασα Μυλασεύς. Ἴρασα πρὸς πόλιν Pind. Pyth. 9, 185, ex emendatione Heynii : nam libri Ἴρασσαν. Duplici σ etiam in l. Pherecydis ap. schol. : Ἀνταῖος Ἰρασσεὺς ἦν ἀπὸ Ἰράσσων. Nam sic vitiosum accentum Ἰρασσῶν correxit Bœckhius.]

[Ἴρβος, ὁ, Irbus, Amphisthenis filius. Pausan. 3, 16, 9.]

[Ἰρείη. V. Ἱερεύς.]

[Ἰρεῖον. V. Ἱερεῖον.]

Ἴρες [scr. Ἶρες], Hesychio λόγοι. [Conf. Εἴρη.]

[Ἰρεύς. Ἰρεύω. V. Ἱερ—.]

[Ἰρέω. V. Εἴρω vol. 3, p. 283, B.]

Ἴρη, Ion. pro ἴρα, h. e. ἐρώτησις, Interrogatio, Hesych. [V. Εἴρη.]

[Ἴρη, urbs. V. Ἰρά.]

[Ἰρηίη. V. Ἱερεύς.]

[Ἰρήιον. V. Ἱερεῖον.]

[Ἴρην. V. Εἴρην.]

[Ἴρηξ. V. Ἱέραξ.]

Ἰρήτειρα, ἡ, Sacerdos, Antistita: ἱέρεια, θύτις, Hesych. Quod videtur esse ab ἱεράομαι, Ionice pro ἱεράτειρα, ut ἰητὴρ pro ἰατήρ. Nisi forte mendose scriptum sit pro ἀρήτειρα: nam ἀρητῆρα dicit Hom. τὸν ἱερέα, quam signif. et Aristot. in Poet. tradit.

Ἴριγγες, ex Hippocr. affertur pro Arteriæ.

[Ἰριεύς. V. Ἰρά.]

[Ἰρικὰν (?), ἵππος οἰνωπὸς χρώματι, Hesych.]

[Ἰρίνεος, έα, εον, Ex iride factus, Irinus. Nicand. Al. 203: Ἰρινέου θύεος. Ἰρινέοιο ib. 241.]

[Ἰρίνες. V. Εἴρη.]

[Ἰρινόμικτος, ὁ, ἡ.] Ἰρονομίκτοις σμήγμασι, ap. Athen. 9, [p. 490, C, e Philoxeno], Smegmatibus irino oleo s. unguento mixtis, aut etiam irina radice: odorata enim est et medicata.

[Ἴρινος, η, ον. V. Ἶρις.]

[Ἰριοειδὴς scriptura vitiosa ap. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 19, ubi recte codd. quidam ἠεροειδής.]

[Ἴριον. V. Ἔριον.]

[Ἶρις, ιδος, ἡ. HSt. post verba sub Εἴρω (vol. 3, p. 283, D) posita *dictum putetur*, sic pergit:] Et addit Eustath. [p. 391, 27; 1117, 48; 1937, 5] huic [a verbo εἴρω, Narro, Memoro] Ἶρις deductum esse, sicut et Ἶρος. Est vero ἶρις, Arcus cœlestis. [Aristot. Meteor. 3, 2 et 4; Theophr. C. Pl. 6, 17, 7, Περὶ σημείων 1, 13; Galen. vol. 2, p. 41; Eustath. p. 827, 63.] Sed ab Hom. fingitur Dea, Thaumantis et Electræ filia, teste Hesiodo [Th. 266: Ἣ δ' ὠκείαν τέκεν Ἶριν], quæ a diis nuntia mitti solet, utpote ποδήνεμος et ὠκέα. [Il. B, 786: Ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις· Θ, 398: Ζεὺς Ἶριν ὤτρυνε χρυσόπτερον· 399: Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα· Ο, 144: Ἶριν θ' ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. Eadem preces hominum nuntiat diis Il. Ω, 198. Τὴν θεῶν λάτριν Ἶριν Eur. Herc. F. 824. Ib. 872. Aristoph. Av. 1204: Ἶρις ταχεῖα· et plural. 1222: Δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων ἀπέθανες.] Hinc etiam Fama ita vocatur. [V. Eustath. p. 391, 29; 1136, 26.] Sed et alia hanc appellationem sibi vindicarunt. Est enim et Placentæ genus, Avis quædam, necnon Herba quædam aromatica. E qua Ἶρινον μύρον Diosc. [Seqq. ex Indice.] Ἶρις dicitur etiam Circulus ille in oculo qui circa pupillam est, inter eam et album oculi medius: nomine indito ab arcus cœlestis similitudine: ambæ enim hæ ἶριδες sunt versicolores. [V. Galen. vol. 2, p. 369; 4, p. 532.] Alio nom. στέφανος et στεφάνη dicitur, teste Gorr. [Στεφάνη ap. Galen. vol. 10, p. 343. Ἶριν ἔνωχρον Hesych. s. Διαστύραχοι.] Multas signiff. huic voc. tribuit Etym. [M. p. 475, 34-44. Similiterque ap. Hesych.] Nec enim solum esse dicit τὴν ἄγγελον τῶν θεῶν, et τὴν φήμην, sed etiam τὴν φιλοσοφίαν et ἔριν: significat et ποπάνου τι εἶδος, et τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν περὶ τὴν πόρην κύκλον, et τῶν λίθων τοὺς κρυσταλλώδεις: item ἀρωματικὴν πόαν: de qua Theophr. H. Pl. 1, et 6, 7; 7, 12 [aliisque ll. quos v. ap. Schneider.], Diosc. 1, 1. [Accentu ab Ἶρις distinguit Eustath. p. 391, 33: Ἰστέον δὲ ὡς Ἶρις μὲν ἡ κατὰ μῦθον καὶ ἡ περὶ τὰ ἔνυδρα νέφη βαρυτονεῖται, ἰρὶς δὲ μυρεψικὸν εἶδος κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὀξύνεται πρὸς διαστολήν. Ἴριδα Nicand. Al. 406, ubi schol.: Ὀξυτόνως ἰρὶς ὥσπερ βολίς· ἢ ὡς Κύπριδα. Properispomenon manifeste est ap. Alex. Trall. qui genit. ἴρεως utatur p. 225, 329, 508, 518, semel ἴριδος in excerpto quodam ex Galeno p. 505: quos ll. indicavit Struvius. Ἴρεως Ἰλλυρικῆς Geopon. 6, 8, 1, et aliquoties ap. Theophan. Nonn. Ἰριδιφύλλῳ Oribas. p. 312, ubi ἴριδος φύλλῳ corrigit Matth.] Ex eaque est ἴρινον μύρον s. ἴρινον ἔλαιον ap. eund. Diosc. 1, 67 [et Theophr. H. Pl. 9, 9, 2, Athen. 5, p. 195, D, ex Polybio, et 5, p. 689, E, Theophan. Nonn. vol. 1, p. 90, schol. Hom. Od. B, 339]: cujus Plin. quoque meminit, vocans ipsum et Unguentum irinum, et Oleum irinum. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diversi coloris specie, sicut arcus cœlestis, teste eod. Plin. 21, 7. Idem 37, 9, Iridis gemmæ meminit: Proximum, inquiens, cerauniæ nomen apud eos habet quæ appellatur ex argumento iris: nam sub tecto percussa sole, species et colores arcus cœlestis in proximos parietes ejaculatur, subinde mutans, magnaque varietate admirationem sui augens: sexangulum esse ut crystallum constat. || Dicitur et Avis species esse iridis nomine. Ap. Apollon. [2, 963] est et Fluvii nom. Inde enim Etym. affert, Ποταμὸν ἀγχίῤῥοον Ἶριν. [Et ap. Xenoph. Anab. 5, 6, 9.] Dicitur porro in gen. et ἴριδος, et ἴριος s. ἴρεως: ap. Hom. vero reperio etiam ἴρισσιν, Il. Λ, [27]: Ἴρισσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων· pro quo ἴρισσιν ap. Hesych. scriptum ἴρεσσιν.

[Ἰριώδης, ὁ, ἡ, Iridi (arcui cœlesti) similis, Iridis colorem habens. Aristot. Meteor. 3, 4 med.: Τὸ δὲ τοῦ λύχνου φῶς οὐ λευκὸν, ἀλλὰ πορφυροῦν φαίνεται κύκλῳ καὶ ἰριῶδες. ῑ]

[Ἰρίων, ωνος, ὁ, Irion, n. pr. ap. Galen. vol. 13, p. 819.]

Ἱρμὸς, ὁ, Hesychio ἀκολουθία, Series. [V. Εἱρμός.]

[Ἱρμοφόρος. V. Εἱρμοφόρος.]

[Ἱρμοφύλαξ. V. Εἱργμοφύλαξ.]

[Ἰρόβαστος, ὁ, Irobastus, Ægyptius. Polyb. 23, 16, 4.]

[Ἰροδρόμος. Ἱρολογέω. Ἱρολογία. Ἱρόν. Ἱρός. V. Ἱερ—.]

[Ἱρόθεος. V. Βιρόθεος in Suppl.]

[Ἱρουργία. V. Ἱρουργία.]

[Ἱρός. V. Ἱερός.]

Ἶρος, ὁ, nom. proprium cujusdam mendici ap. Hom., ab εἴρω, quasi ἀπαγγελεύς. [Od. Σ, 1-6: Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος· ὃς κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκ' Ἰθάκης ... Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· ... Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιὼν, ὅτε πού τις ἀνώγοι· 72: Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει· 239, 333.] Appellative vero pro Quovis etiam mendico generaliter usurpatur. Lege Eustath. [p. 719, 61; 1834, 24, et Etym. M. p. 475, 32, ubi additur: Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἶρος ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ἦν Ἶρος λεγόμενος. Liban. vol. 1, p. 568, 21: Ὁ γὰρ ἥκων Ἶρος ἐν βραχεῖ χρόνῳ Καλλίας. Irus, Actoris filius, Eurytionis pater, ap. Apoll. Rh. 1, 72. || Oppidum Thessaliæ. Lycophr. 905: Ποθοῦντες ... Ἶρόν τε καὶ Τρηχῖνα.]

[Ἱροσόλυμα. Ἱρουργία. Ἱροφάντης. Ἱρόχθων. V. Ἱερ—.]

[Ἰρύω pro εἰρύω ap. Hesych. s. v. Ἰρύσειν.]

Ἰρωνεία, Hesych. ὑπόκρισις: quæ et εἰρωνεία. [Quod v.]

[Ἱρῶς. Ἱρωστί. Ἱρωσύνη. V. Ἱερ—.]

Ἶς, ἰνὸς, ἡ, Fibra. Sunt autem fibræ fila quædam oblonga, gracilia, alba, solida, valida, omnis generis partibus inserta. Quarum quum multiplex differentia sit, præcipua tamen est quod aliæ nervosæ sint et sentientes, aliæ prodeant a ligamentis in fila tenuissima diductis sensus expertes. Alia quoque a situ sumitur, a quo fibræ aliæ rectæ, aliæ transversæ, aliæ obliquæ dicuntur. Rectæ vocantur quæ secundum corporis longitudinem feruntur: transversæ, quæ rectas intersecant ad angulos rectos æquales: obliquæ, quæ medio inter eas situ utrasque intersecant ad angulos inæquales, unum acutum et alterum obtusum. Propria fibrarum actio est ipsarum in se contractio: quæ quidem pro vario fibrarum situ opus quoque varium exercet. Nam rectæ attrahunt, transversæ expellunt, obliquæ retinent, præsertim aliis duobus fibrarum generibus adjutæ. Retentio enim firmissima est omnibus fibris simul contractis circa id quod continetur. Insunt autem fibræ omnibus partibus animalibus, vitalibus et naturalibus, per quas singulæ muneribus suis defunguntur. Quinetiam cutis tota fibris multis a partium subjectarum nervis prodeuntibus plena est, per quas cum partibus ipsis connectitur et sentit. Hæc inter alia e Gorr. Venio nunc ad exempla. Hom. Il. Ψ, [191]: Μὴ πρὶν μένος

ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἶνεσιν ἠδὲ μέλεσσι, Ne solis vis cutem fibras et artus circumvestientem exarefaceret. Il. E [Apoll. Rh. 2, 826]: Μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσε, Fibras et nervosa ligamenta. Od. Λ, [218]: Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, Fibræ enim carnes et ossa continent, veluti ligamenta. [Aristoph. Pac. 85, de scarabæo : Πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς ἄρθρων ἶνας. Figurate Pind. Isthm. 8, 113 : Τρωΐας ἶνας (Trojæ nervos) ταμών.] Prosæ etiam scriptores eod. modo utuntur h. v. Hippocr. De nat. infantis : Ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφαίνοντο ἐνεοῦσαι ἶνες λευκαὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristot. H. A. 3, [c. 4 extr.] : Ἶνας [ἀντὶ φλεβῶν] ἔχουσι, Fibras habent. Et in Epigr. [Anth. Plan. 4, 105] : Ἶνας αὐχενίους. [Plato Tim. p. 82, C : Νεῦρον ... ἐξ ἰνῶν διὰ τὴν συγγένειαν (γίγνεται).] Transfertur hæc vox et ad inanimata, ut herbas : in quarum foliis a tergo non aliter quam in hominis dorso, spina a reliquo folio veluti costa et pulvinus eminet : divisiones enim eas intersectionesque Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquando venas appellavit. Sic Theophr. H. Pl. 1, [11] inter ceteras plantarum partes numerat, μήτραν, ἶνας, φλέβας, Medullam, Fibras, Venas. [De venis metalli Plut. Mor. p. 434, B : Μόλις οἷον ἶνες ἢ τρίχες ἀραιαὶ διατρέχουσιν ἐν τοῖς μετάλλοις.] Galen. ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam θ per transversum secat : initio Comm. in Epidem. l. 6 [vol. 9, p. 354] : Τάχα θύραι μὲν ἦν γεγραμμένον διὰ τοῦ θ· τῆς μέσης δὲ γραμμῆς ἐν αὐτῇ διαφθαρείσης, ἔδοξεν ὁ βιβλιογράφος οὐραὶ γεγράφθαι· δυνατὸν γὰρ δὴ οὕτω καὶ λεπτῆς ἰνὸς ἀπολωλυίας, συναπόλλυσθαι τὴν γραφὴν ταύτην. || Porro quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, s. iis partibus quæ fibras multas habent et nervosæ sunt, ideo ἶς a poetis accipitur etiam pro Vis, Robur : ἰσχὺς, δύναμις. Hom. Il. E, [245] : Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· Od. Σ, [3] : Οὐδέ οἱ ἦν ἶς Οὐδὲ βίη· Φ, [282] : Εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν Ἶς, οἵη πάρος ἔσχεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Hesiod. Op. [516] : Πώεα δ' οὔτι ... διάησιν Ἶς ἀνέμου βορέου, Vis aquilonis. Sed hic ἶς βορέαο periphrastice etiam dictum videri potest pro βορέας, ut ἶς ποταμοῖο ap. Hom. pro ποταμός : Il. Φ, [356] : Καίετο δ' ἶς ποταμοῖο. Sic vero idem Hom. dicit ἶς Ὀδυσῆος et ἶς Τηλεμάχοιο, et ἶς Ἡρακληείη, pro Ὀδυσσεὺς, Τηλέμαχος, Ἡρακλῆς. Il. Ψ, [720] : Κρατερὴ δ' ἔχεν ἶς Ὀδυσῆος· Od. Β, [409] : Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο. Hesiod. [Th. 332] : Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης· et [951] : Ἶς Ἡρακλῆος τελέσας στονόεντας ἀέθλους. Itidem Hom. dicit σθένος Ὠρίωνος, et μένος Αἰακίδαο, et βίη Ἡρακλῆος. || Denique Fluvii nomen esse dicitur. [Steph. Byz. : Ἶς πόλις Περσική. Ἡρόδοτος πρώτῃ (c. 79)· ἔνθα καὶ ποταμὸς Ἶς. Ex Herodoto et Scymno affert Herodian. Π. μον. λ. p. 19, 5, fluviumque cognominem Italiæ ex Parthacis Ἰταλικῶν libro secundo, qui ab Lycophr. 724 λαβρὸς Ἶς appellatur.]

[Ἰσάγαθος, ὁ, ἡ, Æque bonus. Andr. Cret. p. 15. Kail.]

Ἰσαγγελία, ἡ, Nuntium conforme. VV. LL. [Fortasse corruptum ex εἰσαγγελία.]

Ἰσάγγελος, ὁ, ἡ, Angelis par et æqualis aut similis, ut Lucæ c. 20, [36] de excitatis ad vitam æternam : Ἰσάγγελοι γάρ εἰσι. [Hierocles In Aur. Carm. p. 40 : Τοὺς οὖν τοῖς θείοις γένεσι συντεταγμένους ἀνθρώπους σέβειν ὁ λόγος παραινεῖ, τοὺς ἰσοδαίμονας καὶ ἰσαγγέλους, καὶ τοῖς ἀγαυοῖς ἥρωσιν ὁμοίους. Clem. Al. p. 120 : Τὸ πρόσωπον ἰσάγγελον ἔχοντες. Id. p. 792. Alios scriptorum eccles. locos v. ap. Suicer. Ammonium Monachum p. 98 ed. Combef. et Vitam S. Nili Jun. p. 7 ed. Rom. 1644 addit Boiss. || Adverb. Ἰσαγγέλως.] Sic ἰσαγγέλως βιοῦντες, ap. Aretham, Non aliter ac Angeli.

[Ἰσαγόρας (et Ion. Ἰσαγόρης), ὁ, Isagoras, Tisandri filius. Herodot. 5, 66, 69—73; Pausan. 3, 4, 2; 6, 8, 6. || Alius ap. Hippocr. p. 1220, D. G. D. || Magistratus Thessalorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 3, p. 265, n. 35. Hase.]

[Ἰσάδας, ὁ, Isadas, Laco. Plut. V. Ages. c. 34; Ælian. V. H. 6, 3. Ἰσίδας, Ἀσίδας, Ἰασίδας in libris Polyæni 2, 9.]

[Ἰσάδελφος, ὁ, ἡ, Qui fratris instar est, Dilectus ut frater. Eur. Or. 1014 : Ἰσ. ἀνὴρ, de Pylade, perpetuo Orestis comite.]

Ἰσάζω, Æquo, Adæquo. [Hom. Il. M, 435 : Γυνὴ ... ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα.] Ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. Polit. 2, [c. 6]. Sed interdum absolute etiam ponitur, ut Adæquare ap. Cic. Sic ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant judicum sententiæ. Alia exx. v. ap. Bud. p. 725, ubi et ἰσάζοντα ζυγὰ pro Æquilibrio ex Aristoph. [?] Ἰσάσκετο, Similis erat : pro εἰσάσκετο. Hom. Il, Ω, 607 : Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήῳ. Quæ scriptura et in vet. Ms. Cod. extat. [Nicand. Th. 286 : Μήκει μὲν ποδὸς ἶχνος ἰσάζεται. Aristot. Metaphys. 13, 4 : Ἀνάγκη οὖν πρότερον ὑπάρχειν τὴν ἀνισότητα αὐτοῖς τοῦ ἰσασθῆναι· εἰ δ' ἀεὶ ἦσαν ἰσασμένα, οὐκ ἂν ἦσαν ἄνισα πρότερον. || Signif. intransitiva Plato Leg. 6, p. 773, A : Ἐὰν τἆλλα ἰσάζῃ. Polyb. 6, 29, 5 : Ἀνίσων ὄντων πολλάκις τῶν ἀνδρῶν ἰσάζειν ἀεὶ συμβαίνει πάντα τὰ μέρη κατὰ τὸ μῆκος. Photius p. 113, 5 : Ἰσάζῃ, ἴσα ᾖ. ῐ : ῑ ap. Homerum.]

[Ἰσαία, ἡ, Helleborus niger ap. Ægyptios. Diosc. 4, 151.]

[Ἰσαία, ἡ, Isæa, n. pr. Pherecydes ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1186 : Ἰσαίη (Agenoris filia), ἣν ἴσχει Αἴγυπτος.]

Ἰσαῖος, αία, αῖον, i. q. ἴσος, unde et derivatum est, Par, Æqualis : item Similis. Nicander Ther. 359 : Νῦν δ' ἄγε χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος εἴρεο μορφὰς Ἰσαίας· ubi schol. quoque exp. ὁμοίας καὶ κατὰ μέγεθος ἴσας. [Ἰσαία substantivi instar est ap. Callim. H. Jov. 63 : Ἔπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε πήλασθαι. Philostr. p. 867 : Ὁ μὲν δαιτρὸς μοίρας τέμνειν φησὶ, τῆς ἰσαίας ἐπιμελούμενος ἐν τῷ ἀποτέμνειν. Cum ὥρα ὡραία, Ἀθηνᾶ Ἀθηναία comparat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 73, 32. Male Ἰσαΐα ap. Hesych. ῐ]

[Ἰσαῖος, ὁ, Isæus, orator Atheniensis, cujus orationes paucæ de multis supersunt. Vitam ejus scripserunt Dionysius Hal. et Pseudoplutarchus in libro de decem oratoribus.]

[Ἰσαίτατος. Ἰσαίτερος. V. Ἴσος.]

Ἰσαίω [Activæ formæ exx. nulla sunt], i. q. ἰσάζω : ac sicut ἰσάζομαι neutraliter interdum usurpatur pro ἴσος καὶ ὅμοιός εἰμι, ita et Ἰσαίομαι. Nicander Al. [399] : Τὴν ἤτοι γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ, Gustu similem esse nardo. [Idem ap. Athen. 15, p. 684, B; Arat. 235. Idem 513 : Ἴματα νυξὶν ἰσαίεται.]

[Ἰσαιὼν, Ἰσαιῶνος, ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Ἰσάκιος, ία, ιον.] Ἰσακίῳ [Photio,] Suidæ, [Zonaræ] et Hesychio ἀνδρείῳ. [Ex Maccab. 4, 7, 14 : Ἰσακίῳ λογισμῷ, i. e. qualis Isaci fuit. Adjectivum formatum ab Ἴσακος, quam formam nominis Ἰσαὰκ infra ex Suida afferimus.]

Ἰσάκις, Æqualiter, Pariter, Totidem vicibus. [Plat. Theæt. p. 147, E : Τὸν δυνάμενον ἴσον ἰσάκις γίγνεσθαι· 148, A, Rep. 8, p. 546, C. Strabo 3, p. 174 : Πολλάκις μὲν, μὴ ἰσάκις δέ (συμβαίνειν τὴν πλήρωσιν τοῦ φρέατος). Frequens ap. Mathematicos vocabulum.]

[Ἴσακος, Ἑλληνιστὶ εἴρηται ὁ Ἰσαὰκ, Suidas.]

[Ἰσάκτιος, ὁ, ἡ, Par certaminibus Actiis. Inscr. ap. Chandler. Inscr. ant. p. 96 et ap. Richter. p. 168 ed. Franck. : Ἐν Καισαρείᾳ Ἰσάκτιον παίδων πυγμήν. Quod explicat Eckhel. D. N. vol. 4, p. 424.]

[Ἰσάλη. V. Ἰξαλῆ.]

Ἴσαμαι passivum [verbi ἵσημι], pro quo comp. ἐπίσταμαι.

[Ἴσαμι. V. Ἴσημι s. Εἰδέω vol. 3, p. 203, B.]

Ἰσάμιλλος, ὁ, ἡ, In contentione par, Æqualis in certamine. [Philippus Anth. Pal. 9, 311 : Ὠκείαις ἐλάφοισι κύων ἰσάμιλλα δραμοῦσα. Schæf. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 609, A : Δύο γὰρ τίθησιν ἰσ. τε καὶ ἰσοπαλῆ δωρήματα. Hase.]

Ἰσάμμορος, ὁ, ἡ, Hesychio δύσμορος. Videtur sonare potius τὸν τῷ ἀμμόρῳ ἴσον.

[Ἴσαμος, ὁ, Isamus, fluvius Bactrianæ. Strabo 11, p. 516.]

[Ἰσάναν, ἰσάνιον, ῥητίνην, Hesych.]

[Ἰσανάφορος, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem ascensionis. Paul. Alex. Apotelesm. p. 19, 8, 11, 19, et similiter multis ll.]

[Ἴσανδρος, ὁ, ἡ, Viro par. Voc. a grammaticis fictum ad explicandum Homericum ἀντιάνειρα : v. Hesych., Suid. aliosque gramm. s. Ἀντιάνειρα indicatos.]

[Ἴσανδρος, ὁ, Isander, Bellerophontis filius. Hom.

Il. Z, 197, 203; Strabo 12, p. 573; 13, p. 630, 631. || Alius in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 268, 22; 269, 63. ῑ]

Ἰσάνεμος, ὁ, ἡ, Par vento, velocitate videlicet, i. e. Velocissimus, ap. Eur. [Iph. A. 207, in parte carminis non scripta ab Euripide: Τὸν ἰσάνεμον ποδοῖν λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα.] Sic Hom., θέειν ἀνέμοισιν ὁμοίας.

[Ἰσάνθης, ὁ, Isanthes, rex Crobyzorum Thracum. Phylarch. ap. Athen. 12, p. 536, D.]

[Ἰσάνθρωπος, ὁ, Hominibus æqualis. Severian. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 181, A: Ἰσ. γίνομαι.]

Ἴσαντι, Dor. pro ἴσασι, Sciunt. [V. in Εἰδέω vol. 3, p. 203, C.]

[Ἰσάνωρ, ορος, ὁ, Isanor, ephorus Lacedæmoniorum. Xenoph. Hell. 2, 3, 10. ∪--]

Ἰσάξιος, ὁ, ἡ, Pari et æquali dignus præmio, Æquivalens et æquipollens pretio. Porphyr. De abst. [2, 55]: Οὕτως ἰσάξιόν ἐστι τὸ δρώμενον, Adeo nihil interest inter utrumque factum. [Basil. t. 2, p. 124, B: Τὴν μὲν ἰατρικὴν ὕλαις χρωμένην οὐκ ἰσάξιον ταῖς ὕλαις λέγεις, ἀλλὰ κυριευτικὴν τῶν ὑλῶν. Hase.]

[Ἰσαπόστολος, ὁ, Apostolis æqualis. Hoc titulo ap. Græcos insigniuntur et viri et feminæ pietate præstantes, eoque respectu Apostolis fere pares. Sic Constantinus et Helena ἰσαπόστολοι dicuntur. In Menologio: Τῶν ἁγίων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. In Constitut. Manuelis Comneni: Διὰ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Nilus De synodis dicit Synodum Nicænam habitam esse ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου Κωνσταντίνου. In Martyrologio: Τῆς ἁγίας πρωτομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης. Et in Julio dicitur sancta Maria Magdalena ἰσαπόστολος, quod non tam ad ætatem referendum, quam ad opera Apostolis digna. Suicer. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 485. Boiss. Alia v. ap. Ducang.]

[Ἰσάργυρος ὁ, ἡ, Argenti pretium æquans. Æsch. Ag. 959: Ὁλλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδ'· ubi Blomf. comparavit Theopompi locum ap. Athen. 12, p. 526, C: Ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. Achæus ap. eund. 15, p. 689, B: Ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου δώσουσι κόσμον, χριμάτων τ' Αἰγυπτίων. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 100, 22: Ἰσάργυρον, ἰσόχρυσον· ἀντὶ τοῦ πολυτίμου.]

[Ἰσαριθμέω, Pari numero sum. Tzetz. Hist. 1, 939: Στρατὸν... ἰσαριθμοῦντα... ψάμμῳ τῇ θαλασσίᾳ. G. D. Gramm. in Anecd. meis vol. 2, p. 344. Boisson.]

Ἰσάριθμος, ὁ, ἡ, Numero par [Plato Tim. p. 41, D: Διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις. Callim. H. Del. 175: Νιφάδεσσιν ἐοικότες ἢ ἰσάριθμοι τείρεσιν.] Herodian. 6, [6, 10]: Ὡς σχεδὸν ἰσαρίθμου γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plur. vero significat Totidem. Gregor.: Ἐννοῶ καὶ τὴν τρισσὴν ἐμφύσησιν τοῦ Ἡλίου προφήτου, καὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν. Alibi ἴσην pro eod. ponit: Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, Totidem inclinationes et incurvationes; quasi totam, ut totam quotam: h. e. τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ διακάμψεις, ut idem ipse loquitur. Bud. || Ἰσήριθμος, i. q. ἰσάριθμος, Æqualis numero et par. Plur. ἰσήριθμοι uno verbo redditur Totidem. [Lycophr. 1257: Ἰσηρίθμων κάπρων. Leonid. Al. Anth. Pal. 6, 328: Ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης. Paulus Sil. ib. 81: Ἰσήριθμός τε χαλάζῃ χερμὰς, ubi cod. Vat. ἰσάριθμος. || Adverb. Ἰσαρίθμως Themist. Or. 33, p. 367, B; schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 795, 31; Dionys. Areop. p. 78.]

[Ἰσᾶς. V. Εἰσᾶς.]

[Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ, Æqualiter suspensus. Philo vol. 1, p. 462, 12: Ἀλλὰ ἰσάρτητα καὶ ἰσοστάσια βαίνων, ubi cod. ἰσαίστατα, unde Mangeius in Addendis p. 731 ἰσαίτατα, quod non probandum.]

[Ἰσαρχίδας, ὁ, Isarchidas, Corinthius. Thucyd. 1, 29.]

[Ἴσαρχος, ὁ, Isarchus, Isarchidæ pater. Thucyd. 1, 29. || Archon eponymus olymp. 89, 1, ap. Diodor. 12, 65, Athen. 5, p. 218, D, scriptor. argumenti Nubium Aristoph.]

[Ἰσάσκετο. V. Ἰσάζω.]

[Ἰσάστερος, ὁ, ἡ, Stellis similis, i. e. Pulcher. Maccab. 4, 17, 5: Σὺ τοὺς ἰσαστέρους ἑπτὰ παῖδας φωταγωγήσασα πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Scott.]

[Ἰσαστικὸς, ἡν, ὸν, Adæquans. Philemo § 197, p. 128 ed. Osann.: Ἦν δὲ ἰσαστικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις τῶν δρομέων.]

Ἴσάτις [Ἴσατις ap. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 266], ιδος, ἡ, Isatis: herbæ nomen: de qua Diosc. 2, 215, 216. [Galen. vol. 13, p. 179.] Plin. 20, 7, tertium lactucæ genus in sylvis nascens, Isatin vocari scribit. Nonnulli esse ajunt quod Cæsar B. G. 5, [14] appellat Glastum: Britanni glasto se inficiunt, quod cœruleum efficit colorem. [Hippocr. p. 874, H: Τῆς ἰσάτιδος τὰ φύλλα τρίβειν.]

[Ἰσατώδης, ὁ, ἡ.] Ἰσατώδης χολὴ, Bilis quæ isatin s. glastum colore refert, i. e. Fusca. Galen. enim τὴν φαιὰν χολὴν tradit vocari ἰσατώδη. V. Χολή. [Hippocr. p. 1137, B; Aretæus p. 45, 51.]

[Ἴσαυρα, τὰ, Isaura. Steph. Byz.: Ἴσ., οὐδετέρως, πόλις Ἰσαυρίας· ἡ δὲ Ἰσαυρία μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χάραξ δὲ θηλυκῶς· τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος. Ἴσαυρα, τὰ, Ἰσαυρία, Ἰσαυρικὴ, ἡ, ap. Strabon. 12, p. 568, 569. Ἰσαυρικὸς, ὁ, cognomen Servilii ibidem. Ἰσαυρέων πόλις ap. Diodor. 18, 22. || Ἰσαυρὶς, ίδος, ἡ. Christodor. Ecphr. 400: Ἰσαυρίδας εἶχε μαχαίρας· 406: Ἰσαυρίδος ἔθνεα γαίης. Etymologiam ex epigr. in Isauros affert Berkel. ad Steph.: Αὔραις ἶσα θέουσιν, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο.]

[Ἰσαυροφόνος, ὁ, ἡ, Isauros occidens. Epigr. Anth. Pal. 9, 656, 19: Ἰσαυροφόνον μετὰ νίκην.]

Ἰσαχῶς, Pariter, Totidem modis. Aristot. Eth. 1, 6: Τἀγαθὸν ἰσαχῶς λέγεται τῷ ὄντι, Bonum totidem modis dicitur, quot modis id quod est. [Id. Metaphys. 9, 2: Λέγεται δ' ἰσαχῶς τὸ ὂν καὶ τὸ ἕν.]

[Ἴσβος, (ἡ,) Isbus, Ἰσαυρίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ἰσβώτης, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης, Steph. Byz.]

[Ἰσέας, ὁ, Iseas, Ceryneæ tyrannus. Polyb. 2, 41, 14. Simillimum nomen Ἰσίας est.]

[Ἰσεῖον, τὸ, Iseum. Steph. Byz.: Ἰσ., πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος. ... Προπερισπᾶται δὲ ὡς Ἰρεῖον καὶ Νεμεσεῖον καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν τεμενικῶν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τύπος... ||] Ἴσειον, τὸ, Sacrarium s. Fanum Isidis. [Ἴσειον ap. Plut. Mor. p. 352, A, Heliodor. 7, 11. Ἴσιον ib. c. 8 lectum correxit Coraes. Ἰσεῖον ap. Dion. Cass. 66, 24, Eustath. p. 1562, 56. Ἰσίδιον Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 252, 6: Ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κτητικοῦ σχήματος τὸ δ' φυλάξει· ἔστιν οὖν Σέραπις Σεράπιδος· διὰ τοῦτο καὶ Σεραπίδιον ἐροῦμεν· καὶ Ἴσις Ἴσιδος· Ἰσίδιον οὖν ἐροῦμεν, ὡς καὶ Εὐριπίδης (Andr. 19) ἀπὸ τῆς Θέτιδος Θετίδιον εἶπε. || Ἴσεια, τὰ, Isidis festum. Diodor. 1, 14 et 87. Ἴσια ap. Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 277, 28, et Theodos. Περὶ γραμματ. p. 69, 19.]

[Ἰσεννύω. Ἰσεννύουσαι exponuntur Galeno in Exeg. ἰσάζουσαι, μεσήλικες οὖσαι, Quæ ætate adæquantur, et mediæ sunt ætatis. Quibus verbis locum exprimere videtur Hippocratis p. 638, 42: Αἱ δὲ μέσαι, μέσον τι ἀμφῶν ἔχουσιν, ἶσαι νῦν ἐοῦσαι. Ac nemini dubium est quin pro ἶσαι νῦν ἐοῦσαι, ἰσεννύουσαι cum Galeno legendum sit, hoc sensu, Quæ enim in medio sunt positæ, medium quiddam inter utrasque habent, ut quæ in ætatis æquilibrio constitutæ sunt, hoc est, ætate adæquantur, aut in media sunt ætate. Illic enim de mulierum temperie ab ætate agitur, ut quæ inter juvenculas et seniores sunt mediæ, medium quiddam tum humiditatis, tum siccitatis obtineant, quum ætate sint media. Foes. Verbum ex ἴσενοι ἐοῦσαι corruptum videtur Schneidero.]

[Ἰσεύθης vel Ἴσευθος, ὁ, Iseuthes vel Iseuthus, n. pr. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 375: Ἐπαφρίων Ἰσεύθου.]

Ἰσέω, Æquo. Hesych. enim affert ἰσεῖ pro ἰσοῖ, ἰσάζει. [Forma verbi suspecta.]

Ἰσηγορέω, Ex æquo loquor, Æque libere loquor, Pari libertate loquendi utor. Item in voce passiva, ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, Ex æquo loqui, Ecclesiast. [13, 11. Hesych. et Photius: Ἰσηγορεῖ, ἐπ' ἴσης λέγει (ὁμοτίμως addit Hesych.), ἰσολογεῖ. Aliquoties occurrit ap. Cyrill. Al. Adv. Nestor. 2, p. 53, ubi inter alia:

Πῶς ἰσηγορήσειεν ἂν ἄνθρωπος Θεῷ; Suicer. Schol. Hom. Il. A, 187 : Ἰσηγορῆσαί μοι, τουτέστιν, ἐξίσου πρὸς ἐμὲ λέγειν.]

Ἰσηγορία, ἡ, Æqua loquendi libertas, s. potestas, unde accipitur generaliter pro Juris æquabilitate, quia illis, inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti. [Hesych.: Ἰσ., ἰσολογία. Mœris : Ἰσηγορία Ἀττικοί, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (p. 555, 16)· ἰσολογία Ἕλληνες. Herodot. 5, 78 : Ἡ ἰσηγορίη ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον. Demosth. p. 555, 16 : Τὰς τῆς ἰσηγορίας καὶ ἐλευθερίας μετουσίας ἀφαιρεῖσθαι. Xenophon De rep. Ath. 1, 12; Polyb. 2, 38, 6; 7, 10, 1. || Adjectiv. Ἰσήγορος, ὁ, ἡ, annotavit Pollux 6, 174.]

[Ἰσήλικος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem mensuræ est. Philo in Mathem. vett. p. 91 : Τάφρον ἰσήλικον κατὰ βάθος τῶν θεμελίων τὸ κατὰ γῆς, Fossam ejusdem altitudinis.]

Ἰσῆλιξ, κος, ὁ, ἡ, Par ætate, Coætaneus, Æquævus, i. q. ἥλιξ et ὁμῆλιξ. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 20 : Ἰσῆλιξ, καινότερον τοῦ ἡλικιώτης. Amor ἰσ. τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς Xenoph. Symp. 8, 1. Scriptor ab Suida s. h. v. citatus (Ælianus, ut videtur Valck.): Γυναικῶν ἰσηλίκων. Philo vol. 1, p. 6, 7 : Ἀναγκαῖον ἄρα καὶ τὸν χρόνον ἰσήλικα τοῦ κόσμου γεγονέναι.]

[Ἰσηλύσια, τὰ, ludi quidam Smyrnenses in lapide Sponii Misc. sect. 10, p. 353 : Οἱ πεπληρωκότες τὰ ἰσηλύσια. Osann. Est εἰσηλύσια. G. D.]

Ἰσημερία, ἡ, q. d. Æquidiarium. Lat. autem dicunt Æquinoctium : ἰσημερία μετοπωρινή, Æquinoctium autumnale; ἰσ. ἐαρινή, Æquinoctium vernum. [Plato Axioch. p. 370, B : Ἰσημερίας τε καὶ τροπὰς διττάς. Ἐαρινὴ ἰσ. Aristot. H. A. 6, 17; Strabo 3, p. 174. Φθινοπωρινὴ ἰσ. Aristot. H. A. 8, 12.] Plut. Probl. Rom.: Τὸ δὲ ὀπώρας μὴ γεύεσθαι πρὸ ἰσημερίας μετοπωρινῆς, μηδὲ ἄμπελον τέμνειν πρὸ ἰσ. ἐαρινῆς, ὁμοῦ τι πᾶσι κτλ. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 2; C. Pl. 1, 6, 3; 3, 11, 6.]

Ἰσημερινός, ἡ, όν, Æquinoctialis : ἰσ. κύκλος, Æquinoctialis circulus, sed q. d. Æquidialis [Plut. Mor. p. 429, F; 888, C]. || Theophr. C. Pl. 4, [11, 4] ἰσ. πυρός, Triticum, quod verno seritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum, cujus cura æquinoctio delegata est. Sed vulg. edd. ἰσημέρους pro ἰσημερινοὺς habent. [Galen. vol. 6, p. 406, 12 : Τῆς γάρ τοι σμικροτάτης νυκτὸς ἴσης οὔσης θ' ταῖς ἰσημεριναῖς ὥραις· de quibus horis æquinoctialibus multa idem ib. p. 405, 14, et p. 412, 6; conf. Ptol. Almag. t. 1 Halm. p. 67, 22. Id. ib. p. 66, 35 : Ἰσημεριναὶ σκιαί. Apud eund. Geogr. p. 15, 9 Halm., χρόνους ἰσημερινοὺς esse *les degrés de l'équateur* docet Letronn. *Journ. des Sav.* 1830, p. 747. Hase.]

[Ἰσημέριος, ὁ, ἡ, Æquale tempus durans. Sophocles ap. Stob. Floril. 105, 57 : Τανυφλοίου ... ἰσαμέριος ... αἰγείρου, si hæc vera scriptura est.]

[Ἰσήμερος, ὁ, ἡ, HSt. in Indice :] Ἰσήμερος πυρός, ap. Theophr. C. Pl. 4, [11, 4], Triticum cujus cura æquinoctio delegata est, Gaza. Alii, Quod æquinoctio verno seritur. [V. Ἰσημερινός.]

[Ἴσημι. V. Εἰδέω.]

[Ἰσήμοιρος. V. Ἰσόμοιρος.]

[Ἴσημορτεν. V. Μείρω.]

[Ἴσηπος, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

[Ἰσήρετμος, ὁ, ἡ, Totidem remos habens. Euripides qui dicitur Iph. A. 242 : Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι νᾶες ἔστασαν πέλας.]

Ἴσηρης, ὁ, ἡ, Æqualis, Par : ut ἰσήρεις ψήφους, Eur. [Iph. T. 1472], Paria et æqualia suffragia. Itidem Nicandri schol. ἰσήρης exp. ἰσόσταθμος, Paris et æqualis ponderis [Th. 643] : Ἀνδρακάδα προταμὼν ἰσήρεα, pro μερίδα ἰσόμοιρον, Partem æqualem. [Nicand. ap. Galen. vol. 12, p. 383, A : Ῥοικοῖσιν ἰσήρεες. Hemst.]

[Ἰσήριθμος. V. Ἰσάριθμος.]

[Ἰσθλή. V. Ἰξαλῆ.]

Ἴσθμα, Hesych. ἆσθμα, et κόσμος περὶ τράχηλον. Sicut vero ἴσθμα exp. ἆσθμα, ita et Ἰσθμαίνων affert pro ἀσθμαίνων, πνευστιῶν, Anhelans, Crebra suspiria ducens : addens etiam ἀγωνιῶν, ἀνιώμενος, φροντίζων, Cum gravibus curis et doloribus luctans. [Corrupte idem infra et Theognost. Can. p. 14, 27 : Ἰσφαίνει, μεριμνᾷ, ἀγωνιᾷ (hoc om. Theogn.). Theognost. Can. p. 14, 22 : Ἰσθμαίνει, τὸ ἀγωνιᾷ καὶ αἰσθάνεται.] || Ἰσθμαίνων Hesychio ἀσθμαίνων, Anhelans. || Ἰσμαίνει Hesychio ἀναψύχει, ἀποψύχει, ὄζει. [|| Idem substant. annotavit Ἴσμα, τό : Ἴσμασιν, ἀναψύξασιν, ubi Is. Vossii correctio ἀναψύξεσιν probabilior videtur quam Hemsterhusii conjectura Ἰσμάνασιν, quod participium sit verbi ἰσμαίνω.]

[Ἰσθμὴ scriptura vitiosa. V. Ἴθμη. || Theognost. Can. p. 14, 23 : Ἰσθμὴν, ἡ φρόνησις. Corruptum ex ἴσμη, quod v.]

[Ἴσθμια, τά. V. Ἴσθμιος.]

[Ἰσθμιάδης, ὁ, Isthmiades, Pelarges maritus. Pausan. 9, 25, 7.]

[Ἰσθμιάζω.] Ab ludis Isthmiacis est verb. Ἰσθμιάζειν, proverbialiter solitum dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, quoniam ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς erat ἐπίνοσος, teste Suida. [Similiter Hesych. s. v. Ἰσθμιάσαι : nam sic scripturam codicis ἰσθμιάσι correxit Heringa.] Unde cognoscimus proprie quidem ἰσθμιάζειν esse τὸ τὰ Ἴσθμια ἄγειν, Isthmiacum festum agitare, Isthmiacos ludos celebrare : translate autem et proverbialiter, Male habere, Parum commode salubriterque vivere, quod ludi isti Isthmiaci morbis essent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluviem. [Photius p. 114, 14 : Ἰσθμιάζει, καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος.]

[Ἰσθμιακὸς, ἡ, όν, Isthmiacus.] Dicitur Ἰσθμιακὸς ἀγών, et Ἰσθμιὰς νίκη : quorum hoc ap. Steph. legitur [et Pind. Isthm. 8, 5, Callim. fr. 103], illud ap. Strab. [8, p. 378.] Ibi enim de Corintho loquens dicit : Ὁ Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ἐκεῖ συντελούμενος, ὄχλους ἐπήγετο· quanquam ibi vett. codd. habeant Ἰσθμικὸς, Isthmicus. Veruntamen Ἰσθμιακὸς quoque retineri potest, quum ap. Stat. [Theb. 9, 401] legamus Portus Isthmiacus. [Schol. Pind. Isthm. 1 in argum. : Ἰσθμιακὴν ᾠδήν. || Ἰσθμιακὸν, τὸ, coronæ species quædam, quam Athen. 15, p. 677, B, ex Aristophane (fr. 414) memorat : Εἶτ' ἰσθμιακὰ λαβόντες ὥσπερ οἱ χοροὶ ᾄδωμεν ἐς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.] Quod vero ad illud Ἰσθμιὰς attinet, idem valet q. Ἰσθμιακὴ s. Ἰσθμική : ac ut dicitur Ἰσθμιὰς νίκη, Isthmiaca victoria, Palma Isthmicis ludis reportata : ita et Ἰσθμιάδες σπονδαὶ [ap. Thuc. 8, 9, et Steph. Byz.], Isthmiacæ induciæ, h. e. Induciæ et fœdera quæ tantisper durabant dum Isthmiaci ludi celebrati essent. [Ἰσθμικαὶ σπονδαὶ Pausan. 5, 2, 1. || Ἰσθμιάδες, αἱ, i. q. Ἴσθμια, τὰ, Ludi Isthmii. Pind. Ol. 13, 46 : Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν φανέντα· Nem. 2, 14 : Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον. || Isthmias, i. e. trium annorum tempus, ut olympias quattuor annorum. Apollod. 2, 7, p. 211 : Τῆς τρίτης Ἰσθμιάδος τελουμένης.] Præterea ut in isto Strab. l. dixi, quosdam vett. codd. habere Ἰσθμικὸς ἀγὼν, ita ap. Suid. reperio Ἰσθμικὴ πίτυς, Isthmica pinus, qua coronari solebant qui Isthmicis ludis vicissent : unde et ipse dicit esse ἆθλον ἐπινίκιον : quod fusius docet Plut. Symp. [quæst. 5, 3, p. 676 sq., et Pausan. 8, 48, 2.]

[Ἰσθμιάς. V. Ἰσθμιακός.]

[Ἰσθμιὰς, άδος, ἡ, Isthmias, meretrix. Demosth. C. Neæram p. 1351, 16.]

[Ἰσθμιαστὴς, ὁ, Spectator ludorum Isthmiorum. Schneid.]

[Ἰσθμικός. V. Ἰσθμιακός.]

Ἴσθμιον, τὸ, Eust. [p. 1847, 44] auctore dicitur τὸ περι τὸν ἰσθμὸν, Quod circum collum est, Collum cingens : et quidem peculiariter περιτραχήλιος κόσμος, Collare ornamentum, Ornamentum quod collo circumdatur : eo differens ab ὅρμῳ, quod hic κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, illud autem τῷ τραχήλῳ προσέχεται, ut Idem refert e veteribus. Atque adeo Hom. manifestum inter hæc ponit discrimen Od. Σ, [299]. Ibi enim Eurymacho affertur ὅρμος πολυδαίδαλος, χρύσεος, ἠλέκτροισιν ἐερμένος· Eurydamanti ἕρματα δύο τρίγληνα μορόεντα· Pisandro autem ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα· ut ὅρμος sit Monile : dicente Ovidio, Dat longa monilia collo : vel Catena e collo dependens : παρὰ τὸ εἴρεσθαι : ἴσθμιον autem, Torques collum s. fauces cingens : ut ap. Propert. Torquis ab incisa decidit unca gula. [Photius p. 114, 12 : Ἴσθμια, περιστόμια, περιτραχήλια.] Rursum annotat Eust. ap. antiquos ferri, ἴσθμιον appellari etiam μέρος τι τοῦ

σώματος περὶ τὸν τράχηλον : unde κόσμον παρίσθμιον denominari : item Poculum quoddam Cyprium vocatum fuisse ἴσθμιον. Hesychio quoque ἴσθμιον est περιτραχήλιον κόσμημα, et αὐχήν τε καὶ τράχηλος : unde τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια dici ait, μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας. [Hippocr. p. 267, 46 : Τὰ παλινδρομήσαντα ἐν ἰσθμίοις ἕλκεα.] Verum ἴσθμιον esse dicit et στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλασσῶν : seu γῆς στενὰ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. Præterea et aliam ei signif. tribuit, exponens et περιστόμιον. [Mœris p. 193 : Ἴσθμιον Ἀττικοὶ, περιστόμιον ἢ φρεάτιον Ἕλληνες. Photius p. 114, 13 : Ἴσθμιον, τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον.] Quo modo ἰσθμὸς ap. Aristot. accipiendum videtur, H. A. 4, 8, ubi nimirum quum dixisset, piscatores siquando velint προκαλέσασθαι εἰς ἄγραν τοὺς ἐν σπηλαίοις διατρίβοντας ἰχθῦς, eos τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου περιαλείφειν ταριχηροῖς ὀσμαῖς· et sic pisces statim prodire : subjungit, eodem modo anguillas quoque capi : nam τιθέασιν, inquit, τῶν ταριχηρῶν κεραμίων, ἐνθέντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον ἰσθμόν. Videtur enim ibi intelligere quoddam πλέγμα quo orificium vasis testacei obstruitur : et id quidem in angustas quasdam fauces desinens, per quas anguillæ in ipsum vas sese insinuent : qualia in nassis esse solent et in muscipulis e ferreo filo confectis. Itidem vero ex Ejusdem Probl. [16, 8] affertur ἰσθμὸς κλεψύδρας, pro Collum clepsydræ, i. e. Inferiora foramina. Præterea e Diosc. 2, affertur ἀναιρεῖσθαι τὸ ὑφιστάμενον πίτυρον ἰσθμῷ, pro Eximere furfures innatantes incerniculo s. cribro. Verum ibi sunt qui potius scrib. censeant ἰθμῷ, sine σ : accipientes eo nom. Cribrum multis foraminulis pertusum, per quæ decidunt sordes, ut infra ap. Suid. moneo legi ἰσθμὸς πολύτρητος ex Epigr. pro Colo s. Incerniculo : utrumque enim foraminibus tenuibus est perforatum : illud tamen multo tenuioribus. [|| Ἴθμιον.] Ἰθμὴν [codex ἰθμίν : unde corrigendum ἰσθμίον vel ἴσθμιον] Hesychio περιστόμιον, περιτραχήλιον, vel στεφανίς. [Glossa corrupta ex Ἴσθμιον.]

[Ἰσθμιονίκης, ὁ, Victor in ludis Isthmiis. Ἰσθμιονῖκαι inscripta sunt Pindari carmina in victores Isthmicos. Apoll. De synt. p. 158, 4 : Τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ... Eustath. p. 65, 22.]

[Ἰσθμιόνῑκος, Isthmionicus, Atheniensis. Thuc. 5, 19.]

Ἴσθμιος, ία, ιον, et Ἰσθμιώτης, ὁ, [Ἰσθμιῶται ap. Steph. Byz.] dicitur Isthmi Corinthiaci incola. Et Neptunus Ἴσθμιος, quoniam in eo isthmo fanum habebat et lucum. [Pind. Ol. 13, 4 : Ἰσθμίου πρόθυρον Ποτειδᾶνος· 9, 124 : Ἰσθμίαισι μίτραις. Soph. OEd. T. 940 : Χθονὸς τῆς Ἰσθμίας. Eur. El. 1288 : Ἰσθμίας γῆς αὐχένα· Ion. 176 : Νάπος Ἴσθμιον. || Ἴσθμιος, ὁ, ἡ. Eur. Tro. 1097 : Δίπορον κορυφὰν Ἴσθμιον.] Et Ἴσθμια, τὰ, sub. ἱερὰ, Sacra Isthmia, in honorem Neptuni, s. Ludi Isthmii. Strabo 8, p. 165 [380] : Ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἄλσει πιτυώδει συνηρεφὲς, ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν Ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλουν. Thuc. 8, [c. 9] : Πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσι. [Aristoph. Pac. 879.] Sic Plut. [Mor. p. 400, E] : Γέγονεν Ἰσθμίων ἀγωνιστὴς, Isthmia certavit. [V. Solon. c. 23 : Τῷ δ' Ἴσθμια νικήσαντι.] De his vero ludis in Isthmo celebrari solitis, plura v. ap. Plut. Thes. [c. 25] et Pausan. Corinth. [c. 2 et alibi.]

[Ἴσθμιος, ὁ, Isthmius, Temeni filius. Pausan. 4, 3, 8. || Glauci filius, ib. 10.]

[Ἰσθμιώτης. V. Ἴσθμιος.]

[Ἰσθμοειδὴς, ὁ, ἡ, HSt. s. v. Ἰσθμὸς post verba s. Ἴσθμιος ab nobis posita :] A generali autem Isthmo dicitur Ἰσθμοειδὴς, Isthmo similis, Isthmi formam s. speciem gerens. [Pont. Eux. Peripl. p. 7. Wakef.] Et Ἰσθμώδης, pro eod. ut ap. Thuc. 8, p. 271 : Τὸν περιτειχεισμὸν, ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο, Quum locus esset Isthmo similis, s. Isthmi in modum angustus, pro quo l. 1 dicit, Ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον, Est autem isthmus locus ille, i. e. Isthmi in modum angustus. [|| Galen. vol. 5, p. 355, B et C, ἰσθμοειδῶν ὀστῶν corrupte pro ἠθμοειδῶν.]

[Ἰσθμόθεν, Ex Isthmo. Alcæus Mess. Anth. Pal. 9, 588 : Τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἵλε πόνους.]

[Ἰσθμόθι, i. q. Ἰσθμοῖ. Philipp. Anth. Pal. 6, 259 : Ἰσθμόθι κὴν Νεμέᾳ.]

[Ἰσθμοῖ.] Præterea a Corinthiaco Isthmo κατ' ἐξοχὴν sic nominato, est adv. loci Ἰσθμοῖ, In Isthmo, ap. Plut. Themist. [c. 21 e carmine Timocreontis. Ἐν Νεμέᾳ καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ Ælian. V. H. 4, 15. Ἐν Ἰσθμοῖ Simonid. Anth. Pal. 13, 14.]

Ἰσθμὸς, ὁ, Isthmus : i. e. στενόπορος γῆς αὐχὴν μεταξὺ δύο θαλασσῶν, seu στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένη, ἀμφιθάλασσος γῆ, Terra bimaris, h. e. Terra angusta duplici interclusa mari. Aristot. De mundo [c. 3] : Καθ' ἣν στενώτατος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Et paulo post : Μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ὃς μεταξὺ κεῖται τοῦ Ἀρραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς ἔσω θαλάσσης, περιεχόμενος ὑπό τε ταύτης καὶ τοῦ πέριξ ὠκεανοῦ. Sic Plin. 4, 4 : Angustiæ unde procedit, isthmus appellantur. Et c. 11 : Alius namque ibi isthmus angustia simili est, eodem nomine et pari latitudine. Et c. 10 : Faucesque alteræ isthmi. Ubi quem Isthmum vocavit, appellat etiam Angustias : ut 4, 4, post verba paulo ante allata : In eo loco irrumpentia e diverso maria, ejus omnem ibi latitudinem vorant, donec contrario in cursu æquorum tantorum exesis utrimque lateribus angusta cervice Peloponnesum contingat Hellas : Lechæum hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini. Unde et Pomp. Mela 2, [c. 3] de Isthmo loquens, Hoc illi, inquit, cognomen est quia quinque millium spatio Ægeum mare ab Ionio summovens, angusto tramite Helladi Peloponnesum annectit. Et Martian. Cap. libro 6 : Ab ipsius isthmi angustiis Hellas incipit, a nostris Græcia dicta. Rursum Plin. ibid. : Perfodere navigabili alveo angustias tentavere Demetrius rex, dictator Cæsar, Cajus princeps, Domitius Nero, infausto, ut omnium patuit exitu, incepto. Ex quo proverb. Isthmum fodere. Porro licet plures memorentur isthmi, ut isthmus Thraciæ Cherronesi et Athonis. [Æsch. Prom. 729 : Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις Κιμμερικὸν ἥξεις. || Ὁ ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης Thucyd. 1, 56. || Ὁ ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου Herodot. 6, 36. || Ὁ Λευκαδίων ἰσθμὸς Thuc. 3, 81.] Κατ' ἐξοχὴν tamen de Corinthiaco s. Peloponnesiaco isthmo dici solet. [Herodot. 9, 10, Thucydides, Polybius, alii. Julian. Or. 7, p. 212, B : Οὐ γὰρ Ἰσθμόνδε ἐφοίτων; || Ἰσθμὸς, ἡ, ap. Pind. Ol. 7, 148 : Κλεινᾷ ἐπ' Ἰσθμῷ· Nem. 5, 69 : Ποτὶ κλειτὰν Ἰσθμὸν Δωρίαν. || Semita, Meatus (inter duos locos interjectus). Plato Tim. p. 69, E : Ἰσθμὸν καὶ ὅρον διοικοδομήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους, αὐχένα μεταξὺ τιθέντες. Figurate Sophocles ap. Stob. Flor. 26, 1 : Βίου βραχὺν ἰσθμόν. || Conf. Ἰσμός. Sequuntur ap. HSt. verba ab nobis s. Ἴσθμιος et Ἰσθμοειδὴς posita : post quæ ita pergit :] || Transfertur porro ἰσθμὸς et ad alia : dicitur enim et in homine : velut Galen. Comm. 3 in Aphorism. Hipp. παρίσθμια esse dicit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων : subjungens, ἰσθμὸν hic accipiendum esse τὸ μεταξὺ τοῦ στόματός τε καὶ τοῦ στομάχου μόριον, Partem illam quæ inter os et gulam s. guttur est interjecta : metaphorice, inquit, ἀπὸ τῶν κυρίως λεγομένων ἰσθμῶν, αἳ δή τινες εἰσὶ στεναὶ γῆς διέξοδοι μεταξὺ δυοῖν θαλαττῶν. Schol. Hom. [Od. Σ, 299] τὸν τράχηλον vocari ἰσθμὸν tradit, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι' αὐτοῦ : ut Eust. quoque [p. 1847, 44] annotat, ἰσθμὸν dici τὸν τράχηλον, veluti ἰθμὸν, utpote δι' οὗ ἴενται τὰ σιτία· indeque παρίσθμια dici τὰ περὶ τὸν τοιοῦτον ἰσθμόν. Quibus subjungit, Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἰέναι προϋπάρχει τοῦ ἰσθμοῦ παράγωγον ἰσθμὸς, δίχα τοῦ πρώτου σίγμα, δῆλον καὶ ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ὀππιανῷ εἰσίθμης· innuens, ἰσθμὸν dici Viam, Tramitem, s. Angustam viam, Angustum tramitem : in homine quidem, Eum per quem cibus et potus in ventrem demittuntur : in mari autem, Fauces et angustias, s. Angustum intervallum inter duo maria.

[Ἰσθμώδης. V. Ἰσθμοειδής.]

[Ἰσία ex Platonis Cratylo p. 401, C, affert Plut. Mor. p. 375, D, cui ἐσίαν, voc. a Platone etymologiæ caussa fictum, restituendum ex Platone.]

[Ἴσια, τά. V. Ἰσεῖον.]

Ἰσιακὸς, ὴ, ὸν, Isiacus, h. e. Initiatus sacris Isidis, vel Sacerdos Isidis, ut Plin. 27, 7, et Sueton. Domit. [c. 1] dicit Isiaci sacerdotes : v. Plut. Mor. p. 627 [352 B. Dioscor. 3, 27 : Ἀψίνθιον... ᾧ ἀντὶ θαλλοῦ οἱ Ἰσιακοὶ χρῶνται. Angl. Joseph. Ant. Jud. 18, 3, § 4 : Τοῦ τῶν Ἰσιακῶν τολμήματος. Hase.]

[Ἰσιὰς, άδος, ἡ, Isias, n. pr. ap. Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 118, Heliodor. 6, 3. Pro Ἰλιάδος Meleagro Anth. Pal. 5, 197 restituendum censuit Brunckius. Ceterum conf. Εἰσιάς.]

[Ἰσίας, ὁ, Isias, Lacedæmoniorum ephorus. Xenoph. Hell. 2, 3, 10. || Ἰσίας Νικίου in inscr. Attica olymp. 208, 1, ap. Bœckh. vol. 1, p. 369. Conf. Εἰσίας. ῑῐ]

[Ἰσίγονος, ὁ, Isigonus, Citiensis. Cyrill. C. Julian. 3, p. 88, B. || Nicæensis. Gellius N. A. 9, 4; Plin. H. N. 7, 2. || Statuarius. Plin. H. N. 34, 8, 19.]

[Ἰσίδας. V. Ἰσάδας.]

[Ἰσίδιον. V. Ἰσεῖον.]

[Ἰσιδότη, ἡ, Isidota, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 508. Εἰσιδότη ib. p. 778.]

[Ἰσίδοτος, ὁ, Isidotus, n. pr. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 366, 382, 394, et ap. Leakium (in *Transactions of the royal society* vol. 1, 2, p. 216): Ἰσίδοτος Στράτωνος Κυδαθηναιεύς. Εἰσίδοτος ap. Bœckh. vol. 1, p. 317, 321, 327, 368, 378, 385, 386, 394, 395. Antiquissimum hujus nominis exemplum est in didascalia Alcestidis Euripidis ex cod. Vat. ab me edita: Εἰσίδοτος ἐχορήγει. Nam sic scripturam codicis εἰσιδ' ἔχορηγοὶ correxi in præfatione p. 9. G. Dind.]

[Ἰσίδωρος, ὁ, Isidorus, Characenus, de quo v. Lucian. Macrob. c. 15, et Voss. De hist. Gr. 4, 10. Cujus σταθμοὶ Παρθικοὶ supersunt, in Hudsoni Geogr. minor. vol. 2 recepti. Τῆς Παρθίας περιηγητικὸς citatur ab Athen. 3, p. 93, D. || Pergamenus, orator Asianus. Diog. L. 7, 34; Rutil. 2, 16. Alios Isidoros plurimos enumerat Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 494 seqq. ed. Harl. || Εἰσίδωρος in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 385, 391. || Ἰσόδωρος ap. Arcad. p. 72, 10. Ἰσόδωρος Ζωσίμου inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 317.]

Ἴσικος, ὁ, et Ἰσίκιον, τὸ, Isicium, est Edulii genus e carne diligenter intrita et minutissime incisa, quod nunc per se, nunc reticulo aut omento circumdatum, aliis etiam junctis rebus et aromatibus aliquando, in sartagine cum adipe aut oleo butyrove frigebatur; fiebat e diversa materia, sicut Apicius docet 2, 1. Verum ægre id genus carnis concoquitur, quod sua levitate fluitet in ventriculo, ut habetur ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 22. Auctor est Macrob. Saturn. 7, [8], Isicium dici quod ab insectione insicium dictum erat: amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Hæc Gorr., qui etiam addit, videri Græcos hoc nomen e Lat. suum fecisse: cui facile assentior, quum nonnisi ap. recentiores h. v. inveniam, Alex. Aphr., Alex. Trall., Athen. 9, [p. 376, D] atque adeo peregrinum esse voc. vel ex eo patet, quod ibi quidam quum dixisset, Τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα, subjungit, Ἰσίκια γὰρ ὀνομάζειν αἰδοῦμαι τὸν Οὐλπιανόν· καίπερ αὐτὸν εἰδὼς ἡδέως αὐτοῖς χρώμενον· significans, sese propter Ulpianum ὀνοματοθήραν vereri uti eo voc.: quanquam sciat eum non illibenter iis vesci: ideoque subjungit, non esse sibi usque adeo magnam curam Ἀττικῶν χρήσεων, præsertim quum Paxamus suus meminerit τῶν ἰσικίων. [Lucian. Anth. Pal. 11, 212: Καὶ πέρας ἓξ δραχμῶν Ἐρασίστρατος ὁ κρεοπώλης ἐκ τῶν ἰσικίων υἱὸν Ἄνουβιν ἔχω. Sic Jacobs.: codex ἰσίων.]

[Ἴσινδος, ἡ, Isindus. Steph. Byz.: Ἴσ., πόλις Ἰωνίας. Ὁ πολίτης Ἰσίνδιος. Λέγεται καὶ Ἴσινδα (sic ap. Strabon. 13, p. 631. Σίνδα 12, p. 570. Ἡ Σίνδη 13, p. 630, ubi aliquot codd. ἡ Σίνδα.) Τὸ ἐθνικὸν Ἰσίνδιος· καὶ χωρίον Ἰσινδία. Ἰσίνδιοι in inscr. Attica ab Franzio edita (*Hall. Literatur-Zeit.* 1837, *Intellig.-Bl.* nr. 40, p. 329, 337).]

[Ἴσιον. V. Ἰσεῖον.]

[Ἰσιόνδα, ἡ, Isionda, urbs Pisidiæ. Polyb. 22, 18, 1: Ἐκ τῆς Ἰσιόνδα προσαγορευομένης πόλεως. Ἰσιονδεῖς, οἱ, ib. 5. *Isiondæ arcem* et *Isiondenses* ap. Livium 38, 15.]

[Ἴσιος, i. q. ἴσος. Hesych.: Ἴσιον, ἴσον, ἄμεινον, μεριστόν. Ἴσιος et ἰσιάζω ap. Ducang. sed sine exemplis.]

[Ἴσιος, ὁ. Polyb. 17, 3, 3: Ἀλέξανδρος (dux Ætolorum), ὁ προσαγορευόμενος Ἴσιος.]

Ἴσις [frequenti accentus vitio ap. Herodot. aliosque scriptum pro Ἶσις], ιδος, ἡ, Isis. [Per diphthongum Εἴσιδι in inscr. Mytilenæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 191. Genit. Ion. Ἴσιος ap. Herodot. 2, 41, 59, 156. Dat. Ἴσι 2, 59, et al.] Ægyptia quædam dea, quam Plut. denominatam existimat παρὰ τὸ εἰδέναι seu ἴσασθαι, utpote cui παντὸς μᾶλλον τὸ εἰδέναι καὶ ἡ ἐπιστήμη προσήκει: ipso ejus nomine cultoribus ipsius promittente γνῶσιν καὶ εἴδησιν τοῦ ὄντος: quare nonnullos eam Mercurii, alios Promethei filiam dicere. V. et alia de hac dea ap. eum in libro quem de Iside et Osiride inscripsit. V. et Suidam. [Callim. Epigr. 61: Ἰναχίης ... Ἴσιδος. Herodot. 2, 59: Ἴσις δέ ἐστι κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν Δημήτηρ. Quod repetit c. 156. Apollod. 2, 1, p. 116: Ἱδρύσατο δέ (ἡ Ἰὼ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα) ἄγαλμα Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἰὼ Ἶσιν ὁμοίως προσηγόρευσαν. Hesych.: Ἶσις· ἔνιοι ὀμνύντες τὴν Ἶσιν ἐξ ἑτοίμου ἐνόσουν· ὅθεν Ὠφελίων (ὠφελίμων codex: quod correxit Meinek. Præf. ad Menandr. p. xi. Ὁ Φιλήμων Musurus) τὸ (διὰ τὸ Musurus) συνεχὲς τῶν νόσων ἐχρήσατο τῇ λέξει.] At Ἴσιδος πλόκαμος, herba ap. Plinium sub fin. l. 13. [Ἶσις (male ἴσις scriptum) herba ap. Galen. vol. 13, p. 773, 780. Ἶσις emplastrum vol. 10, p. 385, 389; vol. 13, p. 681, 761.]

[Ἰσίτυχος, ὁ, Isitychus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 394.]

[Ἰσίων, ωνος, ὁ, Ision, n. pr. in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 372. || Εἰσίων in Trœzenia ib. p. 591.]

[Ἰσκάνδιον, σαλπίγγιον, Hesych. Theognost. Can. p. 14, 23: Ἰσκάνδιον, σαλπιγγωτόν.]

[Ἴσκα. V. Ὕσκα.]

[Ἰσκανδωτὸν, σαλπιγγωτὸν, Hesych. Cod. bis —οτόν.]

[Ἴσκλη. V. Ἰξαλῆ.]

[Ἰσκός. V. Ἴσκω.]

Ἰσκύω, Possum, Valeo, VV. LL. perperam pro ἰσχύω.

Ἴσκω, Scio: pro εἴσκω, ab εἴσω fut. verbi εἴδω. Ap. Hom. autem ἴσκεν quidam exp. etiam ἔλεγεν, ὑπενόει, εἴκαζε. [Pro ἔλεγεν acceptum est duobus in Il. Homeri, altero Od. Τ, 203, quem infra affert HSt., altero Χ, 31: Ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα ἄνδρα κατακτεῖναι, quem a diasceuaste quodam, quem prior ille locus decepisset, insertum esse veterum criticorum opinio fuit, ab Eustathio exposita, et ab schol. cod. Vindob.: Οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ἔλεγε τὸ ἴσκε, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὡμοίου. Ἠπάτηται οὖν ὁ διασκευαστὴς ἐκ τοῦ Ἴσκε ψεύδεα πολλά· quod scholiastæ interpretando removent, πολλὰ ψεύδη λέγων εἴκαζεν ὥστε ὅμοια εἶναι ἀληθέσιν. Quam tamen valde contortam explicationem esse sensit Buttmannus Lexilog. vol. 2, p. 86, cui obsoleta quædam necdum aliunde cognita verbi εἰπεῖν forma Ἴσπε vetere scripturæ vitio utrobique obliterata videbatur. Recentiores poetas, i. e. Alexandrinos, ἴσκειν pro λέγειν dixisse annotavit schol. Il. Π, 41 et clarum est e locis Apollonii ab HSt. allatis, quibus addendus Theocr. 22, 167: Ἴσκον τοιάδε πολλά· et Lycophr. 574: Τροφὴν ... πᾶσι ... ἴσκων παρέξειν. Photius p. 114, 17: Ἴσκειν, λέγειν. Παλαιὸν τὸ λεξείδιον. Seqq. ex Indice:] Schol. Apoll. Rh. annotat Homerum ἴσκεν usurpasse pro ὡμοίου: ut Etym. quoque in h. l. [Od. Τ, 203]: Ἴσκεν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, annotat quosdam exponere ὡμοίου καὶ εἴκαζε, ut sit Similia reddebat et conformia, Fingebat ita ut veris essent similia: afferens et ἴσκοντες pro ὁμοιοῦντες, Assimilantes [Il. Λ, 798]: Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο. [Et iisdem prope verbis Π, 41; et Od. Δ, 279: Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισι.] Itidem Homerico modo pro Fingebat, accipit scholiastes Apoll. Arg. 3, [396]: Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί. Sed malim ego accipere pro ἔλεγε, Dicebat: ut sit, Talia dicebat subblandiens: ut 1, [834]: Ἴσκεν ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, Idem exp. ἔλεγε. Et 3, [938]: Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας. Et 2, [240]: Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· nisi et hic velis ἴσκεν accipere pro Fingebat et dicebat ut vera seu veri similia. [Simonid. in epigr. in canem ap. Polluc. 5, 48 (Append. Anth. Pal. 80): Ἦ σευ καὶ φθιμένας λεύχ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, Suspicor, Credo.] Hincque esse putatur Ἰσχὸς, quod Hesych. exp. κλέπτης. [Conf. Εἴσχω.]

Ἴσμα, τὸ, Etymologo [M. p. 477, 3] τὸ ἵδρυσμα, παρὰ τὸ ἵζω: itidemque Hesychio ἵδρυσμα, κτίσμα. [Ex Lycophr. 731: Ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς, affert Eustath. p. 607, 8. Ap. Lyc. libri alii ἵσμα, alii ἴσμα. Ἴσμα in Lexico περὶ πνευμάτων p. 230 scriptum, licet hoc voc. canoni ibi proposito repugnet. Ceterum in Etym. M. et ap. Hesych. non ἵδρυσμα scriptum, sed ἵδρυμα. Utrumque est in gl. codicum Lycophronis. Theognost. Can. p. 14, 24: Ἴσμα, δρύμα. Corrig. Ἴσμα, ἵδρυμα. G. Dindorf.]

[Ἰσμάηλα, (τὰ), τῆς Ἀραβίας χωρίον. Οἱ οἰκοῦντες Ἰσμαηλῖται, Steph. Byz. Ἰσμαὴλ Theognost. Can. p. 14, 19.]

[Ἰσμαίνω. V. Ἴσθμα.]

[Ἰσμάνδης, ὁ, Ismandes. Ita Ægyptiaco sermone vocatum fuisse Memnonem, cujus statua mirabilis cernebatur prope Thebas, testatur Strabo 17, p. 813: Ὁ Μέμνων ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Ἰσμάνδης λέγεται. Ismandes vero et Osymandias, cujus res gestas Diodor. S. ex Hecatæo Abderita tam prolixe exponit, 1, c. 47, unam eandemque personam constituunt. Jablonsk.]

[Ἴσμᾰρος, ἡ, Ismarus. Steph. Byz.: Ἴσμ., πόλις Θράκης τῶν Κικόνων. Ὅμηρος (Od. I, 39, 198). Ὁ πολίτης Ἰσμάριος καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. Ἔστι καὶ Ἰσμαρὶς λίμνη. Ἡρόδοτος ζ' (c. 109). Hesych.: Ἴ., π. Θράκης, ἡ νῦν Μαρώνεια. Ἰσμαρικὸς οἶνος Archiloch. ap. Athen. 1, p. 30, F. Pollux 6, 16.]

[Ἴσμαρος, ὁ, Ismarus, Astaci filius. Apollod. 3, 6, p. 288. || I. q. Ἰμμάραδος: quod v.]

[Ἰσμενὸς, ὁ, Ismenus, nomen magistratus Chiorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 270, n. 54. V. Ἰσμηνός. Hase.]

[Ἴσμερα. V. Ἴμερα.]

Ἴσμη, ἡ, Hesychio σύνεσις, φρόνησις, πρόφασις. [In ἴσθμη corruptum ap. Theognost. p. 14, 23.]

[Ἰσμήνη, ἡ. Hesych.: Ἰσμῆναι, θῆκαι, ἀκόλουθοι. Prior signif. pertinet ad σμῆναι. Albert.]

[Ἰσμήνη, ἡ, Ismena, Asopi filia. Apollod. 2, 1, p. 113. || OEdipi ex Iocasta filia, in scenam prodiens ap. Æschylum in Septem ad Thebas, apud Sophoclem in OEdipo Coloneo et Antigona, memorata ab Eurip. Phœn. 57, Apollod. 3, 5, p. 275. || Steph. Byz.: Ἰσμήνη, ἡρωὶς καὶ κώμη Βοιωτίας. Ὁ κωμήτης Ἰσμήνιος καὶ Ἰσμηναῖος καὶ Ἰσμηνεὺς καὶ Ἰσμηνίτης (Ἰσμηνήτης cod. Vratisl.). Ἔστι καὶ Ἰσμηνὸς ποταμὸς Βοιωτίας, ἀφ' οὗ Ἰσμήνιος Ἀπόλλων καὶ Ἰσμήνια (Ἰσμηνίας cod. Vratisl. recte, ut videtur).]

[Ἰσμηνία, ἡ, Ismenia, mulier Thebana. Aristoph. Lys. 697.]

[Ἰσμηνίας, ὁ, Ismenias, Thebanus. Xenoph. Hell. 3, 5, 1; 5, 2, 25; Plato Menon. p. 90, A, Rep. 1, p. 336, A. Alii ejusdem nominis Thebani ap. Plut. V. Demetr. c. 1, Ælian. V. H. 1, 21; 4, 16. Conf. Ἰσμήνιχος. Harpocr.: Ἰσμηνίας· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής. || Forma Bœotica in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 761, ubi genitiv. Ἰσμεινίηος. Et Ἰσμεινιάταο ib. p. 776, ubi literam τ supplevit Bœckh.]

[Ἰσμήνιος, ία, ιον, Ismenius.] Ἰσμήνιος cognominatur Apollo τοῖς ἔχουσι τὴν ἐπιστήμην καὶ λέσχην, teste Plut. De Ei ap. Delphos p. 685 [385, C. Herodot. 1, 52; 5, 59. Pindar. Pyth. 11, 10. Pausan. 9, 10, 2: Καλεῖται δὲ ὅ τε λόφος καὶ ὁ θεὸς (Apollo) Ἰσμήνιος, παραρρέοντος τοῦ ποταμοῦ ταύτῃ τοῦ Ἰσμηνοῦ. || Ἰσμηνὶς, ίδος, ἡ. Νύμφαι Ἰσμηνίδες Pausan. 1, 31, 4.]

[Ἰσμήνῐχος, ὁ, Ismenichus, Thebanus. Aristoph. Ach. 954. Ibid. 861 Ἰσμήνιχε restituendum pro Ἰσμηνία. G. Dindorf.]

[Ἰσμηνοδώρα, ἡ, Ismenodora, tibicina Bœotia. Lucian. Dial. meretr. 5. Hase.]

[Ἰσμηνόδωρος, ὁ, Ismenodorus, Thebanus. Lucian. Dial. mort. 27, 2.]

[Ἰσμηνὸς, ὁ, Ismenus, Apollinis filius. Pausan. 9, 10, 6. Alii ap. Apollod. 3, 5, p. 269; 3, 12, p. 337. || Fluvius Bœotiæ. Pind. Nem. 9, 53; Æsch. Sept. 273; Soph. OEd. T. 21; Eur. Phœn. 101; Strabo 9, p. 408.]

Ἰσοβαθὴς, ὁ, ἡ, Qui paris et æqualis est profunditatis, Æque profundus. [Oribas. p. 90, 26 ed. Cocch.]

[Ἰσοβαρέω, Æque gravo. Schol. Hom. Il. P, 742.]

[Ἰσοβᾰρὴς, ὁ, ἡ, Æque gravis, Qui pari pondere est. Lucian. V. Auct. c. 27: Ζυγοστατῶ τοὺς λόγους ... καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω ..... Porphyr. Quæst. Hom. 25, p. 109; Tzetz. ad Lycophr. 275. Angl. Andromach. apud Galen. vol. 14, p. 39, 18: Ἀγαρικὸν τούτοις ἰσοβαρὲς θέμεναι. Damocrat. ib. p. 94, 12: Ἰσοβαρῆ ταύτης σταθμόν. Basil. t. 2, p. 880, D: Ἐπεὶ καὶ τὰ ἰσοβαρῆ τῶν ὄγκων οὐκ ἴσα εἶναι δοκεῖ, ὅταν μὴ ἰσορρόπως ἔχωσι πρὸς ἀλλήλας αἱ πλάστιγγες. Hero Spirit. p. 151, 12. Hase.]

[Ἰσοβασιλεὺς, εως, ὁ, Æqualis regi. Plut. V. Alex. c. 39: Ἰσοβασιλέας πάντας ποιεῖς.]

[Ἰσόβοιος, ὁ, ἡ, Bovis pretium æquans. Sic ἀντίβοιος explicat Hesych. || Idem Ἰσόβοιον, ἄνθος ὅμοιον μήκωνι.]

Ἰσοβόλος, ὁ, ἡ, Æquali pondere. Hesychio enim ἰσοβόλων pro ἰσοστασίων [Sic Photius quoque explicat], subjungenti, quosdam exponere διπλῶν.

[Ἰσόβρυον, τὸ, Isobryon, Simile βρύῳ. Dioscor. 3, 49: Μάρον ἢ ἰσ.]

Ἰσόγαιος, ὁ, ἡ, Terræ æqualis. [Lucian. Neron. c. 5: Τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Forma Attica ap. Theophr. C. Pl. 3, 7, 3: Τέμνειν ἰσόγεων.]

[Ἰσογενὴς, ὁ, ἡ, Æqualis. Cyrill. Alex. Dial. 5 de Trinit. p. 581: Ἰσογενῆ τὴν τῶν ὅλων πρόνοιαν ποιουμένους εὑρήσομεν τόν τε πατέρα καὶ τὸν υἱόν. Suicer.]

[Ἰσόγεως. V. Ἰσόγαιος.]

[Ἰσογλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, i. q. ἰσογώνιος. Nonn. Dion. 6, 23: Καὶ τύπον ἄλλον ἔτευξεν ἰσογλώχινι τριγώνῳ.]

[Ἰσογνωμέω, Ejusdem animi vel sententiæ sum. Cyrill. Alex. In Jo. p. 131: Ἰσογνωμῶν τοῖς προλαβοῦσιν ὁ Φίλιππος. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 382.]

[Ἰσογνώμων, ὁ, ἡ, Ejusdem voluntatis, Unanimis. Cyrill. Alex. In Jo. p. 238, 811. Suicer.]

[Ἰσογονία, ἡ, Æqualitas generis. Plato Menex. p. 239, A: Ἡ ἰσ. ... ἡ κατὰ φύσιν. Dio Cass. 52, 4: Ἥ τε γὰρ ἰσογονία ἰσομοιρίας ὀριγνᾶται.]

[Ἰσογραφὴ, ἡ, inscriptio libri cujusdam Antisthenis, vitii suspecta, ap. Diog. L. 6, 15.]

[Ἰσογράφος, ὁ, ἡ. Timo Phl. ap. Diog. L. 3, 7, de Platone: Ἀγορητὴς ἡδυεπὴς, τέττιξιν ἰσογράφος, i. e. Cujus scripta dulcia sunt auditu ut cantus cicadæ. Schneid. Ἰσόγραφος, ὁ, ἡ, Ad verbum transcriptus. Menand. De legat. p. 364, 7 Niebuhr., de tabulis pacis: Ἐπεὶ ... ἀπηκρίβωσαν τῷ ἰσορρόπῳ τε καὶ ἰσοδυνάμῳ τῶν ῥημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οἵγε ἰσόγραφα ἕτερα ἐπετέλουν. Hase.]

Ἰσογώνιος, ὁ, ἡ, q. d. Æquiangulus, Æquos s. Pares angulos habens. Exp. et Rectangulus. [Aristot. Metaph. 9, 3, p. 1054, 2: Τὰ ἰσογώνια τετράγωνα. Plut. Mor. p. 427, A; 1003, D. Proclus in Plat. Tim. p. 162 ed. Bas.]

[Ἰσοδαίμων, ὁ, ἡ, Æqualis deo. Ἰσ. βασιλεὺς Æsch. Pers. 633. Ariphron ap. Athen. 15, p. 702, A: Πᾶς ἰσοδαίμονος ... βασιληίδος ἀρχάς· ad quem l. respicere videtur Themist. Or. 11, p. 151, C. Cum dat. Pind. Nem. 4, 136: Βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα, Felicem ut reges. «Sext. Emp. Adv. math. p. 447 (in loco Pindari).» Wakef.]

[Ἰσοδαίτης, ὁ. Harpocr.: Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης· ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Codex unus ἰσοδέτης, ut ap. Hesych. scriptum est: Ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Ἰσοδαίτης ap. Photium p. 116, 17. Plutonis filium Zagreum intelligi Lobeck. Aglaoph. p. 621 ostendit ex Plut. Mor. p. 389, A: Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Aliud traditur in Lex. rhet. p. 267, 3: Ἰσοδαίτης θεὸς, ὁ ἥλιος (scrib. videtur ὁ Ἀπόλλων) ὁ τὸν ἴσον ἑκάστῳ θάνατον διανέμων. Quorum comparari potest ἰσοτέλεστος Orci epitheton ap. Soph. OEd. C. 1220. Deo conviviorum præsidi dapiumque divisori hoc nomen tribuit Lucian. Ep. Saturn. c. 32: Τὸ γοῦν ἥδιστον καὶ συμποτικώτατον ἡ ἰσοτιμία ἐστί. Καὶ ὁ ἰσοδιαίτης (scr. ἰσοδαίτης cum Gesnero) τούτου ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.]

Ἰσόδενδρος, ὁ, ἡ, Arborem æquans. [Pindar. fr

146 : Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι, Arboribus parem ævi finem nactæ.]

[Ἰσόδημος, ὁ, Isodemus. Lysias ἐν τῷ πρὸς Ἰσόδημον citatur ab Harpocr. s. Αὐθέντης. G. D. Magistratus in numo Clazomeniorum, ubi legitur ΙΣΟΔΗ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 68, n. 6. Hase.]

Ἰσοδίαιτα, ἡ, [vox nihili], Æqualitas victus s. similitudo in victu.

Ἰσοδίαιτος, ὁ, ἡ, Æquali, s. Pari cum alio vel aliis victu utens, Simili vitæ genere utens. [Thuc. 1, 6: Οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι ἰσοδίαιτοι μάλιστα κατέστησαν. Lucian. Ep. Saturn. c. 36 : Ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαί τι· Bis acc. c. 33 : Ἰσοδίαιτος τοῖς πολλοῖς. Dio Cass. Exc. p. 22, 1. Hesych. : Ἰσ., ὁ σίτου κοινωνός.]

Ἰσοδιάστᾰτος, ὁ, ἡ, Pari distantia remotus. [Iamblich. in Nicomachi Arithm. p. 131, B, sec. cod. Cizens, ap. Kiessling. ad Iambl. V. Pyth. vol. 2, p. 326. Eustath. Opusc. p. 313, 75, ad Dion. P. 2. Nicomach. Arithm. p. 128, 18 Ast.]

Ἰσόδομος, ὁ, ἡ, Æqualiter structus. Ἰσόδομον, inquit Vitruv. 2, 8, dicitur quum omnia coria æqua crassitudine fuerint structa. At Ψευδισόδομον, quum impares et inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. 36, 22 : Græci e lapide duro aut silice æquato construunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, ἰσόδομον vocant genus structuræ : at quum inæquali crassitudine structa sunt, ψευδισόδομον. Annotant vero quidam legi etiam ἰσοικόδομον et ψευδισοικόδομον.

[Ἰσόδοξος, ὁ, ἡ, Æque clarus. Sic ἰσοκλεὴς explicant Hesych., Photius et Suidas.]

[Ἰσόδουλος, ὁ, Par servo. Schol. Æsch. Choeph. 133 : Ἀντίδουλος) ἰσ. Boiss. Basil. t. 2, p. 703, B : Ἀλλήλων ἰσόδουλοι, Æquabili jure inter se alii aliorum servi. Hase.]

Ἰσοδρομέω, Cursu æquo, a quo particip. ἰσοδρομήσαντες, Æquali cursu currentes. [Aristot. H. A. 10, 5 : Ἀνάγκη τότε ἰσοδρομῆσαι αὐτοὺς ἀλλήλοις. G. D. Τοῖς οὐρανίοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ψυχὴ Longin. 15, 9.]

Ἰσόδρομος, ὁ, [Parem cursum habens,] Cursu æquans. [Æqualis. Plato Tim. p. 38, D : Εἰς τοὺς τάχει ... ἰσόδρομον ἡλίῳ κύκλον ἰόντας. Timæus Locr. p. 96, E : Δύο δ' ἰσόδρομοι ἀελίῳ ἐντί.] Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Οἱ τούτων ἰσόδρομοι. [Mnasalc. Anth. Pal. 7, 212 : Ἰσόδρομον ἄνυσε μᾶκος.]

Ἰσοδυναμέω, Æque sum potens. [Æquipolleo, Parem significationem habeo. « Basil. Cæs. Hom. 9 in Hexaem. p. 117 : Λόγου μὲν ἄμοιρος ὁ κύων, ἰσοδυναμοῦσαν δὲ ὅμως τῷ λόγῳ τὴν αἴσθησιν ἔχει. Idem in Ps. 32, p. 199 : Τὰ ἰσοδυναμοῦντα τῷ μαρτυρίῳ.» Suicer. Prol. ad Sirac : Οὐ γὰρ ἰσοδυναμεῖ αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς ἑβραϊστί. Etym. M. p. 418, 56 : Ἤδη ... ἰσοδυναμεῖ τῷ νῦν. Sic sæpissime ap. gramm. Ἰσοδυναμοῖ ib. p. 652, 43, in ἰσοδυναμεῖ recte mutavit Sylburg.; neque ἰσοδυναμοῦται ferendum p. 305, 1, ubi cod. Gudian. ἰσοδυναμεῖ. Cum πρὸς Polyb. 2, 56, 2 : Ἵνα μὴ τὸ ψεῦδος ἐν τοῖς γράμμασιν ἰσοδυναμοῦν ἀπολίπωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.]

[Ἰσοδυναμία, ἡ, Æqualis potestas. Timæus Locr. p. 95, B : Τὰ ... καττὰν ἀρίσταν ἀναλογίαν συντεθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 812, 9 : Τῆς ἰσοδυναμίας τῶν δασέων καὶ τῶν ψιλῶν (στοιχείων, quæ inter se permutantur). Macar. Hom. p. 166, B : Τὴν ἰσοδυναμίαν ἔχει ὁ Σατανᾶς τοῦ προτρέπεσθαι καὶ κολακεύειν.]

Ἰσοδύναμος, ὁ, ἡ, Æque potens, [Æquipollens, Parem significationem habens]. Alex. Aphr. [Probl. 1, 135. Porphyr. Quæst. Hom. c. 25 : Ἀντίσταθμον) ἰσοβαρῆ καὶ ἰσοδύναμον. Hemst. Maccab. 4, 3, 15. Ib. 5, 20 : Ἰσοδύναμόν ἐστι, Par, i. e. æque pœna dignum est. Schleusn. Etym. M. p. 637, 36 : Ὁ παρατατικός ἐστιν ἰσοδύναμος τῷ ἐνεστῶτι. Eustath. p. 44, 21, aliique gramm. || Adverb. Ἰσοδυνάμως, Eustath. p. 72, 33.]

[Ἰσόδωρος. V. Ἰσίδωρος.]

Ἰσοελκὴς, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἴσην τὴν ὁλκὴν ἔχων, seu ἰσόσταθμος, Qui paris et æqualis est ponderis : ὁ ἴσον ἕλκων. Nicander Ther. [41] : Καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ. Et [44] : Φέρων ἰσοελκέα μοῖραν.

[Ἰσοεπὴς, ὁ, ἡ, Æqualis in loquendo. Cyrill. Alex. Dial. 7 de Trinit. p. 657 : Διὰ τῆς οὐσίας ταυτὸν (filii dei) καὶ εἰσάπαν ἰσοφυὲς, ἰσουργόν τε καὶ ἰσοεπές. Suicer.]

[Ἰσοεπίπεδος, ὁ, ἡ, Æque planus. Iambl. in Nicom. Arithm. p. 131, B.]

[Ἰσοέτηρος, ὁ, ἡ, Qui pari annorum numero est. Nonn. Dion. 21, 175 : Σύντροφος ἰσ. ἐφνοχόει Μελικέρτης.]

[Ἰσοετὴς, ὁ, ἡ, Qui pari annorum numero est, Æqualis. Apollon. Lex. H. : Οἰέτεας, ἰσοετεῖς, ὁμήλικας.] || Ἰσοετὲς, teste Plin. 25, 13, dicitur a quibusdam ἀείζωον τὸ ἔλαττον, Sempervivum minus, procul dubio quod per totum annum semper sit sui simile, h. e. virens : unde et ἀείζωον dicitur, h. e. Sempervivum, quod semper vivat et vireat.

[Ἰσοευρὴς, ὁ, ἡ, Æque amplus. Phot. p. 116, 25 : Ἰσ. αὐλὸς, ἴσον εὖρος κεκτημένος.]

[Ἰσοζῠγέω, Paris ponderis facio. Nicander Ther. 908 : Ὁποῖο τε δάκρυα βάλλοις τρισσοῖς ὁλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν.]

Ἰσοζῠγὴς, ὁ, ἡ [Pollux 6, 174]. Ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, Epigr. [Theæteti Schol. Anth. Pal. 10, 16], Cupressorum æqualium inter se, æquales ramos habentium, ut quidam interpr. Hesych. affert et Ἰσοζύγιον pro ἴσον ζυγῷ, ἀντίσηκον.

Ἰσόζῠγος, ὁ, ἡ, Æqualis, Par. Nonn. [Jo. c. 5, 23] : Ὑιέα τιμήσωσιν ἰσόζυγον ᾧ γενετῆρι· ubi ἰσόζυγον adverbialiter etiam accipi potest pro Æqualiter, Æque ac. [Hesych. : Ἰσοτάλαντον, ἰσόζυγον. Epiphan. t. 1, p. 756, B. Id. ib. p. 619, C : Τὰ ἰσόζυγα καὶ τὰ ἰσόρροπα δύο ἀρχῶν συζεύξας πρόσωπα. Hase.]

Ἰσόζυξ, ὁ, ἡ, q. d. Æquijugis, pro Par, Æqualis, Æquabilis : ἰσόζυγι θεσμῷ, Nonn. [Jo. c. 5, 27; 6, 57], Pari lege. [Ἰσόζυγος ἐκτὸς ἀρωγῆς ib. c. 14, 18.]

[Ἰσοθάνατος, ὁ, ἡ, Par morti. Pollux 6, 174 : Τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν.]

[Ἰσοθεία, ἡ, Parilitas Deo, Exæquatio cum Deo. Jo. Chrys. Hom. in Gen. 12, vol. 1, p. 76; Hom. 16, p. 100. Seager. Alia Joannis Chrys. exx. s. ap. Suicer. Marcus Erem. p. 345.]

[Ἰσόθεον, τὸ, unguentum quoddam, Alex. Trall. 11, p. 630. In ἴνδον corruptum ibid. et p. 629. Struv.

Ἰσόθεος, ἡ, medicamenti nomen ap. Galen. vol. 13, p. 544 : Ἰσόθεος βηχική· p. 612 : Κωλική, ὡς Νικόστατος, ἰσόθεος καλουμένη.]

Ἰσόθεος, ἡ, Deo par, æquiparandus : i. q. ἀντίθεος, Qui virtutibus suis deo æquiparandus videtur. Ἰσόθεος φῶς Hom. [de Euryalo Il. B, 565], Od. A, [324], de Telemacho [et de aliis alibi ap. Hom. De Dario ap. Æsch. Pers. 856. De Xerxe ib. 80. Soph. Ant. 837: Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. Quibus tribus in ll. prima syllaba producta est more Epicorum : correpta utitur Eur. Tro. 1169 : Τῆς ἰσοθέου τυραννίδος· Iph. A. 626 : Τὸ τῆς Νηρῇδος ἰσόθεον γένος.] Plato [Phædr. p. 255, A : Ὡς ἰσ. θεραπευόμενος·] Rep. 2, [p. 360, C] : Καὶ τἄλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. Isocr. Ad Nic. [p. 15, D] : Ἰσοθέους ἅπαντας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄντας· Ad Phil. [p. 111, D] : Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον. [Ἰσόθεοι τιμαὶ Polyb. 10, 10, 11. Ἰσόθεα φρονεῖν Maccab. 2, 9, 12.]

[Ἰσοθεόω, Deo parem facio. Æsopus Fab. 110 ed. Schneid. : Ἡρακλῆς ἰσοθεωθείς.]

[Ἰσόθροος, ὁ, ἡ, Æqualiter sonans. Nonn. Dion. 36, 473 : Ἰσ. ἔβρεμεν ἠχώ.]

[Ἰσόθῡμος, ὁ, ἡ, Qui pari animo est. Schol. Hom. Il. H, 295 : Πολλοὺς γὰρ εἶχεν ἰσοθύμους, ubi schol. Victor. ἀντιζήλους.]

[Ἰσοικόδομος. V. Ἰσόδομος.]

[Ἰσόκαινος, ὁ, ἡ, Par novo. Hesych. s. v. Ἀντίκαινον.]

[Ἰσοκάμπανος, ὁ, ἡ, Par campano, i. e. stateri. Schol. Hom. Od. Δ, 129 : Ἀτάλαντος οὖν ὁ ἰσ. Conf. Καμπανός.]

[Ἰσοκάσιος, ὁ, Isocasius, n. pr. Basil. Sel. V. Theclæ p. 308, C.]

Ἰσοκατάληκτος, ὁ, ἡ, Similem terminationem habens, Qui simili terminatione clauditur, Æqualiter desinens : juxta mensuram sc. et numerum syllabarum eorum verborum quæ membra orationis claudunt : quod et ὁμοιοτέλευτος. [Eust. p. 1839, 43 : Κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσιν aliisque gramm.]

[Ἰσοκέλευθος, ὁ, ἡ, Æquali passu incedens. Nonn. Dion. 48, 286: Ἄλλη δ' ἰσ. ἀναστείλασα χιτῶνα ἐγγὺς ἔην. Figurate Greg. Naz. vol. 2, p. 105, D: Σύμπνοον, ἰσοκέλευθον, ὁμώροφον εὖχος ἔχουσαι.]

[Ἰσόκεν. V. Εἰσόκεν vol. 3, p. 294, A.]

[Ἰσοκέφαλος, ὁ, ἡ, Par capite. Ibycus ap. Athen. 2, p. 58, A, de Molionidis: Ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγυίους. Lectio propter metrum vitii suspecta. Ἰσοπάλους Meinek. ad Menandr. p. 11.]

Ἰσοκίνδῡνος, ὁ, ἡ, Qui est in pari discrimine, pari discrimine se exponit. [Thuc. 6, 34; Dio Cass. Exc. p. 22, 21; l. 41, 55.]

Ἰσοκιννάμωμον, τὸ, cognominant mangones casiam quandam, teste Plin. 12, 20, forsan quod cinnamomo æquipolleat; scribit enim Diosc. 1, 12, casiam duplo pondere medicamentis mixtam, cinnamomi vicem supplere, si ipsum desit.

[Ἰσοκλεὴς, ὁ, ἡ.] Ἰσόκλεον, et Ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξον, Pari gloria nobilem, Æque celebrem. Sic ap. Suid. quoque [et Photium] Ἰσοκλέης, ἰσόδοξος. [Scrib. Ἰσοκλεὴς, quod Suicer. affert ex Cyrillo Alex. Ad Jo. 10, 34, p. 670: Ὁμοούσιος πατρὶ καὶ ἰσ., et Homil. Pasch. 15, p. 204; ex Theod. Prodr. Tetrastich. p. 208, 3, Boisson. In gl. Hesychii Ἰσόκελον (nam sic codex) καὶ ἰσοκλῆ recte Salmas. corrigere videtur Ἰσοκλέα καὶ ἰσοκλῆ.]

[Ἰσοκλέης (contr. Ἰσοκλῆς), έους, ὁ, Isocles, n. pr. in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 269, 47, in Theræis ib. p. 363 (ubi genit. Ἰσοκλεῦς) et 374.]

[Ἰσοκληρία, ἡ, Par sors. Eustath. Opusc. p. 146, 36: Πρὸς ἰσοκληρίαν ἀποστολικήν.]

[Ἰσοκληρονόμος, ὁ, ἡ, Cui par portio hereditatis obtingit. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 169, 8: Νόμος τὸν γνήσιον καὶ τὸν νόθον ἰσοκληρονόμους εἶναι.]

Ἰσόκληρος, ὁ, ἡ, Qui pari sorte cum aliquo est, sorte aliquem æquat, Cui sorte par portio obtigit. Plut. Lyc. [c. 8]: Ἰσ. τοῖς βίοις γενόμενοι, Æquali sorte viventes, Vitæ sorte et conditione æquati. [Eustath. Opusc. p. 115, 84: Ἐν ἰσοκλήρῳ τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς.]

Ἰσοκλῑνὴς, ὁ, ἡ, Æqualiter vergens et inclinans, In neutram partem magis inclinatus, Æque propensus, Ad æquilibrium quoquoversus tendens. Aristot. De mundo [c. 6 prope fin.]: Νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν ἢ μετάθεσιν.

[Ἰσόκνημος, ὁ, ἡ. Erotian. p. 188: Ἰσοκνήμου δι' ἔδρυος, τοῦ ἴσου καὶ ὁμαλοῦ. Glossa corrupta.]

[Ἰσόκοιλος, ὁ, ἡ, Æque cavus. Ἰσ. αὐλὸς Plut. Mor. p. 1021, A.]

Ἰσοκόρῡφος, ὁ, ἡ, q. d. Æqualem verticem habens, Æque eminens: ἰσ. πόλεις, Dionys. H. [A. R. 3, 9 extr.], Urbes æqualis excellentiæ, Cam.

[Ἰσοκραής. V. Ἰσοκρατής.]

[Ἰσόκραιρος, ὁ, ἡ, Æqualia cornua habens. Nonn. Dion. 27, 24: Λάτριν ἰσοκραίροιο Δηριαδῆος.]

[Ἰσοκρὰς, ὁ, ἡ, Æque temperatus, inter derivata ab κεράννυμι ap. Arcad. p. 193, 15.]

Ἰσοκράτεια, s. Ἰσοκρατία, ἡ, Æquale imperium, [Æqualis potestas.] Herodot. [5, 92: Ἰσοκρατίας καταλύοντες, τυραννίδας ἐς τὰς πόλις κατάγειν παρασκευάζεσθε], de republica, in qua est æqualis omnium potentia [Timæus Locr. p. 95, C: Μὴ μετ' ἰσοκρατίας (var. lect. ἰσοκρατείας) ἁμάχανον παντί. G. D. Ἰσοκράτεια Greg. Nyss. vol. 1, p. 128, C. Boisson. Galen. Hist. philos. 36, 56. Lobeck. ad Phryn. p. 526.]

[Ἰσοκράτειος, ὁ, ἡ, Isocrateus. Dionys. De Isocr. c. 20: Τὴν Ἰσοκράτειον ἀγωγήν. G. D. Basil. Mac. Præc. c. 66. Boiss.]

[Ἰσοκρατέω, Pares habeo vires, Æquipolleo. Sext. Emp. p. 647. Angl. Galen. vol. 6, p. 528, 15: Ἐκ τῆς ἀμφοῖν ἰσοκρατουσῶν μίξεως. Hase.]

Ἰσοκρᾰτὴς, ὁ, ἡ, Æquali robore præditus s. potentia, Æque pollens. Herodot. 4, [26], de Issedonibus: Ἰσοκρατέες ὁμοίως αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι. Philo De mundo: Ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή. Ap. Eund.: Τὸ δ' ἰσοκρατὲς, ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσαλεύτου αἴτιον. [Aristot. Probl. 26, 26: Ἐπειδὴ ἡ ἰσημερία ἐστὶ καθάπερ χειμὼν καὶ θέρος ἰσοκρατής. Galen. vol. 6, p. 134: Ὅταν ἰσοκρατεῖς αἱ διαθέσεις ὑπάρχωσι. Dio Cass. 37, 56; 43, 38. || Adverb. Ἰσοκρατῶς, Æqua vi. Philo vol. 1, p. 198, 32. Wakef. Ἰσ. καὶ ἀστασιάστως, Basil. M. vol. 1, p. 402, C. Hemst.]

Ἰσοκράτης, ους, ὁ, Isocrates, nom. proprium. [Dux Corinthiorum, Thucyd. 2, 83. || Orator Atheniensis, cujus scripta supersunt. Producta syllaba prima Pallad. Anth. Pal. 10, 48: Μηδ' ἂν Ἰσοκράτεος ῥητορικώτερος ᾖ, aliique poetæ. || Apolloniates, Amyclæ filius, Isocratis prioris discipulus: de quo v. Suidam et Ruhnk. Hist. orat. p. 160 ed. Reisk.]

Ἰσοκρατὴς, ὁ, ἡ, dicitur etiam Pariter s. Æqualiter temperatus: ὁ ἴσως κεκεραμένος. Hippocr. [p. 474, 4]: Ἢν δὲ μηδὲ ἐν τούτῳ παύηται, λούσας αὐτὸν πολλῷ θερμῷ, πίσαι τὸ τρίφυλλον καὶ ὀπὸν σιλφίου ἐν οἴνῳ ἰσοκρατεΐ· paulo ante enim dixerat, ἐν ὕδατι δοῦναι πιέειν. [Corrig. ἰσοκραεΐ cum Schneider. Quod ex Archigene Oribasii in cod. Vat. affert Weigelius, Φλεβοτομίᾳ μὲν οὖν ἐπί τε ἰσοκρατῶν χρηστέον... id ipsum quoque ἰσοκραῶν est scribendum, vel saltem ἰσοκράτων. Ἰσόκρᾱτος, ὁ, ἡ, ap. Rufum p. 44: Πραξαγόρας δὲ ἴδιον τρόπον τοὺς χυμοὺς ὠνόμασε, γλυκὺν καὶ ἰσόκρατον καὶ ὑαλοειδῆ.]

[Ἰσοκρατία. V. Ἰσοκράτεια.]

[Ἰσοκρᾰτικὸς, ὴ, ὸν, Isocraticus. Dionys. Cens. scriptt. c. 2: Ὁ Ἰσ. λόγος. Schol. Eur. Med. 217: Παρὰ τὸ Ἰσοκρατικόν. Photius Bibl. p. 121, 9: Κλεοχάρης ... ὑπὲρ τῶν Ἰσοκρατικῶν ἁπάντων λέγων.]

[Ἰσόκρατος. Ἰσοκρατῶς. V. Ἰσοκρατής.]

[Ἰσόκρῑθος, ὁ, ἡ, Hordeo par pretio. Polyb. 2, 15, 1: Ὥστε... τεττάρων ὀβολῶν εἶναι τῶν πυρῶν τὸν Σικελικὸν μέδιμνον, τῶν δὲ κριθῶν δυοῖν, τοῦ δ' οἴνου τὸν μετρητὴν ἰσόκριθον (data pro modio hordei amphora vini).]

[Ἰσόκτῑτος, ὁ, ἡ, Æqualiter factus. Hesych.: Ἰσόκτιτον, ἴσον κατεσκευασμένον. Photius p. 114, 24: Ἰσόκτιτον (codex ἰσόκτητον), ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν.]

[Ἰσόκυκλος, ὁ, ἡ, in loco corrupto Philoxeni ap. Athen. 4, p. 147, A.]

Ἰσοκωλία, ἡ, Membrorum æqualitas, Quum membra omnia æqualia et paria sunt, Membra æquata, ut quidam loquuntur. Hermog.

Ἰσόκωλος, ὁ, ἡ, In quo paria membra sunt [Χορδαὶ ἰσόκωλοι, Chordæ æquales, æque longæ, Nicom. Harmon. p. 11]; de periodo aliqua (aut aliquibus) cujus membra s. κῶλα paria s. æqualia sunt. Quintil. 9, 3, loquens de optimis homœoptotis: Et ut pœne similia sint verbis, et paribus cadant, et eodem modo desinant. Etiam ut sint, quod est quartum, membris æqualibus, quod ἰσόκωλον dicitur: Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro atque judiciis impudentia valeret. [V. Demetr. De eloc. § 25, et anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 663. Agathonis τὰ ἰσόκωλα καὶ ἀντίθετα ap. Athen. 5, p. 187, C. Plut. Mor. p. 350, E, de Isocrate: Ὁ φοβούμενος... συλλαβῆ τὸ ἰσόκωλον ἐνδεὲς ἐξενεγκεῖν. Alex. Aphrod. in Aristot. Top. p. 232, quem exscripsit Suidas s. Ἰσόκωλον.]

[Ἰσόλεκτος, ὁ, ἡ. Versus ἰσόλεκτοι ap. Diomed. 3, p. 497 ed. Putsch. quod ipse interpretatur per *Æquidici*. Fortasse versus sunt intelligendi e vocabulis ἰσοσυλλάβοις compositi.]

[Ἰσολεξία, ἡ, Paritas verborum. Jo. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 328: Αἱ τετρασύλλαβοι (λέξεις) κατὰ ἰσολεξίαν προερχόμεναι λίαν καλαί· καταυλήσωμεν, καταπορνεύσωμεν.]

[Ἰσολεχὴς, ὁ, ἡ, Æqualis tori consors, Tori socia. Apollon. Lex. H. p. 2: Ὅταν οἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν.]

[Ἰσόλιθος, ὁ, ἡ, Lapidi similis, Stupidissimus. Pseudochrys. t. 7, p. 344, 34, de sacerdote Dianæ, hujus statua eliso: Στύλος λίθινος τὸν ἰσόλιθον ἐθανάτωσεν ἱερέα. Hase.]

[Ἰσολογέω, Ex æquo loquor, Æque libere loquor. Schol. Eur. Hipp. 697: Τὸ καὶ ἐθέλειν σε ἰσολογεῖν μοι καὶ ἐκ τῶν ἴσων ἀμφισβητεῖν. Suidas s. Ἰσηγορεῖ.]

Ἰσολογία, ἡ, Par et æqualis ratio. A Suida exp. ἰσοτιμία, in h. l. cujus auctorem reticet: Διαψευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἔξειν οὐδέ ποτε πρὸς τὸ συνέδριον. [Polybii hæc verba esse suspicatur Toupius. Ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς Ῥωμαίους Polyb. 26, 3, 9. Hanc veteres ἰσηγορίαν potius dicere a gramm. observatum est. V. Ἰσηγορία.]

[Ἰσόλοχος, ὁ, Isolochus, pater Pythodori. Thuc. 3, 115; Plato Alcib. 1 p. 119, A.] A

[Ἰσολύμπιος, ὁ, ἡ, Cœlesti par. Philo vol. 2, p. 567 : Πᾶσα ἡ οἰκουμένη τὰς ἰσολυμπίους αὐτῷ τιμὰς ἐψηφίσατο. || Par ludis Olympiis. Inscr. ap. Chandler. Inscr. ant. p. 92 et ap. Richterum p. 168 ed. Frank. : Ἐν Τάρσῳ Ἰσολύμπιον οἰκουμενικὸν Κομμόδειον ἀγενείων πυγμήν. V. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 424.]

[Ἰσόλυρος, ὁ, ἡ, i. q. ἀντίλυρος. Schol. Soph. Trach. 645.]

[Ἰσόμαλος lectio vitiosa. V. Ἰσοπαλής.]

[Ἰσομάτωρ. V. Ἰσομήτωρ.]

[Ἰσόμαχος, ὁ, ἡ.] Ἰσόμαχοι, Pares et æquales in pugna. [Dionys. A. R. 3, 52. Sing. Diodor. 17, 83 : Τῶν βαρβάρων ἰσόμαχον ποιούντων τὸν κίνδυνον. Appian. Pun. c. 19.]

Ἰσομεγέθης, ὁ, ἡ, Æque magnus, Qui paris et æqualis est magnitudinis. [Xen. Cyn. 5, 29; Polyb. 10, 44, 2; Lucian. Imag. c. 17. Oribas. p. 292 Matth. : Βόθρους ἰσομεγέθεις τῷ χρησομένῳ. || Adv. Ἰσομεγέθως Aristid. Quint. De mus. p. 123, ab Osanno citatus.]

Ἰσομερὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἰσόμοιρος, Cui par et æqualis portio obtingit, Æqualem partem capiens. Athen. l. 4, [p. 143, E]: Τοὺς δ' ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι· ceteris enim qui patres habebant, ἀπενέμετο ἐξ ἡμισείας τῶν τοῖς ἀνδράσι παρατιθεμένων. [Hesych. : Ἰσονόμον, ἰσομερές.] B

[Ἰσομερῶς, adverb., Æqualiter. Gregor. Nyss. t. 1, p. 39, B. Hase.]

Ἰσομέτρητος, ὁ, ἡ, Cujus mensura æquata est, Æquam mensuram habens, Qui est æquali pondere. [Plato Phædr. p. 235, D : Χρυσῆν εἰκόνα ἰσομέτρητον. Dio Cass. 59, 11 : Ἄγαλμα αὐτῆς ἰσομέτρητον τῷ τῆς θεοῦ. Plut. V. Solon. c. 25 : Ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσ. Aristid. vol. 1, p. 11, 197, 199. Liban. vol. 3, p. 385, 28 : Ὡς οὐδὲν αὐτῷ τοῦ σώματος ἰσομέτρητον τῇ σάλπιγγι. || Adverb. Ἰσομετρήτως. Theod. Metoch. Miscell. p. 70: Ἱκανῶς τε καὶ ἰσ. τῇ χρείᾳ.] Pro quo dicitur et Ἰσόμετρος. Aristid. : Ἰσ. τῇ πόλει λόγος. VV. LL.

[Ἰσομετρία, ἡ, Æqualitas mensuræ. Plut. Mor. p. 1139, B.]

Ἰσόμετρος, ὁ, ἡ, Qui paris mensuræ est, Æqualis mensuræ. [Ἱματίων ἰσόμετρα ἐλίγματα, Ephipp. ap. Athen. 11, p. 509, E. Valck.] Theodectes ap. Athen. 10, [p. 454, E] describens literas nominis ΘΗΣΕΥΣ, et de secunda loquens, κανόνες ἰσόμετροι πάνυ, Τούτους δ' ὁ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών· quos duos κανόνας ἰσομέτρους Agathon ibid. vocat ὀρθοὺς ἐζυγωμένους. Idem poeta de quinta litera ejusd. nominis loquens, Πέμπτον δ' ἄνωθεν ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο. Αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν· unde patet eam literam proxime accessisse ad Latinum V. [Aetius p. 139, 26 : Ἰσόμετρον σφηνίσκον. Eustath. Opusc. p. 352, 15 : Ἐπιστολὴν ἰσόμετρόν τε καὶ ἰσοδύναμον ποιῆσαι ἀμηχανῶ. || Adverb. Ἰσομέτρως, Cyrill. C. Julian. p. 331.] C

Ἰσομέτωπος, ὁ, ἡ, Parem frontem habens, de acie dictum. Ap. Xen. Hell. 4, [5, 16], ἰσομέτωποι, Exæquata fronte, Cam.

Ἰσομήκης, ὁ, ἡ, q. d. Æquilongus, Longitudine par s. proceritate. [Plato Rep. 8, p. 546, C; Aristot. H. A. 2, 16; Strabo 9, p. 400; Dio Cass. 40, 18.]

[Ἰσομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Æqualis matri. Theocr. 8, 14 : Ἰσομάτορα ἀμνόν. Corrupte ap. Manethon. 4, 220 : Ἰσομήτορας ἄνδρας.] Ἰσομάτωρ Cretensibus ὁ τῇ Δήμητρι ἶσος, Dor. pro ἰσομήτωρ, Hesych. [Corrig. ὁ τῇ μητρὶ ἴσος cum Ruhnk.] D

[Ἰσόμοιος, ὁ, ἡ. Aristot. Epist. 3 : Τὴν εὐεργεσίαν θεῷ ἰσότιμον παρεσκεύασαν. Ubi duo codd. in Anecd. meis vol. 5, p. 440, ἰσόμοιον. Boiss. Scriptura vitiosa, fortasse pro ἰσόμοιρον.]

Ἰσομοιρέω, Æquam portionem capio, vel ἴσου μέρους μετέχω. [Ἰσομοιραῖ et ἰσομοιρόη ap. Hesych.] Xen. Cyrop. [2, 2, 17] : Ἤν δέ τι γένηται ἀγαθὸν ἀξιώσουσι πάντες οὗτοι ἰσομοιρεῖν. Cui similis l., quem in Ἰσόμοιρος ex eod. libro attuli. Isocr. [p. 90, A] : Ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους· cui opp. πλεονεκτεῖν. Thuc. 6 : Καὶ κατὰ μέρη καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρατίᾳ ἰσομοιρεῖν. Idem ibid. [c. 16] cum genit. copulavit, ut et supra ἰσόμοιρος : Ὁ κακῶς πράσσων πρὸς οὐδένα τῆς ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ. [Demosth. p. 1172, 27 : Περὶ τοῦ ἰσομοιρεῖν ἁπάντων ὧν Κόνων ἦν καταλελοιπώς. Dio Cass. 39, 26.]

Ἰσομοιρία, ἡ, Æqualis portio. [Hippocr. p. 288, 45 : Ὁκόταν παντὸς ἰσομοιρίη δυναστεύῃ. Nymphodor. ap. schol. Soph. OEd. C. 337 : Ἐκθηλῦναι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος ... ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμήσωσι· ubi pro ἰσονομία dictum est.] Philo V. M. 3 : Μὴ στερείσθωσαν ἰσομοιρίας τῆς ἐν ταῖς ἱερουργίαις, Æqua parte sacrificiorum ne priventur. Greg. in Macc. Encom. : Ἵνα τιμηθῶμεν ἰσομοιρίᾳ, Ut honoremur æqua parte. Thuc. 7, [75] dicit etiam ἰσομοιρία τῶν κακῶν, pro κοινωνεῖν πάντας ἐπ' ἴσης τῶν κακῶν, καὶ οἷον ἴσου μέρους ἕκαστον μετέχειν. Et Philo V. M. 1 : Τῆς ἐν τῷ πονεῖν ἰσομοιρίας, Æqualiter partito labore. [Dio Cass. s. Ἰσογονία citatus. Galen. vol. 6, p. 698, 12 : Λιπαρότης, ἢ γλυκύτης ... ἢ οἷον ἰσομοιρία πάντων. Heliodor. Æthiop. 1, 19 : Ἀλλ', εἴτε χρημάτων νέμησις, ἰσομοιρίαν ἠγάπησα. Aster. Or. in S. Phocam Hortul. Actt. SS. Sept. t. 6, p. 298, 31 : Τὴν τῶν ὄψων μερίδα πρὸς ἰσομοιρίαν τῶν ἐσθιόντων ἀποκληροῦσιν. Hase.]

Ἰσόμοιρος, ὁ, ἡ, Cui portio par et æqualis cum ceteris datur, Qui parem portionem accipit. Xen. Cyrop. 2, [2, 18 : conf. 4, 6, 12] : Ἤν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ἀγαθὸν ὁ Θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν. Ib. [1, 31] : Καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸ στράτευμα δὲ ὑπηρέτας, ἰσομοίρους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Et ἰσόμοιροι κληρονόμοι, Æquis partibus hæredes. Sicut vero Xen. dicit ἰσομοίρους πάντων, ita Isæus [p. 65, 2] : Τούτους ὁ νόμος ἰσομοίρους τῶν χρημάτων καθίστησι. [Inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 359 : Καὶ τιμαῖς ἰσόμοιρον ἔθηκεν τὰν δμόλεκτρον ἥρωσιν.] Item [ap. Æsch. Choeph. 319 : Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον·] ap. Soph. El. [87] : Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος [ἰσόμοιρ'] ἀήρ. Ubi exp. ἰσόμοιρος τῇ γῇ : nam æqualia magnitudine et pondere creduntur elementa; et quamvis aer multo amplior videatur quam terra, si tamen ille condensetur sicut hæc, eand. apparituram molem, ut non hic major, sed explicatior atque patentior sit : sicut et Hesiod. [Th. 126] æquiparans terram aeri, ait : Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. Hæc Cam. e schol. [Aristid. vol. 1, p. 46, 11 : Ὦ Διοσκούροις ἰσόμοιροι. Ἰσόμοιρον, τὸ, Par portio. Nicand. Th. 592 : Αἴπευς ἰσόμοιρον ἐλαίου.] Ἰσήμοιρος, Æqualem partem capiens. [|| Adverb. Ἰσομοίρως, Eustath. p. 161, 20. Seager. Tzetz. De educ. fil. 264. Elberl.]

[Ἰσομορία, ἡ, si vocis forma sana, pro ἰσομοιρία scripsit Pseudochrys. t. 8, p. 20, 17. Hase.]

[Ἰσόμορος, ὁ, ἡ, i. q. ἰσόμοιρος.] Ἰσομόρῳ quoque Hesych. affert pro ἰσομοίρῳ. [Hom. Il. O, 209 : Ἰσόμορον καὶ δμῇ πεπρωμένον αἶσῃ. Nicand. Th. 105 : Ἰσόμορον δ' ὠμοῖο χέειν ἀργῆτος ἐλαίου. Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 206 : Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. ī G. D. Andromach. apud Galen. vol. 14, p. 41, 16 : Χαλβανίδος λιπαρῆς ἰσόμορον θέμενος. Hase.]

[Ἰσομυθέω. V. Ἰσχνομυθέω.]

[Ἰσόνειρος, ὁ, ἡ, Somnio similis. Æsch. Prom. 559 : Ὀλιγοδρανίην ἄκικυν, ἰσόνειρον. ī]

[Ἰσόνεκυς, ὁ, ἡ, Pari fato defunctus. Eur. Or. 200 : Ὀλόμεθ' ἰσονέκυες, ὀλόμεθα.]

[Ἰσονέμητος, ὁ, ἡ, Æquabiliter distributus. Greg. Naz. vol. 2, p. 105, C : Ἡὲ μνᾶν φυσικοῖο λόγου χάριν ἰσονέμητον.]

[Ἰσονεφὴς, ὁ, ἡ, Par nubibus, i. e. Nubibus propinquus, Excelsus. Basil. Sel. V. Thecl. p. 294, A : Ἰσονεφέσιν ὄρεσιν· ubi var. lect. ἀγχινεφέσιν, quod usitatum recentioribus scriptoribus vocabulum est.]

[Ἰσονία. V. Ἰσωνία.]

[Ἰσόνικος, ὁ, Isonicus, n. pr. in inscrr. Carthæensibus ap. Bœckh. vol. 2, p. 283, 284.]

[Ἰσονοέω, Aliquid tanquam simile s. par alii intelligo. Jo. Chrys. Hom. 106, vol. 5, p. 693, 10. Seag.]

Ἰσονομέομαι, In legum s. juris æquabilitate vivo, Pari jure cum ceteris vivo. Bud. e Thuc. [6, 38.] Ead. forma dicitur, qua αὐτονομοῦμαι et εὐνομοῦμαι. [Athenag. Leg. p. 2, B : Οἱ μὲν καθ' ἕνα ἰσονομοῦνται. Hase.]

Ἰσονομία, ἡ, Æquabilitas legum juris, Jus par omnibus, quod tribuunt leges. Herodot. 3, [80] : Πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει ἰσονομίην, ubi ἰσονομίην Ion. pro ἰσονομίαν. Itidemque Thuc. πλήθει tribuens ἰσονομίαν, sed magis implicite loquens : Οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες μετὰ ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς

καὶ ἀριστοκρατίας προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θερα- A
πεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο, ubi observa, sicut κάλλιστον ὄνομα esse dicit ille qui loquitur ap. Herodot., ita vocari ὄνομα εὐπρεπὲς, a Thuc. [Conf. 4, 78.] Quibus ll. si vis verbi exprimenda sit, optime convenire puto meam illam interpr., Jus par omnibus, Idem jus, Idem juris omnibus, quod tribuunt leges s. concedunt. Alioqui fateor non male reddi etiam Æquabilitas legum, in VV. LL. Pro quo tamen longe malo, licet minus ad verbum, Æquabilitas juris, communis juris; nam utroque Cic. utitur: ut De off. 1: In liberis vero populis et in juris æquabilitate exercenda. Et De or. 2: Sed etiam superioribus invidetur sæpe vehementer, et eo magis, si intolerantius se jactant, et æquabilitatem communis juris, præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. Habes autem exemplum istius signif. nominis ἰσονομία, infra etiam in Παρανομία ex Isocr. [Plato Menex. p. 239, A: Ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον· Rep. 8, p. 563, B: Ἐν γυναιξὶ ... πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσ. καὶ ἐλευθερία γίγνεται.] || Metaphorice etiam ponitur, si quidem eand. derivationem sequi oporteat: qua de re dicam paulo post, estque ita usus Epicurus ap. Cic., De nat. deorum 1, [19]: Summa vero vis infinitatis et magna ac diligenti cogitatione dignissima est. In qua intelligi necesse est eam esse naturam, ut omnia omnibus, paria paribus respondeant. Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, i. e. Æquabilem tributionem. Ibid. [c. 39]: Confugis ad æquabilitatem; sic enim ἰσονομίαν, si placet, appellemus; et ais, quoniam sit natura mortalis, immortalem etiam esse oportere. Plut. quoque [Mor. p. 428, E] ἰσονομίαν naturæ tribuit, ab eod. Epicuro hanc vocem mutuatus, ut opinor: Εἴπερ οὖν ἡ φύσις ἀπαιτεῖ τὴν ἰσονομίαν ἐν πᾶσι, καὶ κόσμους εἰκός ἐστι μήτε πλείους γεγονέναι μήτ' ἐλάττους τῶν παραδειγμάτων, ὅπως κτλ. [Ἰσονομίαν τῶν δυνάμεων, ὑγροῦ, ξηροῦ, etc. sanitatem efficere, ut morbos τὴν ἐν αὐτοῖς μοναρχίαν, Alcmæonis dictum ap. Stob. Floril. p. 542 (101, 2 Gaisf.). Hemst. Timæus Locr. p. 99, B: Ἐπεὶ δυνάμει ἴσα ἐντὶ πάντα (elementa) τοὶ λόγοι αὐτῶν ἐν ἰσονομίᾳ ἐντί.] Ceterum in posteriore illo Cic. l. pro Æquabilitatem quædam exempll. Æqualitatem habent; sed ut in illo priore Æquabilem tributionem legimus, non Æqualem, ita hic non dubium est quin potius Æquabilitatem legere debeamus. Quod autem ad tertiam lectionem attinet, sc. Æquilibritatem, quam Petrus Crinitus sequitur De hon. disc. 4, 9, ea mihi nullo modo placere potest. Quidni enim Cic. quam uno in l. vocavit Æquabilem tributionem, in altero Æquabilitatem, potius quam Æquilibritatem, appellet? Sed et hoc addo, quod ad derivationem hujus vocis ἰσονομία attinet, posse etiam videri Epicurum, quum hac voce pro Æquabili tributione usus est, non a νόμος deduxisse, sed a νομή: ut perinde sit ac dixisset ἴση νομή: ac certe magis mihi placet hæc deductio, quam sequendo, non dicemus ἰσονομίαν his in ll. metaphorice sumi.

Ἰσονομικὸς, ἡ, ὸν, Æquabilitate juris utens, gaudens, Bud. a Plat. [Rep. 8, p. 561, E: Διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός] accipi ait pro Æquabilitate B
civili gaudens. Non male redditum iri puto et ita, Ad exercendam juris æquabilitatem s. civilem æquabilitatem propensus. Puto autem posse sonare et Aptus ad exerc. etc.

Ἰσονομικῶς, Æquabiliter, Ad æquilibrium: ut quidem utitur Crinitus in illo, cujus paulo ante memini, loco.

Ἰσόνομος, ὁ, ἡ, Æquabilitate legum utens s. juris, Æquabili jure utens. [Scolion ap. Athen. 15, p. 695, B: Ἰσονόμους Ἀθήνας ἐποιησάτην.] Ἰσ. πολιτεία [Plato Epist. 7, p. 326, D. Appian. Civ. 1, 15: Οὐκ ἐν ἰσονόμῳ πολιτευσόντων], Plut. [Mor. p. 154, D], Æquabili jure utens, In qua æquabili jure vivitur, In qua æquabilitas juris exercetur. Sed exp. etiam Quæ ex æquo omnibus magistratus defert. [Hesych.: Ἰσονόμον, ἰσομερές.]

[Ἰσόνομος, ὁ, Isonomus, n. pr. apud Andocidem p. 3, 17.]

[Ἰσονύκτιον, τὸ, Æquinoctium; Gl.]

Ἴσοξ, Hesychio Piscis quidam cetaceus. Idem pro- A
cul dubio, qui Esox Plinio; eo enim teste 9, 15, Esox in Rheno invenitur haud minor thynno. [V. Hist. liter. piscium p. 24. Schneid.]

[Ἰσόξυλος, ὁ, ἡ, Similis ligno. Hesych. s. Ὄξυλον.]

[Ἰσόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Puero æqualis. Æsch. Ag. 74: Ἰσχὺν ἰσόπαιδα. Schneid. Mendose videtur scribi ap. Philon. vol. 2, p. 495, 13: Τίς δὲ τοῖς πρώτοις γενομένοις ἰσόπαις ἦν οἰκειότης; Hase.]

[Ἰσοπάλαιστος, ὁ, ἡ, Æquans palmi magnitudinem. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 287.]

[Ἰσοπαλέω, Æquas vires habeo in lucta. Anonym. post Andronic. De pass. p. 760. Schneid.]

Ἰσοπᾰλὴς, vel Ἰσόπαλος, ὁ, ἡ, Æquas vires habens in lucta, Æqualis in lucta s. Par: interdum pro Par in pugna. [Herodot. 1, 82: Μαχομένων σφέων καὶ γινομένων ἰσοπαλέων· 5, 49: Ἐόντας ἰσοπαλέας. Theocr. 5, 30: Ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι ὥριφος ἰσοπαλής.] Et generaliter etiam pro Par viribus. Thuc. 2, [39] dixit etiam ἰσοπαλεῖς κινδύνους, pro Paribus certaminum periculis. [Parmenid. ap. Plat. Soph. p. 244, E: Μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντη. Galen. vol. 4, p. 140: Ἔν τισιν ἑτέροις ζῴοις ἰσοπαλέσιν. Suidas s. Ὕπατοι: Ἰσοπαλῆ δύναμιν ἔχοντος, Parem potestatem. Ἰσοπαλεῖς πόνους et ἰσ. δίκας ex Cyrillo Al. In Jonam 4, p. 387, et Michæ 2, p. 215, indicat Suicer. Orph. Arg. 1014: Κῶμα ... ἰσοπαλὲς θανάτῳ. || Ἰσόπαλος. Pollux 3, 149; 5, 157. Hesych.: Ἰσόπαλοι, ἴσοι. Xenoph. Ages. 2, 9: Φάλαγγας ἰσοπάλους. Sic Hutchinson. Libri ἰσομάλους. Leunclavius ἰσομάχους. Conf. Ἰσοκέφαλος. Dio Cass. 40, 42: Πεζομαχίᾳ ἰσοπάλῳ. || Ἰσοπαλὴς non a πάλη, sed a πάλος derivatum ponit Phot. p. 115, 1: Ἰσοπαλῆ, ἴσα ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. Unde redintegranda Hesychii glossa Ἰσοπάλη (nam sic codex).] Ἰσοπαλῶς ab Ἰσοπαλὴς, at Ἰσοπάλως ab Ἰσόπαλος, Æqualibus viribus in lucta, pugna: ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, Bud. ap. Pausan. vertit Ancipiti marte pugnare. [Schol. Arati 147: Ἂν ὁμοχρόνως καὶ ἰσοπαλῶς αἱ σφαιροειδεῖς θέσεις τὰς κινήσεις ἔχωσι.]

[Ἰσοπαλὶς, epitheton fornacis, in Macc. 4, 13, 9: Ἰσοπαλίδος καμίνου. Int. Lat. Parem tormentis istis fornacem. Sed lectio ipsa mihi admodum suspecta est. Schleusn. Lex. Etiam Valckenario vitiosa videbatur.] C

[Ἰσόπαλος. Ἰσοπάλως. Ἰσοπαλῶς. V. Ἰσοπαλής.]

Ἰσοπᾰχὴς, ὁ, ἡ, Æque crassus, Æqualem crassitiem habens, s. Parem. [Ἰσοταχὲς ἕντερον Aristot. H. A. 4, 2. Προμηκέστερον καὶ σχεδὸν ἰσοπαχὲς δι' ὅλου Theophr. H. Pl. 3, 5, 6. Χορδαὶ ἰσοπαχεῖς Iambl. V. P. p. 250, ex Nicom. Harmon. p. 11, ubi male ἰσοπαγεῖς.]

[Ἰσοπεδὲς, Planum, Gl.]

Ἰσόπεδος, ὁ, ἡ, Planus: ἰσ. χωρίον, Planus locus: q. d. Qui est æqualis solo, vel Soli æqualitatem habens. [Herodot. 4, 201: Χοῦν γῆς ἐπεφόρησε, ποιέων τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον. Πόλιν ἰσόπεδον Pollux 9, 19.] Frequenter autem substantive ponitur ἰσόπεδον pro Planities. Hom. Il. N, [142] de saxo: Ὃ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον· τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ. [Hesych.: Ἰσόπεδον, ἴσον τῇ γῇ, ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσόχωρον.] Ap. Xen. quoque Planities, s. potius Æquus campus: Cyrop. 3, [1, 5]: Ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι· 1, [6, 41]: Ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχην συνάπτειν· 4, [1, 10]: Οἵ τινες δ' ἐν ἐρύματι ὄντες ἐκλιπόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τούτους οἴεται ἄν τις μεῖναι ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἰσοπέδῳ; Sed et 6, [2, 18]: Ὑμᾶς δὲ βάλλοντες κωλύσουσιν ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχεσθαι. Sic et Hell. 7, [4, 31]. Dicunt præterea aliquid esse ἰσόπεδον alii, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum s. coæquatum. Plut. Numa [c. 10 fin.]: Τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος. Sic ap. Philon. De mundo: Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεστὼς οὐδὲν ἂν ἔτι αὐτῆς ἑωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι τῇ πεδιάδι: quibus opp. ἀνωμαλίας, et τὰς πρὸς ὕψος ὑπερβολὰς ὀρῶν: quem l. Bud. ita reddit, Nisi terra principium ortus cepisset, nulla pars ejus altius insurgens conspiceretur, complanati vero montes omnes fuissent, collesque ad æquilibrium redacti, cum planitie camporum. [Diodor. 19, 94: Ποιοῦντες ἰσόπεδον τῇ λοιπῇ χώρᾳ. Alciphro 3, 13: Τοὺς βόθρους κατέχωσαν,

ὥστε εἶναι πάντα ἰσόπεδα. Ἰσόπεδα χρώματα, Colores soli æqualis, opposita τοῖς κοίλοις, ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 49. « Galen. vol. 10, p. 340, E : Ἰσόπεδοι τῷ δέρματι (μυρμηκίαι). » Hemst.] A

[Ἰσοπέλεθρος, ὁ, ἡ.] Ἰσοπέλεθρον, Quod totidem jugerum est : Hesychio ἰσόμηκες.

[Ἰσοπενθὴς, ὁ, ἡ. Sic schol. Æsch. Eum. 782 explicat ἀντιπενθὴς, quod v.]

[Ἰσοπέραστος, ὁ, ἡ, Æqualiter terminatus. Schol. Hom. Od. A, 98.]

[Ἰσοπεριμέτρητος, ὁ, ἡ, Æqualis undiquaque dimensionis. Just. Mart. Respons. ad quæst. 130 : Ὅταν ᾖ περιφερές τι σῶμα, ὁμαλόν τε καὶ κοῖλον, πανταχόθεν ἰσοπεριμέτρητον. Suicer.]

[Ἰσοπερίμετρος, ὁ, ἡ, i. q. ἰσοπεριμέτρητος. Synesius p. 71, C : Ἔστι δὲ τῶν μὲν ἰσοπεριμέτρων μεῖζον ἀεὶ τὸ πολυγονώτερον. Proclus in Plat. Tim. p. 162.]

[Ἰσοπετὴς, ὁ, ἡ, Æque (i. e. pari celeritate) volans. Schol. cod. Guelph. Eur. Or. 321 : Δύο αἰετοὺς ἰσοπετεῖς.]

[Ἰσόπετρος, ὁ, ἡ, Saxeus. Sic ἀντίπετρος explicat schol. Soph. OEd. C. 188.]

Ἰσόπηχυς, ὁ, ἡ, Cubitorum numero par, Qui totidem cubitorum numero est. Et plur. ἰσοπήχεις, Pares s. Æquales cubitorum numero. [Oppian. Hal. 1, 213.]

[Ἰσόπλαστος, ὁ, ἡ, Consimilis. Hesych. s. Ἀντίπλαστον.]

Ἰσοπλατὴς, ὁ, ἡ, Æque latus, Qui ejusdem latitudinis est, Par latitudine : τὸ ἰσοπλατὲς, Æqualis s. Par latitudo. Alii Æquilatatio interpr. e Vitruvio 2, 8 : Tunc a centro diducto circino ad lineam planitiæ æquilatatio signetur. [Archimelus ap. Athen. 5, p. 209, C : Σέλμα ... τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές.] Ap. Athen. reperio etiam Ἰσόπλατυς, initio l. 4, [p. 128, D] ubi dicit, Ἄρτος ἑκάστῳ ἰσόπλατυς ἐδόθη. Sed suspectior est ea scriptura. [Ἰσόπλατος Casaubonus. Scribendum videtur ἰσοπλατής. Voc. recte interpretatur Coraes, Panis æqualis magnitudinis cum disco in quo portabatur. Similiter ἰσοτράπεζος dicitur. G. Dindorf.]

[Ἰσοπλάτων, ονος, ὁ, Par Platoni, Alter Plato. Agathias Anth. Pal. 11, 354 : Ἄλλον Ἀριστοτέλην, Νικόστρατον ἰσοπλάτωνα.]

Ἰσόπλευρος, ὁ, ἡ, Qui æqualibus est lateribus, Æquales aut Pares costas habens. Est interdum vocab. mathematicum, ut Pollux 2, [167] : Καὶ τρίγωνόν τι ἰσόπλευρον ὀνομάζεται. [Plato Tim. p. 54, E : Πέντε ἐπιπέδων τριγώνων ἰσοπλεύρων. Ib. : Βάσεις ἰσοπλεύρους. Ἰσόπλευραν τετράγωνον Polyb. 6, 31, 10.] Quintil. : Triangula ipsa plus æquis lateribus quam inæqualibus. Vulgo Æquilaterum. [Galen. vol. 2, p. 458, 11 : Δόξουσι δέ σοι ποιεῖν αἱ τρεῖς αὗται συζυγίαι (musculorum) τρίγωνον ἰσ. Id. vol. 18, part. 1, p. 466, 13 : Ῥομβοειδῆ δὲ σχήματα τὰ ἰσόπλευρα μέν, οὐκ ὀρθογώνια δέ. Ptolem. Almagest. t. 1, p. 91, 18 Halm. Hase.]

[Ἰσόπληθὴς, ὁ, ἡ, Qui pari copia vel numero est. Hippocr. p. 462, 49 : Ἐνεόντος τοῦ ἠέρος ἰσοπληθέος. Thucyd. 6, 37 : Ὁπλίτας ἰσοπληθεῖς (ἰσοπλήθεις cod. A) τοῖς ἡμετέροις. Xenoph. Ages. 2, 9 : Οἱ ἱππεῖς ἦσαν ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Dio. Cass. 50, 33. Ἰσοπληθεῖς θαλάττῃ ποταμοὶ ap. Polluc. 3, 103.]

[Ἰσοπληθῶς, Pari numero. Euclid. 12, 5. Wakef.]

[Ἰσόπνοος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 68.]

Ἰσοπολῖτεία, ἡ, q. d. ἴση πολιτεία. [Inscr. Cret. ap. Gruter. p. 505, 20 (ap. Bœckh. vol. 2, p. 410, 19) : Οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων. Valck. Polyb. 16, 26, 9 : Πᾶσι Ῥοδίοις ἰσοπολιτείαν ἐψηφίσαντο.] Plut. Cam. [c. 38] : Ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, Par jus obtinere in republica. [V. Coriol. c. 30.] Exp. etiam, Ex æquo reip. participem esse.

[Ἰσοπολίτης, ὁ.] In VV. LL. habetur et Ἰσοπολῖται, οἱ, de Civibus qui pari sunt jure. [Cyrill. Al. Hom. Pasch. 1, p. 15 : Αὐτὸς ἡμᾶς ἰσοπολίτας τοῖς ἐν οὐρανῷ καθίστησιν ἀγγέλοις. Basil. Cæs. in Exhort. ad baptism. p. 479 : Ἵνα σε ... ἰσοπολίτην τοῖς ἀγγέλοις ποιήσῃ. Suicer. Joseph. p. 508, 21 ed. Huds. Wakef. Maccab. 3, 2, 30. || Ἰσοπολῖτις, ἡ. Ἰσ. πόλις, Municipium, Appian. Civ. 1, 10.]

[Ἰσοπραξία, ἡ, Par actio, Par conditio. Eustath. p. 662, 33 : Διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχομένων.]

[Ἰσόπρεσβυς ὁ, ἡ, Seni æqualis. Æsch. Ag. 78 : Νεκρὸς μυελὸς ἰσ.]

[Ἰσόπροικος, i. q. ἀντίπροικος, quod v.]

[Ἰσόπτερος, ὁ, ἡ.] Ἰσόπτεροι, Hesychio [ex loco poetæ alicujus, ut videtur] ἰσότιμοι. Sonat tamen potius Pares habentes alas. [Velocem significat ap. schol. Æsch. Ag. 276, qui ἄπτερος φάτις explicat ἰσόπτερος, κούφη.]

[Ἰσόπτωτος, ὁ, ἡ, Pares casus habens. Apollon. De pronom. p. 375, B : Αἱ ὁμοιοκατάληκτοι (ἀντωνυμίαι) καὶ ἰσόπτωτοι.]

[Ἰσόπυργος, ὁ, ἡ, Turri par, Turris altitudinem æquans. Hesych. s. Ἀντίπυργος.]

Ἰσόπυρον, τὸ, Isopyrum, planta quædam, quam et Phasiolon vocant ob similitudinem, quoniam folium ejus ut phasioli in pampinos torquetur. Diosc. 4, 121; Plin. 27, 11. Meminit ejus et Galen. Simpl. Med. 6 [vol. 13, p. 180]. Sed nominis rationem nemo ex ipsis exponit.

[Ἰσορρεπὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἰσόρροπος. Nicand. Th. 646 et poeta De viribus herb. 98 : Ἰσορρεπὲς ἄχθος. Ὁμὸν ap. Hom. Il. N, 333 per ἰσοβαρὲς et ἰσορρεπὲς explicant scholl. Angl. Eudem. ap. Galen. vol. 14, p. 185, 7 : Σὺν τῷδ' ἑρπύλλου κλῶνας ἰσορρεπέας. Hase.] B

Ἰσοῤῥοπέω, In neutram partem vergo, Æquilibrium facio. [Frequens in Archimedis Ἰσορροπικῶν libris.] Bud. p. 871, ex Polyb. [1, 11, 1 : Ἐδόκει τὰ περὶ τὴν ἀλογίαν τῆς τοῖς Μαμερτίνοις ἐπικουρίας ἰσορροπεῖν τοῖς ἐκ τῆς βοηθείας συμφέρουσιν· 6, 10, 7 : Ἵνα ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ... διαμένῃ ... τὸ πολίτευμα.] Idem ex Aristot. ἰσοῤῥοπεῖν pro Nec superare, nec superari. Idem in suo Lex. exp. etiam Adæquare, addens, Nec excedere, nec minus esse. Sic autem et Plat. usum esse testatur Leg. 5, p. 146 [733, D : Ἐν ᾧ δ' αὖ βίῳ ἰσορροπεῖ· 7, p. 794, E : Τῆς φύσεως ... ἑκατέρων τῶν μελῶν σχεδὸν ἰσορροπούσης. || Ἰσορρεπῇ corrupte pro ἰσορροπῇ ap. Hesych. s. Οἰλάωμα.]

[Ἰσορροπὴ, ἡ, Modo in hanc modo in illam partem propensio. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1062, C : Ἡ ἰσ. τῆς προαιρέσεως. Hase.]

[Ἰσορρόπησις, ἡ, Æquilibrium. Hero Spirit. p. 153, 1 : Ἰσορρόπησιν ἔχον τὸ ὕδωρ. Hase.]

Ἰσοῤῥοπία, ἡ, In neutram partem propensio, Æquilibrium. Habes autem hoc subst. in l. Platonis quem protuli in Ἰσόῤῥοπος. [Plut. Mor. p. 137, D : Οἷόν τινα συνωρίδος ἰσορροπίαν (animi et corporis) διαφυλάττειν· 896, D : Μένειν ἐπὶ τῆς ἰσ. Callistr. p. 894 : Ἰσ. τῆς βάσεως. Themist. Or. 22, p. 275, B : Ἰσ. τοῦ ζυγοῦ.] C

[Ἰσορροπικὸς, ἡ, ὸν, Æquilibris. Ἰσορροπικῶν libri duo Archimedis p. 104—120 ed. Basil. G. Dindorf.]

Ἰσόῤῥοπος, ὁ, ἡ, Æqualiter vergens, In utramque partem (sc. æqualiter) propensus. Id enim proprie sonat [Hesych. : Ἰσόρροπον, ἰσοβαρὲς, ἴσον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ῥεπόντων ζυγῶν. Καὶ ἰσόσταθμον, ἢ ὅμοιον] : exp. tamen potius, In neutram partem vergens (itidemque verbum ab eo deductum ἰσοῤῥοπεῖν, In neutram partem vergere), Æquilibris, In æquilibrio stans, Æquis libratus ponderibus, Ejusdem ponderis. [De eo qui utroque crure fracto neutram in partem propendet, Hippocr. p. 765, B : Ἰσόρροπος γοῦν ἂν εἴη αὐτὸς ἑωυτῷ. Eadem notione ἰσόρροπον μόριον, Pars æquilibris, quæ ad æquilibrium vergit, et neutram in partem inclinat, p. 800, C, de maxilla : Ἐγγὺς γάρ τι τοῦ ἰσορρόπου ἐστὶν, ὡς δὴ μὴ ἰσόρροπον ἐόν· ubi scribit Galen. partem exquisite ἰσόρροπον dici, quæ figura cylindro similis est, aut quæ columnæ imaginem refert, qualis in nullis fere est ossibus. Maxillam tamen pene ἰσόρροπον esse Hippocrati, quod maxilla parte dextra sinistræ sit similis ut quod ex utrisque ossibus est compositum, æquilibre efficiatur, quum in neutram partem propendeat. Foes.] Plato Phæd. [p. 109, A], de terra loquens in æquilibrio stante : Ἀλλ' ἱκανὴν εἶναι τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσοῤῥοπίαν· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον, οὐδὲ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι· ὁμοίως δ' ἔχον, ἀκλινὲς μένει. [Superl. ἰσορροπώτατον Polit. p. 270, A. || Figurate Æsch. Pers. 346 : Δαίμων ... τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ.] Interdum ἰσόῤῥοπος, Æque pollens, [Par viribus. Herodot. 5, 91 : Τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν ἐὸν ἰσόρροπον τῷ ἑωυτῶν]. Eadem existimatione : ut τιμῇ ἰσ. Aristot. Eth. 9, [1]. Ita Bud. Sciendum est autem D

interdum reddi etiam Æqualis, Par, et quidem quum ap. alios, tum ap. Thuc. [Ἰσ. ἀγὼν Eur. Suppl. 706. Thucyd. 1, 103 : Μάχης γενομένης ἰσορρόπου · 2, 42 : Οὐκ ἂν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἰσόρροπος ὥσπερ τῶνδε ὁ λόγος τῶν ἔργων φανείη. Plato Tim. p. 52, E : Τὸ μήθ' ὁμοίων δυνάμεων μήτ' ἰσορρόπων ἐμπίπλασθαι. Polyb. 3, 65, 8 : Ἰσ. ποιεῖν τὸν κίνδυνον.] Sed Herodiano præsertim frequens est usus hujus voc., qui dicit et ἰσ. ἀντίστασις, ut 1, [10, 9] : Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ μὴ τοσαύτην ὑπάρχειν δύναμιν ἡγεῖτο ὡς ἐξ ἀντιστάσεως ἰσορρόπου καὶ φανερᾶς ἐφόδου συστῆναι πρὸς τὸν Κόμμοδον· et ἰσόρροπος τῆς νίκης ἡ τύχη, 3, [7, 6] : Γενομένης δὲ συμβολῆς καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἰσόρροπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη, Diu utrimque decertatum est æquis viribus, Polit. Dicit vero eadem signif. et ἰσόρροπον μάχην, 1, [11, 5] : Ἰσορρόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης γενομένης, ubi ille interpr. itidem, Quumque diu æquis viribus decertatum foret. Ubi tamen non minus commode, ut opinor, ἰσόρροπον μάχην possit quis reddere Ancipitem pugnam. Interdum vero dicitur ἰσ. τούτῳ vel πρὸς τοῦτο : ut ap. Eund. 6, [5, 1] : Ὅτε δὴ ἀντίπαλα καὶ ἰσόρροπα ᾠήθη εἶναι τὰ ἑαυτοῦ στρατεύματα τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, Quum primum se haud imparem fore adversariorum copiis credidit. Ut autem hic ἰσόρροπα cum ἀντίπαλα jungit, sic alibi ἰσόρροπον cum ἀξιόμαχον : sed interjectam non habent particulam copulativam vulg. edd., quam tamen non dubito quin ille interjecerit, et quin eam addere debeamus : 7, [9, 9] : Ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὁρῶν ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον ἰσόρροπον, pro ἀξιόμαχον καὶ ἰσόρροπον : ut quidem reponendum esse judico. L. autem 6, [3, 3] dicit, Δύναμιν ἰσόρροπον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων. Jam vero et ipsos viros dicit esse ἰσορρόπους, quorum pares sunt vires, qui æquo Marte pugnant : quorum est ἰσόρροπος μάχη : ut eod. l. [7, 19] : Καὶ ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο. At Philo dixit etiam ἰσόρροπον κόλασιν πρὸς τοσαύτην ἀσέβειαν, V. M. 3 : Ἰσόρροπον γὰρ ἐπινοῆσαι πρὸς τοσαύτην ἀσέβειαν κόλασιν ἄνθρωπος οὐκ ἂν ἴσχυσεν, Parem tantæ impietati pœnam, Dignas tanta impietate pœnas. Sed vulg. ed. habet ἀσεβείας. [|| Simplici ρ in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh., vol. 2, p. 127, 18 : Ἰσόροπον καταστῆναι τοῖς τὰ μεγάλα τὴν πατρίδα ἡμῶν εὐεργετηκόσιν. || Adverb. Ἰσορρόπως Hippocr. p. 808, F. Plato Phædr. p. 247 : Ἰσ. πορεύεται. Lucian. Amor. c. 4 : Ἰσ. ταλαντεύομαι. Dio Cass. 41, 61, de pugnæ fortuna ancipiti.]

Ἴσος, vel Ἶσος (nam et producta et correpta priore syllaba reperitur), η, ον, Æqualis, Par [qualitate]. Hom. Il. Υ, [100] : Εἰ δὲ θεός περ Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος. Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, Idem non semel. Et [I, 612] : Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, ubi adverbialiter accipi dicere possumus. Ε, [440] : Μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. [Il. N, 704 : Βόε ... πηκτὸν ἄροτρον, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· P, 720 : Νῶι μαχησόμεθα ... ἶσον θυμὸν ἔχοντες. Herodot. 6, 52 : Οὔκων δή σφεας ἔχειν ὁκότερον (τῶν παίδων) ἕλωνται, ὥστε καὶ ὁμοίων καὶ ἴσων ἐόντων. Soph. OEd. T. 53 : Καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ, Eundem te præsta quem olim. Lysias p. 198, 1 : Οὔτε τοὺς πονηροὺς ὑπερορᾷ οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς θαυμάζει, ἀλλ' ἴσον ἑαυτὸν παρέχει πᾶσιν.] Ap. Eund. non semel [Il. Λ, 705, Od. I, 42], Ὡς μή τις ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, subaudito subst. : pro ἰσομοιρίας, Virili parte. Bud. [Addito μοῖρα Il. I, 328 : Ἴση μοῖρα μένοντι· Od. Υ, 281.] Utitur vero idem poeta sæpe pro ὅμοιος, Similis : Il. Λ, [297] : Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραείρει ἶσος ἀέλλῃ, ubi scribit Eust. accipi manifeste pro ὅμοιος. [Il. X, 460 : Μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴσῃ. Δαίμονι ἶσος Il. E, 438; Ἄρηι Λ, 295. Σ, 56 : Ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Cujusmodi in locis fuisse qui εἶσος scriberent colligi potest ex scholio Victor. (et Townl.) ad Il. X, 132, Ἶσος Ἐνυαλίῳ· τινὲς διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀντὶ τοῦ ὅμοιος, ἐπεὶ καὶ τὸ εἰσάμενος ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς.] At vero interdum pro ὅμοιος quidem sumi ab Hom.; sed ita tamen ut sit ἐμφαντικώτερον, idem gramm. alibi [p. 865, 54] annotat. Exp. certe ἴσα, ὅμοια, in illo etiam l. quem ex Il. E protuli; sed ego non video, quid obstet, quominus in altera signif. ibi sumatur. Annotat vero Idem [Eust. p. 569, 21] ab Hom. quidem priorem hujus nominis produci, a Tragicis autem corripi. Quibus addo, prosæ scriptores hos potius secutos esse quam illum, utpote apud quos ἴσος frequentius reperiatur quam ἶσος. Invenitur autem ap. Hesiod. utraque syllabæ quantitas in hac voce : sc. ἶσος, ut [Op. 705] : Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον· et alicubi ἴσος, ut [ib. 750] : Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται. [Unicum hoc est in Hesiodi carminibus, si scriptus ab Hesiodo hic versus est, correptæ syllabæ prioris exemplum, quale nullum exstat apud Homerum, unum invenitur ap. Theogn. 678 : Δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον. Recentiores poetæ epici ipsi quoque plerumque producto, rarius correpto ι utuntur, velut in H. Orph. 33, 21 : Μίξας λειμῶνος θερεός τ' ἶσον ἀμφοτέροισιν· Callim. H. Dian. 210 : Καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι· eademque derivatorum compositorumque cum ἶσος vocabb. lex est, ut ἰσόθεος, ἰσόμορος, ἰσόπεδος, ἰσοφαρίζου aliorumque, quorum pleraque ne accommodari quidem possunt metro dactylico nisi producta syllaba prima. Poetæ lyrici ἴσος potius quam ἶσος dixisse videntur. Apud Pindarum certe nullum est producti ι exemplum, præterquam in composito ἰσοδαίμονα Nem. 4, 137, decem circiter inveniuntur correpti, quo Sappho quoque utitur ap. Longin. c. 10 : Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν. Apud poetas Atticos legitima mensura est ἴσος, quam in adjectivo simplici semel violavit Æschylus fr. Salaminiorum (200) : Εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ, quater in compositis ἰσόθεος (in quo Sophocles quoque mensuram epicam semel admisit in anapæstis) ἰσόμοιρος et ἰσόνειρος, quæ vide. Prosæ orationis scriptores, quorum codicibus ἶσος sæpissime est illatum ab librariis Homeri lectioni assuetis, solo esse usos ἴσος certissimum videtur. Recentioris gramm. commentum est in scholio Vict. Il. X, 132 supra posito. G. D.] || At in soluta oratione ἴσος, Æqualis, Par [quantitate], interdum vero et Æquus, ut paulo post docebo. Ἴσον μέρος, Aristoph. [Pl. 225], Æqualis portio. [Hippocr. p. 1040, D : Διδόναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν ἴσον ἴσῳ.] Ap. Athen. [10, p. 426, B : Τίς ἐκέρασε σφῶν... ἴσον ἴσῳ; 11, p. 473, C] ex quibusdam Comicis : Ἶσος [ἴσος] ἴσῳ κεκραμένος, subaudi οἶνος ὕδατι : ut sit ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι : de vino pari aquæ mensura temperato. Dicitur etiam κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ab Aristoph. [Pl. 1133. Figurate Ach. 354 : Ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου.] At vero ἴσον et πλέον opp. [Andocid. p. 31, 12 : Οὔτ' ἴσον οὔτ' ὀλίγῳ πλέον ἀξιῶν ἔχειν.] Isocr. [p. 370, B] : Οὐ μόνον ἴσον, ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπέρχεσθε. Sic Xen. [Cyrop. 2, 2, 20] ἴσων τυγχάνειν et πλεονεκτεῖν inter se opp. [Ἴσον et μεῖον Æsch. Sept. 355 : Οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι. Μᾶλλον et ἴσον Soph. OEd. T. 1018.] Et quod Latini dicunt Par pari referre, Græci dicunt τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Sunt vero et qui interpr. ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν. Et illud τῶν ἴσων τυγχάνειν ap. Strab., est etiam Pœnam parem, i. e. meritam et condignam, Damnum accipere, Bud. [Herodot. 1, 2 : Ταῦτα μὲν δὴ ἴσα σφι πρὸς ἴσα γενέσθαι.] Interdum cum dat. personæ. [Hom. Il. A, 163 : Οὐ μέν σοι ποτε ἶσον ἔχω γέρας.] Ἴσον σοι εἰσφέρω e Dem., pro Confero paria tibi, i. e. tantum, quantum tu. Apud Eundem τὸ ἴσον, sequente ὅσον, ubi scribit [p. 528, 18] : Τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ ἂν τῷ ἰδιώτῃ, Tanti publice damnare, quanti privato damnatus est, Bud. Et Xen. Cyrop. 1, [4, 5] : Εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. [|| Ἴσος οἷος. Lucian. Dial. deor. 1, 2 : Τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάζεταί σε οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. || Ἴσος ὅσοσπερ. Aristoph. Eccl. 173 : Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα ὅσονπερ ὑμῖν. Lex ap. Demosth. p. 634, 14 : Τὰ ἴσα ὀφείλειν ὅσαπερ... || Ἴσος ὅσπερ. Plato Eryx. p. 405, B : Καταμαθὼν δ' αὐτὸν ἐγὼ ὅτι ἴσον εἴη πεῖσαι ὅπερ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἑψῆσαι... || Ἴσος ὥσπερ. Lysias p. 155, 15 : Ἡγοῦντο δὲ καὶ τὰ ἐκεῖ ὅμως σφίσιν εἶναι ἴσα ὥσπερ καὶ τὰ ἐνθάδε. Soph. El. 532 : Οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ' ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. || Ἴσον ὡς. Eur. Ion. 1362 : Ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι. || Ἴσον ἅτε... id. Herc. F. 667.] Interdum ἴσον et δίκαιον copulant, ubi meminisse oportet voc. Latini Æqualis deducti ab Æquus Justum itidem signi-

ficante. Epist. Philippi [Dem. p. 160 extr.] : Πῶς ἐστι τοῦτ' ἴσον ἢ δίκαιον; Et ἴση καὶ δικαία εἰρήνη, Dem. Idem [p. 320, 14] : Ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως, Αἰσχίνη, τῷ Γλαυκοθέας...ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; Æqua, Non culpanda. Bud. [Κριταὶ ἴσοι καὶ δίκαιοι Polyb. 25, 5, 3.] Sed et ἴσον pro δίκαιον ap. Thuc., si ejus scholiastæ [3, 53 et al.] credimus. [Demosth. p. 1478, 23 : Πῶς ἴσον ἐστὶ τοὺς μὲν ἄρχειν...τὸν δὲ δεδέσθαι· 1274, 10 : Τοῖς εἰδόσιν ἐπιτρέπειν ἐβουλόμην ἐγὼ, τοῖς ἴσοις. Ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ Polyb. 16, 27, 3; ἐν ἴσῳ κριτῇ 17, 6, 1.] Frequenter vero ὅμοια quoque jungitur cum ἴσα. [Demosth. p. 551, 9 : Οὐ μέτεστι τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους τοῖς πολλοῖς ἡμῶν.] Xen. [Hell. 7, 1, 1] : Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquis conditionibus. Et in sing. Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. [Herodot. 9, 7 : Συμμάχους ἐπ' ἴσῃ τε καὶ ὁμοίῃ ποιήσασθαι], Thuc. sæpe [ut 1, 27, 145] et reliqui [ut Appian. Exc. 1, 4 extr., Hisp. c. 80, Aristid. vol. 1, p. 489. « Præpostero ordine Herodot. 6, 52, 3. Aristot. Pol. 3, 11, 10, ἐν τοῖς ὁμοίοις καὶ ἴσοις· Heliodor. 1, 33, ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ καὶ ἴσῃ. » Lobeck. Paralip. p. 62], vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ cum articulo, Pari jure et conditione; Æquali utrimque conditione juris sui obtinendi. [Dio Cass. 43, 50 : Ἄδειαν ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ δοῦναι.] Sed hic subauditur subst., Bud. p. 976, ubi affert et ἴσης ex Hom. pro ἰσομοιρίας. [Ἐν τῷ ἴσῳ καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ Dio Cass. 41, 6.] Ap. Thuc. alicubi cum ἀπὸ τῆς ἴσης subaudiendum putatur subst. μοίρας : alibi πολιτείας, ut [4, 105] : Τῆς ἴσης μετέχων. At vero συντελείας in hoc l. [1, 15] : Ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. [Ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρὸς schol. Thuc. 3, 40.] Denique cum hoc nomine subauditur etiam interdum τιμή : interdum vero et δίκη. [Dio Cass. 47, 1 : Δόξῃ μὲν ὡς καὶ πάντες ἀπὸ τῆς ἴσης ἄρξοντες, γνώμῃ δὲ ὡς καὶ αὐτὸς ἕκαστος πᾶν τὸ κράτος ἕξων. Sine articulo Demosth. p. 179, 21 : Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἴσης ὁρῶ τοῖς τ' ἄλλοις Ἕλλησι καὶ ὑμῖν περὶ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τὴν βουλὴν οὖσαν. Δίκη vel τιμωρία intelligi potest ap. Soph. OEd. T. 810 : Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν.] Substantivi autem locum sæpe obtinet ἴσον, et exp. Æqualitas [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 28 : Εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε], Æqualis s. Æqua portio, Æquabilitas, Juris æquabilitas, Jus : τὸ ἴσον ἔχω, Jus meum obtineo, quod et τῶν ἴσων τυγχάνω interdum. [Soph. Phil. 552 : Προστυχόντι τῶν ἴσων.] Et ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thuc. itidem [3, 11 : Ἡμῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλοῦντες], ut ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, pro Pari jure et conditione : interdum vero Ex æquo jure. At, Σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται ap. Eund. [2, 3] redditur Cum ipsis exæquarentur. In VV. LL. affertur et δι' ἴσου, pro Per æquas portiones [de quo infra dicemus]; ἐν ἴσῳ, pro In pari conditione. Item, Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ', ex Eur. [Iph. A. 1199] pro Id ex æquo ad omnes pertinebat. Et ex Thuc. [2, 60] : Ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, pro Perinde ac si. [Dio Cass. 58, 16 : Ἐν τῷ ἴσῳ καὶ τὸ ἀδικοῦν καὶ τὸ ἀναμάρτητον ἐγίγνετο. Ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ..., Idem significat quod... Apollon. De synt. p. 33, 16 : Τὸ... ταχὺ λέγειν... ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ταχέως λέγειν· 70, 23 : Ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ οὐ δυνήσομαι· 142, 16 : Τοῦ ποιεῖται νῦν ἐν ἴσῳ παραλαμβανομένου τῷ γίνεται, καθότι καί φαμεν « ποιεῖται ἀγορά », ἐν ἴσῳ τῷ γίνεται. Omisso verbo p. 289, 20 : Ἐρωτῶ σε νῦν ἐν ἴσῳ τῷ παρακαλῶ σε.] Dicunt autem interdum ἴσα sequente καὶ, adv., hac in signif., i. e. pro Perinde, Æque. [Soph. OEd. T. 1187 : Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ. Eur. El. 994 : Σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας.] Thuc. 3, [14] : Καὶ Δία τὸν Ὀλύμπιον, ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, Perinde ut supplices, Æque atque supplices, Bud., afferens et e Diog. L. Polemone [4, 18] : Νικοστράτου γοῦν ποτὲ ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτῷ τε καὶ Κράτητι, τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι, Hunc autem, perinde ac si non audivisset : quibus verbis significat ἀσυμπάθειαν ejus. Gregor. : Ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος. [Appian. Civ. 1, 22 : Τοὺς δὲ βουλευτὰς ἴσα καὶ ὑπηκόους ἐποίει. Dio Cass. 48, 6 : Τῶν τε χρημάτων ἴσα καὶ φόνων ἀπείχετο. Sine καὶ Dio Cass. Exc. p. 32, 97 : Τὸ σῶμα ἴσα τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν ἔρρωτο.] Apud eund. autem Budæum ἴσα δύνασθαι exp. Idem posse. Et, Ἴσα δρῶσι τοῖς σώμασι, Æque pollent ac corpora. Itidem cum dat., ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Pari gradu incedens cum Pythocle, quod proverbiale est. [V. Βαίνω, vol. 2, p. 42.]

‖ Ἴσον autem [et ἴσα] adv. Hom. Il. Γ, [454] : Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κῆρι μελαίνῃ, Æque ac. [N, 176 : Ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι· Od. A, 432 : Ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν· Λ, 304 : Τιμὴν δὲ λελόγχωσ' ἶσα θεοῖσι. Eur. Hel. 807 : Ἐρρύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν· Or. 880 : Ἴσα φίλῳ λυπούμενον.] Ἴσον ἀπέχειν [Herodot. 8, 132], Thuc., Æqualiter abesse, Tantundem abesse. ‖ Ἴσα κῶλα, ap. rhetores, v. Ἰσόκωλον. ‖ Ἴσαι μαρτυρίαι, Marc. 14, 56, Paria testimonia, i. e. Cohærentia. Vet. Interpr. Convenientia. [‖ Ἴσαι ψῆφοι. Hesych. s. h. v. : Ἀπολύονται οἱ διωκόμενοι ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἴσων γενομένων ψήφων. Æschines (ab Harpocr. citatus) p. 89, 35 : Ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο. Plato Leg. 12, p. 946, A : Ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γίγνωνται· ubi ex præcedentibus verbis repeti potest ψῆφοι, quod plane omisit Aristoph. Ran. 685 : Ὡς ἀπολεῖται, κἂν ἴσαι γένωνται. Æsch. Eum. 753 : Ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.]

‖ De numero etiam dicitur : nam, ut scribit Aristot. Polit. 5, p. 157 [c. 1], ἴσον est διττὸν, τὸ μὲν, ἀριθμῷ, τὸ δὲ, κατ' ἀξίαν. [Soph. Ant. 142 : Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους. Plato Rep. 4, p. 441, C : Ἴσα τὸν ἀριθμόν· Symp. p. 189, E : Σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί.] Sic igitur Xen. dixit τὰς ἴσας ναῦς, Totidem naves, Hell. 1, [6, 29] : Αὐσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς. Herodot., ἴσα ἔτεα, Totidem anni. [Τὸν ἴσον χρόνον Soph. Ph. 795, 1114. Dio Cass. 40, 26 : Μετ' ἴσων ἀνδρῶν ἑκατέρωθεν.] Gregor. vero singulari etiam num. ἴσην pro ἰσάριθμον dixit; nam uno in l. scribit : Ἐννοῶ τὴν τρισσὴν ἐμφύσησιν τοῦ Ἡλίου προφήτου, καὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν· in altero autem, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, Totidem inclinationes et incurvationes, q. d. totam, ut dicitur Totam quotam, pro τοσαύτας διακάμψεις. Bud. Frequenter vero dicitur ἴσος τὸν ἀριθμὸν, τῷ ἀριθμῷ, pro ἰσάριθμος, Aristot. : Ἕτερα τούτοις ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκόμισαν· et, Ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ὠὰ πάντες ἔχουσι καὶ περιττά. ‖ Adverbialiter autem ponitur non solum ἴσα, de quo jam dixi : sed etiam [Δι' ἴσου, Ex æquo. Dio Cass. 43, 37 : Δι' ἴσου καὶ τῷ δέει καὶ τῷ θάρσει ἐκακοπάθουν· 44, 47 : Χρηστὸν ἀεὶ δι' ἴσου γενέσθαι. De pari intervallo Plato Rep. 10, p. 617, B : Ἄλλας ... καθημένας πέριξ δι' ἴσου τρεῖς.] Ἐξίσης, Ἐπίσης : quæ et disjunctim Ἐξ ἴσης et Ἐπ' ἴσης. Item Ἐξίσου, quod et ipsum sæpe disjunctim Ἐξ ἴσου scriptum invenitur. [Plato Leg. 9, p. 861, A : Πάντων ἐξ ἴσης (τὰς ζημίας θήσομεν).] Chrysost. : Ἐπειδὴ μήτε ἐστί τις ὅτῳ μέλει τῆς σῆς εὐδοκιμήσεως, ἐξίσης ἐμοὶ, Æqualiter mihi, Æque ac mihi. Ap. Liban. autem, Ἐξίσης ἀπῆλθον οἱ δικασταὶ, pro Adæquarunt sententiæ judicum. Bud. Et ἐπίσης ap. Xen. [Cyrop. 3, 3, 35] dictum pro Æque ac, Perinde, eod. modo, quo ἐξίσης in illo Chrys. l. : itidemque cum dat., ἐπίσης ἐμοί. [Appian. Annib. c. 53 : Στρατηγοί τε γὰρ οἱ ἑκατέρων ἀπώλοντο καὶ στρατοῦ πλῆθος ἐγγυτάτω μάλιστα ἐπ' ἴσης. Herodot. 1, 74 : Ἐπ' ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον, Pari fortuna. 7, 50 : Τοῦτο μὲν νῦν ἐπ' ἴσης ἔχει, Perinde est. Plut. Mor. p. 1050, F.] Est autem medium τοῦ ἐπ' ἔλαττον, πλέον, Bud., afferens ex Alex. in Top. 35, ἐπίσης λεγόμενον esse τὸ ἀντικατηγορούμενον. [HSt. in Indice : « Ἐπίσας, Æqualiter, Æquabiliter, VV. LL. pro ἐπίσης. » Est ex Soph. El. 1061 : Τί τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; ‖ Ἐπ' ἴσου. Polyb. 1, 18, 10 : Συνέβη τοὺς Ῥωμαίους ἐπ' ἴσου πολιορκεῖν καὶ πολιορκεῖσθαι. ‖ Ἐπ' ἴσον. Demosth. p. 261, 26 : Ἐπὶ ἴσον τῇ χορηγίᾳ χρωμένους. Polyb. 6, 38, 4 : Τοῦ κινδύνου ... ἐπ' ἴσον ἐπικρεμαμένου πᾶσιν· 8, 3, 2 : Ἀδήλους ... ἔχοντες ἐπ' ἴσον ἀμφότεροι ... τὰς ἐλπίδας. ‖ Ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἐδέξαντο, Aristid. vol. 1, p. 174.] At ἐξίσου vel ἐξ ἴσου (de utroque enim simul agam), aliis etiam modis et construitur et exp. quam præcedentia. In VV. LL. ἐξίσου, Æqualiter, Ex æquo, Tantundem. [Soph. OEd. T. 61 : Ὡς ἐγὼ οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ· 563 : Σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος. Plato Gorg. p. 517, A : Οὗτοι... ἀνεφάνησαν ἐξ ἴσου τοῖς νῦν ὄντες. Polyb. 10, 17, 5 : Ἐξ ἴσου πᾶσι τῆς ὠφελείας οὔσης. Ὁ ἐξ ἴσου κίνδυνος id. 9, 4, 4.] Et οἱ ἐξίσου e Plat. Leg. [6, p. 777, D; 11, p. 919, D], Æquales, Pares.

Item e Luciano, Ἐξίσου καταστήσονται τοῖς φιλοσόφοις, In eodem, quo philosophi, ordine habebuntur. [Conf. Amor. c. 27, De saltat. c. 5, Hermot. c. 21.] Et e Dem. [p. 145, 2] ἐξίσου ποιεῖν, Exæquare. Bud. autem ἐξ ἴσου disjunctim affert cum eod. verbo, ex Aristide, ἐξ ἴσου ποιεῖν τινὰ ἑαυτῷ, pro Æquare sibi aliquem, Æqualem facere. [Ap. quem frequens est, vol. 1, p. 176, 182, 193, 195, 229, 271, 464, 474, 476. Wyttenb.] At τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι, pro Iis, qui nobis sunt æquales: in Xen. [Hier. 8, 5]: Διαλεγόμενοί τε ἀγαλλόμεθα τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. Affert vero et ἐξίσου conjunctim, pro Ex æquo, in h. l. Lysiæ [p. 169, 4]: Ἐξίσου δύναμαι συνεῖναι τοῖς πλουσιωτάτοις. At ex Andoc. [p. 32, 35] disjunctim rursus: Ἐξ ἴσου χρῆται τοῖς πολίταις. [‖ Κατ' ἴσον. Dio Cass. 70, 3: Τὴν τελευτὴν ἡδίστην αὐτῷ κατ' ἴσον, ὕπνῳ γενέσθαι.]

[De comparat. et superlativo HSt. dixit s. v. Ἰσαῖος, quæ huc transferimus.] Inde compar. Ἰσαίτερος, et superl. Ἰσαίτατος, per sync. pro ἰσαιότερος et ἰσαιότατος: nisi iis potius assentiendum est qui hæc Attice usurpari volunt pro ἰσότερος et ἰσότατος, ut μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος, pro μεσώτερος, φιλώτερος, μυχώτατος. Utitur sane hoc compar. Thuc. 8, p. 291 [c. 89]: Τὴν πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι, Rempublicam ad statum æquabiliorem transferre. Itemque ἰσαίτερον ap. Xen. [Hell. 7, 1, 12] et Eur. [Suppl. 441] pro Æquius. Alioqui Ἰσαῖος est et nom. propr. ap. Suidam. ‖ Ἔϊσος, pro ἴσος [Masculini ἔϊσος et neutrius ἔϊσον (nam hoc accentu scribendum) exempla nulla sunt, nihilque tribuendum glossæ Hesychii Ἔϊσον, ἀγαθόν, quod pro ἶσον scriptum esse potest], poet. Hom. Il. B, [765] de equabus: Σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔϊσας et [671]: Ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας, i. e. ἰσοτοίχους, Quarum latera æqualia erant. Sic Od. Ο, [280]: Ἀπώσω νηὸς ἐΐσης. [Ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην (i. e. rotundam), Il. Γ, 347, Ε, 300, aliisque ll.] Et δαὶς ἔΐση aliquoties ap. Eund. pro Dapibus, quæ æqualiter omnibus distribuuntur: Il. Α, [468]: Δαίνυντ' · οὐδ' ἔτι [οὐδέ τι] θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, i. e. ἰσομοίρου. Et ἔΐσαι φρένες ap. Eund., Animus moderatus et stabilis, Suique semper similis, εὐκρατεῖς καὶ ἀγαθαὶ φρένες. Od. Ξ, [178]: Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Ubi sunt etiam, qui exp. ταχεῖς, ac derivent ab ἰέναι.

[Ἴσος, ὁ, Isus, Trojanus. Hom. Il. Λ, 101, 108.]

[Ἴσος, ὁ, Isus, locus Bœotiæ, et Ἴσος, ἡ, oppidum Megaricæ. Strabo 9, p. 403: Πλησίον δ' ἐστὶν Ἀνθηδόνος ἱεροπρεπὴς τόπος τῆς Βοιωτίας ἴχνη πόλεως ἔχων, ὁ καλούμενος Ἴσος, συστέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβήν. Οἴονται δέ τινες δεῖν γράφειν (ap. Hom. Il. Β, 508, pro vulgato Νῖσάν τε ζ.) Ἴσον τε (imo Ἰσόν τε) ζαθέην ... ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον. Ἡ γὰρ Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας ... ἦν γὰρ ἡ Ἴσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ.]

[Ἰσοσθένεια, ἡ, Par potentia, Par vis. Diog. L. 9, 73: Τὴν ἰσοσθένειαν λέγων τῶν λόγων. ‖ Ἰσοσθενία. Clem. Alex. Str. 8, p. 777: Ἡ τῶν λόγων ἰσοσθενία. Schol. Luciani Icarom. c. 25.]

[Ἰσοσθενέω, Paribus viribus polleo. Cyrill. Al. 3, 5 In Jo. p. 216: Ἰσοσθενοῦτα τῷ φύσαντι τὸν υἱόν. Suicer. Galen. vol. 4, p. 307: Κατ' ἴσον ἀμφοτέρων (τῶν κινήσεων) ἰσοσθενουσῶν · vol. 11, p. 187. G. Dindorf.]

Ἰσοσθενὴς, ὁ, ἡ, Paribus viribus pollens, Æquali robore præditus, Æque pollens. Democr.: Μικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενῆ πλούτῳ ποιήσει, i. e. ἰσοδύναμον, ἰσοκρατῆ. [Galen. vol. 4, p. 467: Ἴσων τὸ μέγεθος ἢ τὴν ῥώμην ἰσοσθενῶν (μυῶν). Oppian. Hal. 2, 466: Ἀδάμαντος ἰσοσθενὲς ὄβριμον ἄορ. Clem. Al. Pæd. 1, p. 118: Ἰσ. τρυτάνη. Paul. Æg. p. 44, 10: Ἐξ ἰσοσθενοῦς κράσεως δυοῖν πυρετὸς γινόμενος. Jo. Clim. Scala p. 233. Cyrilli exx. v. s. Ἰσουργός. ‖ Adverb. Ἰσοσθενῶς. Galen. vol. 4, p. 630: Ταθέντων δ' ἀμφοτέρων (τῶν μυῶν) ἰσ. vol. 6, p. 134; 8, p. 194; 13, p. 321; Basil. M. vol. 3, p. 50, B; Aetius p. 110, 26.]

[Ἰσοσθενία. V. Ἰσοσθένεια.]

[Ἰσοσκέλεια, ἡ, i. q. ἰσοσκελία, quod v. Schol. Pauli Alex. Apotel. p. 68, 15: Κατὰ ἰσοσκέλειαν. Hase.]

Ἰσοσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui paribus s. æqualibus cruribus est. Martian. Cap. l. de geometria [6, p. 230]: Τρίπλευρος tres habet formas (nam trigonus est): aut ἰσόπλευρον, quod Latine Æquilaterum dicitur, quod tribus paribus lineis lateribusque concurrit; aut ἰσοσκελὲς, quod e tribus lineis duas æquales habet; quibus quasi cruribus insistit: denique Æquicrurium vocitatur. [Ἰσοσκελὲς τρίγωνον Plato Tim. p. 54, A et C. Idem Euthyphr. p. 12, D: Ὅς ἂν (ἀριθμὸς) μὴ σκαληνὸς ᾖ, ἀλλ' ἰσ. «Ἰσ. περίοδος, Periodus paria membra habens, quæ eadem etiam ἰσόπλευρος, Hermog. Π. εὑρεσ. 4, p. 170.» Ernest. Lex. rhet.]

[Ἰσοσκελία, ἡ, Æqualitas laterum. Procl. Paraphr. Ptol. p. 178.]

[Ἰσόσπριος, ὁ, ἡ, Fabæ similis. Schol. Apoll. Rh. 1, 972: Λέγεται ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν ... Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις «Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος.» Hesych.: Ὄνος ἰσόσπριος· ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἰουλόν τινές φασιν.]

[Ἰσοστάδην, Contra stando, Pari vi: Suid. s. Ἀνταγωνιστής: Πολέμῳ καὶ μάχῃ ἰσοστάδην. Nisi ἢ συστάδην est legendum ex marg. cod. Paris.]

[Ἰσοσταθμέω, Par pondus habeo. Suidas: Ἄγουσαν, ἰσοσταθμοῦσαν.]

[Ἰσοσταθμία, ἡ, Æquilibrium, Gl. Antioch. Hom. p. 1143, A: Εἰκότως οὖν ἡ γραφὴ παραγγέλλει περὶ ἰσοσταθμίας καὶ ἰσομετρίας. Hase.]

Ἰσόστᾰθμος, ὁ, ἡ, Par pondere, Qui æqualis ponderis est, i. q. ἰσοστάσιος, ἰσοβαρής. [Orneosoph. p. 188: Λίβανον ἀρρενικὸν, θεῖον, ἰσόσταθμα μετὰ μέλιτος καὶ οἴνου μίξας· 231. Galen. vol. 7, p. 336: Ἰσ. σφυγμός (i. e. æquabilis). Lycophr. 271: Ἴσον ... σταθμοῖσι μύδρον, ubi schol. ἰσόσταθμον. Hesych. s. Ἰσόρροπον, Suidas s. Ἰσοστάσιον. ‖ Substantivum annotasse videtur Hesychius ἰσόσταθμος per ἴσος σταθμὸς interpretatus.]

[Ἰσοστάσιον Alexidis comœdia inscripta exstitit, quam aliquoties memorat Athenæus. Videtur nomen fuisse meretricis Ἰσοστάσιον, ἡ. Expositam certe in fabula illa fuisse τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν καὶ τὰς δι' ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν narrat Athen. 14, p. 568, A. G. Dindorf.]

Ἰσοστάσιος, [ὁ, ἡ,] i. q. ἰσόσταθμος, Qui paris est ponderis: vel Qui æquali pondere appenditur, Qui tantidem æstimatur, Æquivalens pretio. In priore signif. Lucian. [Dial. mort. 10, 5]: Ἰδού σοι, ὡς ὁρᾷς, γύμνὸς ἀληθῶς εἰμὶ, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς· hic enim ἰσοστάσιος significat ἰσοβαρὴς, ἰσόζυγος, et ἰσοελκὴς, ut Nicand. loquitur. Plut. C. Gracco [c. 17]: Ἰσοστάσιον δὲ χρυσίον ἦν προκεχηρυγμένον τοῖς ἐνεγκοῦσι τὴν κεφαλήν· ut Hesych. quoque ἰσοστάσιον exp. ἶσον τῷ σταθμῷ, et ἶσον κατὰ ὁλκήν. In posteriore autem, Athen. 12, [p. 526, D]: Ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, Argento rependebatur: ut Plin. dicit de opobalsamo, Cum duplo rependebatur argento. [Suspecta est forma femin. ap. Dion. Cass. 49, 3: Ἡ τούτων βαρύτης ἰσοστασίᾳ τῇ ἐκείνων λεπτότητι ἐγίγνετο. G. D. Est etiam Æquivalens, Comparandus. (Hippocr. Epist. p. 1278, 23: Ἄνδρα ὅλῃ πόλει ἰσοστάσιον. Hemst. Dio Cass. 44, 40, de Cæsare: Τῷ μεγέθει τῆς ἀρετῆς ἀντιπάλους πράξεις λαβὼν, ἰσοστάσιος αὐταῖς εὑρέθη.) Basil. Cæs. Exhort. ad baptism. p. 479: Τί ψυχῆς ἀντάξιον; τί ἰσοστάσιον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Clem. Al. Pædag. 3, 11, p. 254: Τὸ διχηλοῦν δικαιοσύνην ἐμφαίνει τὴν ἰσοστάσιον. Jo. Chrys. vol. 5, p. 270: Εἶπεν, ὁ πατήρ μου ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι, τὸ πρὸς πατέρα ἰσοστάσιον ἐπιδεῖξαι βουλόμενος. Suicer. Ἰσοστάσια βαίνειν Philo vol. 1, p. 462, 12.] ‖ Ἰσόστασις autem Hesychio est στακτὴ s. σμύρνα. [Legendum ἰσοστάσιον μύρον, ἡ στακτὴ ἢ σμύρνα, intelligendumque unguentum auro contra carum. Suicer. Codex ἰσόστασις, μύρον ἰσακτὶς σμύρνα. ‖ Adverb. Ἰσοστασίως. Pollux 8, 11: Τὸ δὲ ἰσ. σκληρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ ἰσορρόπως.]

[Ἰσοστᾰτέω, Æquo, Exæquo. Cyrill. Al. In Jes. 45, p. 619: Τίς κατ' ἰσχὺν καὶ δόξαν ἰσοστατήσεις θεῷ. Clem. Al. Pæd. 1, 8, p. 119: Δικαίως ἰσοστατεῖ καὶ μετ' ἀρετῆς. Suicer. Liban. vol. 4, p. 798, 17: Τὸ τοῦ τυράννου τοῦ πατρὸς μῖσος ἀντιταλαντευέτωσαν, καὶ παρευθὺ τὸ προειλημμένον τοῦ ζητήματος ἰσοστατοῦν ἐλεγχθήσεται.]

[Ἰσοστοιχέω, i. q. ἀντιστοιχέω. Schol. Dionys. Thr.

in Bekk. Anecd. p. 811, 21, de literis iocum inter se permutantibus : Ἀντιστοιχεῖ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τουτέστιν ἰσοστοιχεῖ· πολλάκις γὰρ εἰς τὸν τόπον τῶν ψιλῶν τὰ δασέα τίθεται. Sic ib. p. 812, 22. Inter composita cum ἴσος est ap. gramm. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 344.]

[Ἰσοστοιχία, ἡ, Æqualis ordinum series. Joann. Cinnam. Hist. p. 32, C : Ἰσοστοιχίαι τε καὶ σχήματα παρατάξεων. G. Dind.]

[Ἰσόστοιχος, ὁ, ἡ. Sic schol. Eur. Andr. 745. interpretatur ἀντίστοιχος, quod v. « Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. S. vol. 4, p. 357. » Angl. || Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. p. 777, D : Ὡς ἰσόστοιχοι καὶ συνασπιδοῦντες ἀεὶ προΐασιν, Æquatis ordinibus. Hase.]

[Ἰσόστροφος, ὁ, ἡ, Circa eandem rem versans. Etym. M. p. 114, 9. Et Suidas s. Ἀντίπαλον et Ἀντιστρόφους. Χορδαὶ ἰσόστροφοι, Chordæ æqualiter contortæ, Iambl. V. P. p. 250, ex Nicom. Harmon. p. 11, ubi Meibom. ἰσορρόπους vel ἰσοστάθμους sensu postulante corrigit. Hermias In Pl. Phædr. p. 189.]

[Ἰσοσύγκρῖτος, ὁ, ἡ, Æqualiter mixtus, Æqualis. Sic schol. Oppiani Hal. 1, 90 interpretatur voc. ἀμφήριστος.]

[Ἰσοσυλλαβέω, Syllabis paribus consto. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1218; Etym. M. p. 131, 49; Philem. Lex. p. 24; Eust. p. 13, 26; 61, 27, aliique gramm.]

[Ἰσοσυλλαβία, ἡ, Paritas syllabarum. Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 137; Eustath. p. 677, 16.]

[Ἰσοσύλλαβος, ὁ, ἡ, Parisyllabus, Totidem syllabis constans. Plut. Mor. p. 739, A : Τῆς Ἰλιάδος τὸν πρῶτον στίχον τῷ τῆς Ὀδυσσείας ἰσοσύλλαβον εἶναι. A grammaticis sæpissime dicitur de nominibus quorum casus obliqui totidem quot nominativus syllabis constant, velut in Etym. M. p. 498, 34 : Φυλάττει τὴν ἰσοσύλλαβον κλίσιν. || Adverb. Ἰσοσυλλάβως. Steph. Byz. s. Ἄβαι, Etym. M. p. 552, 34, et alii gramm. quivis.]

[Ἰσόσχημος, ὁ, ἡ, Æquiformis. Versus ἰσόσχημοι ap. Diomed. 3, p. 497 ed. Putsch., ubi ἀπρόσχημοι legitur, quod correctum est in ed. Colon. a. 1536. Osann.]

[Ἰσοσώμᾰτος, ὁ, ἡ, Qui pari (cum alio) corpore est. Schol. cod. Taur. Eur. Andr. 745 (736 ed. Matth.), ubi cod. Flor. Ἰσόσωμος.]

[Ἰσοταλαντέω, Eodem-sum pondere, Respondeo. Georg. Alex. Vita Chrysost. t. 8, p. 217, 5 : Παραγαγεῖν ἐπὶ σὲ κατάραν ἰσοταλαντοῦσαν ἐκείνῃ τῇ κατάρᾳ. Hase.]

Ἰσοτάλαντος, ὁ, ἡ, Qui paris s. æqualis est ponderis, i. q. ἀντιτάλαντος, ἀτάλαντος, s. ἰσόζυγος, ἴσος, ὅμοιος, ut Hesych. exp. synonymum ἀτάλαντος. [Eustath. Opusc. p. 158, 40 : Ἵνα σωζοίμεθα ἐξ ἴσου ἰσοταλάντῳ ῥοπῇ.]

[Ἰσοταχέω, Pari celeritate incedo. Philo vol. 1, p. 463, 35 : Ἰσοταχήσει τῷ πρόσθεν ἡγουμένῳ τῆς ὁδοῦ. G. D. Heliodor. 8, 17, p. 406 : Ἵππους ... ὑπὸ τῶν δεσμῶν εἰς τὸ ἐπισπεῦδον τῆς πορείας ἰσοταχεῖν ἀδυνατοῦντας.]

Ἰσοτᾰχὴς, ὁ, ἡ, Pari celeritate præditus, Æque velox. [Polyb. 10, 44, 9. Hero in Mathem. vett. p. 246 : Αἱ σπάρται ... οὐκ ἰσοταχεῖς τὰς κινήσεις ἐμποιοῦνται. Diog. L. 10, 61 : Τῶν ἀτόμων ἰσοταχῶν οὐσῶν. Schol. Hom. Il. O, 688 : Ἵππους ἰσ.]

Ἰσοταχῶς, Æque celeriter, Pari celeritate, ap. Strab. [1, p. 25 : Τὸ διάστημα ... διηνύσθαι ἰσ. Hero l. c. : Αἱ σπάρται ... ἰσ. μὲν ἕλκονται. Galen. vol. 8, p. 313 : Ἰσ. κινουμένη (ἀρτηρία). Polyb. 34, 4, 6.]

Ἰσοτέλεια, ἡ, Æqualitas in pendendo vectigali, s. tributo. [Xen. De vectig. 4, 12 : Παρέχει γοῦν (ἡ πόλις) ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις. Hesych. « Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 735, bœotice : Fισοτελίαν κὴ ἀσφαλίαν. » Hase. Conf. Ἰσοτελής.]

[Ἰσοτέλεστος, ὁ, ἡ, Pariter perficiens. Ἰσ. Ἄϊδος μοῖρα Soph. OEd. C. 1283, i. e. mors quæ omnibus ex æquo contingit.]

[Ἰσοτέλευτον, τό. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 169, 14 : Κατὰ γὰρ τὸν νόμον κληρονομεῖ τὸ ἴσον ὁ νόθος (τῷ γνησίῳ)· διὸ καὶ ἰσοτέλευτον ἐκλήθη. Et ibid. l. 7.]

Ἰσοτελὴς, ὁ, ἡ, Qui idem cum alio vectigal pendit, s. tributum. Dicebantur ἰσοτελεῖς Athenis μέτοικοι, utpote ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες, Hesych., ap. quem vide plura, nec non ap. Suid., s. potius Harpocr. [Qui ita scribit : Ἰσοτελὴς καὶ ἰσοτέλεια· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις. Τιμή τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτοῖς ἐγίγνετο, ὡς Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὕβρεως, εἰ γνήσιος. Ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι ἄφεσιν εἶχον οἱ ἰσοτελεῖς Θεόφραστος εἴρηκεν, ἐν ια' τῶν Νόμων. Οὗτος δέ φησιν ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν (immo τὴν ἰσοτέλειαν) Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίοις καὶ Θηβαίοις. Ἔστι δὲ μαθεῖν ἐκ τοῦ προγεγραμμένου Ἰσαίου λόγου καὶ ὅσα ἐτέλει ὁ ἰσοτελής. Alios oratorum et grammaticorum ll. v. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 112, Ruhnk. ad Tim. p. 151.] V. et Bud., qui alios sequens tradit ἰσοτελεῖς fuisse nec cives, nec μετοίκους, sed civili jure inhabitantes.

[Ἰσοτενὴς, ὁ, ἡ, Æqualiter extensus. Paul. Silent. Ambon. 158 : Βάσιν ἰσοτενῆ· 230 : Κίων ἰσ. ῑ]

[Ἰσοτερίζω. Ducas Hist. Byz. p. 126 : Ὡς ἐν δυνάμει καὶ πλούτῳ ἰσοτερίζων αὐτῷ. Fort. ἰσοφαρίζων. G. Dind.]

[Ἰσότεχνος, ὁ, ἡ, Par arte. Epigr. ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 68 : Πρόκλον ἰσότεχνόν μοι.]

Ἰσότης, ητος, ἡ, Æqualitas, Æquabilitas, Parilitas. [Plato Gorg. p. 508, A : Ἡ ἰσ. ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται· Parm. p. 140, E : Ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθέξει. Aristot. Metaph. 9, 3 : Ἐν τούτοις ἡ ἰσότης ἑνότης. Sæpissime de æqualitate juris dicitur et æquitate.] Solon ap. Plut. dicit, Ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic Isocr. in Areop. [p. 152, A] : Τὰς ἰσότητας καὶ τὰς δημοκρατίας ἐπαινῶν. [Eur. Phœn. 539 : Ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις πόλεις τε πόλεσι ... ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. Plato Leg. 6, p. 757, A : Ὡς ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται. Polyb. 2, 38, 8 : Ἰσότητι καὶ φιλανθρωπίᾳ. Hesych. : Ἰσότης, φιλότης, διὰ τὸ ἰσότητι τὴν φιλίαν ἕπεσθαι. Alia hujusmodi collegit Valck. ad l. Phœniss., inter quæ Philonis locus est p. 734, E, ubi ἰσότης μήτηρ δικαιοσύνης dicitur. Πολιτικὴ ἰσ. Polyb. 6, 8, 4. || Dual. ap. Platon. Leg. 6, p. 757, B : Δυοῖν ἰσοτήτοιν· et E : Τοῖν ἰσοτήτοιν ἀμφοῖν. Plur. 5, p. 633, B : Σφοδρότησιν ἰσότησί τε. || De accentu Mœris p. 202 : Ἰσότης ὡς ἀρότης Ἀττικοὶ, ἰσοτὴς ὡς βραβευτὴς Ἕλληνες. Quæ pervertit Thom. M. p. 475, substantivum quoddam comminiscens masculinum ἰσότης, ὁ, vel ἰσώτης vel ἰσωτής : nam variant codices.]

[Ἰσοτίμημα, τὸ, Par pretium. Hesych. : Ἰσονία, ἰσοτίμημα. Ἰσοτιμία ap. Suidam. G. Dindorf.]

Ἰσοτῑμία, ἡ, Æqualitas honoris, Par honor et dignitas, Par conditio et jus. Philo V. M. 1. [Ἡ ἐν Ἅιδου ἰσ. ap. Lucian. Dial. mort. 25, 2. Ἡ ἰσ. πάνυ δημοτικὸν ib. 26, 2. Ἐξ ἰσοτιμίας διαλέγεσθαι, Tanquam cum æqualibus colloqui, Pisc. c. 34.]

[Ἰσοτῑμίδης, ὁ, Isotimides, n. pr. ap. Andocid. p. 2, 10, et ex emendatione G. Canteri p. 10, 5.]

Ἰσότῑμος, ὁ, ἡ, Qui honore par est, in pari et æquali est honore. Plut. Fabio : Τινὸς τῶν περὶ αὐτὸν ἀνδρὸς ἰσοτίμου. [V. Lys. c. 19, Sullæ c. 6, Lucilli c. 43.] Philo V. M. 1 : Πάντες ἐστὲ ἰσότιμοι, In pari omnes honore, i. e. Nullus majores sibi usurpet honores quam alii; seu ut, Turn. vertit, Par omnium conditio et jus. [Lucian. Dial. mort. 24, 3 : Ἰσότιμος ἔστε Μαύσωλος καὶ Διογένης.] Et Herodian. [2, 4, 18] : Οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν, Nec in majore honore filium suum habere volebat quam alios nobiles et patricios, sed æqualem dignitate esse : de Marco, qui filium suum civiliter in ludo erudiri voluit. Rursum Philo De mundo : Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, Quod Deo par sit honore et æquiparandum. Ἰσότιμον dicitur etiam Quod pretio par est, Æquivalens, Tantidem æstimandus. Herodian. 2, [3, 14] : Μεγάλων γὰρ εὐεργεσιῶν προϋπαρχουσῶν, τὸ ἰσότιμον δυσέφικτον, Arduum inprimis est, magnis beneficiis acceptis paria referre. [Ἰσ. μάχη, eadem quæ ἰσοπαλὴς, ap. Ælian. N. A. 10, 1 : Ἐρωτικὴ μάχη μὲν δὴ ἐραστῶν ἐλεφάντων ἰσότιμος μέχρι τοῦ τέλους ἐνταῦθα ἀνεπαύσατο. Ἰσότιμον τοῦ πόθου κέντρον scriptor ignotus ap. Suid. s. Ἀντέρως.] Item ἰσότιμα ὀνόματα pro ἰσοδύναμα, ex Hermog.

[Ἰσοτίμως, Pari honore, Athen. 5, p. 177, C :

Εἴ τις ἰσ. τινὰς τούτοις (cognatis) ἄγοι. Athanas. vol. 2, p. 186. Schol. Thucyd. 3, 11 : Ἡμῖν δὲ ἰσ. προσφερόμενοι.]

[Ἰσότοιχος, ὁ, ἡ, Pares parietes habens. Sic νῆας ἐΐσας explicant Hesych. s. Ἐΐσας, schol. Il. A, 306, aliique gramm.]

Ἰσότονος, ὁ, ἡ, Qui æqualis toni est. [Qui æqualiter tensus est. Καρχησίων ἰσοτόνων Paul. Ægin. 6, 102. Schneid. Galen. vol. 18, part. 1, p. 351, 3 : Χρὴ δὲ ἰσότονον εἶναι τὸν βρόχον. Hase.] Affertur et ἰσότονα pro Eodem accentu prædita.

Ἰσοτόνως, Æquali tono : vel Æquali tenore, Æquali motu. [Pari vigore. Dioscor. 1, 83 : Οὔτε γὰρ κατ' ἴσον καὶ ἰσοτόνως θυμιαθήσεται ἀερίζοντι τῷ ἀτμῷ.]

[Ἰσοτράπεζος, ὁ, ἡ, Par mensæ, i. e. qui pari atque mensa magnitudine est. Philox. ap. Athen. 4, p. 147, B : Ἰσ. συνόδων. Antiphan. ib. p. 169, E : Μέγας ἥξει τις ἰσ. εὐγενής (χάκκαβος).]

[Ἰσοτριβὴς Pauwii conjectura. V. Ἰστοτριβής.]

[Ἰσοτροπέω, Iisdem sum moribus. Cyrill. Alex. In Jo. p. 559: Ταῖς τοῦ πατρὸς βδελυρίαις ἰσοτροπῶν. Suicer.]

[Ἰσοτροπία, ἡ, Paritas morum. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 680, 5. Hase.]

[Ἰσοτρόπως, Iisdem moribus. Pallad. Hist. Laus. p. 142, A. Hase.]

[Ἰσότυπος, ὁ, ἡ, Eandem habens formam. Athanas. vol. 1, p. 329 : Ἰσ. σφραγίς (ejusdem sculpturæ sigillum). Ib. p. 686 : Ἰσ. ἐπιστολή. Kall. Nonn. Dion. 1, 448 : Ἰσοτύπου ... αἰγιοχῆος. || Adverb. Ἰσοτύπως. Epiphan. vol. 1, p. 257, C : Φωρᾶσθαι ἰσ. ταῖς προειρημέναις · p. 339, C : Τὰ ἰσ. παρ' ἐκείνου προγεγενημένα.]

Ἰσοτύραννος, ὁ, ἡ, Tyrannis par et æqualis : ἰσ. ἀρχὴ autem dicitur Imperium par et æquale tyrannico dominatui, s. tyrannidi. Aristot. Polit. 2, 7 : Διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν εἶναι λίαν μεγάλην καὶ ἰσοτύραννον, ubi de Ephoris loquitur. Bud. Comm. p. 870, eum l. citans, ἰσοτύράννον ἀρχὴν esse dicit veluti Romæ dictaturam, quæ instar habet regii imperii. [Dionys. A. R. 5, 70.]

[Ἰσουργέω, Paria operor. Cyrill. Al. De Trinit. p. 493 : Τὸ ἰσουργεῖν δύνασθαι τῷ θεῷ. Ibid. p. 659, 662. Suicer.]

[Ἰσούργος, ὁ, ἡ, Paria operans. Photius p. 115, 19 : Ἰσουργὸς, ἴσα ἐργαζόμενος.] Ἰσουργὰ Hesychio ἴσα ἐν ἔργοις, ἴσα ἐργαζόμενα. [Cyrill. Al. In. Jes. 40, p. 507 : Ἰσοσθενῆ καὶ ἰσουργὸν θεῷ. Similiter In Jo. p. 994 et Homil. Pasch. 13, p. 184 Suicer.]

Ἰσούψης, ὁ, ἡ, Qui paris est altitudinis, Æque altus. [Polyb. 8, 6, 4 : Κλίμακα ἰσούψῃ τῷ τείχει· 9, 2, 10 : Ὥστε πάσας ἰσοὔψεῖς ὑπάρχειν (τὰς οἰκίας). Strabo 17, p. 800, 805 extr.]

[Ἰσόϋψος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens, si mendo carent exemplaria, scripsit Galen. vol. 18, part. 1, p. 757, 1 : Ὁμαλόν τε καὶ ἰσόϋψον. Hase.]

[Ἰσοφᾰνής, ὁ, ἡ, Æqualiter apparens, Similis. Nonn. Dion. 9, 233 : Οὐ Σεμέλῃ πέλε Μαῖα πανείκελος, ἧς πάϊς Ἑρμῆς ἰσ. δολόεις.]

[Ἰσοφᾰρίζω. HSt. s. v. Ἀντιφερίζω:] Eadem vero opera agam et de verbo Ἰσοφαρίζω, perinde sc. ac si ἰσοφαρίζω dicatur pro ἰσοφερίζω s. tanquam ἰσοφερίζω (sicut nimirum dicitur ἀντιφερίζω, et quidem eadem signif.), præsertim quum Hesych. exp. ἐξ ἴσου τινὶ φέρεσθαι, sicut et ἰσοῦσθαι. Non ignoro alioqui afferri et aliud etymum, quo sc. putatur dici ἰσοφαρίζειν, παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβεβλῆσθαι, Paribus indumentis amictum esse. Utut sit, ἰσοφαρίζω constat significare Æquiparo, Æquo, Adæquo, Par sum. Dicitur autem ἰσοφαρίζω σοι, vel ἰσοφαρίζω σοι τοῦτο. Hesiod. Op. [488] : Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει. Adjecto autem accus. Hom. Il. Z, [101] : Οὐδέ τις οἳ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν. Sic [I, 390], ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. [|| Par facio, Exæquo. Nicand. Th. 572 : Τοῦ μὲν ἀποπροταμὼν δραχμῆς βάρος ἰσοφαρίζειν.]

[Ἰσοφέριστος, ὁ, Qui par est præstantissimo. Greg. Naz. vol. 2, p. 161, C : Υἱὸς ἀνάρχου οἷος, καὶ μούνοιο μονώτατος, ἰσοφέριστος. Bast.]

[Ἰσόφθογγος, ὁ, ἡ, Æqualiter sonans. Passov.]

Ἰσοφόρος, ὁ, ἡ, Æquale ferens, s. Æqualem partem. Sed ap. Hom. boves ἰσοφόροι exp. non solum ἶσον ἄχθος φέρειν δυνάμενοι, sed et aliis modis, ut videbis ap. Eust., in hunc v. Od. Σ, [372] de bobus : Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐχ ἁλαπαδνόν. [Hesych. ἴσον ἔχοντες, κατ' ἴσον ἕλκοντες.] Videntur certe hi boves posse vocari æquales, sicut vicissim Inæquales ab Ovidio vocantur qui ejusmodi non sunt. Nisi quis tamen ad solam magnitudinem referre malit. [|| Ἰσόφορος ὀρχηστὴς ap. Polluc. 4, 97 significare videtur saltatorem, qui æquali motu fertur. || Ibid. subst. Ἰσοφορία, ἡ, ὀρχηστοῦ memoratur.]

Ἰσοφυὴς, ὁ, ἡ, Æqualis s. Paris naturæ. [Hesych., Photius, Suid. : Ἰσοφυᾶ, ἴσα.] In VV. LL. Ejusdem essentiæ : e Nonno [Jo. init.] : Ἰσοφυὴς γενετῆρος. Ex Eod. [ib. c. 13, 73], ἰσοφυὲς μίμημα, Compar s. Conforme exemplar, aut Æquale. [Lumbum Aristot. H. A. p. 493, 23, ὀσφὺς dici ait, δοκεῖ γὰρ εἶναι ἰσοφυές. || Adv. Ἰσοφυῶς Gregor. Nyss. t. 1, p. 864, C : Τυπικῶς λέγει, οὐχ ἰσ., Secundum figuram, non ad æqualitatem naturæ. De essentia Filii in Trinitate Anast. Sin. p. 306, 12 : Ἰσ. καὶ ὁμοφυῶς. Hase.]

[Ἰσοφωνέω, Parem vocem habeo. Gramm. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 344.]

Ἰσοχειλέω, affertur cum hac Gazæ interpr. Labrum pari libramento demitto.

Ἰσοχειλὴς, ὁ, ἡ, Labra æquans, Labris æqualis et par : ut mensura s. demensum ἰσοχειλὲς dicitur Quum modii labra s. summas oras æquat et plena est, velut ea mensura quæ radio s. hostorio rasa est : τοῖς χείλεσιν ἴσος. [Pollux 2, 89 : Ἰσοχειλῆ, τὰ ἐπίμεστα · 4, 169; 5, 133; 6, 174.] V. Ἐπιχειλής. [Xenoph. Anab. 4, 5, 26 : Οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, i. e. Vinum ex hordeo confectum grana hordei pro potu macerata permista habebat eaque in crateribus supernatabant. Schneid.] Item et ζωρὸς ἰσ. affertur pro Merum usque ad poculi labra infusum, ita ut poculum vino coronetur, et ipse crater sit ἐπιστεφὴς οἴνοιο, sec. Hom. [Apollonid. Anth. Pal. 6, 105 : Δωρεῦμαι ... ζωρὸν, κεράσας ἰσοχειλέα.] Hæc vero Aristot. verba, H. A. 4, 9, de ranis ad coitum cientibus feminas, Ποιεῖ δὲ ὀλολυγόνα, ὅταν ἰσοχειλῆ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ἐπὶ τῷ ὕδατι, περιτείνῃ τὴν ἄνω, Plinius sic vertit, Tum si quidem inferiore labro demisso ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua ululatus efficitur.

[Ἰσόχειλος, ὁ ἡ, i. q. ἰσοχειλής. Geopon. 12, 19, 4 : Κατόρυξον τοὺς κεράμους ἰσοχείλους τῇ γῇ· 13, 15, 8 : Κεράμιον ἰσόχειλον τῷ ἐδάφει χωσθέν.]

[Ἰσόχειρ, ὁ, ἡ, Æquali manu præditus. Cyrill. Alex. De Trin. p. 578, de filio dei : Ὁ κατάρχων ἐν ἴσῳ τῶν ὅλων, ἰσόχειρ τε καὶ ἰσοσθενὴς τῷ πατρὶ, πῶς οὐκ ἂν ἔχοι τὸ ἰσοστάτουν; Suicer.]

Ἰσόχνοος, ὁ, ἡ, Æque lanuginosus, Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 6, 252 : Μῆλον ... ἀρρυδίτωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν.]

Ἰσόχορδος, ὁ, ἡ, Paribus s. Æqualibus constans chordis. Utitur Hesych. in expositione compositi ἀντίχορδος.

Ἰσοχρονέω, Tempore æquo s. æqualis sum, Æquali tempore vivo s. vigeo. Heraclit. in Epist. ad Hermod. : Ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, i. e. Tamdiu vivet nomen docti Heracliti quamdiu regionis nomen et urbis Ephesi : nullaque ætas silebit nomen meum. Bud. [Lucian. De dea Syr. c. 3 : Ἱρὰ ... παράπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοις ἰσοχρονέοντα. || Paribus temporibus sum, sensu grammatico. Apollon. De synt. p. 257, 16 : Τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τοῖς πρώτοις, λέγομεν λέγοιτε· 272, 22. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1218 : Πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν ἰσοσυλλαβοῦσα τῇ ἰδίᾳ γενικῇ ἰσοχρονεῖν αὐτῇ θέλει, οἷον Ὁμήρου Ὁμήρῳ.]

Ἰσοχρόνιος, ὁ, ἡ, i. q. ἰσόχρονος, Par tempore, e Theophr. C. Pl. 4. [|| Adverb. Ἰσοχρονίως Hierocl. p. 260. Wakef. Ptolem. Almag. t. 2, p. 374, 1 Halm. : Ἰσ. διερχομένων. Hase.]

Ἰσόχρονος, ὁ, ἡ, Tempore s. Ætate æqualis et par, Contemporaneus, Coætaneus, ὁμόχρονος, σύγχρονος. [Scriptor Vitæ Theocriti : Ἐγένετο ὁ Θ. ἰσόχρονος τοῦ Ἀράτου. Theophr. C. Pl. 1, 18, 3 : Ζῷα ἰσόχρονα κατὰ τὰς κυήσεις. Sic vel παρισόχρονα Schneiderus correxit

vulgatum περισσόχρονα. || Qui parium temporum est. Apollon. De synt. p. 272, 23 : Τὸ αὐτὸ ω παραδέξεται ἢ τὸ ἰσόχρονον η συγγραφομένου τοῦ ι. Schol. Hephæst. p. 184 : Ἰσ. στίχος ἐστὶν ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ, Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. Cujusmodi versus ἰσόχωρος vocatur a Plutarcho De metris vol. 5, p. 1284 ed. Wytt., nisi hoc ex ἰσόχρονος corruptum est. G. D. || « Adverb. Ἰσοχρόνως bis ap. Sext. Emp. p. 122 ed. Col. » Boiss.]

Ἰσόχροος, s. Ἰσόχρους, ὁ, ἡ, Æquali s. Simili præditus colore : unde plur. ἰσόχροα, Colore similia.

Ἰσόχρῡσος, ὁ, ἡ, Auro par, Qui auro rependitur. Affert Pollux 6, [174] ex Archippo comico. [Archestrat. ap. Athen. 7, p. 305, E : Κάπρον ... ὠνοῦ ... κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ.]

[Ἰσόχρυσος, ὁ, Isochrysus. Πωλλίων Ἰσοχρύσου in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 621.]

[Ἰσόχωρος, ὁ, ἡ. V. Ἰσόχρονος.]

[Ἰσόψαμμος, ὁ, ἡ, Arenæ similis (numero). Const. Manas. Chron. p. 77, A : Φάλαγγες ἰσόψαμμοι. Boiss.]

Ἰσοψηφία, ἡ, Par auctoritas s. Idem jus in suffragiis ferendis, Suffragium s. Suffragia paris auctoritatis. [Plut. V. C. Gracchi c. 9 : Τοῖς Λατίνοις ἰσοψηφίαν διδούς.] Redditur etiam, Par numerus suffragiorum. [Dionys. A. R. 7, 64 : Διὰ τὴν ἰσοψηφίαν ἀπελύετο ἄν. Schæf.]

Ἰσόψηφος, ὁ, ἡ, [Qui parem suffragiorum numerum habet. Æsch. Eum. 741 : Νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ· 795 : Ἰσ. δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῶς.] Qui par est in suffragio ferendo, Cujus suffragium s. sententia paris est auctoritatis. Thuc. 3, [79] : Καὶ Βρασίδου παραινοῦντος, ὡς λέγεται, Ἀλκίδᾳ, ἰσοψήφου δὲ οὐκ ὄντος, Quum ejus sententia paris auctoritatis non esset. Valla tamen οὐκ ἰσόψηφον dici hic putavit Eum qui numero sententiarum esset inferior, s. Qui parem numerum sententiarum non haberet : ut ejus verbis utar, ita reddentis illum l. : Brasidaque, ut fertur, Alcidam ad hoc adhortante, sed parem numerum sententiarum non habente. Eod. l. : Ἅμα μὲν γὰρ μαρτυρίῳ ἐχρῶντο, μὴ ἂν τούς γε ἰσοψήφους ἄχοντας, εἰ μή τι ἠδίκουν οἷς ἐπῄεσαν, ξυστρατεύειν. Hic autem Idem ἰσοψήφους vertit Qui idem haberent auctoritatis; sed nimium late patet hujusmodi interpretatio. In illo priore l. Vallam secutus est Bud., a quo ἰσόψηφοι exp. etiam Eodem jure existentes in suffragiis ferendis, vel in censendo : item Qui totidem sententias tulerunt, vel totidem suffragia. Quin etiam affert ἰσόψηφοι σύμμαχοι, et Thuc. [1, 141] pro Sociis qui ejusdem sunt auctoritatis, Qui æquis legibus sunt fœderati. [Eur. Suppl. 353 : Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν. Plato Leg. 3, p. 692, A : Τὴν τῶν γερόντων (δύναμιν) ἰσόψηφον εἰς τὰ μέγιστα τῇ τῶν βασιλέων ποιήσασα δυνάμει. Dionys. A. R. 2, 46 : Ἰσοψήφους ὄντας καὶ τιμὰς καρπουμένους τὰς ἴσας· 4, 20 : Ἦσαν οἱ τὰ ἐλάχιστα κεκτημένοι τοῖς τὰς μεγίστας ἔχουσιν οὐσίας ἰσόψηφοι.] || Ἰσόψηφοι versus quidam ap. Hom. appellati fuerunt, ut patet e Gellio 14, 6 : Id etiam istic scriptum fuit, qui sint apud Homerum versus ἰσόψηφοι, et quorum ibi nominum reperiatur παραστιχίς : et quis adeo versus sit, qui per singula vocabula singulis syllabis increscat. Existimant autem quidam ἰσοψήφους fuisse vocatos Qui pari quadam gravitate scripti essent : quibus ego non facile assentior. Anthologiæ Epigr. l. 6 [in Brunckii Anal. vol. 2, p. 190 et seqq.] extant carmina quædam, quæ ibi appellantur ἰσόψηφα, et Leonidæ Alexandrino tribuuntur [pluribus locis dispersa in cod. Palat., adscripto interdum ad marginem ἰσόψηφον, velut 7, 550; 9, 346]. Ubi Brodæus ἰσόψηφα epigrammata vocari scribit Quæ totidem versibus constant, ut sc. illa quaternis. Suspicor autem hujus expos. occasionem dedisse illi hoc distichum, quod ibi inter illa quaternis versibus scripta epigrammata habetur [Anth. Pal. 6, 327] : Εἷς πρὸς ἕνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς· Οὐ γὰρ ἔτι στέργω τὴν δολιχογραφίην (ubi animadvertendus est usus vocis ψῆφοι). Possent certe epigrammata ἰσόψηφα dici Ea etiam quæ versibus ἰσοψήφοις constarent. [Versus ἰσόψηφοι et disticha ἰσόψηφα dicuntur quorum singulæ literæ tanquam notæ numerales consideratæ eandem conficiunt summam. Brunck. ad Leonidæ Al. epigr. 11. V. Mureti Var. Lectt. 14, 33. Valck. Literam ρ' (i. e. ἑκατόν) boni ominis esse somniantibus docet Artemidor. 3, 34, διὰ τὸ ἰσόψηφον. Nam literæ ex quibus « ἐπ' ἀγαθά » compositum est numerum continent centenarium. De hujusmodi ἰσοψήφοις agit idem 4, 24.]

[Ἰσοψῡχία, ἡ, Æquanimitas. Jo. Chrysost. Περὶ πραότ. vol. 6, p. 752, 12. Seager.]

Ἰσόψῡχος, ὁ, ἡ, Pari animo præditus, Unanimis. [Æsch. Ag. 1479 : Κράτος δ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. Anna Comn. 13, p. 387, C : Ὁπόσους ἐκεῖνος ἰσοψύχους ἔχει διηρώτα. G. D. || Adverb. Ἰσοψύχως. Eust. p. 831, 52 : Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον, ὅ ἐστιν ἰσ. ἐμάχοντο.]

Ἰσόω, Æquo, Adæquo. [Aristoph. Vesp. 565 : Προστιθέασιν κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν. Soph. El. 686 : Δρόμου δ' ἰσώσας τἀφέσει τὰ τέρματα.] Xen. Cyrop. 7, [5, 65] : Εἰ δέ τι ἄρα τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοῦσθαι δοκοῦσιν, ὁ σίδηρος ἂν ἴσοι τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. [|| Passiv. Ἰσοῦμαι, Æqualis sum. Soph. OEd. T. 581 : Οὐκοῦν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος· 31 : Θεοῖσι ... οὐκ ἰσούμενόν σε ... κρίνοντες. Plato Phædr. p. 238, E : Οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται.] || Ἰσώσασθαι, pro Æquiparare se, Æquiparari. Hom. Od. H, 212 : Τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. Legitur tamen ἐξισωσαίμην non solum in textu Commentariis Eustathii inserto, sed etiam ap. ipsum Eust. : quod valde miror, quum hanc lectionum versus nullo pacto admittat. Aratus [657] : Ἐπεὶ οὐκ ἄρ ἔμελλεν ἐκείνη Δωρίδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἄτερ ἰσῶσασθαι.

[Ἰσπανία, ἡ, Hispania, nomen Latinum terræ quam Græci Ἰβηρίαν vocant. V. Σπανία.]

[Ἴσπαχος, vox incertæ significationis, legitur in fictili græco ap. de Witte, *Ant. trouvées en Étrurie*, p. 84. Hase.]

[Ἰσπίλαι, ἀκόλουθοι, Theognost. Can. p. 14, 25.]

[Ἴσπληνος scriptura vitiosa. V. Εἰσπνήλης.]

[Ἰσραὴλ, s. Ἰσράηλος, ὁ, Israel, cognomen Jacobi patriarchæ, ad omnes posteros Jacobi translatum. De eo derivatoque Ἰσραηλίτης, ὁ, v. Suiceri Thes. et Schleusneri Lex. N. T. Etymologiam absurdam exponit Etym. M. p. 477, 4. α producto utuntur Apollinarius in Metaphrasi Psalm. et Oracula Sibyllina.]

[Ἴσσα, ἡ, Issa. Steph. Byz. : Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα Ἰμέρα (Ἡμέρα cod. Vratisl.), εἶτα Πελασγία καὶ Ἴσσα ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος. (Ἴσσα antiquum esse nomen Lesbi tradunt Strabo 1, p. 60 et Hesych. s. Ἴσσα. Quod confirmat Lycophr. 219 : Ἐν περιῤῥύτῳ Ἴσσῃ.) Ἔστι καὶ νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Δαλματίαν καὶ Ἰλλυρίαν. (Hanc memorant Apoll. Rh. 4, 565, Polyb. 2, 8, 5, qui gentili utitur Ἰσσαῖοι, οἱ, 2, 11, 11; et Ἴσσιοι, οἱ, 32, 18, 1). Τὸ ἐθνικὸν Ἰσσεύς· ἔστι καὶ θηλυκὸν Ἰσσὰς (legebatur θηλυκῶς Ἰσσεὺς, quod correxi ex cod. Vratisl. in quo ἰσὰς scriptum) ἐπὶ τῆς Λέσβου παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ.]

[Ἴσσα, τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα. Μέμφεται (?) Πλάτωνι Λαΐῳ. Hæc Antiatt. Beckk. p. 100, 26. Explicatius Photius p. 114, 7 : Ἴσσα, ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων (vitiose Suidas τῶν ζ' λαχόντων) καὶ ὅλως δυσπραγούντων. Ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι. || Derivatum ab hoc verbum Ἰσσάομαι annotavit Hesych. : Ἴσσασθαι, κληροῦσθαι. Λέσβιοι. Quod recte ἰσσᾶσθαι scribi videtur ab Schneidero.]

[Ἰσσέλα, Ἰσσέλη. V. Ἰξαλῆ.]

[Ἰσσεύς. V. Ἴσσα.]

[Ἰσσηδών, όνος, ἡ, Issedon, duorum oppidorum nomen, quæ Ἰσσηδὼν Σκυθικὴ et Ἰσσηδὼν Σηρικὴ vocantur ab Ptolemæo. || Ἰσσηδόνες, οἱ. Steph. Byz. : Ἰσσ., ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἀσσεδόνας αὐτούς φησιν. (Ἐσσεδόνας cod. Vratisl., quod confirmatur Latinorum quorundam scriptorum locis, qui *Essedones* vocant. Sed Ἀσσεδόνας defendi videtur loco Herodiani Π. μον. λ. p. 9, 17, ubi inter nomina in δων exeuntia memoratur ἀσσιδών, quod Ἀσσεδών scribendum. G. D.) Εὑρίσκεται καὶ ἡ δευτέρα γραφὴ (syllabæ secundæ) παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε. Λέγονται καὶ Ἴσσιδοι (scrib. Ἰσσηδοὶ cum Holstenio) τρισυλλάβως,

Ἔστι καὶ Ἰσσηδὼν πόλις. Ἰσσηδόνες ap. Herodot. 1, 201; 4, 13, 26, Pausan. 1, 24, 6, Ælian. N. A. 3, 4. Ἰσσηδοὶ Zenothemis ap. Tzetz. Hist. 7, 685 : Μέγα φῦλον Ἰσσηδῶν Σκυθίης. Aristeas ib. 688 : Ἰσσηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσι.]

[Ἴσσος, ἡ, Issus. Steph. Byz. : Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν (v. Strabon. 14, p. 676, Arrian. Exp. Al. 2, 7, 1)· ἡ ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ. (Plural. Ἴσσοι, οἱ, ap. Xenoph. Anab. 1, 2, 24 : Οἰκοῦντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἴσσοις.) Καὶ ὁ Ἰσσικὸς κόλπος (ap. Strabon. 14, p. 664, 673, 676, al. Ἰσσικὴ θάλαττα ib. 632. Ἰσσικὸν πέλαγος 12, p. 538). Ὁ πολίτης Ἰσσαῖος, ὡς Νεῖλος Νειλαῖος.]

[Ἴσσος (?), γαλήνη, Hesych.]

[Ἴσσω verbum a gramm. fictum propter compositum προΐσσω, quod v.]

[Ἰσσώριον, τὸ, Issorium. Steph. Byz. : Ἰσσ., ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία. Τὸ ἐθνικὸν Ἰσσώριος. Ἰσσώριον, τὸ, ap. Plut. V. Ages. c. 32, ubi cum spiritu aspero Ἱσσώριον. Ἰσσωρία Ἄρτεμις ap. Hesych. (Ἰσσωρία ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἑορτὴ, καὶ τόπος ἐν Σπάρτῃ), Pausan. 3, 25, 4 (unde corrigendum quod 3, 14, 2 legitur Ἀρτέμιδος Ἰσσώρας) et Polyæn. 2, 14. Simplici σ hæc omnia scripta sunt in Steph. Byz. cod. Vratisl.]

[Ἰσταῖος, ὁ, Histæus, n. pr. Ἱστ. Σαδαίου in inscr. Olbiopolitana ap. Bœckh. vol. 2, p. 134.]

[Ἰστάχη, δρέπανον, Βοιωτοὶ, Hesych. et omisso Βοιωτοὶ Theognost. Can. p. 14, 26.]

[Ἵσταμαι. Ἱστάνω. V. Ἵστημι.]

[Ἱσταμένως, Constanter, Perpetuo, legebatur olim Theol. arithm. p. 34, 31, ubi melius nunc ἱστάμενος. Hase.]

[Ἱστάνης, ὁ, Histanes, Oxyartæ filius. Arrian. Exp. 7, 6, 7 ex cod. Flor. Vulgo Ἰτάνης. || Huic nomini simillimum est Ἵστανις ap. Soran. in Vita Hippocr. p. 1298, 28 : Ἱστάνιδος τοῦ Ἑλλησποντίων ὑπάρχου. Qui Ὑστάνης et dativo casu Ὑστάνει scribitur in Hippocr. Epist. p. 1272. G. Dindorf.]

[Ἱστάριον, τὸ, Tela, Pensum. Gl. ms. Reg. Ἱστὸς, τὸ ἱστάριον. Herodian. Epimerism. : Ἱστὸς τὸ κατάρτιον καὶ τὸ ἱστάριον. (Καὶ τὸ ἱστ. deest in ed. Boisson. p. 53. G. D.) Jo. Mosch. in Limon. c. 60 : Καθέζετο εἰς τὸ ἱστ. Ducang. Menander in Heautontimorumeno p. 54, sec. scholiasten cod. Bembini.]

[Ἰστεα (sine accentu), δῆμος Αἰγηίδος, Photius p. 115, 23. Corruptum ex Ἱστίαια, quam tribus Ægeidis fuisse ex inscriptionibus ostendit Bœckh. C. I. vol. 1, p. 500. G. Dind.]

Ἰστέον, Sciendum est. [Galen. vol. 5, p. 172 : Ἰστέον δ' ὅτι καὶ ὁ Πλάτων αὐτὸς ἐπίσταται τὴν δύναμιν τῶν λεχθησομένων ἀποδείξεων. Ἰστέον ὅτι... usitatissima grammaticis formula est. || Adjectivo Ἰστέος utitur Athen. 13, p. 699, E : Τῶν ἐπὶ τούτοις ἱστέων παρὰ πάντων λεγομένων, Eorum quæ scienda sunt.] Hesychio non solum γνωστέον, sed etiam πορευτέον, quod potius ἰτέον dicitur.

[Ἰστέον, Videndum. Plato Symp. p. 217, C : Ἰστ. ἤδη τί ἐστι τὸ πρᾶγμα· Theæt. p. 202, E.]

[Ἱστεών. V. Ἱστών.]

Ἵστημι, et Ἱστάω, et Ἱστάνω, Statuo, Erigo. Lubenter autem a verbo Statuo incipio, tum ut in compp. ab ἵστημι incipiam itidem a comp. verbi Statuo, ubi id fieri poterit : tum quod videam Virg. duobus in ll. dixisse Statuere crateras, pro eo, quod Hom. κρητῆρα στήσασθαι, Il. Z, 528. Dico autem, ubi id fieri poterit, quia nonnulla compp. reddenda potius erunt compositis a Sisto : aliqua vero nec his nec illis vertere licebit. Sed quod dico de iis, quæ interpretabimur per compp. a Sisto, id de pass. potius intelligendum est : in qua interpr. locum alioqui habebunt et compp. a Sto. [Statuo, Constituo, Consistere facio. Hom. Od. T, 574 : Τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν ἵστασχ' ἑξείης. Soph. OEd. C. 11 : Στῆσόν με κἀξίδρυσον· 399 : Ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας· 910 : Πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων.] || Ut igitur στήσασθαι κρατῆρα ap. Hom. possumus e Virg. interpretari Statuere craterem (obiter autem ibi observa στήσασθαι vocem med. pro act. στῆσαι), sic et στῆσαι τρόπαιον, quod passim legitur [Soph. Tr. 1102 : Κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν. Isocr. p. 72, A · Τρόπαιον ἱστάναι τῶν πολεμίων· 112, A : Τὸ τρόπαιον τὸ κατ' ἐκείνων ὑπὸ τῶν βαρβάρων σταθέν], et quidem ap. Xen. præsertim, qui et στήσασθαι τρόπαιον dicit [Hell. 4, 6, 12], est Ciceroni Statuere trophæum. [Aristoph. Plut. 453 : Τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.] Quo pertinet ἱστάναι χαλκοῦν ap. Demosth. [p. 493, 17; 807, 18] pro Statuam æream alicui statuere. [Aristoph. Eq. 268 : Ὡς δίκαιον ἐν πόλει ἱστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστὶν ἀνδρείας χάριν. Ἱστάναι ἀνδριάντα Herodot. 2, 110. Dio Cass. 69, 10 : Ἀποθανόντι αὐτοῦ στήλην ἔστησε. Εἰκόνα στῆσαι id. 57, 9. Εἰκόνες ἑστάθησαν 62, 23. Cum Demosthenico ἱστάναι χαλκοῦν comparandum 57, 21 : Τὸν Σηιανὸν χαλκοῦν ἔστησέ· 71, 34 : Χρυσοῦς ἐς τὸ συνέδριον ἔστη. Herodot. 2, 141 : Ἐν τῷ ἱρῷ ἔστηκε λίθινος, i. e. statua lapidea ei erecta est.] Sed rursus, quod Hom. Il. A, et alibi dicit ἱστὸν στήσασθαι, redditur vel Malum statuere, vel Erigere. At Od. A, 127 : Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν, sunt qui ἔστησε vertant itidem Statuit, alii simpliciter Posuit; ego priorem interpr. malim, aut certe eod. sensu, Erectam collocavit : sequitur enim itidem περὶ ἐγχέων dictum ἵστατο : pro quo habet Eust. πρὸς ὀρθότητα ἵστατο. Pro Erigo autem posuit et Aristot., ap. quem horror ἵστησι τὰς τρίχας, pro Erigit, i. e. facit ut erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, quod Latine est potius Arrigere aures. Sed Soph. addidit ὀρθὸν minime necessarium, El. [27] : Ὀρθὸν οὓς ἵστησι. Referendum huc et στῆσαι τεῖχος [τείχη], quod e Thuc. [1, 69] affertur pro Extruere s. Excitare murum. || Habet vero et alteram Excitandi signif., sec. quosdam, qui ap. Hom. Od. Ξ, [303] στῆσαι νεφέλην interpr. Excitare nubem. [Il. N, 336 : Κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην.] Sed et φυλόπιδα στῆσαι [Od. Λ, 313], sunt qui Excitare pugnam vertant, alii Committere : quidam vero et composito a Statuo, de quo antea dixi, utentes, interpr. Instituere : quod nescio an satis Lat. sit hac in signif., nam Certamen instituere ap. Cic. aliud est quam Certare. [Il. Σ, 172 : Οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε πρὸ νεῶν. Forma media Herodot. 7, 9 : Ἐώθασι Ἕλληνες... ἀβουλότατα πολέμους ἵστασθαι ... ἐξευρόντες τὸ κάλλιστον χωρίον... 7, 175 : Ἐβουλεύοντο ἢ τε στήσονται τὸν πόλεμον καὶ ἐν οἵοισι χώροισι, Ubi instituturi bellum sint.] Sed et ἵστησιν βοὴν, Eur. [Iph. T. 1307] reddi fortasse possit itidem Excitat [s. Tollit] clamorem. [Æsch. Choeph. 885 : Τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; Soph. Phil. 1263 : Τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοᾶς; Στῆσαι κραυγὴν Eur. Or. 1529. || Ἱστάναι μῆνιν ap. Soph. OEd. T. 699 : Ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις. Ἐλπίδα Pseudo-Eurip. Iph. A. 789 : Ἐλπίδα... οἵαν αἱ πολύχρυσοι Αὐδαὶ... στήσουσι.] || Et quoniam in mentionem verbi Instituo incidi, Bud. ἱστάναι χορὸν vertit Instituere, ap. Plut. [Mor. p. 1132, A], sed Instituere [male] accipiens pro παιδεύειν, p. 470. [Herodot. 3, 48 : Ἱστασαν χορούς. Soph. El. 280: Χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ. Demosth. p. 530, 27 : Χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἁγυιάς. Oraculum ib. p. 1072, 21 : Κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χορούς. Herodot. 4, 76 : Εὔξατο τῇ Μητρὶ παννυχίδα στήσειν. Ἱστάναι κτερίσματα Soph. El. 433. || Ἱστάναι ἀγορὰν, Concionem instituere. Herodot. 6, 58 : Ἀγορὴ οὐκ ἵσταταί σφι.] || Est certe locus et alii composito a Statuo, in ἱστάναι βασιλέα ap. Herodot.: id enim est, quod Cic. Constituere regem dicit, et quidem ipsum Herod. l. interpretans, Cic. Lex. p. 137. [Herodot. 7, 105 : Τὸν ὑπὸ Δαρείου σταθέντα ὕπαρχον. Forma media Dio Cass. 71, 13 : Αὐτοὶ βασιλέα σφίσιν ἐστήσαντο. Dionys. A. R. 1, 61 : Βασιλέα Δείμαντα στησάμενοι.] || Ἵστημι, Sisto, Colloco. Xen. [Mem. 2, 9, 7] : Πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι· Cyrop. 6, [3, 25] : Τελευταίους μέν τοι στήσω τοὺς ἐπὶ πᾶσι καλουμένους. Plato De rep. 1, [p. 361, B] : Τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, quo dicit modo et in Theæt. : Στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plutarch. Themist. : Ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτόν. [|| Constituo, Decerno. Dionys. A. R. 8, 68 : Ἐφ' οἷς δὲ γενήσονται δικαίοις αἱ πρὸς αὐτοὺς συνθῆκαι, Κάσσιον τὸν ὕπατον γνῶναί τε καὶ στῆσαι.] || Sisto; sed in altera signif., qua sc. dicitur aliquis Sistere

cursum : unde et Inhibeo, Reprimo redditur. Philostr. Ep. : Πόσους ἱστᾶς ἐπειγομένους; πόσους κατέχεις παρατρέχοντας; [Aristot. H. A. 8, 26 : Ἵστησι τὴν διάρροιαν· 8, 6 : Νῆστιν ἱστάντες.] Diosc. 1 : Κοιλίαν ἱστῶσι. [Oribas. p. 50 Matth. : Ὁ κέγχρος ... τὰς κοιλίας ἱστάς. Aristot. H. A. 9, 12 : Ἐὰν ἡ κοιλία στῇ· 3, 11 : Ὅταν τὰ καταμήνια στῇ· 7, 4 : Ὅταν αἱ καθάρσεις στῶσι.] Synes. Epist. 73 : Στήσατε τὸ κακόν. [Polyb. 3, 2, 6 : Στήσαντες ἐπὶ τούτων τὴν διήγησιν, Sistentes, Interrumpentes. Geopon. 1, 14, 12 : Τὴν τῆς χαλάζης ἵστησιν ἀπειλήν.] || Item στῆσαι νέας, Hom. Od. P, [427], Appellere naves : Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας. Includi autem et hic τῷ ἵστημι quandam Sistendi signif. docebo in Καθίστημι, quo ead. in re idem poeta utitur. || Appendo, Pondero : hinc, ut opinor, ducta signif., quod erigi soleant, quæ appenduntur. [Herodot. 2, 65 : Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας. Aristoph. Pac. 1249 : Τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι· Vesp. 40 : Ἔχουσα τρυτάνην ἵστη βόειον δημόν. Plato Prot. p. 356, B : Ἐὰν ... ἡδέα πρὸς ἡδέα ἱστῇς. Demosth. p. 1200, 1 : Τὸν χαλκὸν οὔτ' οἴσειν οὔτε στήσεσθαι.] Xen. Cyrop. 8, [2, 21] : Τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες, ... πράγματα ἔχουσι· Mem. 1, [1, 9] : Ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας, ἢ μετρήσαντας, ἢ στήσαντας εἰδέναι, ubi observa eund. quem et in altero l. servavit horum trium ordinem. Est autem Homerica et hæc signif. [Epictet. Dissert. 1, 17, 7 : Μετρῆσαί τι ἢ στῆσαι· 2, 11, 23 : Οὕτω κρίνεται τὰ πράγματα καὶ ἵσταται· 3, 26, 17 : Τί μετρεῖς ἢ τί ἱστάνεις;] At ἔστην et ἔστηκα ac ἔσταα, v. partim cum Ἵσταμαι, partim post : quod hæc Standi signif. itidem habeant, aliasque neutras. At στήσασθαι vicissim, quia signif. act. habet, quære cum Ἵστημι. [Seqq. ex Indice :] Στῇ pro ἔστη : at στῇ in conjunctivo modo. Στήῃ pro σταίῃ. Hom. [Στήῃ, Il. E, 598.] Στείω poetice e στέω factum : quod στέω est pro στῶ, Stem, in conjunct. στέομεν poet. pro στῶμεν, Stemus. [Στείομεν, Il. O, 297.]

|| Ἵσταμαι, Sto. Hom. Il. B, [172] : Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, Prope stans : quod hemistichium et alibi reperitur. [Herodot. 3, 130 : Σταθέντα ἐς μέσον εἰρώτα. Æsch. Prom. 349 : Ὅς πρὸς ἑσπέρους τόπους ἔστηκε· Choeph. 20 : Σταθῶμεν ἐκ ποδῶν· Pers. 206 : Φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην.] Sic Soph. [Aj. 774] : Τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἵστω, i. e. ἵστασο. [Aristoph. fr. 47 : Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες.] Sic et στῆναι sæpe ponitur tam in prosa, quam in carm. Hom. Il. Δ, [243] : Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες. Στᾶν [Στὰν] pro ἔσταν, Steterunt, Hom. [Il. I, 193 : Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο.] Soph. Tr. [1078] : Καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός. [Phil. 277 : Ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς ἐξ ὕπνου στῆναι τότε.] Xen. Cyrop. 4, [1, 1] : Στὰς εἰς τὸ μέσον. Athen. [5, p. 216, A] : Μόνος Σωκράτης βρενθυόμενος καὶ τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλων εἱστήκει, Constiterat, Bud. Et ὀρθὸς στῆναι ποσὶ, Stare erectus in pedes, Od. Σ, [240], quum tamen alioqui et στῆναι per se Erectum stare reddi possit. In VV. LL. legitur et ἵσταται ὀρθὸς, pro In pedes erigitur. [Herodot. 9, 22 : Ἵππος ἵσταται ὀρθός.] Item ἵστανται τρίχες, Aristot., Stant arrecti. [Æsch. Sept. 564 : Τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται. Plato Ion. p. 535, C : Ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἵστανται ὑπὸ φόβου.] Ap. Thuc. p. 195, ἵστασθαι πρός τινα [5, 104], Stare adversus aliquem, i. e. Resistere s. Obsistere alicui. Virg. dixit itidem Contra stare. [Dionys A. R. 7, 51 : Ὅσα μετὰ τοῦ γενναίου στάντες τοῖς παρανόμοις αὐτοῦ καὶ βιαίοις ἠναντιώθητε· 9, 28 : Οἱ μὴ στάντες παρὰ τὰ δεινά· 50 : Εἰ μὴ στήσονται παρὰ τὰ δεινά. || De statu s. conditione, Soph. Aj. 102 : Τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου, ποῦ σοι τύχης ἕστηκε; Trach. 1145 : Ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν· OEd. T. 1442 : Ἵν' ἔσταμεν χρείας.] Alicubi ἵσταμαι redditur etiam composito verbo a Sto. Ἱσταμένου δὲ χρόνου, Aristot. OEcon., Instante tempore, Bud., qui tamen ἱσταμένοιο μηνὸς ap. Hom. [Od. Ξ, 162], quo genere loquendi utuntur et prosæ scriptores, vertit Ineunte mense [Herodot. 6, 106 : Ἱσταμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτῃ. Plut. Mor. p. 655, E; 717, B, etc.] : et, Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο [Hom. Od. T, 519,] Hesiod. [Op. 782. Appian. Mithrid. c. 79 : Ἱσταμένου ἔαρος. Dio Cass. Exc. p. 49, 8 et Aristid. vol. 1, p. 344 : Ἱσταμένου τοῦ ἔτους], Vere nuper ineunte. [Ἑστηκέναι de tempore ad finem vergente Eunap. Exc. Hist. p. 45, 8 : Μετοπώρου τε ἑστηκότος καὶ χειμῶνος ἤδη συνισταμένου. || De meridie Philostr. p. 20 : Οὐ πρὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ὁπότε μάλιστα ἡ ἡμέρα ἑστήκοι· 103 : Ὁπότε ἡ μεσημβρία τοῦ ἡλίου σταίη περὶ αὐτό. V. Boiss. ad Heroica p. 403.] Item ἵσταμαι pro Persto, VV. LL. || Nonnunquam ἵσταμαι redditur etiam aliquo composito a Sisto, sc. Desisto, Consisto, Persisto, Insisto : quarum signiff. exx. subjungam. Dem. [p. 134, 4] : Οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, Non desistet ab inferenda injuria, Non desinet inferre injuriam. Sed frequentius est cum gen. : Ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου. Sic Chrysost. : Οἱ γὰρ πλούσιοι οὐδαμοῦ τῆς ἀτόπου ταύτης ἵστανται ἐπιθυμίας, Desistunt ab hac cupiditate, Finem imponunt huic cupiditati. At pro Consisto, i. e. Quiesco, ap. Dem. [p. 141, 5] : Ὡς οὐ στήσεται τοῦτο ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Et ap. Eund. [p. 547, 23] : Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα· licet enim sciam Budæum vertere, Nec tamen hic res insistit, sed porro progreditur : malo reddere Consistit, Constitit. Herodian. [1, 13, 10] : Ἕστη γὰρ οὕτω τὸ δεινὸν, Ita constitit, quievit, sedatum fuit. [Dio Cass. Exc. p. 55, 52 : Οὐδὲ ἐνταῦθα τὸ δεινὸν ἕστη· l. 45, 17 : Οὐ μέντοι καὶ ἐνταῦθα στήσεσθαι τὸ δεινὸν ἐδόκει. Appian. Illyr. c. 12 : Ἐς χρήματα τότε μάλιστα καὶ τὴν ἄλλην ἰσχὺν ἐκ τοσῶνδε λαφύρων ἔστησαν. || Consto. Schol. Aristoph. Pl. 329 : Οὐχ ἵστατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθὸς, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον· ubi Hemst. : « Non constabat judicum merces sed id pro temporis ratione mutabant. Ἵστασθαι in eadem re sæpius usurpat schol., ad Nub. 860; ad Av. 1540 : Οὐχ εἱστήκει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον. Hesych. s. Δικαστικόν : Οὐ μέντοι ἕστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο. »] || Ἵσταμαι, pro Persisto, e VV. LL. accipio, in quibus affertur ex Gregor. : Ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, pro In paucis verbis persistens. Denique pro Insisto, e Galeno Ad Glauc., ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, Insistere adversus id, quod vehementius est. Hic autem meminisse oportet ejus ἵστασθαι Thucydidis, quod eid. præpositioni junctum, dixi posse verti Obsistere, Resistere. [Ἵστασθαι, translate, Sese gerere. Polyb. 17, 3, 2 : Κατὰ τὸν πόλεμον ἀδίκως ἵστασθαι καὶ ἀγεννῶς· 18, 16, 4 : Ἐν ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἵστασθαι καὶ νουνεχῶς· 33, 12, 3 : Ὀρθῶς ἵσταντο, Recte fecerunt. 26, 3, 4 : Κατὰ τὸ βέλτιστον ἱστάμενοι ἐν τοῖς ἰδίοις πολιτεύμασι. Schweigh.] || Ἵσταμαι [forma media] activa etiam signif. posuit Xen. Hell. 7, [5, 13] : Τρόπαιόν τε ἵστατο, Trophæum statuebat. [Στήσασθαι τρόπαιον e Xenoph. supra attulit HSt. || « Polyb. 3, 7, 6 : Δεόντως στήσασθαι τὰς τῶν σωμάτων θεραπείας, Corporum curam et sanationem recte instituere. » Schweigh.] || Σταθῆναι autem passive ponitur : σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, Aristot., i. e., ad verbum, Statui s. Erigi in foro : de eo, cui statuitur s. erigitur statua. Virg. autem ead. de re Stare dixit Georg. 3 : Stabunt et Parii lapides, spirantia signa. || Ἑστηκέναι quoque interdum verbo Stare, Jacere, interdum pass. Situm s. Positum esse, redditur. Ἑστηκὼς κατὰ βορέαν, Thuc. [6, 104.] Τὰ γράμματα ἕστηκε, Dem., Literæ positæ sunt; Bud. Item ἑστηκὼς nomen participiale, pro Constans, Firmus, Stabilis, Bud. p. 483. [Polyb. 10, 16, 9 : Τῆς ἐλπίδος ἐπίσης ἑστηκυίας πᾶσιν, Quum eadem spes certa, firma staret omnibus. Χρεία ἑστηκυῖα καὶ τεταγμένη, Usus certus, 6, 25, 11. Λογισμὸς ἑστὼς 3, 105, 9 : Λόγον οὐκ ἔχοντα μεθοδικὸν οὐδ' ἑστῶτα 9, 12, 7. Ἕστη τῇ διανοίᾳ, Confirmatus est animo, 21, 9, 3. Schweigh.] Dicitur vero et ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, sicut ἑστάναι pro ἑστηκέναι. Et ἔστασαν pro εἱστήκεισαν, Stabant, ap. Hom. Idem vero, sicut et ceteri poetæ, ἑσταότα dicit ab ἔσταα pro Stantem : at prosæ scriptt. ἑστῶτα, et in sing. ἑστώς. Ἑστηκὼς, Stans, Consistens, Constans, Firmus : unde ἑστηκυῖα [χαθεστ.] ἡλικία ap. Plat., quæ Ciceroni Constans et firmata ætas. || Ἑστηὼς, per sync. pro ἑστηκὼς, Stans, Perstans. Apoll. Arg. 2, [49] : Ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα. At ex Hesiodo [Th. 519] : Ἑστηὼς κεφαλῇ, Nixus capite. Ἑστὼς per sync. pro ἑσταὼς s. ἑστηκώς. [|| Præteritum ἕστηκα, η in α (breve, ut videtur) mutato, ἑστακα signif. transitiva non raro dicitur ab scriptoribus recentioribus, in verbis compositis : v. Καθίστημι.]

‖ Usus verbi Ἱστάω exx. attuli supra : volunt autem gramm. ἵστημι ab illo ἱστάω derivatum esse, ut pleraque alia verba in μι, e verbis in αω deducta esse constat. At Ἱστάνω in compp. potius usurpatur : ut καθιστάνω, συνιστάνω. [Seqq. ex Indice.] Ἱστάνω, et Ἱστάω, i. q. ἵστημι, Statuo. Item Sisto : ut Diosc. 1 : Κοιλίαν ἱστῶσι, Alvum sistunt, reprimunt, inhibent. Exp. etiam Pondero, Appendo, ut ἵστημι. [Formis Ἱστάνω et Ἱστάω vix usquam utuntur Attici veteres : recentiorum exempla v. s. Διιστάνω aliisque compositis. Suspectum habetur ἱστᾶν ap. Platon. Crat. p. 437, B.] ‖ Στάσκω, Sto, unde στάσκε, pro ἔστασκε, Stabat, Hom. [Il. Γ, 217, Σ, 160.] ‖ Στάκω, Sto, VV. LL. Sed potius στάσκω scrib. ‖ Ἑστήκω, thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα et similia poetis præsertim usitata. Significat autem Sto, et quidem Constanter sto, Persto. Dem. : Ὅταν τὰ τρόπαια ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem : Τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι. Et Synes., Ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphys. l. 8, [c. 3] : Ἀεὶ γὰρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ καθεδούμενον καθεδεῖται. [Præsens ἑστήκω nullum est : nam in loco Demosthenis priore ἑστήκῃ subjunctivus est præteriti ἕστηκα : a quo formatum est futurum ἑστήξω et ἑστήξομαι, comparandum cum τέθνηκα τεθνήξω τεθνήξομαι. Formam activam prætulisse videntur veteres Attici. Ἑστήξω legitur apud Aristoph. Lys. 634, Thucyd. 3, 37, 102, Platon. Symp. p. 220, D, Xenoph. Anab. 2, 4, 5; ἑστήξομαι ap. Xenoph. Cyr. 6, 2, 17, De venat. 10, 9, Hegesipp. ap. Athen. 7, p. 290, D. Quæ exempla indicavit Elmslejus ad Aristoph. Ach. 590, qui Euripidi Iph. A. 675 recte videtur ἑστήξεις restituere pro ἑστήξει vel ἑστήξῃ. ‖ Dialecti Alexandrinæ est Στήκω, Creticæ Στανύω : quæ vide.]

[Ἱστὴρ (?), σφῦρα, Hesych.]

Ἱστία, ἡ, Hesychio ἡ ὑφαίνουσα γυνὴ, et οἰκία, ἐσχάρα, δεῖπνον : quod posterius Doricum erit pro ἑστία. [Ἱστία, Textrix, ex ἵστρια corruptum videtur Wakefieldo. Sed ἱστία confirmat alia glossa Hesychii Γιστίαι, ἱστουργοί.]

[Ἱστίαια. Ἱστιαιεῖς. Ἱστιαῖοι. Ἱστιαῖος. Ἱστιαιῶτις. V. Ἑστ—.]

[Ἱστίαρχος, ὁ. Magistratum hunc in civitate Thuriorum, quem e numo Thurio eruit Sestini in *Descrizione d'alcune medaglie Greche del Museo di Christiano Federico, Firenze* 1821, p. 5, tab. 1, haud multum differre crediderim a περιστιάρχῳ Atheniensium. Osann.]

[Ἱστιατόριον. V. Ἑστιατόριον.]

[Ἱστιάτωρ. Ἱστιάω. V. Ἑστιάω.]

[Ἱστίη. V. Ἑστία.]

[Ἱστιητόριον. V. Ἑστιατόριον.]

[Ὕστινος (?), ῥύπος, Hesych.]

[Ἱστιοδρομέω.] Ἱστιοδρομεῖν navis dicitur, Quæ passis velis currit et vento secundo fertur, non remis impellitur. Legitur ap. Polyb. [1, 60, 9], necnon in Epist. Hippocr. ad Damag. : Ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς, Quando omnino prospere velificata est navis. [Diodor. 3, 27, ubi cod. Mutin. ἱστιοδραμεῖν. V. Lobeck. ad Phryn. p. 617. G. D. Philo Belop. p. 104, 34 : Ἀτάκτως φερομένας ἢ ἱστ., ubi ed. mendose, ἱστοδρομούσας (sic). Hase.]

Ἱστιοκώπη, ἡ, quod VV. LL. afferunt pro Navigatio quæ fit velo et remige, suspectum est. [Pollux 1, 103.]

Ἱστίον, τὸ, Textum, Velum. Plato Parmen. [p. 131, B] : Οἷον εἰ ἱστίῳ καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους φαίης ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον. Sic Exod. 27, [9] : Ποιήσεις ἱστία τῆς αὐλῆς ἐκ βύσσου κεκλωσμένης. Et [15] : Δεκαπέντε πήχεων τῶν ἱστίων τὸ ὕψος, Velorum altitudo sit quindecim cubitorum. Ubi quæ ἱστία dicuntur, vocantur ibid. et καλύμματα, ab aliis περιπετάσματα. ‖ Sed utplurimum ἱστίον dicitur de navis velo tam in prosa quam in carmine. [V. Galen. vol. 12, p. 377.] Hom. Il. A, [480] : Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, Erecto malo candida explicuerunt vela. Od. O, [291] : Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὔστρεπτοισι βοεῦσι. Et [A, 11] : Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης· Il. A, [481] : Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον· Od. I, [70] : Ἱστία δέ σφι Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο· et [149] : Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα· ut Il. A, [433] : Ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ. Et Od. Π, [353] : Ἱστία μὲν [τε] στείλαντες [στέλλοντας], ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντες [-τας]. Ubi quod στέλλειν et καθαιρεῖν ἱστία vocat, dicitur etiam ὑφιέναι : idem enim valent Contrahere ac detrahere velum, quod Summittere velum. Soph. El. [335] : Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, Navigare summissis velis : nautarum exemplo qui ventorum vi resistere non valentes, ὑφιᾶσι τὰ ἱστία. Sic ap. Aristoph. [Ran. 1000] : Ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν. His opp. πλήρεσιν ἱστίοις πλεῖν et ὅλοις ἱστίοις φέρεσθαι, Pleno velo navigare. [Ἱστίῳ πλήρει πλεῖν Pollux 1, 106; γέμοντι ib. 107.] Ap. Suid. : Πλήρεσιν ἱστίοις εἰς τὴν αὐτοῦ σοφίαν καθῆκεν· quod proverb. esse dicit pro παντὶ σθένει, πάσῃ δυνάμει, ὅλῃ ψυχῇ. Et rursum ap. Eund. : Οὐ κατὰ μικρὸν, ἀλλ' ὅλοις ἱστίοις ἀπηνέχθη τῆς σοφιστικῆς προαιρέσεως, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐφιλοσόφησεν. [Eur. Hel. 1475 : Κατὰ μὲν ἱστία πετάσατε. Aristoph. Eq. 918 : Ὅπως ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς. Plato De lucri cup. p. 226, B : Ἱστία καὶ πηδάλια. Plut. V. Thes. c. 17 : Μέλαν ἱστίον ἔχουσαν ὡς ἐπὶ συμφορᾷ προδήλῳ τὴν ναῦν ἔπεμπον. Μέλανα ἱστία luctus significandi caussa extensa ap. Philostr. p. 707, 741.]

[Ἱστιοπέτης, ὁ, Velivolus, Gl.]

[Ἱστιοποιέω, Velis instruo. Strabo 15, p. 691 : Φαύλως ἱστιοπεποιημέναι ναῦς.]

Ἱστιορράφος, ὁ, Velorum sutor, Qui vela consuit. [Ἱστιοράφος ap. Pollux 7, 160.] Suid. ap. Aristoph. Thesm. [935] usurpari ait pro πανοῦργος, metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα ραπτόντων, Ab iis qui vela consuunt, utpote dolosis.

Ἱστιοφόρος, ὁ, Hesychio [et Photio] ἁρμενοφόρος, Velifer, Qui velum gerit. [Planudes Ovid. Met. 15, 719 : Τῶν ναυτῶν ναῦν τὴν ἱστιοφόρον καμψάντων. Boiss.]

Ἱστοβόη, ἡ, et Ἱστοβοεὺς, ὁ, Lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem medium est, et cui boves quasi assistunt, Temo; quod enim in curru et ἀπήνῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἱστοβοεὺς, ut tradit Eust. [p. 623, 35] addens, barbare dici σταβάριον quasi ἱστοβοάριον. Polluci [1, 152] est τὸ μετὰ τὴν γύην, sc. ξύλον. At Tzetzi ἱστοβοεὺς, ἔνδρυον, et ῥυμὸς, idem sunt. Hesiod. Op. [429], quum docuisset πρίνινον γύην eligendum esse, eumque firmissimum atque solidissimum, addit : Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης ὁμῶος ἐν ἑλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. [Ἱστοβοεὺς, sensu obsceno dictum v. s. Κορώνη. ‖ Ἱστοβόη. Philipp. Anth. Pal. 6, 104 : Ἱστοβόην τε σὺν γυροῖς ἀρότροις· nisi ἱστοβοῆ scripsit.]

Ἱστοδόκη, ἡ, Mali nautici receptaculum : ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστὸν ἱστοθήκη, i. e. τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἀνέχον ξύλον καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστὸς, schol. Hom. Il. A, [434] : Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. [Ammon. p. 76 : Ἱστ. ἐστὶν ἐφ' ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται.]

[Ἱστοδρομέω. V. Ἱστιοδρομέω.]

[Ἱστοθήκη, ἡ, i. q. ἱστοδόκη, quod v.]

[Ἱστοκεραία, ἡ, Antenna. Artemid. 1, 35; 2, 12; Orph. Arg. 692.]

[Ἱστόμαχος vel Ἱστόμαχος, ὁ, n. pr. ap. Soran. in Vita Hippocr. p. 1297, 48 : Ὡς φησιν Ἱστόμαχος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς Ἱπποκράτους αἱρέσεως. Simile nomen est Ἰσχόμαχος. G. Dindorf.]

Ἱστοπέδη, ἡ, Pes mali : Etymologo [M. et Ammonio p. 76] ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται· quem et λῆνίδα nominari dicit. Suidæ ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ (Hesych. habet ἐπὶ) τῆς τρόπιδος ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστὸς, Lignum rectum e carina assurgens, cui alligatur malus. [Similiter Eustath. p. 1710, 28.] Hom. Od. M, [50] : Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε, Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. [Alcæus ap. Heraclit. De alleg. Hom. p. 413 : Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει.]

[Ἱστοποιία, ἡ, Mali textorii fabricatio. Schol. Nicandri Ther. 11 : Ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποιίαν (ἔμαθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς).]

[Ἱστοπονία, ἡ, Telæ labor. Clem. Alex. p. 269.]

[Ἱστοπόνος, ὁ, ἡ, Textor, Textrix. Παλλάδος ἱστοπόνου Philipp. Anth. Pal. 6, 247. Κερκίσιν ἱστοπόνοις

id. ib. 9, 778. Manetho 4, 423 : Γνάπτορας εὐσήμων πέπλων καὶ τεύκτορας αὐτῶν ἱστοπόνους ἔσσεσθαι.]

[Ἱστόπους, ὁ.] A textorio ἱστῷ dicuntur Ἱστόποδες. Pollux enim 7, c. 10 [§ 36] recensens vocabula quædam ad lanificium et textoriam artem pertinentia, scribit κέλοντας [χελέοντας] vocari τοὺς ἱστόποδας, quod ad verbum sonat Pedes textorii ἱστοῦ. [Idem docet schol. Theocr. 15, 35. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424 : Τά τ' ἠλακάτας ἔργα καὶ ἱστοπόδων. Jo. Chrys. vol. 6, p. 224, ab Seagero cit. : Καὶ κερκίδα καὶ κτένας καὶ ἱστόποδας.]

Ἱστορέω, Noscito, Cognosco. [Æsch. Prom. 632 : Τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον, αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας.] Plut. de senibus Ciceronem docentem audire et visere cupientibus [in Vita c. 2] : Τὴν ὑμνουμένην αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σύνεσιν ἱστορῆσαι, Oculis subjicere, Bud. Galen. Ad Glauc. 2 : Τινὰς δὲ ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους, Novi, Cognovi. [Novi, Scio, Æsch. Pers. 454 : Κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν· Eum. 455 : Πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς Ἀγαμέμνονα· Ag. 676 : Εἰ δ' οὖν τις ἀχτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα.] || Viso, Lustro, de urbibus et regionibus dictum. Plut. : Βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volens urbem inspicere et cognoscere. Bud. p. 859, addens, esse i. q. καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Visendi gratia ire. Sic Plut. Thes. [c. 30] : Ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Hist. Eccl., de Tyrio quodam : Τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, σὺν δύο μειρακίοις ἀδελφιδοῖς ἐξεδήμησεν, Lustrare. [Homil. Clem. in Cotel. P. Ap. vol. 1, p. 686 : Οἱ μὲν τοῦ θεραπευθῆναι χάριν, οἱ δὲ τοῦ ἱστορῆσαι τοὺς τῆς θεραπείας ἐπιτυγχάνοντας, Ut viderent eos... Sic sæpissime in his Homiliis. Valck.] || Peragro et cognosco loca, aliisque ea enarrando trado, ut fecit Strabo. || Memoriæ prodo. Theophr. H. Pl. 4, [13, 1] : Τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, Sigillatim vitas commemorare et prodere. Unde τὰ ἱστορούμενα a Plutarcho sæpe [ut Mor. p. 30, D, etc.] dicuntur pro Rebus memoriæ proditis. Bud. Comm. Plut. : Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον κτλ., Memoriæ prodidit. Sic ap. eund. Plut. sæpe impersonaliter ἱστοροῦσι, Historici tradunt : et ἱστόρηται, Memoriæ proditum est. [Lucian. Icarom. c. 11 : Εἴ τί σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται.] Bud. Ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, Lucian. [De hist. conscr. c. 7], Literis prodere res gestas. Ὡς τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, Herodian. 3, [7, 8. Ἱστορεῖν, Narrare, de poetis æque atque aliis scriptoribus quibusvis sæpe dicunt gramm. : v. Toup. ad Suid. 3, p. 76 (Opusc. 1, p. 374). Ἱστορεῖν et πλάττειν opposita, schol. Æsch. Pers. 21 : Τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων ἱστόρησε, τὰ δὲ τελείως ἔπλασεν. Valck. Plut. Mor. p. 1136, B : Ἱστορεῖ ὁ ἄριστος μελῶν ποιητὴς Ἀλκμάν.] || Sciscitor, Percontor, Quæro. Soph. El. [316] : Ἱστόρει τί σοι φίλον. Unde altera persona subjicit, Καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φής; Et [Trach. 418] : Πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; Eur. [Or. 380] : Ὅδ' εἶμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς, Menelae, ego hic sum Orestes, quem quæris. Bud. [Ion. 1547 : Ἱστορήσω Φοῖβον ... εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρὸς εἴτε Λοξίου.] Sic Idem ap. Polyb. 3, [48, 12] : Περὶ τούτων εὐθαρσῶς ἀποφαινόμεθα, διὰ τὸ περὶ τῶν πράξεων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετευχότων τοῖς καιροῖς, interpr. Percontari. Herodot. 1, [24, ubi notandus formæ mediæ usus] : Ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, Interrogare ecquid audissent super Arione, int. Gellio. [1, 61 : Εἴτε ἱστορεούσῃ εἴτε καὶ οὐ φράζει τῇ μητρί· 2, 34 : Ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστορεῦντα ἦν ἐξικέσθαι. Cum accus. ib. 19 : Ἱστορέων αὐτοὺς ἥντινα δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος. Passiv. Soph. Tr. 415 : Οὐ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ. Eur. Hel. 1387 : Πόσιν παρόντα τὸν ἐμὸν ἱστορουμένη οὐκ εἶπ' ἀδελφῷ. || Forma vitiosa ἱστοριευμένην ap. Hippocr. p. 28, 18. Nec sensui satisfacit ἱστορευμένην.] || Sciscitando s. Percontando audio, cognosco. Polyb. 3, p. 50 [c. 61, 3] : Τὴν πορείαν ἱστορῶν, ὡς πολλὴ καὶ δυσδίοδος ὑπάρχει. || Ob oculos pono, Spectandum propono, ap. Suid. : Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας, i. e. πρὸς θέαν ἱστάμενα. [Ἱστορεῖν pro ζωγραφεῖν usitatissimum est scriptoribus medii ævi. Michael Glyc. Annal. p. 281, B : Τὴν παρὰ Λουκᾶ ἱστορηθεῖσαν εἰκόνα. Alia exx. v. ap. Ducang. Eodem modo ἱστορία, ἡ, Pictura, Tabella, et ἱστοριογράφος, ὁ, Pictor dicitur.]

Ἱστόρημα, τὸ, affertur pro Aspectus : sed sine exemplo. [Carm. Anacreont. 18, 58 : Μή μοι ξένον τορεύσῃς, μὴ φευκτὸν ἱστόρημα· ubi rem significat quæ spectanda proponitur. Brunck. || Historia, Narratio. Dionys. A. R. 2, 61 : Τῶν μυθικῶν ἱστορημάτων. Aristid. vol. 1, p. 24 : Τὰ μαθήματά τε καὶ ἱστορήματα.]

Ἱστορία, ἡ [Etymologia ludicra ap. Platon. Crat. p. 437, B : Ἡ ἱστ. αὐτό που σημαίνει ὅτι ἵστησι τὸν ῥοῦν], Cognoscendi studium, Lustratio locorum. Bud. Unde καθ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, Idem ap. Plut. [V. Cat. min. c. 12] interp. Ad visenda loca et mores hominum cognoscendos peragrare : citans similiter ex Aristide p. 110 [vol. 1, p. 97; add. p. 326], καθ' ἱστ. εἰσαφιχνεῖσθαι. Plut. De def. orac. [p. 419, E] : Πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittente navigasse, Turn. [V. Solon. c. 2.] Sic quoque idem Bud. ap. Theod. Hist. Eccl. 1 : Καὶ πολλοὶ μὲν ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δὲ ἐμπορίας τὰς μακρὰς ἐστέλλοντο, interpr. Visendorum locorum gratia. [|| Scientia. Philostr. p. 665 : Ἱστορίας δι' ἐμοῦ ἐμπλήσει : 671 : Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας.] || Percunctatio, Inquisitio, [Sciscitatio,] Commentatio, Bud. e Diosc. præfat. Ἐξ ἱστορίας, E percunctatione audita et cognita. Ἐξ ἱστορίας ἀναγράψαι, Quæ auditu cognorunt. [Herodot. 2, 119 : Τουτέων τὰ μὲν ἱστορίῃσι ἔψασαν ἐπίστασθαι, τὰ δὲ παρ' ἑωυτοῖσι γενόμενα ἀτρεκέως ἐπιστάμενοι λέγειν· 2, 99 : Μέχρι μὲν τούτου ὄψις τε ἡ ἐμὴ καὶ γνώμη καὶ ἱστορίη ταῦτα λέγουσα ἐστί. Polyb. 2, 14, 7 : Διαφέροντα τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην, ὅσα πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν, Quæ nos vel vidimus vel fando cognovimus. 15, 9, 5 : Ὅσα νῦν πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ἱστορίαν, Quæcumque hac ætate cognita sunt. Schweigh.] Idem Bud. interpr. Inquisitio, Commentatio ap. Aristot. De anim. 1 init. : Τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. De cœlo : Πρέπειν δ' οἶμαί γε καί σοι ἡγεμόνων ὄντι ἀρίστῳ τὴν τῶν μεγίστων ἱστορίαν μετιέναι, Persequi et indagare commentationes physicas. Ap. Galen. autem Κατὰ τόπ. 2 : Ἱστορίαν δὲ πολλὴν καὶ συνεχῆ τῆς τῶν καμνόντων διαθέσεως, VV. LL. interpr. E multa inspectione, annotaturque ibi esse Cognitionem et experientiam propriam et fide a sensibus collectam, non acceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt et Aristot. De anim. 2 : Τοῦτο ἐκ τῶν ἱστοριῶν καὶ ἀνατομῶν. Suid. quoque exp. θέαν, ut μυστηρίων ἱστορία. Bud. ap. Plat. Phæd. p. 51, ἱστ. περὶ φύσεως, interpr. Historia naturæ : addens, Theophr. C. Pl. init. libros præcedentes Historiam appellare. [Plato Phæd. p. 96, A : Τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. Τῶν περὶ τὰ ζῷα ἱστοριῶν βιβλία δέκα Aristotelis opus est inscriptum, quod ipse memorans De partt. anim. 3, 14 vocat τὴν ἱστορίαν τὴν περὶ τὰ ζῷα· 4, 5 med., τὰς ἱστορίας τὰς περὶ τὰ ζῷα· 1, 5 extr., ζωικὴν ἱστορίαν. (V. Schneid. præfat. ad H. A. vol. 1, p. X.) Idem alibi non raro hoc voc. utitur, velut H. A. 1, 6 : Οὕτω γὰρ κατὰ φύσιν ἐστὶ ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον, ὑπαρχούσης τῆς ἱστορίας τῆς περὶ ἕκαστον· De part. anim. 1, 1 : Τῆς περὶ φύσιν ἱστορίας. Quam φυσικὴν ἱστορίαν vocat 2, 3. Theophr. H. Pl. 5, 1, 1 : Εἴ τι ἄλλο τῆς τοιαύτης ἱστορίας ἔχεται· 6, 8, 5 : Περὶ τῶν στεφανωτικῶν ἐν τούτοις ἐστὶν ἡ ἱστορία· 7, 11, 1 : Τὰς καθ' ἕκαστον ἱστορίας· 1, 1, 4 : Ἱστορία τῶν φυτῶν.] || Peculiariter vero Historia et ap. Græcos et Lat. dicitur Rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, Gellius 5, 18; addens, Verrium Flaccum historiam definisse, Rerum gestarum, quibus interfuerit is, qui narret, narrationem : quod historia Græce significet rerum cognitionem præsentium : unde est ἱστορίαν συγγράφειν ap. Lucian. De hist. scrib. Plut. Pericle [c. 13] : Ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱστ. [Herodot. 1, 1 : Ἡροδότου ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε· 7, 96 : Οὐ γὰρ ἀναγκαίῃ ἐξέρχομαι ἐς ἱστορίης λόγον. Polyb. 4, 2, 6 : Οἱ χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν. Plut. Mor. p. 119, D : Τῆς ἱστορίας τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς. Dio Cass. 70, 1 : Ὥστε ἀγνοεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν ἱστορίαν σχεδὸν σύμπασαν. || Non raro unius cujusdam facti narrationem signi-

ficat. Plut. Mor. p. 27, D: Τυρρηνοῖς ἱστορίαν τινά A φασι, διαφυλάττειν ὡς... 977, D: Ἡ τῶν ἐλεφάντων ἱστορία. || Pictura, Tabella. V. Ἱστορέω.]

Ἱστορικὸς, ἡ, ὸν, [Cum scientia conjunctus. Plato Soph. p. 267, E: Τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικήν τινα μίμησιν. ||] Historicus, Ad historias pertinens, Historialis, ut Plin. Ἱστορικαὶ ζητήσεις, Plut. [Mor. p. 133, E]; ἱστ. παράδοξα, Athen. Ἱστ. διήγημα, Historica s. Historialis narratio. Ἡ ἱστορικὴ, Historialis scientia, Enarrandorum actorum scientia aut facultas. Τὰ ἱστορικὰ, Historiæ, Historiarum monumenta. Plut. Them. [c. 13]: Οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. [Ubi legitur: Ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. Ἱστ. ἕξις Mor. p. 48, D.] || Dicitur etiam, ut ap. Lat. Historicus, Historiarum scriptor, Historiarum scribendarum peritus. Plut. [Mor. p. 347, A]: Καὶ τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν ὥσπερ γραφὴν πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Unde est superl. ἱστορικώτατος [ap. Plut. V. Sertor. c. 9: Ἰόβα, τοῦ πάντων ἱστορικωτάτου βασιλέων], Præstantissimus in historiis enarrandis.

Ἱστορικῶς, Historice, Historicorum more. [Aristot. B De generat. anim. 3, 8: Διόπερ οὐδ' ἱστ. οὐδὲ ταύτῃ φαίνονται λέγοντες... Strabo 1, p. 6: Μυθώδη τινὰ προσπέπλεκται τοῖς λεγομένοις ἱστορικῶς. Ἱστορικώτερον schol. Pind. Nem. 4, 3. Boiss. || Per inspectionem. Galen. vol. 14, p. 275, 8: Ὅπερ ἱστορικῶς ἐπὶ πολλῶν ἐγὼ τῇ πείρᾳ κατέμαθον. Euseb. Dem. evang. p. 419, D; pro quo id. ib. p. 504, A: Αἰσθητῶς μὲν καὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν. Hase.]

[Ἱστοριογραφέω, Historiam scribo. Dionys. De Thucyd. hist. jud. c. 42: Ἀπὸ τούτων τὰ μιμήματα τοῖς ἱστοριογραφοῦσιν ὑποτίθεται λαμβάνειν.]

[Ἱστοριογραφία, ἡ, Scriptio historica. Joseph. Contra Apion. t. 2, p. 450, 25: Ὁ Βηρωσσὸς πάλιν παρατίθεται ἐν τῇ τῆς ἀρχαιότητος ἱστοριογραφίᾳ. Hase.]

[Ἱστοριογραφικὸς, ἡ, όν. Ἱστοριογραφικὴ, ἡ, Ars historiam scribendi, Ars historica. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 734, 1: Ἀντίκειται τῇ μὲν ποιητικῇ ἡ ἱστ.· ἡ μὲν γὰρ ποιητικὴ τέχνη, ἡ δὲ ἱ. οὐ τέχνη.]

Ἱστοριογράφος, ὁ, Historiarum scriptor. [Polyb. 2, 62, 2. Diod. 1, 9: Τὸ τῶν ἱστοριογράφων γένος. Dionys. De Thucyd. hist. jud. c. 11: Μήτε ἱστοριογράφοις μήτε ποιηταῖς. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 734, 6: Συγγραφεὺς καὶ ... ἱστοριογράφος ταύτῃ διαφέρουσι· συγγραφεὺς μὲν γὰρ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενα συγγραψάμενος, ὡς Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέγραψεν ἐπὶ αὐτοῦ γεγονότα· ἱστ. δὲ ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ πάντα γράφων, ὡς Ἡρόδοτος. Idem discrimen, inani subtilitate excogitatum, exponit Ammon. p. 76. Plut. Mor. p. 898, A: Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, ... Ἔφορος ὁ ἱστοριογράφος. || Ἱστοριαγράφος ap. Isaac. Cathol. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 373, B. || Ἱστοριογράφος, ὁ, Pictor. V. Ἱστορέω.]

Ἱστόριον, τὸ, Argumentum, Fides s. Probatio rei alicujus; sic enim interpr. ap. Hippocr. II. γονῆς: Τούτου δ' ἱστορίου. [Id. p. 239, 32: Ἱστόριον ἡ κάθαρσις τῶν λοχίων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ κούρῃ κτλ. 245 extr., 247, 14; 513, 54; 514, 16, 18, 28, 30. Scott.]

Ἱστοριοσυγγραφεὺς, έως, ὁ, Historiarum scriptor, Qui historias conscribit. Lucian. Macrob.: Φιλόσοφός τε ἅμα καὶ ἱστοριοσυγγραφεύς.

[Ἱστορὶς, ίδος, ἡ, Historis, Tiresiæ filia. Pausan. 9, 11, 3.]

[Ἱστοριώδης, ὁ, ἡ, Historiæ similis. Λέξεις ἱστοριώδεις Tzetz. Hist. 4, tit. ad v. 781; 8, tit. 231, 236; 9, tit. 256, 257; 11, tit. 365, alibi. Elberl.]

Ἱστὸς, ὁ, Malus navis: dictus παρὰ τὸ στῆσαι, ab erigendo: ut Hom. quoque innuit dum dicit, Od. O, [289]: Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν. Sic Xen. Hell. [6, 2, 29]: Ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος αὖ τοὺς ἱστοὺς, ἀπὸ τούτων ἐσκόπει, Sublatis in altum et erectis malis: nisi potius sit, Sublatis in malos speculatoribus. Rursum Hom. Od. M, [422]: Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν. Et paulo ante, Ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. [Il. A, 434: Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν· Od. Θ, 52: Ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο· I, 77: Ἱστοὺς στησάμενοι. Eur. Hec. 1263: Αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.] || Ἱστὸς dicitur etiam ἐργαλεῖον ὑφαντικὸν, a similidine mali nautici, et ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eustath. [p. 138, 38; 393, 5]: ut Hesychio quoque ἱστὸς est non solum τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεὼς, sed etiam τὸ ὑφαντικόν. De hoc textorio ligno s. textorio malo e quo stamina ducta sunt, accipi potest quod Hesiod. dicit [Op. 777]: Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον. Et quod Hom. Od. [A, 356]: Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε· Il. A, [31]: Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. His inquam in Il. pro Textorio illo instrumento intelligi potest ἱστὸς, ita tamen ut etiam de Tela: nam et ipsum ὕφασμα eo nomine appellatur: velut Od. K, [221]: Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον. Et Il. Γ, [125]: Ἣ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα, μαρμαρέην. Sic Hesiod. Op. [64] dicit, Πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Hom. rursum Od. Ω, [144]: Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν. [De malo textorio Pind. Pyth. 9, 33: Ἱστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς οὐκ ἐφίλασε. Eur. Iph. T. 221: Ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις· Bacch. 118: Θηλυγενὴς ὄχλος ἀφ' ἱστῶν παρὰ κερκίδων τ' οἰστρηθεὶς Διονύσῳ. Theocr. 15, 35: Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ (vestis); De tela Plato Phæd. p. 84, A: Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἱστὸν μεταχειριζομένην· Lys. p. 208, D. || Tela, i. e. tantum quantum uno jugo textorio detexitur. Polyb. 5, 89, 2: Ὀθονίων ἱστοὺς τρισχιλίους· ubi Ernest. comparat βυσσίνης ὀθόνης ἱστοὺς ἑκατὸν ex Josephi Ant. Jud. Jocus ex ambiguo in dicto meretricis Corinthiæ ap. Strabon. 8, p. 378: Τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ubi et mali navis et telæ intelligi possunt. || De tela araneæ Bacchyl. ap. Stob. Flor. 55, 3: Αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοί. Philostr. p. 834, in descriptione telæ araneæ: Περιῆπται δὲ τῇ μηρίνθῳ λεπτὸς ἱστός. Gregor. Naz. Or. 34, p. 534, D: Αἱ δὲ ἀράχναι... πολυπλόκους τοὺς ἱστοὺς ἐξυφαίνουσι. || De telis apium Aristot. H. A. 9, 40: Ἄρχονται δὲ τῶν ἱστῶν ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους καὶ κάτω συνυφεῖς ποιοῦσιν ἕως τοῦ ἐδάφους ἱστοὺς πολλούς. || Ἱστοὶ versuum species quædam, de qua Eust. p. 407, 7: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ καθ' Ὅμηρον ὑφαίνεσθαι λόγους ἠρέθισέ τινας τῶν ὑστέρων συντιθέναι στίχους ὡς ἐν τύπῳ ὑφάνσεως, οὓς καὶ ἱστοὺς ὠνόμαζον, ὧν ἕκαστος ἐν ἰσότητι γραμμάτων ἡπλωμένος κατὰ πλάτος μὲν ἄλλως ἀνεγινώσκετο, ἑτέρως δὲ κατὰ βάθος ἐν ἀνομοιότητι ἐννοιῶν· καὶ ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις ἔπεσι τὸ μέν τι ὡσανεὶ στήμων, τὸ δὲ ὡς οἷον κρόκη. || Tibia cruris. Oppian. Cyn. 1, 408: Ὀρθοτενεῖς κώλων... ἱστοί.]

C

[Ἱστὸς, νῆσος Λιβύης, Οὐδενόη λεγομένη ὑπὸ Λιβύων, ὑπὸ δὲ Φοινίκων Κέλλα ῥάρσαθ', ὃ ἑρμηνεύεται ἱστὸς νηός· νηὶ γάρ ἐστι παραπλήσιος. Τὸ ἐθνικὸν Ἴστιος, Steph. Byz. Ἱστὸς, ... καὶ νῆσος, Hesych. || Ἱστοὶ, οἱ, nomen stationis in insula Icaria, apud Strabonem 14, p. 639.]

[Ἱστοτέλεια, ἡ, Textrix. Nonn. Dion. 37, 312: Ἱστοτέλειαν Ἀθήνην· 6, 154.]

[Ἱστότονος, ὁ, ἡ.] Ἱστότονα πηνίσματα, Stamina s. Licia quibus textorius ἱστὸς intenditur. Aristoph. Ran. [1315]: Αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα. Ubi schol. ἱστ. πην. esse dicit τοὺς ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι ὑφαίνουσιν αἱ ἀράχναι, Telas quas araneæ in aere texunt: eæ tamen non dicuntur εἱλίσσεσθαι, Torqueri, s. Torquendo deduci, sed ipsa licia et stamina s. fila quibus ὁ ἱστὸς intenditur a textore, quum telam orditur. D

[Ἱστοτρῖβής, ὁ, ἡ, Qui circa malum versatur. Æsch. Ag. 1442: Θεσφατηλόγος πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων ἱστοτριβής· ubi Pauwius ἱσοτριβὴς correxit, quod significat Æque versatam.]

[Ἱστουργεῖον, τὸ, Textrina, Gl.]

Ἱστουργέω, Telam tracto, Telas texo [Soph. OEd. C. 340: Οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες. Steph. Byz. s. Δαρσανία: Αὐθήμερον ἱμάτιον ἱστουργοῦσι γυναῖκες], ut apud Athen. 14, [p. 618, D]: Ἡ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ, Cantilena quam cantare solent qui telas tractant.

Ἱστουργία, ἡ, Textura: vel Telæ contextio. [Plato Symp. p. 197, A: Μαθητὴς ... ἱστουργίας.] Theophyl. Epist. 20: Ἡ δὲ τὴν κρόκην ἀπέῤῥιψε, καὶ τῆς ἱστουργίας εὐθὺς ἐξανίστατο, ut ap. Plaut., Mulier telam deserit continuo. [Eust. p. 31, 6: Αἱ ποιούμεναι τὴν ἱστουργίαν. Leo Diac. Hist. p. 146, 24: Βασιλικῆς ἱστουργίας ὄντι μελεδωνῷ.]

Ἰστουργικός, ή, όν, Ad textorem pertinens, Telæ texendæ aptus : ut ἱστ. ἐργαλεῖον [ap. Polluc. 10, 126], Textorium instrumentum. [Schol. Hom. Il. T, 332. Wakef.] Et ἱστουργική, sc. τέχνη, Ars textoria, Telæ texendæ scientia : ut ap. Greg. Naz. : Οἱ περὶ τὴν βασίλειον ἱστουργικήν, Quos rex habebat telæ texendæ magistros, Regii textores. [Greg. Naz. vol. 1, p. 151, C ed. Bened. G. D. Schol. ad Sophocl. Ajac. v. 633 : Ἱστουργικοῖς ποικίλμασι καὶ ζωγραφήμασι· conf. Letronn. *Lettres d'un antiquaire à un artiste*, p. 305. Hase. || Adverb. Ἱστουργικῶς. Pollux 7, 35.]

Ἱστουργός, ὁ, Qui telas conficit, Qui telas tractat, Qui percurrit pectine telas, ut Virg. loquitur, i. e. Textor. [Schol. Theocr. 15, 80. Angl. Dion. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. p. 774, A : Χωρὶς ἱστουργοῦ. Fem. Joseph. Bell. Jud. 1, 24, § 3 : Ἱστουργοὺς ἅμα ταῖς δούλαις ποιήσειν, Textrices. Hase.]

[Ἱστοφόρος, ὁ, ή, Qui malum gerit, Hesych. Wakef.]

Ἴστραξ, avis quædam, Hesych.

[Ἱστρία, et derivata v. s. Ἴστρος.]

[Ἱστριανὰ, ή, Istriana. Steph. Byz. : Ἰ., πόλις περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν, ὡς Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν Ἱστριανηνὸς ἢ Ἱστριανίτης.]

[Ἱστριανίς. Ἱστριανόν. V. Ἴστρος.]

[Ἱστρόγαλα, Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 32. Routh. Ap. Suidam Ἰτρόγαλα glossa sine expl. G. Dindorf.]

[Ἱστρογείτων, ὁ, Istro vicinus. Const. Manass. Chron. p. 119, 188. Boiss.]

[Ἱστρόδοτος, ὁ, Istrodotus, nomen magistratus in numo Smyrnæorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 195, n. 975. Hase.]

Ἴστρος, ὁ, Ister : fluvii nom., qui et Danubius dicitur, per Germaniam et Scythiam influens in Pontum : quanquam proprie Istrum nominari volunt inde, ubi Illyrium alluit, Danubium ab origine ad eum usque locum. [Hesiod. Th. 339 : Ἴστρον καλλιρέεθρον. Herodot. 2, 33, Strabo locis plurimis aliique geographi. Pind. Ol. 3, 25. Soph. OEd. T. 1227 : Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει.] Inde Ἴστροι et Ἴστριοι dicuntur Accolæ Istri : qui et Ἰστριανοὶ nominantur a regione ei fluvio adjacente; ea enim dicitur Ἰστρία. [Steph. Byz. : Ἰστρία, χώρα κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον. Οἱ οἰκοῦντες Ἴστροι καὶ Ἴστριοι. Ἴστροι, ἔθνος ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν καὶ κτητικὸν Ἰστρικὸς, ὡς Ταῦροι Ταυρικός. Γαίαν Ἰστρίαν Pind. Ol. 3, 46.] Ap. Hesych. proparoxytonως scriptum Ἰστρίανα [quod in Ἰστριανὰ recte mutavit Heinsius], annotantem, ab Aristoph. Babyloniis τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν nominari Ἰστρίανα, quoniam sunt ἐστιγμένοι : nam τοὺς περὶ [scrib. παρὰ cum Heinsio] τῷ Ἴστρῳ οἰκοῦντας στίζεσθαι καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῆσθαι· quemadmodum Herodot. quoque Scythas testatur uti notis stigmaticis. [Addit Hesych. : Διονύσιος δέ φησιν, ἐπεὶ πρότερός τις Ἰστριανὸς λέγεται, ὁ λευκὸς, κατὰ ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι ὡς καθαρὰ καὶ λευκὰ τὰ μέτωπα, τοὐναντίον δὲ νοεῖσθαι ἐστιγμένα.] Et ut ibi sunt Ἰστρίανα μέτωπα, ita ap. Steph. Byz. Ἰστριηνὸς λιμὴν, Istrianus portus : mutato α in η. Ap. eund. Steph. est Ἰστριανὶς, ή, i. q. Ἰστριανὴ, Istriana. Ap. Hesych. vero ut Ἰστρίανα proparoxytonως, ita etiam Ἰστριάνιδες. [Scrib. Ἰστριανίδες.] Dicit enim Ἰστριάνιδας vocari τὰς Σκυθικὰς στολὰς, Scythicas stolas : et ap. Athenienses σκεπάσματα, οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ, Opertoria quibus sacra canistra integebant. [Hoc operculum a Polluce 10, 191, ἱστριανὸν vocatur.] Eod. teste et Ἰστρίδες sunt Vestes quædam sic dictæ, procul dubio etiam ipsæ ab Istris : a quibus et Ἰστρικὸς οἶνος ap. Diosc. 5, Vinum Istricum : ut a Claudiano quoque memoratur Opacus vitibus Ister. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 247 : Ἀντλεῖται δ' Ἀδρίας, Τυρρηνικὸς, Ἰστρικὸς, Αἴγων, ubi Jacobs. Letronnii memorat correctionem probabilem Ἰσσικὸς, intellecto κόλπος. || Ἴστρος, ή. Steph. Byz. : Ἴστρος, πόλις Κρήτης, ἣν Ἀρτεμίδωρος Ἰστρῶνά φησι. (Ἐξ Ἰστρῶνος et Ἰστρώνιοι, οἱ, in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 636.) Δευτέρα πόλις Ἴστρος ἐν τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἴστριος καὶ Ἰστριεύς. (Lycophr. 74 : Πόρκος Ἰστριεὺς τετρασκελής.) Ἀρριανὸς δὲ Ἰστρίαν ὡς Ὀλβίαν αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Ἰστριανὸς, ὡς Ὀλβιανὸς, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστριηνὸς λιμὴν καὶ Ἰστριανίς θηλυκῶς. (Theognost. Can. p. 14, 25 : Ἰστριαναὶ ζειραί... Ἰστριηνίδες, Σκυθικαί. Nam sic scripturam codicis ἰσπνιᾶται σειραί ... ἰστρηνίδες correxit Lobeck. Aglaoph. p. 1258.) Τρίτη νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Τριόπιον τῆς Κνιδίας. Τετάρτη πόλις Ἰαπυγίας, ὡς Ἔφορος κθ'.]

[Ἴστρος, ὁ, Ister, n. pr., Ægypti filius. Apollod. 2, 1, p. 122. || Cyrenæus, Callimachi discipulus, multorum librorum scriptor, de quibus v. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 509.]

[Ἰστυάζω.] Ἰστυάζει Hesych. affert pro ὀργίζεται, Irascitur. [Ex στυγνάζειν depravatum videtur Ruhnk.]

[Ἰστυλὸν, τὸ στυχηδὸν, Hesych. Ἰστυδὸν τὸ στοιχηδὸν, Albert. Τὸ στοιληδὸν Musurus. De στυληδὸν cogitabat Sopingius. Ἴστυλος ex Ἴτυλος corruptum ap. Arcad. p. 57, 3.]

[Ἰστὼν, ῶνος, ὁ, Textrina. Phrynich. p. 166 : Ἰστών λέγε, μὴ ἱστεών· ἁμαρτήσεις γὰρ τῷ λέγοντι ὁμοίως καλαμεών ἱππεών ἀνδρεών, δέον καλαμῶν ἱππῶν καὶ τὰ ὅμοια. Utraque forma ap. Polluc. 7, 28. Idem 1, 79 ἱστὼν de gynæconitide dictum annotavit, ubi alii libri ἱστεών. Varro De re rust. 1, 2, 21 : « Si habeas plures in fundo textores atque institutos histonas. »]

[Ἰστώνη, ή, Istona. Steph. Byz. : Ἰστ. ὄρος προσεχὲς τῇ Κερκύρᾳ. Θουκυδίδης γ' (c. 85 et 4, 46; Polyæn. 6, 20). Τὸ ἐθνικὸν Ἰστωναῖος, ὡς Τορωναῖος. Ἰστώνη et Ἰστωναῖοι in inscrr. Corcyræis ap. Bœckh. vol. 2, p. 30.]

Ἴστωρ, ορος, ὁ, ή, Sciens, [Gnarus,] Peritus. [In codd. ἵστωρ et ἵστωρ scribitur. Ἴστωρ qui scripserunt, etymologiam spectarunt vocabuli ab verbo εἴδω derivati, quam exponit Etym. M. p. 478, 15. Sed ἵστωρ scribendum esse præcipit schol. Hom. Il. Σ, 501, et sic est in Lex. περὶ πνευμάτων p. 230. Hesych. : Ἴστορας, ἐμπείρους, μάρτυρας, συνετοὺς, συνθηκοφύλακας, ἔρωτας (κριτὰς Is. Voss.). Ἴστωρ, συνετὸς, σοφὸς, ἔμπειρος, μάρτυρος οἰκοφύλαξ (μάρτυς, συνθηκοφύλαξ Salmas.).] Hesiod. [Op. 790 : Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἵστορα φῶτα γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστί. Hom. H. in Lun. 32, 2 : Ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἵστορες ᾠδῆς.] Et Soph. [El. 850] : Κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ, Probe novi. [Eur. Iph. T. 1431 : Ὑμᾶς δὲ τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων γυναῖκας... Plato Crat. p 406, B : Ἴσως δὲ ἀρετῆς ἵστορα τὴν θεὸν ἐκάλεσεν ὁ καλέσας. Crinag. Anth. Pal. 9, 559, de Periplo Menippi : Ἵστορα κύκλον γράψας.] || Testis, Judex, s. Arbiter, quod eos gnaros esse oporteat rei, de qua agitur. Hom. Il. Σ, [501] : Ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. [Ψ, 486 : Ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω. Ἵστορες θεοὶ, Ἄγραυλος, Ἐνυάλιος etc. in jurejurando epheborum, ap. Polluc. 8, 106. Aristid. vol. 2, p. 360 : Μάρτυρές εἰσιν αὐτοὶ καὶ ἵστορες ἀξιόχρεῳ.] At ἵστωρ [Photio et] Suidæ est ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ ἐμπεπηγμένος πάτταλος : qui et ἔστωρ [ex quo ipso illud ἵστωρ est corruptum].

[Ἰσφαίνω.] Ἰσφαίνει, Hesychio μεριμνᾷ, ἀγωνιᾷ. [Conf. Ἰσθμαίνω.]

[Ἴσφατον, βίαιον πεπραγμένον, Violentum factum, Hesych. Corrupte Theognost. Can. p. 14, 27 : Ἰσφάτατον, βίαιον.]

Ἴσφωρες, οἱ, Hesych. teste Laconibus sunt κλέπται, λῃσταί. [Id est φῶρες βίαιοι, ab ἴς. Albert.]

[Ἰσχᾰγόρας ὁ, Ischagoras, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 4, 132.]

Ἰσχάδιον, τὸ, Caricula. Aristoph. Pl. [798] : Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλόντ'. [ᾰ]

[Ἰσχαδοκάρυον, τὸ, Ficus et Nuces. Arrian. Epict. 4, 7, 23 : Ἐμοὶ δ' ἰσχαδοκάρυόν ἐστιν. Ἰσχαδόκαρυα, τὰ, ib. 3, 9, 22; 4, 7, 22.]

Ἰσχᾰδοπώλης, ὁ, Caricarum venditor, Qui caricas venditat. [Nicophon. ap. Athen. 3, p. 126, E; Liban. vol. 2, p. 339.] Affert hoc ἰσχαδοπῶλαι Pollux 7, [198] e Pherecrate comico, una cum Ἰσχαδώνης, qui est Caricarum emptor, ὁ ἰσχάδας ὠνούμενος : ut ἱππώνης dicitur Equorum emptor. At Ἰσχαδόπτην, Cratinus appellavit τὰ πλάσια, ut reperio ap. Eund. 6, c. 11 [§ 81] de panum speciebus. Ea vox, si mendo caret, videtur significare Panem aut Placentam, aliudve opus pistorium cui caricæ inassatæ sunt. [Ἰσχάδα κοπτὴν correctum ex codd.]

Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ή, Caricarum venditrix, Quæ ca-

ricas venditat. [Aristoph. Lys. 564. Pollux 7, 198.]
['Ισχαδοφάγος, ὁ, ἡ, Qui caricas comedit. Hesych. s. Κραδοφάγος.]
['Ισχαδώνης, ὁ. V. 'Ισχαδοπώλης.]
'Ισχαιμος, ὁ, ἡ, quasi ἴσχων αἷμα, Sistens sanguinem s. supprimens, Sistendi sanguinis vim habens, aut Aptus ad sistendum sanguinem. Unde ἴσχαιμον φάρμακον, ap. Galen. et Ægin. [Pollux 4, 179. Aret. p. 107, 22 : 'Ισχαίμοισι χρέεσθαι· 116, 35 : Ξηρόν τι ἴσχαιμον ἐμφυσῆν. Oribas. p. 314 Matth.]: necnon ap. Lucian. Tim. [c. 46] ita jocantem : Ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. Ubi Erasm. ἴσχ. φάρμακον, Præsentaneum remedium vertit, non expressa vi hujus vocabuli. In VV. LL. ἴσχαιμον non solum exp. Sanguinem sistens, et Sanguinem sedans, verum etiam Sanguinem attenuans. Sed per errorem, ut opinor, sumendo ἴσχαιμον pro ἴσχναιμον, i. e. ita interpretando ac si ἴσχναιμον scriptum esset, quod si usquam reperiretur, id significare posset, a v. ἰσχναίνω. Nam ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω suspectum esset, quamvis ἰσχαλέος pro ἰσχναλέος Hippocr. post Homerum dixerit. Est autem inter ἴσχαιμον φάρμακον et ἔναιμον hoc discrimen, quod hoc non sanguinem tantum supprimit, sed et inflammationem arcet : illud facultatem duntaxat sistendi sanguinis habet.
'Ισχαιμος, vel 'Ισχαίμων, herba a sistendo sanguine appellata. Theophr. H. Pl. 9, 15 [13, 1] : Περὶ δὲ τὴν Θράκην εἶναι μὲν καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας, ἰσχυροτάτην δὲ, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἴσχαιμον· ἣν δὴ λέγουσιν οἱ μὲν κεντηθείσης τῆς φλεβὸς, οἱ δὲ, καὶ σφοδροτέρως διατμηθείσης, ἴσχειν καὶ κωλύειν τὴν χύσιν. Unde Plin. 25, 8 : Ischæmonem Thracia invenit, qua ferunt sanguinem sisti, non aperta modo vena, sed etiam præcisa. Serpit e terra, etc. Eustath. illam radicem, quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, ἁπάσας ἔσχ' ὀδύνας, et παύσατο αἷμα, ap. Hom. Il. Λ, [846] ait a quibusdam existimatam esse ἀχίλλειον, ab aliis Aristolochiam, quæ et ἴσχαιμος dicta sit. Sunt qui ἴσχαιμον Herbam esse scribant milio similem, atque adeo nonnulli Milium agreste appellari putant.
['Ισχαίνω. V. 'Ισχναίνω.]
'Ισχαλέος, α, ον, sine ν, ap. poetas pro ἰσχνός : pro ἰσχαλέος post Hom. [Od. T, 233 : Οἷόν τε χρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο· quod Hesych. exp. λεπτὸν, ξηρὸν, ἰνῶδες, ubi ἰνῶδες in proximam gl. ἰσχανὸν transferendum videtur], utitur et Hippocr. [Galen. Gloss. p. 488 : 'Ισχαλέαι, ἰσχναί. Καὶ ἰσχαλέον τὸ ἰσχνόν.] Scribit tamen ibi Eust. posteros Homeri dixisse ἰσχναλέος pro Homerico ἰσχαλέος, quod est ab ἴσχω. [Manetho 6, 434 : 'Ισχαλέαις περόνῃσιν ῥωγαλέους πέπλους ἀσκηθέας ἐκτελέοντας.]
'Ισχάλειν, Hesychio τὸ ἐπὶ τῇ πορείᾳ πολὺ ἐφ' ἑκάτερα ἐκκλίνειν, ἢ ἐν τῷ ἑστάναι. [De hac gl. v. s. 'Ισχιάζω.] Idem affert 'Ισχαλεῦσαι pro θηλάσαι [Conf. 'Ισχνεύω et Σκαλίζω], et 'Ισχαλωμέναι pro δεδερματωμέναι [δεδαρματωμέναι codex].
['Ισχανάω. V. 'Ισχάνω.]
['Ισχανδρος, ὁ, Ischander, histrio. Demosth. p. 344, 7.]
['Ισχανὸν, ἰσχυρὸν, ῥικνόν· ubi ἰνῶδες addendum videtur ex præcedente gl. 'Ισχαλέον. Nam ἰνῶδες Hesych. explicat per ἰσχυρὸν, εὔτονον, νευρώδη, ἰσχνόν. Cetera non intelligitur quomodo ἰσχανὸν et ἰσχυρὸν et ῥικνὸν significare possit, quæ contraria sibi sunt : nec minus inter se pugnant ἰσχυρὸν et ἰσχνὸν in altera Hesychii glossa. Neque ἰσχανὸν usquam est repertum, præterquam in loco Anaxilæ ap. Stob. Floril. 57, 4 : Ὡς ἴσχανος (hoc accentu) εἶ, ubi Valck. ἰσχνὸς restituit postulante metro.]
'Ισχάνω [et 'Ισχανάω], i. q. ἴσχω, Teneo, Retineo, Inhibeo, Reprimo. Hom. Il. [E, 89 : Τὸν (χειμάρρουν) δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν·] Ξ, [386] : Τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μάχεσθαι [μιγῆναι] Ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας· P, [746] : Αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλῆες; Retinebant a tergo. Hesiod. Op. [492] : Κρύος ἀνέρας εἶργον [ἔργων] 'Ισχάνει. Il. O, [723] : Ἐθέλοντα μάχεσθαι Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαὸν, Me inhibuerent, retinuerunt. Ubi Eust. dicit ἐρητύοντο et ἰσχανάασκον eund. habere sensum et poetica esse. T, [233] : Μηδέ τις ἄλλην Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω, i. e. ἐπεχέσθω, Eust. [Photius p. 116, 16 : 'Ισχάνει, κωλύει. Adde locum Theophrasti de quo dicetur s. 'Ισχναίνω.] || Cupio, Desidero, ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι, Eust. [p. 993, 16.] Hom. Il. P, [572] de musca : Χροὸς ἀνδρομέοιο Ἰσχανάα δακέειν· et [Ψ, 300] de equa : Μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν· Od. Θ, [288] : 'Ισχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης, Captus desiderio, Desiderans. [Procli H. in Vener. 2, 6 : Μητέρος ἰσχανόωσιν ἰδεῖν πυριφεγγέας αὐλάς. 'Ισχανάω ubi Cupiendi signif. habet, a quibusdam 'Ιχανάω scriptum esse constat ex Etym. M. p. 478, 44, qui allato loco Homeri Od. Θ, 228 pergit : Ἀπὸ τοῦ ἴσχω γίνεται χαίνω, ὁ μέλλων ἰσχανῶ, καὶ ἐκ τούτου γίνεται ἰσχανόων. Γράφεται καὶ ἰχανόων· παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι ἰχαλῶ καὶ τροπῇ ἰχανῶ κτλ. Eandem formam aliis quoque in Il. Homeri codices præbuisse ostendunt Hesychii glossæ 'Ιχανάα, 'Ιχανάαν, 'Ιχανόων, 'Ιχανῶν, 'Ιχανῶσα, 'Ιχανῶ, quibus explicandis verba adhibet ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι, θέλειν, ἥδεσθαι, ἀσθμαίνειν, πνευστιᾶν. Accedit ad hæc oppidi Siculi nomen Ἴχανα, quod ab ἰχανᾶν illo derivat Steph. Byz. Itaque dubitari potest an hæc forma Homericis quoque locis sit restituenda G. D.]
['Ισχάριον, τὸ, i. q. ἰσχίον, Lumbus. Hero in Mathem. vett. p. 273 : Ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους τοῦ ἰσχαρίου. G. Dindorf.]
'Ισχὰς, άδος, ἡ, Carica; nam proprie est Ficus arida, ut gramm. volunt : quamvis aliquando ἰσχάδες de recentibus etiam dictum inveniatur. Athen. [1, p. 27, F] ex Hermippo : Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε, καὶ ἰσχάδας ἡδυοινείρους. [Aristoph. Eq. 752 : Κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.] Aristot. [H. A. 6, 22] : Ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτων τῶν πώλων· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος· Plin., Equis amoris innascitur venenum in fronte caricæ magnitudine. Sunt autem variæ ἰσχάδες. Plut. [Mor. p. 172, C], ἰσχάδας Ἀττικάς. Athen. 1, [p. 30, B], Κιμώλιαι· 2, [p. 75, B, in Alexidis l. nunc aliter posito], Φρυγίας· ib. [p. 76, F], βασιλίδας· 14, [p. 652, E : Ὁ Φιλήμων] Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας· 13, [p. 582, F, e Matrone] e Soph. : Παρεγενήθη γὰρ εἰς τὴν Ἀττικὴν Ὠνησόμενος χελιδονείας ἰσχάδας· 14, [p. 652, F] : Χελιδονίας τε καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Plin. 15, 18, de ficuum generibus : Novissima sub hyeme maturatur chelidonia. Colum. in Horto [v. 415] : Purpureæque chelidoniæ, pinguesque mariscæ. Pollux 6, [81] : 'Ισχάδες χελιδόνιοι, αἱ Ἀττικαὶ, αἳ καὶ χελιδόνες καλοῦνται· Ἰσχὰς αὕη, Epigr. || Quibusdam etiam ἡ ἄπιος herba, propterea quod radicis suæ extremum in ficus effigiem turbinatum habeat : dicitur et alio nomine ἀγριοράφανος. Gorr. In VV. LL. vocatur etiam χαμαιράφανος, χαμαιβάλανος. Describitur a Theophr. H. Pl. 9, [9, 6], Diosc. 4, 155, Paulo Æg. 7, 4, 10, Plinio 26, 8. || Apud antiquos de Oleis etiam, s. Olivis dicebatur. Τὰς δρυπετεῖς καὶ γεργερίμους ἐλάας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ὡς οἷα σεμνύνοντες αὐτὰς ὀνόματι γλυκερῷ, Eust. [p. 1963, 55.] Dici autem putatur ἰσχὰς quasi ἰσχνὰς, ab ἰσχνὸς, quod est ab ἴσχω : a quo tamen si deducatur ἰσχὰς, sicut ἰσχαλέος, nihilo magis dicemus in illo quam in hoc esse ellειpsin literæ ν. || 'Ισχὰς ab ἴσχω dicitur etiam Anchora : ut in gripho illo ap. Eust. [p. 1944, 26] : Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα. [Versiculus is Sophocleus est, ex Athen. 3, p. 99, D, acceptus, monente τὴν ἄγκυραν a Sophocle ἰσχάδα vocari, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν. Schweigh. Ab Sophocle sumsit, ut videtur, Lucian. Lexiph. c. 15 : Ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς. Confer voc. 'Ισχνίς.]
['Ισχὰς, άδος, ἡ, Ischas, n. pr. meretricis. Menand. ap. Athen. 13, p. 587, E.]
['Ισχενος, ὁ, Ischenus, n. pr. Gigantis. Lycophr. 43 : Ἔνθα γηγενοῦς ἵππων ταραχτὴς ἐστιν 'Ισχένου τάφος· ubi var. lect. 'Ισχαίνου et 'Ισχέου. Ὠλένου conjectura a Cantero memorata, ex Pausan. 6, 20, 16, ducta.]
['Ισχέπολις, ιδος, ὁ, Ischepolis, Alcathoi filius. Pausan. 1, 42, 6; 43, 2.]
['Ισχερὼ, έξῆς, Hesych. V. 'Επισχερώ.]
['Ισχητήριος. V. 'Ισχυτήριος.]
'Ισχιαδικὸς, ἡ, ὸν, Ad coxendicis dolores faciens :

de medicamento dictum ; ut ap. Diosc. 2, 205 : Δύναμις δέ ἐστι τῶν φύλλων δριμεῖα· ὅθεν ἰσχιαδικόν ἐστιν ἐπίπλασμα ἀμυντικώτατον· de lepidio. Alioqui ἰσχιαδικὸς dicitur etiam Qui obnoxius est ischiadi, i. e. coxendicum morbo, Qui coxendicum doloribus crebro tentatur : vel etiam Qui coxarum dolores patitur, Qui e coxendicibus laborat : ut quum idem Diosc. 1, 35 dicit, Ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. [Utriusque signif. exx. plurima sunt ap. Galenum aliosque medicos.] Plin. quoque Ischiadicos vocat quum alibi, tum 30, 6 : Mire id prodesse ischiadicis affirmantes. Dicit vero Idem et Ischiada : 27, 5 : Bibitur propter ischiada et stranguriam e vino : ex eo quod Diosc. 4, 106 : Πίνεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιάδας καὶ δυσουρίαν ἐν οἴνῳ. At 26, 7 : Ischiadicos dolores levat, pro eo quod Diosc. 3, 1 : Ποιεῖ πρὸς ἰσχίων ἀλγήματα. Eod. Plin. teste 22, 16, leucacanthen quidam Ischiada appellant : forsan quoniam lumborum dolorem sedat semine poto aut succo, ut Idem ibid. ex Hicesio tradit. [Ἰσχιαδικὴ φθίσις, Coxendicum tabes, Hippocr. p. 139, F.]

[Ἰσχιάζω. Photius et Suidas : Ἰσχιάζειν, τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε ἑαυτὸν μεταφέρειν. Jo. Cinnam. Hist. p. 64, A : Ἰσχιάσαντι τῷ βαρβάρῳ ξυνέβαινε κενὴν τῆς πλευρᾶς διεκπεσεῖν τὴν αἰχμήν. Ib. p. 154, B. Sensu obsceno Procop. Anecd. c. 9 : Γελοιάζουσά τε καὶ βωμολόχως ἰσχιάζουσα.] Pro ἰσχιάζειν, quod in VV. LL. esse dicitur Inter eundum in utramque partem declinare, Hesych. habet Ἰσχάλειν [quod ex ἰσχιάζειν depravatum fraudem fecit grammatico. G. D. Pass. Galen. vol. 18, part. 1, p. 786, 4, de fascia bifariam diducta : Ἰσχιασθέντα κατὰ μετώπου κυκλοτερῶς ἐπὶ ἰνίον ἀπαγέσθω. Hase.]

[Ἰσχιακὸς, ἡ, όν.] Notandum porro pro ἰσχιαδικοὶ reperiri etiam Ἰσχιακοί : ut ap. Athen. 14, [p. 624, A] ubi e Theophrasto tradit, ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν εἰ καταυλήσοι τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Quæ ap. Eust. quoque leguntur, p. 1078. Et inde ap. Gellium 4, 13 : Creditum hoc a plerisque est et memoriæ mandatum, ischiaci quum maxime doleant, tum si modulis lenibus tibicen incinat, minui dolores. Sic ap. Caton. De re rustica c. 123 : Vinum ad ischiacos sic facito. Dicuntur igitur ἰσχιακοὶ qui ἰσχίων doloribus tentantur, παρὰ τὰ ἰσχία, ut ἰσχιαδικοὶ, παρὰ τὴν ἰσχιάδα.

[Ἰσχιὰς, άδος, ἡ.] Ἰσχιὰς νόσος dicitur ὁ τῶν ἰσχίων πόνος, Coxendicum dolor : s. Arthritis coxendicis, aut Arthritis coxæ articulum occupans : est enim ἰσχίον e genere τῶν ἄρθρων, ideoque ἡ ἰσχιὰς ex Arthritidis speciebus. [Hippocr. p. 524, 3 : Ἰσχιὰς ὅταν γένηται, ὀδύνη λαμβάνει ἐς τὴν πρόσφυσιν τοῦ ἰσχίου, καὶ ἐς ἄκρον τὸ πυγαῖον καὶ ἐς τὸν γλουτόν. Legitur sæpissime ap. Galenum ceterosque medicos.] Hippocr. et ἰσχιάδα dicit et ἰσχιάδας [p. 112, F : Σκέπτεσθαι δὲ δεῖ ὧδε περὶ ἰσχιάδων], ut ap. Diosc. quoque l. 1 reperimus, Ἰσχιάδας ὠφελεῖ, Coxendicum dolori medetur. At 4, 66 : Ἰσχιάδας καὶ ἡπατικὰς διαθέσεις θεραπεύειν, Ischiadicos affectus. [Apollon. Dysc. Περὶ κατεψ. 15, 49. Hemst. || Cognomen spinæ albæ. Galen. vol. 13, p. 202 : Λευκάκανθον, οἱ δὲ πολυγόνιον, οἱ δὲ ἰσχιάδα καλοῦσι.]

Ἰσχιοίδης, ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, Qui crassas et tumidas habet coxas, vel etiam clunes : ut γαστροίδης, ὠμοίδης, χελυνοίδης, πεοίδης. Eust. p. 1684.

Ἰσχίον, τὸ, Coxa, Coxendix. Hesychio τὸ ὑπεράνω τῶν μηρῶν, et τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται : scholiastæ Homeri et Etymologo τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστοῦν εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη, παρὰ τὴν κοιλότητα· Polluci autem τὸ νεῦρον τὸ συνέχον τὴν κοτύλην πρὸς τὸν μηρόν. Dicit enim Hom. Il. E, [305] : Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τε μιν καλέουσι. [Galen. vol. 12, p. 224 : Τὸ μὲν ὑποδεχόμενον ὀστοῦν τὴν τοῦ μηροῦ κεφαλὴν ἰσχίον ὀνομάζεται, καθάπερ ἡ κοιλότης αὐτοῦ κοτύλη. Quod exemplo Homerico Il. E, 305, comprobat. Similiter Theophil. Protosp. in Fabricii B. Gr. vol. 12, p. 891. Rufus De partt. hom. p. 33 : Βουβῶνες δὲ τὰ ἔμπροσθεν τῶν μηρῶν τὰ παρὰ τὴν ἥβην· ἰσχίον δὲ τὸ νεῦρον τὸ πρὸς τὴν κοτύλην καὶ ὅλον τὸ ἄρθρον.] Rursum Pollux [2, 183] ἰσχία vocari scribit τὰς ἑκατέρωθεν μετὰ τὴν ὀσφὺν προβολὰς. Ita ut ἰσχία dicantur interdum Ligamentum ipsum quo femur coxendicis acetabulo colligatur : interdum Ipse articulus : interdum Partes carnosæ ex utroque sacri ossis latere, quæ et σκάφια a Græcis vocantur, a Lat. Clunes nominari creduntur. Atque adeo sunt qui nomen eis inditum existiment παρὰ τὸ ἴσχειν τοὺς καθημένους, Quod sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrimque eminentiæ. Itaque Aristot. H. A. 4, 10, hominem solum ἰσχία habere dicit, τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν· itidemque H. A. 2, simiam tradit ἰσχία οὐχ ἔχειν, Clunibus carere, aliis partibus homini assimilem. Apro tamen et leoni Hom. ἰσχία tribuit : de illo dicens Il. Θ, [340] : Ἄπτηται κατόπισθε Ἰσχία τε γλουτούς τε· de hoc Υ, [171] : Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται. [Plato Phædr. p. 254, C : Ὥστ' ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω. Pollux 1, 191. De coxa hostiæ scriptor Thebaidis ap. schol. Soph. OEd. C. 1375 : Ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν.] Ap. Diosc. vero quum alibi, tum l. 3, ἰσχίων ἀλγήματα, Coxendicis dolores : et l. 1, ἰσχίων πόνοι pro eod. [Hippocr. p. 825, C : Οἷσιν ἂν οὕτως ἰσχίον ἐκπέσῃ. Ἰσχία Coxarum summitates vocat Cœl. Aurel. Tard. pass. 4, 3. Foes. Herodot. 6, 75 : Ἐκ τῶν μηρῶν ἔς τε τὰ ἰσχία καὶ τὰς λαπάρας.]

[Ἰσχιορρωγικὸς, ἡ, ὸν, Qui fractas coxas habet. Στίχος ἰσχ., Versus iambicus claudus qui non solum sextum, sed etiam quintum pedem spondeum habet, ap. grammat. manuscriptum in Tyrwhitti Dissert. de Babrio p. 17.]

Ἴσχις, ἡ, Hesychio ὀσφὺς, Lumbus. [Codex ἴσχι, ut postulat literarum series.]

Ἰσχναίνω, Emacio, Macilentum s. Gracilem reddo, Attenuo, Arefacio. [Hippocr. p. 176, E : Κυναγχικοὶ ἀσήμως ἰσχνανθέντες· 1254, A : Τὰ ἐν ἄρθροισιν οἰδήματα καὶ ἀλγήματα ... ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηίζει τε καὶ ἰσχναίνει. Similiter p. 765, E, ἰσχναίνειν de tumoribus extenuandis dictum est. Herodot. 3, 24 : Ἐπεὰν τὸν νεκρὸν ἰσχνήνωσι ... γυψώσαντες ... αὐτὸν γραφῇ κοσμέουσι. Æsch. Eum. 267 : Καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνας' ἀπάξομαι κάτω. Plato Gorg. p. 521, E : Κάων καὶ ἰσχναίνων (ægrotum medicus).] Aristot. Metaph. 8, [6] : Τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. [Probl. 6, 1.] Geopon. [16, 31, 1] : Ἐὰν ἰσχναίνηται ὁ ἵππος, pro eo, quod habet Colum., Si est macies. [Figurate Æschyl. Prom. 380 : Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ (var. lect. ἰσχαίνῃ) βίᾳ. (Ποιναῖς κατισχνανεῖσθαι ib. 269, ubi libri plerique κατισχανεῖσθαι.) Eur. Or. 298 : Σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχναινε (ἴσχαινε et ἴσχανε var. lect.) παραμυθοῦ τε. Aristoph. Ran. 941 : Τὴν τέχνην (artem tragicam)... οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων ... ἴσχναναν. Hic quoque libri plures ἴσχανα.] || Ἰσχαίνω [forma librariorum errore non raro illata quum verbo simplici tum compositis], ablato ν, i. q. ἰσχναίνω. Theophr. p. 189 [C. Pl. 4, 13, 6] : Καὶ ὁ ἥλιος ὅταν ἀναλάμψῃ, συνεξάγει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα, καὶ ἰσχαίνει, ita enim ibi scribitur. [Ἰσχάνει, Comprimit, correctum ex codd.]

[Ἰσχναλέος. V. Ἰσχαλέος.]

Ἴσχνανσις, εως, vel Ἰσχνασία, ἡ, Emaciatio, Extenuatio, aut etiam Macies. Aristot. [Metaph. 8, 6] : Τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. [Eust. Opusc. p. 129, 23 : Ἴσχνανσις λιπαίνουσα. G. D. Achmes Onirocr. p. 77, 3 : Περὶ λεπτοσωμασίας ἤτοι ἰσχάνσεως. Hase.]

Ἰσχναντέον, Emaciandum. Aristot. [Probl. 1, 25 (?). Kall.]

Ἰσχναντικὸς, ἡ, όν, Emaciandi, Extenuandi vim habens. [Aristot. Probl. 5, 40 : Οἱ ἀνάντεις (περίπατοι) τῶν κατάντων ἐπιπονώτεροι καὶ ἰσχναντικώτεροι (ἰσχαντ. var. lect.) G. D. « Diosc. 20 (?) » Wakef.]

[Ἰσχνασία. V. Ἴσχνανσις.]

[Ἰσχνασμὸς, ὁ, Extenuatio. Ἰσχν. τοῦ σώματος (quum sibi subtrahuntur aut deducuntur) ap. Hippocr. p. 762, A. Foes.]

[Ἰσχνεύω.] Ἰσχνεύειν, Hesychio ὑφεῖναι, θηλάσαι : qui et ἰσχαλεῦσαι attulerat pro θηλάσαι. [Theognost. Can. p. 14, 28 : Ἰσχνεῦσαι, ὑφεῖναι. Ἰσχνεύω, Hittio (?). Gl.]

[Ἰσχνὶς, ίδος, ἡ.] Ἰσχνίδες, Hesychio ἄγκυραι, ἰσχάδες, Ancoræ, Caricæ : item φιλήματος εἶδος, Osculi species. [Ἰσχὰς Ancoram significat in locis Sophoclis

et Luciani s. Ἰσχὰς allatis. Ἰσχνάδας etymologiæ causa fingit Etym. M. s. v. Ἰσχὰς p. 479, 17. Ἰσχνὶς vero nusquam est inventum. Osculi speciem Albert. recte intelligere videtur, quando junctis labiis oscula figunt lascivientes.]

[Ἰσχνοεπέω, Accurate disputo, Subtiliter et exacte verba exquiro. Cyrill. Al. De adorat. 16, p. 560: Καὶ φέρε σοι πάλιν τὰ ἐφ' ἑκάστῳ λέγωμεν, ἰσχνοεποῦντες ὡς ἔνι· In Jesai. 42, p. 544: Ἰσχνοεπεῖν τοσοῦτον ὡς καὶ ἁπάντων ποιεῖσθαι μνήμην ὀνομαστί τε καὶ κατὰ γένος. Suicer.]

[Ἰσχνοκαλαμώδης, δ, ἡ, Qui gracilem arundinem habet. Eustath. p. 1165, 12: Εἰσὶ δέ τινες οἳ φασιν ὑφὲν ῥαδαλονδονακῆα, ἤγουν ἰσχνοκαλαμώδη. Similiter schol. Il. Σ, 576.]

[Ἰσχνόκωλος, δ, ἡ, Qui membra tenuia habet. Antyllus Oribasii p. 142: Ἐπὶ τῶν κυρτῶν καὶ ἰσχνοκώλων. Nam sic scripturam codicis ἰσχνοχόλων correxit Matthæi.]

[Ἰσχνολέσχης, δ, Qui subtiliter sermocinatur. Georg. Pisid. ap. Suid. s. Ἐπιστάτης: Ὡς ἰσχνολέσχης πραγμάτων ἐπιστάτης.]

[Ἰσχνόλιμος. V. Ἰσχόλιμος.]

[Ἰσχνολογέω, i. q. ἰσχνοεπέω. Cyrill. Al. Præfat. in Haggæum p. 627: Περιττὸν τὸ ... ἰσχνολογεῖν ἐν τούτοις εἰς τὸ παρόν. Suicer. Eustath. Opusc. p. 142, 60; 245, 30; 258, 90.]

[Ἰσχνολογία, ἡ, Subtilis disputatio.]

[Ἰσχνολόγος, δ, ἡ, Qui subtiliter disserit. Cyrill. Al. De Trinit. 1, p. 413: Πικροὺς καὶ ἰσχνολόγους.]

[Ἰσχνομυθέω. V. Ἰσχνομυθία.]

Ἰσχνομῡθία, ἡ, Hesychio et Suidæ λεπτολογία. [Subtilis disputatio. Cyrill. Al. Adv. Julian. p. 110, A: Λεπτῶς καὶ ἠκριβωμένως ... καὶ διὰ πάσης ἰσχνομυθίας.] Iidem afferunt Ἰσχνομυθοῦντες pro λεπτολογοῦντες, ἀκριβολογοῦντες, Nimis subtiliter et exacte verba exquirentes: ἰσχνὸν enim et λεπτὸν affinia sunt. [Cyrill. Al. De adorat. 11, p. 399: Μεθέντες τὸ ἓν γε τούτοις ἰσχνομυθεῖν. Suicer.] || Ἰσομυθοῦντες, Hesychio ἀκριβολογοῦντες: forsan Qui ita verba sua limant, ut paria usquequaque sint numero et momento. [Depravatum ex ἰσχνομυθοῦντες. Ruhnk.]

[Ἰσχνοπάρειος, δ, ἡ, Macras genas habens. Epigr. ap. Chandler. Inscr. 13: Γρῆι ἴκελον ἰσχνοπαρείῳ. Sic ἰσχνὸς τὰς παρειὰς ap. Polluc. 4, 143, ubi de larvis scenicis agitur. Weigel.]

[Ἰσχνοποιέω, Gracilem reddo. Herm. Trismeg. p. 37, 21 Camerar.: Τὰ μὲν οὖν ψύχοντα πάντα καὶ ἰσχνοποιοῦντα. Hase.]

[Ἰσχνοποιὸς, δ, ἡ, Gracilem reddens, Emacians. Psellus in libro περὶ παραδόξων ἀναγνωσμάτων: Πεποίηται δὲ αὐτῷ (Africano) καὶ ἰσχνοποιὸν (codex ἰχν.) φάρμακον ὑπερορίων σαρκῶν. Osann. Eustath. Opusc. p. 128, 33: Νηστείας ἰσχνοποιοῦ.]

[Ἰσχνόπους, ποδος, δ, ἡ, Qui graciles pedes habet. Schol. Hom. Od. I, 464: Ταναύποδα) ἰσχνόποδα, τεταμένους τοὺς πόδας ἔχοντα.]

[Ἰσχνοπρεπὴς, δ, ἡ, Macer s. Gracilis adspectu. Ἰσχνοπρεπεῖς quod ap. Hesych. post Συναγέσκεο legitur, alius glossæ, quæ excidit, interpretatio est. G. D.]

Ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Macer, Gracilis, Tenuis, Qui longo et tenui corpore est et minime carnoso. [Aristoph. Pl. 561: Ἄνδρες ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις. Plato Leg. 2, p. 665, E: Ἰσχνοί τε καὶ ἄσιτοι· Rep. 4, p. 422, D: Κυσὶ ... ἰσχνοῖς. Ἰσχνὸς τὰς παρειὰς, Pollux 4, 143.] Synes. Ep. 61: Σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός. Et ἕξις ἰσχνὴ, Plut. Lyc. [c. 17: Ἰσχναὶ καὶ διάκενοι ἕξεις, ubi oppositæ sunt ὀγκώδεις καὶ πολύτροφοι.] Item caseus ξηρὸς dicebatur ἰσχνὸς, sicut recens χλωρὸς, ut ex Polluce [6, 48] annotatur. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, ap. rhetores, Tenue dicendi genus: quod et Gracile, ut Gell. [Ἰσχνὸς χαρακτὴρ, Tenuis stilus, oppositus τῷ ὑψηλῷ, ut patet e Dionys. Epist. ad Pomp. c. 2, p. 758. Idem ibi dicitur ἀφελὴς, ἀποίητος: conf. Demetr. De eloc. § 190. Versatur circa res parvas habetque elocutionem vulgarem et propriam, non translatam et dilucidam. Demetrius § 36 contrarium τῷ μεγαλοπρεπεῖ facit. Scilicet non in vitio est, sed gradum et rationem tantum significat, tribuiturque inprimis Xenophonti: v. Phot. Bibl. cod. 58. Ernest. Lex. rhet., qui præterea citavit Proclum ap. Phot. Bibl. cod. 239, Dionys. De vi Demosth. c. 6, p. 967. Adde Plut. Mor. p. 42, D: Τὴν λέξιν Ἀττικὴν ἀξιῶν εἶναι καὶ ἰσχνήν.] Et ἰσχνὸς σφυγμὸς, Gracilis pulsus: qui fit secundum solam arteriæ longitudinem cum nulla manifesta latitudine et profunditate. Ei contrarius est pulsus ἁδρὸς, cui latitudo et profunditas magna sunt. Gorr. [Ἰσχνὸν Gracile et extenuatum significat Hippocrati, non tumens, et de partibus gracilescentibus et extenuatis aut subsidentibus dicitur, et quæ inflammatione obsessis aut intumescentibus opponuntur. Sic φάρυγξ ἰσχνὴ p. 74, A; 76, A. Τὰ κατὰ φάρυγγα ἰσχνὰ p. 68, A; 400, 51. Ἰσχνοὶ μασθοὶ p. 1254, E. Ἰσχνὸν πνεῦμα καὶ πυκνὸν, Exilis aut tenuis spiratio et densa, pro parva et crebra, qualis adesse solet in hypochondriorum tumoribus, p. 1131, G. Ἰσχνὰ ὀθόνια, Tenuia lintea et exilia, pro tenuibus fasciis, p. 765, E. Foes.]

[Ἰσχνοσκελὴς, δ, ἡ, Qui exilia crura habet. Diog. L. 5, 1. Wakef. Galen. vol. 6, p. 327, 3: Ἐπὶ τῶν ἰσχνοσκελῶν. Neutr. ib. p. 322, 12: Τὸ δ' ἤτοι παχυσκελὲς, ἢ εὐρύστερνον, ἢ περαιτέρω τοῦ προσήκοντος ἰσχνοσκελές. De Aristotele ἰσχνοσκελεῖ Viscont. *Icon. grecque* t. 1, p. 187. Hase.]

[Ἰσχνοσύνθετος, δ, ἡ, Tenuiter compositus. Georg. Pisid. De vanit. vitæ v. 150: Σχοίνους ἰσχ.]

Ἰσχνότης, τητος, ἡ, Macies, Gracilitas: ἰσχνότης τοῦ σώματος, [Aristot. H. A. 7, 1,] Galen. [Aretæus p. 5, 21: Ἰσχνότης ἐπὶ μᾶλλον τῆς φύσιος.] Dicitur et ἰσχνότης χαρακτῆρος, sicut ἰσχνὸς χαρακτὴρ, a rhetoribus. [Dionys. Cens. scriptt. vet. c. 5 Lysiæ laudat τὴν ἰσχνότητα τῆς φράσεως. Ernest. Lex. rhet. Conf. Ἰσχνός.] || Ἰχνότης, Ἰχνόφωνος, Ἰχνόω, perperam in VV. LL. scripta pro ἰσχνότης, etc.

[Ἰσχνουργὴς, δ, ἡ, Subtiliter factus. Schol. Soph. Trach. 611 εὐυφῆ, πέπλον explicat per ἰσχνουργῆ.]

[Ἰσχνοφωνέω, Vocem exilem s. linguam hæsitantem habeo. Philes p. 64 ed. Wernsd. Boiss. Epiphan. t. 2, p. 291, C: Ἰσχνοφωνεῖ γὰρ πρὸς ταύτην καὶ ὑποστέλλεται ἡ γλῶσσα. Hase.]

Ἰσχνοφωνία, ἡ, redditur non solum Vocis exilitas, sed etiam Linguæ hæsitantia [Hippocr. p. 1040, C: Ἰσχνοφωνίην χιρσὸς λύει] : præsertim quum Aristot. Probl. 11, 30, dicat: Ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν. Ubi etiam quærit cur pueri magis quam viri sint ἰσχνόφωνοι: respondens, pueros τῆς γλώττης ἧττον κρατεῖν τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Indicat igitur ἰσχνοφώνους et ἰσχνοφωνίαν dici παρὰ τὸ ἴσχεσθαι τοῦ φωνεῖν, inquit Bud. Quomodo et Alcidamas Περὶ τῶν λογογράφων dicit: Ἀναγκαῖόν ἐστι τοῦτον, ὅταν εἰς τοὺς αὐτοσχεδιαστοὺς ἔλθῃ λόγους, ἀπορίας καὶ θορύβου πλήρη τὴν γνώμην ἔχειν καὶ μηδὲν διαφέρειν τῶν ἰσχνοφώνων, Ad hæsitantibns et iis qui non συνείρουσι τοὺς λόγους, sed linguæ titubantia intercidunt, ut hi, βαττολογοῦντες s. βατταρίζοντες. Hesych. quoque ἰσχνόφωνος exp. non solum λεπτόφωνος, sed etiam ἐπεχόμενος τὴν φωνὴν, Cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur et inhibetur s. impeditur: alludens et ipse ad etymon quod Aristot. rursum clarius explicat Probl. 11, 45. Ibi enim quærens, Διὰ τί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρὸν, respondet ἢ ὅτι ἴσχονται τοῦ φωνεῖν ἐμποδίζοντός τινος; Quibus mox subjungit, Μὴ ἐμποδίζοντός τε τὴν κίνησιν μηδενὸς, καὶ ἐμποδίζοντος, βιάσασθαι δεῖ. Et rursum, Μεῖζον δὲ φθέγγονται μᾶλλον οἱ τῇ ἰσχύϊ χρώμενοι ὥστ' ἐπεὶ ἀνάγκη ἀποβιάζεσθαι τὸ κωλύον, ἀνάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοὺς ἰσχνοφώνους. Ubi aperte indicat ἰσχνοφώνους se intelligere Eos qui lingua hæsitant, non Eos qui sunt voce exili: dicit enim eos οὐ δύνασθαι διαλέγεσθαι μικρὸν, Non posse uti voce submissa inter loquendum: et μέγα φθέγγεσθαι. Atque ita accipiendum etiam quod Plut. [Mor. p. 837, A] de Demosthene [Isocrate] dicit: Τῶν μὲν πολιτικῶν λόγων ἀπέσχετο, ἰσχνόφωνός τε ὢν καὶ εὐλαβὴς τὴν φύσιν. In Demosth. enim, inquit Cic. De or. 1, tantum studium fuisse, tantusque labor dicitur, ut primum impedimenta naturæ diligentia industriaque superarit: cumque ita balbus esset ut ejus ipsius artis cui studeret, primam literam non posset

dicere, perfecit meditando ut nemo planius eo locutus esse putaretur.

Ἰσχνόφωνος, ὁ, ἡ, Qui gracili s. exili voce est. [Plut. Mor. p. 89, B: Ἐπεὶ δὲ ἡ φιλία τανῦν ἰσχν. γέγονεν ἐν τῷ παρρησιάζεσθαι· 721, C: Χρυσὸς καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ, ... εὔφωνος δὲ καὶ λάλος ὁ χαλκός. Hac signif. ἰσχνόφωνοι sumi videntur ab Hippocr. Epidem. 1, p. 955, E, ad quem l. Galenus (vol. 9, p. 73): Λοιπὸν οὖν ἐστὶν ἐπισκέψασθαι περὶ τῶν ἰσχνοφώνων, καὶ τραχυφώνων, καὶ τραυλῶν, καὶ ὀργίλων, καὶ πρῶτον γεγραμμένων τῶν ἰσχνοφώνων· εἰ μὲν οὖν οὕτως εἴη γεγραμμένον, τοὺς ἰσχνοὺς τὴν φωνήν· ἰσχνόφωνοι γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγονταί τινες, ὥσπερ γε καὶ λεπτόφωνοι· ταὐτ' οὖν ἑκατέρου ὀνόματος σημαίνοντος, διαφέρουσιν οὗτοι τῶν ἰσχνοφώνων, ὡς ἐν τοῖς περὶ φωνῆς εἴρηται, καὶ δέδεικται γίνεσθαι διὰ τὴν στενότητα τῆς τραχείας ἀρτηρίας τοῦ λάρυγγος· οἱ δὲ ἰσχνόφωνοι τὴν φωνὴν, διὰ τὴν φυσικὴν μοχθηρίαν τῶν κινούντων τὸν λάρυγγα μυῶν, ἑκάτεροι δὲ δι' ἀρρωστίαν τῆς ἐμφύτου θερμασίας ἀποτελοῦνται τοιοῦτοι, κατὰ τὴν πρώτην διάπλασιν· ὥσπερ δ' ἐν τοῖς τὸν λάρυγγα κινοῦσι μυσὶ φαυλότερον ἐξ ἀρχῆς οἱ ἰσχνόφωνοι διεπλάσθησαν, οὕτως τοῖς τῆς γλώττης οἱ τραυλοί. Foes. Exod. 4, 10: Ἰσχν. καὶ βραδύγλωσσός εἰμι. Georg. Pisid. Hexaem. 1839: Ἰσχν. ἐξ ἀσιτίας.] Apud Aristot. [Probl. 11, 30] sunt qui interpretentur Eum cui vox supprimitur et sistitur inter loquendum, [Cui lingua hæsitat. Herodot. 4, 155, de Batto: Παῖς ἰσχν. καὶ τραυλός. Plut. Mor. p. 405, B; Hesych. s. Βάττος, Etym. M. p. 191, 23. Ἰσχν. et τραυλὸς ap. Hippocr. quoque p. 1040. Γλῶσσαν ἰσχνόφωνον καὶ τραυλίζουσαν Procop. De ædif. p. 1. Ad Herodoti locum respicit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 100, 22: Ἰσχνόφωνος· τὸν μογιλάλον οὐκ ἐῶσι λέγειν ἀλλὰ τὸ μογολάλον (τὸ μογολάλον recte om. Wesseling. ad l. Herodoti) ἀπελαύνουσι. Ἡρόδοτος· ubi delevi quod post Ἡρόδοτος additur ἰσχόφωνον, corruptum ex ἰσχνόφωνον, quod ex capite glossæ irrepsit, ἰσχνόφωνον τὸν μ. κτλ. G. Dindorf.]

[Ἰσχνόχολος lectio vitiosa. V. Ἰσχνόχωλος.]

Ἰσχνόω, i. q. ἰσχναίνω: unde, Ἡ οὐρὰ ἰσχνοῦται, Alex. Probl., Cauda extenuatur. [Etym. M. p. 497, 22: Κατισχνωθέντα... ἐκ τοῦ ἰσχνόω ἰσχνῶ ἰσχνώσω τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Minus certum Aristotelis exemplum est Probl. 5, 40: Αἱ δὲ ἀλέαι μᾶλλον ἰσχνοῦσι (ἰσχύουσι cod. unus) τῶν ἐν τοῖς ψύχεσιν (περιπάτων), quum eodem in capite bis dixerit ἰσχναίνουσι.]

[Ἰσχνῶς, Tenuiter, Leviter. Hippocr. p. 196, B: Ἰσχνῶς ἑστηκότα τὰ κατὰ πλευρὰν ἀλγήματα, Leviter firmati lateris dolores aut tenuiter consistentes, hoc est leves neque stabiles. Foes. Lycurg. p. 157 extr.: Καὶ γὰρ παλαιῶν ὄντων τῶν τότε πεπραγμένων ὅμως ἰσχνῶς ἔστιν ἐν τοῖς γεγραμμένοις ἰδεῖν τὴν ἐκείνων ἀρετήν· ubi ἰσχνῶς, nisi ex ἰσχυρῶς est corruptum, idem fere est quod Aliqua ex parte, Aliquo modo. Polyb. 1, 2, 6: Τῆς δὲ Εὐρώπης τὰ μαχιμώτατα γένη τῶν προσεσπερίων ἐθνῶν ἰσχνῶς εἰπεῖν οὐδ' ἐγίνωσκον· ubi de scripturæ veritate dubitat Casaub. utcunque explicare conatur Schweigh., Ut leniter, ut parum dicam, Ne quid gravius dicam.]

[Ἰσχνωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἰσχναντικός. Diosc. 5, 126: Δύναμιν κατασταλτικὴν καὶ ἰσχνωτικήν.]

[Ἰσχόλαος, ὁ, Ischolaus, Laco. Xenoph. Hell. 6, 5, 24.]

[Ἰσχόλιμος, ὁ, n. pr. parasiti ab Alciphrone fictum 1, 21, quod significat, Qui famem ab se arcet. Duo codd. Ἰσχνόλιμος, Fame emaciatus: quod fortasse præferendum.]

[Ἰσχόμαχος, ὁ, Ischomachus, parasitus. Cratinus aliique Comici ap. Athen. 1, p. 8, A; 6, p. 237, A. ‖ Dives Atheniensis, ap. Xenoph. OEcon. c. 6 et 7. ‖ Nymphodori mimi imitator. Athen. 10, p. 452, F.]

[Ἰσχομένως, Ita ut retinearis. Plato Cratylo p. 415, C: Τὸ ἰσχ. τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι.]

[Ἰσχόπολις, εως, ἡ, Ischopolis, urbs Pontica. Strabo 12, p. 548.]

Ἴσχος, ὁ, in VV. LL. affertur pro Ramus, qui potius ὄσχος dicitur. In iisdem ex Aetio affertur ἴσχος pro Viscum: quod alias ἰξός.

[Ἰσχουρέω, Urinam retineo. Herodot. Oribasii p. 337 ed. Matth.: Ἀλγούντων καὶ ἰσχουρούντων. Aretæus p. 55: Ἡ κύστις ἰσχουρέει.]

Ἰσχουρία, ἡ, q. d. Urinæ retentio, suppressio: etiam Urinæ in vesica suppressio, Morbus vesicæ proprius, ut annotatur a Gorr. [ex Galeno vol. 2, p. 320]: qui etiam addit, esse geminam hujus morbi causam, unam, imbecillitatem vesicæ non potentis urinam per contractionem foras excernere: alteram vero, angustiam et conniventiam meatus urinarii, collique vesicæ, vel obstructi a grumo, pure crasso, lapide, topho, tuberculo meatui innato, vel clausi ob tumorem præter naturam, ut phlegmonen, scirrhum aut alium aliquem mole sua meatum opprimentem, vel multam siccitatem a febribus ardentissimis siccissimisque contractam. Quæ quanquam proprie ἰσχουρία dicatur, vulgus tamen Medicorum non secus ἰσχουρίαν illud quoque symptoma appellare ait, quum urina in vesicam omnino non venit renum vitio. Notam tamen esse amborum affectuum differentiam: eo quod ἰσχουρία vesicæ morbus sit urina plenæ; hic autem affectus sit renum aut urcterum, vesica nihil prorsus urinæ in se continente. Galen. Definn. [vol. 2, p. 265]: Ἰσχουρία, ἐστὶ παντελὴς τοῦ οὔρου ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρουσα· ἐπέχεται δὲ τὸ οὖρον κατὰ τρόπους ὀκτώ· διὰ φλεγμονὴν, διὰ σκίῤῥον, δι' αἵματος θρόμβωσιν, διὰ παράλυσιν, διὰ πρόπτωσιν τοῦ λίθου, διὰ νευρικὴν συμπάθειαν, δι' ἕλκωσιν, διὰ λιθίασιν. [Adde vol. 7, p. 98. Oribas. p. 205: Εἰ δι' ὑπερπλήρωσιν τοῦ οὔρου ἰσχουρία καταλάβοι τὴν κύστιν· et 339.]

[Ἰσχύλος, ὁ, Hischylus, nomen pictoris, in fictili græco legit de Witte *Descr. de vases peints* p. 38. Hase.]

[Ἰσχύρας, ὁ, Ischyras, presbyter. Vita Athanasii ap. Phot. Bibl. p. 478.]

[Ἰσχυρίας, ὁ, Ischyrias. Ἀντίβιος Ἰσχυρίου Φρεάρριος in inscr. Attica ap. Rossium (*Hall. Lit.-Zeit. Intell. Bl.* 1837, n. 86, p. 712).]

[Ἰσχύρησις, εως, ἡ, Asseveratio, Affirmatio. Hippocr. p. 26, 19: Σφαλερὴ καὶ εὔπταιστος ἡ μετ' ἀδολεσχίας ἰσχ. Ib. l. 32: Οὐ γὰρ ἰσχυρήσιος δεῖ. Foes. Exspectes potius ἰσχύρισις.]

[Ἰσχυριείω, Assevero, Contendo. Composito διισχυριείω utitur Hippocr. p. 780, B, ubi Galen. vol. 12, p. 290, significationem verbi exponens, simplici ἰσχυριείω utitur. Ex quo non licet colligere lectum hoc ab eo in verbis Hippocratis fuisse. G. Dind.]

Ἰσχῡρίζω, i. q. ἰσχυρόω [Validum reddo, Corroboro], in VV. LL. sed sine exemplo. [Xen. Cyr. 6, 4, 18: Εἰ δὲ τῷ ὠθοῦντες ἐξώσειν πιστεύουσιν, ἵπποις αὐτοὺς πρῶτον δεήσει ἀντέχειν καὶ σιδήρῳ ὑφ' ἵππων ἰσχυριζομένῳ, quod interpretes de ferro in falcibus intellexerunt, cui vis major accedat per equos.] At Ἰσχυρίζομαι, pro Viribus utor, contendo, ex Aristot. affertur Eth. 4, [3], ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, Viribus contendere adversus imbecilles. [Ælian. N. A. 15, 15: Ὥσπερ οὖν ἀθληταὶ ἢ ὑπὲρ ἄθλων μεγίστων ἰσχυριζόμενοι ἢ ὑπὲρ κλέους σεμνοῦ. Maximus Tyr. vol. 1, p. 281: Ἀλλὰ καὶ Ἀσκληπιὸς ἴαται νῦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἰσχυρίζεται καὶ Διόνυσος βακχεύει.] ‖ Sed accipitur potius pro Nitor, i. e. Fiduciam colloco: eo modo, quo Gallice dicitur *Je me tien fort de cela*: nam *Je me fays fort* alio pertinet. [Plato Gorg. p. 489, C: Τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. Isæus p. 35, 13: Διαθήκαις ἰσχυριζόμενοι τοιαύταις· 37, 6. 49, 14: Τὴν κοινωνίαν, ᾗ μάλισθ' οὗτος ἰσχυρίζεται. Isocr. p. 363, D: Τούτοις ἰσχυριεῖσθαι μάλιστα.] Demosth.: Οὐ μὴν ἰσχυρίζομαί τούτῳ, Non nitor hoc, In hoc fiduciam causæ non colloco, In hoc cardinem causæ non pono. [Demosth. p. 1020, 25: Ἔσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἰσχυρίζοιτο πρὸς ταῦτα· 1181, 16: Τῇ παρασκευῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι. Thucyd. 4, 23: Ἰσχυριζόμενοι ὅτι δὴ εἴρητο, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ, λελύσθαι τὰς σπονδάς· ubi schol.: Ἐπερειδόμενοι, ὡς ἰσχυρὸν πάνυ προτείνοντες. 5, 26: Τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις.] ‖ Ab Æschine pro Contendere dicendo et conniti ponitur, Bud. [Æschin. p. 61, 30: Ἵν' οὖν μήθ' οὗτος ἰσχυρίζηται ὑμεῖς τε προειδῆτε.... Cum περὶ Plato Soph. p. 249, C: Ὃς ἂν ... ἰσχυρίζηται περί τινος ὁπηοῦν.] Ita certe ap. Thuc. ἰσχυρίζεσθαι, Contendere, ἀντισχυρίζεσθαι, Contra contendere, verti, quum Valla ἰσχυρίζεσθαι vertisset Niti cum ablat., 3, p. 98 [c. 44]: Καὶ τοῦτο ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι πρὸς τὸ

ἧσσον ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν προθεῖσι, καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ ἐς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀντισχυριζόμενος, τἀναντία γιγνώσχω. Alicubi vero accipi videtur ab Eod. pro illo altero loquendi genere Gallico, *Je me fays fort* : cui ead. plane metaph. subest, quum *Fort* significet ἰσχυρόν. [Respicere videtur ad 7, 49 : Ὁ μὲν Νικίας ταῦτα λέγων ἰσχυρίζετο, αἰσθόμενος τὰ ἐν ταῖς Συρακόσαις ἀκριβῶς. Similiterque in fine capitis : Ὑπόνοια μή τι καὶ πλέον εἰδὼς ὁ Νικίας ἰσχυρίζηται· ubi melius ab aliis explicatur, Perstare in sententia.] || Ἰσχυρίζομαι, Assevero, Affirmo, βεβαιοῦμαι [ut Hesych. explicat]. Synes. : Ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν οὗ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει. [Plato Gorg. p. 495, B : Σὺ δὲ τῷ ὄντι ... ταῦτα ἰσχυρίζει; Theæt. p. 172, B : Ἰσχυρίζεσθαι ὡς.... Thuc. 6, 55 : Ὅτι δὲ πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν, εἰδὼς μὲν καὶ ἀκοῇ ἀκριβέστερον ἄλλων ἰσχυρίζομαι.... Isæus p. 83, 2 : Ἰσχυρίζεται τῷ παιδὶ τοῦ ἡμικληρίου προσήκειν.]

[Ἰσχῡρικὸς, ἡ, ὸν, Validus. Plato Theæt. p. 169, B : Ἰσχυρικώτερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων. Nam sic ex codd. et Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 100, 15, correcta est scriptura vulgata. || Ἰσχυρίσκος, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρὸς, ex Alexidis Προσκεδαννυμένῳ afferunt Antiatt. p. 100, 13, et Photius ex eoque Suidas, quod ex ἰσχυρικὸς corruptum esse probabilis conjectura Meinekii est Quæst. scen. 3, p. 30.]

[Ἰσχῡριστέον, Asseverandum, Contendendum. Plato Rep. 7, p. 533, A : Ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι, ἰσχ.]

[Ἰσχυριστικῶς ἔχω, i. q. ἰσχυρίζομαι, Assevero. Galen. vol. 12, p. 290.]

[Ἰσχυρίων, ωνος, ὁ, Ischyrio, n. pr. in inscr. Tralliana ap. Bœckh. vol. 2, p. 591. Conf. Ἰσχύρων.]

[Ἰσχυρογνωμονέω, Obfirmato animo sum. Planud. Dial. de grammatica. Boiss. Jo. Cinnam. Hist. p. 95, B; Eustath. Opusc. p. 252, 50. Georg. Pachym. Andron. p. 81, C : Ὅτι ἰσχυρογνωμονοίη καὶ μῶμον προστρίβεσθαι θέλοι τῇ ἐκκλησίᾳ.]

Ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ, Pertinacia s. Pervicacia in sua sententia. A Bud. redditur Propositum tenax et validum; nam hæc Josephi [C. Apion. 1, 22, p. 456 Hav.] : Παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς (τῶν Ἰουδαίων) ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς περὶ τὸν νόμον Ἑκαταῖος, vertit, Propositi tenacis et validi circa legem observandam. [Philo vol. 1, p. 653, 44 : Ἰσχυρογνωμοσύνῃ κέχρηται.]

Ἰσχυρογνώμων, ὁ, ἡ, Obfirmatus in sua sententia, s. Pertinax. Bud. tamen Propositum dicere maluit quam Sententiam : interpretans, Pervicax, tenaxque propositi. Sed in l. Aristot. [Eth. Nic. 7, 10] ἰσχυρογνώμονες reddit simpliciter Pervicaces. Quidam interpr. Pertinaces. Dixerat autem Aristot. paulo ante locum in Ἰδιογνώμων allatum : Εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ· εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι. [Diog. L. 2, 24 : Ἦν δὲ καὶ ἰσχ. καὶ δημοκρατικός. Hesych. : Ταλάφρονα, ... ἰσχυρογνώμονα.]

[Ἰσχυρόδετος, ὁ, ἡ, Valide vinctus. Schol. Æsch. Prom. 146.]

[Ἰσχυροθώραξ, ὁ, ἡ, Qui valido thorace indutus est. Hesych. s. Χαλκοχιτώνων.]

[Ἰσχυροκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui forti animo est. Hesych. s. Τλήθυμος.]

[Ἰσχυρόμᾰχος, ὁ, ἡ, Fortiter pugnatus. Const. Manass. Chron. p. 27, E : Μάχας ἰσχυρομάχους· 65, D.]

[Ἰσχυροπᾰθέω, i. q. δεινοπαθέω, Gravia patior. Schol. Arati Phæn. 71.]

[Ἰσχυροπλήκτης, ὁ, Qui valide percutit. Hesych. s. Διοπλήκταν. Wakef.]

Ἰσχυροποιέω, Robustum s. Validum reddo, Corroboro. [Diodor. 17, 65 : Τὴν δύναμιν ἰσχυροποιῆσαι τῷ τε πλήθει καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν ἡγεμόνων. « Clem. Al. Strom. 1, p. 356 : Ἀποδείξεις ἰσχυροποιοῦσι καὶ βεβαιοῦσι. OEcumen. In Jo. 1, 3, p. 198 : Ἰσχυροποιεῖ αὐτοὺς διὰ τῆς τῶν ἐπάθλων λαμπρότητος. » Suicer. Galen. vol. 14, p. 752, 8, de stomacho : Χρὴ οὖν τονοῦν αὐτὸν καὶ ἰσχυροποιεῖν. Asclep. Ad Ammon. p. 9, 20, de sole : Ὄγκοῖ πάντων τὰς γενέσεις καὶ ἰσχυροποιεῖ. Hase. Schol. Thuc. 1, 69. Menand. Exc. Hist. p. 377, 19 : Ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἤγουν νομοθετήσας.] Et pass. Ἰσχυροποιοῦμαι ap. Hermog., Corroboror. [Diodor. 14, 9 : Ἁλὶν τῆς δυναστείας ἰσχυροποιουμένης. || Argumentis confirmo. Polyb. 28, 17, 7 : Ἰσχυροποιῶν τὰς ἐπικρατείας τὰς Ἀντιγόνου.]

[Ἰσχυροποίησις, εως, ἡ, Confirmatio, Corroboratio, Gl. Clem. Alex. p. 601. Wakef.]

[Ἰσχυροποιὸς, ὁ, ἡ, Qui robustum reddit, Corroborans. Etym. M. p. 480, 12 : Ἴφια μῆλα, εὐτραφῆ ἢ ἰσχυροποιὰ τῶν ἐσθιόντων. Schol. Hom. Il. Θ, 505.]

[Ἰσχυροπότης, ὁ, Qui valide bibit, Immodicus potator. Hesych. s. Ζαπότην.]

[Ἰσχυρόπους, ὁ, ἡ, Qui robustis pedibus est. Hesych.: Χαλκόποδας, ἰσχυρόποδας. Schol. Od. K, 218, et Hesych. κρατερώνυχες (λύκοι) exp. ἰσχυρόποδες. Schol. Pind. Ol. 4, 2 et 5, 6 : Ἀκαμαντόποδος) τῆς ἰσχυρόποδος.]

[Ἰσχυροπράγμων, ὁ, ἡ, Qui fortia facinora patrat. Sic ὀβριμοεργὸς interpr. schol. Hom. Il. E, 403. Paul. Alex. Apotelesm. p. 53, 8.]

Ἰσχυρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, Validam radicem habens s. agens, Isocr.

Ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, Robustus, Validus, [Vehemens, Gravis, Firmus, et quæ sunt similia adjectiva vis vel roboris significationem habentia. Hesych. : Ἰσχυρὸν, στιβαρὸν, ταχὺ, βέβαιον.] Xen. [Cyrop. 7, 5, 65] ἰσχυροὺς et ἀσθενεῖς inter se opponit, i. e. Validos et Invalidos : Σίδηρος ἀνισοῖ [ἂν ἰσοῖ] τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. [Plato Rep. 4, p. 432, A : Τούς τε ἀσθενεστάτους ταὐτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους. Ἰσχυρὸν καὶ δειλὸν Phædr. p. 273, B. Θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ Rep. 6, 493, A.] Soph. Phil. [945] : Ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, ubi observa υ produci, sicut et in hoc senario, qui proverbialis esse videtur, Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν· quem olim ita reddidi, Robusta res est turba, mente sed caret. Itidem in isto, Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἣν ἄρχοντ' ἔχῃ· quam ita verti, Res valida lex est, quum magistratus habet. Necnon in hoc [Menandri Sent. 263], Ἰσχυρότερον οὐδὲν γάρ [δέ γ' οὐδέν] ἐστι τοῦ λόγου. Annotatur tamen habere secundam brevem ap. Aristoph. Pl. [946, ubi vulgo Καὶ σύκινον τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεὸν, nunc ex codd. correctum τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν. Herodot. 8, 12 : Ῥεύματα ἰσχυρά· 1, 136 : Τὸ πολλὸν ἡγέαται ἰσχυρὸν εἶναι. Ἄνευ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς 1, 24. Σιτοδηίη ἰσχυρὴ 1, 94. Ἰσχυραὶ τιμωρίαι 4, 205. Γνώμη ἰσχυροτέρη καὶ ἀγνωμονεστέρη 9, 41. Alcæus ap. Athen. 14, p. 627, B : Ἄρηος ἰσχυρῶ βέλευς. Æsch. Pers. 310 : Νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα· ubi i. est q. σκληρὰν, Duram, Firmam. Eur. Suppl. 447 : Πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις ... Plato Crat. p. 403, C : Τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ. Ἰσχ. ψυχὴ Tim. p. 87, D; γέλως Rep. 3, p. 388, E; φιλία Phædr. p. 233, C; ἐπιθυμίαι Rep. 8, p. 560, B. Ἰσχυρότατος ἵμερος Leg. 9, p. 870, A. Μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ Rep. 6, p. 489, D. Ἰσχυρὸν νόσημα Hippocr. p. 396, 34. Ἰσχυρὰ βρώματα (i. e. τὰ δύσπεπτα, ut Galen. exp.) p. 817, C. Κατὰ τὸ ἰσχυρόν. Herodot. 9, 2 : Κατὰ τὸ ἰσχυρὸν (vi et armis) χαλεπὸν εἶναι περιγίνεσθαι.] Quod Theophr. dixit, Βάρος δ' ἐνεγκεῖν ἰσχυραὶ καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, Plin. vertit, Pondus sustinere validæ, abies, larix. Sæpe vero reddi debet Potens : quo reddi modo potest et in illis senariis. [Æsch. Suppl. 302 : Ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός. Xenoph. Rep. Athen. 1, 14 : Οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν.] Dicitur etiam ἰσχυρὸν Quicquid est firmum, et in quo præsidium collocari potest : ἰσχ. φυλακαὶ, χωρίον, Xen. [Cyrop. 1, 6, 37, Anab. 5, 2, 7. Et sine substant. Hell. 4, 6, 9 : Πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς. Æschin. p. 66, 22 : Ἰσχυρὰν τὴν Εὔβοιαν ἐφ' ὑμᾶς ἔργῳ παρασκευάζων.] Ap. Thuc. autem [3, 6] : Ὁρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Λεσβίων, pro Nullum acre certamen a Lesbiis cernentes. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ substantive Robur. Xen. [Hipp. 8, 24] de robore exercitus : Ταχὺ μὲν διώκων ἐν ᾧ ἂν ἐγγὺς ᾖ τοῦ ἑαυτοῦ ἰσχυροῦ, ταχὺ δὲ ἀποχωρῶν ἀπὸ τῶν τοῖς πολεμίοις ἰσχυρῶν. Sic et alibi utitur. Itidem vero ap. Æschin. [p. 63, 9 : Ἀποδόμενοι καὶ κατακοινωνήσαντες] τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ, exp. Vires, Robur. In alio certe Ejusd. l. reddendum potius videtur Præsidia [p. 87, 16 : Οἱ πολλοὶ τοῖς ὀλίγοις προέσθε τὰ τῆς δημοκρατίας ἰσχυρά].

[Ἰσχυροσώματος, ὁ, ἡ, Qui robusto corpore est. Schol. Oppiani Hal. 1, 360.]

[Ἰσχυρότης, ητος, ἡ, Robur, Vis, Potentia. Philo vol. 1,

p. 128, 5: Τεκμήριον δὲ τῆς ἰσχυρότητος αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ)... Dionys. A. R. 3, 65: Οὐ ῥᾳδίαν οὖσαν αὐτὴν ἁλῶναι δι' ἰσχυρότητα· ubi ex cod. Vat. restituendum ὀχυρότητα.]

[Ἰσχυρόφρων, ὁ, ἡ, Qui forti animo est. Dio Cass. in Exc. p. 540 ed. Mai: Οὐδένα γὰρ οὕτως ἰσχυρόφρονα εἶναι ὡς ... Cramer. Hesych. Wakef.]

[Ἰσχυρόφωνος, ὁ, ἡ, Qui validam s. vehementem vocem habet. Antyllus Oribasii p. 97 ed. Matth.: Οἱ δ' ἀραιοὶ καὶ τοῖς ἀγγείοις ἀνεφγότες ἰσχυρόφωνοι. Hesych.: Χαλκεόφωνον, ἰσχυρόφωνον.]

[Ἰσχυρόχρως, ὁ, ἡ, Qui robusto s. valido corpore est. Schol. Hom. Il. E, 289: Ταλαύρινον) ἰσχυρόχρωτα.]

[Ἰσχυρόψῡχος, ὁ, ἡ, Qui forti animo est. Hesych. et Apollon. Lex. H. s. Ἰφθίμους, Hesych. s. Λάσιον κῆρ.]

Ἰσχυρόω, i. q. ἰσχυροποιῶ, Robustum reddo, Validum, Corroboro. [Jesai. 41, 7: Ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἥλοις. Joseph. Ant. Jud. 13, 1, 3: Τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις ἄκραν ἰσχύρωσεν.]

[Ἰσχύρων, ὁ, n. pr. (simile nomini Ἰσχυρίων) ap. Aristid. vol. 1, p. 301, 12: Μηδένα πω τῶν πάντων συνειδέναι τοσαῦτα τμηθέντα, πλήν γε Ἰσχύρωνος. Sed cod. unus εἰς χείρωνος. Simili errore ἰσχυροποιουμένης in codd. quibusdam Diodori 14, 9 in χειροποιουμένης est corruptum. G. Dindorf.]

Ἰσχυρῶς, adv., sæpe respondet omnino Latino Valde, dico autem huic respondere, quia hoc licet ponatur pro Vehementer, Admodum, Multum, est tamen e Valide per sync. factum: imo vero et hoc ipsum Valide alicubi ita positum reperitur, ut Amare valide meretricem, ap. Plautum. Plin. vero in Epist. dixit etiam Validissime cupere, diligere: necnon Cælius Ep. ad Cic., Validissime faverem ei. Redditur etiam Vehementer, Admodum, Enixe. [Herodot. 4, 183: Ἔθνος μέγα ἰσχ. 3, 129: Καί κως ἰσχυροτέρως ἐστράφη (ὁ πούς)· ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων.] Hippocr. de oculis, Ἔγκοιλοι ἰσχ. γινόμενοι, Cels. Qui vehementer subsederunt. Xenoph. [Anab. 1, 7, 15: Διώρυχες ... βαθεῖαι ἰσχ. 2, 5, 30. Aristot. H. A. 2, 11: Βραχείας ἰσχ. κινήσεως.] Cyrop. 8, [3, 44]: Ὅστις οὖν ἰσχ. χρήμασιν ἥδεται, εὖ ἴσθι τοῦτο, καὶ δαπανῶντα, ἰσχ. ἀνιᾶσθαι. Idem ἰσχ. φοβεῖσθαι, sicut Æchin., ἰσχ. δεδιέναι. [Xenoph. Cyrop. 5, 3, 14: Ἀπήγγειλε ὅτι πάντα δοκοίη ἰσχ. (Vehementer placere) τῷ εὐνούχῳ. Athen. 14, p. 637, F: Ὄργανον θαυμασθὲν ἰσχ.] At vero Cyr. 1, [2, 8]: Πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς, redditur aptius, Acri, Magno studio, Studiose, aliove simili modo. Alicubi etiam adverbio Acriter commode reddi potest. [Ut ap. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 12: Ἰσχυρότερον ἔτι ἢ πρόσθεν τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν. Æschin. p. 25, 38. Demosth. p. 760, 21: Ἰσχ. καὶ χαλεπῶς ἔχειν ὑπὲρ ὑμῶν ἐστιν· ubi oppositum est ἠπίως καὶ φιλανθρώπως. Plato Theæt. p. 154, A: Ἔχεις τοῦτο ἰσχ. (Firmiter); Ἰσχυρότατά γε, Maxime vero, in responsione ap. Xen. OEc. 1, 15.]

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, Robur, Vires. [Hesiod. Th. 146: Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις· 823: Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι. Pind. Isthm. 4, 116: Ἰσχύος ἔργον· Nem. 9, 27: Ἰσχύος ἀνδρῶν ἁμίλλαις. Æsch. Ag. 74: Ἰσχὺν ἰσόπαιδα. Soph. OEd. C. 610: Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος. Plat. Protag. p. 351, A: Ἰσχὺν δὲ (γίγνεσθαι) ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.] Xenoph. Cyrop. 1, [6, 17]: Οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι· 2, [1, 20]: Ἐν τούτῳ ἐπειρᾶτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Aristot. Eth. 2, 2: Οἷον ἐπὶ τῆς ἰσχύος· γίνεται γὰρ καὶ ἐκ τοῦ πολλὴν τροφὴν λαμβάνειν, καὶ πολλοὺς πόνους ὑπομένειν· paulo ante, Τά τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Interdum autem additur gen. σώματος, sicut Lat. interdum Robur sine adjectione, interdum Robur corporis dicitur. [Σώματος ἰσχὺς ap. Platon. Rep. 2, p. 371, E; 6, p. 491, C.] Synes.: Καὶ πείσει μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν. Legitur vero et ἰσχύος ῥώμη ap. Philon. De mundo, quod exp. Vis roboris. [Ἰσχὺς καὶ ῥώμη, Vis et robur, non raro conjunguntur. Plato Symp. p. 190, B: Ἦν οὖν τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην· Leg. 8, p. 833. A: Σύστασις ἰσχύος καὶ ῥώμης δεομένη. Galen. vol. 4, p. 411: Ἰσχύϊ καὶ ῥώμῃ τῆς ἐνεργείας ἀπολιμπάνεται· ib. p. 680. Inverso ordine Pausan. 2, 19, 5: Ὁ Βίτων ὑπὸ ῥώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦρον ἀράμενος. Ἰσχύος κράτος Soph. Ph. 594: Ἢ λόγῳ ... ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. Ἰσχύος θράσος, Virium fiducia, ib. 104. Plural. Plato Rep. 10, p. 618, D: Ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι· Leg. 5, p. 744, B: Κατὰ σωμάτων ἰσχῦς καὶ εὐμορφίας. Iambl. V. Pyth. p. 210: Πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχῦς.] || Ἰσχὺς γῆς de vi terræ frugifera in l. Sophoclis supra allato. Xenoph. OEc. 17, 10: Ὑπὸ κόπρου ἰσχὺς αὐτῇ (τῇ γῇ) ἐγγίγνεται. Suidas s. Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν: Διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήστων γεωργῶν ... καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν τῆς γῆς. || De loco munito Thucyd. 4, 35: Περίοδον καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύϊ οὐκ εἶχον.] || Robur, i. e. generaliter Potentia, Vis. [Æsch. Sept. 208: Ἔστι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα· Pr. 212: Οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν ..., δόλῳ δὲ ...] Soph. Aj. [118]: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση; Thuc. 1: Ἰσχύϊ χρήσασθαι, Vi uti. [Plato Prot. p. 332, B: Εἴ τι ἰσχύϊ πράττεται, ἰσχυρῶς πράττεται.] Xenophon Hell. 1, [3, 16]: Ὡς οὐδὲν ἠδύναντο διαπράξασθαι κατ' ἰσχύν· Cyrop. 4, [5, 12]: Αὐτίκα οὐδεμίαν ἔχοντες ἰσχὺν ἀναφανούμεθα. [Dio Cass. 37, 26: Τήν τε ἰσχὺν καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς βουλῆς· 61, 5: Τῆς αὐτοκρατορικῆς ἰσχύος.] Etym. ἰσχυρὸς deducit ab ἴσχω, ut sit ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος: sed debuit ἰσχυρὸς ab ἰσχὺς derivare, deinde hujus nominis etymol. excogitare. [|| De robore copiarum s. exercitus, Æsch. Pers. 12: Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς ᾤχωκε. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 19: Ἡμῖν δὲ οὔπω ἡ ἰσχὺς (τῶν ἱππέων) πάρεστιν· 5, 3, 57: Ὅπως αὐτῷ ἀπαντῴη ἔχων τὴν ἰσχὺν ἐν τάξει καὶ μάχοιτο· 6, 1, 23: Εἴ ποτε καὶ πρόσω τῇ ἰσχύϊ ἀποστρατοπεδεύσαιντο. Dio Cass. 75, 5: Συνήγαγέ τινα βραχεῖαν ἰσχύν. || Hesych.: Ἰσχὺς, δύναμις καὶ μύρμηξ (?). ‖ ῠ in casibus trisyllabis, ῡ in disyllabis, nisi quod Pindar. Nem. 11, 41 ἰσχὺν corripuit in metro trochaico.]

[Ἴσχυς, υος, ὁ, Ischys, de quo HSt. s. Ἰσχύς: « Nomen proprium, retracto accentu in priorem. » Est filius Elati in Hom. H. Apoll. 210: Ἴσχυ' ἄμ' ἀντιθέῳ Ἐλατιονίδῃ εὐίππῳ. Pind. Pyth. 3, 55: Ἴσχυος Εἰλατίδα. Apollod. 3, 5, p. 315; Pausan. 2, 26, 6; 8, 4, 4.]

[Ἴσχυσις, εως, ἡ, Potentia. Philo vol. 1, p. 354, 28: Μεθίεται δὲ ὁ μὲν τῶν ἀφρόνων λογισμὸς εἰς πλειόνων ἴσχυσιν ἁμαρτημάτων. Wakef.]

[Ἰσχυτήριος, ία, ιον, i. q. ἰσχυρὸς, Valens, Robustus. Hippocr. p. 416, 38: Τοῖσι σιτίοισιν ἰσχυτηρίοισι χρῆσθαι· et 36: Ἔπειτα φαρμάκῳ ἰσχυροτέρῳ χρῆσθαι· ubi codd. ms. et Asulanus ἰσχυτηρίῳ. Foes. Ἰσχητηρίῳ legisse videtur Erotian. qui φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ explicat ἀντὶ τοῦ ἰσχίμῳ p. 384: quod tamen alienum est ab l. illo Hippocratis.]

Ἰσχύω, Robustus sum, Sum robusto corpore s. valido. [Soph. Tr. 234: Ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα. Aristoph. Vesp. 357: Ἥβων γὰρ κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ· i. e. ἰσχυρότερος ἦν ἐμαυτοῦ. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 24: Ὅπως μᾶλλον ὑγιαίνοιεν καὶ ἰσχύοιεν διαπονούμενοι ταῖς πορείαις· Hell. 6, 4, 18: Ἀγησίλαος ἐκ τῆς νόσου οὔπω ἴσχυεν, Nondum convaluerat.] Sed frequenter dicitur aliquis τῷ σώματι ἰσχύειν, sicut et ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Xen. [Mem. 2, 7, 7], ἰσχύειν τοῖς σώμασι. At Dem. C. Mid.: Οὔτε τῷ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν καὶ μάλιστα ἰσχύειν τοὺς δικάζοντας, οὔτε τῷ τὴν ἡλικίαν εἶναι νεώτατοι, ἀλλὰ τῷ τοῖς νόμοις ἰσχύειν. [Antiph. p. 140, 28.] Item Potens sum, Potentia præditus sum, Polleo. [Æsch. Prom. 510: Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. Soph. Aj. 502: Ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ. Aristoph. Av. 488: Οὕτως ἰσχυέ τε καὶ μέγας ἦν. Plato Polit. p. 294, A: Τὸ δ' ἄριστον οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλὰ ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν. Dio Cass. 59, 24: Κατὰ τὸ ἐπὶ Αὐγούστου ἔθος ἰσχῦσαν· 37, 12: Οὐδενὶ οὐδὲν τὰ ὅπλα ἰσχύει.] Bud. in Dem. μάλιστα ἰσχύειν vertit Prævalentem esse: at ἰσχύειν τοῖς νόμοις, Legibus potentes esse, Vi legum pollere. Thuc. 3: Τῆς ἔπειτα προσόδου, δι' ἣν ἰσχύομεν, τὸ λοιπὸν στερήσεσθε. Frequenter etiam additur dat. rei, qua quis potens est: ut ab hoc ipso Thuc. 2, ἰσχύειν ναυτικῷ [conf. c. 13; 1, 2; 3, 104]. Item 3

[46] : Ἰσχύομεν δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους τῷδε· quibus in Il. reddi etiam potest Polleo. Ap. Dem. [p. 146, 20] ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις, et l. c. τοῖς νόμοις. [Διαβολαῖς id. p. 227, 19. Δύνασθαι καὶ ἰσχύειν p. 331, 27. Ἰσχύει τοῦτο τὸ δίκαιον ἐν πᾶσι p. 983, 18. Παρά τινι Æschin. p. 28, 9.] Interdum vero commode redditur et verbo Posse : Aristoph. [Av. 1606], μεῖζον ἰσχύειν, Plus posse. [Eur. Hec. 1188.: Οὐκ ἐχρῆν τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον. Isocr. p. 414, E; Demosth. p. 990, 21.] Et ut Lat. dicitur, Plurimum posse apud aliquem, pro Plurimum auctoritate valere, sic accipi et ἰσχύειν puto in Plut. [V. Pomp. c. 2] : Δημητρίου τοῦ ἀπελευθέρου πλεῖστον ἰσχύσαντος παρ' αὐτῷ. [V. Cleom. c. 33, Eum. c. 3.] Sed et pro Posse, cum infin. : ut Philo De mundo, Τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι [ἰσχῦσαι. Phalar. Epist. p. 216 : Οὐδὲ τύραννος ὢν ἴσχυκα κατελθεῖν.] Sic autem et in Chrysost. subaud. videtur infin. : Ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε· licet et Latine reddi sine infin. possit, Quod non potuit metus, id potuerunt preces. Aristot. : Ἴσχυσαν τοὺς τριάκοντα δημαγωγοῦντας, pro Poterant tantum quantum etc., VV. LL. [Malchi Exc. Hist. p. 261, 19 : Τούτοις ὅσους ἴσχυσε τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίατο. || Ἰσχύω transitivam quoque signif. habere", ἰσχυρὸν ποιῶ, tradit Thom. M. p. 477, vitioso usus codice Aristidis vol. 1, p. 441, 7, in quo ἰσχύσατε scriptum fuit pro ἠσκήσατε. ῡ]

Ἴσχω [Hujus formæ præsens tantum tempus et imperfectum sunt usitata : reliqua ab ἔχω sumuntur. Imperfecti activi, quod rarius est quam passivum, exemplum est ap. Hesiod. Th. 687. Incerta est præteriti ἴσχηκα fides, de quo schol. Hom. Il. E, 798 : Ζητεῖται πότερον ἴσχων ὡς τρέχων ἢ ὡς νοῶν· εὑρέθη γὰρ ἴσχηκα ὁ παρακείμενος. Usitatum enim est ἔσχηκα. Passivi ἐνίσχημαι et ἐνισχήθην exx. quædam v. s. Ἐνέχω vol. 3, p. 1075, A], Habeo, i. q. ἔχω : unde quod Stoici dicebant, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό, Cicero p. 61 mei Lex. Cic. vertit, Primam e natura hanc habere appetitionem, ut conservemus nosmetipsos. Plato Rep. 2 : Ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεὸς, Multas formas habeat aut recipiat in se. Idem eod. l. : Μέγιστον κακὸν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὑτῇ, Quæ in se habet s. complectitur animus. Isocr. [p. 118, A, ubi codex Urbinas ἔχειν] : Ἴσχειν ἀηττήτους ψυχάς, Invictos habere animos. Thucyd. [3, 58] : Ἀτίμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε. Aristot. De mundo : Διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, Tot habet differentias. Galen. : Βραχεῖαν ἴσχων διαίρεσιν ἐν τῷ βραχίονι. Idem : Χαλεπὴν ἴσχει διάρθρωσιν· et sic sæpe. Plato Tim., de sideribus : Τὰ δὲ τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα, Quæ autem vaga et mutabili ratione labuntur, Cic. p. 29 mei Lex. Cic. Interdum copulatur cum adverbio, quemadmodum ipsum ἔχω. Unde, Ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, Infirmi, debilesque corpore, Plato Leg. Idem 3 : Εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, Bene habens, valens. Sic Aristot. sæpe. Galen. Ad Glauc. : Τὸν στόμαχον φαύλως ἴσχουσιν, ὥστε ἀποστρέφεσθαι τὰ σιτία. Dicitur autem ἀπολέμως ἔχειν, pro Imbellem esse. Plato Polit. [p. 307, E] : Ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες καὶ τοὺς νέους ὁμοίως διατιθέντες, Imbelles evadere se non sentiunt, Bud. Thucydides : Ἴσχουσιν αὐτοῖς χαλεπώτερον τὰ πράγματα [ex 7, 50], Res eorum pejus se habent. [|| De uxore ducenda Pherecyd. apud schol. Apoll. Rh. 3, 1186 : Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος, καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. || Ἴσχειν παῖδας, Habere liberos, i. e. peperisse. Herodot. 5, 41 : Ἡ δὲ ὡς ἔτεκε Δωριέα, ἰθέως ἴσχει Λεωνίδην καὶ μετὰ τοῦτον ἰθέως ἴσχει Κλεόμβροτον. Ἴσχειν κύημα de fetu ferendo ap. Plat. Symp. p. 206, D : Ἀποτρέπεται καὶ ἀνείλλεται καὶ οὐ γεννᾷ, ἀλλ' ἴσχον τὸ κύημα χαλεπῶς φέρει. Ἐν γαστρὶ ἴσχειν, Gravidam esse, Hippocr. p. 568, 30; 610, 55. Omisso ἐν γαστρὶ p. 1014, F : Ἰσχίον δέ τις ἤλγει πρὶν ἴσχειν, ἐπεὶ δὲ ἔσχεν (fort. ἴσχεν), οὐκέτι ἤλγει· quem l. in mente habuisse Erotianum, ἴσχειν per συλλαμβάνειν interpretatum, censet Foesius.] Sed et res aliqua dicitur aliquem ἴσχειν, sicut ἔχειν supra, et Lat. Habere itidem. At ap. Herodot. : Ἴσχει σφέας εὐωδίη, Eos id bene olentes reddit. [Hippocr. p. 567, 38 : Ὀδύνη ἴσχει τὴν νείαιραν γαστέρα· 566, 42 : Λειποψυχίη ἴσχει. Soph. Aj. 256 : Τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει.] Nonnunquam conjungitur cum præpp. περὶ, ἐπὶ, πρός. Plato Leg. : Ἴσχω περὶ σπουδῆς, Studeo, Studio tenear, habeo aliquid, Terent. Ibid., ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, Progredior in melius. Thuc. 7, [35] : Ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, Appellendo ad civitates. [De navi appellenda Apoll. Rh. 2, 389 : Τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω ἰσχέμεν.] || Teneo. Soph. Aj. [574] : Αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν... ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων πόρπακος, Tu mihi hoc, fili, scutum accipe et tene loro. Ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν [Aj. 520], Mei quoque memoriam teneas. Cic. De orat. 2 : Vivam illorum memoriam teneremus. Unde ἴσχεσθαι in pass. Teneri. Sicut vero ἔχεσθαι νόσῳ dicitur Qui morbo aliquo velut correptus s. constrictus tenetur, sic etiam ἴσχεσθαι. Isocr. [p. 386, D] : Φθόῃ ἰσχόμενον αὐτὸν, καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα. || Ἴσχομαι, sicut ἔχομαι, Hæreo. Galen. : Ἴσχεσθαι γὰρ αὐτὸ χρὴ καὶ προσπλάττεσθαι δυσαπολύτως. Id. : Διὰ πάχος ἰσχόμενοι χυμοὶ καὶ σφηνούμενοι. [Id. vol. 4, p. 658 : Ἰσχόμενον (τὸ σπέρμα) ἐν τῇ διαστροφῇ τοῦ καυλοῦ πρόσω φέρεσθαι μὴ δυνάμενον.] || Ἴσχω, Inhibeo, Reprimo, Sisto. [Hesiod. Th. 687 : Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἶσχεν (ἴσχεν codd.) ἑὸν μένος. Soph. Ant. 802 : Ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων· Tr. 976 : Ἀλλ' ἴσχε δακὼν στόμα σόν. Eur. Herc. F. 1244 : Ἴσχε στόμ', ὡς μὴ μέγα λέγων μείζων πάθῃς. Ἴσχε, Cohibe te, Tempera tibi, Æsch. Choeph. 1052 : Τίνες σε δόξαι ... στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ.] Aristoph. [Eq. 724 et] Vesp. [1264] : Ἄγε νῦν ἴωμεν· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, Nihil nos inhibeat, teneat, retineat. Eur. Iph. [A. 661] : Ἐμ' ἴσχει δή τι μὴ στέλλειν στρατὸν, Aliquid me tenet, quominus exercitum mittam, vetat copias classe traducere. Philostr. Ep. 2 : Ἴσχε δὴ χρωματοποιΐαν, καὶ μηδὲν ἐπιποίει τῷ κάλλει, Abstine ea. Diosc. 2, 98 : Αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, καὶ χρόνιον ἄλγημα πλευρᾶς πραΰνει, Rejectiones sanguinis sistit. Interdum vero additur gen. ejus rei, ad quam veluti impetu fertur illud, quod ἴσχειν, Retinere, Inhibere, dicimur. Hom. Il. Ω, [403] : Οὐδὲ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου. Plato Cratylo [p. 416, B] : Ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Unde in pass. ἴσχομαι, Sisto gradum, Impetum meum reprimo, Desisto, Desino. Od. Ω, [54] : Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν· Il. B, [247] : Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Comprime te, Desine. Sicut autem in activo verbo ἴσχω genitivum addi dixi, ita et hic idem gen. additur. Od. Ω, [530] : Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, Desistite, Cessate a bello. Epigr. [Luciani Anthol. Pal. 11, 428] : Ἐς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης, Abstine arte tua. [|| Appello. Thucyd. 2, 91 : Προκαταφυγοῦσαι (αἱ νῆες) ἐς τὴν Ναύπακτον καὶ ἴσχουσαι ἀντίπρωροι.... Schol. ἐλλιμενίζουσαι.] || Ἴσχειν dicuntur flumina, quum decrescunt, veluti inhibentur. Arrian. [Exp. 5, 9, 8], de Indiæ fluminibus : Χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, καὶ εἰσὶν ὅπου περάσιμοι, Hyeme decrescunt, et alicubi vado transiri possunt. || Pro Scatere facio et emitto, ut fons aquam, Aristid. p. 114, active ponere videtur, i. q. ἀνίημι, Bud. || Valeo, ea signif., qua de pretio dicitur : quo modo in VV. LL. accipitur. Polyb., de omnibus in universum hominibus, inprimis vero de aulicis, quos similes esse dicit ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις [5, 26, 13] : Ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν, ἄρτι χαλκοῦν, καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, Similes calculis in abaco, qui pro supputantis arbitrio modo æreo, mox talento valent. [Ernestius comparavit Joseph. A. J. 14, 7, 1 : Ἡ δὲ μνᾶ παρ' ἡμῖν ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἥμισυ, ubi ἰσχύει correctum est in exemplari Busbequiano.]

Ἰσωνία, ἡ, [Photio et] Suidæ [cujus codices tres ἰσονία contra seriem] ἰσοτιμία, s. ἡ ἴση ἀγορὰ, Quum sc. pari s. æquali pretio res emuntur. [Aristoph. Pac. 1226. Hesych. : Ἰσονία (vitiose pro ἰσωνία), ἰσοτίμημα.]

[Ἰσωνῠμία, ἡ, Pronomen. Apollon. De pron. p. 269, C : Τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον... τὸ δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι ἀντ' ὀνόματος τίθεται. Οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὥς τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ.]

[Ἰσώνῠμος, ὁ, ἡ, Cognominis. Pind. Ol. 9, 96 : Μάτρως ἐκάλεσσέ μιν ἰσώνυμον.]

[Ἰσώριον V. Ἰσσώριον.]

Ἴσως, Æqualiter, Æque, Æquabiliter, Cum æquabilitate, cui opp. ἀνίσως. [Plato Leg. 7, p. 804, E : Καὶ τόξων καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστεταγμένη ἴσως ἀσκεῖται· ib. 5, p. 744, C : Τὰς τιμάς τε καὶ ἀρχὰς ὡς ἰσαίτατα ... ἀπολαμβάνοντες.] Demosth. [p. 35, 25] : Ἐκ δὲ τοῦ, τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν. [Polyb. 3, 76, 13 : Διαδοὺς τὴν λείαν ἴσως τοῖς στρατιώταις. || Æque, i. e. Æquali jure, Juste. Demosth. p. 59, 19 : Οὔτε συμφόρως οὔτ' ἴσως οὔτε καλῶς προεῖσθε Φωκέας· 151, 4 : Οὐκ ἴσως οὐδὲ πολιτικῶς ἔνιοι τὰ καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὰ κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύονται. Cum δικαίως conjunctum ap. Dionys. A. R. 10, 40 : Τοὺς μηδὲν ἴσως καὶ δικαίως τοῖς πολλοῖς φρονοῦντας.] Sed rarum est in hujusmodi signif., est enim Ἴσως Fortasse, in ea, quæ passim obvia est, signif. Aristot. Rhet. 2, [c. 15] : Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. [Æsch. Prom. 317 : Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. Soph. Phil. 603 : Ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας. Et alii quivis. Cum optat. sine ἂν ap. Æsch. Suppl. 727 : Ἴσως γὰρ ἡ κῆρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι· ubi ἴσως γὰρ εἰ scribendum. In Agam. 1045 : Πείθοι' ἂν εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως, ἂν ex priori membro esse repetendum hodie vix opus moneri. Euripidi Iph. T. 1055 : Τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς, ἂν πάντα restituit Markl. Nihil tribuendum prosaicorum scriptorum locis quibusdam, velut Galeni vol. 4, p. 182 : Καί τις ἴσως ὑπονοήσειε· ib. p. 658 : Ὡς οἰηθείη τις ἴσως· Cyrilli Al. Adv. Jul. p. 185, B : Ἀπιστήσειε μὲν ἴσως ἅπας τις οὖν· quibus omnibus ἄν est addendum. G. D.] Xen. Cyr. 4, [3, 2] : Ἴσως μὲν οὖν οὕτως ἔχει, [ἴσως δὲ...]. Et ἴσως μὲν, cui redditur ἴσως δὲ, Plato Apol. Socr. Item ἴσως geminatum ap. [Aristoph. Nub. 1320 : Ἴσως δ' ἴσως βουλήσεται κἄφωνον αὐτὸν εἶναι·] Dem. [p. 37, 23] : Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν. Plato in uno membro ἴσως, in altero τάχα posuit in Minoe [p. 314, C] : Καὶ ἴσως καλῶς λέγεις· τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα. Sæpe vero adjungitur hoc ipsum τάχα, et ἴσως τάχα dicitur ἐκ τοῦ παραλλήλου [Soph. Aj. 691 : Τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε ... σεσωσμένον] : ut ab eod. Plat. Ap. Socr. [p. 31, A] : Ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι ... ῥᾳδίως ἄν (με) ἀποκτείνητε. Item τάχα præcedente ; ut τάχα τοίνυν ἴσως, VV. LL. [Plato Leg. 1, p. 640, E : Τάχ' ἂν ὀρθῶς ἴσως μέμφοιτο.] Et ἴσως δῆτα, ead. e Plat. Leg. Dicitur et ἴσως που, sicut τάχα που, vacante particula που. [Eur. El. 518 : Ἀλλ' ἦλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα. Τυχὸν ἴσως ap. Polyb. 2, 58, 9. Ἴσως et ὄντως opposita ap. Platon. Leg. 12, p. 965, C : Οὐκ ἴσως ἀλλ' ὄντως.] Sciendum est autem et ab Aristot. et ab aliis [Atticis potissimum urbanius loquentibus] interdum ἴσως adhiberi locis quibusdam, ubi alioqui de re minime dubia agitur : adeo ut addi videatur ad loquendum modestius. [Plato Phædr. p. 233, E : Ἀλλ' ἴσως προσήκει οὐ τοῖς σφόδρα δεομένοις χαρίζεσθαι κτλ. Multa hujusmodi collegit Locella ad Xenoph. Ephes. p. 188.] Ceterum ἴσως hac in signif. a nomine ἴσος fieri minime censeo. [|| Cum numeralibus conjunctum idem est quod Circiter, Fere. Aristoph. Pl. 1058 : Ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας (ὀδόντας). Damox. ap. Athen. 1, p. 15, B : Ἐτῶν ἴσως ἑπταικαίδεκα· ubi v. Coraes ap. Schweigh. vol. 1, p. 493. Philostr. p. 722 : Ἀποθανεῖν δὲ τριακοντούτην ἴσως. || Forma Laconica ap. Hesych. : Βίωρ, ἴσως, σχεδὸν, Λάκωνες.]

[Ἴσωσις, εως, ἡ, Æquatio, Comparatio, Gl.]

[Ἰταβέλιος, ὁ, Itabelius, dux Persarum ap. Xen. Anab. 7, 8, 15 : quæ tamen non vera videtur nominis scriptura esse. Nam libri optimi Ἰταμελλίσης vel Ἰταμέλισις. G. Dind.]

[Ἰταβύριον, τὸ, Itabyrium. Hesych. : Ἰτ., ὄρος ἔχον πηγὴν μίαν ὅθεν τὰ θηρία πίνει. Ἔστι δὲ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐν Ἰουδαίᾳ. Τὸ Ἰτ. ap. Hoseam 5, 1. Τὸ Ἰταβύριον ὄρος ap. Joseph. B. J. 1, 8, 7; 4, 1, 8 et al. Hebraicum montis nomen Θαβώρ. Ἀταβύριον, quod montis Rhodii nomen est, vocatur a Polybio 5, 70, 6, sive scriptoris sive librariorum errore. G. D.]

Ἰταῖος, ὁ, dicitur ὁ Ἄδωνις, Hesych.

[Ἰταῖος, i. q. Ἰτεαῖος. V. Ἰτέα.]

[Ἰτᾰλία, ἡ, Italia. HSt. s. Ἰταλὸς, Taurus, Bos] : Inde Ἰταλία dicta creditur, quod bobus et vitulis esset fœta. Varro R. R. 2, 1, [§ 9] : Italia a vitulis nominata, ut scribit Piso. [De hac opinione v. quæ ex Hellanico affert Dionys. A. R. 1, 35.] Et cap. 5, [3] : Bos maxima debet esse auctoritate, præsertim in Italia, quæ a bubus nomen habere sit existimata. Græcia enim antiqua, ut scribit Timæus, tauros vocabat ἰταλούς : quorum multitudine et pulchritudine, et fœtu vitulorum, Italiam dixerunt. Sic Columella Præf. l. 6 : Nec dubium quin, ut ait Varro, ceteras pecudes bos honore superare debeat : præsertim autem in Italia, quæ ab hoc nuncupationem traxisse creditur, quod olim tauros Græci ἰταλοὺς vocarent. Alii vero, inquit rursum Varro l. c., scripserunt quod e Sicilia Hercules persecutus sit eo nobilem taurum, qui diceretur Italus. Steph. B. ab Italo quodam denominatam ait, rege forsitan aut progenitore. [Thucyd. 6, 2, postquam de Siculorum in Italiam commigratione dixit, ita pergit : Εἰσὶ δὲ καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Σικελοί· καὶ ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ, βασιλέως τινὸς Σικελῶν, τοὔνομα τοῦτο ἔχοντος, οὕτως Ἰταλία ἐπωνομάσθη. Id. 1, 12 : Ἰταλίας καὶ Σικελίας τὸ πλεῖστον Πελοποννήσιοι ᾤχισαν.] Atque adeo Incolæ ejus regionis dicuntur ejus nomine Ἰταλοὶ, Lat. itidem Itali. De quibus v. Strab. 5 init. et Plin. 3, 5. [Herodot. 1, 24 : Πλῶσαι ἐς Ἰταλίην τε καὶ Σικελίην. Soph. Ant. 1119 : Κλυτὰν δς ἀμφέπεις Ἰταλίαν. Xenoph. Rep. Ath. 2, 7 : Ὅτι ἐν Σικελίᾳ ἤδὺ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ· Hell. 5, 1, 26 : Τὰς ἀπὸ Συρακουσῶν καὶ Ἰταλίας ναῦς. Callim. H. Dian. 58 : Αὖε δὲ γείτων Ἰταλίη. Omittimus quæ e rerum Italicarum scriptoribus Græcis congeri possent. Syllaba prima brevis est : sed producta in versibus dactylicis utuntur poetæ quum in hoc nomine tum in reliquis formis tres deinceps syllabas breves habentibus, velut Ἰταλίδης Ἰταλὶς Ἰταλός. Idem Latinorum poetarum mos est. In iambis producitur ab Antipatr. Anth. Pal. 7, 692 : Ἔρροντι· τὸν δὲ πρόσθεν οὔτ' ἐν Ἰταλοῖς ...]

[Ἰταλιάζω.] Ἰταλιάζειν significat ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν δεδεμένον, teste Hesych. [Δεδεμένον om. Photius.] Meminit Steph. B. quoque ejus vocis, sed non exponit.

[Ἰταλίαθεν, Ex Italia. J. Cinnam. Hist. p. 101, B.]

[Ἰταλίδης, ὁ, i. q. Ἰταλός. Leonid. Alex. Anthol. Plan. 9, 344 : Οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις. Ἰταλίδῃσιν Orac. Sybill. 4, p. 517. Corrupte Ἰταλίδεσσιν 12, 85.]

[Ἰταλιεὺς, έως, ὁ, Italus. Steph. Byz. s. Ἰταλία. Ἰταλιήων est in Orac. Sibyll. 12, 76; 13, 43; 14, 115. Ibid. 12, 61 Ἰταλιήτας, quod Ἰταλίητας scribendum. Quam formam ex Antiocho, historico vetere Syracusano, memorat Dionys. A. R. 1, 12 : Ἰταλίητες ἐόντες Οἴνωτροι. Tertium exemplum est in versu Sibyllino ab Heraclito Epist. p. 152 ed. HSt. citato : Ἐξ Ἰάδος χώρης ἥξειν σοφὸν Ἰταλίησιν. Quod male scribi Ἰταλίῃσι monitum est s. v. Ἕλλην vol. 3, p. 767, A. G. D.]

Ἰταλικὴ, ἡ, urbs Iberiæ : cujus Civis s. Incola, Ἰταλικήσιος, Steph. B. [Ἰταλίκη Berkel. Oxytonum est etiam ap. Appian. Hispan. c. 38 : Ξυνώκισε τοὺς τραυματίας ἐς πόλιν, ἣν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας Ἰταλικὴν ἐκάλεσε. Ἰτάλικα scribitur ap. Strabon. 2, p. 141 || Ἰταλικὴ, Corfinium, Pelignorum metropolis ab Romanis est nominata : v. Strabon. 5, p. 241, et Vellejum Pat. 2, 16, ubi scripturam codicis *Italicani* in *Italicam* recte mutavit Puteanus. In Ἰταλίαν corruptum ap. Diodor. Exc. p. 539, 45 emendavit Wessel. G. Dind.]

[Ἰταλικὸς, ὴ, όν.] Porro ab Ἰταλοῖς est possess. Ἰταλικὸς; Italicus [Plato Leg. 2, p. 659, B : Ὁ Σικελικός τε καὶ Ἰταλικὸς νόμος· Theæt. p. 495 : Σικελικός τις ἢ Ἰταλικός (ἀνήρ)], ut Ἰταλικαὶ πόλεις. Item Ἰταλικοὶ, Qui sunt e gente Italica : ut Plut. Symp. 5 [p. 676, C] : Τῶν Ἰταλικῶν οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες. [Ἰταλικὰ, τὰ, Res in Italia gestæ. Polyb. 28, 14, 9 : Διότι ... ἐπανῆλθον, ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς εἴπομεν. Comparat. Ἰταλικώτερον Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 264, 1. || Steph. Byz. : Ἔστι καὶ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας· ubi χ. Ἰταλίας corrigit Berkelius, Corfinium urbem intelligens, de qua s. Ἰταλικὴ diximus : quæ valde improbabilis conjectura est. G. Dind.]

[Ἰταλὶς, ίδος, ἡ.] Ab iisdem [Italis] est aliud possess.,

fem. tantum gen., nimirum Ἰταλίς : i. q. Ἰταλικὴ; ut Ἑλληνὶς i. q. Ἑλληνική. Alioqui Ἰταλὶς est etiam ἐθνικὸν, i. q. Ἰταλὴ, Itala, i. e. Femina oriunda ex Italia. [Thallus Miles. Anth. Pal. 7, 383 : Ἰταλὶς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνις. *Italides* ap. Virgil. Æn. 11, 657. ‖ Ἰτ., ἡ, Italia. Dio Cass. 54, 22 : Ἐκ τῆς Ἰταλίδος ἁρπαγὰς ἐποιοῦντο.]

[Ἰταλιώδης. V. Ἰταλιώτης.]

[Ἰταλιώτης, ὁ. HSt. post verba s. Ἰταλία posita :] Iidem [Ἰταλοὶ] ab ipsa regione nominantur Ἰταλιῶται, ut Φθιῶται a Phthia, Σικελιῶται a Sicilia. Sed differentia aliqua est inter Ἰταλοὺς et Ἰταλιώτας, ut inter Σικελοὺς et Σικελιώτας, teste Steph. Byz. Σικελοὶ enim et Ἰταλοὶ dicti sunt ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα : Σικελιῶται autem et Ἰταλιῶται, οἱ ἐπιγενόμενοι καὶ τὴν χώραν εὑρόντες προκεκλημένην, ἐπωνομάσθησαν ἀπ' αὐτῆς τῆς χώρας, illi a Sicilia, hi ab Italia. [V. Ammon. p. 77.] Itaque Ἰταλοὶ dicuntur Antiqui verique Italiæ incolæ, qui illuc cum conditore ejus gentis venerunt et regionem a se denominarunt Italiam : Ἰταλιῶται autem, Novi et adventitii incolæ, qui nimirum eam Italiæ partem occuparunt, quæ ab ipsis Magna Græcia vocata est : a regionis vocabulo sedibusque, quas tenebant, nomen sortiti. Idque discrimen observatum fuisse ab antiquis constat : veluti quum Aristot. Rhet. 2, [23] dicit Pythagoram honoratum et cultum fuisse ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν. Sic Diod. S. [14, 102 et seqq.] : Φυγόντες εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλιώταις μεγάλης ἀποδοχῆς τυγχάνοντες. [Dio Cass. 68, 4 : Ἴβηρ ὁ Τραϊανὸς, ἀλλ' οὐκ Ἰταλὸς οὐδ' Ἰταλιώτης ἦν.] ‖ Ab Italiotis autem est fem. Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ, i. q. Ἰταλὶς, Itala. [Thucyd. 8, 91 : Νῆες Ἰταλιώτιδες. Strabo 5, p. 243 : Ἐῶν Ἰταλιωτίδων (πόλεων). Dionys. A. R. 7, 2 : Τοῖς εἰς τὴν Ἰταλιῶτιν ἀφικομένοις Κύμην.] ‖ Et possess. Ἰταλιωτικὸς, ἡ, ὸν, Italicus. Plato Ep. [7, p. 326, B] ad Dionis propinquos : Ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλικῶν [Ἰταλιωτικῶν legitur] τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Unde Cic. Tusc. 5 : Quo quum venissem, vita illa beata, quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque mensarum nullo modo mihi placuit. [Lucian. Quom. hist. conscr. 15 : Μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι.] Rursum ap. Hesych. reperio [versum Comici, ut videtur] : Οὐδ' Ἰταλιώτης, οὔτ' [οὐδ' legitur] ἀλαζὼν οὐδαμῶς, quod dictum ait propterea, quoniam Pythagorici in Italia agitabant, ubi etiam perhibent ipsos ἐμπυρισθῆναι. Pro eo Suid. habet Ἰταλιώδης. Sic enim ap. eum in Ms. etiam cod. legitur : Ἰταλιώδης, ὁ ἀλαζὼν, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν· διὰ δὲ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος. [Suidæ gl. ex Photio est transcripta, qui aliam addit, Ἰταλιώτης, Πυθαγόρειος· ἐκεῖ γὰρ διέτριβον· quæ ad versum ab Hesychio allatum est referenda, in quo fortasse præstat οὔτ'... οὔτ'. G. Dind.]

[Ἰταλόθεν, Ex Italia. Orac. Sibyll. 4, p. 519.]

[Ἴταλον, τό. Hesych. : Ἴταλα, ἱστία, εἰς ἃ τοὺς ἱστοὺς διατείνουσιν. Similis gl. ejusdem, Ἰτλαὶ (?), οἷς τείνουσι τὰς ὤας τοῦ ὑφαινομένου μυγελεῖς (?). Οἱ δὲ τοὺς μίτους.]

Ἰταλὸς, ὁ, Taurus, Bos : Hesychio ταῦρος. [V. Ἰταλία. ‖ Italus, Italicus. Crinag. Anth. Pal. 7, 741 : Ἄρριος αἰχμητὴς Ἰταλός. Apollonid. Anth. Plan. 4, 235 : Ποῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου; Antip. Thess. ib. 290 : Ἐκ Θηβῶν Ἰταλὴν ἤγαγε πρὸς θυμέλην.]

[Ἰταμάνης, ους, ὁ, Itamanes, Persa. Thucyd. 3, 34.]

[Ἰταμελλίσης. V. Ἰταβέλιος.]

[Ἰταμεύομαι, Audacter me gero. Jo. Chrys. in Jo. Hom. 5, vol. 2, p. 582. Seager. Id. De educ. liberis p. 16, 15 Combef. : Μυρία ἀναισχυντοῦντες καὶ ἰταμευόμενοι. Hase. Julian. Or. 7, p. 210.]

[Ἰταμία, ἡ, Pervicacia, Temeritas. Jerem. 49, 15.]

Ἰτᾰμὸς, ὴ, ὸν, i. q. ἴτης et ἰτητικὸς, Temerarius, Præceps. [Hesych. : Ἰτ., θρασὺς, ἀναίσχυντος, ἰσχυρός. Demosth. p. 777, 3 : Ἰταμὸν γὰρ ἡ πονηρία καὶ τομὸν καὶ πλεονεκτικόν.] Aristot. Probl. [29, 1], de vino : Μικρῷ μὲν πλείω ποθεὶς λαλιστέρους ποιεῖ, ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους, προϊόντας δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμοὺς, Præcipites ad facinus aliquod audendum. Plut. Galba [c. 25] : Οὐ κατὰ τὴν τοῦ σώματος μαλακίαν καὶ θηλύτητα τῆς ψυχῆς διατεθρυμμένος, ἀλλ' ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄτρεπτος. Id. [Mor. p. 46, C] : Παντάπασιν ἰταμοὶ καὶ θρασεῖς ὄντες· Fabio [c. 19], de Minutio : Φύσει τοιοῦτος ὢν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπτολέμους καὶ ἀγερώχους ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ. Sicut vero paulo ante copulavit ἰτ. καὶ ἄτρεπτος, ita etiam Popl. [c. 17], de Mutio Scævola : Ἰταμῷ καὶ ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν Πορσήναν ἀποβλέπων, Audaci, ubi tamen in bonam partem accipi etiam potest ἰταμὸς, sicut Bud. accipit ap. Eund. Catone p. 114 : Τῷ μὲν ἰταμῷ καὶ θαῤῥοῦντι τῆς ὄψεως εὐθὺς ἐκράτησε τοῦ θορύβου. Ex Eod. Rom. [c. 7] : Τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς. [Ælian. N. A. 17, 12 : Ἐὰν ... κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν ἰταμὸν ἀντιβλέψῃ (ἡ Φρύνη).] Interdum exp. Impudens, Inverecundus. Synes. Ep. 4 : Τὸ δὲ οὕτω σοι σφόδρα ἰταμὸν ἦν, ὥστε καὶ ἀποδύσασθαι, Protervum et impudens; 72 : Ἀλλ' ἰταμὸν γὰρ ἀντισχεῖν ἕνα πολλοῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, Inverecundum. Sic Aristoph. [Ran. 1292] : Ἰταμαῖς κυσίν. [Melamp. p. 224, 4 : Ἰταμοῖς καὶ ἀναιδέσι πράγμασι ἐμπεσεῖσθαι. Hemst. Dionys. A. R. 9, 37 : Ἀδύνατος ὢν ... αὐτοὺς ἀναγκάσαι ... ἰταμὴν ὁδὸν ἑτράπετο. ῐ]

Ἰταμότης, ητος, ἡ, Temeritas, Præceps audacia, Impudentia. [Plato Polit. p. 311, A : Δριμύτητος δὲ καί τινος ἰταμότητος ὀξείας καὶ πρακτικῆς ἐνδεῖται. Polyb. 12, 10, 4 : Θαυμάζειν τὴν ἰταμότητα τοῦ συγγραφέως. Plut. Mor. p. 715, D : Πολλοῖς δὲ ἰταμότητα θάρσους συνεργὸν ὁ ἄκρατος προστίθησιν. Schol. Apoll. Rh. 2, 77 : Θάρσος τὸ εὔλογον· θράσος δὲ τὸ μετὰ ἰταμότητος.]

Ἰταμῶς, Temerario et præcipiti animo, Impudenter. [Plato Leg. 6, p. 773, B : Ἰταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον. Demosth. p. 413 extr. : Ἰταμώτερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσατο βίῳ. Plut. Mor. p. 93, F : Ἀποκριναμένου ἰταμῶς ἐκείνου καὶ προχείρως ... 128, F. Ψυχῆς ... πρὸς μηδὲν ἰτ. καὶ θαρραλέως βαδιζούσης. Ἰταμώτατα Gregor. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 454.]

[Ἰτανὸς, ἡ, Itanus. Steph. Byz. : Ἰτανὸς, πόλις ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰτάνου Φοίνικος, ἢ τῶν Κουρήτων ἑνὸς μιγάδος. Οἱ πολῖται Ἰτάνιοι. Ἔστι καὶ ἄκρα. Proparoxytonum est ap. Herodot. 4, 151 : Ἐς Ἴτανον πόλιν. *Itanum promontorium* ap. Plin. H. N. 4, 20. Numi Ἰτανίων ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 314.]

[Ἴτας. V. Ἴτης.]

Ἰτέα, ας, et Ἰτέη, [et Ἰτείη,] ης, ἡ, Salix : παρὰ τὸ ἰέναι, si Etymologo credimus, quoniam sc. cito in altum excrescit, inter primas etiam germinans, ut et populus et alnus. Ἰτέα μέλαινα et λευκὴ ap. Theophr. H. Pl. 3, 13, 7. Alia de ea v. ib. 1, 4, 2; 3, 1, 3 et 3, 1.] Hom. [Il. Φ, 350 : Καίοντο ... ἰτέαι·] Od. K, [510] : Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. [Quo l. utitur Theophr. C. Pl. 2, 9, 14.] Unde Plin. 16, 26 : Ocyssime salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat, ob id dicta Homero Frugiperda. Et 24, 9 : Salicis fructus ante maturitatem in araneam abit. [Herodot. 1, 194 : Ἰτέης ταμόμενοι. Ἰτείης ἱερὸν στύπος Apoll. Rh. 4, 1428. Ἰτέα inter synonyma ἱππούριδος ap. Diosc. 4, 46.] Eur. ἰτέαν pro Hasta usurpasse dicitur : procul dubio Saligna, i. e. Confecta e salice : ut Hom. μελίαν vocat Fraxineam hastam : synecdochice posita materia pro re inde confecta. Ap. Hesych. vero reperio, Ἰταῖαι [i. e. Ἰτέαι], αἱ ἀσπίδες· διὰ τὸ πρώτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης κατασκευασθῆναι. [Scutum significat ap. Eurip. Heracl. 376 : Οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος οὐδ' ἰτέα κατάχαλκος· Tro. 1193 : Χαλκόνωτον ἰτέαν· Cycl. 7 : Ἰτέαν μέσην θενῶν. Eustath. p. 911, 63 : Καὶ ἰτέας δέ τινας ἀσπίδας Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ, φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην « Ἀνὴρ πεδήτης ἰτέαν ἐνημμένος. » Pro hasta acceptum a quibusdam est in Suppl. 695 : Ἰτέαν λαβὼν χερὶ χωρεῖ. Recte alii hic quoque clypeum intelligunt. Conf. Ἰκτέα.] ‖ Rursum Ἰτέα, urbis nom. est : cujus civis Ἰτεαῖος dicitur, teste Suida. Steph. Ἰτέαν fuisse dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς : et δημότην ejus vocari Ἰτεαῖον : ab Androtione trisyllabως Ἰταῖον. [Ἰτεαῖος ex Lysia affert Harpocr. In inscriptionibus Εἰτεαῖος : v. Bœckh. vol. 1, p. 308. In inscr. Attica in Ἔλειος citata Εἰτεαῖος, non Ἔλειος, esse videtur in lapide. V. Bœckh. Add. p. 902, B. ῑ. Arcadii errorem de mensura syllabæ primæ notamus s. Ἴτριον.]

[Ἰτεαῖος. V. Ἰτέα.]
[Ἰτείη. V. Ἰτέα.]
[Ἰτέϊνος, η, ον.] A planta ἰτέα est materiale nomen Ἰτέϊνος, Salignus, Qui e salice est, ap. Theophr. [H. Pl. 5, 3, 4, ἰτέϊνα ξύλα.] Ex Herodoto vero [4, 67] affertur ἰτεΐῃσι [ἰτείνῃσι restitutum ex codd.] ῥάβδοισι, itidem pro Salignis virgis. [Theocr. 16, 79: Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισι. Ἰτέϊνον ξύλον Geopon. 7, 26, 4.]
Ἰτέον, Eundum: πορευτέον Hesychio et Suidæ. Plato [Leg. 7, p. 803, E: Καθ' ἃς (ὁδοὺς) ἰτ. προσδοκῶντα·] Rep. 2, [p. 394, D]: Ταύτῃ ἰτέον, Hac via eundum. [Dio Chrys. Or. 33, p. 5. Ἰτέα Menand. Exc. Hist. p. 293, 22 Nieb. Boiss.]
Ἰτεών, ῶνος, ὁ, Salicetum s. Salictum, i. e. Locus consitus salicibus. [Geopon. 3, 6, 6.]
Ἴτη, ἡ, Hesychio συριγμὸς, ῥοῖζος, Sibilus, Strepitus. [Ex ἰϋγὴ corruptum. Ruhnk.]
[Ἴτηλος, ὁ, ἡ.] Ἴτηλον Hesych. ex Æschyli Glauco affert pro ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον, Constans nec evanescens. [Photius p. 118, 3: Ἴτηλον, τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον· οὕτως Αἰσχύλος. ἴ]
[Ἰτήριος propter compositum ἐξιτήριος fingit Etym. M. p. 348, 45.]
Ἴτης, ὁ, Temerarius, Audax, Præceps periculorum facinorumque susceptor: interdum etiam in bonam partem pro Magnanimus, Animosus. [Hesych.: Ἴτης (codex ἰτής), ἰταμὸς, θρασὺς, ἰσχυρός. Ἢ ἱστῶν (ἵστωρ Is. Voss.) καὶ ἐπιστήμων.] Pollux enim [3, 135] tradit esse κοινὸν ἐπί τε τοῦ ῥιψοκινδύνου καὶ τοῦ εὐψύχου. Sed perperam ap. eum scribitur Δείτης pro δὲ ἴτης. Plato Symp. [p. 203, D], de amore: Ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός· Protag. [p. 349, E]: Πότερον τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε, ἔφη, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, Atque etiam, inquit, præcipites ad ea, quæ populus formidat. Bud. Aristoph. Nub. [445] de Strepsiade: Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς, schol. ἀναιδὴς, δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων, Impudens, et qui nullo cujuspiam habito respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, Qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. [Dio Cass. 55, 18: Τὸν ἴτην καὶ πολυπράγμονα.] || Mendicus, Pauper, πτωχός [Cyrilli Lex. ap. Albert. ad Hesych.: Ἴτης σημαίνει καὶ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα]: unde ἄλφιτον quidam [Eustath. p. 1445, 43.] derivari existimant, παρὰ τὸ ἄλφεσθαι ἴταις, quod ob suam utilitatem vel a quovis pauperum inveniatur. Hujus tamen signif. ex. non afferunt. || Ἴτας Hesychio ὅρκος [ὁρμητικὸς ex Suidæ gl. Ἴτης ὁ ὁρμητικὸς corrigit Albert.] et ὁ ἀναιδὴς, quod posterius Doricum erit pro ἴτης. [ἴ]
Ἰτητέον, Eundum, Suid. ex Aristoph. Nub. [131. Antiatt. Bekk. p. 100, 12: Ἰτητέον, ἀντὶ τοῦ ἰτέον. Δίφιλος Ἑλλεβοριζομένοις. G. D. Synes. Epist. 113, p. 254, B: Ἐμοὶ μὲν οὖν ἰτ. ἐστὶν ἐπ' αὐτοὺς ὡς ἔχω. Hase. ἴ]
Ἰτητικὸς, ἡ, ὸν, Temerarius, Præceps, Temerarium et præcipitem reddens. Aristot. Eth. 3, [8]: Ἰτητικώτατον γὰρ ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, interpr. Maximum ad adeunda pericula calcar admovet iracundia. Legitur vero eo in l. etiam ὁρμητικώτατον, κινητικώτατον, in quibusdam exempll.: sed eodem res redit. [Anon. De vita Pythag. p. 65 ed. Kust. (p. 120 Kiessl.): Συμβαίνει οὖν ἰτητικοὺς καὶ θρασεῖς εἶναι.] Utitur h. v. etiam Eust. [p. 1517, 7] ubi τρύμην ap. Aristoph. dicit esse τὸν πανοῦργον καὶ ἰτ., Vafrum et impudentia audaci præditum. [Idem Opusc. p. 20, 70.] In VV. LL. est etiam Ἰτικὸς, si mendosum non est, idem significans. [ἴ]
[Ἴτθαι (?), καθίσαι, Hesych.]
[Ἰτθέλα. V. Ἰξαλῆ.]
[Ἴτλαι. V. Ἴταλον.]
[Ἴτον, τὸ, Tuberis species quædam ap. Theophr. H. Pl. 1, 6, 13: Τὸ ἐν Θράκῃ γενόμενον ἴτον. Ex Theophr. Athen. 2, p. 62, A. Ubi Musurus ἴστον edidit.]
[Ἰτὸς, ἡ, ὸν, Meabilis. Leonid. Anth. Pal. 7, 480: Ἦ γὰρ τὴν οὔ πω πρὶν ἰτὴν ὁδὸν ἐτμήξαντο ἄνθρωποι. Sic scripturam codicis πρινὶ τὴν correxit Lehrsius Quæst. ep. spec. 1, p. 26. G. Dindorf.]

[Ἰτουραῖοι, οἱ, Ituriæ, gens Syriæ, ap. Strabon. 16, p. 753 seqq. Ἰτυραῖοι ap. Dion. Cass. 49, 32; 59, 12.]
[Ἰτρίνεος, α, ον, Ex sesamo et melle confectus. Crinag. Anth. Pal. 6, 232: Πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες.]
[Ἴτριον, τό.] Ἴτρια Hesych. dici scribit τὰ ὑπογάστρια, Imam ventris partem. Id tamen ἧτρον potius dicitur: de quo supra. Lascar. vero ἴτρον in Epigr. dicitur exposuisse Utrem, sc. pelle confectum. Alioqui Ἴτρια vocantur καπυρώδη πλάσματα, πέμματα, ut iidem Lexicographi testantur: ferunturque fuisse Placentarum s. Operis pistorii genus prætenue, facileque fragile: unde idem Hes. esse dicit κλάσματα, et Galen. in Lex. Hipp. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον, διὰ τὸ εὔθραυστον: nimirum verbo ἐρείκειν significante θραύειν. Itaque recte Anacr. ap. Athen. 11, [p. 472, E] dicit, Ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς. Atque adeo ipse Athen. 14, [p. 646, D] testatur ἴτριον fuisse πεμμάτιον λεπτὸν, idque διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον, Opus pistorium tenue e sesamo et melle confectum: l. 3, [125, F] scribens libum a Romanis vocari πλακοῦντα ἐκ γάλακτος, ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Galen. De alim. facult. 1, 4 [vol. 6, p. 312] duo esse scribit ἰτρίων genera: præstantius quidem quod ῥυήματα appellant, deterius vero quod λάγανα: quapropter omnia quæ διὰ τούτων τε καὶ σεμιδάλεως συντίθεται esse παχύχυμα et βραδύπορα: at τὰ σὺν μέλιτι σκευαζόμενα esse μικτῆς δυνάμεως. Vide ibid. et alia de his placentis, itemque De tuenda valetudine 5. Meminit Diosc. quoque τῶν ἰτρίων, 4, 64, dicens ibi τὴν ῥοιάδα μήκωνα μίγνυσθαι μελιττώμασι καὶ ἰτρίοις, Placentis mellitis et itriis. Et Aristoph. Ach. [1092]: Ἄμυλοι πλακοῦντες, σησαμοῦντες ἴτρια. Et Soph. ap. Athen. 14, [p. 646, D]: Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω. Notandum vero ap. Hesych. et Aristoph. scriptum esse ἰτρία paroxytonως: ap. alios proparoxytonως ἴτρια. [Sic ap. Athenæum et Polluc. 6, 78, et hoc præcipit Arcad. p. 119, 18. Male igitur ἰτρίον scribitur ib. p. 195, 29, ubi h. v. et ἰτέα prima syllaba brevi esse dicuntur errore manifesto, qui etiam in libello Herodianeo Περὶ διχρόνων deprehenditur, in Crameri Anecd. vol. 3, p. 297, 22.] || Apud Eust. vero sunt et Ἰτρίδες: nam p. 1632, ex Athenæo refert Ῥοδιακάς τινας ἰτρίδας fuisse χρηστὰς εἰς εὐφροσύνην διὰ τὰ συνεψηθέντα εὐώδη.
[Ἰτριοπώλης, ὁ, Dulciariorum venditor. Pollux 7, 30.]
[Ἰτρόγαλα. V. Ἰστρόγαλα.]
Ἴτρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος, Partem umbilico subjectam: unde et μίτραν dici τὴν περὶ αὐτὸ ζώνην. [Ἴτρον corruptum ex ἧτρον esse vidit Kusterus.]
[Ἴττεον (?), οὐσία. Ἠλεῖοι, Hesych.]
[Ἰττέλα. Ἰττέστα. V. Ἰξαλῆ.]
[Ἰττέρειος (?) proparoxytonum ap. Arcad. p. 44, 23.]
[Ἴττον. V. Εἶς vol. 3, p. 291, B.]
[Ἴττυγα (?), ἐκπληκτικά. Αἰσχύλος, Hesych.]
Ἴττω, Dor. pro ἴστω, Sciat: ap. Plat. Epist. 7 [p. 345, A]: Γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴττω Ζεὺς ὁ Θηβαῖος, Quomodo autem acciderit, sciat, seu testis sit, Jupiter Thebanus. Sic Aristoph. Ach. [910]: Θήβαθεν ἴττω Ζεύς. [V. Εἰδέω vol. 3, p. 203, D.]
[Ἰτύκη, ἡ, Utica. Steph. Byz.: Ἰτ., πόλις Λιβύης, Τυρίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν Ἰτυκαῖος (Uticensis) ἀφ' οὗ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος Ῥιζοτομικὸς α'. Ἰτύκη ap. Strabon. 17, p. 831, Polyb. 1, 70, 9; 73, 5 et al. Ἰτυκαῖοι id. 1, 83, 11; 3, 24, 1, al. De accentu Arcad. p. 107, 19. ῠ]
[Ἴτυλος. V. Ἴτυς, ὁ.]
Ἴτυλος, ὁ, Suidæ est ὀρφανός: itidemque Hesychio, a quo exp. prætera μόνος, νέος, ἁπαλὸς, Solus, Juvenis, Tener. V. Ἴτυς. [Ἴτυλος proparoxytonum annotavit schol. Theocr. 3, 7.]
[Ἰτῠμονεὺς, έως, (ῆος epice), ὁ, Itymoneus. Hom. Il. Λ, 672: Ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν. Suidas: Ἰτυμονῆα, τὸν Ἰτυμονέα. || Alius ap. Apoll. Rh. 1, 1046; 2, 105. || Alia ejusdem nominis forma Ἰτυμὼν esse videtur ap. Arcad. p. 14, 1, quemadmodum δαιτυμὼν et δαιτυμονεὺς dicitur: nisi δαιτυμὼν Arcadio restituendum est. G. Dindorf.]
[Ἴτυξ. V. Ἶδυξ.]
[Ἰτυραῖος. V. Ἰτουραῖος.]
Ἴτυς, υος, ἡ, Circumferentia, et Umbo: ἄμβων,

i. e. Ora curvaturaque in extremo ambitu rotæ vel clypei. Ac τροχοῦ quidem περιφέρειαν sic nominat Hom. Il. Δ, 486, de alno : Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et E, 724 : Τῶν (sc. τροχῶν, quos καμπύλα κύκλα vocat) ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος · αὐτὰρ ὕπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. De Clypei autem circumferentia s. Umbone, ap. Hesiod. Sc. 314 : Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. [Herodot. 7, 89 : Ἀσπίδας ἴτυς οὐκ ἐχούσας. Ib. : Ἀσπίδας κοίλας τὰς ἴτυς μεγάλας ἐχούσας. Eur. Ion. 210 : Γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν· Tro. 1197 : Ἴτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις.] Sic vero Hesychio quoque ἴτυς est ἡ ἐσχάτη ἁψὶς, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ τροχοῦ καὶ παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. Suid. et ipse περιφέρειαν esse dicit, afferens hæc exempla : ex Xen. [Anab. 4, 7, 12] : Ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Et ex Epigr. [Mnasalcæ Anth. Pal. 6, 264] : Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ Ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρεταῖς λάμπομαι αἷς ἔτυχον, quæ sunt verba ἀσπίδος de se. Et rursum [Antipatri ib. 7, 232] : Ἀλλ' ὅλετ' ἀμφ' ἑτάρων σχὼν κυκλόεσσαν ἴτυν. Item [Julian. Ægypt. ib. 6, 28] : Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν. Ubi nota tribui ἀγκίστροις quoque. [De circumferentia costæ Galen. vol. 2, p. 681, 9 : Παρ' αὐτὴν τῆς πλευρᾶς τὴν ἴτυν· et ib. 5 : Τὴν κάτωθεν ἴτυν ἑκάστης πλευρᾶς. Hase.] ‖ Ἰτὺς autem [accentu vitioso] Suidæ est ἰτέα, Salix.

Ἴτυς, υος, ὁ, Itys : filius Terei et Prognes, a matre et Philomela matertera occisus, et Tereo epulandus præbitus, ut fuse describit Ovid. Met. 6. [Thucyd. 2, 29. Æsch. Ag. 1144: Ἴτυν Ἴτυν στένουσ'... ἀηδών.] Aristoph. itaque Av. [212] dicit : Χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι. [Ubi Ἴτυν syllaba altera producta, ut ap. Soph. El. 148 : Ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται ὄρνις ἀτυζομένα.] Et Ovid. [Ad Liviam v. 106] rursum, Deflet Threicium Daulias ales Ityn. Homerus hunc Ityn vocat Itylum, Od. Τ, 521 : Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος. Quanquam id quidam appellative accipi putarint pro ὀρφανὸν, νέον, ἁπαλόν : perperam : ut et schol. docet et Etym. et clarius his Aristoph. ac Ovid. ceterique poetæ.

[Ἰτὼ quater repetitum ap. Aristoph. Av. 228 ante verba ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων, interjectionem esse, quæ avis vocem exprimat, opinantur Theodos. Περὶ γραμματικῆς p. 79, 3 et Suidas s. Ἐποποῖ. Quod grammaticorum videtur inventum esse, cui haud dubie præferenda librorum quorundam scriptura imperativum ἴτω quinquies repetentium. G. Dindorf.]

[Ἴτων, ωνος, ἡ, Iton. Steph. Byz. : Ἴτων, πόλις Θεσσαλίας «Ἰτῶνα τε μητέρα μήλων» (Hom. Il. B, 696). Οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτήν φασιν Ἰτών. (Ἴτων barytonum ap. Arcad. p. 16, 19.) Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτήν φασι, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος (Ἴτωνος, ὁ, ap. Strabon. 9, p. 435. Ἰτώνου ib. p. 433), ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος· ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις καὶ Ἰτώνη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναία ἡ Ἀθηνᾶ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. Ὁ πολίτης, Ἰτώνιος, καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἰτωνιὰς, καὶ Ἰτωνίς. Καὶ χώρη Ἰτώνη ὑπὸ τὸν Αἷμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Quæ partim repetiit Eustath. ad l. Homeri. Hesych. : Ἰθὼν, πόλις Θεσσαλίας. Quod ex Ἴτων vel, quod probabilius, ex Ἰθώμη depravatum esse animadverterunt critici.] Ἰτὼν et Ἰτώνη dicitur urbs quædam Thessaliæ, quam nonnulli Σιτῶνα appellant διὰ τὸ σιτοφόρον. Unde Minerva dicitur Ἰτωνία, et Ἰτωναία, ut quæ ibi coleretur. Cives quoque ejus Ἰτωναῖοι dicuntur, et Ἰτώνιοι, et fœmin. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teste Steph. Byz. Sic sane Callim. H. in Cer. [74]: Ἦνθον Ἰτωνιάδες. Dicitur et Ἰτωνὶς χώρα, teste Suida. [De l. Callimachi fallitur : v. Ἰτωνιάς. ῑ in loco Homeri.]

[Ἰτώνη, ἡ, Itone, oppidum Italiæ, cum aliis quibusdam ejusdem nominis ab Steph. Byz. memoratum, qui non annotavit gentile Ἰτωνεὺς, quo utitur Thucyd. 5, 5 : Ὁ πρὸς Ἰτωνέας ... πόλεμος.]

[Ἰτωνιὰς, άδος, ἡ, Itonias, cognomen Minervæ, de quo v. s. Ἴτων. Callim. H. Cer. 74 : Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθηναίας ἐπ' ἄεθλα Ὁρμενίδαι καλέοντες. Theodoridas Anth. Pal. 9, 743 : Ἀθάνας... Ἰτωνιάδος. ῐ]

[Ἰτώνιος, α, ον, Itonius. Ἰτωνία, ἡ, cognomen Minervæ, de quo v. Ἴτων. Bacchylides ap. Dionys. De comp. verb. p. 398 : Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας ... παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας. Pausan. 1, 13, 2; 3, 9, 13; 9, 34, 1; 10, 1, 10. Antiquiorum historicorum locos attulit schol. Apoll. Rh. 1, 551. Male Suidas, Ἰτωνία... ἡ Ἄρτεμις. Recte Hesych. : Ἰτωνία, Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. ‖ Ἰτώνιαι πύλαι, porta quædam Athenarum, memorata a Plat. Axioch. p. 365, A. ‖ Arcad. p. 195, 28 : Ἰτώνιον καὶ ἴτιον (?) ποιητικά. ῐ]

[Ἰτωνὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἰτωνιὰς vel Ἰτωνία. Epigr. ap. Pausan. 1, 13, 2 : Τοὺς θυρεοὺς δ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ Πύρρος ... ἐκρέμασε. Ubi correpta syllaba prima est : producta ap. Apollon. Rh. 1, 551 : Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, nisi præferenda est aliorum librorum scriptura ab schol. quoque annotata Τριτωνίδος, quo cognomine alibi non raro utitur Apollonius : quod tanto probabilius est, quum ib. v. 721 Ἰτωνίδος pro Τριτωνίδος in libris quibusdam scriptum sit errore illic quidem manifesto, nisi quis v. 768 quoque Τριτωνίδος in Ἰτωνίδος contra librorum omnium fidem mutare velit, quod fecit Brunckius. ‖ Suidas : Ἰτωνὶς, Ἰτωνίδος, χώρα.]

[Ἴτωνος, ἡ vel ὁ, urbis nomen V. Ἴτων.]

[Ἴτωνος, ὁ, Itonus, Amphictyonis filius. Pausan. 5, 1, 4; 9, 1, 1. (Male Ἰτωνίου pro Ἰτώνου ib. 9, 34, 1, quod correxit Hartungus.)]

[Ἰὺ, interjectio admirantis, memorata ab Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 16. Theognost. Can. p. 161, 9 : Ἰὺ, τὸ θαυμαστικὸν, ὃ λέγεται καὶ ἰηΰ.]

[Ἰυγγίης, ὁ Διόνυσος, Hesych. Et inferius (post Ἰυγγοδρομεῖν) Ἰύγγυϊ, ὁ Διόνυσος. Ab ἰυγῇ sic dictus, sive clamore bacchantium, ut Ἰόβαχχος. Albert.]

[Ἰυγγοδρομέω, Auxilior, Suppetias fero. Hesych. : Ἰυγγοδρομεῖν, ἐκβοηθεῖν. Βοιωτοί.]

Ἰυγὴ, ἡ, i. q. ἰυγμός. [Hesych. : Ἰ., φωνὴ, κραυγὴ, βοή.] Soph. Phil. [752] : Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου Τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; Ubi schol. ἰυγὴν exp. ὀξεῖαν βοήν. Observandum est autem copulari ἰυγὴν et στόνον : hæc enim copulatio pro ea signif. verbi ἰύζειν, cui primum locum dedi, facere videri potest. Atque ut ἰυγὴν schol. Soph. tradit esse ὀξεῖαν βοὴν, ita ἰύζειν exponi posset ὀξέως βοᾶν. Extat et ap. Nicandr. illud verbale ἰυγὴ, Ther. [400], de basilico : Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Ἰυγὴν μίμνουσιν, ubi schol. ἰυγὴν esse ait φωνήν τινα vel βοὴν ἀδιάρθρωτον, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποιημένην. Ceterum si ἰυγμὸς reddi possit Fistulæ cantus (quæ interpr. habetur in VV. LL.), non dubium est quin et hoc ἰυγὴ ita interpretari possimus. Sed hæc interpr. convenit cum ea quæ in Iisd. tribuitur verbo ἰύζω, sc. Fistula cano : cujus signif. exemplum desidero. [Orac. ap. Herodot. 9, 43 : Βαρβαρόφωνος ἰυγή. Oppian. Hal. 1, 565 : Θοῶς δ' ἐσάκουσε κελαινὴ ἰυγὴν μύραινα. Lex. rhet. p. 267, 12 : Ἰυγαὶ (ἰυγγαὶ Photius p. 118, 9), γυναικῶν οἰμωγαὶ καὶ θρῆνοι καὶ ὀλοφύρσεις. ῑ et ῐ.]

[Ἰυγγικὸς, ὴ, ὸν, Illecebrosus. Ἰυγγικὴ φύσις Damasc. De princ. p. 351, 370. Osann.]

[Ἰυγκτής. V. Ἰυκτής.]

[Ἴυγκτὸν, τυρὸν, Hesych. Conjiciebam Ἰυγκτὸν vel Ἰυκτὸν, γοερόν. Albert. Fort. τορόν. G. Ind.]

Ἰυγμὸς, ὁ, Vox tanquam sibilantis, Vox sibilo similis, aut etiam Sibilus. Reddi potest et Clamor, sequendo ea quæ de verbo ἰύζω dicentur. Hom. Il. Σ, [572] : Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Ubi annotat Eust. μολπῆς et ἰυγμοῦ eam esse differentiam quæ sit λόγου ἐμμελοῦς et βοῆς ἀμελοῦς : nam μολπὴν esse μεμελισμένον ἔπος : at ἰυγμὸν, esse φωνὴν ἄσημον ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. [Gemitus. Æsch. Choeph. 26 : Δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. Eur. Heracl. 127 : Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδεῖτο συμφορά;] In VV. LL. exp. etiam Fistulæ cantus. V. Ἰυγή. Ap. Hesych. legitur etiam Ἰυχμός [e loco Homeri : Ἰυχμῷ, ἰαχῇ, φωνῇ. Corrupte idem, Ἰυγμωεῖται, ποιὰ φωνή. ῑ et ῐ]

Ἴυγξ, γος, ἡ, quod ab ἰύζω derivatum existimatur,

nomen est aviculæ quam Torquillam, nec non Verticillam, quibusdam appellare placuit. Eam describit Aristot. H. A. 2, 12. A quibusdam dicta etiam fuit Motacilla, tanquam una eademque cum illa quæ σείσουρα s. σεισοπυγὶς nominatur (assentiturque illis Suidas, scribens, Ἴυγξ, τὸ ὄρνεον τὸ καλούμενον σεισοπυγίς): sed reprehenduntur qui illam cum hac confundunt: quam κιναίδιον etiam vocatam fuisse Hesych. et Suidas auctores sunt. A Galeno autem l. 4 Κατὰ τόπους fertur dicta κίναιδος. || Ἴυγξ, ut quædam poetica fabula perhibet, cujus meminerunt schol. Pind. et Theocr., nec non [Photius et] Suidas, mulier quædam fuit, quæ quum Jovem incantamentis quibusdam et magicis artibus ad amorem sui vel ad amorem Iûs pellicere conaretur, ab Junone in avem mutata fuit, servato eod. nomine. Hinc autem factum est ut avem istam ad amatorias illecebras juvare, eaque magas ad suas incantationes suaque veneficia uti creditum sit. Bud. ἴυγγας vertit Veneficia illecebrosa, ap. Synes.: Ἦσαν ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς· καὶ οὐ πάντα Ὅμηρος ψεύδεται, ὅτε καὶ αὐτὸς ἰύγγων πλήρεις ἐπιστολὰς ἐκπέμπεις ἀπ' Αἰγύπτου. Cui l. hunc Xenophontis subjungit [Mem. 3, 11, 17]: Οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων. Utitur autem Synes. et aliis in ll. voce ἴυγγες pro Illecebris. Itidemque ἴυγξ generaliter pro Quavis illecebra interdum ponitur, et eo quod nos ad aliquid pellicit. E Xen. Memorab. affertur ἴυγγα ἔχειν pro Habere illecebram, et pelliciendi artificium tenere. [Non ἔχειν sed ἕλκειν legitur ap. Xenoph. qui post verba ab HSt. supra allata pergit: Χρῆσον τοίνυν μοι, ἔφη, τὴν ἴυγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν· ad quem l. Schneider.: «Avicula quam Latini *torquillam*, Galli *torcou*, nos *Wendehals* appellamus, gestibus etiam quibusdam mirabilis, caput et collum reflectere et circumrotare potest, reliquo quiescente corpore; quod facit, dum in manibus eam tenemus vivam. Deinde nido suo incubans, aut cavea inclusa accedentem hominem territare conatur, dum appropinquans, capite projecto et collo, alisque pendentibus, subito retracto et capite et collo, saltum retro dat, eundemque gestum repetit. Hæc avis natura et mores mirabiles antiquitatem rudem in admirationem rei raptam eo adegit, ut virium aliquid extraordinariarum inesse illi et corpori ejus crederent, eamque adeo ad usum pelliciendorum hominum ad amorem adhiberent. Avem scilicet rotæ quatuor radios habenti illigabant atque ita rotam variis cum incantationibus versabant. Hinc ipsa rota nomine aviculæ appellata fuit. Hinc ἕλκειν ἴυγγα ἐπί τινα, atque omnino illiciorum genus omne ita vocabant. Locus antiquissimus de usu rotæ hujus et avis in re amatoria est Pindari Pyth. 4, 380. Deinde Theocr. 2, 17, apparatum istum copiosius enarrat, et rotam ῥόμβον χάλκεον dicit. Trocho etiam fila magica inducta versabant, ut ait Lucanus 6, 460: *Traxerunt torti magica vertigine fili.* Recentiores magi strophalum Hecaticum appellarunt seu sphærica seu triangulari forma, de quo v. Tiedemann. De magicarum artium origine p. 69. Omissis veterum scriptorum ll. multis, ubi iynx metaphorice dicitur de amoris illiciis aut partis alicujus, velut oculorum, pulchritudine ad amorem invitante, unum Plutarchi excitabo Mor. p. 568, A, ubi Thespesium, animo loca inferna peragrantem et reverti volentem, subito virga tangit, quo melius singula recordaretur: Καί τι ῥαβδίον, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, διάπυρον προσάγειν ... αὐτὸν δὲ ὥσπερ ὑπὸ σύριγγος ἐξαίφνης σπασθέντα πνεύματι νεανικῷ σφόδρα καὶ βιαίῳ τῷ σώματι προσπεσεῖν κτλ. Ubi miror, Wyttenbachium non vidisse, legendum esse ὑπ' ἴυγγος, sed longe alia cogitasse. Nec potest vulgari lectioni succurrere Lex. rhetor. p. 265, 21: Ἴυγξ, σύριγξ μονοκάλαμος, καὶ ὄρνεον, ᾠδὴ καὶ πειθώ. Id enim docere voluit auctor, ab avis voce fistulæ etiam genus, una arundine compositum, dici iyngem. Vocem avis Aristoteles H. A. 2, 12, exprimit verbo τρίζειν; sed Ælianus 6, 19, vocem cum sono tibiæ transversæ comparat, atque hanc ipsam veteres ab ave iynga dixisse videntur.» In l. Plut. fortasse præstat ἴλιγγος, de quo dictum s. v. Εἴλιγξ. ī et ĭ. || Ἴγξ. Hesych.: Ἴγγι τινὶ, ἐπιθυμίᾳ τινὶ ἑλκομένη. Codex ἴυγγι contra seriem. Sic ἴγγας ap. Aristænet. 2, 18 extr., ubi nunc ἴυγγας legitur ex conjectura Merceri.] Exempla hujus metaphoricæ signif. et ap. Suid. invenies. Ap. Pind. Nem. 4, [55], Ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ, schol. exp. ἐπιθυμίᾳ. [Aristoph. Lys. 1110: Οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι. Ἴυγγι τόξων (amoris) βαλὼν Lycophr. 310.] || Ἴυγξ fertur dictus et ipse magarum turbo s. rhombus. V. Suid. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ signif. illam habere crediderint. Sed schol. Veneream avem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adjutricem habeant. V. plura de eadem voce ibid. || Ἴνυξ, Hesych. ὄρνεόν τι ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες, quod et ἴϋγξ dicitur.

In derivatione verbi sequentis ἰύζω, illorum auctoritate nitor, quibus placet ab adv. ἰοὺ esse deductum. [Ἴουζε scriptum in cod. Med. Æschyli Pers. 280. Ἐκβιούζειν, Bœoticum, ut videtur, pro ἐξιύζειν annotatum ab Hesychio.] Fateor alioqui, signif. illius verbi, quæ vulgo affertur, non satis cum illa derivatione consentire. Sed fieri potest ut ἰύζω primo dictum fuerit de eo qui clamaret ἰοὺ (sicut αἰάζω scimus dici de illo qui clamat αἰ), licet exemplum hujus signif. nullum nobis extet.

Ἰύζω, Clamo ἰού: si quidem verum sit ab ἰοὺ esse deductum hoc verbum, ut αἰάζω ab αἰ. Sed nullum affertur hujus signif. exemplum; ac fieri potest ut obsoleverit. Alioqui pro ea videri queat facere copulatio verbalis ἰυγὴ cum στόνος ap. Soph. A gramm. dicitur esse, Vocem talem edo, qualis est sibilantis. Hom. Il. P, [66] de leone loquens bovem ex armento raptum vorante: Ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀντίον ἐλθέμεναι. Ubi Eust. [p. 1095, 64] annotat ἰύζειν esse εἶδος συριγμοῦ. Ap. eund. poetam legimus Od. O, [162]: Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Ubi idem schol. annotat duntaxat ἰύζειν esse φωνὴν ἄσημον. In quendam autem l. libri Σ Iliadis, ubi poeta verbali ἰύγμὸς utitur, subjungens nomini μολπὴ, annotat idem schol. ἰυγμὸν et ἰύζειν esse φωνὴν ἄσημόν, ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. Auctor brevium scholl. Il. P, l. c. ἰύζουσιν exp. ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται, item προσφωνοῦσι: addens factum esse hoc verbum ex adv. ἰού. At vero idem schol. (si tamen ejusd. et hæc scholia esse credendum est) in illo altero l., qui legitur Od. O, ἰύζοντες exp. βοῶντες, i. e. Clamantes. Sed magis mihi placet expos. quæ ap. Etym. legitur, sc. συρίζοντες (nam reponi debet συρίζοντες pro συρίζοντος, ut ἰύζοντες pro ἰύζοντος), ac melius cum iis, quæ ab Eust. traduntur, convenit. Quæ autem ap. eund. gramm. (Etymologum dico), subjunguntur, Καὶ ἰύζουσιν, ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται κτλ., eadem sunt cum illis quæ modo e schol. Homeri attuli; atque adeo inde a quopiam adjecta fuisse puto: ut alia pleraque ap. eum legi existimo, quæ illius non sunt, sed hinc inde addita. In VV. LL. redditur Fistula cano, Agresti voce profero: quæ secunda expos. ex illis schol. verbis sumpta est. At prima nescio cujus auctoritate nitatur, estque mihi suspecta. Aliud enim est Sibilo, aliud, Fistula cano. Additur vero et tertia interpr. Clamo ut mulieres. Cui interpr. occasionem putarem præbuisse locum Hom. qui ex Od. O allatus fuit, nisi ibi non γυναικῶν tantum, sed ἀνδρῶν etiam, et quidem prior. l. fieret mentio. Illi certe interpr. videri queat patrocinari expos. quæ a schol. Soph. datur nomini ἰυγὴ, sc. ὀξεῖα βοή. Quin etiam schol. Theocr. ait esse τὸ λιγυφωνεῖν, et proprie de mulieribus dici. Non minus tamen tutum fuerit simpliciter et generaliter interpretari [Ingemisco], Clamo; potest enim hæc interpr. Hesychii pariter et Suidæ testimonio confirmari. [Pind. Pyth. 4, 422: Ἴυξεν ἀφωνήτῳ ἄχει. Æsch. Pers. 280: Ἴυζ' ἄποτμον βοάν· 1042: Ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς· Suppl. 868: Ἴυζε δ' ὀμφὰν ὀρανίαν· 873: Ἴυζε καὶ λάχαζε. Ἴυζε καὶ βόα ib. 875, quæ verba Soph. quoque conjunxit Tr. 767: Βοῶν ἰύζων, et Philoct. 11, si vera est cod. Florentini unius scriptura βοῶν ἰύζων pro vulgato βοῶν στενάζων.] Sed ap. Hesych. legitur ἰϋζεῖ,

tanquam a prima circumflexorum conjugatione: quam scripturam mendosam esse puto pro ἰΰζει. In iisd. illis Lexicis affertur e Callim., Ἰΰζων δ' ἀν' ὄρος, subjungiturque mira expos. λαχὼν καὶ κληρωθείς. Verum non mira tantum, sed prorsus aliena esse hæc expos., atque adeo alienum locum occupare facile judicari potest. Indicabo autem hujus tam crassi erroris originem in Ἰυκτὴς, ubi et de ipso verbo ἰΰζω aliquid addam. [Ἰύζω ut reliqua hujus stirpis vocabulo ι longo est ap. epicos poetas, brevi ap. Atticos.]

[Ἰυκτὴρ, ὁ, i. q. ἰυκτής. Schneid.]

Ἰυκτὴς, ὁ, Sibilator, Qui sibilat, aut certe, Qui vocem edit sibilo similem: sequendo ea quæ in Ἰΰζω dicta fuerunt. In VV. LL. redditur Edens sibilum, Vocalis; addunturque hæ exposs. Græcæ συρικτὴς, ὁ λιγύφθογγος: quæ e schol. Theocr. sumptæ sunt, in hunc versum Idyllii quod Βωκολιασταὶ inscribitur [8, 30]: Πρᾶτος δ' ὣν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας. Ita enim versum illum explanat schol.: Πρῶτος δ' οὖν ἦδεν ὁ Μενάλκας συρικτὴς, ὁ λιγύφθογγος. Et addit, Τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰυκτής. Καλλίμαχος, Ἰΰζων δ' ἀν' ὄρος. Quoniam autem illis Callimachi verbis subjunguntur ista λαχὼν καὶ κληρωθείς, inde factum est ut in postrema VV. LL. ed. (qui error tam fœdus tamque crassus est, ut fœdior et crassior vix ullus esse possit), ita posita sint quasi iis exponeretur verbum ἰΰζων. Atqui satis superque manifestum esse schol. non jam de participio ἰΰζων loqui, sed exponere illam Theocriti vocem λαχὼν, voce κληρωθείς: utentem particula καὶ, quæ et alibi sæpe hunc usum habere comperitur. Verum et iis, quæ de ipso verbo ἰΰζω dicta fuerunt supra, hoc addendum est, schol. illum ibi scribere ἰΰζειν esse τὸ λιγυφωνεῖν, et proprie de mulieribus dici. Legitur porro in VV. LL. et Ἰυγκτής.

[Ἴῦρκαι, οἱ, Iyrcæ, populus Scythiæ. Herodot. 4, 22.]

[Ἴυρκες. V. Ἴορκος.]

[Ἰυχμός. V. Ἰυγμός.]

[Ἰφεὺς, έως, ὁ, Ipheus, Lycius. Hom. Il. Π, 417: Ἰφέα. ῑ]

[Ἰφθίμη, ἡ, Iphthima, soror Penelopes. Hom. Od. Δ, 797. ῑ]

Ἴφθῑμος, η, ον, Generosus, Fortis: ἀνδρεῖος, γενναῖος, δαΐφρων, Eustathio et aliis, quibus videtur esse quasi ἰφίθυμος, per sync. et τροπὴν τοῦ υ. Hom. Il. A, [3]: Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν· E, [415]: Ἰφθίμη ἄλοχος. Aliquando redditur non tantum Fortis, Animosus, sed etiam Viribus potens, Robustus: ut Od. K, [534]: Ἰφθίμῳ Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ· Il. Π, [620]: Χαλεπόν σε καὶ ἰφθιμόν περ ἐόντα· Il. Ψ, [260]: Βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. [Dionys. P. 655: Ἐκ γὰρ ἐκείνης ἰφθίμης φιλότητος (connubium dicit) Ἀμαζονίδων ἐγένοντο. Quint. Sm. 13, 334: Αἰνείαο κατ' ἰφθίμοιο καρήνου· ubi olim ἰφθιμένοιο legebatur. Superlat. Ἰφθιμότατος ap. Suidam.]

Ἴφι, Hesychio ἰσχυρῶς, μεγάλως, Valide, Fortiter, Magno animo, vel Magna cum potentia. [Schol. Hom. Il. A, 151: Ἐσχημάτισται οὕτως· ἴς ἰνός ἰνόφι ... καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς νο συλλαβῆς ἴφι.] Hom. Il. A, [38]: Ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις. [Ib. 151: Ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι· Γ, 375: Βοὸς ἴφι κταμένοιο· T, 417: Ἀνέρι ἴφι δαμῆναι· Od. Λ, 284: Ἐν Ὀρχομενῷ ... ἴφι ἄνασσεν· Σ, 156: Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴφι δαμῆναι. Vitiose olim lectum Φ, 315: Χερσίν τε βίηφί τε ἴφι πεποιθὼς, nunc ex cod. in ἦφι est mutatum.] Ap. Etym. ex Euphorione, Ἴφι βιαζομένη. [Cujus verba sunt: Οὕνεκα δή μιν ἴφι βιησαμένῳ (nam sic vulgatum βιασαμένη e cod. corrigendum est) Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.] Multa hinc sunt nomina propria: virorum, ut Ἰφιδάμας, Ἰφικλῆς s. Ἴφικλος, Ἰφικράτης, Ἴφιτος; mulierum, ut Ἰφιγένεια, Ἰφιμέδεια, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα. [Quæ omnia syllabam primam productam habent.]

[Ἰφιάδης, ου, ὁ, Iphiades n. pr. ap. Demosth. p. 679, 18, Aristot. Polit. 5, 6, Polyb. 16, 30, 7.]

[Ἰφίαλος, ὁ, i. q. ἐφιάλτης. Hesych.: Ἰφίαλος, ὁ ἐφιάλτης. Suidas: Ἰφιάλου, τοῦ ἐφιάλτου.]

[Ἰφιάνασσα, ἡ, Iphianassa, Agamemnonis filia. Hom. Il. I, 145, ubi in scholiis annotatum Ἰφιάνασσαν esse quam Tragici Ἰφιγένειαν dicant. Iphianassam Aulide mactatam memorat Lucretius 1, 86: distinxit ab Iphigenia Soph. El. 157, et Cypriorum scriptor ap. schol. || Nereis, ap. Lucian. Dial. mar. 14. G. D.]

[Ἰφιάνειρα, ἡ, Iphianira, Megapenthis filia. Diodor. 4, 68.]

[Ἰφιὰς, άδος, ἡ, Iphias. Apoll. Rh. 1, 312: Ἰφιὰς, Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα.]

[Ἰφιάσται lectio vitiosa. V. Ἡφαιστιάδαι.]

[Ἰφιγένεια, ἡ, Iphigenia, Agamemnonis filia. Herodot. 4, 103; Pind. Pyth. 11, 35. Æsch. Ag. 1555: Ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως ... φιλήσει. Iphigeniæ nomine inscripta fuit Sophoclis tragœdia perdita, inscriptæ sunt duæ tragœdiæ Euripidis. Ἰφιγενεία, mutato, quo syllabam ultimam produci liceret, accentu restitui Æschylo Ag. 1526: Τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγενείαν ἄξια δράσας ἄξια πάσχων. Aliam fabulam ignotam Tragicis, de Iphigenia Thesei Helenæque filia ex Stesichoro, Euphorione aliisque memorant Pausan. 2, 22, 7, Etym. M. p. 480, 16, Tzetz. ad Lycophr. 513. || Ἰφιγόνη, ἡ, i. q. Ἰφιγένεια. Eur. El. 1023: Λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηίδα· ubi ed. Brubach. Ἰφιγένης eodem errore quo δείκελον Ἰφιγένης in l. Parthenii scriptum ap. Etym. M. p. 260, 29. || Cognomen Dianæ. Hesych.: Ἰφιγένεια, ἡ Ἄρτεμις. Templum Hermionense Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Ἰφιγενείας memorat Pausan. 2, 35, 1. G. D.]

[Ἰφιγενὴς, ὁ, Iphigenes, n. pr. ab Etym. M. p. 480, 15 memoratum. Quod si unquam exstitit, Ἰφιγένης scribendum fuit. G. Dindorf.]

[Ἰφιγένητος, ὁ, ἡ, Per vim procreatus, Validus. Orphicum Aristobuli ap. Euseb. Præp. ev. 13, 12, v. 28: Πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου (fulgura).]

[Ἰφιγόνη. V. Ἰφιγένεια.]

[Ἰφιδάμας, αντος, ὁ, Iphidamas, Antenoris filius. Hom. Il. Λ, 221, 234, 257. -υυ-]

[Ἰφικλέης (contr. Ἰφικλῆς), ὁ, Iphicles, Amphitryonis filius, Herculis frater. Hesiod. Sc. 54, et Pind. Pyth. 9, 155: Ἰφικλέα· Isthm. 1, 40: Ἰφικλέος. « Ἰφικλέους in numo Sættenorum Lydiæ; Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 7, p. 409, n. 416. » Hase. Theocr. 24, 25: Ἰφικλέης. || Alia forma Ἴφικλος ap. Apollod. 2, 7, 3.]

[Ἰφικλείδης, ὁ, Iphiclides, Iphiclis filius. Hesiod. Sc. 111. Pind. Pyth. 11, 91: Τὸν Ἰφικλείδαν ... Ἰόλαον.]

[Ἰφικλήειος, η, ον, Iphicleus. Βίη Ἰφικληείη, Iphicles, Hom. Od. Λ, 289, 295.]

[Ἴφικλος, ὁ, Iphiclus, Phylaci filius. Hom. Il. B, 705, N, 698; Apoll. Rh. 1, 45. Alii ib. 1, 201, et Pausan. 4, 36, 3; 5, 17, 10; 10, 29, 6. De etymol. Etym. M. p. 480, 22: Ἴφικλος, ὁ ἥρως, ἰφίκολός (scr. ἰφίκωλος ex Suida) τις ὤν· ταχύτατος γὰρ ἱστορεῖται. Καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης. || Hesych.: Ἴφικλος, δυσχερής (?).]

[Ἰφικρατῆρες scriptura vitiosa. V. Ἰφικρατίς.]

[Ἰφικράτης, ους, ὁ, Iphicrates, dux Atheniensium, ap. Xenop. Hell. 4, 5, 13; 8, 34; Demosth. p. 46, 20; 172, 26, Diodorum, Pausaniam, Plutarchum, alios. ᾰ]

[Ἰφικρατίδης, ὁ, Iphicratides, n. pr. ap. Suidam.]

[Ἰφικρατὶς, ίδος, ἡ.] Ἰφικρατῆρες [corruptum ex Ἰφικρατίδες] Hesychio ὑποδήματος εἶδος, Genus calcamenti: pro quo Suid. habet Ἰφικρατίδες, annotans et ipse esse Genus calceamenti, denominatum ab Iphicrate Atheniensium duce, filio sutoris. Idemque hoc exemplum affert e Damascio: Τὰς Ἀττικὰς Ἰφικρατίδας ἢ τὰ συνήθη σάνδαλα περιδεδεμένος περιενόστει. [Photius p. 118, 24: Ἰφικρατίδες, αἱ ἐπικρατίδες· ἐστι δὲ εἶδος ὑποδήματος. Ἰφικρατίδες etiam Pollux 7, 89. Originem nominis explicat Diodor. 15, 44: Τάς τε ὑποδέσεις τοῖς στρατιώταις εὐλύτους καὶ κούφας ἐποίησε, (Iphicrates), τὰς μέχρι τοῦ νῦν ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας. Brevius Lex. Lucian. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 319, 1. Alciphro 3, 57: Ἰφικρατίδας νεουργεῖς. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 321, 28; Damasc. ib. p. 342, 31.]

[Ἰφικρίτης, ὁ, Iphicrites, n. pr. in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 271, 104.]

[Ἰφιλόχη (?), ἡ, Iphilocha, Alectoris filia. Schol. Hom. Od. Δ, 10.]

[Ἰφιμέδεια, ἡ, Iphimedea, Aloei uxor. Hom. Od. Λ, 304; Pind. Pyth. 4, 157; Apollodor. 1, 7, p. 46;

Hesych. s. Ἴωτος. || Ἰφιμέδη ap. Parthen. Erot. c. 19: Τὴν Ἀλωέως γυναῖκα Ἰφιμέδην. Genit. *Iphimedes* ap. Hygin. Fab. 28.]

[Ἰφιμέδουσα, ἡ, Iphimedusa, Danai filia. Apollodor. 2, 1, p. 123.]

[Ἰφιμέδων, οντος, ὁ, Iphimedon, Eurysthei filius. Apollodor. 2, 8, p. 230.]

[Ἰφινόη, ἡ, Iphinoe, Alcathoi filia. Pausan. 1, 43, 4. || Nisi filia, ib. 1, 39, 6. || Prœti filia. Apollodor. 2, 2, p. 128 (ubi libri quidam Ἰφιόνη) et p. 130. || Hypsipylæ famula. Apoll. Rh. 1, 702, 703, 709, 788.]

[Ἰφίνοος, ὁ, Iphinous, Dexii filius. Hom. Il. H, 14.]

[Ἰφιντὰν (?), κρύφα λαλοῦσαν αἰνιγματωδῶς, Hesych.]

Ἴφιος, et Ἶφις, Robustus, Fortis. [Hesych.: Ἴφια, μεγάλα μῆλα, ἰσχυρὰ, ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς ἢ σκιρτᾶν.] Hesychio ἶφις est ταχὺς, Celer, Velox [Conf. Ἴφικλος], afferenti et Ἶφιν [codex ἰφίν] pro καλήν. Affert Idem et ἴφιον pro λιπαρὸν, Pingue s. Pinguem: quomodo et Etym. annotat ἴφια μῆλα dici τὰ εὐτραφῆ vel ἰσχυροποιὰ τῶν ἐσθιόντων: sed addens, κατ' εὐφημισμὸν quoque sic nominata dici posse velut ἀσθενῆ καὶ οὐκ ἰσχυρά: Suid. vero exp. ἰσχυρῶς βαδίζοντα. Legitur porro hoc ἴφια μῆλα ap. Hom. [Il. E, 556, Od. Λ, 108, et decem aliis ll.], redditurque Bene habitæ, Vegetæ, Pingues, Lætæ oves.

[Ἶφις, ιος, ὁ, Iphis, Alectoris filius, Evadnæ pater. Eur. Suppl. 986, 1032; Pausan. 2, 18, 5. Id. 10, 10, 3: Ἐτέοκλος ὁ Ἴφιος. Apollod. 3, 6, p. 278: Πρὸς Ἶφιν.]

[Ἶφις, ιδος, ἡ, Iphis, Patrocli concubina. Hom. Il. I, 667: Ἶφις ἐΰζωνος. || Thespii filia. Apollod. 2, 7, p. 227, ubi genitivum Ἴφιδος restituit Heyn. Libri Ἶφις, quod Ἴφιος potius est. || Eadem quæ Ἰφιγένεια ap. Lycophr. 324, ubi genit. Ἴφιδος.]

[Ἰφιστιάδαι. V. Ἡφαιστιάδαι.]

[Ἰφίτην (?), ἀγνίτην, Hesych.]

[Ἰφιτίδης, ὁ, Iphiti filius (Archeptolemus). Hom. Il. Θ, 128.]

[Ἰφιτίων, ωνος, ὁ, Iphition, Trojanus. Hom. Il. Υ, 382.]

[Ἶφῖτος, ὁ, Iphitus, Nauboli filius. Hom. Il. B, 518, ubi genitivi syllaba media longæ locum tenet: Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. Justa mensura P, 306: Μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. Apollod. 1, 9, p. 43. || Filius Euryti. Hom. Od. Φ, 14, 22; Soph. Tr. 38, 270; Pausan. 3, 15, 3; 10, 13, 8; Apollod. 2, 6, p. 204. || Rex Elidis, ludorum Olympicorum auctor secundum Strab. 8, p. 358, instaurator secundum Pausan. 5, 4, 5 et 8, 5; 8, 26, 4.]

[Ἰφίων, ὁ, Iphion, n. pr. ap. Simonid. Anth. Pal. 9, 757; 13, 17. ῑῑ]

Ἴφλημα [?], τὸ, Vulnus, τραῦμα, Hesych.

[Ἴφυον, τό.] Ἰφύη, ἡ, Suidæ est Species oleris agrestis. Ap. Theophr. vero H. Pl. 6, 6, [11] reperio Ἴφυσον, et c. seq. Ἴφυον, inter τὰ θερινὰ ἄνθη, Flores æstivos [ἴφυσον in ἴφυον mutatum ex codd.: v. Schneid. vol. 3, p. 521]: at 7, [13, 7] Τίφυον, itidem in genere τῶν ἀνθικῶν. Quæ posterior scriptura prioribus præfertur, quum ap. Plin. quoque 21, 11, reperiatur Tiphyon, ubi interpr. Theophr. H. Pl. 6, [8, 3] numerans et ipse istud tiphyon inter flores æstivos. [V. Τίφυον.] Veruntamen et ἴφυον ferri posse videtur: atque adeo quum in illo Aristoph. l. [Thesm. 910], quem Suid. citat, scriptum sit ἐκ τῶν ἰφύων, non ἰφυῶν, in Ms. etiam cod. putarim esse a nom. sing. ἴφυον, non ἰφύη. [Ἴφυον λάχανόν τι ἄγριον esse tradunt schol. Aristoph. l. c. ex eoque, ut videtur, Photius et Suidas: quod grammatici ex verbis Comici videntur collegisse, in quibus mater Euripidis λαχανοπωλήτρια exagitatur. Explicatius Hesychius, Ἴφυα (ἴφια codex), ἡ λυχνὶς ἄνθος. Ἔνιοι λάχανον ὃ ἡμεῖς λαβαντίδα (lavandulam) καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄνθη ἄγρια τῶν σπειρομένων. Ἴφυα iterum nominat Aristoph. fr. 473, sed ut non magis clarum fiat qualem plantam dicat: Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἴφυα φῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας. Femininæ formæ Ἰφύη nullum usquam exemplum exstat, videturque apud Suidam errore librarii scripta esse.]

Ἰφὺς, Suidæ [et Zonaræ] ὀφρὺς, Supercilium.

[Ἴχανα, πολίχνιον τῆς Σικελίας, διὰ τὸ τῇ αὐτοῦ ἁλώσει προσλιπαρῆσαι τοὺς Συρακουσίους. Ἰχανᾶν δὲ τὸ ἐπιθυμεῖν. Τὸ ἐθνικὸν Ἰχανῖνος, Steph. Byz. *Ichanenses* ap. Plin. H. N. 3, 8.]

[Ἰχανάω. V. Ἰσχανάω.]

Ἰχθύα, vel Ἰχθύη, ἡ, Squatinæ marinæ pellis arida. [Ἰχθύαν pro piscium cute et squamis dixit Rufus p. 177 ed. Matth., ubi pisces jubet non coctos antea nec assatos comedere, sed igni modo indere; ita enim cutem omnem plane abscedere: Πάνυ γὰρ οὕτως ἀπογίνεται μὲν ἡ ἰχθύα. Schneid. Hist. Pisc. p. 349] Potest etiam Ferreum unguem significare, quo in extractione sectioneque fœtus utimur propter squamarum piscis similitudinem. Gorr. Sic fuerit i. q. ἐμβρυοθλάστης, ἐμβρυουλκὸς, ἕλκυστὴρ, ac fortassis commodius ab hami piscatorii similitudine ita dictum videtur h. v. Erotian. autem ἰχθύην ap. Hippocr. [p. 914, E] exp. ῥίνημα, πρίσμα, Limatura, Scobs, Ramentum. Citatur vero ex Hippocr. Περὶ ἐγκατατομῆς τοῦ ἐμβρύου: Ἰχθύην περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο, ὅκως μὴ ἀπολισθάνῃ ἡ σάρξ. [Galen. vol. 5, p. 157, 7 ed. Basil.]

[Ἰχθυαγωγὸς, ὁ, ἡ. V. Ἰχθυόνερ.]

[Ἰχθυάζω, Piscor. Apollonid. Anth. Pal. 7, 693: Ὅτ' ἰχθυάζετ' ἐξ ἄκρης ἀπορρῶγος.]

[Ἰχθύας, ὁ, Ichthyas, philosophus Megaricus. Athen. 8, p. 335, A. Inter nomina in υας ap. Theognost. Can. p. 42, 28.]

Ἰχθυάω, Piscor. Hom. Od. Δ, [368]: Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἁλώμενοι, ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, Piscabantur uncis hamis. Hesiod. Sc. [209]: Πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες Νηχομένοις ἴκελοι. Interdum vero casum adjunctum habet sicut Lat. Piscor: Od. M, [95] de Scylla: Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον πέρι μαιμώωσα, Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποτε [εἴποθι] μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Ubi annotat Eust. improprie accipi, eo quod delphines et canes marini ac cete piscium numero non contineantur. Ἰχθυάα, poet. pro ἰχθυᾷ: et ἰχθυάασκον Ion. pro ἰχθύων [Oppian. Hal. 1, 426: Ἄλλα θ' ὅσ' ἰχθυάα. || Forma media. Hesych.: Ἰχθυᾶται, ἁλιεύει. Lycophr. 46: Ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην. Schol. Theocr. 1, 42: Εἴποις ἂν ἑλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν ἰχθυᾶσθαι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν. G. D. Synes. Ep. p. 165, C: Ἐντεῦθεν ἰχθυώμενοι, ζῶμεν ἡμέραν ἑβδόμην ἤδη. || Ἰχθυώμενος ἄρτος, Panis e piscibus confectus, Horap. Hierogl. 1, 14; conf. Leemans ad h. l. p. 203. Hase.]

Ἰχθυβολεὺς, έως, ὁ, i. q. ἰχθυοβόλος. Nicander Ther. [793]: Τοὺς ἅλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες. [Pseudo-Hesiod. ap. Athen. 3, p. 116, B: Δυσείμονες ἰχθυβολῆες. Epigr. Anth. Pal. 10, 9. Nonn. Jo. cap. 21, 24: Ἰχθυβολῆας ὑγροβίους. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 504: Καὶ σκάρου ἰχθυβόλευς. || Ἰχθυοβολεὺς, ὁ ἁλιεὺς, ap. Hesych. et Suidam et (s. v. Ἰχθυουλκὸς) ap. Photium.]

Ἰχθυβολέω, Pisces ferio tridente, Pisces figo, Epigr. [Hetrusci Mess. Anth. Pal. 7, 381: Ἔτρεφεν ἰχθυβολεῦντα.]

Ἰχθυβόλος, ὁ, ἡ, i. q. ἰχθυοβόλος. [Æsch. Sept. 133: Ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ (Neptuni).] Epigr. [Anth. Pal. 6, 23]: Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας, Mergis, qui suis rostris pisces impetunt, Mergis piscatoribus. [Leon. Tar. ib. 7, 295: Ἰχθυβόλων θίασος. Ib. 6, 24: Ἰχθυβόλου θήρας. Et Theætet. Schol. ib. 27. Oppian. Hal. 3, 18: Δείπνοισιν ἐπ' ἰχθυβόλοισι δολώσας σμερδαλέον Τυφῶνα παρήπαφεν. Schol. ἰχθυηροῖς, ἀγρευομένοις.] || Ἰχθυοβόλος et Ἰχθυοβολεὺς, έως, ὁ, Qui tridente pisces figit, Piscator. [Οἱ ἰχθυοβόλοι Eustath. p. 191, 33.]

[Ἰχθυβόλος, ὁ, Ichthybolus, n. pr. apud Delios. Athen. 4, p. 173, A.]

[Ἰχθυβόρος, ὁ, ἡ, Piscivorus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 652: Ἰχθυβόροις (-φόροις codex) λαρίδεσσιν.]

[Ἰχθύβοτος, ὁ, ἡ, A piscibus depastus. Oppian. Hal. 2, 1: Ἰχθύβοτοι νομαί. Nonn. Jo. c. 21, 14: Ἠθάδος ἰχθυβότοιο πέρην Τιβερηίδος ἅλμης εἰλαπίνης ἔψαυσε.]

[Ἰχθυγόνος, ὁ, ἡ, Pisces gignens. Nonn. Dion. 26, 275: Συὸς ἰχθυγόνοιο. Jo. Gaza Ecphr. 429 (2, 70): Ἰχθυγόνων ἀπὸ κόλπων.]

Ἰχθύδιον, τὸ, Pisciculus. [Aristoph. fr. 344, 8: Καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια. Aristot. H. A. 2, 14.]

Mnesimach. ap. Athen. 8, [p. 359, C] : Ἐπεξαπάτα με· τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι κάλει Ἰχθύδιον. Plut., κωφῶδες ἰχθύδιον, Lat. Mutus piscis. [Plut. Mor. p. 978, D : Τῶν μικρῶν ἰχθ. 980, B : Τῶν ἁλωσίμων ἰχθ.] Chrysippus ap. Athen. 3, [p. 89, D] de pinna : Ἡ πίννη διαστήσασα τὸ ὄστρακον, ἡσυχάζει, τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννοτήρης παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν, ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ δηχθεῖσα συμμύει. De qua Cic.: Quum pisciculi parvi in concham hiantem innataverint, tum admonita a squilla pinna morsu, comprimit conchas. [ῡ]

[Ἰχθυδόκος, ὁ, ἡ, Pisces continens. Ἰχθ. σπυρὶς Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 4.]

[Ἰχθύειος, ὁ, ἡ, Pisculentus. Herodian. p. 437 ed. Piers. γάρον τὸν ἰχθύειον ex Sophocle affert, memoriæ errore, ut videtur, pro ταριχηροῦ γάρου, quod Sophoclem in Triptolemo dixisse constat ex Polluce 6, 65. Ἰχθύειον in ἰχθυηρὸν mutat Pierson.]

[Ἰχθύη. V. Ἰχθύα.]

[Ἰχθύημα, τό.] Ἰχθυήματα videntur proprie esse Piscium squamæ. Ap. Hippocr. [p. 887] dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, Galen., i. e. ut Gorr. interpr., Corticum fragmenta : quæ etiam ab aliis πελεκύσματα, Præsegmina, vocari idem Gorr. annotat. [Erotiano πρίσματα, ῥινίσματα.]

Ἰχθῦηρὸς, ὰ, ὸν, Pisculentus, Piscarius. Aristoph. [fr. 449 : Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν·] Pl. [813] ap. Athen. [6, p. 229, F] : Τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς, Τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς, πάρεσθ' ὁρᾷν, ubi videtur dicere Piscium impositorum sordibus inquinatos, Qui pisces olebant, Pisculentos; nisi sint Piscarii, In quibus pisces apponuntur, reponuntur : schol. τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθῦν χωρῆσαι. [Ἰχθυηρὰ σπυρὶς Pollux 6, 94. Diphil. ap. Athen. 6, p. 228, B : Οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν· quod Schweigh. pro ἰχθυηρόν τι accipit. Nehem. 3, 3 : Τὴν πύλην τὴν ἰχθυηρὰν ᾠκοδόμησαν υἱοὶ Ἀσανά· iterumque 12, 38. Quæ alibi ἰχθυϊκὴ dicitur : quod v.]

[Ἰχθυΐα, ἡ, Piscatus. Proclus De Homero p. 9 : Ἐπ' ἰχθυΐαν καταβάντες. Schneid.]

[Ἰχθυϊκὸς, ὴ, ὸν, Piscis formam habens. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 215 : Τὰ χερσαῖα καὶ τὰ ἰχθυϊκὰ ζῴδια.] Ἰχθυϊκὴ πύλη, Piscaria porta, 2 Paralip. [33, 14. Conf. Ἰχθυηρός.]

[Ἰχθύϊνος, η, ον, i. q. ἰχθυηρός. Ælian. N. A. 17, 32 : Ἰχθυΐνῳ ἐλαίῳ χρίονται.]

[Ἰχθύκεντρον. V. Ἰχθυόκεντρον.]

[Ἰχθυμέδων, ὁ, Rex piscium. De delphino Sidit. 54.]

[Ἰχθυνόμος, ὁ, ἡ, Pisces regens. Oppian. Hal. 1, 643 : Ἰχθυνόμων βασιλήων δελφίνων.]

[Ἰχθυοβολεύς. V. Ἰχθυβολεύς.]

Ἰφθυοβολέω, Piscor.

[Ἰχθυοβόλος. V. Ἰχθυβόλος.]

Ἰχθυόβρωτος, ὁ, ἡ, A piscibus depastus, depascendus. Plut. [Mor. p. 668, A] : Μηδαμῶς ποιήσῃς ἡμᾶς ἰχθυοβρώτους. [Justin. Mart. p. 544, A.]

[Ἰχθυοειδὴς, ὁ ἡ, Pisciformis. Herodot. 7, 61 : Λεπίδος σιδηρέης ἰχθυοειδέος.]

Ἰχθυόεις, εσσα, εν, Piscosus, Pisculentus. Hom. [Il. Ι, 4, Υ, 378 : Πόντον ... ἰχθυόεντα· Ι, 360 : Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα· Υ, 392 : Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι·] Od. Γ, [177] : Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, Loca pisculenta, Plaut. : Od. [Ε, 420, Orph. Arg. 1037] : Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα. [Aristoph. Thesm. 324 : Πόσειδον ... προλιπὼν μυχὸν ἰχθυόεντα. Antipater Anth. Pal. 6, 223 : Εἶλκε τὸν ἐκ πελάγεος ἰχθυόεντα βόλον.] || At Ἰχθυόεσσα, nom. proprium est insulæ. Athen. [1, p. 30, D] : Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, dicta, ut [Steph. Byz. s. Ἴκαρος ex eoque] Eust. tradit, ob piscium copiam, διὰ τοὺς ἐκεῖ πολυπληθεῖς ἰχθύας. Ichthyoessam Plinius quoque [H. N. 4, 12, 23] nominat.

[Ἰχθυόθηρ, ηρος, ὁ, Fera marina. Michael Glyc. Annal. p. 273, D : Ὁ δὲ κροκόδειλος ἰχθυόθηρ μέγας ἐστὶ τετράπους.]

[Ἰχθυοθήρας, ὁ, Piscator. Cyrill. Al. In Jo. p. 1113 : Ἰχθυοθῆραι δὲ ἦσαν. Schol. Lycophr. 1200; Const. Manass. Chron. p. 100.]

[Ἰχθυοθηρευτὴς, ὁ, Piscator. Manetho 4, 243. Hesych. s. Ἁλιεῦσι. || Ἰχθυοθηρητὴρ, ῆρος, ὁ, Apollonid. Anth. Pal. 7, 702.]

[Ἰχθυοθηρία, ἡ, Piscium captura. Eust. p. 1224, 23.]

[Ἰχθυοθηρικὸς, ὴ, όν. Ἰχθυοθηρικὴ, ἡ, Ars piscatoria, Pollux, 1, 97.]

Ἰχθυόθηρος, dicitur prima Cyclaminus, Diosc. [2, 194] : ut autem scribit Plin. tertia, quam sibi monstratam asserit uno omnino folio, radice ramosa, qua pisces necabantur. Sic enim a piscium venatu dicta est. Gorr. Romani vocant Rapum s. Umbilicum terræ, Append. Diosc.; a Plin. autem Græcum hoc voc. non ponitur, sed χαμαίκισσος. Perperam autem in VV. LL. scribitur Ἰχθυοθήριον. Ambiguum vero est in verbis Græcis an ἰχθυόθηρον nomin. sit vel ἰχθυόθηρος.

[Ἰχθυοκένταυρος, ὁ, Piscis et Centaurus. Tzetz. ad Lycophr. 34 : Τρίτων τὰ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ δὲ ἐξ ὀμφαλοῦ μέχρις οὐραίου δελφὶς καὶ οἷον εἰπεῖν ὥσπερ ἰχθυοκένταυρος. Angl. De significatu hujus vocis conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 68, (a). Hase.]

Ἰχθυόκεντρον, τὸ, Stimulus, quo pisces figuntur, Fuscina, Tridens, τρίαινα, Suid. [Hesych. et Phot. e Pausania.] || Ἰχθύκεντρον [ap. Polluc. 10, 133], i. q. ἰχθυόκεντρον, h. e. ut Pausan. ap. Eust. [p. 811, 41] exp., τρίαινα, ᾗ ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων χρῶνται.

Ἰχθυοκόλλα [vel Ἰχθυόκολλα], ἡ, Ichthyocolla, piscis, cui glutinosum est corium, Plin. 32, 7. Idem nomen est Glutino ejus piscis, ut itidem Plin. docet : Diosc. esse scribit κοιλίαν ἰχθύος κητώου, Ventrem piscis cetacei; qualem Gorr. esse putat quem vulgus Morvam vocat, e cujus glutinoso ventre et corio glutinum fieri inter omnes convenit : indeque verisimile esse piscem illum ἰχθ. fuisse olim dictum. [Geopon. 13, 14, 13 : Ἰχθυόκολλαν ἑψήσας. Ulceribus malignis curandis adhiberi docet Galen. vol. 13, p. 738.]

[Ἰχθυοκτόνος, ὁ, ἡ, Pisces occidens. Philes Anim. 80, 6.]

[Ἰχθυολκός. V. Ἰχθυουλκός.]

Ἰχθυολογέω, De piscibus dissero, Pisces commemoro et resenseo. Athen. 8, [p. 308, D] ubi de piscibus sermo est : Ἐπεὶ πάντα σιωπᾶτε, ἡμεῖς μὲν ἄλλους ἰχθυολογήσομεν. [Eustath. Opusc. p. 259, 85.]

Ἰχθυολόγος, ὁ, ἡ, Qui de piscibus disserit.

[Ἰχθυολύμης, ὁ, Piscium pernicies. Aristoph. Pac. 814 : Ἰχθυολῦμαι. Quem l. in mente habuit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 23 : Ἰχθυολύμης ἄνθρωπος· ἐπί τινος λίχνου καὶ περὶ ἰχθύων ἐδωδὴν μεμηνότος. *Pernicies macelli* ex Horatii Epist. 1, 15, 31, comparavit Schneiderus.]

Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, Qui e piscibus futura prædicit. Athen. 8, [p. 333, D] : Τοὺς ἰχθυομάντεις ἄνδρας. Quibus autem ceremoniis divini isti utantur, ibid. narrat e Polycharmo. [De divinatione ex piscibus v. Plut. Mor. p. 976, C, Ælian. N. A. 8, 5.]

[Ἰχθυόμορφος, ὁ, ἡ, Pisciformis. Georg. Syncell. p. 16, B. Boiss.]

[Ἰχθυοπτὶς, ίδος, ἡ. Ἐσχάραι ἰχθυοπτίδες, Foci in quibus assantur pisces, ap. Polluc. 6, 88; 10, 95. Utrobique alii libri ἰχθυοπτρίδες. Hesychio Ἰχθυοπτὶς, ἐσχάρα restituit Albert. Codex ἰχθυοπέτης. Alio vitio ap. Photium p. 119, 4 ἰχθυοπτὸς ἐσχάρα. Post quæ verba quod additum est αὕτη ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων, ex superiore gl. qua ἰχθυόκεντρον explicatur, est repetitum. G. D.]

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, Piscium venditrix. Pherecr. Athen. [13, p. 612, B] : Οὐδεὶς οὔτε μαγείραιναν εἶδε πώποτε, οὐ μὴν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν.

Ἰχθυοπωλεῖον, τὸ, Piscaria, ut Varro, i. e. Forum piscarium, Locus, ubi pisces venduntur, Plut. Symp. 4 [p. 668, A.] Scribitur tamen ap. Eund. [l. c.] ἰχθυοπώλια, per ι, et cum accentu in antep. : Περὶ τὰ ἰχθυοπώλια [sic scriptura librorum τὴν ἰχθυοπωλίαν mutata est in ed. Basil.] ἀναδιδόντας ἑκάστοτε. [Ἰχθυοπώλια et ἰχθυοπωλεῖα schol. Aristoph. Ran. 1100. Per diphthongum Hesych. s. Ἰχθῦς.]

Ἰχθυοπώλης, ὁ, Piscium venditor, Piscarius, ut Varro. Amphis ap. Athen. 6, [p. 224, F] : Πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ. Antiphanes ibid. : Τοὺς δ' ἰχθυοπώλας τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους. [Pollux 7, 26; Plut. Mor. p. 668, D.]

[Ἰχθυοπωλέω, Pisces vendo. Pollux 7, 26.]

[Ἰχθυοπωλία, ἡ, Piscium venditio. Athen. 7, p. 276, F : Τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφομένους, quod

Schneidero ex τὰ ἰχθυοπώλια corruptum videbatur. Eadem loci Plutarchei ratio est s. v. Ἰχθυοπωλεῖον allati : ut τὴν ἰχθυοπωλίαν aut servandum sit utrobique aut mutandum. G. Dind.]

[Ἰχθυοπώλιον. V. Ἰχθυοπωλεῖον.]

[Ἰχθυόπωλις, ἡ, Piscaria, Gl. Ἰχθ. ἀγορὰ, Forum piscarium. Pseudo-Plut. Vit. dec. rhett. p. 849, D : Ἐποιεῖτο τὸν περίπατον ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι δσημέραι· ubi excidisse puto ἀγορᾷ. G. Dind.]

Ἰχθυόῤῥους, ὁ, ἡ, Piscibus fluens, abundans. Timocles ap. Athen. 8, [p. 342, A] : Τὸν τ' ἰχθυόῤῥουν ποταμόν.

Ἰχθυοτροφεῖον, τὸ, Piscium vivarium, Piscina, Locus ubi pisces aluntur; ut ap. Gell. est, Lacus aut stagnum, quæ piscibus vivis coercentur clausa. [Moschio ap. Athen. 5, p. 208, A : Κλειστὸν ἰχθ.] Athen. 12, [p. 541, F] de κολυμβήθρᾳ Gelonis : Εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθ. εἶναι. [Georg. Cedren. p. 398, C.] Colum. 8, 1 : In villa est, quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ περιστερεῶνας, atque etiam, quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα sedula cura exercentur. Citat Bud. e Strabone etiam ἰχθυοτρόφια : quod ead. forma dictum erit, qua ἰχθυοπώλια.

Ἰχθυοτροφικὸς, ἡ, ὸν, Qui piscibus alendis delectatur, Geopon. Piscinarium Cic. dicit. Potest etiam i. esse q. ἰχθυοτρόφος. [Ἰχθυοτροφικὸν inscriptum est Geopon. 20 cap. 1, quod est de piscibus alendis.]

[Ἰχθυοτρόφιον. V. Ἰχθυοτροφεῖον.]

Ἰχθυοτρόφος, ὁ, ἡ, Qui pisces alit, Piscinarius, Cic. Quum vero de loco aliquo dicitur, significat Piscosum : [Ἰχθυοτρόφον,] ἰχθυόεν [Transponendum cum Alberto, Ἰχθυόεν, ἰχθυοτρόφον], ἰχθῦς ἔχον, Hesych. [Plut. V. Luculli c. 39 : Διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους.]

Ἰχθυουλκὸς, ὁ, ἡ, Qui pisces (reti e mari aut flumine) trahit, Piscator, [Phot.,] Suid. Ap. Hesych. scribitur Ἰχθυολκός. [Quod legitur apud Theodoret. Epist. 76, p. 944. Suicer.]

Ἰχθυοφαγέω, Piscibus victito. Aristot. [H. A. 9, 14] : Ζῇ γὰρ ἡ ἀλκυὼν ἰχθυοφαγοῦσα, i. e. Piscibus enim alcyones vivunt, Plin. [Typicum Irenes p. 230 : Ἐξέσται ὑμῖν ἰχθυοφαγεῖν.]

[Ἰχθυοφαγία, ἡ, Victus ex piscibus. Eust. p. 135, 19. Seager. Justin. Mart. p. 451, A. Hase.]

Ἰχθυοφάγος, ὁ, ἡ, Qui pisces comedit, piscibus victitat. Athen. 8, [p. 345, E] de Psammeticho Ægyptiorum rege : Παῖδας θρέψαι ἰχθυοφάγους. Sunt etiam Populi quidam, qui Ἰχθυοφάγοι nominantur, quos Plin. retento Græco voc. Ichthyophagos nominat. Paus. Att. [c. 33, 4] : Ἀνθρώπων δὲ τῶν ὑπὲρ Συήνης ἐπὶ θάλασσαν ἔσχατοι τὴν Ἐρυθρὰν κατοικοῦσιν οἱ Ἰχθυοφάγοι. [V. Herodot. 3, 19 et 20, Strabon. 16, p. 769, 770, 773, Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 449 sqq.] Hos una cum suis jumentis victitare piscibus, aquas pluviales et fossiles potare, pecorum autem carnes piscibus objicere, scribit Strabo 15, [p. 726].

[Ἰχθυοφορέω, Pisces fero. Etym. M. p. 117, 26 : Ἀμωρεύουσιν, ἰχθυοφοροῦσιν.]

[Ἰχθυοφόρος, ὁ, ἡ, Pisces ferens, Piscifer. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 46, 32 : Κρηνῖδας ἰχθυοφόρους. Symm. Job. 40, 26 : Ἰχθυοφόροις (πλοίοις). Jo. Chrys. Hom. 12, vol. 6, p. 935; Gregor. Naz. Ep. 7, p. 771; Etym. M. p. 117, 26.]

Ἰχθυπάγης, ὁ, ἡ, Pisci hærens. Epigr. [Theæteti Schol. Anth. Pal. 6, 27 : Στρεπτῶν τ' ἀγκίστρων ἰχθυπαγῆ στόματα.]

[Ἰχθυπέτης scriptura vitiosa. V. Ἰχθυοπτίς.]

Ἰχθὺς, ύος, ὁ, Piscis. [De accentu Arcad. p. 91, 11 : Τὸ ἰχθῦς περιεσπάσθη ἀλόγως. Herodian. Π. μον. λ. p. 31, 5 : Οὐδὲν εἰς υς λῆγον ἀρσενικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν μὴ ἔχον ὑποχοριστικὴν ἔννοιαν περισπᾶσθαι θέλει ... ὥστε εἰ περισπᾶται τὸ ἰχθῦς, ἔστω θηλυκόν· εἰ δ' ἀρσενικόν ἐστιν, ὀφείλει ὅμοιον εἶναι τῷ στάχυς βότρυς. De accusat. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 12, 25 : Παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ βραχὺ τῆς αἰτιατικῆς, τῆς εὐθείας μακρὸν ἐχούσης καὶ παραλόγως περισπωμένης. Ipsa Pindari verba addit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1232, ἰχθὺν παιδοφύγα (corr. παιδοφάγον ex schol. Hom. Il. Φ, 22), ex quibus non apparet quomodo colligere potuerint grammatici υ corripuisse Pindarum, quæ litera solis in casibus trisyllabis brevis est, ἰχθύα ἰχθύες ἰχθύσι ἰχθύας. Ceterum ἰχθῦς et ἰχθῦν frequentissima in codicibus scriptura est. Accusativi forma legitima est ἰχθὺν vel ἰχθῦν : rara ἰχθύα, ap. Bianor. Anth. Pal. 9, 227 : Ἰχθύα πουλυπόδην· pariterque in plurali ἰχθῦς Atticis usitatius quam ἰχθύας, de quo Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 44, 20 : Ἰχθῦς ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ἀττικώτερον ἤπερ ἰχθύας. Ἰχθύας ex libris melioribus restitutum Diodori 5, 3, ubi vulgo ἰχθῦς. Utriusque formæ frequentia sunt exx. ap. Athenæum libris 7 et 8, qui sunt de piscibus. Vocativ. ἰχθὺ vel ἰχθῦ ap. Cratetem comicum Athen. 6, p. 267, F. Dualis ἰχθῦ Antiphan. ib. 10, p. 450, D.] Hesiod. Op. [275] : Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Hom. Il. Φ, [203] : Ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. [Ψ, 692 : Ἀναπάλλεται ἰχθύς.] Od. [M, 331 : Ἰχθῦς ὄρνιθάς τε·] O, [479] : Φώκῃσι καὶ ἰχθύσι. [Herodot. 2, 93 : Οἱ ἰχθύες οἱ ἀγελαῖοι. Æsch. Pers. 424: Ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. Soph. Aj. 1297: Ἔφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Aristoph. Eq. 816 : Ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκεν.] Antiphanes ap. Athen.: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων ἀτυχέστερον. [Plato Phæd. p. 109, E : Οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες. Ἄνδρες ἰχθύες, κατὰ τὸν Ἄρχιππον, compellat Democritus convivas ap. Athen. 8, p. 331, C; 334, F. Ἰχθύας (signum cœleste) Plut. Mor. p. 908, C. ‖ Ἰχθύες, Homines stupidi. Plut. Mor. p. 975, B : Ἰχθῦς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν.] ‖ Ap. Atticos dicuntur ἰχθύες etiam τὰ ἰχθυοπωλεῖα, Piscariæ, Loca ipsa ubi pisces veneunt, Hesych. Sic vero et ἔλαιον, pro Loco ipso, in quo venditur oleum ap. eosd. Atticos accipitur, Eust. [p. 1583, 28. Aristoph. Vesp. 789, et Antiphan. ap. Athen. 7, p. 287, E : Ἐν τοῖς ἰχθύσιν.] Est etiam nom. promontorii in Elide ap. Thuc. 2, [25, et Xen. Hell. 6, 2, 31]; Plin. Ichthyn nominat, Valla Piscem vertit. Derivat autem Eust. ab. ἵκεσθαι καὶ θύειν, i. e. ὁρμᾶν, quia animal sit πολυκίνητον. [V. p. 437, 12; 928, 15; 1720, 42. Ab ἰθύω Etym. M. p. 480, 45. Ἰχθὺν spiritu aspero pronunciasse Atticos tradit Gellius N. A. 2, 3. His addimus corruptam gl. Hesychii Ἴχθον (sic), ἄστρον (videtur signum cœleste dicere), ἐγχειρίδιον (ἐγχειράδιον codex), ξυλοφάνιον (ξυλήφιον Lobeck. ad Soph. Aj. p. 350 ed. primæ).]

[Ἰχθὺς, ὁ, Ichthys, Atergatidis filius. Mnaseas ap. Athen, 8, p. 346, E. Conf. ib. p. 301, D.]

[Ἰχθυσίληστὴρ, ῆρος, ὁ, Raptor piscium. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 295. V. Lobeck. ad Phryn. p. 687.]

[Ἰχθυτόκος, ὁ, ἡ. Nonnus. Wakef.]

Ἰχθυφάγος, Pisces devorans, Piscibus vivens, i. q. ἰχθυοφάγος. Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 83 : Πελάγους] ἰχθυφάγοι σκύλακες.

[Ἰχθυφόνος, ὁ, ἡ, Pisces occidens. Oppian. Cyn. 2, 444.]

Ἰχθυώδης, i. q. ἰχθυόεις [Piscosus. Λίμνη ἰχθ. Herodot. 7, 109. Τὰ ἰχθυώδη, Pisces, Tzetz. Hist. 4, 107]: interdum et Piscis similitudinem habens, Piscem referens. [Aristot. De partt. anim. 4, 13 : Τοὺς ὄπισθεν πόδας ἰχθυώδεις ἔχουσι. Aretæus p. 29 : Ἐρυγὰς κακώδεας ἰχθυώδεας. Oribas. p. 17 Matth. G. D. Philostr. p. 138, 6 : Καὶ τὰ πρόβατα τὰ ἐκείνῃ ἰχθυώδη εἶναι, Pecudum ibi saporem esse qualis piscium est. Eadem Phot. Bibl. p. 327, 28. Hase.]

Ἰχθυωδῶς, Piscium modo. [Aristot. H. A. 4, 9 : Τὸ γὰρ μὲν ἔμπροσθεν (in lingua ranæ) προσπέφυκεν ἰχθ., ὃ τοῖς ἄλλοις λέλυται.]

[Ἰχθύων, ονος, ὁ, Ichthyon, n. pr. ap. Teleclid. Athen. 8, p. 335, A.]

Ἴχλα, ἡ, Hesychio κίχλα, Turdus. [Idem : Ἰχάλη, ἦπαρ ὗὸς (codex ἢ πάρυος), ἐσκευασμένος ἰχθύς· ἢ κίχλη τὸ ὄρνεον.]

[Ἴχμα, τό.] Ἴχματα, Hesychio ἴχνια, Vestigia : quæ supra ἴθματα. [V. Koen. ad Greg. Cor. p. 218.]

[Ἴχναι, αἱ, Ichnæ HSt. post verba sub Ἰχνοῦσα posita :] Ἴχναι eid. Plin. Oppidum in ora Macedoniæ : cui assentitur Steph. Byz. citans Herodot. 7, [123] : ab Eratosthene vero vocari Ἄχναι annotat. Philetas autem aliam esse urbem Ἴχναι, aliam Ἄχναι ap. Eund. asserit. Cujus gentile nomen est Ἰχναῖος. Unde Ἰχναία Νέμεσις, quod ab Jove eam persequente in

Ichnæorum solo comprehensa fuerit; vel ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ᾽ ἴχνος, ut ibid. docet Steph. B. [Diodor. Anth. Pal. 9, 405 : Ἰχναίη σε φυλάσσοι παρθένος ... Νέμεσις.] Male igitur in VV. LL. Ἰχναίη Νέμεσις, Sequax s. Quæ per vestigia sequitur. [Ἰχναία Θέμις Hom. H. Apoll. 94 : Ἰχναίη τε Θέμις. Lycophro 129 : Γῆς θ᾽ Ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεύς. Strabo 9, p. 435 : Ἴχναι, ὅπου ἡ Θέμις Ἰχναία τιμᾶται. Ἰχναίη in Ἰχναίμη corruptum ap. Hesych.] Suidæ est ἡ Μακεδονία, Macedonia, synecdochice. [Hesych. : Ἰχναίην χώραν, τὴν Μακεδονίαν, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατέσχε καὶ τιμᾶται. || Ἴχναι, oppidum Mesopotamiæ ap. Plut. V. Crassi c. 25, Appian. Parth. p. 49, 72 ed. Schweigh. Περὶ Ἰχνίας ap. Dion. Cass. 40, 12.]

Ἰχνάομαι, Vestigo, Vestigiis consequor, i. q. ἰχνοσκοπῶ, ἰχνηλατέω : Hesych. [et Suidæ] ἰχνᾶται, ἰχνοσκοπεῖ. Plut. [Mor. p. 971, D, ubi recte ed. Aldina ἴχνη θέντες], de dasypodibus : Πολλαχόθι ταῖς μεταδρομαῖς ἰχνηθέντες.

Ἰχνεία, ἡ, i. q. ἴχνευσις, Vestigatio, Indagatio. Xen. Cyn. [3, 7], de canibus vestigantibus : Τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς προθέουσαι.

Ἰχνελάτης, ὁ, Qui vestigia lustrat, scrutatur, Vestigator, Qui vestigiis aliquem, aliquid consequitur, Epigr. [Zosimi Anth. Pal. 6, 183 : Τετραπόδων ἀγκύλος ἰχν.] || Ἰχνηλάτης idem. Plut. [Mor. p. 762, B] : Ἰχνηλάτου δεινοῦ [τῆς ἀληθείας] δέονται.

Ἴχνευμα, τὸ, Indago : nisi forte sit Vestigium terræ impressum. A Polluce [5, 11] ponitur medium inter σύμβολον ἐντετυπωμένον τῇ γῇ et ἴχνιον.

[Ἰχνεύμων. V. Ἰχνευτής.]

Ἴχνευσις, εως, ἡ, Vestigatio, Indagatio, Indago. Xen. Cyn. [3, 4] : Εἰσὶ δὲ τῆς ἰχνεύσεως πολλοὶ τρόποι. Ib. [10, 5] : Ἐπειδὰν δὲ λάβῃ αὐτοῦ τὰ ἴχνια [nunc legitur ἴχνη] (ἡ κύων, χρὴ) ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει ἡγουμένῃ ἀκολουθίᾳ, Indagine persequi. [Pollux 5, 11.]

[Ἰχνεύτειρα, ἡ, Indagatrix. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 36, 9 : Γεωμόρον τέχναν ... ἰχνεύτειραν.]

[Ἰχνευτέος, Investigandus. Philostr. Wakef.]

[Ἰχνευτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἰχνευτής. Oppian. Cyn. 1, 76, 449, 467. Nonn. Dion. 46, 115 : Ἰχνευτῆρι ... ταρσῷ.]

Ἰχνευτὴς, ὁ, Vestigator, Indagator : ἰχνευτὴς, ἀνὴρ καὶ κύων, ἐπὶ τοῦ θηρῶντος, Pollux [5, 10 et 17. Ἰχνευταὶ inscripta fuit Sophoclis fabula satyrica, cujus fragmenta quædam supersunt.] || Ἰχνευταὶ, inquit Hesych., dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 25 : Ἰχνευταὶ, οἱ κατ᾽ Αἴγυπτον καλούμενοι.] Sic accipitur ap. Herodot. 2, [67] ubi loquitur de animalibus, quæ in Ægypto sepeliuntur : Ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται, Ichneumones sepeliuntur eodem modo ut canes. Ubi male Valla, Indagatores. A Nicandro quoque sic accipitur, in l. s. Ἰχνεύμων citato. || Sed frequentius est Ἰχνεύμων, quem Lat. quoque Ichneumonem Græco voc. retento appellant. Videtur autem nomen esse sortitus ab insidiis, in quibus latens, hostes invadit tanquam vestigiã eorum persequens : aspidem sc. et crocodilum. Ac certe voc. τῆς ἐπιβουλεύσεως utitur Plut. De anim. sol. [p. 966, D], quum eum dicit crocodilo dormienti ἐπιβουλεύειν καὶ ἐπιτίθεσθαι. Id ipsum Plin. quoque indicare videtur, quum eum in pugna cum aspide scribit aversum irritos ictus excipere, donec obliquato capite speculatus, invadat in fauces. Sic et crocodilum ad dulcedinem, quam e trochilo dentes et fauces illi scabente percipit, quam maxime hiantem, inque ea voluptate somno pressum conspicatus, per fauces ut telum aliquod immissus, erodit ei alvum, Plin. Nicander Ther. 190 : Ἰχνεύμων δ᾽ ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὁρμὴν ... ἀλεύαται. Paulo post ἰχνευτὰν appellat, ut Herodot. supra : Μορφὴ δ᾽ ἰχνεύταο κινωπέτου οἷον ἀμυδρῆς Ἰκτίδος. || Vespæ genus, minus ceteris, et ipsum a phalangiis astute venandis ita appellatum, de quo Aristot. 5, 22. Unde et ap. Plin. 10, 74 : (Dissident inter se) ichneumones vespæ, et phalangia aranei : nec enim post Vespæ distinguendum est, quasi ichneumones, vespæ, et phalangia inter se dissideant. [Greg. Naz. p. 34 ed. Toll. : Πάσης τραπέζης εὐωνεῖς ἰχνεύμονες. Valck.]

[Ἰχνευτικὸς, ἡ, ὁν, q. d. Indagatorius, Sagax. Κύνες ἰχνευτικοὶ Epictet. Dissert. 1, 2, 34. Ælian. N. A. 6, 59 : Ἰχνευτικὴ γὰρ καὶ εὔρινος ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη γε ἡ κύων ἦν. || Adverb. Ἰχνευτικῶς. Eustath. Opusc. p. 174, 51 : Τοὺς ἰχν. ἐμφυομένους αὐτοῖς (τοῖς λαγωοῖς).]

Ἰχνεύω, i. q. ἰχνάομαι. [Soph. Aj. 20 : Κεῖνον γὰρ, οὐδέν᾽ ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι· OEd. C. 221 : Οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός. Euripid. Cycl. 130 : Θῆρας ἰχνεύων κυσίν. Apollon. Rh. 2, 279 : Πρόκας ἰχνεύοντες. Plato Leg. 2, p. 654, E : Καθάπερ κυσὶν ἰχνευούσαις διερευνητέον. Eadem comparatione utitur Parm. 128, C. Idem Rep. 3, p. 401, C : Ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν.] Xen. Cyn. [4, 9] : Τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν τέ ἐστι καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς, Montes enim promptum est vestigare canibus, et usquequaque persequi leporum cubilia. Et Ἰχνεύεσθαι, it. Vestigiis indagari, διώκεσθαι, ἀναζητεῖσθαι, ut Pollux [5, 11], ap. Eund. [8, 1] : Ἰχνεύεσθαι δὲ τοὺς λαγὼς (χρὴ), ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς, Vestigandi leporesunt, quum ningit, s. indagandi vestigiis, Cic. [|| Ἰχνέω. Pind. Pyth. 8, 49 : Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνέων ματραδελφεούς. Libri ἰχνεύων contra metrum. Correxit Schmidius. De ἰχνεύω et ἰχνέω ex οἰχνεύω et οἰχνέω corruptis v. s. his vocc.]

Ἰχνηλᾰσία, ἡ, Vestigatio, Indagatio. Ap. Polluc. [5, 11] collocatur inter ἴχνος, ἴχνη, σημεῖα ποδῶν : adeo ut videatur accepisse pro Vestigii impressione : at ἴχνευσις, quod Vestigationem significat, aliquanto post ponit. Scribitur autem ap. eum, et in VV. LL., perperam ἰχνηλατία : nam scribendum esse ἰχνηλασία, probant similia composs., ut ἁρματηλασία, ἱππηλασία, βοηλασία, et quæ ejusmodi sunt. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 507.]

Ἰχνηλᾰτέω, Vestigiis aliquid consequor, Vestigo, κατ᾽ ἴχνη ἀναζητῶ. [Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 75, 12 : Ἰχνηλατήσαντες δὲ (αὐτοὺς) μέχρι τοῦ τάφου.] Philo De mundo : Κἀκεῖνό μοι δοκεῖ μὴ ἀπὸ σκοποῦ τοῖς ἰχνηλατοῦσι τἀληθὲς, εἰρῆσθαι, Non longe a proposito quasique scopulo abscedere eorum, qui verum vestigare instituerunt. Idem [p. 893] : Τριπόθητον ἡγουμένης ἀλήθειαν ἰχνηλατήσειν, Quæ antiquissimam curam habet veritatis investigandæ. Bud.

[Ἰχνηλάτης. V. Ἰχνελάτης.]

[Ἰχνηλάτησις, εως, ἡ, Vestigatio, Indagatio. Eust. Opusc. p. 301, 54 : Ἔρευναι τῶν κύκλῳ κατά τινα ἰχνηλάτησιν.]

[Ἰχνηλατία. V. Ἰχνηλασία.]

[Ἰχνηλατικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἰχνηλάτης. Schol. Soph. Aj. 8 : Αἱ ἰχνηλατικαὶ κύνες. || Adverb. Ἰχνηλατικῶς. Tzetz. Exeg. Il. p. 90. G. D. Vita Bacchi jun. p. 90, 19 Combef. : Ἰχν. τὴν ἑκάστου ἀρετὴν ψυχολογῶν. Hase.]

Ἴχνιον, τὸ, Vestigium, i. q. ἴχνος, ut αὔλιον, οἰκίον, a quo οἰκία plur. ap. Hom., diminutiva esse negat Eust. [p. 233, 36; 385, 28, al.] Od. E, [193] et H, [38] : Μετ᾽ ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Il. N, [71] de deo qui Græcos pugnare jubebat : Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων Ῥεῖ᾽ ἔγνων ἀπιόντος· Σ, [321] : Πολλὰ δέ τ᾽ ἄγκε᾽ ἐπῆλθε μέτ᾽ ἀνέρος ἴχνι᾽ ἐρευνῶν Εἴποθεν ἐξεύροι, Omnibus indagans vestigiis, Cic. : Vestigia lustrans, Virg. [Od. T, 436 : Ἴχνι᾽ ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. Simonid. Anth. Pal. 7, 431 : Ὄπα ποδὸς ἴχνια πρᾶτον ἁρμόσαμεν. Apollon. Rh. 1, 575 : Ἀγραύλοιο κατ᾽ ἴχνια σημαντῆρος· 741 : Δὶς τόσση δὲ μετ᾽ ἴχνια νίσσετο πέτρῃ. Quint. Sm. 8, 361 : Χαζομένοισιν ἔποντο κατ᾽ ἴχνιον. Nonn. Jo. c. 8, 36 : Θεόσσυτον ἴχνιον.] Exemplum e Xen. habes in Ἴχνευσις. [In illo l. Cyn. 10, 5 nunc ἴχνη legitur, de quo nihil annotatum ex codd. Eidem Anab. 1, 6, 1, non debebat paucorum librorum auctoritate ἴχνια ἵππων inferri pro ἴχνη ἵππων.]

[Ἰχνιππος (?), ὅπου οἱ λίθοι τρίβονται, ἀκόνη, Hesych.]

Ἰχνοβάτης, ὁ, Qui vestigiis insistit, consequitur, Ovidio [Met. 3, 207] nomen canis Actæonis.

[Ἰχνοβλᾰβὴς, ὁ, ἡ, Pedibus captus. Manetho 4, 500 : Ἰχνοβλαβέας, φθινοχώλους.]

Ἰχνογραφία, ἡ, quæ vulgo Plana forma vocatur. Hæc circini regulæque modice continet usus; ex ea enim capiuntur formarum descriptiones in solis arearum; ichnographiaque dicitur quasi Vestigii descriptio, in quo quasi totum opus insistit. Bud. Pand

Hanc Cælius vocat Descriptionem operis futuri, a Cic. dicens vocari Formam. Definitio autem illa apud Bud. petita est e Vitruv. 1, 2.

[Ἰχνολογέω, Investigo. Epiphan. t. 2, p. 190, B. Hase.]

Ἰχνοπέδη, ἡ, Laqueus pedum, Rete, Cassis. Sic Lascar. in quodam Epigr., ubi alii ἰσχνοπέδη. [Antipat. Sid. Anth. Pal. 6, 109 : Τριέλικτον ἰχνοπέδαν. Pedica esse videtur quam vulgo ποδάγρην vocant. Jacobs.]

Ἴχνος, τὸ, Vestigium, i. e. Ima pedis pars, seu, ut Galen. tradit Comm. 2 in Hipp. De fracturis, Cutis pedi subjecta. [Galen. vol. 12, p. 195, A : Σκληρὸν καὶ παχὺ τὸ ταύτης δέρμα τὸ καλούμενον ἴχνος. Oribas. p. 150 ed. Cocch. Weigel.] Sic vero Gellius dicit, Stirpem ingentem vestigio pedis hærentem revulsi. Et Virg.: (Ostentans) vestigia primi Alba pedis. [Soleam quæ ex corio aut plumbo parata pedi alligabatur ad deligationis firmitatem, quum pes ex varo dirigebatur, significat ap. Hippocr. p. 827, H : Ἴχνος δέ τι ποιέεσθαι ἢ δέρματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολυβδίνου. Foes.] Sed frequentius accipitur pro Vestigio, i. e. Signo quod pes incedentis solo imprimit : σημεῖον ποδὸς, σύμβολον ἐντετυπωμένον τῇ γῇ. [Hom. Od. P, 317, de cane venatico : Καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη. Soph. Aj. 6 : Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ' ὅπως ἴδῃς. Plato Polit. p. 290, D : Ἤδη μοι δοκοῦμεν οἷόν γέ τινος ἴχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι.] Plut. [Mor. p. 325, B] : Ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις. Xen. Cyn. [4, 5], τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ. Et cum verbis : Hesiod. Op. [678] : Ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν. Xen. Cyn. [6, 15], de canibus vestigantibus : Ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊᾶσιν ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη. Soph. [Aj. 32] : Κατ' ἴχνος ἄσσω, Feror per vestigia, i. e. Vestigia sequor; E vestigio, Cam. Metaphorice etiam capitur, sicut Lat. Vestigium, ut ἴχνη χειρῶν, ἀγαλμάτων, καὶ πάντων τῶν ἀμυδρῶς καὶ ἐν τύπῳ φαινομένων, Eur. schol. [Eurip. Hel. 107 : Ὡς οὐδ' ἴχνος γε τειχέων εἶναι σαφές. Pind. Nem. 6, 27 : Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων. Æsch. Ag. 1184 : Ἴχνος κακῶν ῥινηλατοῦση τῶν πάλαι πεπραγμένων· Prom. 845 : Ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος· Suppl. 1017 : Ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός (i. e. manebo casta). Æschines p. 84, 22 : Κονδύλων ἴχνη ἔτι φανερά.] Item ap. Soph. [ŒEd. T. 109] : Ἴχνος παλαιᾶς ... αἰτίας. Et ap. Plut. Lycurgo : Ἐν τούτοις οὐδέν ἐστιν ἀδικίας ἴχνος οὐδὲ πλεονεξίας· ut Virg., Sceleris vestigia. Antiph. [p. 119, 7] : Φανερῶς τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, Plane suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt. Rursum ap. Plut. De def. orac., loquentem de virtutum et affectuum reliquiis in homine : Ὧν ἴχνη καὶ σύμβολα πολλαχοῦ θυσίαι καὶ τελεταὶ, Vestigia et notæ. Et [Mor. p. 855, B] : Ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Sic Plato Rep. 2, [p. 365, D] : Ταύτῃ ἰτέον ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει· Epist. [7, p. 330, E] : Τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, Reip. vestigiis insistere, Reip. vestigia sequi. Lucian. [Hermot. c. 29] : Ἐκείνοις ἕψῃ κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών. Et Dem. C. Neær. [p. 1393 extr.] : Ὥσπερ ἴχνη, γνωρίζουσα νῦν ἡ τῶν οἰκείων αὐτοῖς καὶ φίλων μνήμη, πᾶσαν ὥραν ἐπὶ τούτους φέρεται τῷ πόθῳ. Quod vero Statius dicit Delere vestigia, id Plut. De Herodoto [p. 860, A] : Πᾶν τὸ μνῆμα καὶ πᾶν ἴχνος ἐξαλείφειν. || Pro Ipso autem pede accipi schol. ap. Eur. Or. [140] tradit : Σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε, μὴ ψοφεῖτε. Sed quid hic vetet in propria signif. accipere, ut Lat. Ponere vestigium, non video. [Ib. 234 : Χρόνιον ἴχνος θείς· Phœn. 1710 : Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι. Nec raro ποδὸς ἴχνος, ut Phœn. 105 : Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων· Iph. T. 752 : Μή ποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἴχνος θείην ποδός.] Idem schol. non solum pro Pede, sed etiam ἀντὶ τῆς πορείας, pro Incessu, ap. Eurip. Hec. [1048] usurpari tradit : Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω; τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος; i. e., ut ipse exp., ποιούμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος, ἤτοι κατὰ τοὺς πόδας, βάσιν καὶ πορείαν θηρὸς ὀρεινοῦ.

Ἰχνοσκοπέω, Alicujus vestigia lustro, ut Virg. [Æsch. Choeph. 226 : Ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς.] Plut. [Mor. p. 399, A] : Ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι διὰ τῶν εὐλόγων τὸ μέλλον, ὅμοιός ἐστι. [Schol. Nicandri Th. 143 : Ἰχνοσκοπούμενοι τοῖς μυκτῆρσι τὰς καταδύσεις.]

[Ἰχνοσκοπία, ἡ; Vestigiorum lustratio. Plut. Mor. p. 917, F.]

Ἰχνοῦσα, ἡ, vocabatur olim Insula Sardo, Sardinia, διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι τῇ περιμέτρῳ ὁμοιότατα ἀνθρώπου ἴχνει, A similitudine vestigii humani, Aristot. Θαυμ. ἀκουσμ. Unde et Plin. 3, 7 : Sardiniam ipsam Timæus Σανδαλιῶτιν appellavit, ab effigie soleæ; Myrsilus Ἰχνοῦσαν, a similitudine vestigii. [V. Pausan. 10, 17, 2.]

Ἰχώρ, ῶρος, ὁ [De accentu v. Herodian. Π. μον. λ. p. 32, 13], Tenuis et aquosa humiditas cujuscunque ea sit facultatis, s. in corpore adhuc contineatur, s. ab hulcere emanet, s. etiam a mortuis corporibus profluat. Habent enim singuli fere humores corporis, sed maxime sanguis, tenues quasdam et aquosas superfluitates, ejusdem fere facultatis cum iis humoribus, a quibus proficiscuntur. Unde Diocl. ap. Paul. Ægin. 1, 100, scribit sub æquinoctium vernum γλυκεῖς ἰχῶρας τοῦ αἵματος, at circa Vergiliarum ortum πικροὺς ἰχῶρας augeri. Similiter Galen. De sanitate tuenda 6, scribit, in temperie corporis biliosa, si alvus sit ἀτονωτέρα, eam cibis stomacho commodis esse firmandam : sin minus, defluere in ipsam ἰχῶρας, οὓς ἀθροίζει τὸ σῶμα περιττούς. Et paulo post : Ἡ κεφαλὴ θερμοὺς ἰχῶρας ἐπιπέμπει τοῖς κατὰ γαστέρα χωρίοις· de frigidis, Εἰς θερμὴν γαστέρα καταῤῥέουσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς οἱ ψυχροὶ καὶ φλεγματώδεις ἰχῶρες. Plato vero tribuit non solum sanguini, sed et bili [Tim. p. 83, C] : Τὰ δ' ἄλλα ὅσα χολῆς εἴδη λέγεται, κατὰ τὴν χρόαν, ἔσχε λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον, ἰχὼρ δὲ, ὁ μὲν αἵματος ὀῤῥὸς, πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, ἄγριος· Int., At serosus sanguinis humor, mitis est; nigræ vero et acerbæ bilis, ferus. [Ib. p. 82, E : Χολὰς καὶ ἰχῶρας καὶ φλέγματα ἴσχει παντοῖα.] Hippocr. etiam De rat. vict. in m. acut. 4 [p. 396, 8] : Δριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας· de quibus Galen. ait, Ὅτι δὲ ἰχῶρας ὀνομάζει τὰς λεπτὰς ὑγρότητας, εὔδηλον. Meth. Med. 3 : Καὶ δὴ κἀν τοῖς ἕλκεσιν ἰχὼρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν περίττωμα, ῥύπος δὲ ἕλκους, τὸ παχύ. Præterea Aristot. H. A. 3, [c. 19 extr.] ἰχῶρα definit, Sanguinem crudum, qui vel nondum concoctus sit, vel in serum versus. A quo non discrepat Galeni sententia, qui De elem. 2, appellat Id quod sero lactis respondet. Itaque quid Græcis significet, non est dubium; sed quomodo Lat. reddi debeat, paulo magis incertum est. Alii Serosos humores, alii Aquosos, alii Tenues, alii vero Saniem interpr. : Celsus 5, 26, dicit Saniei speciem esse, tenuis, subalbidæ, et e malo hulcere exeuntis, maximeque, ubi nervo læso inflammatio secuta est. Verum sunt qui ita distinguendum censeant, ut intra corpus quidem ἰχὼρ, Aquosa vel Serosa humiditas, seu sanguinis seu alterius humoris, Lat. reddi possit; extra corpus vero, Sanies verti debere. Sic Plin. inassati jecinoris Saniem dixit, quod Diosc. 2 : Τοῦ ἥπατος τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου τὸν ἀποῤῥέοντα ἰχῶρα· Celsus Sanguinem quoque appellat, De imbecill. ocul. 6 : Sanguis jecinoris, ubi id coquitur, exceptus : eum humorem significans, qui ab jecinore, dum assatur, emanat. Itaque ab Galeno, tenue in hulceribus excrementum non absurde Sanies exponitur. Et in capitis vitiis, quæ ἀχῶρες vocantur, ἰχῶρες Sanies non inepte verti potest. Hæc fere e Gorr. Aristot. [H. A. 9, c. 44], de leone : Ὅσα δ' ἂν δάκῃ ἢ τοῖς ὄνυξιν ἕλκώσῃ, ἐκ τῶν ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ὠχροὶ σφόδρα. Pro quo Plin., Ex omni vulnere, s. ungue impresso, s. dente, ater profluit sanguis. Pollux 4, [190] : Καλεῖται δὲ καὶ ῥεῦμα ὕδωρ, ὅ ἐστιν ὑδατώδης ἰχὼρ, ὅταν ἤδη τὰ ἕλκη καθαίρηται. Bud. vertit Cruorem in Greg. Macc. Enc. : Εἶθε μὲν καὶ διὰ πασῶν ἦλθον τῶν κολάσεων, ἵνα τοὺς ἐμοὺς ἰχῶρας ἀναμίξω τοῖς ἐκείνων ἰχῶρσι, καὶ ταῖς σαρξὶ τὰς γηραιὰς σάρκας. [Archestrat. ap. Athen. 9, p. 399, E : Μὴ λυπείτω δέ σ' δρῶντα ἰχῶρα στάζοντα κρεῶν.] Ap. Hom. autem ἰχὼρ est Humor qui e deorum cute vulnerata effluit; nec enim eos sanguinem habere, sed ἀναίμονας esse docet, sicut nec σῖτον ἔδειν, nec πίνειν αἴθοπα οἶνον, sed ambrosia et nectare victitare : unde Il. E, [339] de Venere vulnerata a Diomede dicit : Ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. (Ad. q. l. respiciens Alexander ap. Plut. [Vita c. 28] ad adulatores, qui deum eum esse dicebant, Τοῦτο μὲν εἶπεν,

ὦ φίλοι, τὸ ῥέον, αἷμα, καὶ οὐκ Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι.) Paulo post Dione postquam filiam consolata est, ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ, filiæ vulneratæ manu ambabus manibus ἰχῶρα abstergebat. Est autem ibi ἰχῶ accus. ab ἰχὼρ per apoc.. ut ἰδρῶ ab ἱδρὼς, Eust. Sed quædam exempll. habent ἰχὼρ, inter quæ et textus Eustathii Scholiis insertus. Tribuitur etiam rebus inanimis : Diosc. [1, 172], de corno : Ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καιομένων ἰχὼρ ἁρμόζει πρὸς λειχῆνας καταχριόμενος, Plinio Sudor, 23, 8. Gorr. ibi putat non inepte verti posse Sanies. Et 5, 1, περὶ τοῦ δακρύου τῆς ἀμπέλου, De lacryma vitis : Ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ καιομένου κλήματος ἀφιδρούμενος ἰχώρ· Plin. 23, init. : Psilothri effectum habet, maximeque aqua, quam virides accensæ vites exudant. Sed et lacti ἰχὼρ tribuitur : id autem est Serum. Aristot. H. A. 3, 20 : Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀρρός· καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρός. Quod vero ab etymon attinet, Eust. [p. 56, 22; 518, 17] scribit antiquos derivare ab ἴσχω. [Plur. Plut. V. Cleom. extr. : Τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχώρων συρροήν. ῑ] A B

[Ἰχωρίζω, Puro, Gl.]

Ἰχωροειδὴς, ὁ, ἡ, Humoris aquosi et serosi speciem habens, Saniem referens : ἰχ. αἷμα, Aristot. [H. A. 3, 19] : Ὑγραινομένου δὲ λίαν τοῦ αἵματος, νοσοῦσι· γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς καὶ διορροῦταί πως. Ap. Hippocr. vero ἰχ. αἷμα, non accipiendum est pro λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες, sed τὸ μετά τινος ἰώδους καὶ κακοήθους δυνάμεως, ut Galen. tradit Comm. 2, sect. 28 in Hippocr. De morb. vulg. 6. Et paulo post : Ἰχωροειδὲς οὖν αἷμα καλεῖται τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτὴν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη καὶ διαβρωτικήν. [Alex. Trall. 1, p. 4; 12, p. 211. Const. Manass. Chron. p. 63 citat Boiss.]

[Ἰχωρορροέω et Ἰχωρροέω : nam utraque forma usitata fuisse videtur.] Ἰχωρῥοέω, Humore seroso aut Sanie fluo. [Hippocr. p. 200, E : Σύριγγες ... ὅσαι ... ἰχωρορροοῦσιν αἰεί.] Ἰχωρῥοοῦντα ὦτα, Aures saniosæ, Diosc. 3, 26, de absinthio : Καὶ πρὸς ἰχ. ὦτα ὁμοίως· καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ ἀφεψήματος πρὸς ὠταλγίαν· Plin. 27, 7 : Aures decoctum ejus vaporis suffitu sanat, aut, si manat sanies, cum melle tritum. [Chirurg. vett. p. 114 ἰχωροῦν τὸ ἕλκος corruptum ex ἰχωρροοῦν, quæ forma legitur p. 121, 10. Erotian. p. 126 : Δακρυῶδες ἕλκος, τὸ δίυγρον καὶ ἰχωρροοῦν, ubi var. lect. ἰχωροροῦν. Ἰχωροοῦντα Oribas. p. 333 Matth.]

[Ἰχωροσταχτέω, Stillo sanie. Sic enim videtur leg. ap. Pseudochrys. t. 7, p. 322, 11, ubi edit. : Σεσηπότας, διαρρυέντας, ἰχωροστατήσαντας. Hase.]

[Ἰχωρώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἰχωροειδής. Hippocr. p. 494, 3 : Ἡ δὲ οὔρησις αἱματώδης οἷον ἀπὸ κρεῶν ὀπτῶν ἰχωρώδες. Schol. Nicand. Th. 709 : Σεσηπότα καὶ ἰχωρώδη (καὶ ἰχ. om. cod. Gott.) καὶ ἄχρουν οὐρόν. G. D. Galen. vol. 14, p. 352, 11 : Μὴ μόνον παχὺν εἶναι τὸν ἐργαζόμενον χυμὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτότητος ἰχωρώδους μετέχειν, Tenui quadam sanie. Hase.]

Ἶψ, ἰπὸς, ὁ, Vermis species, qui cornua corrodit. [Hesych. : Ἶπες, θηρίδια σκωληκοειδῆ (σκληροειδῆ codex), ἃ κατεσθίει τὰ κέρατα καὶ τὰ ξύλα. Idem s. Ἴψ.] Hom. Od. Φ, [394] de Ulysse arcum inspectante : Πάντῃ ἀναστροφέων πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, Μὴ κέρας [κέρα] ἶπες ἔδοιεν, ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Derivatur autem ab ἴπτω, i. e. βλάπτω, quod cornibus sua corrosione noceat. || Accipitur etiam pro Vermiculis, qui vites s. vitium oculos infestant [Theophr. C. Pl. 3, 22, 5, De lapid. 49, p. 699, H. Pl. 8, 10, 5. Strabo 13, p. 613 : Τῶν ἀμπελοφάγων ἰπῶν] : licet eos proprio nomine ἴκας Alcæus nominasse existimetur. Vide Ammon. [p. 74.] C D

[Ἰψίκουροι, οἱ, Ipsicuri. Steph. Byz. : Ἰψ., ἔθνος Αἰγυστικόν. Θεόπομπος μ.γ'.]

[Ἰψιφᾰγία, ἡ, Victus e vermibus. Lexic. de spiritt. p. 230.]

[Ἴψον, δεσμωτήριον, Hesych.]

[Ἶψος, Hedera. Ἰψὸν, τὸν χισσόν. Θούριοι (Θύριοι codex), Hesych. Alius arboris nomen esse videtur ἴψος ap. Theophr. H. Pl. 3, 4, 2.]

[Ἴψος, ἡ, Ipsus, oppidum Phrygiæ. Appian. Syr. c. 56. Ap. Arrian. Exp. 7, 18, 10, Ἰψῷ.]

[Ἴω subjunctivus verbi εἶμι, quod v.]

Ἰὼ, Hesychio est ἡ δύναμις et βοὴ, Vis, Clamor. [Altera interpr. apta est vocabulo ἰωή.] Est etiam [Ἰὼ, Ἰοῦς, ἡ,] nom. pr. filiæ Inachi. [Herodot. 1, 1, 5; Æschylus in Prometheo; Soph. fr. 217; Eur. Phœn. 255; Apollod. 2, 1, 3, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 100. Liban. vol. 1, p. 287. Clearch. ap. Athen. 14, p. 619, C : Πλανωμένη ... ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. Accusativi Ἰὼ forma Ionica Ἰοῦν ap. Herodot. 1, 1 et 2, 41, de qua v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 427. Sannyrionis comici fabula fuit Ἰώ. Symbolum Lunæ fuit ap. Argivos. Chron. Pasch. p. 41, B : Οἱ Ἀργεῖοι μυστικῶς τὸ ὄνομα τῆς Σελήνης τὸ ἀπόκρυφον Ἰὼ λέγουσιν ἕως ἄρτι. Eustath. ad Dionys. P. 92 : Ἰὼ γὰρ ἡ Σελήνη κατὰ τὴν Ἀργείων διάλεκτον. || Hesych. : Ἰὼ καλλιθύεσσα (Ἰὼ, Καλλίθυια Scaliger) ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς (Ἥρας Scalig.).]

Ἰὼ, adverb. s. interjectio dolentis et exclamantis, ut Io, Heu s. Eheu, Hei et O apud Latinos. [De accentu v. Tryph. in Etym. M. p. 481, 10, Apollon. in Bekk. Anecd. p. 576, 15, Jo. Al. Ion. παρ. p. 37, 25 (ubi in ἰσὼ corruptum), Arcad. p. 182, 19. Interj. exclamantis vel inclamantis frequentissima ap. Tragicos. Æsch. Ag. 503 : Ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός· Sept. 96 : Ἰὼ μάκαρες εὔεδροι· Ag. 1110 : Ἰὼ πόποι. Soph. OEd. T. 1186 : Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν· 1216 : Ἰὼ Λαΐήιον τέκνον. Eur. Hec. 1091 : Ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεῖδαι· Phœn. 1290 : Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ. Ἰὼ ξένοι Soph. OEd. C. 822. Et extra versum Æsch. Ag. 1315, Soph. Phil. 219. Dolentis Æsch. Ag. 1107 : Ἰὼ τάλαινα. Soph. Ant. 850 : Ἰὼ δύστανος· 863 : Ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἄται. Duplicatum ἰὼ Æsch. Sept. 86 : Ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τε· Prom. 675 : Ἰὼ ἰὼ πόποι· 694 : Ἰὼ ἰὼ μοῖρα. Triplicatum Suppl. 125 : Ἰὼ ἰὼ, ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι (ubi in stropha ἰὴ ἰὴ, ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ). Soph. Ant. 1284: Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅδου λιμήν. Cum genit. Æsch. Ag. 1305 : Ἰὼ πάτερ σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων. Eur. Phœn. 1289 : Ἰώ μοι πόνων. Usitatissimum Tragicis est ἰώ μοί μοι, quemadmodum οἴμοι μοι dicunt, quod Apollon. Dysc. οἰμοιμοῖ scribebat. Æsch. Prom. 742 : Ἰώ μοί μοι, ἔ ἔ. Soph. El. 77 (ubi in libris additum est δύστηνος, ab librario repetitum ex v. 80), Aj. 333, 891, 974, Eur. El. 159, Aristoph. Vesp. 750.] Soph. Aj. [891, ubi primum ἰώ recte delevit Turnebus] : Ἰὼ ἰώ μοι, μοι, Hei, hei mihi. Ibidem [900] addito gen. elliptico : Ἰώ μοι ἐμῶν νόστων, Hei mihi ob reditus meos. Ibidem [902] cum nomin., Ἰὼ τάλας, Hei misero mihi, O miserum me. Item cum vocat. [903] : Ἰὼ ταλαῖφρον γύναι, O miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ γένος, ἰὼ στρατηγοί. [Ἰὼ γένος est ex Soph. Aj. 356 : Ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας. Aristoph. autem Ach. 1078 : Ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες. Ib. 1071 : Ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι· 566 : Ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπὰς, βοήθησον.] Et rursum [ap. Eur. Phœn. 190] : Ἰὼ Νέμεσι [καὶ Διὸς] βαρύβρομοι βρονταί. Necnon cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ [Aristoph. Ach. 1205] : Ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, O vulnera dolorifica. Ubi nota geminari. Ex Euripide ἰὼ ἰὼ affertur pro Proh proh. [|| Interjectio lætantis. Soph. Tr. 221 : Ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν· Aj. 693 : Ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν. Eur. Bacch. 582 : Ἰὼ ἰὼ δέσποτα, δέσποτα, μόλε νυν ἡμέτερον ἐς θίασον. || Rarior hujus interjectionis usus est extra poesin scenicam. Meleager Anth. Pal. 7, 468 : Ἰὼ κακοπάρθενε Μοῖρα. Antip. Thess. ib. 9, 23 : Ἰὼ φίλα τέκνα. Diosc. ib. 7, 434 : Ἰὼ Σπάρτα. Galen. vol. 6, p. 29 : Ἰὼ, φασί τινες ἐπὶ τούτοις, ἀλλ' οὐχ, ὡς ἂν ἐγὼ φάναι βουληθῶ, διαιρεῖσθαι χρὴ περὶ τῶν ὀνομάτων. || Ἰὼ syllaba prima brevi est : producta in metro dactylico vel anapæstico interdum utuntur Tragici. Æsch. Ag. 1455 : Ἰὼ ἰὼ παράνους Ἑλένα· 1537 : Ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω. Soph. El. 150 : Ἰὼ παντλάμων Νιόβα. Eur. Alc. 741 : Ἰὼ ἰὼ, σχετλία τόλμης.] At ἰῶ, Medere, pro ἰάου, ab ἰάομαι.

[Ἰωάννης, ὁ, Joannes, n. pr. Christianum virorum plurimorum, quorum clarissimi fuerunt Joannes baptista et Joannes evangelista. Genit. Ἰωάνναο apud Nonn. Jo. 21, 84 et 91. G. D. Ἰωαννῖται vocabantur ab adversariis Joannis Chrysostomi asseclæ. Vita Chrys. t. 8, p. 355, 21 : Τοῖς ὑπ' αὐτῶν καλουμένοις Ἰωαννίταις. Hase.]

[Ἰωάχης, ὁ, Joaches, n. pr. Galen. vol. 10, p. 656: Κατασκευὴ γάρου Ἰωάχου Μαρτυροπολίτου.]

[Ἰωβηλαῖα, τὰ, Jubilæa s. Parva Genesis, liber apocryphus Vet. Test. Epiphan. t. 1, p. 287, B: Ὡς δὲ ἐν τοῖς Ἰωβηλαίοις εὑρίσκεται, τῇ καὶ Λεπτογενέσει καλουμένῃ. Hase.]

Ἰώγα, Bœotice pro ἔγωγε, Ego equidem, Hesych. [V. Ἐγὼ vol. 3, p. 150, C.]

Ἰωγὴ, ἡ, Hesychio est σκέπη (ut Suidæ quoque), καταγωγὴ, αἰγιαλὸς, Tegmen, Diversorium, Litus: item ἡσυχία, Quies; necnon πνοὴ, φωνὴ, βοὴ, Flatus, Vox, Clamor. Ap. Hom. in fine Od. Ξ, [533]: Ὄθι περ σύες ἀργιόδοντες Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarch. et cum eo scholiorum brevium auctor exp. σκέπῃ, Sub tegmine boreæ. [Sic etiam Apollon. Lex. Hom. et Etym. M. p. 481, 21, aliique gramm., quòd confirmatur sententia similiter expressa Od. E, 443: Ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο. Apoll. Rh. 4, 1640: Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπ' ἰωγήν· ubi schol. et aliquot codd. ἐπιωγήν. Conf. quæ s. Ἐπιωγὴ et Ὑπιωγὴ dicentur. Diversorii significationem e gl. Hesychii male ponit HSt. Appulsum in portum, in stationem recte intelligunt Angli: nisi ὑπαγωγὴ restituendum sit ex aliorum grammaticorum locis.]

[Ἰωγμός. V. Ἰωχμός.]

Ἰώδης, ὁ, ἡ, Rubiginosus, Æruginosus, Ferrugineus: ut ἰ. χολὴ, Æruginosa bilis, s. Æruginis colore (is autem est viridis), Quæ valde acris est, calida et mordax, et proxima ἰσατώδει, sed nondum tam maligna, Gorr. [Ἰώδεα ἐμέσματα ap. Hippocr. p. 68, A; 145, D, aliisque ll.] Ap. Diosc. 5, 92: Λέαινε ἐν ἡλίῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἕως τῇ μὲν χροιᾷ ἰώδης, τῇ δὲ συστάσει γλοιώδης γένηται, Donec colorem æruginis contrahat. Plin. quoque hoc æruginis genus æstuosissimis diebus circa canis ortum fieri scribit, teri autem, donec viride fiat. [Callias ap. schol. Apoll. Rh. 3, 41: Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν. Hemst. Theophr. De lapid. § 37: Ἰώδης τῇ χρόᾳ ἡ πρασῖτις. Plut. Mor. p. 565, C, de invidia: Τοῦτὶ τὸ ἰῶδες καὶ ὕπουλον ὥσπερ αἱ σηπίαι τὸ μέλαν ἀφίησιν· ubi Wyttenbach. alia exempla indicavit invidiæ cum rubigine comparatæ.] || Exp. etiam Venenosus. Eo significatu et Athen. 2, [p. 42, A]: Αὐχμῶν δὲ τότε γενομένων περὶ τὸν Νεῖλον, ἐῤῥύη τὸ ὕδωρ ἰῶδες, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. [ῑ]

Ἰώδης, ὁ, ἡ, Violaceus, Violæ similis, Violam referens. Dioscor. 5, 171: Πρὸς χαλκώματα ἐλκυσθεῖσα γραμμὴν ἰώδη ἀποφερομένη, de Eretria terra, de qua Plin. 35, 16: Si æra præducantur, violaceum reddit colorem. [ῐ]

Ἰωὴ, ἡ, Vox, Clamor. Hom. Il. K, [139]: Φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωὴ, i. e. φωνὴ, Vox: nimirum clamore excitantis. [Soph. Phil. 216: Βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν. Nonn. Jo. c. 21, 90: Ἐρέεινεν ἀμοιβάδι Πέτρον ἰωῇ· c. 19, 102: Τό περ καλέουσι Λατινίδι τίτλον ἰωῇ. || Sonus. Hom. Od. P, 261: Περὶ δέ σφεας ἦλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος. || Strepitus, Fragor. Hesiod. Th. 682: Ποδῶν αἰπειά τ' ἰωὴ ἀσπέτου ἰωχμοῖο.] || Flatus, πνοή: quo modo accipiunt Il. Δ, [276]: Νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς· Λ, [308]: Ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. || Ἰωὴ ab. Hesych. exp. non solum φωνὴ, κραυγὴ, πνοὴ, sed etiam ἀποφορὰ, καπνὸς, αὐγὴ, ὁρμή. Idem ἰωῇ [ἰωεῖ codex] affert pro βέλει [quam signif. habet ἰῷ. ῐ].

Ἰωχὴ, s. Ἰωχὰ, ἡ, Hesychio δίωξις, ὁρμὴ, [et Ἰωχαὶ, διώξεις, ὁρμαί. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 525, 3: Λείπειν σύμφωνα, ὅπου γέ φαμεν τὴν ἰωχὰς διωκὰς εἶναι], Persecutio, Impetus: per aphæresin enim dictum putatur pro διωκὴ s. δίωξις. Hom. Il. E, [739] de ægide Palladis: Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται. Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή· et [521]: Οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς. In quorum ll. priore schol. quoque exp. δίωξις, in posteriore vero non solum τὰς ἐν πολέμῳ διώξεις, sed etiam κραυγὰς, ἀπειλὰς, Clamores, Minas. Rursum metaplasmo dicit ἰῶκα pro ἰωκὴν, ut Hesiod. κρόκα pro κρόκην, Etym. in exemplum afferens hoc hemistichium, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν, quod extat apud Hom. Il. Λ, [599]: Εἰστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ, Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. Quo in l. exp. itidem δίωξιν.

[Ἰωλία, φήμη, δειλὴ, Hesych. (post Ἴωλον). Δειλὴ quid sibi velit non apparet. Cum priore interpretatione conferendum ἰαλία, quod φωνὴν significare apud Cretenses annotavit Hesych.]

[Ἰώλκιος, ὁ, Iolcius, n. pr. viri Atheniensis. Thucyd. 5, 19.]

[Ἰωλκὸς, ἡ, Iolcus, urbs Thessaliæ. Hesiod. Th. 997. Pind. Pyth. 4, 136: Εὖτ' ἂν ... χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ. Eurip. Alc. 250: Νυμφίδιοί τε κοῖται πατρῴας Ἰωλκοῦ. Apoll. Rh. 1, 906; 3, 2. Strabo 9, p. 414, 436, 438. || Adject. gentile Ἰώλκιος, ία, ιον. Γῆς Ἰωλκίας Eur. Med. 7, Ἰωλκίας χθονὸς 551. Τύμβον Ἰώλκιον Callim. H. Dian. 208. Strabo 1, p. 45: Τῷ Ἰάσονι Θετταλῷ καὶ Ἰωλκίῳ ὑπάρχοντι. || Ἰωλκὶς, ίδος, et Ἰωλκιὰς, άδος, ἡ, ap. Steph. Byz. Apoll. Rh. 1, 572: Γαῖαν Ἰωλκίδα. || Ἰωλκῖτις, ἡ, pars Thessaliæ, ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1090. || Forma poetica Ἰαωλκὸς Hom. Il. B, 712: Ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν· Od. Λ, 255: Εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ. Hesiod. Sc. 380, 474; Pind. Nem. 4, 89; Theocr. 13, 19. ῐ]

[Ἰωλκὸς, ὁ, Iolcus. Steph. Byz.: Ἰωλκὸς, (ἡ) ... ἀπὸ Ἰωλκοῦ τοῦ Ἀμύρου, ἀφ' οὗ τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον Λαρισσαίων.]

[Ἰὼλξ, ἡ.] Ἰῶλκα [pro ὦλκα dictum] Hesych. et Suidas afferunt pro αὔλακα, Sulcum.

[Ἴωλον, τὸ, Iolum. Steph. Byz.: Ἴωλον, ὄρος Περραιβίας. Οἱ οἰκοῦντες Ἴωλοι. Ὅμηρος (Il. B, 749), Τῷ δ' ἄρ' Ἴωλοι ἕποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί. In l. Homeri Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο legitur, quod recentioribus illatum est Stephani libris contra manifestam scriptoris mentem. Utramque totius versus scripturam præbet cod. Vratisl.]

[Ἴωλος.] Ἴωλον Hesychio μέλαν, Nigrum, Atrum.

[Ἰών. V. Ἐγὼ vol. 3, p. 150, C.]

[Ἰών. V. Εἶμι.]

Ἴων, ωνος, ὁ, Ion, filius Xuthi, nepos Hellenis [Herodot. 7, 94; 8, 44, Euripides in fabula cognomine, Strabo 8, p. 383, 397, aliique: v. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 53 seqq. || Ion, Orthomenis filius, Chius, tragœdiarum lyricorumque carminum scriptor, cujus de ætate et scriptis, quorum fragmenta supersunt, v. Bentl. Epist. ad Mill. p. 50 sqq. Ridetur ab Aristoph. Pac. 835. || Ion Ephesius, rhapsodus, ap. Platonem in dialogo cognomine.]

[Ἴων, ονος, ὁ, Ion, fluvius Epiri. Strabo 7, p. 327: Πόλις Ὀξύνεια παρὰ τὸν Ἴονα ποταμόν· ubi libri quidam Ἴωνα.]

[Ἰώνγα. V. Ἐγὼ vol. 3, p. 150, C.]

[Ἴωνες, οἱ, Iones. HSt. s. v. Ἴων:] A quo [Ione, Xuthi filio] dicti fuerunt posteri ejus ac subditi. [Hesych.: Ἴωνες, Ἀθηναῖοι. Οἱ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν. Ἔνιοι καὶ τοὺς Θρᾷκας καὶ Ἀχαιοὺς καὶ Βοιωτοὺς (καὶ πάντας addit Heins.) Ἕλληνας. Herodot. 1, 147: Εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν γεγόνασι. Eurip. Ion. 1588. V. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 53, 55 seqq. Numerum sing. Ἴων, ὁ, ponit Steph. Byz. || Forma poetica Ἰάων et Ἰάονες, quod v. ῐ]

[Ἰώνη, ἡ, Iona. Steph. Byz.: Ἰώνη· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι. Τὸ ἐθνικὸν Ἰωνίτης ἢ Ἰωναῖος. Nomen ab Triptolemo urbi esse impositum narrat Liban. vol. 1, p. 289, 1: Ἰώνην δὲ τῇ πόλει τοὔνομα (ἐποίησεν) ἀπὸ τῆς Ἰνάχου θυγατρός. Gentile Ἰωνῖται, οἱ, est in Chron. Pasch. p. 40, 41, 42. Ibidem eadem urbs Ἰωπολις, εως, ἡ, vocatur, ejusque incolæ Ἰωπολῖται, οἱ. || Ἰώνη Gaza quoque urbs vocata fuit: v. Steph. Byz. s. v. Ἰόνιον. Male Ἰόνη ap. Eustath. ad Dionys. P. 92.]

Ἰωνία, ἡ, Ionia, Regio quam incolebant Iones: sub. χώρα, ut Αἰγυπτία pro Αἰγυπτία χώρα: e masc. Ἰώνιος, ut Αἰγύπτιος. [Ἰωνία, regio Asiæ minoris, ap. Herodot. 1, 142, 169, Æsch. Pers. 771, Calliam in Athen. 12, p. 524, F (Ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία), Thucyd. 1, 2, Strabonem ceterosque geographos et apud alios quosvis. || Eadem quæ Achaia. Strabo 8, p. 383: Ταύτης τῆς χώρας (Achaiæ) τὸ μὲν παλαιὸν Ἴωνες ἐκράτουν ἐξ Ἀθηναίων τὸ γένος ὄντες· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν παλαιὸν Αἰγιάλεια ... ὕστερον δ' ἀπ' ἐκείνων Ἰωνία. || Atticam quoque sic esse vocatam

docet Strabo ib. et p. 397, et Steph. Byz. V. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 53.] || Alioquin ἰωνία Athenis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, ut est ap. Diosc. 3, 175. [Idem ex Apollodoro tradit Athen. 15, p. 681, D, ubi ἰωνιὰν scriptum est oxytonum pariterque ap. schol. Nicandri Al. 56, qui accentus præferendus erit, nisi quis Theophrasti quoque locis, ubi ἰωνιὰ Violam nigram significat, ἰωνίαν restituere velit.]

[Ἰωνία, ἡ, Ionia, n. pr. meretricis. Phot. Lex. p. 119, 13. Hoc nomen Hesychius s. Ἰωνιὰ oxytono memorat.]

Ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, dicitur ὅπου τὰ ἴα φύονται, ut ῥοδωνιὰ, ὅπου τὰ ῥόδα, teste Hesych.: quemadmodum Suid. quoque, Ἰωνιὰ, inquit, ὁ λειμὼν τῶν ἰων, ὥσπερ Ῥοδωνιὰ, ὁ τῶν ῥόδων· καὶ Κρινωνιὰ, ὁ τῶν κρίνων. [De accentu v. Arcad. p. 99, 14.] Ita igitur vocatur Violetum, Locus violis consitus: ut Aristoph. Pac. [775]: Τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν. E Theophr. vero [H. Pl. 6, 6, 2] affertur ἰωνιὰ μέλαινα pro Nigræ violæ tota planta, ut ἀσφαραγωνιὰ dicitur Stirps aspharagi cum radice et caule. [Ἰωνιὰ ib. 1, 9, 4; 2, 1, 3; 7, 6, 4. ῐ]

[Ἰωνίας, ὁ, Ionias, n. pr. ap. Andocid. p. 3, 4, suspectum Reiskio.]

[Ἰωνιὰς, άδος, ἡ, Ionica. Strabo 8, p. 357: Τὸ τῶν Ἰωνιάδων νυμφῶν ἱερόν. Athen. 15, p. 681, D: Ἰωνιάδες νύμφαι· ubi ad Nicandri versus respicit, in quibus est: Νύμφαισιν Ἰαονίδεσσι.]

[Ἰωνίδαι, οἱ, Ionidæ. Steph. Byz.: Ἰωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἰωνίδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Ἰωνιδῶν, εἰς Ἰωνιδῶν, ἐν Ἰωνιδῶν. Hesych.: Ἰωνίδης, ἀπὸ δήμου· εἰσὶ γάρ τινες Ἰωνίδαι φυλῆς Αἰγηίδος. Ἰωνίδης in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 402, ubi in lapide literæ supersunt ΙΩΝ.]

Ἰωνίζω, Iones imitor vel æmulor, Iones sequor. [Schol. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 238: Ἐλέγοντο ... αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι ἰωνίζειν. De dialecto Phot. Bibl. p. 45, 21: Τὰ Ἰνδικὰ (Ctesiæ), ἐν οἷς μᾶλλον ἰωνίζει. || Ἰωνικίζω ap. Steph. Byz. s. Ἰωνία, corruptum ex ἰωνίζω.]

Ἰωνικὸς, ἡ, ὸν, Qui Ionum est, Ionum proprius et peculiaris: ut cum vocab. aliquod esse dicitur Ἰωνικόν. Sic Ἰωνικὴ ῥῆσις ap. Athen. [13, p. 573, B.] Et Ἰωνικαὶ ὀρχήσεις, Ἰωνικὰ ᾄσματα, ap. Eund. [14, p. 629, E; 620, E], et Ἰωνικὴ ἁρμονία ap. Lucian. [Harmon. c. 1, Athen. 14, p. 624, D; 625, D, et Polluc. 4, 78. Ἰωνικὸς κίων id. 7, 121.] Sic Ἰωνικαὶ πολυτέλειαι καὶ τρυφαὶ ap. Plut. [Hesych.: Ἰωνικὸν, τρυφερόν· ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος καὶ θηλυκοῦ. Ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἴωνες.] Alioqui Ἰωνικὸς dicitur etiam Qui ex Ionum gente est, ut Ἰταλικὸς, Qui ex Italorum. [Ἀνὴρ Ἰωνικὸς Aristoph. Pac. 46.] Menander ap. Athen. [4, p. 132, E]: Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν. [|| Ἰωνικὸν μέτρον ap. Dionys. De comp. verb. c. 4, p. 5, 23 Reisk. aliosque gramm.: quod nomen habet a pede Ionico, qui duplex est, alter ἀπὸ μείζονος vocatus --υυ, alter ἀπ' ἐλάσσονος υυ--. De utroque v. Hephæst. cap. 11 et 12, et Santen. ad Terent. Maur. p. 118 seqq.]

Ἰωνικῶς, Ionice, Ionum more. Aristoph. [Thesm. 163] pro Molliter et delicate, quoniam περιβόητος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή.

[Ἰώνιος scriptura vitiosa. V. Ἰόνιος.]

[Ἰωνίς.] Pro Ἰωνικὴ dicitur etiam Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, ut Epigr., Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. [Hesych.: Ἰωνίδος, Ἑλληνικῆς.] Necnon ἡ Ἰωνὶς pro ἡ Ἰωνὶς χώρα, ut Ἰωνία pro Ἰωνία χώρα, Ionica regio. [Ἡ Ἰωνὶς καὶ Δωρὶς Tzetz. Exeg. Il. p. 147, 15. Pausan. 6, 22, 7: Νύμφαι Ἰωνίδες ... ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Γαργηττοῦ. Ἰαονίδες Νύμφαι v. s. Ἰάονες.]

Ἰωνίσκος, ὁ, ab Ephesiis dicitur ὁ χρύσοφρυς ἰχθύς, ut testatur Archestr. ap. Athen. [7, p. 328, C. Hesych.: Ἰωνὸς, ἰχθὺς ποιός· quod fortasse ex ἰωνίσκος corruptum.]

[Ἰωνιστὶ, Ionice. Apollon. De adverb. in Bekk. Anecd. p. 572, 11: Ἐπεὶ ἅπαξ τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω, ἦν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμμετειλημφὸς τοῦ πάθους ἰαστί· καὶ σαφὲς ὅτι πάλιν τὸ ἰωνιστὶ τῷ ἰωνίζω παρέκειτο. Theognost. Can. p. 159, 31.]

[Ἰωνίτης, ἡ, synonymum Capparis. Diosc. 2, 204.]

[Ἰωνοκάμπτης, ὁ, Qui vocem Ionica (i. e. molli) modulatione inflectit. Epitheton Phrynidis musici ap. Plut. Mor. p. 539, C. Sic ἀσματοκάμπτης dicitur.]

[Ἰωνόκυσος, ὁ, Ionice effeminatus. Phot. p. 119, 16: Ἰ., κατεαγὼς, οὕτω Κρατῖνος.]

[Ἰωνόπολις, εως, ἡ, Ionopolis, urbs Paphlagoniæ. Lucian. Alex. c. 58: Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ... τόλμημα Ἀλεξάνδρου τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι. Marcian. Heracleota p. 72: Εἰς πόλιν Ἀβώνου τεῖχος τὴν νῦν Ἰωνόπολιν (libri Ἰουνόπολιν) λεγομένην. Numus Ἰωνοπολειτῶν ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 384.]

Ἴωξις, εως, ἡ, Hesychio et Suidæ δίωξις, Persecutio, Insectatio. [Conf. Ἰωκή.]

[Ἴωξος, ὁ, Ioxus. Plut. V. Thesei c. 8: Ἐκ δὲ Μελανίππου τοῦ Θησέως γενόμενος Ἴωξος Ὀρνύτῳ τῆς εἰς Καρίαν ἀποικίας μετέσχεν· ὅθεν Ἰωξίδαις καὶ Ἰωξίσι πάτριον κατέστη....]

[Ἰωπάτερ, τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα. Λάκωνες, glossa obscura Hesychii, de qua conjecturam improbabilem protulit Koen. ad Greg. Cor. p. 454.]

[Ἴωπι, δεῦρο, οἱ Λυδοὶ, Hesych.]

[Ἰωπὶς, ίδος, ἡ, Iopis. Steph. Byz.: Ἰ. ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα. Ἡρωδιανὸς τετάρτῃ (τῆς καθόλου).]

[Ἰώπολις. Ἰωπολίτης. V. Ἰώνη.]

[Ἰωρὸς, ὁ: nam hoc accentu scribi docet Arcad. p. 72, 14.] Ἴωρος Hesychio est τὸ ὀρεινὸν χωρίον καὶ τὸ ὄρος, Locus montanus et Mons: item οἶκος καὶ ὁ τούτου φύλαξ, Domus et Custos ejus. A Suida quoque exp. θυρωρὸς, φύλαξ, qui proverbialiter dici ait, Οὐδ' ἐντὸς ἰώρου· et legem quandam Athenis jussisse ἐκτὸς ἰώρου εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους: poetam ἐπὶ τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρευομένων proverbio isto usum. [Eadem traduntur in Proverb. App. Vat. 3, 25 (apud Gaisford. p. 87). Τὸ ἰωροί παρὰ Ἀττικοῖς Apollon. De pronom. p. 330, C. Phot. p. 119, 15: Ἰωρὸς, θυρωρὸς, φύλαξ.]

[Ἰώσηπος, ὁ, Josephus, n. pr. Hebraicum. Theognost. Can. p. 94, 9: Ἀπὸ τοῦ Ἰωσήφ Ἰώσηφος κατὰ παραγωγὴν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς π Ἰώσηπος. Ἰώσηππος duplici π interdum scribitur in codd.: quod improbat Theognostus.]

[Ἴωσις, ἡ, Rubigo metallorum. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 1, p. 10, 1: Ἴ. χρυσοῦ. Hase.]

Ἰῶτα, τὸ, nomen literæ, cujus seriem nunc tractamus. [Callias ap. Athen. 10, p. 453, D: Ζῆτ' ἦτα θῆτ' ἰῶτα κάππα λάβδα μῦ.] Significat etiam κεραίαν, Apicem, Hesych. Quo fere modo Matth. 5, [18]: Ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. [Quem l. imitatur Eustath. Opusc. p. 21, 25. De accentu Theognost. Can. p. 78, 11: Τὸ ἰῶτα μόνον ἐκ πάντων καὶ τρισύλλαβον καὶ προπερισπώμενον, καὶ ἐχρῆν αὐτὸ προπαροξύνεσθαι, ἀλλ' ἐπεὶ στοιχεῖον ἦν, ἠκολούθησε τοῖς δισυλλάβοις, ἔχουσι πρὸ τέλους τὸν τόνον. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ συντάξει τῶν στοιχείων.]

[Ἰωτακίζω. Ἰωτακισμός. V. HSt. s. litera K.]

[Ἰωτάπατα, τὰ, Iotapata. Steph. Byz.: Ἰ., πόλις Συρίας. Ἰώσηπος τρίτῳ. Καὶ θηλυκῶς Ἰωταπάτη. Τὸ ἐθνικὸν Ἰωταπατηνός.]

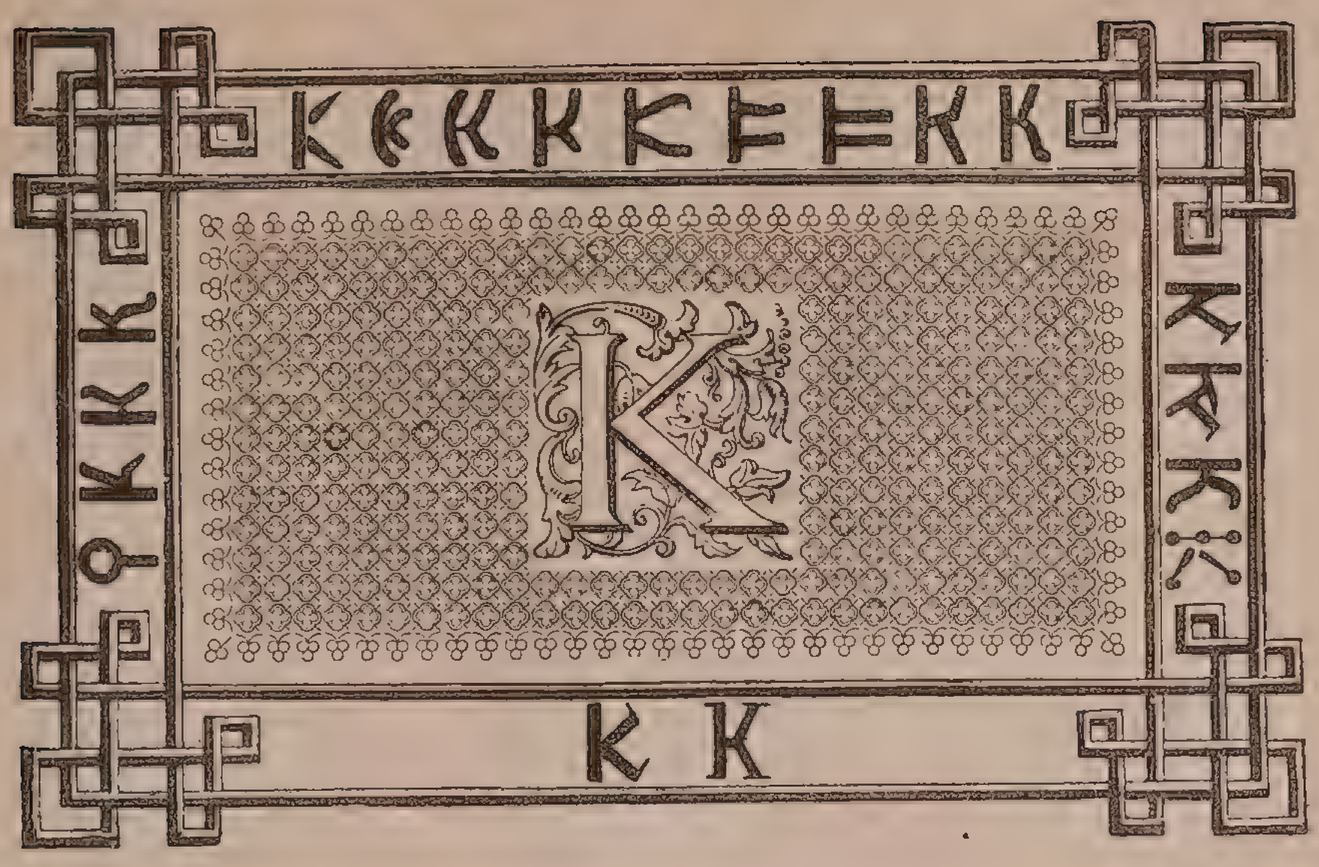
[Ἰωτάπη, ἡ, Iotapa, Ardavasdis Medi filia, apud Dion. Cass. 49, 44; 51, 16. || N. pr. in inscr. Achaica ap. Bœckh. vol. 1, p. 715.]

[Ἰωτίζω, Per iota scribo. Moschop. Π. σχεδ. p. 55: Ἴλος, Ἴλιον ... ἰωτίζονται.]

[Ἰωτογρᾰφέω, Per iota scribo. Schol. Aristoph. Vesp. 921: Ὑδρία ... ἰωτογραφούμενον· ὑδρεία δὲ ... διὰ διφθόγγου. Schol. rec. Soph. Aj. 501: Τὸ δουλίαν ... ἰωτογραφεῖται· aliique gramm.]

Ἰωχμὸς, ὁ, i. q. ἰωκὴ et ἴωξις ejusdemque originis, e διώκω sc., aphæresi literæ initialis: i. e. Persecutio hostilis, Infesta insectatio. Hom. Il. Θ, [88]: Τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι Ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα· et [157]: Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους Αὖθις ἀν' ἰωχμόν. Sic Hesiod. [Th. 683]: Ποδῶν δ' αἰπεῖα ἰωὴ Ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατεράων. [Hesych. (post Ἰωγή): Ἰωμὸς, θόρυβος· ubi series literarum ἰωγμὸς postulat. Ἰωγμῷ pro ἰυγμῷ in libris quibusdam Homeri lectum Il. Σ, 572, memorat scholiasta et per διώξει explicat. ῑ]

Ἴωψ, ἴωπος, ὁ, piscis quidam, teste Suida. Meminit ejus Callim. [ap. Hesych. et ap. Athen. 7, p. 329, A; Dorio ib. p. 300, F. De accentu Arcad. p. 94, 23.]

K K K

quæ alio nomine Larus : et ab edacitate λάρος esse appellata, non tamen ab illo κάβος deducendo, sed a voce κάβη, qua significetur τροφὴ, Cibus, ejusque meminisse Euphorionem hoc in versu, Τῆς οὐδ' αἴθυιαι, οὐδὲ κρυεροὶ κάβηκες. At vero Κάβαξ ei, sicut Etymologo, est πανοῦργος. [Κάβηξ et Κάβαξ nihil aliud sunt quam καύηξ et καύαξ, quod v. Κάβαξ syllabam primam ancipitem habere notavit Draco p. 51, 13.]

[Κάβαλες, οἱ, Cabales, gens Libyæ. Herodot. 4, 171. Sed recte libri quidam Βάκαλες. V. Βάκαλ.]

[Καβάλη. V. Καβάλλης.]

[Καβαλὶς, ίδος, ἡ, Cabalis. Steph. Byz. : Κ., πόλις πλησίον Κιβύρας, πρὸς νότον Μαιάνδρου. Στράβων ιγ' (p. 629). Ἡ γενικὴ Καβαλίδος. Ὁ πολίτης Καβαλεύς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Καὶ θηλυκῶς, ὡς Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ (p. 630). Ὁ δὲ Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Καβάλισσάν φησι τὸ θηλυκόν. Καβηλέες apud Herodot. 7, 77. Ubi libri quidam Καμηλέες. Καβάλιοι 3, 90.]

[Καβαλὶς, ῖνος, ἡ, Stercus equinum. Eustath. p. 1406, 10 : Τὴν κοινῶς λεγομένην Καβαλῖνα, καθ' ἣν ὁ Κοπρώνυμος καβαλῖνος ἔσκωπται. Quibus ineptam addit etymologiam a κάπη et ἅλις. Eadem fere in Etym. M. p. 482, 18, et ap. Suid. leguntur, cujus in codd. partim simplici partim duplici β scriptum est. Alia forma Καβαλλία, ἡ, ex Theophane memoratur ab Ducangio. Idem Constantini copronymi cognomen Καβαλῖνος ex Cedreno p. 457 memoravit. || Κάβαλλις, non constat qua signif. dictum, inter barytona in λλις est ap. Arcad. p. 31, 19.]

[Καβαλλάτιον, τὸ, Cynoglossum. Diosc. 4, 127.]

Καβάλλης, Hesychio ἐργάτης ἵππος : ut et Lat. Caballus quandam vilitatis signif. habet. [Καβάλλης μηχανικὸς, Cantherius, Gl.] Lucil. : Succussator tetri tardique caballi. Horat. [Ep. 1, 14, 43] : Aut olitoris aget mercede caballum. Sic sane Plut. De non fœner. [p. 828, E] : Ὄνῳ τινὶ τῷ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρώμενος, non expectans sc. ἱππουσύνας μηδὲ ὀχήματα ζευκτά. [Vòc. peregrinum a Persis et Parthis ad Græcos delatum. Atqui Parthorum equitatus erant cameli, *Gamal*, et Persice *Gaball* dicti. Is. Voss. De derivatis Καβαλλάριος, ὁ, Καβαλλαρικὸν, τὸ, et Καβαλλικεύω, v. quæ ex scriptoribus Byzantinis attulit Ducang.] Inde Καβάλλιον : quod Hesych. exp. itidem καβάλλης, necnon ἡ πρώτη τοῦ τρικλινίου τομὴ, διὰ τὸ ἀνάκλιτον. [Codex Hesychii καβαήλιον contra seriem, et καὶ μὴ pro τομὴ, quod Musurus posuit. Τιμὴ Is. Vossius, qui ἡ τῆς κιθάρας καβάλη pro chordotono dictum memorat ex Suida s. v. Μαγάς. Τὰ ὀνόματα τῶν ιε' τῆς μουσικῆς καβαλλίων ex Hagiopolite memorantur a Ducangio.]

[Καβαλλιών. V. Καβελλιών.]

[Καβαλοῦσα, ἡ, Cabalusa, fictum nomen insulæ. Lucian. Ver. Hist. 2, 46.]

[Κάβαξ. V. Κάβαισος.]

[Καβαρεεῖς, οἱ, Cabarenses, Celtarum extremi. Pausan. 1, 35, 5.]

[Κάβαρνις. V. Κάβαρνοι.]

Κάβαρνοι, οἱ, a Pariis dicuntur Sacerdotes Cereris, teste Hesychio. V. Ὀργεών. [Parus olim Cereri sacra fuit, inde Δημητριὰς appellata, et Κάβαρνις, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρὸς, teste Steph. B. v. Πάρος. Cabarni posteros Ceres sacrorum suorum antistites constituit. Antimach. ap. Suid. v. Ὀργεῶνες : Γένναν Καβάρνου θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας, de quo l. v. Vales. ad Harpocr. p. 315. A Pariis Cereris religio venit ad Thasios, eorum colonos. Qua de causa, v. ap. Dionys. P. 523. Ruhnk. ad H. in Cer. 496. Antimachi versus ap. Photium p. 344, 17 sic scriptus, γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας. Legendum cum Friedemanno De media syll. pentam. p. 344, et Bœckhio Corp. Inscr. vol. 2, p. 347, Ἔνθα Καβάρνους ... ὀργειῶνας. Corrupte Hesych. inferius : Κάθαρνοι, ἱερεῖς Δήμητρος. G. Dind.]

Καβάσι, Lacones dicunt pro κατάβηθι, Descende, Hesych. [Pro κατάβαθι, κάββασι et κάβασι. Nam Lacones θ in σ mutabant. Salm.]

[Καβασίτης, ὁ, Cabasites, nomen nomi Ægyptii ap. Ptolem. Plin. H. N. 5, 9, et in numo ap. Eckhel. vol. 4, p. 104. || Κάβασος, ἡ, Cabasus, metropolis nomi, in Concil. Ephes.]

[Κάβασος. V. Κάβαισος.]

[Καββαίνω. V. Καταβαίνω.]

[Καββαλεία scriptura vitiosa pro κοβαλεία, quod v.]

[Καββάλικὸς, ἡ, ὸν (a καββάλλω, i. e. καταβάλλω), Dejiciendi peritus. Plut. Mor. p. 236, E, de Lacone quodam : Οὐδεὶς ἐγένετο καββαλικώτερος. Marc. Anton. 7, 52. Galen. vol. 6, p. 38 : Τῇ κακοτεχνίᾳ ... τῇ καλούσῃ μὲν ἑαυτὴν γυμναστικὴν, κάλλιον δ' ἂν ὀνομασθείη καταβλητική. Καὶ γὰρ οὖν καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὴν οἱ Λάκωνες καββαλικὴν, καὶ καββαλικώτερον ἑαυτῶν γέ φασιν εἶναι τὸν ἐν ταύτῃ τεθραμμένον, οὐκ ἰσχυρότερον. His addimus quæ HSt. s. v. Καταβάλλω dixit, postquam de Æolica syncope κάββαλλε egit :] Thema quoque Καββάλλω constitui potest, unde sit Καββαλικὸς, Aptus ad dejiciendum. Affertur enim e Plut. Apophth. Lac. [l. c.] καββαλικώτερος, pro Aptior ad prosternendum, Qui aptius prosternitur. Ap. Suidam Καββαλλὶς, ὁ καταβαλών.

[Καββάλλω. V. Καταβάλλω.]

[Καββιόρνους (?), κατεσθίων, Hesych.]

[Κάβειος (?), νέος. Πάφιοι, Hesych.]

[Κάβειρα, τὰ, Cabira. Strabo 12, p. 556 : Πρὸς αὐτῇ δὲ τῇ παρωρείᾳ τοῦ Παρυάδρου Κάβειρα ἵδρυται ... ἐν δὲ τοῖς Καβείροις τὰ βασίλεια Μιθριδάτου κατεσκεύαστο. Et p. 557 : Τὰ δὲ Κάβειρα Πομπηίου σκευάσαντος εἰς πόλιν καὶ καλέσαντος Διόσπολιν, ἐκείνη (Pythodoris) προσκατεσκεύασε καὶ Σεβαστὴν μετωνόμασε. Dio Cass. 35, 10. « Τὰ Κάβηρα nominatur Memn. Hist. 44, 66, ut Cabiri ipsi in numis Κάβηροι. » Lobeck. Aglaoph. p. 1282. Aliud numorum vitium est ΚΑΒΙΡΩΝ pro Καβείρων : de quo v. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 374.]

[Καβειραία. V. Καβειρία.]

[Καβειρία, τὰ, Cabiria. Hesych. : Καβείρια (sic Meursius; κάββηρα codex), ἑορτὴ ἀγομένη.]

[Καβειρία, ἡ, Cabiria. Steph. Byz. : Κ., πόλις τῆς κάτω Ἀσίας, ἧς τὴν γῆν Καβείριοι ᾤκουν. Εἰσὶ καὶ Καβείριοι ἔθνος Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ (c. 25, ubi Καβειραῖοι, οἱ, Καβειραία, ἡ, et Καβειρίτης, ὁ : Ὅσοι γένους Καβειριτῶν ἐλείποντο ... et ibid. § 5 : Δήμητρος Καβειρίας, quod in Καβειραίας mutat Porsonus). Καὶ Κάβειρος Καβειρία· ἀφ' οὗ τὸ Καβειραῖος καὶ Καβειραία καὶ Καβειρίτης καὶ Καβείριον. (Καβείριον, τὸ, Templum Cabirorum, Pausan. 9, 26, 1 et 6.) Τούτου τὸ ἐθνικὸν Καβείριος, ὡς Βυζάντιον Βυζάντιος. Καὶ Καβειρὶς τὸ θηλυκὸν καὶ Καβειριάς καὶ νύμφαι Καβειρίδες ἀπὸ Καβειροῦς τῆς Πρωτέως καὶ Ἀγχινόης. ... Ἔστι δὲ ἡ μὲν Καβειρὶς παρὰ τὸ Κάβειρος, ἡ δὲ Καβειριὰς παρὰ τὸ Καβείριος. Τὸ κτητικὸν Καβειρικός καὶ Καβειρική. Omittimus locos veterum (Herodoti 2, 51; 3, 37, aliorumque) de rebus Cabirorum, de quibus copiose disputavit Lobeck. Aglaoph. p. 1202—1295.]

[Κἄβειριάζομαι, Cabirorum ritus sequor, celebro. Steph. Byz. s. Καβειρία.]

Κάβειροι, οἱ, Hesychio sunt καρκίνοι, Cancri, quos divino apud Lemnios honore coli dicit, et pro filiis Neptuni haberi. Suid. Καβείρους esse dicit gentem quandam; sed eam vocem significare etiam δαίμονας. Ap. Herodot. Καβείρων ἱρὸν, et Καβείρων ὄργια. V. Etym. [V. Καβειρία.]

[Καβειρὼ, οῦς, ἡ, Cabiro, Protei filia. Genitivus in libris varie corruptus (Καβείρους Καβείρου Καβείρης) exstat ap. Strabon. 10, p. 472, et Steph. Byz. s. v. Καβειρία. Vera scriptura Καβειροῦς est.]

[Καβειρὼν, πόλις· καὶ Κάβειροι ὄνομα ἔθνους, Suidas. Urbs fortasse eadem quæ Καβειρία : quæ Καβείρων πόλις dici potuit.]

[Καβελλιὼν, πόλις Μασσαλίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον Καβελιωνήσιος, ὡς Ταρρακωνήσιος· κατὰ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν Καβελλιωνίτης, ὡς Ταρρακωνίτης, Steph. Byz. Apud Strabonem 4, p. 179 et 185, Καβαλλιών. Cum Steph. Byz. consentiunt Ptolemæus 2, 10, et Plinius H. N. 3, 4. Urbis nomen hodiernum est *Cavaillon*.]

[Κάβη, ἡ. HSt. s. v. Κάβαισος :] Invenitur porro et nomen Κάβη, ap. Suid., expositum τροφὴ, i. e. Cibus. V. Κάβηξ.

Κάβηλος, ὁ, apud Hesych. ἀπεσκολυμμένος τὸ αἰδοῖον, Recutitus, Verpus, Apellà. Sed addit, οἱ δὲ ὄνομα, ubi fortasse deest κύριον. Credibile enim est eum scripsisse, οἱ δὲ ὄνομα κύριον, sub. εἶναι λέγουσι, Alii autem nomen proprium esse dicunt. Ap. Eund., in-

terjecta tamen voce Κάβησος, legitur Κάβηλος, quod esse ab eo dicitur πηλὸς πλεκτός. Sed merito suspecta hic scriptura ista κάβηλος fuerit : tum quod sit interjectum unum vocab. inter alterum κάβηλος et hoc, tum etiam quod series alphabetica scripturam aliam postulet. [Priore loco pro Βάκηλος, quod v., scriptum esse animadvertit Is. Vossius : altera glossa fortasse corrupta ex Κάμηλος (s. κάμιλος), σχοῖνος πλεκτός. Mire Is. Vossius Καβῖλος, πῖλος πλεκτός. G. Dind.]

[Κάβηξ. V. Κάβαισος.]

[Κάβης inter paroxytona in βης est ap. Arcad. p. 23, 14, et bis quidem positum, κάβης, λέβης, κέβης, κάβης. Alterum om. cod. Havn. : prius fortasse corruptum ex Λάβης vel, quod probabilius videtur, ex Χάβης.]

[Κάβησα, Καβήσιος. V. Κάβαισος.]

[Κάβησις. V. Καύηξ.]

[Καβησίτης, Καβησόθεν, Κάβησος, Καβησσόθεν, Καβησσός. V. Κάβαισος.]

[Κάβις, στρωχωρία, κάβις, Hesych. Στενοχωρία Martin.]

Καβλέει quoque, si signif. spectetur, quam illi dat Hesych., ad κάβος s. κάβη pertinere judicetur : exp. enim καταπίνει : quod certe apte dicitur de iis, qui sunt ἄπληστοι. Sed ap. ceteros lexicographos istud verbum minime reperio. [Hæc HSt. post verba s. Κάβαισος posita. « Καββλέει pro καταβλέει, quod est καταβάλλει, Dejicit : res clara ex Καταβλέθει, καταπίνει, quod idem habet. » Hemst.]

[Κάβλη, ἡ.] Ap. Hesych. est etiam Κάβλη, Paphiis μάνδαλος τῶν θυρῶν. Ac nomen Κάβλημα, quod alioqui e verbo illo factum videri possit, ap. eund. Hesych. signif. nullo modo affinem illi habet. Exp. enim ab eo περίστρωμα, diciturque esse Laconum.

Κάβος, ὁ, Mensuræ frumentaceæ genus, μέτρον σιτικὸν, inquit Hesych. itidemque Suid. [Addit Suidas : Καὶ παροιμία, Κάβου κάβος.] Quinetiam Pollux [6, 43] κάβον esse dicit σίτου μέτρον, et ex eo factum ut κάβασον appellarint τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον. Pro quo κάβασον, apud alios legi κάβαισον supra docui. Hoc addo, Hesych., postquam dixit κάβον esse μέτρον σιτικὸν, addere, καὶ οἰνικόν : deinde, οἱ δὲ σπυρίδα. Etym. pro μέτρον σιτικὸν habet non sine manifesto errore, μετασιτικόν. Natum autem esse errorem e compendiaria nota, cujus signif. non animadversa fuerit, mihi fit verisimile. [2 Reg. 6, 25. Didymus Alex. De mensuris lignorum et lapidum § 20 : Χόας, οὓς μὲν κόγγια λέγουσι, κάβους δὲ ἡμεῖς. Schneid. Geopon. 7, 20, p. 506 : Ἐν τῷ κάβῳ τῷ λεγομένῳ χοίνικι.]

[Καβύλη, ἡ, Cabyla. Steph. Byz. : Κ., πόλις Θράκης, οὐ πόρρω τῆς τῶν Ἀστῶν χώρας. Πολύβιος ιγ' (c. 10, 9. Antiquiores testes, Demosthenem p. 100, 22, Theopompum et Anaximenem memorat Harpocr.). Τὸ ἐθνικὸν Καβυληνός ὡς Ἀρταχηνός. Conf. Καλύβη.]

[Καγκαίνω.] Καγχαίνω, Calefacio, Arefacio. Hesych. enim καγχαίνει affert pro θάλπει, ξηραίνει. [Non hoc, sed καγκαίνει legitur ap. Hesych. Idem, Καγκομένης, ξηρᾶς τῷ φόβῳ.]

[Καγκαλέος, α, ον.] Καγκαλέα, Hesychio κατακεκαυμένα, Combusta.

[Κάγκαλον. V. Κάγκαμον.]

Κάγκαμον, τὸ, Cancamum : Lacryma Arabici ligni, myrrhæ quodammodo similis, virosi gustus, quam ad suffimenta usurpant, teste Diosc. 1, 23. Meminit et Plin. 12, 20. Ap. Hesych. scriptum Κάγκαλον, quod et ipse esse dicit Ligni cujusdam lacrymam et Thymiama apud Indos.

[Καγκάνεος. V. Κάγκανος.]

Κάγκανον, herba est ap. Galen. Simpl. med. l. 7 [vol. 13, p. 183], Aet. l. 1, Oribas. Collect. Med. l. 15, pro quo ap. Paul. Ægin. scriptum κάκανον, sed reclamante serie alphabetica. Eum enim scripsisse κάγκανον, per γκ, Oribasium autem cum Galeno κάνκανον, per νκ, ordo alphabeticus docet. Ap. Aetium vero extra seriem positum in fine τοῦ κ.

Κάγκανος, ὁ, ἡ, Aridus, Siccus. Hom. Il. Φ, [364] : Ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται· Od. Σ, [307] : Περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι. V. et voc. Ἄγανον. [Lycophr. 1430.] Κάνκανον ὕλην Hesych. affert pro ξηρὰν ὕλην. [|| Καγκανέος, α, ον. Manetho 4, 324 : Καγκανέης ὕλης· ubi codex κανκαγεῆς.]

[Καγκελοειδῶς, Cancelli forma. Hippiatr. p. 254 (Hippocrat. Veterin. p. 90, ed. Valent.).]

[Καγκελοθυρὶς, ίδος, ἡ, Janua cancellata. Etymol. M. : Κιγκλὶς, ἡ καγκελοθυρίς. Et Gll. mss. cod. Reg. 2062. Ducang. Idem Καγκελοθύριον, τὸ, memorat ex Codino.]

Κάγκελος, ὁ [et Κάγκελον, τὸ, eademque duplicato λ], est vox Lat. [Cancellus], usurpata a recentioribus Gr. Ea enim Hesych. utitur in expos. vocis δρύφακτος, et schol. Theocr. [8, 58] in expos. vocis ὕσπληξ. Quinetiam ex Epigr. κάγκελος affertur pro Cancellus. Et schol. Aristoph. [Eq. 672] κιγκλίδα dici scribit τὴν καγκελωτὴν θύραν, Portam cancellatam : quam Plautus Clathratam appellat. [Alia multa attulit Ducangius.]

[Καγκελωτὸς, ἡ, ὸν, Cancellatus. Pollux 8, 124 : Κιγκλίδες, ἃς οἱ Ῥωμαῖοι καγκελλωτὰς καλοῦσι. Similiter, sed simplici λ, Hesych., Etym. M., schol. Aristoph. Eq. 672. Gll. mss. : Δικτυωτὴ, καγκελωτὴ, πολύπλοκος. Ducang.]

Κάγκες [?], Hesychio πτύελος.

[Καγκλάζω corruptum ex κλαγγάζω apud grammat. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 228.]

[Καγκύλη, ἡ.] Καγκύλας Æoles vocant τὰς κηκίδας, Gallas, Hesych. : quæ infra κάχρυς.

[Κάγρα, καταφυγὰς, Σαλμηροὶ, Hesych. Σαλαμίνιοι Scaliger. Scribendum potius Σαλαμῖνοι.]

[Καγριλαὶ (?), χειμεριναὶ, Hesych.]

Καγχάζω [vel Καχάζω], Cachinnor, i. e. Effuse rideo, Risum effundo. Factum puto per onomatopœiam, imitando sonum, qui in profuso risu editur. [Aristoph. Eccl. 849 : Γέρων καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου. Ubi libri quidam καγχάζων : qua forma non videntur usi esse Attici veteres. Anacr. 3, 29 : Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων.] Eunapius ap. Suid. : Οἱ δὲ Οὖνοι, πλατὺ καγχάσαντες ᾤχοντο. || Convitior, βλασφημῶ, Suid., citans e Soph. [Aj. 199] : Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. [Scribendum καχαζόντων. G. D.] Καχαξῶ affertur pro In cachinnos effundar : diciturque esse Doricum. [Theocr. 5, 142.] || Κακχάζει Hesych. affert pro ἀτάκτως γελᾷ, s. ἀθρόως καὶ ἀπαιδεύτως γελᾷ, Cachinnatur. [Ad quem l. v. Hemst. in Auctario. In l. Sophoclis supra allato codex Flor. βακχαζόντων : qui κακχαζόντων voluisse videtur. Hesych. : Καφάζοι, κακχάζοι, γελᾷ. Καχνάζει, κακχάζει. Καφάζοι ex dialecto pro καχάζοι dictum videbatur Hemsterhusio, τύφοι τύχοι, σίφα σίχα, ζοφὸς ζοχὸς apud Eustath. p. 972, 37, comparanti. G. D.]

Καγχαλάω, άσω, Exulto, Summo gaudio afficior. Hoc verbo utuntur poetæ, et soli quidem, ut opinor. Hom. Il. Κ, [565] : Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοὶ, ubi Eust. : Ἔστι δ' ὅμως τὸ καγχαλόων ἐπιτατικώτερον τοῦ χαίρειν· ὅγε καὶ ἐκ τοῦ χαλᾶν τῇ ἐκλύσει παράγεται. Hesych. tamen καγχαλᾶν exp. etiam simpliciter χαίρειν, γαυριᾶν : Καγχαλάα, χαίρει, ἥδεται, γελᾷ, Ridet. Quod autem ad etymon attinet, Eust. in Od. Ψ init. scribit itidem, Καγχαλόωσα ἤγουν χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη. Quibus assentiens ipse Hesych., postquam καγχαλάα exp. ἥδεται, addit, ἀπὸ τοῦ ἐν χαλάσματι τὴν ψυχὴν ἔχειν. Et rursum, Καγχαλῶ, χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, ἀνίεμαι. Ego tamen non aliunde καγχαλάω quam a καγχάζω deduci existimo, quod profusus risus summæ lætitiæ sit argumentum.

Καγχαλίζομαι etiam est χαίρω, Gaudeo, Hesych. : et ἱλαρύνω. [Barker. ad Etym. M. p. 1128-30. Angl.]

Κάγχαμος, Crotoniatis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera, teste Hesychio.

Καγχάομαι, Hesychio γελῶ ἀτάκτως, Rideo incomposite. [Tertiam personam καγχᾶται posuit Hesych.]

[Κάγχαρμον. V. Ἄγχαρμον.]

[Κάγχασμα, τὸ, i. q. καγχασμός. Theod. Prodr. Amar. p. 451. Elberling.]

Καγχασμὸς, ὁ, Cachinnatio, i. e. Ipsa cachinnandi actio, Cachinnus, Risus profusus, ὁ ἔκχυτος γέλως Suidæ. [Pollux 6, 199. Clem. Alex. p. 196 : Εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γένοιτο, κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικός· εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός· γέλως δέ ἐστιν οὗτος μνηστηριώδης. Κιχλισμῶν et καχασμῶν confusa ap. Aristoph. Nub. 1073.]

Καγχαστὴς, ὁ, et Καγχαστικὸς, ἡ, ὸν, Cachinnator, i. e. Qui lubenter cachinnatur, Bud. ex Polluce [6, 29, ubi καγχαστὴς est inter epitheta συμπότου. Phry-

nichus in Bekkeri Anecd. p. 45, 16 : Καγχαστὴς, ὁ ἐπὶ τοῖς φορτικοῖς γελῶν καὶ μὴ ἀστείοις. Τοὺς εἰκῆ καὶ ἀμαθῶς γελῶντας καὶ μηδὲν ἔχοντας δεξιὸν μηδὲ παιδείας ἐχόμενον.]

Καγχλάζω, i. q. καγχάζω, Athen. p. 175 [10, p. 438, F] : Ὀλίσθου τε γενομένου, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἔπεσε καγχλάζων. De qua lectione nos dubitare non sinit Hesych., qui habet, Καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. [Aq. Job. 41, 23.]

[Κάγχρυ, Καγχρυδίας; Κάγχρυς. V. Κάχρυς.]

[Καδαλίων, κωλοβαθριστής (Grallator). Κάδαλοι, κοιλώματα, κωλοβάθραι (Grallæ), Hesych. Conf. Κάνδαλοι.]

[Κάδαμος, τυφλός. Σαλαμῖνοι (codex Σαλαμινοί), Hesych.]

[Καδαρὸν, (?) θολερὸν, Hesych.]

Καδδάρα, s. καδδ' ἄρα, poetica et Æol. syncope pro κατὰ δ' ἄρα. Itemque Καδδὲ, pro κατὰ δέ. Sic καδδ' ἔβαλε, pro κατέβαλε δέ : et καδδ' ἔθορε, pro κατέθορε δέ : et καδδ' ἕλον, pro καθεῖλον δὲ, interjecto δὲ per tmesin.

[Καδηφορέω, Cadum s. Cados fero. Καδδηφοροῦντες (duplici δ) apud Tzetz. Hist. 4, 583.]

[Καδδίσκος, et reliqua hujus stirpis v. s. Καδ- (simplici δ).]

Καδίον, τὸ, dimin. Parvus cadus, Pera. [Hesych. : Καδία, Σαλαμίνιοι ὑδρίαν (fort. ὑδρίας). Idem corrupte, ut videtur, Κάθιδοι, ὑδρίαι. Ἀρκάδες. Κάδιον, Sitella, Sitellum, Gl.] Καδίον ποιμενικὸν, Pera pastoralis, 1 Reg. 17, [40,] Bud. [Κάδδιον προπαροξυτόνως scribendum esse docet schol. Dionysii Thrac. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 28.]

[Καδίσκιον, τὸ, i. q. κάδιον. Pollux 10, 93.]

Καδίσκος, ὁ, vel Καδδίσκος, dimin., Parvus cadus, Parva testa. Poll. [6, 14] inter vasa vinaria sicut κάδους. et ἀμφορεῖς, ita καδδίσκους et ἀμφορίσκους ponit. [Hesych. : Καδίσκοι, σίπυα, εἰς ἃ τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν, καὶ τὰ ἀγγεῖα, εἰς ἃ τὰς ψήφους ἔφερον.] Citatur e Nonno pro Situla, quæ in puteum demittitur. || Καδίσκος, sicut et κάδος, Vas in quod calculi conjiciebantur : Καδδίσκος μὲν οὖν, inquit Pollux [8, 17], ἐστὶν ἀγγεῖον, ᾧ τὰς ψήφους ἐγκαθίεσαν. Dem. p. 110 [1302 extr.] : Λαμβάνοντες δύο καὶ τρεῖς ψήφους ἕκαστος παρὰ τούτου ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον. Erant autem duo καδίσκοι, inquit Bud., ut colligimus ex Antiph. K. A. p. 151, unus, in quo absolutorii calculi ponebantur, alter, in quo damnatorii. Idem in Comm. e quodam loco schol. Aristoph. [Vesp. 981, 985] elici posse dicit, duas fuisse amphoras, aut duos cadiscos, in quos judices calculos mittebant; alterum ἄκυρον vocabant, et πρότερον, et τὸν θανάτου, in quo αἱ τῶν καταδικαζόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ ἀναιροῦσαι : alterum appellabant κύριον, et ὕστερον, et τὸν ἐλέου, in quo αἱ τῶν ἀπολυόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ σώζουσαι. Isæus 77 [p. 85, 46; 86, 3] : Εἷς καδίσκος ἡμῖν τεθήσεται, perinde ac si diceret Consortes litis sumus, Bud. [Phrynichi ex Μούσαις locum attulit Harpocr. : Ἰδοὺ, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί. Dionys. A. R. 10, 39 : Τοὺς καδίσκους ἀνατρεπόντων, ἢ τὰς ψήφους ἁρπαζόντων. || Κάδδιχος ap. Hesych. : Κάδδιχον, ἡμίεκτον, ἢ μέτρον. Καὶ οἱ τοῖς θεοῖς θυόμενοι ἄρτοι κάδδιχοι. Ubi Albert. καδδίχων δέκα attulit ex Tabul. Heracl. p. 175. De qua terminatione v. Koen. et Bast. ad Greg. Cor. p. 292. Eadem signif. dicitur ἄδδιξ.]

[Καδμεῖος, εία, εῖον. HSt. s. v. Κάδμος :] Ab eodem est possess. Καδμεῖος, Cadmeus : utuntur enim eo et Lat. poetæ, dicentes Thebæ Cadmeæ, Dirce Cadmea, Limen Cadmeum. Et Καδμεία νίκη, Cadmea victoria; proverbialiter pro Victoria damnosa, quod tali victoria Cadmus et ejus nepotes aliquoties potiti sunt, ut fusius docet [Hesychius,] Suidas et Erasmus in Chiliadibus et paræmiographi. [Herodot. 1, 166 : Καδμείη (scr. Καδμηίη) τις νίκη τοῖσι Φωκαιεῦσι ἐγένετο. Plato Leg. 1, p. 641, C : Παιδεία μὲν οὐδεπώποτε γέγονε Καδμεία, νῖκαι δὲ ἀνθρώποις πολλαὶ δὴ τοιαῦται γεγόνασί τε καὶ ἔσονται. Aristid. vol. 1, p. 29 : Νίκην ... πολὺ τῆς Καδμείας κεχωρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικήν. Et recentiorum non pauci.] Idem et Plut. testatur [Mor. p. 10, A] : Οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν· ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. In Epigr. quidam [Meleager Anth. Pal. 5, 179 : Κ. κρ. οἴσομεν] hanc Καδμείαν νίκην vocasse dicitur Καδμεῖον κράτος. Dicitur etiam Καδμεῖος τὸ γένος, Cadmeus genere, Genus a Cadmo ducens. Et Καδμεῖοι, Posteri Cadmi, Qui originem a Cadmo trahunt. Hesiod. Sc. [13] : Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους. Idem in Theog. [226] : Καδμείοισιν ὄλεθρον, Cadmeis, i. e. Thebanis, Cadmi posteris. [Sæpissime apud Tragicos. Καδμείων πόλις Æsch. Sept. 9. Καδμείων ἄναξ 39. Καδμείας πόλεως 1006. Πᾶσι Καδμείοις Soph. OEd. T. 223. Καδμείαν χθόνα Ant. 1162. Βάκχαι Καδμεῖαι Eur. Bacch. 1158.] At Καδμεία, ἡ, subst. dicitur ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, Arx Thebana, teste Suida. [Harpocr. : Καδμεία· Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ (p. 51 extr.). Τῆς Καδμείας καὶ οἱ ἄλλοι ῥήτορες πολλάκις μνημονεύουσι, λέγεται δὲ οὕτως ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, ὡς παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἱστορικοῖς ὡμολόγηται.] Quomodo Xen. Hell. 6, [3, 11] : Ὧν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα ἐν Θήβαις Καδμεία. Et paulo ante, Ἐπεὶ δὲ παρελάβετε τὴν Καδμείαν, οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπετρέπετε αὐτονόμους εἶναι. Item Καδμεία, s. Καδμία γῆ, Territorium Thebanum. Annotat Suid. dici Καδμεία γυνὴ et Καδμεία νίκη, per diphth., at Καδμίαν χώραν per ι : quanquam et hoc sint, qui per diphthongum scr. [recte] censeant. [Κάδμιοι pro Καδμεῖοι ap. Hesych.] Præterea Καδμεία, s. Καδμία, est Metallicum medicamentum, de quo Diosc. 5, 84, Plin. 34, 10, ubi et ipsum lapidem, e quo fit æs, Cadmiam vocari scribit, fusuris necessarium, medicinæ inutilem : ut et ibid. 1 dixerat, Fit æs et e lapide æroso, quem vocat Cadmiam. Ap. Diosc. per diphthongum scriptum καδμεία, sine diphthongo ap. Aet. et Paul. Ægin., cum diphthongo rursum ap. Galen Simplic. med. 8. || [Καδμεῖος. Pindaro Isthm. 4, 88 postulante metro restitutum Θηβᾶν ἀπὸ Καδμειᾶν, ubi vulgo Καδμηΐᾶν. Καδμεΐας νύμφας ego correxi apud Soph. Ant. 1115, ubi vulgo Καδμείας.] Poetæ dicunt etiam Καδμήϊος pro Καδμεῖος, ut et Lat. Cadmeius pro Cadmeus : inter quos Statius, [Theb. 8, 458], Cadmeius Æmon. [Ionica illa forma est, qua Herodotus utitur 5, 59 : Γράμματα Καδμήια.]

Καδμείωνες, οἱ, a poetis et poetarum principe Homero [Il. Δ, 385; E, 804, al.] dicuntur Thebani, utpote nepotes et posteri illius Cadmi. [In Καδμείονες corruptum ap. Steph. Byz.]

[Καδμειώνη, ἡ, Cadmi filia. Marcell. in Anth. Pal. App. 51 extr. : Μάκαιρά τε Καδμειώνη (Semele).]

Καδμηΐς, ίδος, ἡ, i. q. Καδμεία [K. Σεμέλη Il. Hom. 7, 57; Autonoe ap. Callim. Lavacr. Pall. 107] : ut Καδμηΐς γαῖα [ap. Hesiod. Op. 161, Thucyd. 1, 12], Cadmeis terra, Cadmeium solum, i. e. Thebanum : ut et ap. Ovid. [Met. 6, 217. al.], Domus Cadmeis. [Κούρην Καδμηΐδα Orph. H. 43, 1.] Ac ut Καδμεῖοι interdum dicuntur οἱ Θηβαῖοι, Thebani; ita etiam Καδμηΐδες, Thebanæ; sc. mulieres. Seneca [Herc. F. 758] : Errant furentes impiæ Cadmeides. [Contractum Καδμῆδες memorat Etym. M. p. 604, 55.]

[Καδμία. V. Καδμεῖος.]

[Καδμῖλος, ὁ, Cadmilus. Arcad. p. 56, 2 : Τὸ δὲ Καδμῖλος ὁ Ἑρμῆς προπερισπᾶται. Et Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 229, 13. Lycophro 162 : Ὁ Καδμίλου γόνος· ubi schol. Καδμῖλος ὁ Ἑρμῆς ἐν Τυρρηνίᾳ. Unde corrigendum quod apud Nonnum Dion. 4, 88, scribitur Κάδμηλος : de quo monuit Lobeck. Aglaoph. p. 1254. Κάσμιλος dicitur ab Dionysodoro ap. schol. Apoll. Rh. 1, 917. « Varro De L. L. 7, § 34 : *Casmilus nominatur in Samothrace mysteriis dius quidam administer Diis magnis. Verbum esse Græcum arbitror, quod apud Callimachum in poematis ejus inveni.* Macrob. Saturn. 3, 8 : *Statius Tullianus ait, dixisse Callimachum Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significent præministrum deorum.* Reliqua de hoc nomine dederunt Vossius Etymol. v. *Camillus* et Bochart. Geogr. sacr. 1, 12. Hesych. : Καυδαύλας, Ἑρμῆς, etc., et Κίβαλος, διάκονος. Utrumque flagitiose detortum ex Κάδμιλος (Καδμῖλος). » Ruhnk. Ep. crit. p. 136. Καδμῖλοι pro Κάδουλοι vel Κάδωλοι Dionysio A. R. 2, 22, restituit G. Vossius.]

[Καδμογενὴς, ὁ, ἡ.] Καδμογενεῖς, οἱ, A Cadmo genus ducentes : ut Καδμογενὴς Ἡρακλῆς ap. Soph. [Tr. 118. Στρατὸν Καδμογενῆ Æsch. Sept. 302. Καδμογενῆ γένναν Eur. Phœn. 815.]

[Καδμόθεν, A Cadmo. Ἡ Κ. παροιμία (i. e. Καδμεία νίκη), Anna Comn. p. 467, A. G. Dind.]

Κάδμος, ὁ, Cadmus : filius Agenoris Sidonii, conditor Thebarum Bœoticarum. [Hom. Od. E, 333, Hesiod. Th. 937, Herodot. 4, 147, al. Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν Æsch. Sept. 125. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ (Thebani), Soph. OEd. T. 1. Ὦ γαῖα Κάδμου Eur. Herc. F. 217. || Cadmus Cous, Scythæ filius : Herodot. 7, 163, 164. || Cadmus Milesius, historiarum scriptor : de quo v. testimonia veterum ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 368.] || Cretensibus autem κάδμος est δόρυ, λόφος, ἀσπὶς, Hesych.

[Κάδοι, οἱ, Cadi. Steph. Byz. : Κ., πόλις Μυσίας. Στράβων ιϐ' (p. 576) ... Τὸ ἐθνικὸν Καδηνός. In numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 143, est Καδοηνῶν.]

[Καδοποιὸς, ὁ, Cadorum fabricator. Schol. Aristoph. Pac. 120.]

[Κάδος, σκεῦός τι, Etym. Gud. Solensibus hoc tribuit gramm. Bekk. Anecd. p. 268. Ionibus esse τὸ κεράμιον Clitarchus testatur in Glossis ap. Athen. 11, p. 473, B. Origo ab Hebr. כד *Cad*, Hydria, vas testaceum ad frumentum conservandum. Unde etiam Καδία, ὑδρία. Σαλαμίνιοι, Hesych., et Κάθιδοι, ὑδρίαι. Ἀρκάδες, ap. eund. Dahler.]

Κάδος, ὁ, vel Κάδδος (illud tamen malo), Vas vinarium, οἴνου ἀγγεῖον, Cadus, Dolium, Doliolum. Herodot. [3, 20] ap. Polluc. [6, 14] : Καὶ Φοινικίου οἴνου κάδδον. [Veteres satis constat κάδον dixisse, velut Sophoclem fr. 479 : Χαλκέοισι κάδοις δέχεται, et Pherecratem, qui κάδον in ultimo pede senarii posuit ab gramm. in Bekkeri Anecd. p. 411 et ab Suida s. v. Ἀνυδρεύσασθαι allati : κάδδος, quod errore prope constanti scripserunt librarii, fortasse medii ævi scriptoribus relinquendum. G. D.] Sunt qui e Diosc. referant, decem congiorum fuisse capacem, sicut et metretam : quum tamen alii scribant duodecim. Plin., inquit Bud., 14, 16, Cadum pro Metreta dixit. Ab Hesych. exp. κεράμιον, quod significat Testam, Amphoram. Philochorus, inquit Pollux p. 382 [10, 71], tradit amphoram, ἀμφορέα, vocatam fuisse a vett. κάδδον : et dimidiam amphoram, ἡμιαμφόριον, appellatam fuisse Ἡμικάδδιον. Epicharmus tamen distinguere videtur κάδδον et ἀμφορέα : Οὔτε ἐν κάδδῳ δηλοίμην, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ. Apud Latinos itidem scriptt., et poetas præsertim, Cadus nomen est vasis vinarii, habetque priorem brevem, sicut et in versu Græco, quem affert Suid. : ita ut secundum eos κάδος, non κάδδος, scribendum sit. Esse autem ab ἔχαδον derivatum suspicatus sum, mutata tenui in aspiratam, donec כד *Cad*, Hebræis pro Hydria alioque vasis genere in usu esse comperi. [Est κάδος etiam Situla, qua e cisterno vel puteo hauritur aqua. Sic Apollodor. comicus ap. Athen. 3, p. 125, A : Τόν τε τοῦ λάκκου κάδον λύσασα, καὶ τὸν τοῦ φρέατος. Schweigh. Ammon. p. 79 : Κάδος καὶ καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται ᾧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· καδίσκος δὲ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσί.] || Accipitur et pro Poculo, e quo bibitur : ut Anacreonti ap. Athen. p. 191 [11, p. 472, E] : Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. Quæ verba corrupta sunt ap. Poll. [10, 70] : qui etiam scribit κάδδον a Bœotis vocatum fuisse σκύφον. [Κρατῆρες, κάδοι Epigenes ap. Athen. l. c.] || Ab Eod. [10, 185] affertur hic Aristoph. l. . Εἰς κάδδον [κάδον] τινὰ λαβὼν οὖρει. E quo colligi posse videtur κάδδον fuisse etiam Vas matulæ usum præstans. || Vas in quod calculi immittebantur, Situla s. Sitella suffragiorum, Bud. Aristoph. Av. [1032] : Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω; Paulo post, Ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὼ κάδω διασκεδῶ. Ubi schol. τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορικοὺς, εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. V. Καδίσκος. || Κάδδος, unde Κεκαδδῆσθαι [Plut. Lyc. c. 12], v. in Ἀπομαγδαλιά.

[Κᾶδος, τὸ, Dor. pro κῆδος, quod v.]

[Καδουίας, ὁ, Caduias, rex Scytharum. Suidas s. h. v. et s. Ἀνάχαρσις.]

Κάδουσα, Hesychio est εἶδος σταφυλῆς, Species uvæ. [Fortasse pro περκάζουσα, quod in κάζουσα corruptum notavit HSt. s. v. Κάζω.]

[Καδούσιοι, οἱ, Cadusii, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ τοῦ Πόντου. Στράβων ἑνδεκάτῃ (p. 507 sqq., 523), Steph. Byz. Xenoph. Cyrop. 5, 2—4; Polyb. 5, 44, 9 et 79, 9. || Καδουσαῖοι, οἱ, ap. Agathiam 2, 27.]

Καδρανὲς, Hesychio κατωφερὲς, Proclive. [Voc. corruptum : cui quam significationem tribuit Hesychius, adjectivo πρηνὲς (Dor. πρανὲς) convenit. G. Dind.]

[Κάδρεμα, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβίων. Ἑρμηνεύεται δὲ σίτου φρυγμὸς ἡ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Καδρεμεὺς, Steph. Byz.]

Κάδρισον, Hesych. exp. κάθισον : quod positum videtur pro καθίδρυσον. [Κάδρισον Musurus posuit. Codex κάδρι.]

Κάδυρος, Hesychio est κάπρος ἄνορχις, Aper eviratus.

Καδύτας, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus et spinis se circumvolvens, ut Plin. 16, c. ult. tradit e Theophr. C. Pl. 2, 23. [Κασύτας Hesychio, Cuscuta Linnæo. Angl.]

[Κάδυτις, ιος, ἡ, Cadytis, urbs Syriæ. Herodot. 2, 159; 3, 5. Nomen in Κάλυτις corruptum ap. Steph. Byz., qui ἐθνικὰ fingit ὁ Καλύτης et ἡ Κάλυτις.]

[Κάειρα. V. Κάρ.]

Κάζω, σω, Orno, Exorno, Decoro : vel Excolo, Instruo : κοσμέω, καλλωπίζω. Poeticum est hoc verbum, nec nisi in præt. pass. usitatum, itidemque in participio : ut Hom. Od. Δ, [725] : Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι· Il. B, [530] de Ajace Oilei filio : Ἐγχείῃ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, Hastæ peritia ornatus instructusque erat ut quivis alius universorum Græcorum : ἐκεκόσμητο ὡς καὶ νικᾶν. E, [54] : Οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἧσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο· Δ, [339] : Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, Malis instructe artibus et dolis. Apoll. Arg. 2, [867] cum infin. dixisse traditur, Ἐκέκαστο ἰθύνειν, pro Præditus erat regendi facilitate. [Pind. Ol. 1, 27 : Ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον. Æsch. Eum. 766 : Μήτοι τιν' ἄνδρα ... ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Eur. El. 616 : Φρουραῖς κέκασται. Aristoph. Eq. 685 : Ἕτερον πολὺ πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον. Nicet. Annal. p. 6, A : Παντοίαις μεθοδείαις ἐκέκασο. Idem præsenti utitur p. 148, B : Παντοίοις δόλοις καζόμενος· 120, C : Ὁπλισμοῖς ἐκπρεπέσιν ἐκάζοντο.] || Afferunt VV. LL. et κάζουσα σταφυλὴ, pro Præcox uva, ex Eccles. 21; sed perperam pro περκάζουσα, Maturescens s. Pingi incipiens.

Καθὰ, Quemadmodum, Sicut. [Polyb. 3, 107, 10 : Καθά που καὶ πρότερον εἰρήκαμεν.] Καθὰ προείρηται, Eust., Quemadmodum dictum fuit. Interdum vero καθὰ pro Qua parte, ut a Bud. exp. in isto Galeni l., de cancro loquentis : Πάσης μὲν οὖν χειρουργίας ἐκκοπτούσης ὄγκον παρὰ φύσιν ὁ σκοπός ἐστιν, ἐν κύκλῳ πάντα τὸν ὄγκον περικόψαι, καθὰ τῷ κατὰ φύσιν ἔχοντι πλησιάζει. [Ammon. p. 65 : Καθὰ καί φησί τις. Eustath. p. 1909, 55 : Καθά που καὶ ὁ κωμικὸς τοὺς Ἀθηναίους παρῴδησε. Schæf. Sic sæpissime grammatici.] Sed pro Quemadmodum, multo melioris notæ est Καθάπερ : quod aliquando aptius redditur Veluti, Tanquam, Quasi [Aristoph. Eq. 8 : Κακῶς (ἔχω) καθάπερ σύ· Eccl. 61 : Καθάπερ ἦν ξυγκείμενον. Plato Soph. p. 218, A : Οὕτω ... καθάπερ εἶπε Σωκράτης. Demosth. p. 633, 17 : Τοῖς αὐτοῖς ἐνεχέσθω, καθάπερ ἂν τὸν Ἀθηναῖον ἀποκτείνῃ] : ut in hoc Aristot. Probl. [23, 4] l. : Ἔτι συγκαταβὰς ἀὴρ τῷ ἐνεχθέντι κάτω ἀναφερόμενος καὶ ὠθῶν ἄνω τὴν θάλατταν, καθάπερ πομφολυγοῖ αὐτήν. — Κατάπερ, Ion. pro καθάπερ, Ut, Quemadmodum, etiam Prout. Herodot. [1, 131, 144, 145, 148, 151, 170, 182, 193, etc.] Pro Quemadmodum autem s. Sicut, invenitur etiam Καθάπερ δὴ, item Καθαπερεί : et quidem quum ap. alios, tum ap. Plat. Epist. [Plato Phileb. p. 59, E : Εἴ τις φαίη καθαπερεὶ δημιουργοῖς ἡμῖν. Aristot. H. A. 4, 4 : Καθαπερεὶ τριχώδη ἄττα.] Sed et Καθαπερανεὶ ex Aristot. affertur. [H. A. 4, 2 : Τὸ δ' ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀξὺ καὶ τραχὺ καθαπερανεὶ μέτωπον. Etym. M. p. 69, 43 : Ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πετάλωσις οὖσα. Theophr. H. Pl. 1, 2, 7 : Καθαπερανεὶ μέλη. Divisim Plato Leg. 3, p. 684, C : Καθάπερ ἂν εἴ τις γυμνασταῖς ἢ ἰατροῖς προστάττοι.]

Καθαγιάζω, Consecro, ἁφιερῶ Suidæ. Item pro καθαγίζω, Cremo. V. Καθαγίζω. [Formæ καθαγιάζω nulla usquam exstant certa exempla : nec Suidæ Zonaræque glossis καθαγιάζεται et καθαγιάσω quidquam tribuendum, quæ ex καθαγίζεται et καθαγίσω sunt depravatæ : qui frequens error librariorum est, cujus exempla s. v. Καθαγίζω afferentur.]

Κἄθἄγίζω, Consecro, συντελῶ καὶ καθιερῶ, Hesych. [Cujus gl. Καθαγίσω, συντελέσω καὶ καθιερώσω sumta videtur ex Aristoph. Lys. 238 : Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε, ubi schol. ex eoque Suidas καύσω, ἀφιερώσω. In καθαγιάσω corruptum ap. Zon. p. 1167. Aristoph. Av. 566 : Ἦν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν. Menander ap. Athen. 8, p. 364, E : Οὐκ εἴασα τὴν ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε, εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἔγχελυν. Athen. 11, p. 489, C : Τοὺς τρίποδας τοὺς τοῖς θεοῖς καθαγιζομένους. Plato Critia p. 119, E : Ὅτ' οὖν ... καθαγίζοιεν πάντα τοῦ ταύρου τὰ μέλη. Ælian. V. H. 3, 1 : Ἅτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων καὶ τῶν καθαγιζομένων συνεχῶς, ubi recte libri alii καθαγιζόντων. Diodor. 4, 23 : Καὶ εἰς τὴν Κυανὴν τὸν καλλιστεύοντα τῶν ταύρων καθαγίσας. Ubi Wessel. : Καθαγίζειν de victimis, quæ aræ impositæ igne consumuntur, ap. Herodot. 4, 35 : unde καθαγίζειν ἐπὶ πυρὸς Ælian. N. A. 13, 21, et καθαγίζειν τὰ ἱερεῖα πάντα, Igne penitus absumere, in Pausania 9, 3, 4. De anima deo consecranda Philo vol. 1, p. 115, 14 : Ὅλην γὰρ τὴν ψυχὴν ἀξίαν οὖσαν θεῷ προσάγεσθαι ... ὁ σοφὸς καθαγιάζειν. Ubi Mang. recte καθαγίζει.] Exponitur etiam, Solvo justa, Perago exequias, Offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Lucian. De luctu [c. 9] : Τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. [Philostr. p. 32 : Χέασθαί τε καὶ ἐπενεγκεῖν σφίσιν (mortuis) ὁπόσα νόμιμα, πλὴν τοῦ τεμεῖν τι ἢ καθαγίσαι. Id. p. 558 : Τί σοι, θύγατερ, καθαγίσω; τί σοι ξυνθάψω; Wakef. Conf. Καθαγνίζω.] Ponitur sæpe pro Adoleo [Pollux 1, 26 : Λιβανωτὸν καθαγίζειν, θυμιᾶν, ἀρώματα λύειν ἐν πυρί. Ubi Mss. quidam καθαγιάζειν] : sicut et Valla vertit ap. Herodot. [1, 198] : Καταγιζόμενον πυρὶ θυμίημα. Idem : Καταγιζομένων μηρίων ἐπὶ τῷ βωμῷ. [1, 183 : Καταγίζουσι λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα· 7, 54. Ib. 167 : Ἐπὶ πυρῆς μεγάλης σώματα ὅλα καταγίζων. Apud eund. 1, 86 Cyrus rogo imponi jussit Crœsum, ἐν νόῳ ἔχων ἀκροθίνια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὁτεῳοῦν. Schweigh. Diodor. 5, 32 : Τοὺς κακούργους μετ' ἄλλων πολλῶν ἀπαρχῶν καθαγίζουσι.] Plutarch. καθαγίζειν et καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. [V. Bruti c. 20 : Τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες (τῇ πυρᾷ) ... καθηγίαζον· ubi nunc ex libris correctum καθήγιζον, collato loco simili V. Anton. c. 14 : Τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος ἐν ἀγορᾷ καθαγίσαι. Καθαγίζειν pro καθαγιάζειν Porphyrio De abst. 2, 16, p. 130, recte restituit Reisk.] Ap. Pausan. autem [2, 10, 4] pro Urere ad odorem excitandum : Τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι πλὴν ὑῶν, τἆλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι· καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσιν. [Καταγίζειν, Incendere odores, etiam ubi non agitur de sacrificiis, Herodot. 1, 202 : Ὀσφραινομένους καταγιζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου (ἐπὶ τὸ πῦρ) μεθύσκεσθαι. Schweigh.] || Ap. Soph. καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesych. [Καθαγίσω, συντελέσω, καὶ καθιερώσω. Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. De primis verbis καθαγίσω ... καθιερώσω supra diximus : postrema, quæ ab recentiore grammatico adscripta videntur, ad Soph. Antig. 1081, referuntur, ubi nunc legitur : Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν ἢ θῆρες ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν. Quos versus non esse scriptos ab Sophocle animadvertit Wunderus. Καθήγνισαν recte in καθήγισαν mutari videtur ab Burtono. Schol. μετὰ ἄγους ἐκόμισαν. Qui usus verbi ipse quoque indicio est recte judicasse Wunderum. G. Dind.]

Καθαγισμὸς, ὁ, Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit apud Lucian. De luctu [c. 19] : Τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν, καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω. Idem illa ejusdem opusculi verba, modo citata, Ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, interpr. Nostris libationibus inferiisque, quæ sepulcris inferuntur. Sed utrobique de iis, quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequuntur ap. Lucian. verba post illud καθαγισμῶν, ut sit καθαγισμὸς Ipse adolendi actus.

[Κάθαγμα, Sterquilinium, Gl. Corrupte pro Κάθαρμα.]

Καθαγνίζω, Purifico, vel Expio. [Eur. Ion. 708] : Πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας.] Schol. enim Eurip. in Or. [39] : Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, exp. κεκάθαρται καὶ καθωσίωται, i. e. κέκαυσται, quoniam ignis est καθαρτικός. [Καθήγνισται) καθωσίωται, κέκαυται. Ἁγνείαν γὰρ ἐκάλεσε τὴν διὰ πυρὸς φθορὰν τοῦ σώματος. Ἄλλως· κεκάθαρται. Πάντα γὰρ καθαίρει τὸ πῦρ, καὶ ἁγνὰ δοκεῖ εἶναι τὰ καιόμενα, τὰ δὲ ἄκαυστα μεμιασμένα.] Ap. Soph. autem Antig. [1081] : Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν, Ἢ θῆρες, pro μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, inquit schol. [Qui καθήγισαν videtur legisse, quod Burtonus restituit. De quo diximus s. Καθαγίζω. Philo vol. 1, p. 190, 20 : Ἐγκέφαλον ἢ καρδίαν, ἅπερ εἰκὸς ἦν πρὸ τῶν ἄλλων καθαγνίζεσθαι. Ubi καθαγίζεσθαι restituit Mang. Joseph. A. J. 3, 9 : Τοὺς δὲ πόδας τῶν ἱερείων καὶ τὰ κατὰ νηδὺν ἐκκαθάραντες ἀκριβῶς, τοῖς ἄλλοις καθαγνισθησόμενα προσεπιφέρουσι. Hic quoque Mang. καθαγισθησόμενα. Greg. Naz. In Julian. p. 85 : Καὶ πολλὰ καταδεηθέντας τῆς τε ἐκκλησίας γενέσθαι μέρος, καὶ μυηθῆναι τὰ τελειότερα τῷ θείῳ καθαγνισθέντας βαπτίσματι. Suid. : Καθήγνισμαι, κεκάθαρμαι. Seqq. ex Indice :] Καθιγνίσαι; Mortuis immolare, νεκροῖς θῦσαι Suidæ. Id tamen potius esset καθαγνίσαι. [Pessime : scribe καθαγίσαι, idque suo loco redde. Kust. Lex. Bibl. Coisl. p. 472 : Καθηγνύσαι, νεκροῖς θῦσαι. Neque aliter legi potest ex ordine verborum. Sed proculdubio καθηγνύσαι pro καθαγνίσαι posuit gramm. Phot. : Καθιγνῦσαι, νεκροῖς θῦσαι. Corruptius etiam Hesych. : Καγαθῆσαι, νεκροῖς θῦσαι. Ubi Albert. : Per metathesin literarum pro καθαγῆσαι s. καθαγίσαι. Apposite Parisienses in specim. Ms. : « L. καθαγίσαι. » Καθαγίζειν enim est Solvere justa, νεκροῖς θῦσαι. Lucianus De dea Syria c. 6 : Καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι ὅχως ἐόντι νέκυϊ. Angl. Glossæ illæ grammaticorum ex καθαγνίσαι potius sunt corruptæ, quod ipsum est in margine codicis Suidæ Leidensis. Lobeckio Aglaoph. p. 646, ex καθιγνύναι (*sedere*) corruptum videbatur, καθέδρας intelligenti, quibus mortui honorari solebant. Quod si recte conjecit Lobeckius, καθίγνυσθαι potius scribendum erit, idemque hoc verbum erit quod καθίγνυσθαι et καθίνυσθαι scribitur apud Hippocratem. G. Dindorf.]

[Κάθαια, πόλις Ἰνδική ... Ὁ πολίτης Καθαῖος, Steph. Byz. V. Strabon. 15, p. 699.]

Καθαιμακτὸς, ὁ, ἡ, Cruentatus, Cruentus. In VV. LL. male exp. καθαιμάσσω per καθαιμαζόω, quod licet bis illic positum, mendosum est pro καθαιματόω. [Eur. Or. 1358 : Τὸν Ἑλένας φόνον καθαιμακτόν.]

Καθαιμάσσω, Cruento, vel Valde cruento. [Æsch. Eum. 450 : Ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. Eur. Andr. 588 : Σκήπτρῳ ... σὸν καθαιμάξω κάρα. Plato Phædr. p. 254, E : Τήν τε ... γλῶτταν καὶ τὰς γνάθους καθήμαξε.]

Καθαιματόω, Cruento, pro quo perperam in VV. LL. legitur Καθαιμαζόω. [Eur. Phœn. 1167 : Οἰνωπὸν γένυν καθημάτωσεν· Hel. 1615 : Καθαιματώσει κρᾶτα πολεμίων ξένων. Aristoph. Thesm. 695 : Καθαιματώσει βωμόν. Lucian. Adv. ind. c. 9.]

Κάθαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, ut κάθαιμα τραύματα, ap. Eur. [Iph. T. 1374. Κάθαιμα σῖτα id. Herc. F. 384.]

Καθαίρεσις, εως, ἡ, Dejectio, Deturbatio. Item Eversio, Subversio. [Plato Tim. p. 58, A, aqua in terram effusa τήκεσθαι μὲν τῶν ὄγκων καθαίρεσιν· vide an sanus sit. Isocr. p. 153, B : Τοὺς τριάκοντα τοὺς νεωσοίκους ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδομένους, Destruenda vendidisse. Valk. Καθαίρεσις οἰκοδομήσεως, Destructio, Demolitio, Gl.] Ap. Herodian. 3, [1, 1] Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις pro Juliani cæde, ut si καθαιρεῖν dicas Evertere vita. Sed et ipsum verbum καθαιρεῖν pro Interficere a Soph. poni dicetur. Suidas autem Stesichorum quoque ita usum esse tradit, atque adeo Demosth. Ab Hesychio exp. κατάλυσις et καταστροφή. [Ipsa rudera significat ap. Philon. De telor. constr. p. 92, C : Ἀποσπαστέον τέ ἐστι τὴν ταχίστην τὰς πρώτας ὀροφὰς καὶ τὰς καθαιρέσεις ἀναιρετέον. Athen. De mach. p. 92, B : Τοὺς διὰ τῶν καθαιρέσεων εἰσπίπτοντας. Quæ exx. indicavit Hasius ad Leon. Diac. p. 452.] || Καθαίρεσις, Damnatio, ap. Basil. Quæ signif. affinis est præcedenti. || Depressio, oppositum τῇ ἐπάρσει ap. Gregor. : Διὰ τὴν

ἔπαρσιν ἡμῶν δεομένην καθαιρέσεως. Ap. Aristot. autem opponitur τῇ αὐξήσει, Phys. auditt. 3, [6]. Diosc. [2, 79] καθαίρεσιν σαρκὸς vocat Imminutionem, s. Extenuationem, de caseo ita scribens: Ὁ δὲ νεαλὴς πρὸς τὴν καθαίρεσιν σαρκὸς ἐπιτήδειος. Sic Plin. minuere corpus dixit caseos, sed de veteribus loquens. Ap. Aristot. De gener. 2, [c. 4] σωμάτων καθαιρέσεις, Tabes et extenuationes. [Hippocr. Epidem. 6, 3: Ἡ καθαίρεσις δρόμοισι, πάλῃσιν, ἡσυχίῃσι, πολλοῖσι περιπάτοισι ταχέσιν. Ubi καθαίρεσις Subtractionem significat, quæ interdum humoribus, interdum etiam solidis partibus attribuitur, ut illic scribit Galen.: Τὸ μὲν τῆς κενώσεως ὄνομα κατὰ μόνων τῶν ὑγρῶν λέγεται, τὸ δὲ τῆς καθαιρέσεως, μᾶλλον μὲν ἐπὶ τῶν στερεῶν, ἐνίοτε δὲ καὶπὶ τῶν ὑγρῶν. Sed Gal. illic καθαίρεσιν, λέπτωσιν τῶν σαρκῶν καὶ μείωσιν, Carnis extenuationem et imminutionem intelligit et corporis emaciationem. Hinc καθαιρετικὰ medicamenta vocantur, quæ carnem supercrescentem imminuunt, detrahunt, et ad statum naturalem deducunt. Foes.] Sic Plut. Anton. [c. 82] de Cleopatra, quæ mortem sibi lentam consciscere statuerat, Ἐχρῆτο καὶ συνεργῷ τῆς καθαιρέσεως, i. e. τῆς τοῦ σώματος συντήξεως, Bud. Comm. p. 670. [|| Καθαιρέσεις, Defectus solis et lunæ olim, Heins. Theocr. Lectt. p. 318. Valck. Schol. Apoll. Rh. 3, 533: Αἱ φαρμακίδες κατάγουσι τὴν σελήνην· τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις ἐκάλουν τῶν θεῶν. Wakef. || Remotio a ministerio. Καθαιρέσει καθυποβάλλειν τινὰ frequenter legitur in Canonibus Conciliorum. V. cod. 10, 11, 12 Concilii in templo Apostolorum. Διὰ τῆς καθαιρέσεως κολάζεσθαι, id est δι' ἐκπτώσεως τῆς προσούσης ἱερᾶς κοινωνίας, sunt verba Balsamonis ad Can. 51, Basilii Ad Amphiloch. p. 986. Ubi καθαίρεσις appellatur ἔκπτωσις τῆς ὑπηρεσίας. Zonar. ad can. 86 Concilii in Trullo p. 195: Ἀντὶ πάσης ἑτέρας τιμωρίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖς κεκληρωμένοις ἀρκεῖν νενομοθέτηται ἡ καθαίρεσις. Suicer.]

[Καθαιρετέος, α, ον.] Καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, Potentia evertenda, Thuc. [V. Καθαιρέω.]

Καθαιρέτης, ὁ, Dejector, Eversor. Thuc. 4, [83]: Καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων. [Dio Cass. 44, 1: Καθαιρέται τοῦ Καίσαρος, Percussores Cæsaris. Joelis Chronogr. p. 178, D: Τῶν ἁγίων ὑβριστὴς καὶ κ.] In VV. LL. καθαιρέτης exp. etiam Demolitor, Vastator, Interfector, Carnifex, sed nullo addito exemplo.

Καθαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Evertendi vim habens. In VV. LL. ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα Galeno [vol. 13, p. 130] Quibus reprimuntur et minuuntur quæ supra modum aucta sunt, et ad modum naturalem salubremque ea reducunt, τὰ κατασταλτικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων. [Cornut. p. 87=219 Gal.: Καθαιρετικὸς παντὸς οὐτινοσοῦν. Wakef. Καθαιρετικὸν, τὸ, Libellus depositionis. Socrat. H. E. 2, 1. Suicer. Alia exx. attulit Hasius ad Leon. Diac. p. 451. || Adverb. Καθαιρετικῶς, Origen. C. Cels. p. 25, B: Τινὰς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τεθνηκέναι, καθαιρετικῶς τῶν προκαταλαβόντων τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη κακῶν.]

[Καθαιρετὸς, ἡ, ὸν, Qui capi potest, Quem consequi licet. V. locum Thucydidis s. v. Καθαιρέω afferendum.]

Καθαιρέω, quæ activa vox activam signif. sola habere putatur, [Detraho. Hom. Il. Ω, 268: Κὰδ δ' ἀπὸ πασσάλοφι ζυγὸν ἧρεον], Dejicio, Deturbo, Deduco. Aristoph. Nub. [750]: Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Quem imitatus Lucianus dixit itidem in Dial. Veneris et Amoris, Τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Cœlo deducis lunam, ut Virg. loquitur. Bud. exp. etiam Deorsum elicis. [Hippocr. p. 123, 6 et 12. Plato Gorg. p. 513, A: Τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας. Conf. Καθαίρεσις.] Eadem constr. dixit Antipho [immo Lycurg. p. 164, 29]: Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες, ἐποίησαν στήλην, Quum deturbassent. Subjungit autem Bud. illi Aristoph. loco, ubi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere, istum Homeri Od. I, [149]: Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα, ubi καθείλομεν itidem exponit Deduximus, vel Contraximus. [Med. Polyb. 1, 61, 1: Καθελόμενοι τοὺς ἱστούς.] Καθελεῖν ponitur etiam pro Dejicere metaphorice sumpto, ut ap. Theodor. Hist. Eccl. 2: Καθελεῖν τοῦτον ἐπέτρεψαν, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήλασαν, Episcopatu abdicarunt et dejecerunt. Et sic alibi sæpe. Bud. Comm. p. 670. [Canon 17 Concilii Nicæni: Καθαιρεθήσεται τοῦ κλήρου καὶ ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται. Canon 3 Antiochenus: Παντελῶς αὐτὸν καθαιρεῖσθαι τῆς λειτουργίας. Suicer. || Capio (i. e. abduco et aufero). Herodot. 6, 41: Τὴν πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον διώκοντες· 5, 36: Εἰ τὰ χρήματα καταιρεθείη τὰ ἐκ τοῦ ἱροῦ. Schweigh.] || Καθαιρῶ, Everto, Diruo. Thuc. 3 [et Plato Menex. p. 244, C]: Καὶ τείχη καθελεῖν. Item Everto, Subverto, Pessundo, metaph. signif. ut ap. Eund., lib. eod., Καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Sic 1: Εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξετε, Si everso nostro imperio, ipsi imperaretis. Ad verbum, Eversis nobis. [Herodot. 1, 71: Καταιρήσειν Κῦρόν τε καὶ τὴν Περσέων δύναμιν· 8, 82: Ἐνεγράψησαν ἐν τοῖσι τὸν βάρβαρον κατελοῦσι· 2, 172: Ἀπριέω ὧδε καταραιρημένου· 9, 27: Τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν κατείλομεν. Schweigh. Soph. Trach. 478: Καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.] || Καθαιρῶ item pro Abrogo, Rescindo, quæ affinis est significatio, ut καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα ap. Plut. Pericle [c. 29 coll. 30]. Ap. Thuc. [1, 140] item schol. καθαιρεῖν exp. ἀκυροῦν. || Καθαιρῶ, Damno. Bud. ex Basil. V. Comm. p. 670. [Τὴν καθαιροῦσαν γνώμην Pollux 8, 15. Lysias p. 133, 11: Τὴν ψῆφον ... τὴν μὲν καθαιροῦσαν ..., τὴν δὲ σώζουσαν. Quos locos Musgr. contulit cum Soph. Ant. 275: Κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν· et Eurip. Or. 860: Τίνες λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς;] || Occido, Interimo, ut Cicero interpr. ap. Soph. Trach. [1063: Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα· Aj. 517: Καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας· OEd. C. 1689: Κατά με φόνιος Αἶδας ἕλοι πατρί. Harpocr.: Καθελών· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν «ἢ ἐν ὁδῷ καθελών» ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. Ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλιοπερσίδι καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ.] V. p. 113 Cic. Lexici. V. et Καθαίρεσις. || Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, et καθαιρεῖν τὰ ὑπεραυξανόμενα, ap. Galen., Quod excrevit et supra modum auctum est aut sublatum submittere et minuere, unde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plut. Anton. [c. 53]: Καὶ τὸ σῶμα λεπταῖς καθήρει διαίταις. Sic καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν ap. Lucian. Nigrino [c. 4, ubi pass.], pro Imminuere, Frangere potentiam. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα ap. Plut. Themist. [c. 22]. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τοῦ υἱοῦ, Spiritus minuere et inhibere, Spiritus elatos comprimere, h. e. καταστέλλειν, Bud. Comm. p. 670. [Æsch. Ag. 398: Φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ. Eur. Herc. F. 1396: Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.] || Ap. Hom. καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Claudere oculos morientium, ut Il. Λ, [452]: Ἅ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ. Et Od. Λ, [425]: Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. Et Ejusdem Od. Ω, [295]: Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. Ideo autem hanc signif. hic posui, quod Comprimere oculos etiam dicatur ab Ovidio, cujus verbi alteri quoque signif. respondet καθαιρῶ in proxime præcedentibus exx. Virg., simplici pro composito utens, Premere oculos, etiam dixit. [Jo. Chrys. De provid. 2, 10: Οὐχ ὁρῶσα τὸν παῖδα παρεστῶτα καὶ δακρύοντα καὶ καθαιροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς (matris mortuæ). Idem Homil. 1 in 2 Ad Corinth. p. 547: Ὅταν ἴδῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς καθῃρημένους. Hæc et alia attulit Suicer.] || Καθαιρῶ ἀγῶνα, Vinco certamen susceptum. Plut. [Pomp. c. 8]: Ἀθλητοῦ πρωτεύσαντος ἐν ἀνδράσι, καὶ τοὺς πανταχοῦ καθελόντος ἀγῶνας. Ponitur καθαιρῶ, inquit Bud., etiam pro Perago, et Vinco certamen susceptum; deinde l. Plutarchi proxime præcedentem, et Herodoti proxime sequentem affert. At ego καθαιρεῖσθαι pro Peragi ap. Herodot. admitto, etsi malim Expugnari, ut in Ἐξαιρῶ dixi; at καθαιρῶ per se alteram illam signif. habere non existimo, sed cum nomine ἀγῶνα aut alio synonymo. Herodoti locus est in Polymnia [7, 50]: Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, i. e. κατορθοῦσθαι καὶ ἐπιτυχῶς ἀποτελεῖσθαι, inquit Bud. Est autem positum Ionice καταιρέεσθαι pro καθαιρεῖσθαι. [Eur. Suppl. 749: Φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα.] Itidem Valla ap. Thuc. καθαιρετέον μελέτῃ vertit, Consequendum exercitatione, ut

habent VV. LL. [Thucydidi 1, 121, καθαιρετὸν restituendum esse ex Dion. Cass. Exc. Vat. p. 181 monet L. Dindorfius.] V. quæ scripsi in fine verbi Ἐξαιρῶ, in loci Euripidei expositione. || Καθαιροῦμαι, pass. voce et signif. Dejicior, Evertor. Item Imminuor, ut Act. Apost 19, [27] : Μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς. [Καθαιροῦμαι medium. Herodot. 3, 78 : Φθάνει τὰ τόξα καθελόμενος, Capiens sibi arcum. Seqq. ex Indice :] Καθέλω, inus. thema est, e quo καθαιρέω mutuatur fut. 2 et aor. 2. Inde enim est καθελῶ, καθεῖλον, καθελεῖν, καθελών. [Photius p. 121, 15 : Καθαιρήσετε, οὐ καθελεῖτε, Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους. Futuro καθελῶ utuntur scriptores recentiores, velut Antiphil. Anth. Plan. 4, 334 : Σὸν οὔτι κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν καθελεῖ.] Est porro ab aor. 2 καθεῖλον, tertia pers. plur. καθείλοσαν, Bœotico more pro καθεῖλον, ut ἦλθοσαν pro ἦλθον, ap. Esai. cap. 22 : Καθείλοσαν τοὺς οἴκους, Destruxerunt, Demoliti sunt, Dejecerunt. Ubi Complut. ed. habet καθήλωσαν, minus recte. [Aoristo primo καθήρησα utuntur medii ævi scriptores. Joel Chronogr. p. 185, C : Τὸν βασιλεύοντα Μιχαὴλ καθαιρήσαντες.] || Καταιρέω, Ionice pro καθαιρέω, Corripio, Comprehendo, Capio. Ap. Suid. : Ὡς δὲ φεύγων κατελαμβάνετο ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, καὶ ὡς καταιρεόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἔμελλε σὺγκεντηθήσεσθαι, ex Herodoto [6, 29]. Κατέλης, Perimas, Ionice pro καθέλης, a καθαιρέω. Κατέλω, Ionice pro καθέλω. Κατεῖλε, Ionice pro καθεῖλε.

Κάθαίρω, Purgo, Mundo. Hom. Od. X, [438] : Ἠδὲ τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. [Ω, 44 : Καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείψατι. Herodot. 4, 71 : Τὴν νηδὺν ἀνασχισθεῖσαν καὶ καθαρθεῖσαν. Soph. fr. 422 : Διὰ ψήκτρας σ' ὁρῶ ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός. Plato Leg. 8, p. 845, E : Καθηράτω τὰς πηγάς· 11, p. 916, C : Τάς τε οἰκίας τοῦ πριαμένου καθηράτω.] Athen. 7 : Πάντα σπίλον καθαίρειν. Pass. Καθαίρομαι, Purgor. Aristot. De mundo [c. 4] : Ὄμβροις γῆ καθαίρεται. Herodot. 5 : Καθαρθεῖσα πονηρῶν ἀνθρώπων. [De terra monstris et prædonibus purganda s. liberanda Soph. Tr. 1061 : Ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην· 1012 : Κατά τε δρία πάντα καθαίρων. Similiter dictum τὰ λῃστικὰ καθῆραι, Latrocinia exscindere, ap. Dion. Cass. 37, 52. Καθαίρομαι γῆρας i. q. ἐκδύομαι, ex Æschyli Danaidibus affert Hesych.] Dicuntur etiam καθαίρεσθαι, Qui purgantur medicamento. [V. Galen. in Hippocr. De rat. vict. in morb. ac. comm. 4, p. 115, 4 ed. Bas. Foes.] Plut. [Mor. p. 128, B] : Αἴσχιστα πολλὰς ἡμέρας κεῖνται καθαιρόμενοι, καὶ καταπλασσόμενοι, καὶ θεραπεύοντες ἰατρούς. Et mulieres καθαίρεσθαι dicuntur, Quum purgantur per menstrua. Plut. Lyc., Καὶ τῶν ἐν τῷ κύειν καθαιρομένων γυναικῶν. [Mor. p. 651, E. || Forma media Nicand. ap. Athen. 4, p. 133, D : Ἀκαρφέα φλοιὸν ἧκα καθηράμενος.] || Expio, Lustro. [Hom. Il. Ξ, 171 : Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν· Π, 228 : Ἐκάθηρε θείῳ. Herodot. 1, 44 : Τὸν αὐτὸς φόνου ἐκάθηρε· 1, 43 : Οὗτος δ καθαρθεὶς τὸν φόνον· 64 : Τὴν νῆσον Δῆλον καθήρας. Æsch. Choeph. 72 : Τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες.] Καθαίρειν στόλον, Lustrare classem, Appian. B. C. 5. Idem, Οὕτως μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ναυτικὰ καθαίρουσι. Καθαίρω καθαρμὸν, pro Expiationem adhibeo, q. d. Expiatione expio, citatur e Plat. Leg. [5, p. 745, D : Εἰ καὶ τὸν πραότατον τῶν καθαρμῶν καθήρειεν· 9, p. 868, C : Καθάρσεις ... τὰς αὐτὰς τοῖς ἄλλοις καθαιρέσθω.] Et καθαρθήτω καθαρμοὺς, Expiationibus expietur, ex Eod. [Leg. 9, p. 865, D.] Idem [Crat. p. 396, E] : Ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, Abluemus, expiabimusque, eaque nos abdicabimus, Bud. Subjungitur autem vox activa, Ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων, εἴτε τῶν σοφιστῶν. Affertur et ex Hermog. : Οὔτε καθηράμενὸς ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, pro Neque a sceleribus expiatus. [Forma media Æsch. ap. Plut. De Is. et Os. § 20 : Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Plato Leg. 9, p. 868, A : Δοῦλον ... δ' κτείνας ἑαυτοῦ ... καθηράσθω· Phæd. p. 114, C : Οἱ φιλοσοφίᾳ ἱκανῶς καθηράμενοι. Euseb. Constant. p. 716, 5 : Οἱ τὰ ὦτα νάμασιν εὐσεβείας καθηράμενοι.] || Flagris cædo : καθαρθῆναι, μαστιγωθῆναι Hesychio. Schol. Theocr. 5, [119] ἐκάθηρε esse dicit ἐμαστίγωσεν, item ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδαιρε. Ibid. ponit et aliam expos. sensum obscœnum habentem. Pro illa autem expos. citat hæc Aristoph., Πέδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. [Respicit ad Nub. 1379 : Κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβε· ubi adscripta fuit ad verbum ἐσπόδει explicatio grammatici τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε, quam pro verbis poetæ habuit schol. Theocriti. Similiter τὰς λαγόνας σπόδει per κάθαιρε explicat schol. Ran. 662. G. D.] Καθῆραι [καθῆραι], non καθάραι [καθᾶραι], dicunt Attici, si Phrynicho credimus. Ambo sunt aor. 1 act. infin. [Aoristi καθᾶραι, qui veteribus Atticis (velut Plat. Leg. 5, p. 735, B) interdum illatus est culpa librariorum, exempla ex Diodoro, Dionysio, Luciano, Plutarcho, aliis, attulit Lobeck. ad Phryn. p. 26. || Aoristi secundi passivi exemplum est ἀποκαθαρῇ ap. Arrian. De venat. 27, 1, cui ἀποκαθαρθῇ recte substitui videtur ab Schneidero.]

[Καθαίρων, nomen iridis. Diosc. 1, 1. Boiss.]

Καθάλλομαι, Desilio [Gl., quæ addunt Insilio, Præsulto; Καθήλατο, Desiluit] : καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. [Eq. 3, 7] : Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Item [ib. 8, 1] : Ἔστι δὲ ὅπου διαπηδᾷν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾷν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. [Appian. Hisp. c. 22 : Καθαλάμενοί τινες. Wakef. Lucian. D. mort. 14, 5 : Πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους.]

Καθαλμὴς, ὁ, ἡ, Salsus, vel Aliquantum salsus, Aliquanta imbutus salsedine. Affertur enim e Nicandro Al. 514 : Καθαλμέα βώλακα γαίης, pro ὑφάλμυρον [ut exp. schol.].

[Καθαλμῠρίζω, Salsus sum. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 4, p. 134, 8 : Λόγους καθαλμυρίζοντας (legitur καὶ θαλμυρίζοντας), Platonis verba exprimens Phædr. p. 243, D : Ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι. G. Dind.]

Κάθᾰλος, ὁ, ἡ, Sale conspersus. Diphil. ap. Athen. 4, [p. 132, E] : Κάθαλα ποιῆσαι πάντα καὶ ἐσκορδισμένα. [Posidipp. ib. 14, p. 662, A.]

Καθᾰμαξεύω, vel sec. antiquam scripturam Καταμαξεύω [de utraque scriptura v. Eustath. p. 1156, 20. Κατημαξευμένα scriptum ap. Hesych. et Dionys. H. De Thuc. jud. § 11, et in Gl. : Κατημαξευμένη, Pervulgata, Usitata], unde ὁδὸς καθημαξευμένη, Via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur Quicquid est tritum, triviale, translatitium. Quæ expos. convenit loco Suidæ, in quo πρόχειρον exp. τὸ κατημαξευμένον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem κατημαξευμένον per τ, ut ap. eum habetur. Alibi autem καθημαξευμένος, scribens per θ, exp. τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος, quarum exposs. posterior mihi parum probatur : minime certe videtur perinde convenire ac prior : neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη, Via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, Via trita; nec σκώμματα καθημαξευμένα, Trivialia scommata, poterit quis exponere σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. [Dionys. A. R. 10, 41 : Ἑώλους καὶ καθημαξευμένας ἀντιλογίας. Id. De oratt. ant. § 4, p. 450, 8 : Τὰ οὐ καθημαξευμένα τοῖς πρότερον.] Nec vero in hoc l. Æliani, qui ibi a Suida citatur : Γύναιον ἐκ Συρίας καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, poterit γύναιον καθημαξευμένον exponere γύναιον ἐγγεγυμνασμένον : at τετριμμένον poterit. Itidem vero Lat. fortasse Publicum prostibulum vel Publici prostibuli corpus, veluti publica via, dici possit Tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in h. l. Æliani, non male, credo, interpretaretur aliquis Pervagatum. [Eunap. Legatt. p. 51, 17 ed. Nieb. : Κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς.]

Κάθαμμα, τὸ, Vinculum, Nodus, ἅμμα : v. Καθαπτός. [Eur. Hipp. 676 : Κάθαμμα λύειν λόγου. Zenob. Prov. 4, 46 : Κάθαμμα λύεις· παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων.]

[Καθαμματίζω (scribitur Καταμματίζω), Innodo, Gl. Angl.]

Καθαμμίζω, Arena obruo. Aristot. De anim. 9, [37. Unde καθαμμίσασαν pro vulgato καθαλμίσασαν Antigono Car. c. 53 restituit Niclas.]

[Καθανύω. V. Κατανύω.]

Καθ' ἅπαν, pro κατὰ ἅπαν et Καθάπαν, In universum, Omnino. Sic Καθ' ἅπαξ itidem Omnino vel Semel. [Suid. : Καθάπαξ, παντελῶς, συλλήβδην. Λέγεται καὶ Καθάπαν. « Καθάπαν γε μὴν αὐτοὺς ἐκπολεμεῖν οὐκ ἔδο-

ξεν.»] Et Καθ' ἅπερ, Secundum quæ, Quemadmodum. || Καθ' αὑτὸν, Per se. || Καθ' εἷς, Unusquisque. || Καθ' ἕκαστον, Singulatim. Sed hæc et conjunctim scribuntur utplurimum. || Καθαυτὸν, pro καθ' αὑτὸν, Per se, Sua sponte, Seorsim.

Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus, συλλήβδην Hesychio. [Semel legitur ap. Hom. Od. Φ, 349 : Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλοιμι καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι. Palladas Anth. Pal. 11, 351 fin. : Οὐ δύναμαι γὰρ πυκτεύειν καθάπαξ μηνὸς ἐπερχομένου.] Demosth. [p. 377, 7 : Οὕτω καθάπαξ πέπρακεν ἑαυτόν. Idem] C. Mid. : Ἄτιμος ἔσται καθάπαξ. [Conf. p. 779, 6.] Idem [p. 294, 11] : Οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοὺς Ἀθηναίων κρίνουσι φίλους. [Οὐ vel οὐδὲ καθάπαξ, Omnino non, Ne ... quidem. Polyb. 1, 2, 6 : Σικελίας ... οὐδ' ἐπεβάλοντο καθάπαξ ἀμφισβητεῖν· 20, 12 : Οὐ γὰρ εὐλόγους ἀφορμὰς ἔχοντες, ἀλλ' οὐδ' ἀφορμὰς καθάπαξ. Κ. οὐδὲ ib. 5, 67, 13 : Ἀντίοχος καθάπαξ οὐδὲ λόγον ἠνείχετο περὶ τούτων. Dio Cass. 53, 32 : Τὴν ἀρχὴν τὴν ἀνθυπάτων ἐσαεὶ καθάπαξ ἔχειν.] In VV. LL. exp. etiam Per omnia, Denique. Et citatur e Diosc. ἐν τῷ καθάπαξ, itidem pro Omnino. || Κατάπαξ, Prorsus, VV. LL. perperam pro καθάπαξ, nisi sit Ionicum.

[Καθάπερ. Καθαπερανεί. Καθαπερεί. V. Καθά.]

[Καθαπλόω, Explico, Expando. Aristæn. 2, 4 : Τῶν μὲν οὖν ὀφρύων ἐμμέτρως ἀνέσταλται (ἡ κόμη), τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρίτως καθήπλωται καὶ τοῖν ὤτοιν. Theodor. Metoch. Misc. p. 722 : Θαλάσσης ... ἡμερώτατα καθηπλωμένης.]

[Καθαπτικὸς, ὴ, όν.] Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

Καθαπτὸς, ὴ, ὸν, Ligatus, Vinctus, Astrictus. Hesych. καθαπτὰ λύεις proverbium esse ait de illis, qui nodum aliquem solutu difficilem solvere conarentur. Sed alii pro καθαπτὰ in hoc prov. κάθαμμα legunt : cujus tamen locum perperam occupavit ap. Suid. vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν, inquit Erasm., Nodum solvere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facile conficeret. || [Eurip. ap.] Aristoph. Ran. [1212] : Θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς, pro ἐνδεδυμένος Suidæ, Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς, sicut et verbo καθάπτω, hanc etiam signif. dari quod ea, quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίβλημα, ut suo loco dictum est. || Κάθαπτος, accentu in antepen., pro alia signif. v. ap. Hesych. [cujus hæc sunt verba : Κάθαπτος τῷ τόνῳ ὡς μόναρχος· λέγει δὲ τὸν καθειμένον τὰς δοράς. Quæ quum repugnent scholiastæ præcepto ad locum Aristoph. : Τιμαχίδας ὡς ταρακτὸς, καθειμένος· τὸ δὲ ἑτέρως λεγόμενον δηλοῖ τὸ οἷον καθάπτεσθαι, Lobeckius Paralip. p. 487, ταρακτὸς in ἀτάρακτος mutat. Idem Hesychio et scholiastæ καθημμένον et καθημμένος restituit.] || Καθαπτὸν ὄργανον, q. d. Tactionale, Quod tangitur, s. pulsatur. Sic dicitur ap. Athen. [4, p. 174, C] : ut ἐντατὸν ὄργανον et ἐμπνευστόν. A Bud. καθαπτὸν exp. Tactionale.

Καθάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. 4 [Antimach. Anth. Pal. 9, 321] : Τίς δ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν. Nam hic esse puto καθᾶψε pro καθῆψε, sicut μάταν pro μάτην. Xen. [Cyn. 6, 9] : Ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. [Polyb. 8, 8, 3 : Τὰς μὲν πρῴρας τῶν ὀργάνων εἰς ἀκίνητον καθῆπτε.] Synes. metaph. : Καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. e. Copulo et invicem devincio. At vero Act. Apost. [28, 3] : Καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ, exp. Invasit manum ejus : sed ego duram esse hanc interpr. arbitror, quum nec in v. ἅπτω, nec in aliis ejus compp. ullum hujus signif. addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigavit se ejus manui; ut sit καθῆψεν pro κἀθῆψεν ἑαυτήν : quod tamen et ipsum rarum esse fateor. Sed eod. modo Basil. dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας ἑαυτὸν, in hoc l. : Φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις· ubi eandem refert historiam. Nisi forte et hic ἐνάψαι dixisse Basil. pro Invassisse, dicat aliquis : verum is, quicunque sit, hoc dicto linguæ Græcæ rudem se ostendet. Fateor tamen ad sensum aut nihil, aut parum interesse, utro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpreteris. In VV. certe LL. citatur etiam καθάπτουσι εἰς τὸ ὀστοῦν, pro Os attingunt, ex Aristot. De anim. 5 [immo 3, 4. Et inferius : Καθάπτουσι δὲ πρὸς τὴν κύστιν καὶ τὸ αἰδοῖον τὰ πέρατα αὐτῶν ἐν τοῖς ἄρρεσιν. Epictet. Diss. 3, 20, 10 : Ὁ μὲν τοῦ τραχήλου καθάπτων, Collum contrectans. Καθάψαι τοῦ τόξου Pollux 1, 164. Et forma media Quint. Sm. 2, 126 : Καί ἑ καθαπτόμενος (Manus injiciens) γεραρῷ προσεφώνεε μύθῳ.] || Καθάπτειν et pro Induere. Soph. Tr. [1051] : Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen simpl. hic est Induit, sed Induit velut illaqueando me illa et irretiendo : unde aptissime vertit Cic. vel potius Accius, Quæ me irretivit veste furiali inscium. V. Καθαπτός. [Procl. ap. Phot. Bibl. p. 321, 17 : Κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου ... καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα. Soph. Antig. 1222 : Βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην. Theocr. Epigr. 3 : Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος, Hedera cinctus. Archias Anth. Pal. 9, 19 : Ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος.]

|| Καθάπτομαι, Tango animum alicujus meis dictis. Hom. Il. A, [582] : Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Ubi exp. etiam Demulce, Delinito. Quin etiam sunt qui καθάπτεσθαι interpr. Perstringere, Lacessere. At ego, quum videam καθάπτεσθαι tam in bonam, quam malam partem sumi in vett. poetis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpr. illa, Tango animum alicujus verbis meis; quod et ipsum in utramque sumi potest partem. Nam Eust. certe nequaquam subscripserim, scribenti in Od. B, 39 : Ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε, esse καθάπτεσθαι simpl. τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα. Et [Υ, 22] : Καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, esse pro ἑαυτῷ λαλῶν· de quo l. postea dicam. Addit autem, ap. Homeri quidem posteros esse τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, cum gen. Sed et ap. Hesiod. [Op. 330] habemus, Χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι, sicut in illo Hom. versu, et rursus Il. A, μαλακοῖς ἐπέεσσι· in quo Hesiodi l. καθαπτόμενος redditur Incessens, habita sc. illius loci duntaxat ratione. [Ad locum Homeri referenda Hesychii interpr., Καθάπτεσθαι, ... πραΰνειν.] Sed et Il. O, 127 : Ἣ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, licet non addatur χαλεποῖσι, aut hujusmodi quidpiam, talia tamen esse videmus, quæ sequuntur, ut non male hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At quum dicitur Od. Υ, [22] : Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum Eust. dixerim esse simpliciter, Se ipsum alloquens vel Seipsum compellans, sed Tangens animum suum his dictis et afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum ejus tetigere, ejusque motum compressere; sequitur enim, Ἔν πείσῃ μένε. || Ap. Homeri posteros in malam partem pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. 6, [16] : Ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο. [Plato Criton. p. 52, A : Ἴσως ἄν μου δικαίως καθάπτοιντο.] Lucian. [Icaromen. c. 32] : Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεούς, κτλ. Plut. [Mor. p. 855, A] : Ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λειοτέρα μέν ἐστιν, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ κτλ. Idem alibi, Καθήψατο πικρῶς Διομέδοντος. || Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων, inquit Bud., est Testari, Testem laudare et vocare citareque. Herodot. 8, [65] : Ταῦτα μὲν Δικαῖος ὁ Θεοκύδεος ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος, i. e. Eorum, quæ dicebat, gnaros esse aiebat et testes. Hæc Bud. Ex quo VV. LL. afferunt præterea, καθάπτεσθαι παρόντος ap. Herodot. esse verbum juris, pro Præsenti manum injicere, i. e. Manu prehendere et proficiscenti obstare. || Καθάψομαι σῶμα in iisdem citatur ex Eur. [Rhes. 202] pro Induam corpus, item, Καθηψάμην τυραννίδος, e Plut. Sol. [c. 14, in carmine], pro Tyrannidem invasi. Item, ex ejusd. Numa [Comp. c. Lyc. c. 4] : Καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς, pro Cui tinctura vehemens et acris inusta est. || Galen. καθαπτόμενοι vult Hippocrati esse etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς. [Hippocratis verba sunt p. 68, D : Οἱ φρενιτικοὶ βραχυπόται, ψόφου καθαπτόμενοι (scr. καταπτόμενοι), τρομώδεες· ad quæ Galen. vol. 8, p. 712 : Οὐκ αὐτοὶ ψόφου καθαπτόμενοι βέλτιον ἦν εἰπεῖν, ἀλλ' ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται. Τὸ μέντοι λεγόμενον ἀληθές ἐστιν· ὑπὸ

γὰρ τῶν ψόφων θορυβοῦνται, παραπλησίως τοῖς δειλοῖς.] A || Κατάπτομαι, Ion. pro καθάπτομαι. Ex Herodot. [8, 65], κατάπτομαι μαρτύρων, Testes cito. Et, Κατάπτομαι τοῦ Δημαρήτου [ibid.], Demaratum testem cito, Ad Demaratum refero. [Sic 6, 68 : Θεῶν τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος ἱκετεύω, Deos obtestatus.]

Καθαραῖαι, dicuntur Ligna illa quæ τοῖς τοῦ ἅρματος θαιροῖς ὑποπέπηγε, ut est ap. Polluc. 1, c. 14 [§ 253. Cui nunc καὶ θαιραῖαι restitutum ex codd.]

[Καθάρειος. V. Καθάριος.]

[Καθαρείως. V. Καθαρίως.]

[Καθάρευσις, εως, ἡ, Puritas (vitæ). Hesych. s. v. Ἁγιασμός. Etym. M. p. 10, 38.]

[Καθαρευτέον, Purum esse oportet. Lucian De hist. conscr. c. 6 : Ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον. Clem. Al. Pæd. p. 238 : Περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐσθήτων καθαρευτέον πάσης ἀτοπίας.]

Καθαρεύω, i. q. καθαρός εἰμι, Purus sum [Plat. Phæd. p. 58, B : Νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν (sic codd. : καθαριεύειν edd. veteres) τὴν πόλιν· Leg. 6, p. 759, C : Ἐκ καθαρευουσῶν οἰκήσεων. Καθαρεύουσα οἰκία Pollux 8, 116]; cum genit. Synes. Ep. 12 : Πρόσελθε τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, Animo puro a perturbatione. Sic φθόνου καθαρεύειν, Chrysost., Purum esse ab invidentia. Plato [Epist. 8, p. 356, E] : Καθάπερ ἱερέα φόνου καθαρεύοντα καὶ δεσμοῦ. Καθαρεύων κακίας, Innocens, Bud. [Cum ἀπὸ Plato Phæd. p. 67, A : Ἐὰν καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ σώματος).] || Dicitur etiam καθαρεύω περὶ τοῦτο. Polyb. [6, 56, 15] : Σπάνιον εὑρεῖν ἀπεχόμενον ἄνδρα τῶν δημοσίων καὶ καθαρεύοντα περὶ ταῦτα, Innocenter se gerentem circa hæc. Dicitur et καθαρεύω ἐν τούτῳ. Plut. Probl. Rom. : Οἱ δὲ καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Item καθαρεύω τούτῳ, sine ἐν. [Aristoph. Ran. 355 : Ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων ἢ γνώμῃ (libri quidam γνώμην) μὴ καθαρεύει.] Philo : Καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ βίῳ παντὶ καθαρεύειν, Purum esse, Pure se gerere. Ap. Eund., βίος καθαρεύων, Vita pura. [De dictione pura Dionys. H. De Lysia jud. § 2 : Κατὰ τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον, οὐδεὶς ... αὐτὸν ὑπερεβάλετο. || De vocabulis puris, i. e. quæ vocalem ante vocalem habent, dicitur a grammaticis, velut Eustath. p. 1859, 12 : Τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει, ὀσφύος ὀφρύος δρυός. Quo sensu καθαριεύειν dictum est ab Herodiano p. 453 ed. Piers. et in Hortt. Adon. p. 429, 6, Etym. M. p. 202, 9 (καθαριεύων ἐνεστώς) et 500, 8 (οἱ καθαριεύοντες παρακείμενοι) : nisi hæc forma librariorum errori debetur, ut in l. Platonico supra allato.]

Καθαριεύομαι, affertur pro Sum purus. [Τοῖς μὴ καθαριεύουσιν Porphyr. De abstin. 4, 6, p. 311 : nisi huic quoque καθαρεύουσιν est restituendum. De linguæ puritate καθαριεύοιτο τὴν φωνὴν ap. Annam Comn. p. 146, D.]

Καθαρίζω, Purifico, Mundo, Purgo. [Frequens in libris V. et N. T. Matth. 23, 5 : Καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου· 8, 2 : Δύνασαί με καθαρίσαι (a lepra)· 4 : Καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη ἡ λέπρα αὐτοῦ. Corinth. 2, 7, 1 : Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκός. Sirac. 38, 10 : Ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καθάρισον καρδίαν. Et Καθαρίζομαι, pass. Greg. Naz. : Τὴν προτέραν ἐκαθαρίσθη γέννησιν, A priore generatione purgatus est.] || Καθαρίζων, κομψευόμενος, Hesych. [Pseudo-Abgarus in Grabii Spicil. Patr. vol. 1, p. 6. Boiss.] B

Καθάριος, ὁ, ἡ, s. Καθάρειος, ut ap. Pollucem etiam [6, 27], Mundus, Munditiem servans, præsertim in victu et cultu corporis. Dicitur non solum de persona [Καθάριον ἀκολουθίσκον Posidon. ap. Athen. 12, p. 550, A. Ubi codex κἰθάριον. Οἱ καθαριώτεροι Hierocl. ap. Stob. vol. 3, p. 191], sed et de re [Menand. ap. Athen. 14, p. 661, F : Ἐὰν ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλος. Melissa p. 749 ed. Gal. : Ἦμεν δὲ τᾷ ἐσθᾶτι λευκοείμονα καὶ καθάριον καὶ ἀφελῆ, ἀλλὰ μὴ πολυτελῆ καὶ περισσάν. Καθάριος βίος ap. Athen. 3, p. 74, D : Ἡ συκῆ ἡγεμὼν τοῦ καθαρίου βίου τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο· ubi καθαρείου restitui ex duobus codd. et Eustathio. || De pura, eleganti dictione schol. Aristoph. Ach. 244 : Καθάριον εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα (ἐτνήρυσις).] Pyth. Carm. [35] : Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον. [Diodor. 5, 33 : Ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ καθάριοι ταῖς διαίταις.] Et τὸ καθάριον pro ἡ καθαριότης, Plut. Symp. C [p. 663, C] : Καὶ γὰρ τὸ κ., Mundities. Exp. et Lautitia. || VV. LL. citant ex Eur. [Iph. A. 1112] καθάρειον [scriptura vitiosa pro καθάρσιον] πῦρ, pro Lustrali igne.

Καθαριότης, ητος, ἡ, Mundities. [Plato Epin. p. 984, A : Καθαριότητι καὶ σεμνότητι ... διαφέροντα. Xenoph. Mem. 2, 1, 22 : Κεκοσμημένην τὸ σῶμα καθαριότητι· ubi libri multi καθαρότητι. Καθαριότης τῶν στενωπῶν Dio Cass. 59, 12.] Athen. 12, [p. 542, C] de Demetrio Phalereo loquens : Καὶ ταῖς μὲν δαπάναις ταῖς εἰς τὰ δεῖπνα τοὺς Μακεδόνας ὑπερέβαλε, τῇ δὲ καθαριότητι Κυπρίους καὶ Φοίνικας. Ubi distinguitur δαπάναι a καθαριότης, ut videbimus πολυτελῶς distingui a καθαρίως. [Aristot. Eth. 10, 5 : Διαφέρει δὴ ἡ ὄψις ἁφῆς καθαριότητι. Plut. Mor. p. 67, E : Ἰατροῦ σάρκα τέμνοντος εὐρυθμίαν τινὰ δεῖ καὶ καθαριότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν. De sermone Plut. V. Lyc. c. 21 : Τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐτελείας καὶ καθαριότητος. Καθαρειότης scriptum ap. Eustath. Opusc. p. 46, 10; 279, 10.]

[Καθάρισις, εως, ἡ, Purificatio, Purgatio. Inc. et LXX sec. Compl. Lev. 12, 4, καθαρίσεως, ubi reliqui libri καθάρσεως habent. Schleusn.]

Καθαρισμὸς, ὁ, Purificatio, Purgatio, Expiatio, Expiamentum, Piaculum, pro καθάρσιον. Lucian. [Asin. c. 22] : Ῥίψωμεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κρημνοῦ ... καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. Schol. Aristoph. ait καθαρισμὸν dici etiam τὸ κάθαρμα. [Ev. Jo. 2, 6 : Κατὰ τὸν καθαρισμὸν (morem Judæorum dicit ante et post cibum captum lavandi) τῶν Ἰουδαίων. Luc. 2, 22 : Αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ (puerperæ sacrificio purgandæ). De liberatione a pœnis peccatorum, Hebr. 1, 3 : Δι' ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Schleusn.]

[Καθαριστήριον, τὸ, Locus purgationis. Harpocr. v. Κεγχρεών : Δημοσθένης « εἰς τὸν κεγχρεῶνα » ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον.]

[Καθαριστὴς, ὁ, Putator, Gl.]

Καθαρίως [s. Καθαρείως], Munde, Munditiem servando. Unde μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ κ., aliquoties ap. Athen., e Comicis : q. d. Cum munda quadam frugalitate. [In l. Nicostrati ap. Athen. 2, p. 65, D et 8, p. 359, A : ubi ed. Ald. : Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, δασύποδα ..., nunc καθαρείως ex codd. est restitutum. Quod ipsum quoque metrum postulat in versu Eubuli iisdem verbis utentis 7, p. 311, D. Strabo 3, p. 154 : Μονοτροφοῦντας καθαρίως καὶ λιτῶς.] || Budæo Eleganter in Xen. Cyrop. 1, [3, 8] : Κ. ἐγχέουσι καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην. Legitur et Καθαρείως, ut habetur et ap. Polluc. [6, 27] ex hoc ipso loco. Athen. 4, [p. 152, A] : Προσφέρονται δὲ ταῦτα καθαρίως μὲν, λεοντωδῶς δὲ, ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κτλ. D

Κάθαρμα, τὸ, Purgamentum. Pollux 5, c. 46 [§ 163] : Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος. Cui l. consentanea est hæc expos. Ammonii [p. 79] : Καθάρματα, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα. [Æsch. Choeph. 96 : Τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν, στείχω, καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας, πάλιν. Eur. Herc. F. 225 : Ποντίων καθαρμάτων· Iph. T. 1316 : Δόλια δ' ἦν καθάρματα.] Bud. tamen in Annotatt. postt. in Pand. ait ad verbum significare Purgationem et Piamentum : quum alioqui sordes illæ Purgamentum vocentur, non Purgatio. Quare Purgamentum ac Piamentum ipsum scripsisse suspicor. 1 Ad Cor. 4, [13] : Ὥσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. Ita enim legit Bud., et ita in veteri quodam exemplari me quoque legere memini : quum tamen magis recepta sit altera lectio, ὡς περικαθάρματα, quam suspicor ex ὥσπερεὶ καθάρματα factam. Retinendo autem περικαθάρματα, præp. pondus addet, quasi quis dicat, ut annotat Beza, Sordes undique everrendo collectas, i. e. ἀποσαρώματα, schol. Vide et aliam interpr. hujus l. paulo post. Eust. καθάρματα dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους. Erit igitur κάθαρμα, qui et τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος dicitur in illo Pollucis l., et συρφετός : aptissimeque, ut opinor, exponetur Lat. voce Quisquiliæ, servata metaphora. Lucian. p. 45 [D. mort. 2, 1] : Καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. Et Philo : Καθάρματα καὶ παρενοχλήματα καὶ γῆς ἄχθη καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀποκαλοῦσι. In his enim et similibus ll. καθάρματα videntur potius dici

Viles homines, contemptique et abjecti, quam Scelesti : de qua signif. statim dicetur. || Id quod ad purgandum adhibetur, s. ad expiandum. Et sec. hanc signif. καθάρματα vocabantur Homines scelerati, tanquam piaculares, i. e. pro patriæ lustratione expiationeque devoti : qui et Sacri a Lat. appellabantur, quorum sc. capite omnia civitatis aut gentis alicujus scelera luebantur, quique ad avertendam deorum iram mactabantur. V. schol. Aristoph. [Pl. 454] et Suid. Huc referens Bud. dictum Pauli, Ὥσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, hanc esse ait ejus sententiam, Nos tanquam piacula mundi facti sumus, et succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret, Non minus apud gentium vulgus detestabiles quam illi, qui diris execrationibus onerati atque obruti, pro salute publica abjici olim solebant. Herodot., ut Idem docet, καθαρμὸν pro κάθαρμα dixit 7, [197], Hominem piacularem, et pro patriæ lustratione expiationeque devotum : Καθαρμὸν τῆς χώρης ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου. Porcello, qui ad expiationem immolabatur, impositum fuisse hoc nomen, tradunt schol. Aristoph. Ach. [44], Hesych. Hinc igitur fit, ut κάθαρμα vocetur Homo sceleratus, et neutrum genus ita usurpetur, ut quum Lat. hominem vocant Scelus. [Chœrobosc. : Τὸ κάθαρμα ἀπὸ τοῦ καθαίρω καὶ τὸ ἄγος καὶ τὸ ἀναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄζω τὸ σέβομαι γινόμενα πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου. Hemst. Eupolis ap. Stob. Flor. 43, 9 : Στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς. Demosth. p. 574, 14; 578, 19.] Aristoph. Pl. [454] : Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; Æschin. [p. 84, 15] : Ἃ δὲ σὺ λέξεις, εἶποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν. Itidem Demostheni κάθαρμα est ᾧ μηδεμία μετουσία ἀρετῆς [p. 269, 26] : Σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία, ἢ καλῶν, ἢ μὴ τοιούτων; [Athen. 15, p. 697, E : Οἴει γὰρ, κάθαρμα, θυμοῦσθαί με κτλ. Valck.]

[Καθαρματώδης, ὁ, ἡ, Ad purgamenta pertinens. Etym. M. p. 512, 7 : Κηρυβίων, καθαρματῶδές ἐστι τὸ ὄνομα.]

[Καθαρμογὴ, ἡ, Adaptatio, Compositio. Manuel Bryenn. Harmon. p. 362. Cramer.]

Καθαρμόζω, sive Καθαρμόττω, Adapto, Compono. [Eur. Hipp. 771 : Βρόχον καθαρμόζουσα δέρᾳ· Bacch. 917 : Οὐχ ὡς ἐγώ νιν (τὸν πλόκαμον) ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα· Rhes. 767 : Πλῆκτρά τ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς ἵππων καθήρμοστο. Meleager Anth. Pal. 12, 256 : Καθήρμοσε στέφανον.]

Καθαρμὸς, ὁ, Purgatio, Expiatio, Lustratio. [Æsch. Choeph. 966 : Ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς. Soph. OEd. T. 1228 : Οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην. Eur. Iph. T. 1332 : Ὡς ἀπόρρητον φλόγα θύσουσα καὶ καθαρμόν.] Plut. [Mor. p. 148, E] : Καὶ τὴν δίαιταν αὐτῇ καὶ τὸν καθαρμὸν, ᾧ χρῶνται Σκύθαι περὶ τοὺς κάμνοντας. Plato De rep. 2, [p. 364, E] : Λύσεις τε καὶ καθαρμοὺς ἀδικημάτων. Plut. [V. Cæs. c. 43], καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Lustrare exercitum, et, Ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, Scelera expianda. [Epimenidis librum, Καθαρμοὺς inscriptum, memorant Suidas et Eustath.] || Καθαρμὸς pro κάθαρμα, i. e. pro Piaculari homine, v. in Κάθαρμα. [Plut. Mor. p. 528, B.]

[Κάθαρνοι. V. Κάβαρνοι. || Κάθαρνος, ὁ. Photius Lex. p. 93, 21 : Οἱ δὲ καθάριοι τῷ Λάκωνι (ἀνατιθέασι τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν)· ubi Καθάρνῳ corrigit Lobeck. Aglaoph. p. 950, nescio quo auctore.]

[Καθαρογραφέω, Munde describo. Anastas. Sin. Hodeg. p. 154, B : Ταύτας (τὰς χρήσεις τῶν ἁγίων πατέρων) ἐν τόμῳ καθαρογραφήσας. Hase.]

[Καθαροδίαιτος, ὁ, ἡ, Vitam puram agens. Anastas. Sin. Hodeg. p. 242, 3. Hase.]

[Καθαρολογέω, Pure loquor. Eustath. p. 352, 33 : Καθαρολογήσας ἐν σαφηνείᾳ Σοφοκλῆς.]

Καθαροποιέω, Purifico. Quo utuntur Suet., Plin. : σαίρω, Verro, Hesych. [Schol. Aristoph. Ach. 506 : Κριθὰς ἢ ἄλλο τι καθαροποιεῖν. Metaph. Gregent. in Disp. c. Judæo p. 227, ab Suic. cit. : Τρανώσας τὴν προφητείαν, μᾶλλον δὲ καθαροποιήσας, Purum et clarum reddens vaticinium. Et mox : Καθαροποιῶν τὴν ἀλήθειαν. Νόμοι Ὁμηριτῶν in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 105 : Καθαροποιουμένου τοῦ σφάλματος.]

[Καθαροποιὸς, ὁ, ἡ, Purificus. Gloss. mss. in Anecd. meis vol. 4, p. 368 : Αἰθριοποιόν· καθαροποιὸν, ἀθόλωτον. Boiss.]

[Καθαροπότης, ὁ, Qui vinum purum propinat. Gregor. in Vita Basilii jun. n. 35. Ducang.]

[Καθαροπότιον, τὸ, Cauponium, in quo vinum purum potui præbetur. Νόμοι τῶν Ὁμηριτῶν in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 78.]

Κάθαρὸς, ὰ, ὸν, Purus, Mundus, Nitidus. Hom. Od. Z, [61] : Καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα· P, [48] : Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἐλοῦσα. Ap. Eund. legimus Il. Θ, [491], K, [199], Ψ, [61] : Ἐν καθαρῷ, de quo v. Eustath. p. 725 [qui exp. ἔνθα τόπος ἦν καθαρεύων νεκρῶν. Soph. OEd. C. 1575 : Ὃν (Cerberum) κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι (Secedere, ut via sit pura) δρμωμένῳ νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας. Aristoph. Eccl. 320 : Ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; Pind. Ol. 10, 55 : Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε· 6, 39 : Κελεύθῳ ἐν καθαρᾷ. Οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ dicuntur qui in aperto, sub divo habitant, ap. Platon. Rep. 7, p. 520, E. Idem Phædr. p. 239, C : Οὐδ' ἐν ἡλίῳ καθαρῷ τεθραμμένον, ἀλλὰ ὑπὸ συμμιγεῖ σκιᾷ. Plur. ἐν καθαροῖς Leg. 10, p. 910, A.] Καθαρὸς ἄρτος [Purus, cui nec lac nec pinguedo aut mel aut aliud quid admixtum. Schweigh.] opp. ab Athen. [3, p. 109, C] τῷ συγκομιστῷ. [Adde Alexin ib. 4, p. 161, C. Καθαροὶ ἄρτοι in sacrificio ap. Herodot. 2, 40.] Καθαρὸς θάνατος ap. Hom., Mors pura eorum, qui ense occiduntur, non eorum, qui strangulantur, Od. X, [462] : Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἕλοίμην Τάων. Eust. : Καθαρὸς θάνατος, ὁ διὰ ξίφους· μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος, p. 1934. Philo De mundo [p. 942, B] : Ἢ θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένουσιν. [Καθαρὰ οὖρα ap. Hippocr. p. 941, A, Urinæ puræ et defecatæ, quas illic τοῖς πάχος ἔχουσι καὶ οὐ καλῶς καθισταμένοις, hoc est Crassis, neque probe subsidentibus, opponit Hippocr. Sic rursus p. 1123, C, καθαρὸν οὖρον tenui jungitur. Καθαρὸν διαχώρημα, Dejectio pura, neque colore præter naturam tincta, sed inculpata, qualis est in sanis, p. 400, 15 : Ἰδὼν δὲ διαχώρησιν μή τι μέλαν ἰσχυρῶς διεχώρησεν χρῶμα, ἢ καθαρὸν, ὁκοῖα ὑγιαίνοντος ἂν εἴη διαχωρήματα. Foes.] || Purus, i. e. Impermixtus. [Herodot. 4, 53 : Ῥέει τε (ὁ Βορυσθένης) καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι. Pind. Pyth. 6, 14 : Σπέρμα καθαρόν. Eur. Hel. 873 : Πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ· Hipp. 209 : Καθαρῶν ὑδάτων πῶμα. Plato Phædr. p. 229, C : Καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια· Phædon. p. 111, E : Πηλοῦ καὶ καθαρωτέρου καὶ βορβορωδεστέρου.] Interdum copulatur cum ἄκρατος, interdum cum ἀμιγής. Xen. Cyrop. 8, [7, 20] : Ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι. I. e., Cic. interpr., Sed quum omni admistione corporis liberatus, purus et integer esse cœpisset, etc. Plut. : Εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν τὸ ἓν, οὐδὲν ὅλως κτλ. [Mor. p. 1078, B. Antiatticista (Bekk. Anecd. p. 105, 5) : Κ. δοῦλος, οἱονεὶ ἀπηκριβωμένος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Καθαρὸς Τίμων, Purus putus Timon, Aristoph. Av. 1549. Alciphr. 3, 21 : Παρμένων ζημία καθαρά. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 2, 2, 3. Νὺξ καθαρὰ, Plena nox, Aristid. vol. 1, p. 347.] Ap. Arat. [322] Cic. καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ vertit Nocte serena. [Καθαρὸν φάος Pind. Pyth. 6, 14; φέγγος 9, 159. Photius p. 206, 19 : Λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαράν.] Et venti καθαροὶ in VV. LL. ex Aristotele, Qui serenitatem inducunt, Pellentes nebulas. In iisdem καθαρὸς λόγος exp. Pura oratio, i. e. Simplex et inartificiosa : ut i. sit q. ἀκατάσκευος, cui opp. ἐνδιάσκευος. [Καθαρὸς τὴν ἑρμηνείαν, Purus in elocutione, Dionysio Jud. Lys. c. 2 dicitur Lysias. Mox commemorat τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον et καθαρῶς γράφειν, quod uno verbo Aristoteles dixit ἑλληνίζειν. Idem in Ep. ad Pomp. c. 3, p. 775 : Ἡ καθαρὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα διάλεκτος. Ib. c. 2, de Platonis ratione dicendi : Καθαρά τε καὶ διαυγὴς γίνεται ὥσπερ τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων. Τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως (Puritas sermonis prosaici) opponitur τῇ ποιητικῇ ἀπειροκαλίᾳ ib. p. 763. Καθαρὸς λόγος qui sit, Hermogenes Π. ἰδεῶν p. 26, per omnes quas constituit orationis partes docet. Ernest. Lex. rhet. || Non raro ad animum transfertur purum, sincerum, nullis turbatum affectibus. Pind. Ol. 4, 27 : Πρὸς Ἀσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ

γνώμα τετραμμενον. Eur. Med. 660 : Καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν. Timoth. 1, 1, 5 : Ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 26 : Καθαρὰ βλέπειν, οἷον ἱλαρὰ καὶ ἡδέα βλέπειν, οὐκ ἐπιτεθολωμένα. Nicostrat. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 41 : Τὸ πρόσωπον φαιδρὸν ἔχειν τε καὶ καθαρόν. Καθαρὰ ἡδονή, Solidum gaudium, Plut. V. Mar. c. 23.] || Purus, i. e. Qui non se contaminavit aliquo scelere, Horatio Sceleris purus. [Herodot. 1, 35 ; Οὐ καθαρὸς χεῖρας ἐών. Æsch. Eum. 474 : Ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις· 313 : Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντα· OEd. C. 548 : Νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον. Eur. Ion. 1334 : Καθαρὸς ἅπας τοι πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.] Antipho : Ἐψηφίσαντο γὰρ καὶ ὤμοσαν, ἐάν τις τυραννίδι ἐπιθῆται, ἢ τὸν δῆμον καταλύσῃ, τὸν αἰσθανόμενον, καθαρὸν εἶναι ἀποκτείναντα. Plut. Pericle [c. 8] dixit, Οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις, quod Cic., Prætorem non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere decet. Καθαραὶ ἡμέραι, Dies fasti, Plato Leg. [7, p. 800, D], quibus opp. ἀποφράδες. Interdum cum accus. subaudita præp. κατὰ, et tum καθαρὸς vertitur simpliciter Purus, accusativus autem cum sua præp. subaudita, per ablat. : ut τοῖς καθαροῖς τὴν διάνοιαν ap. Gregor., Iis, qui puri mente erant. Potest etiam verti, Qui pura mente erant. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας. [Plato Leg. 9, p. 864, E : Ἂν ... μὴ καθαρὸς ᾖ τὰς χεῖρας φόνου.] Lucian. p. 74 [De sacrif. c. 13] : Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας. Andoc. [p. 13, 10] ὅσιον καὶ εὐαγῆ interpr. καθαρὸν τὰς χεῖρας, Bud. Comm. p. 207. [Lysias p. 175, 44; Antiphon p. 130, 31. Addito κατὰ Plato Crat. p. 405, B : Καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν.] Jungitur et genitivo, ut Purus ab Horat., quum Integrum vitæ scelerisque purum dicit. [Herodot. 2, 38 : Τὴν γλῶσσαν τοῦ κτήνεος ἐξειρύσας, εἰ καθαρὴ τῶν προκειμένων σημηίων. Plato Rep. 6, p. 496, D : Καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων.] Plut. [Popl. c. 12] : Καθαρὸν φόνου ἐποίησε τὸν κτείναντα τὸν τυραννεῖν βουλόμενον. Quod Antipho l. c. dixit simpliciter καθαρὸν, ead. de re loquens. Exp. tamen etiam aliter in VV. LL. καθαρὸς φόνου, pro Crimine cædis expiatus, e Plut. Popl. [l. c.], ut Antipho [p. 120, 24] καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων vocat, Qui nulli injuriam intulisset. De Socr. dæm. : Ἀναιτίους καὶ καθαροὺς τῶν πεπραγμένων. Idem, Πρᾶξιν καθαρὰν πάσης ἀδικίας dixit. [Plato Crat. p. 403, E : Ψυχὴ καθαρὰ πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Addito ἀπὸ Actor. 20, 26 : Καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων. Dio Cass. 37, 24 : Καθαρὰν ἀπὸ πάντων αὐτῶν ἡμέραν ἀκριβῶς τηρῆσαι.] || Καθαρὸν, Aristoph. Vesp. [1015], Ingenuum, Liberum, Libere dictum : Νῦν αὖτε, λεῲ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε. Schol. παῤῥησιαστικὸν, εἰλικρινὲς, γνήσιον. [Καθαρὸς στρατὸς, τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, Herodot. 1, 211; 4, 135, Melior pars exercitus, cui opp. τὸ ἀχρήϊον et τὸ φλαυρότατον, 1, 211, coll. 207, et οἱ ἀσθενεῖς, 4, 135. Schweigh. Dio Cass. 41, 55 : Τοῦ πολιτικοῦ τὸ πλεῖστον καὶ καθαρώτατον· 43, 25 : Ὅπως τὸ καθαρώτατον ὅτι μάλιστα ἀεὶ δικάζοι.] || Καθαραὶ ψῆφοι Dem. 126 [p. 303, 22], Ratio putata et perfecta, i. e. Quæ nihil reliquamenti trahit, Bud. Lex. Hanc autem Budæi interpr. sequendo, respondere puto ei, quod Gallice dicimus, *Le conte tout net.* || Cum gen., Vacuus. Aristid. Panath. : Οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι τοεξαρχῆς. Sic Plut. Numa [c. 14], ut est in VV. LL., καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς dixit Vacuas strepitibus vias. In VV. LL. citatur e Bud. καθαρὰ sine adjectivo etiam, pro Vacua : videlicet καθαρὰ ἄντρα, ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 1], pro Antra vasta et vacua. [Sic et locus s. spatium quoddam dicitur καθαρὸν absque genitivo, ubi nihil est quod obstet vel impediat, Herodot. 1, 202; 7, 183. Schweigh. || A grammaticis καθαραὶ dicuntur syllabæ quæ ex solis constant vocalibus. Herodian. p. 459 : Τῶν ἄλλων ... διὰ καθαροῦ τοῦ ε ἐκφερομένων. Καθαρὸς ἐνεστὼς Etym. M. p. 129, 37. Καθαρὰ κατάληξις, p. 143, 33. || Καθαροὶ, secta quædam hæreticorum, de qua v. Epiphan. Hær. 59, p. 214, aliosque scriptores ab Suicero et Ducangio memoratos.]

[Καθαροστομία, Effræne os s. Loquacitas, Andr. Cret. p. 81. Ita vult Combef., ubi ego leg. censeo οὐκ ἀθυροστομίας. Kall. Recte Kallius.]

[Καθαρότευκτος, ὁ, ἡ, Bene fabricatus. Τὸ κ. κυρίου δῶμα Joann. Damasc. vol. 2, p. 854, C. Boiss.]

Καθαρότης, ητος, ἡ, Puritas, Nitor, Munditia. [Καθαρότης ὀφθαλμῶν, Claritas oculorum, cui τὸ ἀχλυῶδες oppositum, ap. Hippocr. p. 152, G. Foes. Plato Leg. 6, p. 778, C : Εὐερκίας τε καὶ καθαρότητος χάριν. Plut. Mor. p. 693, B : Περιεργίαν δὲ οἶμαι πάμπολυ διαφέρειν καθαρότητος. Nisi καθαριότητος scribendum cum Wyttenbachio : quæ vocc. confusa sunt in l. Xenoph. s. Καθαριότης allato.] Hermogeni καθαρότης λόγου, quod Ciceroni Nitor orationis, secundum quosdam. || Puritas, Innocentia, Bud. [K. ἡ περὶ τὰ χρήματα, Integritas, Abstinentia, Polyb. 32, 11, 9.]

[Καθαρουργία, ἡ, Purus, nitidus labor. Inscr. Richteri p. 8 ed. Franck.]

[Καθαρουργικὸς, ἡ, ὸν, Purificatus, Purus. Γύρεως καθαρουργικῆς Geopon. 20, 35, p. 1264.]

[Καθαροφόντης, ὁ, et Καθαροφόνος, ὁ, Purus a cæde. Vocabula a grammaticis ficta substantivum Ἀργειφόντης explicantibus. Priore utitur Hesychius s. Ἀργειφόντης, altero idem s. Ἀργιφόντου. Καθαρὸς φόνου dixit schol. Hom. Il. Π, 181.]

Καθαρπάζω, Corripio. [Eur. Andr. 814 : Ἐκ δεξιᾶς ξίφη καθαρπάζουσιν· 1123 : Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας.] Aristoph. [Eq. 857 : Καθαρπάσαντες τὰς ἀσπίδας. Ubi nunc κατασπάσαντες legitur ex cod. Rav. et Suida. Strabo 16, p. 761 : Καθήρπαζον τὰ ἀλλότρια.]

Καθάρσιον, τὸ, substantive positum, pro κάθαρσις, vel καθαρμὸς, Expiatio, Lustratio, Piaculum. [Herodot. 1, 35 : Καθαρσίου ἐδέετο κυρῆσαι. Eur. Iph. T. 1225 : Ὅσα προυθέμην ἐγὼ ξένοισι καὶ θεᾷ καθάρσια. Addito ἱερὰ Herc. F. 923 : Ἱερὰ ... καθάρσι' οἴκων.] Greg. Enc. Macc. : Παντὸς τοῦ λαοῦ καθάρσιον. Idem de Christo, Καθ. τῆς οἰκουμένης. Idem, Καθάρσιον περιενεγκὼν ἐπὶ σῇ ἐξόδῳ. Alluditur ad morem illum, de quo Plut. [Mor. p. 814, B] : Περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν πόλιν ἐκέλευσαν. Et ante eum Dem. [immo Æschin. p. 4, 10] : Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ· de quibus v. schol. Aristoph. Ach. [44], ubi porcellum expiatorium κάθαρμα vocatum scribit, et ab Æsch. C. Tim. καθάρσιον. Suid. quoque χοιρίδια, Porcellos, quibus populus lustrabatur in theatris et concionibus, καθάρσια vocata scribit : ubi adjectivum etiam esse potest. Καθάρσια, Sacra expiatoria, Piacula. Lucian. [Catapl. c. 7] : Τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠά, Ova lustrationum, Turn. : Plut. [Mor. p. 277, A] de Hecate itidem, Χθονίᾳ δὲ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους, ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχειν μοῖραν. In quibus ll. ἱερῶν potest subaudiri, et ita adjectivum erit καθαρσίων. Bud. καθάρσια interpr. Expiamenta in Pausania [2, 7, 7] : Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα, παρεγένοντο ἐς τὴν Αἰγιάλειαν καθαρσίων ἕνεκα. [Τὸ καθάρσιον, Medicamentum purgatorium, Alex. Trall. 1, p. 111, 112, et sæpius.]

Καθάρσιος, ὁ, ἡ Purgatorius, Purgativus, Purgandi vim habens, Expiatorius. [Æsch. Eum. 63 : Λοξίας... δωμάτων καθάρσιος· 578 : Φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος· 449 : Αἵματος καθαρσίου σφαγαί. Soph. Antig. 1143, de Baccho : Μολεῖν καθαρσίῳ ποδί. Eur. Hel. 875 : Καθαρσίῳ φλογί· Iph. A. 112 : Πῦρ καθάρσιον.] Februarium mensem καθάρσιον posse dici tradit Plut. : nam, ut scribit Ovid., Februa Romani dixere piamina patres. Καθάρσιος φύσις, Greg. Naz.; καθάρσιον ὕδωρ, Nonn., Lustralis aqua [Id. Jo. cap. 13, 46 : Καθάρσια νίπτρα.] Citatur et ex Aristot. [De mundo c. 7], Καθάρσιος Ζεὺς, Expiator Jupiter. [Plut. Mor. p. 997, A : Ὦ Ζεῦ καθάρσιε. Conf. Μαιμάκτης. Καθάρσιοι θεοὶ Pollux 1, 24. Καθάρσιον θεὸν ὀμνύναι (e lege Solonis) id. 8, 142. || Καθαρσιώτερα per λαμπρότερα exp. Suidas ex Polybio 11, 9, 5, ubi καθαριώτερα recte correxit Scaliger.]

[Κάθαρσις, εως, ἡ, Purgatio, Expiatio. [Lustratio, Herodot. 1, 35 : Ἔστι παραπλησίη ἡ κάθαρσις τοῖσι Αυδοῖσι κτλ. Schweigh.] Plato Cratylo [p. 405, A] : Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κάθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικήν. [Leg. 1, p. 628, D : Κάμνον σῶμα ἰατρικῆς καθάρσεως τυχόν· Soph. p. 227, C : Τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων. « Κάθαρσις, Purgatio, absolute dicitur Hippocrati, quum humores prava qualitate

affecti et noxii vacuantur, sive id natura moliatur, sive sponte fiat, aut medicamento. Galen. Comm. in Progn. p. 138, 11 ed. Bas. : Κάθαρσιν ὀνομάζω τὴν τῶν ἀλλοτρίων κατὰ ποιότητα κένωσιν. Idem in Epidem. p. 498, 22 : Καθάρσεις γὰρ εἴωθεν ὀνομάζειν οὐ μόνον τὰς ὑπὸ φαρμάκου γινομένας, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπὸ τῆς φύσεως. Foes. Qui Hippocratis exempla addidit p. 209, A; 76, F; 1086, B; 1028, al.] Galeno et aliis [velut Hippocrati Aphor. 5, 60, Plut. Mor. p. 650, B], καθάρσεις ἔμμηνοι, Purgationes menstruæ mulierum, quæ etiam τὰ ἔμμηνα, καταμήνια, γυναικεῖα, Lat. Menses, Menstrua. [Καθάρσεις καταμηνίων Aristot. H. A. 6, 18. De vitibus, Phornut. cap. 27, p. 205 Gal. : Τούτῳ (τῷ δρεπάνῳ) χρῶνται πρὸς τὴν κάθαρσιν τῶν ἀμπέλων. Wakef.]

Καθαρτέον, Purgandum. [Geopon. 10, 77, 2.]

Καθαρτήριος, [ὁ, ἡ], i. q. καθάρσιος, Purgativus, Purgatorius, Expiativus. Synes. Ep. : Ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον ἢ τὰ ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον. Idem, Δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι. [Καθαρτήριοι θυσίαι Dionys. A. R. 9, 40. Καθαρτήρια, τὰ, Pollux 1, 32. «Jo. Climac. p. 149, 8.» Boiss.]

Καθαρτὴς, ὁ, Purgator, Expiator, Lustrator. [Hippocr. p. 301, 38 : Οἷοι καὶ νῦν εἰσι μάγοι τε καὶ καθαρταί.] Soph. El. [69] : Σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι Δίκῃ καθαρτὴς, πρὸς θεῶν ὡρμημένος. [Aristoph. Vesp. 1043 : Τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν. Plato Soph. p. 231, E : Δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι. «Καθαρτὴς θάμνων Planud. Ovid. Metam. 14, 649.» Boiss.] Plut. [Mor. p. 323, E] : Καθαρταῖς καὶ μάντεσι προσεῖχε τὸν νοῦν. [Καθαρτὴς, cognomen Epimenidis, Iambl. V. Pyth. p. 286. Χειροτέχναις καὶ καθαρταῖς Dio Chr. vol. 1, p. 168.] Schol. Aristoph. [Ach. 44] ait καθαρτὴν dictum τὸν περικαθαίροντα τὴν ἐκκλησίαν. In VV. LL. scribitur et Καθαρτὴρ, pro ead. signif. [Plut. Mor. p. 302, A : Διὰ τί Τραλλιανοὶ καθαρτῆρα καλοῦσι τὸν ὄροβον; Καθαρτῆρας κελεύθων Manetho 4, 251.]

Καθαρτικὸς, ἡ, ὸν, Purgativus, Purgatorius, Purgandi vim habens, ut κ. φάρμακον [Hippocr. p. 766, H : Ἰητρεύουσι τὰ ἕλκεα καθαρτικῷ τινι], Plut. [Mor. p. 999, F] : Ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον. [Οἶνος καθαρτικώτερος Dioscor. 5, 76.] Pro Expiativus autem potius dicitur καθάρσιος, καθαρτήριος. Bud. tamen καθαρτικὸν μέλος ap. Aristot. Pol. 8, [7] interpr. Animi purgatorium aut expiatorium. [Καθαρτικὴ, ἡ, Plato Soph. p. 231, B : Ἔστιν ... τῆς διακριτικῆς τέχνης καθαρτική.]

[Καθάρτρια, ἡ, Purgatrix. Schol. Pind. Pyth. 3, 139; Hesych. Wakef.]

[Κάθαρτρον, τὸ, Purgatorium. Tzetz. Exeg. in Il. p. 126, 2. Schæf.]

Καθαρύλλος [Καθάρυλλος, ὁ, ἡ], dimin. a καθαρὸς, ut si a Nitidus dicas Nitidulus. Ἄρτους ἧκε πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους, Κιλικίους, Alexis [immo Plato comicus ap. Athen. 3, p. 110, D]. V. Καθαρὸς ἄρτος.

[Καθαρύλλως, Nitide, Nitidiuscule. Cratin. ap. Athen. 9, p. 396, B : Τῷ δ' ὑποτρίψας τι μέρος πνῖζον καθαρύλλως. Ubi ed. Ald. et cod. Pal. καθαρυλλῶς.]

[Καθαρώδης, ὁ, ἡ. Ὄμματα καθαρώδεα, Oculi lucentes, pellucidi, puri, ap. Hippocr. p. 1162, C. Foes. Alieua ab illo l. signif., ubi eadem αὐχμηρὰ dicuntur. Καρώδεα corrigendum videbatur Weigelio, eadem dici censenti quæ ἀλαμπέα Progn. 1, 10.]

Καθαρῶς, Pure. Hesiod. [Op. 334] dixit ἔρδειν ἱέρ' ... Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. [Eur. Heracl. 1055 : Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν ἔσται κ. βασιλεῦσιν. Plat. Phæd. p. 108, C : Κ. τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα· Epinom. p. 980, B : Καθαρώτερον ... διαγαγόντι τὸν βίον.] Lucian. [Tim. c. 52] : Καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ κ. ἐλεύθερος οὐδ' ἀστὸς ὤν, q. d. Non mere liber et ingenuus, Non habens meram libertatem. || K. διαλέγεσθαι, Puro sermone uti et quasi nitido : Cic., Verba quodammodo nitida, et Orationis nitor. Plut. [Mor. p. 1116, E] : Τοῖς ἀκριβέστερον ἑλληνίζουσι τούτοις, καὶ καθαρώτερον διαλεγομένοις. Sic et Isocr. copulavit ἀκριβῶς et κ. de sermone itidem loquens Ad Phil. [p. 83, A] : Μηδὲ τὴν λέξιν ἐπαινεῖν ὡς ἀκριβῶς καὶ κ. ἔχουσαν. || Dilucide, Manifeste. [Eur. Rhes. 35 : Τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματ' ἀκούειν, τὰ δὲ θαρσύνεις, οὐδὲν καθαρῶς. Aristoph. Vesp. 631 : Οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς οὐδενὸς ἠκούσαμεν οὐδὲ ξυνετῶς λέγοντος.] Hesych. σαφῶς exp. et ἀκριβῶς, quod posterius copulari cum καθαρῶς, modo vidimus. Plut. [Mor. p. 108, B] : Εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν κ. γνῶναι. Sic Dem. H. παραπρ. : Ὡς κ. οἷς μετὰ ταῦτα ἐποίουν εἶσεσθε. [Plato Phæd. p. 66, D : Εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι. K. γνῶναι ib. E.] Aristot. Rhet. 1, [c. 2, § 6] : Νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τούτων μᾶλλον διορίσωμεν κ., Magis enucleate. [|| Plene, perfecte. Dio Cass. 36, 8 : Μηδέπω κ. εἰς ἐφήβους τελῶν.] || Pure, Pura mente, Candide; Gallice, *En saine conscience.* Dem. [p. 127, 25] : Ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν, ἔργῳ μαρτυρήσας ὅτι δικαίως καὶ κ. ὑπὲρ τῶν πολιτῶν ἀνθειστήκει Φιλίππῳ. [Eadem conjungit Plato Soph. p. 253, E : Πλὴν τῷ κ. τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Dio Cass. 37, 57 : Κ. καὶ ἄνευ ἰδίας πλεονεξίας οὐδεὶς τὰ κοινὰ ἔπραττε.]

[Καθαυαίνω. V. Καταυαίνω.]

[Καθαῦσαι. V. Καταύω.]

[Κάθαψις, εως, ἡ, Alligatio, Connexio. Oribas. p. 135, ed. Mai : Ἅμα τῇ καθάψει (codex καταψίᾳ) καὶ τῇ ὑπεραιωρήσει (τῶν χειρῶν). || Contrectatio. Oribas. p. 288 ed. Matth.]

Καθέδρα, ἡ, Sedes, Sella. Hom. Il. B, [211] : Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας [ubi nunc recte legitur καθ' ἕδρας : neque enim Homericum voc. est καθέδρα], Ceteri quidem sedebant, tenebantque sedes suas quieti. Xen. Cyn. [4, 4] : Ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Synes. p. 104 : Καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Nullo loco sede sua lapsus est. Ap. Eund. καθέδρα ἀμφικέφαλος exp. ex Juvenale Cathedra mollis, biceps dicta, quia duabus capitulis exornabatur. Idem, Τοῦ δὲ λῦσαι τὴν αὐθεντίαν, εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέπεμψα. Herodian. [2, 3, 17] : Οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, Quippe non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Et in navibus καθέδραι dicuntur Remigum sedilia. [|| « Anum et sedem significat apud Hippocratem p. 557, 48 : Ἐς τὴν καθέδρην καὶ ἐς τὴν κύστιν· nisi ἐς τὰ κατ' ἕδρην legendum. » Weigel. || Habitus sedentis, Sessio. Plut. Mor. p. 45, C : Καθέδρα ἄτυφος καὶ ἀκλινὴς ἐν ὀρθῷ σχήματι. Lucian. Fugit. c. 7 : Οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. || Ab scriptoribus ecclesiasticis, quorum exx. vide ap. Ducangium, non raro de Sede sacerdotum et episcoporum dicitur. || « Latrina, Sella publica. Theodoret. H. E. 1, 14 : Εἰσῆλθεν εἰς καθέδρας ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρός. » Ducang.] || Ut ἕδρα, accipitur etiam pro Mora. Thuc. 2, [18] : Ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, i. e. τῇ ἀργίᾳ τῆς πολιορκίας, ut schol. exp. : quod paulo ante ἐπίσχεσιν et μέλλησιν appellat, i. e. Cunctationem et quasi desidiam. Sic ap. Plut. Cam. [c. 28] : Πρὸς τῷ Καπιτωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. Ubi tamen exp., Diuturna per otium Capitolii obsessio : sicut et a Valla in Thuc. l. c. redditur In obsidione. || Hesychio est etiam θυσία Ἀδώνιδος : et καθέδραι Eid. πένθους ἡμέραι ἐπὶ τετελευτηκόσι. [Explicatius Lex. rhet. p. 268, 19 : Καθέδραι, ὑποδοχαὶ ἀνθρώπων. Τῇ τριακοστῇ γὰρ ἡμέρᾳ τοῦ ἀποθανόντος οἱ προσήκοντες ἅπαντες καὶ ἀναγκαῖοι συνελθόντες κοινῇ ἐδείπνουν ἐπὶ τῷ ἀποθανόντι, καὶ τοῦτο καθέδρα ἐκαλεῖτο. Ἦσαν δὲ καθέδραι τέσσαρες. Conf. quæ s. v. Καθαγνίζω diximus.]

[Καθέδριον, τὸ, Sedile, Subsellium, Gl. Oribas. Collect. cod. Vat. 9, 14 : Καθεδρίου σχήματι ἐοικυῖα κλίνη. Weigel. Suidas et Zon. s. Διέδριον. « Paul. Æg. 6. Idem adjectivo Καθέδριος, ὁ, ἡ, Sedens in sella, utitur aliquoties, velut 6, 91 : Καθέδριον τοίνυν ἢ ἀνακεκλιμένον σχηματίσαντες τὸν κάμνοντα.» Schneid. Oribas. p. 115 ed. Matth. : Καθεδρίῳ σχήματι· sed καθεδρίου σχήματι ib. p. 236.]

Καθέζομαι, Sedeo, i. q. simplex, sed eo usitatius ap. prosæ scriptt. Hom. Il. Ω, [126] : Ἡ δὲ μαλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο. [522 : Κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· Od. A, 372 : Ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες πάντες.] Hesiod. [Op. 257] : Πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. [Æsch. Prom. 229 : Τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο Eur. Phœn. 75 : Ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς· Heracl. 33 : Ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι. Thucyd. 3, 70 : Πρὸς τὰ

ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων. Xenoph. Anab. 5, 8, 14 : Καθεζόμενος συχνὸν χρόνον κατέμαθον ἀναστὰς μόγις.] Plato Polit. 1, [p. 328, C] : Ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Fut. καθεδοῦμαι [ap. Aristoph. Ran. 202, Ach. 841, Platon. Theæt. p. 146, A]. A pass. autem καθέσθητι ap. Lucian. in Solœcista [c. 11] dicitur esse ἔκφυλον. [Phrynich. p. 269 : Ἐκαθέσθη, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι καὶ τὰ πληθυντικὰ καθεσθήσονται ἔκφυλα. Λέγε οὖν καθέζομαι, καθεδοῦμαι καθεδεῖται καθεδοῦνται καθεδούμενος. De re ipsa consentit Thom. M. p. 483. Participio aoristi Josephum, Apollodorum, Lucianum et horum similes alios usos esse demonstrarunt Grævius ad Lucian. l. c. et Dorvill. ad Charit p. 212. Indicativo ἐκαθέσθη Longus 3, 5; περιεκαθέσθη Eunap. V. Iambl. p. 29. Ἐπικαθεσθείη Geopon. 6, 17, p. 463. Καθεσθῇ Pausan. 9, 3, 11. Καθεσθῆναι Liban. vol. 4, p. 315. Ἐπικαθ. Euseb. H. E. 6, 29. Conf. Reitz. Gloss. Theophil. s. Καθεσθεῖσα. Lobeck. Προσκαθεσθήσῃ legebatur apud Æschin. C. Ctesiph. p. 77, 33. Ubi libri quidam προσκαθίζεις εἰς vel προσκαθίζειν εἰς, Lobeckii confirmantes correctionem προσκαθιζήσει. Futuri forma vitiosa καθεδήσεται in libris quibusdam Diog. L. 2, 72.] ||Ap. Thuc. de exercitu dicitur pro Sedes suas locare, Castra metari : ut 2 : Καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο· sic alibi, Καὶ καθεζόμενοι ἐδήουν τὴν γῆν. [2, 18 : Ὡς ἐκαθέζοντο, προσβολὰς παρεσκευάζοντο· 19 : Καθεζόμενοι ἔτεμνον Ἐλευσῖνα. || Quum in locis scriptorum supra allatis aliisque plurimis καθέζεσθαι significationem aoristi admittat, de usu præsentis καθέζομαι apud scriptores antiquiores dubitavit Buttmannus Gramm. vol. 2, p. 153, duo memorans recentiorum exempla, alterum ex scriptore Axiochi p. 371, C : Καθέζονται δικασταὶ, alterum Pausaniæ 10, 5, 2 : Ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν τούτων οἱ συντόντες τῶν Φωκέων καθέζονται. Quibus addi potest Athen. 1, p. 17, F : Καθέζονται ἐν τοῖς συνδείπνοις... οὐ κατακέκλινται· et, de quo frustra dubitat Buttmannus, Lucian. Philops. c. 27. Sed fugit eum Lysiæ locus p. 133, 11 : Ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν βάθρων οὗ νῦν οἱ πρυτάνεις καθέζονται. Neque in Eurip. Heracl. 33, Ἱκέται καθεζόμεσθα, aoristi esse videtur, quæ Buttmanni sententia est, sed præsentis : de quo eo minus dubitandum, quum testem antiquissimum habeamus Homerum Od. K, 378 : Κατ' ἄρ' ἔζεαι ἶσος ἀναύδῳ. Imperfecti augmentum Tragicos constanter omittere, Comicos pro arbitrio vel addere vel omittere observavit Porsonus præfat. ad Hecub. p. XVII, nulla tamen additi exempla ex Comicis afferens. Omisit, ubi addi per metrum poterat, Aristoph. Lys. 1139 : Ὁ Λάκων Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο. Euripidi ap. Ælian. N. A. 12, 7, in initio senarii recte restitutum καθέζετο pro ἐκαθέζετο. || De aor. act. Καθεῖσα v. s. ipso. G. D.]

[Καθειλίσσω. V. Καθελίσσω.]

[Καθείμαρμαι, Fato constitutus s. destinatus sum. Arrian. Epictet. 2, 6, 10 : Νοσεῖν μοι καθείμαρται νῦν. Plut. V. Alex. c. 52 : Ὡς δὴ πάλαι καθειμαρμένων τούτων. Script. Philopatr. c. 14, 16; Heraclid. Alleg. Hom. p. 103.]

Καθειμένως, Demisse, Remisse, ἐνδεδομένως.

[Καθειργμὸς, ὁ, Coercitio. Euseb. Orat. ad SS. cœtum c. 25. Cramer.]

Καθείργω, seu Καθειργνύω, seu Καθείργνυμι, Concludo, Tanquam in carcere cohibeo. [Eur. Bacch. 618 : Πρὸς φάτναις δὲ ταῦρον εὑρὼν, οὗ καθεῖρξ' ἡμᾶς ἄγων. Cratinus ap. Polluc. 10, 160 : Ἐς τὸν κάλιὸν, ἢν τύχῃ, καθείργνυται (καθέργνυται libri). Dio Cass. 41, 42 : Τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς καθεῖρξε. Plato Tim. p. 45, E : Καθείργνυσι τὴν τοῦ πυρὸς δύναμιν. Καθειργνυμένη ib. p. 85, C. Theæt. p. 200, B : Κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας.] Pausanias : Τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι δμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plut. Lyc. [c. 26] : Καθείργνυντο εἰς οἴκημα. Item [V. Anton. c. 85] : Ἔνιοι δὲ τηρεῖσθαι μὲν ἐν ὑδρίᾳ ἀσπίδα καθειργμένην φάσκουσι. [Dio Cass. 42, 28 : Καθείργνυ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τὴν ἀνίαν. Conf. Κατείργω.]

Κάθειρξις, εως, ἡ, Conclusio et Coercitio, Bud. [Aristid. vol. 1, p. 303 extr. : Κ. ἦν ἀκριβὴς, συγκεκλειμένων πάντων. Plut. Mor. p. 366, D : Ἡ λεγομένη κ. εἰς τὴν σορὸν Ὀσίριδος. Himer. p. 460 : Τὰς ἐν σκότῳ λόγων καθείρξεις.]

Καθεῖς, in nonnullis codd. Mss. reperitur pro καθ' εἷς : ut 3 Maccab. [5, 34] : Ὁ καθεῖς τῶν φίλων, Unusquisque amicorum. Et præcedente εἷς, Marci 14, [19] : Ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθεῖς, Unusquisque, Singulatim. Et Jo. 8, [9] : Ἐξήρχοντο εἷς καθεῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Unusquisque, Singulatim, Unus post alium. [Est recentioris linguæ vitium pro καθ' ἕνα, quod veteres dicere solent, notatum ab Luciano Solœc. c. 9 : Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιών; ubi Græv ius ecclesiasticorum scriptorum exx. attulit, velut Socratis H. E. 16, 13 : Ἐπειδὴ γὰρ ἄλλος ἄλλου δόγματος ὁ καθ' εἷς ἐπελάμβανον, et ἀνὰ εἷς eodem errore pro ἀνὰ ἕνα dictum comparavit. Εἷς καθ' εἷς Constantin. Cærim. p. 23, 15 ed. Bonn.] At καθεὶς, est particip. aor. 2 act. a them. καθίημι.

[Καθεῖσα, Sedere feci, Collocavi, aoristus formæ præsentis non usitatæ ἕζω, de quo conf. quæ s. v. Εἶσα, vol. 3, p. 169, dicta sunt. Ab ἕω derivat Eust. p. 978, 58 : Τὸ δὲ καθεῖσεν ἀπὸ τοῦ ἕω εἶον τὸ κάθημαι προγαϊσθὲν φυλάσσει τὸν τόνον ... καὶ εἶχε μὲν εἰπεῖν κάθισσε διὰ τοῦ ἰῶτα, ὡς ἐκ τοῦ καθίζω καθίσω· ἔδοξε δὲ αὐτῷ μὴ οὕτω γράψαι, ἀλλ' ἑτέρως. Compositi exx. Homerica sunt Il. E, 36 : Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ· Ξ, 204 : Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε· Σ, 389. Frequentius cum tmesi velut, Il. B, 549 : Κὰδ δ' ἐν Ἀθήνης εἷσεν· Γ, 382 : Κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ· Od. Z, 212 : Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας. Pindar. Pyth. 5, 54 : Ἀνδριάντι ... Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγεϊ Παρνασίῳ κάθεσσαν. Atticorum quæ ferebantur exempla nunc sublata sunt restituto καθῖσα, de quo dicetur s. v. Καθίζω. Forma media ἐγκαθείσατο utitur Eur. Hipp. 31, de quo l. s. v. Ἐγκαθίζω dictum. Particip. Καθεσάμενος est ap. Hesychium, sed per χαλάσας explicitum, quo verbo Hesychius in aliis glossis pluribus utitur ad explicandas formas ab καθιέναι ductas. Καθέσσατο in epigr. Anacr. Anth. Pal. 6, 143 : Ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο. Eodem sensu καθίσσατο dictum ab Apoll. Rh. 4, 1219 : Βωμοὶ τοὺς Μήδεια καθίσσατο, ubi duo codd. καθίσατο, quod καθείσατο esse potest. Cum καθίσσατο comparandæ glossæ Hesychii, in quibus ἐκαθίσατο et καθίσατο per ἱδρύσατο explicatur.]

[Καθειστὸν (?), εἶδος φιλήματος, Hesych.]

Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Singulis diebus. [Suidas : Καθεκάστην· Καθέκαστα δὲ ἐπίρρημα. Sic ap. Strabon. 11, p. 492 : Τὰ καθέκαστα ὑπογράψομεν. Schol. Hom. Od. Σ, 227 : Νοῶν τὰ καθέκαστα. Τὸν καθέκαστον ἐνιαυτὸν lapis Chishulli Antiq. Asiat. p. 159. Quæ omnia rectius divisim scribuntur : v. Schæf. ad schol. Apoll. Rh. vol. 2, p. 158.]

Καθεκούσιος εὐχὴ, Votum voluntarium s. spontaneum, Num. 15, [3, ubi alii libri καθ' ἑκούσιον divisim].

Καθεκτέον, Retinendum. [Plut. V. Caton. min. c. 63 : Ἔνιοι δὲ καὶ παρεφθέγγοντο περὶ τῶν συγκλητικῶν, ὡς καθεκτέον ἐν τῇ πόλει.]

[Καθέκτης, ὁ. Geop. 14, 6, 6 : Τάξας ἐν αὐτῇ (τῇ θυρίδι) τὸν καλούμενον καθέκτην. Videtur fenestra reticulata esse, quæ lucem quidem admitteret, arceret vero volucres rapaces. Niclas. Conf. Schneider. in indice in Scriptt. rei rust. vol. 4, p. 132.]

Καθεκτικὸς, ἡ, ὸν, Continens, Retinens. [Aristot. H. A. 10, 3 : Κοτυληδόνας καθεκτικὰς ὧν λαμβάνουσι.] Alex. Aphr. [Probl. 2, 60] : Ἡ καθεκτικὴ δύναμις, Vis et facultas continens s. retinens : vel, ut Gorr. interpr., Retentrix facultas; i. e. Vis naturæ, per quam tamdiu retinet attractum alimentum donec perfecte concoctum sit. [Artemid. 2, 14 : Διὰ τὸ καθεκτικὸν καὶ ἰξῶδες.]

Καθεκτὸς, ἡ, ὸν, Qui contineri, retineri, detineri potest. Plut. Oth. [c. 9] : Οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ σπεύδοντες ἐπὶ τὴν μάχην, Contineri s. Retineri non poterant. Fab. [c. 10] : Καταλαβὼν τὸν Μινούκιον οὐκέτι καθεκτὸν, ἀλλὰ βαρὺν καὶ τετυφωμένον. Dem. [p. 515, 11] : Θρασὺν ὄντα, καὶ βδελυρὸν, καὶ οὐδὲ καθεκτόν. [Philostr. p. 818 : Τὰ γὰρ οὕτως ἐκπληκτικὰ οὐ συγχωρεῖ τοῖς θεαταῖς ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι. || Detentus, Coercitus. Theod. Prodr. Amor. p. 134 : Δεσμοῖς καθεκτὸς καὶ πεφυλακισμένος. || Feminini καθεκτὴ exx. indicat Lobeck. Paralip. p. 482, ex Plut. V. Sullæ c. 9, Philostr. p. 568, Liban. vol. 2, p. 228.]

Καθεκτῶς, Ita ut contineri s. retineri possit. [Philostr. p. 712 : Ἐμάχοντο... οὐ κ.]

[Καθελίσσω s. Καθελίττω, Κατελίσσω s. Κατελίττω, et] Κατειλίσσω, Obvolvo. Herodot. [7, 181 : Τὰ ἕλκεα ... τελαμῶσι κατειλίσσοντες. Et 7, 76] : Κατειλίχατο τὰς κνήμας ῥάκεσι, Panno crura erant induti. [Et in Indice :] Κατελίσσομαι, Convolvo. Ion. pro καθ. [Aristid. vol. 1, p. 303, 21 : Ἐρίοις τε κατειλίχθαι καὶ ἑτέροις σκεπάσμασι.]

[Καθελκόω, Exulcero. Hippocr. p. 1213, D : Χείλεα καθηλκωμένα. Aristot. H. A. 9, 37. Plutarcho restituit Coraes V. Anton. c. 82, ubi cod. καθείλκωτο.]

[Καθελκυσμὸς, ὁ, Detractio, Deductio. Moschio ap. Athen. 5, p. 207, A : Τὸν καθελκυσμὸν (navis) τὸν εἰς τὴν θάλασσαν.]

Καθέλκω, [Traho deorsum] opp. τῷ ἀνέλκω. [Hesych. : Καθέλκομαι, παρασύρομαι. De lancibus Etymol. M. p. 652, 52 : Ἵνα δὲ βούλονται μέρος καθέλκῃ βαρυνόμενον τῇ κρούσει. Joann. Chrys. In laudem Pauli Ap. p. 49 ed. Valck. : Τὸν κόσμον ἀντίθες ἅπαντα, καὶ τότε ὄψει καθέλκουσαν τοῦ Παύλου τὴν ψυχήν. Idem in Epist. ad Hebr. : Κἂν τὸν κόσμον ἀντιστήσῃς ὅλον, ἐκείνους εὑρίσκω καθέλκοντας τὸν ζυγόν. || De navibus Aristoph. Eccl. 197 : Ναῦς δεῖ καθέλκειν. Plato Leg. 4, p. 706, D : Τὰς ναῦς εἰς τὴν θάλατταν καθέλκειν.] Isocr. [p. 65, B] et Dem. καθέλκειν τὰς ναῦς dicunt pro In mare deducere, Bud. Sic vero et καθελκύσαι ap. Xen. [Hell. 1, 1, 3.] || Καθελκύω [De hac forma præsentis, quam ex aoristo finxit HSt., v. quæ s. v. Ἑλκύω dicta sunt] Traho deorsum. Thuc. [2, 93] : Καθελκύειν [non hoc, sed καθελκύσαντες legitur] τὰς ναῦς, In mare deducere : cui opp. ἀνελκύειν, Subducere naves. [Herodot. 7, 100 : Τῶν νεῶν κατελκυσθεισέων ἐς τὴν θάλασσαν.] V. Καθέλκω. [|| Strabo 8, p. 380 : Σκέλη δὲ καθείλκυσται σταδίων περὶ δώδεκα ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς περὶ τὸ Λέχαιον, i. e. Muri deducti sunt ad stadiorum 12 longitudinem.]

Κάθεμα, τὸ, ὁ κατὰ στήθους ὅρμος Hesych. : quemadmodum Hieron. quoque ap. Ezech. 16, [11] scribit putare se κάθεμα esse e variis gemmis in pectus mulierum monile descendens. Torquem tamen ibi interpr., juxta Aquilæ secundam Edit. et Symmachum. Sed quum sit Ornamentum collare, idque a καθίημι dictum, prior expos. videtur commodior, ut sc. intelligatur Monile, quod a collo in pectus usque dependeat : quales fere esse solent catenulæ argenteæ, aureæ, gemmeæ, nisi intelligatur Torques, e quo gemmæ aut alia ornamenta dependeant, quemadmodum Poll. [5, 98] inter monilia et περιτραχήλια e Theopompo comico affert ὅρμους, ὧν κατεχρέμαντο λίθοι τινές. Esaiæ 3, [18] : Καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, τὰ ἐμπλόκια, καὶ τοὺς κορύμβους, καὶ τοὺς μηνίσκους, καὶ τὸ κάθεμα, καὶ τὸν κόσμον τοῦ προσώπου αὐτῶν. || Κάθημα pro eod. : Pollux enim [5, 98] inter mulierum περιτραχήλια ornamenta κάθημα quoque recenset, ex Antiphane citans, ac synonymum ei καθετὴρ addens. Sed κάθεμα fortasse scr.

[Καθέννυμι, cujus forma poetica Καταέννυμι, q. v.]

Καθεξῆς, Deinceps, ἑξῆς. [Plut. Mor. p. 615, B : Τὴν μυρσίνην οὐ καθεξῆς βαδίζειν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον ἐπὶ κλίνην διαφέρεσθαι. Ælian. V. H. 8, 7 : Πέντε ἡμέραι κ. Schol. Aristoph. Nub. 612. || Καθεξείης Oppian. Cyn. 3, 59 : Κατά θ' ἑξείης ὑπένερθε νηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔχθορον.]

Κάθεξις, εως, ἡ, Retentio (ejus videl. quod habemus), Conservatio. Thuc. 3, [47] : Καὶ τοῦτο πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, Ad conservationem imperii, κατοχὴν, κράτησιν, ἀσφάλειαν, schol. Item Detentio, Retentio. Aristot. Polit. 7 [De somno c. 2] : Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι.

[Κάθερμα, τὸ, i. q. ἕρμα, Monile. Anacreon ap. Athen. 12, p. 534, A : Χρύσεα φορέων καθέρματα.]

Καθερπύζω, [Repo deorsum. Aristoph. Ran. 485 : Ἡ καρδία ... ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.] Irrepo. Joseph. : Καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τοιχῶν. Ex Aristoph. autem [Ran. 129], καθέρπυσον [ἐς τὸν Κεραμεικόν] affertur pro Vade. [Aoristum passivi finxit Etym. M. p. 333, 49, respondentem Homerico verbo ἑλύσθη, quod exp. συνετρίβη, ἐξετάθη, καθερπύσθη.]

[Καθέρπω, Proserpo, Gl. Soph. fr. 110 : Ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος. Xen. Symp. 4, 23 : Αὐτῷ παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει.]

Κάθεσις, εως, ἡ, Demissio, Immissio. [Aristot. Meteor. 2, 2.] Galen. Ad Glauc. 1 : Καὶ κελεύειν ἡμῖν καὶ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι. Paul. Ægin. 6, 59, quum docuisset quomodo catheter vesicæ immittendus esset : Τοιοῦτος μὲν ὁ τῆς καθέσεως τρόπος. Ibid. dicit, Διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. || Hesych. exp. καταγωγὴ, οἴκησις. [Et alibi :] Κάθεσις, Sedes et domicilium, οἴκησις Hesychio. [|| Deductio dramatis in certamen, Commissio. Schol. Aristoph. Ran. 1060 : Διττὰς καθέσεις. Schol. Lysistr. 1096 : Πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος· ad Vesp. 1317 : Ἡ τῶν Τρωάδων κάθεσις.]

Καθεσμὸς, ὁ, Consessus, Sedes. Aristoph. Vesp. [1107] : Συλλέγοντες γὰρ καθεσμοὺς ὥσπερεὶ τἀνθρήνια, Colligentes consessus et concilia judiciorum tanquam examina quædam. [Scriptura vitiosa pro καθ' ἑσμούς.]

Καθεστηκότως, Composite, Animo composito et moderato. Ex Aristot. Polit. l. 8, [c. 5 : Μέσως δὲ καὶ κ. μάλιστα πρὸς ἑτέραν (ἔχειν).]

[Καθεστήξω. V. Καθίστημι.]

Καθέτη, Retis genus, VV. LL. [V. Κάθετος.]

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Demissor, Immissor. Sic dicitur Hippocrati Linamentum tortum, quod intra ulcera inditur. Gorr. Στρεπτὸν μοτάριον, dictum a καθίεσθαι, in Hippocr. Lex. Galen. exp., e l. 2 Γυναικείων [p. 659, 21] citans, Μοτοῦν ὠμολίνων καθετῆρι [ubi μοτοῦν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ legitur : unde Galenum corrigendum esse monet Foes.]. || Instrumentum chirurgicum cavum, et altera parte recurvum, quo urina retenta elicitur et vesicæ vitia probantur, Gorr. Urinaria fistula, VV. LL. Quidam volunt esse quam æneam fistulam Celsus 7, 26, appellat. [Galen. vol. 2, p. 396 : Ἔοικεν ὁ καθετὴρ τῷ Ῥωμαϊκῷ σίγμα. Weigel.] Galen. Meth. 5 : Εἰς ταῦτα μὲν γὰρ (sc. intestina crassa) διὰ κλυστῆρος, εἰς μήτραν δὲ διὰ μητρεγχύτων, τῶν ἐπιτηδείων τι φαρμάκων ἐνίεμεν, ὥσπερ γε καὶ εἰς κύστιν διὰ τῶν εὐθυτρήτων καθετήρων. Paul. Ægin. 6, 59, ubi de eluenda per catheterem vesica scribit : Προσβιβάσωμέν τε τὸν καθετῆρα ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ· μετὰ δὲ τοῦτο ἐπισπασώμεθα τὸ ἐγκείμενον τῷ καθετῆρι λίνον, ἵνα τῷ ἐρίῳ συνεφελκόμενον τὸ οὖρον ἐπακολουθήσῃ, καθάπερ ἐπὶ τῶν σιφώνων γίνεται. [|| I. q. κάθετος, ἡ, Linea piscatoria, ap. Artemidor. 2, 14.] || Καθετὴρ, sicut κάθημα, Polluci Monile, Torques ; nam 5, c. 16 [§ 98], de nominibus mundi muliebris, hæc duo inter περιτραχήλια et ὑποδέραια numerat. Dicitur idem et κάθεμα, de quo paulo ante. [Clem. Al. Pæd. 2, p. 244 : Οἱ στρεπτοὶ οἵ τε καθετῆρες καλούμενοι ἁλύσεων ἐπέχοντες τρόπον καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αὐτῷ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἁλύσεις κέκληνται.]

[Καθετήριος, ία, ον, Demissorius, Immissorius. Aretæus p. 110 : Τῷ ὀργάνῳ τῷ καθετηρίῳ ὠθεῖν τὸν λίθον. V. Hippocr. l. in Καθετὴρ citatum.]

Καθετηρισμὸς, ὁ, Administrationis chirurgicæ ratio, qua injicimus per catheterem in vesicam id, quod ad ejus curationem convenit, eximimus id, quod impedit, ne urina reddatur, seu concretus intus sanguis sit, s. calculus, s. aliud quidpiam, recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Gorr. Apud Ægin. l. c. caput est περὶ καθετηρισμοῦ καὶ κλυσμοῦ κύστεως, De catheteris et infusi immissione in vesicam. [Theophan. Nonn. vol. 2, p. 66.]

[Καθέτης, ὁ, Perpendiculum, Gl.]

[Καθετικὸς, ἡ, ὸν, Perpendicularis. Schol. Arat. 112. Wakef. Adverb. Καθετικῶς. Eustath. Opusc. p. 155, 40 : Εἴπερ κ. εἰς γῆν κατασκήπτοντες (οἱ ἄνεμοι) ἀνεκλῶντο.]

Κάθετος, ὁ, ἡ, [Demissus, Demissitius, Schol. Eur. Phœn. 115 : Ἄλλοι θὲ ἔμβολά φασι τὰς καθέτους, τὰ νῦν καλούμενα πτερὰ, ἅπερ ἐστὶ τῇ κατασκευῇ τοιάδε ... Τῶν πυλῶν κλειομένων καθιᾶσιν ἄνωθεν τὴν κεχαλκωμένην θύραν. Cujusmodi januæ Cataractæ dicuntur. Schneid.] Synes. Ep. 44, p. 20 [185, A] : Ἐπειδὴ σπάταλον εἶναί τινα φησὶ παρὰ σοῦ τὸν καταχθέντα [glossema τὸν καταχθέντα libri sui auctoritate delevit Petavius] κάθετον ἐξειργάσθαι τὸν φόνον, Summissum percussorem, Bud. || Κάθετος, ἡ, Perpendiculum. Ammon. : Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε

ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων. Et κατὰ κάθετον [Plut. Mor. p. 900, F: Τῆς σελήνης αὐτὸν (τὸν ἥλιον) ὑποτρεχούσης κατὰ κάθετον], Lucian. [Philopatr. c. 24], Ad perpendiculum, ut Vitruv.; Ad lineam, ut Cic. [Hesych. (s. v. Καθεστός): Κάθετος, μόλιβδος. Photius p. 122, 6: Ἔστι μὲν γραμμή τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις...] || Linea perpendicularis, quæ Proclo ap. Euclid. duplex est, ἡ μὲν ἐπίπεδος, ἡ δὲ στερεά. Sic ap. Vitruv. 3, 3: Et secundum abacum in quatuor partibus volutarum secundum extremi abaci quadram lineæ demittendæ, quæ κάθετοι dicuntur. [Κάθετος γραμμὴ Pollux 4, 160.] || Altitudo rectis lineis subvecta, Altitudo perpendiculariter ardua. Bud. ap. Strab. [8, p. 379]: Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἡμισυσταδίων ἔχον τὴν κάθετον, τὴν δ' ἀνάβασιν καὶ τριάκοντα σταδίων εἰς ὀξεῖαν τελευτᾷ κορυφήν, Altitudinem perpendicularem. || Accipitur quoque pro Linea piscatoria, quæ, velut perpendiculum, in aquam demittitur. Item pro Reti, in Epigr. quodam. VV. LL. [Antipat. Sidon. Anth. Pal. 7, 637: Τριχίνης καθέτου· ubi codex καθέτης. Eodem vitio καθέτῃσι pro καθέτοισι legebatur apud Oppian. Hal. 3, 77 et 138, nunc ex codd. correctum.] || Κάθετος, ὁ, dicebatur etiam Agnus qui in mare demittebatur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός, Harpocr., [Phot. p. 122, 11] et Suid.: citat autem [Harpocr., Phot. et] Suid. ex Lysia et Melitone. [De bove Photius post verba supra allata p. 122, 7: Σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι. De quo conf. Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 333.]

[Καθευδητέον, Dormiendum. Plato Phædr. p. 259, D.]

Καθεύδω, Dormio. [Herodot. 2, 95: Ὑπ' αὐτῷ (τῷ ἀμφιβλήστρῳ) καθεύδει· ubi dialectus κατεύδει postulat. Æsch. Eum. 94: Κἀθευδουσῶν τί δεῖ;] Aristoph. [Nub. 39]: Σὺ δ' οὖν κάθευδε. Gregor. Naz.: Ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις. [Plato Prot. p. 310, B: Ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις; Καθεύδειν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ὦτα, Pollux 2, 84.] In imperf. facit ἐκάθευδον vel καθηῦδον, in fut. καθευδήσω. Hom. [Od. Γ, 402]: Κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Et [Il. A, 611]: Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς, Dormiebat, ἐκοιμᾶτο, Etym. Plato Symp. [p. 219, D]: Εἰ μετὰ πατρὸς καθηῦδον. [Sensu obsceno Dio Cass. 34, 4: Μετ' αὐτοῦ καθεύδουσαν λαβών.] Xen. Hell. 5, [1, 20]: Ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν. [De mortuis Marcus 5, 39. Luc. 8, 52: Οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. || Metaph. Otior, Cesso. Æsch. Ag. 1357: Οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος πέδον πατοῦντες οὐ καθεύδουσιν χερί. Eur. Phœn. 637: Ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσι. Plut. V. Pomp. c. 15: Ὥρα μέντοι σοι μὴ καθεύδειν, ἀλλὰ προσέχειν τοῖς πράγμασιν· V. Aristid. c. 10: Οἱ δὲ σὺν γέλωτι λῃρεῖν αὐτὸν ἔφασκον καὶ καθεύδειν. || De muris dirutis Plato Leg. 6, p. 778, D: Καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη. || Præter. καθευδηκέναι utitur Epiphan. vol. 1, p. 418, A.]

[Καθεύρεμα, τὸ, Inventum. Sirac. 35, 9: Ἐν ἀγαθῷ ὀφθαλμῷ καθεύρεμα χειρός.]

[Καθευρεσιλογέω, Copiose loquor. Polyb. Exc. Vat. p. 397. Cramer.]

[Καθευρίσκω, Invenio. Soph. Ant. 395: Ἁ καθευρέθη τάφον κοσμοῦσα. Galen. vol. 2, p. 170: Καθευρηκότα ἀρχήν τινα τῆς ἐπ' ἀλήθειαν ἀγούσης ὁδοῦ. Lucian. Ocyp. 68: Ποῖ ποῖ καθεύρω κλεινὸν Ὠκύπουν;]

[Κάθεφθος, ὁ, ἡ, Coctus, Elixus. Diphilus medicus ap. Athen. 2, p. 59, B. Schweigh. Rufus p. 176; Oribas. p. 187 ed. Matth.]

[Καθεψὴς, ὁ, ἡ, i. q. κάθεφθος. Nicander Al. 586: Βρατάχοιο καθεψέος.]

[Καθέψησις, εως, ἡ, Coctio, Coctura. Hippocr. p. 356, 27: Οὐ τῆς αὐτῆς καθεψήσιος δεόμενα.]

Καθεψιάομαι, Scommatis incesso, Illudo. Hom. Od. Τ, [370]: Οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τε [al. τευ] κλυτὰ δώματ' ἵκοιτο, Ὡς σέθεν αἵ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι. Ubi rursum [respicit HSt. ad ea quæ s. v. Ἐφεψιάομαι dixit] schol. exp. καθήπτοντο, ἐλοιδοροῦντο, Dicteriis et convitiis incessebant.

Καθέψω, s. Καθεψέω [Hujus formæ exx. nulla sunt], Decoquo. Unde καθέψεται, Decoquitur. Et ap. Diosc. 6, 6: Ἀμύγδαλα πικρὰ, στήθη τε ὀρνίθεια καθεψημένα. Ib. c. 7: Κονία τε σὺν οἴνῳ καὶ ὄρνιθι καθεψηθεῖσα. [De plantis quas solis calor afficit Theophr. H. Pl. 7, 5, 2: Ἀρδεύουσι τὰ μὲν ἄλλα πρωὶ ἢ πρὸς ἑσπέραν, ὅπως μὴ καθέψηται. Nam sic scripturam librorum καθάψηται correxit Schneiderus secundum Plinium. || Concoquo. Aristoph. Vesp. 798: Ταχὺ γοῦν καθέψεις τἀργύριον.]

Καθηβάω, Pubesco.

[Καθηγεμονικὸς, ἡ, ὸν, Ad præeundum et præcipiendum aptus, in Lexx. ἀμαρτύρως. Angl.]

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, ead. signif. [qua καθηγητής. Hesych.: Κ., ὁδηγὸς, διδάσκαλος], et quidem in fem. etiam interdum, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Plut. Thes. [c. 18.] Interdum vero additur gen. ὁδοῦ. [Polyb. 3, 48, 11: Εἰς τὰς μεταξὺ δυσχωρίας ὁδηγοῖς καὶ καθηγεμόσιν ἐγχωρίοις ἐχρῆτο. Dux exercitus. Suid.: Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες.] Exp. et Auctor, Suasor, Impulsor: quia qui suadet et impellit, est velut dux viæ. [Polyb. 7, 14, 4: Ἀράτῳ καθηγεμόνι χρησάμενος περὶ τῶν ὅλων. Maccab. 2, 10, 28: Καθηγεμόνα τῶν ἀγώνων ταττόμενοι τὸν θυμόν.] Item Qui instruit, Monitor, Præceptor. Gregor. De Basilio: Σύμβουλος ἀγαθὸς, παραστάτης δεξιὸς, τῶν θείων ἐξηγητὴς, τῶν πρακτέων καθηγεμών. Synes.: Τῆς γνησίας καθηγεμὼν, τῶν φιλοσοφίας ὀργίων. [Porphyr. Vit. Plotini 15, p. 117. Creuz.] || Κατηγεμὼν, Ion., Dux, Ductor, unde plur. κατηγεμόνες [τῆς ὁδοῦ], Herodot. 7, 128.]

[Καθηγέομαι.] Καθηγοῦμαι, Dux sum viæ, Præeo. [Photius p. 122, 9: Καθηγεῖσθαι, τὸ ὑφηγεῖσθαι. Οὕτως Φερεκράτης. Plato Theæt. p. 200, E: Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, Qui in flumine transeundo præit. Longus 2, 30: Ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἀγνοούσῃ καθηγήσατο τῆς ὁδοῦ μουσική. Suidas: Καθηγοῦμαι, δοτικῇ. «Καθηγοῦμαι ταύταις εἰς τὸν λιμένα.»] Plut. [Mor. p. 1108, F]: Εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionysio [Ep. 2, p. 312, B]: Σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγὼ, q. d. I præ, sequar. Sed quia id metaph. ab eo dicitur, Bud. vertit, Provocato me; at ego malim, Præi tuo exemplo. Sic ap. Xen. Mem. 2, [3, 15] καθηγεῖσθαι pro Exemplo meo illi præire. Quod autem dicit Plut. Thes. [c. 35], καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, verto ad verbum e Cic. Ducem esse regendæ reipublicæ, potius quam Principem gerere remp., ut habent VV. LL.: Cam. [c. 15 extr.]: Καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, quod in illis redditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux fuit expeditionis in Italiam; vel Auctor, Princeps: ut simul etiam consilio ejus susceptam fuisse eam intelligatur. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, pro Disputationis initium præbere, Bud. p. 812. Disputationem instituere. [Plato Symp. p. 199, C: Καὶ μὴν... καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου.] || Pro Præceptor sum, Strabo [14, p. 674]: Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος. || Κατηγέομαι [Ion.], itidem pro καθηγέομαι, Duco, Deduco, Dux sum. Herodot. [9, 66: Οὐκέτι τὸν αὐτὸν κόσμον κατηγέετο· 4, 125]: Κατηγέοντο τοῖς Πέρσαις ἐς τὴν σφετέρην, Persis in suam regionem duces erant, s. Præibant. Idem [6, 102]: Κατηγέετό σφι ἐς τοῦτο, Eo illos perducebat. Ex Eod. [9, 40] affertur Κατηγέοντο μέχρι μάχης, pro, Provehebant usque ad prælium. [Cum dativo personæ et accusat. rei 9, 104: Ἄλλας κατηγεόμενοί σφι ὁδούς· 7, 215: Τὴν ἀτραπὸν ταύτην οἱ Μηλιέες Θεσσαλοῖσι κατηγήσαντο. Cum accus. rei, omisso dativo personæ, significat Primum instituo aliquid, Præeundo doceo alios, 2, 56: Ἡ αὐτὴ γυνὴ... χρηστήρων κατηγήσατο· 2, 49: Τὸν φαλλὸν τὸν Διονύσῳ πεμπόμενον Μελάμπους ἐστὶ ὁ κατηγησάμενος. Eadem notione etiam cum participio construitur 7, 8: Οὐκ αὐτὸς κατηγήσομαι νόμον τόνδε ἐν ὑμῖν τιθείς. Schweigh. || Apud scriptores eccles. Καθηγούμενος, ὁ, est Monasterii præfectus, Καθηγουμένη, ἡ, Monasterii præfecta, Abbatissa, velut in exemplis ab Suicero memoratis can. 46 Concilii in Trullo. Eadem signif. ἡγούμενος et ἡγουμένη dicuntur.]

[Καθήγησις, εως, ἡ. Antig. Car. c. 187: Τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμας. Lectio corrupta. Bentleio καθελκώσεις (deleto καὶ), Niclasio καθυγιάτεις scribendum videbatur.]

[Καθηγήτειρα, ἡ, Dux. Orph. H. 75, 6, de Musis : Νόου εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι.]

[Καθηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dux. Manetho 2, 300 : Πολλοὶ καὶ παίδων γε καθηγητῆρες ἔασιν · ubi sensus aliud quid postulat, velut κυνηγετῆρες vel καταισχυντῆρες : quæ Axtii conjecturæ sunt.]

Καθηγητὴς, ὁ, Dux viæ. [Numen. ap. Athen. 7, p. 313, D : Ἑρκαισι καθηγητὴν μελάνουρον. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 292, B. Hemst. Plut. Mor. p. 70, E : Ὁ ἡμέτερος καθηγητὴς Ἀμμώνιος. Καθηγητὴς honestiore nomine dicitur pro διδάσκαλος. Sic p. 327, E, Aristoteles Alexandri καθηγητής· mox p. 71, C, Aristomenes Ptolemæi. V. Alexandri cap. 5, de Leonida : Διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειότητα τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Wyttenb. ‖ I. q. ἡγούμενος, Præfectus monasterii, Abbas. V. exx. ap. Ducangium.]

[Καθηγουμενεία, ἡ, Ducatus. Nilus Epist. p. 351 : Ὅτε τῆς καθηγουμενείας τῶν μοναζόντων τετύχηκας. G. Dindorf.]

[Καθηδύνω, Suaviter condio. Athen 4, p. 140, A : Ζωμὸς καθηδυσμένος περιττῶς. ‖ Suaviter afficio. Eunap. p. 12 ed. Boiss. : Τῇ παρὰ πότον ὁμιλίᾳ τοὺς παρόντας καθηδύνων. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 523 : Καθηδυνόμην καὶ ὄψιν καὶ ὄσφρησιν. « Ὅσα καθηδύνει τὴν ὄσφρ., Eumath. p. 130 ed. Teuch. » Jacobs.]

[Καθηδυπάθεια, ἡ, Vita luxuriosa s. voluptuaria. Hesych. : Καθηδυπάθειαν (καθ' ἡδυπάθειαν Musurus), τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν.]

Καθηδυπαθέω, Per voluptatem et luxum absumo, cum accus. [Plut. V. Anton. c. 28 : Ἀναλίσκειν καὶ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον.] Xen. [Anab. 1, 3, 3 : Οὐ καθηδυπάθησα (pecuniam), ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων.] Et, Τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, Lucian. [D. mar. 12, 7], Per luxum et voluptatem conterens. Item cum gen., Bud. p. 1709 sq. [Structuræ cum genitivo quod Suidas ponit exemplum καθηδυπαθῶν τοῦ βίου, exstat apud Basil. M. Homil. ad Div. p. 60, C, ubi τὸν βίον corrigendum videtur Hemsterhusio ad Luciani l. c.] Ponitur autem ab eo et pass. Καθηδυπαθεῖσθαι, pro Per luxum et voluptates consumi, sed sine exemplo.

[Καθηδυπάθησις, εως, ἡ, Vita luxuriosa s. voluptaria. Nicet. Annal. 15, 3. Lobeck.]

Καθηκόντως, Ita ut officium postulat, Decenter, Convenienter, Rite. [Κ. καὶ δικαίως Polyb. 5, 9, 6.] Hesychio δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως, itidemque [Photio et] Suidæ. [Glossæ Herodoteæ e l. 6, ad Οὐχ ἱκνευμένως. Scholl. Eur. Alc. 1077, Il. Z, 519. Boiss.]

Καθήκω, [Devenio. Æsch. Choeph. 453 : Πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν, i. e. eos aggredi. ‖ Redeo. Dio Cass. 39, 10 : Ἐπειδὴ πάντως καθήξοντα αὐτὸν ἤσθοντο.] Pertineo, Porrigor, Protendor. Καθήκει [Ἐπὶ πολὺ διήκων, si est 2, 34, 1] ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν, Paus. [Dio Cass. 74, 7 : Κρημνοὶ βαθεῖς εἰς τὴν θάλασσαν καθήκουσιν. Cum ἐπὶ Pausan. 2, 38, 4 : Ὁδὸς ... καθήκουσα ἐπὶ θάλασσαν. Thucyd. 2, 27; Polyb. 5, 44, 8.] Et cum πρὸς, Thuc. 3, [96] : Οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. [Polyb. 5, 44, 6 : Ἡ Μηδία καθήκει πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν. Theophr. fr. 6, 1, 3.] ‖ Τὸ καθῆκον ἔκ θεοῦ, ap. Eund., Quod divinitus accidit. ‖ Καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, ap. Æschin. [p. 31, 27], Vices loquendi ad nos devenerunt, Bud. p. 552. Sic, Τῆς βολῆς καθηκούσης εἰς αὐτὸν, Plut. Alcib. [c. 2]; Ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, Fabio [c. 18. V. Alcib. c. 18, Pomp. c. 34]. At e Theophr., Ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει, pro Tempus est seminandi. [Aristot. H. A. 8, 2 : Ὅταν οἱ χρόνοι καθήκωσιν οὗτοι.] Bud. tamen l. c. καθηκούσης τῆς ὥρας ap. Eund. interpr., Suo et constituto tempore. [Dionys. A. R. 2, 5 : Ἐπειδὴ καθῆκεν ὁ χρόνος, Quum statuta dies venisset. Polyb. 5, 30, 7 : Τῶν χρόνων ἤδη καθηκόντων.] Item καθήκων χρόνος, Conveniens tempus, e Dem. [p. 1371, 25. Æschin. p. 71, 29. Soph. OEd. T. 75 : Ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.] Et καθήκουσαι ἡμέραι, pro Dies stati et legitimi, solemnes, ex eod. Dem. [p. 1372, 8] : Ὡς γὰρ ἀνέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. [Adde inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, 12. Aristot. H. A. 6, 14 : Ἐν τῇ καθηκούσῃ ὥρᾳ.] Ceterum ut in illo Æsch. l. Bud. καθήκειν vertit Devenire, ita in Plut. Rom. [c. 3] redditur Pervenire, Καθῆκεν ἡ διαδοχὴ εἰς ἀδελφούς· ubi tamen et Devenire locum habere videtur. Sed ap. Polyb. καθήκειν redditur Obvenire, Advenire [4, 7, 1] : Οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἦκον εἰς Αἴγιον. Bud. tamen hunc Dem. l. [p. 399, 16], in quo itidem καθήκειν ἐκ τῶν νόμων legitur, Εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, vertit, Deinde concione advocata : id quod tum solemne est fieri, quum præscriptis legum congruit e re nata. Idem hæc Polyb., Διὰ τὸ παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, reddit, Quod quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redeant. Sic autem καθήκειν, quod hisce in ll. habetur, ad alteram potius signif. referendum erit, de qua in proxime seqq. ‖ Καθήκει μοι, Convenit s. Consentaneum est mihi. Synes. : Οὔτε ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι, Nec consentaneum, Nec verisimile est, Bud. Sæpe etiam sonat Officii mei s. Muneris mei est. Lys. : Ἡμῖν καθήκει ποιεῖσθαι κτλ. [Polyb. 3, 78, 3 : Τὰς ἐσθῆτας ... τὰς καθηκούσας ἀεὶ ταῖς περιθεταῖς.] Bud. p. 551, item l. Dem. et Polyb. in proxime præcedd. Hinc τὸ καθῆκον, Officium. [Polyb. 6, 6, 7 : Τῆς τοῦ καθήκοντος δυνάμεως καὶ θεωρίας.] Gregor. : Μή ποτε οὖν τοσοῦτον ἀμελήσωμεν ἀρετῆς, ἢ τοῦ φυσικοῦ καθήκοντος. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. [Cyrop. 1, 2, 5], pro Officio perfungi. [De Τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν Demosth. p. 141, 11.] Cic. quoque quæ καθήκοντα Stoici, ipse Officia vocat. Idem De off. 1, [c. 3] : Perfectum autem officium, rectum, opinor, vocemus, quod Græci κατόρθωμα : hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. [V. Diog. L. 7, 25 et 107.] Interdum vero dicitur τὰ εἴς τινα καθήκοντα, pro Officiis quæ illi debentur. Synes. : Χάρισαι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι τὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου τιμήν. [Schol. ad Platon. Gorg. p. 506, B : Τῶν φιλικῶν καθηκόντων ἔφορον. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 105 : Ἀποδώσω παρὰ τῶν εὐθύνων τὸ καθῆκον.] ‖ Κατήκω, Ion. pro καθήκω, Devenio. Item Pertineo, Pertingo. Herodot. [4, 171] : Κατήκει ἐπὶ θάλασσαν, Ad mare pertingit. Ex Eod. affertur, Κατήκει Σάμῳ, itidem pro Ad Samum pertinet. Præterea Idem [8, 102] ἐπὶ κατήκουσι πρήγμασι usurpasse dicitur pro Ob statum rerum præsentium. Id. [8, 19] : Ἐπὶ κατήκουσι τοῖς πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶναι, pro, Ad rem præsentem transigendam hoc agendum esse.

[Καθηλιάζω, Insolo. Lucian. Anth. Pal. 11, 428 : Οὐ δύνασαι ὀνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.]

Καθηλόω, Clavis defigo, configo. [Polyb. 1, 22, 5 : Κλῖμαξ ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη. Inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 384 : Χάλκωμα συμμαχίας ἐν Καπετωλίῳ καθηλωθῆναι. « Jo. Chrys. In Ps. 118, vol. 1, p. 987. » Seager. Plut. V. Alex. c. 24 : Σειρὰς τῷ κολοσσῷ περιέβαλλον αὐτοῦ καὶ καθήλουν πρὸς τὴν βάσιν. Apollodor. 1, 9, 1 : Περὶ ὀρῦν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν (aureum vellus)· 3, 10, 2 : Τὰς μὲν βύρσας πέτραις καθήλωσε. Valck.]

[Καθήλωμα, τὸ, Confixio, 1 Reg. 6, 21 sec. Cod. Alex. et inc.]

Καθήλωσις, εως, ἡ, Confixio quæ fit clavis. [Symm., Theod. Ezech. 7, 23. « Procop. Euseb. H. E. 4, 15 fin. » Wakef.]

Καθηλωτὴς, ὁ, Qui clavis defigit, configit. [Fictor, Gl.]

[Καθηλωτὸς, ὁ, ἡ, Clavis confixus. Schneid.]

[Κάθημα, τὸ, Sedes (cathedræ episcopalis). Sigillum Rogerii in Ughelli Italia sacra vol. 1, p. 944, C : Τὰ δύο καθήματα εἰς μίαν ἐκκλησίαν ἀνεγείρειν. Ducang. Quæ rectius καθίσματα dixisset.]

Κάθημαι, Sedeo, i. q. ἧμαι, proprie Deorsum sedeo, Sedendi causa me demitto. Hom. Il. B, [191] : Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, Et ipse sedeas et alios sedere jubeas. [Æsch. Prom. 916 : Θαρσῶν καθήσθω (Juppiter in throno). Soph. Ant. 411 : Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι. Eur. Andr. 266 : Κάθησ' ἑδραία· Hel. 1090 : Πρὸς τάφῳ τῷδ' ἥσυχοι καθώμεθα· Heracl. 124 : Ἱκέται κάθηνται. Plato Rep. 1, p. 328, C : Καθῆστο ἐπί τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δί-

φρου.] Athen. 10 : Δειπνοῦσι καθήμενοι καὶ πίνουσι, Sedentes. Xen. [Cyrop. 4, 5, 54] : Καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, Sedentes in equis. Aristoph. Vesp. [773] : Ηρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθέδραν, ut βαδίζειν ὁδὸν et λέγειν λόγον, et quæ similia sunt, schol. Soph. [Eur. Heracl. 55 : Ἧ που καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς; Cum dat. El. 315 : Θρόνῳ κάθηται.] Imper. est κάθου pro κάθησο. In imperf. dicitur etiam ἐκάθηντο : utitur autem eo Thuc., ut τῷ καθῆντο Dem. [p. 235, 22, ubi ἐκάθηντο. Καθῆντο Plut. V. Arat. c. 27.] Quemadmodum vero spectator quoque sedere dicitur et judex, ita et καθῆσθαι. [Aristoph. Nub. 208 : Ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.] Plut. Coriol. : Πολεμουμένων ἑτέρων θεατὰς καθῆσθαι, φύλακας τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων. [Hujus usus alia multa exempla ex Plutarcho collegit Wyttenb. ad Mor. p. 42, D.] Plato Apol. Socr. [p. 35, C] : Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής. Et, Καθημένης τῆς βουλῆς, apud Dem., Considente senatu. [Conf. Æschin. p. 23, 19, Plutarch. Comp. Dem. et Cic. c. 1.] Sicut active dicitur καθίζειν τὴν βουλὴν, Cogere senatum et facere ut consideat. [Et absolute οἱ καθήμενοι, Spectatores in theatro, nempe Qui sedent spectantes, Hegesippus com. ap. Athen. 7, p. 290, B. Schweigh.] Frequenter vero cum partic. conjunctum significat Maneo : ut κάθημαι προσδοκῶν. Quomodo et Aristoph. [Ran. 1103] sine partic. posuit, Ἔν ταὐτῷ κάθησθον. Sicut vero Lat. Sedere aliquando pro Desidere ponitur, h. e. Otiosum sedere et rebus gerendis manum non admovere (quo sensu Cic. In Pis., Sedenti, dormienti in maximo reipublicæ metu), ita et καθῆσθαι : quomodo et καθέζεσθαι accipi supra annotatum est. Hom. Il. Ω, [403] de Græcis ad pugnam se parantibus : Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι. Thuc. 4, [124] : Ἐβούλετο προϊέναι ἐπὶ τὰς τοῦ Ἀρριβαίου κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι, Nec otiosus sedere, ἀργὸς εἶναι, schol. Dem. [p. 43, 1] : Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. Id. [p. 156 extr.] : Οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, Nihil facientes hic desidemus et semper cunctamur. Id. [p. 24, 20] : Καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες· et [p. 235, 22] : Βραχὺ φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. [Herodot. 3, 134 : Ἔχων δύναμιν τοσαύτην κάτησαι· 1, 45 : Ἐπὶ δύο ἔτεα ἐν πένθεϊ μεγάλῳ κατῆστο.] Καθῆσθαι est etiam voc. militare, i. significans q. Insidere et Obsidere, Castrametari. Thuc. 2, [101] : Καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, Insidente autem s. Obsidente eo loca ista. Id. [2, 20] : Πεῖραν ἐποιεῖτο, περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπέξιασιν, pro ἐνστρατοπεδεύσας, ut paulo post sequitur, i. e. Sedem ibi figens et castra locans. Quo sensu καθέζεσθαι ab eod. præsertim Thuc. usurpari supra ostensum est. [Eur. Phœn. 759 : Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων· 1476 : Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι. || «Situs sum. Eurip. ap. Strabon. 8, p. 563 (Cresphont. fr. 1 ed. Matth.) : Ἥλις ἡ Διὸς γείτων κάθηται.» Valck. De statua Aristot. Polit. 5, 12 : Ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον.] || Καθήμενον πεδίον, Solum æquale et planum, ὁμαλὸν, Suid., hunc l. [Theophylacti Simoc. Hist. 5, 10] citans : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, In planitie. Ap. Hesych. quoque καθήμενον χωρίον, πεδίον exp. ὁμαλὸν ἢ κοῖλον. Ubi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere, Desidere, ubi nulli montes aut clivi sunt, sed humus quasi desedit. [Ælian. V. H. 3, 1 : Ἐν αὐτοῖς τοῖς λείοις καὶ καθημένοις· N. A. 16, 12 : Ἐν τοῖς καθημένοις χωρίοις. Quibus in ll. libri alii καθειμένοις. Id Platoni quoque in Critia p. 118, A, nunc ex libris optimis est restitutum : Πεδίον κύκλῳ περιεχόμενον ὄρεσι μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν καθειμένοις, pro vulgato καθημένοις, quod alienum ab hoc loco est, ubi καθειμένοις idem fere significat quod καθήκουσιν. In reliquis vero exemplis, in quibus καθειμένον probabat Coraes ad Heliodor. p. 65, dubitari potest utra vera sit scriptura, quum utrumque dici potuerit. Ap. Theophr. H. Pl. 8, 8, 7 : Χωρίων ἔνια σύνορα καὶ ὁμοίως καθήμενα, recte exp. Similem situm obtinentia.] || Κάθῃ, Sedes, pro κάθησαι, ut μέμνῃ pro μέμνησαι, et δύνῃ pro δύνασαι. [Vide Etym. M. p. 484, 20. Κάθῃ ἀντὶ τοῦ κάθησαι ex Hyperide affert Antiatt. Bekk. p. 100, 32 : de quo v. Lobeck. ad Phryn. p. 360. Subjunctivi κάθωμαι, ab librariis plerumque in κάθημαι corrupti, exempla sunt ap. Eur. Hel. 1090, Iph. A. 1176, Demosth. p. 53, 2; 1367, 27.] Κάθου [v. Eustath. p. 1840, 3. Ex Alexide et Diphilo affert Antiatt. Bekk. p. 100, 31], Sede, ut Ep. ad Hebr. [1, 13] : Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, e Psalm. David. [Optativus καθοίμην ap. Aristoph. Ran. 919, Lys. 149.] Κατέαται et καθέαται, Ion. pro κάθηνται, Sedent. At καθήμενος, Sedens. At Herodot. [3, 83], Ἐκ μέσου κατήμενοι, E medio se subducentes, s. cedentes. [De eo qui occupatur in arte sellularia Herodot. 2, 86 : Εἰσὶ δὲ οἳ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέαται καὶ τέχνην ἔχουσι ταύτην. Schweigh.]

[Καθημαξευμένως, Trito modo, ita ut usu jam detritum pene sit, ut via commeatu vehiculorum contrita. Eust. p. 1387, 9, ex Ælio Dionysio.]

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, In dies, Singulis diebus, s. Per singulos dies, Quotidie. Plato [Epist. 11, p. 359, A] : Ἐπιμελεῖσθαι τῆς καθημέραν διαίτης, Victus quotidiani rationem habere. [Id hic et alibi nunc divisim scribitur καθ' ἡμέραν.]

[Καθημερεία, ἡ. V. Καθημέριος.]

Καθημερινὸς, ἡ, ὸν, Quotidianus : ut καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum est. Act. 6, [1] : Ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ. [Ἀμφημερινὸν, non καθημερινὸν dicendum esse præcipit Mœris p. 45. Consentit Galen. vol. 7, p. 134 : Τὸ καθημερινόν ὄνομα τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἔστιν εὑρεῖν παρά τινι τῶν Ἑλλήνων γεγραμμένον, ἀμφημερινὸν δὲ πᾶν πρᾶγμα τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡσαύτως γιγνόμενον ὀνομάζουσιν. Contra quem τὰς καθημερινὰς χρείας ex Theophrasto et exempla Plutarchi Mor. p. 141, B; 667, D, et Josephi p. 72 et 409, memorat Sallierius ad Mœr.]

Καθημέριος, ὁ, ἡ, i. q. καθημερινὸς, secundum quosdam, Quotidianus; exp. et Diurnus. Item ap. Soph. [El. 1413] : Σὲ μοῖρα καθημερία φθίνει, exp. κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει σε. [Eur. Phœn. 237 : Οἶνα 0', ἃ καθαμέριον στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἰεῖσα βότρυν.] || At vero ap. Polyb. [6, 33, 4] : Τὴν γὰρ διατριβὴν ἐν ταῖς καθημερίαις οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ ποιοῦνται τῇ πλατείᾳ, Bud. ἐν ταῖς καθημερίαις, In quotidianis actibus, Quotidie, significare tradit. [Huic καθημερείαις est restitutum. Significat autem Καθημερεία, ἡ, Vitam quotidianam, Vitæ quotidianæ actionem.]

Καθημερόβιος, ὁ, ἡ, tanquam a καθήμερος significat i. q. καθημέριος, Qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque e parato, minime solicitus de futuris : quæ vita dicitur καθημέριος βίος. Erasm. prov., In diem vivere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo supra.

[Καθημερόω, Mansuefacio, Placo. Pseudo-Callisth. ap. Fabric. B. Gr. vol. 14, p. 148 : Θαλάσσης κύματα καθημερωσάμενοι. Boiss.]

[Καθηνιοχέω, Moderor, Rego. Jo. Chrys. Serm. 122, vol. 6, p. 974. Seager.]

[Καθηρεύς. V. Καφηρεύς.]

[Καθησυχάζω, Quiesco. Polyb. 9, 32, 2. Philo vol. 2, p. 71, 37 : Ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἁλισκόμενοι τῷ συνειδότι καθησυχάζειν, Silere. Schol. Eur. Hec. 169. Signif. transitiva Nilus Ep. p. 282 : Καθησυχάζονται οἱ ἄνεμοι.]

[Καθίγνυμι. V. Καθαγνίζω, Καθίννυμαι.]

[Κάθιδρος. V. Καθίδρως.]

[Καθιδρόω, Desudo, Gl.]

[Καθίδρῦμα, τὸ, Delubrum, Pulvinar, Gl.]

Καθίδρυσις, εως, ἡ, Dedicatio. [K. ἀγαλμάτων, Pollux 1, 11.] Synes. Ep. 67 : Ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, Tempus quærebam dedicationis. [Diodor. 4, 51; Tatian. Ad Græc. p. 134. Angl.]

Καθιδρύω, [Sedere facio. Hom. Od. Υ, 257 : Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε. «Apud Hippocr. καθιδρῦσαι est Constituere et restituere in pristinam sedem et locum, qui p. 102, E, de oculo rupto et ubi pupilla foras prominet, χαλεπὸν καθιδρῦσαι dicit. Ib. F : Τὰ δὲ σμικρὰ μετακινήματα τῶν ὄψεων οἷά τε καθιδρύεσθαι, Exiguæ vero pupillarum emotiones facile restituuntur.» Foes. Scribendum Κατιδρ—.] Colloco. Aristot. [De partt. anim. 3, 4] : Ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις. || Fundo, Instituo, Constituo, Erigo. 2 Macc. 4, [12] : Καθίδρυσε γυμνάσιον. || I. q. καθοσιόω, Dedico, Consecro [Hesych : Καθι-

δρῦσαι, καθιερῶσαι, στῆσαι], Bud. e Synesio p. 37. [Eur. Iph. T. 1481 : Καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας· Cycl. 317 : Ἄκρας ἐναλίας, ἃς καθίδρυται πατὴρ, Consecratas habet.] Καθίδρυμαι, Sedem et domicilium habeo : e Galeni Therap. 9 : Τρίτῃ δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική· quod ἵδρυται ibid. dicit. [Plato Soph. p. 224, D : Αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει.] Thuc.: Καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, Montem insidentes. [Eur. Bacch. 1337 : Μακάρων τ' ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον. Aristoph. Av. 45 : Ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν. Dionys. A. R. 1, 12 : Ἐκβιβάσας τὸν λεὼν αὐτοῦ καθιδρύεται. Improprie idem 1, 1 : Ἱστορίας ἐν αἷς καθιδρῦσθαι τὴν ἀλήθειαν πάντες ὑπολαμβάνομεν. || Confirmo. Theophyl. Sim. Hist. 3, 15 : Τοὺς περὶ συμβάσεως λόγους καθιδρύσασθαι· quod per βεβαιῶσαι exp. Suidas. || Aor. 1 pass. καθιδρύνθην ap. Theocr. 13, 28, Dionys. A. R. 2, 36 : de qua forma dictum s. Ἱδρύω.] || Κάδρισον [κάδρι codex] Hesychio κάθισον : quod positum videtur pro καθίδρυσον.

Καθίδρως, ὁ, Suidæ κεκμηὼς, Lassus, Defessus, Fatigatus. Quem, ut loquitur Hom., κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκετο : ut Tepidi sudoribus effœti artus ap. Stat. [Basil. M. vol. 2, p. 120, D : Κ. ἐστὶ τῆς ἡδονῆς αὐτὸν ἐκτηκούσης. Hemst.] Ap. Hesych. vero [et Phot.] ultima brevi legitur Κάθιδρος, exponentem itidem κεκμηώς [κεκμηκώς. lxx Jerem. 8, 6 : Ἵππος κάθιδρος ἐν χρεμετισμῷ αὐτοῦ.]

Καθιερεύω, Sacrifico, i. q. simplex ἱερεύω, sicut καθιερόω i. q. simplex ἱερόω. [Aristot. Eth. Nic. 7, 6: Ὁ τὴν μητέρα καθιερεύσας καὶ φαγών. Dionys. A. R. 8, 1 extr. : Ἐπὶ τῆς ἑστίας τῆς ἑαυτοῦ καθιερεύσας τὸν ἱκέτην.]

[Καθιερουργέω, Sacrifico. Diodor. 20, 14 : Τινὲς τῶν καθιερουργημένων (παίδων). Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 1.]

Καθιερόω, [Κατιρόω Ion.] Consecro, Dedico. [Herodot. 1, 92 : Τὴν οὐσίην αὐτοῦ κατιρώσας· 1, 164 : Οἴκημα ἓν κατιρῶσαι. Phrynich. p. 192 : Ἀφιερῶσαι· καὶ τοῦτο Φαβωρῖνος· σὺ δὲ καθιερῶσαι λέγε. Photius : Καθιεροῖ, θεῷ ἀνατίθησιν. Æsch. Eum. 304 : Ἐμοὶ τραφεὶς τε καὶ καθιερωμένος.] Plato Leg. 5, [p. 745, D] : Ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, Nominatim dicare partes singulas singulis diis, ut forte obtigerint. Plut. Mar. [c. 26] : Ηὔξατο δὲ καὶ Κάτλος, ὁμοίως ἀνασχὼν τὰς χεῖρας, καθιερώσειν τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Vovit Catulus etiam sublatis manibus, se consecraturum fortunam illius diei. [Dio Cass. 43, 22 : Τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης καθιέρωσε.] Synes. Ep. 67 : Καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας, καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον, Consecrat domunculam. At καθιερῶσαι νόμον καὶ φήμην, Sancire, Ferre et posteritati mandare. Bud. e Plat. Leg. 8, [p. 838, D]. Devoveo. Plut. Cam. [c. 21], de sacerdotibus : Ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως, ἐπευξάμενοι τοῖς θεοῖς, ὡς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθιεροῦντες, Seipsos pro patria diis devoventes.

Καθιέρωσις, εως, ἡ, Dedicatio, Devotio. [Dio Cass. Exc. p. 35, 87 : Τὴν τοῦ Τυχαίου καθιέρωσιν. Joseph. A. J. 19, 7, 5. «Canone 6 Cod. ecclesiæ Africanæ Puellarum consecratio in versione Græca redditur χορῶν καθιέρωσις.» Suicer.]

[Καθιερωτέος, α, ον.] Καθιερωτέα, Consecranda, Dedicanda. Plato Leg. [7, p. 809, B.]

Καθιζάνω, Sedeo, Insideo. [Hom. Od. E, 3 : Θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον. Æsch. Eum. 29 : Ἔπειτα μάντις ἐς θρόνους καθιζάνω.] Isocr. [p. 13, B] : Ἐφ' ἅπαντα τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν τὴν μέλιτταν. [Aristot. H. A. 8, 17 : Καθιζάνουσιν ἐπὶ τὰς ἐλαίας. Polyæn. 8, 64, παρά τινα.] || Exp. etiam Constituo.

[Καθιερωτικὸς, ἡ, ὸν, Consecratorius, Dedicatorius. K. λόγος ap. Sopatr. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 14.]

Καθίζησις, εως, ἡ, Sessio. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 365 : Τῆς τοῦ υἱοῦ καθιζήσεως. Suicer.]

Καθίζω, [fut. καθίσω, et forma Attica καθιῶ (καθιεῖ Demosth. p. 997, 23), aor. 1 ἐκάθισα, vel forma Atticis usitata καθῖσα, ab librariis plerumque in κάθισα ἐκάθισα καθεῖσα corrupta : v. Eur. Phœn. 1188, Aristoph. Ran. 921, Thucyd. 6, 66; 7, 82. Præter. κεκάθικα ap. Apollon. De synt. p. 318, 14],

A Sedere facio s. jubeo, Colloco. Hom. Il. Z, [360] : Μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις· Γ, [68] : Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. [I, 488 : Σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας. Soph. OEd. C. 21 : Κάθιζέ νύν με.] Plato Charm. [p. 153, C] : Καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν, Sessum me adducens. Xen. Cyrop. 5, [5, 7] : Καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος, ἤρετο ὧδε. Id. [Anab. 2, 1, 4] : Εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, Collocaturos esse. [Eur. Ion. 1540 : Εὐεργετῶν σε Λοξίας εἰς εὐγενῆ δόμον καθίζει.] Plut. De def. orac. : Ὁ γὰρ οἶκος, ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσι, Cella, in qua consultores oraculi sedere jubent. Idem, Καθίσας τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν. [Eur. Heracl. 664 : Στρατὸν καθίζει.] Thuc. [4, 90] : Καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, Δήλιον ἐτείχιζε, Et collocatis copiis. [Eur. Phœn. 1188 : Ἔξω τάφρου καθεῖσεν (recte καθῖσεν L. Dindorfius) Ἀργείων στρατόν. Plato Leg. 5, p. 755, E : Καθίσαι χωρὶς μὲν τοὺς ὁπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας.] Sic Cic. Collocare castra dicit.

B Plut. Popl. [c. 20] : Καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, Quum insidias eis collocassent. Et καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς ap. Eust. Item Constituo. Plut. Sol. [c. 19] : Ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Senatum omnium rerum observatorem esse voluit. Galen. Therap. 1 : Πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, Omnes homines judices constituit. Gregor. : Τί δικαστὰς τοὺς κατηγόρους καθίζομεν; Ponere, Constituere, et Sumere judicem Lat. dicunt. At de καθίζω σοι δικαστὴν paulo post. Sic καθίζειν διαιτητὰς, Arbitros statuere, Arbitros ferre, Bud. Καθίσαι ἑαυτὸν διαιτητὴν, Arbitrum se constituere et facere, Budæo Arbitrium sibi arrogare. Liban. Id et διακαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de senatu aut judicio dictum, est Convoco, Cogo, Considere facio. Hom. Od. B, [68] : Ἥδε θέμιστος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Plut. Oth. [c. 9] : Ἐκ τῶν παρόντων ἡγεμονικῶν ἑλέσθαι τὸν ἄριστον· εἰ δὲ μὴ, τὴν σύγκλητον ὁμοῦ καθίσαντας, ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐκείνῃ τοῦ αὐτοκράτορος, Sin minus, cogere senatum, electionemque imperatoris ei permittere. Sic Aristoph. [Vesp. 303] : Ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ὦ ἄρχων καθίσῃ νῦν, Nisi archon consessum judicum cogat. Bud. Comm. p. 358. Καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, interpr. Judices illi deos ferre, et, Eum apud deos accusare. Sic, καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, ap. Plat. [Leg. 9, p. 873, E : Δικαστὴν αὐτῷ καθιζέτω τῶν γειτόνων τὸν ἐγγύτατα· Polit. p. 298, E : Δικαστήρια καθίσαντας ἀνδρῶν.] || Xen. Cyrop. 2, [2, 5] : Τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, ut quidam interpr. quod paulo ante dixerit κλαίειν πειρᾶσθαί τινα ποιεῖν, et εἰς δάκρυα πειρᾶσθαι ἄγειν, opponens ei mox τὸν γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videri hic accipi pro Compescere, quasi καθιστᾶν. [Plato Ion. p. 535, E : Ἐὰν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω.] Item, Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, pro Uxores duximus, Esdr. 2. || Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. Hom. [Il. Φ, 250 : Κὰδ δ' ἵζον παρὰ Ζηνί· Od. Θ, 6] : Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. [Eadem verba Π, 408, ubi minus recte

D δ' ἐκάθιζον scriptum : v. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 278; 2, p. 273.] Thuc. 3 : Καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται. Ib. [1, 126] : Ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσιν [ἱκέται. Aristoph. Nub. 253 : Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.] Isocr. [p. 372, D] : Καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, Sedens in officinis. [Et ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων, p. 142, D. Cum accus. Eur. Ion. 366 : Εἴπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος; Herc. F. 48 : Βωμὸν καθίζω τόνδε σωτῆρος Διός. De futuro Antiatt. Bekk. p. 101, 1 : Καθίσω, καθεδοῦμαι. Ἀπολλόδωρος Διαμαρτανούσῃ. Quocum comparandus Mœris p. 212 : Καθεδεῖ Ἀττικοὶ, καθίσεις Ἕλληνες.] || Discumbo, Sedentibus convivis assideo. Xen. Cyrop. 8, [4, 2] : Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Judices etiam καθίζειν dicuntur, pro, Ad judicandum considere. [Plato Leg. 2, p. 659, B : Διδάσκαλος ... θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτὴς καθίζει.] Dem. C. Tim. [p. 728, 27] : Προέδροις, οἳ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. At καθίζειν ἐπὶ κώπην Eust. e Comicis [Aristoph. Ran. 198] exp. ἅψασθαι

τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν· quod Incumbere remis Lat. dicere queas. || Est etiam Sido. Plato Phædr. [p. 254, C] : Καὶ ἅμα ἠναγκάσθη εἰς τοὐπίσω ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας οὕτω σφόδρα, ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τῷ ἵππω. [Strabo 2, p. 100 : Καθίσαι τὸ πλοῖον, Vado adhæsisse. Hemst. Sic Polyb. 1, 39, 3 : Καθισάντων τῶν πλοίων ἐν τοῖς βραχέσι· 47, 5 : Ἡ τετρήρης ἐκάθισεν ἐπὶ τῷ χώματι· 20, 5, 7 : Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες.] || De copiis militaribus dictum significat Insideo, Obsideo, Circumsideo. Thuc. 6, [66] : Καθ' ἡσυχίαν καθίσαν [καθῖσαν] τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Id. 3 : Γενόμενοι δὲ ἀθρόοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. [7, 82 : Διαβὰς πρὸς μετέωρόν τι καθῖσε τὴν στρατιάν.] || Καθίζομαι, Sedeo. [Hom. Il. T, 50 : Κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες. « Hippocr. p. 762, C : Ἢν μοῦνον ἐς τὴν ἑωυτῶν χώρην τὰ ὀστέα αὖθις καθίζηται, Si modo in suam sedem ossa resederint, hoc est, in pristinam sedem recesserint, aut restituta sint. » Foes. Scrib. Κατίζηται.] Thuc. 1, Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Sedere ad focum. Plato [Leg. 4, p. 719, C : Ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται·] Phædro [p. 228, E] : Ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνῶμεν; Ibid. [p. 229, A] : Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα. [Antiatt. Bekk. p. 101, 2 : Καθιζησόμεθα, ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλάτων Φαίδρῳ. Dio Cass. 63, 5 : Καθιζηθέντι αὐτῷ ὑπὸ τὸν πόδα.] || Καθίσατο [et Ἐκαθίσατο] Hesychio ἱδρύσατο. [Conf. quæ s. v. Καθεῖσα diximus.] Idem καθίσασθε exp. καθάψασθε, κρατήσατε, et καθιζόμενον, καθαψόμενον. || Κατίζω, Ion. pro καθίζω. Unde ap. Herodot. ἐκάτιζε, Collocavit. Κατίσαι, Ion. itidem pro καθίσαι, et κάτισον pro καθ., Colloca, Statue : ap. Herodot. [1, 88 : Κάτισε αὐτὸν ἐγγὺς ἑωυτοῦ· 89 : Κάτισον φύλακας· 2, 121 : Τὴν θυγατέρα ἑωυτοῦ κατίσαι ἐπ' οἰκήματος (in lupanari). Intransit. 5, 25 : Ἐν τῷ κατίζων θρόνῳ δικάζει. Schweigh.]

Καθίημι, Demitto, Submitto. Hom. [Il. Θ, 134 : Κὰδ δὲ ... ἧκε χαμᾶζε (κεραυνόν)· Od. Π, 190 : Κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε·] Il. [Λ, 53 : Κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας·] Ω, [641] : Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα, exp. Per guttur demisi: ut sit Demisi (in ventrem) per guttur. Eust. [p. 1369, 20] ait valde aptum huic l. esse istud v. : quia ut ἀνίησι, Qui vomit, ita qui edit et bibit, καθίησι τοῦ λαιμοῦ. Herodian. [2, 6, 14] : Καθέντες κλίμακας, Quum scalas demisissent (e muro). [Plato Phæd. p. 61, C : Καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν. Eur. Iph. T. 114 : Εἴσω τριγλύφων δέμας καθεῖναι· Hec. 561 : Καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ· Bacch. 695 : Καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας. || Χωρία καθειμένα, Loca demissa, v. s. Κάθημαι.] Ap. Aristoph. Vesp. [174] : Οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, metaph. sumpta a piscatoribus lineam demittentibus. Philo autem dixit, Ὅπου τὰς ῥίζας καθῆκεν, pro Ubi radices egerit : quia radices sunt in terram demissæ. [Lucian. De merc. cond. c. 34 : Ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα. Dio Cass. 41, 47 : Λόγους τινὰς συμβατηρίους σφίσι καθίη. Id. 73, 2 : Τὸν λόγον ἐπὶ πείρᾳ καθεῖσθαι.] Ponitur et pro Demittere sese desiliendo, et deorsum librare. Xen. Hipparch. [8, 3], de equis : Οἱ δέ γε δεδιδαγμένοι ... καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι [ubi HSt. recte emendavit κατιέναι. Plato Phædon. p. 112, E : Δυνατὸν δ' ἐστὶν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι· ubi præcedit εἰς τὸ δυνατὸν κάτω καθέντα, quod nunc ex codd. repositum pro vulgato καμφθέντα. Aristot. Meteor. 1, 13 : Οὐδεὶς γοῦν πώποτε καθιεὶς (εἰς Πόντον) ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν. Καθῆκεν εἰς Ῥόδον, Rhodum devenit, Polyæn. 5, 17, 2. Καθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών, Æsch. Sept. 79. Polyb. 3, 70, 12 : Τῷ εἰς ἀλλοτρίαν καθέντι χώραν στρατόπεδα· 3, 92, 7 : Εἰς δὲ τὸ πεδίον οὐ καθίει τὴν δύναμιν.] Itidem vero sine casu ap. Plut. [V. Anton. c. 45] : Καθέντες εἰς γόνυ, quod Bud. exp. In genua succidentes. Aristoph. tamen Vesp. [387] non καθίει solum, sed καθίει σαυτὸν dixit. [Eur. Hel. 1630 : Καθῆκ' ἐμαυτὸν εἰς ἅλ' ἄγκυραν πάρα.] Capitur item pro Demittere, quod et Submittere : καθιέναι τὴν φωνήν, Submittere vocem; unde τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς ap. Herodian. [5, 2, 7.] Sed et pro Submittere, eo sensu, quo dicitur Submittere barbam [Arrian. Epict. 2, 23, 21 : Τὸ τὸν πώγωνα καθεικός. Dionys. A. R. 6, 26 : Πώγωνα βαθὺν καθεικὼς καὶ κόμην. Dio Cass. 42, 11 : Τὰς κόμας καθεῖσαι] : sed potius voce pass. et signif. act. [Thom. M. p. 484 : Καθεῖτο τὴν ὑπήνην λέγε, οὐ μακρὰν εἶχε· ubi v. interpp.] Καθεῖτο τὴν ὑπήνην, τὸν πώγωνα, Lucian. Καθειμένος τὸν πώγωνα, Bud. p. 547, ex eod. Luciano [Dial. deor. 5, 2. Ib. 2, 2 : Καθειμένος βοστρύχους. Dio Cass. 62, 2 : Τὴν κόμην μέχρι τῶν γλουτῶν καθεῖτο. Et alia constr. Ælian. V. H. 11, 10 : Τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο. « Legendum καθείσθω ἡ ὀφρὺς ap. Plut. Mor. p. 753, B. » Wyttenb.] || Quinetiam ut Submittere sicarium, percussorem, sic καθιέναι σφαγέα. [Ap. Synes. Epist. 44, p. 181, D. Philostr. p. 314 : Καθεῖτο δ' ὥσπερ ὁ πρότερος (emissarius)· ubi v. Olear. et Boisson. ad Heroica p. 517.] Quam Submittendi signif. habet et quum dicitur καθιέναι λόχον pro Insidias collocare : quod sc. submitti soleant ii, qui insidias struunt. Eand. retinere videtur et in πεῖραν καθιέναι, ἀπόπειραν, pro Tentare, Probare. De qua etiam signif. lege Bud. p. 547. [Καθεῖναι πεῖραν Ælian. V. H. 2, 13. Πεῖραν καθεῖναι καὶ μάλα ἐλεγκτικήν, idem N. A. 1, 57.] || Immitto. Hom. Il. Φ, 132 : Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. [Hic quoque non aliam quam Demittendi signif. habet. Loquitur enim de sacro quod fiebat equis in vortices fluvii demissis.] Sic autem ap. Thuc. videtur hoc eod. verbo utcunque posse reddi, 6, [16], ubi dicit Alcibiades, Ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα. [Significat, In certamen demisi s. commisi. Sic præter alios Aristid. vol. 2, p. 245 : Ἐν τοῖς ἄθλοις ... μέλλοντι τὸ ἅρμα καθιέναι· Isocr. p. 353, D : Ζεύγη γὰρ καθῆκε τοσαῦτα τὸν ἀριθμόν. Similiter δρᾶμα καθιέναι, Fabulam committere. Scriptor Vitæ Aristophan. p. XIII ed. Kust. : Τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα. Schol. Aristoph. Nub. 552 : Ὅτι πρότερον καθεῖται. Alia hujusmodi annotavit Hemst. : « Καθιέναι αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν schol. Pind. Isthm. 4, 47. Κἀγὼ πρὸς τὴν αὐτὴν ἅμιλλαν καθῆκα Gregor. Nyss. vol. 1, p. 225, D. Id. p. 286, C : Τῷ μηδένα πω καθεῖναι εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν (hanc ingressum esse disputationem). Eutoc. ad Archim. Π. σφαίρ. p. 1. » Τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας, Lucian. Alex. c. 6. Γνώμην καθεῖναι, Sententiam disceptandam proponere. Aristoph. Eccl. 397 : Ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι.] Ap. Aristoph. Eq. [430 : Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς· i. e. venti instar me demissurus versus terram et mare], καθιεὶς schol. exp. παρεσκευασμένος, καθειμένος, πνέων, vel, ut alii reponunt, καθειμένως πνέων : metaph. a ventis sumptam dicens, et καθιεῖν (pro quo lego καθιέναι) esse proprie χαλᾶν τὰ τῶν νεῶν ἱστία. || Καθίεμαι, pass. Demittor, Submittor : καθειμένον, Thuc., Demissum. Interdum autem active accipitur : cujus usus exempla habes in præc. tmematio. || Καθεῖσθαι, Demissum esse, præt. perf. pass. Κατεῖναι, Demisisse, Ion. pro καθ. Κατῆκαν, Ion. pro καθῆκαν, Demiserunt, Herodot. Et κατῆκε ἐς πέλαγος, In mare demisit. [Herodot. 7, 76 : Ἀγκύρας κατῆκαν περιμήκεας· 2, 28 : Κατιεμένην καταπειρητηρίην. Cum impetu ferri, Grassari, 7, 138 : Ἡ στρατηλασίη ... κατίετο ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. || Hesych. : Καθειμένον, ... κεχαλασμένον. Καθέμεν, χαλάσαι. Κάθες, χάλασον. Καθεσάμενος, χαλάσας. Καθῆκαν, ... ἐχάλασαν. Καθιέμενον, κεχαλασμένον. Καθιέντος, καταχαλάσοντος (καταχαλῶντος Musurus). Quibus in gll. omnibus χαλᾶν non Remittendi, sed Demittendi significatione dictum esse ex eo colligi potest, quod eodem verbo ad explicandum καθιμᾶν duabus in glossis utitur Hesychius.]

[Καθικανόω, Satio. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 195, C : Τριακοσίοις ἐτησίοις νομίσμασιν ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς περὶ ἐκεῖνον καθικανοῦν.]

Καθικετεύω, Supplico, Obsecro. [Athen. 7, p. 283, F : Τινὰ θαλασσουργὸν ἄνθρωπον καθικετεῦσαι. Conon ap. Phot. p. 224, 10 : Πολλὰ καθικετεύσας τιμωρόν οἱ γενέσθαι τὸν θεόν. Hemst. Cum accus. rei Eur. Hel. 1024 : Σιγήσομαί ἅ μου καθικετεύσατε.] Κατικέτευε, Ion. pro καθ., Obsecravit, Herodot. [6, 68, ubi notanda constr. cum dativo : Ἀπικομένη τῇ μητρὶ κατικέτευε. || Forma media Eur. Or. 324 : Καθικετεύομαι, καθικετεύομαι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκλαθέσθαι λύσσας.]

[Καθικέτης, ὁ, Supplex. Theodoret. p. 1279. Routh.]

[Καθιχμαίνω. V. Κατιχμαίνω.]

Καθιχνέομαι, Contingo, Tango, Ferio, Percutio : καθιχνεῖσθαι ῥάβδῳ, Eust. [p. 1421, 39], Tangere virga. [Plato Axioch. p. 369, E : Τοῖς δυναμένοις καθιχέσθαι τῆς ψυχῆς. Soph. OEd. T. 809 : Μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίχετο.] Lucian. [Nigr. c. 35] : Οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίχετο, βαθεῖα δὲ καὶ καιριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Sed Id. [D. mar. 14, 3] de Perseo Gorgonem harpe feriente, Καὶ τῇ μὲν καθιχνεῖται. Sic ὡς καθιξόμενος ap. Plut., Tanquam percussurus. Id. [V. Anton. c. 12], de Lupercis loquens : Σκύτεσι λασίοις καθιχνούμενοι μετὰ παιδιᾶς τῶν ἐντυγχανόντων· ita enim leg., non ἀντιτυγχανόντων, ut in Bud. Comm. Id. Alcib. [c. 7] : Κονδύλῳ καθιχόμενος αὐτοῦ. Transfertur autem et ad alia : ut, Καθιχόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, ap. Philostr., q. d. Qui convitiis percussit. Sed Lat. Petere, Impetere convitiis, potius quam Percutere. Metaph. est et illud καθίχετο, quod in Luciani l. c. habetur : ut autem ibi dicit, Οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς καθίχετο, βαθεῖα δὲ ἡ πληγὴ ἐγένετο, sic De sacrif. [c. 1] : Οὕτως ἄρα βαθέως καθίχετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία· quod perinde est ac si quis dicat, Adeo altam plagam ejus animo inflixerat : pro quibus Erasmus, sensum optime exprimens, meo quidem judicio, Usqueadeo alte dolor hic animo illius insiderat, quod sacris epulis esset frustrata. || At Hom. accus. junxit, utens alioqui eo et ipse metaphorice : Il. Ξ, 104 : Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πῶς με καθίχεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, Vehementer tetigisti animum tua objurgatione s. increpatione; s. potius, Vehementer pupugisti : malim enim, hoc quidem l., uti verbo illo, aut alio quopiam hujusmodi, quam illo altero. Legimus autem in Od. A, 342 : Ἐπεί με μάλιστα καθίχετο πένθος ἄλαστον, ubi eand. metaph. inesse huic verbo censeo : dissentiens ab Eust., qui exp. ἵκετο et κατέλαβε : atque adeo addit, tanquam hujus l. immemor, posteros Homeri uti ἐπὶ τοῦ καθάψασθαι : quasi vero ipse quoque ita usus non sit. [Cum genit. Ælian. V. H. 14, 3 : Πικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ.] || Καθιχνοῦμαι, Demitto. Pausan. Achaic. [7, 21, 5] : Σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου, Ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum ut summam aquam stringant, Bud. || Pro Assequor, Polyb. [2, 38, 8] : Ταχέως καθιχνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, Bud. [Καθίξεσθαι τῆς ἀρχῆς, id. 5, 35, 5; τῆς προθέσεως 4, 50, 10. « Hierocles ap. Stob. Flor. 79, 53, vol. 3, p. 125 extr. : Θεῶν εἰκόνες ὁμοιόταται καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. » Jacobs.] || Καθιγμένον, Hesych. exp. κατελθόντα, καταγενόμενον, καταντήσαντα : item et φθάσαντα. Est particip. præt. a καθιχνέομαι. A Suida quoque exp. ἐλθὼν et φθάσας, hoc ejus exemplum [ex Polybio] afferente : Ὁ δὲ βασιλεὺς καθιγμένος καὶ ταύτης τῆς ἐπιβουλῆς, ἐγένετο πρὸς ἀναζυγήν. [Hesych. : Καθῖκται (κάθεικται codex), παραγεγένηται.]

[Καθιλαρεύω, Exhilaro. Basil. M. vol. 3, p. 505; schol. Jo. Climac. p. 268. Leo Diac. Hist. p. 50, 12 : Καθιλαρευσάμενος, Lætus, Hilaris. Suidas : Καθιλαρεύομαι γενικῇ.]

[Καθιλαρύνω, i. q. καθιλαρεύω. Suidas : Καθιλαρύνω, δοτικῇ.]

[Καθιλύσας, ἀθροίσας, Hesych. Male pro καθαλίσας, nisi legendum καθιλήσας pro κατειλήσας. Conf. supra Εἱλόμενοι, περιειλούμενοι ... συνηθροισμένοι, et Ἰληθμὸς, ἀθροισμός. Albert.]

Καθῑμάω, Funeloreo demitto. [Hesych. : Καθειμήσαντες (καθημ. codex), καθέντες. Καθιμᾷ, καθίησι, χαλᾷ. Καθιμῶσι, χαλῶσιν. Quibus in gll. χαλᾶν nihil aliud significat quam Demittere : de quo conf. quæ s. v. Καθίημι diximus. Explicatius Photius p. 122, 25 : Καθιμῶσιν, χαλῶσι, καὶ Καθιμῆσαι χαλάσαι σχοινίον ἤ τι τοιοῦτον.] Aristoph. Vesp. [396] : Μῶν ὁ γέρων ὅδε πῇ διαδύεται; respondet alter, Μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ Αὑτὸν δήσας, Demittit seipsum ligatum e funiculo loreo. Et ap. Athen. [5, p. 214, A] : Νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας. Item simpliciter pro Demitto, καθίημι, ut Aristoph. l. c. [378] : Ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα Δήσας σαυτὸν, Demitte te inde suspensum. Pro quo paulo post, Ἀλλ' ὦ βέλτιστε, καθίει σαυτὸν θαῤῥῶν. [Passiv. Dio Cass. 45, 2 : Ἐς τὸ Καπετώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμῆσθαι.]

Καθίμησις, εως, ἡ, Demissio per funem loreum, Plut. [Mor. p. 264, E.]

Καθιμονεύω, i. q. καθιμάω : καθιμονεύει, Hesychio καθίησι, Demittit.

[Καθίννυμαι. Καθίννυσθαι, ap. Hippocr. Desidere, Considere, Insidere, i. q. καθίζεσθαι, Sedere, Collocari, p. 658, 38 : Θερμῷ λούειν καὶ καθίννυσθαι θαμινὰ ὅλον τὸ σῶμα, Calida lavato, et frequenter toto corpore insideat. Ib. p. 662, 19 : Καθίννυσθαι ἐν ὕδατι, In aqua desideat, aut desidere facito. Et iterum p. 665, 11 : Καθίννυσθαι ἐν ἐλαίῳ θερμῷ, In oleo calido desideat. Ubi tamen καθίγνυσθαι legitur vitiose, ut ἐγκαθίγνυσθαι ἐν ῥόδων ἀφεψήματι ib. p. 674, 49. Sic p. 752, E : Καθίννυσθαι δὲ χρὴ τὸν ἄνθρωπον οὕτως, Hominem autem ita collocari oportet, aut statui, hoc est, desidere aut jacere. Sic enim illic καθίννυσθαι, κατακλίνειν ἢ καθίζειν exponit Galen., etsi καθίκνυσθαι vitiose ibi legitur. Foes. Vera verbi forma haud dubie καθίγνυσθαι est : de qua conf. quæ s. v. Καθαγνίζω diximus.]

[Καθιππάζω, Perequito. Sensu obsceno Macho ap. Athen. 13, p. 581, E : Ἑτέρῳ τρόπῳ μὲν συγγενέσθαι μηδενὶ, ἕξῆς καθιππάσθαι δ' ὑπ' αὐτῆς πεντάκις. Nam sic Bergler. correxit vulgatum καθιππάσαι.] Καθιππάζομαι, Equo decurro in, incurso. Καθιππάσατο χώρην, Incursavit regionem [Herodot. 9, 14. || Impropr. Invado, Conculco. Æsch. Eum. 145 : Νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω· 731 : Καθιππάζῃ με πρεσβῦτιν νέος· 779 : Θεοὶ νεώτεροι παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε.] Metaph. καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, Diog. L. Bione [4, 47], pro Circa philosophiam se exercere, ut ibi Interpr. vertit : Τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας. [Immo, Invehi in philosophiam, Maledictis eam aggredi. Seager.]

Καθίππευσις, εως, ἡ, Invasio et incursio quæ equo fit. Aliis Adequitatio. [Dionys. A. R. 9, 9 : Αἱ μέχρι τοῦ χάρακος ἡμῶν καθιππεύσεις.]

Καθιππεύω, Perequito, Equitando decurro. [Dionys. A. R. 3, 26 : Μέχρι πολλοῦ καθιππεύων τὰ πεδία.] Herodian. 6, [2, 14] : Κατατρέχων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας τε ἀπήλαυνε, Ap. Eund. Politianus Adequitare vertit, quod tamen respondet potius τῷ προσιππεύειν. In VV. LL. Contra aliquem equitare, quod est ἀνθιππεύειν. [Eur. Phœn. 739 : Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;] Invenitur et pass. Καθιππεύομαι, ap. eund. Herodian. 6, [7, 15] : dicit enim Rhenum et Istrum per hyemem concretos gelu, ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύεσθαι, Illos perequitari. [Oppian. Hal. 2, 515 : Ἄλλοτε δ' ἄλλῃ κῦμα καθιππεύουσιν (pisces).]

Καθιπποκρατέω, et Καθιππομαχέω, Equis et equestri pugna vinco. Ambo ex Pollucé [utrumque 9, 141, prius etiam 1, 164].

Καθιπποτροφέω, Alendis equis consumo. Bud. Comm. ex Isæo [p. 55, 22] : Οὐ μὴν οὐδὲ καθιπποτρόφηκας, οὐ γὰρ πώποτε ἐκτήσω πλείονος ἄξιον ἢ τριῶν μνῶν, οὐδὲ κατεζευγοτρόφηκας.

[Καθίπτημι. V. Καταπέτομαι.]

[Καθίπταξις, εως, ἡ, πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις, Hesych. Quod vulgo nunc dicitur *cavalcade*. Albert.]

Κάθῐσις, εως, ἡ, Sessio. Plut. [Mor. p. 158, B : Βρεφῶν καθίσεως·] Consol. ad ux. [p. 609, B] : Κουρὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀμόρφους. [Κάθησις scriptum in libris quibusdam Jerem. 49, 30.]

Κάθισμα, τὸ, Sessio : est autem voc. medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo Diosc. 3 : Τὸ ἐφέψημα ἐν καθίσματι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει. VV. LL. [Nonn. 1, 39 ed. Montag.; schol. Æschinis Or. in Timarch. p. 742 Reisk.; Hesych. s. v. Ἱδρύματα. Boiss. || Ἑσμὸς ... κάθισμα μελισσῶν δηλοῖ, Eusth. Opusc. p. 58, 73. || Sedimentum. Schol. Nicandri Al. 95 : Ῥύμμα δὲ, τὸ σμῆγμα, τὸ κάθισμα, τὸν ῥύπον. Jacobs. || Ap. scriptores eccles. κάθισμα significat 1. Cellulam monachi, quæ etiam Καθισμάτιον, τὸ, dicitur. 2. καθίσματα vocantur Divisiones s. sectiones Psalterii.

3. Cantica quæ sedendo persolvuntur. De quibus signiff. v. quæ Ducangius et Suïcerus collegerunt.]

Καθιστάνω, et Καθιστάω [De his formis idem dicendum quod de simplici Ἱστάνω et Ἱστάω diximus], i. q. καθίστημι, Constituo. [Diodor. 15, 33: Τὰς εἰκόνας... καθίστανεν· 19, 15: Ἕνα μὲν μὴ καθιστᾶν ἡγεμόνα. Καθιστᾶν pro καθιστάναι libri duo ib. c. 72. Καθιστῶσιν vulgo ap. Dionys. A. R. 5, 69, ubi cod. Vat. καθιστᾶσιν.] Cum εἰς redditur Conjicio in: ut ap. Chrysost. De officio Episcopi: Καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro ἀποκαθιστᾶν, Constituere aliquo in loco, h. e. Salvum et incolumem constituere aut constituendum suscipere: quod et καθιστάναι. Act. Apost. 17, [15]: Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, Qui vero Paulum susceperant tuto loco constituendum, deduxerunt eum Athenas usque.

Καθίστημι, Constituo. Nam ut Cic. dicit In locum alicujus quempiam constituere, sic καθιστάναι τινὰ ἀντί τινος dicitur: itidemque quod ab eo dicitur Constituere regem, est καθιστάναι βασιλέα: respondetque hoc Græcum illi Latino in aliis etiam loquendi generibus: sed primam hujus signif. affinem esse arbitror ei, quam habet v. Constituo, quum dicitur a Cic. Constituere quempiam ante pedes alicujus, a Virg. Constituere taurum ante aras. Invenio enim ap. Hom. Od. N, 274: Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἑφέσσαι. [Soph. Phil. 879: Σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον.] Eademque et constr. et signif. ap. Thuc. 4, [78]: Κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δῖον τῆς Περδίκκου ἀρχῆς. Sic et ap. Plut. Pericle [c. 5]: Καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον· nam hisce tribus in ll. καταστῆσαι est Sistere, Deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare. Eust. ait esse καταστῆσαι in illo Hom. versu, quod suo tempore diceretur ἀποκαταστῆσαι: in qua expos. plane mihi videor Gallici sermonis ead. in re metaph. agnoscere; nam ut ἀποκαταστῆσαι εἴς τινα τόπον est ad verbum Restituere et reddere in locum aliquem, sic dicimus *Rendre en quelque lieu*: ut quum dicit nauta vectori, *Je vous rendray à tell'heure à la ville.* [Galen. vol. 12, p. 251, E: Καταστῆσαι συνήθως λέγουσιν οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν οἰκείαν χώραν ἀγαγεῖν; et mox, Κατάστασις ἡ καθίδρυσις, ἥτις ἐνδείκνυται τὸ κατὰ χώραν ἱδρῦσαί τι. Hemst.] At vero ap. Hom. Od. M, 185: Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς, inclusa quidem est huic verbo ead. signif., sic tamen ut non tam apte νῆα κατάστησον reddere possimus Navem tuam huc siste, quam si cum accus. personæ diceretur Huc te siste. Cic. quidem certe interpr. Flectere, scribens, Quin puppim flectis. Scholiastæ κατάστησον i. est q. καθόρμισον, Appelle. At Eust. vult κατάστησον esse pro simplici στῆσον, intelligens, ut opinor, στῆσον pro Siste, sed ita sumpto ut quum dicitur Sistere cursum, ut sit Siste navem, i. e. Cursum tuæ navis. Quæ expos. diversum sensum non reddet; sistimus enim cursum eo in loco, in quem appellimus. Possit tamen aliquis magis etiam proprio verbo utens, illud στῆσον Eustathii reddere Appelle, ut id ipsum sit, quod brev. schol. intelligit per καθόρμισον. [Soph. El. 710: Κατέστησαν δίφρους.] || Sed simpliciter etiam pro Statuo, Colloco, e Plut. Numa [c. 10] affertur, Καθίστησιν (αὐτὴν) ἐπὶ κλίμακος. Ap. Aristidem quoque καταστῆσαι aliud non videtur esse quam Collocare: Ἡ κατὰ τῶν θεῶν αὐτὸν καταστήσασα ἔχει. || Καθίστημι autem significantis Constituo in illis dicendi formulis, quas protuli, necnon in aliis nonnullis, exempla sunt hæc. Xen. Cyrop. 3, [1, 12]: Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; An alium in ejus locum constituis? An alium pro illo substituis? utroque enim modo Cic. quoque loquitur. Tale est, Καταστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ἄρχοντα. Ut vero Constituere regem dicit Cæsar, sic Dem. [p. 13, 2]: Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. Atque ut hic βασιλέας, sic τυράννους καταστῆσαι [p. 252, 6] dicit: Ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Tale est νομοθέτας καθιστάναι [p. 31, 10], alibi δικαστὰς, itemque ἱππέας, Xen. [Hipparch. 1, 9]; τὰς ἀρχὰς, Aristot.; ἐπάρχους, Herodian. [1, 9, 24], ubi non solum Constituere, sed et Creare reddi potest. [Herodot. 7, 105: Ὕπαρχον καταστήσας· 5, 92: Τοῖσι ἄλλοισι δίζησθε κατιστάναι τυράννους. Plato Rep. 10, p. 606, D: Ἄρχοντα ἡμῖν καθίστησι. Xenophontea exx., in quibus promiscuus est usus formæ activæ (καθιστάναι, καταστῆσαι) et mediæ (καθίστασθαι, καταστήσασθαι), collegit Schneid. ad Cyrop. 5, 1, 30. Polyb. 1, 16, 1: Καταστήσαντες ὑπάτους· 17, 6: Οἱ κατασταθέντες ὕπατοι· 4, 84, 1: Τῷ δι' αὐτοῦ καθεστᾶσθαι τὸν ... στρατηγόν. Ἀγορανόμος καθεσταμένος 10, 4, 6. Addito εἶναι Herodot. 5, 94: Κατέστησε τύραννον εἶναι παῖδα τὸν ἑωυτοῦ.] Isocr. autem dixit etiam κ. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, in Panath. [p. 260, A; 263, A]; ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, in Symm. At cum ead. quidem præp., sed aliis casibus juncta, sc. gen. et dat. in N. T.: ut Matth. 24, [45]: Ὃν κατέστησεν ὁ Κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ· 25, [21]: Ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Act. 6, [3]: Οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Cum dat. autem, ut Lucæ 12, [44]: Ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Quibus in ll. non Constituere solum, sed et Præficere verti potest, et quidem aptius, eodem alioqui sensu: dixit tamen Cic. Constituere in aliquo munere. Affertur autem et Καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς, ex Aristot., pro Sunt præfecti consiliariis; Καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν, e Plut. Rom. [c. 20], pro Constituti judices de cæde. At καθίστημι cum præp. εἰς latius extenditur, ut seqq. docebunt exempla: in quibus licet aliquam Constituendi signif. retineat, commodius tamen vertitur Redigere. [Eur. Alc. 363: Πρὶν ἐς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον· Suppl. 352: Κατέστησ' αὐτὸν ἐς μοναρχίαν.] Plut. Popl. [c. 3]: Κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν. Plato Epist. 7, [p. 328, D]: Ἀνθρώπους... εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλους καθιστάναι. Sic In tranquillum remp. redigere dixit Liv.; In concordiam, Plaut.; In gratiam, Terent. Sed pro καθιστάναι εἰς εὐδαιμονίαν, ap. Isocr. [p. 53, B, cui nunc καταστήσασθαι εὐδαιμονίαν e cod. Urb. restitutum], malim Perducere, Adducere ad felicitatem, quam Redigere ad felicitatem: licet Redigere ad miseriam dicatur. Aptissimum vero est Redigere et in istis dicendi formulis: Καθιστάναι εἰς σπάνιν, ἀπόνοιαν, ἀνάγκην: sic enim Lat. dicitur Redigere ad inopiam, desperationem, Compellere ad desperationem, Redigere ad necessitatem. Sed in his Isocr. [p. 134, C] εἰς ὀνείδη vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, quibus addendum εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι e Dem., et εἰς ταραχὰς καθιστάναι: sicut et passive καθέσταμεν εἰς ταραχὴν, item εἰς πολέμους καὶ στάσεις καθιστάναι, non video quod aptius esse possit Lat. verbum reddendo Græco καθιστάναι quam Conjicere. Sic enim Latini dicunt, nisi me memoria fallit, Conjicere in ignominiam, turbas, seditionem; sicut et, in tumultum, Liv. Quibus tamen frequentius esse fateor, Conjicere in metum, periculum, fugam: in quibus itidem verbo καθιστάναι utentes Græci dicunt, καθιστάναι εἰς φόβον [Thuc. 2, 81], κίνδυνον, φυγὴν, ut exemplis ostendam in Φόβος, Κίνδυνος, Φυγὴ, si recordatus fuero. At quum dicitur a Xen. [Mem. 2, 1, 9] εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καθιστάναι, est Collocare inter eos, Referre inter eos, i. e. Referre in numerum eorum, qui etc. Invenitur et καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, quod exp. Offero me judicio, Exhibeo me judicio [Lycurg. p. 148, 26; Thucyd. 1, 131 extr.]: fortasse autem et verbo Sistere, sicut in aliis loquendi generibus supra, locus esse hic potest. || Nec vero καθιστάναι cum εἰς tantum, sed et cum ἐν jungitur: Xen. Cyrop. 4, [5, 28]: Τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι· eodemque modo cum καθεστάναι, quod est passivæ signif., ibid., ἐν κινδύνῳ καθεστάναι. Quinetiam affertur e Dem., Καθιστάναι τὴν πόλιν ἐν ταπεινότητι, ubi exp. Redigere. || Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Constituo, Compono, Moderor, Ordino. [Herodot. 7, 132: Καταστάντων σφι εὖ τῶν πρηγμάτων.] Thuc. 3: Καὶ τἆλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Ibid. [35]: Καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μιτυλήνην καὶ τὴν ἄλλην Λέσβον ᾗ αὐτῷ ἐδόκει. Plut. Pomp. [c. 42]: Διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. [Polyb. 2, 1, 5: Κατεστήσαντο τὰ κατὰ τὴν Λιβύην· 9, 29, 10: Ἐὰν ὑμεῖς τὴν Πελοποννησίων ἀρχὴν καταστήσησθε. Herodot. 8, 105: Ὃς τὴν ζόην κα-

τεστήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Quocum comparari potest Isocr. p. 53, B : Ἐξ ἧς (χώρας) ὁρμηθέντες αὐτῶν οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεστήσαντο (sic vulg. εἰς τοσαύτην ... κατέστησαν ex cod. Urb. et qui κατεκτήσαντο præbet Ambros. est correctum), et p. 79, A : Τοὺς ἐκ τῶν ἀλλοτρίων μεγάλους πλούτους καταστήσασθαι, ubi cod. Urb. κατακτήσασθαι.] Item καθίσταμαι pro Constituo, i. e. Ad meliorem statum redigo, Bud. Affert vero et Compono, i. e. σχηματίζω, e Theophr. p. 163. Denique et pro Componq, eo sensu, quo dixit Virg. Motos componere fluctus, s. Placidum reddo, Sedo. V. Comm. p. 483 : sed in l. Plut., qui ibi affertur, repone καταστῆσαι pro καταλῦσαι. Sic ap. Isocr. : Ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα, Quum composita omnia fuerint et reddita tranquilla. [Lysias p. 132, 8 : Ἕως τὸ πρᾶγμα κατασταίη.] Itidem καθεστηκότα πράγματα, Lys., pro Res pacatæ. [Ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι, Isocr. p. 151, C.] Gregor. opp. etiam ταράττειν τὴν πόλιν et καθιστάναι, quo dicitur modo aqua turbida καταστῆναι, quum ejus crassamentum subsedit; Basil. autem dixit ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι pro Componere, i. e. Ad sese reducere : et q. d. Insanos motus sedare et compescere. [Photius p. 358, 17 : Οὐ καθέστηκεν, οὐ νήφει, μαίνεται. Soph. Aj. 306 : Ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται. Κατέστη ὁ θόρυβος, Sedatus est tumultus, Herodot. 3, 80. Thucyd. 1, 114 : Τὴν μὲν ἄλλην (Εὔβοιαν) ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο. Schol., ἀτάραχον, εἰρηνικὴν ἐποίησαν.] Et pass. ap. Aristot. Polit. 8, [7] : Ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τούτους, ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισταμένους. Et καθίστασθαι, pro Componi mente et sedari post trepidationem, ap. Eund. in Probl. 51. Sed et mulierem καθίστασθαι dixit pro Componi et ad frugem bonam reduci, H. A. 7, p. 97. [Dio Cass. 68, 25 : Καταστάντος ποτὲ τοῦ κακοῦ, Terræ motu tandem cessante. Hemst.] Utuntur porro et Medici hoc verbo, de sedandis inflammationibus atque aliis doloribus loquentes : Καθιστῶντες ἐμπνευμάτωσιν, Galen. Idem οἴδημα καθίστασθαι dixit passiva signif. At vero ap. Diosc. καθιστάναι ἴκτερον redditur Discutere morbum regium; et [4, 1] καθ. ἰκτεριῶντας, Recreare laborantes regio morbo. Ubi tamen fortasse aptius reddi possit In pristinum statum restituere, i. e. Sanitati restituere. Habet autem hoc verbum quandam Sedandi signif. et quum dicitur καθιστάναι τὸν ἵππον, pro Equum concitatum sistere; nam et Horat. Sedatum Celeri opposuit. [Καθιστάναι et καθίστασθαι multiplicem et variam habent signif. ap. Hippocr. Interdum enim Consistere ac veluti considere aut firmari significant, ut p. 1222, A : Εἰς νεφροὺς ἡ ὀδύνη κατέστη, In renibus dolor constitit, hoc est, in renes decubuit, firmatus est et stabilitus. Quomodo καθίστασθαι sæpius Hippocrati dicitur de dolore aut malo quod in parte aliqua constitit, consedit, in eamque decubuit aut sistitur. Sic p. 1235, C : Ὀδύναι ἐς ὑπογάστριον καὶ βουβῶνας καθίσταντο. Καταστῆσαι τὰ τοῦ πυρετοῦ ἐν κροτάφοισι, Febris in temporibus consistere aut firmari dicitur, de febre quæ alioqui levis erat, et in temporibus sedem habebat, et quæ ex dolore capitis tantum deprehenderetur, p. 1206, G : Καὶ ἐγένετο τὰ τοῦ πυρετοῦ οὕτως ἤπια, ὡς ἄδηλα καταστῆσαι πλὴν ἐν κροτάφοισι. || Καταστῆσαι τὸ σῶμα, est Corpus ad purgationem componere, præparare, adducere, p. 648, 40 : Ὁκόταν δὲ καταστήσῃς τὸ σῶμα οὕτως. Sic καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν, Hominem ad curationem adduci, revocari, dicit Hippocr. p. 97, B : Ὥστε μὴ δύνασθαι καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν καταφρονέοντα, Ut hominem ad integram curationem adducere nequeant. Qua notione sæpe dicitur Hippocrati καθίστασθαι εἰς τὸ αὐτὸ, In integrum restitui, Ad integritatem redire, In pristinum statum reverti, p. 111, H; 144, A, al. Eodem quoque sensu sumi potest p. 37, 10 : Ἢν δὲ μηδὲν τουτέων φῇσιν εἶναι, μηδὲ ἐν τῷ χρόνῳ τῷ προειρημένῳ καταστῇ. Illic enim τὸ καταστῇ, ἐπανορθώσεως τεύξεται, hoc est, Reformetur aut ad statum naturalem reducatur, exponit Galen. Etsi illic καταστῇ, Constiterit, Conquieverit, Destiterit, Sedata fuerit, intelligi potest, quemadmodum sumunt interpretes, familiari Hippocrati phrasi, qui καθίστασθαι pro καταπαύεσθαι sæpe ponit, et de morbo quiescente aut dolore sedato et remisso, aut composito, sæpe effert, ut p. 956, F : Τὰ περὶ τὰ ὦτα ἐν πυρέττουσιν ἐπαιρόμενα μετ' ὀδύνης ἔστιν οἷσιν ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ χρισίμως οὔτε καθίστατο, οὔτε ἐξεπύει· et p. 958, B. 986, C : Τὰ δὲ παρὰ τὰ οὖατα οὔτε καθίστατο οὔτε ἐξεπύει. Et καθιστάμενα οἰδήματα sunt quæ καταπαυόμενα dicuntur p. 39, 30, iisque τὰ ἱστάμενα opponuntur, quæ sunt τὰ ἐπηρμένα, ut exp. Galen. Neque absimili locutione dicitur κατέστη φθίσις p. 1162, E, Tabes quievit, constitit, hoc est, composita fuit, aliquantum sedata est. Et καθίστασθαι de rebus sedatis, compositis et minime perturbatis dicitur, et ad urinas residentes, puras et defæcatas, ac minime perturbatas refertur Hippocrati sæpius, quomodo etiam aqua turbida, in qua crassamentum subsedit, καταστῆναι dicitur. Sic p. 940, G : Οὖρα οὐ καλῶς καθιστάμενα, quibus τὰ καθαρὰ opponit. Rursus p. 945, F : Οὖρα πάχος μὲν ἔχοντα, θολερὰ δὲ οὐδὲ καθιστάμενα. Foes.] || Constituo, i. e. Firmo et stabilio, Bud. e Gregor. Affert vero et pass. καθίστασθαι ex Isocr. [p. 110, C], item e Theophr. pro Roborari, Confirmari, et Fructuosum robur assequi. V. Comm. p. 484. Id. p. 486, καθίστημι exp. Compono et quod labat, stabilio; Eum, qui labat vel pavet, confirmo. || Ap. Lucam autem Act. 17, [15] : Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, dicit fortasse intelligi posse Qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei præstantes. || Idem ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι ap. Lys. scribit reddi posse Tueri, Confirmare, Instituere. [Aristid. vol. 1, p. 204, 15 : Καταστήσασθαι (var. lect. καταστῆσαι) δ' οὐκ ἠδυνήθη τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπιθεῖναι πέρας τοῖς πεπονημένοις.] || Et ap. Galen., Ἄνδρα καθεστῶσης ἡλικίας esse Hominem plena et confirmata ætate. Idem vero partic. ab Aristot. accipi de eo, quod sit jam justæ magnitudinis et plenæ. [Καθεστηκότες dicuntur Hippocrati Qui constantem ætatem agunt et mediam, hoc est virilem et maturam, quæ media est inter juventutem et senectutem, Aphor. 1, 13, ubi scribit Galen. : Καθεστηκότας δὲ λέγει δηλονότι τοὺς τὴν μέσην ἔχοντας ἡλικίαν, ἀκμῆς τε καὶ γήρως, ὡς παύεσθαι μὲν ἤδη τὰ τῆς ἀκμῆς, μηδέπω δὲ μηδεμίαν αἴσθησιν σαφῆ γήρως ἔχειν, οὕτω δὲ καὶ Θουκυδίδης εἶπε τοὺς ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ. Foes. Καθεστηκυῖα ἡλικία v. infra.] || Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Restituo, Constituo, Bud. ap. Aristoph. Vesp. [502] : Ἦρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Sed non minus fortasse convenire possit Instituo; pro quo aperte ponitur et ap. Isocr. Paneg. p. 161 : Τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. [Plato Menex. p. 304, A : Εὖ καὶ καλῶς λόγον καταστησάμενον ἐν δικαστηρίῳ.] Alicubi vero καθίστημι potest utrolibet verbo reddi : Aristot. [Pol. 2, 10], de Solone : Τὴν δὲ δημοκρατίαν κατεστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. V. et Καταστήσασθαι ὀλιγαρχίαν, paulo ante, e Lysia. [Æsch. Eum. 706 : Εὐδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι. Plato Rep. 8, p. 551, B : Κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν· Ep. 7, p. 338, A : Καταστησάμενος τὰ περὶ τὴν ἀρχὴν ἀσφαλέστερον ἑαυτῷ. Futur. Rep. 8, p. 546, D : Ὧν καταστήσονται... τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι.] Quod autem ad Restituendi signif. attinet, sciendum est ap. Thuc. quoque εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι exponi itidem, In eundem statum restituere; sed nihil obstat, quominus et hic καταστῆσαι alio verbo interpretemur, quum addatur εἰς τὰ αὐτά. Sed huc referri potest et καθίστασθαι opp. τῷ ἐξίστασθαι : quum hoc significet Desciscere a natura sua, illud autem, Ad suam naturam redire : e Theophr. [H. Pl. 4, 7, 3] : Ὅταν ἀποψύχηται, καθίστασθαι, καὶ τὴν αὐτὴν χρόαν λαμβάνειν. Nam Ad suam naturam redire, est veluti Suæ naturæ restitui, Sibi restitui. At Isocr. dixit Εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι, Hel. Enc. [p. 218, E.] Id. Panath. [p. 244, E] : Καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν [αὐτὴν] ἕξιν, et ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς pro eod. posuit. Huc pertinet etiam καθιστάναι ἰκτεριῶντας, quod e Diosc. paulo ante protuli. [Καταστῆσαι κόρας, Oculorum pupillas (hominis strabi) restituere, Efficere ut rectæ stent, Alexis ap. Athen. 8, p. 340, A.] Καθίστημι τὸν πόλεμον, Committo bellum, συμβάλλω.

Et καθιστάμενος πόλεμος, Bellum cœptum, Thuc. init., Bud. : qui et εἰς μάχην καθίστανται ap. Eund. vertit Prælium conseruerunt. [Eur. Herc. F. 1168 : Ἐς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται· Heracl. 160 : Ἐς πάλην καθίσταται δορός.] Sed sciendum est ab eod. Thuc. dici etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμον, εἰς πόλεμον τινὶ, pro Capessere bellum cum aliquo, adversus aliquem. In VV. LL. καθίστασθαι ἐς μάχην vertitur Ad pugnam descendere ; et καθίσταντο ἐς πόλεμον [Plut. V. Philop. c. 16], pro Bellum suscipiebant, In bellum deveniebant. [Cum ἐν Plato Menex. p. 242, A : Ὃ καὶ τήνδε τὴν πόλιν ἄκουσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἕλλησι κατέστησε. «Καθίστασθαι πρός τινα, Stare adversus aliquem. Polyb. 25, 2, 5 : Τοὺς καταστησομένους ἐν τῇ συγκλήτῳ πρὸς τοὺς τῶν Ἀχαιῶν πρεσβευτάς.» Schweigh. Mira locutione Dio Cass. 72, 23 : Οὕτω δὴ ταῦτα περὶ ὧν νῦν καθίσταμαι ἔγραψα· ubi recte corrigi videtur περὶ ἃ, nisi πραγματευόμενος vel simile quid post καθίσταμαι exciderit, quæ Reimari conjectura est.] || Efficio, Reddo. Thuc. 2, [42] : Καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστάς. Isocr. Ad Nic. [p. 18, C] : Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας· ubi καθίστη est pro καθίσταθι. Idem [p. 2, C] : Τὰ μὲν ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστῶσα. Sic ap. Eund. Hel. Enc. [p. 211, C] : Τοῦ μὲν ἐπίπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε. Itidem ap. Xen. [Mem. 1, 5, 6] : Δεσπότην ἑαυτοῦ καθιστάναι, redditur Efficere; sed verti etiam potest Constituere : de qua signif. antea dixi. Bud. simul ponit καθιστῶ pro Efficio, Afficio, Redigo, p. 481, quem vide. Ego de Redigendi signif. egi supra. [Soph. Ant. 657 : Ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει, Mendacem me non exhibebo. Eur. Andr. 636 : Ὃς κλαίοντά σε καὶ ... σὴν καταστήσει κόρην.]

|| De Κατέστην et Καθέστηκα v. partim cum pass. Καθίσταμαι, partim etiam post.

|| Καθίσταμαι, pass., Constituor, Redigor, Componor, Instituor etc. sequendo signiff., quæ activæ voci datæ fuerunt, cum qua nonnulla et hujus exempla posuimus. [Κατέστην, Consisto, Subsisto. Eur. Or. 1317 : Πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι...: Æsch. Pers. 295 : Πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος λέξον καταστάς. Plurima hujusmodi exempla, in quibus καταστὰς significat eum qui ad dicendum consistit, collegit Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 923 sq., unum etiam præsentis afferens ex Thessali oratione ap. Hippocr. vol. 1, p. 3, D ed. Chart. : Τὸν καθιστάμενον εἰς ὑμᾶς, Qui ad dicendum se consistit.] Quinetiam ut illa præpositioni εἰς jungitur cum variis accuss., sic quoque καθίσταμαι, et frequentius etiam κατέστην. Ac dictum quidem jam est de καθίστασθαι εἰς μάχην, πόλεμον, et quidem interdum addito personæ dat.; sed eis ex Isocr. [p. 202, D] addendum est, Καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ, quod ead. forma dicitur, exp. autem Regi factus inimicus : de qua expos. mox dicam : similia autem loquendi genera v. et paulo post. At καταστὰς εἰς φόβον, pro Conjectus in metum, ead. forma, qua supra καθιστάναι εἰς φόβον, Conjicere in metum. Sed potest καταστὰς εἰς φόβον reddi etiam, et quidem usitatiore dicendi formula, Metu perculsus, uno verbo Terrefactus s. Perterrefactus. Affertur et καθεστάναι ἐν φόβῳ, q. d. Constitutum esse in metu, Versari in metu, pro Metuere. [Soph. OEd. T. 10 : Τίνι τρόπῳ καθέστατε; i. e. πῶς διάκεισθε s. πῶς ἔχετε; Polyb. 1, 71, 2 : Ἐν μεγάλῃ δυσθυμίᾳ καθέσταν.] Jam vero et Motus signif. inclusam habet nonnunquam : unde καταστὰς redditur Quum venisset, appulisset : Thuc. 3, [86] : Καταστάντες οὖν ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Tale est ap. eum, Καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. [Herodot. 3, 46 : Καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.] Tale ap. Herodot. quoque, Καταστὰς ἐς Αἴγιναν. [Eur. Bacch. 184 : Ποῖ (δεῖ) καθιστάναι πόδα; Soph. OEd. C. 23 : Ὅποι καθέσταμεν.] Quo exp. modo et in his phrasibus, καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινὶ [Plut. Mor. p. 872 A; περί τινος, V. Pericl. c. 14; Mor. p. 821, E], πρός τινα, εἰς διαφορὰν ap. Plut. [V. Eumen. c. 2], Quum in certamen, discordiam venisset. [Eur. Andr. 328 : Δούλη κατέστης εἰς ἀγῶνα. Plato Apol. p. 24, C : Ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους.] Quibus simile est, quod supra attuli, Καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ· licet alia interpretationis forma redditum, sc. Factus inimicus. Ac certe Bud. quoque καταστὰς vertit Factus in Dem. [p. 12, 1] : Δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστάς· sed diversum est loquendi genus : at vero ut καταστὰς reddetur cum εἰς ἀγῶνα, et cum εἰς διαφορὰν, sic reddendum fuerit et cum illo accus. ἔχθραν. Quin autem verbo Venire in illis interpretandis utamur, nihil prohibet, quum a Latinis non solum res dicatur in contentionem s. disceptationem venire, de qua sc. contenditur et disceptatur, verum etiam dicant in contentionem venire eum, qui contendit. In hac autem signif. passivi verbi καθίστασθαι, meminisse oportet illius signif. activi καθίστημι, qualem esse docui tum ap. Hom., tum ap. Thuc., pro Sistere aliquem, Deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare. Ceterum καθίστασθαι εἰς ἀγῶνα alia etiam signif. dicitur, sicut et καθιστάναι εἰς ἀγῶνα, de quo Bud. pp. 99, 482.

Peculiare autem id habet καθίσταμαι, quod pro Fio, Sum, Existo, dicitur. [Herodot. 2, 84 : Οἱ μὲν ὀφθαλμῶν ἰητροὶ κατεστέασι, οἱ δὲ κεφαλῆς· 1, 92 : Ὅς οἱ... ἀντιστασιώτης κατεστήκεε. Soph. Ant. 435 : Ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο· OEd. T. 703 : Φονέα μέ φησι Λαΐου καθεστάναι· OEd. C. 356 : Φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης.] Isocr. [p. 37, B] : Πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται καθίστανται· cujus signif. plura exx. Bud. affert p. 482. Idem p. 485, rursum idem ex. Isocratis affert, in quo καθίστανται vertit Existunt et fiunt. Quo pertinet καταστὰς pro Factus, de quo supra. Attulerat autem antea e Thuc. [1, 97] κατέστη pro Extitit, Enatum est, Cœptum est : item, Τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, ex eod. Thuc., pro Hostibus, qui nunc sunt, esse cœperunt. Sed et τὰ καθεστῶτα dicit esse Præsentia : et τοῖς καθεστῶσι καιροῖς reddit ap. Plut. Phoc. [c. 3], Statu præsentium temporum. [Soph. Ant. 1160 : Μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.] Ubi addit, καθεστηκὼς et καθεστὼς signif. habere passivam, itidemque καταστὰς, sc. pro κατασταθεὶς et καθεσταμένος, ut μεθεστηκὼς et μεθεστὼς ac μεταστὰς, item ἀφεστηκὼς, et alia compp. At vero Ἕστακα, cum act. voce una signif. habere activam, ut Ἀνεστακέναι ἑαυτὸν, ap. Gregor.; et, Ἐφεστάκει ἄνδρας ἐπιμελεῖς, Polyb. [10, 20, 5.] Et Ἐξεστακέναι αὐτοὺς, Act. 8, [11. Præteriti ἕστακα ejusque compositorum significatione transitiva dictorum vix antiquiora quam Polybii exempla invenientur, in quibus terminationem in —ηκα, a qua aliena hæc significatio est, interdum substituerunt librarii. Sic ἐφέστηκα 10, 24, 2; 32, 9, 1; recte vero ἐφεστάκει in l. ab HSt. allato, et παρεστακὼς 3, 94, 7, ubi cod. unus παρεστηκώς. Βωμοὺς ἀνεστάκασιν, Epict. Diss. 1, 4, 30. Καθεστακέναι νεανίσκον ὑγιαίνοντα, Diodor. Ecl. l. 32, p. 521, 14. Dionys. H. De vi Dem. § 54, p. 1120, 9 : Τετραρχίας καθέστακεν. Incertum est exemplum ap. script. Axiochi p. 370 D : Εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας, ubi cod. Paris. περιέστησας, recte fortasse. Sic quod Demosth. p. 117, 26, scripserat κατέστησε, in καθέστακε mutatum est in libris Dionysii l. c. Διέστακε ap. Dionys. De comp. verb. p. 330 ed. Schæf. dubitatur an ex διέσπακε sit corruptum.] || Quod autem ad aliam peculiarem signif. attinet, scribit, quæ sequuntur : Καθίσταται, et καθέστηκεν et κατέστη dicunt pro νενόμισται, In more positum est, Moribus receptum est, Solemne est. Et καθεστηκὸς, Quod jam receptum est ac moribus comparatum. Pausan. : Ἐν ὅσοις καθέστηκεν θεοὺς ἄλλους σέβειν ἐν δήμοις κτλ. Id. [1, 34, 2] : Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν. Et ap. Eund. καθέστηκεν vertit, Legitimum est, Moribus bonis convenit, Natura comparatum est. Unde et παρὰ τὸ καθεστηκὸς dici pro Indecore, Illicite. Item καθεστηκυῖαν τιμὴν a Dem. [p. 918, 25] vocari Legitimum et moderatum pretium justumque. Item καθεστηκὸς dici Constitutum, Statum et fixum : ea autem, quam subjungit, signif. ad illam pertinet, quam habet καθέστηκε et κατέστη ap. Pausan., unde et ibi eam posui, de quibus lege plura p. 481, 484, 485. Sed p. 481, Τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ, exp. etiam Rerum novarum molitio. Eodemque modo στέργειν τὰ καθεστηκότα redditur Non studere rebus novis. [Herodot. 1, 65 : Τὸν νῦν κατεστεῶτα κόσμον Σπαρτιήτῃσι. Plato Leg. 7,

p. 798, B.: Τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστώτων. Polyb. 2, 21, 3.] Addo autem exemplis, quæ de καθεστηκὸς e Pausan. [8, 8, 5] affert pro Eo quod moribus receptum est, hoc e Thuc. sumptum de καθεστὼς, 1, [76]: Ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Quod ita semper moribus receptum fuerit. Ubi tamen et Legibus receptum, aut simul Legibus ac moribus receptum, vertere non dubitem. Quod si et Constitutum pro Receptum dici possit, melius expressum iri vim Græci verbi existimo. Hoc certe extra controversiam est, ap. Eund. καθεστῶτα νόμον verti posse vel Receptam legem, vel Constitutam. [Τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν, Aristoph. Nub. 1400. Τοὺς καθεστῶτας νόμους Soph. Ant. 1113. Eur. Hipp. 91: Βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος. Et activ. Eur. Or. 890: Ὅτι καθισταίη νόμους ἐς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς. Seqq. ex Indice.] Κατιστάναι, Constituere: Ion. pro καθιστάναι, a κατίστημι, Ion. pro καθίστημι. Sic Herodot.: Κατίστα ἐς πόλιας δημοκρατίας, In civitatibus statum popularem constituit: a th. κατιστάω pro καθιστάω. Καθεστηκὼς, particip. præt. perf. act. a th. καθίστημι s. καταστάω, passivam tamen signif. habens, Constitutus: ut καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, ap. Dem. Itidem pro Constitutus accipitur quum ap. Thuc. καθεστηκὼς τρόπος exp. Mos assuetus: idem enim est ac si dicas Constitutus et confirmatus longo usu. || Compositus, Sedatus, Constans: h. e. Qui non movetur, Qui non est in motu. Plut. Cam. [c. 33]: Οὔπω καθεστηκότες οὐδ' ἀνειληφότες αὑτούς, Nondum compositi nec ad se reversi. Philostr.: Καθεστηκότι ἐῴκει. [Μαίνεσθαι καὶ ἔξω τοῦ καθεστηκότος εἶναι, Insanire nec animo constare, i. e. desipere, Lucian. Philops. c. 5. Τοῦ καθεστῶτος ἐκτετρίφθαι Evagr. H. E. 4, p. 414, 12.] Itidem ap. Aristoph. [Ran. 1003], καθεστηκὸς πνεῦμα καὶ λεῖον, Flatus sedatus et lenis. [Polyb. 22, 14, 10: Θάλασσα γαληνὴ καὶ καθεστηκυῖα.] Et καθεστηκυῖα ἡλικία ap. Plat. in Epist. [p. 316, C], Constans ætas, quæ et Matura dicitur. [Ap. Galen. ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, Homo plena et confirmata ætate, quod etiam Herodot. 7, his verbis signat, Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τε τοὺς κατεστεῶτας τριηκοσίους, καὶ τοῖσι ἐτύγχανον παῖδες ἐόντες. Polyb. 4, 32 (?): Ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ. Καθίσταμαι, παρασκευάζομαι, Thuc. 1, 125: Καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη, Dum necessaria apparabant. Brunck.] Καθειστήκει, Constitutus erat; vel etiam Erat: præt. plusquamp. a th. καθίστημι s. καταστάω. [Thucyd. 4, 26: Τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθειστήκει· ubi libri meliores recte καθεστήκει.] Κατεστεὼς s. Κατεστὼς, Ion. pro καθ., Constitutus. Κατέσταθεν, Bœotica sync. pro κατεστάθησαν, Constituti sunt contra, s. Obstiterunt. Hesiod. Theog. [674]: Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαὶ λυγρῇ. Κατεστέαται, Ion. ap. Herodot. pro κατέστηνται, Constituti sunt: a them. act. καθίστημι s. καταστάω. [|| Forma Æolica in fr. poetæ ap. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 563, 26; 604, 29, quod Alcmani tribuit Valcken. ad Theocr. Adon. p. 278, C: Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς. G. Dind.]

|| Καθεστήκω, Consto, Persto, Constanter permaneo: s. Firmus sto et ita ut non commovear. Quomodo e Thuc. affertur, Πάντων δὲ δεινότατον εἰ βέβαιον μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι. Et ex Soph. [Aj. 1074]: Ἔνθα μὴ καθεστήκει. [Diversa miscet HSt. Indicativus καθεστήκω nullus est: nam Sophocli conjunctivus præteriti καθεστήκῃ e libris est restitutus. Ab indicativo καθέστηκα formatur futurum καθεστήξω, cujus plur. καθεστήξομεν utitur Liban. vol. 4, p. 631, 9; καθεστηξόντων Georg. Pachym. V. Andron. p. 342, A. Conf. quæ s. v. Ἵστημι diximus.]

[Καθιστήριον, τὸ, Sedile. Hesych. s. v. Δίφρον, schol. Aristoph. Eccl. 729.]

[Καθιστὴς, ὁ, Sessor, Eques. Macar. Homil. 23, 2. Cramer.]

[Καθιστορέω, Cognosco. Eustath. Opusc. p. 63, 10: Οἳ τὸ ἐν φοίνιξι τοῖς φυτοῖς καθιστορήσαντες... ἀρρενόθηλυ. Geopon. 15, 2, p. 1073: Τὴν τροπὴν... καθιστορήσεις ἐντεῦθεν.]

[Καθιστόρησις, εως, ἡ, Inquisitio, Cognitio. Theodor. Metoch. p. 72: Δι' ἑρμηνευτικῆς καὶ λογικῆς καθιστορήσεως: 296: Ἄνευ τῆς τοῦ σωματοειδοῦς καθιστορήσεως.]

Καθὸ multis modis dicitur: uno quidem, denotans τὸ εἶδος καὶ τὴν οὐσίαν cujusque rei, ut καθὸ ἀγαθὸς, αὐτοαγαθόν: altero, ἐν ᾧ πρώτῳ πέφυκε γίνεσθαι, ut color: quod indicat ὡς ἡ ὕλη ἑκάστου καὶ ὑποκείμενον ἑκάστῳ πρῶτον. Significat etiam τὸ αἴτιον: ut τὸ ἐλήλυθε, vel οὗ ἕνεκα ἐλήλυθε: item κατὰ τί παραλελόγισται, et ὅ, τι τὸ αἴτιον τοῦ συλλογισμοῦ ἢ παραλογισμοῦ. Præterea καθὸ dicitur τὸ κατὰ θέσιν, ut καθὸ ἕστηκεν, ἢ καθὸ βαδίζει. Significant enim hæc θέσιν et τόπον, Aristot. Metaphys. 4. [Lucian. Zeux. c. 6: Ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται ... τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικόν. Plut. Comp. Ages. c. Pomp. c. 4: Οὗ μὲν ἦν ἔλαττον, διέφυγε μὴ βλαβῆναι· καθὸ δὲ κρείττων ἦν... Quod rectius scribitur divisim καθ' ὅ.] Exp. etiam In quantum. [Diodor. Exc. p. 582, 83: Καθὸ οἷοί τ' ἦσαν ἐπεκρύπτοντο τὴν διαίρεσιν. Schæf. Dionys. H. De Lysia jud. § 32, p. 530, 4: Καθὸ δύνασθε.] Quatenus, [Ammon. p. 65: Καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· 110: Καθὸ ἡ μὲν παρθένος σώφρων ἐστὶ ... 129: Σοφὸς καὶ συνετὸς διαφέρει καθὸ... et p. 147. Schol. Theocr. 2, 120: Λέγοι δ' ἂν τοῦτο, καθὸ... Schæf.] Quomodo, Quemadmodum, Sicut. [Quocirca, Quamobrem. Plato Soph. p. 267, D: Καθὸ... τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα ἀπορεῖν. Plut. Mor. p. 51, B: Καθὸ δὴ καὶ λέγεται ....]

Καθοδηγέω, Dux viæ sum, Deduco. [Plut. Mor. p. 558, D; V. Cat. maj. c. 13. Καθοδηγήσας scriptura vitiosa ap. Andocid. p. 6, 39, pro qua καθομολογήσας restitutum ex duobus codd.]

[Καθοδήγησις, εως, ἡ, Deductio. Theod. Jes. 38, 15; Clem. Alex. p. 304.]

Καθοδηγία, ἡ, Deductio, ut ὁδηγία. [Strabo 2, p. 99: Ὑδρείας τε τυγχάνειν καὶ καθοδηγίας.]

Καθοδηγὸς, ὁ, Dux viæ, Qui aliquem deducit, i. q. ὁδηγός. [Orph. Hymn. 7, 8: Εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν. Apollodor. 3, 4, 1; Clem. Alex. p. 102; schol. Hom. Il. B, 494.]

[Καθοδοιπορέω, glossator Hippocr. ap. Foes. ad Hippocr. De arte.]

Κάθοδος, ἡ, Descensus, Migratio ex aliquo loco: qua signif. accipitur a Plut. in Vitis decem Oratorum [p. 835, E; 846, C; 850, D. K. ψυχῆς animæ humanæ e cœlo in terram et corpus descensus dicitur: v. Plotini, Porphyrii aliorumque exx. ap. Wyttenb. ad Eunap. vol. 2, p. 128. Apud scriptores eccles. non raro de incarnatione Filii dei dicitur: v. Suicer.] || Reditus: plerumque exulum. [Eur. Herc. F. 19: Καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μέγαν.] Thuc. 8, [81]: Ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν, Facto decreto de reditu Alcibiadis et impunitate. Xen. Hell. 1, [1, 22]: Παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ τριήρεις, Ad reditum in patriam comparabat milites et naves, de Hermocrate, Cam. Rursum Thuc. 3, [85]: Ἐπρεσβεύοντο περὶ καθόδου, De restitutione. Plut. Cic. [c. 23]: Πράττων αὐτῷ κάθοδον, Conficiens reditum ab exilio. [Plato Leg. 9, p. 867, D. Polyb. 2, 41, 4: Ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν κ.] Ionice autem pro κάθοδος dicitur Κάτοδος, sicut et ἄποδος pro ἄφοδος, Herodot. [1, 60, 61; 5, 62. || Hesych.: Καθόδοις, ἀγωγαῖς, κύκλοις. Pro κύκλοις Photius περιόδοις posuit. Gl. sumta ex Nehem. 6, 4: Τέσσαρσι καθόδοις. Eccles. 6, 6: Χιλίων ἐτῶν καθόδους.]

Καθολικὸς, ἡ, ὸν, Universalis, [Generalis. Καθολικὴ ἀπόφασις Polyb. 1, 57, 4. K. ἔμφασις 6, 5, 3. K. καὶ κοινὴ ἱστορία 8, 4, 11. Schweigh. Dionys. De comp. verb. p. 146: Οὐδὲ ἔχει φύσιν τὸ πρᾶγμα εἰς καθολικὴν καὶ ἔντεχνόν τινα περίληψιν πεσεῖν. «Joann. Chrys. In Psalm. 110: Ἀπὸ τῶν καθολικῶν ἐπὶ τὰ μερικὰ μετάγειν τὸν λόγον. Καθολικὴ ἐπιστολὴ, Epistola universalis, i. e. quæ non uni alicui homini vel civitati scribitur: quales sunt epistola Jacobi, utraque Petri, prima Joannis et epistola Judæ: vid. OEcumen. in Jac. c. 1, p. 115.» Suicer.] Alicubi vero et Perpetuus, Perpetualis: ut quidem legitur ap. Quintil. 2, 13: Propter quæ mihi semper moris fuit quamminimum alligare me ad præcepta, quæ καθολικὰ vocant, i. e., ut dicamus quomodo possumus, Universalia vel Perpetualia; raro enim reperitur hoc genus, ut non labefactari parte aliqua et subrui possit. Libro 3 Perpetua

idem Quint. appellat. Hermog.: Οἱ κοινοὶ καὶ κ. λόγοι. Philo V. M. 3: Καὶ καθολικώτερον τίθησι νόμον περὶ κλήρων διαδοχῆς, Legem proponit perpetuam de successione hæreditatis, Turn. [‖ Καθολικὴ ἐκκλησία, Catholica (orthodoxa) ecclesia. Cyrill. Hieros. Catech. 18. Illuminat. p. 170: Καθολικὴ καλεῖται διὰ τὸ κατὰ πάσης εἶναι τῆς οἰκουμένης ἀπὸ περάτων γῆς ἕως περάτων κτλ. Hinc quævis ecclesia particularis, siquidem orthodoxa est, appellatur καθολικὴ, ut Alexandrina apud Athanas. vol. 1, p. 779. Suicer. Idem exempla attulit locutionum Καθολικὴ πίστις, Καθολικοὶ ἐπίσκοποι, Καθολικοὶ, οἱ, Christiani orthodoxi, et Καθολικιανοὶ, οἱ, in Constit. in Bibl. Juris Can. p. 1253.]

[Καθολικότης, ητος, ἡ, Dignitas et munus catholici. Euseb. H. E. 8, 11. Ducang.]

Καθολικῶς, Universaliter, In universum, καθόλου, [Generatim (opp. κατὰ μέρος), Polyb. 4, 1, 8; 23, 8. Id. 3, 37, 6: Αὗται αἱ χῶραι καθολικώτερον θεωρούμεναι. Schweigh. Schol. Hom. Il. Δ, 61: Καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρκια. Καθολικωτέρως Tzetz. ad Lycophr. 16.]

[Καθολκεύς. V. Καθολκός.]

Καθολκὴ, ἡ, Detractio, Deductio. [K. νηὸς Æneas Comm. Poliorc. c. 10, p. 31 Orell.]

[Καθολκὸς, ὁ, ἡ, Deorsum trahens, Deprimens. Poeta ignotus De vita Theodori p. 28 ed. Wernsdorf.: Ἄλλως τε παχὺ καὶ καθολκὸν τὸ βρῖθος. Struv. ‖ Καθολκὸς, ὁ, nomen fasciæ ap. Galen. vol. 11, p. 476, et Καθολκεὺς, έως, ὁ, ibid.]

[Καθολόκληρος, ὁ, ἡ, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 283. Boiss. Καθολόκληρον pro καθ' ὁλόκληρον bis scriptum ap. Niceph. Blemm. p. 20 ed. Spohn.]

Καθόλου, In universum, In summa. [Omnino, Prorsus: Polyb. 1, 4, 7: Καθόλου μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκοῦσιν κτλ. 1, 20, 13: Οὐδὲ καθόλου μακρὸν πλοῖον. Schweigh.] Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, Ut igitur in summa dicam, sicut e Plat. videbis s. Ὅλος, Τὸ μὲν ὅλον εἰπεῖν: exemplum e Plut. habes ap. Bud. p. 989, ubi καθόλου εἰπεῖν, et συνελόντι φράσαι idem esse dicit, i. e. Uno verbo dicere. [Mor. p. 397, C; 403, A.] Aliquando καθόλου δὲ dicitur pro καθόλου δὲ εἰπεῖν, sicut et τὸ δ' ὅλον, pro τὸ δ' ὅλον εἰπεῖν. Aristot. De mundo: Καθόλου δὲ, Ut vero summatim loquar. Sic Dem. [p. 251, 5]: Κ. μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔσεσθαι. [Polyb. 1, 37, 7: Καθόλου δὲ Ῥωμαῖοι πρὸς πάντα χρώμενοι τῇ βίᾳ.] Paulo aliter Isocr. Ad Nic. [p. 16, A]: Καθόλου δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ὧν χρὴ στοχάζεσθαι, πειράσομαι διελθεῖν, In universum autem et in genere quibus incumbendum sit studiis, conabor explicare. [Οὐ καθόλου δὲ schol. Hom. Il. E, 807.] Ap. Aristot. in Analyt. prior. [1, 1, et alibi]: Ἡ καθόλου ἀπόδειξις, cui opp. ἡ κατὰ μέρος: de qua intellexisse videtur Lucian. [Hermot. c. 55]: Ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. [K. γράφειν τὰς πράξεις et κατὰ μέρος oppos. ap. Polyb. 3, 32, 8 et 3. Id. 1, 16, 11: Τά τε κατὰ μέρος καὶ τὰ κ. πράγματα. Ἡ καθόλου ζήτησις Plut. V. Pomp. c. 42. Herodiani de accentibus opus amplissimum fuit a grammaticis aliis ἡ καθόλου προσῳδία, aliis ἡ καθόλου (omisso προσῳδία), aliis ἡ καθολικὴ προσῳδία vocatum: de quo v. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 284 ed. Harl. Ejus epitome superest Arcadii nomine inscripta.] Et τὸ καθόλου, adverbialiter pro In universum, In genere. [Diodor. 1, 77: Φονευόμενον ἄνθρωπον ἢ τὸ καθόλου βίαιόν τι πάσχοντα.] Plut. Ad Colot. [p. 1109, F]: Φαίνεται μὲν γὰρ τὸ καθόλου οὐκ εἶναι θερμαντικὸς ὁ οἶνος.

Καθομαλίζω, Exæquo, Complano. Metaph. Plut. Cæs. [c. 15]: Ἀτοπίαις καὶ ἀπιστίαις ἠθῶν ἃ καθωμάλισε. Ubi quod καθομαλίσαι vocat, appellat etiam ἡμερώσασθαι, A ferocia in mansuetudinem redigere, Efferas gentes mansuefacere et demulcere, inquit Bud. qui affert et καθομαλίσαι τὸν δῆμον pro δημαγωγεῖν.

Καθομηρίζω, Homericis versibus celebro, describo. Greg. Naz.: Ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω. [Aristæn. Epist. 1, 3, 12: Φαίη τις ἂν καθομηρίζων. Eustrat. ad Aristot. Eth. Nic. fol. 82, b, ed. Ald. ‖ Καθομηρεύω. Hesych.: Καθωμηρευμένα, καθ' Ὅμηρον εἰρημένα.]

Καθομῑλέω, Consuetudinem habeo s. Commercium, Est mihi consuetudo, pro ὁμιλέω. Schol. Aristoph. [Ran. 546], καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς, de Theramene loquens, pro eo, ut opinor, quod Latine diceretur Servire tempori, Uti foro: Ἐκάλουν δὲ αὐτὸν Κόθορνον, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς. Ibid. de eo dicit, Ἦν δὲ ἀνὴρ πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. [Sed rectius dicitur καθομιλεῖν τοὺς καιρούς. V. paulo post. Schweigh.] Cum accus. pro Quotidiana consuetudine cum aliquo congredior, vide paulo post, ubi agam de Καθομιλῶ, Alloquor. In VV. LL. καθομιλῶ exp. Sermocinor. Passive autem ap. Diosc. 6, Σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, quod exp. Sardonicus risus in proverbium abiit. Sed malo et hic nomen illud Consuetudo usurpare, et quidem utendo genere loquendi Ciceroniano, Sardonius risus in proverbii consuetudinem venit. Synes. autem καθωμιλημένον dixit non uno in l. pro Celebratum: nec enim usus est duntaxat in Ep. 105, ubi dicit, Τὴν καθωμιλημένην ἀνάστασιν, sed et in lib. De insomniis: quum alioqui Bud. locum ex Ep. 105 suspectum mendi habuerit. [Polyb. 10, 5, 9: Ἡ καθωμιλημένη δόξα περὶ αὐτοῦ, Vulgata de eo opinio. Phryn. p. 353: Ἐν δὲ Συρακοσίᾳ ποιήσει καθωμίληται (ἡ λέξις), Usitata est, Frequentatur. ‖ Hinc adverb. Καθωμιλημένως ap. Eustath. Opusc. p. 302, 30: Οὔ τι ἐκόντες ἔς γε τὸ πᾶν, ἀλλ' εἰπεῖν κ., ἑκουσιακούσιοι.] ‖ Alloquor, Appello, Compello [immo non nude Alloquor, sed Blande colloquor, Dictis aut factis conciliare aliquem mihi studeo, Benevolentiam ejus capto, Inservio alicui. Sic accipiendum id verbum in ll. omnibus infra citt. Sic Appian. l. 3, ecl. 10, 4; B. C. 5, 63 init. Et Athen. 12, p. 535, E: Ἀλκιβιάδης καθομιλῶν Φαρνάβαζον, non Alloquens, sed Sese illi accommodans, Benevolentiam ejus captans, Et translate καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, ib. p. 513, B, Temporibus se accommodare, inservire. Conf. schol. Aristoph. Ran. 1001. Schweigh. Pass. Diodor. 16, 87: Ὑπὸ τοῦ Δημάδου καθομιληθέντα (Φίλιππον) ταῖς Ἀττικαῖς Χάρισι.] Aristot. Polit. 5, [11]: Τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Postquam autem dixit Bud. καθομιλεῖν illud significare hoc in l., addit, Nisi sit mendum. Itidemque suspectum habet hunc Appiani l., propter eandem constr., scil. cum accus., B. C. 5, [63]: Οὕτω καθομιλῶν τὸν Καίσαρα ὁ Κοκκήϊος, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξενίζετο παρ' αὐτῷ, Alloquens, inquit. [V. supra.] Sed non debuisse Budæo suspectos esse duos hosce ll., ostendit tertius iste Athenæi: Ἐμιμεῖτο δὲ Ἀλκιβιάδης τὸν Παυσανίου μηδισμὸν, καὶ καθομιλῶν Φαρναβαζον τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνήν· ubi tamen nequaquam dixerim accipi itidem simpliciter pro Alloquens, sed potius pro Quotidiana consuetudine cum eo congrediens, certe In congressum ejus et colloquium sæpe veniens.

Καθομολογέω, Confiteor, Fateor. [Plato Crit. p. 49, C: Ὅρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῇς.] Gregor: Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν, Mutuo fassi sumus, Nobis invicem aperuimus. Significat etiam Paciscor, et E pactis polliceor, E conventis promitto, spondeo, Despondeo. Quomodo aliquis alicui aliquam καθομολογεῖ, Despondet, Desponsat. Exod. 21, [9]: Ἐὰν δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καθομολογήσεται αὐτὴν, Si autem filio suo desponderit eam. Plut. [V. Crass. c. 33, ubi additur γυναῖκα]: Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ. Id. [V. Pomp. c. 47] passiva ut voce, ita etiam signif.: Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην, καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν, Desponsam, ἐγγεγυημένην. Itidem dicitur καθωμολογημένη δωρεὰ, Desponsatum munus, Promissum munus, teste Bud. [Alciphr. 3, 3: Ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος. Lucian. Phal. 2 c. 1: Ἀνάθημα ἤδη καθωμολογημένον τῷ θεῷ.]

Κάθομον, Eodem modo, Pariter: Hesych. κάθομον, κατὰ τὸ αὐτὸ, καθ' ὅμοιον, κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. [V. Ὁμός.]

Καθοπλίζω, Armo. Dem. Pro cor.: Καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις. Sic Æschin. C. Ctes. [p. 75, 33]: Καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ. [Plut. V. Cam. c. 34: Τοὺς ἤδη παρηβηκότας καθοπλίσαι. Improprie Maccab. 4, 7, 11: Τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένοι. Καλοκἀγαθίᾳ ib. 11, 22; 13, 15. Valck. ‖ Forma media καθοπλισάμενος, Arma capiens.

Polyb. 3, 62, 7; 67, 2; 11, 22, 7. Schweigh. || Oppugno. Soph. El. 1087 : Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα; ubi schol. : Καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη. Valck.]

[Καθόπλῐσις, εως, ἡ, Armatura. Polyb. 6, 23, 14, 16.]

Καθοπλισμὸς, ὁ, Instructio quæ armis fit. [Armatura, Armorum genus. Ῥωμαϊκὸς κ. Polyb. 3, 114, 1. Οἱ ἐν τοῖς βαρέσι καθοπλισμοῖς 3, 113, 7.]

Καθοπτεύει, Hesych. affert pro καθορᾷ. Et Κάθοπτρον pro ἀόρατον : quæ potius per τ scribuntur.

[Καθορᾱτικὸς, ἡ, όν. V. Καθοράω.]

Καθοράω, Despicio, i. e. Deorsum aspicio. [Hom. Il. A, 337 : Κρονίων ἐξ Ἴδης καθορῶν. Et forma media Il. Ω, 291 : Κρονίωνι Ἰδαίῳ ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται· N, 4 : Ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν. Plato Rep. 10, p. 616, B: Ὅθεν καθορᾶν ἄνωθεν... φῶς εὐθύ· Soph. p. 216, C : Καθορῶντες ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον.] Plut. Popl. [c. 11, ubi καθορῶσαν, de domo in alto loco sita, unde omnia conspici possunt]: Ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item pro Perspicio, Lustro oculis [Herodot. 2, 38 : Κατορᾷ δὲ καὶ τὰς τρίχας εἰ κατὰ φύσιν ἔχει πεφυκυίας. Æsch. Suppl. 1058: Τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον;], ut Bud. tradit, afferens e Plat. Rep. 4, [p. 432, C] : Ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερον ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς, i. e., inquit, Omni intentione lustra oculis et perspice. Loquitur enim tanquam de venatoribus virgultum ambientibus. [Conspicio. Herodot. 7, 208 : Κατώρα πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον· 9, 59 : Ἀθηναίους γὰρ ὑπὸ τῶν ὄχθων οὐ κατώρα.] Sed accipitur frequentius pro Perspicio oculis mentis s. animi, Animadverto. [Pind. Pyth. 9, 87 : Ὅ τι μέλλει εὖ καθορᾷς.] Plat. De rep. 2, [p. 368, E] : Τί τοιοῦτο ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς; Aristoph. [Eq. 803] : Ἵνα ἃ πανοὐργεῖς μὴ καθορᾷ σου. Sic partic. κατιδὼν ap. Isocr. [De aoristo κατεῖδον V. s. Κατείδω.] Quin etiam Κατῶπται pro Perspectum est et deprehensum, e Plat. Budæus affert [V. Κατόπτομαι] : qui ab Eod. καθορᾶν pro Considerare et æstimare, poni testatur. Poll. [9, 151] καθορᾶν et κατανοεῖν tanquam synonyma ponit: atque itidem καθορατικὸς et κατανοητικός. Ut autem καθορᾶν redditur Perspicere, sic istud καθορατικὸς reddi posse videtur Perspicax.

Καθορίζω, Definio : καθορίζει, ὁρίζει, Hesych.

[Καθοριστικὸς, ἡ, ὸν, Definitivus. Clem. Al. p. 861 : Ὅρκος μὲν γάρ ἐστιν ὁμολογία καθοριστικὴ μετὰ προσπαραλήψεως θείας.]

Καθορμάω, Prorumpo, Impetum capio. [Michael Psell. Anth. Pal. App. 52 : Δραμεῖν καθορμᾷ (ὁ ἵππος).]

Καθορμίζω, Ad stationem appello navem, Applico, s. καταπλέω, κατάγω τὴν ναῦν. Polyb. 1, [53, 10] : Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, Applicuerunt ad oppidum quoddam. [Passiv. id. 1, 21, 5 : Ἔπλει ταῖς προειρημέναις ναυσὶ καὶ καθωρμίσθη πρὸς τὴν πόλιν· 44, 2 : Καθορμισθεὶς ἐν ταῖς καλουμέναις Αἰγινούσαις. Ib. 6 : Καθορμισθεὶς εἰς τὸν λιμένα. Philostr. p. 687 : Πῶς ἂν ἄκοντες ἐκεῖ καθωρμίσθησαν.] Unde Καθορμισαμένου αὐτοῦ, Thuc. 3, Quum appulsus esset. Id. 6, [97] : Ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι. [Philostr. p. 684 : Νηός ποτε καθορμισαμένης ἐς τὸ Αἰάντειον. Dio Cass. 48, 47 : Πρὸς τὴν γῆν καταφυγὼν καθωρμίσατο. || Metaph. Æsch. Prom. 964 : Ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. Aristot. De partt. anim. 3, 9 : Καθώρμισται δ' ἡ κύστις ἐκ τῶν νεφρῶν.]

Καθόρμιον, τὸ, Monile, VV. LL. ex Osea 2, [13]. Καθόρμια [Photio et] Suidæ sunt περιθέματα. At Κάθορμα, τὰ [scriptura vitiosa pro καθόρμια], ap. Hesych. sunt τὰ ἔνορμα περιθέματα ἀῤῥαβωνιακὰ, ἢ κόσμια περιτραχήλια.

Κάθος, Hesychio σπυρὶς, Sportula, Calathus. [Pro κάλαθος. Albert.]

[Καθόσιμος, ὁ, ἡ, Philo De colend. Par. p. 26 : Τὰ καθόσιμα παρακόπτειν, i. q. ὅσια, si lectio est sana. Schneid. In Maji Auct. class. vol. 4, p. 422. Legendum videtur καθωσιωμένα.]

[Καθοσιότης, ητος, ἡ, Defunctio, Gl.]

Καθοσιόω, Sanctum scelerisque purum reddo : quod Theologi Sanctifico. Suid. : Ὁ ἑαυτὸν διὰ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθοσιώσας καὶ τῷ θεῷ ἀφιερώσας, quem esse ὅσιον dicit. Et καθωσιωμένος, Sceleris purus, e Can. 18 Concil. Sardicensis [ubi cum ἀθῷος conjungitur]. || Expio. Plut. Sol. [c. 12] : Καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, Qui urbem expiationibus ad religionem instituit. || Exp. etiam Sacrifico, Aristoph. Pl. [660] : Πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη· nisi malis Consecrata et dicata sunt. [Hesych. ex Meleagro Euripidis : Καθωσίωσε, κατέθυσε.] || Nam καθοσιόω accipitur etiam pro Consecro, Dico, ut καθιερόω. [Dionys. A. R. 2, 23 : Καθωσίωτό τις ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις ἑστία κοινὴ τῶν φρατριῶν.] Synes. Ep. 67 : Καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον. [Καθοσιῶσαι ἄγαλμα Pollux 1, 11.] Unde τὸ καθοσιωθὲν et καθωσιωμένον, Consecratum et dedicatum, s. Dicatum. Plut. De deo Socr. [p. 597, B] : Ἱερὸν ὄντα καὶ τοῖς θεοῖς καθωσιωμένον. [Chœrob. : Τὸ καθωσιωμένος πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀφιερωμένον. Τὰ καθωσιωμένα περισπᾶν, Phalar. Ep. 84, p. 66. Hemst. Forma media Eur. Iph. T. 1320 : Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο.] Homo etiam aliquis alicui καθωσιωμένος dicitur, cui devotus et addictus est. Herodian. 7, [9, 7] : Τῷ τε Μαξιμίνῳ καθοσιούμενος, ὑφ' οὗ καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο, Principi suo devotus. Ib. [6, 10] : Φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ, Carissimum devotissimumque Maximino. [Photius : Καθωσιωμένος, ἀνακείμενος, ἐγγεγραμμένος.]

Καθοσίωσις, εως, ἡ, [Consecratio, Dedicatio. Κ. ἀγαλμάτων Pollux 1, 11.] Sanctificatio : ἡ πρὸς θεὸν καθοσίωσις Suid. dicit, exponens quid sit ὁσιότης, Sanctitas, Sanctimonia. || Ab Eod. καθοσίωσις exp. δικαίωσις [sic Photius], κατάκρισις, παρὰ τὸ κατὰ τοῦ ὁσίου γίνεσθαι, i. e. κατὰ τοῦ βασιλέως : cujus signif. hoc exemplum affert, de Symmacho, Δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἔγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν σηκοῖς προσκαταφεύγει. Et de Christo, Τοῖς γὰρ νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν. [Suidas s. v. Εὐνοῦχος : Διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν, Criminis læsæ majestatis accusatus. Valck. Alia hujus usus exempla attulerunt Ducang. et Reisk. ad Constant. Cerim. vol. 2, p. 436.]

[Καθόσον interdum scriptum pro καθ' ὅσον. V. Ὅσος.]

Καθότι, [Mœris p. 212 : Καθότι Ἀττικοί· καθὼς Ἕλληνες] quasi dicas, Secundum quod; est enim καθότι pro καθ' ὅ, τι, Quatenus. [Polyb. 18, 19, 5 : Καθότι μὲν ἤθροικε τοὺς συμμάχους ... ἐπήνεσε τὸν Τίτον.] Item Quomodo, Qua ratione, Quo pacto. Thucyd. 8, [67] : Γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, Quonam modo : 6, [8] : Ἐκκλησία αὖθις ἐγίνετο, καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. Sic et 4, [34] et 5, [76], ubi καθότι et ὡς pro eodem ponit. [In his ll. omnibus rectius scribitur καθ' ὅ τι.] || Καθότι, Quomodo, h. e. Sicut, Quemadmodum, ut, Χρὴ περὶ παντὸς πρόνοιαν πεποιῆσθαι, καθότι καὶ Ἱπποκράτης παραινεῖ. || Καθότι χωρήσει, Quonam est evasurus, e Thuc. [1, 82. Hic quoque nunc divisim scribitur καθ' ὅ τι. Idem aliis plurimis scriptorum locis vel restitutum est (ut Herodoto 2, 73 κατ' ὅ τι pro vulgato καθότι) vel restituendum.] || Καθότι τοῦ ὠοῦ ἐκοίληνε, Qua parte; sed malim καθ' ὅτι. || Καθότι πίθησθε, Quantum vobis cordi fuerit, e Thuc. [Ion. Κατότι vulgo apud Herodot. 6, 3, ubi Schweigh. recte κατ' ὅ τι.]

Καθυβρίζω, i. q. ἐφυβρίζω, ut schol. Homeri ἐφυβρίζων in l. s. illo verbo cit. exp. per καθυβρίζων, i. e. Injuria et contumelia afficiens. Exp. etiam Injuria lacesso [Soph. OEd. C. 1535 : Αἱ δὲ μυρίαι πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν, Facile ad contumeliam inclinant. Eur. Rhes. 500 : Εἷς πλεῖστα χώραν τήνδ' ἀνὴρ καθυβρίσας], ut ap. Plut. Cam. [c. 2] : Πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίζοντες, interpr. Multis injuriis regionem lacessentes. Ex Ejusd. tamen Rom. [c. 23] affertur, Καθυβρίσαι πολλὰ τὴν χώραν, pro Multis cladibus agrum affecisse. Sic vero ὑβρίζειν νῆσον dicit Isocr. Symm. : Ἐπόρθουν μὲν τὴν ἤπειρον, ὕβριζον δὲ τὰς νήσους. Quibus in ll. nisi ὑβρίζειν et καθυβρίζειν accipere velis pro Injuriis petulanter et proterve afficere, Insolenter et petulanter injuriam

facere, possis fortasse reddere Insultare, ut et ap. Soph. Aj. [153], sed cum alia constr., sc. cum dat.: [Χαίρει μᾶλλον] τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων, Doloribus tuis insultans. Alii tamen malunt, Convitiis insectans tuos dolores. [Pausan. 4, 27, 3 : Καθυβρίσαντες τῶν Διοσκούρων τῇ θυσίᾳ.] || Significat etiam Contumelia afficio, i. e. Ignominia et dedecore afficio, Dedecus inuro, Dedecoro, Contumeliosum et probrosum reddo, Facio ut sit ἐφύβριστον. [Cum genit. Soph. OEd. C. 960 : Τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς; Phil. 1364 : Οἵ γέ σου καθύβρισαν. Longe usitatior structura est cum accus. Soph. El. 522 : Καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά. Eur. Med. 1381 : Ὡς μή τις αὐτοῖς πολεμίων καθυβρίσῃ.] Herodian. 1, [16, 10] de sorore Commodi : Τὰ πρῶτά ἐλιπάρει, καὶ προσπίπτουσα μετὰ δακρύων ἐδεῖτο, μήτε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καθυβρίσαι, Ne aut Romanorum imperium pollui pateretur, Polit. Et paulo ante, Καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι· unde principatum ejus vocat ἐφύβριστον τυραννίδα. Bud. quoque ibi καθυβρίζω interpr. Dedecoro, Majestatem minuo, καταισχύνω. Sic accipitur et a Greg. Naz. Macc. Enc. : Εἷς δὲ νομοθέτης Μωσῆς, ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, Quem non prodemus, nec dedecorabimus. Solet certe ὑβρίζεσθαι legislator, quum lex ejus violatur. [K. εἰς, Dionys. A. R. 11, 2 : Καὶ εἰς τὰς γαμετὰς αὐτῶν τὰς εὐμόρφους παρηνόμουν καὶ εἰς θυγατέρας ἐπιγάμους καθύβριζον· nisi h. l. alterum εἰς ex priore ab librario est repetitum.] Κατυβρίσας, Ionice ap. Herodot. [1, 212] pro καθυβρίσας.

[Καθυβριστέον, Contumelia afficiendum. Clem. Alex. Pæd. 2, 10, p. 220 : Οὐδὲ καθ. τὸ σπέρμα κτλ.]

[Καθυγίασις Niclasii conjectura : de qua v. s. Καθήγησις.]

Καθῠγραίνω, Madefacio : καθυγρανθεὶς, Theophr., Madefactus, Madidus, Humidus, κάθυγρος, Bud. [C. Pl. 1, 13, 6; 6, 18, 9. Greg. Nyss. vol. 1, p. 128, C.]

[Καθυγρασμὸς, ὁ, Madefactio, Humectatio. Aetius p. 94, 34 : Ἡ γλῶττα δεῖται καθυγρασμοῦ· ubi male in impressis κἀθ' ὑγρασμοῦ. Weigel.]

Κάθυγρος, ὁ, ἡ, Humidus, Humens, Madidus, Madens. Diosc. : Καθύγροις μασχάλαις ἁρμόζει, Alis humentibus et ideo tetrum virus spirantibus. Unde quidam interpr. Alarum virus mitigat. [Theophr. H. Pl. 1, 4, 2, C. Pl. 1, 10, 4. Diodor. 5, 28 : Τοῖς μὲν σώμασίν εἰσιν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί.]

[Καθυδριὰς, άδος, ἡ. HSt. s. v. Ὑδριάδες:] Affertur et compos. Καθυδριάδες νύμφαι ex Epigr. pro Nymphæ aquarum. [Fort. pro μεθυδριάδες, quod v.]

Κάθυδρος, ὁ, ἡ, Aquosus, Abundans aquis, Præhumidus, ut κάθυγρος. [Soph. OEd. C. 158 : Κάθυδρος οὖ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει. Κάθυδρον χωρίον Polyb. 5, 24, 4.]

Καθῠλακτέω, Oblatro, Latratu invado, Latro in. Plaut. : Etiamne meæ in me latrant canes? [Plut. Mor. p. 969, D : Πολλάκις καθυλάκτει (ὁ κύων) μεταστρεφόμενος εἰς τὸν Πύρρον. || Figur.] Basil. [Hom. 10, p. 376, D] : Ἔασον αὐτὸν ἄπρακτά σου καθυλακτεῖν. [Vita Nicolai Stud. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 909, D. Tzetz. Exeg. in Il. p. 3, 13 : Καθυλακτήσασι μάτην τοῦ ποιητοῦ. || Aor. καθυλάξαι apud script. Timar. in Notitt. Mss. vol. 9, p. 236 : Ὡσεί τις ὑλακόμωρος κύων ἐμβριμησάμενος καὶ καθυλάξας.]

[Καθῠλίζω, Percolo. Καθυλίσαι τὸν οἶνον Athen. 10, p. 420, D.]

Καθῠλομᾰνέω, significat Frondibus et foliis luxurio, Supervacuis frondibus luxurians sylvesco, ut Columella loquitur. Proprie de arboribus, translate autem de muliebri libidine ap. Hippocr. in Epist. ad Dionysium [p. 1276, 32] : Ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει καὶ τὸ ἀκόλαστον ἐν αὐτῇ, ὅπερ, εἰ καθ' ἡμέρην μὴ ἐκκόπτοιτο, ὥσπερ τὰ δένδρα, καθυλομανέει. [Clem. Al. p. 138, 10 : Καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος. Hesych. : Καθυλομανούντων, ὕλην ἐχόντων πολλήν.]

[Κάθῡλος, ὁ, ἡ, Silvester. Basil. In Jesaiam 3, 22, p. 253, D : Ὀνοκενταύρους ... δαιμόνων τι γένος ἔοικε παριστᾶν κάθυλον καὶ ἐσκοτισμένον τῇ ἐπιφανείᾳ. Quæ ap. Hesych. leguntur s. v. Ὀνοκένταυροι.]

Καθυμνέω, i. q. ἐφυμνέω. [Cleanth. v. 6 : Τῷ σε καθυμνήσω καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω. Diodor. 11, 11 : Πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας. Plut. Mor. p. 1098, B : Καθυμνεῖν τὸν αὐτὸν βίον. Alciphro 2, 2, p. 220 : Καθυμνεῖν τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας.]

[Καθυπάγω, Subigo. Euseb. V. Const. 1, 26 : Τὴν βασιλεύουσαν πόλιν τυραννικῇ δουλείᾳ συνιδὼν καθυπηγμένην. Const. Manass. Chron. p. 57 : Τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῷ θανάτῳ καθυπάγει. Eust. p. 890, 18 : Καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια. Nicet. Annal. p. 100, D : Τοῖς παρὰ τῶν ἀστρολεσχούντων λεγομένοις καθυπαγόμενος. «Καθυπαχθῆναι, Const. Manass. Chron. 830.» Jacobs.]

[Καθυπακούω. Georg. Pachym. V. Andron. p. 40, C : Ταῖς ὀξείαις βολαῖς τοῦ ἡλίου γυμνὴν ἐδίδου καθυπακούειν τὴν κεφαλήν. Figura inepta pro ὑποβάλλει dictum. G. Dindorf.]

[Καθυπατεύω. Photius in Maji Collect. Vat. nova vol. 1, p. 259, de Petro Ap. : Χερσὶν ἀμφοῖν καθυπάτευε, Manibus ambabus gubernans, Int. Osann.]

[Καθυπάρχω, i. q. ὑπάρχω. Plut. V. Cic. c. 23 : Πρώτῳ γὰρ ἐκείνῳ δοκεῖ τοῦτο καθυπάρξαι.]

[Καθυπείκω, Cedo. Eumath. p. 242 : Σοὶ καὶ τοῖς σοῖς αἰνίγμασι καθυπείκοντες. Jacobs. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 339, 5. Boiss. Georg. Pachym. Vit. Mich. Pal. p. 7, D.]

[Καθυπεμφαίνω, Subindico. Eumath. 4, p. 129 : Τὸν τοῦ σπόρου καιρὸν καθυπεμφαίνει τῷ ζωγραφήματι· 130 : Τὸ δριμὺ τοῦ χειμῶνος καθυπεμφαίνει σοι. Utrobique cod. Paris. 2914, καθυποφαίνει. Osann. Eustath. Opusc. p. 321, 51 : Καθυπεμφαίνεις ... ὁποία σοι ... ἐσεῖται προσαύξησις.]

[Καθυπενδίδωμι, Remitto, Concedo. Nicet. Annal. p. 101, C : Τὸ βραχέως ἐν τούτοις καθυπενδοῦναι καταπροδοῦναι τὸ πᾶν ἐστι.]

[Καθυπεράκοντίζω, Supero, Vinco. Aristoph. Av. 825 : Τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς ἁλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.]

[Καθυπερβάλλω, Superne dejicio. Rufus p. 25 ed. Matth. : Μέρος τι καὶ ἄνω καθυπερβάλλει.]

Καθυπερέχω, Supero, Superior sum, Vinco. Polyb. 2, [25, 9] : Τέλος δὲ, καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῷ πλήθει, συνέβη διαφθαρῆναι μὲν τῶν Ῥωμαίων οὐκ ἐλάττους ἑξακισχιλίων. [Callicratidas ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 182 : Τῷ πλούτῳ καὶ τῷ γένει καθυπερέχοισα. Cum genit. Eurypham. ib. p. 343 : Βίος ἀνθρώπω ... ἀλόγων ζώων καθυπερέχει. Cum accus. Theano p. 744 ed. Gal. : Ταύτῃ γὰρ καὶ δυνατὸν ἀνδρὸς ἐξουσίαν καθυπερέχειν γυναικί. Nam sic scripturam vulgatam καθάπερ ἔχειν correxit Valcken. Recte jam interpres Exsuperare.]

[Καθυπερηφανεύομαι, Insolens sum. Eust. p. 561, 1 : Καθυπερηφανευσάμενοι τὴν Ἥραν ... ἐβιάζοντο. Scott. Hesych. s. v. Κατέπλατο, Georg. Pachym. V. Andron. p. 226, A. G. Dind.]

Καθύπερθε, sive Καθύπερθεν, i. q. ἐφύπερθε [Superne, Desuper]. Hom. [Il. B, 754 : Καθύπερθεν ἐπιρρέει· Γ, 337 : Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν; Ω, 646 : Χλαίνας ... καθύπερθεν ἔσασθαι· Od. Θ, 279 : Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο·] Od. M, [442] : Ἥκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρα φέρεσθαι. [Il. Ω, 545 : Ὅσσον Λέσβος ἄνω ... ἐντὸς ἔέργει καὶ Φρυγίη καθύπερθε, i. e. Phrygia superior. Ἡ χώρη ἡ κατύπερθε Herodot. 4, 8. Id. 2, 32 : Τὰ κατύπερθε θηριώδης ἐστὶ ἡ Λιβύη, τὰ δὲ κατύπερθε τῆς θηριώδεος ψάμμος ἐστί.] Nicander cum gen., Ther. [690] : Ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάεντος ἀϋτμῆς, i. e. ὑπεράνωθεν τῆς ἀϋτμῆς, τοῦ πυρός. Itidem cum gen., sed in metaphorica signif., in hoc l., quem Herodoti esse puto [5, 69] : Πολλῷ καθύπερθε [κατύπ.] ἦν τῶν ἀντιστασιωτέων, i. e. πολλῷ ὑπέρτερος s. καθυπέρτερος ἦν τῶν ἀντιστασιαζόντων, Multo erat superior contrariæ factionis hominibus, Longe superabat eos qui contrariæ factionis erant. [1, 67 : Κατύπερθε τῷ πολέμῳ γενέσθαι Τεγεητέων· 8, 60 : Τῶν ἐχθρῶν κ. γενέσθαι. Soph. El. 1090 : Ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν. Hierocles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 191 : Πάσης ὑπονοίας καθάπερ (scr. καθύπερθεν cum Bentlejo) ὄντα. Pind. Pyth. 9, 55 : Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις,

i. e. Invicta laboribus.] Ex Hom. autem Od. O, [403] Ὀρτυγίης καθύπερθεν affertur pro Trans Ortygiam. [Quod nihil aliud est quam *supra*. Καθύπερθε Χίοιο ib. Γ, 170.] || Κατύπερθε, Ionice pro καθύπερθε, Herodot. Κατύπερθε ὀλίγον, Paulo supra. Κατύπερθε γενέσθαι, Superare, Superiores evadere. Τὰ κατύπερθε, Superiora. [V. paullo ante.]

Καθυπερτερέω, [Locum altiorem occupo. De sidere Porphyr. Isag. (v. Salmas. De annis climact. p. 414): Ἐπιδεκατεύων λέγεται καὶ καθυπερτερῶν ὁ ἐν δεκάτῳ ζωδίῳ κείμενος. Weigel. Manetho 6, 687 : Εὖτε Σεληναίης καὶ Κύπριδος ἀστέρες αἰνοὶ ... καθυπερτερέοιεν.] Præsto, Superior sum, Antecello. Areth. In Apoc. 1 : Ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερεῖ κατὰ τὸ κρεῖττον.

[Καθυπερτέρησις, εως, ἡ, Elevatio (sideris). Procl. Paraphr. Ptol. 3, 10, p. 179. Schneid.]

Καθυπέρτερος, α, ον, Superior, Excelsior, Eminentior, ut simplex ὑπέρτερος. [De sidere Manetho 6, 605 : Εἰ δὲ Σεληναίης Πυρόεις καθυπέρτερος εἴη.] Plut. Probl. Rom. de boreali s. septentrionali mundi parte : Ὁ δὴ τοῦ κόσμου δεξιὸν ἔνιοι τίθενται καὶ καθυπέρτερον. [Metaph. Æsch. Sept. 226 : Ἔστι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα. Herodot. 1, 67 : Κατυπέρτεροι τῷ πολέμῳ ἐγεγόνεσαν· 7, 233 : Ὡς εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων τὰ πρήγματα.] Id. Pericle [c. 6] : Δεισιδαιμονίας δοκεῖ γενέσθαι καθυπέρτερος, i. e. οὐχ ἥττων, Non passus esse sese vinci et superari. Xen. Mem. 4, [6, 14] : Οὐκοῦν ἐν μὲν χρημάτων διοικήσει κρατοίη ἂν ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν· ἐν δέ γε πολέμῳ, ὁ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων. Et Thuc. 5, [14] : Δοκοῦντες τῇ παρούσῃ εὐτυχίᾳ καθυπέρτεροι γενήσεσθαι. Hesych. καθυπερτέρους exp. πλεονεκτοῦντας. Ap. Herodot. vero legitur Κατυπέρτερος, Ionice aspirata in tenuem mutata. || Καθυπέρτατος, η, ον, Summus, Supremus, Altissimus, Editissimus. [Κατυπέρτατος, Ionice, Herodot. 4, 199 : Ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς.]

[Καθυπερφέρω, Antecello, Præsto. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 2, p. 1 : Πάντων ἔχει καθυπερφέρειν. Boiss.]

[Καθυπερφρονέω, Despicio, Contemno. Acta Jun. Bacchi p. 75 Combef. Boiss.]

[Καθυπηρετέω, Subministro, Inservio. Eumath. p. 325 : Καθυπηρετοῦσαι τῷ λειτουργήματι· 353 : Ἡ δουλοπρεπῶς καθυπηρετῶ· 414 : Τῇ φυγῇ καθυπηρετεῖ Κρατισθένης. || Forma media schol. Plat. p. 62 Ruhnk : Τῶν λόγων τῷ τάχει τῆς φορᾶς οὐκ ἐχόντων καθυπηρετουμένας τὰς χεῖρας.]

[Καθυπισχνέομαι.] Καθυπισχνοῦμαι, Voveo. [Promitto. Lucian. Rhet. præc. c. 25 : Τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος· Hermot. c. 6 : Πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο ...;] Καθυπέσχετο τῷ Θεῷ, Greg. [Naz. vol. 2, p. 188, D : Οὐ ταῦτα εἰσιόντι σοι καθυπεσχόμην. Hesych. : Καθυπισχνεῖτο, ὡμολογεῖτο.]

[Καθύπνιος, ὁ, ἡ, In somno apparens. OEnomaus Eusebii Præp. ev. 5, 25 : Καθύπνια παραπταίσματα.]

Κάθυπνος, ὁ, ἡ, Qui εἰς ὕπνον κατηνέχθη, Gravi s. Alto obrutus somno, Alto oppressus sopore. Bud. interpr. non solum Somno oppressus, sed etiam Somnolentus, Vehementis somni : i. esse dicens q. ὑπνώδης, afferensque ex Aristot. Probl. 3 fin. : Διὸ τοὺς μὲν νέους καθύπνους ὄντας λανθάνει ἡ ὁρμὴ τοῦ οὔρου ἐκπίπτουσα πρὶν διεγερθῆναι. [Parmeno ap. Athen. 5, p. 221, B : Κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.] || Pro eod. dicitur Καθυπνής, ὁ, ἡ. Nicand. Al. 433 : Καὶ σὺ δὲ, μήκωνος κεβληγόνου ὁππότε δάκρυ Πίνωσιν, πεπύθοιο καθυπνέας· ἀμφὶ γὰρ ἄκραν Γυῖα καταψύχουσι· τὰ δ' οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε, Ἀλλ' αὖτως βλεφάροισιν ἀκινήεντα δέδηεν. Ubi schol. καθυπνέας exp. ὑπνοῦντας: quoniam sc., inquit, τὸ μηκώνειον εἰς ὕπνους ἄγει: ut et Diosc. 6, 17, scribit μήκωνος ὀποῦ ποθέντος παρακολουθεῖν καταφορὰν μετὰ καταψύξεως. Et Plin. 20, 18, papaveris succum præditum esse ait non vi soporifera modo, verum, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum. Non igitur immerito Virg. Papavera lethæa dixit, et, Lethæo perfusa papavera somno.

Καθυπνόω, Obdormio, Sopior; etiam Dormio, Somnum capio. Xen. [Mem. 2, 1, 30] : Ἵνα δὲ καθυπνώσης ἡδέως, στρωμνὰς μαλακὰς κατασκευάζεις. Κατυπνῶσαι, Obdormisse, Cepisse somnum, Ionice pro καθυπνῶσαι. [Herodot. 7, 16 : Ἐν κοίτῃ τῇ σῇ κατυπνῶσαι. || Passiv. id. 7, 14 : Τὸ ὄνειρον τὸ Ξέρξῃ κατυπνωμένῳ ἐπιστάν· et 17. || « Figurate schol. Pind. Isthm. 4, 33 : Καθυπνωκυῖαν φήμην ἀνεγείρειν. Modo dixerat δόξα ἀφυπνώσασα καὶ ἀφανὴς γενομένη. » Hemst.]

Καθύπνωσις, εως, ἡ, Somnus, Obdormitio. Bud. ex Aristot. Probl. [11, 17] : Τοῦ γὰρ μεταξὺ τῆς ἐγέρσεως ὄντος ὀλίγου χρόνου, ἡ ἐν τῷ ὕπνῳ ἕξις γενομένη διαμένει πρὸς τὴν καθύπνωσιν.

Καθυποβάλλω, Subjicio. [Valde usitatum medii ævi scriptoribus verbum. Suid. s. v. Φιλιππικός : Τοὺς ... πατέρας ἀναθέματι καθυπέβαλε. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 604, E : Τοὺς εὐαγγελιζομένους ἕτερα μακρῷ καθυποβαλεῖν ἀναθέματι. Eustath. p. 1406, 40 : Καθυποβάλλει δέ τις καὶ βλάβῃ τινὰ, ἤγουν λεληθότως βλάπτει.] Magentinus : Ἔτι οὐδέποτε τὰ ὁμώνυμα τῷ ὁρισμῷ καθυποβάλλονται. Et, Καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula conjectus, Bud. [Theoph. Simoc. Hist. 3, p. 149, 25. Jacobs.]

[Καθυποβλέπομαι, Intueor. Niceph. Bryenn. Comment. 1, p. 37, B : Ὅλεῳ τῷ ὄμματι τοῦτον καθυπεβλέπετο.]

[Καθυπογράφω, Subscribo. Suidas s. v. Πουλχερία. Wakef. Photius cod. 258, p. 483, 33; Vita Nic. Studitæ in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 905, E; 909, C. || Describo. Eustath. p. 974, 13 : Γυναικεῖον ἦθος ὁ ποιητὴς καθυπογράφει ἐν οἷς λέγει κτλ.]

[Καθυποδείκνυμι, s. Καθυποδεικνύω, Subindico. Eustath. p. 1418, 36 : Καθυποδεικνὺς δεῖν ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ τὴν γυναῖκα εἶναι. Id. Opusc. p. 109, 52 : Ξένῳ ὁδοῦ ὀρθότητα πυθομένῳ καθυποδεῖξαι δακτύλῳ.]

[Καθυποδέχομαι, Excipio. Nicetas Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 389, C. Eumath. p. 229 : Ὅς ἡμᾶς ξεναγωγήσει καὶ φιλοτίμως καθυποδέξεται.]

[Καθυπόδυμι, Me demitto. Eustath. Opusc. p. 291, 27 : Ὡς ἂν καθυποδύντες αὐτὸ (τὸ γλαφύρωμα) ἐμβαθύνωσι. Boiss.]

[Καθυποζεύγνυμι, s. Καθυποζευγνύω, Subjugo, Imperii jugo subjicio. Jo. Chrys. Hom. 81, vol. 5, p. 564.]

Καθυπόκειμαι, affertur pro Subjaceo, Subsisto. [Artemid. 1, 1 : Καθυποκειμένων τῶν παθῶν. Wakef. Acta S. Philoromi p. 176 Combef. Boiss.]

[Καθυποκλέπτω, Furtim ago. Eumath. p. 58 : Καθυποκλέπτει μοι τὸ προσκύνημα, Furtim me salutavit. Id. p. 358 : Καθυποκλέπτω τὸν ἔρωτα, Dissimulo amorem.]

[Καθυποκλίνω, Submitto, Subdo. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 203 extr. : Τῷ νῷ δουλεύειν (τὴν αἴσθησιν) καθυποκλίνας ὑπέταξε. Ib. p. 235. Et passiv. p. 225 : Ταπεινούμενος καὶ τῷ ἐπεισπίπτοντι καθυποκλινόμενος. Boiss. Pass. Jo. Chrys. in Ep. 2 ad Cor. serm. 24, vol. 2, p. 675. Seager. Nicetæ fr. in Fabr. B. Gr. vol. 6, 409; Ephræmius Cæs. 9420, p. 222. Osann.]

[Καθυποκρίνομαι, Histrionicis gestibus decipio. Demosth. p. 449, 16 : Ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς. Dionys. H. De vi Demosth. § 53 : Καθυποκρινομένοις καὶ διαφθείρουσι τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων. || Simulo. Lucian. Dial. mar. 13, 2 : Καθυποκρίνεται Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι. Philo vol. 2, p. 520, 9 : Καθυποκρινόμενοι γνησίαν φιλίαν. Valck. Jo. Chrys. Hom. 38, vol. 5, p. 257, 25. Seager. Καθυποκρίνεται τὴν μὴ πειθομένην, Eumath. p. 82; τὴν σεμνότητα, Himer. p. 68. Jacobs.]

[Καθυπομένω, Sustineo. Leo Diac. Histor. p. 27, 14 : Μηδέν τι τῶν ἀπευκταίων καθυπομείνασαν. Ib. p. 33, 17. Anon. Vit. Jo. Chrys. vol. 8, p. 371, 9 : Ἑκούσιον τὴν βίαν καθυπομένοντας. Quæ exx. Hasius indicavit.]

[Καθυπονοέω, Subintelligo. Damasc. De princ. p. 76. Osann.]

[Καθυποπίπτω, Succido, Succumbo. Longus in fragm. ab Eichstadio edito. Osann.]

[Καθυποπτεύω, Suspicor, Suspectum habeo. Aristot. Rhet. Alex. c. 5 : Ἀδικημάτων κατηγορηθέντων ἢ καθυποπτευθέντων.]

Καθύποπτος, Suspectus, Pollux [2, 57] ex Aristoph. [Recte καχύποπτος correctum ex codd.]

[Καθυποσαίνω, Subblandior. Eumath. p. 129 : Τὸν τοὺς κύνας καθυποσαίνοντα.]

[Καθυποσκελίζω, Supplanto. Nilus Epist. 275.]

[Καθυποσπάω, Subtraho. Eustath. Opusc. p. 206, 30 : Καθυποσπῶσα τὴν φύσιν.]

[Καθυποστῐβίζω, Stibio depingo. Nic. Damasc. p. 20 Orell. : Καθυπεστιβισμένος τῷ ὀφθαλμῷ· ubi recte corrigi videtur καθυπεστιμμισμένος. Conf. Στίμμις.]

[Καθυποστρέφω, Revertor. Georg. Pachym. V. Andron. p. 198, B : Ἄπραχτοι καθυπέστρεφον. G. D. Ephræmius Cæs. 1408, p. 36; 1468, p. 38, et alibi. Osann.]

[Καθυποτάσσω s. Καθυποτάττω.] Καθυποτάξαι, Subigere, Subjicere, Bud. e Dionysio Areop. [p. 287. Clem. Alex. p. 680, 18; Andr. Cret. p. 173; Euseb. V. C. p. 431; schol. Eur. Hipp. 525. Kall. Const. Manass. Chron. p. 19. Boiss.]

[Καθυποτοπέομαι.] In Lex. meo vet. legitur et bicomp. Καθυποτοπεῖσθαι [ex Etym. M. p. 762, 15], exponiturque ὑπὸ τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν καὶ ὑποτοπάζειν. Pro quo forsan scr. Καχυποτοπεῖσθαι, ut ap. Suid. legitur, illud ex Aristoph. afferentem pro τὸ τέλειον κακὰ ὑπονοεῖσθαι. [Recte nunc κάχ' ὑποτοπεῖσθαι ex codd. legitur ap. Aristoph. Ran. 958: unde gl. Etym. M. est excerpta.]

[Καθυποτρέχω, Subeo, Subrepo. Eumath. p. 157 : Ταῦτά σε καθυπέτρεχεν. Schleusn. Pallad. V. Chrys. p. 157. Boiss.]

[Καθυπουλεύω, αἰτιατικῇ, Suidas. Vertunt : Occulte decipio. Hemst.]

[Καθυπουργέω, Inservio. Theophyl. Sim. Hist. p. 62, D : Ὡς ἑκάστῳ καθυπούργησεν ὁ καιρός. Eumath. p. 17 : Τοῦ στόματος τοῦ πτηνοῦ καθυπουργοῦντος τῷ λειτουργήματι· et p. 138, 150. Boiss. Georg. Metrop. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1061, E.]

[Καθυπούργησις, εως, ἡ, Ministerium. Nicet. Annal. p. 201, D, in cod. Monac. : Ταῖς τῆς τυραννίδος καθυπουργήσεσι, ubi vulgo ὑπηρετήσεσι.]

[Καθυπουργὸς, ὁ, Minister. German. In Mariæ dormit. p. 110. Boiss.]

[Καθυποφαίνω, Subindico. Eustath. Opusc. p. 189, 90 : Τὸ βαθὺ τῆς θεωρίας τῷ βίῳ τούτῳ καθυποφαίνουσι. V. Καθυπεμφαίνω.]

[Καθυπόφημι, Doceo. Andr. Cret. p. 124. Kall.]

[Καθυποψῐθῠρίζω, Subsusurro. Eumath. p. 101 : Ἡ δὲ... καθυποψιθυρίζει λεπτόν.]

Καθυστερέω, Posterior sum, nec non Tardior sum; Serius venio et tardius. Polyb. 16, [4, 6] : Τῶν δὲ Ῥοδίων οἱ καθυστεροῦντες ἐκ τῆς ἀναγωγῆς συνῆψαν τοῖς περὶ τὸν Θεοφιλίσκον, Rhodiorum vero qui postremi erant, convenerunt cum Theophilisco, Bayf. [5, 16, 5 : Συνέταξε περὶ ταῦτα γιγνομένοις μὴ καθυστερεῖν.] Plut. [Mor. p. 162, A] : Ἠρόμην αὐτὸν (sc. Arionem), ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν· ὁ δὲ, πάντως μὲν εἰς Κόρινθον, πολὺ μέντοι καθυστερεῖν· αὑτὸν γὰρ ἑσπέρας ἐκπεσόντα πεντακοσίων οὐ μεῖον οἴεσθαι δρόμον σταδίων κομισθῆναι, καὶ γαλήνην εὐθὺς κατασχεῖν, Respondit putare sese omnino appulsuram Corinthum; sed non dubitare quin longe post se remanserit, s. quin longe adhuc a se absit : utpote qui vesperi in mare delapsus et a delphino vectus, existimet sese non minus quingentis stadiis confecisse iter. Seu, Diu post se appulsuram. [Cum genit. Hippocr. Epist. p. 1271, 44 : Μὴ καθυστερεῖν μου τῆς θεραπείης. Polyb. 5, 50, 2 : Καθυστερήσαντες τῆς εἰς Τεγέαν παρουσίας τοῦ Φιλίππου. Hesych. s. v. Ηρωί : Καθυστερεῖν τῆς προσηκούσης ὥρας.] Theophr. dativo junxit C. Pl. 1 : Ἀνεθέντες γὰρ οὗτοι ταχείας ποιοῦνται τὰς αὐξήσεις, ὥστε μὴ πολὺ καθυστερεῖν, εἰ μὴ κατὰ λόγον τοῖς εὐδιεινοῖς. Bud. Significat etiam Cedo et Inferior sum, quomodo et ὑστερεῖν usurpatur. [Polyb. 29, 3, 1 : Καθυστερεῖν ταῖς παρασκευαῖς· 24, 7, 5 : Περὶ τἆλλα πάντα καθυστερῶν καὶ τῇ φύσει καὶ τῇ κατασκευῇ.] Strabo : Οἱ δ' ὕστερον οὐδὲ τούτων καθυστέρησαν, Nec eis in his faciendis cesserunt, i. e. Non minori diligentia in hæc incubuerunt, Bud. [Id. 14, p. 653 : Τὴν πόλιν τῶν χρειῶν μὴ καθυστερεῖν. Hemst.] E Luciano [scriptore Philopatr. c. 16] autem affertur καθυστερεῖν θανάτου, pro Morte superari.

Καθυστερίζω, Tardo, Moror, ut καθυστερέω. Eccles. 16, [15] : Οὐκ ἐκφεύξεται ἐν ἁρπάγματι ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐ μὴ καθυστερίσει [al. καθυστερήσει] ὑπομονὴ εὐσεβοῦς. Ubi vulg. Versio habet, Et non retardabit sufferentia misericordiam facientis. [Geop. 2, 13, p. 126 : Δεῖ δὲ περὶ τὴν σπορὰν τοῦ σίτου μὴ καθυστερίζειν. Καθυστερίζω τῶν καιρῶν, Suidas v. Ὄψ' ἦλθες.]

[Καθυστερικῶς, Serius, Tardius. Ptolem. Fabricii Bibl. Gr. vol. 3, p. 431 : Τοὺς καιροὺς ποτὲ μὲν συλλήπτως, ποτὲ δὲ κ. ἀποβαίνοντας. Schneid.]

Καθῠφαίνω, Intexo. Hesych. vero καθυφαίνειν exp. ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν : quod mihi suspectum est. [Καθυφασμένος, Euseb. V. C. 4, 7, p. 630.]

Καθύφεσις, εως, ἡ, [Submissio. Eust. Opusc. p. 108, 40 : Δι' ἐπιεικείας καὶ καθυφέσεως καὶ ἀοργησίας. Similiter p. 326, 30.] Prævaricatio [Gl.], Ejusmodi prævaricatoris affectus, ut se submittere velit adversario, Bud. Id. alibi, Res, inquit, per collusionem actoris et rei transacta, συγκακούργημα dicitur : e quo genere est prævaricatio, i. e. καθύφεσις : ut δίκη καθυφέσεως, Poll. [8, 143], quando sc. aliquis καθυφῆκε, καθυφήκατο, προΐδωκεν, ἐνέδωκε, καταπροήκατο τὴν κατηγορίαν, ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθών, κατηγόρησεν ἐνδόσιμα, κατὰ συνθήκας εἶπεν, ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, κατακλινόμενος.

[Καθυφέτης, ὁ, Prævaricator, Gl.]

Καθυφίημι, Submitto, Remitto. Basil. Hexaem. Hom. 5 : Ἐὰν ἄρα πεισθῶσιν ὅτι πρὸ τῆς ἡλίου γενέσεως τὰ περὶ γῆν ἅπαντα διακεκόσμητο, τοῦ ἀμέτρου περὶ αὐτὸν θαύματος καθυφῶσιν, Minus jam solem et remissius admirentur, nec ut deum colant, Bud. [Clem. Al. p. 287 : Ἀλλ' ἔστιν οὗ καθυφεῖναι τοῦ τόνου καιρός.] ||Cedo. Xen. Hell. 2, [4, 22] : Ἐντόνως ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. ||Prodo, Condono, i. q. καταπροΐεμαι, προδίδωμι. Dem. [p. 343, 3 : Καιρὸν] ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, Occasiones rerum bene gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit. In qua signif. reddi etiam solet Prævaricor, ἐθελοκακῶ, Bud. Comm. p. 25. Conf. Καθύφεσις. Dem. [p. 1323, 22] : Ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μήτ' ἄδειαν ἔχων ἐργολαβῇ, καὶ καθυφείη τὰ τῆς πόλεως, Nec prævaricationes factitet in reipublicæ detrimentum, s. publico detrimento prævaricetur, Bud. Deductam autem hanc signif. Bud. scribit ab iis, qui non pleno conatu aliquid faciunt, sed consulto vires submittunt, ut vincantur : idque in militibus, ἐθελοκακεῖν dici : qualis fere Corinna illa in Amoribus Ovidii, quæ ita pugnabat tanquam quæ vincere nollet, et proditione sua victa est. Dem. [p. 526, 26] : Ἰδίᾳ, πεισθεὶς, ὁπόσῳ δήποτε ἀργυρίῳ, καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα, Prævaricatorie transmittens. Ap. Eund. [p. 563, 19] καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα accipitur pro Desistere ab accusatione, Bud. : Παραινοῦντες ἀπαλλαγῆναι καὶ καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα τουτονί. At ap. Lucian. [Prometh. c. 5] : Μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, De nullo patris jure, quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita usurpatur ut προέσθαι et ἐνδιδόναι. Dem. : Καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων· sicut alibi Idem dicit, (Αἱρετώτερον) τὸν Ὠρωπὸν ἐᾶν ἢ Λακεδαιμονίοις τὴν Μεσσήνην προέσθαι καὶ Πελοπόννησον. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, i. e. ἐνδιδόναι, Dedere s. Submittere se, Animum demittere, Succumbere. Polyb. 3, [60, 4] : Πολλοὶ δὲ καὶ καθυφεῖντο ἑαυτοὺς ὀλοσχερῶς, διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ συνέχειαν τῶν πόνων, Suidæ ἑαυτοὺς ἐδίδοσαν εἰς ὄλεθρον : at VV. LL. Animi demissione et contractione mortem sibi consciscebant; nam καθυφεῖναι e Cic. interpr. Despondere, Demittere ac contrahere animum. [Hesych. : Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν. Καθυφῆκεν, ἐνδέδωκεν. Καθυφῇς, προδῷς, καταλίπῃς. Et forma media, Καθυφηκάμην, ἀφῆκα, εἶασα.] ||Exp. etiam Subtraho, ap. Joseph. 2 : Οὐδὲν ὑμῖν [τῶν σωτηρίων] καθυφήκαμεν [καθυφηκάμην B. J. 2, 16, 4].

[Καθυφίστημι, Suppono, Propono. Julian. Or. 5, p. 163, D : Εἰ μὲν ἐθέλοι τις μιμεῖσθαι, ὥστε καθυφεστάναι τὰ μιμητά. Const. Man. Chron. p. 59, B : Οἶδα τὸ πολυπλάνητον τῆς τύχης ... καὶ σύνοιδα μηδέν τί με (μοι?) καθυποστῆναι. Theod. Prodr. Ep. p. 134.]

[Καθυφοράω, Suspicio, Suspecto. Sozom. H. E. 2, p. 82.]

[Καθυψηλοῦ scriptura vitiosa ap. Dion. A. R. 2, 43, ubi cod. Vat. recte ὑψηλοῦ.]

Καθύω, Compluo : unde pass. Καθύεσθαι, Complui. [Steph. Byz. s. v. Ὑηττός : Καθύεσθαι σφοδροῖς ὄμβροις. « Theod. Prodr. Ep. in Lazeri Misc. 1, 52=Notitt. Mss. vol. 6, p. 547. » Boiss.]

[Καθωμιλημένως. V. Καθομιλέω.]

[Καθωπλισμένως, Instructa acie. Schol. Aristoph. Pl. 325.]

[Καθωραΐζω, Orno. Psellus In Cantic. Cant. 2, 1; Symeon Mag. Ep. 3. Boiss. Eustath. Opusc. p. 353, 62 : Ἐπεὶ δὲ ταύτην πολυτελῶς καθωράϊσε.] Καθωραΐζομαι, affertur pro Glorior. [Suid. : Καθωραΐζεται, σεμνύνεται. Quod κατωραΐζεται scriptum apud Photium p. 151, 9.] Κατωραΐζομαι, Ionice itidem pro καθωραΐζομαι, Orno me et ostento jactitoque ; σεμνύνομαι, Hesych.

[Καθωρισμένως, Definite. Clem. Al. p. 851. Kall.]

Καθὼς, i. q. ὡς, Ut. Ac interdum quidem pro Postquam, Quum. Act. Apost. 7, [17] : Καθὼς δ' ἤγγιζεν, Quum autem appropinquaret. Interdum pro Velut, Veluti, Sicut, Sicuti, Quemadmodum, Qualiter. Aristot. De mundo [c. 5] : Καθὼς ἄνω λέλεκται. Phryn. prohibet dicere καθὼς, sed καθό. [Phryn. p. 425 : Καθώς· Γάϊός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δόκιμον εἶναι τοὔνομα· κεχρῆσθαι γὰρ αὐτῷ Φύλαρχον (cujus v. exx. ap. Athen. 2, p. 58, C, et 4, p. 150, C)· ὧ τοῦ μάρτυρος κτλ. Manuel Moschop. Syll. nominum Att. : Τὸ καθά οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ δὲ καθώς οὐδέποτε, ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφὴ γέγραπται. Suspectum est Herodoti exemplum 9, 82, licet in vulgata scriptura consentiat Athenæus : Τοὺς ὀψοποιοὺς κατὰ ταὐτὰ καθὼς Μαρδονίῳ δεῖπνον παρασκευάζειν· ubi fortasse καὶ, quod Schæferus posuit, vel simili aliquo modo corrigendum. Καθ' ἃς Æschini . Tim. p. 16, 23, ex codd. restitutum pro καθώς. « Neque magis in Xenoph. Cyrop. 1, 4, 22, ferri potest codicum Mss. quorundam lectio καθὼς εἶχεν, pro κατέχων. Omninoque in Atticorum libris nullum, qui quidem sanus sit, locum reperias, quo uti possis ad defendendam adverbii καθὼς probitatem : sæpissime vero illud legas in libris auctorum vel minus pure scribentium, vel certe recentiorum, vel Dorica dialecto utentium. Sic καθὼς habent Athen. 7, p. 299, A; 11, p. 489, E; 15, p. 680, D; Macho ap. eund. 13, p. 579, D; Socrates Rhodius ibid. 4, p. 148, A; Menander ibid. p. 166, A. Cornel. Longin. Anth. Plan. 4, 117 (ubi nunc legitur ἐτύμως); Strato Sard. Anth. Pal. 12, 1; Palladas Alex. ib. 10, 50; Apollodorus 2, 3, 1; Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 92, B; et 98, A; 2, 10, p. 189, B; 2, 11, p. 205, C; 3, 1, p. 215, B; Strom. 1, p. 328, B; 330, A; 331 A; 340, D; 342, C; 2, p. 389, C; 3, p. 455, A; 456, C; 467, C; 6, p. 671, B; Apollon. Dysc. De syntaxi p. 9, 9; 22, 29; 32, 7; 35, 2; 37, 12, et sæpissime; Hermes ap. Stob. Ecl. phys. c. 52, p. 802; Alex. Aphr. Problem. 2, 59 et 66; Plutarch. De Pythiæ orac. c. 21; Geopon. 4, 1, 4; 7, 19, 3; 15, 2, 35; Tabulæ Heracl. ap. Mazochii Lex. Heracl. p. 285; Hesychius in v. Καὶ ἦ φησι, Ὡς εἶχεν, Ὡς ὅγε, etc.; Tzetzes ad Lycophr. 156, 227, 654, 886, 894; schol. Apoll. Rh. 2, 345; scholl. Eurip. Hecub. 488, Orest. 909, Hippol. 179, 672, schol. Theocrit. 11, 66; Versio Alex. Num. 26, 54, Jud. 20, 31, etc.; denique scriptores N. T. ut Matth. 21, 6; 26, 14, Marc. 4, 33, etc. Philoni quoque excidit, De opif. mundi vol. 1, p. 41, 46. Etiam καθώσπερ passim repetitur, ut apud Tzetz. l. l. ad v. 1217. » Sturz. Καθώσπερ Psellus In Cant. Cant. 3, 2, Nicet. Eugen. 8, 103, Jo. Diac. in Bandin. Anecd. v. 140. Boiss. Himer. p. 362 : Τὸ κάλλος τῆς κόρης εἶπον καθώσπερ Ὅμηρος. Male olim lectum ap. Aristoph. Eq. 716, ubi codd. κᾆθ' ὥσπερ. || De ὡς καθὼς v. in Ὡς.]

Καὶ, Et: ut πένης καὶ δίκαιος. [Hujus particulæ significationes sunt duæ, altera Et, altera Etiam : ex quibus facile derivari potest multiplex ejus usus, cujus declarandi caussa et Stephanus, quamvis utriusque generis exempla ordine parum logico permiscens, et nos ipsi non solum duabus illis, sed etiam aliis quibusdam particulis utimur.] Interdum sæpe repetitur et inculcatur, ut Dem. [p. 777, 3]: Ἰταμὸν γὰρ ἡ πονηρία καὶ τολμηρὸν καὶ πλεονεκτικόν· καὶ τοὐναντίον, ἡ καλοκἀγαθία, ἡσύχιον, καὶ ὀκνηρὸν, καὶ βραδὺ, καὶ δεινὸν ἐλαττωθῆναι. Interdum inculcatur, modo nomina, modo A verba, aut alias diversas partes orationis copulans. Dem. ibid. : Πάντα γὰρ τὰ καλὰ καὶ σεμνὰ, καὶ δι' ὧν ἡ πόλις κοσμεῖται καὶ σώζεται, ἡ σωφροσύνη ἡ πρὸς τοὺς γονέας καὶ τοὺς πρεσβυτέρους κτλ. [|| De adjectivo πολὺς cum aliis adjectivis per καὶ conjuncto, velut πολλοὶ καὶ ἄλλοι, πολλὰ καὶ καλὰ, πολλὰ καὶ μεγάλα, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ, eademque addito τε, πολλά τε καὶ καλὰ, πολλὰ τε καὶ κακὰ, vel inverso ordine δεινὰ καὶ πολλὰ, μεγάλα καὶ πολλὰ et reliqua, v. quæ s. v. Πολὺς dicentur.] Nonnunquam ubi ponitur bis tantum, prius abundat. Xen. [Mem. 1, 3, 1]: Τὰ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic etiam Lat., Et faciebat et dicebat, pro Faciebat et dicebat. || Sæpe etiam geminatur, interjecta particula δὴ aut μὲν δὴ, aut τοι, aut γὰρ, aut alia quapiam. Isocr. Busir. [p. 225, C]: Καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς περὶ τὴν φρόνησιν ἐπιμελείας κτλ. Est autem Attica hæc geminatio, Bud. Comm. p. 918, ubi v. et alia exx. V. et in particulis Μὲν, Δὴ, Γὰρ, et reliquis. Nonnunquam interjicitur τὶς, vel τινὲς, aut alius hujus nominis casus: Καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ap. Dem. [p. 401, 24], Atque adeo, Bud. B ||Interdum etiam abundat καὶ, semel duntaxat positum : ut Xen. [H. Gr. 2, 3, 47] : Ὅστις δὲ μηδ' ἑτέροις ἀρέσκει, τοῦτον τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; pro τί ποτε καλέσαι. V. in Bud. Comm. p. 398, alia exx. [Frequentissimus hic usus particulæ in sententiis interrogativis, de quo dixit Porson. ad Eur. Phœn. 1373. Sic Soph. OEd. T. 1129: Ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; Antig. 1314 : Ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Aristoph. Pac. 1288 : Τοῦ καί ποτ' εἶ; Plato Rep. 4, p. 434, D: Τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; Soph. Ant. 770: Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ καταχτεῖναι νοεῖς; Et alii quivis.] || Καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cic. e Xen. vertit, Quum in ceteris, tum maxime in textili, Cic. Lex. p. 40. Idem ἐφέροντο καὶ ἔφερον vertit ap. Plat., Tum ferebant, tum ferebantur, Lex. Cic. p. 34. || Καὶ, Etiam. Plato : Ἄχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, Etiam mulieribus inutiles. Sic Cic. et Quintil., Et pro Etiam. Bud. Comm. p. 919, sq. [Hujusmodi in locis καὶ refertur ad sententiam cogitatione supplendam. Nam ἄχρηστοι καὶ γυναιξὶν nihil aliud est C quam ἄχρηστοι οὐ μόνον ἀνδράσιν ἀλλὰ καὶ γυναιξίν. Hom. Il. Λ, 654 : Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο· ubi apte reddi potest Latino Vel. Sic etiam Od. A, 58 : Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, Vel fumum, i. e. si nihil aliud, certe fumum. Aristoph. Nub. 528 : Ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν, Quibus vel dicere suave est. || Ejusdem generis est καὶ cum participio conjunctum, ubi ab interpretibus per particulam Quamvis explicari solet : v. Valck. ad Eur. Phœn. 277. Sic Hom. Il. N, 787 : Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν· quod eodem sensu ἐσσύμενόν περ vel καὶ ἐσσύμενόν περ dici potuisset, ut alibi non raro loquitur Homerus. Soph. Aj. 85 : Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα; OEd. T. 1296 : Θέαμα... τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. Et addito ὅμως OEd. C. 851 : Ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω καὶ τύραννος ὢν ὅμως· 958 : Πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀντιδρᾶν πειράσομαι. || Καὶ, Etiam, in apodosi. Herodot. 1, 79 : Ὡς δέ οἱ ταῦτα ἔδοξε, καὶ ἐποίεε κατὰ τάχος. Similiterque in eodem orationis membro, ut ap. Xenoph. Mem. 1, 1, 6 : Τὰ μὲν γὰρ ἀναγκαῖα συνεβούλευε καὶ πράττειν ὡς ἐνόμιζεν ἄριστ' ἂν πραχθῆναι. Sic accipiendum in versu Hom. Il. Φ, 247 : Ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἠγήσατ' Ἀθήνη· ubi scholiastæ alii abundare putarunt, alii φαμένη pro ἔφατο dictum acceperunt.] || Æque, Perinde : ut Lat. Atque. Gregor. : Πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, Æque atque liberorum carissimus. [Hujusmodi exx. attulimus s. v. Ἴσος.] Pausan. Att. [1, 42, 1] : Ἦν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταυτὰ οὗτός τε ἦχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, Perinde atque cithara pulsata resonat. V. ap. Bud. Comm. p. 919, alia exx. Aristid. : Οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, pro Non similiter ac prius, Non itidem ut antea. Et in Orat. Domini : Ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Ut in cœlo, sic et in terra; In terra similiter ac in cœlo; Perinde ac in cœlo. [Herodot. 4, 109 : Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέονται καὶ Γελωνοί· 7, 50, 2 : Γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σύ· 7, 115 : Τουτέων ἕκαστον ὁμοίως καὶ τῶν πρότερον κατέλεξα. Soph. OEd.

C. 810 : Ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα. Thucyd. 7, 28 : Αἱ μὲν γὰρ δαπάναι οὐχ ὁμοίως καὶ πρὶν, ἀλλὰ πολλῷ μείζους καθέστασαν. Ejusmodi in locis καὶ non aliam quam copulandi vim habere et per se manifestum est et ostendunt exempla in quibus ad τε refertur, velut quod ex Isocrate attulit Matthiæ, p. 50, B : Οὐ τὴν αὐτὴν δὲ τυγχάνω γνώμην ἔχων ἔν τε τῷ παρόντι καιρῷ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ λόγου. || Similis eorum locorum ratio est in quibus καὶ vel particulæ temporalis significationem habere vel pronominis relativi locum tenere videatur. Soph. OEd. T. 717 : Παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καί νιν ... ἔρριψεν ... εἰς ἄβατον ὄρος· Phil. 354 : Ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην. Hoc quoque per τε ... καὶ exprimitur, ut ap. Herodot. 4, 135 : Νύξ τε ἐγένετο καὶ Δαρεῖος ἐχρᾶτο τῇ γνώμῃ ταύτῃ· 4, 181 : Παρέρχονταί τε μέσαι νύκτες καὶ ψύχεται τὸ ὕδωρ. Per pronomen relativum explicari potest ap. Thuc. 4, 67 : Ἐν ὀρύγματι ἐκάθέζοντο ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, καὶ ἀπεῖχεν οὐ πολύ· quod ὃ ἀπεῖχεν dici poterat. V. Duker. ad 8, 73.] || Quam, ut Ac et Atque Lat. Aristot. Polit. 1, [5] : Ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, Alia est quæstuaria atque divitiæ œconomicæ. Bud. || Pro Vel. [Hom. Il. Φ, 339 : Μηδέ σε πάμπαν μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ· ubi in libris quibusdam interpolatum ἢ ἀρειῇ.] Aristot. De gener. anim. 4 : Καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, Vel superat, vel superatur. Sic exp. et Eth. 2 : Ἡ ἀρετὴ μετὰ λύπης καὶ ἡδονῆς. [Polyb. 1, 39, 12 : Ἐν ἓξ καὶ πέντε σταδίοις, Sex vel quinque stadiis· ubi Schweigh. alia attulit exx., velut τρεῖς καὶ τέτταρας 3, 43, 4; τέτταρα καὶ πέντε τάλαντα 5, 90, 6.] || Οὐδέπω καὶ τήμερον, Ne hactenus quidem, Bud. || Καὶ, Sed, quum alibi [ubi ad aliam rem transit oratio, velut in formula oratoribus usitatissima, Καί μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα, ut Demosth. p. 253, 9 : Καί μοι λέγε καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών], tum post interrogationem. [Plato Theæt. p. 188, D : Καὶ τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ ὂν δοξάσει;] Themist. Ph. 2 : Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι κτλ. Bud. Comm. p. 901. [Multa hujus generis congesserunt viri docti a Matthiæo indicati Gramm. § 620, c : de quibus in universum tenendum non raro per copulam adjungi quæ vel disjuncta vel opposita cogitare solemus, nihilque caussæ esse cur talibus in locis particula per Sed potius quam per Et reddatur.]

[De collocatione particulæ notandum, non raro eam inter præpositionem et casum quem regit præpositio poni. Sic Pind. Ol. 2, 51 : Ἐν καὶ θαλάσσᾳ. Lucian. Fugit. c. 19 : Μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύδεσθαι. Ælian. N. A. 12, 1 : Μετὰ καὶ τῶν ἄλλων λαφύρων καὶ αὐτὴ ἑάλω. Alia hujusmodi exx. v. s. Ἄχρι et Μέχρι. || A poetis καὶ quod in ipso sententiæ initio poni debebat interdum vocabulo uni postponitur. Aristoph. Ach. 886 : Ἐκβαθι τῷδε κἀπιχαρίττα τῷ ξένῳ, i. e. καὶ τῷδ' ἐπιχαρίττα, ubi tria alia contuli exempla, Nub. 745 : Κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ (pro καὶ αὐτὸ) ζυγώθρισον· Pac. 417 : Ξύλλαβε ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον· Æschyli Prom. 51 : Ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν (pro καὶ τοῖσδ' οὐδὲν) ἀντειπεῖν ἔχω· quibus addendum Eurip. Med. 182 : Φίλα καὶ τάδ' αὔδα. Similiter poetæ latini *et* particulam interdum secundo loco ponunt. || Poetæ quum in universum caverint ne quæ arctissime cohærerent incidente fine versus disjungerentur, raro καὶ in fine versus collocarunt. Soph. Phil. 312 : Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ | κακοῖσι βόσκων ... Aristoph. Vesp. 1193 : Πλευρὰν βαθυτάτην καὶ χέρας καὶ λαγόνε καὶ | θώρακ' ἄριστον. Clearch. ap. Athen. 14, p. 623, D : Βρόχθιζε. Τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ | τὸ φωνάριον... G. D.]

|| Καὶ δὴ καὶ, præcedente καὶ in altera parte orationis, per Quum et Tum exp. a nonnullis, ut καὶ duplex paulo ante a Cic. Plato De rep. 2 [init.] : Ὁ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Quidam interpr. Et sane. || Καὶ δὴ, Continuo, et Protinus, i. e. Ideo, Dem. V. Bud. Comm. p. 920. || Καὶ μὲν δὴ καὶ, Atque adeo : vel, ut Bud. e Cic., Et vero. Theodorit. H. E. : Ὁμοφυῶν ἄρχεις, ὦ βασιλεῦ, καὶ μὲν δὴ καὶ ὁμοδούλων. Sic videtur accipi Καὶ δῆτα a Luciano. V. Bud. Comm. p. 918. || Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, Etiamsi, v. Εἰ. || Καὶ μὴν, v. in Μήν : Καί γε in Γε : Καὶ γὰρ in Γάρ : Καὶ μάλα in Μάλα. Item Καί τοι in Τοι, et Καί περ in Περ, licet potius conjuncte scribatur καίτοι et καίπερ. [Seqq. ex Indice :] Καὶ jungitur s. præmittitur diversis particulis, quas ordine subjiciam. [De his v. quæ suis locis dicuntur.] Καὶ γὰρ, Etenim. Et καὶ γὰρ δὴ, pro eodem, v. Γάρ. Sed et καὶ γάρ ῥα itidem pro Etenim, ap. poetas. Hom. Il. A, [113] : Πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα. At καὶ γάρ τοι affertur pro Atque ideo. Καί γε, s. Καίγε, affertur pro Quanquam, Saltem, Atqui. [V. Γε.] Καὶ δὴ, Καὶ δὴ καὶ, Καὶ δῆτα, supra. Ex Epigr. vero affertur, Καὶ δὴ σὺ χαῖρε, pro Tu quoque salve. Καὶ εἰ, Etsi, Etiamsi, Tametsi, Quanquam, Quamvis : quod et εἰ καί. Utitur eo Aristot. Polit. l. 3. Hom. vero ei subjungit κε : ut Od. O, [41] : Καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσι. Et Il. E, [351] : Ἦ τέ σ' ὀΐω Ῥιγῆσαι [ῥιγήσειν] πόλεμόν γε καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι. Καὶ ἤ affertur pro Sive. Καί κέ τις, ap. Hom. pro καὶ δή τις. Et καί κεν, pro καὶ δὴ ἄν. Καὶ μάλα, Et quidem, Atque adeo. In responsione accipitur pro Equidem, Ita sane, Ita profecto. Xen. [Mem. 2, 2, 1] : Οἴσθά τινας ἀνθρώπους ἀχαρίστους καλουμένους; Καὶ μάλα, ἔφη. Alioqui sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xen. Hell. 6, [5, 20] : Ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, Quamvis maximopere vellet. Καὶ μέντοι καὶ, Atque etiam. Καὶ μέντοι καὶ ἄν, Quod si, Sin autem, Demosth. Καὶ μὴ, affertur pro Sive non. Καὶ μὴν, v. s. Μήν. Καὶ μὴν δὴ, Καὶ μὴν εἰ, Καὶ μὴν καὶ, Καὶ μὴν οὐδὲ, Καὶ μήν που, v. ibid. Καί νυ exponitur Atque : ut ap. Hesiod. [Op. 273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε, Atque justitiæ obedi. Καὶ οὐ, Et non, Nec, ap. eund. Hesiod. Sic Bud., Καὶ οὐ, inquit, Et non : quod etiam ἀλλ' οὔ γε dicitur. Gregor. : Ἐλάλουν οὖν ξέναις γλώσσαις, καὶ οὐ πατρίοις. Idem, Καὶ οὐ λέγω τοῦτο, μὴ δεῖν πάντοτε μεμνῆσθαι Θεοῦ, Neque tamen hoc dico, Non negaverim tamen. Καὶ πάλαι, Et sane jampridem : vel simpl. Jamdudum, Jampridem : volunt enim quidam hic vacare καί. Καί περ, Quamvis, Etsi, Tametsi : quod et καίπερ, conjunctim. [V. Περ.] Καὶ πῶς, v. s. Πῶς. Καὶ ταῦτα, Idque, Præsertim, Maxime. In priore signif. Dem. Pro cor. : Ἕν ἢ δύο βούλομαι τῶν καθ' ὑμᾶς πεπραγμένων καλῶν τῇ πόλει διεξελθεῖν, καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι, Idque breviter, vel, Et hæc quidem quambrevissime. At in hoc Attico loquendi et concludendi genere ap. Aristoph., [Pl. 8], Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, simpliciter sonat, Atque hæc quidem hujusmodi sunt, Atque hæc quidem ita se habent. Itidemque ap. Plat. : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, Et hæc quidem hactenus, vel Et hæc quidem hoc modo se habent. Καί τι δὴ, affertur pro Ideo. Καί τι καὶ, [Et aliquid (s. nonnihil) etiam,] Atque adeo. [Aristoph. Eq. 1242 : Ἡλλαντοπώλουν καί τι καὶ βινεσκόμην. Thucyd. 2, 15 : Καί τινες καὶ ἐπολέμησάν ποτε αὐτῶν· 4, 121 : Καί τι αὐτῷ καὶ ἐπράσσετο ἐς τὰς πόλεις ταύτας προδοσίας πέρι. Sic libri meliores; vulgo καί τι καὶ αὐτῷ.] Bud. e Dem. [p. 401, 24] : Κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον ὡς οὐδὲν ὅτι οὐ ποιήσει. Et rursum [p. 402, 23] : Ὡς δὲ προῆει τὸ πρᾶγμα καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι τὴν γυναῖκα, καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. Idem Bud. καί τι καὶ affert etiam pro Et quidem, e Luciano, Καί τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα κτλ. [Καί τι που κἀμάρτύρησας, Amipsias ap. Suidam s. v. Ἀναψυχῆναι.] Καί τοι, Etsi, Tametsi : item, Verum, Sed, At, Atqui : item, Et quidem, Jam vero : item, Proinde, Itaque : de quibus v. Bud. Comm. Sed frequentius conjunctim scribitur. Καὶ ὡς, v. s. Ὡς. [His HSt. nonnulla addidit de καὶ aliis vocabulis per crasin conjuncto, quæ aliis observationibus pluribus augeri possent, nisi alienum hoc ab consilio nostro esset. De utroque κἂν v. Ἄν et Ἐάν.]

|| Κἀν pro καὶ ἐν, Κἂν pro καὶ ἄν, i. e. ἐὰν utrumque per synalœphen, aut, ut scribit Eust., synaliphen, ut quum dicitur κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, et κἀδίκως pro καὶ ἀδίκως, ut καὶ δικαίως κἀδίκως, Aristoph.

Sed observandum est diligenter pro καὶ ἂν scribi κἂν cum accentu, at pro καὶ ἐν, scribi κἀν, sine accentu. || Κἀν pro καὶ ἐν, ut κἀν τούτῳ, Et in hoc, Etiam in hoc. Sic dicitur κἀνταῦθα pro καὶ ἐνταῦθα, et κἄνθεν pro καὶ ἔνθεν. || Κἂν pro καὶ ἐὰν, Quod si, Sin, Etsi, cum subjunct. Dem. [p. 411, 15]: Κἂν ἀναγκασθῇ που συντυχεῖν, ἀπεπήδησεν εὐθέως. In ead. signif., sc. pro Etsi vel Etiamsi, jungitur etiam optativo, licet tanquam de præsenti sermo sit. Plato De rep. 2: Ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. Et cum subjunct., Synes.: Κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. Nonnunquam hac in signif. ponitur subaudito verbo, quod repetendum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Dem. Fals. Leg.: Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν, κἀγὼ φημὶ δεῖν· εἰ δ' ὅλως κἂν ὁτιοῦν, ἐπιορκεῖν δεδέηνται. Subauditur enim ἀδικήσῃ, vel ἀδικῇ. || Κἂν εἰ, itidem pro Etsi, Etiamsi. Cum indic., Dem. Fals. Leg.: Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum optat., Aristoph. [Ran. 585]: Κἂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι. Reperitur et εἰ trajectum per tmesin post κἄν. Dem. ibid.: Κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις τῶν πεπρ. κτλ. Ap. Aristot. sæpe, Κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, pro Et si quid simile, subaud. ἐστὶ, quod aliquando exprimit. Interdum κἂν εἰ et κἂν sibi mutuo respondent, ut εἴτουν et εἴτε. Aristot. Meteor. 1: Οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνωνται. || Κἂν εἰ μὴ, Et si non, Tametsi non. Aristot.: Κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, Etsi non ob aliam causam, certe ob istam. || Κἂν pro καὶ et ἂν potentiali particula, Atque adeo, Etiam. Aristoph. [Nub. 1235]: Κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον. Dem. p. 228 [548, 6]: Καί μοι δοκεῖ κἂν προσγράψασθαι τοῦθ' ἡδέως, εἴπως ἐνῆν, ὅτι κτλ., ut Lat. Vel hoc pro Etiam hoc. Xen. [Mem. 1, 3, 10]: Κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι. || Κἂν pro Saltem. Lucian. [Herod. c. 1]: Οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε, ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων. || Κἠν etiam invenitur pro καὶ ἐν. Epigr.: Κἠν χέρσῳ λοίγια κἠν πελάγει. Invenitur et Κἢν pro καὶ ἢν, i. e. καὶ ἐάν. || Κἤφα pro καὶ ἔφη, v. in Φημί.

Καιάδας, α, ὁ, Cæadas, fuit apud Lacedæmonios Carcer subterraneus, Spelunca, in quam sontes conjiciebant Spartani: ut et schol. Thuc. dicit fuisse τόπον ὀρωρυγμένον ἐν Λακωνικῇ, ὅπου τοὺς κακούργους εἰώθασι ῥιπτεῖν. Indicat vero hoc ipsum Thuc. quoque, nimirum 1, [134]: Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν καιάδαν [libri quidam κεάδαν, unus χαιάδαν], οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεισαν· ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. Sic Pausan. Messen. [4, 18, 4]: Ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥίψαι πάντας ἐς τὸν καιάδαν. Unde ap. Plut. quoque in Agide [c. 19]: Τοὺς ὑπηρέτας ἐκέλευον ἀπάγειν εἰς τὴν καλουμένην δεκάδα, quidam reponendum censent τὸν καλούμενον καιάδαν. [Recte.] Ubi et ipse subjungit, Τοῦτο δέ ἐστιν οἴκημα τῆς εἱρκτῆς, ἐν ᾧ θανατοῦσι τοὺς καταδίκους ἀποπνίγοντες. V. et Καίατα. [Et alio loco:] Κεάδας Athenis fuit βάραθρον s. τόπος βαθὺς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο, ut apud Lacedæmonios εἰς τὸν Καιάδαν, teste Suida. At Κεάδης est patronym. a Κέας, Filius s. Nepos Ceæ, Etym. M. [p. 210, 15. Κέας et Κεάδης scriptum ibid. p. 498, 30. Κέας et Καιάδης apud Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1183, ubi Κέας inter nomina est ἰσοσυλλάβως κλινόμενα. « Suidas tradit apud Persas ita vocari οἴκημα μεστὸν τέφρας. Apud Persas hodie scribitur *Kade*: v. Hammer. » Schneider. Εἰς τὸν Κεάδα ap. Ammon. p. 29, ubi recte Dukerus Κεάδαν.]

Καίατα, Hesychio ὀρύγματα, Foveæ: s. τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταῤῥαγέντα χωρία, Loca a terræ motibus dirupta et hiantia. Unde Καιετάεσσα dicta ab Hom. creditur Sparta, quod multis ejusmodi καιάτοις hiaret, Strabo 8, p. 160 [367]. Quum vero nonnulli, inquit, scribant Λακεδαίμονα κητώεσσαν, ap. Hom. sc. Il. B, 581, nonnulli καιετάεσσαν, quærunt quomodo illud κητώεσσαν accipiendum, sive a cetis, s. magnam: quod videtur esse probabilius: καιετάεσσαν autem quidam interpr. καλαμινθώδη, alii vero quod οἱ ἀπὸ σεισμῶν ῥωχμοὶ vocantur καιετοί: et inde apud Spartanos τὸ δεσμωτήριον dici καιάδαν, utpote quod sit σπήλαιόν τι. Quæ ad verbum fere ex eo Eust. inseruit p. 294, sed habet iste non καιάδας [quod ap. Strabonem posuit Ald.], sed καιέτας, itidemque vett. Strab. codd. [Strabo 5, p. 233: Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα καιάτας οἱ Λάκωνες προσηγόρευσαν.] Et rursum Eust. Od. Δ, 1: Οἱ δ' ἴξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν, quum annotasset, κητώεσσαν dici pro μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος, quod omnium natatilium maximum est: subjungit, quosdam, inter quos Zenodotum esse, scribere καιετάεσσαν: id autem exp. καλαμινθώδη, vel πολλοὺς ἔχουσαν καιετούς, i. e. σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν: nam Laconicam esse εὔσειστον: et ab hoc voc. etiam δεσμωτήριόν τι σπηλαιῶδες apud Laconas vocari καιέταν, vel per α, καιάταν. Indidem ap. Callimach. esse, Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. Notandum igitur Eust. et Strab. pro Hesychiano καίατα habere Καιετοὶ, et interpr. Fissuræ rupturæque terræ e terræmotu. Notandum etiam, quosdam illud καιετάεσσα exp. καλαμινθώδης, quoniam sc. ἡ καλαμίνθη a Bœotis vocatur Καιέτα, teste Hesychio [et alia gl. Κάεια, καλαμίνθα]: magna autem copia provenisse hanc plantam in Spartano s. Lacedæmonio agro tradunt. [Apollon. Lex. Hom. s. v. Κητώεσσαν: Τινὲς δὲ καλαμινθώδη· καιετας (sic, sine accentu) γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται.]

[Καιετάεις. V. Καίατα.]

[Καΐκανδρος, ἡ, Caicandrus, nomen insulæ apud Nearch. p. 31 ed. Huds.]

Καικάσαι, Hesychio καταγελάσαι, Deridere. [Corruptum ex καγχάσαι. Is. Voss.]

Καικίας, ου, ὁ, Cæcias: ventus ex eurorum genere, et quidem ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, Qui ab ortu æstivo spirat. Ibid. dicit Hesych. θρασκίαν vocari τὸν ἔξῆς πνέοντα τῷ ἀργέστῃ, quem a nonnullis καικίαν appellari. Item, ventorum quosdam esse εὐθυπνόους, qui sc. πνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν: quosdam vero ἀναχαμψιπνόους, ut eum qui καικίας dicitur. Est etiam Ventus, inquit Gellius 2, 22, nomine Cæcias, quem Aristot. ita flare dicit ut nubes non procul propellat, sed ut ad sese vocet: e quo versum istum proverbialem factum ait, Κάκ' ἐφ' αὑτὸν ἕλκων ὡς ὁ καικίας νέφος. Et Plin. 2, 47: Narrant et in Ponto Cæcian in se trahere nubes. Ibid.: Cæcian aliqui vocant Hellespontiam. Ibid. aliqui Mesen nomine addidere inter Borean et Cæcian. Etymon v. in Καικίνης. [Aristoph. Eq. 437: Ὡς οὗτος ἤδη καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Agathias p. 308, 7: Ἐπὶ ἄνεμον καικίαν.]

[Καικίλιος, ὁ, Cæcilius, nomen Latinum.]

[Καικίνης, ὁ, Cæcines, fl. Italiæ, prope Locros. Pausan. 6, 6, 4, ubi genit. et accus. Καικίνου et Καικίνην. Accus. Καικῖνον ex libris optimis restitutus Thucyd. 1, 103, ubi alii καικηνὸν, vulgo Καϊκινόν. Et Καικῖνον Ælian. V. H. 8, 18. *Cæcinon* Plin. H. N. 3, 10. || Καίκινον, χωρίον Ἰταλικόν· Φίλιστος δευτέρῳ Σικελικῶν, Steph. Byz.]

Καικίνης, ου, ὁ, [suspecta nominis forma, fortasse ex Ionico Καικίης depravata] dicitur ὁ καικίας ἄνεμος, a Caico fluvio, inquit Hesych., ut Etym. quoque [p. 497, 49] καικίαν dici scribit τὸν ἀπὸ τοῦ Καΐκου [τοῦ ἐν Μυσίᾳ addit Photius p. 123, 11] ποταμοῦ πνέοντα ἄνεμον.

[Κάϊκος, ὁ, Caicus, fluvius Mysiæ, de quo Æschyli testimonia memorant Strabo 13, p. 616, et Photius s. v. Ὀργεῶνες. Adde Herodot. 7, 42, et Καΐκου πεδίον 6, 28. || N. pr. hominis, ap. Theocr. Epigr. 23, 3. De accentu v. Arcad. p. 51, 24. Male ap. Hesych. in codice ap. Schow. p. 393 Καϊκοῦ et Καϊκός. ἄϊ]

[Καικύλη, ἡ.] Καικύλην Hesych. dici scribit τὴν κεφαλὴν, Caput. [Ex κέβλην corruptum videtur Ruhnkenio.]

[Καινείδης, ὁ, Cænei filius. Hom. Il. B, 746: Κορώνου Καινείδαο. Apollon. Rh. 1, 58. || Ἠετίων ... τὰ ἀνέκαθεν Λαπίθης τε καὶ Καινίδης, Herodot. 5, 92, 2, ubi recte libri quidam Καινείδης.]

[Καινεὺς, έως, ὁ, Cæneus, Elati filius, rex Lapitharum. Hom. Il. A, 264 (Καινέα); Hesiod. Scut. 179. || Filius Coroni, Argonauta. Apollodor. 1, 9, 16.]

[Καινὴ πόλις, ἡ, Nova urbs, nomen recentius Tænari, Καινήπολις scriptum ap. Pausan. 3, 21, 7 et 25, 9. || Nova Carthago. Polyb. 2, 13, 1: Τὴν παρὰ μέν τισι

Καρχηδόνα, παρὰ δέ τισι Καινὴν πόλιν προσαγορευομένην κατασκευάσας. Steph. Byz. s. v. Καρχηδών.]

Καινία, Hesychio νίκη, Victoria: forsan παρὰ τὸ καίνειν. [Ex νικαία corruptum haberi posset, nisi καίνυσθαι et ἀποκαίνυσθαι per νικᾶν explicarent grammatici.]

Καινίζω, i. q. καινόω, Novo, Innovo, Renovo. [Eur. Tro. 889: Εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν. Soph. Tr. 867: Καί τι καινίζει στέγη· ubi schol.: Ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος.] Nonn.: Ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. [Hesych.: Καινίσαι, καινῷ χρῆσθαι. Suidas: Καινίζεται, καὶ Καινίζω σε, αἰτιατικῇ. Æsch. Agam. 1071: Εἶχουσ' ἀνάγκη τῇδε καίνισον ζυγόν· Choeph. 492: Μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον ᾧ σ' ἐκαίνισαν, Quo te recens exceperunt. Callim. fr. 119, de Perillo, qui primus tauro Phalaridis est inclusus: Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν. Passiv. schol. Aristoph. Pl. 321: Ὁ δὲ Χρεμύλος ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ (Nova utens fortuna), καινοτέραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ.]

[Καινίνη, πόλις Σαβίνων, ἡ ὑπὸ Ῥωμύλου ἁλοῦσα. Τὸ ἐθνικὸν Καινῖται, Steph. Byz., ubi v. Berkel., qui Καινῖται ex Dionysio, Καινινῆται ex Plutarcho memorat, quæ sola vera est adjectivi forma.]

[Καινὶς, ίδος, ἡ, Gladius, Culter. K. ἡ μάχαιρα Herodian. Epimer. p. 63. Lucian. Asin. c. 40: Σώζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος.]

[Καίνῐσις, εως, ἡ, Innovatio. Ἐν καινίσει τῆς καρδίας, Theoph. Simoc. Hist. 4, p. 200, 15. Jacobs. Conf. Καίνωσις.]

[Καίνισμα, τὸ, i. q. καινισμός. Lectio suspecta ap. Maneth. 4, 191: Κεδροχαρεῖς σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες, ubi Spitzner. κανονίσματα.]

Καινισμὸς, ὁ, Innovatio, [Novatio, Gl. Theophil. Inst. 2, 14, p. 378: Τὸ δὲ τοῦ κατὰ καινισμόν τινα ἡ αὐτοῦ διάταξις εἰσήγαγεν.]

[Καινιστὴς, ὁ, Innovator, Gl. Eustath. Opusc. p. 207, 40: Ἀγαθῶν ὑπορρεόντων ἦν καινιστής.]

[Καινίτης, ὁ.] Καινίτας Hesych. dici tradit ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς, Fratres et sorores: afferens itidem Καινίτα pro ἀδελφὴ, Soror.

[Καινογρᾰφὴς, ὁ, ἡ, Nove s. Novo modo scriptus. Καινογραφοῦς συνθέσεως Philicus ap. Hephæst. p. 53 ed. Gaisf.]

[Καινογράφος, ὁ, Qui novo modo scribit. Annotatio in margine cod. Vat. Diodor. 3, 28: Γράφεις ἀσαφῶς ἀσαφῆ καινογράφε.]

[Καινοδοξέω, Novis rebus studeo. Joseph. A. J. 16, 11, 1: Τὸ μῖσος ἐκαινοδόξει τὴν ἐξουσίαν, ubi Is. Voss. adscripsit γρ. ἐκαινοτόμει.]

[Καινοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui novam formam habet. Orig. C. Cels. 8, p. 289=400. Seager.]

[Καινοὶ, ἔθνος Θρᾴκιον. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τετάρτῳ, Steph. Byz.]

[Καινόλεκτος, ὁ, ἡ, Nove dictus. Herodian. Epimer. p. 3: Τῶν πάνυ καινολέκτων καὶ ξενηκούστων.]

Καινολογία, ἡ, Sermonis novitas, Nova loquendi ratio. [Polyb. 38, 1, 1. Dionys. De Lys. jud. § 3, p. 458, 1: Τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην. Plut. Mor. p. 1068, D.]

[Καινολόγος, ὁ, ἡ, Novo modo loquens. Eustath. p. 1801, 27: Κ. τις ποιητής.]

[Καινοπαθέω, Nova patior. Plut. Mor. p. 1106, A.]

[Καινοπᾰθὴς, ὁ, ἡ. Soph. Trach. 1277: Πολλὰ πήματα καὶ καινοπαθῆ, Quæ quis nova patitur, Inaudita. Libri quidam καινοπαγῆ.]

[Καινοπηγὴς, ὁ, ἡ, Recens compactus. Æsch. Sept. 642: Καινοπηγὲς εὔθετον σάκος.]

[Καινοπήμων, ὁ, ἡ, Recens afflictus. Æsch. Sept. 363.]

Καινοποιέω, Res novas facio, Innovo aliquid in re quapiam [Soph. Tr. 873: Τί δὲ ... καινοποιηθὲν λέγεις; Polyb. 1, 4, 5: Πολλὰ καινοποιεῖ ἡ τύχη· 9, 2, 4: Καινοποιεῖται συνεχῶς τὰ πράγματα], Renovo. [Polyb. 3, 70, 11: Κ. τὰς τῶν συμμάχων ἐλπίδας. Κ. τὸν πόλεμον 11, 5, 5. Κ. τὰ σημεῖα τῆς διαφορᾶς Plut. Mor. p. 273, C.] Diod. S. 16, [75 coll. 80]: Τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος, Bello renovato. [Ap. scriptores eccles. de Regeneratione dicitur: v. Suicer. Præter. pass. κεκαινοπεποιημένοι ap. Suidam.]

[Καινοποίησις, εως, ἡ, Innovatio. Athanas. vol. 1, p. 497.]

Καινοποιητὴς, ὁ, Xen. Cyrop. 8, [8, 16], Novis artificiis in re quapiam utens, q. d. Novitatis artifex: Καὶ γὰρ καινοποιητὰς ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται.

[Καινοποιία, ἡ, Mutatio, Nova rerum facies a fortuna inducta. Polyb. 4, 2, 10: Τοιαύτης περὶ πάσας τὰς δυναστείας καινοποιίας οὔσης. Schweigh.]

Καινοποιὸς, ὁ, Innovator, Nova faciens, Greg. Naz. [Novator, Gl.]

[Καινοπρᾱγέω, i. q. καινοποιέω. Eustath. p. 36, 16: Εἰ δὲ δόξει καὶ ἀπὸ τοῦ κάω εἶναι ὁ καύσω μέλλων, οὐδέν τι καινοπραγεῖται. Scott. Eustath. p. 1382, 31: Τινὲς δὲ καὶ ἄλλως καινοπραγοῦσιν (in augmento addendo).]

[Καινοπράγημα, τὸ, i. q. καινοπραγία. Eustath. Opusc. p. 296, 9: Εἰς μάχης κ.]

Καινοπρᾱγία, ἡ, Rerum novarum designatio, Bud.: Plut. Pericle [c. 17, ubi nunc κοινοπρ. legitur]: Ἐπ' εἰρήνῃ καὶ καινοπραγίᾳ τῆς Ἑλλάδος. [Diod. 15, 8; Niceph. Bryenn. Comment. 1, p. 31, C.]

[Καινοπραξία, ἡ, i. q. καινοπραγία. Eustath. Opusc. p. 158, 3.]

[Καινοπρέπεια, ἡ, Novitas moris, Novus mos. Eustath. p. 93, 32: Τῇ ἐνταῦθα καινοπρεπείᾳ τοῦ σχήματος.]

Καινοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Novitatem decentem habens. [Plut. Mor. p. 334, C.: Καινοπρεπέστερος ἑαυτοῦ ὑπὸ ὀψιμαθίας.] Ap. Hermog. καινοπρεπῆ σχήματα exp. Nova et decentia schemata, Decenter novata. [Greg. Cor. p. 52: Τὸ καινοπρεπὲς Ἀττικόν ἐστι.]

[Καινοπρεπῶς, Novo modo. Argum. Aristæn. Epist. 1, 5. Boiss. Compar. Aristot. Metaph. 1, p. 850, 3: Ἴσος ἂν φανείη καινοπρεπεστέρως λέγων. Scott. Καινοπρεπέστατα, Dio Cass. 79, 11.]

Καινὸς, ἡ, ὸν, Novus. [Soph. OEd. T. 1543: Ἡγεμὼν καινός· Tr. 613: Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. Eur. Tro. 959: Καινὸς πόσις· Ion. 641: Καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἱ δ' ἦκον ξένοι, | ὥσθ' ἡδὺς ἀεὶ καινὸς ἂν καινοῖσιν ἦν. Æsch. Choeph. 659: Φέρω καινοὺς λόγους. Soph. Ph. 52: Ἦν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας, κλύῃς· OEd. T. 916: Τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται. Eur. Tro. 1118: Καιναὶ καινῶν μεταβάλλουσαι χθονὶ συντυχίαι· Med. 298: Καινὰ προσφέρων σοφά. Plato Euthyphr. p. 3, B: Ὡς καινοὺς ποιοῦντα θεούς· Rep. 3, p. 405, D: Καινὰ καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα.] Xen. Cyrop. 8, [8, 16]: Ὅσα τε πρόσθεν εὑρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφῄρηται, ἄλλα τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Idem παλαιὸν huic opp. Rep. Lac. [10, 8]: Οὕτω δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. [Phot. p. 124, 6: Καινός. Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ὃς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττει πράγμασιν. Οὕτω δὲ καὶ Ἔφορος.] Isocr. Evag. [p. 190, E]: Μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς. Dem. [p. 43, 9]: Λέγεταί τι καινόν; pro quo alibi dicit, λέγεταί τι νεώτερον; [Sophocl. OEd. T. 722: Τί δ' ἔστιν ... καινόν; Euripid. Hec. 670: Οὐ καινὸν εἶπας. Plato Phæd. p. 115, B: Ἅπερ ἀεὶ λέγω ... οὐδὲν καινότερον.] Plutarch. [Mor. p. 586, B] καινότερον et καινὸν hac ipsa de re dixit eodem loco: Κἀμοῦ μή τι καινότερον, ὦ Φυλλίδα, προσπέπτωκεν· εἰπόντος, ἐμοὶ μὲν οὐδὲν, ἔφη, καινὸν, ὦ Καφεισία. Id. Lyc. [c. 15], καινοὺς et προσφάτους copulat. [Καινὰ et νέα conjunxit Æsch. Pers. 665: Ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη. Polyb. 5, 75, 4: Καινοί τινες ἀεὶ καὶ νέοι πρὸς ἀπάτας πεφύκαμεν.] || Ap. Lucian. sæpe [velut Tim. c. 14, Nigr. 21] τὸ καινότατον per parenthesin pro Res valde inusitata. Gall. *Un cas fort estrange*, Budæo Quod maxime mireris. || Ἐκ καινῆς, eod. modo, quo Gall. dicimus *De nouveau* pro *Derechef*, De integro. Thuc. 3, [92]: Ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ κ. [Theophr. C. Pl. 5, 1, 11. Themist. Or. 10, p. 137, B. 11, p. 150, C. Seqq. ex Indice:] Καινὴ, Nova: ἐκ καινῆς, Denuo, De novo, De integro: ut, Ἐκ καινῆς ἐπείχισαν τὴν πόλιν. Sic Theophr. C. Pl. 5, 1: Ὥσπερ ἐκ καινῆς ἔδει ποιεῖν. Ubi Gaza itidem vertit Denuo. [|| Τραγῳδῶν τῇ καινῇ (sc. ἐπιδείξει) Demosth. p. 243, 28 (ubi in libris quibusdam interpolatum τραγῳδῶν καινῶν). Quod ib. l. 17 τραγῳδοῖς καινοῖς dicitur et τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν apud Æschinem: de quo v. s. Τραγῳδός. Καινῇ κωμῳδῶν et καινῇ τραγῳδῶν in inscr. Aphrodisiensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 509. Καινὴ κωμῳδία in inscr. Thespiensi ib. vol. 1, p. 767.] || Καινὸς [Καινὸν], nomen loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ap.

schol. Aristoph., a quo tres præterea, τρίγωνος, μέσος, παράβυστος, nominantur. Apud ipsum tamen Aristoph. legimus τὸ Καινὸν neutr., Vesp. [120]: Ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.

[Καινόσπουδος, ὁ, ἡ. Longin. 5, 1: Τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, Novarum sententiarum studium.]

[Καινοσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Nove formatus. Eustath. p. 141, 31: Ἡ κ. ἐκείνη εὐθεῖα. Scott.]

[Καινόσχημος, ὁ, ἡ, Noviformis, Novo modo formatus, Insolens. Eustath. p. 1479, 57: Καινόσχημον κατὰ σύνταξιν. Idem p. 688, 41. Schol. rec. Soph. Aj. 1398: Μάλιστα καινόσχημον τοῦτό γε. Scott.]

[Καινοτάφιον, Καινόταφος. V. Κενοτάφος.]

Καινότης, ητος, ἡ, Novitas. Athen. [3, p. 99, C]: Ὥσπερ παρακελευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα. Isocr. Ad Nic. [p. 23, A]: Ζητεῖν τὰς καινότητας ἐν αἷς οὔτε παράδοξον κτλ. ‖ Philostr. Ep. [22] de coriis dixit, Δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες.

Καινοτομέω, Innovo. [Aristoph. Vesp. 876: Δέξαι τελετὴν καινὴν ... ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν.] Lucian. [Tyrannic. c. 2]: Ἐνήλλαξα, καὶ ἐκαινοτόμησα τὸν τρόπον, Rem novam facio s. res novas, Novi aliquid edo, ut Greg. καινοτομῆσαι naturam dixit, quum gigantes procreavit. Et pass. Καινοτομεῖσθαι, Innovari, Præter solitum fieri. [Plato Leg. 7, p. 797, B: Κινούμενα ... τὰ αὐτὰ καὶ καινοτομούμενα.] ‖ Καινοτομεῖν, Res novas moliri, Nova designare, Res novare. [Aristoph. Eccl. 584: Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Plato Leg. 2, p. 656, E: Παρὰ ταῦτ' οὐκ ἐξῆν ... καινοτομεῖν· 7, p. 797, B: Τόν τι νέον ἀεὶ καινοτομοῦντα· Euthyphr. p. 3, B: Καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα. Ib. p. 5, A: Καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων ἐξαμαρτάνειν. Aristot. Polit. 2, 7: Οὔτε τὴν περὶ τὰ τέκνα κοινότητα καὶ τὰς γυναῖκας ἄλλος κεκαινοτόμηκεν. « Polyb. 1, 9, 1: Στασιάζοντας καὶ καινοτομοῦντας ἀεί τι. K. τι κατά τινος 3, 70, 4. In bonam partem de imperatore 1, 55, 5: Ἐγένετο πρὸς τὸ καινοτομῆσαί τι καὶ πρᾶξαι τῶν δεόντων. » Schweigh.] Herodian. 6, [8, 9]: Ὄντες οὖν καὶ ἄλλως πρὸς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτήδειοι, Bud. Comm. p. 846. Idem Herodian. τὰ καινοτομούμενα dixit Res novas, quas aliqui moliuntur: 7, [7, 2]: Καὶ πάντες μὲν ὄχλοι κοῦφοι πρὸς τὰ καινοτομούμενα. [Joseph. B. J. 2, 17, 3: Καινοτομεῖν θρησκείαν ξένην.] ‖ Καινοτομεῖν, Metallum aut Lapides excidere, exp. VV. LL.: Poll. [3, 87]: Καὶ χρυσία μεταλλεύειν, ὀρύττειν, ἐπικατατέμνειν, καινοτομεῖν, καινοτομία. Hesych. quoque inter cetera significare dicit λατομεῖν. [Phot. p. 123, 13: Καινοτομεῖν, καινὴν λατομίαν τέμνειν, κυρίως. Xenoph. De vect. 4, 27: Καὶ μὴν καινοτομεῖν γε οὐδὲν ἧττον ἔξεστι νῦν ἢ πρότερον.]

Καινοτόμημα, τὸ, Innovatio, Rerum novatio, Novum institutum, νεωτερισμὸς, καινὸν ἐπιτήδευμα.

Καινοτομία, ἡ, Innovatio, Rerum novarum molitio, νεωτερισμός. Plato [Leg. 4, p. 715, C]: Οὔτι καινοτομίας ὀνομάτων ἕνεκα, Non innovationis verborum gratia, Non ut verborum innovator essem. [Polyb. 13, 1, 2, κ. τῆς οἰκείας πολιτείας· 35, 2, 3: Ἕτοιμοι πρὸς καινοτομίαν.] Herodian. 2, [7, 13], κ. τῶν καθεστηκότων· 5, [4, 2], πραγμάτων. ‖ Synes. Ep. [57, p. 195, A] καινοτομίαν vocavit καινότητα, Novitatem: Ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου. [Polyb. 1, 23, 10: Καταπλαγέντες τὴν καινοτομίαν τοῦ συμβαίνοντος. ‖ Καινοτομία μετάλλων ap. Polluc. 3, 87 et 7, 98: de quo v. s. Καινοτομέω.] In VV. LL. legitur et Κενοτομία, pro, Rerum innovatio, Novorum studium. Sed id crasso errore. Nam κενοτομία significat potius Inanium et vanarum rerum studium, Quum via ad res vanas inanesque secatur et initur. Ad Novarum autem rerum studium significandum, scribendum foret καινοτομία.

Καινοτόμος, ὁ, ἡ, Innovator. Καινοτόμον πρᾶγμα, in VV. LL., Hermogeni Res nova. [Et alibi:] Καινοτόμος, Qui novas vias secat, s. novas vias et res molitur, Novarum rerum studiosus, Innovator. [Aristot. Polit. 2, 6: Ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι καὶ τὸ κομψὸν καὶ τὸ καινοτόμον. Καινοῦσθαι τὰς διανοίας ap. Thucyd. 3, 82. Schol. exp. καινοτόμα εἶναι.] At Καινότομος, In quo novæ viæ sectæ et apertæ sunt, Innovatus. Ambo apud Hermogenem, ut modo dixi. [Hermog. p. 146: Καινότομον πρᾶγμα ὁ πόλεμος. Valck.]

Καινοτόμως, Nove, Novo quodam more.

[Καινοτροπία, ἡ, Novus mos, Insolentia. Eustath. p. 1200, 56: Ἐκφεύγουσι τὴν καινοτροπίαν τοῦ σχήματος. Id. Opusc. p. 46, 70; 275, 10.]

[Καινότροπος, ὁ, ἡ, Novimodus, Insolens. Eustath. Opusc. p. 274, 2: Ἐκφήνας τὸν ἄνδρα καινότροπον, εἰπεῖν εὐφημότερον· 261, 26: Ὁ καινότροπος καὶ δι' αὐτὸ καινοτόμος· 269, 30: Ἄλλη τραγῳδία οὗτοι καινότροπος. Pseudeurip. Dan.: Τίς ὁ κ. οὗτος μῦθος κατ' ἐμὰν ἦκεν ἀκουάν;]

[Καινουργέτης, ὁ, Conditor vel Instaurator. Ναῶν ... ἄλλων τε πλείστων κτισμάτων καινουργέτης, Ephræm. Cæs. 1135, p. 29. Osann.]

Καινουργέω, [Innovo, Renovo. Alciphr. 3, 3: Χρυσίνους τέσσαρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειε.] Designo, Res novas edo. [Eur. Iph. A. 2: Τί δὲ καινουργεῖς; 838: Εἰ μή τι παρανοοῦσα καινουργεῖς λόγον.] Bud. in Lucian. [Prometh. c. 6]: Καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι. [Scriptor Vitæ Sophoclis: Πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι.] Καινουργεῖσθαι, Designari. Philo V. M.: Πάντως τι καινουργεῖται τῶν ἀθέσμων, ὦ ἄνθρωπε. Id. De mundo: Γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα, Quicquid rerum novarum quisque in Asia moliretur, aut inceptaret. Utitur et alibi sæpe h. v. idem auctor. [Hesych.: Καινουργηκότα (debebat κεκαινουργηκότα), νέα πράγματα ἐργασάμενον.]

Καινούργημα, τὸ, i. q. καινοτόμημα paulo ante.

[Καινουργὴς, ὁ, ἡ, Recens factus. Schol. Hom. Il. I, 122: Ἀπύρους τρίποδας) καινουργεῖς.]

Καινούργησις, εως, ἡ, Innovatio, Novi operis fundamentum. [Suidas: Καταβολὴ, καινούργησις.]

[Καινουργία, ἡ, Novarum rerum molitio. Isocr. p. 125, C: Ἐκ γὰρ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς καινουργίας θᾶττον ἂν μεταβολῆς τύχοιεν. Dionys. H. De Isocr. jud. § 9, p. 553, 9: Οἷς ἐκ τῆς καινουργίας ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβάλλειν τὰ πράγματα ἐλπίς. Themist. Or. 4, p. 61, C: Ἄξιος ἐπαινεῖσθαι τῆς καινουργίας. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 54, p. 771: Καινουργίαν λαχεῖν τὴν διὰ Χριστοῦ, Innovationem.]

Καινουργίζω, i. q. καινουργῶ.

[Καινούργιος, ὁ, ἡ, i. q. καινουργής. Nicet. Annal. p. 242, D, in cod. Monac.: Τὰ δὲ ἅρματα καινούργια. Sic ἰγδίον καινούργιον in Orneosoph. p. 205. Quod καινουργεῖον scriptum ib. p. 192.]

Καινουργισμὸς, ὁ, i. q. καινούργημα. Est etiam Renovatio et instauratio, ἀνακαίνισις, πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις, Suid. [ubi cod. Par. A Καινουργησμός.]

Καινουργὸς, ὁ, i. q. καινοτόμος. Bud. τὸ καινουργὸν a Luciano accipi etiam ait pro τὸ καινουργούμενον, καινοποιούμενον. In VV. LL. τὸ καινουργὸν, Recens factum sine aliquo archetypo. [Lucian. Prometh. c. 3: Τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον.]

[Καινοφανὴς, ὁ, ἡ, Novitatis speciem habens, Novus, Insolens. Eustath. p. 39, 16: Γέμουσι καινοφανῶν λέξεων. Ib. p. 657, 5. Scott. Eustath. Opusc. p. 16, 40; 54, 20, al. Georg. Pachym. V. Andron. p. 250, B: Αἰτίας ἰδίας καὶ καινοφανεῖς.]

Καινόφιλος, ὁ, ἡ, Qui non iisdem amicis semper utitur, [Photius, ex eoque] Suid. V. Φιλόκαινος.

[Καινοφραδὴς, ὁ, ἡ, Novo modo excogitatus. Eustath. Opusc. p. 56, 1: Δι' ἧς καινοφραδής ἐστι καὶ ἀλλόκοτος (ἡ τῶν διαλέκτων καινότης) εἰς ἀκοήν.]

[Καινοφωνέω, Novis verbis utor, Inusitate loquor. Eust. p. 67, 6: Καινοῖς χαίρων σχήμασιν ὁ ποιητὴς ... ἐκαινοφώνησεν. Scott.]

[Καινοφωνία, ἡ, Vocum novitas, Gl.]

[Καινόφωνος, ὁ, ἡ, Novi sermonis, Novus, Insolens, Eustath. p. 1761, 23: Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκτίθεται καινοφώνους λέξεις. Id. Opusc. p. 56, 35; 97, 80.]

Καινόω, Novo, Renovo, Innovo. [Thucyd. 3, 82: Τὰ ἐφυστερίζοντά που πύστει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας· quod schol. exp. καινοτόμα εἶναι.] Dion Cass. [47, 4]: Ἐς τὸ καινῶσαί πως τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Herodot., teste Suida, καινοῦν dixit pro Sermone novo uti. [Suidæ gl. e Lexico Herodoteo est transcripta, in quo

Καινοῦν explicatur χρήσασθαι λόγῳ καινῷ, quam absurdam esse interpretationem verba scriptoris ostendunt 2, 100 : Ποιησαμένην γάρ μιν οἴκημα περίμηκες ὑπόγαιον καινοῦν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι· ubi sensus postulat ut de *inaugurando* conclavi intelligatur cum Valckenario : quo sensu καινίζειν et ἐγκαινίζειν dicitur.]

Καίνυμι, Vinco, Supero : unde imper. καινύτω, Hesychio νικάτω, Vincat. Frequentior usus vocis pass. in signif. activa : quemadmodum Idem Καίνυται exp. νικᾷ, προφέρει. Sic Hesiod. Sc. [4] : Ἦ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων Εἶδεί τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔ τις ἔριζε τάων. Et Hom. Od. Γ, [282] : Ὅς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι. ‖ Perimo, Occido : et quidem victum proprie : unde καινυμένα Hesychio διαφθείρουσα. ‖ Eidem καίνυσθαι est non solum νικᾶν, et ἀφαιρεῖσθαι, sed etiam σχοινεύεσθαι, μετρεῖν ἀγρόν.

[Καῖνυς, υος, ἡ, Cænys, promontorium Bruttiorum. Strab. 6, p. 257, 265, ubi Καινὺς et Καινὺν, sed Καίνυος scriptum. Καινὺς apud Steph. Byz., qui addit : Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.]

Καίνω, Perimo, Occido, φθείρω : ut Hesych. quoque καίνει exp. φονεύει, κτείνει. Κανεῖν Eid. κτείνειν, ἀνελεῖν : unde τὸ κανοῦν denominari ait ἀπὸ τῶν καινομένων ἱερείων. [Æsch. Choeph. 886 : Τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω· Sept. 347 : Ἱρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ δόρει καίνεται. Soph. OEd. T. 348 : Ὅσον μὴ χερσὶ καίνων· Ant. 1319 : Ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον. Eur. Herc. F. 865 : Ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται παῖδας οὓς ἔτικτ' ἐναίρων· 1075 : Εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα. Theocr. 24, 90 : Παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον. Composito κατακαίνειν etiam prosæ orationis scriptores non raro utuntur, longe rarius verbo simplici, quod ap. Xenoph. legitur Cyrop. 4, 2, 24 : Οὗτοι δὲ καινόντων. Præteritum κέκονα ex Sophocle memoratur in Etym. M. p. 500, 54. ‖ Καίνειν (i. e. κόπτειν s. τέμνειν) τὴν γῆν dixerunt schol. Theocr. 10, 1 et Etym. M. p. 207, 31, propter pravam etymologiam voc. βουκαῖος.]

[Καίνων, ὁ, inter nomina canibus imponenda memoratur a Xenoph. Cyneg. 7, 5.]

Καινῶς, Nove, Novo modo. Τὰ παλαιὰ κ. διεξελθεῖν [διελθεῖν], Isocr. Paneg. [p. 42, C. Similiter Plato Phædr. p. 267, B. Id. Theæt. p. 180, A : Κ. μετωνομασμένῳ.] Καινῶς, παραδόξως, Suid., Præter opinionem. [Diosc. Ther. c. 19.]

[Καίνωσις, εως, ἡ, Novatio, Innovatio. Joseph. A. J. 18, 6, 10, κ. τῶν λόγων. Philo vol. 2, p. 45, 47 : Πρὸς ἀνίας ὑπόμνησιν καὶ ὧν ὑπέμεινε καίνωσιν. Sic ed. Mang.; ap. Hœschel. p. 530 καίνισιν.]

[Καίπερ. V. Περ.]

Καίπετος [?], Hesychio ἀξίνη, Ascia, Securis. [Ordo literarum Καίποτος postulat. Is. Voss.]

Καίραμα [i. q. καίρωμα], τὸ, Hesychio est μέρος νεὼς, vel ἀμφίεσμα. At pro καιρατιοῦσι, quod Idem exp. τοῖς κέρασι πλήξουσι, scrib. potius κερατιοῦσι, a κερατίζω.

[Καίρᾱτος, ὁ, Cæratus, fl. Cretæ. Callim. H. in Dian. 44 : Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα· ubi schol. annotavit Καίρατος, ἡ, antiquum fuisse nomen Cnossi : de quo v. Strabo 10, p. 476 seqq., ubi Κέρατος scriptum in libris est, et Eustath. ad Dionys. 498. Hesych. : Καιράτιοι, οἱ Κνώσιοι, ἀπὸ ποταμοῦ.]

[Καιρὴ (Καιρέα ap. Strabon. 5, p. 220), πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Καιρητανὸς, Steph. Byz. Idem s. v. Ἄγυλλα, quod antiquius nomen urbis fuit, Καῖρε vocatam esse dicit, ortum ex χαῖρε, de quo fabellam quandam narrat, repetitam ab Eustathio p. 1432, 29. Adject. Καιρετανὸς scribitur ap. Strabon. 6, p. 220, 226, et Steph. B. s. Ἄγυλλα, Καιρητανῶν vel Καιριτανῶν ap. Dionys. A. R. 1, 20. Καιρητανοὶ 3, 58 (ubi nomen urbis vitiose scriptum Καίρητα); 4, 27.]

[Καιρία scriptura vitiosa pro κειρία, quod v.]

[Καιρικὸς, ἡ, ὸν, Temporalis. Eust. p. 17, 3 : Ὡς τῆς πρό προθέσεως καιρικόν τι δηλούσης. Scott. ‖ Καιριακὸς, ἡ, όν. Georg. Pachym. V. Mich. p. 260, 22 : Καιριακὰ διαλείμματα. ‖ Adverb. Καιρικῶς, Pro tempore. Eustath. Opusc. p. 266, 94 : Σπένδονται κ. ἐπὶ ἡμέραις.]

[Καίριμος. Machon Athenæi 15, p. 581, B : Ὁ δ' ἄφνω καιρίμην πληγείς. Cod. A κιρίμην. Nec vero voc. καίριμος, quod pro isto probabiliter posuerunt editores, alibi, quod sciam, reperitur. Possit tamen καιρίμην πληγεὶς idem valere ac καίριον πλ., Letali vulnere, Certissimo ictu percussus. Schweigh. Occurrit ap. Hesych. Wakef. Inc. Lev. 16, 21, καιρίμου sec. Coisl. et Lips. Vide ne librarius, cujus oculis ἑτοίμου in Versione Alex. obversaretur, καιρίμου pro καιρίου scripserit. Schleusn.]

[Καιριολεκτέω, Opportune loquor. Eust. 909, 17 : Τὸ ῥήξαντες πάνυ καιριολεκτεῖται ἐνταῦθα. Wakef.]

Καίριος, [ία, ιον ὲτ] ὁ, ἡ, Tempestivus, Opportunus. Καίριος ὥρη, Tempestiva hora, Nonn. [Jo. c. 13, 2.] Philo V. M. p. 48 : Διὰ τῆς καιρίου μεταβολῆς, E tempestiva commutatione. Τὰ καίρια τῆς ὁδοῦ προκαταλαμβάνοντες, Gregor., Opportuna quæque loca præoccupantes. Ap. [Æsch. Sept. 1 et] Eur. [Iph. A. 829] λέγειν τὰ καίρια, Dicere quæ tempori sunt consentanea, quæ tempus exigit, Dictu opportuna et commoda. [Soph. OEd. C. 808 : Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια.] Exp. etiam Quæ in rem, alicujus sint momenti. Sic Soph. Aj. [120], si bene memini : Ἦ δρᾷν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια. Et [El. 228] : Φρονοῦντι καίρια, i. e. συμφέροντα, Suid. [Herodot. 1, 125 : Φροντίζων δὲ εὕρισκε ταῦτα καιριώτατα εἶναι. Æsch. Choeph. 1064 : Καιρίοις ἐν ξυμφοραῖς. Soph. OEd. T. 631 : Καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ ... στείχουσαν Ἰοκάστην. Plato Leg. 12, p. 961, A : Εἴ τι ... καίριον ἀκοῦσαι.] ‖ Præcipuus, Primarius, Bud. citans e Theophr. C. Pl. 3, [15, 4] : Ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ, καὶ ἔχῃ τροφὴν ἐν τῷ θέρει. Idem Bud. καίρια μέρη τοῦ σώματος vocari posse ait Principalia membra, quæ Galen. κυριώτατα nominat. Affert et e Galeno, Καὶ κατὰ τοῦτο κίνδυνος οὐ μικρὸς, ὅταν ἐγγὺς καιρίων μορίων ἡ καῦσις γένηται. Ubi tamen posse et aliter sumi ait. In VV. LL. citatur e Diosc. 7, καίριαι σημασίαι pro Principales significationes. ‖ Κ. πληγὴ, vel κ. τραῦμα, Plaga lethalis, Vulnus lethale. Dici autem καίριον existimo tanquam Opportunum ad mortem inferendam. Quo videtur respexisse is quoque, qui πληγῆναι τὰ ἐπιτήδεια dixit pro τὰ καίρια. Eoque magis miror, quod Eust. in Hom. Il. Θ, [84] : Μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, dicit, ἢ τὸ θανάσιμον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὴν κῆρα· ἢ τὸ εὔκαιρον εἰς κίνδυνον, διὰ τὸν ὑποκείμενον ἐγκέφαλον· quasi vero non possit θανάσιμον significare deducendo a καιρὸς, et ita intelligendo ut ibi dicam, ac non manifestissimum sit nimis violentam deductionem illam esse. Quod autem addit εὔκαιρον εἰς κίνδυνον, convenit cum eo, quod scribitur a Suida, καιριώτατα, ἐπικινδυνώτατα. Lucian. [Nigr. c. 35] : Βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Polit. ap. Herodian. 4, [13, 12] καίριον πληγὴν interpr. Lethale vulnus, at 1, [15, 6], Καιρίοις πληγαῖς, Certissimis ictibus. [Æsch. Ag. 1265 : Καιρίας πληγῆς τυχεῖν· 1343 : Πέπληγμαι καιρίαν πληγήν. Diodor. 4, 16 : Καιρίᾳ (καιρίῳ duo codd.) πληγῇ περιπεσοῦσα διεφθάρη. Polyb. 2, 33, 3 : Αἱ μάχαιραι μίαν ἔχουσι τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. Hesych. : Καίρια, τὰ μέρη τὰ λεπτὰ, βέβαια, ὠφέλιμα· ἢ ἐπικίνδυνα, θανάσιμα· ἢ ἐπιτήδεια. Etymologia inepta παρὰ τὴν κῆρα ap. Eustath. p. 701, 5.] ‖ Hinc καίριοι τόποι, Plut., Loca lethalia in vulneratis [Mor. p. 223, C : Αὐτὸν ἀνατεμεῖν ἀπὸ τῶν σφυρῶν ἕως ἐπὶ τοὺς καιρίους τόπους]. Dicitur et κ. μέρη τοῦ σώματος [ib. p. 84, A] : interdum vero καίρια subaudito substant. μέρη : Plut. De Alex. fort. : Ἀλλὰ γυμνὰ παρέχουσα τοῖς βέλεσι τὰ καίρια. Xen. Eq. [12, 8] : Πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν· καιριώτατον γὰρ ὂν, καὶ ἀφαυρότατόν ἐστι. Non dubito autem, quin καίριον τραῦμα s. πληγὴν dixerint prius quam καίριον τόπον aut μέρος τοῦ σώματος, et quin hoc sit ab illo, non contra. [Καίρια νοσήματα ἢ τρώματα Hippocr. p. 448, 8. ‖ Καίρια adv. ap. Themist. Or. 3, p. 45, A : Βάλλεις καίρια καὶ ἐπίσκοπα.]

Καιρίως, Tempestive, Opportune. [Æsch. Ag. 1372 : Πολλῶν πάροιθε καιρίως εἰρημένων. Eur. Rhes. 339 : Κ. σκοπεῖς. Polyb. 1, 59, 3 : Κ. ἅπτεσθαι τῆς ἐπιβολῆς.] Unde compar. ap. Xen. Cyrop. 4, [5, 49] : Καιριωτέρως ἂν παρεῖναι. ‖ Lethaliter (sicut dictum est καίριον πληγὴν significare Lethalem plagam) : καιρίως πληγεὶς,

ap. [Polyb. 2, 69, 2,] Basil. [Æsch. Ag. 1344 : Τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος; Polyb. 11, 18, 4 : Πατάξας τῷ δόρατι κ.]

[Καιριωτέρως. V. Καιρίως.]

Καιρόεις, Bene textus, significando a parte totum. Hom. Od. H, [107] : Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, i. e. εὐυφῶν, εὖ κεκαιρωμένων, εὐμίτων, Eust. [μεμιτωμένων Hesych.] A καιρόεις fem. est καιρόεσσα, plur. gen. καιροεσσῶν, et per sync. καιροσσῶν, et Ionice καιροσέων : vel καιροεσσῶν et per metathesin καιροσέων.

Καιροθέουσι [καιροθεοῖσι codex] Hesych. affert pro κρατέουσι [κρατοῦσι], προτρέχουσι, Vincunt, Præcurrunt. [Duo latent verba, κρατέουσι et προθέουσι. Ad prius referendum κρατοῦσι, ad posterius προστρέχουσι. Kust.]

[Καιρολουσία, ἡ, Tempus lotionis. Constitt. Apost. 1, 9 : Ὥρα δέ σοι ἔστω τῆς καιρολουσίας δεκάτη. Ducang.]

[Καιρονομέω, Opportune dirigo. Bianor Anth. Pal. 9, 272 : Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρονόμεις. Sic Jensius : codex ἐκαιρομάνεις.]

[Καιροπτία, ἡ. Joseph. C. Apion. 2, 11 : Ὀλίγοις μὲν γὰρ ὑπῆρξεν ἐφ' ἡγεμονίας διὰ καιροπτίας γενέσθαι. Lectio corrupta. Schneid.]

Καῖρος, ὁ, Licium, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, σειρὰ, δι' ἧς οἱ στήμονες καθίενται : vide plura ap. Eust. p. 1571 [et Phot. p. 123, 15; schol. Oribas. p. 157 ed. Cocch.]

Καιρὸς, ὁ, Occasio, Opportunitas temporis, Tempestivitas. [Ammon. p. 80 : Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου ..., χρόνος δὲ ποσότητα. Hippocr. p. 386, 50 : Καιρὸν δὲ τῆς δόσεως τοῦ ῥοφήματος τόνδε μάλιστα φυλάσσεσθαι. Pind. Pyth. 9, 135 : Ὁ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν. Æsch. Sept. 65 : Καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὤκιστος λαβέ. Soph. El. 75 : Καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι | μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Eur. Hec. 593 : Τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν. Aristoph. Eccl. 577 : Καιρὸς δέ.] Thuc. 4, [27] : Μηδὲ διαμέλλειν καιρὸν παριέντας. Dem. [p. 343, 2] : Καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, Occasionem rerum bene gerendarum, Bud. Aristot. Rhet. 2, [6, § 4] : Καὶ οἱ ἠδικημένοι, οἱ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι· ἀεὶ γὰρ τηροῦσι τὸν καιρὸν, Observant occasionem, Imminent in occasionem, occasioni : quod comp. voce καιροφυλακεῖν dicitur. Καιροῦ λαβέσθαι, Occasionem nancisci. Lucian. Tim. [c. 13] : Καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Ap. Thuc. [1, 42] : Καιρὸν ἔχουσα χάρις, Beneficium in tempore et opportune collocatum. Soph. El. [1292] : Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος, Temporis occasionem, Ipsum temporis articulum. Et Dem. χρόνον et καιρὸν ibid. posuit [p. 32, 25] : Τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Id. [p. 16, 4] καιρὸν et ἀκαιρίαν opp. [Καιρὸς ab scriptoribus recentioribus interdum pro χρόνος dicitur : v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 85.] Καιρὸς cum infin. sub. ἐστὶ [Herodot. 8, 144 : Ἡμέας ἐστὶ καιρὸς προσβωθῆσαι. Æsch. Prom. 523 : Τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν], Xen. [Cyrop. 5, 5, 43] : Καιρὸς ἤδη διαλύειν τὴν στρατιάν. E Plat. Leg. [4, p. 708, E] citatur πρὸς καιρὸν λέγειν pro Opportune dicere. [Soph. Aj. 38 : Ἦ καὶ ... πρὸς καιρὸν πονῶ;] Dicunt et ἐν καιρῷ, pro Opportune, Tempestive, Commodum. [Æsch. Prom. 379 : Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. Soph. OEd. C. 809 : Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις. Eur. Rhes. 443 : Ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως· Bacch. 1286 : Ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει. Et omisso ἐν Thucyd. 4, 59 : Αὐτὰ δὲ ταῦτα εἰ μὴ καιρῷ τύχοιεν ἑκάτεροι πράσσοντες. Sic libri optimi : vulgo ἐν καιρῷ.] Item, ἐπὶ καιροῦ, ut paulo post videbitur. [Lucian. Abdic. c. 9 : Στρέφεσθαι τὰ δίκαια πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. Σὺν καιρῷ Polyb. 2, 38, 7, et al.] Contra ἄπο καιροῦ, ut οὐκ ἄπο καιροῦ, pro οὐκ ἄκαιρον, Non intempestivum. Plato [Theæt. p. 187, E] : Ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. Eur. [Hipp. 899] : Ἐς καιρὸν πάρα, pro Tempestive adest. [Herodot. 7, 144 : Ἑτέρῃ αὐτῷ γνώμῃ ἐς καιρὸν ἠριστεύσατο.] Sic Soph. Aj. [34] : Καιρὸν δ' ἐφήκεις, Tempestive advenis, sub. εἰς. [Eur. Hel. 486 Καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες.] Contra παρὰ καιρὸν, Intempestive, Alieno tempore, [Plato Polit. p. 277, A;] Lucian. [Plut. V. Alcib. c. 30.] Et καιροὶ plur., ut κ. συμβάντες, Oblatæ occasiones. [Plato Ep. 9, p. 358, A : Τοῖς καιροῖς τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμβάνουσι· Leg. 1, p. 636, E : Ἀνεπιστημόνως ἅμα καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν.] || Dicitur et de Loci opportunitate. Thuc. [4, 54] : Καὶ ἐναυλισάμενοι τῶν χωρίων οὗ καιρὸς εἴη. Sic Eur. [Andr. 1120] : Ἐς καιρὸν τυπεὶς, Opportuno in loco vulneratus. Per quod intelligitur, Lethaliter vulneratus. Vide Καίριος πληγὴ, Lethale vulnus. || Καιρὸς generalius pro Commoditate. [Soph. Phil. 151 : Φρουρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ. Eur. Med. 128 : Τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.] Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι, Xen. [Cyrop. 5, 1, 17], Esse alicui commodum, utilem. Sic ap. Herodot. [7, 144], Ἐς καιρὸν ἔσται, exp. Utile erit. Bud. ἐπὶ καιροῦ hic interpr. Opportune, Commode : sicut Lat. Tempestive et Commodum pro eod. interdum [Demosth. p. 424, 1] : Μάλιστα δὲ ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἄν, καὶ πάντας ὠφελήσειεν ἀνθρώπους κοινῇ. Hinc ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, Plus quam utile sit, vel, quod malo, Supra modum. [Ideo καιρὸς et μέτρον junguntur : v. Hierax ap. Stob. Fl. 10, 78, Clem. Al. p. 167, A. Scriptor Vitæ Sophoclis circa fin. : Οἵδε δὲ καιρὸν εὖ μετρῆσαι καὶ πράγματα. Hemst. Æsch. Prom 507 : Μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα· Suppl. 1061 : Τίνα καιρόν με διδάσκεις; — Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.] Nam καιρὸς est etiam Modus, i. e. μετριότης, Bud. e Diog. L. p. 19. Theognis [401] : Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἐργμασιν ἀνθρώπων. Hesiod. [Op. 692] : Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος· i. e. μετριότης. Exp. tamen hic ab aliis Tempestivitas. Ὑπερβάλλων τὸν καιρὸν, Plut. Ages. [c. 8], Supra modum aliquid faciens, Plus quam commodum est. Plato Epist. [7, p. 339, C] : Τἆλλα δὲ μακρὰ ἂν εἴη καὶ ἄνευ καιροῦ λεγόμενα, Reliqua longum esset referre, et nihil ad rem, quæ agitur, pertinent; s. potius, Modum excedentia, ut usus est Aristot. Probl. 104, Diog. L. p. 19. Hæc Bud. Xen. Symp. [2, 19] : Μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. [De loci opportunitate s. commoditate Dio Cass. 36, 30 : Ἐλόχισεν ᾗ καιρὸς ἦν· 40, 36 : Περαιτέρω τοῦ καιροῦ προχωρήσαντες· 74, 10 : Ἐν καιρῷ πάνυ καὶ τῶν ἠπείρων καὶ τῆς θαλάσσης.] || Καιρὸς ap. Græcos Deus est, pro quo Ausonius Occasionem dixit. Pausan. [5, 14, 9] : Καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. || Tempus : κ. εὔκαιρος, Tempus opportunum, sæpe ap. Herodian. : quod et καιρὸς dicitur simpliciter, ut in exx. citt. [Mœris p. 424 : Ὥρα ἔτους Ἀττικοί· καιρὸς ἔτους Ἕλληνες. Hesych. : Ὥρα ἔτους, καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος. Quocum comparandus Herodian. p. 465 ed. Piers. : Ἔτους ὥραν ἰδίως τὸ θέρος Ἀττικοί.] Sic καιρῷ προσευχῆς, Chrysost., Tempore orationis, Quo tempore Deum oramus. Sic in hoc alius scriptoris [Plat. Leg. 4, p. 709, C.] l., Καιρῷ χειμῶνος συλλαβέσθαι κυβερνητικὴν, ἢ μὴ κτλ. Illud autem καιρὸς εὔκαιρος Herodiani, exp. etiam Hora opportuna. Dem. καιρὸν et ὥραν copulavit [p. 24, 25] : Μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείπων. Κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, Interdum quidem, interdum vero, Plut. Pericle. Synes. : Αὐτὰς οὖν ταύτας παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους οἷον σοι παρεστάναι συνηγόρους, Unoquoque tempore. Πρὸς τὸν καιρὸν ap. Plut. [V. Oth. c. 8], Pro tempore, VV. LL. Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, In præsens, Impræsentiarum. Παρὰ τὸν καιρὸν autem alio sensu, v. in Παρά. || Τοῖς ἐκ τοῦ καιροῦ προσγιγνομένοις, Polyb. [6, 32, 3], Iis qui e tempore supervenerint. Vel, Ex improviso. Bud. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, E tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα. || Καιροὶ, ut Lat. Tempora, quum Cic. dicit In gravissimis temporibus civitatis. Xen. Hell. 6, [5, 33] : Ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Plut. Fabio [Comp. Pericl. c. F. c. 1] : Ἐν καιροῖς αἰσχίστοις καὶ δυσποτμοτάτοις ἀναδεξάμενος τὴν πόλιν. [Id. V. Syllæ c. 12 : Πόλιν συνηγμένην ὑπὸ λιμοῦ εἰς τὸν ἔσχατον καιρόν. Similiter Polyb. 29, 11, 12. || Καιρὸς, ... ὁ τῶν ἑπτὰ ἀριθμὸς, Hesych. De hac signif. Theol. arithm. p. 53 : Διὰ τὸ τυχαίως καὶ ἐπὶ καιρόν τινα τρόπον ἁπαντᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἕκαστα κατὰ τὴν τῆς ἑβδόμης χώραν καιρὸν αὐτὸν καὶ τύχην ἐπωνόμαζον, καὶ ἡ συνήθεια καιρὸς καὶ τύχη εἰθίσθη λέγειν.] || Καιροὶ, In-

clinatio temporum exp. a Bud. in Dem. [p. 358, 16] : Πρὸς ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον. || Idem Bud. δοῦλον καιροῦ interpr. Servientem statui rerum, in Gregor. : Μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρος οὐκ ἐλάχιστον, ὅσον εὗρε σαθρὸν καὶ νοσῶδες, τοῦ καιροῦ δοῦλον καὶ τότε καὶ πρότερον. In Epigr. tamen [Palladæ Alexandr. Anth. Pal. 9, 441] καιρῷ δουλεύειν exp. simpliciter Tempori servire. [|| Compar. Καιρότερον, ἐνωρότερον. Ἀχαιοὶ, annotavit Hesych.]

[Καιρὸς, ὁ, Cærus, Adrasti equus. Antimach. ap. Pausan. 8, 25, 9. || N. pr. viri, ad quem scripta est Eustathii epistola Opusc. p. 339.]

[Καιροσέων. V. Καιρόεις.]

[Καιροσκοπέω, Tempus s. Occasionem speculor. Pallad. V. Jo. Chrys. p. 38; Herodian. Epimer. p. 63. Boiss. Eust. p. 30, 2 : Καιροσκοπῶν τὸ πρᾶγμα. Georg. Pachym. V. Andron. p. 450, B. G. D. Restituendum Menandro Sentt. sing. v. 307 : Καιρῷ σκόπει τὰ πράγματ', ἄνπερ νοῦν ἔχῃς. L. Dind.]

[Καιροσκόπος, ὁ, ἡ, Tempus s. Occasionem speculans. Greg. Naz. Or. 53, p. 753; Gregor. Thaumat. p. 82, B.]

[Καιροσπάθητος, ὁ, ἡ, Liciis textus. Hermippus ap. Suid. s. v. Ἀνθέων : Καιροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν. ἄ]

[Καιροτηρέω, Tempus s. Occasionem observo. Diod. 13, 21. Et 19, 16 : Καιροτηροῦντες τὰς μεταβολάς.]

[Καιροτήρησις, εως, ἡ, Temporis s. Occasionis observatio. Aristeas De LXX Interpr. p. 317. Struv.]

Καιροφυλἄκέω, Occasionem observo, Occasioni immineo ad nocendum alicui, invadendum aliquem. Cum accus., Dem. [p. 678, 17] : Καὶ ἔργῳ ἑαυτὸν ἐξήλεγξεν ὅτι καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, Et re ipsa planum fecit se tempus idoneum nocendi reip. aucupari. Aristot. Pol. 8, [3] : Διὰ τοῦτο δεῖ παιδιὰς εἰσάγεσθαι, καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν, Observatis temporibus utendi, Bud. [Appian. Pun. c. 88, Mithr. c. 70. Liban. vol. 4, p. 802, 18 : Τὴν ἔφοδον καιροφυλακήσας. Procop. Hist. p. 13, D : Καιροφυλακῶν εἴ πως ... Passiv. Καιροφυλακεῖται Metrodor. ap. Stob. Flor. 45, 26.] Καιροφυλακτέω, pro eod., Lucian. [Abdic. c. 16] : Παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα. [Καιροφυλακτοῦντας ap. Aristot. Polit. 8, 3. Καιροφυλακτούμενα ap. Joseph. A. J. 16, 3, 3, ubi recte καιροφυλακούμενα correctum in libro Busbeq. Καιροφυλακήσαντες legitur B. J. 4, 2, 2. Quæ forma fortasse Aristoteli et Luciano restituenda. Sed Josepho Genesio p. 2, B, relinquendum καιροφυλακτεῖν. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 574. G. Dind.]

[Καιροφὕλάκιον, τὸ, gl. apud Photium et Suidam sine interpr. posita.]

[Καιροφυλακτέω. V. Καιροφυλακέω.]

Καιρόω, Stamen connecto. [Καιρῶσαι Pollux 7, 33. Κεκαιρωμένος, schol. et Eust. ad Hom. Od. H, 107, et Hesych. s. v. Καιροσέων.]

Καίρωμα, τὸ, [Schol. Oribas. p. 157 ed. Cocch. : Καιρώματα τὰ διαχωριστικὰ τῶν στημόνων πλέγματα καὶ ἁπλῶς καιρώματα τὴν ὑφὴν ἔλεγον. Quæ ex Hesychio vel Photio sunt transcripta s. v. Καιροσέων] et Καίρωσις, εως, ἡ, Connexio staminis. Poll. [7, 33] : Τὸ δὲ συνδῆσαι τὸν στήμονα, καὶ καιρῶσαι λέγειν χρὴ, καὶ καίρωσιν τὴν σύνδεσιν. V. Eust. p. 1571. [Hesych. : Καίρωσιν, τοῦ στήμονος τοὺς συνδέσμους. Tzetz. Hist. 10, 327 : Καίρωσις ἡ συνάφεια τοῦ ὕφους τῆς ὀθόνης.]

Καιρωστρὶς vel Καιρωστὶς, ίδος, ἡ, Textrix, significando a parte totum, Eust. [p. 1571, 58] e Callimacho citat. [Etym. M. : Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος. Hesych. : Καιροστρίδες, ἐργαστρίδες, ὑφαστρίδες. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 257.]

[Καῖσαρ, αρος, ὁ, Cæsar, n. pr. Latinum et appellativum imperatoriæ dignitatis ap. scriptores rerum Romanarum : cujus de origine et usu v. lexicographi Latini et de scriptoribus Byzantinis Ducangius.]

[Καισάραι, περικεφαλαῖαι, Hesych. Latinum *Cæsaries*. Soping. Καισαρία, περικεφαλαία Salmas. Καισάρη, Cæsaries, ex Const. Manass. Chron. in Julio Cæsare memoratur a Ducangio.]

[Καισάρεια, ἡ, Cæsarea, multarum urbium nomen, ab Cæsaris nomine ductum : de quibus v. Steph. Byz. et geographi. Gentile est Καισαρεὺς, έως, ὁ.]

[Καισάρειον, τὸ, Cæsareum, inter τεμενικὰ ap. Theognost. p. 129, 32, minus bene Καισάριον scriptum ap. Strabon. 17, p. 794, et scriptores ab Ducangio indicatos, quorum tamen in uno, Athanas. Epist. ad Solitar. p. 860, Καισαρείῳ scriptum.]

[Καισάρειος, ὁ, ἡ, Cæsareus, Cæsaris libertus. Dio Cass. 69, 7 : Οἵ τε Καισάρειοι καὶ οἱ ἄλλοι οἱ περὶ τοὺς αὐτοκράτορας ἔχοντες· 78, 18 : Δοῦλοί τε καὶ ἐξελεύθεροι καὶ στρατιῶται καὶ Καισάρειοι. Alia v. ap. Ducang.]

[Καισαρεύω, Cæsarem ago. Dio Cass. 66, 8 : Συγγινώσκομεν αὐτῷ· οὐ γὰρ οἶδε καισαρεύειν.]

[Καισαριανὸς, ἡ, ὸν, Cæsarianus. Appian. B. C. 3, 91. Arrian. Epictet. 3, 24 : Ἔτι σοι τύραννος ἔσται τις, ἢ δορυφόρος, ἢ Καισαριανοὶ, i. e. Officiales Cæsaris procuratores, ut interpr. Uptonus.]

[Καισάριον. V. Καισάρειον.]

[Καίτοι. V. Τοι.]

Καιτρέαι, αἱ, Hesychio ὅπλα Ἰβηρικὰ, aliis Κυρτίαι. Lat. Cetras dicunt. [Quum infra interpretetur, Κυρτίας, τὰς ἀσπίδας, non est dubium quin h. l. intelligat Cetras Hispanicas. Ideo pro καίτρεαι videtur leg. καῖτραι vel κέτραι. Palmer.]

[Καίω.] Κάω et Καίω, i. q. κέω et κείω, Uro, Incendo, Cremo. Prioris, sc. τοῦ Κάω, hæc sunt exempla : [Plat. Polit. p. 293, B : Τέμνοντες ἢ κάοντες.] Xen. Hell. 4, [2, 15] : Τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν· 6, [5, 27] : Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Sic vero paulo ante copularat ἔκαιον καὶ ἐπόρθουν. Ex Eod. [Anab. 4, 4, 12] in VV. LL. citatur καίειν πῦρ, Accendere ignem. Et in pass. Hell. 6, [4, 36] : Ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο, τὸ δὲ ξίφος αὐτοῦ ἐξήνεγκεν. Lucian. De sacrif. [c. 5] : Ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, Adhuc ardente. Notandum tamen in iis duobus ll. quos e Xen. attuli, in plerisque edd. ι subscribi ipsi α. Eust. vero κάω scribit, nulla facta mentione literæ ι, quæ subscribi soleat. [Hodie satis constat κάω veteris esse dialecti Atticæ, καίω, qua forma poetæ epici, lyrici et tragici utuntur, Ionicæ et Doricæ. Vulgaris dialecti scriptores inter utramque formam fluctuant, sed ita ut καίω in codicibus longe frequentius sit quam κάω, quare veteribus quoque Atticis non raro intulerunt librarii.] Alterius autem, τοῦ καίω, crebriora occurrunt exempla tum ap. poetas, tum ap. prosæ scriptt. Hom. Il. Φ, [337] : Σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· I, [76] : Ἐγγύθι νηῶν Καίουσιν πυρὰ πολλὰ, Multos accendunt s. faciunt ignes : qua phrasi utuntur Xen. quoque et Plut. Sic Il. Θ, [509] : Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἴκῃ. Hesiod. [Th. 557] : Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν, Cremant, Adolent. Lucian. [De calumn. c. 19] : Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Gregor. : Τὴν βάτον ἔκαιε μὲν, οὐ κατέκαιε δὲ, Inflammabat quidem, sed non comburebat s. igne absumebat. [Præter. κέκαυκα ap. Dion. Cass. 60, 4.] Pass. Καίομαι, Uror, Incendor, Cremor : interdum commodius Ardeo, Flagro. Hom. Il. I, [598] : Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν, Navibus ardentibus s. conflagrantibus ; etiam Incensis, Inflammatis. Et [Φ, 375] : Ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. [Aristoph. Lys. 333 : Δημότισιν καομέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.] Sed et ipse ignis dicitur καίεσθαι, Ardere, Il. T, [375] : Ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ Φαινομένοιο [Καιομένοιο] πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. [Herodot. 1, 86 : Σβεννύναι τὸ καιόμενον πῦρ. Plat. Rep. 7, p. 514, B : Φῶς ... πυρὸς καόμενον.] Dicuntur etiam faces καίεσθαι, itidem Ardere. Aristoph. Vesp. [1372] : Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾷς καίεται, In foro tæda ardet. [Thesm. 280 : Καομένων τῶν λαμπάδων.] Lucian. [De calumn. c. 5] : Τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾷδα καιομένην ἔχουσα, Facem ardentem s. accensam. Ab utrovis, sive κάω s. καίω, formari potest aor. 1 ἔκηα, aor. 2 pass. ἐκάην. Notandum tamen, in ἔκηα, si a κάω formetur, non subscribi ι, sin a καίω, ι subscribi solere. Hom. Od. O, [97] : Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Ὀπτῆσαί τε κρεῶν. Et voce med. signif. act. Il. I, [88] : Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. Eustath. aor. ἔκηα a κάω format, non a καίω, ac propterea ι non subscribit. At in illo posteriori l. Homeri noster vetus liber habet κείαντο, non κήαντο : quam scriptu-

ram antiquam esse in Κείω docebitur. [De his formis v. infra.] At aor. 2 pass. hæc exempla sunt: Od. M, [13]: Ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ· Il. Ψ, [197]: Ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρὸν, Ὕλη τ' ἐσσεύοιτο καήμεναι. Unde fut. 2 καήσομαι, Ardebo. Et partic. καεὶς ap. Lucian. Item ap. Diosc. 5, 138, de spongiis: Σὺν δὲ πίσσῃ καέντες πρὸς αἱμορῥαγίαν ἁρμόζουσι· Plin. 31, 11: Omnium autem cinis cum pice crematarum, sanguinem sistit vulnerum. Sed κάω s. καίω forma fut. et tempora, quæ ab eo derivantur, a Καύω, ut Eust. tradit, quod inusitatum est. Plut. Cam. [c. 34]: Πυρὰ πολλὰ καύσας τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν διεσήμαινε, Multis incensis ignibus suum adventum significabat. Unde καυθήσομαι ap. Aristoph. et καυθεὶς ap. Plat. Leg. Et κεκαυμένος, Combustus, Crematus. Diosc. 5, 138, de spongiis: Σὺν ὄξει δὲ κεκαυμένοι πρὸς ξηροφθαλμίας. Plin. quoque eas oculorum causa comburi scribit. || Καίειν in prosa etiam est Cremare mortuum. Isæus [p. 48, 22]: Ὅπου τε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, οὔτ' ἀποθανόντα ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, ... πῶς οὐχ ἀνοσιώτατος εἴη; Quum enim testatori, a quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit, Bud. Cic. quoque De legib., Hominem mortuum urere et sepelire. [Pind. Pyth. 3, 181: Πυρὶ καιόμενος.] || Improprie autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xen. Cyn. [8, 2]: Ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. Sic Lucan., Urunt montana nives; Virg. Georg., Aut Boreæ penetrabile frigus adurat. At Plin. dicit femina quoque Aduri equitatu. [Aristot. Meteor. 4, 5: Ἐνίοτε γὰρ καὶ κάειν λέγεται καὶ θερμαίνειν τὸ ψυχρὸν, οὐχ ὡς τὸ θερμὸν, ἀλλὰ τῷ συνάγειν ἢ ἀντιπεριιστάναι τὸ θερμόν.] || Καίεσθαι dicuntur etiam Qui supra modum calent: ut Lat. Ardere, Uri calore ap. Cic. Hippocr.: Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσι, ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔνδον καίῃ καὶ δίψαν ἔχῃ, θανάσιμον· Cels.: Is servari non potest, cui febre non quiescente exterior pars friget, interior sic calet ut etiam sitim faciat. [|| Figur. de ira aliisque animi affectibus. Aristoph. Lys. 9: Κάομαι τὴν καρδίαν. De amore Pind. Pyth. 4, 389: Ἐν φρεσὶ καιομέναν (Medeam). Καίεσθαί τινος, Amore alicujus incensum esse. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, A: Καίετο μὲν Ναννοῦς. Eadem compositorum ἐκκαίεσθαι et ὑποκαίεσθαι constructio est. Quorum prius annotavit Suidas, Ἐκκαίομαί σου, γενικῇ, ἐρῶ σου. Alterius exemplum est apud Parthen. c. 12, qui c. 14, Καομένην σφοδρῷ ἔρωτι τοῦ παιδός dixit. Κνίζεσθαί τινος et alia hujusmodi comparavit Hemst. ad Xenoph. Ephes. p. 256.] Porro quod ad κάω attinet, Eust. id Atticum esse tradit: at καίω a κῶ, contracto e κέω, ita fieri ut κλαίω e κλῶ, μαίω e μῶ, γαίω e γῶ. Hæc ille: ceterum itidem κλάω et κλαίω dicuntur.

|| Κέω, Uro, unde Κείω, Uro, Incendo, Cremo: sicut κείω i. q. κέω, Findo. Hom. Il. H, [376]: Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος εἰσόκε νεκροὺς Κείομεν, Dum crememus mortuorum cadavera. Eam enim scripturam antiquam esse Eustath. docet, et nostrum Ms. Hom. exemplar confirmat: impressi tamen libri habent κήομεν a καίω. Secundum Eustath. est hinc etiam aor. κεῖα s. ἔκεια: Soph. El. [757]: Πυρᾷ κείαντες, ubi tamen quædam exempll. habent κήαντες. Similiter ex Od. Φ, [176] citat Eust.: Ἄγε [Ἄγρει] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ. Et voce med. itidem [Il. I, 234]: Κειάμενοι πυρὰ πολλά· et [88]: Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. [Seqq. ex Indice.] Κῆαι, Urere, vel Accendere: pro καῦσαι a καίω. Hom. Od. O, [97]: Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε. Et Il. [I, 88]: Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο. Inde particip. κήας, et med. voce κηάμενος. [Male in codd. κῆαι cum iota subscripto: v. Piers. ad Mœr. p. 231.] Κεῖα, Ionice pro ἔκαυσα: unde particip. κείαντες, et med. voce κειάμενοι, pro καύσαντες, a καίω. [Formas aoristi Homericas κεῖαι κεῖον κείομεν κείαντο κείαντες κειάμενος in libris partim sic, partim κη— scriptas (v. exx. ab Spitznero congesta ad Iliad. vol. 2, p. XLVIII seqq. et κεῖαν vel κῆαν ap. Apoll. Rh. 1, 588), Buttmannus Gramm. vol. 2, p. 161, recte judicat ex κε—, ε in ει producto, originem ducere, vitiosa vero esse κατακειέμεν Il. H, 408, et ἔκηον Od. I, 553, quæ κατακαιέμεν et ἔκαιον esse scribenda, quæ recte sunt servata Il. Ξ, 397, et Od. X, 335. Correptæ syllabæ primæ κέαι duo ex Tragicis exempla affert Buttm., alterum Æschyl. Ag. 849: Ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως, alterum Eurip. Rhesi 97: Ἀλλ' ἐκκέαντες ... Minus certum Sophoclis est El. 757: ubi Brunckius κέαντες posuit, licet metrum κήαντες ferat, quod in plerisque codicibus est, in aliis male κείαντες scriptum. Addendus vero Aristoph. Pac. 1132: Ἐκκέας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα· unde corrigendus Hesych.: Ἐκκαίας, ἐκκαύσας. G. D.] At nomen Κεῖα, Hesych. auctore, significat καθάρματα, Purgamenta: quæ infra κήϊα.

[Κακαγγελέω, Mala nuntio. Versus tragici ap. Demosth. p. 315, 23: Κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με. Photius p. 27, 5: Εὐαγγελεῖν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ καταγγέλλειν. Scribendum κακαγγελεῖν cum Dobræo.]

Κακαγγελία, ἡ, et Ionice Κακαγγελίη, ἡ, Malus nuntius, a Galeno ap. Hippocr. exp. κακορρημοσύνη, κακολογία, Maledicentia. [Scriptura vitiosa pro καταγγελίη, quod legitur ap. Hippocr. p. 1, 8: Οὐκέτι δοκέει ξυνέσιος ἐπιθύμημά τε καὶ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ καταγγελίη μᾶλλον φύσιος, ἢ ἀτεχνίης. Contrario vitio καταγγελίῃσι legitur apud Manethon. 4, 556, cui κακαγγελίῃσι restituit Lobeck ad Soph. Aj. p. 319.]

Κακάγγελος, ὁ, ἡ, Malus nuntius, Mala nuntians, ὁ κακὸν ἔπος ἀγγέλλων Homero, inquit Eust. [p. 1123, 56: Ἐκ δὲ τοῦ, Κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ κακάγγελος. Conf. schol. Eur. Or. 853. Æsch. Ag. 645: Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν. Antonin. Fab. 15, p. 108: Ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον.]

[Κακάγγελτος, ὁ, ἡ.] Κακάγγελτα Sophocles dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, Antig. [1286]: Ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς [τίνα θροεῖς] λόγον;

Κάκαιοι, Hesychio βολβοὶ, Bulbi. [Κάκαι, οἱ βολβοὶ, Albert.]

Κακαλία, ἡ, Cacalia: herba, quæ et Leontice, teste Diosc. 4, 123, et Plin. 25, 11. [Tussilago et Cacalia Linn. V. Κάγκανον. Angl.]

[Κακαλίς. V. Ἀκακαλίς.]

[Κάκαλον, τό.] Κάκαλα, Hesychio teste, Æschylus in Niobe vocavit τείχη. [Phot. p. 125, 5: Κάκαλον, τεῖχος.]

Κᾰκανδρία, ἡ, i. q. ἀνανδρία, Ignavia. Soph. Aj. [1014] δειλίαν et κακανδρίαν conjungit, Timiditatem et ignaviam: Τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ Σὲ, φίλτατ' Αἶαν. [Eur. Rhes. 814: Τῇ Φρυγῶν κακανδρίᾳ. Cyrill. Al. In Amosi c. 1, p. 250, et Nahum. c. 2, p. 500, indicat Suicer. Male per diphthongum ap. Hesych. Κακανδρείας, ἐπὶ κακὰ (κακῷ Hemst.) δυνάμεως.]

[Κακανέω.] Κακανεῖν, Excitare. Ita enim accipitur ap. Plut. Apophth. Lac. [p. 235, F]: ubi Laco interrogatus, qualis esset Tyrtæus poeta, respondit, Ἀγαθὸς κακανεῖν νέων ψυχὰς, Bonus ad excitandos juvenum animos. [Codex unus κακᾶν. Recte corrigi videtur κατακονᾶν.] Quidam, Ad blande ducendos juvenum animos: legens nimirum αἰκάλλειν, ut habetur in Cleomene [c. 2]. At Κακανίζει, v. in Ἀκανίζω.

[Κακανθέω. V. Κακκανθήεις.]

[Κακανθήεις, εσσα, εν, Florem perniciosum ferens. Nicand. Al. 420: Κακανθήεντας ὀράμνους. Quod schol. exp.: Τοὺς κακανθήσαντας κλάδους.]

[Κάκαρον, τὸ, i. q. κρανίον. Eustath. p. 1796, 58: Κραναὴν δὲ τὴν πατρίδα Ἰθάκην (λέγει), ὃ δηλοῖ τὴν τραχεῖαν· ὅθεν μέχρι καὶ νῦν τινὲς τῶν μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα ὁμιλούντων τὴν ἄπηλον γῆν ξηρὰν εἶναί φασιν ὡς τὸ κάκαρον, ὃ κρανίον ἐκεῖνοι νοοῦσιν.]

[Κακάω. V. Κακκάω.]

[Κακεγκάκως s. Κακιγκάκως, Pessime. Const. Manas. Chron. p. 46, D: Μαχαίρας ἔργον γίνεται καὶ κακιγκάκως θνήσκει· 63, D: Ὤχετο κακιγκάκως. Κακιγκάκως vel κακηγκάκως scriptum in Vita Barlaami in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 220, 3; 236, 4. Κακενκάκως τὸ ζῆν ἀπέρρηξεν in Vita Stephani jun. ap. Ducang. Est forma vitiosa ex κακὸς κακῶς ficta.]

[Κακεῖς, panes quidam speciei singularis, Ægyptiis usitati. Meminit eorum Strabo 17, p. 824: Καὶ οἱ κακεῖς δὲ ἴδιόν τι ἄρτου γένος στατικὸν κοιλίας. Jablonsk. Κακεῖς manifeste corruptum. Commemorati a multis sunt panes Ægyptii κυλλάστεις dicti. G. Dindorf.]

[Κακελπιστέω, Male spero, Timeo. K. καὶ φοβεῖσθαι Arrian. Epictet. 4, 5, 27.]

[Κακέμφᾰτος, ὁ, ἡ.] Κακέφατον [Κακέμφατον series literarum postulat] Hesych. exp. ἄδοξον, ἀκλεῆ, Inglorium, Ignobilem. [Obscurum significare videtur ap. Theodoret. vol. 4, p. 276 : Σαφῶς τοῦ κακεμφάτου ῥητοῦ λεγέτωσαν τὴν διάνοιαν.] Alioqui κακέφατον est etiam Figura ejus nominis ap. grammaticos, ut quum Serv. ap. Virg. scribit, Sane cacephaton est Glauca canentia. Et rursum, Mala est compositio ab ea syllaba incipere, qua superior finitus est sermo; nam plerumque et cacephaton facit, ut hoc loco Dorica castra. Quintil. κακόφατον vocat, sed paulo aliter definiens. Sic enim 8, 3 : Vitium sit et quod κακόφατον vocatur : sive mala consuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, sive junctura deformiter sonat. In priore signif. Chrysost. dicit κακέμφατον, Comm. in 1 Cor. : Ἔθος γὰρ αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῶν κακεμφάτων καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι, Nominibus mali ominis, Bud. [Κακέμφατον, schol. Lucian. Eun. 10. Boiss. Τὸ κακεμφαῖνον, corruptum fortasse ex τὸ κακέμφατον, legitur apud Georg. Pachym. V. Andron. p. 58, C. ‖ Adverb. Κακεμφάτως, schol. Aristoph. Ran. 426, Eq. 1382, Eccl. 1040.]

Κακεντρέχεια, ἡ, Solertia subdola et malefica, Bud. interpr. ap. Basil. In Prov., de duplici prudentia loquentem, quarum altera serpentis est, prudentia subdola et fallax : Ἡ δέ τις ἔοικεν εἶναι κακεντρέχεια τρόπων, ὀξέως τὸ ἴδιον λυσιτελὲς ἐξευρίσκουσα, καὶ συναρπάζουσα τοὺς ἀκεραιοτέρους· qualem esse dicit τὴν τοῦ οἰκονόμου τῆς ἀδικίας, cujus mentio est ap. Lucam. Suidæ κακεντρέχεια est πονηρία. Porro videtur ἐντρεχὴς proprie dici Qui omnibus rebus novit ἐντρέχειν, i. e. Accommodare se et aptare; id enim est hominis solertis et industrii. [Malignitas in alios, Polyb. 4, 87, 4.]

Κακεντρεχὴς, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐν κακοῖς ἐντρεχὴς, Industrius et solers in re mala, Versutus, Astutus. [Ex Epicharmo memorat Antiatt. Bekk. p. 105, 19. «Strabo 7, p. 301 : Ἁπλουστάτους καὶ ἥκιστα κακεντρεχεῖς. Hesych. in Παλιντριβεῖ. Schol. Aristoph. Nub. 259.» Hemst. Τὸ κακεντρεχὲς sacerdotum in oraculis, Euseb. Præp. ev. p. 132, C. Valck. Polyb. Exc. Vat. p. 414. Eust. p. 1381, 47 : Κακεντρεχῆ καὶ μὴ ἁπλοῦν.] Testatur enim Bud. ab Eust. poni pro Improbo et improbe versuto, ad fallendumque solerti. Sic vero et Basil. utitur, in Homilia quam Κατὰ τῶν ὀργιζομένων scripsit : Ὁ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν πλησίον ἠχονημένος τὸν νοῦν, κακεντρεχής ἐστι καὶ κακοῦργος. [‖ Adverb. Κακεντρεχῶς. Basil. M. vol. 3, p. 356. Lex. Ms. Havn. ap. Osannum : Κακύνει, κακεντρεχῶς κακίζει, ἐπισκώπτει.]

[Κακεπίθυμος, ὁ, ἡ, Male cupidus. K. οἴνου Hesych. s. Οἰνόφλυξ. Hemst.]

[Κακεργασία, ἡ, Mala elaboratio, vertitur ap. Theophr. fr. 9, 10, p. 814. Corruptum, ut videtur, ex κατεργασία. G. Dind.]

[Κακεργάτης, ὁ, Maleficus. Nicet. Eugen. 4, 164.]

[Κακεργάτις, ἡ, Malefica. Themist. Or. 2, p. 33, D : Ψυχὴ κ. καὶ ἔμπληκτος.]

Κακεργέτης, ὁ, Maleficus [Ptolemæorum cognomen εὐεργέτης in κ. mutatum memorat Athen. 4, p. 184, C : Τὸν ἕβδομον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου βασιλέα Πτολεμαῖον, τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον κακεργέτην] : ut [Phot. et] Suid. quoque κακεργέτησι exp. κακοεργοῖς. Et fem. Κακεργέτις πληθὺς, ap. Dionys. Areop., de dæmonibus.

[Κακέρως, ὁ, ἡ, Male s. infeliciter amans. Herodian. Epim. p. 206. Boiss.]

[Κακεστὼ, ἡ.] Κακεστοῦν, Hesychio κακὴν κατάστασιν, ἀπραγίαν, a nom. sing. κακεστώ. [Contrarium est εὐεστώ.]

Κακέσχατος, ὁ, ἡ, Extreme malus, Extreme improbus. [Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ, Gnom. monost. 498 Brunck.]

[Κακέφατος scriptura vitiosa pro κακέμφατος, quod v.]

Κάκη, ἡ, Ignavia (ut κακία), Timor s. Pavor, quo fit ut locus in acie deseratur. [Æsch. Sept. 192 : Διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην· 616 : Λήματος κάκη. Eur. Iph. T. 676 : Δειλίαν καὶ κάκην κεκτήσομαι.] Plato [Rep. 5, p. 468, A] : Λιπόντα τὴν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα διὰ κάκην. Ælian. : Κάκη τὴν στάσιν λιπών· et, Οὐδεὶς οἰκέτης μνημονεύεται κάκη εἴξας προδοῦναι τὸν δεσπότην. At Gaza κάκην pro Vitio usurpavit, cujus signif. e vetere quopiam scriptore exemplum mihi in præsentia non suppetit. Sed scribit Eustath. [p. 950, 53] : Κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία. [Plato Phædr. p. 247, B : Ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων· Leg. 5, p. 737, B : Οὐκ ἀνθρώπινος ἂν εἴη μετὰ κάκης πάσης ἀμαθία. Eur. Hipp. 1335 : Τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης. Utraque signif. locum habet ap. Aristoph. Av. 541 : Ἐμῶν πατέρων κάκην.]

Κᾰκηγορέω, Maledico, Vitupero, Convitior. Κακηγορεῖν τινα, Plat. Rep. 2, [p. 310, D. Ib. 3, p. 395, E : Κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους. Κακηγορῆσαι ex Hyperide affert Pollux 8, 80. Aristot. Eth. 5, 1; Dion. Cass. 46, 22; Lucian. Pisc. c. 2.] Phocyl. [213] : Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων πρὸς ἄνακτα, Vituperans apud herum, Detrahens illi.

Κακηγορία, ἡ, Maledicentia, Obtrectatio, Maledictum. [Pind. Pyth. 2, 97 : Φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν. Plato Phædr. p. 243, B : Διὰ τὴν τοῦ Ἔρωτος κακηγορίαν.] Unde κακηγορίας δίκη, ap. Demosth., Actio injuriarum, Bud. Quidam vertunt Actio injuriarum ob maledictum. Fortasse reddi possit simpliciter Actio maledicti, ad differentiam. Demosth. In Mid. [p. 524, 22] : Ἂν μὲν τοίνυν ἰδιώτην ὄντα τινὰ αὐτῶν ὕβρίσῃ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ, γραφὴν ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας ἰδίαν φεύξεται. [Id. p. 540, 21; 1308, 3. Pollux 8, 31.]

Κακηγόριον, τὸ, ut κακηγορίου δίκη, i. q. κακηγορίας, Demosth. In Mid. [p. 544, 18] : Ὅτ' αὐτῷ Δημοσθένης ἔλαχε τὴν τοῦ κακηγορίου δίκην.

Κακήγορος, ὁ, ἡ, Maledicus, Obtrectator. [Pind. Ol. 1, 85 : Ἀκέρδεια λέλογχεν ... κακαγόρος. Κακήγορον γλῶτταν Plato Phædr. p. 254, E. Pollux 8, 80.] Athen. 5, [p. 220, A] : Πεφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι. Κακηγορίστερος comparat. et κακηγορίστατος superlat. ap. Poll. [2, 127], hoc ex Ecphantide, illud ex Pherecrate. [In κακηγορικώτερον vel κακηγοριστότερον corruptum ap. Photium et Suidam, qui Pherecratis versus attulerunt s. v. Φίλιος.]

Κακηγόρως, ap. Polluc. [8, 81], Maledice, Cum maledicentia.

[Κακήθης, ὁ, ἡ, i. q. κακοήθης. Nicand. Th. 152 : Δάγμα ... κακηθές (scr. κάκηθες)· 360 : Κακήθεα σήματ' ὁμαρτεῖ. Andromach. ap. Galen. vol. 8, p. 876. V. Lobeck. ad Phryn. p. 676. Κακήθεα τἀπιμήνια, Maligna menstrua, ap. Hippocr. p. 655, 21, qui alibi forma κακοήθεα uti solet. Erotian. p. 232 : Κικήθη, τὰ κακοήθεα. Galen. Gloss. p. 488 : Κακοήθεα, κακοήθη. Utrique κακήθη (vel κακήθεα) in capite glossæ recte restituit Foes.]

[Κακηθός. V. Κακιθός.]

[Κακήμερος. V. Καλήμερος.]

Κακηπελέων, a Nicandro Ther. [878] et Al. [93] dicitur ὁ κακῶς ἔχων, Qui male habet, Æger.

[Κακηπελία, ἡ, Malus habitus. Nicand. Th. 319 : Κακηπελίῃ βαρύθοντες.]

[Κακήπολις, ἡ, Mala urbs. Clem. Al. p. 195. Kall.]

Κᾰκία, ἡ, sicut κακότης ap. poetas, Improbitas, Vitium, etiam Vitiositas. [Plato Crat. p. 415, B : Πᾶν τὸ κακῶς ἰὸν κακία ἂν εἴη.] Cic. Tusc. 4, [15] : Hujus igitur virtutis contraria est Vitiositas; sic enim malo quam Malitiam appellare eam, quam Græci κακίαν appellant; nam malitia certi cujusdam vitii nomen est, vitiositas, omnium. Idem κακίαν vult esse Fraudem s. Vitium ap. Plat. Timæo. Nam hunc ejus l. [p. 42, D] : Διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, ita vertit, Quæ quum ita designasset, seseque, si quid postea fraudis aut vitii evenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Pluralem autem κακίας reddit Vitia, scribens De fin. 3, [11] : Quas enim Græci κακίας appellant, Vitia malo quam Malitias nominare. Et paulo post [19] : Sin κακίαν Malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret : hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Sic certe ap. Græcos κακίαν et ἀρετὴν opponi videmus, quum ap alios [Plat. Rep. 1, p. 348, C; 9, p. 580, B; Symp. p. 181, E], tum ap. Aristot. veluti quum scribit Eth. 7 : Καὶ γὰρ ὥσπερ οὐδὲ θηρίου ἐστὶ κακία οὐδ' ἀρετὴ, οὕτως

οὐδὲ θεοῦ. [Soph. OEd. T. 512 : Τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν. Plato Phædr. p. 248, B : Κακίᾳ ἡνιόχων· Rep. 10, p. 609, C : Ὑπὸ τῆς οἰκείας κακίας. Polyb. 4, 27, 3 : Αἱ τοιαῦται κακίαι.] Et quemadmodum vitium esse dicitur generalius in hac vel in illa re; verbi gratia, in oratione (unde etiam Vitiosa oratio): ita κακία latius usurpatur, ac nominatim λόγῳ, significanti Orationem, tribuitur. Nam κακία λόγου, et κακία ἡ ἐν λόγοις, ex Hermog. affertur. Ap. Lucian. autem [De hist. conscr. c. 42] legimus κακίαν συγγραφικὴν, vicissimque ἀρετήν. Sed et alicui imperite se in re quapiam gerenti, ideoque peccanti, κακία tribuitur, ut quum Synes. κακίαν κυβερνήτου dicit. || Ignavia, Timiditas, ap. Thuc. [2, 87] et Dem. [p. 1448, 1. Plato Crit. p. 45, E : Κακίᾳ τινὶ καὶ ἀνανδρίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ.] Post quos Synes. itidem κακίαν στρατηγῶν appellavit Ignaviam ducum. Talem autem esse vocis κακότης usum ap. Hom., ibi doceo; sed ap. Eund. κακὸς pro Ignavo frequens, at in soluta oratione rarum. Ap. Thuc. redditur etiam Probrum, Dedecus; sed ego malim Ignaviæ probrum, i. e. Probrum quod ignavia affert. V. Κάκη. || Κακία ap. Matth. 6 [fin.] pro κάκωσις, ut quidem Hieron. exp.; sed hoc verbali ad nominis illius expos. uti nolim : potiusque dixerim τὴν κακίαν esse τὸ κακόν : perinde ac si ita locutus esset, Ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ τὸ κακὸν αὐτῆς, Sufficit unicuique diei suum malum, Sua cuique diei ærumna satis est. I. e. Satis mali unicuique diei sua solicitudo affert, ut ei non opus sit ullam de sequentibus solicitudinem adjungere. Minus certe mirus videri poterit hic nominis κακίας usus, quam si in verbale κάκωσις resolvamus. Sed et is usus quem habet κακότης ap. Hesiod. : Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι, facit ut multo minus hunc nominis κακίας usum mirer, si quidem κακίαν ceteras κακότητος signiff. habere, ex iis quæ modo scripsi satis patet. [Aristoph. Vesp. 1286 : Καί με κακίαις (nam sic scripturam codicum κακίσταις correxit Flor. Chr.) ἔκνισε. Pro κάκωσις dictum accipi potest apud Suidam s. v. Μιχαὴλ ab Schleusn. cit., ubi de persecutionibus Christianorum agitur.]

Κακιζότεχνος, vide in Τέχνη. Sed iis quæ ibi scripta sunt, adde Pausan. [1, 26, 7] : Ὁ δὲ Καλλίμαχος, τὸν λύχνον ποιήσας, ἀποδεῶν τῶν πρώτων ἐς αὐτὴν τὴν τέχνην, οὕτω σοφίᾳ πάντων ἐστὶν ἄριστος, ὥστε καὶ λίθους πρῶτος ἐτρύπησε, καὶ ὄνομα ἔθετο κακιζότεχνον, ἢ θεμένων ἄλλων, κατέστησεν ἐφ' αὑτῷ.

Κακίζω, Vitupero s. Improbo, tanquam malum sc., aut improbum. Existimo certe κακίζω proprie sonare Malum appello s. Improbum. Recordor enim verbi τραχύνειν ab Æschylo itidem usurpati pro λέγειν τραχύν. Sed generaliter ponitur pro Vitupero, Improbo, Damno. [Hesych. : Κακίζει, κακολογεῖ. Herodot. 3, 145 : Λοιδορέων τε καὶ κακίζων μιν.] Thuc. 2, [21] : Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξάγοι, Vituperabant, Vitio illi dabant. [Plato Phædr. p. 254, C : Πολλὰ κακίζων τόν τε ἡνίοχον καὶ τὸν ὁμόζυγα.] Dem. [p. 327, 22] : Τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν. Plut. Sol. [c. 30] : Κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Dicitur etiam κακίζω σε τούτου, κακίζω ἐμαυτόν. Philo : Ἐπανήεσαν ἄπρακτοι, κακίζοντες μὲν ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας. Itidem pass. Κακίζομαι, Vituperor. Thuc. 1, [105] : Οἱ δὲ Κορίνθιοι κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει πρεσβυτέρων. [Κακίζεσθαι et ἀποδέχεσθαι oppos. ap. Sext. Emp. p. 708, 19. Hemst.] || Κακίζομαι ab ea nominis κακὸς signif., qua ponitur pro Ignavo et timido, sonat interdum Ignavus fio s. Timidus, Ignavus sum, Ignave me gero. Hom. Il. Ω, [214] : Ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα, Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων Ἕσταότ'. Ap. Eur. Medea, semetipsam ad patrandam filiorum cædem adhortans et instigans, manui suæ ensem capere imperat, addens [1246] : Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων, Ὧ φίλταθ', ὡς ἔτικτες, Ne te ignavam ostendas, ignaviter geras. Puto autem posse etiam reddi, Ne ad hoc facinus remollescas et relangueas : perinde ac si dictum esset, μὴ μαλθακισθῇς. [Eur. El. 977 : Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς. Thucyd. 5, 75 : Τύχῃ μὲν, ὡς ἐδόκουν, κακιζόμενοι, γνώμῃ δὲ οἱ αὐτοὶ ἔτι ὄντες. Hesych. : Κακιζόμενος, ταπεινούμενος.]

Κακιθὸς, significat τὸν κολαζόμενον vel κακιζόμενον, Etym. et Suid. [Ap. Suidam κάκιθος.] Ap. Hesych. Κακιθὰ, λιμηρὰ, Famelica : afferentem et κακιθὲς pro λιμηρὸν, χαλεπόν : et κακιθὴς pro ἄτροφος ἄμπελος, Vitis nutrimento destituta. [Κακηθὴς (debebat κακήθης) Arnaldus. Κακιθὸς vero corruptum ex κακηθὸς esse animadvertit Bernhardyus, collato Arcadio p. 49, 25 : Τὸ δὲ βοηθός καὶ κακηθός, ὁ κάκιστος, ὀξύνεται. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 229, 22 : Κακῖθος· ι· παρὰ γὰρ τὸ κακίζω κάκιστος καὶ ἐκεῖθεν κακῖθος· σημαίνει δὲ τὸ κολαζόμενος.]

Κακίμηνος affertur pro Adversa luna natus, Infelix. [Glossa corrupta Hesychii Κακίμην (κακίμηνον Musurus), τὸν ἀτυχῆ.]

Κακιῶσαι [κακίω codex] Laconibus sunt ἱδροῦν ἀρχόμεναι, Quæ sudare incipiunt, Hesych. Procul dubio παρὰ τὸ κηκίειν.

Κακισμὸς, ὁ, Vituperatio, Ipsa actio τοῦ κακίζειν et exprobrandi ignaviam. [Strabo 9, p. 422 : Ὁ ἴαμβος κακισμοῖς (οἰκεῖός ἐστι).]

[Κάκιστα. V. Κακῶς.]

[Κακιστέον, Vituperandum, Damnandum. Eur. Iph. T. 105 : Τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον. Eustath. Opusc. p. 116, 10 : Κακιστέα ἡ τοῦ κακοῦ μνήμη.]

[Κάκιστος. Κακίων. V. Κακός.]

Κακκάβα, Hesychio πέρδιξ, Perdix : ut Athen. quoque [9, p. 389, F] tradit τοὺς πέρδικας a nonnullis vocari κακκάβας, ab Alcmane Κακκαβίδας. Ibidem dicit non omnes perdices Κακκαβίζειν, quum Theophr. in libro Περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν scribat : Οἱ Ἀθήνησι πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσι· οἱ δ' ἐπέκεινα, τιττυβίζουσι. Ubi notandum illud κακκαβίδες, una cum verbo κακκαβίζειν, quod ap. Aristot. quoque legitur, H. A. 4, 9, ubi de vocis differentia loquens ait, Διαφέρει καὶ τῶν ἐν ταυτῷ γένει ζώων κατὰ τόπους· οἷον τὸ τῶν περδίκων, οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσι. At 9, 8, dicit, Οὐ μόνον δὲ ὁ πέρδιξ ᾄδει, ἀλλὰ καὶ τριγμὸν ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Item Philomelæ auctor, Caccabat hinc perdix. Hesych. habet Κακκάζειν quoque. Scribit enim κακκάζειν dici ab Atticis τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας, ut gallinæ etiam faciunt. [Similiter Photius p. 125, 3, Eustath. p. 1402, 53; 1786, 23.] Poll. vero [5, 90] meleagridum proprium esse vult τὸ κακκάζειν, ut perdicum τὸ κακκαβίζειν et τιττυβίζειν. [Zenodot. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 229 : Ἐπὶ περδίκων κακκαβάζειν.]

[Κακκάβη, ἡ.] Κακκάβα [hæc nonnisi Dorica forma est], s. Κακκάβη, et Κάκκαβος, Cacabus, Olla testacea : ut ap. Athen. 8, [p. 338, A] : Ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ. Idem 4, [p. 169, C] scribit τὴν χύτραν ab Aristophane vocari κακκάβην quum alibi, tum in Δαιταλεῦσι, ubi dicit, Κἄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην. Ibid. ex Antiphane affert, Μιχθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης, Χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται. Et rursum ex eod. Antiphane paulo post, Κάκκαβον λέγω, nimirum quod ænigmatice vocavi Καρύστου θρέμμα γηγενὲς (utpote quod Carysti e terra fingatur), Σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις λοπάδ'· ἐμοὶ δὲ τοὔνομα Δοκεῖ διαφέρειν εἴτε κάκκαβόν τινες Χαίροντες ὀνομάζουσιν, εἴτε σίττυβον. Quæ verba ap. Poll. quoque leguntur, l. 10, c. 24 [§ 106]. Ubi et dimin. Κακκάβιον hoc affert exemplum, ex Eubulo, Καὶ πατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια. [Athen. l. c.] Latini quoque Cacabum dicunt, uno c, ut et Κάκαβος alicubi reperitur et Καβάκη, unico κ, Galen. ad Glauc. Plinius : Succus in cacabo novo coquitur. Paulus JC. : In cacabis pulmentarium coquitur. Sic Colum. 12, 41 : In cacabo figuli novo, vel in stanneo coquitur : de conditura e cydoniis. [Phrynich. p. 427 : Κάκκαβον· διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε· τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. Καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ χρῆται διὰ τοῦ η. Idem præcipiunt Orus Milesius ap. Zonar. p. 1154, Mœris p. 206, Hesych. et Photius : scriptores ipsi in duas partes discedunt. Plures κακκάβη defendunt, Aristophanes, Antiphanes ap. Athen., Dorion ib. 8, p. 338, A, Alciphro 3, 5, Galen. De comp. med. p. gen. 2, 7, p. 686, E. Sed idem Antiphanes eodem pæne loco ad κάκκαβος transiluit, et hoc paullo antiquior Nicochares a Polluce 10, 106, citatus, nulla generis nota addita, quæ etiam defit ap. Galenum modo κάκκαβος scribentem (vol. 13, p. 949, D), modo κακάβη (p. 994 F), uno utrumque kappa. Similiter κάκαβος

Geopon. 8, 25, p. 543; ἡ κάκαβος Alex. Trall. 3, 7, p. 202, et Latine *cacabus* (v. ad Petron. p. 271) et *cacabulum* (καχάβιον) scribuntur. Lobeck. Καχάμβη ap. Paulum Ægin. 7, 17. || Steph. Byz. s. v. Καρχηδών : Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ... Καχκάβη· τούτῳ δὲ κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτῶν λέξιν ἵππου κεφαλὴ δηλοῦται.]

[Καχκαβίζω. V. Καχκάβα.]

[Καχκάβιον. V. Καχκάβη.]

[Καχκαβίς. V. Καχκάβα.]

[Κάχκαβος. V. Καχκάβη.]

[Καχκάζω. V. Καχκάβα.]

[Καχκαίω. V. Κατακαίω.]

[Καχκάω, Caco. Aristoph. Nub. 1384, ubi libri quidam καχᾶν. Dixit de hoc verbo HSt. s. v. Χεζητιάω. Vitiose καχκὰν ap. Eustath. p. 950, 54.]

[Καχκείω. V. Κατάκειμαι.]

Κάχκη, ἡ, Merda. Aristoph. Pac. [162] : Ἀπὸ μὲν κάχκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Ubi schol. miror cur exponat κακίας, quum subjungat, Nam veteres τὴν ἀκαθαρσίαν vocabant κάχκην, et maxime τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα : forsitan scripsit, vocem hanc habere κακέμφατον, ut ap. Suid. est. Derivata autem videtur παρὰ τὸ καχκᾶν, quo verbo pueri nominare solent τὸ ἀποπατεῖν, Cacare.

Καχκὸς, Hesychio ὁ μικρὸς δάκτυλος, Parvus digitus. [Conf. Κασκός.]

[Καχκρύπτω. V. Κατακρύπτω.]

Καχκώνιον, Hesych. esse dicit σκαφίον.

[Κακοαισχὴς, ὁ, ἡ, Inhonestus, Spurcus. Greg. Naz. vol. 2, p. 162 : Τομὴν κακοαισχέα.]

[Κακοαίτιος, ὁ, ἡ, Malorum auctor. Manetho 1, 355. Wakef. Codex πολλῶν κακῶν αἴτιος. Recte Gronovius πολλοῦ κακοῦ αἴτιος.]

[Κακοανάστροφος, ὁ, ἡ, Non affabilis. Procl. Paraphr. Ptol. p. 233.]

[Κακοβάκχευτος, ὁ, ἡ, Male bacchans, Alienus a Baccho, Luctuosus. Schol. Eur. Or. 316, 319. Boiss.]

Κακόβας, Infauste pubescens, si non mentiuntur VV. LL. [Hesych. : Κακόβας, ἐπὶ κακῷ ἡβῶν. V. Lobeck. ad Phryn. p. 610.]

Κακόβιος, ὁ, ἡ, Male, i. e. duriter, vivens. [Herodot. 4, 95. Antiatt. Bekk. p. 104, 16 : Κακόβιος· Θεόπομπος ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἡροδότου.] Ap. Plut. de Britannis, qui ægre vivunt et in egestate, inquit Bud., qui et exp. Ignobiliter vivens. Xen. Cyrop. 7, [5, 67] : Εἰδὼς οὖν Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας, διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητά καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Plut. [V. Artox. c. 11] : Ἄνθρωποι κακόβιοι καὶ ἄποροι, Opponitur vocabulis εὔβιος, εὐβίοτος, et βιομήχανος, et βιωτικός. [Strabo 17, p. 821 : Κακόβιοι καὶ γυμνῆτες. Hemst. Aristot. H. A. 9, 17 : Αἱ δ' ἀκανθίδες κακόβιοι καὶ κακόχροοι. Schol. Philostr. p. 471 ed. Boiss. : Πονηρὸν καὶ κ. ἄνθρωπον. Κακοβιώτατος Dio Cass. 49, 36. Δίκη κακοβίου, Vitæ male actæ, ap. Polluc. 6, 154. Ejusdem generis est δίκη κακοήθους ibid.]

[Κακοβίωτος, ὁ, ἡ, Non vitalis. Sic ἀβίωτος explicat glossator cod. Dorvill. Aristoph. Pl. 970.]

Κακοβλαστέω, ήσω, Male germino. Theophr. C. Pl. 4, 8 [7, 2 Schneid.].

Κακοβλαστὴς, ὁ, ἡ, Male germinans. Theophr. [C. Pl. 1, 20, 6] : Δεῖ γὰρ μήθ' ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποτοκῆσον. [Ib. 4, 7, 2.]

Κακόβλαστος, ὁ, ἡ, idem. [Epiphan. vol. 1, p. 163, D; Const. Manass. Chron. p. 95, A. Κακοβλαστότερος Theophr. H. Pl. 4, 14, 1.]

[Κακόβλητος, ὁ, ἡ, Male ictus, Non ictus. Suidas s. v. Ἄβλητος.]

[Κακοβολέω, Male jacio. Schol. Aristoph. Ran. 1001 : Οὐδέποτε κακοβολεῖ ὁ Θηραμένης ἐν ἀστραγάλοις. Ἐκακοβόλησε de eodem Suidas s. v. Θηραμένης.]

[Κακοβόρος, ὁ, ἡ, Malos cibos devorans. Ælian. N. A. 10, 29, de ibide : Πολυβορώτατον ὂν καὶ κακοβορώτατον.]

[Κακοβουλεύομαι. Eur. Ion. 877 : Ψυχὰ κακοβουλευθεῖσα. Suspectum verbum Lobeckio ad Phryn. p. 624.]

Κακοβουλία, ἡ, Malum consilium, Consilii perversitas. [Mala cogitatio, Gl. V. Ἀβουλία. Joseph. B. J. 2, 11, 3; Hesych. s. v. Κακορραφίας.]

Κακόβουλος, ὁ, ἡ, Cujus malum est consilium. [Plato Sisyph. p. 391, C : Οὐδεὶς ἂν οὔτ' εὔβουλος οὔτε κακόβουλος εἴη ἀνθρώπων ἔτι. Eur. Bacch. 399 : Κακοβούλων φώτων. Schol. Thucyd. 1, 120 : Ἀβουλοτέρων) κακοβουλοτέρων.] Ap. Aristoph. [Eq. 1055 : Κεκροπίδη κακόβουλε] exp. Stultus. [Malignus, Malivolosus, Gl. || Adverb. Κακοβούλως. Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 718, B. Favorin. : Ἀφραδέως, κ.]

[Κακοβουλοσύνη, ἡ, i. q. κακοβουλία. Orac. Sibyll. p. 23=152.]

[Κακοβούλως. V. Κακόβουλος.]

Κακόγαμβρος γόος, ex Eur. [Rheso 260] affertur, sed sine interpr. [Significat Luctum ob infortunium consobrini.]

Κακογάμιον, τὸ, Nuptiæ malæ, i. e. in quibus contrahendis non habita fuit, quarum haberi debuit, rerum ratio : atque ita non verear reddere Nuptiæ malo consilio contractæ. Hanc autem meam expos. confirmare videtur, quod ap. Polluc. legitur, fuisse sc. apud Lacedæmonios κακογαμίου, sicut et ὀψιγαμίου, δίκας : nam in exemplum δίκης κακογαμίου existimo afferri posse, quod Plut. [Mor. p. 1, D] scribit, Archidamum a Lacedæmoniis pecunia mulctatum fuisse, quod parvam uxorem duxisset, perinde ac si regulos, non reges illis procreare vellet : leg. enim οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους e vet. cod. et ex Athen. Huic autem κακογαμίῳ opponi puto, quod Ovid. dicit Apte nubere.

[Κακόγαμος, ὁ, ἡ, Infelix matrimonio. Schol. Soph. OEd. T. 1238 ἄγαμον γάμον exp. per κακόγαμον. Eust. p. 1415, 46 : Πρὸς τοὺς κακογάμους καὶ ὑβριστὰς μνηστῆρας, Malis artibus nuptias quærentes.]

Κακογείτων, ὁ, ἡ, Malus vicinus, Soph. Phil. [692. Hac signif. dixit Callim. H. in Cer. 118 : Ἑοὶ κακογείτονες ἐχθροί. In l. vero Sophoclis non Malum vicinum, sed Vicinum mali significat.]

Κακογένειος, ὁ, ἡ, q. d. Male barbatus, Qui est tenui barba. Cam. [Suid. s. v. Εἰς Τροιζῆνα.]

[Κακογενὴς, ὁ, ἡ, Ignobilis. Dio Cass. 44, 37.]

[Κακόγεως, ὁ, Malam terram habens, Sterilis. Moschop. Π. σχεδ. p. 66. Boisson.]

[Κακόγηρως, ὁ, Cui mala s. infelix senectus obtigit. Herodian. Epimer. p. 205. Boisson.]

[Κακογλωσσία, ἡ, Maledictio. Schol. Pind. Pyth. 4, 504 : Ἀποχωρίζει τῆς ἐλευθερίου αὐτοῦ φωνῆς τὴν κακογλωσσίαν. Quæ in alio scholio κακολογία dicitur.]

Κακόγλωσσος, ὁ, ἡ, Malæ et ominosæ linguæ : κακόγλωσσον βοὴν, Miserabiles querelarum clamores, dixit Eur. Hec. [661.] Cam. [Callim. H. in Del. 96 : Κ. Νιόβη. Nonn. Dion. 2, 161 : Ἀλλὰ κακογλώσσοιο τί μοι τύπος. Κ. ψεῦδος Eustath. Opusc. p. 87, 40.]

[Κακογνωμονέω, Malam sententiam habeo, Malum consilium sequor. Gramm. Bekk. Anecd. p. 334; Nicet. Ann. 10, 8; Const. Manass. Chron. p. 104. Bekk. Anecd. p. 334, 8 : Ἀγνώμονες, οἱ κακογνωμονοῦντες.]

[Κακογνωμοσύνη, ἡ, Mala sententia, Consilii perversitas. Schol. Soph. Antig. 370; Æsop. Fab. 226.]

[Κακόγνώμων, ὁ, ἡ, Pravus consiliorum, Judicii expers. Dio Cass. 77, 11 : Οὐ κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ὀξύτατα. Symmach. Sam. 1, 25, 3. Suidas s. v. Ἀντωνῖνος, Constant. Manass. Chron. p. 45, 69. || Κακόγνωμος, ὁ, ἡ. Κακόγνωμοι Orneosoph. p. 243.]

[Κακογονία, ἡ, Iambl. in Nicom. Arithmet. p. 81 (?). Coraes.]

[Κακόγονος, ὁ, ἡ, Male s. infeliciter natus. Schol. rec. Soph. OEd. T. 26 : Τοὺς τόκους τῶν γυναικῶν τοὺς ἀγόνους, ἤγουν τοὺς κακογόνους. Boisson.]

[Κακόγραιος, ὁ, ἡ. Nicet. Annal. p. 371, B, in cod. Græcobarb. : Κακόγραια μάγουλα, Rugæ quales vetularum sunt.]

[Κακογράφος, ὁ, ἡ, Male scribens. Photius Bibl. p. 287, 43 : Καλλιγράφον ὁ κακογράφος, οἷα δὴ ἐνυβρίζων, ὠνόμαζεν. Jacobs.]

[Κακογύναιος, ὁ, ἡ, Cui mulieres mala parant. Procli Paraphr. p. 228. ŭ]

Κακοδαιμονάω, A malo genio agitor, Sum fanaticus, vel, Intemperiis agor, ut accipi dicit Bud. a Dinarcho. Sic autem et κακοδαίμων a Luciano alicubi sumi videtur pro Eo qui intemperiis agitur. [Phrynich. p. 79 : Κακαδαιμονεῖν· οὕτως οἱ νόθως ἀττικίζοντες. Ἀθηναῖοι γὰρ διὰ τοῦ α κακοδαιμονᾶν λέγουσιν. Καὶ θαυμάσαι

δ' ἄν τις πῶς εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονεῖν, ἀλλὰ κακοδαιμονᾶν, καὶ πῶς εὐδαιμονοῦσι μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονοῦσιν, ἀλλὰ κακοδαιμονῶσι. Mirum hoc doctissimi grammatici præceptum est, quum ipsa horum verborum forma ostendat, quod monuit Nunnesius, sic hæc esse distinguenda, ut κακοδαιμονεῖν significet Infortunatum esse, κακοδαιμονᾶν autem A malo genio agitari : quo sensu κακοδαιμονᾶς dixit Aristoph. Pl. 372, κακοδαιμονῶντος Xenoph. Mem. 2, 1, 5; Demosthenique p. 93, 24, κακοδαιμονῶσι pro —οῦσι restituit Wolfius. Ambiguum est ἵνα κακοδαιμονῶμεν ap. Dinarch. p. 101, 41. Relinquendum fortasse κακοδαιμονούντων scholiastæ Luciani Lexiph. c. 17.]

Κακοδαιμονέω, Infelix sum, Adversa fortuna conflictor, Philo J. De V. M. 3; Diog. L. in Aristot. [Xenoph. Hier. 2, 4, Michael Eph. in 5 Nicom. p. 71, a, εὐδαιμονεῖν et κακοδαιμονεῖν tanquam opposita commiserunt, et perspicue (Plut. Mor. p. 76, A; 1042, B,) Epist. Socr. 9, p. 16, Marc. Antonin. 2, 8, Arrian. Epict. 1, 25, Diog. L. 6, 71, Sext. Emp. p. 372. Lobeck.]

[Κακοδαιμόνημα, τὸ, Infelix casus, Infortunium. Basil. M. vol. 1, p. 56, C. G. Dind.]

Κακοδαιμονία, ἡ, Infelicitas : nam εὐμοιρία opp. ap. Synes. [Xenoph. Mem. 1, 6, 3; 2, 1, 5; Lucian. Amor. c. 39; Plut. Mor. p. 112, B. || Insania, Imprudentia. Aristoph. Pl. 501 : Τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον; Aristid. vol. 1, p. 348, 10 : Κακοδαιμονίᾳ δὲ θυρωρῶν τὸ πῦρ ἀπεσβήκει. Dio Chr. vol. 2, p. 226 : Πλεῖον ἴσχυσεν ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων κακοδαιμονία τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους σπουδῆς.]

[Κακοδαιμονίζω, Infelicem judico. Strabo 11, p. 520; Philo vol. 1, p. 219, 1.]

[Κακοδαιμονικὸς, ἡ, ὸν, Qui malo genio est, Qui infelicitatem affert. Sext. Emp. p. 589 : Τὸ θεῖόν ἐστι φαῦλον καὶ κακοδαιμονικόν. Diog. L. 7, 104 : Χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης ἢ κακοδαιμονικῆς. Philodem. in Vol. Hercul. 1, p. 61.]

[Κακοδαιμονιστέον, Infelicem judicandum s. vocandum. Philo vol. 2, p. 671.]

[Κακοδαιμονιστὴς, ὁ. Lysias ap. Athen. 12, p. 551, F : Ἀπολλοφάνης καὶ Μυσταλίδης καὶ Αυσίθεος συνεισπιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς τοὔνομα θέμενοι. Videtur significare Malorum geniorum evocatores aut tale quid. Schweigh.]

[Κακοδαιμόνως, Infeliciter, Misere. Lucian. Vit. auct. 7 : Κ. διακείμενος. Tzetz. Exeg. Il. p. 15, 27.]

[Κακοδαιμοσύνη, ἡ, Infelicitas. Manetho 4, 462, 594. « Hippodamus Pyth. ap. Stob. Flor. 43, 94, vol. 2, p. 16 extr. : Τὰν μεγίσταν κακοδαιμοσύναν ἐντίκτοντι τοὶ τῶν σοφιστῶν λόγοι ταῖς ... ψυχαῖς. » Jacobs. || Insania. Ælian. ap. Suid. s. Ἀπίκιος : Πολυτελείᾳ καὶ ῥᾳστωνεύσει βίου καὶ κακοδαιμοσύνῃ λοιπῇ.]

Κακοδαίμων, ὁ, ἡ, Infelix, Miser, opp. τῷ εὐδαίμων. [Semel apud Tragicos (Eur. Hipp. 1362 : Σύντονα δ' ἕλκετε τὸν κακοδαίμονα), usitatissimum Comicis. Aristoph. Ach. 105 : Οἴμοι κακοδαίμων· Eq. 7 : Ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις; Plato Men. p. 78, A : Ὅστις βούλεται ἄθλιος καὶ κακοδαίμων εἶναι.] Lucian. : Θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. [Calamitosus, Gl.] || Exp. etiam Malus dæmon s. genius. Vide Κακοδαιμονάω. [Aristoph. Eq. 113 : Ταῦτ' · ἀτὰρ τοῦ δαίμονος δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος. Arrian. Epictet. 4, 4, 38 : Κἀκεῖνον θεραπεύειν ὡς κακοδαίμονα.]

[Κακοδάκρυτος, ὁ, ἡ, Misere defletus. Hesych. s. Δύστακτον.]

[Κακοδάπανος, ὁ, ἡ, Male sumtuosus. Anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 464, 21. Boiss.]

Κακοδεκτεύω, Male excipio. Hesychio enim κακοδεκτεύουσα est ἡ κακῶς δεχομένη.

[Κακόδερμος, ὁ, ἡ, Malam pellem habens. Schol. Theocr. 4, fin. Kall.]

[Κακοδία, ἡ, Mala via. Grammat. in Append. ad Etym. Gud. p. 672, 5 : Εὐοδία ἡ καλὴ ὁδὸς, κακοδία ἡ κακὴ ὁδός.]

Κακοδιάβολος, ὁ (si tamen non Κακοδιάκονος scripsit) Hesych. teste Laconibus est κακοικονόμος, Malus administrator rei familiaris.

Κακοδιδασκᾰλέω, Mala doceo [Sext. Emp. p. 297 : Κακοδιδασκαλεῖ γὰρ τοὺς πολλούς] : ut Aristoph. Nebulæ [ab scriptore argumenti] dicuntur compositæ esse κατὰ Σωκράτους φιλοσόφου ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνῃσι.

[Κακοδιδασκαλία, ἡ, Mala doctrina. Epiphan. vol. 1, p. 85, 104; Ignat. Ad Philad. s. 2. Kall.]

[Κακοδιδασκᾰ́λος, ὁ, Malorum doctor. Lex. Ms. Havn.: Προαγωγὸς, κακοδιδάσκαλος ἢ μαυλιστής. Osann.]

Κακοδικία, ἡ, Corruptum judicium, Cic. Judicium perversum, Crimen judicis corrupti, Bud. e Plat. Leg. 11, [p. 938, B] : Γραφέσθω μὲν ὁ βουλόμενος αὐτὸν κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eum, qui volet, judicii corrupti. [Pollux 8, 14.]

[Κάκοδμος. V. Κάκοσμος.]

Κακοδοξέω, Sum pravæ opinionis. || Infamia laboro, Male audio. Xen. [Mem. 3, 6, 17.]

Κακοδοξία, ἡ, Mala opinio, Malum dogma. Et ap. Eccles. scriptt., ut Basil. et Theodor., pro Hæretico dogmate s. Hæreticis dogmatibus. Unde et τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basil. opp. || Κακοδοξία, Infamia, Ignominia [Pollux 5, 160] : ut τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. [Apol. 31.] Et τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, Plato De rep. 2, [p. 361, C].

Κακόδοξος, ὁ, ἡ, Cujus prava s. perversa est opinio, Qui male sentit aliqua de re. [Male de fide sentiens, Greg. Naz. Ep. 227. Strong.] || Κακόδοξος, Male audiens, De quo homines male existimant. [Eur. Andr. 778 : Νίκαν μὴ κακόδοξον ἑλεῖν. Plato Min. p. 321, A : Ὅθεν ... κακοδοξότερος γέγονεν. Xenoph. Ages. 4, 4.]

[Κακοδότης, ὁ, Qui mala dat, Malorum auctor. Const. Manass. Chron. p. 91. Kall.]

[Κακοδουλία, ἡ, Mala s. dura servitus. Constitt. Apost. vol. 1, p. 297 : Λιμῷ καὶ κακοδουλίᾳ. || Malitia servorum. Dio Chr. vol. 2, p. 136 : Ἥ τε δεσποτικὴ στάσις καὶ ἡ κακοδουλία.]

Κακόδουλος, ὁ, Malus servus, Poll. [3, 80, et Antiatt. Bekk. Anecd. p. 104] e Cratino. In VV. LL. exp. Infelix servus.

[Κακοδρομία, ἡ, Infelix cursus. Anth. Pal. 7, 699 : Πικρῆς ... κακοδρομίης. Schæf.]

[Κακόδωρος, ὁ, ἡ, Male (s. malo animo) donatus. Suidas s. v. Ἄδωρα.]

[Κακοεθημοσύνη. V. Κακοθημοσύνη.]

[Κακοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui mala specie est, Deformis. Dio Cass. 78, 9, ubi superl.]

Κακοειμονία, ἡ, Vestitus malus, sordidus, et q. d. Pannositas, i. q. δυσειμονία. [Schol. Apoll. Rh. 1, 308.]

Κακοείμων, ὁ, ἡ, Male indutus s. vestitus, Pannosus, Bud., i. q. δυσείμων, et ῥακενδύτης. [Hom. Od. Σ, 41 : Πτωχοὺς κακοείμονας. Ῥακοδύτους (ῥάκκοδύτους codex) exp. Hesych., ubi ῥακκενδύτους posuit Musurus.]

[Κακόεκτος. V. Καχέκτης.]

[Κακοελκὴς, ὁ, ἡ, Male ulcerosus. Manetho 1, 54.]

[Κακοεξία, ἡ, Malus habitus, i. q. κακοήθεια, Sirac. 19, 5 : Ὁ εὐφραινόμενος κακοεξίᾳ καταγνωσθήσεται. Usitatior forma est καχεξία.]

Κακοέπεια, ἡ, Sermo vitiosus, cui opp. εὐέπεια. [Suid. || Κακοεπία, Photius p. 125, 15 : Κ., βλασφημία.]

[Κακοεργασία, ἡ, Maleficium. Lesbonax p. 173, 28 : Ἀντὶ δὲ τῆς εὐεργεσίας τῆσδε τήνδε ἡμῖν τὴν κακοεργασίαν ἀποδιδόασι. Seager.]

[Κακοεργάτης, ὁ, Maleficus. Const. Manass. Amat. 4, 65. Boiss.]

Κακοεργέω, Maleficus sum. Aristoph. Nub. [994] : Μὴ περὶ σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, Ne maleficus sis in parentes tuos, Nullo maleficio afficias tuos parentes. [Nunc ex libris melioribus restitutum σκαιουργεῖν.]

[Κακοεργὴς, ὁ, ἡ, Maleficus. Manetho 1, 315 : Κακοεργέα θυμόν· 249 : Βίῃ κακοεργέϊ· 259 : Ζήλῳ κακοεργέϊ. Anon. Physiogn. ap. Boiss. ad Marin. p. 132 : Τὸν κακοεργῇ καὶ πονηρὸν δηλοῖ. Hesych. : Κακοπραγοῦς, κακοεργοῦς.]

Κακοεργία, ἡ, Maleficium, Improbitas. Hom. Od. X, 374 : Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων. Contracte dicitur κακοῦργος, κακουργέω, et κακουργία.

Κακοεργὸς, ὁ, ἡ, Hesychio ὁ τὰ κακὰ ἐργαζόμενος, Maleficus. Phocyl. [125] : Χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπά-

ασθαι, Maleficum et improbum aversari oportet. Et in Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 136], κακοεργὸς μάχαιρα, Maleficus gladius : ut Hom. Od. Σ, [54]: Ἀλλά με γαστὴρ Ὀτρύνει κακοεργὸς, Improbus venter.

Κακοζηλία, ἡ, Mala et infelix æmulatio, affectatio. [Polyb. 10, 25, 10 : Πλείω κακὰ τῶν ὀλιγωρούντων διὰ τὴν κακοζηλίαν ἀπεργάζονται τοὺς πεζούς], i. q. τὸ κακόζηλον neutr., i. e., ut in VV. LL. est, Prava æmulatio, Mala affectatio : veluti si quis male affectans Atticismum, jejunus evadat et aridus : si quis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro Quavis mala affectatione ponitur, qua sc. in contrarium vitium ei, quod affectabamus et æmulabamur, incurrimus. Lucian. [De salt. c. 82] : Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κ., ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων. [Quintil. Orat. 8, 3. Περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς scripsit Callinicus ab Suida memoratus s. v.]

Κακόζηλος, ὁ, ἡ, Malus et infelix æmulator, Malus affectator. Et κακόζηλον neutr. ap. Rhett. dicitur Mala affectatio, Quintil. 8, 3, addens, κακόζηλον vocari Quicquid est ultra virtutem, quoties ingenium judicio caret, et specie boni fallitur : omnium in eloquentia vitiorum pessimum. [Περὶ κακοζήλου agit Hermog. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 178. Longin. 3, 4 : Ἐποκέλλοντες εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Galen. vol. 9, p. 330 : Ἑκατέρα δ' ἡ λέξις ἀποκεχώρηκε τῆς κατὰ φύσιν ἑρμηνείας ἐπὶ τοῦτο δὴ τὸ καλούμενον κακόζηλον.] Demetr. Phal. [§ 186], de charactere dicendi frigido : Ὀνομάζει δὲ αὐτὸν τῷ καινῷ ὀνόματι κακόζηλον, Malam affectationem. Idem, Πολλάκις μέν τοι τὸ μὲν διανόημα αὐτὸ ψυχρόν τί ἐστι, καὶ, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, κακόζηλον. Contr. huic est εὔζηλος. [Diog. L. 1, 38 : Ῥήτωρ κ.]

Κακοζήλως, Cum mala et infelici affectatione, vel Ita ut id, quod æmulabaris et affectabas, male assecutus videare. Contr. est εὐζήλως. [Galen. vol. 10, p. 330 : Ὁ δὲ τὸν ἀφορισμὸν συνθεὶς κ. εἶπεν ἐπὶ τῆς τροφῆς.]

[Κακοζοΐα. V. Κακοζωία.]

[Κακοζωέω, Male vivo. Achmet. Onirocr. c. 151, p. 122.]

Κακοζωΐα, ἡ, Malus tenuisque victus, vel Misera vita. [Procl. In Alcib. 1 c. 17. Creuz. Hermias In Plat. Phædr. p. 90, 179. || Κακοζοΐα, Sappho Anth. Pal. 7, 505 : Μνᾶμα κακοζοΐας.]

Κακοήθεια, ἡ, Morum, Ingenii pravitas et malignitas : aut simpl. Malignitas. [Plato Rep. 1, p. 348, D : Τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς; 3, p. 401, A : Κακολογίας καὶ κακοηθείας ἀδελφά.] Isocr. πονηρίας et κακοηθείας copulavit. [Conf. De antid. p. 490, 303.] Aristot. Rhet. 2, [13] dicit esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν [ἐκλαμβάνειν HSt. in Ms. Vindob.] ἅπαντα. Exp. etiam Mala consuetudo. Extat Plut. libellus Περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, cujus argumentum signif. hujus vocis lectori abunde declarabit. [Ammon. p. 80 : Κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη, κακοτροπία δὲ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία. || Κακοηθίη γνώμης Democritus ap. Stob. Flor. 10, 66, ubi vulgo κακοθηγίη, quod defendit Hemst. apud Gaisford. ad Suidam s. v. Ῥυσμός. In cod. B κακογηθίη a m. sec. Κακοηθίας, κακοτροπίας, Hesych., ubi recte corrigitur κακοηθείας, quum gl. ex Epist. ad Rom. 1, 29, sumta videatur, quo l. utitur Suidas s. v. Κακοήθεια.]

Κακοήθευμα, τὸ, Quod maligne fit. [Plutarch. V. Pomp. c. 37.]

[Κακοηθεύομαι, Malis moribus sum. Hesych. s. v. Ἐγκιλικίζεσθαι. Etym. M. p. 234, 46; schol. Aristoph. Nub. 966, Lys. 313.]

Κακοήθης, ὁ, ἡ, q. d. Qui est malis moribus. [Plato Ep. 13, p. 360, C.: Οὔτε κακοήθει ἔοικεν. Κακοήθεις κύνες Hesych. s. v. Ἀστραγάλοις.] Politian. ap. Herodian. interpr. Qui est pravo malignoque ingenio : 7, [3, 11]: Ἀλλά τινας τῶν κακοηθῶν καὶ φαύλων ἔσθ' ὅτε καὶ εὐφραίνει. Exp. etiam Malignus. [Δίκη κακοήθους ap. Pollux. 6, 154.] Dem. Pro cor. [p. 228, 27] ad hujus vocis originem allusisse videtur : Κακοήθης δ' ὢν, Αἰσχίνη, τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης. Et κ. πολίτευμα, ibid. [Aristoph. Thesm. 422 : Κλειδία ... φοροῦσι κρυπτὰ κακοηθέστατα.] Item τὸ κακόηθες, Mala consuetudo eaque inveterata, ut quidam exp. in hoc Juvenalis l., 7, [52] : Tenet insanabile multos Scribendi κακόηθες. ‖Κακόηθες ap. Medicos Quod a simpliciuin morborum consuetudine alienum, non facile curationem admittit. Sed κακοήθεια in ulceribus maxime spectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur, quum tanta κακεξία partem exulceratam occupavit, ut bonum etiam alimentum, quod in eam influit, corrumpatur. Hæc et plura ap. Gorr. vide. In VV. LL. κακοήθη ulcera, Maligna ulcera. [Κακόηθες de morbo maligno dicitur Hippocrati et difficili, quique ut malignam quandam caussam habet et suspectam, ita pessima et deterrima symptomata, ex quibus maligna morbi species constituitur et naturæ quædam pravitas, conjuncta habet, unde et ægrius et difficilius curatur. Huic εὐήθης aut ἁπλοῦς morbus opponitur, qui minime malignam habet naturam, sed simplicem et facilem caussam, symptomata etiam levia, et a simplicium morborum moribus non abhorrentia. Galen. ad Prorrhet. p. 68, C : Κακοήθη νοσήματα καλοῦμεν ὅσα κίνδυνον ἀπειλοῦντα τοῖς κάμνουσιν, οὐκ ἀποκόπτει τὴν τῆς σωτηρίας ἐλπίδα. Hippocr. p. 1083, B : Κακοήθεα τὰ ἐρυσιπέλατα πολλοὺς ἔκτεινον. Κακοήθης δοθιὴν et ἐπιεικὴς inter se opponuntur ap. Galen. De tumor. p. 357, 3 ed. Bas. et Paul. Æg. 4, 23. Foes.]

[Κακοηθία. V. Κακοήθεια.]

[Κακοηθίζομαι, Malis moribus utor. Arrian. Epictet. 3, 16, 4 (ubi κακοηθίζηται pro vulgato κακοηθίζῃ ex codd. repositum); 4, 6, 31. Hesych. s. Κιλικίζεσθαι. ‖Calumnior, cum accus. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 40 : Κακοηθιζομένους τὴν φιλοσοφίαν ἀπελέγχει.]

Κακοηθιστέον, affertur pro Depravandum est. [Aristot. Rhet. 3, 15 : Τῷ μὲν διαβάλλοντι κακοηθιστέον ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι.]

Κακοήθως, Maligne. Plut. Pericle [c. 16] : Τὴν δύναμιν αὐτοῦ σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγεῖται, κ. δὲ παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί. [K. ἔχων, Pollux 3, 64.]

[Κακοήτωρ, ὁ, ἡ, Qui malum cor habet, Qui mala mente est. Orac. Sibyll. 1, p. 121 : Ὦ μέγα δείλαιοι, κακοήτορες.]

[Κακοηχὴς, ὁ, ἡ, Male sonans. Ἰχὴ κακοηχεστέρα Polemon Physiogn. p. 252.]

[Κακόηχος, ὁ, ἡ, Male sonans. Suid. s. v. Ἐκμελής.]

[Κακοθαλπὴς, ὁ, ἡ, Male fovens. Hesych. s. v. Δυσθαλπέος.]

[Κακοθανασία, ἡ, Mala mors. Paul. Alex. l. 3.]

[Κακοθάνατος, ὁ, ἡ, Male s. Misere moriens. Plut. De educ. puer. p. 22, C; Hesych. s. v. Δύσμορος.]

[Κακοθέατος, ὁ, ἡ, Malus adspectu. Δυσθέατον ὄμμα ap. Soph. Aj. 1004 per κακοθέατον exp. schol. rec.]

[Κακοθέλεια, ἡ, Malevolentia; Κακοθελία, Malevolentia, Obtrectatio, Gl. Κακοθέλεια in Excerpt. Maji in Collect. Vat. vol. 2, p. 683. Cramer.]

Κακοθελὴς, ὁ, ἡ, Malevolus. [Polemon. Physiogn. p. 267; Adamant. p. 389.] Theophil. In Institut. [1, 26, p. 205 : Τὴν κακοθελῆ τοῦ ἐπιτρόπου προαίρεσιν. Basilic. vol. 1, p. 47, D ed. Fabr. Marcus Erem. p. 314. G. D. || Adv. Κακοθελῶς, Acta Theophili p. 19, 5 ed. Sinner. Boiss.]

[Κακόθεος, ὁ, ἡ, Pravos deos habens. Theophr. ap. Porphyr. De abst. 2, 7, p. 115. || Diis invisus, Impius. Δύσθεον μίσημα per κακόθεον exp. schol. rec. Soph. El. 289.]

[Κακοθεραπεία, ἡ, Mala s. vitiosa curatio. Hippocr. p. 521, 34; 522, 24.]

[Κακοθέρειος, ὁ, ἡ, Malus s. inamœnus æstate. Tzetz. Proleg. ad Hesiod. p. 12 ed. Gaisf. : Ἄσκρην δυσχείμερόν τε καὶ κακοθέρειον.]

[Κακοθηγίη. V. Κακοήθεια.]

Κακοθημοσύνη, ἡ, oppositum vocabulo εὐθημοσύνη, in quo et exemplum habes ex Hesiodo : i. e. Quum res male digestæ et dispositæ sunt, vel digeruntur et disponuntur. Aliis Ordo confusus. Sed perperam eo in loco quidam codd. habent κακοθυμοσύνη et εὐθυμοσύνη, ut et VV. LL.; quasi sc. a κακοθύμων et εὐθύμων derivata essent. [|| Κακοεθημοσύνη in lapide Ægyptio in Diario classico vol. 32, p. 360, ab Osanno cit. : (Ὑπὲρ) τῆς πορε(υομένων κα)κοεθημοσύνης διάταγμα τόδε ἔγραψα.]

[Κακοθηνέω.] Κακοθηνεῖν, Infelicem esse vel male

habitum : opp. τῷ εὐθηνεῖν. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, quum male proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, h. e. quum parva agnorum copia est. Aristot. H. A. 6, [19] : Τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις· ἐὰν δὲ τὰ νεώτερα, κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα.

Κακόθροος, et contr. Κακόθρους, ὁ, ἡ, Maledicus, ὁ κακὰ θροῶν. [Soph. Aj. 138 : Λόγος ... κακόθρους. « Const. Manass. Chron. p. 122. » Boiss.]

Κακοθῡμία, ἡ, Malevolentia, Animus male affectus. Plut. Lyc. [c. 4] : Συνῳκειοῦντο τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας. [Mor. p. 487, E.]

Κακόθῡμος, ὁ, ἡ, Qui malo s. malevolo animo est. [Polem. Physiogn. p. 251 ; Manetho 4, 564.]

[Κακόθυρσος, ὁ, ἡ, Thyrsum male gerens. Ἄθυρσοι βάκχαι per κακόθυρσοι exp. schol. Eur. Or. 1492.]

[Κακόθῡτος, ὁ, ἡ, Prava sacrificia offerens. Theophr. ap. Porphyr. De abst. 2, 7, p. 115.]

[Κακοΐδρυτος, ὁ, ἡ, Male collocatus. Hesych. s. v. Ἀΐδρυτος. Wakef.]

[Κακοικονόμος, ὁ, Malus administrator. Philo vol. 2, p. 269 ; Hesych. s. v. Κακοδιάβολος. Wakef.]

Κακοΐλιον [imo Κακοΐλιος, ἡ. Eustath. p. 1863, 25 : Κακοΐλιος ἢ οὐδετέρως Κακοΐλιον], Improbum et scelestum Ilium. Hom. Od. T, [260], Ψ [5, 19] : Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν, Improbum et nefarium Ilium.

Κακοιμιστὴς, ὁ, Cubicularius, VV. LL. perperam pro κατακοιμιστής.

[Κακοιώνιστος, ὁ, ἡ, Inauspicatus. Jo. Malal. p. 187, 16 : Τὸν κ. φεβρουάριον μῆνα.]

Κακοκαρπία, ἡ, Mala et infelix fructuum editio. [Theophr. H. Pl. 1, 4, 1, C. Pl. 4, 1, 6.]

Κακόκαρπος, ὁ, ἡ, Male et infeliciter fructificans, Malos fructus gignens, opp. τῷ εὔκαρπος. [Gregor. Thaumat. p. 75, D. G. Dindorf.]

[Κακοκέλᾰδος, ὁ, ἡ, Male sonans. Δυσκέλαδος ap. Hesiod. Op. 194 per κακοκέλαδος exp. Proclus.]

[Κακοκέρδεια, ἡ, Turpis quæstus. Theognis 225.]

[Κακοκερδὴς, ὁ, ἡ, Turpem quæstum faciens. Greg. Naz. Epigr. 207 ; Joseph. Genes. p. 35, D.]

[Κακοκλεὴς, ὁ, ἡ, Malam famam habens, Infamis. Tryphiod. 125 : Κακοκλεὲς αἶσχος.]

Κακόκνημος, ὁ, ἡ, Malas tibias habens. [Callim. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1188 : Κακόκνημόν τε Κόμητα. Theocr. 4, 63 : Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει· quos λεπτόποδας exp. gloss. Hesych. : Κ., κακόφθαρτος, κακόσιτος.]

[Κακοκοίμητος, ὁ, ἡ, Male dormiens. Hesych. s. v. Δυσηλεγέος.]

Κακοκρῖσία, Pravum et iniquum judicium. [Polyb. 12, 24, 6.] Epigr. [Anth. Pal. 9, 115. Antip. Thess. ib. 7, 236 : Φθονερῆς σῆμα κακοκρισίης.]

[Κακόκριτος, ὁ, ἡ, i. q. δύσκριτος. Galen. In Aphor. 3, 8 ; 4, 29. Weigel.]

[Κακοκτερὴς, ὁ, ἡ. Hesych. : Κακοτερὴς, κακοθάπτων· quod ex Κακοκτερὴς, κακῶς θάπτων corruptum videbatur Salmasio.]

[Κακοκτέριστος, ὁ, ἡ, Male sepultus. Ἀκτέριστον per κακοκτέριστον exp. schol. Soph. Ant. 1207.]

[Κακόλεκτρος, ὁ, ἡ, Malo toro utens, Incestus. Oppian. Cyn. 1, 261 : Αἰνόγαμος, κακόλεκτρος.]

[Κακολῐμένιστος, ὁ, ἡ, Ad quem male appellitur. Ὄρμον κ. schol. rec. Soph. OEd. T. 422.]

Κακολογέω, Maledico, Maledictis figo, Conjicio et congero maledicta in aliquem, Vexo aliquem probris et maledictis. Plut. De Herod. [p. 855, C] : Δῆλός ἐστιν ἡδόμενος τῷ κακολογεῖν. [Ex Hyperide annotavit Antiatt. Bekk. p. 102, 13.] || Male precor, Diras et omnia mala imprecor : opp. τῷ εὐλογέω. Theologi hic quoque Maledico interpr. in Matth. 15, [4] et Marc. 7, [10] : Ὁ δὲ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

Κακολογία, ἡ, Maledictio, Maledicentia, ut Cic. : Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam ; et Gell. : Ob assiduam maledicentiam et probra in principes. [De ea Theophr. Char. c. ult. Plato Rep. 3, p. 401, A.] Plut. De curios. : Τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. [Cum σμικρολογία per-

mutatum Mor. p. 874, B.] Interdum vero significat potius Maledictum, i. e. Probrum a maledico ingestum.

Κακολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad maledicendum factus, Vituperatorius. [Eustath. Opusc. p. 46, 1 : Εἰ κακολογικόν ἐστι ... ἐκφωνηθὲν τὸ μὴ τολμήσῃς λαλῆσαι.]

Κακολόγος, ὁ, ἡ, Maledicus. [Comicus ap. grammat. in Bekk. Anecd. p. 353, 31 : Γραῦς τις κ.] Aristot. Eth. 4, 3 : Οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστι· διόπερ οὐδὲ κ., οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν, εἰ μὴ δι' ὕβριν. [|| Adverb. Κακολόγως, Pollux 8, 81.]

Κακομᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui male didicit, Male doctus. [Anaxandrides ap. Antiatt. Bekkeri p. 104.]

[Κακομᾰνέω, Deliro. Philo vol. 2, p. 501 : Κἂν αἱ ἀνθρώπων σοφίαι κακομανῶσι.]

[Κακόμαντις, ὁ, ἡ, Mala vaticinans. Æsch. Sept. 726 : Κακόμαντιν πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν· Pers. 10 : Κ. θυμός. Apoll. Rh. 3, 935 : Ἔρροις, ὦ κακόμαντι. Const. Manass. Chron. p. 132.]

Κακομᾰχέω, Malitiose pugno, Dolo malo utor inter pugnandum. [Plut. Mor. p. 32, B : Κακομαχούντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν.] Lucian. [Demon. c. 49] : Πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας. Sic Greg. [Naz. Or. 35, p. 573, B], de Filio : Ὁρᾷς ὅπως καὶ κακομαχεῖν ἐθελόντων τὰς στροφὰς διαφεύγομεν.

[Κακομᾰχία, ἡ, Malitiosa pugna. Pseudo-Orig. C. Marc. s. 4, p. 105. Struv.]

[Κακόμαχλος, ὁ, ἡ, Valde lascivus. Theodoret. vol. 1, p. 129.]

[Κακομέλετος, ὁ, ἡ, Male accinens, Infausta accinens. Κακομέλετον ἰὰν, ap. Æsch. Pers. 940, exp. schol. θρῆνον ἀμελῆ καὶ ἄμουσον, κακὸν καὶ ἄμουσον μέλος ἔχουσαν, ὡς θρηνώδη καὶ ἀπευκτήν. « Vocem malis enuntiandis occupatam : a μέλομαι, non a μέλος, unde nulla analogia deduci potest. » Heath. « Quum minime videam unde derivari possit, secundum linguæ analogiam, pene suspicor leg. κακομέθετον, Infeliciter editam. » Blomf. Angl.]

Κακομετρέω, Male metior, VV. LL. Lucian. [Hermot. c. 59 : Κάπηλοι κακομετροῦντες.]

[Κακομέτρητος, ὁ, ἡ, Recta mensura carens. Τὸ κακομέτρητον, Metri vitium. Eust. p. 1644, 32 : Διὰ τὸ κακομέτρητον γραφὲν διὰ τοῦ ἰῶτα· 1773, 30.]

[Κακομετρία, ἡ, Metri pravitas, Metri vitium. Eust. ad Dionys. p. 130.]

Κακόμετρος, ὁ, ἡ, Male metiens. [Signif. activæ exx. non vidimus. || Signif. passiva a grammaticis κακόμετροι versus dicuntur vel vitiosi vel inelegantes. Plut. Mor. p. 747, F : Τοῖς ἄγαν πεζοῖς καὶ κακομέτροις. Schol. Hom. Il. X, 379 : Ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους στίχους ποιεῖ. Schol. Aristoph. Ran. 13, Pl. 505.]

Κακομηδὴς, ὁ, ἡ, Cui malum est consilium, i. e. Callidus s. Fraudulentus. Vel, Mala cogitans et Vafra s. Fraudulenta, s. in animo versans : derivando ab ipso verbo μήδομαι. Sive autem a verbo sive a nomine potius derivetur, poterit uno verbo reddi, Callidus, Astutus, Vafer, Fraudulentus. Hom. H. in Merc. 389 : Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα. Sed ibi legitur κακομήδεα proparoxytone, non κακομηδέα paroxytone, in plerisque edd. Minime dubium est tamen quin hæc lectio melior sit quam illa, ut nominativus sit non κακομήδης, sed κακομηδὴς, sicut ἀλιμηδής. Alioqui ex eo accentu suspicari quis posset κακομήτεα scriptum fuisse (non κακομηδέα) e nominat. Κακομήτης, qui ap. Hesych. extat.

[Κακομητία, ἡ, Pravitas consilii, Malum consilium. Manetho 2, 308 : Κτεάνων πίστεις ... κακομητίῃ ἠρνήσαντο.]

Κακόμητις, vel Κακομήτης, ὁ, Qui est mali consilii, Cujus malum est consilium, Cujus mala sunt consilia, Qui malo utitur consilio s. malis consiliis, κακόβουλος, Hesych. [Eur. Or. 1403 : Ὁ δὲ παῖς Στροφίου κακομήτας. In fr. Orph. 8, 47 : Τιτῆνες κακομῆτοι, corrigendum κακομῆται. G. Dindorf.]

[Κακομήτωρ, ὁ, ἡ, i. q. κακομήτης. Manetho 4, 307 : Σύμβουλοι δόλιοι, κακομήτορες· nisi κακομήστορες scripsit, quemadmodum θεομήτορες in θεομήστορες mutari voluit Lobeckius, de quo diximus s. v. Θεομήτωρ.]

[Κακομήτωρ, ὁ, ἡ. Μήτηρ ἀμήτωρ ap. Soph. El. 1154 Hesych. per κακομήτωρ explicat, Mala mater.]

[Κακομηχανάομαι, Mala struo. Plut. Mor. p. 23, D: Οὐ γὰρ τὸν θεὸν ὁ ποιητὴς οἴεται κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Nisi κακὰ μηχανᾶσθαι scripsit, quod duobus in libris legitur. Clem. Al. Pæd. 3, p. 253 : Τὴν ἄλληλων βλακείαν κακομηχανώμεναι. De forma verbi vide Lobeck. ad Phryn. p. 625.]

[Κακομηχανέω, Mala struo. Κακομηχανεῖν περὶ τοὺς φίλους, Fraude uti adversus amicos, Polyb. 13, 3, 2.]

Κακομηχανία, ἡ, Malæ artes, Malorum machinatio. [Polemon. Physiogn. p. 185; Lucian. Phal. 1 c. 12; Const. Manass. Chron. p. 7 et 18. Boiss. Hesych. s. v. Κακορραφίησι. Nicet. Paphl. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 361, D.]

Κακομήχᾰνος, ὁ, ἡ, Malorum machinator, et excogitator, Qui mala machinatur. Hom. Od. Π, [418]: Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε. Sed et ἔρις ab eo vocatur κακομήχανος, Il. Ι, [257]. Dorice Κακομάχανος ap. Bion. [8, 7]: Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων, Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε χολυμβῆν. Quos ego versus olim ita reddidi, quum illud Idyllium una cum ceteris interpretatus sum : Imperiose puer, malesuade et sæve magister, Nare doces, etiam fluvios in amore Cupido. Galli mei aptissimam vocem habent ad exprimendum hoc compositum κακομήχανος, sc. *Songemalice* : qua felicitate utuntur et in alio comp. ex eod. verbo, *Songecreux*. [‖Adverb. Κακομηχάνως, Machinationibus malis, Malitiose. Pseudo-Chrys. Serm. 33, vol. 7, p. 339, 34. Seager. Const. Manass. Chron. p. 112. Boiss. Photius Bibl. p. 292, 9; Eustath. Opusc. p. 255, 1.]

[Κακομῑλία, ἡ, Malum consortium, Consortium cum malis. Bis legitur apud Diodor. 12, 12. Sed scribendum potius Κακοομιλία : de quo v. Lobeck. ad Phryn. p. 677.]

Κακομῑμήτως γράφων, Male imitando : Aristot. Poet. [26, 10] de malo pictore.

[Κακόμισθος, ὁ, ἡ, Malum præmium ferens. Basil. M. vol. 3, p. 208, A. Ἄμισθος per κ. exp. schol. Æsch. Choeph. 731.]

[Κακομοιρία, ἡ, Mala sors. Scholl. Soph. Tr. 862, Eur. Phœn. 158.]

[Κακόμοιρος, ὁ, ἡ, Mala sorte utens, Infelix. Antiphil. Anth. Pal. 7, 377. Ἄμορον per κακόμοιρον exp. schol. Soph. OEd. T. 246.]

[Κακόμορος, ὁ, ἡ, i. q. κακόμοιρος. Hesych. s. v. Δύσμορος et Πανάποτμος, Suidas s. v. Αἰνόμορος.]

[Κακομορφία, ἡ, Deformitas, Deformatio, Gl.]

[Κακόμορφος, ὁ, ἡ, Deformis, Gl. Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 89.]

[Κακομουσία, ἡ, Depravatio musicæ. Plut. Mor. p. 748, C.]

[Κακόμουσος, ὁ, ἡ, i. q. ἄμουσος, Carens cantu. Κῶμον ἀναυλότατον schol. Eur. Phœn. 797 (786 Matth.) exp. χορείαν ὑβριστικὴν, κακομουσοτάτην.]

Κακόμοχθος, ὁ, ἡ, In vanum laborans, VV. LL. [LXX Sap. 15, 8.]

[Κακομῡθία, ἡ, Malum commentum. Theodoreti αἱρετικῆς κακομυθίας ἐπιτομὴ inter ejus opera vol. 4, p. 280.]

Κακονοέω, Malevolus sum, Male cogito. [Lysias p. 182, 18 : Οὐδέποτε ὑμῖν παύσονται κακονοοῦντες. ‖ Perperam intelligo. Margo codd. Paris. in Syncell. Chron. p. 240, A, de Crœso oraculum male interpretato : Κακονοήσας ἡττήθη. Schæf.]

[Κακονόητος, ὁ, ἡ, Malevolus. Polemo Phys. p. 200 : Ὠμόφρονες, κακονόητοι. Quod κακόνοι potius vel κακονοητικοὶ dicendum erat. G. Dind.]

Κακόνοια, ἡ, Malevolentia. [Lysias p. 165, 33 : Πανουργίας καὶ κακονοίας.] Plut. Alcib. [c. 36] : Ἐνδεικνύμενοι τὴν πρὸς ἐκεῖνον ὀργὴν καὶ κακόνοιαν. Xen. Cyrop. 3, [1, 38]: Οὐ γὰρ κακονοίᾳ τινὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ. [Jo. Climac. p. 3.]

[Κακονομέω, Male guberno, Male administro. Ocell. Luc. c. 4, p. 534 : Πολιτείας εὐνομουμένης τε καὶ κακονομουμένης.]

[Κακονομία, ἡ, Malus legum status. Xen. Reip. Ath. 1, 8.]

Κακόνομος, ὁ, ἡ, affertur pro Qui est pravis moribus. Potius tamen sonat Qui malis legibus utitur. [Herodot. 1, 65; Philo p. 864, C.]

Κακόνοος, et per contract. Κακόνους, ὁ, ἡ, Malevolus. [Aristoph. Pac. 496 : Ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν. Lysias p. 159, 41; 171, 35.] Demosth. Philipp. 4 : Κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. [Et p. 140, 14.] Xen. Cyrop. 8, [2, 1] : Εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις [recte libri quidam κακόνοις], Malevolis bene velle. [Superl. κακονούστατος, Lysias p. 110, 38; Demosth. p. 623, 4.]

[Κακονόως, s. Κακόνως, Malevole, Malo animo. Schol. Eur. Or. 108. Boiss. Κακόνως videtur restituendum in Chione Ep. 13, pro κακῶς. Hemst.]

[Κακονύμφευτος, ὁ, ἡ, Male nuptus. Ἀνύμφευτον γονὰν ap. Soph. Antig. 980 exp. schol κακονύμφευτον.]

[Κακονύμφιος, ὁ, ἡ, Qui est malæ, perfidæ sponsæ, ap. Nonn. Dion. 3, 308 : Οὐ μὲν Ὑπερμνήστρῃ κακονύμφιον εὔαδεν ἔργον.]

Κακόνυμφος, ἡ, Infelix nupta, h. e., Quæ infeliciter nupsit. [Eur. Hipp. 758 : Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν ὀλβίων ἀπ' οἴκων, κακονυμφοτάταν ὄνασιν.] Utitur eo Hesych. in Ἄνυμφος, in quo nomine et alia signif. usurpatur a schol. Soph. [ad Antig. 980. ‖ Κακόνυμφος, ὁ, Malus sponsus. Eur. Med. 206 : Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον. De infelici ib. 990 : Ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων.]

[Κακόνως. V. Κακονόως.]

[Κακόνωτος, ὁ, ἡ, Qui fœdo dorso est. Antiphan. Athenæi 7, p. 304, A, de piscibus.]

[Κακοξενία, ἡ, Inhospitalitas. Plut. V. Cat. min. c. 12; Charond. ap. Stob. Flor. 44, 40, vol. 2, p. 220. Kall. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 486, 7. Boiss.]

Κακόξενος, vel Κακόξεινος, ὁ, ἡ, Qui male se gerit erga hospites, peregrinos, Qui malevolus est hospitibus. [Eur. Alc. 558 : Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς κακοξένους. Sic libri optimi : vulgo ἐχθροξένους. Steph. Byz. s. v. Σολοῦς : Ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Lycophr. 1286 : Κακόξενος κλύδων· ubi libri multi κακόξεινος. Κακοξένους | πάλης κονίστρας ib. 866. Epigr. Anth. Pal. 7, 699, de mari : Ἔρροις, ὦ δύσπλωτε, κακόξενε. Cæsar. Homil. 8 in Hexæm. p. 104, ab Suic. cit. : Οἱ κακόξενοι καὶ τὰς θύρας κλείοντες. Asterius p. 57, E ed. Combef. ‖ Malos hospites habens. Hom. Od. Υ, 376 : Οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος. G. Dind.]

[Κακοξύνετος. V. Κακοσύνετος.]

[Κακοοινία, ἡ, Malum vinum. Geopon. 5, 4, 3.]

Κακόοσμος, ὁ, ἡ, Malum odorem spirans : qua dictione Hesych. exp. δυσώδης. Sed malim Κάκοσμος, a quo Κακοσμία.

Κακοπάθεια, ἡ, Malorum perpessio, Calamitas, Vexatio, ταλαιπωρία, et Ærumnæ, Ceb. Theb. [p. 70 Cor.] Thuc. 7, [77] dicit, Μήτε ταῖς ξυμφοραῖς μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις. Sic Isocr. Archid. [p. 127, C] : Ὑπομεῖναι κακοπάθειαν. [Polyb. 2, 25, 10. ᾰ]

Κακοπᾰθέω, Mala patior, Malis vexor et afflictor. Herodian. 8, [7, 14] : Βιώσεσθέ τε καὶ κατὰ γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες, In exteris nationibus conflictantes malis. Isocr. Areop. : Ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἄμεινον τὸν βίον διάγειν. Interdum additur dat. ejus partis qua mala patimur. Isocr. Ad Nic. [p. 24, A] : Βούλοιντο δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι καὶ σκέψασθαι περί τινος τῶν ἀναγκαίων. Nonnunquam cum dat. rei quæ mala et molestias nobis affert. Thuc. 4, [29] : Κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, Loci inopia eos afflictante divexanteque. Idem cum gen., intercedente ὑπό : 2, [41] : Ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, A cujusmodi hominibus afficitur malis et detrimenta patitur. Et 1, [122] : Καὶ πόλεις τοσάσδε ὑπὸ [ἀπὸ] μιᾶς κακοπαθεῖν, Tot urbes ab una incommodis affici. [Κακοπαθεῖν ὑπὸ τοῦ ψύχους Polyb. 3, 72, 5.] At κακοπαθοῦντα μόρια, ap. Galen. sunt Partes affectæ et ægræ. [‖ Passiv. Etym. M. p. 771, 27 : Τρύχεται, κακοπαθεῖται, καταπονεῖται· nisi κακοπαθεῖ scribendum. G. Dindorf.]

[Κακοπάθημα, τὸ, Calamitas, Hesych.]

[Κακοπαθὴς, ὁ, ἡ, Mala perpetiens. Philo Mechan. p. 56.]

[Κακοπαθητικὸς, ἡ, ὸν, Calamitosus. Aristot. Eth. Eudem. 2, 3.]

[Κακόπᾰθος, δ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus. Posidonius ap. Athen, 6, p. 233, E : Βαθεῖαι καὶ κακόπαθοι μεταλλεῖαι, Profundæ et laboriosæ subfossiones terræ. Symm. Gen. 3, 17. Dionys. A. R. 8, 83 : Πολεμιστὴν καὶ κακόπαθον αἱροῦνται βίον. Musonius in Wytt. Philomath. vol. 1, p. 166 : Γυναῖκα αὐτουργικὴν καὶ κακόπαθον. Apollon. De synt. p. 188, 27.]

Κακοπαθῶς, Ærumnose, Multa mala perpetiendo, In multis vexationibus et molestiis : κακοπαθῶς ζῆν, Aristot. Polit. 2, [9], quod exp. Aspere tractari.

[Κακοπαιδία, ἡ, Mala progenies. Jo. Chrys. vol. 9, p. 81. Cramer.]

[Κακοπαρθενεύτως, Non digniter virgine. Schol. Eur. Phœn. 1729, voc. ἀπαρθένευτα explicans.]

[Κακοπάρθενος, ἡ, Infelix virgo. Schol. ad Eur. Hec. 612, παρθένον ἀπάρθενον explicans. Ὦ κακοπάρθενε μοῖρα Meleager Anth. Pal. 7, 468.]

Κακόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, opp. vocabulo εὔπατρις, eandemque compositionis formam habet. Sonat igitur q. d. Qui malo est patre natus, i. e. malæ famæ, s. mali nominis, Qui est obscuris natalibus, Ignobilis. Ponitur autem et in fem. genere pro Ea quæ malo patre est nata, etc. Theognis [193] : Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν, Εἰς οἶκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος, Εὐδοξος κακόδοξον. At in VV. LL. κακόπατρις exp. Quæ patriam vexat, quum alioqui, etiamsi a πατρὶς deducere quis velit, sonet potius Cui mala est patria. [Τὸν κακοπάτριδα Πιττακὸν Alcæus ap. Aristot. Polit. 3, 14.]

[Κακοπερίπατος, δ, ἡ, Male incedens. Hippiatr. p. 262 : Ὅσοι δ' ἐν τοῖς μεσοκυνίοις τὰ ὀστᾶ ὀρθὰ ἔχουσιν, ἄγαν κακοπερίπατοί εἰσι καὶ τὸν ἀναβάτην φέροντες συγκόπτουσι.]

Κακοπέτης, δ, ἡ, Male volans, i. q. κακόπτερος, Bud. ex Aristot. [H. A. 9, 15. Conf. Ælian. N. A. 4, 47.]

[Κακόπηρος, δ, ἡ, Vilem peram habens. Etym. M. p. 670, 56.]

Κακοπῑνής, δ, ἡ, Sordibus male contaminatus, Sordibus et illuvie fœdus, Impurus. Athen. 13, [p. 565, E] : Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ καὶ ἕξει. Itidem Soph. Aj. [381], de Ulysse : Ἁπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον, ... κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ. Ubi schol. annotat dici πίνος interdum ἐπὶ τῆς ἰδέας, interdum ἐπὶ τοῦ ἤθους, quod ex Athen. l. discimus, hic vero significare τὸν κακοήθη, s. τρίμμα κακορύπαρον. [Hesych. : Μόρμα· ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ ῥυπαροῦ.] ‖Hesychio Κακοπινὴς est κακὸς, μεθυστής. [Altera hæc interpretatio conjectura grammatici esse videtur a πίνειν derivantis. Monuit Hemst.]

[Κακοπιστία, ἡ, Prava fides, Perfidia. Epiphan. Ancor. p. 13; Athanas. vol 1, p. 591; 2, p. 46 ed. Comm.; Dion. Alex. in Epist. c. Paul. Samosat.; Jo. Chrys. In Ep. 2 ad Timoth. serm. 6, vol. 4, p. 356, 20. Suicer.]

[Κακόπιστος, δ, ἡ, Male credens, Perfidus. Marcus Erem. p. 42 : Τοῖς ἀπίστοις ἢ κακοπίστοις. Suicer.]

[Κακοπλαστία, ἡ, Mala fictio. Photius Bibl. p. 90, 37 : Αἱ δὲ διαταγαὶ τρισὶ μόνοις δοκοῦσιν ἐνέχεσθαι, κακοπλαστίᾳ, ἣν οὐ χαλεπὸν ἀποσκευάσασθαι κτλ.]

Κακόπλαστος, ὁ, ἡ, ex Hermog. affertur pro Erativus. Videndum tamen ne potius sit Male fictus. [Recte interpretatur HSt. : vid. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 7, Sopatr. vol. 5, p. 72. G. D. Jo. Chrys. In Hebr. serm. 15, vol. 4, p. 515, 6 : Ἀγροικίδες καὶ παχεῖαι, καὶ ἄμορφοι, καὶ κακόπλαστοι, καὶ παντα-χόθεν αἰσχραί. Seager. Phot. Bibl. p. 146, 6, de Ptolemæi historia : Ἔχει δὲ πολλὰ καὶ τερατώδη καὶ κακόπλαστα. Tzetz. ad Lycophr. 250 : Καὶ τοῦτο δὲ κακόπλαστον ὑπάρχει τοῦ Λυκόφρονος. || Adverb. Κακοπλάστως id. ibid. 805.]

[Κακοπλοέω, Male navigo. Strabo 15, p. 691 : Κακοπλοεῖν (φησι) τὰς ναῦς.]

[Κακόπλους, δ, ἡ, Male navigabilis. Schol. Philostr. Her. p. 478 ed. Boiss. ἄπλουν θάλασσαν exp. κακόπλουν, οὐκ εὐχερῆ πλευσθῆναι.]

[Κακόπνευστος, δ, ἡ, Male spirans. Δυσαήων Hom. Od. N, 99, schol. exp. κακοπνεύστων.]

[Κακόπνοος, δ, ἡ, Male s. difficulter respirans, Difficilis respirationis. Ἵππος κακόπνους ap. Polluc. 1, 197 (cui contrarium ἵππος εὔπνους ib. 194). || Male spirans. Ζάλας κακοπνόους Const. Man. Chron. p. 112, D.]

[Κακοποίεω, Mala facio. Ex Æschyl. Κήρυξιν annotavit Antiatt. Bekk. p. 102, 14. Aristoph. Pac. 731 : Εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν. Xenoph. OEc. 3, 11 : Εἰ διδασκομένη (ἡ γυνὴ) ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τἀγαθὰ κακοποιεῖ· Cyrop. 8, 8, 14 : Ὅπως ὅτι πλεῖστα κακοποιῶσιν. || Cum accus. Malis afficio, Lædo, Noceo, Vasto. Xenoph. Mem. 3, 5, 26 : Δύνανται πολλὰ τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν. K. καὶ λυμαίνεσθαι τὴν χώραν Polyb. 4, 6, 10. K. καὶ διαφθεῖραι τὰς νῆας 13, 4, 1.]

[Κακοποίησις, εως, ἡ, Maleficentia. lxx Esdr. 4, 22 : Εἰς κακοποίησιν βασιλεῦσιν. Macc. 3, 3, 2. Schol. Psalmor. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 44.]

[Κακοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Maleficus. Method. p. 445 : Κακοποιητικὰ ὄντα πονηρίας. Kall. Aristeas De lxx Intt. p. 118 ed. Haverc.]

Κακοποιΐα, ἡ, Maleficentia (ut Cæs. dicit, Iter facere per provinciam sine ulla maleficentia), Malorum illatio s. importatio, etiam Maleficium. Isocr. Ad Dem. [p. 7, C] : Ὁμοίως αἰσχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις· Panath. [p. 257, E] : Ἐκβολὰς ὧν ἐγέννησαν, καὶ καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις, καὶ τοσαύτας τὸ πλῆθος κακοποιΐας. [Inc. Prov. 22, 16; Jesai. 53, 8.]

Κακοποιὸς, δ, ἡ, Maleficus, Malis afficiens. Epigr. in Fures : Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε; Quis primus venit maleficus et noxius? Aristot. Eth. 4, 3 : Οὐ κακοὶ μὲν οὖν δοκοῦσιν εἶναι οὐδὲ οὗτοι· οὐ γὰρ κακοποιοί εἰσιν. [Polyb. 15, 25, 1. Γυνὴ κακοποιὸς lxx Prov. 12, 4.] Itidem et Synes. Ep. 57 : Αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις, Maleficæ potestates, Mali genii. [K. χυλὸς Theophr. C. Pl. 2, 6, 4. K. ἀναθυμίασις ib. 5, 12, 3. Ἕλκη κ. poeta De vir. herb. 95. Κακοποιὸν ὄνειδος Pind. Nem. 8, 56.]

Κακοπολῑτεία, ἡ, Prava reip. administratio, Corruptus reip. status. [Polyb. 15, 21, 3;] Plut. p. 1323. [V. Lycurg. c. 7, Pomp. c. 75, Cæs. c. 28. Philo vol. 1, p. 41, 31.]

Κακοπονητικὸς, ἡ, ὸν, ex Aristot. [Polit. 7, 16] pro Pessime affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad laborandum, Debilis.

Κακόποτμος, δ, ἡ, Qui infelici sorte s. fato utitur, Infortunatus. [Æsch. Ag. 1136 : Ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. Eur. Hel. 700 : Ἐμὲ κακόποτμον. Inauspicatus, Aristot. H. A. 9, 17 : K. ὄρνις. || Adverb. Κακοπότμως, Const. Manass. Chron. p. 112. Boiss.]

Κακόπους, δ, ἡ, Qui malos pedes habet, pravis pedibus est : ut κ. ἵππος, Xen. De re eq. [1, 2; Mem. 3, 3, 4. Pollux 1, 197. Aristot. H. A. 1, 1 : Εὔπτερα μὲν, κακόποδα δ' ἐστίν.]

[Κακοπρᾱγέω, Mala fortuna utor, Infelix sum. Thucyd. 4, 55 : Ἐκ τῆς πρὶν ἀηθείας τοῦ κακοπραγεῖν. Dio Cass. Exc. p. 7, 93 : Πέφυκε τὸ κακοπραγοῦν μετριάζειν. Adde quæ HSt. s. v. Κακοπραγία dixit.]

[Κακοπράγημα, τὸ, Scelus, Facinus. Pseudo-Chrys. Serm. 100, vol. 7, p. 599, 44. Seager. Nicet. Ann. 4, 4. Nicet. Eugen. 4, 265 citat Boiss.]

Κακοπρᾱγὴς, δ, ἡ, Malefactus. Hesych. enim κακοπραγοῦς affert pro κακοεργοῦς. Nisi forte sit Maleficus.

Κακοπρᾱγία, et Κακοπρᾱγέω, quæ nomini εὐπραγία et verbo εὐπραγέω opp. ap. Aristot. : Galen. dixit etiam, Ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, pro Male affecto. [Κακοπραγία, ἡ, Infelicitas in rebus agendis, Res adversæ. Thucyd. 2, 60 : Ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις. Aristot. Pol. 4, 11. Αἱ ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαι Polyb. 8, 14, 8. Hujusmodi exx. plurima collegit Hasius ad Leon. Diac. p. 493. Joseph. A. J. 4, 2, 1; 13, 14, 5. || Actio prava, Peccatum. Joseph. vol. 1, p. 14 : Ἐπὶ λανθανούσῃ κακοπραγίᾳ. (Et A. J. 2, 5, 4.) Epiphan. vol. 1, p. 98, B : Τῶν τὰς κακοπραγίας ἐργαζομένων. || Pravitas mentis, Malignitas. Joseph. vol. 1, p. 667 : Σκαιός τε καὶ κακοπραγίας εἰς τὸ ἄκρον ἀφιγμένος. Artemidor. 4, 63 : Θεῶν πανουργίαν ἢ κακοπραγίαν. Hæc et alia attulit Hasius l. c.]

Κακοπραγμονέω, Improbe ago, Improba molior s. Res malas, etiam Male cogito, Bud. e Polybio [3, 2, 8; 4, 82, 3] et Plut. p. 25, sed ibi interpr. non addit. [Mor. p. 796, E; V. Dion. c. 49 extr.]

[Κακοπραγμονικῶς, Rem male gerendo, Infeliciter. Gregor. Naz. Or. 23, p. 433, A, cit. ab Lobeck. ad Phryn. p. 228.] A

[Κακοπραγμόνως. V. Κακοπράγμων.]

Κακοπραγμοσύνη, ἡ, Nequitia, Improbitas [Demosth. p. 800, 17 : Ἐφῖκται πάντων ἡ τούτου κακοπραγμοσύνη], Bud. e Polybio [4, 23, 8; 27, 2; 5, 1, 7; 13, 3, 1. K. αὐλικὴ 15, 34, 4. « Stobæi Flor. 120, 20, tanquam Democriti. » Jacobs.]

Κακοπράγμων, ὁ, ἡ, Qui malas res agit, improbe agit, se improbe gerit in aliquo negotio. [Hesych. : K., πανοῦργος. Isocr. p. 476 ed. Bekk. : Κακοπράγμονες καὶ συκοφάνται. Xen. H. Gr. 5, 2, 36 : Μεγαλοπράγμων τε καὶ κ. εἶναι. Manetho 5, 335 : Κακοπράγμονα καὶ κακόβουλον. Κακοπραγμονέστατος Polyb. 8, 11, 3. « Æsop. Fab. 16, p. 140 ed. Genev. 1628. » Seager. || Adverb. Κακοπραγμόνως Eustath. Opusc. p. 111, 16.]

[Κακοπραξία, ἡ, i. q. κακοπραγία. Clem. Ep. ad Jacob. § 9, 11. Kall.]

[Κακοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Fœdus facie, Deformis. Ex Posidippo annotavit Antiatt. Bekk. p. 104, 19. Schol. Pind. Isthm. 5, 15. « Vita S. Nili jun. p. 9 ed. Rom. 1644. » Boiss.]

Κακόπτερος, ὁ, ἡ, opp. τῷ εὔπτερος, Male pennatus, Cui alæ s. pennæ malæ sunt, Male volans, i. q. κακοπετής. Aristot. [H. A. 9, 22] : Ἄπους δὲ καὶ κακόπτερος, ubi Budæo leg. videtur εὔπους. [|| Funestus. Solutio ænigmatis Sphingis in Anth. Pal. 14, 64 : Κακόπτερε Μοῦσα θανόντων.]

[Κακόρεκτος, ὁ, ἡ, Epiphan. Hær. 59, 11 (?). Routh.]

[Κακόρογχος, ὁ, ἡ, Qui ronchos ingratos edit. Κακόρογχα παιδία ap. Arrian. Epict. 3, 22, 77, ubi libri corrupte κακόρυγχα. Hemst. Scribendum potius κακόρρογχα.]

[Κακορραφεὺς, έως, ὁ.] Hesych. affert Κακορράφέας pro κακοποιοὺς, κακοπράγμονας, Malorum machinatores, Dolorum consutores.

[Κακορραφέω, Mala consuo, Mala machinor. Synes. p. 286, B; Theodor. Metoch. p. 551.]

Κακορράφία, ἡ, Malorum consutura, i. e. Malorum machinatio, κακομηχανία. Hom. Od. [B, 236] : Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορράφίῃσι νόοιο · M, [26] : Ἵνα μή τι κακορράφίῃ ἀλεγεινῇ Ἦ ἅλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες · Il. O, [16] : Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορράφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἰμάσσω. Metaph. autem est a sutoribus, qui coria consuunt : ut etiam quum Od. Π, [423] dicit κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι. Plautus itidem dicit Consutos dolos : Huc advenisti consutis dolis.

[Κακορράφος, ὁ, ἡ, Male consuens, struens. Theod. Prodr. p. 230 : Κακορράφων ἔρραπτε λίνα δικτύων. Jacobs.]

[Κακορρέκτειρα, ἡ, Malefica, Vastatrix. Orac. Sibyll. p. 474 : Καρπῶν τε κακορρέκτειρα χάλαζα. Vulgo κακορρήτειρα. Angl.]

[Κακορρέκτης, ὁ, Maleficus. Apoll. Rh. 3, 595; Adamant. Phys. 2, 26, p. 425; Apollin. Ps. 9, 68. Const. Manass. Amat. 5, 2, citat Boiss.]

[Κακορρημονέω, Maledico. Nilus Epist. p. 456. Eustath. Opusc. p. 121, 30 : Κακορρημονεῖται ὁ κατὰ θεὸν ἄνθρωπος. G. Dindorf.]

Κακορρημοσύνη, ἡ, Maledicentia. [Pollux 8, 80. Galen. Gloss. p. 488 : Κακαγγελίη, κακορρημοσύνη, κακολογία. Turpis s. fœdus sermo ap. Polyb. 8, 12, 3 : Εἰ περὶ Σαρδαναπάλλου τις ... ἐποιεῖτο τοὺς λόγους, μόλις ἂν ἐθάρρησε τῇ κακορρημοσύνῃ ταύτῃ χρήσασθαι.]

Κακορρήμων, ὁ, ἡ, Maledicus. [Æsch. Ag. 1155 : Πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας; Τὸ κακορρῆμον Suidas s. v. Ἀρχίλοχος. || Adverb. Κακορρημόνως ap. Polluc. 8, 81.]

[Κακορρήτειρα lectio vitiosa pro κακορρέκτειρα, q. v.]

[Κακόρρογχος. V. Κακόρογχος.]

Κακορροθέω, q. d. Malo strepitu linguæ et clamore insector. Accipitur enim pro Convitiis insector, Maledictis prosequor. [Hesych. : Κακορροθεῖ, κακολογεῖ. Aristoph. Ach. 576 : Ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ.] Et affertur ex Eur. [Hipp. 340] : Κακορρόθεῖς συγγόνους · item ex Aristoph. Thesm. [896] : Ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακορροθοῦσά σε; In VV. LL. κακορροθεῖν, Veluti fluctibus et impetu agitare.

[Κακορροθησις, εως, ἡ, Maledicentia, Convicium Pantaleo De miraculis Archangeli Michaelis libello nondum edito : Ταύτην τὴν κακορρόθησιν ἔπαρσιν εἶναι διαβολικὴν, δι' ἧς ἐκεῖνος κάταπέπτωκεν. Heins. ad Hesych. v. Κακορροθεῖ.]

[Κακόρρυγχος scriptura vitiosa. V. Κακόρογχος.]

[Κακόρρυθμος, ὁ, ἡ, Malos numeros habens, Immodulatus. Joseph. Genes. p. 8, C : Σοβαρὸν ἐμβοῶν καὶ κακόρυθμος. De pulsu Galen. vol. 2, p. 258.]

[Κακορύπαρος, ὁ, ἡ, Fœde s. valde sordidus. Schol. Soph. Aj. 382 : Κακορύπαρον τρίμμα. Scrib. κακορρύπαρον.]

Κακὸς, ἡ, ὸν, Malus, Improbus. Ap. Hom. sæpe κακὸς est ὁ δειλὸς, Ignavus, Timidus. Et quoniam existimatur κακὸς deductum esse a v. χάζω, s. χάζομαι (quam etymologiam sequens, alioqui non satis mihi verisimilem, post Χάζω illud posui), videri queat prima ejus hæc signif. esse. Nihil enim magis convenit ignavo et timido quam ὑποχωρεῖν, quod est χάζειν. Et ita merito fuerit dictus κακὸς, quasi χακός. Sed quia improbos refugimus, et ab eis recedimus, ideo huic etiam signif. etymum illud convenire videri queat, non minus quidem certe quam illi. Eust. utrique signif. ipsum accommodat; quum enim aliquot in Il. κακὸν dici testetur τὸν δειλὸν, a χάζω, quod est ὑποχωρῶ καὶ ἀναποδίζω : non minus νοῦσον κακὴν exp. τὴν φευκτὴν, a χάζω, quod est ὑποχωρῶ : quam sc. φεύγομεν, i. e. Fugimus, ὡς ὀλεθρίαν. Auctor autem Etym. scribit κακὸς quidem ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, esse a χάζω, ut sit ὁ ὑποχωρῶν καὶ φεύγων : at vero ἐπὶ τοῦ ἄλλου, usurpari καταχρηστικῶς : quoniam omnes illum ὑποχωροῦμεν. Ubi per ἐπὶ τοῦ ἄλλου videtur intelligere alteram illam signif., qua de improbo dicitur. Sed non satis placet illud καταχρηστικῶς : potius enim κακὸς pro δειλὸς esset a χάζω, ex eo quod refugiat : at quum ponitur pro πονηρὸς, i. e. Improbus, inde quidem esset, sed passive accipiendo de eo qui refugitur ab aliis. Sic sane Eust., postquam dixit νοῦσον κακὴν esse τὴν φευκτὴν, a χάζω, quod est ὑποχωρῶ, nimirum quam φεύγομεν, tanquam ὀλεθρίαν : itidemque ἔριν κακὴν, et πόλεμον κακὸν esse, ἐξ ὧν ἄν τις χάζοιτο : addit vice versa dici κακὸς pro δειλός : sc. ὃς χάζεται τῆς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων, εἴτε καὶ ἀναδυόμενος. In meo vet. Lex. hæc tantum scripta sunt : Κακὸς, εἴτε ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ πονηροῦ παρὰ τὸ χάζω, χακὸς, καὶ κακός. Utut sit (neque enim hic aliud possum quam liberum cuique suum judicium relinquere), non video quid obstet quominus κακὸς pro Malo, i. e. Improbo, s. Nequam, primo loco ponatur, quum hujus quoque signif. exx. ap. Hom. extent; præsertim tamen, ubi rei tribuitur. Nam ubi personæ tribuit hanc vocem, frequentius ἐπὶ τοῦ δειλοῦ poni haud negarim. Et sunt quidem aliqui Il. qui utramque signif. admittere fortassis queant; verum Od. Λ, [383] per κακὴν γυναῖκα non puto aliud quam improbam mulierem quenquam existimaturum intelligi : in isto l., Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀὐτὴν, Ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. At hic, qui extat X, [414] : Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο, quamvis aperte videatur voci κακὸς Improbi signif. dare, Eust. tamen in dubium id revocat, quum dicit κακὸν posse etiam significare τὸν ταπεινόν : et ἐσθλὸν, τὸν μὴ τοιοῦτον. In isto quoque l. Od. P, [217] : Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει· Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, non simpliciter accipit pro Improbo; dicit enim γενικῶς hic positum esse, et declarare τὸν ἀγεννῆ καὶ τὸν δειλὸν, καὶ τὸν μὴ ἀρετῶντα, καὶ ὅλως τὸν οὐδὲν ὑγιὲς ἔχοντα. Et ita quidem ap. Hom. Ap. Hesiod. autem aperte κακὸς pro Improbo aut etiam Scelerato homine ponitur, et eo quem nos appellamus *Un meschant homme*, in isto Ergon v. [238] : Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ, Sæpenumero universa civitas ob virum improbum s. sceleratum pœnas luit. Non contentus autem dixisse κακοῦ, addit, Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται. Ap. eund. poetam in eod. opere, κακὸς γείτων opp. ἀγαθῷ γείτονι [344] : Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ. [Sæpissime ὁ κακὸς substantivi instar est. Æsch. Suppl 404 : Νέμων εἰ-

κότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. Soph. Ant. 520 : Ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος· 208 : Τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων· El. 401 : Ταῦτ' ἔστι τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.] At vero e soluta oratione hujus usus exx., sc. nominis κακὸς positi pro Improbo, supervacuum fuerit afferre, quum passim extent. Plato Leg. 4, [p. 716, E] κακὸν dicit esse ἀκάθαρτον τὴν ψυχὴν, ut vicissim, ei contrarium esse καθαρόν : quibus subjungit, Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. Ubi Cic. reddidit Improbum, Leg. 2 : Donis impii ne placare audeant deos, Platonem audiant : qui vetantur dubitare qua mente sit futurus Deus, quum vir nemo bonus ab improbo se donari velit. In ejusd. Plat. Timæo, hæc verba, Τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ, λύειν ἐθέλειν, κακοῦ, ita interpr., Sed haudquaquam boni est ratione vinctum velle dissolvere. Est denique κακὸς ap. hunc pariter et Aristot., nec non ap. alios scriptores, Cui inest κακία, ut vicissim ἀγαθὸς, vel ἐσθλὸς, Cui inest ἀρετή. Aristot. Eth. 2, 6, postquam dixit τῆς μὲν κακίας esse τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν, at vero τῆς ἀρετῆς, esse τὴν μεσότητα, subjungit hunc versum, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ, ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Alicubi κακὸς et πονηρὸς copulata inveniuntur. Plut. [Mor. p. 653, D] : Μήτε τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλωφελεῖς γενομένους. Schol. Thuc. in quodam ejus l. [1, 86] κακὸς exp. κακότροπος. [De adjectivo et adverbio conjunctis in κακὸν κακῶς ἀπολέσαι similibusque locutionibus v. s. Κακῶς.] Verum, ut ad Plat. redeam, sciendum est illum in Crat. [p. 416, A] scribere, voc. hoc κακὸς esse ἄτοπον, atque adeo ejusmodi quod βαρβαρικὸν censeri possit. ‖ Rei etiam tributa κακοῦ appellatio valde frequens est. Et interdum quidem dicitur κακὸν de re quæ ab improbo proficiscitur, ut κ. ἔργον, Improbum factum. Interdum vero κακὸν est Perniciosum, Infaustum, Infelix, quali signif. et ap. Latinos Res mala dicitur. Legimus ap. Hom. κακὰ ἔργα, Improba facta : itidemque κακὸν ἔπος, nec non κακὴ βουλὴ : quod et ap. Hesiod. extat, in hoc Ergon v., qui postea in proverbium abiit [264] : Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, pro quo dixerunt olim Lat., Malum consilium consultori pessimum. Alterius autem usus exx. esse possint, κακὸν ἦμαρ, et κακὴ αἶσα, atque alia. Sed ab eo jungi sciendum est cum quibusdam etiam substt., quæ talem signif. habent, ut non itidem alterum quoque adjectivum admittant. Nam ut κακὸν ἦμαρ, et κακὴ αἶσα, sic quoque ἀγαθὸν ἦμαρ et ἀγαθὴ αἶσα dici potest; at vero ut πῆμα κακὸν dicit, et οἶτον κακὸν, et ὀδύνας κακὰς, et κακὴν νοῦσον, itemque ἀτασθαλίας κακὰς, et pleraque alia, nequaquam vicissim dicere quis possit ἀγαθὸν πῆμα, et ὀδύναι ἀγαθαὶ, itidemque de ceteris. De quibus ll. aliud dicere nequeo, quam habita ratione ejus de quo in unoquoque eorum agitur, reddi debere κακὸν, Grave, Dirum, Tetrum, Exitiosum, Pestiferum, Funestum, Horrendum, aut aliis hujusmodi esse utendum. Illud certe κακὴν νοῦσον Il. initio, commode redditum iri puto Dirum s. Tetrum morbum. Sed et vocem Malus alicubi in carmine talem usum habentem legisse mihi videor. Eustathii quidem certe exposs. nullo modo mihi satisfaciunt, qui dicit κακὴν νοῦσον esse τὴν φευκτὴν, ut docui antea, quum de etymo vocis hujus agerem, vel ἐναντίαν τῇ ἀρετῇ τοῦ σώματος, τῇ ὑγείᾳ. Aut certe κακὴν νοῦσον, sicut et ἔριν, posse intelligi τὴν κακωτικήν : quemadmodum κακὰς ὀδύνας ap. Eund. exp. κακωτικάς. Sed nec quæ de θάνατος κακὸς tradit, satis probare possum, Il. Γ, [173] ubi Helene dicit, Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο Υἷέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμόν γνωτούς τε λιποῦσα. Vult enim appellari θάνατον κακὸν, vel τὸν τοῖς πλείοσι τοιοῦτον, et propterea φευκτόν : vel ad differentiam καλῶν θανάτων, quales multi in historiis commemorantur. Imo vero, aut ego valde fallor, aut κακὸς talem emphasin habet, qualem Gallicum *Male* (quod est e Malus factum, et ejus signif. habet, sed certis quibusdam substt. duntaxat adhibetur), quum dicimus *La male mort*, præsertim in imprecationibus : sicut et Helenæ verba ad imprecationem trahi possunt : perinde ac si diceret illam sibi potius debuisse mortem imprecari.

A Sed et sibi ipsis imprecantes quidam, longe quidem certe ab hominum Christianorum officio discedendo, dicere solent, *La male mort me puisse venir, si* etc. Sic Latini quoque emphatice Malam pestem oppetam, dicunt. Dicimus præterea *Une mauvaise maladie*, vel *Une meschante maladie*, de tetro morbo. Sic vero et aliis quibusdam hoc adj. adhibemus. [Plurima hujusmodi apud Tragicos reperiuntur, quorum in aliis oppositum ἀγαθὸς cogitari potest, in aliis nequit. Sic αἰὼν κακὸς (ubi oppos. χρηστὸς) ap. Soph. Tr. 3. Τύχη κακὴ ib. 323. Κακὰν ὀΰστανον ... αἶσαν ib. 110. Ἔρκη κακὰ Aj. 60. Ἄτῃ κακῇ 123. Λύπῃ κακῇ 275. Κακοὶ λόγοι, Convicia, Ant. 259. Eodem sensu Tr. 461 : Οὔποτ' ... ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος. Et κακὰ ῥήματα Aj. 243.]

‖ Κακὸς, Ignavus, Timidus, δειλός. Reddi etiam potest, Minime generosus, Nihil generosi habens. Hac in signif. frequens est ap. Hom., uti dixi; sed ego paucis contentus locis ero, in quibus manifestissima hæc signif. esse potest. Il. P, [180] : Ἦè πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις, Ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος. Fuisse autem objectam isti δειλίαν, et eo pertinere ὡς ἀγορεύεις, patet ex iis quæ ibi præcedunt : objectam, inquam, fuisse δειλίαν, i. e. objecta fuisse quæ ad δειλίαν pertinerent. Ib. [631] : Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, Ἤ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει· Z, [488] : Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Apertius tamen in sequentibus ll., si modo quicquam apertius desiderandum est, in quibus κακὸν et ἀνάλκιδα s. ἄναλκιν copulat : quod posterius velut per epexegesin illi subjungit. Il. [Θ, 153] : Εἴπερ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει, Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες. Itidemque Od. Γ, [375] : Ὦ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. Extat vero et l. quidam ap. eund. poetam, ubi quem vocarat δειλὸν, statim post appellat κακόν. Is est Il. N, [278] : Ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, κτλ. [Soph. Phil. 1307 : Κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.] In soluta quoque oratione aliquis est nominis κακὸς usus hac in signif., sicut et τοῦ ἀγαθὸς in contraria. [Herodot. 7, 11 : Ἐόντι κακῷ τε καὶ ἀθύμῳ· 8, 68 : Κακίστη γενομένη ἐν τῇσι ναυμαχίῃσι· 7, 104 : Κακίονες ἀνδρῶν. Soph. Aj. 456 : Εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.] E Thuc. quidem utriusque ex. habes in Ἀγαθός. Potest autem addi et hoc τοῦ κακὸς ex., e Plat. Apol. [p. 28, C], de Achille : Ὁ δὲ, τοῦτ' ἀκούσας, τοῦ μὲν θανάτου καὶ τοῦ κινδύνου ὠλιγώρησε· πολὺ δὲ μᾶλλον δείσας τὸ ζῆν κακὸς ὢν, καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν κτλ. Nisi forte de iis loquens, quæ ab Hom. commemorantur, hoc potius quam alio vocabulo uti voluit Plato. Hoc equidem constat, minus frequens esse κακὸς solutæ orationi hac in signif., quam ἀγαθὸς in contraria. Unde etiam videmus factum esse ἀνδραγαθία, e quo ἀνδραγαθίζεσθαι. Sic nos Gallice dicimus, *Il y avoit beaucoup de bons hommes*, pro *vaillans hommes;* at non versa vice Ignavos appellare solemus *Mauvais*, vel *Meschans*. Ceterum his omnibus et hoc addo : quemadmodum κακὸς, quod proprie Malum s. Improbum significat (propriam enim et primam esse hanc signif. persuasum habeo), Ignavi et timidi signif. plerumque accipit, ita vicissim δειλὸς, quod proprie de Timido s. Ignavo dicitur, pro Improbo nonnunquam accipi, præsertimque ap. Theogn., quantum quidem meminisse possum. Quod etiam magis me in illa mea sententia confirmat, de prima et maxime propria nominis κακὸς signif.

‖ Κακὸς, Ignobilis. Nimirum q. d. Genere malo natus; si ita loqui liceat, ut vicissim dixit Plautus, Genere bono natus, i. e. nobili s. claro. Quo et nos modo dicimus, *Qui est de bonne maison*. Hujus autem signif. exx. e solo Hom. habeo, ap. quem Nausicaa dicit Ulyssi, Od. Z, [187] : Ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας· Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἑθέλῃσιν ἑκάστῳ. Καί πού σοι τάγ' ἔδωκε. Ubi etiam observa

duplicem usum hujus nominis κακὸς in uno eodemque loco. Neque enim ut κακῷ pro δυσγενεῖ ponitur, ita et κακοῖς significare potest δυσγενέσι : nec dubito quin primam illam signif. habeat, qua sc. dicitur de improbis. Quod enim quidam ἐσθλοῖς et κακοῖς tanquam in neutro genere posita intellexerunt pro ἐν ἐσθλοῖς πράγμασι καὶ κακοῖς, ne refutatione quidem dignum esse censuerim. Extat porro et alius l. ap. Hom., ubi evidentior etiam possit esse hic nominis κακὸς usus pro δυσγενής : Od. Δ, [64] : Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτούχων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. Ceterum meminisse hic oportet cujusdam l., quem in primo tmemate attuli, in quo Eust. putat κακὸν posse accipi ἀντὶ τοῦ ταπεινοῦ, quod certe magis est quam δυσγενής. At vero in isto versu Od. Φ, [324]: Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Eust. vult κακώτερος esse ἀσθενὴς, s. δυσγενής. [Soph. OEd. T. 1063 : Σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.]

‖ Κακὸς, Humilis, Abjectus, Pauper : v. Κακίων.

‖ Vilis, Vilis vetusque, ea signif. qua dicitur Vilis vetusque vestis, ab Ovidio. Hom. Od. Ξ, [506] : Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα· Λ, [190] : Κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἵσται. Sed et κακὰ εἱμένος dicit sine adjectione, T, [327] : Εἴ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι Δαινύῃ. Eodemque modo quo κακὰ εἵματα, dicit etiam κακὸν ῥάκος, Ξ, [343] : Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα, Ῥωγαλέα. An autem vilis vetusque vestis, sive trita vestis, dici itidem Latine queat Mala vestis, alii viderint; ego certe ita loqui minime ausim. At Gallice eod. modo dixeris *Un meschant habillement*, *Une meschante robe*.

‖ Deformis, Qui est mala forma : si malam formam, itidem ut bonam, dicere concedatur. Sed nitor, quod ad hanc nominis κακὸς signif. attinet, sola Eustathii auctoritate, qui in hunc v. Homeri Il. K, [316] : Ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, annotat, τὸ δὲ κακὸς δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορφον, ἀντίκειται δὲ τῷ καλῷ, ὡς αἰσχρός. Sed nisi nitatur ipse Eust. alius l. auctoritate, haudquaquam ei subscripserim, quum non κακὸς sine adjectione, sed κακὸς εἶδος hic dixerit poeta. [Pausan. 8, 49, 3 : Τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου κακός.] Leges et in compar. Κακίων aliquid de hac signif. At vero κακοῦ βίου φεύγειν, pro Turpis vitæ accusari, ex Hermog. affertur.

‖ Imperitus, ut dicitur aliquis esse Malus artifex. Hom. Il. P, [487] : Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι, ubi exp. ἀτέχνοις, sed additur, Vel δειλοῖς, ab Eust. : imo vero hanc expos. illi præfigit. Sed et soluta oratio multa hujus signif. exx. suppeditare potest, ubi dicitur κακὸς τεχνίτης, sicut Lat. Malus artifex : dicitur κακὸς ἰατρὸς, ut Latine Malus medicus, pro Imperito : dicitur κακὸς στρατιώτης, Malus miles, ut sæpe legimus Bonus miles : dicuntur itidem alia. [Æsch. Prom. 473 : Κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ... Cum dat. Soph. Aj. 964 : Οἱ κακοὶ γνώμαισι. Cum accus. Phil. 910 : Εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν, i. e. Si recte judico.] Sed infin. interdum addi sciendum est, et dici quempiam κακὸν πόιεῖν, ut vicissim ἀγαθὸν ποιεῖν τι. [Soph. OEd. T. 545 : Λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ.] Ap. Eur. Med. κακὴ infinitivo junctum exp. ἀσθενής [264] : Γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα (ita enim leg., non φόνου), Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷν. Sed ego malim accipere simpliciter, ut nos diceremus, *Une femme n'est pas bonne à faire telle chose.* [Plut. Mor. p. 586, A. Ib. p. 602, C : Κίναρον ... ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακήν.] Ap. Thuc. autem κακοὶ προφυλάξασθαι exp. διὰ κακίαν ἀδύνατοι. At vero ap. Hom. gradu comp. κακώτερον, licet cum infinit. itidem junctum, hanc Imperitiæ aut etiam ἀδυνασίας signif. habere nullo modo potest, Od. Θ, [138] : Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη. Talem certe usum habet ap. nos compar. *Pire* (quod sonat κακώτερος s. κακίων), quum dicimus *Il n'y a rien pire pour ruiner un homme.* Vel, *Il n'y a rien pire pour engendrer des maladies.*

Gradus comp. Κακώτερος, sive Κακίων, Pejor, Deterior : at vero superl. Κάκιστος, Pessimus, Deterrimus. Est autem κακώτερος poetarum potius quam aliorum scriptorum : cujus usum habemus in Hom. l. quem modo protuli, itidemque in isto, Od. O, [342] : Πλαγκτοσύνης δ' οὔκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil pejus est. At vero Φ, [324] videtur hunc comparativum κακώτερος pro positivo accipere Eust. [p. 1563, 60], quippe qui vult esse positum pro ἀσθενὴς, s. δυσγενὴς, ut supra docui, quum agerem de κακὸς significante δυσγενής. [Apoll. Rh. 3, 421 : Ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι. Theocr 27, 21. Raro apud prosæ orationis scriptores, velut Alciphr. 3, 62 : Εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ χυρτοῦ κακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς.] Altero quoque comparativo κακίων utitur hic poeta, Ξ, [56] : Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ' οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. Sed hic κακίων, si Eustathio credimus, ponitur pro πενέστερος, i. e. Pauperior; vel pro εἰδεχθέστερος, i. e. Deformior. Sed illam expos. huic præfero, utpote habentem aliquid affinitatis cum ea quæ data fuit supra huic voc. in aliquot ejusd. poetæ locis, ubi dictum est significare δυσγενῆ. At pro Deformis, non puto fuisse dicturum κακὸς sine adjectione, sed potius adjecturum fuisse vel εἶδος (ut in eo quem supra attuli l.), vel alium ejusmodi accus. Adde quod describitur Ulysses ab Hom. πένης potius quam εἰδεχθής. Sed ego tamen si a πενέστερος discedendum et aliud aptius voc. quærendum sit, malim uti generaliori aliquo, quod humiliorem vel abjectiorem s. magis abjectæ sortis hominem, aut viliorem, declaret : ut supra idem schol. exposuit ταπεινόν. Operæ pretium est autem considerare quam fuerit etiam olim probrosa paupertas, et quam vicissim in pretio pretium fuerit, si pauperes, aut etiam generalius, humiles abjectique homines, κακοὶ vocabantur. Minus certe mirum esse debet appellari vicissim a nostratibus hodieque *Un homme de bien*, eum quoque, qui proprie loquendo vocandus potius esset *Un homme de biens*. Quum enim proprie illud *Homme de bien*, a virtute hominem laudet, vulgi usus paulatim obtinuit (initio quidem jocantis potius quam serio loquentis) ut in tribuenda hac appellatione sola opulentia, aut etiam solus cultus corporis elegantior, tanquam opulentiæ testis, spectaretur, et ita corpus vel potius res ad corpus pertinentes animo laudem suam eriperent. Sed ut ad κακίων redeam, Scholiorum brevium auctor aliam expos. affert, quæ nullo modo mihi arridet : vult enim κακίων σέθεν significare μᾶλλόν σου κεκακωμένος τὴν ψυχήν. Ceterum in usu est, uti dixi, hic compar. prosæ quoque scriptoribus. Xen. Cyrop. 2, [1, 15] : Ψυχάς τε οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν, Nihilo deteriores. [Comparativi κακίων, ιον, syllaba media ancipitem mensuram habet apud Epicos : producta utuntur Attici, nisi quod Eurip. OEdip. fr. 5 in anapæstis corripuit : Πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος· ubi fuit qui χείρων conjiceret. ‖ Κακιότερος. Strato Anth. Pal. 12, 7 : Διδασκομένη δ' ἐστὶ κακιοτέρα· ubi codex κακειοτέρα.] Superl. est Κάκιστος, uti dixi, Pessimus, Deterrimus. [Soph. Ph. 384 : Τῶν ἐμῶν τητώμενος πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως. Ὦ κακῶν κάκιστε ib. 984, OEd. T. 334. Addito πλεῖστον OEd. C. 744 : Εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος.] Ap. Hom. pro Ignavissimus, Timidissimus, ut dictum est κακὸν pro Ignavo poni. Item aliquid dicitur esse κάκιστον, Pessimum, Deterrimum. Et τὰ κάκιστα, Pessima quæque, ap. Lucian. [D. mort. 4, 2] : Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

‖ Κακὸν, τὸ, subst. Malum. Hom. Il. B, [195] : Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, Ne iratus aliquo malo afficiat Achivos. Eodem loquendi genere utens, Hesiodus scribit [Op. 325] : Ἶσον δ' ὅς θ' ἑκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Sic κακὰ in plur., ut in hoc proverbiali versu, Ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει, Qui alii malum struit s. molitur, suo ipsius jecinori malum struit. Sumptus est autem ille versus ex isto Hesiodi [Op. 263] : Οἳ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων. Id. vero [ib. 189] dixit ἀνέρα κακῶν ῥεκτῆρα. Et κακὰ φέρειν cum dat. ap. Hom. rursus, ubi κακὰ reddi etiam potest Clades. In prosa

quoque κακὸν ita usurpatur substantive; et ut vides poetas illos Homerum et Hesiodum dicere ῥέξαι κακὸν, cum accus. personæ, sic prosæ scriptores dicunt δρᾶν κακὸν, vel ποιεῖν, cum eadem constr. Thuc. 8 : Καὶ τὰ πλεῖστα κακὰ ἐπιστάμενοι τὴν χώραν οὗτοι ἔδρασαν, ubi accus. χώραν non solum ad participium, sed ad verbum quoque fertur. Ex Eodem, Κακὰ πολλὰ τῶν Ἑλλήνων, pro Mala multa quæ Græci intulerunt. Ex Eod., κακὸν ποιῶ, Scelus admitto. At in isto l. Hom. Od. O, [73] : Ἴσόν τοι κακόν ἐσθ' ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ, quidam κακὸν interpret. Peccatum. [Æsch. Sept. 571 : Κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν, i. e. κακολογεῖ.] || Malum, Calamitas. Præsertim vero usitatus est pluralis, κακὰ, Mala, Calamitates, Ærumnæ. Hom. Od. B, [179] : Μή που τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω· Il. F, [99] : Ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε· Od. Θ, [137] : Ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσι. [Æsch. Prom. 26 : Τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ· 161 : Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι; et sic alii quivis, sæpissime Tragici.] Frequentem et in soluta oratione signif. hanc habet. [Herodot. 1, 65 : Ἐκ κακῶν μεγάλων πεφευγότες· 3, 53 (similiterque Thucyd. 5, 65, Polyb. 5, 11, 1, aliique) : Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ. Soph. ap. Stob. Flor. 4, 37 : Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά· Aj. 362 : Κακὸν κακῷ διδοὺς ἄχος. Thuc. 2, [51] : Ὑπὸ τοῦ [πολλοῦ] κακοῦ νικώμενοι. Et μεγάλα κακὰ, ap. Eund. Aristoph. Pl. init. : Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. [Κακῶν πανήγυρις Pisides fragm. Foggin. 109. Κακὰ κακῶν, Mala malorum, i. e. extrema mala, Soph. OEd. Col. 1238. Diocles comicus ap. Photium s. v. Κακά : Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.]

[Κάκος, ὁ, Cacus, nomen prædonis Italici ab Hercule occisi, παροξυτόνως scribi, ut distinguatur ab adjectivo κακὸς, præcipit Eustath. p. 157, 1; 906, 45; 1817, 11, errore manifesto, quum ex Virgilii aliorumque poetarum Latinorum locis appareat Κᾶκος esse scribendum : ex quo sequitur nihil hoc nomen commune habere cum adjectivo Græco κακός. Ap. Plut. Mor. p. 762, F, in libris aliis Κάκκον, aliis Κακὸν scriptum, Κάκος ap. Dionys. A. R. 1, 39. G. Dind.]

[Κακόσεμνος, ὁ, ἡ. Eudocia p. 345 : Ἥρα παρεσκεύασε τὸ βρέφος κακόσεμνον τεχθῆναι. Sensus κακόσχημον postulat.]

[Κακόσημος, ὁ, ἡ, Mali ominis. « Ammon. in Aristot. Categ. citatus ab Hœschelio ad Phrynich. p. 145 : Κακόσημον ἴσασιν οἱ ποιηταὶ τὸ ὄνομα.» Schæf. Ἀσήμων ap. Soph. Ant. 1013 schol. exp. κακοσήμων.]

Κακόσινος, ὁ, ἡ, Noxius, Malum s. Damnum inferens. Galen. κακοσινώτατα ap. Hippocr. [p. 778] exp. ἐπιβλαβέστατα.

Κακοσῖτία, ἡ, Cibi fastidium, Pollux 6, c. 7 [§ 34].

Κακόσιτος, ὁ, ἡ, Qui stomachi vitio cibum fastidit, Greg. Naz. et Eubulus ap. Athen. 6, [p. 248, C] : Ὕπνος αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει. [Fastidiosus, Plato Rep. 5, p. 475, C; Ælian. N. A. 3, 45; Arrian. Ven. 8, 2; Poll. 6, 34; Liban. vol. 4, p. 633, 1; Hesych. s. v. Κακόκνημος. « Qui medicamenta sumere recusat, Maxim. Tyr. p. 177 ed. Reisk. » Jacobs.]

Κακοσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui malis est cruribus. [Ἵπποι κακοσκελεῖς Xenoph. Mem. 3, 3, 4 et Pollux 2, 193. Suidas s. v. Εὐφορίων : Ἐγένετο δὲ τὴν ἰδέαν ... πολύσαρκος καὶ κακοσκελής.]

[Κακοσκηνὴς, ὁ, ἡ, Qui malo s. deformi corpore est. Crinag. Anth. Pal. 7, 401 : Κακοσκήνευς ... ἀνδρός.]

[Κακόσκοπος, ὁ. Sic dicitur qui in ecclesia quamlibet in choro insolentiam corripit : v. Ducang.]

Κακοσμία, ἡ, Malus odor, Fœtor. Poll. 2, [75].

[Κάκοσμος, ὁ, ἡ, Malum odorem spirans. K. οὐράνη Æschylus et Soph. ap. Athen. 1, p. 17, C. De scarabæo Aristoph. Pac. 38. Κακόοσμος ex Hesychio v. supra. || Κάκοδμος ap. Hippocr. p. 478, 15; 551, 18.]

Κακόσπερμος, ὁ, ἡ, Male sementans, Malum semen ferens. Theophr. H. Pl. 7, 4 : Ἐπεὶ ἄσπερμόν τι γένος αὐτῶν ἐστὶν ἢ κακόσπερμον, de rhaphanis, de quibus Plin. 19, 5 : Et in prioribus tamen differentia seminis est, quoniam aliqua pejus, aliqua admodum exigua ferunt.

[Κακοσπλαγχνέω, Timidus sum. Georg. Pachym. V. Mich. p. 527, 5.]

[Κακόσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Timidus. Æsch. Sept. 243 : Ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῆς.]

[Κακοσπορία, ἡ, Mala satio. Epigr. Anth. Pal. 7, 175 : Τοίης ἀρξάμενος πᾶσι κακοσπορίης.]

[Κακοστᾰθέω, Male sto, Male habeo. Nicander Th. 431 : Τοῖά μιν ἰὸς ... κακοσταθέοντα δαμάζει. De vento contrario ib. 269 : Κακοσταθέοντος ἀήτεω.]

[Κακοστᾰθὴς, ὁ, ἡ, Male constitutus. Greg. Naz. vol. 2, p. 73, A : Ζωῆς ἡμετέρης ἔρμα κακοσταθέος.]

[Κακοστέναχτος, ὁ, ἡ, Misere gemens. Schol. Aristoph. Thesm. 1059 : Κακοστέναχτον εἰσήγαγε τὴν Ἠχώ. Schol. Æsch. Sept. 862.]

[Κακοστομᾰχέω, Malo stomacho laboro. Sext. Emp. p. 196 et 729 : Κακοστομαχοῦντα πρὸς ἐδεσμάτων ἀπόλαυσιν. Scriptt. rei accip. p. 109.]

Κακοστόμαχος, ὁ, ἡ, Cujus stomachus male affectus est, male habere solet, utpote qui imbecillior sit. [Lucill. Anth. Pal. 11, 155 : Ἔργα κακοστομάχων. «Metaph. Fastidiosus, Epictet. Diss. 1, 25.» Schweigh.] Opp. τῷ εὐστόμαχος. Cic. in Epist. quadam ad Tyronem [Ad div. 16, 4] : Jus enim dandum non fuit, quum κακοστόμαχος esses. Prætereà ut εὐστόμαχα dicuntur Quæ stomacho grata sunt ac salutaria, s. Quæ ruentem languentemque stomachum fulciunt ac corroborant, ita vicissim κακοστόμαχα dicuntur Quæ obsunt stomacho, s. Quæ ingrata sunt ventriculo, eumque lædunt, imbecillum eum facientes ac solventes. Athen. 3, [p. 120, C, ex Heraclide Tarentino] : Οἴονται δέ τινες ταῦτ' εἶναι καὶ κακοστόμαχα· λέγω δὴ λαχάνων καὶ ταρίχων γένη, δηκτικόν τι κεκτημένα, εὐθετεῖν δὲ τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα· ἀγνοοῦντες ὅτι πολλὰ τῶν τὰς ἐκκρίσεις ποιούντων εὐστόμαχα καθέστηκεν. [Geopon. 12, 29, p. 912.]

Κακοστομέω, Maledico, Convitior, κακηγορέω. [Soph. El. 598 : Τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν.]

Κακοστομία, ἡ, v. Βαρβαροστομία. [Maledicentia. Eustath. Opusc. p. 26, 67.]

Κακόστομος, ὁ, ἡ, Qui mali oris est, Maledicus, κακηγόρος, βλάσφημος. [Eur. Iph. A. 1001 : Λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ. «Κακόστομον de verbo cujus elocutio molestum sonum reddit, Longin. c. 43, ut verbum ζεσάσης, quod ob soni molestiam gravitati nocet, quam res ipsa habet. Contraria est ἡ εὐστομία τῆς λέξεως, quum verba facile et suaviter pronuntiari possunt. » Ernest. Lex. rhet.]

[Κακόστρωτος, ὁ, ἡ, Male stratus. Æsch. Ag. 565 : Σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.]

[Κακοσυμβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui conciliari non potest, Incongruens. Eustath. p. 1946, 13 : Διὰ τὸ κ. τῆς ἐννοίας.]

[Κακοσυμβουλία, ἡ, Pravum consilium. Moschus in Prato Spirit. c. 45, p. 1073. Suicer.]

[Κακοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Male suadens. (Malesuada, Gl.) Legitur apud Josephum Hypomn. pag. 69. Schleusn.]

[Κακοσυνάντητος, ὁ, ἡ, Cujus malus est occursus. Schol. Oppiani Hal. 1, 370 : Δυσαντέα) κακοσυνάντητα. Id. ad 2, 388.]

Κακοσύνετος, ὁ, ἡ, Prudentia abutens ad malum, Qui quidem συνετὸς est, sed in malo, Vafer. Thuc. 6, [76] : Οἱ δ' ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ. Is dominus, quem cum alio commutare cupiebant, erat non ἀξυνετώτερος, sed κακοξυνετώτερος quam oportet, i. e. πανουργότερος, ut exp. schol.

[Κακοσύνη, ἡ, Malum, Calamitas. Scriptor Chr. Pat. p. 255, B : Ἰδεῖν τε παιδὸς ἦν κακοσύνην πάθοι.]

Κακοσυνθεσία, ἡ, affertur pro Malum fœdus, Mala compositio. Hesych. vero et alii acceperunt pro Malorum structio et machinatio, quum ap. Hom. [Il. O, 16] κακορραφίας exposuerunt κακοσυνθεσίας. [Schol. Od. B, 236. Boiss. Forma vitiosa κακοσυνθέσεις ap. Photium et Suidam s. v. Κακορραφίαι. V. Lobeck. ad Phryn. p. 501.]

[Κακοσύνθετος, ὁ, ἡ, Male compositus. Lucian. Calumn. c. 14 : Ἔπη ἄμετρα καὶ κ. Schol. Eur. Or. 674 (663 Matth.) : Κακόφραστον εἶναι τὸν λόγον καὶ κ. Schol. Aristoph. Vesp. 818 : Κακοσύνθετος τὸ σῶμα. « K. ὄψις, ap. Georgidam Boiss. Anecd. vol. 1, p. 28. » Jacobs. || « Male conciliatus s. consarcinatus, Iren. p. 32. Male

cohærens, id. p. 88, Athanas. vol. 1, p. 838.» Kall. ‖ Adverb. Κακοσυνθέτως, schol. Eur. Hec. 801.]

[Κακοσυνταξία, ἡ, Mala compositio. Eust. p. 210, 30 : Ἐκλαθόμενον τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθίας καὶ διὰ τοῦτο εἰς κακοσυνταξίαν ἐκκλίναντα. Et ib. 1217, 23.]

Κακοσύστατος, ὁ, ἡ, Male consistens. In VV. LL. e Trapez.

[Κακόσφαιρος, ὁ, ἡ. Μάργαροι κακόσφαιροι ap. Tzetz. Hist. 11, 494, Qui forma sunt non satis rotunda.]

[Κακοσφυξία, ἡ, Pravitas pulsus. Galen. vol. 6, p. 117; 10, p. 471; Aretæus p. 21.]

Κακοσχημόνως, Indecenter, Indecore, Turpiter. Plato Leg. 5, p. 243 [728, B] : Ψυχὴν θειότατον ὂν ἀτιμότατα καὶ κακοσχημονέστατα διατιθείς.

Κακοσχήμων, ὁ, ἡ, Indecens, Indecorus. [‖ Κακόσχημος, ὁ, ἡ, ap. Herodian. Epimer. p. 177.]

[Κακοσχολεύομαι, Malis artibus vaco. Cyrill. Alex. Adv. Julian. 4, p. 125 : Κακοσχολεύεσθαι καὶ τωθάζειν. Suic. Hesych. : Ὀρχιπεδίζειν, τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί. Id. s. v. Σκινδαρεύεσθαι. Phot. p. 351 : Ὀρχιπεδεῖν, τὸ περὶ τὰ παιδία κακοσχολεῖσθαι. Corrig. ex Hesychio κακοσχολεύεσθαι.]

[Κακοσχολέω, Male otior. K. πρὸς ἡδονὴν Theanus Epist. 1. Hemst. Plut. Mor. p. 1040, B : Τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν.]

Κακοσχολία, ἡ, Otium quod in malis rebus teritur, Inutile otium. Plut. [Mor. p. 274, C] : Πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας καὶ κακοσχολίαν, sc. gymnasia et palæstras.

Κακόσχολος, ὁ, ἡ, Otio male utens, etiam Otium dans malis rebus. [Hesych. : Κακοσχόλου, κακοῦ κατὰ τὴν σχολήν. Arrian. Epict. 2, 19, 15 : Ὅταν ... κακόσχολος παραστὰς εἴπῃ ... ‖ Male cessans. Marcus Argent. Anth. Pal. 5, 104 : Αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα, κακόσχολε. Malam moram afferens, ap. Æsch. Ag. 186 : Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι. Schol. : Ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν. ‖ Adverb. Κακοσχόλως, Otio male utendo, Inepte, Frustra. Trypho De tropis p. 45 ed. Cantabr. : Αἴνιγμά ἐστι φράσις ἐπιτετηδευμένη κακοσχόλως εἰς ἀσάφειαν ἀποκρύπτουσα τὸ νοούμενον. Etym. M. p. 634, 6 : Λέγει δὲ Σιμωνίδης κ. ... Eustath. p. 1638 : Τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κ. φράζοντας. ‖ Obscene. Schol. Aristoph. Ach. 397 : Κ. δὲ εἶπε.]

[Κακόταχτος, ὁ, ἡ, Male collocatus. Hesych. s. v. Δύστακτον.]

[Κακότἄφος, ὁ, ἡ, Male sepultus. Schol. Oppiani Hal. 5, 346 : Ἀτυμβεύτου) κακοτάφου.]

[Κακοτεκνία, ἡ, Mali liberi. Phrynichus Bekkeri p. 46, 16 : Κ. τοὐναντίον τῷ εὐτεκνία. Σημαίνει τὸ κακοῖς καὶ πονηροῖς χρῆσθαι τέκνοις.]

[Κακοτελεύτητος, ὁ, ἡ, Male desinens, Malum exitum habens. Schol. Æsch. Ag. 913 : Ἀτεκμαρτοτάτης) κακοτελεύτου καὶ εἰς κακὰ καταντησάσης.]

[Κακοτέρμων, ὁ, ἡ, Qui difficulter desinit. Ψυγμὸν κακοτέρμονα poeta De vir. herb. 94. Schneid.]

Κακοτεχνέω, Malis artibus utor et maleficio, i. q. κακοπραγμονέω, κακουργέω, πανουργέω. [Herodot. 6, 74 : Κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον.] Dem. [p. 942, 26]: Κολάζειν τοὺς κακοτεχνοῦντας. Id. [p. 932, 7] : Ἐκακοτέχνουν, καὶ ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. Rursum cum περὶ habente suum accus. Id. [p. 1136, 24] : Κακοτεχνῶν δὲ φαίνει περὶ τὰς διαθήκας, τὰ ψεύδη μὲν αὐτὸς μαρτυρῶν ἑτοίμως, κλέπτων δὲ τὰς ἀληθεῖς μαρτυρίας, Manifesto apparet te circa testamentum dolose et fraudulenter versatum esse, et malis usum artibus. Quod hominum κακοτεχνούντων et κακομηχάνων genus, malis et noxiis artibus utens, coerceri jubetur in Pand. tractatu De extraordinariis criminibus, et sub titulo Stellionatus. [Clem. Al. p. 195 : Ἁρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνοῦσαι. Conf. id. p. 781, 871. Schneid. Demetr. De eloc. 28 : Τὸ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς πάθεσι κακοτεχνεῖν. De quo l. v. quæ s. Κακοτεχνία dicentur.] Item cum accus. jungitur, et transitive ponitur pro Malis artibus adultero et depravo [Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol 2, p. 410, 19 : Οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε τῇ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ. Aristæn. 2, 18 : Ἐλάνθανε κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους] : unde κεκακοτεχνημένος, Malis artibus depravatus et adulteratus, Maleficium passus. Diosc. 5, [143] de hæmatite lapide : Ἀπελέγχεται δὲ ὁ κεκακοτεχνημένος πρῶτον μὲν ταῖς διαφύσεσι κτλ.

[Κακοτέχνημα, τὸ, Mala ars. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 736; Joseph. Genes. p. 35, C.]

Κακοτεχνία, ἡ, Mala ars, ut Quintil. interpr. in Ἀτεχνία cit. Seu Ars quæ ad hominum perniciem convertitur, et Maleficium [Strabo 7, p. 301 : Ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰσάγων. Nilus Epist. p. 314 : Κακοτεχνία διαβολικὴ πειράζει ἡμᾶς] : veluti quum ap. Dem. legimus Κακοτεχνίας δίκη, et [p. 1139, 10], κακοτεχνίας ὑπόδικος [et plurali numero p. 1201, 7 : Τῶν κακοτεχνιῶν ἐπὶ τοῦτον ἔλθοιμι. Plato Leg. 11, p. 936, D : Διαδικαζέσθω ... κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι. Harpocr. : Κακοτεχνιῶν δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου αὐτοῦ ἐδίδοσαν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου τίσεως, εἰ γνήσιος, καὶ ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου] : qua signif. dicitur etiam Κακοτέχνιον : siquidem Poll. [8, 37] e Lysia docet esse quandam Κακοτεχνίου δίκην, Maleficii crimen. Sunt enim qui artes in malos usus et hominum perniciem convertant. Alioquin κακοτεχνία simpliciter etiam accipitur pro Mala ars, Non exacta artis peritia ac scientia, quum sc. aliquis artem suam non probe callet, et imperitus est artifex : veluti quum Athen. 15, [p. 631, F] dicit, olim τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν, fuisse σημεῖον κακοτεχνίας : atque eapropter Asopodorum Phliasium, κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν, διατρίβοντα αὐτὸν ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ, Τί τοῦτο; εἰπεῖν· δῆλον ὅτι μέγα κακὸν γέγονεν. [Κακοτεχνία, Affectatum atque intempestivum artis et concinnitatis studium, quale se v. c. exserit in cumulandis antithesibus similibusque figuris, Demetr. Eloc. 27. Antea illius vitii causas appellarat τερθρείαν et φροντίδα παρ' αὐτὰ, Nimium circa istas res studium. Mox κακοτεχνεῖν eodem sensu commemorat : conf. 247, 250, et Cresoll. Theatr. 2, 2. Ernest. Lex. rhet.]

[Κακοτεχνίζω, i. q. κακοτεχνέω. Antiatt. Bekk. p. 103, 18 : Κακοτεχνίζων ἀντὶ τοῦ κακοτεχνῶν Ἀλκαῖος Γανυμήδει.]

[Κακοτέχνιον. V. Κακοτεχνία.]

Κακότεχνος, ὁ, ἡ, Malis artibus deditus, instructus, Artificiosus in rebus malis. Aliis etiam Maleficus, Malignus. Hom. Il. O, 14 : Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη, Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης· quem l. schol. paraphrastice sic exp., ὄντως δὴ ὁ ἐπὶ κακῷ σου τετεχνασμένος δόλος, ὦ Ἥρα πολυμήχανε, τὸν Ἕκτορα ἔοικε τῆς μάχης πεπαυκέναι· referens illud κακότεχνος ad δόλος : ut sit δόλος κακότεχνος, Dolus malis instructus aut gaudens artibus, s. ὁ κακὰ τεύχων δόλος. [Plut. Mor. p. 706 D : Ὠδαῖς κακοτέχνοις καὶ κακοζήλοις. Μουσικὴ κ. Clem. Al. p. 193. Automedon Anth. Pal. 5, 129 : Κακοτέχνοις σχήμασιν· ubi figuræ intelliguntur libidinem excitantes. Eodem sensu Philemon ib. 132 : Ὦ κακοτεχνοτάτου κινήματος. Lucian. Calumn. c. 10 : Ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι· ubi notanda comparativi forma. ‖ « Adverb. Κακοτέχνως, Malitiose. Jo. Chrys. Περὶ μετανοίας 8, vol. 6, p. 805, 38 : Ποιεῖ γὰρ καὶ τοῦτο ὁ διάβολος πολλάκις κ. » Seager. Athan. vol. 1, p. 464; Const. Apost. 1, 3. Kall. Manetho 5, 329; Greg. Naz. p. 69 Montac. Boiss. ‖ Idem fere quod ἀτέχνως, Sine arte, Ruditer, ap. Philon. vol. 1, p. 195, 5 : Οὐδὲ ... τέχνην ἀτέχνως, ἀλλὰ τεχνικῶς ἑκάστην ἐπιτηδεύειν προσῆκεν.]

Κακότης, ητος, ἡ, Improbitas, Vitium, Scelus, Flagitium. Hom. Il. Γ, [366] : Τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Ab Hesiodo κακότης opp. τῇ ἀρετῇ, ut vitium virtuti : Op. [285] : Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἴλαδόν ἐστιν ἑλέσθαι. Ex Eod. affertur [ib. 738] : Κακότητι δὲ χεῖρας ἄγιπτος. [Herodot. 2, 124 : Ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι· 7, 168 : Οὐδεμιῇ κακότητι λειφθῆναι τῆς ναυμαχίης. Æsch. Prom. 1066 : Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;] ‖ Ignavia, Timiditas. Hom. Il. B, [368] : Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, Ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο. A Thuc. copulantur κακότης et δειλία, l. 5. Est alioqui poetarum potius quam aliorum scriptorum hoc voc. [‖ Vitium. Τὰς ἐντὸς κακότητας, Interna (corporis) vitia, Plato Axioch. p. 366, A.] ‖ Κακότης, sicut κακὸν, Malum, Calamitas, Ærumna. Hesiod. [Op. 93] : Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ κατακηράσκουσι. [Herodot. 2, 128 ;

Τοῖσι Αἰγυπτίοις πᾶσαν εἶναι κακότητα. Soph. El. 236 : Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ· OEd. C. 521 : Ἤνεγκον κακότατ' (κακότητ' codd. recent.), ὦ ξένοι. Hesych. : Κακότατος, κακότητος.]

[Κακοτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui malo s. deformi collo est. Apollon. Lex. Hom. init. : Τὸ δὲ φαῦλον (σημαίνει τὸ στερητικὸν α), τὸ κακοπρόσωπον καὶ κακοτράχηλον ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον.]

Κακοτροπεύομαι, Malis artibus ago, Malitiose improbeque ago : ut ii sc. qui improbis et perversis sunt moribus, κακοτεχνῶ, κακουργῶ. Polyb. 5, [2, 9] : Κακοτροπευσάμενος πρὸς τοὺς προειρημένους, ἀπῆρεν εἰς τὴν Χαλκίδα. Hæc Bud. Comm. p. 25. Ubi etiam exp. κακοπραγμονήσας, συγκακουργήσας, σκευωρησάμενος. [Hesych. s. v. Αἰγυπτιάζων, et gramm. Bekk. Anecd. p. 354, 13 : Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι.]

[Κακοτροπέω, Perversis moribus sum, Perverse ago. Hippocr. p. 606, 31 : Κακοτροπέει καὶ οὐ ῥηϊδίως ἐθέλει ξυνιέναι.]

Κακοτροπία, ἡ, Mali mores, Mores perversi et pravi, Malignitas, etiam Nequitia. Tradit enim Gell. 7, 11, quem Latini Nequam vocant, κακότροπον dici posse Græco voc. Est tamen aliquid discriminis inter κακότροπον et κακοήθη : nam Ammon. [p. 80] κακοήθειαν esse dicit κακίαν κεκρυμμένην, Tectam malitiam, quam Lat. Malignitatem vocant : κακοτροπίαν vero, ποικίλην καὶ παντοδαπὴν πανουργίαν, Malitiam variam et omnimodam, qualis est versutia et vafritia. [Thuc. 3, 83; Dio Cass. 54, 21. « Const. Manass. Chron. p. 53, 68. » Boiss.]

Κακότροπος, ὁ, ἡ, Qui malis est moribus, Male moratus, etiam Pravus, Perversus, Malignus. Sic enim e moribus vocatur aliquis : ut i. sit q. κακοήθης. [Κακοῦ γνώμην ap. Soph. El. 546 gl. exp. κακοτρόπου. Κακότροπος Dio Cass. 52, 2. Κακοτροπώτερος id. Exc. p. 38, 26. Zenob. Prov. 5, 41 : Ὑπερίσχυε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὤν. || Adverb. Κακοτρόπως, Perverse, Maligne. Dio Cass. 47, 4. « Athan. vol. 1, p. 431, 602; Euseb. H. E. p. 250, 270, 394. » Kall. Const. Manass. Chron. p. 97. Boiss.]

Κακοτροφέω, Male nutrior, Parum alimenti accipio. Theophr. C. Pl. 5, [2, 2] : Ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐσθενήσῃ. Item et pass. voce dicitur κακοτροφηθεὶς pro κακοτροφήσας, Male altus [Δένδρα κακοτροφηθέντα ap. Theophr. ibid.] : ut et εὐτροφοῦμαι pro εὐτροφῶ reperiri docui.

Κακοτροφία, ἡ, Mala nutritio, alitura, Male nutriri s. nutritum esse. [Theophr. H. Pl. 5, 2, 3.]

Κακότροφος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ εὔτροφος.

Κακοτῡχέω, i. q. ἀτυχέω, δυστυχέω, κακῶς πράττω, δυσπραγέω, Adversa fortuna utor, Infortunatus sum, Infeliciter ago. Thuc. 2, [60] : Καλῶς γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧττον ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασώζεται. Ubi nota synonyma καλῶς φερόμενος et εὐτυχῶν, et his oppositum κακοτυχῶν : rursum synonyma διαφθείρεσθαι et ἀπόλλυσθαι, et his contrarium διασώζεσθαι.

Κακοτῡχής, ὁ, ἡ, i. q. δυστυχὴς et ἀτυχὴς, Infelix, Infortunatus, Qui mala s. adversa utitur fortuna, Eur. [Med. 1274 : Ἰὼ κακοτυχὲς γύναι· Hipp. 669 : Κακοτυχεῖς γυναικῶν πότμοι. Δυσπόλεμον γένος ap. Æsch. Pers. 1018 schol. exp. κακοτυχὲς καὶ ἄθλιον γ. ||| Forma vitiosa ap. Hesych. s. v. Κρείττονας : Δοκοῦσι δὲ κακότυχοί τινες εἶναι (οἱ ἥρωες), ex κακωτικοὶ corrupta, quod legitur ap. Phot. p. 177, 8.]

[Κακοτῡχία, ἡ, Infortunium, Infelicitas. Eust. p. 1421, 44 : Τὴν Ἑλληνικὴν κακοτυχίαν. Scott.]

[Κακότυχος. V. Κακοτυχής.]

[Κακοτῡχῶς, Infeliciter. Const. Manass. Chron. p. 97. Boiss.]

[Κάκουλοι (?), κακοὶ, σκληροὶ, κύαμοι, Hesych.]

[Κακόϋπνος, ὁ, ἡ, Male dormiens. Hesych. s. v. Ἀΰπνους. Wakef.]

[Κακοϋπονόητος, ὁ, ἡ, Difficilis conjectu. Sic Suidas exp. voc. δυστόπαστος.]

Κακουργέω, Maleficus sum, Improbus et sceleratus sum. || Malitiose ago, Malitiosus sum et fraudulentus. Plato [Leg. 11, p. 934, A : Οὐχ ἕνεκα τοῦ κακουργῆσαι διδοὺς τὴν δίκην·] Rep. 1, [p. 341, A] : Ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, pro Malitiose agere in disputando. Ibid. : Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει εἴ τι δύνασαι. Ibid. [p. 338, D] cum accus. : Ταύτῃ ὑπολαμβάνεις ἢ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, Malefice et malitiose depraves. In pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro Malitiose agit, Maleficus est. Herodian. 3, [15, 4] : Ἀνέπειθέ τε τοὺς ἰατροὺς καὶ ὑπηρέτας κακουργῆσαί τι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη· et [ib. 8] : Τούς τε ἰατροὺς ἀνελὼν, οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι κακουργῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος. Diosc. cum accus. in Præf. libri 6 : Φαρμάκων πόσεις ἃς εἰσφέρουσιν οἱ κακουργοῦντες τὰ δηλητήρια, Quas offerunt improbi maleficique venenorum artifices. || Malo afficio, Incommodo, Noceo. Xen. [Mem. 1, 4, 6] : Ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ, Noceat, Incommodet. Thuc. 2, [22] : Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς, ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως, κακουργεῖν. [Plato Rep. 3, p. 416, A : Τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν. Ib. C : Κακουργεῖν περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας.] Plut. Symp. [p. 163, A] : Πλὴν ὅταν ἐν δικτύοις γενόμενοι κακουργοῦσι περὶ τὴν ἄγραν, Nocent prædæ et capturæ piscium. Cum accus. construitur in hac etiam signif. [Æsch. ap. Stob. Flor. 25, 7 : Τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν κακουργεῖν], peculiariterque de prædonibus et hostibus dicitur. Thuc. 2, [32] : Τοῦ μὴ λῃστὰς ἐκπλέοντας ἐξ Ὀποῦντος καὶ τῆς ἄλλης Λοκρίδος, κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, Damno afficerent vastarentque Euboeam. Sic 3, [1] : Τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Et 4, p. 138, voce simul ac signif. act. : Καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἢπερ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι, Qua sola parte poterat ei noceri incommodarique prædationibus et incursionibus : ut scholiastes quoque exp. λῃστεύεσθαι. [Plato Leg. 6, p. 760, E : Τοὺς ἐπιχειροῦντας ὁτιοῦν τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα κακουργεῖν. || Κακοεργέω et derivata v. supra suis quæque locis.]

Κακούργημα, τὸ, Maleficium, Facinus maleficum, Scelus. [Plato Leg. 11, p. 933, E : Δίκην ... πρὸς ἑκάστῳ τῷ κακουργήματι ... προσεκτισάτω.] Auctor Axiochi, Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita acta est per scelus, Qui impie scelerateque vixere. [Demosth. p. 727, 27 : Ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ κακουργήματος.] Exp. etiam Dolus malus, Fraus, Quum quis dolose in suo munere versatur. [Plato Rep. 4, p. 426, E : Περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα.]

Κακουργία, ἡ, Maleficium, Improbitas, Scelus : sed plerumque dicitur de Tecto et occulto maleficio, ideoque redditur Subdolum maleficium, Astus, Dolus. [Plato Leg. 5, p. 728, B : Τὴν ... λεγομένην δίκην τῆς κακουργίας τὴν μεγίστην· 11, p. 917, E : Κιβδηλεύματά τε καὶ πανουργίας τῶν πωλούντων.] Xen. Cyrop. 1, [6, 28] : Ἢ οὐ γινώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς, καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; Sunt et in pharmacis κακουργίαι, Maleficia, i. e. Venena. Diosc. 1, 120, de rhamno : Λέγεται ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας, Veneficia depellere, Malefica pharmaca depellere.

[Κακουργικὸς, ἡ, ὸν, Qualis maleficorum est, Facinorosus. Aristot. Rhet. 2, 16 : Ἀδικήματα ἀδικοῦσιν οὐ κακουργικὰ, ἀλλὰ τὰ μὲν ὑβριστικὰ, τὰ δὲ ἀκρατευτικά. Theodor. Metoch. p. 528 : Μηδὲν προῤῥώμενος κακουργικὸν τῶν μετ' αὐτόν· 601 : Προαναιρεῖται πᾶν κακουργικόν.]

Κακοῦργος, ὁ, ἡ, contr. e κακοεργὸς eand. retinet signif., sc. Maleficus [Plato Gorg. p. 465, B : Κακοῦργός τε οὖσα καὶ ἀπατηλή. Κακοῦργος καὶ βλαβερὸς Lach. p. 192, B] : item Improbus, Facinorosus, Scelestus. [Soph. Aj. 1043 : Κ. ἀνήρ· OEd. T. 705 : Μάντιν κ.] Dem. Phil. 1 : Κακοῦργον μὲν γάρ ἐστι κριθέντα ἀποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ, μαχόμενον τοῖς πολεμίοις. Thuc. 1, [134] de carcere Laconico : Οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεισαν. Demosthenes : Τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τὰς ἐπὶ θανάτῳ εἰσάγουσι. [In jure Attico κακούργων nomen comprehendit λωποδύτας, ἀνδραποδιστὰς, κλέπτας, contra quos actio ἀπαγωγῆς dabatur : v. Meier. De bonis damn. p. 42 et Process. Att. p. 76.] Sic Herodian. 7, [12,

15] : Ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις πρὸς τὸ ἁρπάζειν κακούργων, Improbis et facinorosis hominibus. Utplurimum vero Prædones solent κακοῦργοι nominari et Latrones, ut qui homines et bonis et vita exuant. Thuc. : Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ. In generali signif. pro Malo damnoque afficiens, Noxius, constr. etiam cum gen. patientis. Xen. [Mem. 1, 5, 3] : Κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, Quum aliis tum sibi magis nocens. [Plato Rep. 8, p. 554, C : Τὰς κακούργους ἐπιθυμίας· Alc. 1 p. 118, A : Τότε κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη (ἡ ἀμαθία). Κακουργότατα, Dio Cass. 64, 15.]

[Κακουργότροπος, ὁ, ἡ, Qui malis moribus est, Improbus. Const. Manass. Chron. p. 124.]

Κακούργως, Malefice, Improbe, Scelerate. [Pollux 3, 132; 4, 51. « Jo. Chrys. In Jo. hom. 57, vol. 2, p. 791. » Seager.]

Κακουχέω, Male tracto [Κακουχεῖν ἑαυτὸν Teles ap. Stob. Flor. 97, 31. Hemst.], et quod Lat. ad verbum dicunt, Male habeo aliquem. Damasc. p. 116, e libro Sapientiæ : Θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι. [Diodor. 3, 23; 19, 11.] Hæc Bud. Κακουχοῦμαι Eidem est Ægritudine animi morior et enectus sum, Despondeo animum. Plut. [Mor. p. 114, E] : Ὥστε πρὶν ἀπώσασθαι τὰ πένθη, κακουχουμένους τελευτῆσαι τὸν βίον, Conflictatos, Tabescentes luctu, Bud. [Dio Cass. 35, 9 : Ὑπὸ τῶν ἐφεστηκότων σφίσι κακουχεῖσθαι.] At VV. LL. κακουχέω pro κακοπαθῶ s. κακὰ πάσχω citant e Thuc., ut sit i. q. Ciceroni Malum habere, et Quintiliano Malo affligi, s. Malis premi; sed nullum testimonium proferunt.

Κακουχία, ἡ, Mala tractatio [Æsch. Sept. 668 : Ἐν πατρῴας χθονὸς κακουχίᾳ· quod per κακώσει exp. schol. Theopomp. ap. Phot. Lex. p. 56, 16, de Zopyro, qui naso et auribus se privaverat : Πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν. Polyb. 5, 15, 6 : Ἀπηλλάττετο τῆς κακουχίας ἐπὶ τὴν αὐτοῦ σκηνήν], Bud. in hoc Theanus Epist. l. : Ἔνιαι δὲ κέρδος τὸ ἀκερδέστατον ἡγοῦνται, τὴν τῶν θεραπαινῶν κακουχίαν, βαρυνόμεναι μὲν τοῖς ἔργοις, ὑποστελλόμεναι δὲ τῶν ἐπιτηδείων. Sic Polyb. [3, 79, 6] : Ἄπειροι τῆς τοιαύτης κακουχίας. [Plato Rep. 10, p. 615, B : Ἢ τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι.] Plut. autem plur. usus est [Mor. p. 114, E; 117, E] : Μάτην αὐτοὺς καταικισάμενοι ταῖς κακουχίαις. Hesych. vult inter alia significare ἀθεραπευσίαν, Cultum corporis neglectum.

[Κακόφατις, ιδος, ἡ, Male ominatus. Æsch. Pers. 932 : Κακοφάτιδα βοάν.]

[Κακόφατος. V. Κακέμφατος.]

[Κακοφημία, ἡ, Maledictio, Obtrectatio. (Famositas, Gl.) Ælian. V. H. 3, 7 : Τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ. « Phot. Bibl. p. 384 (?). » Boiss.]

[Κακοφημίζω, Maledico. (Inclamo, Gl.) Schol. Hom. Il. A, 105 : Διὰ τοῦτο κακοφημίζει αὐτὸν εἰς τοῦτο. V. Lobeck. ad Phryn. p. 599.]

Κακόφημος, ὁ, ἡ, Qui est mali ominis, Inauspicatus, Infaustus, Bonam famam lædens, et infamiam afferens. [Joseph. B. J. 6, 5, 3. Λόγον ἄρρητον ap. Soph. Aj. 214 schol. exp. κακόφημον μηδὲ λέγεσθαι ὀφείλοντα. || Adverb. Κακοφήμως, Manetho 5, 323.]

[Κακόφθαρτος, ὁ, ἡ, Male perditus. Hesych. : Κακόκνημος, κακόφθαρτος, κακόσιτος.]

[Κακόφθονος scriptura vitiosa pro κακόφωνος, q. v.]

[Κακοφθόρος, ὁ, ἡ, Male perdens. Nicand. Th. 795 : Τέκνα κακοφθόρα ... σκορπίοι ἐξεγένοντο· Al. 168 : Κακοφθόρα τέκν' ἁλιήων. Ibid. 465 genitivus est κακοφθορέος tanquam a nominativo κακοφθορὴς vel κακοφθορεύς : Εἰδείης δὲ λαγοῖο κακοφθορέος πόσιν. Schol. κακῶς φθείροντος. De quo dixit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 294.]

[Κακόφιλος, ὁ, ἡ, Male amicus. Niceph. Blemm. Opusc. geogr. p. 11 : Οἵτινες κακόφιλοι τῶν ἄλλων εἰσί.]

[Κακόφλοιος, ὁ, ἡ, Malum corticem habens. Nicand. Al. 331 : Κακοφλοίοιο κονύζης.]

[Κακόφοβος, ὁ, ἡ, Malum metuens. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 738, A : Τὸ πρὸς θεὸν εὐλαβὲς καὶ κακόφοβον.]

Κακοφραδὴς, ὁ, ἡ, Malum cogitans et machinans. Hom. Il. Ψ, [483] : Αἶαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδές. [Apoll. Rh. 3, 936 : Κακοφραδέες. Euphorio ap. Tzetz. ad Lycophr. 440; Adamant. Phys. 1, 3, p. 329.]

[Κακοφράδία, ἡ, Mala cogitatio, Imprudentia, Inscitia. Hom. H. in Cer. 227 : Κακοφραδίῃσι τιθήνης. Nicand. Th. 348 : Οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδίης ἀπόναντο. Quint. Sm. 12, 545.]

[Κακοφραδμοσύνη, ἡ, i. q. κακοφραδία. Democrit. ap. Stob. Flor. 73, 62 : Γυνὴ πολλὰ ἀνδρὸς ὀξυτέρη πρὸς κακοφραδμοσύνην. Orph. De terræ motib. 41 : Κακοφραδμοσύνῃσι νόοιο.]

[Κακοφράδμων, ὁ, ἡ, i. q. κακοφραδής. Favorin. : Ἀφραδέας μνηστῆρας, ἤτοι κακοφράδμονας καὶ κακοβούλους. || Κακοφράσμων. V. Κακοχράσμων.]

[Κακόφραστος, ὁ, ἡ, Male dictus, Male expressus. Schol. Eur. Or. 673 (663 Matth.) : Κ. εἶναι τὸν λόγον.]

[Κακοφρονέω, Malevolus sum. Æsch. Ag. 1174 : Κακοφρονῶν δαίμων. || Male cogitans, Imprudens. Schol. Eur. Or. 822 (807 Matth.) : Κακοφρονούντων ἀνδρῶν. Kall.]

[Κακοφρονίζω, Mala s. perversa consilia suppedito. Samuel. 2, 15, 31 : Κακοφρόνησον. Fort. legendum κακοφρόνισον. Schleusn.]

[Κακοφρόνως. V. Κακόφρων.]

Κακοφροσύνη, ἡ, in VV. LL. Temeritas, quum potius sit Stultitia; vel Stulta mens, sequendo illam postremam τοῦ κακόφρων expos. [Poll. 6, 169. Oppian. Hal. 3, 363 : Ἐκ δὲ κακοφροσύνης ἰκέλην εὕραντο τελευτήν.] At sequendo præcedentes, fuerit κακοφροσύνη, Malitia mentis, Malitiosa mens, aut Mala. Item Malevola mens, Malevolentia. [Proverb. 16, 18; Ephraim. Syr. p. τλη, v. 38, 39.]

[Κακόφρουρος, ὁ, ἡ, Male custoditus. Const. Manass. Chron. p. 100, D : Κακοφρούρῳ στέγῃ. Sic codd. : vulgo καταφρούρῳ. Boiss.]

Κακόφρων, ὁ, ἡ, Cui mala mens est, malus est animus. Vel, Cui est mala mens, malus animus, ut loquitur Terent. Nisi malis, Cui malitiosa est mens, Malitiosus. [Pindar. fr. 230 : Κακόφρονα ... πραπίδων καρπόν. Eur. Heracl. 373 : Ὦ κακόφρων ἄναξ.] Exp. per particip. φρονῶν, sc. ὁ κακὰ φρονῶν καὶ δόλους. In illo certe Epigr. in Ajacem, quod Eust. affert p. 285, pro δολόφρων ἀπάτα, memini me ap. alium quempiam legisse κακόφρων. Sed interdum κακόφρων dicitur Cui est mala mens et malevola adversus quempiam, Qui malevolo est animo adversus aliquem. Ὁ δὲ κακά τινι φρονέων, inquit Eust., καὶ κακόφρων συνθέτως λέγεται. Est autem Homeri quoque illud κακὰ φρονέων, sicut et κακὸν φρονέων. Cujus posteros κακὰ φρονέων pro μωραίνων etiam dixisse testatur idem schol. Secundum quos κακόφρων fortasse dici itidem poterit Cui stulta est mens. [Eur. Or. 822 : Κακοφρόνων ἀνδρῶν παράνοια. Τοὺς κακόφρονας, Imprudentes, Soph. Ant. 1104.] At in VV. LL. Insanus. [De cura animum angente Æsch. Ag. 100 : Μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει ... || Adverb. Κακοφρόνως, Mala mente. De errore hæretico dictum apud Suidam s. v. Νεστόριος : qui locus ex Theodoro Presbytero excerptus est, apud quem κακοφυῶς legitur: Similiter ὁ κακόφρων Φιλοστόργιος de hæretico dictum ap. Suid. s. v. Λεόντιος in parte loci ab Aldo inserti. Monuit Schleusn.]

Κακοφυὴς, ὁ, ἡ, Male nascens, proveniens, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 8, 11, 8 : Κακοφυὴς γίνεται ὁ θέρμος.] Secundum quam expos. sonabit κακῶς φύων, et ita cum proxime præcedente [Δυσφυὴς] composito et cum sequentibus [Ἑτεροφυὴς, Εὐρυφυὴς, al.] conveniet. Sed ego non dubito quin interdum κακοφυὴς sit ὁ κακὴν φυὴν ἔχων, s. κακῶς τῆς φυῆς ἔχων. [Plato Rep. 3, p. 410, A.] Ita certe intellexerunt qui ἀφυὴς interdum sonare κακοφυὴς tradidere : nimirum, Qui prava est natura, pravo est ingenio, pravo ingenio præditus, aut etiam, Qui est mala indole, ut quidem in iisd. Lexx. subst. Κακοφυΐα, ἡ, redditur Mala indoles. Dixit certe Liv. Indolem virtutum et vitiorum. Quod alioqui interpretari etiam queas Natura prava, Ingenium pravum. Pro quibus habetur illic, Ingenii et naturæ corruptio.

[Κακοφυΐα, ἡ, Mala indoles. Definitt. Plat. p. 416 : Κ., κακία ἐν φύσει. De mala s. deformi corporis forma Priscus Exc. p. 225, 2 ed. Nieb. : Διὰ κακοφυΐαν σώματος.]

[Κακοφυῶς, Mala indole. Theod. Rhaitens. De incarn. p. 233. Boiss.]

Κακοφωνία, ἡ, [Mala vox (Galen. vol. 7, p. 35 : Τὴν ἀφωνίαν τε καὶ κακοφωνίαν καὶ δυσφωνίαν), Malus sonus, Insuavitas pronuntiationis], de quo mox dicam in Καλλιφωνία. [Strabo 13, p. 618 : Φεύγων (Theophrastus) τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος (Tyrtami) κακοφωνίαν. Demetr. De eloc. § 255. Etym. M. p. 809, 48 : Ἐξῆλθε τὸ υ διὰ τὴν κακοφωνίαν.]

Κακόφωνος, ὁ, ἡ, Malam vocem habens s. sonum, Asperam vocem habens s. Asperum sonum. [Schol. Aristoph. Eq. 248 : Τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸ κακόφωνον αὐτοῦ. Dionys. H. De comp. vv. p. 66, 12 R. : Κακοφώνοις εὐφωνα (μίσγοντα). Procl. ad Hesiod. Op. 194 : Δυσκέλαδος, κακοκέλαδος καὶ οἱονεὶ κακόφωνος (κακόφθονος edd. vett.).]

Κακόχαρτος, ὁ, ἡ, significat κακοῖς χαίρων, ut Eur. Hec. [1226] dicit : Αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν Τοιοῦτον ὄντα· quem χαιρέκακον etiam vocant, i. e. Malis gaudentem, Alienis lætantem malis, Alienis irridentem insultantemque calamitatibus. Hesiod. Op. [28] : Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι. Et rursum [193] : Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασι Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης. Ubi ζῆλος, i. e. φθόνος, dicitur κακόχαρτος, quoniam invidi alienis malis et calamitatibus lætari ac gaudere solent, ut in Ἐπιχαιρεκακία supra docui. Sed notandum est κακόχαρτος a nonnullis exponi etiam Quo mali gaudent et delectantur.

Κακοχράσμων, ὁ, ἡ, Improbus, VV. LL. [Theocr. 4, 22 : Κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος. Schol. : Ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα. Per δύστροπος exp. Greg. Cor. p. 293. « Κακοχράσμων quid significet difficile dictu est : paupertatem Lampriadarum si ridere voluit, κακοχράμων scripserit necesse est; eoque ducit sane cód. Paris. in quo est κακοσχράμων. Sed χρᾶμα χράσιμος χραστός χρασμός et cætera ejusdem generis non sunt Theocritea. Itaque κακοφράσμων, quo Lampriadarum malus animus significatur, scribendum putavi e cod. Harl. » Meiner.]

[Κακόχρηστος, ὁ, ἡ, Male usurpatus. Schol. ad Philostr. Her. p. 412 ed. Boiss., de schemate quodam Attico : Κακόχρηστον δὲ ἐνταῦθα.]

Κακοχροέω, Mali sum coloris : unde partic. κακοχροοῦσι, Malo præditis colore, Decoloratis turpi pallore. [Dioscor. 1, 183.]

Κακόχροια, ἡ, Malus color, ut in homine ἄχροια dicitur Quum sine manifesta causa decoloratur et pallet : quod vitium Paul. Ægin. ἄχροιαν vocat : Galen. δύσχροιαν, nec non κακόχροιαν : ut Comm. 3 in 6 Epid. paulo post verba in Δύσχροια et Εὐχροέω citata : Κακόχροιαν δέ τινα ἔχοντες οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ εὐθὺς τὸ πᾶν (σῶμα) βεβλάφθαι δηλοῦσι.

Κακόχροος, s. Κακόχρους, ὁ, ἡ, i. q. δύσχρους, Qui mali coloris est, Decolor, Pallore decoloratus. [Hippocr. p. 113, D : Ἦν δὲ κακόχροοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι φαίνωνται. Id. p. 521, 12. Aristot. H. A. 9, 17; Hesych. s. v. Βλεπεδαίμων.]

Κακόχυλος, ὁ, ἡ, opp. adjectivo εὔχυλος, Qui mali est succi, ut κακόχυμος. Diphilus Siphnius ap. Athen. 3, [p. 80, E] scribit τῶν σύκων εἶναι τὰ μὲν ἁπαλὰ, ὀλιγότροφα καὶ κακόχυλα, εὐέκκριτα δέ· mox, Τὰ δὲ Χῖα καὶ τἆλλα πάντα τούτων εἶναι κακοχυλότερα. Ibid. legitur synonymum κακόχυμος. Scribit enim idem Diphilus, Τῶν μήλων τὰ χλωρὰ καὶ μηδέπω πέπονα, κακόχυμα εἶναι καὶ κακοστόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ χολῆς γεννητικά. Et mox, Κακοχυμότερα δ' εἶναι τὰ ὀξέα. Sed et opposito εὔχυλος Idem ibid. utitur, dicens, Τῶν πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα, καὶ εὐεκκριτότερα, διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν, κακοχυμότερα δὲ, τὰ ὀξέα. Et mox, Εὔχυλα μὲν καὶ εὐέκκριτα, οὐκ εὐστόμαχα δέ.

Κακοχυμία, ἡ, Redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Oportet autem unum aliquem esse malum humorem qui redundat : quoniam si pariter omnes redundarent, jam non κακοχυμία, sed πληθώρα esset, ut tradit Alex. Aphr. in quodam l. in Χυμὸς citando : πληθώρα enim est Copia omnium humorum æquabilis : κακοχυμία vero, Certi cujusdam humoris, vel serosi, vel biliosi, vel melancholici, qui una cum sanguine mistus, efficit ut jam non amplius sanguis, A sed sanguis serosus vel biliosus vel melancholicus appelletur. Gignitur autem duobus modis, aliis quidem e bilioso cibo, aliis vero, e quapiam in ipso corpore corruptela et putredine s. cachexia. Tollitur præcipue per purgationem, sicut plethora misso potissimum sanguine curari debet. Gorr. [ex Galeno vol. 10, p. 300. Rufus p. 164 ed. Matth.; Theophan. Nonn. vol. 1, p. 28, 258, 306.]

Κακόχυμος, ὁ, ἡ, opp. adjectivo εὔχυμος : significat enim Qui mali succi est, Malis et vitiosis humoribus plenus. Κακόχυμα, inquit Gorr., dicuntur Alimenta mali succi : ut sunt quæ sanguinem vel pituitosum, vel biliosum, vel melancholicum, aut alio quovis modo vitiosum, gignunt. Inter quæ Celsus l. 2 recenset omnia legumina, carnem omnem permacram, salsam, pisces quoque saxatiles, omnesque qui e tenerrimo genere sunt, aut eos qui rursus nimium duri virosique sunt : item omnia salsa, acria, acida, acerba. De quibus etiam ap. Galen. apertius in libris De alim. fac. et De euchym. et cacochym. Exempla aliquot habes in Κακόχυλος. [Athen. 1, p. 24, F : Τοῖς κακοχυμοτάτοις χρομύοις ἐχρῶντο.]

[Κακόψογος, ὁ, ἡ, Male reprehendens. Theogn. 287 : Κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν.]

Κακοψῡχία, ἡ, Pusillanimitas, Demissio animi. [Plato Leg. 7, p. 791, C : Εὐψυχίας καὶ κ.]

Κακόψῡχος, ὁ, ἡ, opp. adjectivo εὔψυχος, et significans Pusillanimis, Qui est animo ignavo et demisso.

Κακόω, Malo s. Damno afficio, vel Malis, Infesto, Vexo, Affligo. [Hom. Il. Λ, 690 : Ἐκάκωσε (ἡμᾶς) βίῃ Ἡρακληείῃ· Od. Δ, 754 : Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· Π, 512 : Ῥηίδιον δὲ θεοῖσι ... ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι. Herodot. 3, 87 : Οἱ κακοῦντες τὰ κοινά. Κακῶσαι δῶμα Æschyl. ap. Plat. Rep. 2, p. 380, A.] Thuc. 1 : Κακῶσαι ἡμᾶς. Idem κακοῦν τὴν δύναμιν dixit [8, 78 : Κακοῖ τὸ ναυτικόν]. (Quamvis alioqui κακοῦν sine adjectione etiam, afferatur pro Frangere vires, e Pausania.) Quin etiam pro Populari usus est [8, 32]. Herodian. κακῶσαι τοὺς πολεμίους dixit, 6, [6, 10] : Οὐ γὰρ ἀνάνδρως Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπη κακώσαντες. [De aere arboribus nocente Theophr. C. Pl. 2, 11, 2 : Ἐάν τι ἐπιγένηται τοιοῦτον ἐκ τοῦ ἀέρος, ὥστε πιέσαι καὶ κακῶσαι. Ib. 5, 4, 3 : Δένδροις οὐ κακουμένοις, ἀλλ' εὐθηνοῦσι. Ib. 4, 12, 10 cod. Urb. : Ὅταν κακωθῇ πρὸς τὴν γέννησιν, ubi vulgo βλαφθῇ.] Interdum etiam est Male tracto, de qua signif. dicam in Κάκωσις. [Æsch. Prom. 976 : Ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως. Plato Polit. p. 301, D : Ἀποκτιννύναι καὶ κακοῦν ὃν ἂν βουληθῇ ἑκάστοτε ἡμῶν.] Itidem pass. Κακοῦμαι, Malo afficior, Infestor : unde Ἀμπρακιῶται κακωθέντες, et Ἐπίδαμνος κακουμένη, ap. Thucyd. [4, 25 : Ἐς τὴν Μεσσήνην ὡς κεκακωμένην ἐστράτευον. Herodot. 1, 196 : Ἐκακώθησαν καὶ οἰκοφθορήθησαν· 7, 191 : Μή σφι κεκακωμένοισι ἐπιθέωνται. Id. 8, 68 et Æsch. Pers. 728 : Ναυτικὸς στρατὸς κακωθείς. Soph. OEd. C. 261 : Τὸν κακούμενον ξένον. Pausan. 8, 52, 2.] In Epigr. autem [Agathiæ Anth. Pal. 11, 382], Κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο, pro κεκακωμένος πυρετῷ, de eo qui febri laborabat. [|| Ὀδυσεὺς ... κεκακωμένος ἅλμῃ, Turpatus s. fœdatus salsugine, Hom. Od. Z, 137. || Malum reddo. Schol. Apoll. Rh. 1, 684 : Διὰ δὲ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ γήρως τὸν λόγον ἐπιπλεῖον ἐκάκωσε, στυγερὸν γῆρας εἰπών· i. e. Auxit descriptionem mali.]

[Κάκρα (?). Tzetzes ad Lycophr. 1030 : Ἀνθ' οὗ ἱερὸν Ἑκάτης, ὅτι ἡ Ἑκάτη, φασμάτων αἰτία, φοβερὰ καὶ χαλκόπους οὖσα, καὶ ὀφιώδης, καὶ τερατώδης, ἱδρύσατο καὶ κενοτάφιον Ἑκάβης, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον Ὀδυσσείαν ἄκραν ἐκάλεσε, Κάκραν καλουμένην πρὶν, ὅπερ ἐστὶ πλησίον τοῦ Παχύνου. Angl.]

Κάκτος, ἡ, Cactus, spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, ut Athen. 2, [p. 70, D-F] tradit e Phænia. Ibid. affert prolixum Theophr. l. de hac planta, ex H. Pl. 6, 4 [ubi v. Schneid. vol. 3, p. 498]: quem Plin. 21, 16, sic reddidit : Cactos quoque in Sicilia tantum nascitur, sũæ proprietatis et ipsa. Cujus in terra serpunt caules a radice emissi, lato folio et spinoso: caules vocant cactos : nec fastidiunt in cibis inveteratos quoque. Unum caulem rectum habent, quem vocant pternica, ejusdem suavitatis, sed vetustatis

impatientem : semen ei lanuginis, quem pappon vocant : quo detracto et cortice teneritas similis cerebro palmæ est : vocant ascaliam. Locum Theophr. cum Athenæi cod. confer, et alterum ex altero emenda : similiter quæ Diosc. habet 6, 32, 33, corrige e Paul. Ægin. 5, c. penult. : Καὶ οἱ νεαροὶ πάπποι· ἄνθη δ' ἔστιν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου. Rursum Athen. ibid. concludit, κάκτον esse quem Romani vocant Carduum, Græci κινάραν : non male. Nam quæ de carduorum satione tradunt Plin. 19, 8, et Pallad. in Martio c. 9, in Octobri c. 11, hæc eadem propemodum sunt cum iis, quæ de cinaræ sobole sationeque Columella 11, 3, et Constantinus Geoponicῶν 12, cap. antepen., e Varrone. Porro κάκτον esse plantam spinosam, Theocr. etiam testatur, 10, [4] : Ἂς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε. Et Philetas Cous ap. Athen. 2, [p. 71, A] : Ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη [Conf. Hesych. s. v. Κάκτος]· ubi et τρηχέες κάκτοι ex Epicharmo in censu τῶν ἐδωδίμων λαχάνων : asperi enim sunt hi cardui ob folia spinosa. Ibique obiter nota eum masc. dixisse τρηχέες κάκτοι, quum ceteri poetæ et prosaici scriptt. fem. ei tribuant. [Nempe ἡ κάκτος, docente Athenæo, Tota planta est; οἱ κάκτοι vero Caules edules, sc. Caules a radice emissi et humi repentes, qui decorticati comeduntur, perinde atque involucra fructus. Schweigh.] Vulgo dicuntur *Artichaulx*, quasi ἀρτυτικοὶ καυλοί, ut volunt nonnulli, qui et ἀρτυτικὰ ab Alex. Trall. vocari Edules istos caules tradunt.

[Κάκυνσις, εως, ἡ, Depravatio. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 632, C : Πάσης κακύνσεως ἀνώτερον καὶ κακώσεως. Bast. Schol. rec. Eur. Hec. 248 : Διαφέρει κάκυνσις καὶ κάκωσις· κάκυνσις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κάκωσις δὲ ἐπὶ σώματος. Schæf.]

Κακύνω, Malum s. Improbum reddo s. efficio, κακίαν ἐμποιῶ [Hesych. : Κακυνεῖ (κακύνει codex), κακώσει] : Depravo, Vitio, Corrumpo [Theophr. De odor. 56 : Τὰ δὲ κακυνόμενα (μύρα) πλείω ποιεῖ δυσωδίαν], veluti quum κάπηλις [ab Suida] dicitur hoc nomen habere παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλὸν, i. e. τὸν οἶνον. Sed Suidas κακύνειν τὸν πηλὸν (quæ verba ex Aristoph. Nubibus [Non sunt ex Aristoph.] sumpta existimantur), tanquam proverbialem allegoriam habentia exp. τὸν ἄξιον ὕβρεως ὑβρίζειν. [Socrat. H. E. 4, 9 : Τοῖς Ἐπικουρείοις δόγμασιν ὁσημέραι αὐτὸν κακύνων.] Pass. autem Κακύνομαι, Malus s. Improbus reddor, Improbus fio s. evado, Depravor, Improbe s. Perverse ago, Bud. afferens e Xen. Cyrop. 6, [3, 27] de militibus contumacibus in acie : Καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Et ex Eur. [Hec. 251]: Οὔκουν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν. Item e Plat. Timæo [p. 42, C] : Τὸν τρόπον, ὃν κακύνοιτο, εἰς τοιαύτην ἂν μεταβάλλοι θηρίου φύσιν. [‖ Hesych. : Κακῦναι (?), ὀψοφαγῆσαι.]

[Κακύπαρις, εως, ὁ, Cacyparis, fl. Siciliæ. Thucyd. 7, 80 : Τῷ ποταμῷ τῷ Κακυπάρει· ubi var. lect. κακοπάρει et κακωπάρει.]

Κακχαδίαι, Hesych. ἰσχνόφωνοι. [Male pro καχλαδίαι. Notat enim καχλάζειν Acutum et tinnulum sonum reddere : hinc καχλαδίας. Heringa.]

[Κακχάζω, V. Καγχάζω.]

Κάκχαρτος, Hesych. teste pro κακόχαρτος [immo κατάχαρτος legitur ap. Hes.] dicitur. Est igitur syncope.

[Κάκχασος, ὁ, inter ὀνόματα βόλων φαύλων τε καὶ δυσβόλων est ap. Polluc. ζ, 204. Aliquam cum hoc nomine similitudinem habet κακχότερον, quod Hesych. per χεῖρον exp.]

[Κακχεύω. V. Καταχέω.]

Κακχότερον, Hesych. affert pro χεῖρον, Pejus : quod et κακώτερον e κακός.

Κακχωρεῖ, Hesych. exp. δραπετεύει, κακουργεῖ. Sed id suspectius est. Κἀκχωρεῖ autem esset Attica synalœpha pro καὶ ἐκχωρεῖ.

[Κακωδία, ἡ, Malus odor.]

Κακώδης, ὁ, ἡ, Male olens, Malum odorem expirans, Fœtidus, i. q. δυσώδης. [Hippocr. p. 671, 51.] Theophr. H. Pl. 6 : Κακώδης καρπός. Idem, Κακωδέστερον ἔλαιον, Oleum deterius olens. Et Aristot., Κακωδεστέρα ὀσμὴ, Odor fœdior, ut Cels. Fœdi odoris sanies, Virg. Teter odor.

[Κακώλεθρος, ὁ, ἡ, Male perdens, Perniciosus. Schol. Soph. El. 496 : Μιαίφονοι) κακώλεθροι καὶ ἄνυμφοι γάμοι.]

[Κακωνῠμέω, Malum nomen impono. Κακωνυμεῖται, Malum nomen gerit, Eust. Opusc. p. 141, 20.]

[Κακωνῠμία, ἡ, Nominis infamia. Athan. vol. 1, p. 115; Symm. Exod. 32, 25. Kall.]

[Κακώνῠμος, ὁ, ἡ, Cui malum (s. infaustum, odiosum) nomen est. Suidas s. v. Δυσώνυμος, Eustath. p. 640, 32. Scott.]

Κακῶς, Male, Prave, Vitiose. [Hom. Il. B, 253 : Ἦ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν· I, 324 : Κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ· Od. B, 266 : Κ. ὑπερηνορέοντες. Æsch. Choeph. 296 : Κακῶς ταριχευθέντα.] Isocr. Nicocl. [p. 27, A] : Οὔθ' ὅλως τὴν τῶν ἀνθρώπων πονηρίαν ἐπὶ τὰ πράγματα μεταφέρειν, ἀλλ' αὐτοὺς ἐκείνους ψέγειν, ὅσοι τοῖς ἀγαθοῖς κ. χρῶνται, ubi fortasse cum περὶ τῶν πονηρῶν hoc dicat, possumus κακῶς reddere etiam Improbe. Idem Isocr. Ad Phil. [p. 110, C] : Τὴν ὑπ' ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς τεθραμμένου κατασταθεῖσαν, Male educati et instituti, s. Prave : ut dicitur etiam Prava educatio. [I. q. δυσγενῶς, Humili loco, est ap. Aristoph. Eq. 218 : Γέγονας κακῶς. Plat. Theæt. p. 173, B : Εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει. V. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 479.] Aliam vero adverbii Male signif. habet κακῶς, quum dicitur κακῶς ἔχειν, Male se habere. [Aristoph. Eq. 8 : Πῶς ἔχεις; — Κακῶς καθάπερ σύ.] Sed et alios usus habet κακῶς, cum aliis verbis (sicut Lat. illud adverbium), veluti quum dicitur κακῶς ἀπόλοιτο. Quidam Comicus ap. Athen. 13, [p. 559, B] : Κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δευτέραν Ἔγημεν, Male pereat, Horat. Sæpe vero dicunt κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Synes. : Κακὸς κ. ἀπόλοιτο Κερεάλιος. Plut. Erotico [p. 760, C] : Ἀπόλοιο τοίνυν κακὸς κ Itidemque in reliquis temporibus. Dem., de quodam qui in mari perierat : Ἐκεῖνος μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν ἄξιος, κακὸς κ. ἀπώλετο. [Polyb. 7, 3, 2 : Κακοὶ κακῶς ἀπολώλασι.] Greg. Naz. : Ἀπολεῖται κακὸς κ., de eo quem dicit damnatum iri in perpetuum. Dicitur vero et ἀπολέσαι κακῶς, vel ἀπολέσαι κακὸν κακῶς. Quidam ap. Athen. 4, [p. 150, C, ex Lynceo] : Κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ, Male te perdant dii. Aristoph. Pl. [65] : Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. [Adverbium priore loco posuit Soph. Phil. 1369 : Ἕα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς. Eur. Tro. 1055 : Κακῶς κακὴ θανεῖται· Cycl. 267 : Ἦ κακῶς οὗτοι κακοὶ | οἱ παῖδες ἀπόλοιντο. Aristoph. Eq. 2 : Κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatior est alter ordo : v. Eur. Tro. 446, Soph. OEd. T. 248, Aj. 839 (ubi legitur κακοὺς κάκιστα), Aristoph. Nub. 554, Lys. 162. Plura congessit Wetsten. ad Matth. 21, 41. Elmsl. ad Eur. Med. 787. Spurius est Aj. v. 839.] Quibus e ll. aliisque quamplurimis, quos proferre possem, reprehendere debemus eos qui in isto Homeri versu, Od. I, [534] : Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους, jungunt κακῶς cum ἔλθοι, non cum ὀλέσας, s. potius ἀπολέσας. Jungitur et cum aliis verbis hoc adv., adjunctum itidem suum illud nomen habens. Greg. Naz. : Καὶ κακοὶ κ. τότε πρῶτον ἡττηθέντες. At vero κακὰ κακῶς ap. Aristoph. Eq. [188] : Ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, Πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς, proverbialiter dictum est, si scholiastæ credimus, et ἐστὶ pro ἐπεὶ legimus.

‖ Κακῶς, ut Lat. Male, alium præterea atque alium usum habet : unde ap. Thuc. schol. alicubi ἀτέχνως exp. [6, 51]; alicubi ἀτάκτως [3, 78], alicubi ἀνοήτως [1, 120]. Certe ut κακὸς dicitur interdum de imperito, ut κακὸς ἰατρὸς, et κακὸς στρατιώτης, et κυβερνήτης, non dubium est quin itidem κακῶς pro Imperite accipi nonnunquam possit, veluti quum dicitur κακῶς κυβερνᾶν. [Pro ἀδίκως dictum accipi potest ap. Eurip. Phœn. 1643 : Τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; — Οὐκ, ἦν πονηρά γ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.] Sed et hoc sciendum est, κακῶς cum eod. verbo posse aliquando duplicem usum habere; nam ap. Thuc. quidem κακῶς φρονεῖν, exp. μωροὺς εἶναι : et ap. Plut. κακῶς φρονοῦσι redditur Imprudentibus, Cam. [c. 23] : Ἃ κακῶς φρονοῦσι συνέβη παθεῖν ἐκείνοις· at vero in versu isto Hom. [Od. Σ,

167]: Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, aliud significatur per κακῶς φρονεῖν, sc. Male cogitare. Habet denique κακῶς et alios usus, quales sunt ap. Ovid. adverbii Male, quum dicit, Vir male dissimulat, tectius illa cupit: item, Quod male fers, assuesce, feres bene. At vero πεινᾷν κακῶς [Plut. Mor. p. 60, D], sonat quod Gall. dicimus, *Mourir de male faim*, item, *De male rage de faim*. Sed talia in nostro sermone vulgo duntaxat conceduntur. [Κακῶς πένεσθαι Aristoph. Eq. 1273.]

‖Κακῶς habet præterea quosdam usus, in quibus nullo modo reddi potest adverbio Male, licet varie et ipsum usurpetur, sicut in præcedentibus docui. Hom. Il. A, 25: Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. Hic enim nequaquam κακῶς ἀφίει reddideris Male dimittebat, sed potius Contumeliose dimittebat. Plut. vero κακῶς exp. ἀγρίως καὶ αὐθαδῶς. Si tamen adverbium libeat periphrastice exponere, possis reddere non solum Contumeliosis verbis exceptum, vel Verbis asperis, sed etiam, Verbis malis. Sed et quum jungitur κακῶς participio εἰδότες, a Xen. [Cyrop. 2, 3, 13] et Isocr., vix reddi queat Male. Habet certe negandi vim, si sequamur eos, qui κακῶς εἰδότες exp. ἀγνοοῦντες. Sed crediderim aliquid minus sonare, perinde sc. ac si dicamus, Haud satis, Parum. [Ἀγνοοῦντες interpretatur Harpocrat. ex Isocr. p. 165, C: Κακῶς εἰδότε ὡς οὔτε πρὸς χρηματισμὸν οὔτε πρὸς δόξαν ... οὐδὲν ἂν συμβάλοιτο τηλικαύτην δύναμιν κτλ. ‖ Impudice. Philostr. Imag. p. 888 (p. 138, 20 ed. Jac.): Κακῶς ἰδὼν τὴν γυναῖκα· ubi Jacobs. p. 672 similia exx. contulit, Philostrati p. 232: Εἰ τὸ κακῶς ἐρᾶσθαι μὴ φυλάξαιτο· 321: Καί με ... ἥκοντα ὁ βασιλεὺς κακῶς εἶδεν· Æliani N. A. 6, 39: Ἐφίλει Κῦρος τὴν μητέρα κακῶς.]

‖Κακῶς junctum verbo ποιῶ, vel λέγω, item verbo πάσχω, non adverbio, sed nomine reddi solet. Nam κακῶς ποιῶ est Malo afficio s. Damno; aut etiam Injuria. [Plato Rep. 1, p. 334, B: Τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας κακῶς ποιεῖν.] Est vero et ubi κακῶς ποιεῖν reddere possis Incommodo afficere, vel uno verbo Incommodare. [Æsch. Pers. 813: Κ. δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Soph. Aj. 1154: Μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.] Sic κακῶς λέγω, Maledictis aliquem prosequor, s. Contumeliosis verbis, s. Contumeliis, Convitia dico. Aut etiam simplicius, Maledico alicui. [Soph. Ant. 1053: Τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς. Plato Euthyd. p. 284, E: Ἵνα μή σε οἱ ἀγαθοὶ κακῶς λέγωσιν.] Illud autem κακῶς πάσχω (ad verbum Male patior), Malo afficior, s. Malis, vel Incommodis, Malis conflictor. Possis vero πάσχω ad verbum quoque reddere Patior; sed adverbium mutando in accus., Mala patior. [Æsch. Prom. 759; Soph. El. 770.] At vero κακῶς πράττω [Æsch. Prom. 264; Soph. El. 1003; Plato Gorg. p. 507, C] est, Adversa fortuna utor, Infelix sum s. Calamitosus. Aut etiam, Rem male gero s. infeliciter. [Κακῶς διακεῖσθαι Polyb. 2, 2, 8. Γενέσθαι κ. Herodot. 1, 8: Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, In fatis erat ut infortunatus esset. Id. 4, 79; 9, 109. Κ. ἀκούειν, Male audire. Plato Hipp. maj. p. 304, E: Κακῶς ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν.]

‖Gradu compar. Κάκιον, Pejus, Deterius, sicut sc. e κακὸς fit κακίων. Potest autem, prout huic vel illi verbo jungitur, varie reddi, imitando interprett. quæ positivo κακῶς datæ fuerunt. [Soph. Phil. 1058: Ὃς οἶμαί σου κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν· OEd. T. 428: Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε. Κάκιον ἀπαλλάττειν Plato Rep. 6, p. 491, D.] Idem dicendum et de superl. Κάκιστα, Pessime, Deterrime. [Plato Rep. 4, p. 420, B: Ἐν τῇ κ. οἰκουμένῃ πόλει.] Qui superl. quum alios plerosque usus positivi κακῶς sequitur, tum vero eum quo jungitur cum ἀπολέσθαι. [Soph. Ant. 59: Ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα.] Unde est etiam κάκιστ' ἀπολούμενος. Aristoph. Pac. [init.]: Δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ. Sic etiam κάκιστ' ἀπολουμένη, ap. Eund. [Pl. 456]: Σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ; Bud. κάκιστ' ἀπολούμενος vertit Perditissimus, Quem deus perdat, indignantis esse dicens. Sed ego adderem Pessime, aut tale quid, hoc modo, Quem Deus pessime perdat. [Ἀπολωλέναι κάκιστα Herodot. 2, 181.]

Κάκωσις, εως, ἡ, [Depravatio. Timæus Locr. p. 102, C: Αἱ τᾶς σαρκὸς τακομένας κακώσιες.] Vexatio, Infestatio, Incommodatio: κ. τῶν ἐναντίων, Thuc. [7, 4, πληρωμάτων. Ib. 82: Τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει.] Ap. Eund. redditur etiam Offensio. At κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, de eo qui provinciam male administrat, multaque in ea præter jus et æquum perpetrat, præsertim vero quod ad rapinas attinet. Unde Bud. ap. Plut. Cæs. [c. 4]: Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, vertit, Dolobellam accusavit repetundarum. [Sæpissime de corporis vel animi afflictione dicitur: v. exx. a Wyttenb. citata Plut. Mor. p. 24, E; 159, C; 610, D; 652, E; 963, D.] Idem postquam dixit κακοῦν esse etiam Male tractare, Hinc κακώσεως δίκη, inquit, Malæ tractationis judicium. V. Polluc. [8, 31] et Suid. [qui sua sumsit ex Harpocr.: Κακώσεως δίκης ὄνομά ἐστι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν. Quæ Lysiæ, Demosthenis et Hyperidis auctoritate confirmat. Alia de γραφῇ κακώσεως v. ap. Meier. et Schœmann. Process. Att. p. 287 seqq.]

Κακωτικὸς, ἡ, ὸν, Infestandi vim habens s. Vexandi, q. d. Infestativus, Vexativus, Talis ut aliquo malo afficere possit. Redditur etiam Noxius. [Mich. Apost. Prov. 4, 13. Schleusn. Schol. Eur. Hec. 1088. Liban. vol. 4, p. 782: Κακωτικόν τι παθεῖν. Diosc. 63 (?): Κ. τῆς ἀρτηρίας. Schol. Hom. Il. A, 10, νοῦσον κακὴν exp. κακωτικήν. Similiter ib. 97 et 284. ‖ Adverb. Κακωτικῶς, schol. Epict. Enchir. 42.]

[Κακώτρια, ἡ, i. q. κακωτική. Const. Manass. Chron. p. 111, A: Χειμασθὲν πικροποιοῖς καὶ κακωτρίαις ὥραις. Boiss. Similiter ἰσχὺν ψυχώριαν et ψυχώτριαν φύσιν dixit idem p. 4, B; 98, A. Ζωώτρια, ἡ, (Vivifica: de quo monere debebam supra p. 72) et ψυχώτρια Theodor. Prodr. p. 378. G. Dindorf.]

Καλαβὰς, Hesych. καλαβώτης, quod vide.

[Καλαβίδια, τὰ, Festum Dianæ Derrhiatidis (de qua v. Paus. Lacon. 3, 20 et Steph. Byz. v. Δέρρα) ap. Lacedæmonios. Schneid. Hesych.: Καλαβὶς, τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία καλαβοῦσθαι. Ἐν τῷ τῆς Δερρεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι. Καλαβίδια (legitur καλαοίδια), ἀγὼν ἐπιτελούμενος Ἀρτέμιδι παρὰ Λάκωσιν. Scribendum videtur duplici λ Καλλαβίδια et Καλλαβίς. Nam καλλαβίδες, αἱ, saltationis species est ab Athenæo memorata 14, p. 629, F: qui Eupolidis utitur testimonio, ex quo syllabam primam produci intelligimus, Καλλαβίδας δὲ βαίνει, | σησαμίδας δὲ χέζει. Recte Photius p. 126, 13: Καλλαβίδες, τὸ διαβαίνειν ἀσχημόνως καὶ διέλκειν τὰ ἰσχία ταῖς χερσίν. Ex quo Hesychii glossa, in qua Καλαβοῦσθαι pro καλαβοῦτοι a Musuro est illatum, in hunc fere modum corrigenda videtur, Καλαβίδες, τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία· καὶ οἱ ἐν τῷ ... ὕμνοι· vel, si servandum verbum est, Καλαβοῦν, τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία. Καλαβίδες, οἱ ἐν ... ὕμνοι. Verbum Καλαβοῦν interpretes Hesychii alia ejusdem, sed valde suspecta glossa confirmant, Συγκαρβαλώσας, συστρέψας, quæ ex συγκαλαβώσας corrupta videbatur Is. Vossio. G. Dind.]

[Καλαβίζω s. Καλλαβίζω, Lobeckii conjectura, de qua s. v. Καλαμίζω.]

[Καλαβὶς s. Καλλαβίς. V. Καλαβίδια.]

[Καλαβόω.] Καλαβοῦσθαι [ex conjectura Musuri, de qua s. v. Καλαβίδια] Hesychio τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία, ap. quem et καλαβίς.

[Καλαβρία. V. Καλαβροί.]

[Καλαβρίζω. V. Καλαβρισμός.]

[Καλαβρὶς. V. Καλαβροί.]

Καλαβρισμὸς, ὁ, ab Athen. 14, [p. 629, D] inter saltationum genera numeratur, et quidem ea quæ sunt στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Paulo post καλαθισμὸς itidem inter σχήματα ὀρχήσεως. Καλαβρισθείησαν Hesych. affert pro χλευασθείησαν, Irrideantur. [Pollux 4, 100, κολαβρισμὸν scribit, quam Thracicam et Caricam saltationem appellat. Utraque scriptura habet quo se tueatur. Sic perinde et κολαβρίζειν et καλαβρίζειν dicitur, quod et σκιρτᾶν et χλευάζειν exp., item κόλαβρος et κάλαβρος, Porcellus. Schweigh. Vera scriptura videtur κολαβρίζω et κολαβρισμός, quæ v. Literam α substituisse videntur librarii ad Calabriæ nomen aberrantes. Aliud vitium est apud Hesychium Κωλαβρισθείησαν. G. Dind.]

Καλαβροὶ, οἱ, Calabri [ap. Strabon. 6, p. 277, aliosque geographos], gens, quæ et Mesapii : et ab ipsis Regio dicta Καλαβρία, Calabria. [V. Strabon. p. 282. Hesychius : Καλαβρίαν, τὴν Μεσαπίων χώραν. Ῥίνθων. (Rhinthonis nomen ad præcedentem gl. Καλαβίς referendum videtur Ruhnkenio.) Καλαβρὸς, βάρβαρος. Καλλαροὶ, βάρβαροι. || Femin. Καλάβρα ponit Steph. Byz. Καλαβρὶς, ἰδος, ἡ, est ap. Dionys. P. 378 : Καλαβρίδος ἤθεα γαίης.] Scribitur et [librariorum errore frequenti] Καλαυρ. [|| Κάλαβρος fluvius ap. Pausan. 6, 6, 11.]

[Καλαβρὸς scriptura vitiosa pro κυλάβρας, quod v.]

[Καλάβροψ. V. Καλαῦροψ.]

[Καλαβύσται, οἱ.] Καλαβύστας Argivi vocant τοὺς κωλώτας, teste Hesych. [Gl. suspecta.]

Καλαβώτης, ὁ, est ἰχθὺς ποιὸς, Piscis quidam : et σαῦρος : pro quo supra ἀσκαλαβώτης [quod v.]. Itidem vero Levit. 11, [30], ubi quædam edd. habent καλαβώτης καὶ σαῦρα, Complut. habet ἀσκαλαβώτης καὶ σαῦρα, Stellio et lacerta. [Araneus, Proverb. 30, 28, ubi alii καλαμώτης. Schleusn.]

[Καλαγαθός. V. Καλοκάγαθος.]

[Καλάδης, ὁ, Calades. Pausan. 1, 8, 4 : Ἀνδριάντες δὲ Καλάδης Ἀθηναίοις, ὡς λέγεται, νόμους γράψας, καὶ Πίνδαρος.]

Καλαδία, ἡ, Hesychio ῥυκάνη, Runcina.

[Καλάζω. Hesych. : Καλάζει, ὀγκοῦται. Ἀχαιοί. Infra : Κάλαμα, ὄγκος, ἰχθύς. V. Heringa Obss. p. 223.]

[Καλάθαρβα. V. Σκαλάθαρβα.]

[Καλάθη, ἡ, Calatha. Steph. Byz. : Κ., πόλις οὐ πόρρω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔφορος δὲ Καλάθουσαν αὐτήν φησιν. Ἔστι καὶ τοῦ Πόντου Καλάθουσα. Ὁ πολίτης τῆς Καλάθης Καλαθῖνος ὡς Ἀγαθῖνος, τῆς δὲ Καλαθούσης Καλαθούσιος ὡς Νύσιος. Καλάθη ap. Ptolem. 4, 3. De accentu Arcad. p. 106, 6. || Schol. Hom. Il. B, 677 : Καλύδνας ὡς καλάθας ἀναγνωστέον· quod ex παλάθας corruptum haberi posset, nisi probabilior emendatio esset καλύβας, quod in eadem caussa posuit Etym. M. p. 486, 27. G. Dindorf.]

Καλαθηφόρος, ὁ, ἡ, Calathum gestans. Καλαθηφόροι, οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες, Hesych. [Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 602, 22. Καλαθηφόροι, Eubuli comœdia, memorata ab Ammonio p. 50 et Etym. Gud. p. 186.]

[Καλαθίνη, ἡ, Calathina, n. pr. Addæus Anth. Pal. 9, 303 : Τῇ βαιῇ Καλαθίνῃ ὑπὸ σκυλάκων μογεούσῃ Ληττὶς κούφην εὐτοκίην ἔπορεν. «Pro Καλαθίνῃ Brodæus etiam γαλατίνῃ invenisse videtur. Prius nomen idem derivavit, ni fallor, a κάλαθος, quia mulieres parvos catulos in quasillis portare solebant.» Jacobs.]

[Καλαθῖνος. V. Καλάθη.]

[Καλάθιον, τὸ, Calathium. Pausan. 3, 26, 11 : Τῆς χώρας τῆς Γερηνίας ὄρος Καλάθιόν ἐστιν.]

Καλάθιον, τὸ, et Καλαθίσκος, ὁ, dimin., Parvus calathus. Schol. Callim. H. in Cer. 1 : Ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. [Καλάθια Pollux 10, 125. Hesych. : Κ., ... καὶ σκεῦος γυναικεῖον παρὰ Μενάνδρῳ. Καλάθους et Καλαθίσκους inter τὰ τῆς γυναικωνίτιδος σκεύη memorat Pollux 10, 125. Intelligitur calathus in quo lanam reponebant mulieres : v. Aristoph. Lys. 536, 579, Thesm. 822. G. Dind.] Ap. Hesych. autem καλαθίσκος est etiam Saltationis genus; sed suspicor καλαθισμὸς legendum, quod voc. v.

Καλαθὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Parvus calathus, Quasillus. [Hesych. s. v. Πλαγγών. Restituendum fortasse Stephano Byz., de quo v. s. Κάλλατις.]

Καλαθισμὸς, ὁ, saltationis quoddam genus, quædam forma. Athen. 4, [p. 629, F] : Σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως ξιφισμὸς, καλαθισμὸς, καλλακίδες (sive καλλαβίδες [quod restitutum ex cod. Ven.]), σκὼψ, σκώπευμα. [Καλαθίσκος, εἶδος ὀρχήσεως est ap. Hesych. et Polluc. 4, 105, Apollophanemque Athenæi 11, p. 467, F. Hoc igitur Athenæo quoque restituendum, cui καλαθισμὸς librarii culpa illatum, præcedentis voc. terminatione decepti. G. Dind.]

Κᾰλᾰθοειδὴς, ὁ, ἡ, Calathi formam habens. De calathi autem forma nos remittunt VV. LL. ad Marcelli annot. in Diosc. 4. [Cleomed. p. 115 ed. Bak. Eust. p. 814, 19 : Σκιὰ κ.]

Καλαθοειδῶς, In formam calathi. [Heraclides p. 472 ed. Gal. : Μήτε κυλινδροειδῶς μήτε κ. τῆς σκιᾶς πίπτειν δυναμένης. Valck.]

[Καλαθοποιὸς, ὁ, Calathos faciens. Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 602, 22.]

Κάλαθος, ὁ, [Etymologia inepta in Cram. Anecd. vol. 2, p. 456, 10], Calathus, Quasillum. [Aristoph. Av. 1325 : Φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερῶν. Συκαμίνων κάλαθος ap. Aristot. Rhet. 3, 11.] Dicitur κάλαθος, inquit Eust., παρὰ τὸ κᾶλον, i. e. ξύλον, et θέειν, quod est γυροῦσθαι· κᾶλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. [Huic etymologiæ adversatur syllabæ primæ mensura.] Sic alibi κάλαθος, ἣν δηλαδὴ κᾶλα περιθέει κύκλῳ· quæ autem sunt hæc ligna, declarat alio loco, de hac voce κάλαθος scribens, Ὃν δηλαδὴ ἀπαρτίζουσι κᾶλα θέοντα, ἤγουν ξύλα καὶ λύγοι περιηγμένοι ἐς κύκλον. Animadvertendum est autem, ubi dicitur ab Eust. p. 1208, ἣν περιθέουσι, fieri fem. hoc nomen : quum præcedat etiam ἡ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ κάλαθος. Quam tamen scripturam reddit mihi suspectam hic ejusd. gramm. l., p. 1488, ubi postquam dixit τάλαρον posse etiam fortasse καλάθου appellatione significari, subjungit, Εἰ καὶ ἄλλως δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ δηλοῖ. [Non minus incertum Stephani Byz. exemplum est, quod v. s. Κάλλατις.] Hoc autem eum intelligere puto de isto Callim. l., ubi τῷ καλάθῳ legitur Dorice pro τοῦ καλάθου (non pro τῆς), H. in Cer. : Τῷ καλάθῳ κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολυτρόφε, πολυμέδιμνε, vel, ut alii, πουλυμέδιμνε. Virg. Ecl. 3 [2, 46] : Tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis. Ubi Servius, Sane calathus Græcum est; nam Latine Quasillum dicitur. In VV. LL. scribitur κάλαθον proprie dici Sportulam, ubi κάλλη, Tinctas lanas, reponebant : sed ad vasa tritici, uvarum, lactis, et aliorum, translatum esse. Quæ quidem deductio ap. Etym. quoque habetur; sed eam plane repudio, quum et ipsa scriptura refragetur, ac potius alteram admitterem a γάλα, quam idem subjungit. Hesychius etiam vult κάλαθον fuisse, in quo mulieres lanam reponebant. Calathus ap. Virg. est etiam Vas vinarium, Ecl. 5, [71] : Vina novum fundam calathis Ariusia nectar. Hesychio quoque κάλαθος inter alia est ποτήριον, ὃ καὶ ψυκτήρ. V. et alias signiff. ap. eum. [K., ... καὶ τὰ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον μέρη· καὶ ἀγγεῖον ἐν ᾧ χωνεύουσι σίδηρον· καὶ γυναικεῖον σκεῦος εἰς ἐρίων παράθεσιν. Postremæ hujus signif. exx. de diminutivo καλαθίσκος supra attulimus. De calatho columnis capituli loco imposito Callixen. ap. Athen. 5, p. 206, B : Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον οὐχ ἕλικες καθάπερ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ φύλλα τραχέα περίκειται, λωτῶν δὲ ποταμίων κάλυκες κτλ. ἄἄ]

[Καλάθουσα, Καλαθούσιος. V. Καλάθη.]

[Καλαθόω, Laqueo, Laqueari orno. Jo. Mal. p. 339, 6 : Καλαθώσας τὰς ὑποροφώσεις.]

[Καλάθωσις, εως, ἡ, Laquear, Lacunar, Gl. Continuator Theophanis lib. 3, n. 44 : Πρὸς ἔτι δὲ μὴν καὶ τὸν Ἰουστινιανοῦ ἐκεῖνος ταῖς χρυσοειδέσι ψήφοις ἐκόσμησε, καὶ τὴν καλάθωσιν ἐκ τῶν Βασιλίσκου τοῦ τυράννου παλατίων μεταγαγὼν τῷ Λαυσιακῷ περιέθηκεν. Ubi interpres καλάθωσιν Capitula perperam vertit. Clare docet Theophanes Cerameus Homil. 55, in qua describit ædem S. Petri in Palatio a Basilio excitatam, ubi de tecti laquearibus : Γλυφαῖς τισι λεπτοτέραις εἰς καλαθίσκων σχῆμα ποικιλλομέναις ὡραϊζόμενος. Sic porro vocabant tenues illas picturas vel minutiora illa musiva, quæ flosculos tanquam e calathiscis prodeuntes effingebant. Ducang.]

[Κᾰλᾰθωτὸς, ὴ, ὸν, Ex cratibus factus, Cratitius. Θύραι καλαθωταὶ gl. cod. Diodori 3, 22, ubi θύραι ταρσώδεις.]

[Καλαΐζω. V. Κάλαϊς.]

[Κάλαιθις, ῐδος, ἡ, Calæthis, n. pr. Theocrit. 5, 15. ᾰ]

[Καλαϊκός. Καλάϊνος. V. Κάλαϊς.]

[Καλαῖνος scriptura vitiosa pro Καλλῖνος, quod v.]

[Καλαινώ. V. Κάλβιος.]

[Καλαίου νῆσοι, insulæ prope ostium maris Persici, ap. Arrian. Per. maris Erythr. p. 19.]

Κάλαϊς, Hesychio est τὸ ἱστίον, Velum : et nom.

proprium. Alioqui κάλαϊς est nomen proprium lapidis cujusdam. Plin. l. 37, c. 10 : Augites non multis alia videtur esse quam quæ calais. Et aliquanto post, Calais sapphirum imitatur, candidior, et litoroso mari similis. Unde Καλάϊνα ὄστρακα ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπους l. 5 [vol. 13, p. 478. Ibid. p. 345 : Τὰ μέλαινα (sic) καλούμενα σκεύη τὰ Ἀλεξανδρεωτικὰ κοπτόμενα καὶ διαττώμενα λεπτῷ κοσκίνῳ, recte καλλάϊνα restituit Cornarius], et Aetium 6, 65, Vasa testacea e calai lapide. Sic ap. eund. Aet. alibi, et ap. Actuarium, Vasa Alexandrina quæ vocantur καλάϊνα. [Κέραμος καλλάϊνος Etym. M. p. 486, 51.] Itidemque καλάϊνον χρῶμα, Calainus color: de quo obiter s. v. Κάλλος. Diosc. 5, [160] de iaspide: Ὁ δέ τις τερεβινθίζων λέγεται, καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος, Calaino colori assimilis. Sed notandum hæc et duplici λ scripta reperiri, ap. Plin. videl. et Galen. [et Eustath. p. 1278, 52, qui καλλάϊνον χιτῶνα memorat, de quo v. s. Κάλλος. Meleager Anth. Pal. 7, 428 : Ἀλέκτωρ ἕστα καλλαΐνα (sic Salmasius correxit scripturam codicis ἕσταχε λαΐνᾳ) σκαπτοφόρος πτέρυγι. Hic quoque de colore intelligendum. Sed in Phaniæ epigr. ib. 6, 295: Καὶ τὰν ἁδυφαῆ πλινθίδα καλλαΐναν, ignoti instrumenti materiam potius quam colorem significare censebat Schneiderus. Materia ipsa qualis fuerit non constat. Sal nitrum fuisse, quod sulphuri concoctum in lapidem vertitur, ex quo vasa fecisse Ægyptios docet Plinius, Schneideri conjectura est ad Eclog. phys. vol. 2, p. 91. G. D. Fallitur H. Steph., καλάϊνον χρῶμα deducens e gemma κάλαϊς. Nam «a callaico colore,» ut scribit G. J. Vossius Etym. L. L., «nomen habet gemma callais.» De hac re accurate et plene egit Salmas. in Solin. p. 167, G : «Callaica et Callaina idem : et subauditur, gemma. A colore sic dicta est. In aliis plerisque gemmis color ab ipsis nomen habet, ut amethystinus ab amethysto, etc. : at Callaica gemma, vel Callaina, a colore callaino. Principale est καλλαΐον. Unde καλλαϊκὸν, et καλλάϊνον. Sic ab ἀρχαῖος ἀρχαϊκὸς, ab Ἀχαιὸς Ἀχαϊκὸς et sim. Sed et verbum καλλαΐζειν, ut ἀρχαΐζειν. Unde et καλλαΐζον χρῶμα. Ἡ καλλαΐς nomen quoque gemmæ. Nam Callais a Plinio refertur inter gemmas ordine alphabeti ab ipso descriptas, quasi diversa sit a Callaica, s. Callaina. Hesych. : Κάλλαια, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες, καὶ πᾶν πορφυροειδὲς χρῶμα. Ἔνιοι δὲ τὰ ποικίλα, καὶ παρ' Αἰγυπτίοις χρῶμα καλλάϊνον· Κάλλαια τὰ βαπτὰ ἔρια. Etym. M. : Κάλλαια καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη. Idem : Ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον, ἔστι δὲ τὸ χρῶμα ἀνθηρὸν ἢ τὸ βένετον οὕτω καλούμενον. Nihil dubii est, quin τὸ καλλαϊκὸν, ἢ τὸ καλλάϊνον χρῶμα ἀπὸ τοῦ καλλαίου deducatur. Ait auctor ille, significari hoc nom. colorem ἀνθηρὸν vel venetum. Per ἀνθηρὸν intelligit τὸν πορφυρώδη. Nam Græci ἀνθηρὸν, et ἀνθηρικὸν χρῶμα de purpureo et puniceo usurpant. Significat et Venetum, h. e. pallide virentem. Inde Callaica s. Callaina gemma hoc l. appellata E viridi pallens. Solinus : Pallidum viret. Optimum esse in ea smaragdi colorem dicit Plin. Glossæ : Καλλάϊνον, Venetum. Porphyr. In Tetrab. Ptol., περὶ τῆς τῶν ἱματίων χροιᾶς : Ὁ Ζεὺς γαλαϊζούσης ἐπὶ τὸ λευκὸν ῥεπούσης μικρόν. (Eadem verba e Demophilo in Ptol. Apotelesm. affert Ducang.) Ubi γαλαΐζουσαν dixit τὴν καλλαΐζουσαν. Incertus auctor De circo : Βένετον οἱ Ῥωμαῖοι τὸ παρ' ἡμῖν καλλάϊνον χρῶμα προσαγορεύουσιν. (Eadem fere leguntur ap. Lydum De mens. p. 73.) Viride marinum vulgo vocamus hunc colorem. Nicetas καλλάϊνον βαφὴν, et γεράνεον pro eadem ponit. At Callais ap. eund. Plin. quasi diversa ab hac Callaica recensetur capite, quo gemmas descripsit per seriem literarum. Callais, inquit, sapphirum imitatur, candidior, et litoroso mari similis. Certe aliam oportet esse a Callaica, vel veneti coloris gemma. Sapphirus purpurea est, vel cœrulea. Hæc callais, quæ sapphirum imitatur, candidior est, h. e., purpuræ dilutioris, et litoroso mari, nec ita profundo similis. Nam altum mare, πορφύρεον, et κυάνεον, unde gramm. πορφυροῦν de mari, βάθυ exponunt. Et καλλαὶς inde etiam dicta, quia καλλαῖον purpureum colorem etiam significat, ut supra notavimus. Callaica vero, vel Callaina gemma, coloris veneti, atque e viridi pallentis. Quare diversa est a Callaide. At nemo unus est hodie eruditorum, quin Callaidem pro Callaica accipiat. Quin etiam omnes sibi persuadent passim callaidem esse, quam Turquesiam vocamus. Quorum errorem supra castigavimus. Plinius porro in eodem ordine literæ C recenset etiam Callaicam a Callaide utique diversam. Sic enim libri scribunt : *Callaica e turbido calamo ferunt plures conjunctas inveniri.* In editis ita tantum habetur : *Callainas plures ferunt conjunctas inveniri.* In Indice Callaica etiam scribitur hoc modo : *Callais, Cappadocia, Callaica.* Sed illa corruptissima sunt, *e turbido calamo.* Inde et in scriptis quibusdam nomen ipsius gemmæ corruperunt antiquarii pro Callaica scribentes, *Calamitis e turbido calaino.* Quid sit, bene conjicere nescio, nisi legendum sit : *Callaica, e turbido calaino :* vel, *e turbido calaina.* Callaicam dicit callaini coloris esse, sed turbidi. Callainum enim Latini pro Veneto etiam usurparunt. Martialis (14, 139) : Indueras albas, exue callainas. Recentiores hoc nomen plerumque scribunt cum unico l, ut et Græci γαλαΐζον et γαλαϊκόν. Hanc Callaicam non dubito eandem esse cum ea, quam alibi Callainam vocavit, et quæ ex eo Callaica hic a Solino vocatur. Sed quum ex diversis auctoribus opus suum compilavit, de eadem re plerumque diversis in locis tradit. ... Callaicam hic scribit e turbido callaino esse. Quod convenit et Callainæ, quam cap. 8 scribit reperiri apud accolas Caucasi montis fistulosam et sordium plenam. Callaica igitur et Callaina eadem, et diversa a Callaide, quod nos nunc primi ostendimus. Hoc nisi sit, in Plinio culpa hærebit, qui diversos facit. Auctor Peripli Erythræi Καλλάϊνον λίθον vocat. Sed male in eo legitur Καλλεανὸς, et sic legendum : Ναρδὸς, καὶ Καλλάϊνος λίθος, καὶ Σάπφειρος. De portu Indico Barbaricæ loquitur. Callaica, inquit Isidorus, colore viridis, sed pallens, et crassa, nihil jucundius aurum decens, unde et appellata. Nascitur in India, vel Germania. Lege, *Carmania.* Legisse Callaicam, non Callain, ap. Plin. apparet. Nam hic ejus l. de Callaica ex Solini et Plinii verbis compositus est. Et Callaicam ideo dictam scribit, quia aurum præcipue deceat. Callaicum aurum dicebatur : et Callaicum metallum Martiali (14, 95) de auro. Sed tales sunt Isidori originationes. Callaicum aurum a gente Lusitaniæ. Nam καλλαϊκοὶ Græci quos Lat. Gallæcos vocant. At Callaica gemma a colore callaino. Callaicus lapis dicitur in Indice Solini. An Callaicam ἀπὸ τοῦ κάλλους interpretatur dictam Isidorus, quod aurum maxime deceat? Utrumque falsum." Hactenus Salm. G. J. Vossius in Etym. L. L. : «Dictum est callaicum aurum a Callaicis, h. e., ut nunc loquimur, Gallæcis, Hispaniæ populo, unde Callaicum Oceanum dixit Martialis 10, 37. Sed quod censet, callaicam dici ab auro callaico, plane fallitur; nam ejusdem est originis ac callais, a quo non multum colore differt." Verbum Γαλαΐζειν Salm. eruit e Porphyrio in Tetrab. Ptolemæi. Angl. Achmes Onirocr. c. 220 : Οὐσίον γαλαΐζον. Ducang.]

[Κάλαϊς, ιδος, ὁ, Calais, Boreæ f. Pind. Pyth. 4, 324 : Ζήταν Κάλαΐν τε. Apoll. Rh. 1, 211; Apollodor. 1, 9, 16. Etymologia inepta ab ἀκαλὸς et ἄειν exponitur ab Eustathio p. 1547, 14.]

[Καλακάνθη. V. Χαλκάνθη.]

[Καλακτῖνος. Καλακτίτης. V. Καλὴ ἀκτή.]

[Κάλαμα. V. Καλάζω.]

Καλαμάγρωστις, ἡ, Arundinaceum gramen, herba, de qua Diosc. 4, [31].

[Καλαμαδίας scriptura vitiosa. V. Καλαμώδης.]

[Καλάμαι, αἱ, Calamæ, vicus Messeniae, Polyb. 5, 91, 4, Steph. Byz. ex Pausania 4, 31, 3.]

Κᾰλᾰμαία, ἡ, pro καλάμη, vulgus dixisse, testantur Eust. et schol. Theocr. [Καλαμαία quum ab antiquioribus adjective positum fuerit, ut a Theocr. 10, 18, deinde substantive dixit vulgaris consuetudo pro καλάμη. Eustath. p. 1181, 52 : Καλεῖ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος καλαμαίαν, ὡς καὶ ἡ σελήνη, σεληναία λέγεται. Conf. quæ idem ad Od. Ξ, p. 1758, 55, de pluribus talibus exposuit, ut μέλισσα μελισσαία etc. Schol. Theocr. 1, 52 : Δι' ἀνθερίκων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. Sturz.]

Καλαμαῖος, αία, αῖον, q. d. Culmarius, Inter cul-

mos s. stipulas versans: κ. ἀκρὶς, i. e. ἡ ἀρουραία, ἡ ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, schol. Theocr. 10, [18]: Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἃ καλαμαία. V. Μάντις. || Καλαμαῖον, subst. positum, τεττίγιον ἐλάχιστον, Eust. [p. 396, 2; 1181, 52. Hesych.: Κερκώπη, μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον λεγόμενον. Conf. Καλαμίς.]

[Καλαμαιὼν, mensis octavus ap. Cyzicenos. Caylus *Recueil* vol. 2, p. 239. Schneid.]

[Καλαμάριον, τὸ, Atramentarium, Gl. Calamarium, Theca, in qua conduntur calami. V. exx. a Ducangio collecta. || Loligo, piscis. Τευθίδες τὰ κοινῶς λεγόμενα καλαμάρια, schol. Oppian. Hal. 3, 166, et Agapius in Geopon. c. 139, a Ducangio indicati.]

Καλαμαύλης, ὁ, Calamo canens, ὁ καλάμῳ αὐλῶν, Athen. 4, [p. 176, D]. Et Καλαμαυλητὴς, ὁ, pro eod. in versu Hedyli ibi cit., a quo Theon quidam μόναυλος et καλαμαυλητὴς appellatur ead. signif. Ut autem καλαμαύλας vocabant τοὺς καλάμῳ αὐλοῦντας, sic ῥιπαύλας [ῥαπαύλας], τοὺς καλάμῃ αὐλοῦντας, ut ibid. docet Athen. At Eustathio [p. 1157, 39] est μόναυλος κάλαμος, qui et καλαμαύλης et ῥαπταύλης. Idem [p. 1224, 48], Δόναξ μὲν, inquit, συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς· ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὁλοσιαλοκάλαμος [recte HSt. in Fragm. Lyric. correxit ὁλεσιαυλοκάλαμος] ἐσκώφθη [ab Teleste ap. Athen. 14, p. 617, B]. Sic autem Lucretius Calamorum sibilum dixit.

Καλαμάομαι, Stipulas lego. Ap. Plut. [Mor. p. 182, A]: Ἐκεῖνος γὰρ (Alexander) ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ (Antigonus) καλαμῶμαι, Asiam messuit, ego autem stipulas duntaxat ex ea colligo. Καλαμῶμαι est etiam Spicilegium facio, Spicas colligo post messores. Καλαμώμενος, inquit [Phot. et] Suid., σταχυολογῶν. [Hesych.: Καλαμώμενον· καλαμᾶσθαι λέγουσιν ὅταν ἐκ τῶν τετρυγημένων ἀπολείμματά τινα συνάγωσιν ἢ στάχυας. Ἐκαλαμήσαντο, ἀπεθέρισαν ἐκ τῆς τοῦ σπόρου καλάμης.] Et Eust. [p. 1181, 51] e Rhet. Lex. affert, Καλαμᾶσθαι τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων. [Τῶν τετρυγημένων ap. Phot. p. 126, 16.] Nonnunquam καλαμῶμαι pro Meto. Chrysost. De sacerd.: Ἵνα βρίθηται μὲν αὐτῷ τὸ λήϊον πολλῷ τῷ καρπῷ, ἡνίκα καλαμᾶσθαι καὶ τρυγᾶν δέῃ. || Racemorum reliquias colligo, Racemo, Hesychius. LXX Jeremias 6, [9]: Καλαμᾶσθε, καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὰ κατάλοιπα τοῦ Ἰσραήλ. Colligo oleas relictas, Deut. 24, [22]: Ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Hesych.: Καλαμᾶται, τρυγᾷ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαιῶν. Suid. ait, ἢ κατεσθίει. || Usurpatur καλαμῶμαι metaphorice etiam: v. Ἐκκαλαμῶμαι, Ἐπικαλαμῶμαι. [Eustath. p. 1758, 60: Τροπικῶς καλαμᾶσθαι τὸ εἰσάγαν ἀδικεῖν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν καὶ τὴν καλάμην ἐπὶ κέρδει ἐκσπώντων. «Nudo, Spolio. Constantin. in Vita Basilii n. 54 ed. Combef.: Καλαμωμένους αὐτοῦ τὸ ὑπήκοον. Nicetas in Isaacio et Alexio n. 3: Τὰς Θρᾳκίας πόλεις περιελθὼν καὶ ταύτας καταστησάμενος, εἰπεῖν δὲ καλαμησάμενος· ubi cod. alter ἀπογυμνώσας.» Ducang.]

[Καλαμένθη. V. Καλαμίνθη.]

[Καλαμεὺς, έως, ὁ, Piscator. Pancrates ap. Athen. 7, p. 305, D.]

Καλαμευτὴς, ὁ, Piscator, qui arundine utitur. Etym. [M. p. 485, 27, in additamento Turrisani. Phanias Anth. Pal. 6, 304: Ἀκτίτα καλαμευτά.]

Καλαμευτὴς, ὁ, Messor. Theocr. 5, [111]: Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς, i. e. θεριστὰς, schol. At Καλαμευτὴς pro Piscatore, a κάλαμος.

[Καλαμεών. V. Καλαμών.]

Καλάμη, ἡ, Stipula, Culmus. [Callim. Del. 283. Cer. 20: Καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα ... ἀσταχύων. Dionys. A. R. 5, 13: Σῖτον τόν τ' ἐπὶ ταῖς καλάμαις καὶ τὸν ἤδη κατειργασμένον.] Synes. Ep.: Καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσασαν. Eust. p. 1181, καλάμοις παρονομάζεσθαι ait τὰς τῶν δραγμάτων ῥίζας, ob similitudinem, loquens de hac voce καλάμαι. Quod convenit cum eo, quod scribitur a schol. Theocr., καλάμην esse τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. Vocat enim καλαμῶδες, ut opinor, Calamorum speciem quodammodo referens. [Ἐν καλάμῃ (legebatur καλάμῳ) καὶ χόρτῳ ἄνεμος ἀνάπτει πῦρ, Eumath. Ismen. p. 97. Jacobs.] Ab Lysia [apud Suidam s. v. Ἐπὶ καλάμῃ] malus et avarus agricola dicitur ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, q. d. In stipula arare. [Καλάμην pro tributo datam memorare videtur Hesych.: Κ. τὸ τέλος φέρειν (ὃ φέρειν δεῖ Hemst.) τοὺς παροίκους.] || Suidæ καλάμη est etiam ὁ στάχυς τοῦ σίτου: quæ expes. mihi suspecta est, quum sit potius τὸ λείψανον του στάχυος. Theocriti tamen schol. ait esse Inferiorem partem spicæ: addens ita dici et Quod cum spica amputatur, et Quod inamputatum in terra relinquitur. || In VV. LL. καλάμη exp. etiam Spicilegium. [|| De lino dixit Callimachus ap. schol. Pind. Pyth. 4, 376: Λινουργοῦσι τὴν καλάμην ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καὶ Καλλίμαχος «Κολχίδος ἐκ καλάμης.» Schneid.] || Metaph., Corpus senectute confectum et quasi arescens, τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα. [Hesych.: Δηλοῖ δὲ, ὥς τινες, καὶ ἄκαρπον ἡλικίαν· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς συγγενείας (ἀσθενείας Hemst.) τοῦ σώματος. Ἄλλοι, τὶ λείψανον. Ἔστι γὰρ καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων, ἢ τὰ ἐκ τῶν ἁλοητῶν (ἁλιτῶν codex, quod ἁλητῶν potius est) λείψανα, ἐξ ὧν περισσευμάτων ἔστι γνῶναι πόσος ἦν ὁ καρπός.] Hom. Od. Ξ, [214]: Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσοροώντα Γινώσκειν. [Conf. Aristot. Rhet. 3, 10.] Quo mihi videtur respexisse Lucian. [Alex. c. 5]: Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι. [Καλάμην (senectutem) et θέρος (juventutem) opponit Philipp. Anth. Pal. 11, 36.] V. Eust. p. 1758, qui ostendit καλάμην dici etiam Cadaver hominis interempti, ap. Hom. Il. T, [222]: Ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. [Hoc sensu in oraculo ap. Polyæn. 6, 53: Πρὶν ἂν κομίσητ' ἀπὸ Τροίης Ῥήσου ἀνευρόντες καλάμην. || Pro κάλαμος dixisse videtur Heliodor. 8, 9, p. 386=329: Ποταμίαν καλάμην ἐπισωρεύοντες. Schneid. ἄἄ]

[Κἄλἄμηδὸν, fracturæ species, de qua Paul. Æg. 6, 89, p. 210, 37: Εἰς ὄνυχα δέ ἐστι ῥῆξις ὀστέου κατὰ μέν τι μέρος εὐθεῖα, κατὰ δὲ τὸ πέρας μηνοειδής· ἡ δὲ αὐτὴ καὶ καλαμηδόν λέγεται.]

[Καλαμήστρα, Basil. Ms. p. m. 41. Bast.]

Καλαμητιάσαι [?], i. q. καλαμᾶσθαι, VV. LL.

Καλαμητομία, ἡ, Stipularum sectio, in hoc v. [Philippi Thessal. Anth. Pal. 6, 36] ap. Suid.: Ἀλλὰ καὶ αὖθις Ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον. || Capitur et pro Messe.

[Καλαμητόμος, ὁ, ἡ, Culmos secans. Apoll. Rh. 4, 986.]

Καλαμήτρια, ἡ, i. q. καλαμητρὶς Plutarcho [Mor. p. 784 A]: Ἡ κατ' ἀγρὸν ἐφορῶντα καλαμητρίας καὶ θεριστάς.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, Quæ spicilegium facit, spicas legit. [Pollux 1, 222; 7, 141.] Καλαμητρίδες, αἱ τὰ δράγματα συλλέγουσαι, Hesych. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 256. Angl.]

[Καλαμηφάγος, ὁ, ἡ, Culmos secans. Paulus Sil. Anth. Pal. 6, 65: Χάλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον.]

Καλαμηφορέω, Calamum gesto. Themist. 116 [p. 23], Calamum gestare. [De loco Them. v. in Καλαμοφόρος.]

[Καλαμηφόρος. V. Καλαμοφόρος.]

Καλαμίζω, Calamo cano, Calamo canentes imitor: sive, Qui calamos inflant, Virg. Videtur καλαμίζων per contemptum dici ab Athen. [14, p. 697, C], eo modo, quo καλαμοβόας ap. Plutarchum: Τοιούτων γὰρ ᾀσμάτων αὐτοῦ πᾶσα πλήρης ἡ Φοινίκη, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς περιήει καλαμίζων. In VV. LL. exp. καλαμίζειν, Stipula s. potius Calamo carmen disperdere, Sylvestrem tenui musam avena meditari. [In l. Athenæi Lobeckio Aglaoph. p. 1087, καλαβίζων corrigendum videbatur, qua signif. καλαβοῦσθαι dictum annotavit Hesych. Id καλλαβίζων potius scribendum fore apparet ex iis quæ s. v. Καλαβίδια diximus.]

[Καλαμίνδαρ, πλάτανος ἡδονιεῖς, Hesych. Terminatio vocabuli Laconica est. In ἡδιονεῖς aliud quid latet quam quod Casaubono placuit ad Athen. p. 352, A, οἱ Δωριεῖς.]

[Καλαμίνη, ἡ, Arundifera. Sotion ap. Ursin. ad Varron. De re r. 3, 17, p. 588 ed. Schneid.: Ἐν Λυδίᾳ ἐστὶ λίμνη καλαμίνη καλουμένη, ἱερὰ δὲ οὖσα Νυμφῶν, ἣ φέρει καλάμων πλῆθος. *Calaminæ* ap. Plin. H. N. 2, 96.]

[Καλαμίνθη, ἡ, Calamintha. Steph. Byz.: Καλαμένθη, ἥτις καὶ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Περιηγήσει. Κρεῖττον οὖν ὡς Ἡρόδοτος διὰ τοῦ ι, πόλις

Φοινίκων. Nihil de hoc oppido legitur apud Herodotum.] A

Κᾰλᾰμίνθη, ἡ, Calamintha : herba de qua Diosc. 3, 43. Trium generum est : una, montana, foliis ocimi : altera, pulegio similis, odore etiam ipsum referens, unde nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα dixere : tertia, similis ἡδυόσμῳ ἀγρίῳ, Menthastro [sic Hesych.] : quam Romani Nepetam vocant. Hæc inter alia ille. V. et Plin. 20, 14. [Theophr. C. Pl. 2, 16, 4 ; Galen. vol. 13, p. 182. Aristoph. Eccl. 648 : Σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης. Καλαμίνθα, ὕλη ὁμοία ἡδυόσμῳ, Phot. p. 126, 15.]

[Καλαμίνθιος, ὁ, Calaminthius, n. pr. ranæ a calamintha ductum Batrach. 227.]

Καλαμινθίτης οἶνος, ὁ, ap. Diosc. 5, 62, Vinum calamintha conditum : Vinum e nepeta : ut Plin. 14, 16 : Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum e radice, asparago, cunilâ, origano, apii semine, abrotono, menthastro, ruta, nepeta, serpyllo, marrubio.

[Καλάμινθος, ἡ, Nepeta, Gl. Nicand. Ther. 60 : Ὑδρηλὴν κ.]

Καλαμινθώδης, ὁ, ἡ, Calamintha abundans, Ubi calamintha magna copia provenit : v. Καιετάεσσα.

Καλάμινος, ὁ, ἡ, Arundineus, Arundinaceus. [Καλαμίνη σῦριγξ Pollux 4, 67. Καλάμινοι αὐλοὶ 10, 153.] K. αὐλὸς, qui et τιτύρινος, Athen. 4, [p. 182, D]. Ap. Eund. Σχεδίαι καλαμίναι, l. 3. [Sic et πλοῖα κ., Herodot. 3, 93; οἰκία 5, 101. Schweigh.] Et κ. πλέγμα, Polluci [7, 173] ἐφ' οὗ τοὺς ὑγροὺς ἐξήραινον τυρούς. Fiscella exp. a nonnullis. [|| Καλαμίνη λίμνη. V. Καλαμίνη.]

[Καλάμιον, τὸ, Culmus segetis. (Hesych. : Καλάμια, τὰ στέλεχια.) Eucholog. p. 657 : Εὐχὴ ἐπὶ θέρους κοινοῦ καὶ καλαμίου. In oratione hæc verba describuntur : Μετάληψιν τῶν γεννημάτων τοῦ καλαμίου τούτου. || Tessera, uti κάλαμος exponitur in Glossis Philoxeni. Chronicon Alex. Commodi an. 3 : Ἔρριψεν... καλάμια συντόμια διαιωνιζόντων καὶ ἐκέλευσεν τοὺς ἄρτους πολιτικοὺς τῇ ἰδίᾳ πόλει τούτους δωρήσασθαι κτλ. V. quæ annotamus in Gloss. med. Lat. in v. Panis gradilis, et in Cpoli Christiana lib. 2, p. 158. (Conf. s. v. Καλαμοφόρος. G. D.) || Ligula calcei. Eustath. p. 995, 30 : Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων. Ducang. Schol. Aristoph. Pl. 784 : Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ποδῶν, κνήμη δὲ ἡ λεγομένη ἄντζα ὄπισθεν τοῦ καλαμίου.]

Καλάμιον, τὸ, [Arundinetum, Gl. Dimin. a κάλαμος. Jo. Mal. p. 381, 3 : Ἐσφάγη εἰς καλάμια ὀξυνθέντα. ||] Parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens, Eust. [p. 1181, 53. Conf. Καλαμίς.]

Καλαμὶς, ἴδος, ἡ, Arundo piscatoria, Hesych. Arundo simpliciter a Tibullo et Ovid. dicta. || Calamaria theca, quæ et Graphiaria : γραφίων θήκη, Hesych. [Pollux 10, 59 : Τῷ δὲ παιδὶ δέοι ἂν προσεῖναι γραφεῖον, παραγραφίδα, καλαμίδα, πυξίον.] Sic utitur Theophyl. Epist. [50] : Καλαμῖδα καὶ χάρτας ἀράμενος. [De Calamo scriptorio dixit Paulus Æg. 6, 91 : Καλαμίδας ἀπὸ πτερῶν χηνείων. || Lex. rhet. p. 269, 25 : Καλαμίδας, τὰς νῦν λεγομένας ὠλένας, ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων γίνονται· ἢ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίνων καταστρωμάτων τῆς οἰκοδομίας.] || Vas cui lac imponebatur, Hesych. || Ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis, eid. Hesych. [et Polluci 5, 96. Conf. Καμακὶς, Καμαρὶς, Κάλυξ. Κάλαμος ap. Synes. Calv. p. 65, 66.] Hermol. Calamistrum interpr., Marcell. Acum arundineam, ap. Diosc., addens id esse in purgandis a cibo dentibus acuminatam arundinis festucam. Græcos enim καλαμῖδας proprie dixisse Acus ex arundine factas, quibus mulieres cincinnos et velamenta capitis firmabant. Diosc. l. est hic, 1, [89] ubi de dentifriciis agit : Τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων [al. ἐπικαλαμίδων] παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχει τούτους. Hesych. addit καλαμῖδα nonnullis dici et σύριγγα, Fistulam. [|| Idem : Κερυνῆται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας (καλαμίνδας codex) καλοῦσι. Hanc signif. vocabulo καλαμαῖον tribuit Eustath. p. 396, 2; 1181, 52.]

[Κάλαμις, ιδος, ὁ, Calamis, statuarius celeberrimus, circa olymp. 76, frequenter memoratus a Pausania (1, 3, 4; 23, 2, al.) aliisque, quorum locos collegit Silligius in Catal. artif. p. 115 sqq.]

Καλαμίσκος, ὁ, dimin. Calamulus, Parvus calamus, Parva arundo. [Eustath. Opusc. p. 351, 20. « Καλαμίσκοις τὴν κόμην περιελίξας, Theodor. Prodr. p. 437. » Jacobs. Καλαμίσκοι, Cauliculi candelabri, ap. Philon. vol. 1, p. 503, 16, 32.] Ap. Aristoph. Ach. [1033] capitur, inquit Bud., pro Specillo vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera : Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα Εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. [Aristoph. locum afferens Pollux 10, 168, ἕτερόν τι τοιοῦτον οἷον πυξὶς esse dicit. Galen. vol. 5, p. 359 : Καλαμίσκοι δ' εἰσὶ τοιοῦτοι καὶ κύστεις εὐθύτρητοι. Geopon. 20, 24, p. 1257 : Ἀνήθου σπέρματος δράκα κόψας καὶ σήσας βάλλε εἰς καλαμίσκον.]

[Καλαμίτης, ὁ. Hesych. : Κ., ἥρως τῷ κλισίῳ πλησίον. Suidas : Κ., κύριον ὄνομα. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου (p. 270, 10) « Ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς καλαμίτῃ ἥρωι. » Apollonius in schol. ad Æschinem vol. 3, p. 13 : Ἡταιρηκέναι καθεζομένην ἐν οἰκήματι πρὸς τῷ τοῦ καλαμίτου ἡρῴῳ. Ἥρως ἰατρὸς dicitur ab Demosth. p. 419, 22, ubi schol. annotavit nomen proprium ei fuisse Aristomacho. Καλαμίτου cognomen unde acceperit non liquet. G. D. || I. q. καλάμινος. Στύρακος καλαμίτου Alex. Trall. 5, p. 261.] B

[Καλαμῖτις, ἡ, Locustæ species. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 198 : Ἀκρίδα... τὴν καλαμῖτιν· quem l. Suidas affert s. v. Καλαμίτης.]

Καλαμοβόας, ὁ, q. d. Calamostrepus, quidam [Antiochus stoicus] dictus per contemptum, ap. Plut. [Mor. p. 514, D], q. d. Calamo s. Arundine obstrepens, vel Calamis.

Καλαμογλῠφέω, Calamos sculpo, Etym. [M. p. 485, 33; Arcad. p. 174, 18.]

Καλαμογλύφος, ὁ, Calamorum sculptor. [Etym. M. p. 485, 35.]

[Καλαμογραφία, ἡ, Scriptura per calamum. Manetho 4, 72.]

[Καλαμόδρυς, υος, ὁ, Calamodrys, Cyzicenus. Athen. 10, p. 415, E; Ælian. V. H. 1, 27.]

[Καλαμοδύτης, ὁ, avis quædam inter arundines habitans. Ælian. N. A. 6, 46.] C

Καλαμοειδὴς, ὁ, ἡ, Arundinaceus, Arundinis s. Calami speciem gerens. [Hesych.]

Καλαμόεις, εσσα, εν, Arundineus. In fem. καλαμόεσσα : ut κ. ἰαχὰ, Eur. [Iph. A. 1038], Vox calamis, calamo, arundine, edita : q. d. Arundinea vox, Arundineus sonus.

[Καλαμοθήκη, ἡ, Pennarium, Gl.]

[Κάλαμοι, οἱ, Calami, nomen loci. Herodot. 9, 96 : Ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο τῆς Σαμίης πρὸς Καλάμοισι· nam sic ex Athenæo 13, p. 572, F, correctum quod legebatur Καλαμίσοισι, in codice uno Λαμίοισιν scriptum.]

[Καλαμοκόπιον, τὸ, Arundinetum excisum. Geopon. 2, 6, 31, p. 104 : Γεννᾶται δὲ μάλιστα ἐν τοῖς καλαμοκοπίοις. Legitur καλαμοκόποις, quod in —είοις mutabat Needhamus. Χορτοκόπιον ib. 3, 6, 7 comparat Schneid.]

[Καλαμόκρινον, τὸ, Iris silvestris, Gladiolus. Ἶρις, τὸ κ., Glossæ iatricæ ap. Ducang.]

[Κάλαμος, ὄγκος. V. Καλάζω.]

Κάλαμος, ὁ, Calamus, Arundo, παρὰ τὸ καλῶς ἁμᾶσθαι, Etym.; sed parum recepta est hæc etym. : Eust. [p. 1165, 24] inter alia, quibus κάλαμον differre docet ab eo, qui δόναξ appellatur, dicit δόνακα utplurimum esse Fluvialem, non item κάλαμον. Ubi intellige non item Calamum esse fluvialem utplurimum; nam alioqui esse et κάλαμον ποτάμιον quum ex aliis aliorum ll., tum e Luciano liquet [Hermot. c. 68] : Ἦ καὶ νὴ Δία καλάμῳ τινὶ ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι. Item e Plut. Lyc. [c. 16] : Ἐκάθευδον δ' ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου. A Virg. Georg. 2, dicitur epithetice Fluvialis arundo. [Herodot. 3, 99 : Καλάμου ἓν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται· 5, 101 : Καλάμου εἶχον τὰς ὀροφάς (αἱ οἰκίαι). Plato Rep. 2, p. 372, B : Μάζας ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα καθαρά.] In VV. LL. κάλαμος ἀρωματικὸς, Calamus aromaticus, nascens in India, Diosc. 1, [17, Galen. vol. 13, p. 183]; κ. εὔοδμος, Calamus odoratus, qui nascitur in Felici Arabia : κ. ἐρυθραῖος, Dionys. Per. V. D

Ἐρυθραῖος. [Calami species multas enumerat Theophrastus, cujus ll. v. in indice Schneideri.] Hesychio κάλαμος alia quædam significat, et inter cetera τὸν τοῦ σίτου καυλὸν, Culmum. [Intelligere videtur calamum Ægyptium, de quo Theophr. C. Pl. 6, 11 : Καλάμου τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι τῆς Αἰγύπτου τὰ ἄνω ἐδώδιμα· ἔχει δέ τινα γλυκύτητα καὶ ὁ ἄλλος ἐπὶ τῶν ἄκρων, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως. De eo v. Wessel. ad Diodor. 1, 10 et 80. || Idem Hesych. : K., ὄροφος. Κῶοι· et explicatius s. v. Λαχνήεντα : ... ἢ ὄροφον, τὸν κάλαμον ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους, ὃς ἔχει τινὰ δασύτητα. Ὄροφος γὰρ κάλαμος· ἀπὸ δὲ τοῦ καλάμου καὶ τὸ ἐρέφειν, τὸ στεγάζειν εἴρηται. || Calamus piscatorius. Lucian. D. mort. 27, 9 : Βίον ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ δρμιᾶς εἶχον. Theocr. 21, 43 : Ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν. || Calamus scriptorius. Κάλαμοι γραφεῖς Pollux 10, 61. Themist. Or. 15, p. 190, B : Ἄγευστός σοι ὁ κ. γραμμάτων θανατηφόρων. || Ponticulus lyræ, i. q. δόναξ, quod conf. Hesych. : K., ... καὶ τὸ ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ ἠχεῖον. Eustath. p. 1165 : Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον ταῖς λύραις. Schol. Aristoph. Ran. 1235 : Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Quod Sophoclis versu confirmat, Ὑφηρέθη σου κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας, quo Pollux quoque utitur 4, 62. In Κάλλιμος corruptum est ap. Hesych. : quod v. || Tibia s. fistula ex arundine facta. Eur. Iph. T. 1126 : Ὁ κηροδέτας κ. Πανός· El. 702 : Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον πνέοντα. Τρητοῖς καλάμοις Manetho 5, 160. Alia v. ap. Salmas. Exerc. Plin. p. 82. De calamo αὐλητικῷ agit Theophr. H. Pl. 4, 11. || « Ληρῶν χρύσεοι οἱ κάλαμοι in epigr. Hedyli Anth. Pal. 6, 292, Salmas. ad Script. H. A. vol. 2, p. 571, de virgis interpretatur, quæ in circuitum vestis eunt, ad oram infimam currentes, quas veteres etiam ῥάβδους appellarunt et ἀκάνθους et σκυτάλας. » Jacobs. || « Columna spissior eaque unica, qua totum altare sustinetur. Symeon Thess. De sacram. : Εἷς ἐρείδεται κίων, ὃς καὶ κάλαμος λέγεται. » Ducang. || K. τοῦ σκέλους. Schol. Luciani V. H. 1, 23 : Κνημία λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. || Specillum, instrumentum chirurgicum, ap. Theophan. Nonn. p. 160. || Mensura quædam cubitorum 6 $\frac{2}{3}$ (eadem quæ Romanorum Decempeda) ap. Heron. in Analect. Benedict. p. 314. Conf. Ideler. in Actis Academiæ Boruss. a. 1812, p. 174. Inscr. Dauliensis ap. Bœckh. vol. 1, p. 851 : Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἕξει πλάτος καλάμους δύο. || Tessera quædam s. tabella, de qua s. v. Καλαμοφόρος. || Oppidum Cœlesyriæ ap. Polyb. 5, 68, 8. ἄἄ]

[Καλαμοστεφὴς, ὁ, ἡ, Calamo redimitus. Batrach. 127 : Θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν.]

[Καλαμοσφάκτης, ὁ, Qui calamo jugulat. Philo vol. 2, p. 536, 30 : Ὃν πολλάκις ὁ δῆμος ἅπας ὁμοθυμαδὸν εὐθυβόλως καὶ εὐσκόπως καλαμοσφάκτην ἐξεκήρυξεν.]

Καλαμοτύπος, ὁ, Laconibus ὁ ἰξευτὴς, Auceps, Hesych.

Καλαμόφθογγος, ὁ, ἡ, Calamo sonans, canens. Aristoph. [Ran. 231] : Ὁ καλαμόφθογγα παίζων. Καλαμοφθέγγης pro eod. : utrumque est Panis epith.

Καλαμοφόρος, ὁ, ἡ, Calamum s. arundinem gestans, Xen. Hell. 2, [1, 2 : Ἐπεὶ δὲ χειμὼν ἐγένετο καὶ τροφὴν οὐκ εἶχον γυμνοί τε ἦσαν καὶ ἀνυπόδητοι, ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι· οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι κάλαμον φέρειν ἐδόκει, ἵνα ἀλλήλους μάθοιεν ὁπόσοι εἶησαν. Πυθόμενος δὲ τὸ ξύνθημα ὁ Ἐτεόνικος ἀπόρως εἶχε τί χρῷτο τῷ πράγματι διὰ τὸ πλῆθος τῶν καλαμοφόρων· ubi nunc καλαμηφόρων ex codd. restitutum. Valesius ad h. l. interpretatur, Qui tabellas ac tesseras ferebant, et Themistii καλαμηφοροῦντας comparat, qui tesseram suam mane ad pistores publicos ferebant, ut panem ab iis civicum acciperent, et addit, Græcos posteriores has tesseras καλάμια dixisse. Schneid.]

Καλαμόφυλλος, ὁ, ἡ, Arundinacea folia habens. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 5. Geopon. 10, 44, p. 711 : Ἐπικειμένων καλαμοφύλλων. Hippiatr. p. 273.]

Καλαμόχνοος, et per contr. Καλαμόχνους, ὁ, ἡ, q. d. Arundinum lanugo. Sic dicta ἀδάρκη, quod in arundinibus concretæ lanuginis modo inveniatur. Gorr. V. Ἀδάρκη.

[Καλαμόω, Ferula ligo. De osse fracto dixit Galen. Parab. 3. || Καλαμοῦσθαι Theophr. H. Pl. 8, 2, 4, frumentum dicit quod in calamum it. Nam κάλαμος est frumenti, leguminum et omnium plantarum semper γονατώδης, geniculatus nodis, 8, 3, 2. V. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 77. Schneid.]

Καλαμώδης, ὁ, ἡ, Arundinaceus, i. e. Arundinis speciem referens; Arundinosus, Gazæ : τὰ καλαμώδη, sub. χωρία, Arundineta. [Aristot. H. A. 6, 14 : Τῶν λιμνῶν πρὸς τὰ καλαμώδη. Dio Cass. 63, 28 : Ἐς καλαμώδη τινὰ τόπον κατεκρύφθη. Sic Coisl. : vulgo καλαμαδίαν. *Arundinetum* dixit in eadem narratione Suetonius. Καλαμώδεος λίμνης Zonas Anth. Pal. 7, 365.]

[Καλαμὼν, ῶνος, ὁ, Arundinetum, Gl. Schol. Hom. Il. Σ, 576; Sym. Sethi Ichnel. p. 468, F. « Nicet. Eugen. 3, 303. » Boiss. Καλαμὼν ex Macarii Homil. 6 affert Hœschelius. Καλαμεὼν in Pseudo-Herodiani l., quem Bastius protulit ad Greg. p. 225, legendum est pro λαμεών. Lobeck. ad Phryn. p. 167. Καλαμεὼν in indice ad Gregor. restituit Schæferus. Καλαμῶνος sine interpretatione ap. Suidam.]

[Καλάμων, ωνος, ὁ, Calamo, n. pr. ap. Theophyl. Sim. Epist. 50, p. 61. || Καλαμώνιος, ία, ιον, cum Τελαμώνιος comparat Etym. M. p. 750, 31.]

Καλαμωτὴ, ἡ, Septum quoddam e calamis aut materia hujusmodi, in navigiorum oris, s. extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, ut legimus ap. Eust. p. 1533, [51].

[Καλαμώτης, ὁ, Stellio, Prov. 30, 28, sec. Compl. Melius autem legitur καλαβώτης aut ἀσκαλαβώτης : nam Hesychio Καλαμῶται, εἶδος ἐσχάρας, Genus craticulæ, et Stephano Septum e calamis contextum. Schleusn.]

[Καλάνδαι, αἱ, Calendæ, ap. Dionysium, Plutarchum aliosque rerum Romanarum scriptores.]

[Καλανδίων, ωνος, ὁ, Calandio, Antiochiæ episc. ap. Phot. Bibl. p. 56, 12.]

[Κάλανδρος, ὁ, et Κάλανδρα, ἡ, Alaudæ species, ap. Oppian. Ixeut. 3, 15. V. ad Ecl. phys. vol. 2, p. 41, et ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 130. Schneid.]

[Κάλανος, ὁ, Calanus. Suidas : K., Ἰνδὸς ἐκ τῶν Βραχμάνων. Οὕτω δὲ πάντα σοφὸν οἱ Ἰνδοὶ προσαγορεύουσιν κτλ. De Calano v. Arrian. Exp. 7, 2 et 3, Plutarch. in V. Alex. c. 65, ubi ὀξυτόνως scribitur : Τὸν Καλανὸν ἔπεισεν ὁ Ταξίλης ἐλθεῖν πρὸς Ἀλέξανδρον. Ἐκαλεῖτο δὲ Σφίνης· ἐπεὶ δὲ κατ' Ἰνδικὴν γλῶτταν τῷ καλέ προσαγορεύων ἀντὶ τοῦ χαίρειν τοὺς ἐντυγχάνοντας ἠσπάζετο, Καλανὸς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετωνομάσθη. De Calanis Joseph. C. Apion. 1, 22, p. 454 : Καλοῦνται δὲ, ὥς φασιν, οἱ φιλόσοφοι παρὰ μὲν Ἰνδοῖς Κάλλανοι ... ubi Havercamp. Καλανοὶ ex Eusebio scripsit.]

Κάλαον, Hesychio est κάλον ὑποπόδιον. [Scrib. κᾶλον, ὑποπόδιον. Ex κᾶλον corruptum est κάλαον. Proxima Hesychii gl. Καλαὸς, τυφλὸς, ab Musuro omissa, nihil aliud est quam κ' ἀλαός. G. Dindorf.]

[Καλαὸς, ὁ, Calaus, Phryx, Altis pater. Pausan. 7, 17, 9.]

[Καλαπόδιον. Καλάπους. V. Καλόπους.]

[Καλαρίας. V. Καλλαρίας.]

Καλαρῖνες, Laconibus sunt ὀχετοὶ, Aquæductus, Rivi, teste Hesych.

[Κάλαρις, ὁ.] Κόλαρις, ὁ, animal ululæ et ceteris τοῖς γαμψώνυξιν inimicum : unde ab eis et devoratur, teste Aristot. H. A. 9, 2. [Κάλαρις restitutum ex codd.]

[Κάλαρνα, ἡ, Calarna. Steph. Byz. : K., πόλις Μακεδονίας, ὡς Λούκιλλος ὁ Ταρραῖος. Τὸ ἐθνικὸν Καλαρναῖος. *Turris Calarnæa* ap. Pomp. Melam 2, 2.]

[Κάλαρος. V. Κάληρος.]

Καλαῤῥυγαὶ, Hesych. ex Ameria affert pro τάφροι· Fossæ. Tales supra ἀμάραι. [Leg. Καλαρριναὶ vel Καλαρῖνες· idem est atque præcedens Καλαρῖνες. Hemst.]

[Κάλας, α, ὁ, Calas, Harpali f. Arrian. Exp. 1, 14, 4, et 25, 4. || Pugil Eleus ap. Phot. Bibl. p. 84, 1, ex Phlegonte Tral.]

Καλάσῖρις, ιος, ὁ, Hesychio est χιτὼν πλατύσημος, Tunica lato clavo insignis, vel ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. [Pollux 7, 71 : K. χιτὼν θυσανωτὸς Αἰγύπτιος. Eustath. p. 391, 37.] Quidam dicunt esse λινοῦν καὶ ποδῆρες χιτώνιον ap. Aristoph. Thesmoph. [secundis fr. 309, ubi τρυφοκαλάσιριν legitur.] Herodot. 2, [81], de Ægyptiis : Ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ

σκέλεα θυσσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις· ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι. [Calasires Persicas in Ionia usitatas fuisse e Democrito Ephesio refert Athen. 12, p. 525, D.] Apud Eund. 2, [164 et seqq. 7, 89; 9, 32] sunt Καλασίριες et Ægyptiorum gens quædam μάχιμος. [Steph. Byz.: Καλάσιρις, μοῖρα Αἰγύπτου· Ἡρόδοτος β'. οἱ καὶ Καλασίριοι καὶ Καλασιρίαι. Photius p. 126, 20: Καλάσειρις, χιτὼν πλατύς· ὁῆμος πολεμικός. Οὕτως Αἰγύπτιοι.] Rursum Hesych. Καλασίριτα dici innuit τὰς ὥας, Fimbrias. [Καλασίριτα, τὰ λοχία (?), & καλοῦσιν ὥας (ὠά codex). Vitiosa forma Καλασίριτα est, quam in Καλασίριδα mutabat Gesner. ἄἄ]

[Καλατίαι, γένος Ἰνδικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Steph. Byz. Herodot. 3, 38: Ἰνδῶν τοὺς καλεομένους Καλατίας· ubi libri partim Καλλατίας. Οἱ Καλαντίαι Ἰνδοὶ ib. c. 97, ubi var. lect. Καλανδίαι et Καλλιστίαι.]

[Καλατιανός. Κάλατις. V. Κάλλατις.]

Καλαυνεῖ et Καλαυρεῖ, ap. Hesych. leguntur, exposita τρυφᾷ, ἐμπίμπλαται, Deliciatur, Sese replet. [Glossæ suspectæ.]

[Καλαύρεια, ἡ, Calauria, insula maris Ægæi. Per diphthongum scribitur ap. Steph. Byz., Phot. p. 126, 23, et Apollon. Rh. 3, 1243: Καί τε Καλαύρειαν μετὰ ... Sed longe frequentius est Καλαυρία, ap. Demosth. p. 1187 (ubi cod. Par. S bis ἐν καλευρειαι), 1472, 10, Strabonem 7, p. 369, 373, 374, Pausaniam, alios: quod in Καλαβρία interdum corruperunt librarii. Καλαύρια, retracto propter metrum accentu, dixit Dionys. P. 499: Αἴγιλά τ' ἠδὲ Κύθηρα Καλαύριά τε τρηχεῖα. Apollonii Dionysiique testimonio utitur Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 233, 34. Gentile Καλαυρείτης ponit Steph. Byz. Καλαυρεᾶται est in inscr. de qua v. Bœckh. in *Annali dell' Instituto* 1829, p. 161. G. Dindorf.]

Καλαυρῖτις λιθάργυρος dicitur ἡ ἐξ ἀργύρου, Spuma argenti e puro argento, ut est ap. Diosc. 5, 102, forsan quod in Calauria s. Calabria fieret; cognominat enim et alias ibi species a regionibus, Atticam, Puteolanam, Campanam, Siciliensem. [Λαυρῖτις, Laureotica, Sprengelius ex conjectura Fallopii.]

[Καλαυρόπιον. V. voc. seq.]

Καλαύροπον, Lignum quo boves percutiuntur; Hesych., ξύλον, ᾧ τοὺς βόας βάλλουσιν, Lignum, quo boves petunt, i. e. Pedum. [Vitiose, ut videtur, scriptum pro καλαύροπα· nisi forte Καλαυρόπιον est restituendum, quo utitur Artemidor. 4, 72. G. Ind.]

[Κάλαυρος, ὁ, Calaurus, Neptuni f., a quo nomen accepit Calauria insula. Steph. Byz. s. v. Καλαύρεια. Κάλαβρος ap. eund. s. v. Ταίναρος. || Nomen montis. Schol. Hom. Il. Υ, 307: Ἀγχίσης πρὸς τῷ Καλαύρῳ ὄρει πλησίον Ἀνθέμου ποταμοῦ τελευτᾷ.]

[Καλαυρόφις (Καλαυροφόρος Is. Vossius), βακτηριοφόρος, Hesych.]

Καλαῦροψ, ἡ, potius quam Καλάβροψ, Pedum, proprie Quod in summo est repandum, ῥόπαλον ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ, ita vocatum quasi κᾶλον αὖ ῥέπον, Eust. p. 1332, 1815. Hom. Il. Ψ, [845]: Ὄσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ [ubi schol. Καλαύροπας οὐατοέσσας ex Antimacho affert]. VV. LL. citant et καλαύροπά τε τρηχεῖαν Κάββαλε [ex Apoll. Rh. 2, 33. Add. 4, 974: Πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα], ubi exp. ῥάβδον ποιμενικήν: quæ expos. est Hesychii, qui καλαύροπα dicit esse ποιμενικὴν ῥάβδον et βουκολικήν. [Idem: Καλάβρωψ, ποιμενική· et Photius p. 126, 22: Καλαύρωψ, βουκολικὴ δίκη (δίκελλα Lobeck.). Longus 1, 8: Ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρηστέον, ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ. Dionys. A. R. 1, 39: Ἐπικατασκάπτει τῇ καλαύροπι τὸ σπήλαιον. Seqq. ex Indice.] Καλάβροψ, Suidæ βουκολικὴ ῥάβδος, βαρυτέρα οὖσα τῇ κεφαλῇ, ἀπὸ τοῦ κάτω ῥέπειν, Virga pastoralis caput habens crassius et gravius, Pedum. Philostr. [p. 67]: Εὐθύνει τὸ θηρίον καλάβροπι, ἣν ὁρᾷς αὐτὸν ἐμβάλλοντα τῷ θηρίῳ ὡς ἄγκυραν. [Perpetua hæc est codicum fluctuatio inter καλαῦροψ (vel καλαύροψ) et καλάβροψ: v. Lennep. Animadv. ad Coluth. p. 69.]

[Κάλαφος, ἀσκάλαφος. Μάγνητες, Hesych. Est avis nomen, de quo v. s. Ἀσκάλαφος.]

[Καλάων, οντος, ὁ, Calaon, fl. prope Colophonem. Pausan. 7, 3, 5.]

[Κάλβιος, κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Κάλαινόν φασι· τινὲς δὲ αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ μ φασι, Steph. Byz. Sic appellatur iste fons ex quo Calbis amnis (v. Pomp. Melam 1, 16), in Lycium mare se exonerans, originem trahit. Hic fons Calæni nomen obtinuit a matre Tragasiæ, quæ Καλαινὼ dicebatur, ut docet Vossius ex versibus qui apud Partheñium exstant: Τραγασίῃ δὲ Καλαινοῦς εἶχετο παιδί. Berk. Ap. Melam libri partim *Calbin* partim *Galbiam*. Κάλβις fl. ap. Strabon. 14, p. 651. De Parthenio fallitur Vossius. Recte Κελαινοῦς Passovius.]

[Καλδήνη, ἡ, Caldene. Etym. M. p. 721, 43: Σολύμου τοῦ Καλδήνης τῆς Πασίου καὶ Ἄρεως.]

[Καλέα, ἡ. Dioscor. 4, 75: Δορύκνιον, Κρατεύας ἁλικάκαβον ἢ καλέαν καλεῖ, θάμνος ὅμοιος ἐλαίᾳ ἀρτιφυεῖ.]

[Καλεὸς (?), ὄνομα. Καὶ μοιχὸς, Hesych.]

[Κάλεσις, εως, ἡ, Convocatio, Classis. Dionys. A. R. 4, 18, ubi Latinum voc. *classis* explicat: Καὶ τὰς κλάσεις ἀρχαῖον ἐκάλουν καλέσεις.]

[Κἄλεσσίχορος, ὁ, ἡ, Choros vocans, i. e. Ad saltandum vocans. Orph. Lith. 712: Βρομίοιο καλεσσιχόρου.]

[Καλεστὴς, ὁ, Vocator, Apparitor. Schol. Æsch. Sept. 580 κλητῆρα exp. per καλεστήν.]

[Καλεστὸς, ἡ, ὸν, Vocatus, Invitatus. Gl. Oppiani: Κλητοὶ, καλεστοί. Inde αὐτοκάλεστος pro αὐτόκλητος. Ducang. Lex. Cyrilli Ms.: Κλητὴ, ἡ καλεστὴ καὶ ἡ ἐξοχωτάτη. Schleusn.]

[Καλεύω.] Καλεύειν Hesychio est λιθοβολεῖν, Lapidibus impetere: per sync. forsan pro [καλλεύειν, i. e.] καταλεύειν: si tamen mendosum non est.

[Καλέχες (?), κατέκεισο. Πάφιοι, Hesych.]

Κἄλέω, λῶ, ἑσω [futuri forma contracta est καλῶ (quod Atticis tribuit Mœris) et καλοῦμαι pro καλέσω et καλέσομαι. Photius p. 128, 14: Καλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ καλέσομεν. Activ. ap. Platon. Symp. p. 175, A: Οὐκοῦν καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις; Xenoph. Symp. 1, 15: Τίνος ἕνεκα καὶ καλεῖ μέ τις; Et paullo post: Οὔτε μὴ ... καλεῖ μέ τις. Passiv. ap. Soph. El. 971: Ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων τεύξει. Eur. Or. 1140: Καλεῖ ... πεσεῖ. Καλούμεθα pro καλοίμεθα Aristophani Vesp. 544 restituit Porsonus. Προκαλεῖσθε ... ἀπείρξετε Demosth. p. 458, 25. Formæ vulgaris exx. Buttmannus memorat καλέσω ex Æschine C. Timarch. p. 10, et ἐπικαλέσεται ex Lycurgo p. 150. Futuri passivi usitata veteribus est forma κεκλήσομαι (Æsch. Prom. 840, Soph. OEd. T. 522, Plat. Tim. p. 42, A), interdum in κληθήσομαι mutata ab librariis, ut ap. Eur. Tro. 13, quo raro veteres (ut Plato Leg. 3, p. 681, D), sæpius recentiores scriptores utuntur, velut Phalar. Ep. 96, p. 271], κέκληκα, Voco, Accerso. Hom. Il. Δ, [204]: Ὄρσ', Ἀσκληπιάδη· καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. [Υ, 24: Θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι. Soph. OEd. T. 432: Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις. Aristoph. Nub. 223: Τί με καλεῖς, ὦφήμερε; Eur. Ion. 1140: Λαὸν ἐς θοίνην καλῶν.] Plato Charm. [p. 155, B]: Ἦι, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Xen. [Mem. 2, 3, 11]: Καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. Hom. vero καλεῖν etiam dixit simpliciter, pro καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, Od. Λ, [186]: Πάντες γὰρ καλέουσι. [P, 387: Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι.] Sic intelligendum puto quodam l. Epigr. [Palladæ Alex. Anth. Pal. 9. 176]: Ἐκλήθην παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος· quod tamen aliter exponi solet. Sic Lat. Vocare interdum pro Vocare ad cœnam. [Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, D: Τὸν κεκλημένον (convivam) ἀσχημονεῖν ποιοῦσιν. || Cum infin. Pind. Pyth. 11, 14: Στρατὸν ... καλεῖ συνίμεν. Soph. Aj. 72: Σὲ ... προσμολεῖν καλῶ· El. 996: Αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς.] Hom. voce etiam med. usus est Il. Γ, [161]: Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ. [Od. Θ, 43: Καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν. Apoll. Rh. 1, 848: Τόν ῥα καλεσσαμένη ... Imprecandi signif. Soph. OEd. C. 1385: Ἀρὰς ἅς σοι καλοῦμαι.] Polit. καλεῖν Solicitare vertit in hoc Herodiani l., 2, [8, 6]: Οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες. Ad verbum, Spes vocant. Cic., In spem vocare. [Callim. Epigr. 1, 3: Δοιός με καλεῖ γάμος.] Bud. ἐκάλει vertit Poscebat in Dem. [p. 285, 21]: Ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη οὐ μόνον εὔνουν ἄνδρα ἐκάλει. [Soph. Phil. 466: Καιρὸς καλεῖ πλοῦν ... σκοπεῖν. Plato Phæd. p. 115, A: Ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ ἡ εἱμαρμένη.] Καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, Dem., Vocare in jus [velut p. 1174, 4: Ἐπειδὴ

ὃ' ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον· 406, 27, etc.]. Et simpliciter καλεῖν pro eod. [ib. p. 407, 5. Aristoph. Vesp. 1418, de quo l. infra dicetur] : quod et καλεῖσθαι voce pass. V. paulo post. Dicitur et καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, Vocare litem, Citare litem. [Aristoph. Vesp. 1441 : Ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ. Ib. 851 : Θᾶττον ἂν δίκην ἐκάλουν.] ‖ Invoco, Imploro, Dem. [Pind. Pyth. 2, 23 : Εὐρυβίαν καλέων θεόν. Æsch. Prom. 91 : Τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ· Suppl. 873 : Λάκαζε καὶ κάλει θεούς. Soph. Tr. 1248 : Τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς. Eur. Hel. 348 : Σὲ γὰρ (Eurotam) ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα.] Sic Aristoph. [Ran. 479] : Κάλει θεὸν, pro Invoca deum. [Ubi v. schol. Phrasis solemnis in sacris. Dionys. P. 576 : Οὐχ οὕτω ... Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην. Hemst.] ‖ Voco, i. e. Nomino. Hom. Il. [A, 403 : Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα· Σ, 487 : Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν·] Z, [402] : Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Cic. ap. Arat. vertit Vocitare. Idem, Nomine appellare interpr. ap. Plat. Athen. 14 : Ἀνήρετο αὐτοὺς πῶς ἐκείνην καλοῦσιν. Ap. Plut. Π. τοῦ μὴ χρ. [Mor. p. 401, B], καλεῖν πατρόθεν. [Plato Phæd. p. 103, C : Θερμόν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν;] Dicunt et καλεῖν ὀνομαστὶ, Appellare nominatim. Cic. ap. Arat. [373] interpr. Signare nomine vero. [Καλεῖν ὀνόματι, Lucas 19, 2 : Ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος. Καλεῖν εἰς ὄνομα, Jo. Mal. p. 255 : Καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ. Καλεῖν τινα ὀνομά τι, Hom. Od. Θ, 550 : Εἶπ' ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Pind. Ol. 6, 94 : Κατεφάμιξεν καλεῖσθαί μιν ... τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Eurip. Ion. 258 : Ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών; Plato Crat. p. 483, B : Ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἑκάστῳ ὄνομα. Herodot. 1, 173 : Ἐκαλέοντο τό πέρ τε ἠνείκαντο οὔνομα καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων. Xenoph. OEc. 6, 12 : Τὸ ὄνομα, ὃ καλεῖται καλός τε κἀγαθὸς ἀνήρ. Et omisso ὄνομα, Æsch. Ag. 1232 : Τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Callim. ap. Suidam s. v. Κωμῆται : Τοῦτο γὰρ αὐτὴν κωμῆται κάλεον. Ælian. V. H. 14, 31 : Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων· τοῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλουν. Καλεῖν ὄνομά τινι, Eur. Hec. 1245 : Τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται ... κυνὸς ταλαίνης σῆμα. Plato Polit. p. 279, E : Τούτοισι δὴ ... σκεπάσμασι τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν. Cum infin. Pind. Ol. 9, 96 : Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν ἰσώνυμον ἔμμεν. Aristot. H. A. 5, 14 : Τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσι. Insolentius, si sana lectio est, Eurip. Or. 1646 : Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν. Cum ὡς Soph. OEd. T. 780 : Ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης καλεῖ παρ' οἶνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.] ‖ Καλέομαι, Vocor, Accersor, Nominor, Nomine appellor. [Hom. Il. B, 684 : Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο· Od. N, 104 : Νηιάδες καλέονται. Eur. Hel. 22 : Ἑλένη δ' ἐκλήθην. Soph. Phil. 119 : Σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῆ' ἅμα.] Lucian. in Hermot. : Καὶ τῇ μητρὶ, ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, Quæcunque vocabatur : pro Quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam καλοῦμαι τοῦτο, Vocor istud, pro Nomine isto vocor. Galen. Ad Glauc. 1 : Καλοῦνταί τ' αὐτὸ τοῦτο πυρετοὶ, καί εἰσι. Citatur e Plut. Galba [c. 13], Ἃς ἡμέρας καλεῖται Καῖσαρ, pro Qui dies a Cæsare appellantur. [Cum genit. Pind. Pyth. 3, 119 : Λατοΐδα κεκλημένον, Apollinis filium vocatum. Soph. Ant. 366 : Καλοῦ τῆς μητρός. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 9 : Οἱ τῶν ὁμοτίμων καλούμενοι, i. e. Qui in numero τῶν ὁμοτίμων sunt. Procop. Hist. p. 330, D : Ὅσοι μέντοι Ῥωμαίων ἐκλήθησαν. Cum dat. Pind. Ol. 7, 140 : Κέκληνται δέ σφιν ἕδραι, i. e. ἐπωνομάσθησαν ἀπ' αὐτῶν αἱ ἕδραι, ut exp. schol. ‖ Ὁ καλούμενος, Sic vocatus. Plato Phæd. p. 86, D : Ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ. Addito οὕτω, Diodor. Exc. p. 607, 89 : Τῆς πόλεως τῆς οὕτω καλουμένης Ἰοντώρας.] Et καλεῖσθαι interdum ita significat Vocari, Appellari, ut simul declaret Esse. Hom. Il. Δ, [60] : Καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι, ubi Eust. ait κέκλημαι valere i. q. εἰμί. Sic Il. Γ, [138] : Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις. Sic Hesiod. Theog. [410] : Ἤγαγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν. [Hom. Od. Ζ, 244 : Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη· Ο, 433 : Ἀφνειοὶ καλέονται. Æsch. Pers. 2 : Τάδε τῶν Περσῶν πιστὰ καλεῖται. Soph. El. 230 : Τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. Eur. Hipp. 1 : Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι· ubi v. Monk.] Sic Hebræi suo קרא utuntur. ‖ Item δίκη dicitur καλεῖσθαι ap. [Soph. fr. 624 : Ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ·] Aristoph., Lis vocari s. citari. [Nub. 780 : Πρὶν τὴν ἐμὴν (δίκην) καλεῖσθαι.] ‖ Signif. media, pro καλῶ, In jus voco, καλοῦμαι τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐκκαλοῦμαι εἰς ἕτερον, Eust. Ap. Aristoph. frequens est hic usus, ut [Nub. 1221] : Καλοῦμαι Στρεψιάδην ... Ἐς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν· et καλουμένος σε, Vesp.. [1416. Forma activa καλέσῃς ib. 1418, ubi probabilis Reiskii conjectura est καλέσῃ. V. Meier. Process. p. 576.] Sic Plato Leg. : Καλείσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχήν. Gall. itidem *Appeler* absolute, pro In jus vocare. ‖ Καλέοντες, ut Tusanus e Lascari refert, Instrumentum quoddam textorum, ap. Theocr. 18, [34] : Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἕταμ' ἐκ καλεόντων. Sed melius fortasse legetur κελεόντων [quod nunc ex codd. restitutum] : de quo v. in Κέλλω. ‖ Καλέεσκον [Il. I, 562, al. Apoll. Rh. 3, 199] pro ἐκάλουν, ut ποιέεσκον pro ἐποίουν. [Καλέσκετο Il. O, 338. Κάλεσκε Apoll. Rh. 4, 1514.] ‖ Καλήμεναι, poet. pro Vocare [Hom. Il. K, 125], cujus infinitivi thema est vel Καλαίνω, vel Κάλημι, Eust. [Conf. φιλήμεναι, ποθήμεναι, πενθήμεναι, Buttm. Gramm. vol. 1, p. 565. Angl. Κάλημι dixit Sappho ap. Dionys. De comp. verb. p. 352 ed. Schæf., ubi libri partim κάλημμι.] Καλεῦντο Dor. pro ἐκαλοῦντο. Κεκλέαται [ap. Herodot. 2, 164] Ion. pro κέκληνται, Vocati sunt s. Vocantur, ab act. them. καλέω s. κλέω. [Κεκλήαται Apoll. Rh. 1, 1128.] Κεκλεῖ [corrupte] Hesych. affert pro καλεῖ, κελεύει, Vocat, Jubet : tanquam a th. κεκλέω. Κεκλήατο, poet. ectasi pro κεκλέατο : hoc autem, Ion. pro κέκληντο, Vocati erant, Hesych. exp. συγκεκλημένοι ἦσαν, Convocati erant. [Κεκλείατο ... συγκεκλειμένοι codex.] Καλημνεῖ Idem affert pro καλεῖ σαφῶς, Clara voce vocat. [Καλήμεναι, καλεῖν σαφῶς, corrigit Jensius.]

[Κάλη. V. Κήλη.]

[Καλὴ, ἡ, Pulcra, nomen unius ex Gratiis. Eustath. p. 1665, 58.]

[Καλὴ ἀκτὴ, ἡ, Calacta, i. e. Pulchrum littus, regio Siciliæ. Herodot. 6, 22 : Ἡ δὲ καλὴ αὕτη ἀκτὴ καλεομένη ἔστι μὲν Σικελῶν, πρὸς δὲ Τυρσηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης. Idem urbis nomen fuit, a Ducetio illic conditæ : de qua v. Diodor. 12, 8 : unde adject. Καλακτῖνος, quod in Καλλατῖνος ib. c. 29 corruptum correxit Wesseling. Urbem ex Eudoxo memorat Steph. Byz. : Καλὴ ἀκτὴ, πόλις Κελτῶν (recte Σικελῶν Holsten.). Εὔδοξος τετάρτῳ Γῆς περιόδου. Ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη. Ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγὴ Μεγαλοκωμήτης, καὶ Καλακτίτης ἢ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι, ἐπεὶ καὶ παρὰ τὸ Ἀκτή Ἀκτικός καὶ Ἀττικός... Ἢ Καλοακταῖος καὶ Καλοακταία θηλυκόν· ἢ Καλοάκτιος, ὡς Πανάκτιος καὶ Ἐπάκτιος. Καλακτίνων numus est ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 199. Formæ substantivi et adjectivi vitiosæ ap. Suidam, Καικίλιος, Σικελιώτης, Καλλαντιανός (Καλλατιανός codd. quidam)· Κάλλαντις δὲ πόλις Σικελίας. Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς dicitur ab Athenæo 6, p. 272, F; 11, p. 466, A.]

Κάληβος, Hesychio ὁ ἀπεσκολυμμένος τὸ αἰδοῖον, Apella. [Vitiose pro Βάκηλος. Vitiosius etiam Photius p. 127, 4 : Καλήβορον, ἀπεσκολυμμένον.]

Καλήμερος, ὁ, ἡ, Cui felix est dies : cui contrarium Καχήμερος, Cui infelix est dies : utrumque in Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 508.] Sonant autem ad verbum, Cui bonus, malus est dies. Sed ita sumitur Dies bonus pro Felici, vicissimque Malus pro Infelici, ut hodieque in degenere Gr. lingua καλημέρα dicitur pro Eo quod nos *Bon jour*. V. Εὐημερία.

[Κάλημι. V. Καλέω.]

[Καλὴ πευκὴ, ἡ, Pulcra pinus, nomen loci. Schol. Hom. Il. M, 20 : Ἀπὸ Καλῆς πεύκης ἥτις ἀπέχει ἀπὸ Ἀδραμυτείου στάδια ρπ'. Eustath. p. 880, 59.]

[Καληποδία, ἡ, Calepodia, n. pr. in Anth. Pal. 7, 330 : Μάξιμος... γυναικὶ Καληποδίῃ τεῦξεν τόδε σῆμα.]

[Κάληρος, ἡ, Calerus. Steph. Byz. : Κ., οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκόννησος ἀπὸ Καλήρου βασιλέως..... Τινὲς δ' ὅτι Κάληρος ἐκαλεῖτο ἡ πόλις.]

[Κάλης, ητος, ὁ, Cales, fl. Bithyniæ. Genit. Κάλητος ap. Arrian. Peripl. p. 14. Accus. Κάλητα ap. Eustath.

ad Dionys. 793, in Κάχητα corruptus ap. Diodor. 12, 72, in Κάληπα ap. Marcian. p. 70, in Κάληκα ap. Thucyd. 4, 75. || Κάλης, emporium ad fluvium illum situm, ap. Arrian. l. c.]

[Καλησία, ἡ, Calesia, urbs Campaniæ. Steph. Byz.: Κ., πόλις Αὐσονική. Διονύσιος ιε' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Καλησιανὸς, ὡς ὁ αὐτός. Κάλη (Κάλκη libri) et Καληνὸς ap. Strab. 5, p. 249, 237, 243. Καληνοὶ Polyb. 3, 91, 5.]

[Κᾰλήσιος, ὁ, Calesius, n. pr. Hom. Il. Z, 18.]

[Καλήτης. V. Κηλήτης.]

Καλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticῶς dicitur ὁ κήρυξ, Præco, ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συγκαλεῖν τὸν ὄχλον, schol. Hom. Il. Ω, 576: Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, Præconem vocatorem, i. e. Qui populum convocare solet. [V. Eustath. p. 106, 40; 1366, 7.]

[Κᾰλήτωρ, ορος, ὁ, Caletor, Clytii f. Hom. Il. O, 419. || Unde patronym. Καλητορίδης, ὁ, Caletoris filius, Il. N, 541.]

Κᾰλιά, ἡ, Nidus: dictum ἀπὸ τῶν κάλων, i. e. A lignis: quod nidi soleant esse e bacillis et festucis compacti. [Theocr. 29, 12: Ποιήσαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ.] Phocyl. [79]: Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Utitur et Lucian. [De Syr. d. c. 29, καλιὴν] pro Nido. Significat autem et Caveam, οἰκίσκον ὀρνίθειον, Poll. [10, 160], Domunculam aviariam. || Ponitur et pro Domo, proprie autem Ea quæ est e lignis: νοσσιά, inquit Suid. [similiterque Hesych.], ἢ οἶκος ξύλινος: et addit, Κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα, ἐξ ὧν σύγκειται. Quibus subjungit Epigr. [Anth. Pal. 6, 253]: Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή. Sed et pro quavis Domo generaliter usurpari constat. Utitur sæpe Hesiod.: Op. 372, de fraudulenta muliere loquens: Τεὴν διφῶσα καλιήν· 299: Βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιὴν, Ceres sc. Et paulo post: Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. Ubi quidam non totam domum, sed peculiariter Horreum intelligendum putant. [Apoll. Rh. 1, 170: Ἔντεα ... μυχάτῃ ἔγκρυψε καλιῇ. Claudius Iulus ap. Steph. Byz. s. v. Δῶρος: Καλιὰς αὐτοῖς ᾠκοδομήσαντο καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας... || Hesych.: Καλιαὶ, ... καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων.] Observandum est autem ι in hoc nomine produci in his aliisque ll., sicut et in illo Epigr., quum tamen a Phocyl. corripiatur [et a Theocrito l. c.].

[Καλιάνδη, ἡ, Calianda, nympha, ap. Apollodor. 2, 1, p. 123. Καλιάδνη Heynius.]

Καλιὰς, άδος, ἡ, Tugurium, Domuncula. Plut. p. 279 [Mor. p. 418, A]: Ἥτε γὰρ ἱσταμένη καλιὰς ἐνταῦθα περὶ τὴν ἅλω δι' ἐννέα ἐτῶν, οὐ φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειὰ, ἀλλὰ μίμημα τυραννικῆς ἢ βασιλικῆς ἐστὶν οἰκήσεως. Ab Eod. pro Sacra domuncula, i. e. Sacello, videtur poni non semel: Numa [c. 8]: Ναοὺς καὶ καλιάδας ἱερᾶς· Cam. [c. 32]: Ὡς ἦκον ἐπὶ τὴν καλιάδα τοῦ Ἄρεως. [Dionys. A. R. 3, 70: Ἐπὶ τὴν καλιάδα τὴν τῶν ἐν τῷ χωρίῳ καθιδρυμένων ἡρώων· et ib. paullo post: Τὴν καλιάδα τῶν ἡρώων. Nam sic vulgatum καλιὰν corrigendum ex cod. Vat. Ἡ καλιὰς 1, 67.]

[Καλίδια, ἔντερα. Κύπριοι, Hesych. Χολάδες, τὰ ἔντερα, ap. eund. comparat Is. Vossius.]

Καλίδιον, τὸ, Domuncula, Tugurium: καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι, καλιαὶ καὶ καλίδια, Hesych. [Phot.: Κ., μικρὸν οἴκημα.] Citat Pollux [10, 161] ex Eupolide. [ῑ]

[Καλιδύη, περιβόλαιον βαρβαρικὸν, Hesych. Corruptum ex Κανδύλη. Ruhnk.]

Καλίζω, in VV. LL., et Καλίζομαι, pro καλῶ, Voco. [Καλίζω et Καλιστρὴς propter etymologiam verbi Καλιστρῶ fingit Etym. M. p. 325, 37. || Ἐκαλίξαντο, ἐσκήνωσαν, Hesych. Verbum ab καλιὰ derivatum.]

[Κάλιθος, οἶνος. Ἀμερίας, Hesych. Glossa vitii suspecta, de qua hariolantur interpretes.]

[Καλίκοινοι, οἱ, Calicœni, gens Illyrica. Polyb. 5, 108, 8.]

Κᾰλινδέω, i. q. κυλινδέω, Volvo, Voluto. Et Καλινδέομαι, Volvor, Volutor, Versor [Herodot. 3, 52: Ἐν τῇσι στοῇσι ἐκαλινδέετο. Thucyd. 2, 52: Νεκροὶ ἀποθνήσκοντες ἔκειντο καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο]: ea signif., qua Versari pro Occupatum et assiduum esse in aliqua re accipitur; idque tam in malam, quam in bonam partem. Exx. e Xen. [Cyrop. 1, 4, 5: Ἐκαλινδεῖτο (ἐκυλ— Brem. et Stob.) ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν], Isocr. [Antid. p. 473, 28], Gregorio et Synesio habes ap. Bud. p. 828, post Συγκυλινδοῦμαι. Quibus addo ex Isocr. Ad Philipp. [p. 98, C]: Λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις [κυλινδ. cod. Urb.]. Cic., In subselliis et In foro versari. Et in Orat. c. sophistas [p. 295, B]: Οἱ περὶ τὰς ἔριδας καλινδούμενοι, ubi ὀνειδιστικῶς capitur, ut et ἀναστρέφεσθαι. [Sext. Emp. p. 294: Ἐν ἀγοραῖς ... ἀναγκαῖόν ἐστι καλινδεῖσθαι.]

[Καλινδήθρα, ἡ, i. q. ἁλινδήθρα, Volutabrum. K. equorum ap. Ælian. N. A. 3, 2. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 5, 6: Ἀπὸ τοῦ καλινδῶ καλινδήθρα καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ ἁλινδήθρα. Καλινδήθρας νέμων, Philes 5, 95, p. 142, ubi signif. non minus obscura quam ap. eund. De prop. anim. c. 79, 5: Ἐπηλυγασθὲν εἰς καλινδήθραν λίθου.]

[Καλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio, Jactus. Alciphr. 3, 42: Δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κυβῶν.]

Κάλινος, η, ον, Ligneus: κάλινα, ξύλινα, Hesych. [Βάκτρῳ καλίνῳ poeta ignotus ap. schol. Aristoph. Av. 1283. Lycophr. 1418: Σὺν καλίνοισι (καλινοῖσι aliquot codd.) τειχέων προβλήμασι. Οἰκία κάλλινα in versu spurio Apoll. Rh. post 1, 381. || Hesych.: Καλινοὶ, δοκίδες. Hoc quoque Κάλινοι scribendum.]

Καλιὸς, ὁ, Cavea. Cratin. ap. Poll. [10, 160]: Εἰς τὸν καλιὸν, εἰ τύχοι, καθείργνυται. Item Domuncula, Casa. [Hesych.: Καλιοὶ, τὰ εὐτελῆ οἰκήματα. Pollux 10, 161: Ἤδη δὲ καὶ τὸν πρὸς οἰκήσεις ἐπιτήδειον (οἰκίσκον) οὕτω λέγουσιν, ὡς ἐν Ἐλπίδι Ἐπιχάρμου εἴρηται «Τὸν τοῦ γείτονος καλιόν.»] In VV. LL. annotatur καλιὸν, sicut et καλιὰν, ap. Dionys. H. pro Fano sive Sacello sumi; s. potius καλιὰς esse, quas Vitruv. Cellarum ædiculas vocet, vulgo dictas *Niches*. [V. Καλιάς.] || Carcer, Hesych. [Phot.: Καλιὸς (accentum om. codex), ξύλινον δεσμωτήριον.] Lignum, quod et κλοιὸς vocatur, Hesych. et schol. Aristoph. [Pl. 476. Hesych. iterum, Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον.]

[Καλιόω.] Καλιῶσαι Hesychio πράξαι [πράξαι delet Hemst., in ἀράξαι mutat Bœckh. in Plat. Min. p. 192], πατάξαι.

Καλιπτόλεμος, Egregius et strenuus in bello, Bellicosus. Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 7, 741]: Κυνέγειρον Ναυμάχον, ἢ πάντων ἔργα καλιπτολέμων. Ubi etiam nota, πτόλεμος metri causa pro πόλεμος dici, sicut πτόλις pro πόλις passim ap. Hom. [Καλιπτολέμων Planudis lectio est. Cod. Vat. κάλει πολέμων. Recte, ut videtur, Jacobs. κρατεῖ πολέμων.]

Καλὶς, Hesychio σκέπαρνον, Securis.

Κᾰλιστρέω, pro καλῶ, Voco. Eodem ferme modo factum esse puto e καλῶ, quo βωστρῶ e βοῶ. [Sic Etym. M. p. 325, 37.] Reperitur autem καλιστρεῖν ap. Hesych., qui exp. καλεῖν. [Bis apud Hes., primum suo loco, tum Καλλιστρεῖν post Καλλίστη, ubi Musurus contra seriem καλιστρεῖν scripsit. Callim. Dian. 67: Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ· Cer. 98: Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων. Harpocr.: Ἐκαλίστρουν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου (p. 1157, 12, ubi nunc ἐκάλουν legitur), εἰ γνήσιος. Ἰακὸν δ' ἐστὶ, καὶ τάχ' ἂν εἴη Δείναρχος· καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται.]

Καλίω, Volvo, κυλίω: ut Hesych. quoque Καλίομαι exp. κυλίομαι. [Codex καλίωμαι, κολοῦμαι. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 5: Κυλίω, ὃ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α καλίω, εἶτά προσθήκῃ τοῦ ὸ καὶ ἐπεισαγωγῇ τοῦ ν καὶ μεταβολῇ τοῦ τόνου καλινδῶ.]

[Καλκαίνω. V. Καλχαίνω.]

[Καλκάνθη. V. Χαλκάνθη.]

Κάλλα s. Κάννα, Hesychio teste, dicitur Calamus, Arundo.

[Καλλά. V. Καλὸς in fine.]

[Καλλαβίς. V. Καλαβίδια.]

[Καλλαΐζω. Καλλαϊκός. Καλλάϊνος. V. Κάλαϊς.]

[Καλλαίθυια. V. Καλλίθυια.]

[Κάλλαιον, τό. HSt. s. v. Κάλλος:] Κάλλος pro Κάλλαιον, Barba, s. potius Palea galli gallinacei, si sequamur Thomam M.; scribit enim κάλλεα quidem dici τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων, at κάλλη ἐπὶ τῶν ἀνθέων, intelligens sc., si mendosa non est illa scriptura, in hac signif. dici contracte, in illa autem, sine contractione. Habet itidem κάλλεα Index in Comm. Eust.:

sed in ejus textu [p. 1278, 50] est κάλλαια. Sic autem et in reliquis omnibus ll. κάλλαια reperio, non κάλλεα: et in sing. κάλλαιον. Ac primum in illo libello De simil. et diff. vocabulis, qui Ammonio ascribitur, legimus hæc de illa differentia: Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· κάλλη δὲ τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων. Aristoph. Eq. [497]: Χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν. Dixerat autem in fine versus præcedentis τοὺς λόφους κατεσθίειν, ubi schol. esse ait τοὺς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων: sicut et in quendam l. Equitum dixerat esse γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων. [Hesych. in gl. ab Musuro omissa: Κάλεα, τὸ γένειον τοῦ ἀλέκτορος.] Pausan. Bœot. 234 [9, 22, 4]: Τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερὴς κόρακι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα. Athen. 9, de porphyrione ave loquens: Καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν εἶχε κρεμάμενα ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια. Sic et Aristot. H. A. 9, p. 144 [c. 49]: Τό τε κάλλαιον ἐξαίρεται, καὶ τὸ οὐροπύγιον. Quod autem ab Aristot. hic dicitur τὸ κάλλαιον ἐξαίρειν, Philostr. ἐγείρειν dicit in Epist.: Καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς. [Mœris p. 209: Κάλλαια τὰ ὑπὸ τὰ γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων, οὓς κάλλωνας οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Nusquam legitur κάλλωνες, de quo tamen parum probabilis Piersoni conjectura est χειλῶνες.] Verum sciendum est Æl. Dionys. ap. Eust. [l. c.] tradere, κάλλαια vocari etiam Pennas, quæ sunt in gallorum cauda. || Jam vero ap. Hesych. legitur Κάλλαιοι [vitiose pro κάλλαια] pro hac signif. [Proxima Hesychii verba non ad κάλλαιον, sed ad κάλλος et κάλλη spectant.] Sed addit ita dici et quemvis Colorem purpuraceum: a quibusdam autem τὰ ποικίλα sic appellata: et ap. Ægyptios χρῶμα καλάϊνον. Dici et de Unguento. [Hæc interpretatio referenda ad l. Homeri, de quo v. s. Κάλλος.] Quibus subjungit, Καλλαὶ [corruptum ex κάλλη], τὰ βαπτὰ ἔρια, Lanæ tinctæ. Eust. de κάλλη, κάλλαια, καλλύνω locutus, ab aliquo horum deduci καλλάϊνον χιτῶνα, verisimile esse ait, scribens cum λλ, quum ap. Suid. et Hesych. uno λ scribatur. V. Κάλαϊς.

[Καλλαΐς, γένος ἰθαγενῶν, Hesych. Nomen fortasse ex Καλλίας corruptum.]

[Κάλλαισχρος, ὁ, Callæschrus, Critiæ pater. Plato Protag. p. 316, A, Charm. p. 153, C. || Alius ap. Demosth. p. 291, 8; 565, 13.]

[Καλλανοί. V. Κάλανος.]

[Καλλαρίας, ὁ, piscis cujusdam nomen, de quo v. s. Γαλλαρίας. Ubi addendus Oppiani locus Hal. 1, 105, cui καλλαρίαι pro καὶ κλαρίαι restituit Schneiderus. Καλαρίας ap. Hesych. s. v. Ἀαζίνης.]

[Καλλαροί. V. Καλαβροί.]

[Κάλλαρος, ὁ, Callarus, servus. Demosth. p. 1280, 1281.]

[Κάλλας, αντος, ὁ, Callas, fl. Eubœæ. Strabo 10, p. 446.]

[Κάλλας, α, ὁ, Callas, dux Cassandri contra Polysperchontem, ap. Diodor. 19, 35; 17, 7. Genit. Κάλλα in fragm. comici (Menandri, ut videtur Meinekio p. 117) apud schol. Hermog. vol. 5, p. 485 ed. Walz.]

[Καλλάτηβος, ἡ, Callatebus, oppidum Lydiæ, ap. Herodot. 7, 31, ubi duo libri Καλλάτιον. In Καλάτιβος vel Καλάτιβα corruptum ap. Steph. Byz., qui adjectivum fingit Καλλατήβιος.]

[Κάλλατις, ἡ, Callatis. Steph. Byz.: Κάλλατις, πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου· Στράβων ζ' (p. 318, 319)· ἐν ᾗ κάλαθος (corrigunt καλαθὶς) εὑρέθη ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς (aut ἐοικὼς scribendum, aut, si καλαθὶς probatur, ταῖς ... καῖς corrigendum.) Ὁ πολίτης Καλατιανὸς, ὡς Γραλλιανός Σαρδιανός· ἀφ' οὗ Ἴστρος Καλατιανὸς περὶ τραγῳδίας γράψας καλὸν βιβλίον. Ἔοικε δ' εἶναι ἀπὸ τοῦ Καλατία ὡς Ὀλβιανός· εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς γενικῆς γεγόνε τῆς Καλάτιος. Apud Stephanum ordo literarum duplex λ postulat Κάλλατις. Inter utramque scripturam fluctuant Strabonis aliorumque exemplaria. Καλλατιανῶν numus est ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 13.]

[Καλλέας. V. Καλλίας.]

[Καλλείδης, ὁ, inter nomina propria patronymicorum formam habentia memoratur ab Etym. M. p. 166, 4. V. Lobeck. Paral. p. 5. *Callides*, statuarius, ap. Plin. H. N. 34, 8, 19, ubi fuerunt qui Calliadis nomen restituerent. Καλλίδης quidam ap. Andocid. p. 16, 39, ubi Reisk. Καλλιάδης corrigit.]

[Καλλείνικος. V. Καλλίνικος.]

[Καλλείπω. V. Καταλείπω.]

Καλλείριον, τὸ, Lilium, a pulcritudine sic dictum, VV. LL.

[Κάλλειψις. V. Κατάλειψις.]

[Καλληέμπορος, ὁ, ἡ, Bonus mercator s. Bona mercatrix. Amphiloch. p. 40. Kayl. Scribendum καλὴ ἔμπορε, aut saltem καλλιέμπορε. G. Dind.]

[Κάλλης, ητος, ὁ, Calles. Memnon ap. Phot. Bibl. p. 228, 26: Τὴν Ἡράκλειαν κατέδραμον ἕως Κάλλητος ποταμοῦ.]

[Κάλλης (?), καρπίμου, Hesych.]

[Καλλία. V. Καλλίαι.]

[Καλλιάδης, ὁ, Calliades, archon Atheniensis olymp. 74, 4: v. Herodot. 8, 51. || Alius ap. Platon. Alcib 1 p. 119, A: Καλλίαν τὸν Καλλιάδου. Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 140.]

[Καλλίαι, αἱ, Calliæ. Steph. Byz.: Κ., πόλις μία τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Τριπόλεως (recte Holst. Ἀρκαδίᾳ dici debuisse monet. Duæ enim coaluerunt notationes Stephani, altera ad Καλλίας spectans, quæ τῆς Ἀρκαδικῆς Τριπόλεως fuit, altera ad Κάλλιον, Ætoliæ oppidum). Ὁ πολίτης Καλλιεὺς, ὡς Παυσανίας (8, 27, 4, ubi Καλλία: sed plural. Καλλίας ib. 7. Scribendum Καλλίαι et Καλλίας. Adjectivum Καλλιεὺς autem ad Κάλλιον referendum, quod v.). Ἔστι καὶ χωρίον πλησίον Τάραντος.]

[Καλλιακὸς (?) inter oxytona in κος apud Arcad. p. 51, 5.]

[Καλλιάναξ, κτος, ὁ, Callianax, Rhodius, Euclis pater. Pind. Ol. 7, 171; Pausan. 6, 6, 2 et 7, 2. || C. Herophileus. Galen. vol. 9, p. 483.]

[Καλλιάνασσα, ἡ, Callianassa, Nerei filia. Hom. Il. Σ, 46.]

[Καλλιάνειρα, ἡ, Callianira, Nerei filia. Hom. Il. Σ, 48.]

[Καλλίαρος, ἡ, Calliarus. Steph. Byz.: Κ., πόλις Λοκρῶν (Hom. Il. B, 531), ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης, ὡς Ἑλλάνικος. (Opuntis filius esse dicitur ab schol. Hom.) Στράβων δ' ἐν θ' παρὰ τὸ εὐήροτον αὐτὴν εἶναί φησι. (Ap. Strabon. p. 426 nunc nihil aliud legitur quam Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται.) Καλλίαρα οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Καλλιαρεῖς ὡς Μεγαρεῖς.]

[Καλλιαρχέω, Senatoriam dignitatem gero, in inscr. Cyzicena ap. Caylum vol. 2, tab. 67. Schneid.]

[Καλλίαρχος, ὁ, Calliarchus, archon eponymus olymp. 119, 4, ap. Dionys. Il. vol. 5, p. 650.]

[Καλλίας, ὁ, Simia. Galen. vol. 8, p. 663: Εὐήθεις ἄνθρωποι λέγονται μὲν καὶ οἱ κακοήθεις ἐν ὑποκρίσει τινὶ, καθάπερ καὶ ὁ πίθηκος καλλίας (nomine a κάλλος ducto). Unde corrigendum quod vol. 12, p. 259, vitiose scribitur τῷ καλλείᾳ et καλλείαν τὸν πίθηκον. Eandem nominis originem sequitur Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 11, ubi de nominibus κατ' ἀντίφρασιν impositis agit, et Pindarus qui Pyth. 2, 132 dixerit: Καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν ἀεὶ καλὸς, secutus esse visus est interpretibus. Dinarchi l. affert Suidas: Ὥσπερ οἱ τοὺς καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες. Καλλίαρ παρὰ Λάκωσιν annotavit Hesych.]

[Καλλίας (Ion. Καλλίης), ὁ, Callias, n. pr. multorum, quorum antiquissimus est Temeni filius ap. Apollod. 2, 8, 5, p. 239. || Eleus, ap. Herodot. 5, 44. || Phænippi filius, adversarius Pisistrati, ap. Herodot. 6, 121. Ejus ex Hipponico filio nepos Callias, et hujus rursus ex Hipponico filio nepos Callias. Aristoph. Av. 284: Ἱππόνικος Καλλίου καὶ Ἱππονίκου Καλλίας. De qua familia, propter divitias celebrata, disseruere Bœckh. OEc. civ. Ath. vol. 2, p. 14, Corp. Inscr. vol. 1, p. 289, Clavierius in *Mémoires de l'Institut de France*, vol. 3. || In monumentis antiquis Καλλέας scribitur, ut Ἀρχέας Νικέας et alia hujusmodi. Sic in marmore Sandvicensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, 1: Ἀπὸ Καλλέου ἄρχοντος, Nointeliano ib. p. 293, aliisque inscriptionibus: v. Osann. Inscr. p. 62. Καλλέα τοῦ Λακεδαιμονίου ap. Xenoph. Ages. 8, 3, ubi Καλλία superscr. in cod. Par. A.]

[Καλλιὰς, άδος, ἡ, Solanum halicacabum, Diosc. 4, 72, ubi accus. καλλιάδα. Boiss.]

[Καλλιαστράγαλος, ὁ, ἡ, Pulcrum talum habens. Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 22 : Ἡ γὰρ ὗς ... οὐ καλλιαστράγαλόν ἐστιν.]

[Καλλίβας, αντος, ὁ.] Καλλιβάντες Hesychio γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κρατουμένων. [Hes. gl. hæc est : K., ὅμοια σμιλίοις καὶ ψαλίσιν, ἐν αἷς τὰς ὀφρῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες (Scalpellis s. forficibus quibus ad palpebras inficiendas utebantur mulieres). Ἄνθη. (Sic Κάλλη paullo ante interpr. Hesych., unde huc illatum videtur.) Ἢ γένος κτλ. Postrema interpretatio convenit vocabulo καλλαβὶς, de quo diximus s. Καλαβίδια. G. Dindorf.]

[Καλλίβιος, ὁ, Callibius, Laco. Xenoph. Hell. 2, 3, 13. || Tegeates, ib. 6, 5, 6. Atheniensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 294.]

[Καλλιβλάστητος, ὁ, ἡ, Pulcre germinans, Constant. Manass. Chron. p. 87, B : Καλλιβλαστήτοις δένδροις. Boisson.]

[Καλλίβλαστος, ὁ, ἡ, Pulcre germinans. Const. Manass. Chron. p. 5, v. 185, δένδρον. Boiss.]

Καλλιβλέφαρον, Καλλιγράφος, Καλλιγύναιξ, Καλλιέθειρα, Καλλιέπεια, Καλλιεργῶ, Καλλιερῶ, et reliqua hujusmodi composita, v. suis locis singula. Ut autem a κάλλος composita, καλλι habent in compos., sic ὑψι habent quæ ex ὕψος componuntur : ut ὑψίζυγος, ὑψίκομος.

Καλλιβλέφαρον, τὸ, sc. φάρμακον, Calliblepharum : sic enim et Plin. vocat, i. e. Medicamentum ad ornatum et venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα, inquit Marcellus, Diosc. interpres, una appellatione et malorum remedia et formæ lenocinium in palpebris Græci appellant; ideoque Plin. quale erat malum, in quo remedio opus esset, sic eam vocem varie vertit, modo Glutinandis, modo Replicandis, modo Honestandis, modo Circumliniendis palpebris dicens. Hermol. vero et Ruell. Circumlitiones dicunt, quibus palpebras ornant coloremque mentiuntur. [V. Galen. vol. 13, p. 260.]

[Καλλιβλέφαρος, ὁ, ἡ, Pulcras palpebras habens. Eur. Ion. 189 : Διδύμων προσώπων καλλιβλέφαρον (nam sic correcta est scriptura librorum καλλίφαρον) φῶς. Hesych. s. v. Ἑλικοβλέφαρος. Const. Manass. Chron. p. 79, D : K. ὄμμα.]

[Καλλιβόας, ὁ, Pulcram s. sonoram vocem habens. K. αὐλὸς Simonid. ap. Aristid. vol. 2. p. 381, 2, Soph. Tr. 640, Aristoph. Av. 682. Eustath. Opusc. p. 327, 65.]

[Καλλίβολος, ὁ, Pulcer jactus. Pollux 7, 204.]

[Καλλίβοτος, ὁ, ἡ, Pulcra pascua habens. Nonn. Dion. 35, 59 : Καλλιβότοιο διαστείχων ῥάχιν ὕλης.]

[Καλλίβροτος, ὁ, Callibrotus, Diconis Pythionicæ pater. Pausan. 6, 3, 12; Iambl. V. P. p. 530. Καλλίμβροτος in epigr. Anth. Pal. 13, 15.]

[Καλλίβοτρυς, ὁ, ἡ, Pulcros racemos habens. Figur. κ. νάρκισσος, Narcissus floribus spissus, ap. Soph. OEd. C. 682.]

[Καλλιβῶλαξ, ὁ, ἡ, i. q. καλλίβωλος. Eustath. cit. ab Spohn. De extr. Odyss. parte p. 121. Fictum a grammatico ἐριβῶλαξ interpretante.]

[Καλλίβωλος, ὁ, ἡ, Pulcras glebas habens, Pinguis, Fertilis. Φρύγιον ἄστυ κ. Eur. Or. 1382.]

[Καλλιγάληνος, ὁ, ἡ, Pulcre serenus. Πρόσωπα καλλιγάλανα Eur. Troad. 837.]

[Καλλίγαμος, ὁ, ἡ, Felici matrimonio junctus. Paul. Silent. Anth. Pal. 9, 765 : Καλλιγάμοις λέκτροις περικίδναμαι.]

[Καλλίγειτος, ὁ, Calligitus, Megarensis. Thucyd. 8, 6 et 39.]

[Καλλιγείτων, ονος, ὁ, Calligiton, Byzantius. Polyb. 4, 52, 4.]

[Καλλιγένεθλος, ὁ, ἡ, Pulcram progeniem habens. Corinna ap. schol. Hom. Il. B, 498 : Θέσπια καλλιγένεθλε. Proclus Hymn. in Hecat. 1 : Χαῖρε θεῶν μῆτερ πολυώνυμε καλλιγένεθλε. || Poeta De vir. herb. 104 : Γυναῖκες πεσσοπονησάμεναι ... καρπὸν καλλιγένεθλον (Pulcrum fetum) ὑπέμβρυον ἐκβάλλουσι. Sic ed. Ald. : in cod. Vindob. καλλιγέμεθλον, quod in καλλιθέμεθλον mutabat Weigel.]

Καλλιγένεια, ἡ, secundum quosdam Telluris, secundum alios Cereris epith. Alii vero nutricem ejus esse volunt, al. pedissequam. Hesych. [Photius p. 127, 9 : Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν. Schol. Aristoph. Thesm. 299 : Δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν. Μὰ τὴν Καλλιγένειαν Glycera jurat ap. Alciphr. 2, 4. || Καλλιγένεια, τὰ, Sacra Calligeniæ. Τὰ Κ. θύειν Alciphr. 3, 39.]

[Καλλιγένης, ους, ὁ, Calligenes, n. pr. ap. Antipatr. Sid. Anth. Pal. 7, 625, Agathiam. ib. 11, 365.]

Καλλιγέφυρος, ὁ, ἡ : ποταμὸς κ., Fluvius pulcrum pontem habens, Pulcro ponte junctus. Ex Eur. [Rhes. 349.]

[Καλλίγλουτος, ὁ, ἡ, Formosas nates habens. Nicander ap. Clem. Alex. p. 33 : Ἀφροδίτῃ καλλιπύγῳ θύουσιν, ἣν Νίκανδρος καλλίγλουτόν που κέκληκεν.]

[Καλλίγλωσσος s. Καλλίγλωττος, ὁ, ἡ, Pulcram linguam habens, Disertus. Const. Manass. Chron. p. 78, 95, 100, 109. Boiss.]

[Καλλίγνωτος, ὁ, Callignotus, n. pr. ap. Callim. epigr. 26, Pausan. 8, 31, 7.]

[Καλλίγομφος, ὁ, ἡ, Pulcre clavatus. Theod. Prodr. Tetrast. p. 156, 2 ed. Souvign. Boiss.]

[Καλλίγονος, ὁ, ἡ, Pulcri generis, Gl. Euseb. Præp ev. p. 110, ex Porphyrio.]

Καλλιγρᾰφέω, Eleganter scribo [Basil. M. vol. 2, p. 1116 : Οὔτε τῶν καλλιγραφούντων οὔτε τῶν ταχυγράφων. Epiphan. vol. 1, p. 712 : Ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἐτελεύτα ἐκαλλιγράφει], καλῶς γράφω, Poll. [Ap. Polluc. 5, 102, de facie fucanda, Καλλιγραφεῖ τὸ πρόσωπον.] Et Fuco, Bud., qui e Diog. L. [7, 18] κεκαλλιγραφημένη λέξις interpr. Oratio elegans et compta. Sic Joseph. C. Apion. 2, [§ 31] Platonis νόμους dicit κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. [Poetæ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι, Longin. De subl. 33, 5. Valck.] Phrynich. tamen [p. 122] hoc voc. Atticum esse negat : pro eo autem dici ait εἰς κάλλος γράφειν. [Primum mihi occurrit sensu figurato in subditicia Aristotelis Epist. ad Alexandrum Rhetoricæ præfixa. Lobeck.]

Καλλιγραφία, ἡ, Elegans scriptura, Scribendi pingendive elegantia. Plut. [Mor. p. 397, C] : Λείπεται ἡ καλλιγραφία τῶν βασιλικῶν. [V. Ducang. || Elegantia stili et orationis, Plut. Mor. p. 145, F; 464, F; 683, D. Diog. L. 3, 66.]

[Καλλιγραφικὸς, ἡ, όν. Ἐργαλεῖον καλλιγραφικὸν, Instrumentum pulcre scribendi, Suidas s. v. Κανονίς. Boiss. Σφάλμα καλλιγραφικὸν, Peccatum calligraphi, schol. in var. lect. Wetstenii ad Pauli Ep. ad Timoth. 1, 4, 3. De elegantia scribendi Eustath. Opusc. p. 325, 85 : Τὴν σὴν καλλιγραφικὴν λογογραφίαν.]

Καλλιγράφος, ὁ, ἡ, Qui eleganter scribit aut pingit. Gregor. : Ἐγὼ τούτων οὐκ ἀφυὴς καλλιγράφος. [Herodian. p. 477 ed. Piers. Theophylact. Hist. p. 215, C : Ἄνδρα τινὰ τῶν εἰς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνθέσει φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη. Alia exx. v. ap. Ducang. De accentu Etym. M. p. 694, 43.]

Καλλιγύναιξ [Nominativum hunc fingit Etym. M. p. 487, 11], αικος, ὁ, ἡ, Pulcras mulieres habens. Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Muliebribus formis nobilem, Hom. [Il. B, 683], Cam. : quod epith. diversis Il. attributum a diversis poetis tradit Eust. [Ἀχαιΐδα κ. Il. Γ, 75; Σπάρτην Od. N, 412. Καλλιγύναικι πάτρᾳ Pind. Pyth. 9, 131.]

[Καλλίδενδρος, ὁ, ἡ, Pulcras arbores habens. Καλλιδενδρότατος τόπος Polyb. 5, 19, 2. « Schol. Pind. Ol. 9, 27; Const. Manass. Chron. p. 5, bis. » Boiss.]

[Καλλιδημίδης, ὁ, Callidemides, archon eponymus olymp. 105, 1, ap. Diog. L. 2, 56; qui Καλλιμήδης vocatur ab Diodoro 16, 2, Dionys. H. De Dinarcho § 9, p. 648, 3. || N. pr. ap. Lucian. D. mort. 7.]

[Καλλίδης. V. Καλλείδης.]

[Καλλιδίκη, ἡ, Callidice, Celei filia. Hom. H. in Cer. 109. || Danai filia, Apollodor. 2, 1, p. 125.]

[Καλλιδίνης, ὁ, Cui pulcri vortices sunt, Pulcre fluens. Forma Dorica Eur. Herc. F. 368 : Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας. ῑῑ]

[Καλλίδιφρος, ὁ, ἡ, Pulcrum currum, s. pulcram

sellam, habens. Eurip. Hec. 466 : Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας.]

[Καλλιδόναξ, κος, ὁ, ἡ, Pulcre arundinosus, Arundinibus abundans. Epitheton Eurotæ ap. Eur. Hel. 500.]

[Καλλίδρομον, τὸ, Callidromum, mons. Strabo 9, p. 428 : Τὸ δ' ὑπερκείμενον (Thermopylis) ὄρος (καλοῦσι) Καλλίδρομον. Gem. Pletho Καλλίδρομος : quo genere effert Plin. H. N. 4, 14, 7. Sed Καλλίδρομον, τὸ, Plut. V. Cat. maj. c. 13. Obscurum est in Livio 35, 15, 10, incertum in Appiano Syr. c. 17. Tzschuck. Appian. l. c. : Κορυφαὶ ... τὴν μὲν Τειχιοῦντα καλοῦσι, τὴν δὲ Καλλίδρομον.]

[Καλλιδώρα, ἡ, Callidora, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 853.]

[Καλλίδωρος, ὁ, ἡ, Pulcre donatus. Καλλίδωρα φορμίζων μέλη, Pulcra dona carminum, scriptor Carminis de Theodoro p. 16 ed. Wernsd. || Καλλιδώρα, καλλιονύμφη, gl. obscura Hesychii.]

Καλλιέθειρα, ἡ, Pulcricoma. [Nonn. Jo. c. 11, 4. ||
B Mascul. Καλλιέθειρος, ὁ, H. Orph. 49, 7 : Βάκχε... καλλιέθειρε.]

Καλλιέλαιος, ἡ, Frugifera olea, cui opp. ἀγριέλαιος, VV. LL. [ex Aristot. De plant. 1, 6. Epist. ad Rom. 11, 24. Cyrill. Hierosol. p. 3, C. K. ἐλαία Geopon. 9, 8. Καλλιελαίου φυτοῦ 9, 10, 6.] Ap. Gorr. autem καλλιέλαια scribitur esse Oliva sativa, sicut sylvestris ἀγριέλαια dicatur.

Καλλιέπεια, ἡ, q. d. Pulcriloquentia, Elegantia et ornatus sermonis s. verborum, Ornatus sermo. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 384, D; Eustath. Opusc. p. 318, 80. Per καλλιλεξία exp. Hesych.]

Καλλιεπέω, Eleganter loquor [Euseb. De laud. Const. p. 715, 11. Hemst.] : unde Κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι, Plato Apol. Socr. [p. 17 B], Dicta elegantibus vocabulis contexta. [Aristot. Rhet. 3, 2 : Εἰ δοῦλος καλλιεποῖτο ἢ λίαν νέος. || Forma media Thucyd. 6, 83 : Οὐ καλλιεπούμεθα, ὡς ... εἰκότως ἄρχομεν κτλ. Platon. Dial. de lucri cup. p. 325, C : Τῶν σοφῶν ῥημάτων ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται.]

C [Καλλιεπὴς, ὁ, ἡ, Pulcre s. eleganter loquens. Aristoph. Thesm. 49 : Ὁ κ. Ἀγάθων · 60 : Ποιητοῦ τοῦ καλλιεποῦς. Dionys. H. Comp. verb. p. 115, 11 R.: Ὑψηλὸς εἶναι δοκεῖ (ὁ Θουκυδίδης) καὶ κ. Hesych.: Εὔρημον, καλλιεπές.]

Καλλιεργέω, Pulcre fabricor, Affabre facio. Dionys. Areop.: Καὶ τὴν μίαν τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα. [|| Bona opera facio. Liturgia S. Basilii : Τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων.]

[Καλλιέργημα, τὸ, Pulcrum opus. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 141 : Ἐγκαυστικοῖς καλλιεργήμασιν.]

[Καλλιεργία, ἡ, Pulcrum opus. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. vol. 4, p. 362. Boiss. Georg. Pisid. Heracl. 1, 199 : Τῇ νέᾳ στίλβουσα καλλιεργίᾳ.]

[Καλλίεργος, ὁ, ἡ.] Καλλίεργον vocat Plato hunc mundum, ut testatur Philo De mundo, i. e. Pulcre fabricatum, Affabre factum. In libello autem Ejusd. Περὶ ἀφθαρσίας κόσμου scriptum oxytonως καλλιεργὸν, p. 646 ed. Turnebi.

Καλλιερέω, Secunda sacra facio, Prospera sacra facio, quod uno verbo dicitur Lito. [Plato com. ap. Athen. 15, p. 677, A : Κἂν καλλιερῆτε, γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.] Xen. Cyrop. 6, [4, 12] : Ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει μὲν ὁ Κῦρος, ἡ δὲ στρατιὰ παρετέτακτο αὐτῷ κτλ. Idem alibi dat. θεοῖς addidit [Hipp. 3, 1] : Ὅπως καλλιερήσῃ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ ἱππικοῦ. Plut. P. Æmil. [c. 17] : Ἅμα δ' ἡμέρᾳ τῷ Ἡρακλεῖ βουθυτῶν, οὐκ ἐκαλλιέρει, μέχρις εἴκοσι. Dicitur etiam καλλιερῶν θύω, a Plat. [Leg. 7, p. 791, A], itidemque, Θυόμενος οὐκ ἐκαλλιέρει, ab Aristide. [Liban. vol. 4, p. 822, 28 : Ἔασον καλλιερῆσαι τῇ πόλει. Sed cod. Mon. 113 καλλιεργίσασθαι. Itaque legendum καλλιερήσασθαι. Jacobs.] Ap. Plut. autem [V. Alex. c. 69] legimus et Ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν pro Semetipsum litavit. Frequens est et pass. Καλλιεροῦμαι : ac interdum quidem καλλιερεῖται Is qui sacrificat, pro καλλιερεῖ, ut Xen. Anab. 2, Καὶ καλλιερεῖται, de ipso Xen. dicitur. [V. Schneider. ad Anab. 5, 4, 22. Isocr. p. 308, A : Οἷς ὑμεῖς καλλιερησάμενοι τοιοῦτον ὑπέστητε κίνδυνον.] Interdum vero ipsa ἱερὰ καλλιερεῖται, sicut et Latini dicunt, Sacra litantur, ut ap. eund. Xen. [H. Gr. 3, 1, 17] : Ἐπεὶ δὲ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐθύετο· ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο, πάλιν τῇ τρίτῃ. Nonnunquam vero et sine hac adjectione nominis ἱερὰ, quod tamen subaudiendum videtur, nisi jam ipso verbo contineri dicamus, ut ap. Herodot. [9, 19] : Ἐκαλλιερέετό σφι· [7, 113 : Ἐς τὸν (ποταμὸν) οἱ μάγοι ἐκαλλιερέοντο σφάζοντες ἵππους λευκούς·] itidemque vox activa [7, 134] : Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο. [Addit ἱερὰ 9, 19 : Καλλιερησάντων τῶν ἱρῶν ἐπορεύοντο. Addito nomine victimæ Theocr. 5, 148 : Πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. Sequente infinitivo Herodot. 6, 76 : Οὐ γὰρ οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν· et addito ὥστε 9, 38 : Οὐκ ἐκαλλιέρει ὥστε μάχεσθαι.] Cetérum καλλιερεῖν scio reddi vulgo solere ab iis, qui vim verbi exprimere volunt, Læta exta habere : et ἐκαλλιέρησεν, κεκαλλιέρηκεν, Læta habuit exta, Læta ei fuerunt exta : sicut et καλὰ ἱερὰ reddi
D Læta exta, supra docui. At ego Latinos quidem ita loqui fateor, atque ut καλὰ ἱερὰ, per Læta exta, sic οὐ καλὰ ἱερὰ per Tristia exta posse intelligi : sed dico ἱερὰ his in ll. non esse Exta, si ad verbum interpretari oporteat : imo potius primam suam signif. retinere : ideoque καλλιερεῖν non dubitavi reddere Secunda sacra facio, imitatus Virg., qui tamen dixit, ita cogente versu, Dum sacra secundus aruspex Nuntiet, pro Dum sacra secunda aruspex nuntiet. Sed possit fortasse his in ll. ἱερὰ pro Ipsis etiam victimis s. hostiis accipi : quum Herodot. σφάγια χρηστὰ vocet, quæ alii καλὰ ἱερά : quo sensu Felicem hostiam dixit Virg., cui dicto alia similia ap. ceteros poetas reperisse mihi videor. Venio ad illud loquendi genus, quod huc reservavi : sc. οὐκ ἐγίγνετο ἱερὰ, cujus exemplum in Xen. l. c. habetur, et in aliis plerisque Ejusd. ll. Sic et Arrian. 4, [4, 3] : Θυομένῳ δὲ ἐπὶ τῇ διαβάσει, τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο. Non dubium est certe, quin opponatur hoc illi, τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν, τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο : quod quum ita sit, vel subaudiendum
C puto καλὰ, quum dicitur τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο, vel ἐγίνετο non simpliciter accipi pro Erant, sed pro Succedebant : quæ tamen signif. nescio an in alio genere loquendi reperiatur.

Καλλιέρημα, τὸ, Sacra litata : καλλιέρημα τελειωθῆναι, e Gregor., pro Litatum esse. [Θυσία εὐπρόσδεκτος exp. Hesych., Phot., Suid., Etym. M.]

[Καλλιεύς. V. Κάλλιον.]

[Καλλιζυγὴς, ὁ, ἡ, Pulcre (pulcris equis) junctus. Eur. Andr. 277 : Ἅρμα δαιμόνων καλλιζυγές.]

[Καλλίζωνος, ὁ, ἡ, Pulcre s. eleganter cinctus. Hom. Il. H, 139 : Καλλίζωνοί τε γυναῖκες· Ω, 698, Od. Ψ, 147. Heliodor. 3, 2 : Καλλίζωνοι καὶ βαθύζωνοι κόραι.]

[Καλλιθέμεθλος. V. Καλλιγένεθλον.]

[Καλλιθόη, ἡ, Callithoe, Celei filia. Hom. H. in Cer. 100. || Conf. Καλλίθυια.]

Καλλίθριξ, ὁ, ἡ, Pulcros pilos habens. Καλλίτριχες ἵπποι Hom. [Il. E, 323, Θ, 348; et Καλλίτριχα μῆλα] Od. I, [336, 469]. || Callithrix, Plinio ea herba, quæ Callitrichon infra. Ap. Eund. 9, 54, Callitriches
D simiæ quædam appellantur, quas toto pene aspectu differre scribit : barbam eis esse in facie, cauda late fusa primori parte.

[Καλλίθυια, ἡ, Callithyia. Aristid. vol. 2, p. 3, 8 : Καλλαίθυιαν ἀρίστην γυναικῶν ἅμα καὶ ἀνδρῶν γενομένην· ubi schol. : Τινὲς λέγουσι τὴν Πανδώραν λέγειν αὐτόν· πρώτην γὰρ αὐτὴν πεπλάσθαι λέγει Ἡσίοδος. Οἱ δὲ λέγουσιν Ἀργείαν εὐπρεπεστάτην. Scribendum videtur Καλλίθυιαν. De Callithyia, Junonis sacerdote, v. s. v. Ἰώ, et Georg. Syncell. p. 149, D. Conf. Heyn. ad Apollod. vol. 2, p. 99. Καλλιθόη, κλειδοῦχος ... Ἥρης Ἀργείης memoratur ab scriptore Phoronidis ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 418].

[Καλλιθῠτέω, i. q. καλλιερέω. Philippus Anth. Pal. 6, 240 : Καλλιθυτῶν κάπρον ὀρειονόμον.]

Καλλίθῠτος, ὁ, ἡ, Auspicatus, Bonis auspiciis aut Rite sacrificatus, i. q. καλλιέρητος. Eur. [?], Καλλιθύτων βωμῶν, Altarium victimis splendidorum, In quibus pulcra s. splendida sacra fiunt. Nisi forte quis malit, In quibus sacra rite peraguntur.

Καλλικαρπέω, Pulcros et venustos fructus edo, Pulcros et bonos fructus gigno, Lætos fructus fero. Theophr. C. Pl. 1, [6, 10]. Idem C. Pl. 1, 9, [3]: Μάλισθ' ὅταν εὐσθενῇ καὶ καλλικαρπῇ τὰ δένδρα. [Geopon. 3, 3, 6.]

Καλλικαρπία, ἡ, Pulcrorum fructuum editio, Fructuum pulcritudo et venustas. [Theophr. H. Pl. 1, 4, 1; Geopon. 10, 1, 4.]

Καλλίκαρπος, ὁ, ἡ, Pulcros aut etiam Bonos fructus gignens, i. q. ἀγλαόκαρπος ap. poetas. [Æsch. Prom. 369: Τῆς καλλικάρπου Σικελίας. Eur. Herc. F. 464: Τῆς καλλικάρπου Πελασγίας· Bacch. 108: Μίλακι καλλικάρπῳ.] Theophr. H. Pl. 3, [8, 1]: Ἐν οἷς δὲ ἄμφω καρποφόρα, τὸ θῆλυ καλλικαρπότερον, Pulcriores fructus gignit. Plut. Coriol. [c. 3]: Ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασῶν ἰσχυρότατον· Lyc. [c. 15], καλλίκαρπος χώρα, VV. LL. interpr. Fertile solum. [Strabo 17, p. 837, κ. Κυρήνη. Hemst. Καλλικαρπότατος τόπος Polyb. 5, 19, 2.]

Καλλικέλᾰδος, ὁ, ἡ, Pulcrum sonum edens, s. Elegantem, q. d. Pulcrisonus, Pulcristrepus. Cui opp. δυσκέλαδος. [Suidas. Const. Manass. Chron. p. 101.]

Καλλίκερως, ὁ, ἡ, Pulcra et elegantia habens cornua. A Galeno τῶν Κ. τόπ. 1 [vol. 13, p. 355] usurpari dicitur pro αἰγόκερως, Fœnum Græcum.

[Καλλίκλᾰδος, ὁ, ἡ, Pulcros ramos habens. Const. Manass. Chron. p. 106, 129. Boiss.]

[Καλλικλέης (contr. Καλλικλῆς), έους, ὁ, Callicles, Ægineta. Pind. Nem. 4, 130. || Acharnensis, ap. Platonem in Gorgia. || Thriasini, Demosth. p. 1221, 10.]

[Καλλίκλεια, ἡ, Calliclea, nomen pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 793, et in epigr. Leonidæ Anth. Pal. 6, 211.]

[Καλλικοίτη, ἡ, Callicœta (i. e. pulcra connuba), n. pr. ap. Aristæn. 1, 12.]

Καλλίκοκκος, ὁ, ἡ, Pulcra habens grana, s. Cui pulcer est acinus. [Theophr. C. Pl. 1, 9, 2, κ. ῥόα.]

Καλλικολώνη, ἡ, q. d. Pulcer collis s. tumulus: locus quidam amœnissimus juxta Simoentem amnem, diis sacer. [Χωρίον ἱεροπρεπὲς exp. Hesych.] Hom. Il. Υ, [53]: Πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ καλλικολώνῃ. [Et ib. 151. Καλλικόλωνος λόφος Demetrius Scepsius ap. schol. ad v. 53 et Eustath.]

Καλλίκομος, ὁ, ἡ, Qui pulcra coma est, Eleganti cæsarie præditus, Pulcre comatus. Hom. [Il. I, 449: Παλλακίδος ... καλλικόμοιο·] Od. O, [58: Ἑλένης καλλικόμοιο]. Item ap. Hesiod. [Op. 75]: Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. [Theog. 915. Pind. Pyth. 9, 186: Κ. κούραν. Κ. χρυσῇ Ἀφροδίτῃ Epimenides ap. Tzetz. ad Lycophr. 406. || Καλλικόμης. Eurip. Iph. A. 1080: Καλλικόμαν πλόκαμον.]

[Καλλικοτταβέω.] Soph. [ap. Athen. 11, p. 487, D] Καλλικοτταβεῖν pro καλῶς κοτταβίζειν, Scite et eleganter ludere cottabo: in Salmoneo, Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα· χάλκειον κάρα appellans ibi τὸν μάνην, quem veluti scopum sibi præfixum habebant, qui τὰς λάταγας jaculabantur in hoc cottaborum lusu.

[Καλλικράτεια, ἡ, Callicratea, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 576. || Nomen loci ap. Theophyl. Hist. p. 206, D.]

[Καλλικράτης, ους, ὁ, Callicrates, Laco. Herodot. 9, 72 et 85. || Corinthius. Thucyd. 1, 29. || Alii ap. Demosth. p. 611, 25; 1272, 10, Ælian. V. H. 1, 17, et alibi. || Genit. Καλλικράτου in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287. ă]

[Καλλικρατίδας, ὁ, Callicratidas, Laco. Xenoph. Hell. 1, 6, 1. || Pythagoreus, ap. Stob. Flor. 70, 11; 85, 16. || Καλλικρατίδης, frater Empedoclis. V. Suid. s. h. v. et s. Ἐμπεδοκλῆς.]

[Καλλίκρεας, ατος, τὸ, i. q. μεσεντέριον, sic nominatum a quibusdam, quia esui est jucundissimum. Theoph. Protosp. p. 827. Weigel. Galen. vol. 2, p. 781: Πάγκρεας, ὅπερ ἔνιοι κ. ὀνομάζουσι.]

Καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ, Pulcram habens vittam. Hom. Od. Δ, [623]: Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.

[Καλλικρηνίτης, ὁ, Callicrenites, n. pr. ap. Cantacuz. Hist. p. 61.]

[Καλλίκρηνος, ὁ, ἡ, Pulcrum fontem habens. Pind. ap. Athen. 2, p. 41, E: Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου. Nisi hoc sic potius intelligendum, ἀπὸ Τιλφώσσας καλῆς κρήνης οὔσης. V. Lobeck. Paralip. p. 374.]

[Καλλίκριτα (?), χελώνην· οἱ δὲ φώκην, Hesych.]

[Καλλικρίτη (nam sic ex cod. scribendum pro Καλλικρήτη), ἡ, Callicrita, Cyanæ filia, ap. Plat. Theag. p. 125, D. ĭ]

[Καλλίκριτος, ὁ, Callicritus, legatus Bœotorum ad Romanos. Polyb. 23, 2, 8.]

[Καλλίκρουνος, ὁ, ἡ, i. q. καλλίκρηνος. Κ. Δίρκη Nicet. Annal. 3, 1.]

[Καλλικτὴρ, ῆρος, ὁ, Callicter, poeta recens, cujus aliquot epigrammata supersunt in Anth. Pal. V. Jacobs. vol. 13, p. 869.]

[Καλλίκτῐτος, ὁ, ἡ, Pulcre ædificatus. Nonn. Dion. 26, 85, κ. Αἴθρην.]

Καλλικύριοι, dicti fuerunt οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι, δοῦλοι τῶν φυγάδων. Quorum quum ingens esset numerus, proverbio ἐπὶ τῶν ὑπερβολῇ πολλῶν dici solebat Καλλικυρίων πλείους. Hæc inter alia Suid. [V. Κιλλικύριοι.]

[Καλλικῶν, ῶντος, ὁ, Callicon, nom. pr. quod ex Euphorione memorat Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 10, 9: Κακώτερε Καλλικόωντος. Cum Κιλλικῶν confusum ap. schol. Aristoph. Pac. 362.]

[Καλλιλαμπέτης, ὁ, Pulcre lucens. Ἥλιε καλλιλαμπέτη Anacreon ap. Priscian. 7, p. 730, et Etym. M. p. 670, 19.]

[Καλλιλαμπὴς, ὁ, ἡ, Pulcre lucens. Const. Manass. Chron. p. 4.]

[Καλλιλεκτέω, Facete dico. Sext. Emp. p. 300; Diog. L. 5, 66. Hemst.]

[Καλλιλεξία, ἡ, Pulcra oratio. Simplic. ad Epict. p. 306. Hemst. Schol. Aristoph. Thesm. 383; Hesych. v. Καλλιέπεια. G. D. Phot. Bibl. cod. 106, p. 87, 29. Boiss.]

Καλλιλογέω, Eleganter dico, Venuste sciteque dico s. loquor, καλλιεπέω. [Dionys. H. Comp. vv. p. 16, 11 R.: Πρᾶγμα καλλιλογεῖσθαι ἐπιτήδειον. Eustath. Opusc. p. 323, 52. Forma media Lucian. Tox. c. 35: Μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος.]

Καλλιλογία, ἡ, Elegans venustaque dictio. Budæo Vis bene dicendi. [Dionys. H. Comp. vv. p. 101, 1: Κ. καὶ μεγαλοπρέπεια· 427, 10: Κ. καὶ σεμνότης. Eustath. Opusc. p. 249, 60.]

[Καλλιμαίων, ὁ, nomen mensis ap. Smyrnæos. V. Corsini Dissert. 6 post Nott. Græc. p. cxxvii et cxxix. Schneid.]

[Καλλίμανδρος, ὁ, Callimander, Demetrii, regis Syriæ, amicus, ap. Justin. 38, 9, 5 et 8, Euseb. Chron. p. 193 ed. Mai.]

[Καλλιμάρτυρ, υρος, ὁ, Inclytus martyr. Nicet. Annal. p. 379, C: Μωκίου τοῦ καλλιμάρτυρος. Καλλιμάρτυς inter nomina cum καλλι composita apud Herodian. Epimer. p. 186. G. D. Laurent. Vita S. Anthusæ Actt. SS. Aug. t. 4, p. 503, 20: Ξίφει τὴν κεφαλὴν ὁ καλλιμάρτυς ἀποτέμνεται. Femin. ap. eund. Vita S. Bassæ ib. p. 419, 5: Ἡ καλλίπαις αὕτη καὶ καλλ., apudque alios hagiographos permultos. Hase.]

[Καλλίμασθος, ὁ, ἡ, Pulcras mamillas habens. Jo. Malal. p. 101, 17: Βρισηὶς κ. || Καλλίμαστος ap. Tzetz. Anteh. 357, Posth. 506.]

[Καλλιμάχειος, ὁ, ἡ, Callimacheus. Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος (καλλιμάχιος cod. Ven.), Ister Callimachi discipulus, ap. Athen. 6, p. 272, B; 9, p. 387, F; 11, p. 478, B: de quo v. Clinton. Fast. vol. 3, p. 509.]

[Καλλίμαχος, ὁ, ἡ, Pulcre s. fortiter pugnans. Liban. vol. 1, p. 616: Ὁ δὲ ἀσπίδος ἥμισυ φέρων ἢ δόρατος τρίτον, ἢ τῶν κνημίδων τὴν ἑτέραν ἐπ' ὤμων, καλλίμαχος ἦν οὗτος. G. D.]

[Καλλίμᾰχος, ὁ, Callimachus, nom. pr. multorum. Dux Atheniensium in pugna Marathonia, ap. Herodot. 6, 109 et 114. || Κ. ὁ χοροδιδάσκαλος, ap. Aristoph. Eccl. 809. || Cyrenæus, poeta scholæ Alexandrinæ, cujus hymni et fragmenta supersunt. Omittimus alios.]

[Καλλίμβροτος. V. Καλλίβροτος.]

[Καλλιμέδων, οντος, ὁ, Callimedon, orator, Demosthenis æqualis, κάραβος propter voracitatem cognominatus. V. locos Comicorum ab Athenæo allatos 3,

p. 100, 104; 8, p. 339, 340. Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287.] A

[Καλλιμελής, ὁ, ἡ, Pulcre modulatus. K. χιννύρα Const. Manass. Chron. p. 97, ubi editum est καλλιμελίς. Id. p. 105 : Λύρα καλλιμελεστάτη. Boiss.]

[Καλλιμέλης, ους, ὁ, Callimeles, nom. pr. in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol 1, p. 756 : Γραμματτίδοντος ... Διονυσίω Καλλιμέλιος.]

[Καλλιμένης, ους, ὁ, Callimenes. Gl. apud Suidam sine interpretatione posita. Est n. pr. in epigr. Philippi Anth. Pal. 6, 62, Agathiæ ib. 6, 41.]

[Καλλιμήδης. V. Καλλιδημίδης.]

[Καλλίμηλος, ὁ, Callimelus, nomen pr. in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 765 : Διοκλῆς Καλλιμήλου Θηβαῖος.]

[Καλλίμηρος. V. Εὔμηρος.]

Καλλίμορφος, ὁ, ἡ, Pulcra forma decorus, Formosus, Eur. [Andr. 1156, Herc. F. 925. || N. pr. in inscr. Aphrodisiensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 526, 548. || Historicus, qui de bello Parthico scripsit. V. Lucian. Quom. hist. scr. c. 16.] B

Κάλλῐμος, ὁ, ἡ, ap. poetas i. q. καλὸς, Pulcer, vel secundum alios, Pulcerrimus. Ita fit a κάλλος, ut κύδιμος a κῦδος. Hom. Od. [Θ, 439;] O, [206], κάλλιμα δῶρα· Λ, ult., κ. οὖρος, i. e. καλὸς, Eust. Quem sequens malim κάλλιμος ubique per positivum interpretari. Sed notandum οὖρον κ. dici καλὸν, Commodum, Secundum, Prosperum. [Anth. Pal. 8, 93, 1; 94, 4; 118, 5; 130, 1. Greg. Naz. vol. 2, p. 76, 1. Boiss. [|| Ex κάλαμος depravatum ap. Hesych. . Κάλλιμος, κάλλιστος, ἢ λύρας τὸ ἠχεῖον. Οἱ δὲ κάλαμος.]

Καλλίνᾰος, ὁ, ἡ, Pulcrifluus, Pulcre fluens, i. q. καλλίῤῥοος, Eur. [Alc. 589, Med. 835; Apoll. Rh. 1, 1228. Hesych. : Καλλιναωτάτη (codex καλλινοτάτη), κρήνη καλῶς ῥέουσα.]

[Καλλίνης, ὁ, Callines, n. pr. ap. Arrian. Exp. Al. 7, 11, 9.]

[Καλλινίκη, ἡ, Callinica, nomen navis Atticæ. Καλλινίκη, Αυσιστράτου ἔργον, in inscr. navali (nuper ab L. Rossio in Piræeo eruta, a Bœckhio edenda) parte 10, col. F, lin. 20. G. Dind.]

[Καλλίνικον, τὸ, Callinicum, urbs Mesopotamiæ. Zosim. 3, 13; Procop. Pers. 1, 18; Theophyl. Hist. p. 86, C. Condita ab Seleuco Callinico : v. Chron. Pasch. p. 175, A.]

Καλλίνῑκος, ὁ, ἡ, Egregius victor, Qui egregiam victoriam s. egregias victorias adeptus est : unde et Hercules ita dictus est. [Archilochus ap. schol. Aristoph. Ach. 1227 : Ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες. Cognomen Seleuci regis Syriæ est ap. Polyb. 2, 71, 4, aliosque. || Καλλείνικος, n. pr. metri caussa per diphthongum scriptum in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 431.] Plut. Coriol. [c. 11] : Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον τὸν σωτῆρα καὶ τὸν καλλίνικον. [In numis cognomen regis Armeniæ, Eckhel D. N. part. 1, vol. 3, p. 206; Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 4, p. 456, n. 9 : Βασιλέως Μιθριδάτου καλλινίκου· regumque Syriæ Demetrii III; Mionn. *Descr.* t. 5, p. 106, n. 929, 930; Antiochique XII, ib. p. 106, n. 931—938. De Apolline καλλινίκῳ C. O. Müller. *Handb. der Archæol.* § 361. Hase. Aristoph. Ach. 1231 : Ἔπεσθέ νυν ᾄδοντες ὦ τήνελλα καλλίνικος· 1233 : Τήνελλα καλλίνικον ᾄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν. Hesych. : Κ., ὄνομα κύριον· καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ· ἢ νικητής.] Ex Euripide [Med. 765] affertur et cum gen., Καλλίνικος γίγνομαι τῶν ἐχθρῶν· ubi potest esse simpliciter Victor. [Plato Alcib. 2 p. 151, C : Βουλοίμην ἂν καλλίνικος γενέσθαι τῶν σῶν ἐραστῶν.] Sed et καλλίνικος στέφανος, ex Eodem [Iph. T. 12. K. ᾠδὴ El. 864 : Ἀλλ' ἐπάειδε καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. Μοῦσαν καλλίνικον Phœn. 1719. Omisso subst. Herc. F. 680 : Τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀείδω· 180 : Τὸν καλλίνικον (intell. κῶμον) μετὰ θεῶν ἐκώμασε. Καλλίνικος, modus αὐλήσεως, ap. Athen. 14, p. 618, C, ex Tryphone.] Item τὸ καλλίνικον φέρεσθαι ex Eod. [Med. 45] pro Victoriam ferre, s. potius Egregiam victoriam s. Insignem aut Præclaram. [Legitur καλλίνικον οἴσεται. Recte Muretus ᾄσεται. Καλλίνικον autem non neutro genere dictum, sed feminino, intellecto ᾠδήν.]

[Καλλίνικος, ὁ, Callinicus, Pythocriti pater. Pausan. 6, 14, 10.]

[Καλλῖνος, ὁ, Callinus, Ephesius, elegorum poeta antiquissimus : v. Clinton. Fast. vol. 1, p. 173, et Franckii librum de Callino, Alton. 1816. Nomen bis in Καλαῖνος corruptum ap. Pausan. 9, 9, 5.]

[Καλλινυμφία, ἡ, Pulcra marita. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 213 : Συμφυοῦς χήρευμα καλλινυμφίας. Boiss.]

[Καλλιξένα, ἡ, Callixena, nomen navis Atticæ. Καλλιξένα, Χαιρίωνος ἔργον, in inscr. navali parte II, col. B, 60, et sæpius ibid. || Καλλιξένη, ἡ, Callixena, Thessala, concubina Alexandri. Athen. 10, p. 435, A. G. Dindorf.]

[Καλλίξενος, ὁ, Callixenus, demagogus Atheniensis. Xenoph. Hell. 1, 7, 8 et 35. || Rhodius, cujus ex libris de Alexandria multa excerpsit Athen. 5, c. 25 - 39.]

Καλλιοινία, ἡ, Vini præstantia vel Copiosus proventus, e Geopon. 6 [5, 2, 19]. Pro Vini bonitate et præstantia vel etiam pulcritudine, accipitur c. 3 ejus l., ubi sc. Anatolius scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ἀγγεῖα πολὺ καὶ πρὸς φυλακὴν καὶ καλλιοινίαν συμβάλλεται. B

[Κάλλιον, τὸ, nomen dicasterii Atheniensis. Pollux 8, 121 : Τὸ Μητίχου Κάλλιον, οὗ μνημονεύει Ἀνδροτίων. Lex. rhet. p. 269, 33 : Κ., δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον. Eodem referendam esse aliam ejusdem gl. p. 270, 6 : Κάλλιον, λυπρὸς ναὸς ἐξ αὐτοσχεδίου γενόμενος, ex eo apparet quod dicasterium illud etiam τέμενος Μητίχου dictum fuit : v. ibid. p. 309, 17, et Hesych. s. v. Μητίχου τέμενος. Alciphroni 3, 29, ἐν Μητίχου καλλίῳ pro ἐν Μηλίῳ κατὰ, restituendum esse conjecit Bastius Epist. crit. p. 139, præeunte partim Berglero. Photius p. 126, 24 : Κάλλειον, δικαστήριον Ἀθήνησιν ἀπὸ Καλλείου τοῦ πεποιηκότος ἐπώνυμον· ubi Κάλλιον et Καλλίου scribendum. || Callion, oppidum Ætoliæ, ap. Pausan. 10, 22, 4. || Gentile Καλλιεῖς, οἱ, ap. eund. ib. c. 18, 19, 22. Καλλιῆς Thuc. 3, 96. Καλλίπολις hoc oppidum vocatur a Polybio. G. D.]

Κάλλιον [scriptura vitiosa pro σκάλλιον] dictum fuit etiam κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, ut tradit Athen. 11, [p. 498, A], e Philetæ Ἀτάκτοις, i. e. Caliculus quo Æolenses libant. C

Καλλιόνιος, ὁ, Callionius, ap. Diosc. l. 2 in piscium censu legitur. Sed forsan cum Hermolao reponendum καλλιώνυμος. [Quod v.]

[Καλλιόνως. V. Καλῶς.]

[Καλλιόπεια. V. Καλλιόπη.]

Καλλιόπη, ἡ, Pulcram s. Elegantem vocem habens [ἀπὸ τοῦ καλὴν ὄπα προΐεσθαι, Diodor. 4, 7], nomen unius e novem Musis, quæ præ ceteris canat ὀπὶ καλῇ, ut Hom. loquitur : unde et Hesiod. Theog. [79] : Καλλιόπη θ', ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων, quum Musarum nomina recensuisset. Vocatur ead. etiam Καλλιόπεια, ut Πηνελόπεια : quo Ovid. [Fast. 5, 80] utitur, Prima sui cœpit Calliopea chori. [Καλλιοπείης pro Καλλιόπης Agathiæ Proœm. Anth. v. 107 restituit Salmas.] At κραυγὴ Καλλιόπης a Dionysio Chalceo in suis Elegiis vocata ἡ ποίησις, teste Aristot. Rhet. 3, [c. 2. || Theocr. Syr. v. 19 : Ἕλλοπι κούρᾳ καλλιόπᾳ· ubi Echo intelligitur.] D

[Καλλιόπη, ἡ, Calliopa, urbs Parthorum. Polyb. 10, 31, 15. Adject. Καλλιοπεὺς ap. Steph. Byz.]

[Κάλλιος, ὄνομα κύριον, Suid. Nomen Calliopii in hoc latere animadvertit interpolator codicis Bruxell. qui scripsit, Κάλλιος καὶ Καλλιόπιος ὀνόματα κύρια.]

[Καλλίουλος. V. Οὔλος.]

[Καλλιουργέω, Pulcre s. affabre fucio, Orno. Figur. Themist. Or. 20, p. 237, C : Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι τὸν ἐμὸν πατέρα ὅτι ... πρὸ τῶν φυτῶν ἐκεκαλλιούργητο καὶ εὖ ἤσκητο, οὐκ ἐπειδὴ χιτῶνα ἠμφίεστο λεπτὸν καὶ εὐήτριον, ἀλλ' ὅτι μὴ τὴν ψυχὴν ἀκόσμητον εἶχε.]

[Καλλιούργημα, τὸ, Pulcrum opus. Basil. M. vol. 3, p. 123; Julian. Epist. 77, p. 147 ed. Heyl.]

Καλλιόω, fit a compar. καλλίων, sicut καλλιστεύω a superl. κάλλιστος. Est autem Καλλιόω, Pulcrius s. Venustius reddo : q. d. Pulcrioro : sicut βελτιόω sonat Melius reddo : quod barbare dicitur Melioro, ut Gall. *Meliorer*. In VV. tamen LL. exp. καλλιόω, Venusto, i. e. Venustum reddo, non Venustius reddo:

quibus non assentior. [LXX Cant. 5, 10; 6, 10. Schleusn. Achmes Onirocr. p. 196, 35 : Ἐκαλλιώθη. Apud eund. ἐκαλλιώθησαν, p. 43, 25; 47, 5; 48, 12; 197, 11. Id. p. 37, 26 : Ἐκαλλ. τὰ ὦτα αὐτοῦ, Pulcriores factæ sunt. Hase.]

Καλλιπαιδία, ἡ, Habere pulcros liberos.

Καλλίπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Cui pulcri sunt liberi. [Tragicus ap. Galen. ad Epidem. vol. 11, p. 483 : Εἰ μή σε Λητὼ καλλίπαις ἐγείνατο. Hemst. Æsch. Ag. 762 : Οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί. Eur. Herc. F. 839 : Καλλίπαιδα (i. e. καλῶν παίδων) στέφανον. Aristid. vol. 1, p. 235, 3 : Ὁ Μέλης καλλίπαις.] Basil. [Figurate Plato Phædr. p. 261, A, de Phædro pulcros sermones procreante : Καλλίπαιδά τε Φαῖδρον πείθετε. ‖ I. q. καλὴ παῖς ap. Eur. Or. 962 : Νερτέρων καλλίπαις θεά. Tzetz. ad Lycophr. 731 : Καλλίπαις ἡ καλῆς μητρὸς παῖς καὶ ἡ καλὴ παῖς.]

Καλλιπάρῃος, ὁ, ἡ, Bœotice pro καλλιπάρειος, Pulcras habens genas, καλὰς παρειὰς ἔχουσα [ut exp. Hesych.], et, ex parte accipiendo totum, Pulcer, Venustus. Homer. [Il. A, 143 : Χρυσηίδα καλλιπάρῃον·] Od. O, [123] : Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος. [Antip. Anth. Pal. 9, 96. Καλλιπάρειος ap. Polluc. 2, 87.]

[Καλλιπάρθενος, ὁ, ἡ, Pulcras virgines habens. Eur. Hel. 1 : Νείλου καλλιπάρθενοι ῥοαὶ, quod de nymphis Niliacis dictum accipit Lobeck. Paralip. p. 372. Iph. A. 1574 : Καλλιπαρθένου δέρης, i. q. καλῆς παρθένου. Καλλιπάρθενος per ἀεὶ παρθένος exp. grammat. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 354, 14. « Καλλιπάρθενος Θέκλη ap. Nicetam Paphl. in S. Anastas. virg. » Ducang.]

[Καλλιπάτειρα, ἡ, Callipatira, n. pr. ap. Pausan. 5, 6, 7; 6, 7, 2. De forma nominis v. Lobeck. Paralip. p. 214.]

[Καλλιπέδῑλος, ὁ, ἡ, Pulcros calceos habens. Μαιὰς κ. Hom. H. in Merc. 57.]

[Καλλίπενθος, τὸ, Sanctus justusque luctus. Jo. Clim. p. 155, 5. Hase.]

[Καλλίπεπλος, ὁ, ἡ, Pulcre vestitus. Pind. Pyth. 3, 43 : Καλλιπέπλου Κορωνίδος. Eur. Tro. 338 : Καλλίπεπλοι Φρυγῶν κόραι.]

[Καλλιπέταλον, τὸ, Pulcra folia habens. Inter synonyma πενταφύλλου ap. Diosc. 4, 42. Boiss.]

Καλλιπέτηλος, ὁ, ἡ, Pulcra habens folia, i. q. εὐπέταλος. In Epigr. [Theæteti schol. Anth. Pal. 10, 16], καλλιπέτηλον λήϊον. [Asclepiad. ib. 9, 64 : Καλλιπέτηλον ... δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα. Const. Manass. Chron. p. 4 : Νάρκισσος καλλιπέτηλος. Nam sic ex cod. corrigendum quod legitur καλλιπέταλος.]

[Καλλίπηχυς, ὁ, ἡ, Pulcra brachia habens. Eur. Tro. 1194 : Καλλίπηχυν Ἕκτορος βραχίονα. Alciphro 3, 67 : Παρθένον καλλίπηχυν. Pollux 2, 156.]

Καλλιπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, i. q. εὐπλόκαμος, Pulcros cincinnos s. cirros habens. [Epitheton Cereris Hom. Il. Ξ, 326; Thetidis Σ, 407; Helenæ ap. Pind. Ol. 3, 2. Καλλιπλόκαμοι Πιερίδες ap. Eur. Iph. A. 1040.]

[Καλλίπλουτος, ὁ, ἡ, Divitiis ornatus. Καλλίπλουτοι πόλιες Pind. Ol. 13, 159.]

Καλλίπνοος, et Καλλίπνους, ὁ, ἡ, Pulcrum spirans, Gratum s. Suaviter spirans, i. q. ἡδύπνους. [Hesych.: Κρίνα, ἄνθη καλλίπνοα. De tibia Telest. ap. Athen. 14, p. 617, B : Καλλιπνόων αὐλῶν.]

[Καλλίπολις, εως, ἡ, Pulcra civitas. Voc. a Platone fictum Rep. 7, p. 527, C : Οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει (καλλίστῃ πόλει interpolatum in libris quibusdam) σου, quo valde delectatur Themistius, cujus locos indicavi in indice. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 946, D : Ἡ δὲ μεγάλη καὶ περιφανὴς αὕτη καὶ τῆς ὑφ' ἡλίῳ πάσης προτεταγμένη καλλίπολις. Euseb. De laud. Const. p. 625, B : Τῆς αὐτοῦ καλλιπόλεως. Hase.]

[Καλλίπολις, εως, ἡ, Callipolis, urbs Siciliæ, ap. Herodot. 7, 154, Strabon. 6, p. 272. ‖ Thraciæ, ap. Strabon. 13, p. 589. ‖ Ætoliæ ap. Polyb. 20, 11, 11 (quam Κάλλιον dici a Pausania supra annotavimus). Commune tribus omnibus adject. gent. Καλλιπολῖται, οἱ. Ejus exemplum est ap. Herodot. l. c.]

[Καλλίπολις, ιδος, ὁ, Callipolis, Alcathoi f. Pausan. 1, 42, 6; 43, 5. ‖ K., ἡ, Milesia, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 509.]

[Καλλίπονος, ὁ, ἡ, Pulcre elaboratus. Paul. Sil. Ecphr. 138, κ. Ἄναχτες.]

[Καλλιποτᾰμος, ὁ, ἡ. Καλλιπόταμος ὕδατος νοτὶς, Pulcri fluvii liquor, Eur. Phœn. 648.]

[Καλλίππη, ἡ, Callippe, nomen pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 247, et ap. Isæum p. 57, 26.]

[Καλλιππίδαι, οἱ, Callippidæ, gens Scythica. Herodot. 4, 17, ubi Καλλιπίδαι scribitur. G. Dindorf.]

[Καλλιππίδης, ὁ, Callippides, n. pr. ap. Aristoph. Nub. 64, Athen. 12, p. 535, D, aliosque. Simplici λ scriptum in cod. Rav. Aristoph. et Florentino Athenæi.]

[Κάλλιππος, ὁ, ἡ, Pulcros equos habens, Equis abundans. Niceph. Blemm. Opusc. geogr. p. 4 : Ἡ κ. Κυρήνη. Καλλίππους τινὰς, Equites aliquos bonos, Joseph. Genes. p. 58, D. ‖ Nomen pr. C. Mœroclis f. ap. Pausan. 1, 3, 5; 4, 2. Alii ap. Demosth. in oratione πρὸς Κάλλιππον p. 1235, aliosque.]

[Καλλίπρεμνος, ὁ, ἡ, Pulcros ramos habens. Κ πλάτανος Const. Manass. Chron. p. 107. Boiss.]

[Καλλιπρεπὴς, ὁ, ἡ, Decorus, Eximius. Euseb. De laud. Const. p. 608, D : Τῆς σεμνῆς καὶ καλλιπρεποῦς θυσίας. Hase.]

[Καλλιπρόβᾰτος, ὁ, ἡ, Pecore abundans. Hesych. et Suid. s. v. Εὔρηνος.]

Καλλιπρόσωπος, ὁ, ἡ, Aspectu pulcer, Qui facie elegante pulcraque est. Apud Athen. 11 [13, p. 564, E, ex Philoxeno] : Ὦ καλλιπρόσωπε χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων. [De fructu, Constant. Manass. Chron. p. 55. Boiss.]

Καλλίπρωρος [rectius Καλλίπρῳρος], ὁ, ἡ, Pulcram habens proram. [Eur. Med. 1335 : Τὸ κ. Ἀργοῦς σκάφος. ‖] Qui pulcra facie est : a πρῴρα significante πρόσωπον. Unde ap. Hesych. Καλλίπρωρον, εὐπρόσωπον. [Æsch. Sept. 533 : Μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου βλάστημα καλλίπρῳρον· ubi schol. καλλιπρόσωπον, ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐν νηὶ πρῴρας. Ag. 235 : Στόματος καλλιπρῴρου. Const. Manass. Chron. p. 67, 90, 115, 131. Boiss.]

[Καλλίπτερος, ὁ, ἡ, Pulcras alas habens. Στρουθὸς κ. Const. Manass. Chron. p. 106. Boiss.]

Καλλίπῡγος, ὁ, ἡ, Pulcras nates habens, Cui pulcræ sunt clunes, ὁ καλὴν πυγὴν ἔχων, ut Comicus quidam ap. Athen. 13 loquitur, ut καλλίπυγος ἵππος. Item καλλίπυγος Ἀφροδίτη, cui fanum statuere duæ sorores, quæ καλλιπυγίας πέρι inter se certabant, judicium ferente adolescente quodam, ut prolixe refert Athen. 12 fin., ubi inter alia dicit, Φιλονεικήσασαί ποτε πρὸς ἑαυτὰς, προελθοῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἴη καλλιπυγοτέρα. Et mox, Ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο. Et mox [ex Cercida], Καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. Et, Ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαι Καλλίπυγον τὴν θεόν. Initio autem, Καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι. Unde emenda locum ap. Clem. Alex. Str. [immo Protr. p. 33] : Ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ Καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι· nam hic mendose scriptum Καλλιπύργῳ.

[Καλλίπῡλος, ὁ, ἡ, Pulcras portas habens. Κ. Θήβη Asclepiodot. Anth. Pal. App. 16.]

Καλλίπυργος, ὁ, ἡ, Pulcris turribus munitus, s. ornatus, Pulcre turritus : Hesych. καλλίπυργον, καλὰ τείχη ἔχουσαν. [Eur. Bacch. 1200 : Καλλίπυργον ἄστυ Θηβαίας χθονός· Suppl. 618 : Καλλίπυργα πεδία. Πύργων καλλιπύργων Const. Manass. Chron. p. 106, B.] Exp. etiam Sublimis ap. Aristoph. [Nub. 1024] : Καλλίπυργον σοφίαν ... ἐπασκῶν.

[Καλλιπύργωτος, ὁ, ἡ, i. q. καλλίπυργος Eur. Bacch. 19 : Καλλιπυργώτους πόλεις.]

[Καλλίπωλος, ὁ, ἡ, Pulcros equos alens. Κ. ἕδραν (Orchomenum) Pind. Ol. 14, 2. Hesych. : Καλλιπόρε, ἱππικότα (ἱππικώτατε Musurus). Καλλίπωλε Arnaldus. Ἱππικότα ex ἱππότα corruptum videtur. G. Ind.]

Καλλιρέεθρος, ὁ, ἡ, Pulcra fluenta habens, Pulcrifluus : ut ap. Hesiod. [Th. 339] : Καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον. [Eur. Herc. 784 : Δίρκα θ' ἃ καλλιρέεθρος.]

[Καλλιρόη. Καλλίροος. V. Καλλιρρ-.]

[Καλλίρραβδος, ἡ, Pulcra virga. Hesych. s. v. Ἀκαλαύροπις.]

[Καλλίρραξ, αγος, ὁ, ἡ, Pulcras uvas habens. Const. Manass. Chron. p. 88, C : Βοτρύων καλλιράγων.]

[Καλλιρρημονέω, Pulcre dico. Eust. p. 829, 51. Id. Opusc. p. 89, 50.]

Καλλιῤῥημοσύνη, ἡ, Pulcra et venusta dictio : vel

Verba elegantia. [Dionys. H. De Thuc. jud. § 23, p. 865, 9; Lucian. Dial. deor. 21, 2; Gregor. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 456; Eust. Opusc. p. 327, 62.]

Καλλιῤῥήμων, ὁ, ἡ, Pulcris elegantibusque ornatus verbis : ut ap. Dionys. H. [De comp. vv. p. 12, 1 R.] : Καθαρὰ καὶ καλλιῤῥήμων λέξις. [Καλλιρρήμονα τῆς λέξεως μόρια ibid. p. 101, 12.]

[Καλλιρρόη, ἡ, Callirrhoe, Oceani filia, Apollod. 2, 5, 9, p. 185; Scamandri, id. 3, 12, 2, p. 327; Acheloi, ib. 7, 5, p. 297. || Καλλιρόη metri caussa ap. Hom. H. in Cer. 419, Hesiod. Th. 288. || Puteus Atheniensis : v. Καλλίρροος. Καλλιρόη, κρήνη, Hesych. Πηγὴ καλῶς ῥέουσα ap. Zonar. p. 1150. De aliis fluentis ejusd. nominis Eckhel. D. N. part. 1. vol. 3, p. 306.]

Καλλίῤῥοος [contr. Καλλίρρους], ὁ, ἡ, Pulcra fluenta habens, Pulcrifluus : non solum autem ποταμὸς, i. e. Fluvius, καλλίῤῥοος dicitur poetis [Ὠκεανὸς καλλίρροος Orpheus ap. Plat. Crat. p. 402, B], sed interdum et καλλίῤῥοον ὕδωρ [Hom. Il. B, 752. Κρουνὼ καλλιρρόω X, 147], quod et ap. Hesiod. [Op. 735] legitur. [Æsch. Pers. 200 : Καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς.] Verum scribitur etiam Καλλίροος unico ρ, ut Od. E, [441]: Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἵξε νέων, ubi annotat Eust. καλλιρόοιο scribi, non geminato ρ, et metri causa, et natura : itidemque infra προρέοντα, non προῤῥέοντα. [Κρήνην καλλίροον Od. P, 206. Καλλιρόῳ Δίρκᾳ Pind. Isthm. 8, 42. Figur. καλλιρόοισι πνοαῖς (tibiarum) Ol. 6, 143.] Sic autem et subst. Καλλιρόη, quo nomine dictus fuit Athenis Fons quidam, qui etiam Ἐννεάκρουνος, a novem fistulis aquam fundentibus : et secundum quosdam Δωδεκάκρουνος, a duodecim fistulis. [Memoratur hic puteus a Thucyd. 2, 15, Platone Axioch. init., aliisque, de quibus v. Duker. ad Thucyd. l. Inter duplex et simplex ρ fluctuant codices. Scribendum duplici ρ, quum simplici ρ in hujusmodi compositis ne poetæ quidem utantur nisi metro coacti. Alio vitio Καλιρρόης ap. Alciphr. 3, 51.]

[Καλλίρρυτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 248, 35 : Τῆς ἐκείνου καλλιρρύτου γλώττης. Ubi codd. quidam μελιρρύτου. Hase.]

Καλλισθενὴς, ὁ, ἡ, Viribus decorus, Egregio robore præditus.

Καλλισθένης, ὁ, nomen proprium, ut Δημοσθένης, de quo Suid. [qui de C. Olynthio agit, Aristotelis discipulo. Alii ejusdem nominis ap. Demosth. p. 238, 5; 467, 17; 541, 6, aliosque.]

[Καλλισταγόρας, ὁ, Callistagoras. Δαίμων ἐπιλώριος παρὰ Τηνίοις, Clem. Al. Protr. p. 35.]

[Καλλιστάδιος, ὁ, ἡ, Pulcrum stadium habens. Eur. Iph. T. 437 : Δρόμους καλλισταδίους.]

[Καλλιστάφῦλος, ὁ, ἡ, Pulcras uvas habens. Hesych. s. v. Ἐριστάφυλον.]

[Καλλίστᾰχυς, ὁ, ἡ, Pulcras aristas habens, Fertilis. Orac. Sibyll. 11, 117 : Καλλίσταχυ γαῖα. Ib. 176, 240. G. Dindorf.]

Καλλιστεῖον, τὸ, Pulcritudinis præmium, ut pomum, quod Veneri ut pulcerrimæ adjudicat Paris. Et ita non simpliciter erit Pulcritudinis præmium, sed Pulcritudinis præmium exuperantis ceteras, vel ceteris antecellentis. [Eur. Iph. T. 23 : Τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων.] Lucian. p. 34 [D. deor. 20, 1] : Ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μιᾷ τὸ κ. ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. Dictum autem fuerat, Δικάσαι ταῖς θεαῖς ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. [Schol. Hom. Il. I, 129 : Παρὰ Λεσβίοις ἀγὼν ἄγεται κάλλους γυναικῶν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενος καλλιστεῖα.] Ap. Soph. autem videtur sumi pro Pulcerrimo præmio, Aj. [435] : Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, i. e., ut ego interpr., Qui fortitudine, qua ceteris præstitit, pulcerrima emeritus est præmia. [Eustath. p. 748, 49 : Σεμνοποιεῖται τὸ πῦρ ὥς τι καλλιστεῖον τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τοῦ Προμηθέως δοθέν.]

[Καλλιστεῖς scriptura vitiosa. V. Κυλλάστις.]

[Καλλίστερνος, ὁ, ἡ, Pulcrum pectus habens. K. Ἀγαύη Nonn. Dion. 5, 553. Wakef.]

Καλλίστευμα, τὸ, Eur. Or. [1655], de Helena loquens : Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας συνήγαγον. ubi sequendo schol. erit ὡραιότης, Pulcritudo; at ego non puto esse simpliciter Pulcritudinem, sed Pulcritudinis præstantiam, s. potius exuperantiam : ut Helena καλλιστεύειν diceretur, Pulcerrima esse, Forma exuperare ceteras. Præterea, sequendo alteram τοῦ καλλιστεύειν signif., erit Egregiæ fortitudinis, strenuitatis specimen. [Pulcritudinem significat ap. Lycophr. 1011 : Τὸν δ' αὖ τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων λαβόντα· ubi schol. κάλλους, εὐμορφιῶν. || Pulcræ primitiæ ap. Eurip. Phœn. 223, ubi virgines captivæ vocantur καλλιστεύματα Λοξίᾳ.]

Καλλιστεύω, ut ab ἄριστος fit ἀριστεύω, Pulcerrimus sum s. formosissimus, κάλλιστός εἰμι, vel καλλίστη εἰμί. Herodot. 1, [196] : Ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας, i. e. εὐειδεστάτας, ut ibid. loquitur. Citatur ex Eod. [6, 61] : Καλλιστεύσει γυναικῶν πασέων. Ubi constr. habet superlativi, sc. genitivum. Utitur Plut. [V. Anton. c. 26 : Θεραπαινίδες καλλιστεύουσαι], et alii. || Præstantissime me gero, Optimam operam navo, ut a Valla exp. In VV. LL. καλλιστεύων ἐπιβατέων, Strenuissimus propugnatorum. Καλλιστεύομαι pass. habetur ap. Eur. [Bacch. 407 : Καλλιστευομένα Πιερία Μούσειος ἕδρα'] Med. [943] : Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, Dona, quæ præstantissima sunt, præstantissima existimantur : schol., Ἄπερ, inquit, προτιμᾶται καὶ κάλλιστα νομίζεται τῶν νῦν δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. [Eadem. constr. Hipp. 1009 : Ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν.]

Καλλιστέφᾰνος, ὁ, ἡ, Pulcra redimitus corona [Eur. Bacch. 376 : Καλλιστεφάνοις εὐφροσύναις. « De victore coronato Const. Manass. Chron. p. 117, C. » Boiss.] : κ. ἐλαία, Oliva in coronario opere præstans; cujus fronde solebant coronari athletæ qui in certamine vicissent. De qua multa Aristoph. schol. Pl. [586] ex Aristot. [Add. Pausan. 5, 15, 3, Pollux 2, 192.]

[Καλλίστη, ἡ, Callista (i. e. Pulcerrima), antiquum nomen Theræ insulæ. Callim. Epigr. 27 : Καλλίστη προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη. V. Herodot. 4, 147, Pind. Pyth. 4, 258, Pausan. 3, 1, 7, et 15, 6; 7, 2, 2, et Hesych. qui addit : Καὶ ἡ ἐν Κεραμεικῷ ἱδρυμένη Ἑκάτη, ἣν ἔνιοι Ἄρτεμιν λέγουσιν. Pausan. 1, 28, 2 : Κατιοῦσι δ' ἐς αὐτὴν (Academiam) περίβολός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης· ὡς μὲν ἐγὼ δοκῶ καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Σαπφοῦς, τῆς Ἀρτέμιδός εἰσιν ἐπικλήσεις αὗται. Ἄρτεμιν Καλλίστην apud Arcades cultam ex Pampho memorat idem 8, 35, 8.]

[Καλλίστιον, ἡ, Callistium, n. pr. ap. Hedyl. Athen. 11, p. 486, A, Meleagr. Anth. Pal. 5, 192, Posidipp. ib. 12, 131.]

[Καλλιστόκροτος, ὁ, ἡ. Nicet. Eugen. 2, 320 : Ἐπέκρουον (τὴν κίθαριν) κρούμασι καλλιστοκρότοις, Pulcre sonantibus. Boiss.]

[Καλλιστόλας (?), inter scripta Epicuri memoratur ab Diog. L. 10, 28.]

[Καλλιστόμᾰχος, ὁ, Callistomachus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 403, 495.]

[Καλλιστόνῑκος, ὁ, Callistonicus, Thebanus statuarius. Pausan. 9, 16, 2.]

[Κάλλιστος, ὁ, Callistus, n. pr. olympionicæ olymp. 222, ap. Euseb. Chr. p. 161 ed. Mai. || Epigr. Anth. Plan. 4, 321 : Εἰκὼν Καλλίστου τοῦ ῥήτορος. || Callistus, Romanorum episcopus, Georg. Syncell. p. 358, A. Alius ib. p. 382, A. Alios ejusdem nominis v. ap. Fabric. B. Gr. vol. 14, p. 447.]

[Κάλλιστος. Καλλιστότατος. V. Καλός.]

[Καλλιστράτεια, ἡ, Callistratia, n. pr. in inscr. edita in Diario Asiatico a. 1831, p. 233. G. Dind.]

[Καλλιστράτη, ἡ, Callistrata, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 249. || Lesbia meretrix. Athen. 5, p. 220, F.]

[Καλλιστρατία, ἡ, Callistratia, vicus Paphlagoniæ. Marcian. Per. p. 72.]

[Καλλιστρατίδας, ὁ, Callistratidas, Spartanus. Arrian. Exp. Al. 3, 24, 7. || ΚΑΛΛΙΣ[ΤΡΑΤ]Η, Ἀγνοδήμου ἔργον, navis Attica in inscr. navali 5, D, 5. G. Dind.]

[Καλλίστρᾰτος, ὁ, Callistratus, n. pr. multorum, de quibus satis habemus memorasse, 1. Callistratum histrionem Aristophanis comici; 2. demagogum Athèniensem ap. Xenoph. Hell. 6, 2, 39; 3. Aristophanis grammatici discipulum, qui ὁ Ἀριστοφάνειος appellatur : de quo v. Clinton. Fast. vol. 3, p. 530.]

[Καλλιστρούθιος, ὁ, ἡ.] Καλλιστρούθια σῦκα, Callistruthiæ ficus. Athen. [3, p. 75, E] : Τῶν ἐν τῇ καλῇ Ῥώμῃ καλλιστρουθίων καλουμένων σύκων· quæ dicit habere maximam ὑπεροχὴν πρὸς τὰ ἐν τῇ πάσῃ οἰκουμένῃ γινόμενα. Contra tamen Plin. 15, 18 : Callistruthiæ parum sapore præstantiores, ficorum omnium frigidissimæ. Jul. Capit. in Clodio Albino [c. 11] : Nam et quingentas ficus passarias, quas Græci Callistruthias vocant, jejunum comedisse dicit Cordus.

Καλλιστὼ, οῦς, ἡ, mulier sic a pulcritudine vocata, ut quæ esset καλλίστη. Fuit autem Lycaonis filia, ab Junone in ursam mutata : γυναικεία θεὸς ἐρωτικὴ, inquit Hesych., διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω. [Eur. Hel. 381; Apollodor. 3, 8, 2, p. 303. Æschyli fabula fuit Καλλιστὼ, citata ab Hesychio s. v. Πανίας. || Pythagorea, ad quam est Theanus Epistola 7. || Meretrix Atheniensis. Macho ap. Athen. 13, p. 583, A (ubi notanda genitivi forma soluta Καλλιστόος); Ælian. V. H. 13, 32. || Καλλιστὼ, Λυσικλέους ἔργον, navis Attica in inscr. navali 16, B, 100. G. Dindorf.]

[Καλλίστως. V. Καλῶς.]

[Καλλισφαίρωτος, ὁ, ἡ, Pulcris orbibus inclusus. Ἀστέρας κ., Const. Manass. Chron. p. 3, D. Boiss.]

Καλλίσφῦρος, ὁ, ἡ, i. q. εὔσφυρος. Alii interpr. Habens pulcra calcanea. Est epith. τῆς νίκης, i. e. victoriæ, ap. Hesiod. Theog. [384, 507, 526. Angl. Lucian. Dial. mort. 16, 1 : Ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. Hase.]

Καλλιτέαι, Hesychio φυτόν τι θαμνῶδες : forsan e genere salicum, quæ ἰτέαι dicuntur.

[Καλλιτεκνία, ἡ, Pulcritudo liberorum, Pulcros liberos] habere. Parthen. c. 33 : Εἰς ἔριν ἀφικομένην Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας. « Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 237 : Λαμπρᾶς ἀπορφάνισμα καλλιτεκνίας. Anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 448 : Τέρψιν καλλιτεκνίας. » Boiss.]

[Καλλίτεκνος, ὁ, ἡ, Pulcros liberos habens. Plut. V. Æm. Paulli c. 5 (καλλιτεκνότατος). Orph. H. 22, 3. Lucian. Dial. deor. 16, 1 : Καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης. Const. Manass. Chron. p. 115.]

[Καλλιτέλης, ους, ὁ, Calliteles, n. pr. ap. Pausan. 5, 27, 8; 6, 15, 1; 16, 6; Anacreont. Anth. Pal. 6, 138; Antip. Sidon. ib. 7, 164.]

[Καλλίτεξ, ἡ, Pulcros liberos pariens. Herodian. Epimer. p. 186. Boiss.]

Καλλιτεχνέω, Eleganti artificio elaboro : part. καλλιτεχνήσας, exp. Qui excoluit et optime fabricavit. [Olympiod. Comm. in Eccl. p. 636, D : Τὸν ἑαυτοῦ κόσμον ὁ Θεὸς καλλιτεχνήσας. Hase. Eustath. Opusc. p. 153, 72 : Ἀγάλματα καλλιτεχνηθέντα.]

[Καλλιτέχνημα, τὸ, Elegans artis opus. Eustath. p. 318, 66 : Φύσεως αὐτὸν ὀνομάζω καλλιτέχνημα.]

[Καλλιτέχνης, ὁ, Elegans artifex. Anacreont. 18, 1 : Καλλιτέχνα τόρευσον ἔαρος κύπελλον ἡδύ. Const. Manass. Chron. p. 2, B : Θεὸς ὁ κ. Boiss. Euseb. De laud. Const. p. 640, B : Τοιοῦτον καλλιτέχνην. Id. Dem. ev. p. 153, B, et Pallad. Vita Chrys. p. 37, B. Hase.]

Καλλιτεχνία, ἡ, Artis pulcritudo, Artificii elegantia. Plut. Pericle [c. 13] : Ἀναβαινόντων δὲ τῶν ἔργων, ὑπερηφάνων μὲν μεγέθει, μορφῇ δ' ἀμιμήτων καὶ χάριτι, τῶν δημιουργῶν ἁμιλλωμένων ὑπερβάλλεσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ, θαυμάσιον ἦν τὸ τάχος. [Solertia in opere faciendo, Athen. p. 191 (?). Schweigh. Porphyr. Abst. 4, 3 extr. Wakef. Eustath. Opusc. p. 346, 12. Κ. γραμματικὴ, ἰατρικὴ, Sopater in Walzii Rhett. vol. 5, p. 22. Pro quo καλοτεχνία ἰατρικὴ in schol. anonymi ib. vol. 4, p. 51, 18.]

Καλλίτεχνος, ὁ, ἡ, Pulcram artem factitans, Pulcra artis suæ specimina edens. [Strabo 1, p. 41; 16, p. 757. Themist. Or. 4, p. 56, B : Ὁ βασιλεὺς ὁ κ.]

[Καλλιτόκεια, ἡ, Pulcram prolem pariens. Oppian. Cyn. 1, 6 : Λεχὼ κ.]

Καλλιτόκος, ὁ, ἡ, Pulcros edens partus, Pulcram pariens prolem : Hesych. καλλιτόκου, καλῶς τεκούσης, εὐτόκου.

[Καλλίτοξος, ὁ, ἡ, Pulcrum arcum habens. Eur. Phœn. 1168 : Τῇ κ. μητρὶ Μαινάλου κόρῃ. Hesych. et Suid. s. v. Χρυσηλάκατος.]

[Καλλιτράπεζος, ὁ, ἡ, Qui lauta mensa utitur. Phrynich. Bekk. Anecd. p. 49, 15 : Κ. ὁ καλὴν καὶ λαμπρὰν τράπεζαν παρατιθέμενος. Amipsias ap. Athen. 6, p. 270, F : Κ. καὶ βουλόμενος λιπαρὸν ψωμὸν καταπίνειν. Ἡ τρυφερὰ καὶ κ. Ἰωνία, Callias ib. 12, p. 524, F. ἄ]

Καλλίτριχος, ὁ, ἡ, Qui pulcro est capillo, Pulcros pilos faciens. [Pollux 2, 22.] Diosc. 1, 179, de nuce juglande : Τὸ δὲ λέπυρον καὲν καὶ τριφθὲν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, παιδίοις ἐπιχρισθὲν, κ. ἐστὶ, Pulcrum capillum reddit, al. Nutrit capillum. [Oppian. Cyn. 1, 321.] || Callitrichon et Polytrichon, quibusdam Adianton s. Frutex topiarius, ab effectu sc. : tingit enim capillum, et ad hoc decoquitur in vino cum semine apii, adjecto oleo copiose, ut crispum densumque faciat : defluere autem prohibet, Plin. Quomodo vero idem Plin. inter Callitrichon et Polytrichon distinguat, v. in Πολύτριχος. [Diosc. 4, 136. Boiss. Ælian. N. A. 1, 35. G. D. Galen. vol. 14, p. 321, 11 : Καλλιτρίχῳ στέφε τὴν κεφαλὴν, ὅ τινες καλοῦσιν ἀδίαντον, ἔνιοι δὲ τριχομανές· conf. ib. p. 467, 11. Id. vol. 19, p. 107, 11 : Καλλίφυτον, ὅπερ καὶ καλλ. καὶ ἀδίαντον ὀνομάζεται. At ibi pro prima voce Foesius legit Καλλίφυλλον, quod v. Hase.]

[Καλλιτρόπη, ἡ, Callitrope. Georg. in libro de Chrysost. ap. Phot. Bibl. p. 81, 41.]

[Καλλιτύχη, ἡ, Callityche, n. pr. ap. Aristid. vol. 1, p. 283, 10; 352, 16.]

[Καλλιφάεια, ἡ, Calliphaea, nympha. Pausan. 6, 22, 7.]

[Καλλιφᾶνὴς, ὁ, ἡ, Pulcre lucens. Ἀστὴρ κ. Const. Manass. Chron. p. 120, A, in versu ex cod. supplendo. Boiss.]

[Καλλιφάνης, ους, ὁ, Calliphanes, n. pr. ap. Athen. 1, p. 4, C, ex eoque ap. Suidam. Lysiæ oratio πρὸς Καλλιφάνη memoratur ab Harpocr. s. v. Νοθεῖα.]

Καλλιφεγγὴς, ὁ, ἡ, sicut et εὐφεγγὴς, Pulcrum splendorem habens s. Pulcram lucem; Pulcre splendens, lucens. [K. Ἕως Eur. Hipp. 455. Καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας Tro. 860. Theodect. ap. Stob. Flor. 10, 8. K. λύχνους Const. Manass. Chron. p. 97, A.]

Καλλιφερὴς, ὁ, ἡ, Proclivis, Facilis. Pseudochrys. t. 7, p. 480, 8. Hase.]

Καλλίφθογγος, ὁ, ἡ, Pulcrum reddens sonum. [K. κιθάρα Eur. Herc. F. 350. K. ᾠδὰς Ion. 169. Ἱστοὶ κ. Iph. T. 221.]

[Καλλίφλοξ, γος, ὁ, ἡ, Pulcram flammam præbens. Eur. Ion. 706, κ. πέλανον.]

[Καλλίφρων, ονος, ὁ, Calliphron, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 392.]

Καλλιφῦὴς, ὁ, ἡ, Pulcra forma præditus. K. Νίκαια, Καλλιφῦὴς, Nonn. Dion. 15, 171.]

Καλλίφυλλον, τὸ, q. d. Pulcrifolium. Ita vocat Hippocrates quod alii appellant καλλίτριχον et ἀδίαντον, teste Galeno : Hippocr. inquam Epid. 7, [p. 1226, E] : Πόμα τὸ ἀπὸ τοῦ καλλιφύλλου ξυνήνεγκε.

[Καλλίφυλλος, ὁ, ἡ, Pulcra folia habens. Anacreont. 5 : Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον. Boiss. Const. Manass. Chron. p. 3, C; 5, D. Jacobs. Conf. Καλλόφυλλος.]

[Καλλιφύτευτος, ὁ, ἡ, Pulcre consitus. Nicet. Annal. 21, 9. Schneid.]

Καλλίφυτον, τὸ, affertur pro Adiantum s. Callitrichum. [Ex Galen. Gloss. p. 490, cui Καλλίφυλλον restituit Fœsius.]

[Καλλίφῦτος, ὁ, ἡ, Pulcre consitus. Nonn. Dion. 47, 38 : Καλλιφύτων ... ἡμερίδων· 197 : Καλλιφύτοιο ... ὀπώρης. Καλλιφύτῳ χώρῳ Const. Manass. Chron. p. 6.]

[Καλλιφῶν, ῶντος, ὁ, Calliphon, pictor Samius. Pausan. 5, 19, 2; 10, 26, 6. || Magistratus in numis Athen. Mionnet *Descr. de méd.* t. 2, p. 121, n. 104.]

[Καλλιφωνέω, Soni elegantiæ studeo. Eustath. p. 664, 43 : Τῆς τραχυφωνίας, ἣν πέφευγε καὶ ὁ τὴν τετράπεζαν καλλιφωνήσας εἰς τράπεζαν. Schæf.]

Καλλιφωνία, ἡ, Pulcra vox s. Elegans, Sonus elegans. [Pollux 2, 112; 6, 148. Epiphan. vol. 1, p. 564, A, ubi de cantu Sirenum dictum est. Georg. Pach. Andron. p. 451, E : Ἔστι καὶ κ. καὶ ἀναγνώσματα.] Grammatici καλλιφωνίαν sicut et εὐφωνίαν opp. τῇ δυσφωνίᾳ et κακοφωνίᾳ, quæ significant Sonum malum, i. e. asperum, ut qui aures offendit. Ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἕω, inquit Moschop., ἐπεκράτησε διὰ καλλιφωνίαν. [Dionys. A. rh. 1, § 5; 4, § 1. Lucian. Pisc. c. 22 : Κ.

δεινῶς Ἀττική. Schol. Æsch. Ag. 335. Scott. Clem. Al. p. 50 : Αἱ γραφαὶ γυμναὶ κομμωτικῆς καὶ τῆς ἐκτὸς καλλιφωνίας.]

Καλλίφωνος, ὁ, ἡ, Pulcram vocem habens, s. Pulcrum sonum, et elegantem. [Plato Leg. 7, p. 817, C : K. ὑποκριτάς. Pollux 2, 11.]

Καλλίχειρ, ὁ, ἡ, Pulcras habens manus. Athen. 13, [p. 608, C, e Chæremone] : Ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας.

Καλλιχέλωνος, ὁ, ἡ. K. dicitur ὁ ὀβολός : habebat enim τὸ νόμισμα χελώνην ἐπικεχαραγμένην, inquit Hesych. [Pollux 9, 74, ex Eupolide : Ὀβολὸν τὸν καλλιχέλωνον.]

[Καλλιχεύμων, ὁ, ἡ, Pulcras aquas fundens. Const. Manass. Chron. p. 119, D.]

Κάλλιχθυς, ὁ, q. d. Pulcer piscis, a quibusdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθύς, qui et καλλιώνυμος, teste Athen. [7, p. 282, E. Agis ib. 8, p. 344, F : Ἔφθὸς ὁ κ. Ab ἀνθίᾳ distinguit Oppian.-Hal. 3, 335. De accentu v. Arcad. p. 92, 6.]

Καλλίχοιρος, ἡ, Pulcros porculos pariens. Aristot. H. A. 6, 18 : Εἰσὶ δὲ τῶν ὑῶν αἱ μὲν εὐθὺς καλλίχοιροι μόνον, αἱ δ' ἐπαυξόμεναι τὰ τέκνα καὶ τὰς δέλφακας χρηστὰς γεννῶσι. Ubi synonymos nota poni καλλιχοίρους ὕας et τὰς χρηστὰ τέκνα γεννώσας, Quæ egregiam procreant sobolem. Gaza vertit Fœcundæ prolis laudabiles.

[Καλλίχορος, ὁ, ἡ, Pulcre choreas ducens. Hom. Od. Λ, 581 : Διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος. K. πόλις Pind. Pyth. 12, 45, Aristid. vol. 1, p. 261, 19. Ἀγορὰ κ. Simonid. Anth. Pal. 6, 212. Καλλίχοροι Ἀθῆναι Euripid. Heracl. 360; δελφῖνες Hel. 1470; στέφανοι Phœn. 793; ἀοιδαὶ Cresphont. fr. 15. Aristoph. Ran. 451 : Τὸν ἡμέτερον τρόπον (chori initiatorum), τὸν καλλιχορώτατον. Χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ ap. Hom. Il. Π, 180, per καλλίχορος exp. schol. et Apoll. De synt. p. 8, 4 Bekk. || Καλλίχορον, τὸ, nomen putei Attici. Pausan. 1, 38, 6 : Φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. Hom. H. in Cer. 272 : Καλλιχόρου καθύπερθεν. Καλήχωρον τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ corrupte ap. Alciphr. 3, 69. Eur. Suppl. 392 : Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνόν. K. ὕδωρ ib. 619. Καλλιχόροισι πάγαις Ion. 1075. Comparandum Καλλιρρόης putei nomen. || Apoll. Rh. 2, 904 : Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο· ubi schol. : Ποταμὸς Παφλαγονίας, περὶ Ἡράκλειαν· οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ... Οὕτω δὲ κέκληται ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον αὐτόθι στῆσαι χορὸν, ὅτε ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν ὑπέστρεφεν. Memoratur ab Valerio Fl. 5, 75, et Ammiano Marc. 22, 8, 23. || Obscura Hesychii gl. est : Καλλίχορον, ἐν Κνωσσῷ τοῦ Ἀδριανοῦ τόπῳ (ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ τόπος Prellerus in libro de Cerere p. 102).]

[Καλλίχροος, ὁ, ἡ, Pulcricolor. Cypriorum poeta ap. Athen. 15, p. 682, F : Ἄνθεσι ναρκίσσου καλλιρρόου. Leg. καλλιχρόου. Wakef. Const. Manass. Chron. p. 73, 79. Boiss. Pseudochr. t. 7, p. 531, 40 : Τὸ καλλίχροον ἔαρ. Hase. Καλλίχρουν, τὸ κιννάβαρι, in Glossis iatr. mss. ap. Ducang.]

[Καλλιχωρία, ἡ, Pulcritudo regionis. Pro κάλλει χώρας ap. Diodor. 1, 30, cod. Venet. καλληχωρίᾳ, i. e. καλλιχωρίᾳ.]

[Καλλίων. V. Καλός.]

Καλλιώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrinominis, i. e. Pulcrum nomen habens. Sed Piscis est nomen ap. [Hippocr. p. 357, 43; 543, 39,] Aristot. [H. A. 8, 13, Ælian. N. A. 13, 4] : Hesych. quoque Nomen piscis esse testatur; sed quosdam ad appellationem Pudendi virilis, itemque muliebris transtulisse. [Photius p. 127, 23 : Καλλιώνυμος, τὸ θαλάσσιον (ζῷον intelligit)· αἰδοῖον.]

[Καλλιώτερος. V. Καλός.]

Καλλονὴ, ἡ, Pulcritudo, Decor. Ab Hesych. exp. εὐπρέπεια. [Herodot. 3, 106 : Καλλονῇ καὶ ἀρετῇ προφέρει· 7, 36. Antiatt. Bekk. p. 101, 14 : Καλλονή· ἐπὶ τοῦ κάλλους Εὐριπίδης (Tro. 977, Bacch. 459). Plato Symp. p. 206, D. Leg. 12, p. 953, C : Διαφέρον ἐν καλλοναῖς. Hippocr. p. 22, 26 : Τῶν πρὸς καλλονὴν βίου (Vitæ ornamenta, honestatem) τεινόντων.] Theophr. H. Pl. 9, 2, [4] : Φύεται πεύκη τοπαράπαν· ἔστι δὲ καὶ εὐφορία τις καὶ ἀφορία καὶ πλήθους καὶ καλλονῆς. [Ῥόδων καλλοναὶ, Const. Manass. Chron. p. 5, C, v. 201. Jacobs. Polyb. 1, 4, 7; Dius ap. Stob. Flor. 65, 16; Iambl. V. Pyth. p. 52. Exx. ex lxx v. apud Trommium. || Castellum Lesbi, ap. Cantacuz. Histor. p. 291 seq.]

[Καλλοποιέω. Geopon. 2, 22, 3, p. 154 : Συσσήψει πολλῇ καλλοποιήσει· ubi Basil. καλλωποιήσει· unde recte Needham. καλλίω ποιήσει.]

[Καλλοποιὸς, ὁ, ἡ, Pulcritudinem efficiens. Plotin. p. 723, E (1323, 15 Creuz.) : Δύναμις οὖν παντὸς καλοῦ ἄνθος ἐστὶ κάλλους καλλοποιόν. Dionys. Areop. p. 10, 13, 27, 191 (Cœl. Hier. 2, 4). Kall. Procl. Theol. Plat. 1, 24, p. 59; Hermias ad Plat. Phædr. p. 67. Καλοποιὸς ap. Proclum in Plat. Alcib. vol. 1, p. 327 : Τοιοῦτον δὲ ὂν (τὸ δίκαιον μέτρον) καλοποιόν ἐστι τῆς ψυχῆς.]

Κάλλος, τὸ, [inter μονήρη ap. Herodian. p. 11, 16] Pulcritudo oris. De Ganymede Homerus Il. Υ, [234] : Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διΐ οἰνοχοεύειν Κάλλεος εἵνεκα οἷο. [Æsch. Pers. 181 : Γυναῖκε ... κάλλει ἀμώμω. Eur. El. 1073 : Πλόκαμον ... ἐς κάλλος ἀσκεῖ.] Isocr. Ad Dem. [p. 2, B] : Κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀνάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε. Athen. 13, [p. 563, A, ex Theophilo comico] : Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης. [Symmach. Ps. 44, 3. V. Lobeck. Paralip. p. 529.] Plato Symp. [p. 201, A] κάλλος et αἶσχος opp. : Ἄλλο τι ὁ ἔρως, κάλλους ἂν εἴη ἔρως, αἴσχους δ' οὔ. Ap. Plut., μέτριον κάλλος, Modica forma s. mediocris, Stata forma, de qua Gell. [Xenoph. Cyrop. 5, 2, 7 : Τὴν θυγατέρα, δεινόν τι κάλλος καὶ μέγεθος. Lucian. Imag. c. 2 : Τοιαῦτα μέντοι τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· D. mort. 18, 1 : Τὰ ἀρχαῖα κάλλη.] || De cujusvis rei pulcritudine. Isocr. Hel. Enc. [p. 216, E] : Τῶν δὲ κάλλους ἀπεστερημένων οὐδὲν εὑρήσομεν ἀγαπώμενον. Dem. [p. 35, 15] : Καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν. Plato [Rep. 4, p. 444, B· : Ἀρετὴ ... ὑγίειά τέ τις ἂν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς·] Symp. [p. 198, B] : Τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων. [Τὰ κάλλη τῆς ἑρμηνείας, Ornatus elocutionis, Longin. De subl. 5, 1. Εἰς κάλλος γράφειν, Pulcre scribere, non καλλιγραφεῖν, dicendum esse præcipiunt Phrynich. p. 122, Herodian. p. 477 ed. Piers. Ἐς κάλλος κυνηγετεῖν, Honesti oblectamenti caussa venari, Arrian. De venat. 25, 9. Figur. Soph. OEd. T. 1396 : Οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε. Eur. Tro. 1201 : Οὐ γὰρ ἐς κάλλος τύχας δαίμων δίδωσιν.] || Κάλλος, Veneris unguentum, Hesych., Eust. p. 1842 sq. [ad v. Homeri Od. Σ, 192 : Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳπερ ἐϋστέφανος Κυθέρεια χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.] Κάλλη, Purpureæ vestes, Suid., addens et κέραμον καλάϊνον ita dici. Thom. M. ait κάλλη esse ἄνθη. Ammonius autem addit gen. τῶν βαμμάτων post ἄνθη. Pausaniæ ap. Eust. κάλλη sunt ἄνθη, βάμματα. V. paulo ante quæ scribit Hesych. de κάλλαιοι [quod ex κάλλαια corruptum. Seqq. ex Indice.] Κάλλη, dicuntur τὰ ἄνθη, s. τὰ πορφυρὰ ἱμάτια, s. τὰ βαπτὰ ἔρια : unde et κέραμος καλλάϊνος. Ita Etym. et Suid. [Hesych. : Κάλλη, ἄνθη, πορφυρᾶ. Κάλλη, εἶδος ἄνθους, ἴον (codex καλλήϊδος ἄνθους μίον) πρὸς βαφὴν ἁρμόζον.] Rursum Etym. quum κάλλαια vocari scripsisset τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη, subjungit, Nam τὰ πορφυρὰ nominabantur olim κάλλη. Eupolis, Βάπτειν τὰ κάλλη [τὰ] περίσεμνα τῇ θεῷ. [Adde Polluc. 7, 63.] Et Æsch. [Ag. 932] : Ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν. Unde et Καλλάϊνον. Est autem χρῶμα ἀνθηρὸν, vel quod Βένετον dicitur. Hæc ille, et e parte Lex. meum vet. [De hoc v. s. Κάλαϊς, quod nihil commune habet cum vocc. κάλλος et κάλος.]

[Καλλοσύνη, ἡ, Pulcritudo. Eur. Hel. 389 : Καλλοσύνας ἕνεκεν· Or. 1388. Angl. Inter scripta Democriti Diog. L. 9, 13, 48, librum memorat Περὶ καλλοσύνης ἐπέων, De carminum vetustate. Hase.]

Καλλόφυλλος, ὁ, ἡ, affertur pro Pulcris foliis præditus. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 2, ubi καλλίφυλλον corrigendum. G. Dindorf.]

[Καλλύδιον, τὸ, Callydium, castellum Phrygiæ, ap. Strab. 12, p. 574, ubi Καλύδνιον legit Eustath. p. 319, 7.]

Καλλυντήριον, τὸ, Ornamentum, Quod adhibetur ad ornandum, κοσμητήριον. Hesych. Ap. [Phot. p. 127, 25 et] Etym. [M. p. 487, 13] καλλυντήρια et πλυντήρια,

Festa duo, apud Athenienses. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 270, 1 : Ἀπὸ (καλλυντήρια ἀπὸ recte Schœmann. De sortit. jud. p. 41) τοῦ καλλύνειν καὶ κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν· Ἄγραυλος γὰρ ἱέρεια πρώτη γενομένη τοὺς θεοὺς ἐκόσμησε.]

Καλλυντής, δ, Ornator, Comptor, κουρεύς, Hesych., i. e. Tonsor. [Etym. M. p. 436, 6.]

Κάλλυντρον, τὸ, i. q. καλλυντήριον, Instrumentum omne comptorium, id est aptum ad comendum, ut κτένιον est τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. Interdum κάλλυντρον est Instrumentum quo verrimus, κόρυθρον [κόρηθρον] s. σάρωθρον, Lat. Scopæ. [Phrynich. Bekk. An. p. 14, 12: K. καὶ κόρημα τὸ σάρον.] Plut. Dione [c. 55] : Σαίρουσαν δὲ καλλύντρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. Pollux p. 234 [6, 94] : Παῖς ἐκκορείτω, παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω κορυτρῷ [κορήθρῳ] ἢ καλύτρῳ· ita enim ibi legitur καλύτρῳ sine ν, et cum unico λ. [Recte nunc καλλύντρῳ. Id. 10, 29.] Hesych. autem in v. Παρασαρῶσαι dicit κάλλυτρον ἢ κάλλυντρον. [Clem. Alex. p. 238 : Καλλύντρου (καλλύνθρου ed. Flor.) δίκην ἐπισυρομένης τῆς ἐσθῆτος τὰς ἐπιπολαίους τῆς γῆς ἀχυρμιάς.] Et quoniam σπάθαι φοίνικος usum præbebant scoparum, vocatæ sunt κάλλυντρα, inquit Bud. Levit. [23, 40] : Κάλλυντρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, exp. Spathulas palmarum, et ramos ligni densarum frondium. Ap. Hesych. κάλλυντρα [et κάλυντρα] non solum σπάθαι φοίνικος, sed et σκόλοπες, χάρακες, σταυροί. [Seqq. ex Indice :] At Κάλυντρα Hesychio sunt κόσμητρα, itidemque Suidæ, in exemplum afferenti hunc sine auctoris nomine locum : Ἀντὶ δὲ τοῦ δόρατος κάλυντρον φέρων, καὶ κόσκινον ἀντὶ τῆς ἀσπίδος. [Cerinthum frutex, Aristot. H. A. 5, 21 : Ἀπὸ τοῦ ἄνθους τοῦ καλλύντρου.]

[Καλλύντρῳ (?), τὸ φιλοκαλῶ, Psellus ap. Boiss. Anecd. vol. 3, p. 222, v. 401. Osann.]

Καλλύνω, Pulcrum reddo, Venusto, Honesto, Comto, Orno. [Figur. Pulcro s. specioso prætextu orno. Soph. Ant. 496 : Χὥταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ. Plato Leg. 12, p. 944, B : Εὐδιάβολον κακὸν καλλύνων. «Καλλύνειν τὸ τῆς λέξεως ἀκαλλὲς, Theoph. Simoc. Hist. 3, p. 136, B.» Jacobs.] || Interdum autem accipitur pro Verro. [Pollux 6, 94 : Καλλυνέτω παῖς.] Aristot. Probl. p. 84 [24, 9] : Διὸ ἐν τῷ ἀργυροκοπείῳ καλλύνοντες κερδαίνουσι· τὸ γὰρ διαῤῥιπτούμενον συγκαλλύνοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα. Eust. a κάλλη, τὸ ἄνθη, βάμματα, deducit καλλύνειν pro κοσμεῖν et σαροῦν. In VV. LL. Gaza καλλύνω τἀργύριον exp. Argenti defæcandi munere fungor. || Καλλύνομαι, Pulcer reddor, Venustor, Honestor, Ornor. [Plotin. p. 722, A.] || Interdum pro Verror, sicut act. καλλύνω pro Verro, ut ap. Polyb. [6, 33, 4], ubi de platea loquens scribit : Ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς. || Est præterea Καλλύνομαι, Nitide eleganterque me habeo, Glorior, Mihique ipsi placeo : Bud. ap. Plat. V. Comm. p. 748. [Plato Apol. p. 20, C : Ἐγὼ καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα.]

[Κάλλυσμα, τὸ, Quod everritur, Quisquiliæ. Hesych. s. v. Σάρματα.]

[Καλλὼ, οῦς, ἡ, Callo, nomen pr. Nossis Anth. Pal. 9, 605.]

[Κάλλων, ωνος, δ, i. q. κάλλαιον, quod v. || N. pr. Callon Argivus, Tiresiæ in feminam mutatæ maritus : de qua fabula v. Eustath. p. 1665, 52. || Ægineta, statuarius, Pausan. 2, 32, 5. || Eleus, ib. 5, 25, 4. || Herodian. Π. μον. λέξ. p. 12, 8 : Κάλλων ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμόν. Alii alibi.]

[Καλλωνίδης, δ, Callonides, n. pr. in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 294.]

Καλλωπίζω, Honesto, Orno, Como, Accurate et exquisite orno. [Plato Crat. p. 408, B : Καλλωπίζοντες τὸ ὄνομα Ἑρμῆν καλοῦμεν.] Auctor libelli, qui Demetrio Phalereo ascribitur : Τὸ δὲ ἐκφράζειν τὰ γελοῖα, ὅμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πίθηκον. Greg. In Jul. 2 : Μηδὲ πρόθυρα καλλωπίσωμεν. [Epictet. Diss. 3, 1, 26 : Τὸ λογικὸν ἔχεις ἐξαίρετον· τοῦτο κόσμει καὶ καλλώπιζε. Plato Crat. p. 409, C : Νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλωπισθεῖσα κέκληται.] || Καλλωπίζομαι, Honestor, Ornor, Comor. Herodian. 5, [8, 2] : Ἐμυσάττοντο δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα. Et ἐκαλλωπισάμην voce med. apud Plut. Symp. [Plat. Symp. p. 174, A] pro Vestitu me exornavi et honestavi. Bud. Comm. p. 747. In VV. LL. citatur ex eod. Plut. Sol. [V. Lycurgi c. 22], καλλωπίζομαι περὶ κόμην, pro Comam exorno. [||Καλλωπίζεσθαι de oratione artificiose elaborata et polita, præsertim in structura verborum, ut si quis anxie in eo elaborat, ne vocales aut consonantes concurrant. Hermog. Π. ἰδεῶν 1, p. 38, ubi λόγον κεκαλλωπισμένον opponit τῷ ἁπλῷ et καθαρῷ. ... Menander Διαιρ. ἐπιδ. p. 637 : Καλλωπίσεις τὸν λόγον καὶ εἰκόσι καὶ ἱστορίαις καὶ παραβολαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις γλυκύτησι. Ernest. Lex. rhet.] Καλλωπίζομαι, sicut καλλύνομαι et ἀβρύνομαι, Efferor, Glorior, Mihi placeo. [Plato Phædr. p. 236, D : Παῦσαι πρός με καλλωπιζόμενος· Prot. p. 333, D : Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας.] Xen. [De re eq. 10, 4], de equo feroci : Σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, ἀνατείνει ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται. Item pro ἐνδείκνυμαι, Artem ostento, Bud. e Plat. in Prot. citat, ubi tamen ante καὶ καλλωπίσασθαι est ἐνδείξασθαι. V. p. 747. Jungitur interdum dativo, pro eo, quod Lat. dicimus, Glorior hac re, Jacto me de hac re. [Phædr. p. 252, A : Οἷς προτοῦ ἐκαλλωπίζετο.] Xenoph. Cyrop. [8, 8, 18] : Καὶ μὴν ἐκπώματα ἦν μὲν ὡς πλεῖστα ἔχωσι, τούτῳ καλλωπίζονται. [Καλλωπίζεσθαι ὅπλοις 7, 4, 14.] Plut. Sol. [c. 20], καλλωπίζομαι τῷ μὴ συνάλγειν πατρίδι, Glorior quod patriæ incommodis non angar. Id. [Mor. p. 150, D] : Τότε δὲ Περίανδρος ἐκαλλωπίζετο λιτότητι καὶ σωφροσύνῃ δαπάνης, Plausum et gloriam captabat atque aucupabatur, Bud. [Cum ἐπὶ Plato Rep. 3, p. 405, B : Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ καλλωπίζεσθαι. Cum ὡς id. Criton. p. 52, C : Ἐκαλλωπίζου ὡς οὐκ ἀγαναχτῶν. Cum infin. Plut. V. Cæs. c. 28 : Λόγῳ παραιτεῖσθαι καλλωπιζόμενος. Phalar. Ep. 9 : Ὢν ζηλωτὴς εἶναι καλλωπίζῃ.]

[Καλλώπισις, εως, ἡ. Pro ἐκαλλιώθης ap. Aquilam Ps. 44, 3 legitur in Catena Corderii καλλωπήσεως, quod fortasse mutandum est in καλλωπίσεως. Schleusn.]

Καλλώπισμα, τὸ, Ornamentum, Cultus. [Plato Gorg. p. 492, C : Τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα.] Herodian. 7, [3, 13] : Καὶ εἴ τις ἦν κόσμος δημοσίων ἔργων καὶ καλλώπισμα πόλεως. Sed de Cultu superfluo frequentius usurpatur. Id. 5, [5, 9] : Καὶ οἰομένους τὰ τοιαῦτα καλλωπίσματα οὐκ ἀνδράσιν, ἀλλὰ θηλείαις πρέπειν, Polit. Munditias. Plut. Lyc. [c. 9], καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργὸς, Ornamentorum aureorum artifex. [Heliodor. 8, 11, p. 392. || «Καλλωπίσματα, Ornatus et veluti mundus orationis : v. Dionys. H. Jud. Thuc. c. 46, p. 928, Cresoll. Theatr. 3, 21, p. 307.» Ernest. Lex. rhet.]

Καλλωπισμὸς, ὁ, i. q. καλλώπισμα. [Hippocr. p. 19, 45 : K. γάρ τις εἶναί μοι δοκεῖ φορτικὸς, σκεύεσι τοιουτέοισι χρῆσθαι. Plato Phæd. p. 64, D : Τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς τοὺς περὶ τὸ σῶμα. Xen. Anab. 1, 9, 23 : Ὡς εἰς καλλωπισμὸν, Elegantiam vestitus. LXX Ezech. 16, 7.] Philostr. Epist. 38 : Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. Xen. quod de equo feroci dicit [De re eq. 10, 4] illum σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζειν, et ἀνατείνειν ἄνω τὴν οὐρὰν, quum καλλωπίζεται, id appellat καλλωπισμόν : q. d. Gloriationem, Bud.

[Καλλωπιστεία, ἡ, Artis ostentatio. Serv. ad Virg. Æn. 1, 223 : «Est autem poetica καλλωπιστεία non omnia exprimere.» Wakef.]

[Καλλωπιστέος, α, ὸν, Ornandus. Clem. Alex. Wakef.]

Καλλωπιστὴς, ὁ, Cultus in vestitu nimium studiosus, Bud. [Isocr. p. 7, D : Περὶ τὴν ἐσθῆτα καλλωπιστής.] Ego esse puto, Qui, ut Cic. loquitur, in vestitu adhibet munditiam odiosam et exquisitam nimis. Quomodo Isocr. ἀπὸ τοῦ φιλοκάλου hunc distinguat, v. in Φιλόκαλος. [Aristot. Rhet. 2, 24 : Ἐπεὶ κ. καὶ νύκτωρ πλανᾶται.] Basil. : Ὥστε καλλωπιστὴν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ὁμοίως αἰσχρὸν ἡγεῖσθαί φημι δεῖν, ἢ ἑταιρεῖν, ἢ ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν. Qui l. pulcre convenit cum illo proxime præcedente Philostrati, Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. [Schol. Aristoph. Eq. 1066 : Ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων. Gregor. Naz. p. 703, A; Hesych. s. v. Ψαυκρός. Hemst. Synes. p. 83.]

Καλλωπιστικὸς, ἡ, ὸν, Ad comendum vel ornandum aptus, Cultum s. Elegantiam addens : ut κάλλος a gramm. exp. μύρον καλλωπιστικὸν, in nonnullis Hom. ll. [ap. Eust. p. 1842, 25; 1843, 8. Καλλωπιστικὴ δύνα-

μις τῶν ὀνομάτων Epictet. Diss. 3, 23, 14. G. D. Galen. vol. 14, p. 766, 17 : Ὅσα δὲ πρὸς εὐμορφίαν ἐπιχρίεται ... οὐκ ἰατρικῆς, ἀλλὰ καλλωπιστικῆς ἐστὶν ἴδια. Hase.]

Καλλωπίστρια, ἡ, Cultus in vestitu nimium studiosa, etc., ut in Καλλωπιστὴς dictum est. Plut. [Mor. p. 140, B] : Ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ· φιλήδονος, ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον. || Comptrix, quæ Ornatrix ab Ovid. et a Suet. Tranq. dicitur.

[Κάλμιος. V. Κάλβιος.]

[Καλοᾰγόραστος, ὁ, ἡ, i. q. εὐαγόραστος. Zonar. : Εὔωνον, καλοαγόραστον, εὐτελές, pro quo Hesych. habet εὐαγόραστον. Angl.]

[Καλοαρμάτωτος, ὁ, ἡ, Pulcris curribus instructus. K. στρατιὰ Nicet. Chon. Ann. p. 232, 18 ed. Bekk. in cod. Græcobarb.]

[Κᾱλοβάμων, ὁ, Grallator. Syllaba prima, quæ longa esse debebat, correpta propter metrum utitur Manetho 4, 287.]

[Κᾱλοβᾰσία, ἡ, Grallatio. Psellus ap. Pierson. ad Mœr. p. 64 : Ἀναρριχᾶσθαι δέ ἐστι τὸ τῆς καλοβασίας.]

[Καλοβάστακτος, ὁ, ἡ, Bene portatus. Schol. Æsch. Sept. 644 : Εὔθετον σάκος, ἀντὶ τοῦ καλοβάστακτον.]

[Καλοβατέω, Grallis incedo. Porph. p. 247. Wakef.]

[Κᾱλοβάτης, ὁ.] Καλοβάται affertur pro Grallatores, h. e. Qui grallis subnixi gradiuntur, utpote quæ sint κάλιναι, Ligneæ. [Manetho 5, 146 : Καλοβάτην σχοίνων. Per σχοινοβάτης, Funambulus, exp. in Gl.]

[Κᾰλόβιος, Pulcre s. honeste vivens. Paul. Alex. Apotelesm. M. 2.]

[Καλοβουλία, ἡ, Bona cogitatio, Gl.]

[Καλογένειος, ὁ, ἡ, i. q. εὐγένειος. Hesych. s. v. Ἠϋγένειος.]

[Καλογεννήτρια, ἡ, Fœcunda. Fabulæ Æsopi Græcob. p. 84. Ducang.]

[Καλόγηρος, ὁ, Monachus, quasi Bellus senex : nam γέροντας sese ipsi appellabant monachi. Herodian. Epimer. Ναζιραῖος ὁ κ. Ammon. De monachis Sinaitis p. 101. Vita Nili jun. p. 88. || Καλογήριον, τὸ, Monasterium, in eadem Vita p. 166. || Καλογηρικὸς, ἡ, ὸν, Monachalis. Nicet. in Manuel. 4, 6. Καλογηρικὴ, ἡ, Monachatus, ibid. || Καλογραῖα, ἡ, Monialis, ap. Joann. Cananum De bello Cpol. Hæc et alia Ducang.]

[Καλόγηρυς, ὁ, ἡ, Suavem vocem edens. Suidas s. v. Κρήγυον. Wakef. Ubi καλογήρυον legitur : quod καλόγηρυ dicendum erat. Sed videtur grammaticus assimilasse terminationi adjectivi κρήγυον. G. D.]

[Καλόγηρως, ὁ, ἡ, Felicem senectutem agens. Thom. M. p. 193. Καλόγηρος in Etym. M. p. 230, 38.]

[Καλόγλωσσος s. Καλόγλωττος, ὁ, ἡ, Pulcra lingua præditus, Eloquens. Μάξιμος ὁ καλόγλωττος Const. Manass. Chron. p. 78, C. Boiss.]

[Καλογνώμων, ὁ, ἡ, Pulcre s. honeste sentiens. Procl. Paraphr. Ptol. p. 223; Constitutt. Apost. p. 218 ed. Cotel.]

[Καλοδεμάτης, ὁ, nomen loci ap. anon. Vita Chrys. t. 8, p. 338, 38 : Ὃς καὶ τῆς τοιαύτης ἐπωνυμίας τετύγηκε τῷ ... τὰς τῶν λαχάνων διαπιπράσκειν δέσμας. Hase.]

Καλοδῐδάσκαλος, ὁ, Qui honesta docet. [Epist. ad Titum 2, 3.]

[Καλοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui pulcra specie est. Sopater in Walzii Rhett. vol. 8, p. 56, 14 : Καλοειδέσι νοήμασι καὶ στροφαῖς.]

[Καλοείμων, ὁ, ἡ, Pulcre vestitus. Hesych. s. v. Λιναγερτουμένη.]

[Καλοέργαστος, ὁ, ἡ, Pulcre cultus. Zonar. : Εὐεργὴς γῆ, εὔφορος, κ.]

[Καλοέργατις, ἡ, Benefica. Porph. A. N. 27.]

[Καλοεργὸς, ὁ, ἡ, Honesta faciens, Honestus, Probus. Manetho 1, 256, 354.]

[Καλοετὴς, ὁ, ἡ, inter adjectiva in ὴς refert Etym. M. p. 435, 42.]

[Καλόη, ἡ, Caloe, regio Asiæ ad Tmolum. Leo Diac. p. 5, 5.]

[Καλοήθεια, ἡ, Pulcra indoles. Eustath. Opusc. p. 66, 67 : Ἑλληνίζει τὰ εἰς καλοήθειαν.]

[Καλοήθης, ὁ, ἡ, Qui pulcra indole est, Probus, Honestus. Marc. Antonin. 1, 1; Procop. Anecd. p. 63, A.]

[Καλοθέλεια, ἡ, Benevolentia, Benignitas. Pallad. V. Chrysost. p. 50.]

[Καλοθελὴς, ὁ, ἡ, Benevolus, Benignus. Astron. Camerar. p. 34, 30 : Θῆλυ δὲ, εὐειδὲς, καὶ φιλούμενον, καὶ καλοθελές. Hase. || Adverb. Καλοθελῶς, Mich. Glycæ Epist. 11, in Lamii Deliciis erud. vol. 1, p. 191. Lobeck. Leont. Vita S. Simeon. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 164, 9 : Ἐκράτησε τὸν δοῦλον αὐτοῦ καλ., Blande prehendit. Hase.]

[Καλοθελία, ἡ, i. q. καλοθέλεια, legitur ap. Zachar. Dial. 4, 62, Hase.]

[Καλόθετος, ὁ, Calothetus, dynasta Chius, ap. Cantacuz. Hist. p. 227 seqq.]

[Καλόθριξ, ὁ, ἡ, Pulcricomus. Herodian. Epimer. p. 166. Boiss. Suidas et Zonar. p. 904, s. v. Εὐχαίτης ἵππος.]

[Καλόϊς, βασιλεὺς, Hesych. Aliam ejusdem gl. non minus corruptam comparat Albert., Κοαλδδεῖν, Αυδοὶ τὸν βασιλέα.]

Καλοιώνιστος, ὁ, ἡ, Qui boni est augurii s. ominis. Aristoph. schol. [Av. 721, ex eoque Suidas s. v. Ὄνον ὄρνιν et Οἰωνοί] scribit τινὰς τῶν θεραπόντων sæpe solere dici καλόποδας et καλοιωνίστους. Ubi etiam nota illud καλόποδας, Lignipedes, s. Ligneis soleis utentes, vel Pulcripedes : si tamen mendo caret.

Καλοκαγαθία, ἡ, Probitas, vel, sequendo illam τοῦ καλοκάγαθος interpr. [de qua s. v. Καλοκάγαθος dicit], Absoluta et consummata probitas. [Aristoph. fr. 1 : Ἄνδρας καλοκἀγαθίαν ἀσκοῦντας.] Exp. et Integritas, Morum honestas. Xen. [Mem. 1, 6, 14] : Τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγειν. [Id. Cyrop. 8, 4, 34.] Dem. [p. 1453, 1] et Isocr. [p. 2, B] καλοκαγαθίαν et κακίαν inter. se opp. Idem Isocr. addit gen. τρόπων, Morum, dicens : Τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον, Morum honestatis, integritatis. [Id. p. 13, A; Aristot. Eth. Nic. 4, 7; 10, 10. Dinarch. p. 110, 34, κ. προσποίητος.]

Καλοκαγαθικὸς, ἡ, ὸν, in usu est ap. posterioris seculi scriptt., pro καλοκάγαθος. [K. προαίρεσις Polyb. 7, 12, 9.] Plut. [Mor. p. 225, F] : Βουλόμενος τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέραν τοῦ βίου τάξιν μετάγειν καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀπεργάζεσθαι. In Them. [c. 3] Aristidem, qui cognominatus fuit Justus, vocat καλοκἀγαθικὸν τὸν τρόπον, eod. modo, quo Isocr. gen. τρόπων ad nomen καλοκαγαθίαν adjunxit. Ceterum in his compp. α tertiæ syllabæ subscriptum ι non solet habere : quamvis alioqui habeat, quum hæc nomina separatim scribuntur. [Adverb. Καλοκαγαθικῶς. K. καὶ γενναίως Plut. V. Phoc. c. 32.]

Καλοκάγαθος, ὁ, ἡ, Probus, Bonus, ut a Cic. redditur καλὸς καὶ ἀγαθός. A quibusdam vertitur, Probus ac honestus. Annotat Bud. ex Aristot., dici ἐπὶ τοῦ τελέως σπουδαίου, de Eo qui est absolutæ et consummatæ probitatis. [Καλοκάγαθος ap. Polluc. 4, 11, quod Schneiderus vulgo in Græcia de honestissimo quoque usurpatum affirmat, quodque Corayus Στοχ. αὐτοσχ. π. Ἑλλ. Γλ. πδ. usque adhuc perdurare tradit, jam dudum dubito an omnino Græcum haberi possit; legitur quidem ap. Apollon. Lex.: Ἡὺς, καλοκάγαθος· sed pro hoc Hesych. καλὸς, ἀγαθὸς exhibet, neque in tanta corruptelæ facilitate uno aut altero exemplo res conficitur. Lobeck. ad Phryn. p. 603. In gl. Apollonii editio Bekkeri καλὸς κἀγαθός, ex codice, ut videtur. Καλαγαθὸς, Benignus, Gl., ubi Vulc. Καλοκάγαθος. || Adverb. Καλοκαγάθως Bœckh. vol. 2, p. 345 intulit inscriptioni Pariæ, ubi in lapide literæ supersunt κα...αγ.θως.]

[Καλοκαιρία, ἡ, Bonus rerum status, Felicitas. Hesych. s. v. Εὐετηρία. Melamp. De palpitt. p. 493 ed. Franz.]

[Καλοκαιρίζω, Æstatem transigo. Constant. De admin. imp. c. 8 : Ἀεὶ ἐκεῖσε καλοκαιρίζουσι. Ducang.]

[Καλοκαιρινὸς, ἡ, ὸν, Æstivus, in Hippiatr. p. 271. G. Dindorf.]

[Καλοκαίριον, τὸ, Pulcrum tempus (anni), Ver, Æstas. Constant. De adm. imp. c. 29, Theophanes p. 326. Ducang.]

[Καλοκαρδία, ἡ, i. q. εὐθυμία, Lætitia. Achmes Introd. in Astrol. Ducang.]

[Καλοκαρδιάζω, Lætifico. Damascenus Studita Homil. 23 : Καλοκαρδιάζεις τοὺς δούλους σου. Ducang.]

[Καλόκαρπος, ὁ, ἡ, Pulcros fructus ferens. Schol. Oppiani Hal. 1, 310 : Εὐκάρποις) καλλοκάρποις. Quod

aut καλοκάρποις scribendum cum Wakef. aut καλλικάρποις.]

[Καλοκάρφωτος, ὁ, ἡ, Bene compactus. Schol. Oppiani Hal. 1, 58 : Εὐγόμφωτον) καλοκάρφωτον.]

[Καλοκέραστος, ὁ, ἡ, Pulcre mixtus. Zonar. Lex.: Εὔζωρον, καλοκέραστον. Quod εὐκέραστον est ap. Hesych. et Suidam.]

[Καλοκοίμητος, in inscr. edita ap. Férussac, *Bull. des sciences hist.*, 1829, n. 7; p. 336; ubi non adnotatum, in lapide, quem ipse vidi, vitiose scribi καλοκύμητος. Conf. Syllog. inscrr. p. 472, n. 2, ubi in formula Christiana, ἐν εἰρήνῃ ἡ κοίμησις αὐτοῦ (mortui), lapis κύμυσις. Osann.]

Κᾱλοκοπέω, Ligna cædo, findo. Ab Hesych. exp. non solum ξυλοκοπῶ, Ligna findo, sed et σκηνοποιῶ, Tabernacula conficio. [Codex σχοινοπῆσαι. Recte Schowius σχοινοκοπῆσαι.]

[Καλόκτιστος, ὁ, ἡ, Pulcre ædificatus. Nicet. Chon. Ann. p. 372, 27, in cod. Græcob. pro καλλίπυργος.]

[Καλολάϊγξ, γγος, ἡ, Pulcer lapillus. Tzetz. Hist. 7, 254 : Λίθοι ... ὅμοιαι καλολάϊγξιν, αἷς παίζουσιν αἱ κόραι.]

[Καλολογέω, Pulcre loquor. Eustath. p. 1177, 5 : Κλοτοπεύειν ... οἷον καλλιλογεῖν. Gloss. ad 1 Cor. 4, 12.]

[Καλολογία, ἡ, Hesych. Wakef.]

[Καλομήχᾰνος, ὁ, ἡ, Hesych. Wakef.]

Κᾶλον, τὸ, Lignum. Hesiod. Op. [425] : Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ, Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. [Ion ap. Athen. 10, p. 411, D : Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. Callim. fr. 469 : Παλαίθετα κᾶλα καθήρει.] In VV. LL. annotatur exponi Funem a Valla ap. Herodot. [cujus locos v. in Κάλος] : sic autem confunderetur κᾶλον cum κάλως. Festus Ligneas clavas a Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes servos appellatos fuisse calones. V. Καλοφόρος.

[Καλόνης (?), εἴρων. Ῥόδιοι, Hesych.]

[Κᾰλονίκη, ἡ, Calonica, n. pr. ap. Aristoph. in Lysistrata. ῑ]

[Καλονοησία, ἡ, Recta intelligentia. Doroth. Doctr. p. 803, C; 846, B; 848, D. Hase.]

[Καλόπαρις, ὁ, Pulcer Paris, ut Δύσπαρις, dixit Alcæus. Schneid.]

[Καλοπέδῑλον, τὸ, Calceus ligneus. Theocr. 25, 103 : Ἀμφὶ πόδεσσιν .... καλοπέδιλ' ἀράρισκε. Schneidero corruptum videtur pro κάλα πέδιλα.]

[Καλόπλοκος, ὁ, ἡ, Pulcre textus. Εὔπλοκος per κ. exp. schol. Oppiani Hal. 3, 292. Wakef.]

[Καλοπόδιον. V. Καλόπους.]

[Καλοποδίνως, Chron. Pasch. vol. 1, p. 735. Vox barbara idem significans quod ἀγαθῇ τύχῃ. V. Ἄτακτα vol. 1, p. 117–118. Coraes.]

[Καλοποδιώκτης. V. Κολλοποδιώκτης.]

Κᾰλοποιέω, Pulcrum reddo s. venustum, Orno, Como. Exp. etiam, in VV. LL., Bonum facio, Bene facio : et ita significabit non solum καλὸν ποιῶ, accipiendo καλὸν adjective, sed etiam τὸ καλὸν ποιῶ. [Levit. 5, 4 : Καλοποιῆσαι (καλῶς ποιῆσαι cod. Vat.) ἢ κακοποιῆσαι. Semel legitur in N. T. Ep. ad Thess. 2, 3, 13 : Μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες. Etym. M. p. 189, 24 : Δεῖ γὰρ ἀληθῶς βασιλέα καλοποιεῖν· ὁ δὲ κακοποιῶν τύραννος.]

[Καλοποιία, ἡ, Beneficentia. Theoph. Ad Autol. 1, 5, p. 14 : Καλοποιίᾳ ἀνεκδιήγητος (ὁ θεός).]

[Καλοποιός. V. Καλλοποιός.]

Καλόπους, οδος, ὁ, et Καλοπόδιον, τὸ, Ligneus pes, ad verbum, Lignea pedis forma, qua sutores utuntur. Horat. Formam dixit, 2 Serm., sat. 3, [106]: Si scalpra et formas, non sutor. Gall. quoque *Forme* vocamus. Plato Symp. [p. 191, A] : Ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic et ap. Galen. Therap. 9 : Ἐκεῖνοι μὲν οὔτε ζητοῦσιν, οὔτε ἴσασιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐνὶ καλόποδι πάντας ὑποδέουσιν, ubi tamen Erasmus interpr. Calceamentum : Quin magis juxta proverbium, Eodem calceamento calceant omnes. Utitur autem Gal. hoc proverbio adversus quosdam imperitos medicos, qui non habita ratione morborum, eadem remedia omnibus admovebant. [Idem vol. 6, p. 37 : Τὸν καλόποδα ἡ τεκτονική (παρασκευάζει).] Sed Etym. in Κῆλον, καλοπόδιον esse ait ξύλινον πόδα, et Acron quoque in illo Horatii l. Formas interpr. καλοπόδια, pro quo in vulg. edd. legitur Calopodias. [Suidas : Καλοπόδιον, σκυτικὸν ἐργαλεῖον.] Ap. Polluc. duobus locis habetur, in uno καλόποδες, p. 274 : in altero καλάπους, p. 396. Scribit autem in illo priore l. [2, 195] : Περὶ δὲ ἃ γίγνεται καὶ περιῤῥάπτεται τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καλόποδες, οὐ κατὰ τὴν νῦν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν κέκληνται. In posteriore autem [10, 141], post τομεὺς et σμίλη ponit καλάπους e Plat. Symposio, ex illo opinor, quem protuli., loco, et subjungit, Καὶ περιτομεὺς δ' ἂν ῥηθείη καὶ χηλεύματα. [Καλάποδα nunc Platoni restitutum.] In illo quoque Galeni l. quædam exempll. habent καλάποδι. [Καλόπους, Forma calcis, Norma; Καλόποδες, Formæ; Καλάπους, Norma, Forma. Καλαπόδιον, Forma caligaris, Gl.] Καλοποὺς, male pro καλωποὺς, Hesychio εὐοφθάλμους. Et schol. Aristoph. [Av. 721] scribit solitos servos appellari καλόποδας et καλλοιωνίστους, de quibus v. in Καλός. [Neutr. quoque ap. Galen. vol. 6, p. 364, 3 : Ἐνὶ καλοποδίῳ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀδύνατον χρῆσθαι τοῖς σκυτοτόμοις. Hase.]

Καλόπους, οδος, ὁ, ἡ, i. q. εὔπους, Pulcros pedes habens. Καλόπους, inquit Cam., erit Pedibus bonis aut pulcris : sicut e contrario κακόπους, Vitiosis. Sed et καλόπους Lignea pedis figura, ad quam calcei consuuntur. De quo v. supra. [Et alio loco :] Καλόπους, q. d. Pulcripes, i. e. Pulcros habens pedes, i. e. Pulcer : intelligendo e parte totum. Et ita accipio verba etiam Suidæ, scribentis, καλόπους ἀπὸ μέρους καλή. Quæ perperam intelligentes aliqui vulgg. Lexicorum consarcinatores dixerunt καλόπους epith. esse partis. Utitur autem Hesych. eod. loquendi genere in Καλλίσφυρος, subjungens καλὴ, ἀπὸ μέρους· εὔρυθμος. Sed in aliis præterea multis vocibus scimus poetas totum e parte itidem indicare. || Aristoph. schol. Av. annotat solitos θεράποντας quosdam vocari καλόποδας et καλοιωνίστους : ubi suspectum mihi est καλόποδας.

[Καλοπρᾱγία, ἡ, Pulcra s. honesta agendi ratio. Schol. Par. Apoll. Rh. 3, 68 : Εὐνομία δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κ.]

[Καλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui pulcra facie est. Schol. Hom. Il. A, 310; Const. Manass. Chron. p. 123.]

[Καλόπρυμνος, ὁ, ἡ, Pulcra puppi. Schol. Hom. Wassenb. p. 67. Schæf.]

[Καλορρημοσύνη, ἡ, i. q. καλλιρρημοσύνη. Schol. Hom., Hesych. Wakef.]

[Καλόρινος, ὁ, ἡ, Qui pulcrum nasum habet. Lex. Ms. Havn.: Εὐρινώτατος· καλόρινος, ἢ καλῶς ὀσφρώμενος.]

Κάλος, ὁ, et Κάλως, ω, ως, Rudens, Funis nauticus. A verbo χαλᾶν, quod eo laxantur vela. Κάλοι, inquit Etym., χάλοι τινὲς ὄντες, οἷς χαλᾶται τὰ ἱστία. Eust. quoque [p. 1453, 2; 1534, 8] ἀπὸ τοῦ χαλᾶν dictum scribit. Sciendum est autem κάλον antiquius esse quam κάλων. Hom. Od. E, 260 : Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ubi Eust. veteres dixisse κάλος scribit cum ο, quod Attici postea dixerunt κάλως cum ω, declinantes περιττοσυλλάβως. Idem alibi scribit, sicut κάλος κάλου olim in usu fuerit, postea vero et κάλως κάλωος ap. Atticos, vel κάλως κάλω, sic et λαγὸς λαγοῦ, et λαγὼς λαγώ. Hactenus Eust. Reperitur autem illa declinatio perittosyllabica quum ap. alios [κάλωες Orph. Arg. 621; κάλωσι 237; κάλωας 253. Male κάλωνες ap. Polluc. 1, 93], tum ap. Apoll. Arg. 2, [725] : Ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο. Sic et [Pro « Sic et » HSt. in Ms. Vindob. « Isosyllabice autem »] in Epigr. : Λαῖφος ἔφεσθε κάλοις. Itidem ap. Herodot. [2, 36], οἱ κάλοι τοῦ ἱστίου. Et ap. Polluc. [1, 107] : Ἐπλέομεν πάντα ἀνασείσαντες κάλων, καὶ ἅπασι κάλοις. [Eur. Tro. 94 : Ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξιῇ κάλως. Πρυμνήτης κάλως Med. 770. Epicrates ap. Athen. 11, p. 782, F : Τοὺς κάλους (κάλως Valck.) ἔκλυε καὶ χάλα πόδα.] Citatur et ex LXX Num. 3, [37], Τοὺς κάλους· quum tamen alioqui multo sit usitatius in oratione soluta κάλως κάλω, nisi me memoria fallit. Aristoph. Ran. [121]. Ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτόν. [Τοῖσιν κάλως Pac. 458, ubi libri optimi κάλοις.] Thuc. 4, [25] : Καὶ παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς τὴν Μεσσήνην, ubi schol. τῷ λεγομένῳ παρόλκῳ· οἱ γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν γῆν πλέον-

τες οὐ δύνανται ἐρέττειν. [Sic ap. Appian. Mithr. c. 78, rex a Sinope Amisum ἀπὸ κάλω διαπλέων, Remulo subvectus. Schweigh.] Sic in dat. κάλῳ, ut κάλῳ δεδεμένος. [Herodot. 2, 96 : Θύρη δεδεμένη κάλῳ. Ηολλέων ὀργυιέων πλεξάμενον κάλον ib. 28, ubi duo codd. κάλων.] || Proverb. πάντα κάλων κινεῖν, Omnem rudentem movere, pro quo Lat. dicunt potius, Omnem movere lapidem. Lucian. [Scyth. c. 11] : Ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν καὶ λέγειν ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο. Dicitur et πάντα κάλων σείειν, ἀνασείειν. Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 9, 545] : Τοὺς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως [κάλους cod. Pal.]. V. Erasm. Prov., Omnem rudentem movere. [Aristoph. Eq. 756 : Νῦν δή σε πάντα δεῖ κάλων ἐξιέναι. Eur. Med. 278 : Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων· Herc. F. 857, de Iride Lyssam adhortante ut Herculem ad insaniam adigat : Φόνιον ἐξίει κάλων. Πάντα κ. ἐκτείνειν Plato Protag. p. 338, A. Scriptor Sisyphi p. 339, C : Τὸ λεγόμενόν γε πάντα κάλων ἐφέντες.] || Κάλως generaliter etiam pro quolibet Fune, sicut et καλώδιον dimin., pro quolibet Funiculo. De quo dimin. vide paulo post. [Κάλοι χαλκοῖ inter utensilia culinæ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 286.]

Καλὸς, ἡ, ὸν, [De etymologia Plato Crat. p. 416, C : Οὐκοῦν τὸ καλέσαν τὰ πράγματα καὶ τὸ καλὸν ταυτόν ἐστι τοῦτο, διάνοια; Hæc ratio per manus quasi tradita est quum a philosophis tum a grammaticis. Ex illis v. Proclum Comment. in Alcib. priorem c. 8 et in Platon. Theol. 1, 24, p. 60; 3, 18, p. 151, Hermiam ad Phædr. p. 65, et Platonis imitatorem Dionysium Areop. qui dicitur De divin. nomin. p. 559 Plant. Ex grammaticorum gente Etym. M. p. 485, 54, Zonaram p. 1146, Orionem Theb. (p. 84, 3), qui haud pauca ex Platonis Cratylo desumsit. Alii malunt etymon κάζω, Orno : v. Etym. M. p. 485, Orion. et Zonaram l. c. : κηλεῖν Etym. M. p. 486, 1. Quartam exhibet Etym. M. p. 486, παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ. Creuz. Præp. ad Plotin. p. xix.] Pulcer, Formosus. Hom. Il. Γ, [169] : Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν· Φ, [108] : Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Sic καλὴ θυγάτηρ, Od. Θ, [320. Hesiod. Op. 63 : Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον. Pind. Ol. 9, 142 : Ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις. Aristoph. Eccl. 730 : Χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς. Μορφὴ καλὴ Soph. OEd. C. 578. Κόσμος καλὸς Eur. Hipp. 632. Et sic ap. alios quosvis de forma pulcra quum hominum tum rerum quarumvis.] Sic passim et in soluta oratione usurpatur. [Plato Alcib. 1 p. 113, B : Ἀλκιβιάδης ὁ καλός· Phædr. p. 235, C : Σαπφοῦς τῆς καλῆς· Symp. p. 203, C : Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης. De more veterum nomina amicorum vel puellarum corticibus arborum incidendi vel parietibus, januis, vasis inscribendi ὁ δεῖνα καλὸς, ἡ δεῖνα καλὴ, cujusmodi exempla plurima hodie ex lapidibus vasisque innotuerunt, v. intt. Aristoph. Ach. 144 et Vesp. 98, Creuzer. Præpar. ad Plotin. p. xxv.] Ad quos interdum infin. ὀφθῆναι adjunctum habet. Plut. Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, Pulcer aspectu. [Ἐσορᾶν καλὸς Pind. Ol. 8, 142.] Dicitur et καλὸς τὴν ὄψιν : ap. Athen. 12, [p. 517, E] Theopompus Tyrrhenorum uxores esse dicit καὶ πιεῖν δεινὰς, καὶ τὰς ὄψεις πάνυ καλάς. Legitur et καλὸς τὸ σῶμα, sub. κατά. Xen. [Mem. 2, 6, 30] τοὺς καλοὺς τὰ σώματα et τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς dixit. [Plato Phædr. p. 279, B : Δοίη τέ μοι καλῷ γενέσθαι τἄνδοθεν. Cum dat. Pind. Ol. 10, 122 : Ἰδέᾳ δὲ καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον.] Interdum καλὸς et εὐειδὴς copulantur. Plato Crit. [p. 44, A] : Καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνὴ, Pulcritudine eximia femina, Cic. [In sermone familiari καλὸς sæpe dicitur non formæ magis quam indolis ratione habita, eodem fere sensu quo ἀγαθὸς, Bonus, Præclarus. Plato Hipp. maj. init. : Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός· ubi Heindorf. alia hujusmodi memorat ex Plat. Phædr. p. 278, E : Ἰσοκράτην τὸν καλόν· Phileb. p. 11, C : Φίληβος ὁ καλός· et Xenoph. Mem. 4, 2, 7 : Εὐθύδημον τὸν καλόν. Alia v. ap. Boiss. ad Philostr. Her. p. 306, velut Athen. 6, p. 266, E : Ἃ ὁ καλὸς Ἡρόδοτος ἱστόρησε. Ὦ κάλλιστε, quod veteres ὦ 'γαθὲ potius vel ὦ βέλτιστε dicere solent, usitata Græcis serioribus appellatio, notata ab Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 1173. Proprius autem ille usus nominibus virorum est : nam mulier si καλὴ appellatur, de forma potius accipi consentaneum est.] Huic opp. αἰσχρός : sicut et κάλλος oppositum habet αἶσχος. [Eur. Hel. 270 : Εἶθ' ... αἶσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ 'λαβον.] Utuntur et de rebus inanimatis, ut χλαῖναν καλὴν, Hom. Od. Ω, [366]; ἅμαξαν, Il. Ω, [267]. Sic Κρήτη καλὴ καὶ πίειρα, Od. Τ, [173. Eur. Cycl. 418 : Καλὸν τὸ πῶμα δαιτὶ πρὸς καλῇ διδούς.] Cic. ap. Plat., Καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος, vertit Pulcer est hic mundus. [Xenoph. Mem. 3, 1, 9 : Ἀργύριον τό τε καλὸν (Genuinum) καὶ τὸ κίβδηλον.] Pro loco tamen, cui adhibetur, interdum Decens, Decorus, interdum Egregius redditur. Sæpe autem καλὸν per Honestum exprimitur. Sic Hom. Od. Θ, [166] : Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, subaudito μῦθον, Non honestum sermonem protulisti, [« ut ποῖον ἔειπες » HSt. in Ms. Vindob. Non subaudiendum μῦθον, sed καλὸν neutro genere dictum accipiendum]. P, [381] : Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις, sub. ἔπη, Non honesta verba. Il. P, [19] : Οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, sub. ἐστὶ, Res est inhonesta, indecens. [Eur. Bacch. 1038 : Ἐπ' ἐξειργασμένοις κακοῖσι χαίρειν ... οὐ καλόν. Soph. OEd. T. 1409 : Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν.] Cic. καλὸν non solum Pulcrum, Honestum, verum etiam Præclarum, alicubi et Utile interpr., Lex. Cic. Idem σκέψεις καλὰς ap. Plat. vertit Cogitationes bonas. [Ἀγὼν κ. Eur. Alc. 651. Ἐλπίδες κ. Hec. 351. Κλέος κ. 1225. Ὄνειδος κ. Med. 514. Λόγος καλὸς, Oratio speciosa, Soph. Phil. 352. Οἱ καλοὶ λίαν λόγοι Eur. Hipp. 487. Οἰωνοὶ κ. Ion. 1333. Τύχαι κ. Hel. 272. Καλὰ δὴ παταγεῖς, proverbium, de quo v. s. Παταγέω. Ironice Demosth. p. 128, 2 : Καλήν γε νῦν ἀπειλήφασι χάριν· 660, 20 : Καλήν γε ὕβριν ἦμεν ἂν ὑβρισμένοι.] Καλὸν interpretari etiam possumus alicubi Laudabile : ut Eust. ap. Hom. Od. Υ, [294] : Οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον Ξείνους Τηλεμάχου, docet καλὸν esse ἐπαίνου ἄξιον. [Æsch. Sept. 1011 : Τέθνηκεν οὔπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Soph. Ant. 72 : Καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.] Sic Thuc. 3, [94] : Καλὸν αὐτῷ, στρατιᾶς τοιαύτης ξυνειλεγμένης, Αἰτωλοῖς ἐπιθέσθαι, Gloriosum ei fore. [Ironice Soph. OEd. C. 1003 : Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν.] Sic Xen. [H. Gr. 2, 1, 25], οὐκ ἐν καλῷ, pro οὐ καλὸν, eod. sensu : Οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσαι ἐς Σηστὸν παρήνει, Non gloriosum, laudabile esse, dicebat; Non honestum, Bud. Paulo post autem ἐν καλῷ alia signif. usurpatum videbimus. [I. q. νόμιμος, Legitimus, Usitatus, ap. Soph. OEd. C. 43 : Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.] Annotant quidam καλὸν appellari a philosophis Quod quovis modo pulcrum sit : at τὸ καλὸν, Eximium illud ac vere pulcrum s. honestum, quod a virtute proficiscitur. [Philosophorum veterum de pulcro sententias tractavit Creuzer. in Præparat. ad Plotini librum de pulcritudine. Plurimæ τοῦ καλοῦ definitiones exponuntur a Platone in Hippia majore : Stoicorum placitum a Diog. L. 7, 100 : Καλὸν δὲ λέγουσι τὸ τέλειον ἀγαθὸν παρὰ τὸ πάντας ἀπέχειν τοὺς ἐπιζητουμένους ἀριθμοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἢ τὸ τελείως σύμμετρον· εἴδη δὲ εἶναι τοῦ καλοῦ τέτταρα, δίκαιον, ἀνδρεῖον, κόσμιον, ἐπιστημονικόν· ἐν γὰρ τοῖσδε τὰς καλὰς πράξεις συντελεῖσθαι. Τὸ καλὸν φίλον proverbium, de quo Theognis 15 sqq. : Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος, Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί. Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων. Eur. Bacch. 879 : Ὅ τι καλὸν φίλον ἀεί. Plato Lys. p. 216, C : Ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτὸς ἰλιγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας, καὶ κινδυνεύει, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν, τὸ καλὸν φίλον εἶναι. Aliud proverbium ib. p. 304, E : Τὴν γὰρ παροιμίαν ὅ τι ποτὲ λέγει, τὸ χαλεπὰ τὰ καλὰ, δοκῶ μοι εἰδέναι· quod sæpius repetiit Plato, Soloni tribuit scholiasta.] || Nonnunquam τὸ καλὸν substantive ponitur, sicut τὰ καλὰ, et tum vertitur Decus, Ornamentum. Eur. [Iph. A. 20] : Τὸ καλὸν βίου. [Suppl. 300 : Δείσασ' ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν.] Citatur et ex Isocr. [p. 354, D] τὰ τοῦ πατρὸς καλὰ, pro Patris ornamenta. Fortasse autem rectius interpr. Patris egregia facta. [In l. Isocr. recte κακῶν ex cod. Urb. est restitutum. Xenoph. Cyrop. 7, 3, 16 : Τούτων μὲν ἦ εἰκὸς ἐπεμελήθη ὡς τύχοιεν πάντων τῶν καλῶν· Mem. 3, 1, 1 : Ὀρεγομένους τῶν καλῶν.] || [Idoneus, Aptus. Plato Hipp. maj.

p. 295, C : Οὐκοῦν καὶ τὸ ὅλον σῶμα οὕτω λέγομεν καλὸν εἶναι, τὸ μὲν πρὸς δρόμον, τὸ δὲ πρὸς πάλην κτλ. Gorg. p. 474, D. Demosth. p. 1411, 10 : Φύσις οὐ πρὸς ἡδονὴν ἐξαπατηθῆναι καλή.] Καλὸν etiam pro Commodo dicunt; nam Lucianum observavi in Dial. qui inscribitur Πλοῖον ἢ Εὐχαί, quod uno in loco dixerat ἐν ἐπικαίρῳ, postea dicere ἐν καλῷ. Ita enim prior habet l. [c. 13] : Οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ· posterior autem [c. 15] : Ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα. In quibus subaudio χωρίῳ, τόπῳ. At Xen. Hell. 6, [2, 9] : Ἔτι δὲ κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ κτλ., vulgo exp. Sitam esse in loco peropportuno ad trajiciendum in sinum Corinthiacum et in urbes, quæ etc., ut sit ἐν καλῷ τοῦ κόλπου καὶ τῶν πόλεων pro ἐν καλῷ τοῦ εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παράπλου : et quidem ita ut gen. τοῦ παράπλου resolvatur in præp. cum accus. hoc modo, Ἐν καλῷ πρὸς τὸν εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παράπλουν : de qua expos. dicetur et paulo post. Thuc. καλῶς παράπλου, ἐν παράπλῳ dicit, ut postea docebitur. Οὐκ ἐν καλῷ εἶναι cum infin. dicitur etiam pro Non commodum esse, Incommodum esse. Xen. Hell. 4, [3, 5] : Νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν. [Eur. Or. 578 : Ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν.] Sic Soph. [El. 384] : Νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν, pro εὔκαιρόν ἐστι. [Eur. Iph. A. 1106 : Ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων ηὕρηκα. Hoc sensu sæpissime dicitur καλόν ἐστι seq. infinitivo. Soph. Phil. 1153 : Νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα. Aristoph. Pac. 272 : Νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.] Rursum Xen. in ead. signif. articulum τοῦ interjicit : ut in l. c. [6, 2, 9] post Ἐν καλῷ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν, addit, Ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν. Ubi videtur subaud. adverb. ἕνεκα, quod et in præced. apte subaudietur : ut sit ἐν καλῷ ἕνεκα τοῦ Κορ. κόλπου καὶ τῶν πόλεων. Ead. particula in omnibus hujusmodi ll. subaudiri posse videtur, et omnibus quadrare : quum alioqui non in omnibus ita resolvi possit gen., ut modo resolvimus τοῦ κόλπου et τῶν πόλεων : ubi autem hic quoque subaudieris ἕνεκα, et dixeris ἐν καλῷ ἕνεκα τοῦ κόλπου, tunc ἕνεκα τοῦ κόλπου resolvi poterit in ἕνεκα τοῦ εἰς τὸν κόλπον παράπλου. Sed ut aliter potius resolvendum existimem, facit quod habetur in eod. l., in fine ipsius clausulæ : Ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς τε ἀντιπέραν ἠπείρου, καὶ τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου· si enim hic ἐν καλλίστῳ ἕνεκα τῆς ἠπείρου accepisset pro ἕνεκα τοῦ εἰς τὴν ἤπειρον παράπλου, tunc vocem παράπλου utrique parti servire volens, ita dixisset, ἐν καλλίστῳ τοῦ εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον παράπλου. Bud. tamen exp. Commodissime ad trajectum in continentem. Thuc. 5, [59] : Ἀλλ' ἐν καλῷ ἐδόκει ἡ μάχη ἔσεσθαι, schol. ἐπὶ συμφέροντι. At Xen. [H. Gr. 2, 1, 25] ἐν καλῷ aliter etiam usurpavit : nam, Οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν, accepit pro Non honestum esse dicebat, Bud. Ap. Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι interpr. In tuto collocare [2, 22, 10] : Ἐν καλῷ θέσθαι σπουδάζοντες τὰ κατὰ τοὺς Κελτούς. Sic autem Εἰς καλὸν, Ἐς καλὸν, pro Commode, Auspicato, alia tamen constr. [Soph. OEd. T. 78 : Ἀλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας ...] Plato Symp. [p. 174, E] : Εἰς καλὸν ἥκεις ὅπως συνδειπνήσῃς. Sic Xen. in suo et ipse Symp. [1, 4] : Εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα. [Adde exx. a Boiss. collecta ad Philostr. Her. p. 614. || Τὸ καλὸν, i. q. καλῶς. Theocr. 3, 2 : Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε. Callim. Epigr. 56 : Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον. Alciphro 1, 36 : Πεινήσω τὸ καλὸν, Probe sum esuritura. Lucian. Amor. c. 1 : Μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς.] || Καλὰ ἱερὰ, unde comp. καλλιερεῖν, Læta exta, ut quidam reddunt : v. Ἱερά. [Æsch. Sept. 379 : Οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά. || Τὰ τοῦ θεοῦ καλὰ, formula in sacris usitata, qua indicatur omnia rite præparata esse, ap. Aristoph. Pac. 868 et Phrynich. ap. schol. ad Av. 987.] Plin., de ocimo loquens, pro eo, quod Theophr. dixerat, Εἰ μέλλει καλὸν ἔσεσθαι καὶ πολὺ, scribit, Ut lætius proveniat, translata sc. signif. ut quum arva Læta, segetes et fruges Lætæ, herbæ Lætæ, pabula Læta a Virg. dicuntur. V. Καλῶς, et pro eod. posita καλῶς et ἡδέως. || Καλὸς κἀγαθὸς, vel Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, contra Suidam [Photius p. 128, 12, ex eoque Suidas : Καλὸς κἀγαθός λέγεται κατὰ συναλιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός. Alia observatio Helladii est ap. Phot. Bibl. p. 529, 32 : Ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι], Bonus, Cic. interpr. ap. Plat. Si bene recordor eorum, quæ de usu harum vocum conjuncte positarum observavi, tribus modis usurpantur; nam interdum illis significatur Vir probus, Vir æqui et boni amans. Gall. *Un homme de bien*, *Un honneste homme*. Et aut omnino vacat καλὸς, ut videmus καλὸν κἀγαθὸν verti simpliciter a Cic. Bonum, ut et a Suida Hesychioque καλοκἀγαθία simpliciter exp. ἀγαθότης, aut id significat, quod Gallice *Honneste*, quum dicimus *Une bonne et honneste personne* : quæ videntur illis duabus vocibus Græcis respondere. Exemplo autem esse poterit ille Plat. l., ubi Cic. καλὸν καὶ ἀγαθὸν vertit bonum, et ei opp. ἄδικος καὶ πονηρός : Gorg. [p. 470, E] : Τὸν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, εὐδαίμονα εἶναι φημί· τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον. Hic autem observandum est, ut Plato τῷ καλῷ καὶ ἀγαθῷ opp. τὸν ἄδικον, addens et πονηρὸν, sic a Xen. τῷ ἀγαθῷ et καλὰ πράττοντι opponi τὸν ἀδικοῦντα : Cyrop. 3, [1, 10] : Τοῦτον σὺ, πρῶτος εἰπὲ, πότερον ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα τιμᾷς, ἢ ὡς ἀδικοῦντα, ἣν λάβῃς, κολάζεις. Observandum etiam adversus Suid. in illo Plat. l. καλὸν καὶ ἀγαθὸν absque synalœphe dici. Sic Plut. De prof. virt. [p. 85, D] : Ἡ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι, Bud. interpr. Bonos et graves. [Et alii non raro, velut Epictet. Diss., cujus exx. v. in indice Schweigh. p. 363. Xen. Cyrop. 4, 6, 3 : Ὃς γὰρ ἦν μοι μόνος (παῖς) καὶ καλὸς, ὦ δέσποτα, καὶ ἀγαθὸς ...] Sunt qui καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς a Græcis vocari putent Eos qui utrisque bonis ornati sint, sc. bonis externis, quæ sunt fortunæ et corporis, et bonis animi. Porro ut copulantur καλὸς et ἀγαθὸς ap. Græcos, sic in vernaculo sermone copulamus in nonnullis loquendi generibus *Bel et Bon*, item *Bien et Beau* adverbialiter || Secunda signif. harum vocum καλὸς κἀγαθὸς est, quum dicitur de Viro strenuo : q. d. Qui bonam operam navat bello. Quod et ipsum exprimimus sermone nostro, quum dicimus quempiam imperatorem habere *un grand nombre de bons hommes*. Sed et Eos milites, qui strenue se gesserunt, dicimus *s'estre monstrez gens de bien*. Dem. [p. 1390 extr.] : Ἀλλ' ὑπῆρχεν αὐτοῖς πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καλοῖς κἀγαθοῖς καὶ δικαιοτάτοις εἶναι. Non enim hic καλοῖς κἀγαθοῖς et δικαιοτάτοις conjunguntur, sed separantur; nam dicit hos non fuisse solum viros fortes et strenuos, verum etiam justissimos : quum alioqui martii viri plerumque justitiæ cultores non sint, sed potius nihil non arrogent armis. In hac autem signif. plane otiosum esse vocab. καλὸς ostendunt composs. ἀνδραγαθία, ἀνδραγαθίζομαι, Strenuitas, Strenue me gero. || Tertia significatione dicitur καλὸς κἀγαθὸς, s. potius plur. καλοὶ κἀγαθοὶ, eod. plane modo, quo Lat. Optimates, et quo Gall. dicimus, *Qui sont de bonne maison, de bon lieu*. Ut vero Lat. vox Optimates respondet Græcæ ἀγαθοὶ, ita quod ab Iisd. dicitur Honesti homines, Honesto loco nati, et quod nos quoque *Honnestes gens* pro *Gens de qualité*, respondet illi alteri vocabulo καλοί. Xen. Cyrop. 4, [3, 23] : Καὶ οὐδεὶς ἂν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν οὐδαμοῦ πεζὸς ἰών. Sic Thuc. : Καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι. Plut. Pericle [c. 11] : Τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς καλουμένους ἄνδρας. Citatur et ex Eod. in Popl. [c. 3], ubi non καλουμένους dixit, sed νομιζομένους : et tamen pro Patriciis accipi putatur : Τῶν καλῶν κἀγαθῶν νομιζομένων οἴκους. || Nonnunquam et ἔργον dicitur καλὸν κἀγαθὸν et frequentius plur. καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, Honesta facta, s. potius Egregia facinora, Res præclaræ. Xen. Cyrop. 1, [5, 9] : Ἀλλ' ἐπείπερ σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων, ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Id. [Mem. 2, 1, 20] : Τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι. Junguntur hæc duo adjectiva et cum aliis substantivis : Dem. [p. 1466 extr.] : Καλαὶ κἀγαθαὶ [καὶ ἀληθεῖς] μαντεῖαι, Gall. *Belles et bonnes*. Xen. autem aliter etiam usurpavit καλὸν κἀγαθὸν, Cyrop. 7, [2, 12] : Ὑπεσχόμην δέ σοι ἀντὶ τούτων ἢ μὴν παρ' ἑκόντων Αυ-

δῶν ἔσεσθαι πᾶν ὅ, τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν ἐν Σάρδεσιν. A Gall. *Tout ce qu'il y a de bon et de beau.* Quod non tam commode exprimitur verbis Lat., Quicquid pulcri et boni, belli et boni. Diceretur enim potius, Quicquid præclarum et eximium. [Καλὸν ἢ ἀγαθὸν Xenoph. Cyrop. 8, 8, 4 : Εἴ τις ἢ ... πόλιν ἢ ἔθνος ὑποχείριον ποιήσειεν, ἢ ἄλλο τι καλὸν ἢ ἀγαθὸν αὐτῷ διαπράξειεν. Καλὰ καὶ σεμνὰ id. Mem. 2, 1, 27 : Σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι.] ‖Compar. Καλλίων, superl. Κάλλιστος, Pulcrior, Pulcerrimus [Hom. Od. K, 396 : Πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι], Honestior, Honestissimus, et sic in cett. signiff. Et Κάλλιον, Pulcrius, Honestius, Decentius, Melius, Commodius. Sic et Κάλλιστον, Pulcerrimum, Honestissimum, etc. Hom. [Od. Θ, 549]: Φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν· Il. Ω, [52] : Οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον. Pro καλὸν autem sumi interdum Eust. docet. Superl. κάλλιστος de Ganymede, Il. Ω, [233] : Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. Ut autem καλὸς cum accus. jungitur interdum, sub. præp. κατὰ, sic et superl. : ut εἶδος κάλλιστος, Xen. [Cyrop. 1, 2, 1], Forma pulcerrimus, Facie pulcerrimus, Formosissimus. Et τὰ εἴδη κάλλιστοι [al. βέλτιστοι, ib. 4, 5, 57]. Invenitur et κάλλιστος τὴν μορφὴν pro κάλλιστος τὸ εἶδος. [Omissis aliorum scriptorum de compar. et superl. καλλίων et κάλλιστος exemplis ubique obviis, rariorem formam notamus Καλλιώτερος, de qua Phrynich. p. 136 : Εἰ ποιητὴς εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω· οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον οὐδὲ κρεισσότερον ῥητέον, κτλ. ubi Lobeck. καλλιώτερος ex Hesych. s. v. Αἱρετώτερον et Geopon. 2, 23, p. 157, attulit. Κάλλιον pro καλλιώτερον Thucydidi 4, 118, ex codd. restitutum. Superl. Καλλιστότατος ap. Psell. In Cant. Cantic. 2, 16. Καλώτερος, qua forma in compositis (velut φιλοκαλώτερος) utuntur veteres, est ap. Herodian Epimer. p. 69 : Κρείσσων, ὁ καλώτερος, nisi καλλιώτερος scripsit.]

[‖Καλὸς ejusque derivata ab Homero α constanter producto efferri solent. Correpti antiquissima exempla sunt ap. Hesiodum, Op. 63 : Παρθενικῆς καλὸν εἶδος· Theog. 585 : Τεῦξε καλὸν κακόν. Ceteri poetæ non Attici utraque pro metri necessitate mensura C utuntur, ita tamen ut α correpti rariora sint apud epicos et elegiacos poetas et iambographos, frequentiora apud lyricos epigrammatumque scriptores (de quibus v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 761) exempla. Attici constanter corripiunt : nam quæ in contrariam partem olim afferri solebant exempla, hodie satis constat librariorum illata fuisse errore, velut Soph. Phil. 1304, 1381. Comparativus καλλίων, de quo Epici iis tantum formis utuntur, quæ syllabam tertiam brevem habent, ι brevi pronunciatui ap. Epicos et Lyricos, longo apud Atticos, excepto versu poetæ ignoti, Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται, inter Menandri Sententias singulares relato 89, cujus duo prima verba affert Cicero Ep. ad Attic. 1, 12. ‖Καλλὰ Doricum pro καλά. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 565, 13 : Τὸ καλά (pro καλῶς dictum) δι' ἑνὸς μὲν λ γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, παρὰ Δωριεῦσι δὲ δι' ἑτέρου λ, καὶ οὐχ ὡς ἔνιοι ὑπέλαβον κατ' Αἰολίδα διάλεκτον· ἐβαρύνετο γὰρ ἄν, πρὸς οἷς οὐδὲ τὸ καλός Αἰολεῖς ἐν διπλασιασμῷ τοῦ λ προφέρονται. Contra Gre- D gorius Cor. p. 463 κάλιον pro κάλλιον dictum Doriensibus tribuit. Accentus Æolicus κάλος : de quo Eustath. p. 1534, 20.]

[Καλοστροφέω, Recte inverto, v. c. glebas agri. Doroth. Doctr. p. 822, D : Καλοστροφῆσαι αὐτὸ (τὸ χωρίον), καὶ κοπανίσαι, καὶ οὕτως ἀροτριάσαι. Hase.]

[Καλόστροφος, ὁ, Lorum tortum. Tzetz. Exeg. in Il. p. 114, 25 : Στροφὸς (scr. Στρόφος) δὲ ὁ καλόστροφος λῶρος. Non a κάλος, sed a κᾶλον derivari videtur in Etymol. Ms. Leid., ex quo Καλοστρόφοι memorati ab Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 580.] Καλωστρόφος, Qui funes intorquet, torquet : i. e., ut opinor, Qui funes conficit, qui torti esse solent. Sive, Qui funes conficit, cannabem intorquendo s. aliud, e quo fiunt. Plut. Pericle [c. 12] : Ἁμαξοπηγοὶ καὶ ζευγοτρόφοι, καὶ ἡνίοχοι, καὶ καλωστρόφοι.

[Καλοσύμβουλος, ὁ, ἡ, Bona consilia dans. Procl. Paraphr. p. 229.]

[Καλοσυντάκτως, Pulcra compositione. Schol. Nicet. Eug. 1, 123. Boiss.]

[Καλοσύντυχος, ὁ, ἡ, Qui bene conversatur, Affabilis. Zonar. : Εὔθειος, εὐόμιλος, κ.]

[Καλοτεχνία, ἡ, i. q. καλλιτεχνία, quod v.]

[Καλότης, ητος, ἡ, vocabulum a Chrysippo fictum ap. Plut. Mor. p. 441, B. De quo substantivorum genere dixit Lobeck. ad Phryn. p. 350.]

[Καλοτίθηνος, ὁ, ἡ, Bene nutritus.] Καλοτίθηνα Hesychio καλότροφα.

Καλότριχον, τὸ, Hesych. auctore vocatur τὸ ἀδίαντον : quod alii καλλίτριχον appellant. [Καλότριχος, ὁ, ἡ, Pulcricomus. Nicet. Chon. Annal. p. 779, 27 ed. Bekk. in cod. Græcob.]

[Καλότροπος, ὁ, ἡ, Boni moris, Gl. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 91. Boiss.]

[Καλότροφος, ὁ, ἡ, Bene nutritus. Hesych. s. v. Καλοτίθηνα.]

Καλοτύπος, ὁ, Ligna tundens, Picus martius, ita dictus a tundendis arboribus, δρυοκολάπτης, Hesych.

[Καλοΰφαντος, ὁ, ἡ, Bene textus. Schol. Soph. Tr. 603; Suidas s. v. Εὐήτριον.]

B [Καλόφθαλμος, ὁ, ἡ, Pulcros oculos habens. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 314. Boiss. Theodect. ap. Athen. 10, p. 454, E, literæ Θ figuram describens : Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μαλακόφθαλμος κύκλος. Recte, ut videtur, Scaliger καλόφθαλμος.]

[Καλόφιλος, ὁ, ἡ. Εὔξεινον πόντον per καλόφιλον exp. schol. Oppiani Hal. 1, 627.]

Καλοφόρος, ὁ, Qui ligna portat, Calo. Athen. p. 33 [4, p. 143, B, ex Dosiada] : Ἑκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Servio Calones sunt, qui militibus ligna portant : Festo sunt Militum servi, qui ligneas clavas gerunt. Citatur ex eod. Festo, Calones, calcei e ligno facti. Quæcunque autem sit propria Latinæ hujus vocis signif., a κᾶλον derivari minime controversum est.

[Καλόφρων, ὁ, ἡ, HSt. post v. Κακόφρων :] Huic κακόφρων est contrarium Καλόφρων, quod ap. Hesych. legitur inter exposs. nominis εὔφρων : sed merito quis dubitet cui potissimum nominis κακόφρων significationi opponatur istud καλόφρων. Ego certe suspicor ibi sonare Benevolus, sicut κακόφρων interdum pro Malevolo poni dictum est. Parum autem usitatum esse hoc καλόφρων existimo.

[Καλοχαιρέτης, ὁ, Calochæretes, n. pr. ap. Cantacuz. Hist. p. 79 seqq.]

[Καλόψυχος, ὁ, ἡ, i. q. εὔψυχος. Hesych. s. v. Εὔθυμος.]

[Καλπάζω.] Καλπάζειν dicitur τὸ διὰ κάλπης δρόμῳ γυμνάζειν : et Παρακαλπάζειν, Equo a latere cursitare, freno ejus manu apprehenso. Plut. Alexandro [c. 6], de Bucephalo loquens : Εὐθὺς προσδραμὼν τῷ ἵππῳ, καὶ παραλαβὼν τὴν ἡνίαν, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἥλιον· ... μικρὰ δὲ οὕτω παρακαλπάσας, καὶ καταψήσας, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀποῤῥίψας ἡσυχῇ τὴν χλαμύδα, καὶ μετεωρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς περιέβη. Quibus verbis significat Alexandrum equi frenum manu tenentem, ad aliquantum spatii equum incitasse ad procursum, quum ipse quoque cursu equum assequeretur atque æquaret : et deinde manu plausuque permulsisse : indeque in bucephalum insiliisse. Hæc fere Bud. p. 212, ubi καλπάζειν esse dicit Equum ad ingressum exultantem urgere : Gallice vocari Gallopare, ut Gallopum τὴν κάλπην, vocabulo a Græcis translato. [Gll. mss. et Suidas : Καλπάζειν, τὸ ἁβρῶς βαδίζειν. Eustath. : Καλπάζειν· ἐστὶ δὲ σκιρτᾶν, οὐ τὸ ἁπλῶς θέειν, ἀλλὰ τὸ ἀνέτως καὶ δίχα ἐπιταγῆς καὶ πηδητικῶς καὶ οἷον ὀρχηστικῶς κατὰ τοὺς καλπάζοντας. V. Hippiatr. p. 120, 128, et Salmas. ad Capitolin. p. 245. Ducang.]

[Κάλπαι, αἱ, Calpæ. Steph. B. : Κ., πόλις Βιθυνῶν. Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν. Ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη. (Κάλπης λιμένα apud Xenoph. Anab. 6, 2, 13 et 17. *Portus Calpas* ap. Plin. H. N. 6, 1. Κάλπας flumen ap. Strabon. 12, p. 543.) Τὸ ἐθνικὸν Καλπεὺς, ὡς Σινωπεύς· καὶ Καλπῖνος, ὡς Πεύκη Πευκῖνος. (Πευκηνὸς s. v. Πεύκη : unde Holsten. h. l. Καλπηνός et Πευκηνός.) Τοῦ δὲ λιμένος Καλπολιμενίτης. ‖ Promontorium et urbs Hispaniæ, ap. Strabon. 3, p. 140 et seqq.]

[Καλπασμὸς, ὁ, i. q. τὸ καλπάζειν. Philumenus Ori-

basii p. 66 ed. Mai : Ἡγείσθω δὲ τούτων ὁ ἐν ἀναβολῇ καλπασμὸς ἢ καὶ δρόμος. Osann.]

Κάλπη, ἡ, et Κάλπις, ιδος, ἡ, Urna, Situla, Hydria. Prius ap. Hesych. legitur, exponiturque ὑδρία, στάμνος. Sed posterius est longe frequentius. Hom. Od. H, [20] : Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. [Eur. Hipp. 121 : Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν προϊεῖσα χρημνῶν.] Aristoph. Ran. [1339] : Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Athen. 5, [p. 195, C] : Ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύροις ἔῤῥαινον. [Antiphan. ap. eund.] 12, [p. 553, D] : Λοῦται ἐκ χρυσοκολλήτου κάλπιδος μύρῳ. [Philostr. p. 748 : Τὴν κάλπιν τὴν χρυσῆν. Καλπὶς vitioso accentu ap. Athen. 11, p. 468, F.] Herodian. dicit non κάλπιδας, sed κάλπεις : ap. quem et κάλπη legitur : ut [4, 1, 6] : Κάλπην φέροντες ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα· 3, [15, 16] : Εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. Præterea κάλπη est inter Signa cœlestia. Proclus enim in sua Sphæra κάλπην nominari scribit τοὺς ἐν ἄκρᾳ τῇ δεξιᾷ χειρὶ τοῦ ὑδροχόου τέσσαρας ἀστέρας· quod Theon ὑδρεῖον vocat, Hyginus Aqualim et Aquarium vas. Judiciarias etiam urnas sive situlas vocabant κάλπεις : nam schol. Aristoph. [Vesp. 320] κάλπεις nominari scribit ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν οἱ δικάζοντες. [Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 384 : Κάλπις πάλλεται.] ‖ Ad hæc κάλπις dicitur Vas quoddam potorium. Philemone enim auctore καλπὶς vocatur τὸ δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, in quod digiti utrimque inseri possunt s. trajici : vel, ut alii volunt, τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους τινὰς, Athen. 11, [p. 468, F] ubi oxytonως scriptum. Hesychio κάλπις est etiam ἵππος βαδιστὴς, s. εἶδος δρόμου. Itidem pro Cursus quodam genere accepit Paus. Eliac. l. 1, [5, 9] : Κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἁπήνης ἔσεσθαι δρόμον· ubi subjungit, equa vehi solitos in hoc certamine : ad extremum autem curriculum ex equa celeriter desilientem equitem, apprehenso equæ freno, quasi cum ea cursu certasse. Item in Hippiatr. legimus, Καὶ ἀναβάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρόμῳ τῷ διὰ κάλπης γύμναζε, ἤτοι τῷ λεγομένῳ τριπήδῳ.

[Καλπίδιον, τὸ, Seriola, Gl.]

[Κάλπιον, τό.] Ut κάλπις dicitur quoddam Vas potorium : ita et Κάλπιον vocatur ποτηρίου τι γένος ἐρυθραίου, ut e Pamphilo refert Athen. 11, [p. 475, C] ubi addit, putare sese esse tale quale τὸ σκάφιον. [De καλπίῳ reliquisque vocc. ejusd. etymi conf. quæ docte accurateque disputavit Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 400. Hase.] Ap. Hesych. vero et Κάλπος est ποτηρίου εἶδος. [Forma suspecta.]

[Καλποῦς, ὁ, Calpus, n. pr. in Charta Borgiana 7, 23.]

Κάλτοι, οἱ, Hesychio ὑποδήματα κοῖλα, ἐν οἷς ἱππεύουσι, Calceamenti genus cavum, in quo equitatur. Item Κάλτιοι, et Καλτίκιοι, dicuntur Calcei et Calceoli : quorum utrumque legitur ap. Poll. et Plut. [A Polluce 7, 90, non utriusque, sed solius καλτίου mentio facta est ex Rhinthone : apud Plut. autem Mor. p. 465, A, καλτίκιος legitur, eandemque formam codices quidam præbent p. 141, A, ubi vulgo τὸν κάλτιον, quod tribus aliis exemplis Plutarchi confirmavit Wyttenb., Mor. p. 813, E, V. Pauli Æm. c. 5; Pompeji c. 24, recteque rejecit καλτίκιος ex duplicis scripturæ κάλτιος et κάλκιος confusione ortum. Ejusdem voc. corruptelas esse καλικίους apud Polyb. 30, 16, 3, et κάντιλον ap. Diodor. Exc. p. 625, 52, animadvertit Wesselingius. Κάλτιον, τὸ ὑπόδημα, Antiatt. Bekk. p. 101, 13.] Sed haud scio an a Lat. mutuatum. Bud. καλτίκιον ap. Plut. esse dicit Genus calcei pretiosi.

[Καλυβεὺς, έως, ὁ, Casarius, Gl.]

Καλύβη, ἡ, de cujus etymo lege in v. Καλύβω, est Tugurium, Gurgustium, quo Cic. utitur. [Herodot. 5, 16 : Καλύβης ἐν ᾗ διαιτᾶται.] Et Caverna etiam, ut quidam volunt. Thuc. 1, [133] : Καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην· 2, [52] : Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Ubi observa non censeri appellatione τῶν οἰκιῶν, sed ab iis distingui. Ut autem hic dicit καλύβαις πνιγηραῖς, sic Lucian. [Herod. c. 8] : Καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. Sunt autem qui in posteriore illo Thuc. l. interpr. etiam Casas, Cellas. [Apoll. Rh. 1, 775 : Ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμενοι καλύβῃσιν νύμφαι θηήσαντο· ubi schol. : Ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. Athen. 12, p. 517, F, ex Theopompo : Καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλίνας, αἳ πεπλεγμέναι εἰσὶν ἐκ ῥάβδων. De tugurio piscatorio Theocr. 21, 7 : Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. K. σχοινῖτις ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 295.] Invenitur et Καλυβὸς, teste Hesych., pro παστός. Ab Eod. et καλύβη exp. σκληρὴ παστάς. [Duæ sunt gll. Hesychii, Καλύβη, σκληρὴ (scr. σκηνὴ cum Palmerio), παστάς. Καλυβὸς, παστός. Quarum altera prioris videtur esse dittographia, nisi quis corrigi malit Καλυβὶς, παστάς. ὔ G. Dindorf.]

[Καλύβη, ἡ, Calyba. Steph. Byz. : K., πόλις Θράκης, ἄποικος Μακεδόνων. Τὸ ἐθνικὸν Καλυβῖται ἢ Καλυβεῖς, ὡς τῆς Ἀλύβης Ἀλυβεῖς. Καλύβη ap. Strabon. 7, p. 320, Berkelio eadem esse videbatur quæ Καβύλη. ‖ Καλύβη, nympha, ap. Apollodor. 3, 12, 3, nisi hoc nomen ex Καλύκη corruptum est.]

Καλύβιον, τὸ, dimin., Tuguriolum, Gurgustiolum, Casula, vulgo *Cabane*. Plut. [V. Pomp. c. 73], de Pompeio loquens : Ἀναπαυσάμενος ἐν καλυβίῳ τινὶ σαγηνέων. [Alciphr. 1, 4 : Τὰ ἐπὶ ταῖς ἠόσι καταλαβόντες καλύβια. Eustath. Opusc. p. 243, 90.]

[Καλυβίτης, ὁ, In tugurio habitans. Strabo 7, p. 318 : Καλυβῖταί τινες καὶ λυπρόβιοι. Eustath. Opusc. p. 244, 1.]

Καλυβοποιέω, vel Καλυβοποιέομαι, Gurgustia s. Casas facio, Bud. in Strab. [4, p. 200], de Britannis loquente : Περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον, καὶ αὐτοὶ ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται.

[Καλυβός. V. Καλύβη.]

Καλύβω et Καλύσσω, pro καλύπτω, Tego. Fit autem καλύβη a καλύβω : at κάλυξ a καλύσσω, si Eustathio [p. 54, 12; 991, 5] credimus. Sed usitatius esse fatetur καλύπτω quam κάλύβω, cujus certe usus exemplum nec ipse affert, nec ego adhuc inveni : quod autem ad καλύσσω attinet, non affirmat id in usu esse, sed tantum dicit, de καλύπτω loquens, Αὐτὸ δὲ ὑπονοεῖται καὶ καλύσσω καλύξω λέγεσθαι, ἀφ' οὗ τὸ κάλυξ κάλυκος. Et in altero l. scribit, de καλύπτω itidem verba faciens, Ὅπερ ἔοικε καὶ καλύσσω εἶναι, ἀφ' οὗ ὁ κάλυξ γίνεται. Ego vero, quod Eustathii pace dictum sit, non video cur novum thema comminisci necesse sit, quum a καλύψω deduci possit κάλυξ, sequendo Etym. E cujus sententia καλύβην dictam putabimus quasi καλύφην.

[Καλυδίλα (?), γέφυρα, Hesych.]

[Κάλυδνα, ἡ, Calydna. Steph. Byz. : K., νῆσος. Κάλυδναι, αἱ, insulæ quædam ap. Hom. Il. B, 677, Strabon. 10, p. 488, Lycophr. 25. (De accentu dissenserunt grammatici. In l. Homeri libri alii Καλυδνὰς, alii Καλύδνας, quod probasse Apollodorum annotavit Etym. M. p. 486, 27.) Earum una Καλύδνη ap. Quint. Sm. 12, 452, vel Κάλυδνα, si Καλύδνην in Κάλυδναν mutes. Dativo Καλύδνῃ utitur Strabo 10, p. 489, accusativo Καλύδναν 13, p. 604, ubi Tenedum a quibusdam sic vocatam esse tradit. Pergit Steph. : Καὶ πόλις Θήβης ἀπὸ Καλύδνου παιδὸς Οὐρανοῦ. Λέγεται καὶ Καλυδνός. (Non urbs regionis Thebanæ, sed Thebæ ipsæ Καλύδνου τύρσις vocantur ab Lycophr. 1209, ubi libri quidam Καλυδνοῦ, contra regulam Arcadii p. 62, 3.) Ὁ πολίτης Καλυδναῖος, καὶ Καλυδνὶς τὸ θηλυκὸν, καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων καὶ Καλύδνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος. Καλύδνιοι, οἱ, ap. Herodot. 7, 99. ‖ Obscuræ sunt gll. Hesychii Καλύδραι, ἡ παλαιά. Καλυδναῖον, ἀρχαῖον, παλαιόν. Καλυδναῖος, Ἀϊδωνεύς· καὶ πρωινὸς, καὶ ἀρχαῖος, παλαιός.]

[Καλύδνιον, τό. V. Καλλύδιον.]

[Καλῠδὼν, ῶνος, ὁ, Calydon. Steph. Byz. : K., Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ (v. Apollod. 1, 7, 6)· τὸ ἐθνικὸν, Καλυδώνιος, καὶ Καλυδωνία. Καλυδὼν, ἡ, ap. Hom. Il. B, 640, aliisque ll., Eurip. Meleagri fr. 1, Thucyd. 3, 102, Strabon. 10, p. 450. ‖ Καλυδώνιος, ία, ιον. K. κάπρος Callim. in Dian. 218, Apollod. 2, 6, 3. K. σῦς vel χοῖρος schol. Lycophr. 486. Καλυδώνιοι, οἱ, Xenoph. Hell. 4, 6, 1. ‖ Καλυδωνιακὸς, ὴ, όν. Tzetz. ad Lycophr. 486 : Σωτήριχος ἐν τοῖς Καλυδωνιακοῖς, In commentariis de

rebus Calydoniorum, ubi libri quidam Καλυδωνίοις et Καλυδονιχοῖς.]

[Καλύκα, ἡ, Calyca, n. Nereidis in fictili picto. De Witte *Descr. des vases peints*, p. 84. V. Καλύκη. Hase.]

[Καλύκαδνος, ὁ, Calycadnus, fl. Ciliciæ. Strabo 14, p. 627, 670, 671. Promontorium ap. Polyb. 22, 26, 14, Appian. Syr. c. 39.]

[Καλυκάνθεμον, τὸ, inter synonyma periclymeni ap. Dioscor. 4, 14.]

[Καλύκειος, λίθος ὁ ἐν ταῖς Ἅλπαις γενόμενος, Hesych. Repone ἐν ταῖς σάλπαις. Lapidem qui in salpæ piscis capite gignebatur ita dictum monet. V. Aristot. Hist. anim. 8, 19. Hemst.]

[Καλύκη, ἡ, Calyce, Æoli filia. Apollod. 1, 7, 3, schol. Apoll. Rh. 4, 57. || Aristoxen. ap. Athen. 14, p. 619, D : Ἥδον αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες Καλύκην τινὰ ᾠδήν. Στησιχόρου δ' ἦν ποίημα, ἐν ᾧ Καλύκη τις ὄνομα, ἐρῶσα Εὐάθλου νεανίσκου, σωφρόνως εὔχεται τῇ Ἀφροδίτῃ γαμηθῆναι αὐτῷ. || Nomen mulieris ap. Aristoph. Lys. 322. De accentu Arcad. p. 107, 18. Conf. Καλύκα.]

[Καλῦκίζω.] Καλυκίζειν, ἀνθεῖν, Florere, Hesych.

Καλύκιον, τὸ, Calyculus. Hesych. καλύξεις, ῥόδων καλύκια. Et Καλυκὸν, si mendo caret, μικρὸν ῥόδον, Parva Rosa. [Scribendum Καλύκιον cum Heinsio.]

[Καλῦκοστέφᾰνος, ὁ, ἡ, Calycibus (rosarum) coronatus s. ornatus. Καλυκοστεφάνοισιν ὥραις in verbis poetæ ignoti, qui Empedocles esse videbatur Wyttenbachio, ap. Plut. Mor. p. 993, E, restituit Jacobs. ad Anthol. vol. 6, p. 300, pro κάλυκος στεφάνοισιν. Jo. Barboc. Anth. Pal. 6, 55 : Τῆς καλυκοστεφάνου νυμφίος Εὐρυνόμας. Aristæneto 1, 3 : Καλὴ μὲν οὖν νὴ τὰς κοπίδας Νύμφας, καλυκώπιδας restituebat Ruhnken., κηπίδας Mercerus.]

Καλυκώδης, ὁ, ἡ, Calyculatus, Calycula intectus. Theophr. H. Pl. 3, 10, [4]. Sic λοβὸς καλυκώδης, Siliqua calyculata, Diosc. l. 2.

[Καλυκῶπις, ἡ, Roseam s. pulcram faciem habens. Hom. H. in Ven. 284 : Νύμφης καλυκώπιδος· Cer. 8 : Καλυκώπιδι κούρῃ. Orph. H. 78, 2 : Καλυκώπιδα κούρην· 23, 1.]

[Καλυκωπός. V. Καλωπός.]

[Καλύκωσις, εως, ἡ, Calycula, Rosa. Aqu. Cant. 2, 1; Jesai. 35, 1. Schleusn.]

Κάλυμμα, τὸ, Tegmen, Tegumentum, Operimentum, Velum. [Æsch. Choeph. 494 : Αἰσχρῶς βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.] Soph. [Aj. 245] : Κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον. [Eur. Iph. Taur. 372 : Λεπτῶν διὰ καλυμμάτων. Aristoph. Lys. 532 : Παρ' ἐμοῦ (Lysistrata loquitur) τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλήν. Inter mundum muliebrem est ap. eund. fr. 309, 5. Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα Dicæarch. p. 16 ed. Huds.] Apud Hom. Il. Ω, [93] Thetis mœsta ob filium Achillem κάλυμμ' ἕλε. [Figurate Æsch. Ag. 1178 : Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκὼς νεογάμου νύμφης δίκην.] || Peculiariter vocantur Palpebræ, teste Polluce 2, [66], quod sint Tegumenta oculorum, Cic. : sunt enim palpebræ, Græcis βλέφαρα, pellis oculis obducta et eos tegens. [Theoph. Protosp. p. 871.] || Genus retis, VV. LL. [Oppian. Hal. 3, 82.]

Καλυμμάτιον, τὸ, dimin., Parvum tegmen. || Καλυμμάτια, ap. Poll. p. 399, 403 [10, 173], Scandulæ, vel quid simile, Bud. Aristoph. : Ἐν [ἐν delevit HSt. in Ms. Vindob.] καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. [Pollucis verba sunt : Ἀλλὰ μὴν τῷ στεγαστῆρι ὀρόφῳ προσήκοιεν ἂν καὶ οἱ στρωτῆρες καὶ τὰ καλυμμάτια... ἐν Ἀριστοφάνους Βαβυλωνίοις (fr. 54.)... « Ὡς (fort. Πῶς) οὐ καλυμματίοις τ. ο. ἦ. » Ad hunc l. referenda videtur Photii glossa p. 128, 15 : Καλύμματα, ἅ τινες φατνώματα. Οὕτως Ἀριστοφάνης. G. D. De καλυμματίοις in tecto ædificiorum C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 283. Hase.]

[Κάλυμνα, ἡ, Calymna. Steph. Byz. : Κ., νῆσος ἣν ὁ Σκήψιος (Demetrius) πληθυντικῶς Καλύμνας φησί. (V. Strabon. 10, p. 489.) Τὸ ἐθνικὸν Καλύμνιος, ὡς Στράβων. (Menand. ap. Athen. 11, p. 474, C : Καλλικλῆς ὁ Καλύμνιος, ex emend. Heringæ : codex Καλλικλῆς τὸν καλούμενον. Κάλυμνα et Καλύμνιοι in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 459.) Τὸ (scr. ὃς τὸ) Καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναί φησι. Λέγεται καὶ Καλυμνία. Τὸ ἐθνικὸν Καλυμνιάτης. Etym. M. p. 486, 25 : Κάλυμνος, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος ἀντὶ τοῦ Καλύμνιος· ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδνῶν μετήνεγκε τὸ σπέρμα.]

[Κάλυνδα, ἡ, Calynda. Steph. Byz. : Κ., πόλις Καρίας, ὡς Καρύανδα. (In Κάλυμνα corruptum apud Strabon. 14, p. 651.) Τὸ ἐθνικὸν Καλυνδεύς. Ἡρόδοτος ὁγδόῃ (c. 87 : Τοῦ Καλυνδέων βασιλέος). Polyb. 31, 17. || Καλυνδικὸς, ἡ, όν. Herodot. 1, 172 : Μέχρι οὔρων τῶν Καλυνδικῶν ἔποντο.]

[Κάλυνθος, ὁ, Calynthus, statuarius. Pausan. 10, 13, 10.]

[Κάλυντρον. V. Κάλλυντρον.]

Κάλυξ, ῠκος, [ἡ], Rosa clausa, et q. d. tecta, respiciendo ad verbum καλύψαι, unde deducitur, ut in ipso dicam. A Suida et Etym. κάλυξ exp. ἄνθος ῥόδου μεμυκὸς, pro quo μεμυκὸς Hesych. habet τὸ μὴ ἐκπετασθέν. Rursum Suid. κάλυκας exp. ῥόδα κεκαλυμμένα : ut secundum eos κάλυξ sit Flos rosæ non expansus, s. Folia non habens expansa et dilatata. Qua voce utitur hac de re Hieron., a quo scribitur in Es. 35, [1] κάλυξ esse Tumens rosa, necdum foliis dilatatis. [Herodot. 2, 92 : Ἄλλα κρίνεα ῥόδοισι ἐμφερέα ... ἐξ ὧν ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυομένῃ ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται. Theophr. H. Pl. 4, 10, 3 : Ῥόδα ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι.] A quibusdam Bacca rosæ exp., ab aliis Calyculus rosæ. Epigr. [Platon. Anth. Plan. 4, 210] : Ῥόδων καλύκεσσι. Musæus [59] : Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. || Omnis folliculus s. omne putamen, quo aliquid includitur, VV. LL. [Herodot. 3, 100 : Ὅσον κέγχρος τὸ μέγαθος ἐν κάλυκι. Æsch. Ag. 1391 : Διοσδότῳ γάνει σπορητὸς (χαίρει) κάλυκος ἐν λοχεύμασιν. Soph. OEd. T. 25 : Κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός. Aristoph. Av. 1065 : Ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον ... καρπὸν ἀποβόσκεται. Theophr. H. Pl. 8, 2, 4 : Πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γένηται ὁ στάχυς. Πυρὸς ἐν κάλυκι 8, 4, 3.] In quibus legitur etiam, calyces in floribus esse Involucra, quibus dehiscentibus flores in sua folia se pandunt, ut in rosis, et aliis; nam ut ῥόδων καλύκεσσι legitur in Epigr., sic et [Philodemi Anth. Pal. 7, 222], Ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας, in iisd. : schol. Nicandri per κάλυκα ab eo significatum etiam putat τὸν βλαστόν. Schol. autem Theocr. κάλυκας κισσοῦ exp. κορύμβους. [Aristot. H. A. 5, 22 : Φέρει δ' ἀπὸ πάντων ἡ μέλιττα ὅσα ἐν κάλυκι ἀνθεῖ. Meleager in Anthol. Pal. 5, 163 : Μέλισσα ... ἐκπρολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας. Καλύκεσσι καὶ ἄνθεσι Oppian. Cyn. 1, 123. || Figurate Aristoph. fr. 74 : Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης. Longin. 17, 3 : Τὴν τέχνην αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἷον ἐν κατακαλύψει (alii libri καλύψει vel καταλήψει) τηρεῖ. Legendum κάλυξι cum Valcken. || Κάλυξ, ὁ, ap. Dioscor. 2, 173 : Ἐπὶ δὲ τοῦ καυλοῦ (τοῦ τραγοπώγωνος) κάλυξ μέγας· quæ μεγάλη κάλυξ dicitur ab Theophr. H. Pl. 7, 7, 1.] || Numeratur etiam in mundo muliebri, Hesych., qui κάλυκας esse ait κόσμον γυναικεῖον. [Idem Κάαυκα (κάλυκα vel κάλυκας Schrevel.), περιδέραια, πλόκια.] Hom. Il. Σ, 401 : Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. Ubi Eust. esse scribit δακτυλίους, Annulos, similes rosarum calycibus : vel, secundum alios, Aureos quosdam tubulos, quibus cincinni redimiebantur. Hos autem vocat σύριγγας et σωληνίσκους : quorum vocabulorum prius habet et Hesych. : ap. quem vide et alias signiff. in Κάλυξ. [Seqq. ex Indice.] Hesychio κάλυξ est non solum τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος, sed etiam ἡ νύμφη, et τὸ ἐνώτιον, et ἡ χρυσῆ σύριγξ ἡ τοὺς πλοκάμους συνέχουσα. (Suidas vero [et Phot. p. 128, 18] κάλυκας generaliter etiam exp. σύριγγας.) Quibus addit, quosdam κάλυκας exponere ἔμβρυα, quosdam βλαστήματα. Significare vero et τὴν θαλασσίαν πορφύραν [Hæc est significatio voc. Κάλχη, quod v.] Præterea καλύκων affert pro τῶν ὀμματοφύλλων. Denique κάλυξ Herbæ nomen est, ut supra docui in Ἄγχουσα. [|| Καλυγὲς, τὰ ἔμβρυα, Hesych. (ante Καλυδναί). Ex κάλυκες depravatum esse monet Albert.]

Κάλυξις, εως, ἡ, Ornamentum quoddam e rosis, Hesych. Et ap. Eund. καλύξεις, ῥόδων καλύκια. Hoc autem κάλυξις verbalis nominis a καλύσσω formam magis retinet. [Idem, Κάλυψιν (κάλυξιν Bentl.), κάλυκα.]

[Κᾰλύπτειρα, ἡ, i. q. καλύπτρα. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 206 : Κ. προσώπου.]

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Tegmen, Operculum. [Hippocr. p. 893, B : Περιπέφυκεν αὐτῇ (hæmorrhoidi) καλυπτὴρ ὁ τῆς σαρκός. Aristot. Probl. 20, 9 : Νάρθηκας ἢ καλυπτῆρας (σικύων). Theophr. C. Pl. 5, 6, 4 : Οἱ ἐν τοῖς ἀγγείοις τιθέμενοι (σίκυοι), καθάπερ ἐν νάρθηξι καὶ καλυπτῆρσιν.] Diod. S. [18, 26 : Ἐπάνω δὲ τῆς θήκης ἐπετίθετο κ. χρυσοῦς.] At vero ap. Dionys. H. A. R. 6, [92] καλυπτῆρες exp. Tegulæ et imbrices, Καλυπτῆρσι βάλλειν. Quam aut cui similem signif. habet apud Polluc. p. 399 [10, 157 : Κ. Κορινθιουργεῖς. Adde inscr. s. v. Καλυπτηριάζω citandam cum annot. Mülleri p. 62. || « Καλυπτῆρες, Pennæ alarum avium rapacium, quæ cooperiunt latera. Demetr. Hieracos. c. 17 : Μέχρις ἂν ... ἄρξηται ἀφ' ἑαυτοῦ ῥίπτειν τοὺς καλυπτῆρας. » Ducang.] || Exod. 27, [3], Num. 4, [13] καλυπτὴρ, instrumenti cujusdam nomen esse existimatur.

[Καλυπτηριάζω, Καλυπτηρίζω, Imbrico, Gl. Alterius formæ exemplum est in inscr. de munimentis Athenarum p. 36, 71 ed. Müller. : Καλυπτηριεῖ τιθεὶς τοὺς καλυπτῆρας ὅλους ἐμ πηλῷ. G. Dindorf.]

Καλυπτήριον, τὸ, Operimentum, κάλυμμα. [Tectamentum, Gl.]

[Καλύπτης, ὁ, Imbrix, Gl.]

Καλυπτὸς, ὴ, ὸν, Tectus, Opertus, poeta apud Athen. [Aristoph. Thesm. 890 : Φάρει καλυπτός. Soph. fr. 479 : Αἱ δὲ καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς· Ant. 1011 : Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς, ubi non significatione activa pro καλυπτούσης dictum esse, ut scholiastæ placuit, sed adipem Circumdatum significare monuit Bœckhius, ex usu verbi Homerico καλύπτειν τί τινι.]

Καλύπτρα, ἡ, Tegmen capitis muliebre, quale erat Flammeum. Hom. Od. E, [232] et K, [545] : Κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. [Æsch. Pers. 537 : Ἁπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι. Plato Alcib. 1 p. 123, B : Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην (χώραν), ἣν αὖ καλεῖσθαι καλύπτραν. Aristid. vol. 1, p. 513, 13 : Καλύπτραν βασιλίδων. Καλύπτραν μέλαιναν Polyæn. 3, 7, 3. Νυμφιδίου σπείροιο ... καλύπτρην Euphorio ap. schol. Eur. Phœn. 688.] Plut. Hellen. : Ἀπάγουσαι θάτερον μέρος τοῦ προσώπου τῆς καλύπτρας. Ap. Hesych. Κάλυπτρα, κόσμητρα, κεφαλῆς καλύμματα. Ubi videtur poni tanquam a κάλυπτρον. || VV. LL. tradunt pro Tegula etiam et quovis Tegmine sumi καλύπτραν; sed nullo id testimonio confirmatur. [Herodot. 4, 64 : Καλύπτρας τῶν φαρετρέων ποιεῦνται.] Scrib. est autem καλύπτρα, non κάλυπτρα.

[Κάλυπτρον, τό. V. Καλύπτρα.]

Κᾰλύπτω, Tego, Operio, Velo. Hom. Il. Π, [502] : Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'· Ε, [23] : Σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας. [K, 29 : Παρδαλέῃ ... μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν· Λ, 249 : Κρατερὸν δέ ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε· Od. E, 435 : Τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψε. Pind. Nem. 8, 65 : Χθονὶ γυῖα καλύψαιμι. Æsch. Prom. 220 : Ταρτάρου ... κευθμὼν καλύπτει ... Κρόνον. Soph. Ant. 28 : Τάφῳ καλύψαι· OEd. T. 1411 : Ἔξω μέ που καλύψατε, i. e. ἔξω βαλόντες ἀφανῆ ποιήσατε, ut exp. schol. Eur. El. 1277 : Αἰγίσθου νέκυν ... καλύψουσιν τάφῳ.] Et καλύψασθαι pro Velare se, Velare faciem suam. [Il. Γ, 141 : Καλυψαμένη ὀθόνῃσιν.] Od. K, [53] : Καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ κείμην. Et pass. Καλύπτομαι, Tegor [Il. Π, 360 : Ἀσπίδι ... κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους.] Ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Il. Ω, [163. Od. A, 443 : Κεκαλυμμένος οἷός ἀώτῳ· Θ, 503 : Κεκαλυμμένοι ἵππῳ, Circumdati, absconditi equo ligneo. Eur. Suppl. 531 : Ἑάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς.] Item καλύπτου [quod formæ mediæ est], pro Tege te, Aristoph. Nub. [740. || Metaphor. Celo. Soph. Ant. 1254 : Μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη. Eur. Hipp. 712 : Σιγῇ καλύψαθ' ἁνθάδ' εἰσηκούσατε. || Obscuro. Soph. OEd. C. 282 : Τάδ' οὖν ξυνεὶς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν. Euseb. De mart. Pamphili p. 223 ed. Fabr. : Σωφροσύνης ἕνεκα καὶ τρόπων πάντα καλύπτων ἐγκώμια, i. e. omni laude major.] || Καλύπτω σοὶ τοῦτο, Hoc tibi obtendo, Tego s. Operio te hac re. Hom. Il. [E, 316 : Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν;] Φ, [321] : Τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. [X, 313 : Πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν.] In altera constr. usus est frequentissimi ap. prosæ etiam scriptt. : at in hac, quam vidimus et in Ἀμφικαλύπτω ap. Hom., valde rarum illis esse puto. V. Περικαλύπτω.

[Καλύριον (?), ξυλήφιον, Hesych.]

[Καλύστριοι, οἱ, i. q. κυνοκέφαλοι, apud Indos. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 47, 31.]

[Καλύτη vel Κάλυτος vel Καλυτὼ, ἡ, Calyte pagus Antiochiæ, ap. Eustath. Opusc. p. 30, 70 Καλυτηνοὶ, οἱ, id. p. 30, 32 et sqq.]

[Κάλυτις. V. Κάδυτις.]

[Κάλυψις, εως, ἡ, Obturatio. Hesych. : Στρέφωσις, κ. ἀγγείων δέρματι γινομένη. Hemst. || Occultatio. Achmes Onirocr. p. 144, 16 : Si quis videre visus fuerit solem nube tectum, εὑρήσει θλῖψιν ἀναλόγως τῆς καλύψεως. Hase.]

[Καλυψὼ, οῦς, ἡ, Calypso, Atlantis filia, ap. Hom. Od. Il. plurimis, velut H, 254 : Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοὶ (Ulixem), ἔνθα Καλυψὼ ναίει. Apoll. Rh. 4, 575 : K. Ἀτλαντίς. Oceani filia ap. Hesiod. Th. 359; Nerei ap. Apollod. 1, 2, p. 14. || Pictrix quædam ap. Plin. H. N. 35, 11, 40.]

Καλχαίνω, Alta mente cogito, q. d. Profunde cogito, In profunda cogitatione versor. [Hesych. : Καλχαίνει, ταράσσει, πορφύρει, στένει, φροντίζει, ἄχθεται, κυκᾷ, ἐκ βυθοῦ ταράσσεται (imo ταράσσει).] Soph. Ant. [20] : Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. [Eur. Herc. F. 40 : Ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις. Cum infin. Lycophr. 1457 : Λέκτρων στερηθεὶς, ὧν ἐκάλχαινεν τυχεῖν.] V. Πορφύρω, quod eand. signif. ab ead. metaph. accipit. [|| Καλχαίνομαι, Purpureo colore tinctus sum. Nicand. Ther. 641 : Ὀλίγῳ δὲ (ἡ ῥίζα) πέριξ καλχαίνεται ἄνθει. Sic nunc ex cod. correctum quod legebatur ex gl. πορφύρεται. Utraque scriptura cognita fuit scholiastæ. || Καλχαίνω. Hesych. : Καλκαίνεται, φροντίζει, ταράττεται.] V. et Κάλχας. [|| HSt. infra :] Καχλαίνει [i. e. Καλχαίνει], ἐκ θορύβου [corrig. ἐκ βυθοῦ, collata gl. Hesychii supra apposita. G. D.] ταράσσει.

[Καλχάνθη. V. Χαλκάνθη.]

Κάλχας, αντος, ὁ, ap. Hom. [Il. A, 69, B, 300, al. Æsch. Ag. 151; Soph. Aj. 746; Eur. Iph. T. 69], vatis nomen, qui ita dictus est tanquam καλχαίνων, Alta mente cogitans : vel ἀπὸ τῆς κάλχης vocatus est Κάλχας, a quo καλχαίνειν, ut κ. ἔπος significet μαντεύεσθαι. Eust. p. 51. [Idem p. 289, 38 : Οἱ δὲ παλαιοὶ εὑρεθῆναί φασιν ἐν πολλοῖς ... Κάλχαντα Χάλκαντα λεγόμενον. Vocat. Κάλχαν Hom. Il. A, 86. || Hesych. : Κάλχας, Στράττις τὸν ποταμόν φησιν, ὅς ἐστι τῆς Χαλκίδος.]

Κάλχη, ἡ, Flos s. Animal, quo tingitur purpura, ut scribit schol. Nicandri in hunc ejus versum in Ther. [640] : Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια Ὑψηλή. Idem schol. in Al. [393] : Στρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἠέ τι κάλχης, Κηραφίδος, annotat esse speciem πορφύρας, Purpuræ, qua mulieres tingant κάλχιον : unde καλχαίνειν, τὸ πορφύρειν. Schol. Soph. [Ant. 20] esse dicit κόχλον : κόχλον autem sunt qui velint esse Piscem, Lat. Muricem appellatum, diversum a Purpura. Utcunque sit, κάλχη non male exponetur Purpura, intelligo autem de Pisce, quam et κάλυκα vocari tradit Hesych.; nam de κάλυξ loquens, σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν, inquit. [Strabo 11, p. 529 : Χρῶμα ὅμοιον κάλχῃ. || Hesych. : Κ., ὀιφθέρα, πορφύρα, βοτάνιον ἀνθοφόρον, μέρος κεφαλῆς κίονος. Primæ signif. exempla nulla sunt, nec scriptura satis certa, quum διφθέρα ex conjectura Musuri sit, codex autem ἀφθέρα præbeat, quæ vocabuli πορφύρα dittographia esse potest : tertiæ testis est Athen. 15, p. 682, A : Ἄνθη ἥδιστα καὶ εὐχρούστατα, ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. Τῶν δὲ καλχῶν μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν τούτοις « Χρύσεον ὅρμον ἔχων ῥαδινᾶν πετάλοισι καλχᾶν. » Κάλχας pro χάλκας Nicandro ib. p. 684, C, restituit Casaub. Eadem esse creditur quæ Latinorum Caltha, de qua v. Salmas. Exerc. Plin. p. 817, Schneid. ad Columell. p. 516. Quartæ signif. similis est vocabuli usus in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 282, ubi de conchulis agitur in summis epistyliis supra Caryatides positis : Τὰς κάλχας τὰς ἐπὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπεργάσασθαι ἔδει.]

[Καλχηδόνιος Καλχηδών. V. Χαλκηδών.]

[Καλχινία, ἡ, Calchinia, Leucippi filia. Pausan. 2, 5, 7.]

Κάλχιον, τὸ, accipi videtur ab schol. Nicandri in l. c. pro Purpura, quæ succo κάλχης tingitur.

[Καλχὶς lectio vitiosa pro χαλκὶς ap. Parthen. c. 13.]

[Κάλωα (?), ἡ διδασκαλία, Etym. M. p. 486, 14.]

[Καλώδιον, τὸ, dimin., Funiculus. Non solum dicitur de Parvo fune nautico [Poll. 1, 93], sed et de aliis. [Poll. 7, 160.] Aristoph. Vesp. [379]: Ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα Δήσας σαυτόν. Thuc. 4, [26]: Κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην.

[Καλώνδας, ὁ, Calondas, Naxius, ap. Suid. s. v. Ἀρχίλοχος, Καλώνδης ap. Plut. Mor. p. 560, E. || Καλώνδας, frater Arati, ap. Suidam s. v. Ἄρατος. In Καλλιώδαν corruptum in Vita Arati in Ernesti append. ad Callim. p. 590.]

[Καλώνιος, ὁ, Calonius, nomen pr. magistratus in numo Byzant. Thraciæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 1, p. 378, n. 103. Hase.]

[Καλώνυμος, ὁ, ἡ. Fingit Etym. M. p. 143, 2: Εὐώνυμος ὀνομάζεται (ἡ ἀριστερὰ), οἱονεὶ ἡ καλώνυμος. || K. Themistii cujusdam cognomen ap. Phot. Bibl. p. 88, 30. || Καλώνυμος, nomen insulæ, ap. Leon. Diac. p. 147, 19.]

[Καλωποδιώκτης. V. Κολλοποδιώκτης.]

Καλωπὸς, ὁ, ἡ, Pulcer aspectu, Qui est pulcro aspectu. Hesych. tamen habet καλοποὺς [cum interpr. εὐοφθάλμους], sed repono καλωπούς: ut sit καλωπὸς dictum sicut εὐωπὸς, aliaque nonnulla. [Probabilior Ruhnkenii emendatio Καλυκωπούς. Idem adject. in alia gl. Hesychii, Καλύκοντος, εὐόφθαλμος agnovit Heringa.]

[Κάλως. V. Κάλος.]

[Κάλως, ω, ὁ, Calos, discipulus Dædali, ap. Pausan. 1, 21, 4 et 26, 4.]

Καλῶς [Καλώς oxytonum Doriensibus tribuit gramm. Bekk. Anecd. vol. 3, p. 1124], Pulcre, Honeste: cui opp. αἰσχρῶς, Turpiter. [Semel ap. Homer. Od. B, 63: Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε. Æsch. Prom. 1012: Τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς· Eum. 468: Ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς, μολὼν εἰς οἶκον. Soph. Tr. 442: Οὐ κ. φρονεῖ· 290: Λόγου πολλοῦ κ. λεχθέντος· Ant. 1047: Ὅταν λόγους αἰσχροὺς κ. λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν. Eur. Hipp. 505: Τἄσχρὰ δ' ἦν λέγῃς καλῶς. Ironice Soph. Ant. 739: K. ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.] Plato Symp. [p. 183, D]: Ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον, καλόν· αἰσχρῶς δὲ, αἰσχρόν. Xen. κ. καὶ εὐσχημόνως dicere videtur pro Honeste et Decenter, Cyrop. 1, [3, 9]: Ὡς κ. οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. [Frequenter cum εὖ conjunctum legitur, εὖ καὶ καλῶς, εὖ τε καὶ καλῶς, καλῶς τε καὶ εὖ: v. exx. ab Lobeckio collecta Paralip. p. 65.] Apud Isocratem Panath. οἱ κ. γεγονότες, quod et εὖ γεγονότες dicitur, κ. τεθραμμένοι καὶ πεπαιδευμένοι, Honeste nati, educati, instituti. Sed Lat. pro Honeste nati dicunt Honesto loco nati. Horat. tamen pro eod. Bene natum dixit. [De indole Soph. El. 989: Τοῖς καλῶς πεφυκόσιν. Eur. Hec. 600: Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι κ. δίδαξιν ἐσθλοῦ. Plato Prot. p. 319, E: K. καὶ εὖ ἐπαίδευσεν.] || Apud Dem. [p. 393 extr.] καλῶς ἔχει, Honestum est, Bud.: Οὔτε γὰρ κατειπεῖν τούτων εἶχε κ. [Xenoph. Mem. 1, 3, 3: Οὔτε γὰρ τοῖς θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν εἰ ταῖς μεγάλαις θυσίαις μᾶλλον ἢ ταῖς μικραῖς ἔχαιρον.] Synes. Ep. 155: Καὶ διὰ τὸ κ. ἔχον καὶ διὰ τό σοι πρέπον, Et quia honestum est. Isocr. [p. 16, C]: Τό γε ἐγχείρημα κ. ἔχει, Conatus est honestus, vel, ut alii interpr., Conatus laudi dandus est, Laude dignus est. K. ἔχω, Belle habeo, Valeo. Lucian. [De salt. c. 76]: Τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, κ. ἔχε, ὡς νοσοῦντι. [|| Plane, Prorsus, Vere. K. εὐδαίμων, Æschyl. fr. 280: Οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα· quocum Menandri locum similem comparavit Clem. Al. Strom. 6, p. 620. Thucyd. 5, 36: Τὸ γὰρ Ἄργος ἀεὶ ἠπίσταντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς (βεβαίως exp. schol.) σφίσι φίλον γενέσθαι. Soph. OEd. T. 1008: Καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.] || I. q. ὀρθῶς, Recte, Bene. [Soph. OEd. C. 269: Τοῦτ' ἐγὼ κ. ἔξοιδα· Tr. 457: Οὐ καλῶς ταρβεῖς, Non recte, Injuria.] Bud. alicubi interpr. Recte atque ordine: Plato Symp. [p. 199, C]: K. μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, Recte atque ordine mihi videris disputationem instituisse. Sic Dem. [p. 485, 11]: Ὁ Σόλων τοὺς νόμους ὡς κ. κελεύει τιθέναι; Quam recte atque ordine leges promulgandas Solon instituerit? Ciceronianas hujus adverbii interprr. v. in meo Cic. Lex. Rursum variis modis cum verbo ἔχειν [aliisque verbis] jungitur. [Hippocr. p. 264, 38: Στομάχου καλῶς ἔχοντος. Æsch. Sept. 799: Καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασι· 23: Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ· Choeph. 212: Εὔχου τὰ λοιπὰ ... τυγχάνειν καλῶς. Soph. El. 791: Κεῖνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει· OEd. T. 879: Τὸ κ. ἔχον πόλει πάλαισμα· OEd. C. 617: Ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ. Eur. Hec. 732: Τἀκεῖθεν γὰρ εὖ πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἔστιν καλῶς.] K. ἔχει πάντα, Recte se habent omnia. Dem. [p. 36, 24]: Τί δή ποτε ἅπαντ' εἶχε κ. τότε, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; Ut vero hic opp. κ. et οὐκ ὀρθῶς ἔχειν, ita ibid. κ. et αἰσχρῶς [p. 34, 26]: Τὰ μὲν τούτων πάντα κ. ἔχει, τὰ δ' ὑμέτερα αἰσχρῶς. Sic autem Lat. dicitur, Omnia belle se habent. Xen. [Cyrop. 3, 3, 23]: Ἐπεὶ δὲ ταῦτα κ. εἶχεν, Sacrificiis rite peractis. Bud. Id. [3, 3, 25]: Τοσοῦτον καθ' ἡμέραν ὅσον ἐδόκει αὐτοῖς κ. ἔχειν, Commodum esse. Et sic subinde. Bud. [Cum genit. Hippocr. p. 264, 13: Ὅταν δοκέῃ κ. ἔχειν καθάρσιος τὸ σῶμα. Ib. l. 53: Ὅταν δὲ δοκέῃ κ. ἔχειν μαλθάξιος καὶ θυμιήσιος.] Item cum infin. K. ἔχει ποιεῖν τοῦτο. Xen. Cyrop. 4, [1, 13]: Ἅμα δὲ ἴσως κ. ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν, E re esse, Expedire. Potest autem αὐτῷ jungi etiam cum ἔχειν: nam dicunt etiam κ. ἔχει μοι ποιεῖν τοῦτο. Observavi autem alicubi et partic. personæ pro infin. Thuc. 8, [37]: Ὅ, τι ἂν πείθωσιν ἀλλήλους, τοῦτο ποιοῦσι κ. ἔχειν, pro κ. ἔχειν αὐτοῖς ποιεῖν τοῦτο. Interdum vero res ipsa dicitur κ. ἔχειν τινὶ pro Conducere. Idem Thuc. 4, [117]: Καὶ ἅμα εἰ κ. σφίσιν ἔχοι, sc. ἡ ἐκεχειρία, Si illis conduceret, εἰ συμφέροι αὐτοῖς, schol. Hanc autem signif. habet junctum etiam aliis verbis, aut certe valde affinem: cum sc. capitur pro Commode: Thuc. 1, [124]: Ὥστε πανταχόθεν κ. ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, Proinde quum liceat vobis commode bellum suscipere; et [44]: Ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας κ. ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι. Quo adverbio eadem in re utitur, sed παράπλου dicens, quod hic ἐν παράπλῳ. Scribit enim Id. [1, 36]: Τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας κ. παράπλου κεῖται. Pro quibus Diod. S. dixit, Διὰ τὸ τὴν Κέρκυραν εὐφυῶς κεῖσθαι πρὸς τὸν εἰς Σικελίαν πλοῦν. Rursum Thuc. 3: Καὶ ἅμα τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου κ. αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι. In quibus ll. subaudiendum existimo adv. ἕνεκα, a quo regantur genn. παράπλου et πολέμου: nam et schol. in hoc posteriore l., τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου resolvit in διὰ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον. V. Ἐν καλῷ supra. || K. πράττειν, Felicem esse, Feliciter res suas gerere. [Æsch. Prom. 979: Εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς. Soph. Tr. 57: Εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν τοῦ κ. πράσσειν δοκεῖν. Eur. Hec. 820: Πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς; Ion. 1513: Καὶ δυστυχῆσαι καὶτις εὖ πρᾶξαι καλῶς. Plato Charm. p. 172, A: Ἀναγκαῖον καλῶς καὶ εὖ πράττειν τοὺς οὕτω διακειμένους, τοὺς δὲ εὖ πράττοντας εὐδαίμονας εἶναι.] Aristot. Polit. 7: Ἀδύνατον δὲ κ. πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι. Huic opp. κακῶς πράττειν. [Eandem signif. in aliis quoque locutionibus habet. Soph. Tr. 26: Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς, εἰ δὴ καλῶς. Eur. Med. 879: Τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς; Suppl. 464: Κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.] || K. ἀκούειν, Bene audire: cui opp. κακῶς. Plut. Apophth. [p. 177, E]: Ὁρᾶτε νῦν, εἶπεν (ὁ Φίλιππος), ὅτι πρὸς ἡμᾶς αὐτούς ἐστι καὶ τὸ κ. καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. [V. Ἀκούω.] || Cum partic. ποιῶν interdum per Merito interpr., interdum et aliter. Dem. [p. 141, 14]: Μετὰ ταῦτα ἡ τύχη κ. ποιοῦσα, πολλὰ πεποίηκε τὰ κοινά, Fortuna merito auxit annuos reip. reditus. Ad verbum Recte faciens. Sic Æsch. C. Ctes.: Καὶ φατὲ μὲν εὐτυχεῖς εἶναι, ὡς καὶ ἐστὲ, καλῶς ποιοῦντες. Aristoph. Pl. [863]: Καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται, Merito perit. Bud. hoc Gregorii Εἰς Βασίλειον: Ὅπερ οὖν καλῶς ποιοῦν καὶ συνέδραμεν, reddit, Quod ut decuit et debuit, concurrit. Sæpe autem in hoc genere loquendi locum adverbii καλῶς occupat εὖ.

Sciendum est autem et inverti constr. hujus formuiæ dicendi : Xen. Cyrop. 7, [4, 6] pro προνοεῖς κ. ποιῶν, dixit, Κ. ποιεῖς προνοῶν· q. d. Bene facis quod provideas. Interdum inseritur et καὶ ante κ. ποιεῖς, præcedente verbo ejusd. modi, et quod ad eund. refertur, ad quem verbum ποιεῖς : Dem. Pro cor. : Εἶτα τῶν πρότερον γεγενημένων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, καὶ κ. ποιεῖς. || Interdum est Approbantis quæ dicta sunt, pro Recte. [Aristoph. Ran. 888 : Ἴθι νυν ἐπίθες δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν. — Καλῶς. Eur. Or. 1216.] Dem. [p. 998, 24] : Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται ἐμοῦ; ὅτι νὴ Δία εἴσονται πάντες πότερός ποτε ὤφλεν· καλῶς· ἐὰν δὲ κτλ., Quod si iste damnetur et publice mulctetur, quod magis mulctæ judicatus erit quam ego? Scient omnes, credo, uter reip. debitor fuerit. Probe. Quid autem, si etc. Bud. In VV. LL. notatur esse aliquando Gratias agentis, ut Terent. Recte. Item πάνυ καλῶς, Aristoph. [Ran. 512] esse Renuentis : sicut et [ib. 508], Κάλλιστ' ἐπαινῶ. Suid. de καλῶς testatur usurpari ἐπὶ παραιτήσει καὶ ἀρνήσει, ap. Aristoph. V. Κάλλιστα. || Idem Suid. ap. Thuc. ait esse εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπως, in illo sc. l. præfationis [1, 5] : Οἷς κόσμος κ. τοῦτο δρᾶν· quæ expos. est et in ipso schol. Sed ego tamen puto simplicius accipiendum esse pro Recte, i. e. Perite et ex arte. || Cum γίγνομαι pro Jucunde, Hilariter videtur accipi in Athen. [10, p. 419, D] : Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται· nam Plut. pro eod. dicit, Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται· quod Timotheus Platonem alloquens ap. Cic. : Vestræ quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ. Hic autem observanda etiam sunt hæc adverbia cum verbo γίνεσθαι de persona dicto.

[|| Comparat. Κάλλιον. Plato Theæt. p. 161, B : Σὺ κ. λέγεις· Hipp. maj. p. 300, D : Οὐδείς σου... κ. εἴσεται. I. q. μᾶλλον ap. Hippocr. p. 234, 19 : Τὸ τέκνον κεῖνο κάλλιον ἔοικε τῷ πατρί· et mox iterum, Κεῖνο κάλλιον ἔοικε τῇ μητρί. || Καλλιόνως. Plato Theæt. p. 169, E : Διὸ κ. ἔχει. Leg. 2, p. 600, D : Πότερον αὐτὰ κ. οὕτως εἶναι φαῖμεν ἂν, ἢ καθάπερ νῦν γίγνεται γιγνόμενα;]

[De superlat. HSt. s. v. Καλός :] Ab hoc nomine κάλλιστος fit adv. Κάλλιστα, i. e. Pulcerrime, Optime. Cic. utroque modo interpr. in meo Cic. Lex. [Soph. OEd. T. 1172 : Ἥ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει· 1380 : Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς. Plato Politici p. 269, C : Κάλλιστ' εἶπες· Leg. 2, p. 667, E : Ἦν δὴ κάλλιστά τις ὀνομάσαι ἄν ἡδονήν.] Xenoph. Cyrop. 4 : Ὡς ἂν δοκῇ κάλλιστα ἔχειν. Interdum exp. Commodissime. In VV. LL. ex Aristoph. citatur κάλλιστ' ἐπαινῶ, et esse dicuntur verba renuentis, ut πάνυ καλῶς. Cujus signif. adverbii καλῶς facta fuit in Καλῶς mentio, e Suida. Bud. ex Aristoph. Ran. [508] citans Κάλλιστ' ἐπαινῶ, verba esse ait modeste recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis invitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Verum notandum est in Ald. edit. interjectam esse distinct. inter κάλλιστ' et ἐπαινῶ in ipso textu; sed non apud schol. [Ἔχει κάλλιστα Theocr. 15, 3. || Καλλίστως Alex. Trall. p. 431, 478, 509. Struv. Hesych. s. v. Ἐξόχως, grammat. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 425, 12, Tzetz. Hist. 9, 676, glossator Aristæn. 1, 1, p. 104.]

[Καλωστρόφος. V. Καλόστροφος.]

Καμακίας σῖτος, in Frumentorum genere apud Theophr. H. Pl. 8, [7, 4] : forsan quod κάμακος magnitudinem æquet, s. perticæ instar crassum culmum gerat : quale est quod vulgo Turcicum frumentum dicitur, et Sorgum in Italia.

[Καμακίδιον, τὸ, dimin. a κάμαξ, Vitis pedamentum. Eustath. Opusc. p. 319, 44 : Τὸ βοτρυηφόρον καμακίδιον.]

Καμάκινος, ὁ, ἡ, unde καμάκινον δόρυ, Xen. De re eq. [12, 12], Hasta. [Xenoph. verba sunt : Ἀντί γε μὴν δόρατος καμακίνου (καμακίου cod. Par.), ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ μᾶλλον ἐπαινοῦμεν. Apparet materiam notari levem et fragilem, de qua conjecturam facere licet ex gl. Hesychii, qui κάμακας interpretatur καλάμους ὀξεῖς. Δόνακας Etym. M. p. 487, 35. Monuit Schneid.]

[Καμάκιον, τὸ, Contus. Gloss. Eurip. Phœn. 39 : Τρίαινα τὸ λεγόμενον καμάκιον.]

[Καμὰν (?), τὸν ἀγρόν. Κρῆτες, Hesych.]

[Καμάνδριος. Κάμανδρος. V. Σκάμανδρος.]

Καμακὶς, ίδος, ἡ, Ornamentum capitis muliebre, capillos ambiens, Hesych., addens quibusdam esse σύριγγα. [Conf. Καμαρίς.]

[Κάμακος, ὁ, i. q. κάμαξ. Lemma codic. Palat. in epigr. Leonid. Anth. Pal. 7, 731 : Εἰς γέροντα βάκτρῳ στηριζόμενον ὡς ἐπὶ καμάκῳ ἀμπελίνῳ. Error librarii vitiosa codicis scriptura καμάτῳ in versu prima decepti, quæ ex καμάκῳ orta est, quod in κάμακι recte mutavit Reiskius.]

Κάμαξ, ἡ, Vitis pedamentum, adminiculum, Palus. Pollux [1, 224] περὶ ἀμπελοκομίας tractans, pro eod. ponit χάρακα παραπήξασθαι ταῖς ἀμπέλοις, et κάμακα παραστήσασθαι, quod Tibull. dixit Palis adjungere vitem. Hom. Il. Σ, [563] : Εἱστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. Sic Hesiod. [Sc. 298] : Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι. [Τοῖς ὑποβαστάζουσι τὰς ἀμπέλους ξύλοις exp. Hesych. Leonid. Anth. Pal. 7, 331 : Ἄμπελος ὡς κάμακι στηρίζομαι. Masculin. χλοερὸς κ. in epigr. Phalæci Anth. Pal. 6, 165.] Ita autem dicitur παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ τις οὖσα, Etym. Qui tamen commodius ab aor. καμεῖν hoc v. deduxisset. Eust. autem teste, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων, ut e καλάμαξ per sync. dictum sit κάμαξ. Huc vero pertinet, quod ait Hesych. inter alia, κάμακας esse καλάμους ὀξεῖς. || Generalius pro Pertica, ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 9, 322] : Αἱ κλαδαραὶ κάμακες, pro Ramales perticæ. [Κάμαξιν ἐνστηρίξαι (arborem lapsuram) schol. Theocr. 3, 13.] Κάμακες item pro Vallis : qua in signif. Etym. [M. p. 487, 33] masculinum esse scribit : quum tamen ap. Joseph. [A. J. 3, 6, 2] κάμακας χαλκέας Vallos æreos interpr. esse velit. Vult autem Etym. vel Vallos, vel ipsum ὄρυγμα dici κάμακας. [Eodem modo duæ vocis χάραξ signiff. distinguuntur ab Phrynicho p. 61 et Mœride p. 410, ubi Pierson. attulit Liban. vol. 4, p. 990 : Οὕτω καὶ ἡ ἄμπελος δεῖται τῶν ὀρθωσόντων· κάμακας (libri κλίμακας) ὑποκεῖσθαι δεῖ καὶ χάρακας.] || Contus. Lucian. [Navig. c. 6] : Ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Hesych. κάμακας inter alia significare tradit κοντάρια ὀρθά. [Κάμακες (κλίμακες Suidas) ὀκτακόσιαι ap. Diodor. fr. p. 644, 36, Perticæ e quibus arma suspensa erant.] || Lignum hastæ, Eustath. [p. 1163.] At vero Hesych. vult etiam δόρυ dici κάμακα, δοράτιον ἱππικόν. V. Καμάκινος. [Hasta. Æsch. Ag. 66 : Ἐν προτελείοις κάμακας. Eur. Hec. 1155 : Κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι· El. 852 : Οἱ δ' ἐπεὶ λόγων ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας. Aristoph. fr. 357 : Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.] || Ap. Polluc. autem [10, 117] masc. genere in alia signif. : Τὰς μέν τοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἑξαντρίας [ἐν Ξαντρίαις] Αἰσχύλος, Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι· ubi suspecta est vox ἑξαντρίας.

Καμάρα, ἡ, Camera, Fornix, Testudo [Vocem non Atticam esse notat Phot. Bibl. p. 454, 33, ubi miratur ὅτι κέχρηται ὁ συγγραφεὺς (Agatharchides), ἀττικιστὴς καίτοι ὤν, τῇ τῆς καμάρας λέξει] : dicta et ipsa, ut opinor, παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει. In VV. LL. καμάρα citatur e Galeni l. 8 De usu partt. [vol. 4, p. 499. V. s. Καμάριον. Schol. Nicetæ Chirurg. p. 106 Cares τὰ ἀσφαλῆ καμάρας vocare ex Apollonii Caricis annotavit additque : Διὰ τοῦτο οὖν καὶ τὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλουμένας ψαλίδας ὡς ἀσφαλεῖς οὔσας οἰκοδομὰς καμάρας λέγομεν. Diodor. 2, 9 : Συνοικοδομήσασα τὰς καμάρας. Weig.] Bud. in Historia Ecclesiastica Laqueatum regis tectum ita vocari scribit. || Vehiculi contecti genus. Herodot. [1, 199] : Ἐπὶ ζευγέων ἐν καμάρῃσι ἐλάσασαι. Pollux [10, 52] esse ait ὄχημα κατάστεγον, στεγαστὸν, citans et Herodoto, sed non ascriptis ejus verbis. [Hesych. : Καράμα (Καμάρα Hemst.), ἡ ἐπὶ τῆς ἁμάξης σκηνή. Arrian. Exp. Al. 7, 25, 5 : Εἰς τὴν καμάραν εἰσελθόντα κατακεῖσθαι διαμυθολογοῦντα πρὸς Μήδιον. Quem κοιτῶνα vocat ib. 24, 8. || Navigii species, de qua Strabo 11, p. 495 : Ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους κε' δεχόμενα, σπάνιον δὲ λ' δέξασθαι τοὺς πάντας δυνάμενα

καλοῦσι δ' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες καμάρας.] || Hesych. καμάρας vult esse Zonas militares. [Κεμέρ τῇ Χαλδαίων φωνῇ λέγεται τὸ ζωννύειν· ... καὶ νῦν δὲ οἱ Τοῦρκοι κεμέρ καλοῦσιν οὐ μόνον τὴν καμάραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ζώνην. Coraes ad Strabon. vol. 4, p. 235. Ζωναὶ στρατιωτικαὶ in σκηναὶ στρ. mutandum videbatur Salmasio.] || Polluci [2, 86] Pars auris juxta ejus foramen : Τὸ δὲ κατὰ τὸ τρύπημα μέρος καμάρα· τὸ δὲ ἐντὸς, κύαρ.

[Καμάρα, πόλις Κρήτης, καὶ ὁ πολίτης Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν ὅτι Λατὼ ἐλέγετο, Steph. Byz.]

[Καμαρείτης s. Καμαρίτης, ὁ, nomen Dei Mensis in numis Ancyræ et Nysæ prope Mæandrum. Eckhel D. N. part. 1, vol. 2, p. 587, et vol. 3, p. 131. Hase.]

Καμαρεύω, Laboro, Labore me fatigo, Acquiro, Accumulo, [σωρεύω,] φιλοπονῶ, πορίζω, κακοπαθῶ, συνάγω, Hesych. [Et Καμαρεύουσα, φιλοπονοῦσα, πορίζουσα. Verbum ex Καματεύω corruptum videbatur Angl. : de quo similis est Hesychii gl. Ἐκαμάτευσε, μετὰ κακοπαθείας εἰργάσατο, ἔφυγεν (ἔθανεν Reisk.). Σωρεύω tamen et συνάγω, quæ explicandi caussa ponit Hesych., melius convenire videntur verbo a καμάρα ducto. An quarta Hesychii gl. Κομμαρεύων, θηρεύων, μοχθῶν, huc sit referenda, non liquet. Suspecta etiam alia, Καμμορέων, κακοπαθῶν, quæ ex καμμόρων corrupta videtur. G. D. Pseudochrys. t. 7, p. 551, 23, de S. Joanne Baptista : Ὃν ἄγριαι μέλισσαι διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἁγιότητα καμαρεύουσαι ἔτρεφον. Verum hic quoque codd. quidam καματεύουσαι. Hase.]

[Καμάρη, ἡ. Καμάρης (?), δέσμης, Hesych.]

[Καμαρηνοὶ, νῆσοι Ἀραβίων. Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. Οἱ οἰκοῦντες ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ Καμαρηνοὶ, Steph. B.]

[Καμαρικὸς, ἡ, ὸν, i. q. καμαρωτὸς, quod v. Athen. Mechan. p. 10, 23 : Σύριγξι καμαρικαῖς. Hase.]

[Καμάρινα, ἡ, Camarina, Oceani filia. Pind. Ol. 5, 8 : Τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον. Ab ea nomen habet Camarina urbs urbique vicinus lacus. Herodot. 7, 154; Pind. Ol. 4, 21; Strab. 6, p. 266, 272. Proverbium Μὴ κίνει Καμάριναν (lacum)· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων, memorat Steph. Byz. ex oraculo aliquo ductum, de quo v. schol. ad verba Luciani Pseudol. c. 32 : Ἀκίνητον τὴν Καμάριναν ἐᾶν. || Καμαριναῖος, αία, αῖον, ap. Herodot. 7, 156, Steph. Byz. et schol. Luc. ∪∪-∪. Ex locis poetarum supra appositis appareret Καμαρίνα ap. Herodotum, Strabonem aliosque pravo scribi accentu. G. Dind.]

[Καμαρῖνον, τὸ, Camarinum, urbs Umbrorum. Strabo 6, p. 227. *Camerinum* ap. scriptores Latinos.]

[Καμαρινῶς (?) λέγει, παροιμιακῶς, λέγει ἀποτόμως, ἀνδρείως, Hesych.]

[Καμάριον, τό.] Καμαρία Hesychio κοιτὼν καμάρας ἔχων. [Codex Καμαρὶς, κοιτὼν καμάραν ἔχων. Καμάρ, κοιτὼν καμάραν ἔχων. Legendum igitur Καμάριον, κ. κ. ἔχ. Recta forma ap. Photium p. 129, 1 : Καμάριον, κοιτὼν καμάραν ἔχων. Καμάριον, δωμάτιον καμαρωτὸν, καὶ ὅλως ἡ καμάρα. Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα.] Καμάριον dicitur esse Cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ et ψαλοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὴς, nominatur, Galen. De usu partt. [vol. 4, p. 498, ubi addit : Ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν οἰκοδομημάτων ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχιτεκτονικοῖς καμάρας τε καὶ ψαλίδας ὀνομάζειν. G. D. || Pars machinæ bellicæ. Hero De constr. man. p. 118, 10 : Γεγονέτω καὶ τὸ καλούμενον καμ. Hase.]

Καμαρὶς, ίδος, ἡ, Ornamentum quoddam muliebre, Hesych. [Supra Καμακὶς cum eadem explicatione. Aliam gl. Κατεκαμάρωσεν, κατενήθρυνεν, comparat Albert.]

[Κᾰμᾰρῖται, οἱ, Camaritæ. Dionys. P. 700 : Καὶ Καμαριτάων μέγα φῦλον, τοί ποτε Βάκχον Ἰνδῶν ἐκ πολέμοιο δεδεγμένοι ἐξείνισσαν. Eustath. : Οὕτω λέγονται ἀπὸ πλοίων στρογγύλων ληστρικῶν, οἷς ἐχρῶντο, ἃ ἐκαλοῦντο καμάραι παρ' Ἕλλησιν.]

[Καμαρίτης. V. Καμαρείτης.]

Καμαροειδὴς, ὁ, ἡ, [Theoph. Protosp. p. 871; Galen. vol. 10, p. 151, et Cocchii p. 107, n. 2. Weigel.] et Καμαρωτὸς, ἡ, ὸν, Cameræ (i. e. Fornicis) habens formam, Cameratus, s. potius Concameratus. [Arcuatus, Gl.] Diosc. [Herodian. p. 444 ed. Piers. : Καμαρωτὸν ὄχημα, ὅπερ νῦν σκεπαστὸν λέγουσιν. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπήνην.] Athen. [4, p. 139, F : Καμαρωτῶν ξυλίνων ἁρμάτων· 5, p. 196, C : Καμαρωτὴν στέγην. || Καμαρώδης, ὁ, ἡ, Hippolytus In Theoph. p. 26 Fabr. Routh.]

[Κάμαρος, ὁ, Delphinium. Diosc. 3, 77. Boiss. || Hesych. : Κάμαροι (?), στῆλαι ἐν αἷς ἀναγέγραπται ὁ περιορισμὸς τῆς Ἀσίας.]

[Καμαρόω, Fornico, Gl. Dionys. ap. Euseb. Pr. ev. p. 776, D : Ἵνα ... καμαρώσωσι τὸν αἰθέρα. Valck. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 573, l. 25 : Τὴν στοὰν τὴν πρὸς τῷ σταδίῳ σὺν τοῖς κεκαμαρωμένοις οἴκοις, Cum cubiculis fornicatis. Epiphan. t. 2, p. 295, D : Τὸν τοὺς οὐρανοὺς καμαρώσαντα. Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 285. Hase.]

[Κάμαρψις. V. Κάμμαρψις.]

[Καμαρώδης. V. Καμαροειδὴς.]

[Καμάρωμα, τὸ, Fornicatio, Fornix. Strabo. Wakef. Eustath. Opusc. p. 69, 17 : Τὰς χεῖρας δήσαντες καὶ κατακύψαντες, ὃ δὴ λέγεται, εἰς καμάρωμα. || I. q. καμάρωσις, quod v.]

Καμάρωσις, εως, ἡ, Concameratio, q. d. Testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur Calvæ ictus, in quo ossis pars aliqua in testudinis et cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus a reliqua calva separata, Marcell. in Diosc. 4. [Galen. vol. 2, p. 268, 394; 10, p. 151, ubi primo ἐγγεισώματά τε καὶ καμαρώσεις, tum τὰ μὲν ἐγγεισώματα ... τὰ δὲ καμαρώματα. Oribasius Cocchi p. 98; Paul. Æg. p. 210, 51.] Καμοίρωσις perperam in nonnullis codd. pro καμάρωσις. [Galen. vol. 19, p. 432, 11 : Καμάρωσίς ἐστιν ὀστοῦ διακοπὴ μετὰ τοῦ σιναρὸν ὀστοῦν ἀνακεκλάσθαι ἐξ ἀμφοτέρων, καὶ παραπλησίως καμάραις ἐσχηματίσθαι. Hase.]

[Καμαρωτός. V. Καμαροειδὴς.]

[Καμασὴν, ῆνος, ὁ.] Καμασῖνες Hesychio sunt ἰχθύες, Pisces. Apud Athen. vero [recte] scriptum καμασῆνες : nam l. 8, [p. 334, B] scribit κοινῶς πάντας τοὺς ἰχθῦας ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνας, ut quum canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. Ap. Plut. quoque [Mor. p. 685, F] leguntur aliquot Empedoclis versus, in quibus vox hæc eodem modo scripta est : itidemque Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 11, 20] : Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας Ἄδετε. [Male καμασσὴν ap. Arcad. p. 8, 24 : recte καμασὴν Herodian. Π. μον. λέξ. p. 17, 7.]

[Καμασινὸς, ὴ, ὸν, Utrobique hirsutus. Vita S. Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 414, 5 : Τῆς καμασινῆς αὐτοῦ μηλωτῆς. Ibidemque p. 420, 58 et 424, 46. De substant. Κάμασος v. Ducang. Hase.]

[Καμασσηνὸς, ἐθνικὸν, Suidas. Nihil constat de hoc populo. Quod ap. Arcad. p. 111, 20, legitur Καμασυνὴ inter nomina in ηνη, ex Καμβυσηνὴ potius vel Καμισηνὴ corruptum videtur. Καμασήνην Jani sororem memorat Jo. Lydus De mens. p. 150 ed. Rœth., quam Καμίσην vocat Draco Corcyræus ap. Athen. 15, p. 692, E.]

Καμασσὸς [imo Καμασὸς], Hesychio βάραθρος. [Leg. βάραθρον. Comparanda cum hac gl. alia ejusdem grammatici : Καμάκασος, ὡσεί τις λέγει ἐν τῷ βαράθρῳ (βάθρῳ codex), ἢ τῷ κρημνῷ, ἢ δεσμωτηρίῳ. Non liquet quæ vera sit vocabuli forma. Manifeste vitiosum est καμάκασος, paullo probabilius καμασός.]

[Καμάσσω.] Καμάσσειν Hesych. affert pro κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν τὰ μέσῳ [?] : necnon Καμάσαι, itidem pro σεῖσαι, [et Ἐκάμαξεν, ἔσεισεν]. Καμάσσεται pro πτερύσσεται. [Legitur Καμάσσυται.]

[Καμαστὶς, μέτρον τι. Ἀμερίας, Hesych. Infra Καμάστην, μέτρον τι. Conf. Κάμμαρψις.]

[Καματεύω. V. Καμαρεύω.]

[Κᾰμᾰτηδὸν, Laboriose, Misere. Manetho 4, 622 : Κ. ἀλᾶται.]

[Καματήριος, ία, ιον.] Καματήριον Hesychio ἐπίπονον, ἐπίλυπον, Laboriosum. [Καματήριος fuerunt qui Aristophani Lys. 542 restituerent, cujus loci valde dubia scriptura est. Neque Hesychii glossæ multum tribuendum, quum καματήριον errore librarii scriptum esse possit pro καματηρόν, quemadmodum θανατηρὸς in θανατήριος corruptum suo loco notavimus.]

Κᾰμᾰτηρὸς, ὰ, ὸν, Laboriosus, ut καματώδης. Aristot. De mundo [c. 6] : Τοῖς μὲν καματηρὸν ἄρχειν. Lucian. [De salt. c. 34] : Σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα. Ap.

Arrian. Exp. [5, 16, 2] καματηροὶ καὶ πνευστιῶντες Labore confecti. Citatur ex Apoll. Arg. pro Ægre [2, 87]: Ἄλις καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες. [Morbosus. Herodot. 4, 135, τοὺς καματηροὺς dicit, quos paulo ante ἀσθενεστάτους dixerat. Schweigh. Dionys. A. R. 10, 53: Ἀπτόμενοι καματηρῶν σωμάτων. Καματηραὶ καὶ βραδεῖαι ὁδοὶ Philo vol. 2, p. 10, 8. Ἐπιπόνου καὶ καματηρᾶς φροντίδος ib. p. 167, 12.]

Καματηρῶς, Laboriose, νοσερῶς: nam Pollux [3, 105] hæc conjungit, καματηρῶς, ἀῤῥώστως, νοσερῶς, ἐπινόσως.

[Καματηφόρος, ὁ, ἡ, Ærumnosus. Hippolyt. ap. Hœschel. ad Photii Biblioth. p. 10, B. Hase.]

Κάματος, ὁ, Labor, Fatigatio. Hom. Il. K, [98, Od. M, 281]: Καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ· N, [85]: Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, et alibi passim [non solum de corporis fatigatione, sed etiam de animi ærumna. Pind. Pyth. 2, 37: Πολεμίαν καμάτων ἐξ ἀμαχάνων· 12, 18: Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ. Æsch. fr. 178: Κάματον... ἵππων ἀναπαύει. Soph. OEd. T. 174: Τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· El. 130: Ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον. Eur. Iph. T. 333: Ἐς γῆν γόνυ καμάτῳ καθεῖσαν· Or. 315: Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται.] Hac voce utuntur interdum prosæ scriptt., licet poetica sit potius quam oratoria, præsertim autem Herodian.: 4, [7, 7]: Πᾶν θ' ὃ χειρῶν ἢ καμάτου σώματος ἔργον, πρῶτος εἰργάζετο. Sic 1, [3, 1]: Ἀλλὰ καμάτοις τε καὶ φροντίσι τετρυχωμένον· 7, [5, 5]: Δεδωκότα τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν. Lucian. [Hermot. c. 71]: Ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. Id. [Macrob. c. 22]: Ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα. Plut. [Mor. p. 794, B, ex Eur. Bacch. 66] dixit Πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον. || Interdum vocatur Quod labore comparatum est. Hom. Od. Ξ, [417]: Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. Sic Hesiod. Theog. [599]: Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. [|| Labor, Opus. Æsch. fr. 54: Ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον.] || Accipitur et pro Morbo, sicut κάμνειν Laborare morbo significat interdum, Ægrotare. Hesych. κάματον exp. νόσον, sicut κόπον, μόχθον, πόνον. Sic Pollux [3, 104] κάματον et ἀῤῥωστίαν, et νόσον, aliaque hujusmodi synonyma conjungit. [Simonid. ap. Stob. Flor. 98, 29: Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. Dionys. A. R. 10, 53: Οὔτε τῶν ἰατρῶν ἀρκούντων ἔτι βοηθεῖν τοῖς καμάτοις. ἄἄ]

[Καματουργία, ἡ, Labor operosús. Epiphan. t. 1, p. 1070, D. Hase.]

Κᾰμᾰτόω, Laboro, Fatigor, Fatisco, [Delasso, Gl.]: unde partic. καματῶν, κοπιῶν, Hesych.

Καματώδης, ὁ, ἡ, Laboriosus, Laborem afferens, s. labores. Θέρεος καματώδεος ὥρη, Hesiod. Op. [582. Pind. Nem. 3, 28: Καματωδέων πλαγᾶν ἄκος. « Ἀνθρώπων καματώδεες μέριμναι, Pindar. ap. Athen. in Excerptis Casauboni Anim. p. 782, 37. » Hemst. Compar. καματωδέστερον Theophr. fr. 7, § 13.] || Est etiam νοσώδης, Morbos afferens. In qua signif. sunt qui καματώδεος in illo Hesiodi l. accipiant.

[Καμβαίνω. V. Κάμβω.]

[Κάμβαλα, τὰ, Cambala, urbs Armeniæ. Strabo 11, p. 529.]

[Καμβαύλης, ὁ, Cambaules, dux Gallorum. Pausan. 10, 19, 5.]

[Κάμβλης, ητος, ὁ, Cambles, Lydorum rex. Athen. 10, p. 415, C. In Κάμβης corruptum ap. Ælian. V. H. 1, 27.]

[Καμβολία, ἡ.] Καμβολίαι, Hesychio κακολογίαι, λοιδορίαι, Maledicta. [Pro καταβολίαι, ut καταβολὴ pro *calumnia* affertur ex Cleobulo. Albert.]

Καμβρίζοντα, Hesychio ἀμελοῦντα, Negligentem. [Gl. corrupta ex l. Homerico Il. Δ, 223: Ἔνθ' οὐκ ἂν (s. ἀμ ex more vetusto) βρίζοντα ... Monuit Toup. ad Longin. p. 330 (360 ed. Weisk.).]

[Καμβῦλος, ὁ, Cambylus, præfectus Cretensium. Polyb. 8, 17, et 18.]

[Καμβυσηνὴ, ἡ, Cambysene, regio Armeniæ. Strab. 11, p. 501, 502, 528. In Καμασυνὴ corruptum ap. Arcad. p. 111, 20. Pravo accentu Καμβύσήνη ap. Steph. Byz.]

[Καμβύσης, ὁ, Cambyses, rex Persarum et ejusdem ex Cyro filio nepos, ap. Herodotum, Thucydidem, Xenophontem, alios. ῡ. Correpto usus est poeta imperitus in Append. Anth. Pal. 391.]

Κάμβω et Καμβαίνω, Cesso. [Καμβαίνει ex βαμβαίνει corruptum legebatur olim ap. Bion. 4, 9.] Κάμβει [corrigunt κάμνει], Hesychio παύεται. Καμβατηθεὶς Eidem est καταπονηθεὶς, Laboribus confectus. [Nihil aliud esse quam καταπατηθεὶς animadvertit Albert.]

[Κάμειρος, ὁ, Camirus, Cercaphi filius. Pind. Ol. 7, 135, Steph. Byz. || Κάμειρος, ἡ, urbs Rhodi, ap. Hom. Il. B, 656 (in libris multis Κάμιρος scripta: quam scripturam sequitur Steph. Byz.), Strabon. 14, p. 653 seqq. || De adject. gentili Steph. B.: Ὁ πολίτης Καμιρεύς. Πείσανδρος ὁ διασημότατος ποιητὴς Καμιρεὺς ἦν. (Καμειρεῖς ap. Strabon. p. 655.) Λέγεται καὶ Καμιρίτης καὶ Καμιραῖος, καὶ θηλυκῶς. Καμειραῖος ap. Suidam s. v. Πείσανδρος. Ἰσχάδος Καμειραίας Babrias ap. Suidam s. Καμειραία. ᾰ]

[Κᾰμειρὼ, οῦς, ἡ, Camiro, Pandarei filia. Pausan. 10, 30, 2.]

[Καμέλλα, ἡ, Vas quod inter coquinaria refert Pollux 10, 110, ap. Romanos. Lat. *Camella*. V. Ovid. Fast. 4, 779. Angl.]

[Καμηλάριος, ὁ, i. q. καμηλίτης. Pallad. Hist. Laus. p. 92, A; Doroth. Doctr. p. 815, D; Jo. Moschus Prat. spir. p. 1101, D, et 1102, A. Hase.]

[Καμηλαύκιον, Ῥωμαίων ἡ λέξις. Ῥηθείη δ' ἂν καὶ Ἑλληνιστὶ, παρὰ τὸ καῦμα ἐλαύνειν, Suid. Zonaras scripsit Καμελαύκιον. Capitis est tegumentum. Angl. De his aliisque hujus vocabuli formis v. Ducang.]

Καμήλειος, ὁ, ἡ, Camelinus. [Porphyr. Abst. 1, 14 fin: Καμήλια ἐσθίειν. Ubi Rhoer.: Immo vero καμήλεια, nempe κρέατα.]

[Καμηλέμπορος, ὁ.] Καμηλέμποροι, Negotiatores, qui camelis merces vehunt. Bud. e Strab. [17, p. 815.]

Καμηλασία, ἡ, Camelorum agitatio: qua in exercitu utplurimum utebantur in vehendis impedimentis et commeatibus; mercatores etiam in mercibus et aliis oneribus.

Καμηλάτης, ὁ, Cameli agitator: vel etiam Camelorum agitator et dux.

[Καμηλίζω, Camelo similis sum. Heliod. 10, 27, p. 426: Ἡ κεφαλὴ τὸ μὲν εἶδος καμηλίζουσα.]

Καμηλίτης, ὁ. Dicuntur καμηλῖται iidem, qui καμηλάται, Camelorum agitatores, vel etiam curatores. Aristot. enim quem καμηλίτην vocat [H. A. 9, 47], eundem et ἐπιμελητὴν appellat, initio libri De auditu mir. Ibi enim quum dixisset τοὺς ἐν Ἀραβίᾳ καμήλους perhiberi matres suas non inire, atque adeo ne vi quidem compulsos, subjungit: Καὶ γάρ ποτε λέγεται, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὀχεῖον, τὸν ἐπιμελητὴν καλύψαντα ἐφεῖναι τὸν πῶλον· ὡς δ' ὀχεύων ἐπέβη, τότε μὲν συνετέλεσε, μικρῷ δ' ὕστερον δάκνων τὸν καμηλίτην ἀπέκτεινεν. Legitur idem voc. ap. [Strabon. 1, p. 39; 16, p. 748; Heliodor. 10, 5, p. 395;] Herodian. sub fin. libri 4: Οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν· quos postea vocat ἐπιβάτας et ἐποχουμένους ἵπποις ἢ καμήλοις. Si vero Suidæ credimus, καμηλίτης est etiam βοῦς οὕτω λεγόμενος: forsan quod habeat cameli more tuber in dorso.

[Καμηλοβάτης, ὁ, Camelorum eques. Clem. Alex. p. 228, 267.]

[Καμηλοβοσκὸς, ὁ, Camelos pascens. Σκηνῖται Ἄραβες καμηλοβοσκοὶ Strabo 16, p. 768. Καμηλοβοσκοὶ, οἱ, Carmaniæ regionis populus, ap. Marcian. Peripl. p. 20.]

[Καμηλοκόμος, ὁ, Camelorum curator. Eust. ad Dionys. P. 954.]

Καμηλοπάρδαλις, ἡ, Camelopardalis: animal e camelorum genere: cujus mentio Deut. 14, et [Diodor. 2, 51,] Athen. 5, [p. 201, C]. Nomen ex eo sortitum est, quod camelo simile sit capite, pardali autem albis maculis rutilum colorem distinguentibus, ut his vv. docet Plin. 18, 18: Nabin Æthiopes vocant, collo similem equo, pedibus et cruribus bovi, camelo capite, albis maculis rutilum colorem distinguentibus: unde appellata Camelopardalis: aspectu magis quam feritate conspicua: quare etiam Ovis feræ nomen invenit. [Describunt formam Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 455, 4; Heliod. 10, 27, p. 426, aliique quos laudat Coraes ad h. l. part. 2, p. 354. Hase.]

[Καμηλοπόδιον, τὸ, Marrubium. Diosc. 3, 109. Boiss.]

Κάμηλος, ὁ, ἡ, Camelus. Frequentius usurpatur fem. tum ab aliis [Herodoto 1, 80; it. 3, 105 : Τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων· Æsch. Suppl. 285 : Καμήλοις ἀστραβιζούσαις· Aristoph. Av. 1559], tum a Xen. [Cyrop.] et Athen. Sic Plut. Alex. [c. 31] : Ἐκφυγὼν πολεμίους ἐπὶ καμήλου δρομάδος. [Ἡ κάμηλος vero in fem. non solum dicitur Camelus femina, sed et collective Agmen vel Acies camelorum, Herodot. 1, 80, prorsus ut ἡ ἵππος, Equitatus. Schweigh.] At Matth. 19, [24] : Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν, annotat Theophyl. quosdam non intelligere τὸ ζῶον, sed τὸ παχὺ σχοινίον, ᾧ χρῶνται οἱ ναῦται πρὸς τὸ ῥίπτειν τὰς ἀγκύρας, Funem illum crassum, quo nautæ utuntur ad jaciendas ancoras. Suidæ tamen et schol. Aristoph. [Vesp. 1030] κάμηλος est τὸ ἀχθοφόρον ζῶον· κάμιλος δὲ, τὸ παχὺ σχοινίον, διὰ τοῦ ι. Itaque scrib. ibi foret κάμιλον, posito ι loco τοῦ η. [Ludicra etymol. apud Artemidor. 1, 4 : Καὶ τὸ ξενοδοχεῖον κάμηλος καλούμενον τὸν μηρὸν κατάξειν (ἐδήλου)· ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον τὸ καλούμενον κάμηλος μέσους κάμπτει τοὺς μηροὺς ἐπιτεμνόμενον τοῖν σκελοῖν τὸ ὕψος, ἐτύμως κεκλημένος κάμηλος οἱονεὶ κάμμηρος, ὥς φησιν Εὔηνος ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον Ἐρωτικοῖς.]

[Καμηλοτροφέω, Camelos alo. Diodor. 3, 44.]

[Καμηλώδης, ὁ, ἡ, Camelo similis. Nicet. Chon. Ann. p. 140, D : Τὸν παιδεραστὴν καὶ καμηλώδη. « Ephræm. Cæs. 4809, p. 117. » Osann. Galen. vol. 6, p. 664, 11 : Οἱ ὀνώδεις τε καὶ καμηλώδεις ἄνθρωποι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Hase.]

Καμηλωτὴ, ἡ, Pellis cameli : ut μηλωτὴ dicitur Pellis ovina. [Significat potius vestem ἀπὸ τριχῶν καμήλου. V. Lobeck. Paralip. p. 332.]

[Καμηφὶς, numinis Ægyptii nomen in scriptis Hermetis ap. Stob. Ecl. phys. p. 120. E lingua Ægypt. Custos Ægypti exp., et pro epitheto Dei Phtha habetur. V. Jablonsk. Panth. 1, 4, § 9. Angl.]

[Κἄμῑκὸς, ἡ, Camicus, oppidum Siciliæ. Herodot. 7, 169, 170. Οἱ Καμικοὶ, τὸ Κωκάλου βασίλειον, ap. Strabon. 6, p. 273; et ἐν Καμικοῖς ib. p. 279. Quem rectum esse nominis accentum docet Arcad. p. 52, 2 : Σεσημείωται τὸ Καμικὸς ὀξύτονον καὶ ἔχον τὸ ι μακρὸν, ὡς τὸ Παλικός· quocum consentit Theognost. p. 60, 2. Male apud Herodotum et Aristot. Polit. 2, 10. Καμίκῳ et Κάμικον. Gentile Καμίκιος, ία, ιον, memorat Steph. Byz. Καμίκιοι Sophoclis fabula fuit. G. D.]

[Κάμιλλος, ὁ, Camillus, nomen pr. Latinum, apud Plutarchum aliosque rerum Romanarum scriptores. || HSt. s. v. Κάμιλος :] At Κάμιλλος diversam signif. habet : nam Plut. Numa [c. 7] refert ex Juba, Τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι κάμιλλον, sc. a Romanis : subjungens, Ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον. [V. quæ s. v. Καδμῖλος dicta sunt.] Forsan igitur et M. Furius fuit agnominatus Camillus, quod in pueritia Jovi ministrasset.

[Κάμιλος. V. Κάμηλος.]

[Καμῖναῖος. V. Καμινιαῖος.]

Καμῖνεία, ἡ, Opera quæ navatur circa caminum s. fornacem : q. d. Operatio circa, apud caminum. Theophr. H. Pl. 5, [9, 6] : Πρὸς δὲ τὰς καμινείας καὶ τὰς τέχνας ἄλλας ἄλλη ὕλη ἐστὶ χρησίμη. Ita enim hic accipi puto : quum tamen in VV. LL. scribatur καμινία cum simplici ι, et exp. Fornacum usus, et Fornax : quæ posterior interpr. Gazæ tribuitur.

[Καμινεὺς, έως, ὁ, Caminarius. Diodor. 20, 63 : Κεραμεῦ καὶ καμινεῦ.]

[Καμῖνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Caminarius. Αὐλὸς κ., Fistula follis quæ in caminum inserta flammam excitat, Philipp. Anth. Pal. 6, 92.]

Κἀμῑνευτὴς, ὁ, In camino aliquid excoquens; generalius, Circa caminum s. fornacem laborans sive opus faciens : ut Vulcanus ap. Lucian. [De sacrif. c. 6] : Ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν. [Greg. Nyss. t. 3, p. 28, C. Inscr. ap. Fabrett. p. 494, emendatiusque edita a Millin. *Voyage dans le midi de la France* t. 2, p. 200 : Ἀρχιυπηρέτῃ καὶ καμεινευτῇ (sic). De his καμινευταῖς, hierodulis apud Ægyptios, Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 107 et 163, aliique ibi laudati. Hase.]

[Καμινευτικὸς, i. q. καμινιαῖος. Suidas : Κοδομήιον, καμινευτικόν.]

Καμινεύτρια, ἡ, quo dicemus exponi vocem καμινὼ apud Homerum, est itidem Quæ circa caminum laborat, opus facit.

Καμινεύω, In camino excoquo, candefacio [Theophrast. De lapid. 69 : Καίουσι καμινεύοντες τὴν γύψον] : unde καμινευθὲν e Strab. 13 affertur pro In camino s. fornace excoctum [p. 610 : Λίθος μετὰ γῆς τινος καμινευθείς. Σίδηρος καμινευόμενος 5, p. 224; 9, p. 399. Hemst.]. Apud Diosc. χαλκὸς καμινευόμενος, Æs in camino s. fornace candens, Ruell. 5, 84 : Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου. Ego malim, Æs quod in fornace candefit, liquefit. [Steph. B. v. Ἄνδειρα. Wakef. Impropr. Cinnam. Hist. p. 88, A : Νόσος τῷ Παλαιολόγῳ ἐνσκήψασα λάβροις τὸν ἄνθρωπον πυρετοῖς ἐκαμίνευεν.]

[Καμινία. V. Καμινεία.]

Καμινιαῖος, αία, αῖον, q. d. Caminarius, Caminalis, i. e. Ad caminum pertinens : καμινιαία αἰθάλη, Caminaria fuligo, i. e. Camini, [ab Eustath. p. 1878, 59] ex Exod. 9, [8] citatur [ubi libri alii καμιναία, pariter ut in Greg. Naz. Or. 16, p. 307, B, pro καμινιαίας codd. nonnulli καμιναίας præbent; sed recte πῦρ καμινιαῖον Anna Alex. Proleg. p. 7. Λόγους οὐδὲν καμινιαίας αἰθάλης ἀπεοικότας Niceph. Greg. Hist. Byz. 20, 7, p. 625, B. Joann. Zonar. Annal. 1, p. 35, A. Lobeck. ad Phryn. p. 552.]

Καμίνιον, τὸ, dimin., Parvus caminus, Parva fornax : ἰπνὸς, inquit schol. Aristoph. Pac. [535], quod nos appellamus καμίνιον. Est autem ἰπνὸς, Furnus. [Jo. Malal. p. 360, 1 : Ὑπὸ ἑνὸς καμινίου μόνου. Geopon. 2, 3, 9.]

Καμινίτης, ὁ, adjectivum, pro Caminarius : ἄρτος κ., Athen. [3, p. 115, E], i. q. et ἰπνίτης, Furnaceus, quum ἰπνὸς, Furnus, sit parvus caminus, ut modo dictum est. [|| Καμινίτης, τὸ μόλυβδον, Plumbum, Gl. botan. mss. Καμινίτης, λιθάργυρος, Lexicon ms. Neophyti. Ducang.]

[Καμινογραφία, ἡ, Distillationis ars. Olympiodor. in Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 765, ab Ducang. cit. : Μαρίας τὴν καμινογραφίαν.]

[Καμινόθεν, E camino. Nicander Th. 707 : Βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι ἐν κεράμῳ νεοκμῆτι κ.]

[Καμινοκαύστης, ὁ, Furnarius, Gl. || Femin. Καμινοκαύστρια ap. schol. Hom. Od. Σ, 27.]

Κάμῑνος, ἡ, Caminus, Fornax. [Herodot. 1, 179 : Ὤπτησαν τὰς πλίνθους ἐν καμίνοισι. Æsch. fragm. 265 : Καμίνου ... μάκιστον σέλας. Crobylus ap. Athen. 1, p. 5, F, de homine θερμοφάγῳ : Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος. Phrynich. Bekk. Anecd. p. 49, 6 : Κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι· ἐπί τινος γυναικὸς μεθύσου. Ῥηθείη δ' ἂν οὐδὲν ἧττον ἐπὶ ἀνδρός. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 477, 1 : Ἔρως ἐπείθετο τῷ Διί· ὅλους (scr. ὅλας) καμίνους ὑφῆψεν ἡμέρου. Homericum poematium superest Κάμινος ἢ κεραμὶς inscriptum.] || Ignis, Flamma. Chrys. in 1 Ad Cor. 12, de diabolo loquens : Τοὺς εἰς οὐρανὸν σπεύδοντας ὑποσκελίζων, καὶ πλείονα ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζων [?] τὴν κάμινον. [Κάμινον φθόνου ἔνδον ἔχων, Const. Manass. Chron. p. 8, C. K. ὀδύνης, Theod. Prodr. p. 14. Jacobs.] Item Æstus, Ardor, in Ejusd. l. De sacerd. : Καὶ τὴν σιδηρᾶν τῆς χηρείας οὐκ ἔφυγον κάμινον. Hesychio teste est etiam Pars quædam navis : ap. quem legitur et κάμινοι, expositum εὔπλευροι βόες ἰσχυροὶ καὶ εὐΐσχιοι. [ἄ]

Καμῑνὼ, οῦς, ἡ, ut γρηῢς καμινὼ, Anus camini fuligine oppleta. Hom. in dat. dixit, Γρηῒ καμινοῖ ἶσος, Od. Σ, [27] q. d. Vetulæ caminariæ, i. e. Fuligine camini oppletæ. Perinde ac si dicat, Tam nigræ ut fuligine oppleta esse videatur. Sic Gall. *Noir comme la cheminée* : καμινοῖ, inquit Eust., διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης. Sed Aristarchus et Herodian. καμινὼ dixerunt esse τὴν καμινεύτριαν, Quæ sc. frigeret hordeum, ut facilius ex eo farina fieret. At Comanus putavit καμινοῖ comp. voce dici τῇ καμνούσῃ τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, Cui nervi præ senectute dolerent. Sed ridicule subtilis hæc expos. mihi videtur. [Repetit hæc Hesych.]

[Κἄμινώδης, ὁ, ἡ, Fuliginosus. Καμινώδεις ἀναπνοαὶ Strabo 6, p. 246.]

[Κάμισα, τὰ, Camisa, antiquum castellum Ponticum, ap. Strab. 12, p. 560. Et nomen regionis Καμισηνὴ, ἡ, p. 546, 560.]

[Καμίση, ἡ. V. Καμασσηνός.]

[Κάμμα, τό.] Κάμματα et Καμματίδες, Edulia quædam Laconica, ap. Athen. et Hesych. : v. Ψαιστά. [Sunt Liborum quoddam genus, sic nominatorum ἀπὸ τοῦ κάπτειν, Athen. 4, p. 140, F. Schweigh.]

[Καμμανία, ἡ, Cammania. Steph. B. : K., μοῖρα Θεσπρωτίας. ... Οἱ οἰκήτορες Καμμανοὶ, ὡς τῆς Καμπανίας Καμπανοί. Καμμανοὶ, sed non illi quærendi in Thesprotia, memorantur a Polyb. 31, 9, 1, ubi Καμμανηνὴν vel Χαμμανηνὴν, præfecturam Cappadociæ, de qua v. s. Χαμμανηνὴ, intelligit Schweigh.]

[Καμμαρὶς, ἡ, i. q. κάμμορος, quod v. Galen. vol. 6, p. 735, 17 : Κάραβοι, καὶ καρίδες, καὶ καμμαρίδες. Hase.]

[Κάμμαρος. V. Κάμμορος.]

[Καμμάρπτω. V. Καταμάρπτω.]

Κάμμαρψις [legitur κάμαρψις], ap. Hesych., quod Æolensibus esse dicit μέτρον σιτικὸν, τὸ ἡμιμέδιμνον. Verum et Καμμάστην [Καμάστην legitur] esse dicit μέτρον τι. [Et Καμαστὶς, μέτρον τι. Ἀμερίας.]

[Καμματίς. V. Κάμμα.]

[Καμμέν. V. Κατά.]

[Καμμένω. Καμμονίη. V. Καταμ—.]

[Κάμμερος. V. Κέμμερος.]

[Κάμμηρος. V. Κάμηλος.]

[Κάμμης, ὁ, Cammes, n. pr. ap. Demosth. p. 1019, 19 : Κάμμῃ τῷ τυραννοῦντι Μυτιλήνης. Simile est Καμμῦς. G. Dindorf.]

Κάμμορος, ὁ, ἡ, Infortunatus, Infelix, Cui malum et asperum fatum est : pro κακόμορος. [Immo pro κατάμορος, quod inter adjectiva in ρος est ap. Arcad. p. 71, 28. Κάσμορος per δύστηνος exp. Hesych.] Hom. Od. Λ, [215] : Ὤ μοι τέκνον ἐμὸν περὶ πάντων κάμμορε φώτων· Β, [351] : Κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι Διογένης Ὀδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας. || Item κακοθάνατος, ut δύσμορος, Eust. [p. 1389, 24.] || Κάμμοροι aliquando significat τὰς καρίδας, ut patet ex Athen. [7, p. 306, C] : Κάμμοροι καί τι γένος καρίδων ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον· unde fort. οἱ ϗυδαῖοι τοὺς καβούρους παρέφθειραν. Hæc Eust. Apud Athen. tamen reperio non κάμμοροι, sed Κάμμαροι, et hæc verba ex Epicharmo, Βῶκες, σμαρίδες, ἀφύαι, κάμμαροι, quibus subjungit, esse genus καρίδων, et a Romanis ita vocari. [Notum est Cammarum vel Gammarum Lat. dici, non Cammorum; nec ab aliis Græcis scriptt. frequentatum illud nomen reperitur, nisi ab Epicharmo et Sophrone, Siculis poetis, a quibus et alia Latina adoptata novimus. Sed quod in aliis verbis e Lat. sermone adoptatis a Græcis hominibus frequenter factum videmus, ut ea ad Gr. verborum similitudinem quodammodo inflecterent, idem in h. v. facere poetæ illi, quos dixi, potuerunt, ut quum κάμμορον alias Græcum esset nomen, longe quidem diversæ signif., i. fere q. ἀκόνιτον sonat, ad illius similitudinem etiam hoc cancri vel squillæ genus κάμμορον dicerent pro κάμμαρον. Schweigh. ad Athen. 7, p. 306, D. Hesych. : Καμάρους, τὰς ἐρυθρὰς καρίδας (κανίδας codex).] Cammarorum meminit Plin. 32, c. ult. : Extra has sunt rotundæ in oleario usu cochleæ, cucumis, cynopus, cammarus. Κάμμορον, inquit Galen. Lex. Hipp., τὸ τῇ σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον : item τὸ ἀκόνιτον, quoniam radices ei animali similes habet; sed neutro modo accipi potest ap. Hipp. in l. Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, quum ait, Καυσομένων, παραλαμβανομένου τοῦ καμμόρου· unde et Erotian. non solum ipsum animal κάμμορον, sed etiam τὸ περικείμενον αὐτῷ βρύον, ita nominari dicit : Zeno autem τὸ κώνειον : Zeuxis vero φάρμακον ψυκτικόν. Hæc Galen. At Erotian., quum hæc Hippocr. [p. 418, 24] verba citasset : Ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, θερμαντηρίῳ χρῶ· subjicit, Zeuxis 2 τῶν Ἐξηγητικῶν dicit esse pharmacum quoddam refrigerandi vim habens, quod ita appellatur. Diosc. vero l. 5 τῶν Ὑλικῶν [§ 77], dicit aconitum vocari a quibusdam κάμμαρον, quasi θηλυφόνον. Lycus Neapolit. l. 2 Ἐξηγητικῷ, uno μ scribi ait καμάρῳ, i. e. ἀλειπτηρίῳ, formato vocabulo ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον καμαρωτοῦ σκευασίας. Diodorus grammat. et Zeno Herophilius dicunt κάμορον, κάμμορον, vel κάμαρον a Doriensibus qui in Italia sunt, vocari τὸ κώνειον Tandem addit, videri sibi Zeuxidem melius exposuisse, deinde Zenonem; consentaneum enim esse ut κάμμορον sit pharmacum quoddam refrigerans, aut fortasse τὸ κώνειον : quoniam id e numero est τῶν ψυχροτάτων καταπλασμάτων : at Lycum prorsus errasse. Pro Aconito accipitur a Nicandro, Diosc. et Plin. Ac a Nicandro quidem Al. 40 : Ἴδης ἐν κνημοῖσι, Φαλακραίης ἐνὶ βήσσης Πολλάκι θηλυφόνον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις, ubi schol. ad etymon respiciens, exp. κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν. A Diosc. autem 4, 77 : Ἀκόνιτον· οἱ δὲ, παρδαλιαγχὲς, οἱ δὲ κάμμορον, οἱ δὲ θηλυφόνον, οἱ δὲ μυοκτόνον. A Plin. vero 27, 3, de aconito : Folia habet cyclamini, aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice leniter hirsuta : radicem modicam, cammaro similem marino : quare quidam Cammaron appellavere : alii Thelyphonon. Radix incurvatur paulum scorpionum modo : quare et Scorpion aliqui appellavere. Scribi autem et Κάμμαρον, et Κάμαρον, et Κάμμορον, e præcedentibus manifestum est. [Adde Κομμάραι et vide Καμμαρίς.]

[Καμμῦς, ὁ, (nomen vel proprium vel appellativum a καμμύειν derivandum) memoratur ab schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 857, 7. Simplici μ scriptum ap. Chœrob. ibid. p. 1195, et Dracon. p. 104, 21, qui genitivum τοῦ καμῦ ponunt.]

[Καμμύω. V. Καταμύω.]

Κάμμω, Colloco. Hesych. enim κάμμει affert pro καθέζει. [Scribendum saltem καθίζει. Aliam gl. Κάμβει, παύεται, comparat Albert., non minus suspectam.]

Κάμνω, καμῶ [Hesych. : Καμῶ, ἐργάσομαι. Καμεῖ Soph. Tr. 1215, nisi hoc secundæ personæ est], καμοῦμαι [quæ usitatior forma est], κέκμηκα, Lassesco, Fatigor, Fatigatus sum, Gravor, Fatisco, Deficio. Hom. Il. Γ, [169] : Οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο· Ψ, [63] : Μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα· Β, [389] : Περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμεῖται. Sic Λ, [801] ἀκμῆτες et κεκμηότες inter se opponuntur : Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων. Quod imitatus est Lucian. [Hermot. c. 40] : Καὶ ἐστὶ τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. [Æsch. Ag. 670 : Στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου. Pind. Pyth. 1, 156 : Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. Soph. El. 532 : Οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. Eur. Suppl. 709 : Ὤχετ' ἐς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ. Plato Eryx. p. 392, B : Κέκμηκα γὰρ χθὲς βαδίσας Μεγαρόθεν. Pind. Ol. 8, 38 : Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος μὴ κάμοι, ubi schol. : Ὁ ἐπερχόμενος χρόνος τοῦτο ἐνεργῶν εἴθε μὴ ἀτονήσειε. Id. Pyth. 1, 175 : Μὴ κάμνε λίαν δαπάναις, i. e. Ne parce sumtibus.] In hoc Greg. l. κάμνειν Bud. exp. Laborare, Fatigari, Ægre facere : Ποῖος Εὐκλείδης ἐμιμήσατο ταῦτα γράμμασι ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι; Ap. Eund. interpr. Gravari, Lassescere : Κάμνουσα τῷ πόθῳ καὶ σφαδάζουσα. [Interdum de rebus inanimatis dicitur. Tryphiod. 500 : Φόρμιγξ ἀνεπαύσατο, κεῖτο δὲ κάμνων αὐλός· ubi Wernick. comparavit Coluth. 125 : Μήπω πολλὰ καμοῦσαν... ἀοιδήν· et Greg. Naz. Vit. 20 : Κέκμηκε πάντα καὶ τὰ καλὰ τῷ χρόνῳ κέκμηκεν.] Et κάμνειν ὑπέρ τινος, Thuc., pro Laborem subire, vel periculum, 2 : Ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. [Eur. Herc. F. 293 : Οἱ γὰρ εὐγενεῖς κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ.] Dicitur et κάμνω τοῦτο ποιῶν : Plato De rep. 5, [p. 458, A] : Ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ, pro Ne facessant sibi negotium, Bud. [Cesso, Desino. Plato Leg. 11, p. 921, E : Ὁ νόμος αὐτὸν ἐπαινῶν οὔποτε καμεῖται· Gorg. p. 470, C : Ἀλλὰ μὴ κάμῃς φίλον ἄνδρα εὐεργετῶν. Æsch. Eum. 881 : Οὗτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά. Eur. Or. 1590 : Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων.] || Interdum fit transitivum, ut Lat. Laboro, et accusativo adjunctum significat Cum labore facio, Elaboro, Cum labore struo, fabricor, ut Hom. Il. Σ, [613] : Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυ-

τὸς Ἀμφιγυήεις, pro quo alibi κάμε τεύχων. Sic Od. O, [105]: Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή. Et ἐκάμοντο in hac signif. pro ἔκαμον, ap. Apoll. Arg. 2, [718]: Ἰρὸν ... ὅ ῥ' ἐκάμοντο. Ut autem Laboro in illa signif., poetarum est, ita et κάμνω istud poetis peculiare esse existimo. Sed κάμνειν posuit Hom. et pro Comparare cum labore s. acquirere: Il. Σ, [341]: Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. In prosa autem dicitur καμάτους κάμνειν, quo utitur Herodian. 3, [6, 7]. Reperitur in eadem et pro Contendo efficere, sicut et Lat. Laboro ut hoc efficiam, quo utitur Gregor. II. θεολογ. p. 14. ‖ Κάμνω, Ægroto, Male me habeo, ut Lat. Laboro. [Soph. Ph. 282: Ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο. Plato Leg. 1, p. 628, D: Κάμνον σῶμα ἰατρικῆς καθάρσεως τυχόν. Improprie Eur. Ion. 363: Ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι.] Aristot.: Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλους ἰατρούς. [Id. H. A. 3, 15: Ἐξ ὧν οἱ λίθοι γίγνονται τοῖς κάμνουσιν.] Aristoph. Nub. [708]: Τί πάσχεις; τί κάμνεις; Basil.: Μέτρια μὲν κάμνοντες, καὶ ἰάσιμα. Dicitur et [cum dat. Plat. Leg. 11, p. 916, A: Ἀνδράποδον ... κάμνον φθόῃ. Aristot. H. A. 8, 21: Νοσήμασι κάμνουσι τρισί. Improprie Æsch. Ag. 482: Ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. Herodot. 1, 118: Τῷ πεποιημένῳ ἔκαμνον μεγάλως. Eur. Med. 1138: Οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς. Pind. Pyth. 8, 68: Καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ·] cum accus. νόσον, κάμνω τήνδε τὴν νόσον [Eur. Heracl. 990: Ἥρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον. Plato Rep. 3, p. 408, E: Εἰ πάσας νόσους κάμοιεν. Aristot. H. A. 8, 24: Ταύτην δὲ (τὴν ποδάγραν) κάμνουσι], et cum præp. ὑπὸ, κάμνω ὑπὸ τῆσδε τῆς νόσου. Herodian. 3, [14, 4]: Πρεσβύτης τε ἤδη ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε, pro Laboro hac in re, Male mecum agitur hanc ob rem, quod ad hanc rem attinet. Qua in signif. ex Aristoph. citatur. Item hoc Eur. [Iph. A. 966]: Ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος. [Hec. 306: Ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις.] ‖ Κεκμηκὼς, partic., Fatigatus, Defessus, Debilitatus, ut in Il. Homeri et Luciani citt. Sic Plut. [Mor. p. 161, B]: Διὰ τάχος καὶ δοῖζον ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς. [Plato Hipp. maj. p. 301, A: Εἰ κεκμηκώς τι ἢ τετρωμένος ... ἑκάτερος ἡμῶν εἴη.] ‖ Interdum κεκμηκότες dicuntur Mortui, sicut et καμόντες. Hom. Od. Λ, [475]: Βροτῶν εἴδωλα καμόντων· et [Ω, 14]: Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων. [Crinag. Anth. Pal. 9, 81: Καμοῦσιν, ὡς ζωοῖς.] Sic Thuc. [3, 59]: Καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic utitur etiam Plato et Aristot. Eth. 1, [c. 11. Οἱ κεκμηκότες Æsch. Suppl. 149; Eur. Suppl. 756, Tro. 96; Plato Leg. 4, p. 718, A; 11, p. 927, B. ‖ Participii forma epica Κεκμηὼς Hom. Il. Ψ, 232. Κεκμηῶτος, ῶτι, ῶτα, Z, 261, Od. K, 31. Κεκμηότας Il. Λ, 802, Π, 44. Κεκμηῶτας Thucyd. 3, 59, ex codd. tantum non omnibus restitutum pro κεκμηκότας. ‖ Aoristi subjunctivi forma epica Κεκάμω ap. Hom. Il. A, 68; κεκάμωσιν H, 5. Particip. κεκαμὼν dialecto Ionicæ tribuit Greg. Cor. p. 461.]

[Κάμος, ὁ, potus usitatus apud Pannonios vel Pæones, si mendo carent codd. Jul. Afric. Cest. p. 299, 14: Πίνουσι ζῦθον Αἰγύπτιοι, κάλαμον Παίονες, Κελτοὶ βερβησίαν (scr. κερβ.), σίκερα Βαβυλώνιοι. Ibi enim pro κάλ. codd. quidam κάμον. ‖ Pro Κᾶμος, quod dicitur scriptum in fictili antiqui operis, Visconti Mus. Piocl. t. 5, p. 25 (f) corrigit Κῶμος. Hase.]

Κάμορος, [ἡ, Alnus, si vera lectio,] Hesychio auctore dicitur κλήθρα τὸ δένδρον.

Καμπαλέος, α, ον, Inflexus, Curvus. Hesych.

[Καμπᾱνία, ἡ, Campania, regio Italiæ inferioris: de qua v. Strab. 5, p. 231 seqq. ‖ Ejus incolæ Καμπανοὶ, οἱ, ap. Strabon., Dionys. P. 357, alios. ‖ Καμπανὶς, ίδος, ἡ. Καμπανίδος Κύμης ap. Dionys. A. R. 5, 26 et 36.]

[Καμπανὸς, Campanus, Stater, Gl.]

[Κάμπᾰσος, ὁ, Campasus, n. fluvii in fr. Simiæ Rhodii ap. Tzetz. Hist. 7, 700.]

[Κάμπειος. V. Κάμπιος.]

[Καμπέλοχος. V. Καμπύλοχος.]

Κάμπεσίγουνος, ὁ, ἡ, Genua curvans. Erinnys ita dicitur, quod peccantium genua curvet, Hesych. Conf. Καμψίπους.]

[Καμπεσίγυιος, ὁ, ἡ.] Καμπεσόγυια atque Καμπισίγυια [Καμπισέγυα codex] ap. Hesych., Quæ membra curvant. [Recta vocabuli forma καμπεσίγυιος est in versu Orphico ap. Clem. Al. p. 15: Κῶνος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καμπεσίγυια.]

Καμπὴ, ἡ, i. q. κάμψις, Inflexio, Flexus, Lex. Cic. p. 95. Curvatio, Curvatura. [Herodot. 1, 185: Ὡς ὁ ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Æsch. fr. 24: Εὐβοΐδα καμπήν· quocum comparanda Καμπὴ ὀξεῖα, nomen loci Bœotiæ, ap. Theophr. H. Pl. 4, 11, 8. Plato Leg. 7, p. 795, E: Καμπῆς τε καὶ ἐκτάσεως. « Αἱ κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπαὶ, Strabo 10, p. 458. Labyrinthi πολύπλοκοι καμπαὶ, Apollod. 3, 1 extr., p. 247. Aristot. De partt. anim. 4, 6, fin. » Hemst.] Plut. [Mor. p. 818, F]: Πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξῶσαι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινὸς ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς. Id. [ib. p. 968, A]: Ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμένας ὑποπορεύσεις. [‖ Curvatura, terminus circa quem currus circumaguntur in certamine. Aristoph. Pac. 904: Περὶ ταῖσι καμπαῖς (libri nonnulli κάμπαις) ἡνίοχοι πεπτωκότες. Poeta ignotus Iph. A. 224: Καμπαῖσι δρόμων. Figurate Eur. El. 659: Πάλιν τοι μῦθον ἐς καμπὴν ἄγε.] ‖ Flexus et elusiones luctæ, citatur ex Bud. Epist. pro λυγισμοί. ‖ Articulus, Nodus, i. e. Flexura, ut digitorum: Suffragines. Bud. e Gaza. [Τῆς πρώτης καμπῆς τῶν δακτύλων Aristot. H. A. 2, 1. Ἡ τῶν ὤμων καμπὴ ibid.] ‖ De cantu, ut et κάμπτειν, Aristoph. Nub. [969]: Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν, Vocem aliquo modo in cantu inflecteret. I. e. Si fracta et molli voce cecinisset, εἰ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο, schol. Qui in alium ejusd. comœdiæ l. annotat καμπὰς esse, quas musici appellant στροφὰς, ἀντιστρόφους, ἐπῳδούς. V. Ἀσματοκάμπτης, Δυσκολόκαμπτος καμπή. [Pherecr. ap. Plut. Mor. p. 1141, E: Ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν. Philostr. p. 620: Καμπαῖς ᾀσμάτων. ‖ « Demetr. De eloc. § 17, de periodo simplici: Ὅταν τὸ κῶλον μῆκός τε ἔχῃ καὶ καμπὴν κατὰ τὸ τέλος, τότε μονόκωλος περίοδος γίνεται, Quando membrum uno tenore usque ad finem conjunctum progreditur. Ergo καμπὴ est veluti junctura quædam quæ facit ut sententia in initio et fine apte cohæreat. Ib. cap. 10 jungitur ut synonymum συστροφὴ, h. e. Junctura, quæ veluti gyrum faciat, et initium fini adjungat. Sic Plut. Præc. pol. p. 818, F, quamvis in re dissimili, tamen junxit tanquam synonyma καμπὴν καὶ περιαγωγὴν, ut appareat, καμπὴν esse κύκλον quendam, in quo oratio ab initio usque ad finem contineatur. Cicero De Orat. 3, 48 et 49, *conversionem* vocat, eodem sensu. Nam de ambitu orationis et perpetuitate sermo est. Unde Maxim. Tyr. Diss. 15 εὐκαμπεῖς περιόδους dicit, *rotundas* periodos, h. e. præcipua arte elaboratas. Sic et Ulpianus verbis Demosth. Π. παραπρεσβ. p. 247, ἐπορεύοντο κύκλῳ, hanc explicationem addit: Καμπάς τινας καὶ μὴ ὀρθὴν ποιούμενοι. V. Cic. Ad Att. 1, 14, ubi Casaubonus p. 86, Καμπαὶ, inquit, sunt orationis flexus, et ἀποθέσεις artificiosæ, respondentque στροφαῖς poetarum. Est autem a stadio vox hæc petita. Gronovius autem ad h. l.: Καμπαὶ sunt clausulæ, flexus molles orationis ab una parte in aliam. Conf. Ernest. Clav. Cic. in Περίοδοι. Ernest. Lex. rhet.] ‖ Κάμπη, retracto in priorem accentu, Eruca, quam Colum. Hirsutam etiam appellat. Idem scribit 11, 3: Ubi vero apricis regionibus post pluvias noxia incesserunt animalia, quæ a nobis appellantur Erucæ, Græce autem κάμπαι nominantur, vel manu colligi debent etc. [Hippocr. p. 263, 36; Aristot. De incessu anim. c. 9; Theophr. H. Pl. 7, 5, 4; 8, 10, 1. Antiphan. Anth. Pal. 9, 256: Ἡ πτιλόνωτος κάμπη. ‖ Monstrum Indicum. Diodor. 3, 71: Γηγενὲς θηρίον καὶ πολλοὺς ἀναλίσκον τῶν ἐγχωρίων, τὴν ὀνομαζομένην κάμπην, ἀνελεῖν (τὸν Διόνυσον). Κάμπην ὑψικάρηνον vocat Nonn. Dion. 18, 237. Κάμπη, monstrum Cyclopes in Tartaro custodiens, ap. Apollod. 1, 2, 1.]

Κάμπιμος, ὁ, ἡ, Flexibilis, Eur. [Iph. T. 81: Δρόμους πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.]

Κάμπιος δρόμος, Cursus qui non recta fit, sed per quosdam flexus, [schol. Aristoph. Pac. 904, Zenob. 4, 47,] Suid. [ex Photio], Hesych. Sed hic Κάμπειος

cum ει habet. [Κάμπειος δρόμος· δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπειοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες. «Procl. Paraphr. in Ptol. p. 213, 2 : Οὔσης τῆς σελήνης ἐπὶ συνδέσμων, ἢ ἐπὶ καμπίου.» Hase.]

[Καμπόβρωτος, ὁ, ἡ, Ab erucis depastus. Constant. Man. Amat. 8, 14 : Καμπόβρωτον τῆς ὄψεως τὸ φύλλον χρηματίζει. Boiss.]

[Κάμπος, ἡ, Campus, oppidum, a quo Campanorum nomen derivatur ab Steph. Byz. et Oro in Etym. M. p. 488, 39.]

[Κάμπος, ὁ, Campus. Hesych.: K., ἱππόδρομος. Σικελοί.]

[Κάμπος, τὸ, Cetus. Lycophr. 414 : Βρωθεὶς ... καμπέων γνάθοις. Κητῶν schol. Angl. De voc. κάμπος v. Fr. Aug. Wolf. *Litter. Analekt.* vol. 3, p. 64. Hase.]

[Καμπούληρ, ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες, Hesych. A crispo capillitio. Is. Voss.]

[Κάμπστος (?) et Βύστος inter barytona in στος ap. Arcad. p. 79, 20, ubi cod. Paris. κάμπτος.]

[Καμπταύλης, ὁ.] Καμπταύλας ap. Vopisc. [Carino c. 19] quosdam intelligere ait Cælius, Qui flexili tibiarum cantu utantur.

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, Flexus, Curvatura, ut exp. a Philelpho in Xen. Cyrop. 7, [1, 6] : Κατανοῶν δὲ ὡς πρόσω τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο, περὶ δν κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα, ubi pro eod. ponitur ἐπικαμπή : nam sequitur, Ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται; [Strabo 14, p. 655 : Ἀπὸ Ἐλεοῦντος καὶ τῶν Λωρύμων καμπτήρ τις ἐπὶ τὰς ἄρκτους ἐστί.] || Peculiariter pro Meta, quod in ea flectatur. Pollux 3, c. 30 [§ 147] : Περὶ δὲ δ' κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. Hinc dicitur, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. [V. Etym. M. p. 186, 26.] Schol. Eur. Med. : Τοῦ γὰρ σώματος τὸ τέλος τὰ ὀστᾶ εἰσὶν, ὡς τοῦ δρόμου ὁ καμπτήρ. [Aristot. Rhet. 3, 9 : Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται. Herodes ap. Stob. Flor. 116, 21 : Οὔπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ. Πύματος καμπτὴρ Meleag. Anth. Pal. 12, 257 : Ἃ πύματον καμπτῆρα κατάγγελλουσα χορωνίς.]

[Καμπτηρία, ἡ, i. q. καμπτήρ. Tzetz. Hist. 8, 27 : Καὶ στήλη τις ἐφίστατο σχήματι καμπτηρίας.]

Καμπτικὸς, ἡ, ὸν, Se inflectens, VV. LL. [Aristot. vol. 1, p. 466, B ed. Duval. (?) : Καμπτικὴν κίνησιν. Weigel. Flexibilis. Καμπτικὸν φωνάριον ap. Polluc. 4, 64.]

Καμπτὸς, ἡ, ὸν, Flexilis, Flexibilis. [Aristot. Meteor. 4, 9 : Τὰ ἄκαμπτα καὶ καμπτὰ τῶν σωμάτων. «Καμπτὸς, ὁ, Flexus, Gl. Καμπτοὺς, Orbitas, Aq. Prov. 2, 9. Sed Aquila καμπὰς aut potius καμπὴν scripsisse videtur.» Schleusn. Etym. M. p. 186, 14 : Βαλβὶς, ἡ ἀφετηρία καὶ ὁ καμπτὸς, ἤγουν ἡ ἄφεσις τῶν δρομέων· 609, 29 : Νύσσα, ὁ καμπτός. Cedrenus in Romulo p. 147 scribit τὸν ἐπὶ τὰς θύρας καμπτὸν τὴν ἀνατολὴν denotare. Est igitur καμπτὸς pars illa amphiteatri quæ in semicirculum flectitur. Schol. Æsch. Pers. : Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ἐν τῷ καμπτῷ φοράδα στήσας διῆγε τὸν ἵππον. Occurrit præterea in Chron. Alexandr. Ducang. Alia addidit idem in Appendice p. 91.]

[Κάμπτρα, ἡ, Capsa, e lignis, a κάμπτω. Nisi potius est pro κάπτρα, e κάπω antiquo, i. e. Capio; v. Κάμψα, ubi μ item redundat. Ernest. In Gl. Κάμπτρα et Κάμπτρια, Campsa, Arca. Κάμπτριον, τὸ, est in Geopon. 10, 21, 10 et 28, 2 : Εἰς καμπτρία (hoc accentu) συντίθενται. Κάμπτρα μεστὴ ἱματίων et Κάμπτριον, τὸ, ex Apophthegm. Patrum affert Ducang.]

[Καμπτροποιὸς, ὁ, Campsarius, Gl.]

Κάμπτω, Flecto, Inflecto, Incurvo : unde Κάμπτομαι, Flector, Incurvor. [Hom. Il. Δ, 486 : Ὄφρα ἴτυν κάμψῃ· Η, 118 : Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν. Æsch. Prom. 31 : Οὐ κάμπτων γόνυ. Soph. OEd. C. 19 : Οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.] Apud Cratetem dicit curvus quidam senex, Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε τέκτων οὐ σοφός. Sic autem dico Curvum senem, ut Curva senecta, Tibull. Athen. 2, [p. 38, C] : Διὸ καὶ ὀρθοὺς γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους οὕτω πίνοντας, πρότερον ὑπὸ τοῦ ἀκράτου καμπτομένους. Κάμπτεσθαι εἰς τὰ ἄνω, Pandari, Bud. e Theophr. 5 [H. Pl. c. 6, 1] : Τὰ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται· ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Hinc part. præt. κεκαμμένος, Inflexus, Incurvatus [ap. Suidam s. v. Λορδουμένη. In Etym. M. p. 524, 53, pro κεκομμένος restituit Toupius] : κεκαμμένα εἰς αὐτὰ, Orbem mutuo inflexu colligantia, VV. LL. [Æschyl. Prom. 306 : Οἷοις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.] || Κάμπτειν, Flectere, ut fit in curuli certamine : a quo καμπτὴρ dicitur Meta : unde sumpta metaph. dixit Eur. [Hipp. 87] : Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου. [De vitæ curriculo Soph. OEd. C. 91 : Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον. Eur. Hel. 1682 : Ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον.] || Dicuntur et navigantes κάμπτειν. [Herodot. 4, 43 : Κάμψας τὸ ἀκρωτήριον. Τὴν ἄκρην 7, 122. Κάμψαντες Ἡρακληίας στήλας 4, 42.] Plut. [Mor. p. 1032, F] : Ἀνεμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, Si quam oram procellosiorem circumire necesse sit, Gryn. Loquitur autem de anseribus. [Diodor. 13, 64 : Οὐ δυνηθεὶς Μαλέαν κάμψαι. Versus ap. Strabon. 8, p. 378 : Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλαθοῦ τῶν οἴκαδε. Cum περὶ Aristoph. Ach. 96 : Περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς. Ejusdem generis est Herodot. 7, 58 : Κάμπτων τὸν κόλπον. Eur. Rhes. 235 : Κάμψειε πάλιν θυμέλας οἴκων πατρὸς Ἰλιάδας. Sine casu Hec. 1079 : Πᾶ κάμψω; Bacch. 1225 : Πάλιν δὲ κάμψας εἰς ὄρος κομίζομαι τὸν κατθανόντα παῖδα μαινάδων ὕπο.] || Κάμπτειν, τὸ ἐν τῇ ᾠδῇ καμπὰς ποιεῖν, Hesych. [Philostr. p. 180 : Ὠδὰς ἔκαμπτεν. Κατακάμπτειν στροφὰς dixit Aristoph. Thesm. 73. Idem ibidem 58 : Κάμπτει δὲ νέας ἀψῖδας ἐπῶν.] || Κάμπτειν pro Exorare, ut Lat. Flectere, De sententia deducere. Greg. Enc. Macc. : Ἦν οὐδὲν ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν. Thuc. 3, [58] : Καμφθῆναι [Γναμφθῆναι] ὑμᾶς, καὶ μεταγνῶναι. Plut. Pericle [c. 36] : Ἐπὶ τούτῳ δὲ καμφθεὶς, ἐπειρᾶτο μὲν ἐγκαρτερεῖν τῷ ἤθει. Quod alibi ἐπικλασθείς : ut et Lat. Frangi.

Καμπύλη, ἡ, Curvus baculus s. retortus, quo venatores utuntur. In vulg. lex. etiam vet. [Καμπύλη βακτηρία, καὶ εἶδος σάλπιγγος, Lituus, Gl. De baculo Aristoph. ap. Polluc. 10, 173 : Βακτηρία δὲ Περσὶς (quæ recta est) ἀντὶ καμπύλης. Alciphr. 3, 3 : Τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα. Plut. Mor. p. 790, B : Ἱμάτιον ἀναλαβόντα καὶ καμπύλην ἐν ἀγρῷ διατρίβειν. ὔ]

[Καμπυλιάζω.] Καμπυλιάζειν, Flectere, Incurvare, Inflectere, [Photio et] Suidæ κάμπτειν et στρέφειν.

[Καμπύλίων, ωνος, ὁ, Campylio. Ararotis comici fabula ap. Athen., ab aliis Eubulo tributa.]

[Καμπύλλω, Incurvo, Flecto. Aretæus p. 33, D : Ἢν καμπύληται (scr. καμπύλληται) ὤνθρωπος. Καμπύλεσθαι ap. Hippocr. p. 812, C (ubi codex Med. recte καμπύλλεσθαι, licet in καμπύλεσθαι consentiat Galen. vol. 5, p. 640, 652 ed. Bas.); καμπυλέεσθαι p. 826, D. Καμπυλεύεσθαι, κάμπτεσθαι, Erotian. p. 226. Veram verbi formam, illis locis omnibus restituendam, καμπύλλω esse animadvertit Schneiderus. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 661, 4 : Διόπερ ὁ Ἱπποκράτης, ὡς ἔφην, αὐτὸ καμπύλεσθαι (scr. καμπύλλεσθαι) προσηγόρευσεν, οἰκείαν τῷ δηλουμένῳ πράγματι φωνὴν ἐξευρών. Conf. ib. p. 551, 9; 659, 14; 660, 14; 661, 10. Hase.]

Καμπυλόγραμμος, ὁ, ἡ, Curvas lineas habens. VV. LL.

[Καμπυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Curviformis. Plut. Mor. p. 1121, C : Καμπυλοειδῆ φαντασίαν λαμβάνειν. Phile De eleph. 89. || Adverb. Καμπυλοειδῶς, Theodoret. vol. 4, p. 372. Wakef.]

Καμπυλόεις, εσσα, εν, pro καμπύλος. [Julian. Anth. Pal. 6, 28 : Καμπυλόεσσαν ἴτυν.]

[Καμπυλόπρυμνος, ὁ, ἡ, Obliquam puppim habens. Apoll. Lex. s. v. Κορωνίδες, schol. Hom. Il. B, 392.]

Καμπυλόῤῥὶν, ὁ, ἡ, Incurvum s. Aduncum habens nasum. [Suid. v. Γρυπός. Καμπυλόριν Etym. M. p. 395, 36. Καμπυλόρρις Hesych. s. v. Γρυπός. || Καμπυλόρινος, ὁ, ἡ, Jo. Malal. p. 314, 10.]

Καμπύλος, η, ον, Inflexus, Curvus. K. τόξα [Hom. Il. Γ, 17, E, 97], Lat. Curvi arcus. [Plato Rep. 10, p. 602, C : Καμπύλα τε καὶ εὐθέα. Καμπύλα κύκλα (currus) Hom. Il. E, 722. Καμπύλ' ἅροτρα H. in Cer. 308. Καμπύλον δίφρον Pind. Isthm. 4, 48. Καμπύλα ὀχήματα Æsch. Suppl. 183. Καμπύλα φύλλα in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, 13. «Καμπύλον exp. Erotianus ap. Hippocr. τὸ μὴ ὀρθὸν, ἀλλὰ σκολιῶς συγκεκαμμένον. Idem dici scribit ἀπὸ τῶν κεκαμπυλωμένων ξύλων, Ab incurvatis lignis. Hippocr. p. 37, 29 : Ἢν δὲ καμπύλον

γένηται βλέφαρον, Si vero retorta fuerit aut perversa palpebra : sic enim Perversam palpebram vertit Celsus 2, 6. Pro quo p. 153, B, βλεφαρίδων καμπυλότης scribitur, et Aphor. 4, 49, τὸ βλέφαρον διαστρέφεσθαι, quod est Palpebram perverti. Rursus p. 780, E : Τὸ δ' ἄλλο ὀστέον τοῦ βραχίονος ἐς τὸ ἔξω καμπύλον. Et p. 794, E : Οὕτω γὰρ ἂν τὸ καμπύλον τοῦ ἀγκῶνος οὐ κωλύσαι. P. 810, B : Καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσί.» Foes. || Καμπύλον μέλος, Carmen metrorum varietate tortuosum, Simonid. fr. 43, 3 ed. Schneidew.]

[Καμπύλος, ὁ, Campylus, fl. Ætoliæ. Diodor. 19, 67.]

[Καμπυλοσαλπιστὴς, ὁ. Καμπυλοσαλπισταὶ, Cornicines, Gl.]

Καμπυλότης, ητος, ἡ, Inflexio, Curvitas. [Aristot. H. A. 1, 9; Galen. vol. 4, p. 796, 9; Hesych.]

[Καμπύλοχος, ὁ, ἡ. Κερκίσι καμπυλόχρωσι ex Orpheo affert Clem. Al. Strom. 5, p. 675, de aratris dictum. Recte Lobeck. Aglaoph. p. 839 καμπυλόχοισι corrigit, aratra intelligens rotis imposita, idemque Hesychio restituit, Καμπυλόχοις, ἀρότροις. Codex Καμπελόχοις, ἀρότοις.]

[Καμπυλόω, Incurvo, Deflecto. Vita Bacchi p. 114, 2 Combef. : Τὸν αὐχένα πρὸς γῆν καμπυλώσας. Pass. Achmes Onirocr. p. 54, 10 : Τῇ ἐξοχῇ ἐκαμπυλώθησαν. Hase.]

[Καμῦς. V. Καμμῦς.]

[Καμφηλαὶ propter etymologiam voc. γαμφηλαὶ fingit Apoll. Lex. Hom. s. v. Γαμφηλῇσι.]

[Κάμψα, ἡ, Campsa, oppidum Macedoniæ, ap. Herodot. 7, 123. Κάψα et gentile Καψαῖος, αία, αῖον, ap. Steph. Byz.]

Κάμψα, ἡ, Hesychio θήκη, γλωσσοκομεῖον, Lat. Capsa. Ap. Eund. et Καμψία, κανὰ, κανίσκια, κανάβια κυνηγετικὰ ὡς γύργαθοι, ἢ ὑποδήματα ποιά. [Καμψίον ap. Eudociam p. 197. Καμψεῖον Nonn. ad Greg. Naz. In Jul. p. 156. || Eadem signif. Καμψάκης, ὁ. Κ. ἐλαίου Judith. 10, 5, Epiphan. Hær. 30, et Eustath. in Vita Eutychii n. 61, ab Ducang. citati. Idem de vv. Καμψάριος, ὁ, et Καμψαρικὰ, τὰ, recentium scriptorum exempla attulit.]

[Καμψάνεμα, τὸ, Ros marinus. Diosc. 3, 87.]

[Καμψεῖον. V. Κάμψα.]

Καμψιδίαυλος, ὁ, ἡ. Κ. χεὶρ, Pindaro [Telestæ] ap. Athen. [14, p. 637, A], Manus celeri inflexu percurrens citharæ chordas, e κάμπτω, δίαυλος. [Et alibi :] Καμψιδίαυλος, ὁ, ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. Ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος, Eust. exp. ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδάς.

[Καμψικίζω.] Καμψικίζουσα, Hesychio βαρβαρίζουσα, Barbarizans.

[Καμψιμέτωπος, ὁ, ἡ, Faciem inflectens. Leontis cujusdam versus retrogradi, quos ex cod. Sophoclis Jenensi edidit Purgold. Observatt. p. 278.]

[Καμψίον. V. Κάμψα.]

[Καμψίουρος. V. Σκίουρος.]

[Καμψίπους, ὁ, ἡ, Pedes (i. e. genua) flectens. K. Ἐρινὺς ab Æsch. Sept. 793 eodem sensu dicta quo καμπεσίγουνος ab Hesychio explicari supra annotatur.]

Κάμψις, εως, ἡ, Inflexio, Curvatio, Curvatura. [Plato Tim. p. 74, A; Theophr. H. Pl. 5, 7, 4. Τὰς κάμψεις τῶν κώλων, Aristot. H. A. 2, 1. Τὴν κάμψιν τοῦ καρποῦ (manus), Rufus p. 68 ed. Clinch.] Suffrago, Poples, VV. LL. [Κάμψεις δακτύλων supputantis, Alciphr. 1, 26. Schæf. Galen. vol. 2, p. 540, 1, de musculis : Ἄλλοι μὲν ἐκτάσεώς τε καὶ κάμψεως, ἄλλοι δὲ τῆς ἐφ' ἑκάτερα φορᾶς αἴτιοι. Id. ib. p. 768, 11; vol. 4, p. 15, 5; 52, 7; 259, 5; 387, 13; 389, 8; 415, 9; 451, 9; aliisque multis ll. Hase.]

[Καμψόδῦνος, ὁ, ἡ.] Καμψόδυνος δάκτυλος, Epigr., Qui cum dolore inflectitur, Qui dum frequenter inflectitur et curvatur, dolet. Exp. etiam, Qui dum flectitur ad corripiendos numos, animus cruciatur habendi cupiditate. [V. Δακτυλοκαμψόδυνος.]

Καμψὸς, Inflexus, Curvus, καμπύλος, Hesych.

[Καμψῶνυξ, ap. Const. Manass. Chron. p. 4, C, ubi codd. recte γαμψῶνυξ. Boiss. Idem vitium ex libris correctum ap. Nemes. De nat. h. 28, p. 262. Καμψώνυχες propter etymologiam voc. γαμψὸς a verbo κάμπτω ponit Etym. M. p. 221.]

[Κάμων, ωνος, ὁ, Scammonia. Nicand. Al. 484 : Νεοβλάστοιο κάμωνος. Schol. : Τὸ κάμωνος κατ' ἔνδειαν τοῦ σ· λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν.]

[Κάμων, ωνος, ὁ, Camon, Sapphonis pater ex quorumdam traditione, ap. Suidam s. v. Σαπφώ. Eum quum Scamandronymum vocet Herodotus, non improbabilis Neuii conjectura est diminutivam formam Σκάμων restituentis in Prolegom. p. 1.]

[Κἄν. V. Ἄν, Ἐάν.]

[Κάνα scriptura vitiosa. V. Κάννα.]

[Καναβάριος, ὁ, Stupparius, Gl.]

Κάναβος, ὁ, Lignum tenue, cui fictores ceram, gypsum, linum circumlinunt : unde et κάναβοι per metaph. vocantur Homines graciles et macilenti, Pollux [7, 164; 10, 189] et Hesych. [Et in Ind. :] Κίνναβος Suida auctore dicitur τὸ εἴδωλον πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες, διατίθενται πλάττοντες, καὶ γράφοντες κέχρηνται πολλάκις· quod Plin. 35, 12, Proplasma vocat; Cicero, Proposito exemplari rei alicujus speciem et simulacrum effingere atque imitari : Plato, Προχρώμενον παραδείγματι τὴν ἰδέαν τινὸς ἀπεργάζεσθαι. [Inde volunt esse vernaculam vocem *canevas*. Plin. Hist. nat. 34, 18 : «Parvi admodum surculi, quod primum operis instar fuit;» conf. C. O. Müller *Handb. der Archæol.* § 305, 7. Hase. Κίνναβος corruptum ex κάνναβος esse animadvertit Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 138.] || Hinc Κανάβιος, quod adjectivum esse videtur, nisi forte κανάβινος potius scrib. est, ut κηρὸς ap. Hesych., ᾧ, inquit, χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν : ubi quamvis ejus exemplaria κηρὸς habeant pro eo, quod apud Polluc. est πηλὸς, minime tamen depravata esse putandum est, ut in VV. LL. scribitur. Invenitur autem et in Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 107] κανάβινον, in hoc v. : Ἁπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον, alii καννάβινον cum vv, a Cannabe deducentes. [Codex κανάβιον.] Sed quum de Gracili et macilento s. strigoso homine loquatur, apte referetur ad illam signif. metaph. τοῦ κάναβοι, quam ex Poll. modo protuli. || Κάναβοι, Fontes rivo multiplici sparsi, Gaza in VV. LL. Aristot. De gen. anim. 2, [6] : Ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατεταμέναι, καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις· H. A. 3, [5] : Αἱ μὲν γὰρ φλέβες ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις κανάβοις τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντὸς, οὕτως ὥστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων. Quos ll. protuli integros, ut videat lector an aptiorem interpr. excogitare possit. Bud. dicit Venas rivorum modo diductas : quod vox κάναβοι per se significare non potest.

Κάναδοι, Hesychio σιαγόνες [κανάδοισι ἀγῶνες codex], γνάθοι, Malæ. [Similes ejusdem glossæ sunt Καναδόκα, χείλη ὄϊστοῦ. Λάκωνες. Κανδόχα, κήλη. Λάκωνες. Χηλὴ Albert.]

[Κάναθα, πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Καναθηνός. Ἔν τισι δὲ καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, Steph. Byz.]

[Κάναθος, ὁ, Canathus, fons prope Naupliam. Pausan. 2, 38, 2.]

[Κάναθρον. V. Κάνναθρον.]

[Κάναι, αἱ, Canæ. Steph. Byz. : Κ., πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, ἢ Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. Ἔστι καὶ ὄρος Κάνη καὶ πόλις καὶ λίμνη. Ἔστι καὶ πόλις τῆς Τρῳάδος. Εἰσὶ καὶ Κάνναι διὰ δύο ν, πλησίον Καρχηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Καναῖος καὶ Καναία. Ἔστι καὶ πόλις Κάναι τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Στράβων ιγ'. (Hæc verba supra post Λέσβου vel Τρῳάδος ponenda monet Berkel. : nam de his agit Strabo 13, p. 581 seqq.) Καναῖος Ζεὺς οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Καναίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Κάνης. Κάνη ἀκρωτήριον καὶ ὄρος ap. Strabon. p. 615. Καναία ἄκρα ibid. Καναῖα σῦκα (ἀπὸ Κανῶν τῆς Αἰολικῆς πόλεως) Parmeno Byz. ap. Athen. 3, p. 76, A.]

[Κἀνάκη, ἡ, Canace, Æoli filia. Apollod. 1, 7, 3, p. 45. Callim. H. in Cer. 100 : Αἰολίδος Κανάκης. Lucill. Anth. Pal. 11, 254.]

Κάνακις, Hesychio est ξίφος. Forsan i. q. ἀκινάκης. [Vocab. idem quod ἀκινάκης, quem κινάκην dixit Sophocles.]

[Καναλίσκος, ὁ, Canaliculus. Anast. Sin. Hodeg. p. 84, 16 : Ὡς ἐκ καναλίσκου τινός. Hase.]

[Κανασὶς, ίδος, ἡ, Canasis, oppidum Carmaniæ. Nearch. Par. p. 16. Κανεᾶτιν πόλιν et Κανεάτιδος πόλεως ap. Marcian. in Periplo Carmaniæ p. 22.]

[Κανάσσω vel Κανάζω.] Κανάξαι et Ἐκκανάξαι, inquit Pollux [10, 85], pro ἐκκενῶσαι, Evacuare s. Exinanire, vel ἐκπιεῖν, i. e. Ebibere, dicta sunt ἀπὸ τῶν κανάστρων: Τὰ μέντοι κάναστρα, φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν, κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι. Sic Galli *Pinter*, a vase dicto *Pinte*. At Eust. videtur contra κάναστρον deducere ab ἐγκανάσσειν, p. 1402, quod exp. Infundere vinum. [Hesych.: Κανάξας, ταράξας.]

[Κἄναστραῖον, τό.] Καναστραῖα Suidæ sunt κοῖλά τινα ἀγγεῖα, Vasa quædam concava: forsitan in modum canistrorum.

[Καναστραῖος. V. Κάναστρον.]

Κάναστρον et Κάνυστρον, τὸ, ap. Polluc. [10, 86] i. q. κάνης, κανοῦν, Canistrum: quod Lat. hinc parva cum mutatione deduxerunt. Hesych. κάναστρον esse ait non solum κανοῦν, sed etiam τρυβλίον [hoc Photius quoque p. 129, 9] et ὄστρακον: atque adeo κανοῦν postremo loco ponit. [V. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 611. Conf. Κάνιτρον.]

[Κάναστρον, τὸ, Canastrum. Steph. Byz.: Κ., ἄκρον Θράκης καὶ Μακεδονίας. (Strabo 7, p. 330.) Τὸ ἐθνικὸν Καναστραῖος. Κανάστραιον ἄκρην Herodot. 7, 123 (ubi libri quidam Καναστραίην). Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην Apollon. Rh. 1, 598, ubi schol. Κανάστρα ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης, pro quo cod. Par. Κάναστρον, quod Καναστραῖον scriptum reperit Steph. Byz., qui post verba supra apposita pergat: Σοφοκλῆς δὲ ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ Καναστραῖόν φησιν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Καναστραῖον τῆς Παλλήνης ἱερὸν ἀκρωτήριον Scylax p. 26. Κατὰ Καναστραῖον (codd. multi Κανάστραιον) πυλίδα Thucyd. 4, 110. Καναστραῖον Γίγαντα Lycophr. 526. Καναστραῖος λέων 1441. Παισὶ Καναστραίοις (Καναστρέοις codex) Macedon. Anth. Pal. 11, 563.]

[Κανάτη, ἡ, vel Κανάτης, ὁ, Canate, locus Carmaniæ. Nearch. Par. p. 16: Ἐς Κανάτην ὁρμίζονται.]

[Καναφόρος. V. Κανηφόρος.]

[Καναχᾶς. V. Κάναχος.]

Κἄνἄχέω, Resono, Strepitum s. Crepitum edo. Hom. Od. T, [469]: Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκὸς, Sonitum dedit. [Cratin. ap. schol. Aristoph. Eq. 523: Καναχοῦσι πηγαί.]

Κἄνἄχὴ, ἡ, Sonitus: interdum specialius Strepitus, Crepitus. [Ψόφος, ὄγκος, ἦχος, κραυγὴ Hesych.] Hom. Od. Z, [82]: Μάστιξεν δ' ἐλάαν, καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν· ut ap. Virg., Quadrupedum putrem sonitu quatit ungula campum. Il. Π, [104]: Δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. Et ib. [794]: Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων. Item Hesiod. Sc. [164]: Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, Qui et dentibus crepitabant s. frendebant. Et ib. [160], de Parca: Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσι δὲ βεβρυχυῖα. [Soph. Tr. 642: Ἀχῶν καναχάν· Ant. 130: Χρυσοῦ καναχῆς.]

Καναχηδὸν, et Καναχηδὰ, Cum sonitu: s. specialius Cum strepitu, Cum crepitu. Hesiod. Theog. [367]: Ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. [Hesych.: Κ., ἠχητικῶς.] Prius καναχηδὸν ap. Dionys. P. [145] legitur, exponiturque itidem [ab Suida] μετὰ κτύπου πολλοῦ. [Aretæus p. 28, A: Καναχηδὸν ῥεόντων ποταμῶν.]

Καναχήπους, οδος, ὁ, ἡ, Pedibus sonitum reddens, Pedibus sonans: equi epith. [Hesiod. ap. Plut. Mor. p. 154, A; Oppian. Cyn. 2, 431.]

[Καναχὴς, ὁ, ἡ, Resonans, Strepens. Ἄκρου καναχὲς Æsch. Choeph. 150.]

Καναχίζω, i. q. καναχέω, Resono, Sonitum reddo: interdum et Strepito, Crepito. Hom. Il. M, [36]: Κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων Βαλλόμεν'. Item Hesiod. Sc. [373]: Τῶν δ' ὕπο σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών· ut Hom. supra dicit, Καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν· et Virg., Quadrupedum putrem sonitu quatit ungula campum. [Ut tradit Greg. Nyss. t. 2, p. 389, A, Eunomiani τὸ Κανάχιζε, καὶ, Σμερδαλέον κονάβιζε ... καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα divinitus ad poetas delata esse opinabantur. Hase. Hesych.: Καναχίζει, οἰμώζει. Κανάχιζεν, ἐψόφει, ἐφώνει, ἐκραύγαζεν.]

Καναχὸς, ἡ, ὀν, Resonans, vel Strepens, Strepens: ut Nicander Ther. [620]: Γερύνων καναχοὶ περίαλλα τοκῆες Βάτραχοι.

[Κάναχος, ὁ, Canachus, Sicyonius statuarius. Pausan. 2, 10, 5; 6, 9, 1, aliique: v. Sillig. Catal. p. 136 seqq. Alia nominis forma Καναχᾶς, ᾶ. Antip. Sid. Anth. Plan. 4, 220: Καναχᾶ δ' ὑμνοπόλους δόνακας. υυ]

[Κανδαῖος. V. Κανδάων.]

[Κανδάκη, ἡ, Candace, Æthiopum regina. Strab. 14, p. 820, 821, Dio Cass. 54, 5, et Suidas. Memorabilis de hoc nomine annotatio scholiastæ Ms. est ad Actor. 8, 27 ap. Albert. in Gloss. Gr. N. T. p. 213 et Cramer. Anecd. vol. 3, p. 415: Ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος, δυνάστης Κανδάκης βασιλίσσης Αἰθιόπων. ... Κανδάκης (scr. Κανδάκην) Αἰθίοπες πᾶσαν τὴν τοῦ βασιλέως μητέρα καλοῦσιν· οὕτω Βίων ἐν πρώτῳ Αἰθιοπικῶν «Αἰθίοπες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς ἡλίου παραδιδόασι· ἑκάστου δὲ τὴν μητέρα ὃ καλοῦσι Κανδάκην.» Hesych.: Κάνδη, γυνὴ ἡ καν.]

[Κάνδαλος, ὁ.] Κάνδαλοι, Hesych. κοιλώματα, βάθρα, [et κωλοβάθρα (κωλοβάθραι Salmas.). Conf. Κάδαλος.]

[Κάνδαρα, τὰ, Candara. Steph. Byz.: Κ., πόλις Παφλαγονίας. ... Οἱ οἰκήτορες Κανδαρηνοὶ, καὶ Ἥρας Κανδαρηνῆς ἱερόν.]

Κάνδαρος, ὁ, Hesychio ἄνθραξ, Carbo. [Nomen idem quod Κανδάων esse, et ἄνθραξ in Ἄρης mutandum videbatur Sopingio, parum probabiliter.]

[Κάνδασα, τὰ, Candasa. Steph. Byz.: Κ., ... φρούριον Καρίας. Πολύβιος ις' (c. 41, 6). Τὸ ἐθνικὸν Κανδασεὺς καὶ Κανδασίς.]

Κανδαύλης, ὁ, regis Lydorum nomen est ap. Herodot. [1, 7 seqq.] et Plut. Quæst. Gr. [Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 351: Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην (rectius σκυλοπνίκτην scriptum Chiliad. 6, 483) λέγει, ὥσπερ Ἱππῶναξ δείκνυσι, γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ «Ἑρμῆ κυνάγχα, Μηονιστὶ Κανδαῦλα, φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπέρδευσαι.» Σκυλοπνίκτης, Canum suffocator, respondens Hipponacteo κυνάγχα. Hesych.: Κανδαύλας, Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς· ubi tollendum videtur ἢ Ἡρ. G. Dindorf.]

[Κάνδαυλος, ὁ, condimenti sive edulii genus Lydicum. Ejus autem meminit Athen. 12, p. 516, C sq., his verbis: Καὶ κάνδαυλον δέ τινα ἔλεγον οἱ Λυδοὶ, οὐχ ἕνα, ἀλλὰ τρεῖς· οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Plura ibidem adjunguntur e Tarentino Hegesippo, Alexide, Philemone, Nicostrato et Menandro. Coquus apud Alexidem ait, se candaulum nec comedisse umquam, neque id nomen audiisse. Erat nempe peregrinum et barbarum. Plutarch. Mor. p. 664, B, conjungit ἀβυρτάκας καὶ κανδύλους καὶ καρύκας. Dicitur etiam κάνδαυλος ab Eustath. p. 1144, sed ab Hesych. Κάνδυλος, omisso autem nomine Lydorum. Conf. Pollux (6, 69) et ipse Athen. 4, p. 664, C. Nisi fortasse κάνδαυλος et κάνδυλος condimentum fuerit diversum. Utrum Κάνδαυλος a Candaule rege sic appellatum fuerit, an vero nomen utrumque ex communi fonte defluxerit, aliis disquirendum relinquo. Jablonsk. V. Κάνδυλος.]

[Κανδάων, ονος, ὁ. Eustath. p. 437, 12, ex Pausaniæ Lexico: Ἐκ τοῦ καίειν καὶ δαίειν Κανδάων ὁ Ἄρης, διὰ τὴν καύστειραν μάχην, τὴν καὶ δηίδα. Quod Κανδαύων scriptum in excerpto Philem. Lex. p. 57. Lycophr. 328: Τριπάτρῳ φασγάνῳ Κανδάονος· ib. 938. Idem est Κανδαῖος 1410.]

[Κανδήλα, ἡ, παρὰ τὸ καίειν δῆλα, Suid. Est voc. Latinum Candela. De κανδήλα ejusque compositis v. Ducang. et Suicer.]

[Κάνδουλος. V. Κάνδωλος.]

[Κανδοφόρος, ὁ, ἡ.] Κανδοφόρους Hesych. dici tradit τοὺς μελανειμονοῦντας, Atratos. [Vita Jo. ep. Gotthiæ Actt. SS. Junii t. 5, p. 190, 9: Ἐν τῷ θέματι τῶν Ἀρμενιακῶν κ. γενόμενος. Verum ibi videtur scr. κοντοφόρος, Lancearius. Hase.]

[Κανδόχα. V. Κάναδοι.]

[Κάνδυβα, τὰ, Candyba. Steph. Byz.: Κ., πόλις Λυκίας, ἀπὸ Κανδύβου παιδὸς Δευκαλίωνος. Τὸ ἐθνικὸν Κανδυβεύς. Plin. H. N. 5, 3.]

Κανδύλαι et Κανδυτάναι dicuntur ἱματιοθῆκαι, ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον, Vestiaria, Pretiosiorum

vestimentorum repositoria, Hesych. Pro quo posteriore Κανδυτάναι ap. Poll. reperio κανδύτανες. Eo enim teste 7, c. 19 [§ 79], quas antiqui χηλοὺς vocabant, κοίλας et κιβωτοὺς, eæ a recentioribus dictæ fuerunt ῥίσκοι et κανδύτανες. [Phot. p. 129, 13 : Κανδύτανες, ἱματιοφορίδες· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύος· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον.] Sed et Κανδύταλις ap. eum pro eodem legitur. Nam 10, in cap. quod περὶ τῶν εἰς ἐσθήτων θεραπείαν σκευῶν inscribitur [137], Ὠνόμασται δὲ, inquit, τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδύταλις· ubi et hoc exemplum hujus vocabuli affert e Diphilo comico, Ὁ δὲ κανδύταλις οὗτος τί ἐστι καὶ τί δύναται; subjungitque, videri sibi hoc σκεῦος esse Persicum, sic denominatum ἀπὸ τοῦ κάνδυος : a Macedonibus vero in communem usum esse productum, utpote qui multa multarum rerum Persicarum Persica vocabula e devicta a se Perside reportassent. Qua in re facile ei assentior. Porro τὸν Κάνδυν fuisse ἴδιον τῶν Περσῶν, testatur idem Poll. 7, [58], ubi etiam addit, τὸν βασίλειον κάνδυν fuisse ἁλιπόρφυρον : at vero τὸν τῶν ἄλλων, πορφυροῦν : nonnunquam autem confectum fuisse e pellibus etiam. Sic vero et ap. Xen. Cyr. 8, [3, 13] legimus κάνδυν ὁλοπόρφυρον : et paulo ante [10] : Διηρκότες [διειρκότες] τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Item 1, [3, 2] inter Medicorum regum ornamenta : Οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ κάνδυες, καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν. [Philostr. p. 857; Lucian. D. mort. 14, 4.] Itidem vero Hesych. κάνδυν esse dicit χιτῶνα Περσικὸν, ὃν ἐμπορποῦνται οἱ στρατιῶται. [Phot. p. 129, 10 : Κάνδυς, ἔφαμμα χειριδωτὸν τοῖς ναυτικοῖς στεγάστροις ἐοικός. Κάνδυς, χιτὼν Περσικός.] Rursum Poll. in l. paulo ante cit. scribit κανδύκην quoque fuisse Persicam vestem, quum Aristoph. Vesp. dicat [1137] : Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ κανδύκην. Ibi tamen vulg. edd. habent καυνάκην, non κανδύκην : itidemque schol., qui dicit fuisse βαρβαρικὸν φόρημα. [Καυνάκην Polluci quoque restitutum ex codd.] Utram autem lectionem sequamur, constat eum intellexisse Barbaricam lænam, quum paulo ante præcedat, Τὸν τρίβων' ἄφες, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ [ἀναβαλοῦ] τριβωνικῶς. [De forma candyos Persici C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 246, 5. Figuratur in tetradrachmo Arsacæ XIV Orodis ap. Visc. Iconogr. gr. tab. 49, 18. Κάνδυν ποικίλον Μέλιττα dedicaverat in arce Athenarum, Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 246, 21. Hase.]

Κάνδῦλος, ὁ, Candylus : edulium ex amylo, caseo, lacte, et melle, teste Polluce 6, [69] ubi ipsum τοῖς ἡδύσμασιν annumerari posse scribit. V. Καρύκη, et Ὑπότριμμα. [Phot. p. 129, 15 : Κάνδυλος (κάνδυτος codex), σκευασία ὀψοποιικὴ μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος· ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. Οὕτως Ἀριστοφάνης (grammaticum dicit, non comicum). Hesych. : Κάνδυλος, διὰ ἐλαίου (διαλαγαῶν codex) καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώδιμον. Εἶδος πλακοῦντος exp. schol. Aristoph. Pac. 122, ubi pravam Demetrii Zenodotei conjecturam memorat, κόνδυλον in κάνδυλον mutantis in versu Aristophanis. Κανδύλους ποιεῖν Menander ap. Athen. 4, p. 172, B. Male Κανδύλη in Etym. M. p. 488, 53.] Ap. Eust. et Athen. reperio Κάνδαυλος. Athen. enim 12, [p. 516, C] tradit κάνδαυλον fuisse Edulium quoddam apud Lydos, et id quidem trium generum : usque adeo enim eos ἐξησκῆσθαι πρὸς τὰς ἡδυπαθείας : confieri autem solitum, teste Hegesippo Tarentino, ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Porro fuisse eum gratum palato, Alexis docet : ap. eum enim coquus, quum dixisset, κάνδαυλόν τινά σοι παραθήσομεν, et alter ignoraret quodnam edulii genus hoc esset, subjungit, Πολὺν δ' ἐγὼ Ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους, Σαυτῷ γε χαίρων. [Conf. Κάνδαυλος.]

[Κάνδυς, Κανδύτανες. V. Κανδύλαι.]

Κάνδωλος, ὁ, Hesychio κακοῦργος, λῃστὴς, Maleficus, Latro. [Est nomen proprium alterius ex Cercopibus, quibus nomina fuisse Ἀνδοῦλον καὶ Ἄτλαντον ex Æschinis Sardiani iambis tradit Harpocr. s. v. Κέρκωψ. Ἄνδουλος scriptum ap. Phot. p. 158, 3, Κάνδουλος ap. Suidam s. v. Κέρκωπες.]

[Κανεᾶτις, ιδος, ἡ. V. Κανασίς.]

Κάνεον, et Κανοῦν, τὸ, i. q. κάνης, Canistrum, Cista. Est autem frequens ap. Hom. h. v. κάνεον, exponiturque non solum Canistrum, sed et Lanx. Hom. [Il. I, 217 : Σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισιν·] Od. P, [343] : Ἄρτον τ' οὖλον ἐλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο, Καὶ κρέα· Γ, [441] : Ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς Ἐν κανέῳ. Athen. 1, [p. 13, D] : Παντὶ γοῦν παρατίθεται κάνεον καὶ τράπεζα. Apud Eund. 4, Κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά. Eust. p. 1402, Vasa quædam lignea suo etiam tempore κάνεα et τραπεζώματα vocata scribit. || Dixit et Κάνειον Hom. Od. K, [355. Κανεῖον (quod saltem κάνειον scribendum foret) et κανείου de ollæ operculo dictum ap. Hippocr. p. 596, 14, 16; 648, 45, 49, 50, quem probabilius est κάνεον dixisse.] || Κανοῦν autem contractum usurpant frequentius [poetæ Attici et] prosæ scriptores. [Eurip. Herc. F. 926 : Ἐν κύκλῳ κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ· El. 1142 : Κανοῦν ἐνῆρκται. Aristoph. Pac. 948 : Τὸ κανοῦν πάρεστ' ὀλὰς ἔχον. De quo usu canistri in sacrificiis v. Boisson. ad Philostr. Her. p. 632. Eo ad etymologiam absurdam abusus est grammaticus cujus sententiam retulit Hesych. : Κανεῖν, ... ὅθεν τὸ κανοῦν ἀπὸ τῶν καινομένων ἱερείων. Κανοῦ ἀρτοφόρου, Pollux 10, 90.] Thuc. 6, [56] : Ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι. Et in plur. κανᾶ, κανῶν, κανοῖς. [Eur. Herc. F. 941 : Ῥίπτετ' ἐκ χειρῶν κανᾶ.] Athen. 4 : Ἐπὶ χαλκῶν κανῶν. Idem 1 : Παρετίθεντο δὲ οἱ μὲν ἄρτοι σὺν τοῖς κανοῖς. || Citatur et Κανέσι dat. e Dionys. Alex., quod fuerit tanquam a Κάνος. || Ex Hippocr. quoque Γυναικ. 2 [p. 648] citatur Κάνειον, sed pro Ollæ operculo. || Κανὸν, Hesychio κανοῦν, Canistrum. [Ubi ordo literarum Κάνεον potius postulat, quod posuit Jensius. Κανὰ in codd. non raro pro κανᾶ scriptum notavit Locella ad Xenoph. Ephes. p. 134. Κανά κανῶν ut πτερά πτερῶν ap. Arcad. p. 137, 14.]

[Κανεῶς, ὁ, Caneos, n. pr. Ægyptiacum. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1197.]

[Κάνη. V. Κάναι.]

[Κάνηθος, ὁ, Canethus, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1, p. 301. || Abantis f. ap. Apoll. Rh. 1, 77. || Ab eo nomen habet mons Eubœæ, de quo Strabo 10, p. 447 et schol. Apoll. Conf. Schneid. ad Theophr. H. Pl. 8, 8, 5.]

Κάνης, ητος, ὁ, i. q. κάννη, sequendo Suidam : nam ei κάνης, ητος, est ψίαθος. Sed ap. schol. Aristoph. [Vesp. 393], unde sumpsit, legitur κάννης [Non legitur. Ceterum conf. Κάννης]. || Κάνης, Canistrum, Calathus, ut quidam interpr. in Plut. Sol. [c. 21] : Μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα. [Pollux 6, 86, et ex Cratete comico 10, 90.]

Κανήτιον, τὸ, dimin., i. q. κανίσκιον, Parvum canistrum, inquit Poll. [6, 86; 10, 90] : qui tamen κάνητα aliter accipit, sc. pro λίκνον.

[Κανηφορέω.] Κανηφορεῖν, Canistrum ferre, κανηφόρον esse. Plut. [Mor. p. 772, A] : Ἔμελλε γὰρ τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ κανηφορεῖν. [Aristoph. Lys. 647, 1194, Eccl. 732. G. D. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 242, 3 : Κανηφορούσης Δωροθέας τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς Ἴσιδι· et vol. 1, p. 913, n. 431, b : Σωστράτην κανηφορήσασαν. Proprie pistorum præpositus ad Josephum ap. Philon. vol. 2, p. 55, 4 : Κἀγὼ κανηφορεῖν ἔδοξα· ut Greg. Nyss. t. 1, p. 77, D : Κανηφορεῖν ὁ σιτοποιὸς ἐφαντάσθη. It. Philo vol. 1, p. 686, 20 et 47; p. 679, 43 : Κανηφοροῦντα. Hase.]

[Κανηφορία, ἡ, Canistri portatio. Plato Hipparcho p. 229, C.]

[Κανηφόρια, τὰ, solenne de quo v. voc. seq. et Castellan. De festis Græc. p. 178. Hase.]

Κανηφόρος, ὁ, ἡ, Canistrum gerens, q. d. Canistrifer. Erant autem κανηφόροι Puellæ nubiles, et quidem genere nobili natæ, quæ hoc ipso Dianæ fidem faciebant se virginitatis pertæsas esse, exauctorari cupere. Pausan., Suid., schol. Theocr. [2, 66. Aristoph. Ach. 241, 259, Av. 1551. « Inscr. Rosett. l. 5 : Κανηφόρου Ἀρσινόης Φιλαδέλφου· ad q. l. v. intt., inprimisque Drumann. p. 89. It. Bœckh. *Erkl. einer Æg. Urk. auf Pap.* p. 14, et Viscont. Icon. gr. t. 3, p. 222. » Hase. Hesych. : Κανηφόροι ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν. (Conf.

Lex. rhet. p. 270 extr. et Phot.) Κανηφόρος, ἀμφορεὺς τῶν νυμφῶν· ἢ τὸ κανοῦν φέρουσα. Prior explicatio non minus obscura est quam alia gl. Hesychii, Καναφόρος, μεσόδμη.]

[Κανθάρεως.] Κανθαρέος, ut ἡ κ. καλουμένη ἄμπελος, Theophr. C. Pl. 2, 20, Vitis quæ canthareos dicitur: ex eorum genere quæ ἐὰν μὴ κολουσθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέττει [c. 15, 5]. Sed suspecta mihi est ea scriptura, quum ap. Hesych. reperiam, Κανθάριος, ἀμπέλου εἶδος. [Veram scripturam κανθάρεως servavit Theophrasti codex Urbinas.] In Gazæ vero versione legitur Canthara. Inde forsan est ὁ κανθαρίτης οἶνος, cujus meminit Plin. 14, 7, inter Vina transmarina.

[Κανθαρίζω.] Κανθαρίζειν apud Atticos, Tremere, Ammon. [p. 79, lectione vitiosa, pro τανθαρύζειν, quod v.]

Κανθάριον, τὸ, Cantharulus, Parvus cantharus. Plut. [Mor. p. 461, E]: Ἔνιοι πολλῶν παρόντων, ἓν ἐξελόμενοι κανθάριον (ut Marius) ἢ ῥυτὸν, οὐκ ἂν ἑτέρῳ πίοιεν. [Hippiatr. p. 60, 11. Hase.]

[Κανθάριος, ἡ. Strabo 14, p. 639: Τῆς Σαμίων ἄκρας τῆς Κανθαρίου καλουμένης.]

[Κανθάριος scriptura vitiosa. V. Κανθάρεως.]

Κανθαρὶς, ίδος, ἡ, pro κάνθαρος, Scarabeus, qui frumenta erodit. [Plato com. ap. schol. Aristoph. Pac. 72: Κανθαρίδας (Ætnæas) ... τῶν ἀνθρώπων ... οὐδὲν ἐλάττους.] Nicander Al. [115] κανθαρίδος σιτηφάγου [—δόρου] meminit: ubi schol. κανθαρίδας esse tradit τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφόρα ζῶα, τοὺς λεγομένους κανθάρους. Theophr. H. Pl. 8, [10, 1]: Ἐπιγίνεται γὰρ ἡ μὲν κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς. Pro quibus Plin. habet, Est et cantharis dictus scarabeus parvus, frumenta erodens. [Aristot. H. A. 4, 7: Ὅσα τὸ πτερὸν ἔχει ἐν κολεῷ, οἷον μηλολόνθη καὶ κάραβος· καὶ κανθαρίς.] || Hesychio χρυσοειδὴς ἰχθὺς, et ζωύφιον λυμαντικὸν σίτου καὶ ἀμπέλου καὶ κήπων. [Κανθαρίδα piscem memorat Numenius Athenæi 7, p. 326, F. Schweigh.] || Κανθαρίδες alia signif. sunt Animalia parva, varia, luteis lineis, quas in pennis transversas habent, promissoque corpore: crassæ, ac blattarum more præpingues. Hujusmodi autem præstantissimæ sunt ad medicinam. Hæc Gorr. [V. Galen. vol. 13, p. 313.] VV. LL. remittunt ad Hippocr. Γυν. φυσ. et 4 De diæta in morb. acutis, ad Diosc. 6, et 2, 54; ad Plin. 29, 4. [|| Κανθαρὶς, synonymum fumariæ ap. Dioscor. 4, 110. Boiss.]

[Κανθαρίτης. V. Κανθάρεως.]

[Κανθαροειδὴς, ὁ, ἡ, Scarabeo similis. K. θηρίον, Phile Propr. an. 43, 3. Jacobs.]

Κάνθαρος, ὁ, Scarabeus. Dictus παρὰ τὸν κάνθωνα, quod e stercore κάνθωνος, Asini, nascatur. [V. Aristot. H. A. 5, 19, Ælian. N. A. 10, 15.] At Suid. παρὰ τὸν κάνθωνα et τὸν ὀρὸν derivat, ut sit κάνθαρος quasi κάνθορος (ita enim repono ap. illum): Παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ὀρὸν, τουτέστι τὸ σπέρμα· κάνθορός τις ὤν. Vide et alias deductiones ap. eum. Aristoph. sic orditur comœdiam inscriptam Pacem: Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ· ubi schol. κάνθαρος δὲ εἶδος ζώου παρὰ τὰς τίλφας τὸ μέγεθος. [Hesych.: Κάνθαροι Αἰτναῖοι, μεγάλοι, ἀπὸ τῆς Αἴτνης. Quæ gl. ex Aristoph. Pac. 72 sumta: Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον· ubi schol. Epicharmi, Æschyli et Sophoclis locos attulit. Κανθάρου σκιὰ proverbium ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου ap. Hesych. et Diogenian. 5, 88.] || Κάνθαρος, Cantharus, poculi genus [de quo copiose exposuit Athen. 11, p. 473, 474, allatis Phrynichi, Eubuli, Alexidis aliorumque Comicorum locis], quo Liberum patrem usum ferunt. Plin. 33, 11: C. Marius post victoriam Cimbricam cantharis potasse Liberi patris exemplo traditur. Ex Aristoph. [Pac. 143] citatur Ναξιουργὴς κάνθαρος. [Ubi non poculum, sed navigium significat: quo respexit fortasse Hesych. κάνθαρος per πλοίου εἶδος interpretatus, eumque vulgarem usum vocabuli vocat Athen. 11, p. 473, D.] || Piscis quidam litoralis, Scarabeus itidem dictus a Gaza ap. Aristot. H. A. 8, [13]. At Georg. Valla in Eth. ejusd. Aristot. Crabronem vertit, VV. LL. || Κάνθαρος, portus cujusdam Atheniensis nomen, ὄνομα λιμένος Ἀθήνῃσι, Suid. In VV. LL. ex Aristoph. [Pac. 145] citatur κανθάρου λιμὴν [ubi schol. nomen ab heroe aliquo ductum esse docet]. Ap. Hesych. legitur κανθάρων. [Κανθούρου λιμὴν in Lex. rhet. p. 271, 7.] || Κάνθαρος, Nota in lingua Apidis bovis, ut in iisd. scribitur, ex Herodot. 3, [28]. Ab aliis Nodus vocatur e Plin. 8, 46. [|| Ornamentum quoddam muliebre. Athen. 11, p. 474, E: Ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον κοσμάριόν ἐστι κάνθαρος Ἀντιφάνης εἴρηκεν ἐν Βοιωτίᾳ. || Cognata significatio ap. Hesych. ὁ δακτύλιος τῶν ἱερῶν, ubi Perger. ἱερέων corrigit. Frequentissimus fuit scarabeorum usus in gemmis cælatis. Ælian. N. A. 10, 15: Αἰγυπτίων δὲ οἱ μάχιμοι ἐπὶ τῶν δακτυλίων εἶχον ἐγγεγλυμμένον κάνθαρον, αἰνιττομένου τοῦ νομοθέτου δεῖν ἄρρενας εἶναι πάντας πάντῃ τοὺς μαχομένους ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐπεὶ καὶ ὁ κάνθαρος θηλείας φύσεως οὐ μετείληχεν. || N. pr. viri, a quo nomen impositum esse cantharo poculo docent Athen. 11, p. 474, D, ex Philetæro, et Hesych. || Cantharus, veteris comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Quæst. scen. 2, p. 57. || Statuarius Sicyonius. Pausan. 6, 3, 6; 17, 7.]

[Κανθαρώδης, ὁ, ἡ, Scarabeo similis. Schol. Aristoph. Ach. 926: Ζῷον κανθαρῶδες.]

[Κανθαρώλεθρος, ὁ.] Κανθαρόλεθρος, Thraciæ locus scarabeis exitiosus, q. d. Scarabeorum pernicies. [Κανθαρόλεθρον Plut. Mor. p. 473, E, Antig. Car. c. 14, Aristot. De mirab. ausc. c. 130. Recte Κανθαρώλεθρον ap. Strabon. 7, p. 330. V. Lobeck. ad Phryn. p. 705.]

Κἄνθεν, Att. synaliphe pro καὶ ἔνθεν, Et inde.

[Κανθήλη, ἡ, Canthele. Steph. Byz.: K., πόλις Λιβυφοινίκων. Καὶ Ἑκαταῖος οὕτω. Suid.: K., πόλις.]

[Κανθηλία, ἡ, Canthelia. Steph. Byz.: K., πόλις περὶ Καρχηδόνα. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Ἡρόδοτος (?).]

Κανθήλιος ὄνος, vel Κανθήλιος sine adjectione, Asinus prægrandis; simpl. Asinus. [Plato Symp. p. 221, E.] Xen. [Cyrop. 7, 5, 11] περὶ τῶν φοινίκων loquens: Οἳ δὴ πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι· qui l. affertur a Suida, postquam dixit κανθήλιον esse ὄνον μέγαν. Male autem et a schol. Aristoph. affertur in Vespis, exponendo κανθηλίοις a nominativo κανθήλια, de quo mox dicam. [Posidipp. ap. Athen. 10, p. 415, B: Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὄνους κανθηλίους.] Dicitur et κανθήλιος, non adjecto nomine ὄνος: Lucian. [Pseudol. c. 3]: Οὐδὲ δεῖ τινὸς ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο κανθήλιος ὤν. Vide Cantherius in Lat. Lex. [Aristoph. Lys. 290: Χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.] || Sæpe etiam metaph. ponitur κανθήλιος pro Bardo s. Stolido. Κανθήλιος, inquit Suidas, βραδὺς νοῆσαι: et ita accipitur in illo l. Luciani. [Lysipp. ap. Dicæarch. Vita Gr. vol. 2, p. 122, 2 Gail.: Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις (Athenis), κανθήλιος· præcedunt proxime vocc. στέλεχος et ὄνος, quod addit Lucian. Jov. trag. c. 31: Γόητα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ. Hase.] || Κανθήλια, τὰ, Clitellæ. Aristophan. Vesp. [169]: Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ' ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις, male schol. ὄνοις μεγάλοις, tanquam a κανθήλιος. Qui tamen error et in VV. LL. servatus fuit: in quibus annotatur etiam, κανθήλια esse Onera asinorum, ap. Hesych. σάγματα τῶν ὄνων: et Munimenta, quæ equorum centunculis circumponuntur. [Artemidor. 4, 5.] Præterea κανθήλιον apud Strabon. videri significare Cistam. Idem Hesych. vult κανθήλια dici quædam etiam Ligna incurva in puppi: qui fortasse l. occasionem præbuit vulg. Lexx. consarcinatoribus κανθήλιος exponendi etiam Curvus. [Hesychii gl. hæc est: Κανθήλια τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ἐπικαμπῆ ξύλα τιθέμενα πρὸς σκηνοπήγια· καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινα πλέγματα· καὶ τῆς Βιθυνίας ὄρη.]

Κανθίαι, Hesychio sunt σπυρίδες, Sportulæ: quæ supra καμψία. [Clitellæ, Artemid. 4, 6.]

Κανθὶς, ίδος, ἡ, Asella, ὀνίσκη, ὄνος, Hesych. [ex interpolatione Musuri. Nam codex, Κανθὶς, ὀνίς· καὶ ὄνομα. Ὀνὶς autem Stercus asininum significat.]

Κανθὸς, ὁ, Oculi angulus, Hirquus. [Etymologia inepta in Cram. Anecd. vol. 2, p. 453, 11, et in Etym. M. p. 489, 55.] Aristot.: Οἷς ἂν ὦσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθους σημεῖον. [Id. H. A. 1, 9: Κοινὸν τῆς βλεφαρίδος μέρος τῆς ἄνω καὶ κάτω κανθοὶ δύο. Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα exp. Pollux 2, 71. Nicand. Ther.

673 : Κανθῷ ἐνὶ ῥαντῆρι· ubi schol. : Κανθὸν εἶπε τὸ κάτω τῆς ῥινὸς μέρος, ἤγουν τὸ ῥάμφος. Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος ῥαντὴρ λέγεται, ὅτι ῥαίνεται τοῖς δάκρυσι, τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον.] Hinc nostrum *Canton*, pro Quovis angulo. [De toto oculo dictum annotavit Hesych. qui ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος exp. Callim. fr. 150 : Κανθῷν ἤλασα ὦρον ἄπο. Moschio ap. Stob. Flor. 105, 22 : Κανθούς τ' ἐξέτηξε δακρύοις. Κανθὸς ὕφαιμος Philipp. Anth. Plan. 4, 141. Orph. Arg. 931 : Γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἑλίσσων. Oppian. Cyn. 4, 118 : Δειμαίνοντες ἄνακτος ἑοῦ πυριλαμπέα κανθόν.] ‖ Κανθὸς, Ferrum quo rotæ vinciuntur. Κανθοὶ, inquit Bud., Ea quæ orbile cingunt. Pers. 5, [71] : Quamvis temone sub uno Vertentem sese frustra sectabere canthum. Ego Fabii [Quintil. Inst. 1, 5, 8] interpretationem posui, qui et Afrum s. Hispanum vocab. esse tradit : Barbarismum pluribus modis accipimus; unum in gente, quale sit si quis Afrum vel Hispanum Latinæ orationi nomen inserat : ut ferrum, quo rotæ vinciuntur, dici solet Canthus : quanquam eo tanquam recepto utitur Persius. [Schol. Hom. Il. E, 724 : Ἐπίσσωτρα οἱ σιδηροῖ κύκλοι οἱ ἄνωθεν περιβαλλόμενοι τοῖς τροχοῖς καὶ ἐφαπτόμενοι τῆς γῆς, οἱ καλούμενοι κάνθοι. Recto accentu κανθοὶ in Etym. M. p. 364, 29, et ap. Eustath. p. 598, 10. ‖ Alias quasdam signiff. annotavit Hesych. : Καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ καπνοῦ ἐν τοῖς ἰπνοῖς· τινὲς δὲ καπνοδόχην. Καὶ πώποτε (hoc corruptum) ὡς χυτρόποδες, Σικελοί. Καὶ εἰς δ τὰς κάχρυς φρύγουσιν.]

[Κάνθος, δ, Canthus, Canethi filius, Argonauta. Apoll. Rh. 1, 77; Val. Flacc. 1, 166; Hygin Fab. 14.]

[Κανθόχοιρος, ὁ, i. q. ἀκανθόχοιρος, Erinaceus, ap. Ducam Hist. Byz. p. 32, D. In κανθόχηρος corruptum in Nomocan. Coteler. n. 317.]

[Κανθύλη, ἡ, Tumor. Hesych. : Κανθύλας τὰς ἀνοιδήσεις Αἰσχύλος Σαλαμινίαις. Similes sunt Hesychii gll. Κονθηλαὶ, αἱ ἀνοιδήσεις. Κονθυλούμεναι, ἀνοιδοῦσαι.]

[Κανθώδης, ὁ, ἡ, Incurvus, Aduncus. Ῥάμφει κανθώδει Callim. fr. 204. Hemst.]

Κάνθων, ωνος, ὁ, Asinus. Κάνθων, ὄνος, [schol. Platon. p. 52,] Suid., Eust. [p. 1625, 40. Aristoph. Vesp. 179 : Κάνθων, τί κλάεις; Lycophr. 817.] Sic Epigr. [Apollinarii Anth. Pal. 11, 399] : Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων, et [Palladæ ib. 383] : Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή· ubi per κάνθωνας videntur generaliter significari Jumenta, ut dicat jumenta non minus obnoxia esse fortunæ secundæ et adversæ quam homines. ‖ Κάνθων pro κάνθαρος. Aristoph. Pac. [82] : Ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων. [Hesych. : Κάνθωνι, κανθάρῳ.]

[Κανίας (?), Hesychio κάλαθος.]

Κἄνις, Dorice pro καὶ ἄνευ, Etiam sine. Aristoph. Ach. [834] : Πειρῆσθε κἄνις τῶ πατρὸς παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάζαν. Ap. schol. vero scriptum κἄννις, duplici ν [sed cod. Rav. κἄνις], exponentem itidem καὶ χωρίς.

Κανίσκιον, τὸ, dimin. a κάνεον, Parvum canistrum. [Pollux 10, 91 : Κανίσκια ... Ἀριστοφάνης ἐν ... Γηρυτάδῃ «Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.» Idem 7, 176 : Πλεκτῷ κανισκίῳ.] Τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ, ap. Athen. [6, p. 229, D.] Pollux [6, 86] : Τὸ δὲ νῦν κανίσκιον, κανήτιον ἐκάλουν. [Babr. 11; schol. Hom. Od. K, 355. Wakef. Sch. Æschin. p. 259 ed. Bekk. : Ἐν κανοῖς ἤγουν κανισκίοις. Boiss.]

[Κανισκώδης, δ, ἡ, Canistro similis. Κανισκῶδες πλέγμα schol. Aristoph. Vesp. 672.]

[Κάνιστρον, τὸ, et] Κάνιτρον, τὸ, i. q. κανίσκιον, Canistrum, Hesych. [et Photius. Repones aut κανήτιον, a quo literarum ordo non abludit, aut κάνιστρον. Hemst. Τυροῦ κάνιστρον poeta ignotus ap. Athen. 8, p. 360, C. Κάνυστρον et Κάναστρον ap. Polluc. 10, 86.]

[Κάνκανος. V. Κάγκανος.]

[Κάννα. V. Κάννη.]

[Κάννα, ἡ, et Κάνναι, αἱ, Canna s. Cannæ, oppidum Apuliæ. Τῆς Κάννης, τὴν Κάνναν Polyb. 3, 107, 2; 117, 1; 4, 1, 2; 5, 111, 8. Sed ἐν Κάνναις 15, 7, 6; περὶ Κάννας ib. 11, 8. Schweigh. Περὶ Κάννας Strabo 5, p. 285.]

[Καννάβη (Κανάβη ed. Mediol.) gl. ap. Suidam sine interpretatione posita.]

[Κανναβίζω, Cannabi suffio. HSt. s. v. Κάνναβις] : Hinc et Κανναβισθῆναι [Ad cannabin sudare], quod quod v. ap. Hesych. [Πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι. Hanc enim vim habet cannabis. V. Κάνναβις.]

Καννάβινος, η, ον, Cannabeus, E cannabe factus, Cannabem referens. In VV. LL. ex Epigr. [Automedont. Anth. Pal. 11, 325] affertur κανναβίνης κράμβης. [Hippiatr. p. 81, 11 : Σφήκωμα λινοῦν ἢ καννάβινον· et ib. p. 11, 21; 15, 8; 82, 5; 152, 8; 194, 13; 195, 5 : Σφηκώματι καγναβίνῳ κεκηρωμένῳ. Hase.]

[Καννάβιον, τὸ, i. q. κάνναβις. Dioscor. 3, 165 : Κάνναβις, οἱ δὲ καννάβιον. Καννάβιον Geopon. 3, 4, 12; καγναβίων 13, 11, 9 : sed κάνναβις 2, 40, et κάνναβιν 3, 2, 4.]

Κάνναβις, εως, ἡ, [genit. et accus. καννάβιος et καννάβιδα ap. Herodot. 4, 74. Καννάβεως ap. Polluc. 7, 72, Herodoti verba afferentem], et Κάνναβος quoque in VV. LL. Athen. 5, [p. 206, F] : Κάνναβιν δὲ καὶ πίτταν ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. [Καννάβεως ὁ καρπὸς Galen. vol. 13, p. 184.] Reperitur autem et ap. Herodot. κάνναβις, 4, [74] ubi scribit apud Scythas eam nasci lino simillimam, præterquam crassitudine ac magnitudine : e qua eos vestes conficere. [Hesych. : Κ., Σκυθικὸν θυμίαμα, ὃ τοιαύτην ἔχει δύναμιν ὥστε ἐξικμάζειν πάντα τὸν παρεστῶτα. Ἔστι δὲ φυτόν τι λίνῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρᾷσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος. Τούτου τὸ σπέρμα θυμιῶσιν. Codex καναμὶς, quod καναβὶς oxytonum est, ut καννα βίδα pro καννάβιδα in libris quibusdam Herodoti et ap. Pausan. 6, 26, 6. Κάναβις Photius p. 130, 12 : sed κάνναβις ex Sophoclis Thamyra et Herodoto Antiatt. Bekk. p. 105, 27. Schol. Aristoph. Ach. 180 : Ἡ σφενδόνη ἀπὸ καννάβεως γίνεται. Male καννάβις ap. Arcad. p. 29, 17, inter barytona.] Κάναβις ap. Poll. [7, 72] scriptum est unico ν : Καὶ ἡ κάναβις, δὲ, inquit, ὅμοιόν ἐστι λίνῳ· sic autem ap. eum κάναι etiam scribi unico ν, ante admonui. [Duplex ν ex codd. restitutum.] Ceterum ab illo nomine deduci κάνναβις, alicui verisimile sit, quod utrumque ad πλέγματα sit accommodatum. [‖ Κάνναβος ap. Polluc. 10, 176 : Λίνον ... στυππεῖον καὶ κάνναβον καὶ κάνναβιν.]

Κάνναθρον, τὸ, Currus e storea contextus, sc. ἐκ τῆς κάννης. Eust. tamen hinc quidem derivari, sed Partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit, p. 1344. V. et Hesych., ap. quem Κάναθρα legitur unico ν, quum tamen et ipse manifeste ἐκ τῆς κάννης deducat. Pro hac autem deductione facit, ni fallor, hic l. Ovidii, Fast. 6 : Plaustroque morantes Sustulit : in plaustro scirpea matta fuit. In VV. LL. exp. Currus viminibus connexus, perperam posito κάναθρα pro κάναθρον, quum subjungatur e Xen. [Ag. 8, 7], quem et Eust. ibi citat, Ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατήει εἰς Ἀμύκλας. Ap. Hesych. tamen legitur, Κάναθρα, ἀστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα. In iisd. affertur e Plut. Ages. [c. 19] : Κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Quæ verba confer cum iis, quæ ab Hesych. super hac re scribuntur.

[Καννεύω. V. Κατανεύω.]

Κάννη, vel Κάννα, ἡ, Storea, ψίαθος, Eust. [p. 1344, 45.] Ap. Hesych. quoque legitur, Κάνναι, ψίαθοι. [Addit Hesych., Καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα ἀφ' ὧν καὶ κάνναθρα· καὶ εἶδος γῆς χρυσολίθου. Suidas : Κάνναις καὶ καλάμοις χρῶνται οἱ νομάδες εἰς τὴν σκηνοποιίαν.] Aristoph. Vesp. [394] : Κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ· ubi itidem ψιάθους interpr. schol. Storeas, Tegetes, Mattas. At Poll. [10, 184] κάναι [vitiose] uno in l. habet cum unico ν, in illo etiam Aristoph. versu : scribit autem, Κάναι τὸ ἐκ χανάβων πλέγμα, δῖπές τινές εἰσιν· in altero autem κάννα : imo vero duobus diversis ll. hanc scripturam habet, ut in Καννηνοποιὸς docebo. Certe unico ν scriptum, conveniret melius cum Hebr. voce קנה, *Kaneh*, Calamum significante : a qua originem habere manifestum est.

[Κάννης, ητος, ὁ.] Κάννηκες Hesychio sunt πλέγματα ταρσῶν. [Sed recte Salmasius Κάννητες corrigere videtur. Quod voc. minus recte alibi simplici ν scribitur. V. Κάνης.]

[Καννητοποιὸς, ὁ.] Καννηνοποιὸς, Qui storeas s. tegetes conficit. Poll. 10, c. 47 [§ 184], postquam dixit κάννα esse πλεγμάτιόν τι (dixerat autem et c. 38 : Πτακάλα δέ ἐστι ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, ἣν καὶ κάνναν

καλοῦσι), addit paucis interjectis, Τὸν μέν τοι ταύτας πλέκοντα, καννηνοποιὸν [recte correctum καννητοποιόν] Ἱππώναξ κέκληκεν. Animadverte autem scribi κάννα cum νν his duobus in ll., quum alibi unico scriptum sit, ut supra admonui.

Καννοῦν [vitiose scriptum], Hesychio κανίσκιον, quod et κανοῦν.

[Κάννωνος, ὁ, Cannonus, n. pr. ap. Aristoph. Eccl. 1089, Xenoph. H. Gr. 1, 7, 21, quibus in locis genit. legitur Καννώνου. Κανόνου apud Aristoph. ed. Ald. Καννόνου ap. Hesych. s. h. v. Oxytonum Καννωνὸς ap. Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 68, 19.]

[Καννωτὸς, ἡ, ὸν, Ex canna factus. Schol. Aristoph. Vesp. 840.]

[Κανόν. V. Κάνεον.]

[Κανονάριον, τὸ, titulus libri pœnitentialis Jo. Diaconi, quem edidit Jo. Morin. Comment. de pœnit. p. 101 sqq. Hase.]

[Κανοναρχέω, Cantum incipio. Symeon Thess. De Græcor. ordinat. c. 2, ubi de lectoris officio: Καὶ τοὺς θείους προλέγει τοῖς ψάλλουσιν ὕμνους, ἤτοι κανοναρχεῖ. Malaxus in Hist. Patr. p. 168. Ducang.]

[Κᾰνονάρχης, ὁ, Præfectus canonum, Qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat. Nili Epist. p. 355. Boiss. Et p. 412. Typicum Sabæ c. 5, p. 5, ab Suic. cit.: Ψάλλονται δὲ εἰς τὸ μέσον, ποιοῦντος τοῦ κανονάρχου μετάνοιαν. Alia v. apud Ducang. p. 583.]

Κᾰνονίας, et in plur. Κανονίαι, ap. Hippocr. [p. 294, 55], Quibus ventres velut ad regulam exacti et directi sunt. Galeno interprete, ὀρθοὶ καὶ προεσταλμένοι τὰς γαστέρας: quibus opp. Ventriosi a Plauto, et Ventrosi a Plin.: sicut et hujusmodi ventri opp. Planus venter ab Ovid. Ita VV. LL. Sed ego προσεσταλμένοι lego in illa Galeni interpr., quum illa habeant προεσταλμένοι. Ut vero προσεσταλμένοι hic legere malo, sic ap. eund. Gal. σκολιφρὸς est expositum προσεσταλμένος. Commode autem reddi posse existimo προσεσταλμένοι τὰς γαστέρας, Quibus substrictus est venter. Sed hoc præterea sciendum est perperam κακονίαι legi in vulg. exempll. non ipsius Galeni solum, sed Erotiani etiam, qui κακονίαι ab Epicle explicari dicit μακροὶ et εὐμεγέθεις: quum potius significentur hoc nomine οἱ ὄρθιοι καὶ λεπτοί. Gorr. quoque τοῦ κακονίαι mentionem facit, non τοῦ κανονίαι: cui tamen non assentior: præsertim quum huic lectioni, non illi assentiantur vett. etiam codd., et in ipsis vulg. edd. ponatur in ordine syllabæ καν, non syllabæ κακ, sc. post καμ. Adde quod ὀρθότης optime convenit κανόνι, ut in Κανὼν docebo, et nominatim ex Nicarchi l., Γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος, de quopiam, cui mira quadam chirurgia gibbus erat ademptus.

Κᾰνονίζω, Ad regulam dirigo, Ad normam examino, Artis præceptis astringo, Budæo Concinno et Modulor. Aristot. Eth. 2, 3: Κανονίζομεν δὲ καὶ τὰς πράξεις. Longin. [16, 4]: Κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει. [Dioscor. p. 2: Τῇ πείρᾳ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν κανονίσαντες. Lucian. Quom. hist. scr. c. 9: Πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 754, 2: Ὡς ὁ ῥήτωρ ἐκανόνισεν ἐν Ὀλυνθιακοῖς.] || Gramm. quidam vocem aliquam κανονίζεσθαι dixerunt pro Formari. [Etym. M. p. 422, 23, de voc. ἠθεῖος: Ἐκ τοῦ δέος αὐτὸ κανονίζειν· 740, 10: Κανονίζει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ σχῶ. Et sic alii quivis.] || Κανονίζομαι, unde κεκανόνισται, Constitutum est et ab jure positum, in Pand., ut inquit Bud., subjungens et e Theodorito H. E. 1: Εἰ δέ τι ἄλλο ἐκανονίσθη καὶ ἐδογματίσθη, αὐτὸς παρὼν ἀνοίσει. In VV. LL. citatur ex 16 Canone Concilii Chalcedonensis κεκανονισμέναι σύνοδοι, Constituta concilia, et per canones instituta. Sed malim Concilia canonum auctoritate approbata. Hanc autem signif. τοῦ κανονίζεσθαι manare puto a nomine κανὼν, s. potius plur. κανόνες, pro illa signif., quam habere dicam in quibusdam ecclesiasticis scriptis. [V. exx. ab Suicero ex scriptoribus eccless. collecta. Idem de alio usu verbi κανονίζω dixit, In canonem scripturarum refero.]

Κανονικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Regularis, Regulæ consentaneus. [Eustath. p. 113, 40, de voc. γυνὴ genitivo irregulari: Ἄνευ ἀναλογίας κανονικῆς· 1390, 6: Κανονικὴν φιλοσοφίαν. Scott.] || Gellius 16, 18, sic orditur: Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet; pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur, qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. Et paulo post, Κανονικὴ autem longitudines et altitudines vocis emetitur. Longior mensura vocis, ῥυθμὸς dicitur; altior, Melos. Est et alia species κανονικῆς, quæ appellatur μετρική: per quam syllabarum longarum et brevium et mediocrium junctura et modus congruens cum principiis geometriæ aurium mensura examinatur. Hæc Gell., qui verbo Examinatur vim Gr. vocis exprimit, quum κανόνα proprie Examen trutinæ significare dicam. Cæl. Rhod. 5, 11, Ut prætereantur, inquit, quæ Gell. scribit, Musicæ studiosos, aut Harmonicos dicimus aut Canonicos. Harmonicos nuncupamus eos, qui auribus contribuunt auctoritatis plus quam rationi; cujusmodi fuisse Aristoxeni consectatores novimus: canonicos autem, qui rationis persequuntur examen. [Κ. τέχνη, Procl. In Euclid. p. 12. || Κανονικὸν, τὸ, pars philosophiæ secundum Epicurum, de quo Diog. L. 10, 30: Διαιρεῖται εἰς τρία, τό τε κανονικὸν καὶ φυσικὸν καὶ ἠθικόν. Τὸ μὲν οὖν κανονικὸν ἐφόδους ἐπὶ τὴν πραγματείαν ἔχει καὶ ἔστιν ἐν ἑνὶ τῷ ἐπιγραφομένῳ Κανών.] || Κανονικοὶ autem ap. quosdam e recentioribus Ecclesiæ scriptt., οἱ ἐν κανόνι, i. e. in illud Ecclesiæ album relati: s. qui canonem, i. e. demensum, ex eccl. ærario accipiebant, quod hodie Præbendam appellant. || Κανονικοὶ episcopi, Legitime et secundum canones electi, 1 Constant. Synodi Can. 6. || Κανονικὰ βιβλία, de quibus et paulo post dicam in Κανὼν, Libri sacri in canonem relati, quum alibi, tum Laodic. Synodi Can. ult. Quibus ibid. opp. ἀκανόνιστα βιβλία, quorum duo sunt genera; quidam enim libri sunt simpliciter ἀπόκρυφοι, qui sic leguntur, ut nullum tamen dogma ex iis constituatur, sed potius ad illorum canonicorum amussim exigantur: aliorum vero lectione ut falsitatis plenis, prorsus interdicitur: sicut e Synodis et vett. Patrum scriptis colligitur. [V. exx. ap. Suicerum et Ducang.]

Κανονικῶς, q. d. Regulariter, Secundum regulam et normam: Rite, VV. LL. [Artemidor. proœm. l. 4, p. 199 (308 Reiff.): Κ. καὶ ὁρικῶς περὶ τῶν ζητουμένων ἕκαστά σοι ... ἀναγράφω. Wakef. Phot. Epist. p. 386, 1: Ἀξιολόγως μὲν, καὶ κ. Evagr. Hist. eccl. p. 292, A: Κ. κληθείς· 301, C: Κ. τὸν οἰκεῖον διέποντος θρόνον· 300, D: Καθαιρεθέντος τότε κ. Frequentissimum in Actt. Concill., velut ed. Reg. t. 3, col. 692, 10; 704, 19; 724, 14; 821, 34; 1077, 13; 1084, 45, et similiter multis ll. Hase. Eustath. p. 1392, 39.]

Κανόνιον, τὸ, [Regula, Norma. Hero in Mathem. vett. p. 251: Εἴς τινα κανόνια. Ammon. p. 62: Εὐθὺ τὸ κανόνιον. Schol. Luciani Harmon. c. 3: Γνώμων κανόνιόν τι μηχανικόν.] Lignum, cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt. Poll. 1, c. 9, περὶ καταφράκτου πλοίου loquens [§ 92]: Τὰ δὲ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, κανόνια, καὶ σταθμίδες. || Quodvis genus tractatus, operis, libri, Suid. || Cæl. Rhodig, nescio quem sequens auctorem: Canonium vero obiter esse videtur sacris viris destinatus locus ac canonice viventibus.

Κανονὶς, ἡ, Instrumentum quo utuntur qui eleganter scribunt: ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν, Suid. [ex epigr. Philippi Anth. Pal. 6, 62: Καὶ κανονῖδ' ὑπάτην.] Existimo autem esse Instrumentum quo diriguntur versus.

[Κανόνισμα, τὸ, Regula, Norma. Eustath. Opusc. p. 21, 37: Τὸ θεῖον κ. || Idem quod κανονὶς esse videtur ap. Phaniam Anth. Pal. 6, 295: Καὶ σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον. || Formatio, sensu grammatico. Eust. p. 439, 26: Γίνεταί ἐκ τοῦ μολῶ μολήσω κατὰ τὸ αὐτὸ κανόνισμα.]

[Κανονισμὸς, ὁ, Exstructio secundum regulam. De parte ædificii Manetho 1, 299: Εὐφυέας θριγκῶν τε καὶ εὐτύκτων κανονισμῶν κοσμήτας. Sic ib. 4, 151, 292. Schneid.]

[Κανονιστέον. V. Κανονίζω.]

[Κανονιστὴς, ὁ, Regulæ dator. Eustath. Opusc. p. 64, 83: Θεσμοθεσίαν νεαρὰν ἐξεφώνησαν οἱ καινοὶ κανονισταί. G. D. Jo. Jejunat. Morin. Confess. p. 97, C: Παρὰ τῶν ἁγίων καὶ κανονιστῶν, Patribus qui canones

condiderunt. Jo. Diac. ib. p. 103, B : Βασίλειον, κανονιστὴν συμπαθέστατον. Hase.]

[Κανονογραφία, ἡ, Tabularum astronomicarum confectio. Ptol. Almag. t. 1, p. 109, 6 Halm. Hase.]

[Κανονοποιία, ἡ, Regularum constitutio. Theon ad Ptolem. p. 39.]

[Κανοτε legi ferunt in fictili antiqui operis, in quo picta est Minerva Pallantem interimens. Durand *Descr. d'ant.* p. 14, n. 27. Hase.]

[Κανονωτὸς, ἡ, ὸν, Ad regulam s. normam elaboratus. Eustath. p. 707, 59 : Κανόνας λέγει ῥάβδους τινὰς ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος, τορευτοὺς ἴσως ὄντας καὶ ὡς εἰπεῖν κανονωτούς. « Phavorin. v. Χοιρίναις. » Osann.]

[Κανοῦν. V. Κάνεον.]

[Κανταβρία, ἡ, Cantabria, regio Hispaniæ : de qua Strabo 3, p. 157 seqq. || Gentile Κάνταβροι, οἱ, ib. p. 153 seqq. Steph. Byz. : Κανταβροὶ, ὡς τῆς Καλαβρίας Καλαβροί. || Κανταβρικὸς, ἡ, όν. Κανταβρικαὶ πέρναι Strab. p. 162. || Καντάβριος ὠκεανὸς Strabon. epit. 7, p. 326.]

[Κάντανος, ἡ, Cantanus. Steph. Byz. : K., πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ... Τὸ ἐθνικὸν Καντάνιος. Urbs satis nota est ex episcopis, qui tempore Christianorum ecclesiæ præfuerunt. Paullus quidam Cantani episcopus in Chalcedonensi synodo celebratur. Berkel.]

Κἀνταῦθα, Att. synaliphe pro καὶ ἐνταῦθα, Et hic. Itidemque Κἀντεῦθεν pro καὶ ἐντεῦθεν, Et hinc.

[Καντίβαρις, ιος, ὁ, Cantibaris, Persa. Clearch. ap. Athen. 10, p. 416, B.]

[Κάντωρ, ορος, ὁ.] Κάντορες, Hesychio οἱ κρατοῦντες: qui et κράντορες. Sed κάντορες videtur sonare potius Peremptores, a καίνω.

[Κἄνύσιον, τὸ, Canusium. Steph. Byz. : K., μεγίστη πόλις τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων. Στράβων ἕκτῃ (p. 282). Τὸ ἐθνικὸν Κανύσιος ἢ Κανυσίτης, ὡς Στράβων. || « Κανύσινος, sive rectius Κανυσῖνος, ὁ, Lacerna, Pænula, Romanis Canusinus aut Canusina dicta, a Canusio oppido, Athen. 3, p. 97, E. » Schweigh.]

[Κάνυστρον. V. Κάνιστρον.]

[Κάνυτις, ἡ, Canytis. Steph. Byz. : K., πόλις Συρίων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κανυτίτης.]

[Κανωβεὺς. Κανωβισμός. Κανωβικός. Κανωβίς. Κανωβίτης. V. Κάνωβος.]

Κάνωβος [inter μονήρη ap. Herodian. p. 13, 28], s. Κάνωπος, ὁ, Canobus s. Canopus [Æsch. Prom. 846: Ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός· Suppl. 311. Herodot. 2, 97], locus Ægypti denominatus a Canobo Menelai gubernatore, qui ibi obiit. [Etym. Gudian. p. 297, 50 : Ἱστορεῖται ὁ Κάνωβος δίσκῳ ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Μενελάου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ὑπομνήματι α' Λέσχης Ἡρακλείδου. Νίκανδρος δ' ἐν Θηριακοῖς φησὶν, ὅτι ὑπὸ αἱμορροΐδος ἐπλήγη. Οὕτως Ὧρος. Nicandri narrationem exhibet Ælian. N. A. 14, 13. Conon Narrat. 8, de Canopo : Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς. Steph. B. : Κάνωπος, οὕτως ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π, γράφεται δὲ ὅμως διὰ τοῦ β. Etym. M. p. 489, 24 : Κάνωπος δεῖ λέγειν, οὐ Κάνωβος· ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενον τῷ ω, ἔχει τὸ βῆτα ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἀλλ' ἢ ἕτερον, ἢ τὸ π, Κρότωπος, ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Κάνωπος. (Athen. 7, p. 326, A : Τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Κάνωπον.) Steph. B. : Ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου, καὶ νῆσος. « Strabo non Neptuni, sed Serapidis templum Canobi fuisse auctor est. Canobi autem templum istic fuisse dicit Dionys. P. 13 : Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου. Quæ ap. Suid. exstant v. Κάνωπος, faciunt ut credam Canobum eundem cum Neptuno Deum ab auctore habitum. » L. Holst. Canobum cum uxore Eumenuthide cultum ab Ægyptiis, docet Epiphan. vol. 2, p. 109. Angl.] Incolæ ejus dicuntur Κανωβῖται [Κανωβῖται. Eustath. ad Dionys. P. 13. Κανωπίτᾳ θεῷ (Sarapidi) Callim. Anth. Pal. 6, 148. Κανωβεὺς, έως, ὁ, in oraculo apud Pausan. 10, 13, 8 : Ἄλλος ἄρ' Ἡρακλέης Τιρύνθιος, οὐχὶ Κανωβεύς.] Et ab eo est nom. possess. Κανωβικὸς, Canobicus : ut Κανωβικὸν στόμα [v. Herodot. 2, 15, 17, 113, 179], et Κανωβικὴ διώρυξ, ap. Strab. 17, p. 349 [795, 800]. Item femin. Κανωβὶς, ίδος, pro Κανωβικὴ, Canobica : ut ap. Plut. Sol. [c. 26 : Νείλου ἐπὶ προχοῇσι] Κανωβίδος [ἐγγύθεν] ἀκτῆς. Inde et verbale Κανωβισμὸς ap. Strab. l. c. Ibi enim dicit Eleusinem esse κατοικίαν πλησίον τῆς τε Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐπ' αὐτῇ τῇ Κανωβικῇ διώρυγι κειμένην, διαίτας ἔχουσαν καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ, ἀρχήν τινα κανωβισμοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ λαμυρίας· innuens κανωβισμοῦ nomine se intelligere Κανωβικὴν λαμυρίαν. Unde Juven. 15, [44] : ... sed luxuria, quantum ipse notavi, Barbara famoso non cedit turba Canopo. [V. Lucan. 8, 543, Stat. Silv. 3, 2, 111. Inde illud Augusti ap. Dionem 50, 27 : Μήτ' οὖν Ῥωμαῖον εἶναί τις αὐτὸν νομιζέτω, ἀλλά τινα Αἰγύπτιον· μήτ' Ἀντώνιον ὀνομαζέτω, ἀλλά τινα Σαραπίωνα· μὴ ὕπατον, μὴ αὐτοκράτορα γεγονέναι ποτὲ ἡγείσθω, ἀλλὰ γυμνασίαρχον. Ταῦτα γὰρ ἀντ' ἐκείνων αὐτὸς ἐθελοντὴς ἀνθείλετο, καὶ πάντα τὰ πάτρια σεμνολογήματα ἀπορρίψας, εἷς τῶν ἀπὸ Κανώβου κυμβαλιστῶν γέγονε. Angl.] Rursum Canopus est sideris nomen, ingentis et clari, teste Plin. [2, 70 et] 6, c. 22. Proclus esse dicit stellam fulgidam in summo Argoæ navis gubernaculo. [Manil. 1, 215 : Idcirco terris non omnibus omnia signa Conspicimus : nusquam invenies fulgere Canopum, Donec Niliacas per pontum veneris oras. Hygin. Poet. Astr. 2, 32. Adde Vitruv. 9, 7, Lucan. 8, 181. Strabon. 2, p. 119. Angl. ||] Κάνωπον dicitur τὸ τῆς ἄκτης ἄνθος, sambuci flos, teste Paulo Ægin. 7. At Κανωπικὸν dicitur a quibusdam ἡ πιτύουσα, Pityusa herba, ut est ap. Dioscor. 4, 166 : forsan quod multa Canopi proveniat. Est autem Canopus urbs Ægypti, ut in Κάνωβος paulo ante docui. Græci ut plurimum per β efferunt, Latini per *p*.

[Κανὼν, όνος, ὁ, apud Clem. Alex. Str. 6, p. 633, C, ita describitur, ut, si vera sit lectio, intelligi appareat Graphiariam thecam, sive, ut F. S. de Schmidt in diss. De sacerd. et sacrif. Ægypt. p. 144, explicat, Vas certæ alicujus, rotundæ maximeque cylindraceæ, formæ, vas scapi forma. Nam ὁ ἱερογραμματεὺς, inquit, ἔχων ... κανόνα, ἐν ᾧ τό τε γραφικὸν μέλαν, καὶ σχοῖνος, ᾗ γράφουσι ... Etiam Villoisonus (*Seconde lettre sur l'Inscription grecque de Rosette*, in Millini *Magasin encyclop.* n. 6, *an* 11, p. 197) interpretatur *l'Écritoire des scribes sacrés*. Idem ait, Martorellium De regia theca calamaria substituere velle κανοῦν, Cistam, et conferri jubet Salmas. Exercitatt. Plin. p. 265, E (qui Caniculum, mediæ Latinitatis vocabulum, et Græca scriptorum Byzantinorum κανικλεῖον et κανίκλωμα, ex antiquo κανοῦν et κανὸν derivat), ipse vero putat apud Clementem legi posse κανὸν pro κανόνα, magis tamen amplecti videtur Cangii conjecturam, κάνιον, etiam Montefalconio Palæogr. Gr. 1, 3, p. 22, probatam, qui per μελανδοχεῖον explicat, sed nimis anguste, opinor. Nam ap. Clem. etiam juncus scriptorius eo contineri dicitur. Putem vero, lectionem κανόνα, Thecam graphiariam, posse defendi. Ut enim in Gloss. vett. Atramentarium Gr. redditur καλαμάριον, et Hesych. nomen καλαμὶς interpretatur γραφείων θήκην, ita etiam κανὼν potuit latius dici. Certe in Damocharidis epigr. Anth. Pal. 6, 63, 2, κανὼν vocatur γραφίδων ἰθυτάτων φύλαξ, ita ut satis commode explicari possit per γραφιδοθήκην, Calamariam vel potius Stylorum thecam, nisi per γραφίδας rectius in hoc carmine intelligas Lineas, atque adeo per κανόνα Regulam s. normam, qua scribæ utebantur, ut recte scribere possent. Unde κανὼν a Paulo Silentiario, ib. 64, 4, appellatur γραμμῆς ἰθυπόρου ταμίης· ib. 65, 4, ἡγεμὼν γραμμῆς ἀπλανέος, et ib. 66, 3, τροχαλοῖο κυβερνητὴρ μολίβδου. Conf. Juliani Ægyptii epigrr. ib. 67 et 68, ubi γραφίδες rursus sunt Lineæ. Sturz.]

Κανὼν, όνος, ὁ, Regula, Norma. Est proprie, ut tradit schol. Aristoph., Quod est supra trutinam, et æquilibrium s. æquamentum facit : Examen, Bud. [I. q. ζυγὸν, Jugum trutinæ. Anth. Pal. 11, 334 : Ἔστησ' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος.] Meminit et Poll. hujus signif. Illud autem annotat schol. Aristoph. Ran. [799] : Καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν. Æschin. [p. 82, 25] : Ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ], τὸν κανόνα προσφέρομεν. Nicarch. [Anth. Pal. 11, 120] : Γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος. [Plato Phil. p. 56, B : Κανόνι ... καὶ τόρνῳ χρῆται (τεκτονική). Soph. fr. 421 : Ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Eur. Tro. 6 : Πύργους ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσιν.

Hæc et alia hujusmodi collegit Valck. ad Eur. Hippol. p. 218 sq. K. μολίβδινος Aristot. Eth. Nic. 5, 14. Ἀκτὶς ἡλίου κανὼν σαφὴς Suppl. 650.] Sic autem et Lucian. κανόνα ὀρθὸν dixit [De hist. conscr. c. 5] : Τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἥπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι. Passim autem et alibi metaph. usurpatur. [Eur. Hec. 602 : Κανόνι τοῦ καλοῦ μετρῶν· El. 52 : Γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον.] Antipho [Lycurg.] in Orat. c. Leocr. [p. 149, 2] : Ὅσα γὰρ τῶν ἀδικημάτων νόμος τις διώρικε, ῥᾴδιον τούτῳ τῷ κανόνι χρωμένους, κολάζειν τοὺς παρανομοῦντας, Ad hanc normam judicium dirigentes. Et cum aliis nominibus sæpe copulatur : ut quum dicitur κ. καὶ στάθμη a Luciano [De hist. conscr. c. 63], et ab Eod. κ. καὶ γνώμων [Harmon. c. 3] : Ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. Quæ copulavit et Synes., sicut et κ. καὶ κριτήριον, quæ itidem a Plut. conjunguntur. [Aristot. Eth. Nic. 3, 6 : Ὥσπερ κανὼν καὶ μέτρον αὐτῶν ὤν. Demosth. p. 324, 27 : Ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες ἦσαν.] || Ap. Cic. exp. a quibusdam διορθωτὴς, Emendator : ubi scribit Tyroni [Ad div. 16, 17] : Tu, qui κανὼν esse soles scriptorum meorum. At ego posse quidem e consequenti vocem κανὼν ita intelligi fateor; sed malim, retinendo signif. vocis Gr., exponere, Tu, ad cujus judicium, tanquam ad certissimam regulam, scripta mea soleo exigere. Sic κ. picturæ narrat Plin. vocatam quandam Polycleti tabellam, quam pictores sibi veluti pro artis suæ norma proponerent. Ita enim 34, 8 : Fecit et quem κανόνα artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes velut a lege quadam. [Similiter κανὼν dicitur catalogus auctorum classicorum, præ ceteris legendorum, a grammaticis Alexandrinis confectus : v. Ruhnken. Histor. Or. p. XCIV.] Sic denique κανόνες artium, Regulæ, e quarum observatione artes ipsæ constitutæ discuntur : ut κανόνες grammatices, Præcepta, ad quæ tanquam ad regulam s. normam ratio loquendi dirigenda sit. [V. definitionem Chœrobosci in Prolegomenis ad Theodosii Canones in Bekk. Anecd. p. 1180.] De derivatione autem mox dicam. || Κανὼν, Calamus; circa quem textores fila involvunt. Pseudo-Did. Hom. Il. Ψ, [760] : Ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅντ' εὖ μάλα χειρὶ τανύσσῃ, Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει Στήθεος. In quem l. v. quæ ab Eust. annotentur, p. 1328. Is certe fatetur se ex eo, quod traditum sit κανόνα esse κάλαμον μίτων, non posse certo judicare, quod sit illud instrumentum. Fortasse illud est, quod hodie *Canette* vocant textores. [Conf. Nonn. Dionys. 47, 631 : Φιληλακάτοιο δὲ κούρης οἷα κανὼν στέρνοιο μέσος πέλει, ὅν τινι μέτρῳ παρθένος ἱστοπόνος τεχνήμονι χειρὶ τανύσσῃ. Ἀντίον et κανὼν inter instrumenta textoria memorantur ab Aristoph. Thesm. 822 et Polluce 7, 36. Κανόνων διάθεσις καὶ ἀνέγερσις ἀγνύθων ap. Plut. Mor. p. 156, B. Conf. Indic. in scriptt. rei rust. p. 376. SCHNEID.] Ceterum hæc expos. vocis κανὼν, pro Calamo talem vel talem usum præbente, credibilem nobis reddere potest illius derivationem a nomine κάνα, nam et unico ν scriptum inveniri docui, præsertim si non solum quid hoc significet, sed et quid declaret vox Hebr. קנה, *Kaneh*, unde κάνα derivatum esse docui, consideremus. Fateor tamen et Etym. suam deductionem afferre, sed quæ, nisi fallor, ridicule subtilis ac plane futilis nugatoriaque habenda est : sicut et bona pars earum, quæ ab illo referuntur. Scribit enim, Κανὼν παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω, δ' τὰ τῶν λέξεων κόπτων ζητήματα. Quomodo autem hoc fabrili κανόνι convenire potest, a cujus signif. ceteras omnes sumptas esse fatendum est? Sed ad reliquas hujus vocis signiff. venio. || Κανόνες, Virgulæ quibus clypeos tenebant, ut VV. LL. exp. scholiastæ Hom. verba, Ῥάβδους αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας, in Il. Θ, [192] : Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, Πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν· ubi et ipse Eust. tradit e veterum sententia, esse ῥάβδους ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος : quippe quum nondum inventa essent ὄχανα, i. e. οἱ δι' ἱμάντων πόρπακες. Hesych. scribit, Αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι, ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο. Κανόνας, inquit Beza, puto vocatos Lora scuti, quod ita essent collocati, ut ipsum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites gravaret. [Dionys. A. R. 2, 71 : Ταῖς πέλταις, ἃς ὑπηρέται τινὲς αὐτῶν ἠρτημένας ἀπὸ κανόνων κομίζουσι.] || Κανὼν, inquit Bud., Palus, Lignum erectum. Chrysost. In Ep. ad Eph. p. 173 κανόνας vocat Clathros cavearum in quibus feræ inclusæ sunt. || K. τῆς κλίνης pro Columna lecti, VV. LL. e Judith [13, 6] citant. [|| Αὐλαῖαι ... κανόνας ἔχουσαι περιχρύσους, Chares ap. Athen. 12, p. 538, D, Anglice, *Curtain-rods or Rollers*. SEAG.] || In iisd. affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 365, 7] κανόνες αὐλῶν pro Regulæ organorum, i. e. Tabellæ quæ digitis percutiuntur. [Μουσικὸς κ. Nicomach. Theol. ar. 2, 27, ubi Ast. p. 318 : «M. κ., Regula s. norma musica, dicebatur regulare monochordum, quod Boethius De mus. 4, 4, vocat, quo longitudines et altitudines vocis emetiebantur veteres (v. Gell. N. A. 16, 18), non fallaci aurium judicio (v. Plat. Polit. 7, p. 531, A, et Boeth. 1, 9) hoc permittentes, sed toni intervalla ad regulam quandam mathematicam certamque mensuram examinantes.»] || Mensura saltus, μέτρον τοῦ πηδήματος, Poll. [3, 151]. Sic autem Paul. 2 Ad Cor. 10, 15, κανόνα vocavit, ut docet Beza, Assignatam sibi certam veluti arvi Dominici mensuram, portionem, in qua excolenda laboraret : translatione ab agrimensoribus sumpta. Nec simpliciter Mensuram, sed quam Dominus velut ad regulam exegerit. Est enim hic κανὼν non Regula, sed Spatium quod ad regulam admensum est. Sic autem et proxime sequente versu utitur. Vulg. Interpr. tamen et Erasm. reddiderunt Regulam. Ad hunc autem l. pertinere videtur illa vocis κανὼν signif., quam Spartianus [Alex. Sev. c. 8, Lamprid. Elagab. c. 27 extr.] ei tribuit, quum Canonem frumentarium dicit : ita vocans, ut censet idem Beza, certam distribuendi populo frumenti rationem. Ego tale quid sonare nobis existimo nostrum *Réglé*, a regula derivatum, q. d. Regulatum, quum in aliis loquendi generibus, tum in hoc, *Un ordinaire bien réglé*. Huc referendam existimo et illam vocabuli κανὼν signif., qua pro Tributo ordinario et fixo ponitur : ut quum dicit Asconius Pedianus [ad Verr. 2, 2, 2] tria fuisse apud antiquos pensitationum genera, canonem, oblationem, indictionem. || K. χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur, ut Chronica Eusebii, Bud. e Plutarch. Solone [c. 27.] Quidam interpr. Annales canones appellati. K. χρονικοὶ, inquit Cælius Rhod., in quibus temporum ratio tractabatur. Rectius et plenius Beza, meo judicio, κ. χρονικοὺς, quales sunt Eusebii, interpr. Supputationem temporum, quæ omnium historiarum sit veluti norma. [Dionys. A. R. 1, 74 : Τίμαιος ... οὐκ οἶδ' ὅτῳ κανόνι χρησάμενος.] Paulum autem diverso sensu dicuntur κανόνες ejusd. Eusebii, quibus quid Evangelistæ inter se commune, quid item proprium habeant, ostenditur. || Κανὼν ap. Ecclesiasticos quoque scriptores [quorum exx. v. ap. Suicer et Ducang.], præsertim recentiores, signiff. quinque peculiares habet, quas ita sigillatim Th. Beza meo rogatu exposuit. Κανὼν, Regula et norma disciplinæ s. politiæ ecclesiasticæ, ut est Apostolicis primum παραδόσεσι, deinde Synodis legitimis descripta : unde et κανόνες vocantur Constitutiones his de rebus factæ. Inter quas primum locum obtinent ψευδεπίγραφοι Apostolorum canones : quos διαταγὰς τῶν ἁγίων ἀποστόλων Clemens inscribit. Interdum copulantur hæc duo διατυπώσεις et κανόνες, quum alibi, tum in Græca Concilii Nicæni historia. Ab hac autem κανόνος significatione Jus canonicum, quod vocant, nomen invenit. || K. pro Sacrorum librorum catalogo, ut multis locis nominat Euseb., quorum inviolabilis est auctoritas, et ad quos, veluti certissimam normam, exigenda sunt omnis Christianæ religionis dogmata : ut in canone Apostolico 85 hanc inscriptionem habent quædam edd. : Καινῶν Βιβλίων Κανών. Qui hujus vocis usus invenitur in Synopsi divinæ Scripturæ Athanasio attributa : ubi et κανονικὰ βιβλία vocantur Libri ea comprehensi. || Κανὼν, ἐκκλησιαστικὴ τάξις, Laodic. Syn. Can. 24, Catalogus eorum, qui ecclesiis in quocunque munere serviebant : quorum alios vocabant clericos generali nomine, ut Apost. Can. 25, 31, 85, et 1 Constant. Synodi Can. 6, et horum rursus alii ἱερατικοὶ vocabantur : puta episcopi, presbyteri et diaconi : quos ordines postea

majores vocarunt, alios vero clericos speciali nomine, ut animadvertere licet ex Apostol. Can. 17, et Laodic. Syn. Can. 24, 27, 30, et aliis nonnullis : ceteros autem sic a laicis distinguebant, ut non essent quidem ἐν κλήρῳ κατηριθμημένοι, quoniam χειροθεσίαν non habebant, ut loquitur 2 Can. Chalced. Synodi, qui etiam dicuntur οἱ ἐν ἐκκλησιαστικῷ τάγματι ejusd. Syn. Can. 6, et κατειλεγμένοι, Can. 10, et εἰς ἐκκλησίαν τελοῦντες Can. 20, sed illa generali appellatione dicerentur ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, ut Nic. Syn. Can. 19, et οἱ τοῦ κανόνος, Chalced. Syn. Can. 2. Inter quos numerantur etiam οἰκονόμοι, ἔκδικοι, παραμονάριοι, et alii ejusmodi. || Κανὼν λειτουργίας a quibusdam Gr. Theologis et Lat. recentioribus dici cœpit Certa benedictionis Cœnæ mysticæ formula. Κανὼν pro fidelium episcoporum et præsertim martyrum catalogo, quorum in solemnibus precibus memoria celebrabatur. Cujus consuetudinis aliqua vestigia in Gr. et Lat. liturgiæ canone adhuc retinentur. Hunc autem olim etiam morem fuisse, e quorundam vett. theologorum scriptis liquido constat : et e recentioribus scriptt. Nicephorus præsertim verbis multis explicat 14, 25, 26 : ubi contentionem illam narrat de Chrysostomi nomine in mysticas tabulas referendo. Inde factum arbitror, ut Canonizati dicti sint, quorum memoria publico Ecclesiæ consensu celebrabatur : unde orta tandem divorum invocatio. Porro κανὼν ideo pro Catalogo ponitur, quod catalogus certa norma et regula esset iis dignoscendis, qui in illo recensebantur.

[Κάνωνος. V. Κάννωνος.]

[Κανωπικὸς, Κανωπίτης, Κάνωπος. V. Κάνωβος.]

[Καοῦς, οῦντος, ὁ, Caus, vicus Arcadiæ : v. Pausan. 8, 25, 1. Unde gentile Καούσιος, ία, ιον. Æsculapius K. ap. Pausan.]

[Κάπαι, αἱ, Capæ. Steph. Byz. : K., πόλις Ἑλλησποντία. Ἀνδροτίων γ' Ἀτθίδος. Τὸ ἐθνικὸν Καπαῖος, ὡς Ναπαῖος.]

Καπαλαὶ [?], Hesychio [κάπηλοι et] φάτναι, Præsesepia. [Corrigendum sublata dittographia Κάπαι, φάτναι. Nisi forte substantivum exstitit Καπάλη, quod aliquam cum καπαλευτὴς et καπαλίζω similitudinem habet.]

[Καπαλευτὴς, ὁ.] Καπαλευτὰς Hesych. affert pro ὀνηλάτας, Agasones. [V. Καπάνη.]

[Καπαλίζω.] Καπαλίζει Hesych. affert pro ζευγηλατεῖ, Aurigatur. [V. Καπάνη.]

[Καπάναξ. V. Καπάνη.]

[Κἄπᾰνεὺς, έως, ὁ, Capaneus, Hipponoi f., Thebanus. Hom. Il. B, 504 : Σθένελος, Καπανῆος ... υἱός. Æsch. Sept. 405; Soph. OEd. C. 1319; Eur. Phœn. 186.]

Καπάνη, ἡ, Hesychio τριχίνη κυνῆ, Galea e pilis. Pro Præsepi quoque et Rheda s. Vehiculo mulari accipi indicat. Scribit enim Καπανικώτερα dici τὰ χορταστικώτερα, ἀπὸ τῆς φάτνης. Quosdam vero accipere pro μείζονα, quoniam καπάνας vocant τὰς ἀπήνας. Sic Athen. 10, [p. 418, D], καπανικώτερα dici scribit veluti ἁμαξιαῖα, ideoque μεγάλα ac μεγαλότμητα : a Thessalis enim τὰς ἀπήνας vocari καπάνας. Id quod et e Xenarcho patet : Ἑπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον Ἐς Ὀλυμπίαν· τί λέγεις; καπάνας δὲ Θετταλοὶ Πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. Utitur vero τῷ καπανικώτερα hinc deducto Aristoph. Tagenistis : Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θεττάλων; Τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα. Polluci autem 1, 10 [§ 142] καπάνη est Pars currus, nimirum quædam μέση ῥάβδος sub τῷ ταρρίῳ : ubi etiam dicit, Αἱ δίδυμοι αἱ εἰς τοὺς ἵππους βλέπουσαι ἀπὸ τῆς καπάνης μέχρι τοῦ κυρτίου. [|| Præcedit ap. Polluc. : Ἡ μὲν ἱμάντωσις τοῦ δίφρου τόνος καλεῖται· τὸ δ' ὑπεράνω αὐτοῦ περίφραγμα, ὃ σκύτει εἴωθε διαλαμβάνεσθαι, τάρριον. Τρεῖς δ' ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἵππους, τὸ ἀνώτατον ξύλον καπάναξ καλεῖται δεξιὸς καὶ εὐώνυμος. Καπάνακες igitur sunt ambo ligna lateralia in sede aurigæ, καπάνη vero lignum transversarium. Hinc explicandæ videntur glossæ Hesychii Καπάνια, Καπαλευτὰς, Κυπαλίζει, quæ postremæ duæ ex Καπανευτὰς et Καπανίζει corruptæ videntur. Schneid.]

[Καπανηιάδης, ὁ, Capanei filius. Hom. Il. E, 109.]

[Καπανήιος, ίη, ιον, Capaneius. Hom. Il. Δ, 367 : K. υἱός. Aristot. Peplo 9, in Brunckii Anal. vol. 1, p. 179.]

[Κἄπᾰνικός. V. Καπάνη.]

[Καπάνιον, τό.] Καπάνια Hesychio ἁρπεδόνες, Laquei, Funiculi.

[Καπάτων, ωνος, ὁ, Capato, Locrus. Thuc. 3, 103.]

[Κάπανος, ὁ. Καπανοι (codex sine accentu), ἀλφίτων εἶδος, Photius p. 130, 19. Idem voc. haud dubie est quod Photius infra posuit p. 131, 1 : Καπνοι (sic codex sine accentu), ἄλφιτα· οὕτω Φερεκράτης.]

[Καπαρδεύω. V. Σκαπερδεύω.]

Κἄπειτα [Κἄπειτα], Attica synaliphe pro καὶ ἔπειτα, Et postea.

[Καπέτις, χοῖνιξ, Hesych. Polyæn. 4, 3, 32 : Διαρρινὸς σπέρμα δύο καπέτιες (καπίτεες Mss.). Comparandum cum καπίθη, quod v.]

Κάπετος, ἡ, Fovea s. Fossa, Scrobs. Hom. Il. Σ, [564] : Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε, Circum duxit fossam præ altitudine nigricantem, et circa hanc septum. Et Il. O, [356] : Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Labra et crepidines profundæ fossæ nullo negotio dejiciens. [Hesych. : Καπέτοιο, τῆς τάφρου, παρὰ τὸ ἐσκάφθαι.] Il. Ω, [797] : Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. [Mosch. 4, 103 : Ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης πῦρ ἄμοτον.] Sic Soph. Aj. [1165] : Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν Τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον Τάφον εὑρώεντα καθέξει. Et [1403] : Κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε. [Apud Hippocr. p. 834, B, metaphorice pro Cavis quæ in medio scamno excavantur, quorum usus est ad vectes firmandos : Ἔπειτα ἀρκέει μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ξύλου, οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντὸς, ἐντετμῆσθαι ὡς καπέτους μακρὰς πέντε ἢ ἓξ διαλειπούσας ἀπ' ἀλλήλων τέσσαρας δακτύλους. Ubi Galen. (vol. 12, p. 459, B) : Καπέτους μὲν οὐκ ὀλίγοι τῶν παλαιῶν εἰρήκασι τὰς τάφρους· ὁ δ' Ἱπποκράτης νῦν ἐκ μεταφορᾶς κέχρηται τῇ προσηγορίᾳ, τὰς ἐντετμημένας τῷ βάθρῳ κοιλότητας ἑρμηνεῦσαι βουλόμενος, ἕνεκα τοῦ στηρίζεσθαι κατ' αὐτὰς τοὺς μοχλούς. Hippocr. p. 834, C; 836, B. Foes.] Suidas per aphæresin dictam vult a σκάπτω. [Conf. Σκάπετος.]

[Κάπετος, ὁ, Capetus, Hippodamiæ procus. Pausan. 6, 21, 10.]

[Καπετωλιονίκης, ὁ, Victor Capitolinus, Victor ludorum Capitolinorum. —νείκης in inscr. Gorii vol. 1, p. 22, Spon. Misc. p. 369.]

Καπετωλὶς, ίδος, ἡ. K. αὐλὴ, Aula s. Palatium Capitolinum, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 656.] Et Καπετώλιος Ζεὺς, Capitolinus Jupiter, ap. Pausan. [2, 4, 5. Ap. Dionys. A. R. 6, 68, Καπιτώλιε Ζεῦ, sed cod. Vat. Καπετώλιε], a Romano sc. Capitolio, quod itidem Καπετώλιον nominare solent Gr., litera ι versa in ε. [Steph. Byz. : Καπετώλιον, ἐν Ῥώμῃ λόφος, Ταρπαῖος πάλαι λεγόμενος. Περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ τεμενικοῦ ὁ Εὐδαίμων διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρηναῖος προπαροξύνει, διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίειον, ἐν ἓξ συλλαβαῖς, καὶ ἐν συναιρέσει, Καπετωλεῖον. (Forma ἑξασύλλαβος restituenda Theognosto p. 129, 28, ubi Καπιτώλειον legitur. Scribendum Καπιτώλιος Καπιτωλίειον. G. D.) Τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, προπερισπᾶται (innuit ludos Capitolinos, quos Camillus instituit, postquam suo ductu et auspicio Gallos vicisset : vide Liv. 5, 50. Berkel.). Ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον τὸ ι εἰς ος λήγει καθαρὸν, παραληγόμενα ἢ μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ α, ὥστε εἶναι πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον, προπερισπᾶται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά· Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιός γὰρ, Πτολεμαεῖον, Πτολεμαῖος γὰρ, Ὀλυμπίεια τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. Τὸ δὲ τέμενος, Καπετώλιον, καὶ Καπετώλιος Ζεὺς, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν (ap. Dionysium aliosque) Καπετωλῖνος. Etym. M. p. 490, 44 : Καπετώλιον· κεφαλὴ τῆς πόλεως, ἢ ὅτι ἐκεῖσε, μέλλοντες κτίσαι, εὗρον κεφαλὴν νεόσφακτον. Κάπουτ γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ἡ κεφαλή. Respici videtur locus auctoris incerti, quem servavit Suid. v. Καπιτώλιον : Ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὸ κτίσαι τὸ Παλάτιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον (hoc falsum puto, quoniam alii scriptores Capitolium a Tarquinio exstructum esse tradunt. Kuster.), ὅ ἐστι κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄλβης ἀπέθετο (v. L. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάρδανος. Kust.). Σατούρνιον δὲ πρότερον ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Καπιτώλιον ἐκ τῆς φανείσης ὀρυττομένων τῶν θεμελίων ἐν τῇ γῇ κεφαλῆς σώματος νεοσφαγοῦς. Conf. Dionys. A. R. 1, 34; 2, 1. Angl. Nominis Capitolii ejusque

derivatorum syllaba secunda apud rerum Romanarum scriptores Græcos modo per ι modo per ε scribitur, ita tamen ut ε majorem ab libris mss. auctoritatem habeat. V. Cardvell. ad Joseph. B. J. vol. 2, p. 424.]

Κάπη, ἡ, Præsepe, Præsepium, φάτνη. Hom. [Il. Θ, 434 : Ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσι·] Od. Δ, 40, de equis loquens : Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵπποισι κάπῃσι, ubi Eust. παρὰ τὸ κάπτω deducens, quod significat χανδὸν ἐσθίω, quum alibi tradat posse et a κάπος derivari signif. πνεῦμα, ut sit κάπη quasi ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἵππων φάτνη : et alicubi etiam a κάπτω s. κάπω derivet, eand. rationem appellationis reddens, additum esse ait ἵπποισι, ut distinguerentur ἀπὸ τῶν βοείων. Unde discimus κάπην esse etiam boum. Mihi autem magis prior placet derivatio. [Versus poetæ ignoti in Etymol. Ms. Paris. s. v. Πληγάδες (Apollonii Rh., ut videbatur Ruhnkenio Ep. crit. p. 192) : Ἀλλὰ βόες πλήρεσσι κατευνάζουσι κάπῃσι (κάποισι codex). Εὐχίλου κάπης Lycophr. 95. ᾰ̔]

[Καπήδαλος. V. Καψιπήδαλος.]

Κάπηθεν, A præsepi, Suid. [Lycophr. 95.]

Κάπηλα, Tarentinis dicitur ἡ κρεώπωλις ἀγορὰ, Forum carnarium, Macellum, Hesych.

[Καπηλᾶς, ὁ, i. q. κάπηλος. De h. v. similibusque in ᾶς exeuntibus substantivis docte egit Lobeck. in Fr. Aug. Wolf. *Litt. Analekt.* 3, p. 52. Hase.]

Κᾰ́πηλεία, ἡ, Cauponátio. Exp. etiam Ars cauponaria, et Ars institoria; sed pro hac signif. dicitur potius καπηλικὴ, subaud. τέχνη : at καπηλεία est ipsa Cauponandi actio. Potest tamen et hoc pro illo sumi. [Plato Leg. 8, p. 849, D : Οἴνου τε μεταβαλλόμενος καὶ σίτου πρᾶσιν, ὃ δὴ καπηλείαν ἐπονομάζουσιν οἱ πλεῖστοι. Diog. L. 1, 104 : Τὸ ψεύδεσθαι ἐν ταῖς καπηλείαις.] Καπηλείας τούτων μηδεὶς πωλείτω, e Plat. Leg. affertur, pro Hæc vendendo nemo cauponationem exerceat, s. cauponariam artem. Et καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπῳ [ap. Polluc. 5, 102] dicuntur fucatæ mulieres, quæ sc. faciem quadam velut cauponaria arte adulteratam habent. Quod Aristoph. καπηλικῶς ἔχειν appellat. [Photius p. 130, 21 : Καπηλίας, ἐμπορείας.]

Κᾰ́πηλεῖον, τὸ, Caupona, Popina. [Aristoph. Eccl. 154; Isocr. p. 149, D.] Synes. Ep. 32 : Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Hermipp. ap. Polluc. [7, 194], ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν dicit de Eo, qui bibit præsentem pecuniam cauponi non numerans. [Athen. 13, p. 566, F : Ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοκείοις ἀεὶ διαιτᾶται. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 3, 14. || Lupanar : v. Casaub. ad Theophr. p. 136. Valck. Καπηλίον, Cauponicula, Gl. Vitiose pro καπηλεῖον, ut καπηλίων olim legebatur ap. Athen. 12, p. 526, F.]

[Καπήλευμα, τὸ, Adulteratio. K. γλεύκους Eustath. Opusc. p. 259, 23.]

[Καπηλευτὴς, ὁ, Nundinator, Gl.]

[Καπηλευτικὸς, ἡ, ὸν, Cauponius. Plato Leg. 8, p. 842, D : Ἐμπορικῶν καὶ καπηλευτικῶν.]

Κᾰπηλεύω, Cauponor, Cauponariam exerceo. [Herodot. 1, 155. Nymphodor. ap. schol. Soph. OEd. C. 329 : Αἱ γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι. Isocr. p. 15, A : Πολὺ τεχνικώτερον αὐτὰ πωλοῦντες τῶν ὁμολογούντων καπηλεύειν.] Proprie, ut in Κάπηλος ex Polluce docebo, de vini venditoribus. [Hesych. : Καπηλεύει, μεταπωλεῖ, οἰνοπωλεῖ, καὶ τὰ πρὸς τὰς τροφὰς καὶ πόσεις.] || Sed sæpe metaph. ponitur, ut ab Ennio Cauponari, quum dixit Non cauponantes bellum, eod. modo, quo dixerat quidam Græcus Tragicus, Æschylus, ni fallor [Sept. 551], καπηλεύειν μάχην. [Ubi schol. exp. ψεύσασθαι, προδώσειν. Eurip. Hipp. 953 : Δι' ἀψύχου βορᾶς σίτοις καπήλευε, Victu tuo fraudem fac hominibus.] At Herodian. contra hoc verbum dixit de pace, 6, [7, 22] καπηλεύειν εἰρήνην, addens gen. χρυσίου : quod Polit. vertit Auro pacem cauponari, Bud. autem Vendere interpr. Idem καπηλεύειν τὰς δίκας interpr. Cauponari, Nundinari. Exp. etiam Avare et sordide jus dicere. Et ap. Herodot. καπηλεύειν πάντα τὰ πρήγματα, Res omnes quæstui habere. Rursum autem Bud. ap. Philostr. τὴν σοφίαν καπηλεύειν reddit Philosophiam lucro prostituere : quæ interpr. mihi valde placet. Eod. autem modo Plato dixit τὰ μαθήματα καπηλεύειν, in Protag. [p. 313, D] : Τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες. [Conf. Julian. Epist. 42, p. 422, B.] Quin et 2 Ad Cor. 2, [17] : Καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, Cauponantes sermonem Dei, pro Callide et non sincere tractantes, sed turpe lucrum ex eo venantes, ad suam avaritiam eo abutentes. Vet. Int. reddidit Adulterantes. Invenitur et pass. Καπηλεύομαι : ut legitur de Democrito eum dixisse, Τὸν ἄνθρωπον ἔχειν τῷ θεῷ ὅμοιον τὸ εὖ ποιεῖν καὶ ἀληθεύειν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται· i. e., inquit Bud., quum sordide non fit et numarie, ac nundinabunde. Et Κεκαπηλευμένος pro κεκιβδηλευμένος, Adulteratus, inquit Idem.

[Καπήλη (?), ὅπου ὁ κυβερνήτης κάθηται. Πάσσαλος, περὶ ὃν κατείληται τὰ σχοινία. Καὶ τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κοίλωμα, ἔνθα οἱ ναῦται πάντα ἀποτίθενται, Hesych.]

Καπηλικὸς, ἡ, ὸν, Cauponarius, Ad cauponem pertinens. [Καπηλικοῦ ζυγοῦ ex Dinolocho Pollux 10, 177.] K. μέτρα, Epigr. [Argentar. Anth. Pal. 9, 229.] Et ὀνόματα ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ, pro Vilibus et trivialibus : Gall. *Mots de taverne.* Καπηλικὴ ap. Aristot. [Polit. 1, 9, Polluc. 7, 9], subaudi subst. τέχνη, Cauponaria ars, altera species χρηματιστικῆς. [Plato Soph. p. 223, D.] || Καπηλικὸν pro Eo, cui cauponaria quædam impostura subest. [K. σοφιστὴς, Poll. 4, 48.] Item de homine : κ. τὴν διάνοιαν, Greg., Qui fraudulenta est mente, cauponum more : quos et Horat. duobus huc pertinentibus titulis insignit, Perfidos et Malignos appellans.

Καπηλικῶς, Cauponarie, Cauponatorie. [Pollux 3, 125; 4, 51.] Apud Aristoph. Pl. [1063] κ. ἔχειν exp. Cauponum s. Institorum more quæstum facere; sed ego malim Cauponaria s. Institoria fraudulentia uti; s. potius, Fraudulentis institorum artibus instructam esse. Dicitur enim de vetula cerussata. Pro eod. dicitur καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπῳ. [Plut. Mor. p. 369, C : Τὰ πράγματα κ. διανέμων. Wytt. Compar. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 739, A : Καὶ ἠλήθευεν ἔνδον λανθάνων καπηλικώτερον, Callidius ac versutius. Hase.]

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, Caupona, accipiendo pro ea, quæ cauponariam exercet, Aristoph. [Thesm. 347, Pl. 435, 1120. Κάπηλις proparoxytonum ap. Arcad. p. 31, 12, et hoc accentu Phanias Eresius ap. Athen. 2, p. 84, E : Κ. τις γυνή. G. D. Itemque OEnom. ap. Euseb. Pr. ev. p. 259, A : Μὴ πλουσίαν λαβεῖν γυναῖκα, ἀλλὰ χερνῆτίν τινα, ἢ κάπηλιν. Hase.]

[Καπηλογείτων, ὁ, Attubernalis, (Attab.?) Gl.]

Καπηλοδύτης, ὁ, Qui cauponam subinde ingreditur, tabernam frequentat, Hesych. [Ganeo, Tabernarius, Gl. « Cyrill. Catech. 4, p. 38, C : Τοῦ καπηλοδύτου τὴν χυδαιότητα. » Kall. Καπηλοδίτης codex Hesychii.]

Κάπηλος, ὁ, Caupo, Institor. [Herodot. 2, 141 : Κάπηλοι καὶ χειρώνακτες καὶ ἀγοραῖοι. Aristoph. Eccl. 49.] A quibusdam Propola exp. Αὐτοπῶλαι, inquit Bud. nescio unde sumens [ex schol. Aristoph. Pl. 1156], Qui suos redditus in patria vendunt (nam ita ille Redditus per dd scribendum censuit), κάπηλος autem ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. Plato De rep. 2, [p. 371, D] scribit καπήλους dici Eos qui in foro ad vendendum et emendum operam suam locent (ita enim interpretor hæc illius verba, Τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας, sed referendo ad civitatem : q. d. Eos quorum opera civitas hac in re utitur, quos huic ministerio adhibet), at ἐμπόρους, Eos qui urbes pervagentur. Xen. Cyrop. 4, [5, 42] : Πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ, τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον. Suid. et Etym. volunt καπήλους generaliter dici Qui aliquid vendant. [Aristoph. Pac. 447 : Δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων. Ὅπλων κάπηλος ib. 1209.] Quibus non subscribo, quum talis expositio ἀπὸ τῶν ἐμπόρων eos non distinguiat. Contra optime omnium Hesych., meo judicio, voce μεταπράτης exp., quam mihi non videor interpretari commodius posse quam nostrate vocabulo *Revendeur*. [Plato Prot. p. 313, C : Ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὢν ἔμπορός τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται. Ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους Polit. p. 290, A. Figur. Demosth. p. 784, 7 : Κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβολεύς.] Recte item

Hes. subjungit, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων, ad etym. respiciens. Ridicule contra Etym., postquam dixit κάπηλον esse μετάβολον et οἰνοπώλην, addit dici παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. Quibus verbis assuta sunt alia tanquam hanc deductionem repre- A hendentia, quæ et apud Suidam habentur. Sed hic rursum, aut quicunque est illorum auctor, κάπηλον esse negat Eum etiam, qui vinum vendit: Πόθεν δὲ, inquit, ἐν τῷ καπήλῳ οἶνος ἐγγίνεται; καὶ γὰρ ἕτερόν ἐστιν οἰνοπώλης, καὶ ἕτερον κάπηλος. Sed quamvis hoc subjungat, postquam negavit πηλὸν esse οἶνον, paulo tamen ante dixerat καπηλὶς esse vocatam παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν: πηλὸν autem esse οἶνον: unde et ἄμπελον nomen accepisse. Tanta est horum lexicographorum inconstantia. Ego vero quamvis hanc etymologiam improbem, uti dixi, non tamen probo quod negat κάπηλον esse etiam οἰνοπώλην. Nam ut omittam hæc quæ ab Poll. [7, 193: quocum conf. Antiatt. Bekk. p. 102, 16] scribuntur, Κάπηλοι δὲ οὐ μόνον οἱ μεταβολεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες· ὅθεν καὶ Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν B αὐτὸν ἐπ' οἰνουργίᾳ· et quod καπηλεύειν dicit ἴδιον esse τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων: ut, inquam, hæc omittam, ap. classicos certe auctores non pauca extant hujus signif. exempla. Sed omnium aptissima sunt apud Lucian., quibus contentus ero: in Hermot. [c. 58] quidam rogat, Ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; cui quum alter respondisset, Et sæpe quidem: subjungit ille, Ἆρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; Et paulo post adduntur, quæ ad illud Pollucis κεραννύντες pertinent, Ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες. E cujus l. cum illo Pollucis collatione κεραννύναι οἶνον accipio pro eo, quod Gallice dicitur *Brouiller le vin*: adeo ut κάπηλοι vocari etiam possint *Brouillons de vin*. V. Suid. in Καπηλικῶς. Huc autem pertinet Martial., Non potes ut cupias, vendere caupo merum. Denique καπήλων nomine Vini quoque venditores comprehendi, adversus Etym. et Suidam, idoneis argumentis probasse mihi videor. || Κάπηλον metaph. pro Adulterato fraude quadam cauponaria, ut de illis δολώσαντες modo dixit Lucian.: ex Æschylo affertur [in Etym. M. p. 490, 12, et ab Suida s. h. v.] Κάπηλα τεχνήματα. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 49, 9: Κάπηλον φρόνημα, παλίμβολον καὶ οὐχ ὑγιές. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ὤνια.]

[Καπηλοτριβέω, i. q. καπηλεύω. Hesych. Centur. p. 991, A: Τὸν κύριον μὴ καπηλοτριβείτω, Ne dominum tractet ut cauponem. Hase. Sic καπηλεύειν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ dixit Paulus, de quo v. Καπηλεύω.]

[Καπήλτια. V. Καππάτιον.]

[Κάπηξ, ξύλον τι ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ὑπερέχον, Hesych.]

[Καπήριον, τό.] Καπήρια Suidas antiquis fuisse dicit Placentarum genus suo tempore dictum καπύρια. [V. Καπύριον.]

[Καπητὸν, παράβλημα ἀλόγων, Hesych. Idem supra, Κάπειτα (κάπετα Musurus), κτηνῶν τροφή. Ubi interpretes præter alia compararunt locum Ammiani Marcell. 22, 4: «Pabula jumentorum, quæ vulgo dictitant capita.»]

[Κάπια, τὰ σκόροδα. Κερυνῆται, Hesych. Lat. Cæpa.]

Καπίθη, ἡ, Vas duarum Atticarum cotylarum capax, teste Hesych. Pollux quoque [4, 168] ejus inter Mensuras meminit, Xen. [Anab. 1, 5, 6] citans, sed non exponit quantum capiat. [Conf. Καπέτις.]

[Καπίλα s. Καπίλλα, ἡ, vox lat. Capillitium. Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Jun. tom. 3, p. 327, 11. Hase.]

[Καπίννα, ἡ, Capinna. Steph. Byz.: K., Τυρρηνικὴ πόλις. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς. Τὸ ἐθνικὸν Καπιννάτης καὶ Καπιννήτης, ὡς Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης. Τὸ κτητικὸν Καπιννάτιος. Latine *Capena*, et adject. *Capenas*, *atis*, *Capenus*.]

Καπίστριον, τὸ, Hesychio φορβαία [φορβειὰ] ὄνου, forsan e Lat. Capistrum; nisi forte sit dictum ita παρὰ τὴν κάπην. [Suid. exp. φορβειὰ τοῦ ἵππου. Etym. M. p. 139, 34: Φορβειὰ ... τὸ σχοινίον τοῦ ἁλόγου, τὸ περιστόμιον, τὸ καπίστριον· 798, 31.]

[Καπιτώλιον ejusque derivata v. s. Καπετωλίς.]

[Καπίτων, ωνος, ὁ, Capito, Lycius, historiarum scriptor: de quo vide Suid. cum annot. Kusteri. || Hippocratis interpres, ap. Galen. vol. 3, p. 97; 6, p. 280.]

[Καπίων (et vitiose Καπίτων). V. Κηπίων.]

[Καπναυγὴς, ὁ, ἡ, i. q. καπνόμαντις. Inscr. Gr. n. 3 Morisani. Schneider.]

Καπνείω, poet. ectasi et epenthesi τοῦ ι pro καπνέω, i. e. καπνίζω, Fumigo, Suffio. Nicand. Ther. [36]: Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην· ut et Plin. 10, 70, dicit Cornus cervini odore serpentes fugari. Et 28, 9: Fugari eas nidore cornus, si uratur, dictum est.

[Καπνειὼν, Fumarium, Gl. Præstaret καπνεών: sed vera videtur quam Pierson. ad Mœr. p. 292, proposuit forma, Καπνεῖον, τό. Quod vocabulum idem et Valcken. scholiastæ Aristoph. Ach. 278 restituebant pro vulgato καπήλῳ, quod καπηλείῳ scriptum apud Suidam s. v. Φεψάλῳ.]

Καπνέλαιον, τὸ, in Cilicia vocabatur Resina sponte profluens, aliis αὐτόῤῥυτος, Lacedæmoniis πρωτόῤῥυτος dicta. Fortasse autem ita eam vocarunt a fumo, quem edit igni admota: vel, quod est probabilius, quia liquidis omnibus resinis liquidior, calidior, tenuiorque est, proindeque ad oleum magis accedit. [Hæc ex Galeno vol. 13, p. 726.] Differt ab oleo, quod Aetius 1 καπνιστὸν nominat. Gorr.

Κάπνεος [Κάπνεως], s. Κάπνιος ἄμπελος, ἡ, Capnia vitis: vitis genus ἐκ μέλανος βότρυος λευκὸν, καὶ ἐκ λευκοῦ μέλανα φέρον, ut tradit Theophr. H. Pl. 2, [3, 2, ubi vulgo κάπνιον ἄμπελον, quod rectius κάπνεων scribitur loco altero C. Pl.]: cujus meminit et C. Pl. 5, 3, [1], ubi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo quod τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristot. quoque hujus vitis, De gener. anim. 4, 4. Ibi enim dicit esse Vitem quandam quæ vocetur κάπνεος: quam, si ferat nigros botros, prodigiosam non haberi, quum sæpius id facere soleat: causam autem esse quod sit μεταξὺ λευκῆς τὴν φύσιν καὶ μελαίνης. Eadem procul dubio est quæ a Plin. nominatur Capnias, 14, 3. Suid. καπνίαν vocat, in Καπνίας. [Καπνία ἄμπελος ἡ μέλαινα Suidas s. v. Καπνίας ex schol. Aristoph. Vesp. 151. Recte κάπνιος in Proverb. Bodl. 533, p. 64 ed Gaisf., quod in καπνὸς corruptum ap. Hesych.]

Κάπνη, ἡ, Aristophani [Vesp. 143] i. q. καπνοδόχη. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 31: K., ἡ δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀναφέρεται ἐν τῷ ὀρόφῳ πορεία. Alexis ap. Athen. 9, p. 386, B. Hesych. s. v. Ὀργητύς.]

Καπνηλὸς, ὁ, ἡ, i. q. καπνώδης, ap. Nicandr. Ther. [54], de cedro: Καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμήν.

[Καπνηρὸς, ὰ, ὸν, Fumosus, Fuscus. Const. Manass. Amat. 9, 57: Ὁ καπνηρὸς τὴν ὄψιν. Boiss.]

[Καπνηστὸς, si quidem vocis forma sana est, usurpat Galen. vol. 6, p. 434, 3, de ægroto: Δυσκινήτων τε καὶ δυσαισθήτων καὶ ὥσπερ ψοφούντων τι καπνηστὸν, ὡς αὐτὸς ὠνόμαζεν, αἰσθανόμενος τῶν δακτύλων. Interpr.: Veluti cavum quiddam sonantibus. Hase.]

Καπνία, ἡ, Fuligo, Vappa, e schol. Aristoph. [Vesp. 151, ubi καπνία ἡ ἄμπελος. Mœris p. 292: Ὀπαία κεραμὶς δι' ἧς ὁ καπνὸς ἔξεισιν, Ἀττικοί· καπνία Ἕλληνες.]

Καπνίας, ὁ, q. d. Fumosus, lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit. Diosc. 5. Aetius ait esse Speciem jaspidis lapidis, qui valde turbido colore sit. [Alex. Trall. p. 83: Ἴασπις λίθος ὁ προσαγορευθεὶς καπνισθείς· ubi recte interpres καπνίας correxit.] At Καπνιὰς, άδος, ἡ: ut καπνιὰς ἄμπελος, quæ et κάπνεος, sic et ἡ καπνιὰς λίθος, Capnias gemma, a fumeo colore dicta. Plin. 37, 9: Et veluti fumo infecta, quæ Capnias vocatur. At paulo post, Sunt in hoc genere capniæ: οἱ καπνίαι λίθοι: qui et καπνῖται. || Itidem masc. καπνίας οἶνος [Schol. Aristoph. Vesp. 151: Τὸν ὑπεκλυόμενον οἰνόν φασί τινες καπνίαν λέγεσθαι· ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται εἰ τὸν ἀπόθετον ἢ καὶ παλαιόν. Διὸ καὶ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσι] ap. Suid.: quem fieri scribit Beneventi in Italia: addens, καπνίαν ἄμπελον dici τὴν

μέλαιναν. [Hoc ex Athen. 1, p. 31, F, ubi καπνίας οἶνος ex Platone comico memoratur. Οἶνος ἡδὺς καπνίας Anaxandr. ib. 4, p. 131, F, Pherecr. 6, p. 269, D. Κεκαπνισμένος exp. Photius p. 130, 24. Aliorum scriptorum locos de vino per fumum inveterato vid. ap. Schneider. annot. ad Columell. p. 44. || Καπνίας, cognomen Ecphantidis comici, διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν, ut annotarunt Hesych., Phot., Suid. et schol. Aristoph. Vesp. 151, ubi Bdelycleo : Ὅστις πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι· ad verba patris respiciens e fumario prodeuntis : Καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.]

Καπνιάω, Fumigo. Apoll. Arg. 2, [131] : Μελισσάων σμῆνος μέγα ... καπνιόωσι, Fumigant, Fumo infestant.

Καπνίζω, Fumum excito. Et e consequenti Ignem accendo. Hom. Il. B, [299] : Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο. Infumo, Fumigo, Fumo inficio et denigro. [Sopater ap. Athen. 4, p. 160, F : Πρόσθεν καπνίζων (ὑμᾶς).] Et pass. Καπνίζομαι, Fumigor, Infumor. [Demosth. p. 1257, 15 : Καπνίζειν αὐτοὺς φήσαντες ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας. Demetr. com. ap. Athen. 9, p. 405, E : Καπνιζομένη τυραννὶς αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη. Fumo afficior, apud Aristot. Probl. 31, 6 : Διὰ τί οἱ ἐξόφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον;] Item pro In fumum evanesco, VV. LL.

[Καπνικὸς, ἡ, ὸν, Fumeus. Eustath. Opusc. p. 229, 85 : Ῥῖψις καπνικοῦ καλύμματος τοῦ περὶ κεφαλὴν, ὅπερ Λαζόθεν εἶχε τὴν ἀφορμὴν εἰς σύμβολον ὧν ἔμελλε καπνῷ φῦραι. || Καπνικὸν, τὸ, Tributum quod singulæ κάπναι præstare cogebantur. V. Theophanis aliorumque exx. ap. Ducang.]

Καπνίον, τὸ, Parvus fumus, q. d. Fumulus, VV. LL.

[Κάπνιος, ἡ, Fumaria, nomen herbæ, de cujus viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 184, Aet. fol. 12, b. Ab aliis καπνὸν vocari annotavit Galenus : et sic Dioscor. 4, 110, Oribas. p. 346 Matth.]

[Κάπνιος ἄμπελος. V. Κάπνεος.]

Κάπνισις, εως, ἡ, et Κάπνισμα, τὸ, Infumatio, Fumatio, Gazæ. [Eustath. Opusc. p. 235, 64 : Οὔτε τέφραν οὔτε κάπνισιν (κηροῦ).] Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 174.]

Κάπνισμα, τὸ, Incensum, Thus. [Galen. vol. 14, p. 506, 3; 532, 15. Jo. Chrys. t. 6, p. 969, 8 : Ποῦ τὰ μύρα καὶ τὰ μάταια καπνίσματα; Epiphan. t. 1, p. 797 : Μισεῖ ὁ ὄφις ... τὸ θυμίαμα τοῦ γαγάτου λίθου, καὶ τὸ κάπνισμα τοῦ στύρακος. Hase.]

[Καπνιστέον, Infumandum. Philo in Mathem. vett. p. 99 : Κ. τοὺς ἐν τοῖς μετάλλοις ὄντας.]

[Καπνιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui suffiri potest. Galen. vol. 14, p. 501, 8 : Ἔστι δὲ καὶ καπνιστικόν. Hase.]

Καπνιστὸς, ἡ, ὸν, Fumigatus. Apud Athen. autem Καπνιστὰ ἑφθὰ κρέα, vide 3, [p. 153, C]. At Καπνιστὸν ἔλαιον, q. d. Suffumigabile oleum, est Olei genus plerisque aromatis et oleo præparati, ita ut aromata ignem concipientia fumo suo subjectum ipsis oleum imbuant, vimque suam in eo relinquant. Hujus conficiendi rationem docuit Aetius 1. Hæc Gorr. [|| Quasi Fumo enectus. Anon. Gretseri De exalt. Cruc. p. 146, A : Ὁ θάνατος κ. καὶ βροντοβολισθείς. Sed leg. videtur καπνισθεὶς, quod habet Pseudochrys. t. 7, p. 498. Hase.]

[Καπνίτης, ὁ, Fumaria, Diosc. 4, 110. Boiss.]

[Καπνοβάτης, ὁ. Strabo 7, p. 296 : Λέγει τοὺς Μυσοὺς ὁ Ποσειδώνιος καὶ ἐμψύχων ἀπέχεσθαι κατ' εὐσέβειαν, διὰ δὲ τοῦτο καὶ θρεμμάτων· μέλιτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ, ζῶντας καθ' ἡσυχίαν· διὰ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε καὶ καπνοβάτας. Quæ repetiit Eustath. p. 916, 30. Καπνοβόται corrigi voluisse videtur Wakefieldus, qui καπνοβότης ex loco Eustathii sic mutatum annotaverit. Id significaret, Qui fumo pascitur, i. e. nullius pretii cibis vescitur.]

[Καπνογένειος. V. Κοπρογένειος.]

[Καπνογόργιον, τὸ, Fumaria, Diosc. 4, 110. Boiss.]

Καπνοδόχη, ἡ, et Καπνοδόχον, τὸ, item Καπνοδοχεῖον τὸ, q. d. Fumi receptaculum, Caminus; Hieron. Fumarium hac signif. dicit. [Καπνοδοχεῖον ex Gl. citat Ducang.] Ap. Herodot. [4, 103; 8, 137, Pherecr. ap. Harpocr. s. v. Βωμολόχος, Eupol. ap. Polluc. 7, 123, Eustath. p. 1419, 27] legitur Καπνοδόκη cum κ. [Καπνοδόχη, Lucian. Icarom. c. 13, forma minus probata, de qua v. Lobeck. ad Phryn. p. 307. G. D. Galen. vol. 2, p. 727, 12 : Ἀτεχνῶς φάναι, καθάπερ τις καπνοδόχη, καίτοι μηδένα καπνὸν ἔχοντος τοῦ ἐγκεφάλου καθ' ἑαυτὸν, ὃν ἀναπνεῦσαι δεήσεται διὰ μετεώρου τρήματος. Hase.]

[Καπνοδόχος, Fumarium, Gl.]

[Καπνοειδὴς, ὁ, ἡ, Fumo similis. De colore qui fumo similis est, Ælian. N. A. 6, 20 : Σκορπίον ... λευκὸν, πυρρὸν, καπνοειδῆ.]

[Καπνοειδῶς, Fumi ritu. Greg. Nyss. t. 1, p. 77, B : Κ. κινεῖται. Hase.]

[Καπνολογέω, Capnicum (de quo v. s. Καπνικός) exigo. Novella 6 Manuelis Comneni l. 2 Juris Græco-Rom. p. 159. Ducang.]

[Καπνοποιὸς, ὁ, ἡ, Fumificus, Fumum edens. Schol. Aristoph. Vesp. 145 : Κ. τὸ σύκινον ξύλον.]

Καπνὸς, ὁῖ, Fumus. Hom. [Il A, 317 : Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ·] Od. A, [58] : Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης. [Quem l. imitatur Philostr. p. 786 : Ἐρᾷ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν καπνοῦ. Valck. Æsch. Sept. 342 : Καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. Plato Phæd. p. 70, A : Ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα (ἡ ψυχή). Et alii quivis.] Dicitur καπνὸς ἀφανίζεσθαι, Evanescere, a Plut., ubi invidiam fumo comparat. [|| Focus, Ædes quæ focum habet. V. exx. Novellarum ap. Ducang. || Figur. de rebus nullius pretii dicitur, ut καπνοῦ σκιὰ, de quo Phryn. in Bekk. Anecd. p. 48, 14, fortasse ex Soph. Ant. 1170 : Ἅλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην. Eur. Hipp. 954 : Πολλῶν γραμμάτων τιμᾶν καπνούς. Aristoph. Nub. 320 : Περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. Plato Rep. 9, p. 581, D : Καπνὸν καὶ φλυαρίαν ἡγεῖται. Cognomen Theogenis cujusdam, de quo schol. Aristoph. Vesp. 323, 457, Av. 823 : Ἐκαλεῖτο δὲ καπνὸς, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὔπολις Δήμοις. || Nomen herbæ. V. Κάπνιος. ἄ || Κάπνοι, ἄλφιτα, ap. Photium : de quo v. s. Κάπανος.]

Καπνοσφραντὴς, ὁ, q. d. Fumi olfactor, pro Homine sordido et præparco, παροιμιακῶς ὁ φειδωλὸς, Eust. [p. 750, 41. Id. p. 1718, 61 : Ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συντιθείς. Utitur hoc nomine Alciphro 3, 49.]

[Καπνότης, i. q. καπνὸς in loco suspecto Galeni vol. 16, p. 116 ed. Kühn.]

[Καπνοτόκεια, ἡ, Apollin. Metaphr. p. 295.]

[Καπνοῦχος, ὁ, Tubulus, Gl. : sc. per quem fumus exit. Basilic. l. 58, tit. 2, cap. 13. Gl. mss. in Aristoph. Pl. 816 : Ἰπνὸς, ἢ ὁ καπνοῦχος. Ducang.]

[Καπνοφόρος, ὁ, ἡ, Fumum afferens. Eust. Opusc. p. 311, 1 : Καὶ τῶν καπνορρ... οἰκιῶν καὶ τοῦ συνήθους πηλοῦ. Scribendum videtur καπνοφόρων. Editor καπνορρ[οῶν] (sic).]

[Καπνόω, In fumum muto, Comburo. Pind. Pyth. 5, 111 : Καπνωθεῖσαν πάτραν. Eur. Suppl. 497 : Καπανέως κεραύνιον δέμας καπνοῦται· Tro. 8 : Πόλει, ἣ νῦν καπνοῦται.]

Καπνώδης, ὁ, ἡ, Fumosus, Fumidus. Galen. καπνώδη et λιγνυώδη copulat. [Theophr. C. Pl. 5, 3, 2, De lap. 50, De igne 72; Polyb. 9, 16, 3. Καπνώδης τὴν χροιὰν Lucian. Philops. c. 16. G. D. || Adv. Galen. vol. 4, p. 507, 8, de sanguine : Διὰ γοῦν τὸ πλῆθος τῆς θερμασίας ἀτμίζει καπνωδῶς, Fumosos vapores emittit. Hase.]

[Καπνωδία, ἡ, Fuligo. Fictum ab Nilo vocabulum, Epist. p. 72 : Τί γὰρ ἂν διαφέροι καπνωδίας (scr. καπνωδίας) τὸ σὸν διάγγελμα, τὸ στασιοποιόν τε καὶ ἀχερδές; ubi præcedit : Σὺ δ' ἀντὶ εὐωδίας τὰ πίτυρα θυμιᾷς.]

[Κᾶπος lectio vitiosa. V. Ἅπος.]

[Κᾶπος, Dor. pro κῆπος; quod v.]

Κάπος, Flatus, Etym., Hesych., Suid. Ponitur autem et Κάφος ab Eust. [p. 1280, 34] et Etym., unde et κεκαφηότα ambo deducunt, diversam sc. a superiore sententiam sequentes. At Iidem κῆπος non a χάφος, sed a κάπος derivant. Ego tamen non magis hujus quam illius ullum exemplum prolatum esse comperio, ac revera in his, ut aliis multis, ludere grammaticos existimo. Sed Κάπυς præterea habetur ap. Hesych. [s. h. v. et s. Ἐκάπυσεν] pro ead. signif.

[Κάππα, τὸ, Cappa, nomen decimæ alphabeti literæ ap. Calliam Athen. 10, p. 453, D. V. K.]

[Καππαδοκαρχία, ἡ, Sacerdotium apud Cappadoces.

Modestin. Leg. 6, p. 14, D : Ἔθνους ἱερωσύνη, οἷον Ἀσιαρχία, Βιθυναρχία, K. Hase.]

[Καππᾰδοκία, ἡ, Cappadocia, regio Asiæ minoris : de qua v. Strabo l. 12. De adjectivis Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Καππάδοξ καὶ Καππάδοκος καὶ Καππαδόκης. Ἡρόδοτος (Ἡρόδωρος Meinek. ad Menandr. p. VI) δέ φησιν, ὁ κτίστης Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου. Λέγεται καὶ Καππαδόκισσα, ὡς Αἰθιόπισσα καὶ πανδόκισσα. Καππαδόκαι, οἱ, ap. Herodot. 5, 49; 7, 72, Dionys. P. 974. || Καππάδοκες, οἱ, ap. Strabonem aliosque. || Καππαδοκὶς, ἡ, schol. Greg. Naz. In Jul. 65. || Καππαδόκισσα, ap. Strabon. 14, p. 657 : Καππαδοκίσσης γυναικός. || Καππάδοκος, ὁ, Etym. M. p. 773, 33. || Καππαδοκικὸς, ἡ, όν. Dio Cass. 36, 33 : Τὸν K. νομόν. || Καππαδόκιος, ία, ιον. Καππαδόκιον τέρας Suidas s. v. Καππάδοξ et Zonaras p. 1159. « Sic hæreticum quendam Atticum appellavit Gregor. Naz. in Orat. Athanasio dicta. » Tittmann.]

[Καππᾰδοκίζω, Cappadocum partes sequor. Appian. Mithr. c. 53 : Ἐκόλαζε τοὺς καππαδοκίσαντας. Demodoc. Anth. Pal. 11, 238 : Μὴ ... κόσμος ὀλισθήσῃ καππάδοκιζόμενος, Cappadocum mores imitans.]

[Καππάριον. V. Κάππαρις.]

Κάππᾰρις, εως, [et ιδος : v. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1389], ἡ, Capparis : frutex spinosus, cujus fructus quoque eodem nomine appellatur. V. Diosc. 2, 204, Galen. Simplic. med. 7 [vol. 13, p. 184] et De alim. fac. 2, 34, Plin. 13, 23. Meminit ejus et [Hippocr. p. 890, E,] Theophr. C. Pl. 3, 1. [Polyæn. 4, 3, 32, p. 358 : Καππάρεως ἐσκευασμένης ἐν ἅλμῃ.] Inde Καππάριον, per contemptum dicitur : ut in hoc iambo ap. Plut. Symp. 4, [p. 668, A] : Πρὸς καππάριον [scribendum videtur κάππαριν. G. D.] ζῇς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν· ubi et alius similis, Τί γὰρ ἐπ' Ἀκτῆς τις λέκιθον ὀψᾶται καὶ κάππαριν; [Capparin colligebant mulieres pauperculæ. Hinc de Phryne, opulenta meretrice, loquens Timocrates ap. Athen. 13, p. 567, E : Ἡνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν συνέλεγεν, οὕπω τ' εἶχεν ὅσαπερ νῦν ἔχει. Schweigh. Athen. 2, p. 68, A; 4, p. 133, C; 170, A; 6, p. 230, B. Valck.]

[Καππαρόριζον, τὸ, Capparis radix. Orneosoph. p. 252.]

[Κάππαρος, ὁ, Capparus, nomen canis, ap. Plut. Mor. p. 969, E.]

[Καππαστός. V. Κατάπαστος.]

[Καππάτιον, τό. Hesych. : Καππάτια, γυναικεῖα ἱμάτια. Et corrupte Καπήλτια cum eadem interpretatione. Καπάσιον, quod apud recentiores Græcos (quorum exempla v. ap. Ducang.) Pileum significat, comparant interpretes.]

Καπποφόρος, ὁ, dictus a Luciano videri possit, qui ab Aristoph. vocatus est equus κοππατίας. Affertur enim ex illo [Adv. indoct. c. 5] : Ὁ δὲ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ καπποφόρον [recte Solanus κοππαφόρον]. Ubi quicunque loquens ab eo inducitur (afferuntur enim hæc ex eo non indicato Dialogi nomine), jocose hæc nomina usurpat, ut opinor, et quidem a se ficta. Quod porro in VV. LL. habetur, καπποφόρον equum dictum fuisse Eum qui ferret literam Cappa, hoc quidem extra controversiam esse debere puto : sed quod ibi additur, literam hanc eximii equi fuisse notam, hoc vero nescio quo testimonio nitatur. Neque enim ap. Aristoph. videmus equum κοππατίαν, quem Lucian. καπποφόρον dixisse existimatur, ei præferri, quem σαμφόραν appellat, i. e. φοροῦντα τὸ σάν (ita enim comp. hoc vocab. resolvo) : cujus exemplo Lucianum illud καπποφόρος dixisse credibile est.

[Καππυρίζω. V. Καταπυρίζω.]

[Καππώτας. V. Καταπαύτης.]

[Κάπρα, αἴξ. Τυρρηνοὶ, Hesych. Lat. Capra.]

Κάπραινα, ἡ, Libidinosa. [Pollux 7, 202, 203, ex Phrynicho comico.] Nam Hesych. exp. καταφερὴς, quod significat interdum καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Confirmat autem meam expos. quod ab Ælio Dionys. [ap. Eustath. p. 1183, 20] scriptum legimus, κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις. || Κάπραι eid. Hesych. sunt ἀκολασίαι, Libidinosa facta, dicta. [Conf. Λαίσκαπρος.]

Καπράω, Subo. Nam ut illud a Græcis, ita hoc a Lat. de sue dicitur, quæ prurit libidine : i. e. ἔχει πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ut loquentem Aristotelem mox in Καπριᾷν audiemus. Καπρᾷν proprie, ut scripsit Ælius Dionys., τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὖν : sicut ταυρᾷν, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. [V. Eustath. p. 853, 31; 1183, 20; 1678, 35. Photius p. 131, 2 : Καπρῶντας, ὁρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν.] || Transfertur καπρᾷν ad mulieres, Aristoph. Pl. [1024] : Γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν. [Menander ap. Artemidor. 1, 12 : Καπρᾶς κακόδαιμον.] || In VV. LL. habetur etiam Καπροῦν, a Καπρόω.

[Καπρέαι, s. Καπρίαι, αἱ, Capreæ, insula, de qua v. Strabo 5, p. 247 seqq. Steph. Byz. : Καπρίη, νῆσος Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Λέγονται καὶ Καπρίαι. Τὸ ἐθνικὸν Καπριάτης. Ἐντεῦθεν ἦν Βλαῖσος σπουδογελοίων ποιητὴς Καπριάτης.]

[Κάπρειος, ὁ, ἡ, Ad aprum pertinens. Nonn. Dion. 18, 245 : Καπρείων ... ὀδόντων. Wakef.]

[Καπρία, ἡ.] Κάπρια, Saltatio quædam in armis fieri solita, Hesych. [Ex καρπαία depravatum videtur Meursio.]

[Καπρία, ἡ.] Καπρέαι [recte codd. Καπρίαι], Carnes in genitali cameli prominentes, Suid. [Scrofarum καπρία ap. Aristot. H. A. 9, 50 (ubi v. Schneider. vol. 4, p. 257). Ap. eund. 6, 18, καπρία dicitur virus e genitalibus scrofarum defluens. Seager.]

[Καπρία, ἡ, Capria, lacus Pamphyliæ. Strabo 14, p. 667.]

Καπριάω, ead. signif. [qua καπράω] ap. eund. Aristot. H. A. 7 [immo 6, 18] : Καὶ αἱ ὗες δὲ ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὃ καλεῖται καπριᾷν. Nisi forte leg. est ibi καπρᾷν [quod nunc ex codd. restitutum]. Sic autem et ταυριᾷν de tauris dici putant, ead. signif., qua ταυρᾷν paulo ante illud a me positum. At de equis dici volunt ἱππομανεῖν, Lat. Equire; de canibus σκυζᾷν, Lat. Catullire.

[Καπρίδιον, τὸ, Aprunculus. Aristoph. ap. Athen. 3, p. 96, C. Schweigh.]

Καπρίζω, ap. Aristot. [H. A. 6, 18] idem [quod καπρώζω] significare testatur Bud.

[Κάπριμα τῆς Καρίης, corruptum nomen loci ap. Diodor. 19, 68.]

[Κάπρινος, Aprinus, Gl.]

[Καπρίολος, ὁ, Καπριόλιον, τὸ, Fulcrum, Furcilla. V. Ducang.]

Κάπριος, ὁ, Aper, pro κάπρος, ap. Hom. aliquoties. Est autem κάπριος substantivi κάπρος παράγωγον, ut Αἰτωλὸς est τοῦ Αἰτώλιος, et μείλιχος est τοῦ μειλίχιος, etc. Ab Hom. interdum ponitur solum, sicut et κάπρος : interdum adjuncto nomine σῦς, quemadmodum et cum κάπρος, ut in illo dicam. Il. Λ, [414] : Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ Σεύονται· P, [281] : Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων συὶ εἴκελος ἀλκὴν Καπρίῳ. Sic σῦν κάπρον ab eo dici docebo paulo post. || Κάπριος pro Rostro navis accipere mihi videtur Herodot. [3, 59], inquit Bud. : Καὶ τῶν νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν. [Immo, Quibus apri pro insignibus erant. V. Wesseling.]

Καπρίσκος, ὁ, piscis nomen, qui et Mys appellatur, Athen. [8, p. 355, F] : K. καλεῖται μὲν καὶ μῦς· βρομώδης δ' ἐστὶ καὶ σκληρός. [Alexis ap. Athen. 3, p. 107, F : Ἧπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.] A Plin. quoque Mys vocatur.

[Καπροβόλιον, τὸ, Hastile quo apri figuntur. Hesych. : Συβίνη, καπροβόλον (καπροβόλιον Pauw. ad Phrynich. p. 36), ἐμβόλιον.]

[Καπρογένειος. V. Κοπρογένειος.]

Κάπρος, ὁ, Aper. Dicitur etiam ὗς ἄγριος, et a poetis σύαγρος. Ab Hom. sæpe et κάπριος appellatur, ut paulo ante docui. Est tamen κάπρος quoque illi, sicut poetis eo posterioribus, usitatum : Il. P, [725] : Κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ Βλημένῳ αἴξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων. Hesiod. Sc. [386] : Οἷός δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι Κάπρος χαυλιόδων. Xen. Cyrop. 2, [3, 9] : Ἐπίσταται ὁ κάπρος ὀδόντι παίειν. Alicubi autem Hom. σῦς cum κάπρος conjungit, et quidem illud huic præfigens, ut Il. P, [21] : Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος. Sic E, [257] : Ἢ συσὶ κάπροισιν. Ubi animadvertendum est poni genus, deinde speciem : at quum dicitur ταύροιο βοὸς, species ante ge-

nus ponitur. [Κάπρον Αἰτωλὸν Eur. Phœn. 1115. Κάπροι ὀρέστεροι Or. 1460. Plato Euthyd. p. 294, D : Οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθούμενοι.] || Pro Domestico porco ap. Hesiod., VV. LL. Ego autem invenio κάπρον non pro quovis domestico porco, sed pro Eo qui castratus non sit, atque adeo pro eo quem Verrem Lat. vocant. Aristoph. gramm. ap. Eust. [p. 1752, 12] : Τῶν συῶν, inquit, οἱ μὲν τέλειοι καὶ ἐνόρχαι, κάπροι· οἱ δὲ πίονες αὐτῶν, σίαλοι κτλ. Od. Λ, [130] : Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. [Aristoph. Lys. 202 : Προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου (hostiæ), ubi schol. inepte ἀντὶ τοῦ αἰδοίου.] || Nomen piscis, qui apud Argivos celebris erat : unde ille cujusdam Comici versus [Philemonis ap. Athen. 7, p. 288, F], Ἐξ Ἀττικῆς γλαυκίσκον, ἐξ Ἄργους κάπρον, Eust. p. 853. Hunc videtur Hesych. putavisse φάγρον alio nomine appellari. In VV. LL. annotatur ex Aristot. [H. A. 4, 9, 3] κάπρον esse Piscem in Acheloo fluvio vocalem. Citatur et Athen. 7, [p. 305, D-F.] || Morbus, quo laborant apes, Hesych. || Membrum genitale viri, Suid. [Error ex schol. Aristoph. Lys. 202 repetitus, ut videtur. || Fluvius Phrygiæ ap. Strab. 12, p. 578; Assyriæ, ib. 16, p. 738. || Κάπρος λιμὴν Σταγείρου, id. 7, p. 331.]

[Κάπρος, ὁ, Caprus, Eleus. Pausan. 5, 21, 10; 6, 15, 4.]

Καπροφάγος, ὁ, ἡ, Aprivorus, cognomentum Dianæ ap. Samios, Hesych.

[Καπροφόνος, ὁ, ἡ, Apros occidens. Philippus Anth. Pal. 9, 83, κ. κύων.]

Καπρώζω, idem quod καπράω, teste Eust. [p. 853, 33; 1872, 7], qui a καπρᾶν vult deduci καπρώζειν, ceterorum mentionem non faciens, sc. τοῦ καπριᾶν, et τοῦ καπρίζειν. [Sclerias ap. Athen. 9, p. 402, B : Ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται.]

Καπτὴρ, Tubus fictilis, Gaza ap. Theophr. C. Pl. 5, 6, [4] : Καθάπερ ἐν νάρθηκι καὶ καπτῆρσι. Sed suspectum est. [Scriptura vitiosa pro καλυπτῆρσι.]

Κάπτω, Comedo, Avide comedo, et velut me ingurgitando. Nam Eust. duobus in ll. κάπτω exp. simpliciter ἐσθίω, in uno χανδὸν ἐσθίω. A Suida quoque et Hesych. et Etym. κάπτω exp. simpliciter ἐσθίω. Est autem χανδὸν ἐσθίω proprie Ore hiante comedo; sed quia ita solent qui avide comedunt, exp. etiam Avide comedo. [Aristoph. Eccl. 687 : Ἐς τὴν στοιὰν χωρεῖν τὴν ἀλφιτόπωλιν.—Ἵνα κάπτωσιν;—Μὰ Δί' ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν· Av. 245 : Ἐμπίδας κάπτετε. De potu Timocles ap. Athen. 10, p. 431, A : Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.] Bud. κάψαι esse scribit Mordicus petere, Ore hianti rapere. || Interdum etiam Mordeo : unde quod Aristot. dicit ap. Athen. [8, p. 388, D] : Πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει, pro quo κάπτων in nonnullis exempll. κάψει, vertit Plin. 10, 46 : Porphyrio solus morsu bibit.

[Καπύαι, αἱ. V. Καφύαι.]

[Καπύη, ἡ, Capua, urbs Campaniæ : de qua Strabo 5, p. 237 seqq. Καπύα ap. Steph. Byz. ex Hecatæo, ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωικοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Καπυανός ὡς Ἀσιανός. Καπύη ap. Polyb. 2, 17, 1, et al. Καπυανοὶ 3, 118, 3; 9, 9, 8. Καπυηνοὶ 9, 5, 6. Καπυήσιοι 7, 1, 1.]

[Καπυκός. V. Καπύω.]

[Καπύνιοι (?), ἀκόλουθοι, Hesych.]

[Καπυρίδιον. V. Καπυρός.]

Καπυρίζω : v. in Κανωβισμός [s. v. Κάνωβος, ubi Strabonis locum attulit, in quo καπυρίζειν significare Gulæ deditum esse, ex addito λαμυρίας vocabulo colligi potest. Conf. Καπυριστής.]

Κάπυρις, ὁ, dictus fuit Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς, Tunica Persica manuleata, Poll. [7, 58.]

[Καπυριστὴς, ὁ, Gulæ deditus, Ganeo. Strabo 14, p. 661 : Τρυφητῶν ἀνθρώπων καὶ καπυριστῶν.]

Κᾰπῠρὸς, ὰ, ὸν, ab Hesych. exp. καπύσσων, ἐκπνέων. [A verbis καίειν et πυροῦν ταυτολογικῶς compositis derivat Eust. p. 437, 1; 1087, 63.] Quo fere modo accipiunt in Epigr. [Nossidis Anth. Pal. 7, 414] : Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο· ut sit Magno cum cachinno veluti efflans risum. [Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 526, 29 : Κομψὴ μὲν (λέξις), οἷον, καπυρὸν ἀνεκάγχασε, φυσικὴ δὲ τὸ, διακεχυμένον ἐγέλασεν. Longus 2, 5 : Πάνυ καπυρὸν γελάσας. Alciphr. 3, 48 : Καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως. Lucian. D. deor. 22, 3 : Μουσικός τε γάρ εἰμι καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν. Athen. 15, p. 697, B : Τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων. Καπυρὸν στόμα Μοισᾶν, Clare sonans, Facundum, Theocr. 7, 37.] Alioqui exp. etiam [Ardens, Theocr. 2, 87 : Καπυρὰ νόσος (amor),] Torridus, Aridus : ut et schol. Theocr. 6, [16] : Ὡς ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται, exp. αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, A sole ob calorem adustæ : ut sensus sit, Quemadmodum a carduo s. cinara defluunt torridæ comæ, i. e. lanugo a sole usta et torrida, quam vocant πάππους. [Χοιρίων κρέα καπυρὰ Antiphan. ap. Athen. 3, p. 96, C. Ἄλευρον καὶ ἄλφιτον καπυρὸν ap. Aristot. Probl. 21, 3, et Dieuches ap. Oribas. p. 40 ed. Matth. Apud Hippocr. p. 911, G : Εὔπριστον δὲ γίνεται (τὸ ὀστέον) καὶ εὔξυστον, ubi cod. Med. καπυρὸν δὲ ... « Καπυρὸς τυρὸς inscr. Gruteri p. 218. » Schneid.] Ap. Diosc. quoque redditur Torridus, Aridus, Siccescens : ut 1, 91, de resina lentiscina : Ἁδρὰ καὶ καπυρὰ καὶ εὐθρυβής. At Καπυροτρώγονα κάρυα ab Epicharmo dictæ fuerunt αἱ ἀμυγδάλαι, Amygdalæ : ut est ap. Athen. [2, p. 52, B], forsan quoniam torridæ s. aridæ videntur inter comedendum. [Corrigendum videtur καπυρὰ τρώγων κάρυα. G. D.] Idem dici possit de illo Placentarum genere quæ dicuntur Καπύρια, seu Καπυρίδια : ut Eust. quoque docet : tradit enim [p. 1087, 63] καπυρὸν esse compositum ἐκ τοῦ κάειν καὶ πυροῦν : indeque ap. Dipnosophistam esse καπυρίδια τὰ καλούμενα καὶ τρακτά. Locus Athenæi ad quem respicit, est 3, [p. 113, D] : Εἰς τὰ καλούμενα καὶ τρακτὰ, μίξεις ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον. [Recte legitur τὰ καπυρίδια καλούμενα τρακτὰ, i. e. τὰ τρ. τὰ καλούμενα καπ. Conf. Τρακτόν. Schweigh. Καπύρια pro λαπύρια, quæ ficuum species est, codex epitom. Athen. 3, p. 78, A.]

[Καπῠρόω, Aridum reddo. Strabo 4, p. 195 : Τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωλκίας καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μὴ νοτιζομένην. Sed 11, p. 523 : Τοῖς καπυρωθεῖσιν ἱματίοις, sensu postulante in καταπυρωθεῖσιν mutatum est.]

[Καπυρώδης, ὁ, ἡ, i. q. καπυρὸς, Torridus, Aridus. Καπυρώδη πλάσματα Hesych. s. v. Ἴτρια et schol. Aristoph. Ach. 1091. Valck. Etym. M. p. 479, 39.]

[Κάπῠς, υος, ὁ, Capys, Assaraci filius, Anchisæ pater. Hom. Il. Υ, 239; Apollod. 3, 12, p. 327; Steph. B. s. Καπύα. « Κάπυν puto Lydos appellasse Falconem. Tyrrhenis tribuit Servius, sed quo tempore recens in Italiam advenerant, atque linguam suam patriam, e Lydia advectam, nondum aliorum commercio confuderant. Ita ille ad Æn. 10, 145 : « Sed constat, eam (Capuam) a Tuscis, qui sunt Tyrrheni, conditam, viso falconis augurio, qui Tusca lingua Capys dicitur. » Paulo post : « Alii a Tuscis quidem retentam, et prius Aliturnum (al. Alternum) vocatam : Tuscos a Samnitibus exactos Capuam vocasse, ob hoc, quod hanc quidam Falco condidisset, cui pollices pedum curvi fuerunt, quemadmodum falcones aves habent, quos viros Tusci Capuas vocarunt. » Jablonsk. V. Scalig. ad Fest. p. 67, 68 ed. Dac. || Κάπυς, πνεῦμα, κῆπος, Flatus, Hesych. idemque s. v. Ἐκάπυσεν. Κῆπος corruptum ex κάπος, quod v.]

[Καπύσσω. V. Καπύω.]

[Καπύω. HSt. post verba s. v. Κάπος posita :] Et Καπύω hinc [ab subst. κάπυς] deducit [Hesych.] : quod alii a κάπος, unde Ἀποκαπύω ap. Hom. Il. X, [467] : Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, Efflavit animam : ut καπύω sit Flo, ἀποκαπύω sit Efflo. [Quint. Sm. 6, 523 : Ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν. Hesychius : Ἐκάπυσεν, ἐξέπνευσε. Κάπυς γὰρ τὸ πνεῦμα. Καὶ συνέσχεν. Καπυρὸς, καπύσσων (corrig. videtur καπύων), ἐκπνέων, et Καπυκτὰ, πνέοντα. Ex quo corruptum superius Καπνοτὰ, πνέοντα.]

Καπφάλαρ', Æolica et poetica sync. pro κατὰ φάλαρα, Juxta clavos galeæ. Hom. Il. Η, [106] : Βάλλετο δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' εὐποίητα. Ubi schol. quoque exp. κατὰ τὰ φάλαρα. Sic Κάπφαγε pro κατάφαγε usurpatum affert Hesych. [Ex voce Homerica novum subst. mire finxit Theoph. Sim. Hist. p. 144, 3 : Καὶ κοσμεῖται μὲν ἵππος καπφαλάροις τε καὶ τοῖς θώραξιν. Hase.]

[Καπφόω.] Καπφωθεὶς, ὁ, in VV. LL. affertur pro Vastatus.

Κάπω, inusitatum est th., Spiro, Flo. Unde κεκα-

φηότα θυμὸν ap. Hom. derivant quidam gramm. : et κάπος pro πνεῦμα, Flatus : unde καπύω, e quo ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε apud eund. poetam. Alii tamen a κάπτω deducunt, ut mox docebo. Sed κῆπος, Etym. et Eust. a κάπος deducit, quod sit a κάπω. || Verbi κάπτω, inquit Eust. p. 595, vel κάπω, præt. est κέκαφα, e quo in præsens transeunte fit καφῶ, καφήσω, cujus partic. Ionicum per κ, κεκαφηώς. Et alibi ex Herodiano scribit analogiam poscere κεκαπηώς. Affert autem ex aliis et hanc derivationem, Καπῶ, καπήσω, unde Ionice κεκαπηὼς et mutata tenui in aspiratam, κεκαφηώς. Hom. Il. E, [697] : Αὖθις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Ubi Eust. suspicatur additum κακῶς, quod κεκαφηότα per se significet duntaxat πεπνευκότα, addito autem adverbio κακῶς, significet ἐκπεπνευκότα. Verum tam subtilis expositionis nulla ab Etym., Hesych. et Suida fit mentio; sed explicant κεκαφηότα per se, ἐκπεπνευκότα. [Seqq. ex Ind.] Καφέω, ήσω, Spiro, Anhelo : vel Expiro. Nam particip. κεκαφηὼς, quod hinc factum est ἀποβολῇ τοῦ κ, Etym. exp. ἐκπεπνευκὼς, ap. Hom. Il. E [l. c.]. V. Καφηρεύς. Κέκηφε Hesych. exp. τέθνηκε, Mortuus est, Exspiravit.

[Κάπων, ωνος, ὁ, Gallus castratus, Gl. Καποῦνι hodie dicunt Græci. V. Gl. Lat. s. v. Capo. Ducang.]

Κὰρ, ὁ, [Car, Phoronei filius, a quo nomen habet Caria. Herodot. 1, 171; Pausan. 1, 39, 5. ||] Gentile nomen. Κᾶρες enim sunt Populi Ionibus et Doribus finitimi : quorum Regio dicitur Καρία, [de qua Strabo 14, p. 655 seqq. Κᾶρες ap. Hom. Il. B, 867]. Ab iisdem Jupiter Κάριος vocatur : quin et ipsi Κάριοι. Ab iisdem et Καρίτης, et possess. Καρικὸς, ut Καρικὸν ἔθνος ap. Herodot. A regione autem Καρία, est gent. nom. Καριάτης, cujus femin. Καριᾶτις. At a Κὰρ est fem. Κάειρα, s. Καΐρα, Carica. Κάειρα γυνὴ [Hom. Il. Δ, 142 : Γυνὴ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα] et Κάειρα ἑσθὴς, Herodot. [5, 88. Καΐρα (ι longo) probasse Apollonium, Κάειρα Herodianum, refert Steph. Byz.] || Rursum Κὰρ accipitur pro Carico mancipio, sive Homine nauci et nihili, qualis Carum gens, quæ aliis sese mancipabat. Quomodo accipiunt ap. Hom. [Il. I, 378] : Τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. Ubi tamen alii scribunt ἔγκαρος, interpr. ἐγκεφάλου, ut supra docui [s. v. Ἔγκαρ. De loco Homeri diversissimæ fuerunt grammaticorum veterum sententiæ, quas exposuit Heynius vol. 5, p. 603 seqq. Pro nomine gentili qui acceperunt, non solum contra temporum rationem (neque enim Cares μισθοφόρους noverat Homerus), sed etiam contra prosodiam peccarunt : nam Καρὸς α producto dici debebat, ut ap. Eurip. Cycl. 650 : Ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν, neque ullius momenti est quod Κάρεσσι correpto α dixit Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 184. Rectius igitur Clarkius collato adjectivi ἀκαρὴς usu καρὸς ab veteri nominativo κὰρ derivat, Capillum rasum s. rescissum, i. e. rem vilissimam, significante. Illam de Caribus opinionem secuti sunt recentiores quidam scriptores locum Homeri imitantes, Julian. Or. 2, p. 56, C, ex quo Suidas gl. Ἐν Καρὸς εἵπετο τάξει, ἀντὶ τοῦ ἐμισθοφόρει, excerpsit, et Cæs. p. 320, D : Ἔθνη ... ἐν τῇ Καρῶν μοίρᾳ ἑπόμενα. Aristid. vol. 2, p. 154 : Οὐδ' ἡγήσω μισθοφόροις τισὶ καὶ ξένοις ὡς ἀληθῶς αὐτοὺς προσεοικέναι δόξειν, οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοίρα θρέψεσθαι. Niceph. Hist. Byz. 11, 6 : Ἐν Καρὸς μοίρᾳ καθεστάναι. Eandem Archilochi sententiam fuisse annotavit scholiasta Homeri, deceptus, ut videtur, verbis poetæ quæ servavit schol. Platon. p. 322 ed. Bekk. : Καὶ δὴ πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι· ubi proverbium ἐν Καρὶ ὁ κίνδυνος explicat, et Cratini aliorumque exemplis illustrat : Ἐπὶ τῶν ἐπισφαλέστερον καὶ ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων. Κᾶρες γὰρ δοκοῦσι πρῶτοι μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ εἰς πόλεμον αὐτοὺς προέταττον.] || Hesych. κὰρ exp. etiam θάνατος, φθεὶρ, πρόβατον [iterumque infra post Κάρφην : Κὰρ, φθεὶρ, προβάτου εἶδος. Conf. Lobeck. Paralip. p. 73 sq.]. Veruntamen et ipse Καρὸς αἴσῃ exp. non solum θανάτου μοίρᾳ, sed etiam μισθοφόρου μοίρᾳ, quoniam primi Cares fuerint μισθοφόροι. [Idem infra Κάρα inter alia per πρόβατα exp. ex usu Ionum.] Eidem κὰρ [error typothetæ Aldini pro κάρον] est etiam μεγάλη ἀκρίς.

Κὰρ, pro κάρη ap. Hom. per apoc. Il. Π, [391] : Ῥέουσαι Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, In caput, ad verbum. Sed Ἐπίκαρ alii scribunt. Hesych. tamen habet ἐπὶ κὰρ, exponens ἐπὶ κεφαλὴν, et addens per hoc indicari τὸ κατωφερὲς τοῦ ῥεύματος. Sic Lat. Præcipitem ferri, nomine a Caput deducto. At vero ἀνάκαρ ap. Hippocr., contr. huic ἐπίκαρ, Sursum versus, In acclive. Quidam ἀνάκαρ In superiorem partem, ut ἐπίκαρ In inferiorem, interpretantur. [Genitiv. ap. Greg. Christ. Pat. 1215 : Τῇ καρὸς κλίσει.]

Κάρα, τὸ, i. q. κάρη [Pind. Nem. 1, 65 : Ὀρθὸν ἄντεινεν κάρα], et ap. Tragicos frequens. [Æsch. Eum. 159 : Περὶ πόδα, περὶ κάρα.] Soph. Aj. [308] : Παίσας κάρα ἐθώϋξεν. Eur. Med. [1138] : Ξανθὸν κάρα. Idem ibid. σῷ κάρᾳ in dat. : Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες. [Æsch. Choeph. 227 : Ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ. Non raro periphrasi inservit, ut Æsch. Ag. 905 : Ἐμοὶ φίλον κάρα. Soph. OEd. T. 40 : Ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα· OEd. C. 1657 : Οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.] || Soph. autem Totam faciem κάρα vocavit [El. 1310] : Γέλωτι φαιδρὸν ... κάρα. [OEd. C. 286 : Κάρα τὸ δυσπρόσοπτον. || De capite equino Soph. El. 740 : Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων. De capite arboris, αἰγείρου κάρα Soph. fr. 24. || Κάρα numero plurali dixisse videtur Sannyrio ap. Athen. 7, p. 286, C : Ὦ βατίδες, ὦ γλαύκων κάρα. Hom. H. Cer. 12 : Τοῦ (narcissi) καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει.] || Sciendum est autem κάρα veteres neutro genere dixisse; qui autem illis successerunt, in femin. etiam usos esse : quod et Eust. annotavit [p. 700, 56; 1193, 11. Τῆς κάρας pro τῆς κεφαλῆς ap. Eumath. p. 32 ed. Teuch. præbent tres codd. Monac. Jacobs. Hoc genitivo utitur Suidas s. v. Ἀπεκράνιξε. Τῇ κάρᾳ idem s. v. Καραδοκεῖ. Κάραν in Anacreont. 36, 9 : Πολιαὶ στέφουσι κάραν, nisi hoc librarii peccatum est pro κάρα. Τὴν κάραν vel τὰς κάρας ex Greg. Christ. Pat. 283, 672, 850, 1122, 1146, 1478, 1841, Carm. iamb. p. 177, B, indicat Nækius. Κάραν pro κάρα male libri quidam Lycophr. 436, 981. Recte vero τὴν κάραν Jo. Malal. p. 35, 22, Ducas Hist. Byz. p. 46, B, aliique medii ævi scriptores non raro. Plur. τὰς κάρας Theodos. Acroas. 2, 61, 66.]

[Κάρα. Hesych. : Κάρα, αἶξ ἥμερος. Πολυρρήνιοι (post hoc nomen, nisi loco suo motum est, aliquid exciderit necesse est) ὑπὸ Γορτυνίων. Ἄλλοι δὲ ἡ συκῆ. Ἴωνες τὰ πρόβατα. Καὶ τὴν κεφαλήν. Cum prima explicatione comparanda gl. inferior, Καρανὼ, τὴν αἶγα Κρῆτες. Cum secunda, Κάραι, συκαῖ. Φάλα, ἡ μικρὰ κάρα. Καρικὰς συκᾶς et κράδας conferunt interpretes.]

Καραβαία, Hesychio δίκρουν ξύλον, Furca.

Καράβιον, τὸ, Parvus carabus, Navicula, VV. LL. [Hesych. : Ἐφόλκια, μικρὰ καράβια· ubi Vales. attulit Isidori gl. : « Carabus, parva scapha ex vimine et corio. » Zachariam Pap. lib. 4 Dial. 59, Constant. De admin. imp. c. 42, 53, aliaque non pauca recentiorum exx. attulit Ducangius.]

[Καραβὶς, ίδος, ἡ.] Καραβίδες a Methymnæis dicuntur αἱ γράες [γρᾶες], Vetulæ, teste Hesych. [Errat : est locustæ quoddam genus. Hemst. Alex. Trall. Schneid. || I. q. κάραβος. Κάραβος ὀξυπαγὴς ap. Oppian. Hal. 1, 261, schol. exp. καραβίς. Angl. Contra distinguere videtur Galen. vol. 19, p. 686, 18 : Ἀστακοὶ, πάγουροι, καρκῖνοι, κάραβοι, καραβίδες. Hase.]

Κᾰρᾰβοειδὴς, et Καραβώδης, ὁ, ἡ, Carabi speciem gerens, Qui e caraborum genere est. Gaza ap. Aristot. De partt. anim. 4, [5 et 8] καραβοειδῆ vertit Locustacea, ut κάραβον, Locustam. [Τὰ καρκινώδη καὶ καραβώδη ib. 4, 8, H. A. 8, 29.]

[Καραβοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Carabi faciem habens. Lucian. V. H. 1, 35 : Ἔθνος ἐγχελυωπὸν καὶ κ.]

Κάραβος, ὁ, Carabus : animal marinum e cancrorum genere, cauda a ceteris cancris distans, Plin. 9, 31. V. et Aristot. H. A. 4, 2, et Athen. [3, p. 105], in censu τῶν μαλακοστράκων, ubi inter alia e Theophrasto refert, Τοὺς ἀστακοὺς καὶ καράβους καὶ καρίδας ἐκδύεσθαι τὸ γῆρας. Ibid. [p. 104, D] Dipnosophista dicit, Παῖδες ἐπεισῆλθον φέροντες ἐπὶ δίσκων καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι Κάραβος ἐπεκλήθη. Cui Callimedonti Alexis per jocum dicit piscatores Athenienses constituisse

erigere in foro piscario statuam Ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. [Κάραβον μέγαν Aristoph. fr. 302.] Hesych. καράβους præterea dici tradit τὰ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις σκωλήκια. [Aristot. H. A. 5, 19 : Ἐκ δὲ τῶν σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις τοῖς αὔοις οἱ κάραβοι γίνονται.] Item κάραβον a Macedonibus dici τὴν πύλην. [|| Navicula, Scapha ex vimine et corio. (V. Καράβιον). Gl. Mss. : Κάραβος, παρὰ τὸ κάραν βαίνειν τῆς κεφαλῆς προεχούσης, ἢ καὶ τὴν ναῦν ὡσαύτως· κάρα γὰρ ἡ τρόπις. Adde Etym. M. in Κάραβος et Ἄκατος. Ducang. Qui Chronici Alexandrini aliorumque medii ævi scriptorum exx. addidit. -ου]

[Καραβώδης. V. Καραβοειδής.]

Κάραγος, ὁ, Gravis strepitus, ut serræ. Hesych. [ὁ θρασὺς (recte τραχὺς corrigitur) ψόφος, οἷον πρίων. Voc. ipsum ex ἄραβος detortum videbatur Ruhnkenio. Idem πρίων in πριόνων mutabat.]

[Καραδάλη (?), ἁρμενοθήκη, Velorum repositorium, Hesych.]

Κᾰρᾱδοκέω, quasi τῇ κάρᾳ δοκεύω, Suid., Solicite et cupide expecto, tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum, qui expectatur. Quod etymon attingunt Suid. et Etym.; sed et aliud afferunt e quodam Timachida, de capitis demissione : ut sit παρὰ τὸ κάτω κάρα φέρειν, quod mihi nullo pacto probatur : sicut nec quod ap. eund. Etym. [et Hesych.] habetur, τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιτηρεῖν ὅποι χωρήσει. Xen. [Mem. 3, 5, 6] : Καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα. Plut. : Ἐφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον. Sic Philo V. M. 1 : Μικρὸν ἄποθεν ἐκαραδόκει τὸ ἀποβησόμενον. In Eur. Tro. [93] : Καραδόκει Ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἐξίῃ κάλως, Cam. vertit Observare. [Rhes. 144 : Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει· Iph. T. 313 : Καραδοκῶν τἀπιόντα τραύματα· Tro. 456 : Αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν. Καραδοκεῖν τὸν καιρὸν Polyb. 1, 33, 11; τὸ μέλλον 2, 52, 6.] Videtur porro alicubi et simpliciter pro Expectare poni, ut Herodot. 7, [163] : Πέμπει Κάδμον ἐς Δελφοὺς ... καραδοκήσοντα τὴν μάχην ἢ πεσέεται. [Polyb. 10, 40, 11.] Exp. etiam ἀποβλέπειν in Aristoph. Eq. [663] : Ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν.

Καραδοκία, ἡ, Solicita expectatio. [Aq. Prov. 10, 28, Ps. 38, 7. Malchus Hist. Exc. p. 277, 16.]

[Καραιβαρέω. V. Καρηβαρέω.]

[Καραΐχος, ὁ, Caraichus, n. pr. in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 756, 759.]

[Καραιός. V. Κάριος.]

[Κάραλλις, εως, ἡ, Carallis. Steph. Byz. : Κ., ἡ Καράλλεια, Ἰσαυρικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Καραλλεώτης. (Καραλλεωτῶν et Καραλλιωτῶν in numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 28.) Ἔστι καὶ Καραλία δι' ἑνὸς λ, Λιβυκὴ πόλις. Καὶ ἐθνικὸν αὐτοῦ Καραλιανός. Κάραλις vel Κάλαρις in codd. Strabonis 5, p. 225. Κάραλις, Sardiniæ oppidum ap. Pausan. 10, 17, 9.]

[Καράμα πείθω (Καράμα πίθῳ Musurus)· καράμα ἡ ἐπὶ τῆς ἁμάξης σκηνή, Hesych. Priorem interpretationem non intelligo : altera referenda ad καμάρα. G. Dind.]

[Καράμβας (καράμβαν Musurus), ῥάβδον ποιμενικὴν, ἣν Μυσοὶ συκαλύβον, gl. corrupta Hesychii.]

[Κάραμβις, εως, s. ιδος, ἡ, Carambis, promontorium Paphlagoniæ. Apoll. Rh. 2, 361, 943; 4, 300; Strabo 12, p. 545, 546. Τῆς Καράμβεως Lucian. Tox. c. 57. Καράμβιδος Dionys. P. 785. Κάραμβιν 151. Vitioso accentu Καραμβίδος ap. Marcian. Per. p. 72. ᾰ]

[Καραμβύκαι, οἱ, Carambycæ. Steph. B. : Κ., ἔθνος Ὑπερβορέων, ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα, ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης.]

[Κάρανα, τὰ, Carana, urbs Galatiæ, a Romanis condita, ap. Strabon. 12, p. 560, Steph. Byz., qui de gentili addit : Τὸ ἐθνικὸν Καρανίτης καὶ Καρανῖτις τὸ θηλυκόν. Χώρα Καρανῖτις ap. Strabon.]

[Κᾰρᾱνιστὴρ, ῆρος, ὁ, Caput detruncans. Æsch. Eum. 177 : Καρανιστῆρες ὀφθαλμώρυχοι δίκαι. || Καρανιστὴς, ὁ.] Καρανιστὴς μόρος ex Eur. [Rhes. 817] affertur pro Mors capitalis.

[Καρανίτης, Καρανῖτις. V. Κάρανα.]

Κάρανος, ὁ, e Xen. Hell. 1, [4, 3] pro αὐτοκράτωρ, Qui cum imperio summaque potestate est : qui et ἥρανος. Ibi enim dicit in Epist. quadam [ad Lacedæmonios] regio sigillo [Cyri] obsignata, fuisse, Κατα- A πέμπω Κῦρον κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἀθροιζομένων· subjungens et ipse, κάρανον esse κύριον : ut paulo ante dixerat Cyrum ἄρξειν πάντων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. [Anacreont. 28, 3 : Ῥοδίης κοίρανε τέχνης, ubi Steph. τύραννε correxit, Lennepio ad Phalar. p. 97 probabilius videbatur κάρανε.] Alioqui Κάρανος est et nom. propr. [regis Macedonum, de quo v. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 247. || Ducis exercitus Alexandri,] ut ap. Plut. Alex. et Athen. 4, [p. 128. || Forma Ionica Κάρηνος. Herodot. 7, 173 : Εὐαίνετος ὁ Καρήνου. Cod. F Καρίνου.] At Κάραννος [?] Hesychio κεκρύφαλος, κρήδεμνος [l. κρήδεμνον], item ἔριφος. [Additur ἡ ζημία : quæ interpretatio infra voc. κάρνη tribuitur.]

[Κᾰρᾱνόω, Ad fastigium perduco, Perduco.] Καρανώσει Hesych. affert pro κορυφώσει [et Καρανούσθω pro τελειούσθω. Æsch. Choeph. 721 : Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις· 526 : Καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;]

Καρανὼ, Hesych. teste, vocant Cretenses τὴν αἶγα, Capram. [Κάρα per αἶξ ἥμερος supra exp. Hesych. ex dialecto Polyrrheniorum, qui ipsi quoque Cretenses sunt.] B

Καράραι [Καράρα, κεφαλὴ] et Καραταὶ, Hesychio κεφαλαὶ, Capita. [Vitiosum utrumque.]

[Κάραρυς, υος, ὁ. Hesych. : Καράρυες, οἱ Σκυθικοὶ οἶκοι· ἔνιοι δὲ τὰς κατήρεις (κατηρεφεῖς Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 369) ἁμάξας. Hanc signif. habent καμάραι.]

[Καρὰς (?), ὁ ἀποσπερματισμὸς, Hesych.]

[Κάρας, ὁ. V. Βάτα Κάρας.]

[Καραταί. V. Καράραι.]

Κᾰρᾱτομέω, Caput amputo. [Eur. Rhes. 586 : Καρατομεῖν ξίφει. Joseph. A. J. 6, 9; Apollod. 2, 4, 2; Herodian. 1, 15. Hesych. : Καρατομῆσαι, ἀποκεφαλίσαι. Καροτομηθεὶς Lycophr. 313. Ἐκαρατομήθη Achmet. Onirocr. c. 118.] Quod melius dici quam κεφαλοτομῶ scribit Phrynich. [p. 341.]

[Καρατόμησις, εως, ἡ, Capitis amputatio. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 596, 12; Eudocia p. 336; Ducas Hist. Byz. p. 84, B.]

[Καρατομία, ἡ, Capitis amputatio. Tatian. Adv. C Græc. p. 250; schol. Lycophr. 4, 483.]

Καράτομος, ὁ, ἡ, Cui caput amputatum est. [Eur. Alc. 1121 : Γοργόν' ὡς καρατόμῳ. Καρατόμους σφαγὰς Rhes. 606. Καράτομος ἐρημία νεανιῶν Tro. 564]. E capite abscissus, resectus. Soph. El. [52] : Καρατόμοις χλιδαῖς, de Cincinnis e capite resectis. [|| Signif. activa Καρατόμος, ὁ. Lycophr. 187 : Ἑλλάδος καράτομον· ubi schol. : Ἢ τὴν καρατομηθεῖσαν ἢ τὴν καρατομοῦσαν, πρὸς διάφορον τόνον.]

Καρβάζω, s. Καρβαΐζω, Carice barbareque loquor. Hesych. enim Καρβάζοντες affert pro βαρβαρίζοντες : et Καρβάζει [immo Καρβαΐζει] pro Καρικῶς λαλεῖ καὶ βαρβάρως. Sed et Καρβανίζει affert pro βαρβαρίζει, [et Ἐκαρβάνιζεν, ἐβαρβάριζεν. Καρβάν (καρβάνων codex) γὰρ ὁ βάρβαρος. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐκαρβάνιζεν (ἐκάρβαζεν vel ἐκαρβάϊζεν corrigunt)], quoniam sc. Græci Καρβάνους vocant τοὺς Κάρας s. τοὺς βαρβάρους. Alioqui Κάρβανοι et Περσαῖοι [recte Soping. Πέρσαι] dicuntur οἱ ἀλφὸν ἢ λέπραν ἔχοντες : item τὰ τῶν σφενδονῶν καρφία [καφία codex], ut e Seleuco tradit Hesych.

[Κάρβαι, οἱ, Carbæ, populus Arabiæ. Diodor. 3, 45.] D

[Καρβὰν, ᾶνος, ὁ, ἡ, (inter oxytona ap. Arcad. p. 8, 10) et Κάρβᾶνος, ὁ, ἡ.] Καρβᾶνες dicuntur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βοὴν, inquit Etym. [M. p. 490, 47. Eadem etymol. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1198, qui καρβὰν ex Καριβοᾶν (corr. Καριβοάν) contractum fingit], subjungens e Lycophr. : Κάρβανον ὄχον. [Κάρβανον ὄχλον Lycophr. 605. Κηλωστὰ Καρβάνων 1387, ubi pars codicum καρβανῶν. Æsch. Ag. 1061 : Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί· Suppl. 914 : Κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν. Altera forma ib. 118 : Καρβᾶνα δ' αὐδάν ... Tertia quædam ap. Hesych. : Καρβίναι, βαρβαρικαί· quod tamen ex Καρίναι depravatum videtur. || Steph. Byz. : Καρβανίς· γέγονε (ante hoc v. nonnulla excidisse videntur) καὶ ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖα (codd. εὐθείας) ὁ Κάρβανος (γέγονεν ἀπὸ γενικῆς τῆς εὐθείας ὁ Κάρβαν Lobeck. Paralip. p. 190). Ἔστι καὶ Κάρβανα πόλις Λυκίας. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Καρβανεύς. Καρβανοὶ οἱ κατὰ Φοινίκην in loco Aristot. s. v. Καρπασία afferendo.]

Καρβάρεοι, Hesych. teste dicuntur οἱ κάραβοι, Carabi. [Gl. suspecta.]

[Κάρβας, αντος, ὁ. V. Κύρβας.]

[Κάρβας, ὁ, venti cujusdam nomen. V. Καρπασία.]

Καρβατίνη, ἡ, Hesych. teste dictum fuit Vile et rusticum calceamentum una suppactum solea. [Ἀγροικικὸν ὑπόδημα, Phot. Ἀγροίκων ὑπόδημα, κληθὲν ὑπὸ Καρῶν, Pollux 7, 88. Per ἀρβύλας exp. grammat. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 336, 23.] Xen. Anab. 4, [5, 14] : Ὅσοι δὲ ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, καὶ τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο· καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβατίναι αὐτοῖς πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. [Catull. 99 : *Crepidæ carbatinæ*. Schneid. Καρβατίνας ὑποδοῦσιν Aristot. H. A. 2, 1. Καρβατίνας ὑποδεδεμένος apud Lucian. Alex. 39. Longus 2, 3.] || Καρπάτινον Hesychio ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον, quales supra καρβατίναι. [|| Καρβάσιναι, εἶδος ὑποδήματος ap. Suidam et καρβάσινα in verbis Xenophontis liberius a grammatico conformatis.]

[Καρβατίων, ωνος, ὁ. Philo in Mathem. vett. p. 92: Βάλλειν ἐκ τῶν καρβατιώνων λίθοις ὡς μεγίστοις τοὺς πλησιάζοντας τῷ τείχει· ubi Mss. καβαστιώνων, καρβατιώτων, καβαρτιώνων. Ibid. p. 101 : Καρβατίναι δέ σοι οἰκίαι καὶ ἐκ τῶν καρβατίνων (fort. καρβατιώνων) βάλλοντες. Priorem locum iisdem verbis (nisi quod καβαστιώνων) perscriptum ex Bitonis Mechanicis attulit Meursius in Glossario et Καβαστίων interpretatus est, Propugnaculum (*Bastion*) : de quo dubitat Ducang. in Gloss.]

[Κάρβινα, ἡ, Carbina, Apuliæ oppidum, ejusque incolæ Καρβινᾶται, οἱ, ap. Clearch. Athen. 12, p. 522, E.]

[Κάρβις (?), μαστροπὸς, Hesych.]

[Κάρδα. V. Κάρδαξ.]

Καρδαμάλη, ἡ, Hesychio μάζα, quæ et καρδαμύλη. [Phot. p. 131, 11 : Καρδαμάλη, μᾶζα ἐκ καρδάμης μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν. Καρδαμάλη etiam Athen. 3, p. 114, F : sed cod. epitomes ex eaque Eustath. p. 743, 17; 1414, 31, καρδαμύλη. Καρδαμάλη Polluci 6, 76, ubi καρδάμη inter placentas memoratur, recte restitui videtur ab Sebero.]

[Καρδαμαντικὴ, ἡ, synonymum iberidis ap. Dioscor. 1, 188 (2, 205, p. 321 ed. Spengel.), ubi Cornarius Καρδαμίνη, quod v., ex Aetio 3, 4, 2.]

[Καρδάμη (?), ἐπὶ ἐργάτιδος ὄνου καὶ βοὸς λέγεται, Phot. p. 131, 11. || Scriptura suspecta pro καρδαμάλη, quod v.]

[Καρδαμίζω, De cardamo loquor. Aristoph. Thesm. 624 : Ἔφαγον κάρδαμα. Β. Τί καρδαμίζεις;]

Καρδαμίνη et Καρδαμὶς, ίδος, ἡ, Cardamine et Cardamis : herbæ a nasturtii similitudine sic nominatæ. [Galen. vol. 13, p. 229 et] Paul. Ægin. 7, τὸ σισύμβριον a nonnullis vocari καρδαμίνην ait, utpote καρδάμῳ προσεοικός. Item Oribas. Collect. Med. 12, scribit Sisymbrium esse herbam aquatilem : ab aliquibus appellari καρδαμίνην, quoniam τῷ καρδάμῳ, i. e. Nasturtio, sit gustu similis. Aetius vero 3, c. ult., tradit τὴν ἰβηρίδα quoque vocari καρδαμίνην : itidemque 12, 2. Quapropter ap. Diosc. etiam 1, c. ult. leg., Ἰβηρὶς, ἤτοι καρδαμίνη : reponendo nimirum καρδαμίνη pro καρδαμαντικὴ, ut habent vulg. edd. Ubi itidem subjungit, eam habere τὰ φύλλα παρόμοια καρδάμῳ, radices etiam duas παρομοίας καρδάμῳ, θερμαντικὰς καὶ καυστικάς. At Marcell. Empir. medic. c. ult. : Appones, inquit, herbam, quæ in aquæ jugis decursu nascitur, quam Lat. Berulam, Gr. καρδαμίνην vocant. Ad τὴν καρδαμίδα autem quod attinet, schol. Nicandri Al. [533] eam putat eandem esse cum τῷ καρδάμῳ : Φύλλον ἐναλδύμενον πρασιῇσι Καρδαμίδος. Et rursum, Κίχορα καρδαμίδας τε. Plut. quoque [Mor. p. 466, D] pro Nasturtio accepisse videtur : Ὁ χθὲς ὠὰ καὶ ἀμύλια καὶ σιτάνειον ἄρτον διαπτύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλάαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται· nam nasturtium pani adhiberi solitum fuisse, e paulo ante dictis patet : nisi forte Sisymbrium ibi intelligere velis, quum et ipsum sit e genere edulium olerum. [Καρδαμίδα ib. p. 125, F.]

Καρδαμογλύφος, ὁ, ut κυμινοπρίστης, dicitur ὁ φειδωλὸς, Parcus, Hesych. [s. v. Κυμ.], ut qui ob parsimoniam e nasturtio quoque, herba satis vili, desculpat aliquid : aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret. Aristoph. [Vesp. 1357 : Ὑΐδιον ... κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.]

Κάρδαμον, τὸ, Nasturtium, ut Cic. quoque interpr. [Galen. vol. 13, p. 185; Ælian. V. H. 3, 39. Polyæn. 4, 3, 32 : Καρδάμου κεκομμένου σεσησμένου λεπτοῦ. Κάρδαμα Aristoph. Nub. 234. Κάρδαμ' ἐσκευασμένα Eubul. ap. Athen. 8, p. 347, D.] Nam quod Xen. [Cyrop. 1, 2, 8] dicit, Persis κάρδαμον fuisse ὄψον, ipse sic reddidit, Persas ad panem adhibere nasturtium. Multa de hac herba Diosc. 2, 185, Plin. 20, 13. Sunt qui sic nominatam putent quasi καρήδαμον, quia calore et acrimonia sua caput tentet. Plin. tamen capitis dolores tollere scribit et animum exacuere : qui Nasturtium ait nomen accepisse a narium tormento : ut et Varro in Vopisco : Nasturtium nonne vides ideo dici, quod nasum torqueat? forsitan quoniam acrimoniæ vi singulari est præditum : unde et κάρδαμον s. κάρδαμα βλέπειν ap. Comicos [Aristoph. Vesp. 455] pro δριμὺ βλέπειν, eorum sc. more, qui cardamum gustarunt, vel quorum oculis naribusve cardamum fuit admotum. Et inde, inquit rursum Plin., vigoris significatio proverbio id vocab. usurpavit, veluti torporem excitantis.

[Καρδαμόσπορον, τὸ, Nasturtii semen. Galen. vol. 14, p. 505, 6 : Κ. λεῖον. Hase.]

Καρδαμύλη, ἡ, [Cardamyla,] urbis [Messeniæ] nomen [ap. Hom. Il. 1, 150; Herodot. 8, 73; Strab. 8, p. 360. Steph. Byz. : Ἔοικε δ' ἑτέρα εἶναι πλησίον Χίου (ap. Thucyd. 8, 24). Τὸ ἐθνικὸν Καρδαμυλίτης, ὡς Σινωπίτης. Παρὰ δὲ τῶν ἐγχωρίων Σκαρδαμυλίτης λέγεται. Ἔστι δὲ καὶ Καρδαμυλησσὸς κώμη.] Mazæ species, ap. Eust. : quam mazam Athen. et Hesych. Καρδαμάλην vocant. [Quod v.]

[Καρδαμύσσω s. Καρδαμύττω.] Καρδάμυσσε Hesych. affert pro κατάπιε [κατάμυε Arnaldus]. Etym. vero Atticos καρδαμύττειν vocare ait τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν : ἀπὸ τοῦ καρδάμου, quoniam sc. si quis ipsum προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει : vel etiam, παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν. Dicitur idem et σκαρδαμύττειν, et quidem frequentius. [V. Σκαρδαμύσσω.]

Καρδάμωμον, τὸ, a cardamo denominatum videtur : quum Galen. Simpl. med. 7 [vol. 13, p. 185], scribat videri et ipsum esse θερμῆς ἱκανῶς δυνάμεως, non tamen ita vehementer ut τὸ κάρδαμον, sed ὅσον ἡδιόν τε καὶ ἀρωματικώτερον ὑπάρχει καρδάμου, τοσοῦτο καὶ τῆς θερμῆς δυνάμεως ἀσθενεστέρας μετειληφέναι. De hac vero aromatica planta multa Diosc. 1, 5, et Theophr. H. Pl. 9, 7. Plin. 12, 13, cardamomum amomo et amomidi simile esse scribit et nomine et frutice, semine oblongo. [Hippiatr. p. 130, 3 : Καρδαμώμου τὸν καρπὸν φρύγειν καὶ τρίβειν· 245, 25 : Κ. λελειωμένου κύαθον ἕνα. Ib. p. 19, 10; 79, 18; 125, 3, aliisque multis ll. Hase.]

[Κάρδαξ, κος, ὁ.] Κάρδακες, Pausania auctore dicti fuerunt στρατιῶται περὶ Ἀσίαν. [Polyb. 5, 79, 11 et 82, 11.] Ælius Dionys. τοὺς μισθοῦ στρατευομένους βαρβάρους ap. Theopomp. sic vocari tradit; in genere autem et simpliciter πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα a Persis nominatum fuisse κάρδακα. Hæc Eust. [p. 368, 37.] Itidem vero Hesych. scribit κάρδακας a Persis vocatos fuisse τοὺς στρατευσαμένους βαρβάρους : et in Asia τοὺς στρατιώτας : a gente, inquit, vel loco. [Codex οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπῳ (scr. τόπου). Temere Musurus οὐκ delevit, non animadvertens ad etymologiam nominis ab Ælio Dionysio et Strabone memoratam respici. Photius p. 131, 9 : Κάρδακες, οἱ στρατιῶται ἐν Ἀσίᾳ· λέγονται δὲ καὶ οἱ φύλακες κάρδακες.] Eustath. rursum ἀπὸ τῶν Καρῶν, ut Καρβάνους, ita et Κάρδακας denominatos credit. [Strabo 15, p. 734, addit : Κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν λέγεται. Angl.]

[Κάρδη (?). Erotian. p. 388 : Εἶδος ποπάνων ... τῷ σχήματι ὅμοιον κάρδῃ. Ms. Steph. καρδάμῳ.]

[Καρδησὸς, πόλις Σκυθίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Καρδήσιος καὶ Καρδησεὺς, Steph. Byz.]

Καρδία, ἡ, Cor. I. est q. poetis κέαρ, a quo etiam deduci puto, et dici καρδίᾱ quasi κεαρδία. Sed et κραδία s. potius Ionice Κραδίη, per metathesin ab iisd. scriptt. dicitur. Ap. Aristoph. Ran. [483] Ξ. Ὦ

χρυσοῖ θεοὶ, Ἐνταῦθ ἔχεις τὴν καρδίαν; Δ. Δείσασα γὰρ Εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν. Id. Nub. [1391], καρδίαν πηδᾷν, quo et Plato modo in Symp. [p. 215, D] : Ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐγχεῖται κτλ. Sic et Plut. [Mor. p. 30, A] legimus, Τοῦ κινδυνεύοντος τὴν καρδίαν πηδᾷν. Ubi non dubitarim reddere Cor micare, e Tibullo et Ovidio. [Æsch. Choeph. 167 : Ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ· Sept. 967 : Ἐντὸς δὲ καρδία στένει· Pers. 161 : Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· Suppl. 785 : Μελαινόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία. Galen. vol. 5, p. 128 : Οἱ ἀπειλοῦντές τισιν ὥσπερ ἐκκόψαι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐνίοτε λέγουσιν ... κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔστιν ὅτε καὶ τὴν καρδίαν ἐκσπάσαι φασὶν ἐν ἴσῳ τῷ ἀποκτεῖναι.] Dicitur autem et de aliis animalibus. [Æsch. Eum. 861 : Καρδίαν ἀλεκτόρων.] Lucian. [De salt. c. 85] : Θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις. Et καρδία λέοντος vocatur Stella quæ in corde leonis sideris apparet : a nonnullis βασιλίσκος, quod qui sub ea sunt nati, regiam nativitatem sint nacti, Procl. || In nonnullis autem loquendi generibus metaph. ponitur; redditurque etiam nomine Animus : ut quum dicitur aliquis οὐκ ἔχειν καρδίαν : quo lusit modo quidam apud Plut. [Mor. p. 185, E], dicens Eretrienses, ὥσπερ τευθίδας, μάχαιραν μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν. Sic in Lat. sermone legimus, Nihil esse animi alicui, contra Plus animi esse. [Soph. Ant. 88 : Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις· 1105 : Μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν. Plato Rep. 6, p. 492, B : Ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν; Καρδία et ψυχὴ conjuncta ap. Eur. Alc. 837 : Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία ψυχή τ' ἐμή.] Sed et quod dicunt ἐκ καρδίας φιλεῖν vel ἐκ τῆς καρδίας, redditur potius Ex animo diligere sive amare, quam E corde : ut ap. Aristoph. Nub. [86] : Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. [Theocr. 29, 4 : Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. Ἐξ ὅλης καρδίας Marc. 12, 30, 33, Luc. 10, 27. || Τἀπὸ καρδίας λέγειν, Ex animo, i. e. libere, sincere, dicere. Eur. Iph. A. 475 : Ἦ μήν μ' ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας. Id. ap. Plut. Mor. p. 63, A : Φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Τὰ ἀπὸ καρδίας ἄκουε Diogenian. 2, 59. Aristid. vol. 1, p. 46, 9 : Καθαρῶς δὲ ἀπὸ καρδίας ἔρχονται. LXX Jud. 16, 17 : Πάντα τὰ ἀπὸ τῆς καρδίας.] At in Symbolo Pythag. Καρδίαν μὴ ἐσθίειν possumus utrolibet nomine reddere. Legimus vero καρδίας in Geopon. [2, 35, 4] et pro eo, quod Plin. dicit Sensus; nam quum hic de faba loquens dicit eam hebetare sensus, ibi dicitur illa ἀμβλύνειν τὰς καρδίας. || Os ventriculi veteribus, propter affinitatem maximam, quæ illi est cum corde, et mutuum consensum, ut multis verbis declaravit Galen. 2 De placitis Hipp. et Plat. [vol. 5, p. 108.] Thuc. 2, [49] : Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, καὶ κτλ., ubi subauditur e præcedentibus nominativus πόνος. Annotat autem hic schol., vett. Medicos καρδίαν appellasse quod dictum fuerit στόμαχος : et καρδιωγμὸν itidem τὸν πόνον τοῦ στομάχου. Unde Καρδιακοὶ, Qui propter oris ventriculi languorem animo deficiunt : de quo nomine plura dicentur infra. || Matrix s. Medulla, et quasi Cor arborum, Theophr. [H. Pl. 1, 2, 6; 3, 10, 2; 5, 5, 4], quæ nonnunquam alio nomine vocatur τὸ ἐγκάρδιον, interdum vero et ἐγκέφαλος, Medulla et cerebrum. Plin. : Et in lignis partes medullæ viciniores, i. e. τῇ καρδίᾳ. Torulum vocavit Vitruv. 2, 9. Sic VV. LL. Plin. de incisu arborum ad resinam et picem loquens, Postea tota arbor succiditur, et medulla ejus uritur. Pro quo Theophr. ἡ αὐτοῦ καρδία. || Καρδία τῆς κλεψύδρας, ex Aristot. Probl. [16, 8], pro Alvus clepsydræ, VV. LL. [|| Καρδία θαλάσσης, Profunditas maris, Ezech. 27, 4; 28, 2, Jonæ 2, 4, et alibi ap. LXX. Hesych. : Καρδίας θαλάσσης, τοῦ βυθοῦ.]

|| Κραδία, Cor, per metath. pro καρδία, apud poetas, uti dixi; sed frequentius Κραδίη terminatione Ionica. Hom. Od. [Υ, 17] : Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ· Il. Α, [225] : Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο· Od. Δ, [427] : Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. Et σὴν ἔδεαι κραδίην, ea signif. qua καρδίαν ἐσθίειν dixit Pythag., Il. Ω, [128] : Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην; Ab eod. poeta sæpe θυμὸς et κραδίη copulantur : Il. Θ, [147] : Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Et Od. Α, [353] : Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν. Interdum vero κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ : Δ, [548] : Αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖθις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένῳ περ, ἴανθη· ubi observa κραδίη ἐνὶ στήθεσσι, et huc facere illum versum ex Υ, [l. c.] : Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Hesiod. quoque hæc duo copulat, et quidem interdum postponens κραδίην : Theog. [611] : Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην Θυμῷ καὶ κραδίῃ. Potest autem pro loco non solum Cor reddi, sed et Animus, ut in Καρδία dictum est, vel Mens; necnon Sensus. Ceterum ineptissimum est quod a Didymo annotatur, aut certe eo, cui Didymi nomen tribuitur, necnon ab Etym. dici κραδίαν a verbo κραδαίνεσθαι, quia sc. perpetuo palpitat cor, quum præcedere καρδία, et ex eo esse κραδία per metathesin, manifestissimum sit. [Κραδία Tragici quoque interdum dixerunt in versibus dactylicis et anapæsticis. Æsch. Sept. 781, et Eur. Med. 433 : Μαινομένᾳ κραδίᾳ· Prom. 881 : Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Eur. Med. 99 : Κινεῖ κραδίαν. || Æolica forma Καρζὰ (scrib. Κάρζα) memoratur ab Etym. M. p. 407, 21. Hanc tribus locis Æschyli restituendam videri dixi supra v. Διὰ vol. 2, p. 1106, D. || Κορζία, καρδία, Πάφιοι, Hesych. Quod fortasse Κόρζα est scribendum. G. Dindorf.]

Καρδία, ἡ, Cardia, urbs Cherrhonesi Thraciæ, Steph. B., Hesych. [Herodot. 6, 33; 7, 58; 9, 115; Strabo 7, p. 332. Gentile Καρδιᾱνὸς, ἡ, όν. Καρδιανῶν πόλις apud Demosth. p. 681. Formæ Ion. Καρδίη et Καρδιηνοὶ, Charon Lampsac. ap. Athen. 12, p. 520.]

[Καρδίαι, οἱ Ἕλληνες παρὰ Σκύθαις, διὰ τὸ πόλιν αὐτοὺς Ἑλληνίδα Καρδίαν διαρπάσαι, Hesych.]

Καρδιᾰκὸς, ἡ, ὸν, [Ad cor pertinens. Schol. Soph. El. 912 : Ἐκ τῆς καρδιακῆς περιδινήσεως. Valck. Eustath. p. 801, 36 : Τὸ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καρδιακὸν πῦρ, ὅ ἐστι τὸ κατὰ διάθεσιν ζέον. Id. Opusc. p. 274, 42 : Τὴν καρδιακὴν γραφὴν ταύτην ἀνελίττων. « Const. Manass. Chron. p. 27, A : Καρδιακὴν ... ἀγάπην, Ex intimo pectore amorem. » Boiss.] Cui cor dolet s. potius os ventriculi, Lat. quoque Cardiacus. Vocatur autem proprie Qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, et sudoribus resolvitur. Est autem hoc in morbo os ventriculi primario affectum, per consensum autem cor ipsum vehementer offenditur. Affectionem ipsam Cels. dicit nihil aliud esse quam nimiam imbecillitatem corporis, quod stomacho languente, immodico sudore digeritur. Galen. [vol. 7, p. 480], hujus affectionis genus statuit syncopen, non eam quidem, quæ corde primario affecto contingit, sed cardiacam, quæ vitio oris ventriculi fit, secundum antiquam τῆς καρδίας signif.; quam et Stomachicam appellant. Gorr. Diosc. 1, [155] de myrto : Καὶ ἐπὶ καρδιακῶν στέλλει τοὺς ἱδρῶτας. Interdum etiam adjectivum est Καρδιακὸς, unde καρδιακὴ διάθεσις, in Definitt. med. [Galeni vol. 2, p. 263], Affectio cordis s. oris ventriculi : q. d. Affectio cordialis (si fingere hoc adjectivum licet), vel, Affectio eorum qui καρδιακοὶ dicuntur : quæ interpretatio eodem redit. [Cardiacus, Qui cardialgia, i. e. cordis dolore, laborat, Diosc. ap. Athen. 1, p. 10, D. Schweigh. || Adverb. Καρδιακῶς, Sext. Emp. p. 23, 9 : Κ. κινδυνεύειν. Galen. vol. 2, p. 21 ed. Ald. Struv. Marcus Erem. p. 39 : Κακία καρδιακῶς κατέχουσα.]

[Καρδιαλγέω.] Καρδιαλγεῖν, Hippocrati, Dolore cordis affici. V. Καρδιώττω. [Oris ventriculi dolore affici. Hippocr. p. 1010, E : Γυνὴ ἐκαρδιάλγεε.]

Καρδιαλγὴς, ὁ, ἡ, Cui cor dolet, Dolorem cordi afferens : ut κεφαλαλγὴς, Dolorem capiti afferens : unde καρδιαλγέες ap. Galen. ex Hippocr. Bud. Quod si quis καρδιαλγὴς præfigere malit substantivo Καρδιαλγία, ei lubenter assentiar. [Galen. vol. 6, p. 614, 14 : Ἡ γυνὴ ναυτιώδης τε καὶ κ. ἦν. Hase.]

Καρδιαλγία, ἡ, Dolor cordis [Hesych. et Phot. : Καρδιαλγίαι, λῦπαι καρδίας], s. potius Oris ventriculi dolor et morsus ab humoris acrimonia. [Galen. vol. 9, p. 124, 142, al.]

Καρδιαλγικὸς, ἡ, ὸν, Cum cordis dolore conjunctus : vel Cordis dolorem invehens. Hippocr. Prorrhet. l. 1.

[Καρδιᾶτις, i. q. ἡ πεντὰς, ap. Pythagoreos. Theol. arithm. p. 32, ubi v. not. Astii p. 177, 322. Pro quo ap. Phot. in Bibl. κρεδεάτης et κραδεάτης. Angl.]

[Καρδιάω. V. Καρδιόω.]

[Καρδιοβολέω.] Καρδιοβολεῖσθαι, q. d. Corde vulnerari : id enim puto sonare hic βολεῖσθαι, i. e. βάλλεσθαι : quum Hesych. λυπεῖσθαι exponat, Contristari, Tristem s. Mœstum esse. Huc pertinet, Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, in Epigr. V. Καρδιόω.

[Καρδιοβόλος, ὁ, ἡ, Cor vulnerans. K. φάρμακα Rufus p. 16, βρώματα Aret. p. 16.]

Καρδιογνώστης, ὁ,] Cordium cognitor, Dei epith., Act. 1, [24. Marc. Erem. p. 45; Acta Theclæ in Grabii Spicil. Patr. 1, p. 106. « Anecd. mea vol. 5, p. 114. » Boiss. Greg. Nyss. t. 3, p. 239, D. Clem. Al. Strom. 2, 13, § 56 : K. δὲ ὢν ὁ Κύριος. Hase.]

[Καρδιόδηκτος, ὁ, ἡ, Animum mordens. Æsch. Ag. 1482 : Κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις· ex emendatione Abreschii : nam libri καρδίᾳ δηκτόν.]

[Καρδιοειδὴς, ὁ, ἡ, Cordis figuram referens. Hermias In Plat. Phædr. p. 199 : Τὸ κ. σχῆμα.]

[Καρδιοκολάπτης, ὁ, Qui cor tundit. Voc. ad similitudinem δρυκολάπτου avis fictum ab Eustath. Opusc. p. 288, 6 : Οἱ καρδιοκολάπται κόλακες· ubi præcedit : Τοιοῦτον ὄντα ἐκόλαπτον ἐς καρδίαν αὐτὴν οἱ τρῶκται ἄρεσκοι.]

[Καρδιόπληκτος, ὁ, ἡ, Animum percussus. Sic ἐμβροντήτους exp. schol. Xenoph. Anab. 3, 4, 12.]

[Καρδιοπονέω, Corde laboro. Marc. Erem. De bapt. : Οὐ δύναται μὴ καρδιοπονεῖν ὁ προσεκτικός. Id. p. 166.]

[Καρδιόπονος, ὁ, Cordis dolor. Galen. vol. 14, p. 550, 15. Hase.]

[Καρδιοστρόφος, ὁ, Cor s. Animum vertens, mutans. Nicet. Eugen. 6, 413 : Ἰυγξι καρδιοστρόφοις. Boiss.]

[Καρδιότης, Præcordia, Gl.]

[Καρδιότρωτος, ὁ, ἡ, Cui cor vulneratum est. Const. Manass. Chron. p. 118. Boiss.]

Καρδιουλκέω, Cor extraho, revello. Lucian. [Sacrif. c. 13], de sacerdote loquens : Καὶ τὰ ἔγκατα ἔξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. [Suid. v. Καρδιωσάμενος.]

[Καρδιουλκία, ἡ, Cordis extractio. Hesych. : Καρδιουλκίαι, πύλαι καρδίας· τὰς καρδίας εἵλκον τῶν θυμάτων. Phot. p. 131, 15 : Καρδιουλκία (-εία cod. a pr. m.), τὰς καρδίας ἕλκειν τῶν θ. Clem. Al. p. 13, 27 : Πόμα χολῆς καὶ καρδιουλκίαι· quæ verba repetit Euseb. Pr. ev. p. 63, D. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 587.]

[Καρδιουργέω. V. Καρδιόω.]

[Καρδιοφαγέω, Cor comedo. Eustath. Opusc. p. 192, 90, ubi de sensu symbolico verborum καρδίαν μὴ ἐσθίειν agit.]

[Καρδιοφάγος, ὁ, ἡ, Cor consumens. Const. Manass. Chron. p. 115. Boiss.]

Καρδιοφύλαξ, κος, ὁ, q. d. Corditus : quod nomen finxit Lascaris ap. Polyb. [6, 23, 14] a corde tuendo. Possit alioqui duobus verbis usitatis reddi Cordis tutamen. Erat autem Æramentum quoddam pectori a Romanis militibus opponi solitum, Bud. V. Suid. Quidam Gallice interpr. *Plastron.*

Καρδιόω, Cordis dolorem sentio, s. potius dolorem oris ventriculi, sc. stomachi. Nicand. Al. [593] : Καί ποτε λυγμοὶ Ἀνέρα καρδιόωντα θαμινότεροι [θαμειότεροι] κλονέουσι. [Hoc a Καρδιάω est, non καρδιόω.] ||In Cant. autem Salom., ut annotat Bud., bis legitur hoc verbum pro Vulnero cor : 4, [9] : Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου. Quam signif. sequendo, Καρδιοῦσθαι pass. i. fuerit q. καρδιοβολεῖσθαι, Vulnerari cor (mœrore sc.), de quo supra. || At Hesych. καρδιοῦσθαι esse dicit καρδιουργεῖν ἐπὶ τῶν ἱερείων. Quod Καρδιουργεῖν sunt qui putent ead. forma dici, qua κρεουργεῖν, pro Concidere cor in frusta. [Seqq. ex Indice.] Etym. [et Lex. rhet. p. 275, 10] καρδιωσάμενοι affert pro τὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ἐπιθέντες τῷ πυρί.

Καρδιωγμὸς, ὁ, Cordis dolor s. potius Oris ventriculi, Morsus s. Rosio cordis, s. potius oris ventriculi. Est sensus quidam mordicationis in ventriculo, ab humore acri os ejus rodente et vellicante. [Hippocr. p. 46, 1; 138, D; 593, 49, al.] Alii vero, ut scribit Galen., καρδιωγμὸν interpr. Cordis, h. e. Visceris ejus quod palpitat, et cor proprie dicitur, motum quendam palpitationi similem. Itaque, his quidem auctoribus, καρδιωγμὸς ad cor pertinet, illis autem, ad os ventriculi. Quibus et Galen. assentiri videtur, scribens De fac. nat. 3 [vol. 5, p. 67], in ventre segregatricem expultricemque alienorum vim per καρδιωγμοὺς manifeste indicari. Quomodo autem καρδιωγμὸς et καρδιαλγία differant, non constat; nam, ut scribit Galen. Comm. in Aphorism. 65 l. 4 [vol. 9, p. 176], plerique ap. Hippocr. καρδιώσσειν et καρδιαλγεῖν pro eod. acceperunt : quum tamen ipse l. 8 τῶν Κατὰ τόπους videatur ea diversa esse dicere. Erotian. inter illa non distinguit : sed utrumque eorum explicat, μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὸν στόμαχον. Alteram autem τοῦ καρδιωγμοῦ differentiam constituit, qua cor proprie dictum laborare potest : eamque definit, παλμὸν ἀθρόως καὶ σφοδρῶς ἐν αὐτῷ γινόμενον (intellige autem ἐν αὐτῷ τῷ σπλάγχνει τῆς καρδίας). Gorr. In VV. LL. annotatur καρδιωγμοὺς et στομάχου δηγμοὺς pro eodem dicere Diosc., Stomachi rosiones, Plin. Alex. Aphr. Probl. 2, [35] : Γίνεται δὲ ἡ συμπάθεια καὶ διὰ τόπου γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα· ὡς συμπάσχει καρδία στομάχῳ, ὅταν ὑπὸ δριμέος χυμοῦ δακνομένη καὶ αὐτὴ συναπελαύνουσα ποιεῖ καρδιωγμὸν, πρὸς ἀποδίωξιν τῶν λυπούντων.

[Καρδίωξις, εως, ἡ, i. q. καρδιωγμός. Eustath. Opusc. p. 83, 30 : Καρδιώξεως σπαραττούσης.]

Καρδιώσσω, seu Καρδιώττω, itidem ut proxime præcedens καρδιόω, pro Cordis dolorem sentio, etc. : sed καρδιόω est potius poetarum; at καρδιώττω in prosa quoque usurpatur. [Καρδιώσσω ap. Hippocr. p. 591, 18; 592, 5; 594, 41, al. Aristoph. fr. 329 : Ἡ καρδία τε τίς; Recte, ut videtur, Dobræus, Ἦ καρδιώττεις; Ælian. N. A. 9, 11 : Σπασμὸν ἐμποιεῖν καὶ καρδιώττειν ἀναγκάζειν.] Aristot. Probl. [3, 18] : Καρδιώττειν οὐ ποιεῖ, ubi exp. Stomachum non perturbat. Galen. : Εἴ τις καρδιώσσοι, Si cui stomachus doleat, Si quis rosionem stomachi sentiat. At Æl. Dionys. [ap. Eustath. p. 1508, 52, et Hesych.] non solum generaliter exp. ἀλγεῖν τὴν καρδίαν, sed etiam ναυτιᾶν. Quo pertinent quæ ex Erotiano afferuntur in Καρδιωγμός. [Aor. καρδιώξας ap. Eust. Opusc. p. 46, 10. || Apud Dores i. q. βουλιμιάω, Esurio. Poll. 2, 217. Explicatius Photius : Καρδιώττειν, τὴν καρδίαν ἀλγεῖν, Σικελιῶται; ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶ τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν (Anab. 4, 5, 7).]

[Καρδοπεῖον. V. Παυσικάπη.]

[Καρδόπη, ἡ, i. q. κάρδοπος. Ficta ab Socrate ap. Aristoph. Nub. 678 forma, generis feminini demonstrandi caussa.]

[Καρδόπιον. V. Παυσικάπη.]

[Καρδοπίων, ωνος, ὁ, Cardopio, n. pr. ap. Aristoph. Vesp. 1178.]

[Καρδοπογλύφος, ὁ, Pollux [7, 179] affert e Cratini Γείτοσιν : qua voce significatur Qui ligna scalpendo poliendoque καρδόπους conficit.

Κάρδοπος, ἡ, Mactra, h. e. Alveus in quo farina mixta aqua subigitur et panis pinsitur : quod et μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, ληνὸς, teste Polluce [10, 102], qui et ipse esse dicit ἀγγεῖον ἔνθα μάττεται τὰ ἄλφιτα : itemque Suid. τὴν μάκτραν τοῦ ἀλεύρου, μαγίδα ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους ἔματτον, s. σκαφίδιον ἐν ᾧ ἀναμάττειν καὶ ἀναφυρᾶν ἔθος τὰ ἄλφιτα. Sic sane Aristoph. ipse [Ran. 1159] ap. Gell. 13, 24, dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, Utendum pete μάκτραν, vel, si mavis ita appellare, κάρδοπον. Nub. [675] : Οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, Ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. [Plato Phæd. p. 99, B : Ὥσπερ καρδόπῳ πλατείᾳ βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει. Alciphr. 3, 28 : Τὴν κάρδοπον ὑπεισελθοῦσα ἐκείμην. Hesych. s. v. Γραῖαν et Μακτήρ.] Sic ap. Artem. Onirocr. l. 5, [58] leg. puto, Ἔδοξέ τις ἐπὶ μάκτρας, τῆς λεγομένης καρδόπου, μεστῆς αἵματος ἀνθρωπίνου, βασταζόμενος φέρεσθαι· reponendo sc. μάκτρας pro μακρᾶς, et distinguendo post illam ipsam vocem. Ap. Nicandr. autem Ther. [527] : Καρδόπῳ ἐντρίψας, schol. exp. κοίλῳ ἀγγείῳ, Cavo vasi : unde intelligere ibi possumus non Alveum solum, verum etiam Mortarium.

[Κάρδος, ἡ, Carduus. Athen. 2, p. 70, E: Τὴν κάκτον εἶναι ταύτην τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων μὲν καλουμένην κάρδον. Schweigh.]

[Καρδοῦχοι, οἱ, Carduchi, populus in Armeniæ et Assyriæ confiniis, ap. Xenoph. Anab. 3, 5, 16; 5, 5, 17, et alibi, Strabon. 16, p. 747. || Καρδουχία, ἡ, Terra Carduchorum. Strabonis Epit. p. 148 ed. Huds.: Ἡ παρὰ Ξενοφῶντι Καρδουχία. || Καρδούχιος, ία, ιον, Carduchius. Καρδούχια ὄρη Xenoph. Anab. 4, 1, 2.]

[Καρδῦς, ὁ, Καρδῦ, τοῦ, nomen pr., quod cum similibus Λαρδῦς, Κλαυσῦς, Διονῦς, al. memorat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1195. || Κάρδυς, υος, ὁ, Cardys, Clymeni pater. Pausan. 5, 8, 1.]

[Καρδυτὸς, ἡ, Cardytus. Steph. Byz.: Κ., ὡς Βηρυτὸς, πόλις Σύρων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Ἀσίας. Τὸ ἐθνικὸν Καρδύτιος ὡς Βηρύτιος.]

[Κάρειον, τὸ, i. q. κάρη. Nicander Athenæi 15, p. 684, A: Στιφροῖς ὠλίσθησαν ἐνιχρίμψαντα καρείοις. Recte, ut videtur, Schneider. καρήνοις.]

[Καρέλαιον, τὸ, Oleum ex nucibus confectum. Galen. vol. 14, p. 519, 11. Nisi tamen ibi scrib. Καρυέλαιον. Hase.]

[Κάρεον. V. Κάρος.]

[Καρεῶτις, ιδος, ἡ. Lucian. V. H. 2, 33, ubi Ὕπνου βασίλεια describit: Ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ πηγή ἐστιν ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν.]

Κάρη, τὸ, i. q. κάρηνον, et ex eo per apocopen factum. Est autem indeclinabile, sicut κρῖ et δῶ, quæ itidem sunt ex apoc. Hom. Il. X, [74]: Πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον, et alibi passim. Eust. annotat κάρη de Capite una cum cervice dictum hoc in v., Il. B, [259]: Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. ‖At de Κάρη, ἡ, fem. gen., quod Hom. ignoravit, lege Eund. p. 1257. [Τὴν κάρηνον bis ausus est Callimachus, in Coma Berenices et fr. 125. Unum qui ita ante Callimachum, Theognidem 1018 (1024), laudarunt alii: Οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρη· quod pro neutro τῷ κάρη accipere mavult Buttmann. Gramm. vol. 2, p. 406. Qui secuti sint Callimachum præter Moschum 4, 74, tres habeo, Nicandrum Ther. 131, 249, Dionys. Per. 562, 1049. Mirum est, sed minime dubium, apud Quintum 11, 58: Κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο· mirum autem propterea, quod præter eum locum Quintus ubique usitatum Epicis κάρη neutrum tenet; ut statim 11, 119, 488. Præterea 13, 241, memorabile est κάρη neutrum, cui subditum v. 244: Ἡ δὲ (κάρη sive κεφαλὴ) μέγα μύζουσα. Næk. in Commentat. de Hecale Callimachi c. 4, p. 526, et in Proœmio lectionum Bonnensium hiberno a. 1836, pag. v.]

[Καρὴ, ἡ ὥρα· ἐξ οὗ καὶ ἀκαριαῖον, Hesych. Voc. a grammaticis, ut videtur, fictum, de quo Etym. M. p. 497, 52: Καρός ὄνομα ἁπλοῦν, γίνεται παρὰ τὸ κάρη, ὃ σημαίνει τὴν ὥραν· ἐξ οὗ καὶ ἀκαριαῖος· καρός καὶ καιρός. Arcad. p. 118, 115: Τὸ κάρη οὐδέτερον ἀπὸ τοῦ κάρα γέγονεν, τὸ δὲ καρή ὀξύτονον θηλυκόν ἐστι· et ib. p. 113, 20.]

Κάρηαρ [Forma a grammaticis ficta propter casus obliquos καρήατος καρήατι et plural. καρήατα. Ea Antimachum usum esse docet grammat. in Bekk. Anecd. p. 1386, qui improbat quem alii finxerint nominativum κάρηας], ατος, τὸ, idem [q. κάρη]. Hom. Il. Ψ, [44]: Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἰκέσθαι. ‖[X, 205: Ἀνένευε καρήατι· Λ, 309: Πυκνὰ καρήατα λαῶν.] Ab hoc autem volunt gramm. per sync. facta esse κάρητος et κάρητι ap. eund. poetam. [Il. O, 75, Od. Z, 230, Ψ, 157. Plural. κάρησι Tryphiod. 602.]

[Καρηβαράω. V. Καρηβαρέω.]

[Καρηβάρεια. V. Καρηβαρία.]

[Καρηβαρεῖω. V. Καρηβαρέω.]

Κᾰρηβᾰρέω, Gravedine capitis laboro, Gravor capite et tentor, Bud. Dicitur autem de capitis gravedine quavis e causa proveniente, atque adeo de ipsius etiam corporis gravedine, qualis est moribundorum. Ἡ τῶν ἀνθράκων ἀτμὶς καρηβαρεῖν τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖ dixit quidam ἀνώνυμος. Philo V. M. 1: Καθάπερ οἴνῳ καὶ μέθῃ καρηβαροῦν, Caligans, Turn. Lucian. autem [Hermot. c. 28]: Καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. [Quint. Sm. 6, 266: Ἦγε καρηβαρέοντα (Cerberum) παρὰ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα.] Ap. Plut. aliquoties σφάλλεσθαι et καρηβαρεῖν copulata observavi: Anton. [c. 86], ubi de Cleopatræ exitu loquitur: Ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλλομένη καὶ καρηβαροῦσα. Sic in Artox. [c. 11]: Τῷ μὲν σώματι καρηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον, οἰόμενον δὲ νικᾶν. Ubi observa etiam καρηβαροῦντα cum τῷ σώματι. Observandum est autem, quo minus sit mirum illud Plutarchi, τῷ σώματι καρηβαροῦντα, dici etiam καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν, perinde ac si κεφαλῆς significatio verbo illo non includeretur. Aristot. De partt. anim. 2, [7]: Διὸ τὴν κεφαλὴν καρηβαροῦσιν οἱ ὑπνώττοντες. [Id. H. A. 4, 8: Ὑπὸ τοῦ ψόφου καρηβαροῦντας. Figurate Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 160, καρηβαρέοντα ἄτρακτον dixit fusum in superiore sua parte lanæ globo gravatum. De papillis Paul. Silent. ib. 5, 258: Μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις. Jacobs.] Quinetiam Chrysost. de corde hoc verbo usus est in voce pass.: Ὅταν ἡ καρδία καρηβαρηθεῖσα τοῖς σιτίοις βαπτίζηται κάτω. || Καραιβαράω, pro eod.; nam καραιβαρᾶν pro καρηβαρεῖν dixisse Pherecratem testatur ap. Eustath. [p. 1461, 27] Ælius Dionys. [Καρηβαρᾶν Theophr. De odor. 46. Quam formam Aristophani, ex quo καρηβαριᾶν attulit Pollux, restituit Lobeck. ad Phryn. p. 80.] Ap. Lucian. [Lexiph. c. 13] est etiam Καραιβαρέω ejusd. signif. [ubi καρηβαρεῖν restitutum ab editoribus], et Καρηβαρειῶ, pro καρηβαρῶ, dictum, ut οἰνοβαρειῶ, mutato tamen accentu, Eust. [p. 1635, 34.]

[Καρηβᾰρὴς, ὁ, ἡ, Capitis gravedine laborans. Synes. De provid. Schneid. Ex schol. Arati Dios. 54 citat Lobeck. ad Phryn. p. 535.]

[Καρηβάρησις, εως, ἡ, Gravedo capitis. Polemo Macrobii Sat. 5, 9.]

Καρηβαρία, vel Καρηβάρεια, ἡ [diphthongus librariorum error est], Gravedo capitis. A quibusdam Helucus exp. e Tertull. De corona militis: Harpocration Liberum industria hederatum argumentatur, quod hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare. [Hippocr. p. 392, 18; 394, 47, al. Galen. vol. 9, p. 208; Aristot. De somno c. 3.] Galen.: Πυρετὸς μετὰ καρηβαρείας γενόμενος. Greg. De homine: Τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρίας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. [Agath. Histor. p. 170, 20. Καρηβαρία κεφαλῆς Dioscor. 1, 16. Figurate Καρηβαρίη βάκτρου de baculo cujus superior pars crassior est et gravior, Quint. Mæc. Anth. Pal. 9, 249.]

Καρηβαριάω, i. q. καρηβαρέω, s. καρηβαρειάω. Pollux 2, [41] scribit Aristophanem καρηβαριᾶν vocasse τὸ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν: quod et κραιπαλᾶν dicitur. [Schol. Theocr. 22, 98. Boiss. Καρηβαριᾶν pro καρηβαρεῖν codex unus Greg. Cor. p. 553.]

Καρηβαρικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Gravedinosus, Gravedinem capiti inducens, Caput gravans. Diosc. 5: Δύναμιν ἔχει κεφαλῆς καρηβαρικήν· ubi abundat κεφαλῆς, ut antea cum καρηβαρεῖν abundare κεφαλὴν annotavi. [Hippocr. ap. Athen. 2, p. 45, F: Ὁ γλυκὺς οἶνος ἧσσόν ἐστι καρηβαρικὸς τοῦ οἰνώδεος. Κ. βρῶμα Pollux 2, 41; νόσημα 4, 184; πάθος 2, 41; ποτὸν ib.]

Καρηβαρίτης, ὁ, ut κ. οἶνος, quod exp. χυδαῖος. Videtur autem a gravedine capitis, quam affert, ita vocari: κ. οἶνος, qualia vina nostrates dicunt cerebrum pertundere, Cam. [Schol. Aristoph. Ran. 1150.] Καρηφαρίτην οἶνον Suid. dici tradit τὸν χυδαῖον καὶ τὸν μὴ ἀνθοσμίαν. Sed perperam pro καρηβ.

Καρηβοάω, Vertigine laboro s. caligo, et caput clamoribus oppletum habeo, Ælius Dionys. ap. Eust. [p. 1461, 26. Et alibi:] Καρηβοάω, Præ sonitu et clamore vertigine capitis laboro: ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ, Hesych. [et Photius p. 132, 3. Codex Hesychii Καρυβοᾶν. Series literarum ap. Hes. postulat καρυβοᾶν, ap. Photium vero καρηβοᾶν. Infra vero p. 134, 1, ap. eundem Καρυβοᾶν, τὸ ὑπὸ βοῆς κεκαρῶσθαι.]

Καρηκομάω, Caput comatum habeo: ut καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ ap. Hom. [Il. B, 11, 323, Od. Υ, 277. Καρηκομόωντας ἑταίρους B, 408]: quod nonnulli divisim legere maluerunt κάρη κομόωντες. [Matro ap. Athen. 4, p. 135, A: Ἐχίνους καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Καρηκομόων Jo. Malal. p. 254, 18.]

[Καρήνη, ἡ, Carena, Steph. Byz.: Κ., πόλις Μυσίας.

Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ (c. 42, ubi codd. partim Καρίνην partim Κάρνην : sed *Carene* Plin. H. N. 5, 30). Τὸ ἐθνικὸν Καρηναῖος, ὡς Καρτερὸς γ′ περὶ ψηφισμάτων, « Γρυνεῖς, Πιταναῖοι, Καρηναῖοι. »]

[Καρηνῖτις, ἡ, Carenitis, regio Armeniæ. Strabo 11, p. 528.]

Κάρηνον, τὸ, Caput. Hom. [qui in Il. et Od. plurali tantum utitur : singularis exx. duo sunt in H. 8, 12 : Ἀπ' ἐμοῖο καρήνου· 28, 8 : Ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου.] Il. Λ, [158] : Κάρηνα Τρώων φευγόντων· Od. Κ, [521] : Νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. [Il. I, 407 : Ἵππων ξανθὰ κάρηνα· Ψ, 260 : Βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.] || Vertex, Summitas : ut πόλεων κάρηνα et ὀρέων κάρηνα ap. eundem poetam. [Il. Α, 44 : Οὐλύμποιο καρήνων· Β, 869 : Μυκάλης αἰπεινὰ κάρηνα. Ὀρέων κ. Il. Υ, 58; πολίων Β, 117.] Volunt autem Etym. et Eust. [p. 700, 61; 730, 2] e κάρηνον per apocopen factum esse κάρη : κάρα autem apud Homerum non memini me legere, et Atticum id esse, quum κάρη sit Ionicum, Hesych. testatur : adeo ut vel hoc nomine κάρη debere prius esse quam κάρα videatur. Alioqui si sequamur Eust. in eo, quod alibi dicit κάρα et ἄκρα ταυτίζεσθαι in κατ' ἄκρης, nescias utri prior debeatur locus; nam ut ex ἄκρη literis inversis fiet κάρη, sic ex ἄκρα, literis inversis, κάρα.

[Κάρηνος. V. Κάρανος.]

[Καρήξανθος, ὁ, ἡ, Flavo capite. Tatian. Ad Græc. p. 483=252. Wakef.]

[Κάρησος, ὁ, Caresus, fl. Troadis. Hom. Il. M, 20 (ubi de accentu dissensisse grammaticos annotavit schol. Κάρησος placuit Aristarcho, Καρησὸς, ut Παρνασὸς, Tyrannioni. Conf. Arcad. p. 77, 4); Strabo 12, p. 554; 13, p. 602. || K., ἡ, urbs, ib. p. 603. || Καρησηνὴ, ἡ, Caresena, regio, ib. p. 602. Eustath. p. 890, 5 : Χώρα Καρησηνὴ, ἣν ὁ ἰδιωτισμὸς Κερασηνήν φησιν.]

[Καρηφαρίτης scriptura vitiosa. V. Καρηβαρίτης.]

[Καρθαία, ἡ, Carthæa, duarum urbium nomen, de quibus Steph. Byz. : K., μία τῆς ἐν Κέῳ τετραπόλεως, ἀπὸ Καρθίου τελευτήσαντος ἐκεῖ. (Strabo 10, p. 486.) Οἱ οἰκοῦντες Καρθαιεῖς· Πολύβιος ις′. (Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 282 : Τῷ δήμῳ τῷ Καρθαιέων.) Ἔστι καὶ Ἰβηρίας Καρθαία (scrib. Καρταία ex cod. Vratisl. : quam *Carteiam* dicunt Latini, *Tartessum* Græci), περὶ ἧς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.]

[Καρθμὸς, ὁ.] Καρθμοὶ Hesychio sunt κινήσεις : forsan pro σκαρθμοὶ, Saltationes, Saltus.

Κᾱρία, ἡ, sub. χώρα, Caria regio : denominata a Caribus incolis. [Aristoph. Eq. 173 : Ἐς Καρίαν. V. Κάρ.] Alioqui Καρία dicta fuit etiam ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις, Megarensium arx [v. Pausan. 1, 40, 6] : a Care Phoronei filio, teste Eust. et Steph. B. Iisdem testibus ἡ Κῶς olim nominata fuit Καρία.

[Καριανὸς, ὴ, ὸν, Carianus. Draco Strat. p. 16, 22 : Ἐθνικὸν ... Καρίου Καριανός.]

[Καριάτης, ὁ, Καριᾶτις, ἡ, E Caria oriundus, oriunda. Steph. Byz. s. v. Καρία.]

Καριατίδες [scriptura vitiosa pro Καρυάτιδες] ab Poll. 4, c. 14 [§ 104] commemorantur inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη, eaque ἐπὶ Ἀρτέμιδι, In honorem Dianæ. Ambiguum tamen Saltationes intelligat, an Saltatrices. Alioqui Καριάτιδες sunt Mulieres Caricæ, i. e. ex Caria oriundæ : et Καριάται [Καριᾶται], Cares. Infra et Καρυάτ.

[Καριᾶτις. V. Καριάτης.]

[Καριδάριον. Καριδεύς. Καρίδιον. V. Καρίς.]

[Κᾱρῑδόω, Incurvo in modum squillæ. Anaxandr. ap. Athen. 3, p. 106, A : Αὕτη δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα καμπύλη. Eustath. Opusc. p. 105, 42 : Ὑποκυρτοῦντες ἢ, καθά τις ἔφη, καριδοῦντες ἑαυτοὺς προσκυνητικῶς.]

Κᾱρίζω, vel Κᾱρῐκάζω, Carice loquor, ideoque barbare. Posterius ap. Hesych. legitur, afferentem nimirum Καρικάζειν pro βαρβαρίζειν. Prius vero et generalius significat Cares sequor s. imitor. [De lingua Strabo 14, p. 663 : Ἀπὸ δὲ τοῦ καρίζειν καὶ τὸ βαρβαρίζειν μετήνεγκαν εἰς τὰς περὶ Ἑλληνισμοῦ τέχνας. Πρὸς Κᾶρα καρίζεις proverbium ap. Diogenian. 7, 65.]

Κᾱρῐκοεργὴς, ὁ, ἡ, A Carica gente factus : ut Καρικοεργέος ὀχάνου ap. Anacr., sicut ap. Alcæum legimus, Λόφον σείων Καρικόν· fuerunt enim Cares bellicosi et multorum armorum inventores. Eust. [p. 367, ex Strabone 14, p. 661. Idem Καρικοεργέος p. 707, ad Il. Θ, 193, ubi schol. Ven. Καριεργέος, unus codex καριοεργέος. Ap. Strab. Καρικὸν εὐεργέος, unde recte Bergk. p. 224 : Καριευργέος ὀχάνοιο.] Καριοεργέος ὀχάνοιο, ex Hom. [per errorem] affertur pro Amenti a Caribus confecti : de quo dubito an ap. eum extet. Ap. Eust. vero ex Anacr. reperi Καρικοεργέος ὀχάνου, ut paulo ante docui.

[Καρικὸν, τὸ, Caricum. Steph. Byz. : K., τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμφιδι, ἔνθα Κᾶρες οἰκήσαντες ἐπιγαμίας πρὸς Μεμφίτας ποιησάμενοι Καρομεμφῖται ἐκλήθησαν. || Καρικὸν τεῖχος, πόλις Λιβύης ἐν ἀριστερᾷ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ὡς Ἔφορος πέμπτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Καρικοτειχίτης.]

Κᾱρικὸς, ἡ, ὸν, Caricus : nom. possess. a Carum gente : ut [K. ἔθνος Herodot. 1, 171. K. λόφος Alcæus ap. Strabon. 14, p. 661. Καρικὸν γραμματεῖον, de quo v. Lex. rhet. p. 273, 15.] Καρικὸς σταθμὸς, Athen. Καρικὸν πλοῖον, Hesych. [Καρικὴν ἡμιολίαν Longus 1, 28.] Καρικὸν μέλος, Athen. : et Καρικὸν σχῆμα, Hesych., quod dici ait ἐπὶ τῶν ἀκολάστων. [Phot. p. 133, 3 : Καρικῇ Μούσῃ (ap. Plat. Leg. 7, p. 800, D), τῇ θρηνώδει· δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνῳδοί τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν· τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφεῖ, ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι. Καρικῶν αὐλημάτων Aristoph. Ran. 1302.] At Καρικοὺς τράγους Idem a Soph. dici ait veluti εὐτελεῖς, Viles : ut et Καρικὰ ἀνδράποδα vili in pretio ap. Græcos erant. Est et quoddam Καρικὸν φάρμακον, cujus componendi rationem tradit Hippocr. Π. ἑλκέων, circa med. [p. 878, H] : meminitque ejus Galen. Lex. Hipp.; ubi pro ἔδεσμα repone σκεύασμα aut ἔμπλασμα, aut simile quid. Affertur et τῶν καρικῶν παλάθας e Lucian. [Vit. auct. c. 19] pro Caricarum massas : quod est Ficuum aridarum. [|| Adverb. Καρικῶς, Carice Barbare. Hesych. s. v. Καρβάζει.]

[Καρικοτειχίτης. V. Καρικόν.]

[Καρίμαντες. V. Γαρίμαντες.]

[Καρίμοιρος, ὁ, ἡ.] Καριμοίρους, teste Hesych. vocant τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ, vel τοὺς μισθοφόρους : propterea quod Cares primi fuerint μισθοφόροι. [Vocab. fictum ex Homerica Ἐν καρὸς αἴσῃ, de quo diximus s. v. Κάρ. Eandem originem habet Κάρμορος, de quo HSt. :] Κάρμορον Hesych. dici scribit τὸν κηρὶ μεμορημένον.

[Καρίνη, ἡ.] Καρίναι Hesychio θρηνῳδοὶ μουσικαὶ, αἳ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη, Præficæ, Mulieres quæ defunctos in funere prosequuntur cum planctu et lugubribus carminibus s. lamentis : quia sc. ad eam rem παρελαμβάνοντο αἳ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες : ut Suid. quoque Καρικὴν μοῦσαν accipi tradit non solum τὴν βάρβαρον καὶ ἀσαφῆ, sed etiam τὴν θρηνώδη : quia nimirum Cares erant θρηνῳδοί τινες καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ ἐθρήνουν. Est vero et ipsi Καρίνη, Mulier Carica : ut Phanias ap. Plut. [c. 1] dicit Themistoclis matrem fuisse οὐ Θρᾷτταν, ἀλλὰ Καρίνην, Non e Thracia oriundam, sed Caria. [Καρίνη παρθένος Plut. Mor. p. 246, E. Καρίνη Antiphanis et Menandri comœdiæ inscriptæ fuerunt : v. Meinek. ad Men. p. 91. Καρίναι κύνες Pollux 5, 37. -υ-] In VV. LL. Καρίνη, ἡ, dicitur esse Nux arbor. [Scriptura vitiosa pro καρυΐνη.]

[Καρίνη scriptura suspecta pro Καρήνη, quod v.]

[Κάρινος vel Καρῖνος, nomen piscis. V. Βαρῖνος et Γύρινος.]

[Καρινὸς Ἀπόλλων ap. Pausan. 1, 44, 2, vitiose, ut videbatur Sylburgio, pro Καρνεῖος.]

[Καριοεργής. V. Καρικοεργής.]

[Κάριον, herbæ genus. V. Κάρος.]

[Κάριος, ία, ιον, Carius.] Κάριος Ζεὺς, Carius Jupiter, ap. Herodot. 1, [171] et 5, [66], denominatus a Carica gente, aut Care eorum progenitore. [Steph. B. : K. ὁ Ζεὺς παρὰ Μυλασσεῦσι τιμᾶται. V. Strabon. 14, p. 659, Ælian. N. A. 12, 30. Photius p. 132, 8 : K. Ζεὺς, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ. Idem videtur esse de quo Hesych. : Καραιὸς Ζεὺς παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται, ὡς μέν τινές φασι, διὰ τὸ ὑψηλὸς εἶναι, ἀπὸ τοῦ κάρα.]

[Καριόω. V. Κηριόω.]

[Κᾱρὶς, ίδος, ἡ, i. q. Καρίνη, Carica. Steph. Byz.

‖ Idem : Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς, ὡς Ἑλλάνικος. Ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις Καρὶς καὶ Καρίδες. Τὸ ἐθνικὸν Καριδεύς ὡς Ἀρκαδεύς.]

Καρὶς, ίδος, ἡ, i. q. Καρία s. Καρικὴ, aut Καρίνη. Eust. p. 367 : Ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρίς δέ. Alioqui Κᾱρὶς [ῖδος et ίδος] est etiam piscis genus e genere τῶν μαλακοστράκων, Molli crusta tectorum : denominatum ἀπὸ τοῦ κάρα, quoniam sc. τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπηνέγκατο, Athen. 3, [p. 105, 106], ubi hæc inter alia affert e Diphilo Siphnio medico : Τῶν δ' ὀστρακοδέρμων καρὶς, ἀστακὸς, κάραβος, καρκῖνος, λέων, τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι. Sed Archestratus diversum etymon secutus videtur : innuereque τὴν καρίδα a Caribus esse denominatam, unde et primam ejus syllabam producit tum ipse, tum alii, quæ, si a κάρα derivaretur, corripienda esset. Ita igitur ille : Ἦν δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηαι, Καρῖδ' εὐμεγέθη λήψῃ. Araros : Αἵ τε καμπύλαι Καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην. Anaxandrides : Ἐρυθρότερον καρῖδος ὀπτῶν σ' ἀποφανῶ. Eubulus : Ὤρχοῦντο δ' ὡς καρῖδες ἀνθράκων ἐπὶ Ηηδῶσι κυρταί. Alioqui secundam syllabam corripere etiam solent. Eupolis : Ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης. [Aristoph. Vesp. 1522 : Καρίδων ἀδελφοί. Et hanc mensuram probat Phrynich. p. 171, ubi v. Lobeck.] Dor. Κουρίδες vocantur, et Κωρίδες, itidem producta prima syllaba. [Athen. ibid.] Sophro : Ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων· ἴδε φίλα θᾶσαι μὰν ὡς ἐρυθραί τ' ἐντὶ καὶ λείως τριχιῶσαι. Epicharm. : Κουρίδες τε φοινίκιαι. Idem, Ἀφύας τε κωρίδας τε καμπύλας. Simonid. : Θύννοισι τευθὶς, κωβίοισι κωρίδες. Aristoph. vero et πλατείας καρίδας memorat : quos Athen. esse putat τοὺς ἀστακοὺς καλουμένους. Porro ἀπὸ τῶν καρίδων sunt demin. Καρίδιον et Καριδάριον, Parva squilla, Squillula s. Scillula. Anaxandrides : Καὶ συμπαίζει καριδαρίοις μετὰ περδικίων καὶ θριττιδίων. Aristot. H. A. 5, [15] de pinnis : Ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Qui locus ab Athen. 3 citatur, a Plin. autem 6, 42, sic redditur : Pinnæ nunquam sine comite est, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem : is est squilla parva : alibi cancer dapis assectator. Sic Cic. De nat. deor. 2 : Pinna vero duabus grandibus patula conchis cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi. ‖ Sed et Locus quidam Chii Καρίδες dictus fuit, quod ibi multæ reperirentur squillæ, ut Athen. 3, [p. 105, D] refert ex Ephoro.

[Καρίσχος, ὁ, Cariscus, n. fluvii ap. Ælian. N. A. 16, 33, ex librorum quorundam lectione : Τοῖς περὶ τὸν Καρίσκον Βουδιανοῖς οἰκοῦσιν· ubi alii Σκαρίσκον.]

Κᾱριστὶ, Carum more, Carice : vel etiam Carica lingua, Carica dialecto. [Strabo 14, p. 663; Diogenian. 7, 65.]

[Καρίτης, ὁ, Carita. Steph. Byz., ubi de adjectivis agit a Κὰρ formatis : Τὸ ἀπὸ τῆς τέχνης Καρίτης. ‖] Καρῖται Hesychio sunt Equites s. prædones Cares.

[Κᾱρίων, ωνος, ὁ, Carion. Schol. Plat. p. 93 : Τοὺς μικροὺς στρατιώτας Καρίωνας προσαγορεύουσί τινες. Nomen servile est ap. Aristoph. in Pluto, Euphronem Athen. 9, p. 377, D, Lucianum Catapl. c. 12.]

[Κάρκαβος, ὁ, Carcabus, Triopæ, Perrhæborum tyranni, filius. Schol. Hom. Il. Δ, 88. Καρνάβας vocatur ab Eustath. p. 448, 12. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 215.]

[Καρκάδονα, τοῦτο λέγεται Χάροντος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν, οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φασιν εἶναι, Phot. p. 132, 25, et Suidas. Glossam ex Pherecratis Crapatalis sumtam esse probabiliter conjecit Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 422.]

[Καρκάζωνον Bocharti conjectura. V. Καρτάζωνον.]

[Καρκαθιόκερτα, τὰ, Carcathiocerta, urbs Armeniæ. Strabo 11, p. 527.]

Καρκαίρω, Resono, Sonitum do : vel etiam Pulsatus vibro et tremo : ut et schol. Hom. Il. Υ, [157] : Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἀμυδις, exp. non solum ἦχει, sed etiam ἐκινεῖτο. V. Γαργαίρω. [Hesych.: Κάρκαιρε (καρκέραι codex), ἰδίωμα ἦχου. Καρκαίρει, ψοφεῖ. Ἐκάρκαιρον, ψόφον τινὰ ἀπετέλουν.]

Κάρκᾰρος, ὁ, Crispus vel Hirtus : item Varius. Hesychio enim κάρκαρα sunt οὖλα [Codex οὖλα ὁ διήτω. Οὖλα ὀδόντων (de quibus Pollux 2, 94) Valesius], et τὰ ποικίλα τῇ ὄψει : et Κάρκαροι, τραχεῖς. Rursum κάρκαρα a nonnullis ap. Rhinthonem accipi tradit pro μάνδρας : ap. Simonid. pro πίτυρα. Eidem κάρκαροι sunt δεσμοί : et Καρκαρὶς, ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον, item et adjective δεινή. [Lat. Carcer. Diod. 31, ecl. 2, p. 516, 38 : Ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Ἄλβαις κάρκαρον μετὰ τῶν τέκνων. Angl. Photius p. 132, 24 : Κάρκαρον, τὸ δεσμωτήριον. Οὕτως Σώφρων.]

[Καρκῖνὰς, άδος, ἡ.] Καρκινάδες dicuntur Animalcula minutis cancris similia, colore fulvo : quorum Aetius meminit, 2, 139 : Αἱ δὲ τὰς καρκινάδας ἐσθίουσαι τρίγλαι, δυσώδεις εἰσὶ καὶ ἀηδεῖς. Et mox, Ἀναπτύξας τὴν κοιλίαν, εὑρήσεις ἐν αὐτῇ τὰς καρκινάδας. [Artemidor. 2, 14; Ælian. N. A. 7, 31; Oppian. Cyn. 2, 286; Hal. 1, 320. Angl. Excripsit Aetius Galenum vol. 6, p. 717, 12; conf. ib. p. 721, 2 et 797, 4 : Αἱ τὴν καρκινάδα σιτούμεναι. Hase.]

[Καρκῖνευτὴς, ὁ, Qui cancros capit. Artemid. 2, 14.]

[Καρκίνηθρον, τὸ, inter synonyma polygoni maris ap. Diosc. 4, 4. Boiss. Ap. Nicand. Ther. 901, ubi πουλύγονον et ψίλωθρον memorantur, schol.: Καὶ τὸ ψίλωθρον βοτάνη ἐστὶν, ἥτις καὶ καρκίνωθρον καὶ κνῆμα καλεῖται.]

[Καρκινίας, ὁ, Carcinias lapis, cancri marini colorem habens, ap. Plin. H. N. 37, 11.]

[Καρκινίδιον, τὸ, Cancellus. Eustath. Opusc. p. 116, 70; Ducas Hist. Byz. p. 42, A.]

Καρκίνιον, τὸ, Parvus cancer, Cancellus. Aristot. H. A. 5, [15] de pinnis : Ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν, καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Pro quibus Chrysippus, Ἡ μὲν οὖν πίννη, ὄστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πινοτήρης, καρκίνος μικρός. [Καρκίνια Dorion ap. Athen. 7, p. 300, F. «Schol. Aristoph. Vesp. 1501.» Boiss.]

[Καρκῖνίτης, ὁ, Qui ex genere Carcini est. Aristoph. Vesp. 1505 : Ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται. ‖ Καρκινίτης κόλπος, portus Sarmatiæ. Strabo 7, p. 307, 308, 311.]

[Καρκῖνῖτις, ιδος, ἡ, Carcinitis. Steph. Byz.: K., πόλις Σκυθική. (Herodot. 4, 55 et 99.) Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Οἱ κατοικοῦντες Καρκινῖται.]

[Καρκινοβάτης, ὁ, Qui in modum cancri incedit. Ariston. Athen. 7, p. 287, D : Ὅ γέ τοι Σικελὸς ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης· parum probabiliter ab HSt. explicitum s. v. Βεμβρὰς vol. 2, p. 222, B, nec metro aptum. Καρκινοβαίτης in Etym. M. p. 195, 34. Probabilior scriptura Meinekii ad Menandr. p. 183 καρκινοβήτης.]

[Καρκινοειδὴς, ὁ, ἡ, Cancriformis. Aristot. De partt. anim. 4, 8; Ælian. N. A. 6, 20.]

Καρκίνος, s. Καρκῖνος [Καρκῖνος sæpissime in codd. scriptum et inter properispomena memoratum ab Arcad. p. 65, 16, si sana lectio : de quo dubitat L. Dindorfius vol. 2, p. 833, D. Sed poetarum versus ubique καρκίνος scribendum esse arguunt. Et ι breve esse annotavit Etym. M. p. 488, 5. De accentu Herodian. Π. μον. λέξ. p. 20, 8 : Οὐδὲν εἰς νος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι συνεσταλμένῳ παραληγόμενον παροξύνεται.... διὸ ἐπιστατέον τὸ καρκίνος· καὶ μόνον γὰρ παροξύνεται. Καὶ ὁ αὐτὸς τόνος καὶ ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τοῦ ἐν οὐρανῷ ὁμοίως καὶ τοῦ θαλασσίου καὶ τοῦ κυρίου ἐπιγείου καὶ τοῦ ἐργαλείου· οὐ γὰρ ὑγιῶς τινες τοῦτο προπαροξύνουσιν], Cancer [Aristoph. Pac. 1083 : Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν. Plato Euthyd. p. 297, C : Καρκίνῳ τινὶ ἑτέρῳ σοφιστῇ] : de cujus piscis generibus vide Aristot. H. A. 4, 2, in censu animalium quæ crusta teguntur : et Plin. 9, 31 : necnon Athen. 3, [p. 91, C]. Est etiam sidus hoc nomine, e duodecim zodiaci signis : de quo intellexit Arat. [147] : Μέσσῃ δ' ὑπὸ καρκίνος ἐστί· et Cic., Subjectus medio est cancer. Et Lucan. 9, [536] : Carcinus ardens. ‖ Item καρκίνος et Cancer dicitur Tumor malignus, inæqualis, durus, oris prætumidus, aspectu teter, lividus et indolens, cancro similis. Siquidem tumor ipse, cancri corpus, venæ tumidæ crassæque ejusdem pedes oculis repræsentant : vel, ut Aetius ex Archigene et Leonida refert, quoniam sicut cancri animalia sunt aspera et dura, et si quid forcipibus suis ceperint, haud facile

dimittunt : ita tumor iste et prominet et tactui renititur et ægre tractabilis est : atque ubi semel radices egerit, difficillime avelli tollique potest : est enim malignus, ferus, protervus, et quem curatio manuumque vel blandissima tractatio efferare potius quam mitificare solet. Hæc inter alia Gorr. Ovid. vero ideo dictum innuit quod cancri modo serpat et vitiet quæ attigerit. Utque, inquit Metam. 2, [825], malum late solet immedicabile cancer Serpere, et illæsas vitiatis addere partes. Græci plerumque vocant καρκίνωμα hoc malum : aliquando tamen et καρκίνον. Hippocr. Prorrhet. 2, [p. 95, F] : Οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι οἱ ὑποβρύχιοι. Idem in Aphor.: Ὁκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίνονται. Et Alex. Aphr. Probl. l. 1, quæst. 92: Ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸν ἀναβρωτικὸν ἐν τῷ μαζῷ καρκῖνον. [Alia v. ap. Foes. Demosth. p. 798, 23 : Καρκίνον ἢ φαγέδαιναν.] Lat. quoque nunc Carcinoma, nunc Cancrum vocant. Cato De re rust. c. 157, de brassica : Vulnera putrida cancrosque purgabit. Et paulo post, Si cancer ater est, is olet, et saniem spurcam mittit. ‖Præterea καρκίνοι dicuntur Ossa duo jugalia quæ prope tempora committuntur. Pollux enim 2, [85] scribit μετὰ τοὺς κροτάφους esse δύο ὀστῶν πλαγίων συμβολὰς, περιειληφότων τὰ ὦτα : quæ nominari ζυγώματα et καρκίνους : forsan quoniam ita committuntur ut cancrorum forcipes inter se coeunt. ‖ Καρκίνος, Cancer : vinculi genus ap. Galen. De fasciis, quod capiti convenit : Fascia sc. in plures partes scissa, cancrorum pedum speciem referentes. Gorr. Itidem Hesych. καρκῖνον esse dicit δεσμόν τινα. Eod. teste καρκῖνοι dicuntur ὑποδήματα κοῖλα, Calceamenta cava. Pollux quoque καρκίνους refert inter τῶν ὑποδημάτων species, 7, c. 22 [§ 90] e Pherecr. in exemplum afferens, Καττύομαι τοὺς καρκίνους. [Ὑποδήματα κοῖλα exp. Hesych. ‖ Forceps. Eur. Cycl. 605 : Λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος. Pancrat. Anth. Pal. 6, 117; Philipp. ib. 92. Diodor. 20, 71 : Καρκίνοις σιδηροῖς τὰ σφυρὰ πιέζων. Καρκίνος λίθους ἑλὼν Poll. 10, 148.] Rursum Hesych. καρκῖνον dici innuit γῆν πάρυγρον. [Sic interpolavit quod ap. Hesych. legitur καὶ τῇ πάρυγρος. Veram scripturam καὶ ἡ πυράγρα restituit Florens Christ. ad l. Euripidis. Et sic Photius p. 132, 10, et explicatius Cyrillus : Καρκίνος, τὸ τῶν χαλκέων ὄργανον, ὅπερ Ὅμηρος (Il. Σ, 477) πυράγραν καλεῖ.]

[Καρκίνος, ὁ, Carcinus, n. pr. C. Naupactius, carminum Naupactiorum auctor, ap. Pausan. 10, 38, 11. ‖ C. Xenotimi filius ap. Thucyd. 2, 23. ‖ Poeta tragicus, ap. Aristoph. Nub. 1261, Pac. 781, Vesp. 1508; Lysiam ap. Harpocr. s. h. v.]

[Καρκινόχειρ, ὁ, ἡ, Cancrimanus. Καρκινόχειρες, οἱ, populus ab Luciano fictus, V. H. 1, 35.]

[Καρκινόω. HSt. s. v. Καρκίνος:] Præterea inde est verb. Καρκινόω, ut ap. Athen. 15, [p. 667, A] de cottabizandi ratione, Αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν· pro quo paulo post dicit, Ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρ' εὐρύθμως, Πέμπειν τὸν κότταβον. Pass. voce καρκινοῦσθαι dicitur Cancro tentari s. infestari. Hippocr. [p. 570, 30]: Γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βουβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινοῦσθαι ἄρχεται. At ὁ σῖτος dicitur κεκαρκινῶσθαι, ὅταν ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, inquit [Harpocr.,] Suid., e Pherecr. hoc hujus usus exemplum afferens, Ὁπόταν σχολάζῃς, νῆψον ἵνα τὰ λήϊα Συγκαρκινωθῇ. Ap. Theophr. quoque in hac signif. legitur : ut C. Pl. 3, [21, 5] de frumentorum satu: Ῥιζοῦται γὰρ καὶ καρκινοῦται μᾶλλον. Et 1, 13, de frumento itidem : Ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πιλούμενος ῥιζοῦται μᾶλλον· ὃ δὴ καρκινοῦσθαι λέγουσι. At Plin. 18, 7 : Frumenta multis radicantur fibris sine ramis. Rursum Theoph. H. Pl. 1, [6, 3] : Ἔχουσι δὲ καὶ τῶν πολυῤῥίζων ἔνια τὴν ἐκ τοῦ μέσου μεγίστην καὶ κατὰ βάθους, ὥσπερ ἀμυγδαλῆ, ἐλαία δὲ μικρὰν ταύτην, τὰς δ' ἄλλας μείζους καὶ ὡς κεκαρκινωμένας. Volunt καρκινοῦσθαι dici plantarum radices quæ cancri instar divaricatis et in latera dispersis fibris s. capillamentis terram apprehendunt.

Καρκῑνώδης, ὁ, ἡ, Cancro similis : vel Qui e cancrorum genere est : ut τὰ καρκινώδη ap. Aristot. De partt. anim. 4, [8], Quæ e cancrorum genere sunt. [Plut. Mor. p. 980, B : Ὁ πιννοτήρας ζῷόν ἐστι καρκινῶδες.] Sic ap. Diosc. 2, καρκινώδη ἕλκη, Ulcera cancris similia, Ulcera quæ ad cancros proxime accedunt, s. Quæ in cancros vergunt. Itidemque καρκινώδης ὄγκος, ap. Alex. Aphrod. Probl. l. 1, quæst. 92. Et καρκινώδεις χοιράδες ap. Paul. Æg. Item Cels. 6, [8, p. 277 ed. Par.] de polypo : Ea, inquit, caro dura est et spiritum impedit, fereque carcinodes est : itaque attingi non debet. Et Plin. 20, 17 : Narium quoque carcinodes consumit, illitum ex aqua. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 80, 8 : Γυναῖκα ... καρκινώδη ποτὲ ὄγκον ἐν μαστῷ ἔχουσαν· quæ expressit Alex. Aphrod. l. l. Greg. Nyss. t. 2, p. 193, D : Ἐπὶ τῶν τῷ καρκινώδει πάθει κεκρατημένων. Hase.]

[Καρκίνωθρον. V. Καρκίνηθρον.]

[Καρκίνωμα, τό. HSt. s. v. Καρκινόω] : Ab hoc verbo est verbale Καρκίνωμα, i. significans q. καρκῖνος et Cancer. Corn. Cels. 5, 28, de carbunculo : Non idem periculum carcinoma affert, nisi imprudentia curantis agitatum est : id vitium fit maxime in superioribus partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas feminarum. Et in jecore autem et splene hoc nascitur. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur : iisque immobilis et inæqualis tumet, interdum etiam torpet. Circa eum inflatæ venæ quasi recurvantur, hæque pallent aut livent, nonnunquam etiam in quibusdam delitescunt, tactusque is locus aliis dolorem affert, in aliis eum non habet. Et nonnunquam sine ulcere durior aut mollior est quam esse naturaliter debet, nonnunquam iisdem omnibus ulcus accedit. Plin. quoque [29, 2, 10; 28, 18, 74, al.], Suetonius [V. Octav. c. 65] et alii apud Latinos Carcinoma appellant. Itemque Cato De re rust. cap. 157 : Et si quid in mammis ulceris natum, et carcinoma, brassicam tritam apponito : sanum faciet. Apud Græcos medicos exempla passim obvia. [Hippocr. p. 1162, D; 1238, F.] Diosc. 1, [81] de thuris fuligine : Ἔχει δύναμιν σταλτικὴν καρκινωμάτων. Et 2, de irione : Ὠφελεῖ καρκινώματα κρυπτά. Dicitur autem κρυπτὸν καρκίνωμα, ὅταν μὴ ᾖ ὑπερφανὲς, inquit Pollux 2 [4, 198]. Hippocr. dicit κρυπτοὺς καρκίνους, et ὑποβρυχίους. [Adulatores cum γαγγραίναις et καρκινώμασι comparat Plut. Mor. p. 65, B.]

Καρκὼ [?], Hesychio λάμια.

Κάρμα, τὸ, Hesychio est non solum τὸ κούρευμα, παρὰ τὸ κείρειν sc., ut sit Tonsura, sed etiam γλεῦκος τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν. [Ap. Hesych. Κάρκα, λεῦκος : sed series κάρμα postulat.]

[Καρμᾶνία, ἡ, Carmania, regio Persica : de qua Strabo 15, p. 720 seqq. Gentilia Καρμάνιος, ία, ιον, et Καρμανοὶ, οἱ, et Καρμανὶς, ίδος, ἡ, memorat Steph. Byz. Καρμανοὶ Dionys. P. 1083. Καρμάνιοι ap. Strab. p. 720. Καρμανῖται p. 727. Καρμανὶς ἄκρα Dionys. P. 606. ‖ Addit Steph. B. : Ἔστι καὶ Κάρμανα νῆσος, ἢ ἀπὸ τῶν Καρμάνων. Quæ Berkelio eadem esse videtur quæ Κάρμινα.]

[Καρμανίδης, ὁ, Carmanides, pictor, ap. Plin. H. N. 35, 11, 40. Fort. *Carmantides.*]

[Καρμαντίδης, ὁ, Carmantides, Gorgiæ Leontini pater. Pausan. 6, 17, 8.]

[Καρμάνωρ, ορος, ὁ, Carmanor, Cretensis. Pausan. 2, 7, 7; 30, 3; 10, 7, 2; 16, 5. ‖ Plut. De fluv. p. 1154, C : Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον (ὁ Τμῶλος) Καρμανιώριον ἀπὸ Καρμωνος (Καρμάνωρος Maussacus : debebat Καρμάνορος) τοῦ Διονύσου καὶ Ἀλεξιρόας παιδός· et paullo post ἐν Καρμωνίῳ, ubi Mauss. Καρμανορίῳ. Καρμάνιον ὄρος ib. p. 1151, D.]

[Κάρμη, ἡ, Carme. Pausan. 2, 30, 3 : Διὸς δὲ καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου Βριτόμαρτιν γενέσθαι.]

[Κάρμηλος, ὁ, Carmelus, mons Judææ. Strabo 16, p. 758, 759. Gentile Καρμήλιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz. et Suidam.]

[Καρμητὶς, πόλις οὕτω καλουμένη, Suidas.]

[Κάρμινα, ἡ, (Κάρμιννα Marcian. Per. p. 23, Ptolem.), Carmina, insula maris Indici. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Καρμιναῖος· εὕρηνται δὲ Καρμῖνοι.]

[Καρμιόνη, ἡ, Carmione, Cleopatræ famula. Galen. vol. 13, p. 940.]

[Κάρμορος. V. Καρίμοιρος.]

[Καρμυλησὸς vel Καρμυλησσὸς, ὁ, Carmylessus, oppidum Lyciæ. Strabo 14, p. 665.]

[Κάρνα. V. Κάρνανα.]

[Καρναβάδιον V. Κάρος.]

[Καρνάβας, ὁ, Carnabas, Priopæ, Perrhæborum regis, filius. Eustath. p. 448, 12. || Scriptura vitiosa pro Κάρβας. V. Καρπασία.]

[Καρναῖος. V. Κάρνη.]

[Κάρναναι, τὰ, Carnana. Steph. Byz. : K., πόλις Μιναίων ἔθνους, πλησίον ἐρυθρᾶς θαλάττης. Οἱ πολῖται Καρνανᾶται. Σούνιος δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτας φησί. Κάρνα apud Strabon. 16, p. 768 (ubi libri quidam addunt ἡ Καρανὰ, quod ex Κάρναναι corruptum videtur) et Ptolem. 6, 7. *Carnon* ap. Plin. H. N. 6, 32, 28.]

[Καρνάσιον, τὸ, Carnasium. Pausan. 4, 2, 2 : Τῆς χώρας τὸ Καρνάσιον (sic Camerar. : libri καρμάσιον), τότε δὲ Οἰχαλίαν· 4, 33, 4 : Τὸ ἀρχαῖον Οἰχαλία, τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν Καρνάσιον (κορνάσιον cod. Paris.) ἄλσος· 8, 35, 1.]

[Κάρνεα. V. Κάρνειος.]

Καρνεάδης, ὁ, dictus fuit philosophus quidam novæ Academiæ princeps, quoniam Cyrenis natus fuit. [De eo Diog. L. 4, 62. ἄ]

[Καρνεάτης, ὁ, Carneates, mons Argolidis. Strabo 8, p. 382. || Καρνεᾶται, οἱ. V. Καρνεῖος.]

Καρνεῖος, ὁ, [Καρνεῖος ap. Callim. H. in Apoll. 71, Pausaniam Il. multis aliosque. Καρνειὸς codex Hesychii. Κάρνειος ap. schol. Theocr. 5, 83. Καρνήιος ap. Pind. Pyth. 5, 106.] Apollinis epith. : forsan a Carno Jovis et Europæ filio, inquit idem Hesych. [De Carno diversas veterum sententias exposuit schol. Theocr. l. c.] In ejusdem Apollinis honorem agitabantur Κάρνεια, sub. ἱερὰ, Sacra Carnia, sive Ludi Carnii [Herodot. 7, 206; 8, 72; Thucyd. 5, 75. Κάρνεια Κυρηναίων ἀγόντων, et quidem ea in honorem Apollinis, Plut. Symp. 8, p. 727, D] : de quibus Athen. 4, [p. 141, E, sq.] e Demetrio Scepsio. Idem 14, [p. 635, E] ex Hellanico : Τὰ Καρνεῖα πρῶτος πάντων Τέρπανδρος νικᾷ· quorum Καρνείων θέσιν scribit γενέσθαι κατὰ τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Et Plut. De Herod. [p. 873, E] : Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια πανηγυρίζοντας. [Κάρνεα postulante metro Theocr. 5, 83. || Κάρνιον, τὸ, locus Apollini sacer. Polyb. 5, 19, 4. Quod ap. Pausan. 4, 31, 1 legebatur Ἀπόλλωνος ἄλσος Κάρνιον, nunc in Καρνείου est mutatum ex conjectura Sylburgii.] Fuit et quidam Καρνεῖος μὴν ap. Lacedæmonios : procul dubio Is in quo festum illud agitabatur. Meminit ejus Thuc. 5, [54]. Item Plut. Nicia [c. 18], ubi eum dicit ab Atheniensibus vocari Μεταγειτνιῶνα. [Καρνείου μηνὸς Eur. Alc. 450.] At Καρνεᾶται, Hesych. teste fuerunt οἱ ἄγαμοι, κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου [χαρθείου codex] λειτουργίαν· quinque autem ex unaquaque tribu hanc liturgiam obibant quatuor annorum spatio.

[Καρνεῖος, ὁ, Carneus, Megaricus, philosophus cynicus. Athen. 4, p. 156, E.]

[Καρνείων, ωνος, ὁ, i. q. Καρνεῖος. Suidas : Καρνειῶνος, Κάρνιος, Ἀπόλλωνος. Delendum videtur Κάρνιος, aut corrigendum Καρνείου Ἀπόλλωνος. Accentus vitium correxit Bernhardyus, reposito Καρνείωνος.]

[Καρνεονίκης, ὁ.] A festo s. ludis Carneorum dicuntur Καρνεονῖκαι, Qui vicerunt s. palmam reportarunt iis ludis. Athen. 15 [14, p. 635, E] : Ἐν τοῖς ἐμμέτροις Καρνεονίκαις κἀν τοῖς καταλογάδην.

[Κάρνη. V. Κάρανος.]

[Κάρνη, ἡ, Carna. Steph. Byz. : K., πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Φοίνικος, ὡς Ἴστρος φησίν. Ὁ πολίτης Καρνίτης. Λυκόφρων (1291) « Καρνῖται κύνες. » Ἔστι καὶ ἄλλη Αἰολίδος, ἧς τὸ ἐθνικὸν Καρναῖος, τὸ κτητικὸν Κάρνιος τριγενές.]

[Καρνήιος. V. Καρνεῖος.]

[Καρνησσόπολις· Λύκτος ἡ Κρητικὴ οὕτως ἐκαλεῖτο, Hesych.]

[Καρνία, ἡ, Carnia, oppidum Ioniæ. Steph. Byz. ex Nicolao.]

[Καρνίας Ἀπόλλων ap. Pausan. 3, 21, 8. Καρνεῖος Facius.]

[Κάρνιον. V. Καρνεῖος.]

[Καρνίων, ωνος, ὁ, fl. Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 34, 5. Καρνίωνος pro Καρίωνος restitutum Callim. H. in Jov. 24.]

[Κάρνος, ἡ, Carnus. Steph. Byz. : K., νῆσος Ἀκαρνανίας. Ἀρτεμίδωρος β' γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Κάρνιος.]

[Κάρνος, ὁ, Carnus, Acarnan vates, ap. Pausan. 3, 13, 4, Apollod. 2, 8, 3, Conon. ap. Phot. Bibl. p. 135, 22, OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 210, D. (Κάρνις dicitur ab Etym. M. p. 61, 52, ubi genit. Κάρνιδος.) V. Καρνεῖος.]

Κάρνος, ὁ, Hesychio φθεὶρ, βόσκημα, πρόβατον, Pediculus, Pecus, Ovis; pro quo supra κάρ. [Κάρνον, τὸ, Hesych. s. v. Καρνοστάσιον. Idem Καρὸς vel Κάρος inter alia exp. per βόσκημα.]

[Κάρνος, ὁ.] Κάρνον a Galatis s. Gallis vocari σάλπιγγα, Tubam, dicit Hesych. Pro quo [schol. Hom. Il. Σ, 219, et] Eust. habet Κάρνυξ : nam p. 1139, [57] recensens aliquot tubarum species, tertiam esse dicit Galaticam, χωνευτὴν, Fusilem, non admodum magnam; habere τὸν κώδωνα θηριόμορφόν τινα, et αὐλὸν μολύβδινον, in quem insufflant tubicines; esse autem ὀξύφωνον, et vocari a Celtis Κάρνυξ. [Conf. Diod. 5, 30.]

Καρνοστάσιον, τὸ, Hesychio στάβλος ὅπου τὸ κάρνον ἵσταται, Stabulum ovium, Ovile, Caula. Ubi nota eum mutato genere dicere τὸ κάρνον.

[Κάρνυξ. V. Κάρνος, σάλπιγξ.]

[Καρνών. Arcad. p. 14, 8 : Τὸ Καρνών ὡς ἐπὶ πόλεως ὀξύνεται.]

Κάροινον, τὸ, Carœnum : alterum genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionem absumitur. Ita enim Pallad. 11, 18 : Defrutum, carœnum et sapa uno genere conficiuntur e musto : nam defrutum a defervendo dictum, ubi ad spissitudinem fortiter despumaverit, efficitur; carœnum, quum tertia perdita duæ partes remanserint : sapa, ubi ad tertias redacta descenderit. Meminit hujus carœni Marcell. Empir. 26, inter ea medicamenta, quæ calculosis et renum vitiis conferunt. Et Nicol. Alex. Antidotum Adriani præbere ἰσχιαδικοῖς καὶ νεφριτικοῖς μετὰ καροίνου jubet. Ubi tamen Ms. Cod. habet καρύνου. Putatur esse vox Lat., et a recentioribus Medicis Gr. usurpata pro eo, quod veteres σίραιον et ἕψημα appellabant. Gorr. quoque κάροινον esse dicit vinum decoctum, ita ut tertia pars absumpta sit, duæ tantum remaneant : speciem esse τοῦ σιραίου. [Palladius 8, 7, p. 191 : « Mel... diligenter per carenarias divisum. » Fortasse a carœno vino dictæ carœnariæ. Lagœnæ ita dicuntur. In Geopon. 13, 7, de vase est καρυΐνη et in Aetii libro De alexiph. c. 54. Exodi c. 25, καρυΐσκον et c. 35, καρυωτὸν est de scypho nuciformi. Καρυηνὰ καὶ ὀμφακηρὰ κεράμια Philagrius Oribas. p. 57 ed. Matth. Schneid.]

[Καροκηπίτης. V. Καρὸς κῆποι.]

[Κᾱρομεμφίτης, ὁ. V. Καρικόν.]

[Κάρον, μεγάλη ἀκρὶς, Magna locusta, Hesych.]

[Κάρον. V. Κάρος.]

Καρόπαις, Hesychio ἔπακμος παῖς. [Fort. ἔξακμος... idem enim quod βούπαις. Hesych. : Κάρτην, τὴν βοῦν. Κρῆτες. Piers. ad Mœr. p. 97. Codex Κάροπερ. Quæ Laconica terminatio est, Καρόπαιρ. Vocabulum ipsum suspectum. Ἔπακμος autem quod conjicit Piersonus, Mœridis glossa nititur qui βούπαις dialecto Atticæ, ἔξακμος vulgari tribuit, quod ipsum quoque in ἔπακμος mutandum esse probabiliter conjecit L. Dindorfius s. v. Ἔξακμος.]

[Κᾱρόπολις, εως, ἡ, urbs Cariæ, quam ex Alexandri Caricis memorat Steph. Byz. Gentile Καροπολίτης, ὁ.]

[Καρορὺς, ὕδρα. Κρῆτες, Hesych. Ὕδρα in ἕδρα mutabat Salmas. vana conjectura.]

Κάρος, ὁ, Sopor cum gravedine, Marcor Celso, ut ait Bud. Proprie putatur esse Sopor quidam profundus, imaginatricis facultatis sensum motumque omnem, excepta respiratione, adimens. [Hesych. : Κάρου, τῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πλησμονῆς. Galen. vol. 9, p. 196 : Κυρίως λέγεται κ. ἡ παντὸς τοῦ σώματος αἰφνίδιος ἀναισθησία τε καὶ ἀκινησία.] Veterni species secundum quosdam. Galen. Meth. 13 [l. c.] καταφορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας, κάρους, κατοχάς. Quomodo autem κάρος distinguatur ab apoplexia, ab epilepsia, a catalepsi, necnon a lethargo, vide ap. medicos. [V. Galen. vol. 7, p. 456, et quæ Foes. attulit in OEcon. Hipp.] Apud ceteros scriptt. inve-

nitur generaliter pro Sopor : ut etiam Polit. vertit in l. Herodiani 1, [17, 20] : Εὐθέως δὲ κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ, εἰς ὕπνον τε καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο. Ita enim ille hæc reddidit, Atque in soporem prolapsus, quum id e labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Ap. Diosc. autem κάρον ἐπιφέρει Hermolaus vertit Gravitatem soporemque affert. At Bud. in hoc ejusd. Diosc. l., Ἅπτεται τῆς κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρων, vertit simpliciter Soporem : Tentat caput et soporem affert. Plut. κάρον ὑπνώδη dixit, adjungens ei καταφορὰν, Anton. [c. 72] : Καὶ μόνον εὗρισκε τὸ δῆγμα τῆς ἀσπίδος ἄνευ σπασμοῦ κάρον ὑπνώδη καὶ καταφορὰν ἐφελκόμενον. Ap. Apoll. Arg. 2, [203] redditur Vertigo : Κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε πορφύρεος, schol. σκότωσις : quod sonat q. d. Obtenebratio : convenit autem hæc expos. iis, quæ subjunguntur, Γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι Νειόθεν, ἀθληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. A Bud. redditur etiam Crapularis redundantia : quod Suid. dicat esse τὴν ἐξ οἰνοποσίας ἐγγινομένην μέθην, addens tamen esse et παραφοράν : nisi forte καταφορὰν potius eum scripsisse credimus. Sic autem ab Aristot. κάρον et κραιπάλην copulari videmus in Probl. [3, 18] : Τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. [Euseb. Præp. ev. p. 68, D : Ὥσπερ ἐκ βαθέος κάρου διανήψαντες. Valck. Ducas Hist. Byz. p. 49, B, et p. 93, A : Ἀνανήψας ἐκ τοῦ κάρους τῆς μέθης, tanquam ab nomin. Κάρος, τό. Sed scrib. videtur κάρου. G. Dindorf.]

[Καρὸς propter etymologiam voc. καιρὸς fingit Etym. M. p. 497, 53 et καρὸς inter alia per καιρὸς exp. Hesychius, et infra Καρρός.]

Κάρος, ὁ, vel Κάρον, τὸ, Herba quæ officinis Carui, vulgo *Cherui* : de qua lege Diosc. 3, [66. Καρρὸς, φυτὸν, Hesych.] Dici etiam Κάρεον Aetio, et Κάριον, item Κάρυον, in VV. LL. annotatur. Sed et Καρναβάδιον a Simeone Sethi [et in Geopon. 9, 28].

[Καρὸς κῆποι, χωρίον Θράκης, Θεόπομπος ν'. Τὸ ἐθνικὸν Καροκηπίτης, ὡς ὁ αὐτὸς, Steph. Byz.]

[Κάρουον, τὸ, i. q. κάρυον.] Καροῦα [scr. Κάρουα], Lacones vocant τὰ κάρυα, Nuces, Hesych.

[Κάρουρα, τὰ, Carura, Cariæ oppidum. Athen. 2, p. 43, A : Τὰ ἐν Καρούροις ὕδατα.]

[Κάρουσσα, ἡ, Carussa, urbs Græca Assyriæ, ap. Scylac. Per. p. 33. Κάρουσα ap. Marcian. p. 73, Arrian. Per. Ponti Eux. p. 15.]

[Καρούχα, ἡ, Carruca, genus vehiculi, de quo v. Lexx. latina. Symmach. ap. Procop. in Esaiam p. 761, 33 : Ἐν λεκτίσι, καὶ ἐν καρούχαις, καὶ ἐν φορείοις. Plura habet Ducang. Gloss. gr. s. v. Καρούκα. Hase.]

Καροῦχος, Hesychio est εὐχερὴς, εὔκολος, Facilis.

[Καροφαντίδας, ὁ, Carophantidas, Tarentinus, Pythagoreus. Iambl. V. P. p. 526.]

[Καροφόρος, ὁ, ἡ, Soporiferus, Gl.]

Καρόω, Soporem cum gravedine affero, Marcorem induco, s. veternum. Galen., de phrenitide loquens : Καρῶσαι γὰρ χρὴ καὶ ναρκῶσαι τὸ ἡγεμονικὸν, ἐμψύχοντα δηλονότι τὸν ὑπερτεθερμασμένον ἐγκέφαλον. Ap. Aristot. [H. A. 8, 20], καροῦσθαι ὑπὸ βροντῆς, Alto gravique sopore corripi. [Hesych. : Καρωθεὶς, τὴν κεφαλὴν σεισθεὶς, μεθυσθεὶς, ἢ βασθεὶς (corr. βαρηθεὶς ex Cyrillo). Ἐκάρωσαν, ἐλειποθύμουν· quæ interpretatio passivum potius postulat ἐκαρώθησαν. « Athen. 1, p. 33, A : Φαρμακώδης ὢν (ὁ οἶνος) καροῖ λίαν ταχέως. Anaxandr. ib. 11, p. 481, F : Μέστ' ἀκράτου κυμβία ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Athen. 15, p. 675, D : Ὀδμῆς καρούσης. Dio Chr. p. 308, B : Ὑπὸ τῆς ἡδονῆς καρωθέντες. Theocr. 24, 58 : Θανάτῳ κεκαρωμένα. » Valck. In Vita S. Ephraim p. 440, 13, pro νωθρόν τι καὶ κεραιρωμένον restitue κεκαρωμένον. Hemst.] || Καροῦσθαι Hesych. affert pro ὠνεῖσθαι : et καρούμενος pro ὠνούμενος. [Idem Κάρος inter alia per ὠνὴ explicat. Nam sic scripturam codicis ὧν ἢ recte corrigit Albert.]

Καρπάζω, Dissipo, Disjicio : σκορπίζω. Hesych. enim καρπασθῆναι usurpatum affert pro σκορπισθῆναι.

[Καρπαθιοπολίτης, ὁ, Civis Carpathius, in inscrr. Rhodiis ap. Bœckh. vol. 2, p. 395.]

[Κάρπᾰθος, ἡ, Carpathus, insula prope Cretam sita, ap. Herodot. 3, 45, Strabon. 10, p. 488, Dion. Per. 500. Gentile Καρπάθιος, ία, ιον, ap. Steph. Byz. Καρπάθιον πέλαγος Strabo l. c. et 14, p. 681. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγὼν, proverbium, de quo v. Zenob. 4, 48, Polluc. 5, 75, Hesych.; unde Archilochus Καρπάθιος τὸν μάρτυρα, de quo Hesych. ||] Κράπαθος poetica metathesi [metri caussa ab Hom. Il. B, 676] dicitur ἡ Κάρπαθος, insula.

[Καρπαία, ἡ, Saltatio quædam mimica, quæ agricolam ruri cum latrone de bobus pugnantem imitatur. Xenoph. Anab. 6, 1, 7, ex quo l. annotarunt Athen. 1, p. 15, F, Photius p. 133, 7. Ap. Hesych. Κάρπεα, ὄρχησις Μακεδονική.]

[Καρπάλιμος, η, ον. HSt. s. v. Ἁρπαλέος et Ἁρπάλιμος :] Addo autem Καρπάλιμος et Καρπαλίμως : nam Hesychio καρπάλιμος est Celer, et καρπαλίμως itidem Celeriter; pro quo Lat. eod. metaphoræ genere Raptim dicunt. Sequor autem longe breviorem viam et tutiorem, deducendo καρπάλιμος et καρπαλίμως ab ἁρπάλιμος, quam secutus sit Etym. [M. p. 492, 30, qui a κραιπνὸς derivat. Ποσὶ καρπαλίμοισιν Hom. Il. Π, 342, 809, X, 166, Apoll. Rh. 3, 280. Καρπαλίμοιν ποδοῖν Aristoph. Thesm. 957. || Pro ἁρπάλιμος, Rapax, dixisse videtur Pind. Pyth. 12, 36 : Ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων, quod ἰσχυρῶν exp. schol.]

Καρπαλίμως, aliquoties legitur ap. Hom., ut Il. Γ, [117] : Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας· B, [17] : Κ. δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας, Celeriter, Cito, Ocyus. [Od. B, 406, al. Apoll. Rh. 3, 450 : Κ. θάλαμόνδε ... βεβήκει.]

Καρπαλίον, τὸ, i. q. κάρπωμα [κάρπημα codex], Hesych. [Καρπάδιον Is. Vossius.]

[Καρπασία, ἡ, Carpasia, urbs Cypri, quam ex Hellanico memorat Steph. Byz. Idem Καρπάσειαν dictam esse addit ab Dionysio in Bassaricis, Ἧδ' ὁπόσοι Κινύρειον ἰδ' αἰπεινὴν Καρπάσειαν· ubi metrum Κραπάσειαν postulat, quod restituit Berkel. Tum pergit : Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδονίαν. (Καρπασία, ἡ, et Καρπασίαι νῆσοι Strabo 14, p. 682.) Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτήν φησι. Δημήτριος δ' ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησὶν, ὅτι πρὸς τὸν καλούμενον καρβὰν ἄνεμον κεῖσθαι δοκεῖ. (Venti nomen male ὀξυτόνως scribitur. Aristot. De vent. p. 946 : Κάρβας ἄνεμος ἀπὸ τῶν Καρβανῶν τῶν κατὰ Φοινίκην. Lobeck. Paralip. p. 190. Ventum subsolanum κάρβαν vocari ab Phœnicibus docet Theophr. De vent. 62, p. 782, ex quo corrigenda scriptura vitiosa καρνάβας ap. Niceph. Blemm. Epitom. phys. c. 27, p. 134. Eodem referendus esse videbatur Schneidero *Carbasus in Cilicia* ap. Isidor. De rer. nat. 37, 5. G. D.) Ὁ πολίτης Καρπασεώτης, ὡς Μαρεώτης. Καὶ τὸ κτητικὸν Καρπασεωτικὸς καὶ Καρπασεωτικὴ ἄκρα. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Καρπασεῖς αὐτοὺς φησιν· ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρπασος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς. Καρπασιέων numus ap. Eckhel. vol. 3, p. 85.]

[Καρπάσινος, η, ον, E carbaso (linteo) factus. Strabo 7, p. 294 : Καρπασίνας ἐφαπτίδας. Esther 1, 6 : Ἐν αὐλῇ κεκοσμημένῃ βυσσίνοις καὶ καρπασίνοις. Vitioso accentu Suidas, Καρπασινοὶ, κορτῖναι. Sine accentu Phot. p. 133, 19. Καρπάσιος, ία, ιον, ap. Pausan. 1, 26, 7 : Λίνου καρπασίου θρυαλλίς.]

Κάρπᾰσος, ἡ, Carpasus : e venenatorum medicamentorum numero. Diosc. enim 6, 13, τὸν τῆς καρπάσου ὀπὸν ποθέντα scribit κάρον ἐπιφέρειν καὶ πνιγμὸν ὀξύν. Itidemque Paul. Ægin. 5, 43 : sed habens καρπησίας pro καρπάσου : Plin. autem Carpathi, 32, 5 : Contra dorycnion echini maxime prosunt, et iis, qui succum carpathi biberint. Sed parum mihi probantur hæ duæ posteriores scripturæ : quum quem Diosc. vocat καρπάσου ὀπὸν, Galen. et alii composita voce ὀποκάρπασον appellent : Galen. inquam, quum alibi, tum De antid. 1, et τῶν Κατὰ τόπ. 1, 3, ex Archigene. [Κάρπασον, τὸ, ap. Orph. Arg. 920, nisi κάρπασος corrigendum. || Κάρπασος, ἡ, Carbasus, subtilissimi lintei genus, in Hispania primum repertum. Schol. Aristoph. Lys. 736; Suid. s. v. Ἀμοργίς. Dionys. A. R. 2, 68 : Ἀναλάμψαι φλόγα πολλὴν διὰ τῆς καρπάσου. Κάρπασα, τὰ, Antiphil. Anth. Pal. 9, 415.]

[Καρπάτινος. V. Καρβατίνη.]

Καρπεία, ἡ, Fructus perceptio, Usus fructus, i. q. κάρπωσις, καρπισμός. Pro quo ap. Poll. scribitur Καρπία per ι : Κάρπωσιν, inquit [7, 149], λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. [Καρπία, ἡ, Omnia quæ fertilitas agrorum, vel hominum industria, rure vel urbibus

producit creatve, Polyb. 32, 2, 8, ubi ἐπικαρπίαν docti maluerunt. Seager. Inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, 5 : Ἔστω ἃ καρπεία τῶν προδεδηλωμένων χωρίων ... ποτὶ τὰς διακοσίας δραχμάς. Philo vol. 2, p. 380, 3 : Ἀμπελῶνα φυτεύσας νεόφυτον ... μήπω τῆς καρπείας καιρὸν ἔσχεν· ubi ed. Mang. καρπίας. Hase.]

Καρπεῖον, τὸ, videtur i. esse q. καρπός. Citat Poll. [7, 149, καρπεῖα, τὰ,] ex Aristoph. [Gerytade], sed non explicat. Et ap. Nicandrum Al. [276], σιδόεν καρπεῖον, i. q. σίδη : Ἡ καί που σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα Καρπείου, ubi σιδόεντος καρπείου κάλυμμα vocat Corticem mali punici, Malicorium.

[Κάρπελλα, ἡ, Carpella, promontorium Carmaniæ. Marcian. Per. p. 21, 22, 23.]

[Κάρπευμα, τὸ, Fructus. Ἀρδευτὰ εὖ καρπεύματα Sosibii fr. v. 17 in Heeren. Bibl. vett. litt. fasc. 7, p. 14. Angl.]

Καρπεύω, i. q. καρπόομαι et καρπίζομαι, Fructum percipio, Fruor. Hyperides ap. Poll. [7, 149], καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν, ut καρπίζεσθαι χώραν ap. Theopomp., καρποῦσθαι χώραν ap. Dem. [Καρπεύειν τὴν χώραν Polyb. 10, 28, 3.] Citat idem Poll. etiam ex Aristoph. [Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς καρπεύειν.] Et ap. Dionys. H. in pass. : Πολλὰς πράξεις καρπεύσεται. [Inscr. Gruteri p. 210, 8 : Τὰ δὲ δένδρεα καρπευσεῖται. Tabula Heracl. 1, 104 : Ὥστε μὴ ἐξῆμεν τὼς μεμισθωμένως καρπεύεσθαι. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 17 : Καρπεύειν ὅσα ἐπιτάδειον ὦντι.]

[Κάρπη, ἡ.] Κάρπαι putantur esse Vermes qui oleis innascuntur : quum ap. Theophr. C. Pl. 3, [22, 6] legamus τοῖς νοτίοις ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι, ut ἐν τῇ ἀμπέλῳ γίνονται οἱ ἴπες. Sed vereor ne reponendum sit κάμπας, Erucas : sequendo ea quæ idem philosophus tradit ibid. 5, 14; unde et Plin. 17, 24 : Sunt ex eadem causa (i. e. quum deflorescentem oleam percussit imber) nascentes et erucæ, dirum animal, eroduntque frondem, aliæ florem.

Κάρπη [tanquam a nomin. Κάρπος, τὸ], Hesychio τὰ σπέρματα, Semina : et τὰ τήγανα ὀβελίσκους ἔχοντα, Sartagines verutis instructæ.

[Κάρπημα, τὸ, Fructus. Τὰ τῆς γῆς καρπήματα, Niceph. Cpol. De reb. post Maur. gestis p. 48, D.]

[Καρπήσιοι, οἱ, Carpesii. Steph. Byz. : K., ἔθνος Ἰβηρικὸν τῶν ἐκτὸς Ἴβηρος ποταμοῦ. Καρπήσιοι ap. Polyb. 3, 14, 2. Καρπητανοὶ 10, 7, 5, et ap. Strabonem 3, p. 139, 141, 152, 162. Καρπητανία, ἡ, p. 142.]

Καρπήσιον, τὸ, Carpesium : festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τοῦ φοῦ, sed valentiore et magis aromatico : duplo pondere pro cinnamomo usurpatur a Galeno. Serapio, Avicenna atque Arabes omnes, Cubebas esse dicunt. Theophr. autem, Diosc. et Plin. nihil de eo habent scriptum. Sunt qui crediderint ὀξυμυρσίνην esse : quorum tamen errorem Herm. Barb. et Nicol. Leonicenus redarguunt. Gorr. Plura si requiras, consule Galen. Simpl. med. 7 [vol. 13, p. 186], et De antid. 1 [ib. p. 887]. Meminit ejus Idem τῶν Κατὰ τόπ. 1 [et 3, vol. 13, p. 392]. At Καρπησία, vide in Κάρπασος.

[Καρπητανία. Καρπητανοί. V. Καρπήσιοι.]

Καρπίζω, Fructum colligo, decerpo. Item cum accus. constructum generaliter pro Decerpo, Demeto, Colligo. Diosc. 3, 37, de dictamno : Καρπίζουσι δὲ αὐτὴν ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ. Pass. [Med.] Καρπίζομαι, Fructum decerpo, colligo, percipio, i. q. καρπόομαι, pro quo ap. Thuc. quoque accipi testatur Pollux [7, 149]. Theopompus ap. Athen. 6, [p. 261, A] : Τοὺς ἑταίρους οὐ πλείονας ὄντας κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὀκτακοσίων, οὐκ ἐλάττω καρπίζεσθαι γῆν ἢ μυρίους τῶν Ἑλλήνων τοὺς τὴν ἀρίστην καὶ πλείστην χώραν κεκτημένους. [Antiatt. Bekk. p. 104, 5 : Καρπίσασθαι ἀντὶ τοῦ καρπώσασθαι. Hesych. : Καρπίζεσθαι, προσοδεύεσθαι. De conductoribus agrorum in Tab. Heracl. 1 : Αἰ δέ τις τῶν καρπιζομένων ἄτεκνος ... ἀποθανεῖ. || Fecundo. Eur. Bacch. 406 : Πάφον θ' ἃν ... βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι. (Ex quo l. haud dubie Hesych. et Suidas : Καρπίζουσι, ποτίζουσιν, εὔκαρπα ποιοῦσιν.) Hel. 1344 : Ἄχλοα πεδία γᾶς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις λαῶν φθείρει γενεάν.] || Defrugo, i. e. Fructus s. Fruges consumo, et q. d. Fructibus s. Frugibus exhaurio et exinanio : ut ap. Theophr. καρπιζόμενα semina dicuntur Ea quæ terram exhauriunt et extenuant : quæ Lat. quoque Defrugare terram dicunt. Theophr. [H. Pl. 8, 9, 1] : Καρπίζεται τὴν γῆν μάλιστα ὁ πυρός· διὸ καὶ ἀγαθὴν ζητεῖ χώραν, Terram exhaurit et emacerat. Id. C. Pl. 4, [8, 1] : Μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεὸν ποιεῖν, Non nimia defrugatione exinanire (ut Colum. loquitur), sed renovare, s. novale facere. Ibid. sæpius utitur hoc verbo. [|| Καρπίζομαι ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Asseror, Gl. Hoc in sensu καρπίζομαι deducitur a Καρπὶς pro καρφὶς, Festuca, Bacillus ligneus, quo capita feriebantur eorum, quos domini apud prætorem in libertatem darent. Angl.]

Κάρπιμος, ὁ, ἡ, Fructiferus, Qui fructus gignere solet, Aptus ad fructus edendos. [Καρπίμου θέρους Æsch. Prom. 453; πέδον Eur. Or. 1086. Κάρπιμος στάχυς Suppl. 31. Ἑπτὰ καρπίμους ἐτῶν κύκλους Hel. 111.] Theophr. H. Pl. 3, [2, 1] : Πάντα δὲ κάρπιμα ἢ ἄκαρπα, καὶ ἀείφυλλα ἢ φυλλοβόλα, καὶ ἀνθοῦντα ἢ ἀνανθῆ· h. e., ut 1, [3, 5] scribit, καρποφόρα ἄκαρπα, ἀνθοφόρα ἀνανθῆ, ἀείφυλλα φυλλοβόλα. [Καρπιμώτερα Theophr. C. Pl. 5, 16, 3.] Sicut vero idem Theophr. duo palmarum genera facit, κάρπιμον et ἄκαρπον, ita Plin. Fructiferum et Sterile. Aristoph. Vesp. [264] : Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μὴ ἔστι πρῶμα Ὕδωρ γενέσθαι, E frugiferis arboribus. Videtur tamen Theophr. diversum facere κάρπιμος a καρποφόρος : cujus rei exemplum habebis in Καρποφόρος. [Figurate Aristoph. Eq. 326 : Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, Divites. Valck.]

[Κάρπιον, τὸ, arbor Indica, Græce μυροράδα, ap. Ctesiam in Photii Bibl. p. 49, 33. Schneid. || Hippiatr. p. 43, 15 : Ἑλλέβορον, τὸ ἰδιωτικῶς καρπίον (sic) καλούμενον. Hase.]

[Καρπίον, τό. HSt. s. v. Καρπεία :] Καρπία plur. numero Hesychio sunt κλωνία, Ramuli. [Codex κλονία. || Fructus. Pollux 7, 152 : Πρωΐα (scr. πρῷα) δὲ καρπία Ἀριστοφάνης εἴρηκε. Respicit ad Vesp. 264, unde corrigendum κάρπιμα. Theophr. De odor. 32 : Τοῦ βαλσάμου ὁ ὀπὸς καὶ τὸ καρπίον. Καρπὸν dicit H. Pl. 9, 6, 1, G. Dindorf.]

[Καρπὶς, i. q. καρφίς. V. Καρπίζω.]

[Κάρπις, ιος, ὁ, Carpis, fl. in Istrum exiens. Herodot. 4, 49.]

Καρπισμὸς, ὁ, Fructus perceptio, Usus fructus, i. q. κάρπωσις. || Defrugatio, Exinanitio et extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. [C. Pl. 4, 8 2] : Πρός τε χρονιότητα τῆς πέψεως καὶ πρὸς τὸν καρπισμὸν τῆς γῆς, Et ut terra nimia defrugatione non exinaniatur, exhauriatur et emaceretur. [|| Mancipatio, pro καρφισμὸς, Clem. Al. Str. 5, p. 679. V. Κάρφος, et Leopardi Emend. 6, 6. Vindicta, Assertio, Gl. Angl. De iisd. vocc. Καρπισμὸς, Καρπιστία, Καρπιστὴς, pro καρφ., v. Salmas. De modo usur. p. 880. Hase.]

[Καρπιστεία, ἡ, Vindiciæ; Καρπιστία, Assertio, Vindiciæ, Gl.]

[Καρπιστὴς, ὁ, Assertor, Vindex, Gl. Arrian. Epict. Diss. 3, 24, 76; 4, 1, 113, et 7, 17. Tertullian. C. Valentin. conjungit Lytroten et Carpisten. Angl. Epiphan. vol. 1, p. 178, B.]

[Καρπιστία. V. Καρπιστεία.]

[Καρπιστικὸς, ἡ, όν. Καρπιστικὸν, Liberalem, Liberale judicium, Gl.]

[Καρπνὸν, τό.] Καρπνὰ Hesychio sunt δένδρα καρπὸν ἔχοντα.

Καρποβάλσαμον, τὸ, Fructus balsami, Diosc., Galen. [vol. 13, p. 915 (καρπὸς βαλσάμου ib. p. 971, et Dioscor. 1, 18). Hippiatr. p. 125. G. D. Conf. Galen. vol. 14, p. 308, 18, et vol. 19, p. 711, 10. Hase.]

[Καρποβόλον, τὸ ἱστόβολον. Ἀργεῖοι, Hesych.]

[Καρποβρῖθὴς, ὁ, ἡ, Fructibus gravis. Nicet. Ann. 21, 9.]

[Καρπόβρωτος, ὁ, ἡ.] Καρπόβρωτον ξύλον ap. LXX Deut. 20, 20, exp. Fructiferum lignum; sed aut mendosa est illa lectio, aut illi errarunt; nam καρπόβρωτος potius esset Fructum exesum habens. [Qui fructus ad edendum aptos profert. Schleusn. Eodemque modo interpretatur locum Deuter. Philo vol. 1, p. 302, 11. Hase.]

Καρπογένεθλος, ὁ, ἡ, Apollo, Generator fructuum, Epigr. [H. in Apoll. Anth. Pal. 9, 525, 11.]

Καρπογονέω, Fructum gigno, edo, fero. Theophr.: Ἐκείνων τε γὰρ τὰ μὲν ἰσχύοντα καὶ οἷον τετελεωμένα καὶ ἀνθεῖ καὶ καρπογονεῖ· paulo ante καρποτοκεῖ. [C. Pl. 1, 11, 7; 3, 9, 2. Plut. Mor. p. 880, A; Porphyr. De abst. 4, 20.]

Καρπογονία, ἡ, Fructus editio, Bud.; qui et addit καρπογονίαν vocari, quum stirpes fructum pariunt: e Polyb.: Καὶ θάλλοντα ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν. [Theophr. C. Pl. 1, 5, 5; Greg. Nyss. vol. 3, p. 631; Theodoret. vol. 1, p. 575. Wakef. Plut. Mor. p. 640, B.]

Καρπογόνος, ὁ, ἡ, Fructum gignens, Frugifer. [Dioscor. 5, 159.] Quidam tamen Καρπόγονος voluerunt esse Frugifer; at καρπογόνος Frugiferum reddens.

[Καρποδέσμιος. V. Καρπόδεσμος.]

[Καρπόδεσμος, ὁ, Lemniscus, Articularia fasciola, Gl. Soranus De fasciis (Galeni vol. 12) p. 515, C.] Καρπόδεσμα, τὰ, Manicæ, h. e. Manuum vincula, s. potius Vincula quæ manui injiciuntur ea parte, qua cum brachio coit. Lucian. [Lexiph. c. 10]: Ὁ γὰρ στρατηγὸς καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπόδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον, ἐν ποδοχάκαις καὶ ποδοστράβαις ἐποίησεν εἶναι, Manicas ei et collaria injiciens. Sed perperam ibi scribitur καρπώδεσμα. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 775, 1: Τοῖς δὲ εἰς τοῦτο ὑφασμένοις ὡς ἐπὶ τῶν κυνηγῶν, φυλακῆς τῶν σκελῶν χάριν, ἐπιδεομένοις, καὶ τοῖς καρποδέσμοις καλουμένοις. Hase.] In VV. LL. est etiam Καρποδέσμιον, quod ejusdem erit signif. Exp. tamen ibi Pedis articulus. [Ex Horapoll. Hierogl. 2, 78: Ταῦρον ζωγραφοῦσι περιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ· τοῦτον γὰρ ἐὰν δήσῃς τῷ δεξιῷ γόνυϊ, καρποδέσμιον (δέσμιον codex Paris. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 414) παρακολουθοῦντα εὑρήσεις· ubi adjectivum est, quod annotatur in Gloss. Καρποδέσμιός, περιειλημένος, Lemniscatus.]

[Καρποδοσία, ἡ, i. q. καρπεία. Germ. CPlit. In ador. cruc. p. 250, A Grets. Hase.]

[Καρποδότειρα, ἡ, Fructuum s. Frugum largitrix. Orph. H. 42, 9: Μητέρι καρποδοτείρῃ.]

[Καρποδοτέω, Fructus s. Fruges do, largior. Synes. Epist. 123: Πεπλήρωται γὰρ ἑκάστη (ἐλαία) καὶ καρποδοτεῖν ὡς οἷόν τε ἤδη ἀπάρχεται. Eustath. Opusc. p. 258, 80; 347, 10. Nicet. Annal. 5, 7.]

Καρποδότης, ὁ, Fructuum s. Frugum dator, largitor. Νεῖλος κ. ap. Greg. Naz. Et alibi: Ἄρτι δὲ γεωργὸς ἄροτρον πήγνυται ἄνω βλέπων, καὶ τὸν καρποδότην ἐπικαλούμενος.

[Καρποδόχος lectio vitiosa pro καρποτόκος, quod v.]

[Καρπόδωρος, ὁ, Carpodorus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 499.]

[Καρποκράτης, ους, ὁ, Carpocrates, ejusque sectatores Καρποκρατιανοὶ, οἱ, ap. Clem. Al. p. 511 seqq., Epiphan. vol. 1, p. 53.]

Καρπολογέω, Fructum lego, decerpo. Theophr. C. Pl. 5: Καρπολογῆσαι ταῦτα, Fructum ex eis decerpere. Et καρπολογούμενα δένδρα Eid. 1, [15, 1], Arbores, e quibus fructus decerpitur. [Pseudochrys. t. 7, p. 496, 9: Δεῦτε, καρπολογήσωμεν καὶ τρυγήσωμεν. Pantol. ib. p. 662, 23. Anon. Or. in ador. cruc. ap. Grets. p. 141, B. Hase. Ap. Theophr. scriptura vitiosa pro καρφολογ.]

[Καρπολογία, ἡ, Fructuum collectio. Geopon. 10, 78, 1.]

[Καρπολόγος, ὁ, Fructus colligens. Polyæn. 3, 10, 9: Ἀσφάλειαν τοῖς καρπολόγοις παρασχών.]

Καρπομᾶνὴς, ὁ, ἡ, q. d. Insane fructificans, Luxurians fructu. Ap. Soph. Perilao [codex τυριλάῳ, i. e. Τυροῖ α′] pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα accipi testatur Hesychius.

Καρποποιὸς, ὁ, ἡ, q. d. Fructificus, epith. Cereris, Eur. [Rhes. 964.]

Καρπὸς, ὁ, Fructus, de stirpibus, ad similitudinem καρποῦ manus, Eust. [p. 309, 24] ex auctoritate Etymologistarum tradit, eorum tamen rationem non afferens. Idem alibi [p. 553, 27, etc.] verbi κάρφω præt. med. facit κέκαρπα, unde sit καρπὸς pro Fructu: quod et ipsum veteribus placuisse tradit. Atqui hanc deductionem sequendo, Καρπὸς manus, ab isto καρπὸς deducetur, et ita posterius erit. V. Etym. [M. p. 492.] Idem de Cypria ficu, Πεπαίνει δὲ τέτταρας καρπούς. Pro quibus Plin. Fructus quaternos fundit. Καρπὸς generali signif. Fructus; sed peculiari exp. Semen cum suo involucro et integumento, cortice, vasculo: e Theophr. H. Pl. 1, [2, 1]: Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Bud. καρπὸς pro Semine [Hippocr. p. 687, 12: Γλυκυσίδης τοὺς μέλανας καρποὺς τρίβων· 554, 13: Γλυκυσίδης καρποῦ δέκα κόκκους. Similiter p. 554, 8; 561, 35; 474, 14; 482, 35; 640, 13, 17. Foes. Xenoph. OEc. 16, 11: Καρπὸν καταβαλεῖν ὥστε φύεσθαι], e Theophr. affert, 9, [9, 1]: Ἔστι δ', ὥσπερ ἐλέχθη, τῶν μὲν πάντα χρήσιμα, καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ ὀπὸς, ὥσπερ ἄλλων τε καὶ τοῦ πανάκους. || Καρπὸν σχίνου ap. Arat. [1061] Cic. vertit Fœtum. [K. ἐλαίας Pind. Nem. 10, 65, Æsch. Pers. 617. Id. Suppl. 761: Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Eur. Herc. F. 397: Χρύσεον πετάλων ἄπο μηλοφόρων χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. Δένδρων καρποὺς Plato Protag. p. 321, B. Εἴτε ἀνθῶν εἴτε καρπῶν id. Critia p. 115, A.] Extenditur autem hujus nominis signif. a fructibus arborum ad omne frugum genus [Δένδρων τε καὶ καρπῶν Xenoph. OEc. 4, 8], atque adeo ad omne illud, quod e terra provenit, Hom. [Il. Z, 142]: Ἔδειν καρπὸν ἀρούρης. Hesiod. [Op. 117]: Καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα. [Hesych.: Καρπὸν ἔδουσιν, σῖτον ἐσθίουσιν. Plato Menex. p. 238, A: Τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπόν. Xen. OEc. 7, 12: Αἱ ἐκ τοῦ καρποῦ σιτοποιίαι. Plato Crat. p. 410, C: Τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς. Aristoph. Pl. 515: Γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Δήμητρος καρποῦ Xenoph. H. Gr. 6, 3, 6. Ὑγροὶ (velut vinum et oleum) καὶ ξηροὶ καρποὶ OEc. 5, 20. Apud eund. De vect. 4, 6, τῶν καρπῶν refertur ad præcedentia σῖτος καὶ οἶνος. Καρπὸν et βάκχιον νᾶμα conjungit Aristoph. Eccl. 14. Τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους idem Nub. 1119. Ἀμπέλινος καρπὸς ap. Herodot. 1, 212. Ξύλινοι et σιτικοὶ καρποὶ Strab. 5, p. 240.] Sed et vinum elegante periphrasi ἔὔφρονα καρπὸν ἀρούρης poetæ [Hom. Il. Γ, 246] appellarunt. Et καρποῦ δίκη, de qua v. [Harpocr. et] Suid. e Lysia, adversus eos erat, qui frugibus damnum aliquod attulissent, i. e. καρπὸν δηλησαμένους, utendo verbis Homericis. [Hesych.: Καρποῦ δίκη, τῷ βλάψαντι καρπὸν οὕτως ἐδίκαζον. Explicatius Harpocr. et Photius p. 133, 9—18. || Proventus ex animalibus. Hesych.: Κ., ... καὶ τὰ ἔρια. Oppian. Hal. 2, 22: Φάρεά τ' ἀσκῆσαι μήλων εὐανθεῖ καρπῷ. Xenoph. Cyrop. 1, 1, 2: Τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐκ τῶν ἀγελῶν. Pausan. 4, 4, 5: Μοῖραν εἶναι καὶ Εὐαίφνῳ τοῦ καρποῦ τῶν βοῶν. Ὑγρὸς καρπὸς (mel apum), Theophr. ap. Porphyr. De abst. 2, c. 20. || De liberis dictum annotavit Hesych., καρπὸς inter alia per τέκνα interpretatus.] || Emolumentum, Utilitas: ead. metaph., qua Lat. Fructus. Herodian. 8, [3, 15]: Ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίνεται. [Soph. fr. 717: Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Plato Phædr. p. 260, C: Ποῖόν τινα οἴει μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν;] Hanc autem metaph. signif. multa verba hinc deducta retinuerunt. [Multiplex est figuratus voc. usus de quarumvis rerum proventu, eventu, effectu, tam in bonam quam in malam partem. Καρπὸν φρενὸς poesin suam vocat Pind. Ol. 7, 15: Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός. De Rhadamantho propter justitiam judice apud inferos facto Pyth. 2, 135: Φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον. Κακόφρων πραπίδων καρπὸς fr. 127. Ἥβας καρπὸς de prima barba Ol. 6, 97; de virginitate Pyth. 9, 193: Οἳ ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελεν. Γλώσσης ματαίας κ. Æsch. Eum. 830. Δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν Eur. El. 1346. De eventu oraculi Æsch. Sept. 618: Εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Ἐπέων καρπὸς Pind. Isthm. 8, 101.]

Καρπὸς, ὁ, Junctura manus cum cubito, i. e. qua parte committitur manus cum ossibus illis duobus, quorum uni nomen πῆχυς, alteri κερκὶς, Cam. [V. Ruf. p. 68 ed. Clinch. Galen. locis plurimis aliique medici.] Ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπὸς, Aristot. [H. A. 1, 15 et] De partt. anim. 1. [De incessu an. 3 et 13.] Sunt tamen qui pro Vola accipiant ap. Hom. quum alibi, tum hoc l. [Od. Ω, 397]: Κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ· et Il. Ω, [671]: Ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἑλλάβε δεξιτερήν. [Eur. Ion. 1009: Καρπῷ χειρός· 891: Λευκοῖς καρποῖς χειρῶν. Δίοισι καρποῖς 922.

G. D. De καρπῷ apprehenso a valedicentibus, quod sæpe conspicitur in typis, fictilibusque pictis, Hom. Od. Σ, 257 : Ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν, Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα. Hase.] Quod Theophr. [H. Pl. 4, 8, 3] dixit de papyro Ægyptiaca, Πάχος μὲν οὖν τῆς ῥίζης, καρπὸς ἀνδρὸς εὐρώστου, Plin. vertit, Brachiali radicis crassitudine.

[Κάρπος, ὁ, Carpus, n. pr., cujus de accentu v. Etym. M. p. 492, 20, Eustath. p. 907, 7. Carpus, sculptoris cujusdam nomen, est in gemmis pluribus : v. Sillig. Catal. artif. p. 139.]

[Κάρπος, τό. V. Κάρπη.]

[Καρποσπόρος, ὁ, ἡ, Fructus serens. Manetho 4, 256.]

[Καρποτελὴς, ὁ, ἡ, Fructus perficiens, Frugifer. Æsch. Suppl. 696 : Καρποτελεῖ φέρματι.]

[Καρποτόκεια, ἡ, Fructum pariens, Frugifer. Γαῖα κ., Nonn. Dion. 21, 26.]

Καρποτοκέω, Fructum pario, edo, fero. Theophr. C. Pl. 5, 2, [3] : Εἰ γὰρ ὅλως τι πέφυκεν οὕτω καρποτοκεῖν τῶν ὁμογενῶν· paulo post dicit καρποφορεῖν. [Philo vol. 1, p. 444, 43. Id. ib. p. 79, 49 : Φυτῶν βλαστανόντων, ἀνθούντων, καρποτοκούντων. Hase.]

Καρποτοκία, ἡ, Fructus editio, i. q. καρπογονία, καρποφορία. Theophr. C. Pl. 2, [1, 2] : Οὕτω γὰρ αἱ βλαστήσεις κάλλισται καὶ αἱ καρποτοκίαι γίνονται.

Καρποτόκος, ὁ, ἡ, Fructum pariens, Fructiferus. [Strato Anth. Pal. 12, 225 : Καρποτόκου (καρποδόχου codex) Δημήτερος. G. D. Philo vol. 1, p. 53, 12; 211, 44; 285, 45. Et 301, 31 : Πάντα δ' ἥμερα καὶ καρποτόκα, φόρους ἐτησίους οἴσοντα τῷ ἡγεμόνι ἀνθρώπῳ. Hase.]

[Καρποτροφέω, Fructus alo. Eustath. Opusc. p. 136, 1.]

[Καρποτρόφος, ὁ, ἡ, Fructus alens, Fecundus. Orph. H. 20, 1 : Ἥριαι νεφέλαι, καρποτρόφοι. Nymphæ ib. 50, 4; ὄμβροι 81, 7. K. δρῦς Lycophr. 1423. Sed Euripidi Ion. 475 : Τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοι λάμπωσιν ἐν θαλάμοις πατρίοισι νεάνιδες ἦβαι, vix dubitari potest quin Musgr. recte restituerit κουροτρόφοι.]

Καρποφαγέω, Fructibus vescor, Fructus comedo. Item Fructuum esu vivo, Fructibus victito, Aristot. [H. A. 8, 3. « Porphyr. De abst. 2, 5, p. 110 : Τῆς πρώτης δρυὸς καρποφαγήσαντες. » Wakef.]

Καρποφάγος, ὁ, ἡ, Fructibus vivens, Fructuum esu vitam sustentans. Aristot. Pol. 1, [8] : Τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα. [Id. H. A. 1, 1. 8, 6.]

[Καρποφθόρος, ὁ, ἡ, Fructus corrumpens s. perdens. Orph. De terræ mot. 55. Antiphan. Anth. Pal. 9, 256 : Κύων δένδρων καρποφθόορος· ubi cod. καρποφόρος.]

Καρποφορέω, Fructum fero. [Xenoph. Vectig. 1, 3 : Ἃ πολλαχοῦ οὐδὲ βλαστάνειν δύναιτ' ἄν, ἐνθάδε καρποφορεῖ.] Theophr. H. Pl. 3, [3, 7] : Τὰ μὲν ἄῤῥενα μόνα καρποφορεῖν· C. Pl. [1, 13, 12] : Καὶ καρποφορεῖ τῶν ἄλλων οὐ φερόντων. Aliquando cum accus. construitur : Greg. Orat. de Cypriano : Μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν προτέραν ἑαυτοῦ κακίαν, ἵνα μὴ τοῦτο τῷ Θεῷ καρποφορήσῃ τὴν ἐξαγόρευσιν, Confessionis fructum pareret, Bud. Idem, Σαυτὸν καρποφόρησον, Χριστὸν ἔνδυσαι. Et in pass. ap. Eund. : Τὰ καρποφορούμενα ἐπὶ τῷ βαπτίσματι, Fructus, qui e baptismate feruntur, percipiuntur, Quos baptizati ferunt. [Καρποφορεῖν et Καρποφορία, ἡ, apud scriptores ecclesiasticos i. q. δωροφορεῖν et δωροφορία, de ædium sacrarum vel monasteriorum benefactoribus dicitur : v. exx. ap. Ducang.]

[Καρποφόρημα, τὸ, Fructus. Longus 2, 26. Eustath. p. 1572, 33 : Ῥοιὰ καὶ τὸ αὐτῆς κ., Fructus quem fert.]

Καρποφορία, ἡ, Actio fructus ferendi, Fructuum ubertas, i. q. καρπογονία, καρποτοκία, Greg. Naz. [Eustath. Opusc. p. 347, 10. In καρποφορὰ corruptum ap. Hesych. s. v. Ἐπικαρπία, emendate scriptum ap. Favorinum. G. D. Philo vol. 1, p. 105, 46; 397, 4; 468, 44, aliisque multis ll. Phot. Epist. p. 222, 10. Id. ib. p. 221, 34 : Ἀρδείας καὶ καρποφορίας· 222, 43 : Μάταιον τὸν τελείως καρποφοροῦντα εἰς καρποφορίαν παρακαλεῖν. Sententia stoica in tit. sepulcr. adolescentis ap. Bœckh. vol. 1, p. 854 : Ἀρχὴ καρποφορίας ἄνθος, καὶ ἀρχὴ πρακτικῆς ἀρετῆς ἐγκράτεια. Hase. || Fructuum consecratio. V. Καρποφορέω.]

Καρποφόρος, ὁ, ἡ, Fructiferus. [Πεδία κ. Eur. Hel. 1501; γύαλα Iph. T. 1235. Καρποφόρου Λιβύας Pind. Pyth. 4, 11. Φοίνικες κ. Xen. Cyrop. 6, 2, 22. Δημήτηρ καὶ Κόρη καρποφόροι ap. Pausan. 8, 53, 7. Conf. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 192.] Theophr. H. Pl. 1, [3, 5] : Ἄκαρπα δὲ καὶ κάρπιμα καὶ καρποφόρα ἄνθη [ἀνθοφόρα καὶ ἀνανθῆ Schn.] παρὰ τοὺς τόπους καὶ τὸν ἀέρα τὸν περιέχοντα· 3, [8, 1] : Ὧν τὸ μὲν, καρποφόρον, τὸ δὲ, ἄκαρπον. [In numis titulisque Livia καρποφόρος dicta, velut altera Ceres. Eckhel Doctr. num. vol. 6, p. 153 et 168. Item Agrippina Germanici, ib. p. 215. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 193 : Θεᾶς Σεβαστᾶς Αἰολίδος καρποφόρῳ Ἀγριππείνας. Hase.]

Καρποφῠέω, Fructus edo, gigno, i. q. καρπογονέω, καρποτοκέω, καρποφορέω. [Theophr. C. Pl. 1, 11, 7.]

Καρποφύλαξ, κος, ὁ, Fructuum custos, Epigr. [Diodori Zonæ Anth. Pal. 6, 22, 6.]

[Καρπόφυλλον. V. Χαμαιδάφνη.]

[Καρπόχειρ, ρος, ὁ, Palma manus. Eustath. p. 1572, 38 : Καρπὸς ... ἄρθρον χειρὸς μεταξὺ βραχίονος καὶ θέναρος, ἀφ' οὗ παράγεται τὸ μετακάρπιον καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος καρπόχειρ. Τῶν καρποχείρων ex Codino De offic. 6, 30 affert Ducangius.]

[Καρπόω, Fructum profero. Æsch. Pers. 821 : Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Aliam signif. formæ activæ infra notavit HSt.] Καρπόομαι, Fructum percipio, consequor, Fruor. [Æsch. Prom. 851 : Καρπώσεται ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. (Figurate Sept. 593 : Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.) Plato Critia p. 113, E : Διὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν ἐκαρποῦντο. Ib. p. 111, C : Τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ ἐκαρποῦντο ἐκ Διός. Xenoph. Mem. 1, 1, 8 : Οὔτε τὸν ἀγρὸν δῆλον ὅστις καρπώσεται, Isocr. p. 75, D : Ἀσφαλῶς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν καρπωσόμεθα.] Theophr. H. Pl. 4, [13, 5] : Ὅταν ἤδη δοκῇ (ἡ ἄμπελος) καταφέρεσθαι, κλήματά τε ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, Palmites submittere, et fructum anni percipere, elicere. Bud. Xen. Hell. 6, [1, 4] : Οὐ νήσους, ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Ap. Dem. καρποῦσθαι τὰ αὐτῶν, Frui suis rebus. [Plut. V. Aristid. c. 7.] Sic Isocr. Archid. [p. 118, D] : Ἵν' αὐτοὶ τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀσφαλῶς καρπῶνται. Et Synes., καρποῦσθαι σχολὴν, Frui otio. [Eur. OEnom. fr. 2 : Ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον· Andr. 936 : Τἄμ' ἐκαρποῦντ' ἂν λέχη. Soph. Tr. 204 : Ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα. Ἡδονὴν κ. Plato Leg. 1, p. 636, D, Phædr. p. 251, E; σοφίαν Euthyd. p. 305, E.] Rursum Dem. [p. 15, 20] : Τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς καρποῦσθαι. Plato Epist. 7, [p. 345, C] : Δίωνα ἐῶν τὰ ἑαυτοῦ κεκτῆσθαι καὶ καρποῦσθαι κτήματα. [Aristoph. Vesp. 518 : Καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.] Plut. Galba [c. 9], καρποῦσθαι τὰς τιμὰς καὶ τὰ χρήματα· Themist. [c. 31], καρποῦσθαι δωρεὰς μεγάλας, pro Consequi : quam signif. habet et in metaph. signif., ut καρποῦσθαι δόξαν ap. Dem. [p. 478, 2.] Sic καρποῦσθαι εὔκλειαν, Xen. Cyrop. 8, [2, 22] : Καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. At καρποῦσθαι τὴν πλεονεξίαν ap. Dem. [p. 662, 5] exp. Implere suam avaritiam. Bud. καρποῦμαι interpr. Usum fructum percipio, ap. Dem. [p. 814, 19] : Ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. E Xen. autem [Mem. 2, 1, 13] affertur, pro Vectigal fructibus imponere, Καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. Rursum Bud. καρποῦμαι interpr. Exhaurio et consumo, in l. Athen. 6, [p. 274, F] de Lucullo loquentis : Καρπωσάμενος δυοῖν βασιλέοιν πλοῦτον, Μιθριδάτου καὶ Τιγράνου. Sic pro Exhaurire fructum alicujus prædii, ap. Dem. [p. 419, 19], de matre Æschinis loquentem : Καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. || Καρποῦσθαι de malis etiam dicitur. [Hippocr. p. 295, 46 : Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι ξυμφορῇσι ἰδίας καρποῦται λύπας. Æsch. Ag. 502 : Αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. Plato Symp. p. 184, A : Τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνείδη.] Aristid. : Καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Et ex Eur. [Hipp. 1427] affertur Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ, ubi poterit καρποῦσθαι reddi Percipere : dicitur enim ab ipso etiam Cic. Luctus percipere, sicut et dolores. Sed et interpretationi quorundam præcedentium locorum aptum esse idem verbum existimo. Ceterum καρποῦσθαι συμφορὰς, quod dixit Lysias, huc non pertinet; nam καρπώσασθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς, ap. Eund. [p. 174, 1] est Frui calamitatibus reipublicæ, i. e.,

E reip. calamitatibus fructum percipere, Reip. calamitates quæstui habere, In commodum suum vertere; imitando Terentianum loquendi genus, E reipublicæ incommodis sua comparare commoda. || Ceterum Hesych. καρπωμένη exp. καρπῷ πλήθουσα, Fructu abundans : quod partic. si mendose non scribitur, est a Καρπάομαι. Eid. καρποῦμαι est τρυγῶ, Vindemio. Item καρπωθέντα sunt τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα : sicut et Suid. ἁγιάσαι exp. καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως : quo pertinentem signif. habet et κάρπωμα. Sed et καρπῶ exp. καρποῦμαι. [Καρπιοῦμαι legitur. Pro καρποῦμαι dictum est Deuteron. 26, 14 : Οὐκ ἐκάρπωσα ἀπ' αὐτῶν. Seqq. ex Indice.] Καρπόω, Fruendum offero. Levit. 2, [11] : Οὐ προσοίσετε ἐπ' αὐτοῦ καρπῶσαι τῷ Κυρίῳ, quod exp. Non offeretis ex eo ad sacrificandum Domino. [Cant. tr. puer. v. 11 : Οὔτε τόπος καρπῶσαι ἐναντίον σου, Sacrificium offerendi. Sic quoque Esdr. 3, 4, 52, ubi ὁλοκαυτώματα dicuntur καρποῦσθαι. Schleusn. Hesych. : Καρπωθέντα, τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα.]

[Καρπύκη, ἡ, nomen herbæ. Clitophon ap. Stob. Floril. 100, 20, p. 541, 35 : Ἐν Ἰνδῷ ποταμῷ τῆς Ἰνδίας φύεται βοτάνη κ. καλουμένη, βουγλώσσῳ παρεμφερὴς κτλ. Hase.]

[Καρπυλλίδης. V. Καρφυλλίδης.]

[Καρπύραι. V. Καρφύραι.]

[Κάρπω.] Κάρπειν, Hesychio πλήττειν, Icere. [Codex καρπεῖν, πληώττειν.] At Κάρπεσθαι, Eid. καθαίρειν, Purgare.

[Καρπὼ, οῦς, ἡ, Carpo, (Frugifera,) una ex Horis. Pausan. 9, 35, 2. || Nom. pr. muliebre in epigr. Philippi Anth. Pal. 9, 778, restituendum videbatur Brunckio. Codex καρπος sine accentu.]

[Καρπώδης, ὁ, ἡ, Fructuosus, Gl.]

Κάρπωμα, τὸ, [Fructus. Καρπώματα Æsch. Suppl. 1001. ||] Fructus qui percipitur, Quæstus : et sic i. fuerit q. ἐπικαρπία. Hesychio κάρπωμα est σπέρμα, κέρδος. Item Oblatio, Victima s. Hostia, προσφορὰ, δῶρα, θυσία, ut idem Hes. exp. In qua signif. a LXX usurpatur, Exod. 29, [25] : Κάρπωμά ἐστι Κυρίῳ, Oblatio est Domino. Levit. 1, [4] : Τὴν κεφαλὴν τοῦ καρπώματος, Caput hostiæ. || Possessio, Possessio e qua fructum et emolumentum capimus, VV. LL.

[Καρπώνης, ὁ, Fructuum s. frugum emtor. Inscr. ap. Spon. Itiner. vol. 2, p. 341. Angl. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 425, 21 : Ὁ δεσπότης τοῦ χωρίου, ἢ ὁ γεωργὸς, ἢ ὁ κ. Hase. Nomen pr. ap. Sozom. H. E. 1, 15.]

Καρπώσιμος, ὁ, ἡ, E quo fructus capi potest; Frugiferus, κάρπιμος : ut ap. Athen. 11, [p. 478, A] accipi videtur : Ἐξ οὗ τῶν θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρπώσιμα γίνεσθαι ἐπὶ γῆς.

Κάρπωσις, εως, ἡ, Fructuum et commodorum perceptio, Usus rei fructuosus, q. d. Fruitio. Xen. Cyrop. 4, [5, 16] : Εἴπερ ἐπιθυμοῦσι Πέρσαι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. Ea signif. ἐκκάρπωσις et ἐπικαρπία etiam dicitur, item καρπία, s. potius καρπεία, de quo supra. || Sacrificium Veneris ita vocari apud Amathuntem tradit Hesych. At Levit. 4, [10] : Ἀνοίσει ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τῆς καρπώσεως, exp. Super altare holocausti : ut i. sit q. paulo ante dixit τῆς ὁλοκαυτώσεως. [Job. 42, 8 : Ποιήσει κάρπωσιν ὑπὲρ ὑμῶν. Sir. 30, 18. Καρπώσεις in indice sacrificiorum offerendorum in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 482.]

[Καρπωτὸς, ὴ, όν.] Καρπωτὸς χιτὼν, affertur ex 2 Reg. 13, [18] pro Vestis talaris, ubi de vestimentis filiæ Davidis loquitur. Sed ea interpr. convenit alteri potius lectioni quæ est in Complut. ed. ἀστραγαλωτὸς χιτών : at καρπωτὸς esset Manuleatus. [Salmas. Ad Hist. Aug. p. 128, B et 397, A : Quæ ad καρπὸν manus usque pertinet. Hase. Cyrill. Lex. : Κ. χιτὼν ἀπὸ τραχήλου ἕως τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν φθάνων καὶ τὰς χειρίδας ἐν τοῖς βραχίοσι κατεσφιγμένος.]

[Κάρραι, αἱ, Carræ. Steph. Byz. : Κ., πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Κάρρα ποταμοῦ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Καρρηνός ἢ Καρραῖος. (Καρρῶν τῆς πατρίδος et Καρρηνῶν Athen. 6, p. 252, D. Καρρηνῶν numi ap. Eckhel. vol. 3, p. 506. Καρραῖον Dio Cass. 37, 5. Καρηνὸς, ἐθνικὸν, Suidas.) Ἔστι καὶ πόλις πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.]

Κάῤῥαξον, Paphii dicunt pro κράξον, Clama. Hesych.

[Καρρέζω. V. Καταρρέζω.]

Καῤῥόθεν, Suidæ est ἀπὸ κρείττονος, A meliore, A præstantiore s. potiore. Alioqui esset etiam Ex urbe Carra. [Damascius ap. Suidam s. v. Κάρρων : Ὦμην αὐτὸν κεκραγέναι καταβάντα εἰς γένεσιν, ἐγὼ δὲ καρρόθεν ἐνθάδε ἀφικόμην.]

[Καρρός. V. Καρὸς et Κάρος.]

[Κάρρων codices apud Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 413, 7. V. Κρατύς.]

[Κάρρωτος, ὁ, Carrotus, Cyrenæus. Pind. Pyth. 5, 34.]

Καρσία, ἡ, affertur pro Obliquitas.

Κάρσιος, ία, ιον, Obliquus : ut Hesych. quoque κάρσιον exp. πλάγιον.

Καρσίως, Oblique : Suidæ itidem πλαγίως : quod et comp. ἐγκαρσίως.

Κάρσις, εως, ἡ, Tonsura : a κείρειν, Tondere : ut τὰ εἰς κάρσιν σπαρέντα, apud Theophr. C. Pl. 4, [8, 5] (perperam enim ibi scriptum κράσιν), Quæ in eum finem seruntur ut tondeantur s. demetantur quum in herbam eruperint : veluti pabuli seges apud Varronem.

[Κάρσος. V. Κέρσος.]

Κάρτα, adv., Valde, Vehementer, Admodum. Magnus est hujus adverbii ap. Herodot. usus, adeo ut Ionicum esse suspicer, licet eo et alii usi fuerint; 1, [88] : Κῦρος δὲ αὐτὸν λύσας κάτισέ τε ἐγγὺς ἑωϋτοῦ, καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε· 2, p. 76 meæ ed. : Οὐδὲ ὅσαι ἂν ὦσι εὐειδέες κάρτα καὶ λόγου πλεῦνος γυναῖκες. [Καὶ κ. id. 3, 80. Καὶ τὸ κάρτα, Vel maxime, 1, 71; 3, 104; 7, 16, Hippocr. p. 393, 51; 394, 53. Præter scriptores Ionicos sæpissime hoc adv. usi sunt Tragici, velut Æsch. Eum. 15 : Αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς· 222 : Τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην· 646 : Κ. πολλὴ μηχανή· 849 : Κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα.] Eur. Med. [222] : Δεῖ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει. Soph. [Aj. 554] : Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον βροτοῖς. [Longe rarius Comici. Aristoph. Ach. 544 : Καὶ κάρτα μέντ' ἂν εὐθέως καθείλκετε ναῦς· Av. 342 : Τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων κάρτα. Rarissime prosæ orationis scriptores Attici. Platoni Tim. p. 25, D, ex cod. Par. restitutum πηλοῦ κάρτα βαθέος, ubi vulgo καταβραχέος. Κ. θύοντες Plut. Mor. p. 170, E.] || Κάρτα est etiam affirmantis, sicut πάνυ et σφόδρα, nec non μάλα ac μάλιστα. Eur. Hipp. [89] : Ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ; respondetur, Καὶ κάρτα γ'· quod schol. exp. καὶ μάλιστα : addens esse enallagen literæ pro κράτα : quasi quis dicat κραταιῶς, ut a σάφα fit σαφῶς. [Soph. OEd. C. 65 : Ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; — Καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. Ejusdem generis est Ant. 660 : Εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους, ubi verti potest Profecto.] Ap. Herodot. ἦ κάρτα in responsione affirmativa : et οὐ κάρτα in responsione negativa. [At equidem nec ἦ κάρτα nec οὐ κάρτα ap. Herodotum usquam legere me memini. Schweigh. Soph. El. 1278 : Ἦ κ. κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών. Et in responsione ib. 312.]

[Καρτάζω.] Καρτάζεσθαι Hesych. affert pro κρατύνεσθαι, διισχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι.

[Καρτάζωνον, τὸ, vox Indica. Ælian. N. A. 16, 20 : Λέγεται δὲ καὶ ζῷον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον, ubi Bochart. Hieroz. 1, p. 934, leg. censet, Καρκάζωνον. Angl.]

Καρταίνω (quod commode e κάρτα deduci potest, utpote in quo posterius quoque α servetur), exp. Valeo et Vinco; sed Hesych. exp. duntaxat κρατῶ.

[Καρταίπους. V. Κραταίπους.]

Κάρταλλος, ὁ, Suidæ κόφινος ὀξὺς τὰ κάτω, Cophinus s. Corbis in angustum desinens : ut κάρταλλος βοτρύων. Sic Deuteron. 26, [2, 4] jubentur Judæi λαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἐμβαλόντες εἰς κάρταλλον deferre ad sacerdotem : et vicissim jubetur sacerdos λαμβάνειν τὸν κάρταλλον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν. Et 4 Reg. 10, [7] : Ἔθηκαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς καρτάλλους, καὶ ἀπέστειλαν αὐτῷ. Legitur et Jerem. 5 [6, 9. Sir. 11, 31.] Ap. Hesych. unico λ scriptum reperio κάρταλον : quod itidem esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον, in Ὀψαρτυτικοῖς. [Philo vol. 1, p. 694, 42. Clem. Al. Pædag. 1, 10, § 92. Figurate

Pseudochrys. t. 7, p. 369, 37 : Ὁ τὰ θεῖα λόγια τῶν διδασκάλων ἐν τῷ καρτάλλῳ τῆς ἀκοῆς ἐντρυγήσας. Hase. Κάρταλος, Fiscella, Gl. Ejusdem stirpis est Καρταλάμιον, quod Gl. exp. Cartalamia. V. Ducang.]

[Καρτεμνίδες, οἱ Γορτύνιοι. Κρῆτες, Hesych. Κρήμνια (scr. Κρημνία) antiquum nomen Gortynis, ab Steph. Byz. s. v. Γόρτυν memoratum, comparat Is. Vossius.]

[Καρτέον, Tondendum. Musonius ap. Stob. Flor. 6, 62 : Τὸ τοῦ Ζήνωνος, ὅτι τούτου ἕνεκα καρτέον οὗ καὶ κομητέον. Et paullo post iterum. Jacobs.]

[Καρτεραίχμης, ὁ, Bellator fortis. Pind. Isthm. 6, 55.]

[Καρτεραύχην, ὁ, ἡ, Qui valida cervice est. Hippocr. p. 1164, D; Galen. vol. 5, p. 443, 18. || Κρατεραύχην. Ἵππος κρ. ap. Plat. Phædr. p. 253, D.]

[Καρτέρεια. V. Κρατέρεια.]

[Καρτερέμβολος, ὁ, ἡ, Fortiter aggrediens. De machinarum assultu dictum ab Niceta Eug. 5, 382 : Πᾶσαν κατωχύρωσεν αὐτοῖς τὴν πόλιν πρὸς Ἀραβικὴν καρτερέμβολον μάχην. Boiss.]

Καρτερέω, Tolero, Patior, Patienter fero; Duro, Perduro. Varie autem construitur, et pro varia constructione varie etiam redditur, eod. tamen sensu. Cum accus. [Soph. Aj. 650 : Ὅς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε. Eur. Alc. 1074 : Καρτερεῖν θεοῦ δόσιν. Aristot. Pol. 3, 6 : Καρτεροῦσι πολλὴν κακοπάθειαν.] Xen. [Mem. 1, 6, 7] : Τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Isocr. [p. 8, D] : Τὸν γὰρ τῶν ὑπεροπτικῶν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν. [Philostr. p. 517 : Ἀποτυγχάνοντος μὲν αὐτῆς, τὴν διαμαρτίαν δὲ μὴ καρτεροῦντος.] Cum πρὸς apud [Plat. Rep. 8, p. 556, B : Καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας·] Xen. Cyrop. 2, [3, 13] : Καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, Famem, sitim, et frigus tolerare; vel, servata eadem constr. forma, Resistere contra famem etc. Et e Plat. Leg. [11, p. 918, D] affertur καρτερῶ πρὸς τὸ μέτριον, pro Ita me contineo ut moderate me geram. [Cum ἀπὸ Ælian. N. A. 13, 13 : Ἐπὰν ἀπὸ τοῦ ὕπνου καρτερῇ, Dum somno abstinet.] Isocr. autem cum ἐπὶ in Archid. [p. 125, D] : Δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων, Patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Item in Nicocle [p. 34, D], cum ἐν, sed alia signif., καρτερεῖν ἐν τούτοις, q. d. Tolerantiam exercere, in his sc. me continendo, vel mihi temperando. Rectius Temperantiam exercere, vel, Ab his mihi temperare s. me continere. Nam pro eod. dicere videtur ἐγκρατῆ εἶναι τούτων. [Plato Leg. 1, p. 635, C : Ἐν ταῖς ἡδοναῖς καρτερεῖν.] Jungitur et dativo sine præp., ut Hermog. : Ἵνα καρτεροῖεν τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπλέοντες. Sic et ap. Propert. observavi Durare cum dativo : His ego non horam possim durare querelis. (Scio tamen posse etiam videri esse ablat. subaudita præp.) Sed et quemadmodum dixit Plautus, Nequeo durare quin ego herum accusem meum, sic apud Philostr. Her. legimus καρτερεῖν cum μὴ οὐκ : Οὐ καρτερῶ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι. [Sext. Emp. p. 280, 36 : Οὐ καρτερεῖ ἐλθεῖν, Durare vel exspectare non potest dum veniat. Hemst.] Jungitur et cum partic., et dicitur καρτερῶ ἀκούων pro Patienter audio : Οὐ καρτερῶ ἀκούων, Non patienter audio : quod Gall. commodius exprimitur, *Je n'ay pas la patience d'ouyr.* Æschin. C. Ctesiph. [p. 88, 19] : Τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; Idem ibid. : Ἃ ἐγὼ οὔτε τότ' ἐκαρτέρουν ἀκούων. [Plato Lach. p. 192, E : Εἴ τις καρτεροῖ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως.] At vero Epist. ad Hebr. 11, [27] ubi dicitur, Τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε, non jungitur participio : sed est ὡς ὁρῶν, Ut qui videret. Quid autem hic significet, paulo post docebo. Jungitur et cum particip. pass. : ut καρτερῶ τυπτόμενος, Patior me verberari, sive potius Patienter fero verbera. Interdum autem καρτερῶ per se ponitur, et quidem alicubi eod. plane sensu quo apud Plautum Durare nequeo in ædibus (ut Galli, *Je ne scaurois durer en la maison*). [Soph. Ph. 1274 : Πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν; Eur. Alc. 1081 : Ῥᾴον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν· Heracl. 837 : Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς ἐκαρτέρει μάχῃ.] Hæc enim, ni fallor, interpretatio huic Thuc. l. convenit, 4 : Οὐ δυνατὸν τὸν δῆμον ἐσόμενον μετὰ σφῶν καρτερεῖν. Alibi apud Eund. videtur καρτερῶ significare, Forti animo sum, et, ut Virg. locutus est, Non cedo malis : 2, [44] : Καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, i. e. δι' ἐλπίδα. Convenit autem hæc interpr. illi etiam l. Epist. ad Hebr. 11. [Plato Lach. p. 193, C : Ἀφρονεστέρως οἱ τοιοῦτοι κινδυνεύουσί τε καὶ καρτεροῦσι.] Sciendum est porro hac in signif. verbo καρτερεῖν opponi ἀπειπεῖν. [Passiv. Eur. Hipp. 1457 : Ἀλλὰ καρτέρει. — Κεκαρτέρηται τἀμά. || « Καρτερεῖν pro Exspectare, Exspectandi caussa remanere, communis est et recentioris Græcorum linguæ. Sic ἀνάμεινον per καρτέρησον exp. gl. Aristoph. Pl. 1101.» Hemst. V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 319.]

[Καρτέρημα, τὸ, Toleratio. Plato Menon. p. 88, C : Πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα.]

Καρτέρησις, εως, ἡ, Tolerantia, Toleratio (nam et hoc posterius apud Cic. extat). At Perferentia et Perlatio non satis Latina sunt, quibus tamen Lactantius usus esse fertur. [Plato Lach. p. 193, D : Ἡ ἄφρων τόλμα τε καὶ κ.] Plurali καρτερήσεις usus est Plato Symp. [p. 220, A] : Πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις (δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες) θαύμασια εἰργάζετο. Alibi quoque [Leg. 1, p. 637, B] dixit : Καρτερήσεις χειμώνων καὶ τῶν ἐναντίων. Ap. Eund. [ibid.], Καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, redditur, Consuescere a cibo et potu abstinere. [Muson. ap. Stob. Floril. 85, 20, p. 490, 57 : Αἱ τῶν ἐφήβων ἐκεῖ (Spartæ) καρτερήσεις. Hase.]

[Καρτερητὸς, ἡ, ὸν, Qui tolerari potest. Nicet. Eugen. 7, 251 : Οὐ καρτερητῶν ἀλλεπαλλήλων πόνων.]

Καρτερία, ἡ, Tolerantia, Patientia, sicut redditur vox καρτέρησις. Sed quamvis καρτερία interdum sumatur pro καρτέρησις, i. e. pro Ipsa tolerandi s. perferendi actione, potius tamen Ipsum tolerantiæ habitum, ut ita dicam, significat. Xen. Cyrop. 3, [3, 8] : Τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθὼ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται. Ap. Eund. 8, [8, 15] inter se opp. καρτερία et μαλακία. Ap. Isocr. autem in Panath. copulantur ἀνδρία et καρτερία : ubi scribit, Οὐ τεκμήριον οὐδεὶς ἂν δύναιτο μεῖζον εἰπεῖν ἀνδρίας καὶ καρτερίας καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμονοίας. Bud. ab eo καρτερίαν vocari ait Constantem temperantiam, non uno in loco. Quamvis porro ibi ab Isocr. [et Plat. Alc. 1 p. 122, C] conjungantur ἀνδρία [ἀνδρεία] et καρτερία, legimus tamen ap. Plat. Lachete [p. 192, C] non quamlibet καρτερίαν esse ἀνδρίαν [ἀνδρείαν]. In VV. LL. e Xen. affertur [Mem. 2, 1, 20] : Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, pro Assidua studia. [Plur. Plato Rep. 3, p. 390, D : Εἴ πού τινες καρτερίαι πρὸς ἅπαντα καὶ λέγονται καὶ πράττονται. Definitt. Platon. p. 412, C : Κ. ὑπομονὴ λύπης ἕνεκα τοῦ καλοῦ. Dionys. A. R. 2, 28 : Καρτερίαν τὴν περὶ τοὺς πόνους ἀσκεῖν.]

[Καρτεριάζω. Forma Lacon. Καρτεριάδδω ap. Hesych.: Οὐ καρτεριάδδει, οὐ φρόνιμος εἶ.]

Καρτερικὸς, ἡ, ὸν, illi [Καρτερία] subjungo; quum enim ita dicatur is qui virtute quæ καρτερία vocatur præditus est, non dubito quin ex hoc ipso nomine originem habeat. Redditur certe καρτερικὸς Tolerans, Patiens : sicut καρτερία Tolerantia, Patientia. [Isocr. p. 23, E : Καρτερικοὺς καὶ φιλοπόνους.] Ac quemadmodum καρτερία et μαλακία, sic καρτερικὸς et μαλακὸς opponuntur. Aristot. Eth. 7, 7 : Ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατὴς, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός. Est autem virtus τοῦ καρτερικοῦ circa mœrores, sicut τοῦ ἐγκρατοῦς circa voluptates, ut ex eod. philosopho ibid. discimus. Ap. Eund. in Polit. 2, [9] de Lacedæmoniorum politia loquentem : Ὅλην γὰρ τὴν πόλιν ὁ νομοθέτης εἶναι βουλόμενος καρτερικὴν, κατὰ μὲν τοὺς ἄνδρας φανερός ἐστι τοιοῦτος ὢν, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημέληκε. Quibus subjungit, Ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ τρυφερῶς. Hoc autem affert tanquam civitati καρτερικῇ minime conveniens : adeo ut hic latius vocis hujus signif. extendatur quam modo dictum fuit. Convenit quidem certe hic usus cum eo quem habet ap. Isocr. Symm.; postquam enim dixit, Ἐπιδείξειεν ἄν τις πολλοὺς χαίροντας μὲν καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν, ἐπίπονα δὲ καὶ χαλεπὰ νομίζοντας, ἀφ' ὧν ἀμφότερα ταῦτ' ἂν ὠφελοῖντο, subjungit

[p. 181, C], Καὶ καρτερικοὺς εἶναι δοκοῦντας τοὺς ἐν τούτοις ἐμμένοντας. Ap. Athen. καρτερικὸς βίος et κυνικὸς opponuntur, 3 : Οὐ καρτερικὸν βίον ἀσκεῖτε, κυνικὸν δὲ τῷ ὄντι ζῆτε. Interdum autem καρτερικὸς non sine adjectione ponitur, sed adduntur ea, circa quæ aliquis est καρτερικός. Quem usum habet apud Xen., sequente præp. πρός [Mem. 1, 2, 1] : Πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Quo in l. apte utemur illa voce Lat. qua supra interpretatus sum hoc vocab., genit. ei dantes, ut καρτερικώτατος πρὸς πόνους sit Laborum tolerantissimus : possit reddi et Laborum patientissimus. Itidemque πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καρτερικώτατος, Frigoris et æstus tolerantissimus. Atque adeo magis usitata est vox ista Tolerans cum gen., quam sine adjectione. Sed vix puto καρτερικὸς (ubi sine adjectione ponitur), aptius reddi posse quam Tolerans s. Patiens. In illis certe Aristot. ll. interpretandis quidam hoc, quidam illo sunt usi : sunt et qui reddiderint Constans. Invenitur etiam redditum utroque simul, i. e. nomine Constans, addito altero illorum, sc. Patiens. Redditur enim καρτερικὸς Constans et patiens. At ego sic censeo, ubi καρτερικὸς est περὶ λύπας vel πόνους, tunc sufficere vel Patiens vel Tolerans; at ubi de Eo dicitur, qui facile patitur se voluptatum fruitione privari, tunc lubenter aptiorem vocem invenirem. [Perseverans. Plat. Definitt. p. 412, A : Ῥώμη καρτερικὴ πρὸς ἀρετήν.] Ut porro καρτερικὸς redditur Tolerans, Patiens: sic adv. Καρτερικῶς reddi commode potest Toleranter, Patienter : veluti quum dicit Cic. Toleranter dolorem pati; hoc enim, ut opinor, diceretur καρτερικῶς ἀνέχεσθαι. [Pollux 4, 11. Aristot. Eth. Nic. 10, 10 : Σωφρόνως καὶ κ. ζῆν. Angl. Greg. Nyss. vol. 1, p. 151, B; Basil. t. 2, p. 747, D. Hase. Comp. καρτερικώτερον Planud. Ovid. Met. 13, 859. Boiss.]

[Καρτεροβρόντης, ὁ, Graviter tonans. Κρονίδας καρτεροβρόντας Pindar. ap. Athen. 5, p. 191, F.]

[Καρτερογούνασι ἵπποις, Valida genua habentibus equis, Tzetz. Posth. 93. Est tanquam ab nominativo καρτερόγουνας. V. Lobeck. ad Phryn. p. 659.]

[Καρτεροδόντης, ὁ, Qui validos dentes habet. Τῷ καρτεροδόντῃ (murem dicit), Eustath. Opusc. p. 313, 63.]

Καρτερόθῡμος, ὁ, ἡ, Qui toleranti animo est, animi tolerantia omnia vincit. Hom. Od. Φ, [25] : Καρτερόθυμον φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων· apud Hesiod. vero [Th. 225], Ἔριν τέκε καρτερόθυμον, exp. Pertinacem. [Ib. 378 : Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους. Et alio loco :] Καρτερόθυμος, ὁ, ἡ, Qui est forti animo præditus, Magnanimus, ap. Hom., qui Herculem hoc epitheto honestat Od. Φ; Hesiodo autem ἔρις dicitur καρτερόθυμος, ubi quidam interpr. Pervicax s. Pertinax, Quæ est animo obfirmato.

[Καρτεροκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui forti animo est. Const. Manass. Chron. p. 72. Boiss.]

[Καρτερόμᾰχος, ὁ, ἡ, Fortiter pugnans. Passive Const. Manass. Chron. p. 76, B : Γενομένης ὑπ' αὐτῶν καρτερομάχου μάχης. Schæf.]

[Καρτερόμητις, ὁ, ἡ, Gravis consiliis. Greg. Naz. vol. 2, p. 76, A : Οὗτος κ., ἐνὶ πτολίεσσι μέγιστος.]

[Καρτερόνους, ὁ, ἡ, i. q. καρτερόθυμος. Const. Manass. Chron. p. 100, A : Ὁ κ. ἀθλητής.]

[Καρτεροπλὴξ, ὁ, ἡ, Fortiter feriens. Diodor. 5, 34 : Ἀκοντίζουσι δ' εὐστόχως καὶ μακρὸν καὶ καθόλου καρτεροπλῆγες ὑπάρχουσιν. Tres codd. καρτεροπληγεῖς.]

[Καρτερόπονος, ὁ, ἡ, Labores perferens. Schol. Oppiani Hal. 1, 35, τλησιπόνοις exp. καρτεροπόνοις.]

Καρτερὸς, ὰ, ὸν, Robustus, Fortis, Validus. Interdum Potens. Hom. Il. N, [316] de Hectore : Καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν. Sic Achilli dicitur A, [178], Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι. At vero Od. O, [533] : Ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, redditur Dominantes. Nam καρτεροὶ hic exp. δεσπόζοντες, s. δεσπόται : item ἄρχοντες, nec non ἐγκρατεῖς, i. e. In potestate habentes. V. Eust. [Pind. Pyth. 4, 425 : Κ. ἄνδρα. Æsch. Sept. 517 : Εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ. Soph. Aj. 669 : Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει.] Est in soluta quoque oratione vocabuli hujus usus. Lucian. [D. mort. 24, 1] : Καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· et [Tox. c. 19] : Τὸν μὲν, ἐῤῥωμένον καὶ καρτερόν· τὸν δὲ, ὕπωχρον καὶ ἀσθενικόν. Ap. Xen. sequente præpositione πρός [Cyrop. 1, 6, 25] : Καρτερὸς πρὸς πάντα, Ad omnia validus, s. Ad omnia ferenda, ut quidam interpr. Alioqui reddi etiam possit, Adversus omnia. [Plato Phæd. p. 77, A : Καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις, Pertinacissimus.] Eand. constr. interdum habet verbum hinc deductum καρτερεῖν : dicitur enim καρτερεῖν πρὸς τοὺς πόνους, et πρὸς λιμὸν et πρὸς δίψος, itidemque cum ceteris hujusmodi accusativis : extantque apud illum ipsum scriptorem constr. hujus exempla. || Καρτερὸς gen. etiam habet. [Theocr. 15, 94 : Ὅς ἁμῶν καρτερὸς εἴη. Optime schol. exp. ἡμῶν κύριος. Sic jam Hom. Od. O, 553 : Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένεος βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί· ubi nomen Ἰθάκης æque ad καρτεροὶ pertinet atque ad vocem δήμῳ : schol. Hom. καρτεροὶ, δεσπόζοντες, ἐγκρατεῖς· Homerum secutus Archiloch. apud Eustath. p. 1790, 17, Asiæ imperantem Ἀσίης καρτερὸν μηλοτρόφου dixit, ὅ ἐστιν ἄρχων. Ab optimis postea scriptoribus neglectum loquendi genus recentiores in usum revocarunt : ex quibus quattuor exempla Suidas subministrat. Valck.] Cujus constr. ap. Suid. aliquot exx. habes, sed auctoris nomine non addito. Primum est, Ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς εἶναι τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐνέδωκε ταύτην τῷ βασιλεῖ. Secundum, Τήν τε πόλιν καὶ τὴν χώραν ἥστινος οἱ Νισιβηνοὶ καρτεροί εἰσιν, ἐνδώσοντες. Tertium, Καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐν ᾧ ἔτι Ἀρμενίας καρτερὸς ἦν. Sed καρτερὸν vult his in locis esse τὸν δυνάμενόν τινος κρατεῖν : nam postquam ita exposuit nomen καρτερὸς, exempla illa subjungit. In quibus tamen non video quomodo expos. illa nomini isti accommodari queat, præsertim vero in primo : quum enim ibi scriptum sit, Ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς εἶναι, quomodo verbo ἐδύνατο præcedente, καρτερὸς pro ὁ δυνάμενος κρατεῖν accipi dicetur? Rectius igitur postea καρτερὸς ab eo exp. ὁ ἐγκρατής. Cui expos. subjungitur hic l., Ὅπερ οὐκ ἦν νόμιμον δρᾶσθαι ἐν γῇ ἥστινος Ῥωμαῖοι ἐκ παλαιοῦ καρτεροί εἰσι, ubi rursus καρτεροὶ exp. ἐγκρατεῖς, nec non κύριοι. Est igitur καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, Dominum esse urbis, Potiri urbe, Imperio urbis potiri, Obtinere imperium urbis. Ap. Arrian. autem, quum dicit Θηβαίων [Ἰνδῶν, in Indicis c. 7, 5] ἐγένετο καρτερὸς, reddere potes, Thebanorum victor fuit, Thebanos robore superavit, Thebanis superior extitit, Thebanos in potestatem suam redegit. At vero, Οὐκέτι καρτεροὶ σφῶν ἦσαν, ap. Eund. [Exp. 7, 11, 5] Bud. vertit, Non ultra sustinuerunt iram, Non ultra sui compotes erant. [Dionys. A. R. 5, 8 : Ἰσχυρὸς τὴν γνώμην ... καὶ τῶν ἐπιταραττόντων τοὺς λογισμοὺς παθῶν καρτερός. Eidem 7, 11, ex cod. Vat. restituendum Οὔτε τῶν σωμάτων ἔτι καρτεροὺς ὄντας οὔτε τῶν φρενῶν, ubi vulgo κρατοῦντας.] Tertium quendam usum habet hoc nomen in VV. LL., ubi affertur, Καρτερὸς Εὐβούλου, pro Tutus ab Eubulo; sed auctoris nomen tacetur. || Καρτερὸν dicitur etiam esse aliquid. [Καρτερὸν ἕλκος, Grave vulnus, Hom. Il. Π, 523.] Κ. ὅρκος, ap. Hom. [Il. T, 108, 127], Validum et firmum jusjurandum. [Κ. λίθος, Grave saxum, Pind. Ol. 1, 92. Καρτερώτατον βέλος ib. 179. Καρτερὰ μέριμνα Isthm. 8, 25.] Legitur etiam καρτεροὶ λόγοι apud auctorem Dialogi qui inscribitur Axiochus : Ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως παρ' αὐτό μοι τὸ δεινὸν γενομένῳ οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι. Ubi οἱ καρτεροὶ λόγοι interpretor ad verbum Fortia verba, e Tibullo et Propertio. Legimus enim ap. hunc l. 2 El. ult. : Magna loquor; sed magnifice mihi magna locuto Excutiunt clausæ fortia verba fores. Eodemque modo Propert. Fortia verba dixit τοὺς καρτεροὺς λόγους, 1 : Ah mea contemptus quoties ad limina curres, Quum tibi singultu fortia verba cadent. Aliam autem signif. habet ap. Cic. Fortis oratio, adjungentem vocem Virilis. Ap. [Herodot. 9, 9,] Xen. [H. Gr. 7, 4, 22], καρτερὸν τεῖχος. Apud Thuc. χωρίον καρτερὸν, Locus munitus, pro quo dicit etiam χωρίον ἐρυμνόν. Legitur enim ap. eum 5, [65] : Ὁρῶν πρὸς χωρίον καρτερὸν ἰόντας σφᾶς, quum paulo ante illud ipsum χωρίον appellasset ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον : quo pertinet καρτερὸς λόφος [ap. Appian. Mithr. c. 65] pro Tumulo arduo, et qui ideo est δυσπρόσοδος. Sic in plur. καρτερὰ χωρία sunt

Loca munita, tuta. Sed apud Eund. interdum sine adjectione substantivi reperitur τὰ καρτερὰ, ead. signif. 2, [100] : Ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, ἔς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν. Sic 3 : Καὶ τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους. In alio ejusd. scriptoris l. legimus [3, 18], Φρούριά τε ἔστιν ἢ [οἷ] ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατῳκοδόμηται. [Plut. V. Lys. c. 28.] Eidem frequens est καρτερὰ ναυμαχία, et καρτερὰ μάχη [4, 43, 96, etc.], Atrox s. Acris s. Acerrima pugna. [Καρτερὴ μάχη Herodot. 1, 76; ναυμαχίη 8, 12.] In quo etiam loquendi genere ceteri Historici eum sunt imitati, ut Plut. Alcib. [c. 31, V. Phoc. c. 13, etc.] : Καρτερᾶς δὲ μάχης γενομένης. Idem alibi, Καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα. Sed καρτερὰ ap. Eund. cum substantivo ἀναχώρησις, sequitur signif. præcedentem; redditur enim Tutum perfugium. || Κατὰ τὸ καρτερὸν [Fortitudine, Armis. Herodot. 1, 212 : Δολώσας ἐκράτησας παιδὸς τοῦ ἐμοῦ, ἀλλ' οὐ μάχῃ κατὰ τὸ κ. 3, 65 : Σθένει κατὰ τὸ κ. ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχήν. Æsch. Prom. 212 : Οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν, δόλῳ δέ. Aristoph. Ach. 622 : Καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι κατὰ τὸ κ. Ælian. N. A. 6, 9 : Κατὰ τὸ κ. καὶ ἐξ εὐθείας οὐ μάχεται·] apud Plat. [Symp. p. 217, C] videtur esse i. q. κατὰ δύναμιν, Pro viribus, Totis viribus. [Τὸ κ. i. q. καρτερῶς. Theocr. 1, 41 : Κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.] || Καρτερὸν in malam etiam partem sumitur pro Violento, ut καρτερὰ ἔργα ap. Hom. [Il. E, 872. Æsch. Prom. 207 : Αἱμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασι. Eur. Med. 394 : Τόλμης εἶμι πρὸς τὸ κ.]

[Καρτερὸς, ὁ, Carterus, n. pr. cujus usitatior forma est Κρατερὸς, quod v. Καρτερὸς medicus ap. Galen. vol. 13, p. 547.]

[Καρτερότειχος, ὁ, ἡ, Validos muros habens. Const. Manass. Chron. p. 75. Boiss.]

[Καρτερότης, ητος, ἡ, Robur. Ὀστέων κ. Cyrill. Hier. Catech. p. 118=274, B. Kall. Joseph. Genes. p. 51, C : Ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καρτερότητος.]

[Καρτερούντως, Perseveranter, Fortiter. Plato Rep. 3, p. 399, B : Κ. ἀμυνομένου τὴν τύχην Iambl. V. P. p. 220.]

Καρτερόφρων sive Κρατερόφρων, ὁ, ἡ, Cui mens est rigida s. dura, Rigidus, Asper, Ferox, Sævus. In VV. LL. Καρτερόφρων, Magnanimus, Constans, Durus, ex Hesiodo. In iisdem Κρατερόφρων, Fortis, Magnanimus, Prudens, Truculentus, Durus : ex Hesiodo [Op. 146], Ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν, Habebant durum ex adamante animum. Ex Eodem [Th. 308], Τέκετο κρατερόφρονα τέκνα, Peperit violentos filios. Ita quidem illa : quibus assentior de hac ultima expos., nec non in eo quod dicunt significare Durus, Truculentus. At ceteras non libenter admiserim, nisi testimonio aliquo comprobatas. A Bud. certe rectius exp. Rigidus, sicut et ipse exposui, item Præfractus, Acer, Durus, Violentus, nec non Immanis : quod certe magis mihi placet in hujus voc. expos., quam illud Truculentus. Ego vero usus sum pro præfractis et iis qui obfirmato sunt animo (quod hac in signif. legisse me meminissem), in metaphrasi Psalmi 47 versibus Anacreonticis a me scripta, et edita in libellulo qui et aliorum quorundam Psalmorum paraphrasin talem habet. Ita enim noni versus, ut vocant, principium μετέφρασα, aut potius παρέφρασα : Κρατερόφρονες δυνάσται Πολίων ἔχοντες ἀρχὴν Κακοδαίμονας σεβουσῶν Ἱκέται θεῷ προσῆλθον κτλ. [HSt. alio loco :] Καρτερόφρων, i. q. καρτερόθυμος. Est enim καρτερόφρων itidem e καρτερὸς et φρήν. In VV. LL. redditur Magnanimus, Constans, Durus. Additurque, eo usum esse Hesiodum.

[Καρτερόχειρ, ὁ, ἡ. Validas manus habens. Hom. H. 8, 3 : Ἄρες κ. « Const. Manass. Chron. p. 27, B, Ἀχιλλέως. » Boiss.]

[Καρτεροψῡχία, ἡ, Animi fortitudo. Maccab. 4, 9, 26; Basil. Cæsar. Epist. 298, p. 1066; Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 53, A. Hase ad Leon. Diac. p. 422.]

[Καρτεροψῡχὸς, ὁ, ἡ, Qui forti s. patienti animo est. Jo. Chrysost. vol. 7, p. 532, 34 : Τὸ ῥῆμα τοῦ κ. Ἰώβ. Hase l. c.]

[Καρτερόω, Corroboro, Firmo. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 1086 : Τὰ δὲ (τῶν τετραπόδων) ὄνυξι καὶ ὁπλαῖς ἐκαρτέρωσε. Aq. Theod. Prov. 31, 17, Jesai. 44, 14.]

[Καρτέρων, ωνος, ὁ, Carteron, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1.]

[Καρτερῶνυξ, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Κρατερῶνυξ :] Dicitur etiam Καρτερώνυξ sive Καρτερώνυχος, eadem signif. Unde ap. Suid. : Καρτερώνυχας, ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας. [HSt. alio loco :] Καρτερώνυχος, vel Καρτερώνυξ, Qui validos sive robustos habet ungues, vel validas ungulas.

Καρτερῶς, Valide, Robuste, Firmiter. Schol. Thuc. hoc adverbio utitur ad exponendum ἐγκρατῶς, quod extat 6, [93] : Εἰ τῇ ἐμαυτοῦ μετὰ τῶν πολεμιωτάτων φιλόπολις ποτὲ δοκῶν εἶναι, νῦν ἐγκρατῶς ἐπέρχομαι. Accipi enim ait ἐγκρατῶς pro καρτερῶς : sed addit φανερῶς, item ἐπιφανῶς : quæ minime placent. [Lucian. Somn. c. 6 : Εἰλκόν με ... μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς. Arrian. Exp. 2, 23, 7; 6, 8, 9. Angl. It. Lucian. Zeux. c. 8, Quom. hist. conscr. c. 4, Ver. hist. 1, c. 41, De salt. c. 77, De gymn. c. 26. Id. Conv. c. 36 : Οὐκ ἀνῆκε, κ. ἀντεχόμενος. Figurate ap. eund. Prometh. c. 21 : Ὑπόμενε οὖν κ. Achill. Tat. 8, 17 : Κ. καὶ ποικίλως διαπρέπειν ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Hase. Superl. Καρτερωτάτως, Theod. Prodr. Galeom. 213. Boiss.]

Κάρτη, ἡ, Vestis species, ap. Jubam lib. 15 Περὶ ὁμοιοτήτων. Hesych. [Conf. Κόρτη.]

[Κάρτην, τὴν βοῦν. Οἱ Κρῆτες. Καὶ τὸν οἰκέτην, οἱ αὐτοὶ, Hesych. Forte quis cogitet Κὰρ, τὴν βοῦν, ut vox, quæ agnum vel arietem notat, etiam ad bovem sit translata, et armenta quæ in pascuis. Vide supra Κὰρ, Κάρα, Καρανὼ, et Καρνοστάσιον pro Stabulo. Albert.]

[Καρτιδάμας, αντος, ὁ, Cartidamas, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 416; 2, p. 364, 369, 372.]

[Καρτινῖκος, ὁ, Cartinicus, nom. pr. in inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 369.]

[Κάρτιστος. V. Κράτιστος.]

Καρτομιστὴς, ὁ, Derisor : Hesychio χλευαστής. [Ex κερτομιστὴς depravatum esse animadvertit Palmerius.]

[Καρτονία, ἡ, nomen scriptum in fictili picto, ubi feminæ delineatæ duæ, Ceres, puta, ac Libera. De Witte *Descr. de vases peints* p. 19. Hase.]

Καρτὸς, ἡ, ὸν, Tonsus. Hesych. quoque affert καρτοὶ pro κεκουρευμένοι. [Καρτὸν κρόμμυον, Sectivum porrum, Galen. Meth. l. 12. Et in Geopon. 2, 6, 32, p. 105 : Κύπειρον ... φύλλα ἔχει ὅμοια κάρτῳ (scribe καρτῷ). Καρτὸς, ἡ, inter oxytona ap. Arcad. p. 79, 14.] At Κάρτον vocari τὸν μέγαν καὶ εὐαυξῆ σταφυλῖνον, tradit Athen. 9, [p. 371, E,] i. e. Magnam pastinacam et bene enutritam. [Nunc ex codice καρωτὸν est restitutum.]

Nomen Κάρτος, cui primum inter adjecta secundo Tomo vocabula locum tribuo, quomodo prætermitti a me contigerit, in Epistola Tomo primo adjecta declaravi. Quum enim diu nomina Κράτος et Κάρτος suspensum me tenuissent, utrum priori sede honorare deberem, tanquam magis ea dignum, et quum utrinque rationes ἰσορρόπους et ἰσοστάθμους habere mihi viderer; accidit tandem ut quum nomen Κράτος priorem occupare locum permisissem, tanta stipatum caterva venerit, ut dum cogitationem meam in instruendis suis ordinibus detinet, atque adeo memoriam meam velut obruit, competitorem suum ex ea velut detruserit. Hoc quidem certe negari non potest, quamvis et ipsum Κάρτος non parvo agmine cinctum sit, copiarum tamen numero cogi illi Κράτος cedere. Siquidem ut a Κράτος sunt Κρατερὸς, Κρατύνω, Κράτιστος, sic a Κάρτος esse Καρτερὸς, Καρτύνω, Κάρτιστος, notissimum est; sed Κράτος multos derivatorum tanquam militum ordines sibi peculiares habet, Κάρτος contra paucos. Ut enim omittam ducem illum Κραταιὸς et quos sub se militantes habet, ecce tibi magnos duces Ἀκρατὴς, Ἐγκρατὴς, Ἐπικρατής : ecce tibi et alios, Ἀκράτωρ, Αὐτοκράτωρ, Παντοκράτωρ : ecce denique Κρατέω, cum suis compp. : ut de ceteris copiis taceam. At Κάρτος vix alias peculiares sibi copias habet quam quæ duci Καρτερὸς stipendia faciunt : quas in suos ordines collocatas hic spectare poteris.

Κάρτος, τὸ, sicut et κράτος, Robur, Vires, Vis, Potentia. Hesiod. Theog. [73] : Κάρτεϊ νικήσας πατέρα Κρόνον. Hom. Il. I, [254] : Κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη δώσουσι. Sæpe autem vocem hanc cum alia synonyma copulat, sc. cum σθένος aut cum βία, pro quo dicit βίη Ionice. Il. P, [321] : Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. Alicubi autem addit et tertium ἠνορέῃ, ut Il. P, [329] : Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, Πληθεΐ τε σφετέρῳ. At κάρτος et βίη conjunguntur quum alibi, tum Od. Z, [197] : Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε. Sic Δ, [415] : Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε. Alicubi autem additur gen. χειρῶν, ut Il. Λ, [9] : Ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Apud Æschylum Prometheo Κάρτος et Βία sunt nomina satellitum Jovis, ut quidam annotarunt; sed mea editio, quæ veterum codd. assensum secuta est, [recte] habet Κράτος, non Κάρτος. [Κάρτος apud Herodot. 8, 2, libri plerique contra scriptoris usum, qui κράτος postulat.]

Καρτύνω, Roboro, Corroboro, Validum reddo s. Fortem, Robur addo, Firmo. [Phanocl. apud Stob. Flor. 64, 14 : Αὐτὴν (τὴν κεφαλὴν Ὀρφέως) εἰς ἅλα ... ῥῖψαν δμοῦ χέλυϊ ἦλῳ καρτύνασαι.] Aoristo medio usus est Hom. Il. M, [415] : Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Ubi Eust. exp. κρατῦναι, et πυκνῶσαι, nec non στερεῶσαι. Ex Apollon. autem affertur ἐκαρτύναντο μέλαθρον pro κατεῖχον, Arg. 2, [1088], quæ expos. suspecta est. Ap. Eund. vero καρτύνειν ἐρετμὰ redditur Tenere remos; sed malim Firmiter tenere : ib. [332] : Ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ, ubi tamen schol. exp. ἀσφαλισάμενοι. [Hesych. : Καρτύνεσθαι, ἀσφαλίζεσθαι, διισχυρίζεσθαι. Thrasybul. in epist. ad Periandrum ap. Diog. L. 1, 100 : Ἤν γ' ἐθέλῃς καρτύνασθαι τὴν αἰσυμνητείην.]

Καρύα, ἡ, Nux (arbor), Juglans. Καρύας Hesych. dici ait τὰς ἀμυγδάλας καὶ καστάνους. [Athen. 2, p. 52, B : Τὸ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ «Καρύαι μελίαι τε.» Καρυῶν species enumerat Theophr., cujus locos v. in Indice Schneideri. De accentu Arcad. p. 100, 20. De etymol. Plut. Mor. p. 647, A : Τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν, ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παρακεκλιμένους.]

‖ Ast Κάρυα est nom. urbis Peloponnesiacæ : dictæ et Καρύαι : cujus cives masc. dicuntur Καρυᾶται, et fem. Καρυάτιδες. [Καρύας Thucyd. 5, 55, ubi v. Wass., Pausan. 3, 10, 7, Xenoph. H. Gr. 7, 1, 28 (in Κάρας corruptum ap. Polyæn. 1, 41, 5 : de quo v. Heringæ Observ. crit. p. 155). Καρυῶν vel Καρύων ib. 6, 5, 25. Ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς Lucian. De salt. c. 10. Per diphthongum scriptum in codd. Steph. Byz., quamvis contra seriem literarum, Κάροια (ἡ an τὰ?), χωρίον τῆς Λακωνικῆς· Θεόπομπος νε' (alii με'). Ὁ οἰκήτωρ Καροιάτης (Καροιᾶται ex inscr. ap. Reines. 2, 61 memorat Wassius ad Thucyd. Καρυάτας, sed ex Καφυάτας corruptum, Pausan. 8, 45, 1. *Caryatibus* Vitruv. 1, 1), καὶ θηλυκὸν Καροιᾶτις· καὶ Καροιαῖος καὶ Καροιεύς. Καὶ Καροιᾶτις μέλισσα ἀντὶ τοῦ Λακωνική. Κάροια γὰρ αὐτόθι τόπος. Μέλισσα non apis intelligenda, sed sacerdos Dianæ : v. Meinek. ad Euphor. p. 95. Πρατίνας ἐν Δυμαίναις ἢ Καρυάτισι citatur ab Athen. 10, p. 392. Ὀρχούμεναι Καρυάτιδες in sigillo Clearchi ap. Plut. V. Artox. c. 18. V. Meinek. ib. p. 94, qui Vitruvii de Caryatidum usu sententiam impugnavit, et Müller. Dor. vol. 1, p. 374.] Eucrates Corydus ap. [Lynceum] Athen. 6, [p. 241, D] quum compotatum venisset in domum cujusdam putridam et ruinosam, dixit, Ἐνταῦθα δειπνεῖν δεῖ ὑποστήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρ' ὥσπερ αἱ Καρυάτιδες, Sinistra suffultum manu ut Caryatides. Architecti enim Caryatidum imagines ædificiis publicis designabant, oneri ferundo collocatas. Qua de re fusius Vitruv. 1, 1. Ap. Hesych. et Καρυᾶτις ἑορτὴ, in honorem Dianæ. [Tres sunt gll. Hesychii : Καρύαι, ... καὶ τόπος Ἀρτέμιδος καὶ ἑορτὴ Καρύα. Καρυατόα, θυσία. Λάκωνες. Καρυᾶτις, ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ ἱερόν. Phot. p. 133, 25 : Καρυάτεια, ἑορτὴ Ἀρτέμιδος. Τὰς δὲ Καρύας Ἀρκάδων οὔσας ἀπετέμοντο Λακεδαιμόνιοι.] Ap. Lucian. vero De salt. [c. 10] Lacedæmonii a Castore et Polluce didicerunt Καρυατίζειν, Caryatico more saltare. Dicit enim id esse ὀρχήσεως εἶδος ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον. [Pausan. 3, 10, 7 : Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι, καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος· χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς κάθέστηκεν ὄρχησις. Καρυάτιδες, saltatio Laconica in honorem Dianæ, ap. Polluc. 4, 104. ‖ Καρυάτιδες inter aurium ornamenta ap. Polluc. 5, 97.]

[Καρύανδα, ἡ, Caryanda, insula in ora Cariæ : de qua Strabo 14, p. 658, et Hecatæus ap. Steph. Byz. Gentile Καρυανδεὺς, έως. Σκύλακα Καρυανδέα Herodot. 4, 44, qui Καρυανδηνὸς dicitur ab Const. Porphyrog. et *Caryandenus* ab Avieno Rufo. Καρυανδεῖς, οἱ, Strabo l. c.]

[Καρυάριον, τὸ, Nucula, Gl.]

[Καρυάτεια. Καρυάτης. V. Καρύα.]

[Καρυατίζω, Nucibus ludo. Philo vol. 1, p. 11, 19 : Οἱ καρυατίζοντες εἰώθασι τρία ἐν ἐπιπέδῳ προτιθέντες κάρυα ἐπιφέρειν ἓν, σχῆμα πυραμοειδὲς ἀπογεννῶντες· ubi Mss. Mangeii οἱ τὰ κάρυα παίζοντες. Forma media Nicet. Chon. Annal. p. 150, A : Τὸν βασιλέα καρυατιζόμενον εὗρών. Cod. Monac. A καρυαντιζόμενον, B ὅτε τὰ καρίδια (scr. καρύδια) ἔπαιζε. Hesychii gl. Καρυτίζεσθαι, εὐφραίνεσθαι, comparavit Schneid.]

[Καρυᾶτις. V. Καρύα.]

[Καρυβοάω. V. Καρηβοάω.]

[Κάρυδαν. Schol. Luciani Bacch. c. 1 : Κόρδακα, ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. Fort. Καρύδαν ab nominat. Καρύδας, ὁ. Struv.]

[Καρῠδίζω, Nuces projicio, Nucibus aliquem impeto. Vita Ms. Symeonis propter Christum Sali : Ἔλαβε κάρυα καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ... καρυδίζων καὶ σβεννύων τὰς κανδήλας. Ducang.]

[Καρύδιον, τὸ, Nux, gl. Aristoph. Pl. 1057. Schæf. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 152, 37 : Ἐλίθαζεν τὰς γυναῖκας τοῖς καρυδίοις. Hase.]

[Κάρυδος. V. Κόρυδος.]

[Καρύδωσις, ἡ, genus castrationis equorum, de quo Hippiatr. p. 239, 33. Ibi quoque inf. aor. καρυδῶσαι a verbo Καρυδόω. Hase.]

Καρῦηδὸν κάταγμα, Fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ. Dicitur et ἀλφιτηδὸν κάταγμα. Gorr. [Paul. Ægin. 6, 89. Distinguit hæc Galen. vol. 2, p. 397. Weigel.]

[Καρύημα, τό.] Καρυήματα Laconibus sunt τὰ κάρυα, Nuces, Hesych.

[Καρυηνός. V. Κάροινον.]

Καρυηρὸς, ὰ, ὸν, Nuceus, Ad nucem pertinens, Affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, Gazæ, Fructus qui est nucis modo. Et καρυηρὰ, Quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur. [Σπέρματα καρυηρὰ Theophr. H. Pl. 1, 11, 3.]

[Καρυΐνη. V. Κάροινον.]

Καρύϊνος, η, ον, itidem pro Nuceus. K. ἔλαιον [Galen. vol. 13, p. 172, Eustath. Opusc. p. 258, 92], Nuceum oleum, i. e. Quod fit e nucibus juglandibus. [Theophr. De sensu 78 : Καρύϊνον χρῶμα ἐκ χλωροῦ καὶ κυανοειδοῦς. Ῥάβδον καρυΐνην Genes. 30, 37. Καρύϊνον λέμμα Eustath. Opusc. p. 259, 62. G. D. De vino Galen. vol. 6, p. 801, 5 : Μέλαν δὲ καὶ τὸ τοῦ καρυΐνου χρῶμ' ἐστὶ, γλυκέος ὄντος αὐτοῦ. De oleo καρυΐνῳ etiam Hippiatr. p. 233, 26. Hase.]

Καρυΐσκος, ὁ, Cyphus in nucis modum factus. [Exod. 25, 33, 34; 37, 20, 21. Conf. Κάροινον.]

Καρυΐτης, ὁ, Caryites, Tithymali herbæ genus, a nucibus, quibus similem fructum gerit, e Diosc. [4, 162.] A Plinio Myrsinites etiam vocari traditur, 26, 8.

Καρῡκάζω, ταράττω, [Turbo,] Hesych. [Similiter καρυκεύειν per συνταράττειν, καρυκείαις per ταραχαῖς explicat.]

Καρύκαι, Caricæ. Lucian. [Vit. auct. c. 19] : Ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ τὰς παλάθας τῶν καρυκῶν [scriptura vitiosa pro καρικῶν], ubi tamen Bud. vertit Offas conditaneorum. Sic vero dicitur et σύκων καὶ ἰσχάδων παλάθη, supra in Ἡγήτρια.

Καρῡκεία, ἡ, Condimenti exquisiti confectio, Conditura supervacanea, Bud. citans Galen. De sanit. tuenda. [Hesych. : Κ., ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν, ὀψοφαγία. Mœris p. 220 : Καρυκεία Ἀττικοί· περίεργος ζωμὸς Ἕλληνες. Athen. 14, p. 646, E : Ναστὸς πλακοῦντος εἶδος

ἔχων ἔνδον καρυκείας. Valck. Sozom. H. E. 3, 16. Mendham. K. ποιητικὴ Synes. p. 53, D.] Et καρυκείαις pro μαγειρεύμασιν, ἀρτύμασιν [et ταραχαῖς], Hesych. affert. [Idem, Κακυκία (sic), ὀψοφαγία. Καρυκίας Ἰνδικὰς Theophyl. Sim. Hist. p. 181, C, ubi Bekker. καρυκείας.]

Καρύκευμα, τὸ, Condimentum exquisite factum : καρυκεύματα, ἡδύσματα καὶ ἀρτύματα, schol. Aristoph. [Eq. 342. « Socrat. H. E. 3, 7. » Mendham. Basil. t. 1, p. 124, B : Ἀντὶ παντὸς ὄψου πολυτελοῦς καὶ τῶν ποικίλων καρυκευμάτων. Antioch. Pand. p. 1033, A. Jo. Chrys. t. 5, p. 237, 32 ; t. 6, 287, 17 ; 470, 6 ; 508, 9, aliisque multis ll. Hase. Pollux 6, 56 ; Etym. M. p. 492, 46.] Καρύκκευμα Hesych. affert pro ἥδυσμα πολυτελές. [Simplici κ scriptum in codice.]

[Καρῡκευτὴς, ὁ, Conditor. Clem. Al. p. 268 : Δαιτροί τε καὶ καρυκευταί. Routh.]

[Καρυκευτὸς, ἡ, ὸν, Conditus. Nicet. Chon. Annal. p. 158, A : Καρυκευτοῖς ἀρώμασι· ubi cod. Monac. καρυκευτικοῖς.]

Καρῡκεύω, Condio more eorum qui intritum conficiunt dictum καρύκη. Sed generaliter pro Condio, s. potius Exquisite condio. [Menand. ap. Athen. 4, p. 172, B : Οἷα σὺ εἴωθας ἐς ταυτὸν καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ᾠά. Athen. ib. p. 173, D : Τὰ ἱερεῖα ... ἐμαγείρευον καὶ ἐκαρύκευον. Alexis 14, p. 642, D : Κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσι. Alciphr. 3, 53 : Λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην.] Accipitur etiam metaph. pro ταράττω [συνταράττω], ἀναδεύω, Hesych. [Plut. Mor. p. 55, A : Ἀεί τινα παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Seqq. ex Indice :] Καρυκκεύει [καρυκεύει codex] Hesychio est ἀρτύνει, ἡδύνει.

Καρύκη, vel Καρύκκη, ἡ, [Frequens in codd., sed vitiosa est per duplex κ scriptura subst. καρύκη ejusque derivatorum, quamvis agnita ab Theognosto p. 110, 11 : Καρύκκη ἡ διὰ δισσοῦ τοῦ κ· ἔστι δὲ εἶδος βρώματος ἐκ πολλῶν ἐδεσμάτων συνεστός], Intritum quoddam s. Conditura. Sunt quibus placet ap. Hippocr. dici Lydium quoddam edulium e sanguine aliisque rebus variis apparatum. Sanguinis certe colorem referebat, proindeque, ut scribit Erotian., plerique αἱματείαν esse censuerunt, colore forte decepti. Gorr. Galenus dicit esse Lydium edulium, quod e sanguine conficiebatur, sed ποικίλον. Ap. Athen. quoque [12, p. 516, C] primi Lydi καρύκην invenisse dicuntur. [V. Etym. M. p. 492, 48, ex cod. Paris. emendatum ab Ruhnken. Præfat. ad Hesych. vol. 2, p. IX. Et Hesych. : Καρύκκη, περίεργος ζωμός· βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον. Ζωμοῦ καρύκη Pollux 6, 56. Τῶν Λυδιῶν καρυκῶν Athen. 4, p. 160, B.] Sed accipitur generalius hoc nomen : unde et Condimenta s. Scitamenta alicubi redditur nomen καρύκαι : Plut. [Mor. p. 664, A] : Ὡς οὐκ ἐν ἁβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Bud. autem ap. Lucian. [Timon. c. 54], Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, exp. E sorbitione jusculi esculentioris. Sunt qui a κάρυον deduci putent, aliquod καρύων genus huic condimento admisceri suspicantes. Qua ego de re licet dubitans, locum tamen ei post Κάρυον dare non dubitavi, quod nullum aptiorem invenirem. [ῡ]

[Καρύκινος, η, ον.] Καρύκινον χρῶμα quidam tradiderunt esse Sanguineum colorem. Et Καρύκινος, Qui est coloris sanguinei, Colorem sanguineum referens. [Xen. Cyrop. 8, 3, 3, et Zonar. Annal. vol. 1, p. 119, 1 : Καρυκίνων ἱματίων. Etym. M. p. 492 extr. ex cod. Paris. emendatum apud Ruhnken. præfat. p. IX : Καρύκη, ἕψημά τι δι' αἵματος καὶ ἀρτυμάτων παντοίων. Ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρῶμά φησιν ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον· ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην αὐτὸ λέγεσθαι, ἐπειδὴ μέλαν ἐστί. Φησὶ γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει ὅτι ἔστι καρύκιον καρυοβαφές· καὶ κάρυος ῥόος, οἷον μέλανος ῥόος. Οὐκοῦν ἐκ τούτου, οἶμαι, λέγεται καρύκη· οὐκ οἶδα δὲ εἰ καλῶς. Corrigendum : ... καρύκινον καρυκοβαφές· καὶ καρύκινος ῥόος, οἷον μελανὸς (de qua forma adjectivi v. quæ s. v. Μέλας dicentur) ῥόος. Καρυμνὸν, quod ipsum quoque ex καρύνικον detortum videtur, per μέλαν exp. Hesych. et Καρυχροῦς (sic Favorin. : in codice ab Musuro correcto literæ supersunt καρυχρ. ̃.), καρυοβαροῦς. Quod καρυοβαφοῦς scribendum videbatur Du-

cangio. Sed fortasse præstat Καρυκοχροῦς, καρυκοβαφοῦς, nisi grammatici nomina hæc ab κάρυον derivarunt. Καρυόβαφον ex Nicolao Notara affert Ducang. : Ὁ δὲ τὴν τρίχα βεβαμμένος τῇ φύσει ὑπόξανθος, οἷα παρὰ τῶν μοναζουσῶν εἴθισται τὰ ἔρια χλωροῖς ἀκροδρύοις ἐλύτροις βάπτεσθαι, κἀκ τούτων ὁ δημώδης λόγος ὀνομάζειν εἴωθε τὸν ἵππον καρυόβαφον. G. Dind.]

[Καρυκκεία. Καρύκκευμα. Καρυκκεύω. Καρύκκη. V. Καρυκ—.]

Καρυκοειδὴς, ὁ, ἡ, Referens καρύκην colore, i. e., Sanguineum colorem habens : καρυκοειδέα ap. Hippocr. [p. 1129, D] exp. Galen. ὕφαιμα. [Erotian. v. Κερχνώδης.]

Καρυκὸν, τὸ, medicamenti nomen ap. Hippocr. Περὶ ἑλκῶν, quod ipse ulceribus admovet, e nucibus et aliis quibusdam confectum, Gorr. [Falsa lectio pro καρικόν.]

Καρυκοποιέω, Conficio intritum illud dictum καρύκην. Item generalius pro Condimentum concinno, Condio suaviter, Bud. ap. Aristoph. [Eq. 343.]

Καρυκοποιὸς, s. Καρυκκοποιὸς, ὁ, Qui conficit intritum dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi, quod victimas circumcidentes, coquorum fungi officio viderentur. Bud. [ex Athen. 4, p. 173, D, qui Achæi versum attulit : Καρυκοποιοὺς προσβλέπων βδελύττομαι.]

[Καρυκοχρής, Καρυμνός. V. Καρύκινος.]

[Κάρυννος (codex om. accentum et ο in litura habet), βόλων ὀνόματα, Phot. p. 134, 5. Simile jactus nomen κήρυνος est quod cum aliis ex Eubuli Κυβευταῖς memorat Pollux 7, 205, ubi cod. Jungerm. κήρυνος. G. Dind.]

[Κάρυνον. V. Κάροινον.]

Κάρυξ [Κᾶρυξ], Dorice pro κήρυξ, et Καρύσσωσι pro κηρύσσωσι, teste Hesych. Sed is κάρυξ exp. etiam καυλὸς, Caulis.

[Καρυοβαφής. V. Καρύκινος.]

Καρυοκατάκτης, ὁ, q. d. Nucifrangibulum, quo nomine Plaut. in Bacchide jocans appellavit dentem, Instrumentum quo franguntur nuces. Athen. [2, p. 53, B, et Hesych. s. v. Μουκηρόβας.]

[Καρυοκοκκύμηλον, τό.] Καρυοκοκκύμηλα, Nucipruna, VV. LL. e Plin. [15, 13.]

[Καρυόκουφος, ὁ, ἡ, Levis instar nucis cassæ. Antioch. Pandect. p. 1100, A. Hase.]

Κάρυον, τὸ, Nux (fructus), Juglans. Theophr. H. Pl. 3, [4, 2] de germinatione arborum loquens : Τὰ δὲ ἄλλα περιενισταμένου τοῦ ἦρος, οἷον ἐρινεὸς, ... καρύα, Διὸς βάλανος. Ipse autem fructus, κάρυον, variis cognominibus distinguitur ; est enim κάρυον quod βασιλικὸν appellatur, est Περσικὸν, Εὐβοϊκὸν, Ποντικὸν s. Ἡρακλειωτικὸν, λεπτὸν, quod et composite λεπτοκάρυον, est Ἰνδικόν : φήγινον, πιτύϊνον, πικρὸν, μυρεψικόν : de quibus eod. ordine dicetur. [Locos Theophrasti v. in Indice Schneideri p. 404.] || K. βασιλικὸν s. Περσικὸν, i. esse putatur q. κάρυον sine adjectione, Nux juglans. Polluci certe [6, 80], sicut et Dioscoridi, κάρυα βασιλικὰ ead. sunt, q. et Περσικά : sic autem dicta putantur, quod a regibus translata fuerint e Perside. Plin. 15, 22, de nucibus juglandibus loquens, Et has, inquit, e Perside a regibus translatas, indicio sunt Græca nomina. Optimum quippe genus earum Περσικὸν atque βασιλικὸν vocant. || K. Εὐβοϊκὸν, Nux Euboica, i. e. Castanea nux, ut Virg. Castaneas nuces dixit, vel Castanea, sine adjectione. Ab Hesych. Εὐβόϊα, pro quo rectius Εὐβοϊκὰ, licet ap. Theophr. εὐοϊκὸν etiam sine β, exp. καστάνια : subauditur autem κάρυα. Quidam tamen, e quibus Gorr., putant et ista κάρυα Εὐβοϊκὰ esse Juglandes. || K. Ποντικὸν, Ἡρακλειωτικὸν, λεπτὸν, Nux avellana, Plin. ibid. : Ceteris quicquid est, solidum est, ut in avellanis, et ipso nucum genere, quas antea Abellinas patrio nomine vocabant. In Asiam Græciamque e Ponto venere, et ideo Ponticæ nuces vocantur. Hactenus Plin. Lingua Gallica itidem has nuces *Avellines* appellat. A quibusdam Prænestinæ etiam dicuntur, e Macrob. : quum alioqui Plin. Prænestinarum appellationem magis restringere videatur. Illius autem secundi nominis, sc., Ἡρακλειωτικὸν, ead. ratio est, quæ et nominis Ποντικόν : sed quum dicitur Ἡρακλειωτικὸν magis peculiari-

ter, ut ita dicam, indicatur Locus e quo advectus primum fructus ille fuit; scimus enim et ipsam Heracleam, Ponticam cognominari, ad differentiam aliarum urbium, quæ eod. illo nomine vocantur. Quod autem ad tertium nomen attinet, λεπτὸν κάρυον s. λεπτοκάρυον, sunt qui Juvenalem ad hoc respicientem, Minimas nuces dixisse putent. Diosc. 1, 180 : Τὰ δὲ Ποντικὰ, ἃ ἔνιοι λεπτὰ καλοῦσιν, ἔστι κακοστόμαχα κτλ. || K. Ἰνδικὸν, Nux Indica, fructus esse putatur arboris quam κουκιοφόρον Theophr., Cuci Plin. vocat. || K. κιτύϊνον, Nux pinea. Diosc. autem πιτυΐδας vocari dicit τὸν καρπὸν τῶν πιτύων. || K. φήγινον, Glans fagea, VV. LL. e Plin. || K. πικρὸν, Nux amara, i. e. Amarum amygdalum, Archig. ap. Galen. K. τόπ. 1, VV. LL. || K. μυρεψικὸν, alio nomine μυρεψικὴ βάλανος, τῶν μυρεψῶν βάλανος, μυροβάλανος, ut quidam volunt, Nux illa odorata, quam vulgo Moschatam appellamus, μοσχοκάρυον etiam dicta. [« Κάρυον, Nucleus, vide in Μῆλον, ubi de Περσικὸν μῆλον agitur. » HSt. in Ms. Vindob.] || Κάρυον a κάρα s. κάρη, deduci, Plin. testatur, 23, 8 : Nuces juglandes Græci a capitis gravedine appellavere; etenim arborum ipsarum foliorumque vires in cerebrum penetrant, hocque minore momento, sed in cibis nuclei faciunt. Id. 15, 22 : Κάρυον a capitis gravedine, propter odoris gravitatem, convenit dictum. Huc autem pertinet, quod e Diphilo affertur, κάρυα esse κεφαλαλγῆ : sed addit τὰ βασιλικά. Plut. vero [Mor. p. 647, B] τὴν καρύαν inde vocatam tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παρακεκλιμένους. [|| Forma Laconica Κάρουον, quod v.]

[Καρυοναύτης, ὁ, Nucinauta, Qui in nuce navigat. Καρυοναῦται, gens ficta ab Luciano V. H. 2, 37 et 38.]

Καρυοπερσικὰ, q. d. Nucipersica : quod vocab. affertur etiam e Martiale et Palladio, VV. LL. Sunt qui ead. esse velint q. κάρυα Περσικὰ disjunctim, de quibus supra, sunt qui diversa.

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, Nucis succus. Sed Plin. de hoc ita scribit 12 fin. : In Syria gignitur et cinnamum, quod καρύοπον appellant : hic est succus nuci expressus, multum a surculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia : pretium in libras asses quadraginta.

Καρυόφυλλον, τὸ, q. d. Nucis folium. Sed longe abest ab eo, quod videtur significare; quum enim dicatur quasi nucis folium, ejus tamen neque naturam, neque formam omnino habet. Est enim arboris fructus, ut placet Aetio et Simeoni, s. potius flos, auctore Paulo [7], arboris cujusdam Indicæ festucaceus, in clavi modum capitatus, niger, longus, acer, subamarus, odoratus, non ad obsonia modo, sed ad multa etiam medicamenta expetitus. Alii non flori modo et fructui, sed ipsi etiam frutici nomen hoc tribuunt : qui depingitur sambuci forma, vel, ut aliis placet, buxi caudice, lauri folio, sed rotundiore. Hæc Gorr. Vulgo *Clou de girofle* appellamus. Sunt porro qui et Græcam appellationem depravatam esse suspicentur. [Galen. vol. 14, p. 462, 3; 507, 1; 512, 8; 529, 16. Conf. Salmas. ad Achill. Tat. p. 612. Hase. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 360; Orneosoph. p. 199, 207, al.]

[Κάρυστος, ἡ, Carystus. Steph. Byz. : K., πόλις ὑπὸ τῇ Ὄχῃ, ὄρει τῆς Εὐβοίας (Hom. Il. B, 539; Herodot. 4, 33; 6, 99; Strabo 10, p. 416), ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος. ... Ἔστι καὶ K. ἐν τῇ Λακωνικῇ, τόπος τῆς Αἰγυος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν ἔφη, καθὰ Στράβων ι' (p. 446). Τῆς προτέρας τὸ ἐθνικὸν Καρύστιος ... καὶ θηλυκὸν Καρυστία. Καρύστιοι, οἱ, Herodot. 4, 33; 8, 112. Ξένους Καρυστίους Aristoph. Lys. 1058. Δειράδος Καρυστίας Eur. Iph. T. 1451. Κάρυα Καρύστια Eubul. ap. Athen. 2, p. 52, B. Vitiose Photius p. 134, 6 : Καρυστεία, γένος καρυῶν.]

[Καρυτίζομαι.] Καρυτίζεσθαι, Hesychio εὐφραίνεσθαι, Lætari. [Conf. Καρυατίζω.]

Καρῠώδης, ὁ, ἡ, Nuceus, Gaza, pro Nucis referens speciem. [Theophr. C. Pl. 4, 7, 7; 6, 6, 8.]

Καρύων, Hesychio πλακοῦς ἔχων κάρυα, Placenta condita nucibus, s. Placenta e nucibus.

[Καρυωτικὸς lectio vitiosa. V. Καρυωτός.]

[Καρυῶτις. V. Καρυωτός.]

Καρυωτὸν pro καρυΐσκος [q. v.] VV. LL. ex Exodo 25.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, [Galeno vol. 6, p. 352 et] Aetio 11, 30, Caryota palmula : quæ et Καρυῶτις, Diosc., Varroni Palmula caryota : Plin. [15, 18] Caryotas etiam dixit sine adject. Statius [Silv. 1, 6, 19] et Martialis [11, 31] Caryotides. [Φοίνικος τοῦ καρυωτοῦ Straboni 17, p. 800, restitutum ex codd. pro vulgato καρυωτικοῦ. « Καρυωτὴ φιάλη, Phiala caryotis ornata, in inscr. Milesia ap. Chishull. p. 69 (ap. Bœckh. vol. 2, p. 550). In eadem inscr. ψυκτὴρ memoratur, qui septem habeat κάρυα ἀποπεπτωκότα. » Schneid. De dactylis palmæ Galen. vol. 6, p. 607, 3 : Τινὲς δὲ μαλακοὶ καὶ ὑγροὶ καὶ γλυκεῖς, ὥσπερ οἱ καρυωτοὶ καλούμενοι. De καρυωταῖς φιάλαις docte Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 688 sq. Λαμπάδια καρυωτὰ memorantur Exod. 38, 19. Hase.]

Καρφᾰλέος, α, ον, Siccus, Aridus. Hom. Il. Φ, [541] : Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο Φεῦγον· Od. E, [368] : Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, Acervum palearum aridarum. Sic Epigr. [Anth. Pal. 9, 384, 14] : Ἀστάχυες καρφαλέοι. [Orph. Lith. 267 : Καρφαλέας ... ἀρούρας. Bianor Anth. Pal. 9, 272 : Καρφαλέος δίψει Φοίβου λάτρις. Καρφαλέον φάρυγα δίψει Alcæus Mess. ib. 7, 536.] Ap. Nicandr. autem in Ther. [691] : Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάοντος ἀϋτμῆς, schol. intelligi docet vel ξηρὸν, vel ξηροποιὸν, h. e. vel Siccum, vel Exsiccantem. At καρφαλέον adverbialiter accipitur pro Aride, Il. N, [409] : Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν Ἔγχεος, i. e. ξηρὸν, Eust. Sed et pro ὑπέρισχνον accipi idem Eust. ex antiquis docet.

[Καρφαμάτιον, τό.] Καρφαμάτια ap. Hesych. ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας. [Ab ἁμάω. Videtur respondere vocabulo Latino *merga* : de quo v. Ind. in scriptt. rei rust. et conf. annot. ad Varron. 1, 50, p. 360. Schneid.]

Καρφεῖον, τὸ, Ramentum, ψῆγμα, ut Nicandri schol. exp. in Al. 118 : Καρφεῖαν νέον βεβρωμένα κέδρου.

[Κάρφη, ἡ. HSt. s. v. Κάρφος :] Ejusd. signif. est Κάρφη, Festuca, Fœnum leve et aridum, ut Suid. in his a se citatis ll. exp. [Xen. Anab. 1, 5, 10] : Ἐνεπίμπλασαν χόρτου κούφου, εἶτα συνῆγον καὶ συνέσπων (τὰς διφθέρας) ὡς μὴ ἅπτεσθαι τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ. Et Æliani : Καὶ αἱ διφθέραι τῆς κάρφης ἐμπιπλάμεναι καὶ ἡ ὄχθη πᾶσα πλήρης φαινομένη, οὐκ εἶα ἠρεμεῖν τὸν πόρον. Ab Hesych. exp. φορυτός. Derivatur autem utrumque a Κάρφω, Arefacio, ξηραίνω.

[Καρφηλὸς, Καρφηρός. V. Καρφύραι.]

[Καρφίζω. V. Καρπίζω.]

[Κάρφινος, η, ον, Carpineus, Qui est ex arbore Carpino Betulo Linn. Apollod. Poliorc. p. 33, 26 : Ἀπὸ ξύλων μελεΐνων, ὀξεΐνων, πτελεΐνων, καρφίνων. Hase.]

Καρφίον, τὸ, Parva festuca, Surculus. [Rufus p. 256 ed. Matth. : Καρφίῳ ἀνήθου. Angl. Galen. vol. 14, p. 562, 9. Dictionem Καρφία βάλλειν, Sortes ducere, *Tirer à la courte paille*, explanat Salmas. ad Tertullian. p. 164. Hase.]

Κάρφις, VV. LL. i. q. κάρφη, Palea, Stramen, Fœnum.

[Καρφισμός. V. Καρπισμός.]

Καρφίτης, ὁ, Qui e festucis est. K. θάλαμος, Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 10, 4] de nido hirundinis. Festucas autem avibus ad construendos nidos usui esse, in Κάρφος indicabitur.

Καρφοειδὴς, ὁ, ἡ, Paleæ s. Festucæ formam habens, Festucaceus exp. ap. Paul. Ægin. 7, de caryophyllo : Ἄνθη τινὰ δένδρου καρφοειδῆ, μέλανα, ὅσον δακτύλου σύνεγγυς τὸ μῆκος φέρεται ἀρωματίζοντα. In VV. LL. exp. etiam Surculaceus. [Καρφοειδῆ χλωνία Geopon. 2, 6, 29. || Καρφώδης, Stramentitius, Gl.]

Καρφολογέω, Paleas s. Festucas lego. [Theophr. C. Pl. 1, 15, 1 : Καρφολογουμένων τῶν δένδρων.] || Exquisite in alium inquiro, Quasi festucam in oculo scrutor. Basil. p. 589 : Καρφολογείτω ἡμῶν τὸ ὄνομα, Bud. Ubi videtur allusisse ad vocab. κάρφος in Evangelio. || Floccos lego et quisquilias in veste hærentes. Theophr. Char. [c. 2], loquens de adulatore : Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα [κροκύδα], καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς προσενεχθῇ ἄχυρον ἀπὸ πνεύματος, καρφολογῆσαι, Bud. De phreniticis etiam dici solet, ut habetur ap. Galen. [vol. 8, p. 607], quemadmodum

et χροκιδίζειν [χροκυδίζειν], quorum utrumque imaginandi vi læsa provenit.

Καρφολογία, ἡ, Palearum s. Festucarum collectio, Floccorum collectio : quod et ipsum Galenus inter phrenesis signa recenset [vol. 14, p. 733, 1 : Χειρῶν ἀλόγου περιφορᾶς, καὶ χροκυδισμοῦ, καὶ καρφολογίας. Hase.]

Κάρφος, τὸ, Palea, ἄχυρον, Hesych. [Quæ distinguit Polyæn. 4, 3, p. 360 : Ἀχύρων μυρίας ἁμάξας, κάρφους πεντακισχιλίας. Hemst.] Diosc. 5, 85, de pompholyge : Ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, Palearum pilorumque plena, Ruell. Ap. Athen. 5, [p. 187, E] : Ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κ., ἵνα τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρῃ, ubi κάρφη sunt quæ Homero ἤϊα καρφαλέα. || Κεραία ξύλου λεπτή, Hesychio, Apex tenuis a ligno fisso abscedens : quo modo accipi poterit et l. ille Diosc. et hic ap. Athen. 13, [p. 604, C] : Ἥρετο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθορᾷ τὸ κ., φάντος δὲ καθορᾶν, ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλος. [Sophron ap. Demetr. De eloc. 147 : Ὅσα φύλλα καὶ κάρφεα τοὶ παῖδες τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι.] || Festuca, i. e. Arida et crassior in fœno nondum demesso stipula, vel etiam Aridum et leve fœnum, Suid. [Æschyl. ap. schol. Nic. Ther. 288 : Κάρφει παλαιῷ.] Lucian. [Hermot. c. 33 med.] : Ὅμοιον εἶναι τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, οὐ πόρρω προθέμενοι στοχάζονται ἀφιέντες. Quæ φρύγανα ibid. appellat. Subjicit enim, Καὶ ἢν τύχωσί ποτε καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. Similiter et ap. Aristoph. Av. [641] : Εἰσέλθετ' εἰς νεοττιάν γε τὴν ἐμὴν, Καὶ τἀμὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα, schol. hæc duo vocabula ἐκ παραλλήλου posita annotat. Ad quem l. Aristoph. facit hic Colum. 8, 15 : Festucæ surculique passim in aviariis spargendi sunt, ut colligere possint aves, quibus nidos construant. [V. Wetsten. ad N. T. vol. 1, p. 338.] Rursus ad Plaut. hoc in Milite, An festuca facta, serva an libera est? et ad hoc Persii Sat. 5, In festuca lictor quam jactet ineptus : confert l. hic Plut. S. N. V. [p. 550, B] : Ῥωμαῖοι δὲ, οὓς ἂν εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρῶνται, κάρφος αὐτῶν λεπτὸν ἐπιβάλλουσι τοῖς σώμασι. Sed notandum quod ad priores duos ll. attinet, non idem esse prorsus κάρφος et φρύγανον, sed φρύγανα esse proprie Ea, quæ Lat. Cremia, i. e. Virgulta tenuia et arida, quibus aliquid frigitur, ut rubi execti et paliuri : a quibus tamen κάρφη non multum differunt. Sic ap. Nicandr. Ther. [892] : Σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα, Κάρφεά θ' ὁρμίνοιο, καὶ ἐκ μαράθρου βρυόεντος, exp. Stipulas hormini, Festucas. Aliud exemplum ex Aristot. cum Plin. interpr. habebis infra in Περικαρφισμός. [|| Apud Herodot. 3, 111 κάρφεα sunt convoluti tenues cortices, quos cinamomum vel cinnamum vulgo vocamus. Schweigh.] || Ap. Polyb. autem [6, 36, 3], Κἂν μὲν εὕρῃ τοὺς φυλάττοντας τὴν πρώτην ἐγρηγορότας, λαμβάνει παρὰ τούτων τὸ κάρφος, Lasc. interpr. Taleolam; Bud. Tessaram. || Pro Putamine, Cortice, Corio pomorum, ap. Nicandr. accipi testatur schol. in Al. 230 : Καί τε σὺ μηλείης τριχώδεος [ῥηχώδεος] ἄγρια κάρφη Οὔρεσιν ἐντρεφθέντα, i. e. δέρματα. Et 491, de punicis : Ὅσαι τὰ σκληρέα [τ' ἐσκληκότα] κάρφη Φοίνι' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρῃ, i. e. λέπη, φλοιούς.

[Καρφόω, i. q. κάρφω. Philipp. Anth. Pal. 7, 385 : Δένδρεα ... καρφοῦται, πετάλων κόσμον ἀναινόμενα.]

[Καρφύκτοι (?), φρῦνοι. Ῥόδιοι, Hesych.]

[Καρφυλή. V. Καρφύραι.]

[Καρφυλλίδης, ὁ, Carphyllides, poeta cujus epigramma legitur in Anth. Pal. 7, 260. Καρπυλλίδους ib. 9, 52.]

Καρφύνω, i. q. κάρφω. Unde καρφύνεσθαι ap. Hesych. ξηραίνεσθαι : item φθείρεσθαι. [Idem : Ἐκαρτύνοντο, ὠχυροῦντο, ἐξηραίνοντο· ubi probabilis Alberti conjectura est ἐκαρφύνοντο ante ἐξηραίνοντο supplentis.]

Καρφύραι, Nidi. Hesych. αἱ νοσσιαὶ, sed proprie fuerint Nidi e festucis. Item θάμνοι, Virgulta, Fruteta, Eid. At Κάρφυροι, Pulli, νεοσσοὶ, Hesych. Apud Eund. sunt Καρφυλαὶ [καρφυραὶ postulat ordo literarum] Strata e festucis, αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων κοῖται. Citat ex Eur. Ione [172, ubi recta forma legitur : Εὐναίας καρφηρὰς θήσων τέκνοις. Alia ap. Hesych. corruptela est Καρπύραι, ξύλων ξηρῶν κοπαί (κοῖται Is. Vossius).]

Κάρφω, Sicco, Arefacio. [Euphorio fr. 54 : Ὅσα που φύει εὐδείελος αἶα ... ὡς πυρὶ καρφόμενα. Καρφομένη θρὶξ Nicand. Th. 328.] Ap. Hom. κάρψαι Eust. significare ait ξηράναι et συσπάσαι in Od. N, 398 : Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Ad cujus versus expos. facere mihi videtur hic Juvenalis, Tres rugæ subeant, et se cutis arida laxet. Nec dubitem κάρψω χρόα καλὸν vertere etiam, affini utens metaph., Dignitatem oris deflorescere faciam, Faciam ut dignitas oris deflorescat : quibus verbis utitur auctor Rhetorices ad Herenn. Memini porro me ap. quendam lyricum [Archiloch. ap. Hephæst. p. 19, 22 et 50] legere dictum de corpore, exemplo Homeri, Κάρφεται γὰρ ἤδη. [Macedon. Anth. Pal. 11, 374, 8 : Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι, νῦν δ' ἐμαράνθης γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρεϊ. Apoll. Rh. 4, 1094 : Στονόεντι κάρφεται οἴτῳ. Καμάτοις κάρφουσι γυῖα δαμεὶς Nicand. Al. 383.] || Interdum etiam i. putatur esse q. καταῤῥυπαίνω, Sordido, Squalidum reddo; atque ita quidam in illo ipso Homeri l. interpr.; sed non dubium est, quin altera interpr. sit melior. || Hesiod. metaphorice usus est Op. [7], de Jove : Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Et superbum arefacit, pro Superbum deprimit, vel, accommodando huic quoque loco superiorem illam metaph., Facit ut deflorescat.

[Καρφώδης. V. Καρφοειδής.]

[Κάρχαι, καρκῖνοι· καὶ ὄχλοι. Σικελοὶ, Hesych. Leg. puto ὄχοι Σικελοί. Carras intelligit vel caruchas. Soping. Substantivi καρούχα vel καροῦκα exempla ex scriptoribus medii ævi v. ap. Ducang.]

[Καρχαλέος, α, ον. HSt. s. v. Καρφαλέος :] Pro quo dicitur et Καρχαλέος. Et sic legit Eust. ap. Hom. Il. [Φ, 541] : Δίψῃ καρχαλέοι, quod supra καρφαλέοι. Sed et Athen. eam lectionem agnoscit, qui l. 11, [p. 475, B] scribit, Καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατουμένους καρχαλέους εἶπεν. Sic legisse videtur et Hesych. ap. quem καρχαλέοι οἱ κατάξηροι. Sed exp. ab Eod. et στρογγύλοι. [Homericum usum sequuntur Apoll. Rh. 4, 1442 : Δίψῃ καρχαλέος (ubi tres codd. καρφ.), et Nonn. Dion. 14, 426; 29, 299, et, Χείλεσί καρχαλέοισι, 42, 91. || I. q. κάρχαρος, Asper, est. Καρχαλέον χρεμετισμὸν id. 29, 199. Καρχαλέης ἱμάσθλης 48, 307. Καρχαλέοισι λύκοισιν Tryphiod. 615 ex cod. lectione : nam vulgo καρχαρέοισι. Seqq. ex Indice :] Καρχαρέοι κύνες, Etymologo οἱ τραχεῖς, Asperi : ἀπὸ τοῦ κάρφος. In Lexico autem meo vet. Ms. habetur Καρχαλέος, κυρίως ὁ τραχὺς, ἀπὸ τοῦ κάρφος : supersito φ τῷ χ, ad indicandam diversam scripturam : nimirum quosdam legere καρφαλέος. [Etym. M. verba sunt p. 493, 1 : Καρχαρέος κύων· καρχαρέοι κύνες, οἱ τραχεῖς ἀπὸ τοῦ κάρφος· καὶ καρχαρόδους ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, τουτέστι στρογγύλους καὶ ὀξεῖς καὶ ἐναλλάσσοντας ἑαυτῶν, ὡς λύκος, πάρδαλις, λέων κτλ. Quam gl. fuerunt qui ad Apoll. Rh. 3, 1058 referrent, ubi nunc καρχαλέοι κύνες legitur. Adjectivi forma καρχαρέος orta est ex confusis duobus vocabulis κάρχαρος et καρχαλέος, quorum alterum pro priore interdum dixisse videntur recentiores Epici : nisi quis in ll. supra appositis λ in ρ mutato καρχάρεος restitui velit. Nam hoc saltem accentu, non καρχαρέος, scribendum hoc adjectivum foret. Ceterum comparandum κερχαλέος. G. D.]

[Καρχαρέος. V. Καρχαλέος.]

Καρχαρίας, ὁ, Hesych. ὁ θαλάσσιος κύων, Canis marinus : procul dubio quod dentes habeat καρχάρους et asperos. Est autem piscis species. Ap. Athen. 1, [p. 5, D, ex Philoxeno], Συνόδοντά τε καρχαρίαν τε. [Et ap. eund. p. 306, D, Sophron Θυννοθήρᾳ : Ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων κ., ὅκα τινὸς δῆσθε· additurque : Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις τὸν κ. καλεῖσθαί φησι καὶ λάμιαν καὶ σκύλλαν. Inter pisces venenatos refert Epiphan. t. 1, p. 162, D. Id. ib. p. 228, A, et 275, D : Ἀπὸ σμυραινώδους ἰοῦ, καὶ τρυγόνος, καὶ δρακαίνης, καὶ καρχαρίου, καὶ σκορπαίνης. Hase. Photius p. 134, 8 : Κ., ἰχθὺς ποιός· καὶ κήτους εἶδος θαλαττίου.]

Καρχαρόδους, οντος, ὁ, ἡ, Dentes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coeuntes habens. Hom. Il. N, [198] : Κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων. [Ib. K, 360; Hesiod. Op. 602, 794. Ἅρπην καρχαρόδοντα id.

Theog. 175. Τῷ καρχαρόδοντι ap. Aristoph. Vesp. 1031, de Cleone dictum est, quem verbis ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα significat in oraculo fictitio Eq. 1017.] Sic Athen. 7, [282, D] dicit κάλλιχθυν esse καρχαρόδοντα καὶ σαρκοφάγον. Aristot. De partt. anim. 9 [?] καρχαρόδοντα vocari scribit ὅσα ἐντὸς μὲν ἔχει ὀδόντας, ἀλλ' ὀξεῖς καὶ οἷον κεχαραγμένους, ut leo, pardalis, lupus, canis : seu, ut 3, 1 exp., τὰ ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάσσοντας ὀδόντας ἔχοντα· utrobique a χαυλιόδους distinguens. [Τὸ καρχαρόδουν Aristot. H. A. 2, 1 circa fin. Plotin. p. 702, C. Hesych. : Καρχαροδεῖν, τραχεῖς, ὀξεῖς ὀδόντας ἔχειν. Corrig. videtur Καρχαρόδουν ... ἔχον. Τὰ καρχαρόδοντα Galen. vol. 4, p. 94. || Καρχαρόδων ap. Theocrit. 25, 85 : Λύκος κ.]

Κάρχαρος, ὁ, Asper. Animal κάρχαρον dicitur pro καρχαρόδουν, Dentes habens asperos et acutos : τραχεῖς καὶ ὀξεῖς, s. στρογγύλους καὶ οἱονεὶ κεχαραγμένους. [Κ. κύων Lycophr. 34.] Lucian. De luctu, Κύων τρικέφαλος μάλα κάρχαρος. Oppian. Cyn. 3, [142] : Κάρχαρον οὐλόμενον ταναὸν στόμα. [Κάρχαροι ὀδόντες Philostr. Imag. 2, p. 841, 3.] Rursum Lucian. De conscr. hist. [c. 43] : Τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος ἀρχέσθω τῆς γραφῆς : metaphora ab animalibus quæ ob dentium asperitatem et acumen κάρχαρα dicuntur, ut patet ex eo quod subjungit τεθηγμένος : unde nonnulli interpr. Acutam. [Ita Greg. Nyss. t. 1, p. 62, A : Οἷα ἡ (lingua) τῶν ὠμοβόρων ἐστὶ, τῷ καρχάρῳ τῶν ὀδόντων μεταξὺ τῶν διαστημάτων ἐνδιαρρέουσα. Lucian. Bis accus. c. 33 et De salt. c. 4 : Κ. κύνα. Hase. Id. Merc. cond. c. 35 : Ῥήτωρ τῶν καρχάρων. Κάρχαρος, cognomen Thrasonis ap. Athen. 6, p. 251, E. Ælian. N. A. 16, 8 : Δῆγμα κάρχαρον μᾶλλον ἠπεροῦν ἰῶδες. Κάρχαρον δῆγμα Κερβέρου, Lucian. Tragœdop. 302.]

[Καρχαρούμενος, Saltans, Aq. Sam. 2, 6, 16, ubi ex Hebraica vocem Græcam fecisse videtur. Schleusn.]

[Καρχηδονιάζω, A partibus Carthaginensium sto. Plut. V. Marcelli c. 20, ubi Schæferus Καρχηδονίζουσαν recte corrigere videtur.]

[Καρχηδονιακὸς, ἡ, ὸν, Carthaginensis, Punicus. Strabo 17, p. 832 : Κόλπῳ τῷ Κ. Diodor. 13, 44 et argum. libri 14 : Πόλεμος Κ. Καρχηδονιακὰ, τὰ, libri a Claudio imp. scripti, ap. Sueton. in Claud. c. 42, et Appiani liber de rebus Punicis vol. 1, p. 304 ed. Schweigh., quæ Καρχηδονιακὴ βίβλος dicitur in præfat. § 14, p. 18, 80, ubi Schweigh. Καρχηδονικὴ reposuit ex codd. quibusdam, quas inter formas libri iterum fluctuant Hisp. c. 14 init.]

[Καρχηδόνιος, ία, ιον, Carthaginensis. Καρχηδονία, ἡ, Carthaginensium terra s. ditio, Strab. 6, p. 267, 272. Καρχηδονίας γῆς 17, p. 836. Καρχηδόνιοι, οἱ, Herodot. 3, 19, Strabo et alii quivis.]

[Καρχηδὼν, όνος, ἡ, Carthago, commune aliquot urbibus nomen, de quibus Steph. Byz. : Κ., μητρόπολις Λιβύης (Herodot. 3, 19; Soph. fr. 536; Strabo 17, p. 832 seqq.), διασημοτάτη πόλις ... ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος. Ἐκαλεῖτο δὲ Καινὴ πόλις καὶ Καδμεία καὶ Οἰνοῦσσα καὶ Καλλίβη· τούτῳ δὲ κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτῶν λέξιν ἵππου κεφαλὴ δηλοῦται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Καρχηδὼν, πόλις Ἰβηρίας· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ Καινὴ πόλις. (Καρχηδὼν νέα ap. Strabon. 3, p. 147.) Ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Καρχηδὼν, ὡς Εὐτρόπιός φησιν. « Καρχηδόνος καὶ Βερροίας τῆς κοίλης Συρίας abbates Paulus et Acacius, quorum epistola Epiphanii libris præmittitur : sed apud Eutropium 6, 5 de Chalcedone agitur. » Berkel.]

[Κάρχημα, τό.] Καρχήματα Hesychio [et Cyrillo] θέλγητρα, Illecebræ, Mulcedines. [An leg. χαρήματα? Angl.]

Καρχήσιον, τὸ, Carchesium : dicitur τοῦ ἱστοῦ τὸ πρὸς τῷ τέλει, teste [Asclepiade Myrleano ap.] Athen. 11, [p. 474, F] : ut Hesychio quoque καρχήσια sunt τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν, Summæ malorum nauticorum partes : s. τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω τῶν καταρτίων τῶν πλοίων. Itidem vero et Poll. 1, [91] scribit τὸ τελευταῖον τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, vocari ἡλακάτην et θωράκιον et καρχήσιον. [Schol. Apoll. Rh. 1, 565 : Ἡλακάτη τὸ λεπτότατον καὶ ἀκρότατον μέρος τοῦ ἱστοῦ, κατὰ Ἐρατοσθένην, ὑπὲρ ὃ ἐστὶ τὸ καρχήσιον. Πρὸς ζυγὸν καρχασίου ἱστία ἀντείνειν Pind. Nem. 5, 94, ubi schol. exp. τὸ ἄκρον τοῦ ἱστίου· καρχήσιον γὰρ ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι. Alios aliorum ll. v. ap. Schneider. ad Vitruv. vol. 3, p. 250 seqq.] Ita igitur [Eur. Hec. 1261 : Πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων, et] Lucian. dicit τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, Carchesio insedisse. [De merc. cond. c. 1 : Ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον· Amor. c. 6.] Et Lucill. [ap. Nonium p. 546, 25] : Tertius hic mali superat carchesia summa. Et Catullus [ib.] : Lucida qua splendent summi carchesia mali. Item καρχήσιοι dicuntur οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίου τεταμένοι κάλοι, ut annotat Galen. in Lex. Hippocr. : qui et ipse καρχήσιον esse dicit τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστῷ τῷ ἔχοντι [τὸ ἔχον τὴν Schneid.] τροχηλίαν. Apud Oribasium vero in l. De laqueis est etiam καρχήσιος, Laqueus : et is vel simplex vel duplex. Est autem id Deligaturæ genus duabus habenis constans, vim habens æqualiter extendendi. Nomen accepit a fune qui in summo navis malo habetur, quem Græci καρχήσιον appellant, inquit Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Π. ἄρθρων [vol. 12, p. 304, 377], ubi Hippocr. dicit [p. 808] : Ἀφεὶς ἀπὸ ἱστοῦ καρχήσιον ἔχοντος. || Rursum Hesych. καρχήσιον esse tradit τὸ ἐπικείμενον τῶν στοῶν ξύλον, et ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές. Quo forsan pertinet quod Vitruv. scribit 10, 22 : Callias Rhodum quum venisset, acroasin fecit, exemplumque protulit muri, et supra id machinam in carchesio versatili constituit, qua helepolim ad mœnia accedentem corripuit et transtulit intra murum. || Dicitur καρχήσιον etiam ποτήριον ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὥτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα· forsan sic nominatum διὰ τὸ ἀνατετάσθαι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ νῆας καρχησίου, ut Eust. tradit, et ante eum Athen 11, [p. 475, A] ubi quidam dicit τὸ Θηρίκλειον et τὸ καρχήσιον idem esse. Latini quoque Carchesium vocant. Virg. Æn. 5, [77] : Duo rite meri libans carchesia Baccho. Ovid. [Met. 7, 247] : Superinvergens tepidi carchesia lactis, Alteraque invergens liquidi carchesia mellis. [Diodor. 2, 9; Alciphr. 2, 3, p. 228. G. D. In arce Athenarum inter donaria asservabantur καρχησίῳ ἀργυρῷ 11, Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 189, 19; it. ib. p. 194, 19 : Κ. ἀργυροῦν Διὸς Πολιῶς. De ejus forma C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 299, a); Letronne *Journ. des Sav.* 1833, p. 606, et Viscont. Mus. Pioclem. t. 5, p. 186, qui opinatur ibi conspici in anaglypto. Hase.]

[Κάρχνη, ἀργυρῆ, gl. suspecta Hesychii.]

Κάρχος, dicitur esse Leguminis genus. [Fort. pro κόρκορος vel κόρχορος.]

Καρχώδης, ὁ, ἡ, Asper, κάρχαρος. Nam Hesych. καρχῶδες affert pro τραχύ. [Eodem sensu κερχώδης et κερχνώδης dicitur.]

Κᾰρώδης, ὁ, ἡ, Capitis gravitatem afferens. Erotian. [p. 198] : Καρῶδες, καρηβαρία· ἢ καρωτικόν. [Hippocr. p. 72, B : Τὸ καρῶδες ἆρά γε πανταχοῦ κακόν; Id. p. 75, H; 205, D. Καρώδεα ὄμματα, Oculi sopore affecti aut stupore rigentes, p. 1217, H, pro quo καθαρώδεα legitur p. 1162, C. Foes. || Adverb. Καρωδῶς Alex. Trall. 12, p. 775.]

Κάρωσις, εως, ἡ, q. d. Soporatio, i. e. Actus ipse soporem illum [de quo dixit s. v. Κάρος] inducendi. Sed alicubi exp. et Sopor. [Κάρωσις νωθρὴ ap. Hippocr. p. 798, G, Segnis et torpida gravatio ac sopor, aut stupor cum inexpugnabili dormiendi necessitate. Foes. Galen. vol. 2, p. 885, 16 : Ἀνατιτραμένοις γοῦν πολλάκις παραχρῆμα καρώσεις γίνονται. Hase. Athen. 15, p. 675, A : Οἱ δὲ νεκροῖς ἐῴκεσαν ἀπὸ τῆς καρώσεως.]

Καρωτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Soporativus, Soporifer, Soporem inducens, qui κάρος dicitur. A Linacro ap. Galen. καρωτικὰ redditur Sopientia, Somnifera. Legimus autem ap. Eund. : Τότ' ἂν ἐν καιρῷ χρήσαιο καὶ τοῖς καρωτικοῖς φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἀνώδυνα. [Id. vol. 14, p. 733, 7 : Ἐπιβροχαὶ καρωτικαί τε καὶ ὑπνωτικὰ ἐπιχρίσματα. Euseb. Præp. ev. p. 132, A. Porphyr. De abstin. 1, 27 : Πᾶν καρωτικὸν, ἀργίας τε καὶ λήθης ποιητικόν. Hase. Athen. 1, p. 34, B : Ὁ μὲν γὰρ οἶνος καρηβαρικὸς, ὁ δὲ κρίθινος καρωτικός.] Plinio est Gravedinem afferens; scribit enim mandragoræ mala gravedinem afferre etiam olfactu, pro eo, quod dixit Diosc. [4,

65] : Μανδραγόρας μῆλα ὀσφραινόμενα καρωτικὰ εἶναι. [Clem. Al. p. 209. Wakef.]

[Καρωτὶς, ίδος, ἡ.] Καρωτίδες, s. καρωτικαὶ, ἀρτηρίαι, quæ et ληθαργικαὶ, necnon ἀποπληκτικαί : sunt Rami duo arteriæ magnæ qui sub clavicula divisi juxta asperam arteriam, una cum vena jugulari in caput feruntur. Sic autem a veteribus Medicis ejusmodi arteriæ dictæ sunt quod vinculo exceptæ carum, lethargum et apoplexiam inducant. Gorr. Meminit earum Aristot. H. A. 3, Rufus Ephes. [p. 42], Galen. De usu respirationis [vol. 5, p. 423; 4, p. 694], Alex. Aphr. Probl. 2, 63, et ante hos Aret. Acut. morb. 2, 11. Et Celsus 4, 1 : In dextra sinistraque circa guttur venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur : itemque arteriæ quas Carotidas vocant, sursum procedentes, ultra aures feruntur. Perperam enim ibi quædam exemplaria habent Parotidas. [Καρωτίδες equorum memorantur Hippiatr. p. 36, 2. Hase.]

[Καρωτὸν, τὸ, Carota. Athen. 9, p. 371, E : Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου ... ὡς ὁ Δίφιλος ἱστορεῖ. V. Apicium 3, 21, et Salmas. Exerc. Plin. p. 704.]

[Κάς· Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί· οἱ δὲ δέρμα, Hesych. Posterior interpretatio spectat ad voc. κῶς. || Κὰς per crasin contractum ex καὶ ἐς ante literas consonantes apud poetas Atticos. V. ad Aristoph. Acharn. 184. G. Dindorf.]

[Κάσα, οἰκία, καλύβη, οἴκησις, παρὰ Ῥωμαίοις, Hesych. Lat. Casa. Sed a Græcis ad Romanos transiisse h. v., non contra, existimat Pauw. De alea vett. p. 86. Angl. Athenæus in Mechanicis (p. 6, 47) : Κάσαις παραπλήσια. Ducang. Hesych. infra Κάσσει, νεοσσιᾷ (νεοσσειᾷ codex). Mallem Κάσσῃ, collato Κάσα. Albert.]

[Κασαλβαδικῶς, More meretricis. Eustath. Opusc. p. 248, 53 : Κ. οἷον ἐρωτιᾷς.]

Κᾰσαλβάζω, Convitiis et probris incesso, ac quidem petulanter impudenterque, meretricum more. Aristoph. Eq. [355] : Κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. Et mox, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Ibid. enim schol. prius κασαλβάσω exp. λοιδορήσω [Λοιδορεῖν exp. etiam Eustath. p. 741, 31], et λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι. Infra duplici σ. [Hermippus ap. schol. Aristoph. Vesp. 1164.]

Κασάλβη, et Κασαλβὰς, άδος, ἡ, Meretrix, Scortum : e re et moribus imposito nomine παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν [sic Hesych., Eustath. p. 741, 32, et s. v. κασσαβὰς Etym. M. p. 493, 28] : quoniam sc. introvocat amasios, si non habeat : si habeat, expellit ad introvocandos alios, ut vult schol. Aristoph. et Suidas. Aristoph. Eccl. [1106] : Ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν. [Id. fr. 402 : Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.]

Κασάλβιον, τὸ, dicitur Lupanar, Locus in quo meretrices se prostituunt. V. Κασαύριον.

[Κάσαμβος, ὁ, Casambus, Aristocratis filius, ap. Herodot. 6, 73.]

Κάσαμον, τὸ, Casamum : ab Aetio, Actuario, Nicolao Alex., aliisque medicis recentioribus, dicitur ἡ κυκλάμινος, ut in interpretationibus eorum annotatur.

[Κασανδήριον (?), ἰχτῖνος, Hesych. (inter Κασσύας et Κασύτας).]

[Κασάνδρα. Κασάνδρεια. Κάσανδρος. V. Κασσ—.]

[Κάσαπον. V. Κάσσαρον.]

[Κάσαργε (?), τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνάστρεφε, Hesych.]

[Κασαρνεῖς, ἀνύεις. Λάκωνες, Hesych. Scrib. Κασάνεις, ab ἄνω, ἀνύω. Lobeck. Paralip. p. 80.]

[Κασᾶς, s. Κασῆς, ὁ.] Κάσας, Hesychio [ubi series literarum κάσσας postulat, quod Favorinus posuit et e Xenophonte citavit Pollux 7, 68] ἀμφιτάπης καὶ πιλωτὰ, Tapes utraque parte villosus. Xen. Pæd. 8, [3, 6 : Κάσας τούσδε τοὺς ἐφιππίους, et § 7] : Ἀλλὰ καὶ συσκευοφορήσω, νῦν γοῦν φέρω τώδε δύω κάσα, τὸν μὲν, σοὶ, τὸν δὲ, ἄλλῳ. [Et τὸν κάσαν § 8.] Forsitan est Persicum voc. [Rectus accentus κασᾶς, κασᾶ, κασᾶν nunc restitutus Xenophonti ex uno alterove codice, secundum Arcad. p. 24, 1 : Βαρύνονται ... χρύσης, Κάσης· τὸ μέντοι κασῆς τὸ πιλωτὸν ἱμάτιον περισπᾶται. || Κάσσος, ὁ. Hesych. : Κασσὸν, ἱμάτιον παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον. Accentus corrigendus ex Arcad. p. 76, 16 : Τὸ κάσσος ἀπὸ τοῦ κάσος γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ· ἔστι δὲ εἶδός τινος ἱματίου οὕτω καλουμένου.]

Κασαύρα, ἡ, Hesychio κασωρὶς, πόρνη, Meretrix, Scortum. Et Κασαυρὰς, άδος, ἡ, itidem πόρνη : quod ita est derivatum a κασαύρα, ut κασαλβὰς a κασάλβη. Dicitur eadem et Κασσωρίς. Lycophr. [1385] : Ὅταν κόρη κασσωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλεύην ὑλακτήσασα, κηκάσῃ γάμους· ubi schol. quoque exp. πόρνη, ut Suid. etiam πύρνη, ἑταῖρα : Etym. ἡ πόρνη, ἡ κατωφερής. || Item verb. Κασωρεύω, Meretricor, Scortor. Lycophr. [772] : Ἡ δὲ βασσάρα Σεμνῶς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος, de Penelope Ulyssea. Duris etenim Samius eam ait συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, et peperisse τὸν Πᾶνα, inquit schol. qui et ipse exp. πορνεύουσα. Nota autem ibi simplici σ scribi κασωρεύουσα, metri causa, utpote in ea regione iambum requirentis : ut ap. Hesych. quoque uno σ reperio Κασωρεῖον, πορνεῖον, Lupanar. [Simplex σ in his vocabulis ubique est restituendum.] || Et Κασωρεῖς, πόρναι. Sed hoc postremum κασωρεῖς non possum non suspectum habere. Sic vero et Κασωρὶς pro κασσωρὶς invenitur unico itidem scriptum σ. [Hesychio vel Κασωρίδες, πόρναι, restituendum, vel Κασωρὶς, πόρνη, quod annotarunt Steph. Byz. : Κασώριον, τὸ πορνεῖον. Ἀριστοφάνης « Ἐν κασωρίοισι λείχων. » Ὁ οἰκήτωρ κασωρίτης, καὶ θηλυκῶς κασωρῖτις καὶ κασωρίς· et Eustath. p. 741, 38 : Κασωρὶς ἡ πόρνη, διὰ τὸ κάσαι, ὅ ἐστι κοσμῆσαι, τὴν ὥραν οὐ δεόντως.] Ab eod. nomine est Κασαυρεῖον, τὸ, Lupanar : ut Hesychius quoque κασαυρείοις affert pro οἴκοις ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθέζοντο : forsan ex Aristoph. Eq. [1285] : Τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται, Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, Καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην. Ita enim ibi scriptum, per ι sc., non per ει : itidemque ap. Suid. Schol. innuit scribi etiam ἐν κασαλβίοις : exponens et ipse ἐν πορνείοις. [Aristophani κασωρίοισι restituendum ex l. Stephani Byz. supra allato.] Κασαύριον, Hesychio πορνεῖον : quod supra κασωρεῖον. || VV. LL. afferunt et Κασαύριος pro Scortator : sed sine exemplo.

[Κασέα (?), καθέδρα, Hesych. Κασέλα Steph. Quod commendatur gl. proxima Κασελατίσαι, καθίσαι. Λάκωνες.]

[Κασέρηνον, κάθελε. Λάκωνες, Hesych. Κασέρησον Pergerus.]

[Κασεύρει (?), καθεύδει, Hesych. Κασεύδει Is. Voss.]

[Κασῆς. V. Κασᾶς.]

[Κασθαναία. Κασθανέα. V. Καστανaία.]

[Κασία. V. Κασσία.]

[Κασίαλτος (?), χωρὶς σιάλου, Hesych.]

[Κασιγνήτη. V. Κασίγνητος.]

[Κασιγνητικὸς, ἡ, ὸν, Fraternus. Κασιγνήτοιο φόνοιο ap. Hom. Il. I, 563, schol. et Eustath. exp. κασιγνητικοῦ φόνου.]

Κᾰσίγνητος, ὁ, Frater, i. q. κάσις : Frater ex utroque parente, i. e. Germanus. [Παρὰ τὸ κάσις καὶ τὸ γνὴς, ὃ σημαίνει τὸν γνήσιον, derivat Etym. M. p. 493, 14; a κάσις et γνωστὸς vel γνωτὸς Eustath. p. 410, 41; 437, 4; 1019, 13; a κάσον, quod Semen virile significet, Suidas s. v. Κατακᾶσα.] Hom. Il. T, [293] : Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ Κηδείους· Od. Θ, [585] : Οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων Γίνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ· Il. Z, [429] Andromache ad Hectorem : Σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ κασίγνητος. [Od. O, 16 : Πατήρ τε κασίγνητοί τε. Pind. Nem. 1, 56 : Διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ· Ol. 7, 49 : Κασίγνητον νόθον. Nec raro ap. Tragicos, ut Æsch. Prom. 347, Soph. El. 317, Eur. Or. 73.] || Κασίγνητοι dicuntur etiam οἱ ἀνεψιοὶ, Consobrini, Fratrum vel Sororum filii; nam et id compositio fert, ut κασίγνητοι sint Fratribus vel Sororibus geniti; in superiori autem signif. οἱ γνήσιοι κάσεις, Genuini et germani fratres. Sed et generalius pro Consanguineis poni, ἀντὶ τῶν συγγενῶν, idque apud Iones etiam recentiores, Eust. [p. 1030, 51] testatur, sic capi dicens in Il. O, [545] : Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένισπε. [|| Κασίγνητος, ἡ, Soror. Scriptor Philopatridis c. 11 : Τὴν Διὸς γαμετὴν καὶ κασίγνητον.] || Femininum est Κασιγνήτη, Soror, Germana, Il. II, [432] : Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην τ' ἄλοχόν τε· quæ a Virg. quoque Jovis esse dicitur Et soror et conjux. Orpheus ap. Plat. Cratylo

de Oceano, Ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν. Il. Δ, [441] de Eride : Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. [Od. Δ, 810; Pind. Pyth. 12, 19; Æsch. Prom. 636; Eur. Or. 94.] Soph. [El. 12] : Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης, ubi καὶ est particula præcedentis ὁμαίμου explicativa. [Dixit de hoc l. Eustath. p. 410, 35. Ibid. v. 977 dualis est τώδε τὼ κασιγνήτω, in quam scripturam consentit Eustath. p. 723, 16 : sed verum videtur κασιγνήτα, quod servavit vel ipse posuit Lascaris Opusc. gramm. p. 146. Sic Æsch. Pers. 185 : Κάλλει τ' ἀμώμω καὶ κασιγνήτα γένους ταὐτοῦ, non κασιγνήτω, quod hic quoque duobus in codd. scriptum est. G. D. || Impropr. Hipponax ap. Athen. 3, p. 78, C : Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην. Id. in Etym. M. p. 204, 29 : Βολβίτου κασιγνήτην. Argentar. Anth. Pal. 6, 248 : Λάγυνε ... κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος. Similiter κάσις dicitur ab Æschylo.] || Κασίγνητος accipitur etiam adjective pro Fraternus, Germanus. [Æsch. Ag. 327 : Ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων.] Soph. Antig. [899] : Φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα· quæ sunt verba Antigones ad Eteoclem. [Et ib. 915.] Initio vero ejus tragœdiæ dixerat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

[Κάσιον ὄρος, τὸ, Casius mons, alter Ægypti, de quo Herodot. 2, 6, 158; 3, 5, et Strabo 16, p. 758 seqq.; alter Syriæ, ib. p. 750, 751, et ap. Dionys. P. 880, ubi v. Bernhard. p. 768. De Ægyptio Steph. Byz. : Κάσιον, ὄρος καὶ πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῷ Πηλουσίῳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Κυκλάδος νήσου, ἢ ἀπὸ Κάσου τοῦ Κλεομάχου, ἀφ' οὗ καὶ Κασίου Διὸς ἱερόν. Ὁ πολίτης Κασιώτης, ὡς Πηλουσιώτης, καὶ θηλυκὸν Κασιῶτις. Καὶ τὸ κτητικὸν Κασιωτικός· ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὰ Κασιωτικὰ ἱμάτια. Ζεὺς Κάσιος in numis Seleucensium ap. Eckhel. vol. 3, p. 326, in epigr. Hadriani Anth. Pal. 6, 332, et apud Achill. Tat. 3, 6. Epiphanium in Ancor. c. 108 citat Holst. : Κάσιος ὁ ναύκληρος παρὰ Πηλουσιώταις τιμᾶται. Κασιῶτις nomen regionis, de qua v. Wessel. ad Anton. Itiner. p. 152. K. οἶνος ap. Erotian. p. 228 : Κάσιον (libri Κασσεῖον) οἶνον· ἴσως τὸν Συριακὸν λέγει, κινούμενον (καλούμενον?) ἀπὸ Κασίου (libri Κασσείου) ὄρους. Κασιώτιδα πέτρην Dionys. P. 260. Κασιωτικὰ ἱμάτια ab solo Steph. Byz. memorantur. Proverbium Κασιωτικὸν ἄμμα exp. in Proverb. Bodl. 527, p. 62 Gaisf. (similiterque ab Diogeniano 5, 44) : Ἐπὶ τῶν σχολιῶν τοὺς τρόπους· ἀπὸ τῶν ἐν Πηλουσίῳ Κασιωτῶν τέχνην ἀμμάτων ἐπιτεχναζομένων. Artem illam Casiotas exercuisse, φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα πλέκοντας, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντας addit Suidas s. v. Ἄμματα.]

[Κασιοβόρος. V. Κασσία.]

[Κᾰσιόπνοος (contr. -ους), ὁ, ἡ, Casiam spirans, Casiæ odorem referens. Κασιόπνουν αὔραν Antiphan. ap. Athen. 10, p. 449, D.]

[Κάσιος. V. Κάσιον.]

[Κάσιος, ὁ, Casius. Κασίου τοῦ Ἠλείου Athen. 13, p. 593, F, qui Charisius vocatur ab Demosthene p. 1351.]

[Κᾱ́σις s. Κάσσις, ἡ, pro Lat. Cassis, ap. Hesych. legitur v. Περικεφαλαία, et v. Κορδύλη. Angl.]

Κάσις, ὁ, ἡ, Frater, Soror. [K., ὁ, apud Æsch. Sept. 674 : Κασιγνήτῳ κάσις. Eur. Hec. 428, Med. 167, 1334; Lycophr. 399. Vocat. κάσι Soph. OEd. C. 1440. Genitivi et dativi exempla non vidimus.] Interdum et Consobrinus; nam Hesychio κάσεις dicuntur οἱ ἐκ τῆς ἀγέλης αὐτῆς ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. De feminis etam dici et ap. Laconas et ap. Eur. Hec. idem testatur [365] : Τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν, Multorum sororem : verba Polyxenæ. [Et ib. 943. || Impropr. Æsch. Sept. 494 : Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν· Ag. 495 : Κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις.] || Κάσις, Hesychio Æqualis, Coætaneus, ἡλικιώτης. [|| Fort. sic dicti Assessores s. Paredri patronomi eponymi Spartæ. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 613, 4. Hase.]

[Κασιώτης. Κασιωτικός. Κασιῶτις. V. Κάσιον.]

[Κασκαλίζω.] Κασκαλίζεται, Hesych. exp. γαγγαλίζεται, Titillatur, vel Ridet.

Κασκάνδιξ, Hesychio ἡ γηθυλλίς.

[Κάσκανον, τό.] Κάσκανα, Hesych. teste, sunt κασσύματα.

Κασκὸς, ὁ, Hesychio ὁ μικρὸς δάκτυλος, Parvus digitus. [Supra Καικὸς cum eadem interpret.]

[Κασμένη, ἡ, Casmena, urbs Siciliæ. Herodot. 7, 155. Κασμέναι, αἱ, apud Thucyd. 6, 5. || Adject. Κασμεναῖος, αία, αῖον, ap. Steph. Byz.]

[Κασμῖλος. V. Καδμῖλος.]

[Κάσμορος. V. Κάμμορος.]

[Κάσμος, ὁ, inter nomina propria in μος ap. Arcad. p. 58, 26.]

[Κασμύλος, ὁ, Casmylus, Euagoræ filius, Rhodius. Simonid. Anth. Plan. 4, 23. ῠ]

[Κάσον, τὸ, Semen virile. V. l. Suidæ s. v. Κατακᾶσα afferendum.]

[Κάσος, ἡ, Casus, insula una ex Cycladibus, ap. Hom. Il. B, 676, Strabon. 10, p. 488, ejusque incolæ Κάσιοι, οἱ, ib. p. 489. In Καῖσον et Καύκασον corruptum in libris Aristid. vol. 1. p. 546, 15. Nomen ab Caso, Cleomachi patre, inditum esse narrat Steph. Byz., qui addit : Ἀπῴκισται δὲ τῆς νήσου καὶ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον. Ἔστι καὶ ἑτέρα Περσίδος, καὶ πόλις.]

[Κάσος, ὁ. V. Κασᾶς.]

[Κασπάτυρος, ὁ, Caspatyrus, urbs Indica, regionis Pactyicæ, ap. Herodot. 3, 102; 4, 44. Eadem haud dubie est Κασπάπυρος, de qua Steph. Byz. : K., πόλις Γανδαρικὴ, Σκυθῶν ἀκτή. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.]

[Κασπειρόθεν, Ex Caspiro. V. Κάσπειρος.]

[Κάσπειρος, ἡ, Caspirus. Steph. Byz. : K., πόλις Πάρθων, προσεχὴς τῇ Ἰνδικῇ. Ἡρόδοτος γ'. Τὸ ἐθνικὸν Κάσπειρον, ὡς Διονύσιος ἐν γ' Βασσαρικῶν, « Ἔν δέ τε Κάσπειροι ποσσὶ κλυτοὶ, ἐν δ' Ἀριηνοί. » Καὶ πάλιν, « Κοσσαῖος γενεὴν Κασπειρόθεν ... Πάντων προφέρουσι πόδεσσι Κάσπειροι. » (Κασπείρων τε γένεθλα ex Nonno Dion. 26, 167 addit Berkel.) Ἔδει οὖν ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης, οὕτω Κάσπειρος Κασπειρίτης· ἀλλ' οἱ βάρβαροι Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι. Apud Herodotum nulla neque urbis Caspiri nec Caspiorum populi mentio fit. Sed quum Κάσπιοι 3, 93; 7, 86, locis alienis memorentur, non improbabilis Reizii conjectura est utrobique Κασπείρων nomen restituentis.]

[Κασπέλη vel Κασπέλλη. V. Καταστέλλω.]

[Κασπία θάλασσα. Κάσπιαι πύλαι. V. Κάσπιος.]

[Κασπιακὸς, ἡ, ὸν, Caspiacus. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 19 : Ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα.]

[Κασπιᾱνὸς, ἡ, ὸν, Caspianus. Steph. Byz. : Γίγνεται δὲ Κασπιανός ἐκ τοῦ Κασπία, ὡς Καρδία Καρδιανός. Κασπιανὴ, ἡ, nomen regionis, ap. Strabon. 11, p. 502, 508, Diodor. 2, 2.]

[Κασπιὰς, άδος, ἡ, Caspia. Dionys. P. 1035 et 1064 : Κασπιάδων πυλέων.]

[Κάσπιος, ία, ιον et ὁ, ἡ, Caspius. Steph. Byz. : Κασπία θάλασσα· οἱ ἐξ αὐτῆς Κάσπιοι καὶ Κάσπιον ὄρος καὶ Κάσπιοι ἄνδρες καὶ Κασπία γῆ καὶ Κάσπιον. K. θάλασσα ap. Herodot. 4, 40, Strabon. 11, p. 506 seqq. (Omisso θάλασσα 2, p. 71; 11, p. 498, ubi in libris quibusdam additum est.) Κάσπιον πέλαγος 2, p. 91. K. ὄρος ibid. Κάσπιοι, οἱ, Herodot. 7, 67, Strabo 11, p. 497, 502, 514. Κάσπιαι πύλαι, Caspiæ portæ, Polyb. 5, 44, 5, Lucian. Prom. c. 4. Apud Strabonem modo Κάσπιοι modo Κάσπιαι πύλαι : v. p. 60, 64, 83, 86, 91, 261, 514, 522, 525. || Syllabam secundam iis in casibus qui tertiam longam habent producunt poetæ epici. Apoll. Rh. 3, 859 : Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ, sec. codd. Pariss. : nam vulgo ἐν. Dionys. P. 21 : Κασπίης τε μεσηγὺ ... ib. 53, 696, 719. Et 738 : Ὕδασι Κασπίοισι· 1039 : Πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων, in libris multis in Κασπιάδων corruptum.]

[Κασπὶς, ίδος, ἡ, Caspia. Dionys. P. 729 : Κασπίδος ἅλμης, et omisso ἅλμη ib. 748.]

[Κασπολέω. V. Καταστέλλω.]

Κάσσα, et Κασσαβὰς, ἡ, dicitur ἡ πόρνη, ut annotat Lex. meum vet. : quorum illud derivat παρὰ τὸ κάειν, ut sit ἡ πρὸς τὸ συνουσιάζειν καιομένη vel etiam καίουσα : hoc autem, παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν. Itidem Etym. quoque, exponens et ipse ἡ πόρνη, ἡ κατωφερής. Lycophron κάσσης adjective usurpavit, in Alexandra [131] : Νοσφιεῖ γάμων Λίπτοντα, κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος· ubi schol. τῆς πόρνης χωρίσας περιστερᾶς, a meretrice columba, s. scortatrice et libidinosa. [Conf. Κατακᾶσα.] Pro κασσαβὰς autem dicitur et κασαλβὰς, unico σ, et inserto λ ante β. || Rursum du-

plici σ affertur Κασσαλβάσω pro Convitiis incessam : quod supra unico σ [et recte quidem] habuimus scriptum ex Aristoph.

[Κασσανδάνη, ἡ, Cassandana, Cyri uxor, mater Cambysis. Herodot. 2, 1; 3, 2.]

[Κασσάνδρα s. Κασάνδρα, ἡ, Cassandra, Priami et Hecubæ filia. Hom. Il. N, 366, Ω, 699, Od. Λ, 421 (qui Ionice Κασάνδρην dixit); Pind. Pyth. 11, 30; Æsch. Ag. 1035; Eur. Hec. 88, 129, Andr. 297, Tro. 42. Perpetua in hoc nomine cognatisque Κασσάνδρεια et Κάσσανδρος fluctuatio librorum est inter duplex et simplex sigma. Simplex non raro præbent libri optimi et vetustissimi : sed quum nomina illa syllabam primam productam habere soleant (nullius enim momenti est quod Κάσανδρος correpta syllaba prima legitur in Anth. Pal. 7, 327 et 328), κάζεσθαι autem, a quo derivata sunt, brevem, præferendum videtur duplex sigma, quod defendit Bœckh. in annot. critica ad Pind. Pyth. 11, 20. In numis utriusque scripturæ exempla reperiuntur. Ineptum est discrimen, quod commentus est Tzetz. in Proleg. ad Lycophr. p. 271 ed. Müll. : Κασάνδρα δὲ λέγεται παρὰ τὸ κάσιν ἀνδρεῖον ἔχειν τὸν Ἕκτορα· Αἰολικῶς δὲ γράφεται διὰ δύο σσ. G. Dindorf.]

[Κασσάνδρεια s. Κασάνδρεια, ἡ, Cassandrea. Steph. Byz. : Κασάνδρεια, πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θράκῃ (ap. Strabon. 7, p. 330, Diodor. 19, 52.) ἡ ποτὲ Ποτίδαια λεγομένη ἀπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου. Ὁ πολίτης Κασανδρεύς. Ποσείδιππος δὲ κωμῳδίας ποιητὴς υἱὸς ἦν Κυνίσκου Κασανδρέως. Ἀρτέμων ὁ Κασανδρεὺς ap. Athen. 12, p. 515, C, quod Κασσανδρεὺς scriptum est 15, p. 694, A.]

[Κάσσανδρος s. Κάσανδρος, ὁ, Cassander, Antipatri filius, rex Macedoniæ, ap. Polyb. 2, 41; 9, 29, Diodorum, Arrianum, alios. || C. Ægineta, Polyb. 33, 8, 9. || Corinthius 5, 95, 3. || Κάσανδρος, correpta syllaba prima v. s. v. Κασσάνδρα. Κασάνδρου τοῦ Κασάνδρου in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 62.]

[Κασσανῖται, οἱ, Cassanitæ. Steph. Byz. : Κ., ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ αὐτῆς « Ἐντεῦθεν ἐκδέχεται τὸ τῶν Κασσανιτῶν ἔθνος. »]

[Κασσάνωρος, ἡ, Cassanorus. Steph. Byz. : Κ., πόλις Αἰγυπτία, ἧς μέμνηται Ἔφορος κς'. Τὸ ἐθνικὸν Κασσανωρίτης.]

[Κάσσαρον εἴτε ὑγρὸν εἴτε ξηρὸν legitur Hieracosoph. p. 76, B. Gyllius p. 50 vertit, Laser. Sed fort. scribend. Κάσαπον, quod habet Ducang. Gloss. col. 599; idque modo exponitur καρποβάλσαμον modo κυκλάμινος, Cyclamen Linnæi. Hase.]

[Κάσσας, ὁ. Hesych. : Κάσσαν, κοττιστὴν πτωχὸν (Aleatorem pauperem) ὑπὸ Ἀχαιῶν.]

Κασσία, ἡ, Cassia, frutex aromaticus in Arabia nascens, de cujus generibus Dioscor. 1, 12, et Plin. 12, 19; ubi inter alia dicit, Frutex et casia est, juxtaque cinnami campos nascitur, sed in montibus crassiore sarmento, tenui cute verius quam cortice. Est et κασσία συριγγώδης, Cassia fistularis, quæ ab Actuario κασία μέλαινα dicitur, ab aliis κάλαμος, i. e. Arundo, ut e Gorræo docebo, v. Συριγγώδης. Diversa autem hæc συριγγώδης κασσία est a priore, quam recentiores Græci ξυλοκασσίαν appellarunt. Notandum, crebrius, et forsan etiam rectius, unico σ scriptum reperiri κασία, ap. [Herodot. 2, 86; 3, 110. Hippocr. p. 672, 39 : Κασίης καρπός·] Galen. [vol. 13, p. 185; duplici ib. p. 947, 948], et Plin., ut et ap. Etym., qui παρὰ τὸ κασία dictam vult, quasi κοσμοῦσαν διὰ τῆς εὐοσμίας τὰς αἰσθήσεις. Sic vero et ap. Hesych. reperio Κασιοβόρος, ὁ ἐν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ, Vermis qui casiæ innascitur et eam rodit. Rursum ap. Plin. et Virg. Casia herbæ nomen est, apibus gratæ, quæque in coronamenta assumitur. [Simplex sigma a metro postulatur in verbis Antiphanis ap. Athen. 10, p. 449, D, Κασιόπνουν αὔραν· eademque mensura Casiam dixerunt poetæ Latini. || Suidas : Κασσία, ὄνομα πόλεως. Σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα θυγατρὸς τοῦ Ἰώβ. (Hæc etiam s. v. Ἰὼβ memoratur, ubi cod. Paris. simplici σ scribit.) Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἀρωματικοῦ.]

[Κασσιέπεια, ἡ, Cassiepea, Cephei uxor, inter sidera relata. Apollodor. 2, 4, p. 142; 3, 1, p. 244; Strabo 2, p. 134, 135; Lucian. De salt. c. 44, Pro Imag. c. 7 : quibus in ll. libri partim Κασσιόπεια exhibent, eodem modo variantes ap. Hygin. Poet. astron. p. 443 Stav. et Manil. 1, 355. Κασσιόπη in epigr. Antiphili Anth. Plan. 4, 147 : Κασσιόπας ἁ λάλος εὐτεχνία. Qua forma Latini quoque poetæ utuntur.]

[Κασσίζω. HSt. s. v. Κασσία :] Affertur vero et verb. Κασσίζειν, pro Cassiam referre. [Dioscor. 1, 13 : Μεγάλην ἔχον ῥίζαν κασσίζουσαν.]

[Κασσιόδωρος, ὁ, Cassiodorus, n. pr. in epigr. Anth. Pal. App. 260. || Aurelianus Cassiodorus, senator Romanus sæculi sexti, cujus scripta plura supersunt.]

[Κασσιόπεια. Κασσιόπη. V. Κασσιέπεια.]

[Κασσιτερίδες s. Καττιτερίδες, αἱ, Cassiterides, insulæ. Herodot. 3, 115 : Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας, ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Strabo 2, p. 120 : Αἱ Καττιτερίδες καλούμεναι νῆσοι, πελάγιαι κατὰ τὸ Βρεττανικόν πως κλίμα ἱδρυμέναι· et p. 129, 147, 175.]

Κασσιτέρινος et Attice Καττιτέρινος, η, ον, Stanneus, E stanno confectus, ap. Diosc. l. 1. [Plut. Mor. p. 1075, C : Τοὺς θεοὺς ... ὥσπερ κηρίνους ἢ καττιτερίνους ὄντας. Τὸ ξίφος ἀντὶ χαλκοῦ καττιτέρινον Thom. M. p. 519 citavit ex Aristide vol. 2, p. 406, ubi non hoc, sed ξίφος καττιτέρου legitur. G. D. Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 99, 6; et ipse Galen. ib. p. 309, 18 : Ἀγγεῖον κασσιτέρινον· vol. 19, p. 432, 19 : Κασσιτερίνων σκευῶν. Hippiatr. p. 48, 14 : Βικίον ὑάλινον ἢ κ. Inter donaria in arce Athenarum asservata, Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 233, 27 : Καττιτέρινα ἐνώδια πέντε· ταῦτα Θαυμαρέτη ἀνέθηκεν. Hase.]

[Κασσιτεροποιὸς, ὁ, Stannator. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 251.]

Κασσίτερος, et Attice Καττίτερος, ὁ, [De etymologia hariolantur Etym. M. p. 493, 27, Eustath. p. 1154, 18; 1167, 57], Stannum, Plumbum album : Sosipatro itidem Cassiterus. Plin. 34, 16 : Plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosissimum candidum: a Græcis appellatum Cassiteron. Hom. Il. [Λ, 34 : Ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο λευκοί·] Σ, [474] : Κασσιτερόν τε Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Hesiod. Theog. [862] : Ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. Id. [Sc. 208] : Πανέφθου κασσιτέροιο. Et Hom. [Il. Ψ, 561] : Χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο. [Herodot. 3, 115, Diodor. 5, 38, aliique quos citat Triller. ad Thom. M. p. 518. Pausan. 4, 26, 8 : Κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον. Ξίφος καττιτέρου Aristid. vol. 2, p. 406. Κασσιτέρῳ (pecunia stannea) ἀντ' ἀργυρίου νομίσαι Pollux 9, 79.] Plut. : Ὁ κασσίτερος ῥαγέντα τὸν χαλκὸν συναρμόττει καὶ συγκεράννυσι. [Conf. Mor. p. 433, A. « Κασσίτερον ταῖς πληγαῖς ἐπιλύειν, Greg. Nyss. vol. 2, p. 292, D. » Hemst. || Κασσίτηρον, per η, τοὺς μεθ' Ὅμηρον dicere annotavit Eustath. p. 829, 3. Etym. Gud. p. 302, 29 : Κασσίτηρος, ὁ τὴν κόσμησιν τηρῶν· ἢ ὁ κοσμῶν καὶ λαμπρύνων.]

[Κασσιτερουργὸς, ὁ, Stannator, Gl.]

Κασσιτερόω, Stanno induco, ut χρυσοω, est Auro induco, Deauro : unde particip. pass. κεκασσιτερωμένος, Stanno illitus, Stanno inductus. [Diosc. 1, 33 et 38.]

[Κασσίτιρα, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, τῇ Ἰνδικῇ προσεχὴς, ὡς Διονύσιος ἐν Βασσαρικοῖς· ἐξ ἧς ὁ κασσίτερος. Hæc Steph. Byz. Manifestum est unam ex illis significari insulis quas Herodotus et Strabo Κασσιτερίδας vocant. Suspecta igitur forma Κασσίτιρα, fortasse in Κασσιτερὶς vel saltem Κασσίτερα mutanda.]

[Κασσιώπη, ὄνομα κύριον, Suidas. Vitiose pro Κασσιόπη.]

[Κάσσος. V. Κασᾶς.]

[Κασσοτὶς, ἰδος, ἡ, Cassotis, nympha Parnassi, abs qua nomen habet Κασσοτὶς fons. Pausan. 10, 24, 7, ubi cod. Par. κασσοῖς et κασσοΐδα.]

[Κασσύας, ὄρκυνος (piscis species). Περγαῖοι, Hesych.]

Κάσσῡμα, τὸ, a Nicolao Myrepso [et Hesychio] dicitur τὸ δέρμα, Corium, utpote quo calcei solent κασσύεσθαι. [Galen. vol. 13, p. 330 : Κάσσυμα καινὸν καίων μετ' ὄξους δριμέος κατάχριε. Philo in Mathem. vett. p. 102 : Ἀνὰ μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐμβλήματος καὶ κασσύματος. Et s. v. Καττύω :] Κάττυμα, itidem pro Doloso machinamento accipitur : quum proprie significet Corium durius quod a veteramentario subditur

calceamento muniendo, Soleam. Utraque in signif. accipi vult ὁ ἀλλαντοπώλης ap. Aristoph. Eq. [315], quum ad paulo ante citata Cleonis verba respondens ait : Εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα, Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς Τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ, Καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν· exprobrans nimirum τῷ σκυτεῖ quod dolosus sit in vendendis καττύμασι : rusticis enim vendere corium quod crassum quidem spissumque videatur, sed si vel uno die gestetur calceamentis suppactum, sese extendat vel ad duas usque palmas. In propria signif. Diosc. l. 2 : Ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιὰ δέρματα, Coria e veteribus soleis : s. Coria e veteri calceamento, Vetere soleæ. [Liban. vol. 4, p. 835, 35 : Προσερραμμένα τοῖς ὑποδήμασι καττύματα.] Aristoph. Ach. [300] : Ὃν (sub. Cleonem coriarium s. sutorem) ἐγὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε ἐς καττύματα. Ubi schol. quoque καττύματα esse dicit δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. Rursum Vesp. [1160] : Ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε Ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα; vocans ibi καττύματα non tam Soleas quam Calceamenta soleis suppacta. Poll. quoque κάττυμα numerat inter τὰ τῶν ὑποδημάτων εἴδη, 7, c. 21 [§ 86] : Τὸ δὲ κάττυμα, κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα· quale calceamenti genus est supra καρβατίνη s. καρπάτινον. Aliquanto post τὸ κάττυμα dicit fuisse ξύλινον, τετραδάκτυλον : habuisse ἱμάντας ἐπιχρύσους : fuisse enim σανδάλιον : ipsumque ὑποδεδέσθαι Minervæ a Phidia. [Παλαιὰ καττύματα id. 6, 164; 7, 80. Hippocr. p. 1153, D : Σκυτεὺς κάσσυμα κεντῶν. Athen. 13, p. 565, E : Τῶν ἥλων ἐμπιπλάντες τὰ καττύματα. Κατεσσυμάτων ap. Plut. Mor. p. 753, D, ex κασσυμάτων corruptum animadvertit Wyttenb. || Nomen modi musici ap. eund. p. 1138, C : Τῶν κιθαρῳδῶν τοῦ Τιμοθείου τρόπου καταφρονούντων· σχεδὸν γὰρ ἀποπεφοιτήκασιν εἴς τε τὰ καττύματα καὶ εἰς τὰ Πολυείδου ποιήματα.] Hesych. affert et Καττὺν pro ἀπότριμμα δερματίου, Retrimentum corii; vel etiam Corium detritum. [Καττῦν codex Hesychii, sine accentu codex Photii p. 151, 1, qui interpretatur ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν στειλειὰν, ὅταν μὴ σφίγγῃ. Pollux 10, 166 : Καττὺς δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ. Καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ.]

Κασσύω, Reficio : et quidem ita ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. ap. Athen. 9, [p. 370, A] : Ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι. Attici dicunt Καττύειν, et κάττυμα, σσ verso in ττ. || Καττύω, ύσω, Attice pro κασσύω, Consuo, s. Reficio consuendo. Itidem Hes. καττύειν exp. συῤῥάπτειν. [Plato Euthyd. p. 294, B. Καττύοντες et καττυόμενοι annotavit Pollux 7, 80. Quorum alterum forma media accipiendum, cujus exemplum est ex Pherecrate ib. 90 : Καττύομαι τοὺς καρκίνους.] Metaphorice Cleon ap. Aristoph. Eq. [314] : Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται· artis suæ vocabulo facete utens : erat enim coriarius s. sutor : nam ab iis facta tralatione dicitur καττύειν et συῤῥάπτειν δόλους, ut ap. Plautum quoque Consuere dolos, quod et Nectere dicitur, Græce itidem πλέκειν δόλους, pro συντιθέναι et Struere. [Διαβολὰς Alciphr. 3, 58. « Μὴ κεκαττυμένα σοφιστικῇ τροπολογίᾳ, Clem. Al. p. 998, 43. » Valck.] Sic et Theodorit. Hist. Eccl. usurpavit pro Struere et Machinari, ῥάπτειν καὶ συντιθέναι, teste Bud. [ῡ]

[Κασσώπη, ἡ, Cassope. Steph. Byz. : Κ., πόλις ἐν Μολοσσοῖς, ἐπώνυμος τῇ Κασσωπίᾳ χώρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κασσωπαῖος καὶ Κασσώπιος καὶ Κασσωπία. Ἀπὸ τοῦ Κασσώπιος Κασσωπιάς, ὡς Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς. Ἡρόδωρος δὲ Κασσώπους (corrig. videtur Κασσωπούς : quo accentu Scylax p. 12, Κασσωπῶν χώρας) αὐτούς φησιν ἴσως κακῶς. Πάντες δὲ διὰ δύο σσ· Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος δι' ἑνὸς σ. Κασσώπη λιμὴν ap. Strabon. 7, p. 324. Κασσωπία, ἡ, ap. Scylac. p. 11 et Demosth. p. 84, 22. Κασσωπαῖοι, οἱ, ap. Strabon. 7, p. 321, 324, 325. Cum scriptura ab Herodiano probata comparandum quod idem Βῆσαν scripsit, quum alii Βῆσσαν probarent : de quo v. Steph. Byz. s. h. v.]

[Κασσωρεῖον. Κασσωρεύω. Κασσωρίς. Κασσωρίτης. Κασσωρῖτις. V. Κασαυρ—.]

[Καστάβαλα, τὰ, Castabala, urbs Cappadociæ. Strabo 12, p. 534, 537; Iambl. De myster. c. 4. || Gentile Κασταβαλεὺς, έως, ὁ, Castabalensis, ap. Steph. Byz.]

[Καστάϊνος lectio vitiosa. V. Κασταναϊκός.]

[Κασταικαῖος. V. Κάσταξ.]

[Καστᾰλία, ἡ, Castalia, fons ad Parnassum. Herodot. 8, 39. Pind. Pyth. 1, 75 : Φοῖβε, Παρνασσοῦ κράναν Κασταλίαν φιλέων. Soph. Ant. 1130 : Κασταλίας νᾶμα. Eur. Phœn. 230 : Κασταλίας ὕδωρ· Iph. T. 1257 : Κασταλίας ῥεέθρων· Ion. 95 : Τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς δίνας. Strabo 10, p. 418. De origine nominis Pausan. 10, 8, 9 : Δοῦναι δὲ τὸ ὄνομα τῇ πηγῇ γυναῖκα λέγουσιν ἐπιχωρίαν, οἱ δὲ ἄνδρα Καστάλιον. Πανύασις δὲ ... θυγατέρα Ἀχελώου τὴν Κασταλίαν φησὶν εἶναι. Castalium Delphi filium memorat 7, 18, 9; 10, 6, 4, et Etym. M. p. 255, 17. || Adject. Κασταλὶς, ίδος, ἡ, Castalia. Theocr. 7, 148 : Νύμφαι Κασταλίδες. Μούσαις (νύμφαις Wernsdorfius) Κασταλίσιν Himer. Or. 14, 37.]

[Κασταλία, ἡ, Castalia, urbs Ciliciæ, quam ex Theogenis Caricis memorat Steph. Byz., et : Τὸ ἐθνικὸν, Κασταλιώτης, ὁ.]

[Καστάλιος. Κασταλίς. V. Κασταλία.]

[Καστάλων, μεγίστη πόλις Ὠρητανίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Κασταλωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, Ταρρακωνίτης. Hæc Steph. Byz. Oxytonum est ap. Polyb. 10, 38, 7 : Ἐν τοῖς περὶ Κασταλῶνα τόποις· et 11, 20, 5 : Ἐγγίσας τῷ Κασταλῶνι. De urbe ipsa v. quæ congessit Hier. Surieta ad Antonin. Itin. p. 402 sq. ed. Wess. *Castulonem* Latini vocant atque Ptolemæus. Schweigh. Ap. Strabonem 3, p. 142, libri Κλαστῶν vel Κλαστῶνος· 148, Κασταῶνι· 152, Καίτουλον· 160, Κλάστωνα· 166, Καστάωνος· quibus ll. omnibus Κασταλὼν restituit Casaub. Paroxytonum tamen Καστάλων præferendum erit, si apud Arcadium p. 17, 4 : Σεσημείωται (ὡς παροξύτονα) τὸ Ἀσκάλων (ἀγκάλων cod. Havn.) καὶ ἀσσάλων, alterum nomen ex Καστάλων corruptum sit, quod conjecit Gœttling. De accent. p. 266, recte tamen animadvertens etiam αἰσάλων corrigi posse. Κάστλων est ap. Plut. V. Sertor. c. 3.]

Κάστανα, Castana : urbs Thessaliæ et Ponti. || Unde Καστανaϊκὸν κάρυον, Castanaica nux, Nux quæ in ea Thessaliæ s. Ponti urbe provenit, quæ et Κάστανον nominatur. [Κάστανον, Lopimum, Castanum, Gl.] Theophr. H. Pl. 4, 10 [8, 11], de radice loti : Φλοιὸς δὲ περίκειται περὶ αὐτὴν μέλας, ἐμφερὴς τῷ Καστανaϊκῷ καρύῳ, Similis Castanaicæ nuci, s. Castaneæ : ut et Plin. 13, 18.: Radicem lotos habet opertam nigro cortice, qualis et castaneas tegit. [Καρύοις καστανaϊκοῖς Diodor. 2, 50. Καστaίνῳ καρύῳ 3, 19, ubi καστανaϊκῷ correctum est ex Agatharchide.] Mnesitheus apud Athen. 2, [p. 54, B] : Τῶν Εὐβοϊκῶν καρύων ἢ καστάνων (ἀμφοτέρως γὰρ καλεῖται) δύσπεπτος ἡ κατεργασία. Diphilus vero τὰ κάστανα vocat etiam Σαρδιανοὺς βαλάνους : Nicander λόπιμα κάρυα, in Georgicis : Λόπιμον κάρυόν τε Εὐβοέοις· βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο. [Hesych. : Κάστανα, Διὸς βάλανοι, Εὐβοϊκὰ κάρυα. Pravo accentu τῶν καστανῶν ap. Galen. vol. 6, p. 357.] Ibid. legitur et Καστάνεια. Annotat enim Athen. τὰ καστάνεια ab Agelocho vocari ἄμωτα. [Galen. vol. 6, p. 426, F : Ἡδέως ἐσθιομένας καστανέας, ἔνιοι δὲ καστάνια κατὰ τὸ καλούμενον οὐδέτερον γένος· οἵ γε μὴν ἐμοὶ πολῖται, καθάπερ οὖν καὶ ἄλλοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ, Σαρδιανάς τε καὶ Λευκήνας ὀνομάζουσιν αὐτὰς ἀπὸ τῶν χωρίων, ἐν οἷς πλεῖσται γεννῶνται. Καστάναια, τὰ, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 165.] Nicandri schol. [Al. 271] quatuor species constituit. Tradit enim τῶν καστάνων τὸ μὲν, Σαρδιανὸν dici, τὸ δὲ, λόπιμον, τὸ δὲ, μαλακὸν, τὸ δὲ, γυμνωλικόν [γυμνόλοπον]. Rursum Nicander Al. [271] τὸ κάστανον vocat δυσλεπὲς κάρυον, et Καστηνὸν, metri gratia verso α in η : Δυσλεπέος καρύοιο τὸ Καστανὶς ἔτρεφεν αἶα. Et rursum [269] : Καστηνοῦ καρύοιο παχυφλοίοιο κάλυμμα. Ubi nota etiam Καστηνὸν dixisse pro Καστανaϊκὸν, necnon et Καστανὶς pro Καστανaϊκή. Atque adeo ibi schol. annotat, Καστανίδα αἶαν vocari urbem Thessalicam : et ab hac Castanide terra denominari τὰ καστάνια, Castaneas. [Addit schol. : Ἡ Καστανὶς πόλις Πόντου, ὅπου πλεονάζει τὸ καστάνιον.] Ubi rectius sine diphth. per simpl. ι scriptum καστάνια [sic etiam Pollux 1, 232], quam cum diphth. apud

Athen. Scribitur tamen per diphth. ap. Suid. quoque. [Per ι ap. Hesych. : Εὐβοϊκὰ, τὰ καστάνια. || Κάστανος, ἡ, apud Hesych. : Καρύαι, τὰς ἀμυγδάλους καὶ καστάνους.]

[Καστναναία, ἡ, Castanæa, oppidum Magnesiæ Thessalicæ, ap. Herodot. 7, 183 et 188, ubi libri plerique Κασθαν—, pauci Κασταν—. Steph. Byz. : Καστανα ία· Εὔδοξος δὲ διὰ τοῦ θ φησί. Λυκόφρων (907)· Καὶ Καστανα ίαν ἀχτέριστον ἐν πέτραις. (Photius p. 134, 13 : Κασθανέα, πόλις Μακεδονίας· ubi corrig. videtur Κασθαναία, πόλις Μαγνησίας, collato Etym. M. p. 493, 26 : Καστανέα, πόλις Μαγνησίας· ὅθεν καὶ τὰ καστάνεια κάρυα τὰ ἀπὸ Καστάνης τινός. Hesych. : Κασθανέα, πόλις Θεσσαλίας.) Τὸ ἐθνικὸν Καστανα ῖος. Ἔστι καὶ Καστανία διὰ τοῦ ι πόλις πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν Καστανιάτης.]

[Καστανα ϊκός. Καστάνειον. V. Κάστανα.]

[Καστανεὼν, ῶνος, ὁ, Castanetum. Geopon. 3, 15, 7, p. 262 : Καστανεῶνας φυτεύειν ἐπιτήδειον.]

[Καστανία. Καστανιάτης. V. Καστναναία.]

[Καστάνιον. Καστανίς. Κάστανον. V. Κάστανα.]

[Κάσταξ, ἡ, Castax. Steph. Byz. : Κάσταξ, Κάστακος, ὡς Νάρυξ, Νάρυκος, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Καστακαῖος, ὡς Ναρυκαῖος, ὁ Ἀππιανός φησι. Τὴν Κάστακα et οἱ Καστακαῖοι ap. Appian. Hispan. 32.]

[Καστηνόν. V. Κάστανα.]

[Καστιάνειρα, ἡ, Castianira, Priami uxor. Hom. Il. Θ, 305.]

[Κάστνιον ὄρος ἐν Ἀσπένδῳ τῆς Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Κάστνιος καὶ Κάστνιον, ἐξ οὗ καὶ Καστνιήτης. Ἔδει δὲ Καστνιώτης ὡς Πηλιώτης, Steph. Byz. Καστνία Ἀφροδίτη ap. Lycophr. 403 : Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεόν (ubi libri partim καστρίαν κασθνίαν καστανίαν)· 1234 : Ὁ Καστνίας (καστίας aliquot codd.) τε τῆς τε Χειράδος γόνος. Ἀφροδίτη Καστνιῆτις Callim. ap. Strabon. 9, p. 438, ubi tamen metrum Καστνίην postulare videtur, πάσας post φρονεῖν transposito.]

[Κάστον, ξύλον. Ἀθαμᾶνες, Hesych.]

[Καστόρειος, ὁ, ἡ, HSt. s. v. Κάστωρ :] Ab eodem Castore apud Spartanos dictum Καστόρειον μέλος, Castoreum carmen : quod tibia cani solebat in congressu cum hoste, sicut et ὁ ἐμβατήριος ῥυθμὸς, ut e Plut. Lyc. [c. 22, et Mor. p. 1140, C] discimus, et ex Poll. [4, 78, ubi Καστόριον. Pind. Pyth. 2, 127 : Τὸ Καστόρειον (præcessit μέλος) δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἑκὼν ἄθρησον· ubi v. quæ de origine nominis exposuit schol. Isthm. 1, 21 : Ἐθέλω ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ. Absurde apud Suidam Καστόρειον μέλος, τὸ τοῦ κάστορος τοῦ ζῴου· quæ ad sanam rationem revocat Bernhardy, Καστόρειον μέλος· καστόριον δὲ τὸ ....]

[Καστόριαι et Καστορίδες κύνες. V. Κάστωρ.]

[Καστορίζω. HSt. s. v. Κάστωρ :] Rursum e Diosc. affertur verb. Καστορίζω, Castoreum imitor, Castorei odorem refero. [Salmas. De ann. climacter. p. 622, ubi ex Porphyr., Καστορίζουσαν βαφήν. V. Καστόριος. Hase.]

[Καστόριον. V. Κάστωρ.]

[Καστόριος, ια, ιον, Fibrinus. Anonymus August. c. 54, ἱμάτια. Ambrosius De dignit. sacerd. c. 4 : *Castorinas quærimus et sericas vestes.* Claudian. Epigr. 92 : *Birrhum castoreum.* Schneider. Καστόριον, τὸ, Genus tincturæ, apud Suidam : Καστόριον (καστόρειον codex Bruxell.), εἶδος βαφῆς ἀπὸ τῆς κογχύλης.]

[Καστορὶς, ίδος, ἡ, animal marinum ex genere phocarum. Oppian. Hal. 1, 394. Ælian. N. A. 9, 50 : Αἱ καστορίδες ζῷόν εἰσι θαλάττιον καὶ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς καὶ ταῖς πέτραις ταῖς προβεβλημέναις ἀπόφημόν τινα κωκυτὸν μεθιᾶσιν καὶ ὠρύονται βαρύτατα. Τούτου τοίνυν τοῦ ἤχου ὅστις ἂν ὑπακούσῃ, ἄφυκτά οἱ ἐστι καὶ οὐ μετὰ μακρὸν ἀποθνήσκει. Eadem narrant Jo. Philop. ad Genes. c. 1, p. 188, Tzetz. Hist. 6, 341. Schneid. || Καστορίδες κύνες. V. Κάστωρ. || Καστορίδες πύλαι, Castorides portæ, prope Gythium, Pausan. 3, 21, 9.]

[Καστορίων, ωνος, ὁ, Castorio, poeta Solensis. Athen. 10, p. 454, F; 455, A.]

[Καστόρνυμι. V. Καταστρώννυμι.]

[Καστροκνημίαι, Suræ, Gl. Scriptura vitiosa pro γαστροκνημίαι, quod v.]

[Κάστρωμα. V. Κατάστρωμα.]

[Καστωλὸς, ὁ, Castolus. Steph. Byz. : Καστωλοῦ πεδίον Δωριέων (de hoc verbo dubitat Schneid. ad Xen. H. Gr. 1, 4, 3), ὡς Ξενοφῶν (Καστωλοῦ πεδίον Anab. 1, 1, 2 et 9, 7. Ἐς Καστωλὸν H. Gr. 1, 4, 3.) Ἐκλήθη δὲ ὅτι Καστωλοὺς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. Ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ Καστωλός. Τὸ ἐθνικὸν Καστώλιος, ὡς Σπαρτώλιος. Καὶ τὸ κτητικὸν Καστωλικός. Καστωλὸς inter masculina oxytona memoratur ab eodem s. v. Αἰτωλία et ab Arcadio p. 57, 15.]

Κάστωρ, ορος, ὁ, Castor, Fiber : animal ἀμφίβιον, piscium venatu utplurimum vivens. [V. Aristot. H. A. 8, 5. Dioscor. 2, 26. Herodot. 4, 109 : Ἐνύδριες καὶ κάστορες καὶ ἄλλα θηρία τετραγωνοπρόσωπα.] Plin. 32, 3 : Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus et in terris et in aqua victus est, sicut et fibris, quos Castores vocant, et Castorea testes eorum. Amputari hos ab ipsis, quum capiantur, negat Sextius diligentissimus medicinæ : quin immo parvos esse substrictosque et adhærentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse. Ubi nota hoc Καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχείδια. Sic et 8, 30 : Easdem partes sibi Pontici amputant fibri periculo urgente : ob hoc se peti gnari. Castoreum id vocant medici. Galen. quoque καστόριον nominari scribit τοὺς ὄρχεις τοῦ κάστορος, Testiculos castoris. [De quibus v. Dioscor. l. c. Hesych. : Κ., ζῷον· ἀφ' οὗ ὄρχεις καστόριοι.] Modo singulari modo plurali num. sic vocant. Lucret. l. 6, [795] : Castoreoque gravi mulier sopita recumbet. Virgil. Georg. 1, [58] : Virosaque Pontus castorea (sc. mittit). Plin. 32, 9 : Alvum emolliunt castorea ex aqua mulsa. Et 10 : Castoreum e mulso potum purgationibus prodest. [Galen. vol. 14, p. 84, 12; 98, 4; 116, 5; 126, 17; 398, 5, aliisque multis ll. τὸ καστόριον. It. Hippiatr. p. 9, 21; 76, 12; 79, 19; 102, 20; 113, 32; 116, 15; 166, 23; 241, 11; 252, 5. Hase. Κάστωρ i. q. καστόριον apud Hippocr. p. 659, 41 : Πινέτω τὸν κάστορα. Aret. p. 112, B : Στρουθίου ῥίζης ἢ πεπέρεος ἢ τοῦ κάστορος. || Κάστωρ inter synonyma croci est ap. Dioscor. 1, 25.]

Κάστωρ, ορος, ὁ, nom. propr. quum aliorum, tum Spartani cujusdam, cui frater Pollux, φιλαδελφίᾳ valde nobilitatus. Equestris artis et venatoriæ peritissimus fuisse fertur; atque adeo ab eo nominatæ sunt καστόριαι κύνες. [Hesych. : Καστόριοι (sic), εἶδός τι κυνῶν.] Xen. Cyneg. [3, 1] : Τὰ δὲ γένη τῶν κυνῶν ἐστὶ δισσά· αἱ μὲν, καστόριαι, αἱ δὲ, ἀλωπεκίδες· ἔχουσι δ' αἱ μὲν καστόριαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὅτι Κάστωρ ἡσθεὶς τῷ ἔργῳ, μάλιστα αὐτὰς διεφύλαξεν. [Pollux 5, 37.] Eædem καστόριαι κύνες dicuntur etiam Καστορίδες. [Pollux 5, 39, ex Nicandro.] In Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 6, 167] : Σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν [Κυνῶν ex gl. additum apud Suid.] εὔαδε. [|| Castor, Rhodius, rhetor, de quo v. Suid.]

[Κασύτας. V. Καδύτας.]

[Κασφυράσσεται (?), κατασπείρει, Hesych. Glossa videtur esse ex κατὰ et φυράω. Infra, Φύραμα, σπέρμα. Albert.]

[Κασωλάβα, οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κώμη. Αἰσχύλος Ἱερείαις, Hesych.]

[Κασωρεῖον. Κασωρεύω. Κασωρὶς. Κασωρίτης. Κασωρῖτις. V. Κασαύρα.]

Κατὰ, [Hesych. : Κατὰ, πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἐξ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς] præpos. significans cum genit. frequentissime Adversus, In, ut postea dicetur, sed ap. poetas, sicut et ap. prosæ scriptt. interdum, aliud significat. Pro ἀπὸ, s. ἐκ, Ab, De, E. Hom. Il. Π, [677] : Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν· Χ, [187] : Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα, Venit de Olympi verticibus. Ubi tamen possit fortasse et per anastrophen intelligi pro κατέβη δέ. Sic καθ' ἵππων αἴξαντες apud Eund. [Il. Z, 232, etc.] exp. ἐξ ἵππων. Ap. Herodot. [8, 53] : Κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, E muro præcipitare, De muro. Et Κατὰ τοῦ τείχεος καταχρεμάσαι, ap. Eund. [2, 122, 3], De muro suspendisse. Ut autem apud eum, κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, exp., E muro præcipitare, sic ap. Plut. Theseo, κατὰ τῶν πετρῶν ῥίπτειν, sine adv. κάτω, E petris præcipitare. Apud Hom. quoque [Od. Ξ, 399] βαλέειν κατὰ πέτρης itidem exp. Tale est et ap. Theognid. [176] : Ῥίπτειν πετρῶν κὰτ' ἠλι-

βάτων. Horat. autem in hoc loquendi genere usus est præp. In, quum dixit, In rupes detrusit asellum. [Aristoph. Vesp. 355 : Ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους. Alia similia collegit Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 147. Eur. Hipp. 1396 : Κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.] Κατὰ redditur De in alia etiam signif. [Plato Symp. p. 193, C : Λέγω ... ἔγωγε καθ' ἁπάντων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· Protag. p. 323, B : Ἐὰν οὗτος αὐτὸς καθ' αὑτοῦ ταληθῆ λέγῃ ἐναντίον πολλῶν· Phædr. p. 260, B : Συντιθεὶς λόγον, ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου.] Æschin. [p. 71, 11] : Πολὺς δὲ ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ὑμετέρας πόλεως. [Xen. Cyrop. 1, 3, 1 : Ταῦτα κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν.] Sic Demosth. [p. 68, 2 : Ὃ καὶ μέγιστον ἦν] καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. Gregor. : Κατὰ πολλῶν κειμένας προσηγορίας. [Polyb. 2, 38, 1 : Ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων Πελοποννησίων.] Hoc utuntur modo et dialectici : ut quum dicunt τὸ ζῶον λέγεται κατὰ ἀνθρώπου. [Apollon. Synt. p. 198, 19 : Εἰ κατὰ θηλείας φαίης· 148, 7 : Κατ' ἀμφοτέρων εἴληπται· 243, 13 : Κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται.] At vero apud Aristot. Hist. Anim. 6 : Κατὰ πάντων κοινόν ἐστι, redditur Omnium commune est, licet usum alioqui affinem habeat hic præpos. [Etymol. M. p. 554, 41 : Τὰ προσηγορικὰ κοινά εἰσι καὶ κατὰ πολλῶν λέγονται· 92, 47 : Τὰ εἰς ὢν κύρια ... κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου λαμβάνεται· pro quo paullo post ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου λαμβάνεσθαι dicit, quod usitatius est quam κατὰ ...] || Κατὰ sicut reddi potest præpositione In, alicubi in superioribus loquendi generibus, ut si κατὰ πετρῶν ῥίπτειν vertas ex Horat. In rupes detrudere, ita et in aliis multis sic interpretari oportet : Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Hom. Il. Γ, [217], In terram figens oculos. Cui simile est significatione etiam, ὁρᾶν κατὰ γῆς : quam constr. Eust. Atticam esse tradit. [Soph. El. 1433 : Βᾶτε κάτ' ἀντιθύρων, Versus januam.] Valet In et quum dicitur κατὰ κόρρης παίειν, s. κατάσσειν : est enim Latine ad verbum, In maxillam cædere s. percutere. [V. Κόρρη.] Sic κατὰ γαστρὸς παίειν, In ventrem cædere, Pugnos in ventrem impingere, ingerere, ut locutus est Terent. Tale est κατὰ νώτου ξαίνει, Dem. [p. 403, 4.] Huc vero pertinent et ista κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr., pro In terram cadere; et, Κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς, Marc. 14, [3], In caput illius effudit. [Plato Rep. 3, p. 398, A : Μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες. || Κατὰ κοινοῦ, Communiter. Etym. M. p. 688, 22 : Πολλάκις κατὰ κοινοῦ ἐπὶ πάντων τῶν βοσκημάτων εἴρηται ἡ λέξις. Schol. Thucyd. 2, 35 : Κατὰ κοινοῦ τὸ νομίσειεν· ad 2, 37 : Κατὰ κοινοῦ τὸ πολιτευόμεθα. Quod frequentius ἀπὸ κοινοῦ dicitur. || Καθ' ὅλου. V. Καθόλου. Ὡς κατὰ παντὸς εἰπεῖν Aristot. De gen. anim. 1, 1.] || Sub : ut [ap. Æsch. Eum. 115 : Ὦ κατὰ χθονὸς θεαί· 1007 : Κατὰ γῆς σύμεναι. Soph. OEd. C. 1701 : Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος. Eur. Androm. 496 : Πέμπομαι κατὰ γαίας· Alc. 237 : Γυναῖκα μαραινομέναν νόσῳ κατὰ γᾶς, χθόνιον παρ' Ἄδαν· ubi libri deteriores κατὰ γᾶν, quomodo etiam alibi ab librariis peccatum, velut apud Æsch. Pers. 627, errore jam ab HSt. notato in Annot. ad Æschylum p. 376.] Κατὰ γῆς ἀποπέμπω ap. Aristoph. [Ran. 1514] redditur Sub terram mitto. [Ib. 1529 : Δαίμονες οἱ κατὰ γαίας· Plut. 238 : Εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω.] Sic apud Theophr. [Plato Tim. p. 25, D : Ἕδυ κατὰ γῆς· et ib. : Κατὰ τῆς θαλάττης δῦσα. Alia exx. v. apud Valck. ad Eurip. Hippol. p. 312. Κατὰ et κάτω χθονὸς confusa v. s. Κάτω.] || Pro Super, e Theophr. affertur in VV. LL. Fortasse autem hujus signif. exemplum esse possit et κατὰ χειρὸς ὕδωρ, s. κ. χειρῶν, ut sit Aqua super manus, i. e. Aqua, quæ superfunditur s. affunditur manibus. Nisi quis malit Aqua supra manus, Aqua in manus. Habetur autem ap. Aristoph. hoc loquendi genus, itemque apud alios Comicos. [De quo dicetur s. v. Χείρ. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2326, 5 : Τὴν περιβολὴν κατὰ κεφαλῆς εἵλκυσεν.] || Per. Hom. Od. Z, [102] : Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα· quum versus proxime sequens accus. ead. in re habeat, Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον. Affert autem ibi Eust. ista ejusd. constr. exempla, quam Atticam appellat : Κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε τὸ ξίφος, Ὁρᾶν κατὰ γῆς, Κατὰ δὲ κεφαλῆς οὔλας ἦκε κόμας· quibus tamen in locis κατὰ reddendum potius præpositione In. Itidem ap. Lucam Act. 9, [42] : Καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, pro Per totam Joppen : et [31] : Καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, pro Per totam Judæam. [Polyb. 3, 19 7 : Διεσπάρησαν κατὰ τῆς νήσου· 1, 17, 10 : Ἐσκεδασμένοι κατὰ τῆς χώρας· 40, 3, 10 : Ἠλᾶτο κατὰ τῆς χώρας· 15, 36, 8 : Τὰ καθόλου κατὰ τῆς οἰκουμένης πράγματα, Res universæ per orbem terrarum gestæ. Hippolochus apud Athen. 4, p. 130, B : Σύαγροι κατὰ πινάκων ... περιεφέροντο. Schweigh.] Sed et κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας ap. Aristoph. redditur Per mensam. [Nub. 177 : Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν· ubi non Per, sed Super significat.] Item pro Per, cum verbo jurandi signif. habente, Lucian. [Icaromen. c. 9] : Οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο. [Aristoph. Ran. 101 : Φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν. « In formulis dejerandi per alicujus caput. Ὤμνυε κατ' ἐξωλείας, Jurans dixit, si sciens falleret, velle ut dii male se perdant, Demosth. p. 553, 17; 554, 23, et p. 1268, 24 : Παραστησάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατὰ τούτων ὀμεῖσθαι καὶ ἀράς τινας δεινὰς ἐπαράσεσθαι. P. 1305, 12 : Κατ' ἐξωλείας ἐπιορκεῖ, Pejerat sciens et volens, tametsi perjurium excidio suo sanxisset. Pertinet huc quoque dictio εὔχεσθαι κατὰ νικητηρίων, Rogare deos victoriam cum voto, h. e. cum sponsione sacrorum et præmiorum ab ipsis victoria potitis offerendorum. » Reisk. Appian. Civ. 2, 141 : Εὐξαμένων πολλὰ κατὰ τῶν ὑμετέρων νικητηρίων. Κατὰ βοὸς εὔχεσθαι, Bovem vovere, Pollux 1, 27, et Hesychius in gl. mutila vol. 2, p. 163. Μηδὲν (μὴ πάντα Suidas) κατὰ βοὸς εὔξῃ proverbium ap. Diogenian. 6, 55. Καθ' ἑκατόμβης εὔξασθαι Plut. Mor. p. 294, B, schol. Eur. Phœn. 1416. Κατὰ χιλιῶν εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων Aristoph. Eq. 660. Hæc et alia attulerunt Kuster. ad l. Aristoph. et Valck. ad schol. Eurip. Phœn. p. 769.] || Adversus, qua in signif. Lat. utuntur etiam præp. In, cujus usus passim occurrunt exempla : et quidem quum alibi [Æsch. Sept. 180 : Ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. Soph. Aj. 253 : Ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς ... καθ' ἡμῶν· 304 : Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών. Plato Gorg. p. 472, A : Ἐὰν βούλῃ κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρασχέσθαι. Diodor. 19, 1 : Τοιαύτην ὠμότητα κατὰ τῶν ὑποτεταγμένων ἔσχε· 7 : Πᾶν ἐμηχανῶντο πρὸς τὸν κατ' αὐτῶν ὄλεθρον. Cum genit. rei Æschin. p. 62, 9 : Ψευδεῖς δόξας ἔχοντες κατὰ τῶν λογισμῶν], tum in orationum aliorumque scriptt. titulis : ut λόγος Demosthenis κατὰ Μειδίου, Oratio adversus s. in Midiam : itidem κατὰ Ἀνδροτίωνος, Ἀριστοκράτους etc. [Cum verbis cum alia præpos. compositis. Soph. Aj. 969 : Τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα· OEd. C. 1339 : Καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀθρύνεται· El. 834 : Κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει. || In, cum genitivo ubi usitatus accusativus est. Carmen Anacreont. in Anth. Pal. 11, 48 : Ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ (τοῦ ποτηρίου) μήτ' ἄστρα μήθ' ἅμαξαν· ubi Jacobsius comparavit duo alia ex iisdem carminibus exx., 6, 10 : Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων· 10, 10 : Σὺ κατὰ φλογὸς τακήσῃ. Κατ' ὄμματος (In conspectu) εἵσατο κούρη libri deteriores ap. Apoll. Rh. 4, 145, ubi meliores κατόμματον, quod κατομμαδὸν scribendum videtur. G. Dindorf.]

||Κατὰ cum dat., et raro etiam, ap. solos poetas, ut in κατ' ὄρεσφι, quod dupliciter exp., sc. et In montibus, et De montibus. Sed ap. Hesiod. [Sc. 173] : Κατὰ δέ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε, exponendum Ab, quum sit pro ἀπ' αὐτῶν. [Κατὰ nusquam cum dativo construitur. In ll. Homericis, quos v. s. Ὄρος, ὄρεσφιν non dativo, sed genitivo casu dictum est. Apud Hesiodum autem κατὰ non cum dativo est constructum, sed adverbialiter pro κάτω dictum. Alibi tmesis non intellecta fecit ut κατὰ cum dativo construi crederetur, velut ap. Homermm Od. O, 219 : Κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν.]

|| Κατὰ cum accus. apud poetas pro εἰς, ἐπὶ, In. Hom. Il. Π, [644] : Οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινὼ, Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, Intuebatur in eos : κατ' αὐτοὺς, pro ἐπ' αὐτοὺς, schol. Hesych. quoque κατὰ inter cetera ait significare εἰς. Il. Λ, [108] : Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, Percussit in pectus : licet vulgo exp. Juxta

pectus. At vero Il. Γ, [347] : Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην (vel πάντοσ' ἐΐσην), itidemque paulo post, Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, itidem quidem κατὰ reddi fortasse possit præpositione In, sed βάλε secus vertendum quam in illo ex Il. Α l. Quidam interpr. Impegit in clypeum. [« V. Βάλλω. » HSt. in Ms. Vindob.] Pro ἐν autem ponitur κατὰ, Od. Ξ, [473] κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, pro ἐν ῥωπηΐοις πυκνοῖς, In virgultis, Inter virgulta : ut sit κατὰ pro ἀνὰ, quo utitur ibid. in ead. re : Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ, κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, Ἀνδόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα· Il. Β, [345]: Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, pro ἐν κρατεραῖς ὑσμίναις. [Κατὰ χέρσον Æsch. Pers. 872. Καθ' Ἑλλάδα Ag. 578. Κατὰ πτόλιν Sept. 6. Et sic alii quivis.] ‖ Apud prosæ quoque scriptt. κατὰ cum accusat. poni pro ἐν observavi, idque duobus modis, sc. in signif. loci, et in signif. temporis; nam quum dico κατὰ τὴν πόλιν pro In urbe, ut apud Herodian. 4, appello hanc signif. loci : quum dico κατὰ τὸν πλοῦν, et κατὰ τὴν νόσον, et similia, hanc nomino temporis. Sic igitur Dem. [p. 284, 24], κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, In foro. Sic in VV. LL., κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, Libro septimo. Thuc. 3, [114] : Τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, Quæ gesta sunt apud Ambraciam : ibid. : Τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς κατὰ πλοῦν εἵλήφει, In navigatione, i. e. Dum navigaret. 7, [31]: Καὶ ὅτι πύθοιτο κατὰ πλοῦν ἤδη ὤν. Sic κατὰ τὴν νόσον pro ἐν τῇ νόσῳ, In morbo : 2, [54] : Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γενόμενα, Tempore morbi, Tempore quo grassatus est morbus, Dum grassatus est morbus. Ita enim hæc resolvenda puto. Theophr. C. Pl. 5, [9, 13] : Ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Quum nive opprimitur deflorescens. I. e., Tum quum deflorescit. [Καθ' ἡμέραν, Interdiu. Καθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ Philo De legg. spec. § 7, 306, Diodor. 16, 74 : sed καθ' ἡμέραν καὶ νυκτὸς 15, 26 : quibus locis καθ' ἡμέραν non Quotidie significat, sed Interdiu, quod Schæfer. ad Demosth. vol. 2, p. 190, fieri posse negat et jam olim negavit Schwebel. ad Onosandr. 6, p. 35. Et in Theophr. C. Pl. 6, 17, 3, τῆς νυκτὸς μᾶλλον ἢ καθ' ἡμέραν postrema verba in codd. desunt, sed in Æsch. Choeph. 817 : Νύκτα σκότον φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερον, nulla est librorum dissensio, idemque καθ' ἡμέραν præbent plerique in Onosandri l. c., omnes Diodori. Lobeck. Paralip. p. 63. Usitatius est μεθ' ἡμέραν. [Καθ' ἡμέραν vel Κατ' ἦμαρ, Quotidie, v. s. Ἦμαρ et Ἡμέρα.] Interdum autem verbum substantivum cum κατὰ habente accus. ponitur, et tum hæ tres orationis partes unico verbo aut participio resolvi possunt : Thuc. κατὰ διαφορὰν ὄντων pro διαφερομένων : l. 5 : Κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, i. e. οὕτω διαφερομένων. [Et idem 8, 85.] ‖ Ut autem dicitur κατὰ τὴν νόσον pro Tempore morbi, sic κατὰ Σωκράτην [ap. Athen. 11, p. 505, F] pro Socratis tempore, i. e. ætate : pro κατὰ τοὺς Σωκράτους χρόνους, ut etiam loquuntur nonnunquam. Soph. [Aj. 1399] : Σὺ δὲ Ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο, i. e. Nostra ætate. [Aptius interpreteris, Quod ad nos attinet, ut idem fere sit quod εἰς ἡμᾶς. Similiter fr. 337 : Ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν· nisi Ἀργείων scribendum, quod proposuit Ellendtius Lex. Sophocl. 1, p. 927.] Quo sensu eleganter dixit Plut. De fort. Alex. [p. 333, E] : Οἶμαι δὲ καὶ τῶν τότε τεχνιτῶν οὐ κατ' Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δι' Ἀλέξανδρον τοὺς πρώτους γενέσθαι. Dicunt etiam ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος pro Ætas nostra. [Herodot. 1, 67 : Κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον.] Sic κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, Patrum nostrorum memoria : Synes. De ins. : Τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου πολλὰ διὰ τῶν ὑπηρετησάντων κτλ. Dicitur et ὁ καθ' ἡμᾶς, pro Noster, ut docebitur infra.

‖ Κατὰ, præcedente articulo, interdum ead. præp. In, addito extrinsecus verbo, interdum et aliter exprimitur. Τὰ κατὰ τὴν πόλιν, Isocr., Quæ in urbe aguntur, ad urbem pertinent, urbis statum. Sic et ap. Dem., Ἐν τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτήν. [Οἱ κατ' οἶκον, Domestici, Soph. El. 1147, Tr. 934.] Plato Axiocho [init.]: Ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, Eorum quæ ad musicam pertinent, i. e. Præceptorum musices. Plut. Galba [c. 29] : Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, Talia sunt, Hæc sunt, quæ ad Galbam pertinent, ut vulgo interpr. Sed malim hoc aut simili modo reddere, Hæc sunt, quæ de Galba memoriæ prodita sunt, Habui hæc quæ de Galba referrem. ‖ Κατὰ, Circa, ut οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι, exp. Leges quæ sunt circa excessum, ap. Aristot. Pol. 5, [c. 9].

‖ Κατὰ, Ob, E regione. Κατ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, Ob oculos tibi dicit, i. e., In faciem, Coram. Sic κατὰ βορέαν ἑστηκὼς, Thuc. [6, 104], Obversus Boreæ, Stans e regione Boreæ. Sic 1 : Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, Objectum sibi cornu hostium; 3, [107] : Καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ Μεσσηνίους καὶ Δημοσθένην, E regione Messeniorum; 2, [30] : Κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Interdum autem κατὰ in hujusmodi locis redditur Ad, aut Versus. ‖ Κατὰ per Ad exprimitur et in aliis locis : ut quum dicitur κατὰ κάθετον, Ad perpendiculum : et κατὰ λέξιν, Plut. [Mor. p. 869, D, etc.], Ad verbum. Et, Κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo De mundo, pro Ad Dei imaginem. ‖ Κατὰ pro Per : ut Κατὰ τὸ στόμ' ἅδειν pro διὰ τοῦ στόματος, ex Aristoph. [Nub. 158] citatur. Sic in isto loquendi genere, κατὰ πόδας redditur κατὰ Latina præpos. Per. Xen. [Mem. 2, 6, 9 : Θηρατέος] οὐ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγὼς, Per vestigia. Κατὰ θάλατταν, Per mare, eo sensu, quod dicitur ab Horat., Per mare pauperiem fugiens : et a Plauto, Advehere per mare, pro Advehere mari. Dem. [p. 1391, 24] : Μόνοι δὶς ἠμύναντο καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Thuc. 8, [80] : Κλέαρχος δὲ κατὰ γῆν αὖθις ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομισθείς. ‖ Κατὰ πάντα, Per omnia, pro In omnibus. Thuc. 7, [28] : Ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρυχωμένοι. Alii tamen κατὰ πάντα exp. παντελῶς, Prorsus. ‖ Per : eo sensu, quo dicitur aliquis Per se aliquid facere. Dem. [p. 154, 19] : Ἓν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι. Sic ap. Xen. Hell. 1, [1, 28] αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, et μετὰ τῶν ἄλλων opp. Quo modo Hom. ante illos est locutus, Il. Β, [366] : Κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται, i. e. καθ' ἑαυτοὺς διακεκριμένοι, Eust. Sic ap. Cæs., Per se aliquid posse; Liv., Per se solus exercebat. ‖ Interdum κατὰ distributioni adhibetur, ut ead. illa præp. Per. Hom. Il. Β, [363] : Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Ordina viros per populos. Interdum aliter redditur : Thuc. 3, [1] : Ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, Digressi sunt in suam quisque civitatem. [Ib. 26, 30; 2, 79, 83, 85; 8, 23, etc.] Cui generi loquendi adhibetur nonnunquam ἕκαστοι, vel ὡς ἕκαστοι, 1, [89] : Ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις, Ex Hellesponto navigarunt in suam quisque urbem, in suas quisque urbes. Omittitur autem nomen ἕκαστος cum κατὰ et in alia sermonis forma : ut quum κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν dicitur, Singulis annis, Quotannis. [Anaxilas ap. Athen. 14, p. 623, F : Ἡ μουσικὴ δ' ὥσπερ Λιβύη ... ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον τίκτει. Addito ἕκαστος Æschin. p. 77, 19 : Ἐπίδοξος ἦν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἁλῶναι (ἡ πόλις)· et alii quivis.] Et κατὰ μῆνα ap. Dem. [p. 79, 24, Aristot. H. A. 6, 10, al.], pro καθ' ἕκαστον μῆνα : pro quo Plato dicit etiam κατὰ μῆνας, Singulis mensibus, Per singulos menses. Ap. Aristoph. [Ran. 1198] κατ' ἔπος, pro In singulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα [unde factum Καθ' εἷς vel Καθεῖς, quod vide suo loco], καθ' ἕνα ἕκαστον, καθ' ἕκαστον pro eodem. [Plato Alcib. 1 p. 114, C : Ὁ μὲν ἀθρόους πείθει τὰ αὐτὰ, ὁ δὲ καθ' ἕνα. Philostr. p. 666 : Τὴν ἐν Αὐλίδι ξυλλογὴν τοῦ στρατοῦ καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως· et p. 695.] Plut. De virt. mul. : Καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον, Singulos tradebat interimendos. Id. alibi, Αὖθις ἐκάλει καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν. [Thuc. 2, 84, 90.] Xen. Cyn. [6, 14] : Καὶ τὰς ἄλλας ἀφιέναι κατὰ μίαν, Singulatim. Dem. [p. 480, 15] : Κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, pro Singulas binasque. [Id. p. 230, 20 : Βούλομαι δὲ καθ' ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐξετάσαι· 782, 22 : Καθ' ἕνα ὑμῶν παρ' ἑκάστου δίκην λαμβάνει· 799, 26 : Οὐ γὰρ δήπου γε καθ' ἕνα ὑμῶν ἕκαστος πορεύσεται.] Philo V. M. 1 : Ὧν (τιμωριῶν) κατὰ μίαν ἑκάστην ὡς ἂν οἷόν τε ᾖ δηλώσω, Quas singulatim commemorabo. Xen. [Cyrop. 5, 5, 15] : Πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, Omnia singulatim. [Cum genit. Herodot. 1, 9 : Τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα.] Thuc. : Καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν, pro καθ' ἕνα ἕκαστον.

Idem, Καθ' ἑκάστους καὶ σύμπαντες ἐνθυμεῖσθε. Idem, Τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον. [2, 64 : Πολέμοις μεγίστοις ἀντέσχομεν πρός τε ξύμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους.] Dem. Phil. 3 : Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγω. [De his plura vid. in v. Ἕκαστος, vol. 3, p. 354 sq. Cum genit. Pausan. 5, 15 init. : Ὁ Φειδίας καθ' ἕκαστον τοῦ ἀγάλματος ἐνταῦθα εἰργάζετο. Κατ' ὀλίγους absolute Herodot. 8, 113 : Ἐκ δὲ τῶν συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους. Cum genit. 2, 93 : Τῶν γὰρ ὠῶν ἀπορραίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων. Thuc. 3, 78. Diodor. 19, 107 : Ἀπέστειλεν οὖν κατ' ὀλίγους τῶν στρατιωτῶν.] Et ut hic adverbio Singulatim utimur, s. Sigillatim, ad exprimendam hanc præpos., sic aliis ejusd. generis adverbiis eam exprimimus, variis nominibus junctam. Sic κατὰ πόλεις interdum exprimitur adverbio Oppidatim : Thuc. 2, [15] : Ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο, Oppidatim incolebatur. Sic κατὰ κώμας, Vicatim. Sic κατ' οἴκους, Per singulas familias, domos : quod Suet. dicit Domesticatim. Itidem vero κατ' ἄνδρα, Viritim : Plut. Galba [c. 2] : Κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. [Demosth. p. 1390, 1 : Τῶν ἄνω προγόνων κατ' ἄνδρα.] Sic κατ' ἄμφω exp. Conjunctim. Ead. adverbii forma exprimuntur et hæc, κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, sc. per Paulatim, Minutatim. Sic κατὰ σταγόνα, ap. Alex. Aphr., Guttatim. Nonnunquam autem κατὰ numero distributivo reddimus : quo videtur modo sumi κατὰ εἴκοσι in Thuc. 4 : Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, ut sit Vicenos viros. Sic ap. Plat. Epist. [6, p. 323, C] : Μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ, Sin minus, binos. [Aristoph. Av. 1079, 1 : Πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐβολοῦ.]

‖ Κατὰ interdum convenientiam significat. [Herodot. 8, 85 : Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς.] Xenoph. Hell. 6, [3, 9] : Οὐ ποιήσουσι κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, Convenienter literis regis. In hujusmodi autem ll. vulgo redditur Secundum, Juxta. Bud. τὸ καθ' ἡλικίαν vertit Ætatis competentiam, in Aristot. Eth. 8, [12] : Μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, Confert autem multum ad amicitiam conciliandam et educationis communitas et ætatis competentia. Ap. Thuc. 8, Σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q. d. Faciendo consentanea his. Valla reddit, In hanc formulam. Ego tamen per κατὰ ταῦτα intelligendum puto His conditionibus. [Herodot. 3, 85 : Περὶ τῆς βασιληίης ποιέειν κατὰ τάδε.] Ad hanc autem præpositionis κατὰ signif., sc. quum Convenientiam denotat, pertinere videtur et illud loquendi genus, κατὰ Θουκυδίδην, Πλάτωνα, Ut Thucydidis, ut Platonis verbis utar. Plut. Demosth. [c. 6] : Ἐγγυμνασάμενος, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ταῖς μελέταις, Ut Thucydidis verbis utar, Bud. [Plato Phædr. p. 227, B : Κατὰ Πίνδαρον.] Sed memini me paulo alium ejusdem formulæ usum observasse : ut quum dicunt κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, pro Imitando factum Ulyssis. Gregor. : Εἰ καὶ τὸ ἦθος αὐτῷ μὴ κατὰ ῥήτορας ἦν, Non simile rhetoribus, Bud. Sic ap. Eund., Οἳ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Ad hanc convenientiæ signif. pertinet et hæc phrasis Synesii Epist. 11 : Οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἶναι τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τοῦ πράγματος, Consentaneum mihi et pro facultatibus meis, Bud. Vel, Mihi convenientem. [Epictet. Diss. 1, 28, 5 : Τὸ καθῆκον καὶ παρὰ τὸ καθῆκον, τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀσύμφορον, τὸ κατ' ἐμὲ καὶ οὐ κατ' ἐμέ.] Sic Lucian. οὐ κατά σε dixit Non te decentia, tibi convenientia [Hermot. c. 58] : Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατά σε. Ap. Aristoph. autem Vesp. [531], Μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε, pro Non more adolescentis hujus. [Chionides apud Pollux. 10, 43 : Πολλοὺς ἐγῷδα κοὐ κατὰ σὲ νεανίας.] Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ significat, Non est e meis viribus, Excedit vires meas : Lucian. [Hermot. c. 35] : Οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς. Sic τὰ κατ' ἄνθρωπον, Quæ facultatem humanam non excedunt. Et apud Hom. Il. A, [271] : Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν, vel, ut alii, κατ' ἔμ' αὐτὸν, quidam e veteribus interpretantur κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ δύναμιν, Pro meis viribus. Item κατ' ἐμὲ, Meæ sorti et conditioni conveniens. [Callim. Epigr. 1, 12 : Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Hanc autem aut huic affinem signific. habet cum comparativo, sequente particula ἤ. Aristoph. Vesp. [?] : Καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον ἢ κατὰ γέροντα. Plato Polit. 2, [p. 349, E] : Μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. [Soph. OEd. C. 598, Ant. 768, Tr. 1019.] Ap. Greg. Naz. : Παρὰ κρείσσονος ἢ κατά σε θεολόγου. Herodian. 5, [8, 2] : Ἐμυσάττοντο δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, Vultum componentem elegantius quam feminam probam deceret, Polit. : ib. [2, 11] : Ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικὸν, Vitamque plane hominis aspernari, molliorem quam ut militari viro conveniret, Polit. Thuc. 7, [75] : Καὶ μείζω ἢ κατὰ δάκρυα τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, i. e., ut opinor, Majora quam quæ ullis lacrymis satis deplorari possint; Majora quam ut lacrymas ciere possint : Ovid., Et lacrymæ deerant oculis et lingua palato. Et alibi, Nec me flere diu, nec potuisse loqui. Interdum ad proportionem refertur, ut ap. Eund. eod. libro [c. 45] : Ὅπλα μέν τοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, Plura quam pro numero cæsorum. Qua in signif. interdum dicitur κατὰ λόγον, ut Aristot. pro ἢ κατὰ τὸ ὅλον σῶμα dixit ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, H. A. : Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. Ad illam præp. κατὰ signif. referenda sunt et illa, κατὰ νοῦν, γνώμην, θυμὸν, Hom., Pro animi sententia, Ex animi sententia, q. d. Ut animo meo convenit. At vero κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, vel δόξαν, significat Mea sententia, Meo judicio : quod et κατὰ τὴν ἐμὴν sine substantivo a Plat. dicitur. [V. s. Γνώμη, vol. 2, p. 677, D.] In qua signif. citatur et κατ' ἐμὲ ex Herodoto. Huc reduci posse existimo et illud loquendi genus κατὰ ποταμὸν, Secundo flumine, q. d. Convenienter cursui fluminis. Sic κατ' ἄνεμον, Secundo vento. Bud. ex Athen. [De quibus exponitur in substantivis illis, quæ v.] ‖ Κατὰ cum accus., interdum per gen., interdum per dat. resolvi potest. Plato De rep. 1 : Αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, pro αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Corporis voluptates. [Ὁ κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας χρόνος, i. q. ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν χρ., Polyb. 1, 52, 2. Ἡ κατὰ τὸν ἥλιον ἀνατολὴ 3, 113, 1. Ἡ κ. τὸν ἥλιον πορεία, 9, 15, 6. Ἡ κ. τὸν ἀγῶνα κρίσις 3, 116, 2. Ἐκ τῶν κατὰ τὸν Ἀμύντου Φίλιππον εὐεργεσιῶν 2, 48, 2. Ὁ κατ' Ἀννίβαν πόλεμος, Bellum Hannibalicum, 3, 8, 1. Τοῦ γεγονότος κατὰ τοὺς Ζακανθαίους ἀτυχήματος 3, 20, 6. Τὸ κατὰ τοὺς Ἰλλυριοὺς προτέρημα, Prospera pugna Illyriorum, 2, 10, 6 : quemadmodum ex vulgari sermonis usu adjecto verbo γίγνεσθαι dicta sunt illa, τὸ τέλος τῆς συμπάσης ναυμαχίας ἐγένετο κατὰ τοὺς Ῥωμαίους, Summa victoriæ penes Romanos stetit, 1, 28, 13; et Γενομένου δὲ τοῦ νικήματος κατὰ τοὺς Καρχηδονίους, 1, 87, 10. Sed in illo τοῦ κατὰ τὸν Εὐκλείδαν προτερήματος αἴτιος ἐγίγνετο Φιλοποίμην, 2, 67, 8, respectu Euclidæ passive intelligi τὸ προτέρημα, debet, de victoria quam Achæi in ea parte aciei reportarunt quæ ex adverso Euclidæ steterat. Rursus active Λελύσθαι τοῦ φόβου τοῦ κατὰ Δαρδανίους, Metu a Dardaniis incusso liberari, 5, 97, 1. Schweigh. Philemo Lex. s. v. Βίβλος p. 18 : Ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην Φαίδρᾳ, In Euripidis Phædra. Timotheus ἐν τῷ καθ' αὐτὸν Κύκλωπι citatur ab Eustathio p. 1631, quocum Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 328, comparat Evangelium κατὰ Ματθαῖον, κατὰ Μάρκον, etc. De quo genere dixit Valcken. in Scholl. in N. T. vol. 1, p. 4. Per dativum ap.] Aristot. De mundo [c. 4 prope fin.] : Κατὰ μίαν πρόωσιν ἀνατρέπειν, pro μιᾷ προώσει, Uno obnixu subvertere. Sæpe autem per adverbium redditur, ut κατὰ καιρὸν per εὐκαίρως, κατὰ λόγον per εὐλόγως, κατὰ κόσμον apud Hom. per εὐκόσμως, κατὰ τὸ καρτερικὸν per καρτερικῶς, ap. Aristoph. [Conf. Ach. 622.] Sic tamen loquuntur potius quam per adverbium, ut et κατὰ σπουδὴν, pro Diligenter vel Festinanter dicunt potius quam σπουδαίως. [Alio sensu Aristoph. Eq. 1370 : Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται, Fautorum studiis.] Κατὰ τὴν μητέρα, q. d. Per matrem, Gallice *De par sa mère*, E materno genere, Thucyd. 1, [127] : Εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προσεχόμενον αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, i. e. κατὰ τὸ γένος τὸ μητρῷον. Sic apud Suid. dici puto θείους κατὰ πατέρα καὶ μητέρα, qui θεῖοι πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς appellari solent. [Appian. Civ. 2, 143 : Ἦν γὰρ δὴ Καίσαρι κατὰ μητέρα συγγενής. Κατὰ

μητέρα πάππος scriptor argumenti ad Isæi Orationem de Aristarchi hereditate.] Τὸ κατὰ τὸν Θεὸν dixit Greg. pro ὁ Θεὸς, Bud. p. 972, ubi tamen locus, quem affert, habet τὰ, non τό. Sic Ad Rom. 1, 15 : Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον, aliqui exp. οὕτως ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, ut etiam τὸ ἡμέτερον dicitur pro ἡμεῖς : et apud Plat. τὰ ἐμὰ, Ego : τὰ ὑμέτερα, Vos. Sed mihi non fit verisimile Paulum tam exquisito loquendi genere uti voluisse : quare alteram potius interpr. sequor, et hunc esse sensum puto, Quantacunque polleo evangelizandi facultate, eam vobis impendere paratus sum. Gregor. : Ποθῶ μὲν γὰρ, ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, καὶ τῶν κατ' ἐμαυτόν τι προσθεῖναι, quod Bud. interpr. Et de me aliquid dicere. Idem τὸ κατ' αὐτοὺς significare ait Quod ad eos pertinet, vel Ipsi, in hoc ejusd. Greg. l. : Οἳ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Vertit tamen et hoc modo, Ut eorum ignorantia inter similes eis lateat. Quam interpr. sequi malim, subaudiendo tamen vel id, quod subaudit, substantivum, vel aliud loco accommodatum. Possit tamen, ut opinor, τὸ κατ' αὐτοὺς aut hoc aut simili modo reddi, Quod illis insitum est. [Τὰ κατὰ Παυσανίαν καὶ Θεμιστοκλέα, Res Pausaniæ et Themistoclis, Thuc. 1, 138. Sine articulo Herodot. 1, 49 : Κατὰ δὲ τὴν Ἀμφιάρεω τοῦ μαντηίου ἀπόκρισιν, οὐκ ἔχω εἶπαι ὅ τι τοῖσι Αυδοῖσι ἔχρησε, Quod ad Amphiarai responsum attinet. 2, 3 : Κατὰ τὴν τροφὴν τῶν παίδων τοσαῦτα ἔλεγον· 1, 124 : Κατὰ μὲν τὴν τούτου προθυμίην τέθνηκας, τὸ δὲ κατὰ θεοὺς καὶ ἐμὲ περίεις.] Ap. eundem Gregor. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, Noster : ut ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, Nostrum clima, Nostra terra habitabilis. Idem in persona Christianorum dicit, τὸ καθ' ἡμᾶς δόγμα, item, ὁ καθ' ἡμᾶς παράδεισος, Noster paradisus : Οὓς Ἠλυσίων πεδίων ἠξίωσαν Ἕλληνες, ἐν φαντασίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς παραδείσου γενόμενοι. [Οἱ καθ' ἡμᾶς, Nostri, i. e. Christiani. Τὰ κατ' ἐμὲ, Τὰ καθ' ἡμᾶς, Ὁ καθ' ἡμᾶς λόγος, Religio nostra. V. exx. ab Hasio collecta ad Leon. Diac. p. 462.] In VV. LL. οἱ καθ' ὑμᾶς ποιηταὶ, Vestrates poetæ. Ab Eod. dicitur Christus ἀπάτωρ esse τὸ καθ' ἡμᾶς, Ut homo; et ἀγενεαλόγητος τὸ ἄνω, ut Deus. Ubi καθ' ἡμᾶς id esse videtur, quod vulgo dicitur Respectu nostri, i. e. Respectu humanæ naturæ. [Καθ' ἡμᾶς esse dicuntur quæ nobis sunt ex adverso et juxta posita. Sic Abradatas Xen. Cyrop. 7, 1, 16 instructa acie loquitur : Τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με. Plutarch. V. Mar. c. 26 : Γενέσθαι τὸν ἀγῶνα κατ' ἐκεῖνον. Id. V. Ages. c. 18 : Μάχη ἰσχυροτάτη ἐγένετο κατ' αὐτόν· et V. Pelop. c. 22 : Ὡς ἦν θέουσα κατ' αὐτοὺς ἐπέστη. Demosth. Phil. 3, p. 25 : Εὐχόμενοι μὴ καθ' ἑαυτοὺς γίγνεσθαι τὴν χάλαζαν. Conf. Valck. ad Herodot. 3, 14. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 775 : Καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη, Nunquam hostes ordines nostros perfringent. Ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα, Mare nostrum, i. e. Mediterraneum : v. supra p. 232, B.] Κατὰ μέρος, χώραν, τρόπον, λόγον, κράτος, etc. vide singula suis locis, i. e. in nomine, cui præfixa est hæc præp. [Soph. OEd. T. 1087 : Κατὰ γνώμαν ἴδρις· Trach. 379 : Κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν. Plato Cratyl. p. 395, A : Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. Strabo 12, p. 577 : Πλάκες θαυμασταὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κάλλος· 13, p. 588 : Ἔργον πολλῆς μνήμης ἄξιον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κάλλος.] || Κατὰ, Circiter, Ferme : Κατὰ ἐννεακόσια ἔτη, Ferme nongenti anni, VV. LL. [Herodot. 2, 145 : Κατὰ ἑξήκοντα ἔτεα καὶ χίλια· 6, 117 : Ἀπέθανον τῶν βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους ἄνδρας.] || Κατὰ θεῖον, θεὸν, Divinitus, Instinctu divino, impulsu : ut, Κατὰ θεὸν ἥκεις, Herodot. [8, 85.] Aristoph. Eq. [146] : Ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται Ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. Quod videtur dici pro κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ βουλὴν, ut Gall. *Ainsi que Dieu a voulu*, s. *voulut*. V. Θεός. Sic dicitur κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, δαίμονα, τύχην, quod nos *Par fortune*, *De bonne fortune* : v. Δαίμων, Τύχη.

|| Κατὰ, etiam pro διὰ, Propter. Quam signif. observavi frequentius ap. veteres scriptt. quam apud ceteros [Hom. Od. Γ, 72 : Ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε· 106 : Πλαζόμενοι κατὰ ληίδα, i. e. Prædæ faciendæ caussa, ut ap. Herodot. 2, 152 : Κατὰ ληίην ἐκπλώσαντας. Κατὰ θέαν ἧκειν Thucyd. 6, 31], apud Thucyd. vero potissimum, ut 2 : Οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν· et [ib. c. 27] : Κατὰ τὸ Ἀθηναίων διάφορον· 6, [89] : Τὴν προξενίαν κατά τι ἔγκλημα ἀπειπόντων· et [3, 2], κατὰ στάσιν pro διὰ στάσιν. [« Sic frequenter Herodotus κατὰ ταῦτα, Propter hoc, Hac causa, 3, 109; 5, 33. Κατὰ τοιόνδε, Talem ob causam, 7, 10. Κατότι, vel κατ' ὅ, τι, Eo quod, 7, 2; 6, 3. Κατὰ κοῖόν τι, Quanam de causa, 6, 2. » Schweigh. Κατὰ τί, Cur. Ἦλθες (vel ἥκεις) δὲ κατὰ τί; Aristoph. Nub. 239, Pac. 192.] Alicubi vero potest reddi vel præpositione Propter, vel præp. Pro. Thuc. 3, [86] : Ἐς οὖν τὰς Ἀθήνας πέμψαντες οἱ τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι, κατά τε παλαιὰν ξυμμαχίαν, Propter veterem societatem, Pro veteri societate, i. e. Pro veteris societatis jure. Sic eod. libro, Οἳ προθύμως ἐδόκουν κατὰ τὴν Ἀθηναίων αἰεί ποτε φιλίαν συστρατεύειν, Pro perpetua Atheniensium amicitia. Sic sæpe ap. Eund. κατὰ τὸ ξυγγενὲς, Pro cognatione. || Exp. autem κατὰ per Pro, et in alio sensu : Κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, Pro facultatibus, i. e. Pro modo facultatum. [Κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν Athen. 10, p. 414, C.] Κατὰ τόπους, Pro locis, i. e. Pro natura locorum, conditione. Κατὰ τοὺς ἐμπλέοντας, Pro dignitate navigantium. || Καμμὲν, Æolica et poetica syncope pro κατὰ μὲν, ut καδδὲ pro κατὰ δέ. Hesiod. Op. [437] : Ἐν αὐλακι καμμὲν ἄροτρον Ἄξειαν· pro κατάξειαν μὲν ἄροτρον. [Sappho ap. Longin. 10, 2 : Καμμὲν γλῶσσα ἔαγε.] Καττάδε, Dorica s. Æolica syncope pro κατὰ τάδε, Secundum hæc, Hunc in modum, Hac ratione. [Syncope illa cum vocabulis a consonante una eaque simplici incipientibus ita efficitur ut abjecto præpositionis α finali, τ in eam consonantem mutetur a qua proximum vocabulum incipit; quæ si aspirata est, τ non in hanc sed in eam quæ aspiratæ illi respondet tenuem mutatur. Ex quo genere sunt καββάλλω κἀγγόνυ καδδέ καδδύναμιν, καχκείω καχκεφαλῆς κάμμεσον καππεδίον, καπφάλαρα καπφθίμενος, κάρ ῥα, καρρέζουσα, καρ ῥόον, καττὸν, aliaque non pauca, quorum omnium exx. suis locis videnda. Καβαίνων et κάπετον pro καββαίνων et κάππετον contra regulam ab Alcmane et Pindaro metri caussa dicta s. vv. Καταβαίνω et Καταπίπτω notabimus. Ante vocabula vero quæ a duabus consonantibus incipiunt non α solum finale præpositionis, sed etiam τ euphoniæ caussa abjicitur, ut in verbis κάκτανε καστορνῦσα· κάσχεθε. G. D.] || Καταὶ, poet. prosthesi τοῦ ι metri gratia pro κατὰ, ut παραὶ pro παρὰ, teste [Apollonio De synt. p. 304, 21, et qui anastrophen non admittere observat Joanne Alex. Τον. παραγγ. p. 27, 30,] Gaza Grammat. l. 4. [Nulla hujus formæ exempla exstant præterquam de composito καταιβάτης ejusque derivatis. Κατὰ producta syllaba altera in arsi dactylica apud Hesiod. Theog. 417, et Dionys. P. 572 : Κατὰ νόμον.]

Καταβάδην, adv., q. d. Descensim, i. e. Tanquam descendendo. Ap. Aristoph. autem καταβάδην καθήμενος exp. κάτω τοὺς πόδας ἔχων [Ach. 411, ubi opp. ἀναβάδην. ∪∪∪-]

Καταβαθμὸς, ὁ, Descensus, VV. LL. [Nomen loci devexi, qui Ægyptum ab Libya disterminat. Strab. 17, p. 791, 798, 825, 838, Sallust. Jug. c. 20, 22. Forma Attica ap. Æsch. Prom. 810 : Ἕως ἂν ἐξίκῃ Καταβασμόν. G. D. Philo vol. 2, p. 523, 32 : Ἀπὸ τοῦ πρὸς Λιβύην Καταβαθμοῦ μέχρι τῶν ὁρίων Αἰθιοπίας. Polyb. 31, 26, 9 : Εἰς τὸν Μέγαν καλούμενον Καταβαθμόν. Hase. || Gentile Καταβαθμίτης, ut a Φελλὸς Φελλίτης, fingit Steph. Byz.]

Καταβαίνω, Descendo, oppositum τῷ ἀναβαίνω. Homer. [Od. M, 77 : Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη· Il. Λ, 184 : Οὐρανόθεν καταβάς (Ζεύς)· P, 545. Od. Υ, 31 : Ἀθήνη οὐρανόθεν καταβᾶσα· Ξ, 19 : Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐξ Διὸς οὖρον·] Il. Ω, [329] : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο. Et [Γ, 252] : Ἐς πεδίον καταβῆναι. Xen. [Cyr. 5, 5, 6], καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut et ἀναβαίνειν ἵππον dicitur. Dem. [p. 375, 20] : Καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος [ubi de oratore dictum est de suggestu descendente. Omisso ἀπὸ τοῦ βήματος ib. p. 348, 9 : Κατέβη μάλα σεμνῶς· 351, 4 : Κἀγὼ καταβαίνω. Lysias p. 128, 33 : Βούλομαι ὀλίγα ἑκατέρους ἀναμνήσας καταβαίνειν. Ἀναβάντων

et καταβάντων opposita ap. Diog. L. 2, 41.] Aristoph. [Ran. 35] κατάβα pro κατάβηθι. [Duplex hujus verbi constructio est, altera cum genitivo loci ex quo descenditur, altera cum accusativo loci in quem descenditur. Genitivo plerumque ἐκ vel ἀπὸ adjicitur. Hom. Il. N, 17 : Ἐξ ὄρεος κατεβήσετο. Herodot. 9, 76 : Καταβᾶσα ἐκ τῆς ἁρμαμάξης. Plato Critia p. 118, D : Τὰ ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ῥεύματα. Pollux 1, 105 : Καταβαίνοντος ἐκ γῆς τοῦ πνεύματος. Aristot. ap. Athen. 8, p. 348, B : Καταβάντες ἐκ τῆς πόλεως. Demosth. p. 1046, 11 : Καταβέβηκεν ἀπὸ τῶν ἵππων. Aristot. H. A. 7, 2 : Καταβαίνουσιν αἱ ὑστέραι κάτω, Decidunt. Theocr. 15, 35 : Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ (τὸ ἐμπερόναμα), Quanti constans tibi de tela descendit? Rarius sine præpositione, ut in l. Homeri supra allato Il. Ω, 329, et E, 109 : Καταβήσεο δίφρου. Eur. Andr. 111 : Πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροός. Per tmesin Hom. Il. A, 44 : Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων· Z, 513 : Κατὰ Περγάμου ἄκρης ... ἐβεβήκει· Λ, 196 : Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν. Cum accusativo construitur præpositionibus εἰς vel ἐπὶ modo additis modo omissis. Hom. Il. Z, 288 : Ἐς θάλαμον κατεβήσετο· Od. Λ, 523 : Εἰς ἵππον κατεβαίνομεν. Herodot. 5, 206 : Καταβήσομαι ἐς Ἰωνίην (ex Asia superiore). Pind. Pyth. 3, 19 : Εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα· 4, 335 : Εἰς Ἰαωλκὸν κατέβα ναυτῶν ἄωτος. Soph. Tr. 504 : Ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τίνες; (In certamen descenderunt : ut ap. Plat. Leg. 3, p. 834, C : Τῶν καταβαινόντων μεθ' ὅπλων. Xenoph. Anab. 4, 8, 27 : Καλὴ θέα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ κατέβησαν (in certamina antea descripta). Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 337, 11 : Ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλόμενος· ubi præcedit οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται. Ex quo l. καταβαίνειν τὸ εἰς ἀγῶνα χωρεῖν exp. Suidas.) Eur. Suppl. 797 : Κοινὸν ἐς Ἅδην καταβᾶσα. Plato Theæt. p. 121, D : Εἰς τὸ ἄστυ καταβαίνοντες· Rep. 1, p. 328, C : Καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ. Æschin. p. 77, 8 : Πάσῃ τῇ δυνάμει ὁ Δαρεῖος κατεβεβήκει (ad mare). Cum simplici accus. Hom. Od. B, 337 : Ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο. Pind. Ol. 7, 24 : Κατέβαν Ῥόδον. Soph. Ant. 822 : Ἅδαν καταβήσει. Eur. Heracl. 913 : Τὸν Ἅδα δόμον κατέβα. Addito εἴσω Hom. Od. Ψ, 252 : Ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω. Hesiod. Th. 750 : Ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ ... || Alio sensu cum accus. construxit Hom. Od. A, 330 : Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, Per gradus descendit. Σ, 206; Ψ, 85 : Κατέβαιν' ὑπερώϊα, Descendebat de superiori parte ædium. Ξ, 350 : Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ στῆθος. Eandem rationem usus passivi καταβαίνομαι habet, cujus exemplum HSt. infra attulit. || « Καταβαίνω, ea notione, qua Lat. dicimus, Eo descendit, pro Eo progressus est, Eo se convertit, Herodot. 1, 90 : Κατέβαινε αὖτις παραιτεόμενος· 1, 116 : Κατέβαινε ἐς λιτὰς, Ad preces se convertit. 1, 118 : Κατέβαινε λέγων, Eo progressus est, ut diceret. 9, 94 : Λόγους ἄλλους ἐποιεῦντο ἐς ὃ κατέβαινον συλλυπεύμενοι τῷ πάθεϊ. » Schweigh. Plato Rep. 6, p. 511, B : Ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἰὼν ἅψάμενος αὐτῆς ... οὕτως ἐπὶ τελευτὴν καταβαίνῃ, Ad finem descendat, perveniat.] || Καταβαίνειν, Descendere, i. e. demittere se. Basil. : Οὕτω δυνηθέντα ταῖς παιδιαῖς πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι, Ad nostram mediocritatem descendere, Bud. || Καταβαίνω pro Incurro, Competo, Congruo, ap. Aristot. De rep. 7, [16] : Δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν τούτους, Bud. [Eodemque modo συγκαταβαίνειν ibid. || Καταβεβηκυίας τῆς τιμῆς τοῦ σίτου, Minuto pretio, Pollux 1, 51.] Καταβαίνομαι pass. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος, inquit Bud., quum ἀναβάτης descendit ex equo, ut ἀναβαίνεται, quum ascendit. Xen. [De re eq. 11, 7] : Ταχύ τε καταβαίνηται καὶ ἀποχαλινῶται.

[Aoristi formæ epicæ Κατεβησάμην vel Κατεβησόμην (nam inter utramque scripturam fluctuant codices quum in verbo simplici ἐβησάμην s. ἐβησόμην tum in compositis) exx. Homerica partim jam supra sunt allata, Il. Z, 288, N, 17, Ω, 191, Od. A, 330, B, 337, K, 107, O, 99. Imperat. Καταβήσεο Il. E, 99. Hesych. : Κατεβήσατο, εἰσῆλθεν. || Καταβείομεν forma epica pro καταβῶμεν Il. K, 97. || Imper. aor. Κατάβηθι ap. Hom. Od. Ψ, 20, Aristoph. Nub. 237, Lys. 873, qui Κατάβα dixit Ran. 35, Vesp. 979. Forma Laconica ap. Hesych. : Κάβασι (codex καβάσι), κατάβηθι. Λάκωνες. || Forma poetica Καββαίνω et omisso metri caussa altero β Καβαίνω in versu Alcmanis ap. Hephæst. p. 76 : Ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων. Καββὰς ap. Pindar. Nem. 6, 87, in libris lectum in καταβὰς est mutatum postulante metro.]

[Καταβακχεύω, Furore bacchico impleo, Eumath. Amor. 5, p. 154 : Στρατὸν καθώπλισε γυναικῶν καὶ παντελῶς κατεβάκχευσε. Passiv. 8, p. 293 : Ὅλοις καταβεβακχευμένοις ἐξ οἴνου καὶ ἔρωτος· 10, p. 381 : Κορυβαντιῶσα τοῖς θρήνοις καὶ καταβεβακχευμένη τοῖς δάκρυσι. Cum infin. Theophyl. Sim. Hist. p. 126, A : Ἐπ' αὐτήν που τὴν τελεσιουργὸν κατεβακχεύοντο πρᾶξιν χωρεῖν. Quod Suid. s. v. Βακχεύων exp. ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. || Insulto. Theodor. Metoch. Miscell. p. 453 : Μὴ παντάπασι καταβακχεύῃ τῶν καλῶν καὶ χρησίμων· 637 : Ἀλογίστοις ὁρμαῖς ἔμπληκτος καταβακχεύει τῶν ὑπὸ χεῖρα· 414 : Καταβακχεύει τὰ φαῦλα τάχιστα τῆς τῶν ἀγαθῶν πλουτούσης ἕξεως.]

[Καταβακχιόομαι, i. q. καταβακχεύομαι. Eur. Bacch. 109 : Καταβακχιοῦσθε δρυὸς ἢ ἐλάτας κλάδοισι.]

Καταβάλλω, Dejicio, Deturbo, Prosterno, Everto. [Hom. Il. B, 414 : Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον· 692 : Κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν· E, 343 : Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν· Od. Θ, 508 : Κατὰ πετράων βαλέειν (Ulixem). Herodot. 1, 17 : Τὰ οἰκήματα οὐ κατέβαλλε· 8, 109 : Καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα. Eur. Cycl. 240 : Ἐς μυλῶνα καταβαλεῖν (Cyclopem). Plato Charm. p. 155, C : Ἕως τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν· Hipp. min. p. 374, A : Αἴσχιον ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν ἢ τὸ καταβάλλειν.] Thuc. 3 : Κατέβαλε κεραμίδα. [K. τὰ δένδρα Aristot. H. A. 9, 9.] Plut. [V. Pericl. c. 8] : Ὅταν, εἶπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ. Ubi observa dici πεπτωκέναι de illo, quem quis καταβάλλει. Dicitur et metaph. pro Evertere, ut καταβάλλειν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, Synes. [Eurip. Bacch. 202 : Πατρίους παραδοχὰς ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος. « Καταβάλλειν τοὺς χρησμούς, Rejicere oracula, Vim illorum infringere, Herodot. 9, 77 (?). » Schweigh.] Et cum ἀπὸ, ut dicitur Dejicere ex aliquo loco. Xen. Hell. 5, [2, 41] : Καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου. [Metaph. Plato Euthyd. p. 15, E : Ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλης.] At καταβάλλειν cum solo gen. v. in Καταβάλλομαι. Item cum εἰς, ut Dejicere in aliquem locum, s. Projicere. Hesiod. Theog. [189] : Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, ubi κάββαλ' est per sync. pro κατέβαλ', et ἐνὶ πόντῳ, pro εἰς πόντον. [Per ἐπέθηκε exp. schol. Nicand. Th. 549 : Τὸ δὲ πέσκος ἑῷ ἐνὶ κάββαλεν ἕλκει.] In quibusdam autem metaph. locutionibus καταβάλλειν, sequente itidem præp. εἰς, commode verti posse existimo per Conjicio, ut καταβάλλειν εἰς φόβον [ap. Plat. Epist. 7, p. 333, B], quod uno verbo redditur Terrere : sed et totidem possis verbis, expressa vi τοῦ καταβάλλειν, interpretari Conjicere in terrorem, vel Conjicere in metum; ut locuti sunt quum alii tum Liv. Eod. dixit modo Plato [Ep. 7, p. 344, C], καταβάλλειν εἰς φθόνον : quod exp. Subjicere invidiæ. At ego malim Conjicere in invidiam. Sed et Eur. [Iph. T. 606] dixit καταβάλλειν εἰς συμφορὰς, quod itidem verti potest Conjicere in calamitatem. [Εἰς ἀπορίαν κ. Plato Phileb. p. 15, E; εἰς ἀπιστίαν Phæd. p. 88, C; εἰς δόξαν Rep. 7, p. 538, D.] At καταβάλλειν εἰς μηδὲν rectius redditur, Redigere in nihilum, quam Conjicere in nihilum. [Herodot. 9, 79 : Ἐξάρας μὲ ὑψοῦ ... ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες.] Interdum καταβάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa præp. εἰς habente accus., ut quum dicitur καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, et εἰς τὴν γῆν : quod est Jacere in terram semina, potius quam Conjicere : et usitatius etiam per verbum Mandare, ead. constr., Mandare terræ semina. Sæpe autem et καταβάλλειν τὰ σπέρματα sine adjectione dicitur. Basil. : Ἀλλ' εὐθηνήσει μὲν ὁ γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλών. [Conf. l. Platonicum s. v. Καταβλητέον afferendum. || Phrynich. in Bekk. Anecdot. p. 45, 19 : Καταβαλῶ σε παρὰ τῷδε μανθάνειν· ἀντὶ τοῦ παραδώσω σε καὶ ἐγχειριῶ τῷδε ὥστε μανθάνειν.]

Alicubi etiam καταβάλλω reddi debet Abjicio aut Projicio, potius quam Dejicio; ut Xen. Cyrop. 2, [2, 4]: Καταβάλλει δ ἔλαβεν. At in metaph. locutionibus potest et Abjicere et Dejicere reddi, ut ap. Plut. [V. Cæs. c. 38]: Καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, Se abjiciens, ut unum quempiam e contemptis hominibus: vel, Se dejiciens, vel, Se demittens. Cic. certe Abjicere se et Prosternere hoc sensu dixit in Parad.: Sic te ipse abjicies atque prosternes, ut nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse? [De memoria rei alicujus abjicienda Ælian. ap. Suid. s. v. Μάρκος Ἀπίκιος: Οὐ καταβαλεῖς τὸ πραχθὲν καὶ σεαυτὸν ἡμῖν παρέξεις φιλοτέρου συμπότην;] Sed et pro Demittere, extra metaph., ut ap. Hom. [Od. P, 302] Argus canis οὔατα κάββαλεν ἄμφω. [Καταβάλλειν τὰ ὦτα Aristot. H. A. 6, 18; 8, 23, 24. Καταβάλλειν τὰ κέρατα 8, 2 med. Eur. Cycl. 167: Ἅπαξ μεθυσθεὶς καταβαλών τε τὰς ὀφρῦς. Themist. p. 358, C: Σκυθρωπάσαντες κατέβαλον τὰς κεφαλάς. || I. q. κατατίθημι, Depono. Hom. Il. I, 207: Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ· ubi κατέθηκε exp. schol. Ψ, 125: Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς (φιτρους) βάλλον ἐπισχερώ. Eur. Hipp. 129: Φάρεα πορφύρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας εὐαλίου κατέβαλλε. Aristoph. Ach. 165: Οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδα; Pac. 1124: Οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε; Vesp. 727: Τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.] || Telis peto et obruo, Sterno, Bud. subjungens hæc exempla. Polyb. 5, [17, 4]: Καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idem, Ἑπτακοσίους μὲν κατέβαλον τῶν Μυσῶν. [6, 37, 3; 39, 3, etc.] Plut. [V. Cim. c. 6]: Καὶ σπασάμενον τὸ παρακείμενον ἐγχειρίδιον, ... πατάξαι καὶ καταβαλεῖν τὴν παρθένον. Xen. [H. Gr. 3, 2, 3]: Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Ita quidem Bud.; verum ego existimo καταβάλλειν non esse simpl. Telis petere et obruere, sed Telis petitum atque adeo obrutum prosternere; nisi quis his verbis Obruere telis, prosternendi etiam signif. includat: ut καταβάλλειν brevitatis gratia sit, quod alibi dicitur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἀκοντίζοντα καταβάλλειν: ut Cyrop. 1, [3, 14]: Καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. [Herodot. 9, 63: Ἀμυνόμενοι κατέβαλλον πολλοὺς τῶν Λακεδαιμονίων.] || Ap. Isocr. [p. 19, A] et Athen. ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpl. Prosternere, sed Conficere, s. Interficere interpr. [Eur. Or. 1603: Εὖ γοῦν θίγοις ἂν χερνίβων ... καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις· Bacch. 1244: Καλὸν τὸ θῦμα καταβαλοῦσα δαίμοσιν.] Sic autem ap. Xen. Cyr. 4, [6, 3]: Καταβάλλει τὴν ἄρκτον, Camer. vult significare vel Sternit, vel Conficit. [|| Καταβάλλειν φάτιν, Spargere rumorem, Herodot. 1, 122. Schweigh.] || Solvo, Persolvo, Pendo [Herodot. 2, 159: Ἡ λίμνη ἐς τὸ βασιλήιον (ærarium dicit) καταβάλλει ἐπ' ἡμέρην ἑκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων. Plato Leg. 11, p. 932, D: Τὸ δημόσιον ὑπὲρ αὐτοῦ τιμὴν τῷ κεκτημένῳ καταβαλλέτω]: ut καταβάλλειν τὰ πορθμία, Lucian. [Catapl. c. 18], Naulum solvere. Εἴκοσι τάλαντα καταβαλεῖν, Plut. Themist. [c. 24.] Camillo [c. 28]: Χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. [p. 727, 4]: Τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, Legibus irrogatas mulctas persolvere. Id. [p. 1353, 22]: Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menstruas pensiones vectigalium solvere, vel Pendere menstruas summas, Bud. [Dionys. A. R. 2, 10: Λύτρα καταβάλλειν πολεμίοις. Philostr. p. 742: Αἱ μὲν γὰρ ἔπεμπον τῶν πόλεων (τὰς ἀπαρχὰς) ... αἱ δ' εἰς νέωτα πέμψειν ἔφασαν, ἀεὶ δὲ κατέβαλλον τὸ πρᾶγμα. Alia exx. v. ap. Boiss. ad Philostr. Her. p. 287, inter quæ unum formæ mediæ est ex Alciphr. 1, 12: Ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν πολὺν κατεβάλετο.] Dicitur autem καταβάλλω ἀργύριον ὑπὲρ τούτου, Pecuniam solvo pro hoc: vel τούτου, sub. ὑπέρ. Lucian. [Vit. auct. c. 25]: Πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; Respondetur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem construct., quam dixi, exemplum est ap. Philostr. Her. [p. 661]: Καταβάλλω σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων. Sed non omnino suspicione mendi apud me caret hic l., et si qui sunt similes: omissamque in illis esse præp. mihi fit verisimile. Ceterum καταβάλλειν de aliis etiam rebus dicitur quæ exhibentur, quam de pecunia, ut Herodot., Καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ· quod vulgo exprimitur Commeatum exercitui comportare: ego autem interpr. existimo Commeatum subministrare, Pecuniam ad commeatum pendere.

||Καταβάλλω habet et aliam signif., et quidem neutr. positum, quam Bud. itidemque Lexicorrhaptæ prætermiserunt. Herodian. 1, [15, 5]: Ἐπεὶ δὲ κατέβαλον [recte κατέλαβον ex codd. restitutum] αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο· pro Postquam autem spectaculi dies affuit. Ead. prorsum metaph. dicitur Lat. Dies appetere, sed pro Affuturus propediem esse, et Propinquus esse, non autem pro Adesse. Quæ tamen diversarum linguarum loquendi genera inter se conferenda sunt.

|| Καταβάλλομαι, Dejicior, Prosternor: unde καταβεβλημένος, Dejectus, Prostratus. Et metaph. etiam pro Abjectus, Despectui habitus, Neglectus. [Philostr. Her. p. 693: Εὐηθέστερον χρησαμένου τῷ λόγῳ καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν Δία ᾄσαντος· ad quem l. Boiss. p. 469: « Schol. ἤγουν ταπεινὰ καὶ χθαμαλὰ, ἐρριμμένα, οὐδαμινά. Eodem sensu p. 113: Ἡγοῦμαι δ' αὐτὸ οὐκ ἄδοξον μόνον, ἀλλὰ καὶ καταβεβλημένον· 245: Τέχνην προσφυᾶ τῷ μεγαλείῳ μᾶλλον ἢ τῷ καταβεβλημένῳ τε καὶ ὑπὸ πόδα. Aristot. Polit. 8, 2: Αἱ καταβεβλημέναι ὑποθέσεις· 3: Τὰ καταβεβλημένα παιδεύματα, Disciplinæ communes, pervulgatæ, usitatæ. Synes. p. 52, B: Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον οὐδὲ καταβεβλημένον. » Isocr. p. 234, B: Τοῦ μὴ τῶν καταβεβλημένων εἶς εἶναι μηδὲ τῶν κατημελημένων. Philostr. p. 678: Ἀθυμία τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν ὡς καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ.] Sed et καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abjecti et demissi, de Eo qui καταβάλλει ἑαυτὸν, Abjicit seipsum, ut Cic. loqui, ostendi paulo ante. Alicubi vero καταβάλλεσθαι cum præp. ἀπὸ, habente suum gen.: interdum et cum solo gen. ut, Καταβέβληται τῆς ἄνω δόξης, Greg. Naz., pro De superna gloria dejectus est. Qui l. suspectum mihi reddit hunc ejusd. scriptoris, Καταβαλῶ τῆς αἰσχύνης τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia notabo, ut quidem in VV. LL. exp. Καταβάλλεσθαι et pro Conjici s. Retrudi, citatur e Theophr. C. Pl. 3, [21, 4]: Καταβάλλεται πυρὸς ἓν τοῖς ψυχροῖς, Conjicitur in loca frigida, s. reconditur: aut, Locis frigidis committitur; ut καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Lat. dicitur etiam Committere terræ semina. [Γεωργὸς σπέρματα καταβαλὼν ex Basilio citat Bud. Καταβάλλειν τὸ σπέρμα (hominis) Pollux 2, 6.] ||Καταβάλλομαι frequenter activo etiam, ut καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito, Jacere semina, ap. Bud. p. 447 [ex Basilio: Ἧς αἱρέσεως τὰ πονηρὰ σπέρματα πρότερον ὁ δυσώνυμος Ἄρειος κατεβάλετο. Theophr. C. Pl. 1, 12, 4: Ἡ φύσις οὐδὲν ποιεῖ κατὰ μέρος, ἀλλὰ πάντ' ἀθρόα καταβάλλεται, συντελεῖ δὲ ἑτέρων ἕτερα πρότερον.] Dicitur et καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Jacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαί τι, pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, et, ut alii, Ab integro texere, quasique ab elementis ordiri: denique pro Præstruere aliquid et quasi fundamenta ejus jacere; ut Greg. In Athanas.: Ἡ μεγάλη Θεοῦ βουλὴ καὶ πρόγνωσις πόῤῥωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. V. alia exx. ap. Bud. p. 447, 448. Alicubi autem dictum reperitur, Πρὶν ἢ τὸν κόσμον καταβληθῆναι, pass. pro πρὶν ἢ καταβληθῆναι τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια, accipiendo in propria signif., ut Them. In Phys. 6: Καὶ γὰρ ὅτε τὰ θεμέλια κατεβάλλετο ἐγίνετο οἰκία. [Plato Leg. 8, p. 803, A: Οἷον δή τις ναυπηγὸς τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος. Sosipater ap. Athen. 9, p. 318, D: Τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, Culinam recte constituere. Figurate de genere fundando Eur. Herc. F. 1261: Ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους. Ocell. Luc. p. 536 ed. Gal.: Μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προσοχῆς δεῖ καταβάλλεσθαι, ὅπως τὰ γεννώμενα γίνηται χαριέστατα. De poemate exordiendo dictum explicuit schol. Pind. Nem. 2, 1: Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὐτινοσοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν « Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν. » Μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους. Eur. Hel. 164: Ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶτον. Ejusdem generis hæc sunt,

Dionys. A. R. 1, 1 : Ἱστορικὰς καταβαλλόμενον πραγματείας. Galen. vol. 7, p. 157 : Μακρὰς οὗτοι καὶ ἀχρήστους φλυαρίας καταβάλλονται. Strabo 17, p. 837 : Ἀρίστιππος ὅστις καὶ τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν, i. e. Sectæ Cyrenaicæ auctor. Plut. Mor. p. 329, A : Τοῦ τὴν Στωικὴν αἵρεσιν καταβαλομένου Ζήνωνος. Diod. 12, 20 : Καταβαλόμενος ἐξ ἀρχῆς καινὴν νομοθεσίαν.]

‖ Κάββαλε, Æol. syncope pro κατέβαλε, Dejecit. Hesiod. [Sc. 462] : Ἐπὶ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ. Sic Od. Z, [172] : Νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων. Thema quoque Καββάλλω constitui potest, unde sit Καββαλικός, ἡ, ὸν, Aptus ad dejiciendum. [Quod v. Καββαλὼν per καταβαλὼν exp. Suidas allato versu Amipsiæ, Καὶ σὺ μὲν ἦλθες κάββαλες τριώβολον. Eundem locum affert s. v. Ἀναψυχῆναι altero versu auctum, Καί τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχης. Manifestum est corrupta scriptura deceptum esse grammaticum, poetam scripsisse Καὶ σὺ μὲν ∪ —∪ ἦλθες Κἄλαβες τριώβολον, καί τι που κἀμαρτύρησας (hoc restituit Meinekius)... G. Dind.]

Καταβαπτίζω, Submergo. Item Obruo : ut exp. Bud. ap. Alex. Aphr. Probl. 4 [1, 17 : Τὸ πλῆθος τοῦ οἴνου τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ζωτικὴν δύναμιν καὶ θερμότητα καταβαπτίζει. Alciphro 2, 3 : Εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμοὺς δρᾶν, καταβαπτισθήσεταί μοι τὸ ζῆν, μὴ βλέπον Γλυκέραν. Achill. Tat. 1, 3 : Τὸ ἐξαίφνης ἐκπλήττει τὴν ψυχὴν καὶ καταβαπτίζει· 3, 10 : Τοσούτῳ πελάγει καταβαπτισθῆναι κακῶν· ubi libri optimi βαπτισθῆναι. « Metaphorice frequenter usurpatur a Patribus. Jo. Chrys. Epist. 55 : Ὑπὸ τῶν λυπηρῶν καταβαπτίζεσθαι. Idem dicit πολλῷ καταβαπτίζεσθαι τῷ τῶν ὀφλημάτων βυθῷ. Item ὑπὸ τῶν τῆς λύπης κυμάτων καταβαπτίζεσθαι. Item ὑπὸ τῆς τῶν πειρασμῶν ἐπαγωγῆς καταβαπτίζεσθαι. (Idem vol. 1, p. 2 : Διάνοια ὑπὸ μέθης καταβαπτισθεῖσα.) Basil. Cæs. De jejunio p. 331 : Λύπη μέθη ἐστὶ καταβαπτίζουσα τὴν διάνοιαν. Greg. Nyss. : Τῇ ἀπάτῃ τοῦ βίου καταβαπτίζεσθαι. » Suicer. Eumath. Ismen. p. 198 : Ὅλον τῇ θλίψει τὸν νοῦν καταβαπτισθείς.]

[Καταβαπτισμὸς, ὁ, Immersio. Eustath. Opusc. p. 137, 41 : Οὔτε γὰρ τρυγίας τὸ ἐν ἡμῖν θεωρεῖται, ὁποῖος εἴρηται, οὐδὲ μὴν βάθος, ἀλλ' οὐδὲ καταβαπτισμός.]

[Καταβαπτιστήριον, τὸ, opponitur βαπτιστηρίῳ in Act. 5 Concilii sub Mena p. 649 : Ἀληθῶς ἀντίχριστοι τοῖς οἴκοις ἐπεισῆλθον καὶ ἀλλότριοι ἤγειραν θυσιαστήρια καὶ καταβαπτιστήρια ᾠκοδόμησαν ἐξ ἐναντίας τοῦ ἀληθινοῦ θυσιαστηρίου. Suicer.]

Καταβαπτιστὴς, ὁ, a Gregor. βαπτιστῇ opponitur. [Greg. Naz. Or. 40, p. 670 : Ζήτει τὸν βαπτιστὴν ἢ καταβαπτιστὴν, Qui te tingat vel potius extingat. Suicer.]

[Κατάβαπτος, ὁ, ἡ, Demersus, Tinctus. Conspersus. Const. Manass. Chron. p. 133 : Τοῖς αἵμασι κατάβαπτος. Sic codd. : vulgo κατάλουτος. Boiss.]

Καταβάπτω, Demergo, Obruo. [Lucian. Imag. c. 16 : Ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. Geopon. 8, 23, 1 : Σταφυλὰς ... καταβάπτομεν εἰς γλεῦκος. Hesych. : Καταβάπτει, κατερυθραίνει ἐρυθρῷ βάμματι· ἢ ποντίζει. Κατερυθραίνει, καταβάπτει ἐρυθρῷ βάμματι. Κατέβαψε, κατέλαβεν (κατέβαλεν Albert.). Οὖρον καταβεβαμμένον, Urina prærubra, Pallad. De febr. p. 52. G. D. Nonn. De cur. morb. p. 20, 2 ed. Bernard. : Καταβάπτων ἐν αὐτῷ τὸ κτένιον, Intingens. Anastas. In Psalm. t. 6, p. 118, D. Basil. t. 2, p. 786, C, de mulieribus : Ἀλλοτρίῳ ἄνθει παρειὰς καὶ τρίχας ἑαυτῶν καταβάπτουσαι. Hase.]

[Καταβαρβάρόω, Barbarum reddo. Tzetz. Hist. 12, 230 : Ἅπερ κατεβαρβάρωσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων.]

Καταβάρέω, Degravo, Pondere deprimo. [Præpondero, Depondero, Gl. Lucian. Dial. deor. 21, 1 : Ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν (Jovem), κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν. Frequentior est metaphoricus verbi usus, Deprimo. Οὐ κατενάρκησα ὑμῶν in Epist. ad Cor. 2, 12, 13, Hesych. exp. οὐ κατεβάρησα. Scriptor ap. Suidam s. v. Διανταία : Τοῦ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταίᾳ πληγῇ καταβαροῦντος. Appian. Civ. 5, 67 : Τὴν Ἰταλίαν ἐσφοραῖς καὶ δημεύσεσι καταβαρήσαντες. Polyb. 18, 4, 4 : Κατὰ τὴν συμπλοκὴν. οἱ Ῥωμαῖοι κατεβαροῦντο. Καταβαρεῖσθαι τῇ μάχῃ 11, 33, 3; τοῖς ὅλοις 18, 4, 8. Diodor. 19, 24 : Καταβαρούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους.]

[Καταβᾰρὴς, δ, ἡ, Pondere depressus, Prægravis. Πλάστιγγας καταβαρεῖς Pollux 4, 172. Νῆες καταβαρεῖς 1, 103. Πλοῖα καταβαρῆ Dio Cass. 39, 42. Idem 74, 13 : Καταβαρεῖς αὐτοὺς καὶ βραχὺ πάνυ τοῦ ὕδατος ὑπερέχοντας ἰδόντες. G. D. Achm. Onirocrit. p. 67, 13, ubi vitiose καταβαρύς. Hase.]

[Καταβάρησις, εως, ἡ, Oppressio, Gl.]

Καταβαρύνω, i. q. καταβαρέω. [Theophr. fr. 8, § 9 : Τὰ βαρέα καταβαρύνει καὶ ποιεῖ τὸν ἴλιγγον. « Joel 2, 8 : Καταβαρυνόμενοι ἐν τοῖς ὅπλοις αὐτῶν, Gravati armis suis. Sam. 2, 14, 26 : Κατεβάρυνεν ἐπ' αὐτὸν, Gravabat illum. Ib. 13, 25 : Οὐ μὴ καταβαρυνθῶμεν ἐπὶ σὲ, Ne molesti tibi simus. Sir. 8, 18 : Ἵνα μὴ καταβαρύνηται κατὰ σοῦ, Ne molestum se tibi præbeat. » Schleusn. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 404 : Ὁρᾷς γοῦν καταβαρυνομένην τὴν ψυχήν. Nilus Epist. p. 223 : Τῇ ἁμαρτίᾳ παχυνθέντες καταβρυνόμεθα. Scrib. καταβαρυνόμεθα. G. D. Planudes Vers. Ovid. Met. 13, 812 : Ὀπῶραι τοὺς τῶν δένδρων κλῶνας καταβαρύνουσαι· 14, 628 : Ἀκοντίῳ καταβαρύνει τὴν δεξιάν. Boiss. Var. lect. Marc. 14, 40. Antipater Stobæi Flor. 67, 25, vol. 3, p. 19 : Τὴν εἴσοδον τῆς γυναικὸς καταβαρύνειν τὸν βίον καὶ δυσκίνητον ποιεῖν. Wakef.]

[Καταβᾰσᾰνίζω, Exploro. Hippocr. p. 85, B : Ἔξεστι καὶ ταῦτα πάντα καταβασανίζειν κάλλιστα καὶ τἆλλα.]

[Καταβᾰσία s. Καταιβασία, ἡ, Descensus. Quint. Sm. 6, 484 : Τῷ ἕνι δοιαὶ ἔνεισι καταιβασίαι τ' ἄνοδοί τε. Kall. Ap. Jo. Malal. p. 416, 4 : Ἐτάρασσον τὰς πόλεις λιθασμοῖς καὶ καταβασίαις καὶ φόνοις, idem esse videtur quod καταδρομαῖς, Incursionibus.] Καταιβασίαι, αἱ, esse dicuntur Signa cœlitus in terram demissa. [Plut. Mor. p. 555, A : Φάσματα μεθημερινὰ καὶ χρησμοὶ καὶ καταιβασίαι, ubi alii libri καταβασίαι. Respicitur autem ad Jovem καταιβάτην, de quo v. s. Καταβάτης. Καταιβάσιον Διὸς ἔγχος ex orac. ap. Porphyr. in Euseb. Præp. ev. p. 239, C, comparavit Wyttenb. Eodem modo dictum est καταβάσιον πῦρ Πενταπόλεως, Cœlitus descendens ignis in Pentapolin, Sap. Sal. 10, 6 : quod repetiverunt Jo. Chrys. vol. 6, p. 749, Nicet. Chon. Ann. p. 370, D, aliique. ‖ Καταιβάσιος, Descensor, cognomen Apollinis ap. Zenob. Prov. 4, 29, et schol. Eur. Phœn. 1416, comparandum cum simili ejusdem ἐμβάσιος, quod v.]

[Καταβάσιον, τὸ, Descensus, Locus ubi descenditur. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 344, 36 : Ὑπὸ δὲ τὸν ναὸν καταβάσιον ὑπέκειτο θανασίμους ἀναπνοὰς παρεχόμενον. Suidas s. v. Πορθμήιον : Ἐν αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν Ἄδου. G. D. Asterius Bibl. Patr. t. 18, p. 162, B, de descensione in antrum Eleusinium : Τὸ κ. σκοτεινόν. Epiphan. t. 1, p. 553, D. Hase. ‖ Locus quidam sub altari : v. Κατάβασις.]

Κατάβᾰσις, εως, ἡ, Descensus [s. Descensio, Locus ubi descenditur, Reditus e loco superiore in inferiorem] : ut ἡ εἰς Ἅδου κατάβασις [apud Isocr. p. 211, E; 215, E], Descensus ad inferos. [Herodot. 7, 223 : Ἀπὸ γὰρ τοῦ οὔρεος ἡ κ. συντομωτέρη ἐστί. Xenoph. Anab. 5, 2, 26 : Δῆλοι ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται ἐν τῇ ἐξόδῳ τε καὶ καταβάσει· ib. 5, 4 : Πλῆθος τῆς καταβάσεως τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης ἄχρι εἰς Κοτύωρα σταθμοὶ ρκβ'. Polyb. 3, 54, 5 : Οὔσης στενῆς καὶ κατωφεροῦς τῆς καταβάσεως· 11, 15, 8 : Τάφρος τὴν κατάβασιν ἔχουσα ἐκ πολλοῦ. Diodor. 14, 25 : Περὶ τῆς ἐπὶ θάλατταν καταβάσεως ἐβουλεύοντο· 14, 28 : Αὗται δὲ αἱ κῶμαι τὰς μὲν τοῖς ὑποζυγίοις καταβάσεις εἶχον ὀρυκτὰς, τὰς δὲ τοῖς ἀνδράσι κατὰ κλιμάκων. Ὄρος καταβάσεως LXX Jos. 8, 24. « Jo. Chrys. Matth. 65 : Ἡ κατάβασις αὕτη πάντων ἀνάβασις γέγονε. » Gatak. Demetr. De eloc. § 260 (248 Schneid.) : Οἱ τὰς καταβάσεις τρέχοντες, Qui per declives vias currunt. ‖ Locus sub altari in quo collocabantur sanctæ reliquiæ, sic dictus quod ad eum descenderetur. Theophanes anno 20 Copronym. : Ἡ κ. ἐκτίσθη. Καταβάσιον, τὸ, ap. Sozomenum H. E. 9, 2. Καταβάσιον τοῦ βουκολέοντος ap. Constant. Cerim. vol. 1, p. 117, 9, ubi v. Reisk. vol. 2, p. 215. ‖ Anus, Podex. Orneosophion : Ὑποκάτω τῆς καταβάσεως τοῦ ὀρνέου. Alibi : Ψιρίζει τὴν κατάβασιν αὐτοῦ συχνά. Ducang. ‖ Forma poetica Καταίβασις Antip. Sid. Anth. Pal. 11, 23 : Εἰς Ἅιδην μία πᾶσι κ.]

Καταβασκαίνω, i. q. βασκαίνω, Fascino, sicut Effa-

scino non plus est quam Fascino. Plut. Symp. 5, 7 init. [p. 680, C] : Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου παρὰ δεῖπνον. [Ib. p. 682, B, D, E. || Hesych. : Κατέβασκε (κατεβάσκηνε?), κατέβλαψεν. G. D. Heliod. Æthiop. 4, 5 : Καί σε τῇ θεᾷ καταβασκήνας. Id. ib. 3, 8 : Εἰ δέ τινες καὶ τοὺς φιλτάτους καταβασκαίνουσι. Pass. Basil. t. 1, p. 450, B : Τήκεσθαι παρ' αὐτῶν καταβασκαινόμενα. Hase.]

[Κατάβασμα, τὸ, unus e 19 tonis musicæ Græcanicæ in libro ms. de musica ecclesiastica Græcor. ap. Ducang. Glossar. p. 1714.]

[Καταβασμός. V. Καταβαθμός.]

[Καταβατέον, Descendendum. Aristoph. Lys. 884. Plato Leg. 8, p. 833, D : Κ. ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν τούτων τῶν δρόμων. Cum accusativo id. Rep. 7, p. 520, C : Κ. οὖν ἐν μέρει ἕκαστον εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν. Aristoph. Vesp. 1514 : Ἀτὰρ κ. γ' ἐπ' αὐτούς μ', ὠζυρέ· ex quo l. HSt. :] Καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς Camer. interpr. Aggrediendi sunt, ap. Aristoph. Vesp. [Origen. vol. 4, p. 55. Kall.]

[Καταβᾰτεύω, Calco, Ingredior. Κατέστειψας apud Soph. OEd. C. 467, schol. exp. κατεβάτευσας.]

Καταβάτης, ὁ, q. d. Descensor. Ab Hesych. exp. ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀποβάτης. [Plato Critia p. 119, B : Ξυνωρίδα ... καταβάτην ... σμικρασπίδα ... ἔχουσαν.] Et Καταβατὸς, ἡ, όν. Καταίβασις etiam dicitur, sed poet. metri causa. Itidem Καταιβάτης : quod peculiariter Jovi etiam tribuitur, item fulmini ; dicitur enim Καταιβάτης Ζεὺς [Juppiter Fulminator], item καταιβάτης κεραυνός : de quibus lege Eust. [Duas etymologias memorat Suidas, παρὰ τὸ καταβιβάζειν τοὺς κεραυνοὺς et ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν δι' ἔρωτα τῶν γυναικῶν· quarum absurda altera est, vera prior, quam Eust. quoque sequitur. Antiquior autem hæc forma καταιβάτης, ubi Jovis vel fulminis est epitheton, apud omnis generis scriptores obtinuit, quorum locos collegit Burmannus in Commentatione de Jove fulguratore c. 8. Nos satis habemus hæc commemorasse : Ζεὺς κ. apud Aristoph. Pac. 42, Clearchum Athenæi 12, p. 522, F, Pausan. 5, 14, 10, Apollod. ap. schol. Soph. OEd. C. 705, Lycophr. 1370, Polluc. 1, 24, et (ubi libri partim καταβάτης, ut ap. Phurnut. c. 9, p. 150) 9, 41. (Δημητρίου καταιβάτου Plut. V. Demetr. c. 10 et Clem. Al. p. 48.) Καταιβάτης κεραυνὸς, Fulmen caducum, ap. Æsch. Prom. 359 : Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος, κ. κεραυνός. Καταιβάτης σκηπτὸς Lycophr. 382, et omisso subst. Nicet. Chon. Ann. p. 231, A : Ὡς καταιβάτῃ πληγέντες ἢ βροντῆς ἤχῳ ἐξαισίας παρακοπέντες. De Mercurio ad inferos descendente schol. Aristoph. Pac. 649 : Ὅτι χθόνιος ὁ Ἑρμῆς καὶ καταιβάτης παρὰ Ῥοδίοις καὶ Ἀθηναίοις.] At Καταιβάτις, ἡ, apud Apoll. [Rh. 3, 160], καταιβάτις κέλευθος [οὐρανίη], exp. Declivis via. [Idem 2, 353 : Ἀΐδαο καταιβάτις κ. Lycophr. 90 : Ἀχερουσία τρίβος κ., quod schol. exp. ἡ κάτω φέρουσα. Quo sensu Eurip. Bacch. 1358 dixit Καταιβάτην Ἀχέροντα πλεύσας.] Sic καταιβάτις οἶμος Nonn. [Jo. c. 2, 64. Aliter Lycophr. 497 : Πόρις, ἣ ζῶσ' ἐς Ἅδην ἵξεται καταιβάτις, quod gl. exp. καταβαίνουσα, καταβιβασθεῖσα. Pro καταβαίνειν ποιοῦσα vel καθαιροῦσα dixit Sosiphanes ap. schol. Apoll. Rh. 3, 533 : Θεσσαλὶς κόρη, ψευδὴς σελήνης αἰθέρος καταιβάτις.] Dicitur et Καταιβατὸς pro καταβατός : ut [Hom. Od. N, 110], Καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, Per quas descendere possunt homines, δι' ὧν κατάβασίς ἐστιν ἀνθρώποις. [Καταβατὸς ap. schol. Apoll. Rh. 2, 353 : Ἐπὶ τὸν ... Ἀχέροντα καταβατή τίς ἐστιν ὁδός. Hesych. : Κολόσταθμος, ἔπαυλις καταβατὸν ἔχουσα τὸν πυλῶνα. Προαλεῖ, καταφερεῖ, καταβατῷ. || Καταβατὸν, τὸ, apud recentiores Græcos Paginam significat. Suidas : Σελὶς, τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν ἄγραφον τυγχάνον. Hesych. : Σελὶς, πτυχίον, καταβατὸν βιβλίου. Herodian. Epimer. p. 2 : Ἐν μετωπίοις τῶν καταβατῶν· ubi v. Boiss.]

[Καταβατικὸς, ἡ, όν, Descensui aptus. Porphyr. De antro nymph. p. 21, 4 Goens. : Ἀλλὰ καρκίνος μὲν βόρειος καὶ κ., αἰγόκερως δὲ, νότιος καὶ ἀναβατικός. Hase.]

[Καταβατικῶς, Descendendo, Deorsum, Quasi per gradus labendo. Olympiod. In Plat. Alcib. vol. 2, p. 78 : Ψυχῇ κ. νοούσῃ τὰ πράγματα. Creuzer.]

[Καταβαΰζω, Oblatro. In l. Plut. s. v. Βαΰζω allato, Κύνας γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι, Wakefieldo corrigendum videtur καταβαΰζουσιν. || Improprie de poeta maledico Leonid. Anth. Pal. 7, 408 : Ἱππώνακτος δ' καὶ τοκέων καταβαύξας ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ· ubi βαύξας metri caussa pro βαΰξας dictum est. Eustath. Opusc. p. 296, 2 : Ἀνδρὸς Ῥωμαίου κατεβάϋσεν ἂν καὶ κατέδραμε.]

[Καταβαυκᾰλάω, Sopio. Pollux 9, 127 : Τὸ σεῖστρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τιτθαὶ ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων. Ælian. N. A. 14, 20 : Καὶ τοῦτό γε αὐτοὺς καταβαυκαλᾷ καὶ κατανυστάζει. « Origen. C. Cels. p. 327. » Wakef. || Forma quædam Laconica, sed, ut videtur, corrupta ap. Hesych. : Κατάβαικα, Λάκωνες, ἐκοίμισεν (ἐκοίμησεν codex).]

[Καταβαυκάλησις, εως, ἡ.] Καταβαυκαλήσεις, αἱ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδαὶ, Athen. [14, p. 618, E], Cantiones quibus nutrices sopiunt pueros, interea sc. dum cunas agitant.

[Καταβαυκαλίζω, i. q. καταβαυκαλάω. Phot. et Suidas : Κατεβαυκάλισε, κατεκοίμισε (pro quo Hesych. Κατεβαυκάλησε, κατεκοίμησεν, quod in κατεκοίμισεν mutavit Musurus). Etym. M. p. 192, 19 : Βαῦ (forte βαυκαλίζειν) τὸ κατακοιμίζειν. « Κατεβαυκάλισέ με » φησὶν ὁ κωμικός. Athen. 11, p. 784, B, ubi de v. βαύκαλις agitur, quæ poculi species est, ex Sopatro : Νᾶμα μελισσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις.]

[Καταβᾰφὴ, ἡ, Immersio. Theophil. De urin. p. 90 Guid. Schæf. || Tinctura. Letronn. *Lettres d'un ant.* p. 517 : Κ. χρυσοῦ. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 68, 14 : Χρυσοῦ κ. Id. ib. 12 et 24 : Ἀσήμου καταβαφή. Hase.]

[Καταβδελύσσομαι, Abominor. LXX Ezech. 34, 27 : Ἐκ χειρὸς τῶν καταβδελυσσομένων αὐτούς. Schleusn. Pass. Petr. Sic. Hist. Man. p. 34, 27 : Τὴν τοιαύτην κατεβδελυγμένην αἵρεσιν. Interpr., Detestandam. Hase.]

Καταβεβαιόομαι, Affirmo. Bud. e Plut. [V. Cæs. c. 47.]

[Καταβεβαίωσις, ἡ, Affirmatio. Plut. Mor. p. 1120, D : Τὰς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων καταβεβαιώσεις.]

[Καταβεβλακευμένως. V. Κατεβλακευμένως.]

[Καταβεβλημένως, Abjecte. Isocrat. Antid. p. 495 ed. Bekk. : Τοὺς κ. ζῶντας καὶ μηδενὸς ἄλλου φροντίζοντας πλὴν ὅπως ἀσελγῶς ἀπολαύσωνται τῶν καταλειφθέντων.]

[Καταβελὴς, ὁ, ἡ.] Καταβελεῖς affertur pro Saucii, Icti jaculis s. telis. [Suidas : Καταβελεῖς, πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενοι. Dionys. A. R. 2, 42 : Ἔξαιμος ὢν ἤδη καὶ καταβελὴς ὁ Κούρτιος· 5, 24; 9, 21. Const. Manass. Chron. p. 94, B : Κ. τε γεγονώς.]

Καταβῐάζω, Vi compello, Opprimo, Urgeo. [Activæ formæ exemplum est ap. Philon. vol. 1, p. 685, 11 : Ἡ ἀφροσύνη καταβιάζουσα τὴν ψυχὴν ἄνωθεν καὶ κατ' ὀλίγον ἀφιστᾶσα παιδείας· sed corrig. videtur καταβιβάζουσα. Passiv. Hippocr. p. 303, 46 : Ἰητὸν εἶναι (τὸ νούσημα)... ὅταν μὴ ἤδη ὑπὸ χρόνου πολλοῦ καταβεβιασμένον ἔῃ (Nisi temporis vi invaluerit, inveteraverit), ὥστε ἤδη εἶναι ἰσχυρότερον τῶν φαρμάκων.] Plut. [V. Thes. c. 11] : Καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου, Ab illo opprimitur, VV. LL. [Idem Mor. p. 639, F : Τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαιστρικῶν ὄντων καταβιβασθῆναι· ubi Wyttenb. recte corrigit καταβιασθῆναι.] Καταβιάζομαι etiam act. item signif. [Appian. Civ. 2, 28 : Εἴ τι τὴν πόλιν καταβιάζοιτο (ὁ ἕτερος αὐτῶν).] Plut. De garrul. : Τίς οὗτος ὁ λόγος ὁ ἐφεστὼς καὶ καταβιαζόμενος; [Id. Mor. p. 75, F : Πράγματα ὁμολογεῖν μὴ πεφυκότα καταβιαζόμενοι· 385, E : Δυνάμει καὶ φίλοις καὶ χάριτι καταβιαζόμενοι τὴν δόξαν ἐνέβαλον εἰς τοὔνομα τῶν σοφῶν. Cum infin. Eunap. ap. Suidam s. v. Εὐτρόπιος : Ὢν εὐνοῦχος ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο.]

Καταβῐβάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 104, 4 : Καταβιβάσαι φασὶν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καταβῆσαι. Hesych. : Καταβιβάζοντες, κατασπῶντες. Herodot. 1, 87 : Καταβιβάσας τὸν Κροῖσον ἀπὸ τῆς πυρῆς· 8, 119 : Τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος καταβιβάσαι ἐς κοίλην νῆα. Καταβιβάζειν τὰ γυναικεῖα, Muliebria deturbare, promovere, Hippocr. p. 80, B, ubi per κινεῖν exp. Galen. Dionys. A. R. 7, 45 : Καταβίβασον ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων ... αὐχημάτων ... σεαυτὸν ἐπὶ τὸ δημοτικόν· 1, 8 : Καταβιβάζω τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ... πολέμου.] Plut. [Mor. p. 262, E] :

Καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἅπαντας ὁμαλῶς, ὀρύττειν, ἢ φορεῖν, ἢ καθαίρειν ἠνάγκαζε τὸ χρυσίον· Them. [c. 4]; Καταβιβάζει [καταβιβάζων, pro quo καταβιάζων cod. Bodl., quod vitium in l. Philonis correxi s. v. Καταβιάζω. G. D.] τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν· Cam. [c. 10] : Καταβιβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atque sese exercendi, produci. Synes. cum accus. et gen. dixit, Τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. [Καταβιβάζεσθαι εἰς δουλείαν, In servitutem redigi, Theophil. Instit. 1, 12, 238. ‖ De accentu promovendo dicitur a grammaticis, velut Etym. M. p. 774, 33, de voc. ὑγίεια et ὑγιεία : Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι τὸ α καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον. Apollon. De synt. p. 213, 4 : Ἡ παρ' αὐτοῖς καταβιβαζομένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν.] Ap. Diosc. vero, Καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἕψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum.

[Καταβίβᾰσις, εως, ἡ, Promotio. Etym. M. p. 610, 24 : Ἄνθος πλεονασμῷ τοῦ ξ ξάνθος καὶ καταβιβάσει τοῦ τόνου ξανθός.]

[Καταβιβασμὸς, ὁ, Regradatio, Gl. Promotio accentus est ap. Etym. M. p. 422, 21, schol. Hom. Od. E, 248, Eustath. p. 1361, 39. G. D. Anon. Cat. in Psalm. t. 2, p. 23, C, et 27, B. Procl. Par. in Ptol. p. 67, 8 : Καταβιβασμὸν τῆς τάξεως τῶν πρωτείων. Hase.]

[Καταβιβαστέος, α, ον, Deducendus. Plato Rep. 7, p. 539, E : Καταβιβαστέοι ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο.]

[Καταβιβρώσκω. V. Καταβρώσκω.]

[Καταβῑνέω, Ineo, Coeo. Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1215 : Ὀρτῶς δὲ συβίνη ἐστί· καταβινῆσι γάρ.]

Καταβῑόω, Vitam transigo [Plato Prot. p. 355, A : Τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βίον ἄνευ λυπῶν· Rep. 9, p. 578, C : Ὃς ἂν ... μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῷ. Polyb. 12, 28, 6 : Καταβιώσας ἐνὶ τόπῳ ξενιτεύων], ut Bud. interpr. in his ll. Athen. : Καὶ εἵλοντο αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Herodian. [1, 15, 8] : Προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. [V. Demosth. c. 24] : Καὶ περὶ Ῥόδον καὶ Ἰωνίαν σοφιστεύων κατεβίωσε. [Diog. L. 9, 28 : Οὐκ ἐπιδημήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' αὐτόθι καταβιούς. Artemid. 5, 74 : Μακρογήρως καὶ λιπαρῶς κατεβίωσεν.] At ego τῷ διαβιῶναι potius Græcos uti existimo pro Vitam traducere; at τῷ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, Cic. [Καταβιῶναι et pro καταβιῶσαι Phalar. p. 272, ex libris melioribus restitutum : de quibus formis conf. quæ s. v. simplici diximus. Futurum καταβιώσετε est ap. Lucian. Ver. Hist. 1, 12. Sed recte duo codd. καταβιώσεσθε.]

[Καταβίωσις, εως, ἡ, Vitæ transactio. Appian. Civ. 4, 16 : Ἀφανὴς κ. Diodor. 18, 52 : Μίαν λαβόντα πόλιν εἰς καταβίωσιν τὴν ἡσυχίαν ἄγειν.]

[Καταβλᾱκεύω, Negligenter et segniter curo, Ignavus sum et tardus ad aliquid. Hippocr. p. 820, A : Καταβλακεύουσι τὴν διόρθωσιν τοῦ σώματος. Ibid. : Καταβλακεύουσι τὴν ἐς τὸ ὀρθὸν ὁδοιπορίην, ubi Galen. καταβλακεύουσι, ἀμελοῦσι καὶ καταρραθυμοῦσι exponit. Quem l. mihi etiam subindicare videtur in Exeg., quum καταβλακεύουσιν, κατολιγωροῦσιν explicat, Parvi pendunt, Parum curant. Hesych. quoque καταβλακεύειν, καταβλακεῖν, ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥᾳθύμως exponit. At pro καταβλακεύουσι κατοκνοῦσι dicitur p. 852, D, ut sit καταβλακεύειν κατοκνεῖν, Pigrari et segniorem esse in aliquid agendo. Foes. Aretæus p. 103, 35 : Εὖτε οὐ καταβλακεύειν χρὴ ἠρεμίῃ. Xenoph. Anab. 7, 6, 16 : Οὔτε γὰρ ἠδικήσαμεν τοῦτον οὐδὲν, οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅτι ἡμᾶς οὗτος παρεκάλεσεν, Segnitie et ignavia prodidimus.] Καταβλακεύομαι, i. q. βλακεύομαι, s. βλακεύω : nisi quod præp. signif. auget. [Obtorpesco, Gl.] Hinc κατεβλακευμένοι καὶ κάτω νεύοντες, Gregor. [Naz.] De theol. [p. 539, A], Socordiæ dediti. A quibusdam exp. In mollitiem inertiamque effusi : a Bud. Otio dediti, item Luxui addicti, item In deliciis vitam agentes. [‖ Καταβλακέω forma vitiosa Hesychio illata ab Musuro, ubi codex Καταβλαβεύειν, καταβλαβεῖν. Recte correxit Καταβλακεύειν, sed non animadvertit delendum esse καταβλαβεῖν. G. Dindorf.]

Καταβλάπτω, Lædo, Detrimentis afficio. [Hom. H. Mercur. 93 : Ὅτε μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ. Plato Leg. 9, p. 877, B : Εἰ κατέβλαψε τὸν τρωθέντα· 864, E : Βλάβην ἣν ἄν τινα καταβλάψῃ. Demosth. p. 629, 33 : Διπλάσιον ὀφείλειν ἢ ὅσον ἂν καταβλάψῃ· 636, 2 : Ἄν τις καταβλάψῃ τινὰ ἑκὼν ἀδίκως· 1278, 8 : Καταβεβλαμμένον οὐδὲν ἄξιον λόγου. Plut. Mor. p. 682, D. Liban. vol. 4, p. 343, 577, 632, 943, 959, 1060, et alibi.] Naz. Orat. [Hesych. : Κατέβασκε, κατέβλαψεν.]

[Καταβλάστημα. Καταβλαστημάτων lectio vitiosa ap. Hesych. s. v. Πρέμνον pro κάτω βλαστημάτων.]

[Καταβλέθει. V. Καβλέει.]

[Καταβλέπω, Deorsum adspicio. V. l. Pollucis ab HSt. s. v. Κατιλλώπτω allatum. Plut. V. Arati c. 32 : Κατέβλεψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἄνωθεν. Perspicio, Adspicio, ap. eund. Mor. p. 469, B : Τί τὸ σεαυτοῦ κακὸν λίαν καταβλέπεις; 680, D : Ἀνθρώπους τῷ καταβλέπειν τὰ παιδία μάλιστα βλάπτοντας. G. D. lxx Genes. 18, 16. Basil. t. 1, p. 365, D : Μὴ συνεχῶς κ. τὸ λυπηρόν. Id. ib. p. 439, A : Τὸ μὲν ἀλλότριον κακὸν ἐπιμελῶς καταβλέπεις· et t. 2, p. 790, B : Τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅταν συντόνως τὰ λαμπρὰ καταβλέψωσιν. Hase.]

[Καταβλεφᾰρίζω, Strabis s. Contortis oculis intueor. Hesych. : Κατειλωπτεῖν (i. e. Κατιλλώπτειν), καταβλεφαρίζειν.]

Κατάβλημα, τὸ, Quicquid exterius parti superjicitur, s. fimbria, s. aliud quid simile : ut Gorr. ap. Hippocr. exp. : pro eo vero Galen. habet, Περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ συγχεῖν τὰ ὑποκείμενα. Athen. 12, [p. 536, A] : Μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν ἔσφιγγεν, ἐπὶ τὸ νῶτον φέρουσαν τὰ τελευταῖα καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. At in theatro sive scena καταβλήματα dicebantur Aulæa aut Tabulæ pictæ, quæ ad argumentum fabulæ facerent : ὑφάσματα, inquit Pollux 4, c. 19 [§ 131; add. 127], ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους. [Seqq. ex Indice.] Καταβλήματα, Polluce auctore dicuntur ὑφάσματα ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους, Texta aut Tabulæ, in quibus erant picturæ fabulis, quæ ludebantur, accommodatæ : eæ autem κατεβάλλοντο ἐπὶ τὰς περιάκτους. Ap. Hippocr. vero κατάβλημα Galen. exp. περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα : s. τὸ κατὰ πάντων ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον. De artic. [p. 799, F] : Ξυνάψαι τοὺς ἱμάντας κατὰ τὴν κορυφὴν, κἄπειτα περὶ τὸ μέτωπον ὀθονίῳ καταδῆσαι· καὶ κατάβλημα χρὴ εἶναι ὡς ἀτρεμέῃ τὰ δεσμά. [V. Galen. vol. 12, p. 353. ‖ Forma Laconica ap. Hesych. : Κάβλημα, περίστρωμα. Λάκωνες.]

Καταβλὴς, ῆτος, ὁ, Hesychio μάνδαλος. [Conf. Κάβλη.]

Καταβλητέον, Dejiciendum. [Plato Theæt. p. 149, E : Εἰς ποίαν γῆν ποῖον φυτόν τε καὶ σπέρμα κ.] Καταβλητέον τὸ χρέος, Debitum dependendum s. restituendum est.

Καταβλητικὸς, ἡ, ὸν, Dejiciendi et prosternendi vim habens. Xen. De re eq. [8, 11] : Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἂν συμπέσωσιν, ἑλκύσαντας ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον, ἐξαίφνης ἀπῶσαι· τοῦτο γὰρ καταβλητικόν· ubi interpr., Hæc enim est ratio prosternendi. [Galen. vol. 6, p. 260, 6 : Τῆς δυνάμεως κ. Hase. Dionys. H. De Thuc. jud. § 19 : Τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος.]

Καταβληχάομαι, Theocr. [5, 42 : Αἱ δὲ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο], pro βληχῶμαι.

[Κατάβλωμος. Eustath. Opusc. p. 348, 93 : Ἀνεμίμνησκον μακάρων τρυφῆς· ἡμῖν δὲ ἤρεσε καὶ ὁ πρὸς ἡμέραν, εἴ που καὶ ἀρχῶν εἴη, ὁ κατάβλωμος. Corrigendum ὀκτάβλωμος e loco Hesiodi, de quo dictum est s. v. Βλωμός. G. Dindorf.]

Καταβλώσκω, Percurro, vel Decurro. Hom. Od. Π, [465] : Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, Ἄστυ καταβλώσκοντα· ubi schol. ἀνύοντα, ἢ κατελθόντα, ἢ πορευόμενον. [Apoll. Rh. 1, 321 : Πόληος νόσφι καταβλώσκοντας· et 4, 227 : Μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντε ῥεέθρῳ· ubi v. schol. annotationes, in quibus καταμολίσκω etymologiæ caussa fingitur. Futur. apud Lycophr. 1067 : Τῶν Ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσσαν ἐγγόνων ναῦται καταβλώξουσιν.] Hesych. καταβλώσκειν exp. non solum κατατρέχειν, sed etiam ὑποφεύγειν.

Καταβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus insector, Camer. [Hesych. :

Καταβοᾷ, κατακράζει. Suidas: Καταβοῶ, τὸ κατακραυγάζω· γενικῇ.] Thuc.: Κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Invehebantur in ipsum. [Id. 1, 67. 5, 45: Τοῦ Ἀλκιβιάδου πολλῷ μᾶλλον ... καταβοῶντος τῶν Λακεδαιμονίων. Herodot. 6, 85: Ἀγγέλους καταβωσομένους Λευτυχίδεω περὶ τῶν κτλ. (Καταβωσομένους, περιβοησομένους, Hesych.) Dionys. A. R. 10, 33: Τά τ' ἄλλα τῶν ὑπάτων κατεβόων καὶ ὅτι κτλ.] Philo V. M. 3: Συνιστάμενοι καὶ ἀθροιζόμενοι κατεβόων τοῦ προφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Gregor.: Καὶ τῆς ἐκδημίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Aristoph. Ach. [711]: Κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In ead. signif. med. vox etiam usurpatur ap. Aristoph. Eq. [286: Καταβοήσομαι βοῶν σε.] At in passivo καταβοώμενος, inquit Bud., dicitur Qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. B. C. 5: Καὶ καταβοώμενος ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων, ἔφερε τὴν ὕβριν, de Augusto loquens, contra quem oppidani Italicarum urbium clamitabant ob agros ereptos et militibus datos. [Καταβοᾷ, Convitiatur, Vociferat, Convitiatur illi, et Convitium facit, Gl.] ‖ Exp. etiam Imploro. Plut. Amat. narratt. [p. 773, A]: Κατεβόα τῶν Βακχιάδων. [Nicol. Damasc. p. 232 ed. Cor.: Κατεβοᾶτο ὁσημέραι ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τιμωρήσεται τὸν Νάναρον.]

Καταβοὴ, ἡ, i. q. καταβόησις, seu, ut Bud. exp., Reclamatio, Invectio, Querela. Thuc. 8, [85]: Πορευομένους ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μάλιστα. Et, Καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαίμονα. Et 1, [73]: Αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν, Quum autem intellexissemus convitium nobis non exiguum fieri. [Josephus Ant. Jud. 15, 10, 3: Οὐ μικρὰν καταβοὴν ἐποιήσαντο. Id. 17, 9, 3: Περὶ τῶν πεπραγμένων ἐν τῷ ἱερῷ ποιησόμενοι καταβοάς· et 18, 9, 5: Καὶ πλείους ἦσαν αἱ καταβοαί. Menand. Legat. p. 369, 12 ed. Bonn.: Καταβοὴν πεποίηται. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 3, p. 177, B. Cyrill. Cat. in Ps. t. 1, p. 225, 8: Τῆς ἑλληνικῆς σοφίας ποιεῖσθαι τὴν καταβοήν· ubi ed. vitiose, καταβολήν. Hase. Ex Thucydide annotarunt Dionys. De propr. Thuc. § 3, Pollux 2, 126; 5, 160, Antiatt. Bekk. p. 104. Per καταβόησις, κραυγὴ exp. Hesychius, per μέμψις, κατηγορία Suidas.]

Καταβόησις, εως, ἡ, Convitium, Incusatio, ut militum in imperatorem: Bud. e Plut. [V. Pomp. c. 67]: Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν· De def. orac. [p. 420, E]: Ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε κἀκείνῳ καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philosophorum clamoribus exagitatus et vexatus est. Volunt autem esse Atticum hoc voc. pro καταβοὴ, ut ἀγάπησις pro ἀγάπη. [Κατάρρησιν per καταβόησιν exp. Hesych. G. D. Magnus clamor, Artemid. 1, 24. Wakef. Philo vol. 2, p. 537, 23: Οἳ τὰς καταβοήσεις (acclamationes) ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς πιπράσκουσι.]

[Κατάβοθρον, τὸ, verbo fort. antiquo (tametsi adhuc, opinor, auctoritatem scriptoris veteris non habeat) Græci hodie vocant Specus naturales vel arte factos quibus hauritur aqua amnium lacuumve, alibi proruptura. Ejusmodi Emissaria ipse vidi in Arcadiæ Stymphali, inque superstagnante Copaide palude. V. Βέρεθρον et Ζέρεθρον. Hase.]

[Καταβοθρόω, Demergo, Pessumdo, si modo ap. Tatian. Contra Græc. p. 169, C, scribend. sic: Μὴ σὺν τῷ ποιήσαντι Πυθαγόρᾳ καταβοθρώσαντες. Ed. vitiose, καταβορθώσαντες· ubi de verbo Καταβροχίζω cogitabat Gesn. ap. Worth. p. 118. Hase.]

Καταβολὰς, άδος, ἡ, Ramus, Hesych. [Ὀνομάζει Ἡσύχιος καταβολάδας τοὺς κλάδους τῶν φυτῶν, αἰνιττόμενος τοὺς καταβαλλομένους εἰς γῆν κλάδους ἐπὶ βλαστήσει νέου φυτοῦ, οὓς καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια καταβολάδας ἔτι καὶ νῦν καλεῖ, καὶ ῥῆμα πρὸς τούτοις σχηματίσασα τὸ καταβολεύω. Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 129.]

[Καταβολεὺς, έως, ὁ, Fundator. Schol. Pind. Ol. 3, 1: Ἡρακλεῖ τῷ καταβολεῖ (Olympici certaminis). De quo conjecturam protulit Lobeck. Aglaoph. p. 1170. Georg. Pachym. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 566, 3: Κ. τῶν πατρικῶν οἰκοδομῶν. Καταβόλια (vitiose pro καταβολεῖς), Confectores, Gl. ‖ In iisdem καταβολεὺς exp. Solutor.]

Καταβολὴ, ἡ, Jactus qui fit ex alto deorsum: ut Chrysost. verba illa Ad Ephes. 1, [4], Πρὸ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, Ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβεβλημένον μεγάλου αὐτὸν δεικνύς. Exp. autem Bud. πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ante jacta mundi fundamenta. V. p. 447, 448. Item, ut καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur Jacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, et interdum καταβολὴ sine adjectione, Jactus seminis, Sementis. [Epictet. Diss. 1, 13, 3: Υἱὸς ἐκ τῶν αὐτῶν σπερμάτων καὶ τῆς αὐτῆς ἄνωθεν καταβολῆς. Lucian. Amor. c. 19: Ἡ φύσις ... τοῖς ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφήνασα.] Et in Ep. ad Hebr. [11, 11] de muliere dicitur, Πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad jaciendum sive emittendum semen accepit. Nam καταβολὴν interpretari Conceptionem, violentum esse videtur. [Heliodor. 3, 15: Εἰ μή τινος θείας καὶ δαιμονίας ὡς ἀληθῶς μετέσχε καταβολῆς. Synesius p. 48: Εἰ μή τις εὐγένεια τύχοι ψυχῆς ἄνωθεν ἕλκουσα τὴν καταβολήν.] ‖ Pensio; ut, Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. [p. 1353, 22], Pendere pensiones. Et ap. Plat. et Aristot. voc. est per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, ut sunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων. Bud. ibid. [Καταβολαὶ τῶν τελῶν, p. 731, 8. Id. p. 973, 4: Καταβολὴν τῇ πόλει τοῦ μετάλλου.] ‖ Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Demosth. [p. 118, 20: Ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ], et post eum Galen. Bud. ibid. [Περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ exp. Photius p. 134, 22, et Timæus p. 154, ubi Ruhnk.: «Plato Hipp. min. p. 372, E: Νυνὶ ... ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθεν· ubi v. schol. Gorg. p. 519, A: Ὅταν ἔλθῃ ἡ κ. αὕτη τῆς ἀσθενείας. Aristid. vol. 1, p. 335: Ἐπήει δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα καὶ ὁ πυρετὸς οὐκ ἐπεγένετο· vol. 2, p. 166. Philo vol. 1, p. 399. Synes. Catast. p. 301, A: Νόσου κ. πολυχρόνιος. V. Harpocr. s. v. Καταβολὴ cum Vales. nota et Valck. Animadv. in Ammon. p. 116.» Plut. V. Timol. c. 37: Συγγενικῆς τινος αἰτίας καὶ καταβολῆς ἅμα τῷ χρόνῳ συνεπιθεμένης· ubi de ingravescente oculorum morbo (cataractam medici vocant) agitur. ‖ K. θεοῦ, Accessio s. Afflatio dei, ap. Polluc. 1, 16.] ‖ Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. e Polyb. 1, [36, 8, et iisdem fere verbis Diodor. 12, 32]: Τὰ μὲν ἐπεσκεύαζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐναυπήγουν. [Metaphor. 13, 6, 2: Καταβολὴν ἐποιεῖτο καὶ θεμέλιον ὑπεβάλλετο πολυχρονίου τυραννίδος. Ἐκ καταβολῆς κατηγορεῖν, A prima origine, 26, 1, 9. Schweigh. ‖ Καταβολὴ, θυσία, τελετὴ, Hesych., schol. Plat. Hipp. min. p. 372, E, et Suidas. Sic καταβάλλειν ἱερεῖον dicitur.] Pro Calumnia in VV. LL. citatur ex hoc Cleobuli iambico, Ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται. [Si hæc verba de calumnia dicta sunt, διαβολὴ corrigendum erit. ‖ Κατηβολὴ, de qua forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 699, ex Hippocrate annotavit Galen. Gloss. p. 496: Κατηβολίσι (i. e. κατηβολῆσι), περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν· et in l. Platonico supra allato Hipp. min. p. 372, E, pro καταβολὴ legit scholiasta: Κατηβολὴ, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσιν. Λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ περίοδος καὶ ὁρμὴ καὶ μερὶς καὶ ἱερὰ νόσος, τὸ χρεών, τὸ καθῆκον, θυσία, τελετὴ, τὰ νομιζόμενα· quæ annotatio ex Hesychio est transcripta, ubi Musurus Καταβολὴ contra seriem literarum substituit. Κατηβολὴ etiam Photius p. 149, 1. Verbo Κατηβολέω utitur Nicander.]

[Καταβολικὸς, ὴ, όν. *Spiritus catabolici* apud Tertullian. De anima c. 28, p. 491, qui energumenos vexabant, sic dicti quod dejicerent et affligerent prosternerentque quos numine suo implebant. Suicer.]

[Καταβόλιον, τὸ, Symbola. Καταβόλια ap. Tzetz. in scholl. ad Hesiodi Op. 2: Ἐκ τῶν συσσιτίων καὶ εἰσφορῶν καὶ ἐράνων καὶ ἃ καλοῦμεν καταβόλια, ὅταν κοινῶς διδόντες δαπάνην τινὲς συμποσιάζωσιν. Ducang. ‖ I. q. κατάβολος, quod v.]

[Κατάβολος, ὁ.] Κατάβολον, τὸ, inquit Thuc. schol. [1, 30], vocat nunc vulgus Quodvis emporium et maritimum oppidum: quod olim dicebatur ἐπίνειον. [Accusativus κατάβολον, quo schol. utitur, ab nomi-

nativo est κατάβολος, ὁ, qui legitur in Etym. M. p. 336, 21, et ap. Suidam s. v. Ἐπίνειον. « Chronicon Ms. : Νυκτὸς λάθρα τοῦ λαοῦ ἦλθε πρὸς τὴν μονὴν Ἡρακλείου ἐν τῷ καταβόλῳ· ubi Scylitzes habet ἐν τῷ καταβολίῳ. » Ducang. Vita S. Sebastianæ Actt. SS. Jun. t. 6, p. 66, 6 : Καὶ ἀσπασαμένη Φιλέαν ... εἰς τοὺς καταβόλους. || Salmas. ad Hist. Aug. p. 40, D, καταβόλους Victimarios esse opinatur, vel Confectores victimarum. Hase. Ap. Xenocr. De alim. aquat. c. 27, Εἰς καταβόλους τεθέντες, a Weigel. cit., Ostrearium significat.]

[Καταβομβέω, Perstrepo, Obstrepo. Agath. Hist. p. 64, 4 : Γῇ σάλπιγγι καταβομβεῖσθαι τὸ ἐνυάλιον ἐπηχούσῃ. Georg. Acrop. Annal. p. 87, A : Ἀλλεπαλλήλων κυμάτων καταβομβούντων. Pass. Planud. Ovid. Metam. 1, 65 : Ἡ δ' ἐναντία γῆ ... ὑετοῖς καταβομβεῖται ὑπὸ τοῦ νότου.]

[Καταβορβορόω, In cœnum dejicio, Cœno oppleo. Restituendum Tatiano 5, p. 118. Routh.]

Καταβορβόρωσις, εως, ἡ, Cœni oblitio, Dejectio in cœnum. Plut. De superst. [p. 166, A] : Πηλώσεις, καταβορβορώσεις, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, ἀλλοκότους προσκυνήσεις.

Κατάβορρος, ὁ, ἡ, Boreæ expositus, Boreæ obversus, Bud. [Plato Critia p. 118, B : Ἀπὸ τῶν ἄρκτων κατάβορρος.] Κατάβορρος οἰκία, Aristot. OEc. 1, [c. 6 prope fin. Theophr. C. Pl. 2, 9, 7 : Ἐν ταῖς λεπτογείοις καὶ καταβόρροις. Pro quo καταβορείοις legitur H. Pl. 2, 8, 1. His addimus quæ HSt. s. v. Κατάκορρος dixit, vitiosa loci Aristotelici scriptura deceptus :] Κατάκορρος, ut κ. οἰκία, Domus altera parte pressior angustiorque, ut exp. ap. Aristot. OEc. 1 : Πρὸς εὐημερίαν καὶ πρὸς ὑγίειαν δεῖ εἶναι τὴν οἰκίαν, εὔπνουν μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιον δὲ τοῦ χειμῶνος· εἴη δ' ἂν τοιαύτη κατάκορρος οὖσα καὶ μὴ ἰσοπλατής.

[Καταβόσκησις, εως, ἡ, Depastio, Devastatio. Symmach. Jes. 6, 13.]

Καταβόσκω et Καταβόσκομαι, Depasco. [Theocr. 15, 127 : Ὁ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. Figurate Tryphiodor. 503 : Ἡσυχίη δὲ πόλιν κατεβόσκετο, νυκτὸς ἑταίρη. Devastandi s. consumendi significatione Callim. H. in Dian. 125 : Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται. Nicand. Th. 244 : Πᾶν δ' ἐπί οἱ δριμεῖα δέμας καταβόσκεται ἄτη. Apollinar. Ps. 105, 37 : Σφωιτέρας κλισίας κατεβόσκετο δαιομένη φλόξ. Geopon. 2, 39, 2 : Καταβοσκηθήσονται γὰρ (αἱ βόες) πᾶσαν τὴν ἄλλην βοτάνην. Eustath. Opusc. p. 207, 69 : Καταβοσκηθὲν πολλὰ ὧν ἦν τὸ πολλοῖς ἄβατον. Longus 2, 16 : Κῆπον αἰξ ἐμὴ κατεβοσκήσατο. Καταβοσκησαμένου Eustath. Opusc. p. 298, 42. Hesych. : Καταβόσκονται, τρέφονται, νέμονται, δαπανῶσιν. Homero Il. E, 162, ubi olim scribebatur : Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων, recte κάτα βοσκ. est restitutum. Idem vitium residet ap. Quint. Sm. 5, 299 : Χήνεσιν ἢ γεράνοισιν ... ἠϊόεν πεδίον καταβοσκομένοισιν, notatum a Wernickio ad Tryphiodorum p. 395.]

Καταβοστρῦχος, ὁ, ἡ, Suidæ ταῖς θριξὶ κεκαλυμμένος, Crinium cincinnis obtectus. [Etym. M. p. 494, 43 : Κ., κομῶν τοῖς βοστρύχοις· τὸ γὰρ κατά πλήθους ἐμφαντικόν ἐστι. Νεανίας κ. Eur. Phœn. 148. Νέος κ. Aristæn. 2, 19.]

[Καταβοστρυχόω, Cincinnis exorno. Eumath. 4, p. 110 : Ἡ θρὶξ περὶ τοὺς ὤμους ἐξήπλωτο, φιλοτίμως καταβοστρυχουμένη.]

Καταβουκολέω, Decipio; aliis Irrideo, Deludo. [Decipio, ap. Themist. Or. 26, p. 330 : Καταβουκολουμένους ὑπὸ τῶν εἰδώλων καὶ τῆς ἀκάρπου πιθανουργίας. || Ἕλος καταβουκολέοντο ap. Hom. Il. Υ, 222, in libris quibusdam scriptum vitiose pro κάτα β.]

[Καταβουλεύομαι. Καταφρονέων per καταβουλευόμενος exp. Hesych., incertum quo sensu. Hemst.]

[Καταβούλησις, ἡ, Propositum. Const. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 747, 19. Hase.]

Καταβράβεύω, q. d. Sententiam adversus quempiam fero, qua brabio indignum pronuntio, quum tamen alioqui dignus sit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim τοῦ κατὰ, in mentem mihi venit interpr.; alioqui brevius reddi potest, Debito brabio privo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul. Ad Col. 2, 18 : Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω· ubi hujus v. alias interprr. varias v. in annott. Erasmi et Bezæ [et apud Suicer. Photius p. 134, 25 : Καταβραβευέτω, καταλογιζέσθω, κατακρινέτω, καταγωνιζέσθω. Quibus Suidas addit : Τὸ ἄλλου ἀγωνιζομένου ἄλλον στεφανοῦσθαι λέγει ὁ Ἀπόστολος καταβραβεύεσθαι. Schol. Hom. Il. A, 399 : Ἦν δὲ θαλάσσιος δαίμων οὗτος καὶ τὸν πατέρα Ποσειδῶνα κατεβράβευεν. Eustath. Opusc. p. 277, 17 : Ὧν ἐνίους ὁ καταβραβεύων αὐτοῦ θυμὸς οὐ πολλῷ ὕστερον εὖ ποιῶν ἐτίσατο.] Sic autem pass. Καταβραβεύομαι, pro Debito brabio fraudor, etc. sequendo analogiam interpr. activæ. Sed generalius interdum utraque vox usurpatur : unde καταβραβευθέντα Bud. simpl. vertit Damnatum, ut Hesych. καταβραβεύεται exp. κατακρίνεται [et καταγωνίζεται], ap. Dem. [p. 544 extr.] : Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἐπιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα, καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀτιμωθέντα. Sed male in vett. edd. omissa hic est præp. παρά.

Καταβραχέως, e Plat. Tim. [p. 25, D] affertur pro Paulatim. [Ubi olim legebatur πηλοῦ καταβραχέος, nunc vera scriptura κάρτα βαθέος restituta est ex Par. A.] Et Καταβραχὺ itidem pro Paulatim, necnon Haud ita multo post. Sed et divisim [rectius] scribitur κατὰ βραχύ. [Paulatim, Parumper, Gl. V. Βραχύς. « Thuc. 7, 2 : Ἤδη ἐπετετέλεστο τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸν μέγαν λιμένα διπλοῦν τεῖχος πλὴν κατὰ βραχύ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν. Schol. : Κατὰ βραχύ τι βαρυτόνως τινὲς ἀναγινώσκουσι, ὡς μὴ τὸ ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ πετρῶδες ἀκούηται. Quod significare videtur, aliquos, utroque conjuncto, πλὴν καταβραχύ τι, scripsisse, Excepto loco quodam vadoso eodemque scruposo, nisi pro πετρῶδες ille πηλῶδες scripsit, quæ res fere conjunctæ esse solent. » Lobeck. ad Phryn. p. 540.]

[Κατάβρᾰχος, ὁ, ἡ, Vadosus. Martyr. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 49 : Ἔστιν δὲ ὁ τόπος εἰς φανεροὺς τόπους κατάβραχος. Boiss.]

[Καταβρᾰχύνομαι, Brevi statura sum. Philostorg. H. E. 10, 11. Struv.]

[Καταβρενθύομαι, i. q. βρενθύομαι, Effero me, Superbio. Theophyl. Sim. Hist. 1, 3 : Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρενθύετο. ῡ]

[Κατάβρεξις, εως, ἡ, Delibutio, Gl.]

Καταβρέχω, itidem ut ἐπιβρέχω, Perfundo, [Delibuo, Gl. Hedyl. ap. Athen. 11, p. 473, A : Ἀλλὰ κάδοις Χίου με κατάβρεχε. Clem. Al. p. 185, de bibentibus : Μηδὲ περιχεῖν τὸ γένειον ἢ τὴν ἐσθῆτα καταβρέχειν.] Item, Mergo. Theophr. [H. Pl. 5, 4, 3] : Δρὺς δὲ κατορυττομένη καὶ ἐν ὕδατι καταβρεχομένη, ἀσαπής. [Eumath. p. 114, 117, 162, 281. Boiss. Galen. vol. 14, p. 351, 17 : Σπόγγον ὄξει καταβρέξας. Id. ib. p. 329, 3, et 412, 15 : Τὸν ὀφθαλμὸν καταβρεχέτω. Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 390, B : Ἀνάγκη τὸν σοφὸν, εἰ ἐν ὑπαίθρῳ διάγοι, καταβρέχεσθαι. Hase.] Καταβραχεὶς, Madefactus s. Commadefactus. [Theophr. C. Pl. 6, 17, 2 : Σμύρνα καταβραχεῖσα μελικράτῳ. Aor. primo utitur Aristoph. Nub. 267 : Μὴ καταβρεχθῶ (aqua pluvia).]

[Καταβρίζω, Dormio. Hesych. : Καταβρίξας, κατακοιμηθείς.]

Καταβρίθω, Ingravesco. Item, Onustus sum : unde καταβεβρίθασι, Hesiod. [Op. 232] : Ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. [Theocr. 7, 146 : Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. Poeta ap. Constantin. Orat. ad SS. cœtum c. 20 init. : Σοὶ δὲ πάϊς θαλεροὶ μαστοὶ καταβεβριθυῖαι· ubi Vales. corrigit, Σοὶ δ' αἶγαι (debebat αἶγες) θαλεροῖς μαστοῖς.] Sed βρίθω exp. etiam active, Onero, Degravo. [Theocr. 17, 95 : Ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας. Passiv. schol. Theocr. 15, 119 : Καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμεναι γεγόνασιν. Et Eustath. Opusc. p. 347, 40.]

[Καταβρογχίζω. V. Καταβροχθίζω.]

Καταβροντάω, Adversus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, s. Attonitum reddo. [Suidas : Καταβροντῶ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Longin. 34, 4, de Demosthene : Ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει ὥσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας. Themist. Or. 27, p. 337, D : Οἱ Βραχμᾶνες οὐ προσήσονταί σε ἄνω πρὸς ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καταστράψουσι καὶ καταβροντήσονται. Eunap. ap. Suid. s. v. Χρῆμα, de Eutropio : Ὁ δὲ κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν. Synes. p. 115, A : Τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν τεράτων ἡμεῖς πυρπολοῦντες καὶ καταβροντῶντες ἐλαύνομεν. Eustath. Opusc. p. 85, 66 : Καταβροντώμενος ἀπειλαῖς. Tzetz. in versibus de

Thucydide p. 584 ed. Bekk. stereot. : Ὥσπερ διοβλὴς καὶ κατεβροντημένος. Joseph. Genes. p. 7, D : Μὴ τοῖς ἐξ ὁμοιωμάτων καταβεβρόντησο πάνυ σεβάσμασιν. « Βροντᾷ καὶ καταβροντᾷ ap. Eumath. p. 78 Teuch. duo codd. Monac. » Jacobs.]

Καταβροτόω, Cruore inquino, Cruento. [Hesych. : Κατεβρότωσεν, ἐμόλυνεν.]

[Καταβροχὴ, ἡ, Irrigatio, Madefactio. Theod. Prov. 3, 8; Oribas. p. 304 ed. Matth. G. D. Galen. vol. 14, p. 448, 1 : Καταβροχῇ διὰ γλυκέος ἐλαίου χρηστέον, Perfunde oleo dulci. Hase.]

[Καταβροχθίζω. HSt. s. v. Βροχθίζω :] Dicitur et Καταβροχθίζειν pro Deglutire, s. Vorare : Gallice *Engueuler*, pro quo tamen pronuntiatur potius *Engouler*, q. d. Ingutturare. [Hesych. : Καταβρόχθισε (-χθησε codex), κατέπιεν. Hippocr. p. 126, B : Οἱ χαλεπῶς καταβροχθίζοντες, unde corrigendum videtur quod ib. p. 221, A, legitur : Ποτὸν χαλεπῶς καταβρογχίζοντι. Aristoph. Eq. 357 : Κοιλίαν ὑείαν καταβροχθίσας· Av. 503 : Ὀβολὸν κατεβρόχθισα.] Lucian. [Prom. c. 10] : Ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισε. Sic ap. Athen. [8, p. 344, B] : Θερμόν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν. [Λόγους μόνον καταβροχθίσας id. 6, p. 270, B.]

[Καταβροχθισμὸς, ὁ, Deglutitio. Clem. Al. p. 185, 33. Hemst.]

Καταβροχία, ἡ, Inundatio. Zachar. Pont. Max. Dial. S. Greg. 3, 9 : Πλειστάκις δὲ καταβροχίας γινομένης. Hase.]

[Καταβροχίζω, Præcipito. [|| I. q. καταβρόχω, Deglutio, Devoro. Euseb. H. E. 8, 8, p. 308 : Πελάγει καταβροχισθέντες. Kall. Καταβροχθισθέντες Zimmermannus. Adde Καταβοθρόω.]

Καταβρόχω, i. q. βρόχω [Sorbeo, Deglutio, Voro. Hesych. : Καταβρόξαι (—βρῶξαι codex), καταπιεῖν. Καταβρόξειε (—βρώξοι codex), καταπίοι.] Hom. Od. Δ, [222] : Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. [Ubi schol. : Γράφεται καὶ μικρὸν καὶ μέγα. Ὅτε μὲν γὰρ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ καταπίῃ, τότε τὸ βρο μικρὸν ἀντὶ (scr. ἀπὸ) τοῦ βρόχω· ὅταν δὲ ἀντὶ τοῦ καταφάγῃ, μέγα βρω. Καταβρώξασαι Apoll. Rh. 2, 271. Καταβρώξειε Dionys. P. 604. Utrique καταβρό— recte restituit Struvius, idque apud Dionys. legisse videtur Eustathius, qui a βρόχω derivet et per καταβροχθίσαι interpretetur. Idem vitium ap. Lycophr. 742 correxit Müllerus : Ὡς μὴ καταβρόξῃ νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων. Passiv. id. 55 : Παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ δέμας, ubi librorum varietates sunt καταβροθέντος, καταβρωχθέντος, καταβρωθέντος.]

Καταβρύκω, Commando, Comedo. Hipponax ap. Athen. 14, [p. 645, C : Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ] λαγὼς καταβρύκων. [Nicand. Th. 675 : Ῥεῖα δὲ ποίης φύλλα κατέβρυξεν. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 263 : Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον. ῡ]

[Καταβρῡχάομαι, Rugio. Eumath. 11, p. 445 : Καταβρυχήσεταί σε μῆτερ ὡς λέων. Angl. Cyrill. Cat. in Ps. t. 1, p. 199, 6 : Ἀναπηδήσας εὐθὺς καταβρυχᾶται μέγα. Hase.]

Καταβρύχω, pro βρύχω, de leone dictum in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 263, scriptura vitiosa pro καταβρύκοντα.]

[Καταβρύω. Eubul. ap. Athen. 11, p. 471, D : Κισσῷ καταβρύουσαν. Recte Porsonus κάρα βρύουσαν.]

Κατάβρωμα, τὸ, Esca, Cibus. [lxx Deut. 31, 17, Num. 14, 9. Judith 10, 13 : Μέλλουσι δίδοσθαι ὑμῖν εις κ. Hesych. s. v. Θοινητήριον, Etym. M. p. 453, 53. Nilus Epist. p. 348. Eust. p. 242, 15 : Γενέσθαι κ. κυνῶν τε καὶ οἰωνῶν.]

[Κατάβρωσις, εως, ἡ, Depastio, Devoratio. lxx Gen. 31, 15, Judith. 6, 3. Joann. mon. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 200.]

Καταβρώσκω, s. Καταβιβρώσκω, Devoro, Deglutio. [Hom. H. Apoll. 127 : Ἐπειδὴ κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ. Plato Phæd. p. 110, A : Τὰ ἐνθάδε διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ καταβεβρωμένα, ὥσπερ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῆς ἅλμης. Herodot. 4, 199 : Ἐκπέποταί τε καὶ καταβέβρωται ὁ πρῶτος καρπός. Aristot. H. A. 6, 37 : Καταβεβρωμένα ἅπαντα. Mœris p. 221 : Κατεδήδοκεν Ἀττικοὶ, καταβέβρωκεν Ἕλληνες· ubi Sallier. citavit Theophr. H. Pl. 2, 3, 3 : Καταβρωθέντων τῶν ἐρνῶν ὑπ' ἀττελέβων. Lucian. De hist. conscr. c. 28 : Ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη. De Hercule tunica venenata consumto Diog. L. 10, 137 : Ὁ Ἡρακλῆς καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος. G. D. Menand. Hist. p. 367, 14 ed. Bonn. : Φάρμακον ἐν ἕλκει προσπλαττόμενον καταβιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν. Dicæarch. Vita Gr. p. 131, 6 ed. Gail. : Τὰ δ' ἄκρα τῶν ὀνύχων καταβεβρωμένοι ταῖς κατὰ θάλατταν ἐργασίαις. Herodot. 3, 202 : Ἵνα μὴ κείμενος ὑπὸ εὐλέων καταβρωθῇ. Hase. || Metaphor.] Hyperid. [ap. Polluc. 6, 39] : Τὰ ὄντα καταβέβρωκε. Ap. Athen. [7, p. 290, E, ex Hegesippo] : Οἱ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. [Ib. 8, p. 344, B : Τὸν ἀγρὸν καταβεβρωκότος εἰς ὀψοφαγίαν. Palæphat. c. 3 extr. : Ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη.] Simile est quod Bud. ponit, Καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium vorarat, Helluatus erat.

Καταβυθίζω, i. q. βυθίζω, et quidem magis in usu, [Demergo, Pessumdo, Gl. Hippocr. p. 1284, 25 : Μεμφόμενον τῇ θαλάττῃ ὅτι κατεβύθισεν αὐτὴν πλήρη. Diodor. 15, 34 : Τὴν ναῦν κατεβύθισεν. Καταβυθιζόμενον ξύλον Theophr. H. Pl. 5, 4, 7. || Metaphor. Longin. De subl. 44, 6 : Ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ, ὡς ἂν εἴποι τις, καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους.]

[Καταβυθισμὸς, ὁ, Demersio, Gl.]

Καταβυρσόω, Corio contego, ap. Thuc. 7, [65] : Τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν. [Plut. V. Cleom. c. 38 : Τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένους χρεμάσαι καταβυρσώσαντας, *in culeum insuentes*, ut recte monuit Casaubon. ad Sueton. Jul. Cæs. c. 74, castigato Lipsii errore, quo tamen abripi fuit passus Gataker. Adv. misc. posth. c. 46, p. 908, G. Hemst.]

[Καταβύω, Obturo. Theophyl. Sim. Hist. p. 135, B : Τὰ ὦτά που καταβύουσα. G. D. Epiphan. in Sylloge Mustoxydii fasc. 2, p. 14 bis. Boisson.]

Κατάγαιος, s. Κατάγειος, ὁ, ἡ, Subterraneus : ut ap. Suidam, Αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι· opp. τῷ ἀνώγεως. Et ut ἀνώγεων dicitur Cœnaculum in suprema domus parte, ita κατάγαιον in ima : veluti Genes. 7 [6, 16], κατάγαια τριώφορα. Dicunt κατάγαιον, ut ὑπόγαιον, vocari Ædificium quod non plano pede construitur, sed ut in substructionibus subterraneisque operibus. [Κατάγαιον οἴκημα Herodot. 3, 97; 4, 95. Θησαυροὶ κατάγαιοι 2, 150. « Phryn. in Bekk. Anecd. p. 47, 14 : Κατάγειον, οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αι διφθόγγου, cui conveniunt κατάγειος οἴκησις ap. Xenoph. Anab. 4, 5, 19; Plat. Rep. 7, p. 532, B : Ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. Κατάγειος οἴκησις ib. 514, A, Protag. p. 320, E; Diodor. 4, 87; Strabo 5, p. 244; Aristid. vol. 1, p. 240; Athen. 5, p. 204, F, sed κατάγαιος οἴκησις Liban. vol. 1, p. 599, χώρα Synes. p. 140, οἰκοδόμημα Pausan. 2, 23, concedente Suida, Κατάγαιον οἴκημα καὶ κατάγειον. Lobeck. ad Phryn. p. 297. || Terrestris. Στρουθοὶ κατάγαιοι Herodot. 4, 192; 6, 175.]

[Καταγᾰνόω, Exhilaro. Clem. Al. p. 289 : Τὸ εὐπρεπὲς ὑμνήσας πρόσωπον τῷ μύρῳ κατεγάνωσε κυρίου. Wakef.]

[Καταγαπάω, Diligo, Amplector. Epicur. ap. Diog. L. 10, 94. Schneid. Id. ib. 10, 116 : Οἱ δὲ ταῦτα μὴ καταγαπήσαντες. Hase.]

[Καταγαργᾰλίζω, Titillo. Eumath. 3, p. 77 : Ἂν γαργαλίσῃ μου τὸν πόδα, καταγαργαλίσω τὴν κόρην αὐτός.]

Καταγαύζω, Illustro, VV. LL. perperam pro καταυγάζω.

[Καταγαυριάομαι. V. voc. seq.]

[Καταγαυρόομαι, Insolentem me gero, Superbio. Theophyl. Sim. Hist. 3, p. 85, C : Ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ καταγαυρούμενος. « Et ib. 5, p. 207, 4 ed. Bonn. Καταγαυριώμενος ib. 5, p. 226, 22. » Jacobs. Scriptor recentissimus in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 137 : Ὦ μῶρε καὶ καταγεγαυμημένε. Probabiliter Boisson. καταγεγαυρωμένε.]

[Καταγγειόω, Vasibus instruo. Wakef.]

Καταγγελεὺς, έως, ὁ, Annuntiator, Denuntiator. [Delator, Gl.] Act. Apost. 17, [18] : Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Exp. et Obnuntiator hic a Budæo. [Clem. Al. Str. 6, p. 826 : Ἀμέλει ὡς ἂν τοῦ Κυρίου ἥκοντος εἰς ἀνθρώπους τοῦ διδάξοντος ἡμᾶς, μυρίοι σημάντορες, καταγγελεῖς, ἑτοιμασταὶ, πρόδρομοι.]

Καταγγελία, ἡ, Accusatio, Convitium, VV. LL. Id

tamen potius κακαγγελία diceretur. [|| Annuntiatio. Plut. V. Rom. c. 14 : Θυσίαν τε λαμπρὰν ἐπ' αὐτῷ καὶ ἀγῶνα καὶ θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν· « Spectaculum, ad quod homines officiose et verbis solennibus invitantur, de loco atque tempore certiores facti. » Reisk. Joseph. A. J. 10, 7, 4 : Ταῖς τῶν χειρόνων καταγγελίαις. Clem. Al. Str. 6, p. 827 : Τὴν δὲ ἡμετέραν διδασκαλίαν ἔκτοτε σὺν καὶ τῇ πρώτῃ καταγγελίᾳ κωλύουσιν ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ τύραννοι. Lucian. Parasit. c. 42 : Ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου τὴν πόλιν προὔδοσαν. Maneth. 4, 556 : Ἔν τε καταγγελίαισι θεῶν μηνίσμασί τ' αἰεὶ ὀξυχόλοι. Jac. Gronov. vertit, In annuntiationibus deorum ac offensis. Angl.]

Καταγγέλλω, interdum i. q. ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω: unde κατάγγελτος ap. Thuc., et ἐξάγγελτος pro eodem, i. e. Patefactus, Detectus per nuntium. [Xenoph. Anab. 2, 5, 11 : Κατήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλήν.] In Act. Apost. καταγγέλλειν sæpe simpl. pro Annuntiare. [4, 2 : Καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν, Exemplo Christi demonstrare. 13, 5 : Κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· 15, 36; 16, 17, 21, Καταγγέλλουσιν ἔθη· 17, 3, 13, 23; 26, 23, Cor. 1, 2, 1; 9, 14; Phil. 1, 16, 18; Coloss. 1, 28. Memoriam alicujus rei laudibus celebro, commemoro, Cor. 1, 11, 26 : Τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε. Schleusn.] || Indico : ut καταγγέλλω πόλεμον, Indico bellum, quod et ἐπαγγέλλω. Lysias [p. 174, 28] : Ἀντὶ δὲ εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι. Sic Plut. Lyc. [c. 28] : Καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς Εἵλωσι. [V. Ages. c. 23 : Ἀπειλῶν καὶ καταγγέλλων πόλεμον. Diodor. 14, 68 : Πάλιν τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμον κατήγγειλεν. Polyb. 4, 53, 2 : Ῥύσια κατήγγειλαν τοῖς Ῥοδίοις.] || Item pro Obnuntio : unde καταγγελεὺς et κατάγγελος. || Defero, Accuso, [Indico, Defero, Gl.] ut ἐπαγγέλλω. Herodian. [5, 2, 4] : Συκοφάνται τε ἢ δοῦλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγελον, Bud. [Suidas. : K., γενικῇ. « Μήποτέ σου καταγγείλῃ ἐπὶ τοῦ νομοθέτου. » || Καταγγέλλω ἀγῶνα, Litem intendo. Lucian. Parasit. c. 39 : Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν. V. Καταγγέλλομαι. Angl.]

|| Καταγγέλλομαι, pass., Patefio per nuntium. Item, Indicor. Item, Accusor, sequendo signif. vocis activæ. [Hesych. : Καταγγέλλεται, κηρύσσεται. Respicitur forte ad Act. 13, 38 : Διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται, Offertur. Rom. 1, 8 : Ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Laudibus celebratur. Heraclid. Allegor. init. : Μέγας ἀπ' οὐρανοῦ καὶ χαλεπὸς ἀγὼν Ὁμήρῳ καταγγέλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας, Accusatur Homerus. Καταγγελθεὶς, Delatus, Gl. Angl.]

Κατάγγελος, ὁ, ἡ, Obnuntiator. Plut. [Mor. p. 241, B] : Σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψεν ἁμῖν; Te obnuntiatorem misit? Bud. [Recte κακάγγελον restitutum ex codd. quibusdam. || Κατάγγελος inter synonyma myrti silvestris est ap. Dioscor. 4, 146.]

[Κατάγγελσις, εως, ἡ, Indicatio, Gl.]

[Καταγγελτὴς, ὁ, Delator, Nunciator, Gl.]

[Καταγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Annuntiatorius. Heliodor. 3, 1 extr. : Αὐλοῦ καὶ σύριγγος τελεστικόν τι μέλος καὶ καταγγελτικὸν τῆς θυσίας ὑπαρχόντων. Schneid. Euseb. Dem. ev. p. 132, B : Νόμοι τῶν ... παρ' αὐτοῖς Ἕλλησιν ἐθῶν ἀνατρεπτικοὶ, καινῆς δὲ καὶ ἀληθοῦς εὐσεβείας καταγγελτικοί. Hase.]

Κατάγγελτος, ὁ, ἡ, Patefactus per nuntium, vel Detectus. Thuc. [7, 48] : Πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι, scholi. δήλους διὰ μηνυμάτων. [Suid. : Καταγγέλτους· « Οἱ δὲ ἔλεγον ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς, πρὶν καταγγέλτους τισὶν, ὅτι πάρεισι, γενέσθαι. » Dio Cass. Exc. p. 11, 30 : Πρὶν καταγγέλτους σφᾶς γενέσθαι, Priusquam adventus ipsorum nuntiari posset.]

Καταγγίζω, In vas defundo, vel condo. Dioscor. 5, 22 : Καὶ ψύξας κατάγγισον· 25 : Τὸ δὲ ὄξος ὑλίσας, κατάγγιζε καὶ ἀποτίθεσο, Defæcatum acetum in vas defunde et repone. Ib. 31 : Καὶ ἡλίαζε καταγγίσας εἰς κεράμους, In vasa diffusum s. transfusum. [Ibid. 13, 15, 16, 20, 36, 48, 49. G. D. Figurate Ephræm p. 518, D. Epiphan. t. 1, p. 106, B : Φέρειν τὰς ψυχὰς πάλιν, καὶ εἰς σώματα καταγγίζειν διάφορα. Actt. Concc. t. 2, col. 850, C : Πῶς οὐκ ἀποδύρομαι τὸν ἁλιτηρίως ἐκ τῶν σῶν ἀγγείων καταγγισθέντα τῶν ἐμῶν υἱῶν θάνατον; Filiorum meorum mortem, e tuis vasis perniciose diffusam. Aliter et perperam, opinor, interpr. Hase.]

[Κατάγειος. V. Κατάγαιος.]

[Καταγέλα, ἡ, nomen urbis ab Aristoph. fictum Ach. 606 : Τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ· ubi schol. : Καμάρινα καὶ Γέλα πόλεις Σικελίας· ἐποίησε δὲ τὸ Καταγέλα ἀπὸ τοῦ καταγελᾶν αὐτῶν τοὺς στρατηγούς. Similiter jocatus Plautus parasitum, cui Gelasimo nomen fuit, catagelasimum fieri dixit : de quo s. v. Γελάσιμος.]

[Καταγέλασις, ἡ, Irrisio. Gabriel Philadelph. De pœnit. p. 149, E : Ἡ λοιδορία, ἡ κ., ἡ μεγαλαυχία. Hase.]

Καταγέλασμα, τὸ, Derisus. Poll. 6, c. 4 [§ 201] ap. poetas legi dicit κ. τῆς θαλάττης : sed diverso significatu : eo forsan quo Lucret., Subdola quum ridet placidi pellacia ponti. [Polluci ex codd. recte restitutum γέλασμα, quod v.]

[Καταγελαστὴς, ὁ, Derisor. Joann. Chrys. in 2 Ad Thess. serm. 5, vol. 4, p. 245 : Ὁ ἀνὴρ, ἐὰν ᾖ φιλόσοφος καὶ καταγελαστὴς ζημίας, καὶ ἐκείνην παραμυθεῖται καὶ πείθει φέρειν γενναίως. Seager. Hesych. s. v. Βέλας. Boisson.]

Καταγελαστικῶς, Deridendo, vel Derisorum more, Poll. [5, 128.]

Καταγέλαστος, ὁ, ἡ, Ridiculus, [Deridiculus, Derisus, Irrisus, Gl.] : h. e. In derisum incurrens, Qui derideri solet, aut etiam Derisione dignus. [Herodot. 8, 100 : Πέρσας μὴ ποιήσῃς καταγελάστους γενέσθαι Ἕλλησι.] Plato Symp. [p. 189, B] : Φοβοῦμαι περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι, οὔ τι μὴ γελοῖα εἴπω, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. [Rep. 7, p. 518, B : Ἧττον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἴη. Καταγελαστότερα ἀκούσματα Epist. 2, p. 314, A.] Plut. Lycurgo, Χορείας χορεύειν καταγελάστους, Choreas ridiculas. Isocr. Helen. Enc. : Καταγελαστότατον πεπονθέναι [Ib. p. 209, E : Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ πάντων εἶναι καταγελαστότατον τὸ ... 291, E], ut Plut. Cam. [c. 12] : Καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γενόμενος. Ut vero aliquis καταγέλαστόν τι πάσχει, et καταγέλαστος γίνεται, ita aliquis aliquem ποιεῖ καταγέλαστον. Plato Apol. Socr. [p. 35, B] : Καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖν. [Polit. p. 296, D : Εἰ μέλλει μὴ καταγελαστότατος εἶναι πάντων. Isocr. p. 321, B.] At Aristoph. Nub. [849] : Καταγέλαστος εἶ, Ridiculus es.

Καταγελάστως, Ridicule. [Plato Leg. 6, p. 781, C, Theag. p. 130, B.] Æschin. [p. 5, 13 : Κ. χρῆσθαι τῷ σώματι. Κ. ἀπαλλάττων p. 33, 17], ut et Xen. [Mem. 1, 7, 2] : Κ. βιώσεται. [Lucian. Alex. c. 25 : Κ. ἀπήλαξε. Greg. Thaumaturg. p. 63, B. Phot. Epist. p. 161, 20 : Οὕτως αἰσχρῶς τε καὶ κ. Hase. Superl. Plato Soph. p. 252, B : Πάντων καταγελαστότατα.]

Καταγελάω, [Futur. καταγελάσομαι. Activo καταγελάσει utitur Hesych. s. v. Κατακριδεύσει], Irrideo, Derideo, cum gen. vi præp. κατά. [Herodot. 5, 68 : Κατεγέλασε τῶν Σικυωνίων. Aristoph. Ach. 1080 : Καταγελᾶς ἤδη σύ μου. Plato Gorg. p. 482, D : Καί σου κατεγέλα ... ὀρθῶς τότε· Leg. 3, p. 686, D : Καὶ αὐτὸς ἐμαυτοῦ νῦν δὴ κατεγέλασα· 8, p. 831, C : Τῶν δὲ ἄλλων μαθημάτων καταγελᾷ· Soph. p. 239, E : Καταγελάσεταί σου τῶν λόγων. Sine casu Protag. p. 323, B : Ἧ καταγελῶσιν ἢ χαλεπαίνουσιν. Eur. Iph. T. 372 : Βαρβάρους καταγελῶντας ἐξανήσει. Aristoph. Eq. 161. Cum ἐπὶ Themist. Or. 22, p. 272, C : Τοὺς καταγελασομένους ἐπὶ τῇ λεπτολογίᾳ.] Xen. [Mem. 1, 4, 2.] : Τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν. Herodot. tamen cum dat. [3, 37 : Τῷ γάλματι κατεγέλασε· 155 : Πέρσῃσι καταγελᾶν. Cum accus. Pseudo-Eurip. Bacch. 286 : Καταγελᾷς νιν. lxx Psalm. 24, 2 : Μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί. Sirac. 7, 12.] Et Καταγελῶμαι, Irrideor, Ridiculus sum. [Æsch. Ag. 1271 : Ἐπώπτευσας δέ με ... καταγελωμένην. Aristoph. Ach. 680 : Γέροντας ... ὑπὸ νεανίσκων ἔᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων. Thucyd. 3, 83 : Τὸ εὔηθες καταγελασθὲν ἠφανίσθη.] Plato De sanct. [Euthyphr. p. 3, C] : Ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα· Rep. 1, [p. 330, D] : Καταγελώμενοι μῦθοι, Ridiculæ fabulæ. [Καταγεγέλασται Lucian. D. mort. 1, 1. Καταγελασθησόμενος Epictet. Enchir. c. 22.]

[Κατάγελος (ab ἀγέλη), ὁ, ἡ, Greges habens. Κ. τόπος ὁ ἔχων ἀγέλας, Herodian. Epimer. p. 206.]

Κατάγελως, ωτος, ὁ, Irrisio, Derisio. [Æsch. Ag. 1264 : Τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; Plato Crit. p. 45,

E: Ὥσπερ κατάγελως τῆς πράξεως.] Xen. [OEc. 13, 5, bis.] Et Aristoph. [Ach. 1125 : Ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς; Eq. 317] : Ὥστε κατάγελων [Recte ὥστε καὶ γέλων Elmslejus] πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχέθειν. [Philostr. p. 303 : Κατάγελων ἡγούμην πάντα.] Synes. [p. 81] : Οὔκουν ἐπὶ καταγέλωτι εἰπεῖν, Non animo irridendi. [Epictet. Enchir. c. 22 : Διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα. Martyr. Arethæ in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 55 : Κατάγελος ποιήσωμεν τὰ Χριστιανῶν Ἑβραίοις. Scribendum καταγέλωτα ex cod. B.]

[Καταγεμίζω, Onero. Dio Cass. 74, 13 : Τὰ σκάφη ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν κατεγέμισαν.]

Καταγέμω, Plenus sum, Onustus sum. [Καταγέμειν τῆς λείας Polyb. 14, 10, 2. Diodor. 5, 43 : Δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει. Joseph. B. J. 4, 3, 10; Lucian. Somn. c. 8.]

[Καταγεραίρω, Orno, Honoro. Andr. Cret. p. 350. Kall. Agapet. Sched. c. 61, p. 168, E ed. Band. : Πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ) προτιμηθεὶς, πλέον πάντων ἐπείγου καταγεραίρειν αὐτόν. Boiss. Cyrill. p. 2. Wakef. Joseph. Genes. p. 26, A.]

[Καταγεύομαι, Degusto, Exploro. Heliodor. in Chirurg. vett. p. 94 : Καταγεύεσθαι τοῦ βάθους. Schneid. ‖ Passiv.] Καταγευσθεὶς, [Photio et] Suidæ τῇ γεύσει νικηθεὶς, Gustu victus.

[Κατάγευσις, ἡ, Degustatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 941, D : Καταγεύσεως ἡδονήν. Hase.]

[Καταγεωργέω, Culturæ subjicio. Strabo 9, p. 419 : Τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν.]

[Καταγεώτης, ὁ.] Καταγεῶται, Hesychio οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας, Qui inhumant mortuos. Hos autem extra urbem habitare ait.

Καταγηράσκω [et Καταγηράω], Senesco. Hesiod. [Op. 93] : Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. [Eur. Med. 124 : Ἔμοιγ' οὖν ... ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν. Aristoph. Eq. 1308 : Ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι (navis). Καταγηράσκειν Aristot. H. A. 9, 37. Καταγηρῶντες Plato Critia p. 112, C. Κατεγήρασαν Theæt. p. 202, D. Καταγηράσω Symp. p. 216, A, Leg. 12, p. 949, C. Isocr. p. 208, A : Καταγεγηράκασιν οἱ μὲν οὐ φάσκοντες οἷόν τ' εἶναι ψευδῆ λέγειν ... Improprie Demetr. ap. Athen. 14, p. 633, B : Καταγηρασάντων τῶν ἀρχαίων νομίμων· et similiter Dio Cass. 38, 38. Infin. aor. γηράσαι et καταγηράσαι Mœris p. 115 Ἕλλησι, γηράναι et καταγηράναι Atticis tribuit : de quo dictum s. verbo simplici. Καταγηράναι Athen. 5, p. 190, E, Pollux 2, 14.]

[Καταγηρασμὸς, ὁ, Senectus. Hippiatr. p. 53.]

Κατάγηρως, ὁ, ἡ, ex Aristoph. affertur pro Consenescens. Possit etiam significare Senex, Scnio confectus. [Nescio unde hoc sumserit. Quod ap. Dionys. A. R. 1, 46 legitur καὶ καταγήραια σώματα, ex καὶ τὰ γηραιὰ σ. corruptum esse vidit HSt.]

[Καταγιγαρτίζω. V. Γίγαρτον.]

Καταγίγνομαι, Versor et sum occupatus. [Polyb. 32, 15, 6 : Ἐν τούτῳ κατεγίγνετο πάντα τὸν χρόνον. Diog. L. 6, 70 : Τεκμήρια τοῦ ῥαδίως ἀπὸ τῆς γυμνασίας ἐν τῇ ἀρετῇ καταγίνεσθαι. Apollon. De synt. p. 229, 15 : Καταγίνεσθαι ἐν πατρωνυμικῇ ἐννοίᾳ· 294, 18 : Ἡ μεγίστη ἐνέργεια ... εἰς ἓν μόνον καταγίνεται· 210, 30 : Ἀπειρότερον περὶ τὰς τούτων διαφορὰς καταγινόμενοι. Galen. vol. 12, p. 14 : Ὑφ' ὧν καὶ δι' ὧν καὶ περὶ ὧν τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς τέχνης καταγίνεται. Epictet. Diss. 3, 2, 6 : Ἀφέντες τὸν πρῶτον τόπον καὶ τὸν δεύτερον καταγίνονται περὶ τὸν τρίτον. Ptolem. Geogr. 1, 1 : Καταγίνεται ... ἡ μὲν χωρογραφία περὶ τὸ ποιὸν μᾶλλον ἢ ποσόν.] Cujus signif. exemplum hoc affert Bud. : Γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη, συνεχὲς, ἀκίνητον. [Sextus Emp. p. 356, 4; 362, 22.] Idem Bud. postquam καταγίνομαι dixit esse Occupor, Immoror, Versor, Intentionem fixam habeo, Hoc tracto et commentor, subjungit e Gregor. Epitaph. in patrem : Θαυμάζειν, ὅτι περὶ μὲν τούτων οὕτω καταγεγόναμεν ὡς μόνα πρὸς εὐφημίαν ἔχοντες. ‖ Apud Dem. autem In Mid. p. 218 [521 extr. : Ἔχω χρυσοχοεῖον, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι], in testium quorundam verbis, pro Moror, i. e. Habito. [Teles ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 84 : Ἐν ᾗ ἐγένετό τις (πατρίδι), καὶ ἐτράφη, ἐν ταύτῃ καταγενέσθαι ... Ἐν οἰκίᾳ ἐν ᾗ ἐτράφης καὶ ἐγένου, ἐν ταύτῃ καταγενέσθαι. (Quo sensu infra καταβιῶναι dicit.) LXX Deuter. 9, 9 : Κατεγενόμην ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας. Plut. Mor. p. 943, C : Εἰς βυθὸν αὖθις ὁρῶσι καταγινομένας. ‖ Pro simplici γίγνομαι posuit Liban. vol. 3, p. 40, 13 : Τί γὰρ ἂν τοῦ ... κινεῖσθαι τὴν πολιτείαν δεινότερον καταγένοιτο. Nisi γένοιτο corrigendum cum Reiskio, vel καταγγέλλοιτο.]

Καταγιγνώσκω, [i. q. γιγνώσκω, Cognosco. Aristoph. Eq. 46 : Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, ... ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην, ἤκαλλ', ἐθώπευ'· καταγνούς, i. e. καταμαθών. (Per hoc verbum et per αἰσθόμενος exp. Suidas s. v. Καταγνῶναι ex schol. Aristoph.) Vel abundat præp., vel simplicis signif. intendit. Sic Æsch. Eum. 573 : Σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς πόλιν γ' ἅπασαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη, Et ut aurum accurate probeque cognoscatur causa : ad quem l. v. Abresch. Seager. Xenophontis exemplum OEc. 2, 18, infra attulit HSt. Ælian. V. H. 14, 15 : Εἴπερ αὐτοὺς ἀγαθοὺς ὄντας κατέγνωσαν. Diog. L. 2, 109 : Τὸ χωρίον νοσερὸν καταγνόντας], q. d. Statuo s. Decerno adversus : sequente sc. gen. Alioqui tamen magis convenit præp. κατὰ hic reddere præpositione De (ut alibi quoque ita reddi scimus), et tunc verbum γιγνώσκω Sentiendi s. Existimandi aut Judicandi signif. potius habet. [Addito κατὰ Herodot. 6, 97, quem l. infra affert HSt.] Neque tantum dicitur καταγινώσκω σου, verum plerumque καταγινώσκω σου τόδε : quod Bud. vertit, Hoc de te judico et existimo. Affertque e Dem. [p. 515, 22] : Οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς περὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐσπουδάσατε αὐτοὶ πρότερον, νῦν ἀμελήσετε, Neque enim hoc arbitrari de vobis possum, Neque enim hoc mihi judicare de vobis persuaserim. Ex eo fit ut et dicant, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, et similia, pro Judico te imperitum etc., ut idem Dem. [p. 312, 15] : Καὶ μοῦ, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδεὶς, Me per deos immortales nullus ineptum esse judicet. Idem affert e Thuc. [6, 60] : Καὶ τῶν διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, ita vertens, Eosque qui effugerant, morte dignos judicantes, insuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquam interfecisset. Hæc ille. Quod autem attinet ad præced. illum l. in quo legitur, Καὶ μοῦ μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδεὶς, sciendum est Polit. in l. simili καταγινώσκειν reddere Arguere, in alio Contemptui habere. Hæc enim Herodiani [2, 1, 22], Καὶ τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες, vertit, Ita timiditatis me arguere. Ista autem Ejusd. [ib. 9, 3], Καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥᾳθυμίαν, reddit, Alterum quidem ut desidem contemptui habuit. Sed sciendum est, interdum quum interpretationi hujus verbi adhibemus Latinum Arbitror, aut aliud hujusmodi, accus. commode in verbum infinitivi modi mutari. Synes. : Φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν καταγνοῦσι, Fugisse nos et perterritos fuisse arbitrabantur; Fugisse nos metu perculsos arbitrabantur. [Plato Phæd. p. 116, C : Οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὅπερ τῶν ἄλλων καταγιγνώσκω· Apol. p. 25, A : Πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν. Lysias fr. p. 35 : Φαυλότητά μου μεγίστην καταγιγνώσκεις. Isocr. p. 118, C : Τοσαύτην ἡμῶν κατεγνώκασιν ἀνανδρίαν.] Verum et cum accus. præfixum habente articulum, ex Æschine affertur [p. 60, 11] : Καταγνῶναι τὴν ἀνελευθερίαν τοῦ δήμου. Sciendum est porro καταγινώσκειν sæpe reddi verbo Damnare, Condemnare; eamque interpr. postremo huic l. convenire (cum ablativo Capite, vel gen. Capitis), sicut et isti ejusd. scriptoris, cum solo gen. lib. 3 : Ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε, δικαίως αὐτῶν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι δσιώτερον τετιμωρημένοι. [Plato Demod. p. 382, E : Καταγιγνώσκων τοῦ ἀνθρώπου. « Ἐλθεῖν ἐπὶ φιλοσοφίαν καταγνόντα τῶν σοφιστῶν, i. e. relictis sophistis. Καταγινώσκειν τοῦ ἀκροατοῦ, male de auditore suo existimare quasi minus ad intelligendum acuto, Demetr. De eloc. 230. » Hemst.] Sic vero quum dicitur aliquis καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, reddi potest Seipsum damnare, i. e. factum suum, ut ille vertit ap. Dem. [p. 407, 7] : Κατεγνωκότα ἑαυτοῦ τοῦτον, Hunc seipsum factumque suum damnasse. Dixerat autem καταγινώσκειν ἑαυτοῦ eum quem facti sui pœnitet, qui factum ipse suum improbat. [Hippocr. p. 293, 30 :

Καταγνόντες ἑωυτέων ἀνανδρίην.] In VV. LL. datur verbo γινώσκω, in hoc comp., illa Sentiendi signif. cujus facta in ipso fuit mentio : in hoc Xen. l. [Anab. 1, 3, 10] : Τί ἰδὼν ποιοῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; ita enim hæc redduntur, Quid agentem vidisti ut ita de eo senseris? In iisd. e Dem., καταγινώσκω σου κακίαν, Malum te judico. [Ἀδικίαν p. 879, 14.] Et e Phalaride, Οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, pro Non tamen hoc crimen vobis ascribo. [Hesych. : Καταγινώσκω, μέμφομαι. Καταγνῶναι, ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι α'.] At vero θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, Capite damnare, s. Supplicii capitalis, in iisd. redditum est, item Adjudicare morti. [Lysias p. 141, 12 : Εἰ αὐτοῦ μὲν ἐκείνου θάνατον κατέγνωτε. Antiphon p. 135, 3. (Eodem modo κ. φυγὴν Lysias p. 143, 19 : Φυγὴν αὐτοῦ καταγνούς.) Addito κατὰ Diodor. 18, 62 : Εὐμένει, καθ' οὗ πάντες Μακεδόνες θάνατον κατέγνωσαν· 19, 51 : Καθ' αὑτῆς φυγὴν καταγνοῦσα.] Ap. Isocr. cum duplici etiam gen. una cum accus. θάνατον, ubi scribit [p. 73, D] : Καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, Ob id quod cum Medis senserunt, morte in eos animadverterunt, Bud. [Demosth. p. 790, 19 : Παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε· 1444, 16 : Παρανοίας ὑμεῖς κατεγιγνώσκετε ὑμῶν αὐτῶν.] Verum constr. hanc cum accus. rei et gen. personæ alicubi converti sciendum est; ut enim dicitur καταγινώσκω σου φόνον, ita etiam καταγινώσκω σε φόνου. Lys. [p. 94, 32] : Τοῦτον μὴ καταγινώσκειν φόνου κτλ., Non damnare hunc homicidii, Non damnare ut homicidam. Huic autem simile est ap. Latinos, Damnare cum accus. rei et gen. personæ, ut ap. Ovid., Parce tuum vatem sceleris damnare, Cupido. Sed quod ad priorem illam constr. attinet, sc. καταγινώσκειν τινὸς θάνατον, vel φόνον, sciendum est huic genitivo inveniri præfixam præp. κατὰ, sed cum accus. significationem alius generis habente. Affertur enim ex Herodoto [6, 97] : Οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμεῦ. || Καταγινώσκω alias etiam constrr. habet. Interdum enim huic verbo subjungitur infin. Thuc. 3, [45] : Καὶ οὐδείς που καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι, ἦλθεν ἐς τὸ δεινὸν, Ratus s. Arbitratus se superiorem non fore, q. d. Concepta adversus seipsum opinione. Aut certe quasi dicat, Lata adversus seipsum sententia. Apud Eund. cum infin. præs. temporis, 7, [51] : Ὡς καὶ αὐτῶν κατεγνωκότων ἤδη μηκέτι κρεισσόνων εἶναι σφῶν. [Lysias p. 158, 26 : Καταγνόντες σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν.] E Platonis autem Timæo [p. 19, D] affertur cum infin. itidem junctum hoc verbum, sed præcedente accus. : Κατέγνωκα ταῦτα ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς, μήποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας ἐγκωμιάσαι. At in hoc Æschinis l. [p. 29, 4] : Τοὺς κατεγνωκότας ἀλλήλων ἀδικεῖν, infin. quidem habet solum, sed aliam quam in præcedentibus ll. interpretationem admittere potest, sc. per verbum Damnare, Condemnare. Cui l. similis est hic Antiphontis, Εἰ μὴ κατεγνώκειτε αὐτοῦ προδεδωκέναι τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλα πάντας ἠδικηκέναι. His addendum est, licet longe diversum, quod affertur ex LXX Interprr. in l. Judith. [5, 4] : Κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου, ubi κατέγνωσαν redditur Noluerunt : in hac interpr. Noluerunt mihi venire obviam. Sed hunc usum minime ap. probatos scriptt. extare crediderim. || Invenitur interdum καταγινώσκω [sequente particula ὅτι. Plato Menon. p. 76, C : Καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν. Et] sequente particula ὡς [Plato Cratyl. p. 440, C : Καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός], ut in illo Dem. l. quem initio protuli, Οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς κτλ. Quin etiam ex Aristot. Probl. affertur, Καταγνῶναι τοῦ δούλου ὡς ἐλεύθερός ἐστι, pro Asseruisse liberum qui servus est. Jam vero et cum partic. invenitur ap. Xen. et quidem non in malam partem (sicut in omnibus præcedentibus ll.), sed potius in bonam [OEc. 2, 18] : Τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταγμένῃ ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον καὶ ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. Quem l. Bud. affert, postquam dixit καταγινώσκειν esse Intelligere, Percipere. Passive Καταγινώσκεσθαί τι itidem aliquis dicitur, vel aliquid καταγινώσκεσθαι αὐτοῦ. Greg. Naz. : Οἳ καὶ μέθην καταγινώσκονται, Quibus ebrietas objicitur, Bud. Ex Eod. affert, Μόνον μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τοῦ μικρὰ αἰτεῖν, καὶ τοῦ διδόντος ἀνάξια. [Καταγνωσθεὶς ἀτιμίαν Liban. vol. 4, p. 717. Προδοσίαν καταγνωσθεὶς Himer. Ecl. 5, 36, p. 158. Δειλίαν καταγνωσθῆναι Dionys. A. R. 11, 22. Σκεῦος καταγνωσθὲν ἀχρηστίαν Aristid. vol. p. 1, 514, quo testimonio utitur grammaticus Etym. Gudiano adjunctus p. 647, 20. Ἑτεροδοξίαν Euseb. H. E. 7, 29, p. 359. Φυγὴν Diog. L. 2, 51. Neque aliter verba synonyma κατακριθῆναι et καταδικασθῆναι. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 351.] Sed et κατεγνωσμένος sine adjectione affertur a Bud. pro ὑπόδικος, s. κατάκριτος. Alterius autem construct. exemplum est [ex Antiphonte p. 137, 34], κατέγνωσταί σου θάνατος, Capitis damnatus es s. Capite. Itidemque per partic., θάνατος κατεγνωσμένος τινός. [Cum dativo καταγνωσθεὶς θανάτῳ vel φυγῇ Diodor. 1, 77; 13, 101, Ælian. V. H. 12, 49. (Adde schol. Aristoph. Av. 767. G. D.) Rarior infinitivus, ἀποθανεῖν καταγνωσθεὶς Pausan. 4, 24, 2. Lobeck. l. c. Herodot. 6, 2 : Καταγωσθεὶς πρὸς αὐτέων νεώτερα πρήσσειν πρήγματα.] Ab Eod. affertur et καταγνωσθεῖσα δίκη, ex Antiphonte, Causa damnata [p. 762 R. : Αὕτη δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα, ἰσχυροτέρα ἐστὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς, Sententia qua injuste reus damnatus est. Demosth. p. 872, 27 : Κατεγνωσμένης ἤδη τῆς δίκης. Aristoph. Eq. 1360 : Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην.] Sed et τὸ καταγνωσθὲν ἐκτίνειν dicitur aliquis ab Isocr. Panath. [p. 235, A] : Τοῖς μὲν γὰρ ἐκτίσειν τὸ καταγνωσθὲν ἐλπίδες ὕπεισιν. [Demosth. p. 721, 2 : Ἕως ἂν ἐκτίσῃ ὅ τι ἂν καταγνωσθῇ αὐτοῦ.] In VV. LL. autem post καταγινώσκεσθαι expositum Contemni, affertur e Polyb. [5, 27, 6] : Μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντως.

[Καταγίζω. V. Καθαγίζω.]

Καταγῑνέω, Deorsum fero, vel, Deorsum veho, Deveho, E loco superiore fero. Hom. Od. K, [103] : Ἧπερ ἅμαξαι Ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην. [Ubi schol. κατέφερον. Suid. ex Gl. Herodot. : Καταγινέων, καταλύων. Ἡρόδοτος. Proprium hoc verbum dialecti Ionicæ est nihilque aliud significat quam κατάγω. Herodot. 6, 75 : Ἐξ ἱροῦ ... τοὺς καταφυγόντας ἐκ τῆς μάχης καταγινέων.]

[Καταγκυλόω, Tortuosum reddo. V. Ἀγκυλόω.]

[Καταγλαΐζω, Demitto splendorem, Illustro, Illumino, Orno. Jo. Chrys. vol. 1, p. 978 : Τῷ φωτὶ καταγλαϊσθήσεται τῆς θείας γνώσεως. Agath. Anth. Pal. 11, 64, 8 : Μαρμαρυγῆς κάλλους νᾶμα κατηγλάϊσεν. Euseb. H. E. 10, 4. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii p. 347 ed. Par. 1562 : Καὶ τῇ περιβλέπτῳ τοῦ γένους ὑπεροχῇ κατηγλάϊστο. Ἀβροείμονες per κατηγλαϊσμένοι exp. Etym. M. p. 4, 15, Κατηγλαϊσμένα per κατακεκοσμημένα Hesych. Angl. Theophyl. Sim. Hist. p. 25, 5 ed. Bonn. : Τὸν δὲ χρωβύλον ... ὁ θεσπέσιος οὑτοσὶ κατηγλάϊσεν. Joseph. Ant. Jud. 8, 5, 2. Nic. Paphl. Laud. S. Hyac. p. 26, 6 : Λαμπροτάτῳ καταγλαϊζομένης μαρτυρίῳ. Hase.]

[Καταγλαϊστικῶς, Cum splendore, Cum fulgore. Vita Stephani jun. in Anal. Benedict. p. 463 : Τὰς σπάθας γυμνοῦντες λῃστρικῶς καὶ τῷ ἀέρι κ. περιστρέφοντες. G. Dindorf.]

[Καταγληνῆσαι (?), καταναλῶσαι, Hesych. Codex καταγλῆ, νῆσαι.]

[Καταγλισχραίνω, Glutinosum reddo. Hippocr. p. 392, 55 : Σμηγματῶδές τι, ὃ μᾶλλον τοῦ μετρίου καταγλισχραίνει τὸ πτύελον· 386, 5 : Πτυέλου μὴ ἀνιόντος, ἀλλὰ καταγλισχραινομένου ἀπέπτως. Angl. Galen. vol. 19, p. 649, 3 : Παχύνει, καὶ καταγλισχραίνει, καὶ ὀξυπαροπτᾷ, καὶ ἀπογαιοῖ τὸν χυμόν. Hase.]

[Καταγλισχρεύομαι, Parcus s. Tenax sum. Theodor. Metoch. Miscell. p. 546 : Καταγλισχρεύεσθαι ταπεινῶς τῆς αὐτῶν χρήσεως.]

[Κατάγλισχρος, ὁ, ἡ, Glutinosus. Alex. Trall. 9, p. 157 ed. HSt. et in Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 605.]

[Καταγλῠκάζω, i. q. καταγλυκαίνω. Apud Eumath. p. 157 pro καταγλυκαίνουσα duo codd. Monac. καταγλυκάζουσα præbent. Jacobs.]

Καταγλῠκαίνω, Dulce s. Suave reddo. Ap. Gregor. et pro Mulceo, ut Bud. interpr. : Ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοήν. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 98, D : Καταγλυκαίνει τὴν αἴσθησιν· vol. 3, p. 399, D : Τῷ ἄρτῳ προσδράμωμεν, ὃν καταγλυκαίνει τὸ κηρίον τῆς ἀγαθῆς ἐλπίδος. Scriptt. rei accipitr. p. 70. Wakef. Galen. vol. 14, p. 753, 13, de remediis dulcorantibus :

Τοῖς καταγλυκαίνουσι καὶ κατακεράσαι δυναμένοις. Chrysost. De educ. lib. p. 48, 11 Combef. : Καταγλύκαινε τὰ διηγήματα. Nil. Epist. p. 201, 4 : Ὄρεξις ἅπαν καταγλυκαίνουσα. Hase. Theoph. Simoc. Hist. p. 189, D : Φύσει τοῦ πυρώδους ἅπαν τὸ ὑγρὸν καταγλυκαίνοντος. Eustath. Opusc. p. 357, 35 : Τροφῆς καταγλυκαινούσης τὴν φάρυγγα. Forma media Chionides ap. Athen. 14, p. 638, E : Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος οὐδ' ὁ Κλεομένης ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκάνατο.]

Καταγλυπτὸν [?], Hesychio εἶδος φιλήματος.

[Καταγλυφὴ, ἡ, Cavum exculptum, Sculptura, Incisura. Hippocr. p. 834, B : Ἔχειν δὲ κατὰ μέσον τὸ ξύλον καὶ καταγλυφὴν χρὴ βαθυτέρην καὶ τετράγωνον ὡς τριῶν δακτύλων, καὶ ἐς μὲν τὴν καταγλυφὴν ταύτην ὅταν δοκέῃ προσδεῖν ξύλον, ἐμπηγνύναι ἐναρμόζον τῇ καταγλυφῇ, τὸ δὲ ἄνω στρογγύλον· 865, B : Ἐν μέσῳ δὲ τετράγωνον καταγλυφήν. Ibid. A, καταγλύφους vocat (etsi melius καταγλυφὰς legi videatur) Fossulas et cavitates per medium scamnum excavatas aut incisas, quas καπέτους dici libro De arte antea diximus. Foes.]

[Καταγλύφω, Lanio. Epiphan. vol. 1, p. 1036, C : Τὰ πρόσωπα τῶν ἰδίων αὐτοῦ δεσποτῶν καταγλύφειν οὐκ αἰσχύνεται. Routh.]

[Καταγλωσσαλγέω s. Καταγλωτταλγέω, Mala loquacitate utor. Eumath. 8, p. 282 : Τὸ βάρβαρον ... βαρβάρῳ φωνῇ καταγλωσσαλγοῦν καὶ οἷον διαλεγόμενον· 317.]

Καταγλωττίζω, dicitur pro Suavior lingua ori inserta, ut testatur Poll. [2, 109], Comicos καταγλωττίζειν de osculis dixisse scribens. Collabellare osculum, et Oscula jungere columbatim, Laberius et Catull. id vocant. [Hesych. : Καταγλωττίζειν, βλασφημεῖν· καὶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ περίεργα φιλήματα. Aristoph. Thesm. 131 : Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος ... καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν.] || Καταγλωττίζω est quoque Elinguem reddo, Cic. Obturo os, Cam. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 12 : Καταγλωττίζειν, καταλαλεῖν καὶ καταφρονεῖν (scrib. καταφορεῖν cum Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12) πολλοὺς λόγους.] Aristoph. Eq. [352] : Τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ Ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, Loquacitate tua personantem plenamque tacere, et verbositate tua attonitam et perturbatam, Bud. Ach. [380] : Διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου [Hesych. : Κατεγλώττιζε, διέβαλλε, κατηγόρει. Per κατεφλυάρει, κατηγόρει, ἐλοιδόρει exp. Photius p. 146, 6], In me deblateravit, Eod. interpr. Qui ap. Gregor. In Athan. [vol. 1, p. 380, A], τὸ περιττὸν καὶ κατεγλωττισμένον τῆς θεολογίας καὶ ἔντεχνον appellari dicit Disputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres consectantem, Facundia exornatum et expolitum. [Gregor. Nyss. vol. 3, p. 602, A. : Τὸ κατεγλωττισμένον καὶ ὀρθὸν τοῦ λόγου. Philostr. p. 21, 8 : Οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην (λόγων ἰδέαν) καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Eunap. p. 173, 18 (99 ed. Boiss.) : Λέξεσι κατεγλωττισμέναις. Hemst.]

Καταγλώττισμα, τὸ, Ejusmodi osculum [quale s. v. Καταγλωττίζω descriptum est]. Aristoph. Nub. [51] : Ἡ δ' αὖ, (ὄζουσα) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων. Ubi schol. καταγλώττισμα esse dicit ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι· quod γιγγλυμὸν etiam nominari scribunt VV. LL. [Τὰ περίεργα φιλήματα exp. Mœris p. 224. Suidas : Καταγλωττίσματα, περίεργα φιλήματα, καταπάσματα (καταπλάσματα Bernhardy), παντοῖαι μυραλοιφίαι, ἢ περιλαλήματα· ἢ εἶδος φιλήματος περιεργότερον τὸ καταγλώττισμα· ἢ κολάκευμα. Quæ ex schol. ad l. Aristophanis petita nonnihil perturbata esse patet : nam et bis idem dicitur verbis περίεργα φιλήματα et εἶδος φιλήματος περιεργότερον, et significationes huic vocabulo tribuuntur plane alienæ καταπλάσματα et παντοῖαι μυραλοιφίαι, quæ ad verba Comici spectant μύρου, κρόκου. G. D.] Et Καταγλωττισμὸς, ὁ, pro eodem [ap. Polluc. 2, 109]. || Καταγλώττισμα, τὸ, Bud. exp. περιλάλημα, Obtundens loquacitas. [Synes. p. 53 : Ἀττικῶν καταγλωττισμάτων πανδαισίαν.]

[Κατάγλωσσος s. Κατάγλωττος, ὁ, ἡ, Loquax, Garrulus. Gellius N. A. 1, 15 : « Hominibus stulta et immodica blaterantibus ... quod genus homines a Græcis significantissimo vocabulo κατάγλωσσοι appellantur. » Epict. Diss. p. 254, 26 citat Hemst. || Glossis, i. e. vocabulis rarioribus et obscurioribus, plenus. Dionys. H. De Thuc. jud. c. 53 : Τὸ κατάγλωσσον τῆς λέξεως καὶ ξένον καὶ ποιητικόν. Quas λέξεις κατεγλωττισμένας ab Eunapio vocari diximus s. v. Καταγλωττίζω. Κατάγλωττα ποιήματα Crates Anth. Pal. 11, 218, de Euphorione : Κατάγλωσσ' ἐπόει τὰ ποιήματα. Luciano Lexiph. c. 25 : Τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα, κατάγλωττα recte restituit Meinek. ad Euphor. p. 47.]

Κάταγμα, τὸ, [a verbo κατάγνυμι,] Fractura. Ap. Diosc. ὀστῶν κατάγματα, quod Plinius Ossa fracta. Idem Diosc. 2 : Τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα· 1 : Κάταγμα πῶροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum ossa confracta solidat. Ubi Marcellus annotat τὰ κατάγματα de confractis tantum ossibus dici. In VV. LL. exp. etiam Fragmen et Fragmentum, quæ interpr. his et similibus ll. non convenit. [Soran. De sign. fract. p. 44 : Κ. ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου, τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ, τὸ δὲ ἐγκοπὴ, τὸ δὲ καμάρωσις, τὸ δὲ ἐγγείσωμα, τὸ δὲ ἐμπίεσμα, τὸ δὲ ἀποσκεπαρνισμὸς, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, καὶ ἀπήχημα, καὶ ἔλιγμα. Ubi Cocch. ex Herodoro (seu quisquis est auctor libri Introductionis vel Medici, qui inter Galenicos habetur vol. 4, p. 372 Bas.) affert : Τῶν δὲ ἐν τῷ σώματι τὸ μὲν τῷ τόπῳ ἀλλότριον, ὡς ὑπόχυμα, καὶ ἐξάρθρημα, καὶ κάταγμα, ἅπερ ἐνδείκνυται τὴν μετάθεσιν, ἢ ἀποκατάστασιν, εἰς τὸν ἴδιον τόπον. Angl. Theophr. H. Pl. 4, 8, 6.] || Κάτηγμα, ατος, τὸ, Ionice pro κάταγμα, Fractura. Hippocr. Coac. Progn.: Πλέονες ἰδέαι γίνονται τοῦ κατήγματος ἐν τῇ τρώσει· De morb. : Τὰ κατήγματα, καὶ τὰ ἐκπτώματα· De fract. : Ἐκπτωσίων τε καὶ κατηγμάτων. [V. Foes. OEcon. v. Κάταγμα.]

Κάταγμα, τὸ, (a κατάγω significante Deducere nendo), Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πηνίον κατάγειν, ὅθεν κάταγμα τὸ μήρυμα, Poll. [7, 29.] In VV. LL. male cum hoc confunditur κάταγμα a κατάγω, Frango. [Ammon. p. 78 : Κάταγμα καὶ κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα· ubi vide Valck. Animadv. p. 117. Hesych., Timæus p. 153, Photius, Suid. : Κάταγμα, ἐρίου κατάσπασμα ἢ μήρυμα. Aristoph. Lys. 583 : Καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι, διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας, δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν· κᾆπειτα ποιῆσαι τολύπην μεγάλην· κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι. Τὸ κάταγμα κροκυδίζειν Philyll. ap. Polluc. 7, 29. Plato Polit. p. 282, E : Τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. || De villo lanæ dixit Soph. Tr. 695 : Τὸ γὰρ κ. τυγχάνει ῥίψασά πως.]

[Καταγματικὸς, ἡ, ὸν, Ad fracturam pertinens. Oribas. De fract. p. 77 : Ἅμα μὲν τῷ καταγματικῷ τρόπῳ χρώμενοι τῆς ἐπιδέσεως· De luxat. p. 145 : Χρὴ δὲ τὴν ἐπίδεσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων παθημάτων γίγνεσθαι καταγματικήν. Galen. vol. 10, p. 152, C. G. D. Id. Galen. vol. 18, part. 1, p. 417, 6 : Γίνεται γὰρ ἡ κατ. (ἐπίδεσις) περιβαλλόντων ἡμῶν ἐν κύκλῳ τὰ ὀθόνια τῷ κατεαγότι μορίῳ. Hase.]

[Καταγνάμπτω, Incurvo, Flecto. Agath. Anth. Pal. 4, 3, 51 : Περσὶς ... λόφον αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων.]

[Καταγνάπτω. Κατέγναψε scriptura vitiosa pro κατέκαμψε ap. Eur. Tro. 1252.]

[Κατάγνυμι.] Κατάγω, pro quo dicitur Καταγνύω et Κατάγνυμι, unde κατέαξα pro κατῆξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα : item, præt. med. κατέαγα, unde partic. κατεαγώς. Ap. Matth. autem c. 12, [20] in Esaiæ testimonio legitur etiam futurum habens insertum ε : ibi enim habetur κατεάξει, quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo, vel simpliciter, Frango. [Herodot. 7, 224 : Δόρατα κατεηγότα. Soph. fr. 147 : Περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος. Phrynich. ap. Athen. 2, p. 52, C : Ναξίαν ἀμυγδάλην κατᾶξαι. Aristoph. fr. 488 : Τὰς ἀμυγδαλᾶς τασδὶ κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ· Vesp. 1436 : Γυνὴ κατέαξ' ἐχῖνον· Pl. 545 : Στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Plato Phæd. p. 86, A : Ἐπειδὰν ... κατάξῃ τις τὴν λύραν· Crat. p. 389, A : Ἂν καταγῇ αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι.

« Aristot. Polit. 8, 6 : Μηδὲν καταγνύωσι τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν. Δένδρα καταγέντα Hesych. in Μεσοκουράδες.» Hemst.] Καταγνύναι, a κατάγνυμι, apud [Thucyd. 4, 11 : Τὰς ναῦς καταγνύναι ἐκέλευε·] Plat. Phædro [p. 265, E]: Καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον. Καταγνύουσι autem a καταγνύω dixit Xenoph. [OEc. 6, 5], περὶ τῶν βαναυσικῶν τεχνῶν ita loquens : Ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, ubi hoc verbo metaphorice utitur, pro eo quod alibi dicit, θηλύνειν et ἄῤῥωστον ποιῆσαι, sicut et Lat. Frangere et Infringere dicunt pro Enervare et Effœminare. [Clem. Al. Strom. 7, p. 872 : Γευσάμενοι τῶν ἡδονῶν ... καταγνύουσι τὸ ἀκαμπὲς τῆς ἐγκρατείας ἐς τὰς ἡδονάς. Dio Chrys. p. 380, C : Κατάξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους. Κατεαγότες ἄνθρωποι, Molles et effeminati, ap. Dionys. H. De comp. vv. p. 128, 11 R., Athen. 12, p. 524, F. Hesych. s. v. Σαμιακὸς τρόπος : Τῶν Σαμίων θρυλουμένων ὡς κατεαγότων.] Ab ἄγω autem est κατάξαι ap. Plat., et κατέαξεν, et ἐὰν καταγῇ, Si frangatur : ap. Galen., καταγὲν ὀστοῦν, et κατεαγὸς ὀστοῦν· apud Lucian., κατέαγα τῆς κεφαλῆς· ap. Aristoph., κατεαγῶσι. [Mœris p. 233 : Κατέαξα τῆς κεφαλῆς Ἀττικοί· κατέαξα τὴν κεφαλὴν Ἕλληνες. Herodian. Philetæro p. 448 : Κατεαγὼς τῆς κεφαλῆς, οὐ μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις « Οὐ γὰρ κατάξεις τῆς κεφαλῆς τὰ ῥάμματα.» Thom. M. p. 499 : Ἰστέον δὲ ὅτι, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ τὴν κεφαλήν· ἤγουν, κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι « Κατέαγα τοῦ κρανίου.» Aristoph. Ach. 1180 : Τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών· Vesp. 1428 : Καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα· ubi præstat κατέαγε scribi, quemadmodum in l. Platonico Gorg. p. 469, D, ex libris restitutum est : Κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι, pro vulgato olim κατεαγῆναι. « Subauditur autem τὸ ὀστοῦν : quod enim dixit Lucianus Timone c. 48, Κατέαγα τοῦ κρανίου, non magis Atticum est quam ἴπτατο, ἀπαντώμενος, καθεσθεὶς et reliqua portenta, quæ Lexiphani suo exprobrat.» Elmsl. ad Acharn. 1166. Cum accus. Κατεαγέναι τὴν κεφαλὴν ἢ ἕτερόν τι Demosth. p. 1268, 3. Τὴν κεφαλὴν κατεάγην Andocid. p. 9, 6. Lysias p. 97, 35 : Οὐδεὶς οὔτε κατεάγῃ τὴν κεφαλὴν οὔτε ἄλλο κακὸν οὐδὲν ἔλαβεν· 99, 43 : Ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ. Τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι Theophr. Char. c. 27. Et activo Lysias p. 100, 6 : Εἴ τινες μαχεσάμενοι ἔτυχον ἀλλήλων κατάξαντες τὰς κεφαλάς. Aristoph. Ach. 1166 : Εἶτα κατάξειεν αὐτοῦ (αὐτὸν Suidas) μεθύων τὴν κεφαλὴν (sic Rav. : vulgo τῆς κεφαλῆς) Ὀρέστην· nisi hic πατάξειεν scribendum, quæ verba permutata sunt in libris quibusdam Vesp. 1254, Lys. 657. Eodem modo κατάγνυσθαι τὰ ὦτα dicitur. Pollux 2, 83 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις· 4, 148 : Τῷ δὲ παρασίτῳ μᾶλλον κατέακται τὰ ὦτα. Plato Protag. p. 342, B : Οἱ μὲν ὦτα κατάγνυνται· Gorg. p. 515, E : Τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων. Τὴν κλεῖν κατεαγέναι Pollux 4, 188; 10, 23, quod de Philippo dixit Demosth. p. 247, 11.] Sic in participio κατεαγὼς et κατεαγυῖα : ut ap. Philostr. Her., κατεαγὼς τὰ ὦτα, Aures fractus, pro Fractas habens aures. Dicitur et κατέαγμαι, unde participium κατεαγμένος ap. Lucian. Tim. [c. 10] : Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες. || Interdum κατεαγὼς ponitur pro Fracto, i. e. Effœminato, sicut καταγνύουσι in l. Xenoph. proxime præcedente. || Κατεάχθη [quod per κατεθλάσθη exp. Hesych.], Fractus est, a κατάγω s. κατάγνυμι, Attice s. Ionice pro κατήχθη. [Respicitur Jerem. 48, 25 : Κατεάχθη κέρας Μωάβ, ubi sequitur συνετρίβη. || De formis hujus verbi hæc sunt notanda. Præsentis κατάγω quod fingit HSt. exempla nulla sunt : usitata forma κατάγνυμι est et ex more recentiorum Atticorum καταγνύω, quod Eubulo ap. Athen. 10, p. 450, A, restituit Porsonus : Πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον καταγνύει· ubi codex contra metrum κατάγνυσί. Καταγνύουσα Aristot. H. A. 9, 5. Καταγνύει 9, 1 : sed κατάγνυσιν 8, 2 med. Καταγνύουσι Clem. Al. p. 872. Aoristi κατέαξα et κατεάγην quod habent augmentum, ab librariis non raro etiam iis cum formis est communicatum quæ augmentum excludunt. Sic ap. Lysiam p. 99, 43, libri quidam κατεαγεὶς et omnes κατεάξαντες p. 100, 6; κατεάξει ap. Plat. Phæd. p. 86, A, nonnulli κατεάξαι, κατεαγέντα Galen. vol. 4, p. 10; κατεάξει Matthæus 12, 20; κατεαγῶσιν Jo. 19, 31 : de quo l. Thom. M. p. 498 disputans præteritum κατεάγωσιν restitui jubet : sed verum videtur καταγῶσιν, ut ἀρθῶσιν, quod sequitur. || Forma perfecti trisyllaba apud Eustath. p. 364, 16 : Παροιμία φέρεται αὕτη « Ὀσφὺν κατηγὼς (ἤγουν κατεαγὼς), ὥστε Μύσιος ὄνος.» Forma vitiosa ap. Jo. Cinnam. Hist. p. 110, A: Βαλδουίνῳ κατεάγηκεν ἡ χείρ.]

[|| Κατάσσω, i. q. κατάγνυμι. Celsus ap. Origen. 7, p. 368, A : Οὐκοῦν Ἐπίκτητον; ὃς, τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε, Κατάσσεις, καὶ κατάξαντος, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατάσσεις; Hesych. : Ἄγνυτον, κατάσσουσιν (codex κτεάσσουσιν)· ad quem l. Albert. : « Schol. Hom. Il. N, 322 : Ἐπεὶ κατασσόμενος (ὁ σῖτος) καὶ ἁλούμενος ἄρτος γίγνεται. Idem ad Il. Π, 769 : Ἀγνυμενάων) κατασσομένων, κλωμένων. Hesych. infra Ἄσσει, κατάσσει. Ἐνιῆλαι, ... ἐπὶ τῶν κατασσομένων. Ap. Artemidor. 1, 68, p. 57, habes εὐκατέακτον, κατεασσῆται, κατασσεῖν et κατασσόμενα eadem pagina, ut κατασσομένη 2, 24, p. 111, et ἀγάλματα κατασσόμενα 2, 44, p. 140.» Figur. Appian. Pun. c. 129 : Ἐς πολλὰ σχήματα κακῶν διεσπῶντο, ῥηγνύμενοί τε καὶ κατασσόμενοι. Nam sic ex codd. corrigendum quod legitur καταπασσόμενοι. Κατάσσηται Apollodorus in Mathematt. vett. p. 41. G. D.] || Καυάξαις sunt qui putent ab Hesiodo metri causa dictum pro κατάξαις, in Op. [663] : Οὔτε κε νῆα Καυάξαις. Alii thema faciunt Καυάζω, Frango. [Idem ib. 690 : Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἅρμος ἀείρας ἄξονα καυάξαις· ubi Tzetza : Καυάξαις, κατάξαις, συντρίψαις, Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασιν τὸ υ, οἷον, ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐὼς, ἅγιος αὔγιος, ἀάτην, τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀκόρεστον, αὐάτην, καὶ τὰ ὅμοια· συμφώνου δ' ὄντος μεταξὺ, οὐκέτι. Tzetzæ observatio, ubi fortasse scrib. ἀγαὸς ἀγαυὸς, pro ἅγιος αὔγιος, ex Etym. M. p. 6, paucis mutatis tota extat in Etym. Leid. Ms. v. Καυάξαις. Koen. ad Greg. p. 612.]

[Καταγνυπόω. HSt. s. v. Γνυπέω :] Affertur et verbum Κατεγνυπῶσθαι, dictum pro παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν : nimirum ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Ita enim lego apud Varinum, Κατεγνυπῶσθαι, ἀντὶ τοῦ παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν· quum alioqui ap. eum scriptum sit ἀντὶ τοῦ παρειμένος εἶναι καὶ μελανός. Unde autem expos. illam sumpserit, incertum mihi est; sed suspicor eum illam ex Hesych. excerpsisse, aliam quam ap. eum habetur lectionem sequendo. Siquidem in vulg. hujus lexicographi edd. est nomen Γνυπῶνες, expositum στυγνοὶ, et κατηφεῖς, et ἄτολμοι. Quibus additur παρειμένοι καὶ μαλακοί· ἀπὸ τοῦ (ita enim scrib., non ἐπὶ τοῦ) εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Quin etiam nomen Γνυπετοὶ apud eum exp. ἐκτεταμένοι, et δειλοί : item κατηφεῖς. Quibus additur verbum illud Κατεγνυπῶσθαι, sed expositum μετεγγυμνάσθαι, haud certe sine mendi suspicione. [Etym. M. p. 236, 40 : Γνύπετοι, στυγνοὶ καὶ οἷον νενυγμένοι· καὶ τὸ κατεγνυπῶσθαι ῥῆμα τοιοῦτον δηλοῖ, ἢ ἐκτεταμένοι, δειλοί· ἄλλοι δὲ κατηφεῖς. Hesych.: Κατεγνυπωμένον (κατεγνυπτωμένον codex), τὸ κατεγνυπῶσθαι. In κατεγνυπτῶσθαι corruptum in Lex. rhet. p. 233, 12. Plutarcho Mor. p. 753, C : Αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, Schneiderus recte restituit κατεγνυπωμένον. Ab hoc verbo est adverb. Κατεγνυπωμένως, quod v.]

[Καταγνύω. V. Κατάγνυμι.]

[Καταγνώμη, ἡ, Condemnatio. Constantin. De admin. imp. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 67, A : Ὑπὸ καταγνώμην τίθεται καὶ οὗτος. G. Dindorf.]

[Καταγνωμονέω, Imperite ago. Eustath. Opusc. p. 69, 57 : Ἀτενῶς ἀντέχεσθαι τοῦ καταγνωμονεῖν.]

Κατάγνωσις, εως, ἡ, [Improbatio. Polyb. 6, 6, 8 : Τυγχάνειν ... καταγνώσεως καὶ προσκοπῆς.] Damnatio, Bud. afferens e Greg. Naz. : Ὁμοίως γὰρ κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος. Damnatio sine clementia. Thuc. [3, 16] : Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς αἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους· i. e., Propter sui contemptum, et ob id quod eos imbecillitatis et infirmitatis opum

damnarent. Hæc ille. Sed ei non assentior in eo, quod utrique l. eand. interpr. tribuit, quum κατάγνωσις in illo quidem Greg. Naz. l. sit omnino Damnatio s. Condemnatio : sicut et in isto Thucydidis, 3, [82]: Καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν· at vero quum dicitur κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν, debeamus interpretari hoc verbale, sequendo formam interpretationis, quæ verbo καταγινώσκειν datur, quum dicitur, καταγινώσκω σου ἀσθένειαν : neque enim aliud est διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν quam διὰ τὸ καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν. [Dem. p. 720, 21 : Ἡ κατάγνωσις αὐτῶν παραδοθῇ τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως.]

[Καταγνωστέον, Damnandum. Orig. C. Cels. p. 122. Lucian. De salt. c. 80 : Ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κ.]

[Καταγνωστικὸς, ἡ, ὸν, Damnatus, Damnabilis. Epiphan. vol. 1, p. 164, A : Καταγωστικῆς ληρωδίας. Angl. Id. vol. 2, p. 66, C : Παυσάσθωσαν οἱ Γνωστικοὶ, καταγνωστικοὶ δὲ ὄντες τὸν τρόπον. Hase.]

[Καταγνωστὸς, Ignominiosus, Notatus, Gl. Angl. Epiph. vol. 1, p. 81, C : Γνωστικοὶ καλούμενοι, κατάγνωστοι δὲ τὸ πᾶν. Hase.]

Καταγογγύζω, Murmuro adversus aliquem. [Obgannio, Obmurmuro, Gl. Pseudo-Abgarus in Grabii Spicil. Patr. 1, 7. Boiss. Joseph. Genes. p. 21, C : Κατεγογγύζετέ μου. G. D. lxx 1 Macc. 11, 39 : Καταγογγύζουσι τοῦ Δημητρίου. Phot. Epist. p. 76, 29 : Οἱ δὲ σέ φασιν ἀπόντων ἡμῶν καταγογγύζειν. Id. ib. p. 355, 9 : Μηδὲ τῆς κρίσεως ... καταγογγύζωμεν. Greg. Nyss. t. 2, p. 748, C : Κατεγογγύσθη ὡς οἱ κλέπτοντες καὶ νοσφιζόμενοι. Id. t. 3, p. 173, A; 252, B; 253, D. Hase.]

[Καταγογγυσμὸς, ὁ, Obmurmuratio. Clem. Const. apost. 2, 32 : Ἵνα μὴ καταγογγυσμὸν ἐγείρῃς κατ' αὐτοῦ. Hase.]

Καταγοητεύω, [Fascino, Gl.] i. q. γοητεύω, nisi quod præp. signif. auget. [Hesych. : Καταγοητεύων, ἀπατῶν. Κατεγοήτευσεν, ἠπάτησε, κατεμάντευσεν. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 40 : Καταγοητεύειν ᾤετο χρῆναι αὐτοὺς (τοὺς ἀρχομένους), Præstigiis quibusdam fallere et præstringere. Anab. 5, 7, 9 : Ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας. Dio Chr. vol. 1, p. 191 : Καταγοητεύειν καὶ ἔρωτα ἐμβάλλειν δεινὸν τῆς ὁμιλίας. Plut. Mor. p. 986, E : Ἡ σέ τις αὖ συνηθείας ἡδονὴ πρὸς τόδε τὸ σῶμα καταγεγοήτευκεν; Alciphro 3, 44 : Θετταλίδα ... φαρμακεύτριαν πεπορισμένος καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους νεανίσκους. Impropr. de rebus inanimatis, Ælian. N. A. 4, 40 : Κρέως καρυκείᾳ τῇ ποικιλωτάτῃ καὶ δολερωτάτῃ καταγοητευθέντος.]

[Κατάγομος, ὁ, ἡ, Onustus. Πλοῖον κ., Polyb. 9, 43, 6. Diodor. 5, 35; 11, 24 : Κ. ἅμαξαι. Idem 3, 34, ex emendatione L. Dindorfii. Nam libri ἁμαξῶν καταγομένων. Cum gen. Appian. Syr. c. 21 : Στρατοῦ λαφύρων καταγόμου. « Joseph. C. Apion. 2, 9. » Wakef.]

[Καταγομφόω, Adfigo, Infigo. Secundin. in Anecd. meis vol. 5, p. 384 : Τὸ ὅλον ἥλοις ἀδαμαντίνοις ἀραρότως καταγομφούσης. Boiss.]

[Καταγοράζω, Coemo. Demosth. p. 908 extr. : Δέον δ' αὐτὸν καταγοράσαι φορτία Ἀθήνηθεν μνῶν ἑκατὸν δεκαπέντε, εἰ ἤμελλε τοῖς δανεισταῖς πᾶσι ποιήσειν τὰ ἐν ταῖς συγγραφαῖς γεγραμμένα, οὐ κατηγόρασεν ἀλλ' ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν, σὺν τῷ ἐπισιτισμῷ. Athen. 8, p. 359, A : Ἐκφαυλίζων δὲ καὶ Ἔφιππος τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων, ἐν Φιλύρᾳ φησὶ, Παππία, βούλει δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι; ubi vertitur Mercari. Angl. Κᾆτ' ἀγοράσαι Meinekius Quæst. scen. 3, p. 14.]

[Καταγορασμὸς, ὁ, Coemtio. Diodor. 16, 13 : Ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ σίτου καταγορασμόν.]

Κατᾰγόρευσις, εως, ἡ, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur e Plut. [Mor. p. 428, F] pro Expositione s. Significatione : Ἑπομένη περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόρευσις. [Joseph. A. J. 17, 3, 2 : Συλλαμβάνει ... Ἄραβας καταγορεύσει τῇ Κορίνθου πειθόμενος.]

[Καταγορευτικὸς, ἡ, όν. Diog. L. 7, 69 : Ἐν δὲ τοῖς ἁπλοῖς ἀξιώμασίν ἐστι τὸ ἀποφατικὸν, καὶ τὸ ἀρνητικὸν, καὶ τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ κατηγορικὸν, καὶ τὸ καταγορευτικὸν, καὶ τὸ ἀόριστον· 70 : Κατηγορικὸν δέ ἐστι, τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον Δίων περιπατεῖ· καταγορευτικὸν δέ ἐστι, τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς δεικτικῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον, Οὗτος περιπατεῖ. « Quod Laert. Græce dixit καταγορευτικὸν, id nos Latine vertimus, Quod de aliquo s. aliquibus definite dicitur : quippe inter κατηγορικὸν et καταγορευτικὸν hoc solum interest, quod illud pronuntiatum simplex est, ut, Aristoteles ambulat : καταγορευτικὸν autem, quasi digitum intendens ad eum, de quo dicitur, certum quendam ac definitum hominem ostendit, ut, Iste deambulat. » Aldobr. Angl. Scripserat Chrysippus ad Athenodorum librum Περὶ τῶν καταγορευτικῶν, Diog. L. 7, 190. Hase.]

Καταγορεύω, Defero, Indico, καταμηνύω, Bud. [Aristoph. Pac. 107 : Ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ; Vesp. 932 : Ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας. Hesych., Suid. et Phot. : Κατηγορευκότα, κατειπόντα.] Xenoph. [H. Gr. 3, 3, 5] : Ἐντὸς πένθ' ἡμερῶν καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλήν. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, i. e. καταγορεύειν. Citatur ex Isocr. καταγορεύω τἀληθῆ, et e Thucyd., καταγορεύω τῷ φίλῳ, pro Ad amicum querelam defero. Ejus schol. 6, [54] μηνύειν exponit, 4, [68] καταγγέλλειν. Suid. καταγορεύω genitivo personæ jungi ait, quam etiam constructionem habere κατηγορῶ notum est. [Ælian. N. A. 7, 15 : Καταγορεύει αὐτῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα. Wakef.]

[Καταγραπτέον, Describendum, Delineandum. Strab. 1, 5, p. 115 : Ἐν ἐπιπέδῳ κ. πίνακι. Philo Belop. p. 52, 33 : Οὐκ εἰκῇ κ., ἀλλὰ καὶ τοῦτο μεθόδῳ τινί. Hase.]

Κατάγραπτος, ὁ, ἡ, Perscriptus, Pictus, Notis et punctis distinctus. [Ποικίλος exp. Photius et Suidas. Eustath. p. 852, 11 : Ὁ κ., ἤγουν, ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμιστός. Κατάγραπτα ἀμύγδαλα Geopon. 10, 60; περσικὰ 10, 14; σῦκα 10, 47.]

[Καταγραφεὺς, έως, ὁ, Descriptor, Scriptor. Eudocia p. 126 : Ὁ τῶν ἐθνικῶν κ.]

Καταγρᾰφὴ, ἡ, Perscriptio; ut Καταγραφὴ Κεφαλαίων quidam Plutarchi liber vocatur : et καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων, ap. Eund. [Mor. p. 492, B. Euseb. H. E. 10, 4, 21 : Οἵαν ἐκ τῆς τῶν ἱερῶν χρησμῶν καταγραφῆς ἐδιδάσκετο.] Et Conscriptio, ut, καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, Polyb. [6, 19, 5 et 21, 1; 9, 6, 6], Milites conscribere. [Γίγνεσθαι περὶ τὰς καταγραφὰς 3, 40, 3. Sed αἱ καταγραφαὶ 2, 24, 10, sunt Tabulæ militares, i. q. ἀπογραφαί. Schweigh. || Designatio. Dionys. A. R. 8, 69 : Λατίνους ἠξίου τῇ καταγραφῇ τῆς χώρας συμπεριλαμβάνειν.] || Delineatio. [Hesych. : Κ., καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἐν ζωγραφίᾳ κατάγραψον (κατάγραφον Salmas.). Καὶ κατατομή.] Plato Symp. [p. 193, A : Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφὴν ἐκτετυπωμένοι διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας. Accusativum quum ineptum esse sentiret Schneiderus καταγραφῇ conjecit, quod voc. de delineatione obliqua, faciem dimidiatam referente, dici potuisse ex adjectivi κατάγραφος usu apparet : sed recte codices quidam κατὰ γραφὴν, quod probabilius videtur quam quod quis conjiciat κατὰ καταγραφήν. Diodor. 3, 60 : Τοῦ μύθου τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν καὶ καταγραφὴν αἰνιττομένου· ubi libri quidam διαγραφήν. G. D. Peculiariter ap. Ptolem., Delineatio tabularum geographicarum, velut Geogr. ed. Halm. p. 10, 25; 14, 14; 15, 14; 17, 6 et 10; 47, 28. Similiter in scriptis astronomicis, Figura linearis, velut Ptol. Almag. ed. Halm. t. 1, p. 36, 15; 37, 35; 52, 23; 53, 33; 54, 19; 55, 27, aliisque multis ll.; conf. Procl. Hypotyp. p. 31, 18; 33, 29; 56, 4. Itaque *Journ. des Sav.* 1831, p. 238, hæc Ptol. Geogr. p. 15, 23 : Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς τοιαύτης ἂν εἰκότως ἔχοιτο προθέσεως, Letronn. recte vertit : *Tel est le but qu'on doit se proposer, quand on dresse une carte géographique.* Idem docte explicat, *Lettres d'un Ant. à un Art.*, p. 490, quid sit καταγραφὴ (si tamen sic legend.) ap. Plat. Conv. p. 193, A, ubi agitur *de figures sculptées de profil.* Hase.]

Κατάγραφος, ὁ, ἡ, in hac posteriore [adjectivi κατάγραπτος] signif. ap. [Alexandr. Mynd. Athen. 9, p. 387, F : Ἀτταγᾶς ... ὅλος κ. τὰ περὶ τὸ νῶτον·] Lucian. [Alexand. c. 12 : Κεφαλὴ δράκοντος ... ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος. Id. Catapl. c. 28, Bis acc. c. 19.] Bud. [Πινάκια κατάγραφα, Tabulæ pictæ, ap.

Clem. Al. Protr. 4, p. 53, et alibi. Routh. || Oblique delineatus. Plin. H. N. 35, 34 : « Hic (Cimo Cleonæus) catagrapha invenit, hoc est obliquas imagines. » Hipparch. ad Arati Phæn. 1, 6, p. 180 : Ἅπαντα γὰρ τὰ ἄστρα ἠστερίσθαι πρὸς τὴν ἡμετέραν θεωρίαν καὶ ὡς ἂν πρὸς ἡμᾶς ἐστραμμένα, εἰ μή τι κατάγραφον αὐτῶν ἔστι. Eodem sensu capiendum videtur κατάγραφον in gl. Hesychii s. v. Καταγραφὴ memorata.]

Καταγράφω, Perscribo, [Scripto consigno,] ut, Νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, Plut. Sol. [c. 25. Eur. Alc. 971 : Ἐν σανίσιν τὰς Ὀρφεία κατέγραψεν γῆρυς. Plato Leg. 5, p. 741, C : Μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον καταγεγραμμένας. Polyb. 5, 9, 4 : Κατέγραφον εἰς τοὺς τοίχους τὸν στίχον. Καταγράφειν τὰ ὅρκια 29, 2, 6. Γραμμὰς καταγράψαι, Lineas ducere, Pollux 9, 104. || Notis distinguo, Pingo. Lucian. Amor. c. 34 : Γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν.] || Καταγράφω στρατιώτας, Conscribo milites : unde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. [1, 49, 2; 2, 22, 8 et 23, 8; 3, 75, 5; 6, 26, 4. K. ὁμήρους, Imperare designareque obsides, nominatim imperare, 29, 2, 6, K. κοινοβούλιον ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων, Conscribere concilium, 28, 16, 1. Schweigh.] Diod. S.: Καὶ κατὰ δύναμιν τῶν πόλεων, καταγράψαντες τῶν νέων τοὺς ἀρίστους, κατέλεξαν στρατιώτας. [Et 1, 54; 2, 5, etc.] Dicitur vero et de aliis, quorum numerus perscribitur, ut Plut. [V. Cic. c. 46] : Καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει θνήσκειν, ὑπὲρ διακοσίους. [Epigr. Anth. Pal. 9, 571 : Σαπφὼ ἐν Μούσαις δεκάτη ... καταγράφεται. Clem. Al. p. 52 : Οἰκέτας αὐτοὺς ἑαυτοῖς καταγράψαντες. || Præscribo. Lucian. Amor. c. 19 : Καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον.] || Assigno s. Trado scripto, exp. ap. Eund. [Mor. p. 482, C] : Ἕτεροι δὲ παλλακίσι καὶ πόρναις οἰκίας καὶ ἀγροὺς καταγράφοντες, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Ubi ego suspicor id esse, quod Lat. uno verbo Transcribere dicunt per metaph., licet τῷ μεταγράφειν magis hæc signif. conveniat. [Similiter in Actis Theclæ p. 114. Valck. || Animo mihi adscribo s. fingo. Ælian. ap. Suidam : Καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης· quod Suidas exp. προμηθούμενος, προξενῶν. Idem, ut Hemst. videtur, scriptor ap. eund. s. v. Κατέγραφον : Κατέγραφον ἑαυτοῖς εὐδαιμονίαν δι' αἰῶνος. Cum infin. Ælian. N. A. 7, 11 : Δεῖπνον ἕξειν ἕτοιμον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ κατέγραφεν.] || Delineo. Pausan. [1, 28, 2] : Τῷ δὲ Μυΐ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παῤῥάσιον καταγράψαι. Et, Καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Proclus De sphæra. [Ptolem. ap. Phot. Bibl. p. 151, 27 : Πυθαγόραν καταγράψαντα πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῷ γ στοιχείῳ κληθῆναι. || Describo. Dionys. P. 707 : Ῥεῖα δέ τοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι (libri quidam διαγράψαιμι) θάλασσαν. || Pungo, Scalpo. Hesych. : Κατέγραψαν, κατέξυσαν. Herodot. 3, 108 : Ὁ δὲ ἔχων ὄνυχας θηρίων πολλὸν πάντων ὀξυτάτους ἀμύσσει τὰς μήτρας, αὐξανόμενός τε δὴ πολλῷ μᾶλλον ἐσικνέεται καταγράφων· ubi codex unus καταγνάφων. In scriptura vulgata consentit Ælian. V. H. 10, 3. Καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι dixit Etym. M. p. 239, 31, etymologiam v. Γραπὶς explicans. || Cognati usus est quod Nonnus dixit Dion. 21, 327 : Ἰπτάμενος δὲ οὔποτε, δένδρεα κεῖνα κατέγραφεν (Feriebat) ἰὸς ἀλήτης, εἴ τις ὀϊστεύσειε· quod Callim. H. Cer. 27 dixit διά κεν μόλις ἦνθεν ὀϊστός. Idem Dion. 28, 285 : Ἐπείγων ταρσὰ ποδῶν ἀβάτοιο κατέγραφεν ἄκρα γαλήνης· 4, 407 : Βαθὺν ἠνεμόεντι κατέγραφεν ἠέρα ταρσῷ. Tryphiod. 669 : Ἠρέμα λευκαίνουσα κατέγραφεν ἠέρα πολλὴν, νύκτα διαῤῥήξασα μιαιφόνον, ἱππότις Ἠώς.]

[Καταγρέω.] Καταγρεῖ Hesychio est καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. [Sappho ap. Apollon. De pronom. p. 386, B : Ὅτα πάννυχος ἄσφι καταγρεῖ.]

[Καταγρυπόω lectio vitiosa. V. Καταγνυπόω.]

Καταγυιόω, i. q. ἀπογυιόω. Nam καταγυιοῖ Galen. apud Hippocratem exp. εἰς ἔσχατον ἀχρηστίας ἢ ἀσθενείας ἄγει. [Hippocrat. p. 393, 17 : Κατέγνωσται δὲ μελίκρητον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς καταγυιοῖ τοὺς πίνοντας· 663, 27 : Ἦν δὲ αἱ ὀδύναι καταγυιῶσιν· 272, 39 : Ἄμφω δὲ ἐν ἀδικίῃ καταγυιοῖ τὴν φύσιν. Foes.]

Καταγυμνάζω. Exerceo, Lucian. [Nigrin. c. 27] : Ἦν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσιν. [Id. Tim. c. 36 : Ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα· De gymn. c. 24 : Τὰ δὲ δὴ σώματα ὧδε καταγυμνάζομεν· et c. 21 : Τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτούς. Hase. Id. Merc. cond. c. 42 : Πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας. Hesych. : Κατεγυμνάσατο, ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσεν.]

[Καταγυμνόω, Nudo. Aristæn. 1, 7 : Μέλλων καταγυμνωθεῖσαν δρᾶν.]

Καταγύναιξ, ὁ, ἡ, Mulierosus. Aristot. De mirab. [c. 88, p. 837, 34] : Οὕτω καταγύναικας [libri quidam κατὰ γυναῖκας : vera scriptura nunc ex aliis restituta καταγύνους] εἶναι, ὥστε ἀντὶ ἑνὸς σώματος θηλυκοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις τέτταρα καὶ πέντε σώματα ἄῤῥενα, Bud. [ŭ]

[Καταγύναιος, ὁ, ἡ, Salax, Gl. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 310. Boiss.]

Καταγύνης, ὁ, Mulierosus, ut φιλογύνης.

[Κατάγυνος. V. Καταγύναιξ.]

[Κατάγχουσα, ἡ, Anchusa. Dioscor. 4, 23.]

Κατάγχω, Offoco, Suffoco. [Theod. Jud. 11, 35 : Κατάγχουσα κατῆξάς με, Strangulans strangulasti me, h. e. In extremas me angustias conjecisti.] Basil. : Λιμῷ καταγχόμενος, πηγνύμενος ὑπὸ κρύους. Hesych. κατάγχει exp. non solum πνίγει, sed etiam κωλύει [et κατέχει, et ἀνακρούει. Λιμῷ τὴν πολυφαγίαν κ. Pallad. De Bragm. p. 50. De creditore pecuniam extorquente Greg. Nyss. vol. 1, p. 758, C : Πῶς οὖν κατάγχεις σὺ τὸν ὑπόχρεων; Similiter Plut. Mor. p. 526, B : Συκοφάντης ἢ τύραννος ... κατάγξας· sed ibi ex codd. κατάξας restitutum. Theod. Metoch. Miscell. p. 301 : Φοβοῦσι τοὺς τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ κατάγχουσι· 348, 386, al.]

Κατάγω, Deorsum ago, s. duco, quasi κάτω ἄγω. [Hom. Od. Ω, 100 : Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων (ad inferos). Pind. Ol. 9, 52 : Ἅιδας ... βρότεα σώματ' ᾧ κατάγει (ῥάβδῳ) κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων. Eur. Med. 1016 : Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.— Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. Schol. : Ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς Ἅδην. Plenius id. Alc. 24 : Ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας ..., ὅς νιν εἰς Ἅδου δόμους μέλλει κατάξειν· Bacch. 85 : Διόνυσον κατάγουσαι Φρυγίων ἐξ ὀρέων Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς· 1063 : Κατῆγεν ἦγεν ἦγεν ἐς μέλαν πέδον. Plato Critia p. 118, D : Τὴν ἐκ τῶν ὀρῶν ὕλην κατῆγον εἰς τὸ ἄστυ.] Ego uno verbo interpretor Deduco [Hom. Il. E, 26 : Ἵππους κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. Similiter Z, 53. Od. Λ, 164 : Τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἶς ἀνέμοιο· Υ, 163 : Τρεῖς σιάλους κατάγων· ubi Eustath. : Κεῖται τὸ κατάγειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγειν· συβώτης γὰρ τρεῖς σιάλους κατάγει, ὡς εἴρηται· ἴσως δὲ καὶ ἄλλως, ὡς ἀπὸ ὄρους κατάγει] : nam ut Plut. Num. [c. 15] : Ἀλλ' ἐκείνους μὲν καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας, sic a Virg. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Et ut κρόκην κατάγειν dicitur a Luciano, et ab aliis πηνίον κατάγειν etiam, sic a Lat. Deducere fila vel stamina. [Plato Soph. p. 226, B : Ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν. Pherecrat. in Bekk. Anecd. p. 404, 26 : Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν. Poll. 7, 29 : Καὶ πήρα, καὶ πήνιον κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα, τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. Τῶν δὲ νέων τις κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη « Τρεῖς μόνους σκώληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἔασον καταγαγεῖν. »] Convenit autem cum illo Plut. l., hic ejusdem in Fabio [immo Numa c. 8] : Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀετόν τε δοκεῖ πραῦναι φωναῖς τισιν ἐπιστήσας καὶ καταγαγὼν ὑπερπτάμενον. Ap. Nicarch. Epigr. [Anth. Pal. 11, 124] : Ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, Deducit ad inferos, s. Descendere facit. [lxx Gen. 42, 38 : Κατάξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς ᾅδου. Etiam simpliciter Deduco, Duco, sine ullo ad locum altiorem respectu. Lucas Act. 9, 30 : Κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν, Deduxerunt eum Cæsaream. 22, 30 : Καταγαγὼν τὸν Παῦλον, Paulum deductum. Ib. 23, 15, 20, 28. Schleusn. Improprie Ælian. V. H. 13, 6 : Τὸν μὲν ἕτερον (οἶνον) πινόμενον εἰς ὕπνον κατάγειν εὖ μάλα βαθύν.] Hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους exponitur, A genere descendentes. Et ap. Plut. Numa [init.] : Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, Ad hunc deduci stemmata, q. d. descendere. Bud. in Lex. κατάγειν τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Id. Comm. p. 381, dicit κατάγειν esse Deducere a capite ad finem, hunc ipsum

locum afferens. [Κατάγεσθαι ἐκ, κατάγειν et κατάγεσθαι τὸ γένος ἐκ. Theophan. Chronogr. p. 136 : Οἱ δὲ Μαυρούσιοι ἐκ τῶν ἐθνῶν κατάγονται, οὓς ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐκ τῶν Φοινίκων χώρας ... ἀπήλασεν· adde p. 220, C. Niceph. Bryenn. 4, 1. Jo. Chrysost. Opusc. 2, p. 197, D; 217, A2; 665, A2. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 24. Triclin. ad Soph. El. 1233 : Οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι. Valck. Jo. Malal. p. 369, 18 : Κατήγετο ἐκ γένους Αἰγεώτης τῆς Κιλικίας· 450, 20 : Ὁ ἐκ γένους τῶν Γηπέδων καταγόμενος· 401, 22 : Τὸν καταγόμενον ἀπὸ Ἀντιοχείας, Antiochia oriundum.] Idem Bud. ibidem scribit κατάγειν pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τῷ ἀνάγειν. [Κατάγειν et ἀνάγειν sibi opponuntur ap. Paul. Ad Rom. 10, 6 : Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν· ἢ, Τίς καταβήσεται εἰς τὸν ἄβυσσον; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν.] || Κατάγειν τὴν ναῦν, sub. εἰς λιμένα, eodem respectu dicitur pro Appellere navem s. Applicare, contrario autem a Latinis Subducere navem; sicut et quum ἀνάγειν τὴν ναῦν et ἀνάγεσθαι dicantur qui e portu solvunt, contra Lat. Ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur κατάγω τὴν ναῦν, dicit Plut. Themist. : Εἰωθυῖαν ὥραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσαν· Sol. [c. 4] : Κατάγοντες σαγήνην. [Harpocr. : Κατάγειν τὰ πλοῖα· Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. Κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ ληίζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅποι βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ. Similiter, sed omissis oratorum ll., explicat Lex. rhet. p. 269, 20. Demosthenis loci sunt p. 63, 19; 92, 10; 217, 10; 480, 15; Lycurgi p. 150, 7 : Καταχθεὶς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Recte Salmas. De modo usur. p. 219 : « Verba Demosthenis Or. ad Polyclem (p. 1207, 27) : Βυζάντιοι καὶ Καλχηδόνιοι κατάγουσιν τὰ πλοῖα, non recte interpretes accipiunt. Nec melius Aristotelis OEc. 2, (c. 3) de iisdem Byzantiis : Ἐν σιτοδείᾳ γενόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου. Non enim κατάγειν τὰ πλοῖα est Naves deducere, aut Exceptare. Nec etiam recte Harpocr. interpretatur ληίζεσθαι καὶ κακοῦν κατάγειν. Quæ expos. nullo modo convenit duobus illis auctorum locis, quæ attulimus. Byzantii quum laborarent annonæ caritate et pecuniæ inopia, onustas frumento naves, quæ e Ponto Athenas, aut in alias Græciæ regiones navigabant, eas ad suos portus appellere, et frumentum apud se divendere cogebant. Illud igitur est, quod dicit Harpocr., μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας, ὅπου βούλοιντο, πλεῖν, Non permittere mercatoribus, quo velint, suas importare merces, sed cogere invitos, quod portarent, ubi nollent, exponere et vendere. Non tamen animo prædandi hoc faciebant, sed ut in necessitate ipsi potius haberent, quam illi, ad quos ea invehere destinaverant naviculatores. Nam et Byzantii ap. Aristot. mercatoribus, quorum τὰ πλοῖα κατῆγον, Naves ad suos portus ac navalia adducebant, ægre id ferentibus, non solum pretii tardius soluti usuras dextantes solvebant, τόκους ἐπιδεκάτους, sed etiam ultra legitimum pretium, quo frumentum suum distraxerant, decimam pendi jubebant ab his qui emerant. Ut si quis decem drachmis modium frumenti a mercatore emisset e venditionis pacto, undecim solveret. Quarum solutionem si differret, τόκους ἐπιδεκάτους præstare debebat, h. e. in decimam sortis partem. Sic enim intelligenda hæc Aristot. verba : Ἐν σιτοδείᾳ δὲ γενόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων, κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου, χρόνου δὲ γενομένου, τῶν ἐμπόρων ἀγαναχτούντων, ἐτέλουν αὐτοῖς τόκους ἐπιδεκάτους, τοῖς δὲ ὠνουμένοις τι ἔταξαν χωρὶς τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον. » Alia aliorum exx. attulit Vales. ad Harpocr. : « Sic Dionys. 7, p. 446 (c. 37) : Ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀντιᾶται πειρατήριον στείλαντες κατήγαγον. Polyb. p. 84 (1, 83, 7) : Τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλέοντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις καταγόντων ὡς αὐτούς· et p. 275. Et Polyæn. 1, (23) de Polycrate : Πολυκράτει Σαμίῳ καταθέοντι τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν ἔδοξεν εἶναι στρατηγικὸν, εἰ κατάγοι καὶ τὰ τῶν φίλων. Polyb. 5, p. 434 (95, 4) : Καὶ πλεύσαντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἐληίζοντο καὶ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους. Casaub., Mercatores ad terram deducunt, et p. 690 (15, 2, 2), τὰ κατηγμένα πλοῖα, In quibus erant commeatus Romanorum, Quibus potiti erant Carthaginienses, ut dicit p. 689. » Ap. Demosth. p. 1207, 27, simpliciter est Aliquo abducere navi : Εἰς Χίον ἐπέτρεψαν τὰ χρήματα καταχθῆναι, Pervehi, Devehi, pro simplici ἀχθῆναι, p. 941, 23; 942, 8, ut monuit Reisk. Diodor. 19, 62 : Ἐξ Ἑλλησπόντου καὶ Ῥόδου κατήγαγε σκάφη ὀγδοήκοντα. Hesych. : Κατάγειν, ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν· ἢ καταλῦσαι.] Pass. Κατάγομαι, Appello in portum s. applico, καταπλέω, ut ἀνάγομαι, Solvo e portu, ἀναπλέω. [Hom. Od. Γ, 10 : Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο ἰὸ' ἱστία νηὸς ἐΐσης στεῖλαν ἀείραντες· 178 : Ἐς δὲ Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατάγοντο (νῆες). Herodot. 8, 4 : Νέας πολλὰς καταχθείσας ἐς τὰς Ἀφέτας. Soph. Phil. 356 : Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην. Strabo 4, p. 183 : Τοὺς ἀναπλέοντας καὶ τοὺς καταγομένους· 17, p. 800 : Τὸ τελώνιον τῶν ἄνωθεν καταγομένων καὶ ἀναγομένων.] V. Eustath. p. 138 et alibi [p. 624, 968. || Forma media Καταγαγέσθαι apud Polluc. 1, 101. Hom. Od. K, 140 : Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ ναύλοχον ἐς λιμένα. Plato Menex. p. 240, C : Τῇ δ' αὐτῇ διανοίᾳ κατηγάγοντο ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα.] Observavi tamen et κατάγειν εἰς θάλασσαν, sed nequaquam relatum ad navigationem. Herodot. 3 : Ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων αἵματος πλεῖον ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, Adeo ut plus sanguinis quam aquæ in mare devolverent. Sed et Archimedes ap. Athen. 5, [p. 207, A] dicitur mirabilem illam navem εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, In mare deduxisse, vel devolvisse. Accipitur κατάγω pro Deduco, generalius etiam sumpto. Dicitur et κατάγειν πομπήν a Synesio Epist. 40 : Καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον. Lat. dicitur Ducere pompam, non Deducere. Sic et Ducere triumphum, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio [c. 24] : Καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους, quod alii exponunt Reportasse. [V. Marcelli c. 22 : Συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸν μὲν ἐντελῆ (θρίαμβον) καὶ μέγαν εἰς τὸ Ἄλβανὸν ὄρος ἐξελάσαι, τὸν δὲ ἐλάττω καταγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν· T. Graccho c. 1 : Καὶ θριάμβους δύο καταγαγόντι. Polyb. 11, 33, 7 : Κάλλιστον θρίαμβον καὶ καλλίστην νίκην τῇ πατρίδι κατάγων. Dio Cass. 75, 100 : Θρίαμβον ἀπὸ αὐτοῦ κατήγαγε.] Itidemque ap. Plut. Lyc. [c. 30] : Καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, Qui e bello aurum reportavit. Citatur autem ex Herodoto κατάγω στρατιὴν pro Castra moveo. [Hom. Od. Δ, 258 : Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, Multarum rerum peritiam reportavit. Ad quem l. conjecturam parum probabilem expromsit Eustathius : Ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ Κατήγαγε φρόνιν, ὡς προσεχῶς ἐρρέθη, ἔλαβον ἀρχὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγειν, κατήγαγεν ὁ δεῖνα θρίαμβον, ἤγουν προῆλθε μετὰ θριάμβου.]

|| Κατάγω, [Adduco, Infero. Plato Menon. p. 80, E : Ὁρᾷς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις.] || Reduco. Quam signif. ex eo esse ortam puto, quod qui κατάγονται, Appellunt, sint reduces. Plut. Cam. [c. 30] : Καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, Qui urbem in pristinum statum reduxit. [Herodot. 1, 60 : Τὸν ἡ Ἀθηναίη κατάγει ἐς τὴν ἑωυτῆς ἀκρόπολιν.] Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam, quæ signif. frequentissima est ap. Thuc., Xen., Pausan. Thuc. 1, [111] : Φεύγων ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. Ibid. [26] : Τάφους τε ἀποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν προϊσχόμενοι, ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν. [Herodot. 6, 75 : Κατῆγον αὐτόν· 5, 31 : Κατάγων ἐς ταύτην τὴν χώρην τοὺς φυγάδας ἐξ αὐτῆς. Eur. Phœn. 432 : Ἄμφω κατάξειν ἐς πάτραν. Plato Menex. p. 242, B : Τοὺς ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον. Xenoph. Anab. 1, 2, 2 : Τοὺς φυγάδας καταγάγοι οἴκαδε.] At cum genitivo φυγῆς affertur ex Isocr. : Τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, Ab exilio populum reduxerunt. Thuc. autem κατάγειν junxit cum ἐπὶ dativum habente, 2, [95] : Καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καταγάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam. [|| Reduco, Restituo, Reddo. Herodot. 5, 92 : Ἰσοκρατίας καταλύοντες τυραννίδας ἐς τὰς πόλις κατάγειν παρασκευάζεσθε. Polyb.

5, 105, 2 : Κατάγοντες εἰς τὰς πατρίδας εἰρήνην ἀντὶ πολέμου. Plut. V. Cimon. c. 10 : Τρόπον τινὰ τὴν ἐπὶ Κρόνου μυθολογουμένην κοινωνίαν εἰς τὸν βίον αὖθις κατῆγεν. Orph. H. 39 : Ἐλθὲ, μάκαιρ', ... εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινὴν καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν· 67 : Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιὲ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν, καὶ παύων νούσους χαλεπὰς, θανάτοιό τε κῆρας. Angl.]

|| Κατάγομαι, Deversor, Hospitor. Quod a Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verr. : Parum laute deversari dicit, ad Philodamum deduci jubet. Æschin. [C. Ctes. p. 85, 39] : Καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ὠρεῷ κατήγου. Plut. Amat. narratt. [p. 773, E] : Εἰς πανδοκεῖόν τι κατήχθη. V. Bud. Comm. p. 381. [Schol. Thuc. 1, 136 : Καταλῦσαι μὲν, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀχουμένων ἐπὶ ἅρματος· κατάγειν δὲ, ἐπὶ νεώς. Mœris p. 241 : Κατάγεσθαι Ἀττικοὶ, καταλύειν Ἕλληνες. Hesych. : Κατάγειν, ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, ἢ καταλῦσαι. Καταγαγεῖν, καταφέρειν. Καταξόμενα, καταλυσόμενα. Phot. : Κατάξεται, καταλύσει. Κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Suidas : Κατάγονται, ξενοδοχοῦνται. « Καὶ ἐν αὐτῷ κατάγονται, καὶ ξενίων τυχόντες ἐπανῆλθον. » Eupolis ap. schol. Aristoph. Pac. 812 : Παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου· ubi forma media κατηγάγου restituenda ex codd. Xenoph. Symp. 8, 39 : Κατάγονται ἀεὶ παρὰ σοὶ οἱ κράτιστοι Λακεδαιμονίων. Καταγομένων εἰς τὴν οἰκίαν, Demosth. p. 1190, 25; 1218, 19. Μηδεπώποτε ὡς τοῦτον κατάγεσθαι, Hospitio ejus nunquam uteretur, 1242, 12. Κατήγετο παρὰ τούτῳ κἀκεῖνος, ibid. 14. Ælian. V. H. 7, 17 : Ἀφικόμην, εἶπεν, ὡσπερανεὶ πρὸς πανδοκέα ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων.] Καταγήοχα, Deduxi, Attice pro κατῆχα. [Demosth. p. 249, 18, ubi cod. unus καταγείοχα, quod Bœoticum est, ut de ἀγείοχα annotavit Etym. M. p. 9, 33. Καταγηόχασι ex Lysia citat Phrynich. p. 121.]

[Καταγωγεῖον. V. Καταγώγιον.]

Καταγωγὴ, ἡ, Appulsus in portum, Applicatio. [Pollux 1, 102. Thucyd. 6, 42 : Ἵνα μὴ ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐν ταῖς καταγωγαῖς.] Aristides : Ἔτι δὲ αὐτοῖς οὖσιν ἐν πλῷ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς. [Id. vol. 1, p. 22, 20 : Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀνέμους ἀναγωγάς τε καὶ καταγωγὰς γίγνεσθαι ἐν μόνῃ τῶν παισῶν τῇ γῇ ταύτῃ καὶ τῇ θαλάττῃ. Et portus ipse. Pollux 1, 99 : Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἔστι προσχεῖν ... λιμὴν ἢ καταγωγή. Herodian. 4, 2 : Ἐς ἀσφαλεῖς καταγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ. || Deductio. Joseph. B. J. 2, 9, 4 : Εἰς καταγωγὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων· κατῆγε (κατήει Euseb. H. E. 2, 6) δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων. || Thomas M. p. 784 : Ἔστι δὲ ῥὶς ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγὴ, Pars ab intercilio ad labrum ducens. || Γένους καταγωγὴ, Procreatio, Prosapies, Gl. Plut. Mor. p. 843, E : Ἔστιν αὕτη ἡ κ. τοῦ γένους τῶν ἱερασαμένων τοῦ Ποσειδῶνος ἐν πίνακι τελείῳ. || Reductio. Diodor. 5, 4 : Τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐποιήσαντο περὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τετελεσιουργῆσθαι συνέβαινε. Videtur καταγωγῆς vocabulum solenne hac in re fuisse. Veneris quidem certe καταγωγὴν Erycini, quum suam in urbem eam redire sibi persuadebant, observabant, καταγώγια propterea eum diem appellantes, quemadmodum eum, quo in Africam abire putabatur, ἀναγώγια ap. Athen. 9, c. 11. Atque haud scio, an huc pertineat Hesychii gl., Κοραγεῖν, τὸ τὴν Κόρην ἀπάγειν, ut sacrum sit verbum, quo raptam abductamque Proserpinam designent. Wessel. || Adductio s. Intentio. Hero in Mathem. vett. p. 125 : Καὶ ταῖς χερσὶ κατέχοντες τὰ τυφχψ ἄκρα τῆς καταγωγίδος ἐπήρειδον τὴν γαστέρα ἐπὶ τοῦ χψ κοιλάσματος, καὶ βιαζόμενοι τῷ ὅλῳ σώματι διώθουν τὴν διώστραν, καὶ κατῆγον τὴν τοξῖτιν νευρὰν, δι' ἧς συνέβαινε κάμπτεσθαι τοὺς α β γ δ ἀγκῶνας τοῦ τόξου· ὅτε οὖν ἔδοξεν αὐτάρκης ἡ καταγωγὴ γεγονέναι, ἐπιτιθέντες τὸ βέλος ἐπὶ τὴν τοξίτιδα, ἀπέσχαζον τὴν χεῖρα σπαράξαντες τὴν σχαστηρίαν, καὶ συνέβαινε τὴν ἐξαποστολὴν τοῦ βέλους βιαίαν γίγνεσθαι. Et ib. p. 126, 127, 128. Angl.] || Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. [|| Restitutio. K. ἡ ἐπὶ τὴν βασιλείαν Polyb. 32, 23, 8.] || Item, Mansio et deversorium. Statio, ap. Herodotum [5, 52 : Σταθμοὶ καταγωγέων πεντεκαίδεκα· 6, 35], et Appian., inquit Bud. Sic Herodian. 4, [1] : Οὔτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνειστιῶντο ἀλλήλοις. [Hesych. : Κ., κατάλυπις, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα. Suid. : Κ., παρὰ Ἡροδότῳ πανδοκεῖον. Καταγωγῆς, ἀναπαύλης, δεξιώσεως. « Ὁ δὲ εἴς τινος πανδοκέως ἐλθὼν, ἠξίου τύχειν καταγωγῆς, ὁ δε ἐδέξατο, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε. » Plato Phædr. p. 230, B : Καλή γε ἡ καταγωγή. Dio Cass. Exc. p. 19, 31 : Οἱ μὲν ἐς τὰς καταγωγὰς σφῶν, οἱ δὲ ἐς τὰς οἰκίας ἐσπηδήσαντες· l. 53, 16 : Καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἄλλοθί που ὁ αὐτοκράτωρ καταλύῃ, τὴν τοῦ παλατίου ἐπίκλησιν ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ ἴσχει· 79, 18 : Καὶ καταγωγαὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια αὐτῷ πάντα δημοσίᾳ παρεσκευάσθη. Philostr. p. 534; Longus 4, 1, p. 107. K. προβάτων Lex. rhet. p. 304; in παραγωγὴ corruptum in Etym. M. p. 711, 5.] Est præterea καταγωγὴ ap. Lucian., Sedes, i. e. Locus sedendi, Bud. [De merc. cond. c. 32 : Οὐκέτ' οὔσης καταγωγῆς· Tox. c. 57 : Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν. Herodot. 1, 181, de medio adscensu turrium templi Jovis Beli : Καταγωγή τε καὶ θῶκοι ἀμπαυστήριοι.] || Καταγωγὴ, vestimenti quoddam genus secundum nonnullos grammaticos, quod ab Hesychio καταγωγὶς appellatur, cui et alia significat hæc vox. [V. Καταγωγίς.]

Καταγωγικὸς, ἡ, ὸν, ap. Areop. opponitur ἀναγωγικῷ, Mystico. Bud. Comm. p. 381. [V. Ἀναγωγικός.]

Καταγώγιον, τὸ, Deversorium, καταγωγὴ ap. Lucian. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103, 14 : Κ., ἀντὶ τοῦ κατάλυσιν. Phot. : Κ., τὸ κατάλυμα, καὶ καταγωγὴ, ἡ κατάλυσις, καὶ κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Thom. M. p. 501 : Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, ὡσαύτως καὶ καταλύειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων. Mœris p. 241 : Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικοί· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἕλληνες. Thucyd. 3, 68 : Ὡκοδόμησαν κ. διακοσίων ποδῶν. Plato Phædr. p. 259, A : Ἀνδράποδα ἐλθόντα εἰς τὸ κ. Xenoph. De vect. 3, 12; Lucian. Philops. c. 35, Asino c. 26; Ælian. V. H. 3, 1. Bibliothecam Luculli Μουσῶν καταγώγιον vocat Plut. V. Luc. c. 42. Pollux 4, 124 : Ἡ δὲ δεξιὰ (θύρα) τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον. || Καταγωγεῖον, Deversorium, Deverticulum, Gl. Hanc formam pro vulgato καταγώγιον Machoni ap. Athen. 8, p. 337, D, restituit Porsonus : Δύναιτο καταγωγεῖον ἑξευρεῖν τις, οὗ ... Antiphani ap. Stob. Flor. 124, 27 Gaisfordus, Ἐς ταὐτὸ καταγωγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 234, 12 : Καταγωγεῖον, ει διφθογγος, ἡ παράδοσις. Καταγώγιον, ι ἡ παράδοσις, καὶ προπαροξύνεται. || Καταγώγια, τὰ, festum quoddam paganorum apud Ephesios, de quo v. quæ ex Martyrio Timothei Ms. attulit Ducangius. Numerum singularem Καταγώγιον in Excerptis ex Martyrio illo posuit Phot. Bibl. p. 468, 36. Καταγώγια Lobeck. Aglaoph. p. 177 intelligit Dianæ Ephesiæ.]

Καταγωγὶς, ίδος, ἡ, [Funis quo aliquid deducitur s. detrahitur. Philo in Mathem. vett. p. 75 : Εἶχε γὰρ ὁ κύλινδρος σωληνίδιον ἐν αὐτῷ πλατὺ πεποιημένον, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο τόρμιον χαλκοῦν ἀνειμένον ἐκ τῆς διώστρας, ὃ παραγενόμενον ἐπέστρεφεν ἐφ' ἑκάτερα τὸν κύλινδρον ὀχούμενον ἐν κνώδαξιν· ἔστω δὲ κύλινδρος μὲν, ἐφ' οὗ α', σωλήνιον δὲ, ἐφ' οὗ τὸ β'· τὴν δὲ καταγωγίδα οὐκ εἶχεν εὑρεῖν (ubi vertitur Catazygidem)· 76 : Ἡ δὲ καταγωγὶς περιεβέβλητο περὶ τὸν ὀνίσκον οὕτως, ὥστε ἐκ μὲν τοῦ ἄνω μέρους ἐπισπώμενον ἐφ' ἑαυτὸν τὰς σκυτάλας ἀγαγεῖν τὴν χεῖρα, ἐκ δὲ τοῦ κάτω μέρους ἐπισπώμενον, τἀναντία κατάγειν καὶ ἐκτοξεύειν. V. et Heron. ib. p. 124, 125. Et 127 : Διὸ ἀντὶ τῆς καλουμένης ἐπὶ τοῦ ἐπάνω θεωρήματος καταγωγίδος, ἄξονα ἐπέθηκαν τῇ σύριγγι ἐπὶ τοῦ ὀπίσω αὐτῆς ἄκρου πλαγίου στρεφόμενον εὐλύτως. Angl. ||] Hesychio est σκεῦος πεντηρικὸν, item ἱμάτιον ποιὸν περὶ πῆχυν [ππῆχυν codex. Recte Jungerm. παράπηχυ] γυναικεῖον, κράσπεδον, necnon παρανάλωμα. [Codex πλωμα, i. e. παράλωμα, quod v. Pollux 7, 49 : Καὶ ἴδια δὲ γυναικῶν, ἐπωμὶς, διπλοΐδιον, ἡμιδιπλοΐδιον, κατάστικτος, καταγωγὶς, καὶ ἐπίβλημα, καὶ χιτὼν, πέπλος, καὶ τὰ ὅμοια, ubi vertitur Fimbria.]

[Καταγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui deducit. Iambl. De myster. 2, 6, p. 48 : Ἀλλὰ μὴν ἥ γε τῶν ψυχῶν θεα, τῶν μὲν ἀχράντων καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἱδρυμένων ἀναγωγὸς

ἐστι καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ ὧν ἡ ἐλπὶς ἡ ἱερὰ ἀντιποιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει τὴν δόσιν· ἡ δὲ τῶν ἑτέρων καταγωγὸς ἐπὶ τὴν γένεσιν ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρποὺς, καὶ παθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι. Vertitur, Animæ impuræ ad genesin detorquent spes. Angl. Iambl. V. P. p. 450 : Ἀδάμαστον εἶναι πρὸς πάντα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ παθήματα, In terram detrahentia. || Schol. Hom. Il. B, 494, p. 80, 33 : Αιμένας τοὺς μὲν βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, τοὺς δὲ καταγωγοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης, Ad quos appelli potest.]

Κατᾰγωνίζομαι, [Bellum gero cum aliquo, Pugno adversus aliquem. Polyb. 2, 42, 3 : Καταγωνιζόμενοι τοὺς ... τὰς σφετέρας πατρίδας καταδουλουμένους. Metaph. καταγωνίζεσθαι τὴν ἀλήθειαν, Oppugnare veritatem, 13, 5, 5. Schweigh. Lucian. Ver. H. 2, 22 : Ἐνίκησε Κᾶρος ... Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος.] Certamine vinco, Expugno, Debello, καταπαλαίω. [Per νικᾶν exp. Hesych., Photius aliique grammatici. Pollux 1, 150; 8, 150; 9, 141. Polyb. 2, 45, 4 : Ῥᾳδίως καταγωνίσασθαι τοὺς Ἀχαιούς· 3, 4, 10 : Καταγωνίσασθαι τοὺς ἀντιταττομένους. Ælian. V. H. 4, 8 : Σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσαντο.] Lucian. [D. deor. 13, 1] : Τὰ θηρία καταγωνιζόμενος. Plut. Numa [c. 19], καταγωνισάμενος Πομπήϊον, Qui superavit vel debellavit Pompeium. Apost. Ad Hebr. 11, [33] : Καταγωνίσαντο βασιλείας. [Passiv. Lucian. Conviv. c. 19 : Ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.]

[Καταγώνισις, εως, ἡ, Decertatio, Gl. Restituendum Hesychio, cujus in codice post καταγωνίζεται glossa legitur sine interpretatione posita eamque ob caussam ab Musuro ejecta Κατάγωσις. G. Dind.]

Καταγωνισμὸς, ὁ, Expugnatio, Subactio [Pollux 9, 142], citatur e Thuc.

[Καταγωνιστὴς, ὁ, Victor, Qui vicit prœlio. Iambl. V. P. p. 127 : Εὔφορβον ... τὸν Πατρόκλου καταγωνιστήν. Brunck.]

[Καταδάζομαι, Divido, Distraho. Hom. Il. X, 354 : Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. Tab. Heracl. p. 265 : Κατεδασσάμεθα. Lucian. Dæmon. c. 35 : Ἀγνώμων ἂν εἴην ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. Hesych. : Καταδέδασται, καταβέβρωται, καταμεμέρισται.]

Καταδαίνῡμαι, Epulor, Comedo, Nonn. [Oppian. Hal. 1, 759 : Θύννη ... καταδαίνυται ὅσσα κίχησι. Theocrit. 4, 34 : Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας· et cum tmesi Dorieus Anth. Pal. App. 21 : Πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν (τὸν βοῦν). Ælian. N. A. 12, 6 : Μή ποτε κῆτος ... τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν εἶτα καταδαίσηται. Athen. 9, p. 399, A : Τῆς μεγάλης στρουθοῦ, ἣν καὶ αὐτὴν πολλάκις κατεδαισάμεθα. || Impropr. Consumo. Phrynich. ap. Pausan. 18, 31, 4 : Ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο.]

[Καταδαίω, Comburo. Hesych. : Κατεδάη, κατεκάη.]

Καταδάκνω, Mordeo, [Remordeo, Præmordeo, Gl.] Hom. [Batr. 45 : Καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον. Theocr. 7, 110 : Κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος. Angl. It. pass. Justin. Mart. p. 319, A : Τοῖς καταδακνομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Figurate Jo. Chrys. t. 5, p. 117, 5 : Ἐσθίοντες καὶ καταδάκνοντες τοὺς πένητας. Id. Cat. in Job. p. 264, D. Hase.]

Καταδακρύω, Deploro, Defleo. [Eur. Hel. 697 : Κατεδάκρυσα καὶ βλέφαρον ὑγραίνω δάκρυσιν.] Xen. Cyrop. 5, [4, 31] : Κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην. Plut. [V. Cæs. c. 41] : Ἀπῆλθεν ἐγκαλυψάμενος καὶ καταδακρύσας, Complorans, Deplorans, Delacrymans, Bud. [Dio Cass. 66, 26. || Ad lacrimas provoco. Appian. Pun. c. 70 : Δείσας μὴ τὸν δῆμον οἱ συγγενεῖς τῶν φευγόντων καταδακρύσειαν· Civ. 4, 94 : Ἵνα μὴ καταδακρύσειε τὸν στρατὸν ὁρῶντα. || Suidas : Καταδακρύω σου· γενικῇ. ῡ]

[Καταδακτῡλίζω, Digito tango. Verbum obscenum de pæderastis dictum. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 23 : Καταδακτυλίζειν, τὸ ἀσελγῶν τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἕδρας ἅπτεσθαι. Τοῦτο καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Σκιμαλίζειν Atticis, καταδ. Ἕλλησι tribuit Mœris p. 360, Σκ. per καταδακτυλίζειν exp. Hesych. et schol. Aristoph. Pac. 548. Hesych. : Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι.]

Καταδακτῡλικὸς, ἡ, ὸν, ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ, ut Aristoph. schol. exp. Eq. [1381] : Οὐκοῦν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ; [« V. et Σκιμαλίσαι. » HSt. Ms. Vindob.]

Καταδᾰμάζω, Domo, s. potius Edomo, Perdomo. [lxx Jud. 14, 18 : Εἰ μὴ κατεδαμάσατέ μου τὴν δάμαλιν. Dio Cass. 50, 10 : Τοῖς ὅπλοις καταδαμασθῆναι· 78, 39 : Ὥστε τοὺς στρατιώτας ἄκοντας καταδαμασθῆναι. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 183, A : Τὴν νεότητα τοῖς τοιούτοις ἅμα κατεδάμαζε πόνοις. De comminuendo per dentes Epiphan. Adv. hær. 66, 53, vol. 1, p. 665, D : Ὁ δὲ ἐσθίων διὰ τῶν μασητήρων καὶ διὰ τοῦ καταδαμάζειν ἕκαστον κόκκον ... || Forma media Thucyd. 7, 81 : Ἐνόμιζον καὶ ὡς ... καταδαμασάμενοι λήψεσθαι αὐτούς.]

Καταδάμνᾰμαι, Perdomo, Epigr. [Hom. H. Merc. 137 : Οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἄϋτμῃ.]

Καταδάνειος, ὁ, ἡ, Obæratus, Bud. e Diodoro [17, 109], κ. οὐσία, Bona oppignerata creditoribus. [ᾰ]

Καταδᾰπᾰνάω, idem [quòd δαπανάω, Consumo], nisi quod vehementiam addit præp. [Herodot. 5, 34: Ταῦτα τὰ χρήματα καταδεδαπάνητό σφι. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 30 : Τῶν στρωμάτων βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε. Theophr. ap. Suidam s. v. Κυψελιδῶν : Εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες. Forma media Pyrrho ap. Athen. 10, p. 419, E : Ἵνα μήτ' ἐγὼ σὲ ἀηδῶς ὁρῶ καταδαπανώμενον οὐκ ἀναγκαίως μήτε σὺ θλιβόμενος κακοπαθῇς. || « Perdo. Sotades ap. Stob. Flor. 98, 9 : Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησεν. Eunap. p. 81, 5 : Ἀνδράποδα μάστιξι καταδεδαπανημένα. Suidas s. v. Ἀβραάμ : Οὐδὲ τὴν ἔφεσιν εἰς ταῦτα κατεδαπάνησε. » Valck. lxx Sap. 5, 14 : Ἐν δὲ τῇ κακίᾳ ἡμῶν κατεδαπανήθημεν. « Καταδαπανῶσαι τὰ στέρνα pro vulgato καταπαταγοῦσαι ap. Eumath. p. 448 ed. Teuch. præbet cod. Monac. » Jacobs. Pass. Galen. vol. 18, part. 1, p. 381, 10 : Καταδαπανᾶσθαί φασι τὸ κατὰ τὴν μασχάλην δέρμα, Absumi. Phot. Epist. p. 141, 18 : Τιμωρίας, αἷς ἐναθλοῦντες ἡμεῖς καταδαπανώμεθα. Id. ib. p. 169, 11 : Μὴ τῷ ξένῳ πυρὶ καταδαπανηθῶσι. Vita Severiani Actt. SS. Sept. t. 3, p. 362, 20 : Αἰκισμοῖς καταδαπανώμενον. Hase.]

Καταδαπάνη, ἡ, [Consumtio] ex Alex. Aphr. Probl. 2, [75] : Ἡ φύσις τῇ καταδαπάνῃ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀναπαύεται.

[Καταδαπανητικὸς, ἡ, ὸν, Consumens. Etym. M. Wakef.]

Καταδάπτω, ejusdem et ipsum significationis [ac simplex δάπτω, Voro, Dilanio. Hesych. : Καταδάψαι, καταδαπανῆσαι. Κατέδαπτε, κατήσθιε μετὰ σπαραγμοῦ], nisi quod præp. vehementiam addit. Hom. Il. Γ, [259]: Κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν. [Quint. Sm. 9, 361 : Καὶ τὰ μὲν ἂρ κατέδαπτε. Wakef.]

Καταδαρδάπτω, i. q. καταδάπτω, Devoro, Dilaniando voro et absumo. [Const. Acrop. Serm. in Jo. Dam. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 65 : Δεινῶς ταράττει τὸν λογισμὸν, καὶ τὴν καρδίαν ὥσπερ καταδαρδάπτει μου. Hase. Hesych. : Καταδαρδάπτουσι, κατεσθίουσιν.]

[Καταδαρθάνω, Dormio. Hesych. : Καταδαρθάνοντα, κατακοιμώμενον. Καταδαρθάνειν et ἀνεγείρεσθαι ap. Platon. Phæd. p. 71, D, Plut. Mor. p. 1009, A; 1026, E. Longe frequentior aoristi κατέδαρθον usus est, cujus forma poetica Κατέδραθον usus est Homerus in Od. E, 471 : Εἰ δέ κεν ... θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ· ubi corrigendum καταδράθω. Sic H, 285 : Ἐν θάμνοισι κατέδραθον· Θ, 296 : Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον (ubi de concubitu dictum est)· Ψ, 18 : Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον. Καδδραθέτην O, 494. HSt. s. v. Δαρδάνω :] Item Καταδαρθεῖν, Aristoph. Nub. [38] : Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι μέ· unde apud Plat. Symp. [p. 219, C] : Καταδεδαρθηκὼς ἀνέστην μετὰ Σωκράτους. [Hesych. : Καταδεδάρθηκεν (καταδάρθηκεν codex), καθύπνωκεν. Xenoph. Ages. 9, 3 : Ὅπως καταδάρθοι. Vitioso accentu apud Hippocr. p. 1151, E : Νύκτωρ καταδαρθῶν, quod καταδαρθὼν scribendum. De somno mortui dixit Comicus ap. Stob. Flor. 121, 18 : Κατέδαρθεν εὐδαίμων, ὅτ' οὐκ ἀνιάσεται. Seqq. ex Indice :] Schol. Aristoph. [Nub. l. c.] annotat, Atticos

paroxytonως dicere καταδάρθειν pro —εῖν. [Hoc recentis grammatici commentum est.] Ap. eund. Aristoph. Pl. [300] reperitur et καταδαρθεὶς, pro Qui obdormivit, Consopitus : Εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που. [Recte Porsonus καταδαρθόντα. « Similiter alibi ab librariis peccatum, velut ap. Plut. Mor. p. 75, D; 264, E (utrobique codd. -όντα); Philon. p. 998, B; 1186, A (vol. 2, p. 288, 14 ed. Mang., ubi καταδαρθέντες ὕπνῳ βαθεῖ); Lucian. Philopatr. c. 21 : quibus Il. legitima scriptura καταδαρθόντα et καταδαρθόντες restituenda est. Nam quod (Photius p. 146, 10 et) Suidas : Κατεδάρθη, κατεκοιμήθη· et Hesychius obstare videtur, v. c. voce Κατεδάρθαι, κατακοιμᾶσθαι· et Ἐδάρθη, ἐκοιμήθη· et Ἐδράθη, κατεκοιμήθη, non tantum apud nos valet quin putemus vel ipsum pravis exemplorum lectionibus deceptum vel a librariis corruptum esse. Donec meliora docebimur corrigamus, Κατέδαρθε, κατεκοιμήθη. (Id ipsum præbet Phot. p. 146, 12.) Ἔδαρθε, ἐκοιμήθη. Ἔδραθε, κατεκοιμήθη. » Wytt. ad Plut. M. vol. 6, p. 557. Quocum conf. Boiss. ad Nic. Eug. vol. 2, p. 118. Vitiosa aor. forma καταδαρθεῖσα non ferenda ap. Dion. Cass. 45, 1 : sed fortasse relinquenda inferioris ævi scriptoribus, velut schol. Eur. Med. 1367 καταδαρθέντα et Agathiæ p. 246, 8 : Ἀσμενέστατα καταδαρθέντες· et quod certius reliquis exemplum est ap. scriptorem argumenti Eur. Orest. : Διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης ἄρτι καὶ μόγις καταδαρθείς. Seqq. ex Indice :] Καταδαρθάνω, Dormio, ut καταδαρθέω. Κατέδαρθεν, Bœotica sync. pro κατεδάρθησαν, Dormierunt, aor. 2 pass. [ap. Apoll. Rh. 2, 1229, ubi nihil impedit quominus κατέδαρθον corrigatur. G. D.] a them. καταδαρθάνω seu καταδαρθέω. Alioqui κατέδαρθεν et κατέδαρθε est etiam aor. 2 act. sing. 3 pers. [HSt. post verba s. v. Δραθάνω vol. 2, p. 1662, B, posita :] Unde καταδραθεῖν, Dormire : cujus inflexionis est et καδδραθέτην ap. Hom. videlicet pro καταδραθέτην. [His alia nonnulla addit de etymologia verbi, quæ s. v. Παραδαρθάνω apponentur. Et in Indice :] Καταδραθέντες Hesychio κατακοιμηθέντες, Consopiti.

[Καταδεδίττομαι, Metuo, Timeo. K. per καταφοβεῖσθαι exp. Hesych.]

[Καταδεὴς, ὁ, ἡ, Timidus. Pollux 3, 136.]

Καταδεὴς, ὁ, ἡ, Cui aliquid deest, Non expletus omnibus numeris. [Hesych. : Καταδεᾶ, ἐλάχιστα. Κ. ἵππος Pollux 1, 197.] Exp. et Inferior : quæ tamen expos. magis convenit comparativo καταδεέστερος [Hesych. : Καταδεέστεροι, ταπεινότεροι, ἐλλιπέστεροι, μικρότεροι] : ut Isocr. [p. 16, B] : Πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. [Idem p. 294, B : Καταδεεστέραν τὴν φύσιν ἔχοντες· 86, A : Πρὸς τὸ φρονεῖν καταδεέστερος. Demosth. p. 813, 16 : Καταδεέστερος ὢν τούτων πολύ· 1472, 9 : Καταδεεστέραν δύναμιν. Theophr. Char. c. 1 : Ὅπως μὴ καταδεέστεροι ὦσιν αὐτῶν. Phalar. Epist. 106, p. 306 : Τῷ καταδεεστέρῳ τῆς εὐχαριστίας, Qui gratiis referendis par non est. || Tenuis, Pauper, Egenus. Plato Leg. 4, p. 719, E : Φειδωλὸς δ' αὖτις καὶ πένης ἀνὴρ τὸν καταδεᾶ (τάφον ἐπαινοίη). Demosth. p. 141, 1 : Πρὸς τοὺς εὐπόρους ... πρὸς τοὺς καταδεεῖς.]

Καταδείδω, Pertimesco : unde καταδεῖσαι, Formidare [Hesych. : Καταδείσας, βοηθήσας. Et infra, Καταδήσας, φοβηθείς. Recte Suid., Καταδείσας, φοβηθείς], Bud. ex Andocide [p. 29, 17 : Κ. τὰς ἰδίας ἔχθρας]. Dem. C. Mid. [p. 521, 10] : Καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος. [Aristoph. Pac. 759 : Τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισα. Appian. Civ. 2, 126 : Καὶ αὐτὸ (τὸ ἔργον) κατέδεισαν οἵ τε μισθωτοὶ καὶ οἱ σφαγεῖς αὐτοί. Cum περὶ Philo vol. 2, p. 102, 37 : Περὶ τῆς τῶν ἔτι ζώντων ἀπωλείας καταδείσαντες. G. D. Cum μὴ id. Philo vol. 2, p. 30, 8 : Καταδείσασα μήποτε ἄρα τὸ χαίρειν σφετερίζηται· et ib. p. 590, 24 : Καταδείσαντα μὴ τῷ ὄντι πρεσβευσάμενοι καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ ἐπιτροπῆς ἐξελέγξωσι τὰς δωροδοκίας. Hase. || Signif. transitivæ, Metum s. Timorem incutio, unum est exemplum ap. Phalar. Epist. 84, p. 240 : Μηδεὶς ἐμὲ καταδείσειν λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω.]

Καταδείκνῡμι, [s. Καταδεικνύω, unde Καταδεικνύων apud Hesych.] Ostendo, Instituo, [Sancio, Doceo. Cum accus. Herodot. 1, 163 : Τὸν Ταρτησσὸν οὗτοί εἰσι οἱ καταδέξαντες (aoristi forma Ionica). Aristoph. Ran. 1062 : Ἀμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ. Plato Rep. 3, p. 407, D : Καταδεῖξαι ἰατρικήν. Demosth. p. 772, 6 : Ὁ τὰς ἁγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεύς· 647, 13 : Δικαστηρίοις, ἃ θεοὶ κατέδειξαν. Antiphan. ap. Stob. Flor. 61, 2 : Ὅστις τέχνην πρῶτος κατέδειξε τῶν θεῶν, οὗτος μέγιστον ηὗρεν ἀνθρώποις κακόν. Iamblich. ib. 81, 17 : Θεὸς ἦν τις ὡς ἀληθῶς ὁ καταδείξας τὴν διαλεκτικήν. Aristid. vol. 2, p. 32, 7 : Θεοὶ μὲν ηὗρον καὶ κατέδειξαν ἕκαστα. Diodor. 1, 77 : Τοῦτο τὸ νόμιμον πολλοὶ καὶ τῶν Ἑλλήνων κατέδειξαν. Scholiastæ Aristoph. Vesp. 542 : Τὸν καταϊδόντα (κατάδοντα cod. Ven.) τὸ ἔθος, καταδείξαντα recte restituit Valck. Cum infin. Herodot. 1, 171 : Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες. Aristoph. Av. 501 : Καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος βασιλεύων προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις. Diodor. 1, 6 : Οἱ πρῶτοι καταδείξαντες τιμᾶν (τιμᾶν om. codd. quinque) τὸ θεῖον· 1, 22 : Εἴδωλον κατασκευάσασαν τιμᾶν (τιμὰς codd. quattuor et Eusebius) καταδεῖξαι· 1, 45 : Καταδεῖξαι τοῖς λαοῖς θεούς τε σέβεσθαι καὶ θυσίας ἐπιτελεῖν. Utraque construct. conjuncta Aristoph. Ran. 1032 : Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι. Passiv. cum particip. Herodot. 7, 215 : Ἐκ τόσου κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστή.] Synes. : Πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδειχθῆναι ἔργον, Dem. [p. 492, 23], pro Edi, Bud. interprete : Τίνος ἕνεκα ἐφ' ἡμῶν πρῶτον καταδειχθείη τοιοῦτον ἔργον;

Καταδειλιάω, Timide et ignave succumbo, Extimesco. Herodian. 2, [5, 8] : Οὐδέν τι κατεπτηχότος οὐδὲ καταδειλιῶντος καὶ ἱκετεύοντος σχῆμα ἐνδεικνύμενος, Nihil pavidum aut obnoxium, nihil denique supplice dignum præ se ferens. [Xen. Anab. 7, 6, 22 : Οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς παρεκάλεσε. Pseudo-Demosth. p. 1410, 5 : Οὐχ ὅπως ἐξεπλάγης ἢ κατεδειλίασας.]

[Καταδειμαίνω, Metuo. Eunap. p. 138=78 extr. meæ edit. Boiss.]

[Καταδειπνέω, Devoro, Comedo. Ælian. V. H. 1, 24 : Τίς καταδειπνήσει ταῦρον πρότερος. Plut. Mor. p. 355, C : Τὸν Ἄπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων.]

[Κατάδειπνον, τὸ, i. q. δεῖπνον, Cœna. Manetho 4, 200 : Οἰωνῶν κατάδειπνα.]

[Καταδεκτέον, Recipiendum, Admittendum. Geminus ap. Iriart. Catal. Matrit. p. 389. Boiss.]

[Καταδεκτικὸς, ἡ, όν. Macrob. Saturn. 7, 4 : « Secundæ (earum quæ administrandam alimoniam receperunt) hoc cura virtutis est, quam Græci, quia retentatrix est, vocant καταδεκτικήν. » Elberl.]

Κατάδενδρος, ὁ, ἡ, Plenus et consitus arboribus, VV. LL. [Nymphodorus apud Athen. 6, p. 265, D : Νῆσος τραχεῖα καὶ κ. Schweigh. Dicæarch. Vita Græc. p. 119, 8 : Πάντα κατάδενδρά τε καὶ τοῖς ἐδάφεσι ποώδη. Id. p. 130, 13, de Anthedone : Τὴν μὲν ἀγορὰν ἔχουσα κατάδενδρον πᾶσαν. Anon. Stadiasm. vol. 2, p. 498, 5 ed. Gail. : Ἀκρωτήριόν ἐστιν ὑψηλὸν, κ. Joseph. Bell. Jud. 3, 4, 4 : Πολυφόροι, κατάδενδροί τε, καὶ ὀπώρας ὀρεινῆς τε καὶ ἡμέρου μεσταί. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 16 : Λειμῶνες μέτριοι περὶ τὸ πλάτος τῆς κοιλάδος ὁρῶνται κατάδενδροι. Hase. Diodor. 17, 68 : Διὰ τῆς καταδένδρου χώρας. Τὰ κατάδενδρα τῶν ὀρέων Geopon. 2, 6, 1.]

[Καταδενδρόω, Arboribus consero. Passiv. Jo. Phocas Descr. Pal. c. 4, de Libano : Πεύκη, καὶ κέδρῳ, καὶ κυπαρίττῳ καταδενδρούμενος. Hase.]

Καταδέομαι, Precor, Rogo. Plato Apol. [p. 33, E] : Οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη. [LXX Gen. 42, 21 : Ὅτε κατεδέετο ἡμῶν. Jes. 57, 10 : Οὐ κατεδεήθης μου. Iambl. V. P. p. 322.] Ap. Synes. Ep. ad Theoph., Bud. interpr. Obsecrare : Μᾶλλον δ' ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν.

[Καταδέρκομαι, Video, Specto. Hom. H. Cer. 70 : Πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι. Poeta ap. Clem. Alex. Strom. 5, p. 661 : Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν. Soph. Tr. 1000 : Τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι· ubi metrum suadere videtur ut Æolica restituatur infinitivi forma καταδερχθῆν. Aor. Κατέδρακον ap. Oppian. Hal. 1, 10 : Κατὰ δ' ἔδρακον οὐκ ἐπίοπτα βένθεα.]

[Καταδερμᾰτόω, Deglubo. Hesych. : Κατερρινημένον, ... καταδεδερματωμένον.]

[Καταδέρμη, ἡ, Cutis, Pellis capitis. Scriptura vitiosa Macc. 2, 7, 7 : Τὸ τῆς καταδέρμης· ubi al. κεφαλῆς δέρμα.]

Κατάδεσις, εως, ἡ, Astrictio. [K. τῆς κεφαλῆς, Redimiculum capitis, Plut. Mor. p. 771, A. De constrictione magica Plato Leg. 11, p. 933, A : Ἐπῳδαῖς καὶ καταδέσεσι λεγομέναις.]

Καταδεσμεύω, id. q. καταδέω. [LXX Sirac. 30, 7 : Καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ, Obligabit vulnera. Metaph. Sirac. 7, 9 : Μὴ καταδεσμεύσῃς δὶς ἁμαρτίαν, Ne alliges bis peccatum, i. e. Iteres peccatum. Schleusn. Geopon. 12, 21, p. 894 : Ἡ γογγύλη ... ὑποτιθεμένη ταῖς ὁπλαῖς καὶ καταδεσμευομένη. Schol. Hom. Od. K, 23. Wakef. Hesych. : Κατέδησα, κατεδέσμευσα.]

[Καταδεσμέω, i. q. præced. Const. Manass. Chron. 1895, p. 39, B : Ὅρκοις αὐτὸν καταδεσμεῖ. Jacobs. Proprie Epiphan. t. 2, p. 265, D : Τοὺς πόδας νεκροπρεπῶς καταδεσμεῖς. Id. ib. p. 261, A : Χθὲς ἐδεσμεῖτο· σήμερον ἀλύτοις δεσμοῖς καταδεσμεῖ τὸν τύραννον. Hase.]

Κατάδεσμος, ὁ, Vinculum quo quis astringitur s. irretitur. [Obligatura, Defixiones, Gl. Phryn. p. 292 : Ἐπίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς· οὕτω μὴ λέγε, ἀλλὰ κατάδεσμος. Theopomp. com. ap. Polluc. 7, 66 : Τηνδὶ περιζωσάμενος ὥαν λουτρίδα κατάδεσμον ἥβης περιπέτασον. LXX Jes. 1, 6 : Οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι οὔτε καταδέσμους (μότωσιν Aquila).] Utrumque autem [κατάδεσις et κατάδεσμος] a Plat. Leg. 11, p. 346-7, et De rep. 2, p. 19 [p. 364, C] accipi etiam pro Incantatione s. Quodam μαγγανείας genere, scribit Bud. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 27, 6 : Ἐπαγωγὴ δ' ἐστὶ καταδέσμοι καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμάκων καὶ ἐπαοιδῶν. Artemidor. 1, 77 : Φαρμακείας καὶ καταδέσμους.] Sic Synes. [p. 257] dixit, Ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας.

[Καταδέτης, ὁ, Vinculum. Apollod. in Mathem. vett. p. 15 : Κάμακας δι' ἀλλήλων καταδέτῃ ἐζευγμένους. Sed codd. καταδέτους. Schneid.]

[Κατάδετος, ὁ, ἡ, Vinctus. Const. Manass. p. 98, 531 (?). Kall.]

Καταδεύω, Madefacio. Hesiod. Op. [556] : Κεφαλῇφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ, sc. ὁ ὑετὸς, i. e. καταβρέχῃ, Procl., Moschop. [Eur. Phœn. 834 : Δίρκας, ἃ πεδίον πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει. Hesych. : Κατέδευσας, κατέφαγες (κατέφαγας codex. Hanc interpretationem ad gl. omissam κατέδαψας refert Albert.), ἔβρεξας. Κατέδευσε, κατέβρεξε, κατέφυρσε.]

Καταδέχομαι, Recipio, Admitto. [Hippocr. p. 1221, D : Πόμα κατεδέξατο καὶ χυλοῦ, Potionem recepit et succi ptisanæ nonnihil. Foes. Plato Tim. p. 84, B : Ὅταν τὴν τροφὴν καταδέχηται (et Aristot. De respir. c. 11)· Leg. 6, p. 761, B : Τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα καταδεχόμενοι· Rep. 3, p. 401, E : Καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχήν. LXX Deut. 32, 29 : Ταῦτα καταδεξάσθωσαν εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον.] Cui opp. ἐκβάλλω Bud. e Dem. [De exule recipiendo Lysias p. 109, 12, Andocid. p. 23, 42; 24, 44; 25, 5, Demosth. p. 802, 15; 1317, 21, Æschin. p. 15 extr.] Et e Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. [Καταδέξασθαι κληρονομίαν, Adire hereditatem, Theophil. Instit. 1, 14, 261; 2, 19, 439.] Idem interpr. Probo, e Basil. [Eustath. p. 1756, 17 : Ἡρακλείδης ... καταδέχεται καὶ τοὺς λέγοντας τὰ τοιαῦτα συγκεκόφθαι.] Et Sustineo, i. e. Possum et non recuso, ex Eod. V. Il. Basilii, jungentis hoc v. infinitivo, quos affert Comm. p. 892; videtur enim convenire illis hæc interpr. [Basil. vol. 1, p. 63, E : Οὐ τιθασεύεσθαι καταδέχεται. Aor. pass. Lucian. Bis acc. c. 31 : Καταδεχθῆναι ἠξίουν. Dio Cass. 78, 39 : Ὅπως καταδεχθῇ εἰσελθών. Fut. 40, 40 : Ἐλπίδι τοῦ πάντως σφᾶς καταδεχθήσεσθαι. || Admitto, id est Patior. Ἀδικήματα ἀναβολὴν μὴ καταδεχόμενα, Suidas s. v. Εἰσαγγελία. Hemst.]

[Καταδέω, unde] Καταδεῖ, impers., Opus est, q. d. Defectus est. Ex Herodoto [8, 82] : Καταδεῖ [κατέδεε. Repetendus autem e præcedentibus nominativus est τὸ ναυτικόν] δύο νηῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, q. d., servando Græcam constr., Defectus est duarum navium ad explendum numerum, Gall. ad verbum, *Il y a faute de*, etc. Idem [9, 30] : Καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες. [2, 7 : Ἡ ... ὁδὸς καταδέει ιε' σταδίων, ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων χιλίων.] De quo genere loquendi v. in Δέω, Ἀποδέω, Ἐπιδεής. [Pausan. 8, 33, 3 : Θῆβαι ... ἀνδρὸς ἰδιώτου μέσου δυνάμει χρημάτων καταδέουσιν ἐς εὐδαιμονίαν.]

Καταδέω, Deligo, Devincio, Astringo, Obstringo. Hom. [Il. A, 436 : Κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν· Θ, 434 : Τοὺς μὲν (ἵππους) κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσι· K, 567 : Κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ·] Od. Ξ, [345] : Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν [... ἐνὶ νηί· O, 443 : Καταδήσῃ δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ. « Herodot. 2, 122 : Κατ' ὧν ἔδησαν ἑνὸς αὐτῶν μίτρῃ τοὺς ὀφθαλμούς· et inferius : Καταδεδεμένον τοὺς ὀφθαλμούς· 3, 123 : Καταδήσας τὰς λάρναχας εἶχε ἑτοίμας, Obligatas, Vinculis constrictas. 3, 143 : Συνέλαβέ σφεας καὶ κατέδησε· 5, 72 : Τοὺς ἄλλους κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. δέσιν. » Schweigh. Thucyd. 8, 15 : Τοὺς μὲν δούλους ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. Plato Tim. p. 70, E : Κατέδησαν ... τὸ τοιοῦτον ἐνταῦθα ὡς θρέμμα ἄγριον. Med. Eur. Hel. 693 : Ἀγχόνιον βρόχον δι' ἐμὲ κατεδήσατο. || Impropr. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 599, A : Οἵη μὲν ... μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην. Plato Phæd. p. 83, D : Οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ σώματος; Eur. Ion. 1498 : Ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα σὰν ἀπέβαλον ψυχάν. Iambl. V. P. p. 322 : Οὐ γὰρ εἶναι ὅσιον ἐν ἱερῷ καταδεῖσθαι τὸ θεῖον τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. Med. Dionys. Art. rhet. c. 11, § 3 : Συνέλωμεν οὖν καὶ τὰ ἤθη ἀριθμῷ καταδησώμεθα, ὥστε μηδὲν ἡμᾶς δύνασθαι καταφυγεῖν. Parthen. c. 12 : Πρότερον ὁρκίους καταδησαμένη. ||] Prohibeo, Impedio, ap. Eund. [Hom.], sicut et simplex δέω. [Od. E, 383 : Τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους· H, 272 : Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα· Ξ, 61 : Τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν.] || Ex Herodoto autem affertur pro Convincere, quia quem convincimus, velut obstrictum tenemus. [2, 174 : Ὅσοι μὲν κατέδησαν φῶρα εἶναι· ubi opp. ἀπολῦσαι, Absolvere, et καταδῆσαι, Condemnare. 4, 68 : Ἢν μὲν καταδήσωσι (αὐτὸν) ἐπιορκῆσαι ... ἢν δὲ ἀπολύσωσι ...] Dicitur et Καταδοῦμαι pro Devincior, Astringor. Ap. Areop. autem καταδεῖται act. etiam, in signif. metaph. : Πείθει καὶ καταδεῖται τὴν ἀλήθειαν, pro Veritatem persuasione demonstrat et colligit, Bud. || Incanto, Bud. e Dionysio Areop. [Καταδεῖν in re amatoria et magica dicitur. Sic ap. Athen. 15, p. 670, C : Καταδέδενται γὰρ οἱ ἐρῶντες. Dio Cass. 50, 5 : Τούς τι παρ' αὐτῷ δυναμένους οὕτω καὶ κατεγοήτευσε καὶ κατέδησεν. Hinc κατάδεσις et κατάδεσμος ap. Platonem. Wytt. ad Plut. vol. 6, p. 878. Harpocr. : Καταδεδέσθαι ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.]

Καταδεῶς, Ita ut aliquid desit. [Pollux 1, 159. Isocrat. p. 99, A; 130, A. Καταδεεστέρως, Inferius, ex Isocrate Περὶ ἀντιδόσεως annotavit Antiatt. Bekk. p. 103, 17. In qua oratione p. 261, B, nunc legitur : Μὴ πολὺ καταδεέστερον εἴπω τῶν πραγμάτων. In Panath. p. 240, C, ubi vulgo : Ἀπείρως καὶ καταδεεστέρως, codex Urb. ἀπειροτέρως καὶ καταδεέστερον præbet. Demosth. p. 1182 extr. : K. περὶ πάντα ταῦτα ἔχουσι. Ex Aristot. citat Wakef.]

[Καταδεῶς, Timide. Pollux 3, 137; 5, 123.]

[Καταδηιόω. V. Καταδηόω.]

[Καταδηλέομαι, Lædo, Violo. Inscr. Olymp. apud Bœckh. vol. 1, p. 26 : Τῷ Διὶ Ὀλυνπίῳ τῷ καδαλημένῳ· et, Αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταῖ καδαλέοιτο. Pro καδδαλημένῳ et καδδαλέοιτο. G. D. Menand. Hist. p. 414, 7 ed. Bonn. : Ὡς ἀκρίδος οὕτω ξυμβὰν καταδηλησαμένης τοὺς ἐκείνῃ καρπούς. Hase.]

Κατάδηλος, ὁ, ἡ, i. q. εὔδηλος. [Apertus, Perspicuus (Gl.), Manifestus, Compertus. Herodot. 3, 68 : Ἐγένετο κατάδηλος (ὁ μάγος) τρόπῳ τοιῷδε· 88 : Ἡ τὸν μάγον κατάδηλον ἐποίησε. Plato Rep. 4, p. 444, C : Οὐκοῦν ... ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα κατάδηλα ἤδη σαφῶς; Aristot. H. A. 5, 5 : Ἡ ὀχεία ἧττον γίνεται κ. Soph. OEd. C. 1214 : Σχαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.] Plato Apol. [p. 23, D] : Κατάδηλοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, eod. modo, quo dicitur, δῆλος γίνομαι προσποιούμενος. [Cum ὅτι Prot. p. 342, B : Ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν ὅτι σοφία τῶν Ἑλλήνων περίεισιν. Cum ὡς ib. p. 355, B : Ὡς δὲ ταῦτα γελοιά ἐστι κατάδηλον ἔσται.]

[Καταδήλως, Aperte, Perspicue. Poll. 6, 207.]

Κατάδημα, τὸ, ex Aristot. affertur pro Intercapedo, Gaza interprete : sed suspectum.

Καταδημᾰγωγέω, idem [quod δημαγωγέω, Populum duco et impello quocunque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo. Suidas : Καταδημαγωγῶ, αἰτιατικῇ. Κατεδημαγώγησε, κατεστρατήγησε καὶ ἦρξε τοῦ δήμου. Ἀρριανός « Τῷ τε στρατηγήματι τῷδε μάλιστα φιλανθρώπῳ φανέντι κατεδημαγώγησεν οὐκ ἀπιστεῖν αὐτῷ καὶ πολεμοῦντι τοὺς περιοίκους. » Plut. V. Cleom. c. 13 : Ἐκηλοῦντο καὶ κατεδημαγωγοῦντο]. Synes. [p. 211, A] ap. Bud. p. 811. Affertur et καταδημαγωγούμενος e Plut. Pericle, cum accus. pro Superans populari gratia. [Imo cum dativo pro Superatus populari gratia, c. 9 : Τούτοις δ καταδημαγωγούμενος τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομήν. Eodem modo V. Thesei c. 35 : Ἐπιχειρῶν οὖν βιάζεσθαι κατεδημαγώγειτο καὶ κατεστασιάζετο. Improprie Mor. p. 482, D : Ὧ τρόπῳ πολλοὶ καταδημαγωγοῦσι τοὺς ἀδελφοὺς, i. e. parentum benevolentiam fratribus detrahunt.]

[Καταδημαγωγία, ἡ, i. q. δημαγωγία. Georg. Pachym. Andron. p. 176, C : Τὸ δ' ἦν ἄντικρυς κ.]

[Καταδημηγορέω, Concionor adversus aliquem. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 404, 14 : Παύσαι δέ μου καὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίαις καταδημηγορεῖν. Hase.]

[Καταδημιουργέω, Fabricor, Condo. Theod. Metoch. Miscell. p. 182 : Χοῦς ... πρὸς σκέπην ἄλλων καὶ χρείαν ἡντιναοῦν συμπλαττόμενος καὶ καταδημιουργούμενος.]

Καταδημοβορέω, Hom. Il. Σ, [301] : Λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, ubi contra populus dicitur potentum bona vorare. Eust. [Καταφαγεῖν exp. Suidas. Conf. Καταδημομερίσαι.]

[Καταδημοκοπέω. HSt. s. v. Ἐκδημοκοπέω, Popularitate mihi populum servire perpello :]. Et Καταδημοκοπέω, ap. Chion. cum accus. V. Bud. Comm. [Non legitur apud Bud. neque ap. Chionem, qui ἐκδημ. dixit. Schweigh. Appian. Mithr. c. 19 : Καταδημοκοπῶν τοὺς πολεμίους, Captans favorem hostium.]

Καταδημομερίσαι, In populum distribuere, quasi a Δημομερίζω. [Μερίσαι δήμῳ exp. Hesych. Ex gl. Homerica καταδημοβορῆσαι corruptum esse animadvertit Heyn. ad Il. Σ, 301.]

Καταδηόω, pro —δηϊόω, Vasto, Devasto, Depræedor, Exscindo [Photius et Suidas : Καταδηοῦν, κατακόπτειν, καταπραιδεύειν. Grammat. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 458, 1 : Κατεδήου, κατέφθειρεν, ἐνεπύριζεν, κατέκοπτεν], ut Hesych. καταδηώσαντες exp. πραιδεύσαντες, πορθήσαντες, καταφανίσαντες : afferens et καταδηοῦν pro κατακόπτειν. [Med. Vita Chrys. t. 8, p. 328, 38 : Ἐληΐζετο καταδηούμενος τὰ μέχρις Ἑλλάδος. Hase. Pass. Dionys. A. R. 11, 42 : Χώραν ὑπὸ τῶν πολεμίων καταδηωθεῖσαν. Forma Dorica ap. Hesych. : Κατεδάωσε (scr. κατεδάωσε), κατέκαυσεν, ἐπολέμησεν.]

Καταδηριάομαι, Certo, Concerto, Contendo. [Hom. Il. Π, 96 : Πεδίον καταδηριάασθαι, ubi nunc recte editum κάτα δ.]

[Καταδιαίνω, Madefacio. Nicet. Paphlag. in Combefis. Auct. noviss. vol. 1, p. 474, C. G. Dind.]

[Καταδιαίρεσις, εως, ἡ, Divisio. Philodem. De musica in Mss. Hercul. vol. 1, col. 30, 14. Cramer. Hesych. : Στροφαὶ, ... διαστροφαὶ καὶ αἱ καταδαιρέσεις (codex κατὰ διαιρέσεις) τῶν μελῶν. Boiss.]

Καταδιαιρέω, affertur pro Divido, quod et διαιρέω. [Dionys. A. R. 4, 19 : Καταδιαιρῶν τὸ πλῆθος εἰς τοὺς ἑκατὸν λόχους. lxx Psalm. 54, 9 : Καταδίελε τὰς γλώσσας αὐτῶν, Divide linguas eorum, i. e. discordes eos redde.] Inde aor. 2 med. καταδιείλοντο, significans itidem Diviserunt. [Hesych. : Κατεδιείλοντο (sic), κατεμερίσαντο. Suidas : Καταδιέλεσθε, μερίσατε.] Et infin. καταδιελέσθαι, quod Hesych. et ipse exp. καταμερίσασθαι. [De urbibus cum sociis ut præda dividendis Polyb. 2, 45, 1 : Ἐλπίσαντες καταδιελέσθαι τὰς πόλεις καθάπερ καὶ πρότερον τὰς τῶν Ἀκαρνάνων διενείμαντο πρὸς Ἀλέξανδρον. lxx Joel. 3, 2 : Τὴν γῆν μου καταδιείλοντο. Theodor. Metoch. Miscell. p. 31 : Καταδιαιρούμενος εὖ μάλ' ἕκαστα καὶ καταριθμῶν. Id. p. 81, et al. Passiv. Ammon. p. 101 : Πόλις ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυούσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται.]

[Καταδιαιτάω.] Καταδιαιτᾶν dicitur arbiter, quum condemnatur. [Κατεδιήτησε ap. Polluc. 8, 64, Hesych. et Photium, duplici augmento de quo diximus s. v. Διαιτάω vol. 2, p. 1165, A.] Dem. [p. 542, 6] : Τὴν δίκην, ἣν καταδεδιητήκει, ταύτην ἀποδεδιητημένην ἀποφαίνειν, Ut arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et, Ἐρήμην κατεδιήτησεν αὐτοῦ. [Demosth. p. 1013, 21 : Τούτου οὐκ ἀπαντήσαντος πρὸς τὸν διαιτητὴν ἐρήμην κατεδιήτησεν· 1190, 8 : Ὁ διαιτητὴς οὐ κατεδιαίτα, ἀλλ' ἀπιὼν ᾤχετο ἀποδιαιτήσας τούτου τὴν δίαιταν. Tzetz. Exeg. Il. p. 39, 22 : Κἀκεῖνος τὴν κρίσιν καταδιαίτησε (scr. καταδιήτησε vel κατεδιήτησε). Cum genit. Lucian. Pro imag. c. 15 : Ἐρήμην καταδιαιτήσας τοῦ βιβλίου· Hermot. c. 30 : Ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν. Alciphro 1, 31 : Μὴ δὴ καταδιαιτήσῃς ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. Menand. Exc. Legat. p. 293 : Αὐτὸς καταδιαιτήσω τοῦ Σαρακηνοῦ. Passiv. Καταδεδιητημένοι ap. Polluc. 8, 129.] Et Καταδιαιτᾶσθαι [med.] pro Obtinere et vincere arbitrium. V. Bud. pp. 152, 201, 202. [Pollux 8, 64 : Κατεδιητησάμην, ὡς Λυσίας ἐπὶ τοῦ ἑλόντος ἐν τῇ διαίτῃ. Lysias p. 172, 38 : Οὐδὲ δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενός. Demosth. p. 1013, 23 : Οὐκ ἔφη με καταδιαιτήσασθαι αὐτοῦ τὴν δίκην (ubi recte Reisk. : « Καταδιαιτᾷ arbiter pronuntians contra aliquem : καταδιαιτᾶται autem qui in caussa est cur aut ipse aut aliquis alius ob ipsum condemnetur ab arbitro. » Similiter differunt καταδικάζειν et καταδικάζεσθαι)· 1272, 9 : Κατεδιητήσατό μου δύο δίκας ἐρήμους.]

[Καταδιαλλάσσω s. Καταδιαλλάττω, Reconcilio. Καταδιηλλάγην, In gratiam vel concordiam redii, Aristoph. Vesp. 1183.]

[Καταδιασπλεκόω, Coeo, Devirgino. Schol. Aristoph. Pl. 1082 : Καταδιεσπεκλωμένη (codex Flor. διεσπεκλωμένη), πρὸς συνουσίαν ἀχρήστῳ γινομένη. Quod verbum Καταδιασπλεκοῦν potius scribendum esse ex iis sequitur quæ s. v. Διασπλεκόω diximus et s. Σπλεκόω dicturi sumus.]

[Καταδιαφθείρω, Perdo. Eupolis ap. Zonar. vol. 1, p. 548 et in Catal. codd. Nanian. p. 491 : Ὅτι (scr. Ὁτιὴ) τὰ πατρῷα πρός σε καταδιέφθορα. Passiv. Lucian. Timon. c. 44, ex codd. : Εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ καταδιαφθειρόμενον, ubi vulgo διαφθειρόμενον. G. Dind.]

[Καταδιαχέω, Diffundo. Aristot. De spiritu 5, p. 483, 21 : Τὸ αἷμα ... ὥσπερ τὰ τηκτὰ καταδιαχεῖσθαι.]

[Καταδιδάξας legebatur ap. Euseb. Præp. ev. p. 63, A, in loco Clem. Alex. Verum ap. hunc Protrept. 2, 13 hodie emendatius : Ὁ μητρὸς θεῶν καταδείξας τὰ μυστήρια. Hase.]

Καταδίδωμι, [Tribuo. Dionys. De comp. verb. p. 119, 1 (242 Schæf.) : Ὧ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν λόγοις δεινότητος καταδίδωμι· quod ἀποδίδωμι potius dicendum erat. Atque id ipsum conjecit Schæferus. ||] Indo. Accipitur, sicut ἐκδίδωμι, pro Influo. Herodot. [4, 85 : Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον·] Καταδιδοῖ ἐς ποταμόν. Plut. Fabio [c. 6] : Ἔνθα τὰ ἕλη καταδίδωσι.

[Καταδιήγησις, εως, ἡ. Cur. Fortunat. A. rh. 2, p. 62=81 Capp. : « Est et κ., quum sola narratione materia continetur, quæ in his controversiis collocatur, in quibus tota oratio narrativa est. »]

Καταδιΐστημι, Dirimo, Intervallo separo et sejungo : Καταδιϊστᾶσι, καταχωρίζουσι, Hesych., [Photius] et Suidas.

Καταδικάζω, Sententiam fero adversus aliquem, Condemno. [Plato Leg. 12, p. 958, C : Τὴν ἀρχὴν τὴν καταδικάσασαν. Τὴν καταδικάζουσαν γνώμην Poll. 8, 15.] Synes. Ep. 154 : Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι μου. [Lucian. D. mort. 29 extr. : Οἶδα ἐγὼ ἥτις μου κατεδίκασεν. Euseb. ap. Stob. Flor. 46, 41 : Πάντα τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδίκαν. Recte Wessel. ad Herodot. 1, 97, καταδικᾶν, forma futuri contracta, ut δικᾶν pro δικάσειν dictum est, de quo v. s. Δικάζω.] Et Καταδικάζω σου ζημίαν. [Lex ap. Demosth. p. 773, 5 : Ὅ τι ἄν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάβῃ, τὴν διπλασίαν καταδικάζειν, ἐὰν δὲ μὴ, τὴν δεκαπλασίαν πρὸς τοῖς ἐπαιτίοις.] Item καταδικάζειν τὴν δίκην, Aristot. [Polyb. 23, 2, 7 : Δίκην αὐτοῦ κατεδίκασαν ἱεροσυλίας.] Sed et cum accus. personæ, Synes. : Οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. [Cum accus. rei Theod. Daniel. 1, 10 : Καταδικάσητε τὴν κεφαλήν μου τῷ βασιλεῖ, Reum

faciatis caput meum regi, i. e. me in vitæ periculum conjiciatis apud regem. Inc. seu scholion ibi habet καταδικασθῆναι ποιεῖν. Schleusn.] Et pass. [Plato Leg. 11, p. 937, C : Ἐὰν τῶν τοιούτων ὑπὲρ ἥμισυ μαρτυριῶν καταδικασθῶσί τινες. Καταδικασθεὶς 12, p. 958, C.] Lucian. [Calumn. c. 8] : Ἢ ἀκρίτους τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι. [Cum ἐπὶ Diodor. 3, 12 : Ἐπὶ κακουργίᾳ καταδικασθέντες· 4, 76 : Καταδικασθεὶς ἐπὶ φόνῳ.] Et κατεδικάσθησαν θανάτῳ, Morte damnati sunt, Plut Apophth. [p. 239, E. « Θάνατον καταδικασθεὶς Dio Cass. 68, 1, Gregor. Naz. vol. 1, p. 119, C; quem casum etiam Diodori codd. substituunt 1, 78. Non sollicitem, etsi sæpius θανάτῳ καταδικάζεσθαι, Diodor. 13, 101, Joseph. A. J. 9, 7, p. 525, Arrian. Alex. 12 (?), p. 175. Cyrill. C. Jul. 8, p. 277, E, legitur. » Lobeck. ad Phryn. p. 475. Καταδικασθῆναι φυγὴν ex Appiano 2, 3, p. 31, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ex Artemid. 4, 60, p. 238, idem indicavit ad Soph. Aj. p. 352.] || Et cum accus. et genit., sicut καταγινώσκω, ut [Herodot. 1, 45 : Σεωυτοῦ καταδικάζεις θάνατον·] Lucian. [De merc. cond. c. 11] : Ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Sic καταδικάζω σου ἀδικίαν· dixit autem et καταδικάζεσθαι ἀδικίαν Synes. vel ἀμαθίαν. Affertur tamen et Καταδικάζεις σύνεσιν ἐμοῦ [οὐ πονηρίαν] e Phalar. [Ep. 73] pro Accusas prudentiam meam. || [Med. Καταδικάζομαι, Reum ago. Ulpian. ad Demosth. p. 571 : Ἄλλο καταδικάσας καὶ ἄλλο καταδικασάμενος. Τὸ μὲν γὰρ κυρίως ἐπὶ τῶν δικαζόντων δικαστῶν, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν νικώντων τὰς δίκας καὶ αἰτίων γιγνομένων τοῦ καταδικασθῆναί τινα. Lysias p. 148, 21 : Κατεδικάσατο ἐπὶ Ξεναινέτου ἄρχοντος· 166, 41 : Τῶν λαχόντων τε δίκας αὐτῷ πρὸς τὸν πολέμαρχον καὶ καταδικασαμένων· 167, 41 : Εἴασε καταδικάσασθαι αὐτοῦ (sic cod. unus Bekkeri : vulgo αὐτὸν) τὸν Ἀριστόδικον. Demosth. p. 1144, 17 : Κατεδικάσατο ἐμοῦ ἀδίκως. Plato Leg. 9, p. 857, A : Ἕως ἂν ἐκτίσῃ ἢ παίσῃ τὸν καταδικασάμενον. Addito δίκην Thucyd. 5, 49 : Οὐκ ἐκτίνοντες τὴν δίκην αὐτοῖς, ἣν ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ νόμῳ Ἠλεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν. Plato Leg. 11, p. 928, C : Τὸ δ' ἥμισυ (γιγνέσθω) τοῦ καταδικασαμένου τὴν δίκην.] Καταδικασάμενος, et καταδεδικασμένος apud Isæum p. 74 [82, 18 : Ὥσπερ τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ θέτην ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι ἢ καταδεδικασμένον φαίνεσθαι ....] dicitur etiam Is secundum quem judicatum est. Dem. [p. 571, 21] : Δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου. [Cum genit. rei et personæ Pausan. 6, 3, 7 : Ὡς χρημάτων καταδικάσαιτο ὁ Λέων ἐπὶ τῆς Ὀλυμπικῆς βουλῆς ἑκατέρου τῶν ἑλλανοδικῶν, οἳ νικᾶν τὸν Εὐπόλεμον ἔγνωσαν.] Et καταδικάζομαι τὸν ἀντίδικον. Bud. p. 201, 370.

[Καταδικαστέον, Damnandum. Clem. Al. Q. D. S. p. 950. Kall.]

[Καταδικαστὴς, ὁ, Condemnator. Iambl. V. P. p. 242 : Τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστήν.]

[Καταδικαστικὸς, ἡ, ὸν, Damnatorius. Schol. Aristoph. Vesp. 167. Boiss. Καταδικαστικὴ, ἡ, i. q. καταδίκη ap. glossatorem Theophili Instit. 2, 20, 443.]

[Καταδικέω, Injuria afficio. Antioch. Pandect. p. 1109, C : Πρὸς ἄμυναν ἀδελφοῦ κατηδικηκότος ἡμᾶς. Hase.]

Καταδίκη, ἡ, Condemnatio, Judicatum, Res judicata, Mulcta. [Hesych. : Κ., κατάκρισις. Epicharm. ap. Athen. 2, p. 36, D : Ἐκ δὲ καταδίκας (ἐγένοντο) πέδαι ... καὶ ζαμία. « Polyb. 26, 5, 1 : Πρὸς καταδίκας ἐκπεπτωκότες, Judicio ad exsilium condemnati. » Schweigh.] Plut. Cor. [c. 29] : Δῆμος ὥρμησε λύειν τὴν τοῦ Μαρκίου καταδίκην, καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν. Ibid. [c. 20] : Ἦν δὲ τίμημα τῆς καταδίκης ἀΐδιος φυγή. Idem [Mor. p. 1126, B] : Μετὰ τὴν καταδίκην φυγῆς αὐτῷ μεμηχανημένης ὑπὸ τῶν φίλων. Lucian. [D. mort. 10 extr.] : Τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς καὶ γύπας. Herodian. 7, [4, 3] : Μετὰ πάσης ὠμότητος καταδίκας τε ἐποιεῖτο καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, In damnandis judicio hominibus. Et [7, 4, 5] : Καταδίκαις περιβαλὼν νεανίσκους τινὰς, Damnatione circumventis. Ἐκτελεῖν τὴν καταδίκην et ἐκτίσαι τὴν καταδίκην, Rem judicatam facere. Bud. [Mulcta. Thucyd. 5, 49 : Ἡ δὲ κ. δισχίλιαι μναῖ ἦσαν· 5, 50 : Ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην. Demosth. p. 1156, 23 : Ἔχοντες ἄξια τῆς καταδίκης. Ἀπολαβεῖν τὴν κ. p. 1155, 2; ἐκτετικέναι p. 543, 25; κομίζεσθαι p. 1154, 27.]

Κατάδικος, ὁ, ἡ, Obnoxius e re judicata, h. e. ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην, [Damnatus, Condemnatus]. Qui et ὑπόδικος dicitur, ὄφλων, κατάκριτος, κατεγνωσμένος, ap. Dem. Hæc Bud. Comm. [Κατακεκριμένος exp. Hesych. Plut. V. Flamin. c. 18 : Ἕνα τῶν καταδίκων ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου προαχθῆναι. Aristid. vol. 1, p. 133, 14 : Ἀπέραντα πονεῖ τοῖς ἐν Ἅδου κατάδικοις προσόμοια· vol. 2, p. 349, 9 : Ἐργάζονται τὴν λιθοτομίαν ... κατάδικοι. Cum genit. Diodor. 13, 63 : Φυγῆς ἐγενήθη κατάδικος, et Exc. p. 570, 55 : Λῃσταὶ, κατάδικοι θανάτου. Idem in Exc. Maii p. 39 : Τοὺς κατακλείσαντας ἄρχοντας εὐθύνας καταδίκους (sic L. Dindorfius : καταδίκως ed. Rom.) ἔλαβεν. || « Κατάδικα, Contra. Glossæ Græcob. : Ἀντεροῦσιν, ἀντιλέγουσιν, ... θέλουσιν εἰπεῖν κατάδικα. Occurrit illic pluries. » Ducang.]

[Καταδιόλλυμι, Funditus perdo. Theophyl. Simoc. Hist. p. 43, A : Τὸ Ῥωμαϊκὸν ἅπαν καταδιόλωλε σύνταγμα. G. Dindorf.]

[Καταδιφθερόω, Pelle obtego. Plut. Mor. p. 664, C : Οἷς (δέρμασι) τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι.]

[Καταδιφρεύω, De curru dejicio. Eustath. p. 183, 38 : Καταδιφρεῦσαι τὸν Πέλοπα ἐν οὐ καλοῖς βεβούληται.]

Καταδιψάω, Intense sitio. Xen. [Non legitur apud Xenoph. || Signif. transitiva, Sitientem facio, Eumath. p. 149 : Καί με καταδιψήσας καὶ τεχνικῶς καταναυματώσας τοὺς μασθοὺς τῆς κόρης κρουνούς μοι παρεῖχε γλυκάζοντας.]

Καταδίψιον, Hesychio εἶδος καύματος, Species æstus.

[Κατάδιψος, ὁ, ἡ, Sitibundus. Herm. Trismeg. p. 39, 5 Camerar. Cum genit. Basil. t. 1, p. 896, D : Κατάδιψοι λόγου τυγχάνουσιν. Hase.]

[Καταδιωκτικὸς, ἡ, ὸν, Qui pellit, abigit. Horapoll. Hierogl. 2, 90, de pardali : Μὴ συγχωροῦσαν τὴν ἰδίαν ὀσμὴν ἀφιέναι, καταδιωκτικὴν οὖσαν τῶν ἄλλων ζώων. Interpr., Qui adtrahat. Hase.]

Καταδιώκω, Persequor. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103, 11 : Καταδιῶξαι, Λυσίας κατὰ Ἐπικράτους.] Plut. Alcib. [c. 29] : Ἐτρέψατο καὶ κατεδίωξεν ἄχρι σκότους. Xen. Hell. 1, [2, 9] : Εἰς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες. [Anab. 4, 2, 5 : Τοὺς δὲ καταδιώξαντες ... et al. ap. eund. Aristot. H. A. 9, 36. Lucian. Ver. H. 1, 18 : Τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν. || Impropr. Sequor, Polyb. 6, 42, 1 : Ῥωμαῖοι καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν.]

[Καταδίωξις, ἡ, Persecutio. Jo. Chrys. t. 1, p. 450, 27. Theophyl. Simoc. Hist. p. 127, 17 ed. Bonn. : Τῆς δὲ καταδιώξεως ἐμφανοῦς γενομένης. Hase.]

Καταδοκέω, Existimo, [Cogito, Opinor. Herodot. 1, 22 : Ἧκουε τοὺς ἐναντίους λόγους ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε· 1, 111 : Οὐ γὰρ ἄν κοτε κατέδοξα ἔνθα ἦν, Nunquam exputare potuissem unde ille esset. 6, 16 : Πάγχυ σφέας καταδόξαντες εἶναι κλῶπας. Cum dativo 9, 99 : Τοῖσι κατεδόκεον νεοχμὸν ἄν τι ποιέειν, Quos suspicabantur novum quidpiam molituros. Similiter καταγελᾶν et κατακρίνειν cum dativo construxit Herodotus. Schweigh. Καταδόξαντες ap. Dionys. A. R. 6, 29, in δόξαντες mutandum ex cod. Vat. ||] Καταδοκοῦμαι, Existimor, Suspicione opprimor, Bud. p. 367, ex Antiphonte [p. 116, 32 : Αὐτὸς καταδοχθεὶς (sic ex duobus codd. correctum est quod legebatur καταδοκηθεὶς) φονεὺς εἶναι ἀνοσίως ἁλώσομαι· 118, 29 : Ἀξιῶν δὲ διὰ τὸ φανερὰν εἶναι τὴν ὑποψίαν αὐτῷ μὴ καταδοκεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν ....]

[Κατᾱδολεσχέω, Meditor. lxx Thren. 3, 20 : Καταδολεσχήσει ἐπ' ἐμὲ ἡ ψυχή μου, Meditabitur intra me anima mea. Schleusn. || Garriendo obtundo. Plut. Mor. p. 22, A : Πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν; 503, B : Κατηδολέσχηκά σου, φιλόσοφε. Julian. Epist. 12, p. 381, D : Ταῦτα ἴσως κατηδολέσχησά σου καὶ κατελήρησα. Quod Suidas s. v. Κατηδολέσχησα exp. κατὰ σοῦ ἐμακρολόγησα, ἐφλυάρησα. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 53, 19 : Μάτην κατηδολέσχησα ληρήσας μακρηγόρως. Passiv. ap. Suidam, Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα, οἷον κατηδολεσχημένος.]

Καταδοξάζω, Contra opinor. Bud. tamen exp. simpl. Opinor, Existimo. Xen. [Anab. 7, 7, 30] : Ἦ εἰ καταδοξάσειαν μήτε ἂν ἄλλους σοὶ ἐλθεῖν. Ego certe puto

talem esse vim præp. κατὰ in hoc v., qualis est in καταγινώσκω : quinetiam καταδοξάζω hic dici, quod alibi καταγινώσκω. [Dionys. A. R. 6, 10 : Ταῦτα ὑπὲρ ἀλλήλων καταδοξάσαντες ἐν ἀρχαῖς, τὰ ἐναντία ἑώρων γινόμενα. Iambl. V. P. p. 264 : Τοῦ δὲ εἰπόντος, μήτι οὖν αὐτῷ πλεῖόν ἐστι; καταδοξάσαι καὶ παρεσχῆσθαί τινα ῥοπὴν εἰς τὴν πίστιν τὸν ἐγκωμιάσαντα τὴν καλοκἀγαθίαν. Diodor. Exc. p. 520, 25 : Καταδοξάσαι τοὺς ἰατροὺς ἔλκωσιν γεγονέναι περὶ τὸν τράχηλον τῆς μήτρας· 39 : Καταδοξάζεσθαι ὑπὸ τῶν συνειδότων τὴν περιπέτειαν ἑρμαφρόδιτον εἶναι. Suidas : Κατεδόξαζον, ἀπείκαζον, ἐνόμιζον. « Τοὺς δὲ περισωθέντας κατεδόξαζον εἶναι περὶ δισχιλίους. »]

[Καταδορατίζω, Hasta confodio. Nicet. Chon. Annal. p. 247, C : Περιστάντες αὐτὸν οἱ δορυφόροι τοῦ Καίσαρος καταδορατίζουσι.]

[Κατάδοσις, εως, ἡ. Nicet. Chon. Annal. p. 272, A : Ἐκ μόνης ὑπονοίας καὶ τῆς παρά τινων εἰσηγήσεως· ubi pro εἰσηγήσεως in cod. Græcob. positum est καταδόσεως. Sententia postulat Impulsum dici.]

[Καταδουλεύομαι, In servitutem redigo, Subjugo. Symm. Lev. 27, 17 : Καταδουλεύσονται ὑμᾶς. Euseb. ap. Stob. Flor. 6, 15 : Θνητῷ ἀθάνατον ψυχὴν καταδουλευόμενοι.]

[Καταδουλίζομαι, i. q. καταδουλεύομαι. Inscr. Stiriensis ap. Rossium 1, p. 30 : Μὴ καταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθείς· et inferius : Εἰ δέ τις ἐπιλαμβάνοιτο αὐτῶν ἢ καταδουλίζοιτο. Conf. ibid. p. 28, 32, 35. G. Dindorf.]

[Καταδουλισμὸς, ὁ, Subjugatio, a verbo Καταδουλίζω, In servitutem redigo. Ἐφάπτεσθαί τινος ἐπὶ καταδουλισμῷ inscr. Chandleri 150. Schneid. Ap. Rossium l. c. p. 28. G. D. In formula manumissionis pretio soluto, inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 825, 10; 827, 10; 828, 8; 829, 10; 830, 11. Hase.]

Καταδουλόω [et forma med. Καταδουλόομαι], i. q. δουλόω [In servitutem redigo, subjugo, subigo], nisi quod κατὰ vehementiam addit; [Herodot. 6, 109 : Ἢ καταδουλῶσαι Ἀθήνας ἢ ἐλευθέρας ποιήσαντα ...] ut [Λέγοντες Ἀθηναίοις τὴν] Κέρκυραν καταδουλοῦν, Thuc. 3, [70.] Isocr. Evag. [p. 192, E] : Νῆσον τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε, contra id, quod ap. Lucian. legitur p. 436 [Solœc. c. 12] καταδουλοῦσθαι esse ἑτέρῳ, at καταδουλοῦν esse ἑαυτῷ. [Locum Isocratis Luciano opposuit ejus scholiasta. Sed recte Hemst. ad Thom. M. p. 249, monuit Luciani verba in hunc potius sensum esse corrigenda : Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' (sc. καταδουλοῦσθαι) ἑαυτῷ γίγνεται. LXX Jerem. 17, 4 : Καταδουλώσω σε τοῖς ἐχθροῖς σου. Passiv. Plato Symp. p. 219, E : Καταδεδουλωμένος ... ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Med. Herodot. 7, 51 : Καταδουλουμένους τὴν μητρόπολιν. Isocr. p. 93, A : Θετταλίαν δ' ἐτόλμων καταδουλοῦσθαι.] Xen. [Mem. 2, 1, 13] : Οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀνάνδρους καταδουλωσάμενοι χαρποῦνται. [Demosth. p. 249, 2 : Ὁρῶν καταδουλούμενον πάντας ἀνθρώπους. Plato Leg. 1, p. 638, A : Αἱ μείζους τὰς ἐλάττους πόλεις νικῶσι μαχόμεναι καὶ καταδουλοῦνται· Menex. p. 245, A : Μέχρι οὗ πάλιν αὐτοὶ αὐτοὺς κατεδουλώσαντο. Aristot. Polit. 7, 14 : Ὅπως καταδουλώσωνται τοὺς ἀναξίους. LXX Exod. 1, 14 : Κατὰ πάντα τὰ ἔργα ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοὺς, Omnibus operibus, quibus servire illos sibi faciebant. Addito accus. δουλείαν Ezech. 29, 18 : Κατεδουλώσατο τὴν δύναμιν αὐτοῦ δουλείαν μεγάλην. Præter. καταδεδούλωμαι, Plato Menex. p. 240, A : Οὕτω πολλὰ καὶ μεγάλα γένη καταδεδουλωμένη ἦν ἡ Περσῶν ἀρχή. Diodor. 14, 66 : Αὐτὸς δὲ τὴν πατρίδα καταδεδούλωται. Pseudo-Eurip. Iph. A. 1269 : Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται.] || Metaph. [Appian. Pun. c. 81 : Σὺν χρόνῳ δὲ καταδουλοῖ τὴν τόλμαν ἡ ἀνάγκη. ‖Med.] Καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr., Frangere spiritus. [Id. p. 270, C : Καταδουλωσάμενοι αὐτῶν τὰς ψυχάς.] V. utriusque signif. exx. et ap. Bud. p. 332. [Hippocr. p. 762, H : Ἀνάγκη καταδουλοῦται τὴν γνώμην. Platò Rep. 8, p. 553, D : Τὸ λογιστικὸν καταδουλωσάμενος. Aristoxen. ap. Athen. 12, p. 545, C : Τὸ δ' ἀντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς ἐπιθυμίας.]

Καταδούλωσις, εως, ἡ, Subjugatio. [Thucyd. 3, 10 : Ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων· 7, 66 : Ἐπὶ τῆς Σικελίας καταδουλώσει. Diodor. 4, 18. De statu subactorum Plato Leg. 6, p. 776, D : Τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως. G. D. Themistocl. Epist. 2, 14. Clem. Al. Strom. 1, 23, 157, de Ægyptiis : Λυποῦντες τοὺς Ἑβραίους τῇ καταδουλώσει. Hase.]

[Κατάδουπα, τά. V. Κατάδουπος.]

Καταδουπέω, Sonitum edo, ex alto sc. decidens, Cum sonitu decido aut collabor. [Hesych. : Καταδουπήσειε, καταψοφήσειε.] Unde κατέδουπε, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 637 : Τυπεὶς κατέδουπε κεραυνῷ.] Et ap. Hesych. κατέδουπεν exp. τέθνηκεν, consequens ex antecedente colligendo. [Et Κατέδουπον, ἐτεθνήκεισαν.]

Κατάδουπος, ὁ, Sonitus, sc. e corpore aliquo in terram ex alto decidente; Cataracta, Suid. [Phot. p. 136, 12 : K., καταράκτης· ἢ ψόφος.] Ap. Hesych. suspecte, ὀργίλος καταρράκτης. Si adjective sumatur, exponi potest Sonitum edens corporis alicujus ex alto in terram decidentis. Ap. Cic. Catadupa legitur plur. neutr. : Nec est ullus, inquit in Somnio Scipionis [5], hebetior sensus in vobis, sicut ubi Nilus ad ea, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus. Plin. 5, 9 : Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo cataracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere. [Herodot. 2, 17 : Ὁ Νεῖλος ἀρξάμενος ἐκ τῶν Καταδούπων. Τοὺς Καταδούπους Theophr. De lapid. 34. Ὑπὲρ Καταδούπων Aristid. vol. 2, p. 343. Οἱ Κατάδουποι Philostr. p. 264. Τῶν Καταδούπων ὁ κτύπος Himer. Or. 8, 5.]

Καταδοχὴ, ἡ, Receptio. VV. LL. e Plat. Leg. [9, p. 867, E : Περὶ ... καταδοχῆς τούτων δικαστὰς γενέσθαι. Polybio in Exc. 23, 12, 10, ex conjectura restitutum καταδοχὴν ποιεῖσθαι τὴν πρέπουσαν, pro vulgato καταλογὴν, quod defendi posse suo loco ostendemus. G. D. Synes. Epist. p. 206, D : Ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, Ad recipiendos homines. Porphyr. Sent. p. 245, 5 : Οὐ μὴν ἔτι καὶ διὰ τῆς καταδοχῆς. || Receptaculum. Galen. vol. 14, p. 713, 13 : Πνεύματος μὲν ὁδοί τε καὶ καταδοχαὶ τάδε, ῥῖνες, στόμα, βρόγχος, τραχεῖα ἀρτηρία, πνεύμων. Hase. || Aditio (hereditatis) ap. Theophil. Instit. 2, 19, 432.]

[Καταδραθεῖν. V. Καταδαρθάνω.]

[Καταδρᾱμᾰτουργέω, Dramatice tracto. Theodor. Metoch. Miscell. p. 387 : Κατεδραματούργουν ὡς ἐν σκηνῇ τοῖς λογισμοῖς τὴν αὐτῶν ἐξουσίαν.]

[Καταδράσσομαι s. Καταδράττομαι, Apprehendo. Dioscor. Præf. Ther. p. 44 ed. Spreng. : Τῆς φθοροποιοῦ δυνάμεως καταδραξαμένης τῶν σωμάτων. « Καταδράσσεσθαι τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων φυτῶν dicitur σμῖλαξ ab Hesych. s. h. v. Τῆς λέξεως καταδραττόμενος μάλιστα τοῦ Πλάτωνος Procl. In Tim. p. 269. Τοῖς ἐπιχειροῦσι μὲν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, μὴ καταδραττομένοις δὲ αὐτῆς ἀκριβῶς, Simplic. In Aristot. Φ. A. f. 182, b, 10. » Hemst. Adde Procl. In Alcib. p. 153, Olympiodor. In Alcib. p. 194.]

Καταδρέπω, Decerpo, Stringo. [Herodot. 8, 115 : Τῶν δενδρέων τὰ φύλλα καταδρέποντες.]

Καταδρομέω, i. q. κατατρέχω, ut διαδρομέω i. q. διατρέχω. Exp. etiam Contra curro. [Nulla reperiuntur hujus formæ exempla. De similibus v. Lobeck. ad Phryn. p. 591.]

Καταδρομὴ, ἡ, [Via subterranea, Latibulum. Ælian. N. A. 2, 9 : Προσερείσας τῇ καταδρομῇ τοῦ δόμου τοὺς ἑαυτοῦ μυκτῆρας (ὁ ἔλαφος)· 5, 49 : Μισοῦσι δὲ καὶ οἱ μύες τοὺς ἐν ταῖς αὐτῶν διαίταις καὶ καταδρομαῖς ἀποθανόντας· 9, 1 : Ἐν ταῖς ὑπάντροις ἢ λοχμώδεσι καταδρομαῖς. ||] Incursio. [Hesych. : K., ἁρπαγή.] Thuc. 1, [142] : Φρούριον δὲ εἰ ποιήσονται, τῆς γῆς μὲν βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς καὶ αὐτομολίαις, Incursionibus. 8, [41] : Τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο· 7, [27] : Πρὸς τὴν Δεκέλειαν καταδρομὰς ποιουμένων, sc. τῶν ἱππέων. Quomodo et Xen. [Cyrop. 3, 3, 23. (Et figurate Plato Rep. 5, p. 472, A : Ὥσπερ καταδρομὴν ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου.) Lysias p. 160, 28 : Καταδρομῆς γενομένης τῶν φυγάδων. Polyb. 5, 95, 8 : Ἱππεῖς ἀφῆκαν εἰς τὴν καταδρομήν], καταδρομὴν ποιεῖσθαι dicit pro Incursionem facere. || Sicut vero κατατρέχειν genitivo junctum dicam usurpari pro Invehi, Insectari, Reprehendere, ita sciendum est καταδρομὴ accipi etiam pro Insectatio, Reprehensio, qua sc. invehimur in aliquem. [Polyb. 12, 23, 1 : Κατὰ τοῦ Ἐφόρου Τίμαιος πλείστην πεποίηται καταδρομήν· 8 : Πρὸς τὴν Τι-

μαίου καταδρομήν. Dionys. H. De Thuc. jud. § 3 : Κατα- A δρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεώς τε καὶ δυνάμεως.] Athen. 4, [p. 220, D] : Ὁ δὲ πολιτικὸς Ἀντισθένους διάλογος ἁπάντων καταδρομὴν ἔχει [περιέχει] τῶν Ἀθήνῃσι δημαγωγῶν. [Similiter 11, p. 506, E; 13, p. 612, C. « Καταδρομὴ dicitur in oratione Locus communis, in quo, post caussam confirmatam, breviter omnes res percurrit orator, sed, ut videtur, refutandi caussa. Nam contraria illi videtur esse ἡ συνδρομή. Hermog. Π. ἰδεῶν 2, p. 376, de Lycurgo : Εἰσὶν οἱ λόγοι αὐτοῦ καταδρομὴν ἔχοντες ἔστιν οὗ κατὰ τῶν ἀποδεδειγμένων πραγμάτων. Sic et Sopater Διαιρ. ἐπιδ. p. 292 : Ἐπιλόγῳ κοινῷ καταδρομὴν ἔχοντι τοῦ προσώπου Δημάδου. Aliis in ll. junguntur αὔξησις, καταδρομὴ, δείνωσις. Itaque est Impetus quidam, et vehementia, qua orator utitur ad caussam adversarii elevandam : conf. Sopatr. p. 407. Unde et καταδρομὴν ποιεῖσθαι significat In aliquem invehi argumentis contrariis, s. Invectivam dicere. Phot. Bibl. cod. 23; conf. Dionys. Ep. ad Pomp. de Platone § 1, p. 752, ubi opponitur τὸ ἐγκώμιον γράφειν. Denique καταδρομὴ τοπικὴ dicitur, h. e. B Excursus ad locum communem, vel Loci communis copiosa et plena pertractatio : v. Hermog. Π. στάσ. p. 108.» Ernest. Lex. rhet.]

Κατάδρομος, ὁ, dicitur ipse Locus in quo κατατρέχουσιν, i. e. decurrunt equites. [Apollon. De synt. p. 309, 21; 318, 32.] Bud. annotat, ad verbum Latine transferri posse Decursorium, afferens e Suet. Nerone [c. 11] : Nobilissimus eques Romanus elephanto supersedens per catadromon decucurrit. I. e., inquit, per stadium in quo equites decurrere solebant imaginario prælio. Additque, nonnullos κατάδρομον et ἱππόδρομον pro eodem accipere. Est autem ἱππόδρομος Equorum curriculum, in quo de pernicitate certatur citra simulacrum pugnæ. [Apoll. Al. De constr. p. 324, 10 Bekk. : Ὅτε συνετέθη (præpositio) ἐν τῷ κατάδρομος, εἰς ὄνομα χωρήσασα ἔξωθεν προκείμενον ἔσχε τὸ ἄρθρον. Hase. || Adj. Percursus, Eur. Tro. 1300 : Μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα δαίῳ τε λόγχᾳ.]

[Καταδροσίζω, Irroro. Schol. Pind. Ol. 6, 88 : Ἔκειτο C ὁ παῖς βεβρεγμένος καὶ κεκαλυμμένος τοῖς τῶν ἰῶν ἀκτῖσι καὶ καταδεδροσισμένος. Boiss.]

[Κατάδρυμμα, τό.] Καταδρύμματα χειρῶν ex Eur. [Suppl. 51] affertur pro Lacerationibus manuum, i. e. quæ factæ sunt a manibus.

[Κατάδρυμος, ὁ, ἡ.] Κατάδρυμος τόπος, Strabo, pro Sylvoso, Bud. [4, p. 199 : Ἔστι δ' ἡ πλείστη τῆς νήσου πεδιὰς καὶ κ.]

[Καταδρυποῦντες (?), ταράττοντες, Hesych. Καταδουποῦντες Heinsius.]

Καταδρύπτω, Dilacero, Dilanio, Discerpo; ut, Καταδρύψασα παρειὰς, Epigr. [Pers. Anth. Pal. 7, 487. Marcus Anton. 6, 20 : Ὄνυξι κατέδρυψέ τις.] Et pass. Hesiod. [Sc. 243] : Κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς. [Hesych. : Κατεδρύπτετο, κατεκόπτετο, κατεξύετο.]

Καταδρῦφάσσω, Munio, Sepio, Lycophr. [239 : Χηλῷ κατεδρύφαξε διπτύχους γονάς. Schol. κατησφαλίσατο, κατέκλεισεν.]

Καταδῦναστεία, ἡ, affertur pro Oppressio, sed sine exemplo. [Basil. M. vol. 1, p. 65, A : Ἐν τῇ κ. τῶν D ὑποδεεστέρων. G. D. Euseb. Præp. ev. p. 140, C. Id. Dem. ev. p. 502, D : Τὴν ἀσεβῆ τοῦ τυράννου κ. Hase. LXX Exod. 6, 7; Amos. 3, 9; Jer. 6, 6; Ezech. 22, 12. Aristeas p. 240 Dal. || « Imperium. Const. Manass. Chron. p. 12, 15, 36.» Boiss.]

[Καταδυναστέραν mendose videtur scribi ap. Philon. Belop. p. 103, 13, pro, Ἐὰν μὲν καταδεεστέραν δύναμιν ἔχῃς, Copias inferiores. Hase.]

Καταδυναστεύω, Potentia mea opprimo, Per tyrannidem opprimo, Tyrannidem exerceo in aliquem. [Per βιάζω exp. Hesych. Plut. Mor. p. 367, D : Καταδυναστεῦον ἢ καταβιαζόμενον. Philo p. 335, E : Ὀχλοκρατία ... ἐν ᾗ ἀδικία καὶ ἀνομία καταδυναστεύουσι. Strabo 16, p. 747 : Καταδυναστεύουσι διὰ τὴν ἰσχύν· ubi vel accus. αὐτοὺς vel, quod probabilius, genit. αὐτῶν intelligere licet. Cum accus. construxit Xenoph. Symp. 5, 8 : Δέδοικα τὸν σὸν καὶ Ἀντισθένους πλοῦτον μή με καταδυναστεύσῃ. LXX Exod. 1, 13 : Κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ βίᾳ. Ejiciendi significatione A Amos 8, 4 : Καταδυναστεύοντες πτωχοὺς ἀπὸ τῆς γῆς. Ezech. 46, 19 : Καταδυναστεῦσαι αὐτοὺς ἐκ τῆς κατασχέσεως.] Cum genit. [Suidas : K., γενικῇ· « Οὐκ ἄξιον τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν καταδυναστεύειν.» Symm. Ps. 64, 4 : Κατεδυνάστευσάν μου.] Gregor., κ. τοῦ πένητος· quod sumpsit ex Jac. 2, [6] : Οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν; [Diodor. 13, 73 : Καταδυναστεύσειν τῶν πολιτῶν.] Pass. autem Καταδυναστεύομαι, Potentia alicujus opprimor, simpl. Sum sub potentia alicujus; ut Act. 10, [38] : Πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ubi exp. Sub diaboli potestatem redactos. [LXX Nehem. 5, 5 : Εἰσὶν ἀπὸ θυγατέρων ὑμῶν (sc. τινὲς) καταδυναστευόμεναι. Strabo 6, p. 270 : Ἐλευθεροῦν τοὺς ὑπὸ τῶν βαρβάρων καταδυναστευομένους. Diodor. Exc. p. 611, 85 : Τὴν πρέπουσαν τοῖς καταδυναστευομένοις ἐπικουρίαν.]

Καταδύνω vel Καταδύω [Præsentis καταδύω, imperfecti κατέδυον, aoristi primi κατέδυσα, futuri καταδύσω significatio est transitiva, ceterorum temporum intransitiva], Penitus ingredior s. in penitiorem locum, Ingredior in profundum : Καταδύνουσιν εἰς γῆν. [Hom. H. Merc. 237 : Σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντα. Herodot. 9, 37 : Καταδύνων ἐς ὕλην. Aristot. H. A. 6, 15 : Οἱ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν. Polyb. 5, 47, 2 : Καταδύνοντες ἐν τοῖς τέλμασι. Lucian. Tim. c. 3 : Ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων.] Quoniam autem penitiorem recessum quærunt qui abdere se volunt, hinc factum esse puto, ut etiam ponatur pro Abdo me; ut Lucian. [De merc. cond. c. 27] : Τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, Latitans, Abstrusus, Bud. Itidem vero a Plat. pro Delitesco accipi addit. [Rep. 9, p. 579, B : Καταδεδυκὼς ... ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ· Soph. p. 239, C : Εἰς ἄπορον ὁ σοφιστὴς τόπον καταδέδυκεν.] A Plut. autem pro Subeo quasi in suffugium : quam aut cui assimilem signif. habere crediderim et in Pericle [c. 4] : Καταδύεσθαι εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα, [πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐπικρυπτόμενον τὴν δεινότητα]. Sic autem ab eo usurpari, sc. pro Subeo quasi in suffragium, testatur Bud. Idem e Xen. [Cyn. 5, 16] affert pro Subeo latibulum, de leporibus : Καταδύονται εἰς φάραγγας· ubi tamen malim Subire tanquam in latibulum, quum habeatur jam accusativus φάραγγας. [Improprie, Subeo, Intro, Me insinuo. Plato Rep. 3, p. 401, D : Ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία· 8, p. 562, E : Καταδύεσθαι εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας ... τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Plut. Mor. p. 1117, B : Μονονοὺ καταδύντες ταῖς ὁμοιοπαθείαις καὶ ἀπαλλαγέντες ἐκ τοῦ χαμαὶ βίου ἐς τὰ Ἐπικούρου ... ὄργια.] Denique quoniam qui verecundantur, et ipsi ad penitiores recessus confugiunt, etiam pro Verecundor s. Erubesco ponitur καταδύομαι. Chrysost. : Καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὸν δεσπότην ἀτενίσαι. At vero Xen. Cyrop. 6, [1, 35], dixit καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης· quod Bud. interpr. Secedo præ pudore, Non audeo prodire in publicum præ pudore : sicut et 6, [1, 38] : Ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει, interpr. Secedere faciunt et me condere præ mœstitia. Verum illud καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης secus accipi debere quam Bud. intellexerit, ostendit, Κατὰ γῆς καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, quod in alio ejusd. Xen. l. legitur. Addam et Dem. [p. 578, 26], ubi idem Bud. interpr. Demissum esse, ut rei esse solent in sordibus : Τίς γάρ ἐστιν, ὅστις οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδυ, καὶ μέτριον ἑαυτὸν παρέσχεν; Sed ego hic quoque accipere malim pro Delitesco et Publico careo. Sed et καταδεδυκὸς pro Obruto a Plut. Camillo poni scribit [c. 32 : quem l. infra affert HSt.]. || Ceterum quum hæ signiff. e vi præp. κατὰ pendeant, ut docui, sunt tamen qui ap. Hom. [Il. K, 231, N, 307,] Od. O, [327] : Ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, et Il. Γ, [241] : Μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, malint reddere simpl. Ingredi, Subire. [Il. Γ, 36 : Καθ' ὅμιλον ἔδυ.] At Hesych. quum καταδύσασα exponat et ipse simpl. εἰσελθοῦσα [Hesychii gl. ex Καταδῦσα corrupta videtur. Sic καταδῦσα Plutarcho Mor. p. 771, B, ex duobus codd. restitutum pro vulgato καταδύσασα], exp. tamen καταδύμεναι, non εἰσελθεῖν, sed ὑπεισελθεῖν, atque adeo addit λάθρα. [Ejusdem generis hæc sunt exx. Homeri, Od. Δ, 246 : Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν· Il. Θ, 375 : Ἐγὼ

καταδῦσα Διὸς δόμον· Φ, 559 : Ὄφρ' ἂν ἵκωμαι ... κατά τε ῥωπήϊα δύω.] || In aliquot Homeri ll. [Il. A, 475, 605, Od. I, 168, etc.], Κατέδυ ἠέλιος, pro Occidit sol [Od. N, 53 : Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο. Ἅμα ἠελίῳ καταδύντι Il. A, 592, al.], et Πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα [Il. A, 601, Od. K, 183, al.], Per totum diem ad cadentem usque solem. || Demergo, Submergo. [Herodot. 6, 17 : Τοὺς γαυλοὺς καταδύσας· 8, 87 : Κατέδυσε τὴν νῆα. Aristoph. Ran. 49 : Καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς ...] Thucyd. 3 : Καταδύουσι μίαν ναῦν. [2, 91 : Τὴν μίαν ναῦν ... ὁλκὰς ... καταδύει· 1, 54 : Ναῦς καταδύσαντες περὶ ἑβδομήκοντα. Polyb. 1, 25, 4 : Ναῦς ὀκτὼ κατέδυσαν. Xenoph. Anab. 7, 2, 13 : Εἰ δέ τινα ὑμῶν λήψομαι ἐν τῇ θαλάττῃ, καταδύσω. Philostr. p. 752 : Κατέδυε ναῦν.] Ponitur et [in præter. et aorist. secundo] pro Submergor, ut κατέδυ ἡ ναῦς, ap. Eund. Sic : Καταδύσης νηὸς στρατηγὸς, Xen. Hell. [1, 7, 32.] Καταδεδυκέναι [τὴν νῆσον] κατὰ τῆς θαλάσσης, Herodot. [2, 174. Polyb. 6, 5, 2 : Συνέβη τὴν ναῦν αὐτάνδρον καταδῦναι· 1, 61, 6 : Πεντήκοντα ναῦς κατέδυσαν. Passiv. Herodot. 8, 90 : Ἡ Ἀττικὴ νηὺς κατεδύετο. Plato Polit. p. 302, A : Καθάπερ πλοῖα καταδυόμενα.] || Ap. Lucian. autem καταδὺς est Demersus urinatorum more, s. Urinans; cui opp. ἀναδὺς et ἀνακύπτων. Quæ signif. convenit fortasse et huic l. Batrach. [88] : Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι. [|| Induo. Hom. Il. Π, 103 : Κατεδύσετο τεύχεα· Od. M, 228 : Ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα. Moschus 4, 102 : Καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἔστο. Theophrasto ap. Athen. 10, p. 424, F, male, ut videtur, illatum in recentioribus apographis Κατεδύοντο ἱμάτια τῶν Θηραϊκῶν. In codice Veneto superest ε et literæ sex δυοντο et ante has litera inter σ et ε ambigua. Recte Schweigh. ἐνεδύοντο.] || Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo, in qua signif., et quidem pass., affertur e Plut. Cam. [c. 32] : Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκός. Et ex Rom. [c. 20] : Καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος. [Hom. Il. T, 25 : Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς.] At vero quod ap. Callim. [Epigr. 2, 3] legitur, Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, puto e Virg. reddi debere, Solem condidimus; nam quin ad hoc loquendi genus ille respexerit, minime mihi dubium est. [Dio Chr. vol. 1, p. 302 : Καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἐπερωτῶν· ubi v. Morell. vol. 2, p. 602. Aristænet. 1, 24 : Καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ μήκει τοῦ λόγου.] Fateor tamen καταδύειν, sicut et δύειν, ad illud potius referri, quod supra docui : nimirum δύειν s. δῦναι dici quasi εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, sc. Oceanum. Poet. autem, et quidem eleganter, dicitur aliquis inter confabulandum facere soli, quod sol facit interim dum ipse confabulatur. Hæc certe mea est de isto l. sententia. || Καδδύω, Æol. sync. ap. poetas pro καταδύω. [|| Epica præsentis forma Καταδύσομαι est, comparanda cum βήσομαι et καταβήσομαι. Hinc imper. ap. Hom. Il. Σ, 134 : Σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. Imperf. Δ, 86 : Τρώων κατεδύσεθ' ὅμιλον· Z, 136 : Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Π, 103 : Κατεδύσετο τεύχεα.]

Κατάδῦσις, εως, ἡ, Recessus in quem aliquis se abdit, Latibulum. [Hesych. : Καταδύσεις, οἱ λάθριοι τόποι καὶ βαθεῖς. Καταδύσεις, Voragines, Symm. Ps. 68, 3. Schleusn. Athen. 11, p. 477, D : Ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις χειλή, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῷον. Etym. M. p. 299, 45 : Εἱλυθμὸς σημαίνει τὴν κατάδυσιν, τὸν φωλεόν. Hesych. s. v. Δυθίλαι, Suidas s. v. Σκιάποδες.] Immersio, Areop. : cui opp. ἀνάδυσις, Bud. [K. et ἀνάδυσις, voces usitatæ de baptismo, in quo qui baptizantur ter immerguntur et emergunt. Clemens Const. Apost. 3, 17 : Ἡ κατάδυσις τὸ συναποθανεῖν, ἡ ἀνάδυσις τὸ συναναστῆναι (significat). Theophanes Valentiniani anno 11 : Ἐτόλμησε τὸ βάπτισμα ἐν μιᾷ καταδύσει τελεῖν. Ducang. De minore altitudine fluminis Theophyl. Simoc. Hist. p. 58, 4 ed. Bonn. : Οὐ γὰρ ἀνεφίκτῳ βάθει ἀπηώρητο ἡ κ. || Occasus siderum. Hipparch. ad Phæn. Arati p. 233, B : Περὶ δὲ τὰς καταδύσεις τὰ τοιαῦτα· et 242, B : Περὶ τῆς καταδύσεως τῶν νοτιωτέρων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. Hase. || Descensus. Lucian. Ver. Hist. 1, 33 : Μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. Scott.]

[Καταδυστὴς, ὁ, Urinator. Hesych. : Καταυστὴς, καταδυστής.]

Καταδυσωπέω, i. q. δυσωπῶ, nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videtur. [Hesych. : Καταδυσωπῆσαι, παρακαλέσαι.] Lucian. [Sacrif. c. 3] : Κατεδυσώπησε τὸν θεὸν, Exoravit, Bud. p. 688. [Supplex obsecro, Euseb. V. C. 4, 22. Mendham. Κατεδυσωπούμην pro κατεδυσώπουν tres codd. Monac. apud Eumath. p. 304 Teuch. Jacobs. Activ. id. p. 398 : Αἱ μητέρες ἐθρήνουν, οἱ πατέρες κατεδυσώπουν.]

[Κατάδῦτον, τὸ, Latibulum, Caverna. Ἐν καταδύτοις ed. quint. Psalm. 87, 6. || Τὴν κατάδυτον, Occasum (solis), quidam ib. 48, 1, ubi alii τὴν ἐγκατάδυσιν, LXX τὴν οἰκουμένην. || Κατάδῦτος, ὁ, ἡ, Subiens, Ingruens. Eunap. Exc. p. 69, 10 Nieb. : Καθάπερ οἱ ἰατρικοί φασι καταδύτων γενομένων δυεῖν ἀλγημάτων τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι.]

[Καταδύω. V. Καταδύνω.]

Κατᾴδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. [Iph. T. 1337 : Κατῇδε βάρβαρα μέλη, μαγεύουσα. Ælian. V. H. 3, 1, p. 196 : Κατᾴδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες, ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλιστα οἱ μουσικοί. Addito accus. ib. 7, 2 : Τούτῳ γε μὴν οὐχ εἷς παρῆν ᾠδὸς, κατᾴδων αὐτοῦ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλγων αὐτὸν, Qui ad cœnam ipsius cantaret. Longus 1, 9 : Τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες.] Unde καταᾴδόμενον dixit Lucian. pro Eo, cui cantu obstrepitur, vel pro Eo, qui cantoribus est comitatus. [Locus est Bis accus. c. 16 : Ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων καὶ καταᾴδόμενος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. Id. D. mort. 2, 2 : Ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατᾴδων καὶ καταγελῶν· Philops. c. 31 : Συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἴς τινα γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος.] || Apud Herodot. autem καταείδειν ἀνέμῳ (quod est pro κατᾴδειν) pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulcereque. V. Bud. Comm. p. 1079. [Locus est 7, 191 : Ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχείμαζε τρεῖς· τέλος δὲ ἔντομά τε ποιεῦντες καὶ καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι, πρός τε τούτοισι καὶ τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηίσι θύοντες, ἔπαυσαν τετάρτῃ ἡμέρῃ, ἢ ἄλλως κως αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε· ubi notanda constructio cum dativo, ut in similibus compositis apud Herodotum, καταγελᾶν, καταδοκεῖν, κατακρίνειν. Hesych. : Κατηθάτην (corruptum ex κατῃσάτην), καθωμιλησάτην. Κατῆσαι (imo Κατᾶσαι), κατακηλῆσαι, καθομιλῆσαι. Κατῃσάτην, κατεκηλησάτην, καθωμιλησάτην. Dionys. A. R. 4, 29 : Γυνὴ ... ἥ σε κηλοῦσα καὶ κατᾴδουσα μαλθακὸν ἀποδέδωκε. Plut. Mor. p. 745, E : Ἀήθην ἐμποιοῦσα (ἡ μουσικὴ ταῖς ψυχαῖς) κατέχει καὶ κατᾴδει θελγομένας· 819, D : Καταδόμενοι καὶ καταφαρμακευόμενοι. Addito accus. p. 46, E : Σοφιστῶν ἀνωφελεῖς καὶ ἀνοήτους, ἡδείας δὲ φωνὰς καταδόντων.]

Καταδωροδοκέω, Corrumpo sordidis muneribus, Bud. Comm. p. 745 [ex Aristot. Polit. 2, 9 med. : Φαίνονται δὲ καὶ καταδωροδοκούμενοι καὶ καταχαριζόμενοι πολλὰ τῶν κοινῶν οἱ κεκοινωνηκότες τῆς ἀρχῆς ταύτης]. || Sordida munera accipio. Aristoph. Vesp. [1036] : Τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ φησὶ δείσας καταδωροδοκῆσαι, Negat se veritum munera cepisse. [Lysias p. 178, 6 : Ὁπόταν ... οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ κλέπτωσί τε καὶ καταδωροδοκῶσι.] Et pass. pro eod. Ran. [361] : Ἡ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται.

[Καταείδω. V. Κατᾴδω.]

[Καταείσατο. V. Κάτειμι.]

[Καταέλξαι, κατακλεῖσαι, Hesych. An Καταέλσαι? Supra Ἔλσαι, ... συνελάσαι, συγκλεῖσαι. Item Ἐλλάσαι, συγκλεῖσαι. Albert.]

Καταέννῡμι sive Καταεννύω, Induo, Convestio. Hom. Il. Ψ, [135] : Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, Induebant, i. e. contegebant. [Κατεκάλυπτον exp. Hesych.] Unde Καταειμένος s. Κατειμένος partic. Indutus, Vestitus. [Hesych. : Καταειμένοι, κατακείμενοι (hoc vel delendum, vel περικείμενοι scribendum collato Apoll. Lex. Hom.), περιεχόμενοι, κατάσκιοι, ἢ κατάστεγοι.] Od. [T, 431] : Αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ Παρνησσοῦ. Ap. Apoll. Arg. 1, [938] : Ἰσθμὸς χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος, schol. dicit esse καταῤῥεόμενος, καταπνεόμενος, κεκαλυμμένος φυτοῖς. [Quint. Sm. 13, 488 : Ὄρος λασίῃσιν ἄδην καταειμένον ὕλῃς. Et in Indice :] Κατεινύω, Etymologo Circumvestio, Convestio, Con-

tego, κατακαλύπτω : unde deducit καταείνυον. Ponit tamen et thema κατασνύω, quod crebrius geminato ν dicitur καταεννύω. [Oppian. Hal. 2, 673 : Νηοὺς ... αἵματι φωτῶν καπνῷ τ' αἰθαλόεντι κατείνυον Ἡφαίστοιο.]

[Καταέσαι. Hesych. : Καταέσσας, κατακοιμηθείς. Infra Κατεάσας, κατακοιμηθείς. Utroque loco lege Καταέσας. V. supra Ἀέσαι, Ἄϊες, Ἐάσαι. Ruhnk. Verbum epicum. Simplici ἀέσαι utitur Homerus.]

[Καταζαίνω, Sicco, Arefacio. Hom. Od. Λ, 586 : Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων, ubi schol. κατεξήραινεν (l. κατεξήρανεν)· ἄζη γὰρ, ἡ ξηρασία. Hesych. : Καταζήνασκε, κατεξήρανεν. Κατεξήνασκε, κατεξήρανεν. Eust. p. 1701 : Τοῦ δὲ ἀζήνασκε πρωτότυπον μὲν ἄζω, παράγωγον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀζαίνω, ἀφ' οὗ κατὰ δευτέραν παραγωγὴν τὸ ἀζηνάσκω, λέξις μόνοις ποιηταῖς χρήσιμος. Angl. Conf. Ἀζαίνω.]

Καταζάω, Longum vitæ tempus traduco, transigo; nam καταζάω, sicut et ἐπιζάω, quidam voluerunt esse ἐκτεταμένως ζῶ. In VV. LL. annotatur e Bud. ἐπιζῆν et καταζῆν esse Large et opulenter vivere : ἀποζῆν vero, Arcte. At ego meam illam interpr. frequentibus exemplis confirmari existimo, non istam, in quibus καταζῆν commode verti etiam posse arbitror, Totum vitæ tempus consumere : quod loquendi genus hyperbole non carere constat. [Eur. Ion. 36 : Ἐν δ' ἀνακτόροις θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον.] Plato Symp. [p. 192, B] : Ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Et Aristot. Eth. 8, dicit beatos καταζῆν ἐν ταῖς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείαις. [Et 1, 10.] Lucian. [Dem. enc. c. 35] : Τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν χρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; A Plut. tamen καταζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere [Mor. p. 194, A] : Πρίω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις, ... εἷς τῶν πλουσίων γεγονὼς καὶ μακαρίων. [V. Cic. c. 4 : Ἐν ἡσυχίᾳ μετὰ φιλοσοφίας καταζῆν.]

Καταζευγνύω, vel Καταζεύγνῡμι, Conjungo, Copulo. [Pind. Pyth. 2, 21 : Ὅταν ἐν ἅρματι καταζευγνύῃ σθένος ἵππιον. Clem Al. p. 93 : Τῶν ἀνθρώπων τὴν συνωρίδα καταζεύξας πρὸς ἀθανασίαν κατιθύνει τὸ ἅρμα.] Castrametor : Ἀναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα, Bud. ex incerto loco. [Polyb. 18, 3, 5 : Αὐτοῦ κατέζευξαν. Cum præp. 5, 80, 2 : Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει κατέζευξε. Εἰς τὴν Σελεύκειαν 5, 46, 7. Πρὸς τὸν Ἴβηρα ποταμὸν 3, 95, 3. Παρὰ τὸν ποταμὸν 8, 15, 2, et Dio Chr. vol. 1, p. 194. Plut. V. Sullæ c. 25 : Πλησίον καταζεύξας.] Sed et pass. καταζευγνυμέναις πόλεσι in VV. LL. e Plat. Leg. [6, p. 753, E], pro Civitatibus locum ad morandum capientibus. [Herodot. 8, 23 : Ὑπ' ἀναγκαίης κατέζευχθε μέζονος ἢ ὥστε ἀφίστασθαι, Necessitate astricti estis. Clem. Al. p. 4 : Ἐσχάτῃ δουλείᾳ καταζεύξαντες. Vincio, Coerceo, Soph. Ant. 947 : Κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.]

[Καταζευγοτροφέω.] Καταζευγοτροφεῖν, In alendis equis [bigis] consumere, Bud. p. 821 [ex Isæo p. 55, 23 : Οὐδὲ καθιπποτρόφηκας ... οὔτε κατεζευγοτρόφηκας].

Κατάζευξις, εως, ἡ, [Conjunctio. Plut. Mor. p. 750, C : Σύνοδον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἧς οὐ γέγονεν οὐδ' ἔστιν ἱερωτέρα κ. ||] pro Castrametatione s. Castrorum metatione, ex Plut. [V. Sullæ c. 28] affert Bud. : Πρόσταγμα καταζεύξεως ἔδωκεν, Imperavit ut castrametarentur. Et ex Eod. Anton. [47] : Ἅμα δὲ καὶ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ κατάζευξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται. Sequitur enim πηγνυμένων οὖν τῶν σκηνῶν. Huic opp. ἀνάζευξις.

[Καταζητέω, Anquiro, Inquiro. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 187, 16 : Καταζητεῖν ἑαυτοὺς ἐφ' ἑκάστην πρᾶξιν ἀγαθήν. Hase.]

[Καταζοφόω, Caligine obduco. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. De imag. p. 126 : Οὐρανὸν κατεζόφωσε. Nicet. Eugen. in Argum. operis, et 3, 39. Boiss.]

[Καταζυγὶς, ἡ, Junctura. Philo Belop. p. 60, 5, 9, 12, 19, 30; p. 64, 31; p. 65, 6, 19, 22, 28, 31. Hase.]

Καταζῠγόω : a quo Καταζύγωσις, quod Bayfius vertit Libramentum.

[Καταζωγρᾰφέω, Depingo. Eumath. p. 113, 118, 129, 154, 438 (τῷ λόγῳ τοὺς γάμους), 442 (τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν ὕδατι κ.). Const. Apost. 1, 8, p. 211. Kall. Basil. t. 1, p. 741, D. Id. p. 743, B : Γραφὴ τοῖς τῆς φαντασίας χρώμασί τε καὶ μεγέθεσιν, ἔτι δὲ σχήμασιν, ἃ ὁ νοῦς ἐν αὐτῇ κατεζωγράφησεν. Hase.]

[Καταζώγραφος, ὁ, ἡ, Picturis ornatus. Lexicon ms. Havniense : Πίναξ, σανὶς κ. Σανὶς ἐζωγραφημένη interpretatur Photius. Osann.]

[Καταζωμεύω, Jusculum devoro. Hesych. : Κατεζώμευεν, ἐτύρευεν, ὥσπερ ζωμὸν ἐκροφήσας τὸ γάλα.]

Καταζώννυμι, Præcingo, Circumcingo, VV. LL. [Legebatur ap. Herodot. 4, 9 : Τῷ ζωστῆρι τῷδε καταζωννύμενον· cui nunc κατὰ τάδε ζωννύμενον restitutum ex libris melioribus. Dionys. A. R. 2, 70 : Χιτῶνας ποικίλους χαλκέαις μήτραις κατεζωσμένοι. Med. Eur. Bacch. 697 : Καταστίκτους δορὰς ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν. Plut. V. Pyrrhi c. 27 : Αἱ μὲν ἱματίοις καταζωσάμεναι τοὺς χιτωνίσκους, αἱ δὲ μονοχίτωνες.]

[Κατάζωσμα, τὸ, Cingulum. Hesych. s. v. Ἔλατρον.]

[Καταζώστης, δ.] Καταζῶσται, Lora quibus ephippia et alia equis alligantur, ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύντες. [Hesych.]

[Καταζωστικὸν, τὸ, liber Orphicus ap. Suid. s. v. Ὀρφεὺς, quem simile cum Ἱεροστολικοῖς ejusdem poetæ argumentum habuisse probabiliter conjecit Lobeck. Aglaoph. p. 727 : in quibus de ornatu et vestitu simulacrorum præceptum fuit. Itaque Καταζωστικὸν præceptio est de præcingendo.]

[Κατάημι, Perflo, Perspiro. Hesych. : Καταήσεται, καταπνεύσει. || Corrupte idem Κατάηται, καταλελάληται, quæ interpretatio apta est verbo καταῆσται s. κατῆσται, ab κατάδω.]

[Καταθᾰλασσόω s. Καταθαλαττόω, In mare jacio, Mari submergo. Tzetz. ad Lycophr. 712 : Αἱ Σειρῆνες ... ἑαυτὰς κατεθαλάττωσαν.]

[Καταθαλαττίζω, Mari inundo. Michael Glyc. Annal. p. 16, D : Καταθαλαττίζει (ὁ Νεῖλος) τὴν Αἴγυπτον.]

[Καταθάλπω, Calefacio, Foveo. Plut. Mor. p. 367, D : Καταθάλπειν καὶ καταυαίνειν τὰ φυόμενα. Alciphro 3, 41 : Ἵνα μὴ καταθάλπῃ τὰ σώματα. Scott. Passiv. Diog. L. 7, 1, 152 : Ἀέρα καταθαλπόμενον τῇ τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον πορείᾳ. Hase.]

Καταθαμβέω, Cum stupore demiror. Et in pass. ead. signif. Plut. Numa [c. 15] : Κατατεθαμβημένη τὴν τοῦ Νουμᾶ δύναμιν, Cum stupore demirata : Fabio [c. 26] : Κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, Stupens Annibalem, Stupore quasi attonito demirans, Expavescens : nam θάμβος in utraque signif. poni, suo loco dictum est.

Καταθάπτω, Sepelio, pro simpl. θάπτω. Hom. Il. T, [228] : Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι. [Ω, 611 : Οὐδέ τις ἦεν κατθάψαι. Æsch. Agam. 1553 : Κάτθανε καὶ καταθάψομεν. Isocr. p. 388, E : Ἀδελφὴν κατέθαψα. Lucian. Philops. c. 24 : Τὸν πατέρα ... ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. « Pherecyd. ap. Diog. L. 1, 79, 122; Zenob. 4, 64. » Hemst.]

Καταθαῤῥέω, Fidenti animo sum, Fiduciam sumo adversus aliquem, Fidenter s. Audacter me gero adversus aliquem. [Polyb. 1, 40, 3; 3, 86, 8. Theoph. Hist. Sim. p. 37, C : Ταῖς ἀκρωρείαις τῶν κινδύνων καταθαρρεῖν.] Et Καταθαρσέω, Herodian. 1, [5, 26] : Οὔτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει, τῆς ἡλικίας καταφρονῆσαν, Neque in præsens, contemptu ætatis nostræ, se efferet audacius, Polit. At cum gen. [6, 3, 10] : Τῶν ὑμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, vertit, Nostra arma lacessere aggreditur. Bud. in Fabula Æsopi [5, p. 6 Cor.] Κατεθάρσησεν αὐτοῦ, vertit, Ausus est prope ipsum accedere. [Diodor. 15, 34 : Κατεθάρρησαν τῆς τῶν Σπαρτιατῶν δυνάμεως, Obfirmato animo contra Spartanos ibant. Ib. 43 : Κατεθάρρουν τῶν πολεμίων. Strabo 12, p 573 : Ὅπου καὶ Ἀμαζόνες κατεθάρρησαν αὐτῆς (τῆς χώρας).]

[Καταθαρσύνω, Animo, Gl. Καταθαρρύνω. Plut. V. Luculli c. 29 : Κατεθάρρυνε πρὸς τὸ μέλλον.] Καταθαρσύνονται, Hesychius exponit κατατολμῶσι. [Ubi ordo literarum καταθρασύνονται postulat. Suidas : Καταθρασύνω, γενικῶς.] || Καταθρασύνομαι affertur pro Audax sum, Audacter loquor. [Diog. L. 2, 197 (?). Boiss. Lucian. D. mort. 21, 2 : Κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος ὃ πάντως ἔδει παθεῖν. Cum genit. Themist. Or. 34, p. 464, 10 ed. meæ : Τῆς μὲν φάλαγγος ἡμῶν κατεθρασύνοντο, τῆς δὲ ἀρετῆς τοῦ βασιλέως ἑάλωσαν. Eustath. Opusc. p. 306, 44. G. Dindorf.]

[Καταθαυμάζω, Demiror. Cyrill. C. Julian. 3, p. 113; 10, p. 357. Cramer. Id. Cyrill. Cat. in Ps. t. 1, p. 65, 37 : Τὴν θείαν καταθαυμάζει φιλοτιμίαν. Hase.]

Καταθεάομαι, [Despicio (ex loco edito), Contemplor. Xenoph. Anab. 1, 8, 14 : Κατεθεᾶτο ἑκατέρωσε ἀποβλέπων εἴς τε τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς φιλίους· 6, 5, 30 : Ἀπὸ λόφου τινὸς καταθεωμένους τὰ γιγνόμενα· Cyrop. 5, 3, 55 : Κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. Plut. Mor. p. 426, D : Φορὰς ἄστρων ἐν περιόδοις καταθεώμενος. Considero, Xen. Cyrop. 8, 2, 18 : Τοὺς δὲ ἄλλους καταθεῶ καὶ λόγισαι πόσα ἐστὶν ἕτοιμα χρήματα.] Respicio, Suspicio. Philo De mundo : Ὄψιν ἀνθρώπων ἀνώρθωσεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, Ut cœlum respiceret. [Hesych. : Καταθεώμενοι, καθορῶντες. Photius et Suidas : Καταθεῶτο, βλέποιτο· quod βλέποι potius scribendum ex Hesychio, licet idem paullo ante in alia gl. in passivo consentiat Καταθέοιτο, βλέποιτο.]

Καταθέλγω, Demulceo, θέλγω, Vehementer demulceo, et delinio. [Hom. Od. K, 213 : Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν. Καταθελγόμενα per καταπραϋνόμενα exp. Hesych.] Epigr. [Lucian. Adv. ind. c. 12 : Ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξειν καὶ κηλήσειν. Chrysipp. ap. Eustrat. De statu an. p. 511, 20 : Ὑπερβαλλόντως αὐτὸν τῇ ὁμιλίᾳ κατέθελξε. Clem. Rom. De peregr. Petri p. 83, C. Partic. καταθελχθέντες Anast. Sin. Hodeg. p. 292, 7, et Nic. Paphl. Vita S. Hyac. p. 7, 17 Combef. Hase. Scriptor Philopatridis c. 3 : Ἵνα τὰς ψυχὰς καταθέλξειε. Suidas : Καταθέλξας, ἐξαπατήσας. « Καταθέλξας αὐτοὺς δεινότητι τρόπων. »]

[Κατάθελξις, εως, ἡ, Delinitio. Lucian. Philops. c. 9 : Τῶν ἑρπετῶν αἱ καταθέλξεις.]

Κατάθεμα, [Καταθεματίζω,] et Καταθεματισμὸς, v. in Ἀνάθεμα.

[Καταθεξῆς, pro κατὰ τὸ ἑξῆς, Inscr. Pocock. p. 53, 49. Conf. Chandler. p. xxx. Schneid.]

[Κατάθεος, ὁ, ἡ, Pius. Pollux 1, 20. « Καταθέους ὑφηγήσεις Philo de colend. parent. p. 31. » Schneid.]

[Καταθεράπευω, Percuro, Gl.]

[Καταθερμαίνω, Calefacio. Oribas. p. 63 ed. Matth. : Βότρυας ... ἐν ὑπερώῳ καταθερμαίνων οἰκήματι.]

[Κατάθερμος, ὁ, ἡ, Calidus. Schol. Pind. Ol. 3, 42 : Τόπος κ. καὶ πυρώδης (ὑπὸ τοῦ ἡλίου).]

[Καταθέρω, Calefacio. Schol. Soph. Trach. 191 : Βουθερεῖ λειμῶνι ... τῷ σφόδρα βαλλομένῳ καὶ καταθερομένῳ.]

[Καταθέσιον, τὸ, Depositio. « De depositione reliquiarum Pallad. Hist. Lausiaca c. 12 extr. : Συνεληλυθότων εἰς τὰ καταθέσια τῶν ἁγίων. In Menologio mense Julio : Καταθέσια τῆς τιμίας ἐσθῆτος τῆς θεοτόκου. » Ducang. Alia addit Suicerus.]

Κατάθεσις, εως, ἡ, Depositio, Budæo Positio, i. e. Affirmatio. Item et Solutio. [K. i. q. καταβολὴ ἀργυρίου ap. Thom. M. p. 496. Et κατάθεσις μισθοῦ vel ἀργυρίου ap. Polluc. 4, 47; 5, 103.] Idem e Gazæ Versione libri De senect. affert κατάθεσις τῶν ἀμπέλων pro Propagatio vitium, Quum in terram deprimuntur sarmenta. [Geopon. 4, 3, 4 : Τὸ δὲ μετὰ τὰς δύο καταθέσεις, ἀφ' ὧν δύο ἔνριζοι γίνονται ἄμπελοι, περιττεῦον κλῆμα περιαιρεῖν προσήκει. Κατάθεσιν χελώνης 1, 14, 9. Κ. φυτῶν ἐν τῇ ἑαυτῶν γῇ 9, 5, 1. Diodor. 2, 53 : Διπλῇ τῇ καταθέσει τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γινόμενα (τὰ στελέχη). || Depositio, i. e. Cessatio, Sedatio. Suidas : Καταθέσει, καταπαύσει, καταλήξει. « Ἢ λήψονται αὐτὸν ἐπὶ καταθέσει τοῦ πολέμου. » || « Tributi exactio, φορολογία. Κατάθεσιν ποιήσασθαι pro φορολογεῖν apud Nicetam (in cod. Græcobarb. ap. Bekker. p. 631, 24). Alia notione usurpatur in Concilio Trullano Act. 13, p. 967. » Ducang. || Affirmatio. Etym. M. p. 97, 38 : Αἱ γὰρ δύο στερήσεις ὁμοῦ οὖσαι κατάθεσιν ποιοῦσιν. || Confessio. Jo. Malal. p. 494, 15 : Κελεύει τὰς τούτων καταθέσεις ἀναγνωσθῆναι· et ib. 18, 20.]

[Καταθεσπίζω, Decerno, Pronuncio. Jo. Camen. De exc. Thess. c. 72 : Οἱ δυσσεβεῖς κατεθέσπισαν. Hase.]

[Καταθετέον, Deponendum. Geopon. 4, 12, 15 : Κ. τὸ κλῆμα μέχρι παντὸς τοῦ ἐξεσμένου. Ex Themistio citat Wakef.]

[Καταθέτης, ὁ, Depositorius, Gl.]

Καταθέω, Decurro. Xen. Hell. 1, [1, 35] : Πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, Quæ cursu in Piræeum deferebantur. Item Hostiliter percurro, incurro. [Mem. 3, 5, 26 : Δύνανται τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν· Cyrop. 3, 2, 1 : Τῶν ὀρέων ὁπόθεν οἱ Χαλδαῖοι καταθέοντες λῃΐζονται. Ib. 5, 4, 15] : Κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus infestabat. [Addita præp. H. Gr. 5, 2, 43 : Οἱ Ὀλύνθιοι καταθέοντες ἐς τὰς τῶν Λακεδαιμονίων συμμαχίδας πόλεις ἐλεηλάτουν. Polyæn. 1, 23, 1 : Πολυκράτει καταθέοντι τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν, Mare infestanti. Suidas : Καταθέω σε, αἰτιατικῇ. « Οὗτος κατέθεε (scr. κατέθει ex cod. A) τὸν οἰκεῖον χῶρον. » « Aliter Parthen. c. 13 : Καταθεῖ τὸν Ἀλάστορα καὶ περὶ μέσην δδὸν αὐτῶν ἤδη ὄντων ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, i. e. Persecutus adipiscitur. » Hemst. || Cum genit. Suidas : Καταθέω σου, γενικῇ. Hujus constructionis exemplum Toupius attulit ex Procopio Hist. p. 8, A : Δεδιότα μὴ οἱ βάρβαροι οὗτοι τῆς τοῦ αὐτοκράτορος καταθέοντες ἡλικίας ἀνήκεστα ἔργα Ῥωμαίους δράσωσιν· ubi Insultantes verti potest, comparata eadem verbi κατατρέχειν constructione. Simili sensu cum accus. junxit Plato Theæt. p. 171, C : Ἄγαν ... τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν, Invehimur in amicum meum.]

[Καταθεωρέω, Perspicio, Cognosco. Καταθεωρῆσαι Pollux 4, 8. Plato Gorg. p. 465, D : Εἰ μὴ ὑπὸ ταύτης (τῆς ψυχῆς) κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο ἥ τε ὀψοποικὴ καὶ ἡ ἰατρική. « Ignat. Ad Trall. 3. » Routh.]

[Καταθεώρησις, ἡ, Inspectio, Inspectatio. Apollod. Poliorc. p. 14, 23 : Εἰς κ. τῶν ἔνδον. Hase.]

Καταθήγω, Acuo : unde καταθῆξαι Hesychio παροξῦναι. [Idem : Κατθάξαι, παρακονῆσαι· ubi vel κατθᾶξαι vel παρακονήσαι scribendum. Aristo in Anth. Pal. 6, 303, ad mures : Εἰ δ' ἐν ἐμαῖς βίβλοισι πάλιν καταθήξετ' ὀδόντα.]

Καταθήκη, ἡ, Depositio. Ex Isocr. affertur pro παρακαταθήκη [p. 364, B : Τὸν συνειδότα περὶ τῆς καταθήκης· ubi παρὰ adscriptum in margine cod. Urb. Νικίας ἐν τῷ πρὸς Λυσίαν ὑπὲρ καταθήκης citatur ab Clem. Al. Strom. 6, p. 748.]

[Καταθηλύνω, Effemino. Lucian. De morte Peregr. c. 19 : Καταθηλύναντα τοὺς Ἕλληνας. Κατατεθηλυμμένος Pisc. c. 31, ubi var. lect. κατατεθηλυσμένος. De fructibus Hippocr. p. 290, 8 : Καρποὶ ... κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πουλυπληθίης τοῦ ὕδατος.]

Καταθήπω, Obstupesco, Cum stupore demiror. Unde in præt. med. κατατεθήπεσαν, ap. Suid. κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν. Apud Hesych. est etiam κατεθήπει, expositum ἔπτοεῖτο : quod a καταθηπέω erit, ut supra θηπῶν ap. Eund. [Quinque de hoc verbo sunt glossæ Hesychii : Κατατεθήπειν (hoc aut καταθήπειν aut κατατεθηπέναι scribendum), θαυμάζειν, δειλιάζειν, ἐκπλήττεσθαι. Κατατεθήπεισαν (sic corrigenda scriptura codicis κατατετήπησαν, in —εσαν mutata ab Musuro), κατεθαύμαζον. Κατατεθηπότες, ἐκπεπληγμένοι. Κατατεθηπὼς, δειλιάσας. Κατεθήπει (fort. pro κατετεθήπει), ἔπτοεῖτο. Seqq. ex Indice.] Κατατεθήπω affertur pro Admiror, Obstupesco. At κατατεθήπεισαν, quod Suid. exp. κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν, est præt. plusquamp. verbi καταθήπω.

[Κατάθιξις, εως, ἡ, Tactus. Κατάθιξιν scriptura vitiosa ap. Plut. Mor. p. 688, B, cui κατὰ θίξιν restituendum e libris duobus.]

[Καταθλαδία ποινή. V. Καταθλάω.]

[Καταθλάσσω s. Καταθλάττω, i. q. καταθλάω. Cyrill. in Matthæi Glossar. vol. 1, p. 18 : Φλᾶν, καταθλάττειν.]

Καταθλάω, Contundo, Confringo. [Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 287. Boiss. Schol. Hom. Il. T, 93 : Ταῖς κεφαλαῖς ἐπίκειται (ἡ βλάβη), καὶ ἐπικαταθλᾷ αὐτάς· ubi sublata quæ ex præcedenti verbo repetita est præpositione καταθλᾷ scribendum. Clem. Al. Strom. 3, p. 556 : Εὐνοῦχος τοίνυν οὐχ ὁ κατηναγκασμένος τὰ μόρια, οὐδὲ μὴν ὁ ἄγαμος εἴρηται, ἀλλ' ὁ ἄγονος ἀληθείας. Recte Valck. corrigit κατατεθλασμένος. Θλαδίας et θλᾶσθαι de eunuchis dici suo loco ostendimus. Καταθλαδίαν ποινὴν, Exsectionis pœnam, dixit Joseph. Genes. p. 11, D. G. Dind.]

Κατᾱθλέω, Athleticis exercitationibus operam do. Plut. De liber. educ. [p. 2, E] : Τοῖς γεγυμνασμένοις καὶ καταθλήσασι. Idem in eodem libro aliquanto post [p. 8, D] dicit : Ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας καὶ τοξείαις, Jaculandi et sagittas mittendi peritia inter se certantes. [Significat potius, Exercitatione corpus firmo. Plut. V. Marii c. 26 : Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα μήτ' ἀσθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι. Epictet. Diss. 2, 17, 31 :

Ὅταν τοῦτον ἐκπονήσῃ καὶ καταθλήσῃ τὸν τόπον, Si hoc A in loco elaborarit et exercitatus fuerit. Suidas : Κατηθλημένων, ἐγγεγυμνασμένων. « Ἄγοντες ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν τέσσαρα τάγματα ἐντελῆ. »] Affertur καταθλῆσαι et pro Vincere, athletico videlicet certamine. Hesych. certe [et Photius] καταθλήσαντες exp. καταγωνισάμενοι. [Pollux 5, 44 : Ἐπειδὴ συμπλακεὶς κατήθλησε τὸ θηρίον. Improprie Plut. Mor. p. 47, F : Ὠσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν· 459, B : Καταθλοῦντος ἀσκήσει τὸ ἄλογον καὶ δυσπειθές.]

[Καταθλίβω, Opprimo, Gl. Plut. Mor. p. 133, D : Μὴ συμφορήσαντας εἰς τὸ σῶμα τὰ σιτία καὶ τὸ πνεῦμα καταθλίψαντας· V. Æmil. Pauli c. 14 : Ὅταν ἐν βάθει καταθλιβεῖσα (ἡ νοτερὰ ἀναθυμίασις) ῥευστικὴ γένηται. « Basil. Hom. 2 de Jejunio p. 146 ; Jo. Chrys. Ecl. ed. Matth. vol. 2, p. 39; schol. Jo. Climac. p. 333. » Boisson. ῑ]

[Καταθλιόω, Miserum reddo. Theophyl. Sim. Hist. p. 98, C : Τῷ κατηθλιωμένῳ παιδί.]

[Κατάθλιψις, εως, ἡ, Oppressus, Gl.]

Καταθνήσκω, Morior; accipitur enim pro simplici θνήσκω : estque poetarum potius quam ceterorum scriptorum. Hom. Il. X, [355] : Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ· O, [664] : Ἡμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. [Ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος Il. X, 164. Βροτοῖο κατατεθνηῶτος Ψ, 331. Νέκυι κατατεθνηῶτι Π, 526. Νεκροὺς κατατεθνηῶτας Σ, 540. Μητρὸς κατατεθνηυίης Od. Λ, 84.] Sed in ceteris temporibus cum syncope potius usurpatur : κάτθανεν, Mortuus est; κατθάνῃ, Moriatur; κατθανεῖν, Mori, ap. Soph. [Tr. 16] pro κατέθανεν, καταθάνῃ, καταθανεῖν. Sic, Κάτθανε καὶ Πάτροκλος [Il. Φ, 107]; κατθανεῖ, Eur. [Med. 1383], Morieris; κατθανουμένη, Moritura, pro καταθανεῖ, καταθανουμένη. [Longe usitatissimum hoc verbum Tragicis est, qui duobus tantum temporibus, aoristo κατθανεῖν et futuro κατθανεῖσθαι, utuntur iisque nonnisi admissa syncope : quam ipsam ob caussam indicativo aoristi non esse usi reperiuntur nisi ubi augmentum omittere liceret, ut in versu anapæstico Æschyli Ag. 1553 : Κάππεσε κάτθανε. G. D.] Ceterum C quum inveniatur hoc verbum, possumus etiam deducere ab eo Καταθνητὸς, de quo infra, ut θνητὸς a simpl. θνήσκω. [Seqq. ex Indice.] Κατθανεῖν, Æolica ap. poetas syncope pro καταθανεῖν, Mortuum esse, vel Mori : a th. καταθνήσκω. Sic κάτθανε, Morere, in Epigr. Et μὴ κατθάνῃ, Ne moriatur. Item voce media, κατθανεῖ, Morieris, ap. Eurip. Et κατθανουμένη, Moritura, ap. Eund. [Alc. 148, al. || Pereo, Evanesco. Moschus 3, 34 : Μέλι κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον (ob mortem Bionis). Bion 1, 31 : (Veneris) μορφὰ κάτθανε σὺν Ἀδώνιδι. Valck.]

Καταθνητὸς, [ἡ, ὸν] pro θνητὸς, vacante præp. poeticum est. Hom. Il. [E, 402 : Οὐ μέν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο·] Z, 123 : Τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων; [Adde E, 901, K, 440, Od. Γ, 114, Υ, 76, H. Ven. 52.] Ea enim sequor exempll., atque adeo secutus sum in mea edit., quæ ita scriptum habent conjunctim; ac miror certe, ap. Eust. disjunctim scribi, eumque non affirmare otiosam esse præp., sed dicere vel otiosam esse, vel pro ἀπὸ accipi : hæc D miror, inquam, quum aliis etiam nominibus itidem præfixisse otiosas præposs. hunc poetam, satis constet. V. Καταθνήσκω. [Feminini exemplum est in Hom. H. Ven. 39 et 50 : Καταθνητῇσι γυναιξίν.]

Καταθοινάω, Absumo epulando, in cœna, Depascor; simpl. Comedo; nam καταθοινήσαντες, καταφαγόντες, Hesych. Ead. signif. usurpatur etiam voce media : Τοῦτον κατεθοινήσατο, Æsop. [Fab. 296 altera, p. 193 ed. Cor. Suidas s. v. Προμέρου ex Diogeniano 7, 52 : Κύνας ... οἵτινες αὐτὸν κατεθοινήσαντο. Eustath. Opusc. p. 312, 62 : Ταῦτα πάντα καταθοινήσασθαι. Aor. forma passiva Athen. 7, p. 283, B : Τοῦτον ... πάντας (τοὺς ἰχθύας) μετὰ τοῦ υἱοῦ καταθοινηθῆναι. || Καταθοινέομαι ap. Leon. Diac. Hist. p. 12, 13 : Οὐκ ἠνέσχετο τοὺς ψεύστας ... καταθοινεῖσθαι λαὸν τὸν Χριστώνυμον· quod καταθοινᾶσθαι scrib. videtur. G. Dind.]

[Καταθοίνησις, εως, ἡ, Devoratio. Nicet. Chon. Annal. p. 171, D : Τὴν Κυκλώπειον ἄντικρυς πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες καταθοίνησιν.]

Καταθολόω, Turbo, Turbidum reddo. [Inquino, Anaxag. 150. Angl.]

[Καταθορυβέω, Deturbo (Gl.), Obturbo. Numenius Eusebii Præp. ev. 14, 6 : Τὴν ἀπὸ ἁμάξης πομπείαν πᾶσαν κατεθορύβει. Schneid. Pallad. V. Chrys. p. 142, 154, 157, 198, 398, 405. Boiss. Schol. Aristoph. Eq. 1017 κατακράζουσι exp. per καταθορυβοῦσι. Passiv. Plato Protag. p. 319, C : Ἕως ἂν αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεὶς, Clamore suppressus, Ad silentium redactus. Quem usum verbi καταθορυβεῖν annotavit Pollux 8, 154.]

[Καταθρασύνω. V. Καταθαρσύνω.]

[Κατάθραυστος, ὁ, ἡ, Fractus. Diosc. 5, 10, 2 : Λαβὼν ... τῆς ἄλλης κατάθραυστὸν εἰς μεγέθη κυάμων, ὅσον χοίνικα.]

Καταθραύω, Effringo, Diffringo, Frango. [Plato Polit. p. 265, D : Ταύτην (præcedit κολοβὸν ἀγέλην τινὰ κεράτων) καταθραύσαντες· Tim. p. 56, E : Ὅταν πῦρ ... νικηθὲν καταθραυσθῇ. Apollon. Cit. vol. 1, p. 176 : Ἡ θερμότης καταλεπτύνει καὶ καταθραύει εἰς λεπτὰ μόρια τὴν οὐσίαν τοῦ φλέγματος.] Plut. De pr. frig. [p. 949, C] : Ὁ δὲ ἀὴρ, ὡς ἔοικε, συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, καταθραύει καὶ ῥήγνυσιν, Aer autem corpora frigore compulsa, ut conjicere licet, frangit atque rumpit, Turn. [Idem Mor. p. 174, F : Δέσμην ἀκοντίων ... ἐκέλευσε καταθραῦσαι. Galen. vol. 12, p. 357, F : Εἰς λεπτὰ καταθραύεσθαι κατὰ τὰς μύλας.]

Καταθρέω, Inspicio, vel Perspicio, ap. Hesych. [Καταθρῆσαι, κατασκοπῆσαι, κατιδεῖν, κατανοῆσαι. Καταθρῆσαι ῥᾷον, κατιδεῖν εὐχερῶς. Phot. et Suid. : Καταθρήσομεν, κατασκοπήσομεν. Zonar. : Καταθρήσωμεν, θεωρήσωμεν. Cyrill. Adv. Jul. 1, p. 7ᵗ : Φέρε, λέγωμεν ὅτι διαφόροις μὲν δόξαις ἀντεγειρομένους ὥσπερ ἀλλήλοις καταθρήσαι τις ἂν αὐτούς. Boiss. Manetho 4, 421 : Ἀκτινηβολίῃσι πυριβλήτοισι καταθρῇ.]

[Καταθρηνέω, Deploro. Eur. El. 1326 : Θανόντος δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον. Appian. Pun. c. 81 : Ἀνέκλαιον καὶ κατεθρήνουν ἑαυτούς. Diodor. 17, 118 : Πολλὰ καταθρηνήσασα τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν. Plut. Mor. p. 1103, A : Καταθρηνῶν ἀποθνήσκοντας. « Basil. Hom. Mor. p. 265; schol. Joann. Clim. p. 323; Eumath. p. 345. » Boiss.] C

[Καταθριαμβεύω, Triumpho. Figurate Theodor. Metoch. Miscell. p. 429 : Διέδραμεν ἡ μεγαλοδοξία πομπικῶς τὴν οἰκουμένην καὶ κατεθριάμβευε πάσης ἀκοῆς αἰδοῖ πάσῃ καὶ σεβασμῷ τοὔνομα· 618 : Ἀηδία καταθριαμβεύει τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης. || « Traduco. Eumath. p. 94 : Μή μου θριαμβεύσῃς τὸν ἔρωτα. Tres codd. Monac. καταθριαμβεύσῃς. » Jacobs.]

[Καταθροέω, Occlamo, Obloquor. Pollux 8, 154. Nicet. Eugen. 7, 34 : Ὃν καὶ κατεθρόησε τῇ φωνῇ μόνῃ.]

[Καταθρυλέω, q. d. Obsusurro. Pollux 8, 154.]

[Κατάθρυπτος, ὁ, ἡ, Fractus deliciis, Delicatus, Mollis. Eubulus ap. Athen. 12, p. 553, A : Παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλανίσιν μαλακαῖς κατάθρυπτοι.]

[Καταθρύπτω, Frango, Comminuo. Diodor. 1, 83 : Καταθρύπτοντες τοὺς ἄρτους εἰς γάλα. Clem. Al. p. 126 : Ἄρτος εἰς κρᾶμα καταθρυβείς. Artemid. ap. Athen. 14, p. 663, E : Τὸ λάχανον κατάθρυπτε. Nicand. Al. 61 : Εὖ δ' ὑπὸ χύτρᾳ γυῖα καταθρύπτῃσι. Eustath. Opusc. p. 105, 32 : Καταθρυφθεὶς τῷ πτώματι. G. D. Galen. vol. 6, p. 716, 12 : Καταθρύπτουσιν ἐν αὐτῷ τὸ σπλάγχνον. Pseudochrys. t. 7, p. 70, 19. Hase.] D

Καταθρώσκω, Desilio. [Hom. Il. Δ, 79 : Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. Hesych. et Photius : Κατέθορεν, κατεπήδησεν.] Herodot. [6, 134] : Καταθρώσκω τὴν αἱμασίαν [αἱμασιήν], De maceria desilio. [Et supra :] Καταθροέω [forma ab HSt. ficta], Desilio, Bud. e Luciano [imo Herodoto 3, 86] : Καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων. [Tryphiod. 191 : Ἀπὸ πέτρης ὀξὺ καταθρώσκουσι. Achill. Tat. 2, 2 : Εἰς τὴν γαστέρα καταθορὸν (libri partim καταθοροῦν) ἀναπνεῖ κάτωθεν πῦρ ἡδονῆς. || Cum genit. Desilio in, Nonn. Dion. 23, 220 : Ῥόος ... οἴδματι παφλάζοντι καταθρώσκων Διονύσου.]

Καταθῡμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido et labasco, Bud. e Xen. [H. Gr. 3, 2, 27] : Ὥστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησε.

[Καταθυμητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. seq. Greg. Nyss. t. 2, p. 635, C, in definitione concupiscentiæ : Λύπην ἐπὶ τῷ μὴ κατ' ἐξουσίαν ὄντι καταθυμητικῷ. Hase.]

Καταθύμιος, ία, ιον, Qui est in animo, Animo obversans. Hom. Il. K, 383 : Θάρσει· μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, i. e. ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, Ne obversetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic et [P, 201], θάνατος κ. At Od. X, 392 : Ὄφρα ἔπος εἴποιμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Ubi existimo possè verti vel simpl. Quod mihi in animo est, Quod cogito; aut etiam Quod mihi in mentem venit. || Apud posteros Homeri, Qui est ex animi sententia, Animo gratus, Cordi gratus; pro quo Lat. Qui cordi est : quod Græco ad verbum respondet. [Hesych. : Καταθύμια, ἀρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἡδέα, εὔθυμα, ἢ κατὰ νοῦν. Theogn. 617 : Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται· 1082 : Τοῦτ' ἔρδειν, ὅ τί σοι μὴ καταθύμιον ᾖ. « Herodot. 5, 39 : Ἑούσης ταύτης (τῆς γυναικὸς) οἱ καταθυμίης· 9, 45 : Μαρδονίῳ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι. Antiphon ap. Stob. Floril. 68, 37 : Τί ἥδιον ἀνθρώπῳ γυναικὸς καταθυμίας; Democrit. ib. 76, 16 : Παῖδα λαβεῖν καταθύμιον. Anaximen. ap. Diog. L. 2, 5 : Εἶ κ. μὲν Κροτωνιήτῃσι. In versu Eumeli ap. Pausan. 4, 33, 2 : Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα, legendum μοῖρα. » Valck. Menand. Exc. p. 439, 5 Nieb. : Καί μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ θόρυβοι τῶν χρωμάτων. Antiphil. Anth. Pal. 9, 263 : Ὅτε οἱ καταθύμιον ἦν τι. Paul. Sil. ib. 5, 283 : Οὐδὲν ἐφημερίοις καταθύμιον.] Synes. : Ὅτι σοι κ. ἐστί. Huic opp. ἀποθύμιος. In VV. LL. e Mich. 7, [3] καταθύμιον pro Desiderium. [ῡ]

Καταθυμίως, Ex animi sententia, Libenter. [Euseb. V. C. 3, 4. Boiss. Alex. De cruc. inv. ap. Grets. p. 19, C: Πράττειν κ. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 254, 14 : Ὃν κ. εἶχε, τὸν αὐτοῦ ἀγαπητόν. Horapoll. Hierogl. 2, 117 : Ἀναμηστικὴ τῶν κ. πεπραγμένων. Hase.]

Καταθῡμοβορέω, Animum exedo : i. q. θυμοβορέω : nisi quod præp. aliquid significationi addit. Pythag. [ap. script. Vitæ Homeri p. 366. Hemst.] : Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς. Hom. dicit, Σὴν ἔδεαι κραδίην.

[Καταθῡμόομαι, Irascor. Theophyl. Simoc. Hist. p. 275, 14 ed. Bonn. : Ὁ δὲ στρατηγὸς καταθυμωθεὶς ἐπὶ τούτοις. Hase.]

Καταθύω, Sacrifico, Immolo, Macto. [K. πρόβατα Herodot. 8, 19. Xenoph. Anab. 4, 5, 36 : Ἵππον ... δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῦσαι· 5, 5, 3 : Πυλλὰ καταθυσάντων ἀπεδείξαντο οἱ μάντεις γνώμην ὅτι ...] Herodian. 4, [8, 20] : Εἰς τὸν νεὼν ἀνελθὼν πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε. Lucian. [Demon. c. 11] : Ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε· Scytha [c. 2] : Ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος. [« Derbiccæ septuagenarios interficiunt τοὺς ἄνδρας καταθύοντες, Ælian. V. H. 4, 1, p. 303, et Perizon. » Hemst. Strabo 7, p. 300 : Καταθυόντων (τοὺς ξένους) καὶ σαρκοφαγούντων. || Consecro. Xenoph. Anab. 5, 3, 36 : Τὴν δεκάτην καταθύειν ἑκάστου ἔτους· et Nicol. Damasc. Exc. p. 442. Diodor. 4, 21 : Κατέθυσε τῷ θεῷ πᾶσαν τὴν δεκάτην.] || Καταθύομαι, Fascino, Incanto, καταγοητεύω. Theocr. 2, [3] : Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Et ib. [159] : Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. || Καταθύσασθαι, Vaticinari, μαντεύσασθαι, Hesych.

[Καταθωπεύω, Blandior. Schol. Theocr. 6, 30 : Ἔσαινε καὶ κατεθώπευε. Boiss. Agathias 5, p. 306, 19 : Δώροις αὐτοὺς εἴ που δεήσοι καταθωπεύειν.]

[Καταθωρᾱκίζω, Lorico, Lorica armo. Xen. Cyrop. 6, 2, 17 : Ἵπποι εἰσὶ κατατεθωρακισμένοι.]

[Καταί. V. Κατά.]

[Καταιβασία. Καταιβάσιος. Καταίβασις. Καταιβάτης. Καταιβάτις. V. Καταβ—.]

Καταΐγδην, Impetuose, Irruendo, Apoll. [Rh. 1, 64 : Θεινόμενος στιβαρῇσι ἐλάτῃσι], secunda longa. [Orph. Lith. 502 : Ὕδατος ... ἰλὺν, ἥ τε κ. ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν δυομένη ... Arg. 1180 : Ἵκτο κ. δνοφερὴ βρομέουσα θύελλα.]

[Καταιγῐδώδης, ὁ, ἡ, Procellosus. Schol. Soph. Ant. 135 : Ὡς ἐπὶ Τυφῶνος καὶ καταιγιδώδους πνεύματος. Suid. s. v. Τυφών. Ἁρπυίας per καταιγιδώδεις πνοὰς exp. schol. Apoll. Rh. 1, 1016. Similiterque Eustath. p. 1414, 38.]

Καταιγίζω, quod de vento dici solet, s. procella ingruente aut delabente cum impetu. [Καταιγιζόμενος, A Procellosus, Gl. Suidas : K., αἰτιατικῇ· τὸ βρέχω. Quæ interpretatio verbo καταιονῶ aptior est quam verbo καταιγίζω.] Eust. tamen [p. 193, 39] postquam in hunc Hom. l., Il. B, [148] : Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotavit ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾶν καὶ ἄνωθεν ἐπιπνέειν, unde esse αἰγίδες et καταιγίδες, addit, Τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται. Idem eodem loco illud simplex Αἰγὶς ab ἤϊγα medio præterito τοῦ ἀΐσσω formari tradit. Fortasse autem non male et ab αἴσσω disyllabo derivaretur. Vide et Αἰγίς. [Æschyl. fr. 181 : Ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ. Diodor. 5, 26 : Ἄνεμοι καταιγίζοντες λάβρως. Plutarch. V. Sullæ c. 38 : Ἀνέμου λαμπροῦ καταιγίσαντος εἰς τὴν πυρὰν καὶ φλόγα πολλὴν ἐγείραντος. « Passiv. Aretæus p. 36, 38 (?) : Ὅταν ὑπὸ ἀνέμων καταιγίζηται ὁ πόντος· ubi legitur ὁ τόπος. » Weigel. Frequens est figuratus verbi usus. Alexis ap. Athen. 8, p. 338, E : Ἐπὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ ἐς τὴν ἀγορὰν ... Æsch. Sept. 63 : Πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως. De amore vehementer ingruente Anth. Pal. 12, 88 : Δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες. De dolorum et morborum impetu sæpius dixit Hippocr., velut p. 489, 48 : Πρὸς τὰς ὀδύνας, ὁκόταν καταιγίζωσι· 673, 7 : Ἢν ὀδύναι καταιγίζωσι ἐξαπιναῖοι· 494, 50 : Ὁκόταν δὲ καταιγίζωσι αἱ νοῦσοι· 1218, B : Πόνος καταιγίζων ἐς ἤβην καὶ κοιλίην· quod Erotian. p. 296 exp. σφοδρῶς ἐμπίπτων. || Hesych. : Καταιγίσας, κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες (τοῖς θεοῖς addunt Photius et Suidas) ἱμάτια (τι Phot.; om. Suid.) κατέσχιζον αὐτὰ, ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρά τινων (ἵνα μή τις ἄρῃ Phot. et Suid.).]

[Καταίγιος. Pollux 1, 110 : Τυφὼν, πρηστὴρ, καταίγιος καὶ καταιγίς. Delendum καταίγιος καὶ, quod omittunt duo codd.]

Καταιγὶς, ίδος, ἡ, sicut et αἰγὶς, ejusdem significationis. [Procella.] Sed usitatius est καταιγὶς quam αἰγίς. [Pollux 1, 110. Hesych. et Photius : K., ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· καὶ ἡ τῶν ὑδάτων (τῶν ὑδ. om. Phot.) ζάλη.] Aristot. De mundo [c. 4 med.] : Τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. [Ζάλη et κ. conjungit Dio Cass. 74, 12 : Τηρήσαντες ζάλην καὶ καταιγίδα. Plut. V. Fab. Max. c. 12 : Ὅτι (ἡ νεφέλη) μετὰ ζάλης ποτὲ καὶ καταιγίδων ὄμβρον ἐκρήξει. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 273 : Εὔρου τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγίς. Εὔρου χειμέριαι καταιγίδες Perses ib. 501. Ζεφύροιο καταιγίσιν Quint. Sm. 10, 517. || Figurate κ. πραγμάτων Nicet. Annal. 3, 7. De pugna Tzetz. Hist. 1, 984 : Πρὸς τὰς πεζὰς ἐχώρησαν καὶ πάλιν καταιγίδας.]

[Καταιγισμὸς, ὁ, Procella, Turbulentus motus. Voc. Epicureum ap. Athen. 12, p. 546, E : Καὶ ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργαλισμοὺς, καὶ τὰ νύγματα. Conf. Plut. Mor. p. 1090, B.]

Καταιδέω, quod et αἰδῶ, sed rarius, Erubescere facio, Pudore perfundo, et ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud., citans e Plut. Pol. præc. p. 581 [801, E]: Πραΰνουσα πειθοῖ καὶ καταιδοῦσα [scribendum κατάδουσα cum Reiskio] τοῦ δήμου τὸ αὔθαδες. In Comm. autem p. 678 sq. affert et alia exx. Ubi et unum simplicis αἰδέω, quod alioqui multo rarius est, e Basil. Orat. ad Juvenes [c. 9] : Ὅπως ἂν ἐξ Ἑλλην., etc., qui dicit Ulyssem αἰδέσαι reginam, Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua et aspectu calamitoso. [Phot. p. 137, 1 : Καταιδεῖ, καταισχύνει. Hesych. : Κατήδεσα (καταιήδεσα codex), κατήσχυνα. Κατήδεσαν αὐτὸν, αἰσχυνθῆναι ἐποίησαν αὐτόν. Suidas : Κατήδεσαν, κατήσχυναν. Heliodor. 4, 18 : Καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν καταιδέσαι δυναμένων μονούμενος. Themist. Or. 15, p. 191, B : Οὕτω κατήδεσε τὸν θεὸν τῇ εὐχῇ ὥστε ... ἦκον ... νεφέλαι ὑδροφοροῦσαι τοῖς στρατιώταις. Eustath. Opusc. p. 126, 26 : Ἐμὲ μὲν καταιδέσουσιν, αὐτοὶ δὲ ἀποκναίσονται πρὸς τὴν διόλου ἀκρόασιν.] Καταιδέομαι, Revereor, vel, Valde revereor. [Herodot. 3, 72 : Τὰ μὲν καταιδεόμενος ἡμᾶς, τὰ δὲ καὶ δειμαίνων. Soph. OEd. T. 654 : Τὸν ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι. Eur. Hipp. 772 : Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖσα· Or. 681 : Σὸν καταιδοῦμαι κάρα.] Aristoph. Nub. [1468] : Ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία. [|| Vereor, cum infin. Eur. Heracl. 1027 : Ἐπεί μ' ἀφῆκε καὶ κατηδέσθη κτανεῖν. Et

intellecto e præcedentibus infin. Hel. 811 : Μή νυν καταιδοῦ (φεύγειν).] Item pro Perpudet, ut ait Bud., citans hæc Plutarchi de Cicerone [V. Pomp. c. 64] : Ὅμως κατηδέσθη μὴ γενέσθαι τοῦ προκινδυνεύοντος ἀριθμοῦ τῆς πατρίδος.

[Καταιθάλόω, Comburo. Æschyl. ap. Aristoph. Av. 1248 : Δόμους Ἀμφίονος καταιθαλώσω πυρφόροισιν ἀετοῖς. Eur. Suppl. 640 : Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ. De urbe Tro. 60 : Πυρὶ κατηθαλωμένης. (Καταιθαλωμένα, quod κατηθαλωμένα scribendum, per κατεσποδημένα, κατηθαλωμένη per τεφρωθεῖσα exp. Hesych.) Lycophr. 1376 : Καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν. Lucian. Dial. deor. 5, 4 : Ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένον. Artemidor. 2, 10; Greg. Naz. Stelit. 2, p. 104; Mich. Psell. 285, in Meursii Opp. vol. 8.]

Καταῖθυξ ὄμβρος, Hesychio ὁ καταιθύσσων. [Codex Καταιθύξομβρος ὁ καταιθυσῶν γὰρ φαίνεται (φέρεται Lobeck. Paralip. p. 278, ejecto γάρ. Mihi γὰρ φαίνεται ex γράφεται corruptum videtur) δὲ καὶ καταίφλεξ, καταφλεγόμενος καὶ ἀναζέων. G. Dind.]

[Καταιθύσσω, Collustro, Lucere facio. Pind. Pyth. 4, 147 : Κομᾶν πλόκαμοι ἅπαν νῶτον καταίθυσσον· 5, 13 : Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν.]

[Καταίθω, Comburo. Æsch. Choeph. 608 : Καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα. Eur. Andr. 257 : Σὺ δ' οὖν κάταιθε· Tro. 1296 : Περγάμων πυρὶ καταίθεται τέρεμνα. Aristoph. Thesm. 730 : Ὕφαπτε καὶ κάταιθε. Lycophr. 48 : Σάρκας καταίθων· 249 : Καταίθει γαῖαν Ἄρης. G. D. Eurip. Syleo ap. Philon. vol. 1, p. 127, 29 : Πίμπρα, κάταιθε σάρκας· conf. id. vol. 2, p. 53, 5; 449, 19; 461, 1; idemque fragm. exstat ap. Euseb. Præp. ev. p. 242, C. Heliod. Æthiop. 10, 8 : Καταίθειν, τῶν δὲ ἀπεναντίως, ἀλύπως προσίεσθαι. Pass. Gemin. Elem. astron. p. 54, B : Αἰθίοπας ὑπελάμβανον γίνεσθαι καταιθομένους ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Hase. || Figurate de amore Theocr. 7, 56 : Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει· 2, 40 : Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι. HSt. s. v. Ἀναίθω :] Καταίθω ex Eurip. citatur.

Καταικίζω, Defœdo, Contumeliose injurieque fœdo : unde ap. Hesych. [Κατηκιζον, ὕβριζον, ἔξεον. Κατηκισμένους, βασανισθέντας, ὑβρισμένους·] Κατηκίσατε pro εἰς σῶμα ὑβρίσατε : et Κατήκισται pro αἰκία καὶ βλάβη συνέχεται : quod κατήκισται legitur apud Hom. Od. [II, 290,] T, [9], de armis Ulyssis fumo fœdatis vitiatisque s. corruptis. [Dionys. A. R. 3, 73 : Βασάνοις καταικισθέντες. Plut. Mor. p. 1141, D : Μουσικὴ ὅλον κατηκισμένη τὸ σῶμα. Phalar. Ep. 30, p. 120 : Καταικισθέντας ἀπολέσθαι οἰκτίστως. Medium Eur. 827 : Σῶμα σὸν καταικιεῖ. Diodor. 18, 47 : Παραλαβὼν τὸ σῶμα καὶ καταικισάμενος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.]

Καταίνεσις, εως, ἡ, non solum exp. Assensus vel Approbatio, sed etiam Sponsio, sequendo peculiarem illam verbi signif. [Plut. V. Ti. Gracchi c. 4 : Δεξαμένου δ' ἀσμένως ἐκείνου καὶ τῆς καταινέσεως οὕτω γενομένης.]

Καταινεῦσαι, Hesychio συγκαταθέσθαι : poetice pro κατανεῦσαι, Annuere, Nutu affirmare s. approbare. [Hoc saltem καταννεῦσαι dicendum fuisset, ut κρατὶ κατανεύσας in initio versus dixit Homerus. Sed recte Photius p. 137, 2 : Καταινέσαι, συγκαταθέσθαι καὶ συνεπιπνεῦσαι.]

Καταινέω, Comprobo, Annuo, Assentior, Acquiesco. [Herodot. 9, 7, 1 : Ἡμεῖς οὐ καταινέσαμεν, ἀλλ' ἀπείπαμεν. Æsch. Choeph. 76 : Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις, καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.] Thuc. 4, [122] : Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοισι κατήνει, Cetera quidem approbabat, Ceteris acquiescebat, vel assentiebatur. Schol. exp. συνετίθετο, κατένευε συναινῶν. [Cum accus. Herodot. 9, 34 : Καταινέουσι καὶ ταῦτα.] Ex Herodoto autem citatur καταινεῖν cum ἐπὶ, ut Καταινέσας ἐπὶ τούτοις, Quum hæc approbasset. [3, 53 : Καταινέσαντος ἐπὶ τούτοισι τοῦ παιδός. Usitatissima cum infinitivo constr. est. Id. 1, 98 : Καταινέουσι βασιλέα σφίσι εἶναι. Pind. Pyth. 4, 395 : Καταίνησάν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι. Soph. OEd. C. 1633 : Καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών· 1637 : Κατήνεσεν τάδ' ἄρκιος δράσειν ξένῳ.] || Καταινεῖν, Concedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicujus [Soph. OEd. C. 432 : Εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν· ubi κατήνυσεν Laur. A : unde κατήνεσεν est restituendum, quod servarunt tres alii codices] : ut τὴν παῖδα, vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν. Eurip. [Iph. A. 695] : Ὅτῳ παῖδα κατήνεσας, quod exp. in VV. LL. Cui filiam destinasti. Plut. Pomp. [c. 47] : Μείλιγμα Καιπίωνι τῆς ὀργῆς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καταινέσας, ubi Bud. καταινεῖν vult esse Concedere. Sunt qui Spondere vel Despondere interpr.

[Κατᾶϊξ, ῑκος, ἡ : nam hoc accentu scribendum.] Hinc [a v. καταΐσσω] Κατάϊξ, Procella, ut quæ cum impetu ingruat. [Κατάσεισις, ὁρμὴ exp. Hesych. et, Κατάϊκες, καταπνοαί. Callim. H. in Dian. 114 et poeta ap. Suidam s. v. Κατᾶϊξ : Βορέαο κατᾶϊξ. Apoll. Rh. 3, 1376 : Ἀνέμοιο κατάϊκες.] Apud Hesych. reperio et Καταῖγας pro καταιγίδας, tanquam a κατᾶϊξ. [In cod. supersunt literæ καταί... Videtur fuisse κατάιγγας. Quod corruptum ex κατάϊκας.]

Καταιονάω, i. q. αἰονάω. Nam Galen. [vol. 10, p. 133] καταιονᾶν ἐλαίῳ et αἰονᾶν pro eodem dicit. Ap. Eund. legitur : Καὶ τῶν σπλάγχνων προνοεῖσθαι, καταιονῶντά τε καὶ καταπλάττοντα τοῖς μαλάττειν καὶ χαλᾶν δυναμένοις. Ut autem hic καταιονᾶν et καταπλάττειν, sic alibi καταντλεῖν et καταπλάττειν copulat, scribens, Τὴν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει, καὶ σχάζει, ubi Linacer vertit, Perfundit et cataplasma superimponit, et scarificat. [Pollux 4, 180. Athen. 2, p. 41, B : Τὸν Εὐρύπυλον τρωθέντα ἐκ τούτου καταιονᾷ (ubi καταιονεῖ superscr. in epitome). Dio Chr. Or. 77, p. 653, A : Καταπλάττων καὶ καταιονῶν. Plut. Mor. p. 74, D : Οἱ ἰατροὶ ἐνέβρεξαν ... καὶ κατηόνησαν. Lucian. Lexiph. c. 5 : Ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες. In κατεωνᾶν corruptum ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 102, et ap. Hesych. : Κατεωνᾶσθαι, καταντλᾶσθαι. Κατεωνεῖ, καταντλᾷ. Figurate Dio Cass. 38, 19 : Εἰ καὶ ἐμὲ σοφίᾳ τινὶ καταιονήσειας. || Καταιονέω, forma minus probata. Hesych. : Καταιονεῖ, καταντλεῖ. Καταιονούμενος ap. Aretæum p. 127, 2, et Philon. Eusebii Præp. ev. 8, p. 395, A. Καταιονεῖσθαι Clem. Alex. p. 282. Inter utramque formam ut in verbo simplici ita in compositis quoque non raro fluctuant codices, velut apud Ælian. N. A. 11, 31 : Μὴ καταιονᾶν τὸν ὀφθαλμόν· ubi libri quidam καταιονεῖν : quod præferendum erit, si καταιονοῦσι recte legitur 13, 7. Καταιονοῦσι ap. Suidam : sed cod. Leid. καταιονῶσι.]

[Καταιόνημα, τὸ, Perfusio. Ælian. A. 8, 22 : Καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι. Alex. Trall. 1, p. 52.]

Καταιόνησις, εως, ἡ, Perfusio, Fotus, quod Gall. dicitur *Estuvement*. K. ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust. [Pollux 4, 180; Galen. vol. 10, p. 148. Marc. Anton. 5, 7 : Ἄλλος πρὸς κατάπλασμα ὡς πρὸς καταιόνησιν. Dio Chr. vol. 1, p. 464 : Τὰ φλεγμαίνοντα τῶν σωμάτων οὐκ εὐθὺς ἐνέδωκε πρὸς τὴν πρώτην καταιόνησιν. Alex. Trall. 12, p. 231 ed. HSt.; Aetius 3, 102. In κατεώνησις corruptum ap. Paul. Ægin. p. 46, 27.]

[Καταιονίζω, i. q. καταιονέω. Psell. De oper. dæm. p. 93 (34 Boiss.) : Ταῦτ' εἰπὼν δάκρυσι τὰς παρειὰς κατηόνιζεν. Schæf.]

[Καταίρεσις. Καταιρέω. V. Καθ-.]

Καταίρω, de navigantibus, Appello, Applico, Deferor, ut Virg. dixit, Huc ubi delati portus intravimus. [Hesych. : Καταίροντες, καταπλέοντες. Thucyd. 8, 39 : Ἐς τὴν Καῦνον τῆς Ἀσίας κατῆραν.] Alciphro : Οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὰ τῆς Συρίας δευρὶ κατάραντα. Polyb. 5, [17, 8] : Ἀναχθεὶς ἐκ τῆς Λευκάδος κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. [Cum ἐπὶ 1, 60, 3 : Κατάρας ἐπὶ τὴν Ἱερὰν νῆσον. Cum πρὸς 1, 56, 3 : Κατῆρε παντὶ τῷ στόλῳ πρὸς τὴν Πανορμῖτιν. Dio Cass. 42, 44 : Κατῆρε πρὸς τὴν Χερρόνησον.] Pro Descendo apud Eundem sæpe, ut testatur Bud. [velut 1, 40, 4 : Κατῆρε διὰ τῶν στενῶν εἰς τὴν Πανορμῖτιν· 28, 12, 3 : Τοῦ στρατεύματος κατάραντος ἐπὶ τοὺς καθ' Ἡράκλειον τόπους.] Exp. etiam Advenio, Proficiscor, et aliis modis, quum de iis dicitur, qui terra iter faciunt. Plato Hipp. maj. [p. 281, A] : Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας, Contulisti te Athenas, Cam. Plut. Rom. [c. 9], de vulturibus : Ἀφ' ἑτέρας τινὸς γῆς καταίρειν ἐνταῦθα, Advenire, Bud. [Pausan. 10, 15, 5 : Ἔθνος τι ἄπειρον χοράκων κατῆρε τότε ἐς Δελφούς. Plut. Mor. p. 41, F : Μελίσσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον ... θύμον καταίρουσι.] Ap. Xenoph. [Hipparch.

5, 6], ἀπ' ὄχθων καταίρειν, Desilire, Bud. Comm. p. 747. [Hesych. : Κατήραμεν, ἤλθομεν. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 104, 15 : Κατᾶραι ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Θεόπομπος. Eurip. Bacch. 1293 : Ἡμεῖς δ' ἐκεῖσε (ἐς Κιθαιρῶνα) τίνι τρόπῳ κατήραμεν. Aristoph. Av. 1288 : Ἐπέτονθ' ἕωθεν ὥσπερ ἡμεῖς ἐπὶ νομόν· κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία· ubi pro κατεπέτοντο dictum est. Lucian. Jud. voc. c. 1 : Τοῦ ταῦ καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, Se inferente ubi non oportet. || Forma media ap. Hesych. : Καταρέσθαι, καταλύειν.]

Καταισθάνομαι, Sentio, Intelligo, [Persentisco]. Soph. [OEd. T. 422 : Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον.]

[Καταίσιμος, ὁ, ἡ, i. q. αἴσιμος, Faustus. Hesych. : Καταίσια, καταίσιμα. Ὅθεν καὶ καταισίμους ἐπευφημιζόμενοι λέγουσι τὰς ἐπ' ἀγαθῷ μαντείας.]

[Καταισιμόω, Conficio, Consumo, vox Ionica, ut ἀναισιμόω, quo Herodotus utitur. Epinicus ap. Athen. 10, p. 432, C : Κατησίμωκα πῶμα καύματος λύσιν. Eubul. ap. eund. 14, p. 622, E : Κατησίμωται πάντα τἀκροκώλια.]

[Καταίσιος, ὁ, ἡ, i. q. αἴσιος, Faustus. Hesych. : Καταίσια, καταίσιμα. || Decens, Justus. Æsch. Agam. 1598 : Ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον ὤμωξεν.]

Καταΐσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu. Et simpliciter pro Irruo. [Apud Homerum non legitur nisi cum tmesi, in verbis βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα Il. B, 167, Od. A, 102 et al., et καθ' ἵππων ἄΐξαντα vel ἄΐξαντε Il. Z, 232, Λ, 423, Υ, 401. Apoll. Rh. 2, 224 : Ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1076 : Ἐξὸν ψυχαῖς ἀναΐσσειν καὶ καταΐσσειν. Ἄσσει per κατάσσει exp. Hesych. || Cum accus. Empedocles ap. Tzetz. Hist. 13, 84 : Φρὴν ... φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσιν.]

[Καταΐσχομαι. V. Κατέχω.]

[Καταισχρεύομαι, Turpia loquor. Tzetz. Hist. 6, 32 : Τοιαῦτα κατησχρεύσατο καὶ κατὰ τοῦ Δημάδου τὸ στόμα τὸ ἀγνόστομον παρὰ Διονυσίῳ.]

[Καταισχυμμὸς, ὁ, Opprobrium. Clem. Al. Strom. 4, p. 587 : Δεικνὺς τὸν καταισχυμμὸν τῆς πίστεως παρὰ τοῖς πολλοῖς· 601 : Διά τε τὸν καταισχυμμὸν τοῦ πειράσαντος καὶ ἀποτυχόντος. Hemst. Theodoret. vol. 2, p. 950.]

[Καταισχυντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui dedecore afficit. Æsch. Ag. 1333 : Δόμων καταισχυντῆρσι.]

Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. [Hom. Od. Ω, 507 : Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος· Π, 293 : Μή πως .... καταισχύνητε ... δαῖτα. Pind. Ol. 10, 10 : Ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος· ubi schol. : Βαθὺ αὐτὸ καὶ πολὺ ποιήσει χρέος καὶ αὐξηθησόμενον τόκοις. Æsch. Sept. 546 : Ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχυνεῖν πόρον· Suppl. 996 : Ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ. Soph. El. 609 : Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. Eur. Ion. 736 : Οὐ καταισχύνασ' ἔχεις τοὺς σοὺς ἐκγόνους· Hel. 851 : Τὸ Τρωικὸν οὐ καταισχυνῶ κλέος. Aristoph. Nub. 1222 : Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ. Plato Symp. p. 183, E : Πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας. Καταισχύνειν τὸν πρόσθεν ἔπαινον Archestr. ap. Athen. 7, p. 278, D. Plutarchi aliorumque exx. collegit Wyttenb. vol. 6, p. 608.] Demosth. Pro cor. [p. 314, 9] : Οὐ κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Herodian. 5, [1, 17] : Κλέος προγονικὸν προλαμβάνοντα τρόπου φαυλότητι καταισχῦναι, Fœdis moribus contaminare, Pol. Καταισχύνασα παρθενίαν ap. Plut. Numa [c. 10], Quæ virginitatem polluit, vel contaminavit. A Bud. exp. Notam et infamiam inuro, in hoc Antiphontis l., Μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. || Vitium vel Stuprum offero. Lysias : Ἡ τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide et alia exx. ap. Bud. Comm. p. 679. [Marem stupro vitiare significat ap. Demosth. p. 1125, 12 : Τοῦτον δ' κατήσχυνας· ubi respicitur ad præcedens ἑταιρεῖν.] || Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, etc. passiva signif. [Præter. κατήσχυμμαι Jo. Chrys. In Daniel. p. 183. Schneid.] || Interdum vero deponentis significationem habet eandem, quam αἰσχύνομαι et ἐπαισχύνομαι, pro Erubesco, Me pudet. Jungiturque interdum accusativo, ut ap. [Soph. Phil. 1382 : Καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς; OEd. T. 1424 : Εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα·] Isocr. [p. 60, E] : Καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, Quum eos virtutis nostrorum puduisset.

Καταιτιάομαι, Criminor, Accuso, Insimulo, ut ἐπαιτιῶμαι, et simplex αἰτιῶμαι. [Hesych. : Καταιτιῶμαι, μέμφομαι. Herodot. 5, 92 : Ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι. Cum genit. Dio Cass. 68, 1 : Οὔτ' ἀσεβείας οὔτ' Ἰουδαϊκοῦ βίου καταιτιᾶσθαί τινας συνεχώρησε. Cum accus. Thuc. 3, 42 : Εἰ μὲν γὰρ ἁμαθίαν κατῃτιῶντο ...] Gregor. : Εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν σὺ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας. Et καταιτιώμενος ταῦτα ap. Demosth. [p. 553, 7 : Λέγων δὲ καὶ κ. ταῦθ' ἕνεκα τοῦ συκοφαντεῖν ἐμέ], Hæc criminis loco objiciens, De his accusans. [Id. p. 1306, 28 : Καταιτιάσηται αὐτὸν ζῶντα. Dio Cass. Exc. p. 51, 9 : Χρήματα αὐτὸν εἰληφέναι κατῃτιᾶτο.] Καταιτιαθεὶς pass. signif. ap. [Thucyd. 6, 60 : Τοὺς δὲ καταιτιαθέντας ἀπέκτειναν· Xenoph. H. Gr. 1, 1, 32 : Καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Πασιππίδας·] Polyb. 3, [5, 4] : Τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου καταιτιαθέντας ἀπολύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς. [Diodor. Exc. p. 584, 60. || Κατῃτιαμένοι, οἱ, Polyb. 32, 7, 14; 33, 1, 4. Cum accus. Diodor. 4, 31 : Φήσας αὐτὸν ψευδῶς κατῃτιᾶσθαι τὴν κλοπήν.]

[Καταιτίασις, εως, ἡ, Accusatio. Plut. Mor. p. 546, F; Marc. Anton. 1, 16. Wakef.]

Καταῖτυξ, υγος, ἡ, genus galeæ depressum et sine crista [εἶδος περικεφαλαίας exp. Hesych.] : παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι, ut volunt nonnulli. Hom. Il. K, [258] : Ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε Ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. Sunt qui Cassidem interpr. [V. Serv. ad Virg. Æn. 9, 307.]

[Καταίφλεξ. V. l. Hesychii s. v. Καταῖθυξ allatum.]

[Καταιχμάζω, Ferio. Hesych. : Κατέχμασον, καταφόνευσον. Quod καταίχμασον esse vidit Albert. G. D. Boethius Planudis 5 metr. 4, 34, p. 60 Web. Osann.]

[Καταιχμαλωτίζω, Captivum abduco. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 55, 16 : Ὅνπερ κατηχμαλώτισεν νικηθέντα πολέμῳ. Legitur κατηχμάλωσε νενικηθέντα. G. Dindorf.]

Καταιωρέομαι, Dependeo. Hesiod. [Sc. 225] : Θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ, Fimbriæ dependebant. [Joseph. B. J. 3, 7, 19 : Καταιωρεῖται δὲ (ὁ κριὸς) κάλοις μέσος.]

[Καταχαγχάζω, Irrideo. Agathias Anth. Pal. 5, 216 : Καταχαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων. Καταχαγχάσαντες scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Ἀνατεινάμενος.]

[Κατακάζω. Κατακέκασμαι, Excello. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 639, 22 : Ψηφῖσι χρυσοπάστοις τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς κατακέκασται.]

Κατακαίνω, Perimo, Conficio, Interimo. Eunap. [ap. Suidam] : Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὔστοχος ὢν τοσούτους κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xen. [Anab. 4, 2, 5] : Τοὺς μὲν, κατακαίνοντες· τοὺς δὲ, καταδιώξαντες. [Recte L. Dindorfius, cujus v. annot. ad 1, 6, 2, huic aliisque ll. aoristum restituit κατακανόντες, quem vix usquam incorruptum reliquerunt librarii. Hesych. : Κατάκανε, ἀπόκτεινον. Κατέκανον, κατέκτεινον. Quod Soph. Antig. 1340 est restitutum pro κατέκτανον. Præteriti exemplum unum est ab libris optimis servatum ap. Xenoph. Anab. 7, 6, 37 : Ἄνδρα κατακεκανότες (vulgo κατακανόντες) ἔσεσθε πολλὰ μὲν δὴ πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα ... ubi v. L. Dindorfii annot. in edit. a. 1829, p. 209.] Item [ex scriptore ignoto] : Τοὺς μὲν, κατακαίνων ἐν χερσὶ, τοὺς δὲ, πλήττων, τοὺς δὲ, φοβήσας. Quibus in ll. Suid. quoque κατακαίνειν exp. ἀναιρεῖν, φονεύειν. [Parthen. c. 7 : Τὸν φύλακα κατακαίνει· et 24 : Κατακαίνει αὐτὸν τῇ σπάθῃ. « Diodor. 1, 89 : Ἐπειδὰν τοὺς λίθους κατακαίνωσι, exp. Postquam exciderunt lapides. Vitiosa videtur scriptura. » Schweigh. Codd. tres κατακλινῶσι vel κατακλίνωσι, duo κατακενῶσι. Κατακάνωσι L. Dindorfius.] Ap. Hesych. vero reperio etiam Κατακαινιῶ pro ἀποκτενῶ, tanquam ab Κατακαινίζω. [Fort. corruptum ex Κατακαίνω, ἀποκτέννω. G. D.]

[Κατακαίριος, ὁ, ἡ.] Κατακαίριον, Periculosum, Lethale. Ita VV. LL., forsan ex eo quod ap. Hesych. legerunt Κατακαίριον, εἰς καίριον τόπον. Sed pro eo scrib. esse divisim κατὰ καίριον, satis liquet. [Hesychii gl., quacum consentit Apollon. Lex. Hom., ex Hom.

Il. Λ, 439 sumta, Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔτι βέλος κατα- A
καίριον ἦλθεν· ubi nunc ex aliis libris κατὰ καίριον ἦλθεν editum. Certius Bianoris exemplum est Anth. Pal. 9, 227 : Αὐτὰρ ὁ δισκηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ πτωκί.]

Κατακαίω [et forma Attica Κατακάω], Deuro, Exuro, Comburo, Urendo absumo, Cremo. Hom. Il. Λ, [40]: Εἰ δήποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα, Cremavi s. Adolevi. [Z, 418 : Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἕντεσι. Herodot. 4, 69 : Κατακαίουσι τοὺς μάντιας· 8, 33 : Κατὰ μὲν ἔκαυσαν Δρύμον πόλιν, κατὰ δὲ Χαράδρην. Aristoph. Lys. 1218 : Μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι ὑμᾶς κατακαύσω; Thucyd. 2, 4.] Thuc. 8 : Τὴν δὲ μίαν πρὸς τῇ Ἴμβρῳ κενὴν κατακαίουσι, Exurunt, s. Cremant. Plato Epist. [p. 314, C] : Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον. [Isocr. p. 281, B : Πολλάκις ὁρμήσας ἐξαλείφειν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἢ κατακάειν μετεγίγνωσκον. Κατακαῦσαι τὸ γραμματεῖον id. p. 362, E.] Aliud exemplum habes in Καίω, e quo cognoscere potes, quomodo a simplici καίω differat. [Futuri forma quædam, ex Comico Attico, ut videtur, petita, ap. Phot. p. 137, 8 : Κατακᾶ, κατακαύσει. Recte Lobeckius ap. Schleusner. p. 483 κατακαεῖ, quocum comparari potest κατακλιεῖ ab Eupolide pro κατακλείσει dictum. G. D.] Passiv. Κατακαίομαι, Exuror, Comburor, Cremor, Ardeo. [Hom. Il. I, 212 : Κατὰ πῦρ ἐκάη, Ignis deflagraverat. Λ, 464. Od. Γ, 461 : Κατὰ μῆρ' ἐκάη. Κατεκαίετο ὁ νηὸς Herodot. 1, 50. Ἡ οἰκίη κατεκάη 4, 79. Κατακαυθέντων ἱρῶν 6, 101. Anaxandrid. ap. Athen. 6, p. 227, C : Ἐπὶ τίνα δ' ὧδ' ἄλλην τέχνην ... τὰ στόματα τῶν νεωτέρων κατακάεται; Plato Phæd. p. 86, C : Ἕως ἂν κατακαυθῇ. Κατακαυθήσομαι Aristoph. Nub. 1505. Mœris p. 201, 35 : Κατεκαύθη Ἀττικοὶ, κατακαυθήσεται Ἕλληνες· quæ recte supplet Bekkerus, Κατεκαύθη Ἀττικοὶ, κατεκάη Ἕλληνες. Κατακαυθήσεται Ἀττικοὶ, κατακαήσεται Ἕλληνες. Et sic de aoristo præcipit Thom. M. p. 511.] Plut. : Τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακεκαῦσθαι. Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 11, 200] : Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, Ardebat s. Conflagrabat incendio. Unde κατακεκαυμένη χώρα, Regio exusta s. combusta, quam Mysiam quidam esse putant, quidam Mæoniam : cujus campestria loca cinerea sunt ac montana, nigra velut exusta : quod quidam evenire putant ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων : nulla autem in ea nascitur arbor præter vitem. Cujus gentile est Κατακεκαυμενίτης, Qui ex ea regione est : ut κατακεκαυμενίτης οἶνος. Vide plura ap. Eust. [p. 346, 25] et Steph. Byz. [Uterque sua ex Strabone sumsit, quem v. 12, p. 576, 579; 13, p. 626, 628, et de vino Κατακεκαυμενίτῃ p. 628, 637, Seqq. ex Indice.] Κατέκηα, Combussi, pro κατέκαυσα. Κατακαῆμεν, Dor. pro κατακαῆναι, Exuri, Exustum esse. Plut. Lyc. [c. 20] : Κατακηέμεν [Hom. Il. H, 408, ubi Buttm. Gramm. vol. 2, p. 160. Recte corrigit κατακαιέμεν], Dor. s. Ion. pro κατακαῦσαι, et Κατακήομεν pro κατακαύσωμεν, ap. poetas, συστολῇ τοῦ ω. || Pro Κατακαίω vero dicitur item Κακκαίω poetice sicut κακκείω pro κατακείω. Od. [Λ, 74] : Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν, ἅσσα μοί ἐστι, Me crema, exure, combure, ure, ut in Κακκείω dixi. [Vera scriptura κακκῆαι est sine iota subscripto.] || Κατακείω, Deuro, Exuro, Comburo. Hom. Il. H, [333] : Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Exuramus, Crememus, Uramus; sic enim loqui Cic. in Καίω dixi : pro quo paulo post dicit κείομεν. Ubi Eust. annotat, si quis velit scribere κατακήωμεν per η et ω, a καίω, non errare quidem illum, habita ratione scripturæ subjunctivis usitatæ, sed a vett. exempll. auctoritate discedere. [Recte nunc ex aliis libris restitutum κατακήομεν, qui subjunctivus aoristi est, correpta propter metrum syllaba penultima. De formis hujus verbi per diphthongum scriptis v. quæ s. v. Καίω diximus.]

Κατακᾰλέω et Κατακαλοῦμαι, Evoco, Accerso, Convoco, Cam. [Plut. V. Othon. c. 18 : Ῥούφῳ πράγματα παρεῖχον ... κατακαλοῦντες αὖθις καὶ κατακελεύοντες ἄρχειν.] Plut. Sol. [c. 24], κατακαλούμενος Ἀθήναζε τούτους. Et κατακληθεὶς in pass. signif. ap. Thuc. [1, 24] : Ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς. [Strabo 14, p. 646 : Δούλων ἐπ' ἐλευθερίᾳ κατακεκλημένων. || Revoco (ab exsilio). OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 232, A, bis, act. et pass.] A Suida κατακαλῶν exp. ἐπιμελῶς ἐκζητῶν, Diligenter inquirens, in Polyb. [26, 5, 1] : Κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας κτλ. Sed viderit Suid. || Invoco, Imploro. [K. τοὺς θεοὺς Appian. Pun. c. 81. Clem. Al. Strom. 5, p. 673 : Τοὺς Μακεδόνων ἱερεῖς ἐν ταῖς κατευχαῖς βέδυ κατακαλεῖν ἴλεω αὐτοῖς τε καὶ τοῖς τέκνοις.] Plut. Them. [c. 13] : Τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φωνῇ. [Isocrati p. 218, C, Οἵτινες ἂν αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) εὐσεβῶς ἐπικαλέσωνται, fortasse κατακαλέσωνται restituendum ex cod. Urb.]

Κατακαλλύνω pro simplici καλλύνω, Orno, Verro, [Acta Jun. Bacchi p. 63; Eumath. p. 11 (?). Boiss. Eustath. p. 45, 41 : Τὰ βασιλικὰ ἔργα σοφίᾳ κατακαλλύνων. Eumath. p. 446 : Χάρισιν ἐρωτικαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα βίβλους κοσμοῦσι καὶ τοὺς λόγους κατακαλλύνουσι.]

Κατακάλυμμα, τὸ, Operimentum, Velamen, pro simpl. κάλυμμα. [Joseph. Bell. Jud. 5, 12, 3 : Τὰ κατακαλύμματα τῶν σωμάτων περισπῶντες. Hase. Velamen capitis, lxx Exod. 26, 14 (et 37 in cod. Oxon., ubi vulgo καταπέτασμα); Num. 4, 25.]

[Κατακαλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Operimentum, Exod. 27, B
5 sec. cod. 71 Holm. pro vulgato καλυπτήρ. Schleusn.]

Κατακᾰλύπτω, Obtego, Operio. [Hom. Il. Λ, 460 : Μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν· Ρ, 594 : Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν. Eur. Bacch. 96 : Κατὰ μηρῷ δὲ καλύψας (Ζεὺς Διόνυσον). Xenoph. Cyrop. 6, 4, 11 : Κατακλίναντες (αὐτὴν) κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ. De terra sepultos tegente Hom. Il. Z, 464 : Ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι. Hesiod. Op. 120 : Ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν. De caligine quæ oculos morientium occupat Il. Π, 325 : Κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Et cum genit. a κατὰ pendente E, 659 : Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν. Eur. Tro. 1314 : Μέλας γὰρ ὄσσε κατεκάλυψε θάνατος. Æsch. Pers. 917 : Εἴθ' ὄφελε ... κἀμὲ .... θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.] Κατακαλύπτομαι, pass. Obtegor, Operior. [Plato Menon. p. 76, B : Κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίη. Xenoph. H. Gr. 1, 4, 12 : Τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. || «Medio Herodot. 6, 67, κατακαλυψάμενος dixit, pro eo, quod al. ἐγκαλυψάμενος, C
Faciem obtexit, velavit.» Schweigh. lxx Gen. 38, 15 : Κατεκαλύψατο γὰρ τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Ep. ad Cor. 1, 11, 7 : Κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλήν.] Plato Timæo [p. 40, C] : Ἡμῖν τε κατὰ χρόνους, οὕς τινας ἕκαστοι κατακαλύπτονται, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους κτλ. Quod Cic. interpr., Quibusque temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emersi terrorem etc. Citatur ex ejusd. Plat. Epist. 7, [p. 340, A] : Πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, pro Iter ingredior hac ratione protectus.

Κατακάλυψις, Velatio, Ipse actus tegendi, συγκάλυψις : pro simpl. κάλυψις, quod nusquam reperi. [Galen. vol. 19, p. 357, 12 : Ἀνατομή ἐστι θεωρία τῶν ἐν κατακαλύψει σπλάγχνων. Ib. p. 356, 18 lectio vitiosa : Τὰ ἐν κατακαλήψει (sic) σπλ. Id. vol. 14, p. 744, 14 : Ἃ λέγουσιν ἐν κατ. ἀποστήματα, Abscessus intus se occultantes; conf. vol. 19, p. 445, 5. Hase. Καλύψει vel κατακαλύψει libri ap. Longin. 17, 3, quæ ex κάλυξι corrupta esse diximus s. v. Κάλυξ.]

[Κατακαμαρόω. Hesych. : Κατεκαμάρωσεν, κατενήβρυνεν. Verbum a καμαρὶς, quod per κοσμάριον γυναικεῖον exp. Hesych., derivandum videbatur Alberto. Sed hujus quoque voc. parum certam fidem esse s. v. Καμακὶς ostendimus. Accedit quod κατενήβρυνεν Musuri conjectura est : nam codex κατέβρυεν.] D

Κατακάμπτω, i. q. διακάμπτω et ἐπικάμπτω [Inflecto, Curvo. Aristoph. Thesm. 68 : Χειμῶνος οὖν ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον. Plato Tim. p. 71, C : Ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουσα· 36, B : Κατέκαμψεν εἰς κύκλον. Βλαστοὺς κατακεκαμμένους (oppos. ὀρθοὺς) Theophrast. H. Pl. 3, 18, 8. De cuniculis fornicatis Strabo 5, p. 235 : Ὑπόνομοι συννόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντες. || Metaphor. Inflecto, Everto, Perdo. Eur. Tro. 1252 : Μελέα μήτηρ, ἣ τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέκαμψε βίου· si librorum scriptura κατέγναψε, quam in κατέκναψε mutabat Porsonus, recte correcta est ab Lobeckio ad Soph. Ajac. p. 436 ed. sec. Aliter Æschin. p. 26, 33 : Ὅταν οἱ τὴν τῶν νόμων παρακαταθήκην ἔχοντες πρὸς τὰς αἰσχύνας κατακάμπτωνται, Si misericordia flectantur s. tangantur.]

[Κατάκαμψις, εως, ἡ, Inflexio. Strabo 3, p. 175 : Τὴν τῶν κλάδων κατάκαμψιν.]

[Κατὰ κανδὸν (?), κατὰ θανάτου, Hesych. Scribe conjunctim Κατακανδὸν, Occisim. PERGER.]

Κατακάνεον [?], Hesychio φίλτρον, Philtrum.

Κατακἄπηλεύω, pro quo perperam in VV. LL. Καταπηλεύω, pro Adultero cauponum more.

[Κατάκαπρον (?), ἐπιτήδειον, Hesych. Κατάκαρπον Salmasius.]

Κατακάρα, Attice dici aiunt pro ἐπὶ κεφαλὴν, In caput. Id tamen potius κατωκάρα. Reperitur et Κατάκαρα : ut ap. Dionys. Longin. [44, 6] : Τὰ φρουροῦντα τὸν νῦν βίον καὶ κατάκαρα [κατ' ἄκρας restitutum ex codd.] ἄγοντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθη.

[Κατακάρδιος, ὁ, ἡ.] Κατακάρδιος πληγὴ, Ictus in cor directus. Herodian. [7, 11, 6] : Παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις. [Pseudochrys. t. 7, p. 495, 8: Anon. Or. in cruc. p. 139, C Grets : Τῶν δαιμόνων κ. ἦλος. HASE. Const. Manass. Chron. p. 97 (?). Adverbialiter p. 89 : Βάλλων κατακάρδια βελέμνοις τῶν ἐλέγχων. BOISS.]

Κατακάρπιον, τὸ, Fructus, VV. LL. e Theophr. [H. Pl. 4, 10, 3. Est quod fructum vel potius semen includit collectum, alibi περικάρπιον dictum, modo scriptura bene habeat. SCHNEID.]

Κατάκαρπος, ὁ, ἡ, Fructuosus. [Aristodem. apud Athen. 11, p. 495, F : Ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον.] K. ἔλαία, Frugifera olea, Ps. 51, [8, et Hos. 14, 7]. Hesychio est πλούσιος. [Jo. Chrys. t. 5, p. 423, 23; t. 2, p. 653, 25; Basil. t. 1, p. 62, D; Greg. Nyss. t. 1, p. 606, C. Method. Conv. virg. p. 249, 9 : Τὸ γὰρ δασὺ κατάκαρπον ὅλον ἐστίν. HASE.]

Κατακαρπόω, a καρπῶσαι, Suidæ ἁγίως καῦσαι, Adoleo.

[Κατακάρπως, Frugifere, Opulenter. Glossæ Mss. in Prophet. ap. Bielium : K., πλουσίως, σὺν εὐθηνίᾳ πολλῇ. Legitur Zach. 2, 4 : K. κατοικηθήσεται Ἰερουσαλὴμ ἀπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν.]

Κατακάρπωσις, εως, ἡ, Levit. 6, [10] : Καὶ ἀφελεῖ τὴν κατακάρπωσιν, ἣν ἂν καταναλώσῃ τὸ πῦρ, ubi interpr. Cineres, quos vorans ignis excussit. [Gloss. in Octat. : Κατακαρπώσεις, ὁλοκαρπώσεις.]

[Κατακἄρῡκεύω, Condio. Synes. p. 2, B : Ἡ μαγειρικὴ κατακαρυκεύουσα. SCHNEID.]

[Κατακαρφόω, Clavo configo. Nicet. Chon. Annal. p. 635, 27, in cod. Græcob. : Μετὰ καρφίων μεγάλων τεσσάρων κατακαρφώσας αὐτό.]

Κατακάρφω, Desicco, Exsicco, ξηραίνω : E conspectu s. E medio tollo, ἀφανίζω. Utraque expos. ap. Hesych., qui exp. κατακάρψεις etiam καταφλέξεις. [Æsch. Ag. 80 : Φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης.]

Κατακάσα, ἡ, Suidæ est κατωφερὴς, Libidinosa, Prona in libidinem : quoniam sc. κάσον dicitur τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός. Affert tamen et aliud etymon et expositionem, nimirum ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι : cujus expos. meminit [Etym. M. p. 494, 38 : Κατακάσα, ἡ κατωφερὴς καὶ πόρνη εἴρηται, ἢ παρὰ τὸ καταχέεσθαι ἐπὶ παντὶ, ἢ ἡ τοῦ κατακαυθῆναι ἀξία διὰ τὴν ἀσέλγειαν αὐτῆς· et] Hesych. quoque. Sed et ipse aliam adhuc addit, scilicet κατακάσας dici τὰς κακοδαίμονας et τὰς διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπ' οἰκίας μενούσας, Quæ ob probra præ pudore intra casas suas se continent. Ad hoc enim etymon alludit : ad κάσα inquam, quod Romanis Eod. etiam teste est καλύβη, οἰκία, οἴκησις. [Glossa ex versu Callimachi sumta, quem servavit Etym. M. p. 819, 4 : Σκύλλα γυνὴ κατακάσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα. Ex quo apparet κατακᾶσα esse scribendum, et sic duo codd. Suidæ, nisi quis κατάκασσα præferat : nam κάσσα per πόρνη explicatur a grammaticis, de quo suo loco diximus.]

Κατάκαυμα, τὸ, Quod exustum s. combustum est, Ambustum. [Hippocr. p. 143, C : Τὰ ἐξέρυθρα ἐν ποσὶ κατακαύματα, Pustulæ incendiosæ. FOES. LXX Exod. 21, 25 : Κατάκαυμα ἀντὶ κατακαύματος, τραῦμα ἀντὶ τραύματος. Levit. 13, 24 : Ἐὰν γένηται ἐν τῷ δέρματι αὐτοῦ κατάκαυμα πυρός. || Ustio, Combustio. Num. 19, 6 : Ἐμβαλοῦσιν εἰς μέσον τοῦ κατακαύματος. De radicibus ambustis Geopon. 12, 17, 11 : Ἡ ἐκ τῶν ῥιζῶν αὐτῆς τέφρα τὰ κατακαύματα ὠφελεῖ. Καῦμα per κατάκαυμα exp. Hesych.]

[Κατακαυματόω, Ardere facio, Exuro. Eumath. p. 149 : Καί με τεχνικῶς καταδιψήσας καὶ τεχνικῶς κατακαυματώσας. WAKEF.]

[Κατακαύσιμος, ὁ, ἡ, Aptus ad comburendum. Hesych. : Ἄθινα, ξύλα κατακαύσιμα.]

Κατάκαυσις, εως, ἡ, Exustio, Combustio. [Combustus, Obustus, Gl. Κατακαύσεως pro καύσεως cod. Oxon. LXX Levit. 6, 9. « Hesych. » WAKEF. Galen. vol. 19, p. 542, 12 : Ὡς ἐκ κατακαύσεως ἀλγῶν. Hippiatr. p. 211, 30 : Δεῖ ἀπέχεσθαι τῆς κ. Epiphan. t. 1, p. 81, C : Φρυγάνων εἰς κατάκαυσιν ἑτοιμαζομένων. Porphyr. De abstin. 4, 15 : Ἀκούμενον τὴν κ. HASE.]

[Κατακαύτης, ὁ, Cremator. Κατακαῦται qui dicantur apud Cretenses explicat Plut. Mor. p. 296, B, nomen a cremandis cadaveribus ductum esse ostendens.]

Κατακαυχάομαι, idem [quod ἐπικαυχάομαι, Insulto]. Paul. Ad Rom. 11, [18] : Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In VV. LL. ponitur et Καταυχῶμαι pro ead. signif., et affertur ex Ep. Jac. 2, [13] : Καὶ καταυχᾶται ἔλεος κρίσεως· quæ omnia falsa sunt; quum ibi non καταυχᾶται, sed κατακαυχᾶται legatur. [LXX Zachar. 10, 12 : Ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κατακαυχήσονται. Eustath. ad Dionys. proœm. p. 67, 23 Bernh. : Οὐδὲ τὸ τῆς Λητοῦς χρῆμα καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἔσχεν Ἑρμοῦ τούτου κατακαυχήσασθαι.]

[Κατακαχλάζω, Strepito, Resono. Eumath. p. 394 : Καὶ δὴ καχλάζει τὸ ὕδωρ. Cod. Par. 2895 κατακαχλάζει. OSANN.]

[Κατακαχρύω.] Κατακαχρύσω Hesych. exp. ῥήξω : quoniam αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι (eæ enim κάχρυς nominantur) ῥήγνυνται. Alii vero συνταράξω, καταχώσω. Suid. quoque [ex Photio] κατακαχρύσαι esse dicit ῥῆξαι, ψοφῆσαι ποιῆσαι [ψύφον ποιῆσαι Arnaldus, ψοφῆσαι, πτίσαι Piersonus] : addens et ipse, metaphoram esse ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν. [Photius p. 137, 11 : Κατακαχρύσω, καταφρύξω, καὶ συντρίψω· ἀπὸ τῶν καχρύων μετενήνεκται. Quam gl. ex Pausania sumtam esse liquet ex Eust. p. 1835, 42 : Κατακαχρῦσαι παρὰ Παυσανίᾳ μεταφορικῶς τὸ καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι. Conf. Καχρύω.]

Κατάκειμαι, Jaceo, sicut et κεῖμαι. Ap. Aristoph. tamen Pl. [671] : Κοσμίως κατεκείμεθα, VV. LL. exp. κατεκείμεθα non simpliciter Jacebamus, sed Jacebamus prostrati. [Imo, Decumbebamus, dormiendi caussa. Illa vero interpretatio convenit Hom. Od. K, 532 : Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα.] At vero ap. Hom. [Il. Ω, 527] : Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδει, ibid. exp. simpliciter Jacent, item Siti sunt. [Pind. Nem. 4, 85 : Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.] Itidemque ap. Plat. Leg. [6, p. 778, D], κατάκειμαι ἐν γῇ, Humi jaceo. Sed in Homeri Il. P, [676] περὶ αἰετοῦ, i. e. de aquila, ita loquentis, Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαβε πτὼξ, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, in hunc inquam l. annotat Eust., κατακείμενος esse ἐπίτασιν τοῦ κείμενος, ὡς τοῦ πτωκὸς πάνυ διὰ δειλίαν συνάγοντος ἑαυτὸν καὶ συστέλλοντος : videtur tamen alioqui κατὰ in hoc verbo, sicut in aliis multis, pro adverbio κάτω accipi, sed quod hic vacet. [Ω, 10 : Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· Od. T, 439 : Ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.] || Decumbo : ut ægrotus dicitur decumbere. [Et in Ind. : « Κατεκείατο, Decubuerunt : Ionice pro κατέκειντο. » Herodot. 7, 229 : Κατεκέατο ὀφθαλμιῶντες.] Lucian. [Icarom. c. 31] : Εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. At in VV. LL. exp. etiam Ægroto; afferturque itidem ἐγκατακείμενοι ex Aristoph. Pl. [742] pro Ægroti, sed perperam. Est etiam Recumbere, si Budæo credimus, qui itidem Κατακείετε ap. Hom. Od. H, [188] a them. Κατακείω, interpr. Decumbite, Recumbite [dormiendi caussa. Κατεκείαθεν (?) per κατεκοιμήθη exp. Hesych.] Observa autem Κατακείω, quod et ipsum comprobat thema Κέω. [Aristoph. Eccl. 313 : Ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν· Ach. 70 : Ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι· Lys. 773 : Ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς.] || Accumbo, Discumbo. Quidam ap. Athen. : Ἐφ' ᾗ ἕκαστος κατέκειτο κλίνῃ. Sic ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι e Plat. Rep. 2, [p. 273, D. Id. Symp. p. 177, D : Ἵνα ἐκ τρίτων κατακέηται· 223, B : Ὡς κατακεισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει ἀνίστασθαι.] Eust. [p. 1404, 6] scribit, eos, qui ἀνακεῖσθαι dicebant ἐπὶ τῶν κατακειμένων, irrideri solitos fuisse : et hoc ostendere

Diphilum : qui quum induxisset quendam dicentem, Ἐγὼ δ' ἕως μέν τινος ἀνεκείμην, aliquis hoc verbo offensus, respondit, ἀνάκεισο, perinde ac si dixisset, ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. Verum in hoc Diphili l. legens ἀνεκείμην, non sequor vulgatam edit. Eustathii : in ea enim habetur κατεκείμην. [Ἀνεκείμην ap. Athen. 1, p. 23, C, cui sua debet Eustath.] Sed hanc lectionem repugnare iis, quæ probare vult Eust., manifestum est. Confirmat vero meam castigationem et alter, qui ab eo citatur, l., quem in Ἀνάκειμαι attuli. [Idem de verbis κατακεῖσθαι et ἀνακεῖσθαι præceptum exponunt Phrynich. p. 216, Herodian. p. 441 ed. Piers., Ammon. p. 15.] || Repositus sum, ut κεῖμαι, Hesiod. [Op. 362] : Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει. [Hic l. supra erat afferendus cum Homerico Il. Ω, 527. Impropr. Pind. Isthm. 1, 58 : Εἰ δ' ἀρετὰ κατάκειται πᾶσαν ὀργὰν, ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις ... Si parata virtus est ... : ubi duæ aliæ lectiones memorantur ab schol., ἀρεταὶ et, quam Aristarchus probavit, ἀρετᾷ, cui minus convenit κατάκειται, quod ἀνάκειται potius dicendum fuisset. || Depositus sum. Aristoph. Eccl. 514 : Κατάκειται (sic correxi scripturam librorum κεῖται) δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας ..., ubi præcedit ῥιπτεῖτε χλαίνας κτλ. et καταθέσθαι θοἰμάτιον. G. D.] || Κακκείω pro Κατακείω, Decumbere cupio, Decubiturus sum, Eo ad decumbendum s. cubandum. Hom. Il. A, [606] de dimisso deorum concilio : Κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, i. e. κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον, Eust. Reperitur idem versus in Od. H, [229, 396, N, 17, et κλισίηνδε pro οἶκόνδε Il. Ψ, 58.] Dicitur vero Κακκείω pro κατακείω, sicut κακκῆαι pro κατακῆαι s. κατακαῦσαι : sic κάππεσε pro κατέπεσε, κάλλιπε pro κατέλιπε, κάββαλε pro κατέβαλε, et quæ sunt ejusmodi. [Κατακείετε ex Od. H, 188, et Σ, 408, supra attulit HSt. Adde ib. 419 : Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες.]

Κατακείρω, Detondeo. [Plut. Mor. p. 52, D : Κατακείρεται δ' ὁ πώγων ὥσπερ ἄκαρπον θέρος.] Metaph. capitur pro Absumo, ap. Hom. Od. Δ, [686] de procis : Οἵ θ' ἅμ' [θάμ'] ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν· X, [36] : Ὅτε μοι κατακείρετε οἶκον.

[Κατακείω. Κατακεκαυμένη χώρα. Κατακεκαυμενίτης. V. Κατακαίω.]

[Κατακεκλεισμένως ap. Hesych. s. v. Κατεκλάζετο, de qua gl. dicetur s. v. Κατακλείω, ex accusativo vel singularis vel pluralis corruptum videtur.]

[Κατακελἄδέω, Clamorem edo. Theophyl. Simoc. Hist. p. 41, C; 43, A. G. Dind.]

Κατακελευσμὸς, ὁ, pars est τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, teste Poll. [4, 84.] Forsan autem fuit Inhortatio illa qua Delphi Apollinem ad feriendum draconem instigabant, acclamantes ἴει, παιήων : nam subjungit Pollux : Ἐν δὲ τῷ κατακελευσμῷ προκαλεῖται τὸν δράκοντα.

Κατακελεύω, Jubeo, sed peculiarem quandam Jubendi signif. habet, eam sc., ad quam et κέλευσμα restringitur, dictum itidem Lat. Celeusma, [Hortamentum quod remigibus dabatur : de quo v. s. Κέλευσμα]. Hanc autem signif. Eust. ex Aristoph. [Ran. 208 : Κατακέλευε δή] affert : ex Eod. vero [Av. 1273] in VV. LL. citatur κατακελεύειν pro Imperare silentium, s. potius Indicere, Audientiam facere.

Κατακενόω, Evacuo, Exinanio. [LXX Gen. 42, 35. Effundo Sam. 2, 13, 9. Schleusn. Joseph. B. J. 1, 30, 6 : Πλεῖστον μὲν (τοῦ φαρμάκου) εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντος αὐτοῦ κατεκένωσα. Alex. Trall. 3, p. 202 : Κατακένωσον εἰς θυείαν. Eustath. Opusc. p. 293, 60 : Τὸ βάρβαρον γὰρ οὐκ ἀνίει ἁρπάζον καὶ κατακενοῦν.]

[Κατακεντάννυμι. V. Κατακεντέω.]

Κατακεντέω, s. Κατακεντάω, Pungo, Stimulo. [Plato Tim. p. 76, B : Τοῦτο ... πᾶν τὸ δέρμα κύκλῳ κατεκέντει πυρὶ τὸ θεῖον. Κατακεκεντημένον δέρμα κεφαλῆς Pollux 2, 36. Diodor. 3, 36 : Τοὺς περὶ τὴν οὐρὰν τόπους κατακεντοῦντες. Hesych. : Κατακεντεῖ, τιτρώσκει. Appian. Hisp. c. 35 : Ἤν τις ἐπανίστηται, κατακεντεῖν καὶ κατακαίνειν.] Theodor. H. E. 3 : Ἀφειδῶς αὐτὸν κατακεντᾶν γραφίσι κελεύσαντες. [Κατακεντᾷ Epiphan. vol. 1, p. 417, B., Κατακεντᾶν Demetr. Hieracos: p. 133. || Trajicio (telis). Palæphat. 1, 7 : Τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ κένταυροι ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν. Zosim. 4, 49, 3 : Κατεκέντουν δόρασί τε καὶ ξίφεσι. || Improprie de animo pungendo Philo p. 308, A : Ὑπὸ τῆς ἀπιστίας κατακεντούμενοι.] Pro quo dicitur et Κατακεντάνυμι, VV. LL., citantia Lucian. [scriptorem Philopatr. c. 4 : Τῇ βουπλῆγι κατεκεντάννυτο. Hanc formam in l. Palæphati præbet cod. Mosq. κατεκεντάννυσαν.]

Κατακέντημα, τὸ, Punctum, Plinio, i. e. Punctionis s. Punctus, ut idem vocat τὴν κέντησιν, opus, VV. LL. [Plato Tim. p. 76, B : Λεπτότητα ἴσην ἔχων τῷ κατακεντήματι.]

[Κατακεντίζω, Confodio. Ælian. N. A. 7, 2 : Λογάδας ἐξέπεμψε κατακεντιοῦντας τήνδε τὴν ἱερὰν ἀγέλην.]

[Κατακεντρόω, Stimulis s. Aculeis spiculo. Θύραι κατακεκεντρωμέναι, Januæ e quibus stimuli exstant, Diodor. 18, 71. Eodem sensu κεντρωτὸς dicitur. G. D. It. ap. Urbic. De castr. p. 126, B, pro κατακεντρώμενοι κανόνες legend. videtur κατακεκεντρωμένοι. Hase.]

[Κατακέραμος, Stratus, Tectus, Gl.]

Κατακεράννῡμι, [s. Κατακεραννύω] Commisceo, Permisceo, Contempero. [Plut. Mor. p. 132, D : Οἶνον πολλῇ κατακεραννύμενον καὶ κατακλυζόμενον ὑδροποσίᾳ· 799, B. Pollux 10, 149 : Τὸ ἀγγεῖον ᾧ κατακεραννύουσι τὸν σίδηρον. Aoristi forma Ionica ap. Hesych. : Κρητήριον, ἐπίχυσις· κατακρῆσαι (ἐπικρῆσαι posuit Photius p. 178, 10) γὰρ τὸ καταχέαι.]

Κατακέρᾶσις, εως, ἡ, Commixtio, Contemperatio. [Aristot. De gener. anim. 1, 18 : Ὡς τῇ κατακεράσει αὐξάνεται ὕστερον οἷον οἶνος ὕδατος προσεγχυθέντος.]

[Κατακέρασμα, τὸ, Contemperatio. Eustath. Opusc. p. 209, 22 : Εἰς παντὸς λυπηροῦ κατακέρασμα.]

Κατακεραστικὸς, ἡ, ὸν, Contemperandi vim habens : ut κατακεραστικὰ, Medicamenta, quæ et ἐπικεράστικὰ paulo ante. [Galen. vol. 19, p. 696, 11 : Χρῶ τοῖς καταλλήλοις κατακεραστικοῖς, M. idoneis contemperantibus. Et ib. l. 15 : Διὰ τῶν προειρημένων κατακεραστικῶν. Hase. Geopon. 12, 19, 8 : Τῶν δὲ σικύων τὸ σπέρμα οὔρων δριμέων ἐστι κατακεραστικὸν καὶ ἀγωγόν.]

[Κατακεραυνοβολέω, Fulmine dejicio. Eumath. 8, p. 313 : Ὡς ἐν κεραυνῷ τῇ μνήμῃ τὴν ψυχὴν κατεκεραυνοβολούμην πυκνά.]

Κατακεραυνόω, Fulmine icio s. interficio. [Scriptor Philopatridis c. 4 : Τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε. Eumath. p. 150 : Ἐγὼ δ' ὥσπερ κατακεραυνωθεὶς ὅλος ἤμην ἐμβρόντητος.]

Κατακερδαίνω, affertur e Xen. pro Quæstum facio, s. Quæstui habeo munus et functionem aliquam, Sordide et lucri causa munus aliquod obeo [Œc. 4, 7] : Οὓς δ' ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων ἢ κατακερδαίνοντας, τούτους χαλεπῶς κολάζει. Ubi possit gen. ille τῶν φρουράρχων referri et ad κατακερδαίνοντας, ut sit Quæstui habentes præsidiorum præfectos.

Κατακερμᾰτίζω, In minutos numulos redigo, Minutis numulis commuto. Aristoph. : Οὐδὲ ἀργύριόν ἐστι κατακεκερματισμένον. [Pollux 9, 88 : Καὶ κατακεκερματίσθαι μὲν ἐπὶ λόγου Πλάτων, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν « Οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον. » Photius p. 137, 15 : Κατακεκερματίσθαι, εἰς πολλὰ μέρη διηρῆσθαι.] Sicut vero κερματίζω generalius capitur pro In minutias redigo, In minutas partes comminuo s. disseco [Hesych. : Κατακερματίζει, εἰς πολλὰ ἀναλίσκει, διατέμνει, ἢ λεπτύνει, ἢ μερίζει. Κατεκερμάτισεν, συνέθραυσεν] : ita et hoc Platonis [Rep. 3, p. 395, B] : Φαίνεταί μοι εἰς σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις. [Galen. vol. 4, p. 350 : Ἐφυλάξατο (ἡ φύσις) κατακερματίζειν (τὰ ὀστᾶ) εἰς πολλὰ καὶ μικρά· vol. 2, p. 178 : Καταμηκύνω κατακερματίζων τὸν λόγον. Dionys. H. De Thuc. jud. § 9, p. 828, 5 : Εἰς μικρὰς κατακερματιζομένη τομὰς ἡ διήγησις.] Sic apud Basil. Hexaem. : Ὥσπερ καὶ τὸ πῦρ εἰς σμικρὰ κατακεκερματισμένον. [De febri dissoluta Hippocr. p. 388, 43 : Λυομένου τοῦ πυρετοῦ καὶ κατακερματιζομένου ἐς τοὺς πόδας καταβαίνει.] Et in act. ap. Plut. De musica [p. 1142, A] : Τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων. [Κατακερματίζειν τὴν τέχνην εἰς μικρὰ Demetr. De eloc. § 76. Joseph. Genes. p. 51, A : Ἀνηλεῶς ἀποκτέννοντες κατακερματίζουσι Καίσαρα.]

[Κατακερματισμὸς, ὁ, Dissectio in partes minutas. Eustath. Opusc. p. 153, 9 : Τοῦ νομισματικοῦ κ. G. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 416, 25. Porphyr. Sent. c. 37 :

Κ. τῆς δυνάμεως, Divisio in particulas minimas. Hase.] A

Κατακερτομέω, i. q. κερτομέω [Maledictis incesso, Cavillor, Ludifico. Hesych. : Κατακερτομεῖ, χλευάζει, φλυαρεῖ. Herodot. 1, 129 : Κατέχαιρέ τε καὶ κατεκερτόμεε λέγων ... Philo p. 1041, E : Κατακερτομούμενοι πρὸς τῶν ἀντιπάλων· 1042, C : Τοιαῦτα φλυαρηθέντες καὶ κατακερτομηθέντες. Suidas : Κατακερτομεῖν, καταχλευάζειν· αἰτιατικῇ. Herodot. 2, 135 : Πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν. Cum genit. Polyæn. 1, 34, 2 : Μάλα δὴ τῶν συμμάχων κατεκερτόμησαν. Longus 2, 20 : Πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατακερτομήσαντες. Cum dat. in loco Philonis p. 131, F : Λεγέτω δή τις κατακερτομῶν αὐτῷ καὶ ἐπιχλευάζων, propter additum ἐπιχλευάζων constructum videri monuit Abresch. Lectt. Aristæn. p. 277.]

[Κατακερχνόω.] Κατακερχνοῦσθαι, Exasperari. Hesych. enim κατακερχνοῦται exp. τραχύνεται, διὰ τὴν οὐλότητα. [Corrupte Photius p. 137, 13 : Κατακέγχρυται, τραχύνεται· καὶ ἐντεῦθεν καὶ κέγχρος.]

[Κατακέφαλα, Prone. Geopon. 10, 30, p. 699 : Κἂν κατακέφαλα φυτευθῶσιν (αἱ φοίνικες), Etiamsi inversæ B plantatæ fuerint. Ib. c. 8, p. 661, restituendum ex codd. κατακέφαλα φυτεύουσιν· ubi vulgo κατὰ κεφαλῆς. Alia exx. quædam attulit Ducang. in Gloss. p. 608, et in Append. p. 96, Bast. ad Greg. Cor. p. 766.]

[Κατακηδεύομαι pro simplici κηδεύομαι Pallad. Hist. Laus. p. 45, B. Hase.]

Κατακηλέω, Demulceo, Permulceo, Suavitate auditus animum delinio : v. Κήλησις. [Hesych. : Κατεκήλησε, κατεπράϋνεν (μετεπράϋνεν codex), ἔθελξεν. Κηλεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ ὑπὸ αὐλῶν θέλγεσθαι. Photius p. 137, 19 : Κατακηλοῦσαν, θέλγουσαν, πραΰνουσαν. Heraclit. De incred. c. 16 : Κατακηλοῦσα (Circe) τοὺς ξένους. Plato Crat. p. 403, D : Κατακεκηλῆσθαι ἐκείνας τε καὶ τοὺς ἄλλους πάντας. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 338, 7 : Οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος λόγοις. Hesych. : Κατακηλούμενοι, ἐξοιστρούμενοι, καταθελγόμενοι. || Lenio. Soph. Trach. 1003 : Ὃς τήνδ' ἄτην ... κατακηλήσει. Schol. θεραπεύσει. G. D. || Pass. Colliquesco. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 35, 20 : Ἄλλων δὲ κατακηλουμένων ἐπὶ τῷ οἴκτῳ διὰ C τῆς συμπαθείας. Hase.]

[Κατακήλησις, εως, ἡ, Delinitio. Origenes vol. 1, p. 324, C; 325, A.]

Κατακηλητικὸς, ἡ, ὸν, Qui permulcere s. demulcere potest, Cui facultas inest permulcendi et suavitate auditus animum deliniendi. [Ælian. N. A. 17, 19 : Ἱερουργίας καταθύουσιν ὀρνίθων ἔστιν ὡς (scrib. ὧν cum Valck. ad Herodot. 7, 187) κατακηλητικάς. Nam sic scriptura vulgata κατακλητικὰς ex duobus codd. est emendanda. G. Dindorf.]

[Κατακηλῑδόω, Maculo. Phrynich. p. 417 : Καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμῳδιῶν τῶν ἑαυτοῦ ... κατεκηλίδωσεν εἰπὼν ...]

[Κατακηπεύω, Hortum colo. Figurate Eumath. p. 206 : Σὺ τὴν ἐμὴν ταύτην Ὑσμίνην ἐρωτικῶς κατεκήπευσας· σύ μοι καὶ φραγμὸν περίθου τῷ κήπῳ.]

Κατακηρόω, Cera obduco s. circumlino; Incero, ap. Cels., Juv. Herodot. 1, [140] : Κατακηρώσαντες δὴ ὧν τὸν νέκυν Πέρσαι γῇ κρύπτουσι. Unde est quod Cic. Tusc. 1, [25] scribit, Persæ etiam cera circumlitos condunt ut quammaxime permaneant diuturna corpora. Idem Herod. [4, 71], κατακεκηρωμένος, Inceratus, Cera obductus s. circumlitus. [Κατακηροῦντα ap. Xenoph. De re eq. 10, 7, legit Pollux 1, 207. Libri κατατείνοντα.]

Κατακηρύσσω, Κατακηρύττω, Indico per præconem, Præconio edico : ut κατακηρύξαι ἡσυχίαν, quod et κατακελεῦσαι dicitur, Poll. [4, 91, 93.] Sic κατακηρύξαι ἐκεχειρίαν [ibid.], Inducias et pacem sequestram indicere. [Xenoph. Anab. 2, 2, 20 : Σιγὴν κατακηρύξαντα. Hesych. : Καταμηνύειν, κατακηρύσσειν. || Evoco per præconem. Pollux 8, 61 : Ὁπότε τις μὴ παρὼν ἐν δικαστηρίῳ κατακηρυχθεὶς καὶ μὴ ὑπακούων ἐρήμην ὄφλοι. ||Promulgo. Polyb. 23, 2, 6 : Βουλόμενοi κατακηρυχθῆναι τὰς κρίσεις.]

[Κατακιβδηλεύω, Adultero. Phot. Adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. vol. 1, p. 9 : Κατακιβδηλεύων τοῦ λόγου τὸ σχῆμα. Kall. Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 285, 2 : Τὴν Μωσαϊκὴν ὀκτάτευχον κ.]

[Κατακικλάσκω. V. Κατακλάω.]

[Κατακινδῡνεύομαι, Periclitor. Anna Comn. 10, p. 294, D : Τοσοῦτον κατεκινδυνεύσαντο ὡς καὶ πῦρ τολμῆσαι ἐπαφεῖναι. G. Dindorf.]

[Κατακῑνέω, Commoveo, Dimoveo. Schol. Theocr. 5, 116 : Γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου. Basil. De mirac. Theclæ p. 304, B : Ἐπὶ τοῦ δέους κατακινούμενος.]

Κατακίνησις, εως, ἡ, Commotio, Dimotio. [Κατακίνησις legitur ap. schol. Hom. Od. B, 315, p. 72 : sed recte Buttmannus κατὰ κίνησιν corrigit.]

Κατακιρνάω, Misceo, Tempero. Alex. Aphr. [Probl. 2, 70] : Ἡ ὑγρότης κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν τοῦ μέλιτος, Calorem mellis ingentem temperabat. [Anth. Pal. 9, 362, 12 : Φονίη ῥαθάμιγγι λιβὰς κατεκίρνατο πηγή. Cassii Probl. 35 : Εὐωδία ... κατακιρνωμένη τῷ περιέχοντι ἀέρι. || Improprie Longin. 15, 9 : Ῥητορικὴ ... κατακιρναμένη ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 60, A : Διὰ πάσης γὰρ ἰδέας τῶν ψυχῶν κατακιρνᾶται τὸ λογικὸν τοῦτο ζῷον ὁ ἄνθρωπος.]

Κατακισσηρίζω, Pumice defrico et destringo, Pumice lævigo. Athen. [7, p. 529, A], de Sardanapalo : Κατεξυρημένον τὸν πώγωνα καὶ κατακεκισσηρισμένον.

[Κατάκισσος, ὁ, ἡ, Hedera obductus, Hederaceus. Anacreont. 6, 7 : Κατακίσσοισι (κατὰ κισσοῖσι) βρέμοντας πλοκάμοις φέρουσα θύρσους. De quo l. HSt. dixit s. v. Χλιδανόσφυρος.]

[Κατακκίζομαι.] Κατακκίσασθαι [κατακίσσαν codex] Hesychio est προσποιεῖσθαι, Simulare, Præ se ferre; quod et ἀκκίσασθαι.

[Κατακλαδαίνω. Hesychius : Κατεκλάδανεν, ἀνεῖλεν. Verbum suspectum : de quo quum nihil aliunde constet, ne hoc quidem liquet quid ἀνεῖλεν hic significet, quod et de occidendo et de responso oraculi intelligi potest.]

[Κατακλαήδειν (?), συλλήβδην, Hesych. Κατακλήδην Jensius.]

[Κατάκλᾰδος, ὁ, ἡ, Ramosus. Hesych. : Κατάπρεμνος, κατάκλαδος. G. Dindorf.]

Κατακλαίω [et Attice Κατακλάω], Defleo. [Eur. El. 113 et 128 : Ἔμβα κατακλαίουσα. Aristoph. Vesp. 386 : Κατακλαύσαντες ... με. Med. Κατακλαίομαι. Eur. Iph. T. 149 : Σύγγονον ἀμὸν κατακλαιομένα· El. 156. Polyb. 12, 15, 3 : Τὴν γυναῖκα κατακλαιομένην αὐτόν. || « Cum genit. personæ quasi Obviam ploro, Auribus alicujus opploro. Epictet. Diss. 3, 24, 77 : Μέλλεις ἡμῶν κατακλαίειν· 1, 23, 4 : Ἂν μυΐδιον μικρὸν ἔσω κατακλαίῃ αὐτοῦ. Sed et κατακλαίει αὐτὸς ἑαυτοῦ, Ipse suis auribus opplorat, Apud seipsum lamentatur, 3, 13, 4. Et 2, 17, 26 : Κατακλαίεις καὶ σαυτοῦ καὶ τῶν θεῶν. » Schweigh.] || Lacrymando afficio, Ad misericordiam commoveo lacrymis, Ad lacrymas et misericordiam concito. Plato [Phædone fin.] : Καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Ita Bud., sed suspicor reponendum κατέκλασε. [Quod ipsum præbuerunt codd. plurimi.]

Κατάκλᾰσις, εως, ἡ, Fractio, Fractura. [K. ὄμματος, Oculi perfractio, perversio, distorsio, Hippocr. p. 1165, G. Sic enim exponit Galen., ὅταν διαστρέφηται τὰ βλέφαρα, Quum palpebræ pervertuntur, illudque alterius musculorum oculos claudentium convulsionem aut resolutionem indicat. Καμπυλότης βλεφάρων dicitur in Progn. Κατακλάσιες τῶν ἄρθρων, Articulorum perfractiones, p. 1165, G. Est et κατάκλασις ὄμματος, Oculi perfractio, aut etiam κατάκλεισις, Obseratio aut conclusio, in Prorrh. p. 73, G : utrumque enim agnoscit Galen. : quorum alterum musculorum palpebras claudentium robur, alterum aperientium imbecillitatem indicat. Foes. Galen. vol. 8, p. 753 : Ἤδη καὶ πρόσθεν ... ὄμματος κατάκλεισιν ἔγραψεν. Ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ α, οὐ διὰ τοῦ ει, κατάκλασιν γράφουσιν, οὐ μεγάλης οὔσης διαφορᾶς περὶ τὸ σημαινόμενον ἐξ ἀμφοῖν. Βούλεται γὰρ δηλῶσαι τὸ κατακεκλασμένον ἢ τὸ κατακεκλεισμένον βλέφαρον ἐφ' ᾧ δυοῖν θάτερον, ἢ τῇ συντονίᾳ τῶν κλειόντων αὐτὸ μορίων ἢ ἀρρωστίᾳ τῶν ἀνοιγόντων, ἕπεται τὸ πάθος. « Ἀνάκλασις (Refractio) et Κατάκλασις (Perfractio) ἠχοῦς opposita sibi sunt ab Aristot. Probl. 11, 23. » Schneid.]

[Κατάκλασμα, τὸ, Fractio. Eustath. Opusc. p. 304, 46 : Ἀγγείοις ἐνύβριζον εἰς κ.]

[Κατακλαστὸν, τὸ, Panis benedictus, ap. scriptores ecclesiasticos. Typicum Sabæ c. 14, p. 22 : Ὁ εὐλογηθεὶς ἄρτος, ἤτοι τὸ κ. δίδοται. Alia exx. v. ap. Ducang. s. v. Κλαστὸν et ap. Suicer.]

[Κατακλαυθμυρίζομαι, Defleo. Pseudochrys. t. 7, p. 552, 20. Hase.]

[Κατάκλαυσις, εως, ἡ, Deploratio, Gl.]

[Κατάκλαυστος, ὁ, ἡ, Deflectus, Deflendus. Niceph. Jure græcorom. t. 1, p. 196, B. Hase.]

Κατακλάω, Defringo, etiam Frango. Hom. Il. [Υ, 227 : Ἐπὶ ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων·] Ν, [608] : Κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος· supra vero dixerat, Ἐκλάσθη δὲ δόναξ. [Herodot. 9, 60 : Τὰ δόρατα κατέκλων. Demosth. p. 1251, 23 : Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασε. Longus Past. 2, 4 et 5; 3, 3. Pausan. 10, 15, 5, de statua Minervæ : Λέγει δὲ καὶ ὡς τὸ δόρυ καὶ τὰς γλαῦκας καὶ ὅσος καρπὸς ἐπὶ τῷ φοίνικι ἐπεποίητο ἐς μίμησιν τῆς ὀπώρας, κατακλάσαιεν καὶ ταῦτα οἱ κόρακες· ubi significat, Morsicando defringere. || Inflecto. Theocr. 25, 147 : Κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε βαρύν περ ἐόντα. || Reflecto. Plut. Mor. p. 897, D : Μεταξὺ τῆς σελήνης ἤ τινος ἄλλου ἄστρου καὶ τῆς ὄψεως ἀὴρ παχὺς καὶ ὁμιχλώδης ἵσταται· εἶτα ἐν τούτῳ τῆς ὄψεως κατακλωμένης καὶ εὐρυνομένης ... || Deturbo. Strabo 4, p. 182 : Φασὶ γοῦν σύρεσθαι καὶ κυλινδεῖσθαι (ὑπὸ τοῦ ἀνέμου) τῶν λίθων ἐνίους, κατακλᾶσθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ὀχημάτων· quod Casaubono in κατακυλίεσθαι mutandum videbatur.] Accipitur etiam metaph., ut Lat. Frango. Hom. Od. Δ, [538] : Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. [Similiterque I, 256, K, 198, 496, M, 277. Exemplum Platonicum s. v. Κατακλαίω est allatum. Callim. H. in Del. 107 : Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ὤχτισας. Quint. Sm. 9, 76 : Πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη κέαρ ἔνδον.] Et ap. Plut. [Mor. p. 767, D : Ἐκκόψας τὸ θράσος καὶ κατακλάσας τὸ σοβαρὸν καὶ ἀνάγωγον·] Fabio [c. 11] : Τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο. Sic Liv. quoque dicit Frangere audaciam alicujus. [Liban. vol. 4, p. 837, 23 : Τίς ἡ τὸν σκληρὸν τουτονὶ κατακλείσασα; Corrige κατακλάσασα. Jacobs. Debilito, Imbecillum reddo. Hippocr. p. 1288, 14 : Κατακεκλασμένοι καματώδεες ἐν πυρετῷ· 203, E : Αἱ κατακεκλασμέναι ἐν τῇσι κινήσεσι μετὰ ἀδυναμίης. Eur. Cycl. 673 : Ὁ μιαρὸς, ὅς με δοὺς τὸ πῶμα κατέκλασεν· 766 : Οὐχ ὁσίων ἐρώτων δεινᾷ φρένας Ἀφροδίτας νόσῳ κατεκλάσθη. Mollem reddo, Effemino, Philo p. 243, B : Τῶν δὲ σωμάτων διὰ τὸ ἁβροδίαιτον κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις. Clem. Al. Strom. 6, p. 785 : Περιττὴ δὲ μουσικὴ ἀποπτυστέα ἡ κατακλῶσα τὰς ψυχάς. « Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 45, 26 : Κατακλᾶν τὸν ὀφθαλμὸν, οἷον ἐνθρύπτεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἐρασταὶ, τὸν ἕτερον ἐκκλίνοντες ὀφθαλμόν. Est igitur idem quod κατιλλώπτειν, quod de lascivis oculis amantium dici solet. » Schneid. || Κατακλᾶσθαι γραφὰς et πόδας κατακεκλασμένους, Fractam orationem, Fractos pedes dixit Dionys. H. De comp. vv. p. 121 et 206, 1. De vitiosis metris sermonem esse ex omni loci contextu patet. De his conf. quæ s. v. Διακλάω et Κλάω dicuntur. Ernest. Lex. rhet. Κατακεκλασμένα μέλη, Mollia carmina, ex Jo. Chrysost. Hom. 2 in Matth. p. 12 memorat Suicerus. || De voce deprimenda Lucian. De saltat. c. 27 : Εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν· ubi recte explicat Gesner. : Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior quam fert natura vox exeat; κατακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum et tonum naturalem vocem deprimere : utraque ratio efficit κεκλασμένον, fractum aliquid, quia non pleno gutture vox funditur. « Κατακλώμεναι αἱ φωναὶ, Voces distortæ, perversæ, perfractæ, dici videntur ab Hippocr. p. 158, E, quemadmodum κατάκλασιν διαστροφὴν exponit Galen., etsi eam oculis attribuit Hippocr. in Epidemiis, nec satis proprie ad vocem referri videatur. Sed quemadmodum κατιλλαινόμεναι φωναὶ dicuntur lib. 3 Epid. αἱ διαστρεφόμεναι, sic hoc loco perversæ aut distortæ voces, etsi minus apte, non tamen omnino absurde dicentur, quæ a planis, suavibus, et communi vocum ratione deflectunt, aut quæ ex musculorum laryngis convulsione aut resolutione interceptæ sunt, velut elisæ ac confractæ. Possunt et raucæ aut asperæ intelligi, ex distillatione in vocis instrumenta, quæ continenti humiditate rigua minime sonoras et claras voces edunt, sed quas vulgus Gallicum non inepte quassas vocat, ut nostris in eum locum Annotatt. scribimus. Foes. || Κατακικλάσκω. Photius p. 146, 24 : Κατεκίκλασκε, κατέκλα. || Forma Græcobarbara Κατακλάνω. Hesych. : Καταρράσσειν, κατακλάνεσθαι. G. D.]

[Κατάκλειμμα, τὸ, Id quod astringit, Ligula. Galen. vol. 18, part. 1, p. 836, 8 : Τῶν τοῦ ἐπιδέσμου περάτων ἐπιπλεκομένων ἀλλήλοις, ἤ τινος ἔξωθεν κατακλείματος. Hase.]

Κατακλεὶς [Κατάκλεις Etym. M. p. 495, 19], εἶδος, ἡ, Quod claudendis foribus adhibetur. Ap. Aristoph. in Vespis, inquit Poll. [10, 22], κατακλεῖδες sunt τὰ κλείοντα τὰς θύρας : ap. Herodotum autem, ἐπισπαστῆρες etiam. Ibid. autem est Ἀντίκλειδες cum accentu in antepen. pro ead. signif. ap. recentiores : s. potius pro στρόφιγγες s. κορῶναι, ut alii locum Pollucis intelligunt. [Clem. Al. Strom. 7, p. 325, 764, 897.] Sed legimus sing. numero in Vesp. [154] : Καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, Φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. [|| Repagulum axis currus ap. Diodor. 17, 53 : Πρὸς ταῖς κατακλεισὶ τῶν ἀξόνων· nam sic L. Dindorfius emendavit vulgatum κατακλίσεσι, quod L. Bos. in κατακλείσεσι mutatum voluerat.] || Κατακλεῖδες in veste muliebri erant Parva quædam foramina, in quæ immittebantur περόναι, i. e. Fibulæ. [Eustath. p. 1847, 35, et schol. ad l. Homeri.] Quæ κατακλεῖδες κληῖδες appellatæ fuerunt, ap. Hom. Od. Σ, [292] : Ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι. [Hesychius : Κληῖδα, τὴν κατακλεῖδα (κατακλῖδα codex). Κληῖσι, ταῖς κατακλείσεσι τῶν περονῶν. Sic Musurus : codex κατακλήσεσι. Scribendum κατακλεισὶ cum L. Dindorfio.] || Κατακλεὶς, Pars τῶν ὠμοπλατῶν, Scoptulorum, sub pectore, in collum desinens. Collum, inquit Poll. [2, 133], fulcitur ὠμοπλάταις, i. e. Scapulis, vel illis potius ossibus, quæ Scoptula operta vocarunt. Hæ desinunt supra humerorum eminentiam in κλεῖδας, i. e. Jugulos, quæ his sustinentur. Earumque partem unam nervi spondylis annectunt, altera vero pars sub pectore in collum insidit, et appellatur κατακλεὶς, quasi Clausura. Κατακλεῖδες, inquit Gorr., dicuntur Ossa cartilaginosa in commissura omoplatæ cum clavi sita, utrinque sc. singula. Siquidem in ea commissura sæpe accumbit, sæpius media intercedit cartilago, uti in ea, quæ clavi est cum sterno junctura, et ea, quæ genæ inferiori cum osse temporali, et cruris cum tibia. Hanc porro cartilaginem osseam Galenus Os propter duritiem appellat. Quanquam ob tenuitatem sit multum flexilis, et scribit in ea commissura præter omoplatam et clavem, tertium os a quibusdam numerari, et in ipsis tantum hominibus, Hippocratis testimonio, deprehendi, qui eam homini propriam facit : hanc vero etiam ab aliquibus ἀκρώμιον vocari Galen. De ossibus [vol. 4, p. 20] prodidit. Hæc ille. [Conf. Oribas. p. 154 ed. Dund. Weigel.] Herodian. 4, [13, 12] : Καιρίου δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ τῆς κ. γενομένης. [Hesych. : Σφαγὴ, ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος. Schol. Hom. Il. Ξ, 180 : Ὅτι κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατακλεῖδα τοῦ ὤμου. || « Clausula. Cicero Ad Att. 2, 3 : Sed me κατακλεὶς mea illa commovet quæ est in libro tertio ... Ib. 9, 18 : Illa tamen κατακλεὶς illius est odiosa, quam pæne præterii .... » Schneid. Neutrum satis certum exemplum est. Nam priore l. codex Mediceus a pr. m. καταχρεσις, in margine κατάχρισις, in altero κατακις præbet. A grammaticis κατακλεὶς clausula metrica dicitur, velut ab schol. Aristoph. Acharn. 659. || Ionica forma Κατακληὶς ap. Callim. H. in Dian. 82 : Κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων, ubi schol. τὴν φαρέτραν explicat, cui sagittæ sunt inclusæ.]

[Κατάκλεισις, εως, ἡ, Clausio. K. ὄμματος v. s. v. Κατάκλασις. « Acta S. Philoromi p. 167 ed. Combef. » Boiss. Galen. vol. 19, p. 445, 14 : Φῖμός ἐστιν ἡ τῶν πόρων φυσικῶν κ. Jo. Chrys. t. 6, p. 954, 3. Theol. arithm. p. 43, 31 : Συμπληρώσεως δὲ τελείωσιν καὶ κατάκλεισιν. Hase. || Κατακλείσεις τῶν περονῶν v. s. v. Κατακλείς.]

Κατάκλειστος, ὁ, ἡ, Inclusus, Conclusus. [Callim. ap. Hephæst. p. 111 : Ἡ παῖς ἡ κ. Similiter αἱ κατάκλειστοι τῶν παρθένων Maccab. 2, 2, 19, et Sap. 18, 4 : Οἱ κατακλείστους φυλάσσουσι τοὺς υἱούς σου. Lucian. Tim. c. 15 : Κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας. Philo p. 977, E : Γύναια κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα. Hesych. : Κατάκλειστοι, ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραί τινες· quod de hierodulis Veneris interpretatur Casaub. Exerc. Anti-Baron. 1, 23, p. 108. Strabo 13, p. 609 : Οἱ κατάκλειστα εἶχον τὰ βιβλία. Diog. L. 6', 94 : Κατάκλειστοι οἶκοι ὑπ' ἀθυμίας.]

Κατακλείω [et forma Attica Κατακλήω], Includo, Concludo. [Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1290 (et iisdem fere verbis in Crameri Anecd. vol. 4, p. 195, 28) : Σημειοῦται δὲ τὸ ἐχχεῶ δευτέρου μέλλοντος, οἷον καὶ τὸ κατακλιῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, οἷον « Εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ. »] Xenoph. Cyrop. 4, [1, 18], κατακλείω ἐμαυτὸν [κατακλείσαντες ἑαυτοὺς] εἰς ἔρυμα. [Anab. 3, 4, 26 : Κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων· 3, 3, 7 : Ψιλοὶ ὄντες εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλειντο, Intra gravem armaturam recepti erant.] Sic autem εἰς πολιτείαν ap. Eund. [Mem. 2, 1, 13 : Οὐδ' εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι.] Plut. Popl. [c. 5] : Αὐτὸν κατακλείσας εἰς τὸ οἴκημα· Pericle [c. 4] : Εἰς ἀπορίαν δι' ἐναντιολογίας κατακλείουσαν ἕξιν. Ap. Thuc. autem 1, [109] : Καὶ τέλος εἰς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλεισε, exp., Denique in Prosopitidem insulam compulsos inclusit. [Figurate Heliodor. 3, 4 : Ζώνην ... ἣν ὁ τεχνησάμενος εἰς ἐκείνην τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης κατέκλεισεν.] Et in pass. Aristoph. Nub. [404] : Ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, Quum ventus in illis inclusus fuerit et detentus. [Metaphor. Demosth. p. 803 extr. : Τῆς πόλεως εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακεκλειμένης. Dionys. A. R. 3, 24 : Ῥωμαίων στρατιὰν εἰς προῦπτον κατακεκλημένην (κατακεκλιμένην cod. Vat.) ὄλεθρον. Diodor. 20, 74 : Εἰς τοιαύτην δὲ σπάνιν κατεκλείσθησαν.] Invenitur autem et cum ἐν. Herodian. 5, [8, 12] : Κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. [Ev. Luc. 3, 20 : Κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.] Sed et cum solo dat. : Alex. Aphr. [Probl. 2, 66 prope fin.], κατακλείειν σώματι γηΐνῳ. Sed affertur et alia constr. e Galeno Ad Glauc. 2, sc., Κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα, pro Includitur in corpore. || Κατακλείω, Obsidione claudo : et Κατακλείομαι, pro Obsidione claudor, ap. Thuc. 1, p. 37 meæ edit. [c. 117, ubi cum dativo est constructum : Πάλιν ταῖς ναυσὶ κατεκλείσθησαν. Cum εἰς 4, 57 : Κίνδυνος ἐφαίνετο ἐς τὸ τεῖχος κατακλείεσθαι. Dionys. A. R. 6, 74 : Κατακλεισθέντες εἰς πολιορκίαν τε καὶ ἀμηχανίαν. Isocr. p. 124, A : Ὥστε καὶ τοὺς πολιορκοῦντας ὑπὸ τῶν κατακεκλειμένων διαφθαρῆναι. || Occludo. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 10 : Ἐπεὶ δὲ ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ἡνίοχος ... H. Gr. 3, 1, 27 : Ὁ δ' ἐπεὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ καὶ κατεσημήνατο καὶ φύλακας κατέστησεν. Forma media Cyrop. 7, 2, 5 : Ὁ δὲ Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις Κῦρον ἐβόα.] || Orationem claudo, Peroro, VV. LL. [Diog. L. 10, 138 : Τὰς κυρίας αὐτοῦ δόξας παραθέμενοι καὶ ταύταις τὸ πᾶν σύγγραμμα κατακλείσαντες. Hemst. Cum præp. εἰς Dionys. A. R. 7, 14 : Τελευτῶν δ' ὁ Βροῦτος εἰς ἀπειλήν τινα τοιάνδε κατέκλεισε τὸν λόγον ... Apollon. De synt. p. 180, 5 ed. Sylb. : Οὐ γὰρ κατακλείει (Non concludit sensum), διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν.] || Astringo, ut exp. in hoc Luciani l. [Prom. c. 2, de manu vinculis includenda : Τὴν δεξιὰν] κατάκλειε καὶ προσήλου. At quidam inepte vertit Reclude. [|| Includo lege, Sancio. Andocid. p. 24, 19 : Ἀνηνέγκαμεν χίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ νόμῳ κατεκλείσαμεν ἐξαίρετα εἶναι τῷ δήμῳ. Demosth. p. 49, 16 : Ἂν ... ἐντελῇ πᾶσαν τὴν δύναμιν νόμῳ κατακλείσητε ἐπὶ τῷ πολέμῳ μένειν. Antiphan. ap. Athen. 8, p. 343, A : Δεῖ νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν τῶν ἰχθύων. Valck.] || Κατακληΐζω [Ionice] pro κατακλείω, Includo, etc. || Κατεκλάσθης e Theocr. [7, 84] affertur pro κατεκλείσθης. [Ad normam Dorismi a κατακλάξαι formari debuit κατεκλάχθης, ut a λυγίξαι formavit Theocr. ἐλυγίχθη 23, 54. Valck. || Aor. medii ap. eund. 18, 5 : Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο (codicum varietates sunt κατελέξατο, κατεκλίνετο, κατελάγητο, κατεγλάγετο) τὰν ἀγαπατὰν μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός· ubi Valck. Hesychii gl. comparat Κατεκλάξατο (nam sic corrigit vulgatum κατεκλάζετο), κατέκλεισε, κατακεκλεισμένην (vulgo κατακεκλεισμένως) εἶχε.]

[Κατακληΐς. V. Κατακλείς.]

[Κατακληροδοτέω, Sorte distribuo, In hereditatem do. LXX Deut. 21, 16; Jos. 19, 51. (In utroque l. cum κατακληρονομεῖν permutatur in codd.) Macc. 1, 3, 36. Semel in N. T. Act. 13, 19 : Κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν. Schleusn. Theophyl. Simoc. Hist. p. 116, A : Τὴν πατρῴαν βασιλείαν κατακληροδοτεῖ τοῖς οἰκτίρμοσι. « Const. Manass. Chron. p. 22, E : Ταύτῃ ... τὰ τοῦ θεοῦ ... κατεκληροδοτήθη. » Boiss.]

[Κατακληροδοτισμός, ὁ, Sortium distributio, Hereditas. Jo. Chrys. Hom. 18, vol. 5, p. 108. Seager.]

Κατακληρονομέω, i. q. κληρονομέω, Hæreditatem adeo s. cerno, Hæres fio s. sum. Sirach. 4, [16] : Κατακληρονομήσεις σοφίαν, Sapientiam consequeris veluti jure quodam hæreditario, Sortieris. || Hæredem instituo s. facio. 2 Reg. 7, [1] : Κύριος κατεκληρονόμησεν αὐτὸν, Eum hæredem fecit. || Hæreditatem do, Hæreditatis loco tribuo. Hierem. 3, [18] : Ἐπὶ τὴν γῆν, ἣν κατεκληρονόμησα τοὺς πατέρας αὐτῶν, Quam dedi patribus ipsorum hæreditatem. || Sorte distribuo. Josue 21, [3] : Ἐν τῷ κατακληρονομεῖν αὐτοὺς διὰ προστάγματος Κυρίου τὰς πόλεις, Bud. Sic Deut. 3, [28] : Κατακληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν. Sic Act. 13, [19, ex librorum quorundam lectione : nam plerique κατεκληροδότησεν].

Κατακληρουχέω, Sorte assignatum obtineo, In sortem accipio, i. q. κληρουχέω, sicut κατακληρονομέω i. q. κληρονομέω. Polyb. [2, 21, 7] : Κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, Regionem sibi assignatam sortito partiti sunt. [7, 10, 1 : Οἱ κατακεκληρουχηκότες τὰς τούτων οὐσίας. Strabo 8, p. 375 : Κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον Ἀθηναῖοι.] Et in pass. 3, [40, 8] : Κατέσυραν τὴν κατακεκληρημένην χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων. Transitive etiam capitur pro Veteranis militibus colonias distribuo et agros, In colonias describo et partior, Bud.; Sorte assigno possidendum, ut colonis et veteranis ager aliquis dividendus et possidendus sorte assignatur. [Diodor. 1, 54 : Πᾶσι δὲ τοῖς προειρημένοις κατεκληρούχησε τὴν ἀρίστην τῆς χώρας· 3, 43; 4, 29; 5, 59, 83, et al.] Plut. [V. Anton. c. 55] : Ἐνεκάλει ... ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις ἅπασαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρούχηκε. [Ælian. V. H. 6, 1 : Κατεκληρούχησαν αὐτῶν τὴν γῆν εἰς δισχιλίους κλήρους.]

Κατακληρόω, Sorte lego s. deligo. [Diodor. 13, 2 : Μεμετεωρισμένοι ταῖς ἐλπίσιν ἐξ ἑτοίμου κατακληροῦν ἤλπιζον τὴν Σικελίαν· ubi eodem sensu dictum est quo alibi κατακληρουχεῖν.] Qua in signif. ponitur et med. κατακληρώσασθαι : Ὃν ἂν κατακληρώσηται ὁ Κύριος, quod ex 1 Reg. 14, [42] affertur, Quem Dominus sorte legerit. Pro quo tamen alii, In quem Dominus sortem miserit. Veruntamen pass. [med.] Κατακληροῦμαι a Bud. affertur non pro Sorte legor, sed pro Sortito accipio, Sortior, Adipiscor, e Plut. Pomp. [c. 41], ubi de morte Mithridatis loquitur : Τὰ δ' ἐκεῖ πάντα πράγματα Φαρνάκης κατεκληρώσατο.

Κατακλησία, ἡ, videtur esse Concio, Convocatio multitudinis : ut ap. Hesych. : Ὅταν τῶν μειζόνων τὶ δέῃ πρᾶγμα ἐπικρίναι, κατακλησίας ἐποίουν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων, Convocabant qui in agris habitabant. [Pollux 8, 116 : Σύγκλητος ἐκκλησία, ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κατακλησία, ὅτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν.]

Κατάκλησις, εως, ἡ, Evocatio. Ammon. [p. 47] dicit κατάκλησιν et ἐκκλησίαν ita differre, quod ἐκκλησία diceretur ab Atheniensibus, quum ii conveniebant, qui in civitate erant, at κατάκλησις, quum ii etiam, qui in agris erant, convocarentur, ut prudentius de agendis rebus deliberaretur. [|| Revocatio. Scriptor argumenti libri 13 Diodori p. 539 Wess. : Κατάκλησις Ἀλκιβιάδου τοῦ στρατηγοῦ· nisi μετάκλησις legendum cum Eichstadio. || Advocatio vel Invocatio esse videtur ap. Polluc. 1, 29, κατάκλησις θεῶν.]

[Κατακλητικὸς lectio vitiosa. V. Κατακηλητικός.]

[Κατάκλητος, ὁ, ἡ, Evocatus, Convocatus. K. ἅλία, Tab. Heracl. Schneid.]

[Κατακλήω. V. Κατακλείω.]

[Κατάκλῖμα, τό. Joseph. A. J. 15, 9, 3 : Ὑπερμε-

γέθεις οἴκους ἐγείρων καὶ κόσμῳ κατασκευάζων πολυτελεστάτῳ χρυσοῦ καὶ λίθων καὶ κατακλιμάτων. Lectos decubitorios intellexit interpres, recte, ut videtur: unde fortasse Suidæ κατακλίματα restituendum pro κατάκλιτα. V. Κατάκλιτον. G. Dind.]

Κατακλῖνης, δ, ἡ, Qui reclinatus decumbit. Ap. Suid.: Ἔτυχε τότε κ. ὢν καὶ μαλακιζόμενος, In lectulo reclinatus, recumbens, ἐπὶ κλίνης ἀνακείμενος, ut ipse exp. [Κατακλινῆ μένειν, Decumbere lecto (propter morbum), Polyb. 31, 21, 7.] Plerumque vero dicitur Qui decumbit ob adversam valetudinem: κλινοπετὴς, κλινήρης, Poll. [3, 106. || Declivis. Leonid. Anth. Pal. App. 48: Ἀταρπὸς ... ἰθεῖα δ' ἧ μάλιστα καὶ κ. ἅπασα. Dionys. A. R. 5, 38: Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς.]

[Κατακλίνησις, εως, ἡ, Decubitus (ægroti). Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 691, D.]

[Κατακλῑνοβατὴς, δ, ἡ, Lectos obiens, vel, ut Er. Schmidius interpretatur, Humiles lectos conscendens. Epitheton podagræ ap. Lucian. Tragod. 198, ubi vocativi leguntur ἐπιδεσμοχαρὲς, κατακλινοβατές. Suspecta autem hæc forma adjectivi est: nam analogia κατακλινοβάτης, δ, et κατακλινοβάτις, ἡ, postulat.]

Κατακλίνω, Reclino, Depono. [Semel ap. Homerum, Od. K, 165: Τὸ μὲν (τὸ δόρυ) αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ. Nusquam ap. Tragicos: nam κατακλιθεὶς ap. Soph. Phil. 30 nunc in καταυλισθεὶς est mutatum ex optimis codd.] Xenoph. Cyrop. 6, [4, 11]: Αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν, ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατακλίναντες κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ· Cyneg. [9, 3], loquens de cervis hinnulos suos in cubilia deportantibus: Κατακλίνασαι δὲ, καὶ γάλα δοῦσαι. Aristoph. Pl. [411]: Κατακλινεῖν [—κλίνειν] αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ Κράτιστόν ἐστι. Plut. Lyc. [c. 3], de Charilao: Κατακλίνει ἐν τῇ βασιλικῇ χώρᾳ (τὸ παιδίον), In sede regia deponit. Et Κατακλίνομαι, Reclinor, Reclinato corpore jaceo, Decumbo. Aristoph. Vesp. [1040]: Κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις. [Lys. 904: Σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου· Nub. 694: Κατακλινεὶς δευρί· Eq. 98: Ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.] Polyb. [6, 53, 1], de illustrium virorum ap. Romanos funeratione: Κομίζεται μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορὰν, ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κατακεκλιμένος, Interdum stans ante omnium oculos, raro recubans, Turn. Exponi etiam potest Reclinatus, ut Horat.: In remoto gramine per dies Festos reclinatus. At Martial., In gramine floreo reclivis. Bud. ex Andocide [p. 16, 27], de femina ægrotante et decumbente: Ἀπαγχομένη μεταξὺ κατεκλίθη [κατεκλίνθη cod. Vratisl.; κατεκυλίσθη Valckenarius]. Aristot. H. A. 9, [5] de cervis: Ἁλίσκονται δὲ θηρευόμεναι αἱ ἔλαφοι συριττόντων καὶ ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, Voluptate cantus permulsæ decumbunt. || Κατακλίνω, Discumbere facio. [Herodot. 1, 126: Τοὺς Πέρσας κατακλίνας ἐς λειμῶνα.] Lucæ 9, [14]: Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα. Plut. Symp. septem sap. [p. 149, F]: Ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς, Ibi discubuit ipse et nos sibi accumbere jussit, ubi sc. alter discumbere indignabatur. In hac signif. frequentissimum est pass. κατακλίνομαι. Athen. 8, [p. 363, F]: Οὔτε κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθος, ἀλλὰ δαίνυνθ' ἑζόμενοι. Plato Symp. [p. 222, E]: Παρά σε ἐλθὼν κατακλινήσομαι· aliquanto ante [p. 176, A]: Κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος. Athen.: Κατακλίνεσθαι ἐπὶ δείπνῳ. Dem. [p. 402, 23]: Κατακλίνεσθαι (τὴν ἄνθρωπον) καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον, Accumbere mulierem jubent, atque adeo canere. Aristoph. Vesp. [1208]: Ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς, Hic discumbens, accumbens. Citatur et e Plat. Leg. [imo Rep.] 2, [p. 372, B]: Κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυρρίναις, Discumbentes in stibadiis. Similiter Xen. Cyrop. 5, [2, 15]: Ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς. Et voce med. ap. Plut. Symp. sept. sap. [p. 149, F]: Ποῦ δὲ, εἶπεν, ὁ ἀνὴρ κατακλινάμενος ἐδυσχέραινεν; Ubi tandem vir ille indignabatur discumbere? Ipsum quoque κατακλίνω neutraliter in hac signif. capitur: Aristoph. Vesp. [1210]: Πῶς οὖν κατακλινῶ [vulgo κατακλίνω: recte κατακλινῶ cod. Paris. B, quod felici calami lapsu posuisse videtur HSt.]; φράζ' ἀνύσαι· Quomodo discumbam? Respondet alter, εὐσχημόνως. Et ap. Philon. V. M. 2: Ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλίναντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἑστιῶνται, Sub dio in litoris arena discumbentes corporibus prostratis. [De utroque loco fallitur. Nam in versu Aristophanis κατακλινῶ subjunctivus est aoristi passivi, apud Philonem autem vol. 2, p. 141, 6, ex cod. Med. corrigendum est κατακλινέντες, quod in aliis codd. κατακλιθέντες scriptum, quem aoristum alteri non raro substituerunt librarii: v. var. lect. ad Aristoph. Vesp. 1211, Av. 122. G. D.] || Κατακλίνομαι, Procumbo: κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα, In genua procumbere. [Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 17: Ὅταν κατακλιθῇ (ἡ κάμηλος) εἰς γ. || Κατακλίνω, Dejicio, Deturbo. Theogn. 1182: Δημοφάγον τύραννον ... κατακλῖναι.] Κατακλίνεται πόλις εἰς κίνδυνον, Labitur, Conjicitur. Pro Dejicior citat Bud. e Dionys. Areop. [|| Κατακλίνω, Demitto. Θύραν κατακλῖναι, Pollux 10, 25.] || Κατακλίνομαι, Devergo. Apoll. Arg. 2, [734]: Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάπη. [Κατακλίνεσθαι de sole occidente dictum annotavit Pollux 4, 157.] || Κατακλινόμενος, καθυφέμενος, ἐθελοκακῶν, Prævaricans, Bud.

Κατάκλῑσις, εως, ἡ, Decubitus. Galen. Ad Glauc. 1: Τὰ τῶν κατακλίσεων τε καὶ τὰ τῆς ἀναπνοῆς γνωρίσματα, Notæ, quæ ex ægro decumbente et respirante sumuntur. Joseph. [A. J. 4, 8, 33, ubi paullo aliter], ἐν τῇ νοσηλείᾳ κατάκλισις. [Aristid. vol. 1, p. 38, 21: Κατακλίσεις ἀπόρους (ægrotantium) ὁδῶν μήκεσιν ἰώμενος (ὁ Ἀσκληπιός). Oribas. p. 86, 87 ed. Matth.] || Accubatio, Accubitus. [De celebratione nuptiarum Herodot. 6, 129: Ὡς δὲ ἡ κυρίη ἐγένετο ... τῆς κατακλίσιος τοῦ γάμου. Τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις dixit Suidas s. v. Ἀστυάνασσα.] Plut. Symp. 5, 6 [p. 679, F]: Τὸ σχῆμα τῆς κατακλίσεως ἠτιῶντο· πλατεῖς γὰρ ὡς ἐπίπαν κατακειμένους δειπνεῖν· de ratione discumbendi ap. vett. s. de accubitu epulari, Cic. Et paulo post, Ὕστερον δὲ μετασχηματίζειν ἐπὶ βάθος ἐκ πλάτους τὴν κατάκλισιν. Et 1, 1: Οὐ γὰρ ἕδρα μέν ἐστι καὶ στάσις τοῦ κρείττονος, κατάκλισις δὲ οὐκ ἔστιν. [Plato Symp. p. 175, E: Πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν. Alciphro 1, 39, p. 186: Ὑπὸ συσκίοις τισὶ δάφναις ἦν ἡ κ. Conf. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 148, E.] Item ap. Aristot. Polit. 7, 17, de junioribus: Πρὶν ἢ τὴν ἡλικίαν λάβωσιν, ἐν ᾗ καὶ κατακλίσεως ὑπάρξει κοινωνεῖν ἤδη καὶ μέθης, Accubationis epularis potestas eis fiet, Una cum ceteris accumbere licebit. [De accubitione senioribus ab junioribus cedenda Eth. Nic. 9, 2: Καὶ παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν (ἀποδοτέον) τὴν καθ' ἡλικίαν, ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει καὶ τοῖς τοιούτοις. Quocum comparatus est locus Platonicus Rep. 4, p. 425, B: Σιγάς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις, ὡς πρέπει, καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις καὶ γονέων θεραπείας. Adde Porphyr. De abstin. 2, 61, p. 210: Ἐοικέναι δεῖ τὰς τιμὰς ταῖς ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν προεδρίαις, ὑπαναστάσεσίν τε καὶ κατακλίσεσιν.]

[Κατακλιτέον, Decumbere jubeto. Auctor De hydroph. in Bernardi Reliq. p. 65: Τοὺς ὑδροφοβικοὺς κ. ἐν τόποις εὐαέροις. Boiss.]

Κατάκλιτον, τὸ, Lectulus discubitorius, Plinio, Sedes in qua reclinari possumus; nam [Photius ex eoque] Suid. κακάκλιτα exp. non solum κλίνας, sed etiam θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους. [Fortasse κατακλίματα corrigendum, collato loco Josephi de quo s. v. Κατάκλιμα diximus. G. D.] || At Κατάκλιτος ap. Hesych. est ἡ τελευταία, fortassis ab ea signif. τοῦ κατακλίνεσθαι, qua pro Devergere accipitur.

[Κατακλονέω, Commoveo, Perturbo. Anna Comn. p. 80, C: Κατακλονεῖται καὶ δέδοικε. Elberl. Greg. Nyss. t. 2, p. 1005, A: Σεισμῷ κατακλονεῖσθαι τὸν οἶκον ᾤετο. Hase.]

[Κατακλῠδωνίζω, Inundo. Eumath. p. 246: Ὅλον με κατακλυδωνίζουσα καὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τῇ περιπλοκῇ καὶ τοῖς δάκρυσιν· 250: Ἡ κόρη ... πρὸ κλυδωνίου καὶ βυθοῦ θαλάσσης ὅλην μου κατεκλυδώνιζε τὴν ψυχήν· et similiter p. 338.]

Κατακλύζω, Proluo, sicut ἐπικλύζω, Proluo, ut mare terram supergressum, Bud. afferens e Thuc. 3, [89]: Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς καὶ

κυματωθεῖσα, ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε· καὶ θάλασσα νῦν ἐστὶ, πρότερον οὖσα γῆ. Exp. etiam Inundo, Obruo, Submergo, in aliis hujusmodi ll. [Pind. Ol. 9, 76 : Λέγοντι μὰν χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν ὕδατος σθένος. Plato Tim. p. 22, D : Ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν ὕδασι καθαίροντες κατακλύζωσιν· 43, B : Πολλοῦ ὄντος τοῦ κατακλύζοντος ... κύματος. Isocr. p. 223, E : Ὑπ' ὄμβρων κατακλυζόμενοι. Pausan. 8, 14, 1 : Πλεονάσαντος δέ ποτε αὐτῷ τοῦ ὕδατος κατακλυσθῆναί φασι τὴν ἀρχαίαν Φενεόν. Inundando s. proluendo provolvo, Pind. Ol. 10, 15 : Ψᾶφον ἐλισσομέναν ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον. Inundando deleo s. diluo, Xenoph. Cyneg. 5, 4 : Οἱ δὲ ὑετοὶ κατακλύζουσι (τὰ ἴχνη τοῦ λαγὼ) καὶ αἱ ψακάδες. Figurate Æsch. Sept. 1078 : Μηδ' ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν (τὴν πόλιν) κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα. Eurip. Or. 342 : Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς τινάξας δαίμων κατέκλυσεν δεινῶν πόνων ὡς πόντου λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασιν. Plato Rep. 5, p. 473, C : Εἰ καὶ μέλλει γέλως ... ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα ... κατακλύσειν· 6, p. 492, C : Ἥν (παιδείαν) οὐ κατακλυσθεῖσαι ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν.] || Sed metaph. etiam capitur. [Eur. Tro. 995 : Τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν ἤλπισας κατακλύσειν. Plut. V. Demosth. c. 14 : Τῷ μὲν παρὰ Φιλίππου ... ἀνάλωτος ὢν, τῷ δ' ἄνωθεν ἐκ Σούσων ... ἐπιβατὸς χρυσίῳ γεγονὼς καὶ κατακεκλυσμένος, i. e. corruptus.] Xen. [OEc. 2, 8] : Ὥστε πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν, pro Inundent, i. e. Abundare faciant. Sed et κατακλύσαι τὸν νοῦν dixit Synes. ead. metaph., qua Lat. dicunt Obruere mentem : Ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν. Quidam præterea in Epigr. [Lucillius Anth. Pal. 11, 137] festiva metaph. dixit κατακλύζειν ἐπιγράμμασι pro Obruere aures et obtundere epigrammatis. [Similiter Cratin. ap. schol. Aristoph. Eq. 523 : Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν. Plut. Mor. p. 513, B : Τὴν ὀγδόην Θουκυδίδου κατατεινάμενος ἐρεῖ καὶ κατακλύσει τὸν ἄνθρωπον, ἕως φθάσῃ Μίλητος ἐκπολεμωθεῖσα. Lucian. Pseudol. c. 25 : Δέδοικα μὴ ἡ γυνὴ ... τὴν γλῶτταν ὑμῖν ἐκείνην ἐπιστήσῃ καὶ κατακλύσῃ καὶ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς.] || Impleo aqua, ut exp. in hoc Aristoph. l. [Pac. 843] : Καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ. [Κατακλύζειν τὰ βαλανεῖα Galen. vol. 6, p. 229. Hemst.]

[Κατάκλυσμα, τό. Κατακλύσματα, Infusa et alvi per infusa elotiones, quæ pituitæ et bili ex intestinis eluendæ sunt accommodatæ, ap. Hippocr. p. 338, 27. Foes. Τὸ κ. Rufus p. 234 ed. Matth.]

[Κατακλυσμός. V. Κατάκλυσις.]

Κατάκλῠσις, εως, ἡ, [Inundatio. Astrol. Camerar. p. 21, 23 : Ὑετοὺς ῥαγδαίους καὶ κατακλύσεις ἔν τισι τόποις. Hase. Infusio, Elotio (alvi) apud Hippocr. p. 47, 18], et Κατακλυσμὸς, ὁ, quod posterius multo frequentius est, Proluvies, Illuvies, Illuvio. [Plato Leg. 3, p. 677, A : Πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλυσμοῖς τε καὶ νόσοις.] Et peculiariter etiam Diluvium, Inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis nobis commemoratur, ab Ovid. Deucalionearum undarum nomine significata, a Lucano Deucalioneorum imbrium. [Plato Leg. 3, p. 679, D : Τῶν πρὸ κατακλυσμοῦ γεγονότων. Diodor. 5, 47 : Πρὸ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις γενομένων κατακλυσμῶν. Plut. V. Pyrrhi c. 1 : Μετὰ τὸν κατακλυσμόν.] Matth. 24, [38] : Ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, κτλ.· paulo post, Καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κ., καὶ ἦρεν ἅπαντας. [Patrum exx. quædam v. ap. Suicer.] || Metaph. ap. Synes. de molestiis, quæ mentem velut obruunt. A Dem. autem [p. 299, 21] κ. τῶν πραγμάτων dicitur de Oblivione memoriam rerum obruente. [K. φωνῆς Pollux 6, 148.]

[Κατάκλυστρον, τὸ, Compluvium, Gl.]

[Κατάκλωθες s. Καταχλῶθες. Κατακλώθη. V. Κατακλώθω.]

Κατακλώθω, Fila deduco, Stamina deduco. Peculiariter vero Fatalia stamina duco, [de Parcis. Lycophr. 145 : Γυιαὶ γὰρ εὐναστῆρας ἄμναμοι τριπλαῖς πήναις κατεκλώσαντο δηναιᾶς Ἀλός.] Hom. Od. H, [197] : Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλώθῃσι βαρεῖα Γεινομένῳ. Sic enim quosdam legere testatur Eust. Sed rectius A scribi Καταχλῶθες annotat, Ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ; pro quo paulo ante dixit, Ἄσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Annotat autem Eust. ibi κλῶθες s. κατακλῶθες factum esse per metaplasmum e nomin. plur. κλωθοὶ, cujus sing. est κλωθώ : et secundum quosdam intelligi ibi tres Parcas ab una Clothone, κατακλωθούσας sc. καὶ καταμοιρούσας ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, [schol. Homeri ex eoque] Suid. : ap. quem est et Κατακλώθη [forma a grammatico ficta, ut videtur] ἡ εἱμαρμένη, Fatum. Ap. Etym. [M. p. 495, 24] scribitur Κατάκλωθες cum accentu in antep., quod ipse exp. ἐπικλώσεις τῶν μοιρῶν. In nostro autem vet. Lex., in quo ead. verba sunt, rectius Κατακλῶθες, sicut et ap. Eust., Suid. In eod. Lex. ponitur nomin. Κατακλὼς, ῶθος, a fut. κλώσω, abjecto ω.

[Κατακναίω, i. q. κατακνάω, Concido, Carpo. Themist. Or. 32, p. 362, B : Ὧν ὁ μὲν ἐξεδίωξε τὸν υἱὸν καὶ ηὐφράνθη ἑαυτὸν κατακναίων. Sic Jacobsius. Libri κατακναίοντα.]

Κατακνάω, Concido, Disseco, τέμνω, μερίζω, Aristoph. schol. Vesp. [965] : Εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ 'λαβες, Annon incideris et diviseris militibus, quæ accepisti, sc. caseolos : vel Deraseris τυροκνήστει : ut sit i. q. καταξύω : sicut κνάω i. esse q. ξύω, infra dicetur. [Ib. 966 : Φησὶ κατακνῆσαι.] Nam Bud. quoque κατακνῆσαι e Diosc. affert pro Deradere, Abradere, Distringere, Defricare. || Κατακνήθω, Derado. [Nicand. Th. 944 : Κατακνήθειν λειχῆνα.] Unde κατακνησθείην ex Aristoph. schol. [ad Eq. 771 : Κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ πυροῦ] pro καταξεσθείην εἰς ἰσχνὰ μέρη καὶ ἀναλωθείην. [Etym. Gud. p. 330, 49 : Ἀπὸ τοῦ κνῶ γίνεται παράγωγον κναίω, τὸ σημαῖνον τὸ διαφθείρω, ὡς Ἀρ. Ἱππεῦσιν « Ἐπὶ ταύτης κατακείεσθέ (sic) τε αὐτῷ τὸ μετὰ τυρόν. » Παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακνησθείην περί τε Ἀριστοφάνους ἀναγνώσεως ἀλλὰ ῥίμφα δέδοικα μὴ τὰ πράγματα ἡμῶν διακνήσει.

τε ει

(Forsan καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνους Ἀναγύρῳ « ἀλλ' Ἀριφράδη δέδοικα μὴ τὰ πρ. ἡμῶν διακναίσῃ. » Dobr. Advers. vol. 2, p. 259.) Similiter grammaticus Ms. Havn. ap. Bloch. in annot. ad Etym. M. p. 924 : Ἀρ. Ἱππεῦσιν, ἐπὶ ταύτης κατακνέεται· παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακνηθείην. Ex his videtur colligi posse grammaticum legisse κατακναισθείην, rejecta scriptura librorum κατακνησθείην, quæ satis defenditur exemplis aoristi κατακνῆσαι.] Item κατακνησθεὶς, Scalptus, VV. LL. || Pruritum commoveo, Prurire facio, Titillo. Et Κατακνήθομαι, Pruriginem s. Titillationem patior.

[Κατάκνημος, ὁ, ἡ, Crura repleta carnosaque habens, q. d. Crassipes. Papyr. Reg. editus a Letronnio *Journ. des Sav.* 1833, p. 330, 20, de servo fugitivo : Πλατὺς ἀπὸ τῶν ὤμων, κ., ubi conf. quæ acute disseruntur ib. p. 485. Hase.]

Κατάκνηστις, ἡ, Culter, quo caseum deradimus s. abradimus : i. q. τυροκνῆστις, Hesych., ap. quem κατακνῆστις, properispωmenωs. [Codex κατακνιστὶς, τυροκνεστίς.] Infra pro eodem dicitur et κνῆστις, Radula.

Κατακνιδεύω, Pungo, Scarifico, καταξύω. VV. LL. Fortassis est Urtica uro, Urticæ in modum uro s. pungo. [Hesych. : Κατεκνίδευεν, κατέξυεν· ubi Albert. de forma Laconica κατέκνιδδεν (i. e. κατέκνιζεν) restituenda cogitavit.]

Κατακνίζω, Concido. Athen. p. 146 [9, p. 376, D] : Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα· descriptio periphrastica τῶν ἰσικίων, quæ nominare veretur. || Concido, Carpo, Vellico, Punctito, Sugillo, Læsito, Obtrecto. Isocr. Panath. [p. 236, C] : Ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες· ut Cic. De N. D. : Quum Epicurus contumeliosissime Aristotelem vexarit, Phædoni Socratico turpissime maledixerit, Metrodori sodalis sui fratrem Timocratem, quia nescio quid in philosophia dissentiret, totis voluminibus conciderit. Idem Pro Balbo, In conviviis rodunt, in circulis vellicant, maledico dente carpunt. Lucian. [Diss. c. Hesiodo c. 4] : Τὰ τοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι· ut Gell., In Sallustii scriptis plura maligne vellicant. Mordere et Pungere simili quoque metaph. usurpatur. || Titillo, Pru-

ritum excito. [Lucian. Ocyp. 91 : Τί οὖν δοκεῖ σοι; κατακνίσω (libri κατάκνησω) σου τὸν πόδα;] Et Κατακνίζομαι, Prurio, Titillor. Aristoph. Pl. [973] : Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα, Prurio libidine, Titillor, καπρῶ, ὑπ' ἔρωτος πάσχω, Bud., de vetula, quæ deperibat bellum adoscentulum. [Etym. M. p. 704, 16 : Ῥικνοῖσι ... παρὰ τὸ τὸν ῥινὸν κατακεκνίσθαι, ἤγουν τὸ δέρμα φθείρεσθαι. Κατακνισθεὶς τὸ σκέλος Oribas. p. 147 ed. Matth.]

[Κατακνισάω, Nidore repleo. Tzetz. Hist. 6, 865 : Φησὶ καὶ Τρυφιόδωρος συμμαρτυρῶν τῷ Τζέτζῃ γαῖαν κατακνισῶσαν (vulgo —κνισσ—) χυτὴν εὐώδεϊ πηλῷ. Ἀνεκνίσωσε dixit Tryphiodor. 349.]

[Κατακνισμὸς, ὁ, Pruritus (Venereus). Schol. Aristoph. Pl. 975. Schæf.]

[Κατακνώσσω, Dormio. Apoll. Rh. 3, 690 : Τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ λεύσσω ὀνείρατα. Orph. Lith. 316 : Κατακνώσσουσα καὶ ἡδεῖ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ.]

[Κατακοιλίαν ex κάτω κοιλίαν corruptum ap. Alex. Trall. 8, p. 429. Struv.]

[Κατακοιμάζω. V. Κατακοιμίζω.]

Κατακοιμάομαι, Obdormisco, Obdormio; simpl. Dormio. [Hom. Il. I, 427 : Φοίνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω· Λ, 731 : Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος. De concubitu B, 353 : Πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι.] Herodot. [1, 31], de Cleobi et Bitone : Μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν, ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν· quam historiam Cic. his verbis narrat, hinc, ut credibile est, sumens : Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, mane inventos fuisse mortuos. [4, 7 : Ὅς ἂν ὑπαίθριος κατακοιμηθῇ. Aristoph. Thesm. 46 : Πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω. Polyb. 3, 67, 2 : Κατακοιμηθέντων τῶν ἐν τῷ χάρακι· ubi libri optimi κατακοιμισθέντων : quæ frequens in aoristo quum activo tum passivo fluctuatio codicum est. V. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 577.] || Κατακοιμῶ, Sopio, Consopio : unde pass. Κατακοιμῶμαι, Sopior, Consopior : Πυρὸς ἤδη κατακεκοιμημένου, Consopito igne, i. e. Extincto, Bud. e Plut. [V. Cic. c. 20, ubi est κεκοιμῆσθαι δοκοῦντος. Plato Symp. p. 223, D : Κατακοιμήσαντ' ἐκείνους· nisi aliorum librorum scriptura κατακοιμίσαντ' est præferenda. || Figurate Soph. OEd. T. 1222 : Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν καὶ κατεκοίμησα (libri multi κατεκοίμισα contra metrum) τοὐμὸν ὄμμα. Ibid. 870, de legibus non exstinguendis : Οὐδὲ μήποτε λάθα κατακοιμάσει. || Cubitum mitto, Compono ad dormiendum. Herodot. 8, 134 : Ξεινόν τινα κατεκοίμησε (libri plerique κατεκοίμισε) ἐς Ἀμφιάρεω. Lucian. Asin. c. 6 : Ἐπειδὰν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας. || Κατακοιμάω τὴν φυλακὴν, Tempus vigiliarum dormiendo consumo, Herodot. 9, 93 : Καί κοτε αὐτοῦ κατακοιμήσαντος τὴν φυλακήν· et inferius : Κατέκριναν ὡς κατακοιμήσαντα τὴν φυλακήν. In l. priore codex Cantabr. κατακοιμίσαντος præbet, sed ι in η ab eadem manu mutato : quocum comparentur loci Xenophontis et Æliani s. v. Κατακοιμίζω afferendi.]

[Κατακοιμητὴς, ὁ, Cubicularius, Gl.]

Κατακοιμητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Sopitivus, s. Soporativus, Aptus ad inducendum somnum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur Id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem, sicut Matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, schol. Theocr. [18, 1.] Ad κατακοιμητικὸν pertinet Virgilianum, Sparge, marite, nuces; tibi deserit Hesperus OEtam : itidemque Catull., Nimirum OEtæos ostendit noctifer ignes.

Κατακοιμίζω, i. q. simplex κοιμίζω, [Sopio, Consopio. Plato Leg. 7, p. 790, D : Κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων. (Quod καταβαυκαλᾶν in loco simillimo dixit Pollux 9, 127.) Lucian. Ver. Hist. 2, 34 : Παραλαβόντες ἡμᾶς (οἱ ὄνειροι) καὶ κατακοιμίσαντες πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον. || Metaphor. Plut. Mor. p. 346, C : Ἐξαπατήσας καὶ κατακοιμίσας οὕτω τοὺς πολεμίους ἀνέζευξε νυκτὸς ἐκ τῆς Λακωνικῆς. Mitigandi significatione dictum annotavit Hesych. : Κατακοιμίζει, καταπραΰνει. Sic Andr. Cret. p. 65, C : Τὸ σφοδρὸν τῆς λύπης κατακοιμίζων. Exstinguo, Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 26 : Κατακοιμίζειν τὸν λύχνον, ἀντὶ τοῦ σβεννύναι. Quæ gl. ex Phrynicho comico sumta est, cujus versum servavit Pollux 7, 178 : Ἔπειτ' ἐπειδὰν τὸν λύχνον κατακοιμίσῃ, et citaverat Athen. 15, p. 700, F. || Dormiendo consumo tempus. Xen. Mem. 2, 1, 30 : Οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους, τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς δ' ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα. Κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, Tempus vigiliarum dormiendo consumere, Ælian. N. A. 1, 15; 3, 13; 13, 22 : nisi his ll. κατακοιμῆσαι est restituendum cum Abreschio ex l. Herodoti s. v. Κατακοιμάω allato, unde locutionem sumsit Ælianus.] In VV. LL. exp. etiam Compono aliquem ad somnum capiendum, Ministro in thalamo. Sed in iis LL., quæ omnium prima edita fuerunt, additur etiam Sum cubicularius. Cujus expositionis occasionem præbuisse puto verbale nom. Κατακοιμιστὴς, quod a Plut. pro Cubiculario poni testatur Bud. At Κατακοιμάζω et Κατακοιμαστὴς, quæ in VV. LL. habentur, mendosa esse puto. [Fortasse ex Soph. OEd. T. 870, ubi κατακοιμάσει forma Dorica est pro κατακοιμήσει.]

[Κατακοιμιστὴς, ὁ, Cubicularius. Diodor. 11, 69 : Μιθριδάτην τὸν εὐνοῦχον, ὃς ἦν κατακοιμιστὴς τοῦ βασιλέως. Philo p. 1017, C : Τὴν τοῦ κατακοιμιστοῦ καὶ κατ' οἰκίαν ἀρχισωματοφύλακος τεταγμένος τάξιν. Plut. Mor. p. 173, D. Eunap. ap. Suidam s. v. Προσκεκρουκώς : Τοῖς κατακοιμισταῖς εὐνούχοις τοῦ βασιλέως.]

[Κατακοινόω, Impertio, Communico. OEcum. In Actor. c. 1, p. 4 : Καὶ Σαμαρεῦσι καὶ τοῖς λοιποῖς ἔθνεσι τὸ κήρυγμα κατακοινοῖ. Suicer.]

Κατακοινωνέω, Communico, Impertior, ex Æschine [p. 63, 9 : Ἀποδόμενοι καὶ κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρά· ubi κατακοινώσαντες cod. Paris. unus. Demosth. p. 889, 6 : Ἠρεῖτο ... κατακοινωνήσας τούτοις τῆς μὲν ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας, ἡμᾶς δ' ἀδικῆσαι. G. D. Philo vol. 2, p. 326, 43 : Εἰ δὲ μήτε κατεκοινώνησαν, μήτε ζηλωταὶ τῶν ὁμοίων ἐγένοντο. Hase.]

Κατακοιρᾰνέω, Dominor, Impero, Rego. Hom. Od. A, [247] : Ἰθάκην κατακοιρανέουσι· N, [377] de procis : Οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσι, In ædibus tuis dominantur s. imperant. Item κατακοιρανεῖν πόλεμον, Administrare bellum [Il. E, 332] : Πόλεμον κατακοιρανέουσι. [In his aliisque ll. Homeri nunc recte scribitur divisim κάτα κοιρ—, præpositione ad præcedens substantivum relata. Conjunctim legit Hesych. qui κατακοιρανέοντα exp. per κατακοσμοῦντα.]

[Κατάκοιτος, ὁ, ἡ, In cubili jacens, Quiescens. Ibycus ap. Athen. 13, p. 601, B : Ἐμοὶ δ' Ἔρος οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν. Ducas Hist. Byz. p. 25, B : Ἦν γὰρ κ. καὶ ἀλγῶν τοὺς πόδας· et p. 104, C; 186, B.]

[Κατακολᾰφίζω, Alapam infringo, Contumelia afficio. Acta S. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 3 : Ἐλεσβὰς ... ἐπεστράτευσε καὶ τὸν παράνομον βασιλέα κατεκολάφισεν. Boiss.]

Κατακολλάω, Glutino, Agglutino, [Conglutino, Compingo. Callixenus ap. Athen. 5, p. 205, B : Αἱ θύραι θυΐναις κατεκεκόλληντο σανίσι. Schweigh. Schol. Aristoph. Ran. 418. G. D. Joseph. Ant. Jud. 8, 3, 3, item de foribus : Καὶ ταύτας κατεκόλλησε χρυσῷ. Galen. vol. 18, part. 1, p. 808, 5 : Κατακολλῶμεν τῇ ῥινί. Id. ib. p. 773, 14 : Κατακολλῶντες τὸ ἄκρον τῷ δεομένῳ τῆς ἐπιδέσεως· et vol. 4, p. 409, 11 : Κατακόλλησον. Hippocr. ap. eund. vol. 18, part. 1, p. 339, 16 : Κατακεκολλήσθω. Agath. Hist. p. 284, 22 ed. Bonn., de marmoribus : Ὁποῖα πολλὰ ἐς κόσμου καὶ πολυτελείας ἐπίδειξιν κατακολλῶσι τοῖς τοίχοις. Hase.]

[Κατάκολλος, ὁ, ἡ, Glutine mixtus. Æneas Poliorc. c. 31, p. 95 : Γράψαι ὅτι ἂν βούλει μέλανι κατακόλλῳ.]

[Κατακολλῠβίζω, In minutos numos (s. minutas partes) disseco. Antiatt. Bekk. p. 104, 11 : Κερματίζειν, κατακολλυβίζειν· ἐπί τινων κατακοπὰς λαλούντων.]

Κατακολουθέω, Sequor, Sector, s. Assector. [LXX Jerem. 17, 16 : Κατακολουθῶν ὀπίσω σου. Longus 3, 15 : Κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε. Ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων κ., Loca munita sequi (in deligendo castris loco), Polyb. 6, 42, 2.] Item Sequor, ea signif. qua dicimus Sequi aliquem pro Assentiri ei, Accedere opinioni ejus, vel Obsecundo, Obsequor. [Achill. Tat. Isag. p. 140, A ed. Petav. : Ταύτῃ κατηκολούθησεν Ἄρατος·

157, C : Οἷς καὶ ἡμεῖς κατηκολουθήσαμεν· 135, A : Τῇ τῶν πολλῶν δόξῃ κατακολουθήσας. Hipparch. In Phænom. p. 172, E : Τῇ γὰρ Εὐδόξου συντάξει κ.; 179, A : Τῷ Εὐδ. καὶ περὶ τούτου κ., sæpiusque alibi. Hase. Polyb. 2, 56, 2 : Ἡμῖν Ἀράτῳ προηρημένοις κατακολουθεῖν περὶ τῶν Κλεομενικῶν. K. τῇ γραφῇ 3, 33, 18. K. τῇ συμβουλίᾳ 3, 44, 10; 40, 9, 4. Schweigh. Plut. Mor. p. 1108, F : Δημοκρίτῳ κατακολουθῶν ὁ Ἐπίκουρος· V. Lysandri c. 25 : Ἀνδρὸς ἱστορικοῦ καὶ φιλοσόφου λόγῳ κατακολουθήσαντες. Obsecundo, Obtempero, id. Mor. p. 1060, D : Τῷ νόμῳ κατακολουθεῖν. Κατακολουθεῖν τοῖς προστάγμασι Maccab. 1, 6, 23.] Gregor. : Ἐπίκουρος ἔφη, εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο. [|| Sentio. Iamblich. De myster. p. 64 : Οἱ δὲ καὶ ξιφιδίοις τὰς ὠλένας κατατέμνοντες οὐδαμῶς κατακολουθοῦσιν. Wakef.]

[Κατακολουθητέον, Sequendum. Clem. Al. p. 61. Kall.]

[Κατακολούω, Amputo, Mutilo. Jerem. 20, 4, ubi lxx κατακόψουσιν ἐν μαχαίραις, al. κατακολούσουσιν. Schleusn. || Retundo, Intercipio. Cum κατακρούειν, καταθορυβεῖν similibusque verbis, quæ interpellandæ orationis significationem habent, memorat Pollux 8, 154.]

Κατακολπίζω, In sinum deflecto. Thuc. 8, [92] : Οὐκ εἰκὸς εἶναι ἐπ' Εὔβοιαν πλεούσας αὐτὰς, ἐς Αἴγιναν κατακολπίσαι, In Ægineticum sinum fecisse deflexuras. [Strabo 8, p. 358 : Ὁ δὲ παράπλους ... μὴ κατακολπίζοντι χιλίων ὁμοῦ καὶ διακοσίων ἐστὶ σταδίων. Ib. p. 335, 362. Ælian. N. A. 14, 26 : Αἱ ναῦς αἱ φορτίδες ... ἐνταῦθα κατακολπίζουσι. Eustath. Opusc. p. 211, 41 : Ἑαυτόν τε σώζων ἐξ οὕτω μεγάλου μαχίμου κλύδωνος καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς ἑαυτὸν κατακολπίζων· 8, 44 : Πλοῦτον κατακολπίσαι. Κατακολπίσασθαι Pollux 1, 102. G. D. Anon. Stadiasm. ap. Gail. Geogr. min. vol. 2, p. 467, 6 : Μὴ κατακολπίζοντι, ἀλλ' ἐπ' εὐθείας πλέοντι. Hase.]

Κατακόλπισις, εως, ἡ, [scriptor ignotus] ap. Suid. : Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν, Et quo se veluti in sinum reciperet.

Κατακολυμβάω, Nato, Urinor. [Pollux 7, 138. Aristot. H. A. 7, 2 : Οἱ δὲ χῆνες κατακολυμβῶσι· 9, 37. Lucian. Jov. tragœd. c. 48 : Τὸν κατακολυμβῆσαι δεινόν.]

Κατακολυμβητὴς, ὁ, Qui aquas subit, Urinator. V. exemplum in Κόλυμβος. [Aristot. H. A. 9, 48; Athen. 7, p. 296, F. Crotonis cujusdam liber Κατακολυμβητὴς ap. Diog. L. 9, 12. Hemst.]

[Κατακομάω, Longam comam alo. Procop. Anecd. c. 7 : Τὸν μύστακα κατακομᾶν ἔθελον. Angl. Pseudochrys. t. 7, p. 427, 32. || Figurate, Gramine, frondibusque vestio. Theophyl. Simoc. Hist. p. 58, 9 ed. Bonn. : Ἥρος ἀκμάζοντος καὶ κατακομῶντος τὴν γῆν. Hase.]

Κατακομῐδὴ, ἡ, Deportatio, Comportatio. Thuc. [1, 120] : Χαλεπωτέραν ἔξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, Comportationem fructuum, Bud. εἰσκομιδὴν, ut idem Thuc. vocat. [Jo. Chrys. Hom. in Matth. p. 722, B : Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα δοῦναι μισθὸν τῆς κ. Hase.]

Κατακομίζω, Deporto, Deveho. Thuc. 6, [88] : Καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι, de iis, qui in μεσογαίᾳ habitabant. Dem. [p. 379, 26] : Καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν ἐψηφίζεσθε, Deportare. Sic Antiphon : Ἐψηφίσατο ὁ δῆμος παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη κατακομίζειν. [Lycurg. p. 149, 22, 46. Diodor. 12, 39 : Τὰ ἀπὸ τῆς χώρας κατακομίζειν εἰς τὴν πόλιν. Forma media Plato Critia p. 118, E : Ἧ τἄλλα ... ὡραῖα πλοίοις κατεκομίζοντο.] Item Defero. Herodian. 4, [2, 8] in descriptione ἀποθεώσεως apud Romanos : Καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι κατακομίζουσι [τὴν κλίνην ἀράμενοι] διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. Synes. : Κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Dicimur etiam κατακομίζειν ναῦν aliquo, quum eo appellimus et pervenimus, i. fere q. κατάγειν. Dem. [p. 1291, 9] : Καὶ τὴν ναῦν ἐκεῖσε οὗτοι κατεκόμισαν, Eo navem appulerunt, Eo navi pervenerunt, κατήγαγον. Idem, Εἰς Ῥόδον καταγαγὼν τὴν ναῦν. [Conf. p. 1283, 20.] Idem [p. 1289, 19] : Μήτε ναῦν κατακεκόμικεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ubi exponi etiam potest Reduxit : sicut Bud. et in hoc l. Æschin. De male gesta leg. : Συνέβαινε δὲ τὸν στρατηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων, μὴ κατακεκομικέναι, vertit non solum Deportasse, sed etiam Reportasse. Aliquando exp. etiam Comporto, Conveho : quomodo accipi potest ap. Herodian. 8, [2, 7] : Τά τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ γῆς ἢ ποταμῶν κατακομιζόμενα παρεῖχον ἐμπορεύεσθαι τοῖς πλέουσι, de Aquileja. [Athen. c. 11, p. 784, C : Παντὸς τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου. Strabo 11, p. 498 : Πολλήν τε γὰρ (ὕλην ἡ χώρα) φύει καὶ ποταμοῖς κατακομίζει, Per amnes subvehit.]

[Κατακομμάω, Deploro. Vita Nili jun. p. 46, 4. Ibid. p. 45, 22 : Ἐν θρήνοις κατακομμῶντα. Hase.]

Κατάκομος, ὁ, ἡ, Qui disjecta coma est, Qui densa coma est. Ab Poll. [4, 139] numeratur inter personas scenicas : Ἡ δὲ κατάκομος, ὠχρὰ, μέλαινα τὴν κόμην, βλέμμα λυπηρόν· τὸ δὲ χρῶμα ἐκ τοῦ ὀνόματος. [Eur. Bacch. 1185 : Ἀπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα κατάκομον βάλλει. Philostr. Epist. 64, p. 945 : Οὐδὲ γὰρ γῇ κομῶσα ἡδὺ οὕτως θέαμα ὡς γυνὴ κατάκομος. Improprie Himer. Or. 21, 8, p. 742 : Τιμῶμεν νῦν αὐτὸν μὲν (τὸν Διόνυσον) ὅταν ἐξ Ὠκεανοῦ λουσάμενος ὑπὲρ γῆς ἱππεύῃ πυρσῷ κατάκομος λάμποντι, νῦν δὲ ὡς εὐχαίτην Διόνυσον· ubi radii solis cum comis comparantur. Πρόσωπον ἐχίδναις κατάκομον (Medusæ) Lucian. D. deor. 19, 1. K. τριχὶ Synes. p. 68, C. Ὕλαι κατάκομοι καὶ κατάσκιοι p. 75, C. Λειμῶνες κατάκομοι, Prata gramine spissa, Theophyl. Simoc. Epist. 62. « Idem Hist. 2, p. 89, 12, κ. ἀνθοφόροις προσαυλαῖς· 4, p. 180, 3, κρείττοσιν ἐλπίσι κ. ἦν. Const. Manass. Chron. p. 109, B, χάρισι κ. » Jacobs.]

[Κατακομπάζω, Jacto me. Theod. Prodr. in Anecd. meis vol. 4, p. 430 : Ἐντεῦθεν οἶμαι κατακομπάζεις, γέρον. Boiss.]

[Κατακομπέω, Jacto me. Euseb. Præp. ev. p. 98, A : Τοιαῦτα ὡς ἐν προοιμίῳ κατακομπήσας. Hemst.]

[Κατακομπολᾰκῠθέω, Jacto me. Tzetz. Hist. 10, 278 : Καὶ συμμορίᾳ δόκησιν οὐχὶ μικρὰν λαβόντες ... κατεκομπολακύθουν. Verbum fictum ex Aristophaneo Κομπολακύθης, quod v.]

[Κατακομψεύομαι.] Κατακομψεύεσθαι, Scite et eleganter dicere, Basil. [vol. 1, p. 13, B. || Jactanter loquor. Schol. Luciani Pro merc. cond. c. 6 : Ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. Καταγελᾶν dixit Lucianus.]

Κατακονὰ [forma Dorica pro Κατακονὴ], ἡ, Interemptio s. Peremptio, διαφθορὰ Hesychio et Eust. qui vocem hanc Doricam esse tradit, forsan παρὰ τὸ κατακαίνειν. [Eustath. p. 381, 22 : Εὐριπίδης ... κατακονὰν ὀνοματικῶς τὴν διαφθορὰν Δωρικώτερον (ἔφη), ἢ κατακονᾶν ῥηματικῶς τὸ καταθήγειν. Respicit Hippol. 821 : Κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος βίου· ubi ex scholiastæ annotatione cognoscimus dubitatum a grammaticis esse utrum κατακονὰ an κατακονᾷ tertia persona verbi legendum esset, inani subtilitate, quum sententiarum nexus substantivum postulet.] || Κατακονάω, ab Etym. [M. p. 50, 25] affertur ex Eur. : Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου, idque, ut confirmet etymologiam vocis ἀκόνη a κονῶ significante φθείρω et λεπτύνω, præfixo α epitatico, ut videlicet dicatur ἀκόνη quasi διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expos. verbi κατακονῶ convenit, quod legimus apud Hesych., videl. κατακονὰ expositum διαφθορά. Fuerit igitur κατακονῶ, ut opinor, Corrumpo et attenuo atterendo, ut cos acuens ferrum, illud atterit et attenuat. Sed et quin pro Acuo sumatur hoc compositum, minime dubitandum puto. In illo porro Eurip. loco pro βίου reponendum credo βίον, si qua e tam paucis verbis de eo fieri conjectura potest.

[Κατακονάω, Acuo. Metaphor. Eustath. Opusc. p. 295, 44 : Διερρήγνυντο θυμῷ καὶ κατηκονῶντο ἀτίμως ἀπαγαγεῖν τοὺς Ὀζόλας.]

Κατακονδῠλίζω [vitiose Κατακοντυλίζω ap. Suidam], i. q. κονδυλίζω, Pugnos ingero, Pugnis cædo. Æschin. [p. 84, 22] : Καὶ κατακεκονδύλισται, ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. [lxx Amos. 5, 11 : Ἀνθ' ὧν κατεκονδυλίζετε πτωχούς. Philo vol. 1, p. 387, 24 : Ἐθῶν καὶ νόμων ... δοῦλος, ἀπ' αὐτῶν ἔτι σπαργάνων ὑπακούειν ὡς ἂν δεσποτῶν ἢ τυράννων ἐκμαθὼν, κατακεκονδυλισμένος τὴν ψυχήν· quæ

verba ex Herennii commentario in Aristot. Metaphys. affert Ruhnk. ad Longin. 44, 4. Κατεκονδύλησας ap. Nilum Epist. p. 288, quod κατεκονδύλισας scribendum.]

[Κατακονδύλιστος, ὁ, ἡ, Pugnis cæsus. Hesych. : Ἐπικόρριστον, κατακονδύλιστον. Hemst. Utrumque in codice oxytonum est.]

[Κατακονδυλόω, i. q. κατακονδυλίζω. Hesych. : Κρομβότατον, καπυρώτατον, κατακεκονδυλωμένον. Wakef.]

Κατακοντίζω, Jaculis confodio, s. telis, vel missilibus. [Herodot. 9, 17 : Κατακοντιεῖ σφέας. Demosth. p. 277, 20 : Μικροῦ μὲν ἅπαντας κατηκόντισαν.] Herodian. 4, [13] : Διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν. [Apollodor. 2, 7, p. 224 : Τὸν Λίχαν ... κατηκόντισεν. Diodor. 1, 59 : Τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου κατηκόντισεν· 16, 31 : Ἅπαντας ὁ Φιλόμηλος κατηκόντισεν. lxx Judith 1, 15.] Et pass. Κατακοντίζομαι. Gregor. : Οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν.

Κατακοπή, ἡ, Decisio, Deputatio, Detruncatio. Theophr. C. Pl. 2, [12, 6] : Αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κατακοπαὶ ποιοῦσι πολυκαρπεῖν. [Pallad. Hist. Laus. p. 88, A. Jo. Chrys. t. 3, p. 773, 26 : Αἱ τῶν χρεῶν κατακοπαί. Artemid. Onirocr. p. 73, 22; 216, 15 ed. Reiff. : Τραύματα καὶ κατακοπάς. Hase.]

Κατάκοπος, ὁ, ἡ, Defessus, Labore confectus : qui et κατάπονος et πεπονημένος dicitur. [Appian. Hisp. c. 58 : Κατάκοπον τὸν στρατὸν ἔχων.] Bud. p. 890 e Plut. [V. Arati c. 8, Eumen. c. 15], afferens ibid. exemplum e Diodoro, ubi καταπόνους vocat Defessos pugnando, quibus ἀκέραιοι, Integri, substituuntur. Plut. Alcib. [c. 25] : Θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα, καὶ ποιεῖν ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις, καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων, quo in l. καταπόνους ead. signif. dicit, qua Diodorus, i. e. κατακόπους. [Dionys. A. R. 6, 29 : Ἐξ ὁδοῦ μακρᾶς κατακόπους. Diodor. 13, 18 : Πάντας ὑπὸ τῆς μάχης κατακόπους ὑπάρχειν τοῖς σώμασιν· 17, 12 : Προσπεσόντες τοῖς Θηβαίοις κατακόποις· 19, 95. Polyæn. 3, 10, 12. lxx Job. 3, 17; 16, 7. Maccab. 2, 12, 36. Κατακοπιῶντες corruptum ex κατάκοποι ὄντες ap. Leon. Diac. p. 192, 16, notavit Hasius.]

[Κατακόπτης, ὁ, Divisor. Schol. Lycophr. 35 : Δαιτρὸς ἥπατος· μεριστὴς, κατακόπτης τῶν σπλάγχνων τοῦ κήτους. Boiss.]

Κατακόπτω, Decido (ea signif., qua Plaut. dicit Decide mihi collum), Præcido, Amputo, Deputo, vel etiam Detrunco. Theophr. C. Pl. 2, [15, 4] : Καὶ κατακοπτομένη δὲ λαμβάνει τινὰ ἀναπνοὴν καὶ ἀφαίρεσιν, ὥσπερ καὶ ὅταν οἱ σφῆνες διακρουσθῶσιν. || Item Concido, In minutas partes concido et comminuo. [Demosth. p. 615, 16 : Ἐπὶ τοῖς στεφάνοις, οὓς κατέκοπτεν. Diodor. 16, 57 : Τὰ ἀγάλματα ... κατεκόψατε. Polyb. 5, 25, 3 : Κατακόπτειν τὸν κέραμον τῆς τοῦ βασιλέως αὐλῆς. Plato Euthyd. p. 301, C : (Μαγείρῳ προσήκει) σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν, καὶ τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν. Aristoph. Lys. 730 : Ἔρια Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, Lana quæ ab tineis roditur. Similiter de membranis a tineis perforatis Lucian. Adv. ind. c. 1 : Τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτά.] Plutarch. Lyc. [c. 9] : Ἀλλὰ μηδὲ κατακόψαι λυσιτελές. [Improprie idem V. Demetr. c. 30 : Πᾶσαν ἀρχὴν ὥσπερ μέγα σῶμα κατακόψαντες ἐλάμβανον μερίδας. « Σύνθεσις κατακεκομμένη, Oratio concisa, membris minutis constans, Demetr. De eloc. § 4. Eadem quæ κατακεκερματισμένη. » Ernest. Lex. rhet. || Frango, de animo dictum eodem sensu quo κατακλάω, Plut. Mor. p. 762, F : Τὸ θράσος ἐκκέκλασται καὶ κατακέκοπταί οἱ τὸ τῆς ψυχῆς γαῦρον. || Occido, Obtrunco,] Thuc. 4, [128] : Τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον· 7, [29] : Ἐπιπεσόντες διδασκαλείῳ παίδων ... κατέκοψαν πάντας, de Thracibus, qui τοὺς ἀνθρώπους ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε πρεσβυτέρας οὔτε νεωτέρας ἡλικίας, ἀλλὰ πάντας ἐξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἔκτεινον καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια· ac plus est ibi κατακόπτειν, quam Occidere aut Obtruncare : licet Eust. simpliciter dicat accipi ἐπὶ σφαγῆς, e Comico citans, Κατεκόπησαν οὗτοιΐ. [Eustath. p. 1324, 33 : Τὸ μέντοι κατακόπτειν ἐπὶ σφαγῆς οἱ μεθ' Ὅμηρον τιθέασι ῥήτορες, οἷον « κατεκόπησαν ἐν πολέμῳ. » Καὶ ὁ κωμικὸς δὲ (Aristoph. Av. 1688, ubi κατεκόπησαν, quod Hesych. exp. ἐφονεύθησαν) ὄρνιθας κατακοπῆναί φησι. Κριὸν κατακόψαι καὶ ἀποδεῖραι Herodot. 2, 42. Theocr. 14, 14 : Δύο μὲν κατέκοψα γεοσσώς. Ἱερεῖα κατακόπτειν Porphyr. De abstin. 2, p. 63, 17. Dio Chr. vol. 1, p. 156 : Μαγειρικὸν ἔπραττον ἔργον, λείαν ἐλαύνοντες κατακοπησομένην. Anaxippus ap. Athen. 8, p. 404, B : Ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν, Me enecabis (scil. loquacitate tua).] Sic Xen. Hell. 4, [8, 30] : Τῆς νυκτὸς ἐπιπεσόντες, κατακόπτουσιν ἐν τῇ σκηνῇ αὐτόν. [Herodot. 1, 73 : Τῶν παίδων ἕνα κατακόψαι· 9, 89 : Ὑπὸ Θρηίκων κατακοπέντας κατ' ὁδόν. Demosth. p. 172, 26 : Ἰφικράτης τὴν μόραν κατέκοψε· 782, 15 : Τοὺς κύνας τοὺς γευομένους τῶν προβάτων φασὶ δεῖν κατακόπτειν. Xenoph. Anab. 1, 2, 25 : Ἁρπάζοντάς τι κατακοπῆναι ὑπὸ τῶν Κιλίκων· 1, 5, 16 : Ἐμὲ κατακεκόψεσθαι· De rep. Athen. 3, 11 : Τὸν δῆμον κατέκοψαν. Plato com. ap. Eustath. p. 1403, 36 : Κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς. Antiphan. Athen. 3, p. 103, F : Ἢ βαδίζων ἢ καθεύδων κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν. Polyb. 2, 21, 5 : Κατέκοψαν ἀλλήλους συμβαλόντες ἐκ παρατάξεως. Diodor. 2, 44 : Τό τε στρατόπεδον τῶν Περσῶν κατέκοψε. || Pugnis s. Verberibus concido. Herodot. 8, 92 : Τὸν οἱ Πέρσαι κατακοπέντα ἀρετῆς εἵνεκα εἶχον ἐν τῇ νηί. Anaxandr. ap. Athen. 4, p. 166, D : Ἄρρην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπης. Xenoph. Hipparch. 4, 5 : Ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι διώκοντες. Κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι schol. Aristoph. Nub. 1428.] || Κατακόπτω pro Numum percutio, VV. LL. ex Herodoto [3, 96 : Ἐπεὰν δὲ δεηθῇ χρημάτων, κατακόπτει τοσοῦτον (χρυσίον) ὅσου ἂν ἑκάστοτε δέηται. Demetr. De eloc. § 298 : Κατακόψωμεν τὰς Νίκας (τὰς χρυσᾶς) εἰς τὸν πόλεμον.] Xen. Hell. 1, [5, 3] : Καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν, ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, ὄντα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν, ubi intelligitur κατακόψειν ad percutiendam s. cudendam monetam. [Diodor. 16, 56 : Τὰς χρυσᾶς πλίνθους ... κατέκοψεν εἰς νόμισμα. Eadem construct. Diog. L. 5, 77 : Τὰς εἰκόνας ... κατακόψαντες εἰς ἀμίδας.] || Κατακόπτομαι, Plango, i. q. κόπτομαι. Chrysost. In Ep. ad Thess. 1, p. 17 : Ἆρα τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα· paulo post, Εἰ δὲ τὸ ἀλγεῖν ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσιν, ἐθνικῶν, τὸ κατακόπτεσθαι καὶ καταξαίνειν παρειὰς, τίνων ἄρα ἐστί; Paulo ante verbo simplici usus fuerat, Κόπτεται καὶ θρηνεῖ καὶ ἀφορήτως πενθεῖ.

[Κατακόπωσις, εως, ἡ, Delassatio, Gl.]

Κατακορέννυμι, Exsatio, Exsaturo, idem fere quod κορέννυμι.

[Κατοκορέως. V. Κατακόρως.]

[Κατακορής. V. Κατάκορος.]

[Κατακορία, ἡ. Basil. M. vol. 3, p. 97, D : Τὸ οἰονεὶ ἐτρυπῶσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμόν. Quattuor codd. κατακορίᾳ pro κατακορεῖ συνηθείᾳ, quod ex glossemate illatum videtur. G. Dind.]

[Κατακορμίζω.] Κατακορμάζω, Deputo, Amputo, Detrunco, κατακόπτω, Hesych. [Ap. quem κατακορμάσαι vitiose pro κατακορμίσαι, quam veram verbi formam esse ex Eustathio constat p. 1291, 53 : Διαπλήσσειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φησὶν, ὅπερ ὁ Παυσανίας κατακορμίσαι λέγει. Eodem haud dubie ex fonte Photius p. 138, 2 : Κατακορμίσαι (—μῆσαι codex), κατακόψαι ξύλον. G. Dind.]

Κατάκορος, ὁ, ἡ, Satur, Satiatus, Quem satietas cepit, i. q. διάκορος et πέρα κόρου προεληλυθὼς, ut Pollux tradit [5, 151, et Thom. M. p. 216.] Quum vero de re aliqua dicitur, est Nimius, Qui satietatem et fastidium affert. Plut. Alex. [c. 2], de Thressis : Ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. [Diodor. 11, 89 : Τὸ μὲν ὕδωρ θείου κατάκορον τὴν ὄσφρησιν ἔχει. Ita legendum pro vulgato κατακόρου, eoque ducit κατὰ κόρον, quod est in cod. Vat. 'In eadem re Polemoni ap. Macrob. 5, 19, ὀσμὴ βαρεῖα. Hemst.] || Insatiabilis, Insaturabilis, ἄπληστος, Suid. in hoc l. [Polybii 32, 12, 10] : Ἅτε τοῦ τῶν γυναικῶν γένους καὶ λάλου καὶ κατακόρου ὄντος· nisi aliquis malit Fastidiosus exponere, ut ἀψίκορος. Sicut vero διακορὴς i. est q. διάκορος, ita Κατακορὴς i. q. κατάκορος. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 13 : Κατακορὴς οἴνῳ καὶ διακορής· πολιτικώτερα.] Ap. Suid. [ex Procop. Anecd. c. 13] : Σιτίοις καὶ ποτῷ κατακορὴς οὐδαμῇ γέγονεν, ἀλλὰ σχεδὸν ἄκρῳ δακτύλῳ γευσάμενος ἀπηλλάττετο, Nunquam saturabatur. Aliquando Fastidiens. [Fastidium afferens, Odio-

sus ob nimiam loquacitatem, ostentationem, etc. (Hesych.: K., ὀχληρός.) Polyb. 32, 6, 5 : Φύσει ὢν λάλος καὶ πέρπερος καὶ κ. 40, 6, 3 : Πολὺς μὲν ἦν ἐν τούτοις (τῇ Ἑλληνικῇ ἀγωγῇ καὶ διαλέκτῳ) καὶ κατακορὴς, i. e. Nimius, Putidus. Schweigh.] Interdum exp. Multus, Redundans : quum de re aliqua dicitur. Plato Phædro [p. 240, E] : Παῤῥησίᾳ κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ χρώμενος. Et κατακορῆ διαστήματα, Multa, Galen. sæpe dixit, Bud. Et ap. Plat. [Leg. 6, p. 776, A], κ. συνουσία, Ad satietatem usque. [Aristot. Rhet. 3, 3 : Ἐν δὲ λόγῳ τὰ μὲν ἀπρεπέστερα, τὰ δὲ, ἂν ᾖ κατακορῆ, ἐξελέγχει καὶ ποιεῖ φανερὸν ὅτι ποίησίς ἐστιν. Longin. 22, 3 : Ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης ὥσπερ οὗτος, πάντων δ' ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος. Dionys. H. De vi Dem. § 45 fin. : Κατακορεστέραις κέχρηται ταῖς τοιαύταις ἁρμονίαις.] Item κατακορὲς, adverbialiter nonnunquam Quod satis est, Admodum, in plenum, ut Gaza ap. Theophr. interpr. : Χρῶμα δὲ ὅμοιον ῥόδῳ κατακορές. Et ap. Plat. [Tim. p. 68, C] : K. εἰς μέλαν ἐμπεσὸν, Admodum ad nigrorem vergens, Plurima offusum nigredine. [Theophr. De color. 25, p. 884 : Τοῦ ὑγροῦ μελαινομένου τὸ ποῶδες γίνεται κατακορὲς ἰσχυρῶς καὶ πρασοειδές.] || Merus, Purus. Aristot. Probl. 30, 1 : Ἐὰν μὲν γὰρ σφόδρα κ. ᾖ ἡ ἕξις, μελαγχολικοί εἰσι λίαν· ἐὰν δέ πως κραθῶσι, περιττοί· ubi vides opp. κατακορὴς et κερασθείς. Diosc. [5, 108] : Ὤχραν τε ληπτέον τὴν κουφοτάτην καὶ μηλίνην διόλου, τὴν κατακορῆ καὶ ἄλιθον, Aliena materia vacantem, h. e. Puram, Bud. Idem [ib. 121] : Σανδαράχην δὲ προκριτέον τὴν κατακορῆ, πυῤῥάν. Plin. quoque sandaracham puram optimam esse scribit. Ap. Eund. [ib. 143] : Αἱματίτης λίθος ἄριστός ἐστιν ὁ εὔθρυπτος καὶ κ., quidam interpr. Pleni coloris. Rursum ap. Eund. [ib. 138], de corallio : Ἐμφερὲς δὲ ἀνθηρικῷ χρώματι καὶ σάνδυκι κατακορεῖ, Bud. interpr. Intensæ, Ruell. Saturæ, ad verbum. [Iambl. V. Pyth. p. 134 : Πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν καὶ κατακορέστερον μέλος φθεγγομένης, Cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Similiter Iambl. In Nicom. Arithm. p. 169, κατακορεστέραν συμφωνίαν dixit, et Nicom. in Enchir. Harmon. 1, p. 9, κατακορεστάτην συμφωνίαν· et p. 7 : Τῆς κοσμικῆς συμφωνίας κατακορές τι καὶ παναρμόνιον φθεγγομένης.] Sed et ap. Hippocr. κατακορὴς i. est q. ἄκρατος, Sincerus : ut χολὴ ἄκρατος, Bilis sincera. Sic enim, inquit Galen., κατακορέα vocat Hippocr. Recrementa puræ bilis : item et στήθεα κατακορέα dicit Quæ ejusmodi humorem generant, quæ tamen quidam Hirsuta interpr. Quin et κατακορεῖς homines ead. ratione vocat. Pharmacum quoque κατακορὲς dicit aut propter evacuatum ab ipso humorem, aut ob proprium suum colorem. Vocat etiam sitim κατακορῆ Quæ vel gignitur propter talem humorem, aut Quæ vehemens et intensa est. Ad eund. modum Gal. aliquando dicit χολὴν κατακορῆ τῇ χρόᾳ, Bilem abunde coloratam et velut ad plenum suo colore exaturatam. Gorr. [Κατακορέστερα μᾶλλον τοῦ καιροῦ ab Hippocr. p. 393, 3, Plus æquo biliosa excrementa dicuntur, aut abunde bile sincera colorata, quæ ibi Galen. exponit ἱκανῶς ἄκρατα χολώδη, τὰ πυρρὰν ἢ ξανθὴν ἔχοντα καὶ παχεῖαν χολήν. Eadem ib. paulo post ab Hippocr. dicuntur μᾶλλον τοῦ καιροῦ κατακορέως χολώδεα. P. 218, G : Τὰ κατακορέα πονηρὰ, ubi τὰ κ. per se, i. e. sine humoris aut coloris expressione, bile admodum colorata recrementa significant, aut mere biliosa. Et κατακορὲς ποικίλον διαχώρημα ib. A, quæ Galen. in Exeg. (p. 492 ed. Franz.) τὰ ἀκρατοχολῆ δ. exp. Eadem quoque adjuncta bilis appellatione sæpe κατακορέα χολώδεα vocat, ut p. 969, G; 976, E; 1155, G. Sic κ. χολὴ p. 1159, E : Κατακορέα χολὴν πολλὴν ἤμεσεν· et ap. Aretæum II. χρον. παθ. 1, 13. Hinc κατακορὲς φάρμακον, Medicamentum hujusmodi meracam admodum bilem dejiciens intelligitur p. 1146, A, B. Sic enim Galen. in Exeg. φάρμακον μέντοι κατακορὲς, ἢ διὰ τὸν κενούμενον ὑπ' αὐτοῦ χυμὸν, ἢ διὰ τὴν ἰδίαν χρόαν. Idem etiam στήθεα κατακορέα, τὰ τοιούτου χυμοῦ γεννητικὰ, exponit, etsi quidam τὰ λάσια, Hispidum, accipiant. Quibus verbis locum Epid. p. 1053, F, mihi subindicare videtur : Ὧν κατακορέα τὰ στήθεα, ψελλοί. Eademque notione τὰ ἄνω κατακορέα dicuntur p. 1053, D. Et κατακορεῖς ἀνθρώπους dici ab Hippocr. (p. 1127, A; 1050, D) annotat Galen. Ἰκτεριώδεες κατακορέες p. 122, F; 126, D; 1121, D : qui κατακορέως ἰκτεριώδεες dicuntur p. 1121, C, et ab Aretæo l. c.; ut et κατακορέα οὖρα in ictero idem adscribit, h. e. multa et sincera flava bile abunde coloratas urinas, ea dictione coloris intensionem denotans. Quomodo κατακορὴς δίψα dicitur p. 1212, F, Sitis vehemens et summe intensa. Sic enim explicat Galen. in Exeg. : Ὀνομάζει δὲ καὶ δίψαν που κατακορῆ, τὴν ἤτοι διὰ τὸν τοιοῦτον χυμὸν γεγονυῖαν σφοδρὰν, ἢ εἰς ἄκρον ἐπιτεταμένην. Neque absimili notione βὴξ κατακορὴς p. 1217, E, Tussim vehementem, admodum intensam et graviter vexantem significat : Ἡ δὲ βὴξ, ὁτὲ μὲν ἐξέλιπε, ὁτὲ δὲ κατακορὴς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ. Et ib. p. 1220, H. Κατακορὴς ὕπνος p. 1207, E, Somnus profundus. K. ῥύσις, Nimia et exundans sanguinis profusio, p. 20, 32. Κατακορὲς ἀνθηρὸν ἐρύθημα, In plenum aut abunde florulentus rubor, dicitur de malarum rubore p. 1211, E : Ἐπὶ γνάθοισι ἐρύθημα οὐ κατακορὲς, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἀνθηρόν. Et καρδίη χροιὴν κατακορὴς φοινικέα p. 268, 19. Quemadmodum πορφύρα κατακορὴς vocatur Galeno De elem. 2, p. 57, 50 ed. Bas., Purpura colore abunde saturata et plena, et colore rubro in tantum referta ut fere nigricet. Πτύελον κατακορέως δίαιμον, Aretæus II. ὀξ. παθ. 1, 10; et ξανθὸν κατακορέως αἷμα ib. 2, 2. Foes.]

[Κατάκορρος lectio vitiosa. V. Κατάβορρος.]

Κατακόρως, Ad satietatem usque, Satis superque, Abunde, Affatim, i. q. διακόρως. Dem. [p. 289, 16] : Τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κ. χρώμενος. Et ap. Plut. De Herod. [p. 864, B] : Πικρῶς αὐτοῦ καὶ κ. ἐξονειδίζοντος. Idem de dicacitate Ciceronis [Vitæ c. 5 extr.] : Χρώμενος δ' αὐτῇ κ., πολλοὺς ἐλύπει. [K. χρῆσθαι τῇ κραυγῇ Polyb. 4, 12, 9. Et 18, 28, 6 : Ταῦτα ὑπ' Αἰτωλῶν ἐλέγετο κ. Schweigh. Dionys. H. De Thuc. jud. c. 51 : Ὅταν κ. καὶ ἀπειροκάλως χρήσηται τῇ ἑρμηνείᾳ. Alia hujusmodi exx. v. ap. Ruhnk. Diss. de Longino p. lxxx ed. Weisk. K. κατακεχρῆσθαι τῷ Ἀττικῷ σχηματισμῷ dixit schol. Plat. Gorg. ad p. 475, D.] Diosc. 5 : Τῇ χρόᾳ κ. πρασίζει, Colorem porri quamsimillime reddit, q. d. Abunde et ad satietatem usque porri colorem refert. [K. ἐρυθρὸν Basil. M. vol. 1, p. 414, D. Aretæus p. 76, 13. Hemst. K. μέλας χροιὰν, Geopon. 15, 2, 1. Jacobs.] Exp. etiam Immodice, et sic Bud. accipit l. paulo ante e Dem. citato. [|| Κατακορῶς, a κατακορής : unde forma Ionica] Κατακορέως ap. Hippocr. ἱκανῶς καὶ ἀκράτως : utroque enim modo Galen. exp. Comm. II. δ. ὀξ. [V. exx. s. v. Κατακορὴς allata.]

Κατακοσμέω, [Exorno. Plato Phædr. p. 252, D : Οἷον ἄγαλμα τεκταίνεταί τε καὶ κατακοσμεῖ. Xenoph. Hier. 11, 3 : Ὅπλοις ... ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος. De animo exornando s. excolendo Aristoph. Vesp. 1473 : Βουλόμενος τὸν φύσαντα σεμνοτέροις κατακοσμῆσαι πράγμασιν.] Compono, Digero in ordinem, Apto [Hom. Il. Δ, 118 : Ἐπὶ νευρῇ κατακόσμει πικρὸν ὀϊστόν. Forma media Od. X, 440 : Ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε], Bud. e Plat. [Polit. p. 273, A], ap. quem, Εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακοσμούμενος ἦει, exp. Ratione et ordine constitutus. [Plato Tim. p. 88, E : Ἐὰν κατὰ ξυγγενείας εἰς τάξιν κατακοσμῇ πρὸς ἄλληλα· Rep. 7, p. 540, B : Καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κατακοσμεῖν ... ἐν μέρει ἑκάστους· Leg. 3, p. 685, D : Στρατοπέδου κατασκευὴ κατακεκοσμημένη. De armatura Polyb. 3, 114, 1 : Καθοπλισμὸς τῶν Λιβύων ... οὓς Ἀννίβας ἐν τοῖς τῆς προγεγενημένης μάχης σκύλοις ἐκλέξας κατακεκοσμήκει. Plut. V. Numæ c. 14 : Σημαίνει δὲ ἡ φωνὴ (Romanorum Hoc age), τοῦτο πρᾶσσε, συνεπιστρέφουσα καὶ κατακοσμοῦσα τοὺς προστυγχάνοντας· V. Bruti c. 13 : Ἐπειρᾶτο κατέχειν παρ' ἑαυτῷ καὶ κατακοσμεῖν τὴν διάνοιαν. Diotogen. ap. Stob. Flor. 43, 95, p. 129 : Ὅπως πεπαινόμενον τὸ ἦθος δύναιτο κατακοσμεῖσθαι. Strabo 6, p. 255, ex Antiochi opere de Italia : Οἰκῆσαι τοὺς τόπους τούτους Χῶνας, Οἰνωτρικὸν ἔθνος κατακοσμούμενον, quod interpres reddidit, Gentem nobilem.] In VV. LL. affertur e Plut. Fab. [Comp. c. Pericle c. 3] : Κατεκοσμοῦντο πρὸς ἐκείνου γνώμην, pro Se ad illius sententiam accommodabant. || Ex Eod. autem, Rom. [c. 23], Κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, pro Colentes observantesque se invicem.

Κατακόσμησις, εως, ἡ, Digestio rerum et apta com-

positio, [Ordo, Gl.] Bud. e Plat. [Polit. p. 271, E : Ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατακοσμήσεως ἑπόμενα· Tim. p. 47, D. De animo conformando Plut. Mor. p. 712, D : Ἐν δὲ τῷ πίνειν οὐ θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τερπνὸν αὐτῶν καὶ γλαφυρὸν ἅμα καὶ πλάσιν τινὰ καὶ κατακόσμησιν ἐπιφέρει. Clem. Al. Strom. 6, p. 785 : Ἁπτέον ἄρα μουσικῆς εἰς κατακόσμησιν ἤθους καὶ καταστολήν.]

[Κατακόσμητος ὁ, ἡ, Exornatus. Const. Manass. Chron. p. 56 : Τὴν πάσαις κατακόσμητον τῶν ἀρετῶν ἰδέαις. Boiss.]

[Κατάκοσμος, ὁ, ἡ, Exornatus. Appian. Mithrid. c. 15 : Θρόνοι κατάκοσμοι. Schol. Pind. Ol. 2, 93 : Ὁ πλούτῳ κεκοσμημένος καὶ ἀρεταῖς κ. Theophyl. Sim. p. 135, A : Τὴν περὶ ταύτης διήγησιν, μεγίστοις σεμνολογήμασιν οὖσαν κατάκοσμον. Wakef. Κατάκοσμοι ἄνεμοι, Eust. Proœm. in Pind. p. 58, 89. Jacobs.]

[Κατακοτταβίζω. V. Κοτταβίζω.]

[Κατακούρην, Novaculæ cæsuram. Gloss. Hippocr. ap. Galen. vol. 19, p. 109, 7 : Κ., τοῦ ξηροῦ τὴν τομήν· οὕτως ἄμεινον γράφειν ὁ Διοσκουρίδης φησὶ κτλ. Hase.]

[Κατάκουσις, εως, ἡ, Auditio. Arrian. Anab. 5, 7.]

[Κατακουστέον, Subaudiendum est. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 36, 1 : Κ. τὸ, πεποιθότες. Hase.]

[Κατακουστὴς, ὁ, Auscultator, Gl.]

Κατακούω, Exaudio. [Eur. Rhes. 553 : Σύριγγος ἰὰν κατακούω.] Plato [Rep. 7, p. 531, A : Κατακούειν ... τινὰ ἠχήν·] Euthyd. : Οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. [Protag. p. 314, C : Ὁ θυρωρὸς ... κατήκουεν ἡμῶν.] Sic utitur et Thucyd. 2 [3, 22 : Ψόφῳ τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου οὐ κατακουσάντων (adventum hostium). Demosth. p. 74, 6 : Ἕως ἔτι συνίσταται τὰ πράγματα καὶ κατακούομεν ἀλλήλων. Strabo 14, p. 644 : Κατακούειν τῶν λάθρᾳ καὶ ἐν ἀπορρήτῳ διαλεγομένων. Lucian. Necyom. c. 7 : Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον. Passiv. Aristot. H. A. 9, 10 : Ὥστε κατακούεσθαι τὴν φωνήν.] || Dicto sum audiens, Obtempero : unde κατήκοος, pro Morigero. Demosth. Ol. 1, [p. 15 extr.] : Καὶ ἁπλῶς τούτους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους ἥδιον ἂν καὶ ἐλευθέρους, ἢ δούλους εἶναι· καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι. [Appian. Mithrid. c. 57 : Καὶ σὺ κατήκουες ἡμῶν, δέον ἀντιλέγειν. Cum dativo Herodot. 3, 88 : Ἀράβιοι οὐδαμᾶ κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνῃ Πέρσῃσι. Appian. Syr. c. 55 : Ἀπὸ γὰρ Φρυγίας ἐπὶ ποταμὸν Ἰνδὸν ἄνω πάντα Σελεύκῳ κατήκουε· ubi Pletho genitivum posuit, quo alibi uti solet Appianus.]

[Κατακραδαίνω, Concutio, Pulso. Greg. Nyss. t. 1, p. 462, A : Τοῖς ὑπερόγκοις τοῦ τύφου ῥήμασιν οἷόν τισιν ὅπλαῖς τοὺς μετρίους κατακραδαίνοντες. Hase.]

Κατακράζω, Reclamo, Obstrepo, Occlamo, Clamore obtundo. [Aristoph. Eq. 287 : Κατακεκράξομαί σε κράζων. Conclamo, Gl. Jo. Malal. p. 468, 6 : Φωνὰς ὑβριστικὰς κατακράζοντες. Cum genit. p. 475, 3 : Κατέκραζε τὸ πλῆθος Ἰωάννου. Eustath. Opusc. p. 253, 1 : Ψάλλειν, οὐ κατακράζειν.]

[Κατακραιπαλάω, Crapulam sentio, Inebrior. Procop. Hist. p. 619, B : Κἂν τοῖς οἰνῶσι κατακραιπαλᾶν ἐν ἐξουσίᾳ ἐστί. G. Dind.]

[Κατακρανία, ἡ, Capitis morbus in equis. Hippiatr. p. 249, 16 : Κατακρανίας σημεῖά ἐστι τάδε. Hase.]

Κατάκρας, et Κατάκρης, Ionice, nonnulli [Etym. M. p. 494, 36] volunt esse pro κατακράτος s. κατὰ κράτος, Vi : nonnulli [ut Suidas] pro ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς, διόλου, Prorsus, Funditus. [Hom. Il. N. 772 : Νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή· ad quem l. Heynius : « Κατ' ἄκρης (vel κατάκρης, ut passim scribitur etiam Vratisl. b. Conf. Wass. præf. ad Thucyd. p. 6) esse Penitus, Funditus, hic et Il. O, 557, X, 411, Ω, 728, satis constat; at caussa modi loquendi non tam obvia, quum proprie sit Desuper, ut Od. E, 313, de turbine navem feriente : Ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης. Scholl. A. B. exponunt ἕως τῆς ἀκροπόλεως. Alii ap. schol. A. et ap. Eustath. κατὰ κρῆς vel κρὴς pro κάρης dictum acceperunt, ut idem sit ac κρῆθεν, κατὰ κρατὸς, vel ab ἡ κάρη, vel a τὸ κρῆς, Caput, pro κράας κρὰς κρατός : ut est κρῆθεν ap. Hesiod. Conturbatur porro grammatica ratio per interpretationem, ἐξ ἐφόδου, ἐξαίφνης, ut ap. Hesych. et Etymol., quod potius est κατὰ κράτος. At occurrit κατ' ἄκρας etiam apud pedestres scriptores, Herodotum (6, 18 et 83), Thucydidem et alios, ἑλεῖν τὴν πόλιν κατ' ἄκρης vel ἄκρας vel κατάκρας, quod ex Homerico usu (Il. O, 557) fluxisse videri potest. Videtur simplicissimum esse ut in eo maneas, esse urbem everti *inde ab acropoli*, ἀπ' ἄκρας, ἐξ ἄκρας : quod firmatur etiam Virgiliana formula, qua κατ' ἄκρας reddit, *ruit alto a culmine Troja*, Æn. 2, 290, ut de ruina ædium, exempli caussa flamma vastatarum, cogitandum sit. » Sic explicat Suidas, Εἰ μή ποτε εἴη κατ' ἄκρας πόλεως, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκροπόλεως· confirmatque hanc explicationem quod Euripides dixit Phœn. 1183 : Κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.] Thuc. [4, 112] : Ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. Idem, Ἐλπίσαντες τὴν πόλιν ἔχεσθαι κατάκρας, παραδιδόασι σφὰς αὐτούς. [Hæc exx. attulit Suidas.] Ap. Hesych. divisim scriptum κατ' ἄκρας, dicentem κατ' ἄκρας ἑλεῖν esse τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. [Hoc sensu Plut. V. Caton. min. c. 62 : Πόλιν οὔτε κατ' ἄκρας ἁλώσιμον εἰς ἔτη τε πάμπολλα σῖτον καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν ἔχουσαν. Sed vereor ne κατὰ κράτος corrigendum sit. G. D.] Idem et κατ' ἄκρης affert pro κατὰ κορυφῆς : addens etiam κατὰ κράτος. [Soph. Ant. 201 : Ὅς γῆν πατρῴαν ... ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας. Pseudo-Eurip. Iph. A. 778 : Πέρσας κατάκρας πόλιν. Recentiorum scriptorum exx. v. ap. Ducang. || Translate, ut ap. Latinos Funditus, Prorsus. Æsch. Choeph. 691 : Κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα. Soph. OEd. C. 1242 : Ὡς καὶ τόνδε κατάκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι.]

Κατάκρᾱσις, εως, ἡ, Temperantia : sonat tamen potius Commixtio s. Permistio. [Plut. Mor. p. 688, C : Οὐ δίδωσιν ἀνάμιξιν οὐδὲ κατάκρασιν.]

Κατακρᾰτέω, Robore vinco, Domo, Subigo, Bud. [Herodot. 7, 168 : Κατακρατήσαντα πολλὸν, Postquam longe superior discesserit. Plato Leg. 8, p. 840, E : Ἐὰν ... μὴ δυνατοὶ γίγνωνται κατακρατεῖν (Venerem). Zaleucus ap. Stob. Flor. 44, 21 : Ὑπὸ νόμου βελτίονος ἡττώμενον κατακρατεῖσθαι. Polyb. 1, 8, 1 : Τῆς ἑαυτῶν πόλεως καὶ χώρας ἀσφαλῶς κατεκράτουν. Κ. τῶν πολεμίων id. 16, 30, 5. De sententia vincente Dio Cass. 57, 15 : Ἡ βουλὴ τοῦ Δρούσου ... κατεκράτησε. De amore idem 51, 15 : Κλεοπάτρα ... δύο ἀνδρῶν Ῥωμαίων κατεκράτησε.] Philo De mundo : Πάντων κατακρατεῖν, ubi tamen redditur potius Omnibus prævalere. Affert et e Gregor. : Ἕως ἦν ἔτι νέος, καὶ οὔπω φιλοσοφίᾳ τῶν σαρκῶν κατεκράτησε, ubi exp. Nondum carnem domuerat. In VV. LL. e Theophr. citatur, C. Pl. 2, [14, 4] : Κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, pro Devincere principium. [Κ. τῆς προθέσεως, Proposito potiri, Proposito compotem fieri, Polyb. 5, 38, 9. Id. 28, 11, 12 : Κατεκράτησε τοῦ τὴν ἀναφορὰν ἐπὶ τὸν ὕπατον εἶναι etc., Dicendo perfecit, vicit, obtinuit, ut etc. Κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, Græcum sermonem bene tenere, Bene Græce loqui et scribere, 40, 6, 4. Schweigh. Cum accus. Vinco, Supero, Dio Cass. 51, 25 : Μέρδους ... μάχαις κατακρατῶν· 54, 28 : Ὅσον τοὺς ἄλλους ἀρετῇ κατεκράτει. Plato Leg. 7, p. 789, D : Τὰς τῶν σίτων τροφὰς καὶ ποτῶν κατακρατοῦντα ὑγίειαν ... δυνατά ἐστι παραδιδόναι. Potior, Obtineo, Dio Chr. vol. 1, p. 292 : Ἐνδοξότερα πεποίηκε τὰ Ἴσθμια, κατακρατήσας αὐτὸς τὸν στέφανον. || Usu prævaleo. Herodot. 7, 129 : Ὁ Πηνειὸς τῷ οὐνόματι κατακρατέων ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους (ποταμοὺς) εἶναι ποιέει. Schol. Aristoph. Vesp. 444 : Δώριον δὲ τοῦτο (ῥιγῶν pro ῥιγοῦν) κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς.] || Cohibeo, Coerceo, Sisto : v. Κατακρατικός. [Contineo, Cleomed. Κυκλ. θεωρ. p. 1, 16 : Ἀπείρου μὲν γὰρ οὐδενὸς φύσιν εἶναι δυνατόν· δεῖ γὰρ κατακρατεῖν τὴν φύσιν οὗτινός ἐστιν. Hemst.]

Κατακράτησις, εως, ἡ, Subactio, Domitio, sicut κατακρατεῖν expositum fuit Domare et subigere. [Pollux 9, 142 : Βιαιοτέρα γὰρ ἡ ἐπικράτησις παρὰ Θουκυδίδῃ, ᾗ παρομοίαν ἄν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν.]

[Κατακρατητικὸς, ἡ, όν.] Κατακρατικὸς, Cohibendi vim habens s. Sistendi. Aetius 9, 37, de potu γάλακτος, i. e. lactis : Οὕτω γὰρ διδόμενον, ἅμα σταλτικὸν καὶ κατακρατικὸν γίνεται τῶν ῥευμάτων. [Hoc κατακρατητικὸν est scribendum. Idem vitium ap. Oribas. p. 65 Matth. : Τὸ ῥοδόμελι κατακρατικώτερον ὀμφακομέλιτος ὄν.]

[Κατακρᾰτύνω, Confirmo. Pass. Cyrill. C. Julian. 8, p. 261 : Νόμῳ τῷ θείῳ τὸ χρῆμα κατεκρατύνετο. Crameb.]

Κατακραυγάζω σου, Occlamo tibi, Suid. [Eustath. p. 35, 39 : Ἐκείνους μὲν θαυμάζεσθαι, τὸν δὲ τύραννον κατακραυγάζεσθαι.]

[Κατακραυγὴ, ἡ, Occlamatio. Eustath. Opusc. p. 82, 60 : Πράγματα παρέχεις καὶ κατακραυγάς.]

Κατακρέμαστος, ὁ, ἡ, Dependens s. Suspensus de; Pensilis, Gaza. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 12.]

Κατακρεμάω, et Κατακρεμαννύω, s. Κατακρεμάννυμι, Suspendo de. [H. Hom. 27, 16 : Ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς ἡγεῖται, Suspendens de se, i. e. appendens, sumens arma.] Et Κατακρεμάννῦμαι, Suspensus sum de, Dependeo de. Theophr. H. Pl. 3, [8, 6] : Ὁ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει, πολιὸν καὶ οὐ βραχύ· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται, καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ, καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνης. Plin. : E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine. [Forma vitiosa ap. Nicandr. Athen. 15, p. 683, F : Ὄφρα ... κατακρεμάησι ἐφιμείρων ποτὰ Νυμφέων· ubi κατακρεμάσηται Schweigh., κατακρεμέηται Schneiderus. || Κατακρέμαμαι. Cratin. ap. Athen. 4, p. 183, E : Φύσκαι προσπεπατταλευμέναι κατακρέμανται τοῖσι πρεσβύταισιν ἀποδάκνειν ὁδάξ. Polemon Physiogn. 1, 18, p. 267 : Ὡς κατακρέμασθαι τὰς χεῖρας ἄχρι τῶν γονάτων. Pollux 5, 98 : Ὄρμοι ... ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινές. Plut. Mor. p. 672, A : Κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος.]

Κατακρεουργέω, Carnes lanii more concido, Concido ut lanius carnes. Herodot. [7, 181] : Ἀντεῖχε μαχόμενος ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας, Donec, velut in laniena carnes, frustatim concisus est. [Xanthus apud Athen. 10, p. 415, D : Τοῦτον ... τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσαντα καταφαγεῖν. Euseb. H. E. 10, 8, 7 : Ξίφει τὸ σῶμα εἰς πολλὰ τμήματα κατακρεουργούμενοι.]

[Κατάκρεως, ὁ, ἡ, Carnosus. Herodian. Epimer. p. 206. Boiss.]

Κατακρῆθεν, poeticum adv. i. q. κατὰ τῆς κεφαλῆς, κατὰ κρατὸς, s. κατὰ κάρας. [A capite. Hom. Od. Λ, 587 : Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπόν· H. Cer. 182 : Κ. κεκαλυμμένη. Hesiod. Th. 574 : Κ. δὲ καλύπτρην δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε. || Metaph. A capite ad pedes, Omni ex parte, Penitus.] Hom. Il. Η, [548] : Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. [Scribendum κατὰ κρῆθεν (quod ex κάρηθεν contractum) cum Aristarcho, collato versu Hesiodi Scut. 7 : Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων. V. Lobeck. ad Phryn. p. 49. In κατακριθὲν corruptum ap. Hesych. ubi Musurus recte Κατὰ κρῆθεν, κατὰ κεφαλῆς.]

Κατακρήμνημι, Præcipitem dejicio, i. q. κατακρημνίζω. [Κατακρημνάω ap. Hesych., qui κατακρημνίζων per κατακρημνῶν exp.] || Κατακρήμναμαι, Dependeo, Præceps dependeo. [Hippocr. p. 464, 20, de gurgulione inflammato et intumescente : Καὶ κατακρήμναται καὶ γίνεται ἐρυθρός. Foes.] Aristoph. Nub. [376], de tonitru, quod in nubibus generari dicit : Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν, Dependentes, Præcipites dependentes, schol. κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις, Sibi mutuo impendentes. Eust. vero accipit pro Præcipites actæ, ut in Κρήμνημι dicam. Item κατακρημνᾶσθαι, Dependere, VV. LL.

Κατακρημνίζω, Per præcipitia et prærupta loca dejicio, Præcipitem deorsum ago, Præcipito. Xen. [H. Gr. 2, 1, 31] : Τοὺς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν (τῶν τριηρῶν) πάντας κατακρημνίσειαν. Athen. 14, [p. 619, E] de quadam Calyce : Ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν. [Κατακρημνιεῖ τὴν Σφίγγα carmen in Demetr. ap. eund. 6, p. 253, F.] Theophyl. Ep. 16 : Ταυτόν τοι ποιῶν τοῖς διὰ φόβον θανάτου κατακρημνίζουσιν ἑαυτούς· 77 : Τὴν δαμάλην τὴν ποθεινὴν κατεκρήμνισεν. [Polyb. 3, 116, 12 : Τοὺς δὲ κατεκρήμνισαν ἀπὸ τῶν ἵππων. LXX Paralip. 2, 25, 12 : Κατεκρήμνιζον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ κρημνοῦ.] Et Κατακρημνίζομαι, Præcipitor, Præceps deorsum agor, Per præcipitia s. loca prærupta deferor, cado : Quintil., Acto in insaniam et per præcipitia delato. [Demosth. p. 446, 11 : Ἐὰν δέ τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ, κατακρημνίζεται.] Xen. [Cyrop. 8, 3, 41] : Τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων ἢ τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα. Athen. 13, [p. 593, C] de quadam Danae : Ἡ δὲ κατεκρημνίσθη, ὡς γράφει Φύλαρχος, Præcipitata fuit, Per præcipitium vel locum præruptum dejecta : de qua paulo post voce activa, Κατεκρήμνισε τὴν ἄνθρωπον, et, Ἐπαγομένη ἐπὶ τὸν κρημνόν.

[Κατακρημνισμὸς, ὁ, Dejectio in præceps. Athen. De mach. p. 11, 8. Hase.]

[Κατακρημνιστὴς, ὁ, Præceps, Gl. Imo, Qui præcipitem dat.]

[Κατάκρημνος, ὁ, ἡ, Præceps, Gl. De loco dictum in Hom. Batrach. 153 : Ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος· et fortasse ap. Hesych. s. v. Κατάντης, quod v. Κατακρήμνοις χωρίοις Geopon. 18, 18, 2. G. D. Jo. Chrys. t. 1, p. 599, 37. Anon. Stadiasm. ap. Gail. Geogr. min. vol. 2, p. 497, 11 : Ἀκρωτήριόν ἐστι τετρημένον, κατάκρημνον. Hase. Κατάκρημνοι, Pessundati, Tesqua, Gl.]

[Κατάκρης. V. Κατάκρας.]

[Κατακρῆσαι. V. Κατακεράννυμι.]

Κατακρῑβόω, Exquisite et accurate rimor. [Menand. Hist. p. 378, 23 ed. Bonn., de Justino Imp. : Ὡς ἐστι μάλα ἐμβριθής τε καὶ κατηκριβωμένος. Interpr. Qui omnia diligenter perpenderet. Hase.]

[Κατακρῐδεύω.] Κατακριδεύσει, Hesych. [et Photius p. 138, 2] exponi tradit, vel καταλαλήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι : vel καταναστήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες sunt ἀναστήματα γῆς καὶ λόφοι : vel καταγελάσει. [De postrema interpretatione, quam omittit Photius, conf. quæ s. v. Κρίζω dicentur.]

Κατάκρῐμα, τὸ, Hesychio est κατάκρισις, καταδίκη, Damnatio, Condemnatio [Dionys. A. R. 6, 61 : Κατακριμάτων ἀφέσεις. LXX Sirac. 43, 12 : Ἐν λόγοις ἁγίου στήσονται κατάκριμα] : ut ap. Greg. Naz. in Orat. de Christo : Ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος, Damnationis vinculo liberet. [Actt. Concc. t. 3, col. 312, 55; 917, 9. Phot. Epist. p. 60, 12 : Εἰς ἑαυτὴν αὕτη τὸ κ. ἐπισπάσαιτο. Id. ib. p. 198, 10 : Μέγα καὶ δύσοιστον τὸ κ. S. Paul. Ep. ad Rom. 8, 1. Id. ib. 5, 16 : Τὸ μὲν γὰρ κρίμα, ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα· quo respicit Jo. Chrys. t. 4, p. 769, 15. Hase.]

Κατακρίνω, Judico adversus (aliquem), i. e. Damno, Condemno, cum accus. pers. Luc. 11, [32] : Κατακρινοῦσιν αὐτήν. [Pind. fr. 116 : Κατεκρίθη (ὁ Ἀπόλλων) θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν. Theocr. 23, 23 : Βαδίζω ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. Herodot. 9, 93 : Ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμήσαντα, τῆς ὄψιος στερηθῆναι. Xenoph. Hier. 7, 10 : Ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων κατακεκριμένος ... ἀποθνήσκειν· H. Gr. 2, 3, 54 : Κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. Eurip. Andr. 497 : Ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον.] Isocr. K. Λοχίτου [p. 396, D] cum gen. pers. et accus. rei : Ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν [ubi pro κατακρίνοντας nunc καταγιγνώσκοντας legitur ex cod. Urb.]. Sic ap. Eund. [p. 11, C] : Τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν. Sic autem et κατακρίνεσθαι θάνατον, Damnari morte : itidemque, Πενίαν κατακριθῶμεν, ap. Greg. [Κατακριθῆναι δήμευσιν καὶ ὑπερορίαν Anna Comn. 8, p. 236, B; σταυρὸν 14, p. 431, B; φυγὴν anonymus Suidæ s. Ἱεροκλῆς, θάνατον Ælian. V. H. in epigraphe 5, 6, Argum. in Demosth. C. Apat. p. 891, Georg. Pachym. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 594; ταύτην τὴν τιμωρίαν Zenob. Proverb. 2, 6. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 352 ed. sec.] Sed affertur etiam [ex Herodoto 7, 146] : Τοῖσι κατακέκριτο θάνατος, in VV. LL. Item impersonaliter e Xen. Apol. Socr. [7] : Ἦν γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι, Bud. p. 13. [Herodot. 2, 133 : Κατακεκριμένων ἤδη οἱ τούτων, Quum jam sententia contra eum pronunciata esset.]

[Κατακρίσιμος, ὁ, ἡ, Condemnatus. Arrian. Peripl. maris Erythr. p. 33 ed. Huds. : Χώρα, ἐν ᾗ κολύμβησις τοῦ πινικοῦ ἐστιν, ἀπὸ δὲ κατακρισίμων κατεργάζεται.]

Κατάκρῐσις, εως, ἡ, Damnatio. [Inc. Num. 13, 33. Schleusn. Phot. Epist. p. 198, 17 : Τὸ τῆς κατακρίσεως χαλεπόν. Id. ib. p. 59, 18 : Μετὰ πολλῆς κ.· et 160, 24 : Δέον στέργειν τὴν κ. Actt. Concc. t. 3, col. 904, 41 : Δικαίως ὑπεύθυνοι γεγόνασι κατακρίσεως. Verba latina : Merito reatitudine innodati sunt. Hase.]

[Κατακριτὴς, ὁ, Damnator. Eustath. Opusc. p. 246,

51 : Οἱ ἄλλως ὑποκριταὶ μετάγουσιν ἑαυτοὺς καὶ εἰς (εἴ τι χρὴ οὕτως ὀνομάσαι) κατακριτάς.]

Κατάκρῐτος, ὁ, ἡ, Damnatus [κατάδικος exp. Hesych. Lucian. Amor. c. 36 : Τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῷα τῆς φύσεως κατάκριτα προσαφῄρηται ... καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας]. K. ἐπὶ θανάτῳ, Morte s. Capite damnatus. [Diodor. Exc. p. 592, 61 : K. ἐν τῇ πατρίδι γενόμενος ἐπὶ τῷ τεταπεινωκέναι τὴν ἀρχήν. Plut. Mor. p. 188, A. «Anna Comn. p. 81, 236, 239.» Kall.]

[Κατακροαίνω, Percutio. Greg. Naz. Epigr. 6, p. 770 : Τὰς πλάκας κατακροαίνων. Eustath. Opusc. p. 282, 95 : Τῆς δὲ γῆς κατεκρόαινεν ἱππικὸν ἐπίλεκτον.]

[Κατακροάομαι, Ausculto, Gl. Eupolis ap. Priscian. 18, p. 1186 : Κατακροᾶσθαί μου τὰ μουσοδονήματα. G. D. Euseb. Vita Const. c. 46 : Οὗ δὴ κατακροώμενος. Epiphan. t. 1, p. 132, B : Τὰ παρ' ἐκείνων γινόμενα κατηκροάσαντο. Joseph. Bell. Jud. 4, 1, 5 : Ὅσα κατὰ τῶν Ῥωμαίων ὁ δῆμος ἐβουλεύετο, κατακροασάμενος. Hase.]

[Κάτακρος, ὁ, ἡ, Extremus, Summus. Schol. Hom. Il. O, 536 : Τὸ κάτακρον τῆς περικεφαλαίας, ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος. || «Adverb. Κατάκρως, Funditus, Penitus. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 2, p. 82 : Τοῖς ἐκ διαμέτρου κατάκρως, ὡς ἄν τις εἴποι, κακοῖς. Id. ib. vol. 5, p. 338 : Ἡ γλυκεῖα καὶ κατάκρως θέλγουσα ἐρατεινὴ ὄψις. Poetaster de Eumathii Hysmenia in Catal. Bibl. Taur. : Τρωθεὶς ἔρωτος ὀξέσι ψυχοφθόροις τόξοις κατάκρως.» Boiss. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 627, 1 : Πολέμοις κ. ἐκτρίβονται. Georg. Acrop. Annal. p. 27, A : Ῥητορικῆς κ. ἐνδιατρίψας λόγοις.]

[Κατακροτᾰλίζω, Strepito, Perstrepo. Callim. Dian. 247 : Αἱ δὲ πόδεσσιν οὖλα κατεκροτάλιζον.]

Κατακροτέω, [Pulso. Eustath. Opusc. p. 117, 20 : Καὶ ἄλλως δὲ κάλλιον ἀλλοφύλῳ σφύρᾳ κατακροτῆσαι τὸ ἐμὸν τοῦτο κατὰ κακίας ξίφος. ||] Lætis plausibus comprobo, excipio : κατακροτεῖ, ἄγαν ἐπαινεῖ [Sic etiam Photius p. 138, 5], κατευφημεῖ, Hesych. [Κατακροτήσατε αὐτὴν, Applaudite illi, Jerem. 50, 15, ubi alii libri —κρατήσατε. || Alio sensu Theodoret. vol. 1, p. 983 : Τοῦτο δὲ κατακροτεῖ μάλιστα ἐπὶ τοῦ παρόντος, De suo tempore dicit.]

[Κατάκροτος, ὁ, ἡ, Streperus. Heliod. 1, 30, p. 47 : Ἐπὶ δὲ τὴν ἀκοὴν ἠχὴ κατάκροτος ἐπεφέρετο.]

Κατακρουνίζω, Instar salientis deorsum fundo. [Archestrat. ap. Athen. 7, p. 320, B : Ἐκ χειρὸς κατακρουνίζων θεοδέγμονα πηγήν.] Galen. Meth. 13 : Εἰ δ' ὑγρὸν εἴη τὸ προσφερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἷον κατακρουνίζοντες, In salientis modum fundentes, Bud. [Diog. L. 6, 41 : Εἱστήκει ποτὲ κατακρουνιζόμενος.]

Κατάκρουσις, εως, ἡ, Repressio, Repressus desuper illatus, VV. LL. ex Gazæ interpr. Vide et Ἐπίκρουσις. [Philo Belop. p. 80, 6' : Ἵνα δὲ μὴ λαμβάνωσι (turres) κατάκρουσιν, Concussum, Quassationem. Hase. Aristot. Probl. 3, 25 : Διὰ τί ἧττον μεθύσκονται ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι; πάντων γὰρ ταὐτὸ αἴτιον ἡ κ., τουτέστιν ἐπιπολῆς.]

Κατακρουστικὸς, ἡ, ὸν, Vim habens reprimendi. Aristot. Probl. [3, 18] : Ἔστι δὲ ὁ οἶνος κ. Videtur opponi τῷ ἐπιπολαστικῷ. VV. LL.

Κατακρούω, Deorsum pello, Defigo, Adigo. [Geopon. 10, 23, 5 : Τὸ πρέμνον πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ ἐπιούρῳ δρυὸς ἢ φηγοῦ κατάκρουσον· 10, 61 : Δαδὸς λιπαρᾶς ἐπίουρον εἰς τὸ τρύπημα κατακρούσας. Κατακρούειν ταῖς σπάθαις τὰ ὕφη, Telas spathis percutere, densare, Hesych. s. v. Σπάθημα. V. Schneid. in Indice ad scriptt. rei rust. p. 371.] || Repello, Reprimo. Apud Hippocr. ubi agit de cucurbitulis, Cornarius exp. Scarificare. Unde verisimile est eum in Lex. Galeni pro κατασχίζειν, quo verbo alterum hoc κατακρούειν apud Hippocr. ab ipso Galeno exp., legisse κατασχάζειν. VV. LL. interpr. Discindo. [Hippocr. p. 881, G : Κατακρούειν τὰ οἰδήματα βαθύτερα καὶ πυκνότερα. Et, Ἄλλο πᾶν ὅ τι ἂν κατακρούῃς. P. 21, 2 : Ὅταν δὲ κατακρούειν, κάτωθεν δέχεσθαι. Et, Ἄλλως δὲ οὐδὲ τὸν κύκλον τὸν ἑλκυσθέντα χρὴ κατακρούειν. Foes.] || Apud Plat. Leg. 8, [p. 843, E] videtur accipi pro Fallo : sicut διακρουστικὸς supra pro Impostorio a Gaza usurpari dictum est. [Platonis verba hæc sunt : Ἐὰν ἔσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις, τῇ τῶν μελιττῶν ἡδονῇ ξυνεπόμενος καὶ κατακρούων οὕτως οἰκειῶται· quod alii rectius sic intelligunt : Aera pulsans delectatione apes ad se trahit. Schneid. || Obtundo. Hac signif. accipiendum ap. Polluc. 8, 154, ubi cum similibus verbis commemoratur ὑποκρούειν, καταθορυβεῖν, ἐκκρούειν, καταλούειν etc. «Οἱ κατακρουόμενοι τοῖς μεγάλοις ψόφοις Basil. M. vol. 2, p. 726, A. Τοὺς ἀντιλέγοντας κατακρούειν Ephr. Syr. p. 210, 24.» Hemst.]

[Κατακρύβδην, Clanculum, In occulto. Ptolem. Tetrab. p. 64, 24 : Ἀναφανδὸν δὲ ποιοῦνται, καὶ οὐ κ., τὰς πρὸς τὰς γυναῖκας συνουσίας. Hase.]

[Κατακρύβω, i. q. κατακρύπτω. Κατακρύβει pro κατακρύπτει libri quidam Herodoti 5, 92, 4, et κατέκρυβε olim ap. Plut. V. Crassi c. 23, ubi nunc κατέκρυπτε repositum.]

Κατακρύπτω, Occulto, Dissimulo, sicut et præcedentia [verbi κρύπτω composita. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103, 12 : Κατακρύψαι, ἀντὶ τοῦ ἐπικρύψαι ἢ κρύψαι]. Hom. [Il. X, 120 : Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι· Od. I, 329 : Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ·] Od. Δ, 247 : Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε Δέκτῃ. [Ubi κατακρύπτων ἑαυτὸν significat, ut H, 205 : Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὀδίτης, οὔτι κατακρύπτουσιν· Ψ, 372 : Τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη νυκτὶ κατακρύψασα, Operiens. Herodot. 5, 92, 4 : Τὸ παιδίον φέρουσα κατακρύπτει ἐς κυψέλην. Pindar. Nem. 1, 45 : Οὐκ ἔραμαι πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν. Plato Rep. 5, p. 460, C : Τὰ δὲ τῶν χειρόνων ... ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν.] Xen. Cyrop. 3, [3, 3] : Εἰς δὲ τὴν γῆν ἀρκείτω τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν. Aristot. autem junxit cum præp. ὑπὸ, De mundo [c. 4] : Ὁ δὲ ὑπὸ γῆν κατακέκρυπται κατὰ τὸ νότιον κλίμα. Et aor. 2 pass. κατεκρύβην, sicut et ἐκρύβην a simplici κρύπτομαι. [Κατακρύψασθαι Pollux 6, 209. || Figurate Pind. Ol. 8, 104 : Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων χάριν. Schol. : Οὐ κρύπτει, ἀλλ' ἐν φανερῷ κειμένη καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται. Æsch. Pers. 536 : Ἄστυ τὸ Σούσων ... πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας, Luctu operuisti.] || Κακκρύπτω quum ap. alios poetas, tum ap. Hesiod. [Op. 469 : Σπέρματα κακκρύπτων], per sync. pro κατακρύπτω. [Nicand. ap. Athen. 2, p. 61, A : Στέλεχος βαθὺ κόπρῳ κακκρύψας.]

[Κατακρυσταλλόω, Crystalli instar efficio. Jo. Phocas Descript. Palæst. c. 4 : Τῆς χιόνος ἄρτι λυομένης καὶ κατακρυσταλλούσης τὰς τῶν ναμάτων ἐπιρροάς. Hase.]

[Κατακρῠφὴ, ἡ, Occultatio, Celatio, Dissimulatio. Soph. OEd. C. 218 : Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.]

[Κατακρύφω, i. q. κατακρύπτω. Quint. Sm. 2, 477 : Κόνις ... ἀλεγεινὴ, ἥ ῥά τε καὶ φάος ἠῢ κατέκρυφεν ἠελίοιο.]

Κατάκρυψις, εως, ἡ, Occultatio, Dissimulatio.

[Κατακρώζω, Crocito adversus. Aristoph. Eq. 1020 : Πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί. Cum genit. Eustath. Opusc. p. 238, 68 : Μήποτε κατακρώξωσιν αὐτοῦ ψόγοι.]

[Κατάκρως. V. Κάτακρος.]

Κατακτάομαι, pro simpl. κτῶμαι, Acquiro. Κράτος κατακτήσαιτ', Soph. [Aj. 768.] Et [ib. 1256] : Εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινὰ, Nisi prudentiam tibi acquisieris, vel, ut quidam, asciveris. [Plato Tim. p. 75, B : Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ... βίον ἂν διπλοῦν ... κατεκτήσατο. Κατακτᾶσθαι χώραν Polyb. 6, 7, 4. K. βασιλείαν in Exc. p. 445 ed. Mai. Strabo 6, p. 273 : Κατακτησάμενοι τὰ ὄρη. Ib. p. 287; 7, p. 290, et alibi non raro. Harpocr. s. v. Μετοίκιον : Τὴν οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος. Aor. passivi ap. Diodor. 16, 56 : Τῶν ἐν τοῖς Περσικοῖς θησαυροῖς ὑπ' Ἀλεξάνδρου κατακτηθέντων. || Metaphor. Ælian. V. H. 3, 8 : Κατεκτήσατο τὸ θέατρον καὶ ἐκράτησε τῶν παρόντων ὥστε παραχρῆμα αὐτὸν εἵλοντο στρατηγεῖν, Occupavit theatrum, i. e. spectatorum animos cepit.]

[Κατακτεᾰτίζομαι, Comparo mihi. Apoll. Rh. 3, 136 : Σφαῖραν ... τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.]

Κατακτείνω, itidem [ut ἀποκτείνω] pro Interficio; sed hoc compositum poetarum est potius quam aliorum scriptorum. [Hom. Od. A, 74 : Ὀδυσῆα Ποσειδάων ... οὔτι κατακτείνει· Π, 400 : Οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον· Il. Ω, 226 : Αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς· Ψ, 87 : Ὅτε παῖδα κατέκτανον

Ἀμφιδάμαντος· Od. Ω, 66 : Μῆλα κατεκτάνομεν.] Invenitur tamen κατέκτανε pro Interfecit, et ap. Xen. [Hier. 7, 12.] Poetæ autem apocope in hoc aor. utuntur, dicentes κατέκτα pro κατέκτανε, et κατέκταν pro κατέκτανον, et quidem tam in 1 sing., quam in 3 plur.: sicut et ἔκταν. Hom. Il. Δ, [319]: Ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν· ubi annotat Eust. κατέκταν pro ἐφόνευσα, Interfeci, esse καινόσχημον, videri autem Æolicum, tanquam a partic. κατακτὰς κατακτάντος, s. potius apocopen esse passum a κατέκτανον prima persona. Idem in Il. B, [662]: Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, annotat κατέκτα corripere ultimam, secundum veteres, utpote passum apoc. ab ἔκτανε. [Seqq. ex Indice.] Κατέκταθεν, Bœotica sync. pro κατεκτάθησαν, Occisi sunt. Il. E, [558]: Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ. [N, 780, Od. Γ, 108. || Aoristi κατέκταν infinitivus epicus κατακτάμεν Il. M, 172, O, 557, T, 59, Φ, 484, Od. Δ, 700; et] Κατακτάμεναι, Dor. s. Ion. pro κατακτεῖναι, Occidere. Il. Γ, [379]: Κατακτάμεναι μενεαίνων. [Adde E, 436, Φ, 140, 170. Passivum κατακτάμενος Od. Π, 106.] Idem [Il. Z, 409] et alii poetæ Ionica itidem διαλύσει dicunt κατακτανέουσι pro κατακτανοῦσι, Occident. [Futur. medium significatione passiva Il. Ξ, 481: Ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες. Nisi his duobus ll. κατακτενέουσι et κατακτενέεσθε est restituendum legitima forma futuri, qua in verbo simplici utitur Homerus. De quo eo minus dubitandum videtur, quum Atticis quoque poetis non raro κτανεῖν pro κτενεῖν illatum sit ab librariis. G. D.] Κάκτανε, per sync. ap. poetas pro κατέκτανε. [Imperativus est Il. Z, 164.] Sic ap. Hesiod. Sc. [453]: Κακτάμεναι μεμαὼς, pro κατακτεῖναι, Occidere. [Post Homerum hoc verbo sæpissime usi sunt Tragici. Præsenti κατακτείνειν Eur. Ion. 1282. Præterito κατέκτονας Æsch. Eum. 587. Longe frequentius aoristis, κατέκτεινα (κατακτείνασα Soph. Tr. 740; κατακτείνειαν OEd. T. 843; κατακτεῖναι Antig. 497; κατέκτεινα Eur. Hec. 1136. Κατὰ δ' ἔκτεινας Hipp. 1357) et κατέκτανον (Æsch. Eum. 601, 610, Ag. 1613, Soph. El. 279, Eur. Med. 505, Bacch. 1121, Andr. 688) et κατέκταν (Æsch. Eum. 460, Eur. Hec. 1216, Rhes. 686, El. 86). Futuro κατακτενῶ Æsch. Choeph. 923, Eur. Or. 940, et al.: quod librarii interdum in κατακτανῶ mutarunt; quem errorem notavit Porson. ad Hecub. 929. Rara sunt prosæ orationis scriptorum exempla. Xenophontea aoristorum κατακτεῖναι et κατακτανεῖν nunc restituto partim ex libris partim ex conjectura aoristo κατακανεῖν, de quo s. v. Κατακαίνω diximus, sunt sublata: ut unum tantum restet præsentis exemplum κατακτείνειν Hieron. 6, 14, nisi hic quoque κατακαίνειν scribendum. Κατέκτεινον Aristid. vol. 1, p. 226, 17. Κατέκτεινε Plut. V. Marcelli c. 18; κατακτείναντες V. Dionis c. 58; κατακτενοῦντες ibid. 38; κατέκτανον in apophthegmate Laconico Moral. p. 189, F.]

[Κατακτενίζω, Pecto. Athen. 12, p. 525, E, ex Duride: Ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους. Hesych. s. v. Κατάκτενος κόμη. G. D. Clem. Rom. Const. apost. 3, 9: Κατακτενιζομένου σου. Hase.]

[Κατακτενισμὸς, ὁ, Pectinatio. Herodot. Oribasii p. 305: Τοὺς τῆς κεφαλῆς κατακτενισμούς.]

[Κατάκτενος, ὁ, ἡ.] Κατακτενοκόμη [κατεκτενοκόμη codex], Quæ pexis comis s. capillis est. Hesychio ἐκτενισμένη [κατεκτενισμένη]: κτεὶς enim Pecten dicitur. [Recte Pergerus κατάκτενος κόμη.]

Κατάκτης [a κατάγω], ὁ, Deductor. Κατάκται, auctore Poll. 7, c. 3 [§ 16], dici possunt οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι. Quibus verbis significare videtur Eos qui in deversoria deducunt hospites; nam κατάκτης Deductorem sonat, παρὰ τὸ κατάγειν. || Significat etiam Fractor [a κατάγνυμι].

Κατάκτησις, εως, ἡ, i. q. simplex κτῆσις, Acquisitio, Bud. e Polyb. [K. πραγμάτων, Comparatio imperii, 4, 77, 2. K. τῶν πέλας, Redactio in potestatem, 6, 48, 6. Schweigh. Strabo 8, p. 357: Τὴν κατάκτησιν τῆς χώρας. Eodem sensu p. 362: Τὴν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν· et 12, p. 572. Plut. V. Cæs. c. 22: Ἐπὶ κατάκτήσει γῆς. Phalaris Ep. 2, p. 8, 38: Τῆς τοιαύτης δυναστείας κατάκτησιν.]

[Κατακτίζω, Condo, Compono. Euseb. Contra Marcell. p. 45, D: Καταχτισθεῖσαν. Hase.]

Κατακτὸς [a κατάγνυμι], ἡ, ὸν, Fragilis. [Aristot. Meteor. 4, 9: Κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν καὶ κατακτόν· H. A. 4, 1. Τὰ κατακτὰ τῶν ὀπωρῶν Suidas s. v. Τρωκτά.] Cui opponitur δυσκάτακτος, ap. Diosc., Difficilis fractu. || Item Κατακτὸς [a κατάγω] κότταβος, v. in Κότταβος.

Κατάκτρια, ἡ, Hesychio est ἱερουργὸς, Sacrifica. Ad verbum sonat Deductrix, vel Fractrix, a v. κατάγω. [Recte Salmasius ἐριουργὸς corrigit. Est igitur Quæ fila deducit, Lanifica. De quo usu verbi confer quæ s. v. Κάταγμα et Κατάγω dicta sunt.]

[Κατακτῦπέω, Sonitu percutio. Jo. Chrys. In Ps. 105, vol. 1, p. 963: Ἐν τούτῳ δείματος αὐτοὺς ἐνέπλησε, μετὰ πλείστου πυρὸς φανείς, σάλπιγξι χρώμενος καὶ κατακτυπῶν βρονταῖς. Seager. Eustath. Opusc. p. 273, 21: Ἐπιτιθεμένων καὶ τῶν τινῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς, κατακτυπούντων. « Theodor. Metoch. Exc. ed. Mai. p. 686. » Cramer. Basil. t. 1, p. 516, A. Id. t. 2, p. 223, A: Πᾶσα δὲ ἀκοὴ βαρυτάτοις καὶ ἀήθεσι ψόφοις κατακτυπεῖται. Id. ib. p. 1093, B: Οἱ ἐν τοῖς χαλκείοις τὰς ἀκοὰς κατακτυπούμενοι. Ed., κατατυπτούμενοι. Hase.]

[Κατακτύπησις, εως, ἡ, Strepitus, Sonitus qui pulsu cietur. Eustath. p. 1602, 18: Ἀποκρότημα, ὅπερ ἐστὶ ... κτύπος δεξιοῦ δακτύλου ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθεὶς εἶτα κατακτυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους ...]

[Κατάκτυπος, Sonitum edens. Sic Κατάδουπος explicat Zonaras p. 1144.]

Κατακῦβεύω, In alea consumo et dissipo. Lys. [p. 142, 16]: Κατακυβεύσας τὰ ὄντα, Bud. [Æschin. p. 13, 34: Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει καὶ κατεκεκύβευτο. Dio Cass. 45, 28: Πάνθ' ὅσαπερ ἐκτήσατο ... κατακεκύβευκε. Liban. vol. 4, p. 631, 11: Κατακεκύβευκά τι τῶν σῶν.] Et Κατακυβεύεσθαι, In alea consumi et dissipari, ut καθηδυπαθεῖσθαι, Bud. p. 1080. || Κατακυβεύεσθαι significat etiam In ludo aleæ superari et everti. Bud. ibid. ex Eust. [p. 1396, 53: Ὅτι δὲ ὁ πεσσὸς τύχης ἐστὶν ἄθυρμα καὶ αὐτῇ ἀνάκειται ἴσασιν οἱ κατακυβευόμενοι. Idem Opusc. p. 281, 75: Κατακυβευθεὶς τύχαις πολέμου.]

[Κατακῦβιστάω, In caput me dejicio, In caput salto. Ælian. N. A. 5, 54: Εἶτα ἐμπηδήσαντες καὶ ἐπιβάντες κατεκυβίστησαν. Eustath. p. 1396, 55: Κύβοι οἱ καταρριπτόμενοι ἑξάπλευρον βόλον καὶ οἱονεὶ κατακυβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι. Idem Opusc. p. 280, 29: Κατακυβιστήσας εἰς βαθεῖαν θάλασσαν.]

[Κατακῦδαίνω, Celebro, Honoro. Anna Comn. p. 357, D: Τοὺς μὲν ἀξιωμάτων τιμαῖς κατεκύδαινε.]

[Κατακυδρόω, Clarum reddo, Honoro. Nicet. Chon. Annal. p. 40, A: Καὶ τὸν μὲν... μείζοσιν ἑτέραις κατακυδροῖ προκοπαῖς.]

[Κατακῦκάω, Commisceo. Hippocr. p. 497, 15: Τοῦτο δὲ ᾠῶν τὸ λευκὸν τριῶν ἢ τεττάρων κατακυκῶν ἐν ὕδατος χοῒ πινέτω. || Perturbo. Eumath. p. 417: Ἐγὼ δ' ὅλην τὴν ναῦν κατεκύκων τοῖς ὀδυρμοῖς καὶ τοῖς δάκρυσι κατεπέκλυζον.]

[Κατάκυκλος, ὁ, ἡ, Rotundus, Rotundatus. Moschion De mul. pass. p. 50, 5: Ἥτις δυνηθῇ αὐτὸν (umbilicum) τῷ ἰδίῳ βάρει κατάκυκλον ποιεῖν. Gesnero tamen prava videtur scriptura, pro κατάκοιλον. Hase.]

Κατακυκλόω, Circumcludo, VV. LL. [lxx Jud. 16, 2: Καὶ κατεκύκλωσαν καὶ ἐνήδρευσαν ἐπ' αὐτόν. Forma media Plut. V. Sertor. c. 9: Κατακυκλωσάμενος τὸν Ἄσκαλιν ἐπολιόρκει. Galen. vol. 12, p. 477: Μετωπιαία δὲ (ἐπίδεσις) ἡ ἐπὶ τοῦ μετώπου κατακυκλουμένη. Joseph. B. J. 3, 8, 6: Τὰ κατακυκλωθέντα τῶν θηρίων.]

[Κατακῦλινδέω, i. q. κατακυλίνδω. Dio Cass. 56, 14: Λίθους κατεκυλίνδουν.]

Κατακῦλίνδω, Devolvo, Deorsum volvo, ut κατακυλίω.

[Κατακύλισμα, τὸ, Devolutio, Eversio. Eustath. Opusc. p. 88, 39: Μὴ χρῆναι πιστεύειν τῷ περιόπτῳ βίῳ ἑστήξεσθαι δι' ὅλου ἐν περιωπῇ, ἀλλά που εὐλαβεῖσθαι καὶ κατακύλισμα.]

[Κατακυλιστὸς, ἡ, ὸν, Convolutus. Γαλιλαία per κατακυλιστὴ interpretantur Hesych., Suidas aliique gramm. (de sententia Greg. Nysseni t. 2, p. 847, 8: Γ. γὰρ ἡ κ. τῇ Ἑλλάδι γλώττῃ ἑρμηνεύεται. Hase). V. Γαλιλαία. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 533, D: Ἐν τῇ Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, τῷ χωρίῳ λέγω τῷ τοῦ κάτω τούτου καὶ κατακυλιστοῦ τόπου.]

Κατακῦλίω [in κατακυλέω corruptum in Gl.], Devolvo, Deorsum volvo. [Dionys. A. R. 4, 26 : Κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις ἄνωθεν πέτρας. LXX Jerem. 51, 25 : Κατακυλίσω σε ἀπὸ τῶν πετρῶν.] Et Κατακυλίομαι, Devolvor, Devolutus decido [Herodot. 5, 16 : Τὰ δὲ νήπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτῳ, μὴ κατακυλισθῇ δειμαίνοντες], ut exp. ap. Xen. Cyrop. 5, [3, 1] : Καὶ ἦκον πολλοὶ μὲν αὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, Qui ab equis devoluti cecidissent. Erit igitur i. q. ἐκκυλισθῆναι. [Dicæarch. Descr. mont. Pelii p. 142, 9 : Ἀπὸ τῶν πετρῶν κατακυλισθέντα διαφθαρῆναι. Joseph. B. J. 6, 1, 6 : Πέτρας ἑξαισίους κατεκύλιον. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 734, C : Τὸν μὲν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου. HASE.]

[Κατακύλλωμα, τὸ, Curvatura. Eustath. p. 1599, 13 : Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν ἐπικύλλωμα ἢ κ. ‖ Longe alia signif. ap. Phot. Lex. p. 593, 18 : Τὸ κ., τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν. Eadem gl. ap. Suidam legitur, cujus libri deteriores κατακύκλωμα. Κατακοίλωμα ap. Favorinum. Alia corruptela Etym. M. p. 761, 38 : Τὸ κατακύλωμα, τὸ π. καὶ ἀν. τῶν καλῶν ῥημάτων.]

[Κατακῦμᾰτόω, Undis agito. Eumath. p. 13 : Ὡς ἐντεῦθεν δοκεῖν τὸ ὕδωρ κινεῖσθαι διηνεκῶς καὶ κατακυματοῦσθαι· 230 : Ὡς ναῦς ἐν σάλῳ κατεκυματούμην· 385 : Κατὰ θάλατταν κατεκυματοῦτο τοῖς δάκρυσι. BOISS.]

[Κατακυμβᾰλίζω, Cymbalis obtundo. Just. Mart. Cohort. ad Græc. p. 39=30, de Hercule : Ὡς νήπιος ὑπὸ σατύρων κατακυμβαλισθείς.]

[Κατακυνῶν, ἡ Κατακύων, ὅταν τὸ σχοινίον ἐλίξας (ἐλίγκας codex) τῶν ἄκρων προσκατακλείσῃς, gl. obscura Hesychii.]

[Κατακυπτάζω, Pronus specto, Prospecto. Sophron ap. schol. Aristoph. Ach. 262 : Ὁ δ' αὖ Φαλῆς κατακυπτάζει.]

Κατακύπτω, Decumbo, Deorsum aspicio, Bud. afferens e Luciano [D. mort. 21, 1] : Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος. [De vultu propter pudorem demisso Strato Anth. Pal. 12, 8 : Μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθαίνετο καὶ κατακύψας φησὶ ...] VV. LL. exp. etiam Inclino me deorsum, ubi vacat adv. Deorsum [Hom. Il. Π, 611, P, 527 : Πρόσσω γὰρ κατεκυψε. Aq. Ps. 41, 6 : Τί κατακύπτεις; Esth. 15, 10 : Κατέκυψεν ἐπὶ κεφαλὴν τῆς ἄβρας], item Demergor, et Immergor. Huic autem κατακύπτω opp. ἀνακύπτω. At συγκύπτω contra et ipsum pro κατακύπτω ponitur. [Galen. vol. 6, p. 324, 6 : Ἐπινεύοντας, ἢ κατακύπτοντας, ἢ κυλινδουμένους χαμαὶ γυμνάζεσθαι. De equo Hippiatr. p. 257, 10 : Τὴν κεφαλὴν στενάζειν, καὶ κατακύπτειν μὴ δύνασθαι. HASE.]

[Κατακυρίευσις, εως, ἡ, Dominatio. Athanas. vol. 2, p. 253.]

Κατακῦριεύω, [Dominor, Occupo. Hesych. : Κατακυριεῦσαι, κατακρατῆσαι. LXX Ps. 71, 8 : Κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάττης ἕως θαλάττης· 9, 27 : Πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατακυριεύσει. Num. 21, 24 : Κατεκυρίευσαν τῆς γῆς αὐτοῦ· 32, 22 : Κατακυριευθῇ ἡ γῆ ἔναντι κυρίου.] Matth. 20, 25 : Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, Dominantur in eas, ad exprimendam vim τοῦ κατὰ, potius quam Dominantur iis. Cicero, Dominatur in suos. [Diodor. 14, 64 : Ἰδόντες πλοῖον ... ἐπέπλευσαν αὐτῷ καὶ κατακυριεύσαντες κατῆγον εἰς τὴν πόλιν. « Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 43. » Boiss. Jo. Chrys. t. 1, p. 726, 19 : Οὐκ εἶπεν ἁπλῶς, Κυρίευε, ἀλλὰ, Κατακυρίευε, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν. HASE.]

Κατακυρόω, Confirmo, [Ratum facio]. In auctionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν est Licitatori rem venalem addicere et adjudicare : ut ap. Joseph. A. J. [12, 4, 4] : Καὶ ὡς αὔξοντι τὴν πρόσοδον, αὐτοῦ κατακυροῦν τὴν ὠνήν. Hesych. vero κατακυρωθεὶς affert pro κατακριθείς. [Gl. ex Eur. Or. 1011 sumta, ut videtur, Ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς. Similiter de Antigona mortis damnata ap. Soph. Ant. 936 : Θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.]

[Κατακυρτόω, Incurvo. Eumath. p. 242 : Τὸ ἱστίον κατακυρτώσας.]

[Κατακύρτωμα, τό. Hippocr. Progn. in Theophili De fabrica p. 23 Mustoxyd. : Τοὺς ἐκ τῶν ὑποχονδρίων πόνους καὶ κατακυρτώματα, signif. dubia. SCHNEID.]

[Κατακύων. V. Κατακυνῶν.]

[Κατακωκύω, Defleo, Lugeo. Phot. p. 138, 6 : Κατακωκῦσαι, θρηνῆσαι. Ex qua gl. duæ factæ sunt ap. Hesych. : Κατακωκῦσαι, καταθρηνῆσαι. Κατακωλῦσαι, θρηνῆσαι.]

Κατακωλύω, Prohibeo, Veto, Remoror, Detineo. [Simonid. ap. Plut. Mor. p. 722, C : Ἀήτα ... ἀνέμων, ἅτις κατεκώλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.] Dem. [p. 1248, 1] : Ἀποστέλλω δὴ αὐτῷ, ὅτι οὐχ οἷός τ' εἴην οἴκαδε ἀφικέσθαι, ἵνα μὴ κατακωλύοιμι τοὺς πρέσβεις. Et sic alibi. Xen. [OEc. 12, 1] : Μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον. Bud. Et in VV. LL. ex Aristoph. [Ach. 1088] : Δειπνεῖν κατακωλύεις, Prandium remoraris. [Aristid. vol. 1, p. 415, 13 : Ἐὰν κατακωλυθῶσι Λακεδαιμονίους ἀνελεῖν· ubi duo codd. διακωλυθῶσι. Cum genit. Demosth. p. 896, 20 : Κατεκωλύθη τοῦ εἰς Σικελίαν πλοῦ. ῡ]

[Κατακωμάζω, Irruo. Eur. Phœn. 355 : Τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα.]

[Κατακωμάω lectio vitiosa. V. Καταμωκάομαι.]

[Κατακωμῳδέω, Traduco in scena, Exagito. Schol. Aristoph. Vesp. 61 ἐνασελγαινόμενος exp. per κατακωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος. Tzetz. Hist. 6, 870 : Οἱ κωμῳδοὶ... πολλοὺς κατεκωμῴδησαν ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις. Basil. MS. in Greg. Naz. p. 45 citat Bast. Theodor. Metoch. Miscell. p. 78.]

Κατακωχὴ, ἡ, [Suidas : K., ἡ κατάσχεσις. « Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς ὥρας (χώρας Hemst.) »] i. q. κατοχὴ ordine tertium : sic vero pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ supra docui. [Pollux 1, 16.] Plato Ione [p. 536, C] : Οὐ γὰρ τέχνῃ οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ, Divino afflatu et instinctu. Paulo ante vero dixerat eum κατέχεσθαι ἐξ Ὁμήρου, sicut multi alii κατέχονταί τε καὶ ἔχονται ἐξ Ὁμήρου. [Philo vol. 1, p. 559, 29 : Κατακωχῇ θεοφορήτῳ χρησάμενοι. Forma Attica κατοκωχῇ nunc restituta ex codd. quibusdam, pariterque Phædr. p. 245, A : Τρίτη ... ἀπὸ Μουσῶν κατοκωχή. In Zenonis Cittiei verbis ap. Clem. Al. Pæd. 3, p. 297, pro κατοχὴ τῶν ὀρθῶς εἰρημένων, Mss. κατακωχή. Ἡ ἐξ Ἄρεως κατακωχὴ scriptor ignotus ap. Suidam. Seqq. ex Indice.] Κατοκωχὴ, pro κατοχὴ dicitur, teste Hesych., qui affert et Κατοκώχημα pro κάτοχον, ἐχυρόν. [Legendum haud dubie ἐνέχυρον. A κατοκωχὴ formatur adjectivum κατοκώχιμος, ut a κατοχὴ κατόχιμος. Κατοκώχημα singulare probumne sit dubito. PIERS. ad Mœr. p. 220. Corruptum haud dubie ex κατοκώχιμα, quo vitio deceptus grammaticus vel librarius κάτοχον et ἐνέχυρον posuit, quum κάτοχα et ἐνέχυρα deberet. Mœris : Κατακώχιμα τὰ κατεσχημένα ἐνέχυρα Ἀττικοὶ, κατόχιμα (κατόχημα codex) Ἕλληνες. Isæus De Menecl. hered. p. 23 ed. Bekk. : Διεκώλυε τὸ χωρίον πραθῆναι, ἵνα κατόχιμον γένηται καὶ ἀναγκασθῇ τῷ ὀρφανῷ ἀποστῆναι. Scribendum haud dubie κατοκώχιμον. G. DIND.]

Κατακώχιμος, ὁ, ἡ, Qui detineri et capi potest, ἁλωτός. Aristot. Eth. 10, [9] : Ἦθός τε εὐγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῆσαι ἂν κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς, Quod facile capiatur virtutis amore, Bud. Polit. 2, [9] : Ἡ γὰρ πρὸς τὴν τῶν ἀῤῥένων ὁμιλίαν ἢ πρὸς τὴν τῶν γυναικῶν φαίνονται κατακώχιμοι πάντες οἱ τοιοῦτοι, Propensi, Proni et capi faciles. [Ib. 8, 7 : Καὶ γὰρ ὑπὸ ταύτης τῆς κινήσεως κατακώχιμοί τινές εἰσιν.] H. A. 6, [18] : Οὕτω δὲ σφόδρα κατακώχιμοι γίνονται τῷ πάθει, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν τοὺς βουκόλους, de vaccis libidine incensis. Sic vero, Πόθῳ τούτου κάτοχος γεγενημένη, dicitur itidem Femina amans ap. Suid., ut in Κάτοχος citabo. [Synes. p. 62, B : Τοῖς αὐλήμασι κατακώχιμοι. Eustath. Opusc. p. 74, 2 : Ἀρεταῖς κατακώχιμος. ‖ Κατοκώχιμον, τὸ, Pignus. V. Κατακωχή.]

[Καταλᾰβεὺς, εως, ὁ, Clavus, Paxillus. Photius : Καταλαβεῖς, πάσσαλοι. Corrupte Hesych. : Καταλαβεὶς, πάσσαλος.]

[Καταλᾰβὴ, ἡ, Comprehensio. Plato Definitt. p. 412, C : K. ἐκουσία τοῦ βελτίστου.]

[Κατάλαβρος, ὁ, ἡ. Eupolis ap. schol. Aristoph. Vesp. 1269 : Ὦ κατάλαβρ', ὦ κιθαραοιδότατε. Videtur idem esse quod λάβρος, sive Impetuosum significans, sive alio sensu dictum.]

[Καταλαγνεύω.] Καταλαγνευθεὶς, Hesychio εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς [In libidines prolapsus. ‖ Eodem sensu

Κατάλαγνος, ὁ, ἡ, dixit schol. Theocr. 4, 62 : Οἱ Σάτυροι ... εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας κατάλαγνοι ὄντες, ex emendatione Toupii pro καταγνοίοντες.] A

[Καταλαγνώσας (?), καταλέξας, Hesych. (inter Κατάλειμμα et Καταλειφθέντες). Καταλεγνώσας Salmas. Infra Λεγνῶσαι, ποικῖλαι. Albert.]

[Καταλαγχάνω, Sorte accipio, Obtineo. Ælian. N. A. 9, 35 : Ἐνάλιοι δαίμονες κατειλήχασι τὸν χῶρον· ubi libri quidam καὶ εἰλήχασι vel εἰλήχασι.]

Καταλαζονεύομαι, Jactabunde aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter et vane commemoro. Demosth. [p. 569, 9] : Οἷά περ φήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, Bud. interpr. Magnifice et insolenter jactabit, Deprædicabit se fecisse. Ap. Isocr. Antid. [p. 311, B; 316, C] alia constr., καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, Jactare se et gloriari de divitiis. Bud. exp. simpliciter Mentiri, quod mihi non placet. [Theophrast. ap. Diog. L. 5, 40 : Ὅτι πολλὰ τῶν ἡδέων ὁ βίος διὰ τὴν δόξαν καταλαζονεύεται. Philo vol. 1, p. 697, 28 : Τοιαῦτα καταλαζονευσάμενοι. Plut. V. Luculli c. 22 : Καταλαζονευσάμενον ὡς οὐδὲ λεκάνη δελφῖνα χωροίη. Cum genit. LXX Ps. 136, 3 : Οἱ καταλαζονευόμενοι ἡμῶν. Philo vol. 1, p. 339, 36 : Καταλαζονεύεσθαι τοῦ θεοῦ. Suidas s. v. Ἀδράστεια : Ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο. Hesych. : Κατηλαζονεύετο, κατεπαίρετο αὐτοῦ.]

[Καταλᾶθιστὴς, ὁ. Hesych. : Καταλαθισταὶ, ἐξηγηταί· ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια. Doribus vocem propriam forma demonstrat. Ἐξηγητὰς hic intelligo prodigiorum, oraculorum, somniorum etc. interpretes veridicos : nosti vates, qui futura prænunciando non fallunt, dici ἀληθεῖς ... Hi ergo jure καταλαθισταί. Alterum expono, qui peregrinis adsunt publicorum operum rerumque antiquarum monstratores. Hemst. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 113.]

[Καταλαιμόω, Degulo, Gl. Καταλαιμάω corrigunt Angli.]

[Καταλακτίζω, Inculco, Gl.]

[Κατᾰλᾰλάζω.] Καταλαλάζειν, Hesychio κατεύχεσθαι, s. πολιτικῶς (nisi potius scripsit πολεμικῶς) βοᾷν. [Aq. Ps. 146, 7 : Καταλαλάξατε.]

Καταλαλέω, Deblatero, Denarro, Prodo, Bud. [Aristoph. Ran. 752 : Τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν. Καταλαλεῖν ex Aristophanis Γήρᾳ Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 102, 15.] || Obloquor. [LXX Ps. 43, 18 : Ἀπὸ φωνῆς ὀνειδίζοντος καὶ καταλαλοῦντος. Cum accus.] Polyb. 3, [90, 6] : Τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει πρὸς πάντας ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασι, Bud. [Criminabatur. Eodem sensu 27, 12, 2 : Καταλαλούμενος πικρῶς, Graviter incusatus. Καταλαλεῖν τὸ δόγμα, Reprehendere, 18, 28, 1. Schweigh.] Item ap. Suid. : Μὴ καταλάλει τὸν γειτνιῶντα. Idem Lat. Traducere dicunt, et Detrahere alicui. Diversa autem constructione [Diodor. 11, 44 : Τοῦ Παυσανίου τῆς βαρύτητος καταλαλούντων. LXX Ps. 77, 22 : Κατελάλησαν τοῦ θεοῦ· 100, 6 : Τὸν καταλαλοῦντα λάθρᾳ τῶν πλησίον αὐτοῦ.] Ep. 1 Petri 2, [12] : Καταλαλοῦσιν ὑμῶν. Jacobi 4, [11] : Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί. [Cum præp. LXX Ps. 49, 21 : Κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις. Mich. 3, 7 : Καταλαλήσουσιν κατ' αὐτῶν. Num. 21, 5 : Κατελάλει ὁ λαὸς πρὸς τὸν θεὸν καὶ κατὰ Μωϋσῆν.] || Loquacitate obruo, Vinco et obruo sermone : unde καταλελαλημένος, Loquacitate obrutus, ut καταβεβοημένος et κατεγλωττισμένος, Bud. [Καταγλωττίζειν per καταλαλεῖν καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους exp. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 12.] B

[Καταλαλητέον. V. Καταλαλιά.]

Καταλαλιὰ, ἡ, Obtrectatio. 1 Petr. 2, [1] : Φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς. 2 Cor. 12, [20]. A Suida exp. ἡ εἴς τινας ὑπό τινων βλασφημία, ap. Apost. [Basil. t. 2, p. 247, D, et 1197, A; Ignat. Epist. p. 79, D. Clem. Al. Strom. 5, 5, 27 : Καταλαλιὰν ἀχάριστον ἐμφαίνουσα. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 30, 32 : Ἐκ τῆς καταλαλιᾶς τῆς κατὰ Μωσέως παρὰ τῆς Μαριὰμ γενομένης. Hase. Thom. M. p. 566 : Λαλιά καὶ προσλαλιά δόκιμα· καταλαλιά δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου κατηγορία. Ὡσαύτως καὶ κατηγορητέον, οὐ καταλαλητέον. Nam sic librorum scripturam καὶ ῥητέον οὐ λαλητέον correxit Abreschius. Κατάρρησιν per καταλαλιὰν exp. Hesych.] At Καταλαλιᾷν, καταλγύνεσθαι, λυπεῖσθαι, Hesych. [Glossa vitii suspecta.]

Κατάλᾰλος, ὁ, ἡ, Maledicus, Obtrectator, Oblocutor, Qui alicui obloquitur et ei detrahit. Paul. Ad Rom. [1, 30] : Ψιθυριστὰς, κ., θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, Susurrones, Obtrectatores.

Καταλαμβάνω, [Prehendo. Hom. Od. I, 43 : Τοῦ κατὰ νῶτα λαβών.] Deprehendo, Offendo, Nanciscor. Xen. Symp. [2, 19], in persona Socratis loquens : Οὐκ ἴστε ὅτι οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον; Deprehendit, Offendit. Ita Bud., qui et e Themistio addit, Καὶ ὅπως κατείληφε τὸν ἑταῖρον, pro Nactus est s. offendit sodalem. [Aristoph. Thesm. 1209 : Φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην ἥκοντα καταλαβεῖν. Plato Phæd. p. 59, E : Καταλαμβάνομεν τὸν ... Σωκράτη ἄρτι λελυμένον· Prot. p. 311, A : Ὥστε καταληψόμεθα αὐτὸν ἔνδον· Symp. p. 174, D : Ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Demosth. p. 909, 22 : Καταλαβὼν δ' ἐν τῷ Βοσπόρῳ μοχθηρὰ τὰ πράγματα ... καὶ τῶν φορτίων ὧν ἦγε πολλὴν ἀπρασίαν ... Polyb. 5, 17, 7 : Καταλαβὼν ἀπηλλαγμένους τοὺς Μακεδόνας· 9, 8, 5 : Καταλαβὼν τὴν Σπάρτην ἔρημον. Parmenisc. apud Athen. 4, p. 157, E : Κατέλαβον κυνικοὺς ἀνακειμένους ἑξῆς. || Capio, Intercipio. Plat. Leg. 12, p. 944, C : Καταλαμβανόμενος ... ὑπὸ πολεμίων· Rep. 8, p. 566, C : Ὁ δέ γε ... καταληφθεὶς θανάτῳ δίδοται.] || Comprehendo, Assequor : unde deductum κατάληψις, in hac signif. habebis infra e Thuc. Sed ponitur etiam metaphorice, sicut Lat. Comprehendo : unde et κατάληψις philosophica redditur Comprehensio. In quarum signiff. ambiguitate ludens Lucian. [Vitt. auct. c. 27] inducit scepticum philosophum dicentem illi, qui eum mercari volebat, se posse omnia facere præterquam δραπέτην μεταδιώκειν. Et interrogatum cur hoc minus præstare posset quam aliud quidlibet, respondentem, ὅτι οὐ καταλαμβάνω. Ubi alluditur ad καταληπτικὴν φαντασίαν, s. potius ad ἀκαταληψίαν, de quibus multa habes in libris Sexti philosophi Pyrrhoniarum Hypotyposeων, Latinitate a me donatis. Dicitur autem et αἰσθήσει καταλαμβάνειν, Sensu comprehendere, percipere : quam signif. habet et pass. partic. ap. Philon. : Καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας. Redditur et verbo Complector, ut sc. dicitur Mente complecti aliquid. [Plato Phædr. p. 250, D : Κατειλήφαμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τῶν ἡμετέρων· Axioch. p. 370, D : Καταλήψεσθαι δὲ οἴει τὴν οὐκ ἐσομένην αἴσθησιν αἰσθήσει; Philo p. 901, B : Τὸ μὲν συνιέναι καὶ κατειληφέναι νεύματι καὶ βλέμματι διασημαίνοντες. Polyb. 8, 4, 6 : Πῶς τῆς ἁπάντων ἡγεμονίας καθίκοντο ... δυσχερὲς καταλαβεῖν ἄνευ τῆς καθόλου τῶν πράξεων ἱστορίας. Dionys. A. R. 5, 46 : Ἐκ τούτου κατέλαβον τοῦ φάσματος ... ὅτι νίκην αὐτοῖς ... σημαίνει τὸ δαιμόνιον. Forma media Dionys. A. R. 2, 66 : Ἐγὼ δὲ τὸ μὲν εἶναί τινα τοῖς πολλοῖς ἄδηλα ἱερὰ ... καὶ οὐ τὸ πῦρ μόνον, ἐκ πολλῶν πάνυ καταλαμβάνομαι. Et similiter 5, 50. Τοῦ κατειλημμένου τῆς γῆς μέρους, Terræ partis quæ cognita est, Ptolem. Geogr. 1, 1. Eodem sensu τοῖς κατειλημμένοις τόποις dixit idem 1, 5.] Item Assequor, Comperio, Compertum habeo, Bud. Quo pertinet Plato Ap. Socr. [p. 22, B] : Ὡς ἐπαυτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, quod exp., Ut me illis imperitiorem esse, manifesto comperturus. [Eur. Cycl. 259 ; Ἀλλ' οὗτος ὑγιὲς οὐδὲν ὧν φησιν λέγει, ἐπεὶ κατελήφθη σοῦ λάθρᾳ πωλῶν τὰ σά. Demosth. p. 567, 18 : Ἐπειδὴ δὲ ὁ στρατηγὸς ... κατείληπτο σοφιζόμενος ...] || Ut autem illam verbi Complector signif. habet verbum καταλαμβάνω, sic et alteram interdum; atque adeo ponitur non solum pro Complector, i. sc. significans q. περιλαμβάνω, sed et pro Contego, Obduco : ut docet Bud. p. 561 e Theophr. [H. Pl. 5, 2, 3 : Ὅτι δὲ ἡ περίφυσις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους, φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. Comprimo. Plato Theæt. p. 165, B : Καταλαβὼν τῇ χειρί σου τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν· C : Εἰ ὁρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ (ὀφθαλμῷ).] || Occupo : qua in signif. Diodorus usus est et pass. partic. κατειλημμένων. [Isocr. p. 374, E : Ὁ δὲ Πειραιεὺς ἦν κατειλημμένος.] Ut autem ap. Diod. S. reperitur pro Occupare, ea signif., qua dicuntur hostes occupare locum aliquem, ita et ap. Thuc. legimus pass., Κατειλημμένην τὴν πόλιν, Occupatam s. Captam urbem. [Thucyd. 1, 126 : Κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι. Aristoph. Lys. 263 : Κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λα- C D

βεῖν. (Figurate Plato Rep. 8, p. 560, B: Κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν.) Polyb. 3, 104, 3: Οὔσης δέ τινος ὑπεροχῆς μεταξὺ τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ Μάρκου στρατοπεδείας ... ἐπεβάλετο καταλαβεῖν ταύτην. Ib. 5: Κατελάμβανε τοῖς εὐζώνοις τὸν λόφον. Forma media Polyb. 1, 19, 5: Καταλαβόμενοι τὸν λόφον τὸν καλούμενον Τόρον· 1, 58, 2: Κατελάβετο τὴν πόλιν τῶν Ἐρυκινῶν· 4, 53, 9: Καταλαμβανόμενοι τὴν ἄκραν. Et alibi ap. eund. non raro. Diodor. 1, 56: Τοὺς δὲ Τρῶας ... καταλαβέσθαι τινὰ τόπον· ubi libri quidam καταλαβεῖν. 17, 85: Τὴν πάροδον τὴν εἰς τὴν πέτραν φέρουσαν κατελάβετο. De sede occupanda Aristoph. Eccl. 21 et 86: Καταλαβεῖν ἕδρας. Τὰ θέατρα καταλαμβάνειν Demosth. p. 1443, 21. Θέαν καταλαμβάνειν, Locum spectandi occupare, Lucian. De salt. c. 5, Polyæn. 4, 6, 1. Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι Aristophanis comœdia fuit, de qua dixi ad Fragm. p. 642 ed. Oxon. De imperio occupando Herodot. 6, 39: Μιλτιάδεα καταλαμψόμενον τὰ πρήγματα ἀποστέλλουσι. Dicitur etiam de aliarum quarumvis rerum possessione occupanda. Eur. Cycl. 543: Ὡς μὴ παριών τις καταλάβῃ (τὸν κρατῆρα), ubi verti potest Surripiat. Aristoph. Lys. 624: Καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν. || Narrando occupo. Herodot. 6, 55: Τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, τουτέων μνήμην ποιήσομαι, Quæ alii sibi commemoranda non sumserunt.] Ap. Plat. autem in Tim., Καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι, Occupare et occupari, vel, Vincere et vinci celeritate, ut Cic. vertit. Bud. p. 561, 562, ubi exp. etiam Anteverto, sicut et προκαταλαμβάνω ac προλαμβάνω. [Platonis verba sunt p. 38, D: Ὅθεν καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται κατὰ ταὐτὰ ὑπ' ἀλλήλων ἥλιός τε καὶ ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἑωσφόρος.] || Accipitur vero et pro Assequor cursu, οὐκ ἀπολείπομαι, quæ signif. ejusd. generis est cum proxime præcedente [Suidas: Καταλαβεῖν· εἴρηται καὶ ἐπὶ τάχους ποδῶν τὸ καταλαβεῖν, ὅταν λέγωμεν «Ὁ δὲ τὸν φεύγοντα διώξας κατέλαβεν»], item pro Æquo: cujus signif. exemplum Bud. affert e Basil. [M. in Orat. ad divites: Ὅταν δὲ τοῦτον τὸν πλούσιον καταλάβωσιν, εὐθὺς τῷ πλουσιωτέρῳ περισωθῆναι φιλονεικοῦσι.] || Καταλαμβάνω et pro Detineo, Occupo significante Detineo, accipi tradit Bud. in Aristot. Polit. 8, [4]: Ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. Ita enim hæc vertit, Quum usque ad annum septimum decimum aliis disciplinis incubuerint, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus, etc. [|| Contineo, Cohibeo, Inhibeo. Herodot. 1, 46: Καταλαβεῖν αὐξανομένην τὴν δύναμιν Κύρου· 1, 87: Δυναμένους οὐκέτι καταλαβεῖν τὸ πῦρ (pro quo est τοῦ πυρὸς ἐπικρατῆσαι 1, 86)· 2, 162: Κατελάμβανε τοὺς Αἰγυπτίους (i. e. κατέπαυε λόγοισι ibid.)· 3, 36: Ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεωυτόν· 3, 128: Ἐρίζοντας Δαρεῖος κατελάμβανε. K. τὰς διαφορὰς 7, 9, 2. Passiv. 5, 21: Ὁ τῶν Περσέων θάνατος οὕτω καταλαμφθεὶς ἐσιγήθη, Persarum cædes ita silentio compressa est. Schweigh.] || Invado, Corripio, Incesso. [Hom. Il. E, 83, Π, 334, Υ, 477: Τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος· Od. P, 326: Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο· A, 192: Εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσι.] Herodot. [3, 149]: Κατέλαβε νοῦσός μιν. Herodian. 1, [3, 1]: Διατρίβοντά τε ἐν Παίοσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει. Et [ib. 14, 13]: Πολλῶν δὴ καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν. Quinetiam dixit Plut. [V. Ant. c. 30]: Τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, Duo nuntia eum invadunt, adoriuntur, q. d. Aures ejus percellunt. [Plato Theæt. p. 172, B: Λόγος δὲ ἡμᾶς ... ἐκ λόγου ... καταλαμβάνει, Nobis incidit, supervenit.] Passive etiam ap. Herodian. [2, 1, 12]: Πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, Omnibus somno correptis. Sed aliquando, vel potius sæpe utendum est verbo Accidere, Contingere, ad exprimendum hoc verbum. Καταλαμβάνει με συμφορά, Plato [Rep. 3, p. 387, E, Leg. 9, p. 873, A; 878, B], Accidit mihi calamitas, vel Evenit: nisi quis hic malit, Invadit me calamitas. Itidemque καταλαβοῦσα συμφορή, Herodot. [4, 161], Calamitas quæ accidit. Possit vero prius reddi etiam Accipio calamitatem, et alterum Accepta calamitas. [Id. 4, 11: Ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν· 3, 139: Τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίη τις. Eur. Hipp. 1161: Μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα δισσὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις; Isocr. De antid. p. 481 ed. Bekk.: Ὅταν κίνδυνός τις καταλάβῃ τὴν πόλιν. Demosth. p. 259, 6: Καταλαμβάνει κίνδυνος αὐτοὺς ὑπὲρ σωτηρίας ἢ ἐλευθερίας· 918, 18: Τριῶν ἤδη καιρῶν κατειληφότων τὴν πόλιν, ἐν οἷς τοὺς χρησίμους ἐξητάζετε. Plato Epist. 9, p. 358, A: Τοῖς καιροῖς τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμβάνουσι. Apoll. Rh. 2, 1086: Ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη. Polyb. 3, 69, 3: Πρὸς τὸ μὴ δεδιότας ἀπελπίζειν τὴν παρ' αὐτῷ σωτηρίαν τοὺς ὑπὸ τῶν καιρῶν καταλαμβανομένους. Cum præp. ἐν Thucyd. 7, 57: Ἰταλιωτῶν ... ἐν τοιαύταις ἀνάγκαις τότε στασιωτικῶν καιρῶν κατειλημμένων.] Et, Περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, Synes., De rebus quæ tibi acciderunt. [Herodot. 2, 66: Θεῖα πρήγματα καταλαμβάνει τοὺς αἰελούρους· 9, 93: Τοῦ τὸν πατέρα κατέλαβε πρῆγμα τοιόνδε. Et sine subst. 2, 66: Εἰ μὴ κατελάμβανε τοὺς αἰελούρους τοιάδε· 9, 60: Εἰ ὑμέας καταλελάβηκε ἀδύνατόν τι. Thucyd. 4, 20: Πρίν τι ἀνήκεστον ἡμᾶς καταλαβεῖν· 4, 31: Εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα.] Thuc. autem dixit l. 1 [2, 54]: Ἤν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ, Si aliud bellum nobis accidat, Si bellum nobis oriatur. Fortasse autem et verbum Incessere aliquis locum habere hic existimet. Sic et 2, [18]: Καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. [Plato Leg. 6, p. 772, C: Εἰ δέ τις ἀνάγκη δόξειέ ποτε καταλαβεῖν.] Frequenter vero τὸ κατειληφὸς, s. potius τὸ καταλαβὸν sine, accus., Quod accidit: et plur. τὰ καταλαβόντα, Quæ acciderunt. Herodot. [9, 49]: Τὰ καταλαβόντα ἐσήμαινε. Sic τὸ κατειληφὸς πάθος. Herodian. 1, [12, 16, et 5, 5]: Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα· nam quod de ἐπέλαβε dicit, ad hoc quoque pertinere putandum est. [Pausan. 10, 23, 7: Τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ κατειληφότα. Conf. 4, 14, 4.] Sed et impersonaliter ponitur κατέλαβε: sicut de ἐπέλαβε dictum fuit antea. Herodot. [6, 38]: Κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν· et [3, 118]: Ἕνα κατέλαβε ὑβρίσαντα τάδε ἀποθανεῖν. E Pausania autem exx. Bud. affert p. 556, ubi etiam admonet ita impersonaliter usurpari, ut tamen aliquod subjectum subintelligatur, ut εἱμαρμένη, χρεών, aliquid simile. Sed addo iis, quæ a Bud. dicuntur, interdum nominativum exprimi, ut Paus. [2, 8 extr.]: Εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον· qui nominativus cum hoc verbo subaudiri fortasse debet in aliquibus Herodoti ll. At vero ap. Paus. apte subaudientur illa iis præsertim in ll., in quibus dicit Κατέλαβεν ἀποθανεῖν. Sunt autem frequentes apud eum, qui et in hoc imitari voluit, ut opinor, Herodotum. Ita igitur in Atticis p. 21 [c. 29, 5]: Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους· Lacon. p. 71 [immo Attic. c. 7, 3]: Τὴν δέ οἱ συνοικήσασαν ἀδελφὴν κατέλαβεν ἔτι πρότερον ἀποθανεῖν ἄπαιδα· alibi [2, 6, 2]: Ὕστερον δὲ Ἐπωπέα κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ τοῦ τραύματος. [Cum aliis infinitivis 2, 30, 7; 6, 3, 5; 9, 1, 3.] Sed et συνέπεσεν cad. signif. dixisse Paus. animadverti, quum alibi, tum ead. illa p. 21 cum dat.: Ὁπόσοις ἀποθανεῖν συνέπεσεν ἔν τε ναυμαχίαις καὶ ἐν μάχαις πεζαῖς. || Καταλαμβάνω præterea, ut Evenio significat in præcc., i. e. Accido, sic et pro Advenio in nonnullis loquendi generibus ponitur. [Τῆς νυκτὸς καταλαμβανούσης vel καταλαβούσης Diodor. 20, 86, Dionys. A. R. 5, 44, Apollon. Hist. mir. c. 1.] Herodian. [1, 15, 5]: Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι· et [6, 4, 3]: Καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, Ubi dies illa advenit. Id. [2, 9, 6]: Ἑσπέρας καταλαβούσης· et [7, 2, 18]: Χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, Quum hyems adveniret, i. e. instaret, ut Polit. vertit. [Jo. Cinn. Hist. p. 19, C: Οὔπω ἡμέρας καταλαβούσης, Nondum orta luce.] || Fortasse autem et Pervenio alicubi reddi potest. Synes.: Ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι γένηται. Nisi quis Occupare malit, ut sit metaph. sumpta a militibus locum aliquem occupantibus: sicut et nostrates ludentes dicunt, *Je vous iray prendre d'assaut.* Nam quod quidam καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας interpr. Proficisci, nullo modo vim verbi Græci exprimere videtur. Bud. tamen in l. simili Theodoriti καταλαβεῖν Τύρον vertit simpliciter Petere Tyrum: perinde ac si in illo Synes. l. καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας reddas Petere Athenas. [Jo. Malal. p. 263, 21: Τῆς Ῥώμης ἐξελθὼν κατέλαβε τὸ Βυζάντιον· 353, 11: Ἠναγ-

κάσθη καταλαβεῖν τὴν βασιλεύουσαν πόλιν. Cum ἐν in libro De velit. bellica Nicephori Phocæ p. 251, 15 ed. Has.: Καὶ αὐτὸν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος διελθεῖν καὶ καταλαβεῖν ἐν ᾧ τόπῳ ὁ κατ' αὐτῶν ἐξαρτύεται πόλεμος. Σοῦ δὲ καταλαμβάνοντος ἐν τῇ κλεισούρᾳ... Cum εἰς Georg. Acrop. Annal. p. 82, B: Ἐπεὶ παρ' ἡμῶν ἠναγκάζοντο καταλαβεῖν εἰς τὸν Πρίλαπον καὶ ἡμῖν ξυντυχεῖν. Cum ἐπὶ Jo. Cinn. Hist. p. 113, C: Διὰ τῶν ἀγχιάλων πόλεων ἐπὶ τὴν Φιλαδέλφου καταλαμβάνει· et 126, C. Τῇ δὲ καταλαβεῖν id. p. 22, A. Cum πρὸς Jo. Malal. p. 472, 1: Ἡμεῖς οὐκ ἐπιτρέπομεν τοῖς ἡμετέροις πρεσβευταῖς πρὸς ὑμᾶς καταλαβεῖν.] Sed et καταλαβεῖν τὸν βασιλέα ap. eund. Theod. pro Adire regem. Qui verbi καταλαμβάνω usus cum accus. personæ exprimi posse videtur Gall. verbo *Trouver;* nam quemadmodum dicimus *Trouver* pro Offendere, Nancisci, quæ signiff. datæ fuerunt primæ huic verbo, ita etiam diceremus καταλαβὼν τὸν βασιλέα, *Estant venu trouver le roy* in altera hujus verbi signif. [|| Isocr. De antid. p. 440 ed. Bekk.: Μαθητὰς πολλοὺς ἔλαβον, ὧν οὐδεὶς ἂν παρέμεινεν, εἰ μὴ τοιοῦτον ὄντα με κατέλαβον οἷόν περ προσεδόκησαν, Nisi talem me invenissent s. experti essent ...] || Καταλαμβάνειν, ut pro Contingere, i. e. Accidere, sic et in altera signif. verbi Contingere affertur e Gregor.: Τὰ ἄκρα τῇ θερμότητι καταλαμβάνειν. Sed possit fortassis et aliter hic reddi. || Includo, Intercludo: unde pass. κατειλημμένον, quod ex Aristot. affert Bud. p. 558. [Probl. 2, 40: Τοῦ δὲ χειμῶνος πεπυκνωμένων ἐκτὸς τῶν σωμάτων πολὺ κατειλημμένον τὸ τῆς φύσεως θερμὸν, εἰς πνεῦμα οὐ διαλύει τὸ ὑγρόν.] || Obstringo, Astringo, Obligo: κ. ὅρκῳ, ὅρκοις, Obstringo jurejurando. [Herodot. 9, 106: Πίστι τε καταλαβόντες (αὐτοὺς) καὶ ὁρκίοισι.] Thuc. 4, [89]: Ὅρκοις τε Λακεδαιμονίων καταλαβὼν τὰ τέλη τοῖς μεγίστοις. [Dionys. A. R. 3, 24: Ὅρκοις ἕκαστον αὐτῶν καταλαβών. Lucian. Dial. mar. 10, 1.] Sed et pass. Id. [1, 9]: Τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους. [8, 63: Τὰ ἐν αὐτῷ τῷ στρατεύματι ἔτι βεβαιότερον κατέλαβον· 5, 21: Ἐπειδὴ εὗρε κατειλημμένας (τὰς σπονδὰς), quod schol. exp. ἰσχυράς.] Affertur vero et in propria verbi Astringo signif. e Plut., Καταλαβόντες ἱμᾶσι. [Γομφοῖς Mor. p. 356, C.] Sic autem et ἀναλαμβάνειν accipi dictum supra fuit. [Athen. 15, p. 672, F: Καταδεῖν τὴν ἑαυτῶν κεφαλὴν τοῖς κλάδοις οἷς αὐτοὶ κατέλαβον τὴν θεόν. Ælian. V. H. 1, 18: Περόναις κατελάμβανον. Lucian. Prom. c. 2: Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή. Forma media Diodor. 3, 36: Πρὸ τοῦ στραφῆναι τὸν ὄφιν ἐπὶ τὴν ἔξοδον, κατελάβοντο δεσμοῖς τὸ στόμιον.] || Convinco: quæ signif. affinitatis aliquid cum præcedente habet; quem enim convincimus, eum velut obstrictum tenemus. Sic autem et simplex λαμβάνω pro Convinco accipi dicetur. Sed et Reum perago exp. a Bud. in hoc Antiph. l.: Τόν τε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται· τόν τε φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. Alibi vero scribit accipi sæpe ab eod. oratore pro Damnare, Punire [p. 120, 26: Τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας, τὸν αἴτιον ἀφεῖναι· 117, 20: Ἐὰν δὲ νῦν καταληφθεὶς ἀποθάνω]: eumque alicubi opponere καταλαμβάνειν verbo ἀπολύειν [p. 129, 5: Ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιόν ἐστι· et p. 124 extr., 125, 6]. Affert vero et pass. ex Eod. [p. 123, 13]: Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου. || Pro simpl. λαμβάνω e Philone De mundo affertur, ubi dicit ἐπίδοσιν καταλαμβάνειν pro Incrementum capere. Sed eum λαμβάνειν scripsisse potius crediderim. || Καταλαμβάνομαι pass. signif. v. in quibusdam ll. prolatis in activo. || Pro καταλαμβάνω interdum ponitur; itidemque præt. κατείλημμαι: unde Κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων, ap. Diod. S. [17, 85] pro κατειληφότων. Sed affert præterea Bud. ex Andocide [p. 3, 42] signif. act. pro Apprehendere: Πολλὰ ἱκετεύσας καὶ καταλαμβανόμενος γονάτων, ubi malim καταλαβόμενος. [Recte λαμβανόμενος codex Crippsianus.]

[Præteriti forma Ionica καταλελάβηκα (pro κατείληφα) ap. Herodot. 9, 60; plusquamperf. καταλελαβήκεε 3, 42; aoristi primi passivi κατελάμφθην (pro κατελήφθην) 5, 21; futuri καταλάμψομαι (pro καταλήψομαι) 4, 33, et adjectivi καταλαμπτέος (pro καταληπτέος) 3, 127. De quibus conf. quæ s. v. Λαμβάνω dicentur. Aoristo illo mirum est Hermiam uti ad Plat. Phædr. p. 73 ed. Ast.: Οὐκέτι γὰρ κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα τὰ ζῷα ἐνεργεῖ καταλαμφθέντα τοῖς ὑπερτέροις αἰτίοις· nisi hic librarii error est ex scriptura vitiosa καταλημφθέντα pro καταληφθέντα ortus. Neque enim verbo καταλάμπεσθαι hic locus esse videtur, quum præsertim præcedat κατασχεθεῖσαν. G. Dind.]

[Κατάλαμπρος, ὁ, ἡ, Splendidus, Lucidus. Etym. M. et Suidas s. v. Φεραυγής. Angl. Galen. vol. 19, p. 576, 10: Κατάλαμπρον γὰρ (τὸ οὖρον) ὑπὸ τοῦ πυρροῦ· φαιδρύνεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἐρυθροῦ. Hase.]

[Καταλαμπρύνω, Splendidum facio, Illustro. Procop. De ædif. p. 18, A: Κάλλει τε καὶ μεγέθει τὸν νεὼν κατελάμπρυνε καὶ φωτὸς αἴγλῃ. G. D. Schol. Pind. Ol. 3, 35: Τῆς νυκτὸς τὸ σκοτῶδες πληροῦσα ἡ σελήνη κατελάμπρυνεν. Nicet. Paphl. Laud. S. Eustath. p. 46; Jo. Damasc. in Hist. Barlaam. p. 6 cod. Par. 903. Boiss.]

[Καταλαμπτέος. V. Καταληπτέος.]

Καταλάμπω, Illustro, Illumino. [Cum genit. Plato Rep. 6, p. 508, D: Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπει σαφῶς ὁρῶσι ... Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει· ὅταν μὲν οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται ....] Plut. [V. Cic. c. 22]: Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Lucian. [Prom. c. 19]: Οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοὺς, Illustrare ipsos, Lucere ipsis. Et Καταλάμπομαι, Illuminor, Illustror. [Eur. Tro. 1069: Τὰν καταλαμπομέναν ζαθέαν θεράπναν· Ion. 87: Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται. Xen. Mem. 4, 7, 7: Ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν. Improprie Aristid. vol. 1, p. 232: Πάντα γὰρ ἤδη μέχρι τῆς παραλίας καταλάμπεται γυμνασίοις, ἀγοραῖς, θεάτροις κτλ.] Greg. De theol.: Αἰ διὰ τὸ πλησίον εἶναι Θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο, ubi τρανοῦσθαι et καταλάμπεσθαι pro eod. accepit, Bud. [Macarius Homil. p. 2, B: Καταλαμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κάλλους.] Sed neutraliter potius in hoc Alex. Aphr. l. [Probl. 1, 68] accipitur pro Fulgeo: Ἔστι δὲ ὁρᾶν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην· quod et e Plut. habebis in Ὑπολάμπω. [Eur. El. 464: Ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων κύκλος ἀελίοιο· 586: Ἔμολες ἔμολες, ὦ χρόνιος ἅμερα· κατέλαμψας. Plut. V. Agesil. c. 24: Ἡμέρα αὐτὸν ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ κατέλαβε καὶ κατέλαμψε, ἐλπίσαντα νυκτὸς προσμίξειν τῷ Πειραιεῖ· Mor. p. 160, F: Ἡ σελήνη κατέλαμπεν εἰς τὴν θάλατταν.] In hoc autem l., qui ex Aristide affertur: Κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, videtur esse Affulgebant, s. Apparebant, Conspiciebantur cameli auro et argento, quo ornati erant, fulgentes.

[Κατάλαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor. Iambl. V. Pyth. 67 (p. 138 ed. Kiessl.): Ἀντίρροπόν τινα κατάλαμψιν αὐτοῖς ... μηχανώμενοι. Sic codex: vulgo κατάληψιν. Est autem ἀντ. κατάλ. Imago rei splendentis repercussa et archetypo pene par. Kust. Ptol. Almag. t. 2, p. 417, 29 Halm.: Αἱ αὐταὶ καταλάμψεις τῶν αὐτῶν τοῦ ἡλίου γίνονται. Hase.]

[Καταλαξεύω, Lapides scalpo. Theodor. Prodr. Amar. p. 433: Οὐδ' ἂν ὅλους Ἄθως ὦ λῶστε τίς κορυφή μοι καταλασθεύσας· ubi Gaulmin. p. 561: « Emendavi οὐδ' ἂν ὅλους Ἄθως, ὦ λ., εἰ ἀπὸ τῆς κορυφῆς μοι καταλαξεύσεις, Non si montem Athon a vertice statuam feceris. Tangit historiam Stasicratis, de qua v. Plut. V. Alex. c. 72. » Recte Dutheilius ἀπὸ ... καταλαξεύσας. Elberling. Cosmas Indic. Top. christ. p. 205: Εἴασεν αὐτοὺς καταλαξεῦσαι τὰ γράμματα. Hase.]

[Καταλαπριώσει (?), ἀποκτενεῖ, καταδέξεται (ἀποκτονεῖ, καταδέξηται codex), κατατρυπήσει, καταπερήσει (κατάπερ.σεις codex), Hesych.]

[Καταλαύω, i. q. ἀπολαύω, Fruor. Hujus verbi vestigium Kusterus agnoscere sibi videbatur in gl. Hesychii, Καταλῦσαι, ἀπολαῦσαι, εὐωχηθῆναι· καταμεῖναι, καταβαλεῖν· quarum interpretationum duas priores ad καταλαῦσαι, reliquas ad καταλῦσαι esse referendas. Quam conjecturam valde dubiam reddit Suidæ gl. qua καταλύσας exp. per καταστρέψας, ἀφανίσας, ἢ εὐωχηθείς.]

[Καταλαχισμὸς (?), τάξις, Hesych. Καταλοχισμὸς contra seriem Musurus, pro quo καταλογισμὸς typotheta Aldinus.]

[Καταλγέω, Commœreo, Gl. Soph. Ph. 368 : Καταλγήσας λέγω. Κατηλγηκὼς Polyb. 3, 80, 4.]

[Καταλγύνω, Doleo. Theophyl. Ad Autol. p. 111 ed. Par. : Καὶ τοὺς δοκοῦντας εἶναι σοφοὺς, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς πλάνην καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας κατήλγυναν. ||] Καταλγύνεσθαι, Dolore et molestia affici. [Hesych. s. v. Καταλαλιᾶν.]

Καταλεαίνω, Lævigo, Ita contero, ut lævis fiat : καταλεάναντες, Hesych. κατατρίψαντες. [Clem. Al. Pæd. 2, p. 179, 11 : Ὡς μὴ ἐκκλύζοιτο ἡ τροφὴ, καταλεαίνοιτο δὲ εἰς πέψιν καταταττομένων μὲν εἰς τὸν ὄγκον τῶν σιτίων. Hemst.] In VV. LL. exp. Explano, Contero, Deleo, Lituras induco. [Complano. Cyrill. Al. In Hagg. 2, p. 646 : Θεοῦ ... τὴν τῶν πρακτέων ἡμῖν οὐ καταλεαίνοντος ὁδόν. Suicer. Basil. Scholl. ad Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, 2, p. 129. Boiss. Mitigo, Mollio. Jo. Chrys. In Genes. hom. 64, vol. 1, p. 495, 27 : Αἱ συμφοραὶ κατελέαναν αὐτῶν τὸν λογισμὸν, καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ἐπιεικεστέρους. Seager. Hesych. : Καταλιαινούσης (i. e. Καταλειαινούσης), καταπραϋνούσης.]

[Κατάλεγμα, τὸ, Planctus mortuorum, Carmen lugubre, a καταλέγεσθαι, quod ap. Hesych. exp. ὀδύρεσθαι τὸν τεθνεῶτα, Symm. Ezech. 2, 10, Jer. 25, 30, ubi vulgatum κατάληγμα correxit L. Bos. ex Origene ad Ezech. 2, 10. Schleusn. Jo. Chrys. t. 4, p. 631, 6; t. 5, p. 607, 25; t. 5, p. 607, 25; t. 7, p. 224, 5. Καταλέγματα Ephræm p. 147, A. Hase. HSt. post v. Κατάληξις :] At Κατάληγμα, τὸ, diversæ significationis est, si tamen mendosum non est. Hieron. In Jerem. c. 25, [30] : Quumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur, et in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur : quod Symm. κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat : cujus celeumatis et carminis sonitus usque ad terræ extrema perveniet.

[Καταλεγμάτιον, τὸ, dimin. a κατάλεγμα. Epiphan. vol. 1, p. 1068, B : Καταλεγμάτιά τινα. Et, Καταλεγματίων καὶ εὐφημιῶν.]

[Καταλεγνόω. V. Καταλαγνώσας.]

Καταλέγω, Deligo [Καταλέγειν τοῖς παισὶ τοὺς διδασκάλους Antiatt. Bekk. Anecd. p. 105, 13], et Conscribo, centurioque. [Aristoph. Lys. 394 : Ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων· Ach. 1065 : Ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι.] Lysias [p. 172, 37] : Οὐ τοίνυν οὐδ' εἰς τὸν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξας οὐδένα φανήσομαι. [Xenoph. De rep. Lac. 4, 3 : Ἱππαγρέται ... τούτων δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει. Thucyd. 3, 75 : Τοὺς ἐχθροὺς κατέλεγον ἐς τὰς ναῦς. Cum infin. Xen. H. Gr. 3, 4, 15 : Τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν ἐκεῖ πόλεων ἱπποφορεῖν κατέλεξε.] Et καταλεγεὶς [quod per καταλεχθεὶς exp. Hesych. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 48, 11 : Καταλεγείς· οὐ μόνον καταλεχθείς], Delectus, Conscriptus. V. Bud. p. 229, 662. [Lysias p. 161, 11 : Κατελέγην στρατιώτης. Plato Leg. 6, p. 762, E : Ἐπειδὰν ... καταλεγῶσιν οἱ δώδεκα· 12, p. 943, A : Στρατεύεσθαι τὸν καταλεγέντα. Lysias p. 894 ed. Reisk. Demosth. p. 1208, 11; 1301, 22. Polyb. 2, 24, 14 : Πεζῶν μὲν εἰς εἴκοσι καὶ πέντε κατελέχθησαν μυριάδες. Cum genit. Lysias p. 183, 42 : Ὥστε οὐδὲ τῶν τρισχιλίων κατελέγην. De utroque aoristo Mœris p. 207 : Καταλεγεὶς Ἀττικοί· καταλεχθεὶς Ἕλληνες· ubi v. Pierson. Futur. sec. Themist. Or. 16, p. 203, D : Μετὰ τοὺς ἀφ' αἵματος συγγενεῖς ὁ ἐκ τῆς ἀρετῆς καταλεγήσεται. || Forma media Thucyd. 7, 31 : Ὁπλίτας καταλεγόμενος. Plato Leg. 6, p. 760, B : Τούτοις δ' ἔστω καταλέξασθαι τῆς αὐτῶν φυλῆς ἑκάστῳ δώδεκα τῶν πέντε ἐκ τῶν νέων. Xenoph. H. Gr. 1, 4, 21 : Μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο στρατιάν.] || Allego, Ascribo, Bud. p. 663, ex Plut. [V. Pomp. c. 14 : Πλουσίους τινὰς ... κατειλεγμένους εἰς τὴν σύγκλητον. Diodor. 4, 39 : Τὸν Ἡρακλέα καταλεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς δώδεκα θεούς. Καταλέγεσθαι εἰς ἄστυ, Recipi in numerum poetarum quorum fabulæ in urbe (i. e. Dionysiis urbanis) aguntur, Plut. Mor. p. 841, F. Cum genit. Isæus p. 63, 29 : Θράσυλλος τῶν ἐν Σικελίᾳ καταλεγεὶς τριηράρχων. Cum dativo Philostr. p. 524 : Κατέλεξε δὲ (αὐτὸν) τοῖς δημοσίᾳ ἱππεύουσι καὶ τοῖς ἐν τῷ μουσείῳ σιτουμένοις· 532 : Κατέλεξε δὲ αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ μουσείου κύκλῳ. || Καταλέγω, Enumero. Plato Hipp. maj. p. 285, E : Ἄν τις αὐτοῖς ... τοὺς ἄρχοντας καταλέγῃ.] || Καταλέγομαι, Enumero, Recenseo. Athenæus 11, [p. 504, F] : Κἀν τῷ περὶ ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων. At καταλέγω, Censeo, Existimo, Numero et loco habeo : quod Lat. Numero dicitur. Plato Leg. 5, [p. 742, E] : Οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe divites multitudo numerat, Bud. p. 662. [Xenoph. Anab. 2, 6, 27 : Εὐεργεσίαν δὲ κατέλεγεν, ὁπότε τις αὐτοῦ ἀφίστατο, ὅτι χρώμενος αὐτῷ οὐκ ἀπώλεσεν αὐτόν.] || Καταλέγω ab Eod. exp. Sigillatim enarro : quæ signif. potius ad alteram compositorum classem pertinere videri potest, ideoque ibi a me ponetur. [Ibi HSt. :] Καταλέγω, Sigillatim enarro : καθ' ἕκαστα λέγω. Hom. Od. Γ, [97] : Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς· Δ, [256] : Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν· Il. K, [405] : Ἀλλ' ἄγε, μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· e quo l., sicut et ex aliis quibusdam, existimat Eust. eorum opinionem refelli, qui λέγειν pro λαλεῖν extare ap. Hom. negarunt. [T, 186 : Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας· Od. Π, 235 : Μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον. Cum tmesi Od. Λ, 151 : Κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν. Herodot. 4, 114 : Τουτέων οὐδὲν τῶν κατελέξαμεν· 83 : Καταλέγων τῶν Σκυθέων τὴν ἀπορίην· 50 : Τουτέων τῶν καταλεχθέντων ποταμῶν· 6, 53 : Καταλέγοντι τοὺς ἄνω ἀεὶ πατέρας· 1, 173 : Καταλέξει ἑωϋτὸν μητρόθεν. Plato Epist. 7, p. 327, E : Καταλέγων τήν τε ἀρχὴν τῆς Ἰταλίας ... καὶ τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἐν αὐτῇ ... Xenoph. Mem. 2, 4, 4 : Τοῖς πυνθανομένοις καταλέγειν ἐγχειρήσαντας οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν.] Κατείλοχε [ap. Hesych.], Attice pro καταλέλοχε. [Pausan. 10, 24, 1 : Ἀντὶ Περιάνδρου Μύσωνα κατείλοχε· 10, 33, 8 : Ἡρόδοτος καταλέγων τὰς πόλεις ... καὶ Παραποταμίους κατείλοχεν ἐν αὐταῖς πόλιν. Forma media Herodot. V. Hom. c. 21 : Καταλεγόμενος τὴν ἑωυτοῦ πάθην. Plato Axioch. p. 368, B : Τὸν πλωτικὸν καταλεξώμεθα, i. e. Consideremus. || Recito. Athen. 4, p. 149, E : Τοῦ ἱεροκήρυκος τὰς πατρίους εὐχὰς καταλέγοντος. Xenoph. Symp. 6, 3 : Τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν. || Hesych. : Καταλέγεσθαι, ὀδύρεσθαι τὸν τεθνεῶτα. V. Κατάλεγμα.] || Καταλέχομαι, Dormio, Cubo : interdum et Dormitum eo. Hom. [Il. 1, 662 : Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο·] Od. Ξ, [520] : Ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτ', i. e. κατεκοιμήθη, pro κατελέλεκτο. Et O, [393] : Οὐδέ τι σε χρὴ, Πρὶν ὥρη, καταλέχθαι, i. e. καθευδῆσαι. Ita VV. LL. Sunt tamen hæc potius a καταλέγομαι deducenda cum Eust. Καταλέγμενος, poetica syncope pro καταλεγόμενος, Dormiens, Cubans. Hom. Od. X, [196] : Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος· Λ, [62] : Κίρκης ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος. Idem aor. 1 med. utitur, K, [555] : Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. [Il. I, 690 : Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο. Hesych. : Κατελέξαντο, κατεκοιμήθησαν.] Hesiod. fut. med. Op. [521] : Νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου. Sunt autem hæc a them. καταλέγομαι, ut Eust. quoque docet : licet alii a καταλέχομαι esse velint. Κατέλεκτο [quod per κατεκοιμήθη exp. Hesych.], poetice pro κατελέγετο, Cubabat. [Suspectum est activum ap. Hesych. : Καταλέξας, κατακοιμήσας (—μίσας Musurus), καταριθμήσας, ἀπαρτίσας. Κατέλεξας, κατεκοίμησας (—κοίμισας Mus.), κατέβαλας (—βαλες Mus.).]

[Καταλειαίνω. V. Καταλεαίνω.]

Καταλείβω, Effundo et destillo, ut ii qui inter libandum, vinum e patera fundunt. [De lacrimis Eur. Andr. 131 : Τί σοι καιρὸς ἀτυζομένᾳ δέμας αἰκέλιον καταλείβειν;] Et Καταλείβομαι, Effundor et destillor, at vinum e patera inter libandum, Defluo, Destillo. [Hom. Il. Σ, 109 : Γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο. Schol. : Τοῦ ἐν μελισσουργείοις καταστάζοντος. Hesych. : Καταλειβόμενον, καταστάζον.] Hesiod. [Th. 786] : Ἐκ πέτρης καταλείβεται, E petra destillat s. defluit. [Eur. Tro. 601 : Δάκρυα δ' ἐκ δακρύων καταλείβεται· Suppl. 1119 : Γραίας ... καταλειβομένης ἄλγεσι πολλοῖς.]

Κατάλειμμα, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ, ex 1 Reg. 13, [15] : Τὸ κ. τοῦ λαοῦ. [Galen. vol. 14, p. 456, 13 : Ἐὰν δὲ τῇ τριακοστῇ εἴῃ κ., Morbi reliquiæ. Gregent. Disput. p. 20, 4, ubi de diluvio : Τὸ τῶν ἀνθρώπων κ. Hase. Hesychio ὑστέρημα, μέρος.]

[Καταλεῖναι, Illinire. Hesych. : Κ., καταμίξαι. Photius : Καταλῖναι, καταλῖψαι. (Accentu utroque caret codex.) Unde scribendum videtur Καταλεῖναι, καταλεῖψαι. Supra Ἀλεῖναι et Ἀλῖναι, ἐπαλεῖψαι. Et Ἐπαλεῖναι, ἐπαλεῖψαι. Albert.]

[Καταλειόω, Lævigo. Xenoph. De re eq. 10, 7 : Τὸν τραχὺν χαλινὸν παντοδαπὸν ποιεῖν καὶ κατειλοῦντα ... ubi Pollux 1, 207, καταλειοῦντα legit.]

[Καταλειπτέον, Relinquendum est. Philo Belop. p. 100, 37 : Φύλακας κ. Clem. Al. Pædag. 2, 4, § 44 : Κ. οὖν τὰς χρωματικὰς ἁρμονίας ταῖς ἀχρώμοις παροινίαις. Evagr. Hist. eccl. 1, 21 : Ὅτου μὲν χάριν ... τοῖς ἱστορήσασι καταλειπτέον. Sic enim corrigenda lectio edit. Vales. καταληπτέον. Hase.]

[Κατάλειπτος, ὁ, ἡ, Illitus. Aristoph. Eq. 1332 : Σμύρνῃ κ. Pac. 862 : Μύρῳ κ.]

Κατάλειπτος [vox nihili], Relictus, VV. LL. Vide et Καταλείφω.

Καταλείπω, Relinquo, Desero. [Deserendi signif. dictum est Hom. Il. Φ, 414 : Οὕνεκ' Ἀχαιοὺς κάλλιπες; αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις· Χ, 383 : Ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος, ἠὲ μένειν μεμάασιν· Ω, 383 : Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν δειδιότες; Od. Σ, 257 : Ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν. Eur. Tro. 596 : Ὦ πατρὶς, ὦ μελέα, καταλειπομέναν σε δακρύω. Relinquo, Hom. Il. M, 226 : Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ χαλκῷ δηώσουσιν.] Il. Ω, [726] : Καδδέ με χήρην Λείπεις ἐν μεγάροισι· poet. pro καταλείπεις δέ με, Me viduam domi relinquis, deseris. [P, 535 : Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ· Od. P, 314 : Οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπον. Addito infinitivo Od. Γ, 271 : Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι.] Et Il. B, [160] : Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. [Od. Λ, 279 : Τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω. Herodot. 4, 78 : Ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος, τὴν στρατιὴν καταλείπεσκε ἐν τῷ προαστείῳ· 9, 96 : Καταλελειμμένος τοῦ ἄλλου στρατοῦ, Relictus de reliquo exercitu. Soph. Phil. 809 : Μή με καταλίπῃς μόνον. Eur. Suppl. 45 : Νεκύων, οἳ καταλείπουσι μέλη θανάτῳ λυσιμελεῖ θηρσὶν ὀρείοισι βοράν. Aristoph. Av. 660 : Τὴν δ' ... ἀηδόνα ... κατάλειφ' ἡμῖν· Lys. 107 : Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ· Pl. 680 : Εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον. Plato Symp. p. 207, D : Ὅτι ἀεὶ καταλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ· Leg. 6, p. 752, A : Οὔκουν ἂν μῦθον ἀκέφαλον ἐκὼν καταλίποιμι. Xenoph. Anab. 5, 6, 12 : Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς δὲ πλέοιμεν ἄν· εἰ δὲ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεσθαι, οἱ δὲ πλεύσεσθαι, οὐκ ἂν ἐμβαίημεν εἰς τὰ πλοῖα· 6, 3, 5 : Ἀποκτιννύασι τοὺς ἄλλους πάντας· ἄλλου δὲ λόχου ... ὀκτὼ μόνους κατέλιπον. Demosth. p. 1285, 18 : Ἐπιεικῶς ἔντιμον κατέλιπον τὸν σῖτον, i. e. Satis magno pretio erat, quum discederent.] Sæpe autem in prosa dicuntur parentes s. propinqui, s. generalius, majores, nobis aliquid καταλελοιπέναι, itidemque nos posteris dicimur καταλείπειν. Dem. In Mid. : Εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. Id. [p. 143, 13] : Τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ᾗς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον. [Plato Leg. 10, p. 909, C : Παῖδας ... ἂν ... καταλίπῃ τῇ πόλει ἱκανούς· 5, p. 729, B : Παισὶ δὲ αἰδῶ χρὴ πολλὴν, οὐ χρυσὸν καταλείπειν. Isocr. p. 21, B : Περὶ πλείονος ποιοῦ δόξαν καλὴν ἢ πλοῦτον μέγαν τοῖς παισὶ καταλιπεῖν. Cum infin. Aristoph. Pl. 556 : Εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.] Vicissim autem dicimur posteris καταλείπειν : Lucian. Demon. [c. 55] : Ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει. Et e Dem. [p. 35, 11], καταλείπειν τὴν δόξαν; pro Relinquere posteritati gloriam suam, VV. LL. Ubi affertur et ex Aristot. Polit. 8, [7] : Καταλείπει τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς Δωριστὶ Σωκράτης. [Aristotelis verba sunt : Ὁ δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ (Platonis) Σωκράτης οὐ καλῶς τὴν Φρ. μόνην καταλείπει μετὰ τῆς Δωριστὶ, Solam relinquit, i. e. solam probat. Similiter Xenoph. Mem. 3, 2, 4 : Τὰ μὲν ἄλλα (in disputatione sua) περιῄρει, καταλείπει δὲ τὸ εὐδαίμονας εἶναι. Eodem modo καταλείπεται, Reliquum est, in argumentationibus dicitur. Aristæon ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 432 : Τόνδε τὸν κόσμον καταλείπεται (nam sic vulgatum κατάλιπέ τε correxit Valck. ad Eur. Hip. p. 203) ἀθάνατον καὶ ἀγήραον εἶμεν. Dio Chr. vol. 2, p. 108 : Ἀλλ' οὔτε ἀπέδρα οὔτε ἐπεχείρησεν, οὔθ' ὅλως ἐμέλλησε· καταλείπεται τοίνυν αὐτοὺς τοὺς Κορινθίους ἐκβαλεῖν αὐτόν. Οὐ καταλείπειν ὑπερβολὴν, Non posse superari, Polyb. 16, 23, 4 et 25, 6.] Ibid. ex Isocr. Evag. [p. 195, A : Εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου μνησθείην, ἀλλ' ἐνταῦθα καταλείποιμι τὸν λόγον], καταλείπω τὸν λόγον, Relinquo orationem, pro Finem dicendi facio. [Ibid. p. 193, A, legebatur : Τὰς μὲν φήμας καὶ τὰς μαντείας ... αἱροῦμαι καταλιπεῖν οὐκ ἀπιστῶν τοῖς λεγομένοις· ubi nunc παραλιπεῖν restitutum ex codd.] Redditur et verbo Desero aliquando : καταλείπειν τὴν κυρίαν, Deserere vadimonium. Cui opp. ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, Obire vadimonium. Bud. [Καταλείπειν τὴν δίαιταν Demosth. p. 544, 21.] || Καταλείπω, pro Instituo hæredem, v. in Παραλείπω, quod illi opp. [Plato Leg. 5, p. 740, B : Ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον καταλειπέτω ἀεὶ ταύτης τῆς διοικήσεως ἕνα μόνον κληρονόμον τῶν ἑαυτοῦ παίδων, ὃν ἂν αὐτῷ μάλιστα ᾖ φίλον. Isæus p. 63, 18 : Ἀποδείξω δὲ ὡς οὐ μόνον ἐπὶ τοῖς ἐγγυτάτω γένους τὸν κλῆρον Ἀπολλόδωρος οὐ καταλέλοιπε ... Ibid. p. 66, 22 et 28; 84, 12.] Item Καλλείπω, per sync. poet., pro καταλείπω. Solon [1, 5] : Ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχὰς, Linquere, ut videbis p. 116, 117 Cic. Lex. Usus est et Hom. [Il. K, 238; Ξ, 89. Κάλλιπον Apoll. Rh. 1, 559, 2, 766, al. Καλλείψῃς ex Quinto Sm. 10, 299; καλλείψας ex Nonno Dion. 32, 130; 43, 446; 46, 82, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 713, ubi de hoc aoristo agit, quo scriptores antiquiores non esse usos s. v. Λείπω docebitur. Καταλείψαντες Charax ap. schol. Aristoph. Nub. 508. Καταλείψαντες τὴν κτῆσιν schol. ib. 1001. Καταλεῖψαι υἱὸν vel παῖδα scriptor argumenti Isæi Orationum de Meneclis et de Aristarchi hereditate. Aor. secundus passivi καταλιπεὶς ap. schol. Aristoph. Pac. 1127. Forma media Καταλείπομαι, Herodot. 3, 34 : Οὐ γάρ κώ τοί ἐστι υἱὸς οἷόν σε ἐκεῖνος κατελίπετο. Plato Leg. 4, p. 721, C : Τῷ παῖδας παίδων καταλειπόμενον ... τῆς ἀθανασίας μετειληφέναι· Symp. p. 209, D : Οἵους Λυκοῦργος παῖδας κατελίπετο ἐν Λακεδαίμονι· Tim. p. 73, E : Ταύτῃ ... στενὴν διέξοδον κατελίπετο. Xenoph. Mem. 1, 1, 8 : Τὰ μέγιστα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι.]

[Καταλειτουργέω, Muneribus publicis rem familiarem exhaurio. Pollux 3, 67. Καταλελειτουργηκὼς Isæus p. 108, 29, Demosth. p. 956, 20.]

Καταλείφω, Oblino, Illino. [Interlino, Oblitero, Gl.] Galen. enim ex Hippocr. καταλείφειν affert pro καταχρίειν. Sic κατάλειπτος μύρῳ ex Aristoph. pro Illitus unguento s. Inunctus. [Aristot. H. A. 9, 40 : Ὕδωρ μιγνύουσι πρὶν τὸ κηρίον καταλείφειν· 5, 19 : Ἐξέρχονται διακόψαντες ᾧ καταλήλειπται ὁ κύτταρος. Ælian. N. A. 3, 26 : Κατήλειψε τὸν χηραμὸν τῷ πηλῷ. Pollux 9, 112 : Καταλήλιπται πίττῃ. Κατηλεῖφθαι Geopon. 6, 1, 3, ubi alii libri καταλειλῆφθαι vel κατειλῆφθαι, quæ ex καταληλεῖφθαι sunt corrupta.]

Κατάλειψις, εως, ἡ, Relictio [Plato Phædr. p. 257, E : Καταλείψεως συγγραμμάτων], Reliquiæ, VV. LL. [Lxx Gen. 45, 7 : Ἐκθρέψαι ὑμῶν κατάλειψιν μεγάλην. Sir. 23, 26.] || Κάλλειψιν poetæ dicunt pro κατάλειψιν, Hesych.

[Καταλεκτέος, α, ον, Deligendus, Constituendus. Plato Leg. 12, p. 968, C : Πρῶτον μὲν δήπου καταλεκτέος ἂν ᾖ κατάλογος τῶν ὅσοι ... Eupolis ap. Eustath. p. 1915, 17 : Τοῦτον καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλλοπας.]

[Καταλέκτιον, τὸ, Instratum lecti. Τὰ καταλέκτια in Chron. Alex. p. 902 bis. Ducang.]

[Καταλέκτριαι lectio vitiosa in fragmento poetæ ap. Etym. M. p. 217, 4 : Βύνης καταλέκτριαι αὐδηέσσης. Emendandum κατὰ λέκτρ' ἴεν. G. Dind.]

[Κατάλεξις, εως, ἡ, Lectio, Conscriptio. Appian. Hisp. c. 49 : Στρατιὰν εὐθὺς ἐκλήρουν ἐς Ἰβηρίαν τότε πρῶτον ἀντὶ καταλέξεως.]

Καταλεπτολογέω, Subtiliter et argute rimor. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 16 : Τὸ κατὰ λεπτὸν καὶ ἀκριβῶς περὶ ὁτουοῦν πράγματος διαλέγεσθαι.] Aristoph. [Ran. 828 : Γλῶσσα ... ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει πλευμόνων πολὺν πόνον.]

[Κατάλεπτος. Photius et Suidas : Νιφετὸς ἡ κατάλεπτος καταφερομένη χιών. Recte Porsonus κατὰ λεπτόν. Manifestiore etiam vitio εἰδέναι πάντα καταλεπτὸν scriptum ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 147, 3, pro κατὰ λεπτὸν.]

Καταλεπτύνω, Extenuo s. Attenuo. [Hippocr. p. 283, 50 : Τὰς κληῖδας καὶ τὸ πρόσωπον καταλελεπτύνθαι. Aristot. Partt. an. 3, 5 : Ἐν τοῖς μάλιστα καταλελεπτυσμένοις. Οἱ καταλεπτυνόμενοι Galen. vol. 8, p. 588, 590. Καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου schol. Apoll. Rh. 2, 197.]

[Καταλευγαλέος, α, ον.] Καταλευγαλέα [?], Hesychio κάθυγρος, Humida. [Addit κατειλημμένη (κατηλειμμένη?).]

[Καταλευκαίνω, Illustro. Cyrill. Alex. In Soph. c. 1, p. 582 : Καταλευκαίνει τὸ ἀμυδρῶς εἰρημένον.]

[Κατάλευκος, ὁ, ἡ, Dealbatus, Albus. Const. Manass. Chron. p. 24, 97, 123. Boiss.]

[Καταλευκόω, Dealbo, Gypso. Æneas Tact. c. 31, p. 96 : Πινάκιον ... καταλευκῶσαι καὶ ξηράναντα γράψαι.]

Καταλεύσιμος, ὁ, ἡ, Dignus qui lapidibus cooperiatur, ἄξιος τοῦ καταλευσθῆναι, [Photius et] Suidas, citans e Dinarchi Orat. c. Lycurgum [et omissa Dinarchi memoria Lex. rhet. p. 269, 18].

[Κατάλευσις, ἡ, Lapidatio. Jo. Chrys. t. 2, p. 929, 43. Sim. Metaphr. Vita S. Lucæ p. 80, B. Hase.]

Καταλεύω, Lapidibus obruo, cooperio, i. q. καταλιθόω, καταλιθάζω, καταλιθοβολέω. [Herodot. 1, 167 : Τούτους ἐξαγαγόντες κατέλευσαν· 9, 5 : Κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα. Aristoph. Ach. 284 : Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν.] Antiph. [immo Lycurg. C. Leocr. p. 156, 42] : Ὥστε τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Ξέρξου γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσαντα μικροῦ δεῖν καταλεύειν. Item e Plat. Epist. [8, p. 354, D] : Κατέλευσαν βάλλοντες, Jactis lapidibus obruerunt. [Polyb. 1, 80, 9.] Utitur et Thuc. [1, 106] et Dem. [p. 362, 3.] Et in pass. καταλευσθεὶς ex Herodot. [1, 167], Lapidibus obrutus, coopertus, Cic. [Æschin. p. 23, 24 : Ἔπειτα οὐ καταλευσθήσεται; || Hesych. : Καταλευόμενοι, εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι.]

[Καταλεύω, Vito, Declino. Hesych. : Καταλεῦσαι, ἐκκλῖναι.]

Κατᾰλέω, Commolo, Mola frango. [Hesych. : Κατέλεσα (sic), ἐλέπτυνα, συνέτριψα. Hom. Od. Υ, 109 : Ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν.] Hippocr. De ant. medic. : Ἐκ μὲν οὖν τῶν πυρῶν βρέξαντες καὶ πτίσαντες πάντα καὶ καταλέσαντες καὶ διασήσαντες, καὶ φρύξαντες καὶ ὀπτήσαντες, ἀπετέλεσαν ἄρτον. Utitur et alibi sæpe, itemque Herodot. [4, 172 : Τοὺς ἀττελέβους ... αὑήναντες πρὸς τὸν ἥλιον καταλέουσι. Similiter de piscibus Arrian. Ind. c. 29, 12 : Ὑπὸ ἡλίῳ αὐαίνοντες, εἶτ' ἂν ἀφαυανθῶσιν καταλοῦντες ἄλευρα ἀπ' αὐτῶν ποιέονται καὶ ἄρτους. Hemst. Καταλῶ Aristoph. fr. 267. Καταλέοντας Hecatæus ap. Athen. 10, p. 418, E. Clearch. ib. 12, p. 541, E. lxx Exod. 32, 19. Κατήλεσαν Strabo 6, p. 260. Καταλέσας Hippocr. p. 405, 38 (ubi male καταλήσας), et 639, 40.]

[Κατάληγμα. V. Κατάλεγμα.]

Καταλήγω, Desino, Terminor, Extremus sum. [Hesych. : Κατέληξεν, ἐπαύσατο. Æsch. Ag. 1479 : Πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ· Choeph. 1075 : Ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης; Polyb. 3, 61, 8 : Τῆς τελευταίας φήμης καταληγούσης ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων. Arrian. Epict. 4, 4, 14 : Αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν τί λέγεται, In hoc desinimus, nihil ultra quærimus nisi ut cognoscamus etc. Schweigh. Ἰαμβικὸν τετράμετρον καταλῆγον ap. schol. Aristoph. Thesm. 538, i. q. καταληκτικὸν, nisi hoc ipsum restituendum. G. Dind. Cum præpos. ἐν Plut. Mor. p. 791, C : Τὸ πολιτεύσασθαι καταλῆγον ἐν τῷ τυχεῖν ἐκείνου. Diodor. 20, 2 : Ἀρξόμεθα μὲν ἀπὸ τῆς εἰς Λιβύην διαβάσεως Ἀγαθοκλέους, καταλήξομεν δ' εἰς τὸν ἐνιαυτὸν καθ' ὃν κτλ. Cum ἐπὶ 14, 2 : Ἀρξόμεθα ἀπὸ τῶν ... τυράννων, καταλήξομεν δὲ ἐπὶ τὴν Ῥώμης ἅλωσιν. Cum περὶ Plut. Mor. p. 705, A : Αἱ δὲ ἄλλαι τοῦ σώματος ἡδοναὶ καὶ περὶ τὸ σῶμα καταλήγουσι.] Et τὰ καταλήγοντα, Fines, Confinia, ut λήγοντα infra. [Plut. V. Aristid. c. 11 : Ὑπερείας ἅφιππα ποιούσας τὰ καταλήγοντα καὶ συγκυροῦντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερόν· V. Fabii Max. c. 6 : Εἰς τὰ καταλήγοντα τῆς Καμπανίας. Τὸ καταλῆγον τοῦ πελάγους Polyb. 5, 95, 5. Καταλήγουσα εἰς στενὸν κεφαλὴ Pollux 5, 69.] || Transitive quoque capitur, ut λήγω : unde καταλήξομεν ap. Hesych. καταπαύσομεν. Idem tamen καταλήγει neutraliter etiam exp. παύεται. [Transit. Diodor. 14, 84 : Τῆς ... ναυμαχίας εἰς ἣν Θουκυδίδης κατέληξε τὴν πραγματείαν.]

[Καταληθιστής. V. Καταλαθιστής.]

[Καταλήθομαι, Obliviscor. Hom. Il. X, 389 : Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθονται.]

Καταληΐζομαι, Prædationibus incurso, Vasto, Diripio. Hesych. : Καταληΐζεται, διαρπάζει. [Sic etiam Photius et Suidas.] Καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας. [Procop. Anecd. p. 61, D : Ἐξουσία τῷ τῆς ἀρχῆς ὀνόματι καταληίζομένη τοὺς ὑπηκόους.]

[Καταληκτικὸς, ὴ, όν.] Καταληκτικὸν μέτρον, Carmen cui ad perfectionem syllaba deest : Pendulum a Trapezuntio dicitur. [Hephæst. p. 25 : Καταληκτικὰ ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ubi v. schol. Voc. usitatissimum scholiastis metra poetarum explicantibus. || « Adverb. Καταληκτικῶς. Marc. Anton. 7, 13 : Οὔπω σε κ. εὐφραίνει τὸ εὐεργετεῖν, Ita ut ulterius nihil requiras. 9, 42 : Εἴτε τὴν χάριν διδοὺς μὴ κ. ἔδωκας. » Gataк.]

[Κατάλημμα, τὸ, i. q. λῆμμα, Assumtum. Diog. L. 7, c. 1, § 45.]

Κατάληξις, εως, ἡ, Terminatio. [Apollon. De synt. p. 55, 15 : Τὴν αὐτὴν εἶναι κατάληξιν προτατικῶν καὶ ὑποτακτικῶν.] Finis, Clausula. A Trapezuntio dicitur Pendula clausula, VV. LL. [Clausula versus, ultima versus vel carminis verba. Longin. 41, 2 : Ὡς ἐνίοτε προειδότας (τοὺς ἀκούοντας) τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι καὶ φθάνοντας ... προαποδιδόναι τὴν βάσιν. Clausula pedis metrici, Maxim. Plan. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 474 : Κατάληξίς ἐστιν, ὡς οἱ τεχνικοί φασι, συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη ἢ ποὺς ἀντὶ ὅλης συζυγίας. Dionys. H. Comp. vv. p. 115, 7 R. : Σπονδείους δύο τοὺς τελευταίους, εἶτα κατάληξιν· ib. p. 117, 4, et sæpissime ap. scholiastas metricos.] Hesychio παραχώρησις.

[Καταληπτέος, α, ον, Occupandus. Plut. V. Cæs. c. 32 : Τὴν ἔφοδον ... θάμβει τε τόλμης καὶ τάχει καιροῦ καταληπτέαν οὖσαν.] Καταλαμπτέος, Ionice pro καταληπτέος, Comprehendendus. Herodot. [3, 127] : Καταλαμπτέος ἐστὶ θανάτῳ, Comprehendendus est et tradendus morti. Sic Καταλαμφθεὶς, ap. Eundem pro καταληφθεὶς, Comprehensus : tanquam a them. καταλάμβω. || Καταληπτέον, Occupandum. [Euseb. Dem. ev. p. 496, C : Ἐκ δὲ τῆς τῶν πλειόνων ἑρμηνείας κ., Investigandum. Hase.]

[Καταληπτὴρ, ῆρος, ὁ, Lorum quo quid comprehenditur s. alligatur. Hesych. s. v. Μαχαιροδέτης.]

Καταληπτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. Comprehensivus, Comprehendendi facultate præditus. Greg. Naz., κ. ἑαυτοῦ, Qui seipsum comprehendere potest. Et κ. φαντασία ap. philosophos. Lucian. [Conviv. c. 23] : Οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Meminit et Epictetus [Dissertt. 3, 8, 4] τῆς κ. φαντασίας. [Plut. De plac. phil. 4, 8 : Ἡ δύναμις, καὶ ἡ ἐνέργεια, καὶ ἡ φ. ἡ κ. Diog. L. 9, 11, 95. Greg. Nyss. t. 1, p. 238, C; t. 2, p. 242, C; t. 3, p. 98, B. Hase. Marc. Anton. 4, 22 : Ἐπὶ πάσης φαντασίας σώζειν τὸ καταληπτικόν· 9, 6 : Ὑπόληψις κ.] || Et Καταληπτικῶς, q. d. Comprehensive, Adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν. [Clem. Al. p. 378 : Μαθητευθέντες οὖν καταληπτικῶς ἐπιγνώσονται· 810 : Ἧς (τῆς σοφίας) ἡ μέθεξις ... θείων καὶ ἀνθρωπίνων καταληπτικῶς ἐπιστήμονα εἶναι διδάσκει. Eustath. Opusc. p. 262, 89 : Ὦ καλέ μου δέσποτα· πατέρα γὰρ προσειπεῖν ὀκνῶ ἕως ἂν θεωρήσω σε κ. τοιαύτης προσφωνήσεως ἄξιον.] || Καταληπτικὸς τοῦ θορυβητικοῦ, Aristoph. Eq. [1380] pro προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι, schol. [|| Catalepticus, de morbo. Mosch. De mul. pass. p. 69, 11 : Ὀλισθήματι τῷ ληθαργικῷ, ἀλλὰ μὴν καὶ καταληπτικῷ. Id. ib. l. 27 : Αἱ δὲ ληθαργικαὶ καὶ κ. ἀπὸ τῶν ἀναληπτικῶν χωρίζονται. Hase.]

Καταληπτὸς, [ὴ, ὸν,] Qui comprehendi potest, Comprehensibilis, ut Cic. καταληπτὸν dixit Comprehensibile, Acad. Quæst. 1 ed. 2 [c. 11] : Visis non omnibus adjungebat fidem, sed iis solum, quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quæ viderentur. Id autem visum quum ipsum per se cerneretur, Comprehensibile : (Feretis hæc? Non vero, inquit; quonam enim modo καταληπτὸν diceres?) sed quum acceptum jam et approbatum esset, Comprehensionem appellabat, similem iis rebus, quæ manu prehenderentur : e quo etiam nomen hoc duxerat. In quo Cic. l. obiter observa etiam, unde sit dicta κατάληψις, quam vertit Comprehensionem, sicut et alibi. Sed Eund. alicubi pro καταληπτὸς dixisse etiam Comprehensus, Perceptus, Cognitus, testatur Bud., qui itidem καταληπτὸς vertit Perceptus, in Gregor. : Θεὸς μέν ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν,

οὔτε λόγῳ ῥητόν. [Epictet. Diss. 4, 4, 13 : Παρισταμένων φαντασιῶν τῶν μὲν καταληπτῶν, τῶν δ' ἀκαταλήπτων. Plut. Mor. p. 1074, D : Τὸ ἀληθὲς καταληπτὸν εἶναι. Feminini exx. Lobeck. Paralip. p. 487 indicat, λόγῳ καταληπτὴ Aristid. De mus. 2, p. 79, Nicom. Harm. 2, p. 79; καταληπτῇ αἰτίᾳ Galen. vol. 2, p. 307; καταληπτὴ θεωρία Clem. Al. p. 835; καταληπτῆς ἐπινοίας Euseb. Præp. ev. p. 325, D.] || Καταληπτόν, Quod assequi s. obtinere possumus, obtineri potest. Thuc. 3, [11] : Εὐπρεπείᾳ τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά, Res obtineri posse videbantur. [Philostr. p. 711 : Σοφίᾳ δὲ καταληπτὰ ἅπαντα.] || Et, Πένθος θεόθεν καταληπτὸν VV. LL. ex Eur. [Hipp. 1347], Luctus divinitus acceptus. Videri certe posset hoc καταληπτὸν esse ab ea τοῦ καταλαμβάνειν signif., qua dicitur νόσος vel συμφορὰ quempiam καταλαμβάνειν : sed constituendum esset hic novum quoddam genus hypallages, ut esset pro καταληπτὸς θεόθεν πένθει : quum non dicatur πένθος καταλαμβάνεσθαι, sed aliquis πένθει καταλαμβάνεσθαι. [|| Convulsione tentatus. Hippocr. p. 830, E : Ὅτι γὰρ ἂν εἴσω δέκα ἡμερέων ἐμβάλλῃ πᾶν καταληπτόν.]

[Κατάληπτος, ὁ, ἡ, Deprehensus. Diodor. Exc. p. 508, 48 : Κ. δὲ γενόμενος πρὸς τὴν γῆν τῆς Καμαρίνας.]

[Καταληρέω, Nugando perdo. Eubul. ap. Athen. 13, p. 547, C : Κἀνταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα. || Nugis obtundo. Nam hoc sensu accipiendum videtur ap. Suidam, Καταληρῶ· γενικῇ. G. D. Julian. Epist. p. 18, 6 Heyl. : Ταῦτα ἴσως κατηδολέσχησά σου καὶ κατελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Achill. Tat. 7, 11 : Ἱκανῶς μὲν οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστι, κατελήρησε μυθολογῶν. Hase.]

[Καταληστεύω, Prædor, Prædando infesto. Cyrill. C. Julian. 3, p. 88. Cramer. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 297. Boiss.]

Καταλήψιμος, ὁ, ἡ, Ad deprehensionem damnationemque conducens et incitans, Bud., afferens Antiphontis l. [p. 129, 4] : Εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδέν' ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτῶν ὄντα κτλ.

Κατάληψις, εως, ἡ, Deprehensio, Comprehensio : Thuc. 3, [33] : Ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο ἐπανεχώρει, Quum non amplius in comprehensione videretur esse classis, i. e. Quum videret se non jam posse classem hostium comprehendere, aut etiam Assequi. [Appian. Civ. 4, 14 : Ἰδέα πᾶσα κακῶν ἦν οὐχ ὡς ἐν στάσεσιν ἢ πολέμου καταλήψεσιν· quod de occupationibus hostilibus intelligendum videtur.] || K. τοῦ ἱεροῦ, e Dem. [p. 247, 22], pro Invasio templi; τῆς βασιλείας, ex Isocr. [p. 203, A], Adeptio regni. Affertur vero et e Theophr. C. Pl. 2 : Πρὸς τὴν γεωργιῶν κατάληψιν, pro Ut dominus agrum recipiat. [Κατάληψις vel καταλήψεις χωρίων Plato Gorg. p. 455, B, Leg. 8, p. 830, E, Rep. 7, p. 526, D. Ἁπάσης Πελοποννήσου κ. Isocr. p. 249, A.] || Sed multo est frequentius in metaph. signif., quum sc. de rebus dicitur, quæ sensibus corporis [Heliodor. 4, 3 : Δρόμος μικροῦ καὶ τὴν ὀφθαλμῶν κατάληψιν ὑποτέμνων, i. e. tam celer ut oculorum aciem effugiat], s. potius mente comprehenduntur. [Galen. vol. 2, p. 290 : Οὕτω γὰρ αὐτοὶ (οἱ δογματικοὶ) καλοῦσι, τὴν μὲν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν κατάληψιν, ἀκαταληψίαν δὲ τὸ ἐναντίον ταύτῃ.] A Cic. redditur non solum Comprehensio, et id quidem ad verbum, sed etiam Perceptio, Cognitio. Idem in Lucullo [Acad. pr. 2, 6] : Ad rerum igitur scientiam, vitæque constantiam aptissima quum sit mens hominis, amplectitur maxime cognitionem, et κατάληψιν, quam, ut dixi, verbum e verbo exprimentes, Comprehensionem dicemus, quum ipsam per se amat, etc. Ib. [c. 47] : Hoc quidem Zeno gestu faciebat; nam quum extensis digitis adversam manum ostenderat, visum, inquiebat, hujusmodi est : deinde quum paulum digitos constrinxerat, assensus hujusmodi : tum quum plane compresserat, pugnumque fecerat, compressionem illam esse dicebat : qua e similitudine etiam nomen ei rei, quod ante non fuerat, κατάληψιν imposuit. Hæc Cic. Quibus autem in ll. ab eo reddatur Perceptio, Cognitio, docebit te meum Cic. Lex. [Fin. 3, 5.] Fabius quoque [2, 17] καταλήψεις vertit Perceptiones, quum hanc τέχνης definitionem, τέχνην esse σύστημα ἐκ καταλήψεων ὁμολογουμένων καὶ ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, vertit Artem constare e perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem utilem vitæ. Nam Præceptionibus, quod hic quædam exempll. habent, mendosum esse manifestissimum est. Accedit vero et Ciceronis testimonium ita scribentis, ubi ad illam ipsam definitionem respicit : Ars vero quæ potest esse nisi quæ non ex una aut duabus, sed e multis animi perceptionibus constat? Item, Quid enim est, quod arte effici possit, nisi is, qui artem tractabit, multa perceperit? Philo De mundo : Νόησις, κατάληψις, εὐστοχία κτλ. Lucian. [Hermot. c. 81] : Ἕξεις τινὰς καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας. [Ammon. p. 50 : Ἐμπειρία ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. Philostr. Her. p. 715 : Τὴν κατάληψιν (μάθησιν exp. schol. ap. Boiss. p. 549) τῶν μετεώρων. Lucian. De paras. c. 6 : Αἱ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις.] || Bud. vult accipi pro Deprehensione, i. e. Inventione, in hoc Ptolemæi l. : Φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐνίοις μὴ μετὰ καταλήψεως ἀξιοπίστου συγκατατεθειμένος. || Musicorum vocabulum, pulsando chordas concentum explorantium, ut quidam annotant ex schol. Aristoph., qui in Nub. [318] : Καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν, scribit κατάληψιν solere musicos appellare ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον. [Apud Aristophanem κατάληψιν de rhetore dictum est auditorum animos capiente, comparandumque cum usu simili adjectivi καταληπτικὸς Eq. 1380.] || Morbi nomen apud Medicos. K., inquit Gorr., Affectus est cerebri; provenit autem a vehementi refrigeratione cum quadam siccitate, et posteriora cerebri potius occupat, quum in caro anterior pars magis laboret : in apoplexia vero et morbo comitiali, utraque, Galen. De locis affect. 4. Manent autem per κατάληψιν palpebræ apertæ, quæ per carum claduntur, servaturque secundum naturam spiratio. Hujus frigidus ac crassus aut omnino viscidus humor causa est : quanquam et stomachi vitio aliquando incidere possit. Paul. Ægin. 3, 6, scribit, affectum, quem Medici Galeno antiquiores κάτοχον appellarunt, eund. a recentioribus κατοχὴν et κατάληψιν postea vocatum esse. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνειν, quod eo affectu detentus æger, repente in illo permanet habitu, in quo correptus est. Hæc ille. In VV. LL. scribitur Medicis recentioribus vocari Congelationem, et esse Affectum inter phrenitidem ac lethargum : in quo subita fit detentio, mentis corporisque sensu motuque intercepto, remanente figura, in qua correptus æger fuerit, sive steterit, s. sederit, s. oculos clausos s. apertos habuerit. [Κατάληψιν Cœl. Aurel. Acut. pass. 2, 10, et Tard. pass. 2, 5, Apprehensionem vel oppressionem sensuum vocat, quam per ἀφωνίαν et φλεβῶν ἀπολήψιας intelligit Hippocr. p. 397, 2. De qua v. Galen. De locis aff. 4, 2. Sunt etiam καταλήψεις Hippocrati Venarum comprehensiones quando vinculis astringuntur ad sectionem, ne lubrico ductu scalpellum eludant, p. 21, 9 : Τὰς δὲ ἐπὶ τῶν βραχιόνων φλέβας τῇσι καταλήψεσι χρὴ φυλάσσειν. Ἀπόληψις φλεβῶν dicitur p. 1194, F. Sic et κατάληψις idem quod ἀπόληψις et Interceptio significat, estque κατάληψις τῶν χυμῶν διὰ τῶν ἀγγείων κενουμένων ἀπόληψις, Humorum qui ex vasis vacuantur interceptio; et κ. οὔρων, ut ἀπόληψις. Et p. 1027, D, vesica dicitur κατάληψις ἀμφοῖν, Utrorumque viscerum (hepatis et lienis) interceptio, quum viscera ipsa eluat, velut sentina quædam corporis publica. Est et κατάληψις in vinculis et deligandi ratione quæ Comprehensio vocatur, ubi vinculum aliquod articulis oblæsis superinjicitur, ad ea quæ oblæsa sunt continenda et comprehendenda. Ea autem obligatio extra dearticulationem circumjecta est, ut vinculorum quæ ad articulos adhibentur extremitas firmiter contineatur. Sic enim accipiendum p. 743, F : Προσπεριβάλλειν δὲ καταλήψιος μὲν τῶν περὶ ταῦτα εἵνεκα· et ib. G : Οἷσι δὲ μὴ ἔστι οἷον ἡ κεφαλή, τουτέων ἐν τῷ ὁμαλωτάτῳ τὰς καταλήψιας ποιέεσθαι. Καταλήψιες etiam sunt Cutis sub ala comprehensiones, dum ita digitis apprehenditur, ut candens ferramentum recte et sine noxia immittatur, De art. p. 788, E : Ἱκαναὶ αὗται αἱ καταλήψιες, ubi Galen. καταλήψεις κατὰ τὸ δέρμα dici scribit. Est et

in obeunda exercitatione κατάληψις τοῦ πνεύματος, Spiritus retentio, ad promovenda foras excrementa, musculorum abdominis et qui circa thoracem sunt robore, Galen. Salub. 2, p. 242, 49; 3, p. 245, 27 ed. Bas. Foes.]

Καταλῐθάζω, Lapidibus obruo s. cooperio, Lapido. [Lucas 20, 6. Schleusn. Jo. Chrys. t. 6, p. 754, 5. Greg. Nyss. t. 1, p. 833, C; t. 2, p. 188, C; t. 3, p. 75, D. Epiphan. t. 1, p. 85, C: Καταλιθάσαι τὸν ἐν τῷ βαράθρῳ τοῦτον σχολιὸν ὄφιν. Hase.]

Καταλῐθοβολέω, Lapidibus impeto, Incesso lapidum jactu. [lxx Exod. 17, 4.]

[Καταλιθοβόλησις, εως, ἡ, Lapidatio. Tzetz. ad Lycophr. 330: Περὶ τῆς καταλιθοβολήσεως τῆς Ἑκάβης, ex duorum codd. lectione. Nam reliqui καταλιθώσεως.]

[Κατάλῐθος, ὁ, ἡ, Gemmis obsitus. Exod. 28, 17: Ὕφασμα κ. Malchus Exc. p. 233, 17: Εἰκόνα χρυσῆν καὶ κ. λαβών.]

Καταλῐθόω, Lapidibus obruo s. cooperio, Lapido, i. q. καταλεύω, ex Hermog. [Pausan. 6, 9, 7: Καταλιθούμενος ὑπὸ τῶν ἀστῶν. Philostr. p. 714: Κατελιθώθη βαλλόντων αὐτὸν Πελοποννησίων. Καταλελιθῶσθαι Pollux 8, 23. G. D. Joseph. A. Jud. 4, 8, 36: Αὐτὸς μὲν καταλιθούσθω. Phot Bibl. p. 333, 3: Τὸ καταλιθοῦν ἀλλήλους. Hase. || Improprie μήλοις καταλιθοῦν pro μήλοις βάλλειν dixit Philostr. p. 772. || Lapidibus (pretiosis) orno. Hesych.: Καταχρυσῶσαι, καταλιθῶσαι.]

[Καταλίθωσις, εως, ἡ. V. Καταλιθοβόλησις.]

[Καταλιμνάζω, Stagnare facio. Const. Manass. Chron. p. 30, A: Ἡ γῆ κατελιμνάζετο τοῖς φόνοις τῶν πιπτόντων.]

Καταλιμπάνω, Relinquo, ut καταλείπω. Plato Epist. 9, [p. 358, A]: Χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, Locum relinquere et cedere improbis hominibus. Sic Suid. καταλιμπάνω σε dici tradit pro ἀφίημί σε. [Hippocr. p. 627: Ἔγχεε ἐς τὰς μήτρας (crocum cum adipe anserino mixtum) καὶ καταλίμπανε ὡς πλεῖστον χρόνον. Herodot. V. Homeri c. 19: Εἰπόντες ὅτι οὐ καταλιμπάνουσιν (αὐτὸν), ἢν ἐθέλοι συμπλέειν. lxx Genes. 39, 16: Καταλιμπάνει τὰ ἱμάτια παρ' ἑαυτῇ. Macho ap. Athen. 8, p. 341, C: Τοὺς διθυράμβους ... καταλιμπάνω ἠνδρωμένους καὶ πάντας ἐστεφανωμένους. Basil. M. vol. 2, p. 1266, E. Schol. Aristoph. Av. 1655: Τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν. Schol. Luciani Catapl. c. 3: Λειπόνεως ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν.]

[Καταλῖναι. V. Καταλεῖναι.]

Καταλῐπαίνω, Pinguem reddo, Sagino, λιπαροποιέω, Hesych. [Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 83, A: Τὰ τῶν ἀτυχημάτων τῇ Περσίδι κατελιπαίνετο· 108, A: Ἀνανταγωνίστῳ ἡσυχίᾳ τινὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος καταλιπαίνεσθαι. G. Dind.]

Καταλῑπαρέω, Impense rogo, Obtestor. Lucian. [Catapl. c. 4]: Ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε καὶ κατελιπάρει, ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν. [D. deor. 25, 2. Schæf. Theophyl. Simoc. Hist. p. 160, 13 ed. Bonn.: Κατελιπάρει δὲ τοῦτον καὶ δώροις βασιλικοῖς. Id. p. 236, 4: Κατελιπάρουν τὸν Καίσαρα χειροτονῆσαι στρατηγὸν τῷ πολέμῳ. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 306, 24: Κατελιπάρουν προσπίπτοντες. Vita Dorothei jun. Actt. SS. Jun. t. 1, p. 609, 33: Ἱκέτευεν, ἠντιβόλει, κατελιπάρει, φιλήμασι, δάκρυσι, χειρῶν ἐμπλοκαῖς. Hase.]

Καταλίσκομαι, pro Convincor, ex Herodoto [2, 174] citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντηίου. [Καταλίσκετο vel κατηλίσκετο libri; καὶ ἡλίσκετο Valck. Recte Schweigh. καὶ ἁλίσκετο.]

[Καταλῐτᾰνεύω, Supplex oro. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 225, B.]

Καταλιτόω, Demulceo, ἡδύτητος πληρῶ, VV. LL. ex Aristoph. [Detortum ex κατεμελίτωσε Av. 225.]

[Καταλιχμάζομαι, Lambo, Lingo. Oppian. Cyn. 2, 389: Κατὰ δ' ἄψεα λιχμάζονται.]

[Καταλιχμάομαι, Abligurio, Devoro. Sext. Emp. p. 16, 25: Ἡ δὲ ἄρκτος ... τούτους (τοὺς μύρμηκας καὶ τοὺς σκνῖπας) καταλιχνωμένη ῥώννυται. Corrig. καταλιχμωμένη. Hemst.]

[Καταλιχνεύω, Abligurio, Gl.]

[Κατᾶλιψ. V. Κατῆλιψ.]

Καταλλάγδην, Per commutationem s. permutationem. In VV. LL. redditur, Mutuo, Vicissim, E converso. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην supra. [Hesych.: Κ., τὴν ἀντὶ τινὸς διδομένην δωρεάν. Quæ interpretatio aptior substantivo καταλλαγὴ est quam adverbio.]

Καταλλαγή, ἡ, Commutatio, Permutatio. Aristot. OEc. 2, [3: Byzantii inopia pecuniæ laborantes] τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν [ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, i. e. trapezitæ majoris pretii numos aureos argenteosve minutiore numulorum, quos κέρμα vel κέρματα vocant, genere permutanti. Sic Apollodorus ap. Demosth. (p. 1216, 18) in rationibus adnotaverat καὶ νόμισμα ποδαπὸν καὶ ἐκ πόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τῷ ἀργυρίῳ, Quantumque compendii vel damni ex commutatis numis esset captum. De lucro quod quis vertenda diversæ speciei pecunia facit intelligi debet in eximio Diphili loco ap. Athen. 6, p. 225, B: Ἐὰν τἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς, ἐπράξατ' Αἰγιναῖον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά· κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει. Hemst. ad Thom. M. p. 110. Euphro ap. Athen. 11, p. 503, A: Ὥσπερ χρυσίου φωνῆς ἀπότισον ... καταλλαγήν.] || Item, Reconciliatio. [Æsch. Sept. 767: Βαρεῖαι καταλλαγαί.] Paul. [Ad Cor. 2, 5, 19]: Καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Ap. Aristoph. [Av. 1588] καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. [Ubi cod. Rav. διαλλαγῆς, quæ quid differant s. v. Διαλλαγὴ dictum est vol. 2, p. 1219. Demosth. p. 10, 15: Πρὸς δὲ τὰς καταλλαγάς, ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσηται ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους, ἐναντίως ἔχει. Hesych.: Κ., εἰρήνη, φιλία. Καταλλαγὴν δορὸς, ἀνάπαυλαν, μεταλλαγὴν, κατάλλαγμα. Κ. φιλίας, Reconciliatio, Gl. Apud scriptores ecclesiasticos Reconciliatio est qua pœnitentes absolvuntur; cujus species duæ sunt, major et minor, de quibus v. Suicer. Τὴν λύσιν τῶν ἐπιτιμίων interpretantur Balsamon ad Canon. 45 Cod. ecclesiæ Africanæ p. 659, et Zonaras p. 432.] || Ap. Philon. exp. Redintegratio, De V. M. 2: Σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθίς ποτε γενησομένων. Sed vereor ne aliud hic quam καταλλαγὴν Philo scripserit.

[Κατάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Cessatio. Hesych. s. v. Καταλλαγή.]

[Καταλλακτήριος, ία, ιον, Commutatorius. Eustath. Opusc. p. 60, 44: Λύτρον καταλλακτήριον. || Reconciliatorius, Qui reconciliat. Philo vol. 1, p. 673. Wakef.]

Καταλλάκτης, ὁ, [Numularius, Trapezita. Cyrill. Lex.: Τραπεζίτης, ὁ κ. Etym. M. p. 137, 24: Ἀργυρογνώμονα λέγουσι τὸν κ. Thom. M. p. 109: Ἀργυραμοιβὸς, ὁ κολλυβιστής· δηλοῖ δὲ τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον καταλλάκτην. Nicetæ Chon. Annal. in cod. Græcob. p. 157, 124 ed. Bekk. aliorumque exx. attulit Ducangius. || Reconciliator, Pacificator, Qui in gratiam redigit. Joseph. A. J. 3, 15, 2: Μωϋσῆν παρεκάλει καταλλάκτην αὐτῶν γενέσθαι πρὸς τὸν θεόν. « Qui in gratiam redigit, Jo. Chrys. in Ep. 1 ad Cor. serm. 16, vol. 3, p. 342. » Seager.]

Καταλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Reconciliabilis, Reconciliatu facilis, qua in signif. sonabit i. q. εὐκατάλλακτος et εὐδιάλλακτος. Ex Aristot. [Rhet. 1, 9: Βελτίων καὶ καταλλακτικώτερος] citatur pro Placidus et Facilis. Fortasse autem καταλλακτικὸς significare etiam potest Ad reconciliationem s. Ad reconciliandum aptus, s. efficax, q. d. Reconciliativus.

[Κατάλλαξις, εως, ἡ. Νεύρων κ. ap. Oribas. p. 126 ed. Matth., qui καταμάλαξις conjicit.]

[Καταλλάσσω s.] Καταλλάττω, Commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quam vide paulo post. [De permutandis numis ap. Polluc. 9, 93: Ὅτι τοὺς Φωκαίτας οὓς ἔχων ἦλθεν ἥδιον ἐν Μιτυλήνῃ ἢ ἐν Ἀτάρνῃ καταλλάττει. Polyæn. 6, 5: Παρὰ τούτῳ τὸ χρυσίον κατήλλαττον· et in eadem historia Plut. V. Arati c. 18. Non alia potestate nititur ambiguum illud Matreæ apud Athen. 1, p. 19, D: Διὰ τί τετράδραχμα καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὔ; Hemst. ad Thom. M. p. 110. De vita cum morte permutanda Ælian. V. H. 5, 2: Ἐπεγένετο τῆξις καὶ οὕτω τὸν βίον κατήλλαξεν· nisi μετήλλαξεν scripsit, quod usitatum in hac locutione verbum est. G. D.] || Reconcilio; interdum et pro Concilio. [Herodot. 6, 108: Κορίνθιοι καταλλάξαντες (nempe τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Πλαταιέας)· 5, 29: Κατήλλαξάν σφεας οἱ Πάριοι. Schweigh.] Aristot. OEc. 2, [15]: Κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum dat. personæ, 2 Cor. 5,

[19] : Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ, κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Quam constr. sequens et Chrysost. dixit : Ἵνα τοὺς ἐχθρῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Bud. καταλλάττειν exp. etiam, Ad concordiam et contubernium adducere, in hoc Greg. l. : Καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν. ‖ Pass. itidem voce et signif. Καταλλάττομαι, Reconcilior, Redeo in gratiam [Herodot. 7, 145 : Καταλλάσσεσθαι τάς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἐόντας πολέμους· 1, 61 : Καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι] : diciturque itidem καταλλάττομαι πρός σε, quæ constr. citatur et e Thuc. [4, 59], et καταλλάττομαί σοι : ut, Καταλλαχθεῖσά σοι, Eur. [Iph. A, 1157], Reconciliata tibi. [Plat. Rep. 8, p. 566, E : Ὅταν τοῖς μὲν καταλλαγῇ ... Xen. An. 1, 6, 2 : Καταλλαγεὶς τῷ Κύρῳ.] Ap. Soph. autem Aj. [751] : Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, subaud. volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpos. ἀπό. ‖ Καταλλάττομαι, signif. activa, Commuto, Permuto. [Plato Phæd. p. 69, A : Φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι· et ib. : Ἀνθ' οὗ δεῖ ἅπαντα ταῦτα καταλλάττεσθαι. De commutandis captivis Dio Cass. Exc. p. 64, 66 : Οὐ κατηλλάξαντο αὐτούς.] Aristot. Ethic. 3, [9] : Τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, Bud. interpr. Exp. ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio, et subjungitur e Dinarcho [p. 111, 8] : Καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. ‖ Ponitur, inquit, et pro Addico, Vendoque et A me alieno. Herodian. 2, [13, 12] : Ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε.

Καταλλεύσιμος, in VV. LL. affertur pro Dignus qui lapidetur : et Καταλλεύω, pro Lapido : hæc tamen unico tantum λ scribi solent, nisi forte metrum geminationem eorum requirat.

Κατάλληλος, ὁ, ἡ, Ordine consentaneo compositus, ap. Aristot. Item Congruus, vel Congruens, Consentaneus, Sibi respondens, Bud. [Hesych. : Κατάλληλον, ἁρμόδιον, ὁμαλόν. Κατάλληλος, ἁρμόζων.] Ap. Artemid. [1, 32] est Proportione respondens : Γλῶσσαν σύμμετρον καὶ κατάλληλον ἔχειν τῷ στόματι, καὶ τρανὲς φθέγγεσθαι, πᾶσιν ἀγαθόν. Idem in Comm. Κατάλληλα, inquit, sunt Quæ sibi ordine consentaneo respondent. Ap. eund. Aristot. πόροι κατάλληλοι opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, Evariantibus et ordine sibi vel inter se non respondentibns. [Λόγος κ. Dionys. Hal. De Thuc. jud. c. 36. Τὸ κατάλληλον τῆς διανοίας ib. 31. Τὸ κ. τῆς συντάξεως Apollon. De synt. p. 9, 28. Clem. Al. Pæd. 2, p. 177 : Παγκάλως νοσηλευομένῳ ... σώματι κατάλληλον τὸ ἐπιστῦφον βοήθημα προσφέρων· 178 : Οὐ γὰρ κατάλληλον ζεούσῃ ἡλικίᾳ τῶν ὑγρῶν τὸ θερμότατον ἐπεγχεῖν. Superlat. De div. serv. p. 939 : Ἠρώτηται ὁ κύριος ... ἐρώτημα καταλληλότατον αὐτῷ. Compar. Dio Cass. 71, 1 : Τοῖς στρατιωτικοῖς ἔργοις καταλληλότερος.] Κατάλληλα φάρμακα ap. Diosc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic, Κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα, exp. Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidem ap. Chrysost., τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes et convenientes. Ap. Polyb. [5, 31, 5] κατάλληλα adverbialiter, Τὰς κατάλληλα γενομένας πράξεις, Serie consequenti et sese ordine excipientes. [Οἷς κατάλληλα, Eodem tempore, 3, 5, 6.] Quod per nomen etiam dicunt κατ' ἄλληλα : sicut et κατ' ἀλλήλους. Quorum exx. v. p. 248.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinisque competentia et concinnitas, Bud. [Κ. λόγου Apollon. De synt. p. 9, 13. Ἡ κ. τῶν λέξεων p. 10, 13. Ἐν κ. p. 300, 10.]

Καταλλήλως, pro quo et κατάλληλα Polyb. posuisse modo dictum est, Congruenter, Convenienter, Cum quadam ordinis velut consequentia, vel Congruenti serie. [Ἀκολούθως, ἁρμοζόντως exp. Hesych. et Suidas. Etym. M. p. 495, 12 : Κ. τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ ἐνήργει· ἤγουν ὡς ἑκάστη πέφυκεν, ἀκολούθως, ἁρμοζόντως.] Citatur e Naz. : Οἷς καταλλήλως συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter una cum suis nominibus enuntiantur. [Aristot. Metaph. 6 extr.: Ἐν τοῖς μὴ κ. λεγομένοις. Schol. Luciani Tim. c. 3 : Κ. ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει· et ad Ver. Hist. 2, 33 : Κ. ταῦτα ἐπλάσατο. Κ. τῇ φύσει Epictet. Diss. 1, 22, 9.]

Καταλοάω, Contundo, Confringo : unde Eustath. ap. Hom. [Il. Δ, 522] ἀπηλοίησε exp. κατηλόησε. [Xenoph. Cyrop. 7, 1, 31 : Τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόων. Hesych. : Κατηλόηται, κατατέτριπται. Eubul. ap. Athen. 14, p. 622, E : Κατηλόηται γαστρὸς ἐν μέσῳ κύκλος. Æschin. p. 46, 36 : Κατηλόησαν ὁμήρους Θετταλῶν. Lucian. Icarom. c. 15 : Κατηλοημένος τὴν ὀφρύν. Cum diphthongo ap. Phot. p. 149, 9 : Κατηλοίησεν, οὐχ ἁπλῶς ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ ξύλοις παίων· ἀφ' ὧν καὶ πατραλοίας ὁ τὸν πατέρα τύπτων.]

Καταλογάδην, Prosaice, Prosa oratione. [Hesych. : Κ., πεζῇ, ἢ τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα. Plato Lys. p. 204, D : Ἃ κ. διηγεῖται· Symp. p. 177, B : Ἄλλων ἐπαίνους κ. συγγράφειν.] Isocr. [p. 16, B] : Πολλὰ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων. [Aristid. vol. 1, p. 31 : Πολλοὶ μὲν γὰρ οἱ κ. ᾄδοντες τὰ σὰ, πολλοὶ δὲ ποιηταί.] Sic Plut. [Mor. p. 316, D] : Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις. [Τῶν κ. δοκίμων οὐδεὶς Pollux 5, 155.] Dicunt et πεζῶς s. πεζῇ, ac πεζῷ λόγῳ. [Schol. Plat. p. 67 : Τὰ ἔπη τῶν κ. εὐμνημονευτότερα. Xenoph. Ephes. 5, 4 : Ἃ μὲν κ., ἃ δὲ ἐν μέτρῳ. Suidas s. v. Ἀγαθίας : Ἐμμετρά τε καὶ κ. Asopodori οἱ καταλογάδην ἴαμβοι memorantur ab Athen. 10, p. 445, B, i. e. iambi sermoni propiores, non adstricti severioribus metri legibus, sed ex colis inæqualibus compositi, ut interpretatur Schweigh.]

Καταλογέομαι, Delectum habeo, Numero, VV. LL. [Lectio vitiosa.]

Καταλογεὺς, έως, ὁ, Qui delectus facit, Bud. e Lysia. [Phot. Lex. p. 138, 20 : Ἀθήνησί τινες ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο· ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας. Brevius Lex. rhet. p. 270, 17. Lysias p. 159, 9 : Ὅστις ὑμῶν ψηφισαμένων πεντακισχιλίοις παραδοῦναι τὰ πράγματα, καταλογεὺς ὢν ἐνακισχιλίους κατέλεξεν.]

[Καταλογέω forma dubia. V. Κατηλογέω.]

[Καταλογὴ, ἡ, Delectus. De conscriptione militum Dio Chrys. vol. 2, p. 192 : Καταλογῇ στρατιωτῶν. ‖ Respectus, Gl. Quæ interpretatio lucem accipit ab notatione Phrynichi p. 440 : Καταλογὴν οἱ σύροαχες λέγουσι τὴν πρός τινα αἰδῶ, οὐκ ὀρθῶς· qua defendi potest scriptura vulgata ap. Polyb. Exc. 23, 12, 10: Καταλογὴν ποιεῖσθαι τὴν ἁρμόζουσαν, καθάπερ καὶ Ῥωμαῖοι ποιοῦνται τῶν παραγιγνομένων πρὸς αὐτοὺς πρεσβευτῶν· ubi Ernest. καταδοχὴν posuit. ‖ Genus cantus recitativum. Hesych. : Κ. τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν. De quo dicetur s. v. Παρακαταλογή.]

[Καταλογία lectio vitiosa. V. Καταλογισμός.]

Καταλογίζομαι, Computo, Imputo : Καταλογίζεσθαι τοὺς τόκους εἰς κεφάλαιον, Bud. ‖ Numero inter, Annumero, Censeo inter. [Hesych. et Photius : Καταλογιεῖται, καταριθμήσει.] Xen. [Mem. 2, 2, 1] : Οὐκοῦν δοκοῦσί σοι ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους. [lxx Jes. 14, 10 : Ἐν ἡμῖν δὲ κατελογίσθης. Sap. 5, 5 : Κατελογίσθη ἐν υἱοῖς θεοῦ.] At in VV. LL. ex Æschine [p. 82, 40] : Καταλογίζομαι τοῦτο ἐπ' [ἐν] ἀρετῇ, Hoc pono et ascribo ad virtutem. Et e Dem. [p. 78, 5] : Καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, Apud vos colloco beneficium, Vobis impensum fero. [Dionys. A. rh. 8, 11, p. 304, 6 : Ἐπειδὴ χάριτας αὐτῷ κατελογίσατο ὁ Φοῖνιξ. Cum infinit. Appian. Illyr. c. 16 : Κατελογίσατο τῇ βουλῇ τὴν Ἰταλίαν ἡμερῶσαι δυσμάχων ἐθνῶν θαμινὰ ἐνοχλούντων. Enumero, Expono, Commemoro, Appian. Syr. c. 61 : Τὴν στρατιὰν συναγαγὼν ... κατελογίζετο αὐτοῖς τὰ ἔργα τὰ ἑαυτοῦ· Maced. c. 17 : Καὶ τοῦτ' οὐδενὸς ἧττον ὁ Παῦλος κατελογίσατο τῷ δήμῳ. ‖ Reputo. Xenoph. Anab. 5, 6, 16 : Καταλογιζομένῳ τό τε αὐτῶν πλῆθος καὶ τοὺς περιοικοῦντας· H. Gr. 3, 2, 18 : Τὸ Κύρειον στράτευμα καταλογιζόμενος ὡς ἐπολέμησεν αὐτοῖς. ‖ Forma activa schol. Pind. Pyth. 4, 334 : Τὸ δὲ λέξατο ἀντὶ τοῦ κατέλεξε καὶ κατελόγισεν (scribitur κατελόχισεν) ἢ ἠρίθμησεν.]

Καταλογισμὸς, ὁ, Computatio, Numeratio. [lxx Paralip. 1, 4, 33 : Αὕτη ἡ κατάσχεσις αὐτῶν καὶ ὁ καταλογισμὸς αὐτῶν, ubi alii interpr. γενεαλογία. Ib. 5, 7 : Ἐν τοῖς καταλογισμοῖς αὐτῶν κατὰ γενέσεις αὐτῶν. Καταλογισμοῖς in libris plerisque in καταλογίαις de-

pravatum ibid. 2, 31, 18. Denique Esdr. 3, 5, 39 : Γενικῆς γραφῆς ἐν τῷ καταλογισμῷ. In libris interdum καταλοχισμὸς scriptum vitiose. Recte Hesych. : Καταλογισμῷ, καταριθμήσει (κατὰ ἀριθμῷ codex.) Et post Κατὰ λοφάδεια : Καταλογισμῷ (Καταλοχισμῷ Musurus), περὶ τῆς γεννήσεως.]

Κατάλογος, ὁ, Enumeratio, Recensio, ut inquit Bud., ab ea sc. verbi καταλέγω signif., qua pro Enumero et Recenseo ponitur, ut paulo ante dictum fuit. [Κατάλογος νεῶν inscribitur Iliadis rhapsodia secunda. Κατάλογος γυναικῶν Hesiodi carmen fuit : de quo v. s. Ἠοῖαι. Plato Theæt. p. 175, A : Ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων.] Sed κατάλογος proprie esse putatur Enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Et ab eod. Bud. exp. Delectus in Lucian. [Navig. c. 33] : Ἀποδιδράσκεις τὸν κατάλογον δειλὸς ὤν. Et apud Dem. [p. 1208, 5] καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, Delectus habere, h. e., Milites centuriare. Alibi autem tradit καταλόγους posse etiam reddi hac in signif. Numeros, dicique ead. signif. et τάγματα a Græcis. Et οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, ap. Dem. [p. 167, 17], Emeriti, Qui ætatem excesserunt quam Græci vocant στρατεύσιμον, Militarem. [Hesychius et Photius : K., ἡ ἀναγραφὴ (ἀπογραφὴ Photius) τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις. Ἐξαλείφειν ἐκ τοῦ καταλόγου Xenoph. H. Gr. 2, 3, 51. Οἱ ἔξω τοῦ καταλόγου ibid. Οἱ ἐκ καταλόγου ap. Polluc. 1, 177 et 8, 115. Thucyd. 7, 16 : Ἀθηναίων τε ἐκ καταλόγου καὶ τῶν ξυμμάχων· 7, 20 : Ὁπλίταις ἐκ καταλόγου Ἀθηναίων. Similiterque 6, 43; 8, 24. Dionys. A. R. 2, 35 : Ὥστε τοὺς σύμπαντας ἑξακισχιλίους πεζοὺς Ῥωμαίοις τότε πρῶτον ἐν καταλόγοις γενέσθαι· ubi ἐκ καταλόγου restituendum ex cod. Vat. Xenoph. Mem. 3, 4, 1 : Ἐκ καταλόγου στρατευόμενος κατατέτριμμαι. Οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ ὁπλῖται idem H. Gr. 2, 4, 9. Καταλόγους ποιεῖσθαι, Milites conscribere, Thucyd. 6, 26. Τὸ πεζὸν καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθὲν, Peditatus accurato habito delectu conscriptus, 6, 31. Appian. Syr. c. 51 : Ἵνα ἔχοιεν ἐξουσίαν καταλόγου τε στρατιᾶς καὶ πολέμου. Recentiorum scriptorum exx. v. ap. Ducang.] || Κατάλογοι vocabantur et Tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, schol. Aristoph. Eq. [1369] : Ἔπειθ' ὁ πολίτης [ὁπλίτης] ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. [|| K. ἱερὸς, ἱερατικὸς, ἐκκλησιαστικὸς, Clerus, Ordo ecclesiasticus. V. exx. ap. Ducangium.]

[Καταλοιδορέω, Convitior, Maledico. Eumath. p. 166, 309; Const. Manass. Chron. p. 62. Boiss. Joseph. Genes. p. 2, B.]

Κατάλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. [Plato Tim. p. 39, E : Τοῦτο τὸ κατάλοιπον ἀπειργάζετο αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν.] Aristot. OEc. 2, [20] : Τὰ κατάλοιπα ἔχειν ἀδεῶς. [H. A. 5, 16 : Φύεται πάλιν ἐκ τοῦ καταλοίπου. Ἡ κ. εἰσβολὴ Polyb. 3, 91, 9. Τὰ κατάλοιπα 2, 11, 6; 5, 82, 13. Exx. plurima ex V. T. v. ap. Trommium. « Ironice Strato ap. Athen. 9, p. 382, D : Τοῦτο γὰρ, νὴ τὸν Δία, ἔστι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν, Id mihi restabat scilicet. » Valck. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 17 : Ἀπέδωκε Εὐβώλυ Ἀρχεδάμω Φωκεῖι ἀπὸ τᾶς σουγγράφω τὸ κατάλυπον. Hase.]

Καταλοχίζω, i. q. ἀλοχίζω [Sulco : et metaphor. Lacero, Vulnero] : unde per tmesin Eur. [Suppl. 825] : Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοχίσμεθα. [Hesych. : Κατηλόκισται, κατατέτριπται· quod ex κατηλόηται, cui aptior est interpretatio κατατέτριπται, depravatum videbatur Hemsterhusio.]

[Καταλοὺς (?), ληστεία, Hesych.]

[Κατάλουτος, ὁ, ἡ, Perlutus. Const. Manass. Chron. p. 133, C : Ἐγένοντο κατάλουτοι λύτροις αὐτῷ παλάμαι.]

Καταλούω, In balneas consumo, Ut aquam profundo. Et καταλούομαι, pro eod. Aristoph. Nub. [838] : Ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούει [scrib. καταλόει cum Bekkero] μου τὸν βίον, VV. LL. Ubi schol. exp. καταναλίσκεις, Absumis, Prodigis.

Καταλοφάδια, Supra cervicem, κατὰ λόφου, αὐχένος, τραχήλου, [Hesych. et] Eustath. [p. 1653, 3], dicens i. esse q. κατωμαδὸν, Super humeros, ap. Hom. Od. K, [169], ubi Ulysses portans cervum ingentem : Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν, Ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔ πως ἦεν ἐπ' ὤμου Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, Supra cervicem s. ambos humeros; nam super alterutro, præ nimio pondere, bajulare tantum onus non poterat. Ceterum quod ad scripturam attinet, Eust. annotat penult. hujus vocabuli κοινότερον scribi per ι, sed pleraque vett. exempll. scriptum habere καταλοφάδεια per diphthongum. [Sic Photius p. 138, 27. Τελλοφάδεια (corrig. καταλλοφάδεια cum Lobeck. Paralip. p. 154) inter adverbia in δεια est ap. Theognost. p. 164, 27.]

Καταλοφύρομαι, Illacrymor. VV. LL. : perperam pro κατολ.

[Καταλοχάω, Insidior. Theod. vol. 4, p. 397. Wakef.]

Καταλόχεια, ἡ, Turma. [Ἐν καταλοχίαις LXX Paralip. 2, 31, 18, ex cod. Alex. : alii καταλογίαις vel καταλοχισμοῖς. V. Καταλοχισμός.]

Καταλοχίζω, Decurio, Centurio, In decurias s. cohortes distribuo, εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, ut exp. [ab Suida et] in libro De vocab. castrensibus. [Καταλοχίσαι Pollux 1, 173; quod εἰς λόχους συντάξαι exp. Arrian. Tact. p. 18. Diodor. 18, 70 : Τοὺς μὲν εἰς τάξεις κατελόχισαν.] Bud. reddit Decurio, In classes distribuo, εἰς λόχους διανέμω, citans e Plut. Lyc. [c. 16] : Πάντας εὐθὺς ἑπταετεῖς γενομένους παραλαμβάνων εἰς ἀγέλας κατελόχιζε. Similiter quod Cic. dicit Decuriare, ipse Bud. Græce reddit καταλοχίζειν. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν et συνιστάναι, Factiose cogere, ut Cic. dicit, Non rursus improbos decuriabit?

Καταλοχισμὸς, ὁ, Distributio in cohortes, Decuriatio. Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 29] : Ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. [Plut. V. Cic. c. 15. || Scriptura vitiosa pro καταλογισμὸς, quod v.]

Κατάλοχος, Cohors, e Thuc. : quod suspectum est. [Scriptura vitiosa pro κατάλογος.]

[Κατάλσης, ὁ, ἡ, Lucis obsitus. Strabo 5, p. 238 : Εἰς φάραγγα βαθεῖαν καὶ κατάλση. || Κάταλσος, ὁ, ἡ, Eustath. ad Dionys. P. 321 : Ἐρεμνὰ, ὅ ἐστι σύμφυτα καὶ δασέα καὶ κάταλσα. Wakef. Κάταλσα, quanquam scholiasta confirmante, dubito an sit κατάλση scribendum. Bernhardy. Sed κάταλσος etiam Jo. Malal. p. 78, 12 : Ἐν κόλπῳ τινὶ κατάλσῳ. G. D. Et Achmes Onir. p. 108, 24 : Γῆς νεωστὶ συνηρεφοῦς καὶ κατάλσου. Hase.]

Καταλῠγίζω, Flecto, vel etiam Vincio; Hesych. enim καταλυγίζεται exp. et στρέφεται et δεσμεύεται.

Καταλῠκουργίζω, Lycurgi leges cito et usurpo contra. Lamia Ep. ad Demetr. ap. Alciphr. [2, 1], de Lacedæmoniis : Οὐ παύσονται τοῖς Ταϋγέτοις ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτῶν διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα, καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας, Lycurgi leges citantes et usurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia institutam, non e severitatis duritia philosophiæque decretis. Bud. Comm.

Κατάλυμα, τὸ, Deversorium, καταγώγιον. [Pollux 1, 73, ubi codd. quidam omittunt. Mœris p. 241 : Καταγώγιον Ἀττικοὶ, κατάλυμα ... Ἕλληνες. Per οἴκημα, καταγώγιον exp. Hesych. Polyb. 2, 36, 1 : Ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλύμασι. Et de hospitio legatis præbito 32, 19, 2. Diodor. 14, 93 : Αὐτὸν ἐτίμησε δημόσιον δοὺς κ.] Marc. 14, [14] : Ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; Ubi est deversorium, s. locus, in quem devertere possim, ut cum discipulis meis pascha comedam? Synes. Ep. 133 : Τὴν τρυφὴν ἐμεμψάμην τῶν καταλυμάτων τοῦ συσσιτίου, Deversorium sodalitii. [Sensu latiori de domicilio LXX Reg. 1, 9, 22 : Εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ κ. Exod. 15, 13 : Παρεκάλεσας τῇ ἰσχύϊ σου εἰς κ. ἁγιόν σου. Jer. 33, 12 : Καταλύματα ποιμένων κοιταζόντων πρόβατα· 25, 38 : Ἐγκατέλιπεν ὥσπερ λέων κ. αὐτοῦ.] In hoc autem l., qui e Greg. Naz. affertur, Ἐπιτυχόντες τοῦ ἐκεῖ καταλύματος, videtur potius dici de Deversorio in cælis, ac ibi accipi potest pro ἀνάπαυσις, Quies, ut a schol. Aristoph. [Pl. 142] exponitur.

Καταλῡμαίνομαι, i. q. λυμαίνομαι, Noceo, Incommodo, Destruo, Everto. Xen. [OEc. 2, 13] : Καὶ ἐγὼ δὴ εἰ ἐν τῷ σῷ οἴκῳ ἐπιχειρήσαιμι μανθάνειν οἰκονομεῖν, ἴσως ἂν καταλυμηναίμην ἄν σου τὸν οἶκον, Bud. Pro Destruo, Maximis detrimentis afficio, Perdo, accipi potest in Xen. OEc. [6, 5] : Συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς

βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Ovid. dicit Artus corrupit febribus. [Polyb. 5, 9, 3 : Πυρὶ κατελυμήναντο τὰς ὀροφάς.]

[Καταλυμακόω, Aggestu lapidum obruo. Tab. Heracl. 1, 9 : Ὡς μὴ καταλυμακωθεὶς ἀδηλωθείη (ὁ ἄντομος). Ex Hesychii gl. Λύμακες πέτραι, explicuit Mazocch.]

[Καταλύμανσις, εως, ἡ, Depopulatio, Gl.]

[Κατάλυπος. V. Κατάλοιπος.]

Καταλύσιμος, ὁ, ἡ, Qui dissolvi et destrui potest, aboleri potest, Delebilis, ut exp. ap. Soph. El. [1247]: Ἀνέφελον ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον, οὐδέποτε λησόμενον ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακὸν, Nunquam delendum. [ὕ]

Κατάλυσις, εως, ἡ, Dissolutio, Eversio. [Demosth. p. 1209, 23 : Τριήρους ὁμολογεῖται κ. εἶναι πρώτη μὲν ἐὰν μὴ μισθόν τις διδῷ, δευτέρα δὲ, ἐὰν εἰς τὸν Πειραιᾶ μεταξὺ καταπλεύσῃ. Sæpissime dicitur de eversione imperii vel status popularis. Plato Leg. 9, p. 864, D : Ἐπὶ καταλύσει τῆς παρούσης πολιτείας. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 45 : Κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων· H. Gr. 2, 3, 28 : Ἄρξας τῆς τοῦ δήμου (i. e. democratiæ) καταλύσεως. Καταλύσεως δήμου δίκη Pollux 6, 154. K. τῆς βασιλείας Polyb. 3, 1, 9; τῆς δυναστείας 3, 2, 7; et de tyrannis regibusve ipsis, ut κ. τοῦ τυράννου 10, 25, 3; τοῦ Περσέως 30, 10, 1. Τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος Thucyd. 1, 18. Appian. Mithr. 113 : Μιθριδάτῃ καταλύσεως αἴτιοι (ἐγένοντο). Corruptio, Pernicies ap. Xenoph. Mem. 1, 2, 20 : Τὴν τῶν πονηρῶν ὁμιλίαν κατάλυσιν τῆς ἀρετῆς εἶναι. ‖ Dimissio. Xen. Cyrop. 6, 1, 10 : Περὶ καταλύσεως τῆς στρατιᾶς.] ‖Finitio, Finis, Exitus, ut κ. πολέμου [Isocr. p. 126, D], Xen. [Mem. 2, 8, 1] : Ὑπὸ τὴν τοῦ πολέμου κατάλυσιν· Hell. 6, [3, 4] : Ἦλθον περὶ πολέμου καταλύσεως. Thuc. 8, [18] : Κατάλυσιν τοῦ πολέμου πρὸς Ἀθηναίους μὴ ἐξέστω ποιεῖσθαι. [Polyb. 5, 102, 6.] Greg. Naz. in Macc. Enc. : Τῶν μὲν γὰρ ἀμφίβολος ἡ πάλη, τῶν δὲ ἀσφαλὴς ἡ κ., Horum anceps et incerta lucta, illorum autem certus exitus et finis. Sic Xen. Symp. [9, 7] : Αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κ. ἐγένετο, Finis fuit, Ita convivantium cœtus dimissus fuit. [De fine exercitationis id. Hipparch. 3, 12 : Διελάσαντας εἰς κατάλυσιν ἤδη.] Nec diversa multum signif. κατάλυσις dicitur de Exitu ex hac vita : quod et καταστροφή. [Xen. Apol. 30 : Ἔστιν οἷς τῶν ἐν καταλύσει τοῦ βίου προγιγνώσκειν τὰ μέλλοντα.] ‖Deversatio hospitalis. Polyb. 2, [15, 6] : Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις. [Eurip. El. 393 : Δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103, 14 : Καταγώγιον, ἀντὶ τοῦ κατάλυσιν. Κατάλυσιν καὶ ταύτην ἐπαιτιῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι.] Aliquando potius pro κατάλυμα, i. e. pro Deversorium. [Plato Protag. p. 315, D : Τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκεν· Leg. 11, p. 919, A : Ἐν ἀπορίᾳ γιγνομένους καταλύσεσιν ἀγαπηταῖς δεχόμενος.] Plut. Cam. [c. 38] : Καταλύσεις τοῖς Ῥωμαίοις ἐπαγγέλλοντες σπουδῇ περιήεσαν, Hospitia, in quæ deverterent. Machon ap. Athen. 8, [p. 337, C] de Dorione : Εἰς Μύλων' Ἐλθὼν, κατάλυσιν οὐδαμοῦ μισθωσίμην Δυνάμενος εὑρεῖν. [Diodor. 1, 51 : Τὰς μὲν τῶν ζώντων οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν (Ægyptii), ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκούντων ἡμῶν, τοὺς δὲ τῶν τετελευτηκότων τάφους ἀϊδίους οἴκους προσαγορεύουσιν.] ‖Exp. etiam Reconciliatio. [Hanc interpretationem qui posuit, fortasse κατάλυσιν πολέμου in mente habuit.]

Καταλυσσάω, s. Καταλυττάω, Rabie concitatus sum adversum. Suid. cum gen. construi tradit. [Isidor. Pelus. 1, 296 : Οἱ ἀνόμως τῶν τῆς φύσεως ὅρων (in amore) καταλυττήσαντες. Boiss.]

[Καταλῦτέον, Dissolvendum. De tyranno expellendo Diodor. 14, 65 : Καταλυτέον ἐστὶ τὸν ἐντὸς τοῦ τείχους τύραννον. « Masc. Chion. Ep. 15 : Ἀγνοοῦντες ὅτι ἂν πάντα τις ᾖ μέτριος τύραννος, καταλυτέος ἐστὶν, ὅτι ἔξεστιν αὐτῷ καὶ χαλεπῷ εἶναι. » Boiss. ‖ Devertendum. Suidas : Διασκηνητέον, κ.]

Καταλυτήριον, τὸ, Deversorium, i. q. κατάλυμα. [Pollux 1, 73.]

Καταλῦτὴς, ὁ, Dissolutor, Destructor, Eversor. Gregor. Naz. : Ὁ τῆς πικρᾶς γεύσεως κ., Qui acerbum gustum in suavitatem vertit. [Epiphan. t. 1, p. 714, D. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 167, 41 : K. πάσης ἀλαζονείας. Id. p. 197, 9 : Τὸν καταλυτὴν τοῦ φθόνου. Hase. ‖ At Καταλύτης, Deversor, Hospes, Qui devertit ad aliquem, Qui deversatur ap. aliquem. Polyb. 2, [15, 6] : Παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς. Plut. [V. Sullæ c. 25.] Et Sap. 5, [15] : Ὡς μνεία καταλύτου μονοημεροῦς παρώδευσε, Tanquam memoria hospitis diuturni præteriit, Bud. [Utrumque complectitur gl. Hesychii Καταλύτου, ξένου, παρόδου, καθαιρέτου.]

[Καταλυτικὸς, ὴ, ὸν, Dissolvendi vim habens. Oribas. p. 120 Matth. : Ἡ μὲν σύντονος πάλη ... οἰδημάτων καὶ ὄγκων ὑδέρων τε πάντων καταλυτική. Maximus Conf. vol. 1, p. 96, D : Τὸ δὲ κακίας πολλῆς γίνεται καταλυτικόν. G. Dindorf.]

Καταλύω, Dissolvo, Everto, Destruo, Aboleo. Hom. Il. [B, 117, et] I, [24] : Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. [Eur. Tro. 819 : Τείχη ... φονία κατέλυσεν αἰχμά· 1081 : Πόλεως, ἂν πυρὸς αἴθομένα κατέλυσεν δρμά.] Sic in illo celebri versu oraculi Cræso redditi [ap. Diodor. Exc. Vat. p. 25, Euseb. Præp. ev. 5, 20, aliosque] : Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, ubi tamen καταλύειν redditur Pervertere, non Evertere; hæc est enim ap. Cic. De divin. 2 interpretatio hujus versus : Crœsus Halyn penetrans, magnam pervertet opum vim. Sic [Herodot. 1, 54 : Ἐλπίσας καταλύσειν τὴν Κύρου βασιλήιην· 5, 92 : Ἰσοκρατίας καταλύοντες, Tollentes respublicas. Sic τὴν βουλὴν καταλύειν 5, 72, non nude significat Dimittere senatum, sed Tollere senatum, Munus abrogare senatoribus. Schweigh.] Thuc. [2, 15] : Καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς. [Ib. 81 : Τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν·] 8 : Καταλύσωσι τὸν δῆμον. [1, 17 : Οἱ τύραννοι κατελύθησαν. Plato Rep. 8, p. 562, B : Ἡ τούτου ἀπληστία καὶ ταύτην (τὴν δημοκρατίαν) καταλύει· Leg. 4, p. 714, C : Ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθήσεται. Isocr. p. 103, A : Εἰ μὴ βούλοιτο καταλελύσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν· 184, A : Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ δὶς ἤδη καταλυθεῖσα δημοκρατία.] Demosth. : Ὁ δῆμος καταλύεται. [P. 170, 13 : Πάντες ἐβόων λέγοντες τὸν δῆμον καταλύεσθαι.] Isocr. Paneg. : Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν. Itidem vero Xen. hoc verbo usus est, de eversione democratiarum loquens, sed in pass. voce, initio suæ Pædiæ, Ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν κτλ.· et mox ἀνήρηνται ead. signif., sed et de tyrannis subjungit : Οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν. Imitans autem fortasse Xen., Herodian. dixit et ipse in suæ Historiæ præfatione de regibus, Εὐθέως κατελύθησαν, quod Polit. vertit Imperium amiserunt. [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 9 : Καταλύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή.] At vox activa extat et apud Aristoph. Pl. [141] : Τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν ... καταλύσεις. [Τὴν τῆς πόλεως δύναμιν καταλύειν Polyb. 23, 12, 2; τὰς μοναρχίας 2, 43, 8; τοὺς νόμους 3, 8, 2.] Sed his aliisque exx. hujus signif., quæ afferri multa possunt, addo quod et Bud. prætermisit : dici sc. sicut καταλύω τὴν ἀρχήν σου, τὴν σὴν ἀρχὴν, ita etiam καταλύω σε τῆς ἀρχῆς : legitur enim ap. Xen. Cyrop. 8, [5, 24] : Ἡμεῖς, ὦ πολῖται, φθονήσαντες τούτῳ τῆς δυνάμεως, καταλύειν πειράσεσθε τοῦτον τῆς ἀρχῆς. Quam constr. huic verbo ante Xen. Herodot. [1, 104 : Τῆς ἀρχῆς καταλύθησαν] dedit. [Dio Cass. 36, 26 : Πρὶν τὸν χρόνον σφίσι τῆς ἀρχῆς ἐξήκειν κατελύοντο, Magistratu se abdicare cogebantur.] Sic autem et Lat. suo verbo Evertere cum casu personæ simulque casu rei usi comperiuntur, sed ablativum, non genitivum accusativo personæ addentes; dicunt enim Evertere aliquem bonis, fortunis, quo loquendi genere post Plautum et Cic. est usus. Sed Thuc. cum eod. gen. et pro ead. signif. posuit verbum παρέλυσε, ut docebo in Παραλύω. [‖ Dimitto. Herodot. 7, 16, 2 : Ὄνειρον ... οὐκ ἐῶντά σε καταλύειν τὸν στόλον· 6, 43 : Τῶν ἄλλων καταλελυμένων στρατηγῶν. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 15 : Καταλῦσαι τὴν στρατιάν.] ‖ Pro Dissolvo, Solvo, in quibusdam loquendi generibus, in quibus alioqui et simplex λύω adhibetur : καταλύειν τὴν γέφυραν, Herodian. [8, 4, 4 : Τὴν γέφυραν ... διηρήκεσαν καὶ καταλελύκεσαν], quod alibi λύειν. Et καταλύειν [non hoc, sed διαλύειν legitur ap. Xenoph.] τὴν σκηνὴν Xenoph., quod alibi λύειν. [De laqueo solvendo dictum annotavit inter alia Suidas : Καταλύσας, καταστρέψας, ἀφανίσας· ἢ εὐωχηθείς. Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπαγξαμένου κατενέξεως· οὐ γὰρ δεῖ λέγειν κυρίως κατενεγκεῖν ἐπ' αὐτοῦ,

ἀλλὰ καταλῦσαι. Quæ ex Photio sumta sunt, cujus alia quoque gl. est, Καταλῦσαι, τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν.] Ap. Hom. itidem καταλύειν ἵππους et λύειν pro eod., aliis tamen aliter exponentibus, ut dicetur in Καταλύω, Deversor. || Finio, ut καταλύειν τὸν πόλεμον, Finire bellum. Thuc. 4 : Τὸν ἐπὶ Θράκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν, Se finem bello Thracico impositurum. [Conf. 8, 58 fin. Xenoph. Anab. 5, 7, 27 : Οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον ... οὔτε καταλῦσαι.] Qua signif. et καταλύεσθαι τὸν πόλεμον dicitur. Paus. Att. : Καταλύονται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸν πόλεμον. Et Thuc. : Καταλελυμένοι τὸν πόλεμον. Et sine accus. πόλεμον, 1, [81] : Κἂν τούτῳ οὐδὲ καταλύεσθαι ἔτι καλὸν, i. e. τὸν πόλεμον παῦσαι, schol. [Andocid. p. 25, 31 : Ἐνθυμήθητε τῶν πόλεων τὰς μεγίστας τίνι τρόπῳ τὸν πόλεμον καταλύονται· 26, 5.] Similiter ap. Xen. Hell. 6, [3, 6] : Εἰ πεπρωμένον ἐστὶ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γενέσθαι, ἡμᾶς δὲ χρὴ ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς σχολαίτατα, ὅταν δὲ γένηται, καταλύεσθαι ἧ δυνατὸν τάχιστα, ubi etiam observa opponi sibi ἄρχεσθαι et καταλύεσθαι. [Cum dativo, Depono bellum cum aliquo, Herodot. 9, 11 : Καταλύσονται τῷ Πέρσῃ. Et omisso dativo, sed subintellecto 8, 140 : Ἀλλὰ καταλύσασθε (τῷ βασιλέϊ)· παρέχει δὲ ὑμῖν κάλλιστα καταλύσασθαι. Sed et καταλυσάμενοι τὰς ἔχθρας 7, 146. Schweigh.] Quibus addi potest καταλύειν τὰς ἔχθρας, quod Latine potius dicitur Deponere inimicitias. Item καταλύειν τὸν λόγον, itidem Finire, παύειν, Isocr. [p. 269, E] : Ἵν' ἐν ταῖς καλλίοσι καὶ δικαιοτέραις πράξεσι καταλύω τὸν λόγον περὶ τοῦτον, Finiam, παύσω. [Ib. p. 274, D : Περὶ τὰ μέγιστα τῶν ἔργων ... τοὺς λόγους καταλύοντας. Æschin. p. 44 extr.] Item καταλύειν τὸν βίον, Xen. [Apol. 7], itidem Finire vitam. [Eur. Suppl. 1004 : Ἐς Ἅδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον βίοτον αἰῶνός τε πόνους. Eustath. p. 661, 63 : Ἐντεῦθεν δὲ (ex Homerica locutione γυῖα λέλυνται) λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ τὸ θανεῖν καταλῦσαι τὸν βίον φασί.] Quod et simpliciter καταλύειν dicitur, pro ἀπέρχεσθαι, et Excedere e vita. Gregor. Naz. : Τὶς τῶν ἐν πλουσίᾳ τῇ πολιᾷ καταλυσάντων, Eorum, qui in multa canitie migrant e vita, Bud. : addens ead. signif. ab eo dici τῶν καταστρεψάντων et λυομένων : esse enim καταλύοντα, qui jam abiit et in mansione est : ut οἱ ἀπελθόντες dicuntur οἱ τεθνηκότες. Affertur tamen etiam ex Eod., Κατάλυσον ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν βίον, pro Vitam in securitate transige. || Desino : aliquando neutraliter, aliquando cum accus., ut et Lat. Desino. Dem. [p. 150, 27] : Παππῴα καὶ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι, In te desinere. Et id. [p. 893, 23] : Οὔπω ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, E quo ego desii navigare. Et καταλύει τὸν πλοῦν, VV. LL. Non progreditur. Item καταλυόμενον, quicquid jam non viget, sed cessat. Plut. : Τὰς ναῦς δι' ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας, Non jam navigantes, Bud. p. 252. Frequens est etiam καταλύειν τὴν ἄσκησιν, τέχνην : quod Latini dicunt Desinere artem. Exemplum e Xen. ap. Bud. habes l. c., et Latinæ quoque phraseos exx. duo, e Cic. et e Suet. Sic Plut. [Mor. p. 593, D] : Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως. Aliquando subauditur accus., ut Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 79] : Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος, Desiit athleticam, exercere pugilatum. Eod. l. [id. ib. 161] ad pugilem quendam, qui ex astrologo scitabatur an ad senectutem perventurus esset : Ναὶ, φησὶν, ἐὰν ἤδη καταλύσῃς· Ἂν δέ γε πυκτεύῃς, ὡροθέτεῖ σε Κρόνος. Similiter ap. Athen. 13, [p. 581, C] : Καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν, Οὐκ ἔτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενούσης. Ead. signif. dicitur καταλύομαι. Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 256] : Λούεσθαί σε λέγουσι πολὺν χρόνον, Ἡλιοδώρα, Γραῖαν ἐτῶν ἑκατὸν, μὴ καταλυομένην, Vetulam centum annorum, non desinentem quæstum meretricium facere. [Cum infin. Pausan. 1, 18, 8 : Ὅτι οἱ βιώσαντι ἔτη δυοῖν δέοντα ἑκατὸν οὔ ποτε κατελύθη μαθητὰς ἔχειν.] || Deverto, Hospitium capio. [Mœris p. 241 : Κατάγεσθαι Ἀττικοί· καταλύειν Ἕλληνες.] Thuc. 1, [136] : Ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, Ad Admetum devertere. Plut. Symp. sept. sap. [p. 146, C] : Παρ' ἐμοὶ γὰρ κατέλυεν ὁ ἀνὴρ Περιάνδρου κελεύσαντος. Dem. [p. 252, 24] : Πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρά σοι κατέλυον, Ad te s. Apud te devertebant. Et καταλύειν εἰς πανδοχεῖον, Plut. [Mor. p. 234, E] : quod Cic. dicit

A Devertere in tabernam. Sic Appian. in Mithr. [c. 20] : Ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον κατέλυσε, Ad Alexandri hospitium devertit. [Plato Theæt. p. 142, C : Πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυεν;] Ap. Hom. autem Od. Δ, [28], Καταλύσομεν ἵππους, quidam non simpliciter accipiunt pro Solvemus, sed pro Solutos excipiemus stabulo, velut hospitio. || Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους, e Thuc. [8, 58] affertur pro διαλλάττονται πρὸς Ἀθηναίους. Item in VV. LL., Καταλύομαί σοι, Tecum transigo. In Iisd., Καταλύω τὴν φρουρὰν, e Plat. Leg. [4, p. 714, C : Καταλελυκότα τὴν φρουράν], Desero custodiam. [Aristoph. Vesp. 2 : Φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι. Aristot. Polit. 5, 8 : Ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακὴν τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν. De mensura literæ υ v. s. Λύω.]

[Καταλωβάω, Mutilo. Polyb. 15, 33, 9 : Ἀεὶ δὲ τοῦ πεσόντος τὰ μέλη κατέσπων, ἕως ὅτου κατελώβησαν πάντας αὐτούς. Med. Theodor. Metoch. Miscell. p. 640 : Διέφθειραν αὐτά τε καὶ ἑαυτοὺς καὶ κατελωβήσαντο κακοὶ κακῶς.]

[Καταλωφάω, Respiro, Requiesco. Hom. Od. I, 460 : Κἀδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν.]

B [Καταλωφέω, Sedo. Apoll. Rh. 3, 616 : Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος.]

[Καταμαγγανεύω, Præstigiis decipio, Fraudem facio. Κατεμαγγάνευσεν Hesychio s. v. Κατεγοήτευσεν recte restituit Ruhnken. pro κατεμάντευσεν. G. Dind.]

[Καταμάγειον s. Καταμαγεῖον, τὸ, Pannus ad abstergendum, ap. Artemidor. 1, 64 : Στλεγγίδες καὶ ξύστραι καὶ καταμάγεια (καταμάγια ap. Suidam s. v. Στλεγγίδες), a καταμάσσειν derivat Schneiderus. Voc. suspectum.]

Καταμᾰγεύω, Magicis incantationibus occupo. Lucian. [Necyom. c. 7] : Εἶθ' ὅλον με καταμαγεύσας.

Καταμάθησις, εως, ἡ, Disciplina, Eruditio, ex Hermog. [Consideratio, Gl. Perceptio, Plotin. p. 348, B : Τὴν τοῦ θεωρηθέντος καταμάθησιν καὶ θεωρίαν.]

[Καταμαθητέον, Animadvertendum. Hippocr. p. 1195, E : Τὰς ὥρας εἰ μέγα διαφέρουσι κ.]

[Καταμαθητικὸς, ἡ, ὸν, Ad discendum aptus. Pollux 9, 152.]

C Καταμαίνομαι, Furore incitatus sum contra, Insanio contra. [Philo p. 989, C : Ὅσα γὰρ κατεμάνην τῶν Ἰουδαίων αὐτὸς πέπονθα.] Exp. etiam Furore contemno. [Nicephor. Hist. p. 59=14. Boiss. Joseph. B. J. 7, 8, 1 : Ὁ τῆς πρὸς Θεὸν ἀσεβείας οὕτω καταμανείς. Id. ib. 4, 10, 2 : Τὸν μὲν ὡς ἐρήμου καταμανέντα τῆς ἡγεμονίας. Theoph. Simoc. Hist. p. 200, 3 ed. Bonn. : Τοῖς ὄνυξιν ὑποθραύειν καταμαινόμενον. Hase. Succenseo, Gl.]

[Καταμᾰκᾰρίζω, Felicem prædico, Laudibus celebro. Eumath. p. 357 : Πρότερον καταμακαρίσας αὐτὴν δάφνην, ὀνομάζων ὄντως χρυσῆν.]

[Καταμάκτης, ὁ, Tersor, Gl.]

Καταμᾰλᾰκίζω, Emollio. [Jo. Chrys. vol. 7, p. 145, B : Πανταχόθεν ἑαυτοὺς καταμαλακίζοντες· 386, A : Καταμαλακιζόμενος παρὰ τὸ δέον. Basil. M. vol. 1, p. 116, D : Ὅταν καταμαλακισθεὶς ὑποκύψῃ τῇ ἡδονῇ.] Et Καταμαλακίζομαι, Emollior, Remollesco. Gregor. : Τῇ ἁφῇ κατεμαλακίσθης, Tactu es emollitus. [Xen. OEc. 11, 12 : Ὀρθῶς ἐπιμελομένῳ καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ. Aristot. Magn. mor. 2, 6. « Clem. Al. Strom. 4, p. 570, D 592; Basil. In Esaiam p. 498, D. » Hemst.]

[Καταμάλαξις, εως, ἡ, Emollitio. Matthæi conjectura s. v. Κατάλλαξις memorata.]

[Καταμᾰλάσσω s.] Καταμαλάττω, Mollio. [Hesych. : Καταμαλάσσοντα, κατασκληραίνοντα. Sensus postulat καταπραΰνοντα vel, quod Is. Vossius conjecit, ἀποσκληραίνοντα. Lucian. De gymnas. c. 24 : Ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ (τὰ σώματα) καὶ καταμαλάττομεν ὡς εὐτονώτερα γίγνοιτο.] Metaph. Demulceo. [Μειλιχίοισι καταψήχων ἀάροισι per καταμαλάττων exp. schol. Apoll. Rh. 3, 1102. Καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικὰ Suidas s. v. Πέτρος ὁ ῥήτωρ. Eustath. p. 779, 8 : Καταμαλάττων τὸν ὁμιλητὴν μείρακα (irascentem). Heliodor. 7, 11 : Καταμαλάττων ὑποσχέσει τοῦ θυμοῦ τὸ φλεγμαῖνον. Achill. Tat. 6, 19 : Τὸν θυμὸν ἐπαγγέλλεται καταμαλάττειν ἡδονῇ. Τοὺς ἀνέμους καταμαλάττειν, Ventos placare, Lucian. Jov. Trag. c. 24.]

[Καταμαλθακεύω, i. q. præced. Theoph. Sim. Hist. 6, p. 257, 13 ed. Bonn. Jacobs.]

Καταμαλθᾰκίζω, Emollio. Et Καταμαλθακίζομαι, Emollesco, Elanguesco. Unde e Plat. Epist. [7, p. 329, D] καταμαλθακισθεὶς pro Fractus animi mollitie.

Καταμαλθάσσω, Emollio, Delinio, Permulceo : καταμαλθάσσων, καταπραΰνων, Hesych.

Καταμανθάνω, Perdisco. [Plato Theæt. p. 198, D : Πάλιν ἔστι καταμανθάνειν ταὐτὰ ταῦτα. Xenoph. OEc. 5, 12 : Ἡ γῆ ... τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει· 11, 6 : Ὅ τι ἂν δύνωμαι ἀκούων καταμαθεῖν· 13, 7 : Οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν. Themist. Or. 6, p. 73, A : Ἐξῆν τῷ Εὐριπίδῃ ... καταμαθεῖν καὶ διδαχθῆναι ὅτι μὴ τυραννίδος ἐστὶ τὰ ἐκεῖ.] Pernosco [Xen. Cyrop. 7, 2, 3 : Ἡγήσατο δ' αὐτοῖς ἀνὴρ Πέρσης καταμεμαθηκὼς κατάβασιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀνάβασιν τὴν αὐτήν] : nam et hic augere videtur præp. Plato [Epin. p. 986, D] : Ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἔσχε τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα κτλ., Amore affectus est pernoscendi, Bud. Sed plerumque aptius redditur [Percipio (oculis, auribus, mente), Perspicio, Intelligo,] Animadverto, alicubi et Perpendo. [Plato Parm. p. 136, C : Ἵνα μᾶλλον καταμάθω· 128, A : Οὕτω λέγεις, ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Soph. p. 235, D : Καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατὸς εἶναι· 265, D : Ἐπειδὴ δέ σου καταμανθάνω τὴν φύσιν. Xenoph. OEc. 11, 8 : Καταμεμαθηκέναι δοκῶ ὅτι οἱ θεοὶ ... οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν· Cyrop. 8, 2, 10 : Κατεμάθομεν ὡς καὶ τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμοὺς ... οὐκ ἄλλως ἐκτήσατο ἢ κτλ. Mem. 4, 4, 15 : Λυκοῦργον καταμεμάθηκας ὅτι οὐδὲν ἂν ... ἐποίησεν.] Xen. [Mem. 1, 4, 2] : Καταμαθὼν αὐτὸν οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς, ubi observa jungi participio, Quum animadvertisset eum neque sacrificare diis. [Cyrop. 6, 3, 5 : Τὰ πρόσω αὖ ἀφορῶντες ἠδίκουν καταμανθάνειν μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν.] Idem [Mem. 1, 4, 17] : Ὦ γαθὲ, ἔφη, κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς νοῦς, Hoc animadverte, perpende. [Cyrop. 7, 5, 80 : Ἐκεῖνο δεῖ καταμαθεῖν, ὅτι ...] Epictetus, Τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε. E Plut. [Platone Leg. 3, p. 689, C] affertur et cum gen. pers., Εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω· et redditur, Si e me intelligitis. [Xenoph. Cyrop. 8, 1, 40 : Καταμαθεῖν δὲ τοῦ Κύρου δοκοῦμεν ὡς οὐ τούτῳ μόνῳ ἐνόμιζε χρῆναι τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων διαφέρειν ... || Exploro, Observo. Herodot. 7, 146 : Καταμαθόντες τὴν βασιλέος στρατιὴν, ὡς ἐπάϊστοι ἐγένοντο, ... ἀπήγοντο ὡς ἀπολεύμενοι. Xenoph. OEc. 12, 3 : Καταμαθὼν ἤν που ᾖ ἐπιτροπευτικός.]

Καταμαντεύομαι, Vaticinor. [Cum genit. Athen. 15, p. 686, C : Ὥσπερ αὐτοῦ σιωπὴν καταμαντευσάμενος, Silentium sibi vaticinatus. Καταμαντεύεσθαι τοῦ θεοῦ Clem. Al. Strom. 5, p. 690. Cum dat. Appian. Pun. c. 77 : Πολλαὶ καὶ τοῦτο ἐν ταῖς οἰμωγαῖς κατεμαντεύοντο τῇ πόλει, μηδὲν αὐτὴν ὀνήσειν τοὺς παῖδας ἐκδιδομένους. || Hariolor, Auguror. Nicostrat. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 42 : Καταμαντεύονται περὶ τῶν γυναικῶν πόρρωθεν ὁποῖαί τινες ἔσονται.] Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα, ex Aristot. Rhet. [1, 9] pro Conjicere futura. [Τῇ δόξῃ καταμαντευόμενοι Demosth. p. 1400, 4. K. τὸ μέλλον Polyb. 2, 22, 7. Longus 3, 15 : Εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη. Athen. 14, p. 634, D : Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικὸς, ὃν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος, διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τῆς ποιημάτων διανοίας, Quod sensum carminum conjectando assequeretur. || Vitiosa est activa forma apud Hesychium : Κατεγοήτευσεν, ἠπάτησε, κατεμάντευσε. Recte Ruhnk. κατεμαγγάνευσε.]

[Καταμανῶς, Furibunde. Theophyl. Sim. Hist. p. 208, B : Ἀλογίστῳ ὁρμῇ κ.... τὴν οἰκίαν ... καταφλέγουσι.]

[Καταμαξεύω. V. Καθαμαξεύω, ubi adde verba ab HSt. in Indice posita :] Καταμαξεύω, Curru tero, Currum agito per. Unde ὁδὸς κατημαξευμένη dicitur καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται. Artemidor. 1, [31] : Τοῦτο μὲν οὖν κοινὸν καὶ κατημαξευμένον, ὅμως δὲ εἰρήσεται, Tritum et pervulgatum, Bud. Scribitur alioqui et Καθαμαξεύω, itidemque καθημαξευμένον.

Καταμᾰραίνω, i. q. ἀπομαραίνω, [Exarefacio, Tabefacio. Theophr. De igne 10, p. 708 : Τὸ πῦρ ... καταμαραῖνον τῷ ὑπερισχύειν. Basil. M. vol. 1, p. 43, D : Τῷ κωνείῳ τὸ λυσσῶδες τῶν ὀρέξεων κατεμάραναν.] Et Καταμαραίνομαι, i. q. ἀπομαραίνομαι. [Hippocr. p. 89, G : Οἷσι δὲ οἰδήματα μεγάλα γινόμενα καταμαραίνεται. Aristot. De respir. c. 17 : Καταμαραίνεται τὸ πῦρ. Theophr. H. Pl. 5, 9, 3 : Καταμαραινόμενοι ἄνθρακες. « Longin. p. 238, 5 : Φθίνειν καὶ καταμαραίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη.» Valck.] Plut. Pol. præc. [p. 804, E] : Διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν.

[Καταμάργᾰρος, ὁ, ἡ, Unionibus ornatus. Const. Manass. Chron. p. 3, 45, 97. Boiss.]

[Καταμαργάω, Ion. Καταμαργέω, Insanio, s. Prorsus insanio. Herodot. 8, 125 : Φθόνῳ καταμαργέων, ubi olim καταμαρπτέων. Schweigh.]

Καταμάρπτω, Comprehendo, Corripio : i. q. καταλαμβάνω, sed poetis familiarius, utpote Ionicum. Hom. Il. E, [65] : Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων· Π, [598] : Ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. [Hesych. : Κατέμαρπτε, κατελάμβανε. Κατέμαρψε, κατέλαβεν, ἢ κατέβαλεν. Hom. Od. Ω, 390 : Ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν (αὐτόν). Pind. Ol. 6, 21 : Κατὰ γαῖ' αὐτὸν ἔμαρψεν· Nem. 3, 60 : Πηλεὺς ... ὃς ... καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν ἐγκονητί· Isthm. 3, 57 : Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισα. Et Marcellus in Anth. Pal. Appendice 51, 17 : Οἵην σφιν νηλὴς κατὰ μητέρα πότμος ἔμαρψεν.] Ex Herodoto autem [8, 125] affertur, Καταμαρπτέων φθόνῳ ἐνείκεε τὸν Θεμιστοκλέα, pro Invidia premens [corrupte pro καταμαργέων]. Καμμάρψαι, Æolica ap. poetas syncope pro καταμάρψαι. Hesych. exp. καταλαβεῖν.

Καταμαρτῠρέω, Testimonium dico contra, in. [Lysias p. 132, 23 : Καὶ αὐτὸ τὸ ψήφισμα σοῦ τὸ τῆς βουλῆς καταμαρτυρήσει.] Dem. : Ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε. [Id. p. 378, 3 : Αὐτὸς αὐτίκα δὴ σὺ σαυτοῦ καταμαρτυρήσεις. Addito infinitivo p. 377, 25 : Τίς μου καταμαρτυρεῖ δῶρα λαβεῖν; 847, 11 : Τῶν μαρτυριῶν ὅσαι ἐκείνου χρήματα ἔχειν κατεμαρτύρουν.] Et καταμαρτυρῶ σου e Plut. Rom. [c. 13] et Theseo [c. 29], Testimonio meo te premo. Item καταμαρτυρῶ σου πρὸς ἐκεῖνον, VV. LL., Pro illo adversus te testimonium dico. [Schol. Hom. Il. B, 629 : Διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αἰγείου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ. Cum κατὰ Demosth. p. 836, 25 : Κατ' ἀλλήλων καταμαρτυροῦσι.] Et Καταμαρτυροῦμαι, Testimoniis convincor, Testimonium in me dicitur. [Demosth. p. 860, 26 : Καταμεμαρτυρημένον τἀληθῆ.] Æschin. [p. 13, 3] : Καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας. [Καταμαρτυροῦσαν ex καθυπερτεροῦσαν vel καταπροτεροῦσαν, quod conjecit Reisk., corruptum ap. Diodor. Exc. p. 629, 40.]

[Καταμαρτυρία, ἡ, Testimonium inimicum. Clem. Const. apost. 2, 49 : Κἂν συμφωνεῖν δοκῶσιν ἐπὶ τῇ καταμαρτυρίᾳ. Hase.]

Καταμασάομαι, s. [scriptura vitiosa] Καταμασσάομαι, Commanduco, Comedo, Manducando absumo. [Hippocr. p. 1155, B, et 1129, B : Τὴν γλῶσσαν κατεμασσᾶτο. Auctor Philosophumenon Origenis p. 42 ed. Wolf. : Εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη.] Alexis ap. Athen. 4, [p. 165, E], de Diodoro quodam : Ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο. [Basil. Cæs. Scholl. Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 129. Boiss. Eustath. Opusc. p. 227, 66.]

[Κατάμασθος, ὁ, ἡ, Mammosus. Jo. Malal. p. 50, 16 : Σφὶγξ δυσειδὴς, κ.]

[Καταμάσσω s. Καταμάττω, Tergo, Abstergo, Gl. Palæphat. 52, 2, ex eoque Joann. Malal. p. 32, 7 : Λαβόντα ἀπὸ προβάτου πόκον ἐρίου καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνός. Etym. M. p. 818, 43 : Ψήχειν, καταμάσσειν, τρίβειν, ξύειν· 587, 48 : Τὸ σταῖς ᾧ κατέμασσον τὰς χεῖρας. || Forma media, Hesych. : Προσεμάξατο, κατεμάξατο. Lexicon cod. Paris. 1720 ap. Boiss. ad Eunap. vol. 1, p. 157 : Ἀπομορξάμενος, καταμαξάμενος. Καταμάττου Lucian. Asin. c. 10.]

Καταμαστεύω, i. q. ἀναμαστεύω, Perquiro, Pervestigo. Synes. [p. 241, A], in quadam ad Pylæmenem epistola : Ἐφ' ᾧ τῆς ἱερᾶς ἀκοῦσαι τοῦ πρεσβύτου φωνῆς παλαιὰ καὶ νέα καταμαστευούσης.

[Καταμαστῑγόω, Flagris cædo, Verbero. Liban. vol. 1, p. 305, C (vol. 4, p. 140, 14, ubi nunc ex Wolfii conj. καὶ κατὰ τοὺς μαστιγουμένους). Hemst.]

[Καταμαστίζω, Reverbero, Gl. Philostorg. H. E. 10, 6 : Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κατεμάστιζόν τε καὶ κατέστιζον.]

[Καταματεύομαι.] Καταμώσας, ap. Hippocr. signifi-

cat καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι : facta ea dictio παρὰ τὸ ματεύειν, ut et τὸ καταματούμενος, inquit Galen. in suo Lex. Hipp. Sunt qui scribant καταμύσας. [Galeni verba hæc sunt p. 494 : Καταμώσας, καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι. Γέγονε γὰρ ἡ λέξις παρὰ τὸ ματεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος. « Sunt vero qui καταμύσας apud Galen. legant. Sed et καταμάσσας legi potest a μάσσω, quod est, Tango, Palpo et attrecto, unde et μᾶσσαι est Hesychio ζητεῖν, et μασσᾶσθαι, ἐφάψασθαι, Attrectare, aut explorando investigare, et attrectando explorare. Quæ omnia a μάω deduci videntur, unde etiam καταμώσας erui potest. Καταματούμενος autem expressum videtur ex p. 534, 45 et 547, 55 : Καταματτευόμενος πτερῷ ἐμεέτω· quod καταματτόμενος πτερῷ scribitur p. 537, 55. Pro quo forte quædam exemplaria καταμώσας adscripserunt. » Foes. Galeni gl. sine meliorum librorum ope vix poterit in integrum restitui. Καταμώσας ex καταμηλώσας depravatum videtur : alterius autem verbi vera scriptura est καταματευόμενος vel καταμαστευόμενος, suspecta καταματούμενος, manifeste vitiosæ καταματτόμενος et καταματτευόμενος. G. Dindorf.]

[Καταμαυρόω, Obscuro. Theodoret. Hist. relig. p. 833, B. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 1, v. 205 : Κατημαύρωσε τὰς λαμπηδόνας. Hase.]

[Καταμάχησις, εως, ἡ, Oppugnatio, Gl.]

Καταμάχομαι, Expugno, Vinco, καταπαλαίω. Pausan. Eliac. 2 [6, 11, 2], de Theagene pugile : Εὔθυμόν τε κατεμαχέσατο τὸν πύκτην. Sic et alibi. [Dio Cass. 55, 27 : Ἐλέφας ῥινοκέρωτα κατεμαχέσατο. Diodor. 3, 47 : Ταῖς ἐναντίαις φύσεσι καταμαχόμενοι τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐωδίας. Valck. Præter. Plut. Flamin. c. 3 : Τῶν μετὰ Σκηπίωνος ... Ἀννίβαν αὐτὸν καταμεμαχημένων.]

Κατᾰμάω, Accumulo, Aggero. Frequentiori in usu est vox media. Hom. Il. Ω, [165] : Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἕῃσι, i. e. ἐπεσώρευσε, ut schol. exp. et Hesych., qui derivat ab ἄμη, quod est σκαφίον quo terra accumulatur et attrahitur. Sic Joseph. [B. J. 2, 21, 3] : Ὁ δὲ περιῤῥήξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνιν. Ubi et Suid. exp. ἐπιβαλὼν, ἐπικαταχέας. [Libri quidam καταπασάμενος. Sed 2, 15, 4 : Τοὺς δὲ ἀρχιερεῖς αὐτοὺς ἦν ἰδεῖν καταμωμένους μὲν τῆς κεφαλῆς κόνιν· ubi cod. Paris. τὴν κεφαλὴν κόνει.]

[Καταμάω, Demeto, Gl. Soph. Antig. 602 : Κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾶ κόνις.]

Καταμβλύνω, Hebeto, Obtundo. Soph. [OEd. T. 688] : Καταμβλύνων κέαρ. [Agathias Anth. Pal. 5, 220 : Κατημβλύνθη κέντρον.]

[Καταμβλυόω, i. q. καταμβλύνω. Diphilus ap. Athen. 4, p. 133, F : Τό τε νωκαρῶδες καὶ κατημβλυωμένον. Schweigh.]

[Καταμεγαλαυχέω, Jacto me, Glorior. Hesych. : Κατεμεγαλαυχήσατο, μεγάλως ἐκαυχήσατο.]

[Καταμεγαλοφρονέω, Magnum sapio, Superbio, Glorior. Clem. Al. Pæd. 3, p. 274 : Εἰ δέ τις αὐτῷ (τῷ πλούτῳ) καταμεγαλοφρονῶν χρῷτο. Cum genit. Strom. 3, p. 538 : Τρυφῆς, κτήσεως, θέας καταμεγαλοφρονεῖν· 558 : Καταμεγαλοφρονήσασαν ἧς πεπείραται ἡδονῆς· 575, al.]

[Καταμεγαλύνομαι, Extollo me contra. Symm. Ps. 37, 17 : Κατεμεγαλύνοντό μου. Schleusn. Euseb. Dem. ev. p. 466, C : Κατεμεγαλύνθη μου. Hase.]

[Καταμεθοδεύω, Contra paro. Leonis imp. Naumach. § 64, ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 376 : Τὰ στρατηγήματα ἅπαξ κατανοηθέντα δύνανται ἀντιστρατηγεῖσθαι καὶ καταμεθοδεύεσθαι παρὰ τῶν πολεμίων.]

Καταμεθύω [immo Καταμεθύσκω], Inebrio, Ebrium facio. [Archytas ap. Stob. Flor. 1, 79, p. 46 : Εὐτυχία ὥσπερ οἶνος καταμεθύσκουσα τοῖς ἀγαθοῖς τὴν διάνοιαν. Origen. C. Cels. 4, p. 538=194. Cyrill. Ad Genes. 30, 14 in Cat. Niceph. 1, 368 : Ὑπνηλὸν χρῆμα καὶ βαθεῖ καταμεθύσκον κάρῳ τοὺς μετεσχηκότας. Aoristus est κατεμέθυσα. Herodot. 1, 106 : Τούτους καταμεθύσαντες κατεφόνευον. Plato Gorg. p. 471, B : Ξενίσας καὶ καταμεθύσας αὐτόν. Dio Cass. 51, 24; Polyæn. 7, 40. Passiv. κατεμεθύσθην Diodor. 4, 84 : Ὑπό τινος θυγατρὸς βασιλέως καταμεθυσθέντα. Polyb. 5, 39, 2.]

[Καταμεθύω, Ebrius sum, Debacchor. Cum genit. Philo vol. 1, p. 361, 31 : Καταμεθύοντα ἀρετῆς. Athanas. vol. 1, p. 395, ab Suic. cit. : Οὐκ ἐρυθριῶσιν οὕτω καταμεθύοντες τῆς ἀληθείας. In bonam partem idem De adorat. 7, p. 221 : Ταῖς τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν ἀφθονίαις καταμεθύειν εἰκός.]

Καταμειδιάω, Derideo, Ludibrio habeo, VV. LL.; ut præp. κατὰ eand. vim habeat, quam in καταγελῶ. Sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [Joseph. B. J. 3, 7, 33 : Ἀνεσταυρώθη τοῦ θανάτου καταμειδιῶν. Cum genit. Basil. V. Theclæ p. 245, C : Ὃν οἶμαι καταμειδιᾶν ἄρτι τοῦ διαβόλου.]

Καταμειλίσσομαι s. Καταμειλίττομαι, i. q. compp. ἀπομειλίσσομαι et ἐκμειλίσσομαι. In hoc tamen præsertim præpositio vim Intendendi significationem habere videri potest. In VV. LL. habetur vox act. Καταμειλίσσω. [Joseph. A. J. 6, 13, 7 : Προέλαβες καταμειλίξασθαί μου τὸν θυμόν. Ibi tamen cod. Vat., μειλίξασθαι. Hase.]

[Καταμελαίνω, Nigrefacio. Const. Manass. Chron. p. 99, B : Ὠμοῖς βουνεύροις τὰς αὐτοῦ καταμελαίνει σάρκας. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 25, D; 179, A; 498, A; t. 2, p. 554, B; 581, A; 711, C; 1020, B. Agath. Hist. p. 282, 19 ed. Bonn. : Ὅ τε περίγειος ἀὴρ ὁμίχλη καπνώδει οὐκ οἶδα ὅθεν ἀναχθείσῃ κατεμελαίνετο, Offuscabatur. Hase.]

[Καταμελεϊστί, Membratim. Arat. 624 : Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς τρίχα πάντα κ. φορεῖται· ubi v. Buttm.]

[Καταμελετάω.] Καταμελετᾶν, Meditari, Exercere. E Plat. [Phil. p. 55, E : Τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ·] Leg. [1, p. 649, C : Ἐπειδὴ ... τήν τε ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀφοβίαν ἐν τοῖς φόβοις δεῖ καταμελετᾶσθαι.] Ita Plut. De puer. educ. [p. 6, D] e Demosth. in Mid. : Ἐγὼ δ' ἐσκέφθαι μὲν οὐκ ἂν ἀρνηθείην, καταμεμελέτηκέναι γε ὡς ἐνῆν μάλιστα ἐμοί, Meditatum esse. [Ubi καὶ mem. restitutum ex Dem. Themist. Or. 26, p. 312, B : Πολλὰς ἐπιπόνους ἡμέρας καταμελετήσας. Cum genit. Eustath. Opusc. p. 225, 64 : Καὶ ... Ἰησοῦς ..., ὅτε παρρησίᾳ ἐλάλει, ἐξενεύριζε τὰς χεῖρας τῶν ἐθελόντων καταμελετᾶν αὐτοῦ.]

Καταμελέω, Negligo, Nullam curam gero, Prorsus s. Valde negligo, ut de ἐξαμελῶ supra dixi. Soph. [Aj. 45] : Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. [Et ib. 912. Plato Tim. p. 41, D : Ἠναγκάσθη καταμελῆσαι. Xenoph. Anab. 5, 8, 1 : Ὅτι ἄρχων αἱρεθεὶς κατημέλει· ubi de munere negligenter obeundo dictum est. H. Gr. 6, 2, 39 : Μήτε καταῤῥαθυμῶν μήτε καταμελῶν φαίνεσθαι μηδέν. Cum genit. OEc. 4, 7 : Οὓς ἂν εὕρῃ τῶν ἀρχόντων καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων. « Liban. Epist. 78; Aristæn. p. 120, 12; Paul. Æg. p. 1, 10. » Hemst.] Interdum pro Negligo, i. e. Neglectui habeo, s. Contemptui. A cujus pass. Καταμελοῦμαι est partic. καταμεληθεῖσα ap. Plut. [Anton. c. 53] : Ὅπως Ὀκταβία περιῦβρισθεῖσα καὶ καταμεληθεῖσα, πρὸς τὸν πόλεμον αἰτίαν εὐπρεπῆ παράσχοι. Itidem partic. alterum κατημεληκμένος, pro Neglectus, Contemptus. Item Vilis, ut καταβεβλημένος, ap. Isocr. [p. 234, B.] Bud.

[Καταμελητέον Negligendum. Secundinus in Anecd. meis vol. 5, p. 381, 8. Boiss.]

[Καταμελίζω, Membratim disseco. Const. Manass. Chron. p. 82, C : Γυναῖκες ... φύρδην κατεμελίζοντο καθάπερ ἐν μακέλλῳ. Boiss.]

[Καταμελῐτόω, Melle inficio, Suave reddo. Aristoph. Av. 224 : Τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου· οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην. Καταμελιτοῦντι τὰς ἁπάντων ἀκοὰς διηγήματι, Suaviter afficienti, Synes. p. 38, D, quem imitatur Psellus p. 49 ed. Boiss. « Theod. Prod. in Lazerii Misc. 1, p. 32; Psellus Opusc. p. 174 ed. meæ. » Boiss.]

[Καταμέλλω.] Καταμέλλειν, Cunctari, Procrastinare, Bud. e Polybio [4, 30, 2; 60, 7, 9; 76, 8, 5, 7, 4.]

[Καταμελῳδέω, Incanto. Basil. In Esai. p. 589, D : Ψυχαῖς, ὧν καταμελῳδοῦσιν ἐπ' ὀλέθρῳ. Hemst.]

[Κατάμεμπτος, ὁ, ἡ, Vituperabilis. Soph. OEd. C. 1297 : Τὸ κατάμεμπτον ... ἀπροσόμιλον γῆρας· 1770 : Οὗτοι κατάμεμπτ' ἔβητον.]

Καταμέμφομαι, Conqueror, Incuso, Accuso. [Pind. Nem. 11, 40 : Καταμεμφθέντα ἰσχύν.] Thuc. 8, [106] : Ἀπηλλάγησαν τοῦ σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι· sicut [Plato Menon. p. 71, B : Ἐμαυτὸν καταμέμφομαι ὡς οὐκ εἰδὼς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν. Isocr. p. 234, C : Τὴν φύσιν τὴν ἐμαυτοῦ κατεμεμψάμην.] Xen. Cyrop. 4, [3, 2] : Κατεμέμφετο αὐτόν. [Hier. 8, 6 : Κατεμέμψω τὴν τυραννίδα,

Polyb. 2, 64, 3. Id. 5, 87, 4 : Καταμεμψάμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἀντίοχον. « Longin. p. 234, 3 : Ἴδιον ἀνθρώπων τὸ καταμέμφεσθαι ἀεὶ τὰ παρόντα. » Valck. || Cum genit. Nicomach. Enchir. p. 35, 19 : Καταμεμφόμενος αὐτῶν τῆς περὶ τὰ μέλη ῥᾳδιουργίας. Aristox. Elem. 2, p. 31, 3 : Οἱ μὲν ὑποκατεφρόνουν τοῦ πράγματος, οἱ δὲ κατεμέμφοντο. Hemst. Apud Diodor. 17, 30 : Κατεμέμψατο ἑαυτὸν ὡς τὰ μέγιστα ἡμαρτηκότα, duo codd. ἑαυτοῦ ... ἡμαρτηκότος. Plut. V. Dion. c. 8 : Κατεμέμφοντο (αὐτὸν) τῆς ὁμιλίας.] Rursum Thuc. 7, [77] : Μηδὲ καταμέμψασθαι ὑμᾶς ἄγαν αὐτοὺς μήτε ταῖς ξυμφοραῖς, μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις, Incusare, vel etiam Succensere : sicut Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 57] : Ἀλλ' ἔτι διψώων ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ, Ὡς ἀπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀφυσσαμένῃ, Propriæ succensebat manui. [Scriptor ignotus ap. Suidam s. h. v. : Τοῖς τοῦ θεοῦ νόμοις κατεμέμφετο. Longus 2,21 : Ταῖς Νύμφαις ὡς προδούσαις κατεμέμφετο.]

Κατάμεμψις, εως, ἡ, Querimonia, Criminatio, Reprehensio, Incusatio. Thuc. 2, [41] : Οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν. Ex Eod. [7, 75] : Κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν ἦν, Sibi ipsis succensebant. [Dionys. A. R. 3, 4 : Καταμέμψεις τῶν ἐν τέλει. Philo vol. 1, p. 362, 9 : Ἐλαφροτάτην κ. Plut. V. Marii c. 39 : Μετάνοια γνώμης καὶ κατάμεμψις ἑαυτῶν.]

Καταμένω, Remaneo, Præstolor, Persisto, Subsideo, Resisto, VV. LL. [De loco in quo quis permanet Aristoph. Plut. 1187 : Ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν. Plato Rep. 7, p. 519, D : Τὸ αὐτοῦ ... καταμένειν. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 17 : Ἐνταῦθα κατέμεινεν· 8, 4, 28 : Οἱ τῶν τότε καταμεινάντων ἀπόγονοι. De conditione 2, 1, 18 : Ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις· 3, 1, 29 : Τῆς εἰωθυίας ἀρχῆς καταμενούσης. Nymphodor. ap. schol. Soph. OEd. C. 337 : Ἵνα ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένωσι. G. D. Scymn. Orb. descr. v. 100 : Ἐπὶ τῆς ἰδίας δὲ καταμένων εὐδαιμόνως. Galen. vol. 2, p. 27, 8 : Ἐν οὐδετέρᾳ τῶν αἱρέσεων ἀκριβῶς καταμένοντες. Id. vol. 6, p. 328, 13 : Ἡ διὰ παντὸς ἐπὶ τῶν αὐτῶν καταμένοντα. Hase. Cum εἰς Clem. Al. Strom. 2, p. 435 : Ἡ πίστις ... πρὸς τὰ ἀψευδῆ σπεύδει καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν καταμένει. || Commoror. Jo. Malal. p. 252, 20 : Ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν ἔνθα κατέμεινε· 439, 20 : Εἰς τὸν οἶκον ἔνθα κατέμεινεν Εὐλάλιος.] || Καμμένειν Lacones dicunt pro καταμένειν, teste Hesych.

[Καταμέργω, Comprimo. Pollux 1, 225 : Τὰς δὲ ἐλαίας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν, κοπροῦν.]

Καταμερίζω, Partior, Distribuo. [Diodor. 3, 40 : Οἱ εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας καταμερίσαντες τὸν θάνατον. Lucian. Tim. c. 12 : Εἰς πολλὰ κατεμέριζε (Plutum Juppiter).] Basil. : Καταμερίζουσι γὰρ τὸν πλοῦτον πρός τε τὴν παροῦσαν χρείαν καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν, i. e., inquit Bud., Dividunt in geminam expensorum paginam. [Passiv. Xenoph. Anab. 7, 5, 4 : Τὰ δὲ βοεικὰ ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμερίσθη.] Ap. Eund. Καταμερίζομαι reddit Partior, sed addens esse pro Partem virilem vel legitimam recipio : in Orat. quam πρὸς τοὺς πλουτοῦντας scripsit : Δαπανητικὸν γὰρ πλούτου ἡ θεραπεία τῶν δεομένων, ὀλίγα μὲν ἑκάστου πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν δεχομένου, πάντων δὲ ὁμοῦ καταμεριζομένων τὰ ὄντα καὶ περὶ ἑαυτοὺς δαπανώντων. [V. Καταμφίζομαι.]

Καταμερὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Fragmentum. [Voc. suspectum.]

[Καταμέρισις, εως, ἡ, Distributio, Partitio. Καταμέρισιν Epicur. ap. Diog. L. 10, 106, ubi dubitatur an κατὰ μέρισιν scribendum sit.]

Καταμερισμὸς, ὁ, Divisio, Partitio. [lxx Jos. 13, 14, quam vocem omisit Schleusn. Thes. V. T. Hase. Eratosthenes ἐν Καταμερισμῷ citatur ab Achille Tat. Isag. p. 146, corrupte, ut videtur, pro Καταστερισμῷ, quod conjecit Koppiers. Observ. p. 130.]

[Καταμέστιος, ὁ, ἡ, Plenus. Nicand. Al. 45 : Κοτύλη δὲ πέλοι καταμέστιος οἴνης.]

[Κατάμεστος, ὁ, ἡ, Plenus. Στεφάνοις κατάπαστος ap. Aristoph. Eq. 502 schol. exp. κατάμεστος.]

[Καταμεστόω, Repleo, Impleo. Pherecrat. ap. Plut. Mor. p. 1142, A : Ὥσπερ τὰς ῥαφάνους ὅλην καμπῶν με (musicam) κατεμέστωσε. Macc. 3, 5, 46 : Τῆς πόλεως ἤδη πλήθεσιν καταμεμεστωμένης.]

Καταμετρέω, Dimetior. [Herodot. 3, 91 : Σῖτον ... καταμετρέουσι ... τοῖσι τούτων ἐπικούροισι.] Gaza ap. Cic., imitatus Xen., qui in OEc. [4, 21] ait : Πάντα μὲν ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων· verba Lysandri, cui respondet Cyrus, Ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Unde Cic. De senect., Tum eum (Lysandrum) dixisse, mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus, a quo essent illa dimensa et descripta. Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus; mei sunt ordines; mea descriptio : ubi etiam observa διαμετρέω et καταμετρέω in ead. signif. usurpari. [lxx Amos. 7, 17 : Ἡ γῆ σου σχοινίῳ καταμετρηθήσεται. Plut. V. Anton. c. 23 : Τὸν τοῦ Πυθίου νεὼν κατεμέτρησεν ὡς συντελέσων· Mor. p. 50, D : Ὃν οὐκ ἔστι λαβεῖν περὶ τοὐπτανεῖον οὐδὲ ἁλίσκεται σκιὰν καταμετρῶν ἐπὶ δεῖπνον· ubi vide Wyttenb. Sext. Emp. p. 322 : Ὅταν ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ... τὸ διάστημα καταμετρῇ τὸ ἀπὸ τοῦ κέντρου· et ib. p. 323 aliquoties. Plut. Mor. p. 944, A : Καταμετρεῖ δὲ (ἡ σελήνη) τὴν σκιὰν τῆς γῆς ὀλιγάκις τοῖς ἑαυτοῦ μεγέθεσιν οὐχ ὑπὸ σμικρότητος, ἀλλὰ ... || Forma media Polyb. 6, 41, 4 : Τὰ μέρη τῆς σκηνῆς κατεμετρήσαντο γραμμαῖς. || De poetis Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 294 : Δεῖ βουλὰς οἰκείας νομίσαι ἃ ποιηταὶ κατεμέτρησαν.]

[Καταμέτρημα, τὸ, Dimensio. Epicur. ap. Diog. L. 10, 59.]

Καταμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio, Mensuræ et spatii descriptio, Polyb. [6, 41, 5] de castrorum metatione loquens. [Greg. Nyss. t. 2, p. 628, A. Euseb. V. Const. 4, 3 : Τῆς γῆς καταμετρήσεις, Terrarum descriptiones et jugerationes ab agrimensoribus factæ. Hase. Hesych. s. v. Οἰρώνη : Τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς. Suidas s. v. Δικαίαρχος : Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὀρῶν. Aq. Job. 28, 25.]

[Καταμετρητικὸς, ἡ, ὸν, Dimetiens. Sext. Emp. p. 323 : Τὸ τοῦ πλάτους καταμετρητικὸν ὀφείλει πλάτος ἔχειν ᾧ καταμετρεῖ.]

[Καταμηκύνω, Longum facio, Protraho. Galen. vol. 2, p. 178 : Καὶ τί διατρίβω καὶ καταμηκύνω κατακερματίζων τὸν λόγον; G. D. Ptolem. Tetrab. p. 100, 17 : Ὡσεὶ μακρὰς ἀκτῖνας καταμηκύνων, Extendens. Hase.]

Καταμήκης, Longus, VV. LL.; sed testimonium desidero. [Legebatur ap. Herodot. 4, 72 : Καταμήκεα ξύλα παχέα διελάσαντες, ubi κατὰ τὰ μήκεα restitutum ex cod. Cantabr.]

Καταμηλόω, Specillo demisso agito vel exploro : a μήλη significante Specillum, s. Spathulam aut Tudiculam. [Hesych. : Καταμηλῶσαι, τῇ μήλῃ χρήσασθαι, καθεῖναι.] Aristoph. Eq. [1150] : Ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅτ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν· metaphora a medicis qui ἀπὸ μήλης δοκιμάζουσι, ac interdum eam εἰς τὸν λαιμὸν καθιᾶσιν, ut οἱ ἐμοῦντες etiam ipsi τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαιμὸν καθιᾶσι. Suid. quoque [ex Photio] καταμηλῶσαι esse dicit τὸ μήλην καθεῖναί που, et medicorum proprium : proverbialiter autem usurpatum ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεχμαιρομένων. Verum καταμηλοῦν dici etiam τὸ βάπτειν ἔρια, ὅταν πιέζηται κινούμενα. Quomodo et Poll. 7, [169], Λέγεται δὲ, inquit, καὶ φαρμάττειν τὰ ἔρια, καὶ μηλοῦν καὶ καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν. Itaque tinctor lanam καταμηλοῖ, quum eam spathula s. tudicula agitat vel deprimit et in coloramenta immergit.

Καταμήνιος, ὁ, ἡ, Menstruus, ἔμμηνος et ἐπιμήνιος. K. αἷμα [Hesych. s. v. Αἷμα], Menstruus sanguis, i. e. Sanguis in muliere superfluus, alterum generationis principium, Gorr., apud quem plura. Ceterum menstrui nomen, ut Idem docet, non a propria substantia, sed ab accidente inditum ei est : quod singulis mensibus ejus excretionem natura moliatur : nec, sive natura, sive præter naturam supprimatur, ob id desinit menstruus sanguis dici. V. et Plin. 7, 15. Frequentius absolute dicitur καταμήνιον et καταμήνια : in quo posteriori subaudiri potest καθάρματα. [Hippocr. p. 423, 53 : Οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλεύμενα· et omisso καλεύμενα ib. l. 32. Τὰ κ. ἄχροα Aphor. 5, 36. Καταμήνια idem quod ἐπιμήνια sonant, eaque voce creberrime utitur Hippocr., ut Aphor. 5, 32, 33, 50, 57, et in tota Γυναικείων tractatione et

libro Περὶ φύσιος παιδίου. Καταμηνίων λύσιν ἀντὶ τοῦ ἐπέλευσιν dici ab Hippocr. annotat Erotianus. Foes. Aristot. H. A. 3, 12 : Ὅταν τὰ κ. στῇ· 3, 19 : Τὰ καλούμενα κ. Ἡ φορὰ τῶν κ. Rufus p. 31. Ῥάκος καταμηνίων Esth. 14, 16.] Alex. Aphr. Probl. 2, [73] : Ἡ φύσις διὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου διάπλασιν τὸ καταμήνιον συνάγει πᾶν ἐν τῇ μήτρᾳ, Totum sanguinem menstruum in matrice colligit. At καταμήνια crebro ap. Aristot. reperies, a quo et γυναικεῖα synonymos appellantur, H. A. 7, 2 : Ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Et mox, Καὶ ταῖς μὲν συνεχῶς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ καταμήνια φοιτᾷ, παρὰ μῆνα δὲ τρίτον ταῖς πλείσταις. Paulo post, Τὰ γυναικεῖα γίνεται πολλάκις τρὶς τοῦ μηνὸς, ἕως ἂν συλλάβωσι.

Καταμηνιώδης, ὁ, ἡ, Menstrualis, Menstruus : καταμηνιῶδες περίττωμα, Menstruum excrementum, Gaza interpr. Plinio autem Menstrualis mulier est, cui menses fluunt. [Aristot. Generat. an. 2, 8.]

[Καταμήνυμα, τὸ, Patefactio, Indicatio. Eustath. Opusc. p. 290, 27 : Κ. τῶν ἐντός.]

Καταμήνυσις, εως, ἡ, Patefactio, Delatio, in Anth. [Himer. Eclog. p. 110, 6 ed. Wernsdorf. : Ὦ τῆς ἀώρου καὶ ἀπηνοῦς τῶν γνωρισμάτων καταμηνύσεως· Quam acerba hæc est signorum expositio! Hase.]

[Καταμηνυτὴς, ὁ, Delator, Callim. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

Καταμηνύω, Indico, Significo, Patefacio, pro simpl. μηνύω. [Herodot. 7, 30 : Στήλη καταμηνύει διὰ γραμμάτων τοὺς οὔρους. Æsch. Prom. 175 : Στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω.] Plut. [V. Themist. c. 23] : Κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν. Exp. Indico s. Patefacio, in Synes. : Τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου πολλὰ διὰ τῶν ὑπηρετησάντων τοῖς νόμοις καταμηνύσαντος. [Cum genit., ut καταμαρτυρεῖν, ap. Lysiam p. 134, 17 : Ὡς οὐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τούτων οὐδ' αἴτιος αὐτοῖς ἐστὶ τοῦ θανάτου. Xenoph. H. Gr. 3, 3, 2 : Ἀλλ' ὁ Ποτειδὰν ὡς μάλα σευ ψευδομένω κατεμάνυσεν ἐκ τῶ θαλάμω ἐξελάσας σεισμῷ ... τὸν σὸν πατέρα.]

[Καταμηρίζω.] Καταμηρίσαι affertur pro Dejicere, Sternere. [Sensu obsceno ap. Suidam, Καταγιγαρτίσαι, ... κατὰ τῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ καταμηρίσαι. Sed vera lectio videtur esse διαμηρίσαι apud schol. Aristoph. Ach. 274, ex quo sua petiit Suidas.]

[Καταμηχανάομαι, Machinor, Perpetro. Plotin. 4, 4, 31 : Τὰ τοιαῦτα ἐργάζεσθαι καὶ καταμηχανᾶσθαι. Artificiose facio. Schol. Aristoph. Av. 998 (ex Suida s. v. Μέτων emendatus) : Ἐν τῷ Κολωνῷ κρήνην τινὰ κατεμηχανήσατο. G. Dindorf.]

Καταμιαίνω, i. q. μιαίνω [Contamino], nisi quod præp. vim significationis auget. [Pind. Pyth. 4, 178 : Μὴ ψεύδεσιν καταμιάναις γένναν. Plato Leg. 11, p. 937, D : Αἱ (Κῆρες) καταμιαίνουσι ... αὐτά. Epiphan. vol. 1, p. 545, C : Κατερυπώθη (ὁ ἄνθρωπος) καὶ κατεμιάνθη. Anna Comn. 6, p. 182, B : Εἰ τὸ σῶμα τῆς ἱστορίας τούτοις καταμιαίνεται. « Ap. Herodot. 6, 58, mortuo Spartanorum rege κατὰ τὴν πόλιν γυναῖκες περιιοῦσαι λέβητα κροτέουσι. Ἐπεὰν ὦν τοῦτο γένηται τοιοῦτο, ἀνάγκη ἐξ οἰκίης ἑκάστης ἐλευθέρους δύο καταμιαίνεσθαι, ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα· μὴ ποιήσασι δὲ τοῦτο ζημίαι μεγάλαι ἐπικέαται· quo pacto sit intelligendum parum liquet. » Hemst. Nota Romanorum formula *luctu squalere, in luctu et squalore esse*. Nescio an eodem pertineant οἱ μιασμοὶ quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani ex Lycurgi legibus debuerunt, referente Plut. Mor. p. 238, D. Schweigh. Lucian. Catapl. c. 27 : Τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινε. Phot. Epist. p. 302, 36 : Ἵνα οὖν μὴ τοῖς πατρῴοις ἔθεσι μήτε αὐτὸς μήτε τὸ ἐξ αὐτοῦ γένος καταμιαίνοιτο. Hase.]

[Καταμιαιφονέω, Homicidium perpetro. Heraclit. Epist. p. 59 Commel. (?).]

Καταμίγνυμι, s. Καταμιγνύω, Immisceo, Permisceo. [Aristoph. Lys. 580 : Καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους κεἴ τις ξένος ἢ φίλος ὑμῖν.] Plut. Symp. p. 1151 mcæ ed. [p. 648, C] : Τὰ ἁλσώδη καὶ εὐπέταλα καὶ σκιερὰ καταμίξαι τοῖς φυτοῖς. Ex Eod. in Lycurgo [c. 27, ubi nunc legitur act.] καταμιγνύεσθαι active positum cum ead. constr. : Κατεμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινὰ ζῆλον. [Mor. p. 148, A : Τὸ συμπόταις ἑαυτὸν καταμιγνύειν.] At ex Aristoph. affertur vox act. cum præp. ἐς [Nub. 229] : Τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα. [Demosth. p. 789, 19 : Ὑμεῖς δ' ἐξεληλακότων τῶν νόμων αὐτὸν ἐκ τῆς πολιτείας εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καταμίξετε; 866, 26 : Καταμῖξαι τὴν προῖκα εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀφόβου. Xenoph. Anab. 7, 2, 3 : Οἱ δὲ στρατιῶται ... εἰς τὰς πόλεις κατεμιγνύοντο· ubi alii libri κατεμίγνυντο, quod restituendum. Plut. V. Cat. maj. c. 20 : Καταμιγνύμενος εἰς γένος τηλικοῦτον.] At Καμμίξας [scriptura vitiosa apud Hom. Il. Ω, 529 pro κ' ἀμμίξας] syncope poet. pro καταμίξας.

Καταμιέω, Devoro, Deglutio. Hesych. enim καταμιεῖ exp. καταπίνει, κατεσθίει : eo quod μιεῖν dicatur τὸ ἐσθίειν. [Rectius, ut videtur, Photius p. 139, 13 : Καταμνίων, κατεσθίων. Conf. Μνίω.]

[Καταμῑμέομαι, Imitor. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1491, 9 : Κατέσκωπτόν τε καὶ κατεμιμοῦντο τὰς σπουδαίας κινήσεις, ἐπὶ τὰ γελοιότερα μεταφέροντες.]

[Καταμιμνήσκομαι, Reminiscor, Recordor. Ele. Esdr. 32 : Καταμνήσθητι τὴν εὐχὴν ἣν ηὔξω. Καταμνησθεὶς Maccab. 4, 13, 12. Schleusn.]

Κατάμιξις, εως, ἡ, Permixtio. [Diosc. Alexiph. p. 396 ed. Sarac. Boiss. Plut. Mor. p. 1110, A : Ἐν τῇ πρὸς τὸ σῶμα καταμίξει τοῦ οἴνου.]

[Καταμίσγω, i. q. καταμίγνυμι. Strabo 1, p. 20 : Ὡς πιθανώτερον ἂν οὕτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν. || Forma media Hom. H. 18, 26 : Τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ. Nicand. Al. 353 : Πολλάκι φοίνικος ψαφαρὸν καταμίσγεο καρπόν.]

Καταμισθοδοτέω, VV. LL. exp. Largitione emo, sine auctore et exemplo. [Dionys. A. R. 4, 31 : Φῦλον, ᾧ τῶν κοινῶν οὐδενὸς ἔμελε, καταμισθοδοτήσας καὶ πάντα τρόπον διαφθείρας.]

Καταμισθοφορέω, In stipendia militum exhaurio. [Aristoph. Eq. 1352 : Καταμισθοφορῆσαι τοῦτο.] Æschin. [p. 45, 27] : Κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα, Bud. [Theopomp. ap. Athen. 4, p. 166, E : Τῶν Ἀθηναίων τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν. Schweigh.]

[Κατάμῐτος, ὁ, ἡ, Fidibus tensus. Ὄργανον κ. Protagorides ap. Athen. 4, p. 176, B.]

[Καταμνημονεύω, Memoria teneo, Recordor. Plut. Mor. p. 974, E : Οὕτως ἀκριβῶς συντίθησι καὶ καταμνημονεύει τὸ κεφάλαιον.]

[Καταμνηστεύομαι, Despondeo. Eumath. p. 201 : Σὺ τὰ περὶ τῶν ἐμῶν ἐνοπτρίζου γάμων καὶ κόρην ἑτέραν καταμνηστεύου (κατεμνηστεύου duo codd. Monac.) μοι.]

[Καταμνίω. V. Καταμιέω.]

[Καταμολίσκω. V. Καταβλώσκω.]

[Καταμολύνω, Contamino, Conspurco. Jo. Chrysost. In Ep. 2 ad Timoth. serm. 9, vol. 4, p. 373, 26. Seager. Joann. mon. Pœnit. p. 112, E; Jo. Mosch. Prat. Spir. p. 1143, C. Philoth. Patriarch. Grets. p. 130, A : Τὸ σῶμα καταμολύνοντες. Euseb. De mart. Pal. c. 9 : Καὶ τὰ μὲν κατ' ἀγορὰν ὤνια ταῖς ἀπὸ τῶν θυσιῶν σπονδαῖς καταμολύνοιτο. Celsus ap. Orig. t. 1, p. 687, C : Πνεῦμα καταμεμολυσμένον τῇ τοῦ σώματος φύσει. Hase. Eumath. p. 374 : Ἵνα μηδὲ μέχρι κύλικος καὶ χειρὸς τὸ σεμνὸν τῆς παρθενίας καταμολύνηται.]

[Κατάμομφος, ὁ, ἡ, Reprehensioni obnoxius, Vituperabilis. Æsch. Ag. 149 : Δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν.]

[Καταμόνας. V. Μόνος.]

[Καταμονὴ, ἡ, Statio, Remansio, Gl. Mora apud Polyb. 3, 79, 12 : Οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμονήν. Perseverantia, ap. schol. Hom. Il. Ψ, 661 : Καμμονίην, τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην.]

[Καταμονίη, ἡ, cujus forma poetica] Καμμονίη, pro Καταμονίη, Perseverantia : vel etiam Victoria quæ fortiter constanterque permanendo paratur. Plut. enim in libello De aud. poem. [p. 22, C] annotat Æolenses καμμονίην vocare τὴν νίκην, nimirum τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. Ita igitur Hom. Il. X, [257] dicit : Αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι· Ψ, [661] : Ὦ δέ κ' Ἀπόλλων Δώῃ καμμονίην. Ubi schol. quoque exp. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην.

Καταμονομαχέω, Singulari certamine vinco, supero. Plut. Theseo [c. 11] : Κύκνον κατεμονομάχησε. [Suidas s. v. Καταμόνας : Καὶ καταμοναχῶ αἰτιατικῇ· quod καταμονομαχῶ scribendum esse vidit Bernhardy.]

[Κατάμονος, ὁ, ἡ, Durans. K. γίγνεται ὁ πόλεμος Po-

lyb. 17, 12, 1; 20, 10, 17; 21, 1, 6. Schweigh. Decret. Ætol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 282 : Καὶ τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς περὶ πάντων τῶν φιλανθρώπων κατάμονα εἶμεν· conf. ib. p. 280, n. 2351, 3. Hase.]

[Κατάμορος. V. Κάμμορος.]

[Καταμορφόω, Insignio, Exprimo. Greg. Nyss. t. 1, p. 578, C : Καταμορφοῦται. Id. t. 2, p. 701, D : Τῷ προσχήματι τοῦ ὀνόματος μόνου καταμορφούμενοι· et p. 824, A : Οἱονεὶ τύπῳ σφραγῖδος ἔνδοθεν καταμορφωθέντος. Hase.]

[Καταμόσχευσις, εως, ἡ, Propaginatio, Gl.]

[Καταμοσχεύω, Propagino, Gl.]

Καταμουσόω, Numeris et modis exorno et venustius reddo, Bud. p. 1084, e Gregor. : [Ἔχει γὰρ (τὸ πινάκιον) καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βελτίω καὶ κατεμούσωσας αὐτὸ προσθεὶς τοὺς ἰάμβους, quæ Juliani verba sunt Epist. 30, p. 403, D].

[Κατάμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus consitus, abundans. Χώρα κ. Strabo 4, p. 179. Angl. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 14 : Κ. καὶ ὑπόδενδρος. Conf. Salm. ad Solin. p. 882, D. Hase.]

Καταμπέχω, Cooperio, VV. LL. [Antiphan. apud Athen. 3, p. 112, D : Ἄρτους λευκοσωμάτους ἱπνὸν καταμπέχοντας ἐν πυκναῖς διεξόδοις. Plut. V. Crassi c. 11 : Ἐπειρῶντο μὲν τὴν αἴσθησιν ἀποκρύπτειν, τὰ κράνη καταμπέχοντες. || Καταμπίσχω. Eur. Hel. 859 : Εὔψυχον ἄνδρα κούφῃ καταμπίσχουσιν χθονί.]

[Καταμῦέω, Initio. Eumath. 5, p. 185 : Ἐπὶ σῇ βίβλῳ κατεμυήθην τὸν ἔρωτα.]

[Καταμύησις lectio vitiosa. V. Κατάμυσις.]

[Καταμυθεύω, αἰτιατικῇ, Suidas.]

[Καταμυθίζομαι, lectio vitiosa ap. Hippocr. vol. 1, p. 167. Conf. Programma meum xi. Struv.]

Καταμῡθολογέω σε, Fabulas tibi narro, s. Fabularum narrationibus te occupo aut oblecto, Philostr. [p. 668 : Κατεμυθολόγει με ἡ τίτθη.]

[Καταμῡκάομαι, Contra mugio, s. Rudo adversus, Jo. Chrysost. In Jo. hom. 76, vol. 2, p. 873, 27 : Διόπερ οὐδὲ ἐπιστρέφεσθαι χρή· οὐδὲ γὰρ, εἰ κατεμυκῶντο μὲν ὄνοι, καὶ κατέκραγον κολοιοὶ, οἱ δὲ σοφοὶ πάντες ἐπῄνουν.]

[Καταμυκτηρίζω, Subsanno, Ludibrio habeo. Per καταγελᾶν exp. Photius p. 139, 14. Hesych. : Κατιλλάνθη, κατεμυκτήρισεν. Κατιλλώπτειν per καταμυκτηρίζειν exp. Pausan. ap. Eustath. p. 206, 33.]

[Καταμύνομαι, Vindictam sumo, Ulciscor. Ælian. N. A. 5, 11 : Προελθοῦσαι κατημύναντο καὶ δίκας ἀπῄτησαν ὑπὲρ ὧν ἐσυλήθησαν οὐδαμῶς μεμπτάς.]

[Καταμῡρίζω, Unguentis perfundo. Cyrill. C. Jul. p. 338. Kall. Pseudochrys. t. 7, p. 581, 12 : Καταμυριζόμενος καὶ εὐωδιάζων. Clem. Rom. Constit. apost. 1, 3 : Καταμεμυρισμένου σου. Hase.]

[Καταμῡσάττομαι, Abominor. Cyrill. C. Julian. 3, p. 110. Cramer.]

[Κατάμῡσις, εως, ἡ.] Καταμυήσεις, Plut. Camillo, p. 239 meæ ed. [c. 6] : Στεναγμοὺς ἀκουσθέντας, ἀποστροφάς τε καὶ καταμυήσεις ξοάνων. Ubi quidam vertunt Nictationes; alii Vultus humi defixos. Et ita leg. videtur καταμύσεις, a καταμύω : ut id significet Inclinationem et nutum in terram. [Καταμύσεις restitutum ex codd. Κατάμυσις τῶν ὀφθαλμῶν Apollon. De synt. p. 287, 28. G. D. De καταμύσει oculorum in signis perantiquis Viscont. Mus. Piocl. t. 2, p. 5, et C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 68, 3. Hase.]

Καταμύσσω, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo. Ita videlicet ut aratrum terram, et telum cutem perstringit leviterque sauciat, non profundum imprimens sulcum, quod et ξέειν dicitur. [Hesych. : Κατήμυσσον, κατέξυον, κατεσπάραττον. Κατημύχθη, ἐσπαράχθη. Theocr. 6, 14 : Μὴ τᾶς παιδὸς ... κατὰ χρόα καλὸν ἀμύξῃ. De luctu Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 218, 11 : Ἦ ἔπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθος Ἀφρογένεια.] Hom. Il. E, [425] : Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. [Herodot. 4, 71 : Μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται. Mnasalc. Anth. Pal. 7, 491 : Κἀδ δέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν ... ἔσταμες.] Athen. 2, [p. 70, D] : Καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου. [Phrynich. ap. Athen. 4, p. 165, C : Ἀμυχὰς μεγάλας καταμύξαντες. Photius : Καταμεμυγμένα, τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα. Pro quo Κατανενυγμένα ap. Hesych.]

[Καταμυττωτεύω.] Καταμυττόω, Minutatim contero, ut allia in mortario contundi solent. Aristoph. Pac. [247] : Ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα, Ἀπαξάπαντα καταμεμυττωμένα, Contrita penitus ut allia in mortarium conjecta, s. ut alliatum quod in mortario contunditur. [Καταμεμυττωτευμένα restitutum ex codicibus.]

[Καταμύω, Nicto. Hippocr. p. 1230, F : Πάλιν κατέμυεν. Aristoph. Vesp. 92 : Ἤν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 28 : Ὁ δὲ καταμύων ἵησι τῇ βώλῳ. Hedylus ap. Athen. 8, p. 345, A : Ὀψοφαγεῖ Κλειώ· καταμύομεν· ubi productum propter metrum est υ, quod natura breve est. HSt. post verba s. Ἐπιμύω apposita :] Alterum autem comp. Καταμύω pro μύω ap. Xen. [Cyn. 5, 11], de lepore : Καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. [Κατέμυσα τὸ ὄμμα schol. Soph. OEd. T. 1222, poetæ verba explicans κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα.] Sine adjectione autem pro Claudere oculos, ap. [Philostr. p. 147 : Καταμύειν δοκῶν ἀνέβλεψεν ἀθρόον· 675 : Τὰ δὲ βέβρωταί τε καὶ πέποται θᾶττον ἢ καταμύσαι·] Lucian. Timone [c. 9] : Πολλοὶ γὰρ οἱ ἱεροσυλοῦντες καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι. Sic ap. Strab. 6, [p. 264] : Ὅπερ (ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος) καταμῦσαι [—μύσαι] μυθεύουσιν. Et paulo post, Δείκνυσθαι δὲ καὶ νῦν καταμύον τὸ ξόανον. [De timentibus Philostr. p. 242 : Κατέμυσεν ἄν τις πρὸς ἐνίας αὐτῶν ὑπ' ἐκπλήξεως. Hesych. : Καταμεμυκέναι, ἀποπτῆξαι (ὑποπτῆξαι Lobeck. ad Soph. Aj. p. 132) κατὰ μέρος. Ὑπεμνήμυκε ap. Hom. Il. X, 491, schol. exp. καταμέμυκε, κατεστύγναχε, κάτω βλέπει. Unde Hesychio, qui Ἐμμέμυκεν per καταμέμναται, ἐπικέκλιται explicat, καταμέμυκεν restituebat Kusterus, κατανένυκται Alberti ex Apollonii Lex. Hom. s. v. Ἐμνήμυκε. De morientibus Lucian. Dial. mer. 7, 2 : Ἤν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ. Diog. L. 4, 49 : Καταμύοντας ἀπιέναι εἰς Ἅδου. Figurate Marc. Antonin. 4, 29 : Καταμύων τῷ νοερῷ ὄμματι. Καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα Philo vol. 1, p. 645, 31.] In VV. LL. καταμύω exp. Inclinor, Concido; afferturque ex Apoll. Arg. 2, [862] : Κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι θυμόν· sed a κατημύω : ex ἠμύω, de quo alibi. [Et in Ind. :] Καταμύουσι passive exp. κλείονται, Clauduntur, Comprimuntur, Claudunt aut Comprimunt se. Hesych. vero κατάμυσον affert pro κατάκυψον, Inclinata facie despice, Oculos in terram defige. [Pergit :] Hinc autem per sync. fit Καμμύω, i. valens q. ipsum καταμύω, unde fit. Usi sunt verbo καμμύειν lxx Interprr. ap. Esaiam [6, 10] : Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, Oculos suos clauserunt; Oculis suis conniverunt, ut alii interpr. Quæ verba in aliquot N. T. ll. citantur. Ap. eund. prophetam [29, 10] : Καμμύσει τοὺς ὀφθαλμούς. [Seqq. ex Indice.] Καμμύω, Æolica et poetica syncope pro καταμύω : veruntamen usurpatum reperitur et a sacrorum Bibliorum Interprr. Esai. 29 : Καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, Claudet oculos : itidemque a Luca Act. 28, [27] : Ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, Oculos compresserunt s. clauserunt, itidemque Matth. 13, [15. Phrynich. p. 339 : Καμμύει· τοσαύτη κακοδαιμονία περί τινάς ἐστι τῆς βαρβαρίας, ὥστ', ἐπειδὴ Ἄλεξις κέχρηται τῷ καμμύειν ἠμελημένως ἐσχάτως, αἱρεῖσθαι καὶ αὐτοὺς οὕτω λέγειν, δέον, ὡς οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων, καταμύειν. Καμμύσαντες ex Philone supra est allatum. Καμμῦσαι Hom. Batrach. 191 : Οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι· ubi notandum υ longo pronunciari, ut καταμύομεν in versu Hedyli supra apposito : nam legitima mensura est ῡ]

[Καταμφιέννυμι, Circumdo. Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Ἑτέρῳ δὲ πριστῷ (λίθῳ) τοὺς τοίχους κατημφίεσεν.]

[Καταμφικαλύπτω, Circumtego. Hom. Od. Ξ, 349 : Κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας.]

[Καταμφωτός.] Καταμφωτοὶ dicuntur αὐλοί τινες, Hesych. [Id est *Tibiæ geminæ*. Is. Voss. Vide ap. Festum *Catambo*, et ad eum Joseph. Scalig. Soping.]

[Καταμφίζομαι. Eumath. p. 346 : Ὅλον πολιορκοῦμαι τὸν νοῦν καὶ λογισμοῖς ποικίλοις καταμφίζομαι. Scribendum καταμερίζομαι ex tribus codd. Monac. Jacobs.]

Καταμωκάομαι, Derideo, Deludo. [Καταμωκήσασθαι Hesych. s. v. Κατατραχαᾶν. Philo vol. 2, p. 599, 40 : Κλωγμὸς συριττόντων, καταμωκωμένων.] Arrian. [Epictet. Ench. c. 22] : Καταμωκησόμενός σου, Qui te deridebit.

Sic Ecclesiast. c. 13, [7] : Καταμωκήσεταί σου, Deridebit te. [Heliodor. 7, 25 : Τοῦ Θεαγένους καταμωκώμενος. Cum accus. Καταμωκώμενοι τὸν λόγον Clem. Al. p. 196. Scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Κατεμωκῶντο : Οἱ δὲ τὴν ματαίαν αὐτῶν κατεμωκῶντο πολιορκίαν.] Ap. Hesych. reperio et act. καταμωκᾷ, expositum itidem καταγελᾷ. [Et alibi :] Καταχωμᾷ, Hesychio καταγελᾷ, quod et καταμωκᾶται. Ap. Pollucem quoque 6, c. 49 [§ 200] de risu synonyma hæc sunt, καταχωμᾶσθαι, κατειρωνεύεσθαι, διασύρειν, κωμῳδεῖν, τωθάζειν : forsan ad verbum est Per vicos et pagos traducere ac deludere. [Κατακωμᾷ corruptum ex καταμωκᾷ : cujus formæ activæ quum exempla nulla sint, dubitari potest an καταγελᾷ in καταγελᾷς utrobique sit mutandum : de quo Jacobs. quoque cogitavit ad Achill. Tat. 2, 20 : Ἐπειδὴ καταμωκᾷ μου καὶ τοὔνομα· ubi duo codd. καταμωμᾷ, καταμωμᾷς ed. Commelin., καταμωκᾷς ed. Salm. Apud Pollucem καταμυκᾶσθαι codex Falckenb. ex quo vera prodit scriptura καταμωκᾶσθαι.]

[Καταμωκεύω, i. q. καταμωκάομαι. Schol. Paris. Apoll. Rh. 3, 791 : Ἐπιλλίζουσι δὲ ἀντὶ τοῦ καταμωκεύουσι. Et forma media ibid. : Κυρίως δὲ τὸ ἐπικλίνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καταμωκευόμενον· nisi præferendum καταμωκώμενον, quod est in libris editis.]

[Καταμώκημα, τὸ, Irrisio, Illusio. Hesych. s. v. Χήνημα.]

Καταμώκησις, εως, ἡ, Irrisio, Illusio, Derisio. Athen. 2, [p. 55, D] : Λυκόφρων ἐν Σατυρικῷ δράματι δ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν. [Theognost. Can. p. 159, 28 : Τὸ γίγγρι ἐπιφώνημά τι ὂν ἐν καταμωκήσει λεγόμενον.]

[Καταμωλύνω, Sensim sedo. Hippocr. p. 82, F : Καταμωλυνθέντα τὰ παρ' οὓς· ubi κατὰ βραχὺ λυόμενα exp. Galenus. Foes. Et Καταμωλύω ap. Hippocr. De morbis vulg. 2, p. 1012, ubi v. Foes. In veteri libro κατεμωλύθη ad marginem exponitur ἐμαράνθη. Hemst.]

[Καταμωλωπίζω, Vibicibus oppleo. Sine interpretatione ap. Suidam. « Const. Manass. Chron. p. 110, 132. » Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 569, C : Στιγματίαι τὴν συνείδησιν καὶ καταμεμωλωπισμένοι. Hase. || Unde subst. Καταμωλώπισις, εως, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 103. Boiss.]

[Καταμωμάομαι, Reprehendo. Cyrill. C. Julian. 2, p. 59, C : Καταμωμήσαιτ' ἄν τις αὐτὸν προσωποποιεῖν οὐκ εἰδότα καθ' ὃν ἔδει τρόπον. Leo Diac. p. 56, 20 : Τῆς πολεμικῆς ἐμπειρίας καταμωμώμενοι. Recte Hasius καταμωκώμενοι.]

[Καταμωραίνω, Stultitia perdo. Antiphan. ap. Stob. Flor. 116, 26 : Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκεν, ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδ' ἐλύσατο πορνίδιον. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 818, A : Τὸν μέγαν ἐκεῖνον νοῦν τὸν ἐν αὐτῇ διαιτώμενον καταμωρᾶναι, Stultum reddere. Hase.]

[Καταναγιγνώσκω, Perlego. Athen. 13, p. 610, D : Κατανέγνων γὰρ αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν. G. Dind.]

Καταναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo ; aut Vehementer cogo ; ut in Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι pass. itidem pro ἀναγκάζομαι, ut Hist. Eccles. 4, in Epist. cujusdam Petri Alexandrini : Ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. Thuc. autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri. [Theophr. C. Pl. 1, 16, 11 : Ἐν τοῖς ζῴοις ὅσα πλάττεται ἢ καταναγκάζεται πρὸς μικρότητα καὶ μέγεθος. Lucian. Tyrannic. c. 18 : Κατηνάγκασα πρὸς ἐκείνην τὴν σκέψιν. Κατηναγκασμένη σύνταξις, Necessaria constructio, Apollon. De synt. p. 48, 7. Ib. p. 267, 9 : Ἵνα μὴ πάντως τὸ λάβης καταναγκάζηται κατ' ἰδίαν λέγεσθαι. || Constringo. Eur. Bacch. 643 : Δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος. || « Contundo. Καταναγκάζειν τὸ σῶμα, ap. Lucian. Necyom. c. 4, Corpus, ut ait Lucretius, contundere duris laboribus, idem est quod Paulus Ad Cor. 1, 9, 27 : Ἀλλ' ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ. » Brunck. || Compello, Impello, Gl. « Καταναγκάζεται per ἐκβιάζεται (legendum existimo εἰσβιάζεται) exp. Erotian., i. e. Per vim cogitur, aut compellitur. Ab Hippocr. non raro dicitur de his quæ sede sua excesserunt in eamque vi quadam adhibita et adurgendo restituuntur et compelluntur. P. 758, F : Ἀναγκάζειν μὲν χρὴ ἐς τὴν ἑαυτοῦ χώρην ἕκαστον· ubi καταναγκάζειν in quibusdam exemplaribus legi testatur Galen.; idemque ἀναγκάζειν et καταναγκάζειν exponit τιθέναι ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὀστοῦν. Rursus p. 790, C : Καταναγκάζειν τὸ ὑπερέχον χρή· et p. 791, C, D (Οὐ γὰρ δυνατὸν τὸ ὑπερέχον καταναγκάζεσθαι); 792, B; 782, F; 783, D, G; 813, G; 850, H; 856, F. » Foes. || Κατηναγκασμένος lectio vitiosa pro κατατεθλασμένος. V. Καταθλάω.]

[Κατανάγκασις, εως, ἡ, Coactio. De membri luxati in locum suum restitutione Hippocr. p. 815, G : Κατανάγκασιν δὲ σὺν τῇ κατασείσει οὐδεμίην ἔχω. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 400, 11 : Ἐνταῦθα δὴ καὶ τοῖς νεωτέροις ἡ κ. αὕτη μᾶλλον ἐπιτυγχάνει. Hase.]

[Καταναγκαστικὸς, ἡ, ὸν, Cogens, Necessarius. Etym. M. p. 239, 43 : Οὐκ ἔστι δὲ κ. οὗτος ὁ λόγος.]

Κατανάγκη, ἡ, Violentior amoris illecebra ; unde ἐρωτικαὶ κατανάγκαι Synesio (inquit Bud.), ubi scribit : Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας. Sed, quum hic addatur ἐρωτικὰς, non habebit κατανάγκας per se illam signif. || Κατανάγκη, Catanance, herba, cujus duæ species, quæ ambæ feruntur εἰς τὰ φίλτρα ἁρμόζειν, inquit Diosc. 4, 134, Ad amoris illecebras facere. Meminit et Plin. 27, 8 : Sunt qui eam nostro tempore ignorari putent : alii eam esse cui Bistortæ nomen est, arbitrantur. [Ornithopus compressus ; Astragalus pugniformis, Linn. V. Sprengel. Hist. rei herb. p. 183 sq. Schneid.]

Κατανάγω, Comporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram. [Hoc ex Herodoto sumsit 7, 36, ubi aor. est verbi κατανάσσω.] Hesych. exp. non solum ἀνάξαντες εἰς τοὐπίσω, sed etiam ἀναχωρήσαντες, Regressi.

[Κατανάθεμα, τό. HSt. s. v. Ἀνάθεμα :] Item bicompp. Κατανάθεμα et Καταναθεματίζω. Quorum illud legitur Apoc. 22, [3] : Καὶ πᾶν κατανάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι, et sic redditur, Nec ullum maledictum erit amplius. || Hoc autem, Matth. 26, [74], de Petro : Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν, Tunc cœpit seipsum devovere, et jurare. Existimatur enim ibi κατὰ reddendum per Seipsum : quasi scriptum esset καθ' ἑαυτοῦ. Nonnulla tamen exempll. ibi habent simplex ἀναθεματίζειν, teste etiam Erasmo, qui vertit Execrari. Et ita Justinum quoque legisse patet ex ejus verbis in Ἀνάθεμα citatis. At Καταθεματίζω, quod in VV. LL. affertur ex Annot. Erasmi in illum locum Matth. 26, pro Devoveo, Execror, Detestor, confictum est ; nam ap. eum scriptum legitur καταναθεματίζειν. [Καταναθεματίζω, Iren. p. 72. Kall. Pseudochr. t. 7, p. 278, 4 : Καταναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν. Just. Mart. p. 266, D : Τοὺς ἐν ταῖς συναγωγαῖς καταναθεματίσαντας καὶ καταναθεματίζοντας. Salm. ad Solin. p. 1090, D. Hase.]

[Καταναιδεύομαι, Impudenter tracto aliquem, Loquor contra aliquem. Eustath. p. 69, 22 : Καὶ διὰ τὸ τολμῆσαι καὶ αὐτοῦ καταναιδεύσασθαι δι' ἀπειλῆς. Idem Opusc. p. 16, 82 : Τοῦ ἀνθρωπείου φύλου καταναιδευόμενα· 73, 20; 178, 1. Καταναιδεύσεται p. 240, 40. Theodor. Metoch. Miscell. p. 381 : Καταναιδευσάμενοι τῶν πραγμάτων.]

[Καταναιδιστὴρ lectio vitiosa. V. Κατονειδιστήρ.]

[Καταναιετάω. Orac. apud Euseb. Præp. ev. 5, p. 226 : Ὅπως σοφίαν καταναιετάητε. Scribendum κάτα ναιετάητε. G. Dindorf.]

[Καταναῖος. V. Κατάνη.]

[Καταναισῑμόω, Consumo. HSt. s. v. Ἀναισιμόω :] Dicitur et Καταναισιμοῦν, quod habetur ap. Hippocr. Ap. eum enim Galen. [p. 496] καταναισιμοῦται expl. καταναλίσκεται. Sic et Erotian. [p. 224] : sed ap. eum legitur κατανασιμᾶται, male, ut opinor. [Hippocrati p. 271, 3, restituit Foesius : Καταναισιμοῦται (vulgo κατανασιμοῦται) γὰρ καὶ τὸ πολὺ (πλάδος) καὶ τὸ ὀλίγον ἐς τὰς ἀδένας.]

[Καταναισχυντέω, i. q. καταναιδεύομαι. Cum genitivo construi annotavit Suidas. « Καταναισχυντῶν τῆς βουλῆς, Theoph. Sim. Hist. 2, p. 96, 1 ed. Bonn. » Jacobs. Basil. t. 1, p. 488, D ; t. 2, p. 842, C. Id. t. 1, p. 1108, D : Θεοῦ καταναισχυντοῦσι καὶ ἐπαίρονται, Deum afficiunt contumelia. Hase.]

[Καταναχλίνω scriptura vitiosa pro κατακλίνω ap. Æsop. Fab. 252 (137 Cor., 129 Flor.).]

[Κατανακτέον, Reducendum, Referendum. Artemidor. 1, 58 : Καὶ τὸ κιθαρῳδεῖν εἰς τὸν αὐτὸν κ. λόγον. Legendum ἀνακτέον, ut p. 50 : Ποιητὰς δὲ καὶ ἐγκω-

μιογράφους καὶ πάντας λογοποιοὺς, εἰς τὴν αὐτὴν τοῖς χοροῖς ἀνακτέον μοῖραν. Reisk. Καταχτέον Reiffius.]

[Καταναλείχω, Circumlingo, Lambendo consumo. lxx Sap. 16, 16 : Πυρὶ καταναλειχόμενοι.]

Καταναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. Accus., Isocr. Dem. [p. 5, D] : Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. [Plato Tim. p. 36, B : Τὸ μιχθὲν ἤδη πᾶν κατανηλώκει· Phæd. p. 72, D : Τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι. Aristot. H. A. 1 extr. : Οἱ δὲ πόροι οἱ τείνοντες εἰς αὐτοὺς εἰς τὸ σῶμα καταναλίσκονται τῶν νεφρῶν· similiterque 3, 4. Polyb. 32, 7, 15 : Τοὺς πλείστους τῶν κατηγιαμένων ὁ χρόνος ἤδη καταναλώκει.] Plut. Pericle [c. 1] : Τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta insumentes. Et κατηνάλωσε apud Isocr. Evag. [p. 201, B], tanquam a καταναλόω : Εἰς τὴν στρατιὰν ταύτην πλέον ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσεν. Sic Xen. [Mem. 1, 2, 22] : Καταναλώσαντες χρήματα. [Athen. 8, p. 345, D, ex Istro : Ταύτας (τὰς τέτταρας μνᾶς) καταναλίσκειν εἰς ὀψοφαγίαν. Suidas s. v. Ἀβραάμ : Τῶν περὶ τὰ μετέωρα καὶ τοὺς ἀστέρας τὸν βίον ὅλον καταναλισκόντων. Cum dat. Diodor. 17, 108 : Πολλὰ τῆς γάζης ἀκρατεστάταις ἡδοναῖς κατηνάλωσε (sic duo codd. : vulgo κατανάλωσεν). Plut. Mor. p. 112, B : Διὰ τὸ ἤδη καταναλῶσθαι πάσας (τὰς τιμὰς) τοῖς ἄλλοις, i. e. εἰς τοὺς ἄλλους.] Bud. per καταναλίσκειν et καταπολαύειν exp. τὸ καταχρῆσθαι, ut sit Consumere, Absumere, Profundere. [Ælianus V. H. 3, 13 : Τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν (τὸν οἶνον) ὁμιλίᾳ καταναλίσκειν· ubi statim sequitur καταχρῶνται.] Idem τῷ περικόπτω synonyma facit hæc verba, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ : et interpr. Accidere, quo sensu Livius dixerit Accisæ a Camillo Volscorum res. Idem κατηναλωμένον ap. Isocr. exp. Accisum, Exhaustum. [Plut. V. Alex. c. 5 : Καταναλίσκεσθαι τὰς πράξεις εἰς ἐκεῖνον ἡγούμενος ἐβούλετο μὴ χρήματα ... ἀλλ' ἀγῶνας ... ἔχουσαν ἀρχὴν παραλαβεῖν, Exhauriri ab illo præclarorum factorum materiam.] || Hesychio, præter δαπανᾶν, est etiam ἐσθίειν, generali signif. arctius constricta. [Apollodor. 1, 5, 3 : Κατανήλωσεν αὐτόν (κόκκον ῥοιᾶς). Hemst. Agatharchides ap. Phot. Bibl. p. 460, 1 : Τοῦτον (τὸν ἰχθὺν) οἱ θηρεύσαντες ... οὔτε πωλεῖν ἠξίουν οὔτε καταναλίσκειν. Καταναλῶσαι de digerendo cibo dixit Plut. Mor. p. 160, B. || Conficio, Interimo. Jo. Malal. p. 466, 6 : Τοὺς Πέρσας ξίφεσι κατανήλισκον.]

[Κατανάλωμα, τὸ, Sumtus, Impensa. Const. Apost. 4, 10. Kall.]

[Κατανάλωσις, ἡ, Consumtio. Plut. Mor. p. 678, F : Τόπου πενία καὶ κ. εἰς πλῆθος. Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 299, Strom. 2, 18, p. 478. Kall. Galen. vol. 14, p. 398, 16 : Ἐψήσας μέχρι τῆς τρίτου τοῦ μέρους καταναλώσεως. Hase. Corruptio, Hesych. Wakef. Respicere videtur ad hanc gl., Βρυγμὸς, ... κ. καὶ νόσος.]

[Καταναλωτέος, α, ον, Impendendus. Aristot. Wak.]

[Κατανάλωτος, ὁ, ἡ, Consumendi vim habens, Consumtor. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 75, 49 : Καυστικὴ καὶ κ. τυγχάνουσα αὐτῶν. Hase.]

Καταναρκάω, Obtorpescere facio, Obtorpefacio, Torpidum reddo. 2 Cor. 11, [8] : Οὐδενὸς κατενάρκησα· 12, [13] : Οὐ κατενάρκησα ὑμῶν. [Ἐβάρυνα exp. Hesych.] Et rursum [14] : Οὐ καταναρκήσω ὑμῶν. Ubi καταναρκᾶν vocat Crebra sumptuum flagitatione torpidum reddere, Sumptuum onere gravare et torporem afferre; secundum alios, Obtorpescere incommodo alterius : ut Paulus dicat, Quantumvis premente inopia non remisisse se quidquam de laboribus, ut quenquam gravaret et oneraret sumptibus. [Passiv. Hippocr. p. 1194 : Ἀνεγείρειν τοὺς κατανεναρκωμένους· 816, C : Καταναρκοῦνται τὸ σῶμα. Recte —ναρκῶνται Schneider.]

[Κατανασκύλλω, Vexo. Æsop. Fab. 293, p. 232 ed. Hauptm. (196 Flor.) Bast. Recte nunc ex aliis libris κατεβοσκήσω restitutum.]

[Κατανάσσω, Constipo, Probe constipo. Herodot. 7, 36 : Κατανάξαντες τὴν γῆν.]

[Καταναυᾱγέω, Naufragium facio. Figurate Theodor. Metoch. Miscell. p. 422 : Ὥσπερ αὐτάνδρῳ τῷ σκάφει τῆς ἀρχῆς χαλεπωτάτῳ κλύδωνι κατεναυάγησαν εἰς τὰς ἐσχάτας παντάπασι διαφθοράς.]

Καταναυμᾰχέω, Navali prælio oppugno, Navali certamine adorior aut invado. Ap. Suid. : Πρῶτον μὲν τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον. Sed videtur non tam significare, Navalibus copiis adorior et oppugno, quam etiam expugno, Navali prælio supero, quod et ναυκρατέω. [Xenoph. H. Gr. 7, 1, 10 : Τούτοις πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες. Demosth. p. 477, 20 : Κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους. Isocr. p. 254, C : Καταναυμαχηθέντες ὑπὸ τῆς βασιλέως δυνάμεως.] Lucian. [De hist. scr. c. 38] : Ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστί· κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων : qui enim navali prælio inferiores sunt, aut καταδύουσιν, aut φεύγουσι. [Καταναυμαχεῖν τινὰ, Navali prælio aliquem vincere, Athen. 6, p. 271, F; 273, E; 274, E. Schweigh. Aristid. vol. 1, p. 370, 14 : Πολλὰς μὲν ναυμαχίας αὐτοὺς κατεναυμαχήσαμεν. Recte Reisk. πολλαῖς ... ναυμαχίαις.]

[Κατανάω. HSt. s. v. Νάω :] Κατένασσα eadem significatione qua et simplex νάσσα supra, Habitare feci, Habitandum dedi, Sedes habitandas dedi, Migrare feci, seu coegi. Exp. et Collocavi. Cum præp. ἐς ap. Hesiod. Op. [166] : Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Item cum dativo subaudita præp. ἐν, Theog. [329] : Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης. Necnon cum præp. ὑπό [620] : Κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς, Collocavit s. Habitare jussit sub terra. [Per κατῴκισεν exp. Hesych. Forma media pro activa Æsch. Eum. 929 : Μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη. Passiv. Eur. Phœn. 215 : Ἵν' ὑπὸ δειράσι Παρνασοῦ κατενάσθην. Aristoph. Vesp. 662 : Κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν.] At med. aor. Κατενασσάμην pro Habitavi, ex Apoll. Arg. 2, [520] : Ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο.

[Κατάνδρα, τὸ, Album, in quo perscribuntur nomina, vel rationes. Schow Chart. papyr. Borg. p. 2 : Κ. ἀπεργασαμένων εἰς τὰ χωματικὰ ἔργα. Peyron *Papiri di Zoide* p. 6, 13 : Κ. πρακτορικοῦ διαλογισμοῦ. Interpr. p. 30 : *Lo Stato del Conto dell' Esattore*. Hase.]

[Κατανδρᾰποδίζω, In servitutem redigo. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 89, 16 : Πορθεῖ πολέμῳ μὲν αὐτοὺς καὶ κατανδραποδίζει. G. Dind.]

[Κατανδραφάσσω. Κατηνδράφυξας, κατέκτεινας, Hesych. Κατηνδράφαξας Albert., collatis Hesychii gll. Ἀνδραφάσσειν et Ἀνδραφυστεῖν, quæ v.]

[Κατανδρίζομαι.] Κατανδρίζεσθαι, Hesychio [ubi κατανδρίσεσθαι : sed —ζεσθαι Photius et Suidas. Præstat κατανδρίσασθαι] est καταπαλαῖσαι, Vincere, Superare. Sonat potius Viribus et virilitate prævalere. Suid. cum gen. construi dicit. [Cyrill. Alex. In Nahumi c. 2, p. 497 : Παντὸς ὄκνου κατανδρίζεσθαι. Suicer. Act. Concc. t. 3, col. 1196, 60 : Μανθανούσης τῆς ἡμετέρας φύσεως κατανδρίζεσθαι, Viriliter agere. Hase.]

Κατανδρολογία, ἡ, Collectio viritim facta, ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή. 2 Macc. 12, [43] : Κατανδρολογίαν ποιησάμενος.

Κατανεᾱνιεύομαι, Juveniliter glorior : vel etiam Juvenili robore prævaleo. Hesych. enim κατανεανιευόμενος exp. et κατακαυχώμενος et κατισχύων. Itidemque Suid. [ex Photio. « Supero. Cyrill. Alex. In Jo. c. 2, p. 257 : Παντὸς ἐκεῖνοι κινδύνου κατανεανιεύσονται· In Nahumi c. 2, p. 498 : Κατανεανιεύεσθαι παθῶν καὶ ὄκνου παντός. » Suicer. || Insulto. Eustath. Opusc. p. 335, 64 : Τοῦ λόγου κατανεανιεύσασθαι.]

[Κατάνειρα, τὰ, Catanira. Steph. Byz. : Κ., οὐδετέρως, πόλις, ὡς Θεόπομπος λε' Φιλιππικῶν. Ὁ οἰκητὴς Κατανειρεύς, ὡς Μεγαρεύς.]

Κατανείσσομαι s. Κατανίσσομαι, Venio de, Descendo. Apoll. Arg. 2, [976] : Ἐξ ὀρέων κατανίσσεται. [Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, D : Μακηδονίης πάσας κατενίσατο λαύρας. Recte κατενίσσετο Valcken.]

[Κατανεκρόω, Eneco, Mortifico. Anonym. V. Chrys. p. 302, 26 : Πάντας ἔρωτας τῶν σωμάτων ἐκ νεότητος ἀποσβέσας καὶ κατανεκρώσας. Seager. Cyrill. C. Julian. 6, p. 195 : Κατανεκρώσας ἐν ἡμῖν τὸ φρόνημα τῆς σαρκός. Cramer.]

[Κατανεμέσησις, εως, ἡ, Reprehensio, Irrogatio pœnæ. Clem. Al. p. 146 : Κ. δέ ἐστιν ἐπιτίμησις νόμιμος ἢ ἐπιτίμησις τῶν ὁδῶν παρὰ τὸ προσῆκον ἐπαιρομένων.]

[Κατανέμησις, εως, ἡ, i. q. κατανομή. Schol. Pind. Ol. 7, 61 : Νομὸν δὲ, κατανέμησιν.]

[Κατάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. Pollux 1, 101, de vituperatione portus: Τραχὺς, κατάνεμος, κυματίας. Usitatius est κατήνεμος.]

[Κατανεμόω, Ventis agito. Eumath. p. 394: Δάφνη μαντικὴ κατασείεται καὶ οἷον ὅλη κατανεμοῦσθαι δοκεῖ.]

Κατανέμω, Distribuo, Partior. [Κατανέμειν θέαν Demosth. p. 234, 23. Cum præpos. Herodot. 5, 69: Τοὺς δήμους κατένεμε ἐς τὰς δέκα φυλάς. Omissa præpos. Plato Critia p. 113, E: Τὴν νῆσον ... δέκα μέρη κατανείμας. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 13: Τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη. Passiv. Plato Leg. 8, p. 848, E: Ἔξω τε καὶ ἐν κύκλῳ κατανεμηθέντας. Polyb. 14, 4, 6: Τὸ πῦρ κατανεμηθὲν εἰς τὰς πρώτας σκηνάς.] Etiam in voce med. Thuc. 2, [17]: Ἀλλ' ὕστερον δὴ τά τε μακρὰ τείχη ᾠκησαν κατανειμάμενοι, Inter se partiti. [Plato Critia p. 113, B: Κατενείμαντο γῆν πᾶσαν· Rep. 8, p. 547, B.] || Κατανέμω pro κατατάττω, καταγράφω, καταλέγω [Æschin. p. 22, 18: Ἵνα ὑμεῖς ... κατανείμητε εἰς τὴν προσήκουσαν τάξιν Τίμαρχον], Bud. in suo Lex., et Comm. p. 229 ex Isocr. [Non ex Isocr., sed ex Demosth. p. 1380 extr.: Κατανεῖμαι τοὺς Πλαταιέας εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς. Aristot. Polit. 7, 12: Ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις κατανενεμῆσθαι.] || Κατανέμομαι, Habito, Incolo, Possideo, Fruor, Bud. ex Isocr. [p. 298, A: Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι τὴν χώραν ἡμῶν κατανενέμηνται καὶ τὴν πόλιν κατεσκάφασι; Idem p. 300, C: Αὐτοὶ δὲ βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται· quibus in ll. Depasci significat. Sic etiam Babrias ap. Suidam s. v. Πυρίνῳ: Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην. Athen. 15, p. 677, E: Λέοντα ... μέγα χρῆμα ὄντα καὶ πολλῷ χρόνῳ κατανεμηθέντα πᾶσαν τὴν Λιβύην. De ulcere corpus depascente Plut. V. Artox. c. 23: Ἁλφοῦ κατανεμηθέντος αὐτῆς τὸ σῶμα. Hesych.: Κατανεμηθείσης, καταλαβούσης. Med. Symm. Psalm. 79, 14: Μόνιος ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν· quod per κατέφαγεν, ἀνήλωσεν exp. Hesych., κατεβοσκήθη Cyrillus. Activ. Demosth. p. 278, 22: Τὴν ἱερὰν χώραν σπείρουσι καὶ βοσκήμασι κατανέμουσι. Dionys. A. R. 1, 79: Τὴν μὴ προσήκουσαν ὀργάδα κατανέμειν· et 8, 73. || Pasco. Ποιμὴν κατανέμων πρόβατα Eustath. p. 212, 39, et schol. Od. Ξ, 327.]

[Κατανενυγμένως, Cum compunctione. Leont. Neap. Vita Simeon. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 163, 10: Εὐρύθμως καὶ κ. Hase.]

Κατανέομαι, s. Κατανεῦμαι, Venio de, Descendo, e Nonno [Jo. c. 1, 115: Αἰθερίων] κατανεύμενον κόλπων, De sinibus descendens.

[Κατάνευρος, ὁ, ἡ, Nervosus, Multos nervos habens. Hippiatr. p. 228, 30: Διὰ τὸ εἶναι τὸν τόπον ψιλὸν καὶ κατάνευρον. Ib. p. 170, 18: Διὰ τὸ εἶναι τὰ μέρη ψιλὰ καὶ κατάνευρα. Hase.]

[Κατανεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui nutu effici potest. Cyrill. C. Julian. 4, p. 136, A: Παναλκὲς γὰρ τὸ θεῖον καὶ οὐδὲν ἀνήνυτον αὐτῷ, κἂν ᾖ κατανεύσιμον.]

Κατάνευσις, εως, ἡ, Actio ipsa annuendi; quo utitur Eust. de illo Homeri loquens v., quem ex Il. A, [524] profero in Κατανεύω. [Eustath. Opusc. p. 80, 5: Ἐῶ λέγειν κατανεύσεις καὶ ἀνανεύσεις.]

Κατανεύω, Annuo, Nutu aliquid confirmo. [Κατανεύειν et ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς opposita ap. Lucian. Asin. c. 48.] Hom. Il. A, [558: Τῇ σ' οἵῳ κατανεῦσαι ἐτήτυμον· 524]: Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. [514: Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον· quæ duo verba non raro conjunguntur ab Homero. Cum ὑποστῆναι Δ, 267: Ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα· Od. O, 463: Ὅ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.] Et paulo post [Il. A, 527] cum accus.: Ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, Nutu pollicitus fuero. [Θ, 175: Γιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος. Polyb. 28, 7, 2: Προθύμως αὐτῷ κατανεύσαντες, ὑπέσχοντο συμπράξειν ὑπὲρ τῶν παρακαλουμένων.] Alibi autem et cum infin., Il. B, [112]: Πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. [N, 368: Ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι (Κασάνδρην). Herodot. 9, 111: Κάρτα δὴ ἀέκων κατανεύει. Pind. Nem. 1, 18: Ζεὺς κατένευσέν οἱ χαίταις. Euripides ap. Aristoph. Thesm. 1020: Κατάνευσον, ἔκσον ὡς τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν. Aristoph. Eccl. 72: Φασὶ κατανεύουσι γάρ. Bion. 5, 9: Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἑνὰ χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν ... Κατένευσε Plato Euthyd. p. 277, C. Κατανεύσομαι Rep. 1, p. 350, E. Κατανεύσαντων Polyb. 20, 10, 4. Κατανεύσας ἥξειν 22, 22, 5. Ὑποσχεσίην κατανευσέμεν Quint. Sm. 2, 148. Hesych.: Κατανεῦσαι, συνθέσθαι, ἐπινεῦσαι, συγκαταθέσθαι.] Lucas 5, [7] usus est pro Innuo, Nutu aliquid significo, pro quo Hom. dicit ἐπινεύω, ut antea docui. V. et Ἀπονεύω. [Polyb. 39, 1, 3: Κατένευεν αὐτῷ προϊέναι. || I. q. κάτω νεύω, Nuto, Deorsum tendo. Achill. Tat. 7, 14: Εἰς τὴν γῆν κατένευσα. De vasculo inverso Geopon. 2, 4, 2, p. 78: Ἐπειδὰν κατανεύσῃ τὸ ἀγγεῖον· ubi præcedit καταστρεψάτω τὸ ἀγγεῖον. Transitiv. Demitto, ap. Pollucem 1, 205: Ἢν δὲ κάμῃ καὶ κατανεύσῃ τὴν κεφαλήν, οὐκ ἔστιν εὐσχήμων ὁ ἵππος· nisi τῇ κεφαλῇ scripsit. || Κατανεύων producta propter metrum syllaba secunda Hom. Od. I, 490: Κρατὶ κατανεύων.] Κατανεῦαι pro κατανεῦσαι dici, auctor Hesych. [Ex dialecto, ut videtur, ut πᾶα pro πᾶσα, ποιῆαι pro ποιῆσαι, et alia. Albert. Κατανεῦαι Musuri conjectura est. Codex κατανέναι.] Καννεύσας, Æolica et poetica syncope pro κατανεύσας a καννεύω, posito pro κατανεύω, Annuo. Hom. Od. O, [463]: Ἦτοι ὃ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει· postquam dixit ὅ δέ τοι κατένευσε σιωπῇ.

[Κατάνεφος, ὁ, ἡ, Nubilus, Obnubilus. Jul. Afric. Cest. p. 311, 17: Κατανέφου δὲ ὄντος τοῦ ἀέρος. Hase.]

[Κατανεφόω, Caligine obduco, Obscuro. Plut. V. Timol. c. 27: Ὁ θολερὸς ἀὴρ ... κατενέφωσε τὰς ἀκρωρείας.]

[Κατανέω.] Κατανῆσαι, Aggerare, Extruere, Herodot. [6, 97: Λιβανωτοῦ τριηκόσια τάλαντα κατανήσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐθυμίησε.]

[Κατανέω, Neo, Filum duco. Hesych. s. v. Λίνοιο: Διὰ τὸ λίαν κατανενῆσθαι, Quod nendo in tenuissima ductum sit fila. Hemst.]

[Κατάνη, ἡ, Catana. Steph. Byz.: Κ., πόλις Σικελίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. (Thucyd. 6, 3; Xenoph. H. Gr. 2, 3, 5; Strabo 6, p. 267 sqq.) ... Ἔστι καὶ ἄλλη κατέναντι τῆς Λέσβου πληθυντικῶς λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Καταναῖος καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Καταναία, ἡ, Ager Catanæorum, Strabo 6, p. 269, 272, 274. Καταναῖοι, οἱ, Thucyd. 3, 116, Strabo 6, p. 268, 272. || Apud Siculos i. q. τυρόκνηστις, Radula, ut ex verbis Plutarchi colligi potest V. Dion. c. 58: Ὁρμήσας μὲν γὰρ Κατάνην λαβεῖν εὐθὺς ἀπέβαλε τὰς Συρακούσας, ὅτε καί φασιν αὐτὸν εἰπεῖν ὅτι πόλιν ἀπολωλεκὼς τυρόκνηστιν εἵληφεν.]

[Κατανήχομαι, Denato, Gl. Schol. Apollon. Rh. 4, 937: Ὁμοῦ πρὸς ἀλλήλας κατανηχόμεναι.]

[Κατανθεμόω, Floribus exorno. Method. Conviv. p. 116, D: Κατανθεμῶσαι στεφανώμασι τὰς θείας κεφαλάς. Routh.]

[Κατανθίζω, Floribus exorno, Decoro, Diodor. 18, 26: Στέμμα πομπικὸν, χρώμασι παντοδαποῖς διαπρεπῶς κατηνθισμένον. Hierocles p. 190. Wakef. Callistrat. p. 913: Χρυσῷ κατήνθιστο τὸ πέδιλον. Eustath. Opusc. p. 73, 35: Λάκκος κατηνθισμένος ἐπὶ ἀπωλείᾳ τῶν περιπεσουμένων.]

[Κατανθρᾰκίζω, i. q. κατανθρακόω. Figurate de amore Anth. Pal. 12, 99: Οὔ με κακῶν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον σύντροφον αἰσχύνῃ βλέμμα κατηνθράκισεν.]

Κατανθρᾰκόω, ώσω, i. q. ἀπανθρακόω [In carbones muto, Concremo]: unde κατηνθρακωμένος, quod e Soph. [El. 58: Σῶμα φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον] citat Bud. Lex. [Eur. Cycl. 659: Κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας. Pseudo-Eurip. Iph. A. 1602: Ἐπεὶ δ' ἅπαν κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογί. Futur. med. Æschyl. fr. 265: Στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι.] Pro eod. in VV. LL. habetur et [vitiose] Κατανθρακέω. Hesych. addit, κατανθρακῶσαι esse [non solum κατακαῦσαι, sed] etiam κατοπτῆσαι. [Germ. CPol. De ador. cruc. p. 245, C Grets.: Ἀπὸ γλώττης κατηνθρακωμένης. Id. ib. p. 257, B: Τὸ κατηνθρακωμένον θυσιαστήριον· et Macar. Philadelph. ib. p. 178, B: Τὸ κ. στόμα, de labiis Esaiæ pruna tactis. Forma Κατανθρακεύσας Theoph. Simoc. Hist. p. 195, 17 ed. Bonn. Hase.]

[Κατανιάω, Molestia s. Mœrore afficio. Hesych.: Κατήφησας, κατηνίασας. Κατηφήσας, κατανιαθείς. G. D.]

Κατανίζω, Diffundo, Transfundo, VV. LL. [Perfundo, Perluo. Hippocr. p. 883, A: Ὄξει δὲ χρὴ πάντα τὰ τοιαῦτα κατανίζειν. Ib. p. 881, G. Foes. Athen. 11, p. 484, A: Κατανίζεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἴνοις.]

[Κατανῑκάω, Devinco, Gl. Soph. fr. 105 : Ὅταν οἱ γ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγαθῶν κατανικῶνται.]

[Κατανίκημα, τὸ, Victoria, Triumphus. Theodoret. t. 1, p. 658, C, in loco Esaiæ 63, 3, ubi LXX, τὸ αἷμα αὐτῶν· Symmach., τὸ ἐπινίκιον α. HASE.]

[Κατάνιμμα, τὸ, Ablutio. Athen. 1, p. 18, F : Ἐθεράπευον τὸ σῶμα διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμμάτων· pro quo Eustath. p. 1401, 41, λουτροῖς καὶ κατανίσμασι scripsit.]

Κατανίπτης, δ, Athenis in ministerio Palladis, δ τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων [V. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 69, annot. HASE.]: vel ἐπώνυμόν τινος, Etym. [M. p. 494, 25. Lex. rhet. p. 269, 28.]

Κατανίπτω, Abluo, [Eluo. Hippocr. p. 166, A : Ἡ γὰρ κατανιφθεῖσαι πεπαύσονται αἱ διάρροιαι ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου. Sic vocat alvi profluvia abluta, lacte decocto extersa ac perpurgata. FOES. Pherecrat. ap. Athen. 6, p. 269, A : Παρῆν δὲ χόνδρος γάλατι κατανενιμμένος] : ut exp. ap. Lucian. Lexiph. [c. 15] : Ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας, Lingua abluturus. [Hoc non a κατανίπτω, sed a κατανίφω derivandum esse ostendit Gesnerus, ad Homericam respici monens locutionem, Ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι.]

[Κατανίσσομαι. V. Κατανείσσομαι.]

[Κατανίστημι.] Κατανίσταμαι, Insurgo contra s. adversum : vel Insurgo repugnaturus : ἀνίσταμαι κατά. Polyb. 1, [46, 12] : Ὁ δὲ, διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστὰς μιᾷ νηΐ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου. Id. [1, 46, 10] de Rhodio : Ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενος κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τε τόλμῃ καὶ τῷ ταχυναυτεῖν. Suid. priorem l. affert, exponitque ὑπερβαλών, ὑπερνικήσας : ut sit In certamine, quo in aliquem insurgitur, vincere et superare. [4, 3, 13 : Τῶν δὲ κατανίστατο, Contra hos insurrexit (nempe accusandi caussa)· 38, 4, 7 : Κατανίστατο τῶν ἀρχόντων. Absolute κατανίστατο (scil. τῆς γερουσίας) 38, 5, 1. SCHWEIGH. LXX Num. 16, 3 : Διὰ τί κατανίστασθε ἐπὶ τὴν συναγωγήν ;]

Κατανίφω, Ningo deorsum. Aristoph. Nub. [965] : Κεἰ κριμνώδη κατανίφοι, Etiamsi nix crassa decidat. Ex Eod. [Ach. 138] : Κατένιψε χιόνι· quod dubium est an in posteriori signif. τοῦ νίφειν capiatur. Et κατανιφόμενα ὄρη, Montes nivibus obtecti, Nivosi, ut νιφόμενοι infra; Qui a nivibus molestantur, Nivales, Plin. [Etym. M. p. 7, 11 : Ἀγάννιφον τὸν πάνυ κατανιφόμενον. Hesych. : Κατανίφεται, καταφθείρεται, καταχιονίζεται. ‖ Figurate Lucian. V. H. 2, 14 : Μουσικὰ ὄρνεα ἐκ τῶν πλησίων λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα κατανίφει (alii libri —νείφει) αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑπερπετόμενα, Instar nivis spargunt. ῑ]

[Καταννοὶ, οἱ, Catanni, ἔθνος πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Steph. Byz.]

Κατανοέω, [Hesych. : Κατανεύοντα (fort. Κατανοεῦντα), κατανοοῦντα, θεωροῦντα. Κατανοοῦντι (codex —νοῦντι), καταβλέποντι. « Κατανοεῖν, Intelligentia valere, Sensuum integritate constare et frui, i. q. καταφρονεῖν. Hippocr. p. 1151, F : Οὐ κατενόει. Illud enim οὐ κατανοεῖν παραφρονῆσαι explicat Galen. lib. 3 Π. δυσπν. p. 198, 21, ut et κατανοεῖν καταφρονεῖν Comm. 1 in lib. 3 Epid. p. 401, 12 ed. Bas. Quam etiam dictionem alias crebro usurpat Hippocr., ut Ægr. 2 et 3 lib. 3 Epid. » FOES.] Animadverto, Intelligo, Perspicio ; nam hæc Platonis, Ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατὸν, Cic. ita vertit, Attamen illud perspici et intelligi potest. [Plato Phæd. p. 90, C : Ὄντος ... λόγου δυνατοῦ κατανοῆσαι· Tim. p. 90, D : Τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοιῶσαι· Soph. p. 233, A : Οὐ γάρ πω κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον· 259, C : Ὡς τι χαλεπὸν κατανενοηκώς· 264, B : Κατανοεῖς οὖν ὅτι ... Phileb. p. 35, C : Καὶ τόδε περὶ ταὐτὰ ταῦτα κατανοήσωμεν. Polyb. 1, 4, 6 : Κατανενοηκέναι τὸ τῆς ὅλης οἰκουμένης σχῆμα.] E Thuc. affertur cum partic. [2, 3], κατανοῶ ὄντας, pro Intelligo esse. Pro Intelligo, necnon pro Considero poni ab Aristot. scribit Bud. [H. A. 9, 6. : Κατανενοηκυῖαν τὴν πάρδαλιν ὅτι τῇ ὀσμῇ αὐτῆς χαίρουσι τὰ θηρία.] Affertur autem κατανοῶ et cum περὶ e Xen. [Cyrop. 1, 6, 20], κατανοῶ περὶ τούτων. [Polyb. 2, 15, 4 : Περὶ δὲ τῆς κατὰ μέρος εὐωνίας ... οὕτως ἄν τις ἀκριβέστατα κατανοήσειε· 1, 64, 2 : Περὶ μὲν ταύτης τῆς ἀπορίας σαφῶς ἐξέσται τὰς αἰτίας κατανοεῖν. Videndi signif. cum εἰς constructum ap. LXX Sirac. 23, 26 : Κατανοοῦντες εἰς ἀπόκρυφα μέρη. ‖ « Disco. Thucyd. 1, 138 : Τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας. » BRUNCK.]

Κατανόημα, τὸ, Quod ab aliquo animadversum est s. perspectum. Vel, ut scribit Bud., Quod est deprehensum et intelligentia cognitum. [Plato Epinom. p. 987, D : Ὕστερον αὐτοῖς παραδέδωκε τὸ τούτων τῶν θεῶν τοῦ κόσμου κατανόημα.] Vel, Commentum, Remedium excogitatum : cui interpretationi subjungit ex Aristot. in Polit. [1, 11] de Thalete, qui conduxit olearia prela : Τοῦτο γάρ ἐστι κ. τι χρηματιστικόν.

Κατανόησις, εως, ἡ, Animadversio, Deprehensio, Cognitio, [Consideratio. Plato Tim. p. 82, B : Δευτέρων δὲ ξυστάσεων αὖ κατὰ φύσιν ξυνεστηκυιῶν δευτέρα κατανόησις νοσημάτων τῷ βουλομένῳ γίγνεται ξυννοῆσαι· Critia p. 107, D : Διὰ τὴν ἀεὶ ξύνοικον κατανόησιν]. Ἡ τοῦ ἀληθοῦς κατανόησις, quod affertur e Greg. At e Plut. [V. Rom. c. 6] : Κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, pro Multa ingenii sui documenta præbet. Ad verbum, Multam sui cognitionem. I. e., Multos modos cognoscendi sui et perspiciendi. [Conf. c. 27, Pomp. c. 37. ‖ « LXX Sir. 41, 27 : Ἀπὸ κατανοήσεως γυναικὸς ὑπάνδρου, Ob contemplationem (lascivam) mulieris maritatæ. » SCHLEUSN.]

[Κατανοητέον, Animadvertendum, Intelligendum. Plato Polit. p. 305, C : Τόδε κ.]

[Κατανοητικὸς, ἡ, ὸν, Perpicax. HSt. s. v. Καθοράω :] Καθορατικὸς et Κατανοητικὸς Pollux [9, 151] ut synonyma ponit. [Greg. Nyss. t. 1, p. 485, A : Κατανοητικὴ φαντασία. Id. ib. p. 45, C : Ἔξιν τινὰ κ. τοῖς ἀκροαταῖς ἐνεργάσασθαι, Ad res animo indagandas auditores consuefacere. HASE. Pollux 4, 7 : Ὁ δὲ κατανοητικὸς εὐτελές.]

[Κατανοίγω, Aperio. Philostr. Ep. p. 913; Athan. vol. 1, p. 60. KALL.]

[Κατάνομαι. V. Κατανύω.]

[Κατανομεὺς, καταπηθὴς, gl. corrupta Hesychii.]

[Κατανομὴ, ἡ, Pascuum. Εἰς κατανομὴν ἐξάγειν, Pastum ducere, schol. Aristoph. Av. 769. HEMST. Schol. Soph. Trach. 13 : Διὰ τὸ τὰς κατανομὰς (τῶν βοῶν) παρὰ ποταμοὺς εἶναι. Schol. Pind. Ol. 7, 61 : Νομὸν δὲ τὴν κατανομήν. Scholl. Æsch. Suppl. 542, Dionysii P. 193. Synes. p. 287 citat Wakef. ‖ Κατανομὴν scriptura vitiosa pro διανομὴν codicis unius ap. Procl. Institt. theol. p. 180.]

[Κατανομιστεύω. HSt. s. v. Νομιστεύω :] Extat vero ap. eund. Suid. et comp. Κατανομιστεύω, sed accipiens et ipsum ἀπὸ τοῦ νομίσματος signif.; nam κατανομιστεύσας exp. νόμισμα ἐργασάμενος, subjungens hoc exemplum [Josephi B. J. 1, 18, 4] : Ὁ δὲ κατὰ σπάνιν ἤδη χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας, Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἔπεμψε, Quum in numos conflasset, Quum conflasset ad numos cudendos.

Κατανομοθετέω, Legem pono, Legem obrogo, e Plat. [Leg. 9, p. 861, B.]

[Κατάνομος, ὁ, ἡ, Legalis. Decretum Ætolorum ap. Chishull. Antiq. p. 105. Boiss.]

[Κατανοσέω, Ægroto. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 320 : Γλῶτταν ὑγιαίνοντος τὸ ὅλον καὶ κατανοσοῦντος. Boiss.]

[Κατάνοσος, ὁ, ἡ, Ægrotus. Const. Manass. Chron. p. 40, v. 1948. Boiss.]

[Κατανοστέω, Ab exilio redeo. Polyb. 4, 17, 10.]

[Κατανοσφίζομαι, Depeculor. Dionys. A. R. 4, 11 : Οἱ κατανοσφιζόμενοι τὰ δημόσια.]

[Κατανοτιαῖος, α, ον, Meridianus, In meridiem spectans. Tit. Cret. ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 399, 124 : Ἐπὶ τὸ ἐξέδριον τὸ κατανοτιαῖον. HASE.]

[Κατανοτίζω, Humecto. Eur. Iph. T. 833 : Κατὰ δὲ δάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ, τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον.]

Κατανουθετέω, Monitis instituo et moderor, Præceptis tempero. Bud. e Synesio [p. 277] : Κατανουθετήσει καὶ παιδαγωγήσει σε ἡ ἐπιστολή. Possis etiam reddere Commonebit, Commonefaciet.

Κάταντα, τὰ, itidem [ut ἄναντα pro ἀνάντη] poet., κατωφερῆ Suidæ [et Eustath. p. 1291, 36], et pro κατάντη, a κατάντης. [Κάταντα non magis pro κατάντη

dictum est quam ἄναντα pro ἀνάντη. Suidæ gl. e loco Homeri sumta est, in quo κάταντα adverbium esse ipse Stephanus animadvertit.] Κάταντα, adv. Sursum deorsum, ἄναντα κάταντα. Lucian. [De merc. cond. c. 26]: Σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς, Sursum deorsum cursitans, ut Terent. Bud. Sic Hom. Il. Ψ, [116]: Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

Καταντάω, Devenio, Evado. Polyb. [6, 4, 12 : Συνιδεῖν ... καὶ τὴν μεταβολὴν ἑκάστων καὶ τὸ τέλος πότε καὶ πῶς καὶ ποῦ καταντήσει πάλιν·] 4, [34, 2] : Πολλάκις τὸ τολμᾶν περιττὸν εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν, pro καταστρέφειν, inquit Bud. Comm. p. 691. [30, 14, 3 : Εἰς ἑαυτοὺς κατήντησαν, Adversus se invicem se converterunt. Cum ἐπὶ 10, 37, 3 : Ἐπί τινας λογισμοὺς κατήντησε τοιούτους· 14, 1, 9 : Ἀεί πως ἐπὶ ταύτην κατήντα τὴν γνώμην. Schweigh.] Ubi et Κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. 25, [13] vult esse Devenimus. Ibid. Κατήντησεν εἰς Βαβυλῶνα e Diod. affert pro Tandem pervenit. [Diodor. 4, 52 : Εἰς τὰ βασίλεια καταντῆσαι· 62 : Εἰς τὰς Ἀθήνας κατήντησε· 1, 37 : Τοῦ πράγματος εἰς ὑπόνοιαν καταντῶντος· aliisque locis non paucis. Cum ἐπὶ 1, 79 : Καταντᾶν ἐπὶ τὸν ὅρκον· 3, 27 : Ἐπὶ τὴν συνήθη καταντᾷ κοίτην. Xenoph. Ephes. 1, 11 : Διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν.] Idem Bud. alibi e Gregor. affert in primis illis signiff. Devenire et evadere, in Epitaph. patris sui : Καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόναμεν καὶ ποῖ καταντήσομεν. Idem καταντήσει in hoc l. Basilii alioqui simili, exp. Desinet, Exibit, p. 251 : Τοῦτό σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσει πέρας. [Apollon. De synt. p. 294, 2 : Τὸ εἴκειν ... καὶ τὸ ὑποχωρεῖν πᾶσι τῷ αὐτῷ λόγῳ εἰς δοτικὴν κατήντησε, In dativum fertur, Cum dativo construitur.] || Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀρχιερωσύνην, pro Retorquere in seipsum, in VV. LL. citatur e Macc. 2, 4, [24.]

[Κατάντημα, τὸ, Actus deveniendi, Exitus, Locus ad quem quis devenit, quo cursum finit. Jo. Chrys. In Gen. or. 6, vol. 1, p. 34 : Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ. Seager. Verba illa ex Ps. 18, 7, sumta sunt. Schol. Aristoph. Ran. 1026 : Ἐλαῖαι στιχηδὸν ἵστανται, οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου. Eustath. p. 1384, 19 : Ἡ γὰρ Καλυψὼ ... κατάντημα γέγονε τῆς πλάνης τῷ Ὀδυσσεῖ. Adde ejusd. Opusc. p. 87, 20; 329, 30; 347, 70; 350, 50. «Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 169.» Boiss. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 276, 20 : Τῇ ἐξόδῳ, τῷ καταντήματι. Germ. CPol. De restit. imag. p. 446, C Grets. : Τὰς δύο ὁδοὺς, καὶ τὰ ἀμφοτέρων καταντήματα. Ptolem. Centil. p. 218, 1 : Ἐν τῷ ζωδίῳ τοῦ καταντήματος. Hase.]

[Κατάντην, Deorsum. Themist. Or. 13, p. 206, 17 : Οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην διαδραμοῦσαι.]

Κατάντης, ὁ, ἡ, [De accentu Mœris p. 207 : Κάταντες τὴν πρώτην ὀξυτόνως Ἀττικοί· τὴν τελευταίαν ὀξέως Ἕλληνες. Κατάντης κάταντες ap. Arcad. p. 118, 1.] Declivis, Proclivis, Deorsum vergens : oppositum τῷ ἀνάντης et προσάντης, ut Suid. testatur, ut κατάντη ὁδὸν ap. Aristoph. [Ran. 127. Plato Tim. p. 77, D : Ἀτ' ἐπὶ κάταντες. Τὸ κάταντες γεώλοφον Theocr. 1, 13. Τόπους κατάντεις Athen. 3, p. 99, C. Τὰ κατάντη Hippocr. p. 743, C. Aristot. H. A. 6, 12 : Ἄγει δὲ (ἡ φώκη) ... τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν ... τὰ δὲ κατάντη φέρεται, ἀλλ' οὐ βαδίζει. Aristid. vol. 2, p. 338 : Αἱ πρὸς Λιβύης ψάμμοι καὶ κατάντεις ἐπὶ θάτερά εἰσιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ περιφανῶς], et κάταντες, E regione, sicut exp. in VV. LL.; ap. Hesych. autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Hell. 3, [5, 20] : Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. Pronus, Facilis [Eur. Rhes. 318 : Ἕρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς τἀγαθόν. Plut. Mor. p. 53, D : Πρὸς τὰ χείρονα κατάντης ἐστί· 530, B : Ἡ δυσωπία ... πάντα καὶ ἄκλειστα καὶ κατάντη προδίδωσι τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 304, D : Τὸ κάταντες τῆς ἐν τοῖς ῥήμασιν ἁμαρτίας], vel κατὰ κρημνὸν, ap. eund. Hes. [K., ῥᾴδιος, εὔκολος, ἢ κατὰ κρημνὸν (κατακρημνὸν codex), καταφερής. Κατὰ κρημνὸν ad præcedentem gl. Κάταντες, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, refert Albert., nisi κατάκρημνος corrigendum sit.]

[Κατάντηστιν, E regione. Hom. Od. Υ, 387 : Ἡ δὲ κ. θεμένη περικαλλέα δίφρον. Unde corrigendæ Hesychii gll. Κατ' ἄντησιν, κατέναντίον. Καταντήσειν, κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. Eustath. p. 1896, 60 : Τὸ δὲ κ. δηλοῖ μὲν τὸ ἀντικρὺ, φασὶ, τοῦ ἀνδρεῶνος, πλεονασμὸν δὲ τοῦ σίγμα ἔχει ὁμοίως τῷ προμνηστῖνοι, διὰ τὸ καλλιφωνότερον.]

[Καταντία, i. q. καταντίον, quod v.]

[Καταντία, ἡ, Declivitas, Proclivitas, Deorsum inclinatio. Hippocr. p. 741, H : Φυλάσσων ὑπόρρυσιν, ὑπόστασιν, ἔκτρεψιν, καταντίαν· ubi Galen. καταντίαν exp. Membrorum, hoc est manuum et crurum, declivitatem, quum deorsum inclinant, et κατάρροπον θέσιν. Foes.]

Καταντιβολέω, affertur pro Precor, diciturque cum accus. construi, nullo tamen id exemplo nec auctoritate. [Καταντιβολῶν Pollux 3, 69. Aristoph. fr. 523 : Καταντιβολεῖτον αὐτόν. Joseph. B. J. 1, 2, 4 : Κατηντιβόλει τὸν παῖδα, μὴ φείσασθαι τοῦ δυσσεβοῦς. Ib. 6, 4; 13, 6; 28, 4, et 5, 3, 4. Hesych. : Κατηντιβόλουν, παρεκάλουν.]

Καταντικρὺ, E regione, Ex adverso; καταντικρὺ τῆς ὄψεώς ἐστι. [Hom. Od. K, 559. Λ, 64 : Καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ubi producta propter metrum ultima syllaba est.] Thuc. 7, [57] : Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος. [Plato Lys. p. 207, A : Εἰς τὸ κ. ἀποχωρήσαντες· Euthyd. p. 274, C : Πρῶτος προσέστη ἡμῖν ἐν τῷ κ. Phæd. p. 112, D : Ἔνια κ. ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν· E : Τούτου ... κ. καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρων· Theæt. p. 194, B : Κ. καὶ κατὰ τὸ εὐθύ. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 5 : Εἰς Σηστὸν κ. ὄντα Ἀβύδου. Polyb. 4, 39, 6 : Πρὸς τὸ κ. κείμενον Σαραπιεῖον τῆς Θράκης. Κ. τῷ ἡλίῳ Dio Cass. 60, 26. Divisim scribebatur ap. Eubul. Athen. 11, p. 473, D : Κατ' ἀντικρὺ τῆς οἰκίας· et κατὰ ἀντικρὺ 9, p. 390, D, ubi καταντικρὺ ex Eustathio p. 1687, 55, reposui. Κατάντικρυς contra præceptum Phrynichi p. 443 apud Dion. Cass. 57, 7 : Κ. σφῶν, et ap. Aristæn. 2, 5 : Κ. μὲν γὰρ ὁ νέος.]

[Καταντίον, Contra, E regione.] Καταντίον pro ead. signif. [qua ἀντίον] citatur ex Epigr. [Damageti Anth. Plan. 4, 95 : Ἔρχονται δ' ἐς ἀγῶνα,] καταντίον ὅμμα βαλόντες [λοξὸν ὑπὲρ ζωᾶς ... σφετέρας. Maneth. 1, 230 : Μήνης Ἡελίου τε καταντίον ἑστηώτων. Soph. Ant. 512 : Ὁ καταντίον θανὼν, Eteocles in pugna cum fratre occisus. Cum gen. Herodot. 6, 103 : Καταντίον αὐτοῦ· 6, 118 : Τὸ δ' ἐστὶ Χαλκίδος κ. 8, 52. Cum dat. 7, 33 : Ἀβύδῳ κ. «Κατὰ δ' ἀντίον per tmesin ap. Quint. Sm. 8, 272; qui alibi non raro καταντίον dixit, velut 1, 540; 2, 328.» Struv. || Καταντία. Agesianax ap. Plut. Mor. p. 921, B : Πόντου μέγα κῦμα καταντία κυμαίνοντος. Oppian. Hal. 2, 555 : Οὐδ' ἀλέγουσι δελφίνων, μοῦναι δὲ καταντία δηριόωνται· ubi Schneiderus κατ' ἀντία scripsit.]

[Καταντιπέρας, E regione, Ex adverso. HSt. s. v. Ἀντιπέρας :] Invenitur et Καταντιπέρας, uno vocabulo, pro ἀντιπέρας, apud [Xenoph. Anab. 1, 1, 9 : Ἐν Χερρονήσῳ τῇ κ. Ἀβύδου·] Lucian. [Jov. trag. c. 42, ubi nunc κατ' ἀντ.] Sed quidam malunt divisim scribere κατ' ἀντιπέρας. [Καταντιπέραν τῆς διαβάσεως Xenoph. Anab. 4, 8, 3, ubi libri quidam κατ' ἀντιπέραν, Schneiderus καταντιπέρας propter locum priorem. Καταντιπέρην vel Κατ' ἀντιπέρην Manetho 2, 22; 3, 423; 6, 153, 287, 700. Καταντίπερα, vitiose correpta syllaba ultima, 4, 188 : Ἡνίκα ... αἰθέρος αἴγλην πορφυρέαις ἀκτῖσι καταντίπερ' αἰγλοβολήσῃ.]

[Καταντιπνέω, Contra spiro. Eumath. p. 245 : Πνεῖ καὶ Ποσειδῶν κατὰ μέτωπον καὶ ὅλον ἐκ πρῴρης ἡμῖν καταντιπνεῖ· ubi tres codices Monac. κατ' ἄντικρυς ἀντιπνεῖ.]

[Καταντλὰς in l. defecto Nicandri ap. Athen. 3, p. 126, C, κατάνλασον scriptum in epitome, ex κατάντλησον corruptum videtur, quantum ex Athenæi interpretatione καταμίγνυε colligi potest. G. Dind.]

[Καταντλάω forma suspecta pro καταντλέω. Hesych. : Κατεωνᾶσθαι, καταντλᾶσθαι. Κατεωνεῖ, καταντλᾷ (—τλεῖ Musurus).]

Καταντλέω, Hausta aqua perfundo, et proprie cum magna quadam abundantia. [Mœris p. 73 : Αἰονᾶν Ἀττικοί· καταντλεῖν Ἕλληνες.] Alioqui simile est τῷ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaph., ut apud Aristoph. Vesp.

[483] : Ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος Ταὐτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, His accusationibus te asperget, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. [Plato Rep. 1, p. 344, D : Ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον.] Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Risu obruere, inquit Bud., vel Ridendum exponere. Plato De rep. 7, [p. 536, B] : Καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Majore ludibrio philosophiam afficiemus. [Athen. 5, p. 221, A, poetæ alicujus verbis utens, ut videtur : Δοκεῖτέ μοι, ἄνδρες δαιτυμόνες, σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις. Longin. De subl. c. 12, 5, de oratore : Ὅπου χρὴ καταντλῆσαι. Diog. L. 5, 20 : Ἐπειδὴ πολλὰ αὐτοῦ κατήντλησε.] ‖ Καταντλεῖν, usitatum medicis, ut de ἐπαντλεῖν supra dictum est. Sed ut e Galeno ibi habuimus, Ἐπαντλεῖν τοῖσδε ὕδωρ θερμὸν, ita sciendum est ab eod. dici inversa illa constr. καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ : ut, Καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν, διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. Sic Idem, Ἐλαίῳ γε μὴν ἀπ' ἀρχῆς τῆς θεραπείας, οὐχ ὕδατι καταντλῶ τὸ πεπονθὸς μόριον, Perfundo oleo s. foveo. Sic apud Diosc., καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ, vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, Infundi fotus gratia, i. e. eo foveri pars ægra. Aphrod. Probl. 1, [50] : Τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον, quod in VV. LL. redditur Calidum oleum perfusum prodest. Quum potius dicendum sit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foveatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic, Καταντληθεῖσα θερμὴ ἀμόργη ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ, Diosc. [1, 140.] Idem, Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάταγμα πωροῖ τάχιον, Si ossa fracta eorum decocto foveantur, celerius solidantur. Sed et καταντληθεῖσα exp. apud Eund. 3, 11, e Barbaro et Marcello, Calens imposita. [Joseph. A. J. 8, 4, 1 : Πολλῶν ἱερείων αἵματι τὴν ὁδὸν καταντλοῦντες· B. J. 4, 9, 10 : Καταντλούμενοι μύροις. Geopon. 12, 17, 5 : Καταντλουμένη ζέματι κράμπη.] ‖ At Καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eod. Diosc. [5, 102] dicitur : ubi καταντλήσας quidam interpr. Ex alto fundens : alii, Transferens.

Κατάντλημα, τὸ, et Κατάντλησις, εως, ἡ, i. q. ἐπάντλημα et ἐπάντλησις, sed illa his usitatiora, et quidem de Perfusione quæ fit fotus gratia, potius quam de alia ulla. [Etym. M. p. 348, 27 : Αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματά φασιν οἱ ἰατροί.] In VV. LL. exp. κατάντλημα, Fomentum, quod cum infusione fit, Fotus, q. d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Diosc. 1, [135] : Κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foveri utilissimum est. Ibid. [c. 15], Ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι, redditur, In liquidis et siccis fomentis. [Κατάντλημα Moschion De pass. mul. p. 22, 1. Galen. vol. 14, p. 227, 6 : Εἰ δέ τις τὸν ὑγιῆ τόπον τῷ αὐτῷ ἐπαντλήσει καταντλήματι. Basil. t. 1, p. 202, A : Καταντλήμασι καὶ περιπλάσμασιν ἁπαλοῖς· conf. eadem fere Cat. in Psalm. t. 1, p. 565, 16, et ap. Nil. Epist. p. 250, 3. Hase. Antyllus ap. Stob. Flor. 101, 28 : Λουτρὰ καὶ καταντλήσεις καὶ ἐμβροχαί. Idem ap. Oribas. p. 247 ed. Matth.]

[Καταντλητέον, Perfundendum. Antyllus ap. Oribas. p. 248 ed. Matth. K. ὕδατι Geopon. 16, 7, 1.]

Κάταντλος et Ὑπέραντλος, ὁ, ἡ, ut κάταντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, Cujus sentina exundat, inquit Budæus. Pollux [1, 113] : Ὑπερκατέβη (τὸ κῦμα) εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσέπεσε· κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. Usitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab Eod. alibi ponitur.

[Καταντυγώδης, ὁ, ἡ, Orbiculatus. Nicet. Chon. Annal. p. 329, D : Τὸ καταντυγῶδες ἀργύρεον κάλυμμα τῇ κεφαλῇ περιθέμενος. Schneid.]

[Κατανυγὴ, ἡ, i. q. κατάνυξις. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 72, 50 : Τῇ ἐν ἡσυχίᾳ κ. Severian. De creat. mund. t. 7, p. 592, 26. Vita S. Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 427, 38 : K. καρδίας. Hase.]

[Κατανυκτικὸς, ἡ, όν. Κατανυκτικὰ στιχηρὰ, Quæ pro peccatorum remissione cum affectu grandi et compunctione, ut est in Concilio Vasensi, recitantur in ecclesia, vel potius quæ compunctionis verba præferunt. Pœnitentialis Ms. ex cod. Colbert. : Ψάλλουσιν κατανυκτικὸν κανόνα. Triodium Feria 6 : Λέγομεν τὰ κατανυκτικά. Hæc et alia attulit Ducang. Typicum Sabæ p. 6 citat Suicer. : Τῇ κυριακῇ ἑσπέρας ἀναστάσιμον ἓν, κατανυκτικὸν ἓν (sc. κάθισμα). Goerὸν per κατανυκτικὸν exp. Suidas. Elegia κατανυκτικὴ in cod. Paris. ap. Bandur. ad Imper. Orient. vol. 2, p. 877. Et alibi ᾠδάριον κατανυκτικόν.]

[Κατανυκτὸς, ὁ, ἡ, Compunctus. K. καρδία Joann. Clim. Scala p. 413.]

Κατάνυξις, εως, ἡ, Compunctio, ut Plin. : Laterum compunctiones tollit. Metaph. plerumque, ut et ipsum κατανύττειν, ac significat Dolorem quo animus hominis ceu lancinatur. Ap. Paul. autem Ad Rom. 11, [8] : Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, vet. Interpr. itidem reddidit Compunctio. Alii autem e collatione cum Hebr. verbis, malunt vertere Soporem, etiam Stuporem, Altissimum veternum, et qui omnem sensum adimat. Hesychio certe κατάνυξις est non tantum λύπη, sed etiam ἡσυχία. Chrysost. autem ibi significare scribit τὴν περὶ τὸ χεῖρον ἕξιν τῆς ψυχῆς, τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν καὶ ἀμεταθέτως· quoniam David alicubi dicit [Ps. 29, 15] : Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ, i. e., inquit, οὐ μὴ μεταστῶ, οὐ μὴ μεταβληθῶ : quibus subjungit, Ὥσπερ γὰρ ὁ ἐν εὐλαβείᾳ κατανενυγμένος οὐκ ἂν εὐκόλως μετασταίη, οὕτω καὶ ὁ ἐν πονηρίᾳ κατανυγείς, πάλιν οὐκ ἂν ῥᾳδίως μεταβάλοιτο· κατανυγῆναι γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ ἐμπαγῆναί που καὶ προσηλῶσθαι· τὸ τοίνυν ἀνίατον τῆς γνώμης καὶ δυσμετάθετον δηλῶν, πνεῦμα κατανύξεως εἶπεν. [Jo. Chrys. vol. 7, p. 450, A; 451, A.]

[Κατανύσσω s.] Κατανύττω, Pungendo penetro, Compungo, ut Colum., Ne aculeis urticæ compungantur; Plin., Acu compunctus. Accipitur metaph., ut [Ps. 108, 15 : Ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχὸν κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ· quod Cyrillus in Lex. exp. ἀσθενῆ, ἄνανδρον, ἄπρακτον. Sir. 20, 21 : Ἐν τῇ ἀναπαύσει αὐτοῦ οὐ κατανυγήσεται· 47, 21 : Κατενύγην ἐπὶ τῇ ἀφροσύνῃ σου. Susann. v. 11 : Ἦσαν ἀμφότεροι κατανενυγμένοι περὶ αὐτῆς (i. e. amore ejus correpti). Schleusn.] Act. 2, [37] : Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. Ea signif. Ferent., Si id te mordet; Cic., Si qua sunt in tuis literis quæ me mordeant; Plaut., Cor pungit meum; Cic., Scrupulum qui dies noctesque stimulat ac pungit; Suet., Urebant anxiam mentem varia undique convitia. [Jo. Malal. p. 460, 23; 489, 8. Κατανύσσεται ἐς ψυχὴν Eustath. Opusc. p. 121 extr.] Ead. metaph. κνήθειν et κνίζειν dicitur pro Stimulos cordi subdere, Stimulis pectus alicui fodere. ‖ Hesych. κατανένυγμαι exp. non solum λελύπημαι, sed etiam ἡσύχασα [lxx Jes. 6, 5 : Ὦ τάλας ἐγὼ, ὅτι κατανένυγμαι] : itidemque κατανύγητε, λυπήθητε, et ἡσυχάσατε. [Ps. 4, 5 : Ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε· ubi Aquila ἡσυχάσατε. Jes. 47, 5 : Κάθισον κατανενυγμένη. Levit. 10, 3 : Κατενύχθη Ἀαρών.] Suid. autem [ex Photio] κατανυγεὶς, λυπηθεὶς, μεταγνούς. Idem κατανυγῶ exp. σιωπήσω, in hoc l. [Ps. 29, 15] : Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Isidorus autem [Ep. 4, 101], ut Idem annotat, καταπλαγῶ, μεταστῶ.

Κατανυστάζω, i. q. ἐπινυστάζω. Alexis ap. Athen. [1, p. 34, D] : Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς. Κατανύστασον· παύσῃ γάρ· Dormias, Obdormiscas, Aliquantum dormias. Poll. κατανυστάζειν videtur accipere pro Connivere s. Nictare, 2, [67] : Καὶ συνελεῖν δὲ βλέφαρον, τὸ κατανυστάξαι (paulo ante dicit συγκλεῖσαι, σκαρδαμύξαι), ut ap. Ovid. Oculi somno conniventes. Accipitur et metaphorice, ut νυστάζειν quoque et Dormitare in Νυστάζω. Pollux 3, c. 25, quod Περὶ φιλοπόνου καὶ ὀκνηροῦ inscribitur [§ 122] : Ὑπτιάζειν, ὀκνεῖν, κατοκνεῖν, κατανυστάζειν· paulo ante, Ὀκνώδης, κατανυστάζων, ἀποκαθεύδων, ὕπτιος, νωθρός. Sic Cic., In mediis vitæ laboribus obdormiscere, et ita conniventem somno consopiri sempiterno. [‖ Signif. transitiva Sopio. Ælian. N. A. 14, 20 : Καὶ τοῦτό γε αὐτοὺς καταβαυκαλᾷ καὶ κατανυστάζει.]

[Κατανύτω, i. q. κατανύω, Conficio. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 17 : Πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύτοι τῆς ἡμέρας.]

Κατανύω, ύσω. [Καθανύω Attici : Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 14, 17 : Ἀνύειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί· καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς· καθήνυσαν γάρ· fortasse ad

Soph. El. 1451, respiciens, ubi libri ut solent, κατήνυσαν. Καθανύσαι et Κατανύσαι ap. Hesych. cum exp. συντελέσαι.] Conficio, Perago, συντελῶ, Hesych. [Photius p. 139, 26 : Κατάνυται (scr. Κατανύεται), συντελεῖται], ut κατανύειν τὴν πορείαν, et κατανύσαι δρόμον. [Herodot. 8, 98 : Κατανύσαι τὸν προκείμενον δρόμον. Xen. H. Gr. 5, 4, 49 : Δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ κατανύσας. Nicol. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 229 : Δρόμους ἀνάντεις ἀνυπόδητοι κατανύοντες.] Plut. Dione [c. 49] : Σταδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἑπτακοσίους. [Perpetro. De cæde Eur. El. 1164 : Ὀρεία τις ὡς λέαινα ... τάδε κατήνυσεν. Eodem sensu Or. 89 : Ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν. ‖ Paro, Comparo. Polyb. 9, 4, 3 : Τοῖς δὲ νώτοις οὐκ ἐφικτὸν εἶναι τοσαύτῃ μὲν ἵππῳ, τοσούτοις δ' ὑποζυγίοις κατανύσαι χόρτον ἢ κριθὰς κομίζοντας ἐκ μακροῦ διαστήματος.] Ap. Synes. Ep. 73, quidam interpr. Consumere in hoc l. : Ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὔπω πᾶν ὅσον ἔδει κατήνυσαν, sicut et Hesych. κατανύουσι per καταναλίσκουσι exp. [et κατήνυσεν per ἀνάλωσεν.] Ap. Soph. tamen [El. 1451] : Φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, cum gen. construitur, duplicemque, ut annotat Int., admittit expos. : nam vel significat Nacti sunt, ἐπέτυχον (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit), vel κατ' ἐκείνης ἤνυσαν, Contra illam peregerunt id quod volebant, ut Ægistho intelligendum relinquerent, id in ea s. in eam perpetratum esse, quod ipsi de Oreste nuntiarant, cædem videlicet. [Vera prior interpretatio est. Eadem constr. Eur. Hipp. 365 : Ὀλοίμαν ἔγωγε πρὶν σᾶν, φίλα, κατανύσαι φρενῶν. Alterum hujus verbi ex Sophocle exemplum κατήνυσεν ex κατήνεσεν corruptum esse s. v. Καταινέω diximus. ‖ De eventu ostenti Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 340, 11 : Τούτου ὁ ἵππος ... ψηχόμενος σπινθῆρας ἀπὸ τοῦ σώματος πολλούς τε καὶ μεγάλους ἠφίει, ἕως αὐτῷ τὸ τέρας εἰς τὴν ὑπατικὴν ἀρχὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ κατηνύσθη.] Neutr. quoque et absolute reperitur; nisi quis et ibi accus. πορείαν, aut ὁδὸν, aut simile quid subintelligi malit; ut κατανύω εἰς λιμένα, Pervenio in portum : sicut καταίρω καὶ κατάγω, ut Bud. annotat. Et in VV. LL. κατανύει νηῦς, Navis meat, et κατανύσας νηΐ [ἐς Λῆμνον] ex Herodoto [6, 140], Nave delatus. [Xenoph. H. Gr. 5, 4, 20 : Φάσκων πρὸ ἡμέρας κατανύσειν εἰς τὸν Πειραιᾶ.] ‖ Κατάνομαι, [Perficior, Compleor. Arat. 464 : Μέτρα περισκοπέοντι κατανομένων ἐνιαυτῶν, ubi libri quidam κατανυομένων. ‖ Consumor, Absumor. Hesych. : Κατάνεται, κατανύεται, ἀναλίσκεται (καταναλίσκεται Abresch. ex schol. l. Homerici).] Eust. in Hom. Od. P, [537, B, 58] : Πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, interpr. Absumere, et εἰς ὄλεθρον τελειοῦν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν, ita ut sit εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. Sic etiam κατανύω, δαπανῶ Hesychio significat, cujus ex. e Synes. v. in Κατανύω. [Syllaba secunda in locis Homeri et Arati propter metri necessitatem producta, quum natura brevis sit.]

Κατανωτιαῖος, ὁ, ἡ, Qui a tergo est. Poll. 1, [148] : Τῶν δὲ ἡνιῶν αἱ μὲν κατανωτιαῖοι καλοῦνται, αἱ δὲ διὰ ῥυμῶν, Quæ per dorsum equorum jugalium transeunt. [Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 124 : Ἐξέδριον τὸ κατανωτιαῖον.] ‖ Dossuarius, νωτοφόρος, VV. LL.

Κατανωτίζομαι, Dorso sublatum bajulo, Dorso fero s. porto, ut νωτίζομαι. Lucian. Lexiph. [c. 5] : Εἶτα συντριβέντες καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι. [Longus 1, 20 : Λύκου δέρμα ... περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος. Nicet. Chon. Annal. p. 89, D : Κατανωτισάμενος τὴν συνήθη παρδαλέην. ‖ Potestate translata Plut. Mor. p. 924, C : Τοιούτων μέντοι καὶ τοσούτων παραδόξων λόγων οὐ μὰ Δία πεῖραν, ἀλλὰ θαυματοποιοῦ τινος ἀποσκευὴν καὶ πυλαίαν κατανωτισάμενοι ... ‖ Contemno, Rejicio. Simplic. ad Epictet. p. 97, 8 : Τὴν σύλληψιν καὶ τὴν κόλασιν κατανωτίζεται. Hemst. Suidas : Κατανωτίσασθαι, ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου φέρειν. (Sic etiam Photius.) « Μηδὲ τὴν τοῦ Πλουτάρχου κατανωτίσασθαι κρίσιν, μηδὲ αὖ μείζω φρονεῖν τῆς κοινωφελοῦς προαιρέσεως » (Damascii verba ap. Phot. Bibl. p. 346), ἀντὶ τοῦ καταφρονεῖν, ὀπίσω ῥίπτειν. Frequentatum Eustathio Opusc. p. 44, 20; 86, 30; 215, 40; 219, 80; 241, 50; 265, 10; 337, 90.]

[Κατανώτιον, τὸ, Pallium quod dorso imponitur. Paulus monach. in Collectaneis : Ἄνευ κατανωτίου, ἤγουν μανδύα. Geronticon ap. Nicon. in Pandecte Ms. l. 1 serm. 45 extr. : Ἔδωκα οὖν αὐτῷ ... ἓν κατανώτιον. Hinc emendandus Joann. Moschus in Limon. c. 134, ubi legitur Κατανόχιον παλαιόν. Ducang.]

[Κατανωτιστὴς, ὁ, Contemtor. Κατανωτισταὶ παντὸς δικαίου, Dicæarchus p. 15 Huds. Schneid.]

Καταξαίνω, et ipsum pro ξαίνω, Carmino; nam Pollux [7, 30], postquam scripsit Aristophanem dixisse ἔξαινε τῶν ἐρίων, addit καταξῆναι dixisse Platonem comicum. [Ἔρια κατεξασμένα Hippocr. p. 881, G. ‖ Πέτρα κατεξαμμένη καὶ κατὰ μέσον οἴκους ἔχουσα πλείονας, Petra excisa s. excavata, Diodor. 17, 71. Idem 1, 98, de lapidibus statuariorum : Ἐπειδὰν τοὺς λίθους καταξάνωσι καὶ μερίσαντες κατεργάσωνται. Nam sic librorum vitia κατακλινῶσι καταχενῶσι κατακαίνωσι corrigenda videntur : de quo supra monere neglexi s. v. Κατακαίνω, ubi in numero quoque capitis 89 erratum. G. D.] Sed frequentius metaph. pro Cædo, ea signif. qua dicitur Cædere flagris : item Discerpo, Concerpo, Lacero, Lanio. [Hesych. : Καταξανεῖ, παρατρίψει, βασανίσει.] Aristoph. Ach. [320] : Εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Schol. αἱμάσσειν αὐτὸν λίθοις, addens, ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα· quibus explicatur illud ἐς φοινικίδα. Subjungit et hæc, verbum καταξαίνειν dictum esse tanquam de lanis, ideoque additum ἐς φοινικίδα, ut de vestimento. Soph. certe hoc verbo ead. in re usus est, et quidem in voce pass. [Aj. 728], πέτροις καταξανθεὶς, pro Lapidatus. [Eur. Phœn. 1152 : Πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς· Suppl. 503 : Πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς· Ion. 1267 : Ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες.] Alioqui potius dicitur in ea verbi Cædo signif. cujus modo memini, sicut ξαίνω. Chrysost. : Καὶ καταξάνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν. Interdum additur πληγαῖς, aut alius dat. : ut πληγαῖς καταξαινόμενοι, quod exp. uno verbo μαστιζόμενοι a Suida in hoc, quem affert, l., non nominato auctore : Πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρούμενοι. Ego tamen Suidæ in hac expositione non assentior, quod πληγαῖς καταξαινόμενοι multo significantius esse existimem. [Longus 2, 1 : Λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης. Θνήσκειν πυρὶ καταξανθέντας Eur. Herc. F. 285. Lycophr. 300 : Πολλοὺς ἀριστεῖς ... αἳ σαὶ καταξανοῦσιν ὄβριμοι χέρες φόνῳ βλύουσαι. lxx Jud. 8, 7 : Καταξανῶ τὰς σάρκας ὑμῶν ἐν ταῖς ἀκάνθαις· 8, 16 : Κατέξανεν ἐν αὐτοῖς τοὺς ἄνδρας Σοκχώδ.] ‖ Attero, [Consumo,] κατατρίβω : nam Suid. καταξαίνων exp. κατατρίβων, hoc in l. : Καὶ ἐν τούτοις τὸν ἅπαντα αὐτοῦ καταξαίνων βίον. [Æsch. Ag. 197 : Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι ... παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.] Sic autem et pass. καταξαίνεσθαι existimo accipi posse pro κατατρίβεσθαι ap. Eur. [Med. 1030] : Κατεξάνθην πόνοις. Nec male Latine, Attritus sum laboribus. [Hipp. 274 : Ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας· Tro. 509 : Δακρύοις καταξανθεῖσα. Similiter Basil. Sel. V. Theclæ p. 78, 13 : Τὴν ἑαυτῆς καταξαίνειν τοῖς ὀδυρμοῖς ψυχήν. Diodor. 5, 38 : Κατὰ γῆς ἐν τοῖς ὀρύγμασι καὶ καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα καταξαινόμενοι τὰ σώματα ἀποθνήσκουσι. Mire dictum ap. eund. Exc. p. 599, 24 : Οἰκέτας ὠνούμενοι καὶ πάντας χαράττοντες τοῖς στίγμασι τροφὰς μὲν οὐχ ἱκανὰς παρείχοντο, τῇ δὲ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον τὴν παρ' αὐτῶν ταλαιπωρίαν· ubi vereor ne quid vel ante vel post verba τὴν ... ταλαιπωρίαν exciderit. De femina perdite amante Parthen. c. 17 : Μὴ περιορᾶν αὐτὴν περαιτέρω καταξαινομένην.]

[Κατάξανσις, εως, ἡ, Laceratio per ungulas. Euseb. H. E. 8, p. 261 : Στρεβλώσεσι καὶ καταξάνσεσι τῶν πλευρῶν.]

[Καταξενόω, Hospitio excipio. Κατεξενωμένος Æsch. Choeph. 706.]

[Κατάξεσμα, τὸ, Ramentum. Suidas : Μύγματα, καταξέσματα.]

[Καταξεστικῶς, q. d. Deradenter. Schol. Nic. Ther. 131 : Ἀμυκτικῶς καὶ κ. ἐμφῦσα τῷ ἄρρενι· ubi vulgo καταξυστικῶς, quod Schneiderus ex duobus codd. correxit.]

Καταξέω, Derado, Deradendo et scalpendo polio. Plut. [Mor. p. 953, B] : Ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ (τὰ κέρατα), γίνεται διαφανῆ, Secta vel Rasa cornua pellucida redduntur. [Mira verbi constructio cum

genit. ap. Suidam s. v. Ἄρκτος : Ἀσελγαινούσης τῆς παιδίσκης παροξυνθῆναι τὴν ἄρκτον καὶ καταξέσαι τῆς παρθένου· ubi fortasse τὴν ὄψιν excidit, quod suppleri potest ex schol. Aristoph. Lys. 646 : Μία τις παρθένος ἔπαιξε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. Forma media Clem. Alex. p. 274 : Ἵνα σὺν τῇ ἐπῳδῇ τοῦ λόγου καταξέσηται μὲν τὸ θηρίον (τὸν πλοῦτον), αὐτὸς δὲ ἀπαθὴς μείνῃ. G. D. || I. fere q. καταξαίνω, de tortoribus. Basil. t. 1, p. 513, B : Πάντες αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ ποθουμένου καταξέοντες. Jo. Chrys. t. 6, p. 380, 12 : Κατεξεσμέναι πλευραί. Martyr. Zenon. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 479, 9 : Τῶν μελῶν κατεξεσμένων. Laurent. Rut. Vita S. Anthusæ ib. Aug. t. 4, p. 503, 30 : Σιδηροῖς ὄνυξι τὰς πλευρὰς καταξέονται. Hase.]

Καταξηραίνω, Desicco, Exsicco. [Plato Tim. p. 75, E : Τῆς σαρκοειδοῦς φύσεως οὐ καταξηραινομένης. Κατεξηράνθαι Aristot. Meteor. 1, 3.] Theophr. C. Pl. 6, 23 : Ἔνιά γε τῶν εὐωδῶν ἄγαν καταξηραινόμενα, χείρους ἴσχει τὰς ὀσμάς. Ibid. dicit : Διατηρεῖ τὴν εὐοσμίαν ἀποξηραινόμενα. Et paulo post : Ποῖαι ξηραινομένων εὐοσμότεραι. [Idem Π. κόπων 5, p. 801 : Κατεξηραμμένου τοῦ σώματος. Κατεξηραμμένη schol. Nicand. Ther. 226.]

Κατάξηρος, ὁ, ἡ, Siccus, Aridus, Peraridus. [Aristot. De anima 2, 10 : Γλῶτταν κ. Theophr. C. Pl. 6, 18, 3 : Ταῖς καταξήροις χώραις. LXX Num. 11, 6 : Νῦν δὲ ἡ ψυχὴ ἡμῶν κατάξηρος, i. e. Contabescimus.] Plut. De educ. puer. [p. 8, C] : Οὕτω δὲ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον ὡς μὴ καταξήρους γινομένους, πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγορεύειν. [Suidas : Κατάξηροι ὄνειροι, μὴ ἔχοντες λαβάς. Τὸ κατάξηρον τῆς ἐπιθυμίας, Flagrans cupiditas, Alciphr. 1, 22.]

Καταξιοπιστεύομαι, εὔσομαι, cum gen. pers., Fide indignum aliquem judico; aut, Dico adversus aliquem quæ fide indigna sint. Nam alteram harum signiff. habere videtur in hoc l. [Polybii 12, 17, 1], quem Suid. affert : Ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς παρατάξεως.

[Κατάξιος, ὁ, ἡ, Condignus. Soph. Ph. 1009 : Παῖδα ... ὥς μ' ἐθηράσω, ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ. Eur. El. 46 : Αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα λαβὼν ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς. Forma femin. in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 d : Καταξίας χάριτας ἀποδιδόντες. G. D. || Κατάξια adverbialiter in Anth. Pal. 3, 14 : Ὅς σε δὴ αἵματι φύρσε κατάξια. Boiss.]

Καταξιόω, Dignor, Dignum judico, τιμῆς ἀξιῶ, [ut interpretatur] Suid. [allatis ignoti scriptoris verbis] : Οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέναι τίς ἦν, οὐ προσεδέξαντο. [Thom. M. p. 78 : Ἀξιῶ, τὸ ἄξιον κρίνω, οὐ καταξιῶ. Polyb. 1, 23, 3 : Οὐδὲ τάξεως καταξιώσαντες τὸν κίνδυνον.] In pass. signif. plerumque cum gen. construitur et significat Dignus judicor aut sum qui etc., ut [Demosth. p. 1383, 11 : Κατηξιοῦτε ταύτην ... μετέχειν τῆς πόλεως·] Luc. [21, 36] : Καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Ejusd. 20, [35] : Οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum gen., ut 2 Thess. 1, [5] : Εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. [Polyb. 12, 11, 8 : Τὸν τούτου πατέρα πρεσβείας κατηξιῶσθαι. Μεγάλης ἀποδοχῆς καταξιῶσαι Diodor. 2, 60; 4, 55. || Absolute In honore habeo. Polyb. 4, 86, 8 : Τὸν Ἄρατον ... ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἀπεδέχετο καὶ κατηξίου· 5, 83, 4 : Ἔργον ἐπιφανὲς καὶ κατηξιωμένον. In malam partem Soph. Phil. 1095 : Σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ', οὐκ ἄλλοθεν ἃ τύχα ἆδ' ἀπὸ μείζονος, His malis te dignum judicasti, i. e. hæc mala tibi contraxisti. || Jubeo. Æsch. Ag. 572 : Πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ. Quod χαίρειν κελεύω, λέγω, εἶπον dici solet. || Forma media Æsch. Sept. 667 : Δίκη (νιν) προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, i. e. προσιδεῖν κατηξιώσατο.]

[Κάταξις, εως, ἡ, Confractio. Forma Ionica Κάτηξις ap. Hippocr. p. 790, H. K. et θραῦσις quid differant exponit Aristot. Meteor. 4, 9 : Διαφέρει δὲ, ὅτι κάταξις μέν ἐστιν εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χωρισμὸς, θραῦσις δὲ, ἡ εἰς τὰ τυχόντα, καὶ πλείω δυοῖν. Θραῦσιν ἢ κάταξιν Theophr. Π. κόπων § 18. Τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει Artemidor. 5, 78. K. ἀλφίτου Hesych. s. v. Ἀκτή. K. τοῦ σκέλους Origen. C. Cels. p. 368. Ὀστῶν κατάξεις Paul. Sil. Therm. Pyth. 88. || Forma vitiosa Κατέαξις, Confractio, in Gl. Quacum conferenda quæ de formis κατεαγῆναι et κατεαγεὶς s. v. Κατάγνυμι diximus.]

Καταξίως, Digne, Pro dignitate. Καταξίως [libri quidam κατ' ἀξίαν. Recte Bothius κατάξι' ἄν] ἐμοῦ, Soph. [El. 800], Pro mea dignitate. [Polyb. 1, 88, 5 : Τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως τιμωρήσασθαι κ. In bonam partem 8, 12, 5 : Κ. εἰπεῖν τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ.]

[Καταξίωσις, εως, ἡ, Existimatio, Dignitas, Reverentia, Admiratio. Polyb. 1, 78, 1 : Μᾶλλον παρωρμήθη διὰ τὴν Ἀμίλκου τοῦ στρατηγοῦ καταξίωσιν· 3, 90, 14 : Ἐξ ὧν καὶ παρασημήναιτ' ἄν τις τὴν κατάπληξιν καὶ καταξίωσιν παρὰ τοῖς συμμάχοις τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος· 8, 22, 4. Schweigh. || Gratificatio, Beneficium. Marcus De bapt. p. 943, B. Epiphan. t. 1, p. 794, B : Διὰ τὴν καταξίωσιν τῆς κλήσεως. Hase.]

[Κατάξυλος, ὁ, ἡ, Lignis plenus, Lignosus. Homericum ἀξύλῳ ὕλῃ Il. Λ, 135, schol. exp. καταξύλῳ, πολυξύλῳ.]

[Καταξύλωσις, εως, ἡ, Lignatio, Gl.]

[Καταξύνω est ap. schol. Theocr. 22, 108; sed pro κατέξυνον scripsisse eum credo κατέξυον. Boiss.]

[Καταξυράω, Tondeo. Ctesias ap. Athen. 12, p. 529, A : Γυναικείαν στολὴν ἔχοντα καὶ κατεξυρημένον τὸν πώγωνα. Nicol. Damasc. p. 429 (20 Orell.) : Ὁ κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὼ ὀφθαλμώ.]

[Κατάξυσις, εως, ἡ, Incisio, Rasura. Apollon. Lex. H. : Γραπτῦς, τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις.]

[Καταξυσμὴ, ἡ, Incisio, Scarificatio. Hesych. : Δρυφὴ, ἀμυχὴ, κ.]

Καταξυσμὸς, ὁ, Scalptura, VV. LL.

[Καταξυστικῶς, Scalpendo, Incidendo. V. Καταξεστικῶς.]

Καταξύω, Derado, Abrado, Radens oblitero, Litura induco : qua signif. κατεξυσμένον ἔγκλημα habebis in Ξέω. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 2 : Τὰ παχέα ῥαβδία καταξύσαντες.] Item Incido et scarifico, καταμύσσω, κατασχάζω, καθαιματῶ. Lucian. [Nigr. c. 27] : Οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, Gladiis carnem summam inscribentes, Bud. [Ep. Jer. v. 6 : Γλῶσσα κατεξυσμένη ὑπὸ τέκτονος, Polita a fabro. Schleusn. Galen. t. 14, p. 442, 3 : Καταξυόμενος εἰς οἶνον. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 448, 4 ed. Bekk. : Ἐπὶ σανίδος πλατείας μὲν καὶ κατεξυσμένης εἰς εὐθεῖαν τομήν. Hase.]

[Καταονία, ἡ, Cataonia. Steph. Byz. : K., μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου. Στράβων δὲ (12, p. 533 seqq.) Καππαδοκίαν ταύτην φησίν. Οἱ οἰκοῦντες Κατάονες (ap. Strabon. ll. pluribus), ὡς τῆς Λυκαονίας Λυκάονες.]

[Καταπᾰγῐδεύω, Irretio. Eumath. p. 133 : Ἰσχυρῶς σε καταπαγιδεύω τοῖς χείλεσι. Wakef. Planud. V. Æsop. p. 133. Boiss.]

[Καταπάγιος, ὁ, ἡ, Firmus, Constans. Hesychius (post Κατάπαστος) : Καταπάτιον, ἀσαλὲς ἢ ἀθροῦν. Corruptum ex Καταπάγιον animadvertit Is. Vossius.]

[Καταπαγίως, Firmiter, Constanter. Isocr. De antid. p. 458 ed. Bekk. : Πόλιν οὐδεμίαν κ. οἰκήσας.]

[Καταπαγκρᾰτιάζω, Vinco pancratio. Philo vol. 2, p. 348, 3 : Καὶ μὴ καθάπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι καταπαγκρατιαζέτω τοὺς ἐλάττους ταῖς δυνάμεσι. Hemst. Id. Philo vol. 1, p. 681, 6 : Ἀγχόντων, καταπαγκρατιαζόντων. Hase.]

[Καταπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Affectus. Anna Comn. p. 163, D : Καταπαθεῖς οὖν γενόμενοι ... μεγάλα ἐλπίσαντες καὶ συνωμοσίαν ποιησάμενοι. Elberling.]

[Καταπαιγμὸς, ὁ, Illusio, Ludibrium. Apollon. Lex. H. s. v. Μωμήσονται : Μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου κ.]

[Καταπαιδεραστέω, Puerorum amoribus rem perdo. Isæus p. 82, 22 : Τὸν Ἀριστομένους οἶκον καταπεπαιδεραστηκέναι.]

[Καταπαιδεύω, Symm. Thren. 1, 13 : Κατεπαίδευσέ με· ubi sensus κατεπάλαισε postulat, quod conjecit Dœderlinus.]

Καταπαίζω, q. d. Ludo adversus aliquem. In VV. LL. Illudo, sed sine exemplo. [Thom. M. p. 218 : Διαπαίζει, οὐ καταπαίζει. Aristoph. fr. 212 : Χαριεντίζει καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει. Greg. Nyss. vol. 2, p. 411 : Παντὸς εὐσεβοῦς τε καὶ θεοπρεποῦς καταπαίζει ὀνόματος. Eumath. p. 157 : Ὅσα με κατέπαιζον ὄνειροι· ubi tres codd. Monac. μου. Idem p. 309 : Ὑσμίνην, ἐρωτικῶς μοι προσπαίζουσαν, τοῖς ποσί μου συμπαίζουσαν, ταῖς κύλιξι καταπαίζουσαν καὶ τἄλλ' ὁπόσα τότε (βαβαὶ τῶν ὡς ἐν ὀνείροις ἐρωτικῶν ἡδονῶν) κατε-

παίζομεν. Cum accus. personæ ib. p. 313 : Καὶ τἄλλ' ὁπόσα κἀμὲ κατέπαιζε τὸ κηρύκιον. Diog. L. 2, 136 : Ἀλεξῖνον πολλὰ καταπαίζων καὶ σκληρῶς ἐπισκώπτων. Passiv. Eustath. Opusc. p. 122, 52 : Μήποτε δὲ ἐπ' αὐτοῦ καταπαιχθήσεται τὸ (sequitur dictum Euripidis). || Futurum medium ap. Apoll. Lex. Hom. : Μωμήσονται, οἱονεὶ καταπαίξονται.]

[Κατάπαις, ὁ, Pueralis, Pueralius, Gl.]

Καταπαίω, Percutio. Videtur autem proprie esse παίω καταφέρων τὰς πληγὰς, Percutio deorsum, ut qui percutit e superiore loco. In VV. LL. exp. etiam Flagello. [Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. p. 199, 27 : Καταπαιέτω. Cum accus. Anon. De ador. cruc. ap. Grets. p. 146, B. Hase. Hesych. : Καταπαίει, μαστίζει, τιμωρεῖται.]

[Καταπακτὸς, ἡ, όν.] Κατάπακτος, Compactus, VV. LL. sine exemplo. [Compactus, Firmus, Solidus. Herodot. 5, 16 : Κρατέων ἕκαστος θύρης καταπακτῆς διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην· et paullo post : Ὅταν τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ· ubi θύρη καταπακτὴ nihil aliud videtur esse quam Homeri πυκιναὶ θύραι, et πύλαι εὖ ἀραρυῖαι. Brunck. Eadem Valckenarii sententia fuit, qui non magis quam Brunckius sensisse videtur quam alienum ab hoc l. ejusmodi epitheton sit, ne quid de dialecto dicam, quæ καταπηκτὴν dici postulabat. Manifestum est certam quandam januæ speciem designari, quod non fugit Reiskium, qui καταρρακτὴν conjecit, januam demissilem intelligens, quæ et demitti et attolli potest. De qua v. s. Καταρράκτης. G. Dind.]

[Καταπαλαιοῦμαι, Inveterasco. Galen. vol. 12, p. 208. Weigel.]

[Καταπάλαισις, εως, ἡ. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 412 : Πρὸς καταπάλαισιν τοῦ ὄρνιθος ταῖς ἐκείνου προσφύεσθαι πτέρυξιν, Ad superandam aquilam.]

Καταπάλαίω, Eluctor, Lucta vinco. [Aristoph. Ach. 710 : Κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα. Plut. Mor. p. 186, D : Ἐν παλαίστρᾳ ... ἔδακε τὴν χεῖρα τοῦ καταπαλαίοντος. Lucian. D. deor. 7, 3 : Τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν εὐθὺς οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε. Schol. Aristoph. Eq. 262 : Ἀγκυρίσας ..., καταπαλαίσας.] A cujus pass. Καταπαλαίομαι est partic. καταπαλαισθεὶς ap. Pausan. pro Victus lucta. [Philostr. p. 719 : Κατεπαλαίσθη ἀεὶ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ μέγας οὗτος.] || Interdum generaliter pro Vinco, Supero. Plato Rep. 2, [p. 362, D] : Καί τοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι. [Liban. vol. 4, p. 143, 14. Hemst. Ἀλγηδόνας καταπαλαῖσαι Maccab. 4, 3, 18. Lucian. Contempl. c. 8 : Ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου. Eurip. Iph. A. 1013 : Καὶ μὴν λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.]

[Καταπάλλω, Concutio. Eumath. p. 89 : Πυκνόν μοι κατεπάλλετο τὸ περικάρδιον.]

[Καταπάλμενος. V. Κατεφάλλομαι.]

[Καταπαλταφεσία. Καταπαλταφέτης. V. Καταπελταφέτης.]

[Καταπάλτης. V. Καταπέλτης.]

[Κατάπαλτος, ὁ, ἡ, Vibratus. Aristid. vol. 2, p. 345, 12 : Οὔθ' ὑπὲρ τοὺς καταρράκτας δυνατὸν τὸ ὕδωρ ὑπερβαλεῖν, εἰ μὴ κατ' Αἰσχύλον ὡς ἀληθῶς ἐξ αἰθέρος τις αὐτὸ κατάπαλτον φέρεσθαι θείη. Sic Reiskius : libri κατὰ παλτόν.]

[Καταπαννῠχίζω, Pernocto, Noctem transigo. Alciphro 1, 39, p. 192 : Καταπαννυχίσασαι. Forma media Theophyl. Sim. Hist. p. 121, B : Κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπόκοιτος· 140, D; 144, B.]

Καταπανουργεύω, Malitiose ago contra, Dolis utor adversum. Suid. cum gen. [imo cum accus.] construi tradit. [Forma media LXX Ps. 82, 3 : Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην. Georg. Pach. Andron. p. 161, D : Μή τί που καὶ τῶν δεινῶν ἐπὶ τῇ πόλει καταπανουργεύσαιντο. G. D. Basil. Grammat. p. 34, 5. Boiss. Cum accus. Basil. t. 1, p. 468, B : Πονηρῶς κατεπανουργεύσαντο τοὺς Ἰσραηλίτας οἱ Γαβαωνῖται. Hase.]

[Καταπάομαι, Acquiro, Possideo. Præsentis forma inusitata, cujus aoristum annotavit Hesych. : Κατεπάσατο, κατεκτήσατο.]

[Καταπαραλλήλως, Parallelo (motu). Vita Pyth. ap. Phot. Bibl. p. 440, 11 : Ὅτι ὁ ζωδιακὸς λοξῶς κινεῖται ... εἰ γὰρ κ. ἐκινεῖτο ...]

[Κατάπαρσις, εως, ἡ, Trajectio. Soran. Ephes. p. 114 ed. Dietz. Paul. Ægin. 6, 64 : Δι' ἀγκίστρων καταπάρσεως· et ib. c. 88.]

Κατάπασμα, τὸ, Id quo corpus conspergitur : vide Διάπασμα. Sciendum est autem quum alibi, tum apud Paul. Ægin. 7, 13, perperam legi καταπλάσματα pro καταπάσματα.

Καταπάσσω, s. Καταπάττω, Conspergo. [Aristoph. Eq. 99 : Πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων· ubi cum genit. constructum est quia significationem habet implendi. Καταποικιλῶ, πληρώσω exp. Suidas. Nub. 261 : Καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι. Aristot. H. A. 9, 40 : Ἄλευρα καταπάσαντες.] Alex. Aphr. Probl. [1, 88] : Τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν, Quercum sulphure conspergere. [Maccab. 2, 10, 26 : Γῇ τὰς κεφαλὰς καταπάσαντες.] Et cum præp. κατὰ ap. Aristoph. Nub. [177] : Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Per mensam spargens. [|| Forma media LXX Job. 1, 20 : Κατεπάσατο γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· et ib. 2, 12. Symmach. Reg. 1, 20, 38 : Καταπασάμενος σποδῷ κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Basil. M. vol. 2, p. 217, D : Καταπασάμενος χοῦν Ἰησοῦς ὁ Ναυῆ. Eumath. p. 378 : Ἄμφω κόνιν καταπαττόμεναι. Verbi cum καταπλάσσω confusi exx. v. s. h. v.]

[Καταπαστέον, Conspergendum. Oribasius p. 301 Matth. : K. τῇ μολόχῃ.]

Κατάπαστος, ὁ, ἡ, ut κατάπαστα medicamenta quibus utimur ea inspergentes; nam Inspersilia responderent potius τῷ καταπαστὰ, sicut et τῷ ἐπιπαστὰ, ut ibi dixi, de quibus v. in Διάπασμα. [Teleclides ap. Athen. 6, p. 268, C : Ἀνάβραστα παρῆν ἡδυσματίοις κατάπαστα.] Et per metaph. ap. Aristoph. Eq. [502] : Ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος, schol. κατάμεστος et πλήρης, πεποικιλμένος. [Πεποικιλμένος etiam Hesych., cujus in codice καταπαστὸς oxytonum est. Aristoph. ib. 968 : Ἀλουργίδα ἔχων κατάπαστον. Χιτῶνα χρυσῷ κατάπαστον Dio Cass. 72, 17.] Sic Eust. in Hom. Il. Γ, [126], Πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους· ex hoc autem πάσσειν, inquit, est ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νικητής. [Κατάπαστοι χιτῶνες ἀγαλμάτων ap. Aristid. vol. 1, p. 231, 16. || Καππαστὸν, ποικίλον, Hesych.]

[Καταπάσχω, Malis affligor, Vexor. Ammon. Epist. de Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 70, 44 : Πολλὰ καταπαθόντων. Sed fort. vitium scripturæ pro, κακοπαθούντων. Hase.]

[Καταπᾰτᾰγέω, Tundo. Eumath. p. 378 : Καταπαταγοῦσαι τὰ στέρνα· ubi cod. Monac. καταδαπανῶσαι. Jacobs.]

Καταπᾰτέω, Conculco, s. potius Proculco : si quidem velimus in hoc Lat. verbo præp. esse ἐπιτατικήν : quum alioqui alium esse ejus usum quidam tradant; addit enim vehementiam significationi præp. κατά. [Herodot. 2, 14 : Ἐπεὰν καταπατήσῃ τῇσι ὗσὶ τὸ σπέρμα· 7, 123 : Κατεπατέοντο ὑπ' ἀλλήλων.] Thuc. 7, [84] : Ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν. [Xenoph. Cyneg. 3, 5 : Καταπατοῦσαι (αἱ κύνες) τὰς αἰσθήσεις (vestigia leporum)· H. Gr. 4, 4, 11 : Οἱ δὲ καὶ καταπατούμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀπεπνίγοντο· 3, 4, 12 : Νομίζων ἱκανὸς εἶναι καταπατῆσαι τῇ ἵππῳ τοὺς Ἕλληνας· OEc. 8, 5 : Οὗτοι ἱκανοί εἰσι φεύγοντες καταπατῆσαι τοὺς ὅπλα ἔχοντας. Polyb. 1, 34, 5 : Ὑπὸ τῆς βίας τῶν ζώων ἐξωθούμενοι καὶ καταπατούμενοι. Demosth. p. 918, 11, de iis qui ad annonas petendas ruunt : Τὰ ἅλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι καὶ καταπατούμενοι· 88, 1 : Εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε.] Et metaph., sicut et simpl. πατεῖν, Hom. Il. Δ, [157] : Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, ubi Eust., Quod antea, inquit, πεμῆναι ὅρκια et δηλήσασθαι dixerat, hic dicit ὅρκια πατῆσαι : quod est δριμύτερον quam illa. Et addit, hoc verbum indicare magnum contemptum : i. valens q. ῥίψαι quasi εἰς πάτον, i. e. τρίβον, et ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς. Sed miror Eust. non animadvertisse, Homerum hic non simplici πατεῖν, sed comp. καταπατεῖν uti. Licet alioqui non me lateat idem de hoc quoque dici posse; præsertim quum Arrian. eadem metaph. ipsum usurparit cum eod. vocab., saltem cum ὅρκους, quod nihil aliud est quam ὅρκια : Καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε. Lucian. quoque μεταφορικῶς usus est hoc verbo [Lexiph. c. 23] : Τὰ μὲν τοιαῦτα

καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. [Plato Gorg. p. 484, A : Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα· Leg. 4, p. 714, A : Καταπατήσας ... τοὺς νόμους. LXX Job. 6, 3 : Τὰ ῥήματά μου κατεπατήθησαν. Maccab. 1, 3, 52 : Τὰ ἅγιά σου καταπεπάτηται καὶ βεβήλωται. Alia multa V. T. exx. collegit Trommius, in quibus Conculcandi, Conturbandi, Opprimendi similibusque verbis reddi potest. Sic Jesai. 63, 6 : Κατεπάτησα αὐτοὺς ἐν ὀργῇ μου· 25, 10 : Καταπατηθήσεται ἡ Μωαβῖτις ὃν τρόπον πατοῦσιν ἄλωνα ἐν ἁμάξαις. Reg. 1, 17, 53 : Κατεπάτουν τὰς παρεμβολὰς αὐτῶν. Ep. ad Hebr. 10, 29 : Ὁ τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καταπατήσας, Qui contemnit Christum.]

Καταπάτημα, τὸ, Quod conculcatur. Sonat enim q. d. Conculcamentum, sicut et πάτημα. [LXX Jesai. 5, 5 : Καθελῶ τὸν τοῖχον καὶ ἔσται εἰς καταπάτημα. Metaph. Ezech. 36, 4 : Εἰς κ. (In contemtum) τοῖς καταλειφθεῖσιν ἔθνεσιν. Alia exx. v. ap. Tromm.]

Καταπάτησις, εως, ἡ, Conculcatio, i. e. Ipsa conculcandi actio. Exp. tamen καταπάτημα in VV. LL. nomine hoc Conculcatio. [LXX Reg. 4, 13, 7 : Ἔθεντο αὐτοὺς ὡς χοῦν εἰς καταπάτησιν. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 204, 13 : Εἰς περιφρόνησιν καὶ κ.]

[Καταπατητέος, α, ον, Conculcandus, Calcandus. Geop. 6, 13, 1 : Τὰ στέμφυλα ... καταπατητέα.]

Κατάπαυμα, τὸ, Requies, Finis : γόου κ., Hom. Il. P, [38. Clem. Al. Strom. 2, p. 493 : Κράτης ... γράφει τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν. Corrigendum κατάπαυμα ex Theodoret. Therap. p. 671. LXX Sir. 36, 12 : Ἱερουσαλὴμ πόλιν καταπαύματός μου.]

Καταπαύσιμος, ὁ, ἡ, adjectivum, pro Requiescere faciens, Requiem afferens : ut dies sabbati dicitur ἡμέρα esse κ. τῶν ἔργων, a Greg. Naz. [vol. 1, p. 699, B ed. Bill. Actt. Concc. t. 3, p. 252, 5. HASE.]

Κατάπαυσις, εως, ἡ, itidem pro Requies. [Theophr. De vent. 18 : Καταπαύσεις τῶν πνευμάτων.] In Ep. ad Hebr. [4, 1], de Requie sabbati, s. Sabbatismo. [LXX Reg. 3, 8, 57 : Ὃς ἔδωκε κατάπαυσιν τῷ λαῷ. Τόπος τῆς καταπαύσεως Jesai. 66, 1. Ἡμέρα τῆς κ. Maccab. 2, 15, 1. Alia exx. ex utriusque Fœderis libris v. ap. Tromm. et Schleusn. Eust. p. 137, extr. : Ἐπὶ καταπαύσει κακοῦ τινὸς ὁ τοιοῦτος ὕμνος ἐξεύρηται. || Eversio, Abrogatio. Herodot. 5, 38 : Τυράννων κατάπαυσις ἐγένετο· 6, 67 : Κατὰ Δημαρήτου τὴν κατάπαυσιν τῆς βασιληίης. Dio Cass. 46, 49 : Ἐπὶ τῇ τοῦ Κολλατίνου καταπαύσει, Collatino de magistratu dejecto.] Suidæ autem est etiam ἡ τῶν οὐρανῶν βασιλεία.

[Καταπαυστέον, Requiescendum. Clem. Alex. p. 477 : Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις ἀρκουμένους κ. 733 : Κ. ἤδη τὸν λόγον. KALL.]

[Καταπαυστήριον, τὸ, Sedamen, Delenimentum. Schol. Apoll. Rh. 2, 485 : Λωφήια, ἐξιλαστήρια καὶ καταπαυστήρια. Schol. Soph. Tr. 575 : Κηλητήριον, καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους.]

[Καταπαυστικὸς, ἡ, ὸν, Sedandi s. deleniendi vim habens. Eust. p. 138, 3 : Ἐπεὶ θεραπευτικὸν καὶ καταπαυστικὸν κακοῦ τὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν φῦλον. Conf. Κατασπαστικός.]

[Καταπαύτης, ὁ, Sedator. Forma Dorica Καππώτας apud Pausan. 3, 22, 1 : Γυθίου τρεῖς μάλιστα ἀπέχει σταδίους ἀργὸς λίθος· Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας· διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Ζεὺς (λεῦς Sylburgius) καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα.]

Καταπαύω, Cessare facio s. Desistere, Finem impono, Sedo. Interdum, Compesco, Reprimo, Coerceo. Hom. Od. Δ, [583] : Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων, Sedavi iram, vel Placavi. Hesiod. autem dixit καταπαύειν νεῖκος, Sedare litem, Theog. [87] : Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Utitur et cum accus. personæ, pro Compescere, Coercere (quam signif. habere interdum et simplex παύω, ostendam in ipso), ut Il. O, [105] : Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες. Hic enim non dubium est quin καταπαυέμεν, quod est pro καταπαυσέμεν, multo aptius reddatur verbo Compescere, aliove hujusmodi, quam verbo Sedare, ut habet vulgata interpr. Existimo autem posse etiam reddi, hoc quidem in loco, Revocare a consilio, ab instituto, incœpto. Nam quem revoco ab incœpto, facio ut is desistat ab incœpto : quo loquendi genere Virg. uti satis notum est. Idem Od. B, [244] : Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν· quum eadem signif. et de re ead. loquens usus esset verbo κατερύκειν : in hoc versu, qui est quartus ab illo, Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες. Sed hoc non considerantes Interprr., κατερύκειν quidem verterunt, Compescere, Coercere : at καταπαυέμεν, Quiescere, Desistere. Invenitur denique ap. eund. poetam cum accus. personæ, adjunctum habente participium : Il. Π, [618] : Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ· hic enim dico κατέπαυσε jungi cum ὀρχηστήν περ ἐόντα, et esse illam ipsam cum participio constr., cujus exempla in simplici παύω proferam : ut sit, κατέπαυσα ἄν σε ἐόντα ὀρχηστὴν, pro κατέπαυσα ἄν σε τοῦ εἶναι ὀρχηστήν : quod nihil esset aliud quam ἔπαυσα, i. e. Hasta mea fecisset ut saltator esse desineres; liberius, Saltationi tuæ finem imposuisset, s. arti saltandi. Atque ita primam ad signif. pertinebit et hic l. Alioqui non ignoro vulgo κατέπαυσα hic quoque reddi Compescuisset : accipiendo sc. καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, separatim : hoc modo, Compescuisset te, quamvis saltator sis. Decepit autem interpretes, et constructionem illam animadvertere non sivit, primum quidem interpunctio, quæ est post ἐόντα quum in aliis edd., tum etiam in mea (hoc enim ingenue fateri volo), deinde particula καὶ, quam sequitur περ. Et hactenus quidem de usu verbi καταπαύω, quem ap. Hom. atque Hesiod. habet. [Æsch. Suppl. 586 : Τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους; Eur. Alc. 32 : Τομὰς ἐνέρων καταπαύων· Med. 172 : Οὐκ ἔστιν ὅπως ... δέσποινα χόλον καταπαύσει· Herc. F. 685 : Οὔπω καταπαύσομεν Μούσας, αἳ μ' ἐχόρευσαν. Aristoph. Av. 1397 : Νὴ τὸν Δί' ἦ 'γώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς· Eccl. 718 : Τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι· Pac. 739 : Τοὺς ἀντιπάλους ... κατέπαυσεν ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεί.] In soluta quoque oratione ponitur pro Cessare facio s. Desistere, Finem impono, facio, affero, Finio. [Herodot. 1, 86 : Καταπαύσαντα τὴν ἑωυτοῦ μεγάλην ἀρχήν· 1, 90 : Καταπαύσας Τυφῶνα· 6, 71 : Λευτυχίδης Δημαρήτου καταπαυσθέντος διεδέξατο τὴν βασιληίην. Plato Phileb. p. 66, C : Κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἕκτῃ καταπεπαυμένος εἶναι κρίσει. Demosth. p. 808, 14 : Τὰ ἀρρωστήματα ταῖς τῶν ἰατρῶν τέχναις καταπαύεται. Καταπαύειν τὸν λόγον, Finem dicendi facere, Polyb. 2, 8, 8. Κ. τὴν τῶν βαρβάρων τόλμαν, Compescere audaciam, 1, 9, 8.] Τὰ ἔργα καταπαύειν, Plut. : τὴν μάχην, apud Eund. [Τὸν περίπατον Mor. p. 937, C. Καταπαυσθέντος τοῦ πολέμου Pausan. 6, 2, 3.] Galenus vero dixit itidem Ad Glauc. 1 circa fin. : Ὥστε κἀγὼ τῇδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, Huic libro finem hic imponam (ita enim malo hic λόγον, quam Disceptationem interpretari); vel Hic finiam. [Verbis ἐνθάδε καταπαύσω τὸν λόγον Athenæus libros 6, 8, 9 et 13, concludit, et fere omnes partem sermonis absolutam indicant, Lucian. Nigrin. c. 35, ubi male κατέπαυε editum, idem De m. Peregr. c. 5, 33, Polyb. 9, 31, Dionys. De Thucyd. c. 52, Joseph. De vit. c. 76, Euseb. Præp. ev. p. 778, C. LOBECK. Aglaoph. p. 788, ubi de versu Orphico agit ap. Platon. Phileb. p. 66, C : Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ καταπαύσατε κόσμον ἀοιδῆς. Athen. 14, p. 633, E : Καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν.] Legimus autem et εἰ κατέπαυσεν αὐτοὺς in Ep. ad Hebr. 4, [8], pro Si requiem eis attulisset. Sed invenitur καταπαύω cum alia etiam constr., sc. cum accus. personæ adjunctum habente gen. rei. [Herodot. 4, 1 : Καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους· 6, 64 : Καταπαῦσαι Δημάρητον τῆς βασιληίης· et pass. 1, 30. Plato Polit. p. 294, E : Καταπαύουσι δρόμου καὶ πάλης καὶ πάντων τῶν κατὰ τὰ σώματα πόνων.] Xen. Cyrop. 8, [5, 25] : Ἤν τις ἢ ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν, pro eo quod Lat. dicerent, utentes ablativo illius gen. loco, Cyrum imperio privare, spoliare. Aut, mutata orationis structura, Cyro imperium abrogare. Qui autem aliquem imperio privat, s. alicui imperium abrogat, is certe illi finem imperii imponit. || Καταπαύειν neutraliter etiam s. intransitive, pro Requiescere, in eod. illo Epist. ad

Hebr. cap., et quidem paulo post alterum illum locum, cum ἀπὸ habente suum gen.: Καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, Requievit ab operibus suis. [Eur. Hec. 918 : Μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν θυσιῶν καταπαύσας πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο. Sine præpos. poeta ap. Diodor. 12, 14 : Εὐημερῶν κατάπαυσον· et Diodor. ib. c. 12 : Δεῖν εὐημεροῦντας καταπαύειν.] Affertur autem et e Polyb. [5, 2, 11] intransitive positum, Δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας κατέπαυσε, pro Appulit finito suo itinere. [Recte ap. Polyb. legitur κατῆρε. Κατέπαυσε qui scripsit, κατέπλευσε in mente habuit. || Forma media Καταπαύομαι Eur. Hel. 1168 : Λόγχαις καταπαυόμενος πόθους θανάτων ἀμαθῶς. De carmine finiendo Aristoph. Eq. 1264 : Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν; || Forma poetica Καππαύω Pind. Nem. 9, 35 : Καππαύει δίκαν.]

[Καταπεδάω, Constringo compedibus. Figurate Hom. Il. T, 94 : Κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γ' ἐπέδησε (ἡ Ἄτη)· Od. Λ, 292 : Χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησε. Moschus 2, 4 : Πεδάα μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ.]

[Καταπεδῑλόω, Calceis contego. Eumath. p. 118, ex cod. Paris. 2897 redintegratus a Boiss. ad Herodian. Epimer. p. 106 : Μέχρι γονάτων τοὺς πόδας ὁ τεχνίτης τῷ νεανίσκῳ κατεπεδίλωσεν (sic etiam Monac. : vulgo κατεπεδήλωσεν).]

[Καταπεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum. Basil. M. vol. 2, p. 62. Eustath. p. 866, 14 : Τὸ καταπεζεῦσαι ἐξ ἵππων τινὰ καὶ ἀντὶ ἱππότου γενέσθαι πεζόν.]

[Καταπεζομᾰχέω, Pedestri pugna vinco. Pollux 9, 141.]

Καταπειθὴς, ὁ, ἡ, Obsequens, Parens, Morem gerens : i. q. ἐπιπειθὴς, πειθήνιος, ut Suid. exp. in hoc loco [Damascii, ut conjicit Bernhardy] : Ἄλλως τε ἀτάσθαλον εἶναι καὶ οὐδαμῇ καταπειθὲς τοῖς ἐξηγουμένοις. In ead. signif. utitur Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 118, 38] : Καταπειθεῖς ἐγένοντο τοῖς λογίοις, Oraculis paruere. [Idem p. 245, B : Παίδων τάξις γονεῦσι καταπειθής. Hemst. Et de colend. par. p. 17 ed. Mai., κ. τοῖς δικαίοις. Schneid. Idemque vol. 1, p. 362, 32 et 317, 19 : Ἀμφοτέροις κ.· vol. 2, p. 424, 7 : Κ. ἄρχουσι τοὺς ὑπηκόους ἀπεργάζεται· p. 441, 16 : Κ. τοῖς γονεῦσιν ἀμφοτέροις ἦν· p. 429, 6 : Κ. γενόμενοι τοῖς προστάγμασι· p. 10, 19 : Κ. τοῖς προσταττομένοις· p. 188, 28 : Τοῖς χρησμοῖς ἀξιοῦντες εἶναι καταπειθεῖς. Hase. Plut. De puer. educ. p. 5, C : Οὐ τοῖς ἴσοις πράγμασιν ἑαυτοὺς ἂν καταπειθεῖς παρέσχοντο. Ducas Hist. Byz. p. 19, A : Ἐποίησε ταύτην καταπειθῆ τοῦ λαβεῖν εἰς νύμφην τὴν θυγατέρα.]

[Καταπείθησις, εως, ἡ, Persuasio. Schol. Eurip. Hec. 799, p. 185 Matth. : Πειθὼ, τὴν καταπείθησιν, τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν, τὴν ῥητορικήν. Schæf.]

Καταπείθω, Persuadeo et adduco. [Ἔπεισεν per κατέπεισεν exp. gl. Aristoph. Plut. 304 in cod. Paris.] Pass. Καταπείθομαι, Obedio, Morem gero, Pareo, ut πείθομαι et ἐπιπείθομαι. Καταπέποιθα, Confisus sum, κατατεθάῤῥηκα Hesychio. [Sic HSt. codicis lectionem κατερρύηκα interpolavit : quæ si vera est, glossa in Καταπέπυθα, quamvis contra seriem, mutanda erit. G. Dind.]

[Καταπειλέω, Interminor, Minor. Soph. OEd. C. 659 : Πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν. Jo. Chrys. In 2 Ep. ad Tim. serm. 8, vol. 4, p. 365 : Διὰ τί ταῦτά φησιν; οὐ συγγινώσκων αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα καταπειλῶν. Forma media Eumath. p. 309 : Ὅσα με κατηπειλεῖτο καὶ χειρὶ καὶ γλώσσῃ. G. D. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 340, B : Τὶ τῶν ἀβουλήτων, καὶ ὧν οἱ βάρβαροι κατηπείληνται. Hase.]

Κατάπεινος, ὁ, ἡ, Fame confectus, ut κατάπονος, Defessus, Labore confectus. Ex Aristot. Polit. 8, 1, affertur Καταπεινὴν ψυχὴν, pro Animam jejunam : quod mendosum est : ibi enim, de artibus illiberalibus et quæ βάναυσοι appellantur, sic leg. : Ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι τὴν διάνοιαν καὶ ταπεινὴν, loco καταπεινὴν, quod in Aldina legitur ed., satis manifesto errore.

[Κατάπειρα, ἡ, Tentatio. Paul. Æg. p. 129, 31 : Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νοσήματος κ.]

Καταπειράζω, Tento, Periculum et experimentum facio, seu, ut Bud. interpr., Tento, i. e. Expugnare conor. [Suidas : Καταπειράζω· γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.] Polyb. 4, [11, 6] : Ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων· et [13, 5] : Καταπειράσαντες τῆς Πελληνέων πόλεως. 1 : Συνεπλέκοντο καὶ κατεπείραζον ἀλλήλων, Periculum virium inter se fecere. [Ejusdem Polybii verba sunt, ut Toupio videtur, ap. Suidam s. v. Προσανανεωσάμενος : Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος, Rem periclitari aggressus est. Exemplum ex V. T. v. s. Καταπειράω.] Qua signif., sed voce pass., 2, [65, 13] : Ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ συμπλέκεσθαι. Lysias cum accus. quoque junxit, p. 173 [186, 29] : Τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον· loquens de deprecatoribus. [|| Tento, i. e. irrito, labefacto. Diodor. 17, 107 : Καταπειραθεὶς ὑπ' ἀρρωστίας.]

Καταπειρασμὸς, ὁ, Tentatio, ut qua periculum et experimentum fit alicujus rei : qua signif. et πειρασμός. [Velitationem significat in verbis, ab Suida s. v. Χειραψία allatis : Ἄπαυστοι καὶ συνεχεῖς καταπειρασμοί. || De insultu morbi Dioscor. Ther. c. 3, p. 427 : Ὁ πρῶτος κ. τοῦ συμπτώματος.] || Exp. etiam Experientia.

Καταπειρᾱτηρία, ἡ, Instrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant; alio nomine βολίς. Herodot. 2, [5] : Κατεὶς καταπειρητηρίην. Ib. [28] : Μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητηρίην εἰς βυσσὸν ἰέναι. Idem instrumentum dicitur etiam Καταπειρητήρ. [Hesych., ex conjectura Musuri : Καταπειρητῆρι, τόπους βαθεῖς πειράζοντι· καὶ ἡ λεγομένη βολίς· ubi codex Καταπιρ.τῆς ρίη τόπους ... πειράζοντες ... Quæ sic potius redintegranda videntur, Καταπειρητηρίη, ᾗ χρῶνται τόπους βαθεῖς πειράζοντες. G. D. || Καταπειρατὴς, ὁ. Isidor. Orig. 19, 4 : « Catapirates, linea cum massa plumbi, qua maris altitudo tentatur. »]

Καταπειράω, Tento, Attento. 2 Macc. 13, [18] : Κατεπείρασε διὰ μεθόδων τοὺς τόπους· quod interpr., Difficultatem locorum arte tentabat. [Hoc a καταπειράζω potius derivandum.]

[Καταπειρητηρίη. V. Καταπειρατηρία.]

Καταπείρω, Transfigo, Trajicio, Configo. [Hesych. : Καταπείραντες (-οντες codex), καταδήσαντες (κεντήσαντες vel κατακεντήσαντες Albert.).] Phalar. [Ep. 13, p. 76, 75 : Καταπαρέντες ἄχρι τῶν στηθῶν. Paul. Æg. 6, 31 : Καταπαρθεῖσαι (s. Καταπαρεῖσαι) τῇ φάρυγγι ἄκανθαι. V. Ἀναπείρω. Ephræm. ap. Phot. Bibl. p. 265, 9 : Τὸ τοῖς ἥλοις καταπειρόμενον. Jo. Malal. p. 487, 4 : Κατεπάρη ἐν τῇ γῇ. G. D. Heliod. Æth. 10, 32 : Τοῖς κατὰ τοὺς βουβῶνας τὰ σκέλη καταπείρας. Euseb. Vita Const. 2, 9 : Τὰ τῶν πολεμίων βέλη ἐν αὐτῷ πηγνύμενα κατεπείρετο, Impacta defigebantur. Actt. Conc. t. 3, col. 1228, 30. Hase.]

[Κατάπεισις, εως, ἡ, Persuasio. Herodian. Epimer. p. 110. Boiss.]

[Καταπελεκάω, Dedolo. Schol. Hom. Il. Π, 642 : Κατάπελλα ξύλινον ἄγγος ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι.]

[Καταπελεμίζω. HSt. s. v. Πελεμίζω :] Composito Καταπελεμίζω Apoll. Arg. 2, [92] usus est pro καταφέρω, Incutio : Καδδὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιζε. Schol. enim ibi exp. κατήνεγκε.

Καταπελματόω, Pyctaciis consuo, ut redditur Josue [9, 5] : ibi enim hæc verba, Τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, reduntur, Calceamenta eorum perantiqua et ad indicium vetustatis consuta pyctaciis erant : πέλματα tamen dicuntur Soleæ potius, et καταπελματοῦν σανδάλιον, Sandalium soleis novis in detritarum locum repositis resarcire. [Hesych. : Καταπεπολτωμένα, καταπεπενακόμενα. Rectius Cyrillus Καπεπελτωμένα (eadem corruptela in cod. Oxon. Josuæ, pro καταπεπελματωμένα), καταπεπιναρωμένα· de quo vide Hesychii interpretes.]

[Καταπελτάζω.] Καταπελτάζειν, Catapultis infestare s. oppugnare. Aristoph. Ach. [160] : Τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ, Καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην. Ubi schol. quoque exp. κατακοντίσουσι, quod καταπέλτη sit εἶδος μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν. Subjungens tamen et aliam etym. et expos., καταδραμοῦνται, Incursabunt, Incursionibus infestabunt, sc. more peltatorum militum : est autem πέλτη, Genus scuti parvum, lorum non habens, quo sagittarii et levioris armaturæ milites uti solebant. Quo modo Hesych. quoque καταπελτάσονται exp. καταδρα-

μοῦνται, subjungens, ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Et sic καταπελτάσασθαι esset Peltam ferre contra, Peltatum incursare. [Recte interpretatur Hesychius.]

Καταπελτᾰφέτης, ὁ, Qui catapultam s. telum e catapulta mittit, Suid. [s. v. Καταπέλτης. Philo Belop. p. 82, 13. Alia forma Καταπαλταφέτῃ ἀνδρὶ in inscr. Zeæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 288, 30. Ibid. l. 25, Καταπαλταφεσία, ἡ, Ars catapultam s. telum e catapulta mittendi.]

Καταπέλτης, ὁ, Catapulta, machina et telum bellicum, de quo multa Vitruv. 10, 15 et 18. Athen. 12, [p. 538, B] de Alexandro : Ὅταν Ἀθήνας πολιορκῇ μυρίαις πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς. Aristot. Eth. 3, 1 : Ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι. Itidem Polyb. [1, 53, 11] Catapultas et Balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Illis enim ad jacula et sagittas, his ad lapides jaculandos utebantur. [Καταπέλται τριπήχεις 5, 88, 7. Καταπέλται in acie adversus phalangem directi 11, 12, 4. Schweigh. Diodor. 16, 74 : Βέλη καὶ καταπέλτας παρὰ τῶν Βυζαντίων προσελάβοντο. Τοὺς πετροβόλους καταπέλτας 17, 45. Καταπέλται ὀξυβελεῖς Appian. Hisp. c. 92, Pun. c. 80. Καταπέλται Μακεδονικοὶ Pollux 1, 139. Lucian. (?) vol. 1, p. 915 : Δημοσθένους λόγοι, ὥσπερ κριοὶ καὶ καταπέλται Ἀθήνηθεν ὁρμώμενοι, διέσειον αὐτοῦ καὶ κατήραττον τὰ βουλεύματα τοῦ Φιλίππου.] || Hesychio καταπέλτης est εἶδος βασανιστηρίου ὡς ὅπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Suid. quoque esse εἶδος κολαστηρίου tradit, in exemplum afferens hæc verba [ex Martyrio S. Thyrsi] : Δεσμοῖς χειρῶν, καταπέλταις ποδῶν. Sic Greg. in Macc. Enc. : Ἦν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν, οὐκ ἀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ τροχαντῆρες, οὐ καταπέλται. Plaut. dicit [Curc. 5, 3, 12] : Te nervo torquebo itidem ut catapultæ solent. [Hac signif. Maccab. 4, 8, 12 et 9, 26. Diodor. 20, 71 : Τοὺς δ' εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν. Charito 3, 4. || Καταπάλτης.] Καταπάλτις [corrigendum καταπάλτης] Hesychio teste [ποιητικὸν (scr. πολεμικὸν) ὄργανον] dicitur et τὸ ἀφιέμενον βέλος, et Instrumentum quod telum ejaculatur : forsan quod κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πάλλει τὸ βέλος. Idem et καταπέλτης : Latine Catapulta.

Καταπελτικὸς, ἡ, ὸν, Catapultarius : Plaut. [Curc. 5, 3, 11] : Ex te hodie faciam pilum catapultarium. [Strabo 7, p. 330 : Τὴν ἐκκοπὴν τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καταπελτικῷ βέλει. Καταπελτικὰ βέλη Appian. Pun. c. 93. Καταπελτικὰ ὄργανα καὶ βέλη Polyb. 11, 11, 3. Τὰ καταπελτικὰ sine substantivo 9, 41, 5.] Plut. Apophth. [p. 191, E] : Καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθέν. Et ib. [p. 187, C] : Καταπελτικὸν βέλος ἐγγὺς ἔπεσε. Id. Alex. [c. 70], de Philippo obsidente Perinthum : Ἐμπεσόντος αὐτῷ καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

[Καταπεμπτέος, α, ον, Demittendus, Mittendus. Lucian. D. deor. 4, 1 : Γανυμήδης καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἴδην.]

[Κατάπεμπτος, ὁ, ἡ, Demissus. Attic. ap. Euseb. Præp. ev. p. 510, A : Οἷα κ., ὡς ἀληθῶς, ἐκ θεῶν. Hase.]

Καταπέμπω, Demitto, Deorsum mitto : v. in Πορθμίον. [Galen. vol. 2, p. 850, 17 : Ἐκ μὲν γὰρ τῆς τετάρτης συζυγίας ἀραχνοειδῆ τινὰ μοῖραν τῷ διαφράγματι κατέπεμψεν ἡ φύσις. Herm. Trismeg. Crat. p. 26, 14 : Κατέπεμψε δὲ τὸν ἄνθρωπον, ζῶον ἀθάνατον, ζῶον θνητόν. Lucian. Prometh. c. 9 : Ἀετοὺς καταπέμπειν. Id. Tim. c. 24 : Τί πράττεις καταπεμφθείς; Hase.] Redditur simpliciter verbo Mitto. [Demosth. p. 162, 11, καταπέμπειν λῃστὰς, Piratas emittere. Xenophon Anab. 1, 9, 7 : Ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης Λυδίας. De pacis conditionibus H. Gr. 5, 1, 30 : Ἐπακοῦσαι ἢν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμποι.] Herodian. 2, [12, 5] : Ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς Σεβῆρον, Convocato prius senatu literas ad Severum mittit. Et Plut. Flamin. [c. 15] : Στρατηγὸν μὲν ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκύλιον κατέπεμψαν. [Lucian. Catapl. c. 11 : Τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε· D. deor. 20, 6 : Καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. Præter. pass. restituendum Hesychio, Καταπεπεμμένα (codex καταπεμπάμενα; quod in καταπεμπόμενα mutabat Albert.), καθειμένα (καθημένη codex). De quo conf. quæ s. v. Πέμπω dicentur. G. D.] Exp. etiam Subditis edicta mitto.

Καταπενθέω, Lugeo, Defleo, Deploro. [lxx Exod. 33, 5 : Κατεπένθησαν ἐν πενθικοῖς. Epigr. Anth. Pal. 7, 618 : Ἄνδρα σοφὸν ... ἀποφθίμενον καταπενθεῖ ἥδε πάτρα.]

[Καταπεπαίνω, Commitigo, Gl. || Ad maturitatem perduco. Philo vol. 2, p. 429, 40 : Λυμαντικὰ μὲν φυομένων, φθοροποιὰ δὲ καρπῶν καταπεπανθέντων. Hase.]

[Καταπεπλασμένως, adverbium a καταπεπλασμένος, incertum quo sensu dictum, annotavit Pollux 4, 51.]

[Καταπεπτηώς. V. Καταπτήσσω.]

Καταπέπτω, Percoquo, vel simpl. Coquo. [Hesych. : Κατάπεμνοι, καθαπτόμενοι. Leg. Καταπεπεμμένοι, κατοπτωμένοι. Ruhnk. Voluit κατωπτημένοι.] Metaph. vero καταπέψαι χόλον dicitur, ut πέψαι, Coquere iram in corde : Hom. Il. A, [81] : Εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν. [« V. Φυλάσσω. » HSt. in MS. Vindob. Iambl. V. Pyth. p. 402 : Ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πάθος. Seqq. ex Indice.] Καταπέττω, Attice pro καταπέσσω, Concoquo, Coctione absumo s. consumo. [Hippiatr. p. 150, 27 : Τροφῆς, ἥτις αὐτὴ μὲν καταπέσσεται, δύσπνοιαν δὲ παρέχει καὶ πλησμονήν. Hase. Clem. Al. p. 217 : Κατάταξιν τῆς τροφῆς ... κατατάττουσι τὰς τροφάς. Κατάπεψιν et καταπέττουσι Sylburgius.] Metaphorice aliquis χόλον καταπέττει, ut Odium concoquit ap. Cic. : metaph. a stomacho s. ventriculo, qui cibum coquendo consumit. [Μέγαν ὄλβον καταπέψαι, i. e. Bene administrare, Pind. Ol. 1, 87, quod schol. per κατασχεῖν exp. Similiter Hesych. : Καταπέψαι (καταπέμψαι codex), καταπραῦναι, ἢ ἐν αὑτῷ κατασχεῖν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πεσσομένων σίτων· cui gl. verba κατὰ Πίνδαρον, in inferiorem καταπίμπρασθαι dejecta, inserenda esse vidit Albert. || Suidas : Καταπέττει, καταράττει, καταβάλλει.]

[Καταπεπυκασμένως, Pollux 4, 51. Subcallide, Occulte, interpr. Jungermannus.]

[Κατάπερ. V. Καθά.]

[Καταπεραιόω, Finior, Desino. Eustath. p. 13, 14 : Εἰ γὰρ μὴ πλεονάσῃ ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ α καὶ οὕτως ἀπαρτισθῇ δάκτυλος, οὐ συντελοῦσιν εἰς μέτρον ἡρωικὸν, διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον· 81, 3 : Καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταπεραιοῖ (τὸ ο). Moschop. ed. Titz. p. 26 : Γίνεται δὲ ἡ κοινὴ συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς, ἤτοι ὅταν εἰς μακρὸν φωνῆεν λήγουσα εἰς μέρος λόγου καταπεραιοῖ, εἶτα τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον, Οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, ἢ ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου. V. quæ dicemus in Περαιόω. L. Dind.]

[Καταπεραίωσις, εως, ἡ, Terminatio. Eustath. p. 81, 5 : Ἡ τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταπεραίωσις. Scott.]

[Καταπεράω, Trajicio, Perforo. Anna Comn. p. 398, A : Τοῖς ἵπποις ἐπιθέσθαι καὶ καταπεροῦν αὐτοὺς τοῖς τοξεύμασι παρήνει· ubi aut καταπερᾶν corrigendum cum Elberlingio aut καταπεραιοῦν.]

Καταπέρδω, i. q. καταποπέρδω. Aristoph. Pl. [617] : Τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν, Paupertati oppedere. [Vesp. 618 : Τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. Epicrat. ap. Athen. 2, p. 59, F : Κατέπαρδ' αὐτῶν ὡς ληρούντων.]

Καταπερίειμι, Longe supero, Longe excedo et superior sum : plus enim est quam περίειμι. Polyb. 5, [67, 2] : Ἐπὶ τῶν ἐντεύξεων καταπεριεῖναι τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας. Bud. Comm.

[Καταπερίξῠσις, εως, ἡ, Scarificatio. Schol. Hom. Od. Ω, 228 : Τὰς τῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν καταπεριξύσεις καὶ ἀμυχάς. Scott.]

[Καταπερονάω.] Καταπερονῶντες, Transfigentes : a th. Καταπερονάω. Significat etiam Infibulantes, Veluti fibula defigentes. Polyb. [6, 23, 11] : Οὗ τὴν ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες, ὥστε κτλ.

Καταπερπερεύομαι, exp. Adulor, χαριεντίζομαι [ab Hesych., Suida, Photio s. v. Κατεπερπερεύετο].

[Καταπέρπερος, ὁ, ἡ, gl. ab Photio et Suida sine interpretatione posita. Ὁ χαριεντιζόμενος supplet Porsonus. Corrupte καταπέρτερος ap. Suidam. V. Fabric. ad Sext. Emp. p. 227.]

[Καταπέσσω s. Καταπέττω. V. Καταπέπτω.]

Καταπετάζω [hujus formæ exx. nulla sunt] s. Καταπεταννύω, aut Καταπετάννυμι, Expando, Explico, Extendo : qua signif. e Plut. Theseo [c. 25] affertur ἱστίον καταπετασθὲν, Extentum velum. || Obtego, Velo. [Hom. Il. Θ, 441 : Κατὰ λῖτα πετάσσας.] Aristoph. Pl. [731] : Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, Cooperuit et obtexit caput ejus panno rubeo. Id. Vesp. [131] : Ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις Καταπετάσαντες, ἐν κύκλῳ φυλάττομεν, Compluvium omne retibus obtegentes : vel Compluvio omni retia obtendentes : ut Cic., Simulationum involucris tegitur et quasi quibusdam velis obtenditur uniuscujusque natura. [Eur. Hel. 1475 : Κατὰ μὲν ἱστία πετάσατε.] Ex Eod., Καταπεταννύναι τοῖς ἱστίοις, Velis operire : sicut Bud. e Plat. Parmen. p. 190 [131, B] : Καταπετάσαι ἱστίῳ πολλοὺς ἀνθρώπους, Velare multos homines uno velo. [Diodor. 20, 9 : Ταῖς πρῴραις δέρρεις κατεπέτασαν. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 16 : Ἵπποι ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι. Cum genit. Harpocr. s. v. Περιστοιχίζεται : Καταπεταννύντες αὐτῶν (τῶν ξύλων) δίκτυα.]

[Καταπέταμαι. V. Καταπέτομαι.]

[Καταπετάννυμι. Καταπεταννύω. V. Καταπετάζω.]

[Καταπετάομαι. V. Καταπέτομαι.]

Καταπέτασμα, τὸ, Velum quo aliquid obtenditur s. obtegitur [Eust. p. 722, 32 : Τὸ καταπέτασμα, ὅπερ ὁ κωμικὸς παραπέτασμα λέγει], seu, ut Erasm. exp. in Epist. ad Hebr. c. 6, Aliquid obtentum atque obductum, quod arceat conspectum. Matth. 27, [51] et Marc. 15, [38] : Τὸ κ. τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, Velum templi. Ad Hebr. 6, [19] : Εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος. Philo V. M. 3, loquens de vestibulo templi (πρόναον ipse vocat) : Εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι· τὸ μὲν ἔνδον ὂν, καλεῖται καταπέτασμα· τὸ δὲ ἐκτὸς, καλεῖται κάλυμμα. Ubi Turn. retinet vocem Græcam, sic interpretans, Quorum penetrale, catapetasma dicitur. [Alia multa ex V. T. collecta v. ap. Trommium et ex Patribus ap. Suicerum et Ducangium.]

Καταπέτομαι, et Καταπετάομαι, Devolo, Volando descendo s. delabor, opp. τῷ ἀναπέτομαι. [Herodot. 3, 111 : Τὰς δὲ ὄρνιθας καταπετομένας (libri quidam καταπταμένας, unus καταπετεωμένας) τὰ τῶν ὑποζυγίων μέλεα ἀναφορέειν. Κατέπτατο Aristoph. Av. 790, 793; καταπτάμενος 1624, Vesp. 16.] Καταπετάμενος, Devolans, Volatu delabens. [Vitiose pro καταπτάμενος. Καταπέτανται vulgo ap. Ælian. N. A. 11, 1 : sed recte codex unus καταπέτονται. || Formæ novitiæ Καταπετάω aoristum κατεπέτασα ex Eumath. p. 137 (Τὴν Ὑσμίνην ὁρῶ, πρὸς ἣν κατεπέτασα) indicat Boisson. Passivo Καταπετάομαι utitur Diodor. 2, 20 : Πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων μετ' ἐκείνων ἐκπετασθῆναι· ubi Gemistus καταπτάντων et ἐκπτῆναι posuit. Καταπετασθῇ LXX Prov. 27, 8. Καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι schol. Theocr. 15, 64. Vide de his formis Lobeck. ad Phryn. p. 582.] || Καταπτάω, Devolo : inusitatum th., a quo καθίπτημι mutuatur sua tempora, ut καθίστημι a καταστάω. Lucian. [Prom. c. 2] : Καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ. Affertur et κατάπτομαι pro Deorsum volo : unde καταπτέσθαι in aor. 2. || Καθίπτημι, s. Καθίπταμαι, Devolo, Volando descendo. Lucian. [ib. c. 4] : Περιμένειν ἕς τ' ἂν ὁ ἀετὸς κατάπτῃ, Donec aquila devolarit. [De participio aoristi Mœris p. 206 : Καταπτάμενος Ἀττικοὶ, Καταπτάς Ἕλληνες. Quæ repetit Thom. M. p. 506, ubi καταπτὰς indicant interpretes ex Pseudo-Luciani Charid. c. 7 : Εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης· Heliod. 4, 14, Æliano V. H. 13, 33, N. A. 17, 37. Adde καταπτᾶσαι ex Aristot. H. A. 9, 10. Aor. sec. med. καταπτοῖο ap. Lucian. Bis accus. c. 8.] || Κατίπταμαι Ion. pro καθίπταμαι.

[Καταπετροκοπέω, Ad petras allisum frango. Diodor. 16, 60 : Τὰ ὅπλα τῶν Φωκέων καταπετροκοπῆσαι.]

Καταπετρόω, Lapidibus obruo, i. q. καταλιθόω. [Xenoph. Anab. 1, 3, 2 : Ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι. || De saxo dejicio. Strabo 3, p. 155 : Τοὺς δὲ θανατουμένους καταπετροῦσι, τοὺς δὲ πατραλοίας ἔξω τῶν ὅρων ἢ τῶν πόλεων καταλεύουσι.]

[Καταπέττω. V. Καταπέπτω.]

Καταπέφνω, Occido, Interficio, Interimo. Hom. Il. Γ, [281] : Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ. [Ἀποκτείνῃ exp. Hesych.] Pro quo mox dicit, Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος· synonymus usurpans καταπέφνῃ et κτείνῃ. [Καταπέφνων P, 539. Κατέπεφνεν Z, 183, Ω, 759, Od. Γ, 252, Δ, 534, al. Oppian. Cyn. 2, 15. Soph. Aj. 901 : Κατέπεφνες τόνδε συνναύταν· El. 486 : Γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν. Quæ sola apud Tragicos exempla sunt. Cum tmesi Pind. fr. 157 : Κατὰ φίλα τέκν' ἔπεφνεν.]

[Καταπεφρονηκότως, Contemtim. Demosth. p. 219, 25 : Οὕτω πάντοθεν κ. ἐκεῖνοι τῇ πόλει χρῶνται. Diodor. 14, 17 : Τὸν τόπον πολιορκεῖν κ., i. e. hostes contemnentem. Idem 19, 92, 93, 95.]

[Καταπεφρονημένως, Contemtim. Jo. Chrys. Hom. 21, vol. 5, p. 129, 9. SEAGER. Schol. Luciani Adv. indoct. c. 10 : Περὶ πόδα, ἀντὶ τοῦ κ.]

[Κατάπεψις, εως, ἡ, Digestio (ciborum). Sylburgii conjectura in l. Clem. Alex. s. v. Καταπέπτω memorata.]

[Καταπήγιον, τό.] Κατοπήγιον, vulgari lingua Græca dicitur Vectis, Obex, Repagulum. Schol. Theocr. [2, 124] : Θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ. [Nunc legitur καταπηγίῳ. Κατοχίῳ corrigendum videbatur Ducangio.]

Καταπήγνῡμι [sive Καταπηγνύω], Gelu constringo, Congelo, Conglacio. Pass. Καταπήγνυμαι, Gelu coeo et concresco. Aristot. H. A. 8, [19] : Ὑπὸ ψύχους καταπήγνυται, Gelu concrescunt. [Polyb. 3, 55, 5 : Διακόψαντα δὲ (τὴν χιόνα τὰ ὑποζύγια) ἔμενε μετὰ τῶν φορτίων οἷον καταπεπηγότα διά τε τὸ βάρος καὶ διὰ τὸ πῆγμα τῆς προϋπαρχούσης χιόνος.] || Defigo, Depango : ut καταπῆξαι πάτταλον : quod v. in Πάσσαλος. [Hom. Il. Z, 213 : Ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί· Λ, 378 : Ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο· Η, 441 : Ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν. Herodot. 9, 97 : Σκόλοπας περὶ τὸ ἕρκος κατέπηξαν. Aristoph. Av. 360 : Τὸν ὀβελίσκον κατάπηξον πρὸ σαυτοῦ. Callim. fr. 139 : Ἧς (τῆς περσέας) ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξε.] Item Aristot. H. A. 5, [28] : Εἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν καυλὸν, In terram depangere cauliculum. Quo loquendi genere uti Colum., in Ηηκτὸς docebo. Idem Aristot. Polit. 7, [2] : Ἐν δὲ τοῖς Ἴβηρσι τοσούτους τὸν ἀριθμὸν ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον ὅσους ἂν διαφθείρῃ τῶν πολεμίων. [Schol. Philostr. Her. p. 601 : Τὸ τοῦ δόρατος τραχήλιον καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν. LXX Sam. 1, 31, 10 : Τὸ σῶμα αὐτοῦ κατέπηξαν ἐν τῷ τείχει.] Passive autem [Theophr. H. Pl. 3, 1, 1 : Φυτεύεται δὲ τὰ πολλὰ αὐτῶν καὶ καταπηγνύμενα (quum palus decisus pangitur) καθάπερ ἡ λεύκη καὶ ἡ αἴγειρος. SCHNEID.] βρόχοι et παγίδες dicuntur καταπεπηγέναι, In terram depacti esse, ad capiendas feras. Basil. : Κεκρυμμένοι βρόχοι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπήγασι. [Στήλη καταπεπηγυῖα Herodot. 7, 30. Ἥλοις ἀραιοῖς καταπεπηγόσιν Apollod. Poliorc. p. 41. Perf. passivi Oribas. p. 134 ed. Mai. : Κλῖμαξ καταπεπήχθω.] Dicitur etiam Καταπήσσειν sive Καταπήττειν pro Defigere, Depangere, sicut non πηγνύειν tantum, verum etiam πήσσειν. [Strabo 4, p. 194 : Ἔστι δ' ὅπου καὶ σκόλοπας κατέπηττον.]

Καταπηδάω, Desilio, i. q. ἀποπηδάω et ἀποθρώσκω. Xen. Cyrop. 7, [1, 38] : Καταπηδήσας δέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου τῶν τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. [LXX Gen. 24, 64 : Κατεπήδησεν ἀπὸ τῆς καμήλου. Plut. V. Cæs. 49 : Κατεπήδησεν ἀπὸ τοῦ χώματος εἰς ἀκάτιον. Charito 5, 3 : Καταπηδήσας ἐκ τοῦ ἵππου. Suidas : Κατάπηδῶ· αἰτιατικῇ.]

[Καταπήδησις, εως, ἡ, Desultura. Eustath. Opusc. p. 314, 1 : Τὸ δυσχερὲς τῆς κ.]

Καταπηλεύω, Adultero, Vitio, VV. LL. perperam pro καπηλεύω.

[Κατάπηλος, ὁ, ἡ, Lutulentus. Const. Manass. Chron. p. 33, B : Ἦσαν γὰρ σφῶν κατάπηλα τὰ κάλλη τῶν προσώπων. Boiss.]

Καταπημαίνω, Noceo, Damnum infero : unde aor. 1 καταπημήνειεν, Hesychio, [Photio] et Suidæ καταβλάψειεν. [Theodoret. vol. 5, p. 54 : Καταπημαίνουσι τὸ κάλλος.]

[Κατάπηξ, ηγος, ὁ, ἡ, Defixus. Etym. M. p. 194, 24 : Βέρεθρον, ὁ πηλώδης τόπος καὶ καταπηγὰς ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους. Κατάπηγας Lobeck. ad Phryn. p. 611. Sed fortasse præstat καταπεπηγέναι.]

Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, Palus, qui in terram depangitur, qui et σταυρός. Suid. καταπῆγας exp. τὰ πηγνύμενα ξύλα ἐν τοῖς ὕδασιν, subjungens hunc l. : Ἐπεὶ τὰ ὑποκείμενα οὐχ οἷά τε ἦν καταπῆγας δέχεσθαι, ὑφ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος καθιέμενα. [Apollodor. Poliorc. p. 41 : Τοῖς ὀρθίοις κατάπηξιν.] In VV. LL. καταπῆγες sunt etiam Pessuli; sed perperam ibi scriptum Καταπίγες. [Joseph. B. J. 6, 5, 3 : Πύλη ... μοχλοῖς μὲν ἐπερειδομένη σιδηροδέτοις, καταπῆγας δ' ἔχουσα βαθυτάτους. Symm. Job. 38, 6. || Surculus. Geopon. 10, 65, 2 : Τὸν κατάπηγα τοῦ πιστακίου. De accentu Καταπὴξ vel Κατάπηξ v. Lobeck. Paralip. p. 279.]

[Κατάπηξις, ἡ, Defixio, Fixura. Urbic. Instit. p. 129, A. Ap. Apollod. quoque Poliorc. p. 41, 11, loco corrupto ubi cusum κατὰ πῆξιν, legendum κατάπηξιν sec. conj. editorum. Hase.]

[Κατάπηρος, ὁ, ἡ, Mutilus, Erot. Wakef.]

[Καταπήσσω s. Καταπήττω. V. Καταπήγνυμι.]

[Καταπῑαίνω, Pinguefacio, Sagino. Plato Leg. 7, p. 807, A : Ἀργῷ καὶ ῥαθύμως καταπεπιασμένῳ (sic ex codd. correctum quod legebatur καταπεπεσμένῳ vel quod in Flor. duobus est καταπεπιεσμένῳ) ζῴῳ. Ælian. V. H. 9, 13 : Ὑπερσαρκήσαντα καὶ καταπιανθέντα. Hesych. : Κατεπιάνθη, ἐτρίφη· πίων γὰρ ὁ λιπαρός. Per ἐλιπάνθη exp. Zonaras p. 1173. Athan. Append. p. 115 citat Kall., schol. Jo. Climac. p. 321, Boiss.]

Καταπῐέζω, Deprimo, Opprimo, Comprimo. [Deprimo, Presso, Gl. Greg. Naz. vol. 1, p. 27, D; 34, B ed. Bened. Basil. M. vol. 1, p. 142, A. G. D. Basil. M. vol. 2, p. 125, A : Συστέλλων αὐτῶν καὶ καταπιέζων τὸ αἷμα· contrarium διάχυσιν τοῦ αἵματος ἐμποιῆσαι. Hemst. Joseph. Genes. p. 40, C : Δεξιᾷ τῇ χειρὶ τὰ αἰδοῖα καταπιέσαι.]

Καταπίεσις, εως, ἡ, Depressio, Compressio, Oppressio. [K. τοῦ ψύχους Theophr. C. Pl. 2, 1, 4.]

[Καταπῐθᾰνεύομαι, Probabiliter dico. Sext. Emp. p. 519,. 27 : Λείπεται τὸ καταπιθανεύεσθαι καὶ ἐκ τῶν εἰκότων ἐπισπᾶσθαι τὴν διάνοιαν εἰς συγκατάθεσιν.]

[Καταπῐκραίνω, Amarum facio. Eumath. p. 265 : Ὦ κῦμα θαλάσσης ὅλην μου καταπικραῖνον τὴν αἴσθησιν· 381 : Αὖος ὅλη γεγένημαι ... ὅλη καταπικρανθεῖσα τῇ συμφορᾷ. « Καταπικραίνομαι, Graviter irascor, Cyrill. C. Julian. 6, p. 112 (?). » Cramer. Idem Cyrill. Catech. p. 513, A; et ap. Anast. Sin. Quæst. p. 32, 11 : Σφόδρα παρὰ σοῦ καταπικρανθέντος. Act. Chrysost. Combef. p. 184, 5 : Ἀθετοῦντας καὶ καταπικραίνοντας, Exasperantes. Hase.]

Κατάπικρος, ὁ, ἡ, Peramarus. [Λόγοι κ. Symm. Job. 6, 3. Κατάπικροι τῇ ψυχῇ LXX Sam. 2, 17, 8.]

[Καταπῑλέω, Constipo, Convolvo. Basil. M. vol. 2, p. 125, A : Καταπιλεῖν τὴν ἕξιν συστέλλοντα καὶ καταπιέζοντα τὸ αἷμα. Hemst. Alciphro 2, 2, p. 210 : Οὐκ ἂν αὐτοῦ ἠνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος καὶ καταπεπιλημένου (Contecti) εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πίλων. Manuel Philes p. 302 : Καὶ γίνεται τὸ νῆμα σῆμά τι ξένον καταπιληθὲν τῆς πλοκῆς τῇ συνθέσει, Filorum tricis contextum.]

[Καταπῖμελὴς, ὁ, ἡ, Præpinguis. Xenocr. § 75 (et Oribas. p. 28 ed. Matth.) : Διὰ τὸ καταπιμελέστατον. Boiss.]

Καταπίμελος, ὁ, ἡ, Præpinguis. [Paul. Æg. p. 122, 7 et 29 : Τὴν τίκτουσαν τὴν καταπίμελον. Ὄφεις καταπίμελοι Aetius ap. Schneid. ad Nicandr. Ther. p. 241. Ex Galeno (vol. 19, p. 451, 6 ed. Kühn.) citat HSt. s. v. Κατάψυχρος. Adde Oribas. p. 137, 140, 278, 326 ed. Matth.]

Καταπίμπλημι, sive Καταπίπλημι, Impleo, Repleo, Oppleo : fut. καταπλήσω : aor. 1 κατέπλησα, ab inus. καταπλάω : nisi a verbo Καταπλήθω formare malis. Lynceus apud Athen. 4, [p. 132, B] : Ὄψιν μὲν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην (sc. πίναξ μέγας ἔχων πέντε μικροὺς πινακίσκους), Ἀλλ' οὐθέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα· Κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ. Ubi κατέπλησα accipiendum videtur pro Replevi, Implevi; ἐνέπλησα vero pro Explevi, Ad satietatem usque explevi, cujus usus exx. supra quoque habes tam in Ἐμπίμπλημι, quam in Ἐμπλήθω. [Plut. Mor. p. 715, A : Ὁ οἶνος λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν. Themist. Or. 13, p. 167, A : Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκθοροῦσα τῆς τοῦ πατρὸς κεφαλῆς κατέπλησε μὲν οὐρανὸν τοῦ πρώτου κάλλους, κατέπλησε δὲ ἥλιον καὶ σελήνην καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα. In malam partem dictum i. q. Inquino. Photius p. 140, 12 : Καταπλῆσαι (in καταπλάσαι corruptum ap. Hesych.), μολῦναι. (Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 31.) Καταπεπλησμένον, κατάπλεών.] Pass. Καταπίμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor. [Plato Rep. 6, p. 496, D : Ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας.] Plut. : Ἀλλὰ ὁδοί τε κατεπίμπλαντο καὶ κῶμαι. [Id. Mor. p. 171, C : Κρότου κατεπίμπλατο πάντα.] In VV. LL. habetur etiam [forma vitiosa] Καταπιμπλάσομαι, Opplebo : quod deductum videtur a verbo καταπιμπλάω. [|| Forma media Plut. V. Bruti c. 47 : Ἠλοῦ κατεπίμπλαντο τὰς σκηνάς.]

Καταπίμπρημι, s. Καταπιμπράω, Incendo, Inflammo, Incendio absumo, Comburo. Plut. Camillo [c. 22] : Κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, Facibus injectis inflammabant et comburebant domus. Basil. : Φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ. [Inter κατεπίμπρα et κατεπίμπρη fluctuant codd. Philostrati Her. p. 682 extr., ubi v. Boiss. p. 426.] Pass. Καταπίμπρασθαι, Comburi, κατακαίεσθαι, Pind. [Hesych. : Κ., κατακαίεσθαι, κατὰ Πίνδαρον· ubi verba κατὰ Π. ad gl. paullo superiorem Καταπέψαι transferenda esse animadvertit Albert. Plut. Mor. p. 651, A : Ὥστ' αὐτὰς (τὰς γυναῖκας) καταπίμπρασθαι καὶ περιφλέγειν.] || Καταπρήθω, Comburo. Exp. et Deuro, item et Incendo. Utroque modo, sc. et pro Comburo et pro Incendo, accipi potest apud Herodian. [8, 1, 9] : Τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες. [Τὴν ὕλην ὑφάψασαι καταπρήσωμεν Polyæn. 8, 65, 5, 17, p. 500, 501. Hemst.] Pro Comburo, Exuro, κατακαίω, ap. Suidam : Κελεύοντος Κύρου ἵνα καταπρησθῇ ζῶν. Ex Epigr. vero [Lucilli Anth. Pal. 11, 131 : Ὁ] καταπρήσας [τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων] affertur pro Deussit. [Polyb. 14, 4, 10 : Καταληφθέντες ὑπὸ τῆς φλογὸς κατεπρήσθησαν. Lucian. Paras. c. 57 : Καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν. Καταπρησθῆναι in καταπροισθῆναι corruptum legebatur in Argumento Sophoclis Antigonæ.]

[Καταπῐνᾰρόω, Sordidum facio, Sordido. Cyrillus et Hesych. in gl. de qua s. v. Καταπελματόω diximus.]

Καταπίνω, Absorbeo, Ebibo, Epoto; possumus enim præpositioni κατὰ eam signif. hic dare, quam habet ἐκ in ἐκπίνω, atque adeo quam habet κατὰ in καταφαγεῖν. [Absorbendi signif. ap. Platon. Critia p. 111, D : Τὸ καταποθὲν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα.] Sed hoc sciendum est, usurpari potius pro Deglutio, Devoro, degenerando a simplici πίνω, ut ita dicam : quo magis miror scripsisse Pollucem [6, 20] de hoc verbo agentem : Ἤδη δὲ τοῦτο ἔνιοι καὶ ἐπὶ τροφῆς λέγουσι· quum enim hic ἐπὶ τροφῆς usus sit passim obvius, alter autem ille contra, dicendum potius fuerat καταπίνειν usurpari ἐπὶ τροφῆς, deinde addendum, ἤδη δὲ τοῦτο ἔνιοι καὶ ἐπὶ πόσεως λέγουσι. [Ion ap. Athen. 10, p. 411, B, de Hercule : Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. Aristoph. Eq. 690 : Προσέρχεται ... ὡς δὴ καταπιόμενός με. (Κατέπιέ με ὡς δράκων LXX Jerem. 51, 34. Ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατὰς Lucian. De salt. c. 27.) Nub. 337 : Κατέπινον κεστρᾶν τεμάχη· Lys. 564 : Τὰς δρυπετεῖς κατέπινε· Av. 1137 : Γέρανοι θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους· 1429 : Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. Eur. Cycl. 218 : Μή με καταπίῃς μόνον. Plato Euthyphr. p. 6, A, de Saturno : Τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ· et καταπιεῖν eadem de re Lucian. Saturn. c. 5. Id. Asin. c. 28 : Μάζας ὅλας ποιοῦσα κατέπινεν. Teleclides ap. Athen. 6, p. 268, B : Μᾶζαι ... ἱκετεύουσαι καταπίνειν. Alexis ib. p. 226, F : Ἂν ἀνατραπῇ γὰρ πλοῖον, εἶθ' ὡς γίγνεται ληφθῇ νέων τις, καταπεπώκασ' (belluæ marinæ) εὐθέως. Τὸ δέλεαρ καταπίνειν Aristæn. Ep. 1, 17.] Aristot. Rhet. 3, [4] : Ὡς ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. [Diodor. 2, 58 : Καταπινομένης τῆς τροφῆς.] Lucian. autem et de carnibus usus est; nam eas [συὸς ἀγρίου μερίδα Asin. c. 47] καταπίνειν dicitur aliquis ap. eum. Plut. [Mor. p. 131, A] : Ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. [Καταπίνει λίθους (ὁ ἐλέφας) Aristot. H. A. 8, 26. K. τὸ ἄγκιστραν 9, 37.] Et ap. [Aristot. H. A. 8, 4 : Ἐσθίει καὶ ὀρνίθια καὶ θηρία καὶ ᾠὰ καταπίνει·] Athen. : Καὶ ᾠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. Quinetiam metapho-

rice dicitur ap. Eund. [12, p. 550, ex Anaxila] : Τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. [Æschyl. fr. 85 : Τὸν δ' ἡμίοπον ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.] Et ap. Plut. Alcib. [c. 15] : Καταπιοῦνται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι, ἴσως, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ τοὺς πόδας· Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ κατὰ τὴν κεφαλήν, καὶ ἀθρόως. [Καταφαγεῖν et καταπιεῖν distinguit Æschin. p. 13, 39 : Ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν· καὶ οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ' εἰ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν καὶ κατέπιεν. Similiter Aristoph. Ran. 1466 : Ὁ δικαστὴς αὐτὰ (reditus publicos) καταπίνει μόνος. || Absumo. Id. Vesp. 1147 : Αὕτη γέ τοι (vestis) ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.] Et pass. Καταπίνομαι, sequens signiff. activæ vocis; nam καταποθήσεται legitur ap. Aristoph. [Vesp. 1502] pro Devorabitur. Et καταποθῆναι ap. Philon. pro Absorptum esse. Sic ap. [Theogn. 680 : Δειμαίνω μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ. Τόπος καταποθεὶς Theophr. H. Pl. 3, 1, 2, C. Pl. 5, 14, 5. Diodor. 1, 32 : Τὸ εἰς τὴν Λιβύην ἐκκλῖνον (μέρος) ὑπ' ἄμμου καταπίνεται. Dionys. A. R. 3, 56 : Οὐ δυνηθέντες ὑπερενεχθῆναι τὰς δίνας (τοῦ ποταμοῦ) κατεπόθησαν.] Plut. Anton. [c. 60] : Κατεπόθη πόλις χασμάτων ὑποῤῥαγέντων. Sic et ap. Aristot. Probl. [23, 5] : Διὰ τί ἐνίοτε πλοῖα θέοντα ἐν τῇ θαλάττῃ εὐδίας καταπίνεται καὶ ἀφανῆ γίνεται. [Πόλις καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάττης Polyb. 2, 41, 7. Strabo, 1, p. 58 : Γενομένου σεισμοῦ καταποθῆναι πόλιν· et infra : Ὑφ' ὧν (τῶν σεισμῶν) καὶ κῶμαι κατεπόθησαν (κατεπόθησαν per κατεποντίσθησαν, κατέπεσαν exp. Hesych., quæ gl. ad LXX Exod. 15, 4 refertur), pariterque p. 59; 7, p. 319; 8, p. 386; 9, p. 407. Eodem sensu κατεπτώθησαν scriptum ap. Georg. Syncell. Chron. p. 258, B; 319, B; 342, B; 347, A; 348, A; 349, A, C; 353, D : quibus in ll. omnibus κατεπόθησαν cum Scaligero corrigere non dubitarem, nisi activæ formæ exemplum obstaret p. 313, C : Σεισμὸς Κύπρου πολλὰ μέρη κατέπτωσε. Accedit quod Suidas καταπέπτωκεν per ἐπτώθη explicat, ubi Bernhardyus Constantini Porphyr. Cerim. vol. 1, p. 438, 19, exemplum addidit : Διὰ σοῦ Ἰσμαὴλ ἡττηθεὶς κατεπτώθη. Adde Joseph. Genes. p. 58, A : Τοῦ προστατοῦντος καταπτωθέντος Χρυσόχειρος· quod non debebat in καταπτοηθέντος mutari ab Lachmanno. Videntur igitur medii ævi scriptores ex aoristo κατεπόθην, quem fortasse κατεπώθην scriptum invenerant, aoristum finxisse καταπτωθῆναι, Dejici, Everti : unde rursus activum κατέπτωσα fictum est. ||Figurate Marc. Anton. 7, 19 : Πόσους ἤδη ὁ αἰὼν Χρυσίππους, πόσους Σωκράτεις καταπέπωκεν; De nodis arborum quos incrementum obductum absorbet Theophr. H. Pl. 5, 2, 2 : Συμβαίνει καταπίνεσθαι τοὺς ὄζους ὑπὸ τῆς περιφύσεως· quo sensu ἡ περίφυσις καταλαμβάνειν τοὺς ὄζους dicitur ib. § 3. G. D.] Item alio metaphoræ genere, 2 Ad Cor. 2, [7] : Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. [Hesych. : Κ., καταναλωθῇ.] Quod loquendi genus retinens Chrysost. dixit De sacerd. : Ὑπὸ τῆς περισσοτέρας λύπης καταποθείς. [LXX Thren. 3, 8 : Ὁ ὀφθαλμός μου κατεπόθη, Lacrimis demersus est. Τὸ πικρὸν ἑκουσίως καταπίνειν ex Longino p. 169 citat Valck. Seqq. ex Indice.] Καταπεπόσθαι, Deglutitum esse. Καταποθείς, Absorptus, Deglutitus. [|| Devoro, i. e. Avide, diligenter lego. Lucian. Jov. trag. c. 1 : Εἰ μὴ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν. Agath. Hist. p. 126, 7 : Ὅτι δὴ ὅλον τὸν Σταγειρίτην καταπιὼν εἴη μᾶλλον ἢ ὁ ῥήτωρ ὁ Παιανιεὺς τὸν Ὁλόρου. || Forma poetica Κάππιεν in versibus Hesiodo tributis a Chrysippo ap. Galen. De Hippocr. et Plat. dogm. 3, p. 273 : Τοὔνεκά μιν Κρονίδης ... κάππιεν ἐξαπίνης.] || Καταπίω, i. q. καταπίνω, Deglutio : ut Hesych. quoque καταπίει exp. per καταπίνει. [Glossa suspecta.]

[Καταπίπλημι. V. Καταπίμπλημι.]

Καταπιπράσκω, Vendo, Venundo, Venum expono. Unde καταπραθεὶς ap. Lucian. [Cronosol. c. 16], Venditus, Venum expositus.

Καταπίπτω, Decido, Delabor. [Exx. Homerica omnia de aoristo sunt Κάππεσον, de quo HSt. infra scripsit :] Per syncopen autem dicitur poetice Κάππεσον pro κατέπεσον, Decidi, Lapsus sum. Il. A, [593] : Κάππεσον ἐν Λήμνῳ. [M, 23 : Κάππεσον ἐν κονίῃσι· Ψ, 437 : Κατὰ δὲ αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν· Π, 386 : Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου· 311 : Πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσεν· 479 : Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι· E, 560 (et iisdem verbis Od. K, 163, et alibi) : Ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε καππεσέτην· Od. E, 374 : Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσεν. Æsch. Ag. 1553 : Πρὸς ἡμῶν κάππεσε κάτθανε. Ejusdem aoristi forma Dorica ap. Pindar. Ol. 8, 50 : Οἱ δύο μὲν κάπετον. Raro hoc verbo Tragici utuntur : semel Æschylus l. c., semel Soph. fr. 751 : Εἰς ἁλίβαντα καταπεσεῖν (si hæc ipsa poetæ verba sunt ap. Eustath. p. 1237), et Eurip. Cycl. 667 : Μεθύων κατέπεσες ἐς μέσους τοὺς ἄνθρακας.] Aristoph. [Av. 89 : Σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών· Eccl. 963 : Καταπεσὼν κείσομαι·] Nub. [1273] : Ἀπ' ὄνου καταπεσών. [Imperat. Av. 840 : Κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος. Xenoph. OEc. 1, 8 : Καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἵππου).] Demetr. Phal. : Καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενές. Dicitur vero καταπίπτειν et cum εἰς, vel ἐπί : ut καταπίπτειν εἰς, ἐπὶ τὴν γῆν, s. ἐπὶ τῆς γῆς : Xen. Cyrop. 4, [5, 54] : Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. At καταπίπτειν εἰς τὴν γῆν, legitur quum alibi, tum Act. 26, 14 : Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν. Ponitur alioqui sine adjectione quoque, 28, [6] : Ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Item, Τὰ τείχη κατέπεσε, Ad Hebr. 11, [30, ubi al. ἔπεσε. || Metaphor. Decido, Incido. Plato Phæd. p. 88, D : Εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε (ὁ λόγος)· Menon. p. 84, C : Πρὶν εἰς ἀπορίαν κατέπεσεν. Delabor, Joseph. A. J. 2, 16, 1, καταπίπτειν πρὸς τὸ χεῖρον. Καταπεσὼν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ex Epist. Socr. 1, p. 7 Or., citat Valck. || Concido, Debilitor. Alex. Trall. 8, p. 407 : Στόμαχον καταπεπτωκότα ῥωννύειν. || Concido, de animo dictum. Hom. Il. O, 280 : Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Archiloch. fr. 14 : Θυμὲ ... μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο. Pausan. 10, 20 : Τοῖς δέ γε Ἕλλησι κατεπεπτώκει μὲν ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα. Xenoph. Ephes. 1, 5 : Τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο καὶ ἡ ψυχὴ καταπέπτωκεν. Cum dat. Themist. Or. 10, p. 136, B : Καὶ ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασι καταπεπτωκότας. Synes. p. 117, B : Τοὺς καταπεπτωκότας ταῖς γνώμαις. C. accus. Joseph. A. J. 6, 14, 2 : Κατέδεισε καὶ τὴν ψυχὴν κατέπεσε. Absolute idem B. J. 7, 4, 2 : Οἱ δὲ πρὸς τὴν φήμην τῆς ἐφόδου καταπεσόντες ἐπ' αὐτῷ σφᾶς αὐτοὺς ἐποιήσαντο μετὰ τοῦ φόβου. Liban. vol. 4, p. 172, 25 : Ἀγεννεῖς καὶ καταπεπτωκότες.]

[Καταπισσόω, s.] Καταπιττόω, i. q. πιττόω, Pico, Pice oblino. [Aristoph. Eccl. 1109 : Ζῶσαν καταπιττώσαντες. Galen. vol. 11, p. 489, A.] Ac sicut πιττοῦν docebo fuisse vile τῶν παρατιλτριῶν ministerium, glabram et depilem cutem picis illitu reddentium, sic καταπιττοῦν quoque accipi manifestum fit e Clem. Alex. Pæd. 3, [p. 261] : Οἱ σφᾶς καταπιττοῦσι καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσι. In tormentis etiam tortis quæst. κατεπίττουν eos, e quibus confessionem cruciatu extorquere volebant, aut alioqui de quibus pœnas sumebant. Quo sensu accipiunt quod ap. Aristoph. Eccl. [829] legitur, Καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν, Πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, Vellicabat et cruciabat. Et pass. signif. καταπιττοῦται, Quæstione s. generalius In supplicio cruciatur calida pice affusa, vel illita. Bud. interpr. Pice fervente torqueri. Plato Gorg. [p. 473, C] : Κἂν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὑτοῦ ἐπιδὼν παῖδάς τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ ἢ καταπιττωθῇ, οὗτος εὐδαίμων ἔσται. De quo genere supplicii intellexit Plautus in Captivis, At pol te, si hic capiat senex, Atra pix agitet apud carnificem, ac tuo capiti illuceat. Sed et Lucret. tormenta quædam ac pœnas recensens ait, Verbera, carnifices, robur, pix, lumina, tædæ. [Pice interdum oblinebant hos qui ad ignis supplicium condemnati erant. Heraclides Pont. ap. Athen. 12, p. 524, A : Ἅπαντας, ὧν κύριοι κατέστησαν, μετὰ τῶν τέκνων κατεπίττωσεν· ὧν καιομένων κτλ. Schweigh. Cratinus apud schol. Soph. Aj. 205 : Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλῷ χρόνῳ παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην. De quo l. parum probabilis Hemsterhusii conjectura est ad Aristoph. Pl. p. 413.]

[Καταπίσσωμα s. Καταπίττωμα, τὸ, Quod pice obductum est, Pix. Nicet. Annal. 19, 9 (p. 158, D ed. Reg.). Schneid.]

[Καταπιστευτέον, Concredendum, Fidendum. Soran. Obstetr. p. 28 : Ἐπεὶ αἱ μὴ σωφρονικῶς ἀγόμεναι παρθένοι διὰ τὸ ἀπαιδαγώγητον προωροτέρας ἔλκουσι τὰς ἐπιθυμίας, διὰ τοῦτο ταῖς ὁρμαῖς οὐ καταπιστευτέον· i. e. Nihil certi ex iis colligi potest. G. Dind.]

Καταπιστεύω, Concredo, Fidei alicujus committo. [Schol. Hermogenis in Walzii Rhett. vol. 4, p. 12 : Οὐκέτι τυράννῳ τὰ πράγματα κατεπίστευσαν. || Confido. Plut. V. Lysandri c. 8 : Πάντες ἀπεσφάγησαν οἱ καταπιστεύσαντες. Cum dat. Polyb. 2, 3, 3 : Καταπιστεύσαντες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι. Sic id. 3, 70, 7; 80, 3; 5, 34, 3. Aristid. Quintil. 2, p. 103, 10 : Ἐκ τῶν ἐναργῶν καὶ τοῖς ἀκολούθοις καταπιστεύσομεν.] Pass. Καταπιστεύομαι, Fidei meæ committitur. [Phot. Epist. p. 265, 5 : Ἔμελλε τῆς οἰκουμένης τὴν προστασίαν καταπιστεύεσθαι. Id. Bibl. p. 497, 6 : Τὰ τῆς πόλεως χρήματα διοικεῖν καταπιστευθείς· et ib. p. 471, 35 : Τὴν καταπεπιστευμένην αὐτῷ διακονίαν. Hase. Theophil. Institt. 1, 24, 332 : Μόνῳ αὐτῷ ἡ διοίκησις καταπιστεύεται· 2, 23, 561 : Fidei commissa, τουτέστι τῇ πίστει καταπιστευθέντα.] At e Phalar. Epist. [12, p. 62, 10] : Καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, pro Musis eruditus, VV. LL. Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, Jurejurando obstringor, Bud. e Pand. : Ἐγγύας μὴ ἀπαιτεῖσθαι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον ἐξωμοσίᾳ καταπιστεύεσθαι.

Καταπιστόω, i. q. πιστόω, sicut καταπιστεύω i. q. πιστεύω. Et Καταπιστοῦμαι itidem ut πιστοῦμαι, Fidem rei facio, Confirmo. [Plut. V. Cleom. c. 21 : Ὁ γὰρ ὑπὲρ τῶν Ἀργείων μάλιστα καταπιστωσάμενος πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνος ἦν.]

Καταπίστωσις, εως, ἡ, Fiduciæ et securitatis contractus, ut fit inter eos quibus incomperta est utrimque fides alterius. Plut. De virtt. mul. p. 226 [287, D] : Αὕτη δὲ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυτὴν ἐκεῖνον, ὡς παρὰ τῷ θεῷ τῆς συναινέσεως καὶ κ. γενησομένης, Sponsaliorum cautione et fide, Bud. [Id. V. Pelop. c. 18 : Ἐπὶ τοῦ τάφου τρῦ Ἰόλεω τὰς καταπιστώσεις ποιεῖσθαι τοὺς ἐρωμένους καὶ τοὺς ἐραστάς.] Idem καταπίστωσις interpr. Cautio et satisdatio.

[Καταπιττόω. Καταπίττωμα. V. Καταπισσ—]

Καταπίων, ὁ, ἡ, Præpinguis : vel simpl. Pinguis. [Photius et] Suid. enim καταπίονα affert pro λιπαρά. [Corruptum ex Κατὰ πίονα. Glossa integra Κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα ap. Hesych. ex Hom. Il. A, 40.]

[Καταπλᾰγὴς, ὁ, ἡ, Consternatus, Metu perculsus. Polyb. 1, 7, 6 : Καταπλαγεῖς γενόμενοι τὴν τοῦ Πύρρου ἔφοδον, i. q. καταπλαγέντες.]

Καταπλᾰγία, ἡ, affertur pro Consternatio, Metus immodicus : sed sine exemplo. [Ex Polluce 3, 137.]

[Καταπλᾰκεῖν, i. q. ἀμπλακεῖν.] Καταπλακὼν, Hesychio διαμαρτὼν, Qui aberravit. [Præcedit apud Hesychium alia interpretatio καταπλήξας, fortasse ex καταπτήξας, quod conjecit Lobeck. Paralip. p. 541, corrupta et ad καταπτακὼν referenda ex l. Æschyli quem s. v. Καταπτήσσω afferemus.]

[Καταπλᾰνάω, Decipio, In errorem induco. Proverb. in cod. Coislin. p. 126 ed. Gaisf. : Ἐπιγραφῆς καταπλανησάσης ὑπ' ἀγνοίας τοὺς ἀναγνόντας.]

[Κατάπλᾰσις, εως, ἡ, Illitus. Hippocr. p. 49, 39.]

Κατάπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, illinendo adhibetur. Quidam e Scrib. Largo interpr. Superpositum medicamentum. [K. μετ' ἀλφίτων Theophrast. H. Pl. 9, 11, 4. Id. De odor. 61 : Τά τε καταπλάσματα καὶ ἃ δή τινες μαλάγματα καλοῦσιν.] Ap. Dioscoridem, Κατάπλασμα γίνεται ἐμπλαστρῶδες, redditur, Emplastri modo illinitur. K., inquit Gorr., medicamentum molle et consistentia mediocre, quod repellendo, concoquendo, digerendo, resolvendo, laxando, vacuando, detergendo, calfaciendo, siccando, dolorique sedando adhibetur : quæ crassiora siccioraque sunt, ἔμπλαστρα et cerata : quæ liquidiora, συγχρίσματα et unguenta appellantur. Ab antiquis, ut Idem docet e Galeno Ad Glauc. 2, magna ex parte e melle parabantur, cui incocta essent vel mista medicamenta morbo convenientia; sæpissime vero et e pane, oleo, et farina. [Iambl. V. Pyth. p. 346 : Ἅψασθαι δὲ χρὴ καὶ καταπλασμάτων ἐπὶ πλεῖον τοὺς Πυθαγορείους. Κατάπλασμα inter instrumenta medicorum memorat Pollux 4, 181, ex Aristophanis Gerytade. Idem poeta fr. 309, 12, inter mundum muliebrem numerat σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα (sic Clem. Alex. : καταπετάσματα Pollux), ubi emplastra intelligi videntur faciei fucandæ caussa imposita. Κατάπλασμα ex κατάπαυμα corruptum v. s. h. v.]

[Καταπλασμάτιον, τὸ, dimin. substantivi κατάπλασμα. Soran. Obstetr. p. 51 : Στυπτικὸν μὲν τῇ δυνάμει κ. ἐπιρριπτέσθω· ubi fortasse erunt qui κατάπλασμά τι ὂν conjiciant. G. Dind.]

Καταπλάσσω, vel potius Καταπλάττω, Illino, Oblino. Aristot. H. A. 9, [6] : Καταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ, Oblinit se luto; Limo obducto se loricat, quæ interpr. affertur e Gaza. E Plin. autem, Luto se tergorat. V. et Θωρακίζω. Sunt porro usi Herodot. [2, 70 : Κατ' ὧν ἔπλασε τοὺς ὀφθαλμοὺς (τοῦ κροκοδείλου) πηλῷ], atque Aristoph. [Pl. 721 : Ὄξει διέμενος Σφηττίῳ κατέπλασαν αὐτοῦ τὰ βλέφαρα], et simplici πλάττειν cum eodem dativo, ut dictum est et in Ἐμπλάττω. [Dio Chr. vol. 2, p. 243 : Δέον καταπλάσαι κατακλίναντα. Plut. Mor. p. 15, D : Κηρῷ τὰ ὦτα καταπλάσσοντες. Lucian. Anth. Pal. 11, 408 : Τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε.] Passivum autem [Aristoph. Pl. 724 : Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος· Eccl. 878 : Καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ. Alciphro fr. 4, vol. 2, p. 220 : Ὅσον κατεπέπλαστο ψιμύθιον. Aristot. H. A. 9, 40 : Κηρῷ καταπεπλασμένα. Plut. Mor. p. 561, C : Ὑπαλειφόμενον ἢ καταπλαττόμενον. Semus ap. Athen. 14, p. 622, D : Καταπλασθεὶς αἰθάλῳ· nam sic cum Hemst. legendum pro καταπληγθείς.] Καταπλασσόμενον τῷ μετώπῳ, pro Illitum fronti, ap. Diosc. 3, 93; at Καταπλασσομένου τοῦ ὀμφαλοῦ ἐξ ὕδατος, ibid. redditur Peruncto ex aqua umbilico. E Galeno Ad Glauc. affertur, Καταπλάττειν τῷ τῶν πυρῶν ἀλεύρῳ, pro Cataplasma imponere e triticea farina. Sed et cum gen., ex eod. Diosc., Καταπλαττομένη τῶν διδύμων, Illita testibus. Ap. quem legitur etiam [4, 87], Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν στασίμων ὑδάτων, ψύχων τῇ δυνάμει, πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. Pro quibus Plin. hæc habet : Est et palustris lens per se nascens in aqua non fluente, refrigeratoriæ naturæ : propter quod collectionibus illinitur, et maxime podagris, et per se, et cum polenta. Alicubi autem pro eo quod καταπλάσσεσθαι dicit Diosc., utitur composito Superlini. At vero pro istis ejus verbis, Καὶ τὸ σπέρμα εὐῶδες καταπλασσόμενον εἰς ἄρτους, habet, Semen ejus gratissime panes condit. Ipsius autem Diosc. interprr. reddiderunt, Panibus inspergitur, compinsitur. A Bud. καταπλάττω redditur etiam Cataplasmate curo et medeor, ap. quem v. plura, p. 778. Item de καταντλεῖν et καταπλάττειν copulatis dictum est supra s. v. Καταιονάω. [Forma media Herodot. 2, 85 : Κατ' ὧν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ. Cum duplici accus. 4, 75 : Τοῦτο παχὺ ἐὸν καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα. Steph. Byz. s. v. Ἄκη : Ἐκείνης γὰρ (τῆς Λερναίας ὕδρας) καταπλασάμενον τῶν ἑλκῶν ἀπαλλαγήσεσθαι. Harpocr. s. v. Ἀπομάττων : Οἱ Τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο γύψῳ καταπλασάμενοι ἐπὶ τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι. Καταπλαττόμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς libri optimi ap. Diodor. 1, 91, ubi vulgo καταπασάμενοι, quod ex καταπλασάμενοι corruptum. Eadem corruptela καταπεπασμένοι τὰς κεφαλὰς πηλῷ legitur 1, 72, ubi recte duo codd. καταπεπλασμένοι.] || Καταπεπλασμένον autem in musica quid sit, docet Fabius 1, 19 [11, 7], ita scribens : Nec verba in faucibus patietur audiri, nec oris inanitate resonare, nec, quod minime sermoni puro conveniat, simplicem vocis naturam pleniore quodam sono circumlinire : quod Græci καταπεπλασμένον dicunt. Sic appellatur cantus tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. [Circumlitas tibias apertis opponit idem 11, 3, 50.] Sic et πλάσμα Musicorum esse voc., infra dicetur. [Fucatus, Simulatus, ap. Aristid. vol. 2, p. 388, 20 : Βαδίζοντας ὥσπερ δεσπότας τῶν ἐντυγχανόντων καὶ καταπεπλασμένους οὕτω τὸν βίον ὥστε πλήττειν εὐθέως τοὺς ἁπαντῶντας. Καταπεπλασμένος inter convicia σοφιστοῦ est ap. Polluc. 4, 48. Inter convicia συμπότου 6, 29.]

[Καταπλαστέον, Illinendum. Geopon. 16, 20, 1 : Τὸ πληγὲν μέρος κόπρῳ βοείᾳ κ. 17, 8, 3 : Τὰ δὲ τραύματα σποδιᾷ καὶ λιθαργύρῳ κ. Oribasius p. 140 Matth.]

[Καταπλάστης, ὁ, Qui illinit. Philo p. 896, A : Καταπλάστων καὶ ἰατρῶν καὶ τῆς ὑπὸ τούτων δέονται βοηθείας. Hemst. Accentus genitivi eandem regulam sequi videtur qua χρήστων, non χρηστῶν, scribitur a nominativo χρήστης. G. Dind.]

Καταπλαστὸς, ἡ, ὸν, Qui illinendo adhibetur, s. per illitum, Cujus illitus medicamenti loco est. Sed et φάρμακον καταπλαστὸν, Aristoph. Pl. [717] : Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. Ubi schol. annotat pharmacorum tria esse genera, καταπλαστὰ, et χριστὰ, et ποτὰ, s. πιστά : nam paulo post dicit πιστὸν, τὸ πινόμενον. Ibid., πλαστὸν esse τὸ καταπλασσόμενον : quod et καταπλαστόν. Hoc vero comp. a quibusdam proparoxytone scribi admonet Idem. [Hoc accentu in fr. Menandri in Bekk. Anecd. p. 415, 9, et ap. Suidam s. v. Ἀπαμφιεῖ : Τὸ κατάπλαστον τοῦτο, ubi Fucatum, Affectatum, Simulatum significat, ut καταπλάστῳ βαρύτητι ap. Plut. Mor. p. 44, A. Sine accentu ap. Photium p. 140, 11 : Καταπλαστον, τὸ περιπεπτὸν, προσποιητόν.]

[Καταπλαστὺς, ύος, ἡ, Id quod illinitur, Cataplasma. Nam sic ap. Herodot. 4, 75 ex codd. emendatum est quod olim legebatur καταπλαστήν : unde HSt. :] Καταπλαστὴ ex Herodoto affertur pro Medicamento.

[Καταπλάττω. V. Καταπλάσσω.]

[Καταπλατύνω, Dilato. Pass. Moschion De pass. mul. p. 34, 16. Galen. vol. 2, p. 298, 9 : Καὶ μέντοι καταπλατυνόμενος ἔτι δή. Hase.]

[Καταπλατὺς, εῖα, ὺ, Latus. Tzetz. Hist. 11, 857 : Ἀπὸ δὲ τοῦ καταπλατὺς τῷ σώματι ὑπάρχειν Πλάτωνος κλῆσιν ἔσχηκεν. Elberling. Apud Tzetzam κατάπλατυς scriptum.]

[Κατάπλεγμα, τὸ, var. lect. pro καταστολὴ in Ep. ad Timoth. 1, 2, 9. Wakef.]

Καταπλέκω, Complico, Connecto. [Aristot. Poet. c. 23 : Ὅμηρος τὸν πόλεμον ποιῶν καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ, Implicitum varietate. Herodot. 8, 123 : Ἔδοξε μὴ καταπλέξαι (libri multi —πλῆξαι) Τιμόξεινον προδοσίῃ, Implicare proditionis crimine.] In VV. LL. habentur et hæc, καταπλέκω τὴν ῥῆσιν [ex Herodoto 8, 83], Peroro. Et ex Herodoto [4, 205] : Οὐκ εὖ τὴν ζοὴν [ζόην] κατέπλεξε, Non probe vita excessit. At διαπλέκειν βίον supra aliter. [Hesych. : Καταπλακεῖσι (—πλεκεῖσι codex), συνδεθεῖσι, περιπεπλεγμένοις. ‖ Lectio suspecta ap. Hippocr., de quo Foes. : « P. 280, 2, Αἱ μὲν (φλέβες) ἀπὸ τοῦ ἥτρου ἐς τοὺς μαζοὺς καὶ ὑπὲρ ἀνθερεῶνα καὶ τὰς ἀκρωμίας ἐπορεξάμεναι κατεπλάκησαν, Complicatæ, Exporrectæ sunt. Calvus κατεπλατύνθησαν legisse videtur, quum *dilatantur* dixit. »]

[Καταπλεονάζω, Abundo, Redundo, si recte habet scriptura ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 21, B : Ἀεὶ καταπλεονάζων. Hase.]

[Καταπλεονεκτέω, Superior sum, Præsto. Hippocr. p. 23, 51 : Ἃ δὲ καταπλεονεκτέει νῦν ἡ ἰητρική.]

Κατάπλεος et Κατάπλεως, ὁ, ἡ, Attice [Mœris p. 294 : Πλέων καὶ κατάπλεων Ἀττικοὶ, πλήρη Ἕλληνες], Expletus, Cumulate expletus; nam pro ἔκπλεως poni tradit Bud., qui etiam κατάπλεως φιλία reddit Justa et plena amicitia. [Plut. Mor. p. 498, E : Τὴν τύχην ... ὀργάνων τε παντοδαπῶν κατάπλεων καὶ παρασκευῆς πολυτελοῦς. Pollux 5, 13 : Κατάπλεα θηρίων ὄρη. Appian. Pun. c. 117 : Χωρίον ὀχετοῖς βαθέσι κατάπλεων.] Sed et pro Satiatus accipi testatur. [‖ Inquinatus, Pollutus. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 30 : Γῆς τε κατάπλεων τὸ γένειον καὶ αἵματος. (Καταπλέα pro πλέα male libri deteriores ib. 1, 3, 5.) Dionys. A. R. 1, 79 : Τῇ γλώττῃ τὸν πηλὸν, οὗ κατάπλεω (ᾧ κατάπλεοι cod. Vat. Recte Sylb. οὗ κατάπλεα, sc. τὰ βρέφη) ἦσαν, ἀπελίχμα. Plut. V. Pyrrhi c. 28 : Αἵματος κατάπλεως.]

Καταπλέω, q. d. Navigando descendo, e mari sc. in terram, Navi devehor in terram, Appello in portum. Oppositum τῷ ἀναπλέω, ut in eo dictum fuit. [Hom. Od. I, 142 : Ἔνθα κατεπλέομεν. Plato Euthyd. p. 297, C : Νεωστὶ καταπεπλευκότι. Xenoph. H. Gr. 5, 1, 28 : Τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν. Ib. 23 : Πλοῖα καταπλέοντα ἀπὸ νήσων· 1, 7, 29 : Κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ εἰς τὴν γῆν κατέπλευσαν. Demosth. p. 885, 4 : Ὅπως ἡ ναῦς καταπλευσεῖται δεῦρο· 886, 3 : Ὅθεν ἐξέπλευσε τὸ πλοῖον, ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖν αὐτό· 932, 13 : Εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον οὐ καταπλέουσι· 1188, 7 : Καταπλεῖν μέλλων ἐπὶ τὴν κρίσιν. Polyb. 1, 29, 4 : Διαφυγόντες ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ναυμαχίαν κινδύνου ... καταπλεύσαντες κτλ. Et alii quivis.] Herodian. 3, [9, 14] : Καταπλέων γὰρ ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη. Ap. Demosth. Bud. καταπλεύσας vertit etiam Regressus. A Theophr. πυρὸς quoque dicitur καταπλεῖν, C. Pl. 4, [9, 5] : Καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, ubi redditur, Frumenti quod Athenas navigio vehitur. [Non multo aliter Xenoph. H. Gr. 7, 1, 20 : Καταπλεῖ Λακεδαιμονίοις ἡ παρὰ Διονυσίου βοήθεια. Καταπλέουσα ἀγορὰ, Naves cum annona appellentes, Appian. Punic. c. 100.] ‖ Καταπλώω, Ionice pro καταπλέω, Navi deferor s. devehor : unde particip. aor. 1 καταπλώσας, ap. Herodot. 1, [2 : Καταπλώσαντες μακρῇ νηὶ ἐς Αἶαν· 7, 137 : Ὁλκάδι καταπλώσας. Eadem forma restituenda ubi nunc vulgaris dialecti formæ leguntur καταπλεύσαντες 1, 165, et καταπλέωσι ἐπ' Ἑλλησπόντου 9, 98, et καταπλέοντες 1, 185, ubi cum accusativo est constructum : Οἳ ἂν κομίζωνται ἀπὸ τῆσδε τῆς θαλάσσης ἐς Βαβυλῶνα καταπλώοντες ἐς (ἐς recte delet Schweigh.) τὸν Εὐφρήτην ποταμόν. G. Dindorf.]

[Κατάπλεως. V. Κατάπλεος.]

[Καταπληγὴς, ὁ, ἡ, i. q. καταπλαγὴς, Consternatus. Clem. Al. p. 946 : Περιδεεῖς καὶ καταπληγεῖς γεγόνασιν.]

Καταπληγμὸς, ὁ, Objurgatio, ut exp. Eccl. 21, [5] : Κ. καὶ ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦτον.

[Καταπληγόω, Percutio. Ἐπάταξάν με Cant. Cantic. 5, 7, Psellus in Meursii Op. vol. 8, p. 316, a Boiss. cit., explicat, per κατεπλήγωσάν με. Lectio suspecta.]

[Καταπλήθω. V. Καταπίμπλημι.]

Καταπληκτικὸς, ἡ, ὸν, ut ἐκπληκτικὸς, Stuporem afferens, Obstupescere faciens. [Macho ap. Athen. 13, p. 578, C, de meretrice quadam : Πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὖσα καὶ καταπληκτική. Polyb. 4, 28, 6 : Ἵνα μὴ μόνον εὐπαρακολούθητος, ἀλλὰ καὶ καταπληκτικὴ γίγνηται τοῖς προσέχουσιν ἡ διήγησις, Ad excitandam admirationem comparata, ut interpretatur Schweigh. collato 8, 4, 10 : Οὕτως ἂν εἴη μόνον σαφῆ τὰ γεγονότα καὶ θαυμαστά.] Terrorem afferens, Terribilis, Horribilis. [Καταπληκτικὴ προσβολὴ Polyb. 3, 13, 6; ἀπόβασις 2, 9, 7; κραυγὴ 11, 16, 2; πρόσοψις 3, 114, 4. Schweigh. Diodor. 2, 16 : Ἐλέφαντες λαμπρῶς κεκοσμημένοι τοῖς εἰς τὸν πόλεμον καταπληκτικοῖς.] Καταπληκτικὴ ὄψις Plut. Lyc. [c. 22. Καταπληκτικὸς et φοβερὸς distinguit Muson. ap. Stob. Flor. 48, 16 : Πειρατέον καταπληκτικὸν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι.]

Καταπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo. [Κ. πολεμεῖν Polyb. 3, 41, 3. Κ. λέγειν 4, 85, 2. Diodor. 4, 12 : Κ. ὥρμησαν πρὸς ἁρπαγήν.]

[Κατάπληκτος, ὁ, ἡ, Stuporem afferens, Admirabilis. Diodor. Exc. p. 645, 56 : Ἐφ' ἅρματος ἐλεφαντίνου καταπλήκτου. Κατάπληκτον δρῶντες, Terribili adspectu, Andr. Cret. p. 240, ab Kallio cit.]

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, [καταπεπληγὼς exp. Hesych.] Perculsus, Obstupefactus, Consternatus, Qui e consternatione redditus est stupidus, semper velut attonita est mente, pavidus est, s. potius Valde pavidus, Qui ad omnia expavescit. Plut. Pericle [c. 27] : Καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα. [V. Fabii c. 14.] Idem alibi [De puer. educ. p. 7, B] : Ἄτολμον καὶ καταπλῆγα. [Καταπλῆγα καὶ περιδεῆ id. Mor. p. 814, F.] Ap. Aristot. Eth. 2, [7] ὁ καταπλὴξ dicitur πάντα αἰδεῖσθαι : et opponitur τῷ ἀναισχύντῳ : quorum μεσότης est ὁ αἰδήμων. [Iambl. Protr. p. 372 : Ἄνθρωπον καταπλῆγα καὶ ἐν παντὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐρυθριῶντα. Heliodor. 9, 5 : Καταπλῆγες ἄνθρωποι καὶ πτοίας ἀνάμεστοι. Τοὺς καταπλῆγας Synes. p. 267, D, opponit τοῖς ἐρρωμένως ἐπιφερομένοις. Ἵπποι καταπλῆγες apud Ælian. N. A. 16, 25. Harpocr. : Κ., ὁ συνεχῶς πεπληγμένος· Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν, ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος (p. 107, 34 : Ἀλλ' ἐστὲ γὰρ ὑπὸ τῶν τούτου ἁμαρτημάτων ἤδη καταπλῆγες διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι). Θεόπομπος Τισαμενῷ « Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην. » Ad l. Theopompi respicit schol. Soph. El. 5, qui κ. Εἰλείθυια exp. ἡ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα.]

Κατάπληξις, εως, ἡ, Stupor, et q. d. Obstupefactio. [Φόβος ἐκ μεγάλης φαντασίας exp. gramm. Hermanni p. 329. Κατάπληξις ὀμμάτων Hippocr. p. 1226, A.] Redditur et Consternatio mentis, item Attonita mens, a Bud. Thuc. [7, 42] : Κ. αὐτοῖς ἐγένετο εἰ πέρας μηδὲν ἔσται. [Τὴν ἀπραγίαν καὶ κατάπληξιν τῶν στρατοπέδων Polyb. 3, 103, 2. Diodor. 17, 116 : Χωρὶς καταπλήξεως τὸν ἄνθρωπον ἀνέκρινε.] Lucret. [4, 1157] de amatoribus, qui ipsa etiam amicarum vitia bonam in partem interpretantur, Magna atque immanis, κατάπληξις, q. d. καταπλήττουσα τῷ ἑαυτῆς μεγέθει. [Admiratio, Reverentia, Polyb. 3, 90, 14 : Τὴν κατάπληξιν καὶ καταξίωσιν τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος.]

[Καταπληρόω, Impleo, Compleo. Euseb. Vita Const. 3, 26 : Τὸν σύμπαντα κατεπλήρου κόσμον. Basil. t. 2, p. 44, A : Καταπληρώσας. Id. t. 1, p. 113, C : Ἀρουραίων μυῶν ἡ χώρα καταπληροῦται. Verbum frequens ap. Greg. Nyss., velut t. 1, p. 64, D; t. 2, p. 598, C; 782, C; 1002, D; t. 3, p. 54, B. Hase.]

Καταπλήσσω, et Καταπλήττω, Percello, Obstupefacio, In stuporem induco, Perterrefacio. [Hesych. : Καταπλήσσει, καταταράσσει, φοβερίζει, κατεξανιστᾷ. Καταπλήττεται, φοβεῖται. Xenoph. Cyrop. 1, 1, 5 : Ὥστε καταπλῆξαι πάντας· 3, 1, 24 : Πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιστα καταπλήττει τὰς ψυχάς. Mira constructione id. Rep. Laced. 8, 3 : Ὅσῳ μείζω δύναμιν ἔχει ἡ ἀρχὴ, τοσούτῳ μᾶλλον ἂν αὐτὴν καὶ καταπλήξειν τοὺς πολίτας τοῦ ὑπακούειν· ubi Schneidero τοῦ ὑπακούειν ex glossemate illatum videbatur.] Dem. [p. 286, 21] : Τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι. Aristot. Rhet. 3, [7] : Ὁλλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες. [Diodor. 3, 37: Τῷ διὰ τῶν σαλπίγγων ἤχῳ κατέπληττον (κατεπλήττοντο cod. Coisl.) τὸ ζῷον.] Et aor. med. καταπλήξασθαι, ap. Polyb. [Κ. τοὺς ἐναντίους, 3, 89, 1. Καταπληξάμενος (τὰς πόλεις) τοῖς εὐτυχήμασι 2, 52, 1. Τὴν τῶν Γαλατῶν τόλμαν κ., Terrore reprimere, 2, 20, 10. Schweigh.] et Dionys. H. [De Lysia jud. c. 3 : Τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην. Diodor. 5, 71 : Τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πείθοντα, τοὺς δὲ φαύλους τῇ τιμωρίᾳ καὶ τῷ φόβῳ καταπληττόμενον. Strabo 13, p. 609 : Ἐχρήσατο δὲ φράσεως χαρακτῆρι καινῷ καὶ κατεπλήξατο (κατέπληξε codd. nonnulli) πολλούς.] Pass. Καταπλήττομαι, Percellor, Obstupefio, Stupeo, Perterrefio. Hom. Il. [Γ, 31] : Κατεπλήγη φίλον ἦτορ. [Ubi Eustath. p. 374, 10: Ὅρα τὸ κατεπλήγη, οὕτως εἰπεῖν, ἀρέσαν τῷ ποιητῇ· ἄλλως γὰρ πληγῆναι μέν φασιν ἐπὶ σώματος, καταπλαγῆναι δὲ ἐπὶ ψυχῆς. Demosth. p. 979, 4 : Ἥλικον πλεονέκτημα μὴ καταπεπλῆχθαι διὰ τὸν βίον. Polyb. 3, 90, 12 : Καταπλαγείσας τὰς πόλεις ὁρμήσειν πρὸς τὴν ἀπόστασιν. 11, 32, 5 : Μὴ διὰ τὸ προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις.] Cum dat. vel cum accus., sicut ἐκπλήττεσθαι, Καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ, Thucyd. [1, 81.] Et, Καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, apud Eund. [Isocr. p. 415, E : Τήν τε ἀπειρίαν τὴν αὐτοῦ καταπεπλῆχθαι καὶ τὴν λαμπρότητα τὴν ὑμετέραν. Polyb. 1, 20, 6 : Καταπεπληγμέναι τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον· 4, 50, 6 : Εἴ πως ἤδη μεταμέλοιντο καταπεπληγμένοι τὸν πόλεμον· 10, 61 : Μὴ καταπεπλῆχθαι τὴν προγεγενημένην περιπέτειαν. Diodor. 11, 77 : Οὐ καταπλαγέντες τὴν δεινότητα τῆς περιστάσεως.] A Bud. redditur Cum stupore admiror, in Plut. Apophth. [p. 202, F] : Πάντων δὲ τὸ φρόνημα τοῦ ἄνδρὸς καταπλαγέντων. [Eupolis ap. Athen. 6, p. 236, F : Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ καὶ καταπλήττομαι. Macho ib. p. 244, C : Κωβιοὶ, οὓς κατεπλάγησαν πάντες οἱ κεκλημένοι. Polyb. 1, 46, 6 : Ἁπάντων τῶν πολεμίων ὁρώντων καὶ καταπεπληγμένων τὴν τόλμαν εἰσέπλευσε. Diodor. Exc. p. 617 : Καταπλήττεσθαι καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν τοῦ νεανίσκου. Præteriti forma media Hesych. : Καταπεπληγὼς, καταπεπτηχώς. Dionys. A. R. 6, 25 : Καταπεπληγότες τὸ τῶν Ῥωμαίων τάχος. Xenoph. Eph. 1, 12 : Τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες. Καταπλὴξ per καταπεπληγὼς exp. Hesych. Pausan. 10, 22, 2 : Κατεπεπλήγεσαν τὸ Ἑλληνικόν. Appian. Mithr. c. 18 : Ἔργον τόδε πρῶτον οἱ στρατηγοὶ κατεπεπλήγεσαν. Cum dat. Hispan. c. 24 : Οἱ Φοίνικες κατεπεπλήγεσαν τῷ μεγέθει τοῦ τολμήματος. Cum genit. Καταπλαγεὶς τοῦ θράσους in Argum. Aristoph. Lysistratæ, ubi Kusterus recte corrigere videtur τὸ θράσος.]

[Καταπληστεύω· γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, Suidas. Videtur idem fere esse quod κατασωτεύω s. κατασωτεύομαι. G. Dindorf.]

[Καταπλίσσω, Incurro, Invehor. Hesych. : Καταπληγκμήσει (καταπληκμήσει Musurus), τὸ βῆμα καταπλῆγμα λέγουσι. Τὸ οὖν καταθῆσαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων· οὕτως φασὶ κασ
τακρατηθεί. Glossæ obscuræ nihil lucis attulerunt critici, nisi quod in fine κατακρατηθήσῃ correxit Schowius. Mihi non dubitandum videtur quin ad Aristophanis Dætalensium locum sit referenda, sic scriptum apud Galen. Gloss. Hippocr. p. 406 ed. Franz. (vol. 5, p. 706 ed. Bas.) : « Ἡμῶν ἴσως οὐ (Ἢ μὴν ἴσως σὺ recte Porsonus) καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ. » Καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐρεῖ « Τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων. » Ubi Porsonus utrobique καταπλαγήσει posuit, nunc καταπλιγήσει scribendum fuisse patet collata glossa Hesychii, quam sic corrigo, Καταπλιγήσει, τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσι. Τὸ οὖν καταπλίξαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων, οὕτως φασὶ κατακρατηθήσει. G. Dind.]

Καταπλοκὴ, ἡ, Contextus, Complexio. [Plato Tim. p. 76, D : Ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νεύρου. Ptolem. Harmon. 2, 12. Angl. Figurate Artemid. Onirocr. 2, 5, p. 137, 20 Reiff. : Δόλους καὶ ἐνέδρας καὶ καταπλοκὴν τῶν χρημάτων. Id. ib. 6, p. 139, 7 : Καταπλοκὰς τῶν χρεῶν καὶ δάνεια πολλά. Pseudochrys. t. 7, p. 497, 36. Anon. De cruce ap. Grets. t 2, p. 144, A. Leont. Neapol. Vita Sim. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 162, 51 : Τὸν τρόπον τῆς καταπλοκῆς τοῦ φόνου, Quomodo crimen cædis esset conflatum. Hase.]

Κατάπλοος, ὁ, et Κατάπλους per contr., Navigatio qua descendimus sive devehimur aliquo, Appulsus. [Thucyd. 4, 26 : Τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει. Xenoph. H. Gr. 1, 4, 11 : Τοῦ οἴκαδε κατάπλου· 13 : Μετὰ τὸν κατάπλουν τρίτῳ μηνί. Demosth. p. 1285, 21 : Ἐπειδὴ ὁ Σικελικὸς κατάπλους (classem frumentariam dicit) ἐγίγνετο. « Ὁ τοῦ Ἀντιόχου εἰς Δημητριάδα κ. Polyb. 3, 7, 3. Ἐκ κατάπλου πολιορκεῖν τὴν πόλιν, Primo appulsu (ut ἐξ ἐφόδου dicitur de pedestri exercitu), 3, 40, 3. Id. 15, 23, 3 : Παρῆν τις ἐκ κατάπλου πρὸς τὸ πρυτανεῖον. » Schweigh. Τὸν κατάπλουν (alii libri ἐπίπλουν) τῶν δέκα νηῶν Longus 3, 1.] Apud Lucian. Κατάπλους inscribitur quidam Dialogus, in quo introducuntur umbræ navigantes ad inferos, vel potius Navi aut navigando descendentes, si vim verbi spectemus. || Locus ad quem appellimus, s. applicamus. I. e. Portus. Bud. in Ann. in Pand. e Polit. [Primam adnavigationem s. exscensionem magistratus Romani advenientis in certa urbe pro honore privilegioque habitam esse a provincialibus docet Ulpian. Digg. 1, 16 de off. procos. 4, § 5. Unde Ἐφεσίων ᾱ κατάπλους, in horum numis. Eckhel Doctr. 2, p. 518. Hase.]

[Καταπλούσιος, ὁ, ἡ, Prædives. Pseudochrys. t. 7, p. 509, 4. Hase.]

Καταπλουτέω, i. q. πλουτέω, i. e. Dives sum. Ac sicut πλουτέω cum accus. construitur, ita et καταπλουτέω, significans itidem Dives sum talis rei, vel tali re, Abundo. Damasc. 3, p. 94 : Εἰ γὰρ ἀληθῶς ἡνώθη τῷ Θεῷ λόγῳ ἡ σὰρξ, πῶς οὐ τελείως κατεπλούτησε πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν; Ditata et locupletata est omni sapientia et gratia? Paulo post dicit, Τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα. Pagina autem præcedenti e Greg. Naz. affert : Διὰ δὲ τὴν τῆς ὑποστάσεως ταυτότητα κατεπλούτησεν ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοσημείας. [|| Dito. Theophyl. Sim. Hist. p. 46, C : Καταπλουτοῦσι ταῖς εὐωδίαις τὸν ἐνδημήσαντα. G. Dindorf.]

Καταπλουτίζω, i. q. πλουτίζω [Dito], sicut καταπλουτέω i. q. πλουτέω. [Herodot. 6, 132 : Φὰς αὐτοὺς καταπλουτιεῖν.] Xen. [OEc. 4, 7] : Ταῖς τιμαῖς αὔξει, καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει. [Simillime Anna Comn. p. 357, D : Τοὺς μὲν γὰρ καὶ ἀξιωμάτων τιμαῖς κατεκύδαινε καὶ δωρεαῖς μεγάλαις καταπλουτίζων ... Cum genit. rei Andr. Cret. p. 115, C : Τῆς ἁγιστείας αὐτοῦ τὴν σύμπασαν κατεπλούτισε κτίσιν. Sine casu Liban. vol. 4, p. 930, 18 : Αὐτὸν καταπλουτίσαντες ἀπέπεμπον οἴκαδε.]

[Καταπλουτομαχέω, Opibus debello. Diodor. 5, 38 : Καταπλουτομαχοῦντες ἅπαντας διὰ τὴν ἐκ τῶν μετάλλων γινομένην εὐπορίαν.]

[Κατάπλυμα, τὸ, Ablutio. Synes. De febr. p. 234 : Ἀπὸ τῶν καταπλυμάτων καὶ ἀλοιφῶν.]

[Καταπλυντηρίζω. Hesych. : Πλῦνον, καταπλυντήριζε. Significatio incerta.]

Καταπλύνω, Abluo, Eluo; simpliciter Lavo, Perluo. [Aristoph. fr. 546 : Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ καὶ καταπλῦναι κἄτ' ἐκπλῦναι καὶ διαπλῦναι· ubi verba καὶ καταπλῦναι ex dittographia orta recte delere videtur Meinek. Cur. crit. p. 71.] Xenoph. De re eq. [5, 6] : Ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλήν, Abluere, Perluere. [Hunc locum in mente habuisse videtur Pollux 1, 200 : Τὴν δὲ κεφαλὴν καταπλύνειν δεῖ μᾶλλον ἢ καθαίρειν.] Ubi observa eum καταπλύνειν dixisse, de pannis alioqui similibusque dici potius solitum. [Artemidor. 5, 79 : Ἔδοξεν ὀγετὸν ὕδατος ἔμπλεων κόπρων καὶ βορβόρου λαβὼν κόρῃσιν ἐκκαθαίρειν καὶ καταπλύνειν ὕδατι πολλῷ.] Pass. Καταπλυθεὶς pro Ablutus affertur e Theophr. C. Pl. 2, 3 [3, 24, 3 : Καταπλυθείσης τῆς ἅλμης· 4, 8, 4]. || Καταπεπλύσθαι Æschines dixit τὸ οὐδενὸς ἄξιόν τι ἀποπεφάνθαι, teste Polluce 7, c. 11 [§ 48]. Locus Æschinis ad quem respexit, hic est [p. 79, 19] : Τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. Bud. interpr. Obsorduit, Viluit.

[Κατάπλυσις, εως, ἡ, Lotio, Ablutio. Xenoph. De re eq. 5, 9 : Τὴν τῶν σκελῶν κατάπλυσιν.]

[Καταπλώω. V. Καταπλέω.]

Κατάπνευμα, τὸ, Perflatus, Afflatus. Eur. Phœn. [794], καταπνεύματα λώτου, Tibias e loto quæ inflantur. [Recte nunc divisim legitur Λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει μοῦσαν.]

Καταπνέω, Perflo, Afflo. [Plut. V. Cic. c. 47 : Ὅταν ἥδιστον οἱ ἐτησίαι καταπνέωσιν· Mor. p. 139, D : Τοῦ ἀνέμου λαμπρὸν καταπνέοντος. Eur. Med. 839 : Τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσαμέναν χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας· ubi constructionis vitium correxit Reiskius restituto genitivo χώρας, recte, nisi quis μετρίαις ... ἡδυπνόοις αὔραις scribi malit cum Brunckio, qua constr. utitur Heliodor. 3, 2 : Τὸν τόπον εὐωδίᾳ κατέπνεον. Figurate Archestr. ap. Athen. 1, p. 5, C : Ὀρρὼν ... μὴ τέμνειν, μή σοι νέμεσιν θεόθεν καταπνεύσῃ. Aristoph. Lys. 552 : Ἥπερ ... Ἔρως ... ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ.] Pass. Καταπνεῖσθαι, Perflari, Afflari. [Καταπνεόμενος λειμών Pollux 1, 240; χωρίον 5, 110. Στρατόπεδον οὐ καταπνεόμενον ἐκ τῆς θαλάσσης Appian. Pun. c. 99.] Theophr. C. Pl. 4, 14, de fabis : Τὸ δὲ μὴ ἀλλοιοῦσθαι καταπνεόμενα, σημαίνει σκληρότητά τινα καὶ ἀπάθειαν, ubi καταπνεῖσθαι dicitur de afflatu in ventilatione, ut H. Pl. 8, 8 : Ὁ κύαμος λικμώμενος ἐὰν ὑπὸ πνεύματος ἐγχωρίου ληφθῇ, τεράμων ὤν, ἀτεράμων γίγνεται. Pro quo Plin. 18, 17 : Quum udam quidam ventus afflavit. Idem Plin. hunc l. Aristot. H. A. 5, 5 : Οἱ δὲ πέρδικες ἂν κατὰ ἄνεμον στῶσιν, αἱ θήλειαι τῶν ἀῤῥένων ἔγκυοι γίνονται· πολλάκις δὲ καὶ τῇ φωνῇ, ἐὰν ὀργῶσαι τύχωσι, καὶ ὑπερπετομένων, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὸν ἀέρα, sic vertit, 10, 33 : Si contra mares steterint feminæ, aura ab his flante prægnantes fiunt. Igitur καταπνέω est Spiro s. Flo contra, Aspiro, Afflo. Sic pass. voce et signif. affertur ex H. A. 6, [2] : Ἂν καταπνευσθῇ [lectio vitiosa pro κατὰ πνεῦμα στῇ] τοῦ ἄῤῥενος πέρδιξ, Si contra marem steterit aura ab eo flante. [Philo vol. 1, p. 455 : Σπινθὴρ ... ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυράν. Plut. Mor. p. 474, C : Φλόγα καταπνεομένην. || De instrumentis musicis dictum annotavit Pollux 4, 58, ubi ὄργανα ἐμπνεόμενα et καταπνεόμενα memorat. || Inspiro. Æsch. Agam. 105 : Ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνέει μολπάν· ubi metrum formam poeticam postulat καταπνείει. Eur. Rhes. 387 : Θεὸς ... ἦκων καταπνεῖ σε. Ælian. N. A. 12, 2 : Τῆς θεοῦ τὴν ὁμόνοιαν καταπνεούσης· 7 : Τοῦ θεοῦ τὴν ὁρμὴν τὴν δικαίαν αὐτοῖς καταπνέοντος.]

Καταπνίγω, Suffoco, Præfoco, Offoco. Ap. Galen. καταπνίγειν πῦρ, Suffocare atque opprimere ignem, ut fit in fornace, præfurnio spiraculisque obstructis. V. et Aristot. in Πνίγος citandum. [Πῦρ καταπνιγόμενον Aristot. De morte c. 5. Καταπνιγόμενοι ἄνθρακες ibid.]

Item Strangulo, Strangulando neco. [Nicand. Al. 286 : Καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα ἐντὸς ὑποβρομέει. De voce oppressa, Καταπεπνίχθαι τὸ φθέγμα, Pollux 4, 114. || Improprie Plut. Mor. p. 134, D, ex Aristotele : Τὸν ὕπνον καταπνίγειν τὸ θερμόν. Opprimo, Hesych. s. v. Σμῖλαξ : Τῶν ἐντὸς ἑστηκότων καταδράσσεται φυτῶν ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Similiter Plut. Mor. p. 806, C : Ἕνια καταπνίγει καὶ διαφθείρει τὴν αὔξησιν αὐτῆς (τῆς ἀμπέλου). Theophr. C. Pl. 2, 18, 3 : Πάντα δὲ ταῦτα βλάπτει τὰ δένδρα καταπνίγοντά τε καὶ ἐπισκιάζοντα. Καρποὺς σηπομένους καὶ καταπνιγομένους H. Pl. 4, 14, 8. || Submergo. Sotades apud Athen. 7, p. 293, D : Γόγγρον ... κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ τοῦτον εὐανθεστέρᾳ.]

Κατάπνιξις, εως, ἡ, Strangulatio, Suffocatio. [Aristot. Probl. 38, 3. || De flamma suffocata Theophr. H. Pl. 5, 9, 4 : Δεῖ γὰρ ὡς πυκνότατα συνθεῖναι (ligna in carbones mutanda) πρὸς τὴν κατάπνιξιν. Κ. ἱδρῶτος, Suppressio sudoris, Theophr. De sudor. 9 et 39.]

[Καταπνοή, ἡ, Flatus. Pind. Pyth. 5, 162 : Ἀνέμων χειμερία καταπνοά.]

[Κατάπνοος, ὁ, ἡ, et contr. Κατάπνους, Perflatus, Afflatus. Pollux 1, 240.]

[Καταπόδας. V. Πούς.]

Καταπόθρα, ἡ, Fauces infimæ, quibus cibus devoratur, Stomachi orificium. Hoc videri significare καταπόθραν ap. Paul. Ægin. [6, 32, ubi per τ scriptum πρὸς αὐτὴν τὴν καταπότραν], tradit Bud., qui in alio loco scribit esse partem gutturis equini, in Hippiatria. [Hippiatr. p. 61, 31 : Τὸ τῆς καταπόθρας καταγυμνάζεσθαι μέρος. Hase.]

Καταποικίλλω, Variego, Vario, Hermog. [Plato Tim. p. 85, A : Καταποικίλλει ... τὸ σῶμα.] Itidem Bud. interpretatur Evario, Varietate distinguo, e Platone [Euthyphr. p. 6, D] afferens in exemplum, Καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῖν ταῦτα [Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμ.] καταπεποίκιλται. [Callixenus ap. Athen. 5, p. 204, B : Πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο. Menander in Exc. Hœschel. p. 128 : Καλύβη ... ἡμφιεσμένη καὶ καταπεποικιλμένη οὐκ ἄλλως ἢ ἐξ ἱματίων σηρικῶν. Insolentiore structura Diodor. 1, 47 : Ὀροφὴν ... μονόλιθον, ἀστέρας ἐν κυανῷ καταπεποικιλμένην. || De dictione ornata Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 257 : Ἡ προπεμπτικὴ λαλιὰ ... χαίρει ἁβρότητι καταποικίλλεσθαι.]

Καταπολαύω, Perfruor : aliis Nimium et plus quam par est fruor : ut καταχρῶμαι est Abutor. [Theoph. Bulg. in Latt. p. 274 Ming.; Nectar. Hom. p. 10 ed. Par. 1554. Boiss. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 320, 21 : Τῆς αὐτῆς παρὰ τοῦ μεγάλου ἐπιμελείας καταπολαύσασα. German. CPol. p. 249, D Grets : Τῆς γλώττης τοῦ παραδείσου καταπολαύειν. Hase. Nicet. Paphl. p. 407, B. Cum genitivo construi annotavit Suidas.]

Καταπολεμέω, Bellum gero contra, Bello appeto, Oppugno, i. q. πολεμῶ κατά, Debello. [Cum genitivo Clem. Al. p. 871 : Τοῖς ὅπλοις τοῦ κυρίου πεφραγμένος καταπολεμεῖ ταύτης. Wakef.] Plut. Cæsare p. 1321 meæ ed. [c. 26] : Ἐνταῦθα δὲ αὐτῷ τῶν πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ περισχόντων μυριάσι πολλαῖς, ὁρμήσας διαγωνίσασθαι, τοῖς μὲν ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε, χρόνῳ πολλῷ καὶ φόβῳ καταβιασάμενος τοὺς βαρβάρους. Thuc. cum dativo etiam instrumentali junxit, ut et πολεμεῖν, 4, [86] : Οἷς τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν. Id. utitur et passivo, 6, [16] : Πρότερον ἐλπίζοντες αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι, ubi de Athenis sermo est, et videtur significare Exhaustam esse bello vel bellicis sumptibus. Hesych. καταπολεμῶ, νικῶ : itidem Lat. Debello significat Bello devinco et expugno. [Cum accus. Thucyd. 2, 7 : Βεβαίως πέριξ τὴν Πελοπόννησον καταπολεμήσοντες. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 10 : Ὑμεῖς γὰρ τούτοις πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποιεῖτε πρὸς τὸ τούτους καταπολεμῆσαι. Dem. p. 43, 10 : Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν. Polyb. 3, 10, 5 : Τοὺς ἀποστάντας τῶν μισθοφόρων καταπολεμήσας· et sic alii quivis. Passiv. Plato Menex. p. 243, C : Οἰομένων ... ἤδη αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι· 245, E : Ἐξ ὧν καὶ τὸ πρότερον κατεπολεμήθημεν. Xenoph. Anab. 7, 1, 27 : Κατεπολεμήθημεν οὕτως.]

Καταπολέμησις, εως, ἡ, Oppugnatio, Debellatio, καταγωνισμός. E Thucyd. [Pollux 9, 142. Nicet. Chon.

Annal. p. 162, B : Τὴν τοῦ ἀνθισταμένου καταπολέμησιν.]

[Καταπολεύω, Verso. Schol. Arati Phæn. 147 : Τῷ βορείῳ κύκλῳ καταπολεύοντι βραδυτέρῳ. Boiss.]

[Καταπολίζω, Urbibus distinguo. Theodor. Metoch. Miscell. p. 669 : Πάνυ τοι πλεῖστον δὴ καταπεπολισμένης τῆς χώρας. || Forma media ib. p. 644 : Κατεπολίσαντο τὰς νήσους.]

[Καταπολιορκέω, Oppugno. Theodor. Metoch. Miscell. p. 787 : Τὰς δὲ (πόλεις) κατεπολιόρκει καὶ κατεστρέφετο. Idem p. 802. Metaphor. Eumath. p. 437 : Ὅλην τὴν ψυχὴν κατεπολιορκούμην τοῖς λογισμοῖς. Theodor. Metoch. Miscell. p. 345 : Νόσοις ... καταπολιορκούσαις τὴν ψυχήν. Id. p. 375, 691.]

[Καταπολιτεύω activum ponit Suidas, Καταπολιτεύομαί σε. Καταπολιτεύω σοι δὲ, δοτικῇ.] Καταπολιτεύομαι, Politica ratione vinco, Institutis meis vinco, vel antiquo, Bud., afferens e Plut. Lycurgo [c. 9] : Ἐπιχειρήσας δὲ καὶ τὰ ἔπιπλα διαιρεῖν, ἐπεὶ χαλεπῶς ἑώρα προσδεχομένους τὴν ἄντικρυς ἀφαίρεσιν, ἑτέρᾳ προῆλθεν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν, i. e., inquit, Politica ratione vicit et perdomuit. Addit ex Eod. hæc, quæ de Lysandro dicuntur, Καὶ καταπολιτευσάμενος τοὺς Λυκούργου νόμους, ubi interpr. Institutis suis antiquans. Magis certe proprie utitur idem Plut. Pompeio [c. 51], ubi dicit de Cæsare, Καὶ δοκῶν πορρωτάτω τῆς Ῥώμης ἀπεῖναι, ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινότητος ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευόμενος τὸν Πομπήϊον. Magis proprie Dem. p. 184 [442, 21] : Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, ὃν τρόπον ὑμᾶς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος, προσλαβὼν τούτους τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς, ubi hanc expos. schol. affert, Οὐ γὰρ τοῖς ὅπλοις εἶλεν ὑμᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς πολιτείας νενίκηκε· οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐδημηγόρει παρ' ὑμῖν, τοῖς προδόταις λέγων ἃ βούλεται. Verum ibi repono μονονοὺ γὰρ pro οὐ μόνον γάρ. In VV. LL. affertur et Plut. Galba [c. 20] : Οἷς Γάλβαν τιμᾶν ἐδόκει, καταπολιτευόμενος καὶ δημαγωγῶν τὸ στρατιωτικὸν, cum hac interpr., Quibus rebus Galbam honorare videbatur, quum eo studio et populari gratia in milites uteretur. V. Ὑποπολιτεύομαι. [Καταπολιτευόμενος τὸν δῆμον Pollux 4, 36.]

Καταπολτόω, Tabulis obduco, Contabulo. Hesych. καταπεπολτωμένα, καταπεπινακωμένα. [Lectio vitiosa, de qua diximus s. v. Καταπελματόω.]

[Καταπομπεύω, Insulto. Lucian. Amor. c. 37 : Τῆς σεμνότητος ἡμῶν μὴ καταπόμπευε. Angl. Evagr. Hist. eccl. p. 401, 44 : Καταπομπεύσαντες σχετλίως. Hase.]

[Καταπομπή, ἡ, Demissio. Jo. Chrys. Ad Stagir. 3, vol. 6, p. 132, 37. Seager. Jul. Afric. ap. Euseb. Dem. ev. p. 390, A : Ἐάν τε γὰρ ἀπὸ Κύρου καὶ τῆς πρώτης καταπομπῆς τὴν ἀρχὴν ποιησώμεθα τῆς ἀριθμήσεως. Hase.]

Καταπονέω, Labore conficio, opprimo, Defatigo. Pass. Καταπονοῦμαι, Labore conficior, Fatisco. Alicubi simpliciter pro Conficior, Debilitor. Diog. L. Lycone [5, 68] : Νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς. [Diodor. 3, 37 : Τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς καταπονήσαντες τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου. Eustath. p. 886, 8 : Οὕπω ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κατεπόνησε. Passiv. id. p. 1767, 19 : Καταπεπονημένον ὑπὸ ῥίγους. Valck. Polyb. 40, 7, 3 : Ἡρακλῆς ὁ καταπονούμενος τῷ τῆς Δηιανείρας χιτῶνι. Diodor. 13, 99 : Τὸν Καλλικρατίδαν ... ὑπὸ τοῦ πλήθους πανταχόθεν τιτρωσκόμενον καταπονηθῆναι. || Labefacto, Opprimo, Succumbere facio, Devinco. Menander apud Stob. Flor. 29, 19 : Πάντα γὰρ ταῖς ἐντελεχείαις καταπονεῖται πράγματα. Polyb. 29, 11, 11 : Ὅσον οὔπω καταπεπονημένη βασιλεία. Diodor. 11, 6 : Τῆς τῶν προγόνων ἡγεμονίας οὐ πάλαι καταπεπονημένης· 13, 55 : Τῶν τειχῶν οὐδ' ἡντιναοῦν ἐπιμέλειαν πεποιημένοι ῥᾳδίως κατεπονοῦντο. De fugatis ib. c. 51 : Τούτων δὲ καταπεπονημένων ...· 15, 85 : Καταπονούμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθεστηκότων ἅπαντες ἐτράπησαν. Καταπεπονημένους τοὺς πολεμίους restituit Rhodomannus 14, 103, ubi libri καταπεπολεμημένους. Maccab. 2, 8, 2 : Τὸν ὑπὸ πάντων καταπονούμενον λαὸν, Ab omnibus vexatum. Inc. Thren. 3, 49 : Ὁ ὀφθαλμός μου κατεπονήθη, id est Afflictus est.] || Καταπονούμενος exp. etiam Exercitatus, [Hesychio πειραζόμενος,] a Καταπονέω, Laboribus exerceo. [I. q. κατοιχόμενος, Defunctus. Etym. M. p. 65, 9 : Τῶν καταπονουμένων τέκνα.]

[Καταπόνησις, εως, ἡ, Defatigatio. Jo. Chrys. Hom. 65, vol. 6, p. 671, 8. Seager. Schol. Jo. Clim. p. 15, 28. || Afflictio. Basil. t. 2, p. 245, C; 820, D. Antioch. Pandect. p. 1067, B : Χρεῶσται ὑπάρχομεν τῆς κ. Hase. Inc. Exod. 3, 7.]

Κατάπονος, ὁ, ἡ, Labore delassatus, defessus, confectus, sive enervatus. Plut. Sulla [c. 29] : Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθείς, Ut athleta insurgens integer in labore jam confectum, Bud. Id. Alcib. [c. 25] : Ποιεῖ ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειρόηθεις καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων. Ubi etiam nota construi cum ὑπό. [Eustath. p. 1407, 6 : Τὸ αὐτοῦ εἰδεχθὲς καὶ κατάπονον. Suidas s. v. Θεόφραστος : Κατάπονος ὑπὸ τοῦ ἀεὶ γράφειν γενόμενος. Hemst. Maccab. 3, 4, 14 : Τῶν ἔργων κατάπονος λατρεία, Molesta servitus.]

Καταποντίζω, In pontum s. mare demergo, Submergo. [Lysias p. 142, 16 : Τοὺς φίλους κατεπόντιζεν. Demosth. p. 677, 6 : Κατεπόντισαν ἀποσφαττόμενον τὸν υἱόν. Polyb. 15, 2, 6 : Ἵν' ... ἐπαναχθέντα (τὰ πλοῖα) καταποντίσῃ τοὺς πρεσβευτάς. Diodor. 13, 86 : Τῷ Ποσειδῶνι πλῆθος ἱερείων καταποντίσας· 69 : Τὰς δίκας (tabulas condemnationis) κατεπόντισαν. Iambl. V. Pyth. p. 268 : Καταπεποντικέναι τὰς ὑπὲρ τῆς νεὼς πετομένας γεράνους.] Athen. 10 : Ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντίσαι τισὶν προσέταξε. Sic Plut. De orac. Pyth. [p. 403, C] : Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. Item pass. voce et signif. ap. [Polyb. 2, 60, 8 : Τοῦ καταποντισθῆναι. Diodor. 18, 20 : Κατεποντίσθησαν ὑπὸ τῆς θαλάττης. Diog. L. 9, 55, Τὴν ναῦν καταποντισθῆναι, citat Hemst.] Matth. 18, [6] : Καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, Demergatur in profundum maris. [Plut. V. Timol. c. 13 : Καταποντισθεῖσαν εἰς τὸ πέλαγος. Iambl. V. Pyth. p. 286 : Περὶ νεὼς οὐριοδρομούσης ὅτι καταποντισθήσεται. Jo. Malal. p. 363, 11 : Ἀπώλετο εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν καταποντισθεῖσα. || « Vino immergo, Inebrio. Liban. p. 155. » Kall. || Figurate Liban. vol. 2, p. 576 : Τοῦ παρόντος καιροῦ κατηγοροῦσιν ὡς τὰς βουλὰς καταδύσαντος αὐτοὶ καταδύσαντες καὶ καταποντίσαντες καὶ κεκωλυκότες αὐτὰ ἀναβιῶναι.]

[Καταπόντισις, ἡ, i. q. seq. Figurate Jo. Climac. p. 334, 23. Hase.]

Καταποντισμὸς, ὁ, Demersio in pelagus, Submersio. [Isocr. p. 257, E : Καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις. Appian. Maced. 12 : Τὸν κ. τῶν χρημάτων. Georg. Pach. Andron. p. 247, C; 248, A. G. Dind.]

[Καταποντιστέον, In mare demergendum. Clem. Al. p. 951. Kall.]

Καταποντιστὴς, ὁ, Qui in ponti aquas demergit, maris aquas subire cogit. [Poll. 6, 152.] Isocr. Paneg. [p. 64, E] : Καταποντισταὶ τὴν θάλατταν κατέχουσιν· quales sunt prædones marini, qui captos expoliatosque homines in mare demergunt. [Λῃστὰς καὶ καταποντιστὰς conjungunt Isocr. p. 280, A, Demosth. p. 673 extr.; 674, 3. Lucian. De merc. cond. c. 24 : Εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα κ. συλλαβὼν ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο. Ælian. V. H. 12, 43 : Κλέων ὁ Σικυωνίων τύραννος καταποντιστὴς ἦν. Figurate Pausan. 8, 52, 5 : Φαίη τις ἂν αὐτόχειρας καὶ ὅτι ἐγγύτατα καταποντιστὰς εἶναι σφᾶς τῆς Ἑλλάδος.] Item κ. ἄνεμος, Ventus qui navem abreptam præcipitat et submergit. Synes. Ep. 57 : Κ. ἄνεμος ἄρας ὦσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. [Heliod. Æthiop. 6, 2 : Ἁλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ καταποντιστῶν. Id. ib. 1, 8 : Καταποντιστῶν ἅλωσις. Phot. Epist. p. 368, 26 : Εἰς τοὺς κ., καὶ τοὺς λοχῶντας καὶ τὰ ναυάγια. Nil. ap. eund. Bibl. p. 515, 18 : Ποῦ σοι, καταποντιστὰ, τὸ κακούργημα; Hase.]

[Καταποντιστικὸς, ἡ, ὸν, In mare demergens s. dejiciens. Nicet. Chon. Annal. p. 60 : Καταποντιστικὰ πνεύματα· 209, C : Τὴν τῶν πλοίων καταποντιστικὴν ὁρμήν.]

Καταποντόω, i. q. καταποντίζω [ut exp. Phot. p. 140, 15, In mare s. Fluvium demergo] : unde ap. Herodot. καταποντῶσαι. [3, 30 : Ἐς τὴν θάλασσαν προσαγαγόντα καταποντῶσαι Σμέρδιν· 1, 165 : Μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν. Antiphon p. 134, 10 : Ἤδη τεθνεῶτα αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐνθεὶς εἰς τὸ πλοῖον καταποντώσειε. Plato Gorg. p. 511, E : Οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι. Strabo 6, p. 260 : Κατήλεσαν τὰ ὀστᾶ καὶ κατεπόντωσαν. Appian. Pun. c. 86, Mithr. 23, 29.] Utitur et Philo V. M. 1, [p. 1043, D] : Τοὺς δὲ τὰ τμήματα τοῦ πελάγους αὐτοῖς ἅρμασι καὶ ἵπποις καταποντοῖ, ubi Turn. vertit Obruunt. Sic ap.

Athen. 14 : Ἀναγαγὼν εἰς το πέλαγος κατεπόντωσε. [De fluvio Athen. 9, p. 387, F, Polemo Istrum εἰς τὸν δμώνυμον κατεπόντου ποταμόν. Antonin. Liber. c. 13 : Τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες. ‖ Figurate de poculo inebriante Xenarch. ap. Athen. 15, p. 693, C : Ἀπώλεσε ναύτην καὶ κατεπόντωσέν μ', δρᾷς. Valck. et Hemst. Καταποντωθῆναι per κινδυνεῦσαι exp. Suidas. Zonaras p. 1178 : Καταποντωθῆναι· ἀντὶ τοῦ καταποντισθῆναι· τῶν Ἀττικῶν δέ ἐστι.] A

Καταποπέρδω, Crepitum ventris emitto contra, Oppedo.

[Καταπορεία, ἡ, Demeaculum, Gl.]

Καταπορεύομαι, Redeo : peculiariter de exulibus, sicut et κάθοδος. Polyb. : Ἦν οὐχ οἷόν τε ἀναλαβεῖν μὴ οὐχὶ καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, i. e. ἐπανόδου τυχόντων, ut Suid. eum locum citans exp. Alias significaret Eo s. Proficiscor deorsum, Descendo. [Καταπορεύεσθαι pro κατέρχεσθαι, Ex exilio redire in patriam, in Inscr. Roset. l. 19 sq. sic legitur, ut synonymum sit hujus ipsius verbi κατέρχεσθαι, prorsus ut Maccab. 2, 11, 29, 30. Similiter ap. Polyb. 4, 17, 8; 23, 2, 4; 29, 8, 4, et sæpius. V. Villoison *Seconde lettre sur l'Inscr. Grecque de Rosette*, in Millini *Magasin encyclopéd.* n. 6 anni 11, p. 199 sq. Sturz.] B

[Καταπορέω, Frustra s. inscite tento. Hippocr. p. 827, C : Ἦν καταπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ ἐμπεσεῖν (τὰ ὀστέα). Angl. Id. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 585, 12. Hase.]

[Καταπορθέω, Devasto, Gl.]

[Καταπορθμίας, ὁ, nomen venti, qui a freto s. trajectu spirat. Aristot. p. 973, 25 Bekk. : Ἐν δὲ Σικελίᾳ καταπορθμίας, πνέων ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ.]

[Καταπορίζω. Καταπορίζει, Remeat, Gl.]

Καταπόρνευσις, εως, ἡ, Scortatio, Constupratio. Plut. V. Timol. c. 13 : Θυγατέρων καταπορνεύσεις παρθένων.]

Καταπορνεύω, Scortor. ‖ Stupro, Constupro, Stuprum infero. Plut. [Mor. p. 821, D, et Ælian. V. H. 9, 8] : Τοὺς μὲν γὰρ Διονυσίου παῖδας καὶ τὴν γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἀνεῖλον. ‖ Prostituo : quo sensu ex Herodoto [1, 94, 196] affertur καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, Filias adigo ad quæstum corpore faciendum. [Strabo 11, p. 532 : Θυγατέρας καταπορνευθείσας πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον. Κόνων ὁ καταπορνευθεὶς ap. Phalar. Epist. 13, p. 71. ‖ Scortando perdo. Dio Cass. 45, 28 : Πάντα κατακεκύβευκε καὶ καταπεπόρνευκε. ‖ «Inquino. Eumath. p. 362, 486 Teuch.» Jacobs.] ‖ Lenocinor, eo sensu quo Cic. dicit Tibi serviet, tibi lenocinabitur, i. e. Lenociniis abblandior. Greg. Naz. : Μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν, Ne gustui lenocinemur, abblandiamur, gustum deliniamus saporum lenociniis et illecebris. [Καταπορνεύω, γενικῇ, Suidas.] C

Καταπυρνοκοπέω, In meretrices insumo : ut κατοψοφαγέω dicitur In obsonia insumo; vel etiam Meretricibus alendis exhaurio, ut faciunt οἱ πορνομανεῖς, Scortando exhaurio. [Pollux 3, 117.]

Καταπορσύνω, Exhibeo (ut dicitur Exhibere molestiam), vel Molior, Machinor. Xen. Cyrop. 1, [6, 17] : Μηδέποτε παύεσθαι ἢ τοῖς πολεμίοις καταπορσύνουσαν κακὰ, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθὰ, ubi etiam scribitur [in libris melioribus et recte quidem] ἢ τοῖς πολεμίοις κακὰ πορσύνουσαν, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά.

[Καταπορφῦρος, ὁ, ἡ, Purpureus. Joann. Lyd. De magistr. p. 116 : Χιτὼν κ. Osann.]

Κατάποσις, εως, ἡ, Absorptio, Epotatio, Devoratio. Peculiariter autem Deglutitio, i. e. Cibi potionisque ab ore in ventriculum descensus. [Hoc sensu Plato Tim. p. 80, A, Aristot. De partt. anim. 4, 11, Aretæus p. 83, 18; 90, 49. Alciphro 1, 22 : Τῇ θέᾳ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις εὐτρεπιζόμενος ηὐφραινόμην.] Sed accipitur et pro Ipso deglutiendi meatu, Marc. Virg., s. Faucium meatu, Ruell. : uterque in interpr. l. hujus Diosc. 6 : Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρους. Redditur et Gula ap. Eund., quum alibi, tum in hoc libri 3 l. : Βδέλλας τὰς προσισχομένας τῇ καταπόσει. [Aretæus p. 33, 54 : Παρίσθμιον ἓν καὶ ἰσθμὸς καὶ κατάποσις. Arrian. Epictet. 1, 16 : Ὅτι χεῖρας δέδωκεν (ὁ θεὸς), ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιλίαν. Muson. ap. Stob. Flor. 17, 43, p. 355 : Ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηδύνειν καὶ τὴν κατάποσιν κολακεύειν μειζόνως.]

Καταπόσον, ab Hesych., [Photio] et Suida exp. πλεονάκις, Sæpius. Sonat tamen potius In quantum, et scribitur divisim etiam. [Recte nunc divisim scribitur Κατὰ ποσόν.]

Καταπότης, ὁ, Gula, Guttur. [Λάρυγξ exp. Suidas. Devorator, Gl.]

Καταπότιον, τὸ, Medicamentum quod deglutiendo sumitur, non diluitur, sed devoratur, ut tradit Scrib. Largus. Formatur fere in pilulas : quo facilius devorari possit et in ventriculo dilui, indeque transire in venas. Quidam non solum Pilulam, sed et Pastillum e Plin. interpr. At δίδοσθαι καταπότιον, Potui dari, si sequimur Gazam, qui ap. Theophr. H. Pl. 9, 8, [3] de cicuta, Καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον καὶ ῥᾳδίως ποιεῖ καταπότιον δοθὲν, vertit Potui datum. Sic autem et Diosc. dixit, Δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον. Ubi quidam, Græcam vocem retinendo (nam et in Lat. sermone retinetur interdum) interpr. Cœliacis catapotium est. [Oribas. p. 163, 217, 347 Matth.; Rufus p. 49, 270; Galenus ll. plurimis, Paul. Ægin. 7, 5.]

[Καταποτνιάομαι, Obsecro, Obtestor. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 244, D. G. Dind.]

[Κατάποτον, τὸ, i. q. καταπότιον. Hippocr. p. 1147, A : Ἐλατήριον κατάποτον ἰσχυρότερον τοῦ δέοντος· 1146, A : Οὐδὲν δὲ ἀπὸ τοῦ καταπότου ὠφελήθη· 407, 32 : Ταῦτα λεῖα τρίψας κατάποτα δίδου. Theophr. H. Pl. 9, 20, 2, qui Καταπότιον dixit 9, 8, 3. Rufus p. 39 et 46 ed. Matth. ‖ Καταποτὰ, τὰ, Quæ deglutiuntur, Cibi. Aretæus p. 97, 20 : Ἡ δὲ τῶνδε καιριωτέρη ἴησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι κέεται.]

[Καταπότρα. V. Καταπόθρα.]

[Καταποφαίνομαι, Sententiam dico adversus, Decerno adversus, Damno, i. q. καταγιγνώσκω. Athanas. vol. 2, p. 439, F : Ὁ μὲν γὰρ τῷ μὴ ἔχειν καταποφαίνεται τοῦ πλούτου. Bast. Cat. in Jerem. t. 1, p. 943, C : Ὡς ἂν μὴ δοκοίη ἀδίκως αὐτῶν καταποφαίνεσθαι. Hase.]

Καταπραγματεύομαι, cum genit., ut, καταπραγματεύομαι τῆς ἐνδείας, Negotior ad penuriam inducendam, Bud. p. 309, e Greg. Naz. [vol. 1, p. 341, A]; e quo alibi affert et, Καταπραγματεύεται τοῦ λιμοῦ, de Josepho. [Eustath. Opusc. p. 273, 68 : Τῆς τοῦ πρωτοσεβαστοῦ οἰήσεως ἐξελέσθαι τὸν καταπραγματευόμενον. Cum infinit. Photius Bibl. p. 244, 20 : Τῶν εὐσεβῶν δογμάτων τὸν φθόγγον εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιηχηθῆναι καταπραγματεύεται. Activam formam ponit Suidas, Καταπραγματεύω καὶ καταπραγματεύομαι, γενικῇ.]

[Καταπραιδεύω, Prædor, Vasto. Suidas s. v. Καταδηοῦν.]

[Καταπρακτικὸς, ἡ, ὸν, Efficiens. Muson. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 332 : Καταπρακτικῷ τῶν νοηθέντων.]

[Καταπρανής. V. Καταπρηνής.]

[Κατάπραξις, εως, ἡ, Effectio. K. τῶν ἐντολῶν Clem. Al. p. 318, 443. Kall. Joseph. Ant. Jud. 19, 1, 4 : Ἐπὶ καταπράξει τῶν βεβουλευμένων. Hase.]

Καταπράσσω, sive Καταπράττω, et Καταπράττομαι, Conficio, Efficio, Perago, Transigo. Xen. [Mem. 2, 1, 8] : Ἐὰν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττῃ. [Anab. 7, 7, 46 : Ἐπεὶ δὲ κατέπραξας ἃ ἐβούλου· 1, 2, 2 : Εἰ καλῶς καταπράξειεν ἐφ' ἃ ἐστρατεύετο· 7, 7, 16 : Ὁπότε τὸν μισθὸν ἔχοιεν οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες. Sequente ὥστε H. Gr. 7, 4, 11 : Οὐκ ἠδύναντο καταπρᾶξαι ὥστε ... τοὺς φυγάδας μένειν. Demosth. p. 309, 7 : Τὰ πλεῖστα Φίλιππος ὧν κατέπραξε. Isocr. p. 90, C. Polyb. 5, 1, 10 : Πάντα κατέπραξε τὰ πρὸς τὴν ἐπιβουλήν. Passiv. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 35 : Οὕσπερ κοινῶνας ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων· De vectig. 5, 5 : Τὴν ἡγεμονίαν διὰ πολέμου ... ἡγοῦνται ἂν καταπραχθῆναι. Demosth. p. 254, 13 : Τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφέντα. Diodor. 15, 33 : Πολλῶν καὶ καλῶν αὐτῷ καταπεπραγμένων (libri quidam πεπραγμένων) κατὰ πόλεμον. ‖ Forma media Xenoph. Anab. 7, 7, 27 : Πῶς μέγα ἡγοῦ τότε καταπράξασθαι ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις. Menander apud Harpocr. s. v. Φιλοσοφεῖν : Φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ' ὅπως καταπράξεται τὸν γάμον. Ælian. V. H. 1, 21 : Πάντα ὅσα ἠβουλήθη κατεπράξατο.] Item pro Pertractare, Bud. e Greg. Naz. : Οὐδέ τι μέγα ἢ νεανικὸν ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράξασθαι δυναμένων. Affertur et, [Ἰδίαν] καταπραττόμενος ἀσφάλειαν e Dionys. H. [A. R. 6, 68], pro Comparans securitatem.

Καταπράϋνσις, εως, ἡ, Sedatio.

Καταπραΰνω, idem quod ἐκπραΰνω, [Mitigo, Sedo, Demulceo, Placo. Plato Tim. p. 67, A : Τὸ μὲν τραχῦνον ... τὸ δὲ ταὐτὸν τοῦτο καταπραῦνον· Euthyd. p. 288, B : Πάλιν κατεπράϋνον τὸν Κτήσιππον.] Isocr. Paneg. [p. 43, C] : Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς. [Polyb. 5, 52, 14 : Κατεπράϋνε τὴν ταραχήν.] Plut. Pericle [c. 33] : Τοὺς δὲ βουλομένους μάχεσθαι, καὶ δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα, κατεπράϋνε λέγων· Themist. [c. 31] : Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, Ab ira ad mansuetudinem et lenitudinem revocavit, Iram ejus placavit sedavitque. Lyc. [c. 4]: Κατεπραΰνοντο τὰ ἤθη τούτων ἀκροώμενοι, Quum hæc audirent, eorum ingenia demulcebantur et mitescebant. [Musica τοὺς θυμοειδεῖς καταπραΰνει, Athen. 14, p. 623, F; 624, A. Hemst. Hesych. : Καταπραΰνῃς, ἡμεροποιήσῃς, σιωπήσῃς (codex ter —εις pro —ῃς). Quæ gl. recte refertur ad Ps. 82, 1 : Μὴ σιγήσῃς μηδὲ καταπραΰνῃς ὁ θεός· ubi sensus postulat ut aut καταπραϋνθῇς scribatur aut quod alii conjecerunt καταβραδύνῃς. Ἡρεμήσῃς dixit Symmachus, unde Hesychio ἠρεμοποιήσῃς restituit Bosius, quod verbum inserendum Thesauro, deleto s. v. Ἡμεροποιέω Hesychii nomine. Scriptura corrupta Μὴ καταπραΰνῃς utitur Suidas, qui exp. μὴ μακροθυμήσῃς, μὴ ἠρεμήσῃς. G. Dind. ‖ Forma Ionica] Καταπρηΰνω, i. q. καταπραΰνω, Mitigo, Demulceo. [Apoll. Rh. 1, 265; Quint. Sm. 14, 328.]

[Κατάπρεμνος, ὁ, ἡ, Ramosus. Per κατάκλαδος exp. Hesych.]

[Καταπρεσβεύω, Legationem suscipio contra aliquem. Strabo 17, p. 796 : Τῶν καταπρεσβευσάντων αὐτοῦ. Sine casu Polyb. 23, 11, 8.]

[Καταπρήθω. V. Καταπίμπρημι.]

Καταπρηνὴς, ὁ, ἡ, Pronus dependens, simpliciter Dependens, aut Pronus. Hom. Od. N, [164] : Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας· Il. O, [397] : Ὧ πεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ καταπρηνέσσι. Tibull. dicit Manu prona fundere Falerna. [Hesych. : Καταπρηνὲς, κατὰ πρόσωπον, ἐπὶ στόμα, κατωφερές. Joseph. Genes. p. 42, B : Ὑποσκελίσαι καταπρηνῆ.] ‖ Καταπρανὴς, ὁ, ἡ, i. q. καταπρηνὴς, Pronus, Declivis, κατωφερὴς, Hesych. [Idem Καδρανὲς exp. per κατωφερές : quod ex Καταπρανὲς corruptum esse animadvertit Ruhnk. ad Tim. p. 221. ‖ Adverb. Καταπρανῶς ex Const. Manass. Chron. p. 9, in var. lect. indicat Boiss. Adde German. in Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 1476, A. G. Dindorf.]

Καταπρηνίζω, Pronum s. Præcipitem dejicio. [Nicander Th. 824 : Μογερὸς ἁλιῆας ... κατεπρήνιξεν ἐπάκτρων. Nonn. Dion. 4, 395 : Τυφῶνα κατεπρήνιξε Κρονίων. Wakef. Joseph. Genes. p. 42, B : Καταπρηνίξας αὐτόν.]

[Καταπρηνόω.] Ex Epigr. [Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 652 : Ἠχήεσσα θάλασσα τί .. Τελευταγόρην, ἄγρια χειμήνασα, κατεπρηνώσαο πόντῳ σὺν φόρτῳ;] affertur Καταπρηνώσαο, pro Præcipitasti, Pessundedisti : a verbo Καταπρηνόω : quod fuerit potius a πρηνὸς, s. πρανὸς, quam a πρηνής.

[Κατάπρησις, εως, ἡ, Accensio. Basil. M. vol. 3, p. 499, E : Τὸ μὲν πῦρ ἐπειδὰν καταπρήσεως ἅψηται, σπεύδει πᾶσαν ἐπινεμηθῆναι τὴν ὕλην.]

[Καταπρηΰνω. V. Καταπραΰνω.]

[Καταπρίζω, Disseco. Figurate Amphiloch. p. 91, C : Διὰ τῆς θλίψεως ἁλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι.]

Καταπρίω, Serra deseco [Herodot. 7, 36 : Κορμοὺς ξύλων καταπρίσαντες. Schweigh. Epiphan. t. 2, p. 156, D : Δικαίους κατέπρισας. Pass. Const. Porphyrog. De cerim. vol. 1, p. 645, 6 ed. Bonn. : Ὁ λάρναξ αὐτοῦ ἐξεώσθη καὶ κατεπρήσθη· ubi κατεπρίσθη legend. esse notavit Tafel *Abhandl. der K. Bayerisch. Akad.* vol. 2, p. 137, 15. Hase.], præcido, discindo, concido. [Nicander Al. 283 : Γλῶσσαν δὲ καταπρίει κυνόδοντι. Theocr. 10, 55 : Καταπρίων τὸ κύμινον. ῑ]

[Καταπροβάλλω, Projicio, Prosterno. Galen. vol. 19, p. 622, 7 : Ἡ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ δύναμις ἤδη καταπροβεβλημένη τῷ διακαεῖ πυρετῷ. Hase.]

Καταπροδίδωμι, ut καταπροΐεμαι, proprie i. q. προδίδωμι [Prodo. Herodot. 9, 73 : Τὰς Τιτακὸς καταπροδιδοῖ Τυνδαρίδῃσι· 7, 157 : Εἰ οἱ μὲν καταπροδιδῶσι (ἡμᾶς)· 9, 11 : Καταπροδόντες τοὺς συμμάχους· 9, 7 : Ὑπ' Ἑλλήνων καταπροδιδόμενοι.] Thuc. 3 : Τοὺς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Id. [7, 48] : Ὡς [ὑπὸ χρημάτων] καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν [οἱ στρατηγοὶ ἀπῆλθον]. Id. [3, 111] : Νομίσας καταπροδίδοσθαι σφᾶς, Ratus se proditos esse. [4, 10 : Τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπροδοῦναι. Aristoph. Vesp. 1044 de poeta qui in certamine scenico victus discessit : Τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν πέρυσιν καταπρούδοτε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν διανοίαις.] Lucian. [Prom. c. 14] : Ἐμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ. [Artemidor. 3, 43 : Καταπροδοὺς καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Procop. Hist. p. 285, B; 591, C.]

[Καταπροηγουμένως (?), schol. Hom. Il. B, 694.]

[Καταπροθυμοῦμαι, Cupio efficere. Suidas : K., αἰτιατικῇ.]

Καταπροΐημι, Projicio, E manibus dimitto, elabi sino, Cum neglectu abjicio. Polyb. [1, 77, 3 : Καταπροΐεσθαι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καιρούς· 3, 81, 4 : Τοὺς ἰδίους καταπροΐενται βίους· ἄρδην·] 16, [9, 3] : Πάντες ἂν καταπροεῖντο τοὺς καιρούς, Omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent, neglexissent: cui simile exemplum est, quod a Suida in Κατηργηκέναι citatur : Τὸν δὲ καθήμενον κατηργηκέναι, καὶ καταπροΐεσθαι τοὺς καιρούς, Rerum gerendarum opportunitates transmittere et perdere, Bud. Synes. [p. 163, D] : Προσήειμεν, ἐλιπαροῦμεν μὴ καταπροέσθαι μηδέπω τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας, Abjicere, Bud. [Etym. M. p. 495, 38 : Καταπροέσθαι, ἀντὶ τοῦ καταπροδοῦναι.] Dicitur etiam καταπροΐέναι τὴν δίκην, κατηγορίαν, pro Prodere, Destituere, Prævaricari, Bud. Non absimilis signif. est τοῦ καταπροδίδωμι : unde per hoc καταπροδίδωμι illud exp. Suid. in hoc a se citato l. [Procopii Anecd. c. 2, p. 7] : Ὠμοσάτην ὅσοι δεινότατοι Χριστιανοῖς ὅρκοι ὀνομάζονται, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσθαι ἄχρι τῶν ἐς ὄλεθρον φερόντων, Destituere et deserere etiam reddi non incommode potest. [Aorist. med. ap. Polluc. 8, 143 : Καταπροήκατο τὴν κατηγορίαν.]

Καταπροΐκομαι, Progredior longius, Impune evado. Præsentis ceterorumque tempp. nulla reperi exx. [Præsens finxit Georg. Pachym. Andron. p. 147, C : Μηδὲν τῶν ὅσα φέρει τοῖς καθ' αὐτὸν ἀρωγὴν ταῖς ἀμφινοίαις καταπροΐζεσθαι· et aoristum p. 264, C : Καταπροϊσαμένοις τὴν αὐτοῦ τιμὴν καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀσφάλειαν· ubi idem fere est quod καταπροδιδόναι vel καταπροϊέναι, Prodere, Projicere, Negligere. G. Dind.], sed futuri sunt frequentissima : et quidem in comminationibus. Archiloch. [ap. Suidam et Etym. M. p. 689, 3] : Εὖ [Ἐμεῦ] δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Aristoph. [Eq. 435 : Οὗτοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροΐξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων·] Nub. [1239] : Οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, Ἐμοῦ καταπροΐξει, Haudquaquam per deos ita injurius in me esse perges : seu, ut schol. exp., δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι, Gratis me irridebis : ut paulo ante dixerat idem, Οἵ μ' ὡς καταγελᾷς. Et Vesp. [1366] : Οὔ τοι καταπροΐξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν. Et [1396] : Οὗτοι, μὰ τὼ θεὼ, καταπροΐξει ... οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, Non per deos impune progrediaris longius qui meas sarcinas ita corruperis. [Lex. rhet. p. 275, 30 : K., οἷον προῖκα καταφρονήσεις· ὅ ἐστιν ἀζήμιος ἔσῃ καὶ ἀθῷος.] Quale est ap. Hom. Il. Π, [852] : Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, Non diu progrediaris, sed jam mors tibi imminet. Herodot. quoque hoc modo utitur isto verbo : ut 3, [36] de Cambyse : Κροίσῳ μὲν συνήδεσθαι, ἔφη, περιεόντι, ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας, οὐ καταπροΐξεσθαι, Non impune evasuros, sed se eos occisurum esse. Ibid. [156] Zopyrus de Dario fictitiis verbis dicit, Οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, Non impune evadet qui me tam fœde mutilarit. Itidemque in 7, [17] et 5, [105]. Porro notandum est, quosdam hoc verbum derivare παρὰ τὴν προῖκα : inter quos est schol. Aristoph., quem paulo ante dixi οὗτοι ἐμοῦ καταπροΐξει exponere οὐ δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι. Sic Suid. quoque παρὰ τὴν προῖκα derivat. Quum enim hæc verba ex Aristoph. [Thesm. 566] attulisset, Οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, σὺ καταπροΐξει λέγουσα ταυτὶ, exposuissetque, οὐ καταγελάσῃ μου χωρὶς ζημίας, subjungit, Προῖκα enim vocabant et τὴν ζημίαν. Necnon Etym. quoque [M. p. 495, 32], Καταπροΐξασθαι [corrigendum hic et apud Eustath. p. 1731, 51, et Gregor. Cor. p. 532 —προΐξεσθαι. Et sic Orion. p. 82,

21. Idem vitium ap. Themist. Or. 2, p. 25, B, correxi ex cod. Mediol. G. Dind.], inquit, dicitur ἀπὸ τῆς προικὸς, quam Iones divisim vocant πρόϊκα. Ac ut ἡ προὶξ δωρεὰν δίδοται, sic etiam dicunt, οὐ δωρεάν με καταγνώσεταί τις, ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε. Herodian. vero [ap. Suidam et Etym. M. p. 689, 4] in suis Ἐπιμερισμοῖς derivat ab ἴσσω, a quo est ἴξεσθαι significans δωρεὰν λαβεῖν: ut ap. Archilochum, Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. Sed etymon, quod ego secutus sum, et quod Suid. indicat, multo est simplicius, et ex Hom. etiam probari potest: ut enim dicunt οὔ τοι καταπροΐξει τοῦτο ποιῶν, Non perges s. progredieris in hoc faciendo, i. e. Non impune evades qui hoc facias, Non impune tibi hoc cedet, ita Hom., Οὔ θην οὐ δηρὸν βέῃ, Non equidem diu progrediaris, sed tibi ἄγχι παρέστηκε θάνατος. Atque adeo et Suid. ipse innuit esse a them. καταπροϊκνεῖσθαι s. καταπροΐκεσθαι, exponens et ipse προῖκα ἐκφυγεῖν, Gratis evadere, ad utrumque forsitan etymon alludens. Præterea observandum, ap. Aristoph. metri causa sine διαιρέσει legendum esse; ut Phrynich. quoque annotat, quosdam οὐκ ὀρθῶς διαιρεῖν, quum conjunctim dicendum sit καταπροΐξεται. Rursum Suid. καταπροΐξεται exp. καταφρονήσει, καταπροδώσει: quæ expositio nullo modo quadrare videtur: licet ejus Hesychius quoque meminerit. Nam et ipse καταπροΐξει [καταπροίξεις codex] exponit non solum δωρεὰν γελάσεις, Gratis et impune ridebis, sed etiam καταφρονήσεις: afferens itidem καταπροϊξάμενος pro καταφρονήσας καὶ οὐκ εὐλαβηθεὶς, προῖκα δὲ αὐτὸ ποιήσας. [Phrynich. p. 169: Καταπροΐξεται οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, δέον καταπροίξεται. Verbum illud ab Ionibus derivatum, sed ab Atticis tantummodo in sermone plebeio et vernaculo usurpatum (v. Valck. ad Herodot. 3, 36), quem in ore Atticæ plebis modulum habuerit, ostendunt loci Aristophanei. In Plut. De educ. puer. p. 10, C, Themist. Or. 2, p. 25, B, Synes. p. 121, D, diæresis signa apparent. Lobeck.]

[Καταπρολείπω, Derelinquo. Apoll. Rh. 3, 1164: Ὄθι τούς γε καταπρολιπὼν ἑλιάσθη.]

[Καταπρονομεύω, Captivo, Deprædor, In prædam abduco. lxx Num. 21, 1, Judic. 2, 14. Theophyl. Sim. Hist. p. 167, B; 207, B. || Καταπρονομήσειν scriptura vitiosa pro καταπολεμήσειν in codd. quibusdam Diodori 12, 54.]

[Καταπροπίνω, Propino. Metaph. Prodo, Largior. Theodorus Metoch. Miscell. p. 432: Καταπροπίνων ἄνδρας ἐπιφανεῖς καὶ βελτίστους· 802: Πόρναις κ. κειμήλια καὶ θησαυρούς.]

[Καταπροσωπέω, In conspectum prodeo. De cominus pugnantibus Ducas Hist. Byz. p. 150, B: Τί ἐδύναντο καταπροσωπῆσαι καὶ ἐξελθεῖν; 193, D: Μὴ ἔχων ἰσχὺν καταπροσωπῆσαι τῷ τυράννῳ.]

[Καταπροτείνομαι, Prætexo. Galen. vol. 5, p. 448: Τὴν αἰδῶ τινι καταπροτείνονται. G. Dindorf.]

Καταπροτερέω, Primas partes eripio, Devinco. [Diodor. 17, 35: Καταπροτερῆσαι τῶν Περσῶν.] Passiv. Καταπροτεροῦμαι, Priores partes devictus amitto. Bud. simpliciter interpr. Vincor, apud Polyb. 1, [47, 9]: Καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν, ἐγένετο τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριος. [16, 19, 1. || Accelero, Repræsento. Menand. Hist. p. 401, 1 ed. Bonn.: Εἶγε καταπροτερήσοι τὸν τῆς ἐφόδου καιρόν. Hase.]

[Καταπροχέω, Profundo. Apoll. Rh. 3, 1118: Ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν δάκρυα.]

[Καταπρυτανεύω, Rego, Moderor. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 325, A ed. Reg.: Τὴν περίχωρον ἅπασαν εἰρήνη κατεπρυτάνευεν. Hase.]

[Κατάπρωκτος, ὁ, ἡ, Qui clunibus operam dat. Aristoph. Eccl. 364: Τίς τῶν καταπρώκτων (ἰατρῶν) δεινός ἐστι τὴν τέχνην;]

[Καταπτακών. V. Καταπτήσσω.]

[Καταπτάω. V. Καταπέτομαι.]

[Κατάπτερος, ὁ, ἡ, Alatus. Æschyl. Prom. 797: Ἀδελφαὶ κατάπτεροι. Eur. Or. 178: Πότνια νὺξ ... ἐρεβόθεν ἴθι, μόλε μόλε κατάπτερος τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον.]

[Καταπτερόω, Alis instruo, Alas addo. Apollodor. 1, 6, 3, 4: Πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο. Hemst. Eumath. p. 290: Ἡ τριήρης τοῖς σύνήθεσι κατεπτεροῦτο πτεροῖς. Boiss.]

[Καταπτερύσσω, Devolo. Pseudo-Callisthenes in cod. Regio Paris. n. 113 Supplem. in-4°: Ἔδοξα ἰδεῖν ἱέρακα ἐπιστάντα, ὃς κατεπτέρυξέ μου καὶ ἐξέγειρέ με τοῦ ὕπνου. Berger de Xivrey.]

Καταπτήσσω, i. q. πτήσσω, Perterrefio, et timore contrahor. [Hesych.: Καταπτήσσει (codex —πτήσει), δειλιᾷ, φοβεῖται. (Quæ gl. ad lxx Prov. 29, 9 refertur.) Κατεπτηχέναι, φοβηθῆναι. Κατεπτηχότα, καταπτήσσοντα.] Antiphon: Ὁρᾷν δ' ἦν ἐπὶ τῶν θυρῶν γυναῖκας περιφόβους, κατεπτηχυίας, καὶ πυνθανομένας εἰ ζῶσι. Plut. [V. Æm. Paulli c. 27]: Ταπεινοὶ καταπτήξετε, Spiritus ponetis, Bud. [Demosth. p. 42, 22: Κατέπτηχε ταῦτα πάντα οὐκ ἔχοντα ἀποστροφήν. Dionys. A. R. 7, 50: Ὡς δεδοικόσι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ κατεπτηχόσιν ἡμῖν. Aristid. vol. 1, p. 62, 6: Κατεπτηχὸς ἅπαν τὸ ὑπήκοον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον. Plusquamperf. Philo vol. 2, p. 600, 6: Φιλοζωοῦντες θάνατον κατεπτήχειμεν. Hesych.: Κατεπτήχεισαν (legitur κατεπτήχησαν), τῷ φόβῳ ἐταπεινώθησαν. Idem Καταπεπληγὼς per καταπεπτηχὼς exp. Καταπεπτηχέναι et καταπεπτηχὼς Pollux 3, 136, 137.] Item Perterrefio admiratione, Obstupesco. Hom. Od. Θ, [190] de Ulysse discum ejaculante, Βόμβησεν δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες ... Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς· schol. ἤχησεν ὁ λίθος πρὸς τῇ γῇ ὡς τοὺς Φαίηκας καταπτῆξαι. At κατέπτηξαν accipit pro κατένευσαν ἐκπλαγέντες: ut καταπτήσσειν fere sit Terrore perculsum inclinare s. consternari. Idem et in præcedenti signif. usus est, sc. pro Dejecto sum animo e pavore: ut Il. X, [191]: Τὸν δ' εἴπερ κε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Nisi malis accipere pro Metu consternor et concido, Pavefactus corruo: ut Θ, [136]: Τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, ubi syncopen esse tradunt pro κατεπτηξάτην. [Ἔπτηξαν, ἐφοβήθησαν, δυϊκῶς exp. Hesychius.] Unde quidam volunt esse partic. Καταπεπτηώς, ut πεπτηώς a πτήσσω, aliis ad πτῶ significans πίπτω ea referentibus, ut sit Qui metu dejectus et consternatus est, terrore perculsus concidit. Apud Hesiod. vero [Sc. 265] λιμῷ καταπεπτηυῖα exp. συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ λιμοῦ. [De admiratione Plut. V. Sullæ c. 7: Ὥστε πάντας ἔκφρονας γενέσθαι καὶ καταπτῆξαι τὸ μέγεθος. || « Occulto me, Delitesco. Oppian. Hal. 2, 410: Ἀνὴρ ... δίκης σέβας οὔποτ' ἀέξων ἐσπέριος στεινῇσι καταπτήξας ἐν ἀγυιαῖς, ἄνδρα παραστείχοντα μετ' εἰλαπίνην ἐλόχησε.» Wakef. Similiter Æsch. Eum. 252: Καὶ νῦν δὸ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών· quod est particip. aoristi secundi. Eo referenda videtur gl. Hesychii, de qua s. v. Καταπλακεῖν dixi. Male Turnebus καταπτακώς. G. D. || Κατεπτήξαντο τοὺς Λακεδαιμονίους Diodor. 12, 42, cui HSt. recte restituit κατεπλήξαντο.]

[Καταπτηχὴς, ὁ, ἡ, Timidus. Hesych.: Εὐναῖος, λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλοψι· καταπτηχής. Codex καπτηχής. Corrigendum κατεπτηχὼς, collata gl. Πτὼξ, λαγὼς, ἀπὸ τοῦ κατεπτηχέναι. G. Dindorf.]

[Καταπτίσσω s. Καταπτίττω, Contundo. Plut. Mor. p. 449, E: Ὁ μὲν γὰρ ὑπέροις σιδηροῖς κατέπτισσε καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον. Suidas s. v. Ψαιστά: Ἅπερ ἦν ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψητισμένα. Corrigendum videtur κατεπτισμένα. G. D. Nicol. Damasc. ap. Stob. Floril. 123, 12: Ἐν ὅλμῳ τὰ ὀστᾶ καταπτίσσουσιν. Hase.]

Καταπτοέω, Metu consterno, Perterrefacio, καταπλήττω. [Geopon. 2, 2, 6: Ἵνα τῇ τραχύτητι τῆς φωνῆς καταπτοῶσι τοὺς βόας. Joseph. Genes. p. 42, C: Φωνῇ βριαρᾷ καταπτοηθεῖσα.]

[Καταπτύρομαι, Consternor, Perterrefio. Aquila sec. cod. Mosq. Genes. 41, 8, κατεπτύρη· ubi Montef. κατεπάρη habet. Schleusn.]

[Κατάπτυσμα, τὸ, Putacilla, Gl. Desputum, Eustath. Opusc. p. 122, 44: Τὰ καταπτύσματα εἰς μύρων χεύματα (ἐντάττειν).]

Κατάπτυστος, ὁ, ἡ, Despuendus, Abominandus, Execrandus. [Æsch. Eum. 68: Αἱ κατάπτυστοι κόραι· Choeph. 632. Eur. Tro. 1024: Ὦ κ. κάρα. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, B: Τοῦ καταπτύστου γένους (meretricum). Hesych.: Κατάπτυστον, ἐξουθενημένον.] Dem. Pro cor. [p. 236, 22]: Μισθοῦται τὸν κατάπτυστον τουτονί. [Ib. p. 240, 10.] In eadem or., Πρός γε τοῦτον

αὐτὸν τὸν κατάπτυστον. Idem pro Despuendus et Despicabilis usus est in Or. c. Mid. p. 233 [559, 23], et pro Spurcissimus, p. 237 [570, 2]. Nam omnia spurca et detestanda, necnon et aspernanda, despuere solemus. Ap. Anacreontem legitur et καταπτύστην, teste Polluce [2, 103 : Κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀν. δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε. Suidas : Κατάπτυστον, εὐτελές, μισητὸν, addito scriptoris ignoti fragmento, in quo est: Ὦ κ. τε καὶ ἐπίρρητον ῥάκος. || Adverb. Καταπτύστως Clem. Al. p. 458.]

[Καταπτῡχής, ὁ, ἡ, Plicatus, Sinuosus. Theocr. 15, 34 : Τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα.]

Καταπτύω, Despuo, i. e. vel Despicio, Contemptim aversor (ut ap. Catull., Preces alicujus despuere), abominor (ut Pers., Despuat in mores). [Aristoph. Ran. 1179 : Κἄν που δὶς εἴπω ταυτὸν ..., κατάπτυσον.] Lucian. : Καταπτύω τῆς φιλοσοφίας, Despuo philosophiam. [Πλούτου Icarom. c. 30. Δωροδοκίας Æschin. p. 31, 21.] Demosth. [p. 295, 8] : Τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; Quis non in te despueret, te execrando? [Lucian. Catapl. c. 12, et al. : Καταπτύσας μου.] Sic et ap. Æschin. καταπτύω σου, In te despuo, Te execror. [Τῶν Μακεδόνων p. 64, 12. Phrynich. p. 17 : Ἐμπτύει μου μηδαμῶς λέγε, ἀλλὰ καταπτύει μου, καὶ κατέπτυσα αὐτοῦ λέγε. Schol. Soph. Ant. 1232 : Ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, κατέπτυσεν αὐτοῦ, ὅ ἐστι, κατεφρόνησε τῶν λόγων αὐτοῦ. Cum anastrophe præpositionis poeta (Callimachus, ut opinor) ap. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 27, 20 : Εἰ μέντοι ἐν τέλει στίχου εἴη ἢ ἁπλῶς ἐν τέλει νοήματος, μεθ' ἣν τίθεται στιγμὴ, ἀναστρέφεται πάντως, οἷόν ἐστι τῶν (scribendum τὸ) «Πάντων δ' ἔπτυσε πολὺ (scribendum πουλὺ) κάτα.» Sola verba ἔπτυσε πολὺ κάτα apposuit Apollon. De synt. p. 305, 12. G. Dind.]

Κατάπτωμα, τὸ, et Κατάπτωσις, εως, ἡ, Lapsus, Casus, Ruina. [Κατάπτωμα φραγμοῦ LXX Psalm. 143, 17. Κατάπτωμα γῆς Hesych. s. v. Θραῦσμα. De stomacho collapso s. imbecillo Alex. Trall. 8, p. 405 : Διὰ κατάπτωμα ἢ δι' ἀνορεξίαν. Eodem sensu Κατάπτωσις ap. Galen. ad Hippocr. Aphor. 2, 21.] Alex. Aphr. [Probl. 2, 64] : Κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, Sunt causa lapsus, Faciunt ut quis collabatur. [Galen. vol. 2, p. 729, 3 : Ἐκδέχεται δ' αὐτοῦ τὴν κατάπτωσιν. Id. vol. 4, p. 255, 5 : Εἰς κίνδυνον ἀφίξεται καταπτώσεως· et p. 397, 4 : Καλεῖται δ' αὐτῶν (motuum) ἡ μὲν κατάκλισις, ἡ δὲ κ.· καὶ γίνεται δηλονότι καθ' ὁρμὴν μὲν τὸ κατακλίνεσθαι, τὸ καταπίπτειν δ' ἀκουσίως. Conf. ib. p. 459, 1; vol. 14, p. 535, 6; vol. 19, p. 428, 16; 640, 17, aliisque multis ll. Hase. K. δυνάμεως Oribas. p. 170 Matth. || Lapsus, Calamitas. Maccab. 3, 2, 14 : Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ καταπτώσει.]

Καταπτώσσω, i. q. καταπτήσσω, Dejecto sum animo præ pavore, Metu concido : καταπτώσσει, φοβεῖται, δειλιᾷ, ταπεινοῦται, Hesych. [Hom. Il. Δ, 224 : Οὐδὲ καταπτώσσοντ' οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι· 340 : Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε; E, 254, 476 : Καταπτώσσουσι κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα. Geopon. 19, 2, 11 : Χάριν τοῦ μὴ δειλιᾶν μηδὲ καταπτώσσειν.]

[Καταπτωτὸς, Succiduus, Gl.]

[Καταπτωχεύω, Depaupero. Plut. V. Cat. min. c. 25 : Μήτε πλείονα τῶν ἱκανῶν ἐπιτίκτουσαν (γυναῖκα) ἐνοχλεῖν καὶ καταπτωχεύειν οὐδὲν δεόμενον.] Καταπτωχεύομαι, Ad mendicitatem redigor, Depauperor : ut Varro, Priusquam domum depauperasset sumptu suo. Unde partic. κατεπτωχευμένος, ap. Plut. Cic. [c. 10. Dionys. A. R. 9, 51 : Ἐν κατεπτωχευμέναις τραφέντα τύχαις.]

Καταπυγέω, Obscœnum opus patro. Unde partic. καταπυγῶν, quod Suidas exp. κατασελγαίνων. [Sine accentu ap. Photium p. 141, 2. Recte καταπύγων Porsonus.]

[Καταπυγής. V. Κατάπυγος.]

[Καταπῡγίζω, Clunes moveo, Cinædus sum. Photius p. 141, 10 : Καταπυγίζειν, τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν.]

[Καταπυγμᾰχέω, Pugilatu vinco. Schol. Luciani Epigr. 20 : Ἅπιν ... μηδένα ποτὲ καταπυγμαχήσαντα.]

Κατάπῡγος, ὁ, ἡ, Cinædus. Unde ap. Hesych. : Καταπύγου, κιναίδου ἢ ἀσελγοῦς. [Et ap. Photium p. 141, 1 et Suidam, Καταπύγους, κιναίδους.] Et prov. ap. Athen. [p. 281, E, ex Sophrone] : Καταπυγοτέραν τ' ἀλφηστᾶν· nam ἀλφηστῶν piscium tradunt τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον φαίνεσθαι : unde etiam ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, veteres quidam ita vocarunt τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς, ut Athen. ibid. tradit et Suidas in Καταπύγων, de quo paulo post. [Sophronis illud κἀταπυγοτέραν nihil impedit quominus ab usitata positivi forma καταπύγων derivetur, ut ἐπιλήσμων ἐπιλησμότερος ἐπιλησμότατος dicitur. G. D.] Ejusd. signif. est Καταπυγὴς, Cinædus, Pronus ad obscœnas libidines, ὁ καταφερὴς [κατωφ.], Hesych. Eod. Hes. teste καταπυγὴς dicitur etiam ὁ μέσος δάκτυλος. [Incerta hujus formæ auctoritas est. Nam litera penultima in codice obliterata ab Musuro est suppleta. Veram scripturam καταπύγων infra ex Polluce et Photio afferemus.] Synonymum et Καταπύγων, significans itidem Cinædus. Aristoph. [Ach. 79 : Λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας·] Nub. [909] : Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος· et [529] : Χὠ σώφρων τε χὠ καταπύγων. Et Eq. [639] : Ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνὴρ, ubi schol. εὐρύπρωκτος. Vesp. [687] : Εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, ubi schol. πεπορνευμένον. Tales ap. Latinos Pueri meritorii, Catamiti, Drauci, qui sc. obscœna patiuntur. Sed hoc κατάπυγον referendum potius fuerit ad præcedens κατάπυγος. [Libri καταπῦγον, eodemque accentu ὦ καταπῦγον Thesm. 200. Ego utrobique κατάπυγον restitui, non tamen a κατάπυγος derivandum, qua forma nusquam usus est Aristophanes, sed a καταπύγων. Idem restituendum Luciano Adv. indoct. c. 22, ubi vulgo ὦ καταπύγων, sed cod. Gorlic. καταπύγον. Genitivus καταπύγωνος vitiose scribitur apud Phrynich. p. 195, ubi recte Lobeckius : « Καταπυγωνέστερον Aristophanes metri necessitate coactus dixit, sed καταπύγωνα ap. Alciphr. Epist. 3, 45, Lucian. Lexiph. c. 12, schol. Æschin. p. 742, in καταπύγονα mutandum putem, quod cod. Polluc. 2, 184, servavit. Photius p. 141, 7 : Ἡ γενικὴ καταπύγονος (Suidas male -πύγωνος), ἡ αἰτιατικὴ καταπύγονα. (Codex -πυγόνος et -πυγόνα.) Conf. Etym. M. p. 512, 12, et Lascar. 3, 9, lit. 7. Longam vocalem qui præoptarunt multitudinem ampliativorum γάστρων, γνύπων, πόσθων etc. secuti videntur. » Eustath. p. 1228, 17 : Τὸ καταπύγων βαρυνόμενον, φασὶ, καὶ διὰ τοῦ ο κλινόμενον ἔχει ἀφορμὴν τὴν ἐκ τοῦ ὁ κατάπυγος παρωνυμίαν, ὡς καὶ τὸ ἀπείρων τὴν ἐκ τοῦ ὁ ἄπειρος. G. D. Photius et] Suidas καταπύγων exp. λάγνος [λάγνης], dicens et ipse metaph. esse ab eo piscium genere, qui ἁλφησταὶ nominantur, quoniam sc. ii sibi ἔπονται κατὰ τὴν οὐράν : quam rationem sequendo, καταπύγων s. κατάπυγος aut καταπυγὴς dicetur is potius qui obscœnum opus patrat, quam qui patitur. [Addunt Phot. et Suid. : Εὕρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπύγων (-πυγῶν codex Photii).] Attici vero καταπύγωνα vocant etiam τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον, teste Polluce 2, [184 et Photio p. 141, 2]. Hesych. καταπυγῆ nominari scribit. [HSt. post verba s. v. Καταπυγέω apposita :] Ap. eund. Suid. legitur et Καταπυγωνέστερον, μαλακώτερον, πορνικώτερον, cum hoc exemplo [Aristophanis Lys. 776] : Οὐκέτι δόξει ὄρνεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι. Hic autem compar. est quasi a Καταπυγωνής. Catullus usus est itidem comparativo Cinædior.

Καταπῡγοσύνη, ἡ, de opere obscœno dictum, Aristoph. Nub. [1023] : Τῆς Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης ἀναπλήσει, ubi schol. annotat hunc Antimachum κωμῳδεῖσθαι ὡς κίναιδον καὶ θηλυμανῆ. Alii exp. Flagitium libidinis abominandum, Fœda voluptas : Hesych. autem ἡδονὴ μεγάλη. [Aristoph. fr. 180 : Καταπυγοσύνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα. Cratinus ap. Ælian. N. A. 12, 10 : Φέρε νύν σοι ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος. Lucian. Somn. c. 32 : Ὁρῶ καταπυγοσύνην τινὰ καὶ πασχητιασμόν.] Legitur et ap. Plut. Pericle [c. 24] in versu quodam Cratini [Καὶ καταπυγοσύνην παλλακὴν κυνωπίδα, quod est ab adjectivo Καταπυγόσυνος, ὁ, ἡ. Schneid.].

Καταπύθω, Putrefacio, Putredine consumo s. absumo. [Hom. H. Apoll. 371 : Τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος ἠελίοιο.] Pass. Καταπύθομαι, Putresco, Putredine absumor. [Hom. Il. Ψ, 328 : Ξύλον ... οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.] || Καταπύθεται Hesych. exp. ἐρωτᾶται. [Recte εὐρωτιᾷ corrigit Bruno. De alia Hesychii gl. fortasse ad hoc verbum referenda v. s. Καταπείθω.]

[Καταπῠκάζω, Exorno. Eustath. p. 1379, 12 : Τὴν

ἱστορίαν μύθοις καταπυκάζειν. Hesych.: Κατερρινωμένον, καταπεπυκασμένον.]

[Κατάπυκνος, ὁ, ἡ, Condensatus. Hippocr. p. 406, 9: Ἢν δέ σοι κατάπυκνος ἡ κοιλίη δοκέῃ εἶναι, μαλθακῷ κλύσματι ὑπόκλυζε. Densus, Theocr. Epigr. 1, 1: Ἡ κ. ἐκείνα ἔρπυλλος, Theodor. Prodr. p. 102, κ. συνοχὴ φυλλάδων, indicavit Jacobs. || Creber. Cum εἰς Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 598, 33: Εἰ κατάπυκνος εἰς τὸν τοιοῦτον σχηματισμόν ἐστι (Homerus). Cum ἐπὶ idem De synt. p. 56, 5: Ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν.]

Καταπυκνόω, Condenso. [Aristot. Meteor. 1, 9: Καταπεπυκνῶσθαι (τὸ φῶς) καὶ μεγέθει καὶ πλήθει ἀστέρων.] At Greg. Naz.: Πλείοσιν ἐπισκόποις τὴν πατρίδα καταπυκνώσας, Quum pluribus episcopis patriam instruxisset et replevisset. Plut. Lyc. [c. 27]: Κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, Urbem replebat exemplorum copia, s. referciebat: ut οἱ πυκνοὶ dicuntur Conferti. [Καταπυκνοῦν τρήμασι τὸ τεῖχος, Crebris foraminibus perforare, Polyb. 8, 7, 6. Diodor. 18, 71: Θύρας μεγάλας ἥλοις ὀξέσι καταπυκνώσας· 3, 44: Πάσας δὲ (τὰς ἐρήμους) ἐλαίαις καταπεπυκνῶσθαι· ubi codd. quidam ex gloss. καταπεφυτεῦσθαι. Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 97, 7: Οὐ καταπυκνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβάς· et ib. p. 98, 8. Themist. Or. 16, p. 212, B: Σταθμοὶ δὲ ἐγείρονται καὶ ἐπαύλεις καὶ τῇ πάλαι καταπυκνοῦνται ῥαστώνῃ. Eustath. p. 1203, 18: Ἱστοριῶν αἷς ἡ ὁμιλία τῶν ἡρώων τούτων καταπεπύκνωται. « Damoxenus ap. Athen. 3, p. 102, A: Τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, Corrasi, Cumulavi. Passiva voce usus est Marc. Anton. 5, 9: Εἰ μὴ καταπυκνοῦταί σοι τὸ ἀπὸ δογμάτων ὀρθῶν ἕκαστα πράττειν, Si tibi non cumulate, non semper, succedit omnia recte agere. » Schweigh. Damox. l. c. p. 103, B: Οὕτως Ἐπίκουρος κατεπύκνου τὴν ἡδονήν· quod Casaub. exp. Præceptis exstruebat voluptatem, h. e. artem parandarum voluptatum componebat multorum eo pertinentium præceptorum observatione. Hemst. Epicurus ipse in κυρίαις δόξαις ap. Diog. L. 10, 142: Εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ καὶ χρόνῳ καὶ περὶ ὅλον τὸ ἄθροισμα ὑπῆρχεν ἢ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως; οὐκ ἄν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί. Ex quo loco manifestum est καταπεπυκνωμένην ἡδονὴν dici Voluptatem condensatam, perfectam, undique absolutam. « Porphyr. V. Plotin. c. 14, 23, p. 136: Καταπεπύκνωται ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματεία, Crebro usurpata est. » Hemst.]

[Καταπύκνωσις, εως, ἡ, Condensatio. Nicomach. Harmon. p. 24: Ἀπὸ τετραχόρδου τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι μέχρι τῆς τελειοτάτης καταπυκνώσεως τῆς διὰ πασῶν. Aristox. p. 28: Οἱ ἁρμονικοὶ ἐν ταῖς τῶν διαγραμμάτων καταπυκνώσεσιν. Alciphro 3, 55, p. 412: Τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου, locutione usus Epicurea, de qua conf. quæ s. v. Καταπυκνόω dicta sunt.]

Καταπυκτεύω, Vinco in pugilatu. [Schol. Apoll. Rh. 2, 106. Eustath. Opusc. p. 104, 41: Καταπυκτευόμενος οὐκ ἀποθραύομαι τῆς ἀρτιότητος.]

[Καταπυνθάνομαι· γενικῇ, Suid. Sciscitor, Interrogo. Angl. Theophyl. Simoc. Hist. p. 257, 19 ed. Bonn.: Ἀνετάζων κατεπυνθάνετο, πόθεν τοῖς ἑαλωκόσι τὸ γένος. Id. ib. p. 261, 15: Κατεπυνθάνοντο. Hase.]

[Καταπυργόω, Turribus munio. Anna Comn. p. 196, A: Καταπυργώσαντες οἱονεὶ ταῖς ἁρμαμάξαις τὸ στράτευμα.]

[Καταπῠρίζω. Hujus verbi forma poetica ap. Theocrit. 2, 24, legitur: Ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα (κἀκπυρίσασα in Etym. M. p. 250, 36), quod schol. exp. πυρακτωθεῖσα. Sed καππυρίσασα non aliam quam transitivam signif. habere potest. Recte igitur Valckenarius κάππυρος εὖσα correxisse videtur. G. Dind.]

Κατάπῠρος, ὁ, ἡ, Ignitus, Igni excandefactus: ut διάπυρος. Utitur Suidas in Ἔμπυρος, sc. per hoc κατάπυρος exponens illud ἐμπυρώτατος: ubi videtur metaph. accipere pro Ardentissimus et ferventissimus, ut qui ferventissima ira aut cupiditate inflammatus incensusque est: quem usum habet τὸ διάπυρος quoque. [|| Forma poetica Κάππυρος. V. Καταπυρίζω.]

Καταπυρπολέω, Incendiis absumo, Comburo, Concremo, κατακαίω. [Aristoph. Thesm. 243: Τί θαρρῶ καταπεπυρπολημένος; Polyb. 5, 19, 8: Τὸν τόπον τοῦτον κατεπυρπόλει.] Phalar. [Epist. 40, p. 141]: Ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε.

Κατάπυρρος, ὁ, ἡ, Valde rufus, Ruell. ap. Diosc. 2, 184, de sinapi: Ἐκλέγου τὸ μὴ κατάξηρον καὶ κατάπυρρον, sic reddens ea verba, Elige adultum, valde rufum. [Id. ib. 5, 88, de flore æris: Ἄριστόν ἐστι τὸ εὔθρυπτον καὶ κατάπυρρον ἐν τῷ λεαίνεσθαι. Conf. Salm. in Solin. col. 1159, E. Hase.]

[Καταπυρσεύω, Illustro. Amphiloch. p. 16, B: Ὁ περιφανὴς τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἀληθείας ἥλιος, ὁ πᾶσαν ταῖς τῆς αὐτοῦ θεολογίας ἀκτῖσι καταπυρσεύων τὴν γῆν. Andr. Cret. p. 148, 167, 188. Kall. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 356, 37: Τοὺς ἀκούοντας κατεπύρσευεν. Anon. De transl. Gregor. Actt. SS. Maii, t. 2, p. 767, 56: Τῷ ἑαυτοῦ φωτὶ καταπυρσεύων. Hase.]

[Καταπῡτίζω, Pytisso, Exspuo. Hero Spirit. p. 206: Ἄχρις ἂν πᾶν καταπυτισθῇ τὸ ὑγρόν. Καταπύει, ἐνέπλησε, κατηόνει (κατ.γνόει codex), gl. corrupta Hesychii.]

[Καταπώγων, ὁ, Qui barbam demissam habet, Barbatus. Diodor. 3, 62: Τὸν αὐτὸν δὲ (Διόνυσον) καὶ καταπώγωνα λέγουσι διὰ τὸ τοῖς Ἰνδοῖς νόμιμον εἶναι μέχρι τῆς τελευτῆς ἐπιμελῶς ἀνατρέφειν τοὺς πώγωνας. Strabo 16, p. 771: Κυναμολγοὶ ... κατάκομοι καὶ καταπώγωνες. Scott. Διόνυσος κ. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 383, 4. Hase.]

[Καταπωλέω, Vendo. Clem. Al. p. 274: Ὁ τὰ ἐπίγεια καταπωλήσας. Hemst. Vita Epiphan. t. 2, p. 350, C: Ἅπαντα κ. τὰ αὐτοῦ. Hase. Cyrill. Al. In Mich. 7, p. 455.]

[Καταπωμάζω, Operculo claudo, Occludo. Hero Autom. p. 272: Λεπιδίῳ χαλκῷ καταπωμάζομεν τὴν ὀπήν, ὥστε ἀποκεκλεῖσθαι τὴν φλόγα. G. Dind.]

Κατάρα, ἡ, Imprecatio, Execratio. [Æsch. Sept. 725: Περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα. Eur. Hec. 945: Ἑλέναν ... κατάρᾳ διδοῦσα· El. 1324: Μητρὸς φόνιοι κατάραι. Plato Alcib. 2 p. 143, B: Κατάρᾳ τινὶ, ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον. Polyb. 24, 8, 7: Κατάραι ἐγίγνοντο κατὰ τῶν βασιλέων. Κατάρας ἐγγὺς Aristid. vol. 1, p. 214. Et ib. p. 203: Μᾶλλον ἐκ κατάρας ἢ κατ' εὐχήν. Id. vol. 2, p. 424, 7: Ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ τῶν Ἑλλήνων συγγενέσθαι καὶ ὁσονοῦν εἰς κατάραν τελεῖ. Εἰς κατάραν τὸν λόγον τρέπειν schol. Aristoph. Pl. 592.] Plut. De frat. amore [p. 483, F]: Ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic ap. Herodot. κατάρας ποιεῖσθαι, ut ἀρὴν ἐποιήσαντο idem ipse auctor dixit [6, 63], contrario tamen sensu. [Τὴν κατάραν ἀναγράψαι Diodor. 1, 45. Στηλιτεῦσαι τὴν κατάραν Plut. Mor. p. 354, B. υυ-]

[Καταρακόω. Καταράκτης. Καταρακτικῶς. V. Καταρρ-.]

[Κατάρακτος. V. Καταρράκτης.]

Καταράομαι, άσομαι, Execror, Diris devoveo, Imprecor. [Hesych.: Καταρᾶσθαι, ἀρᾶσθαι θεοῖς. Καταρῶμαι, εὔχομαι, προσκυνῶ.] Reperitur interdum sine casu, ut ap. Aristoph. Vesp. [614]: Καὶ μή με δεήσῃ Εἴς σε βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει, Καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας. [Demosth. p. 653, 5: Καταρᾶται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ὁ κῆρυξ οὐκ εἴ τινες ἐξηπατήθησαν, ἀλλ' εἴ τις ἐξαπατᾷ. Polyb. 15, 29, 14: Καταρώμενοι λαβεῖν αὐτὴν ἐκείνην πεῖραν τούτων.] Interdum cum dativo personæ solo [Herodot. 4, 184: Τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρέωνται], ut ap. Aristoph. Nub. [871]: Καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ. [Ran. 746: Ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ. Demosth. p. 435, 2: Ἐν τῷ δήμῳ κατηρῶ Φιλίππῳ. Aristid. vol. 2, p. 310: Τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις ὑπ' ὀδόντα πολλάκις καταρωμένους. Xenoph. Anab. 7, 7, 48: Κατηράσατο τῷ αἰτίῳ. Intellecto dativo 5, 6, 4: Ἂν μὲν εὖ ξυμβουλεύσας φανῶ, πολλοὶ ἔσεσθε οἱ ἐπαινοῦντές με, ἂν δὲ κακῶς, πολλοὶ ἔσεσθε οἱ καταρώμενοι.] Interdum cum dativo personæ et accus. rei, sicut ἐπαράομαι. [Hom. Od. T, 330: Τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα· et intellecto dativo Il. I, 464: Πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίχ' ὀΐσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο. Herodot. 2, 39: Κεφαλῇ πολλὰ καταρησάμενος. Demosthen. p. 1489, 2: Ἃ ἄν τις καταράσαιτ' αὐτῷ.] Anth. [Epigr. Lucillii Anth. Pal. 11, 115]: Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo; ut καταρᾶσαι τὴν στάσιν ap. Aristidem. Matth. 5, [44]: Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. [Plut. V. Cat. min. c. 32: Καταρώμενος τοὺς πολίτας. Lucian. Asin. c. 27: Κατηρώμην τὴν παλαίστραν.] || Καταράομαι quoque in pass. signif. reperitur: unde

illud Matthæi 25, [41] : Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. [LXX Sap. 12, 11 : Σπέρμα ην κατηραμένον ἀπ' ἀρχῆς. Job. 3, 5 : Καταραθείη ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Κεκατηραμένον (serpentem) ex Justin. Mart. p. 177, B, citat Valck. Plut. V. Luculli c. 18 : Ὦ κατηραμένον ῥάκος. ᾰ̀ : apud Epicos ᾱ̀.]

[Καταράσιμος, ὁ, ἡ, Exsecrabilis. Ἀράσιμος per καταράσιμος exp. Suidas et Lex. σχεδογρ. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 368. « Moschop. Π. σχεδ. p. 146. » Boiss.]

[Κατάρασις, εως, ἡ, Exsecratio, Maledictio. LXX Num. 23, 11, Jerem. 39, 12.]

Καταράσσω, s. Καταράττω, frequentius geminato ρ scribitur Καταῤῥάσσω et Καταῤῥάττω, nisi forte in carmine. [Hæc ex Indice. Utriusque scripturæ exx. sunt ap. Hesych. : Καταράξαι, κατάξαι (scr. κατᾶξαι). Καταράσσειν, κατακλάνεσθαι (immo -κλάνειν). Καταρράσσειν, καταρρίπτειν (codex uno ρ). Καταρράξαι, καταβαλεῖν ἢ καταψῆσαι. Differunt hæc sic ut Καταράσσω ab ἀράσσω, Καταρράσσω autem a ῥάσσω derivetur, quæ quum minus usitata verbi forma sit, et libri optimi non raro simplex ρ præbeant, hoc alteri scripturæ plerumque præferendum videtur. Certum duplicati ρ exemplum præbet substantivum καταρρακτὴρ ab Lycophrone usurpatum : rationi vero repugnat quod librarii interdum scripserunt κατήρραξα, confusis diversis verbi formis κατήραξα et κατέρραξα. Quod vitium corrigendum ap. Themist. Or. 10, p. 140, B : Καρχηδόνα εἰς ἔδαφος κατήρραξε καὶ ἠφάνισεν. Apud Suidam s. Κατηρράχθη correxit Bernhardy. G. D.] Καταῤῥάσσω, άξω, et Καταράττω, Frango, Rumpo. [Hipponax ap. Athen. 11, p. 495, D : Ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε (τὴν κύλικα).] Herodian. [3, 12, 21] : Ἔστε δὴ ὑπεφάνη τοῦ θώρακος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος· ἀντὶ τοῦ καταῤῥαγείσης, κατερρωγυίας, inquit Bud. Comm. Est etiam Impetuose deturbo, καταῤῥίπτω, καταβάλλω, Hesych. [Herodot. 9, 69 (et iisdem fere verbis Appian. Pun. c. 15) : Τοὺς δὲ λοιποὺς κατήραξαν (libri partim κατήρραξαν) διώκοντες ἐς τὸν Κιθαιρῶνα. Thucyd. 7, 6 : Τὸ ἄλλο στράτευμα νικηθὲν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων κατηράχθη (libri plures κατερράχθη, pauci κατερράγη) ἐς τὰ τειχίσματα.] Demosthen. [p. 675, 19] : Κατέῤῥαξε [Recte libri quidam κατήραξε] δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. [Dionys. A. R. 9, 58 : Πιλήσαντες τοὺς λόχους ἵνα μὴ καταραχθῶσι (vulgo καταρραχθῶσι) πρὸς ἄναντες χωρίον βιαζόμενοι. Arrian. Exp. 5, 17, 4 : Κατηράχθησαν ὥσπερ εἰς τεῖχός τι φίλιον τοὺς ἐλέφαντας. || Metaphorice, Suidas : Κατέρραξας, κατὰ τοῦ ἐδάφους ἔβαλες. Μεταφορικὸς ὁ λόγος. Δαβίδ (Ps. 101, 10)· Ἐπάρας κατέρραξάς με. Ibid. 144, 15 : Ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κατερραγμένους. Disturbo, Lucian. Demosth. Encom. c. 38 : Διασείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλεύματα.] Neutrali aliquando signif. Erumpo. [Clearch. ap. Athen. 9, p. 393, B : Οἱ στάντες αὐτῶν (τῶν κολοιῶν) ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν ἐμφαινόμενον καταράττουσι. Polyb. 10, 4, 7 : Πλαταμῶνας, εἰς οὓς καταράττει (scribitur καταρράττει) ὁ ποταμός.] Diodor. [17, 75] : Εἰς δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Aristot. De mundo [c. 2] : Νέφη τε συνίστανται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. [Diodor. 1, 41 : Συνεχεῖς ἐν τοῖς ὄρεσιν ὄμβροι καταράττοντες.] In qua signif. etiam pass. usurpatum reperitur : Ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων, Herodot. [Hic aoristus est verbi καταρρήγνυσθαι.] Aliquando Defluo et Casito more salientium aquarum, quod et κατακρουνίζειν dici Bud. in Comm. auctor est. [Lucian. Contempl. c. 19 : Ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταράττοντι (vulgo καταρράττοντι) ἀνισταμένας;] Galen. Method. 8 : Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράττει τοῦ ἀγγείου, ubi gen. junxit ἀντὶ τοῦ, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem : Εἰς οὓς καταράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πλείους. Idem Meth. 13, transitive usus est : Ἐγχεῖν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Hesychio est etiam περικτυπέω. [Participium Καταράσσοντες posuit Hesychius, sumtum ex LXX Sap. 17, 4 : Ἦχοι δὲ κ. αὐτοὺς περιεκόμπουν.]

Κατάρατος, ὁ, ἡ, Diris devotus, Execratione dignus, κατάρας ἄξιος [ut interpr. Suidas. Soph. OEd. T. 1344 : Ἀπάγετ' ἐκ τόπων ὅ τι τάχιστά με τὸν καταρατότατον. Eur. Med. 112 : Ὦ κατάρατοι παῖδες· Andr. 839 : Ὦ κατάρατος ἐγὼ, κατάρατος ἀνδράσιν· Hec. 716 : Κατάρατ' ἀνδρῶν. Aristoph. Ran. 178 : Ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· Lys. 530 : Ὦ κατάρατε· Pac. 1272 : Ἀμαθές γ' εἶ (παιδίον) καὶ κατάρατον. Cum genit. Thesm. 1109, in sermone Scythæ : Κατάρατο τόλμας ἀποτανουμένη λαλῖς; sec. codicem Rav. Sed quum dialectus τόλμης postulet, vulgata scriptura præstare videtur, κατάρατο, τολμᾶς ἀποτανουμένη λαλῖς; nisi quis illud ipsum τόλμης ponere malit.] Demosth. [p. 174, 24 : Πρὸς τοὺς καταράτους Μεγαρέας· 433, 21. Et p. 332, 2] : Οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν ἐς ὑμᾶς εὔνοιαν, Sceleratissimos homines, Bud. Comm. p. 453. V. Ἐπάρατος. [Id. p. 298, 28, καταρατότερος. Maccab. 2, 12, 35 : Βουλόμενος τὸν κατάρατον ζωγρίαν λαβεῖν. ᾰ̀ᾱ̀]

[Καταραψῳδέω. V. Καταρραψῳδέω.]

[Κατάρβυλος, ὁ, ἡ.] Καταρβύλοις χλαίναις, Soph. Troilo dicit pro ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, Hesych., i. e. Talaribus ad ipsa usque calceamina demissis. [Idem Hesych. : Καθάρβυλος, χλανὶς ποδήρης ἕως τῶν ἀρβύλων.]

Καταργέω, Reddo ἀργὸν et inefficacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo. [Eur. Phœn. 760 : Ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα. Schol. : Ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον, τουτέστι τὸν πόλεμον. Polyb. ap. Suidam. s. v. Κατηργηκέναι : Κατηργηκέναι καὶ καταπροῖεσθαι τοὺς καιρούς. Hesychius : Ἀκυρῶσαι, ψευδοποιῆσαι, καταργῆσαι.] Crebro in usu est hoc verbum ap. scriptt. N. T., et peculiariter ap. Paulum : ut, Ad Rom. 3, [3] : Μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει; Ibid. : Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; 1 Cor. 1, [28] : Ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ· et 15, [24] : Ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Et Ad Hebr. 2, [14] : Καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Itidem voce et signif. pass. Ad Rom. 6, [6] : Ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας· 1 Cor. 13, [8] : Εἴ τε γλῶσσαι παύσονται, εἴ τε γνῶσις καταργηθήσεται· et 15, [26] : Ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος. Itidem Basil. accepisse καταργεῖν pro Frangere et debilitare : et κατηργημένος pro Fracto, testatur Bud., qui ap. Paul. καταργεῖν interpr. Antiquare, Abrogare. Rursum Paul. dicit καταργεῖσθαι ἀπὸ pro Liberari et separari ab : Ad Rom. 7, 2 : Ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός. Et ibid. v. 6 : Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντος ἐν ᾧ κατειχόμεθα, Liberi sumus a Lege. At Ad Galat. 5, 4 : Κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε, Facti estis inanes Christi quicunque per Legem justificamini; A gratia excidistis, s. Separati estis a Christo et facti tanquam aliquid prorsus inane et nihili. Significat καταργέω etiam Inutilem reddo, s. Inutiliter occupo. Luc. 13, [7] de ficu infrugifera : Ἔκκοψον αὐτήν· ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque ut sit otiosa, h. e. sterilis et inutilis. Ap. Diosc. autem in Præf. libri 6, Τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις, interpretes verterunt Medicamentis purgatoriis.

[Κατάργησις, εως, ἡ, Abolitio, Sublatio, q. d. Desuefactio. Jo. Chrys. Π. ἀκαταλήπτου 1, vol. 6, p. 390. Seager. Origenes vol. 3, p. 452. Bast. Xiphil. Grets. De festo Gr. p. 265, A. Schol. in Jo. Clim. p. 26, 41. Actt. Concc. t. 3, col. 713, 44, et col. 772, 37 : Εἰς τὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἀτόπως αὐτῷ φρονηθέντων τελείαν κατάργησιν. Interpr., Destructionem. Hase.]

[Καταργητέον, Abolendum, Tollendum, Negligendum. Iambl. Protr. p. 98 : Κ. τῆς ἀλογίας τὰ πάθη.]

[Καταργία, ἡ, Requies. Herm. Trism. Clav. p. 10, 18 : Ἡ γὰρ γνῶσις αὐτοῦ καὶ θεία σιωπή ἐστι καὶ κ. πασῶν τῶν αἰσθήσεων. Hase.]

[Κάταργμα, τό.] Κατάργματα, τὰ, Primitiæ, Eur. [Iph. T. 244.] E Plut. Theseo [c. 21] affertur pro Lustratione, quæ e primitiis frugum fit.

Κατάργῡρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen. 4, [p. 148, B] : Καὶ κατὰ τὴν ἄφοδον τοῖς μὲν ἐν ἀξιώμασι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους, Partim equos instratos

argenteis ephippiis referebant, Bud. [Callixenus ap. Athen. 5, p. 199, D : Κατάργυρος ὅλος, Totus argenteus : pro quo ibid. paullo ante uno vocab. ὁλάργυρος dicitur. Schweigh. Diodor. Exc. p. 607, 68 : Ζῷα πεντάπηχα κατάργυρα καὶ κατάχρυσα. Plut. Mor. p. 828, E : Ὀχήματα κατάργυρα.]

Καταργυρόω, [Argento, Deargento. Herodot. 1, 98 : Κατηργυρωμένους ἔχων τοὺς προμαχεῶνας], v. in Ἀργυρόω [ubi Plutarchi verba affert V. Philop. c. 9 : Καταργυρουμένων θυρεῶν καὶ χαλινῶν. Adde Mor. p. 166, B, καταργυροῦν τὰ κλινίδια. Diodor. 1, 57 : Τὴν ἐνδόθεν ἐπιφάνειαν κατηργυρωμένην. LXX Exod. 27, 17 : Στύλοι τῆς αὐλῆς κατηργυρωμένοι ἀργυρίῳ. G. D. Philochor. fragm. p. 62, 3 ed. Siebelis : Ἀνέθηκε τρίποδα καταργυρώσας. Hase. || Largitione corrumpo. Soph. Ant. 1077 : Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω.]

[Κατάρδευτος, ὁ, ἡ, Irriguus, Gl.]

[Καταρδεύω, Irrigo. Schol. Æsch. Prom. 812. Theophyl. Sim. Hist. p. 114, D : Ὑπὸ νάφθας καὶ πίττης ἀφθόνως καταρδευόμενον. «Idem figurate 7, p. 290, 18 ed. Bonn. : Καταρδευομένην ἀχλύϊ ἡμέραν.» Jacobs. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 317, 1 : Κατήρδευσαν. Vita Bacchi jun. p. 74, 16 et 93, 5 Combef. : Καταρδεύσασα. Ib. p. 108, 12 : Δάκρυσι τὰς παρειὰς καταρδεύοντες. Hase.]

[Κατάρδω, Irrigo. Dionys. A. R. 2, 2 : Τοὺς κατάρδοντας τὴν γῆν ποταμούς. Cum genit. Antiphanes ap. Athen. 7, p. 300, D : Καὶ σοῦ γ' ἐπώνυμός τις ἐν φήμαις βροτῶν Θρήκης κατάρδων ποταμὸς ὠνομασμένος, Στρυμών· nisi aut Θρήκην corrigendum aut verba sic capienda, Θρήκης ποταμὸς, κατάρδων αὐτήν.] Κατάρδω ex Aristoph. Ach. [658] citatur metaph. pro Perfundo laudibus : Οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων. [Schol. : Καταχέων ὑποσχέσεις καὶ καταβρέχων ὑμᾶς τοῖς ἐπαίνοις ὡς φυτά.] || Κατάρδειν, Hesychio non solum ποτίζειν, sed etiam εὐφραίνειν, ut ἰαίνειν.

[Καταρέκτης, ὁρμητικὸς, Hesych. Καταράκτης vel Καταρράκτης Trillerus.]

[Καταρεπής. V. Καταρρεπής.]

[Καταρέσαντος lectio vitiosa cod. Cantabrig. Herodoti 3, 53, pro καταινέσαντος.]

Κατάρης ἄνεμος, ab Alcæo et Sapphone dicitur τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον, διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, ut Eustath. [p. 603, 35] tradit ex Aristophane grammatico. Typhonem fere vocant ejusmodi procellam et turbinem.

[Κατάρητος (?) ὁ ποταμὸς inter proparoxytona in ητος est ap. Theognost. p. 75, 11.]

[Κάταρθρος, ὁ, ἡ. Ἄναρθρα Hesych. exp. ἀτύπωτα, ἀμέριστα, κάταρθρα : quæ postrema interpretatio ad sanam rationem revocari potest substituendo ἀκάταρθρα.]

Καταρθρόω, Articulo.

Καταρῑγηλὸς, [ὁ. Nam feminini exx. nulla sunt], Horrendus, Horribilis. Hom. Od. Ξ, [226] : Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, Καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὔξεστοι καὶ ὀϊστοὶ, Αυγρὰ τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται. Ubi nota sibi opposita φίλον εἶναι et καταριγηλὸν πέλεσθαι.

Καταρῑθμέω, Enumero, Connumero, [Denumero, Gl.] vel simpliciter Numero. [Eur. Tro. 872 : Δόμοις γὰρ τοῖσδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς κατηρίθμηται Τρῳάδων ἄλλων μέτα. Plato Polit. p. 266, A : Τὸ τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος ὡς ἐν ἀγελαίοις θρέμμασιν· Symp. p. 215, A : Οὐ γάρ τι ῥᾴδιον τὴν σὴν ἀτοπίαν καταριθμῆσαι. Καταριθμήσομεν Soph. p. 226, E.] Plut. Sol. [c. 12] : Ἕβδομον ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσι, Septimum inter sapientes numerant s. enumerant. [Diodor. 4, 85 : Ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις καταριθμηθέντα. Omisso ἐν ap. Alciphr. 3, 61 : Τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι· ubi vera videtur Bergleri correctio ἐγκαταριθμεῖται vel συγκαταριθμεῖται. Sic Plut. Mor. p. 740, E, ex cod. Palat. restitutum : Τὴν δὲ Τειρεσίου ταῖς ἄλλαις οὐκ ἄξιον δήπου συγκαταριθμεῖν· ubi vulgo καταριθμεῖν.] Passiva [Non passiva, sed sola media] etiam vox in act. signif. usurpatur : itidemque media. [Plato Phil. p. 27, B : Ὀρθῶς ἔχει μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς αὐτὰ καταριθμήσασθαι· Gorg. p. 451, E : Ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες ὅτι κτλ. Pro Existimo, Habeo, quo sensu Latini quoque Numerare dicere solent, Phileb. p. 47; B : Τὸν ἐν αὐταῖς ... ἀεὶ ζῶντα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται.] Isocr. Ad Dem. [p. 4, A] : Εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα. Æschin. [p. 61, 16, 25], καταριθμοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, Apud vos enumero et recenseo. [Heliodor. 5, 19 : Τὸν παρόντα πλοῦτον καταριθμούμενος.] Et cum ἐν Polyb. 5, [67, 5] : Τὸ δὲ πλεῖστον οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, ὡς καθηκόντων αὐτῷ τινῶν ἀντιποιούμενος, Ne in injuria quidem numerabat, i. e. injuriæ loco ponebat hoc facinus, utpote quo sua aliqua vendicasset, non aliena occupasset.

[Καταρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio, Dinumeratio. Marc. Anton. 1, 4, 39. Joseph. C. Apion. 1, 21, 8, p. 452 : Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ κ. Scott. Galen. vol. 6, p. 95, 7 : Αἰτίων καταρίθμησιν ποιοῦνται. Hase. Herodian. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 607, 9 : Κ. δὲ, ὅταν ἐπαλλήλων ὀνομάτων σύνθεσις γίνηται.]

[Καταριθμητέον, Enumerandum. Philo J. Wakef.]

[Καταριπόω. V. Κατερειπόω.]

[Καταριπτάζω. V. Καταρριπτάζω.]

Κατᾱριστάω, Prandeo. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 12 : Κατηριστημένα, καταβεβρωμένα. || Metaph. Consumo, Perdo.] Athen. 10, [p. 423, A] ex Antiphontis Politico [Ὅστις τὰ πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τὰ τῶν φίλων κατηρίστηκεν].

[Καταριστεύω, Excello. Pollux 1, 176 : Λογάδες, ἀριστεύοντες, καταριστεύοντες.]

[Καταρκέω, Sufficio.] Καταρκεῖ, Sufficit. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 8 : Κ., ἐξαρκεῖ, ἀπόχρη. Soph. fr. 107 : Καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός.] Et, Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει, Mihi sufficiet, Eur. [Rhes. 447. Cum particip. Herodot. 1, 32 : Χώρη οὐδεμίη καταρκέει πάντα ἑωυτῇ παρέχουσα.]

[Καταρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens.] Καταρχὴς, Hesychio ἀσφαλὴς, τέλειος. [Recte Schneiderus Καταρκής.]

[Καταρκτικὸς, ἡ, ὸν, Initialis. Plut. Mor. p. 1056, B : Τὸ καταρκτικὸν αἴτιον ἀσθενέστερόν ἐστι τοῦ αὐτοτελοῦς. Eustath. p. 432, 3 : Τὴν τοῦ Γρωικοῦ καταρκτικὴν πολέμου αἰτίαν. «Καταρτικὴ τῆς πόλεως ἡ Δημήτηρ, Jo. Lydus De mens. p. 49.» Jacobs. Nic. Geras. Arithm. p. 150, 36 : Ἑτερότητος κ. Hase.]

Καταρμόζω, Ion. pro καθαρμόζω, Adapto : unde ap. Herodot. particip. καταρμόσας, Adaptans. Apud Nicandr. vero Al. 331, pro Ἢ πέπερι βλάστας τε καταρμόξαιο βάτοιο, vet. codex Ms. [recte] habet : Ἢ πέπεριν ἢ βλάστα κατασμώξαιο βάτοιο· itidemque scholia marg., in quibus exp. κατάτριψον, Contere, Tundendo comminue.

[Καταρνέομαι, Nego. Soph. Ant. 442 : Φῂς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;]

[Κατάρξις, ἡ, Initium. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 866, 15 : Ἀπὸ τῆς κατάρξεως μέχρι συμπληρώσεως αὐτῆς. Hase.]

Καταρόω, i. q. simpl. ἀρόω, Aro; unde καταροῦσι, Arant, VV. LL. ex Aristoph. [Av. 582 : Οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι. Jusjurandum epheborum ap. Polluc. 8, 106 : Πλεύσω καὶ καταρόσω ὁπόσην ἂν παραδέξωμαι. || Procreo. Hesych. : Κατήροσας, ἐφύτευσας, ἐγέννησας.]

[Καταρπαγὴ, Dereptio. Καταρπάζω, Deripio, Gl. Pro Καθ—.]

[Καταρραγὴ, ἡ, (a καταρρήγνυμι) Dilaceratio. Lycophro 256 : Καταρραγαῖς πέπλων.]

[Καταρράζω, i. q. καταρραίνω, Aspergo, Perfundo, Obruo. Georg. Pach. Andron. p. 32, A : Ὅσαι φύλλοις ἢ πέτραις ἢ ἱματίοις κατερράδατο. Simplici ἐρράδατο utitur Hom. Il. M, 431. G. Dind.]

Καταῤῥᾳθυμέω, Per desidiam s. inertiam ago, Per negligentiam derelinquo, Bud. ap. Xen. Hell. 6, [2, 39] : Μήτε καταῤῥᾳθυμῶν μήτε καταμελῶν μηδὲν φαίνεσθαι. [Demosth. p. 765, 13 : Εἰ καταρραθυμήσετε.] At vero a Dem. τὰ κατεῤῥᾳθυμημένα puto dici Quæ per ignaviam amissa sunt [p. 42, 14] : Καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομιεῖσθε, ἂν θεὸς θέλῃ, καὶ τὰ κατεῤῥᾳθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, κἀκεῖνον τιμωρήσεσθε. Bud. tamen καταῤῥᾳθυμῶ dicens significare etiam Ignaviter prodo, illa affert. [Galen. vol. 12, p. 32 : Καταρραθυμεῖσθαι τὰ τοιαῦτα πάντα παθήματα τοῖς παιδίοις εἰκός ἐστι. Στρατιῶται κατερραθυμημένοι Pollux 1, 158. Basil. M. vol. 3, p. 234, B. Hemst. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 308, B.]

[Καταρραΐζω, Sedo dolorem. Cyrill. Al. In Jo. l. 10, p. 841 : Καταρραΐζει ἀκμαιοτάτην ἐν τοῖς μαθηταῖς τὴν λύπην εὑρών· 847 : Τὴν ἐν τοῖς μαθηταῖς καταρραΐσας λύπην. Suicer.]

Καταῤῥαίνω, Perfundo stillatim; Bud. ap. Galen. Ad Glauc. 2 : Δεῖ δὲ, διάπυρον αὐτὸν ἐργασάμενον, ὄξει δριμυτάτῳ καταῤῥαίνειν. At in VV. LL. redditur Aspergo; et huic interpretationi hic idem locus subjungitur. [Diodor. Ecl. vol. 2, p. 525, 59 : Τῷ ἀπὸ τούτων ζωμῷ τὰς ἱερὰς βίβλους καταρρᾶναι. Plut. Mor. p. 914, F : Τῆς θαλάττης ἐλαίῳ καταρραινομένης. Geopon. 2, 18, 3 : Ἐκ τούτου τοῦ ὕδατος ἔξωθεν τὸν σπόριμον καταρράνης· 2, 32, 1 : Τὸ καταρρανθὲν ὕδωρ.]

[Καταρρᾰκόω.] Καταρακόω, s. Καταῤῥακόω, Lacero. Unde κατεῤῥακωμένος, Laceratus. Soph. Tr. [1103] : Νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατεῤῥακωμένος, Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας, i. e. τὰς σάρκας σαπεὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη, schol., Cui carnes computruerunt et veluti panni laceri dependent.

[Καταρρακτὴρ, ῆρος, ὁ, (a καταρράσσω) Dejector, Deturbator. Lycophro 169 : Αὐθόμαιμον κίρκου καταρρακτῆρος· ubi schol. : Ὡς τὴν πόλιν καταρρήξαντος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. 539 : Σίνιν καταρρακτῆρα. Schol. : Ἱέρακα, διὰ τὸ ἁρπακτικόν.]

Καταῤῥάκτης, vel Καταράκτης, ὁ, [a καταρράσσω vel καταράσσω derivandum, ut ex Strabonis verbis apparet infra apponendis, non a καταρρήγνυμι, quæ quorundam doctorum opinio est. Eustath. p. 1053, 5 : Ἀράσσειν· ὅθεν καὶ οἱ καταράκται. G. D.], Cataracta : qua voce et Lat. utuntur. [Per ὀχετὸς et ῥύαξ exp. Hesych.] Locus est, ut Bud. in Comm. scribit, abruptus et præceps in flumine, unde aqua ruit potius quam fluit : ut Cataractes Nili ap. Strab. lib. ult. [p. 786, 817]. Καταῤῥάκται, inquit Eust. in Dionys. [220], ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντας τὸν ῥοῦν εὑράντες, ὑπερβαίνουσι πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταῤῥάσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες· ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταῤῥάκτας φαμέν. V. et Suid. v. Καταῤῥάκται, ubi Istri cataractas describit. [Diodor. 17, 97 : Τῆς ναυαρχίδος καταρράκτῃ μεγάλῳ περιπεσούσης. Arrian. Exp. 7, 7, 11 : Τοὺς καταρράκτας τοὺς κατὰ τὸν ποταμόν. Philostr. p. 266 : Τοῦ τρίτου καταρράκτου (Nili). || Καταρράκτης, ὁ, nomen fluvii Pamphyliæ ap. Strab. 14, p. 667 : Μετὰ ταύτην (Olbiam) ὁ Καταράκτης λεγόμενος, ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας καταράττων (libri partim καταρράκτης et καταρράττων) ποταμὸς πολὺς καὶ χειμαρρώδης. Eadem de caussa Phrygiæ fluvius quidam (Marsyas, ut videtur Larchero) ab Herodoto 7, 26 memoratus, Καταρράκτης vocatus esse videtur. Nam sic corrigendum puto quod in libris est Καταρρήκτης vel Καταρήκτης. || De imbre præcipiti Strabo 14, p. 640 : Τηρήσας καταρράκτην ὄμβρον. G. D.] Καταῤῥάκτης est etiam Vectis, quo porta obfirmatur, ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλής : ut Eust. [p. 1358, 36] exp. in Hom. Il. Ω, [454] : Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. Dionys. H. 8, [67] : Καταῤῥάκτας τῶν πυλῶν διακόψας. Significat etiam Ipsam portam cataractam, ut Liv. vocat, et est i. q. θύρα ἐπιῤῥακτὴ supra. Eust. vero adhuc specialius dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συντελούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως· alibi autem θύραν καταῤῥάσσουσαν κλιμάκων ἄνω, eandemque esse videri, quam Hom. Od. X, [126] ὀρσοθύραν nominat. Plut. Anton. [c. 77] : Καὶ τοὺς καταῤῥάκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας. [Mor. p. 705, E : Πύλας βαλανάγραις καὶ μοχλοῖς καὶ καταρράκταις ὀχυράς. Procop. De ædif. 2, 2 : Τὸ στόμιον ἔφραττον καταρράκτας ἐκ σανίδων συνηρμοσμένων καθιέντες. De ponte versatili Appian. Civ. 5, 82 : Ἐπὶ τὰς ναῦς καταρράκτας ἐρρίπτουν ἐς τὸ ἐπιέναι δι' αὐτῶν.] Ap. Sophocl. autem [OEd. Col. 1590 : Τὸν] καταῤῥάκτην ὁδὸν, i. e. οὐδὸν, schol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς Ἅδου, quem ante nominarat χαλκόπουν οὐδόν. Quidam vero lexicographi καταῤῥακτὴν ὁδὸν [vitiose] hic legunt, ut sit a καταῤῥακτός : sicut et ap. Aratum [ap. Plutarch. in V. Arati c. 26] scribunt ὑπερῷον θύρᾳ καταῤῥακτῇ κλειόμενον· quo modo dicitur et θύρα ἐπιῤῥακτή. [Θύρης καταρρακτῆς et θύρην καταρρακτὴν, Januam demissilem, pro καταπακτῆς et καταπακτὴν Herodoto 5, 16, restituit Reiskius : de quo diximus s. v. Καταπακτός. Θυρίδας καταράκτους in inscr. de munimentis Athenarum p. 38, l. 76 ed. Müller., quem v. p. 67.] || Est præterea nomen avis rapacis : Καί τι ὄρνεον ἀετῶδες, ait Eust. in Dionys. P. [220], καταῤῥάκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταῤῥάσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. [Conf. eund. ad Hom. p. 1358, 38. Hesych. : Καταρράκτης, ... καὶ ὁ ἀετός. Σοφοκλῆς Λαοκόωντι. Καὶ τὰς ἁρπυίας ἐν Φινεῖ.] Plin. 10, 44, aves quas Cataractas ab Juba vocari tradit, Diomedeas nominat. V. etiam Aristot. De anim. 2, [12, 15], et 9, 12 [13, 1, ubi v. Schneid.]. In Levit. 11, [70] Judæis hujus avis esu interdicitur : ubi Mergulum interpr. Notandum autem est et καταράκτης scribi uno ρ, et καταῤῥάκτης, ρ duplicato. [Καταράκτη vulgo ap. Aristoph. Av. 887 : sed recte duo codd. καταρράκτη. Καταράκτης ap. Hesych. postulat literarum series; eandemque scripturam optimi libri Suidæ præbent, Καταράκτης, εἶδος ὀρνέου θαλασσίου.]

[Καταρρακτικῶς, Cataractæ modo, Ut cataracta. Simplici ρ ap. Eustath. p. 688, 53 : Θαλάσσης ἠρέμα καὶ οὐ καταρακτικῶς ἐν τῷ πλημμύρειν ἐπιβαινούσης εἰς γῆν.]

[Καταρρακτὸς, ὴ, όν. V. Καταρράκτης.]

[Καταρραντέον, Aspergendum. Geopon. 6, 10.]

[Καταρραντίζω, i. q. καταρραίνω. Aetius 9, 4. Joseph. Genes. p. 53, A : Ὕδασι πολλοῖς καταραντισθείς. G. D.]

[Καταρραπιστέον (a verbo Καταρραπίζω), Cædo, Percutio. Eustath. p. 512, 20 : Τὸν ἥρωα κ.]

[Καταρραπτίτης (codex καταραπτίτης). Γόργων ἐν τῷ περὶ θυσιῶν, Hesych.]

Καταῤῥάπτω, Insuo. Aliis Consuo, Persuo. [Diodor. 17, 45 : Βύρσας καὶ διπλᾶς διφθέρας πεφυκωμένας καταρράπτοντες. Theophr. H. Pl. 9, 5, 3 : Ταῦτ' εἰς ... βύρσαν καταρράπτειν. Plut. V. Anton. c. 81 : Λίθον πολυτιμότατον εἰς τὴν ζώνην κατέρραψεν. G. D. Galen. vol. 14, p. 783, 18 : Τὰ μὲν οὖν κεχαλασμένα βλέφαρα ἀναρράπτομεν καὶ καταρράπτομεν. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 444, 18 : Τὸν μὲν ἐν μηρῷ καταρραφέντα τραφῆναι. Hase. || Metaphor. Æsch. Eum. 26 : Πενθεῖ καταρράψας μόρον.]

[Καταρράσσω. V. Καταράσσω.]

[Καταρρᾰφὴ, ἡ, Sutura. Paul. Ægin. 6, 8.]

Κατάῤῥᾰφος, ὁ, ἡ, Consutus, Pannosus, Bud. e Luciano [Epist. Saturn. 28], pro E commissuris constans, Non integer.

[Καταρραχίζω, Per spinam disseco, Disseco. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 577, 30, de Ajace : Τὸ μὲν (τῶν ἀλόγων) κατερράχισε, τὸ δὲ διεκέντησε. Ex Soph. Aj. 299 : Τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε.]

[Καταρραψῳδέω.] Καταραψῳδῆσαι Hesychio est φλυαρῆσαι, quod infra gemino ρ. Καταῤῥαψῳδήσει, Suidæ φλυαρήσει, Nugabitur. [Zonar. : Καταρραψῳδεῖ, φλυαρεῖ. Etym. Gud. : Κ., καταφλυαρεῖ. Suid. : Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε· κατερραψῴδησεν, ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν· ubi Kuster. : « Rhapsodi olim virgam vel baculum laureum manu tenentes, carmina tum aliorum poetarum, tum præcipue Homeri, recitare solebant : de quo more lege Salmas. ad Solin. p. 609 sq. » Angl.]

[Καταρρέζω.] Καταρέζω, Demulceo, manu sc., ut fit blandiendo. Interdum tamen additur dat. χειρὶ, ut ap Hom. Il. A, [361, E, 372, Z, 485, Ω, 127, Od. Δ, 610, E, 181, N, 288] : Χειρί τέ μιν κατέρεξε. [Apoll. Rh. 4, 687 : Χειρὶ καταρρέξασα. Callim. Dian. 29 : Πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας, φῇ δὲ καταρρέζων ... Oppian. Hal. 4, 611 : Ἀκάνθας ἦκα καταρρέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων.] At per syncopen Καῤῥέζω, ut Il. E, [424] : Τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων, pro καταρέζουσα. Verum quidam καταρέζω factum putarunt non e κατὰ et ῥέζω, sed e κατὰ et ἕζω, inserta particula ρά. Vide Eustathium.

[Καταρρεμβεύω, Circumago, Vagari facio. LXX Num. 32, 13 : Καὶ κατερρέμβευσεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτη· ubi alii libri κατερόμβευσεν. Schleusn.]

Καταῤῥεπὴς, ὁ, ἡ, Deorsum vergens, Declivis. [Et in Indice :] Καταρεπὲς, Hesychio ἑτεροῤῥεπὲς, ἑτεροκλινές : quod crebrius gemino ρ scribitur. [Καταρεπὲς idem s. v. Ἑτεροκλινὲς, ubi Musurus καταρρεπές.]

Καταῤῥέπω, Deorsum vergo, Inclinor. Polyb. [6, 10, 7] : Ἵνα μὴ νεύῃ μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορῥοποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ, Ne vergat, sed in æquilibrio maneat, Bud.

[Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 516, 7 : Τὰ ἀκρώμια τὰ καταρρέποντα, Deorsum spectantia. Epicur. ap. Diog. L. 10, 95 : Μὴ ... καταρρέπῃ ἄλλοτε ἄλλως ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρόπον. Hase. || Signif. transitiva, Deprimo. Soph. Ant. 1158 : Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί· ubi schol. πίπτει, καταβάλλει· γρ. δὲ καταρρέπει (κατατρέπει Elmslejus), ὅ ἐστι πίπτειν ποιεῖ. Recte habet scriptura vulgata, quacum Musgr. comparavit Theogn. 157 : Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει.]

[Κατάρρευσις, ἡ, Defluxus. Vita Nili jun. p. 108, 19 : Τῆς τοῦ αἵματος καταρρεύσεως. Hase.]

Καταῤῥέω, Defluo [Hom. Il. Δ, 149 : Αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς· 452 : Χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες· N, 539 : Κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός· Λ, 811 : Κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς· Od. Λ, 599 : Κατὰ δ' ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ μελέων. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 29 : Τοῦ Κλαδάου ... ὃς ... καταρρέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει. Demosth. p. 1274 : Τὸ καταρρέον τοῖς χωρίοις ὕδωρ] : ut affertur, Καταῤῥεῦσαν τοῦ τραύματος, ex Aphthonio (quæ constr. observanda est), Quod defluxit e vulnere. In VV. LL., καταῤῥυήσεται, Defluet : et καταῤῥυῇ, Defluxerit. Et partic. κατερῥυηκὼς, Qui defluxit. [Sophocles fr. 167 : Γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι. Cum dat. Eur. Tro. 16 : Θεῶν ἀνάκτορα φόνῳ καταρρεῖ.] Sæpe vero metaph. pro Delabor, ut [Aristoph. Pac. 71 : Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυείς· 146 : Μὴ σφαλεὶς καταρρυῇς ἐντεῦθεν. Cum accus. fr. 143 (ap. Photium et Suidam s. v. Ὁδοῦ παρούσης) : Ὅρμου παρόντος τὴν ἁτραπὸν κατερρύην· nisi τὴν in εἰς mutandum cum Hemsterhusio.] Xenoph. Cyrop. 1, [5, 10 : Τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον] καταρρεῖν εἰς τὴν γῆν, Delabi in terram. [Aristot. H. A. 5, 30 : Τὰ κυήματα καταρρεῖ εἰς τὴν γῆν. Hesych. : Κατήρυδες, αἱ βρίθουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι, Præ pondere defluentes. LXX Jerem. 8, 13 : Τὰ φύλλα κατερρύηκεν· ad quem l. refertur Hesychii gl. Κατερρύηκεν, ἐσάπη (ἠφανίσθη addit Suidas, quod solum ponit Zonoras p. 1175). Theophr. H. Pl. 8, 11, 3 : Τὰ χέδροπα αὐανθέντα καταρρεῖ· C. Pl. 4, 13, 3 : Ξηρανθέντα καταρρεῖ τὰ ὄσπρια.] Affertur vero et partic. καταῤῥυείς [ex Aristoph. l. c.], Qui defluxit, Delapsus, Lapsus. Bud. itidem pro Delabor, Collabor, a Luciano usurpari tradit. [Timon. c. 41 : Οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα. Longus 3, 7 : Μικροῦ μὲν οὖν ἰδόντες ἀλλήλους εἰς τὴν γῆν κατερρύησαν. Eubulus ap. schol. Aristoph. Plut. 1130 : Καχάζετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν (qui per utrem defluentes provolvuntur).] Additque κατερῥυηκὸς pro Jam concidens, et ruinæ proximum, in hoc Pausan. l. : Πλησίον δὲ, Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερὸν, κατερῥυηκὸς ἤδη, καὶ ἥκιστα θέας ἄξιον. Ex Eod. affert Κατερῥυήκει ὁ ὄροφος τοῦ ἱεροῦ, pro Semirutum est, Collapsum est : sæpe eum et alibi sic uti dicens. [1, 43, 3 : Καταρρυῆναι τῷ ἱερῷ τὸν ὄροφον· 2, 27, 2 : Καταρρυέντος οἱ τοῦ ὀρόφου. Polyb. 34, 11, 12 : Τὸν μὲν (craterem montis ignivomi) κατερρυηκέναι. Πόλεις ὅλας καταρρυείσας Themist. Or. 7, p. 117, C. Hesych. : Καταρυῆναι, καταπεσεῖν. Κατερρυηκυῖαι γυναῖκες, Vetulæ quibus capilli defluxerunt, schol. Aristoph. Pl. 271. Addito accusativo objecti Pausan. 10, 2, 6 : Μίμημα χαλκοῦν (νεκροῦ addit Claviger) χρονιωτέρου κατερρυηκότος τε ἤδη τὰς σάρκας καὶ τὰ ὀστᾶ ὑπολειπομένου μόνα.] At vero apud Aristoph. Ach. [26] : Ἀθρόοι καταῤῥέοντες, schol. exp. ἀθρόως ἐπερχόμενοι, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων : addensque ex Hom., Τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν. [Καταρρεῖν ταῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς δμαλοὺς τόπους, Decurrere, Raptim descendere, Polyb. 8, 16, 6. Φορὸς ἄνεμος καταρρεὼν τοῖς ἐναντίοις, pro κατόπιν ῥέων, A tergo spirans, Insequens, 1, 60, 6. Schweigh. || Collabor, Concido. Demosth. p. 21, 4 : Τὰ τοιαῦτα (fraus et nequitia) εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει ... τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται καὶ περὶ αὐτὰ καταρρεῖ. Aristot. ap. Athen. 12, p. 523, F. De animo demisso LXX Sam. 1, 2, 35 : Ὥστε ἐκλείπειν καὶ καταρρεῖν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ad quem l. Hesychii gl. refertur, Καταρρεῖν, ἀναλίσκεσθαι.] || At pass. Καταῤῥέομαι, Perfundor : ut καταῤῥέομαι αἵματι, Perfundor sanguine. Plut. Galba [c. 27] : Λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Et καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, Perfundor sudore. Lucian. [Nigrin. c. 35] : Εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν, ἱδρῶτι κατερῥεόμην, τοῦτο δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτον καὶ ἀνεκοπτόμην, Sudore perfundebar, Bud. : sed ego malim ad verbum, Diffluebam sudore, quo loquendi genere usus est Plin.; ad verbum, inquam, nisi quod κατερῥεόμην ita reddetur, ut si scriptum esset κατέῤῥεον. [|| Devenio, Deferor. Theocr. 1, 5 : Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὺ καταρρεῖ ἃ χίμαρος. Bion 1, 55 : Τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ. Cum l. Theocriti Jacobsius comparavit Callimachi fr. 96 : Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε. || Pervenio, Penetro. Achill. Tat. 1, 4 : Κάλλος διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ.]

Καταῤῥήγνῡμι, s. Καταῤῥηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo. Et Καταῤῥήγνυμαι, Confringor, etc. [Herodot. 2, 12 : Αἴγυπτον μελάγγαιόν τε καὶ κατερρηγμένην, Confractam, Rimis hiantem. 7, 23 : Καταρρηγνύμενοι οἱ κρημνοὶ τοῦ ὀρύγματος πόνον διπλήσιον παρεῖχον. Eur. Herc. F. 864 : Καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ. Xenoph. De venat. 4, 6, de pedibus canum : Ἐὰν μὴ καταρρηγνύωνται (Findantur) αὐτῶν οἱ πόδες. Demosth. p. 535, 2 : Οὐδὲ κατερρήγνυε τὰ παρασκευαζόμενα ἱμάτια εἰς τὴν ἑορτήν. Diodor. 19, 34 : Μετὰ κλαυθμοῦ καταρρήξασα τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν διάδημα] : ut ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, Lucian., Vestis dirumpitur. [Lucian. Pisc. c. 36 : Τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυον.] Sed active etiam [imo forma media] καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους dixit Xenoph. Cyrop. 3, [3, 67; et τοὺς πέπλους κατερρήξαντο 3, 1, 13. Herodot. 8, 99 : Τοὺς κιθῶνας κατερρήξαντο. Καταρρήττυμαι, Diodor. 1, 72 : Τὰς μὲν ἐσθῆτας κατερρήττοντο.] || Καταῤῥήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Dejicio. Galen. : Ἡ δὲ γαστὴρ αὐτῶν κατέῤῥηξε χολώδη, Venter dejecit biliosa, Bud. [V. infra.] Ap. Plut. Fabio [c. 8, ubi est κατέρραξεν] : Κατέῤῥηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, Compulit, Fecit ut se proriperent, vel ut ruerent. [Soph. Ant. 675 : Ἥδε (ἡ ἀναρχία) σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι· ubi schol. : Ἐκ γὰρ διαρρήξεως στρατοῦ τροπὴ γίνεται.] Et Καταῤῥήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. [Philostr. p. 678 : Νεφέλη ἐς τὸ στάδιον καταρρήγνυται. Parthen. c. 6 : Ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταῤῥαγέντος.] Bud. e Strab. : Εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ. [Hesych. s. v. Οἰναῖον ex Demone : Συνέβη καταῤῥαγέντα τὸν ποταμὸν τῶν κτημάτων πολλὰ διαφθεῖραι. Strabo 5, p. 223 : Ἄκρας κατερρωγυίας εἰς τὴν θάλασσαν. Hemst. Cum genit. Philostr. p. 265 : Ἡ ἠχὼ τοῦ ῥεύματος καταρρηγνυμένου τῶν ὀρῶν. De lacrimis Eur. Alc. 1071 : Ἐξ ὀμμάτων πηγαὶ κατερρώγασι. Hesych. : Ἀρραγὲς ὄμμα, οὐ δακρῦον· ᾧ τρόπῳ φαμὲν Κατερράγη μου δάκρυον.] In VV. LL. καταῤῥήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exp. Ad terram discissum labi. [Ex Herodoti 3, 111 : Τὰς δὲ (ὄρνιθας) οὐ δυναμένας ἴσχειν καταρρήγνυσθαι ἐπὶ γῆν.] Item, ἄνεμος κατεῤῥήγνυτο, e Plut. Fabio [c. 16] : exp. Ventus cum fragore incidebat. [Philo p. 987, C : Πνεύματος ἐναντίου καταῤῥαγέντος. De tempestate Herodot. 1, 87 : Χειμῶνα (λέγεται) καταῤῥαγῆναι. Diodor. 17, 94 : Χειμῶνες ἄγριοι κατερράγησαν. Argum. Æschyli Prom. : Βροντὴ καταῤῥαγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει. De imbre Polyb. 11, 24, 9 : Καταῤῥαγεὶς ὄμβρος. Diodor. 2, 27 : Ὄμβρων ῥαγδαίων καταῤῥαγέντων.] Et ex Aristoph. [Eq. 644], Κατεῤῥάγη πόλεμος, Erupit bellum. [Ach. 528 : Κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη. Dionys. A. R. 8, 1 : Πολέμου καταῤῥαγέντος ἐκ τῆς ἐκείνων ἀρχῆς. « Γέλως κατερράγη τοσοῦτος Philo p. 1042, B. (Athen. 4, p. 130, C : Πολλοὺς κατέρρηξεν ἡμῶν γέλωτας· et 5, p. 211, C, addit Schneid.) Κρότος Aristeas De LXX intt. p. 21, C. » Hemst. Polyb. 18, 29, 9 : Τηλικοῦτος κρότος κατερράγη· 15, 32, 9 : Κατερρήγνυτο πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου. Schweigh.] A Bud. p. 784, κατεῤῥωγὼς exp. etiam Abruptus, Salebrosus, ex Aristot., et Καταῤῥήσσω, idem. Καταῤῥήττει κοιλίαν, e Diosc. citatur pro Turbat ventrem. Exp. etiam Constrepo, Insono, ex Hesych. [Καταρρήσσων, ἐπικροτῶν, ἐπιψοφῶν.]

[|| Καταρρήγνυσθαι est Effundi, Perrumpere, Cum impetu decidere aut deturbari, et de alvo dicitur Hippocrati quæ affatim effluit et dejicitur. P. 69, G : Οἶμαι δὲ καὶ κοιλίαι καταρρήγνυνται τουτέοισιν. Pro quo p. 149, G : Κοιλίη πονηρεύεται τουτέοισι, His alvus male afficitur. Rursus p. 74, D : Ἢν κοιλίη καταρραγῇ· quod Galen. exponit ἀθρόως ἐκκριθῇ πολλὰ, Acervatim multa excreverit. Et p. 79, E; 168, C; 196, A; 1162,

C; al. Et τὰ καταρρηγνύμενα, Alvi excrementa affatim erumpentia, p. 47, 33. Foes. Appian. Hisp. c. 54 : Κατερρήγνυντο τὰς γαστέρας, Dysenteria laborabant. Schweigh. Ælian. N. A. 3, 18 : Ἡ γαστὴρ κατερράγη. Schneid. || Καταρρήγνυσθαι etiam Hippocrati effertur de tumoribus qui rumpuntur et effunduntur, et ex quibus aliquid effluit. P. 1200, G : Τὰ καταρρηγνύμενα οἰδήματα· et p. 220, B : Ταχέως καταρρήγνυται (οἰδήματα). Eademque prope notione καταρρήγνυσθαι, quod est Rumpi, Findi, quum de corporibus humidioribus dicitur quæ fluidiora sunt, et venis ac mammis attribuitur, Concidere ac subsidere significat, ut p. 243, 8 : Οἵ τε μαζοὶ καὶ τἆλλα μέλεα ὁκόσα ὑγρότερα καταρρήγνυται τῶν γυναικῶν· et p. 588, 11, et seqq. Foes. De menstruis Aristot. H. A. 7, 1 : Τοῖς θήλεσιν ... τὰ καταμήνια καταρρήγνυται. Et inferius : Ἕως ἂν καταρραγῇ (τὰ γυναικεῖα).]

[Καταρρηκτικὸς, ἡ, όν. Καταρρηκτικὸς οἶνος dicitur Hippocrati Vinum quod penetrat, perrumpit, purgat, et tenuium est partium, quale vinosum album, quod optime urinas educit et urinarios meatus purgat, p. 392, 36 : Ἐς δὲ κύστιν μᾶλλον πόριμος ἐὼν τοῦ ἑτέρου, καὶ διουρητικὸς, καὶ καταρρηκτικὸς ἀεί. Rursus ib. p. 394, 6, oxymel φυσέων καταρρηκτικὸν dicitur, Quod flatus perrumpere facit. P. 387, 38 : Πέπλιον μέλανος μᾶλλον καταρρηκτικώτερόν ἐστι. Foes. Aretæus p. 79, C : Φάρμακα καταρρηκτικὰ φυσέων.]

[Κατάρρηξις, εως, ἡ. Κοιλίης κατάρρηξις, Alvi eruptio, effusio, quum alvus confertim et cum impetu profunditur, aut abunde descenderit, ap. Hippocr. p. 157, F. Simpliciter κατάρρηξις dicitur p. 1131, G. Foes.]

Κατάῤῥησις, εως, ἡ, Accusatio (ut κατερῶ, Accusabo), Condemnatio. Nam ut κατάῤῥησις Hesychio est κατηγορία, itemque καταβόησις et καταλαλιὰ, et κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt : ita [Photio et] Suidæ est κατάγνωσις, et quidem hanc solam ei signif. danti. [Athanas. Cat. in Ps. t. 1, p. 482, 6 : Ἅμα δὲ καὶ τῆς Ἰουδαίων ἀπονοίας κατάρρησιν ἔχει. Phot. Epist. p. 279, 37 : Κατὰ πάντων μὲν τῶν προσταγμάτων τὴν αὐτὴν κ. προβαλλόμενος. Invect. de imag. p. 303, C ed. Reg. : Οὐ μετρίαν ποιοῦντες κ. Hase.]

[Καταρρήσσω s. Καταρρήττω. V. Καταρρήγνυμι.]

Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demulceo, Bud. p. 1079; sed illic male Herodot. pro Luciano [Gymnas. c. 19 : Ἦν αἴσθῃ καταρρητορευόμενος] citari scito. [Plut. Mor. p. 801, F : Ἰφικράτης ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοφῶντα καταρρητορευόμενος. Schol. Aristoph. Pl. 586 : Καταρρητορευθεὶς καὶ ἡττηθείς. Angl. Phot. Epist. p. 370, 35 : Ἡμῖν καταρρητορευομένοις ὑπὸ τῶν σφριγώντων τὴν ῥητορίαν. Agath. Hist. p. 291, 12 ed. Bonn. : Ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἅτε δικηγόρου, καταρρητορευόμενος. Jo. Chrys. t. 9, p. 95, 5 ed. Par. alt. : Οἱ ἀγράμματοι κατερρητόρευσαν καὶ αὐτῶν. || Rhetorum more declamo contra. Phot. Epist. p. 121, 3 : Οὐ καταρρητορεύουσα τῆς ἡμετέρας εὐτελείας. Hase. || Eloquenter explico. Eumath. p. 161 : Κατὰ μέρος καταρρητορεύων τῷ λόγῳ τὴν προπομπήν· 446 : Καί τις τῶν ὀψιγόνων καταρρητορεύσει ταῦτα.]

[Καταρρῑγέω, Exhorresco. Apoll. Rh. 3, 1132 : Ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι σχετλίη. Schneid. Pass. Galen. vol. 19, p. 216, 11 : Στομάχου τι κατερριγημένον καὶ σφόδρα ἐκλελυμένον ἐστὶν, Obriguit. Hase.]

Κατάῤῥιζος, ὁ, ἡ, Radices terræ infixas habens, vel alte infixas, ut quidam interpr. In VV. LL. Terra conditus, e Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 1, 6, 8.]

Καταῤῥιζόω, i. q. ῥιζόω [Radicibus stabilio, defigo], nisi quod præp. κατὰ vim aliquam significationi addere videri potest. In VV. LL. Fulcio. [Plato Tim. p. 73, B : Κατερρίζουν τὸ θνητὸν γένος. Philippus Anth. Pal. 9, 708 : Λᾶα βαθυστήριγγα κατερρίζωσε πέλωρον. Plut. Mor. p. 805, F : Κατερρίζωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν.] Et pass. ibid. exp., Καταῤῥιζοῦμαι, Figor radicibus, Radicor, ex Plinio; item Ago radices. V. Ῥιζοῦμαι. [Plato Tim. p. 76, B : Πάλιν ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλλόμενον κατερριζοῦτο· 77, C : Μόνιμον καὶ κατερριζωμένον πέπηγε. Basil. M. vol. 1, p. 69, A : Τὴν ναῦν ὥσπερ καταρριζωθεῖσαν ἐν αὐτῷ τῷ πελάγει. Themist. Or. 11, p. 147, B : Ἐπιθυμίας καὶ ὅσα ἄλλα ἐλλείμματα κατερρίζωται ἐν τοῖς ἀνθρώποις.]

[Καταρρίζω scriptura vitiosa pro καταρροΐζω, quod v.]

[Καταρρίζωμα, τὸ, Radicum fultura. Jo. Chrysost. Hom. 154, vol. 5, p. 935, 12. Seager.]

[Καταρρικνόω, Incurvo. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 247, C : Τί γὰρ ἂν ἐλεεινότερον γένοιτο θέαμα ἢ ὅταν ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ καταρριγνυθέντα τὰ σώματα μεταποιηθῇ πρὸς τὸ εἰδεχθές τε καὶ ἄμορφον; vitiose pro καταρριγνωθέντα vel, quod duo codices præbent in Wolfii Anecdotis vol. 3, p. 38, καταρρικνωθέντα. De quibus formis conferenda quæ s. v. Ῥικνὸς dicentur, quod grammatici per καμπύλος et ῥυσὸς explicant. De codice male habito Tzetz. Exeg. Il. p. 143, 28 : Διὰ τὸ κατερρικνωμένον τε καὶ σαθρόν (τῶν μαθηματικῶν τεμαχίων). Hesych. : Κατερίκνωσε, κατέρρηξεν (κατέρριξεν codex). Suidas : Κατερρικνωμένον (libri partim κατερικν.), συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον. Vitâ Maximi Conf. vol. 1, p. xxv : Τὰ κατερρικνωμένα τῶν σαρκῶν μέλη. G. Dindorf.]

[Κατάρριν. V. Κατάρρις.]

[Καταρρῑνάω.] Καταῤῥινίζω, Limo. A cujus passiva voce Καταῤῥινίζομαι est partic. κατερῥινισμένος, metaph. usurpatum ab Aristoph., sicut Lat. Limatus metaphoricum usum interdum habet : Ran. [901] : Τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατερῥινισμένον, ubi tamen schol. affert et aliam expos., dicens, ἢ εὐτελές· ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί· tanquam sc. deductum sit a nomine ῥίν. Sciendum est porro quædam exempll. in illo Aristoph. l. habere perperam scriptum κατερῥινησμένον pro κατερῥινημένον, aut certe κατερῥινισμένον. In Ald. autem est κατενρινημένον, alio errati genere. [Vera scriptura κατερρινημένον pridem ex codicibus restituta : eamque sequitur HSt. in Indice :] Καταῤῥινάω, Limo, Lima polio : unde κατερῥινημένος, Limatus, Lima politus, Aristoph. Ran. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 9, 3 : Ἀστεῖον καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν· σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον, ὡς μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι. Suidas : Κατερρινημένοις, εὐτελέσιν, ἢ κατεξεσμένοις. Ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσιν. Per εὐτελέσιν exp. etiam Hesych. (cujus codex κατερρινιμένην) et Photius. Aristophanem imitari videtur Cyrill. Alex. ab Spanhemio comparatus Adv. Julian. 1, p. 19 : Ταῖς οὕτως ἰσχναῖς καὶ οἱονεὶ κατερρινημέναις (vulgo κατερρινισμέναις) ἐννοίαις· 9, p. 295 : Νοῦ κατερρινημένου καὶ συνιέντος ἰσχνῶς τοῦ κατὰ Χριστὸν μαρτυρίου τὴν δύναμιν. Βραχίον' εὖ κατερρινημένους apud Æsch. Suppl. 747 Lacertis bene compactos exp. Spanhemius. Attenuandi signif. habet ap. Antyllum Stobæi Flor. 101, 16 : Ὁ δὲ θερμὸς ἀὴρ σωμάτων δαπανητικὸς, ἰσχναίνων καὶ καταρινῶν τὰ συγκρίματα.]

[Κατάρρινος. V. Κατάρρις.]

[Καταρρινόω, Corio obduco. Hesych. : Κατερρινωμένον, καταπεπυκασμένον, καταδεδερματωμένον.]

[Καταρρῑπίζω, Ventis deorsum fero. Eumath. p. 246 : Ἡ μὲν ναῦς ταῖς τῶν πνευμάτων ἀντιπνοίαις κατερριπίζετο. Boiss.]

[Καταρριπόω s. Καταριπόω. V. Κατερειπόω.]

Καταῤῥιπτάζω, Dejicio, Disjicio. [Et alibi :] Καταριπτάζω, Dejicio. Hesych. καταριπτάζονται, σκορπίζονται, Disjiciuntur.

Καταῤῥίπτω, vel Καταῤῥιπτέω, Dejicio, Prosterno. A cujus pass. Καταῤῥίπτομαι, est partic. præt. κατερῥιμμένος, Dejectus, Prostratus. [Sap. 17, 19 : Κτύπος ἀπήνης καταρριπτουμένων πετρῶν. Plut. V. Luculli c. 34 : Τῆς Ἀσίας τὰ βασίλεια καταρρίψαντες. Manetho 4, 288 : Ὑψόθεν εἰς γῆν γειτονίῃ θανάτοιο καταρριπτοῦντες ἑαυτούς· 3, 55 : Τραύματα δ' αἰεὶ δῶκεν ἰδὲ σπασμοῖς καταρίπτει (καταριπτεῖ Dorvill.). || Metaph. Destruo, Everto. Æsch. Ag. 884 : Εἴ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν. || Deprimo. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 7 : Τοὺς μὲν οἰκείους εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες. Eustath. p. 258, 32 : Κωμῳδῶν μὲν γὰρ καταρριπτεῖ τὸν Θερσίτην. || Abjicio, Contemno. Diodor. 3, 15 : Ἠξίου μὴ καταρρῖψαι τῆς πατρίδος τὴν περιβόητον δόξαν· 3, 22 : Μὴ καταρρίψωμεν τὸν ὑπὲρ τῶν προγόνων ἔπαινον.]

[Κατάρρις, ὁ, ἡ, Qui naso demisso est s. adunco. Tzetz. Posth. 658 : Νέστωρ δ' αὖ μέγας ἠδὲ κατάρρις. || Κατάρριν ib. 673. || « Κατάρρινος Isaac. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 307. » Boiss.]

[Κατάρριψις, εως, ἡ, Dejectio. Orig. C. Cels. p. 179. Kall.]

[Καταρροὴ, ἡ, Defluxus. Ποταμοῦ κ. ὀξυτάτη Æsop. Fab. 342, p. 406 Cor.]

[Καταρροητικὸς scriptura vitiosa. V. Καταρροϊκός.]

[Κατάρροια, ἡ, Defluxus. Aq. Ps. 125, 4. Κατάρροιαι, Fluenta, 77, 4. || I. q. κατάρρους, *Le catarrhe, Le rhume.* Epict. Diss. 1, 26, 16 : Στρόφοι καὶ κατάρροιαι καὶ πυρετοί. Plut. Mor. p. 128, A : Κατάρροιαν ἢ πυρετὸν ἢ στρόφον.]

[Καταρροιβδέω.] Καταῤῥυβδήσας [codex καταρυβδ.], Hesychio καταπιὼν, ῥοφήσας. Pro quo scr. potius Καταῤῥοιβδήσας.

[Καταρροιζέω, Cum strepitu dejicio. Nonn. Dion. 1, 217 : Κατερροίζησε θεαίνης· 6, 116 : Θηρονόμῳ μάστιγι κατερροίζησε Βορῆος. Wakef.]

Καταῤῥοΐζομαι [Hesych. : Καταροΐζομαι, ῥευματίζομαι], ap. Gorræum Distillationibus laboro, Distillatione vexor, e Ruellio ap. Diosc. [1, 49.] Et, Narium distillationibus laboro, e Marcello ap. Eund. [Et in Indice :] Καταῤῥιζόμενος, Distillatione laborans, VV. LL. e Diosc. 3 [5, 43], perperam pro καταῤῥοϊζόμενος. [Dioscor. 3, 83 : Τοὺς καταρροϊζομένους ὠφελεῖ. Galen. vol. 6, p. 548, 16 : Τοὺς ἐκ κεφαλῆς κ. λεπτῷ ῥεύματι. Hask.]

[Καταρροϊκὸς, ὴ, όν.] Ab substantivo Κατάρρους sunt Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, apud Gorræum e Plat. Timæo [p. 85, B], Morbi ex illa distillatione. [Hippocr. p. 1254, A : Τὰ ψυχρὰ ... αἱμορροϊκὰ, καταρροϊκά.]

[Καταρροϊτικός. HSt. post verba sub Καταρροΐζομαι apposita :] A quo nom. Καταῤῥοϊτικὸς, Qui distillationibus infestatur. Sed VV. LL. habent καταῤῥοητικὸς, cum η in quarta syllaba. [Scripturæ vitiosæ pro καταρροϊκός.]

[Καταρρομβεύω. V. Καταρρεμβεύω.]

[Κατάρροος, et contr. Κατάρρους, ὁ, ἡ, Defluens. De fluvio qui cum impetu per montes prorumpit Philostr. p. 265 : Κατάρρους δὲ ἐπ' αὐτῶν (τῶν ὀρῶν) φέρεται Νεῖλος· ubi sequitur ἡ ἠχὼ τοῦ ῥεύματος καταρρηγνυμένου τῶν ὀρῶν.]

Κατάῤῥοος, et Κατάῤῥους, ὁ, per contr., quod potius in usu est, Defluxio. [Plato Crat. p. 440, D : Ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάρρου πάντα χρήματα ἔχεσθαι. Schol. Pind. Nem. 4, 95 : Διὰ τῆς ὀροφῆς ποιῆσαι κατάρρουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν θερμὸν ὕδωρ ἐπενεχθήσεται τῷ Μίνῳ λουομένῳ.] Sed hac voce Medici appellant peculiariter Descensum humoris e capite in os; sic enim proprie nominatur : quemadmodum quum in nares, κόρυζα : quum in fauces, βράγχος : quum in gurgulionem, σταφυλὴ et κίων appellatur. Nascitur ejusmodi distillatio a cerebri intemperie frigida et humida, et ab omnibus quæ replent caput. Hæc Gorr., qui habet etiam [vitiose] Κάταῤῥος. In VV. LL. signif. magis lata, Distillatio in subjectas partes, e Marcello ap. Diosc. Item Distillatio. Simpliciter Gallica lingua Græcam vocem retinens, terminatione duntaxat immutata, dicit *Catarrhe.* [Κατάρροος aut Κατάρρους Destillatio dicitur, et defluxionem aut omnem humoris ex capite ad os et asperam arteriam, atque per eam ad pulmonem delationem ac descensum significat, ex Hippocr. p. 1259, H. Sic κατάρρουν humoris tenuis et crudi defluxionem esse e cerebro in palatum et os scribit Galen. Comm. 2 in Progn. p. 145, 2 Bas., et ab Hipp. sub gravedine comprehendi. Et Comm. ad Aphor. 3, 12, κατάρρους communi nomine medicis appellari vult Destillationes quæ ex capite fluunt ad pulmones per asperam arteriam. Interdum quoque κατάρρους quamcunque Defluxionem indicat, quæ a capite per venas in inferiores partes defertur, ut p. 1247, E; et ex qua homines repente siderati aut paraplectici fiunt, si caput insolatum aut perfrigeratum fuerit, in his qui quinquagesimum superant annum, p. 282, 1. Ideoque κατάρροι συντόμως ἀπολλύντες, Destillationes cito interimentes dicuntur p. 1247, E, et p. 287, 38 : ubi etiam in quibusdam dextræ partis resolutionem afferre scribit. Quæ certe appellatio vulgaris est et plebeia. Sic enim vulgus κατάρρους vocat Destillationes ex capite in universum corpus repentinam mortem aut partis alicujus siderationem inferentes. Sunt et κατάρροι βηχώδεες, Destillationes cum tussi in senibus ex cerebri intemperie frigida pituitosas multas superfluitates acervante, p. 1248, H. Et κατάρροι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν πνεύμονα, p. 287, 32. Κατάρρους Destillationes vertit Celsus 2, 1 ex Hippocr. p. 1247, E; Influxionem vocat Aurelianus Tard. pass. 2, 7. Est κατάρρους νωτιαῖος, Defluxio in spinalem medullam, ap. Hippocr. p. 501, B. Κατάρροοι φλέγματος ὀφθαλμοὶ, Pituitæ defluxionibus tentati oculi, p. 1046, A. Foes. Plato Crat. p. 440, C : Ἀτεχνῶς ὥσπερ οἱ κατάρρῳ νοσοῦντες ἄνθρωποι· Rep. 3, p. 405, D : Φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι. Diodor. 14, 71 : Ἤρχετο τῆς νόσου κατάρρους. Lex. rhet. p. 270, 13 : Κ. τὸ ῥεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτήρων, ὃ νῦν καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ κατασταγμόν· ἢ κατάρρουν τὴν διάρροιαν· ἢ τὸ νῦν καλούμενον δυσεντέριον. Similiter Photius p. 141, 17.]

[Καταρροπία, ἡ. Καταρροπίη Deorsum inclinationem significat, ut ἀναρροπίη Sursum inclinationem. Quas voces usurpat Hippocr. p. 47, 13, eum qui sursum aut deorsum fit humorum impetum et lationem medico observandam præcipiens, aut humorum qui suopte impetu feruntur, in hanc vel illam partem propensionem et momentum, sive id in alimenti distributione ac repletione, sive in universali humorum eductione spectari velit, quemadmodum etiam τὴν ῥοπὴν sæpe humorum μεταστάσει attribuimus, ut p. 1176, E. Foes.]

Κατάῤῥοπος, ὁ, ἡ, i. q. καταῤῥεπὴς, Deorsum vergens, Pronus, Declivis : oppositum τῷ ἀνάῤῥοπος. [Anna Comn. p. 18, B : Οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τὰ κατάρροπα ῥέουσι. Κλίνη κ. Oribas. p. 236 ed. Matth. Κλινίδιον κ. ib. p. 172.] Galen. Ad Glauc. 2 : Δι' ὃ σχῆμα δύνασαί ποτε καὶ τὸν ἀνάῤῥοπον κόλπον ἐργάζεσθαι κατάῤῥοπον, καὶ τὸν κατάῤῥοπον ἀνάῤῥοπον, Facere ut sinus, cujus os sursum vergit, deorsum vergat, et versa vice : de sinuoso ulcere. [Idem vol. 7, p. 341 : Χρὴ δὲ μηδὲ κατάρροπον ἐσχηματίσθαι τὸ τοιοῦτον μόριον. G. Dind. Κατάρροπα φύματα, Deorsum tendentia tubercula, declivia, apud Hippocr. Epidem. p. 1165, B, quæ Galen. in Comm. exponit, ὅσα κατὰ τὴν κάτω χώραν τὴν κορυφὴν ἑαυτῶν ἴσχει τῆς ἐκπυήσιος, Quæ suæ suppurationis apicem infra obtinent. Κατάρροπος σπλὴν, Lien deorsum vergens, declivis, et qui inferiore sui parte tumet, aut deorsum propendet, vel qui ad inferiora humores protrudit. Sic enim exponitur Galen. Comm. in Epidem. 6, 2, 30 et 32. Κατάρροπος ἡ νοῦσος, Deorsum declinans morbus, h. e. morbi remissio et declinatio, p. 48, 30, et τοῖσι παροξυσμοῖσι opponitur. P. 49, 7, κατάρροπος ἡ νοῦσος καὶ ἀργὸς, Deorsum inclinans morbus et lentus dicitur. Foes. Τῶν πλευριτικῶν τοὺς καταρρόπους Rufus p. 30 ed. Matth. || Κατώρροπος ex Olympiodoro in Plat. Phædon. affert Bekk. Anecd. p. 1388.]

Καταῤῥοφέω, Sorbeo, Sorbillo, Sorbendo deglutio. [Hippocr. p. 416, 6 : Καταρροφέειν διδόναι. Hermias ap. Athen. 13, p. 563, E : Οἱ μόνοι πάντα τὰν τοῖς πίναξι ... αὐτοὶ καταρροφεῖτε. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 9 : Οἱ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι ... ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσι (vinum). Aristot. Problem. 4, 36. Cum genit. Oribas. p. 173 Matth. : Τοῦ μελικράτου καταρροφεῖν. || Forma media Rufus p. 136 Matth. : Ὀρνιθαρίου ζωμὸν καταροφούμενος. || Καταρροφάω. Καταρροφῶσιν Aq. Job. 39, 33. Alex. Trall. 10, p. 546 : Κατερρόφα αὐτά. || Καταρροφάνω. Hippocr. p. 480, 17 : Ὕδωρ διδόναι καταροφάνειν· 482, 36 : Διδόναι χλιαρὸν καταροφάνειν.]

[Καταρροφὴ lectio vitiosa in Psalterio Salomon. 13, 6, ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 933. Leg. καταστροφή. Struv.]

[Καταρροώδης, ὁ, ἡ, Destillationi (conf. Κατάρρους) obnoxius. Hippocr. p. 350, 2 : Καταρροώδεις οἱ τοιοῦτοι γίνονται.]

[Καταρρυβδέω lectio vitiosa. V. Καταρροιβδέω.]

[Καταρρῠὴς, ὁ, ἡ, Deciduus. Soph. Antig. 1010 : Καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.]

[Καταρρῠθμίζω.] Ἐπιῤῥυθμίζω et Καταῤῥυθμίζω reddi possunt ut ῥυθμίζω : sed in VV. LL. habetur quidem Ἐπιῤῥυθμίζω, et exp. Formo, Apto, Concinno : at καταῤῥυθμέω pro καταῤῥυθμίζω, nato errore e participio καταῤῥυθμήσας perperam scripto pro καταῤῥυθμί-

σας, quod exp. ἀπαρτίσας. Reddunt autem καταῤῥυθμέω, Quadrare facio. [Heliod. Æth. 3, 3 : Κατερρύθμιζε. Phot. Epist. p. 239, 21 : Καταρρυθμίζει τὸν λόγον. Id. ib. p. 340, 25, et 290, 16 : Τῶν καταρρυθμίζειν τοὺς ἄλλους ἠξιωμένων. Id. ib. p. 252, 36 : Τῶν εἰς τὴν τοῦ δικαίου φύσιν πάντα καταρρυθμιζόντων, de iis qui ad æqui justique naturam omnia dirigunt; aliter tamen ibi interpr. Hase. Photius in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 109 : Τοῖς εὐαγγελικοῖς ἐπειρᾶτο καταρρυθμίζειν ῥήμασιν αὐτῶν τὰ ἤθη. Τὰ κατερρυθμισμένα τῶν λεγομένων, Nimis numerosa oratio, Longin. De subl. 41, 2. Athen. 5, p. 179, A : Τὸν ἄγριον γέροντα καὶ φιλοδικαστὴν καταρρυθμιζόμενον εἰς βίον ἥμερον ὑπὸ τοῦ παιδός· quod μεταρρυθμιζόμενον dici potuisset. Hesych. : Καταρυθμίζεσθαι (καταριθμ. codex), κατευθύνεσθαι, κανονίζεσθαι.]

[Κατάρρυθμος, ὁ, ἡ, Nimis numerosus. Longin. De subl. 41, 1 : Πάντα φαίνεται τὰ κατάρυθμα κομψά.]

Καταῤῥῠπαίνω, i. q. ῥυπαίνω : itidemque metaphorice interdum pro Contamino famam s. nomen alicujus, Bud. ex Isocr. [p. 245, D : Οἰομένους ταῖς κατηγορίαις ταύταις καταρυπανεῖν (sic cod. Urb. : vulgo καταρυπαίνειν) τὰς τῆς πόλεως εὐεργεσίας· 407, D : Τὰς πράξεις τὰς πρότερον κατωρθωμένας καταρυπαινούσας αἰσχρὰς νομίζειν. Plato Leg. 11, p. 919, E : Ἀναξίῳ ἐπιτηδεύματι καταρρυπαίνειν τὴν αὐτοῦ πατρῴαν ἑστίαν. Cum καταμιαίνειν conjunctum ib. p. 937, D], et Dionys. H. [Καταρρυπαίνειν τὸν βίον Philo vol. 1, p. 273, 46; 488, 47; 552, 11. Idem ib. p. 597, 26 : Ἐκνιψαμένη τὰ καταρρυπαίνοντα (τὴν ψυχήν). Nilus Epist. p. 341 : Συνουσιασμῶν ἐπιθυμίαις καὶ ἀτόποις κινήσεσι καταρυπαίνειν ... τοὺς ἀγωνιζομένους.]

[Καταρρυπαρόω, Contamino. Impropr. Georg. Pachym. Andron. p. 17, E : Καταρρυπαροῦμεν τὴν θεολογίαν. Nisi καταρρυπανοῦμεν scripsit. G. Dindorf.]

[Καταρῥῠπόω, Contamino, Sordido. Jo. Chrys. In Joann. hom. 32, vol. 2, p. 686, 16 : Εἰ γὰρ ἡ αἰσχρολογία καταρρυποῖ καὶ δαίμονας καλεῖ, εὔδηλον ὅτι ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἁγιάζει. Seager. Basil. M. vol. 2, p. 509. Καταρυπόω, Amphil. p. 99; Andr. Cret. p. 269, 278, 291. Kall. Nilus in Coteler. Monum. vol. 3, p. 192, 5. Boiss.]

[Κατάρρυσις, ἡ, Defluxus. Anast. Sin. Hod. p. 266, 6 : Τὴν τῆς πλευρᾶς εἰς γῆν κ. Hase.]

[Καταρρῡσόω, Rugo, Rugosum facio. Etym. M. p. 737, 1 : Σύφαρ ... τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατερρυσσωμένον (rectius scribitur simplici σ), τουτέστι τὸ δέρμα.]

Κατάῤῥῠτος, ὁ, ἡ, Qui defluente humore irrigatur. [Hesych. : Κατάρρυτα, ἀρδεύσιμα. (Codex καταρρυτὰ, ἀρδεύσημα).] Κατάῤῥυτος χιόνι Θρήκη, Eur. [Andr. 214], Thracia nive rigua : loquendo de nive tanquam de aqua. [Simplici ρ Tro. 1067 : Νάπη χιόνι κατάρυτα ποταμίᾳ.] Κατάῤῥυτος τόπος, inquit Bud., Locus in quem humor influit, i. e. Irriguus. Basil. Greg. : Ὄρος γάρ ἐστιν ὑψηλὸν, ψυχροῖς ὕδασι καὶ διαφανέσιν εἰς τὸ κατ' ἄρκτον κατάῤῥυτον. [Κατάρρυτα χωρία Pollux 1, 187. K. γήλοφοι 1, 228. Γῆ ἔνδροσός τε καὶ κατάρρυτος Ælian. N. A. 10, 37. Κῆπος κ. Eurip. El. 777. Longus Proœm. : Ἄλσος κ. Ὄρη κατάρρυτα Monum. Adulit. in Fabricii B. Gr. vol. 2, p. 606. Λίμνη κ. αἵματι Maccab. 2, 12, 16. Κατάρρυτος ex κατάφυτος corruptum notabimus s. h. v.] Inde autem factum puto, inquit Bud., ut Affluere significet plenum et copiosum esse, et abundare. Sed videntur hæc, quæ a Bud. subjunguntur huic nomini κατάῤῥυτος, potius ad verbum ἐπιῤῥεῖν pertinere, præsertim quum ipsemet hæc Tullii De finibus, Si affluerent voluptatibus, vertat, Εἰ ἐπιῤῥύτους εἶχεν ἡδονὰς, non autem εἰ καταῤῥύτους. Adde quod itidem ἐπιῤῥοὴ et ἐπίῤῥοια ponuntur pro Affluentia, ut antea dictum est. [|| Allutus, Alluvioni ortum debens. Herodot. 2, 16 : Τὸ Δέλτα ἐστὶ κ. || Declivis. Κατάρρυτον κεραμωτὸν, Declive tectum imbricatum, Polyb. 28, 12, 3. Schweigh.]

[Καταρρωδέω. V. Κατορρωδέω.]

[Καταρρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ.] Καταῤῥῶγες πέτραι [apud Soph. Phil. 937], s. simpliciter καταῤῥῶγες sub. πέτραι, αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀποῤῥαγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωχμοὺς, Eust. p. 335, Etymologo [M. p. 494, 34 in additamento Turrisani] sunt πέτραι κατεῤῥηγμέναι.

Κάταρσις, εως, ἡ, Appulsus navium [Pollux 1, 102. Thucyd. 4, 26 : Οἱ ὁπλῖται περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσου ἐφύλασσον. Zenobius Proverb. 4, 68, ex eoque Suidas s. v. Κωφότερος : Ὁ λιμὴν στενὰς ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις], Bud. e Plut. [V. Pompeji c. 65 : Κατέλαβε χωρία ... ἔχοντα καὶ ναύλοχα καὶ κατάρσεις· Mor. p. 162, A. Dio Cass. 60, 11 : Χώρα οὔτε κατάρσεις ἀσφαλεῖς οὔτε λιμένας ἔχουσα. Ælian. V. H. 9, 16.] In Lexx. Gr. exp. ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος. At Καταίρεσις, quod mendosum esse videtur, ab Hesych. exp. κατάλυσις, Deversorium.

Καταρτάω, a quo καταρτήσω affertur in VV. LL. ex Herodoto [5, 106], sed quod videtur esse male scriptum pro καταρτίσω. Sic et κατηρτημένον ap. Eund. pro κατηρτισμένον legi puto 3, [80 : Κῶς ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη; Ejusdem corruptelæ exx. addit Schneid., Hippocr. Epid. 1, p. 984 : Πρωὶ κατήρτητο καὶ κατενόει πάντα, ubi Galen. exp. καθειστήκει, ἐσωφρόνει· De rat. vict. p. 399 : Οὐδὲν λέγουσι κατηρτημένον· et Schæfer. ex var. lect. ad Diodor. 13, 70; 17, 95; 19, 105. Obscurum est quod in Gl. legitur Καταρτῶ, Intrico. « Aristot. Probl. 3, 20 : Πάντα δὲ ἀποτεινόμενα κύκλῳ φέρεται, οἷον οἱ ὀϊστοὶ καὶ τὰ καταρτώμενα. Quod Gaza interpretatur *quæ appensa dimittimus*, vetus vero interpres *sicut sagittæ et antennæ.* » Schneid. Codex unus Bekkeri καταρτώματα.]

Κατάρτησις, εως, ἡ, affertur pro Aptatio. [Vitiose pro κατάρτισις.]

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absolvo. Bud. [Hesych. : Καταρτίσαι (codex —τῆσαι), κατασκευάσαι, τελειῶσαι, στερεῶσαι· et forma media, Κατηρτίσω, ἐποίησας, ἐτελείωσας· qua sæpius utuntur LXX, velut Ps. 73, 16 : Σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον.] Καταρτίζω, inquit Idem, Absolutum reddo : ut Greg. Naz. : Καταρτίζειν οὓς ἐπιστεύθημεν, Absolvere et consummatos reddere. Item, Omnibus numeris partibusque absolvo, et absolute compono; ut Luc. 6, [40] : Κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. || Interdum καταρτίζειν, Accommodare et concinne aptare, Coagmentare; ut Hebr. 10, [5] : Σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Gregor. : Καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, Compositum animo et veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basil. : Ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus et absolutus. Sic 1 Cor. 1, 10 : Καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοὶ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ· part. κατηρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati et compacti, ut totum quippiam, quod suis omnibus partibus apte inter se cohærentibus componitur. Rom. 9, 22 : Σκεύη ὀργῆς, κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, vertit, Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad hujus autem annotatt. te remitto pro aliorum etiam ll. N. T. expos., in quibus hoc v. habetur. Ceterum ut hic κατηρτισμένα quidam verterunt Aptata, quorum primus fuit vet. Interpr., ita et Bud. καταρτίζει vertit Aptat et accommodat, in hoc l. Basilii : Διὰ τῆς παραινέσεως ταύτης τὴν πνευματικὴν γεῦσιν τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiam, Fingit, Formatat; addens et Græcam expos. ἁραρυῖαν ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. [Καταρτίζειν, Componendi, regendi et gubernandi notione ap. Plut. Marcello c. 10, Catone min. c. 65. Nam in Romulo c. 16, pro κατήρτισεν legendum κατήρτησεν, Suspendit, comparatione gemini l. in Marcello c. 8. Aristides vol. 1, p. 66 : Πᾶν δὲ ὅσον Εὐφράτου καὶ Τίγρητος ἐπέκεινα πρὸς ἀνατολὰς οἰκεῖ διακινηθὲν καὶ δὴ κατήρτισταί τε καὶ πεπαίδευται τοὺς κρείττους εἰδέναι. Epictet. Diss. 3, 20, p. 434 : Τὴν ὀσφύν μου καὶ τοὺς ὤμους καταρτίζων, Gymnastes lumbos et humeros meos componens : quo de usu plura congessit Wetsten. ad Matth. 4, 21. Et verbo monuit Mangeyus ad Philon. p. 781, A. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 822.] Καταρτίζω, E multis unum compono; ut Diosc. Præf. lib. 6 : Τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Edulia e multis rebus concinnata et composita. [Eustath. ad Dionys. Proleg. p. 69, 27 Bernh. : Σοφίας κρατῆρα κερασάμενοι, κατηρτισμένον οἴνῳ γυμνῷ στεμφύλων. Nisi κατηρτυμένον legendum cum Cantero, qui κατηρτυσμ. scripsit. De pilulis medicis formandis ap. Nicand. Ther. 964, forma media utentem : Ἄμμιγα συμφύρσαιο, καταρτίζοιο δὲ κύκλους δραχμαίους.] || Καταρτίζω hinc ducta metaph., Ad concordiam atque unanimitatem

reduco, Perturbatos et seditionem agitantes sedo et compono. Herodot. [5, 106 : Κεῖνα πάντα καταρτίσω ἐς τωὐτό· 28] : Μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατηρτίσαντο [libri meliores recte κατήρτισαν], Diremptos consociarunt, Dissidentes conciliarunt. [Euseb. ap. Stob. Flor. 1, 85, p. 52 : Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι (καταρτύοιμι Par. A). Gregor. Naz. vol. 1, p. 443, B : Πόθεν οὖν ἄρξομαι καταρτίζειν ὑμᾶς, ἀδελφοί; Dionys. A. R. 3, 10 : Ἵνα καταρτυθῇ (scrib. καταρτισθῇ ex cod. Vat.) καὶ παύσηται ταραττομένη καὶ στασιάζουσα (ἡ πόλις).] Hæc Bud., qui huc refert signif. illius etiam καταρτίζετε, quod Ad Galat. 6, [1] legitur, ut sit pro Componite : et addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, quum luxati artus sibi restituuntur; nam καταρτίζειν pro Reponere in artus membra luxata, dicit Ægin. [Oribas. p. 135, 168, al. ed. Mai.] : sic autem et Galli metaph. dicunt *Remettre un homme*, pro Commotum et immodice perturbatum sibi restituere, s. mentis suæ potestati, e qua exierit; sed videtur et aliam ille l. interpr. admittere, de qua in proxime sequentibus. || Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Resarcio, Instauro; ut Polyb., Ναῦς καταρτίσαντες ἀνήγοντο. [Καταρτίζειν ναῦς, στόλον, Parare, Instruere, Polyb. 1, 21, 4; 29, 1; 36, 5; 38, 6; 3, 95, 2. Πληρώματι ἐπιλέκτῳ καταρτίζειν ναῦν 1, 47, 6. Καταρτίσαντες αὐτὴν τοῖς πρὸς τὴν χρείαν ib. 10. Μακεδόνες ταῖς εἱρεσίαις κατηρτισμένοι, Remigio bene instructi. Schweigh. Diodor. 13, 70 : Καταρτίσας καὶ ταύτας τὰς τριήρεις.] Sic Matth. 4, [21] : Καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eod. autem modo quidam illo l. Ad Galat. [6, 1] : Καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, interpr. Instaurate hujusmodi hominem. Quæ interpr. magis mihi placet quam altera : quæ tamen eund. fere sensum efficit. Vet. Interpr. vertit, Instruite. V. Bud. Comm. p. 737 sq. [Struo, Instruo, Construo, Conficio, Perficio, Reficio; Κατηρτισμένος, Constructus, Instructus, Confectus, Aptatus, Gl.]

Κατάρτιον, τὸ, ex Hom. affertur pro Malus nauticus, το ἱστίον. Utitur eo Hesych. v. Καρχήσιον. [Homerus per errorem pro scholiasta aliquo Homeri nominatus esse videtur. Nam κατάρτιον recentioris Græcitatis vox est, qua non raro utuntur grammatici, velut Etym. M. p. 478, 23, et Etym. MS. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 115. Clemens Al. p. 340 : Οἱ τὰ κατάρτια κατασπῶντες καὶ μηθὲν ὑφαίνοντες. Scriptorum Byzantinorum exx. attulit Ducang. || Κατάρτιος, ἡ. Artemidor. 2, 12 : Τῷ ἱστῷ καὶ τῇ καταρτίῳ τῆς νεώς· et τὴν κατάρτιον 3, 36 bis. || Καταρτία, ἡ, idem 2, 53 : Τὸ πλοῖον καὶ ἡ καταρτία αὐτοῦ. Ex Chronico Alex. p. 900, et Leg. naval. Rhodior. c. 35, 43, memorat Ducang. Idem μεγάλην Κατάρτην indicat ex Jo. Moschi Limon. c. 190, et formam diminutivam Καταρτίδιον, τὸ, ex Martyrio S. Arethæ.]

Κατάρτισις, εως, ἡ, Perfectio, Absolutio. Item, Instauratio; ut 2 Cor. 13, 9 : Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν, ubi vet. Interpr. Consummationem vertit; alii Instaurationem; sicut et v. 11, καταρτίζεσθε idem Interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. E Plut. Themist. affertur ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις pro Cura et institutio [c. 2 : Τοὺς τραχυτάτους πώλους ἀρίστους ἵππους γίνεσθαι φάσκων ὅταν ἧς προσήκει τύχωσι παιδείας καὶ καταρτίσεως. Sic libri Bodl. : vulgo καταρτύσεως, quod præferendum propter exx. verbi καταρτύειν de equis dicti infra afferenda. Id. V. Alex. c. 7 : Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτισιν, ... μετεπέμψατο ... Ἀριστοτέλην.]

[Κατάρτισμα, τό. Καταρτίσματα, Instructa, Gl. Chrys. t. 8, p. 852, A ed. Paris. alt. : Τὸ ἔριον ἡ φύσις φέρει, τὸ δὲ κατηρτισμένον αἱ γυναῖκες ἐργάζονται. Ἀμέλει γοῦν κατάρτισμα καλοῦσιν αὐτὴν τὴν ὑφὴν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Hase.]

Καταρτισμὸς, ὁ, i. q. κατάρτισις. Ap. Ægin. Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Basil. de animo dixit, Ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν γραφῆναι οἰκονομήσαντα· ubi vertunt Instructionem. || Reconciliatio, servando metaphoricam significationem ipsius verbi. [Clem. Al. p. 638 : Κατὰ τὸν τῆς ψυχῆς τε καὶ σώματος ἁγιασμὸν ... τῷ τοῦ σωτῆρος καταρτισμῷ τελειούμενον.] || Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. [Repositio membri luxati. Galen. 19, p. 461, 7 : Κ. ἐστι μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν. Id. vol. 14, p. 480, 17 : Διὰ τομῶν καὶ καταρτισμῶν. Figurate Const. Logoth. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii, t. 2, p. 735, 26; Actt. Concc. t. 3, col. 888, 9; t. 4, col. 254, 6 : Πρὸς καταρτισμὸν τελειότητος, Ad instaurandam perfectionem; ubi perperam interpr. Hase. Oribas. p. 135 ed. Mai. : Πρὸς τὸν ἀσφαλῆ καταρτισμόν ... ἐκ τοῦ καταρτισμοῦ. Ib. p. 149, 166, et alibi.]

Καταρτιστὴρ, ῆρος, ὁ, Reconciliator; quo sensu Herodot. [4, 161; 5, 28] καταρτιστῆρας dixit, sicut et κατηρτίσαντο, Reconciliarunt. [Themist. Or. 4, p. 61, C : Ὅτι οὐκ ἐνταῦθα ἔστη ἵναπερ οἱ ἄλλοι καταρτιστῆρες.]

[Κατάρτῡσις, εως, ἡ, Compositio, Institutio, Disciplina. V. exx. Iamblichi s. v. Καταρτύω afferenda. (Confectio, Gl.) Cum κατάρτισις confusum notavimus s. h. v.]

Καταρτύω, [Condio. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 45 : Ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους, Offis per nimia condimenta corruptis, Interpr. Gallice verto, *Sans quoi vous rendrez votre discours semblable à un ragoût trop salé.* Vim verbi καταρτύειν assequitur vox Germanica *versaltzen*. Bruncк. ||] Compono, Coagmento, Instruo. [Soph. OEd. C. 71 : Ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν, ubi schol. πρὸς τί εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν.] Pro παρασκευάζω citatur e Plat. Leg. [7, p. 808, D : Ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειραστότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιστα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται.] Et κατηρτυμένος ap. Alciphr. p. 123 [1, 8 : Ὁ λέμβος ... τοῖς πολλοῖς ἑρέταις κατηρτυμένος], Instructus, Bud. : qui addit, Gregorium Εἰς Πεντηκοστὴν dixisse καταρτύειν pro Astruere, i. e. Affirmare et tueri argumentando : Ἐπεὶ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Ap. Plut. autem Sertorio [c. 27 : Οὐ νέας] φρενὸς [ἀλλ' εὖ μάλα βεβηκυίας καὶ] κατηρτυμένης, Mentis stabilis et compositæ, Bud. [Ap. eund. Mor. p. 38, C, καταρτύειν τὴν φύσιν, Componere naturam, ut recte vertunt Xylander et Cruserius, eadem notione dicitur, ut p. 31, D, προκαταρτύοντες vocantur qui equos ante certamen domant et condocefaciunt. Voc. a Pythagorica schola celebritatem nactum esse videtur, quod ibi usurparetur de ratione formandi componendique per disciplinam ingenii. Testis est Iamblich. De V. Pyth. § 68 : Αὕτη μὲν οὖν ἤδη διὰ μουσικῆς ἐπετηδεύετο αὐτῷ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν· § 95 : Ἐπεσκόπει γὰρ πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν, ἐκάλει δὲ τοῦτο κατάρτυσιν. Dicebatur et ἐξάρτυσις (quod v.). Secuti sunt eandem dictionem Plato Leg. 7, p. 808, D, unde item Plutarchus profecit; et Juncus ap. Stob. Serm. 116, 9, p. 598 : Τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ κατηρτυμένον δίκαιόν τε εἶναι καὶ εἰλικρινές. Numenius Pythagoricus ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 731, B : Οὗτος μὲν δὴ ἔνθεν καταρτυθεὶς ..., ubi bene Vigerius, Hac instructus conformatusque disciplina. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 820. Solon fr. 14, 11 : Τῇ δ' ἕκτῃ (ἑβδομάδι) περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς, οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει. Plato Menon. p. 88, B : Μετὰ ... νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα ὠφέλιμα. De equo Soph. Ant. 478 : Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας· ubi cod. Riccard. καταρτυσθέντας, fortasse pro καταρτισθέντας. || Signif. intransitiva, Ætate perfecta sum, Adultus sum. Hesych. : Κατηρτυκὼς, τέλειος (codex τελείως). Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Antiatt. Bekkeri p. 105, 25 : Κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ (ap. Galen. vol. 5, p. 152 : Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν ὡς νεόζυγα πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον· νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν· ubi Valck. κακοῖς corrigebat, Matthiæ autem p. 17 locutionem ναυτιλίης σεσοφισμένος similesque comparat, de quibus dixerit Gramm. Gr. § 346, 1. *Subactus miseriis* vertit Cicero Tusc. 3, 28). Aristoph. gramm. ap. Eustath. p. 1404, 58 : Τὰ τέλεια ἐπὶ πλείστων γενῶν καὶ κατηρτυκότα λειπογνώμονα καλεῖται. Præsenti οἱ καταρτύοντες τῶν ἵππων Philostr. p. 304. Metaphorice de homine

Æsch. Eum. 476 : Ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως ἱκέτης προσῆλθες· ubi schol. τέλειος τὴν ἡλικίαν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων. Quocum comparanda similis Suidæ notatio s. v. Ἀβολήτωρ : Τὸν δὲ αὐτὸν (τὸν νέον dicit) καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων· et Hesychii s. v. Ἄβολος. Philostr. p. 215 : Τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ κατηρτυκέναι. || Forma passiva Dionys. H. Comp. vv. p. 4, 8 : Πολιαῖς κατηρτυμένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς ἐστιν οἰκειοτέρα. ῡ Correpto υ in versu dactylico (καταρτύεται) usus est Solon l. supra citato.]

[Καταρυπόω. V. Καταρρυπόω.]

[Καταρχαιρεσιάζω, Ambiendo vinco. Longin. De subl. 44 : Ἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας. Ἀρχαιρεσιάζειν, Comitia habere ad creandos magistratus, *To hold court.* Est et ἀρχαιρεσιάζειν, Ambire, Plebem demulcere, quod candidati solent. Hinc καταρχαιρεσιάζειν, Ambiendo vincere, s. Malis artibus finem propositum assequi. Καταρχαιρεσιάζεσθαι, Muneribus seduci, corrumpi, *Got over.* Toup. Plut. V. C. Gracchi c. 11 : Ἐξέπεσεν, ὑπατείαν παραγγέλλων, τοῦ Γαΐου τὸν Φάννιον προαγαγόντος, ἐκεῖνον δὲ καταρχαιρεσιάσαντος.]

[Καταρχάς. V. Ἀρχή.]

Καταρχή, ἡ, Initium, Exordium. Polyb. : Μείζονος πολέμου καταρχή. [Id. 23, 2, 14; 2, 12, 8.] Athen. : Ἐντεῦθεν τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud. p. 139. [Callicratidas ap. Stob. Flor. 85, 16 : Ἀπὸ τᾶς τῶ γάμω κοινωνίας λαμβάνοντες τὴν καταρχάν. Hemst. Galen. vol. 19, p. 536, 15 : Ἔσται ἡ νόσος καὶ ἐν τῇ καταρχῇ. Id. ib. p. 538, 16; 541, 4; 545, 2; 548, 16; 558, 2; 563, 8 et 17. Hase.] Καταρχή, Libatio, Primitiæ, VV. LL. [Incœptio, Origo, Gl. Auspicium actionis, unde Maximi liber Περὶ καταρχῶν. Angl.]

[Καταρχῆς. V. Ἀρχή.]

Κατάρχω, Prior, vel Primus, facio, vel dico. Plato Symp. [p. 177, E] : Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed, quod bonum faustumque sit, Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. [Appian. Syr. c. 5: Αὐτοῦ τε κατάρχοντος καὶ δεομένου.] Sic Basil. : Ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. Mem. 2, [3, 11] cum infin. interjecto articulo τοῦ : Κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum invitarem, q. d. Anteverterem illum invitare. E Phalar. autem [p. 341, ubi simplex ἄρξαντα ex codd. restitutum] affertur cum infin. sine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. [Cum participio Xenoph. Cyrop. 4, 5, 58 : Καὶ αὐτὸς οὕτω ποιῶν κατῆρχεν· 1, 4, 4 : Κατῆρχεν ἤδη ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους.] || Item, Auctor sum alicujus rei, Exemplum præbeo. [Aristoph. Lys. 638 : Λόγων κατάρχομεν τῇ πόλει χρησίμων. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 7 : Κατῆρξε μὲν οὖν τούτου Κῦρος· διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν.] Athen. : Ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα παραλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. Id. 12, [p. 515, F] : Ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας, Quæ exemplum ultionis præbuit, vel Quæ initium dedit ultionis. Vel, inverso genere loquendi, A qua ultio initium sumpsit. Vel, Quæ prima fuit ultrix. Nam quomodo hic κατάρχω per Lacesso aut Provoco cum Bud. interpretari possimus, non satis intelligo. [De duce viæ Soph. OEd. C. 1019 : Ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ.] || Item, Princeps sum alicujus artis aut facultatis; ut Bud. exponit in hoc l. Chrysostomi : Διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶναι ἐνομίζετο. παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Sed κατάρχειν hic Chrys. dixit simpl. pro eo, quod Act. Apost. 14, [12] est ἡγεῖσθαι, ubi id narratur. Rursum Bud. ap. Laert. [4, 59] τὸν τῆς [νέας] Ἀκαδημίας κατάρξαντα vertit Academicorum principem et conditorem. || Κατάρχειν simpl. etiam Incipere, Inchoare, ut quidem interpretantur VV. LL., cum genit. itidem, ut [Æsch. Pers. 351 : Τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης; Soph. Tr. 1135 : Δεινοῦ λόγου κατῆρξας. Plato Prot. p. 351, E : Δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου·] κατάρχω μάχης Eur. [Suppl. 675], τοῦ πολέμου Plut. Thes. [c. 19. Eurip. Phœn. 1576 : Πολλῶν κακῶν κατῆρξεν ... τόδ' ἦμαρ. || Κατάρχω ἱερείων v. infra s. Κατάρχομαι.] Invenitur autem et accusativo junctum, ut ap. Plat. in Euthyd. [p. 283, E] : Θαυμαστὸν γάρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. || Κατάρχειν pro ἐξάρχειν, Aristot. [De mundo c. 6] : Καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. Unde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præsultor. || Imperito, Dominor, Præsum. Plato Protag. [p. 351, E] : Σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόφου [Scriptura vitiosa pro λόγου]. Sic Basil. : Οἱ τῶν ψυχῶν ὑπηρεσίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικεῖτε. [Alciphro 3, 44 : Εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος· ubi var. lect. κατέχει. Mire ap. Diodor. 14, 74 : Οὕτως οὐδὲ οἱ τῶν κατὰ πόλεμον ἀφιέμενοι διὰ τὰς ἡλικίας χαρτερεῖν ἐδύναντο, διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς ἡ φιλοτιμία τῆς ψυχῆς κατῆρχε τὴν ἡλικίαν, Ætatem superabat, Interpr. In κατήρτυε mutandum videbatur Eichstadio.]

|| Κατάρχομαι, Incipio, Inchoo [Sine casu Eur. Herc. F. 749 : Τόδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ κλύειν φίλιον ἐν δόμοις· 889 : Κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων. Polyb. 5, 49, 1 : Αὖθις τοῦ Ἐπιγένους καταρξαμένου (scil. λέγειν) καὶ λέγοντος περὶ τῶν ἐνεστώτων .... Cum genitivo Eur. Phœn. 543 : Τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται τοὔλασσον, ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας κατάρχεται. Plato Phædr. p. 256, D : Τοῖς κατηργμένοις ἥδη τῆς ἐπουρανίου πορείας. Epictet. Diss. 4, 13, 5 : Τὸ αὐτὸν κατῆρχθαι τῆς λοιδορίας] : ut κατάρχεσθαι τῆς μάχης, Polyb. [Idem 2, 67, 1 : Κατήρχοντο τῆς πρὸς τὸν βουνὸν προσβολῆς.] Sic Plut. [Mor. p. 151, E], κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, sæpe ap. Demosth. [p. 552, 3], Auspicari sacra. E Plut. Public. [c. 19], Καταρξαμένη τῆς πράξεως, Quæ rei auctor et hortatrix fuit. [Cum accus. Eur. Hec. 685 : Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον· Or. 960 : Κατάρχομαι στεναγμόν.] || Κατάρχεσθαι, inquit Bud., est etiam Victimam ferire : et ad alia transfertur. Lucian. [Somn. c. 3] : Σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, Capiti meo valide incussit, ut sacrificantes solent. Plut. [V. Cæs. c. 66] : Ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. [Id. Mor. p. 665, E : Τοῦ νέου οἴνου κατάρχονται, Primitias novi vini delibant. Lucian. Pisc. c. 39 : Δευτέρου κρατῆρος καταρχώμεθα.] Lucian. [Tox. c. 6] : Ἤδη δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, i. e. Cultrum jam adigit. Quod et καθικνεῖσθαι dicitur; est enim καθικνεῖσθαι Ferire. [Plut. Mor. p. 47, A : Ὥσπερ ἐν τελετῇ κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας. Sensus est : Philosophia eum tanquam in mysteriis initiante : est enim κατάρχεσθαί τινος, Aliquem initiare, consecrare. Lucianus in argumento simili de magistro suo statuariæ artis, a quo novus discipulus verberibus acceptus fuerat, l. ab HSt. citato : Ὁ δὲ ἀγανακτήσας σκυτάλην τινὰ κτλ. Plut. Themistocle c. 13 de sacrificandis captivis adolescentibus : (Vates) ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καθιερῶσαι πάντας ὠμηστῇ Διονύσῳ προσευξάμενον. Eurip. Iph. T. 56 : Τέθνηκ' Ὀρέστης οὗ κατηρξάμην ἐγώ· 1154 : Ἤδη τῶν ξένων κατήρξατο; Quo pertinent Luciani verba ab HSt. allata ex Tox. c. 6. Wyttenb.] || Κατάρχομαι, Hostiam et sacrificium libo; quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. [2, 45] : Ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο [κατάρχοντο ap. Her. et sic HSt. ipse in Ms. Vind. Id. 4, 103 : Θύουσι ... τρόπῳ τοιῷδε· καταρξάμενοι, ροπάλῳ παίουσι τὴν κεφαλήν· ubi alii libri κατευξάμενοι. Eadem varietas ib. c. 60. Aristoph. Av. 960 : Μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου. Ubi Kuster. : « Veteres sacrificaturi victimis pilos e fronte evellere vel abscindere solebant, quos postea tanquam prima libamina igni in ara accenso imponebant. Eurip. El. 800 : Ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα τεμὼν ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ. Hoc proprie κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου Græci dicebant. Hesych. : Κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου, τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. Hinc ducta metaphora Orcus sive Mors apud Eurip. Alc. 75, Στείχω δ', inquit, ἐπ' αὐτὴν ὡς κατάρξωμαι ξίφει. Quod schol. recte exponit : Ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω· ὡς ἔθους ὄντος τὸν Θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν. Dicebatur autem κατάρχεσθαι non solum de abscissione vel evulsione crinium e fronte hostiæ, sed etiam de reliquis, quæ ipsam jugulationem sive σφαγὴν præcedebant. Hinc Eurip. Iph. Taur. 40 : Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει, et 56 accipitur pro Aqua lustrali victimam adspergere, quod clare patebit, si quis contulerit v. 54, 58, 622 ejusd. fabulæ. Proprie igitur τὸ

κατάρχεσθαι significat Auspicari sacra; per metonymiam vero antecedentis pro consequenti, ipsam quoque occisionem sive σφαγὴν hostiæ interdum notat : quo sensu etiam hic accipi potest. Imo latius aliquando signif. ejus verbi extenditur, et κατ' εὐφημισμὸν apud poetas quamvis occisionem notat : quo sensu accipitur ap. Eurip. El. 1222, ubi Orestes ait, Φασγάνῳ κατηρξάμην, significare nimirum volens, se gladio matrem occidisse. » Ἐπὶ τῶν θυσιῶν χριθαῖς κατάρχεσθαι Dionys. A. R. 2, 25. Κατάρχεσθαι θυμάτων 3, 35. Κατάρξει θυμάτων Eur. Phœn. 576, ubi libri multi κατάρξεις, recte rejectum ab Valckenario, qui activa forma κατάρχειν τῶν ἱερῶν recentiores solum scriptores uti observat, velut Heliodor. 2, 34, 35; 10, 9; 3, 5, Philon. Jud. p. 1026, B. Passiv. apud Eurip. Heracl. 601 : Δυσφημεῖν γὰρ ἄζομαι θεὰν, ἣ σὸν κατῆρκται σῶμα. De discrimine verborum κ. et ἀπάρχεσθαι Herodian. p. 448 ed. Piers. : Κατάρξασθαι μὲν τοῦ ἱερείου, ἀπάρξασθαι δὲ τῶν σπλάγχνων. Photius p. 141, 15 : Κατάρξασθαι τῶν τριχῶν, ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου.] Ap. Hom. autem cum accus., Od. Γ, [445] : Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. Vide Bud. p. 140. [|| Mira structura schol. cod. Coislin. Marini p. 83 ed. Boiss. : Ὀλυμπιόδωρος Πρόκλον κατῆρξε φιλοσόφων λόγων, Philosophia initiavit.] || Κατάρξομαι θανόντα δεσπότην γόοις in VV. LL. affertur ex Herodoto pro Prosequar luctu mortuum herum. [Eur. Andr. 1200: Θανόντα δεσπόταν γόοις νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρξομαι, ubi recte ex codd. restitutum κατάρξω.]

Κατάρω, Obfirmo, Occludo. Hesych. enim κάταρσον affert pro κατάκλεισον. [Κάταρσον, κατάκλυσον· vel Κατάρυσον, κατάντλησον, hariolatur Is. Vossius.]

[Καταρώγεα (?), γῆν τινὰ πρὸς φυτείαν ἀμπέλων εὔθετον, Hesych. post Καταρῶμαι. Codex καταρόγεα.]

[Καταρωματίζω, Aromatis delinio. Theophyl. Sim. p. 181, D : Ὁ δὲ βάρβαρος ... καταρρωματισάμενος (scrib. καταρωμ—) ἥσθη λίαν περιχαρῶς. G. Dindorf.]

[Κατασαίνω, Abblandior. Eumath. p. 233 : Τὸ γὰρ ἐπιτυχεῖν σφόδρα μου κατέσαινε τὴν ψυχὴν, τὸ δ' ἀποτυχεῖν καὶ λίαν κατέσαινεν (scribendum κατέσειεν ex codd. Paris. et Mosq.) Osann.]

[Κατασαίρω, Everro, Gl.]

[Κατασᾰλάσσω s. Κατασαλάττω, Concutio, Quatio. Hesych.: Κατασεσασμένα, κατασεσεισμένα. Recte Albert. Κατασεσαλαγμένα.]

[Κατασαλεύω, i. q. præced. Greg. Nyss. t. 1, p. 220, B : Αὐτοὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν λογισμοῖς κατασαλεύονται. Sed leg. videtur, καταλεύονται. Hase.]

[Κατασαλπίζω, Tubis concino. Jul. Afric. Cest. p. 311, 38 : Πυκνότερον κατασαλπίζοντας. Hase.]

[Κατασαρκέω. V. Κατασαρκόω.]

Κατάσαρκος, ὁ, ἡ, Carnosus, Corpulentus, Obesus, Bud. ex Athen. 12, [p. 550, C] : Κατάσαρκον γενέσθαι ἐκτόπως τοῖς ὄγκοις, καὶ ὑπὸ τοῦ πάχους ἀποπνιγῆναι δι' ἀργίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸ προσφέρεσθαι πλῆθος τροφῆς. [Alciphro fr. 5, vol. 2, p. 222 : Οὔτε κατάξηρος οὔτε κ. Oribas. p. 137 Matth. : Τῶν καταπιμέλων καὶ κατασάρκων· 298.]

Κατασαρκόω, Obesum reddo, ut Bud. interpr. At in VV. LL. perperam scriptum est Κατασαρκέω, quod exp. Carnem facio, et q. d. Incarno. [Basil. Homil. 5 in Hexaem. p. 56 : Εὐθαλὴς τῷ σώματι, κατασεσαρκωμένος ὑπὸ τρυφῆς· Hom. de jejun. p. 329; 2, p. 333. Apud Theophylactum vero In Luc. 12, p. 409 : Κατασαρκοῦν τὴν ψυχὴν, Animam carni subdere, i. e. voluptatibus carnis subjicere. Suicer. Jo. Chrys. t. 8, p. 870, D ed. Par. alt. Ib. p. 872, E : Σὺ δὲ ὑπερπιαίνων μὲν σαυτὸν καὶ κατασαρκῶν. Proprie Achm. Onirocr. p. 61, 25 : Κατεσαρκώθη καὶ ἐπαχύνθη. Hase. Demetr. Cydon. De mort. contemn. p. 18.]

[Κατασάρκωσις, εως, ἡ, Carnositas, Obesitas. Ἡ ἐκ τρυφῆς κ. Eustath. p. 1656, 42. Hemst.]

[Κατασᾰρόω, Everro. Κατεσαρώθη (corpora in mare ejecta) Euseb. H. E. 5, 1.]

Κατασάττω, pro Constipo, Aggero, Condenso, VV. LL. e Theophr. [C. Pl. 5, 6, 2] : Κατασάττοντες τὴν γῆν.

Κατασβέννῡμι, vel Κατασβεννύω, i. q. σβέννυμι et ἀποσβέννυμι, Extinguo. [Hom. Il. Π, 293 : Κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ· Φ, 381 : Κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ· Ω, 791 : Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ. Eur. Or. 696 : Πῦρ κατασβέσαι λάβρον.] Aristoph. [Vesp. 225, ubi est ἀποσβέσαντες], τοὺς λύχνους κατασβέσας. [Lys. 375 : Τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις; Herodot. 4, 5 : Καιόμενον τὸν χρυσὸν ... κατασβῆναι, Extinctum esse. Improprie, Exsicco. Æsch. Ag. 958 : Ἔστιν θάλασσα· τίς δέ νιν κατασβέσει; 888 : Ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασι. De sudore Plut. Mor. p. 954, A : Ἡ κόνις κατασβέννυσι τοὺς ἱδρῶτας. De tumore Hippocr. p. 938, E : Ἐπάρματα κατὰ τὰ ὦτα κατέσβη πᾶσιν ἀσινέως.] Et metaph. [Restinguo, Sedo, Tollo. Soph. Aj. 1149 : Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν· OEd. C. 422 : Ἀλλ' οἱ θεοὶ ... ἔριν κατασβέσειαν. Critias ap. Sext. Emp. p. 564, 6 : Τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσε. Plato Rep. 3, p. 411, C : Ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον (θυμόν)· Prot. p. 334, C : Τὴν δυσχέρειαν κατασβέσαι τὴν ... γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις· Leg. 8, p. 838, B : Οὐκοῦν σμικρὸν ῥῆμα κατασβέννυσι πάσας τὰς τοιαύτας ἡδονάς; Tim. p. 45, D : Ἀλλοιοῦταί τε αὐτὸ καὶ κατασβέννυται. Conjunct. κατασβεννύηται ib. p. 57, B, et κατασβεσθὲν p. 49, C.] Κατασβεννύναι ταραχὴν, Sedare tumultum : Xen. Cyrop. 5, [3, 55] : Εἴ δέ τινας θορυβουμένους αἰσθάνοιτο, κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο. [Plut. Mor. p. 713, E : Λοιδορίαν τινὰ κατασβέσαι· 129, B : Ἀθυμίαι ... τὰς ἐλπίδας κατασβεννύουσαι· 168, F : Ἐξαθυμήσας καὶ κατασβεσθεὶς ταῖς ἐλπίσιν ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν.] Item [Κατεσβηκέναι et] Κατασβῆναι, Extinctum esse, tanquam a κατασβῆμι : sicut ἀπέσβην tanquam ab ἀποσβῆμι. [V. exx. supra allata. || Κατασέσας Hesych. (post Κατασείειν) exp. σβέσας. Corruptum ex κατασβέσας.]

[Κατάσβεσις, εως, ἡ, Exstinctio. Dio Cass. 54, 2 : Τὴν τῶν ἐμπιπραμένων κατάσβεσιν.]

[Κατασβολόω, Fuligine obduco. Scriptor argumenti Soph. OEd. T. in codice Brunckiano : Κόρας κατησβόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων.]

[Κατασεβάζομαι, Venenor. Theophyl. Simoc. Hist. p. 229, 9 ed. Bonn. : Τόν τε σταυρὸν τῶν παθημάτων κατασεβασθεῖσα. Hase.]

[Κατάσεισις, εως, ἡ, Concussio. Hippocr. p. 815, G : Ἡ κ. οἵηπερ ὀλίγῳ πρόσθεν εἴρηται. Const. Porph. De imag. Edess. p. 88 : Κατασείσεις τειχῶν.]

[Κατασεισμὸς, ὁ, i. q. κατάσεισις. Aetius p. 119, b, 18.]

[Κατασείστης, ὁ, Instrumentum quo muri decutiuntur, Aries. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 308, B : Τούτοις ὥσπερεί τισιν ἰσχυροῖς κατασείσταις ὑποχαλᾶν τὸν πύργον τῆς ἐκείνου ψυχῆς ᾤοντο· 323, E : Μοχλοῖς τε καὶ κατασείσταις.]

Κατασείω, Decutio : κ. τὸν καρπὸν, Decutere fructum ex arbore. Exp. præterea Bud. Deturbo, Everto. [Hesych. : Κατασείειν, ταράσσειν. Κατασείσειεν, καταταράξειεν. Photius p. 141, 21 : Κατασείει, καταράττει, καταβάλλει. Κατασεσείκασι, καταβεβλήκασιν. Philostr. p. 731 : Κατασεῖσαι τὴν Σκῦρον ἐκ προβολῆς· quod schol. per καταβαλεῖν exp.] Itidemque pass. Κατασείομαι, Decutior, Deturbor, Evertor, e Greg. Naz. [Philo vol. 2, p. 512, 15 : Τῶν σκελῶν ἐξασθενησάντων κατασεισθέντας (τοὺς ἐλέφαντας) ὑπὸ λειφαιμίας ἀποθνήσκειν. Hemst.] Metaphorice autem pro Deturbare s. Prosternere multis poculis, i. e. Efficere ut aliquis præ ebrietate in terram prolabatur, pedibus officium suum non facientibus. Quæ signif. ex Athen. affertur, 10, [p. 431, C] : Κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων [corrigendum προπινόντων ex Photio p. 147, 14] τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Hæc autem subjungit Athen. ad explicationem hujus l. Menandri in Adelphis, Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα Κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος. Verum si hic l. mendo caret, videtur κατέσεισε neutraliter potius accipi. Quinetiam quod ipse Athen. scribit, dici solitum κατασείειν ἐπὶ τῶν ὑποπιπτόντων, eodem tendere videtur. Unum est quod contra pro activa signif. facere videri possit : sc. quod scribit, ductam esse metaph. ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. [Philemon Athen. 11, p. 481, D : Ῥόδη κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω. Athen. 6, p. 268, E : Ὥσπερ λαμπάδιον κατασείσαντος τοῦ Κρατίνου τὰ προκείμενα ἔπη.] || Interdum etiam pro Concutio,

Quasso. Philo V. M. 1 : Λαβὼν τὴν βακτηρίαν, καὶ κατασείσας μάλα ἐπιδεικτικῶς, Scipionem quassando ostentans, Bud. Item Concutio, Terreo, apud Greg. Naz. [Percello. Philostr. p. 621 : Κατασεῖσαι δεινὸς τοῦ ἀκροατοῦ ὦτα. Suidas s. v. Εὐτρόπιος : Κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεβρόντησε. Hemst. Κατασείειν ψυχὴν Eumath. s. v. Κατασαίνω citatus.] || Κατασείειν etiam dicitur Deus, sicut σείειν, Terram quatere : quum sc. immittit terræ motum. Est autem Budæi hæc interpr. : apud Synes. Sed potest fortassis et aliter exponi apud illum, quum ita scribat, Ὃ πάλαι μὲν ἦν φρούριον ἐρυμνότατον· κατασείσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον, Quum Deus illud concussisset, quassasset, tremefecisset. Eod. alioqui sensus redit, quum terræ motus concutere soleat et quassare s. tremefacere. || Κατασείειν, Silentium indicere, non voce, sed manu, vel aliud significare, Bud. e Xen. Cyrop. 5, [4, 4] : Οἱ δὲ προερευνηταὶ ὡς εἶδον ταῦτα, αὐτοί τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέσειον, Signum dederunt. Synes. Ep. ad Evopt. : Ἤδη δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους. Pleno autem sermone locutus est Lucas Act. 19, [33] : Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi [12, 17] : Κατασείσας δὲ τῇ χειρὶ σιγᾶν. Hæc ille. Sed sciendum est Lucam duobus in ll. dixisse κατασείειν τῇ χειρὶ, non addito hoc infin. σιγᾶν. [Conf. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 491.] Redditurque non solum Manu silentium indicere, sed etiam Manu silentium facere, postulare. Quod autem attinet ad originem hujus generis loquendi, existimo, illud κατασείειν τὴν χεῖρα esse id, unde manarit hæc signif. verbi κατασείειν : quod sc. moris esset, quassando manum certo quodam modo, silentium indicere. Deinde omisso accus. dici cœpisse κατασείειν. Postremo, non amplius respiciendo ad primam hujus formulæ loquendi originem, dictum fuisse etiam κατασείειν τῇ χειρί. Sed cur potius, dicet aliquis, verbo κατασείειν datus hic usus fuit quam alii composito? Fortasse ad indicandam manus quassationem, quæ fieret deorsum. Verum ista ego tanquam conjecturas affero : tantisper dum aliquis, quæ rationi magis consentanea videri possint, in medium proferat. [Polyb. 1, 78, 3 : Τολμηρῶς ἔμενε, κατασείων τῇ χειρί. K. τῇ χειρὶ Heliodor. 10, 7; ὀθόναις 9, 6. Κατασεσασμένα positum pro κατασεσεισμένα affert Hesych.]

[Κατασελγαίνω, Libidinosus sum. Photius et Suidas s. v. Καταπυγῶν.]

[Κατασεμνύνω, Exorno. Cyrill. C. Julian. 3, p. 88, A : Τὸν Ἀπολλωνίου βίον ἐξειλεγμέναις καλλιεπείαις κατασεμνύνειν· 5, p. 174, C : Κατασεμνύνουσι τὸν ἐπ' αὐτῇ λόγον. Cramer. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 339, 32 : Βασιλικῷ φρονήματι τὴν ἀλουργίδα κατασεμνύνουσα. Hase.]

[Κατασεύομαι, Deorsum feror. Hom. Il. Φ, 382 : Κῦμα κατέσσυτο καλὰ (i. e. κατὰ καλὰ, ut exp. schol.) ῥέεθρα. Quint. Sm. 4, 270 : Χερσὶν ἄδην μόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἰδρῶτα. Nonn. Dion. 34, 155 : Κατεσσυμένην δὲ γυναικῶν ... ἀναστείλειεν ἀκωκήν.]

[Κατασήθω, Cribro excutio. Hippocr. p. 651, 1 : Κύπερον κόψαντα καταστῆσαι. Corrigendum κατασῆσαι. Weigel. Geopon. 12, 17, 1 : Ἁλμυρίδα γῆν διὰ κοσκίνου κατασησθεῖσαν.]

Κατασημαίνω, Annoto, Observo; qua signif. media quoque vox usurpatur : ut a Synesio De insomn. : Ὁ τὴν αὐτὴν ὄψιν πολλάκις ἰδὼν, εἰ μὴ κατεσημήνατο τίνος αὐτῷ προφῆτις ἐγένετο πάθους ἢ τύχης ἢ πράξεως. || Obsigno, Sigillo; qua signif. simplex quoque verbum capi, suo loco docebo. Herodian. 7, [6, 11] : Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι. Sic Plato Leg. 11, [p. 937, B] : Κατασεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, Ab utroque obsignatas. [6, p. 756, E : Τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα. Ἀντίγραφα κατασεσημασμένα Pollux 8, 27.] Media autem vox activam signif. habet. [Hesych. : Κατασημήνασθαι, κατασημειώσασθαι. Aristoph. fr. 95 : Καὶ τοὺς μὲν ὄφεις ... ἐν κίστῃ που κατασήμηναι. Plato Leg. 6, p. 756, C : Τούτους κατασημήνασθαι· Menon. p. 89, B : Κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον.] Xenoph. [H. Gr. 3, 1, 27] : Ἐπεὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο, καὶ φύλακας κατέστησε. Itidemque Cyrop. 8, [2, 16] : Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι. [Xenoph. Ephes. 2, 5 : Τοῦτο τὸ γράμμα κατασημηναμένη.] || Significat etiam Noto, Insignio. Greg. Naz. : Ἐσθῆτας τότε κατασημανθείσας τοῖς σταυροῦ στίγμασι, Bud. p. 653. [|| Significo. Nilus Epist. p. 261 : Τὴν σωφροσύνην ἡ τρυγὼν κατασημαίνει. G. Dindorf.]

[Κατασημαντικὸς, ἡ, όν. Longin. De subl. 32, 5 : Οὐκ ἄλλο τι οὕτω κατασημαντικὸν ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι. Recte interpres, « Nihil æque clare rem significat. »]

[Κατασημειόομαι, Obsigno, Sigillo. Hesych. : Κατασημήνασθαι, κατασημειώσασθαι.]

Κατασήπω, idem [quod σήπω, Putrefacio. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 21 : Τὰ μὲν κατορύττουσι (avari), τὰ δὲ κατασήπουσι]. Pass. Κατασήπομαι, Putrefio, Putredine vitior [Xenoph. Cyrop. 8, 2, 22 : Ἃ οὔτε κατασήπεται], etiam Marcesco : ut e Chrysost. affertur, Τῶν κατασηπομένων ἀνθῶν ἀποστῆναι, Marcescentes flores relinquere. Aor. 2 pass. κατεσάπην. [Plato Phæd. p. 86, C : Ἕως ἂν κατασαπῇ. Futur. ib. B : Τὰ ξύλα ... κατασαπήσεσθαι. Epictet. Diss. 4, 10, 20 : Πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι. Aoristi forma epica Hom. Il. T, 27 : Κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ.] Præt. med. κατασέσηπα, quo Aristoph. [Pl. 1035] utitur.

[Κατασθενέω, Imbecillus sum. Epigr. Anth. Pal. Append. 304 : Τὰς ... κνησμονὰς κατασθενεῖ (balneum). Erotian. p. 230 : Κατηπεδανὸν, κατησθενηκός. Schæf. Theophyl. Simoc. Hist. p. 224, 20 ed. Bonn. : Ἔστησε τῆς φυγῆς τὴν κατασθενοῦσαν δύναμιν. Hase.]

[Κατασθμαίνω. Æsch. Sept. 395, de equo sæviente in frænum : Μάχης δ' ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων, μένει. « Per anastropham, pro ἀσθμαίνων κατὰ χαλ. Ap. Hom. semper ἀσθμαίνω de animam exspirantibus ponitur. » Blomf. Angl.]

Κατασῑγάζω, Conticescere facio, Obticescere jubeo, Silentium impero, indico, et facio audientiam. Linguis favere jubeo, τὸ ἐπέχειν τὰς γλώττας ἀνακηρύττω, ut sacrorum præcones. Synes. : Κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων. [Aristot. H. A. 9, 8 : Τὸν ἄρρενα προσιόντα τὴν θήλειαν κατασιγάζειν.] Herodian. 1, [9, 7] : Τῷ τε τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας· 7, [5, 10] : Εἷς δυνάμει λόγων προὔχων, τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προστάξας, Reliquis tacere ac paulisper requiescere jussis. Rursum 1, [4, 15] : Τοσαῦτα εἰπόντα ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασε. Synes. Ep. 44 : Τοὺς λογοποιοὺς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι, Illis rumorum auctoribus os occludere. [Τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον Suidas s. v. Διαγνώμων. K. θορυβοῦντα ὄχλον Eustath. p. 1138, 5; similiterque p. 1172, 58. Valck. Ælian. N. A. 16, 23 : Σάλπιγγα μὲν καὶ ἦχον σύντονον ... κατεσίγασαν. Jo. Malal. p. 475, 3 : Βουλόμενοι κατασιγῆσαι (scr. -άσαι) τὰ στασιάζοντα πλήθη.] Pass. Κατασιγάζομαι : unde ap. Athen. 1, [p. 10, C] : Κατασεσιγασμένους ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. [Κατασεσιγασμένοι Hesych. s. v. Κηφιώδεις. Hemst. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 34, A : Ὁ μὲν ἱερὸς ὕμνος κατασιγάζεται, i. e. Conticuit. G. Ind.]

[Κατασῑγαίνω, i. q. κατασιγάζω. Hesych. : Πραΰνει, κατασιγαίνει, κατακοιμίζει.]

[Κατασιγαστέος, α, ον, Silendus. Clem. Al. p. 200.]

[Κατασῑγαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui silere facit. Eust. p. 197 extr. : Χρήσιμον εἰς παραίνεσιν κατασιγαστικὴν τὸ, Ἀλλ' ἴθι νῦν ... Wakef.]

Κατασῑγάω, Conticesco, Plat. [Phæd. p. 107, A : Εὖ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι. || I. q. κατασιγάζω, Conticescere facio. Constant. Cerim. vol. 1, p. 450, 1 : Κατασιγᾶν τὰς ἀλόγους φήμας.]

[Κατασῐδηρόω, Ferro obduco. Diodor. 13, 54 : Κριοὺς κατασεσιδηρωμένους προσήρεισε τοῖς τείχεσι. Schneid. Id. part. perf. pass. ap. Biton. De mach. p. 109, 8, et Clem. Constitt. apost. p. 25, 4. Hase.]

[Κατασῐελόω, Sputo irrigo. Scriptt. rei accip. p. 79. Wakef. Alia forma ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 433, D : Τοῖς ἐμπλήκτοις ὀδοῦσι κατασπαράσσων, μᾶλλον δὲ κατασιελίζων τὸν λόγον. Hase.]

[Κατασῐκελίζω, verbum ab Aristophane comice fictum.] Κατασικελίζειν τυρὸν, Siculum caseum comedere. Suid. enim et schol. Aristoph. κατεσικέλιζε exp. κατήσθιε Σικελικὸν τυρὸν, in Vesp. [910] : Ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν Κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ. Nisi forte sit, Sicula gulositate devoravit.

[Κατασιλλαίνω, Ludibrio habeo. Hippocr. p. 27, A 41 : Προσκυρέοντας ἑωυτοῖσι κατασιλλαίνειν.]

[Κατάσῑμος, ὁ, ἡ, Resimus, Gl.]

Κατασίνομαι, i. q. σίνομαι : unde ap. Hesych. Κατασίνεσθαι, καταβλάπτειν [recte καταβλάπτεσθαι ap. Photium p. 141, 23]. Suid. autem καταβλάπτεσθαι exp., passive accipiens. [ῐ]

Κατασῑτέομαι, Comedo, Vescor. [Herodot. 1, 216 : Τὸν νούσῳ τελευτήσαντα οὐ κατασιτέονται. Diodor. 3, 35 : Τὰς σάρκας ἔτι ζῶντος κατεσιτεῖτο.]

[Κατάσιτος, ὁ, ἡ, Comedens. Eustath. Opusc. p. 313, 37 : Οὐδὲ γὰρ οἱ καθ' ἡμῶν μύες οὗτοι παράσιτοι· κατάσιτοι μὲν οὖν, εἴπερ ἦν ἡμῖν ὀνοματοθετεῖν. Κατασιτοῦνται γὰρ οὗτοι τὰ περιπίπτοντα.]

Κατασῐ̈ωπάω, [Reticeo. Diodor. Exc. p. 520, 36 : Κατασιωπῆσαι τὸ γεγονός. Hemst. Ista omnibus κατασεσιώπηνται Epist. Socr. p. 61, 16. Κατασεσιώπηκεν ib. p. 60, 2. Valck. Isocr. p. 45, E : Τῶν εὐεργεσιῶν τὰς διὰ μικρότητα διαλαθούσας καὶ κατασιωπηθείσας.] Conticesco. Lucian. [De domo c. 15] : Ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Bud. transitivam quoque ei signif. tribuit, accipiens pro κατασιγάζω, i. e. Silentium indico, impero, Ut faveatur linguis impero : quod officium erat sacrorum præconum, qui ἱεροκήρυκες dicebantur. Transitive, inquam, accipit in Xen. Hell. 2, [4, 20] : Κλεόκριτος δὲ ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ, μάλα ἔμφωνος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε. Sic Cic. : Rebusque divinis, quæ publice fierent, ut faverent linguis, imperabatur. [Κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον, Sedare tumultum, Polyb. 18, 29, 9. Eodem sensu act. Lucian. De gymn. c. 19 : Παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς.] Activa voce in transitiva signif. [Xenoph. H. Gr. 5, 4, 7 : Τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατεσιώπησαν. Lucian. Jov. trag. c. 13 : Κατασιώπησον αὐτούς. Dio Chr. p. 393, A : Κατασιωπήσας ὑμῶν τὴν πόλιν· ubi schol. per καταδικάσας exp. Valck.] Usi sunt lxx Neem. 8, [11] : Οἱ Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, Σιωπᾶτε. [Passiv. Phot. Epist. p. 305, 37 : Ἐγγυτέροις κατασιωπηθῆναι τοῖς παραδείγμασιν. Hase.]

[Κατασιωπητέον, Conticescendum, Tacendum. Isocrat. p. 252, D : Οὐ κ. οὐδὲ περὶ τῶν ἄλλων κακῶν.]

Κατασκάζω, exp. Concido, Procumbere facio.

[Κατασκαίρω, Subsulto. Oppian. Hal. 4, 322 : Πυκνὰ κατασκαίροντες.]

Κατασκάπτω, Suffodiendo everto, Diruo. [De viti suffodienda Theophr. H. Pl. 4, 13, 5 : Κατασκάψαντα ἐπὶ θάτερα τῆς ἀμπέλου περικαθᾶραι πάσας τὰς ῥίζας· 6 : Θάτερον μέρος κατασκάπτειν· ubi cod. Urb. παρασκάπτειν. Hesych. : Κατασκάψαι, κατορύξαι. Longe frequentius de terris vel urbibus evertendis, ut Τροίαν κατασκάψαι ap. Æsch. Ag. 525, Soph. Ph. 998; πάτραν κ. OEd. C. 1421; γῆν Eur. Suppl. 544; δόμους Herc. F. 566; πόλιν Tro. 1263. Idem Hec. 22 : Πατρῷα ἑστία κατεσκάφη. Aristoph. Nub. 1488 : Τὸ τέγος κατάσκαπτε. Isocr. p. 303, B : Τῶν μὲν τὰ τείχη κατεσκάφασι.] Thuc. 4, [109] : Τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος. Philo V. M. 1 : Τὰς πόλεις ἢ κατασκάπτοντες ἢ ἐμπιπράντες ἠφάνισαν, Diruentes et in planum dantes. Demosth. [p. 239, 2] : Τὰ μὴ ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν. Rursum ap. Thuc. : Τὰς οἰκίας κατασκάψαντες. Et ap. Æschin. [p. 71, 3] : Τὸν λιμένα κατασκάψαντες, καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες. Ap. Plut. vero [Mor. p. 40, E] et Athen. κατασκάψαι πόλιν et ἀναστῆσαι sunt opposita, i. e. Diruere s. Evertere et Restituere s. Instaurare urbem. Item passiva signif. Dem. Pro cor. : Κατασκαφῆναι τὰς πόλεις αὐτῶν. [Diodor. 16, 65 : Τὰς κατεσκαμμένας ὑπὸ τῶν βαρβάρων πόλεις. Polyb. 3, 107, 4 : Ἡ πόλις κατεσκάφθη. Demosth. p. 361, 20.] Plut. ἐμφατικώτερον dixit [V. Poplic. c. 10], Κατέσκαψεν οἰκίαν εἰς ἔδαφος πᾶσαν, Domum totam funditus diruit et evertit. [Liban. vol. 4, p. 179, 22 : Κατασκευάσαι πόλει. Scrib. κατεσκάφθαι πόλιν ex cod. Monac. Jacobs.]

Κατασκᾰρῐφάω, Vellico, Fodio, Pungo, VV. LL. [Athen. 11, p. 507, D, de cornice : Τὸ φαλακρόν μου κατασκαριφᾶν. Valck.]

Κατασκᾰφή, ἡ, [Suffossio. Æsch. Sept. 1008 : Ἐτεοκλέα ... θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. Soph. Ant. 920 : Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς· ubi Laur. A κατασφαγάς. ||] Eversio quæ fit diruendo s. suffodiendo. [Æsch. Sept. 46 : Πόλει κατασκαφὰς θέντες· Choeph. 49 : Ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων. Soph. OEd. C. 1318 : Κατασκαφῇ τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν. Ἰλίου κατασκαφὰν Eur. Hel. 197. Πύργων κατασκαφὰς Phœn. 1203.] Æschin. [p. 76, 2] : Ὁρᾷν ἁλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς, Eversiones mœniorum. [Diodor. 15, 88 : Ἀνδραποδισμοῦ καὶ κατασκαφῆς ἔλαβε πεῖραν.]

Κατασκᾰφής, ὁ, ἡ, Dirutus, Suffodiendo eversus, κατεσκαμμένος, Hesych. [Soph. Ant. 891 : Ὦ κατασκαφὴς οἴκησις.]

Κατασκάφιλος, Qui dedecorat amicos, qui dedecori est amicis, et illos probro afficit; Hesychio ὁ καταισχύνων τοὺς φίλους. Sed suspecta non immerito fuerit scriptura illa κατασκάφιλος. [Fort. καταισχόφιλος.]

Κατασκεδάζω, et Κατασκεδαννῡμι, [Defundo, Perfundo, Adspergo. Hesych. : Κατασκεδάσαι, καταχέαι. Mœris p. 216 : Κατεσκέδασε τὴν ἀμίδα Ἀττικοί· κατέχεεν Ἕλληνες. Ubi de usu verbi optime dixit Piersonus, cujus annotationem nos apponimus compendifactam : « Κατασκεδάσαι τί τινος notat Effundere aliquid in aliquem. Aristoph. Av. 535 : Κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν ὥσπερ κενεβρείων. Alexis ap. Athen. 3, p. 123, C : Κατασκεδῶ ... τὴν μεγίστην ἀρύταιναν ὑμῶν. Ælian. N. A. 1, 58 : Ὕδωρ αὐτῶν κατασκεδάσας. Lucian. Nigrin. c. 3 : Τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν· Apol. pro merc. cond. c. 3 : Τῶν ἀκηκοότων πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι· Epist. Saturn. c. 21 : Χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι· Conviv. c. 33 : Ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι ... κατεσκέδασεν αὐτοῖν. Κατασκεδάσαι τὰς ἀμίδας Demosth. p. 1257, 17 : Τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσεούρουν· ubi Eustath. p. 1828, 32, memoriæ vitio κατερρήγνυον substituit. Dioni Chrys. Or. 37, p. 465, D : Ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκευάσαι, restituendum κατασκεδάσαι. (Eadem corruptela ap. Lysiam p. 118, 13 : Ἀλλ' οὐχ οὗτος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκεύασται· ubi Reisk. et ante eum Valcken. κατεσκέδασται. Et ap. Eunom. Basil. vol. 1, p. 618, B : Κατασκευασθείσης ἡμῶν ψευδοῦς δυσφημίας· ubi Valck. κατασκεδασθείσης. G. D.) A propria loquendi ratione fluxerunt figuratæ κατασκεδάσαι τινὸς ἀτιμίαν, ὕβριν, δόξαν κακὴν etc. Proxime ad propriam signif. Demosth. p. 242, 12 : Αἴτιος δὲ οὗτος ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας· et Demosthenem imitatus Lucian. Conviv. c. 3 : Πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων. Plato Apol. p. 18, C : Ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες οἱ δεινοί εἰσί μου κατήγοροι. Plut. De educ. puer. p. 10, C : Ἀριστοφάνους δὲ, ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, παντοίως πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κατασκεδαννύντος. (Ad quem l. Plutarchi exx. attulit Wyttenb.) Iterum Plato Min. p. 320, D : Αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω, ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος· similiterque de eodem Plut. Thes. c. 16 : Ἀδοξίαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν. Liban. vol. 4, p. 578, 13 : Μοιχείας δόξαν οὐκ οὔσης κατασκεδάσαι τῆς οἰκίας. Synes. Ep. 66, p. 207, B : Ἀτιμίαν σαφῆ τοῦ ξένου κατασκεδάσαντες. Lucian. De salt. c. 6 : Λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου· Lexiphan. c. 16 : Περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων· Eunuch. c. 2 : Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. Philostr. p. 157 : Τὸ μειράκιον κατεσκέδασε τοῦ λόγου πλατύν τε καὶ ἀσελγῆ γέλωτα. (Clem. Al. p. 489, 31 : Καχεξίαν προστρίβονται ψυχῇ κατασκεδαννύουσαι τὰ εἴδωλα τῆς ἡδονῆς ἐπίπροσθεν τῆς ψυχῆς. Hemst.) Eundem hujus verbi usum ex Joanne Chrys. illustravit Suicerus, unum tamen ex Homil. 30 in Genesin locum protulit, ubi κατεσκέδασε τὴν ἀτιμίαν notat, Ignominiam depulit, quod in ἀπεσκέδασεν mutandum videtur. » || Forma media Xenoph. Anab. 7, 3, 32 : Ἀναστὰς ὁ Σκύθης συνεξέπιε καὶ κατεσκεδάσατο (ex more Thracum, qui solebant τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέαι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν· ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν, ut docet Photius p. 142, 5) μετὰ τοῦτο τὸ κέρας. Nam sic scripturam librorum συγκατεσκεδάσατο, quamvis agnitam ab Photio et Athenæo 4, p. 151, D, recte correxit L. Dindorfius.] Dissipo, Dispergo. Posteriore utitur Alex. Aphr. Item, Κατασκεδάζω σου τὴν λοιδορίαν, pro Diluo et refuto. [Hujus significationis exempla desideramus.]

Κατασκελετεύω, i. q. κατασκελέω, quod vide. [Plut. De educ. puer. p. 7, D : Ἑαυτοὺς κατασκελετεύουσι. Τὸ σῶμα κατεσκελετευκὼς schol. Aristoph. Ran. 153. Passiv. Isocr. De antid. p. 486 Bekk. : Περιιδεῖν τὴν φύσιν τὴν αὐτῶν κατασκελετευθεῖσαν ἐπὶ τούτοις. Aristot. H. A. 10, 3 : Τὸ δὲ κατασκελετεύεται. Philo vol. 1, p. 198, 10 et 583, 27 : Ὠχροὶ, κατεσκελετευμένοι. « Idem vol. 2, p. 438 : Ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον. Restituendum eidem p. 464 : Ἀσιτίαις καὶ συνεχέσιν ἐνδείαις κατασκληκευθέντα, ex duabus ortum lectionibus κατασκελετευθέντα et κατεσκληκότα. » Wyttenb. ad l. Plutarchi. Duo alia vitia in gl. Photii Κατεσκληλητευμένος et Suidæ Κατεσκληλητευμένος, ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος.] Diog. L. : Ἐπανελθεῖν ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετευμένον, Aridum, Exuccum, Extenuatum macie, κατεξηραμμένον, Bud. [Figurate Longin. 2, 1 : Τὰ μεγαλοφυῆ ... ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα. G. D. Ones. Strateg. 1, 4 : Κατασκελετεύουσιν αἱ πολυτελεῖς θεραπεῖαι. Hase.]

[Κατασκελετόω, Emacio, Extenuo. Photius p. 142, 1 : Κατασκελετούμενα, λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκότα. Hanc interpretationem Suidas recte præterito Κατεσκελετευμένα tribuit, addito Κατασκελετούμενα δὲ, ὁ ἐνεστώς. Κατεσκέλλοντο ap. Æsch. Prom. 480 schol. exp. κατεσκελετοῦντο.]

Κατασκελέω, Exicco, Exarefacio. Proprie carnes et medullam corporis absumo, ut nihil præter sicca ossa remaneat. Hesych. κατασκελεῖν exp. κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν. [Recte Heinsius κατασκέλλειν corrigere videtur.]

[Κατασκελὴς, ὁ, ἡ, Extenuatus, Tenuis. Κατασκελὴς φράσις, Claudicans, Tardo pede incedens, de elocutione Isocratis, brevitate non admodum excellentis, Dionys. Jud. de Isocr. c. 2. Paulo post, eadem βραδυτέρα τοῦ μετρίου. Alio l. eandem ὑπτίαν, ἀναβεβλημένην, κεχυμένην appellat. Ernest. Lex. rhet. Ptolem. Μαθημ. σύντ. 13, p. 302 : Μηδεὶς τὰς τοιαύτας τῶν ὑποθέσεων ἐργώδεις νομισάτω, σκοπῶν τὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιτεχνημάτων κατασκελές· οὐ γὰρ προσήκει παραβάλλειν τὰ ἀνθρώπινα τοῖς θεοῖς. Hemst. Compar. idem Almag. tom. 2, p. 401, 11 ed. Halm. : Πλειόνων ἂν ἐδέησε κανονίων, ψηφοφορίας τε κατασκελεστέρας, Subtilioris. Hase.]

[Κατασκελίζω, Varico, Supplanto. Etym. Gud. p. 503, 15; ubi simplex σκελίζω est in Etym. M. p. 716, 37.]

[Κατασκέλλω, Emacio, Exsicco. Æsch. Prom. 480 : Φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο. Angl. Galen. vol. 19, p. 99, 14 : Ἐπισκληροῖς, τοῖς κατεσκληκόσιν· et p. 139, 4 : Σκληρὰ, κατεσκληκότα. Philostr. Vit. soph. p. 23, 30 ed. Kays. : Ὁ δὲ κατεσκληκώς τε καὶ ἀεὶ σπουδάζων. Hase.]

Κατασκεπάζω, Protego. [Pass. Artemidor. 2, 32 : Διὰ τὸ κατεσκεπάσθαι τοῖς ὅπλοις. Wakef. Joseph. Ant. Jud. 8, 4, 1 : Τὴν κιβωτὸν ὡς ὑπὸ σκηνῇ τινὶ καὶ θόλῳ κατεσκέπασαν. Hase.]

[Κατασκεπαστὸς, ὁ, ἡ, Coopertus, Aq. sec. Hexapla, lxx sec. Oxon. et Lips. Num. 7, 3. Schleusn.]

[Κατάσκεπος, ὁ, ἡ, Tectus. Schol. Oppiani Hal. 3, 636. Wakef.]

Κατασκέπτομαι, Speculor, i. q. σκοπιωροῦμαι et σκοπιάζω. Xen. Cyrop. 7, [1, 39] : Ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινὰ, κατασκέψασθαι εἴ πη καὶ ἄλλο τι μένοι τῶν πολεμίων καὶ μάχοιτο, Ut specularetur e turri, E turri in terram despiciens specularetur, ad exprimendum κατά. Sic utitur et Plut. Sol. [c. 9 : Ναῦν κατασκεψομένην τὰ τῶν πολεμίων. Polyb. 3, 95, 6 : Προαπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς· 10, 32, 2 : Κατασκεψόμενον τοὺς τόπους.]

[Κατασκέπω, Contego, Obtego. Musonius ap. Stob. Flor. 1, 84, p. 17 : Ἐσθήσεσι πολλαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα. Rufin. Anth. Pal. 5, 60 : Κατέσκεπε πεπταμένη χεὶρ οὐχ ὅλον Εὐρώταν. Nonnus Dion. 2, 110 : Ζωστῆρι κατέσκεπεν ἄντυγα μαζοῦ αἰδομένη.]

Κατασκευάζω, Instruo, [Adorno, Apparo, Instituo]: ut κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν τοῖς σκεύεσιν [ap. Diog. L. 5, 14. Seager.], vel κατασκευάσασθαι, ex Polluce p. 369 [9, 13. Herodot. 2, 121 : Τοὺς ὄνους κατασκευάζειν, Instruere asinos et onera illorum recte componere. 8, 33 : Ἱρὸν πλούσιον θησαυροῖσί τε καὶ ἀναθήμασι πολλοῖσι κατεσκευασμένον· 9, 82 : Κατασκευὴ (sive rectius σκηνὴ) χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατεσκευασμένη. Schweigh. Plato Symp. p. 189, C : Μέγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμούς· Critia p. 113, C : Ἱερὰ θυσίας τε αὐτοῖς κατασκευάζοντες· Leg. 6, p. 761, C : Γυμνάσια ... κατασκευάζειν· Rep. 8, p. 557, D : Πόλιν κατασκευάζειν· Ep. 11, p. 359, B : Αἱ ἔμπροσθεν πόλεις οὕτω κατεσκευάσθησαν.] Tale est πλοῖον κατασκευάζειν, sequente dat., ap. Dem. [p. 293, 3] : Πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι, Quum instruxisset omnibus armamentis. Id. [p. 1208, 17] : Ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ... καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα. Eundemque usum habet et pass. Κατασκευάζομαι, ap. Thuc. 6, p. 228 : Οἷς τε γὰρ ἡ χώρα κατεσκεύασται, Quibus regio instructa est. Alicubi reddi potest non solum Instruo, sed etiam verbo minus generali, Armo. Xen. Cyrop. 6, [1, 51] : Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Sed et non sequente dat., alicubi redditur itidem Instruo, Orno, Adorno. Xen. : Καὶ βασίλειον κατεσκεύασε· sed Bud. in hujus l. interpretatione ablativum addidit; vertit enim, Regiam instrumento regio adornavit. Sic et ap. Athen. κατασκευάζω sine adjectione poni testatur pro Instruo supellectile. [Antiatt. Bekk. p. 103, 28 : Κατεσκευασμένην οἰκίαν, ἀντὶ τοῦ πάνθ' ὅσα (adde δεῖ) ἔχουσαν. G. D.] In VV. LL. συμπόσιον κατασκευάζειν e Plat. Rep. 2, [p. 363, C], Convivium adornare. [Protag. p. 317, D : Κατεσκευάζομεν συνέδριον· Critia p. 110, B : Τοῦ βίου τἀναγκαῖα κατεσκευασμένα· 117, D : Τὰ περὶ τὴν τῶν βασιλέων οἴκησιν οὕτω κατεσκεύαστο· Symp. p. 197, B : Ὅθεν ... κατεσκευάσθη τῶν θεῶν τὰ πράγματα. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 36 : Δημοκρατίαν κατεσκεύαζε.]

|| Extruo, Construo, Ædifico. [Non accipiendum de ea constructione, qua later lateri imponitur, sed de architectonico artificio, quod muro formam inducit ad præstitutum finem. Peyron. Notit. libr. Valpergæ p. 62. De muris exstruendis inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 122, 30 : Ἐπηγγείλατο αὐτὸς κατασκευᾶν ἀμφότερα τὰ τείχη καὶ προθήσειν πᾶσαν τὴν εἰς αὐτὰ δαπάνην· ubi notanda futuri forma contracta.] Herodian. 5, [6, 21] : Πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας. Pausan. Lac. [3, 12, 9] : Τοῦτο δὲ τὸ οἰκοδόμημα Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσι. Et pass. κατασκευάζεσθαι itidem Extrui, ap. Eund. [ib. 14, 4] : Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Θέτιδος κατασκευασθῆναί φασιν ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. Thuc. dixit et sine adjectione κατεσκευάσαντο pro Ædificia extruxerunt, Ædificarunt : 2, [17] : Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοί. Quidam tradunt τὸν ναυπηγὸν dici κατασκευάζειν τὴν ναῦν : at κατασκευάζεσθαι, eum, qui sumptus εἰς κατασκευὴν suppeditat. [Theophr. H. Pl. 5, 8, 2 : Βουλομένους κατασκευάσασθαι πόλιν ἐν τῇ νήσῳ.]

|| Astruo, Argumentis astruo, Probo. Philo De mundo : Κατασκευάζει δὲ τὸ μὲν πρῶτον, οὕτως. Et κατασκευάζοντες λόγοι ap. Eund. : Τοὺς δὲ ἀγέννητον καὶ ἄφθαρτον κατασκευάζοντας λόγους, πρότερους τακτέον· quæ Bud. ita reddit, Verum eam disputationem, quæ mundum ortus et interitus exortem astruit, satius est ut loco primo commemoremus. Idem Comm. p. 574, e Philop. affert κατασκευάζοντα pro Astruentem argumentis et probantem. Alibi e Plut. quoque [Mor. p. 1036, B; 1045, B] pro Astruere, et Affirmare ac ponere, Conficere : cui opp. ἀναιρεῖν. [Epictet. Diss. 3, 15, 14 : Κατεσκεύασα ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται· 2, 20, 22. Schweigh. Κατασκευάζειν, Confirmare aliquid argumentis, Aristot. Rhet. 2, 23. Contrarium est τὸ ἀναιρεῖν, Negare, et ἀνασκευάζειν. Eodem sensu Longin. 12, 2, τὸ κατασκευαζόμενον, Id quod argumentis tractatur. Deinde Aristot. Rh. 3, 19, κατασκευάζειν πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατήν, dixit pro Auditorem sibi conciliare, dum caussam tuam laudes, adversarii autem deprimas aut vituperes : v. Ἐπιχαλκεύειν. Porro τὸ κατασκευάζεσθαι adhibetur de oratione cum aliquo artificio adornata, ut fiat λέξις ῥητορικὴ, Dionys. H. Jud. de Isæo c. 7. Compositam orationem, et ornatam et artificio aliquo et expolitione distinctam appellat Crassus ap. Cic. De orat. 1, 12. Conf. Cresoll. Theatr. 3, 23, p. 320, et dicta in vv. Κατασκευὴ, Κατασκευαστόν. Ernest. Lex. rhet.]

|| Struo, in ea signif. qua hoc de fraude et subdola molitione dicitur : unde redditur etiam Molior. Dem.

[p. 1103, 3] : Μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, κτλ. Id. [p. 1107, 19] : Πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι, Omne hoc negotium e composito ab ipsis structum est, Bud. p. 574, quem v. Idem p. 576, esse ait κατασκευάζειν, quod Plaut. vocat Contechnari (τεχνάζειν, ad verbum), Cic. Contexere. [Κατασκευάζειν sæpissime usurpatur pro Comminisci, Confingere, Falso prædicare, Facere verbis hominem aut rem alium aliamve quam reapse sit, Consuere dolos, Subornare falsos testes aliosve similis nequitiæ administros. Demosth. p. 1261, 23 : Παροίνους μέν τινας καὶ ὑβριστὰς οὐ κατασκευάσει (Oratione nos faciet), ἀγνώμονας δὲ καὶ πικρούς· 1126, 19 : Ὄντων γὰρ ἡμῶν τοιούτων ὁποίους τινὰς ἂν καὶ σὺ λόγῳ κατασκευάσῃς· 550 extr. : Κατασκευάσας (Mentitus) ὡς ἐγὼ εἰμὶ αἴτιος· 115, 11 : Ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος· 1051, 12 : Διαθήκας ψευδεῖς κατεσκευακότες· 1107 extr. : Διαθῆκαι κατεσκευασμέναι· 1047, 24 : Κατεσκευασμένοι δανεισταὶ, Creditores submissi et subornati. Cum infin. p. 1272, 6 : Τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἑαυτοῦ κατεσκεύασεν ἀμφισβητεῖν μοι τῶν χωρίων. Reisk.]

|| Efficio, Reddo : ut κατασκευάζειν ὑγιᾶ, Bud. ex Aristot. et Diosc., i. q. παρασκευάζειν ὑγιᾶ, Efficere s. Reddere sanum. [Plato Leg. 3, p. 684, D : Ἰσότητα αὐτοῖς τινα κατασκευάζουσι τῆς οὐσίας. Demosth. p. 505, 12 : Κατασκευάζων ὁ Δράκων φοβερὸν καὶ δεινὸν τὸ ἄλλον ἄλλου φονέα γενέσθαι. Duris ap. Athen. 12, p. 542, D : Ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζεν.] Affertur autem pro Efficio et infinitivo junctum, Κατεσκεύασαν αὐτοῖς ἐξεῖναι, Effecerunt ut eis liceret. Item Conficio, Facio : ut κατασκευάζειν στέφανον. V. pass. vocem Κατασκευάζομαι. [|| Constituo. Aristot. H. A. 6, 19 : Ἐν ἑκάστῃ δὲ ποίμνῃ κατασκευάζουσιν ἡγεμόνα τῶν ἀρρένων. || Aoristi forma Dorica Κατασκευάξας ap. Tim. Locr. p. 94, D.]

|| Pass. Κατασκευάζομαι act. signif. pro κατασκευάζω, et quidem in mediæ vocis aoristo præsertim, ut vides in quibusdam ll. quos in Κατασκευάζω protuli. [Plato Theæt. p. 197, C : Κατασκευασάμενος περιστερεῶνα· Leg. 5, p. 730, C : Ἐρημίαν αὐτῷ πᾶσαν κατεσκεύασατο ἐπὶ τέλει τοῦ βίου· Rep. 10, p. 606, E : Κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν αὑτοῦ βίον κατασκευασάμενον ζῆν· 8, p. 557, B : Ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν κατασκευάζοιτο· Critia p. 112, B : Ξυσσίτια χειμερινὰ κατεσκευασμένοι. Polyb. 1, 38, 3 : Κατεσκευάζοντο ναῦς. Μεγάλην χεῖρα κατασκευάσασθαι 2, 13, 4. « Theopomp. ap. Athen. 10, p. 435, E : Ὄργανα πολλὰ συμποσίου κατασκευασάμενος ἦν. Pausan. 5, 21, 14 : Κατεσκευάσατο τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην. » Hemst.] Meminit et Bud. p. 578, ubi inter alia affert e Xen. [H. Gr. 6, 4, 34] : Κατεσκευάσατο δὲ ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν, et interpr. Effecit et reddidit similem. Sed existimo verti etiam posse Constituit. Ibid. κατασκευάζομαι usurpari tradit pro Conficio, Compono, Fabricor, et affert ex Aristot. [De mundo c. 6 med.] : Φασὶ δὲ καὶ Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. In VV. LL. κατασκευάζομαι affertur et pro Comparo, Acquiro, e Xen., Συμμάχους κατασκευάζονται. In iisd. habetur et, Κατασκευαζόμενος τὴν βασιλείαν, ex Eod. [?], pro Regnum appetens et occupare volens. Sed fortasse potest et hic reddi Comparans, certe Moliens, quod malim : sic tamen ut aliquantum diversum habeat usum hic verbum istud Moliri ab eo quem habet supra in Κατασκευάζω. Sic et in isto l. [Xenophontis Mem. 1, 5, 4] qui ibi subjungitur, Κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ [ἀρετῆς] κρηπῖδα [τὴν ἐγκράτειαν], non dubitem reddere Moliri in animo fundamentum : ut dixit Cic., Amorem et odium in judicum animis oratione moliri. At in illis redditur, Jacere fundamentum. [Κατασκευασάμενοι δύναμιν Strabo 9, p. 427, ubi alii libri κατακτησάμενοι.] || Κατασκευάζομαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Instruor, item Extruor, Ædificor, ut vides in Κατασκευάζω. Sed exemplo prioris signif. addere potes e Plut. Cam., Πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη [V. Pericl. c. 12], et e Plat. Leg. [6, p. 778, A], κατεσκευασμένος οἰκέταις. Item κατεσκευασμένον χωρίον, Fundus instructus. [Xenoph. OEc. 10, 13 : Οὕτως ἡ γυνή μου κατεσκευασμένη βιοτεύει. Philostr. p. 164, 10 : Τὸ σῶμα εὖ κατεσκευασμένος· 859, 10 : Αὐτοσχέδιοί τινες καὶ οὔπω κατεσκευασμένοι τὸν βίον· φασὶ δὲ μηδ' ἂν κατασκευάσασθαι. Hemst. Dio Chr. Or. 7, p. 273 : Ἐπαύλεις ἔν τισι νυμφῶσι κατεσκευασμένοις καὶ θαυμαστοῖς ἄλσεσιν.] Posterioris autem, e Luciano Anachars. [et Plut. Mor. p. 667, C] : Οἰκοδομήμασι κατασκευασμένῳ. Quinetiam sicut κατασκευάζω ponitur pro Struo habente signif. fraudis et subdolæ molitionis, sic etiam κατασκευάζεσθαι dicitur, quod ita struitur. Atque adeo κατεσκευασμένον pro Ficto ponitur et Commentitio. V. Comm. Bud. p. 576. In VV. LL. affertur etiam κατεσκευασμένος κλῆρος e Plat. Leg. [9, p. 855, A], pro Constituta sors.

Κατασκευάπτω, Destruo. Prov. Solom. c. 30, s. 25 : Οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκευάπτονται, Et maceria ejus destruitur, VV. LL. Sed id verbum mihi non potest non esse suspectum, ac forsan pro eo reponendum κατασκάπτονται.

[Κατασκευᾰσία, ἡ, Conficiendi ratio. Suidas s. v. Κῦφι : Οὐκ οἶδα δὲ τίς ἡ κατασκευασία αὐτοῦ. De forma vocabuli conf. Lobeck. ad Phryn. p. 501.]

[Κατασκεύασις, ἡ, Confectio. Epiphan. t. 1, p. 566, C : Ἡ τούτων κ. Hase.]

Κατασκεύασμα, τὸ, Id quod structum est, Structura, Molimen, Machinamentum, Bud. Et τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα, Machinales fabricæ, e Gaza ap. Aristot. [Τὰ κατασκευάσματα, Machinæ bellicæ, Polyb 1, 48, 5. Τὰ ἐπὶ ταῖς χελώναις κ. 9, 41, 3. Supellectilia, Vasa, 4, 18, 8 et 11; 8, 34, 1. Schweigh. Diodor. 1, 51, de lacu effosso : Τὸ μέγεθος τοῦ κατασκευάσματος, Magnitudo operis. De tripode æreo id. Exc. p. 552 : Ἀναχθέντος τοῦ κατασκευάσματος. Hippoloch. ap. Athen. 4, p. 128, D : Χαλκοῦς πίναξ τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων, Æneus discus operis Corinthii s. fabricæ Corinthiæ.] Item, Quod extructum est, s. ædificatum, Ædificium, Polit. ap. Herodian. [4, 2, 15, 22. Dionys. A. R. 3, 27 : Καθελεῖν τὴν πόλιν ἄχρι θεμελίων μηδενὸς μήτε ἰδίου μήτε κοινοῦ κατασκευάσματος φειδόμενον. Julian. Or. 3, p. 127, A. Polyb. 10, 27, 9 : Τὰ κατὰ μέρος κ., Singulæ palatii partes. Pausan. 5, 12, 7 : Αἱ εἰκόνες αἱ τοῖς κατασκευάσμασι τοῖς περιφερέσιν ἐγκείμεναι.] || Interdum, sicut et κατασκευασμὸς, est Commentum, Commentitius actus et falsus, Molimentum subdolum, Molimen excogitatum. Dem. [p. 624, 24] : Καὶ τοῦτ' ἦν τὸ κ. αὐτοῖς, E composito factum ab ipsis et structum. [Dio Cass. 52, 7 : Δόξουσιν ἐκ κατασκευάσματος κατεψηφίσθαι.] Pro Commentitio autem actu et falso, ut quum dicitur κ. τῆς διαθήκης. In bonam quoque partem pro Remedio excogitato. Aristot. Polit. 6, [4] : Ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην· quod ipse alibi κατανόημα et σόφισμα dixit. [Ibid. 2, 9 : Βούλεται δημοκρατικὸν εἶναι τὸ κ. τῶν συσσιτίων· 6, 4.] V. Bud. p. 576. [Schol. Soph. Tr. 582 : Διὰ τοῦ κ. τούτου (τοῦ δολοφονῆσαι).]

[Κατασκευασμάτιον, τὸ, Parva structura. Hero in Mathem. vett. p. 160 : Κ. πρὸς τὸ οἰνοχοεῖν χρήσιμον.]

[Κατασκευασμὸς, ὁ, Machinatio. Demosth. p. 705, 3 : Κ. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τόνδε τὸν νόμον τεθέντα. Ἐκ κατασκευασμοῦ, Ex composito, Dio Cass. 38, 9; Exc. p. 19, 26; 44, 43.]

[Κατασκευαστέον, Instruendum, Adornandum, Apparandum, Efficiendum, Reddendum. Plato Leg. 12, p. 964, D : Πῶς τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους τῶν πολλῶν περὶ ἀρετῆς ἔργῳ καὶ λόγῳ κ. Xenoph. Ages. 1, 23 : Ἔγνω ἱππικὸν κ. εἶναι· H. Gr. 3, 4, 15 : Ἔγνω τοῦτο κ. εἶναι, ὡς μὴ ... « Orig. C. Cels. p. 119, 126. Geopon. 18, 2 : Τοὺς σηκοὺς θερμούς τε καὶ ξηροὺς κ. » Kall. Diog. L. 6, 13 : Τεῖχη κ. Boisson. Philo Belop. p. 83, 7 : Οἰκοδομὴν κ. Galen. vol. 14, p. 262, 12 : Πῶς κατασκευαστέοι οἵ τε ἡδύχροοι ... ἀρτίσκοι. Hase.]

Κατασκευαστὴς, ὁ, Extructor, Structor, Molitor, Opifex : Θεὸς τοῦ κόσμου κατασκευαστὴς, Deus opifex mundi. [Tatian. Or. ad Græc. p. 144, D : Πνευμάτων δὲ ὑλικῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ σχημάτων κ. Hase. Schol. Hermog. vol. 2, p. 1 (et iisdem fere verbis Sopater schol. Hermog. vol. 5, p. 15, 8) : Ῥήτωρ ... ἀνὴρ πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιστήμων καὶ ἐφ' ἑκάτερα ἐξ ἐνδόξων κατασκευαστής. « Hesych. Malo sensu Suidas : Μηχανορράφος, ἐπινοητὴς κακῶν, κ. τὰ φαῦλα μηχανώμενος. » Wakef. || Justinian. Novell. 30, 7, 1 : Τῶν καλουμένων κατασκευαστῶν. An qui tributarios præparabant et monebant ad exsolvendum consuetum canonem? Certe κατασκευάζειν πρόσοδον, Reditum comparare, dixit Nov. 30. Ducang.]

Κατασκευαστικὸς, ὴ, ὸν, [Aptus ad efficiendum, Efficiens. Aristot. De virt. et vit. p. 224, 15 Sylb. : Ἔστι δὲ ἐλευθέριος ... κατασκευαστικὸς τῶν περιττῶν καὶ καλῶν. Schol. Luc. Pro merc. cond. c. 10 : Ἤθους ταῦτα κατασκευαστικά. Schæfer. ||] q. d. Astructivus, id est Astruendi vim habens, Aptus ad astruendum. [K. ἐνθυμήματα Aristot. Rhet. 2, 26.] Cui opp. ἀνασκευαστικὸς ap. Hermog. Bud. illud vertit Astruens, ut hoc, Destruens, Evertens. [Athen. 1, p. 11, F : Οὐκ ἔστι τοῦτο τοῦ προκειμένου κατασκευαστικὸν, Hoc non conficit id de quo quæritur, Ex hoc non conficitur, non tuto colligitur id quod propositum est. Schweigh. Basil. M. vol. 1, p. 16, A : Τοῦ ἀόρατον εἶναι τὴν γῆν κατασκευαστικόν ἐστι τὸ ἐπαγόμενον. G. D. || Adverb. Κατασκευαστικῶς, Aristot. Analyt. prior. 46, 10 (?). Angl. Jo. Chrys. t. 10, p. 22, C ed. Par. alt. : Οὔτε σφοδρῶς, οὔτε κ. κέχρηται τῷ λόγῳ. Interpr. : Nec vehementibus usus est argumentis. Hase.]

Κατασκευαστὸς, ὴ, ὸν, Extructus, Structus, Conditus, Fabricatus. Vel q. d. Extructitius, Structitius, Compactus et fabrilis, Bud. afferens e Plut. Apophth. [p. 210, D], de Agesilao ita loquente : Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μήτε γραπτὴ, μήτε πλαστὴ, μήτε κατασκευαστή. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 641, 3 : Εἰκόνας ... οὐκ ἐκ χρωμάτων κατασκευαστῶν. Schol. Hom. Od. Δ, 490 : Τολυπευτὸν, κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον.] Item, Subornatus, Appositus, Allegatus, Adornatus, Summissus. Aristot. OEc. 2, [13] : Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος. [Dionys. A. R. 1, 76 : Οὐ μέντοι κρειττων ἡ κατεσκευασμένη (scribendum κατασκευαστὴ ex cod. Vat.) δόξα τῆς σεσιωπημένης ἀληθείας ἐγένετο· 7, 11 : Ὁ κατασκευάσας ταῦτα αὐτόμολος. Hic quoque ex cod. Vat. scribendum ὁ κατασκευαστὸς αὐτόμολος. || « Κατασκευαστὸν, τὸ, Quicquid e præparato, et cum aliquo artificio et studio dicitur, contrarium τῷ αὐτοφυεῖ, formæ dicendi nativæ et simplici, Dionys. De Isæo c. 11. Auctor ad Herenn. 1, 7, Apparatam orationem dicit, et mox Nimium apparata verba eodem sensu commemorat. » Ernest. Lex. rhet. || Adverb. Κατασκευαστῶς, Parate. Euclid. p. 601. Wakef.]

[Κατασκευάστρια, ἡ, Confectrix. Schol. Lycophr. 578 : Τῆς εὖ ἀληλεσμένης τροφῆς κατασκευαστρίας.]

Κατασκευὴ, ἡ, Extructio, Constructio, Structura, Opificium [Hesych. : K., διασκευή] : ut κ. νεὼς, item ποτηρίου ap. Athen., pro Opificio et opere. Et ἡ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κ., ex Aphthonio. [Plato Gorg. p. 455, B : Λιμένων κατασκευῆς ἢ νεωρίων. « K. navium Polyb. 1, 21, 1; 4, 70, 10; urbis, domorum, munimentorum 4, 65, 3, 6; 8, 17, 5 et 36, 2; 9, 27, 1; armorum 2, 30, 7 et 33, 3; machinæ, v. c. corvi, 1, 22, 4 et 23, 5. » Schweigh.] Ap. Thuc. κατασκευαὶ sine adjectione pro Ædificiis etiam. [1, 10 : Τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη· quem l. imitatur Liban. vol. 3, p. 299, 8 : Πόλεις ... τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβυτάτας, τῇ δὲ τῶν ἐδαφῶν κατασκευῇ νεωτάτας. Peyron. Notit. libr. Valpergæ p. 62. Polyb. 7, 6, 2 : Τὰς τῶν ἀρχείων καὶ δικαστηρίων κατασκευάς.] Et ap. Rhetores, κ. τοῦ λόγου, sive κατασκευὴ simpliciter, itidem Structura, vel Artificium. Vel, Structura orationis et compositio. V. Bud. p. 572 [et Ernest. infra]. Idem p. proxime præced. docet κατασκευὴν pro Constitutione poni, et quidem interdum pro Constitutione corporis, ut ap. Galenum sæpe. [Κατασκευὴ Galeno Salubr. l. 3, p. 245, 18 ed. Bas. τὸ τέλειον ἢ τελειότατον γυμνάσιον, Absolutissima exercitatio, quam per immodicos in certaminibus labores, etiam totum diem aliquando continuatos præparato jam ad eam corpore, obeunt athletæ. Foes. Plato Gorg. p. 477, B : Ἐν σώματος κατασκευῇ. Basil. M. vol. 2, p. 126, E.] Nonnunquam pro Constitutione animi, s. Constitutione vitæ et morum, ut ap. Plat. Apud quem tamen additur uno in loco [Rep. 5, p. 449, A : Περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν· et plur. 8, p. 544, E : Αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς,] gen. τῆς ψυχῆς, in altero [Leg. 8, p. 842, C], τοῦ βίου : quem gen. habes et ap. Isocr. Sed ex hoc affertur κατασκευαὶ τοῦ βίου pro Institutis vitæ. [Eur. Suppl. 214 : Θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τοιαύτην.] At ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ pro Vitæ cultu, e Plut. Pericl. [c. 8.] Sic autem et ap. Philon. Constitutionem interpr., ubi dicit, Ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς λαχεῖν ἄνθρωπον. Et plur. ap. Aristot. : Δρώντων μὲν πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. [Τῶν ἐθισμῶν κ., Elaboratio, id est cultura morum, Polyb. 4, 21, 4. Et absolute pro Disciplina, Cultura ingenii, Institutione, 24, 7, 11. Ἡ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων κατασκευὴ, Institutio ex libris, 11, 8, 1. Schweigh.] Invenitur et νόμων κατασκευὴ ap. Plat. [Leg. 5, p. 739, B, Ep. 7, p. 351, C], ubi vox Constitutio retineri potest. Redditur alioqui non Constitutio legum, sed Legum latio et positio. Sed et κατασκευὴ contrarium τῇ ἀναζυγῇ, Castrorum positio, metatio. Quemadmodum autem in illo Plut. l. quem modo protuli, ἡ περὶ τὸν βίον κ. redditur non solum Vitæ cultus, sed et Apparatus, sic etiam Bud. testatur κατασκευὴν dici Apparatum et copias sine quibus commode aliquid administrari nequit, ab Isocr. [p. 45, E] : Ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα. [Plato Leg. 5, p. 736, B : Ἐν πάσῃ κατασκευῇ πολιτικῇ· 11, p. 923, D : Τῆς περὶ τὸν κλῆρον κατασκευῆς πάσης.] Sed in hoc l. aliisque hujusmodi commodius reddi posse videtur κατασκευὴ Apparatus, quam in illo Plut. ἡ περὶ τὸν βίον κ., Vitæ apparatus. [K. πολιτεύματος Polyb. 3, 118, 12. Id. 2, 17, 9 : Ὤκουν κατὰ κώμας ἀτειχίστους, τῆς λοιπῆς κατασκευῆς ἄμοιροι καθεστῶτες.] Peculiarius vero κατασκευὴ, Suppellex, Vasa et instrumentum domus, vel fundi. [Herodot. 9, 82 : Ὡς Ξέρξης φεύγων ... Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν (παρασκευὴν Athen. 4, p. 138, C) καταλίποι τὴν ἑωυτοῦ· Παυσανίην ὦν, δρέοντα τὴν Μαρδονίου κατασκευὴν (σκηνὴν Schweigh.) χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ καὶ παραπετάσμασι ... κατεσκευασμένην.] Thuc. 6, [46] : Φιάλας τε καὶ οἰνοχόας, καὶ θυμιατήρια, καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην. [Plato Rep. 4, p. 419 : Ταύταις πρέπουσαν κατασκευὴν κτώμεναι. Demosth. p. 1155, 21 : Κατασκευὴν τῆς οἰκίας τὴν οὖσάν μοί ποτε ... καταλήψεσθαι. Isocr. p. 150, B : Ὥστε καλλίους εἶναι τὰς κατασκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἢ τὰς ἐντὸς τείχους.] Sic et alibi. Usus est ita et Xen. [OEc. 8, 18, Vectig. 4, 8, etc.] In Pand. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγροῦ, et ἡ κατ' ἀγρὸν σκευὴ, pro eod. Strabo plurali quoque usus est in hac signif. Sciendum est porro, et in illo Isocr. l. quem modo protuli, κατασκευὴν Budæo videri esse dictam quasi Supellectilem imperii s. Reip. Græcorum instrumentum. [Diodor. Exc. p. 595, 15 : Κατασκευὴ κτημάτων πολυτελής. Strabo 12, p. 579 : Ἡ τοιαύτη κ. τῆς χώρας. Hemst.]

[|| Elaboratio, Effectio quælibet quæ studium et artem desiderat; velut elaboratio scriptionis, compositio libri, τὸ πρὸς ἀλαζονείαν τὴν κατασκευὴν ἔχει ῥᾳδιστέραν, Polyb. 16, 20, 4. Et sic tropice ipsum opus suum, et pleniorem præsertim historiæ compositionem, quæ a libro tertio incipit, Polyb. vocat κατασκευὴν (quemadmodum alias sæpius πραγματείαν) 2, 37, 5, quam distinguit a τῇ προκατασκευῇ, i. e. Præparatione, 2, 37, 2; 1, 10, 3; 13, 1; 2, 14, 1; 71, 7. Porro κ. est etiam ipsa ars et sollertia. Sic 6, 4, 7, ait monarchiam oriri φυσικῶς et ἀκατασκεύως, sed ex ea regnum exsistere μετὰ κατασκευῆς καὶ διορθώσεως. Urbs munita φύσει καὶ κατασκευῇ 9, 27, 3. Pariter τῇ τοῦ πληρώματος κατασκευῇ, Arte et sollertia nautarum, 1, 19, 15. Schweigh. || De insidiis struendis Joann. Malal. p. 84, 6 : Ἀγνοῶν τὴν κατασκευὴν τὴν κατ' αὐτοῦ.] || Astructio, Probatio, Demonstratio, Pars ejus astructoria, ut docet Bud. p. 574, e Philop. et Proclo. Sic Philo, Τοιούτῳ πρὸς κατασκευὴν λόγῳ χρῶνται, Ad astruendam opinionem suam. Narrationibus quoque ap. Rhetores adhibetur κατασκευὴ, oppositam habens ἀνασκευήν. Fabius 2, 4 : Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi construendique eas, quod ἀνάσκευὴ κατασκευήque vocatur. Ita enim legit Bud. hic, non Destruendi confirmandique. [K. triplici potissimum sensu a rhetoribus adhibetur. Nam 1. notat Structuram et compositionem, sive ea in verbis, sive in sententiis et argumento orationis versetur. Sic Dionys. De comp. vv. c. 16, p. 100, Jud. de Lys. c. 24, de Isocr. c. 3. Et ap. Plut. De aud. poet. p. 16, B, ἄμυθος κατασκευὴ est Ea carminis compositio, quæ caret fabularum vel mythorum mentione. 2. dicitur, ubi Artificiosa orationis instructio significanda est, quam Cic. De invent. 1, 8, Appara-

tionem, et Artificiosam diligentiam appellavit. Sic ἐκ παρασκευῆς λέγειν dicitur orator, si e præparato et cum artificio orationem instruit. Dionys. Jud. de Isæo c. 16. Et ap. Diog. L. 7, 1, 40, κ. e disciplina Stoicorum rhetorica est λέξις ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμὸν, adeoque artificiosa elegansque orationis conformatio. Unde et opponitur τῇ ἀληθείᾳ, ut in illa artificii, in hac autem simplicitatis notio significetur. 3. Quemadmodum, ut supra vidimus, τὸ κατασκευάζειν dictum est pro Confirmare s. Tractare aliquid argumentis, ita κατασκευὴ simpliciter de Confirmatione, et Ea orationis dispositione dicitur, qua argumentis et probationibus pugnatur : conf. Dionys. Jud. de Lys. c. 24, Art. rhet. c. 10, 13, ubi αὐξήσεις jungit Longin. 11, 2. Sic et Hermogeni κατασκευαὶ sunt Confirmationes quæ fiunt causis et rationibus, quæ ratio propria est λόγοις πολιτικοῖς, II. ἰδ. 1, p. 390, de Thucydide : Δικανικός ἐστι καὶ συμβουλευτικὸς, κατὰ τὸ μηδὲν ἀκατασκεύως εἰσάγειν· mox : Ταῖς ἐννοίαις, εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικὸς ὁμοῦ καὶ σεμνός· οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον ἐν ἱστορίαις ἀπολείπει. Ita et Cic. Ad Att. 1, 14, commemoraturus artificia quibus in laudando Pompeio usus fuisset, περιόδους, καμπὰς, ἐπιχειρήματα, (ἐνθυμήματα) et κατασκευὰς nominat, quorum duo priora ad elocutionem, posteriora ad confirmandi amplificandique studium retulit. Deinde κ. etiam dicitur Hermogeni Altera pars exordii, h. e. Causarum expositio, quibus res antea propositæ confirmentur, II. εὑρεσ. 1, p. 28, quem λόγον, h. e. λόγου ἀπόδοσιν, Aristoteles dixit. Ernest. Lex. rhet.]

[Κατάσκευος, ὁ, ἡ. Κατάσκευα εἰλήματα, Composita involucra, Aq. Ez. 27, 24 : Ἐν κατασκεύοις εἰλήμασιν. Sic enim leg. loco ἐγκατασκεύοις εἰλ. Vide Drusium Fragm. vett. Intt. Gr. p. 631. Schleusn.]

[Κατάσκεψις, εως, ἡ, Consideratio. Strabo 6, p. 262 : Ἐκβῆναι ἐπὶ τὴν κατάσκεψιν τῶν χωρίων.]

Κατασκέω, ήσω, Exerceo, Erudio. Unde κατησκημένος, Exercitatus, Eruditus. Basil. In Hexaem. Homil. 6 [t. 1, p. 35, D] : Οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πάνυ κατησκημένων τὸν νοῦν, καὶ περὶ τὴν φθειρομένην ταύτην φύσιν ὀξυωπούντων. [Id. t. 2, p. 1115, A, de vita ascetica : Πρὸς τὴν ὀρθότητα καὶ τὸν κατησκημένον βίον τῷ τόνῳ χρώμενον. Hase. Plut. V. Ages. c. 33 : Δίαιτα ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη.]

Κατασκηνάω, et Κατασκηνάομαι, Tentorium defigo, i. q. σκηνῶμαι. Plato Rep. 10, [p. 614, E] paulo ante l. in Σκηνῶμαι citandum : Τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ψυχὰς ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν, καὶ ἀσμένως εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας, οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι, Sedem et domicilium suum ponere. [Synesius p. 70, C : Ἐκεῖ νόμιζε κατεσκηνηκέναι τὸν νοῦν.]

[Κατασκηνέω, i. q. κατασκηνάω. Κατασκηνεῖν Georg Pach. Mich. Pal. p. 155, A; κατεσκήνουν Andron. p. 200, A. Sed κατασκηνοῖ p. 121, E. G. Dind.]

Κατασκηνόω, Tentorium defigo s. depango, Tabernaculum et sedem colloco. Xen. Cyrop. 6, [2, 2] : Κελεύω τοίνυν ὑμᾶς, μένοντας ἐν ᾧ κατεσκηνώκατε, φυλάττειν τὰ χρήματα, Ibi ubi tentoria posuistis. 4, [5, 39] : Ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι, τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, Si quis tentorium s. tabernaculum suum collocarit in loco aliquo cui quid desit. [Polyb. 10, 31, 5 : Αὐτοῦ κατεσκήνωσε· 10, 35, 2 : Πέραν τοῦ Τιβέρεως κατασκηνοῦν.] Et Marc. [4, 32] metaphorice, Ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν, Ut sub umbrosis ejus ramusculis volucres aeriæ possint sedes suas figere, s. Nidificare. Ceteri evangelistæ pro illo ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ, habent ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ. Transitive etiam ponitur pro Tentorium s. Tabernaculum præbeo : quo pertinet κατασκηνῶ, quod e Xen. affertur pro In tabernaculum s. tentorium recipio : item hoc, quod e Greg. Naz. citatur, Εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν, pro In loco compascuo habitacula præbens. Sic Συγκατασκηνόω. Rursum neutraliter exp. Quiesco : quia sc. fixis tentoriis, collocatisque tabernaculis, quiescere solemus. Act. 2, [26] e Ps. 15, [9] : Ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, Caro mea requiescet in spe.

[Κατασκήνωμα, τὸ, Integumentum. Æsch. Cho. 999 : Νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα. « Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 213, v. 44. » Boiss.]

Κατασκήνωσις, εως, ἡ, Tabernaculorum et tentoriorum collocatio. Accipitur et pro Ipso tentorio s. tabernaculo et habitaculo : sicut οἴκησις significat non modo Habitationem, verum etiam Ipsum habitaculum : οἴκημα, s. σκήνωμα. Et sic volucrum κατασκηνώσεις dicuntur ipsarum Sedes et domicilia, i. e. Nidi. Matth. 8, [20] : Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, Nidos in quibus κατασκηνοῦσι. [Καλεῖν πρὸς κατασκήνωσιν Polyb. 1, 26, 5. Κακασκηνώσεις βασιλέων Geopon. 11, 2, 9. Ἐν βαρβαρικῇ κατασκήνωσις Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 436, 17. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 347, C; Const. Logoth. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 760, 37. Ones. Strateg. 11, 2 : Ἐν πορείᾳ καὶ κατασκηνώσει. Hase.]

Κατασκήπτω, Impetu devehor, Impetuose irruo s. ingruo : ut fulmina, presteres, typhones. Cujus signif. exemplum ex Aristot. De mundo [c. 4 : Σκηπτοὶ ... ὅτι κατασκήπτουσιν εἴς τι] habebis in Σκηπτός. Simile est hoc [Diodori 16, 81 : Ἀστραπαί τε καὶ βρονταὶ μετὰ μεγάλων πνευμάτων κατέσκηπτον·] Plutarchi Lyc. [c. 31] : Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, Dicitur a fulmine in ipsum devecto tactum s. ictum esse. [Cornut. De nat. deor. c. 18, p. 180 : Οἱ κεραυνοὶ ἐκεῖθεν (ex cœlo) κατασκήπτουσι. Τὰ κατασκηφθέντα χωρία, Loca fulminata, Hesych. s. v. Ἐνηλύσια. Hemst. Aristot. H. A. 5, 22 : Ἐν ταῖς τῶν ἄστρων ἐπιτολαῖς καὶ ὅταν κατασκήψῃ ἡ ἶρις.] Itidem pro Deferor, ap. Eund. Them. [c. 15] : Νέφος ἔδοξεν ὑπονοστεῖν καὶ κατασκήπτειν εἰς τὰς τριήρεις, Nebula visa est recidere et in triremes deferri. [Herodot. 8, 65 : Ἦν (ὁ κονιορτὸς καὶ τὸ φθεγγόμενον) κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελοπόννησον. Philo p. 629, D : Νότος εὐθὺς ἤρξατο κατασκήπτειν βιαιότατος.] Morbi quoque κατασκήπτουσι, quum cœlitus quasi delati homines invadunt s. incessunt, et in partem aliquam corporis incumbunt. Herodot. [7, 137] : Κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους [ἡ Ταλθυβίου μῆνις], Nuntios invasit et corripuit. [Eur. Hipp. 1418 : Ὀργαὶ κατασκήπτουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας. Aristoph. ap. Athen. 4, p. 154, E : Εἰς Οἰδίπου δὲ παῖδε ... Ἄρης κατέσκηψε. Dionys. A. R. 3, 23 : Νέμεσις εἰς τούτους κατασκήψει. Cum dat. Herodot. 7, 134 : Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου. Polyb. 24, 8, 14 : Θεῶν τινῶν αὐτῷ μῆνις εἰς τὸ γῆρας κατέσκηψε. Cum accus. Eur. Med. 94 : Οὐδὲ παύσεται χόλου ... πρὶν κατασκῆψαί τινα· ubi schol. ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ, οἷον κεραυνῶσαι.] Thuc. 2, [49] de morbo pestifero : Κατέσκηψε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς χεῖρας, καὶ πόδας. Ibid. dicit τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ (quod schol. exp. ἐπίσκηψις), synonymos accipiens κατασκήπτειν εἰς ἀκρωτήρια et ἀντιλαμβάνειν ἀκρωτηρίων, Summas partes invadere et corripere. [Soran. Vit. Hippocr. p. 1298, 20 : Λοιμοῦ κατασκήψαντος.] Galen. : Κατασκήπτει εἰς κυρσοὺς, In varices fertur et decumbit, Varices corripit et invadit. [Λέγεται παιδὶ ὄντι ῥεῦμα κατασκῆψαι ἐς τὰ νεῦρα, Pausan. 6, 3, 4. Valck. Diodor. 3, 69 : Θηρίον ... εἰς τοὺς περὶ τὰ Κεραύνια δρυμοὺς κατασκῆψαι. Ap. eund. 5, 80 : Πελασγοὶ ... καταντήσαντες εἰς τὴν Κρήτην, recte fortasse libri quidam κατασκήψαντες. Similiter Heliodor. 8, 14 : Οἱ ἱππεῖς ... ἔγνωσαν αὐτοῦ που κατασκήψαντες πνεῦσαι μὲν αὐτὸν, ἀναπνεῦσαι δὲ καὶ τὴν ἵππον.] Diversa construct. affertur ex Aristot. Probl. 2 [Alex. Aphr. Probl. 1, 40 : Χολὴ ... κατασκήπτουσα τῷ ὀδ. βραχὺν χρόνον], κατασκήπτειν τῷ ὀδόντι, In dentem incumbere, pro ἐγκατασκήπτειν. [Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 388, B : Αἱ μεγάλαι ψυχῇ νόσοι κατασκήπτουσι. Hemst. Dionys. A. R. 9, 40 : Ἡ νόσος ἡ ταῖς γυναιξὶ κατασκήψασα· sed recte cod. Vat. ἡ κατασκήψασα εἰς τὰς γυναῖκας. Similis scripturæ diversitas 3, 23.] Diversa item e non nominato auctore, Κατασκήπτει νοῦν, Mentem invadit et incessit : pro κατασκήπτει εἰς νοῦν. [Alio sensu Soph. OEd. C. 1011 : Τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς (Precibus efflagito) ἐλθεῖν ἀρωγούς.] Alia etiam mala et infortunia κατασκήπτουσι [Æsch. Suppl. 531 : Τίς κατέσκηψεν τύχη;] ut ap. Philon. V. M. 2 : Πολέμοις, ἢ τυραννίσιν, ἤ τισιν ἄλλοις ἀβουλήτοις, ἃ νεωτερισμῷ τύχης κατασκήπτει, Quæ fortunæ insolentia invexerit, Turn. eleganter. [Idem p. 1018, D; 1030, B.] Item et fama dicitur

κατασκήπτειν, quum aliquo delata invadit s. pervadit omnes cœtus et late serpit, Appian. B. C. 3, [25] : Ἄφνω δὲ φήμη κατέσκηψε, Γέτας τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος πυθομένους Μακεδονίαν πορθεῖν. [|| Perducor, Pervenio. Dionys. A. R. 3, 60 : Ἔργον ἀνόσιον εἰς εὐτυχὲς κατασκῆψαι τέλος· 54 : Ὁ μὲν δὴ ... πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψε. || Suspecta Hesychii interpretatio Κατασκῆψαι, κατασπεῖραι· quam ad κατασκεδάσαι refert Elmsl. ad Eur. Med. 93.]

Κατάσκηψις, εως, ἡ, Invasio, Decubitus, ut quum morbus dicitur invadere et decumbere in partem aliquam corporis : pro quo Thuc. dicit ἀντίληψις, schol. ejus ἐπίσκηψις. Diosc. præf. l. 7 : Πρὸ τῆς κατασκήψεως τῶν παθῶν ποικίλως διαγωνιστέον, μέχρι τοῦ παντελῶς αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων, Antequam ad ima decumbant morbi, variis modis est decertandum, donec vis tota corporibus excutiatur. Ubi τῷ κατασκήπτειν vicinam signif. habent, εἰς τὸ βάθος ἀπελθεῖν καὶ σπλάγχνων ἅψασθαι, item καθάπτεσθαι τῶν σωμάτων.

Κατασκιάζω, Obumbro, Opaco. Hesiod. Theog. [716] : Κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας· ut ap. Herodot. 7, [226] Trachinius quidam dicit, Ὡς ἐπεὰν οἱ βάρβαροι ἀπέωσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι. Plato Tim. [p. 74, D] : Κατεσκίασε πάντα σαρξὶ ἄνωθεν, pro Omnia desuper carne operuit. [Futur. Soph. OEd. C. 406 : Ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει, ubi de sepeliendo OEdipo dictum est. Eur. Ion. 1142 : Λαβὼν δ' ὑφάσμαθ' ἱρὰ θησαυρῶν πάρα, κατεσκίαζε.]

[Κατασκίασμα, τὸ, Obumbramentum. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 253. Mendham.]

[Κατασκιασμὸς, ὁ, Obumbratio. Germanus In Dormit. B. Mar. p. 93. Boiss.]

Κατασκιάω, Obumbro, Opaco. Hom. Od. M, [436] de ramis caprifici : Κατεσκίαον δὲ χάρυβδιν. [Oppian. Hal. 3, 467 : Ὄφρα οἱ ὕδωρ μή τι κατασκιάοιτο. Wakef.]

Κατασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, Disjicio. Pass. Κατασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior. Unde ap. Suid. Κατασκιδναμένη, κατασκορπιζομένη [σκορπιζομένη Photius. Plut. Mor. p. 776, F : Τοιαύτην ἔχουσιν αἱ ἀπόρροιαι τῆς δυνάμεως ὀξύτητα, πυρὸς δίκην ἐπινεμομένην τὰ γειτνιῶντα καὶ κατασκιδναμένην.]

Κατάσκιος, ὁ, ἡ, Umbrosus, Opacus. [Πάντοθεν σκιὰν ἔχων exp. Hesych.] Herodot., δένδρεσι κατάσκιος, Arboribus umbrosus, A. umbrosis densus. Et ap. Hesiod. [Op. 515] : Λάχνη δέρμα κατάσκιον. [Æsch. Suppl. 345 : Πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἕδρας κατασκίους· 354 : Κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον· Ag. 493 : Κήρυκα ... κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας. Soph. El. 422 : Θαλλὸν ᾧ κατάσκιον πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα. Strabo 16, p. 769 : Δύο μὲν (νήσους) ἐλαίαις κατασκίους, μίαν δ' ἧττον κατάσκιον. Herodian. 1, 12, 3 : Χωρίον ... μεγίστοις κατάσκιον ἄλσεσι. Figurate Christodor. Ecphr. 149 : Πενθήμονι κόσμῳ ... κατάσκιον. Cum genit. Mnasalc. Anth. Pal. 9, 333 : Κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον. || Signif. activa, Eurip. Phœn. 657 : Ἔρνεσι κατασκίοισι. Τρεῖς κατασκίους λόφους Æsch. Sept. 384 et Aristophan. Ach. 965.]

[Κατασκιρρόομαι, Obduresco, Occalleo, Veterasco. Hesych. : Κατεσκιρρωμένης (codex κατεσκηρωμένης), πεπαλαιωμένης. Decompositum προκατεσκιρρωμένης (-σκειρωμένης codex Alex.) est Maccab. 3, 4, 1. Schleusn. Photius et Suid. : Κατεσκιρρωμένη (libri -σκειρωμένη vel -σκιρ.), πεπαλαιωμένη. Alia ejusdem verbi corruptela ap. Hesych. : Κατισχαρομένης (κατεσχαρωμένης Musurus), πεπαλαιωμένης. Mire Photius p. 189 extr. : Κύρβεις ... εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος. Eadem fere ab aliis grammaticis, quos Heynius indicavit p. 397, traduntur ex Apollodoro, sed omisso illo ἢ κατεσκειρῶσθαι.]

[Κατασκιρτάω, Desilio, Prosilio. Ælian. N. A. 2, 6; 5, 6; Polyæn. 8, 23, 7. Plut. Mor. p. 790, C : Κατασκιρτῆσαι τοῦ βήματος. Suidas : Κατασκιρτῶ· γενικῇ. Theodoret. vol. 4, p. 1028 : Οὐ γὰρ τοιαύτην αὐτῷ (τῷ σώματι) προσφέρειν δεῖ θεραπείαν, ὥστε κατασκιρτᾶν τῆς ψυχῆς (Ut contra animam exsiliat), ἀλλ' ἵνα ὑπουργῇ καὶ συνεργῇ.]

[Κατασκίρτημα, τὸ, Desultura. Eustath. Opusc. p. 300, 18 : Κεντρίζων τὸν ἵππον εἰς κ.]

[Κατασκληκεύω scriptura vitiosa. V. Κατασκελετεύω.]

Κατασκλῆμι, Exaresco, Exiccesco, etiam Emacior, Contabesco : accipiendo neutraliter, sicut præt. perf. κατέσκληκα significat Exarui, Emaciatus et tabefactus sum, Contabui. Unde particip. κατεσκληκὼς, Qui exaruit, emaciatus est et contabuit. Lucian. [Galli c. 29] : Κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς, Totus emaciatus est, præ curis tabefactus, Aridus macilentusque factus est, Exaruit et emacruit. Id. [Hermot. c. 2] : Ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα, Pallidum semper præ curis, et corpore extabefactum, tabefactum, Corpus habentem exarefactum, ut Suid. κατεσκληκὼς exp. ἐξηραμμένος. In altero autem l. κατέσκληκεν verti potius debet Emaciatus est quam Exaruit aut Extabuit s. Intabuit : quoniam additur ἐκτετηκώς. [Lucian. Bis accus. c. 34 : Ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα. Alciphro 3, 19 : Ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα. Heliodor. 5, p. 246 (?) : Πρεσβύτης ἐφαίνετο τὰ μὲν ἄλλα κατεσκληκώς.] Ap. Basil. Bud. κατεσκληκέναι vertit itidem Contabuisse, Intabuisse. At in VV. LL. Κατέσκληκα exp. Morbo s. Fame contabui, quasi κατέσκληκα per se valeat i. q. κατέσκληκα νόσῳ, vel κατέσκληκα λιμῷ. || Κατεσκληκέναι exp. etiam Induruisse, Induratum esse : ut in hoc Theophr. l. [C. Pl. 6, 14, 11] : Τούτου δ' αἴτιον ὅτι καὶ κατέσκληκέ πως, ἐκλελοιπότος τοῦ οἰκείου θερμοῦ, Gaza κατέσκληκε vertit Indurata sunt. [Clem. Al. p. 281, 14 : Κατεσκληκὼς ὑπὸ κρύους. Hemst. || Singulari usu pro Severior, Austerior, Philostr. V. Soph. 1, 18, p. 508 : Ὁ μὲν διακεχυμένος τε καὶ ἡδὺς ἐφαίνετο τοῖς συμπρεσβεύουσι, ὁ δὲ κατεσκληκώς τε καὶ ἀεὶ σπουδάζων· nisi refingendum καθεστηκὼς, ut p. 723 : Καθεστηκότι ἐώκει. Piers. ad Mœr. p. 50. Vulgatam scripturam Boisson. ad Heroic. p. 574, defendit allato l. simili p. 552 : Στέρνα εὐπαγῆ καὶ ξὺν ὥρᾳ κατεσκληκότα.]

[Κατασκληραίνω, Induro, Obduro. Καταμαλάσσοντα Hesych. per κατασκληραίνοντα exp., quod contrarium est atque dici debuit.]

[Κατάσκληρος, ὁ, ἡ, Durus. Philo in Mathem. vett. p. 71 : Μήτε κατάσκληρον λίαν μήτε μαλακόν. G. D. Hippiatr. p. 233, 2 : Ἐὰν δὲ κ. γένηται. Hase.]

[Κατασκληρύνω, i. q. κατασκληραίνω. Theophr. C. Pl. 4, 12, 9 : Κατασκληρύνονται καὶ ἀποψύχονται. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 644.]

[Κατασκόπευσις, εως, ἡ, Speculatio, Exploratio. Eust. p. 69, 37 : Ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ· 821, 53 : Ἀλαοσκοπιὴ ἡ ματαία κ.]

[Κατασκοπευτήριον, τὸ, Specula. Martyrium Arethæ in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 36 : Ὦ πόλις ἀκρόπολις ... κατασκοπευτήριον ἐγένου τῶν ... εὐαγγελιζομένων.]

Κατασκοπεύω, Exploro, Speculor. 1 Macc. [5, 38] : Ἀπέστειλεν κατασκοπεύειν τὴν παρεμβολὴν αὐτῶν. [Exod. 2, 4; Jos. 2, 1. Κατασκοπεύονται Eustath. Opusc. p. 307, 28.]

Κατασκοπέω, et Κατασκοπέομαι, Speculor, Inspicio, Oculis perlustro. [Eur. Hel. 1623 : Ὄπη νοσοῖεν ξύμμαχοι κατασκοπῶν.] Xen. Mem. 2, [1, 22] : Κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, σκοπεῖν τε καὶ εἴ τις αὐτὴν θεᾶται. [Aristot. Eth. magn. 2, 15 : Ὁ ἄνθρωπος ὃς ἂν αὐτὸς ἑαυτὸν κατασκοπῆται. Polyb. 10, 20, 2, κ. τὰς πανοπλίας. LXX Sam. 2, 10, 3. Insidias struo, Conor aliquid dolose eripere, Ep. ad Gal. 2, 4 : Κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν, Ut dolose eripiant libertatem Christianam.]

Κατασκοπὴ, ἡ, Speculatio, i. q. σκοπή. [Soph. Phil. 45 : Τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπήν. Μολεῖν ἐς κ. Eur. Bacch. 836.] Xen. Cyrop. 6, [2, 9] : Οὓς ἐπεπόμφει Κῦρος ἐπὶ κατασκοπῇ, Quos speculatum miserat. Sic [Æschin. p. 31, 42 : Κ. τῶν πραγμάτων· Polyb. 3, 95, 8 : Οἱ ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐκπεμφθέντες·] Philo V. M. 1 : Ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξήεσαν, Exploratum exibant. Item κατασκοπὴν ἔχειν, ut Hom. dicit σκοπιὴν ἔχειν, pro σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι, Speculari et explorare. Plut. Fab. [c. 12] : Οὐ δι' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κατασκοπὴν ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος. Thuc. vero 6, [34] dicit, Κατασκοπαῖς χρωμένοις ὁπόσοι τε ἐσμὲν καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ, Per visores explorantes quot simus et quo in loco : accipiens κατασκοπαῖς χρωμένους pro κατασκοπεύοντας. [Geopon. 2, 3, 3 : Ἀποψιν καὶ κ.

τοῦ χωρίου.] Exp. etiam Specula, sicut σκοπὴ et σκοπιά : nullum tamen ejus signif. affertur exemplum. A

[Κατασκόπησις, εως, ἡ, Exploratio, Gl. Jo. Zonaras in Epist. canon. p. 67, D : Τῆς τῶν ῥημάτων ἐξετάσεως καὶ κατασκοπήσεως. Jo. Cinnam. p. 19, C : Ἐπὶ κατασκόπησιν αὖθις ἐχώρει. Theodor. Metoch. Miscell. p. 175 : K. τῶν ὄντων. G. D. Vita Epiph. t. 2, p. 346, A : Πεμφθεὶς ἐπὶ κατασκοπήσει. Hase.]

[Κατασκοπία, ἡ, Speculatrix. Ναὸς Ἀφροδίτης κατασκοπίας ap. Pausan. 2, 32, 3.]

Κατασκοπικὸς, ἡ, ὸν, Speculatorius, Exploratorius : κ. πλοῖον, Exploratoria navis, quam Cicero 5 Ep. ad Att. vocat Κατασκόπιον [ep. 11, ubi nunc legitur : « Et aliquid ἐπικώπων. » Conf. Gell. N. A. 10, 25]. Tales sunt οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι, Polybio; νῆες πρόπλοι ap. Thuc., et πρωτόπλοι ap. Xen., i. e. Naves quæ explorandi causa præmittuntur; Liv. : Inde duæ Massiliensium speculatoriæ præmissæ retulerunt classem Punicam stare in ostio fluminis; et Polyb. 3, [95, 6] : Κατασκεψομένας δύο ναῦς ταχυπλοούσας Μασσαλιωτικάς. Cæsar Speculatoria navigia vocat. V. et Bayfium. B

[Κατασκοπὶς, Prosumia, Gl.]

Κατάσκοπος, ὁ, Speculator, Visor, i. q. σκοπὸς, σκοπιήτης, σκοπιωρὸς, ὀπτήρ. [Hesych. : Κατάσκοποι, κατοπτεύοντες, ἐπίβουλοι, ἢ δόλων ἐξιχνευταὶ, δολεροὶ, δόλιοι. Aristoph. Thesm. 588 : Ἴν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν, ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.] Athen. 6 : Ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi nota κατασκόπους fuisse non solum ὀφθαλμοὺς, sed etiam ὦτα suorum dominorum : ut Anaxinous ille ap. Dem. [p. 273, 2] : Ὃς ἐκρίθη εἶναι κατάσκοπος παρὰ Φιλίππου. Xen. Cyrop. 6, [1, 18] : Κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Αυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ, τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος. Thuc. 8, [6] : Κατάσκοπον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες. Itidemque Plut. De def. orac. [p. 434, D] : Τοῖς τοιούτοις εἰσέπεμψεν ἀπελεύθερον, οἷον εἰς πολεμίων, κατάσκοπον ἐνσκευάσας, Libertum, ut in hostium regionem, speculatoris ornatu mittit. [Herodot. 1, 100 : Ἐπιφοιτήσειν κατασκόπους ἐποψομένους. Eur. Rhes. 125 : Κατάσκοπον πολεμίων πέμπειν. Ἰλίου κ. ib. 505 et Hec. 239. Δόλιον Μαινάδων κ. Bacch. 954. Et sic ap. alios quosvis κατάσκοπος C dici solet qui res hostium explorat.] Latini quoque hac voce utuntur : ut Hirt. [B. Afr. c. 26] : Literis per catascopum missis. Bud. interpr. Emissarius ap. Aristot. Polit. 5, [c. 3, ubi sunt tyrannorum. || « Κατασκόπως? conf. ad Theoph. Simoc. p. 325 extr. » Boiss.]

[Κατασκορπίζω, Disjicio. Diodor. Exc. p. 507, 5 : Πάλιν τὸν λιμένα ἔχωσεν. ... καὶ πάλιν ἡ θάλασσα κατεσκόρπισεν. « Eumath. p. 102 : Εὐθὺς οὖν ὅλον τὸν κῆπον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου συναγαγὼν ἢ μᾶλλον ὅλους περὶ τὸν κῆπον κατασκορπίσας αὐτοὺς .... Distribuo, ibid. p. 122 : Ἡ δ' αὖ ἑτέρα τὸν ἐν τούτῳ σῖτον ἐξῆγε καὶ περὶ τὴν γῆν κατεσκόρπιζεν· εἰ δὲ κεκρυμμένοι πένητες τοῖς περὶ τὴν γῆν ἐκάθηντο χάσμασι, καὶ τούτοις ἐσκόρπιζεν, ὁ τεχνίτης οὐκ ἀφῆκεν ὁρᾶν· 342 : Τὰς θεραπαινίδας κατασκορπίσασα, Ancillis inter varia ministeria divisis. » Boiss.]

[Κατασκοτίζω, Tenebras offundo. Galen. vol. 4, p. 532 extr. : Κατακρυφθῆναί τε καὶ παντάπασιν αὐτὸ κατασκοτισθῆναι. Καταψέφει per κατασκοτίζει exp. Hesych. « Greg. Naz. Εἰς τοὺς μάρτυρας, Append. vol. 1. » Kall.]

[Κατάσκοτος. Epicharm. ap. Athen. 6, p. 236, A : Ἔρπω δ' ὀλισθάζων τε καὶ κατάσκοτος ἔραμος. Corrigendum videtur κατὰ σκότον.]

[Κατασκὔθρωπάζω, Vultu tristi s. tetrico sum. Joseph. A. J. 11, 5, 6 : Τὸν Νεεμίαν κατεσκυθρωπακότα θεασάμενος. « Basil. Hom. 2 de jejun. p. 154. » Boiss. Id. Basil. t. 1, p. 321, C : Μὴ κατασκυθρωπάζοντες ἐπὶ ταῖς προσιούσαις ἡμέραις. Hase.]

[Κατασκυθρωπέω, i. q. κατασκυθρωπάζω. Suidas : Κατασκυθρωπῶ· γενικῇ.]

[Κατασκῦλεύω, Prædam capio. Athanas. vol. 1, p. 804 ed. Comm. Kall. Eumath. p. 393 : Τὰς ἡμετέρας ὅλας κατασκυλεύει ψυχάς. Theodor. Prodr. p. 137 : Ὅταν κατεσκύλευε τὴν ὅλην Ῥόδον.]

[Κατασκύλλω, Dilacero. Clem. Al. Pæd. 3, p. 290 : Ὁ ὕπνος αὐταῖς μετὰ δέους παραγίνεται, μὴ κατασκύλωσιν λαθοῦσαι τὸ τῆς ἐμπλοκῆς σχῆμα. Schneid. Olympiod. Cat. in Job. p. 302, 37 : Ἡ γὰρ τιμωρία κατέσκυλέ με καὶ κατέκοψέ με. Hase.]

[Κατασκωληκιάω, Pediculis scateo. Michael Glycas Annal. p. 245, D.]

Κατασκώπτω, i. q. ἐπισκώπτω. Affertur et κατασκώπτω τοὺς συμπότας, pro Inter convivas jocor. [Herodot. 2, 173; 3, 151.]

[Κατασμενίζω, Placo. Theoph. Sim. Hist. 4, p. 199, 16 ed. Bonn. Jacobs.]

[Κατασμῑκρίζω, i. q. κατασμικρύνω. Aristot. Eth. Nic. 8, 15 : Οἱ μὲν γὰρ παθόντες τοιαῦτά φασι λαβεῖν παρὰ τῶν εὐεργετῶν ἃ μικρὰ ἦν ἐκείνοις καὶ ἐξῆν παρ' ἑτέρων λαβεῖν κατασμικρίζοντες· ubi var. lect. κατασμικρύνοντες. Scott. Philodem. in Volum. Hercul. Oxon. vol. 1, p. 22 : Τῇ κεφαλῇ κατασείοντα καὶ καταζμικρίζοντα.]

[Κατασμῑκρολογέω.] Κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, De natura loqui ut parca et restricta, s. Naturæ impingere crimen τῆς σμικρολογίας. Hippocr. in Epist. ad Damag. [p. 1281] : Πολλαὶ ἀπειρίαι κόσμων εἰσί· καὶ μηδαμῶς κατασμικρολόγει πλουσίην τὴν φύσιν ἐοῦσαν. Ubi Bud. vertit, Noli exigue de natura sentire et maligne, h. e. illiberaliter, Noli naturam judicare et existimare parcam et illiberalem : possis etiam, Noli obloqui naturæ ut σμικρολόγῳ et parcæ. Sunt autem ea verba Democriti philosophi ad Hippocratem.

Κατασμικρύνω, Parvum reddo, Imminuo, Extenuo. [Athen. 8, p. 359, A : Νεανίσκος κατασμικρύνων ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν. Lucian. Galli c. 14 : Μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Demetr. De eloc. § 44 : Τὸ γὰρ ταχέως ἀποσιωπᾶν εἰς κῶλον βραχὺ κατασμικρύνει τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα. Scott. Philostorg. 3, 28, p. 491. Boiss. Porphyr. De antro Nymph. p. 267, 40 : K. καὶ ξηραίνειν. Hierocl. ap. Stob. Floril. 84, 20, vol. 3, p. 162 : Τὰ δὲ τῶν ἄλλων κατασμικρῦναι καὶ διαφαυλίσαι. Phot. Epist. p. 36, 5 : Εἰς δύο τὴν μίαν δωρεὰν κατασμικρύνας. Pass. Anton. Ad seips. 8, 36 : Κατασμικρύνεται. Hase. De pulsu exili Marcellus De puls. in cod. Vindob. p. 14 : Εἰκότως ὁ σφυγμὸς κατασμικρύνεται. Weigel.]

Κατάσμυρνος, ὁ, ἡ, Myrrhatus, Myrrham redolens. Ap. Diosc. enim 1, 26 : Ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ εὐῶδες καλὸν, μέσως κατάσμυρνον, Ruell. vertit, Modice myrrham olens.

[Κατασμυρνόω, Myrrha perfundo. Pass. Greg. Nyss. t. 1, p. 677, B : Κατεσμυρνώθησαν. Hase.]

Κατασμύχω, Comburo, Exuro. Hom. Il. I, [649] : Πρὶν Ἕκτορα δῖον Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι, Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας· per tmesin pro κατασμύξαι, Igni populari naves. [Hesychius : Κατασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι.] Metaph. Theocr. 3, [17] de Amore : Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. Sic Ovid., Violenter me ussit amor. Et, Pectore intimo uri. [8, 90 : Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ.] Item ap. Phalar. [Ep. 20, p. 104 : Ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς ...] κατασμύχεσθαι pro Cruciari et torqueri dolore, Confici et macerari dolore : quo sensu Uri etiam dicunt Lat., ut Plaut., Uritur cor mihi. [Heliodor. 7, 21 : Ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα, Torvius in illam intuita. Hemst. Quem vide de hoc verbo ad Lucian. vol. 1, p. 351. || Insolentius pro Petere, Verberare, dixit Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 254 : Μηδέ με μάστιξ, πότνα, κατασμύξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων. Jacobs.] D

[Κατασμώχω. V. Κατασώχω.]

[Κατασοβᾰρεύομαι, Insolenter me effero. Cyrill. Al. lib. 10 In Jo. 15, 20, p. 899 : Μηδὲ τῶν τοῦ κυρίου κατασοβαρεύεσθε μέτρων. Suicer. Κατεσοβαρεύετο αὐτοῦ Diog. L. 1, 81. Κατασοβαρεύσασθαι τῶν ἄλλων 6, 24. Hemst. Joseph. B. J. 3, 1, 1; Menand. Exc. Hist. p. 429, 13 Nieb.]

Κατασοβέω, Depello. Aliis Persequor, Arceo. Hesych. [et Phot.] κατασοβεῖται exp. καταδιώκεται. [Phot. p. 142, 15 : Κατασοβήσονται, καταδιωχθήσονται. Parthenius c. 14 : Πέρδικα τιθασὸν εἰς βαθὺ φρέαρ κατασοβήσασα.]

[Κατασοφίζομαι.] Κατασοφίζω, Sophistice decipio, Sophismate circumvenio, redarguo aut percello. [Longin. 17, 1 : Εἰ ὡς παῖς ἄφρων ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται. « Κατασοφίζεσθαι rhetores dixere, τὸ ὅτῳ δὴ τρόπῳ ποιῆσαι τὸ κεκωλυμένον, ut explicat

Cyrus II. διαφ. στάσεων p. 450. » Ernest. Lex. rhet.] Quo modo ap. Plut. [Mor. p. 80, C] dicitur Aristippus ἔν τινι λόγῳ κατασοφισθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ καὶ ἀνοήτου, quum exultantem gaudio eum videret, respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἄπειμι, σοῦ τοῦ ἐλέγξαντος ἥδιον καθευδήσων. Ubi nota eum dixisse ἐλεγχθεὶς pro κατασοφισθείς : sed cum illo ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophistice redargutus s. captus. Hesych. κατασοφισθεῖσα exp. χλευασθεῖσα, τεχνάσθεῖσα. [Et Κατεσοφίσθη, ἐπλανήθη. « Diodor. 17, 116 : Ταῖς εὑρεσιλογίαις κατασοφίζεσθαι τὴν δύναμιν τῆς πεπρωμένης. Lucian. D. deor. 1, 1 : Κατασοφίζῃ με. Eustath. p. 1642, 41 : Κατεσοφίσατο βλάψας τὸν Κύκλωπα. » Valck. lxx Exod. 1, 10 : Δεῦτε, κατασοφισώμεθα αὐτούς· quod Suidas exp. τεχνασώμεθα, μηχανῇ τινι κακώσωμεν· unde Photii gl. corrigenda p. 142, 18, ubi legitur κατασοφισόμεθα, τεχνασόμεθα ... κακώσομεν. Judith. 10, 20 : Κατασοφίσασθαι πᾶσαν τὴν γῆν. Semel in N. T., Act. 7, 19 : Κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν. « Basil. M. De jejun. p. 331 : Κατασοφιζόμενος τὸν νομοθέτην. » Suicer.]

[Κατασοφισμὸς, ὁ, dictus, Si quis quid facit, quod lege vetitum est, callida illius interpretatione fretus. Calumniam Latini dixerunt : v. Clav. Cic. in hac v. Ernest. Lex. rhet. V. schol. Hermog. vol. 4, p. 215, 646; 5, p. 95, 100. Eust. p. 1695, 36, de verbo παραλογίζεσθαι : Ἐπὶ κατασοφισμοῦ καὶ ἀπάτης τινὸς τίθεται. G. D. Basil. t. 1, p. 548, C : Ἀλλ' ἔλαθεν ὁ κ. αὐτῷ διαλυθεὶς, ὅθεν οὐ προσεδόκησεν, Astutia. Hase.]

Κατασοφιστεύω, accipiunt pro Eludo captiose verborum argutiis, in hoc loco Greg. Naz. Ad Eustochium sophistam : Ὦ Ὀδυσεῦ μάλα πώς με καθίκεο, κατασοφιστεύων ἡμῶν ἐπιμελέστατα. Ubi tamen Bud. interpr. Arte rhetorica nos urgens et oppugnans. [Ps.-Chrys. Serm. 118, vol. 5, p. 764, 24 : Εἰώθασι γάρ τινες κατασοφιστεύειν τῆς ἐκκλησίας. Seager. Suidas : K., γενικῇ.]

[Κατασοφιστὴς, ὁ, i. q. ὁ κατασοφιστεύων. Eustath. Opusc. p. 65, 45 : Ὦ κατασοφιστὰ τοῦ γάμου.]

[Κατασπάζομαι, Amplexor. Suidas : K., αἰτιατικῇ.]

Κατασπάζω [forma vitiosa], Detraho, Deorsum duco, Demitto.

Κατασπᾰθάω, Luxu consumo, Prodigo.

[Κατασπᾰθίζω, Gladio concido. Leo Diac. p. 140, 4 : Κατασπαθίζειν τούτους προσέταττεν· ubi v. Hasii annotat. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 92 : Τοὺς δὲ πρὸς φυγὴν τρεπομένους κατεσπάθιζον. G. D. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 292. Boiss.]

[Κατασπαράσσω s.] Κατασπαράττω, i. q. διασπαράττω. [Dilacero, Discerpo. Aristoph. Eq. 725 . Τὴν εἰρεσιώνην μου κατασπαράξετε. Τὴν ἐσθῆτα κ. Basil. M. vol. 2, p. 67, E. Cum accus. Lucian. Asin. c. 22 : Παρθένον κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην. || Forma media. Eumath. p. 278 : Ἅπαν κατασπαραττόμενοι τὸ πολίχνιον.]

[Κατασπαργᾰνόω, Fasciis involvo. Philo vol. 2, p. 495, 3 : Κατασπαργανοῦσι τὰ βρέφη. Wakef.]

[Κατάσπᾰσις, εως, ἡ, Detractio. Aristot. Meteor. 2, 9 : Ἡ κ. τοῦ ἄνωθεν αἰθέρος.]

Κατάσπασμα, τὸ, Detractio. In ligulis tibiarum opponi ajunt τὰ τῶν γλωττῶν κατασπάσματα et συμμύσεις, et dici eas κατασπάσματα ἔχειν, quum ligulæ earum distrahuntur et disjunguntur (malim dicere Deprimuntur), συμμύσεις autem, quum comprimuntur et connivent. Theophr. H. Pl. 4, 12 [11, 5 ed. Schneid., cujus v. annot. vol. 3, p. 368 et in Indice ad Scriptt. rei rust. p. 392], de calamis : Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι· καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Unde Plin. 16, 36 : Fieri utiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos sonos. Accipitur et pro σπάσμα, ut in Σπάδων videbis. [|| Pars. Joseph. B. J. 5, 12, 1 : Κατάσπασμα Ἰουδαίοις τῆς στρατιᾶς συμπεπλέχθαι. || De lana dictum idem est quod κάταγμα, quod per κατάσπασμα exp. Hesych. et Suidas.]

[Κατασπασμὸς, ὁ, Detractio. Plut. Mor. p. 650, C : Τὸν ἐνδελεχῆ τῶν ὑγρῶν κατασπασμόν. || Depressio, Dejectio. Soran. De arte obstetr. p. 89 : Κατασπασμοῦ τῆς μήτρας. || De auimi dejectione Plut. Mor. p. 78, A : Οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοί. || De vocis depressione Oribas. p. 92 Matth. : Τῷ κατάσπασμῷ (καταπασμῷ codex) πρὸς τοὺς βαρεῖς φθόγγους.]

Κατασπαστικὸς, ἡ, ὸν, Detrahendi vim habens. Diosc. 2, dicit κατασπαστικὸς γάλακτος, pro Lactis ubertatem præstans, abundantiam nutrici faciens, ut κατασπᾶν γάλα, pro Lactis copiam facere. [Oribas. p. 122 Matth. : Ὑστέρας ἀναδρομῆς κατασπαστικόν· ubi Matth. recte corrigere videtur καταπαυστικόν.]

Κατασπᾰτᾰλάω, Delicior, In deliciis vivo [Amos. 6, 4 : Κατασπαταλῶντες ἐπὶ ταῖς στρωμναῖς αὐτῶν. Prov. 29, 21 : Ὃς κατασπαταλᾷ ἐκ παιδὸς, οἰκέτης ἔσται· quod Hesych. per τρυφᾷ exp.] : ut Epigr. [Luciani 7, Anth. Pal. 11, 402] in gulosos : Μηδείς μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου Ποιήσειε θεῶν, ἣ σὺ κατασπαταλᾷς, Nemo deorum mihi conciliarit s. dederit delicias lautitiasque illas tuas in quibus vitam transigis. Sic Greg. Naz. : Κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, Laute et delicate vivens in eburneis accumbendo lectulis. Vel, In delicias et lautas epulas insumo, ut κατοψοφαγεῖν accipitur : synonyma autem sunt ὀψοφαγῶ et σπαταλῶ. Utitur hoc composito Suid., quum σπαθῶσι exp. κατασπαταλῶσι, σκορπίζουσι. [Phot. Ep. p. 277, 34 : Τρυφῶσί τε καὶ κατασπαταλῶσιν. Hase. Hesych. : Κατατρυφῶ, κατασπαταλῶ. Ducas Hist. Byz. p. 88, B : Ὁ Μουσταφᾶς ἀκολάστως κατασπαταλᾷ. Κατασπαταλοῦντος p. 31, A Scribendum —ῶντος. G. D.]

Κατασπάω, Detraho. [Soph. fr. 783 : Μολυβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν. Aristoph. Eq. 856 : Κατασπάσαντες τὰς ἀσπίδας. Sic cod. Rav. : vulgo καθαρπάσαντες. Lys. 725 : Ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω εἰς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα. Eadem construct. Antiphon. ap. Stob. Flor. 121, 4 : Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους ἄκοντας ὁ Χάρων. Lucian. D. mort. 21, 1 : Αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός. Xenoph. Anab. 1, 9, 6 : Κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου· Mem. 3, 10, 7 : Τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων κατασπώμενα καὶ ἀναστρώμενα ἐν τοῖς σώμασι.] Herodian. 8, [5, 22] : Τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, De signis militaribus imaginem illius detraxere. Et apud Thuc. itidem 1, [63] : Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, Et signa detracta s. dejecta sunt : alii, Revulsa sunt. Item, Κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντόρους, pro καθελκύσαντες, Quum in mare deduxissent. Vel etiam, Quum detraxissent : ut Hirtius dicit Detrahere naves in terram. [Herodot. 7, 193 : Κατασπάσαντες τὰς νῆας ἔπλεον παρὰ τὴν ἤπειρον. Κατασπᾶν τὰς ναῦς scriptor apud Suid. s. v. Ἀνάπειρα. Πεντήρη ναῦν κατασπᾶν Diodor. 19, 50. Κατασπάσαντες ἁλιευτικὸν σκάφος scriptor Certaminis Homeri et Hesiodi p. 250, 28 ed. Gœttl.] Sic interpretari possimus etiam apud Plut. [Mor. p. 416, F], Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντας καὶ κατασπῶντας ἐπὶ τὰς χρείας, Cœlo detrahere sive deducere, ut Virg., Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Turn. sic vertit, Qui Deum affectibus et negotiis humanis adhibeamus. [Κατασπᾶν εἰς συγκατάθεσιν Sext. Emp. p. 422, 17. Hemst. || Κατασπάσαι κατὰμήνια aut γυναικεῖα, Menses ducere aut provocare, sæpe dicit Hippocr., ut p. 1202, A : Ὅσα ἦν πρὸς τὸ γυναικεῖα κατασπάσαι· 595, 35 : Πλὴν τοῦ κατασπάσαι τὰ ἐμμήνια· et : Ὅσῃσι γὰρ γίνεται οὐδὲν, δεῖ ταύτῃσι κατασπᾶν. Τὰ ἐπιμήνια κατασπᾶται p. 619, 44. Est et κατασπᾶσθαι Detrahi, Deorsum duci, Deprimi, Laxari; et de mammis dicitur quæ extenuatis deprimuntur, demittuntur et flaccescunt, p. 1176, A. Cui ἀνασπᾶσθαι opponitur, quod Revelli, Retrahi, Sursum trahi, Attolli ac erigi significat. Galenus in Comm. κατασπᾶσθαι, χαλᾶσθαι exponit, ut et Hesych. κατασπᾶν, χαλᾶν, Laxare, Remittere. Foes.] Item ἔμβρυα κατασπᾷ, Diosc. 1, et 5, Fœtus mortuos detrahit, extrahit. Plin. dicit 20, 8, de intybo sativo : Muliebribus purgationibus decoctum in aqua adeo prodest, ut emortuos partus trahat. Et cap. seq., Partus emortuos pellit. Et c. 14 : Defunctos partus ejicit. Et 22, 25 : Partus emortuos ea extrahunt : de salvia, cui Diosc. 3, 40, dicit vim esse τὰ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα κατασπᾶν. Rursum Plin. 24, 4 : Abortus non exeuntes trahit appositu vel suffitu; 26, c. ult. : Menses ciet succus appositus, et emortuos partus; 29, 2 : Succida lana

imposita subditaque mortuos partus evocat. Item infantes lactentes, γάλα κατασπῶσι, quum suctu extrahunt e papillis; atque adeo schol. Aristoph. Eq. ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν proprie dici scribit κατασπᾶν καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα. Ipse autem poeta ibi hoc verbum pro Deglutire et haurire faucibus, s. Avido haustu ingurgitare, posuit [718] : Καθώς περ [Κᾇθ' ὥσπερ] αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μασσώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς [ἐντίθης], Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας. [Ran. 576 : Τὸν λάρυγγ' ... ᾧ τὰς χόλικας κατέσπασας. Antiphan. apud Athen. 3, p. 104, A : Ὅταν τὴν ἔνθεσιν ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃς κατεσπακώς. Hesych. : Κατασπᾶν, χαλᾶν· ἢ σιαλίζειν ἑτέρου ἐσθίοντος· ἢ παρὰ δείπνῳ διαλεγομένου καταπίνειν τὸν σίαλον. Eadem fere s. v. Σιαλίζειν.] Herba etiam aliqua aut aliud medicamentum Medicis κατασπᾶν γάλα dicuntur, quum Lac eliciunt, s. lactis copiam augent, Lactis abundantiam faciunt, Lac mulierum augent, Mulieribus lactis ubertatem præstant, Faciunt lactis fœcunditatem nutricibus, Deficientia ubera puerperarum replent. Sic enim Plin. loquitur. Diosc. 3, 134, de Circæa : Ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, ἐν ῥοφήματι λαμβανόμενος· Ruell. Semen in sorbitionibus datum, lacte mammas nutricum explet. Plin. contra, 27, 8 : Circææ semine lac minui, in vino aut aqua mulsa poto. Sed Plinium verba Dioscoridis assecutum non fuisse, si ad ea respexit, apparet e Galeno etiam, qui verba Diosc. sic declarat, Simpl. 7 [vol. 13, p. 190, D] : Τὸν δὲ καρπὸν ἐν ῥοφήμασι διδόμενον, εἰς γένεσιν γάλακτος συνεργεῖν. [Poeta recentissimus in App. Anth. Pal. 304 : Λουτρὸν ... χυμοὺς κατασπᾷ, φλέγματος λύει πάχος, Humores detrahit, dissolvit. || De voce deprimenda Oribas. p. 93 Matth. : Ὡς οἷόν τε μάλιστα κατασπάσαντα τὴν φωνὴν εἶτα ἐπὶ τοὺς ὀξυτάτους φθόγγους ἀνάγειν.] At Κατασπᾶν ἐς ὕπνον, e Luciano [D. mar. 2, 2 : Ἐς ὕπνον κατεσπάσθην] affertur pro Somno opprimere. [|| Ὀφρύες κατεσπασμέναι, Supercilia demissa, Aristot. H. A. 1, 9. || I. q. διασπάω, Divello, Rumpo. Κατασπᾶν τὰς τάξεις Polyb. 1, 40, 13. Schweigh. || Diruo, Everto. Strabo 14, p. 646 : Λυδῶν κατασπασάντων τὴν Σμύρναν· 16, p. 759 : Πόλις ... κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου· 753 : Πόλις ἀρχαία Φοινίκων κατεσπασμένη. LXX Paralip. 2, 33, 3 : Ὠκοδόμησαν ὑψηλὰ, ἃ κατέσπασεν Ἐζεκίας. Ib. 24, 7 : Κατέσπασαν τὸν οἶκον θεοῦ· 26, 6 : Κατέσπασε τὰ τείχη. Reg. 4, 10, 28 : Κατέσπασαν τὰς στήλας τοῦ Βάαλ. || Κατεσπάσθαι Contrahendi significatione dictum ex κατεσπεῦσθαι corruptum notabimus s. v. Κατασπεύδω.]

Κατασπείρω, Sero, Semino. [LXX Levit. 19, 19 et Deuter. 22, 9 : Οὐ κατασπερεῖς τὸν ἀμπελῶνά σου διάφορον. Phintys ap. Stob. Flor. 74, 61 : Ὁ κατασπείρας (τὰ τέκνα) πατήρ. Hemst. Eur. Herc. F. 469 : Τὸν κατασπείραντά σε. Plato Tim. p. 91, D : Ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν ἀόρατα ... ζῷα κατασπείραντες.] Soph. Aj. [1005] : Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις; Quot doloribus mihi seminatis obis? ut Cic. dicit Seminator omnium malorum. [Themist. Or. 13, p. 170, C : Παῖδα πρωθήβην ἄρτι κατασπείροντα ἴουλον.] Plut. Cam. [c. 34] : Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα [τῶν πυροβόλων· V. Cæs. c. 29, Dion. c. 25. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 29 : Ἡ τηλικούτῳ κατασπείρασα πλούτῳ βάρβαρόν τε καὶ Ἑλλάδα γῆ. || Consero. Figurate Philodem. Anth. Pal. 11, 41 : Ἤδη καὶ λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι· ubi Jacobs. comparavit Propert. 3, 3, 46 : « Sparserit et nigras alba senecta comas. » || Dissemino, Dispergo. Plato Leg. 10, p. 891, B : Εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσιν. LXX Job. 18, 16 : Κατασπαρήσονται τὰ εὔπρεπῆ αὐτοῦ ἐν θείῳ. Digero, Distribuo. Ælian. N. A. 11, 21 : Ἐναλλὰξ τῶν χρωμάτων κατεσπαρμένων τοῖς διαστήμασιν ἴσοις. || Cum genit. Suidas : Κ., τὸ φυτεύω· γενικῇ.]

Κατάσπεισις, εως, ἡ, Perfusio ejusmodi qua hostia solet perfundi. Plut. De def. orac. [p. 438, A] : Τὸ πρὸς τὴν κατάσπεισιν ἀπαθὲς καὶ ἀκίνητον, Nihil affici nec commoveri dum humor immergitur, Turn. Cum his autem conf. l. quendam in Κατασπένδω paulo post citandum. [|| Devotio. Plut. V. Sertor. c. 14 : Ἔθους δ' ὄντος Ἰβηρικοῦ τοὺς περὶ τὸν ἄρχοντα συναποθνήσκειν αὐτῷ πεσόντι καὶ τοῦτο τῶν ἐκεῖ βαρβάρων κατάσπεισιν ὀνομαζόντων ...]

Κατασπένδω, Perfundo τῇ σπονδῇ [Eur. Or. 1187 : Χοὰς κατασπείσουσα. Aristoph. Eq. 1094 : Καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ ... κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην], ut quum hostiæ mactandæ vinum infunditur. Plut. De def. orac. [p. 437, A] : Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ κατάστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, ἐναντία τῷ λόγῳ τούτῳ πράττομεν. Ubi Turn. : Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando, contra rationem istam facimus. Idem scribit in Annot. in Plin. Præf. : Quum mola salsa hostiæ aspergebatur initio sacrificii, Immolari et Mactari hostia dicebatur : quod Græci κατασπένδειν et κατάρχεσθαι dicunt. Vocatur autem Mola salsa, far tostum aspersum sale, quod eo molito hostiæ aspergebantur : Græci ὀλὰς et οὐλὰς appellant, sed et οὐλοχύτας. Rursum Plut. eodem libro [p. 435, B] : Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ κατασπενδόμενον, Nisi hostia toto corpore, dum libamentis mactatur, ab imis usque articulis succutiatur et contremiscat, Turn. [Diodor. 5, 31, ex Posidonio : Ἄνθρωπον κατασπείσαντες τύπτουσι μαχαίρᾳ· quod passive dixit Strabo 4, p. 197 : Ἄνθρωπον κατεσπεισμένον παίσαντες ... Πρόβατα κατεσπεισμένα Plut. V. Alex. c. 50.] Nisi malis, Dum libamentis perfunditur, ut apud Synes. metaph., Ep. 123 : Ὅσον πλῆθος δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quanta vi lacrymarum perfuderim illas literas, Quantam vim lacrymarum profuderim in illis literis, Bud. ex Eur. Or. [1239] : Δακρύοις κατασπένδω σε, pro διὰ δακρύων σπονδάς σοι ποιῶ καὶ χοάς. [Teles apud Stob. Flor. vol. 3, p. 395 extr. : Σὺ δ', ὦ τεκοῦσα, μὴ τὴν σὴν λιβάσι κατάσπενδε παρηίδα. Θρῆνον λειβόμενον ap. Pind. Pyth. 12, 18, schol. per κατασπενδόμενον exp.] Appian. pro simplici σπένδω usurpavit, in Parth. [p. 25 Schw.] de Ateio diras Crasso imprecante : Ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς καὶ φρικώδεις. [Polyb. 3, 11, 6 : Ἐπεὶ δὲ καλλιερήσας κατασπείσαι τοῖς θεοῖς ... || Devoveo. Strabo 3, p. 165 : Τὸ κατασπένδειν αὐτοὺς οἷς ἂν προσθῶνται. Plut. V. Sertor. c. 14 : Σερτωρίῳ δὲ πολλαὶ μυριάδες ἀνθρώπων κατεσπεικότων ἑαυτοὺς (Qui morti se devoverant : de quo more v. s. v. Κατάσπεισις) ἠκολούθουν. Longus 2, 6 extr. : Ἔρωτι ... κατεσπείσθε. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 27 : Τρισσοῖς γὰρ (θεοῖς) ... κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.]

[Κατάσπερμα lectio vitiosa. V. Κατάστημα.]

Κατασπέρχω, i. q. ἐπισπέρχω, s. κατεπείγω, Urgeo, Impello, et citato gradu progredi cogo. [Phot. p. 142, 19 : Κατασπέρχων, σπουδάζων. Aristoph. Ach. 1188 : Ληστὰς ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δορί.] Thuc. [4, 126] : Ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὄν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, schol. κινοῦν εἰς δειλίαν, ἐκπλῆττον : sicut Hesych. quoque κατασπερχόμενος exp. non solum ἐπειγόμενος, sed etiam καταπλησσόμενος. [Sic Joseph. B. J, 4, 2, 4 : Μέχρι μὲν οὖν οἷόν τε ἦν συνεξαγαγεῖν ... ὄχλον ἀνθρώπῳ κατασπερχομένῳ τοῖς ὑπὲρ αἰχμαλωσίας καὶ τοῦ ζῆν φόβοις. Porro act. Nicand. Ther. 917 : Ἥν δέ σε ... νύγμα κατασπέρχῃ. Oppian. Hal. 1, 632 : Ἐπεὶ κρυερώτερον ἄλλων χεῖμα κατασπέρχει κείναν ἅλα· 4, 91 : Ἐλάτῃσι νῆα κατασπέρχουσιν ὅσον σθένος· et ἑρετμοῖς 5, 544. Oribas. p. 198 Matth. : Οὐ κατασπέρχουσα ἡ προθυμία συμβαίνει. Dio Cass. 41, 46 : Ὁ ἄνεμος ἰσχυρῶς κατέσπερχε.]

[Κατασπερχωτὴν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἢ ἐπὶ τὴν ἑστίαν κεκαυμένη, gl. corrupta Hesychii.]

Κατασπεύδω, i. q. σπεύδω, ut Depropero ap. Horat. i. q. Propero, Accelero. Ac sicut σπεύδω interdum accus. jungitur, ita et comp. κατασπεύδω : ut Æschin. [p. 63, 18] : Τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων. Sic Synes. Ep. 73 : Βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τῆς νόσου, μὴ μέντοι κατασπευδέτω τὸν ὄλεθρον, Non autem acceleret perniciem, Non autem festinet in se mortem, ut Tac. loquitur. [Sirac. 18, 14 : Τοὺς κατασπεύδοντας ἐπὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ· 32, 11 : Πρὸ βροντῆς κατασπεύδει ἀστραπή. Exod. 9, 20 : Κατάσπευσον συναγαγεῖν τὰ κτήνη σου.] || Transitive etiam accipitur pro κατασπέρχω, ac in ea signif. qua ponitur pro Premo, Perterreo, Conturbo. Daniel 4, [16] : Τὸ ἐνύπνιον καὶ ἡ σύγχρισις μὴ κατασπευσάτω σε, Non conturbet te. Ibid. pro hoc κατασπεύδειν dicit

συνταράσσειν et φοβερίζειν, ut et capite seq. [Exod. 5, 13 : Οἱ δὲ ἐργοδιῶκται κατέσπευδον αὐτούς. Maccab. 1, 13, 21 : Κατασπεύδοντες αὐτὸν τοῦ ἐλθεῖν.] Pass. quoque vox reperitur : unde particip. Κατεσπευσμένος, Acceleratus, Deproperatus. [Basil. M. vol. 1, p. 34, E : Τῶν ὑδάτων ἡ φύσις οὐδέποτε κάμνει τῷ προστάγματι ἐκείνῳ κατασπευδομένη. G. D. Ἔρις κατασπευδομένη, Contentio et rixa præcipitanter ab iracundis concitata, Sirac. 18, 18. Schleusn. Κατεσπευσμένα, Quæ præcipitantur in oratione, e forma asyndetica et dissoluta. Longin. De subl. 19, 2 : Τὰ ἀλλήλων διακεκομμένα καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης. Ibid. 40, 4, τῷ τὴν ἁρμονίαν κατεσπεῦσθαι opponuntur στηριγμοὶ, quamvis hoc l. τοῖς ἀσυνδέτοις contrariam vim, moræ et tarditatis, tribuit. Ernest. Lex. rhet. Dionysio De comp. vv. p. 282 Schæf. : Ἀνάγκη οὖν κατεσπάσθαι καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσιν, τῇ βραχύτητι τῶν συλλαβῶν ἐφελκομένην, recte Uptonus κατεσπεῦσθαι restituit : eademque emendatio adhibenda videtur loco Porphyrii ad Ptolem. Harm. p. 195, ubi iis qui lenta voce sunt opponit τοὺς κατεσπασμένους καὶ τροχαλῶς παραφέροντας. G. Dind.]

[Κατάσπευσις, εως, ἡ, Festinatio, Acceleratiò, Perturbatio. Theod. Prov. 1, 27.]

Κατασπιλάζω, Commaculo, Labem aspergo, Inquino : Hesych. κατασπιλάζων, μολύνων. || Hic autem, Καὶ φιλεπίδημον φόνον κατασπιλάζοντες, Etym. [M. p. 495, 42] exp. κατακρύπτοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι, τοῖς ἀπροόπτως προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσι· dicuntur autem eæ σπιλάδες. Sic et Lex. meum vet. [Irruo velut procella. Suidas : Κατεσπίλασε, ἀπροσδοκήτως ἐπεφάνη. Cyrill. Al. Adv. Julian. 6, p. 187 : Οὐχ οὕτω πνεύματος λαύρου κατασπιλάζοντος ἀγριαίνεται θάλασσα, ὡς ἀνδρὸς ψυχὴ παθοῦσα τὸ δύσοργον καὶ τὸ ἀχάλινον εἰς θυμούς. Suicer. Euseb. Ad Esaiam in notis ad Hesych. citatus : Τί γὰρ οὕτως εὐδιαρίπιστον, ὡς χοῦς ἐκ τροχοῦ καὶ ἁλῶνος πνεύματος λάβρου κατασπιλάζοντος; Theophyl. Simoc. 4, 5; 7, 3 : Ὁ δὲ ἀπροσδοκήτως τοῖς βαρβάροις κατεσπίλασε.]

[Κατάσπιλος, ὁ, ἡ, Commaculatus. Porph. De abst. 4, 7, p. 315. V. Lobeck. ad Phryn. p. 28.]

[Κατασπιλόω, Commaculo. Andr. Cret. p. 271, 277, 278. Kall. Philes De propr. an. 39, 28 : Ὕδωρ ῥυπαρὸν καὶ κατεσπιλωμένον. Jacobs. Greg. Nyss. t. 1, p. 220, B : Ἄπλυτοί τινες καὶ κατεσπιλωμένοι. Nil. Epist. p. 152, 13 : Τοῖς κατεσπιλωμένοις. Joseph. Can. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 95, 55 : Κατεσπίλωσε. Basil. t. 1, p. 851, B : Κατεσπιλώθη. Hase. Michael Glycas Annal. p. 306, D : Δύο κακὰ κατεσπίλουν αὐτόν.]

[Κατασπινθηρίζω, Scintillo, Scintillas emitto. Eustath. Opusc. p. 118, 69 : Ἀστραπὰς ἐκ τῶν πολλῶν κατασπινθηριζομένας ἐπ' ἐμοί.]

[Κατασπλεκόω, Subigo. Verbum obscenum annotatum ab Hesychio, Κατασπλεκῶσαι, κατελάσαι.]

[Κατασποδέω, Dejicio, Occido. Æsch. Sept. 809 : Ἄνδρες τεθνᾶσιν ... κατεσποδημένοι. Aristoph. Thesm. 560 : Οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν. ||Perdo. Georg. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 577, 10 : Δεῖ τἀμὰ οὕτως ἀσώτως κατασποδοῦν. Corrig. κατασποδεῖν. ||] Κατασποδεῖν, Depellere. Hesych. enim κατασπόδησον exp. κατέλασον. [Male intellexit Hesychium qui hoc verbum sensu obsceno dictum explicat, Subigo, ut κατασπλεκοῦν.]

[Κατασπορὰ, ἡ, Seminatio, Gl. Schol. Plat. p. 454 ed. Bekker., ex eoque Photius p. 156, 11. G. D. Phot. Epist. p. 172, 33 : Ἐπ' ἀκάνθαις ἢ πέτραις ὑποδέχεσθαι μέλλοι τὴν κ. Hase.]

[Κατασπορεὺς, εως, ὁ, Sator. Athanas. vol. 1, p. 837. Kall.]

[Κατασπουδαζόντως, Studiose, Festinanter. Hesych. s. v. Ἐπηγμένως.]

Κατασπουδάζω, i. q. simplex σπουδάζω, Studeo. Operam navo, Studiose affecto, e Greg. Naz. : Κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, pro Filii sategimus, De filio anxie laboravimus. [Apollon. Lex. H. : Ἐπείγετον, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι.] Affertur et κατεσπουδασμένος e Vallæ interpretatione pro Rerum agendarum anxius. [Κατασπουδάζομαι, Rebus seriis intentus sum. Herodot. 2, 173 : Εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι ἀεί· 174 : Κατεσπουδασμένος ἀνήρ. Schweigh. Κατεσπουδασμένος inter vituperia συμπότου est ap. Pollux. 6, 29. Gramm. in Append. ad Gregor. Cor. p. 676 : Κατεσπουδασμένην δέησιν καὶ πολλὴν, Anxias, instantes preces. Κατεσπουδασμένας ποιεῖσθαι τὰς δεήσεις, Magno studio petere, Dionys. A. R. 11, 61. Ταχεῖα καὶ κατεσπουδασμένη παράκλησις, Celeris et festinata advocatio, 4, 67. Ἐναγώνιος καὶ κατεσπουδασμένη ὄρχησις, 7, 72, p. 1490, 14. « Aq. Sam. 2, 4, 1. Aq. Job. 23, 15 : Ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατασπουδασθῶ, A facie ejus turbabor. Sic interpretatur Augustinus : et schol. ἀμηχανῶ, Hæreo. V. Drusium ad h. l. Aq. Ps. 6, 11 : Κατασπουδασθείησαν. Idem Ps. 2, 5. » Schleusn. De poeta aliorum studiis victo et a populo neglecto scriptor Vitæ Æschyli : Ἀπῆρε δὲ ὡς Ἱέρωνα ... κατὰ τινὰς μὲν ὡς ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ. Ab Hesychio quo sensu dictum sit, Ἀφ' ἱκετηρίας, ἐπὶ τῶν κατασπουδαζομένων καὶ λόγου τυγχανόντων οὕτως ἔλεγον, non liquebat Hemsterhusio. Videtur Oppressos significare.] Ex quo partic. est adv. Κατεσπουδασμένως, quod exp. Bona fide, Citra figmentum : sicut ἐσπουδασμένως Bud. usurpat, hæc Plauti, Bonan' fide tu mihi istæc verba dixisti, sic Græce reddens, p. 119 : Ἆρά γε σὺ ἐσπουδασμένως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel ἐσπουδαιολογημένος ἔτυχες.

[Κατασπουδασμὸς, ὁ, Festinatio. Perturbatio, Aq. Sophon. 1, 18.]

[Κατάσσῡτος, ὁ, ἡ, Incitatus. Nonn. Dion. 21, 329 : Ἥλιος πεφόρητο κατάσσυτος ὀξέϊ παλμῷ.]

[Κατάσσω. V. Κατάγνυμι.]

Κατασταγμὸς, ὁ, Destillatio. [Lex. rhet. p. 270, 15 (et Etym. M. p. 494, 32) : Τὸ ῥεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτήρων, ὃ νῦν καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ κατασταγμόν.]

Καταστάζω, Distillo, Destillo. [Æsch. fr. 329 : Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 2 : Δάκρυα καταστάζοντα τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας.] Lucian. [De luctu c. 19] : Νομίζετε καταστάξειν τὸν ἄκρατον πρὸς ἡμᾶς, Putatis merum ad nos destillaturum. [Cum dativo Euripid. Suppl. 587 : Φάλαρα ἀφρῷ καταστάζοντα. Addito accusativo partis unde aliquid destillat Sophocles Phil. 7 : Ποίαντος υἱὸν ... νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα· et cum genitivo Eurip. Iph. T. 72 : Βωμὸς, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος· Hel. 991 : Ἵν' αἵματος ῥοαὶ τάφου καταστάζωσι. Cum duplici accus. Soph. Phil. 823 : Ἰδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας. || Signif. transitiva, Destillare s. defluere facio. Eur. Hec. 760 : Νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ· 241 : Φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν· Herc. F. 934 : Ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος. || De veste defluente Soph. fr. 342 : Νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.]

[Κατασταθμάζω, Orig. Ecl. in Matth. p. 71 ed. Ven. Routh.]

Κατασταθμεύω, In stabulo, statione, deversorio colloco. Strabo [4, p. 200], de Britannis : Ἐνταῦθα χαλυβοποιοῦνται καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσι. Bud. Varro, Alienum pecus in suo fundo pascat et stabulet; Silius, Pecus stabulare sub Hæmo : uterque transitiva signif., ut κατασταθμεύειν hoc l.

[Καταστάθμησις, εως, ἡ, Exploratio (per instrumentum astronomicum). Epicur. II. φύσεως p. 18 Or.]

Κατασταθμίζω, Appendo, Pondere demetior.

Κατασταθμισμὸς, ὁ, Appensio, Hermol.; Singulorum per sua pondera adjectio, Marcell. ap. Diosc. [1, 72, ubi Schneid. conjicit Κατασταμνισμός.]

[Καταστακτικὸς, ἡ, ὸν, Tabidus. Moschion De pass. mul. p. 91, 11 Dewez. Gesnero prava videbatur scriptura, pro κατατηκτικαί. Hase.]

[Κάτάστακτος, ὁ, ἡ, Delibatus. Sic gl. Victor. κατάλειπτος exp. ap. Aristoph. Eq. 1329.]

[Καταστᾰλάζω, Destillo. Nicet. Paphl. p. 475, C. G. Dind. Germanus In dormit. B. Mar. p. 108. Boiss. Eustath. Opusc. p. 68, 44 : Κατασταλάζεσθαι μύροις στακτοῖς. « Eumath. p. 298 : Πολλὰ τῶν ὀφθαλμῶν κατέσταξα δάκρυα. Cod. Monac. κατεστάλαξα. Duo alii (et Paris. 2915) κατεπέσταξα. » Jacobs. Κατεπεστάλαξα cod. Paris. 2895 ap. Osann.]

[Κατασταλάω, Destillo. Nonn. Dion. 38, 434 : Γνωταὶ δ' ... εἰς φυτὸν εἶδος ἄμειψαν, ὀδυρομένων δ' ἀπὸ δένδρων ἀφνειὴν πετάλοισι κατασταλάουσιν ἐέρσην.]

Κατασταλτικὸς, ἡ, ὸν, Cohibendi s. Reprimendi aut Sistendi vim habens. K. φάρμακα, ap. Medicos, quæ et ἀνασταλτικὰ dicuntur et σταλτικά. [Galen. vol. 14, p. 763, 17 : Τὰ δὲ ἀναπληρωτικὰ, τὰ δὲ κ., τὰ δὲ ἐπουλωτικά. Figurate, de natura quæ facilius compescitur, Ptol. Tetrab. p. 172, 26 : Πρός τε τὸ θηλυκώτερον καὶ κατασταλτικώτερον. Hase. Oribas. p. 113 Matth.]

[Κατασταμνίζω.] Κατασταμνίζειν, In vas s. doliolum defundere et condere : ut καταγγίζειν. Itidem Pollux [7, 162] scribit mediæ comœdiæ scriptores καταστα-μνίζειν οἶνον vocare τὸ κατερᾶν. Et e Theophr. C. Pl. 2, [18, 4] affertur κατεσταμνισμένος οἶνος pro Vinum amphoris contentum. [Nicostratus ap. Athen. 11, p. 499, C : Κατεσταμνισμένας λαγύνας. Hemst.]

[Κατασταμνισμὸς, ὁ, Conjectio in vas s. dolium. Schneideri conjectura s. v. Κατασταθμισμὸς memorata.]

[Κατάσταξις, εως, ἡ, Destillatio. Galen. Gloss. p. 565 : Σταλαγμοῦ, καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.]

[Καταστασία, ἡ, i. q. κατάστασις. Hypotyposis Studii : Ὑποτύπωσις σὺν θεῷ καταστασίας τῆς μονῆς τοῦ στουδίου. Ducang.]

Καταστασιάζω, Seditione opprimo et affligo, circumvenio, Bud. e Plut. [V. Pomp. c. 47] : Πάντα πράγματα καταστασιάσασαν καὶ καταβαλοῦσαν ἀναντα-γώνιστον ῥοπὴν ἐποίησε. Ap. Eund. Pericle [c. 9] : Κατεστασίασε τὴν βουλὴν, Concitata seditione senatum delere gestiebat, VV. LL. [Athen. 13, p. 609, B, ex Theopompo : Λυσανδρίδαν ἐχθρὸν ὄντα Ἀγησίλαος ὁ βασιλεὺς καταστασιάσας φυγαδευθῆναι ἐποίησεν ὑπὸ Λα-κεδαιμονίων. Diodor. 19, 36 : Κατεστασίασαν ἀπόντα τὸν βασιλέα.] At Καταστασιάζομαι, Factione vincor, Seditionibus premor. Xen. Hell. [1, 6, 4] : Καταστασιαζό-μενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων. [Demosth. p. 1081, 12 : Καταστασιασθέντες ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου· 1301, 13 : Ὅσα τις παρὰ τὸ ψήφισμα πέπονθεν ἀδίκως καταστα-σιασθείς. Aristot. Polit. 5, 6 : Ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων ... καταστασιάζεσθαι κατὰ γάμους ἢ δίκας. Polyb. 34, 14, 7 : Καταστασιαζόμενος ὁ Φύσκων. Diodor. 4, 62 : Κα-ταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος.] Plut. Them. [c. 11] : Καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, Factione victus a Themistocle. [Ap. schol. Pind. Nem. 9, 30 : Πρῶναξ ἀποθνήσκει ὑπὸ Ἀμφιαράου κατασταθεὶς, Lobeck. Aglaoph. p. 1112 recte restituit καταστασιασθείς.]

[Καταστασιαστικὸς, ἡ, ὸν, Seditiosus, Seditione opprimens. Heliodor. 7, 19 : Τῶν δὲ παρόντων ἀγαναχτούντων καὶ θροῦν τινα ... καταστασιαστικὸν τοῦ Θεαγένους ὡς τολμηροῦ καὶ θρασέος ἀφιέντων.]

Κατάστασις, εως, ἡ [Hesych. : K., ἀποδοχὴ, ἢ κόσμος, ἢ ἦθος], Constitutio, et collocatio cujusque rei in suam sedem, Gorr. e Galen. 3 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν. [Hippocr. p. 773, B : Ἥδε ἡ κ., Hæc repositio, aut collocatio; ubi per καθίδρυσιν exp. Galen. (vol. 12, p. 251, aliorum librorum scripturam κατάτασις reprehendens. G. D.) Ib. p. 777, B : Ῥηϊδίη ἡ κ. τοῖσι θέναρσι τῶν χειρῶν. Foes. Apud Hippocr. nunc utrobique κατάτασις legitur.] || Exp. Constitutio, in alia etiam signif. [Plato Rep. 3, p. 414, A : Ἡ ἐκλογὴ ... καὶ κ. τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων· 4, p. 425, D : Δικαστῶν καταστάσεως.] K. τῶν ἀρχόντων, Aristot. Polit. [2, 7. Ἀρχῶν καταστάσεις 4, 15 et ap. Platon. Leg. 5, p. 735, A], ea signif., qua καθιστάναι τὰς ἀρχὰς idem Aristot. dicit, i. e. Constituere s. Creare. [Plato Leg. 6, p. 768 D : Αἱ περὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς καταστάσεις.] Sic exp. etiam ap. Polyb. [3, 88, 7] : Μετὰ τὴν κατάστα-σιν θύσας τοῖς θεοῖς, Inito magistratu. Nisi forte sit Post constitutam remp. || Constitutio, sed in alia præterea signif., ut quum Constituere remp. dicimus. [Herodot. 5, 92 : Κορινθίοισι γὰρ ἦν πόλιος κ. ἥδε· ἦν ὀλιγαρχίη ...] K. τῆς πολιτείας, Plato [Leg. 8, p. 832, D. Ib. 6, p. 492, E : Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν· 3, p. 684, B : Ταῖς καταστάσεσι τῶν πολιτειῶν· Rep. 4, p. 426, C : Τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν· 8, p. 550, C : Λέγεις δὲ ... τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρ-χίαν; Exx. scriptorum eccles. v. ap. Ducang. || Imperium, Regnum. Jo. Malal. p. 400, 20 : Εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν κατάστασιν· 457, 14 : Τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως.] Et ap. Polyb. [5, 54, 13] : Τοιαύτης ἔτυχε διορθώσεως καὶ καταστάσεως, ubi Bud. esse dicit Compositionem et rerum constitutionem in meliorem statum. Dicitur etiam de Constitutione judicii ap. Harpocr. v. Εἰσαγγελία : Πρὸς τὴν βουλὴν ἢ δῆμον ἡ πρώτη κ. ἔστω. Bud. || Constitutio in pass. signif. [Æsch. Agam. 23 : Λαμπτὴρ νυκτὸς ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων καὶ χορῶν κατάστασιν. Aristoph. Thesm. 958 : Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.] Interdum et Status : ut quum dicitur de Constitutione corporis humani, aeris, et similium. Diosc. Præf. l. 7 : Φασὶ γίνεσθαι τρεῖς καταστάσεις ἀνθρωπίνοις σώμασι. Galen. : Ἐπὶ μὲν τῶν τοιούτων διαθέσεων ἡ νεκρώδης ἐν τῷ προσώπῳ κ. ἐν τάχει γίνεται, ῥὶς ὀξεῖα, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, Bud. interpr. Constitutionem corporis et habitum. Idem : Ὅστις εὔχυμος φύσει, εἰς χωρίον ὑγρὸν καὶ θερμὸν ἐν ἦρι μετέλθοι, καταστάσεως οὔσης θερμῆς καὶ ὑγρᾶς. Idem : Κατὰ διαφερούσας ὥρας καὶ καταστάσεις, Diversis temporibus anni et temporis qualitatibus. Idem alibi, Καλῶ δὲ κατάστασιν τὴν τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος κρᾶσιν, ἐν ᾗ καὶ ὥρα καὶ χώρα περιείληπται, Bud. Temperaturam aeris, Qualitatem cœli : item e Celso Qualitatem cœli, Tempestatem, et Habitum tempestatis. Et ap. Hippocr. 3 Aphor., τῶν ὡρέων κ., item, τοῦ ἀέρος κ. καὶ ἀγωγὴ, Cœli habitus, ut e Colum. interpr. VV. LL.; Cœli affectio vel conditio, ut e Cic. [K. ἀέρος Theophr. H. Pl. 8, 8, 7.] At Gorræus [e l. Galeni infra afferendo] κατάστασιν in aere esse dicit τὴν παρὰ φύσιν ἐν τῷ περιέχοντι κρᾶσιν, Temperiem aeris præter naturam; quæ enim secundum naturam est, ὥραν dici, i. e. Anni tempus : ejusque, sc. τῆς ὥρας, quatuor esse differentias propriis temperamentis et nominibus designatas, ver, æstatem, autumnum, hyemem : in quæ si aliqua præter naturam temperies inciderit, eam non jam ὥραν, sed κατάστασιν proprie nuncupari. Et ap. Lucian. κ. εὐδίας, Serenitatis temperies [Halcyon. c. 4] : Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κ. εὐδίας ἐγένετο. Et ap. Alex. Aphr., λοιμικὴ κ., Pestilens aeris constitutio. Galen., ἡ τῆς διαίτης κ., Victus ratio. [Eur. Rhes. 111 : Νυκτὸς ἐν καταστάσει. « Hyperid. ap. Stob. Flor. 74, 33 : Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας. » Hemst.] Pro Statu etiam accipitur, ut dixi, atque sic exponi quidam e præcedentibus etiam ll. possunt. Herodot. 2, [173] : Ἐχρᾶτο δὲ καταστάσει πρηγμάτων τοιῇδε, Hoc rerum statu utebatur, i. e. Hæc erat ratio vitæ ipsius. [8, 83 : Ὅσα ἐν ἀνθρώπου φύσι καὶ καταστάσι ἐγγίνεται. Plato Rep. 8, p. 547, B : Τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἡγέτην.] Sic ap. Polyb. 2, [71, 2] : Τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνας τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κ., Quo in statu tunc fuerint res Macedonum et Græcorum. Hæc Cam. Dicitur etiam de reip. statu : Isocr. [p. 38, B] : Διαφυλάττετε τὴν παροῦσαν κ., καὶ μηδεμιᾶς ἐπιθυμεῖτε μεταβολῆς· Paneg. [p. 64, E] : Τίς γὰρ ἂν τοιαύτης καταστάσεως ἐπιθυμήσειε; [Εἰρηνικὴ κ. Hero Belop. p. 121, 12. Hemst.] Item Status, de ipsa standi actione, aut loco, in quo consistitur. Soph. Aj. [1247] : Κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, Nullæ leges possint consistere. Polyb. [2, 68, 9] : Τὴν κατάστασιν ἐλάμβανον, Locum ceperunt. Cam. [De sedibus domesticis Hesych. s. v. Ἄχωρος : Μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχειν. Hemst. || Aditus datus alicui ad senatum vel ad populum, proprie Quando quis introductus stat coram senatu vel populo, ap. Herodot. 3, 46 : Οἱ δέ σφι τῇ πρώτῃ καταστάσι ὑπεκρί-ναντο ... ubi paullo ante καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ibid. : Συνέπιπτε ὥστε δμοῦ σφέων γίνεσθαι τὴν κατά-στασιν· 8, 141 : Τῇ προτεραίῃ (ἡμέρῃ) τῆς ὑστάτης καταστάσιος μελλούσης ἔσεσθαι. Schweigh.] || In morbis vero Gorr. κατάστασιν vocari tradit Quandam veluti formam morborum, secundum quam e tantis et talibus constituitur universalibus temporibus, s. qualemcunque e totius morbi temporibus compositionem, quemadmodum Galen. docuit l. 1 τῶν Κρίσεων [p. 391, 24 Bas.] : hanc autem non aliud esse quam totius morbi durationem circumscriptam temporibus quatuor, quæ totius morbi tempora s. universalia a Medicis appellantur. Ab Hippocr. quoque κατάστασιν vocari Omnem cujusque rei formam, idem Gorr. tradit e Galeni Comm. 3 in Epidem. [3 init. :

Πρῶτον μὲν ὅτι κατάστασιν, οὐ μόνην τὴν παρὰ φύσιν ἐν τῷ περιέχοντι κρᾶσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἅπαντος πράγματος οὕτος εἴωθεν ὀνομάζειν, ἀναμνησθῶμεν. Hippocr. p. 963, G : Τρόποι καὶ καταστάσιες καὶ παροξυσμοὶ τουτέων ἑκάστου τῶν πυρετῶν· 1085, D : Ἦν δὲ ἡ κ. τῶν γενομένων καύσων ἥδε· 44, 22 : Τεταρταίων κ. 591, H : Δυσεντεριώδεα κ. Est et κ. τοῦ χρώματος καὶ σώματος p. 85, F. Foes.] || In Plut. : Τῇ τε καταστάσει τοῦ προσώπου καὶ τῷ σχολαίῳ τοῦ βαδίσματος γενναῖόν τι ἐνιδών, Bud. interpr. Constantiam : videtur certe i. esse q. κατάστημα. [Mor. p. 45, C : Προσώπου κ. καθαρὰ καὶ ἀνέμφατος.] || Sedatio. Aristot. Rhet. [2, 3] : Ἔστω δὴ πράϋνσις, κ. καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. [Definitt. Platon. p. 412, D : Πραότης, κ. κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς.] || Pecunia, quæ iis ex ærario persolvebatur, qui in equitum ordinem assumebantur, Stipendium equestre, Cam. Harpocr. [et Phot. p. 142, 20] ἀργύριον id esse dicit, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει, quod ἀπεδίδοτο ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων, ὅταν [ὅτε] ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο· ἀπήτουν δὲ οἱ φύλαρχοι. Exemplum autem hoc citat e Lysia [p. 146, 10] : Ψηφίσασθαι τοὺς φυλάρχους ἐπενεγκεῖν [ἀπεν.] τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξηται [ἀναπράττητε] παρ' αὐτῶν. Citat etiam ex Eupolide locum : Cam. interpr. Constitutum stipendium in Lys. [ibid. 12] : Οὔτε κατάστασιν παραλαβόντα. [Lex. rhet. p. 270, 33 : Ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν ἱππέων δοκιμασία κ. ἐλέγετο. V. Bœckh. OEcon. civ. vol. 1, p. 269; 2, p. 208.] || Apud Rhetores Exhibitio, Cam. ex Orat. πρὸς Νικόστρατον. [K. dicta est rhetoribus Narratio, quatenus caussæ semina continet, et caussæ constitutio est, quæ omnem statum, τὴν στάσιν, complectitur. Unde et prima pars διηγήσεως, et veluti narrationis vestibulum προκατάστασις dicitur; v. Hermog. Π. εὑρ. 2, p. 34, et conf. v. Προκατάστασις. Unde Sopater scholl. ad Hermog. p. 19 has partes orationis nominat : προοίμια, καταστάσεις, ἀγῶνας, ἐπιλόγους, ubi alii passim διηγήσεις dicere solent. Enimvero utramque ita distinguit Sopater Διαιρ. p. 287, ut κατάστασιν dicat narrationem quæ aliquid artis et ἐργασίας habeat, διήγησιν autem ψιλὴν τῶν πεπολιτευμένων ἔκθεσιν. Sic et Apsines Art. rhet. p. 692, ἡ μὲν διήγησις αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐστὶν ἔκθεσις· ἡ δὲ κ. ἐξ ἰδίας ἐπινοίας τοῦ λέγοντος καὶ τὰ ἀντιπίπτοντα ἀναιρεῖ ἐκ τῆς τῶν ἀκουόντων ἐννοίας· καὶ ἡ μὲν διδάσκει τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ καθίστησι τοὺς δικαστὰς, πῶς δεῖ ἀκούειν αὐτοὺς τῶν πραγμάτων. Eodem modo Syrianus ad Hermog. p. 247 Ald. τὴν προβολὴν a καταστάσει distinguit : Ἡ μὲν κ. τὸ μέρος διηγεῖται, καὶ πάθος σπουδάζει κινεῖν καὶ τὰς ἀποδείξεις κατὰ μέρος, ἡ δὲ προβολὴ κεφαλαιωδῶς πάντα τὰ τῆς καταστάσεως, καὶ συντόμως ὁρίζεται τὸ ἀδίκημα, καὶ ἔστι κυρίως προβολὴ τὸ αἴτιον. Conf. ad eund. Hermog. locum Sopater. Apud eundem l. c. prima pars chriæ aut orationis, qua res ipsa præparatur, κατάστασις dicitur, ut sit quoddam genus exordii, cum quo tamen conjuncta sit narratio status caussæ. Denique Synesio p. 301 κατάστασις dicta est pro ὁμιλίᾳ, Petavio judice, a καταστῆναι, quod adhibebatur de oratoribus, qui ad dicendum prodibant. Ernest. Lex. rhet.] || Δαιμόνων κ., Fortuna divina, Cam. ex Eur. Phœn. [1281.] || Ap. Theophr. legitur etiam [C. Pl. 3, 7, 5] κ. τῶν δένδρων καὶ θεραπεία· quod idem esse putatur cum σχηματισμὸς καὶ ἀναγωγή.

[Καταστᾰτέον, Constituendum. Plato Rep. 3, p. 414, A : Κ. ἄρχοντα τῆς πόλεως καὶ φύλακα· Leg. 6, p. 759, B. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 10 : Ταξιάρχους ἐκ τούτων κ. εἶναι. Apollon. De synt. p. 238, 26 ed. Bekk. : Τὰ μὲν τῆς φωνῆς οὕτω κ. Idem De adverb. p. 545 : Κ. αὖ τὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῇδε.]

[Καταστατὴρ, ῆρος, ὁ.] Καταστατῆρας Hesych. esse dicit ἀποπεμπτήρια, sicut sc. κατάστησον dici solet pro ἀπόπεμψον, vel καταπαύστήρια, κατάστασιν ἔχοντα, καθεσταμένα, ἀπόπεμπτα. Perperam vero ap. eum scriptum esse καταστῆρας, patet tum e serie alphabetica, tum ex ipsa expos. [Recte Salmas. Καταστατήρια corrigere videtur.]

Καταστάτης, ὁ, Instaurator. Soph. El. [72] : Ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, de Oreste, i. e. εὐτρεπιστὴν, schol.

Καταστατικὸς, ἡ, ὸν, Certo statu præditus, Bud. || Sedandi vim habens. Plut. Lyc. [c. 4] de carminibus et rhythmis, quibus utebantur Lacones : Πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ καταστατικὸν, ὧν ἀκροώμενοι κατεπραΰνοντο λεληθότως τὰ ἤθη. [Euseb. de laud. Const. p. 619, B : Δεκὰς δὲ πέρας μονάδων, ὅρος καὶ καμπτὴρ καταστατικός. Hase. Eustath. p. 1041, 20 : Ὁ ποιητὴς χρώμενος ἐννοίαις καταστατικαῖς καὶ ἀναπαυούσαις τὰ προλαβόντα.]

[Καταστατὸν, τὸ, placentæ species quædam, de qua schol. ad Theocr. 9, 21 : Ἄμυλον δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσημένου καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. « Gl. botanicæ cod. Reg. 848 : Ἄμυλον ἤτοι κατάστατον. Gl. Neophyti : Ἄμ., ὁ κατάστατος. » Ducang. Qui in schol. quoque Theocriti Κατάστατον scripsit. Placentas ἀναστάτους dictas comparat Pierson. ad Mœr. p. 142.]

Καταστεγάζω, Intego, Obtego, Cooperio. [Herodot. 4, 71 : Ῥιψὶ καταστεγάζουσι (τὸν νέκυν). Plato Critia p. 115, E : Κατεστέγασαν ἄνωθεν (τοὺς τῆς γῆς τροχούς). Inscr. de munimentis Athen. p. 34, 52 ed. Müller. : Καταστεγάσει τὴν πάροδον τοῦ κύκλου τοῦ περὶ τὸ ἄστυ. Diodor. 2, 8 : Στελέχεσι ὑπερμεγέθεσι κατεστεγασμένη· 10 : Τὰς δ' ὀροφὰς κατεστέγασαν λίθιναι δοκοί.]

[Καταστεγανόω. V. Καταστεγνόω.]

Καταστέγασμα, τὸ, Operimentum, Operculum, Tegmen, Tegumentum. Pro Tectum citatur ex Herodoto [2, 155 : Τὸ κ. τῆς ὀροφῆς].

[Καταστεγὴς, ὁ, ἡ, i. q. κατάστεγος, si sana est lectio ap. Philon. Belop. in Mathemat. vett. p. 99, 42 : Τροχοὺς δὲ ἔχουσαι καταστεγεῖς. Hase.]

[Κατάστεγνος, ὁ, ἡ, Opertus, Tectus. Myiæ Epist. p. 751 ed. Gal. (63 ed. Orell.) : Οἴκησις μήτε ἄγαν περιπεπνευμένα μήτε ἄγαν κατάστεγνος.]

[Καταστεγνόω, Contego, Constringo. In nave Hieronis ap. Athen. 5, p. 207, D, horti erant constructi διὰ κεραμίδων μολυβδίνων καταστεγνωμένων (κατεστεγανωμένων apogr. Florent.), Ope tegularum plumbearum arcte constrictarum. Schweigh. In l. Athenæi probabilis Schweighæuseri conjectura est κατεστεγνωμένοι, ad κῆποι referendum. Intelliguntur enim horti lateribus plumbeis pavimentati. Geopon. 13, 14, 7 : Κατεστεγνωμένου σκεπάσμασι τοῦ σκίμποδος.]

Κατάστεγος, ὁ, ἡ, Tectus, Tecto opertus. [Αὐλαὶ κατάστεγοι, Aulæ tectis porticibus circumdatæ, Herodot. 2, 148. Schweigh. Galen. vol. 6, p. 84 : Ἡ ἐν ὑπαίθρῳ χωρίῳ ἢ ἐν καταστέγῳ. Plato Euthyd. p. 273, A : Ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ. Οἰκήσεις κατάστεγοι (libri quidam κατάγειοι) Diodor. 5, 21, Hesych. s. v. Μέγαρα. Σύριγγες κ. Polyb. 9, 41, 9.] Athen. 12, [p. 519, C] : Ἦσαν δέ τινες αὐτοῖς καὶ τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὁδῶν κατάστεγοι, Viæ tectæ, Contignationibus et tectis opertæ. Sunt qui interpr. Subtegulaneus, ut Plin. dicit Pavimenta subtegulanea. [Νεοττιαὶ κατάστεγοι Aristot. H. A. 9, 14. Schneid. Galen. vol. 6, p. 137, 1. Id. ib. p. 94, 12 : Τὰς μὲν ἐν ὑπαιθρίῳ γίγνεσθαι, τὰς δὲ ἐν καταστέγῳ, τὰς δὲ ἐν ὑποσυμμιγεῖ σκιᾷ. Achill. Tat. Leuc. 1, 15 : Ἑκάστη πλευρὰ κατάστεγος ὑπὸ χορῷ κιόνων. Hase.]

[Καταστείβω, Calco, Pedibus tero, in l. Sophoclis de quo dicetur s. v. Καταστέφω. Sappho ap. Demetr. De eloc. 106 : Οἷαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὔρεσι ποιμένες ἄνδρες ποσσὶ καταστείβουσι.]

Καταστείχω, Descendo, Redeo, Revertor. Nonn. [Jo. c. 4, 230] : Τηλεπόροιο καταστείχοντι κελεύθου, Longa via redeunti. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 298 : Ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον. || Καταστείχειν inter crimina publica recensetur a Polluce 6, 154, ubi καταστρέχειν conjicit Kuhnius.]

Καταστέλλω, [Instruo, Adorno, Vestio. Aristoph. Thesm. 256 : Κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη. Plut. ap. Euseb. Præp. ev. p. 85, D : Μορφῶσαί τε αὐτὴν καὶ καταστεῖλαι νυμφικῶς. De componendis qui turbati erant cincinnis Eurip. Bacch. 931 : Ἀλλ' αὐτὸν (præcedit πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε) ἡμεῖς ... πάλιν καταστελοῦμεν. Καταστέλλει per περικαλύπτει exp. Hesych. Hoc sensu dictum accipit Seidlerus (in Niebuhrii Mus. Rhenano vol. 3, p. 299) in fr. Sapphus ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 39, 27 : Ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα· κἂν μέν τε τυλάγκας ἀσπόλεα· quod sic cor-

rigit, A. Ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν | τύλαν σπολέω μέλεα. | B. Καί μέν τε τύλα κατα | σπολέαι ..., futuri medii forma Æolica pro καταστελεῖ, quacum Hesychii glossas comparat, Κασπέλη, στορνύει· et Κασπολέω, ὑποστρέφω. Quarum in priore κασπέλλη, in altera ὑποστορέσω corrigit. Paullo aliter Hermannus Opusc. vol. 6, p. 130 : Ἐγὼ ὀ' ἐπὶ μαλθακὰν | τύλαν κασπολέω μέλε', αἰ καὶ ἅμ' ἐν τὲ τὺ | τύλα κασπολέαι· et in gl. Hesychii ἐπιστορέσω. ||] Reprimo, Inhibeo, Cohibeo, Compesco, etiam Supprimo, i. q. ἀναστέλλω. Dioscor. [2, 1] : Τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρακον καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα. Qua signif. alibi στέλλειν quoque usurpatur. [Geopon. 12, 13, 5 : Σπλάγχνα οἰδαίνοντα καταστέλλει. || Demitto. Dionys. A. R. 8, 44 : Τὰς ῥάβδους καταστεῖλαι. ||] Pro Cohibeo, Compesco, accipi potest et in hoc l. Plut. : Θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστεῖλαι βουλόμενος. Ubi alii interpr. Ad modestiam revocare, et In officio continere. [Mor. p. 69, C. Τολμηροῖς opponuntur κατεσταλμένοι τοῖς ἤθεσι ap. Diodor. 1, 76. Idem Exc. p. 630, 85 : Τοὺς δὲ ἀναισχυντοῦντας διὰ τῆς ἀνάγκης κατεστάλκεισαν. Epictet. Diss. 3, 19, 5 : Καταστέλλει τὴν ἐπιθυμίαν (τοῦ παιδὸς) ὁ παιδαγωγός. Ælian. N. A. 4, 29 : Τὸ φρόνημα αὐτῷ κατέσταλται καὶ μεμείωται. Athen. 14, p. 624, A : Καὶ ὁ Ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπραΰνετο, ἣν αὐτῷ ... Ὅμηρος χαρίζεται, καταστέλλειν τὸ πυρῶδες αὐτοῦ δυναμένην. Phot. Bibl. p. 454, 8, ex Agatharchide : Αἱ πρεσβύτεραι γυναῖκες ... τοῖς πραΰνουσι λόγοις τοὺς θυμοὺς ἀνηρεθισμένους καταστέλλουσαι. Sext. Empir. p. 357 : Φιλοσοφίαν ... σωφρονίζουσαν τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη καταστέλλουσαν· 360 : Οὐ γὰρ ὅτι δύναμιν ἔχει σωφρονιστικὴν, καταστέλλει (ἡ μουσικὴ) τὴν διάνοιαν. Porphyr. De abst. 4, 6, p. 310 : Τὸ γὰρ ἀεὶ συνεῖναι τῇ θείᾳ γνώσει καὶ ἐπιπνοίᾳ, πάσης μὲν ἔξω τίθησι πλεονεξίας, καταστέλλει δὲ τὰ πάθη. Epictet. Diss. 4, 4, 10 : Εἰ τὸν ἀπαθῆ τηρεῖς, εἰ τὸν κατεσταλμένον· 12, 4 : Ἐπὶ τὸ αἰδῆμον, ἐπὶ τὸ κατεσταλμένον· 8, 17 : Κατεσταλμένον τὸ βλέμμα, Compositi oculi, Modestus obtutus. Artemidor. 2, 35 : Τοῖς δὲ σεμνότερον ἐπανηρημένοις βίον ἡ κατεσταλμένη τῷ σχήματι (Ἄρτεμις) ἀμείνων, οἷον ἡ Ἐφεσία.] Item δίαιτα κατεσταλμένη apud Basil. [Maccab. 2, 4, 31 : Ἦκε καταστεῖλαι τὰ πράγματα, Venit ut res componeret s. sedaret. 3, 6, 1 : Τοὺς περὶ αὐτὸν καταστείλας πρεσβυτέρους, Senioribus silentium imperans. Schleusn. Sedandi, Consolandi significatione dixit Eurip. Iph. A. 934 : Σὲ δ' ὦ σχέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων ... τοσοῦτον οἶκτον περιβαλὼν καταστελῶ· ubi Matthiæ καταστένω conjecit.]

[Καταστέλξαι, καταγαγεῖν τὸν βοῦν, glossa obscura Hesychii.]

Καταστενάζω, Ingemisco, Cum gemitu deploro. Basil. : Καταστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. Pass. voce et signif. Alciphron [3, 36] : Αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες, Munuscula stultorum amatorum cum suspiriis data, Bud. [Cum gen., Nicet. Annal. 14, 2. Schneid. Jo. Camen. De exc. Thessal. c. 66 : Καταστενάζομεν τῆς πατρίδος· c. 44 : Καταστενάξαι τοῦ καιροῦ καὶ τῶν πραγμάτων. Hase. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 135, A : Ὁ δὲ ὅρκων ἐκείνων καταστενάξας. Suidas : K., γενικῇ.]

[Καταστενοχωρέω, Coarcto, Coangusto. Zosim. 5, 16, 3. Boiss.]

Καταστένω, Ingemo, Suspiro. [Soph. OEd. C. 1440 : Τίς ἄν σ' ὁρμώμενον ἐς προῦπτον Ἄδην οὐ καταστένοι; El. 874 : Κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν. Eur. Tro. 318 : Τὸν θανόντα πατέρα ... καταστένεις· Herc. F. 1141 : Σὰς καταστένω τύχας. Cum tmesi Andr. 838 : Κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐαν τόλμαν.] Eur. [Andr. 444] dicit καταστένω σου pro Cum gemitu defleo s. deploro. [Cum ὑπὲρ Iph. A. 470 : Ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς καταστένειν. || Corrupta Hesychii gl. Οὐ καταστενεῖς (κατασθενεῖς Musurus), οὐ καταβιάσῃ, οὐ καταβαρήσεις (-ει codex). Recte Cyrillus Οὐ κατακτενεῖς.]

[Καταστεπτέον, Coronandum. Clem. Al. p. 181. Kall.]

[Καταστερεόω, Consolido. Apollon. Cit. vol. 1, p. 174 ed. Dietz. : Ἵνα τὸ πνεῦμα ἐκπεμπόμενον προσκροῦον καταστερεωθῇ αὐτὸ καὶ ἐμπέμπῃ τὴν ὕλην. G. Dind.]

Καταστερίζω, ίσω, Stellis distinguo, ut Bud. interpr. ap. Procl. De sphæra : Καταστερίζειν τὴν σφαῖραν, et κατηστερισμένα ζώδια. Ap. Procl. etiam est Καταστερίζονται εἰς ἅρπην, Cum stellis suis in falcem formantur, s. distinguuntur. Et ap. schol. Hom. [Il. Σ, 486] : Κατηστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exp. etiam In stellarum numerum refero [Καταστερίζειν ἐν οὐρανῷ Diodor. 4, 61, et Dionys. A. R. 1, 61 : Τούτῳ θυγατέρες ἦσαν ἑπτὰ αἱ νῦν ἐν οὐρανῷ κατηστερίσθαι λεγόμεναι. Plut. Mor. p. 308, A : Ὁ δὲ Κρόνος πάντας κατηστέρισεν], in hoc l. [Palæphati c. 5, ubi κατηστέρωσεν αὐτὸν legitur] : Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε. [Schol. Ven. Hom. Il. Σ, 486 : Ζεὺς δὲ ἐλεήσας αὐτὰς καὶ διὰ τῶν ἄρκτων (αὐτὰς πελειάδας ἐποίησε καὶ δι' αὐτῶν ἄστρον schol. min.) κατηστέρισεν· et infra, Τὸν τόπον οὗ κατηστέριστο. Et ad X, 29 : Τῷ δὲ κυνηγετικὸν αὐτὸν εἶναι καὶ πλησίον κατηστέρισαν τὸν κύνα. Alia attulit Hasius ad Leon. Diac. p. 478.]

[Καταστέρῐσις, εως, ἡ, Constellatio, Gl.]

[Καταστερισμὸς, ὁ, Relatio in astra. Eratosthenis supersunt Καταστερισμοὶ, Enarratio eorum, quæ in astra sunt relata, iisque nomen dedere. Hipparchi Καταστερισμοὺς memorat Suidas s. v. Ἵππαρχος. Καταστερισμοὶ ap. Plin. Epist. 5, 17, 7, ubi v. Gesner. G. D. Eratosth. ad Phæn. Arati p. 257, E : Ὅπως μηδὲν ὑπολίπωμεν τῶν πρὸς τὸν κ. Hase.]

Κατάστερος, ὁ, ἡ, Stellatus, Naz. Or., de cauda pavonis. [De eodem Georg. Pisid. Hexaem. v. 1258 : Ὄρνις δ. καὶ κ. φύσει. Hase.]

[Καταστερόω, i. q. καταστερίζω, Stellis distinguo. Jo. Chrys. In Gen. or. 6, vol. 1, p. 35 (= 57) : Ἰδεῖν ἐν μέσῃ τῇ νυκτὶ τὸν οὐρανὸν κατηστερωμένον, καὶ καθάπερ τισὶν ἄνθεσι τῇ διαφορᾷ τῶν ἄστρων καλλωπιζόμενον. Seager. || Inter sidera colloco. Palæphat. l. s. v. Καταστερίζω citato.]

[Καταστεφᾰνόω, Corono. Diodor. 12, 9 : Κατεστεφανωμένος τοῖς Ὀλυμπιακοῖς στεφάνοις. Scott. Andr. Cret. p. 181 (?). Kall. Eumath. p. 393 : Παίδων ἡμῶν κατεστεφανώσαμεν κεφαλάς. Cum genit. Nilus Epist. p. 465 : Τρόπαια ἱστῶσι καὶ καταστεφανοῦνται τῶν ἐναντίων καθ' ἡμέραν.]

[Καταστεφάνωσις, ἡ, Coronatio, Datio coronæ. Inscr. Teni insulæ ap. Bœckh. vol. 2, n. 2336, l. 16. Hase.]

[Καταστεφὴς, ὁ, ἡ, Coronatus. Soph. Tr. 178 : Καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων. Eur. Suppl. 259 : Χλόην φυλλάδος καταστεφῆ. Apoll. Rh. 3, 220 : Ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισι.]

Καταστέφω, Corono, Corona cingo, Serto redimio. Æschin. [p. 77, 13] : Κατεστέφθαι φάσκων εἴ τι πταῖσμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. Utitur Eur. quoque [Iph. A. 1478 : Πλόκαμος ὅδε καταστέφειν· Phœn. 1626 : Νεκρὸν καταστέφων· Heracl. 227 : Καταστέφω χεροῖν· 125 : Βωμὸν καταστέψαντες. Diodor. Exc. p. 582, 52 : Τοὺς αἰχμαλώτους καταστέψας ἔθυσε τοῖς θεοῖς· 596, 41 : Ἀμφοτέρους καταστέψας ἱερείου τρόπον.] Item et Soph. OEd. C. [466], activa voce : Θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς Τὸ πρῶτον ἵκου· καὶ κατάστεψον πέδον, ubi schol. μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου, καθικέτευσον : solebant enim supplices στέμμα χερσὶν ἔχειν, ut Chryses Homericus, Il. A, seu κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον φέρειν, ut Plut. testatur, s. ἱκετηρίοις κλάδοις ἐκστέφεσθαι, ut ap. eund. Soph. Sed annotat schol. versum istum aliter etiam legi in quibusdam codd., sc. sic, ἐφ' ἃς Τὸ πρῶτον ἵκου, καὶ κατέστειψας πέδον, i. e. κατεβάτευσας : quæ lectio ei probabilior videtur : quoniam δι' αὐτὸ τοῦτο κελεύουσιν αὐτῷ καθαίρεσθαι ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν σεμνῶν. Id autem κατέστειψας est a verbo Καταστείβω, Calco, Pedibus tero. [Recte libri optimi κατέστειψας, quod in Laur. A κατέστιψας scriptum.] Κατεστεμμένος, Coronatus. [Hesych. : Κατεστέμμεθα, ἐστεφανώθημεν. Dionys. A. R. 2, 34 : Δάφνῃ κατεστεμμένος τὰς κόμας. Philostr. Her. p. 707 : Πρὸς γὰρ τῇ ὥρᾳ καὶ κατέστεπτο παρὰ τῆς τέχνης· quod schol. exp. κεκαλλώπιστο.]

Καταστηλιτεύω, In stela noto, proscribo, in cippo, i. fere q. simplex στηλιτεύω, nisi quod præp. aliquid significationi addit. Lucian. [D. mer. 4, 2] : Τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Polluci [8, 73] κατεστηλιτευμένος, i. q. ἐστηλοκοπημένος. [Conf. Καταστηρίζω.]

[Καταστηλογραφέω, Columnæ inscribo. Eumath. p. 442, 445.]

[Καταστηλόω, Columnis distinguo. Ὁδὸς κατεστηλωμένη Polyb. 34, 12, 3. Schweigh. || Quasi columna fulcio. Method. Conviv. virg. p. 262, 5 : Δένδρα ταῖς ῥίζαις εἰς τὴν γῆν κατεστηλωμένα. Hase.]

Κατάστημα, τὸ, Constitutio, Status. [Hesych. : K., ποίημα, στάσις, ὁρμὴ νηῦς (ὅρμισις νηός Schow.). Τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου κατάστημα Etym. M. p. 405, 27.] Diosc. 6, τὸ κατὰ φύσιν κ., Naturalis constitutio et habitus corporis; 1, κ. αἴθριον, Serena cœli constitutio s. temperies : Αἰθρίου γὰρ ὄντος τοῦ καταστήματος συλλέγειν δεῖ τὰ φάρμακα. [Procl. Paraphr. Ptolem. p. 139 : Τῶν ἐπισκέψεων τῶν καταστημάτων. Oribas. p. 236 Matth. : Θερμότερον τῶν χωρίων ποιεῖ τὸ κ. K. χειμέριον, κρυερὸν καὶ δριμύτατον Nicephor. Cpol. De reb. post Mauric. p. 43, B. Ibid. p. 48, C : Ξηρὸν γέγονε τὸ κ.] Et κατάστημα ἀέρος νεφελῶδες. [De constitutione cœli et siderum Vegetius Mulom. 1, 17, 5 : « Austro et Africo vento flantibus, interpositis annorum spatiis, recursu catastematis ... » De vento adverso Polyæn. 5, 12, 3 : Τὸ κ. κινούμενον ἐναντίον τοῖς πολεμίοις. Ἡμέρας κατάστημα μόνον ἀσώματον, diversum ab Ἡοῖ σωματοειδεῖ, definit Ammon. p. 66. De anni tempore Pseudo-Plut. De fluv. p. 1157, B : Τῷ θερινῷ καταστήματι.] Et σαρκὸς εὐσταθὲς κ., Stabilis corporis habitus, Bud. e Gell. Sic κατάστασις supra. Item, Constantia, et habitus vultusque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. [Notandum Constantiæ notionem non inesse huic vocabulo, sed simpl. Vultum habitumque significat. Sic Athen. 2, p. 38, E : Τὸ κατὰ μέθην κ. 5, p. 219, E : Ἰδοῦσα αὐτὸν ἐν οἴῳ ἦν καταστήματι. Sic et ap. Simpl. in Epict. Enchir. p. 415, 444, valet i. q. τὸ πρόσωπον ap. Epict. Diss. 1, 25, 31; 3, 5, 6 : nec aliter usus est Plut. in loco ab H. Steph. citato. Schweigh.] Bud. e Plut. Marcello [c. 23] : Οὔτε θυμῷ πρὸς τοὺς Συρακουσίους τοῦ συνήθους μεταβαλὼν καταστήματος, ἀλλὰ πράως πάνυ καὶ κοσμίως τὸ τῆς δίκης τέλος ἐκδεχόμενος. Idem Bud. interpr. Constantem mentis hilaritatem in Basil. De vita solit.: Τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κ. αἱ τῶν ὕμνων παρηγορίαι χαρίζονται. Exp. ab Eodem Æquabilitas. [Φρόνημα εὐήνιον per κατάστημα τῆς ψυχῆς exp. schol. Philostr. Her. p. 560. Τοῦ παλαιοῦ τῶν φρενῶν κ. Etym. Gud. p. 376, 41, in κατασπέρματος corruptum in Etym. M. p. 572, 5 et ap. Orion. p. 91, 25. || De constitutione reipublicæ Polyb. 6, 50, 2 : Τὸ Λακωνικὸν κ.] || K. pro σχῆμα et καταστολὴ, Chrysost. Ad Tim. p. 101. Et καταστήματα ead., quæ τὰ περιβόλαια, ap. OEcumen., Bud. || K., τὸ οἷον καταστήριγμα καὶ ἀπόσκεμμα [alii libri ἀπόσκημμα : quod confirmatur verbis sequentibus Καὶ καταστῆσαι τὸ ἀποσκῆψαι.] Quædam veluti confirmatio et animadversio, apud Hippocr. Epidem. 2. Gorr. e Galeni Lex. Hipp. [Non legitur ap. Hippocratem.]

Καταστηματικὸς, ἡ, ὸν, Sedatus et qui nullo motu agitatur. Plut. T. Gracch. [c. 2] : Βλέμματι καὶ κινήματι πρᾷος καὶ κ. Diog. L. 2, [87] : Τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ οἷον ἀοχλησίαν. [Maxim. Planud. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 458 : Μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπί τι καταστηματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον.]

[Κατάστημον, τὸ, Stamen. Hesych. : Στημνίον, ὃ ἡμεῖς κατάστημον ἢ πολύστημον.]

[Καταστήριγμα, τὸ, Confirmatio. V. l. Galeni s. v. Κατάστημα allatum.]

[Καταστηριγμὸς lectio vitiosa pro καταστερισμὸς ap. Suid. s. v. Ἵππαρχος et Ἐρατοσθένης.]

Καταστηρίζω, Incumbo. [Eurip. ap. Athen. 10, p. 454, C : Τὸ δ' αὖ τέταρτον (literam E dicit) ἦν μὲν εἰς ὀρθὴν μία (γραμμὴ), λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι εἰσίν.] Hippocr. Π. παθῶν : Πάσχει δὲ ταῦτα ὑπὸ χολῆς, ὅταν εἰς τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα καταστηρίξῃ. [Euseb. V. Const. p. 423, B : Ἄνω δὲ στέφανος ἐκ λίθων πολυτελῶν κατεστήρικτο, Corona erat affixa. V. Hasium ad Leon. Diac. p. 478. || Firmo, Confirmo. LXX Job. 20, 7 : Ὅταν γὰρ δοκῇ ἤδη κατεστηρίχθαι. || Hesych. : Κατεστήριξεν ἀρχῇ, νόμῳ ἀπέδειξεν, ἀπέδωκε, κατεστηλίτευσεν· ubi Hemst. corrigit Κατεστήλιξεν (hoc minus probabiliter) ἀρχῇ, νόμον ἀπ. ...]

[Καταστιβαδεύομαι, In toris discumbo. Theophyl. Sim. 7, p. 184, B : Λίαν ἐπὶ ταῖς νίκαις ὑψαυχενιζόμενοι ταῖς εὐωχίαις καταστιβαδεύονται.]

[Καταστιγὴς, ὁ, ἡ, i. q. κατάστικτος. Philostorg. Hist. eccl. 3, 11.]

[Κατάστιγμα, τὸ, Punctum, Macula. Schol. Dionys. Per. 443. Scott.]

Καταστίζω, Punctis distinguo. Basil. Ep. quadam ad Notarium : Τὰ χαράγματα τέλεια ποίει, καὶ τοὺς τόπους ἀκολούθως κατάστιζε. Unde κατεστιγμένος, Punctis distinctus, Aristot. [H. A. 6, 2] de ovorum coloribus, Τῶν δὲ κατεστιγμένα, i. e., Plin. interpr., Alia punctis distincta. [Ælian. N. A. 10, 13 : Χρυσοειδῆ ἱνδάλματα ἐπ' αὐτῶν κατέστικται· 12, 24 : Φοῖνιξ ... γραμμὰς ἔχει μελαίνας καὶ μεταξὺ τούτων κυανέαις σταγόσι κατέστικται. Dio Cass. 43, 23 : Τὴν χροιὰν κατέστικται.] || Hesych. καταστίζων, βεβαιῶν, καταψηφίζων, subjungens, Παρ' ὅσον τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημίουν. [Idem, Κατεστιγμένος, πεποικιλμένος. || Figurate Philostr. p. 12 : Κατεστιγμένον καὶ διεφθορότα, ubi oppositum ὑγιᾶ τε καὶ ἄτρωτον κακίας. Basil. M. vol. 2, p. 125, C : Ὑπὸ πάσης κηλῖδος κατεστιγμένος. Theophyl. Sim. Epist. 25, p. 45 : Μεγάλαις κηλῖσιν ἐνθάδε τὸ βασιλικὸν τῆς ψυχῆς καταστίζεται.]

Κατάστικτος, ὁ, ἡ, Punctis distinctus, Notis compunctus, Notis s. Punctis variatus : unde ap. eund. Hesychium, Κατάστικτον, ποικίλον. [Καταστίκτου κυνὸς Soph. fr. 16. Καταστίκτους δορὰς Eur. Bacch. 696.] Exemplum hujus signif. habebis in Στίγμα ex Hesiodi schol. [Dionys. P. 183 : Παρδαλέη ... τῇ καὶ τῇ κυανῆσι κατάστικτος φολίδεσσιν.] Sic κατάστικτος χιτὼν, Tunica variis notis compuncta, varia, sive variegata, i. q. ποικίλος χιτὼν, Tunica, cui animalium figuræ floresve intexti sunt, belluata, ut Plaut. Belluata tapetia. Pollux 7, [55] : Ὁ δὲ κατάστικτος χιτών ἐστιν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· quem et ζωωτὸν χιτῶνα sive ζωδιωτὸν dictum fuisse scribit [Phot. p. 143, 20 : Κατατικὸν (i. e. Κατάστικτον), χιτωνίσκου γένος· οὕτως Μένανδρος] : qualis est Bacchi tunica ap. Arrian. [Ind. c. 5, p. 319, 1. Ἐσθῆτι καταστίκτῳ Zonar. Annal. vol. 2, p. 100, 43. Ὁπλίσεις κατάστικτοι Ætolorum apud schol. Eurip. Phœn. 141. Hemst. Baccharum amicula, Creuzer, *Ein alt-athen. Gefæss*, p. 36; conf. ib. p. 72 et 76. Marmor. Elgin. ap. Bœckh. Inscrr. vol. 1, n. 155, l. 13 : Κατάστικτον ξυστιδωτόν· et ib. l. 40 : K. διπτέρυγον. Figurate de Africa septentrionali Strabo 1, p. 130 fin. : Ἐοικυῖα παρδαλῇ· κατάστικτος γάρ ἐστιν οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ. Hase.] E Plut. Lyc. [c. 4] affertur, Ῥυθμοὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἔχοντες καὶ κατάστικτον [vitiose pro κατάστατικὸν], pro Numeri multum decoris gravitatisque habentes. Sed vel alia lectio vel alia interpr. quærenda est.

Καταστίλβω, Niteo, Fulgeo, Renideo, Resplendeo, Refulgeo. [Hesych. : Καταστίλβει, καταυγάζει (sic Heinsius : codex καταγάγει), καταλάμπει. Signif. transitiva Hom. (vel potius Orphicus) Hymn. in Mart. 10 : Πρηὺ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα ἡμετέρην καὶ κάρτος ἀρήιον. « Strato Anth. Pal. 12, 254 : Πόθεν ὁ στόλος οὗτος Ἐρώτων πάντα καταστίλβων; » Boiss. || Καταστιλβόω. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 385, A : Τοῦ λόγου τὸ λεῖον καὶ κατεστιλβωμένον τῆς λέξεως. Hemst.]

[Κατάστοιχα, Distribute, Digesto ordine. Jo. Camen. De exc. Thess. c. 60 : Φύρδην, οὐ κ. Hase.]

[Καταστοιχειόω, Per elementa divido. Diog. L. 10, 35 : Ὁ τόπος τῆς ὅλης πραγματείας ὁ κατεστοιχειωμένος. Hemst. Jo. Chrys. In Genes. p. 286. Kall. Suidas : Καταστοιχειῶ (—ιῶ cod. Leid.), γενικῇ.]

[Καταστοιχίζω, Elementa doceo. Plut. Mor. p. 1036, A, ex Chrysippo : Καταστοιχίζειν τοὺς εἰσαγομένους ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Schneid.]

Καταστολὴ, ἡ, Repressio, Inhibitio, Cohibitio, [Sedatio. Ταραχὴ et καταστολὴ opposita apud Diodor. 15, 94 : Τὰ περὶ τὸν συνοικισμὸν τῶν πόλεων ἐπὶ τοσοῦτο ταραχῆς ἐλθόντα ἔτυχεν ἐνδεχομένης καταστολῆς. Moderatio, Modestia. Epictet. Diss. 2, 10, 15 : Αἰδῶ καὶ καταστολὴν καὶ ἡμερότητα. Clem. Al. p. 659 : Εἰς κατακόσμησιν ἤθους καὶ καταστολήν. Iambl. V. P. p. 28 : Εὐσταθείᾳ ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος.] K. περιβολῆς redditur Modestia in vestitu, s. Vestitus modestus, ap. Plut. Pericle [c. 5], ubi sc. Pericli dicit infuisse

προσώπου σύστασιν ἄθρυπτον εἰς γέλωτα, πραότητα πορείας, καταστολὴν περιβολῆς. Et Hippocr. II. εὐσχημοσύνης [p. 23, 34; 24, 13 et 42], medicum, qui ægrum invisurus est, jubet ἐν τῇ εἰσόδῳ μεμνῆσθαι καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, ἀνακυριώσεως, βραχυλογίας. Hesych. vero καταστολὴν exp. περιβολὴν, Amictum: ut [Photio et] Suidæ quoque καταστολὴ est ἡ στολή. [Epist. ad Timoth. 1, 2, 9: Ἐν καταστολῇ κοσμίῳ· quod Gloss. exp. στολισμῷ, ἐνδύματι. Joseph. B. J. 2, 8, 4: Κ. καὶ σχῆμα σώματος. Figurate LXX Jes. 61, 3: Καταστολὴν δόξης, Amictum gloriæ: quo refertur Hesychii gl. Καταστολήν. || Obscuræ signif. est apud Epictet. Diss. 2, 21, 11: Ἔρχῃ μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός· quod Uptonus utcunque explicat, Mihi faciens inhibitiones, i. e. mecum disputans et argumentationes meas cohibens, tanquam ipse esses e philosophorum grege. || « Κ. τοῦ δράματος, si recte scribitur, pro καταστροφῇ posuit schol. Aristoph. Pac. 1203. » Hemst. || Fabulam Romanorum planipedariam per ἡ καταστολαρία explicat Jo. Lyd. De rep. Rom. p. 70: de quo conjecturam protulit Osann. Analect. crit. p. 76.]

[Καταστολίζω, Adorno. Plut. Mor. p. 65, D: Καταστολιζόμενον καὶ ἀναπλαττόμενον ὡς ἄγαλμα βαρβαρικόν. Eunap. Exc. p. 82, 13 Nieb.: Τινὰς ὡς ἐπισκόπους αὐτῶν ἐς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα καταστολίσαντες. || « Figurate Method. p. 387, A: Ἡ τῷ διαχρύσῳ τῆς ἀρετῆς κόσμῳ κατεστολισμένη. » Kall. || Καταστολιάζω. Καταστολιάσαι Nicet. Chon. Annal. codex Græcobarb. p. 132, 27 ed. Bekk.]

Καταστομίζω, exp. etiam ipsum, Tacere facio, ut ἐπιστομίζω. Bud. interpr. Ad infantiam redigo, apud Plut. Aristide [c. 4]: Τοὺς μὲν βοῶντας κατεστόμισε.

Καταστομὶς, ίδος, ἡ, Hesychio Pars quædam tibiæ, sc. τὸ ἐνόλβιον. [Recte Is. Voss. ἐνόλμιον, quod idem est atque ὑφόλμιον, quod v.]

[Καταστομόω, Acuo, Acutum reddo. Eumath. p. 441: Ὑπὲρ τὴν Ὁμήρου μεγαλοφωνίαν, ... ὑπὲρ πᾶσαν μοῦσαν, ὑπὲρ πᾶσαν γλῶσσαν κατεστομωμένην ῥητορικῶς· 134: Ἡ γάρ τοι τοῦ ζωγράφου γραφὶς Ἑρμοῦ μοι ἀκόντιον, ὅλη κατεστομωμένη τοῖς ἐκ τῶν γεγραμμένων προβλήμασιν. « Epist. Lugd. et Vienn. ap. Euseb. Hist. Eccl. (5, 1-3, ubi non legitur.) » Routh.]

Καταστοναχίζω, s. Καταστοναχέω, Ingemisco: hoc ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 7, 574: Οἰκτρὰ δ' ὑπὲρ τύμβοιο κατεστονάχησαν ἑταῖροι κείμενον.]

[Κατάστοργος, ὁ, ἡ. Empedocles Simplicii p. 54 ed. Peyr.: Γόμφοις ἀσκήσασα καταστόργοις Ἀφροδίτη. Videtur a στοργὴ esse derivandum idemque significare quod φίλιος. Schneid.]

Καταστορεννύω s. Καταστορέννυμι, Prosterno, Dejicio et sterno, Consterno, i. q. καταστορέω. Exp. et Complano. Et Καταστόρνυμι pro καταστορέννυμι, per sync. Majore adhuc facta syncope dicitur Καστόρνυμι pro καταστόρνυμι. Unde partic. καστορνὺς, fem. καστορνῦσα, quo utitur Hom. Od. P, 32: Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, Sellas consternens pellibus tomentitiis. [Hesych.: Καστόρνυσα (sic codex), καταστρωννύουσα.] Solebant enim sellas consternere pellibus ovinis, plerumque fartis tomento aliquo, ut nunc quoque pulvinaria substerni solent in conviviis præsertim.

[Καταστόρεσις, εως, ἡ, Prostratio. Geopon. 3, 3, 8: Ἡ κ. τῶν ἀμπέλων.]

[Καταστορεύω, i. q. καταστορέω, Compono, Placo, Sedo. Anna Comn. p. 433, A: Κατεστορεύετο γὰρ ... τὰ ἐνοχλοῦντα. Elberling. Corrigendum κατεστόρητο. G. D.]

Καταστορέω, Sterno humi, Prosterno, Dejicio et Sterno. [De humoribus qui evicti sunt et concocti, aut ceterorum mixtione diluti et temperati, neque amplius sinceri, aut suis qualitatibus exsuperantes, sed sedati et compositi, Hippocr. p. 16, 26: Οὐ παύεται τουτέου πρότερον, πρὶν ἀποκαθαρθῇ τε καὶ καταστορεσθῇ καὶ μιχθῇ τοῖσιν ἄλλοισι. Sic paulo ante τῷ καταστορεσθῆναι μετέωρα opponuntur, quum humores pendent, elevantur, aut ferociunt ac fervent, necdum repressi sunt, compositi aut sedati, sed adhuc exagitati. Foes. Καταστορέσαι ἄμπελον Geopon. 4, 1, 7; 3, 2.] Sic Herodot. [9, 69: Ἐπιπεσόντες δὲ κατεστόρεσαν αὐτέων ἑξακοσίους], καταστορέσαι dicit pro Prosternere humi, s. Sternere, ut Horat., Primosque et extremos metendo stravit humi. Et Ovid., Hostiliter omnes sternit. Et Seneca, Ictu aliquem sternere, sicut Virgil. et Liv., Cæde ingenti sternere. Herodot.: Ἐπεὶ δέ σφιν πάντες κατεστόρηντο [Hoc ex Polluce 9, 153, posuit: nam ap. Herodotum κατέστρωντο legitur, quod Polluci quoque ex codd. est restitutum], Postquam omnes strati ac cæsi fuerunt. [Philo p. 733, E: Ἂν ... ἅπαντα στρατὸν ἡβηδὸν καταστορέσωσιν· 743: Πολλὰς μυριάδας καταστορέσαι· 1024, C: Πᾶσαν τὴν χώραν καταστορέσουσι. Valck.] Item Consterno, Complano, Plut. [Comp. Lyc. et Num. c. 2]: Κατεστόρεσε τὴν ἀνωμαλίαν, Inæqualitatem amovit, quum omnia solo essent æquata. Philo V. M. 3: Ἃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγους κατεστόρεσαν, Summum æquor passim sternebant: de corporibus mari obrutis. Pro Sterno ædificia et habitacula extruo, affertur e Thuc. Præterea sicut placidi venti et aer sedatus dicuntur æquor στορέσαι et sternere, ita et καταστορέσαι. Basil. p. 333: Καὶ μέντοι καὶ ἀγριαίνουσαν καὶ βρασσομένην θάλασσαν βαθεῖα γαλήνη κατεστόρεσε. [Leonid. Alex. Anth. Pal. 7, 668: Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη κύματα.] Metaphorice autem Plut. [V. Luculli c. 5]: Καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν, pro Sedare, Componere, Demulcere: alibi de seditione et tumultu idem verbum usurpans [Ἀναπαῦσαι καὶ καταστορέσαι τὴν πόλιν, V. Niciæ c. 9], Bud. [Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς Mor. p. 101, C.] Itidem Eust. imitatione Homeri dici posse ait θυμὸν alicui καταστορεσθῆναι. [Ælian. ap. Suidam s. v. Διογένης: Τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν. Τοὺς θρασυνομένους καταστορέσαι Plut. Mor. p. 545, B. De fluctibus sedandis Themist. Or. 15, p. 194, D: Τῶν κυμάτων τὰ μὲν κατεστόρεσται (corrig. κατεστόρηται) ἤδη. Hesych.: Κατεστόρεσε (-ησε codex), κατέστρωσεν, ἐθεάσατο. Alteram interpretationem ad καθιστόρησεν probabiliter retulit Musurus. Omittit Photius p. 147, 22.]

[Καταστόρνυμι. V. Καταστορεννύω.]

Καταστοχάζομαι, Collimo, Collineo, Ad scopum tendo, κατὰ τοῦ σκοποῦ βάλλω. [Hesych.: Καταστοχάζεται, κατασκοπεῖ βάλλει. Corrigendum κατὰ σκοποῦ β. ex Photio et Suida, quorum in gl. quæ præcedunt verba κατὰ σκοποῦ βλέπει, ex dittographia nata videntur. Eadem leguntur ap. gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 271, nisi quod κατὰ στόχου βάλλει scriptum. Etym. M. p. 385, 16: Ἐσκευωρῆσθαι, κατεστοχάσθαι, ἐπιβεβουλεῦσθαι. G. D.] Metaphorice Basil. [cum gen.]: Ὥσπερ ὁ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ πρόσωπα λαμβάνων, Id quod justum est spectat, s. Justitiam, veluti scopum, sibi propositam ante oculos habet. [Theophil. Institut. 1, 17, 271: Καταστοχαζόμενοι τοῦ νόμου· 2, 6, 130: Καταστοχασάμενος τῆς τοιαύτης ἀνθρώπων ἐννοίας. Cum accus. Conjectura assequor, Polyb. 12, 13, 4: Πόθεν δ' ἐγὼ καταστοχάζομαι τοῦτο; Diodor. 19, 5: Καταστοχασάμενος πιθανῶς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ στρατηγοῦ· 39: Καταστοχασάμενος τὸ μέλλον. Suidas s. v. Προφητεία: Οἱ δὲ τοῦ μέλλοντος συνέσει καταστοχάζονται. Καταστοχάζω ex κατασχολάζω corruptum notabimus s. h. v.]

[Καταστοχαζόντως lectio suspecta ap. Hesych. s. v. Καταχρηστικῶς.]

[Καταστοχασμὸς, ὁ, Conjectatio. Diodor. 1, 37: Τοῦ πράγματος εἰς ὑπόνοιαν καὶ καταστοχασμὸν πιθανὸν καταντῶντος. Καταστοχασμὸν ex κατὰ στοχασμὸν corruptum ap. Greg. Nyss. vol. 3, p. 219, B, corrigendum ex codd. Wolfii Anecd. vol. 3, p. 14.]

[Καταστοχαστέον, Conjectura æstimandum est. Ptol. Tetrab. p. 176, 22: Τὰς δὲ μεταξὺ τούτων καταστάσεις, παμπληθεῖς οὔσας, κ. Hase.]

[Καταστοχαστὴς, ὁ, Conjectator. Suidas s. v. Προφητεία: Δεινοὶ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος καταστοχασταί (male cod. Paris. καταστοχάσαι) εἰσιν.]

[Καταστοχαστικὸς, ἡ, ὸν, Conjectatorius, Conjectandi facultatem habens. Clem. Al. p. 820: Δύναμις τῶν μελλόντων καταστοχαστική.]

[Καταστοχέω, vox nihili. Ap. Eudociam p. 82 recte cod. Paris. κατευστοχήσας. Bast.]

Καταστραγγίζω, affertur pro Facio distillare. [LXX Lev. 5, 9: Τὸ δὲ κατάλοιπον τοῦ αἵματος καταστραγγιεῖ.]

Καταστράπτω, Fulgore vel Fulgetra illustro [Sui-

das : K., γενικῇ (αἰτιατικῇ ed. Med.)], Bud.; qui et pass. affert e Gregor. : Καπνιζόμενόν τε τὸ ὄρος βλέπετω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam interpr. Montem fulgure coruscantem. Idem : Καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν. [Fulgure ferio, Themist. Or. 27, p. 338, D : Οἱ Βραχμᾶνες μὲν γὰρ οὐ προσήσονταί σε ἄνω πρὸς ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καταστράψουσι καὶ καταβροντήσονται. || Figurate Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 335, 40 : Ἕως ἂν καὶ αὐτὴν καταστράψειεν (ἡ τοῦ θείου ἀστραπὴ) ἐπ' ἐσχάτῳ τὴν φαντασίαν. Heliodor. 9, 14 : Ἀργυροῖς τε καὶ ἐπιχρύσοις ὅπλοις τὸ πεδίον καταστράπτων· 2, 4 : Ὀφθαλμοὶ πάντας τῷ κάλλει καταστράψαντες. Plut. Timol. c. 28 : Ὁ περὶ τοὺς λόφους ζόφος ὄμβρῳ καὶ πνεύματι καὶ χαλάζῃ συμμεμιγμένος ... τῶν βαρβάρων ἔτυπτε τὰ πρόσωπα καὶ κατήστραπτε τὰς ὄψεις, Oculos præstringebat.] || Κατήστραψε impers. e Plut. Galba [c. 23 : Τοσαυτάκις ἐβρόντησε καὶ κατήστραψε καὶ τοσοῦτος ὄμβρος καὶ ζόφος ἐξεχύθη εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὴν πόλιν] affertur pro Fulguravit. [Soph. Tr. 437 : Τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος. Apollodor. 1, 9, 26 : Ἀπόλλων ... τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν κατήστραψεν.]

[Καταστρᾰτεύω, Exercitum mitto. Theodoret. vol. 3, p. 1235 : Τοὺς πολεμίους φυγεῖν κατηνάγκασεν, ἐμπίδας αὐτοῖς καταστρατεύσας. || Καταστρατεύομαι, Bellum infero, Oppugno. Cum genit., quam constructionem activo Καταστρατεύω tribuit Suidas, Clem. Al. p. 827 : Τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν κωλύουσιν ... μετὰ τῶν μισθοφόρων ἁπάντων, πρὸς δὲ καὶ τῶν ἀπείρων ἀνθρώπων καταστρατευόμενοι ἡμῶν· 605 : Σὺν Χριστῷ καταστρατεύεσθαι τοῦ θανάτου. || Milito, Stipendia facio. Chion. Epist. 2 : Κατεστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν Πόντον, Miles Pontum obiens. || Κατεστράτευσεν ap. Eumath. p. 154, cui ἐξεστράτευσεν substituendum ex quinque codd. ap. Osannum.]

Καταστρᾰτηγέω, Strategemate supero, Solerte et imperatorio aliquo facinore subjugo, Bellica astutia decipio. [Suidas : K., αἰτιατικῇ. Polyb. 3, 71, 1 : Καταστρατηγεῖν τοὺς ὑπεναντίους. Dionys. A. R. 4, 10 : Οὕτω κατεστρατήγησεν αὐτοὺς (sic Vat. : vulgo αὐτῶν) ὁ Τύλλιος. Diodor. 11, 21 : Καταστρατηγήσας τοὺς βαρβάρους. Vitiose ib. c. 43 : Καταστρατηγῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις, ubi accus. restituit HSt. Strabo 4, p. 195.] Plut., de Pompeio in Thessalia castra habente [c. 67] : Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν, ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν πατρίδα καὶ βουλὴν, Criminabantur eum tanquam exercitu ducendo patriam potius et senatum quam Cæsarem vincere in potestatemque suam redigere meditaretur. [V. Timol. c. 11. Cum genit. Sopater in Walzii Rhett. vol. 8, p. 201, 13 : Καταστρατηγῆσαι τῶν πολεμίων. G. D. Theoph. Simoc. Hist. p. 104, 4 ed. Bonn. : Κατεστρατήγει γὰρ τῶν πολεμίων ὁ ὑποστράτηγος. Agath. Hist. p. 267, 1 : Ἅτε δὴ ὑπὸ τῶν Οὔννων κατεστρατηγημένος. Hase.] Metaph. Basil. De 40 martyr. : Πρὸς δὲ τούτοις χρήματα ὑπισχνεῖτο, τιμὰς ἐκ βασιλέως, καὶ ἀξιωμάτων διανομὰς, καὶ μυρίαις αὐτοὺς ἐπινοίαις κατεστρατήγει, Infinitisque aliis dolis captabat et petebat, Bud. Inde pass. præt. Κατεστρατηγημένος, Strategemate circumventus, Astutia aliqua imperatoria s. militari oppressus. [Philo p. 764, B : Οἱ δ' ἐπιστήμῃ καταστρατηγοῦσι. Suidas s. v. Δημήτριος Φανοστράτου : Ὑπὸ τοῦ φθόνου κατεστρατηγήθη. Hemst. Clem. Al. p. 984 : Δόλῳ ὁ θάνατος κατεστρατηγήθη. Valck. Καταστρατηγεῖν τοὺς δικαστὰς, de oratore qui vehementius in judices incurrit oratione, eosque veluti oppugnat, Dionys. Jud. de Isæo c. 3. Ernest.]

[Καταστρᾰτηγία, ἡ, Superatio per strategema, per bellicam astutiam. Tzetz. Hist. 9, 70 : Ἑτεραλκῆ τὴν νίκην Ῥωμαίοις ἐποιήσατο ταῖς καταστρατηγίαις· ad quem l. Tzetz. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 372 : K. ἐστὶ μηχανὴ στρατηγοῦ εἰς ἀπάτην τῶν πολεμίων, ἑαυτοῦ δὲ νίκην. Joseph. Genes. p. 54, E : Εἰς ἑαυτῶν μὲν στρατηγίαν ἀείμνηστον, ἡμῶν δὲ καταστρατηγίαν σιωπῆς ἄξιον. G. Dind.]

[Καταστρατοπεδεία, Castrorum metatio, Castra, s. potius Mora in castris, Vita in castris. Athen. 12, p. 539, C, ex Phylarcho : Ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις, In castris, Dum in castris degebant. Schweigh. Vulgo —πεδιαῖς, quod correctum ex Epitome et Æliano V. H. 9, 3.]

Καταστρατοπεδεύω, i. q. ἐπιστρατοπεδεύω. [Suidas : K., γενικῇ.] 2 Macc. 4, [22] : Κατεστρατοπέδευσεν εἰς τὴν Φοινίκην, Infesto exercitu Phœniciam invasit. Alii, In Phœnicen exercitum convertit. Exp. etiam simpliciter Castra metor, In castris dego. [Hesych. : Κατεστρατοπέδευσεν, κατεπολέμησεν. Phot. p. 147, 23, κατέδραμεν πολεμικῶς.] Bud. transitive quoque interpr. Milites castra metari jubeo, et in castra contraho, afferens hunc l. e Xen. Cyrop. 7, [2, 8] : Ὁ δὲ Κῦρος καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως, μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλεν, καὶ ἀριστοποιεῖσθαι. [H. Gr. 6, 2, 7 : Τὸ ναυτικὸν εἰς τἀπὶ θάτερα τῆς πόλεως κατεστρατοπέδευσεν. « Polyb. 1, 11, 8 : Καταστρατοπεδεύσας ἐκ θατέρου μέρους περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος καλούμενον. K. εἰς πόλιν 1, 30, 15; ἐν τῇ πόλει 1, 73, 3; διὰ τῆς πόλεως, Præter, juxta, secundum urbem, 3, 77, 1. » Schweigh. Diodor. 17, 4 : Πλησίον τῆς Καδμείας καταστρατοπεδεύσας, ubi cod. Ven. formam mediam præbet καταστρατοπεδευσάμενος, Castra ponens. Qua utitur Xenophon Anab. 3, 4, 18 : Ἐπεὶ κατεστρατοπεδεύσαντο οἱ Ἕλληνες κώμαις ἐπιτυχόντες· 4, 5, 1 : Ὑπερβαλόντες τὸ ἄκρον ... κατεστρατοπεδεύσαντο· et alibi.]

Καταστρεβλόω, Torqueo, Torto. [Plut. V. Artox. c. 19 : Τοὺς ὑπηρέτας ... συνέλαβε καὶ κατεστρέβλωσε.] Καταστρεβλούμενος exp. etiam Depravatus : et καταστρεβλωθεὶς, Contortus. [Plut. Mor. p. 105, B : Καταστρεβλωθεὶς ὑπὸ τῶν συντυράννων ἐτελεύτησεν.]

[Καταστρεπτικῶς, adverb. a Καταστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad subvertendum, Subvertens. Schol. Lucian. Bis accus. c. 21. Kall.]

Καταστρέφω, Subverto, ita sc., ut pars superior alicujus rei dejecta ad terram concidat : veluti quum hostes urbem, aut demolitor domum, aut luctator suum adversarium dejicit. [Hesych. : Καταστρέφει, σκαλεύει.] Aristoph. Eq. [274] : Πόλιν καταστρέφεις. [Forma media καταστρέφει restituta ex cod. Rav.] Lucill. Epigr. in Astrologos [Anth. Pal. 11, 163] : Πάντες, ἔφη, νικᾶτε, μόνον μή τίς σε παρέλθῃ, Καί σε καταστρέψῃ, καί σε παρατροχάσῃ, Te dejiciat, Te prosternat, Te supplantet, καταβάλῃ σε. [Diog. L. 5, 82 : Τὰς εἰκόνας αὐτοῦ κατέστρεψαν Ἀθηναῖοι.] Pass. Καταστρέφομαι, Subvertor, ut quum ædificium subruitur. Herodian. [8, 4, 22] : Τὰ προάστεια, καὶ εἴ τι τῶν πυλῶν ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο, Suburbana omnia et quidquid extra urbem ædificiorum et portarum erat, demolitus fuerat Maximini exercitus. Itidem καταστρέφεσθαι dicuntur quæ ita convertuntur s. invertuntur, ut quod ante superius erat, nunc sit inferius : velut ap. Aristot. [H. A. 9, 37], de nautilo pisce : Ἀναφέρεται κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ. Sic Plin. 9, 29 : Supinus in summa æquorum pervenit. [Sotades comicus apud Athen. 7, p. 293, E : Κἂν ᾖ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω. Hemst. Plut. V. Bruti c. 39 : Τὸν γὰρ στέφανον ὁ ῥαβδοῦχος αὐτῷ κατεστραμμένον προσήνεγκε. Xenoph. OEc. 17, 10 : Ἢν ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα τῇ γῇ ... χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, καταστρέψῃς (Aratro invertas) αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίγνεται σῖτος τῇ γῇ.] || Revoco. Affertur enim e Libanio ap. Dem. : Κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν, pro Revocavit orationem in remp. [Æschin. p. 33, 18 : Ἐπειδὴ κατέστρεψεν εἰς φιλανθρωπίαν τοὺς λόγους ὁ Φίλιππος.] || Exigo, Finio, Claudo : ea signif. qua dicitur aliquis Exigere, Finire, Claudere vitam. Ceb. Theb. [p. 185 ed. Schrœd.] : Τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, Reliquum vitæ exigit s. finit in omnis generis ærumnis. [Cum l. Cebetis Schweigh. comparat Polyb. 1, 25, 6 : Περὶ μικρὰς καὶ τὰς τυχούσας πράξεις κατέστρεψαν τοὺς χρόνους· ubi mihi certissima videtur emendatio Casauboni κατέτριψαν, qua locutione Polybius utitur 5, 62, 6. G. D.] Itidem Plut. Theseo [c. 19] : Κατέστρεψε τὸν βίον, Vitam finivit, Mortuus est. [Ælian. N. A. 13, 21 : Μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε. Alia v. apud Lennep. ad Phalar. p. 236. « Cum genit. Diog. L. 8, 78 : Βιοὺς δὲ ἔτη ἐνενήκοντα κατέστρεψε τοῦ ζῆν. » Hemst. Verba τοῦ ζῆν recte omittere videtur codex Arund.] Sed frequenter, omisso accus. τὸν βίον, simpliciter dicitur καταστρέφειν, itidem pro Finire, s. Claudere vitam, Mori; interdum pro Occidi. [Phot. p. 143, 5 : Καταστρέψαντες, τελευτή-

σαντες.] Plut. De virtt. mul. [p. 253, D] : Ὅπως ἂν μὴ ταπεινῶς μηδ' ἀναξίως ἑαυτῶν καταστρέψωμεν. Arrian. [Exp. 7, 3, 2] : Καλῶς ἔχειν οἰόμενος ἐν τῷ τοιῷδε καταστρέψαι. Rursum Plut. Themist. [c. 31] : Κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πιὼν, Epoto sanguine taurino mortem oppetiit. Galba [c. 15] : Καταστρέψαντος Νυμφιδίου, Nymphidio interempto. Sic Herodian. 5, [8, 19] : Ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψε, Simul cum matre interemptus est. Rursum Plut. [Comp. Sol. c. Popl. c. 1] : Τέλλος ὑπὸ τῶν πολεμίων κατέστρεψε, Ab hostibus cæsus fuit. Pro Finio s. Desino accipitur et alia signif. : ut ap. eund. Plut. [Mor. p. 272, D] et Pausan., Τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος· quo sensu Tac. dicit, Anni fine, exitu, extremo. Alii interpr. Exacto anno. Idem Plut. Sulla [c. 29 : Σχεδὸν εἰς ὥραν δεκάτην] ἤδη τῆς ἡμέρας καταστρεφούσης, In diei exitu, Die jam vergente et inclinante in noctem. Item, Κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, Pausan. [1, 38 extr.], Hunc exitum habuit. Sic Plut. Symp. [p. 712, C] : Αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, Desinunt in nuptias, Finiunt nuptiis. [Alciphro 3, 70 extr. : Εἰώθασι γὰρ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν. Cum ἐπὶ Polyb. 4, 2, 8 : Ἡ Ἀράτου σύνταξις ἐπὶ τούτους καταστρέφει τοὺς καιρούς. Alio sensu cum εἰς schol. Apoll. Rh. 3, 583 : Ἀποφλύειν δὲ τὸ ἐκφυσᾶν· καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐκπνεύσωσιν· quod Schæf. interpretatur, Redit huc ut valeat ..., collatis scholl. ad v. 482 : Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κοινολογήσομαι, et ad 1, 1334 : Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ μὴ καθῆκον μηδὲ νόμιμον.] Quibus in ll. neutralem habet signif., transitivam ap. Dinarchum In Dem. [p. 94, 23] : Οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς τἀναντία γίνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις, Ad ejusmodi exitum fortuna hæc perduxit, vel etiam Ita hæc vertit. Unde Fabularum καταστροφαί. [Καταστρέφειν τὴν βίβλον, Finire librum, Polyb. 3, 118, 10; τοὺς λόγους 23, 9, 4; τὴν δημηγορίαν 9, 32, 6. Et cum præpos. κ. τὴν διήγησιν ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις, In his rebus finire narrationem, 3, 4, 1. Schweigh. Diodor. 14, 84 : Θεόπομπος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεφεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν. Pleonastice καταστρέφειν τελευτὴν Æsch. Pers. 787 : Ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν;] || Pass. Καταστρέφομαι signiff. activi sequitur, Subvertor, Subruor, Evertor, Destruor. Media autem vox activam retinet signif., et accipitur pro Subverto, Everto, Destruo, Demolior [Herodot. 8, 138 : Κατεστρέφοντο καὶ τὴν ἄλλην Μακεδονίην· 1, 64 : Ταύτην (τὴν Νάξον) κατεστρέψατο τὴν πόλιν· 9, 2 : Τοὺς μὴ τὰ σὰ φρονέοντας ῥηιδίως καταστρέψεαι] : siquidem ap. Thuc. [2, 80], Βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι, schol. exp. ἀφανίσαι, Delere, Extinguere, Funditus evertere. Alioquin id καταστρέψασθαι accipitur pro Subigere, Redigere in potestatem suam, Subjugare : quemadmodum idem schol. ap. Eund. 3, [13], Εἰ ἡμᾶς καταστρέψονται, exp. δουλώσουσι. Sic et 4, [65], Τὰ ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι, itidem δουλῶσαι. [Xenoph. Cyrop. 1, 5, 2 : Καταστρεψάμενος πάντας Σύρους.] Et Dem. : Καταστρέψασθαι τὴν Πελοπόννησον. [Idem p. 12, 21 : Ὅλυνθον ἐκεῖνος καταστρέψεται. Polyb. 1, 6, 7 : Αὖθις ἐπολέμουν καὶ κατεστρέφοντο (Pyrrhi amicos)· 2, 11, 10 : Καταστρεφόμενοι τοὺς Ἀρδιαίους· et al.] Plut. Romulo, ac Pericle [c. 23] : Κατεστρέψατο τὰς πόλεις, Civitates in ditionem suam redegit. Herodot. dixit etiam [1, 6], Κατεστρέψατο εἰς φόρου ἀπαγωγὴν, A se subjugatam tributariam fecit provinciam. [Cum infin. 7, 51 : Κῦρος ... Ἰωνίην πᾶσαν κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι. Et sensu simili Æsch. Agam. 965 : Ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε, Coactus sum.] Sed et ipsa vox passiva [media] tam in præterito quam in præsenti activam habet signif. Plut. Pericle [c. 28], Καταστρεφόμενος τὴν βασιλέως χώραν, Regis agrum in ditionem suam redactum occupans. Dem. : Τὰς ἐπὶ Θράκης Ἑλλήνων κατεστρέφετο πόλεις, In servitutem redigebat. [Idem p. 41 extr. : Ταύτῃ χρησάμενος τῇ γνώμῃ πάντα κατέστραπται καὶ ἔχει. Xenoph. H. Gr. 5, 2, 8 : Ὅτι κατεστραμμένοι τὴν δύναμιν εἶεν.] Herodot. : Κατεστραμμένος πολλὴν γῆν, Qui multum terræ subegit. Ex Eod. [1, 141] passiva et voce et signif. affertur κατεστρέφατο [κατεστράφατο] pro Subacti fuerant : quod Ionicum est pro κατεστραμμένοι ἦσαν. [1, 130 : Ἀποστάντες δὲ ὀπίσω κατεστράφθησαν (alii libri κατεστράφησαν).] Itidem et Thuc. 5, [29] : Τοῖς γὰρ Μαντινεῦσι μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον, ubi schol. quoque exp. δεδούλωτο. Unde et partic. κατεστραμμένος, Subactus. [Herodot. 1, 68 : Ἤδη σφι ἡ πολλὴ τῆς Πελοποννήσου ἦν κατεστραμμένη· 6, 6 : Κύπριοι νεωστὶ κατεστραμμένοι. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 1 : Τὰ κατεστραμμένα ἔθνη. || Καταστρέφομαι, forma media, de subigenda s. frangenda morbi vi, apud Eurip. Hipp. 477 : Νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου· εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι· nisi de fine imponendo intelligere malis cum schol. : Μὴ ἧττῶ τῇ νόσῳ, ἀλλὰ γενναίως φέρε καὶ ἐπὶ πέρας ἄγε.] || Κατεστραμμένη λέξις, Conversa dictio, Turn. apud Aristot. Rhet. [3, 9. Forma dicendi ea, quæ constat periodis et definito orationis ambitu, Demetr. Eloc. 12, ubi explicatur, ἡ κατὰ περιόδους ἔχουσα. Idem c. 20 τὸ συνεστραμμένον καὶ κυκλικὸν εἶδος περιόδου jungit : v. Συστρέφειν, Συστροφὴ, Εἰρομένη. Ernest. Lex. rhet.]

Καταστρηνιάω, Insolentius et lascivius me gero adversum, Lascivio et insolesco contra. 1 Ad Tim. 5, [11] : Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι, Postquam enim lascivire cœperint adversus Christum, nubere volunt. [Per ἀχχισθῶσιν, θρύψωνται exp. Jo. Chrys. et Theophylactus.]

[Καταστροφεὺς, έως, ὁ, Tergiversator, Eversor, Gl.]

Καταστροφὴ, ἡ, Subversio, Eversio, Expugnatio, Vastatio : quum sc. de regione aliqua, urbe aut gente dicitur. [Eversio, Æsch. Eum. 490 : Νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων.] Huc pertinet καταστροφῆς, quod Hesychius exp. ἐρημώσεως. [Ex Maccab. 1, 2, 49 : Καιρὸς καταστροφῆς. || Subactio, In potestatem redactio. Herodot. 1, 6 : Οὐ κ. τῶν πολίων, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγή· 6, 27 : Καταστροφὴν εὐπετέως αὐτέων ἐποιήσατο.] || K. φυλλάδος ex Eur. [Suppl. 259 : Γλαυκὴν χλόην αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος καταστροφῇ· ubi recte ab Scaligero correctum καταστεφῆ] affertur pro Torus ex herbis confectus, Folia s. Frondes quæ lecti vice substernuntur. || K. dicitur etiam Exitus rei, vel potius Quum res ad exitum vergit et inclinat [Polyb. 3, 1, 9 : K. καὶ συντέλεια τῶν γεγονότων· 3, 47, 8. Οὐ δυνάμενοι καταστροφὴν λαμβάνειν καὶ ἔξοδον τοῦ ψεύδους. Τὴν κ. τῆς βίβλου ποιεῖσθαι εἰς τοῦτο, 1, 13, 5; ἐπὶ τοῦτο 5, 105, 10. Schweigh.], ut in Fabula dicitur καταστροφὴ Explicatio per quam eventus ejus approbatur, ut quidam definiunt : veluti quum post introductas Erinnyas, quarum instigatione res, levibus quibusdam initiis, in tantam perturbationem assurgunt ut poetæ boni et actores industrii explicare argumenti exitum non possint, iidem ad deum confugiunt, et operam ejus ad compescendos componendosque tumultus desiderant, ostenduntque in mediis tumultibus de sublimi numen aliquod e machina, quod repente rebus in melius conversis et compositis, finem fabulæ imponat. Dicitur alioqui generaliter de fabulæ velut clausula, cujuscunque modi sit. [Αἱ καταστροφαὶ τῶν δραμάτων Polyb. 3, 48, 4.] Lucian. [Alex. c. 60] : Τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ δράματος ἡ κ., Exitus, Finis : ut Suid. quoque [et Phot. p. 143, 6] exp. τέλος. [Antiatt. Bekk. p. 104, 22 : Καταστροφήν· ἐπὶ τελευτῆς.] Dicitur de Vitæ etiam exitu, i. e. Morte. [Soph. OEd. C. 103 : Βίου πέρασιν καὶ καταστροφήν τινα.] Thuc. 2, [42] : Ἡ νῦν τῶνδε καταστροφὴ, schol. θάνατος. Itidem καταστρέψαι pro Vita defungi, Mori, aut Occidi, accipitur, ut suo loco docui. [K. τοῦ βίου Polyb. 5, 54, 4; et omisso τοῦ βίου 2, 10, 5; 3, 19, 10. Τὸ τέλος αὐτῶν τῆς καταστροφῆς, Extremus vitæ eorum exitus, 6, 8, 6. Schweigh. || Pro ἐπιστροφὴ, Commoratio, Locus in quem deverti potest, Æsch. Suppl. 442 : Ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή.]

Καταστροφικῶς, More catastropharum, Ut in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. 10, [p. 453, C] dicit Strattidem [Calliam] in sua Tragœdia grammatica τὴν τελευτὴν κ. ποιήσασθαι εἰς τἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, ῆτα, θῆτα.

Κατάστρωμα, τὸ, Superius pavimentum navis, Tabulatum quo navis superiore e parte strata est, quoque nautas discurrentes aut milites propugnantes

sustinet. [Hesych. : Καταστρώματα, τῆς νεὼς μέρος, ἐν ᾧ ἑστῶτες ναυμαχοῦσιν. Plato Lach. p. 184, A : Βαλόντος τινὸς λίθῳ ... ἐπὶ τὸ κ.] Pollux [1, 92], inquit Bayf., dicit, Si erat constrata tectaque navis, inædificabantur πυργοῦχοι, i. e. Tigna continentia turrim : super quæ duæ turriculæ, dextra et sinistra : quarum medium erat κατάστρωμα, in quibus erant homines armati, quos Propugnatores vocat Cic. in Verr. 7 : Præclara classis in speciem, sed inops et infirma, propter dimissionem propugnatorum et remigum. Polyb. 1, [44, 3] : Ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, ἔχων καθωπλισμένους καὶ πρὸς μάχην ἑτοίμους τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, Habens armatos propugnatores, paratosque ad pugnam viros, qui in catastromatis et foris erant. Ubi addit Et foris, imitatione Gazæ, qui hæc Cic. De senect., Alii per foros cursitant, sic interpr., Οἱ δὲ διὰ τῶν καταστρωμάτων τρέχουσι. Attamen Gell. Foros Latine vocat, quæ Herodot. [1, 24] ἐδώλια, ut suo loco docui; atque adeo et ipse Bayf. ea de re dubitat alibi. Similes illi loco Polybii sunt hi [Herodoti 8, 118 : Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεόντων συχνῶν Περσέων· 119 : Τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος καταβιβάσαι ἐς κοίλην νῆα· Synesii Epist. 32 : Πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη·] Thuc., unus, 1, [49]: Πολλοὺς ὁπλίτας ἔχοντες ἀμφότεροι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, Multos propugnatores habentes utrique super catastromatis s. tabulatis navium. Alter 7, [62] : Πρὸς τὴν ἐκείνων ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων παρασκευήν. Et hic, 2, [90] : Ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μαχόμενοι. [Xenoph. H. Gr. 1, 4, 7 : Ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐσκόπει. Aristid. vol. 2, p. 206 : Τοὺς ὁπλίτας τοὺς ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων.] Athen. 5, [p. 208, C] in descriptione navis Hieronis : Τεῖχος δὲ, ἐπάλξεις ἔχον καὶ κατάστρωματα διὰ νεὼς, ἐπὶ χιλλιβάντων κατεσκεύαστο. Itaque κατάστρωμα dicitur Tabulatum navis, quo ipsa constrata est, ut inambulari queat. [Lucian. Contempl. c. 1 : Ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθείς. G. D. De constellatione Argus Hipparch. Ad Phænom. Ar. p. 193, E : Ἀστέρες, ὧν ὁ μὲν βορειότερος ἐν τῷ καταστρώματί ἐστιν· et p. 239, D : Τῶν ἐν τῷ κ. λαμπρῶν. De ead. Ptol. Almag. t. 2, p. 74, 25 Halm. : Ἐν τῷ κ. τῆς πρύμνης· et p. 89, 35 : Ἐν ἀρχῇ τοῦ πρὸς τῷ πηδαλίῳ καταστρώματος. Hase. || Hesych. : Κάστρωμα, περίστρωμα, κλίσις (κλύσεις codex). Quæ vel poetica forma est, ut καστορνῦσα pro καταστορνῦσα apud Homerum, vel, quod probabilius, corrupta ex κατάστρωμα, ut ap. schol. min. Hom. Il. O, 729, olim καστρωμάτων legebatur pro καταστρωμάτων. G. Dindorf.]

Καταστρωννύω, s. Καταστρώννυμι, Consterno. Galen. : Ἀμπέλων ἕλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύναι τοὔδαφος, Vitium claviculis et rosis consternere s. sternere pavimentum. [Ælian. V. H. 9, 8 : Τοὺς οἴκους ... ῥόδοις ... καὶ ἄλλοις ἄνθεσι καταστρωννύς. Καταστρῶσαι κλίνην Hierocl. ap. Stob. Flor. 85, 21. Κανθηλίου κατεστρωμένου, Aselli clitellis instrati, Strabo 14, p. 660; et cum genit. ibid. : Σκορπίων κανθήλιον κατεστρωμένον, Asellum scorpiis onustum. Hemst. Eadem constructione Diodor. 14, 114 : Τὸ πεδίον ἅπαν νεκρῶν κατεστρώθη. Schæf. Symmach. Ps. 67, 4 : Καταστρώσατε ὁδὸν, Sternite viam. Judith. 12, 1 : Συνέταξε καταστρωθῆναι αὐτῇ ἀπὸ τῶν ὀψοποιημάτων αὐτοῦ, Ut mensa illi sterneretur vel pararetur ab obsoniis ipsius. Schleusn.] Item Sterno, Prosterno. [Herodot. 8, 53 :] Κατέστρωντο πάντες, Omnes prostrati fuere, Omnium strages edita est. [Idem 9, 76 : Ὡς δὲ τοῖσι Ἕλλησι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι.] Sic [Eur. Herc. F. 1000 : Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει·] Xenoph. Hell. 5, [2, 41] : Τὸν Λακεδαιμονίων ἵππαρχον καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ κείμενον πολλὰ κατέστρωσαν [non hoc ap. Xenoph. legitur, sed κατέτρωσαν], καὶ ἄλλους ἀπέκτειναν, Jacentem multis straverunt s. prostraverunt ictibus. [Cyrop. 3, 3, 64 : Οἱ δ' αὖ Πέρσαι ... ὠθουμένων αὐτῶν πολλοὺς κατεστρώννυσαν. lxx Num. 14, 16 : Κατέστρωσεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ. Job. 12, 23: Καταστρωννύων ἔθνη. Κατεστρώθησαν Paul. Ad Cor. 1, 10, 5. || « Καταστρωννύειν, Insinuare, Actis seu monumentis publicis inscribere. Novella Alexii Comneni : Οφείλει δὲ προσκεῖσθαι εἰς τὸ πιττάκιον τοῦ ἀμέσως τιμωμένου, τὸ καταστρωθήτω. Ejusdem Rationale Peræquatorum Ms. : Κατεστρώθη τοῦ λογοθέτου καὶ τοῦ μεγάλου λογαριαστοῦ. Sancitum Germani l. 3 Juris Græco-Romani p. 235 : Καταστρωθὲν τῷ σεκρέτῳ τοῦ ἱεροῦ χαρτοφυλακίου ... Ad hanc formulam alludens Jo. Tzetz. in poemate in rhetores fanaticos : Τζέτζου κατεστρώθησαν ἐν τῷ σεκρέτῳ. Eustath. p. 855, 7 : Καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἐρεννίου Φίλωνος. V. Balsamon. ad Can. 55, Epist. S. Basilii ad Amphilochium, ad Can. 17 et 37 Synodi in Trullo. » Ducang.]

Κατάστρωσις, εως, ἡ, Constratio, Prostratio. Explicatio, Explanatio, VV. LL., quæ suspecta sunt. [Euseb. H. E. 6, 13, de Clemente Alex. : Ἐν τοῖς Στρωματεῦσι ... τῆς θείας κατάστρωσιν πεποίηται γραφῆς, Locos ex scriptura sacra insternit, inserit. Hemst. Proprie Achmes Onirocr. p. 196, 13 : Διετριβάζετο εἰς τὴν κ. αὐτοῦ, Moram fecit in eo sternendo. || Ornatus qui in cœnaculis expandi solet. Aristeas Legis transl. p. 132, 7 Haverc. : Τρικλίνου πᾶσαν κ. Hase.]

[Καταστρωτέον, Insternendum. Geopon. 6, 2, 10 : Τὸ ἔδαφος πλίνθοις κ.]

[Καταστρωτὴς, ὁ, Scansor, Gl.]

Καταστυγέω, pro Odi, Odio prosequor, Odio habeo, et aversor, Abhorreo ab, Eust. p. 1695, ex Hom. [Od. K, 113], Κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. Ubi illud κατέστυγον potest esse vel aor. 2 e fut. 2 στυγῶ, vel præt. imperf. a verbo Καταστύγω. [Est aoristus. Hesych. : Κ., κατεπλάγησαν, ἐμίσησαν. Nicand. Al. 476 : Ὁ δὲ δόρπα κατέστυγεν. De tristitia Hom. Il. P, 694 : Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας· quod schol. et Apollon. et Hesych. exp. κατεστύγνασε.] Unde et Καταστύξαι, quod Hesych. exp. non solum μισῆσαι, Odisse, verum etiam κατασύραι [—σῦραι], συλλέξαι, Detrahere, Colligere. [Etym. M. p. 731, 27, et gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 222, 15 : Κατέστυξαν, ἐφόβησαν ἢ ἐφοβήθησαν, ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω.] Attamen verbum στύγω inus. esse existimo, et usurpari tantum duos aoristos : quemadmodum et δόκω inus. est, usitatum autem fut., et quæ ex eo formantur, aor. 1 et præt. perf. pass. [Alia aoristi primi forma utitur Eunap. p. 73, 23 : Κατεστύγησαν χρυσίον. Valck. Imperf. κατεστύγουν Georg. Pach. Andron. p. 100, B; 112, C; 170, D; 224, C. || Passiv. Κατεστυγημένος per μεμισημένος exp. Phot., Suid., Zon., pro quo adverbia -ως -ως posita sunt ap. Hesych., librarii, ut videtur, culpa.]

[Καταστυγνάζω, Tristis sum. Apollon. Lex. H. s. v. Κατέστυγε, schol. Hom. Il. P, 694. Schol. Apoll. Rh. 4, 8 : Ἄθλον, ἐφ' ᾧ αὐτὸς κατεστύγναζε δυσφορῶν. Hesych. : Ἔστυγον, ... κατεστύγνασαν. Ξυνωφρυωμένη ap. Soph. Tr. 869 schol. exp. κατεστυγνακυῖα. Passiv. schol. Eur. Med. 1009 (998 Matth.) : Εἰστήκει κατεστυγνασμένη. || K. τινὸς, Queror cum aliquo. Anna Comn. p. 492, B : Τοῦ βασιλέως πολλὰ κατεστύγναζον.]

[Κατάστυγνος, ὁ, ἡ, Tristis. Athen. 13, p. 585, D : Λεόντιον κατακειμένη μετ' ἐραστοῦ ... κατάστυγνος ἦν. Hesych. : Σεμνὸν, κατάστυγνον.]

[Καταστυγνόω, Tristem facio. Hesych. : Ἔστυγμαι, κατεστύγνωμαι. Signif. intransit. schol. Eur. Or. 1317 (1302 Matth.) : Τὸ μὲν ὄμμα κατεστυγνωκὸς ἔχετε· nisi κατεστυγνακὸς scripsit.]

[Καταστύγω. V. Κατάστυγέω.]

Καταστύφελος, ὁ, ἡ, i. q. στυφελὸς, Valde durus, asper : ut præp. significationem intendat. [Hom. H. in Merc. 124 : Καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ.] Hesiod. Theog. 806, de aqua Stygis : Ἴησι καταστυφέλου [per καταξήρου exp. Hesych.] διὰ χώρου, Per locum asperrimum ac durissimum, i. e. saxosum : ut et Plin. 31, 2, scribit in Arcadia ad Pheneum aquam profluere e saxis, Stygem appellatam : et Vitruv. in Arcadia Nonacrin nominatam regionem habere in montibus e saxo stillantes frigidissimos humores : quam aquam Στυγὸς Ὕδωρ vocari. [|| Κατάστυφλος, ὁ, ἡ. Hesych. : Κατάστυφλον, κατάξηρον. Καὶ ἡμεῖς δὲ τὰς ἀνεργάστους χώρας καὶ σκληρὰς στυφλὰς καλοῦμεν. Καταστύφλου olim lectum ap. Eur. Iph. T. 1429 vitiose pro κατὰ στύφλου.]

[Καταστύφω, Contraho (acerbitate). Figur. Plut. V. Caton. min. c. 46 : Τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον ὁρῶντες. Eadem conjunxit Menander rhetor vol. 9, p. 248, 8. || Spisso, Denso. Ab hac signif. ducta videtur Hesychii interpretatio, Κατέστυψεν (co-

dex κατέστηψεν), ἐσάρκωσεν. || Mire Etym. M. p. 661, 8, πεπαλαγμένον per μεμολυσμένον, κατεστυμμένον explicat: quod κατεστιγμένον scribendum videtur. G.D.] A

Καταστωμύλλω, Deblatero. Unde κατεστωμυλμένος, Deblateratus. [Etym. M. p. 524, 30: Κόβαλα λέγονται τὰ κατεστωμυλμένα.] Pro Deblateratore posuit Aristoph. Ran. [1160]: Ὦ κατεστωμυλμένε ἄνθρωπε. Bud. [Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 730, A: Φλήναφόν τινα κατεστωμυλμένον. Hase. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 45, 25: K., ὁ πολλῇ τῇ στωμυλίᾳ χρώμενος. Κατεστωμύλατο corruptum ex κἀστωμύλατο legebatur Thesm. 461.]

[Κατασῦβωτέω, Porci in modum pascentis sagino. Plut. Mor. p. 1096, C: Τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς κατασυβωτεῖν.]

[Κατασῡλάω, Rapio. Eumath. p. 153: Κατασυλᾷ μου τὸν θησαυρόν. Theodor. Metoch. Miscell. p. 558: Κατεσυλήθησαν τὴν κτῆσιν.]

[Κατασυλλογίζω, Syllogismo concludo contra. Aristot. Analyt. prior. 2, 20: Πρὸς τὸ μὴ κατασυλλογίζεσθαι. || Κατασυλλογίζομαι, Ratiocinor, Colligo. Theodor. Metoch. p. 82, 264, 459, 534.]

[Κατασυνίστημι, Conspiro contra. Euseb. Dem. ev. p. 403, B: Πάντες οἱ κατασυστάντες. Hase.] B

[Κατασυρίζω. Κατασυριεῖ vitiose pro κατασυρεῖ legitur Daniel. 11, 26. Schleusn.]

Κατασυρίττω, Sibilum edo, Sibilo. Aristoph. Pl. [690]: Κατασυρίξας [scriptura vitiosa pro κἄτα συρ.] ἐγὼ Ὁδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις. Solere autem serpentes sibilare, patet satis clare e l. Aristot. et Plinii in Συριγμὸς citando: quemadmodum et ap. Ovid. Cæruleus serpens horrenda sibila misit. Item Exibilo, ut quum dicitur κατασυρίττειν τινὸς, quod Cic. Sibilo consectari aliquem. [Theoph. Sim. Hist. p. 163, 4 ed. Bonn.: Μηδενὸς τοίνυν κατασυρίττοντος Βινδόου. Pallad. Vita Chrys. p. 23, C. Hase.]

Κατασύρω, Detraho, Deorsum traho, Ex alto traho in imum. Alciphron [1, 1]: Τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν, Statim in mare detraximus (ut Hirt. dicit Naves in terram detrahere) seu Confestim deduximus in mare scaphulam, quam paulo ante subduxeramus. Idem [l. c.]: Μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξωγκωμένον, Parum abfuit quin rete gravatum pondere ipsos etiam suberes detraheret in mare et submergeret. [Hesych.: Κατασῦραι, ἑλκύσαι σαγήνην. Dio Chr. vol. 1, p. 196: Τὸ θηρίον κατασῦραν (τοὺς νεανίσκους) εἰς κοῖλόν τι τῆς ψάμμου κατεσθίειν. Κατασύρειν λείαν εἰς τὰς ναῦς Pollux 1, 125.] Et Philo De mundo: Ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, Universæ aquæ naturam secum detractam invehit. [Symm. Sam. 2, 14, 14: Κατασυρόμενον ὕδωρ. Dionys. P. 296: Τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου· 919. Κατασύροντος τοῦ ῥοῦ πλεῖν Pollux 1, 111.] Itidem lapis a suo pondere dicitur κατασύρεσθαι e loco arduo in declivem. Greg. Naz.: Ἀεὶ μὲν ἀνωθούμενον, ἀεὶ δὲ κατασυρόμενον, ubi de Sisyphi saxo intelligit. Pulcre et Arethas Comm. in Apoc. 9, dicit voluptates carnales τῷ ἑαυτῶν ὀλισθήματι τοὺς δελεασθέντας κατασύρειν, Ad inferos detrahere. Sic Greg. Naz., de Judæis: Εἰς Βαβυλῶνα κατασυρέντες ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, Ob sua peccata in Babyloniam pertracti. Quibus adde hoc Lucæ, 12, [58]: Μή ποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, Ne te adversarius pertrahat ad judicem, et quasi obtorto collo trahat, ut Cic. loquitur. Hæc fere e Bud. p. 726 sq. [Phalar. Epist. 12, p. 62: Μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων.] Idem ibid. κατασύρω interpr. Populor, Diripio, Vexo: afferens e Polyb. 2: Ἀδεῶς ἐπέτρεχον καὶ κατέσυρον ταύτας τὰς χώρας· addensque, alibi quoque sæpe [1, 56, 3; 3, 40, 8; 4, 13, 5] sic uti. Addit et Herodot. 5, [81]: Κατὰ μὲν ἔσυραν Φάληρον, κατὰ δὲ τῆς ἄλλης παραλίης πολλοὺς δήμους, ubi per tmesin κατὰ μὲν ἔσυραν pro κατέσυραν. [6, 33: Τὰς πόλεις ὅσας πρότερον οὐ κατέσυραν. Diodor. 17, 104: Τὴν μεσόγειον κατασῦραι. Polyæn. 3, 9, 36: Σάμον κατασύρας. De fluvio agros vastante Liban. vol. 4, p. 174, 20: Ποταμοὶ κατασύροντες τῶν γεωργῶν τοὺς πόνους.]

[Κατασυστάδην, Cominus. Theophyl. Sim. Hist. 2, p. 36, A; 6, p. 152, C; 7, p. 167, C; Anna Comn. p. D. (Κατὰ σ. ib. p. 222, B.) Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 471, 20.]

[Κατασφαγὴ, ἡ, Cædes, Occisio. Confess. Cyprian. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 234, 12: Ξένων ἀναίρεσιν, τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν κ. Hase.]

Κατασφάζω, s. Κατασφάττω, Jugulo, Macto, i. q. simplex σφάττω, Interficio, Occido: unde imper. κατασφάξατε, Occidite. Utuntur tum alii [Herodot. 8, 127: Ἐπεὶ δέ σφεας εἶλε, κατέσφαζε], tum Lucian. [De sacrif. c. 12. Æsch. Eum. 102: Κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων. Soph. OEd. T. 730: Ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς. Eur. Bacch. 856: Μητρὸς ἐκ χεροῖν κατασφαγείς· Tro. 483: Κατασφαγέντ' ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ· Rhes. 810: Κατεσφάγη στρατός. Xenoph. Anab. 4, 1, 23: Ἐπειδὴ δ' οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγε, κατεσφάγη. Vitiose ap. Diodor. Exc. p. 511, 90: Κατέσφαγε πάντας τοὺς αἰτίους· ubi ed. Bipont. recte κατέσφαξε.]

Κατασφακτικὸς, ἡ, ὸν, Jugulatorius, Avidus jugulationis et cædis, Truculentus, Sanguinolentus, φονικὸς, Bud.

Κατασφᾰλίζω, i. q. ἐξασφαλίζω, Demissum munio, Securitatis causa demissum obfirmo. 3 Macc. [4, 8]: Τοὺς πόδας κατησφαλισμένοι πέδαις, Pedibus eorum, ut tutius asservarentur, immissis in pedicas. Cum quo l. conf. quendam in Ἀσφαλίζω citatum ex Act. Apost. [Hesych. s. v. Ἐπίτονος. Leo in Tact. c. 15, § 77. Hemst. Menander in Exc. Hœsch. p. 119: Τὰ μὲν κυριώτερα ξυνειληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγείοις κηρίνοις. Schæf. Id. p. 361, 17 ed. Bonn.: Περιοχῇ τινὶ κατασφαλίζειν· et p. 352, 16: Τείχει κατησφαλισμένων. Theophyl. Sim. Hist. p. 159, 11 ed. Bonn.: Τὰς ἀτραποὺς πάσας κατασφαλίσασθαι. Id. p. 210, 18: Εἰς τὸ Σιγγάρων ἄστυ τά τε γύναια καὶ τοὺς παῖδας κατησφαλίζετο, Securitatis causa transfert. Hase. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 6, C; 35, E.] B

[Κατασφαλτόω, Bitumino, Bitumine obduco. Jo. V. Barlaami in Anecd. meis vol. 4, p. 43: Πεπισσωμένα καὶ κατησφαλτωμένα. Boiss. Georg. Syncell. ap. Fabric. Cod. pseudep. V. T. p. 829. Struv.]

[Κατασφάττω. V. Κατασφάζω.]

[Κατασφενδονάω, Fundam torqueo adversus. Cyrill. Al. In c. 2 Nah. p. 499: Τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν ταῖς ἀθυροστομίαις κατασφενδονῶντες. Suic. Isid. Pelus. Epist. p. 537, A. Pseudochrys. t. 12, p. 1060, D ed. Par. alt.: Ἐὰν κατασφενδονᾷν τὴν ψυχήν σου ἔλθῃ. Hase.] C

[Κατασφηκόω, Clavis configo.] Κατασφήκωνται [κατασφίκωνται codex] Hesych. affert pro καθέλωνται. [Recte infra ap. Hesych.: Κατεσφήκωνται, καθήλωνται. Κατεσφηκωμένον, περιεχόμενον. Tryphiodor. 87: Μαρμαρίης δ' ἐλίκεσσι κατεσφήκωντο (αἱ ὁπλαὶ) χελώνης. Paul. Sil. Ecphr. 65 (?).] Sed forsan scr. κατασφήλωνται, a Κατασφάλλω, Dejicio.

Κατασφηνόω, Cuneo. Hippocr. De nat. inf. [p. 243, 38]: Ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς.

[Κατασφίγγω, Destringo (Gl.), Constringo, Constipo. Joseph. A. J. 3, 7, 2: Ποδήρης χιτὼν ... χειρῖδας περὶ τοῖς βραχίοσι κατεσφιγμένος, i. e. κατεσφιγμένας ἔχων. Plut. Mor. p. 983, D: Τὰ δὲ ἡρμοσμένα κατασφίγγει καὶ πήγνυσιν. « Clem. Al. p. 203.» Kall. Germanus In dormit. B. Mar. p. 113. Boiss.]

[Κατάσφιγκτος, ὁ, ἡ, Constrictus, Compressus. Theodor. Prodr. Amor. p. 169: Στενὸν γὰρ εἶχε καὶ κατάσφιγκτον (legitur κατάσφικτον) πλάτος. Struv. K. στόμα, Labra tenuia, id. p. 6. Jacobs.] D

[Κατάσφιγξις, εως, ἡ, Constrictio. Eustath. Opusc. p. 189, 17: Τῆς ἔσω στενοχωρίας τοῦ ἀσκητοῦ καὶ κ. Ibid. p. 179, 6.]

Κατασφρᾱγίζω, Obsigno, Signaculo claudo. [Æsch. Suppl. 947: Ταῦτ' ... ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα. Eurip. Hypsip. fr. 12: Εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Plato Eryx. p. 400, A: Κατεσφραγισμένῳ τούτῳ νομίζουσι. Plut. Mor. p. 434, D: Κατεσφραγισμένην δέλτον. Lucian. Alex. c. 49: Εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. Hesych.: Κατεσφραγίσθη, ἀπεκλείσθη, ἐσφραγίσθη, ex LXX Sap. 2, 5. || Improprie Empedocl. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 384: Θεῶν ψήφισμα παλαιὸν ... πλατέεσσι κατεσφραγισμένον ὅρκοις.]

Κατασχάζω, i. q. ἀποσχάζω, s. simplex σχάζω, Scarifico, Scalpello incido s. aperio, ut Medici cutim aut venam: qua signif. Atticos dicere κατανύττειν

tradit Phryn. [p. 219 Lob.] Hesych. quoque κατασχάσαι exp. ἀμυχὰς ποιῆσαι. [Κατασχάζουσι τὰ στελέχη, Theophr. H. Pl. 2, 7, 6, ubi edd. pr. cum cod. Urbinate κατασχοῦσι : unde κατασχῶσι fortasse scrib. cum Lobeckio l. c. Συκῆ κατασχασθεῖσα C. Pl. 1, 17, 10; 2, 14, 1. Schneid. Galen. vol. 19, p. 139, 9 : Σκύμψαι· τύψαι, κατασχάσαι, διελεῖν. Moschion De pass. mul. p. 66, 24 Dewez. : Φλέβα ἐξ αὐτοῦ τοῦ τραχήλου κατασχάσομεν. Hippiatr. p. 47, 20 : Σμιλαρίῳ κατάσχασον· et p. 220, 25 : Κατασχάσαντα. Hase. Pollux 4, 182 : Μαχαίρια ἐκάλουν οἱ νέοι κωμῳδοὶ ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχιζον· οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν.]

[Κατάσχασις, ἡ, i. q. seq. Moschion De pass. mul. p. 61, 25 Dewez. : Μετὰ κατασχάσεως. Id. p. 80, 24 : Σὺν πυρίᾳ, καὶ καταπλάσμασι, καὶ κατασχάσει. Hase.]

[Κατάσχασμα, τὸ, i. q. seq. Dioscor. Præf. Ther.]

Κατασχασμὸς, ὁ, Scarificatio, Incisio s. Apertura scalpello facta. [Galen. vol. 19, p. 714, 13 : Πρὸς δὲ τὰς φλεγμονὰς καὶ σκιρρίας μετὰ κατασχασμοῦ, ubi καταχ., errore typographi. Hase. Rufus p. 163 Matth. : Σικύας τῷ ἰνίῳ προσβάλλειν μετὰ κατασχασμοῦ. Oribas. p. 142, 143 Matth.; Soran. De arte obstetr. p. 288.]

Κατασχαστέον, Diosc. 7 [Ther. c. 2, p. 61 Spr.] : Κ. βαθυτέραις ἀμυχαῖς τὰ ἐν κύκλῳ, Circumstantia loca profundioribus scarificationibus incidenda, s. profundius scarificanda.

[Κατασχάω, i. q. κατασχάζω. Hippocr. p. 545, 15 : Ἢν οἰδήσῃ, τὰ αἰδοῖα καὶ τοὺς μηροὺς θαρσέως κατασχᾶν. Heliodor. in Cocchii Chirurg. p. 126 : Κατασχᾶν ἀμυχαῖς ἐπιπολαίοις.]

[Κατασχεδιάζω.] Κατασχεδιάσω Suidas exp. καταφλυαρήσω, ψεύσομαι, in hoc l. Josephi [B. J. 3, 8, 9] : Ἐγὼ δὲ φρουρᾶς μείζονος δέομαι, εἰ κατασχεδιάσω τοῦ Θεοῦ. Forsan est Machiner quidquam contra Deum. [Euseb. Præp. ev. p. 348, D : Μὴ ἡμᾶς αὐτοὺς τὰ ὀθνεῖα κατασχεδιάζειν. Interpr. : Non ut ipsimet exteri populi mores leviter ac negligenter adumbremus. Hase.]

[Κατασχεθεῖν. Κατασχεῖν. V. Κατέχω.]

[Κατασχεσία, ἡ, Possessio. Κατασχεσίην σοῦ Apollin. Ps. 2, 16. G. Dindorf.]

Κατάσχεσις, εως, ἡ, i. q. κατοχὴ, Detentio, Retentio. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 616, 20 : Τοὺς νεωκόρους ἀνίστησι πρὸς τὴν τούτου κατάσχεσιν.] || Sicut vero inter alia Possessionem significat, ita et hoc, Act. 7, [5] : Καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κ. αὐτὴν, Pollicitus se illam ei daturum obtinendam. Ib. [45] : Ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν. [LXX Gen. 47, 11 : Ἔδωκεν αὐτοῖς κατάσχεσιν ἐν γῇ Αἰγύπτου. Sirac. 4, 16 : Εἶναι ἐν κατασχέσει.] || Eur. schol. in illum Hecubæ chorum [444] : Αὖρα ποντιὰς αὖρα, annotat ejusmodi chorum species vocari κατάσχεσιν [recte Kingius κατὰ σχέσιν. V. Σχέσις] : esse autem, ut Hephæst. tradit, ὅσα δουλεύων ὁ ποιητὴς ἀνταποδώσει ἢ ἀνακυκλήσει.

[Κατασχετέος, α, ον, Continendus, Prehendendus. Schol. Aristoph. Ach. 258 : Ὁ φαλλὸς ὀρθὸς ἑκτέος, schol. exp. κατασχετέος, βαστακτέος.]

[Κατασχετικὸς, ἡ, όν. Interdictum ἐνεργείας κατασχετικῆς, Retinendæ possessionis, Theophil. Institt. 4, 15, 356.]

Κατασχετλιάζω, Indignor adversum. [Joseph. Bell. Jud. 1, 32, 4 : Περὶ Φερώρα κατεσχετλίαζεν. Hase.]

Κατάσχετος, ὁ, ἡ, i. q. κάτοχος, ordine quartum : et κατόχιμος. Pausan. Phoc. [10, 12, 11], περὶ χρησμολόγων loquens : Τούτων δὲ [Τούτους τε] γενέσθαι φασὶ καὶ ... Βάκιν, κατάσχετον ἄνδρα ἐκ Νυμφῶν· sic idem Paus. cum Plut. dicit ἐκ θεοῦ κάτοχος. [Dionys. A. R. 1, 31 : Δαιμονίῳ πνεύματι κατάσχετον γινομένην. Phalar. Ep. 12, p. 63 : Ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος. Pausan. 8, 19, 5 : Ὑπὸ κυνὸς κατασχέτου λύσσῃ. Etym. M. p. 187, 32 : Κατάσχετον ὑπὸ φόβου. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 226 : Κατάσχετος ἔσσομαι οἴστρῳ. ||Cohibitus, Repressus. Soph. Ant. 1269 : Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδία θυμουμένη.]

Κατασχηματίζω, Effingo. Ap. Plut. Rom. [c. 26] : Κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν, exp. Vestitum sibi apparavit. Ap. Eund. Lyc. [c. 27] : Κατασχηματίζονται ἰόντες πρὸς τὸ καλὸν, interpr. Formantur ad honestatem. Isocr. p. 226, A : Ὅσοι σφᾶς αὐτοὺς οὕτω κατεσχημάτισαν.] At hoc Diosc. 2, [157] : Κατεσχηματισμένον [κατεσχισμένον Sprengel.] τὰ φύλλα, vertitur, Folia incisuris divisa habens. Κατεσχηματισμένος, Fictus. Bud. e Basilio. [Greg. Nyss. t. 2, p. 1091, D : Ἐν σωματικῇ μορφῇ κατεσχηματισμένην. Phot. Epist. p. 240, 27 : Τὸ κατεσχηματισμένον παραθεῖναι. Agatharch. ap. eund. Bibl. p. 448, 16 : Πολλαχῶς κατασχηματίσαντες τῶν σωμάτων τὰς θέσεις. Theophyl. Sim. Hist. p. 81, 3 ed. Bonn. : Τὸ τολμᾶν ὑπεκρίνετο, καὶ τὴν πρόσω φορὰν κατεσχηματίζετο φέρεσθαι. Hase.]

Κατασχημονέω, Indecore et contumeliose ago [Photius Lex. p. 513, 2, de Sinope meretrice : Ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη], s. tracto, Bud. addens, Suidam [ex schol. Aristoph. Ran. 153] dicere κατησχημονηκέναι τοῦ ἀγάλματος, τὸ κατατιλῆσαι.

Κατασχίζω, Diffindo, Discindo, Præcido. [Aristoph. Vesp. 239 : Ἤψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.] Pro Diffindo, Concido, Diffindendo convello, Dem. [p. 540, 2] : Κατέσχισαν τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων, ὡς αὐτῶν ἤδη γινομένας, Concidere cœperunt, Bud. p. 91. [Xenoph. Anab. 7, 1, 16 : Κατασχίσειν τὰς πύλας ἔφασαν.] Aristoph. voce media utitur in activa signif., Ran. [403] : Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος· ubi κατασχίσασθαι σανδαλίσκον et ῥάκος est Discindere et dilacerare, In σχίσματα distrahere.

Κατάσχισις, εως, ἡ, Diffissio, Discissio, ut dicitur Fissio et Scissio. [De ramulis propaginibusque musculorum et venarum Galen. vol. 2, p. 851, 4. Id. vol. 4, p. 667, 18 : Ἄχρι περ ἂν εἰς τινα πέρατα τελευτήσωσιν ἑκάτεραι τῶν κατασχίσεων. Hase.] || At Κατάσχισμα, τὸ, est potius Ipsum frustum diffindendo avulsum. E Cic. redditur Fissum, ut i. sit q. τὸ κατεσχισμένον s. κατασχισθέν.

[Κατάσχιστος, ὁ, ἡ, Discissus, Diffissus. Philodem. De ira p. 50. Passov.]

[Κατασχολάζω, Moram facio, Tempus tero. Plut. V. Timol. c. 36 : Τῶν ἀγρῶν τὸν κάλλιστον, ἐν ᾧ καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου κατεσχόλαζε. Soph. Phil. 128 : Ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν· ubi schol. βραδύνειν. Machon ap. Athen. 13, p. 581, E : Κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων, i. q. ἐσχόλαζε λέγων κατὰ (i. q. περὶ) τῆς Γναθαινίου, Per otium disserebat de Gnathænio. Schweigh. Hesych. : Πομπεύει, κατασχολάζει. Ἐμπομπεύων, θριαμβεύων, κατασχολάζων (codex καταστοχάζων).]

[Κατασχολέομαι, Occupor, Versor. Perictyone ap. Stob. Flor. 1, 63 : Ἐπιστῆμαι περί τινα τῶν ἐόντων κατασχολέονται. Plut. Mor. p. 874, E : Ἠθικὸν δὲ τὸ κατησχολημένον περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Apollon. Hist. mir. c. 7 : Κατασχολούμενοι περὶ τὸν πυρόν. Basil. M. vol. 1, p. 9 extr. || Activæ formæ exemplum est ap. Basil. M. in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 52 : Ἵνα μὴ καὶ τὸν τόπον κατασχολῇ (ἡ συκῆ), ex Evang. Lucæ 13, 7, ubi recte legitur : Ἱνατί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; G. D.]

[Κατασώζω, Restituo. Tab. Heracl. p. 171 : Ταύταν τὰν γᾶν κατεσώσαμες (sic)· iterumque ibid.]

Κατασωρεύω, Accumulo, Coacervo, Acervatim congero.

Κατασωτεύω, in VV. LL. et quidem iis etiam quæ prima omnium in lucem edita fuerunt, exp. Consumo, Dilapido : sine ullo auctore. Ego, undecunque sumptum sit, non dubito quin significet, non simpliciter Dilapido, sed Dilapido luxuriosorum more, Dilapido s. Profundo per luxum s. in luxum. Eademque forma dictum videtur qua καθηδυπαθῶ : eund. certe usum præp. κατὰ habere dici potest. [Forma media Joseph. B. J. 4, 4, 3 : Καθάρματα τῆς χώρας ὅλης κατασωτευσάμενα τὰς ἰδίας οὐσίας. Eustath. p. 1260, 41 : Τὰ οἰκεῖα κατασωτευόμενος· Opusc. p. 346, 75 : Τὰ δένδρα ... τὴν γένεσιν ὡς ἂν εἴποι τις κατασωτευσάμενα. Theodor. Metoch. Miscell. p. 432, 441, al.]

Κατασώχω, affertur pro Attero, Contero [Recte legitur ap. Herodot. 4, 75 : Κατασώχουσι περὶ λίθον τρηχὺν κυπαρίσσου καὶ κέδρου· et mox : Τὸ κατασωχόμενον τοῦτο, παχὺ ἐόν] : sed vereor ne perperam scriptum pro κατασμώχω. [Pro verbis « sed ... κατασμώχω » HSt. in Ms. Vindob. : « Compositum ex σώχω, quod citatur ex Herodoto. Sed dicitur et Κατασμώχω. » De

hac forma HSt. s. v. Καταρμόζω :] Ap. Nicandr. Al. 331, pro : Ἡ πέπερι βλάστας τε καταρμόξαιο βάτοιο, vet. codex Ms. habet : Ἡ πέπεριν ἢ βλάστα κατασμώξαιο βάτοιο· itidemque scholia marg., in quibus exp. κατάτριψον, Contere, Tundendo comminue. [Ther. 860 : Ἐν δὲ περιστερόεντα κατασμώξαιο πέτηλα· ubi vulgatum olim κατασμίξαιο, nunc ex codd. est correctum.]

[Καταταγὴ, ἡ, Collocatio, Dispositio locorum in tabula geographica. Ptol. Geogr. p. 49, 17 ed. Halm. : Ἐπὶ τῆς τῶν πόλεων κ. Hase.]

[Καταταινιόω, Fascia redimio, Circumligo. Inc. ap. Suid. v. Ἐταινίωσε : Κατεταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ. Schleusn.]

[Κατατάκερος, ὁ, ἡ, Maceratus, Mollis. Galen. vol. 6, p. 669, 12 : Ἄχρι τοῦ κατατάκερον ἀκριβῶς γενέσθαι τὴν σάρκα. Hase.]

[Κατατακτέον, In numerum referendum, Adnumerandum. Artemidor. 2, 34 : Τὸν Ἄρη πὴ μὲν ἐν τοῖς ἐπιγείοις, πὴ δὲ ἐν τοῖς χθονίοις κ. Orig. C. Cels. p. 233.]

[Καταταχτικῶς, Ordinate, Gl.]

[Καταλαιπωρέομαι, Ærumnis s. Miseria affligor. Κατεταλαιπωρήθη Theodor. Metoch. Miscell. p. 228. G. D. Activ. Theophyl. Sim. Hist. p. 204, 20 ed. Bonn.: Δεσμοῖς ἀφύκτοις τισὶ καταλαιπωρήσας. Hase.]

Κατατάμνω [forma Ionica], Concido, i. q. κατατέμνω.

[Καταπανύω, Distendo. Hippocr. p. 761, G : Ἐπὴν δὲ ἱκανῶς κατατανύσῃς, ῥηίδιον ἤδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν. Hom. H. in Dionys. 34 : Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα κατάνυσαν.]

Κατάταξις, εως, ἡ, Centuriatio, Decuriatio. [Epict. Diss. 4, 1, 53 : Τῆς τοιαύτης ἐν κτήσει κατατάξεως, Constitutionis in conditione servili. Quocum comparetur Chrysippi locus s. v. Κατατάσσω afferendus. Hierocles p. 292. || Cibi digestio. Τὴν κατάταξιν τῆς τροφῆς Clem. Al. p. 217. Wakef. V. Κατατάσσω.]

[Καταπεινόω, Humilio, Deprimo. Exod. 1, 14, κατεταπείνων sec. cod. 59 Holmes. Videtur esse alius interpretis ac legendum κατεταπείνουν. Versu 12 de eadem re simplex ἐταπείνουν legitur. Schleusn.]

[Κατατάρασσω s. Καταταράττω, Diverbero, Gl. Angl. || Conturbo. Ignat. Epist. p. 102, A. Method. Conv. virg. p. 113, 19 : Νεότης, καθ' ἣν ἄρχεται καταταράσσεσθαι τὸ ἡγεμονικόν. Hase. Καταταράττει pro καταράττει ap. Suidam s. v. Καταπέττει codex Paris. A et ed. Mediol.]

[Καταταρτάρόω, In Tartarum dejicio. Sext. Emp. p. 180 : Ὁ δὲ Ζεὺς τὸν Κρόνον κατεταρτάρωσεν. Hesych. s. v. Ἐνέρτεροι : Οὕτω λέγονται οἱ Τιτᾶνες διὰ τὸ κατατεταρταρῶσθαι. Apollod. 1, 1, 3; Phurnut. c. 7; scholl. Hom. Il. A, 609, Æsch. Pr. 351, Eur. Med. 1296, Lycophr. 177, Arati Phæn. 15. «Psellus In Cantic. Cant. 2, 9.» Boiss.]

[Κατάτᾰσις, εως, ἡ. Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 281 : Κ. ἐστὶν ὁλκὴ σωμάτων εἰς τοὺς κάτω τόπους. «Κατάτασιν non tantum Extentionem, verum etiam κατάθεσιν, hoc est Collocationem indicare ap. Hippocratem testatur Erotianus, qui κατατάσιας καταθέσεις apud eum exponit, expresso nimirum initio libri De fract. : Ἐχρῆν τὸν ἰητρὸν τῶν ἐκπτωσίων τε καὶ κατηγμάτων ὡς ἰθυτάτας τὰς κατατάσιας ποιέεσθαι, Quam rectissimas extensiones. Sic enim ex Galeni mente ad extensiones accommodamus, etsi ex Erotiani sententia ad luxatorum et fractorum justissimas collocationes referri potest. Ib. p. 752, E : Ὡς μὴ λάθῃ τὸν χειρίζοντα ἐν τῇ κατατάσει εἰ ἱκανῶς ἐξίθυνται· et p. 814, B : Τὰ δὲ ξυνελθόντα παρὰ φύσιν, κατατείνουσιν αἱ κατὰ φύσιν κατατάσιες. » Foes. Adde p. 773, B, ubi nunc legitur κατάτασις, quam scripturam vitiosam esse, rectam vero aliorum librorum κατάστασις, contendit Galen. vol. 12, p. 251. Κατατείνειν et κατάτασις apud Oribas. p. 166, 167, 173 ed. Mai. aliisque locis non paucis. || Cruciatus. De distentione s. tortura, scriptor ignotus (Ælianus, ut Toupio videtur) ap. Suidam, K., ἡ ἔπειξις, ἡ σφοδρότης. « Ὁ δὲ τούτους συλλαβὼν αἰκίζεται λύμῃ πάσῃ καὶ κατατάσει. » Similiter Dionys. A. R. 7, 68 : Ὥστε μηδὲν ἄρθρον ἄνευ κατατάσεως τῆς ἐσχάτης δύνασθαι κινεῖν. Aristid. vol. 1, p. 313, 18 : Ἡ τῶν ὀδυνῶν κατάτασις ἄρρητος· 314, 9 : Τὰς ἀπὸ τῶν νώτων κατατάσεις. Sic duo codd. : vulgo καταστάσεις. || Contentio. Plato Leg. 7, p. 796, A : Τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως, μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. Recte κατατάσεως corrigit Sylb. in Annot. ad Etym. M. p. 20. Philo vol. 2, p. 599 : Κατατάσεις τῆς ὅλης ψυχῆς. || Dejectio, Depressio. Plato Tim. p. 58, E : Τὴν κατάτασιν ἐπὶ γῆν.]

Κατατάσσω, s. Κατατάττω, In numeros militares refero (sicut καταγράφω et κατανέμω), Centurio, Decurio. [|| Ordino, Instruo. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 11 : Τὴν στρατιὰν κατέταξεν ὡς ἐδύνατο κάλλιστα.] Interdum Certo ordine digero et pono, ut chorographus loca in tabula collocat. Qua in signif. sæpe usus est Ptolem., inquit Bud., qui et simpliciter exp. Colloco ap. Dionys. Areop. [Κατατάττειν τι (ῥητῶς, Diserte), Aliquid ponere, vel scribere, v. c. in fœdere, Polyb. 3, 21, 4; ἐν τοῖς ὑπομνήμασι 2, 47, 11; εἰς τὴν ἀπόκρισιν (in responso, quod scripto consignatum erat) 26, 3, 7. Κατατεταγμένη γραφὴ ἐν χαλκώματι 3, 33, 18. 2, 63, 6 : Πολλὰ τῷ συγγραφεῖ τοιαῦτα παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν κατατέταχται, Multa hujusmodi scripsit in sua historia. 8, 11, 5 : Αὐταῖς λέξεσι ταῦτα κατατετάχαμεν. Schweigh. Κατατάσσειν ἐν βιβλίῳ Suidas s. v. Ἀγαθοῦ δαίμονος. Diog. L. 4, 5 : Τὰς ἱστορίας ἐν αἷς κατατετάχει τὰς πράξεις Δίωνος. Hemst. Athen. 13, p. 555, B : Τὸν περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν. || Colloco, Sedem assigno. Polyb. 3, 33, 12 : Τινὰς δ' εἰς αὐτὴν Καρχηδόνα κατέταξεν. Improprie Xenoph. OEcon. 9, 13 : Καὶ αὐτὴν δὲ (τὴν ταμίαν) ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ (in numero proborum) κατετάττομεν. Athen. 8, p. 335, C : Ἀρχέστρατον ἀεί ποτε μετὰ Φιλαινίδος κατατάττοντα.] In VV. LL. exp. etiam In ordinem refero, Deligo. Item Κατατάξασθαι ap. Dem. [p. 1327, 6 : Κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, Transegit ut sibi liceret æs certis dierum intervallis, vel certis pensionibus, dependere. Reisk.], quod JCti vocant Constituere pecuniam. V. Bud. p. 228 sq. Sed adde iis exemplis, quæ affert e Lysia [p. 137, 19, κ. εἰς φυλὴν], hæc duo : e Plut. [Mor. p. 178, F] : Τῶν Ἀντιπάτρου φίλων τινὰ κατατάξας εἰς τοὺς δικαστάς· et ex Herodiano [6, 8, 2] : Εἰς τοὺς ἱππεύοντας στρατιώτας καταταγεὶς, ubi redditur etiam Allectus. [Plato Leg. 12, p. 945, A : Τούτῳ μήτ' οὖν τις στρατηγὸς μήτ' ἄλλος ποτὲ τῶν κατὰ πόλεμον ἀρχόντων ὡς ἀνδρὶ στρατιώτῃ χρήσηται μηδ' εἰς τάξιν κατατάξῃ μηδ' ἡντινοῦν. Diodor. 4, 74 : Καταχθεὶς εἰς τοὺς ἀσεβεῖς. Legendum καταταχθεὶς cum Schæfero. Philo vol. 1, p. 323 : Τούτους μᾶλλον ἑτέρων εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου κατατάττειν ἀξιοῖς. Iamblich. V. Pyth. p. 26 : Ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν κατέτασσεν ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων καὶ διεκόσμει θρησκείαις τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις. Chrysipp. ap. Athen. 6, p. 267, B : Οἰκέτης δοῦλός ἐστι κτήσει κατατεταγμένος, id est Constitutus in potestate domini : ubi Schweigh. probabiliter conjecit ἐν κτήσει, ut ἐν κτήσει κατάταξιν dixit Epictet. Diss. 4, 1, 53. || « Digero. Clem. Al. p. 217 : Ὕπνου γυμνάσιον τοῦτο ἔχοντες φυσικὸν ῥᾷον κατατάττουσι τὰς τροφάς· et ibid. τὴν κατάταξιν τῆς τροφῆς. » Wakef. Sylburgius καταπέττουσι et κατάπεψις corrigit. Vulgatum defenditur loco Sorani De arte obstetr. p. 34 : Ἡ τροφὴ χωρὶς ὀρέξεως καταποθεῖσα καὶ μετά τινος ἀποστροφῆς οὐ καλῶς κατατάσσεται καὶ τῆς ἐπιβαλλούσης τυγχάνει πέψεως. G. Dind.]

Καταταχέω, Celeritate vinco et anteverto. Polyb. 3, [16, 4] : Ἔσπευδον ἀσφαλίσασθαι τὰ πρὸς ἕω τῆς Ἰταλίας, πεπεισμένοι καταταχήσειν [διορθωσάμενοι τὴν τῶν Ἰλλυριῶν ἄγνοιαν]· paulo inferius, Κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, ἐξελὼν τὴν Ζακανθαίων πόλιν, i. e. ἔφθη ἐξελών. Hæc Bud. p. 1080, ubi v. et alia duo exx., unum ejusd. Polybii, alterum Diodori, passive usurpantis. [Absolute Polyb. 1, 47, 7 : Ὡς καταταχήσων, Sperans celeritate se evasurum, nisi intelligere malis accus. τὴν ναῦν, Se anteversurum illam. 3, 86, 3 : Βουλόμενος τούτους καταταχεῖν· 9, 18, 3 : Οὐ δυνάμενος καταταχεῖν. Cum πρὸς 9, 17, 4 : Σπουδῇ καταταχεῖν πρὸς τὴν πύλην· 1, 86, 8 : Οὐ κατετάχει πρὸς τὴν βοήθειαν. Cum participio 2, 18, 6 : Προκαταληφθῆναι καὶ μὴ καταταχῆσαι ἀθροίσαντας τὰς δυνάμεις· 4, 80, 9; 18, 13, 10. Cum accus. et participio 4, 68, 5 : Κατελπίζων

καταταχήσειν τοὺς Μακεδόνας διεκβαλὼν τὴν Στυμφαλίαν. Cum accus. et πρὸς 3, 49, 4 : Σπεύδων καταταχῆσαι τοὺς ὑπεναντίους πρὸς τὴν τῶν Ἄλπεων ὑπερβολήν. Cum accus. et ἐν, nisi temere ea præpositio irrepsit, 8, 5, 2 : Κατήλπισαν καταταχήσειν ἐν τῇ παρασκευῇ τοὺς ὑπεναντίους. Passiv. in exemplo (Polybii, ut videtur) ap. Suidam : Καταταχούμενοι ὑπὸ τοῦ καιροῦ. Schweigh. Diodor. 14, 72 : Καταταχούμενοι ὑπὸ τῆς ὀξύτητος τοῦ καιροῦ· ubi Wessel. : « Καταταχῆσαι et καταταχεῖσθαι ex Polybiana imitatione sæpe Diodorus. 15, 82 : Δι' ὧν καταταχήσας τὸν Ἐπαμινώνδαν· 17, 41 : Καταταχούμενοι ὑπὸ τῆς πολυχειρίας· 17, 73 : Καταταχούμενος ὑπὸ τῶν καιρῶν. »]

Κατατάχως, in VV. LL. perperam pro κατὰ τάχος, s. κατατάχος, ut κατακράτως in iisd. perperam pro κατὰ κράτος, s. κατακράτος : sic enim quidam scribere malunt.

[Κατατέγγω, Madefacio. Hippocr. p. 639, 28 : Σπόγγον κατατέγγοντα προστιθέναι.]

Κατατεθαῤῥηκότως, Bud. vertit Confidenter, Audacter, Licenter, afferens e Plut., Ἀνειμένως καὶ κ. [K. καὶ ῥᾳθύμως ἀναστρέφεσθαι Polyb. 1, 86, 5; 3, 76, 9. K. ὁρμᾶν 2, 23, 4. Schweigh.]

Κατατείνω, pro simplici τείνω accipitur interdum, i. e. Tendo. Hom. Il. Γ, 261 : Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω, Retro tetendit lora s. habenas. [Pollux 1, 103 : Ἀγκύρας καθεῖναι, κατατεῖναι.] Alioquin κατατείνειν ἵππον aliquis dicitur, qui eum retinet τὰ ἡνία τείνων ὀπίσω, Retractis s. Attractis habenis. Plut. Popl. p. 189 meæ edit. [c. 13] : Οὐδὲν ἦν ἔργον τοῦ ἡνιόχου κατατείνοντος, οὐδὲ παρηγοροῦντος, ἀλλ' ἥρπαστο, Ferebatur equis auriga, nec audiebat currus habenas : ferebatur, inquam, licet attractis habenis retinere et inhibere equos omni ope conaretur. Nisi malis subaudire ἡνίας, et sic interpretari, Nihil proficiebat contendendo habenas, et ipsos equos adhortando, sed abripiebatur ab eis rapido impetu concitatis. Cui l. similis hic Ejusd. in Pericle [c. 15]: Ἦν δ' ὅτε καὶ μάλα δυσχεραίνοντα τὸν δῆμον κατατείνων καὶ προσβιάζων ἐχειροῦτο τῷ συμφέροντι· videtur enim ibi metaph. esse ab auriga, qui contendens s. stringens habenas, equum currentem inhibet. [De equo frenum intendente Pollux 1, 208 : Ἐνδίδου τὸν χαλινὸν καὶ ἀναλάμβανε· εἰ δὲ κατατείνει αὐτὸν ὁ ἵππος ἐν τῷ δρόμῳ, ἢ ὁ ἀναβάτης ἀπαίδευτός ἐστιν, ἢ ὁ ἵππος ἀσθενής. || Intendo. Herodot. 7, 36 : Κατέτεινον τὰ ὅπλα, Intenderunt rudentes. 1, 189 : Κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυχας, Tensis funibus designavit fossas ducendas. Schweigh. Plato Tim. p. 84, E : Ὅταν (πνεῦμα) ... τούς τε ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα οὕτως εἰς τὰ ἐξόπισθεν κατατείνῃ τούτοις· 63, C : Ἧττον κατατεινόμενον. De apro rete intendente s. adstringente Xenoph. De ven. 10, 7 : Ἕως ἂν κατατείνῃ προωθῶν αὐτὸν τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. Sensu obsceno Aristoph. Lys. 965 : Ὄρρος κατατεινόμενος καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους. || Improprie Κατατεῖναι τὴν ῥώμην ὅλην εἴς τι, Omnes vires intendere in aliquid, Polyb. 22, 17, 7, si vera hæc est Schweighæuseri emendatio scripturæ corruptæ κατὰ τὴν ῥώμην ... || Κατατείνειν et κατατεῖναι non solum ἐπὶ τῆς τάσεως poni ap. Hippocr., sed ἐπὶ τῆς καταθέσεως, Pro collocatione, scribit Erotianus, ut non tam Extendere significet, quam Componere, Collocare, Statuere, et de membro, quod figura aut habitu quodam componitur, dicatur. Sic p. 751, H : Ἄλλος δ' αὖθις τῶν ἰητρῶν ὑπτίην τὴν χεῖρα δοὺς οὕτω κατατείνειν ἐκέλευεν· 752, A : Ἐὰν ὑπτίη ἡ χεὶρ κατατείνοιτο· et ib. : Γνοίη δ' ἄν τις τὴν ἑωυτοῦ χεῖρα κατατείνας ὡς ἐπώδυνον τὸ σχῆμα· 753, D : Μετὰ δὲ ταῦτα. σπλῆνας κατατείνειν χρὴ κεχρισμένους κηρωτῇ ὀλίγῃ· 781, H : Ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ κατατεινομένου καθήμενον· 813, B : Πρηνέα κατακλῖναι κατατεταμένον. Foes.] Idem Plut. rursus in Popl., dicit κατατείνειν εἰς τοὔδαφος, pro Prosternere in terram : ut Gaza quoque κατατείνειν exp. Prosternere, Dejicere : quod translatum esse queat ab iis qui intentis funibus aliquid detrahunt. Nisi malis κατατείνειν accipere pro Toto virium nixu et contentione detrahere. Sic igitur ille Popl. p. 181 [c. 6] : Ἄχρις οὗ κατατείναντες αὐτοὺς ἐπὶ τοὔδαφος, πελέκει τὰς κεφαλὰς ἀπέκοψαν. [Deprimo, Dejicio. Plato Tim. p. 58, E : Κατατεινόμενον εἰς γῆν· 92 : Παντάπασι πρὸς γῆν πᾶν τὸ σῶμα κατατεινομένοις.] Inest certe violentæ tractionis signif. huic verbo ap. Plat. De rep. 1 non procul ab initio [p. 329, C] : Ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι, καὶ χαλάσωσι. Et ap. Plut. Præc. san. [p. 125, B] : Δάκνοντος καὶ κατατείνοντος ἐνδιδόντες, itidem e Plat., de corpore voluptates quærente, et animum nonnunquam abripiente. Item κατατείνειν δρόμον (ut Plaut. Cursum huc contendit suum, i. e. Cursu huc contendit, et Cæsar, Iter constitutum contendit), Synes. Ep. : Κατατείνω τὸν δρόμον ἐπὶ τὸν λίμενα, Cursum contendo ad portum, Cursu contendo ad portum. In qua signif. accus. ille frequentius omittitur : ut ap. Aristot. H. A. 9, 44, de leone a venatoribus oppresso : Ἐν δὲ τοῖς ψιλοῖς, ἐάν ποτ' ἀναγκασθῇ εἰς φανερὸν διὰ τὸ πλῆθος φεύγειν, τρέχει κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ· τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον· Cursum contendit, non saltim ingreditur. Qua de re sic Plin. 8, 16 : Magna canum et venantium urgente vi, contemptim restitansque cedit in campis, et ubi spectari potest : idem, ubi virgulta sylvasque penetravit, acerrimo fertur cursu, velut abscondente turpitudinem loco. Aristot. paulo ante pro hoc φεύγει κατατείνας dixerat φεύγει ταχέως, quod Plin. interpr. Acerrimo fertur cursu : pro, Intentissimo ac pernicissimo cursu aufugit. Itidem pro Iter contendo accepit Plut. De deo Socr. [p. 586, C] : Ἐκπέμψαι ἱππέα πρὸς τοὺς ἄνδρας ἤδη καθ' ὁδὸν ὄντας, ἀναστρέφειν κελεύσας, καὶ μὴ κατατεῖναι σήμερον, Nec iter huc contendere. [Lucian. Lexiph. c. 3 : Ἀγρόνδε ὠχόμην ψύττα κατατείνας· quod schol. exp. ταχέως δραμών. Epist. Saturn. 35 : Ὄρνεις ψύττα κατατείνασαι ... ἐκπτήσονται.] Significat etiam Pergo et progredior in instituto orationis curriculo. Synes. Ep. 111, [p. 253] : Ἐπειδὰν ἄρξηται λέγειν, κατατείνει συνεχῶς, Pergit continenter. Bud. autem κατατείνειν exp. Contendere disserendo et Latius disserere, ap. Plat. De rep. 2, [p. 358, D] : Διὸ κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, Explicare conabor laudes injustitiæ. [Phot. : Κατατείνας ἐρῶ, ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι. Πολιτείας β' « Διὸ κ. ἐρῶ. »] Et rursum eod. l. [p. 367, B] : Ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθυμῶν σου ἀκοῦσαι τἀναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω, Quam longissima possum disputatione utor. [Protag. p. 329, A : Δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου.] Alibi ἀντικατατείνειν dixit pro Contra disserere. Hæc Bud. [De contentione dicendi Eur. Iph. A. 336 : Καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο ἀποτρέπου τἀληθὲς οὔτε κατατενῶ λίαν ἐγώ· Hec. 129 : Σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἴσαι πως. Xenoph. Anab. 2, 5, 30 : Ὁ δὲ Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατέτεινεν ἔστε διεπράξατο πέντε μὲν στρατηγοὺς ἰέναι ...] || Rursum pro Tendo accipitur, sed neutraliter, perinde ut τείνω, ea signif. qua aliquid aliquo τείνειν dicitur, i. e. Tendere, Extendere et porrigere se, Porrigi, Pertinere. [Herodot. 7, 113 : Γῆ κατατείνουσα ἐπὶ Ἀγγίτην· 8, 31 : Τῆς χώρης ποδεὼν στεινὸς ταύτῃ κατατείνει· 9, 15 : Κατέτεινε δὲ (τὸ στρατόπεδον) ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Polyb. 2, 16, 4 : Ὁ Ἀπέννινος ... εἰς τὸ Σικελικὸν κατατείνει πέλαγος· 3, 101, 2 : Κατέβαινε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ πεδία κατατείνουσαν ῥάχιν. Schweigh.] Qualia sunt, κατατείνει ἐς τὴν λίμνην, Ad paludem porrigitur, pertingit. Et κατατείνει ἐς θάλασσαν, Ad mare usque protenditur. Sic ap. Philon. V. M. 1 : Νομίσας κατατείνειν ἄχρι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Pertinere ad Rubrum Mare. [Passiv. Aristot. De partt. anim. 2, 3 : Αἱ γὰρ φλέβες κατατείνονται διὰ τοῦ μεσεντερίου παράπαν κάτωθεν ἀρξάμεναι μέχρι τῆς κοιλίας.] || Distendo, Extendo, Distendendo s. Extendendo crucio, Torqueo. Chrysost. Comm. in Ep. ad Tit. p. 103 : Ἰμάσι κατατείνειν τὸν οἰκέτην. At Ulp. dixit Rumpere loris, Si servus municipalis servum meum loris ruperit. Themist. in Sophista, Στρεβλοῦν τε αὐτοὺς καὶ κατατείνειν καὶ ἄγχειν. [De hoc usu verbi v. Bochart. Hieroz. 1, p. 694. Hemst. Suidas : Κατέτεινε, σφοδρῶς ἔτυπτε, διήγειρε πρὸς πόνον. « Καὶ τοὺς μὲν ἐπῄνει σφόδρα, τοὺς δὲ κατέτεινε ταῖς κολάσεσι. »] Et pass. voce ac signif. [Hesych. : Κατατείνεται, ἐφαπλοῦται. Ælian. ap. Suidam s. v. Στρεβλούμενος : Ὁ δὲ στρεβλούμενος καὶ κατατεινόμενος τἀληθῆ λέγει.] Basil. p. 254 : Ἐπὶ τροχοῦ κατατεινόμενος. Sic Dem. [p. 1172, 14] : Κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου ὡμολόγησε. Quibus adde Synes. Ep. 58 : Ἐπειδὴ οὖν

ἀνὴρ εὐγενὴς, οὐκ ἀδικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶν, ἐπ' αὐτοῖς κατετείνετο, In ipsis cruciabatur. Chrysost. vero, Ἀφῆκε κατατείνεσθαι πόνοις τοσούτοις, Tantis laboribus confici. Athen. [12, p. 536, E] e Phylarcho : Κατατεινόμενος ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, Confectus et vexatus. Per risum autem quidam l. 2 Epigr. [Polliani Anth. Pal. 11, 128] in quendam poetam ineptum : Γενοίμην δάκτυλος ἢ ποὺς Εἷς τῶν σῶν τούτων τῶν κατατεινομένων. [Improprie Dio Chr. vol. 1, p. 551 : Τὴν μὲν ... μυρία πάθη τοιαῦτα ἔχειν ἐν ἑαυτῇ καὶ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὑπὸ τούτων ἀεὶ κατατείνεσθαι καὶ στρεβλοῦσθαι. Crucio, Eneco, Liban. vol. 4, p. 629, 15 : Κατέτεινέ με πάλιν διηγούμενος τὴν μάχην. Suidas : Κατέτεινε, πλεῖστον ἠνία. « Οὐδὲν ἦν ... ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν ψυχήν. » Κατατετάσθαι ὑπὸ τῆς πορείας, Afflictatum s. debilitatum itinere esse, Schneideri conjectura in l. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 6, de quo dicetur s. v. Κατατρύω.] || Κατατείνομαι, Contendo, Connitor. Plut. Anton. [c. 78], de Cleopatra : Μόλις ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, Facie connixa, ut qui supra vires nituntur, Bud. [Themist. Or. 21, p. 262, A : Εἰ τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ὁ φιλόσοφος σπουδῇ ἀγαπήσει καὶ κατατενεῖται ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας. || Dejicio, Vasto, Malchus Exc. Hist. p. 267, 15 : Κατατεινάμενος τὰ κάλλιστα τῆς χώρας.]

Κατατειχίζω, Muros demolior et subruo. Xen. Ag. [2, 19] : Αἱρεῖ τὸ Γέραιον, ἔρημον εὑρὼν φυλακῆς, καὶ τά τ' ἄλλα τὰ ἐνόντα λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη κατατετείχιστο, Et muros ejus subvertit s. evertit. [Prava hæc est correctio lectionis Aldinæ ἐκατετείχιστο.] Ubi tamen quidam codd. habent etiam ἀνετετείχιστο, Instauravit et reædificavit. [Recte ἐνετετείχιστο repositum ex H. Gr. 4, 4, 9. || Muris circumdo. Schol. Hom. Il. T, 99, ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ, exp. per κατατετειχισμένῃ.]

[Κατατειχογραφέω scriptura vitiosa. V. Κατατοιχογραφέω.]

[Κατατεχμαίρομαι, Conjectura assequor. Cyrill. C. Julian. 2, p. 52. Cramer.]

Κατατέλεα [recte κατὰ τέλεα in Lex. Herodot.], in Lex. Herodot. [ex 1, 103] esse dicuntur τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια, Impensæ et Consessus. Suidas quoque κατατέλεα (ita enim vet. et Ms. cod. habet, non κατατέλεια, ut vulg. edit.), ap. Herodot. esse dicit τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχαῖς, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τάγμα : qua fere signif. et τέλεα dicuntur, a nom. sing. τέλος. Ex Arriano autem Exp. Alex. [immo Indicis 18, 12, ubi est κατὰ τέλεα, Turmatim] affertur : Ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ πάσῃ κατατέλεα ἐδίδοτο, pro, Sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

[Κατατελευτάω, Finio, Finem habeo. Aristot. De partt. anim. 3, 9 : Ὁ δ' ἀπὸ τῆς φλεβὸς τεινων πόρος οὐκ εἰς τὸ κοῖλον τῶν νεφρῶν κατατελευτᾷ.]

[Κατατελέω, Perficio, Ad finem perduco, Consumo. LXX Jes. 7, 20 : Τὰς τρίχας τῶν ποδῶν καὶ τὸν πώγωνα ἀφελεῖ· ubi al. interprr. κατατελέσει. Schleusn.]

[Κατάτελμα, τὸ, Lacuna, Palus. Chron. Alex. p. 292, C : Οἱ δὲ λοιποὶ ἐν τοῖς κατατέλμασι τῶν τάφρων ἐνέπεσον. G. Dindorf.]

[Κατατεμάχίζω, In minutas partes disseco. Nicet. Chon. p. 858, 13 ed. Bekk. : Κατατεμαχισθέντος τοῦ ἵππου. Κατατεμμαχίζεσθαι scriptum ap. Theodor. Metoch. Miscell. p. 812. Forma media Theophyl. Sim. Hist. p. 212, C : Τὰ δ' ἄλλα τῆς Ῥωμαίων πολιτείας τοῖς ἑτέροις παισὶ κατετεμαχίσατο.]

Κατατέμνω, Concido. [Aristoph. Pac. 1059 : Κατάτεμνε (τὰ κρέα)· Av. 1524 : Σπλάγχνα κατατετμημένα. Xenoph. Anab. 4, 7, 26 : Κατέτεμνε τὰ γέρρα. Cum accus. intellecto εἰς, Aristoph. Eq. 768 : Ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην κατατμηθείην τε λέπαδνα· Ach. 300 : Ὃν (Cleonem coriarium) κατατεμῶ τοῖσιν ἵπποισι κατατύματα. Alexis ap. Athen. 7, p. 324, C : Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους. Plato Rep. 10, p. 610, B : Μηδ' εἴ τις ὅτι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμοι. ||Forma media Eurip. El. 146 : Κατὰ μὲν φίλαν ὄνυχι τεμνομένα δέραν.] Ἑαυτὸν κατατέμνειν, Xenoph. [Mem. 1, 2, 55, i. e. partes corporis resecare. Diodor. 1, 77 : Καλάμοις ὀξέσι δακτυλιαῖα μέρη τοῦ σώματος κατατμηθέντας.] Quomodo κατατέμνειν dicitur etiam pro Multis vulneribus ictibusque concisum occidere. In Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 280] simpliciter Occidere, Interficere; nam περὶ ἡγεμόνος λῃστοκτόνου dicitur, Φονέας ὁσίως στυγέων κατατέμνει, Occidit sicarios et homicidas, s. Trucidat. [Plato Rep. 6, p. 488, C : Τὸν λέγοντα ὡς διδακτὸν ἑτοίμους κατατέμνειν.] Item Disseco, Sectione dirimo, ut e Plut. Numa affertur, Κατατεμεῖν πλείονας τομὰς τὸ σύμπαν πλῆθος, pro In plures partes universam multitudinem dissecare. Bud. certe e Greg. Naz. p. 163, κατατέμνειν affert pro Dividere, i. e. Dirimere societatem. [Plato Hipp. maj. p. 301, B : Τὸ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες.] Sic et κατατέτμηται affertur pro Distinctus est. [De urbe per plateas divisa Herodot. 1, 180 : Ἡ πόλις κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας. Similiter de Piræeo in certas partes diviso Aristot. Polit. 2, 8 : Ἱππόδαμος τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὗρε καὶ τὸν Πειραιᾶ κατέτεμε.] Affertur vero et κατετμήθη pro Intercisus est : et κατατετμημένος pro Incisus [LXX Jes. 15, 2 : Πάντες βραχίονες κατατετμημένοι], nec non κατατμηθεὶς pro Excisus. [Xenoph. Anab. 2, 4, 13 : Κατετέτμηντο ἐξ αὐτῶν (τῶν διωρύχων) καὶ τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν· De vectig. 4, 27 : Ἐν τοῖς κατατετμημένοις (ἀργυρείοις) πλείων ... ἢ τοῖς ἀτμήτοις.]

[Κατατέρπω, Delecto, Oblecto. Greg. Naz. Or. 12, p. 204. Boiss. Method. p. 431, A : Τὰς ἐκκλησίας ἐφαίδρυναν καὶ κατέτερψαν. Kall. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 327, A : Τῇ τεχνωμένῃ τῶν ψαλμῶν λύρᾳ τὴν ἀκοὴν κατατέρποντες. Nicet. Paphl. Laud. Hyac. p. 39, 19 : Νοερῶς κατατερπόμενος. Hase. LXX Sophon. 3, 15 : Εὐφραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου. Suidas s. v. Ναβουχοδονόσορ. Κατατέρπεται Nicet. Paphl. p. 437, B.]

[Κατατερσαίνω, Arefacio. Apollin. Ps. p. 193.]

[Κατατεταγμένως, Ordinate. Diodor. Exc. Vat. p. 18 Mai. : Τὸ κ. ἐγγυᾶσθαί τι καὶ διορίζεσθαι τῶν ἀνθρωπίνων. Osann.]

[Κατατετμημένως, Divisim. Theodor. Metoch. Miscell. p. 167.]

[Κατατεύχω, Instruo, Apparo, Facio. Quint. Sm. 7, 676 : Οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς θαρσαλέους κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως. Wakef.]

[Κατατεφρόω, Cineribus intego. Aristot. Meteor. 2, 8 : Πνεῦμα πολὺ ... τὴν ... πόλιν κατετέφρωσε. Strabo 5, p. 247 : Τὸ κατατεφρωθὲν μέρος ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς ἀνενεχθείσης ὑπὸ τοῦ Αἰτναίου πυρός· 6, p. 269 : Τὰ κατατεφρωθέντα χωρία. || « In cineres redigo. Jo. Damasc. De imag. Edess. p. 116 : Χοσρόου ... ταῦτα εἰς γῆν κατατεφρώσοντος. » Boiss. Pseudochrys. t. 9, p. 919, D ed. Paris. alt. : Πόσους ῥαθυμήσαντας ... ἐξαίφνης ἐμπρησμὸς κατετέφρωσεν; Hase. Figurate Amphiloch. p. 100, B : Τὸ γένος τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων οὐδενὶ τρόπῳ κατατεφροῦται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ ἀληθεῖ νηστείᾳ. Kall.]

[Κατατεχνάζομαι, Artificiose fabricor. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 331, C : Ὀχυρώτερόν τε καὶ ἀσφαλέστερον κατετεχνάζετο. Ibid. p. 344, E : Πύργους τινὰς ... κατετεχνάσαντο. Alia forma ap. Philon. vol. 1, p. 608, 36 : Ὅσα λόγῳ κατατεχνοῦντες συνύφαναν. Hase.]

[Κατατεχνικῶς.] Ap. Plut. Pericle init. [c. 5] legitur adv. Κατατεχνικῶς : Πρὸς τὸν υἱὸν ἐπιτερπῶς ἔν τινι πότῳ ψήλαντα καὶ κ. Pro quo puto reponendum esse vel κατατέχνως, vel potius τεχνικῶς, ut vett. quidam codd. [recte] habent, absque κατά. Nec enim id compositionis genus stare potest.

[Κατατεχνῑτεύω, Artificiose tracto. Theodor. Metoch. Miscell. p. 84, 118, 479, 481, 567, 651.]

Κατατεχνολογέω, Artificiose distinguo et dissero, In artem redigo, Artis necessitati astringo, Artis præceptis alligo. Greg. Naz. De Spiritu sancto : Ὁ αὐτός μοι λόγος καὶ περὶ τῶν προθέσεων, τῆς ἐξ οὗ καὶ δι' οὗ καὶ ἐν ᾧ, αἷς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον. Bud.

Κατάτεχνος, ὁ, ἡ, Artificiosus, Industrius. Vitruv. 4, 1 : Callimachus, qui propter elegantiam et subtilitatem artis marmoreæ ab Atheniensibus Κατάτεχνος fuerat nominatus. Pro quo κατάτεχνος ap. Plin legitur Κακιζότεχνος, 34, 8 : Ex omnibus autem maxime cognomine insignis est Callimachus, semper calumniator sui, nec finem habens diligentiæ, ob id κακιζότεχνος appellatus, memorabilis exemplo adhibendi curæ modum. Hujus sunt Saltantes Lacænæ, emendatum opus, sed in quo gratiam omnem diligentia abstulerit.

Nec vero solum homo aliquis κατάτεχνος dicitur, sed etiam res, quæ sc. artificiose elaborata et perpolita est, Diligenti arte et cura limata. Videturque talem signif. habere ap. schol. Aristoph. [Av. 920], quum Simonidis μέλη vocat κατάτεχνα καὶ ποικίλα : pro quo tamen apud Suid. [s. v. Παρθενεῖα] legitur κακότεχνα. Sic Plut. [Mor. p. 78, B] : Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἁπτόμενον ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσι. Ubi etiam dicit, τὸ πικρὸν καὶ κατάτεχνον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, Nimis accuratam lucubrationem. [In versu Philodemi Anth. Pal. 5, 132 : Ὦ κατατεχνοτάτου κινήματος, Planudes κακοτεχνοτάτου.]

[Κατατηγανίζω, Torreo. Jo. Jejun. De pœnit. t. 7, p. 653, 1 : Τὴν γλῶσσαν ἐκεῖ κατετηγανίζετο. Hase.]

Κατατήκω, Colliquo, Colliquefacio, Ita liquefacio ut diffluat. Hom. Od. T, [205] : Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, Ἣν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ. [Herodot. 2, 87 : Ἡ κεδρίη ἅμα ἑωυτῇ τὴν νηδὺν καὶ τὰ σπλάγχνα (cadaverum) κατατετηκότα ἐξάγει (ἐκ τῆς κοιλίης), τὰς δὲ σάρκας τὸ λίτρον κατατήκει. Plato Tim. p. 61, A : Βίᾳ δὲ ἀέρα ξυστάντα οὐδὲν λύει πλὴν κατὰ τὸ στοιχεῖον, ἀβίαστον δὲ κατατήκει μόνον πῦρ· 65, D : Γήινα μέρη κατατηκόμενα.] || Emacero, Extabefacio, Contabefacio. [Theocr. Epigr. 6, 1 : Τί τοι πλέον εἰ καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὠπας ὀδυρόμενος;] Unde κατατήκεσθαι amore aut dolore dicitur, quem affectus isti ita cruciant et macerant ut contabescat. Od. T, [136] : Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθοῦσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ, Cor meum contabescit desiderio Ulyssis mei. [Soph. El. 187 : Ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι· Antig. 977 : Κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον.] Xenoph. Symp. [8, 3] : Τῷ ταύτης ἔρωτι κατατήκεται. [Theocr. 11, 14 : Κατετάκετο ... ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριδος ἐκ μεγάλας.] Aristoph. Pl. [1034] : Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε· verba vetulæ cujusdam adolescentem deperientis. Cui illudens Chremylus, Οὐκ, inquit, ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥσγε μοι δοκεῖς, Non contabuisti dolore illo et desiderio adolescentis, sed computruisti; est enim ἡ τῆξις in corporibus initium τῆς σήψεως, quum carnes emaciatæ et tabefactæ incipiunt putrescere et diffluere. [Eubul. ap. Athen. 15, p. 679 : Ἔρωτι κατατετηκώς. Τὴν ψυχὴν λύπαις κατατήκειν Diog. L. 8, 19.]

[Κατατηξίτεχνος, ὁ, ἡ, Qui artem debilitat atque infirmam reddit, secundum Sillig. Catal. artif. p. 127 (cf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 123, 1), ex loco Pausaniæ 1, 26, 7, ubi alii κακιζότεχνος. V. Κατάτεχνος. Hase.]

[Κατατήρω, Perforo, vitium scripturæ ap. Galen. vol. 14, p. 397, 7, de achore : Πάθος ἐστὶ, λεπτοῖς πάνυ τρήμασι τὸ δέρμα κατατήρον (sic). Corrigendum videtur κατατιτρῶν, sicut legitur ap. Nonnum Epit. c. 7, qui transcripsit hunc Galeni l. Hase.]

Κατατίθημι, Depono. [Pono, Colloco. Hom. Od. Φ, 82 : Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο (τόξον) καὶ κατέθηκεν· 264 : Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.] Xen. Cyrop. 2, [1, 14] : Καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον, Depositis in medium armis. Itidem ex Hom., Εὖ κατέθηκε, Bene deposuit. [Il. Δ, 112 : Τὸ μὲν (τόξον) εὖ κατέθηκε ... ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας· Γ, 293 : Καὶ τοὺς μὲν (στομάχους ἀρνῶν) κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας· Z, 473 : Καὶ τὴν μὲν (κόρυθα) κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν· Ω, 271 : Καὶ τὸ μὲν (ζυγόδεσμον) εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ· Od. N, 119 : Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ. Cum εἰς Od. Π, 230 : Καί μ' εὕδοντα ... κάθεσαν εἰς Ἰθάκην· 285 : Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι (Ἀρήια τεύχεα). Pro quo εἴσω est T, 4 : Χρὴ τεύχε' Ἀρήια κατθέμεν εἴσω. Υ, 96 : Χλαῖναν ... καὶ κώεα ... ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου. Cum ἐκ Od. Π, 288, T, 7 : Ἐκ καπνοῦ κατέθηκα (Ἀρήια τεύχεα). Cum ἐν Il. Π, 683 : Οἵ ῥα μιν (mortuum Sarpedonem) ὦκα κάθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ· Σ, 233 : Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες κάθεσαν ἐν λεχέεσσιν· Od. I, 247 : Ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν. Cum παρὰ Od. T, 55 : Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάθεσαν. Cum πρόσθεν Il. T, 12 : Θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν πρόσθεν Ἀχιλλῆος. Similiter cum ἀντία Il. Γ, 425 : Δίφρον ... ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα. Cum ὑπὸ Od. X, 449 : Κὰδ' δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν (νέκυας) εὐερκέος αὐλῆς. De præmiis certaminum in medium ponendis Il. Ψ, 267 : Ἄπυρον κατέθηκε λέβητα· ubi præcedit Ἵππεῦσιν ... ἀγλά' ἄεθλα θῆκε. Od. Ω, 91 : Οἵ' ἐπὶ σοὶ (In honorem tuum) κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα. Apud Hesiodum duo tantum formæ activæ exempla sunt, Theog. 539, 541 : Μέγαν βοῦν ... δασσάμενος προύθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων· τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ· τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ. Apud Æschylum nullum, apud Sophoclem unum, quod infra afferetur, unum ap. Eurip. Cycl. 544 : Κάτθες αὐτὸν (τὸν κρατῆρα) ἐς μέσον· ubi recte corrigitur κατάθες· neque enim in hoc verbo eadem ratio quæ in κατθανεῖν obtinere videtur. Longe frequentior usus verbi apud Comicos prosæque orationis scriptores. Aristoph. Lys. 202 : Καταθεῖσα ταύτην (τὴν κύλικα) προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου· Pl. 597 : Τοὺς μὲν ... πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν, τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι.] Et ex Aristoph. [Eccl. 850], κατατίθημι τὴν οὐσίαν, similiter pro Depono in medium. [603 : Τοῦτ' (pecuniam) ἐς τὸ μέσον καταθήσει, καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει. Plut. V. Agid. c. 10. Plato Leg. 12, p. 946, D : Εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα καταθέντες περὶ ἑκάστης ἀρχῆς. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 10 : Ἀκόντια ἡματωμένα κατέθηκεν ὅπου ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι· Mem. 1, 4, 6 : Τὸ στόμα πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν καταθεῖναι· Symp. 7, 2 : Θρόνος τις ἔνδον κατετέθη.] Et e Plut. Apophth. : Κατάθετε αὐτὸν, Deponite eum. [De homine in carcerem conjiciendo Demosth. p. 720, 22 : Ὁπόσοι Ἀθηναίων ... ἢ νῦν εἰσὶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἢ τὸ λοιπὸν κατατεθῶσι.] Item pecunias aut multam κατατιθέναι dicitur aliquis pro Deponere, Pendere, Persolvere, Numerare. Aristoph. Ran. [176]: Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου. [Plato Leg. 11, p. 921, D : Οὗτος τῇ δραχμῇ ἐπωβελίαν (id est obolum, usuræ loco) κατατιθέτω· Protag. p. 314, B : Καταθέντα τὴν τιμήν.] Demosth. In Mid. [p. 530, 8] : Οὔθ' ὅσων ἂν τιμὴν καταθέντες δούλους κτήσωνται. Id. [p. 564, 2] : Οὔθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Nec litem huic minoris a vobis æstimandum censeo quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coerceatur. [P. 546 extr. : Ὄφλημα, ὅ τι χρὴ καταθέντα ἐπίτιμον γενέσθαι· 1250, 18 : Τὰ λύτρα καταθεῖναι.] Synes. Ep. 52 : Πάντως ὅ, τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται, Quod pro pretio solveris. In qua signif. dicitur interdum κατατίθημι τούτου, pro ὑπὲρ τούτου vel ἕνεκα τούτου. Xen. Cyrop. 3, [1, 37] : Ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, Nullo pro eis numerato pretio, Nihil pro ipsis persolvens. Sic Demosth. [p. 1355] dixit, Δεῖται αὐτοῦ ἡ Νεαίρα, προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι, Oravit eum ut addito quod deerat ad viginti minas conficiendas, pro se dependeret Eucrati et Timanoridi quo manumitteretur. [Et paullo post : Κατατίθησιν αὐτῆς τὰς εἴκοσι μνᾶς.] Quibus alia similia exempla habes ap. Bud. p. 512. Sed ibi nota etiam dat. personæ ejus cui pretium ipsum numeratur. [P. 705, 6 : Δραχμὴν οὐ κατέθηκαν ὑμῖν.] Cum eod. dat. junxit [Herodot. 9, 120 : Ἑκατὸν τάλαντα καταθεῖναι τῷ θεῷ·] Aristoph. Nub. [245] : Μισθὸν δ' ὁντιν' ἂν Πράττῃ μ', ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς, Jurabo deos tibi mercedem persoluturos, quam a me exigis, etiam Jurabo deos me tibi persoluturum. Ludit enim in ambiguo poeta, ut sequentia ostendunt. [Ap. eund. Vesp. 661 : Ἀπὸ τούτων (reditus publicos dicit) νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ, dativus cum μισθὸν potius construendus quam cum κατάθες, quod prægnanti significatione dictum pro λόγισαι τὸν μισθὸν ὃν καταθεῖναι χρή. De promissis solvendis Soph. OEd. C. 227 : Ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; De encomio s. hymno tanquam debito persolvendo Pind. Nem. 7, 112 : Οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.] Significat interdum Repono, Colloco. Xen. OEc. [9, 8] : Δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Seorsum etiam quæ in annuum usum deputata sunt, condidimus, et suo loco collocavimus. Idem [ib. 10]: Καὶ ἀπολαμβάνουσαν δεῖ κατατιθέναι πάλιν ὅθεν περ ἔκα-

στα λαμβάνῃ. Similiter pro Colloco accipitur, quum dicitur χάριν s. εὐεργεσίαν τινὶ κατατιθέναι, Beneficium collocare in aliquem, s. apud aliquem, s. Conferre beneficium in aliquem. Plautus vero, Quid dona cessant mihi conferre omnes gratulantes? Utitur autem in ea signif. Basil. hoc verbo. Sed frequentior usus vocis passivæ tam in passiva quam in activa signif. Passiva, ut ap. Herodian. 6, [9, 2] : Πάσας εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὑτοῦ, διηγούμενος, Quæcunque in illum beneficia contulisset. Id. 3, [6, 6] : Μεγάλων τέ μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν εὐεργεσιῶν, Ac quum magna in eum a me collata sint beneficia. In activa autem signif. tam passivæ quam mediæ vocis usum habebis in sequenti tmemate. Sed addi superioribus potest, quod e Plat. De rep. 2, [p. 369, E] affertur, Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, exponiturque, Omnibus impartiri, Cum omnibus communicare. [Idem Phileb. p. 14, B : Τὴν διαφορότητα τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ ... κατατιθέντες εἰς τὸ μέσον, Proponentes (ut examinari possit). Ap. Herodot. 3, 80 : Ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα, eodem sensu dictum est quo ἐς τὸ πλῆθος φέρειν τὸ κράτος c. 81. Similiter 7, 164 : Ἐς μέσον Κώοισι καταθεὶς τὴν ἀρχήν· quocum Schweigh. comparavit 4, 161 : Πάντα ἐς μέσον ἔθηκε τῷ δήμῳ.] Pro Confero accipitur et in alia signif., ea sc. qua aliquis dicitur aliquid conferre in medium. Plato Crat. [p. 384, C] : Εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει, εἴτε ὡς Κρατύλος. [|| Efficio, Reddo. Pind. Pyth. 5, 120 : Εὐθύτομον κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις ... ὁδόν· quod schol. exp. ἐποίησεν, ἀπειργάσατο.] || Καταθεῖναι σπονδὰς ex Eur. affertur pro Fœdus facere. [Scriptura vitiosa ex Pseudo-Eurip. Iph. A. 60, ubi recte legitur : Δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι.] Ex Greg. Naz. autem Epist. Καταθεὶς πεῖραν pro Periculum faciens. [Hoc quoque vitiose, ut videtur, scriptum pro καθείς.]

|| Pass. [Med.] Κατατίθεμαι activam frequentius quam passivam signif. habet, præsertimque in mediæ vocis temporibus. Ac primum est Depono, perinde ut activum κατατίθημι. Herodian. 8, [6, 3] : Καταθέμενοι τὰ ὅπλα, Depositis armis. Ib. [3, 4] : Ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ· ut et Il. Γ, [114] : Τὰ μὲν (τεύχεα) κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, Deposuere in terra. [Od. P, 86 : Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε· Σ, 45 : Γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα· X, 141 : Τεύχεα κατθέσθην. Conjunctivi aor. καταθῶμαι forma epica Il. X, 111 : Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν. Hesiod. Op. 45 : Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. De mortuis in terra deponendis Hom. Od. Ω, 190 : Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον αἱματόεντα κατθέμενοι (τὰ σώματα) γοάοιεν· quocum comparandus schol. Apoll. Rh. 4, 1091 : Καμὼν δὲ ἐκ τούτου ἀποθνήσκει· καὶ κατατίθενται αὐτὸν Λαρισσαῖοί τε καὶ Περσεὺς πρόσθεν τῆς πόλεως. Pind. Ol. 6, 67 : Ζώναν καταθηκαμένα.] Ac ut ὅπλα aliquis κατατίθεσθαι dicitur, ita et πόλεμον, qui illis ὅπλοις geritur. Dem. [p. 425, 26 : Ὅπως ἐβούλοντο] κατέθεντο τὸν πόλεμον, Bellum deposuerunt. Thuc. 1, [121] : Καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ, Commode deponemus et finiemus bellum quod suscepimus. [De animo hostili deponendo Aristoph. Av. 401 : Καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας παρὰ τὴν ὀργὴν ὥσπερ ὁπλίτης. « Contraria signif. de armis induendis Quint. Sm. 12, 304 : Ὥμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη πατρὸς ἑοῦ. » Wakef.] Item et quum quem veximus navi aut vehiculo, κατατίθεσθαι alicubi dicimur pro Deponere s. Exponere. Thuc. 3, [72] : Τούς τε πρέσβεις ὡς νεωτερίζοντας ξυλλαβόντες, κατέθεντο εἰς Αἴγιναν, In Æginam traductos, ibi deposuerunt ac legatis demandarunt. [Demosth. p. 1284, 2 : Καταθησόμενος ἡμᾶς εἰς τὸ οἴκημα, i. e. In custodiam nos missurus. Isocr. p. 211, E : Βίᾳ λαβὼν αὐτὴν εἰς Ἄφιδναν τῆς Ἀττικῆς κατέθετο. Sic libri optimi : vulgo ἐκόμισε. Κατατεθῆναι et καταθέσθαι εἰς δεσμωτήριον Pollux 8, 71. Dio Cass. 37, 36 : Ἐς πόλεις ἄλλους ἄλλῃ καταθέσθαι.] Superiori autem ὅπλα κατατίθεσθαι affinius est, quod ap. Aristoph. [Pl. 927] legimus, Κατάθου θοιμάτιον, pro Depone s. Exue vestem. [Καταθέσθαι θοἰμάτιον Eccl. 512. K. τὰ στρώματα Ran. 166. Eq. 489 : Τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι. Xen. Anab. 7, 1, 37 : Ταῦτα δὲ (ἄλφιτα οἶνον, ἐλαίας) καταθέμενος (Deponi jubens) ὡς ἐπὶ δάσμευσιν ἐθύετο.] Rursum pro Depono accipitur, quum aliquis dicitur κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, quod Lat. itidem est Deponere magistratum, imperium : Græcis alias ἀπείπασθαι τὴν ἀρχὴν, et ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. Plut. Fabio [c. 9] : Τὸν Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν. Quod et ἀποτίθεσθαι dicitur. Diog. L. Periandro [1, 97] : Ἐρωτηθεὶς διὰ τί οὐκ ἀποτίθεται τὴν ἀρχήν. || Porro ut aliquis dicitur κατατιθέναι τιμὴν, ζημίαν, pro Dependere, Persolvere, ita etiam κατατίθεσθαι : velut ap. Phalar., Κατατίθεμαι τὴν ζημίαν, Multam persolvo. [|| Repono (abscondendi, conservandi vel alia quacunque de caussa). Hesiod. Op. 599 : Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν, αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου ... 359 : Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο ... Xenoph. Anab. 4, 3, 11 : Ὡς κατίδοιεν ... γέροντά τε καὶ γυναῖκας καὶ παιδίσκας ὥσπερ μαρσίπους ἱματίων κατατιθεμένους ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει· Cyrop. 7, 5, 34 : Ὁ Κῦρος ταῦτα (τὰ ὅπλα) εἰς τὰς ἄκρας κατέθετο, ὡς εἶη ἕτοιμα· 8, 2, 15 : Θησαυροὺς χρυσοῦ ... ἐν τῷ οἴκῳ καταθέσθαι· H. Gr. 1, 3, 2 : Τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνοὺς Θρᾷκας· Cyrop. 5, 4, 28 : Τὰς μέντοι νομὰς τῶν κτηνῶν τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους ἐκέλευσε καταθέσθαι ἐν τῇ ἑαυτῶν ἐπικρατείᾳ. Addito ἑαυταῖς Palæph. 32, 8 : Τὴν δὲ Γοργὼ οὔτε ἀναθεῖναι εἰς τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἐδόκει οὔτε διελεῖν, ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο θησαυρὸν (θησαυροῦ Dresigius) ἑαυταῖς. De pecunia proprios in usus insumenda Xenoph. Anab. 1, 3, 3 : Μυρίους δαρεικοὺς οὓς ἐγὼ λαβὼν οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοὶ ... ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων. Metaphorice de refugio futuros in usus comparando Xenophon Anab. 7, 6, 34 : Ὃν ἤλπιζον εὖ ποιήσας μεθ' ὑμῶν ἀποστροφὴν καὶ ἐμοὶ καλὴν καὶ παισὶν ... καταθήσεσθαι. De amicitia apud deos quasi deponenda, i. e. diis testibus contrahenda, 2, 5, 8 : Περὶ μὲν δὴ τῶν θεῶν τε καὶ τῶν ὅρκων οὕτω γιγνώσκω, παρ' οἷς ἡμεῖς τὴν φιλίαν συνθέμενοι κατεθέμεθα.] || Præterea ut κατατιθέναι χάριν et εὐεργεσίαν est Collocare s. Conferre beneficium, Gratiam inire, sic et κατατίθεσθαι. [Herodot. 6, 41 : Δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι.] Demosth. [p. 626, 7 : Εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι. Idem p. 416, 5] : Ἢ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τούτοις καταθέσθαι, Quam ab istis occultam et incertam gratiam inire. Et rursum [p. 1351 extr.] : Οἰόμενος εἰς [legitur πρὸς] τὴν ἄνθρωπον χάριν καταθήσεσθαι, Existimans a muliere gratiam se initurum. [Καταθέσθαι χάριν πρός τινα Comicus ap. Porphyr. De abst. 2, 61. Hemst. Plato Crat. p. 391, B : Χάριτας κατατιθέμενον.] Et Lucas Act. 24, [27] : Θέλων χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις, Volens gratiam inire ab Judæis, s. Gratificari Judæis. Nec non et Xen. Cyrop. 8, [3, 26] : Χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι, Gratiam a viro bono inire, apud virum bonum collocare. Et Thuc. 1, [33] : Μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν καταθῆσθε, Beneficium conferitis cum sempiterna testificationis memoria. Herodian. [2, 3, 15] : Ὁπηνίκα δ' ἂν ὁ πρῶτός τι δράσας ἀγαθὸν, ἀνυπέρβλητον κατάθηται χάριν, Eximium in te contulerit beneficium. [K. ἔχθραν Lysias p. 192, 35 : Φανερὰν ἔχθραν πρὸς ἐκείνους ὑπὲρ αὐτῶν καταθέσθαι. Plut. V. Demosth. c. 12.] Sic κατατίθεσθαι σπουδὴν πρός τινα, Studia sua in aliquem conferre : sicut Cic. dicit, Ut omnia mea studia in istum conferam. Ipsa etiam σπουδὴ κατατεθεῖσθαι dicitur pro Collata esse, passiva voce simul ac signif. Herodian. [1, 4, 7] : Νῦν οὖν καιρὸς εὔκαιρος ἐμοὶ αἰσθέσθαι μὴ μάτην πρὸς ὑμᾶς κατατεθεῖσθαι σπουδήν. [De eloquentia Diodor. Exc. p. 552, 6 : Οὐ γὰρ εἰς μισθαρνίαν ... ἀλλ' εἰς τὴν τῶν ἀδικουμένων κατετίθετο βοήθειαν (τὴν τοῦ λέγειν δύναμιν). Plut. Mor. p. 135, D : Ἄγε ὅπως εἰς καλόν τι καταθήσεσθε τὴν σχολήν. De ira in aliquem effundenda Xenoph. De venat. 10, 8 : Ὃ ἂν προσπέσῃ (aper), εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο.] || Item ἐν γράμμασιν s. εἰς γράμματα κατατίθεμαι, Literis mando, Scriptis prodo et testificor. Synes. : Ἐπειδὴ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, De eo elogium scriptis mando, et testimonium literis perhibeo, sive prodo. Et e quopiam anonymo, Κατατίθεσθαι εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα, pro Literis mandare commentaria. [Plato Leg. 9, p. 858, D : Ὅσοι τὴν αὑτῶν εἰς μνήμην ξυμβουλὴν περὶ βίου κατέθεντο συγγράψαντες. De-

mosth. p. 1401, 19 : Γέγραπται τοῦτον τὸν τρόπον ὅν τις ἂν εἰς βιβλίον κατάθοιτο. De re quæ memoriæ traditur Plato Theæt. p. 209, C : Πρὶν ἂν ἡ σιμότης αὕτη ... διάφορόν τι μνημεῖον παρ' ἐμοὶ ἐνσημηναμένη καταθῆται. De sententia proponenda Dionys. A. rh. c. 4, p. 327, 14 : Ἐτόλμησε τοιαύτην γνώμην καταθέσθαι εἰς μέσον. || Prodo, Edico. Jo. Malal. p. 494, 2 : Ἐξετασθεὶς κατέθετο ὅτι καὶ Ἰσαάκιος ... σύνοιδε τῇ αὐτῇ ἐπιβουλῇ.] At κατατίθεσθαι ἐν ἀμελείᾳ est Negligere. [Xenoph. Mem. 1, 4, 15 : Μόνον σε ἐξαιροῦντες (οἱ θεοὶ) ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. Sepono, Missum facio. Plato Protag. p. 348, A : Χρῆναι καταθεμένους τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι· Tim. p. 59, D : Ἀναπαύσεως ἕνεκα τοὺς περὶ τῶν ὄντων ἀεὶ καταθέμενος λόγους.] || Potest etiam exponi Constituo, apud Isocr. Evag. [p. 192, E] : Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι [recte libri meliores κατασκευάσασθαι] τὰ περὶ αὑτὸν, Res suas in tuto constituere, collocare, Volens rerum suarum statum stabilire. [Soph. OEd. C. 1216 : Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω.] || Affertur et [ex Herodoto 7, 220], Καταθέσθαι κλέος βουλόμενος, pro Gloriam sibi comparare volens. [9, 78 : Κλέος καταθέσθαι μέγιστον Ἑλλήνων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. Plato Symp. p. 208, C: Κλέος εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι.] Cui simile est hoc Thuc. 4, [87] : Ἀγωνίσασθε τοῖς τε Ἕλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας, καὶ ἀΐδιον δόξαν καταθέσθαι, Æternam vobis gloriam comparare, Perpetuum decus vobis parere. [|| Adstipulor. Hesych. : Κατατίθεσθαι, συναινέσαι. Quo sensu συγκατατίθεσθαι dici solet. Eustath. p. 1261, 19 : Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν (καταθέσθαι) τιθέασιν. Michael Glycas Annal. p. 322, C : Τῇ βουλῇ ταύτῃ καὶ ὁμολογίᾳ καὶ αὐτῆς συγκλήτου κατατιθεμένης. G. D.] Porro notandum est poetas metri gratia in aor. 2 activo et medio syncopen facere, et pro κατέθεσαν dicere Κάθεσαν. Hom. Od. N, [135] : Κάθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, In Ithaca deposuerunt. [Hesych. : Καθέμεν, καταθεῖναι (θεῖναι codex).] Et Κάθεο [apud Hesych.] pro κατάθεο, quod ipsum est pro κατάθου, Depone. [Κάθετο Apoll. Rh. 3, 867.] Item et Καθέμενος pro καταθέμενος, Qui deposuit. Cujus fem. Καθεμένη in Epigr. legitur pro καταθεμένη, Quæ deposuit. [Harum formarum exx. sunt in ll. poetarum supra allatis.]

Κατατῑλάω, Concaco, Stercore contamino, Stercus emitto adversum. Aristoph. Av. [1054] : Μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας; Meministine, quum columnam concacares vesperi? Sic Id. [Ran. 366] : Κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, sc. ἀγαλμάτων, Statuas Hecates concacat : schol. ἀσεβῶς διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα. Exp. alioqui et hoc modo, sequendo proprium vocum signif., κατὰ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἑκάτης κόπρον ἐκκρίνει διάῤῥυτον, i. e. ὑγράν. [Κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιλῆσαι Artemidor. 2, 24, p. 114, 18. Hemst. Passiv. κατατιλώμενοι Aristoph. Av. 1117.]

Κατατίλλω, Depilo, Compilo, Convello. Pro Evello affertur ex Aristoph. [per errorem fortasse ex Thesm. 590, ubi κἀπέτιλε legitur. De pilis evellendis Hesych. : Δρύπτεται, ... ὅταν τις ἑαυτὸν κατατίλλῃ ἐπὶ θρήνου. Esdræ 3, 8, 73 : Κατέτιλα τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος. || Concerpo. Hippocr. p. 574, 19 : Ῥάκος κατατίλας λεπτὸν προστίθει· nam sic vulgatum κατατείλας ex codd. corrigendum esse ostendit Foes. in annot. p. 708. Theocr. 3, 21 : Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιήσεις· ubi schol. : Κατατῖλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. Ex quo manifestum est conjunxisse scholiastam κατατῖλαι. Sed recte libri plurimi καταυτίκα.]

Κατατιτράω, s. Κατατιτραίνω, i. q. ἀνατιτράω et διατιτράω. [Κατατιτρᾶσθαι Galen. vol. 13, p. 10. G. D.] Unde ap. [Platon. Tim. p. 70, C : Κατατετρημένας σήραγγας· Strabon. 15, p. 702 : Ξύλινον περίβολον κατατετρημένον·] Diosc. 5, κατατετρημένος, Perforatus, Pertusus foraminibus, In foramina dehiscens. Et ap. Eund. 2, Κατατετρημένη ῥίζα. [Valentinus ap. Clem. Al. p. 489 : Καί μοι δοκεῖ ὅμοιόν τι πάσχειν τῷ πανδοχείῳ ἡ καρδία· καὶ γὰρ ἐκεῖνο κατατιτρᾶταί τε καὶ ὀρύττεται καὶ πολλάκις κόπρου πίμπλαται ἀνθρώπων ἀσελγῶς ἐμμενόντων.] || Κατατράω, Perforo : quod et κατατιτράω. [Fictum ex aoristo κατατρῆσαι, quo Plutarch. Mor. p. 689, C (Εἰ κατατρήσειέ τις τὴν σάρκα), aliique utuntur.]

Κατατιτρώσκω, Saucio, Vulnero, etiam Vulneribus conficio, i. q. κατατραυματίζω : unde partic. κατατρώσας, Qui sauciavit, vulnerávit, vulnus inflixit, vulnere confecit; etiam, Qui vulnere inflicto prostravit et dejecit : sunt enim qui κατατιτρώσκω ita interpretentur. [Xenoph. Anab. 3, 4, 26 : Πολλοὺς κατετίτρωσκον· 4, 1, 10 : Λίθοις καὶ τοξεύμασι κατέτρωσαν. Polyb. 33, 7, 6 : Τοῦτον μὲν κατέτρωσαν. Diodor. 17, 45 : Δεινῶς κατετίτρωσκε τοὺς ἐφεστῶτας. Et alii. Maccab. 4, 6, 6. || Metaphor. de animo, Κατατετρωμένοι τὰς ψυχὰς, Philo vol. 2, p. 25.]

[Κατατῑτύσκομαι, Collineo. Eustath. p. 1331, 15 : Διὸ πολλοὶ καὶ ῥαβδίοις ἢ καλαμίσκοις ἀλλήλων κατατιτύσκονται οἷα μὴ στοχαζόμενοι πληγῶν. Wakef.]

[Κατατλάω, i. q. κατατολμάω. Hesych. : Κατετλᾶτο, κατετολμᾶτο.]

[Κατατμήδην, Divisim. Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 21; 129, 9. Schæf.]

[Κατατοιχογραφέω.] Κατατειχογραφέω, In muro pingo aut scribo. Pro In pariete pingo aut scribo, affertur e Strab. 4 [14, p. 674 : Οἱ δὲ πρῶτον μὲν κατετειχογράφησαν αὐτοῦ τοιαῦτα] : qua in signif. foret scrib. Κατατοιχογραφέω, et referendum ad τοῖχος, Parietem. [id ipsum præbuerunt codd. quidam. G. D. Probante Letronn. *Lettres d'un Ant.* p. 434. Hase.]

Κατατοκίζομαι, Fœnore obruor et exhaurior. Aristot. Pol. 2, [12] : Ὅτι ἀσωτευόμενοι, κατατοκιζόμενοι γίνονται πένητες. [Activum apud Marcellinum V. Thuc. p. 39 Bip. : Ἅπαντας ... Αἰγινήτας κατατοκίζων ἀναστάτους ἐποίησε.]

Κατατολμάω, Audeo adversus. Cum genit. construi Suidas etiam testatur. [Cum genit. personæ de iis qui alios aggrediuntur et pugnam audent. Polyb. 3, 103, 5 : Παρωρμήθη πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κατατολμᾶν τῶν πολεμίων. Greg. Naz. Or. 3, p. 68, D, de Juliano : Τῆς ἀπονοίας ἔδωκεν ἂν δίκην ἐν ὅροις Ῥωμαίων, ὧν κακῶς κατετόλμησε. Ad quem modum κατατολμᾶν τῶν κυμάτων, de iis qui fidenti animo mari sese committunt. Jo. Chrys. Homil. De gloria vol. 3, p. 140, B. (Adde Philostr. Ep. p. 947 : Ὁ πρῶτος κατατολμήσας τῆς θαλάττης.) Κινδύνων κατατολμᾶν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Pericula fidenter adire pro virtute, Jo. Chrys. vol. 5, p. 51, C, et παρθένος κατατολμήσασα ὄψεως ἀῤῥένων, Quæ in marium conspectum venire sustinet, Basil. M. vol. 2, p. 147, A. Wessel. ad Diodor. 3, 3, p. 175, 60. Polyb. 12, 9, 2 : Κατατετολμηκέναι τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, Insolenter egisse adversus civitatem. 40, 6, 9 : Ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος, Ne temere auderent, res supra vires suas aggrederentur. Schweigh. Philostr. p. 924 : Οὔτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς ... || I. q. τολμάω, cum infin. Maccab. 2, 3, 24 : Τοὺς κατατολμήσαντας συνελθεῖν· 5, 15 : Κατετόλμησεν εἰς τὸ ἱερὸν εἰσελθεῖν. Cum accus. Heliodor. 7, 24 : Ἔφοδον Βησσαέων καὶ Θυάμιδος κατατολμησάντων.]

Κατατομὴ, ἡ, Concisio. Exp. etiam Incisura, Sectio. [Inscr. Chandleri P. 2, n. 1, l. 120 : Λεῖα ἐκπεπονημένα ἄνευ κατατομῆς. Theophr. H. Pl. 4, 8, 10 : Διέζωσται (ἡ κωδύα) ταῖς κατατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκωνι, i. e. Caput loti dividitur vel distinguitur incisuris s. loculamentis (a peripheria ad centrum ductis ibique conjunctis). Schneid. Synes. Epist. 15, p. 272, D, de hydroscopio : Σωλὴν ἐστι κυλινδρικὸς, εὐλοῦ (?) καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. Οὗτος ἐπί τινος εὐθείας δέχεται τὰς κατατομὰς, αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοπὴν ἐξετάζομεν· et p. 273, A : Παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν. Hemst. || Circumcisio, apud Judæos recepta, et quidem non omnis, sed ea quam Christianis suadebant judaizantes doctores. Ep. ad Philipp. 3, 2 : Βλέπετε τὴν κατατομὴν, Ne permittite obtrudi vobis circumcisionem. Bene Theophyl. ad hunc l. : Μέγα καὶ τίμιον ἦν ποτε παρὰ Ἰουδαίοις ἡ περιτομή. Ἐπεὶ οὖν νῦν ἤργησεν, οὐδὲν ἄλλο ἢ κατατομή ἐστιν. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔστι νόμιμον τὸ γενόμενον, τὴν σάρκα κατατέμνουσι. Schleusn. || Κατατομὴ inter partes theatri memoratur a Polluce 4, 123, quam cum Rodio (in annot. ad Vitruv. p. 216) et Stieglizio (*Encyclop. der bürgerl. Baukunst* vol. 4,

p. 545) intelligi existimo quæ Vitruvio dicitur *præcinctio* (5, 3) et *diazoma* (5, 7, ap. Schneid. 5, 6, p. 129), hoc est, spatium paullo latius, quod in plurium contignationum theatris, primæ, secundæ et, si quando exstrueretur, tertiæ etiam contignationis gradibus interjectum erat, ita ut primam a secunda, hanc item a tertia separaret. Vocab. hujus usum in theatro Attico firmare videntur duo fragmenta ab Harpocratione sine interpretatione citata s. h. v.: alterum Hyperidis ex Orat. c. Demosth.: Καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ· quibus verbis significari puta extremum, i. e. altissimum sedilium primæ contignationis gradum; alterum ex Atthide Philochori: Αἰσχραῖος ... ἀνέθηκε τὸν ὑπὲρ θεάτρου τρίποδα καταργυρώσας, νενικηκὼς τὸ πρότερον ἔτι χορηγῶν παισὶ, καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν κατατομὴν τῆς πέτρας. Ἡ πέτρα vix alia fuerit quam mons, cui acropolis sive arx Athenarum inædificata, in cujusque latere australi, orientem versus, theatrum Bacchi erat exstructum. Tripodem vero argenteum fortasse haud diversum mecum statueris ab illo, cujus descriptio legitur ap. Pausan. 1, 27: Ἐν δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ θεάτρου σπήλαιόν ἐστιν ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Τρίπους δὲ ἔπεστι καὶ τούτῳ. ... Denique præcinctio rupis, cui donarii titulum insculpendum curaverat Æschræus, altissimo sedilium ordini in secunda contignatione proxima cogitanda erit, ubi specum fuisse tradit Pausanias, cui tripus esset impositus. Groddeck. in Wolfii Analect. fasc. 3, p. 102–104. Κατατομὴ theatri quæ esset jam ab veteribus grammaticis dubitatum esse ex glossa Photii apparet p. 143, 22: Κατατομὴν οἱ μὲν τὴν ὀρχήστραν, οἱ δὲ μέρος τι τοῦ θεάτρου. Explicatius Lex. rhet. p. 270, 21: K., ἡ ὀρχήστρα ἡ νῦν στίγμα λεγομένη· ἢ μέρος τι τοῦ θεάτρου κατετμήθη, ἐπεὶ ἐν ὄρει κατεσκεύασται· ἢ κατὰ συμβεβηκὸς ὁ τόπος οὕτω καλεῖται· ἢ τὸ νῦν λεγόμενον διάζωμα. || Ap. Hesych. i. q. καταγραφὴ, quod v. || Suspectum est quod ap. Eustath. legitur p. 130, 8: Ὁ γὰρ λιμὴν ὅρμων περιεκτικός· διὸ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα ὁρμησίας τὰς τοῦ λιμένος προσγείους κατατομὰς καὶ καταγωγάς· quod ex καταμονὰς corruptum videtur, quod ab aliis legi tradit Ducang. Gloss. p. 1056.]

[Κατάτονος. V. Ἀνάτονος.]

[Κατατονέω, Debilito. Theoph. Sim. Hist. 3, p. 120, 5 ed. Bonn.: Πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ κατητονημένον ἀπέκλινον. Jacobs.]

Κατατοξεύω, Sagitta impeto, Sagittam dirigo in, Sagitta trajicio, figo, conficio. Lucian. [Hermot. c. 28], de Homerico sagittario: Ὅς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν, Quum deberet τοξεύων τυχεῖν τῆς πελειάδος, ut ibid. loquitur, s. τοξεύειν κατὰ τῆς πελειάδος, aut τοξεύειν τῆς πελειάδος, ut Hom. Il. Ψ, [855]: Ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός· ἧς ἄρ' ἀνώγει Τοξεύειν. Nisi κατατοξεύειν malis pro βάλλειν accipere, ut Hom. ibid. dicit, Ὅς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, Qui tetigerit. Ea enim hujus comp. signif. frequentior est, sc. Sagitta contingo, icio, ferio, trajicio, nec non conficio. [Herodot. 3, 36: Ἐλάμβανε τὸ τόξον ὡς κατατοξεύσων αὐτόν.] Thuc. 3, [34]: Τὸν Ἱππίαν, ἐπειδὴ ἔνδον ἦν, ξυλλαμβάνει καὶ κατατοξεύει, i. e. τόξοις ἐναίρει, ut Homer. loquitur. [Antisthen. ap. Clem. Al. p. 485, 22: Τὴν Ἀφροδίτην κἂν κατατοξεύσαιμι, εἰ λάβοιμι. Hemst. Xenoph. H. Gr. 4, 7, 6: Πολλοὶ ἂν καὶ ἄνδρες καὶ ἵπποι κατετοξεύθησαν. Lucian. Prom. c. 20: Κατατοξεύσων τὸν ἀετόν. Palæph. c. 7, 4: Κατατοξεῦσαι τὸ θηρίον. Aristæn. 2, 10: Ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ κατατοξεύομαι δεξιᾶς. Figurate Eunap. ap. Suidam s. v. Συβαρμάχιος: Ἦν τοξότης ἄριστος ... εἴγε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς.] Interdum cum dat. instrumentali, et tunc simpliciter significat Configo, Transfigo, Trajicio, Confodio, Conficio, ut κατατοξευθήσομαι βολίδι, Jaculo configar. Aristoph. Nub. [941]: Ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω, Eum rationibus novis conficiam. [Theodoret. vol. 4, p. 867: Κατατοξεύετε λόγοις βλασφήμοις. || Κατατοξεύεσθαι, Sagittis s. Telis damnari; nostris *Passer par les armes*. Vox Tacticorum. Constant. Porph. Tact. p. 23: Κατατοξεύονται ὑπὸ τῶν λοιπῶν ταγμάτων, ὡς καταλύσαντες τὴν τάξιν. Anonymus Combefis. in Romano Lacapeno n. 39: Τοὺς μὲν ἐσταύρουν ... τοὺς δὲ ὥσπερ σκοποὺς ἱστάντες βέλεσι κατετόξευον. Ducang.]

[Κατατόπιον, τὸ, Locus designatus, Statio. Constantin. Tact. p. 50: Ἵνα σταθῶσιν αἱ λοιπαὶ τένδαι εἰς τὰ κατατόπια αὐτῶν. Nicephorus Π. παραδρ. πολεμ. c. 4: Εἴγε καλῶς καὶ ἀγρύπνως τὰ κατατόπια αὐτῶν διαφυλάττωσιν. Hæc et alia Ducang. Quibus adde Eustath. Opusc. p. 286, 24.]

Κατατορέω, affertur pro Corrumo: sed sine exemplo. Potius esset Perforo, Perterebro.

[Κατατορνεύω, Torno expolio. Pass. Hero Pneum. p. 180, 19: Κατατετορνευμέναι. Hase.]

[Κατατράγειν. V. Κατατρώγω.]

[Κατατραγῳδέω, Tragice narro, Exaggero, Jacto. Achill. Tat. 6, 4: Σωσθένους αὐτῷ μηνύσαντος τὰ περὶ τῆς Λευκίππης καὶ κατατραγῳδοῦντος αὐτῆς τὸ κάλλος. Eumath. p. 150: Τὴν τῆς Πανθίας γλῶτταν εἰς Τυρσηνικὴν μετεχάλκευσε σάλπιγγα, κατατραγῳδοῦσαν τὰ κατ' ἐμέ. Sensu magis proprio p. 205: Χορὸν Ἐρινύων συναγαγὼν ὅλον κατατραγῳδήσω μου τὸ δυστύχημα· 373: Καὶ τοῦτο προσφόρως κατετραγῴδησα λέγων (sequuntur duo versus tragici) ... 269: Τὸ δ' ἐμὸν τοῦτο στόμα πλατυνθὲν ἐξ ὀδύνης κατατραγῳδήσει σοι τὸ ἐξιτήριον, Tragice recitabit. Theodor. Metoch. Miscell. p. 293: Κατατραγῳδεῖ τὰς οἰκείας ἀνάγκας καὶ δυστυχίας. De conviciis jactandis Achill. Tat. 8, 9: Τύραννον ἀποκαλῶν με καὶ ὅσα δὴ κατετραγῴδησέ μου.]

Κατατραυματίζω, Saucio, Vulneribus conficio. [Herodot. 7, 212, ubi forma Ionica κατατετρωματίσθαι. Thuc. 7, 41, 80; 8, 10; Polyb. 15, 13, 1; Diodor. 1, 36; 11, 7. Scott.]

[Κατατράω. V. Κατατιτράω.]

[Κατατρεπτικῶς, adverb. a Κατατρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad convertendum. Stobæus Ecl. phys. vol. 2, p. 150: Καθ' αὑτὰ μὲν (ληπτά ἐστιν) ὅσα ἐστὶν ὁρμῆς κινητικὰ κατατρεπτικῶς ἐφ' ἑαυτά· et, Ὅσα εἰσὶν ὁρμῆς κινητικὰ ἀνετικῶς ἐφ' ἕτερα καὶ μὴ κατατρεπτικῶς. Kall.]

Κατατρέπω, In fugam converto, Fundo, Fugo. Qua signif. accipitur et passiva [med.] vox. Greg. Naz.: Τοὺς μὲν εἰς χεῖρας ἰόντας ἀγχεμάχοις ὅπλοις, τῇ γλώσσῃ κατατρεπόμενος. Bud. [|| Deorsum verto, Deprimo. Ap. Soph. Ant. 1158 ad καταρρέπει annotata in cod. Laur. varia lectio καταρρέπει, ex quo Elmslejus probabiliter conjecit fuisse qui κατατρέπει legerent.]

Κατατρέχω, [Decurro, Cursu descendo. Herodot. 7, 192: Ἀπὸ τῶν ἄκρων καταδραμόντες. Aristoph. Eccl. 961: Καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον. Xenoph. Anab. 7, 1, 20: Καταδραμὼν (ab urbe) ἐπὶ τὴν θάλατταν. De militibus ab exercitu procurrentibus ib. 5, 4, 23: Ἦσαν τῶν πολεμίων οἳ εὔζωνοι κατατρέχοντες τοῖς λίθοις ἔβαλλον· H. Gr. 4, 7, 6: Εἰ μὴ ἔτυχον τότε οἱ Κρῆτες εἰς Ναυπλίαν καταδεδραμηκότες· Cyrop. 6, 3, 9. De nautis e navibus in litus accurrentibus (auxiliandi caussa) H. Gr. 5, 1, 12: Ἀπέθανον ... καὶ ναῦται καταδεδραμηκότες. Appellendi signif. dixit Polyb. 3, 91, 2: Ἐμπορίοις ... εἰς ἃ σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης κατατρέχουσιν οἱ πλέοντες εἰς Ἰταλίαν. ||] I. q. ἐπιτρέχω, Incurro, Incursionibus vasto, Incursionem facio, Pergrassor. [Suidas: Κατατρεχόντων, ληιζομένων, πορθούντων. Κατέτρεχε, ἐπόρθει, ἐληίζετο, ἐδῄου.] Herodian 6, [5, 14]: Τὰ πεδία κατατρέχουσι. Et aliquanto ante, Μεσοποταμίαν τε κατατρέχει, καὶ Σύροις ἀπειλεῖ. Ib. [7, 5]: Πόλεις τε καὶ κώμας πολλῇ δυνάμει κατατρέχουσι, Per urbes et vicos magnis copiis excurrunt, Polit.: et [3, 10]: Πειρᾶται κατατρέχειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς κτήματα, Incursare atque vastare. Sic Thuc. 8: Τῆς Χερρονήσου τι μέρος κατέδραμον· 2, [94]: Καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες, Incursionibus populati magnam Salaminis partem. [8, 92: Τὴν Αἴγιναν καταδεδραμήκεσαν. Polyb. 5, 17, 3: Καταδραμόντες τὴν Δυμαίαν. Diodori aliorumque exx. v. ap. Wesseling. ad 2, 44.] Rursum Herodian. 3, [9, 2]: Τὴν Ἀρμενίαν καταδραμεῖν ἠθέλησε, In Armeniam impetum facturus erat. Quibus in ll. nota etiam aor. 2 ab inus. them. Καταδρέμω. Sic vero et Plut. Pericle [c. 19]: Κατέδραμε τὴν Ἀκαρνανίαν, Acarnaniam incursionibus infestavit; Rom. [c. 24]: Κατέδραμον τὴν χώραν, Incursionibus agrum populati sunt. Itidem Greg. Naz.:

Ἀσθενεστέρους κατέδραμον, Imbecilliores incursionibus infestarunt. [Maccab. 2, 8, 26 : Οἱ κατατρέχοντες αὐτοὺς, Persequentes illos. Schleusn. Suidas : Κ., ἐπὶ μὲν ἐμψύχου γενικῇ· « Κατατρέχω νεβρῶν· » ἐπὶ δὲ ἀψύχων αἰτιατικῇ· « Κατατρέχει Αἴγυπτον, λῃίζεται Συρίαν.» Cum accus. personæ Palæph. 8, 4 : Ἀλώπηξ ἡμᾶς κατατρέχων (κατατροχάζων cod. Mosq.) ὑποχωρεῖ.] || Cum genitivo autem personæ vel rei junctum significat Insector, Invehor, Reprehendo. Athen. 5, [p. 220, C] de Callia : Πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος. Diog. L. [7, 187] : Εἰσὶ δὲ οἳ κατατρέχουσί που Χρυσίππου, ὡς πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀῤῥήτως ἀναγεγραφότος. [Id. 2, 135; Clem. Al. Str. 2, p. 504, 17. Hemst.] Plura v. ap. Bud. Comm. p. 1071. Quibus adde et Athen. 1, [p. 10, E] : Τῆς μέθης δὲ κατατρέχων ὁ ποιητὴς τὸν τηλικοῦτον Κύκλωπα ὑπὸ μικροῦ σώματος διὰ ταύτην ἀπολλύμενον παρίστησιν. Chrysost. 1 Ad Cor. 14, p. 220 : Ἐπειδὴ κατέδραμε τῶν τὸ χάρισμα τοῦτο ἐχόντων, ὡς οὐδὲν μέγα ἐχόντων. [Κατατρέχειν dicuntur accusatores, si contra crimen veluti decurrunt, h. e. ad ejus vituperationem vel amplificationem argumentis conglobatis utuntur, maxime in epilogis. Hermog. Π. στάσ. p. 46 : Τῶν κατηγόρων μετὰ τὰς ἀποδείξεις κατατρεχόντων τοῦ ἐγκλήματος. Hæc Indignatio dici videtur Ciceroni De invent. 1, 53, ejusque varii loci ad τὸ κατατρέχειν pertinere : vide Καταδρομὴ et Καταφορικός. Ernest. Lex. rhet. Addito κατὰ Dio Cass. 36, 27 : Κατ' τῆς βουλῆς κατέδραμε· 66, 13 : Πολλῷ πλείω κατὰ τῆς μοναρχίας κατέδραμε. Cum dat. 61, 10 : Τῶν συνόντων τοῖς δυνάσταις κατατρέχων. Cum accus. Plato Leg. 7, p. 806, C : Τὸν ξένον ἐάσομεν τὴν Σπάρτην ἡμῖν οὕτω καταδραμεῖν; Dio Cass. 46, 19 : Ὃν οὗτος καταδεδράμηκε· 22 : Κατηγορῶν τε αὐτὸν καὶ κατατρέχων· 48, 3 : Τὸ ἀπολωλὸς πάντες ἀεὶ κατατρέχουσι. Cum duplici accus. 49, 27 : Καταδραμὼν αὐτοὺς πολλά· 50, 2 : Πολλὰ καὶ τὸν Καίσαρα κατέδραμε.] || Καταθρέξαι Hesychio καταδραμεῖν. [De hoc aoristo v. quæ s. v. Τρέχω dicentur.]

Κατάτρησις, εως, ἡ, Perterebratio. Exp. etiam Exesio : nec non Foramen. [Αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις Thom. M. p. 784. Schæf. Αἱ τῶν σφηκῶν κατατρήσεις Hesych. s. v. Κύτταρος. Hemst. Plut. Mor. p. 890, C, ex Epicuro : Γήινον πύκνωμα κισσηροειδὲς ταῖς κατατρήσεσιν (εἶναι τὸν ἥλιον). Schneid. Nonn. Epit. p. 40, 1 ed. Bernard. : Τὰς κατατρήσεις ἔχειν μείζονας. Galen. vol. 19, p. 443, 1 : Ἕλκος συνεχεῖς ἔχον κ. Id. ib. 11 : Τερηδών ἐστιν ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς. Theol. arithm. p. 55, 10 : Τῶν ἐκ κεφαλῆς τεσσάρων κατατρήσεων. Hase.]

[Κατατριᾶκοντουτίζω.] In VV. LL. annotatur τριακοντούτιδας ab Aristoph. vocari Scorta : indeque esse Κατατριακοντουτίσαι, Cum scortis rem habere. [Eq. 1391, ubi de induciis tricennalibus tanquam de scortis loquitur : Φήσεις γ' ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας σπονδὰς παραδῶ σοι. Δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ καλαί. — Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;]

[Κατατρῖβή, ἡ, Intritio, Fucatio. De mulieribus fucatis Clem. Al. p. 254 : Τὰ κοινὰ πάσαις ῥήματα εἰς τὴν κατατριβὴν ἐξευρημένα. Kall. || Inanis consumtio temporis. Eudocia p. 140 : Diogenes τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν dicere solebat. Schleusn. Greg. Nyss. t. 3, p. 23, A. Hase.]

Κατατρίβω, Contero. [Theogn. 55 : Ἀμφὶ πλευρῆσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον. Plato Alc. 1 p. 113, E : Ὡς τῶν προτέρων οἷον σκευαρίων κατατετριμμένων· Phæd. p. 87, B : Ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν· ib. C : Πολλὰ κατατρίψας τοιαῦτα ἱμάτια. « Κατατρίβεις τὴν χλαῖναν ἐν θέρει, Suidas s. v. Ἐν θέρει. » Hemst. Themist. Or. 8, p. 110, A : Τὴν μὲν χλαμύδα κατέτριψε Δαρεῖος οὐκ εἰς μακρὰν, τὴν μνήμην δὲ οὐ κατέτριψε τῆς δωρεᾶς.] Xen. Cyrop. 6, [2, 32] : Ὧν κατατριβομένων καὶ καταῤῥηγνυμένων ἀνάγκη ἀργεῖν. Idem [Mem. 1, 2, 37] : Οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ, Puto ipsos tua loquacitate jam obtusos et pene contritos esse, et tædioso tuo sermone fere enectos. Quibus adde quod e Plut. Fabio [c. 19] affertur, Κατατριβήσεται περὶ τὸν πόλεμον, pro Bello vires suas atteret. [Ib. c. 23 : Κατατέτριπτο τοῖς ἀλωφήτοις ἀγῶσιν. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 60 : Κατατριβήσοιτο ὑπὸ πολέμου.] Potest enim κατατρίβειν aliquando reddi Atterere. [Aristoph. Pac. 354 : Καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι. Isocr. De antid. p. 447 ed. Bekk. : Ἐν τοῖς στρατοπέδοις τοῖς πλανωμένοις κατατετριμμένος.] Thuc. 8, [46] : Καὶ ἅμα μετὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας, αὐτοὺς περὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας κατατρίψαι· quo sensu τρίβειν ἀμφοτέρους dicit Idem [c. 56]. Xen. Cyrop. 8, [4, 36] : Ἐγὼ ταῦτα ἀθροίζω οὔθ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὔθ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Ubi nota copulari καταδαπανᾶν et κατατρίβειν, ut a Plut. τρίβειν et ὑπαναλίσκειν. [Κατατετριμμένη ἑταίρα Pollux 7, 39.] Accipitur etiam pro simplici τρίβω, s. comp. διατρίβω, veluti quum Dem. dicit κατατρίβειν χρόνους. [Hoc dixit Polyb. 1, 25, 6 (ubi libri vitiose κατέστρεψαν) et 5, 62, 6.] Item Πρὸς Εὐβουλίδην, eod. sensu : Κατατρίψαι τὴν ἡμέραν λέγοντα, Diem trivisse s. exemisse dicendo. [P. 1301, 22 : Κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν.] Quo modo et Æschin. [p. 30, 6] : Παρελθὼν δ' ὁ Δημοσθένης κατέτριψε τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. [Polyb. 17, 8, 2.] Et Aristot. Eth. 3, 10, ἀδολέσχους vocari ait τοὺς φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς, καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας. [Dionys. De comp. vv. p. 54, 8 R. : Ἵνα μὴ περὶ ταῦτα κατατρίψω τὸν λόγον· De admir. vi Dem. c. 32 : Κατατρῖψαι τὸν χρόνον περὶ μίαν ταύτην θεωρίαν.] Dicitur etiam aliquis κατατρίβειν τὸν βίον aliqua in re, in qua totum vitæ tempus terit, ᾗ ἀεὶ ἐνδιατρίβει : vel illam faciens κατατρίβεσθαι [Aristoph. fr. 4 : Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος], teste Bud., qui e Xen. affert [Mem. 3, 4, 1] : Ἐκ καταλόγου στρατευόμενος, κατατέτριμμαι λοχαγῶν καὶ ταξιαρχῶν. Et hunc locum ex Eod. [OEc. 15, 10] : Οὐχ ὥσπερ γε τὰς ἄλλας τέχνας κατατριβῆναι μανθάνοντας. [Ælian. apud Suid. s. v. Ἀπίκιος : Τῶν ἐκ παλαίστρας κατατριβέντων. Themist. Or. 26, p. 312, D : Οἱ σύμπαντα τὸν βίον ἐπ' αὐτῇ κατατριβόμενοι. Hemst. Plato Rep. 3, p. 405, B : Ὅταν τις τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβηται. Isocr. p. 426, A : Πλείους λόγους πεπονημένος ἢ σύμπαντες οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες.] Idem Xen. [Mem. 4, 7, 5] dicit studia geometriæ ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, Hominem totum vitæ tempus conterere, antequam ad perfectam eorum cognitionem perveniat. Rursum idem Bud. eund. Xen. Mem. 1, [2, 37 : Αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διαθρυλουμένας] annotat κατατρίβειν accipere pro Conterere dicendo et nominando, Conterere in ore sæpe habendo : afferens et e Luciano [De parasito c. 43] : Οἱ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, pro Semper in ore habentes et veluti deterentes.

Κατατρίζω, Strido, Stridorem edo. Hom. Batrach. [87], de mure : Κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη (sc. a rana subeunte aquas.), πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ· Χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε, Inter pereundum stridorem edebat. [Conf. Κατατρύζω.]

Κατατρίχιος, ὁ, ἡ, Tenuis instar pili, λεπτὸς, Hesych.

[Κατάτριψις, εως, ἡ, Contritio, Attritio. Hippocr. p. 1174, G : Ἡ τῶν ὀργάνων κ., Instrumentorum attritus aut attritio, quum nimia siccitate functionum instrumenta languida, exsoluta et infirma evadunt, translatione a vestibus aut vasis sumta, quæ longo usu attrita, se ipsis sicciora effecta sunt. Foes.]

[Κατατροπὴ, ἡ, Conversio. Paraphr. Dionys. P. 506, p. 16. Cramer.]

[Κατατροπόομαι, In fugam verto.] Ap. Suid. legitur et Κατατροποῦμαι, sed ambiguum quo sensu; tantum enim monet accusativo jungi, omissa expositione. [Joseph. Genes. p. 46, D : Τῷ τοιούτῳ κατατροπωθεὶς εὐτυχήματι πρὸς εἰρηναίαν κατάστασιν ὑποκλίνεται. G. D. Æsop. Fab. 145 : Ὁ εἷς (ἀλεκτρυὼν) τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. Seager. Tzetz. Exeg. Il. p. 119, 25 : Σὲ τὸν εὐσθενῆ κατετροπωσάμην. Ducas Hist. Byz. p. 80, C : Κατατροπώσασθαι τοὺς ἐναντίους. Const. Manass. Chron. p. 36, E; 64, D. Præsenti idem p. 48, B. Schæf. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 94, 102. Bast. Præter. passivi Theodor. Prodr. p. 202 : Μή πω λάθοιμεν κατατετροπωμένοι. || Forma activa Æsop. Fab. 175 ed. Fur. : Αὐτοὺς κατατροποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι. G. D. Jo. Chrys. t. 8, p. 620, D ed. Paris. alt. : Φάλαγγας ὑμεῖς κατετροπώσατε· ubi tamen codd. ἠλλοιώσατε. Hase.]

Κατάτροπος, ὁ, ἡ, Deorsum versus, s. conversus,

Deorsum inclinans s. vergens, ὁ κάτω τετραμμένος : A nam Hesych. κατάτροπον exp. κάταντες. [Et infra Κάτροπον cum eadem explicatione. ‖ Κατάτροπα (?) inter μέρη τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου ap. Polluc. 4, 66, ubi codex Salmasii κακότροπα.]

[Κατατρόπωσις, εως, ἡ, Fugatio. Nicet. Chon. Annal. p. 306, C : Τὴν ἧτταν τούτων καὶ κατατρόπωσιν.]

[Κατατροφεὺς, έως, ὁ, Iren. 3, 12, p. 277 Gr. Routh.]

[Κατατροχάδην, Currendo, Cursim. Ducas Hist. Byz. p. 23, A : Ὡς ἔλθοι (τὰ πράγματα) κατὰ τύχην καὶ κ.]

Κατατροχάζω, Decurro, Incurro. Exp. etiam Roto. [Planud. Ovid. Met. 2, 74 : Ἆρά γε δυνήσῃ κατατροχαζόντων τῶν πόλων ἐναντίον ἰέναι; Boiss. Κατατροχάζων pro κατατρέχων codex Mosq. in loco Palæphati s. v. Κατατρέχω allato.]

[Κατατροχίζω, Rotarum circumactu neco. Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 752 : Ὥστε κατατροχίσαι Οἰνόμαον.]

[Κατατρυγάω. Κατετρύγα ap. Eumath. p. 433, corrupte pro κατερράγη, quod ex tribus codd. Osanni restituendum.]

[Κατατρύζω, Obmurmuro, Disputo contra. Philipp. Anth. Pal. 11, 321 : Τρίβοισθ' εἰς αἰῶνα κατατρύζοντες (—τρίζοντες Planud.) ἀλιτροὶ (γραμματικοὶ) ἄλλων.]

[Κατατρῦπάω, Penetro, Terebro, Gl. Eustathius Opusc. p. 133, 81 : Καὶ κόλαξι δὲ παρατιθέαμεν αὐτὰς (τὰς ἀκοὰς), ὡς καὶ κατατρυπᾶν ... καὶ ἀνευρύνειν εἰς τὸ φαύλως ἀκούεσθαι.]

[Κατάτρυσμα, τὸ, Laceratio. Olympiod. Cat. in Job. t. 2, p. 424, D : Ἀμυχὰς, κ. Hase.]

Κατατρῦφάω, [per κατασπαταλῶ exp. Hesychius] ut κατατρυφᾶν τοῦ λόγου, Greg. Naz. [II. θεολογ. : Ἵνα τι καὶ αὐτὸς κατατρυφήσω τοῦ λόγου, θεοῦ τὴν τρυφὴν ἐξηγούμενος], Eluxuriari in stylo, Luxuriante stylo uti. [Idem vol. 1, p. 167, B : Ἵνα μικρὸν προσδιατρίψω τῷ λόγῳ καὶ κατατρυφήσω τοῦ διηγήματος. Eustath. p. 1616, 32 : Τοῦ τῆς ἱστορίας λωτοῦ κατατρυφᾶν τοῖς φιλολόγοις διδόντες.] ‖ Et cum genit. personæ i. q. ἐντρυφῶ, Bud. p. 1072. [Basil. M. Η. νηστείας : Κατατρυφήσωμεν δὲ τοῦ κυρίου, In epulis dominicis splendide reficiamur. Significat etiam Deridere et ludificari per lasciviam ac delicias. Greg. Naz. : Ἄπιδος φάτνη μόσχου κατατρυφῶντος τῆς Μεμφιτῶν εὐηθείας. Bud.]

Κατατρυφὴ, ἡ, in VV. LL. exp. Libido, Luxuria : sed sine exemplo. A Suida exp. καταφυγή : isque in exemplum affert hæc verba [Soph. OEd. C. 218] : Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν· exponens iterum ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν, Effugium quo minus dicam. Quæ licet in Ms. vet. cod. itidem habeantur, et serie alphabetica confirmentur, haud tamen scio an non suspecta haberi debeant. [Glossa ex κατακρυφὴ corrupta, quod legitur ap. Soph.]

Κατατρύχω, Exhaurio, Affligo, Vexo, ἐλαττῶ, κολούω. [Hesych. : Κατατρύχει, λυπεῖ, καταπονεῖ. Suidas : Κατατρύχειν, ἔλαττον (ἐλαττοῦν, Toupius) πιέζειν.] Hom. [Il. P, 225 : Τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς·] Od. O, [308] : Ἠῶθι προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων, ἵνα μηδὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. [Theocr. 1, 78 : Τίς τυ κατατρύχει;] Et cum dat. instrumentali [Eur. Med. 1100 : Μελέτῃ κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον. De sumtu opes exhauriente Eust. p. 448, 10 : Ἡ ἐπὶ Τροίαν αὐτοῦ δίχα ἵππων στρατεία, ἵνα μὴ κατατρύχωσιν αὐτὸν τῇ δαπάνῃ τούτου.] Chrysost. De sacerd. : Κατατρυχόμενος νηστείαις. [Euseb. Præp. ev. p. 14, B : Τῆς παλαιᾶς εἰδωλολατρείας, ᾗ τὸ σύμπαν ἀνθρώπων γένος δαιμόνων ἀνάγκαις πάλαι πρότερον κατετρύχετο. Valck. ῡ]

Κατατρύω. V. Τρίβος [ubi allato loco Nicandri Al. 592 : Αὐτόν τ' ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρύσαιο δὲ γυῖα, addit :] Ubi etiam obiter nota κατατρύσαιο, a verbo Κατατρύω, significante Emacero, Conficio : ut schol. quoque ibi κατατρύσαιο γυῖα exp. κατίσχνωσον αὐτοῦ τὰ μέλη, Attenua ipsius artus ut macriores fiant. [Præter. passivi ap. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 6 : Ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύσθαι ὑπὸ τῆς πορείας· ex conjectura HSt. qui —τρῦσθαι scribere debebat : libri deteriores alii κατατετρύεσθαι, alii —τετρῶσθαι, alii —τετρύχθαι, optimi κατατάττεσθαι, unde non improbabilis Schneideri conjectura est κατατετάσθαι.]

Κατατρώγω, Comedendo s. Rodendo consumo. Alii simpliciter Comedo. [Cratin. ap. Athen. 9, p. 385, D : Ὅς ἂν ὀπτότατός μοι ἅπάντων ὑμῶν φαίνηται κατατρώξομαι. Timon ap. Sext. Emp. p. 721 : Κατατρώξαντες ἐνὶ σχολῇ ὅσσ' ἐπέπαντο. Aristoph. Ach. 809 : Ἀλλ' οὔ τι πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας. Athen. 13, p. 585, E : Λαβὲ καὶ κατάτραγε. Ælian. N. A. 17, 17 : Τοὺς κλάδους διακόπτουσιν οἵδε, ἐκείνους κατατραγεῖν ἀδυνατοῦντες. Cum genit. Plut. Mor. p. 138, D : Μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν. ‖ Figurate Eustath. Opusc. p. 83, 91 : Κατατρωγόμενος κόλακι, θηρίῳ ὑπούλῳ.]

[Κατατρωματίζω. V. Κατατραυματίζω.]

[Κατατρωξείω, Comedere s. Devorare cupio. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 154, C : Δίκην κυνῶν ἀγαθὰς χώρας κατατρωξείοντες.]

[Καταττῐκίζω, Attice eloquor. Basil. schol. Ms. in Gregor. Naz. p. m. 40 vocem κατεγλωττισμένον exp. κατηττικισμένον, κατὰ τὰς διαλέκτους τῶν Ἑλλήνων ἐκφερόμενον. Bast. ad Greg. Cor. p. 906.]

Κατατυγχάνω, Evenio, Successum habeo. Demosth. B [p. 288, 2] : Ἐὰν δ' ἄρα μὴ συμβῇ κατατυχεῖν, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσιν ἄν τι νῦν ἐξαμαρτάνωσι. Aristot. Pol. 7, [11] : Αὐτῆς δὲ πρὸς αὐτὴν εἶναι τὴν θέσιν εὔχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν, Ipsius autem urbis situm commodum esse civibus, optare oportet ut eveniat, Bud. Exp. κατατυχεῖν etiam Assequi, Sortiri, ut ἐπιτυχεῖν [Hesych. : K., ἐπιτυχεῖν] : itidemque κατατυχὼν, Voti compos, Successu usus. [Cum genit. Demades p. 179, 12 : Ἐὰν δὴ ταύτης κατατύχω (τῆς ἐλπίδος). Marc. Anton. 10, 12 : Ἄριστον γὰρ κατατυγχάνειν τούτου. Diodor. 13, 3 : Προσευχόμενοι κατατυχεῖν τῆς στρατείας, Ut felix esset expeditionis successus. Ælian. N. A. 3, 25 : Ταύτης τῆς πόας ... γενέσθαι ἐγκρατεῖς διψῶσι καὶ οὐδέπω νῦν τῆς σπουδῆς κατέτυχον, i. e. Et ne nunc quidem eorum studio satisfactum est. « Accedo, Assequor, Athanas. vol. 1, p. 82. » Kall. Eodem sensu cum dativo construxit Procop. Hist. p. 644, A : Τοῖς βασιλικοῖς ἱπποφορβίοις κατατυχόντες· 646, C : Τὸ τόξον ἐντείνας ἐπ' αὐτοὺς ἔβαλλεν, ἑνί τε τῶν ἵππων κατατυχὼν εὐθὺς ἔκτεινεν. Cum particip. id. Anecd. p. 62, A : Ἐφίστη τοῖς πράγμασιν οἳ δὴ πάντων ... μιαρώτατοι ἦσαν, ἀεί τε τὸ κακὸν τοῦτο ἰχνηλατῶν κατετύγχανεν. ‖ Passiv. Eurypham. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 344 : Οὐ γὰρ ἐν τῷ ἀπερύκεσθαι τᾶς προθέσιος ... πέπτωκε τὸ εὐδαιμονῆν, ἀλλ' ἐν τῷ κατατυγχάνεσθαι, quod impersonaliter dictum est, nisi κατατυγχάνειν scripsit.]

[Κατατυλίττω, Involvo. Passiv. Epiphan. t. 2, p. 262, B : Κατατυλίττεται. Hase.]

[Κατατυμβοχοέω, Tumulum struo, Sepelio. Hesych. : Κατετυμβοχόησα, ἔθαψα· unde Valcken. ad Theocr. Adon. p. 324 in versu poetæ (Antimachi, ut opinatur) ap. Apollon. De pronom. p. 356 : Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα, corrigebat κατετυμβοχόησα.]

[Κατατυπόω, Exprimo. Euseb. Pr. ev. p. 546, C : Ὧν τὰς εἰκόνας ἐν τοῖς αἰσθητοῖς φασὶ κατατυπῶσαι· ubi conj. Viger., κατατυποῦσθαι. Hase.]

[Κατατύπτω, Pertundo, Verbero. De pectore plangendo poeta ap. Hephæst. p. 34 : Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας. Hemst.]

[Κατατύπωσις, ἡ, Effictio, Imitatio, vox usurpata fort. a rhetore qui hodie evanuit. Certe Raynouard *Lexique roman* t. 2, p. 357 : *Cathatipozis* (sic) *es cant hom designa home a las fayssos* (Quando quis designat hominem per formas) *o a las proprietatz que ha.* Leys d'amors, fol. 142. Hase.]

[Κατατῠραννέω, Tyrannidem exerceo. LXX Num. 16, 13 : Κατατυραννεῖς βιαίως. Strabo 14, p. 658 : Ὁ κατατυραννήσας Κώων. « Pallad. V. Jo. Chrys. p. 174, 177, 266, 293, 326. » Boiss. Pass. Euseb. H. E. 9, 9 : Τῶν ἐπὶ Ῥώμης κατατυραννουμένων φειδὼ λαβών. Theodor. Metoch. Miscell. p. 446, 590.]

[Κατατυρεύω, Paro. Theoph. Sim. Hist. p. 158, 11 ed. Bonn. : Κατατυρεύεται ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Jacobs.]

[Κατάτῡρος, ὁ, ἡ, Caseo conspersus. Archestrat. ap. Athen. 9, p. 399, F : Καὶ κατάτυρα καὶ κατέλαια λίαν.]

[Κατατωτάζω, Dicteriis incesso, Irrideo, Derideo. Heliodor. 6, 2 : Πολλῷ γέλωτι τῶν ἄλλων κατατωθάζων ἐτύγχανε. Liban. vol. 4, p. 1054, 11 : Θυροκοποῦντες κατατωθάζουσι. Cum accus. strui annotat Suidas.]

Καταυαίνω, affertur pro Sicco, Splendidum reddo. In priore signif. scribitur et Καθαυαίνω. [Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 658, B : Πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων· quem l. imitatur Lycophro 397 : Ἐκβεβρασμένον νέκυν δελφῖνος ἀχτὶς Σειρία καθαυανεῖ· ubi libri alii καταυανεῖ. Lucian. Amor. c. 12 : Οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν. Alterius significationis Splendidum reddo, fictæ fortasse e loco Archilochi, exx. nulla sunt.]

Καταυγάζω, άσω, Illumino, Illustro, καταφωτίζω. [Hesych. : Καταυγάσας, φωτίσας. Heliodor. 1 init. : Ἡλίου τὰς ἀκρωρείας καταυγάζοντος. Idem 2, 1. Ἀστέρες καταυγαζόμενοι (plena luna), Julian. Or. 3, p. 109, C. Hemst. Himer. Ecl. 13, 37, p. 238 : Ἀστέρες φαιδρῷ φωτὶ τὴν ἀναγωγὴν καταυγάζοντες. Nilus Epist. p. 13 : Φῶς καταυγάζον τῆς νυκτὸς τὴν στυγνότητα.] Nonn. [Jo. c. 1, 25] : Ὃς ἀνέρα πάντα καθαίρει Πνευματικαῖς ἀχτῖσι καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν, pro eo quod Joannes initio sui Evangelii, Φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον. Sic pass. Gregor. : Τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως κατηυγάσθησαν, Cognitionis fulgore illuminati s. illustrati sunt. Nonn. rursum neutr. usurpasse dicitur pro Luceo et resplendeo; ap. Jo. 8 : sed locus, qui citatur, corruptus est, et incertum quomodo emendandus. [Est v. 5 : Ὅς δέ μοι ἀνὴρ πιστὸν δμαρτήσειεν ἔχων νόον, οὔ ποτε βαίνει ποσσὶν ἀλωομένοις σκιοειδέα κῶνον δμίχλης, ἀλλὰ καταυγάζειεν ἔχων (καταυγάζει ἐνέχων Juvenis) δμόφοιτον ἐν αὐτῷ ζωῆς ἀπλανέος φάος ἔμπεδον. Heliodor. 5, 31 : Χαρίκλειαν χρυσοϋφεῖ στολῇ καταυγάζουσαν. Themist. Or. 15, p. 192, A : Ἡ τῆς σῆς γνώμης ἀγαθοεργία πάντας καταυγάζει καὶ τοὺς πόρρω καὶ τοὺς πλησίον.] Pass. et med. vv. accipiuntur et ipsæ neutr. pro Video, Specto, Aspecto : ut Anthol. [Antip. Sidon. Anth. Pal. 9, 58] : Ζῆνα κατηυγασάμην, Jovem spectavi. [Apoll. Rh. 4, 1248 : Οὐκ ἀπάνευθε καταυγάσσαντο βοτήρων αὔλιον. Clem. Al. p. 70 : Φῶς δὲ ὁ λόγος ἀνθρώποις, δι' οὗ καταυγαζόμεθα τὸν θεόν.]

[Καταύγασμα, τὸ, Illustratio, Lux. Theophyl. Sim. Hist. p. 43, A : Ὑπὸ τὰ ἑωθινὰ καταυγάσματα περισχιζομένου τοῦ σκότους. G. Dind.]

Καταυγασμὸς, ὁ, Illustratio, Illuminatio. [Plut. V. Niciæ c. 23 : Περὶ σελήνης καταυγασμῶν.]

[Καταυγάστειρα, ἡ, Illuminatrix. Epith. Lunæ ap. Orph. H. 8, 6.]

[Καταύγεια, ἡ, Illustratio, Lumen clarum. Aristeas De lxx intt. p. 328 : Εἰς τὸν τόπον ἔχοντα τερπνότητα διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ καταύγειαν συναγόμενοι. Struv.]

[Καταυγέω, i. q. καταυγάζω, Illumino, Illustro. Geminus Elem. astron. c. 10 (in Schneideri Ecl. phys. vol. 1, p. 417) : Ἀστέρες ... καταυγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Boiss. Nisi καταυγαζόμενοι corrigendum.]

[Καταυδάω, Proloquor. Καταύδα Soph. Ant. 86.]

Καταύδησις, εως, ἡ, affertur ex Hippocr. Ἐπαγγελίαις pro Vociferatio, κραυγή. Locus est circa fin., ubi dicit : Καταύδησις λυπέει φιλοπονίης κρατερῆς ὕπο.

[Καταυθαδίζομαι, Superbe me gero. Menand. Exc. Hist. p. 407, 20 : Ἑτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντρυφήσαντος αὐτοῖς. Georg. Pach. Andron. p. 112, A : Ὡς ἂν πλέον τοῦ εἰκότος διὰ τὸ μῖσος καταυθαδιζομένους. Formam activam finxit Suidas : Καταυθαδίζω, γενικῇ. || Καθαυθαδιάζομαι Theoph. Sim. Hist. 1, p. 13, A : Κατηυθαδιάσατο γὰρ Ῥωμαίων ὁ Χαγᾶνος. Scribendum κατηυθαδίσατο. G. Dind.]

[Καταυθεντέω, Dominor, Auctoritatem exerceo in. Jo. Malal. p. 361, 6 : Ὡς πατρίκιος καταυθεντῶν τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου. G. D. Basil. t. 2, p. 243, D : Μὴ ἀτακτείτω ἡ χείρ σου ἡ ἀριστερὰ, μηδὲ καταυθεντείτω τῆς δεξιᾶς. Hase.]

[Καταῦθι olim legebatur ap. Hom. Il. N, 653, P, 535, Ω, 470, Od. K, 567, Φ, 55 : quibus in ll. nunc recte κατ' αὖθι, præpositione ad verbum quod vel antecedit vel sequitur referenda. Eadem ratio adverbii Καταυτόθι ap. Homerum; quod v.]

Καταυλᾰκίζω, Sulco, VV. LL. [Figurate scriptor Christi pat. v. 1479 : Τάδ' αἱμόφυρτα καὶ κατηυλακισμένα μέρη σὰ καὶ μέλη.]

Καταυλέω, Tibiæ sono permulceo [et in universum Musica permulceo. Plato Rep. 3, p. 411, A : Ὅταν ... τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν], ut Bud. Comm. exp., dicens genitivo jungi, citansque Plat. [Leg. 7, p. 790, E], ubi matres pueros δυσυπνοῦντας dicuntur ἀτεχνῶς οἷον καταυλῆσαι [αὐτῶν. Ælian. N. A. 12, 44 : Ἐργασάμενοι αὐλὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπνέοντες εἶτα οὕτω τῶν προειρημένων καταυλοῦσιν. Cum genit. loci, Tibia perflo. Athen. 14, p. 624, B : Εἴ καταυλήσοι τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ.] Idem tamen in Lex. annotat μεταβατικῶς dici καταυλῶ ἕτερον, cujusmodi constr. videbis paulo post e Gregor. [Alciphro 2, 1, p. 198 : Σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς. Καταυλεῖν τὰ μητρῷα, Ad sacra matris deum tibia cantare, Athen. 14, p. 618, C. Similiterque forma passiva in l. Dionysii statim afferendo.] Καταυλοῦμαι vero pass. est Tibiæ cantum audire, aut Tibiis personare. [Plato Rep. 8, p. 561, C : Μεθύων καὶ καταυλούμενος. Posidon. ap. Athen. 5, p. 210, F : Καταυλούμενοι πρὸς Χελωνίδος πολυκρότου ψόφοις. Dionys. A. R. 2, 19 : Καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ μητρῷα μέλη· et, Καταυλούμενος πορεύεται διὰ τῆς πόλεως.] Lucian. [Phalar. 1 c. 12] : Ἡ βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. [De salt. c. ' : Κάθησαι καταυλούμενος. Ælian. V. H. 9, 8 : Κρούων τύμπανα καὶ καταυλούμενος δὲ τὸν βίον κατέστρεψεν. Alciphro 3, 24 : Ψάλλεται καὶ καταυλεῖται.] Strabo 17, [p. 801] : Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην. Plut. [V. Anton. c. 56] : Μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο. Καταυλεῖν nonnunquam metaph. non tantum de oblectatione e tibiarum cantu, sed etiam generaliter de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur : ut Gregor. : Μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὀσμὴν ἐκθηλύνωμεν, μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν· ubi notandum accus. junctum esse. || Pass. Καταυλεῖσθαι, Exibilari et Derideri, s. ut Suid. exp. χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert : Ἀφῃρέθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι. [In contrariam partem Eurip. Herc. F. 871 : Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ, Terrore inflabo.]

Καταύλησις, εως, ἡ, Tibiarum inflatus s. Incentio, ut Cic. et Gell. loquuntur. Theophr. H. Pl. 4, 12 [11, 5], de calamo tibiali (sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit) : Γίνεσθαι δέ φασιν τριένον τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plin. sic reddidit, Et fieri utiles in trimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos sonos. [Apollon. Dysc. Hist. mir. p. 99.]

Καταυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor. [Eur. Rhes. 518 : Νῦν μὲν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη. Xenoph. Anab. 7, 5, 15 : Κατηυλίσθησαν δ' ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὲρ Σηλυβρίας. Polyb. 5, 8, 8 : Αὐτοῦ κατηυλίσθησαν.] Plut. Publ. [c. 22 : Ἅραντες οὖν στρατῷ μεγάλῳ περὶ Φιδήνας κατηυλίσαντο· V. Pyrrhi c. 27 : Ὁ μὲν γὰρ Πύρρος οὐδένα μαχεῖσθαι νομίζων κατηυλίσατο· Lysandri c. 29 : Ἐνταῦθα τῆς στρατιᾶς καταυλισαμένης. Aor. pass. V. Alex. c. 24 : Κατηυλίσθησαν ἀκινδύνως. De Philocteta in antrum ingresso Soph. Phil. 30 : Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ· nam sic ex libris optimis correctum est quod legebatur κατακλιθείς.]

[Κάταυλος, ὁ, ἡ.] Κάταυλον, καταυλημένον [scribend. κατηυλ.], ἀναπεπταμένον, Hesych.

[Καταύστηρος, ὁ, ἡ, i. q. αὐστηρὸς, Austerus, Morosus. Epict. Diss. 1, 25, 15.]

Καταυστὴς, ὁ, Hesychio καταδυστὴς, Urinator, a verbo Καταῦσαι, quod Idem exp. καταδῦσαι, sed et καταυλῆσαι [καταντλῆσαι].

[Καταυτίκα, Statim. Theocr. 3, 21 : de quo loco diximus s. v. Κατατίλλω.]

Καταυτόθι, Ibi. Apoll. Arg. 2, [16] : Καταυτόθι δηρινθῆναι. [776 : Ἐν μεγάροισι καταυτόθι πατρὸς ἐμοῖο· 4, 537 : Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καταυτόθι τέτμον ἄνακτα· 916 : Ἦ τέ οἱ αἶψα καταυτόθι νόστον ἀπηύρων· 1409 : Ἐσσυμένως ἐγένοντο κατ' αὐτόθι· quibus in locis libri partim κατ' αὐτόθι, quod licet ferri possit 4, 298 : Κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες, tamen reliquorum ll. comparatio facit ut hic quoque καταυτόθι prætulisse credamus Apollonium, eorum, ut videtur, opinionem secutum, qui ap. Hom. Il. K, 273 : Λιπέτην δὲ καταυτόθι πάντας ἀρίστους, et Φ, 201 : Τὸν δὲ καταυτόθι λεῖπε,

scriberent, non κατ' αὐτόθι, præpositione ad verbum relata, de quo diversa fuisse grammaticorum judicia ex annotatione scholiastæ ad l. Homeri priorem apparet. Ceterum eadem scripturæ diversitas in adv. Καταῦθι observata est. G. Dind.]

[Καταυχάομαι lectio vitiosa. V. Κατακαυχάομαι.]

[Καταυχένιος, ὁ, ἡ, Qui est in cervice. Rufin. Anth. Pal. 5, 73 : Χερσὶ καταυχενίους λυσαμένη πλοκάμους. Athanas. vol. 1, p. 350, E, a Kallio citatus : Ταῖς καταυχενίοις πληγαῖς.]

[Καταυχέω, Glorior, Superbio. Æsch. Pers. 352 : Πλήθει καταυχήσας νεῶν.]

[Κάταυχμος, ὁ, ἡ, Aridus, Aquæ penuria laborans.] Κάταυχμον Suidas affert cum hoc exemplo : Ἦν δὲ τὸ φρούριον τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως ἅλωτὸν τοῖς πολεμίοις. Sed non exp. Videtur significare Squalioditatem. [Negligenter Suidas excerpsit locum Theophyl. Sim. Hist. 5, p. 124, B : Ἄστυ ὑπὸ τῆς ἔριδος περιφρουρούμενον καὶ ἥκιστα τοῖς πολεμίοις ἅλωτὸν, τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως πεφυκὸς πρὸς πολιορκίαν ἀπρόσιτον. Idem 1, p. 26, B : Ἡ δὲ γῆ ἐκείνου ἄνυδρός τε καὶ κάταυχμος· Epist. 8 : Τάχα μοι καὶ λιμῶττειν τοὺς παῖδας διὰ τὸ κάταυχμον μηχανᾷ.]

Καταύω, Torreo. Item ἀφανίζω, Eust. p. 1547, ex Alcmane [Τὰν Μῶσαν καταύσεις], ubi et hanc scripturam notat cum τ, licet ab αὕω aspirato. [Hesych. : Καθαῦσαι, ἀφανίσαι. Καταῦσαι, καταυλῆσαι, καταδῦσαι· ubi corrig. καταντλῆσαι, quo verbo Photius p. 144, 7, καταῦσαι exponit, eo intellectu quo Pindarus dixit ἐν ἄντλῳ τιθέναι Pyth. 8, 14, hoc est, ut schol. exponit, ἀφανίζειν καὶ ἀμαυροῦν. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 357. Qui cum loco Alcmanis comparavit Aristoph. Nub. 972 : Τὰς Μούσας ἀφανίζων.]

[Καταφαγᾶς. V. Κατωφαγᾶς.]

Καταφάγω [Est verbum αὐθυπότακτον, cujus præsens nullum est, sed aoristus Κατέφαγον. Hesychio : Καταφάγει, κατεσθίει, recte conjunctivos restituit Musurus. Photius p. 144, 8 : Καταφαγεῖν, ἀντὶ τοῦ φαγεῖν], Peredo; simpliciter Edo, Devoro, i. q. κατεσθίω. [Hom. Il. B, 317 : Ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν.] Athen. 10, [p. 412, F] : Τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν, Taurum devorasse. Id. 3, [p. 85, D] ex Epicharmo : Ὄστρεα συμμεμυκότα, Τὰ διελεῖν μέν ἐστι χαλεπὰ, καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα. Aristoph. Pl. [1138] : Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. [Av. 82 : Καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς· Eccl. 1092 : Ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν· et alibi non raro. Xenoph. Anab. 4, 8, 14 : Τούτους (τοὺς πολεμίους) ἦν πως δυνώμεθα, καὶ ἐμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. || Improprie, Absumo, Consumo. LXX Reg. 1, 18, 38 : Πῦρ κατέφαγε τὸ ὁλοκαύτωμα. Figurate Ps. 68, 12 : Ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.] Dicitur et κτήματα s. οὐσίαν aliquis καταφαγεῖν, quomodo et Numos suos comedere, Bona comedere, Patrimonium comedere dicit Cic.; pro Absumere per iuxum, Abligurire, κατοψοφαγεῖν, ut Æschin. loquitur. Hom. Od. [Γ, 315,] O, [12] : Μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι Κτήματα δασσάμενοι· de procis, de quibus Horat. Fruges consumere nati. Athen. 4, [p. 166, C, ex Menandro] : Εἴ τις πατρῴαν παραλαβὼν Γῆν καταφάγοι. Idem etiam οὐσίαν πατρῴαν s. τὰ πατρῷα καταφαγεῖν dicit. [Æschin. p. 13, 38 : Τὴν πατρῴαν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ', εἰ οἷόν τ' εἰπεῖν, καὶ κατέπιεν. || Forma poetica Κάπφαγε pro κατάφαγε ap. Hesych.] Passiv. Καταφάγομαι per fut. exp. Devorabo. [Hac forma futuri, quæ cum ἔδομαι est comparanda, non raro utuntur interpretes V. T., velut Ezech. 36, 8 : Τὸν καρπὸν ὑμῖν καταφάγεται ὁ λαός μου· Deut. 28, 39 : Καταφάγεται αὐτὰ ὁ σκώληξ· Reg. 3, 14, 11 : Τὸν τεθνηκότα καταφάγονται οἱ κύνες· Amos. 1, 4 : Πῦρ καταφάγεται τὰ θεμέλια. Ejusdem dialecti Alexandrinæ forma καταφάγοισαν est pro καταφάγοιεν Proverb. 30, 17.]

[Καταφαιδρύνω, Illustro. Greg. Naz. Εἰς τοὺς μάρτυρ. App. vol. 1. Kall. Splendore s. Hilaritate perfundo, Jo. Chrys. Hom. 126, vol. 5, p. 820 : Διὰ σοῦ πανηγύρεις καὶ ἑορταὶ καταφαιδρύνονται καὶ καταλάμπονται. Seager. Greg. Nyss. t. 2, p. 943, C : Μέλλοντες τῷ λουτρῷ καταφαιδρύνειν τὰ σώματα. Id. ib. p. 1020, B : Καταφαιδρῦναι τὸν λόγον. Transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 770, 3 : Λαμπάδες μυριοπληθεῖς τὴν ἑορτὴν κατεφαίδρυνον. Hase. Splendeo, Cyrill. Al. Glaph. 2, 255. Mendham. Euseb. V. C. 3, 34, 40; Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 67. Boiss.]

Καταφαίνομαι, Appareo [Eurip. fr. Phaethont. p. 268 ed. Matth. : Ἰώ μοι μοι, καταφανήσεται βασίλεια τάλαινα παῖς τ' ἔσω χρυφαῖος νέκυς], Videor esse. [Herodot. 1, 58 : Ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται εἶναι. Frequentatum Platoni, velut Phileb. p. 16, C : Ὥς γε καταφαίνεται ἐμοί· Soph. p. 268, A : Καί μοι διττὼ καταφαίνεσθόν τινε. Cum particip. ib. p. 232, B : Ἔν γάρ τί μοι μάλιστα κατεφάνη αὐτὸν μηνῦον· Leg. 1, p. 631, A : Οὔτε ὀρθῶς ἔτι μοι κατεφάνης λέγων ... Cum infin. 7, p. 811, D : Πάντων μοι μετριώτατοί γε εἶναι κατεφάνησαν. Xenoph. OEc. 7, 2 : Οὐδὲ τοιαύτη σου ἡ ἕξις τοῦ σώματος καταφαίνεται. Demosth. p. 348, 23 : Ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο.] Aristot. De mundo [c. 1] : Μικρὰ κατεφαίνετο ἂν καὶ οὐδενὸς ἀξία, Parva videretur esse. Affertur et ex Aphthonio, Ὄνομα αὐτῇ κατεφάνη λαμπρότατον. [Κατεφαίνετο pro ἐφαίνετο libri deteriores Aristoph. Vesp. 831.]

[Καταφαίρετος, ὁ, ἡ, Sublatus. Epiphan. vol. 1, p. 775, A : Ἵνα ἐν τῷ μνήματι καταφαίρετον ποιήσῃ τὴν φθοράν.]

Καταφάνεια, ἡ, [Pellucidiatas. Plut. Mor. p. 914, F : Διὰ τί τῆς θαλάττης ἐλαίῳ καταρραινομένης γίνεται καταφάνεια καὶ γαλήνη; 915, F : Ταῖς ὄψεσι διαύγειαν καὶ κ. διδόντες· 950, B : Τοὔλαιον αὐγὴν καὶ κ. ἐν βυθῷ παρέχει.] Perspicuitas, VV. LL. sine exemplo. [Plutarch. Mor. p. 715, F : Παντὸς ἤθους καὶ παθοῦς ποιεῖ καταφάνειαν ἐν τοῖς λόγοις, i. q. πᾶν ἦθος καταφανὲς ποιεῖ, Perspicuum, manifestum facit, Detegit.]

Καταφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Qui apparet; potius Conspicuus, Apertus. Xen. [Cyneg. 6, 6 : Διόδους καταφανεῖς·] Cyrop. 3, [3, 28] : Οἱ μὲν Ἀσσύριοι οὕτως ἐστρατοπεδεύοντο, ὥσπερ εἴρηται, ἐν περιτεταφρευμένῳ μὲν, καταφανεῖ δέ· [Hipparch. 5, 7 : Ἦν πᾶν καταφανὲς ἢ τὸ χωρίον· Anab. 1, 8, 8 : Οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι, Nondum in conspicuo erant.] Item καταφανὲς dicitur esse aliquid, Perspicuum, Evidens, Manifestum : unde καταφανὲς ποιεῖν, Isocr. [p. 222, B], et καταφανὲς ποιεῖσθαι, Xen. [Cyrop. 1, 6, 14], Manifestum reddere, Declarare. [Plato Gorg. p. 453, C : Ὡς μάλιστ' ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ περὶ ὅτου λέγεται· Leg. 7, p. 812, A : Τότε ... τοῦτο αὐτὸ ἔσται καταφανέστερον· Theæt. p. 186, E : Καὶ μάλιστά γε νῦν καταφανέστατον γέγονεν ἄλλο ὂν αἰσθήσεως ἐπιστήμη. Demosth. p. 826, 15 : Οὐ βουλόμενοι καταφανὲς ποιῆσαι τὸ πλῆθος τῆς οὐσίας τὸ καταλειφθέν. Isocr. p. 15, A : Ἔδοξαν εἶναί μοι καταφανεῖς οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι. Theopomp. ap. Athen. 6, p. 271, C : Μὴ καταφανεῖς γένωνται ... ἐρημωθέντες. Polyb. 7, 11, 8 : Καταφανὴς ἐγένετο τοῦτο ποιήσων. Cum ὅτι Plato Polit. p. 265, D : Ὅ γε βασιλεὺς ἡμῖν ... καταφανὴς ὅτι ... νομεύει. Xenoph. OEc. 1, 20 : Καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαί εἰσιν. Cum ὡς id. Hipparch. 7, 8 : Ὡς ποιεῖ τι μὴ καταφανῆ ὄντα. Diodor. 11, 27 : Πᾶσιν ἐγένοντο καταφανεῖς ὡς ... ἀμφισβητήσοντες τῆς ... ἡγεμονίας· ubi alii libri ἀμφισβητήσουσι.] Interdum redditur Compertum, Notum, ut ap. eund. Xen. : Καί σοι καταφανὲς τοῦτ' ἔστι. [Cyrop. 4, 3, 7.] Et apud Plat. [Epin. p. 989, A, Antiphont. p. 137, 32] : Καταφανῆ γέγονε, Comperta sunt. Ap. Eund. καταφανὲς redditur etiam, Quod constat, De quo constat. Item Καταφανὴς ἐγένετο ex Æschine, pro Manifestus est, Manifesto deprehensus, compertus [p. 33, 21 : Ἐξιστάμενος αὐτοῦ καταφανὴς ἦν. Hesych. : Ἐπίληπτος, καταφανής. Κατάφωρον, ... καταφανῆ γενόμενον. Apollodor. 3, p. 249 ed. Gal. et alibi (ut 3, 15, 4, p. 369) καταφανὴς hoc sensu utitur. Albert.]

[Καταφᾰνίζω, E conspectu tollo, Perdo, Vasto. Hesych. : Καταδηώσαντες, ... πραιδεύσαντες, καταφανίσαντες.]

Καταφαντάζω, vel Ἀναφαντάζω, ut alibi scribit, Bud. interpr. Apparere facio, et Phantasia afficio, afferens e Basil. [vol. 3, p. 315, A : Τὰς οἰνοβαρεῖς κεφαλὰς, ἃς ὁ ἐκ τῆς κραιπάλης ἀναφερόμενος ἀτμὸς ... καταφαντάζει, χαίρειν ἀφέντες. G. D. Pass. Herm. Trism. p. 27, 21 : Οὐρανοῦ κάλλος, θεῷ καταφανταζόμενον. Interpr., Deo similem. Hase.]

Καταφαντὸς, ὁ, ἡ, Qui affirmari potest, Affirmandus : ut ap. Suid. : Ἀξίωμά ἐστι πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἢ καταφαντόν.

Καταφανῶς, Evidenter, Manifeste, Palam, ἐμφανῶς, προφανῶς. [Aristoph. Eq. 943 : Κ. ἀγαθὸς πολίτης. De-

mosth. p. 932, 8 : K. οὕτως ἐξελέγχονται. Καταφανέστερον Isæus p. 69, 8, ex cod. : nam vulgo καταφρονέστερον.]

[Κατάφαρκτος. V. Κατάφρακτος.]

Καταφαρμακεύω, Veneficio s. Veneficiis afficio. Bud. reddit, Veneficio afficio et sortilegio; additque accipi a Plat. Phædro [p. 242, E : Τοῦ σοῦ λόγου, ὃς διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος καταρφαρμακευθέντος (Incantati) ὑπὸ σοῦ ἐλέχθη], pro Ita afficio ut qui carmine affecti sunt. Affert etiam e Plut. Dione [c. 3 : Καταφαρμακεύειν τὴν Ἀριστομάχην, Veneno interficere. Alex. Trall. 12, p. 239 ed. HSt. : Καταφαρμακεύειν αὐτούς.] In VV. LL. exp. Venenis inficio, et Excanto. [|| Inficio, Fuco. Lucian. Amor. c. 39 : Γρᾶες ... ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα.]

Καταφαρμάσσω, vel Καταφαρμάττω, i. q. καταφαρμακεύω, Veneficio s. Veneficiis afficio etc. [Herodot. 2, 181 : Ὦ γύναι, κατά με ἐφάρμαξας.] Plut. Dione [c. 14] : Ὅτι οὐ λέληθε Δίων κατεπάδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ τὸν Διονύσιον. [Suidas s. v. Ἰυγξ : Καταφαρμάττουσα τὸν Δία ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας. Hemst. || Figurate, Mitigo. Greg. Nyss. t. 2, p. 947, A : Λογισμοῖς τισι τὸ πάθος καταφαρμάσσοντα. Hase.]

Κατάφᾰσις, εως, ἡ, opp. τῷ ἀπόφασις, Affirmatio : oppositum negationi. [Defin. Platon. p. 413, C : Ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει.] Sed Aristot. κατάφασιν, sicut et ἀπόφασιν, tribuit τῇ διανοίᾳ etiam, Eth. 6, 2 : Ἔστι δ' ὅπερ ἐν διανοίᾳ κ. καὶ ἀπόφασις, τοῦτ' ἐν ὀρέξει δίωξις καὶ φυγή. Itidem vero supra ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν, in Ἀπόφημι. [V. annot. ad Plotin. vol. 3, p. 109. Creuz. Alcinous p. 345, A. Valck.] Invenitur et genitivo junctum ap. Theophyl. Ep. 40 : Καὶ ἦν τῷ ποιμένι ἀπόφασις ἡ τῆς ἀληθείας κατάφασις. [K., Affirmatio, contraria τῇ ἀποφάσει, Negationi. Hermog. Π. δεινότ. p. 76. Suidas : K., πρόρρησις διὰ συγκαταθέσεως. V. Ἀπόφασις. Latini rhetores Intentionem illam, hanc Depulsionem vocant : v. Fortunat. Art. rhet. 1, p. 39. Ernest. Lex. rhet.]

Καταφάσκω, pro κατάφημι. In VV. LL. e Gaza affertur pro Affirmo. A. [Photio et] Suida autem καταφάσκει exp. προλέγει, et ἐπινεύει, si non mentiuntur ejus exemplaria. [Fort. ex Philone vol. 1, p. 104, 19 : Καταφάσκει καὶ ἐπινεύει λέγων. Theophyl. Sim. Hist. p. 77, 11 ed. Bonn. : Ὡς δ' οἱ περιεστῶτες αὐτὸν κατέφασκον. Hase. Cum genit. Eustath. Opusc. p. 50, 81 : Τὴν χρυσοχόον ταύτην καῦσιν οὐ καταφάσκειν ἔχω τοῦ Χαλδαϊκοῦ. Passiv. p. 114, 68 : Οὐδὲ συγγραφεὺς, εἴ που μνήμας τοιαύτας ὑποκινεῖ, καταφάσκεται εἰς μνησίκακον· 163, 23 : Ὡς ἂν ἔχοι καταφάσκεσθαι ἡμῶν τὸ Δαυϊτικὸν ἀληθέστατα ὡς ... ἐσμὲν ψεῦσται.]

Καταφᾰτίζω, v. in Καταφημίζω.

Καταφᾰτικὸς, ἡ, ὸν, opp. τῷ ἀποφατικός : ut καταφατικὸς λόγος, Aristot., Affirmativa oratio, Affirmans oratio, Ajens, quo participio Cic. utitur. [Dionys. Areop. De M. Th. 3, p. 735. Boiss. Ἀξίωμα καταφατικὸν in Papyro Letronnii, *Fragments inédits*, Paris. 1838, p. 10 et seqq. Καταφατικὴν ap. Hesych. cum interpretatione aliena δυσκάθεκτον. || Adverb. Καταφατικῶς. Eustath. p. 92, 22 : K. ὁμόσει.]

Κατάφατος, ὁ, ἡ, affertur pro Recens, qui potius πρόσφατος.

[Καταφατουμένη lectio vitiosa. V. Καταφθατέω.]

[Καταφαυλίζω, Vilipendo. Plut. V. Alex. c. 28 : Ὁ καταφαυλίζων μου τὸ δεῖπνον, ὅτι ταῖς τραπέζαις ἰχθῦας ὁρᾷς ἐπικειμένους.]

[Καταφέγγω lectio vitiosa. V. Καταφλέγω.]

Καταφέρεια, ἡ, Proclivitas. Ac videtur Athen. [8, p. 352, C] dixisse καταφέρειαν ἡδονῆς pro καταφέρειαν εἰς ἡδονὴν, scribens : Ὁμοιότητι δὲ εἰς τὴν καταφέρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν μνηστήρων εἰκάζων τῇ Κυρήνῃ. Est enim Athenæi hic l., non Diog. L., ut habent VV. LL., in quibus et εἰκάζω pro εἰκάζων scribitur : est autem profectus e Bud. Comm. hic error. [Hesych. s. v. Ἀκολασία. Hemst.] || Κατωφέρεια, q. d. Pronitas qua Aliquid deorsum fertur, ad ima tendit, etc.

Καταφερὴς [et Κατωφερὴς], ὁ, ἡ, [Declivis. Hesych. : Κλιτὺς, ... τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν, ἢ τὰ καταφερῆ. Xenoph. De ven. 10, 9 : Ἐὰν μὲν ᾖ τὸ χωρίον καταφερὲς, ... ἐὰν δὲ ἄπεδον (Planum). De capite deorsum spectante s. ferente ib. 5, 30 : Ἔχει γὰρ (ὁ λαγὼς) κεφαλὴν κούφην, μικρὰν, κατωφερῆ, ubi libri quidam et Xenophontis et Pollucis 5, 67, καταφερῆ, quod præferendum. Κατωφερὴς κατάβασις, Præceps descensus, Polyb. 3, 54, 5. K. φυγὴ, Declivis fuga, 2, 68, 7 : Ὡς ἀνωτάτω σπεύδοντες λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους, εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γενέσθαι τοῖς πολεμίοις. Ἐπιτρόχαλος καὶ καταφερὴς ῥύσις τῆς λέξεως, Incitatus et præceps dictionis fluxus, Dionys. De admir. vi Demosth. c. 40. De sole versus occasum declinante Herodot. 3, 63 : Εὖτ' ἂν δὲ γίνηται καταφερὴς ὁ ἥλιος.] Pronus, Proclivis, sed addita frequenter habet hæc verba, πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Ad res venereas, aut certe his similia. Athen. [13, p. 589, D, ubi non est artic.] : Πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής. [Hesych. : Χαλίφρονας, ... τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς. Hemst. Geopon. 12, 23, 3 : Καταφερεστέρας εἰς ἀφροδίσια.] Interdum et sine adjectione usurpatur pro Eo itidem, qui proclivis est ad res venereas, s. illis deditus, i. e. λάγνος, Salax. Diog. L. [4, 40] de Arcesilao : Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής. Dicitur etiam Κατωφερής : et quidem non tantum pro καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, sed et pro ἐπιῤῥεπὴς, καταπρηνής. V. supra. [K. κοιλία, Profluens alvus, Oribas. p. 43 Matth. || Et s. v. Ἀνωφερής :] Alterum autem comp. Κατωφερὴς, contr. signif. habet, Qui deorsum fertur, deorsum propendet. In VV. LL. Ad ima tendens, Pronus, Declivis, ut κατωφερὴς ῥοπὴ ap. Alex. Aphr. Item περὶ ἀκολάστου, ut dicitur in Καταφερής. [Phrynich. p. 439 : Καταφερὴς ἐπὶ τῶν πρὸς ἀφροδίσια ἀκολάστων λέγουσιν οἱ πολλοὶ, οὐδαμῶς οὕτω τῶν δοκίμων χρωμένων. Generalius Photius p. 144, 12 : K. οὐχ ὁ ἄσωτος, ἀλλ' ὁ κάτω φερόμενος (κάτω a m. pr. in κατα mutatum : unde scribendum καταφερόμενος. G. D.) : namque non solum καταφερὴς πρὸς ἀφροδίσια Apollodor. ap. Athen. 7, p. 281, F : Τοὺς

α

ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς (κατωφερεῖς epitome : κατωφερεῖς Etym. M. p. 72, 52, recte. G. D.). Diog. L. 4, 40, πρὸς ἀφροδίσια, et cum articulo καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφρ. Plut. Mor. p. 839, A; 849, D; εἰς τὰ ἀφρ. Geopon. 12, 23, p. 900, et καταφέρεια ἡδονῆς Athen. 8, p. 352, C : sed etiam καταφερὴς πρὸς οἶνον Plut. V. Alex. c. 23; neque tamen tam late patet quam latinum Proclivis, sed semper in vitio ponitur, ut v. c. pro εἰς ποίησιν κατάφορος καὶ κατάντης Plut. Symp. 2, 5, 2, et in aliis rebus indifferentibus καταφερὴς usurpare non liceat. Veteres autem ultra propriam hujus nominis signif. non progressi sunt, sed Declivia καταφερῆ et κατωφερῆ appellant, quæ omnibus fere locis inter se permutantur, ap. Xenoph. De ven. 5, 30, Diodor. 2, 186, Nemes. De nat. hom. 2, 91; 17, 220, neque significatione inter se distant, ut Oudendorpio visum ad Thom. M. p. 520. Κατωφερὴς propria signif. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 944, Geopon. 2, 3, p. 73, Cyrill. C. Julian. p. 272, C; impropria κατωφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια Hesych. s. v. Σαλαβακχὼ et Etym. M. s. v. Θηλυτεράων. Schol. Mosq. ad Hom. Il. Ω, 30 : Τὴν πρὸς συνουσίαν κατωφέρειαν. Schol. Aristoph. Ran. 127 : Κατάντη Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. Idem ad Pac. 152 : Κατώκαρα, κατωφερῶς· τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν κατώκαρα λέγεται Ἀττικῶς ὑφ' ἕν. Lobeck. ad Phryn. Καταφορεῖς περὶ τὸν ὕπνον ὄντες, In somnum delapsi, ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 156, B, quod καταφερεῖς scribendum.] || Est porro ab illo κατωφερὴς et adv. Κατωφερῶς, quod affertur pro Deorsum, et In præceps, e schol. Aristoph. Pac. [152, ubi i. q. κατωκάρα.]

Καταφέρω, Deorsum fero, Defero, Demitto. [Perfect. ap. Hesych. Κατήνοχα (codex κατήνοκα), κατενήνοχα.] Est enim καταφέρω quasi κάτω φέρω, ut ἀναφέρω, quasi ἄνω φέρω. [Æsch. Eum. 368, de Furiis reos insectantibus : Μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν.] Philo De mundo : Διὸ κἂν ἁψάμενος ὀᾷδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται, Quo evenit ut si succensam facem deorsum in terram demiseris, nihilo secius flamma reluctans, sursum illico resiliat, Bud. Ex Chrysost. Comm. in Ep. ad Coloss. pro Dejicio, Deturbo : Ὁρᾷς τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε κατενεγκεῖν τὸν Ἀδάμ; [|| Deduco. Jo. Malal. p. 300, 17 : Κἀκεῖθεν κατενεγκὼν αὐτὴν ἀπήγαγεν ἐν τῇ Ῥώμῃ· 396, 14 : Ὅστις κατήνεγκε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ θείου τύπου νυκτέπαρχον Μηνᾶν.] Affertur

autem et prō Sopio, ex Alex. Aphr. Probl. : Θελγομένη δὲ καὶ εἰς ὕπνον αὐτὰ καταφέρει. Sed et quum ita usurpatur, videri queat aliquam Deferendi s. Dejiciendi aut Demittendi signif. habere, præsertim si respiciamus somnum, qui et a quodam poeta (Propertio, si bene memini) dicitur Declinare ocellos. V. Καταφέρομαι. || Ponitur pro φέρω κατὰ, ut καταφέρει αὐτοῦ σκύφον, Scyphum infert in eum, Scyphum illi impingit. Sed affertur e Plut. Apophth. [p. 236, E] et cum dat. : Καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, pro Ensem infert in hostem : ex LXX autem Interprr. Genes. 37, [2] metaphorice, et addita præp., Κατήνεγκαν κατὰ Ἰωσὴφ ψόγον πονηρὸν πρὸς τὸν πατέρα, ubi necesse est vacet alterutra præp. Poterit autem fortasse reddi hic κατήνεγκαν itidem Impegerunt. || Καταφέρω cum accus. et quidem habente interdum adjectum dativum personæ, Bud. [p. 412] vertit Incutio, Adigo, Allido : afferens e Luciano exx., quæ ibi vide; addens et hoc ex Eod. [Prom. c. 2] : Ἐῤῥωμένως τὴν σφύραν κατάφερε. Possit autem videri καταφέρω in hujusmodi signif. jungendum potius esse superiori, ubi κατὰ i. valere existimatur q. κάτω, quoniam ictus deorsum feruntur. [Tim. c. 40 : Σκάπτε ... βαθείας καταφέρων· ubi Hemst. : « Intelligunt πληγάς· ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους. Utrum maluerit non patefecit Budæus, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat Allidere, Incutere, Adigere. In Somn. c. 3 : Σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, sc. τὸν ἐγκοπέα. (D. deor. 8, 1 : Διελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών, ubi ex præcedentibus intelligendum τὸν πέλεκυν.) Ælian. V. A. 11, 32 : Εἶτα τὴν σμινύην καταφέρων διέκοψε κτλ. Achill. Tat. 1, 3 : Ἀνατείνουσα τὴν ἅρπην καταφέρει τῆς ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δικελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, Ligonem adigere in profundam terram. » Geopon. 2, 2, 3 : Καταφερόμεναι ἀπὸ ὕψους πλῆγαι μᾶλλον καθάπτονται τῶν βοῶν. « Καταφέρει τὴν κεφαλὴν, In caput impingit s. illidit gladium, Galen. De dign. et cur. aff. 4. » Gatak. || Dejicio, Destruo. Polyb. 4, 64, 11 : Τοὺς λοιποὺς πύργους ... ἐπέταξε τοῖς προνομεύουσι καταφέρειν. Exx. passivi infra attulit HSt. || Pro καταλύω, Solvo, dictum reprehendit Suidas s. v. Καταλύσας : Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπαγξαμένου κατενέξεως· οὐ γὰρ δεῖ λέγειν κυρίως κατενεγκεῖν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καταλῦσαι. || I. q. καταβάλλω, Pendo, Solvo. De tributo Polyb. 1, 62, 9 : Ἀργυρίου κατενεγκεῖν Καρχηδονίους Ῥωμαίοις δισχίλια τάλαντα· 33, 11, 6 : Πεντακόσια τάλαντα κατενεγκεῖν ἐν ἔτεσεν εἴκοσι.] Κατοίσειν χρήματα, Allaturum s. Numeraturum esse pecunias, a καταφέρω : id enim fut. 1 mutuatur ab inus. th. κατοίω. Itidem Hesych. [et Apollon. Lex. Hom.] κατοίσεται affert pro κατάξει. [Ex Hom. Il. X, 425 : Οὔ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω. || Defero (ad judicem). Demosth. p. 545, 9 : Μηκέτι καταφερέτωσαν (τὸ ἔγκλημα) ἀπὸ τούτου (τοῦ διαιτητοῦ) ἐφ' ἕτερον δικαστήριον. ‖Signif. intransit., Dependeo, Hesych. : Κόρσαι, αἱ τῶν ὀφρύων τρίχες καταφέρουσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Hemst.]

‖Καταφέρομαι, Deorsum feror, Deferor. [Demosth. p. 1158, 15 : Διὰ τὴν χρείαν κατηνέχθη (supellex e loco superiore in inferiorem). Lucian. De Syr. dea c. 58 : Τὰ ἱρήια ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι. « De fluvio qui deorsum fertur, Hesych. s. v. Πεντέλεια : Ὄρος ἐξ οὗ ὁ ποταμὸς καταφέρεται. » Hemst. Geopon. 5, 2, 16 : Ὄμβρων καταφερομένων. « Hippocr. p. 1200, G : Τὰ καταφερόμενα ἐκ τῶν φυημάτων καὶ ἐμπυημάτων, Quæ ex tuberculis deferuntur, h. e. vacuantur et effluunt. » Foes. Oribas. p. 43 : Ὧν ἐν τῷ πυρέσσειν αἱ κοιλίαι καταφέρονται, Alvi profluunt.] Pessum eo, Sido, Bud. Mergor, ex Aristot. [H. A. 8, 2], de testudinibus : Καταφέρεσθαι γὰρ πάλιν οὐ δύναται. Sic pro his Varronis, Ovum quod inane, natat, plenum desidit, legitur in Geopon. [14, 7, 27] : Ὠῶν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται [κατενεχθήσεται] κάτω. Ubi observa etiam addi κάτω : quod vacat, sicut ἄνω interdum cum ἀναφέρομαι. [Theophr. H. Pl. 4, 13, 5 : Ὅταν δοκῇ καταφέρεσθαι ἡ ἄμπελος, Deterior fieri, Retroire. Schneid.] Dejicior, Deturbor, Diruor, Evertor, ut, Πόλεις σεισμῷ κατενεχθεῖσαι, Urbes terræ motu eversæ. Idem, Τείχη κατενεχθήσεται καὶ δίχα μηχανημάτων. Itidemque ap. Chrysost. in Comm. Ep. 1 ad Cor. : Οὐ γάρ ἐστιν ἴσον οἰκίαν κατενεχθεῖσαν ἀναστῆσαι, καὶ μηδὲ ὅλως ὑφεστῶσαν παραγαγεῖν. [Plut. V. Dion. c. 44 : Πολλῶν ἤδη (οἰκιῶν) φλεγομένων καὶ καταφερομένων ἐπὶ τοὺς διαθέοντας. Jo. Malal. p. 397, 17 : Πάντα κατηνέχθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντα.] Interdum vero redditur potius verbo neutro Ruo, aut certe Pessum eo, Labor, ut in illo Greg. Naz. l. κατενεχθεῖσαι Bud. vertit etiam Pessum euntes. Qui profert alioqui hoc exemplum verbi καταφέρεσθαι positi pro Ruere. Idem ex Hippocr. affert, Εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη, pro In solitum morbum vel affectum delapsus est. Admonet autem, hoc verbo Subitam collapsionem vel delapsionem significari. E Greg. Naz. autem affert Idem in suo Lex. : Πρὶν παντελῶς ἔξω πεσεῖν καὶ κατενεχθῆναι πρὸς θάνατον, nisi potius scrib. est εἰς θάνατον, ut paulo ante, Εἰς πάθος κατηνέχθη. Ex Eod. De Adamo : Φθονηθεὶς, καὶ διὰ τοῦτο κατενεχθείς. Idem ap. Lucam in Act. 20, [9], Κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, vertit, Quum amplius in somnum collapsus esset. Addens, Vel, ut Interpres scripserat, Victus somno, h. e. Obrutus et mersus. Pro quo Ductus verbum errore librariorum obrepsit. Hæc ille. Sed quod ad illam interpretationem attinet, Quum amplius in somnum collapsus esset, mihi probari nullo modo potest, quum dicat Luc. κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, non εἰς τὸν ὕπνον. Adde quod male interpungit hunc l., quum ἐπιπλεῖον jungit verbo κατενεχθεὶς, quod præcedentibus adhæret. Ita enim Luc., de juvene quodam in fenestra sedente : Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Totum autem l. ita reddit Bud., Altiore somno obdormiscens, disserente Paulo, quum amplius in somnum collapsus esset, etc. Ubi hoc quoque suspectam nobis hanc interpr. debet reddere, quod quum jam dixisset Luc. καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, odiosa quædam et inutilis repetitio esset in sequente partic. κατενεχθεὶς, si et ipsum ad somnum referretur. Quæ simul omnia faciunt ut ab illo hic discedens, κατενεχθεὶς intelligam dictum de eo, qui præ somno s. vehementia somni deorsum latus est (si ita loqui licet, interpretando ad verbum) et pessundatus. Adeo ut etiam vet. Interpretem potius Ductus, ut habent vulg. edd., quam Victus scripsisse credam. Ut autem ad illum alterum usum hujus voc. veniam, quem habet in hoc l., quum dicitur καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ [Καταφερόμενοι ἐν τοῖσιν ὕπνοισι Hippocr. p. 1137, C], sciendum est καταφέρεσθαι sæpe dici sine adjectione pro Obdormiscere vehementius, ut interpr. Bud., afferens ex Aristot. De gen. anim. 5, [1] : Ἀλλ' ὅμως ἐγειρόμενα φαίνεται καὶ ἐν τῇ μήτρᾳ, εἶτ' εὐθὺς καθεύδουσι καὶ καταφέρεται πάλιν. Ex Eod. in l. De somno et vigil. [c. 3] : Καὶ καταφερόμενοι καὶ νυστάζοντες τοῦτο δοκοῦσι πάσχειν. [Καταφερόμενοί τε καὶ ἐγειρόμενοι Aristot. De insomn. c. 3.] Idem autem in suo Lex. καταφέρεσθαι exp. In somnum collabi, afferens e Diosc. : Διεγείρειν δὲ δεῖ αὐτοὺς μὴ ἐῶντας καταφέρεσθαι. Sic in VV. LL. καταφερόμενοι ex eod. Diosc. affertur pro In somnum procidui, Ruell. interpr. : item Sopiti, Veternosi. Ad me certe quod attinet, non dubito quin cum verbo καταφέρομαι habente hanc signif. subaudiri possit dat. ὕπνῳ, non minus quam εἰς ὕπνον (quod subaudire videtur ille, quum vertit Collabi in somnum), ut sit καταφέρομαι ὕπνῳ (nisi tamen quis malit ὑπὸ τοῦ ὕπνου) Dejicior s. Sternor somno, s. Prosternor. At cum verbo Καταφέρω posito pro Sopio, Obdormiscere facio, non male subaudietur εἰς ὕπνον : quod et Bud. sequens, vertit etiam, In somnum sterno. Unde nec de καταφέρομαι εἰς ὕπνον velim pertinacius contendere. Ceterum in VV. LL. e Gaza [ex Aristot. H. A. 5, 19; 9, 39, Meteor. 3, 2, Theophr. De sign. 1, 11] affertur Καταφερομένου τοῦ ἡλίου pro Occidente sole, ubi itidem videri possit subaudiendum εἰς δύσιν. [Ἡ σελήνη καταφερομένη Plut. V. Pomp. c. 32. Τῆς ἡμέρας ἤδη καταφερομένης V. Timol. c. 12, Dionis c. 42.] || Appello in portum s. Appellor, ut alii loqui malunt. Aut potius Appello, sine illa adjectione, quam VV. LL. habent. Thuc. 1, [137] : Ἐν ᾗ ὁλκάδος τυχὼν ἀναγομένης ἐπ' Ἰωνίας, καὶ ἐπιβὰς, καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον. Herodian. 3, [9, 14] : Καταπλέων γὰρ ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων

ὄχθας κατηνέχθη, ubi Polit., Nam impositus navibus permultis exercitus universus, nequaquam sc. quo intenderat, Romanæ appulsus ripæ. Sed observandum est, nos in hac signif. verbi καταφέρομαι posse reverti ad Latinum Deferor, et aptissime eo uti. [Polyb. 3, 22, 6 : Μὴ πλεῖν Ῥωμαίους ... ἐπέκεινα τοῦ ἀκρωτηρίου, ἐὰν μὴ ὑπὸ χειμῶνος ἢ πολεμίου ἀναγκασθῶσιν· ἐὰν δέ τις βίᾳ κατενεχθῇ ... 23, 3 : Ἐὰν δέ τις ὑπὸ χειμῶνος ἢ πολεμίων βίᾳ κατενεχθεὶς δέηταί του ... Et activ. 3, 24, 11 : Ὁ χειμὼν αὐτὸν κατήνεγκεν εἰς Σαρδόνα. ‖ Καταφέρεσθαι ἐπί τινα διάληψιν, In aliquam cogitationem devenire, incidere, Polyb. 10, 40, 6; γνώμην 30, 17, 13. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα καταφέρονται, Hanc spem sequuntur, 6, 9, 3. Ἐπὶ τὸ συγχρῆσθαι κατηνέχθη τοῖς Ἴβηρσιν, Eo descendit ut Hispanorum uti auxilio decerneret, 11, 20, 7. Schweigh. Dionys. De Lysia c. 17 : Ἐπὶ τὰς αὐτὰς κατενήνεκται διανοίας.] ‖ Καταφέρομαι τοῦ ἐχθροῦ, Ruo et impetum in hostem facio, Bud., sed absque auctore et exemplo. [Similiter schol. cod. Bav. Libanii vol. 1, p. 182 : Περὶ μοναχῶν τοῦτο λέγει, καθὼς καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ ἱερῶν καταφέρεται μοναχῶν· quod nova Græcitate pro καθάπτεται, Invehitur, dictum videbatur Reiskio. G. Dindorf.]

Καταφεύγω, Confugio. [Herodot. 2, 113 : Ἐς τὸ (ἱρὸν) καταφυγὼν οἰκέτης ὅτεῳ ἀνθρώπων· 5, 46 : Καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς βωμόν· 6, 75 : Τοὺς καταφυγόντας ἐκ τῆς μάχης. Semel ap. Tragicos, Eur. Iph. 911 : Οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνυ. Plato Leg. 6, p. 778, E : Εἰς αὐτὸ (τὸ τεῖχος) καταφεύγοντας. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 16 : Κόνων δ' ἔφευγε ... καὶ καταφεύγει εἰς Μυτιλήνην· 4, 8, 28 : Φυγάδας, ὅσον εἰς τὴν Μυτιλήνην καταπεφεύγεσαν· 5, 1, 9 : Αἱ νῆες ... εἰς τὸν Πειραιᾶ κατέφυγον· Mem. 3, 5, 12 : Πολλοὶ ὑβριζόμενοι κατέφευγον πρὸς ἐκείνους. Cum ἐν, quæ rarior est constructio, ap. Xen. H. Gr. 4, 5, 5 : Οἱ δ' ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες ἐξήεσαν. Plato Soph. p. 260, C : Τὸν ... σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι. Usitata constr. idem Phæd. p. 76, E : Εἰς καλόν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ ... 99, E : Εἰς τοὺς λόγους καταφυγόντα· Crat. p. 425, D : Ὥσπερ οἱ τραγῳδοποιοὶ ... ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι· Phædr. p. 244, E : Καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας.] Demosth. [p. 231, 16], καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. [Id. p. 100, 4 : Καταφεύξεται πρὸς ὑμᾶς· 892 extr. : Ἐπὶ τὴν παραγραφὴν καταφεύγειν ἔδωκεν ὁ νόμος· 793, 1 : Εἰς τὴν τοῦ βίου μετριότητα καὶ σωφροσύνην κατέφυγον, i. e. Ad argumenta confugiunt ab vitæ suæ probitate ducta. Et ib. 11 : Καταφεύξεται εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον ὡς μέτριον καὶ σώφρονα. Polyb. 1, 10, 1 : Ἐπὶ Καρχηδονίους κατέφευγον, Carthaginensium opem implorabant.] Sic Plut. [V. Cam. c. 7] : Κατέφυγον ἐπὶ τὸν Κάμιλλον. [Polyb. 26, 3, 11 : Πειρῶνται χαρίζεσθαι τοῖς καταφεύγουσιν ὡς αὐτούς.] Ap. Eund. cum πρὸς in Themist. [et V. Demosth. c. 25, πρὸς τὸν δῆμον. Demosth. p. 231, 16.] Junxit Dem. [sæpissime] et præpositioni εἰς. Dicitur vero et cum accus. loci, ut καταφεύγω ἐπὶ λόφον, Xen. Et ἐνθάδε καταφεύγοντας, ap. Eund. [et Isocr. p. 301, E. Cum ὅποι Xenoph. Mem. 3, 8, 10 : Ὅποι πάσας ὥρας ... ἥδιστα καταφεύγοι, Quo se reciperet.] Sed pro accus. personæ, præfixa præp. Plut. dativum etiam dedit huic verbo, in Hell. : Τῷ Ἡρακλεῖ κατέφυγε. [Καταφεύγει τῇ μητρὶ Ctesias Pers. c. 56. Valck.]

[Καταφευκτέον, Confugiendum. Lucian. Pisc. c. 3 : Ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι κ. Hase.]

[Καταφευκτήριον, τὸ, Perfugium. Basil. M. vol. 3, p. 134, D : Οὐκ ἀπεκλείσθη τοῦ καταφευκτηρίου ἡ πόλις.]

[Κατάφευξις, εως, ἡ, Perfugium, Refugium, Fuga. HSt. s. v. Καταφύγιον :] In VV. LL. habetur etiam Κατάφευξις pro eodem. [Thucyd. 7, 38 : Ὅπως εἴ τις βιάζοιτο ναῦς, εἴη κατάφευξις ἀσφαλής· 41 : Τὴν κατάφευξιν ἐποιοῦντο ἐς τὸν ἑαυτῶν ὅρμον.]

Κατάφημι, Ajo (ut Ajo opp. verbo Nego : hoc enim opp. itidem verbo ἀπόφημι), Affirmo. Aristot. [Metaphys. 3, 6] : Εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα καταφάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τἀναντία ὑπάρχειν ἅμα. [Ib. 3, 7 : Ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν.] V. et alia exx. in Ἀπόφημι. [Seqq. ex Indice.] Καταφάναι, interdum est præs. infin. a κατάφημι : interdum aor. 1 infin. a καταφαίνω : ab Hesych. exp. κατειπεῖν. [Soph. OEd. T. 507 : Οὔποτε μεμφομένων ἂν καταφαίην, i. e. Non assentiar, si quis reprehendat. Recte schol. : Οὐκ ἂν ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους.] Hesych. καταφήσας exp. ἀποῤῥήσας, ἀνιάσας. [Corruptum ex κατηφήσας. V. Κατηφέω.]

Καταφημίζω, Divulgo. Cujus tamen signif. exemplum non affertur. [Pind. Ol. 6, 93 : Κατεφάμιξεν καλεῖσθαί μιν μάτηρ τοῦτ' ὄνομα. Dionys. Byz. in Anaplo Ponti ap. Valck. ad Herodot. 4, 86 : Ἥν μητέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφήμισε λόγος. Plut. V. Cic. c. 41 : Γήμας παρθένον, ὡς μὲν ἡ Τερεντία κατεφήμιζεν, ἔρωτι τῆς ὥρας. Polyb. 16, 12, 3 : Καταπεφήμισται δὲ καὶ πεπίστευται ... διότι τὸ ... ἄγαλμα ... οὔτε νίφεται ... οὔτε βρέχεται. ‖ Nuncupo, Adsigno, Consecro. Pollux 1, 36 : Ἡμέραι κατωνομασμέναι θεοῖς, καθωσιωμέναι, καταπεφημισμέναι. Polyb. 5, 10, 8 : Τῶν δὲ τοῖς θεοῖς καταπεφημισμένων· ubi frustra Ernest. κατεπιπεφημισμένων. Plut. V. Eumen. c. 13 : Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ καταπεφημισμένον· Niciæ c. 3 : Ὡς οὐχ ὅλον ἡγοῖτο δουλεύειν καταπεφημισμένον θεῷ σῶμα (servi Dionyso assimilati).] Et videndum ne forte idem significet cum καταφατίζω, i. e. Dico s. Testor contra aliquem, item Sancte polliceor et affirmo, ut ap. Plut. Sol. [c. 25] : Ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴ τι παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς, Contra se testatus est ad lapidem. Alii, Ad lapidem jusjurandum addidit.

[Κατάφημος, ὁ, ἡ, Famosus, Gl.]

[Καταφθάνω, Prævenio. Apollon. Lex. H. : Φθάνει, καταφθάνει. lxx Jud. 20, 42 : Ὁ πόλεμος κατέφθασεν ἐπ' αὐτούς, Bellum perveniebat ad illos. Schleusn. Schol. Æsch. Pers. 401. Jo. Malal. p. 66, 14 : Κατέφθασεν αὐτοὺς παρὰ τὴν θάλασσαν, Assecutus est juxta mare. 457, 9 : Κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη· 112, 12 : Ἀντήνωρ κατέφθασεν ἐξελθὼν εἰς πρεσβείαν.]

[Καταφθᾰτέομαι, Prævenio, Occupo. Celeriter pervenio.] Καταφατουμένη, v. Hesych. [K., καταντωμένη (codex κατακτωμένη)· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως. Literarum series postulat Καταφθατουμένη, quod restitutum ex Æsch. Pers. 401 : Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν, ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθατουμένην· quod schol. exp. καταφθάνουσαν.]

[Καταφθέγγω, Resono. Horapollo p. 44 (35, 7 ed. Leem.) : Βροντῆς, ἧς οὐδὲν καταφθέγγει μεῖζον ἢ δυναμικώτερον. Angl. Med. Epiphan. t. 2, p. 110, C : Τολμηρῶς καταφθέγγονται, Temere garriunt. Hase.]

[Καταφθείρω, Perdo, Persumdo. HSt. s. v. Φθείρω :] Inveniuntur et alia quædam compp. : e quibus est verb. Καταφθείρω : in quo, sicut in διαφθείρω, præp. vel ornatum, vel vim significationi addit. [Æsch. Pers. 345 : Δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν· 229 : Ὥδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δόρει; 251 : Ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. Soph. OEd. T. 331 : Καταφθεῖραι πόλιν. Plato Leg. 3, p. 697, D : Ἀνάστατα ... ἔθνη φίλια πυρὶ καταφθείραντες. Polyb. 2, 64, 3 : Τῆς χώρας καταφθειρομένης ἕως τῶν τειχῶν. Epicharm. ap. Athen. 6, p. 236, B : Μαστιγῶντί με· ἐπεὶ δέ χ' ἥκω οἰκάδις καταφθαρεὶς ... Cum accus. Menander ap. Harpocr. s. v. Ματρυλεῖον : Οὐκ οἰμώξεται καταφθαρεὶς ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον ;]

Καταφθίνω et Συμφθίνω in VV. LL. : quæ καταφθίνω exponunt Pereo, Marcesco; active, Consumo tabe : et καταφθίνων, Mortuus : quæ expos. suspicione apud me non caret. [Male VV. LL. signif. activam huic verbo tribuunt, quod non aliam quam intransitivam habet, Marcesco, Pereo. (De l. Theocr. 25, 122, v. s. Καταφθινύθω.) Pind. Isthm. 8, 102 : Ἐπέων καρπὸς οὐ κατέφθινε. Soph. Phil. 266 : Ἀγρίᾳ νόσῳ καταφθίνοντα· El. 260 : Ἀγὼ (τὰ πήματα) ... θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ. Eur. Alc. 622 : Σοῦ στερέντα γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν· Tro. 1299 : Καταφθίνει γᾶ. Theophr. H. Pl. 9, 16, 5 : Καταφθίνοντος τοῦ σώματος. Plut. Mor. p. 2, E : Ποία δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει; Præter. Κατεφθίνηκα ap. Epict. Diss. 4, 11, 25 : Νέος τὴν κόμην κατεφθινηκὼς, Adolescens sordidis capillis. Plut. Mor. p. 621, E : Λεπτὸν ἔχοντι καὶ κατεφθινηκὸς τὸ σκέλος· V. Cic. c. 14 : Ἰσχνοῦ καὶ κατεφθινηκότος. Aorist. id. Mor. p. 117, C : Καταφθινήσας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε. ῐ]

[Καταφθῐνύθω, Perdo. Theocr. 25, 122 : Αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων. Libri plurimi et optimi καταφθίνουσι. Recte, ut videtur, Meinekius καταφθινύ-

θουσι. Signif. intransitiva legebatur ap. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 239 : Ἀλλὰ καταφθινύθω ψυχόμενος· ubi cod. Pal. recte καταθνήσκω.]

Καταφθίω, Perdo, [Disperdo,] Interficio. [Hom. Od. Ε, 341 : Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων. Soph. OEd. T. 1198 : Ὦ Ζεῦ κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον. De violatis legibus Æsch. Eum. 727 : Παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας.] A passiva voce Καταφθίομαι est partic. Καταφθίμενος potissimum in usu, eandem cum ἀποφθίμενος signif. habens. Extat autem quum alibi [Hom. Il. X, 288 : Σεῖο καταφθιμένοιο· Od. Γ, 196 : Καταφθιμένοιο ἀνδρός. Apoll. Rh. 1, 718, al.], tum in hoc vetere Æschyli Epitaphio [Anth. Pal. App. 3] : Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο γέρας, κτλ. [Καπφθίμενος pro καταφθίμενος Euripidi restitutum in anapæstis Suppl. 984, El. 1299, in choriambis ib. 201, Rhes. 378.] Affertur et infinitivus incremento carens, καταφθίσθαι, pro Periisse. [Hom. Od. B, 183 : Ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι ... ὄφελες· Δ, 363 : Ἥια πάντα κατέφθιτο. Apoll. Rh. 3, 767. Κατέφθισο Eur. Hipp. 839. Κατέφθιτο Æsch. Pers. 319. De sole occidente ib. 377 : Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο.]

Καταφθορὰ, i. q. διαφθορὰ, Corruptio, Destructio, etc. [Eur. Ion. 1236 : Λεύσιμοι καταφθοραί. « Ἀνδρῶν κ., Interitus, Cædes, Polyb. 1, 49, 4; τῆς Ἑλλάδος 11, 6, 2; τῆς χώρας 4, 67, 1; τῶν ἔργων, Destructio machinarum (igne crematarum), 1, 48, 8. Activa notione, Ἡ ἐξανάστασις καὶ κ. τῶν Κελτῶν, Deletio, 2, 21, 9. » Schweigh. Καταφθορὰν καὶ θάνατον Sirac. 28, 6. De mentis perturbatione Æsch. Choeph. 211 : Πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.]

[Καταφίημι, Demitto. Plato Lach. p. 183, E : Κατηφίει (sic ex libris correctum quod legebatur ἐφίει) τὸ δόρυ διὰ τῆς χειρός. Aristot. Probl. 32, 5 : Ἀναπνοὴν ποιοῦσι τοῖς κολυμβηταῖς λέβητα καταφέντες. G. Dind.]

Καταφῑλέω, non ab ea verbi φιλῶ signif, qua ponitur pro Amo, sed ab ea qua usurpatur pro Osculor. [Antiatt. Bekk. p. 115, 22 : Φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχὴν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.] Est enim itidem καταφιλῶ Osculor, vacante præp. κατὰ, sicut vacat Lat. De, in compositione Deosculor. Xen. Cyrop. 7, [5, 32] : Ἔπειτα δὲ Κύρου κατεφίλουν καὶ χεῖρας καὶ πόδας, πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι· 6, [4, 10] τὸ καταφιλεῖν comprehendere videtur sub τῷ ἀσπάζεσθαι, ita scribens : Οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως ἂν ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Afferuntur ex uno et eodem hujus l. simplex φιλεῖν et comp. καταφιλεῖν diversa signif. [Mem. 2, 6, 33] : Ὡς τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος, θαῤῥῶν δίδασκε τῶν φίλων τὰ θηρευτικά. [Plut. V. Alex. c. 67 : Φιλῆσαι κελεύοντας ἄχρις οὗ περιβαλὼν κατεφίλησεν. Id. V. Bruti c. 16 : Τὴν δεξιὰν τοῦ Καίσαρος καταφιλήσας. Καταφιλεῖν τοὺς πόδας Polyb. 15, 1, 7.]

[Καταφίλημα, τὸ, Osculum. Philo vol. 1, p. 480, 25, de voluptate sensuum : Οἷς πρόσεστιν ἡ ἐκ καταφιλήματος, ἀλλ' οὐχ ἡ ἐκ γνησίου φιλήματος ἀποδοχή. Hase.]

[Καταφιλικὸς, ἡ, ὸν, Amicalis, Amicus. Cat. in Jerem. t. 2, p. 934, E, si sana lectio : Θίασον γὰρ καλεῖ τὴν καταφιλικὴν εὔοδον (scr. σύνοδον). Hase.]

[Καταφιλονεικέω, Contendo contra. Suidas : Κ., αἰτιατικῇ.]

Καταφῑλοσοφέω, Philosophice disputo contra, Philosophica disputatione vinco. Basil. Or. ad Divites : Ἥπου καὶ καταφιλοσοφήσουσί σου τότε· ἀπειροκαλία, φασὶ, καλλωπίζειν νεκρὸν, καὶ πολυτελῶς ἐκκομίζειν τὸν οὐκέτι αἰσθανόμενον, Fortassis ut te justis funebribus fraudent, philosophice causabuntur, et a philosophia auctoritatem mutuabuntur causamque plebeio funere efferendi : seu, Philosophica argumentatione contra te utentes dicent, inconveniens esse et absurdum, ornare defunctum, et sumptuoso funere efferre eum qui omni jam sensu destitutus sit. [Epict. Diss. 4, 1, 167 : Εὐθὺς ἂν κατεφιλοσοφήσαμεν ὅτι ... Ælian. N. A. 6, 56 : Καταφιλοσοφοῦσι τῶν Ἰνδῶν. Hesych. : Καταφιλοσοφήσαντες, διὰ τῆς σιγῆς νικήσαντες. Similiter καταφιλοσοφῶν exp. Phot. p. 144, 13, et Etym. Gud. p. 304, 48. Cum genit. construi addit Suidas. [] « Explicare. Eumath. p. 148 et 154 Teuch. » Jacobs.]

[Καταφῑμύω, Conticesco, Gl.]

[Καταφλάω.] Καταφλάσαι Hesychio κατακόψαι, Contundere.

Καταφλέγω, Comburo, Exuro, etiam Penitus uro. Ap. Suid. in Πυράφλεκτος legitur, Ἐφλέγετο γὰρ, οὐ κατεφλέγετο δὲ, Igni enim ardebat, non tamen comburebatur. Pro quibus habes, Ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δὲ, infra in Πυράφλεκτος. [Hom. Il. X, 512 : Πάντα καταφλέξω πυρί. Plut. V. Cæs. c. 68 : Ἁράμενοι δὲ δαλοὺς διαπύρους ἔθεον ἐπὶ τὰς οἰκίας ... καταφλέξοντες· Anton. c. 74 : Μὴ διαφθείρῃ καὶ καταφλέξῃ τὸν πλοῦτον.] Et partic. aor. 1 καταφλεχθεὶς, Combustus. [Καταφλεχθῆναι Diodor. Exc. p. 549, 67. G. D. Καταφλεγῆναι Dio Chr. Or. 46, p. 518, C; 519, B. Hemst. Philostr. Her. p. 140, 3 ed. Boisson. : Αὐτή τε κατεφλέχθη, καὶ ὁπόσα τῷ Αἴαντι ἔφερε. Fut. Achill. Tat. Isag. in Phæn. p. 151, E : Ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς σφαίρας καταφλεχθήσεται. Hase. || Improprie Eunap. ap. Suidam s. v. Φῆστος : Ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ πάντας συνανήρει καὶ κατέφλεγε, Flammæ instar consumebat. Schleusn. Longin. 34, 4, de oratore : Ὥσπερ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει (nam sic vulgatum καταφέγγει corrigendum ex cod. Paris.) τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας.]

[Καταφλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad comburendum, Qui facile comburit. Amphiloch. p. 44; Cyrill. Hier. p. 199. Kall.]

[Κατάφλεκτος, ὁ, ἡ, Adustus. Heliodor. 1, 1, p. 2 : Δαλῷ κατάφλεκτος.]

[Κατάφλεξ s. Καταίφλεξ. V. Καταΐτυξ.]

Καταφλεξίπολις, ὁ, ἡ, quod est ἀπὸ τοῦ καταφλέξαι πόλιν, ex Epigr. [Anth. Pal. 5, 2 : Τὴν κ. Σθενελαΐδα] affertur pro Incensor s. Exustor urbis.

Κατάφλεξις, εως, ἡ, Combustio, Exustio, Conflagratio, Deflagratio. [Schol. Pind. Pyth. 1, 34. Boiss. Lucian. De salt. c. 39 : Σεμέλης κατάφλεξιν. Ptol. Tetrab. p. 86, 9 : Ὑπὸ τῆς τοῦ καύσωνος καταφλέξεως. Hase.]

[Καταφλιὰ, ἡ, τῆς θύρας, i. q. αἴθουσα, schol. Hom. Od. O, 146. Elberling.]

[Καταφλογίζω, Inflammo, Incendo. lxx Ps. 17, 8 : Πῦρ κατεφλόγισεν, sec. codd. Vat. et Alex. Schleusn.]

Καταφλυᾱρέω, cum gen., ut καταφλυαρῶ σου, Adversus te deblatero. [Strabo 12, p. 550 : Εἴπερ ... Ἡρόδοτος καὶ Εὔδοξος κατεφλυάρησαν ἡμῶν, Nugis nos onerarunt. Hemst.] Sed additur plerumque accus. rei, ut ap. Diog. L. [5, 20] : Μή τι σου κατεφλυάρησα; [Hermes Pœmand. p. 10. Κ. τινός τι, Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 196. Καταφλυαρῶν ἡμῶν τῆς σιωπῆς, Greg. Naz. Epist. 1. Boiss. Lucian. Philopatr. c. 25 : Κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσμια· et c. 20 : Κατεφλυάρει ἔτι πικρότερα. Evagr. Hist. eccl. p. 319, C : Καταφλυαροῦσί τινες τῆς ἐμῆς ὑπολήψεως, Obtrectant famæ nostræ. Hase.]

Καταφοβέω, Conterreo, Exterreo. [Dio Cass. 39, 14 : Τοὺς δὲ καὶ καταφοβήσας ἐκ τούτων. Ib. 36; 41, 51.] Passivum Καταφοβοῦμαι, Pertimesco, Extimesco. Aristoph. Ran. [1109] : Εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον μή τις ἀμαθία προσῇ Τοῖς θεωμένοισι.

Κατάφοβος, ὁ, ἡ, affertur pro Formidolosus. [Polyb. 10, 7, 7 : Κ. ἦν μὴ περιπέσῃ συμφοραῖς. Cum accus. 1, 39, 12 : Κατάφοβοι ἦσαν τοὺς ἐλέφαντας. Τὴν ἔφοδον 2, 21, 6; τὸ μέλλον 3, 107, 15. Schweigh. lxx Prov. 29, 16 : Κ. γίνομαι. Plut. V. Pelop. c. 31 : Καταφόβους καὶ δυσέλπιδας ὄντας· Dion. c. 4 : Βίου ἀνίσου καὶ καταφόβου.]

[Καταφοιβάζω, Phœbi numine afflatus vaticinium dico. Eumath. p. 466. Schleusn.]

[Καταφοινίσσω, Cruento. Hesych., Photius et Suidas : Κατεφοίνιξας, κατέβαψας. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 133, D : Τῇ πυροειδεῖ χρόᾳ τὸ τοῦ αἵματος εἶδος καταφοινίξας. Hase.]

Καταφοιτάω, Advenio ex aliquo loco descendens, Descendo. In VV. LL. ex Herodoto [7, 125] καταφοιτέοντες, Descendentes, Ionice pro καταφοιτάοντες. [Figurate Theophyl. Sim. Hist. p. 191, 9 ed. Bonn. : Καὶ κατεφοίτα πρὸς τὴν πρᾶξιν ὁ λόγος. Perf. Evagr. Hist. eccl. p. 320, C : Καταπεφοίτηκεν ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος. Hase. Hesych. : Καταφοιτῆσαι, παραγενέσθαι.]

[Καταφοίτησις, εως, ἡ, Descensus. Cyrill. C. Julian. 4, p. 139. Cramer.]

Καταφονεύω, Occido, Perimo, Interficio. [Herodot.

1, 106 : Τούτων μὲν τοὺς πλεῦνας κατεφόνευσαν. Eur. Bacch. 1175 : Κατεφόνευσέ νιν· Or. 535 : Καταφονευθῆναι πέτροις. Athen. 6, p. 272, E; Dio Cass. 39, 3, et al. G. D. Nilus Epist. 273. Boiss. Orig. C. Cels. 7, p. 346. Seager.]

[Καταφόνης, ὁ.] Φόνοι Dorum lingua, Qui perpetrarunt cæde digna, i. e. propter quæ merito interficiendi sunt. Iidem etiam Καταφόναι. V. Heraclidem ap. Eustath. [p. 1098, 15.]

Καταφορὰ, ἡ, Lapsus, Delapsus, ut καταφέρεσθαι dictum est accipi interdum pro Delabi : quæ etiam signif. vicinior est, quam ceteræ, primæ verbi καταφέρω signif. Plato Axiocho [p. 370, C], vel potius, quicunque alius ejus auctor est : Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων καὶ πρηστήρων ἐξαισίους, Lapsus imbrium. Nam labi imber itidem dicitur Latine, ut opinor : Decidere quidem certe a Tibullo, et ab alio quopiam poeta Cadere. [Poll. 1, 116. Χαλάζης κ. Joseph. A. J. 6, 6 (?) citat Fischer. De pluvia inscr. de munim. Athenarum p. 36, 66 ed. Müller. : Τὸ μέτωπον ποιήσας πρὸς τὴν καταφορὰν, Fronte ad pluviam dejiciendam devexa, ut exp. Müllerus. « Κ. τοῦ ῥεύματος, τοῦ ποταμοῦ, Lapsus fluminis quod de præcipitio ruit, Polyb. 10, 48, 5. Idem 1, 47, 4 : Τὸ ῥιπτούμενον (εἰς τὴν θάλατταν) εὐθέως ἐν τῇ καταφορᾷ παρωθεῖσθαι καὶ σκορπίζεσθαι. || De occasu solis 3, 37, 5 : Ἡ ἰσημερινὴ κ. » Schweigh. Theophr. De vent. § 12 : Ἅμα τῇ κ. τοῦ ἡλίου. « Dionys. A. R. 2, 43 : Ἡλίου περὶ καταφορὰν ὄντος ἤδη. Plur. Longus 2, 24 : Περὶ ἡλίου καταφορὰς παυσάμενος. » Schæf. Ap. Athen. 2, p. 53, D, κοιλίας καταφοραὶ, Dejectiones alvi. Schweigh.] || K. ab ea signif. verbi καταφέρω, qua dicitur καταφέρω πληγὴν, ponitur pro Ictu, s. potius Ictu vehementiore : item pro Allisione, sicut καταφέρω supra redditum fuit et verbo Allido. Bud. postquam καταφέρομαι τοῦ ἐχθροῦ, vertit, Ruo et impetum in hostem facio, addit, Et καταφορὰ, ut ἐπιφορὰ, ἀντὶ τῆς ὁρμῆς λέγεται, et pro Allisione vehementi. Et, pauculis interjectis, hæc Polybii affert [6, 22, 4] : Τὰς δὲ καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός· quæ vertit, Ictus vehementiores innocuos præbet. Interjectisque nonnullis de καταφορικὸς, revertens ad hoc καταφορὰ, scribit, esse etiam Ictum cæsim ense sublato adactum. Affertque e Polyb. 2, [33, 3] : Αἱ δὲ τῶν Γαλατῶν μάχαιραι ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. Addit vero ex Eod. et alia hujus signif. exx., quæ ibi videnda tibi relinquo, p. 413. [Ἐκ καταφορᾶς, Cæsim, id. 3, 114, 3; 18, 13, 7. Τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς, Plut. V. Dion. c. 34.] Affertur autem et e Plut. Cam. [c. 40] : Τὰς τῶν μαχαιρῶν [Τοῖς ξίφεσι τῶν πολεμίων τὰς] καταφορὰς ἐκδέχεσθαι. K., inquit Cam., est Percussio quæ fit sublato et impacto ense. Polyb. 2, [33, 3] Celticos enses ait μίαν ἔχειν καταφορὰν καιρίαν, semel tantum ad præsens vulnus infligere : Μετὰ ταῦτα, inquit, ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι, i. e. Incurvantur et deflectuntur. || Dicitur κ., ut Idem subjungit, et Depressio, ut, Ληθάργου κ. βαθεῖα καὶ δυσανάκλητος, Depressio profundi somni, unde excitari ægrotus facile nequeat. Hæc ille. At Bud. vult καταφορὰν in hujusmodi quoque ll. Impetus signif. habere. Postquam enim dixit καταφορὰν pro Allisione vehementi poni, subjungit, Et privato nomine, soporis vehementis impetus sic appellatur. Huc certe pertinent quæ antea dixi de καταφέρεσθαι pro καταφέρεσθαι ὕπνῳ s. εἰς ὕπνον : et prout illud reddemus, ita vel hoc vel illo modo et hoc verbale reddendum erit, si quidem de eo ad verbum interpretando agatur. In VV. LL. exp. etiam Torpor degravans, et Gravis somnus; afferturque e Diosc. 6 : Κ. ἰσχυρὰ, κατὰ μηδὲν διαφέρουσα πάθους τοῦ λεγομένου ληθάργου. Est κ., inquit Gorr., Magna et gravis somnolentia. [Hippocr. p. 202, G; 1239, D, al.] Hujus tamen Galen. De comate duas facit differentias, ut probatissimos Medicorum scriptum reliquisse asserit. Unam, somnolentam vocat, alteram, simpliciter καταφορὰν, vel καταφορὰν non somnolentam. Καταφορὰν somnolentam vocat, in qua æger profundo et diuturno somno premitur. Alteram vero, in qua ægri vigiles manent, quum ipsis diversæ variæque imagines rerum semper succedant, quæ illorum mentem moveant, interrumpantque somnum. Quamobrem insomnes quidem extant ut plurimum, de lecto autem surgere, vigilantiumque opera exercere nequeunt. Oculi namque eorum maxime gravantur, suntque adeo in somnum propensi, ut credere possis eos facile dormire posse. Verum non solum non dormiunt, sed etiam spem dormiendi nullam habent. Utraque autem καταφορὰ, tam ea quæ cum somno, quam ea quæ sine somno est, id habet commune, quod ægri oculos attollere nequeunt, summa gravedine detentos, et quasi ad ineundum somnum comparatos. Utraque etiam fit gravato ob utilis succi copiam cerebro, ut in ebriosis : interdum vero et propter pituitosum humorem, aut propter vehementem absque humore frigiditatem. Galen. 13 Meth. med. [vol. 10, p. 314] videtur facere τὴν καταφορὰν Genus quoddam omnium malorum, quibus sine febre sopor quidam altus incidit, his verbis : Ἐπεγεῖραι καὶ τεμεῖν καὶ θερμῆναι προσήκει τὸ πάχος τοῦ λυποῦντος χυμοῦ, ὅστις ἄνευ μὲν τοῦ σήπεσθαι, καταφορὰς βαθείας ἐργάζεται χωρὶς πυρετῶν, ἃς ὀνομάζουσιν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς· εἰ δὲ καὶ σήποιτό ποτέ, μετὰ πυρετοῦ γίνεται τὰ τοιαῦτα, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτο νόσημα λήθαργος. His enim verbis videtur velle, apoplexiam, carum, et catochen, species esse cataphoræ. [Steph. Byz. s. v. Τελχίς : Λέγονται καὶ τελχῖνες θηλυκῶς αἱ ὑπὸ πληγῆς εἰς θάνατον καταφοραί. Hemst. || Καταφορὴ aliter etiam sumitur ap. Hippocr. p. 26, 2 : Ξυγκαταινέω μὲν οὖν καὶ τὸν λογισμὸν, ἥνπερ ἐκ περιπτώσιος ποιῆται τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν καταφορὴν τῶν φαινομένων μεθοδεύῃ· ubi ex apparentibus deductionem significat, hoc est, eorum quæ sensibus cognoscuntur delationem, quum ea quæ sensu comprehenduntur in cogitationem deducuntur, unde ratiocinatio colligitur et methodice confirmatur. Foës.] || K. autem Oratoribus est Inter accusandum longior spiritus productio, VV. LL. ex Hermog. [Π. εὑρ. 4, p. 194. || Delatio (legati ad legatarium). Theophil. Instit. 2, 20, 485. || K., Invectiva, Gl. Conf. Καταφορέω et Καταφορικός.]

Καταφορέω, Deorsum fero, Defero, Deveho, VV. LL. [Herodot. 5, 101 : Ψῆγμα χρυσοῦ καταφορέων (ὁ Πακτωλὸς) ἐκ τοῦ Τμώλου· 3, 106 : Χρυσὸς καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν. « Defero, ita ut copia tanquam unda obruam. Plato Rep. 9, p. 587, E : Ἀμήχανον ... λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν. » Ast. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 12 : Καταγλωττίζειν, καταλαλεῖν καὶ καταφρονεῖν πολλοὺς λόγους· ubi καταφορεῖν corrigit Wyttenb. ad Plut. vol. 7, p. 316.] Ubi subjungitur et Καταφορὴς, sed quod mendosum esse arbitror pro καταφερής.

[Καταφορὴς scriptura vitiosa. V. Καταφερής.]

[Καταφορία, ἡ, Affectus in quem aliquis proclivis est. Suid. v. Ἀρρώστημα. Schleusn.]

Καταφορικὸς, ἡ, ὸν, Vehemens, Impetu incurrens, [Invectivus, Gl. Hesych. : Κάταφορικὸς (-φορτικὸς codex), σφοδρός], Bud. afferens e Chrysost. Comm. in 1 Ad Cor. 15 (in hæc verba, Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις οὐ ζωποιεῖται [ζωοποιεῖται HSt. in Ms. Vindob.], ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ) [vol. 10, p. 386, C] : Ἀδιόριστον τέθεικε τὸν ἀντιλέγοντα, ἵνα μετὰ ἀδείας καταφορικῷ χρώμενος λόγῳ, σφόδρα πλήξῃ τοὺς ἀκούοντας. Sed in VV. LL. afferentibus καταφορικὸν λόγον ex Hermog. [Π. ἰδ. 1, p. 20] ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοῦ, annotatur καταφορικὸν λόγον hic appellari a Chrysost., Invectivam et insectationem, ac verborum contumeliam; idque Bud. fugisse. Quasi vero quæ impetu quodam fertur oratio, invectiva esse non possit. Subjungit autem ille ex Eodem in c. 2 : Ἀλλ' ἐν τῇ συγκρίσει τῆς ἔξωθεν σοφίας σφόδρα ἀποτείνεται, ἔνθα καὶ καταφορικωτέρῳ ἠδύνατο χρήσασθαι λόγῳ. At καταφορικὸς λόγος [Paulo] Æginetæ, Somnus vehementius incubans. In VV. LL. καταφορικὸς redditur etiam Somnolentus, tanquam et de homine dicatur. [Photius cod. 218, p. 175, 34, ex Oribas. : Τῶν ἀγρυπνητικῶν ἢ καταφορικῶν. Wakef. Galen. vol. 19, p. 534, 10 : Ἀναίσθητοι, καταφορικοί. At vol. 6, p. 548, 14, καταφορικὸν, est Cataphoram inducens. Hase.]

[Καταφορικῶς, Vehementer, Per incursionem s. impetum. Jo. Chrys. In Ps. 134, vol. 1, p. 830, 20. Seager. Isidor. Pelus. Epist. 2, 135 : Οὐ γὰρ κ. κατὰ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἱερὰ γραφὴ ... εἴρηκεν. Per σφοδρῶς exp. Suidas. Eust. p. 96, 33 : Εἰ καὶ κ. ἔφραζέ ποτε.]

Κατάφορος, et bicomp. Εὐκατάφορος, Pronus, Pro-

pensus, Proclivis : κατάφορος πρὸς δόξαν, Proclivis ad gloriam. VV. LL. e Plut. Themist. At Bud. affert quidem e Galeno, Κατάφορον γίνεται σαφῶς ὅτι κτλ. pro Judicatu pronum, i. e. planum et perspicuum; sed reponendum putat κατάφωρον, et merito quidem, meo judicio. Aristot. Eth. 2, [9] : Σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ καὶ αὐτοὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν· ἄλλοι γὰρ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν· et [8] : Διὸ καὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν μᾶλλον πρὸς ἀκολασίαν, ἢ πρὸς κοσμιότητα. Ac certe multo est usitatius hoc εὐκατάφορος quam illud κατάφορος. [Κατάφοροι corrupte pro κατάφωροι in Walzii Rhett. vol. 1, p. 571, 3. G. D. || Profundus, Gravis. Ὕπνος κ. Hesych. s. v. Ἀπομερμηρίσαι. Hemst.]

[Καταφορτίζω, Onero. Themist. Or. 2, p. 25, D : Χρυσίον μὲν, εἴπερ τι ἐγὼ ἐδεόμην, εὖ οἶδα ὅτι μᾶλλον ἄν με κατεφόρτισε βασιλεὺς ἢ Κροῖσος Ἀλκμαίωνα. Joseph. A. J. 7, 9, 3 : Μετὰ ζεύγους ὄνων καταπεφορτισμένων τοῖς ἐπιτηδείοις. « Schol. Lucian. De paras. c. 41. » Kall. Julian. Or. 2, p. 69, B. Wakef. Hipparch. ap. Stob. Flor. 108, 81 (vol. 3, p. 391) : Κακοῖς καταφορτίζοντι τὰν ψυχάν. Valck.]

Καταφορτικὸς, Hesych. σφοδρός : aliis Onerosus. [Vitiose pro καταφορικός.]

[Κατάφορτος, ὁ, ἡ, Onustus. Josephi Vita vol. 2, p. 12, § 26, 8 : Ἡμιόνους καταφόρτους ... ἐσθῆτος καὶ σκευῶν. Scott. Const. Manass. Chron. p. 86, 99, 118. Boiss. Germ. CPol. p. 256, B Grets. : Οὐδὲ συγχωρεῖ κατάφορτον εἶναί σε. Hase.]

[Καταφορώδης, ὁ, ἡ, i. q. καταφορικός. Galen. vol. 14, p. 314, 11 : K. ὕπνος. Hase.]

Κατάφραγμα, τὸ, Munimentum. Ut navis habet καταφράγματα, quæ et κατάφρακτος dicitur, ut mox docebo.

[Καταφράγνυμι, Munio, Sepio. De oculis somno clausis Theod. Prodr. p. 301 : Τὴν ἀκοὴν μὲν εἶχον ἠσφαλισμένην ὕπνου καταφραγνύντος αὐτοῖς τὰς θύρας. Elberling.]

[Καταφράζω, Enarro. Pind. Ol. 10, 68 : Τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν. ||] Καταφράζομαι, Considero, Perpendo, Animadverto. Hesiod. Op. [246] : Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ Τήνδε δίκην. Ubi existimatur καταφράζεσθε esse pro φράζεσθε, vacante præp. κατά. [Herodot. 4, 77 : Καταφρασθεὶς αὐτὸν ταῦτα ποιοῦντα, Quum illum hæc facere animadvertisset. Schweigh. Antonin. Lib. c. 11 : Ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεφωράσθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφός. Codex αὐτη (sic) κατεφράσθησαν. Lege αὐτὴν κατεφράσθησαν, Quum illam animadvertissent. Bast. Forma media Solon 1, 38 : Χώστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιέσθη, ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο.]

[Καταφράκτης, ὁ, nomen fasciæ cujusdam in Cocchii Chirurg. p. 28. Kall. De struenda illa Galen. vol. 18, part. 1, p. 819, 15. Hase. Id. Galen. vol. 12, p. 492 : Ὠνόμασται μὲν ἁπλῶς οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐμφερὴς εἶναι τοῖς παρὰ Ῥωμαίοις θώραξιν, οὓς καταφράκτας καλοῦσιν.]

[Κατάφρακτος, ὁ, ἡ, Munitus, Inclusus. Soph. Ant. 958 : Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ· ubi ex Laur. A restituenda forma Attica Κατάφαρκτος : quacum comparanda quæ s. v. Ἄφρακτος dicentur. Figurate Ion ap. Hesych., Καταφράκτοις ψυχαῖς· ταῖς ἐπεσκοτισμέναις καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυίαις. G. D. || HSt. s. v. Κατάφραγμα :] Sed prius sciendum est, illud nomen adj. Κατάφρακτος frequens esse de equite, qui et καταπεφραγμένος a Plut. appellatur. [Ἡ κ. ἵππος Polyb. 16, 18, 10; 31, 3, 9. V. Spanh. ad Julian. p. 243, 247, 248. Valck. Symmach. Job. 39, 21.] Herodian. 8, [1, 5] : Αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἴλαι· 4, [14, 6] : Ἵππον τε πολλὴν ἄγων καὶ τοξοτῶν μέγα τι πλῆθος, καταφράκτους τε ἀπὸ καμήλων ἔξωθεν μακροῖς δόρασιν. Quibus in locis aliisque item similibus retinet Polit. vocem Græcam, et merito, quum sciamus Lat. quoque vocis Cataphractus frequentem esse usum, de eo qui circumquaque armis munitus sit, s. qui est καταπεφραγμένος ὅπλοις, ut paulo post videbis : licet illud adverbium Circumquaque præpos. non includatur; esset enim alioqui dicendum potius περιπεφραγμένος ὅπλοις, itidemque περίφρακτος. Cataphracti equites dicuntur, inquit Servius [ad Æn. 11, 770], qui et ipsi ferro muniti sunt, et equos similiter munitos habent. Sed non lubenter assentiar Servio, si κατάφρακτους non esse existimet nisi qui equos itidem ferro munitos habeant. Livius καταφράκτους Lat. dixit Loricatos, Maced. Belli l. 5 [35, 48] : Equitum innumerabilem vim trajici Hellesponto in Europam, partim loricatos, quos Cataphractos vocant, partim sagittis ex equo utentes. Ceterum jam hic nos meminisse oportet ejus quod ex Eust. afferam in v. Φράσσω, nimirum ex Homerico particip. φράξαντες (quo utitur Il. N, 130 : Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ), posteros Homeri φρακτικῶν et καταφράκτων appellationem accepisse, ubi observa obiter, φρακτικοὺς illi esse eosdem, qui et κατάφρακτοι dicuntur. An vero ea signif., quam illo in l. habet particip. φράξαντες, satis cum signif. nominum istorum conveniat, alii viderint. Sciendum est porro de navi quoque dici κατάφρακτος. Est autem κατάφρακτος ναῦς, id est Navis, s. κατάφρακτον πλοῖον, i. e. Navigium, quod tectum est, ut magis sit munitum. Κατάφρακτος ναῦς, Navis tecta, quæ et Constrata dicitur, inquit Bud. V. et Bayf., qui etiam tradit quasdam nominatim a Cæsare dici cratibus pluteisque contectas, et καταστρώματα habuisse e Polyb. docet. His autem opponuntur ἄφρακτοι, i. e. Apertæ, Non tectæ nec munitæ ad pugnandum, in VV. LL. e Cic. Ad Att. [Inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 : Ἔν τε ταῖς ἀφράκτοις καὶ ταῖς καταφράκτοις ναυσί.] Thuc. 1, [10] : Οὐδὲ αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχοντας, schol. σεσανιδωμένα. Polyb. [1, 20, 13] : Οὐχ οἷον κ. αὐτοῖς ὑπῆρχε ναῦς, ἀλλ' οὐδὲ καθόλου μακρὸν πλοῖον, οὐδὲ λεμβὸς οὐδὲ εἷς. [1, 25, 7 : Μακραῖς ναυσὶ καταφράκτοις. Κατάφρακτα σκάφη 16, 2, 10; ναῦς Diodor. 13, 109, Eclog. p. 496, 77.] Ceterum quum navis καταφράγματα ἔχουσα non alia esse videatur quam ἡ κατάφρακτος, in VV. LL. tamen exp. Navis loricata. Quod autem ad κατάφρακτος attinet de equite dictum, sciendum est ei opponi ἀκατάφρακτον : dicitur enim ἀκ. ἱππεὺς, Eques qui non est cataphractus : in Collectt. de vocabulis militaribus.

[Κατάφραξις, ἡ, Obturatio, Obstructio. Hippiatr. p. 229, 6. Hase.]

Καταφράσσω, vel Καταφράττω, Munio; ac præsertim in ea signif. qua dicimus Munire armis. [Eumath. p. 109 : Τὸν στρατιώτην κατέφραξε. Sic cod. Paris. 2915. Vulgo κατέφραζε. Minus bene Par. 2895 κατεπέφραξε. Id. p. 106 : Ὅλος στρατιωτικῶς κατεπέφρακτο· et sic p. 38 bis. G. D.] Sic pass. Καταφράττομαι, Munior, ut κ. ὅπλοις, Munior armis. Plut. Alex. [c. 16] : Ὅπλοις καταπεφραγμένους καὶ ἵππους ἐλαύνων. [Ib. c. 33 : Ἄνδρα ... πολλοῖς ἱππεῦσι καὶ λαμπροῖς καταπεφραγμένον.] Quemadmodum autem hic equi dicuntur καταπεφραγμένοι, sic alibi ap. Eund. [V. Crassi c. 24] legimus equites καταπεφραγμένους. [Macc. 1, 6, 38 : Καταφρασσόμενοι ἐν ταῖς φάραγξι.]

[Καταφρίσσω sive Καταφρίττω, Horreo, Formido. Hesych. : Καταπεφρικότες, δειλιῶντες.]

[Καταφρονέστερον lectio vitiosa. V. Καταφανῶς.]

Καταφρονέω, Contemno, Despicio : quæ significatio unde orta mihi videatur, docebo infra. [Τὸ καταφρονοῦν, Contemtio, Dionys. A. R. 5, 44.] Cum accusat. ap. Thuc., et alios quosdam vetustos scriptores [Eur. Bacch. 503, ab schol. Aristoph. Ran. 103 citatus : Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε. Antiphan. ap. Athen. 4, p. 143, A : Τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει. Lucian. Dem. enc. c. 5 : Τοὺς ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς], ap. ceteros autem cum gen. potius. Thuc. 6, [34] : Τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας [quo loco utitur Thom. Mag. p. 510]· 8 : Τούς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λελεχθέντων καταφρονεῖν· ibid. [c. 8] : Καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν, de quo l. dicam aliquid infra. [Sine casu 2, 11 : Διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι· ubi et αὐτοὺς et αὐτῶν suppleri potest.] Exx. autem constructionis cum gen. passim obvia sunt. [Eur. Bacch. 199 : Οὐ καταφρονῶ τῶν θεῶν. Plato Lach. p. 200, A : Ἐπειδὴ ἐμοῦ κατεφρόνησας· Gorg. p. 527, C : Ἐασόν τινα σοῦ καταφρονῆσαι ὡς ἀνοήτου· Epist. 2, p. 312, A : Ὡς σὺ ἐμοῦ ... καταπεφρόνηκας. Et alii quivis. K. ἑαυτοῦ Appian. Civ. 3, 70 : Οἱ δὲ καὶ ἐρρωμένοι σφῶν ὑπὸ τοῦ κόπου κατεφρόνουν.] Jungitur porro non solum genitivo personæ, sed frequenter et gen. rei. [Plato Apol. p. 28, C : Ὃς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε· Rep. 10, p. 606, B : Καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. De-

mosth. p. 472, 2 : Τῷ καλῶς βουλεύεσθαι καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν. Xenoph. De ven. 2, 1 : Μὴ καταφρονεῖν κυνηγεσιῶν, i. e. non discere nolle. 3, 16 : Αἰσχροκερδείας δύνανται καταφρονεῖν, i. e. abstinent.] Herodian. 5, [5, 10] : Καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων· 3, [6, 11] : Ἀλβῖνος δὲ σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας· et [2, 10, 10] : Κρούους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν. [Strabo 10, p. 480, ex Ephoro : Καταφρονεῖν καύματος καὶ ψύχους. Hemst.] Pass. Καταφρονοῦμαι, Contemnor, Despicior. [Plato Rep. 8, p. 556, D : Ὅταν μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων· Phædr. p. 239, B : Περίφοβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι· Hipp. maj. p. 281, C : Τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι. Isocr. p. 135, E : Ἀντὶ τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησόμενος.] Lucian. : Οὐδὲ καταφρονηθήσῃ. Item καταφρονεῖσθαι εἴς τι. Xen. Hell. 7, [4, 29] : Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι μὲν ὑπ' Ἀρκάδων. De differentia autem verbi καταφρονεῖν a περιφρονεῖν, in illo verbo dicendum erit. || Καταφρονέοντα, Galenus ap. Hippocr. exp. τὸν ἀνετέως αἰσθανόμενον, ubi non dubium est quin ἀνετέως mendosum sit. [Respicit ad p. 97, B, ubi de vulneribus letalibus agitur : Ὥστε μὴ δύνασθαι καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν καταφρονέοντα. Etsi certe illud ἀνετέως apud Galenum mihi non parum suspectum est. Nam et ἀνέτως quidam, alii αὐετῶς, Varinus etiam ἐν ἔτει legit. Καταφρονέειν autem de mentis et sensuum integritate restituta dicitur Hippocrati, et Resipiscere ad seque redire significat, in his qui sensibus capti, sibi restituuntur. Sic p. 564, 14 : Ἐπὴν δὲ καταφρονήσῃ, ubi vitiose nostris in codd. κακοφρονήσῃ legitur. (P. 309, 31 : Ὅταν δὲ ἐπέγρηται καὶ καταφρονήσῃ. Hemst.) Sic etiam Erotianus κατεφρόνεε κατενόει exp. ap. Hipp., quod est Ad mentem aut intelligentiam rediit, additque antiquos φρονεῖν dixisse τὸ νοεῖν. Foes. Forsan ἀτενέως vel ἀτενῶς legendum. Schweigh.] Bud. ex Herodoto [1, 59] affert pro Affecto, Meditor [Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, Tyrannidem meditans, Animo agitans. Et, ut ap. Hippocr., sic etiam ap. Herod. καταφρονεῖν subinde nil aliud significat nisi κατανοεῖν, Considerare, Cogitare. Sic 1, 66 : Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, Fortiores se esse reputantes quam Arcades. 8, 10 : Καταφρονήσαντες ταῦτα, Hæc considerantes, reputantes. Schweigh.] Quod ad Contemnendi signif. attinet, eam inde ortam esse arbitror, quod quem contemnimus, videmur quodammodo φρονεῖν κατ' αὐτοῦ, quod fuerit ad verbum, Sentire adversus eum, i. e. Malam de eo habere opinionem. Apud Thuc. autem in eo, quem protuli, l. e lib. 8, Καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυναμίαν, existimavi aliquando καταφρονήσαντες positum esse pro καταγνόντες : et ne nunc quidem de hac sententia facile deduci possim.

Καταφρόνημα, τὸ, Contemptus, Contemptio, Despicientia. Thuc. 2, [62 : Μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι.] V. Καταφρόνησις, quod proxime sequitur. [Dio Cass. 51, 9; 78, 20.]

[Καταφρονηματίζω. Diodor. Exc. Vat. p. 65 (?) ed. Mai., ubi est καταπεφρονηματισμένοι τῷ θράσει καὶ ταῖς ἀλκαῖς. Osann.]

Καταφρόνησις, εως, ἡ, i. q. præcedens, sed usitatius. Thuc. 2, [62] pro eod. καταφρόνησιν et καταφρόνημα usurpat. At 1, [122] in hoc verbali præp. intensive positam existimat schol., quem ibi v. [Dion. Halic. De or. ant. c. 2 : Εἰς καταφρόνησιν ἀγόντων τοὺς λόγους. Sopat. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 142, 20 : Ἐπὶ καταφρονήσει τῶν νόμων. Hase. Diodor. 1, 93 : Πολλῆς κ. τυγχάνουσι. Κ. τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν Plotin. 1, 4, 14.]

Καταφρονητέον, Despiciendum. [Athen. 14, p. 625, D : Κ. τῶν οὐ δυναμένων θεωρεῖν. Scott. Orig. C. Cels. p. 433. Kall.]

Καταφρονητὴς, ὁ, Contemptor. Ap. Plut. [V. Bruti c. 12] θαυμασταὶ et καταφρονηταὶ inter se opponuntur. [Nilus Epist. p. 267 : Εὐλαβεῖς ποιήσατε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ μὴ καταφρονητάς. G. D. Philo vol. 2, p. 593, 18 : Εἰ μὴ καταφρονηταὶ τῶν θείων εἰσίν. Joseph. B. Jud. 2, 8, § 3 : Κ. πλούτου. Tatian. Contra Græc. p. 158, A : Τοῦ θανάτου κ. γίνεσθε. Hase.]

Καταφρονητικὸς, ἡ, ὸν, Ad contemnendum propensus, Qui ita est a natura comparatus, ut facile ceteros contemnat. Utitur Aristot. Eth. 4, 3, ubi quidam interpr. Propensus ad ceteros contemnendos natura, item Contemptor natura. In VV. LL. dicitur καταφρονητικὸς idem esse cum καταφρονητὴς, quum alioqui ut θαυμαστὴν καταφρονητῇ, sic θαυμαστικῷ opponi καταφρονητικὸν videamus. [Plut. Mor. p. 40, F : Οἱ καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς. Καταφρονικὸς autem et Καταφρονικῶς, prius ap. Galeno Comm. 2 in Hipp. Epid. p. 74 : Καταφρονικοὶ τῶν μικρῶν πραγμάτων· posterius ap. Appian. Civ. 2, 45, in καταφρονητικὸς et καταφρονητικῶς mutanda sunt : v. Lobeck. ad Phryn. p. 520.]

Καταφρονητικῶς, Contemptim, Per contemptum, Xen. Hell. 4, [1, 17] et 5, [3, 1. Demosth. p. 1075, 11.] Affertur et cum gen., Κ. τῶν εὐτελεστέρων, Contemptu viliorum. [Philo vol. 1, p. 297, 30; Plut. V. Lysandri c. 11, Cæs. c. 2. « Schol. Lucian. Jov. trag. c. 15; Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 116 Combef.; gloss. ad Soph. OEd. T. 874; schol. Phil. in Specimine Bekkeri p. 129 med. Boiss. Anna Comn. p. 402, A : Καταφρονητικώτερον πρὸς αὐτοὺς διατεθήσονται. Elberl.]

Καταφρόνητος, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Qui est contemptui, Despectus. Sed exemplum desidero; ac vereor ne irrepserit pro bicomposito εὐκαταφρόνητος. [Gregor. Thaumat. p. 92, C : Κἂν πολλοῖς κ. ᾖ. Scribendum εὐκαταφρόνητος ex cod. Mediceo. G. Dind.]

Καταφροντίζω, [i. q. φροντίζω, Curo. Polyb. 28, 11, 10 : Ἃ μὲν ὁ Μάρκιος αὐτῷ καταφροντίζειν ἰδίᾳ ἐνετείλατο, ταῦτ' ἀφροντιστεῖν οὐδαμῶς ἔκρινεν.] In curas literarias expendo, i. e. In studia literarum, s. In disciplinam, ut ap. Aristoph. καταπεφρόντικα exp. εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα : in hoc v. Nubium [857] : Ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα. Videtur jocose fictum esse verbum, ab ea verbi φροντίζω signif., quam sequitur et verbale Φροντιστήριον. Lege schol.

[Κατάφρουρος lectio vitiosa. V. Κακόφρουρος.]

[Καταφρύαγμα, τὸ, Saltus. Epictet. 3, 26 (?). Kall.]

[Καταφρύαττομαι, Insolesco. Marc. Anton. 7, 3; 9, 41; schol. Æsch. Sept. 399. Suidas : Κ., γενικῇ. G. D. Phot. Epist. p. 78, 25 : Τῆς τε ἰδίας κεφαλῆς καὶ εὐεργέτιδος τολμῶσι καταφρυάττεσθαι. Id. p. 86, 19, : Τῶν καθηγουμένων κ. Hase.]

Καταφρύγω, in VV. LL. exp. Cremiis incendo. [Hesych. : Καταφρύγει, καταξηραίνει. Καταφρυγήσεται, καταξηρανθήσεται. Aristoph. Nub. 396 : Ὁ κεραυνὸς ... καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς. || Torreo. Basil. In Jesaiam p. 497, B : Μηδὲ τῷ δίψει καταφρυγῶμεν. Hemst. De calore febrili Aetius p. 91, b, 39 : Γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι· ubi male legitur καταπεφριγμέναι. Paul. Æg. 3, 35 (?). Weigel. De humore per calorem exsucto Gregor. Nyss. vol. 1, p. 128, C : Τοῦ ὑγροῦ καταφρυγομένου τῷ πλεονασμῷ τῆς θερμότητος. Boiss. Jo. Chrys. t. 2, p. 132, C ed. Par. alt. : Ἡ γῆ ... κατὰφρυγεῖσα ταχέως ἀπόλλυται. Hase.]

Καταφρύσσω, s. Καταφρύττω, [Arefacio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 28, C : Τῆς θερμῆς οὐσίας τὸ ἐν τοῖς ἀτμοῖς ὑγρὸν καταφρυττούσης. G. D.] Basil. de sole urente usurpavit, Bud. [Basil. t. 1, p. 79, B : Αὐτόν τε καταφρύσσει τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν ἀέρα. Id. ib. p. 627, A; 866, B; 952, B; 962, C; 980, A, et alibi creberrime. Hase.]

Καταφυγγάνω, i. q. καταφεύγω, affertur ex Æschine [p. 83, 39], sicut διαφυγγάνω ap. Thucyd. legitur. Invenitur autem et ap. Herodot. [6, 16. Prisc. Exc. Hist. p. 167, 2 Nieb.]

Καταφυγὴ, ἡ, Perfugium, Refugium, Suffugium. [Eurip. Or. 722 : Οὗτος ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας· 448 : Εἷς σ' ἐλπὶς ἡμὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν· 566 : Καταφυγὰς ποιουμένους εἰς τέκνα. Plato Leg. 3, p. 699, B : Εὕρισκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ θεούς. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 8 : Ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγὴν εἰ δεήσοι. De loco refugii Eur. Suppl. 267 : Ἔχει γὰρ καταφυγὴν θὴρ μὲν πέτραν ... Cycl. 196 : Εἰσὶ καταφυγαὶ πολλαὶ πέτρας. Γεραίστιοι κ. ib. 294.] Isocr. [p. 307, B : Μηδεμίαν ἔχοντα καταφυγὴν, ἀλλ' ἄπολιν γενόμενον·] et Æschin. [p. 72, 38, ubi Athenæ appellantur καταφυγὴ κοινὴ τῶν Ἑλλήνων. || Excusatio ad quam quis confugit, ap. Demosth. p. 1131, 15 : Μεγάλην ἀδικημάτων οὐκ ἔχων καταφυγήν· 1263, 20 : Ἀποκεῖσθαι προσήκει τούτοις τὰς τοιαύτας καταφυγάς.]

Καταφύγιον, τὸ, [Perfugium] i. q. χρησφύγετον (de quo infra dicam), in VV. LL. [Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 172, 14. Demetr. Hieracosoph. p. 166, 170. Ex Zonaræ Annal. et Theophane citat Ducang. G. D. Georgidas ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 40. Jacobs. Theod. Stud. p. 234, C Grets. Petr. Sic. Hist. Man. p. 72, 19 : Ἕτοιμον κ. Jo. Chrys. t. 8, p. 756, A ed. Par. alt. : Πενήτων κ. Hase.]

Καταφῡλᾰδὸν, Hesych. κατὰ ἔθνη, Per gentes, ut sit κατὰ φῦλα. Aliis Per tribus, Tributim, κατὰ φυλάς. [Homer. Il. B, 668 : Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν κ., Secundum gentes s. cognationes. Oppian. Hal. 3, 644 : Φάλαγγες ἀνδρῶν ἐρχομένων κ.]

[Καταφῡλάσσω s.] Καταφυλάττω, Observo, ex Aristoph. [Eccl. 482 : Μή πού τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ.]

[Καταφυλλορροέω, Folia demitto, Folia mihi defluunt. Figurate Pind. Ol. 12, 22 : Ἀχλεὶς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν.]

[Κατάφυλλος, ὁ, ἡ, Foliis abundans. Strattis apud Athen. 2, p. 69, A, ex emend. Valck. Diatr. p. 231 : Καταφύλλους (codex κατ' εὐφύλλους) ἀνὰ κήπους.] B

[Καταφύξει (?), κατασβέσει, Hesych.]

Καταφύξιμος, ὁ, ἡ, apud Plut. [Mor. p. 290, C : Κ. ἄγαλμα] legitur pro Eo ad quem est perfugium.

[Καταφύομαι.] Καταφυὲν Hesychio [et Photio] γεννηθὲν, Genitum, Ortum. [Idem : Κατέφυ, ἐγεννήθη. Plut. Mor. p. 442, B : Τῆς σαρκὸς ἐκβεβλάστηκε καὶ περὶ τὸ σῶμα παντελῶς καταπέφυκε. || Κατεφύοντο per κατέτρεχον exp. Photius et Suidas, Incurrebant, Vastabant. Similiter κατεπιφύει per κατατρέχει exp. Hesych.]

[Καταφῡράω, Subigo. Alex. Trall. 8, p. 436 (?). Struv.]

[Καταφύρω, Inquino. Andr. Cret. p. 32, C : Εἰδώλοις ... μελλούσης τῆς φύσεως καταφύρεσθαι. Kall. ῡ]

Καταφῡσάω, Flatu effundo in, Flando perfundo, Perspuo. Aristot. H. A. 9, [10 extr.] : Καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιτουργοὶ ὅταν τοῦτο αἴσθωνται. [Ib. 5, 12 : Ὁ ἄρρην παρακολουθῶν καταφυσᾷ τὸν θολόν. || Respuo, Explodo. Epiphan. vol. 1, p. 235, A : Καταφυσήσασαι καὶ καταναθεματίσασαι αὐτόν. Bast.]

[Καταφύσημα, τὸ, Afflatus. Macar. Homil. 44, 7. Cramer. Method. Conv. virg. p. 298, 18 : Πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν καταφυσημάτων. Hase.]

[Κατάφυσις, ἡ, synonymum psyllii ap. Dioscor. 4, 70. Boiss. || Insertio, Insitus. Galen. vol. 2, p. 263, 7, de musculo : Ὃς συνεχῆ μὲν αὐτῷ τὴν κατάφυσιν εἰς τὴν κερκίδα ποιεῖται. Id. ib. p. 250, 12; 251, 9; 253, 2; 273, 13; 274, 8 et 9; 296, 13; 297, 8; 298, 6; 311, 9; 312, 9 et 18; 316, 17; 354, 14; 359, 6; 376, 2; 378, 6, aliisque multis ll. Hase.]

[Καταφύτευμα, τὸ, ap. Athanas. vol. 1, p. 395 ed. Comm. ex Jerem. 38, 22, ubi καταφύτευσις legitur.]

[Καταφύτευσις, εως, ἡ, Complantatio, Gl. Actus semina vel plantas deponendi, Consitio, Plantatio. Jerem. 38, 22 : Ὅτι ἔκτισε κύριος σωτηρίαν εἰς καταφύτευσιν καινήν. « Jo. Chrys. in Ep. ad Ephes. serm. 16, vol. 3, p. 844, 12 : Οὐ μέχρι τῆς τῶν κακῶν ἐκκοπῆς καὶ ἀναιρέσεως ἵστησι τὰ παραγγέλματα, ἀλλὰ καὶ ταχὺ τῶν ἀγαθῶν τὴν καταφ. ἐπιδείκνυσθαι προτρέπει. » Seager. Clem. Al. p. 277.]

Καταφῡτεύω, exp. non solum Planto, sed etiam Transplanto, ac si idem esset cum μεταφυτεύω. [Lectio vitiosa pro μεταφ. apud Theophr. H. Pl. 6, 6. Schneid.] Videndum ne potius significet Deplanto s. Consero. [Ap. Diodor. 3, 44 : Πάσας δὲ (τὰς νήσους) ἐλαίαις καταπεπυκνῶσθαι, pars codicum καταπεφυτεῦσθαι. Plut. V. Cimon. c. 13 : Τὴν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας. Lucian. V. H. 2, 42. Hesych. s. v. Οὐδ' ἐν σελίνοις. Exx. ex V. T. v. ap. Tromm. Figurate Maccab. 2, 1, 29 : Καταφύτευσον λαόν σου εἰς τὸν τόπον τὸν ἅγιον, i. e. καθίδρυσον, Colloca, Sedem assigna. Sirac. 40, 9 : Οἰκοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν. Eumath. p. 138 : Τοὺς ὀδόντας αὐτῆς ὅλους τοῖς ἐμοῖς κατεφύτευσε χείλεσι, Labris inseruit, impressit.]

Κατάφῡτος, ὁ, ἡ, Consitus. [Κατάφυτοι τόποι Polyb. 18, 3, 1. Diodoro 2, 37 restituit L. Dindorfius pro κατάρρυτος, quod v.] Κατάφυτος τῷ ἀσφοδέλῳ, Bud. e Luciano [Necyom. c. 11] pro Consitus asphodelo. Id. e Plut. affert, κ. τόπος [V. Cic. c. 48, περίπατος] καὶ σύσκιος. Quemadmodum autem hoc redditur Consitus, sic νεόφυτος a quibusdam Nuper insitus, tanquam a φύομαι significante Conseror et Inseror. [Const. Manass. Chron. p. 97. Boiss.]

[Καταφῡτουργέω. Eumath. p. 445 : Εἰ μὴ τὰ καθ' ἡμᾶς ἢ Ποσειδῶν καταστηλογραφήσει τοῖς ὕδασιν, ἢ Γῆ μὴ καταφυτουργήσει τοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς ἄνθεσιν, Plantis inferet, mandabit, inscribet.]

Καταφωνέω, Sonorum reddo, Resonare facio. Greg. Naz. Περὶ θεολ., de cicadis loquens : Ὅταν ἡλίῳ κινῶνται, τὰ μεσημβρινὰ μουσουργοῦντες, καὶ καταφωνῶσι τὰ ἄλση, Resonare faciunt vel personare suis cantibus. At in VV. LL. male καταφωνεῖν hic accipitur pro Vociferari. Idem in Carmine [vol. 2, p. 86, A], de iisdem cicadis : Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος. Idem : Καὶ καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. [Καταφωνεῖ Hesychio ταράσσει.]

Καταφώνησις, εως, ἡ, Actio reddendi aliquid sonorum.

Καταφωράω, magis est usitatum [quam ἐπιφωράω], et quidem tam in propria quam in metaphorica signif. : factum e comp. nomine κατάφωρος, de quo mox dicetur. Est autem proprie Deprehendo in furto, aut in alio facinore, sicut et ἐπιφωρῶ. Redditur etiam In furto prodo, Manifestarium facio. Afferturque e Luciano [Gallo c. 28, 29, quos ll. citat Thom. M. p. 907]. Apud Thuc. cum partic.; nam sicut Aristot. dixit, Φωραθεὶς ἐπιβουλεύων, ita legitur apud eum, 1, [82] : Καὶ ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν, Insidiis lacessentes non deprehendere. Schol. ibi exp. ἐλέγχειν : quæ expos. ap. Suidam quoque extat. Hesychio est ἐρευνᾶν, ἐπιζητεῖν. Unde redditur etiam Scrutari, Exquirere. At Cic. vertit Intelligere, ap. Xen.; hunc enim ejus l., Cyrop. 8, [7, 17] : Οὐδὲ γὰρ νῦν τοι τήν γ' ἐμὴν ψυχὴν ἑωρᾶτε, ἀλλ' οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε, sic interpr. Nec enim, dum eram vobiscum, animum meum videbatis, sed eum esse in hoc corpore, ex iis rebus quas gerebam, intelligebatis. Ubi fortassis, ut hoc obiter annotem, reponendum fuerit Gerebat pro Gerebam, ut conveniat cum C Græco verbo διεπράττετο. [Thuc. 8, 87; Antonin. Lib. c. 11, p. 78.]

[Κατάφωρος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Αὐτόφωρος :] Ceterum eadem opera et de reliquis duobus adjectivis eand. originem habentibus dicendum censeo, sc. de Κατάφωρος et Περίφωρος. Illud igitur prius Κατάφωρος, quod vidisti reddi Deprehensus, Manifestus, reddi etiam potest Manifestarius. [Hesych. : Κ., ἐληλεγμένον, φανερὸν, ὑπεύθυνον ἢ καταφανῆ γενόμενον.] A Plut. usurpatur de eo qui in adulterio deprehensus est : Ἄρης καὶ Ἀφροδίτη ἐμπεσόντες εἰς τὰ τοῦ Ἡφαίστου δεσμὰ, κατάφωροί τε ἐγένοντο καὶ γέλωτα παρέσχον τοῖς θεοῖς. [Id. Mor. p. 301, B. Dionys. Art. rhet. c. 5, p. 331, 14 : Ἂν κ. ἡ τέχνη γένηται. Plut. Cat. min. c. 54 : Κατάφωρος τῆς γνώμης γενόμενος. Ælian. V. H. 12, 58; Aristæn. 1, 6; Euseb. H. E. p. 489, 14.]

Καταφωτίζω, Illumino, Illustro, Lumine penetro, in Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 178] et ap. Greg. Naz. [Menæa Græcorum Jun. 25, apud Allat. De Meth. 5. Boiss. Anon. V. Chrys. p. 295, 8 : Λόγους D ἐκείνους ... τοὺς ἐν νυκτὶ τῆς πλάνης καταφωτίσαντας. Seager. Interprr. ad Hesych. v. Ἐνώπια.]

Καταχαίνω, Hio, Hiasco, Hisco, Dehisco. Unde Κατάχασμα. || Rursum significat Derideo, Deludo, sc. cachinnans, et magno hiatu os diducens. Testis est Hesych. Is enim καταχήνῃ affert pro καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ.

Καταχαίρω, [Gaudeo, Exsulto. Alciphro 2, 4 : Κατέχαιρον ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. G. D. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 730, C : Κατέχαιρε τῷ ὀνείδει καὶ ἡδρύνετο θαυμαστῶς. Hase. ||] i. q. ἐπιχαίρω, Alicujus malis illætor et illudo s. insulto, Gaudeo ob infortunium alicujus. Alii simpliciter etiam Insulto. Herodot. [7, 239] : Πάρεστι δ' εἰκάζειν εἴτ' εὐνοίᾳ ταῦτα ἐποίησας, εἴτε καταχαίρων ἐπὶ Δημαρήτῳ, i. e. ἐπιχαίρων Δημαράτῳ. [1, 129 : Ἑόντι αἰχμαλώτῳ προσστὰς ὁ Ἅρπαγος κατέχαιρέ τε καὶ κατεκερτόμεε. Κατωρχήσαντο per κατεχάρησαν exp. Hesych. et Phot.]

[Καταχαλαζάω, Grandine obruo. Lucian. Somn. c. 22 : Κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Theod.

Prodr. p. 433 : Ὅλας δὲ σκωμμάτων νιφάδας τοῦ φιλοσόφου κατεχαλάζησας (legitur —ωσας). Elberling.]

Καταχαλάω, Demitto, ut χαλάω quoque. Josue 2, [15] : Κατεχάλασεν αὐτοὺς διὰ θυρίδος, Demisit eos per funem de fenestra. Cui similem l. habes in Χαλάω. [Georg. Pach. Mich. Pal. p. 220, D : Ἑαυτὸν σχοίνοις διὰ τοῦ τείχους καταχαλάσας. Hesych. : Καθιέντος, καταχαλάσοντος (—λῶντος Musurus). || Remitto. Theodor. Metoch. Miscell. p. 562 : Καταχαλάσαντες τῆς εὐγενείας. Intransit. Georg. Pach. Andron. p. 38, A : Τὸ θερμὸν ἐκεῖνο καὶ ἔντονον πρὸς εἰρήνην ψυχροῦσθαι καὶ καταχαλᾶν ἤρχετο. || Destruo, Everto. Κατεστρέψαντο ap. Thucyd. 1, 94, schol. exp. κατεχάλασαν. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 151, B : Καταχαλᾶν τὰς οἰκίας. Quo sensu χαλᾶν sæpissime dicitur ab medii ævi scriptoribus. G. Dindorf. || Hesych. : Καταχαλῇ, καταβραχύ· ubi Wakef. ad Soph. Phil. 328 corrigit Καταχαλᾷ, καταβρέχει. Schæf. Κατ' ἀκαρῆ, κατὰ βραχὺ Albert. || Suidas : Καταχαλῶ σου, γενικῇ· pro qua gl. codex Leid. alio loco recte καταλαλῶ σου præbet.]

[Καταχάλκεύω, Æs procudo. Plut. V. Lysandri c. 17 : Τοῦτο δὲ (τὸ νόμισμα) ἦν σιδηροῦν, πρῶτον μὲν ὄξει μεταβαπτόμενον ἐκ πυρὸς, ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο, ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν ἄστομον καὶ ἀδρανὲς γένοιτο. Id. Mor. p. 559, D : Ἀνδριάντα Κασάνδρου καταχαλκευόμενον, Ex ære factum. Verum neutri loco satis aptum hoc verbum est. In priore sententia postulare videtur ut transpositis præpositionibus scribatur καταβαπτόμενον ... μεταχαλκεύοιτο, vel deleta priore βαπτόμενον ... μεταχ. Nam tinctura numis illis adhibebatur ne conflari aliosque in usus diffingi possent. In altero loco Reiskius probabiliter conjecit καταχωνευόμενον. G. D. Psellus Opusc. p. 168, 9. Boiss. || Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 770, C : Εἰ δέ τις ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ ... κατεχαλκεύθη, Ad nullum usum fabricatus est. Hase.]

Κατάχαλκος, ὁ, ἡ, Æratus : ut ἐπίχαλκος. Eur. [Heracl. 177 : Ἰτέα κ.] Phœn. [110] : Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, schol. ἔνοπλον. Similis l. Homeri, Il. Υ, [156] : Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. [Κατάχαλκα σκεύη Hesych. s. v. Κατοικίαι.] Ex Eur. rursum [Iph. T. 1246 : Ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ], κ. δράκων, pro Draco septus s. munitus. [Const. Manass. Chron. p. 112, 121. Boiss.]

Καταχαλκόω, Ære obduco. [Herodot. 6, 52 : Ἤδη νῦν καταχάλκου ὦ Κριὲ τὰ κέρεα. Heraclid. Pont. apud Athen. 12, p. 521, F : Τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τόπον κατεχάλκωσαν θυρίσι· ubi apographa quædam κατεχάλκευσαν. Diodor. 12, 70 : Τὰς ... στοὰς τοῖς ἐκ τῶν σκύλων προσηλωθεῖσι καταχαλκῶσαι.]

[Καταχαράσσω, s. Καταχάράττω, Cancello, Scarifico, Gl. Porphyr. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 111 : Τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς, δι' ἣν οὐ τίθεται ἐπὶ πάσης τῆς συλλαβῆς ἡ βαρεῖα, φησὶν, ἵνα μὴ καταχαράσσηται τὰ βιβλία, τοῦτο νῦν οὐ γίνεται, Ne libri notis et signis oppleti deformentur. « Planud. Ovid. Met. 3, 276 : Κατεχάραξε τὸ δέρμα ῥυτίσι (dea in anum se mutans.) » Boiss. Menand. Hist. p. 403, 9 ed. Bonn. : Καταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις. Hase.]

Καταχᾰρίζομαι, Gratificor, i. e. Condono, Gratiose condono et remitto, Bud. e Lysia [p. 103, 26 : Καταχαρίσασθαι Ἀνδοκίδῃ. Plato Gorg. p. 513, D : Μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον. Ælian. V. H. 1, 23 : Ἡ δόξα ... τὰ μὲν καταχαρίζεται, τὰ δὲ ψεύδεται. Idem in hoc Dem. l. [p. 1031, 23] : Ὥστ' οὐκέτι ταῦτα Πολύευκτος πεισθεὶς ἐμοὶ κατεχαρίζετο, interpr. κατεχαρίζετο, In gratiam meam fecit. [Id. p. 806, 19 : Καταχαρίσασθαι καὶ προέσθαι τι τῶν τοιούτων. Καταχαρίζεσθαι τὸν ἀγῶνα, Per gratiam remittere actionem, Æschin. p. 61, 8.] Ab Isocr. autem poni tradit pro Populariter et ambitiose loqui, ut qui populi gratiam captant [p. 160, D : Μᾶλλον τοῖς ἐναντιουμένοις ταῖς ὑμετέραις γνώμαις προσέχειν τὸν νοῦν ἢ τοῖς καταχαριζομένοις.] In VV. LL. e Plut. Popl. [c. 7] : Καταχαρίζεται ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος, Patriæ proditores mulieribus per gratiam concedit, e Plat. Apol. [p. 35, C] : Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. [Ælian. V. H. 11, 9 : Καταχαρίσασθαί τι τῶν δικαίων· 14, 9 : Ἐπαινεῖν χρὴ τὴν πόλιν μὴ καταχαριζομένην τἀληθὲς τοῖς πολίταις. Hemst. Philostr. Vit. soph. p. 67, 14 ed. Kayser. : Γυναικί με καὶ τριετεῖ παιδίῳ καταχαριζόμενος. Hase. Lysias p. 179, 7 : Ῥᾴον ἄλλους τινὰς τὰ ὑμέτερα καταχαρίζεσθαι ἢ ὑμᾶς αὐτούς γε. || Elargior. Dionys. A. R. 6, 30 : Οἷς αὐτὸς ἐβούλετο κατεχαρίσατο (τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα)· 1, 63 : Διένειμε καὶ κατεχαρίσατο τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις ἅπασαν τὴν λείαν.]

Καταχαριστικὸς, ἡ, ὸν, Largitor, Bud.

[Καταχᾰρῐτόω, Gratiosum s. amabilem reddo. Eumath. p. 34 : Κατεχαριτοῦτο χειρὶ ζωγράφου σοφῇ· 113 : Οὕτως ὁ ζωγράφος καὶ μέχρι ποδῶν καὶ πεδίλου τὸν ἄνδρα κατεχαρίτωσε· 446 : Ἡμεῖς δὲ καταχαριτώσομεν τὴν γραφήν. Boiss.]

[Κατάχαρμα, τὸ, Ludibrium. K. ἐχθροῖς Theogn. 1103.]

[Καταχάσκω, Inhio, Appeto. Nicet. Chon. Annal. p. 163, A : Οἱονεὶ καταχάσκουσα ἐξ ὕψους τῶν κάτωθεν καὶ ἀνδρομέου γλιχομένη αἵματος· 81, A : Συχνὰ τῶν ἡμετέρων πολιχνίων κατέχασκε. Schneid. Eust. Opusc. p. 82, 6 : Αὐτὸς μὲν (ὁ διάβολος) καταχασκέτω.]

Κατάχασμα, τὸ, exponitur non solum Hiatus, sed etiam Profunditas, nec non Sectio profundior. [Lectio vitiosa καταχάσματα τῶν λεοντείων ap. Plut. Mor. p. 670, C, ubi κατὰ χασμάτων λ. correxit Turnebus.]

Καταχασμάομαι, Dehisco, Hiasco, Hio. Theophr. C. Pl. 4, 14 [12, 11], de leguminibus loquens : Καὶ καταχασμωμένων τὰ μὲν μεταβάλλει τὴν χρόαν, τὰ δὲ μή. Significat etiam Derideo. [Hoc sensu Hesych. Ἐγχανεῖν (ἐγχαλεῖν codex) per καταχασμᾶσθαι exp. Cum genit. Eustath. Opusc. p. 308, 19 : Ὁ Μῶμος ... τῆς ὀπώρας οὐ καταχασμήσεται.]

Καταχάσμησις, εως, ἡ, Derisio. V. Καταχήνη [ubi Hesych. citatur, qui καταχήνη per κ. exp. Sic etiam Phot. p. 145, 1].

Καταχέζω, Decaco, Concaco. Aristoph. Nub. [173] : Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος, Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσε, Decacavit ei in os, Eum concacavit. Ibid. dicit Strepsiades, Ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους, Qui in Socratem stercus elisit. Ubi nota καταχέζειν τινὸς, ut supra ex eo habuimus κατατιλᾶν τῶν Ἑκαταίων. [Id. fr. 207 : Καταχέσονται (σοῦ). || De aoristo secundo Herodian. Π. μ. λέξ. p. 24, 11, ubi de ἔπεσον aoristo μονήρει agit : Ὁ γὰρ κατέχεσον παρ' Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμήδει εἰρήμενος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήσεώς ἐστιν οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένος, ἤτοι κωμικῶς πεποιημένος. Ipsa Alcæi verba servavit Chœroboscus ap. Bekker. ad Etymol. M. p. 1004 : Κατέχεσον τῆς (delendum τῆς) Νηρηίδος. Infinitivo χεσεῖν, idque nulla metri necessitate coactus, utitur Aristoph. Thesm. 570, notatus a grammatico in Crameri Anecd. vol. 1, p. 176, 24. Qui l. fugit Herodianum, nisi in exemplari suo χέσαι scriptum legit, quod conjecit Dobræus. G. Dindorf.]

[Καταχειρίζομαι, i. q. διαχειρίζομαι, Interficio. Dio Cass. 77, 6 : Πάντας ὁμοίως κατεχειρίζετο. Angl. || Aggredior, Suscipio. Ptol. Tetrab. p. 206, 13 : Μετὰ πόνου τῶν καταχειριζομένων. Hase.]

[Καταχείριος, ὁ, ἡ, Habilis manui. K. ἑρετμὸς Apoll. Rh. 1, 1189.]

[Καταχειριστέον, Adhibendum est. Isid. Pelus. 5, p. 168. Schleusn. Corruptum ex μεταχειριστέον.]

[Καταχειρόομαι, Subigo, Vinco. Hesych. : Κατεχειροῦτο, ἐνίκα, ὑπέτασσεν.]

Καταχειροτονέω, Adversus aliquem suffragium fero, Suffragio condemno : ut de Midia dicitur [ap. Demosth. p. 515] : Ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. In VV. LL. καταχειροτονῶ σου, Te suffragiis populi condemno. Interdum vero additur accus. θάνατον, ut ap. Dem. [p. 350, 27] : Οὐδὲ Τιμαγόραν, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Quæ constr. habetur et in isto l. Axiochi [p. 368, E] : Τῇ ὑστεραίᾳ προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον, Suffragio suo illos morte damnarunt, Suffragium de morte multandis illis tulerunt. [Æsch. p. 61, 6 : Καταχειροτονίαν ἀπέδοτο τοῦ δήμου, ἣν κατεχειροτόνησε τοῦ Μειδίου.] Ap. eund. Dem. autem [p. 571, 15] cum infin. : Περὶ τὰ μυστήρια ἀδικεῖν Εὐάνδρου κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, Populus eum contra mysteria

deliquisse judicavit, Bud. Sed ad exprimendam vim hujus verbi alia quærenda fuerit interpr. : ac fortassis non spernenda hæc fuerit, Eum suffragiis suis populus damnavit tanquam delinquentem adversus mysteria : vel quod delinqueret s. deliquisset. [Passiv. Diodor. 13, 67 : Πανδήμῳ φωνῇ καταχειροτονηθέντες. G. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 64, 20 ed. Bonn. : Ῥωμαῖοι κατεχειροτόνουν συρίττοντες. Heliod. Æth. 1, 14 : Οἱ μὲν τὸν θάνατον καταχειροτονήσαντες. Hase.]

Καταχειροτονία, ἡ, Condemnatio per suffragia, Condemnatio a plebe facta. [Harpocr. s. h. v. : Ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν (καὶ στρατηγῶν καὶ συκοφαντῶν καὶ τῶν περὶ τὰ μυστήρια καὶ Διονύσια ἀδικούντων scribit Lex. rhet. p. 268, 28) προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τινος καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον. Ἔστι δὲ πολλάκις τοὔνομα παρά τε Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπερίδῃ ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρίχους. Διεξῆλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θεόφραστος ἐν δ' Νόμων.] Bud. e Dem. [p. 516] : Καταχειροτονίαν ὁ δῆμος ἐποιήσατο. Erat καταχειροτονία, inquit Cam., quasi Præjudicium populi de reo. Nam injuriarum et fraudum publicarum delatio ad populum concedebatur passis, atque hoc ad judicium afferebatur, ut facit Dem. Κατὰ Μειδίου. Ego, inquit, quod vestrum quisque, talem injuriam passus, faceret, id feci et ipse, ad populum hujus nomen ut deferrem, de vi quam Dionysiis fecisse videretur. Tum ita vehementi indignatione et ira commotus populus fuit, ut hic suffragiis omnium nocens declararetur, i. e. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Atque erat καταχειροτονία contraria interdum ἀποχειροτονίᾳ. Nam illa eum, qui ad populum de vi aut dolo damnatus fuisset, damnabat, hæc absolvebat. Erat enim ἀποχειροτονία Rejectio ejus quod promulgatum delatumve esset : ut quum præco, verbi causa pronuntiasset de Midia, jussissetque manus porrigere eos quibus ille nocens videretur, ea erat καταχειροτονία : mox quum fecisset tale præconium, Ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν ὁ Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα, tum fiebat ἀποχειροτονία. Hæc ille : qui ut scribit καταχειροτονίαν fuisse quasi Præjudicium populi de reo, sic Bud. hæc verba de Midia, Ὃν ὁ δῆμος καταχειροτονήσας ὑμῖν παρέδωκεν, vertit Præjudicio suo damnatum tradidit. Additque, hoc patere e fine orationis.

Καταχέω, Defundo, Effundo, Profundo, Profusum s. Effusum dejicio. [Hom. Il. Π, 459 : Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε· Ξ, 435 : Κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν· Ψ, 282 : Σφῶιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε. Non raro de lacrimis profundendis Κατὰ δάκρυ χέων, vel χέουσα, Il. A, 413, Γ, 142, Od. Δ, 556, K, 201, al. : semel apud Tragicos, Eur. Iph. A. 40 : Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέων. Aliter Hipp. 854 : Δάκρυσί μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται.] Hom. Od. Τ, [206] : Ἧν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ, Postquam eam zephyrus e sublimi effuderit, in terra sc. : de nive. Et Il. Z, [134] de Bacchis : Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι, Humi profuderunt, dejecerunt : ut et Il. E, [734] Pallas sese armatura bellicis τεύχεσι, Πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Sed est metaph. in his duobus Il. [aliisque, Il. H, 461 : Τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν (τεῖχος) καταχεῦαι, In mare detrudere. P, 619 : Κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε· Od. M, 411 : Ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυντο], velut et in hoc Hesiodi Op. [581] : Ἧμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν, Canora cicada arbori insidens argutum fundit cantum. Aliquando additur præp. κατὰ vel ἐν cum suo casu. [Plato Rep. 3, p. 398, A : Μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες.] Diosc. 1 : Ἔλαιον κατάχει κατὰ τοῦ καρδαμώμου, Oleum in cardamomum defunde. Aristoph. [Ach. 1127] : Κατάχει τὸ ἔλαιον ἐν τῷ χαλκείῳ, Defunde oleum in ahenum; ut Colum. In vasa defundas et operias. [Hoc exemplo abstinere debebat : nam verba ἐν τῷ χαλκίῳ ad sequentia sunt referenda ἑνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.] Interdum cum dat. jungitur, idque modo pro Defundo, modo pro Affundo s. Offundo, Effundo s. Profundo in. Hom. Il. B, [670] : Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, Eis defudit, In eos effudit aut profudit; i. e. Abunde eis tribuit. Γ, [10] : Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην. [Similes locutiones Il. Θ, 50 : Κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν· Od. X, 88 : Κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς· Λ, 245 : Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν· H, 286 : Ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν· B, 12 : Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη. Pind. Pyth. 1, 16 : Ἐπί οἱ νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατὶ ... καταχεύας. Plato Soph. p. 264, C : Ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία.] Od. Ξ, [38] : Καὶ μέν μοι ἔλεγχείην κατέχευας. [X, 463 : Αἶ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν.] Il. Ψ, [408] : Μὴ σφῶϊν ἔλεγχείην καταχεύῃ, Ne opprobrium offundat, sive Opprobrio perfundat. [Apoll. Rh. 4, 367 : Κατὰ δ' οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα θηλυτέραις. Lucian. D. deor. 4, 2 : Κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν. Libri optimi ἡμῖν. ‖ Cum dativo loci in orac. ap. Herodot. 7, 140 : Κατὰ δ' ἀκροτάτοις ὀρόφοισι αἷμα μέλαν κέχυται, De summis tectis defluit.] Frequentius tamen dativi illius loco ponitur gen.; idque tam in prosa quam in carmine, et tam in propria quam in metaphorica signif. itidem pro Defundo in, s. Effundo in, Profundo in, Offundo, Perfundo. Aristoph. Pl. [790] : Τὰ καταχύσματα ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα; Effundamne in te hæc bellaria? Eq. [1089] : Καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ Τοῦ δήμου καταχεῖν ἁρυταίνῃ πλοῦθυγίειαν, In populum effundere s. defundere. Sic Herodot. [4, 62] : Καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεος, In acinacem defundunt cruorem, Acinacem cruore perfundunt. Et Galen. 2 Ad Glauc. : Καταχεῖν ἔλαιον θερμὸν τοῦ φλεγμαίνοντος μορίου, Partem inflammatam oleo calido perfundere. Rursum Aristoph. [Ach. 1129] : Κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι, Perfunde intestinum melle. Et Lucian. [Hermot. c. 79] : Καταχέοντες ἀλλήλων τὰ φύλλα, Folia alius in alium fundentes. In metaph. vero signif. Aristoph. Nub. [74] : Ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων, Pecuniis meis offudit equinum amorem, i. e. Fecit ut multas insumerem pecunias in alendis equis curulibus. Ait autem ibi schol. Comicum voce ἵππερον allusisse ad ἵκτερον morbum, et usum verbo καταχεῖν, quoniam is περιχεῖται ταῖς ὄψεσι τῶν νοσούντων. At e Plat. Leg. [7, p. 814, D] affertur καταχεῖν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, Spargere opinionem de hominibus. [Ib. p. 800, D : Ἐνίοτε πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι. Passiv. in l. scriptoris alicujus ecclesiastici ap. Suidam s. v. Κατάχει : Εἶπες ἂν τὸν βάκχον οὕτως ἰδεῖν διακείμενον τοῦ μάστιξι μᾶλλον ἢ ἄνθεσιν ἐαρινοῖς καταχέεσθαι.] Passiva [imo media] etiam vox activam habet signif.; affertur enim ex eod. Platone [Tim. p. 41, D : Τὰ τῶν πρόσθεν (κρατήρων) ὑπόλοιπα κατεχεῖτο·] Leg. [1, p. 637, E] : Καταχεόμενοι τῶν ἱματίων, pro Vestes perfundentes. [De fundendis conflandisque metallis verbum hoc usurpavit Herodot. 1, 50 : Καταχεάμενος χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε. Schweigh. Active et supra ex Hesiodo habuimus de cicada. Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν, Argutum fundit cantum, s. Argutos fundit sonos. Ubi etiam nota hoc καταχεύεται a them. Καταχεύω. Nam χεύω quoque pro χέω dicitur, pleonasmo literæ υ, Eust. [Præsens Καταχεύω nullum est, sed aoristus κατέχευα ejusque subjunctivus καταχεύω.] Poetæ vero metri causa dicunt et Κακχεύω pro καταχεύω : quod redditur Confundo, Destruo. Κακχεῦσαι Suid. exp. καταβαλεῖν. Potius sonat Defundere, Effundere : Æolica syncope positum pro καταχεῦσαι, a them. καταχέω. ‖ Καταχύω (itidem dubium), i. q. καταχέω, Defundo, Effundo s. Profundo in vel contra, Offundo. Hom. Il. Υ, [281] : Ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν Ἔστη, καδδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι, Offusum est oculis ipsius.

[Καταχήνη, ἡ. HSt. s. v. Καταχαίνω :] Itidemque Καταχὴ est ejusmodi derisio s. delusio. Testis [verbi καταχαίνω] est Hesych. Is enim καταχήνῃ affert pro καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ : et Καταχὴ [corruptum ex Καταχήνη] pro καταχάσμησις, κατάγελως. [Post ἐξουθενίσῃ Hesych. pergit : Καὶ ὑπὸ Πεισιστράτου καλαμαίᾳ (καλαμίᾳ codex) ἐμφερὲς ζῷον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως προβεβλημένον, ὁποῖα τὰ πρὸς βασκανίαν· quæ verba alteri glossæ post κατάγελως adjicienda esse animadverterunt critici, rem ipsam copiosius explicuit Lobeck. Aglaoph. p. 970 seqq. Comparanda ἀκρὶς

ἡ λεγομένη βασκανία apud Hesych. s. v. Κραυγή.] Pro quo καταχὴ, si tamen mendo caret, legitur et Καταχήνη ap. Aristoph. Vesp. [575] : Ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη; Et divitiarum derisio ac contemtus : ut schol. quoque exp. κατάγελως, καταφρόνησις. Ex Ejusd. Eccl. [630] affertur, Δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη καὶ καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται. [Καταχήνη pro κατάγελως a Comicis dictum annotavit Pollux 2, 97. Athen. 6, p. 269, E : Τοῦ χαρίεντος Ἀριστοφάνους· πάντες γὰρ τῆς καταχήνης (codex κατ' ἀχαρνεῖς) αὐτοῦ πλήρεις ἐστέ. Schweigh. Antimachi carmen Καταχῆναι inscriptum memoratur ab Spartiano in Vita Hadriani c. 15 : *Catachenas* (nam sic librorum vitia *catacrianos*, *catacannas*, *catacaimos* emendavit Is. Vossius) *libros obscurissimos Antimachum imitando scripsit.* Unde ap. Etym. M. p. 4, 7, ubi Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ citatur, Καταχήνῃ restituendum esse conjecit Th. Bergkius. *Catachannæ ritu* Fronto vol. 2, p. 224. Καταχῆναι Lysippi Comici Attici fabula in fragmento monumenti didascalici apud Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 349. G. Dindorf.]

[Καταχηρεύω, Ætatem dego vidua. K. τὸν βίον διὰ τοὺς παῖδας Demosth. p. 852, 15.]

[Καταχής. V. Κατηχής.]

[Καταχθέω, Molestia afficio. Joseph. A. J. 18, 6, 7 : Καταχθεῖ σε τὸ αἰφνίδιον τῆς μεταβολῆς. Suidas : Κατηχθημένος, βεβαρημένος (καταβεβαρημένος Photius). Vitiose ap. Hesych. Κατηχθισμένον.]

Καταχθὴς, ὁ, ἡ, Gravis, Oneratus, Onustus. [Arat. 1044 : Πρῖνοι δ' αὖ καρποῖο καταχθέες. Nicand. Al. 322 : Καταχθέος ἕρματα γαστρός· ubi πληθυούσης, πεπληρωμένης exp. schol. Nonnus Dion. p. 222 (?).]

[Καταχθίζω forma vitiosa V. Καταχθέω.]

[Καταχθόμενον lectio vitiosa pro καὶ ἀχθόμενον in libris plerisque Herodoti 2, 175.]

[Καταχθονίζω, In terram dejicio, Deprimo. Zachar. Dialog. 4, c. 32 et 36. Thalass. Centur. p. 1183, D, de anima : Λογισμὸς δὲ ῥυπαρὸς καταχθονίζει αὐτήν. Hase.]

Καταχθόνιος, ὁ, ἡ, oppositum adjectivo ἐπιχθόνιος (ut κατάγαιος opp. τῷ ἐπιγαίῳ), est Subterraneus, Qui sub terra degit μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης, ut manes tartarei et inferi s. infernales, et rex eorum Pluto, ὁ καταχθονίοισιν ἀνάσσων. [Schol. Pind. Ol. 13, 46 : Ἱερὸν δὲ τὸ σέλινον τῶν καταχθονίων θεῶν· qui in sepulcrorum monumentis designantur literis præfixis Θ. K., velut ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, n. 1832. Hase. K. θεὸν Pollux 1, 24. Dionys. A. R. 2, 10.] Idem Pluto ab Hom. [Il. I, 457, et Dionys. l. c.] vocatur Ζεὺς Καταχθόνιος, Jupiter subterraneus s. infernalis. Qui Latinis Summanus esse creditur quasi summus deorum manium. Idem K. Ἀΐδας dicitur in Χθόνιος infra. [Hesych. : K., κατὰ τῆς γῆς· ἢ ὁ Ἅδης. Καταχθονίοις δαίμοσιν Anth. Pal. 7, 333, ubi manes sepulti intelliguntur. Semel in N. T. Ep. ad Phil. 2, 10 : Ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. || Forma femin. Etym. M. p. 374, 5 : Καταχθονία γὰρ ἡ δαίμων (Ἐρινύς). Apoll. Rh. 4, 1413 : Θεῇσιν καταχθονίαις.] At Κατάχθονος [?] Hesychio ὁ λιπαρὸς, ὁ τρόφιμος, Pinguis, Nutriendi vim habens.

[Καταχθονισμὸς, ὁ, morbi species, quam sic describit Constantin. a Secretis Ms. : Ὁ μὲν κ. ἐστι τὸ ὑποκλίνεσθαι εἰς ὕπνον μετὰ καταλύσεως ὀφθαλμῶν κτλ. Ducang. Βλεφάρων κ., Palpebrarum in terram demissio, German. in Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 1457, B. G. Dindorf.]

[Καταχϊονίζω, Nive obruo. Hesych. : Κατανίφεται, καταφθείρεται, καταχιονίζεται.]

[Καταχλαινόω, Lænis vestio. Suidas : Κατεχλαίνωσε, χλαίναις ἐστόλισεν. « Ὁ δὲ Μηνᾶς ἠμφίασέ τε καὶ κατεχλαίνωσε τὸ στρατιωτικόν. »]

[Καταχλευάζω, Ludibrio habeo, Cavillor. Pollux 6, 200. Dionys. De comp. verb. p. 207, 13 R. : Ταῦτα... κωμῳδοῦντας αὐτοὺς (τοὺς κωμικοὺς) καὶ καταχλευάζοντας. Eustath. Opusc. p. 112, 58 : Καὶ ἡμᾶς καταχλευάζεσθαι τοιούτοις προσκυνήμασι. Suidas : Καταχλευάζω σε· γενικῇ δέ· « Καταχλευάζοντες δὲ τῶν παρακλητικῶν λόγων οἱ στασιώδεις. » Eadem in Append. ad Etym. Gud. p. 591, addito etiam accusativi exemplo.]

[Καταχλευαστικὸς, ἡ, ὸν, Cavillatorius. Pollux 6, 209; schol. Luciani De merc. cond. c. 9. || Adverb. Καταχλευαστικῶς, Pollux l. c.]

[Καταχλεύαστος, ὁ, ἡ, Irridendus, Ridiculus. Epiphan. t. 1, p. 115, D : K. διδασκαλία. Hase.]

Καταχλῐδάω, i. q. κατατρυφάω [Luxu et fastu meo insulto alicui. Cum genit. Posidonius ap.] Athen. 5, [p. 212, C], de Athenione quodam : Τὸ παράδοξον τῆς τύχης θαυμάζοντες, εἰ ὁ παρέγγραφος Ἀθηνίων εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀργυρόποδος κατακομίζεται φορείου καὶ πορφυρῶν στρωμάτων, ὁ μηδέποτε ἐπὶ τοῦ τρίβωνος ἑωρακὼς πορφύραν πρότερον, οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Prolixe autem ibi describitur ipsius ἡ χλιδή. [Forma suspecta ap. Hippocr. p. 27, 14 : Καταχλιδοῦσιν, Deliciantur, Luxu diffluunt. Scribendum καταχλιδῶσιν.]

[Καταχλοάζω, Vireo. Eustath. Opusc. p. 360, 57 : Ἡ πίτυς καταχλοάζει.]

[Κατάχλοος. V. Κατάχολος.]

Κατάχλυσις, εως, ἡ, affertur pro Tenebrarum offusio, Caligo.

[Κατάχολος, ὁ, ἡ, Biliosus. Hippocr. p. 1215, C : Κατάχολα ὑποχωρήματα. Galen. Lex. Hippocr. p. 496 : Κατάχλοα, ἄγαν χλοώδη. Recte, ut videtur, Foes. Κατάχολα, ἄγαν χολώδη corrigit. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 1073, B : Ὁ κ., ὁ αἱματώδης, ὁ φλεγματίας. Hase.]

Καταχορδεύω, ex Herodoto pro Rescindo. [Lamino, Secundum longitudinem minutatim disseco, 6, 75 : Τὴν γαστέρα καταχορδεύων· ubi paulo ante ἐπιτάμνων κατὰ μῆκος τὰς σάρκας. Schweigh. Herodoti verbis leviter mutatis utuntur Longin. De subl. 31, 2 : Ὅως ὅλον ἑαυτὸν καταχορδεύων διέφθειρεν· et Aristid. vol. 1, p. 167 : Ὃς τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδευσεν. Themist. Or. 21, p. 261, D : Μειρακίων, ἃ ἀνηλεῶς κατεχόρδευσεν ἐν ταῖς βασάνοις. Euseb. H. E. 7, 10. Anna Comn. p. 179, B : Κἄν τινες αὐτοὺς καταχορδεύσειαν. Formæ suspectæ ap. Suidam, Καταχορδῶ sine interpretatione, et Κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξηνάριξεν· addito exemplo (Æliani, ut conjicit Hemst.), Μανεὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησεν.]

Καταχόρευσις, εως, ἡ, species cantus, quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo jam ovans. Pollux enim [4, 84], quum καταχόρευσιν esse dixisset unam partem Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, subjungit, Ἐν δὲ τῇ καταχορεύσει ὁ θεὸς τὰ ἐπινίκια χορεύει.

[Καταχορεύω, Subsilio. K. τοῖς ποσὶν in Protevang. Jacobi c. 7. Schleusn. Insulto. Eustath. Opusc. p. 51, 1 : Καταχορεύειν αὐτοῦ (τοῦ πυρὸς), ὡς εἰ καὶ ψύχοντι ἐμβεβήκασιν ὕδατι. || Insulto, Illudo. Ælian. N. A. 1, 30 : Ὁ μὲν (λάβραξ) συλλαβὼν τὴν καρίδα καμοῦσαν οἴεται δεῖπνον ἕξειν· ἡ δὲ ἐν ἐξουσίᾳ τε καὶ εὐρυχωρίᾳ σκιρτᾷ, τῆς φάρυγγος ὡς ἂν εἴποις καταχορεύουσα. Suidas : Κατεχόρευεν, ἐπέχαιρεν. « Ὁ δὲ κατεχόρευε τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν. » Const. Manass. Chron. p. 6, F, κ. καρδίας τινός· 40, C : Αἱ μυῖαι κατεχόρευον τῶν τραυμάτων. Eustath. Opusc. p. 52, 54 : Τὸν ἀντικείμενον, ὃς χαίρει καταχορεύων σου· 41, 70 : Μήποτε... σου καταχορεύσωσι τὰ παιδάρια.]

Καταχορηγέω, modo significat Absumo suppeditando, Absumo in choragia, Consumo in magnificentia et apparatu ludorum choricorum, ut Bud. quoque testatur [Lysias p. 155, 33 : Κατεχορήγησε ὑπὲρ αὐτοῦ πεντακισχιλίας δραχμάς] : modo etiam, Suppedito, Largior, Erogo; vel etiam Effundo et large contribuo, teste Eod., afferente Καταχορηγῶ τοὺς ἰδίους πλούτους εἰς τὰ κοινά. Quomodo ap. Plut. quoque legimus [Mor. p. 348, F] : Ἁμαρτάνουσιν Ἀθηναῖοι μεγάλα, τὴν σπουδὴν εἰς τὴν παιδιὰν καταναλίσκοντες, τουτέστι μεγάλων ἀποστόλων δαπάνας καὶ στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον. [Id. V. Lysandri c. 9 : Καὶ εἰ μηδὲν ὁ πατὴρ διδῷη, καταχορηγήσειν τὰ οἰκεῖα. Sine casu V. Eumen. c. 13 : Καταχορηγοῦντες εἰς δεῖπνα καὶ θυσίας. Dionys. A. R. 3, 72 : Πατρικίων, οἷς τὰς ἑαυτῶν οὐσίας κατεχορήγουν.]

[Καταχόω. V. Καταχώννυμι.]

Καταχρᾷ, Sufficit, Satis est. Herodot. hoc præsenti usus est quum alibi, tum 1, [64; et imperfecto 7, 70 : Ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατέχρα (αὐτοῖς).] Idem usus est fut. καταχρήσει [4, 118], itidem pro Sufficiet, satis erit. [Phœnix Coloph. ap. Athen. 8, p. 360, A : Δός τι καὶ καταχρήσει. Male ap. Hesych. : Καταχρήσῃ, ἀρκέσει.]

Καταχραίνω, i. q. χραίνω. Ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 657 : Καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο

γάλακτι οἰός], κ. ἀπὸ γάλακτος affertur sine expositione, quod forsan est Polluo s. Imbuo lacte. [Const. Man. Chron. p. 39 : Καταχρανθῆναι ἀλλοτρίαις κοίταις.]

Καταχράομαι [contr. Καταχρῶμαι], Abutor. [Hesych.: Καταχρᾶται, κακῶς χρᾶται.] Synes. Epist. 63 hæc duntaxat verba complectitur : Χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι, Uti oportet potentium virorum amicitiis, non abuti. Sic autem et ap. Paul., ubi utraque vox habetur, simplex quidem verbo Uti, posterior autem verbo Abuti redditur : 1 Ad Cor. 7, [31] : Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι, Et qui utuntur hoc mundo, tanquam non abutentes. Quem l. postquam Bud. est ipse quoque ita interpretatus (addam autem paulo post quæ de eo præterea ab eo disseruntur), subjungit, Καταχρῆσθαι autem dicitur καταναλίσκειν et καταπολαύειν. Significat etiam Supramodum et immodice uti, et præter quam natura vel moribus comparatum est. Lysias [p. 153, 46; 154, 2] : Ἦσαν δ' ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ· ὁ δὲ, καὶ ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο· i. e. Profudit, Absumpsit. Isocr. Paneg. [p. 42, D] : Αἱ μὲν γὰρ πράξεις αἱ προγεγενημέναι, κοιναὶ πᾶσιν ἡμῖν κατελείφθησαν· τὸ δὲ ἐν καιρῷ ταύταις καταχρήσασθαι, καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι, τῶν εὖ φρονούντων ἴδιόν ἐστιν. Hic καταχήσασθαι significat Abunde commemorare, Copiose earum illustratione uti. Quibusdam autem interjectis de verbi Abuti significatione (ut sc. sit non solum Perperam uti, item Uti aliorsum quam natura comparatum sit, etiamsi non perperam), subjungit, Existimo igitur Apostolum illis verbis, immodico usu rerum secularium nobis interdixisse : ac si diceret, ita his omnibus utendum ut fructuarii probi uti solent : non ut plane domini et perpetui possessores, qui absumere et quovis modo uti et exhaurire, quasi jure suo, possunt. Hæc ille. In VV. LL. autem affertur e Luciano [De luctu c. 20] : Τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, pro Abutuntur. [Plat. Menex. p. 247, A : Τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι. Diodor. 20, 101 : Μηδέποτε τοῖς ἱεροῖς ἀναθήμασι κατακεχρῆσθαι.] At e Plat. simpliciter pro Uti [Tim. p. 21, C : Εἴ γε μὴ παρέργῳ τῇ ποιήσει κατεχρήσατο·] Epist. 8, [p. 353, E] : Οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηται δωρεᾷ, Dono non est recte usus. Ex Eod. Leg., καταχρῶμαι τούτῳ εἰς τοῦτο, itidem pro Utor. [3, p. 700, B : Οὐκ ἐξῆν ἄλλῳ εἰς ἄλλο καταχρῆσθαι μέλους εἶδος· Critia p. 113, A : Ἐπινοῶν εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν καταχρήσασθαι τῷ λόγῳ. Cum ἐπὶ Polit. p. 272, C : Κατεχρῶντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν· Rep. 7, p. 520, A. Cum πρὸς Symp. p. 187, C : Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καταχρῆσθαι ῥυθμῷ τε καὶ ἁρμονίᾳ· Crat. p. 426, E : Τούτῳ πρὸς ταῦτα κατακεχρῆσθαι. Demosth. p. 430, 10 : Οὐ δεῖ τῷ πιστευθῆναι ... εἰς τὸ μεῖζον δύνασθαι κακουργεῖν καταχρῆσθαι· 1195, 1 : Καταχρήσασθαι τοῖς ξύλοις εἰς τὴν οἰκοδομίαν. Non raro dicitur καταχρῆσθαι λόγῳ vel λόγοις (p. 939, 5), ἀπολογίᾳ (p. 1203, 8), προφάσει (κενῇ προφάσει κατεχρῶ p. 277, 17), et quæ sunt similia. Omisso hujusmodi substantivo bis ap. Demosth., p. 1062, 13 : Οἵτινες κατεχρῶντο ὡς τῷ Πολέμωνι ... τὸ παράπαν οὐδεμία γένοιτο ἀδελφή ... 1179, 7 : Κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι ἐγὼ τὴν οἰκίαν ... μεμισθωμένος εἴην. Diodor. 4, 81 : Τοῖς γάμοις κατεκέχρητο πρὸς τὸ συντελέσαι τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν· 19, 11. Id. Exc. p. 549, 64 : Τοῖς λίθοις καταχρησάμενος οἰκίαν ᾠκοδόμησε.] Item e Plut. Cam. [c. 8] : Ἀναγκαζομένους, ὧν ἐκέκτηντο καὶ κατεκέχρηντο, μέρος εἰσφέρειν τοσοῦτον, ubi redditur, Eorum quæ comparassent et possedissent. Sed caret exemplo hæc interpr. Invenitur porro et cum accus. junctum verbum καταχρῆσθαι in illa signif. Utendi supramodum et immodice, potius Profundendi et Absumendi s. Impendendi. Lucian. [Prom. c. 4] : Τὴν ἐν μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἔχει εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικήν, Otium consumere. Plut. Demetr. [c. 23] : Οἱ δὲ καίπερ ἐκκεχυμένοι πρότερον πρὸς αὐτὸν καὶ κατακεχρημένοι πᾶσαν φιλοτιμίαν, ἐξεῦρον ὅμως καὶ τότε πρόσφατοι καὶ καινοὶ ταῖς φιλοτιμίαις φανῆναι. In illo quoque Lysiæ l. qui supra fuit allatus, Ὁ δὲ, καὶ ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο, accus. habere dici possit, nisi subaudiatur αὐταῖς post κατεχρήσατο. Sed multo aptior fuerit eid. signif. eadem constructio. [Inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 [d], extr. : Τὸ ἐξαιρούμενον αὐτῷ ... καταχρείσθων (sic) τοὶ ἄρχοντες εἰς τὸν στέφανον, Impendant. Diog. L. 5, 69 : Ἀποδοθῆναι ἀπὸ τούτων ὅσα κατακέχρημαι Ἀθήνησι παρά τινος ἔχων ἢ ἐκπεπραχώς.] Legitur præt. κατακεχρῆσθαι, passive quoque positum pro Absumptum esse s. Consumptum, aut Absumpta s. Consumpta esse, ut Isocr. Paneg. [p. 55, D] : Ἀνάγκη δὲ τὰ μέγιστα τούτων ἤδη κατακεχρῆσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελεῖφθαι, pro Consumpta esse, Bud. [|| Καταχρήσασθαι, Mutuo accipere. Demosth. p. 1154, 16 : Τὸ οὖν ἀργύριον τὸ πεπορισμένον τῷ Θεοφήμῳ ἀποδοῦναι ἐνταῦθα κατεχρησάμην· 1186, 3 : Τά τε ὀφειλόμενα καὶ εἴς ὅ τι ἕκαστον αὐτῶν κατεχρήσατο.] ||Καταχρῶμαι, Male accipio, Verberibus s. Morte afficio, Bud., afferens hæc Æschin. [p. 17, 19] : Οὐδ' ἥκω παραιτησόμενος ὑμᾶς· ἀλλὰ καταχρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι. Qui tamen l. ita exp., Meo supplicio utimini ad avertendum dedecus a rep. Ap. Herodot. κατεχρήσατο i. est q. διεχρήσατο, veluti ubi scribit, Κατεχρήσατο λέοντα, Interfecit leonem. [Καταχρήσασθαι ἑωυτὸν 1, 82. Τὸν παῖδα κατεχρήσαο 1, 117. Ἐμελλόν σφεα καταχρήσεσθαι 4, 146; 6, 135. Passiv. Καταχρησθῆναι, Interfici, 9, 120. Schweigh. Polyb. 1, 85, 1 : Κατεχρήσαντο τὰ δουλικὰ σώματα.]

[Καταχρειόω, Inutilem reddo, Male habeo. Photius in Anth. Pal. 9, 203 : Τετυμμένη κεκαρμένη τε καὶ κατηχρειωμένη. Schæf. Gregent. Disput. p. 64, 12, de vino : Ὀξώσας λοιπὸν κατηχρείωται. Ephræm t. 3, p. 525, B ed. Assem. : Πάσας τὰς αἰσθήσεις ἀθέσμοις πράξεσι κατηχρείωσα, Depravavi. Hase.]

[Καταχρεμετίζω, Hinnio. Eustath. Opusc. p. 264, 34 : Ἀκολούθως δὲ οὐδὲ φρυμάξεται καταχρεμετίζων ἀλόγιστος ὁ τηλικοῦτος ἄνθρωπος. || Forma media anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 604, 25 : Ταύτης εἷς ἄψυχος καὶ ἀκίνητος (ἵππος) κατεχρεμετίσατο καὶ κατωρχήσατο.]

Καταχρέμπτομαι, Excreo in, Conspuo, Despuo. Aristoph. Pac. [815] : Ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ μοῦσα, ubi schol. quoque exp. καταπτύσασα. [Eustath. Opusc. p. 129, 81 : Τῆς τέχνης ... ὥς τινος ἀχρείου καταχρεμψάμενοι.]

Κατάχρεως, s. Κατάχρεος, ὁ, ἡ, Ære alieno pressus, Obæratus. Synes. [Ep. 4] : Ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα, κατάχρεως ὤν. Athen. 12, [p. 527, B, ex Polybio] : Διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν κατάχρεοι ἐγένοντο. Ap. Eund. [p. 528, A] Agatharchides de Arycandeis hæc scribit : Διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀσωτίαν καὶ πολυτέλειαν κατάχρεοι γενόμενοι, καὶ διὰ τὴν ἀργίαν καὶ φιληδονίαν ἀδυνατοῦντες ἀποδοῦναι τὰ δάνεια, προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσιν, ἆθλον ἕξειν νομίσαντες χρεῶν ἀποκοπάς. Dicuntur, inquit Bud., ὑπόχρεω χρήματα vel κτήματα, item κατάχρεω ac κατάχρεα, nec non ὑπέγγυα, Bona et prædia obærata, sponsione et fidejussione affecta. Et κατάχρεως οὐσία, Dem., Obæratæ facultates. Item debitores ipsi ære alieno oppressi κατάχρεω dicuntur. Idem illud κατάχρεως ap. Synes. alicubi interpr. Ære alieno obrutus. [Ἀτίμων καὶ καταχρέων Dionys. A. R. 9, 15. Ἀπόρων καὶ καταχρέων Diodor. 19, 9.] Metaphorice autem positum cum gen. affertur ex lxx Sapientiæ Sol. 1, [4], Ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας, In corpore quod obnoxium est peccato. [Conf. Rom. 7, 14.] Ceterum quamvis habeamus plur. κατάχρεοι in ll. præcedentibus, singularem tamen κατάχρεως potius usurpari quam κατάχρεος per o, existimo, sequendo ea quæ de horum derivatorum scriptura alibi dicentur. [|| Κατάχρεως, ἐπαρκῶν εἰς μαρτυρίαν, gl. obscura Hesychii.]

Κατάχρησις, εως, ἡ, Abusus, Abusio. Ap. rhetores est cujusdam schematis, i. e. figuræ, nomen : de qua ita Quintil. 8, c. 6, quod est de Tropis : Eo magis necessaria κατάχρησις, quam recte dicimus Abusionem, quæ non habentibus nomen suum, accommodat quod in proximo est : sic [Virg. Æn. 2, 15], Equum divina Palladis arte Ædificant. Et apud Tragicos, Et jam leo pariet : at pater est. Mille sunt hæc : et Acetabula, quicquid habet : et Pyxides, cujuscunque materiæ sunt : et Parricida, matris quoque aut fratris interfector. Discernendumque est hoc totum a Translatione genus, quod Abusio est ubi nomen defuit : Translatio, ubi aliquid fuit. V. plura ibid. [et Cicer. Orat. c. 27. Definitiones rhetorum, Tryphonis in Walzii Rhett. vol. 8, p. 731, Gregor. Cor. ib. p. 766,

Cocondr. p. 784, Georg. Chœrob. p. 806. G. D. Galen. vol. 6, p. 136, 3 : Προσαγορεύει οὐ κυρίως, ἀλλ' ἐκ καταχρήσεως ἢ ἐπιδιστάσεως, ἢ ὅπως ἄν τις ἐθέλῃ καλεῖν. Id. ib. p. 120, 5; 135, 13, aliisque multis ll. || Generaliter, non sensu rhetorico, id. vol. 19, p. 679, 17 : Ἡ δὲ τῶν ἄλλων φαρμάκων κ. Hase.]

[Καταχρηστέον, Abutendum, Utendum. Lucian. Amor. c. 17 : Κ. τῇ σχολῇ εἰς ἱλαρίαν. Clem. Al. p. 755. Kall.]

Καταχρηστικός, ἡ, ὸν, Abusivus, Per abusionem dictus. [Ptolem. Tetrab. p. 80, 6. Epiphan. t. 1, p. 934, D; 677, A : Κ. ὁ λόγος· 942, A : Καταχρηστικῇ τινι ὑπονοίᾳ. Greg. Nyss. t. 1, p. 921, A. Id. ib. p. 919, D : Παρὰ κοινῆς τε καὶ καταχρηστικῆς χρήσεως. Hase.]

Καταχρηστικῶς, frequens ap. grammatt., Abusive, Per abusionem. Utitur autem illo adv. Abusive Quintil., veluti quum scribit, Nam poetæ solent abusive, etiam in iis rebus quibus nomina sua sunt, vicinis potius uti. [Scholl. Luciani D. mar. 14, 2, et Pindari Ol. 3, 26. Ammon. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 154; Serv. ad Virg. Æn. 1, 577. Καταχρηστικώτερον schol. Pind. Pyth. 4, 253, 263. Καταχρηστικωτέρως Tzetz. Hist. 8, 164; 12, 642. Boiss.]

[Κατάχρι, Usque. Petrus Mag. in Maii Collect. vol. 2, p. 603 : Διήκοι καὶ κατάχρι τῆς τῶν κατοιχομένων μνήμης. Nisi ἄχρι scribendum.]

Κατάχρῑσις, εως, ἡ, Inunctio, Illitio, Illitus. Θαψίας κατάχρισις, Alex. Aphr. Probl. 2, [59], Thapsiæ illitio, s. Thapsia illita : ut infra γύψου χρίσμα habebimus pro γύψον τὸ κατακεχρισμένον.

Κατάχρισμα, τὸ, Id quo inungimur s. illinimur, Unguentum, Diosc. 2. [Oribas. p. 220 Matth.]

[Καταχριστέον, Inungendum, Illinendum. Geopon. 16, 18.]

Κατάχριστος, ὁ, ἡ, Inunctus, Illitus, Qui illinitur s. inungitur. [Oribas. p. 321 Matth. Eustath. Opusc. p. 83, 35 : Κατάχριστοι πίσσῃ.]

Καταχρίω, Inungo, Perungo, Illino, Oblino. [Aristot. H. A. 9, 40 : Τροφὴν τοῖς νεοττοῖς παραθεῖσαι καταχρίουσιν.] Galen. Ad Glauc. 2 : Κατέχρισα τὸν μηρὸν ὅλον ἐν κύκλῳ, Totum femur circumcirca inunxi, Totum femur circumlevi. Ibid. : Αὐτὰ δὲ τὰ ἡλκωμένα κατάχριε φαρμάκοις. [lxx Exod. 2, 3 : Κατέχρισεν αὐτὴν ἀσφαλτοπίσσῃ. Sap. 13, 14.] Duplici etiam accusativo, uni rei, alteri personæ, junctum ap. ipsum legitur, ut ἐγχρίω supra. Et pass. τὰ καταχριόμενα, Quæ illinuntur s. oblinuntur. [De facie fucata Artemidor. 4, 43 : Ὁ νεανίσκος ἔδοξε καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες. || Figurate de institutione philosophica Themist. Or. 32, p. 357, B : Καταχρίουσί τι καὶ ἐπαλείφουσι τὸν πατέρα. || Καταχρίζουσι Hippiatr. p. 154, vitiose pro καταχρίουσι. Καταχρίειν ib. p. 155. ῑ]

Κατάχρῡσος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπίχρυσος. [Κ. διάζωμα Lucian. Alex. c. 13.] Ex Epicteto tamen [Ench. c. 39] κατάχρυσον ὑπόδημα pro Aureus calceus, sed perperam. [Plut. Mor. p. 753, F, de statua aurea : Ἀφροδίτη ... κατάχρυσος ἑστῶσα. Ὑπόχρυσος et κατάχρυσος γῆ ap. Polluc. 7, 97. || Figurate Diphilus ap. Athen. 10, p. 422, B : Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης. || « Adv. Καταχρύσως, Phædrus De N. D. p. 22 ed. Petersen. » Osann.]

Καταχρῡσόω, Deauro, Inauro : καταχρυσῶσαι, Deaurare, Inaurare. [Herodot. 3, 57 : Νόμισμα μολύβδου καταχρυσώσαντα· 2, 63 : Νηῷ μικρῷ ξυλίνῳ κατακεχρυσωμένῳ.] Affertur et Καταχρυσοῦντες τὴν πόλιν, e Plut. Pericle [c. 12], pro Auro urbem illustrantes. [Hesych. : Καταχρυσῶσαι, καταλιθῶσαι· quæ non inepta interpretatio erit, si lapides intelligantur pretiosi. || Figurate Aristoph. Eccl. 826 : Εὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην· ὅτε δὴ δ' ... ἐφαίνετο ὁ Διὸς Κόρινθος ... πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην· i. e. Splendide laudabat.]

[Καταχρώζω. Καταχρωννύω.] Καταχρόω, s. Καταχρωννύω, aut Καταχρώννυμι, Imbuo colore et tingo, Coloro. [Καταχρωννῦσα Suidas sine expos.] Καταχρώζω autem significat Coloro, Tingo, Colore imbuo et fuco : καταχρῶσαι τὴν κόμην [ap. Polluc. 2, 31], Tingere fucareque comam. Itidemque τὰς φοβὰς καταχρῶσαι, Epigr. [Eur. Hec. 911 : Κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι. Eumath. p. 121 : Οὐ κατ' Αἰθίοπα κατεχρώσθη τὸ πρόσωπον.] Pro Decoloro, Contamino, Polluo, Fœdo, Commaculo, in hoc ap. Suid. l., quem sine auctoris nomine et expositione affert, Τὸ καλὸν τοῦ πράγματος κατέχρωζε. [Joannes Euchait. 1589. Boiss. Antonin. 3, 3 : Βολβίτῳ κατακεχρισμένος. Corrige κατακεχρωσμένος. Valck. || Καταχρώσκω. Andr. Cret. p. 201, D : Ὅπερ τοῖς ζωγράφοις τὰ χρώματα, δι' ὧν τὸ ὑποκείμενον ἀποσκίασμα τεχνικῶς καταχρώσκουσι. Kall.]

Κατάχρωσις, εως, ἡ, Coloratio, Infectio. Hoc et χρῶσις leguntur ap. Polluc. 7, ubi περὶ βαφῆς καὶ χρωμάτων tractatus [§ 169], synonymos ponit βάπτων, καταβάπτων, χρωννὺς, καταχρωννύς : item καλχαίνων : ait enim nomen hoc esse ἴδιον ἐπὶ τῶν χρωννύντων. Rursum synonymos ponit, βαφὴ, χρῶσις, κατάχρωσις.

[Καταχρώσκω. V. Καταχρώζω.]

[Καταχύδην, Profuse, Effuse. Anacreon ap. Athen. 10, p. 447, A : Κ. πίνουσα τὴν ἐπίστιον. Formam poeticam κακχύδην recte restituit Barnesius. ŭ]

[Κατάχυμα. V. Κατάχυσμα.]

[Κατάχῠσις, εως, ἡ.] Porro a καταχύω sunt alia etiam duo verbalia Κατάχυσις et Κατάχυτλον. Quorum illud prius significat Defusio, Effusio, Profusio, ea sc. qua aliquid in aliquem defunditur, effunditur, profunditur; vel Offusio, Perfusio. [Job 36, 16. Galen. vol. 14, p. 738, 9 : Ψυχροῦ πολλοῦ κ. Hase. Κ. τοῦ θερμοῦ Geopon. 13, 14, 11.] Significat etiam Ipsum instrumentum τοῦ καταχεῖν, ut quum Hesych. προχοΐδια exp. per αἱ καταχύσεις : et προχόῳ per τῇ καταχύσει : accipiens eo nomine Aqualem s. Guttum, Vas sc. aquarium quo aqua vel manibus infunditur, vel mensæ infertur : alio nomine χοῦς s. πρόχους dictum. [Mœris p. 296 : Πρόχους Ἀττικοί· κατάχυσις Ἕλληνες. || Κατάχυσις, ἀὴρ, Hesych.]

Κατάχυσμα s. Κατάχυμα, τὸ, Id quod defunditur s. effunditur in aliquem, Id quod alicui offunditur, τὸ καταχεόμενόν τινος. [Καταχύματα, Profusio, Gl.] Distinguunt tamen inter hæc duo vocc., ajuntque καταχύματα sine σ dici τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων : καταχύσματα autem, cum σ, τὰς ἰσχάδας καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων δούλων κατέχευον. Quod discrimen ab Ammonio [p. 78] annotatur. Porro legitur hoc κατάχυσμα ap. Aristoph. Pl. [768], ubi quum Plutus ingressus esset in ædes Chremyli, uxor ipsius ait, Φέρε νῦν ἰοῦσ' εἶσω, κομίσω καταχύσματα Ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ· alludens iis verbis ad morem Atheniensium; solebant enim (ut schol. annotat) τῶν νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα καταχεῖν, εἰς σημεῖον εὐετηρίας. [Similiter Lex. rhet. p. 269, 9, Hesych. et Photius. Themistio Or. 23, p. 294, C : Ὥσπερ τοῖς νεωνήτοις τὰ καταχύματα, restituendum καταχύσματα. G. D.] Id quod Theopompus etiam declarat in Ἡδυχάρει suo, Φέρε σὺ τὰ καταχύσματα Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης. Hæc vero καταχύσματα (ut Idem docet) συνέκειντο ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. Eadem apud Suid. quoque leguntur, qui quum et ipse dixisset, moris fuisse Athenis, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν ἰσχάδων καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν, eaque appellata fuisse καταχύσματα, subjungit dici etiam ἐπὶ τῶν πρῶτον πρεσβευόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτο ἐποίουν [Idem tradit Photius in tribus gll. p. 145, 6—17 : qui in prima πρωτοθεώρους, in secunda τοὺς ἀπὸ θεωρίας ἐλθόντας, in tertia τοὺς πρῶτον πρεσβεύοντας καὶ θεωροὺς nominat] : ut inde pateat καταχύσματα dicta fuisse Bellaria (palmulas nimirum, caricas, nuces, atque alia τρωγάλια s. τραγήματα), quibus boni ominis causa perfundebantur sponsi et sponsæ in ædes primum ingressæ, nec non qui primi legationem obituri aut oracula sciscitaturi emittebantur, nec non servi recens empti, s. novitii. Id quod e Demosth. quoque Or. patet, quam Κατὰ στεφάνου ψευδομαρτυριῶν habuit [p. 1123] : Ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ, ἢ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ' ἡνίκα ἐωνήθη, ταύτῃ συνοικεῖν. [Καταχύσματα καὶ τῶν νυμφίων καταχεῖσθαι annotarunt Hesych. et Photius.] Fieri autem id solitum ad focum, ipse Aristoph. quoque testatur : ap. quem uxor Chre-

myli Plutum quum interrogasset, Φέρε νῦν (νόμος γὰρ ἔστι) τὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα; et, Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ ταῦτα τὰ καταχύσματα, An non tandem vis ut de more te bellariis hisce perfundam? respondet ille, Ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος. [Etym. M. p. 303, 23 : Καταχύσματα καὶ κύλικα οἴνου.] Nec vero hæc tantum Bellaria καταχύσματα dicuntur, verum Juscula etiam quibus carnes aut panis intritus perfunduntur. [Ζωμοῦ καρύκην et καταχύσματα conjungit Pollux 6, 56.] Aristoph. Av. [535] : Ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες, κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν, κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων. Ubi schol. quoque exp. ζωμὸν, et Suid. post eum. Ita igitur vocat Jusculum conditum oleo, lasere, aceto, caseo minutim deraso : quo calefacto carnes solent perfundi tostæ, præsertim si olidæ sint, ut fœtidus sapor eo condimento tollatur aut leniatur. Itidem usurpat Philoxenus ap. Athen. 1, [p. 5, C] : Βολβοὺς μὲν σποδιῇ δαμάσας, καταχύσματι δεύσας, Ὡς πλείστους διάτρωγε. Et Philonides ap. Eund. 2, [p. 67, E] : Τὰ καταχύσματ' αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει. [Hesych. : Καταχύσματα, ᾱ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζωμοῦ. Phot. p. 145, 2 : Κ., ἐνίοτε τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα.] Ex quo patet, discrimen quod Ammon. statuit, non esse perpetuum, sed καταχύσματα indifferenter vocari τὰ καταχεόμενά τινος, non Bellaria solum illa quæ in novitios servos, sponsum aut sponsam, aliosve, boni ominis causa, effundebantur, verum etiam Juscula quibus carnes aut panis, et aquam qua in balneo perfundi solent ii qui se lavant. [Conf. Lobeck. Paralip. p. 420.]

Καταχυσμάτιον, τὸ, Jusculum et condimentum quo perfunditur caro assa, vel tale quid. Pollux 6, [68] : Εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια, ἃ καὶ καταχυσμάτια. [Pherecrates ap. Athen. 6, p. 268, F : Τεμάχη ... καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ.]

[Κατάχυτλον, τό. HSt. post verba s. Κατάχυσις apposita :] Posterius autem κατάχυτλον significat τὸ βαλανευτικὸν σκαφίον, teste Hesych. [Σκεῦός τι exp. Phot. p. 145, 18] : quo nimirum balneatores perfundebant τοὺς λουομένους : ut Pollux quoque 10, c. 17 [§ 63] : Τῶν ἐν τῷ βαλανείῳ σκευῶν nomina hæc recenset, ἀσάμινθος, πύελος, κρουνὸς, ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον· afferens hunc Eupolidis l. : Ἀλλ', ὦ φίλε Ζεῦ, κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις. Synonymos vero ponuntur illa tria, ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον : illa duo ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι, q. d. Haustra : hoc, ab offundendo s. perfundendo, quasi Perfundibulum diceres ut Infundibulum : synonyma autem esse, patet ex hoc versu Aristoph., quem affert [Eq. 1094] : Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ, Haustro defundere s. effundere in caput. Id enim et τῷ καταχύτλῳ fit. [Videtur etiam voc. Κατάχυτλος adjective usurpatum a Pherecrate ap. Athen. 6, p. 269, A : Ἐν καταχύτλοις λεκάναισι, In patinis haustra æquantibus. Schweigh.]

Καταχῠτρίζω, i. q. ἐγχυτρίζω, ut ex Aristoph. schol. [Vesp. 288] discimus. Is enim quum ἐγχυτριεῖς dixisset accipi pro φονεύσεις, ex consequente, subjungit paulo post : Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς ἑτέρωθι Ἀριστοφάνης. Quæ ap. Suid. quoque [et Etym. M. p. 313, 42] leguntur. [Altera hæc scholii pars ex Suida illata est ab Musuro.]

Καταχωλεύω, Gregor. Naz. [vol. 1, p. 146, A ed. Bened.] : Ὁ καταχωλεύων θεὸς τῶν θεῶν λυπουμένων, καὶ ἀραιαῖς ταῖς κνήμαις ἐπιῤῥωννύμενος, Deos claudicando oblectans, Bud. Loquitur autem de Vulcano, respiciens ad l. Homeri in Χωλεύω citandum.

[Κατάχωλος, ὁ, ἡ, Claudus. Antiatt. Bekk. p. 102, 29 : Κατάχωλε· Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Σκώπτων γὰρ Ἥφαιστον ὁ Ζεύς φησι « Κατάχωλε θᾶσσον ἢ κεραυνοπλὴξ ἔσει. » Codex καταχωλέ.]

Καταχωνεύω, Conflo. [Demosth. p. 617, 23 : Χρυσίδες ἃς ... σὺ πάλιν γράψεις καταχωνεύειν. Strabo 9, p. 398 : Τὰς εἰκόνας κατεχώνευσαν. Ἀνδριάντα καταχωνευόμενον Reiskii conjectura ap. Plut., de qua v. s. Καταχαλκεύω. Similiter κατακοπεὶς ἢ καταχωνευθεὶς Dio Chr. vol. 1, p. 217. Appian. Ital. ecl. 8, 1 : Τὸν χρυσὸν κατεχώνευσε. Cum genit. id. Mithr. c. 21 : Τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσε χρυσίον, Aurum liquefactum in os infudit.]

[Καταχώννυμι.] Καταχόω [forma nihili] s. Καταχωννύω, aut Καταχώννυμι, Terra aggesta obruo, etiam Defodio, κατορύττω : in Epitome Ctesiæ [c. 62] : Καὶ τὸ χῶμα δὲ τοῦ Κλεάρχου δι' ἐτῶν ὀκτὼ μεστὸν ἐφάνη φοινίκων, οὓς ἦν κρύφα Παρύσατις, καθ' ὃν καιρὸν ἐκεῖνος ἐτελεύτησε, διὰ τῶν εὐνούχων καταχώσασα. [Theophr. fr. 14, p. 834 : Καταχωννύντες τὰς ἀκρίδας διαφθείρουσι. Herodot. 4, 173 : Ἐπεί τε ἐγένοντο ἐν τῇ ψάμμῳ, πνεύσας ὁ νότος κατέχωσέ σφεας. Plut. Mor. p. 497, F : Χρυσίον πολλῇ γῇ συμπεφυρμένον καὶ κατακεχωσμένον. Εἰς χιόνα κατεχωννύμην, In nivem defodiebar, Nive obruebar, Eustath. Opusc. p. 310, 43. Κ. λίθοις, Obruo lapidibus, Aristoph. Ach. 295 : Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. Polyæn. 8, 40; Plut. Mor. p. 260, B. Diodor. Exc. p. 506, 61 : Τὸ δὲ στόμιον τοῦ λιμένος ... ναῦς λίθων πληρώσαντες κατέχωσαν. De telis Herodot. 7, 225 : Σφέας ... κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες. || Tumulo, Sepelio. Gregor. Naz. Ep. 169, p. 156 : Πολλάκι ναυηγοῖο δέμας κατέχωσεν ὀδίτης.] Metaphorice quoque accipitur, ut Lat. Obruo, pro Veluti terra aggesta obruo s. occulo, Sepelio, κλύζω. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 45, 21 : Καταχῶσαι λόγοις καὶ ὕμνοις καὶ ἐπαίνοις· οἷον καταπληρῶσαι λόγοις.] Plato [Theæt. p. 177, B] : Εἰ δὲ μὴ, πλείω ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Idem in Gorg. [p. 512, B] : Καί τοι εἰ βούλοιτο λέγειν ἅπερ ἡμεῖς, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ὑμᾶς τοῖς λόγοις. Plut. [Mor. p. 512, E] : Μὴ κατατρέχειν μηδὲ καταχωννύναι τὴν ἐρώτησιν, ἔτι πυνθανομένοις πολλάκις ὑπὸ σπουδῆς, ἄλλας ἀντ' ἄλλων ἀποκρίσεις δίδόντας. Synes. Ep. 57 : Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν (sc. τῶν πραγμάτων), ἐμαυτοῦ ἐπιλήσμων εἰμί· ubi καταχώννυσθαι ὑπὸ τῶν πραγμάτων est Nimium implicari et occupari negotiis, Obrui negotiis, Bud. [Themist. Or. 18, p. 220, A : Ἐπιῤῥέοντα ἄλλα καὶ ἄλλα πολλὰ (πεπραγμένα σοι) καταχώννυσί τε καὶ ἐπισκιάζει ἐφ' ἃ ὥρμήθην. || Obscuro. Plato Crat. p. 414, C : Ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά. Phot. Bibl. p. 338, 14, ex Damascio : Οὐ πολυμαθίᾳ καὶ ἀλλοτρίων δοξασμάτων ἱστορίᾳ καταχωννὺς τὴν ἀλήθειαν.]

[Καταχωρέω lectio vitiosa. V. Καταχωρίζω. || Pro παραχωρέω, Cedo, Concedo, dictum videri potest ap. Diog. L. 5, 71 : Τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γενομένων μερῶν (μοριῶν Scaliger) μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν καταχωρησάτω Λύκων τοῖς νεανίσκοις εἰς ἐλαιοχρηστίαν. Sed hic quoque restituendum videtur καταχωρισάτω, et μερῶν fortasse in μέρος mutandum. Non minus suspectum est quod ap. Plut. legitur Mor. p. 312, B : Τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος τῇ κατηγγυημένῃ γυναικὶ κατεχώρησε. G. Dind.]

Καταχωρίζω, exp. non solum Semoveo, sed etiam Colloco, In loco statuo et dispono : sine exemplis tamen : sed ea nobis Xen. suppeditat, sc. pro τάττω, ut Cyrop. 6, [3, 7] : Οἱ μὲν δὴ ταχθέντες τοῦτο ἔπραττον, αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο στράτευμα αὐτοῦ κατεχώριζε. Et 8, [5, 2] : Κατεχωρίζετο δὲ ταχὺ ὅπου δέοιτο. Itidemque alibi usurpat. Sed ea signif. ad χώρα potius pertinet. [|| Καταχωρίζειν, Transcribere, In album referre, *Enregistrer*. Esth. 2, 23 : Καταχωρίσαι (alii per glossema legunt καταγράψαι) εἰς μνημόσυνον. Paral. 1, 27, 24 : Οὐ κατεχωρίσθη ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ. Macc. 3, 2, 29 : Καταχωρίσαι εἰς τὴν προσυνεσταλμένην αὐθεντίαν· ubi Grotius explicat : Relatos in matriculam ... in album proprium referri, seorsim ab illis qui accensebantur. Strabo 1, p. 16 : Ὅμηρον καταχωρίσαι (libri partim -χωρῆσαι) εἰς τὴν ποίησιν, Carminibus suis inseruisse. Ad quem locum Casaubonus exempla commemoravit Dionysii A. R. 1, 1 : Οὔτε παρελθεῖν τὸν λόγον ἐβουλήθην οὔτε ἐν ἄλλῳ τινὶ τόπῳ καταχωρίσαι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς πραγματείας· 1, 6 : Τοὺς πρὸς Πύρρον πολέμους εἰς ἰδίαν καταχωρίσαντος (-ήσαντος cod. Vat.) πραγματείαν· Diodori 5, 5 : Κατεχώρισεν ἐν τοῖς ποιήμασι τούσδε τοὺς στίχους· 13, 114 : Ἡγούμεθα δεῖν ... εἰς τὰς ἑξῆς πράξεις τὴν ἐχομένην βίβλον καταχωρίσαι. Decretum civitatum Hermion. et Asin. in Gorii Inscrr. Doniam class. 4, p. 137, l. 23, 24 : Τοὺς δὲ νομογράφους καταχωρίσαι τοῦτο δόγμα. Pro quo l. 27, 28 est ἀναγράψαι δόγμα. Sturz. Diodor. 1, 31 : Ὡς ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ὁρᾶν ἔστι κατακεχωρισμένον· ubi Wessel. at-

tulit Joseph. A. J. 10, 10 : Τὴν ἐπιστολὴν κατεχωρίσαμεν εἰς τὰ δημόσια γράμματα. Gemin. El. astr. c. 14, lectionesque vitiosas κατακεχωρήσαμεν et κατεχώρησεν ap. Heron. in Mathem. vett. p. 263, emendandas esse monuit collato Athenæo ibid. p. 8. Idem vitium tollendum restat ap. Dioscor. Parab. 2 init. : Τὴν τῶν ἁπλῶν φαρμάκων ἐνέργειαν ἐν δυσὶ καταχωρήσαντες βιβλίοις ... De insumendo dixit Diodor. 5, 17 : Ἅπαντα τὸν μισθὸν εἰς ταῦτα κατεχώριζον.]

[Καταχωρισμὸς, ὁ, Collocatio, Relatio in literas. Schneid.]

[Κατάχωσις, εως, ἡ, Obruendi actio. Geopon. 4, 3, 2 : Μετὰ τὴν κατάχωσιν τῶν τεσσάρων ὀφθαλμῶν, Post obrutos quattuor oculos.]

Καταψαίρω, Levi motu agitor vel Commoveor; nam Hesych. et [Phot. et] Suid. καταψαίρουσι interpr. κινοῦνται, Moventur, Commoventur.

[Καταψᾰκάζω. V. Καταψεκάζω.]

Καταψάλλω, Fidibus oblecto, Fidibus alicui cano, ut καταψάλλειν τινὸς vel τινὰ dicitur ὁ ψάλτης, cui psallit : is autem ipse καταψάλλεσθαι, ut ψάλλεσθαι et κιθαρίζεσθαι et αὐλεῖσθαι s. καταυλεῖσθαι. Plut. [Mor. p. 785, E] : Οὕτως τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντῆν, καὶ κατακλίναντες, εὐωχήσομεν ἀεὶ καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, Psaltria et tibicine oblectatum, ut Bud. interpr. Sic idem Plut. Anton. [c. 56] : Μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, Personabat fidibus et cantu. [De mortuis Procop. Hist. p. 146, B : Οὔτε οἱ νεκροὶ ἐκομίζοντο καταψαλλόμενοι ἧπερ εἰώθει.]

Καταψάω, Tergendo fricandove demulceo; interdum et simpliciter Defrico, Demulceo. [Aristoph. Pac. 74 : Καταψῶν αὐτὸν (τὸν κάνθαρον) ὥσπερ πωλίον. Plato Phæd. p. 89, B : Καταψήσας ... μου τὴν κεφαλήν.] Xen. Apol. [28] : Καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. Itidemque Herodot. [6, 61] : Καταψῶσα τοῦ παιδίου τὴν κεφαλὴν, Caput puellæ demulcens. Suidas καταψήσας exp. τῇ χειρὶ δμαλίσας, afferens e Polyb. [10, 18, 3] : Τοὺς δὲ παῖδας πρὸς ἕνα προσαγόμενος καὶ καταψήσας, θαῤῥεῖν ἐκέλευε. [2, 13, 6 : Καταψήσαντες καὶ πραΰναντες τὸν Ἀσδρούβαν.] Itemque e Philostr. [p. 59] : Καὶ τὸ καταψῆσαι τοῦ ἵππου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν χαίτην· quod itidem est Demulcere, h. e. Leniter manu defricare et detergere. [Philostrati exx. indicat Boiss. ad Her. p. 348. Lucian. Asin. c. 14 : Καταψήσασά μου τὰ ὦτα· ubi libri optimi καταψηλαφήσασα. « Eunap. p. 201, 21 : Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις. » Valck. Homericum καταρέξαι Il. I, 361, per καταψᾶν vel καταψῆσαι exp. scholiastæ. Καταψώντων ex codd. Straboni 5, p. 215 restitutum pro vulg. καταψαυόντων.]

Καταψεκάζω, Irroro, Rore conspergo [Æsch. Ag. 561 : Ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψέκαζον, ubi formam Atticam restitui κατεψάκαζον] : vel etiam generalius Aspergo, ap. Plut. Alex. [c. 35 : Τὸν ἄγοντα πρὸς τὴν κατάλυσιν τοῦ βασιλέως στενωπὸν ἐλαφρῶς τῷ φαρμάκῳ κατεψέκασαν. Nilus Epist. 325 (?).]

[Καταψεκαστέον, Aspergendum, Respergendum. Geopon. 5, 39, 2 : Τὰς ἀμπέλους τῇ τέφρᾳ ὑγρᾷ γενομένῃ κ.]

[Καταψελλίζω, Balbutire facio. Philostr. Imag. p. 800 (40, 12 ed. Jac.) : Ταυτὶ μὲν ἀκούειν ἡγοῦ καὶ ἀδόντων αὐτὰ ἐνίων, κατεψελλισμένων τὴν φωνήν. Quum καὶ non habeat quo referatur, corrigendum suspicor : καταδόντων αὐτὰ ἐνίων καὶ ἐψελλισμένων. Frequens est usus verbi ψελλίζεσθαι; composito καταψελλίζεσθαι qui usus sit novi neminem. Jacobs.]

Καταψεύδομαι, Mentior, ut ψεύδομαι, vel potius Ementior, Mendaciter confingo. [Eur. Bacch. 334 : Καταψεύδου καλῶς ὡς ἔστι (θεός).] Dem. Pro cor. [p. 229, 2] : Ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων, ἃ κατεψεύδου καὶ διέβαλλες, αὐτίκα ἐξετάσω. Et rursum, Πολλὰ τοίνυν καὶ ἄλλα κατηγορηκότος αὐτοῦ καὶ κατεψευσμένου. Interdum cum gen. personæ, eoque vel solo, vel cum accus. rei, pro ψεύδομαι κατὰ, Mendaciter dico contra, s. Mendaciter obloquor, Mendaciter traduco, vel insimulo, aut etiam Mendaciter affingo. [Aristoph. Pac. 532 : Κλαύσᾰρα σὺ ταύτης καταψευδόμενος. Plato Euthyd. p. 283, F : Ὅ τι μαθών μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα· Rep. 3, p. 391, D : Οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν· Phæd. p. 85, A : Οἱ ἄνθρωποι ... καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται.] Dem. C. Mid. [p. 559, 14] : Τίς ὑμῶν ἐμὲ ταῦθ' ἑώρακε ποιοῦντα; οὐκ ἔστιν· ἀλλ' οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου· καταψευδομαρτυροῦμαι τὰ τοιαῦτα. Plut. Alex. [c. 41] : Τοὺς δὲ πρώτους τὴν Ἁρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγείλαντας ἔδησεν, ὡς καταψευδομένους τοῦ ἀνδρός. Synes. Ep. 7 : Τράποιτο μὲν οὖν εἰς ἐκεῖνον αὐτὸν ἅττα ὑμῶν κατεψεύσατο, Quæcunque in vos mentitus est, De quibuscunque vos mendaciter insimulavit. Sic Phalar., Καταψεύσομαί σου προδοσίαν, Proditionis te mendaciter insimulabo, Proditionis crimen tibi affingam. Rursum Plut. Themist. [c. 25] : Κατηγορήσειε καὶ καταψεύσοιτο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Falso et mendaciter accusaret apud Athenienses. [Et V. Phocion. c. 33.] Et Plato Rep. 2, [p. 381, D] : Μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδεὶς, De Proteo et Thetide nullus falsa dicat : ut poetæ et οἱ μυθιστοριογράφοι πολλῶν πολλὰ καταψεύδονται, Multis multa affingunt. [Dionys. A. R. 4, 68 : Ἐπίθετον ἑαυτοῦ καταψεύσασθαι μωρίαν, Simulatam stupiditatem assumere.] Porro ut aliquis aliquid dicitur καταψεύσασθαι vel κατεψεῦσθαι pro Ementitus esse, Mendaciter confinxisse et commentus esse [Demosth. p. 1274, 4 : Κατεψευσμένοι πάντα εἰσὶν ἡμῶν· 1483, 5 : Ἐν οἷς εἴ τις ἐμοῦ κατέψευστο] : ita id ipsum passiva etiam significatione dicitur κατεψεῦσθαι vel κατεψευσμένον εἶναι, Ementitum esse, s. Mentitum et confictum mendaciter. Plut. Themist. [c. 2] : Κατεψεῦσθαι ταῦτα [τὰ διηγήματα] δοκεῖ, Falsa hæc esse et conficta videntur Et κατεψευσμένοι λόγοι, Pausan., quod Antiphon de falso testimonio dixit. [Plut. Mor. p. 833, C; 838, D. Athen. 15, p. 697, A : Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος. Ælian. V. H. 12, 36 : Εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ. Apollonidis liber περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας fuit, de quo v. Valck. ad Ammon. p. 77.] Itidem Philo V. M. 3 : Εἰ πλάσμα μύθου κατεψευσμένον ἴσχυσε τοσαύτην αὐγὴν σβέσαι τῆς ἀληθείας, Vanum fabulæ commentum. [Dionys. A. R. 8, 3 : Τῆς ἐπιθέσεως τῆς κατεψευσμένης, Fictarum insidiarum. Aorist. ap. Philostr. Heroic. p. 714 : Προδότης εἶναι κατεψεύσθη· ubi schol. : Ψευδῶς κατηγορήθη. « Præsens ap. Theon. Progymn. c. 2, p. 17, ex Theopompo : Ὅτι Ἑλληνικὸς ὅρκος καταψεύδεται, Falso memoratur. » Valck. Καταψευδόμενος Philem. p. 368. Boiss.] At Καταψεύδω sicubi reperiatur, significabit Fallo, Frustro, itidem ut ψεύδω : nam alteras duas exposs. quæ ei tribuuntur, Accuso, Ementior, ementitas esse puto.

Καταψευδομάρτυρ, ὁ, [vox nihili] Qui falsum testimonium contra aliquem dicit, Qui falso testimonio oppugnat. Plato Gorg. [p. 472, B, ubi recte legitur ψευδομάρτυρας] : Ἀλλὰ καταψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρασχόμενος, ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με τοῦ ἀληθοῦς.

Καταψευδομαρτύρέω, Falsum testimonium dico in, Falso testimonio oppugno et opprimo. Xen. Apol. [24] : Τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, In me falsum dicere testimonium. Et Καταψευδομαρτυροῦμαι, Falso testimonio oppugnor, Falsis testibus opprimor. Dem. C. Mid. p. 233 [559, 14] : Ἀλλ' οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου· καταψευδομαρτυροῦμαι τὰ τοιαῦτα. Idem alibi [C. Steph. p. 1101, 1] : Καταψευδομαρτυρηθεὶς καὶ παθὼν ὑπὸ Φορμίωνος δεινά. [Ex hac oratione Καταψευδομαρτυρησάμενος afferunt Phot. et Suidas, ἀντὶ τοῦ παρασχὼν τοὺς τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαντας, quod alienum ab illo loco est.]

[Κατάψευσις, εως, ἡ, Mendacium, Fabulosa narratio. Strabo 1, p. 59 : Αἰτιᾶσθαι ... ἢ ἄγνοιαν ἢ κατάψευσιν τῶν τόπων κατὰ τὸ μυθῶδες.]

[Κατάψευσμα, τὸ, Mendacium. Epictet. Diss. 2, 20; Basil. M. vol. 3, p. 107.]

Καταψευσμὸς, ὁ, Mendacium, s. οἱ κατεψευσμένοι τινὸς λόγοι.

[Καταψέφω.] Καταψεφεῖ [scribendum καταψέφει cum Alberto], Hesych. κατασκοτίζει, Obtenebrat : nam ψεφὰς [recte ψέφας Albert.], inquit, τὸ σκότος, παρὰ τὸ ψεφᾶσθαι τὸ μεταμελεῖσθαι [sic μεταψέφειν quoque exp. Hesych.] καὶ οἷον σκότος περιτιθέναι τοῖς λεγομένοις, τὸ καταψεφεῖν [delendum τὸ κ., post quæ verba pergit ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ φροντίζειν οὕτως λέγουσιν· unde ἀψεφὴς, i. q. ἀφρόντιστος, ἀμελὴς, quod v.]. Interdum vero et τὸ φροντίζειν ita vocabant.

[Καταψηλαφάω. V. Καταψάω.]

[Καταψηφίζω. Activæ formæ exempla duo sunt ap. Dionys. A. R. 4, 58 : Δουλείας καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις καὶ τὰ ὅμοια τούτοις κατεψηφικότων, Contra se pronunciantium. 5, 8 : Κατεψηφικότες ἑαυτῶν, i. e. Actum de se esse putantes. ‖] Καταψηφίζομαι opp. τῷ ἀποψηφίζομαι, de quo supra dictum fuit; ideoque quem ibi tenui significationum ordinem, hic quoque tenebo. Ut igitur Ἀποψηφίζομαι interpretatus sum primo loco, Suffragio meo absolvo, s. Sententia mea; sic καταψηφίζομαι interpretor, Suffragio meo damno, s. Sententia mea; aut etiam simpliciter, Damno, Condemno. [Per κατακρίνειν exp. Hesych. Plato Leg. 9, p. 878, D : Οἱ καταψηφισάμενοι δικασταί.] Jungitur autem cum genitivo. Plato Apol. [p. 41, D] : Καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω· quibus subjungit, Καίτοι οὐ ταύτῃ τῇ διανοίᾳ κατεψηφίζοντό μου καὶ κατηγόρουν. Dicitur tamen non tantum καταψηφίζεσθαί τινος, sed etiam καταψηφίζεσθαί τινα, si vulg. Dem. edd. fides adhibenda est, in hoc l. [p. 721, 6] : Οὕτω δίκαιον καὶ τοῦτον, ἐπειδὴ κακουργῶν εἴληπται, καταψηφίσασθαι. Verum ad me quod attinet, fidem illis edd. prorsus derogo : non solum quod altera constr., non hæc, passim occurrat, sed etiam quia margini mei exempl. Aldini ascriptum reperio τούτου pro τοῦτον, e vet. cod. auctoritate. [Recte sic etiam alii quidam codd.] Facit alioqui pro altera illa constr. et hic l., qui ex eod. Dem. affertur, ubi cum accus. genitivum etiam habet : Τοῦτον μήθ' ἑορτῆς, μήθ' ἱερῶν, μήτε νόμου, μήτ' ἄλλου μηδενὸς οὐ καταψηφιεῖσθε; Sed fieri potest ut et hic l. aliter a Dem. scriptus fuerit. Cum gen. autem et accus. rei apud Xen. Apol. [32] : Λέγω δὲ τοῦτο οὐ πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐμοῦ καταψηφισαμένους θάνατον, Qui me damnarunt mortis, si ita loqui liceret, quum dicatur potius, Damnare aut Condemnare aliquem capite, s. capitis. Quin etiam ut dicitur Sceleris damnare, Furti damnare, etc., sic κλοπὴν καταψηφίζεσθαί τινος. Plato Gorgia [p. 516, A], de Pericle : Ἐπὶ δὲ τελευτῇ τοῦ βίου Ἀθηναῖοι κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο, ὀλίγου δὲ καὶ θανάτου ἐτίμησαν. At καταψηφισθεὶς θανάτου vide infra. [Lysias p. 129, 32 : Αὐτῶν θάνατον καταψηφιεῖσθαι· 140, 31 : Τούτου μὲν δειλίαν καταψηφίζεσθαι. Demosth. p. 805, 1 : Πολλὰς ἐνδείξεις ἤδη κατεψηφίσασθε ἰδιωτῶν ἀνθρώπων· 790, 15 : Κατεψηφίσασθε αὐτοῦ τὰς ἐνδείξεις. Cum duplici genitivo Sozom. H. E. 1, 1 : Ἵνα δὲ μή τις ἀγνοίᾳ τῶν ὄντων καταψηφίσηται ψεύδους τῆς πραγματείας· quod cum simili structura verborum καταγιγνώσκειν et κατηγορεῖν comparavit L. Dindorf. ad Chron. Pasch. vol. 1, p. 738.] Affertur etiam Καταψηφιεῖταί σου λήθην, e Basil. Epist. Ap. Dem. autem [p. 834, 26] pro Καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, Bud. leg. putat τούτου : hoc sensu, Quod si hunc in æstimationem litis damnaritis. [Frustra corrigitur : nam τούτῳ non cum καταψηφίσησθε, sed cum τιμητὸν construendum. Κατεψηφίσθαι signif. activa Xenoph. H. Gr. 1, 5, 11 : Ἀθηναίων κατεψηφισμένων αὐτοῦ θάνατον. Isocr. De antid. p. 493 ed. Bekk. : Ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε κατεψηφισμένοι τὴν τοιαύτην ἀδικίαν. Dio Cass. 58, 16 : Οἱ κατεψηφισμένοι τινῶν ἀνθηλίσκοντο.] ‖ Usurpatur et significatione passiva Κατεψήφισμαι pro Damnatus sum. Dem. p. 234 : Ἥλωκεν ἤδη καὶ κατεψήφισται, Jam convictus et damnatus est. Sic particip. κατεψηφισμένος et καταψηφισθεὶς, Damnatus. [Lysias p. 140, 36 : Οὐδεὶς γὰρ εἴσεται τὸν ὑφ' ὑμῶν καταψηφισθέντα. Sic Reisk. : vulgo minus apte ad sententiam τά.] Plato [Rep. 8, p. 558, A] : Καὶ ὡς οὔτε ὁρῶντός τινος οὔτε φροντίζοντος, περινοστεῖ ὁ καταψηφισθεὶς ὥσπερ ἥρως. Ap. Eund. [ibid.] : Ἄνθρωποι καταψηφισθέντες θανάτου. Atque ut genitivo θανάτου, sic etiam genitivo φυγῆς jungit hoc partic. in isto l. : Ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἧττον ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ. Quin etiam dicitur aliquid κατεψηφίσθαι s. καταψηφισθέν τινος aut κατεψηφισμένον : cujusmodi est ap. Plat. [immo Xenoph.] θάνατος κατεψηφισμένος τινός : in Apol. [27] : Ἐξ ὅτουπερ ἐγενόμην, κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως θάνατος. Item, Ἀτιμία κατεψηφισμένη τινός. Ap. Liban. : Ὥσπερ ἀτιμίας μου κατεψηφισμένης ὑφ' ἁπάντων τῶν θεῶν, καὶ διδομένης τοῖς βουλομένοις ἐξουσίας κακῶς ποιεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμούς. At vero, Ἡ δίκη κατεψηφίσθη, in VV. LL. affertur e Thuc. Et κατεψηφισμένη σφῶν δίκη pro Lata adversus eos sententia. [Thucyd. 2, 53 : Τὴν ἤδη κατεψηφισμένην (δίκην) σφῶν ἐπικρεμασθῆναι. Ex quo l. illud quoque ἡ δίκη κατεψηφίσθη sumtum. Hemst.] E Plat. [Xenoph.] autem in Apol. Socr. [23] : Ἡ δίκη κατεψηφίσθη, simpliciter pro Lata est sententia; sed perperam. [Timæus Lex Plat. p. 114 : Φυγὴ δεκαετὴς καταψηφίζεται τοῦ κρινομένου.] ‖ Καταψηφίζομαι opp. τῷ ἀποψηφίζομαι in ea signif. qua hoc ponitur pro Antiquo, vide in proxime sequente tmemate. ‖ Καταψηφίζομαι, Suffragio meo aliquid faciendum censeo. Vel simpliciter, Faciendum censeo, aut jubeo, Bud., docens ei opponi ἀποψηφίζομαι. [Diodor. Exc. p. 575, 37 : Τῶν κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς καταψηφισθέντων εἰς τιμὴν τἀνδρός.] Affert autem Aristot. l., in quo utrumque habetur : e Polit. 4, [14] : Οἱ γὰρ ὀλίγοι, ἀποψηφισάμενοι μὲν, κύριοι· καταψηφισάμενοι δὲ, οὐ κύριοι, ἀλλ' ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείονας ἀεί. Fortassis autem possumus interpretari etiam Improbare et Approbare. Huic autem signif. fuerit affinis illa, qua καταψηφίζομαι opp. τῷ ἀποψηφίζομαι significanti Antiquo; qui enim approbat et confirmat legem aliquam aut plebiscitum aliquod, videri potest opponi ei qui antiquat. Bud. tamen, quod mirum est, hoc ipsum καταψηφίζομαι, in suo Lex. affert pro Antiquo. ‖ Καταψηφίζομαι, Pronuntio, sed affirmative : ut ἀποψηφίζομαι, Pronuntio, negative : eod. modo quo καταφάσκειν et ἀποφάσκειν. Bud. V. Ἀποψηφίζομαι.

[Καταψήφισις, εως, ἡ, Condemnatio. Antiphon p. 112, 2; Dio Cass. 36, 21; 46, 53; 58, 21.]

[Καταψήφισμα, τὸ, Condemnatio. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 175, 30 : Πρὸ τοῦ καταψηφίσματος.]

[Καταψηφισμὸς, ὁ, Condemnatio. Pollux 8, 149.]

[Καταψηφιστέον, Condemnandum. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 6 : Τῶν Ἐλευσινίων κ. ἐστί. In καταψηφισματέον corruptum ap. Democritum Stobæi Flor. 46, 44.]

[Καταψηφοφορέω, i. q. καταψηφίζομαι. Cyrill. C. Julian. 6, p. 189, D : Κατεψηφοφόρουν αὐτοῦ τὸν θάνατον οἱ δικάζοντες. Cramer.]

[Καταψηφόω, Tessello. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 641, 6 : Οὕτω τὸ πᾶν κατεψήφωται, ubi de imaginibus agitur ἐκ ψηφίδων γεγραμμέναις, παντοῖα χρώματα φερούσαις.]

Καταψήχω, Derado, Destringo, Detergo. Nicander Ther. [53] de fugandis serpentibus et animalibus venenatis : Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος ἐπὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα Χαλβάνη, ἄκνηστίς τε καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη Κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις, Ἐν φλογιῇ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμὴν, Cedrus dentatis destricta strigilibus ex arbore. H. e. Resina quæ e cedro manat, et dentatis inde strigilibus detrahitur (sic enim interpretari malo quam cum schol. διαιρεθεῖσα et καταπρισθεῖσα). Unde Virg. Georg. : Disce et odoratam stabulis accendere cedrum, Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros. Rursum Nicander Ther. [898] dicit : Ἠδ' ὅσα χαύνης Οἰνάνθης βρύα λευκὰ καταψήχουσι νομῆες, ubi schol. exp. συντρίβουσι, Conterunt et contundunt. [Soph. Tr. 698 : Τὸ γὰρ κάταγμα ... ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται (—ικται Laur. A) χθονί. Plato Tim. p. 84, A : Ταῦτα πάσχον πᾶν τὸ τοιοῦτον (τὸ σάρκας ὀστοῖς ξυνδοῦν) καταψήχεται (alii libri καταψύχεται) μὲν αὐτὸ πάλιν ὑπὸ τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα, ἀφιστάμενον ἀπὸ τῶν ὀστῶν. Ad quem l. referenda Photii gl. p. 145, 24 : Καταψήχεται ἀντὶ τοῦ καταψύχεται τῆς γλισχρότητος χωριζομένης· ἢ καταψᾶται· οὕτω Πλ. ἐν Τιμαίῳ.] Suid. quoque καταψήχων exp. τρίβων, nec non ὁμαλίζων, Æquans, Complanans, ut ψᾷν quoque significat ὁμαλίζειν : veluti quum rasione aliquid complanatur et adæquatur. ‖ Καταψήχων [—ψίχων codex] ab Hesych. exp. etiam κολακεύων, ἡσυχῇ τρίβων, Adulans, Leniter terens s. destringens aut defricans, h. e. Demulcens. Quam signif. habet et verbum καταψᾶν, teste Suida etiam, partic. καταψῶν exponente καταπραΰνων, in hoc l. Aristoph. [Pac. 75] : Καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον, i. e., inquit, ὥσπερ πῶλον καταψῶν ταῖς χερσὶ καὶ ὁμαλίζων. Solent enim pulli equini leni frictione et destrictione demulceri ac deliniri. [Καταψήχειν ἵππους Eur. Hipp. 110. Κ. τὰ ὑποζύγια Clem. Al. p. 268, 25. Πῶλον καταψήχειν pro καταψύχειν Themist. Or. 15, p. 190, B,

restituit Hemst. Clearch. ap. Athen. 6, p. 257, A : Τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα ... κατέψηχε. Agath. Anth. Pal. 11, 354 : Γενείου ἄκρα καταψήχων. De animo demulcendo Apoll. Rh. 3, 1102 : Ὡς φάτο μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι· quod schol. καταμαλάττων exp.]

[Καταψιθῡρίζω, Insusurro, Obtrecto. Philodem. in Voll. Herculan. Oxon. 2, p. 18. Plut. Mor. p. 483, C: Τὸν καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτόν. Theophyl. Sim. Hist. p. 207, C.]

Καταψῑλόω, Denudo, Deglabro, Connudo, Compilo. [Hesych. : Καταψιλωθήσεται, ψιλὸν γενέσθαι (scr. γενήσεται).]

[Καταψίω, Contero, Frango. Etym. M. p. 818, 35.]

[Καταψοφέω, Persono. Clem. Al. p. 301 : Φιλήματι καταψοφοῦσι τὰς ἐκκλησίας τὸ φιλοῦν ἔνδον οὐκ ἔχοντες αὐτό.]

Καταψυκτικὸς, ἡ, ὸν, Refrigerandi vim habens, Refrigeratorius : κ. δύναμις, Vis refrigeratoria s. Refrigeratrix. [Aristot. De respirat. c. 18 : Νεότης δ' ἐστὶν ἡ τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ μορίου αὔξησις.]

Κατάψυκτος, ὁ, ἡ, Refrigeratus, Qui refrigerari potest.

Κατάψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio, Perfrictio, Frigiditas. [Hippocr. p. 69, D : Αἱ μετὰ καταψύξιος δυσφορίαι· 172, D; 222, F; 397, 16. Conf. Καταψύχω. Foes. Galen. vol. 2, p. 110, 6; vol. 6, p. 331, 9; 832, 8; 860, 10, aliisque multis ll. Hase. Aristot. H. A. 8, 2.] Plut. Symp. 3, 5 [p. 652, D], loquens de iis qui multum meri bibunt : Ἐξίτηλοι καὶ ἀτελεῖς εἰσὶν αἱ πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίαι αὐτῶν διὰ φαυλότητα καὶ κατάψυξιν τοῦ σπέρματος. Theophr. de autumno loquens, Ἐνταῦθα δὲ τοῦ θερμοῦ προϋπάρχοντος ὑγρότης ἐπιγίγνεται διὰ τὴν πύκνωσιν καὶ κατάψυξιν τοῦ ἀέρος. Idem, Καὶ καταψύξεώς δεῖται διὰ τὸ μὴ κατὰ βάθους εἶναι τὰς ῥίζας. Sic Idem alibi identidem, et Diosc. [5, 52. Gemin. El. astron. p. 58, E : Ἔτι τῆς κ. ἀπὸ τοῦ χειμῶνος διαμενούσης. Hase. Aristot. Rhet. 2, 13 : Ὁ φόβος κ. τις ἐστίν.]

[Καταψυχραίνω, i. q. καταψύχω. Pass. Moschion De pass. mul. p. 43, 21 et 83, 9 Dewez. : Καταψυχρανθῶσιν. Hase.]

Κατάψῡχρος, ὁ, ἡ, Perfrigidus, Prægelidus. Galen. : Ἡ κατάψυχρον ἐχούσης ἢ καταπίμελον τὴν μήτραν. Diosc. quoque pro Perfrigido sive Intense frigido usus est, teste Bud. [K. γῆ Alex. Aphr. Probl. 2, 55. K. χειμὼν Geopon. 1, 12, 33. « Theod. Prodr. p. 134. » Jacobs.]

Καταψύχω, Refrigero. [Theophr. C. Pl. 4, 12, 9 : Ὕδωρ κατέψυξε.] Plut. Symp. 3, 5 [p. 652, C] loquens de pharmacis ψυκτικοῖς, Refrigeratoriis, ut est mandragora, meconium : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σφοδρὰ, καὶ βίᾳ πολλῇ συνωθεῖ καὶ πήγνυσιν· ὁ δὲ οἶνος ἠρέμα καταψύχων, ἵστησι μεθ' ἡδονῆς καὶ ἀναπαύει τὴν κίνησιν. Pass. Καταψύχεσθαι, Perfrigescere, Rigescere. Unde [κατέψυκται Aristot. H. A. 4, 7;] partic. κατεψυγμένος, Qui perfrixit s. refrixit, Qui jam friget. [Aristot. Rhet. 2, 13.] Plut. de Lucullo [V. Pomp. c. 46] : Καὶ κατέψυκτο τὸ πρακτικὸν ἡδονῇ σχολῆς. Greg. Naz. : Κατεψυγμένη καὶ παράφορος γλῶσσα, Lingua quæ obriguit et balbutit. [Κατάψυξις, Perfrictio, Perfrigeratio dicitur Galeno vol. 7, p. 209, quum refrigerationis sensus cum dolore sentitur absque cutis et superficiei inæquali motu. Sic enim a rigore distinguitur. Hippocrati vero κατάψυξις Perfrictionem, modo totius corporis, modo extremarum partium, indicat : p. 81, A : Καὶ τὸ καταψύχεσθαι ὧδε πονηρόν· ubi extremarum corporis partium perfrictionem exponit Galen. Quod repetitur p. 215, E. Rursus p. 82, B, τὸ κατεψύχθαι de extremorum perfrictione sic exp. Galen. : Τὸ δὲ κατεψύχθαι δύναται σημαίνειν οὐ τὸ λελύσθαι τὸν πυρετὸν, ἀλλὰ τὰ κάτω μόρια τοῦ σώματος ἧττον εἶναι θερμὰ παραβαλλόμενα τοῖς ἄλλοις, ἵνα τὴν ἀναστροφὴν τῆς θερμασίας ἐκ τούτου τεκμαιρόμενα .... Et κατεψύχθη p. 1238, C. Foes.] ‖Significat etiam Inarefacio, Exicco. Unde κατεψυγμένος, Inarefactus, Exiccatus, Aridus, Siccus, ἀθαλλὴς, μεμαραμμένος. Plut. [V. Pomp. c. 31] : Ἀλλὰ Λούκολλος ἐκ τόπων χλοερῶν καὶ κατασκίων προσήει, Πομπήϊος δὲ πολλὴν ἄδενδρον καὶ κατεψυγμένην ἔτυχε διεληλυθώς. Bud.

[Κατέαγμα, τὸ, Fragmentum, et Κατεακτέας, Perfringendas, Gl. Formæ vitiosæ pro Κάταγμα et Κατακτέας.]

[Κατεάσας. V. Καταέσας.]

Κατεβλᾱκευμένως, Socorditer, Per socordiam, Remisso animo. Ex Aristoph. autem [Pl. 325, ubi libri multi καταβεβλακευμένως] affertur pro βραδέως et τρυφερῶς, et συντεταγμένως [συντεταμένως] illi opp. [Ab Aristoph. sumsisse videtur Agath. Anth. Pal. 4, 3, 16.]

[Κατεγγελάω, Derideo. Euseb. H. E. 10, 3, p. 375. Kall.]

Κατεγγῡάω, Vadimonio vel sponsione, vel satisdatione obstringo. [Plato Leg. 9, p. 871, E : Κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται.] Dem. [p. 1358, 18] : Κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, Satisdatione eam obligavi apud magistatus. Id. [p. 895, 21] : Ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας, Pueros et navem pro credito pigneror, et manum prædibus bonis injicio, quæ bona satisaccepto habebam obnoxia. [Ib. p. 890, 9, 17. Polyb. 5, 15, 9 : Κατεγγυήσας αὐτὸν πρὸς εἴκοσι τάλαντα, Coegit satisdare pro 20 talentis. Schweigh.] Construitur et cum duobus accuss. in hac ead. signif., ut ap. Plat. [Leg. 9, p. 872, B] : Ταύτην δὲ (τὴν ἐγγύην) τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, Hac sponsorum fide eos, qui manu cædem fecerint, obligari. Bud. [Κατεγγυᾶν de actore dicitur qui reum vadatur, κατεγγυᾶσθαι de reo qui datis vadibus vadimonium promittit. Itaque quod ait auctor Orat. c. Neær. l. c. : Ἀφαιρουμένου δὲ τοῦ Στεφάνου εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, significat, Coram Polemarcho Neæram accusavit et vadatus est, h. e. vadem poposcit, qui pro ea vadimonium promitteret. Stephanus vas factus est. Meier. De bonis damn. p. 28.] ‖Κατεγγυῶ etiam τὴν κόρην dicitur, ut ἐγγυῶ, Despondeo, vel etiam Desponsam trado, Bud. [Eur. Or. 1675 : Σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ· 1079 : Γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης, ἣν σοι κατηγγύησα. Alia aoristi forma Κατενεγύησα in κατενεγγύησα corrupta ap. Joseph. A. J. 16, 7, 6, et Aristæn. 2, 8. G. D.] ‖Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι, et ἐγγυᾶσθαι : ut πρὸς Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. [Or. c. Neær. p. 1361 extr. : Καὶ ἤκουσα κατηγγυήθη ὡς ξένη οὖσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ.] Et, Κατεγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς καταστὰς, κατεγγυᾷ δὲ ὁ δανειστὴς, Bud. [‖Obstringo. Apio ap. Joseph. C. Apion. 2, 2 : Πατρίοις ἔθεσι κατηγγυημένος αἰθρίους προσευχὰς ἀνῆγεν. Τὸ ζῆν λύπαις αὐθαιρέτοις κατεγγυῆσαι in sententia Thaletis ap. Stob. Flor. 68, 34. ‖Polyb. 3, 5, 8 : Πολλοὶ κατεγγυηθήσονται καὶ σπουδάσουσιν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν τὴν ὑπόθεσιν, Multi hoc argumentum sibi sunt sumturi, in se recepturi, sibi desponsuri. Schweigh.]

[Κατεγγύη, ἡ, Vadimonium. (Desponsio, Gl.) Demosth. p. 788, 18 : Ἐμπεσόντος (εἰς τὸ δεσμωτήριον) ἀνθρώπου Ταναγραίου πρὸς κατεγγύην, Vadimonii caussa, i. e. quia vadem judicio sistendi caussa dare non poterat : ut recte interpretatur Meier. l. c.]

[Κατεγγυητικὸς, ἡ, ὸν, Sponsalis, Gl.]

[Κατεγείρω, Excito. Nicet. Paphl. p. 330, C. G. D.]

Κατεγκαλέω, pro simplici ἐγκαλέω [Accuso, Criminor], oppositum habens ἀπολογοῦμαι, ap. Dionys. Areop. V. Bud. Comm. p. 66. [Georg. Syncell. p. 174, C : Ὧ πλεῖστα κατεγκαλεῖ ὁ Εὐσέβιος. Nam sic vulgatum ἐπεγκαλεῖ correxi ex codice. Suidas : Κατεγκαλῶ· γενικῇ. G. Dind.]

[Κατέγκειμαι, Decumbo. Lectio dubia ap. Hippocr. p. 654, 36. Schneid. Ubi καταεγκέωνται legitur : quo minus dubitandum de restituendo κατακέωνται.]

Κατέγκλημα, τὸ, ponitur ab Eust. [p. 922, 46] pro expositione τοῦ ἐπίκλημα.

[Κατέγκλησις, εως, ἡ, Accusatio, Criminatio. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 685, A : Μισθοὺς τῆς κ. Bast.]

Κατεγκονέω, affertur pro Festino. [Hesych. : Κατέγκονῶν, ἐπειγόμενος.]

[Κατεγκρατεύομαι, i. q. ἐγκρατεύομαι. Suidas : Κ., αἰτιατικῇ.]

[Κατεγνυπωμένως, Ignave. Photius p. 146, 7 : Κ., νωθρῶς, ἀνάνδρως· οὕτω Μένανδρος. Conf. Καταγνυπόω.]

Κατεγχαίνω, i. q. ἐγχαίνω et ἐπεγχαίνω, καταχαίνω, Irrideo et Illudo, Derideo, Deludo, ore cachinnis diducto et hiante. Aristoph. Ach. [1197] : Δικαιόπολις γὰρ εἴ μ' [γὰρ ἄν μ'] ἴδοι τετρωμένον, Κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις· ubi schol. quoque exp. καταγελάσοι.

[Vera scriptura κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν restituta ex cod. Rav.]

[Κατεγχειρέω, Aggredior. Themist. Or. 19, p. 232, B : Τοῖς χαλεποῖς καὶ ἀνημέροις (αὐτοκράτορσιν) οὐκ ἐπέλιπον οἱ κατεγχειροῦντες, Insidiantes.]

[Κατεγχειρίζω, In manus trado. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 303, B : Τὴν ἀρχὴν τῷ μηδενὸς ἀξίῳ κατεγχειρίσασαν. G. Dind.]

[Κατεγχέω. Κατεγχέει pro καταχέει cod. Vindob. Herodoti 3, 96. Male.]

Κατεχλῐδάω, Delicias facio, Delicatiusculo et morosiusculo fastidio rejicio, Fastidiose me indulgeo, ut amasius amasiave fastidiosa et delicata. Athen. 13, [p. 577, F, e Machone] de Lamia : Ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ. Idem κατατρυφᾶν et ἐντρυφᾶν dicitur.

Κατεδᾰφίζω, i. q. ἐδαφίζω [Dejicio] : nisi præp. signif. aliquid addat. [Suid. : K., αἰτιατικῇ. Joseph. Genes. p. 10, A : Πάσας θύρας εὐσθενῶς κατηδάφισεν. G. Dind.]

[Κατεδάφισις, εως, ἡ, Destructio, Eversio. Nicet. Chon. Annal. p. 368, A : Τῆς ἀτίμου τῶν προσκυνητῶν εἰκόνων κατεδαφίσεως.]

Κατέδω, Comedo. Hom. Od. T, [159] : Ἀσχαλάα δὲ παΐς βίοτον κατεδόντων Γιγνώσκων· Il. T, [31] : Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν. [Similiterque Ω, 415 : Εὖλαι ... αἳ ... κατέδουσιν. || Improprie Absumo, Consumo, de bonis perdendis ap. Hom. Od. T, 159, quem secundo loco ponere debebat HSt., aliisque, ut Od. B, 237 : Κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος· T, 534 : Τήν (κτῆσιν) οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί. De animo tristitia consumto] Il. Z, [202] : Ὃν θυμὸν κατέδων [κατεσθίων exp. Hesych.], πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. [Futur. Κατέδομαι Hom. Il. X, 89 : Σὲ ... κύνες ταχέως κατέδονται. Aristoph. Ach. 1112 : Τὴν μίμαρχυν κατέδομαι· Pac. 717 : Ὅσας δὲ κατέδει χόλικας. Κατέδεσθον ib. 1117. Κατέδονται Av. 589, 592. Et figurate Menander ap. Athen. 4, p. 166, B : Ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους ἁπαξάπαντας, οὐ γὰρ οὖν τὴν γῆν μόνην.] Præter. [forma epica Hom. Od. Φ, 363 : Λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. Forma vulgaris Κατεδήδοκα ap. Aristoph. Pac. 388 : Χοιρίδιον κατεδηδοκὼς, et alibi; et Alexis ap. Athen. 3, p. 118, A : Κατεδηδόκασι τὰ λάχαν' αἱ τρωξάλλιδες.] Κατεδηδοκὼς, [quod per καταβεβρωκὼς exp. Hesych. et] Suidas. [Quocum comparandus Mœris p. 221 : Κατεδήδοκεν Ἀττικοὶ, καταβέβρωκεν Ἕλληνες.] Et κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα ap. Pollucem [6, 38. Antiphan. ap. Stob. Flor. 116, 26 : Οὐδεὶς τὰ πατρῷά τινι γέρων κατεδήδοκε. Τὸν τὰ χωρία κατεδηδοκότα Diog. L. 4, 48.] Et in pass. [Theophr. C. Pl. 5, 17, 7 : Ἡ ἄμπελος ὑπὸ τῶν κτηνῶν κατέδεται·] ap. Eustath. [p. 1403, 36] e Plat. comico, Κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς. Et particip. κατεδηδεσμένος, Comestus, ap. [Hesych. et] Suidam. [Plato Phæd. p. 110, F : Λίθοι ... οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι ... ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἅλμης. Aristot. H. A. 8, 28. Vitiose ap. Dionys. A. R. 1, 55 : Ἀλλ' ἡμῖν γε ἤδη καὶ ἡ τράπεζα κατεδήδοται. Scrib. κατεδήδεσται.]

Κατεθίζω, Consuefacio : item Ex more facio. Polyb. 4, [21, 3] : Καὶ πρὸς τούτοις θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισαν. [Passiv. Etym. M. p. 752, 38 : Τοῖς μουσικοῖς κρουμάτιόν τι κατείθισται.]

[Κατειάδιον. V. Κατιάδιον.]

[Κατείβω, Defundo. Hom. Il. Π, 611 : Τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις· T, 323, Od. Λ, 391. Φ, 86 : Τί νυ δάκρυ κατείβετον; Il. Ω, 794 : Θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν. Aristoph. Lys. 127 : Τί δάκρυον κατείβεται;] Κατείβομαι, Defluo, Destillo, Fluo. [Hesych. : Κατείβετο, διεφθείρετο, κατέρρει. Κατειβόμενον, διαφθειρόμενον, καταρρέον.] Ap. Hom. Od. E, [185] Calypso ad Ulyssem : Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. [Clem. Al. p. 177 : Ὕδωρ ἐκ τῆς ἀκροτόμου πέτρας κατειβόμενον.] Dicitur vero et αἰὼν κατείβεσθαι eo sensu quo Lat. Labi; nam et id verbum de fluminibus usurpatur. Od. E, [152] de Ulysse : Οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ. || Perfundo, Delectatione perfundo, ut et λείβω infra, Alcæus [Alcman] ap. Athen. 13, [p. 600, F] : Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἔκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. V. et Λείβω. [Apoll. Rh. 3, 290 : Γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ· 1131 : Τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.]

Κατείδω, Video, Conspicio, Perspicio, [vel oculis vel mente]. Unde aor. 2 κατεῖδον. [Hom. Il. P, 167 : Κατ' ὄσσε ἰδὼν δηίων. Æsch. Pers. 1026 : Κατεῖδον δὲ πῆμ' ἄελπτον· Suppl. 94 : Πόροι κατιδεῖν ἄφραστοι. Soph. Ant. 1221 : Τὴν μὲν χρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν· OEd. T. 338 : Τὴν σὴν δ' ὁμοῦ (ὀργὴν) ναίουσαν οὐ κατεῖδες. Sæpissime ap. Eur., ut Bacch. 1075 : Ὤφθη δὲ μᾶλλον ἢ κατεῖδε μαινάδας· Or. 988 : Οἳ κατεῖδον ἄτας. Κατεῖδον Aristophan. Ran. 410. Κατίδω Pac. 360. Plato Conviv. p. 172, A : Ὄπισθεν κατιδών με· Rep. 2, p. 372, E : Τάχ' ἂν κατίδοιμεν τήν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν. Imper. Κάτιδε ap. Aristoph. Eq. 170. Quem per ὅρα exp. Hesych., per θεώρησον Zonar. p. 1172, fortasse ex Deuteronom. 26, 15. || Forma media aor. Κατειδόμην. Soph. El. 892 : Καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην. Poeta recentior Iph. A. 171 : Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς κατιδοίμαν· 274 : Κατειδόμαν πρύμνας σῆμα ταυρόπουν ὁρᾶν. « Herodot. 7, 208 : Ἔσω ... οὐκ οἷά τε κατιδέσθαι. Inspicere, 5, 37 : Ξυρήσαντα τὰς τρίχας κατιδέσθαι ἐς τὴν κεφαλήν. » Schweigh.]

[|| Præter. med.] Κάτοιδα, i. q. οἶδα [Perspexi, Novi, Scio. Æsch. Agam. 4 : Ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων δμήγυριν.] Soph. [Aj. 270 :] Οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. [Tr. 378 : Ὅσον κάτοιδ' ἐγώ· OEd. T. 1134 : Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν ἥμος ... ἐπλησίαζεν, i. e. Recordatur temporis quo ... Eur. Or. 1521 : Τὸ Γοργοῦς οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.] Κάτοισθα, Nosti : per sync. pro κατοίδασθα : hoc autem Æol. et Att. paragoge pro κάτοιδας. Soph. Aj. [589, Tr. 418, 813, Eur. Alc. 810, Tro. 909.] Κάτιστε, Scitis : ap. Soph. per sync. pro κατίσατε, a them. Κατίσημι, i. q. ἵσημι [OEd. T. 926 : Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ ... κάτισθ' ὅπου· in libris multis in κάτοισθ' corruptum, de quo v. annot. meam. Κάτισθι Antig. 1064. Infin. Κατειδέναι] et particip. med. κατοιδὼς [imo κατειδὼς] ap. [Æsch. Pers. 744, Eur. Suppl. 1033,] Plat. Leg. [7, p. 799, C, Soph. p. 229, C. Κατειδότας Soph. fr. 515. Κατειδυῖαν El. 1447. Plusquamperf. Κατήδη Trach. 87, ex correctione Brunckii : nam libri κατήδειν, quod κατήδην scriptum in Laur. A.]

Κατείδωλος, ὁ, ἡ. K. πόλις, Urbs idolis dedita, Lucas Act. Ap. 17, [16] de Athenis : qua de re et Pausan. et Xen. in Athen. Rep. satis locuples testimonium perhibent. [Theodoret. H. E. 5, 39. Boiss. Nicetas Paphl. p. 383, B.]

Κατεικάζω, [Conjecto,] Suspicor : κατείκαζον, Interpretabantur, VV. LL. [ex Herodoto 6, 112 : Ταῦτα οἱ βάρβαροι κατείκαζον. Id. 9, 109 : Καὶ πρὶν κατεικάζουσα τὰ γενόμενα. Hippocr. Ep. p. 1280, 1 : Ἦν δὲ τέμενος ... ὡς ἐν ὑπονοίῃ κατεικάζοντι, νυμφέων ἱδρυμένον. || Assimilo. Soph. OEd. C. 338 : Τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.]

Κατεικὴς, ὁ, ἡ, Cedens, Obsequens, Morigerus. VV. LL. [Hesych. : K., ἐπιεικής.]

[Κατεικονίζω, Imaginor, Gl.]

[Κατειλάς. V. Κατουλάς.]

Κατείλεα [κατείλια codex] Erythræi vocant τὰ ἐσωτέρω οἰκήματα, Interiora conclavia, s. Penetralia domus, Hesych.

Κατειλέω, In orbem conglobo et colligo in arctum. Bud. e Plut. Cam. [c. 31] : Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἐπικρύπτεσθαι [ἀποκρ.], τὸ δ' ὀρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλεῖσθαι. || Involvo. [Pausan. 8, 28, 6 : Ἄγαλμα τελαμῶνι πορφυρῷ τὸν μηρὸν κατειλημένον. Sic Valckenar. et Porson. Vulgo κατειλημμένον. Idem vitium correctum apud Ælian. N. A. 15, 10 : Ἄγχιστρον πορφύρας μαλλῷ κατειλημένον· collato 5, 3 : Ἐρίῳ κατειλήσαντες τὸ ἄγχιστρον. Idem 8, 22 : Οἰκτείρει τὸν νεοττὸν καὶ ἀναλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδοῖ κατειλεῖ τὴν πληγήν.] Idem Bud. e Luciano [Conviv. c. 47] : Κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλήν. Apud Herodot. [3, 13], Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν exp. Quum se recepissent Memphin. [Potius Intra Memphin compulsi et inclusi, et sic frequenter ap. eund., 1, 80; 8, 27; 9, 31, alibi. Schweigh. Hippocr. p. 221, A : Κατειλούμενος εἴσω ἐρευγμὸς, Intro convoluta eructatio. Foes. Hesych. : Κατειληθέντας, συσχεθέντας, καταβληθέντας. Quod καταληφθέντας scribendum videtur. Simile vitium s. v. Κατείλλω notamus. G. Dind.]

[Κατείλησις, εως, ἡ, In orbem conglobatio, Convolutio, Volubilitas. Epicurus in Ep. ad Pythoclem (ap. Diog. L. 10, 101 : Τὴν τοῦ πνεύματος ἐκπύρωσιν τὴν γινομένην διά τε συντονίαν φορᾶς καὶ διὰ σφοδρὰν κατείλησιν). Angl. Ἐρίων κ. Aretæus p. 110, C. Weigel.]

[Κατειλίσσω. V. Καθελίσσω.]

Κατείλλω, Coarctatum et quasi conclusum teneo, In angustum cogo [Hesych. : Κατειλεῖν (i. e. κατείλλειν), κατέχειν, καταβαλεῖν (immo καταλαβεῖν)] : unde, neutraliter tamen, secus quam superiora [verbi εἴλλω composita], φωναὶ κατείλλουσαι, Erotian. [p. 382] ex Hippocr., quod exp. κατεχόμεναι : addens, Bacchium non recte explicuisse παρεγκεκλιμέναι : Phacam autem Diosc. tradere, κατίλλειν (sic enim ibi scribitur) esse τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν : ut significet τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμενον. [Quibus verbis haud dubie Erot. locum Epidem. 3, p. 1083, H, exprimit, et ad interpretationes veterum Hipp. interpretum a Galeno commemoratas nec satis approbatas delabitur, et dictionem activam perpessionis significatione exponit, ut ne addam κατείλλουσαι (si modo vera est lectio) pro κατειλοῦσαι legisse. Sic enim passim legunt exemplaria publicata Galeni, etsi κατιλλαίνουσαι quædam habent et κατατίλλουσαι. Κατειλοῦσαι autem φωναὶ dicuntur pro κατειλούμεναι ὥσπερ κατακλειόμεναι, ἢ ἐνειλούμεναι, ἢ δεδεμέναι, quod Voces involutas, implicatas, conclusas et retentas, h. e. præpeditas aut vinctas indicat, h. e. ex destillatione in fauces vitiatas et impeditas aut interceptas. Sic enim exponit Galen.: Τὰς οἷον κατακλειομένας, ἢ ἐνειλουμένας, ὡς νοεῖν ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἐξιέναι μὴ δυναμένων φωνῶν λελέχθαι τὴν λέξιν, ὡς ἐπὶ τῶν ἰσχνοφώνων φαίνεται γινόμενον. Foes. Passiv. legitur ap. Galen. Gloss. p. 496 : Κατιλλόμεναι, συνδεδεμέναι· idque restituendum Hippocrati. Ceterum de Κατίλλω conf. quæ HSt. s. v. Κατουλὰς dixit.]

[Κατείλοχα. V. Καταλέγω.]

[Κατειλυσπάω, Volvendo traho.] Κατειλυσπᾶσθαι, i. q. εἰλυσπᾶσθαι [quod v. Hesych. : Κ., εἱλούμενον σπᾶσθαι. Aristoph. Lys. 722 : Τὴν δ' ἐκ τροχιλίας κατειλυσπωμένην (κατέλαβον). Ex quo l. Hesych. : Κατειλυσπωμένην· ὁ μὲν Λυκόφρων καταρτωμένην, Ἐρατοσθένης δὲ συγκεῖσθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶσθαι. Similiter scholiasta.]

Κατειλύω, Intego, Occulto. Hom. Il. Φ, [318] : Καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι, i. e. κατακρύψω, Eust. [Apoll. Rh. 3, 206 : Ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις (mortuos). Herodot. 2, 8 : Ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον. Libri partim κατειλημμένον. Hesych. : Κατείλυται, κεκάλυπται. Κατιλύσαντες (κατηλ— codex contra seriem), περικαλύψαντες.]

[Κατειλωτίζω.] Κατειλωτισμένος, In servitutem redactus, Mancipatus, καταδεδουλωμένος, ab Εἵλως, quod apud Lacedæmonios significat Servum, Suid. Thema est Κατειλωτίζω, cui synonymum καταδουλόω.

Κάτειμι, Descendo. [Hom. Od. Λ, 492 : Ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν· Δ, 475 : Ἴδηθεν κατιοῦσα· Ξ, 457 : Κατίμεν δόμον Ἄϊδος· Od. K, 159 : Ποταμόνδε κατήιεν. Soph. Ant. 896 : Κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι (ad inferos). Eur. Alc. 74 : Κάτεισιν εἰς Ἅδου δόμους. Aristoph. Nub. 323 : Ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας (Nubes ex cœlo). Plat. Protag. p. 316, C : Ἄνδρα κατιόντα εἰς πόλεις μεγάλας. Pollux 8, 86 : Ἐάν τις κατίῃ ὅπου μὴ ἔξεστι.] Lucian. [D. deor. 5, 1] : Ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύων, Descendis. Item pro Descendes, Bud. Κάτεισιν εἰς ᾅδου, Naz. Hinc et κατιέναι dicitur navis pro κατάγεσθαι, schol. Hom. [Od. Π, 472 : Νῆα ... κατιοῦσαν ἐς λιμένα. Apoll. Rh. 2, 812 : Ἐπὶ νῆα κατήισαν ἐγκονέοντες.] Sed et ventus dicitur κατιέναι a Thuc. [2, 25] : Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Ubi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, Coorto. [2, 84 : Ὡς τὸ πνεῦμα κατήει.] Tale est autem, quod e Plut. [V. Pericl. c. 33] affertur, Ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει. [Pausan. 2, 34, 3. Pollux 1, 105. || Aristoph. Eq. 517 : Ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, Canis ingruentibus, i. e. Quum canescere inciperet. || Herodot. 7, 160 : Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, Contumeliæ illatæ homini.] || Revertor : ut [ap. Herodot. 3, 45 : Ὑπὸ τῶν κατιόντων Σαμίων· 9, 26 : Κατιόντες ἐς Πελοπόννησον. Æsch. Ag. 1284 : Φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος κάτεισιν (Redibit).] Κατιὼν οἴκαδε, Plato [Epist. 7, p. 333, D. Id. Polit. p. 273, E : Πάλιν ἀποθνήσκοντα εἰς γῆν κατήει. Xen. H. Gr. 2, 2, 14 : Οἱ φυγάδες κατήεσαν.] Ap. Hom. autem [Od. O, 505] εἰς ἄστυ κάτειμι utroque modo redditur. [Seqq. ex Indice.] Κατίασι, Descendunt, κατέρχονται. At κατιῶσι, Ion. foret pro καθιῶσι, Demittunt. Κατεῖεν, Descendit vel Descendebat : ab inus. them. κατείω, pro quo κάτειμι dicitur. Hesiod. [Sc. 254] : Ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖε. [De quo v. s. Εἶμι vol. 3, p. 269, A.] Κάτει, Descende. Lucian. [D. deor. 5, 1] : Ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων. Κατιέναι, Descendere. Alex. Aphr. Probl. 2 [immo 1, 62 : Διὰ τί] μᾶλλον κλίμα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν, Per scalas et loca declivia facilius descendimus quam ascendimus. Sic et κατίῃ, Descenderit. Interdum vero κατιέναι Ion. dicitur pro καθιέναι, Demittere, a κατίημι, Ion. itidem posito pro καθίημι. Unde ap. Herodot. κατιέντες, Demittentes : et καθιεμένη, Demissa. [Aoristi forma media ap. Hom. Il. Λ, 358 : Μετὰ δούρατος ὦρχετ' ἐρωὴν τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης, In terram fixa erat. Quod cum ἐπιείσομαι comparavit Eustath. quem v. p. 849, 36. Male ab κατείδω derivat schol. Ven. Recte Hesychius exp. per κατῆλθεν. Idem : Καταείσατο γαίῃ, κατέδυ καὶ κατεπλήγη εἰς τὴν γῆν, ἢ κατεφάνη. || Κατιόντες, οἱ, Descendentes, apud jurisconsultos, velut Theophil. Instit. 1, 10, 158 : Κατιόντες δὲ οἱ ἐξ ἡμῶν γεννώμενοι· 1, 12, 218; 3, 2, 53.]

[Κατεινύω. V. Καταέννυμι.]

[Κατεῖπα et Κατεῖπον.] Κατειπεῖν, Deferre, Accusare. [Hesych. : Κατειπὼν, διαβαλών. Eur. Hel. 904 : Μή μου κατείπῃς σῷ κασιγνήτῳ· πόσιν τόνδ' εἰς ἐμὰς ἥκοντα φιλτάτας χέρας· ubi tamen probabilis Seidleri conjectura est μοι. Aristoph. Pac. 376 : Μὴ πρὸς θεῶν ἡμῶν κατείπῃς· Thesm. 340, Eccl. 495. Plato Theæt. p. 149, A : Μὴ μέντοι μου κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους. Axioch. p. 366, C : Τοσάδε τοῦ ζῆν κατεῖπεν ὥστε ...] Lucian. [De calumn. c. 2] : Κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. A Xenoph. [De rep. Lac. 6, 2] κατειπεῖν τινὸς et pro Accusare : sed alicubi etiam simpl. pro Dicere de aliquo, Narrare : ut [Mem. 2, 6, 33] : Ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄγασαί τε αὐτοῦ κτλ. Interdum vero cum accus. rei, Detegere, Patefacere. [Eur. Ion. 1345 : Πατέρα κατειπών (ὁ θεός)· Med. 589 : Εἴ σοι γάμον κατεῖπον. Aristoph. Vesp. 54 : Φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον· 283 : Ὅτι τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι.] Sed et Κάτειπέ μοι, Aristoph. [Pac. 657] pro Patefacito, Aperi. [Ibid. 20 : Εἴ τις οἶδ' ἐμοὶ κατειπάτω πόθεν ... Plato Theag. p. 123, B : Ἐναντίον ἐμοῦ κάτειπε τίς ἐστιν αὕτη ἡ σοφία. Isocr. p. 85, D : Πρὸς σὲ κατειπεῖν ἐφ' οἷς ἐλύπησάν με. Herodot. 1, 20 : Περίανδρον ... πέμψαντα ἄγγελον κατειπεῖν, ὅκως ἂν ... βουλεύηται· ubi aor. primus κατεῖπαι restituendus videtur, servatus in libris pluribus pro vulgato κάτειπεῖν 2, 89, ubi Accusandi signif. dictum est : Κατεῖπαι δὲ τὸν δρομότεχνον.]

Κατείρα [?], Hesychio ἀσπὶς, πέλτη, Scutum, Pelta, Cetra.

Κατείργω [et Κατέργω Ionice, de quo HSt. : « Κατέργω, Repello, Vasto, VV. LL. ex Herodoto; » et Κατείργνυμι], Subigo, Compello. [Herodot. 4, 69 : Κατειργνῦσι (τοὺς βοῦς) ἐς μέσα τὰ φρύγανα· 5, 63 : Τοὺς περιγενομένους ἐς τὰς νέας κατέρξαν, In naves compulerunt. 6, 102 : Κατέργοντες πολλὸν τοὺς Ἀθηναίους, In angustias cogentes, Arcte prementes. Schweigh. Hesych. : Κατειργμένος, ἐγκεκλεισμένος. Κατῆρξε (i. e. Κατεῖρξε), συνέκλεισε. Thuc. 4, 98.] Thuc. 1, [76] : Οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἧσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Neque hujus instituti auctores sumus; quippe quum ita semper moribus constitutum sit inferiorem a potentiore cogi, et ad parendi necessitatem adigi. Bud. [Eur. Med. 1258 : Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε, κατάπαυσον· quod per τιμώρησαι exp. schol. Alc. 255 : Ἐπείγου· σὺ κατείργεις, Tu impedimento es. Dionys. A. R. 5, 67 : Ἃ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος αἰσχύνεται πράττειν ἢ δέδιεν ὑπὸ τοῦ κρείττονος κατειργόμενος, Coercitus, Impeditus. 6, 2 : Τὸ δὲ Λατίνων τὸ πλέον ἀπρόθυμον καὶ ὑπ' ἀνάγκης κατειργόμενον. Cum infin. Eur. Suppl. 308 : Ἄνδρας βιαίους καὶ κατείργοντας νεκροὺς τάφου ... λαχεῖν.] || Veto et Arceo. Pausan. : [Αὐτός τε ἐσβεβληκὼς ἔφθειρε τὴν

χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα] ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργεν, Liberum commeatum adimebat. || Alibi στρατείᾳ κατείργειν, pro Intra fines continere exitumque adimere dixit, Bud. Comm. [|| Coerceo, Cohibeo, Compesco. Hesych. : Κατεῖργεν (codex κατείργει), ἐκώλυεν. Plut. V. Thes. c. 6 : Ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα τόποις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι ... οὐδενὸς πιέζοντος οὐδὲ κατείργοντος· V. Pomp. c. 53 : Ἡ κατείργουσα τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλαρχίαν οἰκειότης ἀνήρηται· Mor. p. 445, D : Τὸ πάθος ... λυποῦν καὶ λυπούμενον καὶ κατειργόμενον ὑπ' ἀνάγκης ὥσπερ ἐν στάσει δυσμενὲς καὶ πολέμιον συνοικεῖ. Seqq. ex HSt. Ms. Vindob. :] Scriptum reperitur et Καθείργω, per θ, suntque, qui εἴργω scribendum censeant pro Vincio, aspirate : in altera autem significatione εἴργω tenui spiritu. [V. Καθείργω. || Aoristus verbi authypotacti Κατείργαθον : unde forma media Κατειργαθόμην. Æsch. Eum. 566 : Κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ, Coerce : ubi libri κατεργάθου, vitioso accentu, de quo v. Elmsl. ad Eur. Med. p. 113.]

[Κατείρηκα. V. Κατερῶ.]

[Κατειρόω, i. e. καθιερόω, Consecro, Dedico. Marmor Cumeum ap. Cayl. *Recueil d'Antiq.* vol. 2, tab. 56, 6 : Ναὸν ἐν τῷ γυμνασίῳ κατειρῶν. || Unde subst. Κατείρωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio, ib. l. 16. De quibus formis dixit Koen. ad Greg. Cor. p. 589; ego supra monere debebam s. v. Καθιερόω et Καθιέρωσις. G. Dind.]

[Κατειρύω. V. Κατερύω.]

[Κατείρωσις. V. Κατειρόω.]

Κατειρωνεύομαι, Per dissimulationem deludo, Cavillor. [Hesych. : Κατειρωνεύεται, μέγα φρονεῖ· ἢ στραγγεύεται. Phot. p. 146, 20 : Κ., μεγαλοφρονεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται. Κατειρωνευσάμενοι, καταρραθυμήσαντες· καὶ στραγγευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσι.] Bud. ap. Synes. [Epist. 121, p. 257, C] : Σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσει, interpr. Delicias facies, Simulabis te eam nihili facere. Et Æschin. Epist. : Κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, Cavillari suum exilium et parvi pendere. [Frequens Josepho : v. L. Bos. Animadv. c. 22, p. 91. Hemst.] Et apud Plut. [Mor. p. 211, D] : Κατειρωνευσάμενος αὐτῶν, Cavillis eludens. Affert vero ex Eod. et cum accus., ubi hæc de jocis Ciceronis in orationibus scribit [Comp. Dem. et Cic. c. 1] : Πολλαχοῦ τῷ σκωπτικῷ πρὸς τὸ βωμολοχικὸν ἐκφερόμενος, καὶ πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος, Cavillis permiscens et eludens. [Sine casu Parthen. c. 7, Plut. Mor. p. 31, E, ubi v. Wyttenb. Simulo, cum infinit. Theophyl. Sim. Hist. p. 100, A : Κατειρωνευόμενος ἐντεῦθεν οὐκ ἔσεσθαι τῆς πατρῴας ἀπανθρωπίας διάδοχος· 156, B : Ὁ δὲ Γήπαις τοὺς βαρβάρους διαφθείρειν κατειρωνεύετο· 210, B.]

[Κατεισάγω, Introduco. Pallad. Alex. Anth. Pal. 10, 91 : Ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει.]

[Κατεισπράσσω s. Κατεισπράττω, Contra facio. Amphiloch. p. 98, D : Καὶ τί λοιπὸν κατεισπράξαιμι, τοσαῦτα βάρη τῶν ἀνομιῶν μοι φορτούμενος καὶ βαρούμενος; Kall. Lectio suspecta.]

[Κατεκκᾰθᾰρίζω, Expurgo. Clem. Homil. 8, 17 : Ὁ κόσμος κατεκκαθαρισθείς. Kall.]

Κατεκκλησία, ἡ, Concio derepente convocata, si gravius aliquod negotium incidisset. Pollux enim l. 8, [116] scribit σύγκλητον ἐκκλησίαν dici ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν, μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης : eandemque vocatam fuisse etiam κατεκκλησίαν, quoniam et τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν, τούς τε τριήρεσι λειτουργοῦντας, ἄλλους τε τριηράρχους καὶ τοὺς ἐκ τῆς παράλου καὶ τῆς Σαλαμινίας. Hesychius habet κατακλησία. [Quod Polluci quoque restitutum ex codd.]

[Κατεκκλησιάζω, Concionem convoco, Congrego. Theophyl. Sim. Hist. 4, p. 114, A : Τοῦ κατεκκλησιασθέντος λαοῦ.]

[Κατεκλύω, Dissolvo, Everto. Polyb. 5, 63, 2 : Κατεκλύειν τὸν Ἀντίοχον, i. e. Antiochi impetum retardare. Schweigh.]

[Κατεκπλήσσω s. Κατεκπλήττω, Perterrefacio, Obstupefacio. Nicet. Eugen. 7, 33 : Ὃν κατέπληξεν αὐτῷ τῷ λόγῳ. Boiss.]

[Κατεκτελέω, Perficio. Κατεξετέλουν epigr. in Bœckhii C. I. vol. 1, p. 537.]

[Κατέλαιος, ὁ, ἡ, Oleosus. Archestratus ap. Athen. 9, p. 399, F.]

[Κατέλασμα, τὸ, Ælian. Tact. 44, ubi al. κατάταγμα. Angl. Substantivum Κατάταγμα, τὸ, Agmen, Cohors, inserendum supra post Κατασώχω.]

Κατελαύνω, Depello, VV. LL. sine exemplo. Et additur ex Exodo 31 [32, 20] : Κατήλασε μόσχον λεπτὸν, pro Vitulum duxit in minuta. [|| De gregibus ad pascua adducendis Longus 2, 38 : Συνέθεντο θᾶττον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης κατελάσαι. || Subagito, sensu obsceno. V. Eustath. p. 237, 21; 1475, 9. Cum accus. Theocr. 5, 116 : Ὄκ' ἐγών τυ κατήλασα. Cum genit. Aristoph. Eccl. 1082 : Ποτέρας προτέρας κατελάσας· Pac. 711 : Τῆς Ὀπώρας κατελάσας, quod in καταγελάσας corruptum in cod. Ven. et ap. Ælian. Epist. 7. || Κατελάσαι per κατατῆξαι exp. Hesych., ubi critici καταπῆξαι et καταπλῆξαι conjiciunt.]

Κατελέγχω, Redarguo, Convinco. Hesiod. Op. [712] : Σὲ δὲ μήτι νόον κατελεγχέτω εἶδος, quod Tzetz. exp. σοῦ δὲ τὸν λογισμὸν μηδὲν εἶδος φιλίας ἀπρεποῦς ἐλέγξῃ. Sed expos. alteram malo. [Hesych. : Κατελεγχῶσαι, κατελέξαι, καταλέξαι. Restituenda glossa Hesiodea κατελεγχέτω σε, cujus interpretatio excidit. Tum sequitur alia gl. Κατελέγξαι, καταλέξαι. Theodor. Metoch. Miscell. p. 41 : Μάλ' ἐπανιστάμενος καὶ κατελέγχων. Id. p. 57, 61, al. || Indico. Pollux 5, 42 : Κατήλεγξαν (οἱ κύνες) τῇ ὑλακῇ τοὺς φονεύσαντας. G. D. || Dedecoro. Pind. Pyth. 8, 50 : Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις· Isthm. 3, 22 : Ἀνδρῶν ἀρετὰν οὐ κατελέγχει. Cum tmesi Ol. 8, 25 : Ἔργῳ οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων.]

Κατελεέω, Misereor. [Plato Rep. 3, p. 315, C : Μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν. Lysias p. 103, 26; Aristot. H. A. 9, 48. Polyb. 2, 6, 2 : Κατελεήσαντες τὰς συμφορὰς αὐτῶν. « Xenoph. Ephes. p. 39, 13 (?). » Hemst. Eustath. ad Od. K, 157. Kall. Phot. Epist. p. 150, 3 : Μὴ κατελέησας ἡμᾶς. Hase. Agathias p. 133, 18.]

[Κατέλευσις, εως, ἡ, Descensus. Clem. Al. p. 972 : Τὸ πνεῦμα ... τὴν κατέλευσιν πεποιημένον ἐπὶ τὴν τοῦ λόγου σάρκα. K. τοῦ σωτῆρος Euseb. V. Const. p. 166, A. Hesych. v. Κατήλυσις.]

[Κατελίσσω. V. Καθελίσσω.]

[Κατελλογίζομαι, Theodor. Metoch. Miscell. p. 461, cui κατασυλλογίζεσθαι restituendum ex cod. Monac.]

Κατελπίζω, affertur pro Spero, Spem concipio. [Herodot. 8, 136 : Κατήλπιζε εὐπετέως τῆς θαλάσσης κρατήσειν. Polyb. 2, 31, 8; Diogenian. ap. Euseb. Præp. ev. 4, 3, p. 138, C; Synes. p. 257, D.]

Κατελπισμὸς, Spes, e Polybio [3, 82, 8], κατελπισμὸν ἐμβάλλειν, Spem injicere.

[Κατεμβάλλω, Injicio. Æsop. Fab. p. 209 ed. Hauptmann. Bast. Legitur : Τῇδε τῇ οἰκίᾳ κατεμβλήθην· sed recte κατεκλείσθην Ms.]

[Κατεμβλέπω, Obtueor. LXX Exod. 3, 6 : Ὑλαβεῖτο γὰρ κατεμβλέψαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. Sic codd. quidam et Philo vol. 1, p. 566, 41. Alii καταβλέψαι.]

[Κατεμβρῑθεύομαι, Increpo. Joseph. Genes. p. 28, D : Θεοφιλῶς τοῦ βασιλέως κατεμβριθεύεται. G. Dind.]

[Κατεμβρῑμάομαι, Increpo. Joseph. Genes. p. 52, B : Κατεμβριμώμενος ἐξιέναι. G. Dind.]

[Κατεμέω, Conspuo. Aristoph. fr. 207 : Νυνὶ δὲ καὶ κατεμοῦσι (σοῦ). Ælian. N. A. 4, 36 : Οὗ ἂν κατεμέσῃ ἀνθρώπου ἢ θηρίου.]

Κατεμμᾰτέω, i. q. ἐμματέω. Nicand. Al. [536] : Τὴν δὲ βαρεῖαν Χεῖρα κατεμματέων, Manum immittens, in guttur sc. ad provocandum vomitum : ut schol. quoque exp. καθεὶς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι.

Κατεμπάζω, Corripio, vel Urgeo. Ap. Nicandrum Ther. [695] : Ὁπόταν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα, schol. exp. καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ.

[Κατεμπεδόω, i. q. ἐμπεδόω. Anna Comn. p. 478, D : Τὰς συνθήκας κατεμπεδῶσαι· 409, D : Οἱ κατεμπεδωθέντες ὅρκοι· ubi codex Coisl. καταπεμφθέντες. G. D. Nicet. Annal. 5, 4. « Const. Manass. Chron. p. 29. » Boisson.]

[Κατεμπίμπλημι, s. Κατεμπίπλημι, Impleo. Euseb. Laud. Const. c. 72, p. 465, A : Τὴν οἰκουμένην αὐτῷ κατενεπίμπλα καρπῶν.]

[Κατεμπίμπρημι, s. Κατεμπίπρημι, Incendo. Theoph. Sim. Hist. p. 62, 9 ed. Bonn. : Κατενεπίμπρα. Hase. Κατεμπρήσας ficta ab HSt. lectio ap. Eur. Herc. F.

1151, male explente lacunam qua librorum lectio ἐμπρήσας laborat.]

[Κατεμπορεύομαι, γενικῇ, Suidas.]

[Κατεμπυρίζω, Incendo, Inflammo. Figurate Naucratius Confess. De obitu Theodori Stud. p. 864, ed. Combef. : Τίς ἀθυμοῦντας ἐκ λογισμῶν καὶ κατεμπρηζομένους ἀναψύξειε; Scribendum κατεμπυριζομένους, vel ἐμπυριζομένους, quo verbo et V. et N. T. scriptores utuntur. G. Dindorf.]

[Κατέμπροσθεν, i. q. ἔμπροσθεν, Coram. Paralip. 2, 3, 15 sec. Complut. Schleusn.]

[Κατεμφαίνω, Indico. Κατεμφαῖνον cod. Coisl. Annæ Comn. p. 51, B, ubi vulgo παρεμφαῖνον. G. Dind.]

[Κατεμφᾰνίζω, Declaro, Indico. Joseph. Genes. p. 43, B : Τὸ ἐν τῷ ταμείῳ χρῆμα κατεμφανίσασα. G. Dind.]

[Κατεμφορέω, Ingurgito. Suidas s. v. Χανδὸν ex Eunapio : Καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρυόμενος καὶ κατεμφορούμενος.]

[Κατεμφωλεύω, Lateo in, Deliteo. Theophyl. Sim. Hist. 7, p. 168, A : Συὸς ἐν τούτῳ τῷ τέμπει κατεμφωλεύοντος.]

[Κατεναβρύνω Musuri conjectura ap. Hesych. s. v. Κατεκαμάρωσε. Quod voc. vide.]

Κατεναίρω, Interimo. [Pamphilus] Anth. [Pal. 7, 201 : Σὲ γηρύοντα κατήναρεν. Orph. Arg. 664 : Λαοὺς ... χαλκῷ κατένηραν. Κατήναρές με Soph. Ant. 871. Callim. H. in Apoll. 101. Hesych. : Κατήναρε, κατέκτεινε.] Hesych. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit. [Ex Hom. Od. A, 518 : Οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ ... Εὐρύπυλον. Nicand. Al. 400 : Βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα.]

[Κατέναντα, Ex adverso, E regione, Contra. Frequens ap. Quint. Sm. 1, 552; 3, 69, 77, 444, etc. Struv. Manetho 3, 132 : Ἀλλήλους ὁρόωντες ὑπὲρ κέντρων κ. Ib. 152, 186, 208; 6, 142, al. Cum genit. 3, 176 : Ἀνιὼν Φαέθων κατέναντα Κυθήρης· 397 : Φύσιος βροτέης κ. Ex codd. restitutum Platoni Charm. p. 155, D, in verbis Cydiæ Hermionensis : Κατέναντα λεόντος νεβρὸν ἐλθόντα, ubi alii libri κατέναντι.]

[Κατέναντι, Ex adverso, E regione. Usitatissima V. T. scriptoribus forma, velut Exod. 19, 2 : Κ. τοῦ ὄρους. Paralip. 2, 8, 14 : Κ. τῶν ἱερέων. Alia v. apud HSt. s. v. Ἀπέναντι.]

[Κατεναντία et Κατεναντίον. HSt. post verba s. v. Ἀπεναντίον posita :] Κατεναντίον autem, uti dixi, frequentiore est in usu, pro Ex adverso, s. E regione. Apoll. Arg. 2, [350] : Κατεναντίον ἄρκτου. Ibid. [4, 1686] : Κατεναντία νήσου. Sic Dionys. [114] : Κατεναντία κεῖνται. [Manetho 4, 462 : Ἄρεος, κατεναντία Μήνης μαρμαρυγὰς φαίνοντος· 6, 71 : Εἰ δὲ ... Μήνην ἀχτῖσιν Φαίνων κατεναντία λεύσσῃ· 1, 90 : Κατεναντίον ὡρονόμοιο.] In Anthol. autem cum gen., alia signif. : nam κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exp. simpl. Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro Adversus, cum dat. [Hom. Il. Φ, 567 : Εἰ δέ κέν οἱ ... κ. ἔλθω.] Hesiod. [Sc. 73] : Τίς κεν ἐκείνῳ ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι; Sic autem in eadem Anthol. [Pal. 9, 132] : Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν Ἐλθόντες. [Manetho 6, 157 : Εὖτ' ἂν ... ἀμφότεροι κατεναντία (vulgo κατ' ἐναντία) τῆσιν ὁρῶνται· 1, 215 : Κατεναντίον ἀλλήλοισιν ἀνθρώποις ἐπάγουσιν ἀνωμαλίην βιότοιο· 268. Contra, E contrario. Athen. 11, p. 485, A : Κατεναντίον τῷ λεγομένῳ βομβυλιῷ.]

Κατενᾰρίζω, Interimo. [Æsch. Choeph. 347 : Δορίτμητος κατηναρίσθης.] Soph. [Aj. 26] : Λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός. [Et in Indice :] Κατηναρισμένα, Interempta, Expoliata, Hesych. ex Soph. Aj. [et schol. Hom. Il. Φ, 26.]

Κατενδεὴς, ὁ, ἡ, Indigus. Bud.

[Κατενδύω, Induo. Greg. Naz. vol. 2, p. 171, A : Εἵμασιν ὥς τινα φῶτα κατενδύοντες ἀκόσμως.]

[Κατενεγγύησα lectio vitiosa. V. Κατεγγυάω.]

[Κατένεξις, εως, ἡ, Delatio. Eustath. p. 754, 22 : Διὰ τὴν ἐξ ὕψους κατένεξιν. Scott. Idem p. 152, 14 : Διὰ τὴν ἄνωθεν ἐκ μετεώρου κατένεξιν. Κατένεξις τοῦ ἀπαγξαμένου ap. Suidam s. v. Καταλύσας.]

Κατενεχῠράζω, ap. Polluc. [3, 84; 8, 148], Pigneror.

[Κατενεχυρασμὸς, ὁ, Oppigneratio. Pollux 8, 148.]

Κατενήνοθεν, i. q. ἐπενήνοθεν, Percurrebat : κατέτρεχε s. ἐπέτρεχε. Hesiod. Sc. [269] : Πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους. De themate hujus verbi v. quæ in Anom. dixi in Ἐπενήνοθε. [Cum numero plurali conjunctum in Hom. H. in Cer. 289 : Ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους· nisi, quæ Ruhnkenii conjectura est, ξανθὴ δὲ κόμη corrigendum.]

[Κατενιαύσιος, ὁ, nomen magistratus annui in monumento Gelanorum ab Maffeo edito in Galliæ antiqq. selectis, Veronæ 1734, repetito ab Tayloro ad Demosth. p. 255, 20 ed. Reisk. Schneid.]

[Κατεννεῖς, οἱ, Catennenses, gens Pisidiæ. Strabo 12, p. 570.]

Κατενόπλιον, τὸ, modulationis genus est, ad quam saltabant concutientes arma; schol. enim Aristoph. esse dicit εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Dicit enim Aristoph. Nub. [651] : Εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατενόπλιον. [Draco Strat. p. 139, 8.] Sed videtur divisim potius scrib. κατ' ἐνόπλιον, ut in textu Aristoph. habetur, vel saltem κατενόπλιος, ut Ms. et vet. Suidæ cod. habet.

[Κατενσκήπτω, Incesso. Cum accus. Andr. Cret. p. 332. Kall.]

[Κατεντείνω, Intendo. Κατεντείνομαι, Enixe contendo. Marc. Antonin. 4, 3 : Πρὸ παντὸς μὴ σπῶ μηδὲ κατεντείνου· 32 : Κατενταθέντες· 6, 26 : Κατεντεινόμενος· 12, 27. Scott.]

[Κατεντέλλομαι, Jubeo. Cum dat. Amphiloch. p. 94. Kall.]

Κατεντευκτὴς, ὁ, Qui aliquem conveniens et compellans, accusat vel alium vel illum ipsum quem convenit ac compellat. Job. 7 fin. : Διὰ τί ἔθου με κατεντευκτήν σου; Cur fecisti ut te compellationibus meis incusem? Bud. interpr. Oblocutor, subjungens tamen et hanc ejus loci interpr., Quare posuisti me contrarium tibi? [Phot. p. 147, 2 et Suidas : Κατεντευκτὴν, κατεντυγχάνουσαν· καὶ Κατεντευκτὴς, κατήγορος· ubi κατεντυγχάνοντα corrigendum ex gl. Hesychii et Cyrilli. Παροξυτόνως et corrupte Κατευτεύκτης et κατευτυγχάνουσαν in cod. Paris. 347 fol. 92 verso, ubi Photii verba repetuntur.]

[Κατεντεύχω. V. Κατεντυγχάνω.]

[Κατεντρυφάω, Insolesco, Gl. « Κ. τῆς ἀληθείας Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 133, 36. » Hemst. Id. Phot. Epist. p. 74, 6 : Κατεντρυφῆσαι· 372, 9 : Κατεντρυφάτω. Hase. Basil. Patric. in Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 138 : Τούτων κατεντρυφηθέντες. Cramer.]

[Κατεντυγχάνω.] Verba bicomposita Κατεντυγχάνω et Ὑπερεντυγχάνω, oppositæ signif. Nam κατεντυγχάνω est κατά τινος ἐντυγχάνω, ὑπερεντυγχάνω autem, ὑπέρ τινος. Igitur κατεντυγχάνω, Convenio et compello aliquem contra alium, ut quum quis principem aliquem convenit, et accusat aliquem injuriæ sibi illatæ, Bud. Contra aliquem apud alium verba facio, afferens ejus usum e Basil. p. 300 [vol. 2, p. 86, A : Οὐ κατενέτυχε τῷ θεῷ. Suidas : Κ., δοτικῇ. Cum genit. Euseb. Comm. in Ps. p. 179 Montef. : Κατεντυγχάνων τοῦ λαοῦ. Hesychii, Photii et Suidæ gl., Κατεντευχθέντα, κατεντυχηθέντα, lucem accipit a Theodoreto vol. 4, p. 1140 : Οὔτε κατεντευχθεὶς ὑπό τινος οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον. Est igitur Κατεντεύχω, Accuso, Criminor, cujus significationis quæ sit ratio ex iis apparet quæ de v. κατεντευκτὴς dicta sunt. G. Dindorf.]

[Κατενῶπα vel Κατένωπα, In conspectu, Coram. Cum genit. Hom. Il. O, 320 : Κ. ἰδὼν Δαναῶν· ubi grammatici alii κατένωπα scripserunt syncopen ex κατενώπια commenti, alii ut Aristarchus recte κατ' ἐνῶπα, de quo dixit Lobeck. Paralip. p. 169. Κατενῶπα Lehrs. De Aristarch. p. 311. Κατένωπα Orph. Lith. 132, 458, 749. Alia attulit HSt. s. v. Ἐνώπιον. Adjectivum oxytonum Κατενωπὸς fingit Theognost. Can. p. 69, 25 : nisi κατωπὸς corrigendum. G. Dind.]

[Κατεξαίρετον scriptura vitiosa pro κατ' ἐξαίρετον, cujus exx. v. s. Ἐξαίρετος, ap. Aster. p. 20 ed. Rub. et Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 143.]

[Κατεξαίρομαι, Efferor. Theodor. Metoch. Miscell. p. 359 : Κατεξαίρονται μάτην ἐφ' ἑαυτῶν· nisi κατεπ— corrigendum. G. Dindorf.]

[Κατεξανάστασις, εως, ἡ, Oppugnatio, Animus contra aliquid insurgendi. Longin. De subl. 7, 3 : Τοῦτο τῷ ὄντι μέγα, οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δ' ἀδύνατος ἡ κ., i. e. Quod deprimere vel de-

minuere nequeas. Iamblich. De V. P. c. 16 (p. 144) et c. 31 (p. 390) : Δόξης δὲ καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησίν τε καὶ κ. Kust.]

[Κατεξαναστᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Oppugnans, Insurgens contra. Marc. Anton. 8, 39 : Δικαιοσύνης κατεξαναστατικὴν ἀρετὴν οὐχ ὁρῶ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ζῴου κατασκευῇ. Sext. Emp. p. 710 : Καταφρονητικὰ μὲν τοῦ ἡδέος, κατεξαναστατικὰ δὲ τῶν ἀλγηδόνων. Scott.]

Κατεξανίσταμαι, cum gen., Contra aliquem insurgo, Bud. p. 477 sq. e Basil., Chrysost. et Gregor. Diog. L. : Ὁ δὲ διαλεκτικὸς κατεξανίσταται τοῦ Κλεάνθους. Gregor. : Οὐδὲν ἀναδὺς οὐδὲ τοῦ καιροῦ κατεξαναστὰς, In adversitatem adversarii insurgens, Bud., dicens i. esse q. ἐπαίρομαι, et Insulto per occasionem. Idem : Ἰησοῦς βαπτίζεται ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ σὺ κατεξανίστασαι τοῦ σοῦ κήρυκος. [Heliodor. 8, 5 : Ἐπειδὴ δὲ κατεξανίσταται ὡς ἐρωμένης, λαμβανέτω πεῖραν ὡς δεσποίνης. Figurate id. 2, 28 : Ὀργᾷ τε ὁ Νεῖλος καὶ ποταμὸς εἶναι οὐκ ἀνέχεται, ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ὄχθης. Sext. Emp. p. 487 : Τοὺς ἐξαναστάντας τῆς κοινῆς προλήψεως δογματικούς· 729 : Ἵνα καὶ ἐγκρατῶς κατεξαναστῶσι τῆς ἐπιζητήσεως. Procl. Institt. theol. p. 212, aliique recentiores. Ἐγκραγὼν per λόγοις κατεξαναστὰς exp. Suidas. Hesych. : Κατεξανίσταται, κατεπαίρεται. Ὑπερῆρτο, κατεξανίστατο.] Idem Bud. interpr. etiam Non cedo, ap. Plut. Alex. [c. 6], ubi de bucephalo loquitur : Οὔτ' ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑπομένων τινὸς τῶν περὶ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἁπάντων κατεξανιστάμενος. [V. Demetr. c. 22 : Τῶν Ῥοδίων κατεξανισταμένων τοῦ πολέμου, Bellum fortiter sustinentibus. Diodor. 17, 21 : Παντὸς δεινοῦ κατεξανίστατο· ubi Wess. alia exx. attulit, velut Diod. Exc. p. 597, 22 : Παντὸς πόνου καὶ κινδύνου κατεξανεστηκώς· Philonis p. 247, E : Τῶν φαινομένων ἀγαθῶν κατεξαναστῆναι. Signif. transitiva dicti exemplum suspectum est in verbis ab Suida allatis, Τούτους δὲ δωροφορῶν (δορυφορῶν Bernhardy) καὶ κατεξανιστάμενος τοῖς χορηγίοις ἑτοίμως παρεσκεύασε συναγωνιστάς· quod κατεξανιστὰς scribendum videtur. Tum additur, Καὶ κατεξανίσταμαι, γενικῇ. || Activa forma ap. Hesych. : Καταπλήσσει, καταταράσσει, ... κατεξανιστᾷ.]

[Κατεξεράω, Contra aliquem evomo. Epictet. Diss. 3, 13, 23 : Μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα· 3, 21, 6 : Ζήτει τίνων κατεξεράσεις. Clem. Al. p. 46 : Αἱ δὲ χελιδόνες καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖστα κατεξερῶσιν αὐτῶν τῶν ἁγαλμάτων εἰσπετόμενα, ex emendatione Potteri : nam vulgo κατεξαιροῦσιν.]

Κατεξετάζω, Recognosco : ut ἐξετάζω τὸ συμβόλαιον, in comparationibus instrumentorum, in Pand. Ita Bud. [Theoph. Sim. Hist. p. 192, 13 ed. Bonn. : Τὰ τῆς πρεσβείας κατεξητάζετο. Hase. Georg. Acropol. Annal. p. 54, B : Οὐ μὴν καὶ ἐν ἄλλοις κατεξήτασεν (αὐτὸν ὁ θεός). Κατεξετάζομαι, Cognoscor, Probor. Idem p. 28, A : Ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις· 31, D : Πολεμικοῖς πράγμασι κ. παιδόθεν. Aliter ib. p. 84, D : Τῇ νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ τὸ σῶμα ἅπαν κατασκελετευθεὶς, Morbo tentatus.]

[Κατεξευμαρίζω, i. q. ἐξευμαρίζω, Facilem reddo, Expedio, Apparo. Hesych. : Κατεξευμαρίζοντος, κατευθύνοντος.]

[Κατεξορχέομαι, Illudo, Insulto. Theodor. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 5, p. 738 : Ἐκράτει μὲν αὐτὸς ἀλογίας, οὐ κατεξωρχεῖτο δ' αὐτοῦ ἀλογία· 740 : Κατεξορχήσαιντ' ἂν Ἑρμοῦ καὶ Μουσῶν Ἄρης τε καὶ Διόνυσος· vol. 6, p. 38 : Ἡ λήθη τῆς μνήμης κατεξωρχήσατο· et sine genit. ibid. p. 13. Boiss.]

[Κατεξουσία, ἡ, Potestas. Theophil. Ad Autol. 1, 10, p. 28 : Εἰ λάβοι τὴν κατεξουσίαν ἡ ἀστραπὴ, ἐκκαύσει τὴν γῆν.]

Κατεξουσιάζω, Potestatem exerceo. Matth. 20, [25] : Κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. [Marc. 10, 42. Conf. Gatak. Adv. misc. posth. 1, 3. « Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 280. » Boiss. Phot. Epist. p. 216, 3 : Ἡ πάντων δεσπόζουσα καὶ αὐτεξουσιάζουσα φύσις. Id. ib. p. 307, 11 : Τὸ κατεξουσιάζειν καὶ κυριεύειν. Hase.]

[Κατεξουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, In potestatem redigens, Imperans. Clem. Al. p. 134 : Ῥάβδον ἀρχικὴν, κ.]

Κατεξούσιος, ὁ, Qui suæ potestatis est : quod tamen affertur sine exemplo.

[Κατεπαγγελία, ἡ, Promissio, Gl.]

Κατεπάγγέλλω, activi Suid. meminit, cum dativo construi annotans. Κατεπαγγέλλομαι, Polliceor, vel etiam Effuse promitto. Demosth. [p. 885, 12] : Ταῦτα μὲν οὖν ἠκούομεν ἠργολαβηκέναι αὐτὸν, καὶ κατεπήγγελται τουτῳὶ, Huic pollicitus est [Addixit ei suam operam. Reisk. Æschines p. 24, 37 : Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐργολαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, ... λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα· 16, 32 : Ὁ τὰς τῶν λόγων τέχνας κατεπαγγελλόμενος διδάσκειν· 85, 35 : Τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος, Mirifica pollicens de suis in rempublicam officiis et studiis, quibus eam demereri velit, Reisk. Diodor. 11, 4 : Κατεπαγγελλόμενοι προκαταλήψεσθαι τὰς παρόδους.] Utitur et Plut. [Mor. p. 807, B : Οὐδὲ οὗτος ὀρθῶς τῇ φιλίᾳ κατεπαγγελλόμενος τὴν πολιτείαν, Qui suam regendæ civitatis rationem utilitati votisque amicorum consecraret, condiceret atque devoveret, Reisk. Aorist. Κατεπαγγειλάμενος Heliodor. 1, 29, schol. Aristoph. Eq. 392, Argum. Eurip. Hipp.]

Κατεπάγω, affertur pro Induco, Invito, Infero. [Aristoph. Eq. 25 : Ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε τὸ μολῶμεν, εἶτα δ' αὖτο, κατεπάγων πυκνόν. Hic κατεπάγειν est τὸ αὖτο τῷ μολῶμεν, deinde τὸ μολῶμεν τῷ αὖτο adjicere, et ita celeriter efferre alternatim, ut tandem in unum verbum coalescant. Seager. Galen. vol. 19, p. 515, 3 : Κατεπάγει μᾶλλον ἡ συστολὴ τοῦ σφυγμοῦ· ubi tamen legend. videtur κατεπείγει, Urget. Hase. De pœna inferenda Plut. Mor. p. 551, D : Οὐ πᾶσι κατεπάγει (libri quidam κατεπείγει) τὴν τιμωρίαν ὁμοίως.]

Κατεπᾴδω, Incanto. [Per γοητεύω et καταπραΰνω exp. Hesych.] Plato [Menon. p. 80, A : Γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις·] Gorg. p. 429 [483, E] : Τούτους ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες, καταδουλούμεθα. Item, Mulceo ut incantatores solent, sic tamen ut in bonam partem accipiatur nonnunquam, ut ap. Gregor. p. 251 : Ἐγὼ δὲ τῆς λύπης ἀφίουν τὸ πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ κατεπᾴδων τοῖς λογισμοῖς, Rationibus mulcens, Bud. Ego reddere malim, ad exprimendam vim hujus verbi, Rationibus tanquam carmine s. carminibus mulcens, aut deliniens. Potest autem et in illo Plat. l. metaphorice accipi. || Dicitur et κατεπᾴδω σοῦ, pro Cantu te oppugno, vel Cantu expello, ut ap. eundem Greg. p. 231 : Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἂν ποιμένα λάβῃ, ψαλτὴν ποιεῖ πνευμάτων πονηρῶν κατεπᾴδοντα. [Suid. : Κατεπάδουσα, πρὸς αὐτὸν αἱμύλως διομιλοῦσα. « Ἡ δὲ κατεπάδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν εὔνοιαν ... » Καὶ μετὰ δοτικῆς. Pollux 4, 49, de mercede : Καταπίπτειν, κατεπᾴδειν, κατακηλεῖν. Angl. Greg. Naz. vol. 1, p. 889 : Καὶ πρὸς τὴν οἰκείωσιν ταῦτα κατέπᾳδε σεαυτοῦ, καὶ ῥᾴων ἔσει· μᾶλλον δὲ οἶδ' ὅτι κατεπῇσάς τε ἤδη, καὶ κατεπᾴσεις (vulgo κατεπήσεις), κἂν αὐτοὶ μὴ γράφωμεν. Valck. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 209. Boiss.] Et Κατεπᾴδομαι, pass., ut ap. Basil. ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ, Quod, tanquam delinitorium carmen, cordi accinitur : Εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ p. 249 : Τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾳδόμενον. [Eumath. p. 205 : Καὶ σοὶ μὲν ὑμέναιον βασιλικῶς κατεπάσονται, ubi codd. Monac. tres καταπάσσονται. Jacobs.]

Κατεπαίρομαι, Efferor s. Effĕro me adversum. [Symmach. Ps. 60, 4.] Greg. Naz. : Μὴ πάλιν κατεπαρθῇς ὡς ὁμολογούντων τὴν ἄγνοιαν, Ne rursum in nos efferaris et insurgas. [Cyrill. Adv. Jul. 1, p. 6. Boiss. Hesych. s. v. Κατεξανίσταται et Κατηλαζονεύετο.]

[Κατεπάλληλος, ὁ, ἡ, Alternus. Schol. Apoll. Rh. 3, 1018 : Ὅμηρος « Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν » τὴν κατεπάλληλον δηλῶν κίνησιν. Codex Paris. ἀκατάλληλον, Schæfer. ἀλλεπάλληλον.]

[Κατεπάλμενος. V. Κατεφάλλομαι.]

[Κατεπαμύνω (Arceo, Propulso), αἰτιατικῇ, Suidas.]

[Κατεπανανεύω, Renuo. Eustath. Opusc. p. 293, 10.]

[Κατεπανίσταμαι (Assurgo contra), γενικῇ, Suidas. Maximus Conf. vol. 1, p. 106 : Πᾶσα κακία κατεπανισταμένη τῆς ἀρετῆς. Theodor. Metoch. Miscell. p. 90. Ephraim in Cotel. Patr. Apostol. vol. 1, p. 817 : Ποῖον ῥᾴθιον κῦμα κατεπαναστάν; G. Dind.]

[Κατεπεγείρω, Excito. Eumath. p. 253 : Ἡ δέ μοι κόρη παρὰ μητρὸς κατεπεγείρει (κατεπεγείρεται codd. Monac. tres) μοι τὸ κλυδώνιον. Jacobs.]

Κατεπείγω, Urgeo, Adurgeo. Ap. Hom. Il. Ψ, [623] Achilles quum eos, qui cursu certarant, præmiis affecisset, dicit Nestori dare se ei phialam, etiamsi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, Senectus eum urgeat et premat, ei incumbat. [Herodot. 8, 126 : Οὐδενὸς κατεπείγοντος ἥκειν. Plato Leg. 6, p. 781, E : Σχολῆς ἀπολαύομεν καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἐστι τὸ κατεπεῖγον, τὸ μὴ ... σκοπεῖν τὰ περὶ τοὺς νόμους· Theæt. p. 172, D : Κατεπείγει γὰρ ὕδωρ ῥέον.] Demosth. [p. 220, 7 : Τοῖς καιροῖς χρῆσθαι τοῖς ἐπὶ τὸ συμφέρον κατεπείγουσι· 705, 23 : Περὶ ὧν ἴσως οὐδὲν κατεπείγει νῦν ἀκοῦσαι· 894, 6] : Καὶ οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες [al. ἀπαιτοῦντες], Creditores hominem inique urgebant. Polyb. : Ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, Quum necessitas et inopia urget, Bud. Thuc. 1, [61] : Ξύμβασιν ποιησάμενοι καὶ ξυμμαχίαν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν Περδίκκαν, ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ Ἀριστεύς, Quod Potidæa eos urgebat et maturare cogebat, eis instabat. [Κατεπείγειν τὸν κυβερνήτην (Instare gubernatori) ὁρμίζειν Polyb. 6, 44, 6.] Isocr. [p. 101, B] : Ἤν κατεπείγῃ, Si res urgeat. Unde in partic. τὸ κατεπεῖγον [Xenoph. Mem. 2, 1, 2], Negotium urgens. Lucian. [Timon. c. 48] : Τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι. Isocr. [p. 185, D] : Τὰ μάλιστα κατεπείγοντα, Primo quoque tempore agenda : Plut. Pericle [c. 27] : Τὰ κατεπείγοντα ἔργα. [Sine substantivo V. Alexandr. c. 72.] Isocr. vero in Panath. [p. 273, B] dixit : Τῶν ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ χρόνῳ πραχθέντων, ῥηθῆναι δὲ νῦν οὐ κατεπειγόντων, pro Quæ dicere necesse non est, Quæ ut dicantur non opus est ; ad verbum, Quæ ut dicantur non urgent. [Similiter p. 87, C. « Τὰ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρείαν, Ad usum necessaria, Polyb. 1, 21, 4. Id. 1, 66, 6 : Λαβόντες εἰς τὰ κατεπείγοντα χρυσοῦν ἕκαστος· 3, 99, 9 : Κατεπειγούσης τῆς ὥρας, Cogente anni tempore. » Schweigh. Diodor. 1, 33 : Περὶ ὧν οὐδὲν κατεπείγει γράφειν, et al.] || Exp. etiam Instigo, Incito, Stimulo. Plato [Epist. 7, p. 338, E] : Ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, Honoris eum amor stimulabat. || Festino, Propero, Maturo, Accelero, ut ἐπείγω. Plut. : Κατήπειξε τὴν μάχην. [Hæc fort. ducta ex V. Sert. c. 19 : Ἡ ... μάχη λέγεται γενέσθαι τοῦ Πομπηίου κατεπείξαντος. Xenoph. H. Gr. 4, 2, 18 : Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον τὴν μάχην ξυνάψαι. Aristoph. Eccl. in verbis chori 293 : Ἕπου κατεπείγων· nisi hoc intellecto accusativo dictum est, Sequere urgens sodales tuos.] || Κατεπείγομαι, Festino, Propero, neutr. [Ἀθήναζε κατεπείγομαι Alciphr. 3, 51. Hemst.] Gregor. : Κατεπειγόμεναι ἀλλήλων, Certatim festinantes, Invicem se trudentes ob festinationem, Bud. || [Desiderio urgeor,] Studiosus sum. Bud. e Polyb. 5, [37, 10] : Ἐβουλόμην ἄν σε ... καὶ λίαν ἀντὶ τῶν ἵππων κιναίδους ἄγειν καὶ σαμβύκας· τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται. [30, 5, 9 : Οὐ κατεπειγόμενοι συμμαχίας.]

[Κατέπειξις, εως, ἡ, Acceleratio. Diog. L. 7, 113 : Θόρυβος δὲ φόβος μετὰ κατεπείξεως φωνῆς.]

[Κατεπέκεινα, Ultra. Niceph. Blemm. in Maji Collect. vol. 2, p. 635 : Εἶγε μετὰ τῆς εὐκινησίας κατεπέκεινα ἔχει καὶ ταῦτα. Cramer. Isaac mon. Comput. in Uranol. Petav. p. 391, B : Κ. τῶν κθ′. Σ″ ἡμερῶν. Hase.]

[Κατεπεμβαίνω, Ingredior, Invado. Schol. Oppiani Hal. 2, 34 : Ὅτι ἐν τισὶν ἡ θάλασσα ὑψηλοτέρα ἐστὶ τῆς γῆς, θείᾳ δὲ δυνάμει οὐ κατεπεμβαίνει τῆς γῆς. Wakef. Insulto. Nicet. Chon. Annal. p. 193, A : Τούτων (τῶν εἰκόνων) κατεπεμβαίνοντες· 155, C : Κειμένων ἀδημοσύνῃ κατεπεμβαίνουσι τοῦ καλοῦ. « Pseudo-Chrys. Serm. 4, vol. 7, p. 234 : Τί κατεπεμβαίνεις τῷ κειμένῳ; » Seager. Theodoret. Therap. 4, p. 547, D. Boiss.]

[Κατεπερωτάω, Interrogo. Æsop. Fab. 22 ed. Fur. : Τῶν κυνῶν κατεπερωτώντων.]

[Κατεπιβαίνω, Conscendo, Descendo. Eumath. p. 278 : Περὶ τὴν τριήρη πᾶν τὸ λῃσθὲν συναγαγόντες οἱ πειραταὶ καὶ τούτοις κατεπιβάντες καὶ συνεπιβάντες αὐτοὶ μακρὰν τοῦ λιμένος ἀπέβησαν. Boiss. Tollenda videntur verba καὶ τούτοις κατεπιβάντες. G. Dindorf.]

[Κατεπιγάστριος, ὁ, ἡ. Κατεπιγάστριοι μύες ex Theophilo Protosp. De corp. hum. fabr. 2, 4, p. 816, indicat Weigel. Quod κατ' ἐπιγάστριον scribendum videtur. G. Dindorf.]

[Κατεπιδείκνυμι, s. Κατεπιδεικνύω. Forma media Κατεπιδείκνῦμαι, Ostento, Jacto. Marc. Anton. 11, 13 : Οὐχ ὀνειδιστικῶς οὐδὲ ὡς κατεπιδεικνύμενος ὅτι ἀνέχομαι.]

[Κατεπιδέω, Deligo. Lectio suspecta ap. Galen. vol. 12, p. 176.]

[Κατεπιδηλόω lectio vitiosa. V. Καταπεδιλόω.]

[Κατεπίθεσις, εως, ἡ, Impostura. Inc. Ps. 119, 2 : Γλῶσσα κατεπιθέσεως. V. Drusium in Fragm. p. 38. Schleusn.]

[Κατεπιθλίβω, Comprimo, Premo. Eumath. p. 29 : Τῷ ποδὶ τὸν πόδα μου κατεπέθλιβεν. Sed cod. Paris. 2915 προσεπέθλιβε. ῑ Osann.]

[Κατεπιθῡμέω, Eunap. p. 97, 17 (55 Boiss.) : Ἔστε ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο καὶ κατεπεθύμει. Hemst. Λίχνος Phot. et Suidas inter alia per κατεπιθυμῶν exp.]

[Κατεπιθύμιος, ὁ, ἡ, Desiderabilis, Gl.]

Κατεπίθυμος, ὁ, ἡ, Concupiscens, VV. LL. [lxx Judith. 12, 16.]

[Κατεπίκειμαι, Incumbo. Eumath. p. 41 : Δάκτυλοι κατεπικείμενοι.]

[Κατεπίκλησις, εως, ἡ, i. q. κατέγκλησις. Orig. C. Cels. 4, p. 527.]

[Κατεπικλύζω, Inundo. Eumath. p. 206 : Πηγὰς δακρύων εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅλον με κατεπέκλυζεν. Idem p. 269, 270, 338, 365. Boiss.]

[Κατεπικοσμέω, Exorno. Eumath. p. 282 : Ὡδή τις ἀλλόθρους καὶ ἄσημος ἱστίῳ λευκῷ τὴν τριήρη κατεκόσμησε. Scribendum κατεπεκόσμησε ex codd. Paris. quattuor et Vaticano ap. Osann.]

[Κατεπικυκλόω, Obsideo. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 519, 16 : Ὅλον ἔθνος κατεπεκύκλου τὴν Ἔδεσσαν.]

[Κατεπικύπτω. Καὶ κατεπέκυψεν Esther 5, 1. Lectio vitiosa pro ἐπέκυψεν vel κατέκυψεν, quæ sunt aliorum librorum lectiones.]

[Κατεπιλαμβάνομαι, Comprehendo, Apprehendo, Amplector. lxx Reg. 2, 15, 5 : Κατεπελαμβάνετο αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.]

[Κατεπινοέω, Excogito. Basil. M. vol. 3, p. 418, A : Οὐδὲ κατεπενοήθη τι τοῦ ἀνδρὸς, Ne excogitatum quidem fuit aliquid in virum.]

Κατεπιορκέω, [Pejero. Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 348, 27 : Κατεπιορκεῖ μὲν τῶν θεῶν· et p. 365, 25.] Dem. [p. 1269, 24] : Οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, Perjurio causam justam non subversurus, s. potius Judicium obtenturus, Bud.

[Κατεπιπλέκω, Greg. Thaum. in Orig. 14 : sed variat lectio. Kall.]

[Κατεπισκήπτω, Injungo, Mando. Eumath. p. 221, 394. Boiss.]

[Κατεπισπεύδω, Nimis ad aliquid festino. Andr. Cret. p. 68, A : Κατεπισπεύδων τῷ θαύματι. Kall.]

[Κατεπιστάζω. Κατεπισταλάζω. V. Κατασταλάζω.]

[Κατεπιστρατεύω, Expeditionem suscipio s. Bello contra. Figurate Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 520, 4 : Τὴν γλῶτταν ἔχων ἑλέπολιν κατ' αὐτῆς δὴ τῆς σωφροσύνης κατεπεστράτευσε.]

[Κατεπιτηδεύω, Nimia arte adorno. Dionys. H. De Thuc. jud. c. 42, de oratione quadam Thucydidis : Τὸ μὴ βεβασανίσθαι μηδὲ κατεπιτετηδεῦσθαι (legitur κατεπιτηδεῦσθαι), ἀληθεῖ δέ τινι καὶ φυσικῷ κεκοσμῆσθαι χρώματι. || Hinc ductum substantivum Κατεπιτήδευμα, τὸ, alii loco Dionysii in quo κατ' ἐπιτήδευμα legitur et Longino De subl. 30, 1 : Ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι ... κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα, transposito ἄκρον κατεπιτήδευμα, inferre volebat Ruhnken. ad h. l., recte adversante Toupio.]

[Κατεπιτίθημι, Impono. Eumath. p. 77, 98, 186, 248, 278, 293. Boiss. Κατεπιτίθεμαι, Aggredior. Joseph. Genes. p. 33, B : Αὐτῶν τῶν ἀγχιστευόντων κατεπιτίθεσθαι.]

[Κατεπιτρέχω, Accurro. Andr. Cret. p. 67, B : Κατεπιτρέχειν τῷ θαύματι. Kall. Conf. Κατεπισπεύδω. || Invado. Eumath. p. 89 : Καί τις ὀδύνη γλυκάζουσα κατεπέδραμέ μου τὰ μέλη. Boiss.]

[Κατεπιφράσσω lectio vitiosa. V. Καταφράσσω.]

[Κατεπιφύω. V. Καταφύομαι.]

[Κατεπιχειρέω, Manum injicio, Aggredior. Cum genit. Eustath. p. 123, 22 : Κατεπιχειρεῖν θέλοντα τοῦ Διὸς καὶ οἷον ἐπικρατεῖν· 1414, 39 : Ἄνεμοι κατεπιχειροῦντες καὶ σωμάτων βαρέων. Scott. Idem Opusc.

p. 349, 20 : Κατεπιχειροῦντα τῆς ψυχῆς· 222, 1 : Καὶ θεοῦ αὐτοῦ κατεπιχειρήσει. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 251, C : Τῶν τῆς ἀναστάσεως δογμάτων κατεπεχείρησας· ubi codex Wolfii Anecd. vol. 3, p. 42, κατενεχείρησας. Bekk. Anecd. p. 154, 6 : Κατεπιχειρῶ, γενικῆ. Τοῦ Νύσης ἐκ τοῦ περὶ παρθενίας « Ἢ εἰ ἀφ' ἑαυτοῦ κατεπιχειροίη τοῦ πράγματος. »]

[Κατεπιχείρησις, εως, ἡ, Aggressio. Eustath. Opusc. p. 169, 42 : Ἡ τῶν ἀδυνάτων κ. Theodor. Metoch. Miscell. p. 495 : Κατεπιχειρήσεις ἀφανεῖς.]

[Κατεπιχέω, Infundo supra, Spargo. Eumath. p. 110 : Ῥόδα κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι.]

[Κατεπιχρώννυμι, Colore obduco, Insuper pingo. Eumath. 2, p. 37.]

[Κατεποικοδομέω, Inædifico. Marmor Oxoniense, Append. p. 297 ed. Prid. Osann.]

[Κατεπομβρίζω, Tanquam in imbrem effundo s. immitto. Theoph. Simoc. Hist. 4, p. 112 extr. : Συμμάχους αὐτῷ δυνάμεις μεγάλας κατεπομβρίσαντα. Jacobs.]

[Κατεποπτεύω, Inspicio, Speculor. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 161, C : Τὴν τῶν νεῶν ἀναγωγὴν κατεπώπτευε.]

[Κατεπτηχότως, Timide. Pollux 3, 137.]

[Κατεράω.] Κατεράσαι [Κατερᾶσαι], Defundere s. Deplere. Diosc. : Ὅταν δὲ ταχῇ, κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας, ἐκ δευτέρου τῆκε. Idem, Κατεράσας εἰς θυείαν καὶ καθαρίσας, ἔμβαλλε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον. Et rursum, Κατεράσας εἰς ἀγγεῖον τοῦ παρόντος ἐλαίου, τὸ κρεῖσσον ἕψε. Latini hoc Decapulare dicunt et Elutriare. [Strabo 17, p. 812 : Εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε. Κατερᾶν τὸν οἶνον Pollux 7, 162. || « Figurate Demetr. De eloc. 326 : Δυσφημίαν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου. » Valck.]

Κατεργάζομαι, Conficio, Effectum reddo, Perficio, Perago. [Herodot. 5, 24 : Πρήγματα μεγάλα κατεργάσασθαι· 7, 26 : Ἔργα ἡμῖν κατεργασμένα· 1, 123 : Τάδε οἱ κατέργαστο. Soph. El. 1022 : Πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Eur. Herc. F. 151 : Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει;] Unde et κατείργασται θυσία, Eur. [Iph. T. 1081] pass. Sacrificium est peractum. [Aristoph. Eccl. 247 : Ἦν ταῦθ' ἁπινοεῖς κατεργάσῃ. Plato Leg. 3, p. 686, E : Θαυμαστὰ καὶ πολλὰ κατεργασάμενος· 7, p. 791, A : Κατειργάσατο ἀντὶ μανικῶν ἡμῖν διαθέσεων ἕξεις ἔμφρονας. Xenoph. Hier. 2, 2 : Μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε· et sic alii quivis. Præter. Κατείργασμαι non solum passiva, sed etiam media signif. dicitur. Xenoph. Mem. 3, 5, 11 : Τοὺς μέγιστα ἔργα κατειργασμένους. Polyb. 4, 70, 7 : Τοῦ κοιλώματος, ὃ κατὰ βραχὺ τῷ χρόνῳ κατείργασται (ὁ ποταμός), i. e. Sibi fecit.] Sæpe vero sonat i. prope q. κατορθῶ. Xen. Mem. 4, [2, 7] : Καίτοι γε τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῳ περ, πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται· ut si Gall. dicas, *Qui en viennent à bout, Qui s'en aquittent*, Qui ità in iis administrandis suo officio fungantur, ut nihil desiderari possit. Ex eod. Xen. [ib. 2, 3, 11] : Εἴ τινα ... βούλοιο κατεργάσασθαι ... καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro Si efficere velis, ut quispiam te vocet : ut sit pro κατεργάσασθαι ὥστε τινὰ καλεῖν σε. Herodot. [3, 65] : Κατεργασάμενοι τὴν ἡγεμονίην. Plato Gorgia [p. 473, D] : Ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως, pro Qui sibi comparavit, effecit ut potiretur, sibi subjecit. [Τάλαντον ἦν κατεργάσῃ Aristoph. Eq. 933.] Nam accipitur et pro Subjicio mihi, Supero : unde et Thuc. κατεργάσασθαι et κρατῆσαι alicubi pro eod. dixit. [6, 11 : Τοὺς μὲν κατεργασάμενοι κἂν κατάσχοιμεν, τῶν δ' εἰ καὶ κρατήσαιμεν ... Ib. 33 et 86.] Sic Herodot., Κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, Gens a Cyro subacta erat. [1, 123. Id. 6, 2 : Σαρδὼ νῆσον κατεργάσασθαι. Aristoph. Eq. 842 : Κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως (αὐτὸν), πλευρὰς ἔχων τοιαύτας, Conficies, Subiges, Vinces. Πλούτῳ ἀρετὰν κατεργάσασθαι, Divitiis virtutem subdere, Eurip. ap. Plut. Mor. p. 36, C.] Affertur autem e Plut. Fabio [c. 21 extr.] : Ἐκπεῖσαι καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον· quod huc fortasse pertinet, ut dicatur ea metaph. qua et Lat. dicitur Vincere s. potius Expugnare aliquem s. animum alicujus. [Herodot. 7, 6 : Χρόνῳ δὲ κατεργάσατο καὶ ἀνέπεισε Ξέρξεα, ὥστε ποιέειν ταῦτα· 9, 108 : Ἥρα τῆς Μασίστεω γυναικός· ὡς ῥέ οἱ προσπέμποντι οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι ... Strabo 10, p. 483 : Οὐ πειθοῖ κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ' ἁρπαγῇ.] Exp. tamen in VV. LL. Conciliare. [Parthen. c. 13 : Διὰ τῆς τροφοῦ κατεργασάμενος τὴν κόρην, Conciliavit sibi, Emollivit. Nestor λόγοις τὸν Πάτροκλον κατεργάζεται ap. Eust. p. 304, 8; et p. 779, 26. Venuste p. 780, 63 : Τὸν τοῦ ἥρωος θυμὸν οἷα καί τινα πύργον πολιορκίᾳ μακρᾷ κατειργάσαντο· 783, 15. (Τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου, ex Eunap. ap. Suidam s. v. Αἰλιανός. Hemst.) Athen. 7, p. 285, F : Παρακελεύεται τῷ μὴ δυναμένῳ τιμῇ κατεργάσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν (i. e. Gulam explere), ἀδικίᾳ κτήσασθαι τὴν ὀψοφαγίαν. Valck. Κατείργασται τοῦτο, Obtinuit, Consecutus est, Demosth. p. 1121, 9. Plut. Mor. p. 80, E : Καρποῦται τὸ ἡδὺ, κἂν κρύφα κατεργάσηται τὸν πόθον, i. e. Etiamsi clam potiatur amato.] || Conficio, i. e. Concoquo, Bud. p. 275 e Theophr. [C. Pl. 4, de lupino (c. 7, 2) : Ἐὰν μὲν οὖν προσλάβῃ τὴν τῆς χώρας θερμότητα, δύναται κατεργασθῆναι καὶ εὐβλαστεῖν, Concoqui et computrescere ad germinationem. Bud. De conficiendo s. comminuendo quod dentibus fit, Aristot. H. A. 2, 5 : Ὀδόντας οἷς κατεργάζεται τὴν τροφήν. Diodor. 3, 35 : Τὰς μὲν (τῶν ἀκανθῶν) τοῖς ὀδοῦσι κατεργάζονται. Κατεργάσασθαι τὰ ἐδέσματα schol. Aristoph. Eq. 714. De spicis comminuendis Longus 3, 30 : Περιήλαυνε τοὺς βοῦς καὶ τοῖς τριβόλοις κατειργάσατο τὸν στάχυν. Τὸν κατειργασμένον σῖτον, Frumentum tritum, Dionys. A. R. 5, 13.] Item Conficio, i. e. Consumo, Profligo, et Interficio. Herodian. 3, [11, 15] : Ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. [Soph. Tr. 1094 : Λέοντα ... βίᾳ κατειργάσασθε. Eur. Hipp. 888 : Κατέργασαι ἐμὸν παῖδα· Iph. T. 1173 : Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει. De cæde perpetranda id. Phœn. 1069 : Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμά λιθόβολον κατειργάσω· et Soph. Ant. 57 : Μόρον κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν. Everto, Æsch. Ag. 526 : Τροίαν κατασκάψαντα ... Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον. || Supero, Vinco. Hesych. : Κατειργάσατο, ἐκώλυσε, κατηγωνίσατο· ubi ἐκώλυσε, quod omittit Photius p. 146, 16, ex præcedente gl. ortum est, qua κατείργει per ἐκώλυεν explicatur. Corrupte infra ap. Hesych. : Κατηγάσατο, κατηγωνίσατο, quod ex κατηργάσατο ortum. G. D.] || Κατεργαζόμεναι τὴν ὕλην [i. e. λίθον, χαλκὸν, ἐλέφαντα] τέχναι, VV. LL. e Plut. Pericle [c. 12], pro Tractantes, Exercentes. [Κατεργάζεσθαι ἐλέφαντα καὶ σίδηρον Demosth. p. 816, 9; 823, 17; τὴν ἀργυρῖτιν p. 974, 28. Τοὺς λίθους κατεργάσασθαι Diodor. 1, 98. Theophr. C. Pl. 5, 17, 2 : Τὰ ξύλα τὰ ἔμμητρα διαστρέφεται κατειργασμένα ἤδη, μέχρις οὗ ἂν τελέως ἀναξηρανθῇ. De succo ad usum præparato H. Pl. 6, 3, 2 : Κατεργάζονται δὲ (τὸν τοῦ σιλφίου ὀπὸν) οἱ ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τόνδε τὸν τρόπον.] ||Pro simpl. ἐργάζομαι, ut Andoc. p. 21 [extr.] : Ὅσοι στρατηγοὶ γενόμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται. [Æschin. p. 86, 23 : Ἀνδρὸς στρατηγοῦ μεγάλα τὴν πόλιν (alii libri τῇ πόλει) κατειργασμένου. Eur. Heracl. 1046 : Εἰ πόλει σωτηρίαν κατεργάσασθαι .... χρεών.] Et κατεργαζομένη γῆ, Theophr., Terra culta, sicut et ἐργαζομένη.

[Κατεργάθου. V. Κατείργω.]

Κατεργασία, ἡ, Confectio, Opificium, Bud. [lxx Paral. 1, 28, 19 : Σύνεσιν τῆς κατεργασίας τοῦ παραδείγματος.] K. γῆς, Theophr., Aratio, Subactio, [Cultura. Αἱ κατεργασίαι διαθηλύνουσι καὶ αἱ τροφαὶ Theophr. C. Pl. 1, 16, 6, ubi § 9, αἱ ἀργίαι opponuntur. Ἐλαίου κ. 1, 19, 4. Κατεργασίαι καὶ κοπρίσεις 2, 14, 3. K. τῶν σπαρέντων 3, 20, 1. Τὴν κ. ἀποδιδόναι 5, 9, 11. Ἡ κ. καὶ ἡ ἄλλη θεραπεία ib. Πέψει τινὶ καὶ κατεργασίᾳ 6, 6, 2. Κατεργασίαν λαμβάνει καὶ πέψιν 1, 12, 2. Schneid. Καρπῶν κ. Diodor. 1, 14. Ἡ τοῦ ἀργυρίου κ. Polyb. 34, 9, 10.] Κατεργασία τροφῆς, Concoctio. [Aristot. De partt. anim. 3, 14 : Μεγάλα τὰ τῶν κερατοφόρων ἔντερα διὰ τὴν κατεργασίαν τῆς τροφῆς. Bud. De manducando Pollux 2, 89 : Ἡ δὲ ὑποκειμένη (σιαγὼν) προσάγεται πρὸς κατεργασίαν τῆς τροφῆς. « Dicitur etiam de Coctione et Elixatione, tam ciborum, quam ipsius per se aquæ. Mnesitheus medicus ap. Athen. 2, p. 59, B : Ὅσα εὐφυῶς διάκειται πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς κ., Quæcunque ab igne facile coquuntur, ac velut conficiuntur. Ib. p. 42, B : Τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατεργασίας, Aqua salsa diligentiore indiget coctione vel elixatione. Schweigh.]

[Κατέργασμα, τὸ, Opus. Aq. Prov. 8, 22; Ps. 45, 8.]

Κατεργαστέον, Conficiendum. [Operandum. Nilus Epist. p. 59 : Τὴν ἀρετὴν κατεργαστέον ἡμῖν. G. D. Diosc. Angl.]

Κατεργαστικὸς, ἡ, ὀν, Conficiendi vim habens. [K. δύναμις, Vis conficiendi nutrimenti, Theoph. C. Pl. 1, 8, 4. || Hesych. : Στόμα, τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, Quod maximam conficiendi, evertendi, perdendi vim habet. Quod ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν dicitur s. v. Πολέμου στόμα. Hippocr. p. 194, G : Αἱ μετὰ σιγῆς ἀθυμίαι ... ἐπιεικῶς αὐτῶν κατεργαστικαὶ, Animi desponsiones eos fere conficiunt.]

Κάτεργος, ὁ, ἡ, Laborando excultus, Cultus, κατειργασμένος s. κατεργασθείς. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 5] : Ἐπεὶ ἡ χώρα πᾶσα κάτεργος γέγονεν· pro quo paulo post dicit, διὰ τὸ κατειργάσθαι τὴν χώραν· huic τῇ κατέργῳ χώρᾳ opponens τὴν ἀργόν. At τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς ex Exodi 30, [16] affertur pro Opus tabernaculi. [Ibid. 35, 20 : Εἰς πάντα τὰ κάτεργα αὐτῆς. Aq. Job. 24, 5 : Ἐν κατέργῳ. || Κάτεργον, τὸ, Triremis. V. Annæ Comnenæ, Nicetæ, Ducæ aliorumque exx. ap. Ducang. et Tafel. in indice ad scriptt. rerum Trapezunt. p. xxxiii.] || Κατεργὸν [?] vero Hesychio πεπαλαιωμένον, Antiquatum, Inveteratum.

[Κατέργω. V. Κατείργω.]

Κατερεθίζω, Irrito s. Incito. Utitur Gaza De senect.

[Κατερέθω, i. q. κατερεθίζω. Hesych. : Κατηρέθετο, παρωξύνθη.]

Κατερείδω, affertur pro Superimpono : sed sine exemplo. [Irruo s. Ingruo ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 396 : Ὄψει γὰρ ..., κατερείσαντος ἀνέμου, κλύδωνα ἰσχυρόν. Schneid.]

[Κατερεικτὸς, ἡ, ὀν, Contusus. De leguminibus fresis Aristoph. Ran. 505 : Ἧψε κατερικτῶν χύτρας· ubi libri quidam κατερειπτῶν. Sic Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 10, 13 : Πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερειπτῶν τινῶν. Sed Hesych. : Κατερικτὰ, τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα, οἷον κυάμους· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς. Οἱ δὲ κατερρωγότα ἱμάτια. Κατέρικτα vitioso accentu ap. Polluc. 1, 247; 6, 61. Conf. quæ s. v. Ἐρεικτὸς dicta sunt.]

[Κατερείκω, Contundo, de hordeo freso. Demon ap. Harpocr. s. v. Προκώνια : Κάγρυς κατηρειγμέναι μετὰ ἀρωμάτων· ubi alii libri κατηριγμέναι vel κατηρηγμέναι, quæ ad κατερηριγμέναι ducunt. Etym. M. p. 387, 13 : Τῶν κατερηριγμένων. Figurate Aristoph., de quo HSt. s. v. Ἐρεικτὸς, ubi de diversa hujus adjectivi scriptura agit :] Atque adeo quarta etiam lectio extat, ἐρεκτὸν, apud schol. Aristoph. Vesp. [647] : Πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, Ἵν μή τι λέγῃς· ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι. Hic enim ille annotat, κατερεῖξαι esse καταθραῦσαι· unde quosdam velle ἐρεκτὸν [legitur ἐρεικτὸν, in ἐρεγμὸν corruptum in cod. Ven. G. D.] deduci ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων.— Interim autem illud compositum Κατερεῖξαι a Κατερείκω observandum est, quod redditur Contundere. [|| Med. Κατερείκομαι, Discindo, Discerpo. Hesych. : Κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. De vestibus Herodot. 3, 66 : Τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο, καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο· ubi libri quidam κατήρικόν τε vel κατήρεικόν τε, veteres edd. κατείρεικόν τε· unde HSt. in Indice :] Κατείρεικον et Κατείρικον sunt a them. κατερείκω. [Poeta ap. Hephæst p. 34 (59) : Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας. Æsch. Pers. 538 : Ἁπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι.]

[Κατερειπόω, Dejicio, Diruo. Diodor. Exc. p. 522, 63 (sive ap. Phot. Bibl. p. 383, 16) : Ἑάλω ἡ πόλις καὶ κατερειπώθη· ubi cod. Ven. κατεριπώθη. Scribendum κατηρειπώθη. Heliodor. 9, 5 : Τοῦ κατηρειπωμένου τῇδε κἀκεῖσε μεταστάντες. || Forma vitiosa Καταριπόω ap. Suidam e lexico schedographico versibus politicis scripto, Κατερείπω αἰτιατικῇ· καταριπόω δέ. « Καταριπόω Sim. Metaphr., Athanas. vol. 2, p. 567. » Kall. Qui Ῥιπόω ex Andr. Cret. p. 62 (?) citat. Joann. Lyd. De magistr. p. 270 : Κατερρίπωσε τὸ δικαστήριον. Κατερειπόω s. κατεριπόω ex Leone Diac. p. 15, D; 16, C, D; 20, A; 42, A; 45, A; 109, A, indicat Hasius in annot. p. 209 (433 Bonn.). Idem recte κατηρειπωμένα Palladio restituit De Bragman. p. 30, C, ubi κατερριπαμένα legitur.]

Κατερείπω, ψω, Dejicio, Diruo. [Oraculum apud Herodot. 7, 140 : Κατὰ γάρ μιν (τὴν πόλιν) ἐρείπει πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης. Eur. Hec. 477 : Ἅ (Troja) καπνῷ κατερείπεται τυφομένα. Strabo 6, p. 259 : Σεισμοὶ κατήρειψαν πολὺ τῆς κατοικίας. Simias Securi v. 2 : Πύργων κατήρειψεν (securis) αἶπος] : unde præt. perf. pass. κατερήρειμμαι, et inde particip. κατερηρειμμένος apud Plut. Sic Herodian. [8, 2, 11] : Τὸ δὲ τεῖχος πρότερον μὲν κατερήρειπτο. [Phalar. Epist. 4, p. 18 : Τῆς πατρίδος ... τὰ κατερριμμένα. Codices optimi κατερριμένα. Scribendum κατερηρειμμένα. Ap. Joseph. B. J. 4, 1, ubi editur κατηρείποντο, in Ms. est κατερρίπτοντο. In Arriani Exp. Al. variis in ll. ἐρηριμμένον et κατερηριμμένον τεῖχος scribitur, et κατηρίφθη 2, 22, 12, ubi -ει- est restituendum. Ad eandem rationem ap. Heliodor. 9, 5, p. 413, Μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον κατερείπεται scribendum pro ἐκκαταρρίπτεται. Ibid. p. 416 : Καθ' ὃ μέρος κατήρειπτο τὸ τεῖχος. Lennep. || Improprie de homine perdendo Plut. V. Solon. c. 6 : Γάμου καὶ παιδοποιίας, ἃ καὶ σὲ κατερείπει τὸν ἐρρωμενέστατον. || Aor. 2 signif. intransitiva. Hesych. : Κατήριπες, κατέπεσες, πέπτωκας. Hom. Il. E, 92 : Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ (torrentem dicit) ἔργα κατήριπε πολλά. Theocr. 13, 49 : Κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ. Et præter. Κατερήριπα Il. Ξ, 55 : Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν.]

Κατερεύγω, Eructo in, s. Ructu effundo aut efflo in. Ap. Aristoph. enim Vesp. [1151] : Ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν, schol. exp. κατέπνευσεν, ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρευγομένων. [Suidas : Κατερεύγομαι, γενικῇ.]

[Κατερεύθω, Rubefacio. Oppian. Hal. 2, 612 : Κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει. Wakef.]

Κατερεφὴς, ὁ, ἡ, Tectus, Tecto munitus. [Scriptura vitiosa pro κατηρεφής.]

[Κατερέφω, Obtego. Plut. Mor. p. 972, B : Ὀρύγματα φόρτῳ κούφῳ κατερέφουσι· V. Cæs. c. 9 : Τὰς σκηνὰς κλήμασιν κατερέφουσι· V. Anton. c. 49 : Κατερέψαντες ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς. ||] Media vox Κατερέψεται ap. Apoll. Arg. 2, [1074] : Κεράμῳ κατερέψεται ἔρκίον ἀνήρ. Et ap. Aristoph. Vesp. [1294] dicitur testudinibus, Ὡς εὖ κατηρέψασθε [κεράμῳ τὸ νῶτον], pro Quam bene tectæ estis, s. coopertæ.

[Κατερέω.] Κατερῶ, Eloquar : ut Aristoph. Nub. [518] : Κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. Ex Eod. affertur κατεροῦσι pro Edisserent. Item Accusabo, Deferam, ut Xen. [Cyrop. 1, 4, 8] : Κατερεῖν αὐτοῦ τῷ πάππῳ, q. d. Loquar adversus te. Sic ap. Herodot. 3 : Κατερέω πρὸς τὸν μάγον, exp. Accusabo apud Magum. Cam. tamen Indicabo interpr. Idem in Plat. Epitaph. : Ἀλλ' ὅπως οὐ μὴ κατερεῖς, vertit, Vide ne prodas me. [Seqq. ex Indice.] Κατερέω, fut. ήσω [Futurum κατερήσω nullum est, quum ipsum κατερέω futuri significationem habeat], Dicam s. loquar contra, Obloquar, Accusabo, Deferam. Xen. Cyrop. : Κατερῶ σου τῷ πάππῳ, Deferam s. accusabo te apud avum. Et Herodot. 3, [71] : Κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον. Sic Plato Rep. 10, [p. 595, B] : Οὐ γάρ με κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγῳδίας ποιητάς. Ex Ejusd. Epitaph. affertur, Ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερεῖς, pro, Vide ne me prodas. || Accipitur interdum pro Dicam, s. Indicabo : aut Edisseram, Proloquar. [Eur. Med. 1106 : Ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν. Aristoph. Pac. 189 : Εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τί ποτ' ἐστί σοι· Av. 594 : Τὰς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν.] Aristoph. Nub. : Κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. Sic Synes. : Ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος αὐτοῦ κατερεῖ, Ipsum indicabit s. Indicatum it [immo Accusabit, Prodet : nam hoc tantum sensu κατερεῖν cum genit. construitur], Bud. || Κατείρω [forma fictitia] exponitur Calumnior, Detraho. Κατειρηκὼς, Qui denuntiavit, Bud. [Plato Theæt. p. 125, A : Ἐναντίον ἐμοῦ κατείρηκέ σου. Hesych. : Κατείρηκεν, λάθρα διαβέβληκεν. Jo. Malal. p. 369, 17 : Ἰσοκάσιος κατερρήθη ὡς Ἕλλην, i. e. Paganismi accusatus est.] At κατειρήσεται εἴς σε ex Herodoto [6, 69] affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur. A themate κατερέω s. κατείρω.

[Κατερημόω, Denudo, Privo. Æsop. Fab. 23 ed. Fur. : Μήπως ... τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ.]

Κατερητύω, Detineo : i. q. ἐρύκω s. κατερύκω. Hom. [Il. I, 465 : Λισσόμενοι κατερήτυον (με) ἐν μεγάροισι·]

Od. I, [31] : Ἧ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν σπεσσὶ γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι, Detinebat s. Retinebat. [Γ, 545 : Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε (με Ἀθήνη). Soph. Phil. 1416 : Κατερητύσων ὁδὸν ἣν στέλλει, Impediturus. Orph. Arg. 1168 : Ὡς εἰποῦσ' αὐδὴν κατερήτυεν· 1175 : Θυμὸν κατερήτυ' ἑκάστου.]

[Κατερῑθεύομαι, Contendo. Suidas ex scriptore ignoto : Τὸ δ' ἐναντίον κατεριθευομένου τοῦ βασιλέως.]

[Κατερικτός. V. Κατερεικτός.]

[Κατερίπωσις, εως, ἡ, Dejectio, Destructio. Suidas : Κατεριπώσει, δοτική. Ἡ εὐθεῖα κατερίπωσις. Hoc substantivum si usquam exstitit, κατερείπωσις potius scribendum est.]

[Κατερνὴς, ὁ, ἡ, Ramis abundans. Orph. Arg. 916 : Πολύκνημόν τε κατερνές.]

[Κατερυθραίνω, Rubefacio. Hesych. : Κατερυθραίνει, καταβάπτει ἐρυθρῷ βάμματι. Idem s. v. Καταβάπτει.]

[Κατερυθριάω, Erubesco. Heliodor. 10, 18 : Κατερυθριάσασα δι' ἡμᾶς.]

[Κατέρυθρος, ὁ, ἡ, Rubicundus. Theophyl. Epist. 15, p. 39 : Αἱ δὲ παρειαὶ οὔτε κατέρυθροι (γυναικῶδες γὰρ) ...]

[Κατερυθρόω, Rubefacio. Const. Manass. Chron. p. 42, C : Ὑφ' ὧν (αἱμάτων καὶ φόνων) κατηρυθρώθησαν Σιὼν αἱ πεδιάδες.]

[Κατερῡκάνω.] Κατερυκάκω, i. q. κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror. Hom. Il. Ω, [218] : Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκακε· legitur tamen ibi et κατερύκανε [quæ vera lectio est], quasi a Κατερυκάνω. Sic vero et ἐρυκάνειν et ἐρυκανέειν in aliquibus exempll. scriptum reperitur tanquam ab Ἐρυκάνω et Ἐρυκανέω. [Orph. Arg. 645 : Ἰόντα ... κατερύκανον. Sic cod. Voss. : vulgo κατερύκακον.]

Κατερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror. Hom. [Il. Z, 518 : Ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. Et alibi non raro.] Od. O, [73] : Ὅς ἐσσύμενον κατερύκει, Qui abire parantem remoratur. A, [315] : Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο· Δ, [284] : Κατέρυκε καὶ ἔσχεθε ἱεμένους περ. [Aristoph. Vesp. 601 : Σκέψαι ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων (fort. οἵων μ') ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις. G. D. Pass. Hom. Od. Δ, 498 : Εἴς δ' ἔτι που ζῳὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ· quo allusit Heraclides Philostr. Vit. Soph. p. 108, 26 ed. Kays. : Εἴς δή που λοιπὸς κατερύκεται εὐρέϊ φίσκῳ. Hase. ῡ]

Κατερύω [et Κατερύομαι], Detraho, i. q. καθελκύω [καθέλκω]. Hom. Od. [E, 261] : Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν· pro quo in prosa καθελκύσαι ναῦν usitatum est. Et in pass. [Ξ, 332] : Νῆα κατειρύσθαι, Navem in mare tractam esse s. deductam. [Et Κατείρυσται Θ, 151. Apoll. Rh. 2, 931 : Κάδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο. || Κατειρύω. Herodot. 8, 96 : Κατειρύσαντες ἐς τὴν Σαλαμῖνα τῶν ναυηγίων ὅσα ἐτύγχανε ταύτῃ ἐόντα. Orph. Arg. 242 : Ἐπέβριθεν δ' ἄρ' ἕκαστος αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὔλαλον Ἀργώ. De arcubus Meleager Anth. Pal. 9, 16 : Ἦ γὰρ Ἔρως τρία τόξα κατείρυσεν (κατήρυσεν codex), ὡς ἄρα μέλλων οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας. De uberibus lactis copia detractis s. depressis, Nicand. Ther. 552 : Πρασίοιο ... ἥ τε καὶ ἀστόργοιο κατείρυσεν οὔθατα μόσχου πρωτογόνου· quod schol. exp. καταρεῦσαι ἐποίησε. ῠ]

Κατέρχομαι, Descendo. [Hom. Il. Z, 128 : Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω· H, 330 : Ψυχαὶ δ' Ἀϊδόσδε κατῆλθον· Υ, 125 : Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν· Z, 109 : Τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ... κατελθέμεν· 128 : Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας· similiterque Od. H, 199. Ibid. A, 303 : Ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι· B, 407, et alibi : Ἐπὶ νῆα κατήλυθον. Eur. Herc. F. 1101 : Οὔ που κατῆλθον αὖθις εἰς Ἅιδου πάλιν. Pausan. 10, 33, 6 : Ποτὸν δέ σφισι ποταμός ἐστι Χάραδρος κατερχομένοις ὅσον τρία ἐπ' αὐτὸν στάδια.] Herodian. 1, [16, 3] : Φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον. [Sext. Emp. p. 434 : Εἰς τὸν τῆς ἀληθείας ἀγῶνα κατελθών. Hemst. De fluvio qui deorsum fertur Herodot. 1, 19 : Κατέρχεται ὁ Νεῖλος. Aristid. vol. 2, p. 336, 10 : Ὁ Νεῖλος κατέρχεται τὰ ὑψηλὰ (εἰς τὰ ψιλὰ Reisk.), κατέρχεται δὲ οὐ φανερᾷ τῇ προσθήκῃ. Plut. Mor. p. 702, B : Ὑδωρ εἰς ἀποδεὲς κατερχόμενον τὸ ἀγγεῖον. || Cum accus. Jo. Malal. p. 490, 19 : Κατερχομένων τὸν ἔμβολον, Porticum pertranseuntes.] || Redeo ut exul, Postliminio redeo. [Herodot. 5, 30 : Εἴ κως κατέλθοιεν ἐς τὴν ἑωυτῶν. Æsch. Eum. 462 : Κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον. Soph. Ant. 200 : Φυγὰς κατελθών. Plato Rep. 8, p. 566, A, Leg. 9, p. 868, A ; Xenoph. H. Gr. 5, 4, 9. Isocr. p. 184, B : Τὰς φυγὰς (i. e. τοὺς φυγάδας) ... οὐ κατελθούσας. Polyb. 4, 17, 10, et alii quivis.] Bud. ex Demosth. [p. 636, 24] et Aristot. Æschylus ἥκω et κατέρχομαι copulans [Cho. 3] ἥκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Aristoph. [Ran. 1128] irridetur : quum tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω : neque enim quicunque ἥκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι : adeo ut Aristoph. malitiose hic cavillari existimem, quum ait perinde esse ac si quis μάκτραν et κάρδοπον jungat. Fateor tamen istam τοῦ ἥκω et κατέρχομαι copulationem nimis ἁπλοϊκὴν videri posse.

Κατεσθίω, Edo, Peredo, Prorsus edo, ut κατὰ hic ἐπίτασιν indicet ; redditur etiam Voro, Devoro. Hom. Il. Φ init., de delphine : Μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι· B, [314] de dracone : Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, Voravit, Deglutiit. Pro eod. dicit statim post κατέφαγε. [Semel ap. Tragicos, Eur. Cycl. 341 : Κατεσθίων γε σέ. Frequentius ap. Aristoph. Ach. 975 : Τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν· Plut. 1130 : Σπλάγχνων τε θερμῶν ὧν ἐγὼ κατήσθιον· aliosque, ut Demosth. p. 782, 9 : Ἃ φησι φυλάττειν πρόβατα, αὐτὸς κατεσθίων· Euphron ap. Athen. 9, p. 377, E : Κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνθρακας. Isocr. p. 227, D : Τοὺς ξένους θύων κατήσθιεν.] Plut. Adv. Col. [p. 1124, D] : Πολλοῦ δεήσομεν ἀλλήλους κατεσθίειν, καὶ θηρίων βίον ζῆν. [Mordeo. Philostr. p. 771 : Κατεσθίει τοῦ παλαιστοῦ τὸ οὖς. Similiter Aristoph. Eq. 496 : Τοὺς λόφους (Cleonis cum gallo comparati) κατεσθίειν, Cristas corrodere. Theophr. C. Pl. 2, 7, 5 : Ὅταν πνέῃ, τοιοῦτόν τι πνεῖ πόντιον, ὃ τῇ ἅλμῃ τῇ ἐπιφερομένῃ κατεσθίει καὶ λυμαίνεται τὰ ἄνθη. || Figurate Devoro, Absumo. Aristoph. Vesp. 1116 : Τοῦ φόρου τὸν γόνον κατεσθίουσιν· Eq. 258 : Τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις. Anaxipp. ap. Athen. 9, p. 404, C : Μειράκιον ἐρωμένην ἔχον πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει. Demosth. p. 992, 25 : Κατεσθίοντας τὰ ὄντα καὶ παροινοῦντας.]

Κατέσθω in VV. LL. una cum Κατεσθίω, sed absque ullo exemplo, et sine ullo etiam testimonio [Fragm. Pythag. p. 713 ed. Gal. : Οἱ Μασσαγέται τὼς γονέας κατακόψαντες κατέσθοντι. Philipp. Anth. Plan. 4, 240 : Τἀμὰ κατέσθων σῦκα. Astrampsychus Onirocr. p. 68 : Βότρυς κατέσθειν. Κατέσθει pro κατεσθίει cod. Vrat. Hom. Il. Φ, 24. Κατέσθετε (amantem) Antiphil. Anth. Pal. 5, 307, ubi recte Planud. καταίθετε.]

[Κατεσκεμμένως, Considerate. Cyrill. C. Julian. p. 174, C : Ἐμφρόνως τε καὶ κ. G. Dindorf.]

[Κατεσκολιωμένως, Tortuose. Antyllus Oribasii p. 16 ed. Mai. G. Dindorf.]

Κατεσπευσμένως, Festinato. [Dioscor. Ther. præf. p. 422, E : Κ. βοηθεῖν. Plut. Mor. p. 522, D : Μὴ ταχὺ μηδὲ κ. Wakef. Κ. καὶ τροχαλῶς legendum ap. Porphyr. ad Ptolem. Harm. p. 195, 12. Hemst.]

Κατεστραμμένως, affertur pro Adverse. [Ulpian. ad Dem. C. Mid. p. 348.]

[Κατεστυγημένως lectio suspecta. V. Καταστυγέω.]

Κάτετος, Quotannis, Annuatim : quod et divisim κατ' ἔτος.

[Κατευαρεστέω, i. q. εὐαρεστέω. Ignat. Epist. 3, p. 56.]

[Κατευγλωττίζω, Linguæ facundæ artibus expolio. Jo. Chrys. Hom. 30, vol. 5, p. 184 : Στωμυλία ῥητόρων τοῖς κατευγλωττισμένοις λόγοις ὑποκλέπτουσα τὴν ἀλήθειαν. Seager. Scriptura vitiosa pro κατεγλωττισμένοις. G. D.]

Κάτευγμα, τὸ, Imprecatio, Diræ : κατάρα [Photio et] Suidæ : ut Hesych. quoque κατευγμάτων affert pro καταρῶν [Æsch. Sept. 709 : Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα. Eur. Hipp. 1170 : Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων] : et κατεύξασθαι pro κατά τινος εὔξασθαι, καταρᾶσθαι. Ex Soph. autem OEd. [T. 920 : Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν] affertur κάτευγμα pro Res vota, Donum votivum. [Æsch. Choeph. 218 : Τυγχάνω κατευγμάτων· Eum. 1021 : Αἰνῶ δὲ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων.]

Κατευδαιμονίζω, Fortunatum dico, Beatum prædico. [Joseph. B. J. 1, 33, 8.]

[Κατευδοκέω, Probo, Collaudo. Suid. : Κατευδοκήσας· « Ὁ δὲ κατευδοκήσας τῷ νεανίσκῳ κατὰ τὴν ἀπάντησιν, τοῦτον ἀπέλυσε παραχρῆμα ἐς τὸ Πέργαμον. » Quod fragmentum Valesius Polybio tribuit, qui hoc sensu non raro εὐδοκεῖν dixit.] A

[Κατευδοκιμέω, Existimatione præsto. Diodor. Exc. p. 524, 15 : Κατευδοκιμήσας Φαβίου. Suidas s. v. Λέπερκος : Ἐν οἷς πολλὰ κατευδοκιμεῖ Ἡρωδιανοῦ.]

[Κατευδρομέω, Bene (i. e. sine offensione) curro. Theodor. Metoch. Miscell. p. 537 : Κ. εἰς τὰς ἐνδόξους τῆς τύχης ἐπιβολάς.]

[Κατευεργετέω, Beneficiis afficio. Tzetz. Hist. 10, 811 : Παρ' αὐτοῦ κατευεργετημένος. Elberling.]

[Κατευημερέω.] Κατευημερῶ, cum gen. ut κατευημερῶ σου, Superò te auctoritate et gratia, s. favore : de qua signif. v. in Παρευημερῶ. || Præp. augendi vim habente, Prospere ago, Gratia et auctoritate polleo, Bud. exp. in Æschine [p. 40, 7] : Ὅτι τῆς πρεσβείας ὢν ἡγεμὼν ἐγὼ, καὶ κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν. Alibi, inquit, ead. signif. εὐημερήσας dixit. Παρευημερέω, Supero successu et rebus secundis, Longe melius mecum agitur quam cum alio; Vinco alium gratia et auctoritate, ita ut præ me sit contemptui. Unde παρευημερεῖσθαι dicitur, qui ita vincitur. Chrysost. De sacerd. : Τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευημερεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι. Talem vero et e Basil. usum τοῦ παρευημερεῖσθαι v. ap. Bud. p. 823, ubi et κατευημερεῖν sic pene usurpari ait, ut παρευημερεῖν : affereus ex eod. Basil. : Κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, et exp. Mendacio prævalente veritati, et magis populari effecto, vel favorabiliori. B

[Κατευθικτέω.] Κατευθικτήσας, [Photio et] Suidæ ἐπιτυχὼν, Assecutus. [Per ἁψάμενος exp. Hesych., uterque ex Maccab. 2, 14, 43 : Τῇ πληγῇ μὴ κατευθικτήσας, ubi cod. Alex. κατευτυκτήσας.]

Κατευθὺ, Recta : unde ἡ κ. ὁδὸς dicitur ἡ εὐθὺ ὁδός. [Xenoph. Symp. 5, 5 : Τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσιν.] Pausan. [2, 11, 3] : Σικυῶνος δὲ τὴν κατευθὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις ... Πυραία καλούμενόν ἐστιν ἄλσος. Item κατευθὺ, pro E regione quidam accipi annotat. Scribitur autem et [rectius] κατ' εὐθύ. [Κατευθὺς ap. Annam Comn. p. 350, D : Κ. Σθλανίτζης. De utroque v. Lobeck. ad Phryn. p. 145.]

[Κατευθυντὴρ, ῆρος, ὁ, Corrector, Emendator. Κ. ἁμαρτιῶν Clem. Al. p. 138.]

Κατευθυντηρία, ἡ, Amussis s. Regula fabrilis. Nam Homeri schol. [Il. O, 410] στάθμην esse dicit ἐργαλεῖον τεκτονικὸν quo κανονίζεται τὰ ξύλα, alioque nom. dici κατευθυντηρίαν. [Etym. M. p. 740, 42 : Ἡ κ. κάθετος.]

Κατευθύνω, Dirigo, Rego, Moderor, Compono, Constituo. [Plato Tim. p. 44, B : Αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι· Critia p. 118, C : Ὅ τι δ' ἐνελείπετο κατεύθυντο· Leg. 8, p. 847, A : Μέχρι περ ἂν κατευθύνωσιν εἰς τὸν αὐτοῦ δρόμον.] Quas signiff. huic v. tribuit ap. Plut., locos tamen non proferens. At VV. LL. afferunt ex eo in Cam. [c. 42] : Κατευθῦναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος· ubi illud Componere aptum esse puto, Constituere. Sed et Moderari hic quadrare posse videtur. In iisd. κατευθύνειν τὸ σκάφος habetur, sed ἀδεσπότως. [Ex Polluce 1, 98.] Est autem κ. τὸ σκάφος, Dirigere, Regere, Moderari. [Clem. Al. p. 654 : Πρὸς τὸ ἄστρον τὴν ναῦν κατευθύνειν. Hemst. Κατευθῦναι τὸ ἐχωρῆσαν ἄρθρον, In locum suum restituere, Pollux 4, 179.] E Greg. autem κατευθύνειν et pro Administrare. [Hesych. : Κατευθυνομένη, διοικουμένη. Multiplex verbi usus est sensu et proprio et figurato in libris V. et N. T., quorum exx. v. in Lexicis Schleusneri, et ap. scriptores ecclesiasticos.] || Sicut et simplex εὐθύνω, pro Mulcto : e Plat. [Leg. 12, p. 945, A : Κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὔθυνον, ubi Rationem reposcere significat.] Pollux quoque [8, 22] ab eo κατευθύνειν pro καταδικάζειν poni tradit. C

[Κατευθύς. V. Κατευθύ.]

[Κατευθυσμὸς, ὁ, Directio. Clem. Al. p. 130 : Ἔστι δὲ ἡ κατὰ Θεὸν παιδαγωγία κατευθυσμὸς ἀληθείας εἰς ἐποπτείαν Θεοῦ.]

[Κατευκαιρέω, Opulentus sum. Polyb. 12, 4, 13.]

[Κατευκηλέω, Permulceo, Delinio. Apoll. Rh. 4, 1059 : Κατευκήλησε δὲ (Νὺξ) πᾶσαν γαῖαν ὁμῶς.]

[Κατευκτικῶς, Cum imprecatione. Κ. λέγειν schol. Soph. Aj. 838.]

[Κατευκτὸς, ὁ, ἡ.] Κατευκτὸν dici τὴν ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσιν auctor Hesych.

Κατευλογέω, Deprædico, Prædico, Laudibus extollo. [Tobias 10, 12; 11, 12. Plut. Mor. p. 66, A; 750, C; 1069, C.]

[Κατευμᾰρίζω.] Κατευμαρίζων Suidæ est κατευχερίζων [κατευχειρίζων Photius], et Hesychio quoque κατευμαρίζοντες sunt εὐχερίζοντες, necnon καθιστῶντες. Affertur et κατευμαρίζειν ὁδὸν, prò Complanare et faciliorem efficere.

Κατευμεγεθέω, Superior sum, Dominor, Sub imperio meo habeo, VV. LL. : Suidæ καταδυναστεύω, [ὑπερβάλλειν, νικᾶν addit Hesych.] genitivo jungi tradenti. [Nicet. Paphl. in Martyrum Triade, edita a Combef. p. 8. Boiss. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 130, E : Στρατεύματα οἷά τε δοκοῦντα καὶ μεγάλων δυνάμεων κατευμεγεθεῖν. Frequentissimum ap. Cyrill. Alex., cujus exx. v. ap. Suicer., velut In Jes. c. 13, p. 224 : Κατευμεγεθοῦσι τῶν ἀνθεστηκότων οἱονεὶ στρατηγοῦντος Χριστοῦ.]

[Κατευμενίζω, Benevolum reddo, Placo. Unde Κατευμενισμένος, Jo. Diac. in Bandini Anecd. p. 120. Boiss.]

[Κατευμοιρέω, Bona sorte utor. Ephraim in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 816. G. D. Const. Porph. De imag. Edess. p. 94. Boiss.]

Κατευνάζω, Sopio. [Eur. Rhes. 614 : Ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατεύνασεν (scr. κατηύνασεν) Ἕκτωρ.] In pass. accipitur pro Cubo, Dormio. [Suidas : Κατευνάζεται, κατακοιμίζεται.] Hom. Il. Γ, [448] : Ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι. Metaph. quoque capitur ut εὐνάζω, pro Sopio, Sedo, Paco. Apoll. Arg. 1, [1155] : Κατὰ δ' εὔνασε πόντον. Oppian. Cyn. 3, [374] : Κατὰ δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωὴν, Placat et sedat feræ impetum. [Hesych. : Κατευνάζεσθαι, κοιμίζεσθαι, πραΰνεσθαι. De ira placanda Eustath. p. 745, 57 : Κιθάρᾳ τὴν μῆνιν κατεύναζεν. Valck. De amore Plut. V. Anton. c. 36 : Ὁ Κλεοπάτρας ἔρως δοκῶν κατηυνάσθαι καὶ κατακεκηλῆσθαι τοῖς βελτίοσι λογισμοῖς. Τὴν γλῶτταν τῇ σιωπῇ κατευνάζειν Theophyl. Sim. Epist. 70. Ἄνθρακας κ., Carbones extinguere, Euagr. H. E. 4, p. 416, 43. Hemst.] Philo V. M. 3, de Ægyptiis in Rubro Mari intereuntibus : Οὓς τά τε κρυσταλλωθέντα τείχη καὶ ἀνατραπέντα κατεύνασαν, Consopitos obruerunt. [Similiter de morte Soph. Ant. 833 : Ἁ (Niobæ) με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει. De solis occasu Trach. 95 : Ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζόμενον Ἅλιον.] Construitur etiam præter acc. personæ, cum gen. rei. Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 7, 278] : Μόχθων δ' οὐδ' ἀΐδης με κατεύνασε, A laboribus autem nec apud inferos quiesco et respiro : ad verbum, A laboribus vero ne mors quidem me sopivit.

[Κατεύνασις. V. Κατεύνησις.]

[Κατευνασμὸς, ὁ, Sopitio. Plut. Mor. p. 378, E : Κατευνασμοὺς ... ἀνεγέρσεις (θεοῦ).]

[Κατευναστὴρ, ῆρος, ὁ, Cubicularius. Τομίαι κατευναστῆρες (eunuchi) apud Agathiam p. 55, 18. Nicet. Chon. Annal. p. 133, A : Τοῖς κατευναστῆρσι καὶ θαλαμηπόλοις εὐνούχοις.]

[Κατευναστήριος, ία, ιον, i. q. κατευναστικός. Schneid.]

Κατευναστὴς, ὁ. Plut. Alex. [c. 40] delicias recensens comitatus Alexandri, Τρίπτας δὲ καὶ κατευναστὰς περιαγομένους. VV. LL. ap. eund. Plut. Oth. [c. 17] interpr. Cubicularius, Qui sponsam ducit dormitum, Qui delicias recenset. Idem Plut. Ad præf. indoct. [p. 780, C] : Ὁ μὲν γὰρ Περσῶν βασιλεὺς ἕνα κατευναστῶν εἶχε πρὸς τοῦτο τεταγμένον, ὥστε ἔωθεν εἰσιόντα λέγειν πρὸς αὐτὸν, Ἀνάστα, ὦ βασιλεῦ, καὶ φρόντιζε πραγμάτων. [Mor. p. 945, D : Οἱ τοῦ Κρόνου κ. καὶ θεράποντες. Deus, qui animas defunctorum ad inferos deducit, κατευναστὴς καὶ ψυχοπομπὸς ib. p. 758, B. K. et πρόκοιτοι Themist. Or. 10, p. 138, A.] D

[Κατευναστικὸς, ἡ, ὸν, Cubicularius. Κ. λόγος et κατευναστικὰ ποιήματα, Carmina nuptialia, Menand. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 273. || Consopiendi s. sedandi vim habens. Eust. p. 1424, 8 : Κατευναστικὸν ἐπιτραπεζίου βοῆς.]

[Κατευνάστρια, ἡ, Cubicularia. Eustath. p. 1943, 58 : Κ. τῶν βασιλέων. Nicet. Chon. Annal. p. 69, D : Τῶν προκοίτων καὶ κατευναστριῶν γυναικῶν· 315, C; 352, A. || Quæ mortem affert. Κύλιξ ζωῆς κατευνά-

στρια de poculo venenato dixit Nicet. Chon. Annal. p. 168, A; 362, D. Φαρμακοποσία ζ. κ. p. 84, C. ‖ Sedatrix. Suidas s. v. Εὐκηλήτειρα, et Moschopul. ad Hesiod. Op. 464.]

Κατευνάω, Sopio. [Hom. Il. Ξ, 245 : Ἄλλον ... κατευνήσαιμι.] Unde pass. Hom. Od. Δ, [414] : Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε. [‖ Sedo, Lenio. Soph. Phil. 699 : Αἱμάδα ... ἠπίοισι φύλλοις κατευνάσειεν.]

[Κατεύνησις, εως, ἡ, Sedatio. Iambl. V. P. p. 285: Ἀνέμων βιαίων χαλαζῶν τε χύσεως κατευνήσεις. Quod κατευνάσεις potius, a κατευνάζω, scribendum videtur Wyttenbachio.]

[Κατευνήτειρα, ἡ, Sedatrix. Paul. Sil. Ecphr. 578 : Πάσης κατευνήτειραν ἀνάγκης.]

[Κατευοδόω, Prosperum iter præbeo, Prosperum reddo.] Κατευοδοῖ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἣν πορευόμεθα ἐπ' αὐτὴν, Prospere succedit iter nostrum quod inimus, Judic. 18, [5]. Pro quibus quædam edd. habent, εἰ κατευοδοῖ (sub. ὁ Θεὸς) τὴν ὁδὸν ἡμῶν, Si Deus prosperat iter nostrum, h. e. Prosperum nobis iter concedit s. dat, [Ps. 67, 21 : Κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῖν· 36, 7 : Μὴ παραζήλου ἐν τῷ κατευοδουμένῳ· 1, 3 : Πάντα ὅσα ἂν ποιῇ κατευοδωθήσεται. Marc. Erem. p. 181 : Εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν κατευοδῶν καὶ δυναμῶν. Geopon. Proœm. 11 : Κατευοδοῖο παρὰ θεοῦ. Georgid. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 53 : Οὐ κατευοδοῦται ἐν ὁδοῖς.] Unde [Macc. 1, 2, 47] κατευοδώθη, Prosperatum est. [Κατευοδουμένων πάντων πραγμάτων, Nili Sent. p. 248 ed. Orell. Angl. Joseph. Genes. p. 55, B : Στρατηγετῶν ἐμπειρίᾳ κατευοδούμενος.]

[Κατευόδωσις, εως, ἡ, Prosperatio, Gl.]

[Κατευορκέω.] Κατευορκῶ, idem [quod εὐορκέω], ut videtur; nam κατευορκήσαντες VV. LL. exp. Probi. [Ἐπιορκήσαντας καὶ κατευορκήσαντας Aristot. Rhet. 3, 3, ex Gorgia.]

[Κατευπᾰθέω, Per vitam luxuriosam absumo, i. fere quod καθηδυπαθέω. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 1 : Κατευπαθημένα, καταναλωμένα καὶ διαπεφορημένα εἰς εὐπάθειαν.]

[Κατευποιέω, Benefacio. Tzetz. Hist. 3, 638.]

[Κατευπορέω, Abundo. Diodor. 17, 45 : Κατευποροῦντες τοῖς βοηθήμασι.]

Κατευρύνω, Dilato. [Etym. M. p. 482, 10 : Τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης. Κατευρύνοι scriptura vitiosa ap. Xenoph. De re eq. 4, 4, pro κρατύνοι, quod ex Polluce repositum. Passiv. annotavit Hesych. : Κατευρύνεται, μεγαλύνεται, πλατύνεται.]

Κατευστοχέω, Bene conjecto; Conjecto contra. [Diodor. 2, 5 : Μηδὲν ἄνευ τῆς ἐκείνης γνώμης πράττοντα κατευστοχεῖν ἐν πᾶσι. Plut. V. Æmil. Pauli c. 19 : Οὔτε τὸν μὴ βάλλοντα κατευστοχεῖν. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 349, C, Andron. p. 407, B.]

[Κατευτελίζω, Extenuo, Adnihilo (Gl.), Contemtum facio. Plut. Mor. p. 1097, C : Τὰς Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατευτελίζοντος. Hesych. s. v. Ἐξουθενούμενοι. Hemst. Andr. Cret. p. 240. Kall. Niceph. Hist. p. 15, 5; schol. Æsch. Pers. 239. Boiss. Nilus Epist. p. 142.]

[Κατευτονέω, i. q. εὐτονέω. Hippocr. Epist. p. 1282 (?); Mathem. vett. p. 71 (?). Schneid.]

Κατευτρεπίζω, Apparo, Compono, Aristoph. [Eccl. 510. Xen. Cyrop. 8, 6, 8.]

Κατευτῠχέω, [Aristot. Eth. Eudem. 3, 1, p. 1229, 19 : Οἱ κατευτυχηκότες. Plut. V. Sertor. c. 18 : Τὰ πλεῖστα κατευτυχεῖν ἐδόκει· Pomp. c. 21 : Κατήπειξε τὴν μάχην καὶ κατευτύχηκε (scr. κατηυτ-).] ut, Κατευτυχῶ τοῦδε τοῦ πράγματος, Aret. Apoc. p. 957, Mihi hæc res successit, Fortuna mihi hac in re favet, εὐτυχῶ κατὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. [Joann. Cinnam. p. 142, C : Βέλος ἐπ' αὐτὴν ἀφεὶς κατατυχεῖ τῆς ταλαιπώρου. Recte Meinekius κατευτυχεῖ. Passiv. Diodor. 20, 46 : Τούτων ἐν ὀλίγαις ἡμέραις κατευτυχηθέντων, His feliciter gestis.]

Κατευφημέω, Fausta acclamatione prosequor. Item pro Laudo, Collaudo, inquit Bud., afferens e Plut. [V. Cic. c. 9] : Πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτόν. [V. Marii c. 29, Sertor. c. 4. Hesych. s. v. Κατακροτεῖ. Theophyl. Sim. Hist. p. 210, B : Τῶν δήμων κατευφημούντων τὸν τύραννον.] Et pass. Κατευφημοῦμαι, Laudor [Dionys. A. R. 3, 18 : Κατευφημούμενοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου] : unde partic. præt. κατευφημημένοι, Laudati. VV. LL.

[Κατευφημίζω, i. q. κατευφημέω. Hesych. s. v. Τραῦσος : Τοὺς τελευτῶντας κατευφημίζουσιν.]

[Κατευφραίνω, Exhilaro, Oblecto. Lucian. Amor. c. 1 : Πάνυ δή με ... ἡ τῶν λόγων ... πειθὼ κατεύφρανεν. « Agapet. Sched. p. 38.» Boiss. Theophyl. Sim. Hist. p. 69, B : Ἱλαρύνετό τε καὶ κατηυφραίνετο.]

[Κατευχερίζω s. Κατευχειρίζω. V. Κατευμαρίζω.]

Κατευχή, ἡ, Precatio, Obsecratio, Votum. [Æsch. Choeph. 476 : Κλύοντες, μακάρες χθόνιοι, τῆσδε κατευχῆς.] Plut. Dione [c. 24] : Μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς. [Mor. p. 169, D : Ὀργιασμοὶ καὶ κατευχαὶ θεῶν. Hesych. : Πραταροσία, κατευχὴ ἀρχομένης ἀρόσεως. Clem. Al. p. 673. Hemst.]

Κατεύχομαι, Imprecor, Diras precor, Devoveo. [Hesych. : Κατεύξασθαι, κατά τινος εὔξασθαι. Κατεύχομαι, καταρῶμαι. Κατεύχου, καταρῶ. Plato Leg. 11, p. 934, E : Ἐκ τοῦ κατεύχεσθαι ἀλλήλοις ἐπαρωμένους. Æsch. Sept. 633 : Πόλει οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας. Eur. Iph. T. 536 : Μηδὲν κατεύχου.] Soph. [OEd. T. 246] : Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα ... [κακὸν κακῶς ... ἐκτρῖψαι βίον]. Id. [Aj. 392] : Ὅταν κατεύχει ταῦθ', [ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου,] Quum hæc imprecaris. Sic Plut. [V. Numæ c. 12] : Κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item pro Diras mihi imprecor, Devoveo, Bud. e Plut. [Mor. p. 248, A] : Εἶτα ὁ μὲν ἀπῄει κατευξάμενος. Supra dixerat, inquit, Ηὔξατο κατ' αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι τὴν χώραν ἄκαρπον γενέσθαι. [Cum genitivo Plato Rep. 3, p. 393, A : Τὸν δὲ ἐπειδὴ οὐκ ἐτύγχανε, κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὸν θεόν· quod Photius p. 148, 8, κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι interpretatur, ubi hæc verba male Sophocli tribuuntur, cujus nomen ad præcedentem gl. referendum, Κατεύχεσθαι τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων, transpositis Platonis et Sophoclis nominibus.] ‖ Sed ab eodem scriptore κατεύχομαι poni scribit pro Magnopere precor, Παραμυθ. p. 94 [Mor. p. 108, F. Adde V. Dionis c. 13.] Alicubi tamen simpl. etiam pro Precor poni existimatur. [Herodot. 1, 132 : Τοῖσι Πέρσῃσι κατεύχεται εὖ γενέσθαι. Absolute κατευξάμενοι, Deos precati, 2, 40; 4, 172. Schweigh. Antiatt. Bekkeri p. 104, 26 : Κατεύχεσθαι, ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Æsch. Ag. 1250 : Ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. — Σὺ μὲν κατεύχει· τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει· Eum. 921 : Κατεύχομαι ... τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρόσαι φαιδρὸν ἁλίου σέλας· Choeph. 88 : Πῶς εὔφρον' εἴπω, πῶς κατεύξωμαι πατρί; Quomodo preces fundam patri? Cum infin. 138 : Ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαί σοι. Soph. Tr. 764 : Ἅλεω φρενὶ ... κατηύχετο· OEd. C. 1575 : Ὃν ... κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι. Κατεύξατο καὶ λιτάνευσεν τὰν πομπὰν θάσασθαι, Theocr. 2, 71. Κατηύξατο, sequentibus ipsis precum verbis, Eur. Alc. 160.] Item cum infin. pro Votum facio, ab Athen. p. 241 [13, p. 573, E : Κατεύχονται τῇ θεῷ ... ἀπάξειν αὐτῇ τακτὰς ἑταίρας]. Et pro Opto, a Plut. rursum [Mor. p. 108, F] : Κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῆς [αὐτοῖς] παρὰ τῆς θεοῦ δοθῆναι. Sic et ap. Eurip. [Iph. A. 1186] : Κατεύχομαι σοὶ τἀγαθὸν, exp. Opto. [Iambl. V. P. p. 264 : Πολλὰ κἀγαθὰ κατευξαμένου τῷ τετελευτηκότι.] Synes. : Κατηυξάμεθα γενέσθαι. [‖ Glorior, Jacto. Theocr. 1, 97 : Τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο ... λογιξῆν.]

[Κατευωχέω, Epulis excipio. Clem. Alex. p. 172 : Ἰχθύσι κατευώχησε τοὺς μαθητάς. Hemst. Κατευωχηκότες lectio vitiosa pro κατευτυχηκότες in libris quibusdam Aristot. Eth. Eudem. 3, 1. ‖] Κατευωχέομαι, Epulor. [Herodot. 1, 216 : Ἑψήσαντες τὰ κρέα κατευωχέονται. Strabo 3, p. 155 : Κατευωχούμενοι μετὰ τῶν συγγενῶν.]

[Κατεφάλλομαι, Contra irruo. HSt. s. v. Ἐφάλλομαι :] Ἐπάλμενος apud poetas pro ἐφαλλόμενος, Insiliens, Irruens, per syncopen. — Hinc et Κατεπάλμενος, quod itidem Insiliens exponitur in hoc Apollonii l., Arg. 2, [583] : Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον [(κῦμα). Per ὑπεραναβὰν exp. schol. Antiquius Homeri exemplum est Il. Λ, 94 : Ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη. Per καθαλλόμενος exp. Hesych. et Καταπάλμενος per καταπηδήσας, per ἐφορμήσας Suidas, qui addit : Δύο προθέσεις παρείληφεν Ὅμηρος κατά καὶ ἐπί, ubi excidisse videntur verba τῆς ἑτέρας ἀρκούσης, quæ ex schol.

Homeri sunt supplenda. Oppian. Cyn. 3, 120 : Κίρκον ὑπὲρ τέγεος κατεπάλμενον. Indicativo utuntur Hom. Il. Τ, 351 : Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο (καθήλατο exp. Hesych.)· Tryphiodor. 478 : Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαλτο· Nonnus Dion. 48, 614 : Οὐρανόθεν κατέπαλτο. Quod κατεπᾶλτο potius cum Northmoro scribendum videri possit, ut ἐπᾶλτο ap. Hom. scribitur : quanquam etiam in ἀνέπαλτο aliisque compositis constans fere hic accentus est apud Nonnum, et servandus erit, si composita illa ad πάλλω referantur, quod Nonno placuisse videtur, qui et ἀνεπήλατο dixerit et κατεπήλατο Dion. 18, 13 : Ἑοῦ κατεπήλατο δίφρου. Quam quæstionem nuper ab Spitznero tractatam ad Hom. Iliad. vol. 3, p. LVIII seqq., nos s. v. Ἀναπάλλω attingemus.] Καταπάλμενος affertur pro Desiliens, sed sine exemplo. [Ex Hesychio, cujus gl. supra attulimus, et Leonida Tar. Anth. Pal. 9, 326 : Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ. Scribendum κατεπάλμενον. G. Dind.]

[Κάτεφθος. Κάτεφθα scribebatur ap. Achæum Athen. 9, p. 368, A, cui κάθεφθα restitui : de quo supra monere debebam. G. Dind.]

Κατεφίστημι, Insurgo contra. Lucas Act. 18, [12] : Κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, Insurrexerunt concorditer Judæi in Paulum.

[Κατεχθίζω, i. q. κατεχθραίνω. Hesych. : Κατηχθίζετο, ἐμισεῖτο.]

Κατεχθραίνω, affertur pro Odio prosequor, Inimicor. [Hesychius : Κατεχθραίνοντα, μισοῦντα. Sic Musurus. Codex κατεχθαίνοντα, quod κατεχθαίροντα potius est. G. D. Julian. Or. 5, p. 171, B : Οὕτω καὶ τὸν Ἄττιν οὐ κατεχθραίνουσα μετὰ τὴν ἐκτομὴν ἡ μήτηρ λέγεται ...]

[Κατεχμάζω.] Κατεχμάσας, Hesychio κατασχών, Detinens, Retinens. [Conf. Κατοχμάζω. De altera ejusd. gl. Κατέχμασον, καταφόνευσον, probabilis Alberti conjectura est Καταίχμασον.]

[Κατεχομένιον, τὸ, synonymum cicutæ ap. Diosc. 4, 79. Boiss.]

Κατέχω, Detineo, Retineo. [Hesych. : Κατέχειν, κρατεῖν, κωλύειν, συνέχειν.] Hom. Il. Σ, [330] : Ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς, Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει. Sic Γ, [243] : Τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Latini poetæ utuntur et simplici Teneo hac in re. Sed et Conditum tenere aliquem dicitur terra. Horat. Cohibere etiam dixit hac in signif. Thuc. 1, [91] : Τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἀπεστάλη, κατεῖχον, Retinebant. Plut. κατέχειν et ἀφεῖναι opponit in libro Περὶ ἀδολεσχίας. Item κατέχειν τὴν ἀναγωγήν, pro Remorari a Thuc. poni videtur 6, [29. Herodot. 6, 129 : Κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ἐκέλευέ οἱ τὸν αὐλητὴν αὐλῆσαι ἐμμέλειαν.] Et pass. κατείχοντο ap. Thucyd. non tam pro Detineri, quam pro Morari, Hærere : 3, [94] : Ἐν τῇ Μήλῳ κατείχοντο· 2, [86] : Περὶ Κρήτην κατείχοντο. [Herodot. 8, 117 : Διέβησαν ἐς Ἄβυδον ... ἐνθαῦτα δὲ κατεχόμενοι ... Soph. Tr. 248 : Ἐν Αὐδοῖς ... κατείχετο ... οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμπολητεύς.] Sed et κατέχειν neutr. pro Morari in VV. LL. : Κατασχὼν πολὺν χρόνον. || Teneo, Occupo, ut λοιμώδης νόσος, Pestilentia, ab Herodiano 1, [12, 1] dicitur κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν. Atque ut Lat. dicitur metus aliquem Tenere, sicut et aliquis Teneri metu, ita et Græce κατέχει τινὰ φόβος : ut Herodian. [2, 6, 1] : Ταραχή τε καὶ φόβος [πένθος] πάντας κατεῖχε. Sed et Κατέχει με εὐμοιρία [2, 5, 1], pro Constitutus sum in felicitate; q. d. Tenet me felicitas, secunda fortuna. Sed in malum et ap. Plat. Epist. [8, p. 355, C], ubi dicitur κατέχειν κίνδυνος Σικελίαν. At vero apud Eund. [Epist. 3, p. 317, A] : Πόλεμος ὑμᾶς κατεῖχε, exp. Bellum vos distinebat, Impediebat, Remorabatur. Sed ego malim Bellum vos occupatos et impeditos tenebat, quod loquendi genus e Cic. accipio licet de re alia dictum, aut certe immutata orationis structura, In bello occupati eratis. [Hipp. maj. p. 304, C : Ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη κατέχει.] At vero Thuc. dixit [1, 103] aliquem πολέμῳ κατέχειν : quod non male, ut opinor, reddiderimus, Bello premere. Ap. Eund. 3, Κατέχοντες ἰσχύϊ τὸ πλῆθος, Oppressum tenentes. Cui velut oppos. [2, 65] : Κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθέρως. [Plut. V. Niciæ c. 12 : Κατασχόντος ἤδη πλῆθος ἐλπίσι καὶ λόγοις προδιεφθαρμένον.] Dem. autem [p. 258, 6] dativo [ἁρμοσταῖς καὶ] φρουραῖς junxit : quo dixit modo Cæsar oppidum Præsidio tenere. [Plut. Mor. p. 177, C : Φρουραῖς τὰς πόλεις κατέχειν· 195, F : Ταραντίνους κατέχοντα φρουρᾷ.] Alicubi κατέχειν sine adjectione non Occupare, ut dictum est, sed et Invadere redditur : Τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν, Plato [Rep. 2, p. 360, B. Isocr. p. 121, B : Ὃς οὔπω διακόσι' ἔτη κατέσχηκε τὴν ἀρχήν.] V. Κατέχειν pro Obtinere. [Seqq. ex Indice.] Καθέζει τὴν βασιλείαν, Occupat regnum, VV. LL. e Plut. Thes. Sed perperam. Scrib. enim καθέξειν : ubi sc. dicit, Ἤλπιζον αὐτοὶ τὴν βασιλείαν καθέξειν, Sperabant se regnum obtenturos : de Pallantidis, p. 11 meæ ed. [c. 13. Pergit :] || Interdum pro Retineo, alio modo quam in l. Thuc. cit. : sc. ut dicitur aliquis Rem quampiam retinere, cui opp. Amittere. Sic Xen. Cyrop. 7, [5, 76] : Λαβόντα κατέχειν, διασώσασθαι pro eod. dixit p. 117, adeo ut verbo quoque Tueri posse verti existimem : sicut dixit Ovid. : Non minor est virtus quam quærere parta tueri; qui etiam l. ad id pertinet, quod ibi a Xen. itemque a Dem. alicubi [p. 1413, 25] scribitur. Itidem vero quod ap. Thuc. est, δέει κατέχεσθαι, reddi fortasse possit Retineri metu, ut Cic. etiam loquitur, nisi quis malit, In officio contineri, teneri. Quidam vero Adduci metu interpr. || Obtineo. Isocr. Panath. [p. 283, D] : Καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσιν, Ea, quæ semel obtinuerint; Ea, quibus semel potiti sint. Ubi observa eum ead. de re loquentem, de qua Xen. l. cit., eod. etiam verbo uti, sed alio sensu : quum quod hic σώζειν, sit illic κατέχειν. [Potior, Occupo. Hesych. : Κατέσχες, ... περιεκράτησας. Sæpissime de urbibus et locis quibusvis capiendis dicitur. Herodot. 5, 72 : Μέλλων τὴν ἀκρόπολιν κατασχήσειν· 3, 143 : Ἵνα κατάσχῃ τὰ ἐν Σάμῳ πρήγματα. Soph. OEd. C. 380 : Ἄργος τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον· quod schol. exp. ὡς πορθησόντων Ἀργείων τὰς Θήβας. Eur. Andr. 156 : Δόμους κατασχεῖν ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς θέλεις· et ib. 198. Polyb. 1, 18, 9 : Πραξικοπήσας κατέσχε τὴν τῶν Ἐρβησσέων πόλιν· 76, 10 : Τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου κατέσχε. Teneo, Occupatum teneo, In potestate habeo. Æsch. Sept. 732 : Χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν. Eur. Hec. 81 : Παῖδ' ἐμὸν, ὃς ... τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει. Appian. Civ. 4, 86 : Κατεχόντων αὐτὰ (τὰ στενὰ) τῶν πολεμίων. Cum genit. Appian. Præfat. c. 9, p. 10, 59 : Ὀλίγαις γὰρ μάχαις Ῥωμαῖοι τοσούτων τῆς Ἀσίας ἐθνῶν κατέσχον ὅσων ἐπικρατοῦσι· ad quem l. Schweigh. : « Verbum κατέχειν tam ubi Potiri, In potestatem redigere, quam ubi Tenere, In potestate habere denotat, frequentissime Appian. cum genitivo jungit : v. Sicul. ecl. 2, c. 2, Syr. c. 50, Civ. 1, 11, 20, 69; 3, 71, etc. Cujus constructionis rarissimus apud alios scriptores usus. Polyb. 14, 1, 9 : Τὰ δὲ μεταξὺ τούτων ἔχειν ἀμφοτέρους ὧν τότε κατέσχον. Diodor. 12, 82 : Τῆς παραποταμίας βίᾳ κατέσχον. Herodian. 1, 15, 1 : Μηκέτι κατέχων ἑαυτοῦ· 7, 4 : Μὴ κατασχόντες αὐτῶν. » Adde Strabon. 13, p. 611, Plut. V. Pyrrhi c. 7, Polyæn. 1, 21, 1, Argum. Demosth. C. Pantæn. p. 964, 13. Philemo apud Stob. Flor. 20, 4 : Τὸ γὰρ κατασχεῖν ἐστι τῆς ὀργῆς πόνος. Jo. Malal. p. 142, 8 : Κατέσχε τῆς Μυκηναίων χώρας. Suidas : Κατάσχῃ· αἰτιατικῇ, αὐθυπότακτον. « Καὶ οὐ κατασχὼν τῆς χαρᾶς (Quum gaudium continere non possem), παρελύθην τοὺς τόνους ἀθρόον τοῦ σώματος. » Quæ Nili Eremitæ verba sunt Narratt. p. 106. Mirum tamen αἰτιατικῇ legi, quum exemplum subjectum genitivi sit. G. D. De diis locum aliquem tenentibus Athen. 7, p. 283, B : Οἱ τὴν Σαμοθράκην κατέχοντες θεοί· pro quo simplex ἔχοντες usitatius. Hemst. Soph. Ant. 609 : Κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν. De diis tutelaribus Xenoph. Cyrop. 2, 1, 1 : Θεοῖς καὶ ἥρωσι Περσίδα γῆν κατέχουσι. De loco quem quid occupat s. ingreditur, Plato Tim. p. 61, B : Μέχρι περ ἂν ὕδωρ αὐτοῦ τὰ τῆς γῆς διάκενα κατέχῃ. De situ loci Eur. Ion. 222 : Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν Φοίβου κατέχει δόμος;] || Contineo, Cohibeo. Thuc. 1, [130] : Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν, οὐκ ἠδύνατο. Sic dicunt κατέχειν τὴν ὀργὴν, τὸν θυμὸν, quorum utrumque habet Aristot. [Eth. magn. 1 extr., τὰ πάθη· 2, 6 post med., τὰς ἐπιθυμίας], item γέλωτα, quo utitur Xen. [Cyrop. 2, 2, 1, et Plato Lach. p. 184, A. Id. Phæd. p. 117, C : Κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν· D : Κατέχειν τὰ δάκρυα· Charm. p. 162, C : Μόγις ἑαυ-

τὸν ἐν τῷ πρόσθεν κατέχων.] Sed Herodian. non solum κατέχειν ἑαυτὸν, verumetiam [1, 15, 1] κατέχειν ἑαυτοῦ dicit pro Se continere, Sibi temperare. Invenio autem et pro Cohibeo s. potius Reprimo loquentem, et quasi silentium ei impono : Isocr. Panath. [p. 280, C] : Ταῦτ' εἰπὼν κατέσχον πρὸς ὃν τοὺς λόγους ἐποιούμην. [Æsch. Pers. 190 : Παῖς δ' ἐμὸς κατεῖχε κἀπράϋνε (τὰς στάσιν τευχούσας)· Ag. 204 : Ὥστ' Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν. Soph. Ant. 605 : Τεὰν, Ζεῦ, δύναμιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχῃ; El. 1011 : Κατάσχες ὀργήν· OEd. C. 874 : Οὗτοι καθέξω θυμόν· OEd. T. 782 : Κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον· ubi ὀργὴν vel χόλον ex verbo βαρυνθεὶς est intelligendum, nisi ἐμαυτὸν supplere malis pronomen, quod additum est in l. Platonico infra afferendo. Simillime Appian. Civ. 3, 43 : Ὁ δὲ αὐτοῖς χαλεπτόμενος τῆς σιωπῆς οὐ κατέσχεν. Dio Chr. vol. 2, p. 424 : Τῶν θηρίων, ἃ οὐ δύναται κατέχειν ἑτέρων ἐμπιπλαμένων τε καὶ ὀχευόντων. Plut. V. Artox. c. 15 : Εἶπεν οὖν μὴ κατασχών. Eur. Or. 1149 : Ἦν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον· Bacch. 555 : Φονίου ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες. Plato Charm. p. 162, C : Μόγις ἑαυτὸν ἐν τῷ πρόσθεν κατέχων. Suspectum est quod apud Aristid. vol. 2, p. 219, 19, legitur : Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐ κατέσχον πρὸς τὴν ἐπιδημίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ παρόντα ἐτίμησαν ... καὶ ὡς ἀπῄει, προέπεμψαν· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκώλυσαν αὐτόν.] || Κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, Sustinere impressionem hostium, Bud. ap. Polyb. [?] interpr. || Κατέχειν τὰ γράμματα pro Callere literas, ut etiam Lat. Tenere literas, e Ceb. Theb. [p. 98 Cor., ubi legitur, Εἰδέναι μὲν γρ. καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα. Capio, Perspicio. Plato Menon. p. 72, D : Οὐ μέντοι ὡς βούλομαί γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον· Phileb. p. 26, C : Τρίτον δὲ οὐ σφόδρα κατέχω τί βούλει φράζειν.] || Κατέχω [vel Κατίσχω], neutr. Applico, Appellor : utuntur autem Lat. itidem verbo Teneo hac in re, sed addentes acc. Oram, Portum, Cursum. Dicitur porro vel ipsa navis κατέχειν, vel is, qui ea vehitur. [Soph. Phil. 221 : Τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε; 270 : Ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ. Eur. Heracl. 84 : Πέραθεν ἁλίῳ πλάτᾳ κατέχετ' ἐκλιπόντες Εὐβοῖδ' ἀκτάν; Thucyd. 7, 33 : Κατίσχουσιν ἐς τὰς Χοιράδας νήσους· 4, 42 : Ἐπετήρουν τοὺς Ἀθηναίους οἳ κατασχήσουσιν.] Plut. Symp. sept. sap. [p. 162, A] : Ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν. Antiphon [p. 131, 42] : Ὑφ' οὗ (χειμῶνος) ἠναγκάσθημεν κατασχεῖν εἰς τῆς Μηθυμναίας τι χωρίον. [Ibid. p. 132, 4. Polyb. 1, 25, 7 : Κατέσχον εἰς Μεσσήνην.] Plut. Thes. [c. 21] : Κατέσχεν εἰς Δῆλον. At Herodot. [7, 188] : Κατέσχε τῆς χώρης ἐς τὸν αἰγιαλόν. [Ib. 59; 6, 101; 8, 41.] Lat. quoque alicubi Applicare ad litus. Idem vero addidit et Lucas Act. 27, 40, ubi Κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν redditur Tendebant ad litus. [Cum ἐπὶ Polyb. 31, 25, 8.] Ap. Eur. autem sine præp. et cum alio acc., Cyclop. [222] : Λῃσταί τινες κατέσχον, ἢ κλῶπες, χθόνα. [Hel. 1222 : Ποδαπὸς δ' ὅδ' ἀνὴρ καὶ πόθεν κατέσχε γῆν; Κατέσχες per κατῆλθες exp. Hesych.] Hom. vero dixit [Od. A, 455], Νῆα κατισχέμεναι, sicut Lat. Navem applicare, potius quam Applicare sine adjectione, et Navem appellere. [Similiter Herodot. 8, 40 : Ἐς Σαλαμῖνα κατίσχει τὰς νῆας. De itinere pedestri Polyb. 5, 71, 2 : Κατασχὼν εἰς τὴν Γαλααδῖτιν. Improprie, Deverto. Eur. Ion. 551 : Προξένων δ' ἔν τῳ (Legendum του, de qua constr. dixi s. Ἐν vol. 3, p. 960, A. L. Dind.) κατέσχες;] || Κατέχειν dicitur λόγος interdum, ut Lat. Sermo invaluisse aut etiam Fama obtinuisse, obtinere, tenere. Thuc. 1, [10 : Μὴ γενέσθαι τὸν στόλον τοσοῦτον] ὅσον οἵ τε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. [Arrian. Exp. 2, 3, 2 : Λόγος δὲ περὶ τῆς ἁμάξης ἐκείνης παρὰ τοῖς προσχώροις πολὺς κατεῖχε. Similiter 1, 11, 10 : Ὁ πλείων λόγος κατέχει· 3, 3, 10 : Ὁ πλ. λ. ταύτῃ κ. 6, 11, 6 : Ὁ πᾶς λ. κ. Indic. 5, 8 : Διονύσου πέρι πολλὸς λ. κ. Ellendt.] Huc pertinet etiam κατέχειν pro Durare, hoc in l., quem Bud. ἀδεσπότως affert : Εἴκοσι γὰρ καὶ ἑπτὰ ἔτη κατέσχεν ὁ πόλεμος. Idem e Basil., Κατέχων καιρὸς, pro Præsens tempus, citat. || Pro Incumbo et Decumbo : ut inquit Idem, afferens e Theophr. [H. Pl. 3, 1, 5] : Ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσι. Sed et alium ex Eod. [C. Pl. 6, 17, 7] l. profert, ubi legitur de Iride, Ὅπου ἂν κατέχῃ [scrib. κατάσχῃ ex cod. Urb.]. Utrumque v. ap. eum Comm. p. 868. Quidam tamen pro κατέχῃ in hoc posteriori l. leg. suspicatur καθέζῃ : verum non solum prius illud κατάσχωσιν hoc κατέχῃ confirmat, sed etiam l. hic, quem ap. Plut. invenio [Mor. p. 203, E] : Οἱ δὲ, καίπερ ὄμβρου πολλοῦ κατέχοντος, ὁρμήσαντες. [Appian. Hisp. c. 54 : Νυκτὸς δὲ φόβοι πολλοὶ κατέσχον.] || At e Soph. εὖ καθέξει affertur in VV. LL. pro Bene habebit, Bene succedet. [El. 503 : Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.] || Κατέχομαι, Detineor, Retineor etc. sequendo activæ vocis signiff. Item κατεχόμενος, Deprehensus, et ἀπορούμενος, Bud. ex Plat. Leg. p. 307. Herodian. 3, [12, 20] : Συλληφθείς τε κατείχετο, ἐκπλαγείς τε τῷ πράγματι, ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει. Sed peculiari etiam signif. pro Afflatus sum numine, ἔνθεός εἰμι. Bud. p. 867, e Plat. [Ion. p. 533, E : Ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι· Menon. p. 99, D : Ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ. Κατεχόμενος καὶ μαινόμενος Ion. p. 536, D; et ib. B : Πολλοὶ ἐξ Ὁμήρου κατέχονταί τε καὶ ἔχονται. Κατασχεθῆναι Pollux 1, 16.] Idem affert e Pandectis κατέχομαί τινι pro Teneor, i. e. Obligatus sum.

|| Κατασχέω, inus. thema, a quo κατέχω mutuatur sua tempora, significat itidem Detineo, Occupo, Obtineo. Κατασχομένη, Velata, Operta : κατακαλυψαμένη, ut accipiunt ap. Hom. Il. Γ, [419] : Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῷ. Malim, Faciei obtento s. prætento velo : s. Faciei obtendens peplum, Peplum ante faciem tenens. Ita enim τὸ κατασχεῖν melius exprimeretur. [Κάσχετο per κατάσχετο exp. Hesych.]

|| Κατασχέθω [Præsens κατασχέθω nullum est, sed aoristus Κατέσχεθον], Detineo, Inhibeo. [Hom. Il. Λ, 701 : Τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας κάσχεθε.] Hesiod. [Theog. 575 : Καλύπτρην δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε. Soph. El. 754 : Μόλις κατασχεθόντες (libri pravo accentu κατασχέθοντες) ἱππικὸν δρόμον. Eur. Herc. F. 1210 : Κατάσχεθε λέοντος ἀγρίου θυμόν. || Teneo, Occupo. Æsch. Suppl. 1067 : Ζεὺς ... ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν (libri -σχέθων), i. e. Malorum finem afferens. || Pro simplici ἔχειν dixisse videtur Sophocles Ant. 1200 : Αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν (-έθειν libri)· quod interpretari licet καθ' ἡμῶν σχεθεῖν. Sed videndum ne Sophocles παρασχεθεῖν scripserit, ut παρέσχε εὔνοιαν dixit Trach. 708, et quæ sunt similia. G. D.]

|| Κατίσχω pro κατέχω, ut [Hom. Od. A, 455], Νῆα κατισχέμεναι, Appellere navem, Applicare : v. Κατέχω. [Apoll. Rh. 3, 57 : Ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει Αἰσονίδης.] Κατίσχεαι, Ion. pro κατίσχῃ. [Hom. Il. B, 233 : Γυναῖκα νέην ... ἥντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι. Per κατέχεις exp. Hesych. Herodot. 3, 28 : Κατίσχει σέλας ἐξ οὐρανοῦ. Aristot. H. A. 9, 40 : Ὥσπερ ἀράχνια κατίσχει ὅλον τὸ σμῆνος. Apoll. Rh. 2, 232 : Ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη μίμνειν. || Κατισχάνω, i. q. κατέχω. Hom. Od. T, 42 : Καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μηδ' ἐρέεινε.]

[Κατεψευσμένως, q. d. Ementito, Falso. Orig. C. Cels. p. 302, 311.]

[Κατεψηφισμένως, lectio vitiosa pro —ος ap. Aristot. Eth. Eudem. 3, 5, ex codd. correcta. Codex unus κατεψευσμένως.]

Κατηβολέω, Animam ago. Nicandri enim schol. κατηβολέων accipit pro λειποθυμῶν, τὴν ὑστάτην εἱμαρμένην ἔχων, Al. 193, de eo, qui cicutam hausit : Ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει Οἷα κατηβολέων· ψυχὴ δ' ἀϊδωνέα λεύσσει· quem l. idem sic reddit paraphrastice, Ὁ δὲ οἷον ἐν καταβολῇ ὢν, καὶ κάτω διὰ λειποθυμίαν βλέπων, ὀλίγον ἀέρα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἕλκει, τὸν θάνατον ὁρῶν καταπίπτοντα. Ubi nota eum κατηβολεῖν accipere pro ἐν καταβολῇ εἶναι. [Ib. 458 : Ὄφρα κατηβολέων ὀλοὸν διὰ κῶμα κεδάσσῃ.] Galen. vero in suo Lex. Hipp. κατηβολῆσι ex Hippocr. affert pro περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν, Repetentibus accessionum initiis.

[Κατηβολή. V. Καταβολή.]

[Κατηγεμὼν, Κατηγέομαι et alia hujusmodi. V. Καθ—.]

[Κάτηγμα. V. Κάταγμα.]

Κατηγορέω, Adversus aliquem loquor, Accuso, Reprehendo. [Aristoph. Vesp. 840 : Σὺ δὲ κατηγόρει παρὼν, i. e. Tu accusatoris munere fungere. Ib. 842 :

Ἀλλ' ἄτερός φησιν κύων κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν· Pl. 917 : Κατηγορεῖ δὲ τίς; Plato Min. p. 320, E : Εὐλογοῦντες ἢ κατηγοροῦντες.] Cum genitivo personæ [Herodot. 8, 60 : Παρεόντων τῶν συμμάχων κατηγορέειν. Aristoph. Pl. 1073 : Κατηγόρει γέ σου. Plato Menex. p. 244, E : Εἴ τις βούλοιτο τῆς πόλεως κατηγορῆσαι δικαίως· et alii quivis.] Isocr. Paneg. : Κατηγοροῦσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. [Cum genit. sequente ὡς, Xenoph. H. Gr. 7, 1, 38 : Κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος ὡς οὐ συσκηνοῦν ἐθέλοι αὐτῷ. Sequente ὅτι, 1, 7, 10 : Κατηγορῶμεν αὐτῶν ὅτι ἔπεισαν τοὺς ξυνάρχοντας.] Interdum cum gen. præfixa præpos. κατά. Xenoph. Hell. 1, [7, 9] : Κατηγορούντων κατὰ τῶν στρατηγῶν. [Lucas Ev. 23, 14 : Οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.] Dicitur et κατηγορῶ τούτους πρός σε. [Plato Euthyphr. p. 2, C : Ἔρχεται κατηγορήσων μου ... πρὸς τὴν πόλιν.] Plut. Poplic. [c. 4] : Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν. Jungitur etiam accusativo personæ. Chrysost. Ad Rom. 4 : Ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. Cum genitivo rei, Demosth. : Κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. [Τῶν βεβουλευμένων p. 1444, 20. Τῆς ῥώμης Isocr. p. 27, C.] Cum accus. rei [Eurip. Heracl. 418 : Τῶν δὲ μωρίαν ἐμὴν κατηγορούντων·] Xenoph. [Mem. 1, 3, 4] : Τῶν ἄλλων τὴν μωρίαν κατηγόρει. Isæus p. 87, 39.] Cum genit. personæ et accusat. rei [Soph. OEd. T. 514 : Δείν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν. Eurip. Ion. 931 : Τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς; Or. 28 : Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; Plato Rep. 10, p. 605, C : Τό γε μέγιστον κατηγορήκαμεν αὐτῆς.] Plut. Lycurgo, Τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου, Hac in re accusant Agesilaum, vel, Hac de re, vel, In hoc Agesilaum reprehendunt. Dicitur et κατηγορῶ σου περὶ τούτου. Thucyd. [8, 85] : Κατηγορήσοντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου, καὶ περὶ αὐτοῦ ἅμα ἀπολογησόμενον, ubi observandum est obiter κατηγορεῖν et ἀπολογεῖσθαι opponi, ut et apud alios passim. Annotatur dici etiam κατηγορῶ σε φόνου, sicut vice versa κατηγορῶ σου φόνον. Citatur et ex Gazæ Gramm. 4 cum duobus genitivis, uno personæ, altero rei, κατηγορῶ σου κλοπῆς. [Demosth. p. 515 extr. : Εἰ παρανόμων ἢ παραπρεσβείας ἤ τινος ἄλλης τοιαύτης αἰτίας ἤμελλον αὐτοῦ κατηγορεῖν. Sozom. H. E. 1, 5 : Ψεύδους κατηγορεῖν τῶν πλασμάτων.] In voce passiva dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, De hoc accusaris, Hoc dicitur adversus te. [Herodot. 7, 205 : Σφέων μεγάλως κατηγόρητο μηδίζειν. Soph. OEd T. 529 : Κατηγορεῖτο τοὐπίκλημά μου.] Plato Apol. Socr. [p. 18, A] : Δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, Ad ea de quibus primum accusatus fui. [Rep. 4, p. 420, A : Ἔστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα. Xenoph. H. Gr. 5, 2, 35 : Κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου ὡς βαρβαρίζει· 3, 5, 25 : Κατηγορουμένου αὐτοῦ καὶ ὅτι ὑστερήσειεν εἰς Ἁλίαρτον.] || Κατηγορῶ, Indico, Arguo. [Herodot. 3, 115 : Αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὥς ἐστι Ἑλληνικὸν, et iisdem fere verbis Pausan. 10, 35, similibus Oppian. Cyn. 2, 295. Æsch. Ag. 271 : Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ. Soph. Aj. 907 : Ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος ... κατηγορεῖ· quod per σημαίνει, λέγει exp. schol. Platō Phæd. p. 73, B : Ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει· Alcib. 1 p. 105, A : Νῦν δὲ ἕτερα κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτόν σε· 118, B : Ὡς ὁ λόγος σου κατηγορεῖ καὶ σὺ σαυτοῦ. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 3 : Νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν.] Demosth. [p. 1107, 18] : Ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Julian. Imp. : Ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν, i. e. παριστᾷ καὶ δεικνύει, Bud. Idem ap. Basil. : Τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν τῆς ψυχῆς ἔκλυσιν κατηγορεῖ, interpr. Prædicat, et Exprobrat, ex Seneca. Itidemque κατηγορεῖς ait posse verti Exprobras in hoc Demosth. [p. 315, 18] loco : Ἀγαθῇ δὲ [οὐχ ὁρᾷς] τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. V. Comm. p. 1093. Sed et observandus est hoc l. usus particulæ ὡς cum κατηγορῶ. Idem Bud. κατηγορεῖν exponit Præ se ferre hoc in l. Luciani [Nigrin. c. 21] : Πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, Ineptiam multam præ se ferentes. [Hic quoque nihil aliud significat quam Indicantes, Prodentes.] || Κατηγορεῖν quidam Denuntiare interpr. in hoc Thuc. l. 1, [91] : Καὶ σαφῶς κατηγορούντων, ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἥδη ὕψος λαμβάνει. || Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, Prædico hoc de illo, vel Dico hoc de illo. Sic Philo De mundo : Τοὺς τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, Qui de mundo ortum et interitum prædicant, Bud. Aristot. Metaph. 7 [?] : Συμβήσεται τἀναντία τοῦ αὐτοῦ κατηγορεῖν. [Passiv. ib. c. 2 : Τὸ τῆς ὕλης κατηγορούμενον.] Alex. Aphr. De fato [c. 8] : Ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀναιτίως γεγονέναι πείθουσιν αὐτοὺς, ἐπὶ τούτων τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, De iis prædicant vel dicunt ταυτόματον. [Et paulo post iterum.] Idem, Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ προκείμενα [et simillime c. 7 extr.], In quibus significatis hæc vocabula accipiantur, Bud. Cum περὶ junxit Plut. Ad Col. [p. 1120, A] : Εἰ περὶ ἵππου τὸ τρέχειν κατηγοροῦμεν, οὗ φησι ταυτὸν εἶναι τὸ περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι, Appellatione ipsa significari et declarari, Vel, Nomine ipso indicari, ut Bud. interpr. Galen. Therap. 14 : Ἀπὸ μὲν τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ μίξει τοὔνομα αὐτῷ τιθέσθω, κατηγορείσθω δὲ τοῦτο τὸ κρατούμενον. [Dionys. A. R. 2, 48 : Οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς οἴονται θεοῦ πολεμικῶν ἀγώνων ἡγεμόνος ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων κατηγορῆσθαι.]

Κατηγόρημα, τὸ, Id de quo quis accusatur, Crimen quod alicui objicitur. Demosth. Pro cor. [p. 314, 21] : Πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Ad propria crimina mentis tuæ, Bud. [P. 369, 9 : Ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πάντα κατηγορήματα τούτου. Dionys. A. R. 7, 64.] Plut. Gaio, Καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτοῦ κατηγόρημα, τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων. || Citatur etiam pro Accusatione e Plat. Leg. 6, [p. 765, B]. V. Ἀπηγόρημα. [|| Indicium. Polemo Physiognom. 1, 15 : Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς τράχηλος, μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα.] || K., sequendo significationem quam dialectici dant verbo κατηγορεῖν, Quod dicitur de aliquo, vel prædicatur, vulgo Prædicatum. Cic. Tusc. 4, [9] : Distinguunt illud etiam, ut sit libido earum rerum, quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορήματα dialectici appellant, ut, habere divitias, capere honores. V. Εὐκατηγόρητος [et Diog. L. 7, 63, 64, Aristot. Metaphys. 6, 1, Apollon. De synt. p. 36, 14; 295, 26. Ἐλάττονα κατηγορήματα Stoicorum ib. p. 279, 2.]

[Κατηγορησείω, Accusare cupio. Agathias 4, p. 103 ed. Lugd.]

[Κατηγορητέος, ά, ον, Accusandus. Athanas. vol. 1, p. 432, E Commel. : Οὐ κατηγορητέοι οἱ ἀπόστολοι. Kall. || Κατηγορητέον, Accusandum. Plato Gorg. p. 508, B : Ὅτι κ. εἴη καὶ αὐτοῦ καὶ υἱέος καὶ ἑταίρου, ἐάν τι ἀδικῇ. Isocr. p. 27, A : Οὐ κ. τῶν πραγμάτων τούτων ἐστί. Philo vol. 2, p. 646.] Κατηγορητέον αὐτοῦ, Accusandus ipse. Plut. Galba. [|| Arguendum, Dicendum. Plato Theæt. p. 167, A : Οὐδὲ κ. ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθὴς ... ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός.]

Κατηγορία, ἡ, Accusatio. [Pollux 3, 138; 5, 117; 8, 30, 143.] Thucyd. 3, [52] : Κατηγορία μὲν οὐδεμία προετέθη. Idem αἰτίαν et κατηγορίαν ita distinguit 1, [69] : Αἰτία μὲν γὰρ, φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, Accusationem instituere, vel simpliciter Accusare, ap. Thucyd. [Xen. Anab. 5, 8, 1] et alios. [Etym. M. p 497, 20 : Κατηγορίαν ποιούμενοι τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τῆς πόλεως.] Κατηγορίαν ἔχειν, Accusari. [Antiatt. Bekk. p. 102, 11, Phot., Suid. : Κατηγορίας ἔχω· ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι. Δημοσθένης Περὶ στεφάνου.] Citatur ex Æschine κατηγορίαι Ἀμφισσέων passiva signif., Accusationes adversus Amphissenses. [Isocr. p. 112, A : Πολλαὶ κατηγορίαι κατ' αὐτῆς γεγόνασιν. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 31 : Κατηγορίαι ἐγίγνοντο πολλαὶ τῶν Ἀθηναίων ἃ παρανενομήκεσαν.] Sic e Demosth., κατηγορία μου, Mei accusatio. Idem Pro cor. μέμψιν et κατηγορίαν copulavit. Opponuntur κατηγορία et ἀπολογία. Lucian. : Πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ. || Κατηγορίαι decem apud dialecticos, quæ vulgo Prædicamenta, ad quas vox omnis simplex refertur; sunt autem hæ, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. [Suidas : Κ. παρὰ φιλοσόφοις ἢ ἐπὶ πλέον λέγεται καὶ γίνεται, ἢ ἐπ' ἴσης, ἐπ' ἔλαττον δὲ οὐδέποτε· καὶ ἐπὶ πλέον μὲν, ὅτε τὰ καθολικώτερα κατηγοροῦνται τῶν μερικωτέρων. Καθολικώτερα οὖν εἰσὶ τὰ

ἐπάνω, μερικώτερα δὲ, τὰ ὑποκάτω. K. δέ ἐστιν οἷον προσ- A
ηγορία τις λεγομένη ἁπλῶς. Εἰσὶ δὲ αἱ πᾶσαι δέκα, ἤγουν γενικώτατα γένη, ὑφ' ἃ ἀναφέρεται πᾶσα φωνὴ, Οὐσία, ... Ἔχειν. Τούτων ἡ μὲν Οὐσία ἐστὶν ὑποκειμένη, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐννέα ἐν ὑποκειμένῳ. Hæc legisse me arbitror ap. Alex. Aphrodis. in Top. Aristot. Kust.] Lucian. Demon. [c. 56] : Εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, Accusatorius, Ad accusationem pertinens. Ap. Plut. vero etiam pro Accusatore, s. Delatore, Bud. [Galba c. 8 : Ἀπόνιον δέ τινα τῶν κατηγορικῶν ἀνατρέψαντες, ἁμάξας λιθοφόρους ἐπήγαγον. || Proclivis ad accusandum et vituperandum. Plut. Mor. p. 558, D : Ὥσπερ ἀντιφράγματα ... πρὸς τοὺς ἄγαν πικροὺς καὶ κατηγορικοὺς ἐκείνους. Erotian. Præf. : Κατηγορικὴν οὐκ ὀλίγοι πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν.] || Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, citatur e Martiano Capella [4, p. 121], qui Dedicativam et Abdicativam interpr. V. Ἀποφαντικός. B

[Κατηγορικῶς, Accusatorie, Criminose. Joseph. B. J. proœm. § 4 : Ὅσα πρὸς τοὺς τυράννους ἢ τὸ λῃστρικὸν αὐτῶν κατηγορικῶς λέγομεν. Angl.]

Κατήγορος, ὁ, Accusator. [Herodot. 3, 71 : Οὐκ ἄλλος ἐμεῦ κ. ἔσται· 8, 88. Soph. Tr. 814 : Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Plato Apol. p. 18, B : Ἐμοῦ πολλοὶ κατήγοροι γεγόνασι πρὸς ὑμᾶς. Sæpissime ap. oratores, velut] Æschin. In Ctesiph. [p. 82, 23] : Μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι, μήτε τῷ τὴν γραφὴν τῶν παρανόμων φεύγοντι. [|| Index, Proditor. K., ἡ, Æsch. Sept. 439 : Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κ. Xenoph. OEc. 20, 15 : Ἡ ἐν γεωργίᾳ (ἀμέλεια) ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς.]

Κατήκοος, ὁ, ἡ, [Auscultator. Herodot. 1, 100 et Dio Cass. 42, 17 : Κατάσκοποι καὶ κατήκοοι. ||] Dicto audiens, Morigerus. [Soph. Ant. 642 : Γονὰς κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν.] Plato [Menon. p. 71, E : Κατήκοον οὖσαν τοῦ ἀνδρός·] Rep. 6, [p. 499, B], κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim vero πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος a Plut. Fabio [c. Pericl. Comp. c. 1], Consilio C
prudentis obtemperans. Ubi observa κατήκοος cum gen. [Plato Rep. 8, p. 562, D : Τοὺς ... τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει.] || Subjectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicujus. [Herodot. 1, 72 : Ἔσαν οὗτοι Μήδων κατήκοοι· et al.] Pausan. in Atticis, Ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοί εἰμι, pro Sum tibi subjectus. [1, 141 : Κροίσῳ ἔσαν κατήκοοι· 3, 88. Sine casu 7, 155 : Οὐ βουλομένων τῶν πολιητέων κατηκόων ἔτι εἶναι.] || Pro Attentus, ut Ἔσσο κατήκοος ex Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 428 : Ἀλλά μοι ὡς θεὸς ἔσσο κ.] citatur pro Attentus sis, Audi. [Antiphil. ib. 6, 199 : Ἧσθα γὰρ εὐχωλῇσι κ.] Sic ap. Plat. Axiocho [p. 365, B], κατήκοος λόγων pro ἀκροατὴς, Auditor. [Suidas : Κατήκοε, ἀκροατά. « Ὦ μεγίστη θεῶν καὶ τῶν σῶν κατήκοε θεραπόντων. » Καὶ αὖθις « Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐγένοντο κατήκοοι. »]

[Κατηκριβωμένως, Accurate. Galen. vol. 12, p. 90, ubi vitiose κατακρ. λέγομεν. G. Dind.]

[Κατήκω. V. Καθήκω.]

[Κατηλέπω.] Κατηλέποντα Hesych. affert pro φροντίδας ποιοῦντα. [Malim Κατηλέγοντα ab ἀλέγειν, i. e. φροντίζειν, supra : unde Ἀνηλεγὲς, ἀφρόντιστον. Albert.]

Κατῆλιψ, ιφος, ἡ, [Obscure de etymologia Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1200 : Κατῆλιψ κατήλιφος· σημαίνει δὲ τὴν μέσην στέγην ἀπὸ τοῦ πηλοῦ ἤ τινος τοιούτου, ἐφ' ὧν τὰ καταστρώματα τίθενται, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός· ubi Lobeckio Paralip. p. 290 scribendum videbatur ἀπὸ τοῦ κατειλῆφθαι ὑπὸ τοῦ ξύλου ἢ ... Πηλοῦ si recte legitur, a κατηλίφθαι potius derivasse videbitur grammaticus. G. D.] Hesychio est μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς ἡ βαστάζουσα τὸν ὄροφον : nonnulli vero, inquit, esse volunt ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ : quod et melius est. Usus est hoc voc. Aristoph. Ran. [564.] Ibi enim πανδοκεύτρια dicit, Νὼ δὲ δείσασαί γέ πω (Hercule stringente ensem), Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν. Ubi schol. itidem κατήλιφα esse dicit τὴν μεσόδομον : sed addens, Vel τὴν κλίμακα. Sic Lucian. [Lexiph. c. 8] : Ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥιχησά- D

μενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει. Κατάλιψ Hesychio μεσόδμη. [Κατᾶλιψ forma Dorica, ut videtur.]

[Κατηλογέω, i. q. ἀλογέω, Contemno, Nihili facio. Cum genit., Herodot. 1, 84 : Κατηλόγησε τούτου· 144, τὸν νόμον. Cum accus., 3, 121 : Κατηλογέοντα τὰ Ὁροίτεω πρήγματα. Schweigh. Parthen. c. 23 : Κατηλόγει αὐτοῦ. Joseph. A. J. 12, 4, 6 : Τῆς μὲν τῶν βοηλατῶν γνώμης κατηλόγησε.]

Κάτηλυς, ὁ, ἡ, Declivis : ut κατήλυδα πέζαν, Nonn. [Jo. c. 4, 216.]

Κατήλῡσις, εως, ac Κατηλῡσίη, ἡ, Descensus : ut Epigr. [Anth. Pal. 10, 3] : Εἰς Ἀΐδην ἰθεῖα κ. [Simonid. ib. 6, 217 : Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν.] Apoll. [Rh. 4, 886] : Δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ ζεφύροιο. [|| Reditus. Diodor. 12, 75 : Πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν κατηλύσεως. Nam sic Wessel. emendavit quod in libris est καταλύσεως. Κατήλυσις per κατέλευσις exp. Hesych., per ἡ πόρνη Suidas, cui ἡ πορεία restituit Koen. ad Gregor. p. 526.]

Κατῆμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus, καθημέραν. [Scribendum Κατ' ἦμαρ. V. Ἦμαρ.]

Κατημελημένως, Cum neglectu. [Procop. Hist. p. 17, C : Ἔλουσε τὸν Ἀρσάκην καὶ τἆλλα οὐ κ. ἐκόσμησε.] Quidam Neglectim interpr. s. Contemptim.

Κατημελὴς [?], Hesychio [et Photio] κατήκοος. [Hesych. paullo ante Κατηλέτης (?), ἐπήκοος.]

[Κατημύω, Declino, Decido. Apoll. Rh. 3, 1400 : Ἔρνεα ... φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε κλασθέντα ῥίζηθεν. De animo demisso 2, 862 : Κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι θυμόν· quod schol. exp. ἐστύγνασαν, ταῖς λύπαις κατεκλίνθησαν.]

[Κατηναγκασμένως, Coacte, Necessario. Diodor. 15, 50 : Ἀποφαινόμενοι τὰ τοιαῦτα φαντάσματα κ. γίνεσθαι χρόνοις ὡρισμένοις. Clem. Al. p. 929, 29 : Τὸ κάλλος ... ἐρωτικὴν διάθεσιν ἐμποιεῖ μόνον, οὐ μὴν κ. Scott. Orig. C. Cels. 2, p. 74 : Εἰ γὰρ τὸ Πάντως ἀκούει ἀντὶ τοῦ κατηναγκασμένως, οὐ δώσομεν αὐτῷ· δυνατὸν γὰρ ἦν καὶ μὴ γενέσθαι. Seager. Greg. Nyss. Wakef.]

Κατήνεμος, ὁ, ἡ, Ventis obnoxius s. expositus, Ventosus. [Theophr. De vent. c. 34 : Τὰ πρὸς βορέαν καὶ ὅλως κατήνεμα. K. χωρίον Pollux 5, 110. Κατήνεμοι ἄκραι 1, 115. Ælian. N. A. 4, 6; Pollux 1, 79; schol. Hom. Il. B, 632. Wakef.]

[Κάτηξις. V. Κάταξις.]

Κατήορος, ὁ, ἡ, Dependens, Demissus, opp. τῷ ἐπήορος. Apoll. Arg. 2, [1042] : Λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον. Et Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 260] : Κατήορα βόστρυχα κεύθεις, Pendentes cincinnos, s. Demissos, Promissos. [Eur. Tro. 1097 : Τέκνων δὲ πλῆθος ἐν πύλαις δάκρυσι κατάορα στένει. Δάκρυσι κ. dici videntur quæ lacrimantes matrum ulnis implicantur. Heramann. apud Seidler.]

[Κατηπειγμένως, Festinato. Heliodor. 8, 1. « Schol. Eurip. Or. 1434. » Boiss.]

Κατηπιάω, Mitigo, Delinio, Lenio. Hom. Il. E, [417] : Ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι· est autem κατηπιόωντο poetice pro κατηπιάοντο, sicut ἠβόω pro ἡβάω. [Hesych. : Κατηπιῶντο, κατεπραΰνοντο. Κατηπιόωντο, ὁμοίως.]

[Κατηρεμίζω.] Κατηρεμέω, Quiescere facio, Sedo. Xen. [Anab. 7, 1, 22], de militibus iratis : Βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, Pacare. [Legendum κατηρεμίσαι cum L. Dindorfio.] Et paulo post [24] : Ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, καὶ κατηρεμήθησαν. Legitur tamen ibi [in libris pluribus] et κατηρεμίσθησαν a Κατηρεμίζω, quod ejusd. est signif. [Quod nunc recte restitutum. Plut. Mor. p. 384, A : Πολλάκις (τὰ ὀσφραντὰ) ἀμβλύνει καὶ κατηρεμίζει τὴν αἴσθησιν.]

Κατηρεφὴς, ὁ, ἡ, Tectus, Coopertus. [Κατηρεφέας σηκοὺς Hom. Il. Σ, 589. Κατηφερεῖ πέτρῳ Soph. Ph. 272; τύμβῳ Ant. 885; στέγῃ El. 381. Στέγην, ἣ κατηρεφεῖς δόμοι, Eur. Hipp. 468. Plato Critia p. 116, B : Κατηρεφεῖς (νεωσοίκους) αὐτῇ τῇ πέτρᾳ.] Quod est a Κατερέφω : κατηφερὲς enim δάφνῃσι σπέος [Hom. Od. I, 183], Quod illis tegitur tanquam tecto. [De arboribus Theocr. 7, 8 : Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.] At κ. κῦμα, Unda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit [Od. E, 366]. Et contra κατηρεφὲς, quum περὶ τοῦ οἰκήματος dicitur, pro χθαμαλόν. Eust. [p. 1621, 39. Sic exp. Od. N, 349 : Τοῦτο

δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές. Hesych. : Κατηρεφέας, καταστέγους. Κατηρεφὲς, κατεστεγασμένον· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν (legitur ταπεινοστεγῶν) κατηρεφέας. Οἱ δὲ πέρας (corrige πέτρας). Idem comparat. Κατηρεφέστερον annotavit, quem exp. κατεστεγασμένον μᾶλλον. G. D. De pede vestimentis tecto Æsch. Eum. 294 : Τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα. || Abundans, Plenus. Anacreon ap. Athen. 1, p. 12, A : Τράπεζαι κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν.]

Κατήρης, ὁ, ἡ, Pendens. Hesych. enim κατήρη exp. κρεμαμένην. Ex Eur. [Iph. T. 1346] affertur κατήρει ταρσῷ, pro Remigio. At κατῆρες πλοῖον, Bud. e Valla interpr. Navigium actuarium. [Mira Hesychii interpretatio est κρεμαμένην, quum κατήρης, quod ab verbo ἄρω recte derivat Valck., Aptatum, Instructum significet. Rectius igitur idem Κατεῖρες (i. e. Κατῆρες) per κατηρτισμένον, εὐήρετμον, explicat : nam sic scripturam codicis κατηρτισμένοι ἐν ἐρήμῳ correxit Seidlerus ad Eurip. El. 493, probabilius quam Ruhnkenius, qui κατηρτισμένον ἐν τῷ ἐρέσσειν conjecerat, collato Herodoti l. 8, 21 : Εἶχε πλοῖον κατῆρες ἑτοῖμον, ubi certam quandam navigii speciem designari manifestum est, quod non fugit Vallam, qui navem actuariam intellexit. A primitiva signif. non multum recessit Euripides, qui in Suppl. 122, Τὸν κατήρη χλανιδίοις, Tectum s. velatum dixit : quo l. tamen ego non utar ad κατήρεις ἁμάξας ap. Hesych. s. v. Καράρυες contra Hemsterhusii conjecturam probabilem κατηρεφεῖς defendendas. Similiter ἔρπυλλος dicitur λασίοισιν ἀεὶ φύλλοισι κατήρης ab Nicandro Th. 69. Audacius vero Eurip. El. 493 de vino ἀνθοσμίᾳ : Παλεόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε ὀσμῇ κατῆρες. G. Dind.]

[Κάτηρυς, υδος, ἡ.] Κατήρυδες Hesychio sunt αἱ βρίθουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι, Vites præ pondere defluentes. Ita autem vocat, inquit, τὰς χρυσᾶς ἀμπέλους, παρόσον, οὐκ ἐκλαδεύοντο. [Non suspectum vocabulum Lobeckio Paralip. p. 254.]

Κατήρυτον, Hesych. affert pro κεκαλυμμένον καὶ κατεχόμενον. [Corruptum ex κατήρη τὸν ..., quod restituit Musgr. ad Eur. Heracl. 633.]

Κατήφεια, et Ionice Κατηφείη [vel Κατηφίη, ι producto, quod Hesych. exp. αἰσχύνη, στυγνότης], ἡ, Vultus demissus, Vultuosa tristitia, Pudor cum mœrore, ut Bud. interpr. [Hesych. : Κ., στυγνότης, ὄνειδος, αἰσχύνη, αἰδὼς, ἀνία.] Ac ita sane et Plut. Π. δυσωπίας [p. 528, E] tradit, κατήφειαν definiri λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, Mœrorem et animi molestiam, quæ efficit ut vultu simus demisso. Recte itaque Hom. eam opponit τῇ χαρᾷ, et conjungit cum τῷ ὀνείδει, Il. Γ, [51] : Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ· P, [556] : Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσεται· Π, [498] : Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές. [Rhianus ap. Stob. Flor. 4, 34 : Καί οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφίη καὶ ὀϊζύς. Quam terminationem libri quidam præbent Apoll. Rh. 3, 1402; sed -είη 4, 205, 594.] Sic Plut. cum ἄχος copulat, Coriol. [c. 20] dicens, Τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινή. Philo cum σύννοια, V. M. 3, [p. 764, D] : Συννοίας καὶ κατηφείας μεστὸς ἦν, οἰδῶν ἐπὶ τῇ τοῦ πλήθους παρανομίᾳ. Rursum Plut. cum σιωπὴ, Public. [c. 6] : Ἦν κατήφεια καὶ σιωπὴ τῶν ἄλλων. [Et Appian. Pun. c. 81. « Maximus 38 : Κατηφείῃσιν ἔχοιο, fort. κατηφείῃ συνέχοιο. » Schneid. Philostr. p. 941 : Τίς ἡ κατήφεια αὕτη;]

[Κατηφέρεια, ἡ, ex Eustrat. In Nicom. 1, p. 15, 6, memorat Lobeck. Phryn. p. 699. Quod vix dubitari potest quin καταφέρεια sit scribendum.]

Κατηφέω, Sum vultu demisso, præ pudore sc. aut tristitia : quod et κατωπιᾷν dicitur, ex oculorum dejectione. [Hesych. : Κατήφησας, κατηνίασας. Κατηφήσας, κατανιαθείς. Et (post Καταφατικήν) : Καταφήσας, ἀπορήσας, ἀνιάσας. Signif. transitivæ, quam huic verbo tribuere videtur grammaticus, exx. desideramus.] Hom. Il. X, [292] : Στῆ δὲ κατηφήσας. [Od. Π, 342 : Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ. Eur. Med. 1008 : Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς; Apoll. Rh. 2, 443, 888; Callim. Epigr. 21.] Philo V. M. 1 : Κατηφοῦσαν ἀεὶ καὶ στένουσαν, Animi mœstam semper et gementem. 3 : Ἐπανήει χαίρων ἅμα καὶ κατηφῶν. [Idem p. 884, A : Συννοίας γέμοντες κατήφουν. Hemst.] Aristot. H. A. 8, [24] de equo lymphato : Κατηφεῖ δὲ ἀεὶ κἂν λυττήσῃ· pro quo paulo ante dicit κατωπιᾷ.

Κατηφὴς, ὁ, ἡ, Qui est vultu demisso, frontem et supercilia remisit, præ pudore sc. aut mœrore [Hesych. : Κατηφέα, κατηφῆ, στυγνά. Hom. Od. Ω, 432 : Κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί. Eur. Or. 879 : Τὸν μὲν κατηφῆ. Κατηφὲς ὄμμα Heracl. 633, et Hippocr. p. 1121, D. Κατηφέες ὀφθαλμοὶ p. 1217, A] : unde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnunquam Subtristis, ut ap. Plut. de Pompeio fugiente [Vitæ c. 73]. Sic Aristot. H. A. 6, [18] de equabus equientibus : Ὅταν ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ γίνονται κατηφέστεραι. [Κατηφεῖς κύνες Pollux 5, 62.] Plutarchus : Εὖ μάλα κατηφὴς καὶ δεδακρυμένος. Theophyl. Ep. 29, paupertatem esse dicit κακὸν ῥαθυμοποιὸν, κατηφές : ut vicissim divitiæ frontem et supercilia erigunt. [Porphyr. V. Plotini p. 96, ubi v. annot. Creuzer. K. ὑμνῳδία Theoph. Sim. Hist. 1, p. 37, 10 ed. Bonn. Τὸ κατηφὲς τῆς ἐσθῆτος ib. 6. Jacobs. Comparat. Themist. Or. 33, p. 366, D : Κατηφεστέρους ποιήσασα ἐκ τῆς συνοίας.] Grammatici derivatum volunt ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν : quod etymon a signif. est minime alienum. [!! Figurate χωρίον κατηφὲς Pollux 5, 110. Himer. Or. 9, 3 : Νεῖλος δὲ ἐδόκει μοι κατηφὴς, καίπερ πλημμυρῶν τοῖς ῥεύμασι· 9, 4 : Ἄμπελος δ' ἦν κατηφὴς καὶ σκυθρωπὸς οἶνος καὶ βότρυς ὥσπερ δακρύων. De colore fusco id. Ecl. 12, 7 : Ἔχρωσα δ' ἂν καὶ κατηφεῖ χρώματι τὰ καλὰ Καλλιρρόης νάματα. Philostr. p. 556 : Λίθος κ. καὶ μέλας.]

[Κατηφιάω.] Dicitur et Κατηφιάω, pro illo κατηφέω, ut μειδιάω pro μειδάω, et ἀκηδιάω pro ἀκηδέω. [Philo p. 967, C : Μὴ μειδιῶμεν, κατηφιῶμεν. Hemst.] Plut. Cons. ad Apoll. [p. 119, C], de Antigono rege : Πυθόμενον τοῦ υἱοῦ τελευτὴν ἐν παρατάξει, μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατηφιάσαντα, προσειπεῖν, et quæ sequuntur. Ubi Bud. interpr. Mœsto vultu cogitantem. [Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 3, 1; Heliodor. 10, 30. Κατηφιᾷ Themistio Or. 8, p. 102, D, restituit Jacobs. Κατηφιῶντος Joseph. Genes. p. 40, B. Κατηφιῶν Georg. Pach. Mich. Pal. p. 352, D.] Ionice pro κατηφιάων dicitur Κατηφιόων [Apoll. Rh. 1, 461; 3, 123]. Greg. Naz. Carm. : Κείμενος ἐν μέσσοισι κατηφιόων καὶ ἄναυδος, Mœstus et tacitus. [Quint. Sm. 3, 9 : Κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι. Κατηφιόωσα Nonn. D. 8, 11; 33, 25.] Iidem Iones dicunt Κατηφίη pro κατήφεια, e quo derivari verbum κατηφιάω potest, ut ἀκηδιάω ex ἀκηδία.

[Κατηφὼν, ὁ, ἡ.] Κατηφόνες, Hesychio καταίσχυντοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες, [στυγνοὶ ἢ ἀναίσχυντοι Phot. p. 149, 20,] Pudefaciendi, Pudore et probris digna committentes : ex Hom. sc. Il. Ω, [253] ubi Priamus suos filios increpans dicit : Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. Suid. exp. ἀναίσχυντοι et στυγνοί : schol. ἄξιοι καταφονευθῆναι. Utriusque expos. meminit Eust. quoque, exponens sc. et φόνου ἄξιοι, et ἐπονείδιστοι : qui et appellative accipi posse ait pro κατήφειαι, Probra : ut sit quod alibi Hom. dicit κάκ' ἐλέγχεα. [Qui Homericum κατηφόνες interpretati sunt κατήφειαι in substantivis numerarunt; Aristarchus quid senserit, parum claret; nisi forte ex eo quod κατηφόνες scripsisse dicitur ab scholiasta ὡς Μακεδόνες, vel, ut alius ait, ὡς σειρηδόνες, κληδόνες, quæ omnia sunt vocabula animantium, non affectionum, conjecturam ducere libet, eum intellexisse tristitiæ conciliatores vel etiam, quod probrosius est in mares dictum, conciliatrices; nam ex duobus postremis exemplis, quæ non temere apposita videntur, sicut ex Arcadii supplemento in cod. Havn. p. 16, 3, et Etym. M. p. 513, 31 : Κολοφών καὶ κατηφών ὀξύνεται ὡς θηλυκά, colligi potest, de hoc veteres idem statuisse quod de ἀρηγών, unius generis esse feminina. Accentus solus id non demonstrat, quum ἀλαζὼν commune sit, neque apparet omnino, cur Aristarchus κατήφονες scribere noluerit ut καταπύγονες, nisi generi feminino affixum esse credidit. Cur autem hoc crediderit vix suspicari licet, quum loco Homerico utrumque genus aptum sit, neque Crates κατηφέες scripsisset, si nomen κατηφὼν ei fuisset aliunde cognitum. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 173.]

Κατηχέω, Sono : unde κατηχοῦντες τόποι, de quo

lege in Ἀντηχέω. [Philostr. p. 791 : Ἁρμονία κατηχεῖ τῆς θαλάττης. Schneid.] || K. σε τοῦτο, Insono tibi hoc, tuis auribus; scimus enim præp. κατὰ præfixam in compositione, e verbis neutris sæpe activa, s. ἐξ ἀμεταβάτων μεταβατικὰ facere. Sed κατηχεῖν peculiariter dicitur is, qui rem quampiam insonat ejus auribus, quem docere vult : adeo ut perinde sit ac si dicas, Viva voce doceo s. erudio. Sic autem verbum Insono cum acc. legisse mihi videor, ac certe rationi consentaneum atque adeo analogiæ significationis, quam habent aliquot alia hujusmodi compp., judicatum iri hunc τοῦ Insono usum existimo : si Insono hoc auribus ita accipiamus ac si disjuncta præp. a verbo diceretur Sono hoc in auribus. Utut sit, docendi saltem gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius signif. venio. Lucian. [Asini c. 48] : Ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Paulo post διδάσκειν pro eod. dixit. Et pass. [scriptor Philopatridis c. 17, ubi sensu Christiano dictum esse monet Valck.] : Εὐστόμει· καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος πείθου παρ' ἐμοῦ. At in VV. LL. affertur ex eod. Luciano [Jov. trag. c. 39. Courier.] cum dat. μύθοις, pro Personant fabulis, Fabulis initiant : quo in l., si mendo caret, subaudiendus videtur acc. pers. Sed male in illis exp. κατηχοῦσι μύθοις, Fabulis personant, initiant lectorem, quum potius Personare sit κατηχεῖσθαι : ut κατηχοῦμαι ταῦτα reddatur, Aures meæ his vocibus personant. Suidas κατηχῶ pro προτρέπομαι vel παραινῶ jungi accusativo tradit : proferens tamen locum, in quo nullus additur acc. : hunc sc. e Piside, Κρατῶν ἐν μάχαις καὶ κατηχῶν ἐν μάχαις. Jungitur certe accusativo rei ipsa etiam vox pass. κατηχεῖσθαι, sicut Lat. Doceri, Edoceri : atque ita Act. 18, [25] : Ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, Edoctus viam Domini. Alii, Initiatus : de qua signif. postea dicam. Lucas cum περὶ junxit in præf. sui Evangelii : Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν, sed hic κατηχήθης redditur Quas auditione accepisti. Id. 21, 21 : Κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως κτλ., ubi a vet. etiam Interprete vertitur Audierunt de te. || Κατηχῶ peculiari signif. dictum fuit pro Doceo prima artis s. scientiæ alicujus rudimenta, elementa, Præceptis alicujus scientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiam pro Doceo prima rudimenta religionis Christianæ. Itidemque Κατηχοῦμαι, pro Disco prima rud. etc. 1 Ad Cor. 14, 19 : Ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω· Ad Gal. 6, 6 : Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, ubi tamen generalius etiam pro eo, qui instituit, et eo, qui instituitur, accipi potest. [Hesych. : Κατηχούμενος, διδασκόμενος· et inferius παιδευόμενος.] Sic autem et in illo Ep. ad Cor. l. κατηχήσω redditur Instituam, et a vet. Interpr. Instruam. Licet alioqui, ut Beza annotat, videri possit maluisse dicere κατηχήσω quam οἰκοδομήσω [sicut exp. Hesych.], ut ostenderet, fastum Corinthiorum deprimendo, se ad infimum etiam quidvis comparatum esse, sc. ad rudes et imperitos primis religionis elementis imbuendos. [De usu scriptorum ecclesiasticorum copiose dixerunt Ducang. et Suicer.] Porro ut verbum κατηχεῖν generaliter pro Docere usitatum fuisse profanis scriptt., ex iis, quos protuli, ll. apparet : sic et peculiariter pro Docere prima rudimenta, in usu fuisse apparebit e loco, quem e Porphyrio proferam in Κατήχησις. Unde miror fuisse qui κατηχεῖν profanos scriptt. ignoravisse, affirmare ausi sint. Ego certe in multo pluribus ll. illorum legere me memini : hoc tamen fateor, apud antiquissimos non legisse, quod sciam. [Seqq. ex Indice.] Passive κατηχεῖσθαι περί τινος dicitur Is cujus auribus aliquid insonatur, s. Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua de re docetur : ut in libello Π. ποταμῶν qui Plutarcho inscribitur ; Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔηνος. [Aliisque hujus libri locis, ut in capite de Caico. Kust. Cum ὅτι ap. Philon. p. 1020, E : Κατήχηται δὲ ὅτι καὶ πάντων ἱερῶν τῶν πανταχοῦ κάλλιστόν ἐστι. Valck.]

Κατήχημα, τὸ, Sonitus, in VV. LL. e Bud.

Κατηχὴς, ὁ, ἡ, in VV. LL., quod exp. Resonans, malim reddere Sonorus, Streperus. Habetur autem ap. Theocr. 1, [7], sed mutato Dorice η in α : Ἥ τὸ καταχὲς Γᾶν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ, ubi tamen exp. etiam κατωφερὲς, et καταχεόμενον : secundum quas exposs. aliam originem haberet; sed non video quomodo καταχὲς ita possit exponi, præsertim quum etiam corripiendum esset α sec. syllaba, contra versus legem, aut certe licentia alioqui rara utendum.

Κατήχησις, εως, ἡ, Institutio, et quidem peculiariter ea, qua prima scientiæ alicujus rudimenta traduntur. [K. ἰδιωτέων Hippocr. p. 18, 25, Instructio quæ fit viva voce medici. Foes. Dionys. H. De Dinarcho c. 7 : K. καὶ συστροφία πολλή· De vi Dem. c. 50 : Δεῖ αὐτῇ τριβῆς πολλῆς καὶ κατηχήσεως χρονίου· et paullo post : Προσκαίρου κατηχήσεως. Galen. De placit. Hippocr. p. 299, 34 ed. Bas. : Διά τε τὴν πιθανότητα τῶν φαντασιῶν καὶ τὴν κ. Paul. Æg. p. 5, 52 : Φιλοσόφων λόγων κ.] Porphyr. in principio Quæst. Hom. : Ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κ. περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν. E quo l. colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictum fuisse de eo, qui prima scientiæ alicujus elementa traderet. [|| Institutio Catechumenorum, ap. scriptores Christianos, quorum exx. v. ap. Ducang.]

[Κατηχητήριος, ία, ιον. K. λόγοι, Institutiones religionis, Nicet. Chon. Annal. p. 137, A; 332, D. K. βίβλων p. 138, D.]

Κατηχητὴς, ὁ, Qui prima elementa tradit, initiat. [|| Qui baptizandos instituit, catechizat. Qui monachum attondendum instituit. Idem qui exorcista. Triplicis hujus usus exx. ex scriptoribus eccless. v. ap. Ducang.]

[Κατηχητικὸς, ἡ, ὸν, Catecheticus. Phot. Bibl. p. 52, 29 : Ἐν τῷ κ. λόγῳ. Euseb. H. E. 4, 23 (?). Nicet. Chon. Annal. p. 138, D : Τῷ κατηχητικῷ πυκτίῳ.]

[Κατήχητοι, οἱ, VV. LL. e Dionysio Areop., Qui initiantur.

Κατηχίζω, i. q. κατηχῶ, ac præsertim in posteriore signif. Hesych. autem κατηχίζειν exp. non solum νουθετεῖν, sed etiam ἐνηχεῖν.

Κατηχιστὴς, ὁ, i. q. κατηχητής.

Κατηχιστικὸς, ἡ, ὸν, Ad institutionem illam pertinens, qua prima rudimenta traduntur. Quidam, uno verbo, sed non Lat., Instructivus.

[Κατηχούμενα s. Κατηχουμενεῖα, τὰ, Porticus superiores, totam ædis sacræ fabricam ambientes, in quibus consistebant mulieres, dum sacra liturgia peragebatur, atque ita discretæ a viris, qui in ipso nao erant. Sic autem dictæ hæ porticus, quod in iis homilias atque adeo divinas preces auditu eæ exciperent. Hæc Ducang., additis scriptorum exemplis plurimis.]

[Κατιάδιον, τὸ, i. q. κατιὰς, ex Aetio 7, 2, memorat Schneid. Aretæus p. 116, B : Εἴσω παρωθεῖται τὸ ὄργανον κατειάδιον εὔμηκες ἢ τὸ καλεύμενον στορύνη· ubi margo cod. Vat. Εἶδος ὀργάνου εἰς τὸ λῦσαι τὰς τῆς ῥινὸς φλέβας.]

[Κατιαλίζειν (?), καταδύνειν, Photius p. 149, 22.]

Κατιάπτω, Lædo, Corrumpo, βλάπτω, διαφθείρω. Hom. Od. B, [376, Δ, 749] : Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάψῃ [ἴαπτῃ]· est autem hic tmesis. [Moschus 4, 1 : Τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις;]

[Κατίαροι, οἱ, Catiari, gens Scythica. Herodot. 4, 6.]

[Κατιὰς, άδος, ἡ, Paulo Ægin. 6, 74, dicitur Scalper excisorius, quo utitur in exscindendo fœtu mortuo. Aciculam vertit Cornar. Videtur esse scalpellus acutus, ἀπὸ τοῦ καθιέναι dictus, ab immittendo, quo etiam utitur in dividendo uteri abscessu, 6, 73. Κατιέναι autem, Demittere et descendere, Ionice pro καθιέναι dicitur. Foes. Oribas. p. 9 ed. Mai. : Στενῆς κατιάδος· ubi schol. : Ὅτι κατιάδα φλεβοτόμον καλεῖ ἐν τῷ α' τῶν χειρουργουμένων κεφαλαίῳ περὶ φλεβοτομίας, καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς κατιάδος κόρακα. G. D. Aetius 8, p. 162 : Διελεῖν τὸ ἀπόστημα σμιλαρίῳ ἢ κατιάδι. Schneid.]

[Κατιδίω, Desudasco, Gl.]

[Κατίζω, Κατίημι et alia hujusmodi v. s. Καθ—.]

Κατῑθύνω, [i. q. κατευθύνω,] Dirigo, Rego, Moderor. [Moschus 2, 121 : Ἐννοσίγαιος κῦμα κατιθύνων. Lucian. Tragop. 56 : Κατίθυνον τρίβον. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 188 : Χεῖρα κατιθύνοις τοξότιν ἐν πολέμῳ. Aristæn. 1, 15 : Κατιθύνων τὸ δόρυ.] Quin etiam pro Modulor VV.

LL. afferunt ex Epigr. [Alcæi Mess. Anth. Plan. 4, 226 : Ἐκ δὲ συνῳδοῦ κλάζε κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην.]

[Κατῖθὺς, E regione, Ex adverso. Quint. Sm. 7, 136 : Ῥιπῆς οὔτι κατιθὺς ὑπερκύπτουσι κολώνης.]

[Κατικμάζω, Destillare facio. Nicand. Al. 595 : Κατικμάζων ἄγονον σπόρον φωτός· quod schol. exp. καταστάζειν ποιῶν.]

[Κατικμαίνω, Humecto. Lycophr. 1053 : Κατικμαίνοντες (intellige τοὺς νοσοῦντας ex præcedente νόσων ἀκεστής) Ἀλθαίνου ῥοαῖς. Passiv. Nonn. Dion. 11, 508, de sudore : Θερμοτέρῳ Φαέθοντι καθικμαίνοντο (scribendum κατ—) παρειαί. Med. in verbis poetæ ap. Suidam s. v. Τινθαλέοισι : Τινθαλέοισι κατικμήναιντο λοετροῖς, quod per καθυγρανθείησαν explicat, quod κατικμαίνοιντο dicendum fuisset. Nicandri verba Al. 463 : Τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς, comparavit Schneiderus, et κατικμήναιο in libris quibusdam lectum fuisse conjecit; collato Nonni Dion. 5, 10 (?) : Καὶ χρόα λυσιπόνοισι καθικμαίνουσα (hic quoque κατ— scribendum) λοετροῖς.]

[Κατικτηρία lectio vitiosa. V. Κατιτήρια.]

[Κατῖλιγγιάω, Vertigine corripior, Obstupefio. Joseph. Genes. p. 14, B : Οἱ δὲ κατιλιγγιάσαντες ... G. D.]

[Κατιλλαίνω.] Legitur etiam comp. Κατιλλαίνω in VV. LL., cui datur eadem illa signif. quæ verbo κατιλλωπῶ dabitur : sc. Dejectis oculis irrideo. Convenit autem cum expositione quam habet ap. Hesych. κατιλλάνθη : ait enim esse κατεμυκτήρισεν : quo verbo exp. etiam κατιλλώπτειν a Pausania lexicographo. [Conf. Κατείλλω.]

[Κατιλλαντὴς, ὁ, Irrisor. Aristot. Physiogn. p. 156 (813, 21 Bekk.) : Οἱ κατιλλαντιωρίαν τε. Labes hunc in modum est eluenda, Οἱ κατιλλανταὶ ὡραῖσταὶ sive ἄβρυνταί. Hemst. ad Hesych. vol. 2, p. 46.]

[Κάτιλλος, ὁ, Catillus, Crotoniata. Pausan. 6, 19, 6.]

[Κατίλλω. V. Κατείλλω.]

[Κατιλλώπτω.] Κατιλλωπεῖν pro Κατιλλώπειν reponendum ap. Pollucem [2, 52] censeo [Vera verbi forma Κατιλλώπτειν est, quam servavit codex Jungerm. : de qua conf. quæ s. v. Ἰλλωπέω dicta sunt. Idem vitium corrigendum in Etym. M. p. 342, 40] : quod ille exp. καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ, i. e., ut VV. LL. interpr., Dejectis oculis irridere. Sed malit quis fortasse, Dejectis oculis intuendo irridere. (Significat certe comp. Καταβλέπειν, Deorsum aspicere, et defixis in terram oculis, ἀναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν, ut inquit Poll. Et ita respondebit τὸ καταβλέπειν verbo Despicere, sicut ἀναβλέπειν verbo Suspicere. Quæ obiter de verbo καταβλέπειν hic dixi, oblata occasione, quod inter alia e βλέπω compp. collocatum non fuerit.) Ap. Hesych. legimus Κατιλλοπτέω expositum καθορῶ : quod καθορῶ in propria signif., si præpositionis ratio habeatur, cum καταβλέπω convenit. Sed vel Κατιλλωπέω itidem, vel Κατιλλώπτω reponendum ap. eum fuerit. [Recte corrigit Κατιλλώπτω. Codex κατηλλωπτ̃. Κατειλλωπτεῖν (recto accentu κατειλλώπτειν ap. Phot.) per καταβλεφαρίζειν exp. Hesych. et Phot. p. 146, 18. Verbo cum dativo constructo utitur Philemon ap. Clem. Al. p. 296, 52 : Ταύτῃ κατιλλώπτειν τινά.] Ceterum et comp. Ἐνιλλωπέω habuisti ante e Suida; sed eum verisimile est, ut compositum, ita et ipsum simplex verbum aliter quam schol. Aristoph. exposuisse.

[Κατῖλύω. V. Εἰλύω vol. 3, p. 251, D.]

Κατιόω, i. q. simplex ἰόω. Et κατιόομαι, i. q. ἰόομαι, Rubiginor, Æruginem s. Ferruginem duco, Ærugine consumor. Κατιωμένοι ἧλοι, Diosc. 4. [Arrian. Diss. Epict. 4, 6. « Rubiginosus sum cutem. Greg. Nyss. vol. 3, p. 641. » Wakef. || Figurate ad eum transfertur qui simulat, et callide animum suum tegit. Sirach. 12, 11 (13) sec. Alex. : Γνώσῃ, ὅτι οὐκ εἰς τέλος κατίωται, Cognosces quod non omnem deposuit æruginem, sc. speculum. Specula olim fiebant ex ære, et proinde æruginem contrahebant. Conf. Exod. 38, 8. Sermo ibi est de cautionibus in consuetudine familiari cum inimicis adhibenda, ut adeo horum verborum sensus sit : Tandem vero cognosces, eum non omnem deposuisse inimicitiam, nec semper amicum et benevolum erga te animum simulaturum esse. In antecedentibus enim legitur : Ὡς γὰρ ὁ χαλκὸς ἰοῦται, οὕτως ἡ πονηρία αὐτοῦ. In reliquis libris legitur κατίωσε, h. e. Deposuit æruginem s. malevolentiam. Schleusn. Hesych. : Κατιώθη, ἐρρυπώθη. Κατίωται, ἐρρύπωται. Gregor. Naz. vol. 1, p. 495, D : Μήποτε ἡ ῥομφαία τοῦ θεοῦ κατιωθῇ καὶ ἠρεμήσειεν.] Κατοιβωμένον [corruptum ex Κατιωμένον], Hesychio κατερρυπωμένον, Sordibus inquinatum.

[Κάτῖσος, ὁ, ἡ, Par. Schol. Aristoph. Pac. 728.]

[Κατισχάνω. V. Κατέχω.]

Κατισχναίνω, Emacio. [Æsch. Eum. 138 : Ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρί· Prom. 269 : Οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι (libri plures κατισχανεῖσθαι) πρὸς πέτραις πεδαρσίοις. Plato Rep. 8, p. 561, C : Ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος. Callim. Epigr. 49 : Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνοντι. De voce exili scriptor Philopatr. c. 20 : Εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον. De odore extenuando Theophr. De odor. 47 : Κατισχναίνειν δὲ δοκεῖ τὸ ῥόδον καὶ τὴν σύνθετον ὀσμήν.]

Κάτισχνος, ὁ, ἡ, Macer, Gracilis. [Oribas. p. 129 Matth. : Ἐπὶ τῶν κατίσχνων. Etym. M. p. 738, 40 : Σφηκώδεις, οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι.]

Κατισχνόω, Emacio. [Joseph. A. J. 2, 2, 5 : Βόας κατισχνωμένας. || « Hesych : Κατισχνοῦν, καταλεπτύνειν, Attenuare, Extenuare. Frequens verbum apud Cyrillum Alex., velut Adv. Julian. 1, p. 301 : Τῆς ἱστορίας πάχος κατισχνοῦν. » Suicer. Etym. M. p. 497, 22 : Κατισχνωθέντα, λεπτυνθέντα.]

[Κατισχῡρεύομαι, Prævaleo. Aq. Ps. 85, 14. Legitur quoque pro Formidandus apud Aq. Psalm. 88, 8. Schleusn. Suidas : Ἐτραχηλίασε, κατισχυρεύσατο, ἢ ἐγαυρίασεν.]

Κατισχύω, [i. q. ἰσχύω, Validus sum. Soph. OEd. C. 346 : Ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας], q. d. Validus sum, Viribus præditus adversus aliquem, [Prævaleo, Invalesco. Polyb. 3, 4, 6 : Τίνες ζῆλοι παρ' ἑκάστοις ἐπεκράτουν καὶ κατίσχυον· 11, 13, 3 : Κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει καὶ ταῖς εὐχειρίαις. Sic et absolute κατίσχυσαν, Superiores evaserunt, 20, 5, 6. Κατίσχυον τὰ Ῥωμαίων διαβούλια, Vicerunt consilia Romanorum, 6, 51, 6. Cum præpos. περὶ 4, 31, 2 : Κατίσχυσαν περὶ τούτου, οὐκ εὐδοκούντων τῶν πολλῶν, i. e. Expresserunt hoc invitis. Schweigh. || Prævaleo. Theophr. C. Pl. 6, 11, 7 : Κατισχυούσης τῆς θερμότητος.] A Bud. exp. Prævaleo, in Synes. : Μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσειε. Quo interpretatus est modo vet. Interpr. in Matth. 16, 18 : Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Erasm., Valebunt adversus illam : Beza, Superabunt eam : quam interpr. aut illam vet. Interpr. potius sequi debemus, quam Erasmicam, hoc quidem l. In VV. LL. affertur ex lxx pro Enitor, Conor, sequente infin. Es. 22, [4] : Μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με., Ne conemini me consolari. Rursum ex Iisd., act. signif. pro Roboro : Κατίσχυσον αὐτὸν, e Deut. 3, [28]. Item pro Circumvenio, e Sap. 10, [11] : Ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτόν. [Plurima omnis generis exx. e libris V. T. v. apud Schleusner. De fama quæ prævaluit s. obtinuit Antig. Car. c. 167 : Κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις.] || Κατισχύομαι, Viribus alicujus opprimor, Vincor, Cedo, Bud. in Diod. S. [17, 45] : Ὁ δ' Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τῶν Τυρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. [Idem 1, 24 : Κατισχυομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θηρίων· 71 : Κατισχυομένους ὑπ' ἔρωτος. Dionys. A. R. 5, 38; 6, 87. Iidem non raro activo utuntur κατισχύω, Vinco, Opprimo. Diodor. 1, 39 : Ὅταν ἡ τῆς πείρας ἀκρίβεια κατισχύῃ τὴν τῶν λόγων πιθανότητα· et addito βίᾳ 5, 70 : Διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν, οὐ βίᾳ κατισχύσαντα τὸν πατέρα. Dionys. A. R. 6, 65.]

[Κατιτήρια, τά.] Κατικτηρία, Hesychio ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία, Sacrificium ob reditum. Ionice pro καθικτηρία. [Ipsa literarum series legendum esse docet Κατιτήρια, Sacrificia quæ pro descensu (sive ad inferos sive in antrum Trophonii), vel pro reditu in patriam (hoc enim sensu κατιέναι et κάθοδος non raro occurrunt) fiebant. Piers. ad Mœr. p. 223. Hesychii codex Κατιτηρία. Alia corruptela ap. Phot. p. 130, 17 : Καντήρια, καταβατήρια. Mire Chœrob. in Crameri Anecd.

vol. 2, p. 232, 27 : Κτιτηρία· ὡς εἰσιτηρία (scrib. Κατιτήρια, ὡς εἰσιτήρια)· κατιτήριον δὲ ὁ τοῦ νεκροῦ βόλος.]

[Κατιχνηλατέω, Indago, Investigo. Eumath. p. 334 : Ἀναπτύξας τὸ γράμμα κατὰ Λάκαιναν κύνα καὶ νοῦν καὶ λέξιν ἀνώρυττον καὶ ὅλον κατιχνηλάτουν τὸ ἐπιστόλιον. Boisson.]

[Κατογκάομαι, Rudo. Κατωγκήσατο Tzetz. Exeg. Il. p. 155, 8.]

[Κάτοδος. V. Κάθοδος.]

Κατοδῡνάω, Dolore conficio. [lxx Exod. 1, 14 : Καὶ κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις.] Unde Κατοδυνάομαι, Dolore conficior et crucior. [Ezech. 9, 4 : Τῶν κατωδυνωμένων ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀνομίαις.]

[Κατόδυνος. V. Κατώδυνος.]

Κατοδύρομαι, Defleo, Deploro, Delamentor. [Plato Axioch. p. 367, D : Κατοδύρονται τὸ ζῆν. Diodor. 13, 58 : Πολλὰ κατωδύροντο τὴν τύχην. Xenoph. Ephes. 5, 1; Orac. Sibyll. 11, 21. Cum περὶ Diodor. 20, 40.] Et pass. Κατοδυρθεὶς, Defletus, VV. LL.

[Κατόζω, Odore afficio. Epictet. Diss. 4, 11, 6.]

[Κατοιάδες, αἱ, Capræ quæ ovium greges ducunt. De quibus Pausan. 9, 13, 4 : Τοῖς βασιλεῦσιν αὐτῶν ἐς τὰς ἐξόδους πρόβατα εἵπετο θεοῖς τε εἶναι θυσίας, καὶ πρὸ τῶν ἀγώνων καλλιερεῖν· ταῖς δὲ ποίμναις ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἶγες· κατοιάδας οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτάς· τότε οὖν ὁρμήσαντες ἐς τὴν ποίμνην λύκοι τοῖς μὲν προβάτοις ἐγίγνοντο οὐδὲν βλάβος, οἱ δὲ τὰς αἶγας τὰς κατοιάδας ἔκτεινον.]

[Κατοιβωμένον lectio vitiosa. V. Κατιόω.]

[Κατοίησις, εως, ἡ, Opinio. Plut. Mor. p. 1119, B.]

[Κατοικάς. V. Κατοικίς.]

[Κατοικεσία, ἡ, Habitatio. lxx Ps. 106, 36 : Καὶ συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας. Thren. 1, 7 sec. Vat. : Κατοικεσία αὐτῆς. Schleusn. Eustath. ad Il. A, 298.]

Κατοικέσια, τὰ, putantur esse Feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicujus habitationem; Festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquo venerat. Greg. Naz. In S. Baptisma : Γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαστήρια κουρόσυνά τε καὶ κατοικέσιά καὶ ἑτήσια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι. [Etym. M. p. 221, 3 : Παρὰ τὸ κατοικῶ κατοικήσω κατοικήσια καὶ κατοικέσια. Κατοικεσία Etym. Gud. p. 119, 28; 306, 31.]

Κατοικέω, Inhabito, Incolo; simpliciter Habito. [Herodot. 7, 164 : Κατοίκησε πόλιν Ζάγκλην. Soph. Phil. 40 : Ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους· OEd. Col. 362 : Ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφήν. Eurip. Med. 10 : Κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν· Bacch. 751 : Κιθαιρῶνος λέπας νέρθεν κατωκήκασιν· Hel. 1667 : Κείνην κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἐχρῆν. Aristoph. Av. 153 : Ἵνα χρὴ κατοικεῖν.] Thucyd., κατοικῶ παρὰ σοὶ, Domi tuæ habito. [Plato Leg. 2, p. 666, E : Οὐκ ἐν ἄστει κατωκηκότων· 12, p. 969, C : Ἐν ἀκροπόλει τῆς χώρας κατοικήσαντες. Aristot. H. A. 9, 37 : Εἰς τὴν θαλάμην, οὗ τυγχάνει κατοικῶν.] Isocr., κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ [μοναρχίᾳ, p. 10, B, de rege] : ubi etiam potest reddi Degere, Vivere, ut οἰκεῖν. Frequens est in N. T. : Apocal. [13, 8] : Οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. Hebr. 11, [9] : Ἐν σκηναῖς κατοικήσας. Act. 17, [24] : Οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ. Matth. 4, [13] : Ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ. Et cum accus. 23, [21] : Ὁμνύει ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν. Sic et Plut. [Mor. p. 190, F; 213, C], ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας. At e Plat. Leg. [3, p. 677, C : Τὰς ἐν τοῖς πεδίοις πόλεις κατοικούσας· et p. 682, C], κατοικοῦσα πόλις, Civitas sita, s. extructa. Pass. Κατοικοῦμαι, Habitor et incolor. Lucian., κατοικούμεναι νῆσοι, Insulæ quæ habitantur et incoluntur, Insulæ habitabiles. [V. Hist. 2, 27.] Et κατοικουμένη πόλις, Urbs quæ jam habitari cœpit, s. habitatur : plus quam κατοικιζομένη, in qua nunc primum habitatores collocantur. Aristot. Polit. 2, [5] : Φησὶ γὰρ ἴσας εἶναι δεῖν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν· τοῦτο δὲ κατοικιζομέναις μὲν εὐθὺς οὐ χαλεπὸν ᾤετο ποιεῖν· τὰς δὲ κατοικουμένας, ἐργωδέστερον μὲν, ὅμως δὲ τάχιστ' ἂν ὁμαλισθῆναι. Dicitur autem in præt. de eo etiam qui alicubi sedem habet, et veluti collocatus est. Thuc. 3, [34] : Ἐς Νότιον τὸ Κολοφωνίων, οὗ κατῴκηντο Κολοφώνιοι· 5 : Οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατῴκηντο· 1, [120] : Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους· et [99] : Βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ τὴν Φύσκαν κατῴκηται, Habitat. Itidem Herodot. [2, 102] : Κατοίκηνται ἐν τῇδε χώρῃ, In hac regione habitant. [4, 116 : Ἀπικόμενοι ἐς τοῦτον τὸν χῶρον, ἐν τῷ νῦν κατοίκηνται, οἴκησαν τοῦτον. Κατοικεῖσθαι, Constitutum esse, Legibus et institutis uti. Soph. OEd. C. 1004 : Τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς. Plato Leg. 3, p. 683, A : Ἣν (Λακεδαίμονα) ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι· 693, A : Καθάπερ κατοικεῖται (τὰ γένη).] At ex Isocr. [p. 389, C] : Κατοικησάμενος [lectio vitiosa pro κατοικισ.] εἰς Αἴγιναν· sicut paulo ante κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ· ubi reddi potest Habitatum concessit s. ivit.

Κατοίκησις, εως, ἡ, Habitatio, Habitandi locus, Domicilium, ut οἴκησις. [Thucyd. 2, 15 : Τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν. Plato Tim. p. 71, B : Τὴν ἐκείνου κατοίκησιν· Critia p. 115, C : Ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει. Plut. V. Lys. c. 28; Dio Chr. vol. 1, p. 526.] Bud. citat e Pand. Item Marc. 5, [3] : Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, Domicilium et sedem habebat, i. e. Habitabat, κατῴκει. [Κατοίκησις et κατοίκισις quomodo differant exponit Ammonius p. 77.]

Κατοικητήριον, τὸ, Locus in quo habitatur, habitari potest, Domicilium et sedes, i. q. οἰκητήριον. Apocal. 18, [2] : Ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων. [Ephes. 2, 22. « Theophil. De fabr. corp. hum. p. 863 : Τοῦ ψυχικοῦ πνεύματος τὸ κ. » Weigel.]

Κατοικία, ἡ; Habitatio, i. e. Habitandi locus, Bud. e Gaza interpr. Sic accipit ap. Dionys. Areop. : Ἵνα ᾖ πάντων εὐφραινομέγων κατοικία· itidemque Greg. τὴν ἄνω κατοικίαν vocat Cœlum. Itidem Strabo 5, [p. 246 extr.] de Heracleo castello : Ἐκκειμένην ἐς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον, καταπνεομένην λιβὶ θαυμαστῶς, ὥσθ' ὑγιεινὴν ποιεῖν τὴν κατοικίαν. Hactenus Bud. || Κατοικία eid. Budæo est Colonia, Præfectura, Oppidum, Pagus. Strabo identidem, ut [ib. p. 249] : Νουκερία, Νῶλα, Ἀχέραι, Ἀβέλλα, καὶ ἄλλαι ἔτι τούτων ἐλάττους κατοικίαι. Et alibi [ib. p. 237] : Εἶθ' ἑξῆς μὲν ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κατοικίαι καὶ πόλεις, Φερέντιον, Φορούσινον, Φαβρατερία, Oppidula, Pagi, Castella. Et 6, [p. 272] : Πάνορμος δὲ καὶ Ῥωμαίων ἔχει κατοικίαν, Conventum, Coloniam. Sed et ab Appiano [B. C. 5, 19, et al.] pro Colonia usurpatur. Sic Plut. Anton. [c. 16], de Octaviano : Αὐτὸς δὲ τοὺς στρατιώτας ἀπὸ τῶν κατοικιῶν συνῆγε, E coloniis evocabat. Et [ibid.] : Τὸ μὲν ἱδρυμένον ἐν ταῖς κατοικίαις τοῦ στρατιωτικοῦ. Item Colonia, pro Coloniæ deductio, Plut. Pomp. [c. 47] : Εὐθὺς δὲ θεραπεύων τὸν ἄπορον καὶ πένητα, κατοικίας πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραφεν. Et Polyb. in 5, p. 99 in fine [Τόπος εὐφυὴς πρὸς κατοικίαν 5, 78, 4. Αἱ κατοικίαι, Villæ, Habitationes, 2, 32, 4; 5, 77, 7; 31, 2, 1. Schweigh.], itemque Strabo et Appian. B. C. 4. Hæc Bud.

Κατοικίδιος, ὁ, ἡ, Domesticus, Domi nostræ degens. Κ. ὄρνις, Gallina domestica, cohortalis, Colum. [Longus 3, 6.] Alex. Aphrod. Probl. 1, [1 fere med.] : Ὄρνις δὲ κατοικίδιος ὠὸν τεκοῦσα, τοῖς κάρφεσιν ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει παντα χόσε τοῦ σώματος, Villaris gallina edito ovo circumacta sese purificat festucis et lustrat, Gaza : imitatus Plin., cujus verba in Περικαρφισμὸς citabo. [Κατοικιδίους ὄρνεις Geopon. 2, 35, 5. Κατοικίδιαι (corr. -οι) ὄρνιθες 1, 3, 8. Περιστερὰ κ. Herodian. p. 446 Piers. Μῦς κ. Callim. fr. 75, p. 447, et Suidas s. v. Μῦς λευκός. Αἴλουρος κ. idem s. v. Κάττης. Κ. κύων Nicol. Damasc. p. 449, 28.] Ap. Lucian. autem [De hist. conscr. c. 37] : Τῶν κατοικιδίων τις, Ex eorum numero, qui domi se continent, qui domi semper latitant : ut οἰκουροί. [Diodor. 3, 53 : Κατοικίδιον ἔχειν βίον. Θεοὶ κατοικίδιοι, Lares, Gl. « Κατοικίδιοι κατατάσιες ap. Hippocr. p. 837, F, Familiares et domesticæ extensiones, hoc est domi natæ et paratu faciles, quæque promte expediuntur, et per ea quæ domi habemus administrantur, absque curioso instrumentorum apparatu. » Foes.]

Κατοικίζω, In domo colloco, In ædibus colloco. Ita quidem, si derivationem spectes; sed capitur generalius pro Colloco, Habitatum mitto, Habitare facio. [Herodot. 1, 154 : Τούτους κατῴκισε ἐς Μέμφιν. Soph. Ant. 1069 : Ψυχὴν ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας· OEd. C. 637 : Χώρᾳ δ' ἔμπολιν κατοικιῶ (αὐτόν). Eurip. Hipp. 617 : Γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατῴκισας.] Plato

[Rep. 9, p. 579, A : Εἰ καὶ ἄλλους ... κατοικίσειε γείτονας πολλοὺς αὐτῷ. Ἑαυτὸν κατοικίζειν ib. p. 592, B. Idem Critia p. 113, C : Ἐκγόνους ... κατῴκισεν ... ἔν τινι τόπῳ·] Tim. [p. 69, D] : Κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητὸν, In alia sede collocare. Et pro Habitatum deducere, reducere, e Plat. Epist. 8, [p. 357, B] : Τοὺς ἔμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοικίζειν. Item cum ἐκ et εἰς, Plut. Rom. [c. 24] : Ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν. [Improprie Æsch. Prom. 250 : Τυφλὰς δ' ἐν αὐτοῖς (τοῖς θνητοῖς) ἐλπίδας κατῴκισα, quod schol. per ἐνθεῖναι et ἐμβαλεῖν exp. De exule restituendo Eum. 756 : Γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατῴκισάς με.] Itidem pass. Κατοικίζομαι, Habitatum mittor, Collocor. Sed κατοικισθεὶς et κατῳκισμένος sæpe redduntur Habitans, Incolens. Thuc. [2, 102] : Κατοικισθεὶς ἐς τόπους κτλ. Et Κατοικίσθησαν ἐν Αἰγύπτῳ, Herodot. [1, 154. Eur. Herc. F. 13 : Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγώ. Plato Tim. p. 89, E : Τρία ψυχῆς τριχῇ ἐν ἡμῖν εἴδη κατῴκισται· 71, D : Τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῳκισμένην.] At in VV. LL. κατοικίζομαι, Locum ad habitandum capio. Item οἱ κατοικιζόμενοι, Qui in novæ civitatis habitationem conveniunt. Κατοικιζόμενοι, inquit Bud., Milites quibus habitationes in urbibus cum agris distributæ erant; ex Appiano : Ἐχώρουν δὲ πρὸς Λεύκιον καὶ οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν. [Mithr. c. 15 : Τοὺς ἐπὶ τοῦ Πόντου κατῳκισμένους.] || Dicitur vero et κατοικίζειν locum aliquem pro Incolis frequentare. [Eur. Andr. 295 : Πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας.] Isocr. : Ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν. Sic κατοικίζειν Σικελίαν, Plato [Ep. 7, p. 336, A. Idem Leg. 3, p. 702, A : Τὸ Δωρικὸν ἐθεασάμεθα κατοικιζόμενον στρατόπεδον.] Et, πόλεις τὰς ἐξηρημωμένας κατοικίζειν, ap. Eund. [Ep. 7, p. 332, E.] Redditur vero πόλιν κατοικίζειν etiam Condere civitatem, ap. Eund. [Rep. 2, p. 370, E : Κατοικίσαι ... τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον οὗ ... et Aristoph. Av. 196. Æsch. Prom. 725 : Αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδοντα. Κατοικίζεσθαι καὶ νομοθετεῖσθαι Plato Leg. 4, p. 708, C. Isocr. p. 192, D : Τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πόλεως κατοικισθείσης.] Thuc. uno eodemque in l. utramque huic verbo constructionem dedit, sc. et cum accus. personæ et cum accus. rei, 6, [76], ubi etiam observandum opponi κατοικίσαι et ἐξοικίσαι : Καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὔλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν. Bud. p. 237, alterum usum hujus verbi prætermittens, tradit κατοικίζειν esse Habitabilem facere locum, Collocare civitatem Congregareque, afferens duos Plat. ll., quos ibi v. Κατοικίζειν τὰς νήσους pro Colonias in insulas deducere, VV. LL. [|| Forma media. Isocr. p. 389, B : Κατοικισάμενος ἐν Τροιζῆνι· C : Εἰς Αἴγιναν κατοικισάμενος. Sic cod. Urb. : vulgo μετοικισάμενος et κατοικησάμενος.]

[Κατοικὶς, ἡ. HSt. post verba s. v. Κατοικίδιος apposita :] Est autem derivatum a nom. Κατοικὶς, ίδος, ἡ, idem significante cum κατοικίδιος : nam Nicand. κατοικίδα ὄρνιν dicit, quam Alex. Aphr. in præcedentibus κατοικίδιον, Ther. 557 : Ἐγκεφάλοιο πέριξ μήνιγγας ἀραιὰς Ὄρνιθος λάζοιο κατοικίδος· quod voc. et ap. schol. legitur. || Ap. Eund. habetur etiam Κατοικὰς, ead. signif. Al. 60 : Ὄρνιθος στρουθοῖο κατοικάδος εὖθ' ὑπὸ χύτρῳ Γυῖα καταθρύπτῃσι, ubi tamen ap. schol. non κατοικάδος habetur, sed κατοικίδος, ut in præcedenti l. : sic enim ibi, Κελεύει τὴν κατοικίδα ὄρνιν ἕψεσθαι. Et alibi [535] : Ἡὲ πάτον στρουθοῖο κατοικάδος.

Κατοικισμὸς, ὁ, et Κατοίκισις, ἡ, Collocatio in ædibus, in domicilio, Actio ipsa collocandi quempiam in aliqua sede, s. mittendi habitatum. [Κατοίκισις Thucyd. 6, 77.] Ap. Plat. [Leg. 12, p. 969, D] κατοίκισις τῆς πόλεως, Ipsa actio condendi urbem. Vel, Collocatio et congregatio domorum atque hominum. Bud. [Ib. 3, p. 682, E : Ἧκει ἐπὶ τὴν εἰς Λακεδαίμονα κατοίκισιν αὐτήν· 702, A : Τὴν ἐπὶ θαλάττῃ κατοίκισιν. Ταῖς κατοικίσεσιν p. 683, A. Ἡ κ. τε καὶ νομοθεσία p. 684, E. Appian. Civ. 5, 14 : Τὰς κατοικίσεις διατρίβειν, Coloniarum deductionem differre. Ib. 19, 25. || Κατοικισμὸς Σικελίας Plat. Epist. 7, p. 336, D. Πολιτειῶν τινῶν καὶ κατοικισμῶν Leg. 3, p. 683, A. Κατοικισμοὶ τῶν ἐθνῶν Aristot. Meteor. 1, 14. K. χώρας Plut. V. Timol. c. 35.]

[Κατοικιστὴς, ὁ, Conditor coloniæ. Hesych. : Ἀποικιστὴς, κατοικιστής.]

Κατοικοδομέω, Ædifico, Inædifico. [LXX Gen. 36, 43 : Οὗτοι ἡγεμόνες Ἐδὼμ ἐν ταῖς κατῳκοδομημέναις. Ædificiis occupo. Xenoph. De rep. Ath. 3, 4 : Κατοικοδομεῖ τι τῶν δημοσίων. Strabo 5, p. 245 : Τῶν χωρίων κατοικοδομηθέντων. || Ædificio includo. Isæus p. 73, 34 : Τὸν μὲν ... κατοικοδομήσας καὶ ἐπιβουλεύσας ἠτίμωσε. Harpocr. : Κατῳκοδόμησεν, ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλάκις.]

Κατοικονομέω, Dispenso. Plut. [V. Bruti c. 36] : Κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρείαν, Tempora rerum agendarum partiri et dispensare, Bud.

Κάτοικος, ὁ, ἡ, Incola, Qui locum habitat et incolit, Colonus. Polyb. 5, [65, 10]. Aristot. OEcon. 2, [33] : Οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάτοικοι εἰσενέγκαντες χρήματα ἔδωκαν, ἵν' ἐᾷ κατὰ χώραν τὸ ἐμπόριον. Bud. [LXX Gen. 50, 11; Maccab. 1, 1, 40. Dionys. A. R. 1, 82 : Ἠξίου τιμωρὸν τοῖς κατοίκοις αὐτοῦ τὸν Ῥῶμον γενέσθαι· nisi τοῖς κατ' οἴκους corrigendum ex cod. Vat. || Corrupte ap. Æsch. Ag. 1236 : Τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω; ubi de duabus Wakefieldi (ad Soph. Trach. 298) conjecturis κάτοκνος et κάτοικτρος prior alteri præstat.]

Κατοικοφθορέω, Domum et familiam penitus everto, Domum meam depaupero (ut Horatiano verbo) utar, Rem familiarem exhaurio. Ἀκύρως autem Plut. Alcib. [c. 23] dixit, Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, Exhausit et accidit res civitatis, Bud.

Κατοικτείρω, Miseror, Commiseror. [Herodot. 4, 167 : Κατοικτείρας Φερετίμην· 5, 92, 3. Soph. OEd. T. 13 : Τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἔδραν. Eur. Heracl. 446; Xenoph. Cyrop. 7, 3, 13; Aristot. Rhet. 2, 20.] Ex Herodoto Κατοικτείρετο affertur etiam pro Suam conditionem miserabatur, i. e. Deplorabat. [|| Aorist. Κατοικτειρῆσαι tanquam a præsenti Κατοικτειρέω Maccab. 4, 8, 19 et 12, 2. Martyr. Arethæ in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 21. « Acta Theophili p. 11 ed. Sinner. » Boiss.]

Κατοικτίζω, s. Κατοικτίζομαι, Commiseror. [Æsch. Eum. 119 : Οὐ κατοικτίζεις πάθος. Soph. OEd. C. 461 : Ἐπάξιος κατοικτίσαι· 384 : Τοὺς σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν· 1282 : Ῥήματα ... κατοικτίσαντά πως, Verba miserationis plena. Eur. Heracl. 153 : Τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν.] Κατοικτίζεσθαι exp. etiam Misericordiam implorare; sicut οἰκτίζεσθαι oratores in epilogo dicuntur, quum οἰκτρολογίᾳ judices ad misericordiam permovent. [Herodot. 3, 156 : Κατοικτίζετο, φὰς ὑπὸ Δαρείου πεπονθέναι τὰ ἐπεπόνθεε ὑπ' ἑωυτοῦ. Ex quo l. Suidas κατοικτίζετο explicat οἴκτου τυχεῖν ἠξίου, ἢ ἐλέους κυρῆσαι, alio etiam addito exemplo : Ὁ δὲ τῇ φωνῇ κατοικτιζόμενος ἐλεῆσαι σφᾶς παρεκάλει.] Pro Commiseror s. Deploro, usus est [Æsch. Prom. 36 : Τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει (-εις libri quidam) μάτην; Pers. 1062 : Κατοίκτισαι στρατόν. Et aor. forma passiva Eur. Iph. A. 686 : Εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν·] Greg. De homine : Ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ ὁ μέγας Δαβὶδ, κατοικτιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα, τοιούτοις λόγοις κατευρηνῆσαι.

Κατοίκτιρσις, sive [quæ vera vocabuli scriptura] Κατοίκτισις, ἡ, Commiseratio, Misericordia. Xen. Cyrop. 6, [1, 47].

[Κατοιμώζω.] Κατοιμώζοντες, Ejulantes, στενάζοντες, Hesych. [Ex quo corrigendum quod in Etym. Gud. p. 308, 18, legitur κατασκευάζοντες. Eur. Andr. 1160 : Κατοιμῶξαι γόοις.]

Κάτοινος, ὁ, ἡ, Vinosus, Vinolentus, Ebrius, Vino obrutus : v. Οἰστρέω. [Eur. Ion. 553; Diodor. 5, 26; Dionys. Hal. ap. Suidam s. v. Παιᾶνας. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 43, 12 : Θωρηχθεὶς, μεθυσθείς· χρήσῃ δὲ σὺ τῷ κάτοινος μᾶλλον.]

[Κατοινόω.] Κατοινοῦσθαι, i. q. διοινοῦσθαι, quasi a verbo Κατοινόω, Inebrio : cujus tamen nulla afferuntur exempla. Unde κατοινωμένος, quod e Plat. citat Poll. 6, c. 3 [§ 21. Κατωνωμένους (Σατύρους) recte legitur ap. Plat. Leg. 7, p. 815, C.] Ex eod. Plat. Bud. affert κατωνωμένος, Vino obrutus : dicens simile in eo

partic. augmentum esse ei, quod est in πεπαρώνηται a παροινέω.

Κατοινύσαι [?], Hesychio κατακρύψαι, Absconderc, Occulere.

Κατοίομαι, Arroganter de me sentio, ut exp. ap. Abacuc. 2, [5] : Ὁ δὲ κατοιόμενος καὶ καταφρονητὴς, ἀνὴρ ἀλαζὼν, οὐδὲν οὐ μὴ περάνῃ· ubi vulg. interpret. textus Græci habet, Qui autem arrogans est et contemptor, vir superbus, nihil perducit ad finem. Hieronymus autem Hebr. textum ita interpr., Et quo modo vinum contra potantem facit, sic vir superbus non decorabitur, nec voluntatem suam perducet ad finem, et, juxta Symmachum, οὐκ εὐπορήσει : h. e., in rerum omnium erit penuria. Unde patet Græcos Interprr. longe aliter verba Hebraica accepisse, ac, si in ceteris hæ versiones consentirent, aliquis fortasse suspicari posset scriptum fuisse κατοινούμενος. [Hesych. : Κατοιόμενος, ὁ μετὰ πληροφορίας πιστεύων, ἢ ὁ ἐν ὑπολήψει φερόμενος, καὶ ὁ ὑπερηφανευόμενος. Κατοιόμενος, ὑπερορῶν. Suid. : Κατοιόμενος, ὁ νομίζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν ὑπερηφάνως. Philo vol. 2, p. 652 : Ὁ γὰρ κατοιόμενος βελτίωσιν οὐκ ἀνέχεται.]

[Κατοϊστεύω, Sagitta ferio. Κατοΐστευον Georg. Pach. Mich. Pal. p. 349, C. G. Dind.]

[Κατοίσω. V. Καταφέρω.]

Κατοίχομαι, Decedo, ea signif. qua Cic. : Pater nobis decessit a. d. 8 Cal. Decembr., i. e. Excedo ex hac vita, Morior : unde ap. Hesych. : Κατοιχομένων, ἀπελθόντων, ἀποθανόντων, τεθνεώτων, νεκρῶν. Sed ejus cod. habet κατοιχουμένων. [Idem vitium ap. Sext. Emp. p. 176, 25 : Τῆς περὶ τοὺς κατοιχουμένους ὁσιότητος.] In hac signif. usurpari a Dem. [p. 1073, 1; 1391, 12] et Greg. testatur Bud. [Aristot. De virt. et vit. p. 224, 7; 226, 11 ed. Sylb.]

Κατοιωνίζομαι, Augurium capio, Auguror. Phalar. [Ep. 138, p. 364 : Τὸ τοιοῦτο μηδαμῶς κατοιωνίζου.]

[Κατοκλάζω, Genua flecto, Procumbo. Oppian. Cyn. 3, 473 : Ἀλλ' οἱ πρόσθεν (πόδες) ἔασιν ἀρείονες, ὑστάτιοι δὲ πολλὸν ὀλιζότεροι κατά τ' ὀκλάζουσιν ὁμοῖοι. Ex Pauli Sil. Descr. S. Soph. 144 citat Boiss. Med. Strabo 3, p. 163 : Δεδιδαγμένων ἵππων ὀρειβατεῖν καὶ κατοκλάζεσθαι ῥᾳδίως ἀπὸ προστάγματος.] Κατωκάεξας Hesychio ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας, Desedisti. [Scribendum κατώκλαξας, cum Ruhnkenio. Est aoristi forma Dorica.]

Κατοκνέω, Pigror, Piget me, [Cunctor. Æsch. Prom. 67 : Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς; Soph. El. 956 : Ὅπως τὸν αὐτόχειρα ... μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν. Thucyd. 2, 94 : Ὅπερ ἂν, εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ῥᾳδίως ἂν ἐγένετο.] Isocr. [p. 6, A] : Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Ne te pigeat viam longam conficere. Et cum accus. ap. Gregor. : Μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, μὴ πῦρ, ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος, Ne pigreris vel longissimas inire vias; Ne cuncteris ob viæ longitudinem; Ne te deterreat viæ longitudo : ut κατοκνεῖν accipiamus etiam pro Timere, Metuere. Item Demosth. [p. 142, 7] : Οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ, Non verebor, gravabor. At pro Aggredi piget, Aggredi recuso, Segnior sum, accipi potest ap. Isocr. Archid. [p. 131, C], ubi ait : Ταῦτα ἐὰν τολμήσωμεν καὶ μὴ κατοκνήσωμεν. || Nequeo, Non possum, οὐ δύναμαι, ut Erot. exp. inl. quodam in Ὀκνέω citando. Sic ap. Thuc. [2, 18] accipi potest Κατοκνῶ περιΐδεῖν γῆν τμηθεῖσαν, ubi exp. Non patior terram vastari.

[Κάτοκνος, ὁ, ἡ, Cunctans. Wakefieldi conjectura, de qua v. s. Κάτοικος.]

[Κατοκωχή. Κατοκώχιμος. V. Κατακ—.]

[Κατολβίζω, Felicem reddo. Epigr. in cod. Pollucis ap. Lederlin. in præfat. p. 16 et Iriart. Catal. p. 253 : Τρέφεις, κατολβίζεις με καμάτων δίχα. Boiss.]

[Κατόλεθρος, s. Κατώλεθρος, Hesych. Wakef.]

Κατολιγωρέω, ut καταμελέω, Admodum parum curo, Prorsus sive Penitus negligo, Polyb. [Hesych. : Κατωλιγωρήσαντες (κατολ- Musurus contra seriem), ἀμελήσαντες. Diogenian. Proverb. 2, 75 : Ἐπὶ τῶν κατολιγωρούντων ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις.] Cum gen. construi annotat Suid. [Lysias p. 166, 8 : Κατολιγωρήσαντες τοῦ δικαίου. Longin. De subl. 13, 2 : Εἰ βουλοίμεθα μὴ κατολιγωρεῖν (τοῦ ἀνδρός).]

[Κατολισθάνω.] Κατολισθαίνω, Delabor, Illabor. [Forma vitiosa, eximenda Straboni 4, p. 204 : Αἱ καὶ κατολισθαίνουσαι πλάκες τῶν κρυστάλλων· 11, p. 506 : Κατολισθαίνοντες· et Clementi Al. p. 289, 20 : Τρίχες εἰς πλοκάμους κατολισθαίνουσαι γυναικείους· aliisque.] Ap. Suid. tamen, ἀνώνυμος quispiam scribit : Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθαίνει τῶν πολεμίων ἡ διαδοχὴ, ubi κατολισθαίνει non solum Delabitur reddi potest, sed etiam Recidit, Devenit. Sic, Τῶν δὲ Ῥωμαίων κατολισθαινόντων εἰς δάκρυα, καὶ περιαλγούντων ἐπὶ τῷ πάθει, ibid., reddi possit, Devenientium ad lacrymas. [Κατολισθανόντων et Κατολισθάνει Suidæ restitutum e libris optimis, pariterque Luciano Abdic. c. 28, Æliano N. A. 9, 61; 11, 22; 14, 8; 17, 21 et 24. Ælian. apud Suidam s. v. Ἀπόφημον : Ἡ γλῶττα ... εἰς τὸ ἀποφημόν τε καὶ βλάσφημον κατολισθαίνει. Hic quoque Par. A κατολισθάνει. Aorist. 1 Κατωλίσθησα ap. Clem. Al. p. 650, 15 : Κατολισθήσαντες (angeli) εἰς ἡδονάς. Alciphro 3, 64 : Εἰς ἔρωτα κατολισθήσας. Aorist. 2 Κατώλισθον, quem per κατέπεσον exp. Hesych., Phot., Suid. Quorum Hesych. alteram addit gl. vitiose scriptam Κατωλισθὼν, καταπεσών. Sine augmento Apoll. Rh. 1, 390 : Κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός. Præterit. κατωλισθηκέναι ap. Oribas. p. 192 ed. Mai.]

[Κατόλλῡμι s. Κατολλύω, Perdo. Κατόλλυμαι, Pereo. Æsch. Pers. 670 : Νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλε. Scriptor Chr. pat. 526 : Ἡ κατολοίμην ἀκλεής. Theodor. Metoch. Miscell. p. 343 : Κατόλλυσι τὴν τῶν ἡδίστων πεῖραν· 639 : Κατολλυμέναις χώραις καὶ πόλεσιν.]

[Κατολολύζω, Ingemisco. Κατολολυξάτω Æsch. Ag. 1118.]

[Κατολόπτω, Pervello. Hesych. : Κατώλυξα, κατέξανα. Κατώλυψα Hemst. Æolice, ut videtur, pro κατώλοψα.]

Κατολοφύρομαι, accusativo jungi solet, pro Ejulo, Lamentor, Deploro, Defleo [Hesych. : Κατολοφυρόμενοι, θρηνοῦντες] : ut κατολοφύρομαί σε, Eur. [Or. 339, Iph. T. 642], Deploro te, tuam sortem. [Xenoph. Cyrop. 7, 3, 16 : Τὴν γυναῖκα κατολοφυράμενος. Κατολοφύρεσθαι τὴν πατρίδα καὶ τὴν αὐτῶν τύχην Polyb. 4, 54, 4; 15, 32, 1. Dionys. A. R. 5, 12 : Πολλὰ κατολοφυρόμενος ἑαυτόν.]

Κατομβρέω, Imbre madefacio, rigo, humecto. Exp. tamen simpliciter Madefacio, Humecto, VV. LL. Et κατομβρηθεὶς ex Epigr. pro Irrigatus. [Apollonid. Anth. Pal. 7, 389 : Πατρὸς δ' ὄμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν ὤλετο.] Affert autem Bud. hæc verba, non nominato auctore [schol. Hom. Il. A, 420] : Τὰ ὄρη ὑπερνεφῆ οὐ κατομβρεῖται, ὥσπερ τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου. [Similiter Strabo 2, p. 97 ex Polybio, 16, p. 739; 17, p. 830.]

[Κατομβρία, ἡ, Diluvium, Gl.]

[Κατομβρίζω, i. q. κατομβρέω. Theophyl. Sim. Hist. p. 127, A : Μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας. Boiss. Geopon. 2, 8, 4 : Ἐν τοῖς συνεχῶς κατομβριζομένοις. || Forma media. Theophyl. Sim. Hist. p. 210, C : Οἷα νεφέλην χρυσῆν ὑετίζουσαν τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν ἐκπομπὴν τοῖς ἐντυγχάνουσι κατομβρίσατο (scr. κατωμβρ.).]

[Κατόμβρῐσις, εως, ἡ, Madefactio per imbrem, Imbrium vis. Joann. Lyd. De ostent. p. 160, C : Κ. δὲ τοῖς ὑγροῖς καρποῖς λυμανεῖται.]

Κάτομβρος, ὁ, ἡ, Imbre madens, madidus, humidus. Exp. etiam simpliciter Humidus : ut κ. ἀήρ. A Bud. autem Præhumidus (ut ita sumatur κατὰ in hoc nomine sicut in κάθυγρος et in κατάξηρος), ap. Theophr. C. Pl. 3, [12, 1] : Ἐὰν δὲ σφόδρα ἡ χώρα κ. ᾖ. Sed quum addat σφόδρα Theophr., non video quomodo κάτομβρος interpretari possimus Præhumidus, nisi σφόδρα vacare dicamus. [Ib. 3, 22, 3 : Κ. ἢ κατάξηρος ἄγαν ἀήρ.] Exp. κάτομβρος et Irriguus. [Asclepiad. Anth. Pal. 5, 145 : Κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων.]

[Κατόμματον lectio vitiosa pro κατ' ὄμματος in libris multis Apoll. Rh. 4, 145.]

Κατόμνῡμι, s. Κατομνύω, s. Κατόμνυμαι, Dejero : Τῆς ἐμῆς κατομνὺς κεφαλῆς, Suid. [Construct. cum genitivo ὄμνυμι κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ κατόμνυμι τοῦ θεοῦ annotavit schol. Philostr. Her. p. 415. Cum accus. Aristoph. Eccl. 158 : Ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας· Av. 444 : Κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι, Jurejurando confirma. Eur. Iph. A. 473 : Πέλοπα κατόμνυμι· Or. 1517 : Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσα· Iph. T. 790 : Τὸν ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Cum duplici accus. Hel. 841 : Ἀγνὸν ὅρκον

σὸν κάρα κατώμοσα. Sine casu Aristoph. Ran. 305 : Α. Α Ἤμπουσα φρούδη. Β. Κατόμοσον. Α. Νὴ τὸν Δία. Β. Καῦθις κατόμοσον.] Voce passiva [media] autem Herodot. [6, 69 : Ἐγὼ δὲ κατωμνύμην φαμένη αὐτὸν οὐ καλῶς ποιέειν. Et cum genit. 6, 65 : Κατώμνυτο Δημαρήτου, Jurabat contra Demaratum.] Sic Pausan. : Καὶ ἡ παῖς συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σώσαντι αὐτήν. [Idem 6, 18, 3 : Κατομόσασθαί φασιν ἐπονομάζοντα θεοὺς ἢ μὴν ... Ib. 21, 1. Demosth. p. 995, 24 : Τὸν ἀδελφὸν κατωμόσατο ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τοῦ ἐμοῦ. Aristæn. 2, 20 : Κατόμνυσθε τοὺς θεούς.] || Invenitur autem et κατομόσαι oppositum verbo ἀπομόσαι, significanti Abjurare, ap. Suid. [ex Synesii Epist. 153, p. 291] : Ἀπὸ μόνου γε τοῦ τὸν θεὸν κατομόσαι ἢ ἀπομόσαι.

[Κατομοργνῦμι, Abstergo. Hesych. : Κατώμορξεν, κατεσπάραξε, κατέψησεν.]

Κατόμοσις, εως, ἡ, affertur pro Adjuratio.

[Κατομφάλιος, ὁ, ἡ. Nicand. Th. 290 : Οὐρὴ ... κ. τετάνυσται, Inde ab umbilico extenditur.]

Κατονειδίζω, Probris increpo, Vitupero, Exprobro. [Dionys. A. R. 11, 42 : Τὸν διαλειφθέντα λόγον κατωνείδιζον. Constant. De themat. p. 129, C.]

[Κατονειδιστὴρ, ῆρος, ὁ, Conviciator. Manetho 4, 235 : Κατονειδιστῆρας ἐν ἀλλοτρίῃσι βλάβῃσι.]

[Κατονεύομαι. V. Ὀνεύομαι.]

[Κατονίναμαι, Utilitatem capio. Aristoph. Eccl. 912 : Σαυτῆς κατόναιο.]

Κατονομάζω, Nomino, Denomino. [Theophr. De odor. 2 : Τῆς δ' εὐωδίας καὶ κακωδίας οὐκέτι τὰ εἴδη κατωνόμασται (i. e. nominibus distincta sunt) καίπερ ἔχοντα διαφορὰς μεγάλας.] Ex Philone De mundo habent VV. LL. Κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, pro Qui denominatur ab affectibus. [Strabo 13, p. 604 : Τούτους δὲ καὶ τὴν Ἴδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ κατονομάσαι· ubi libri meliores προσονομάσαι.] Idem e Phalar. Ep. [110, p. 318], κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς, pro Destinata diis : Τί γὰρ διαφέρει τὰ καθωσιωμένα τοῖς θεοῖς ἀποσπάσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς; ibi enim ita exp., Quid enim refert, munera jam dicata an tantum destinata diis auferatis? Bud. certe exp. et ipse Κατονομάζω, Destino, Despondeo : afferens e Polyb. 5, [43, 1] : Παρθένον οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην. [Hesych. : Τᾶλις, ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί.]

[Κατονόμαξις, εως, ἡ, (forma Dorica pro Κατονόμασις), Denominatio. Archimed. Aren. p. 123 Bas.]

[Κατονομασία, ἡ, Denominatio. Strabo 1, p. 42 : Τὰς τῶν ἐθνῶν τούτων κατονομασίας.]

[Κατονόμαστος, ὁ, ἡ, Denominatus. Ἀνονόμαστος δὲ (de hoc fallitur) καὶ κατονόμαστος διὰ τοῦ ο μικροῦ, Herodian. Epimer. p. 203. Boiss.]

Κατονόω, Vitupero, Carpo. Et Κατόνομαι pro eod. Item Sperno, Despicor, Vilipendo : ἐκφαυλίζω, εὐτελίζω. Sic accipiendum est ap. Herodot. 2, [136] in inscriptione lateritiæ pyramidis ab Asyche rege Ægypti constructæ : Μή με κατονοθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας· προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν. Ubi tamen Valla interpr. Compares. [Ne me vilipendas ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione. Brunck.] Alibi ap. Eund. Κατώνοντο, Contemnebant. [2, 172 : Κατόνοντο τὸν Ἄμασιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον. Arat. 1142 : Τῶν μηδὲν κατόνοσσο.]

[Κάτοξος, ὁ, ἡ, Aceto perfusus. Posidipp. Athen. 14, p. 662, A : Κάθαλος, κάτοξος. Sic Grotius : codex κατ' ὄξους.]

[Κατοξύνω, Accelero, Agilem reddo. Artemon ap. Athen. 14, p. 637, E : Τὴν χειροθεσίαν ἐπὶ τοσοῦτον κατοξύνειν ὥστε...]

Κάτοξυς [Rectius Κατοξὺς, εῖα, ύ], Peracutus. Κ. βοὴ, Peracutus clamor, Vehemens. Aristoph. Vesp. [471] : Ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς Ἐς λόγους ἐλθωμεν ἀλλήλοισι; Schol. ὀξείας, σφοδρᾶς. [Heliodor. 1, 26 : Τὸ κάτοξυ τῆς ὀρέξεως.] Et κάτοξυ νόσημα ap. Medicos [Hippocr. Aphor. 1, 7; 4, 10, Aret. De morb. acut. 2, 8 init.], Peracutus morbus, is dicitur, qui intra septimum diem judicatur; qui enim longius procedit, simpliciter acutus s. ὀξὺς est. [Definitt. med. p. 394, 50 Bas. : Κάτοξυ νόσημα πάθος ἐστὶ τὸ δυνάμει καὶ φαντασίᾳ μεῖζον καὶ χαλεπώτερον τοῦ ὀξέος, τοὐπίπαν κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἑπτά. Τοῦτο καὶ ὀξύτατον προσαγορεύειν Ἱπποκράτης εἴωθεν.] Sunt autem duæ ejus differentiæ : qui namque exacte peracutus est, quarto die solvitur : qui non exacte, ad septimum usque producitur. Omnis ab initio maximos labores habet; in primos enim dies morbi vigor incidit, vel non longe post quartum differtur. Est autem gemina peracutorum morborum differentia : alii velut una accessio sunt, nullo modo remittentes : alii vero, ut scribit Galen. Aphorism. 36 l. 4, primam statim accessionem vehementissimam habent, et reliquas per diem tertium proportione respondentes, sed quæ quartam rarissime excedant. Gorr. Idem et ὀξύτατος morbus dicitur, ut ex his verbis patet, quæ in VV. LL. citantur, non nominato auctore : Νόσημα, τὸ μὲν ὀξὺ, ὡς φρενῖτις· τὸ δὲ κάτοξυ, ὡς ἀποπληξία, συνάγχη, χολέρα· τοῦτο καὶ ὀξύτατον καλεῖται. [Galen. vol. 8, p. 467 : Νοσήματος οὐκ ὀξέος ἁπλῶς, ἀλλὰ κατόξεος ὑπάρχοντος.]

Κατοπάζω, Persequor, A tergo premo, κατόπιν διώκω, i. q. ὀπάζω. Hesiod. Op. [320], de iis qui rapinis divitias congerunt : Οἷά τε πολλὰ Γίγνεται εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων, αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, Et pudorem impudentia persequatur ac premat. Moschop. ibi exp. κατόπιν ἑαυτῆς ποιῇ, καταβάλλῃ : Proclus, νικήσῃ. In VV. LL. annotatur quosdam legere, αἰδὼς δέ γ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, et exponere, Pudor impudentiam a tergo sequatur, i. e. Posthabeatur. Sed veterem lectionem et veteres scholl. sequi tutius est. [Hesych. : Κατοπάζει, ἀκολουθεῖ. Κατοπάζων, διώκων.]

[Κατοπήγιον scriptura vitiosa. V. Καταπήγιον.]

Κατόπιν, A tergo : quod nonnullis dictum videtur quasi Post faciem : ὄπις tamen pro Visus s. Facies usurpatum non vidi. [Mœris p. 240 : Κ. Ἀττικοί· ὄπισθεν Ἕλληνες. Hesych. : Κ., ὕστερον, ὄπισθεν. Hippocr. p. 596, 46 : Κ. τε καὶ ἐς τοὔμπροσθεν. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 21 : Κ. τούτους ἐδίωκον. Κ. ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ Polyb. 1, 50, 5. Ἐκ τῶν κ. (sc. μερῶν) 2, 67, 2. Dionys. A. R. 2, 42 et 55.] Construitur autem hoc κατόπιν cum gen., qui interdum præponitur, interdum postponitur. Aristoph. Eq. [625] : Εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἰέμην [ἴέμην], Prosequebar eum, quasi A tergo ipsi hinc ibam. Id. [Pl. 13] : Ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ· in quibus ll. κατόπιν τινὸς ἰέναι, et ἀκολουθεῖν κατόπιν τινὸς, est quod Latini dicunt Pone aliquem sequi. [Plato Prot. p. 316, A : Κ. ἡμῶν ἐπεισῆλθον.] Plut. Cam. [c. 34] : Ἵδρυσε τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐτῶν, A tergo eorum sua castra locavit, s. Pone ipsos. Et κατόπιν τίθεσθαι, quod Lat. Postponere. Ap. Suid., Τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα, Honestati et virtuti postponere ac posthabere omnia, Omnibus anteponere atque anteferre virtutem et honestatem. In nonnullis ll. de tempore, pro Post. [Theophr. H. Pl. 7, 13, 7 : Εὐθὺς κατόπιν.] Greg. Naz. : Κ. τῶν ἐρωτήσεων, Post interrogationes. Ap. Suid. : Κ. ἦκε καιροῦ, Post amissam occasionem. [Plato Gorg. p. 447, A et] Greg. Naz. : Κατόπιν ἑορτῆς, Post festum, Postridie festi. Dicitur et ὁ κατόπιν, pro Secuturus, Venturus, Sequens, Veniens. In Epigr. [Mnasalcæ Anth. Pal. 9, 70], τὰ κ. δάκρυα, Secuturæ lacrimæ, Post futuræ. Basil. : Ἐν τῷ κ. χρόνῳ. Chrysost. De officio episc. : Ἐν τῷ κ. ἐνιαυτῷ, Anno veniente, Anno subsequente. Sic Dionys. H. Ant. 8 : Τοῦ κ. ἐνιαυτοῦ, Sequentis s. Venientis anni. [Idem 3, 22 : Ἡμέραν ὁρίσας τῆς μάχης τὴν κ. 4, 5. Polyb. 1, 46, 7.]

Κατόπισθεν, idem, i. e. Pone, A tergo. [Hom. Il. Ψ, 505 : Γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κ.] Arat. [181] : Κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου, Ad tergum cynosuræ vertitur arcti, Cic. [Eur. Iph. A. 1093 : Ἃ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν θνατοῖς ἀμελεῖται, Posthabita negligitur.] Et [de tempore futuro] ap. Plat. Rep. 2, [p. 363, D] : Γένος κ. λείπεσθαι [τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου], Post se; ubi alii interpr. In posterum. [Tim. p. 57, D : Πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κ. λογισμῷ. Hom. Od. X, 40 : Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κ. ἔσεσθαι.] Poetæ usurpant etiam Κατόπισθε, metri causa, sicut ὄπισθε pro ὄπισθεν. [Hom. Od. X, 92 : Κ. βαλών· Φ, 116 : Ὅτ' ἐγὼ κ. λιποίμην. De tempore futuro Ω, 546 : Ὄρκια δ' αὖ κ. μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε Παλλάς. Utriusque formæ exx. ex LXX v. ap. Trommium.]

[Κατοπίσθιος, ὁ, ἡ, Qui a tergo est, venit. Anonymus poeta quem legi in codice quodam : Ζεφύρου πνοὰς γὰρ εἶχε κατοπισθίους λιγείας, Secundas. Boiss.]

[Κατοπίσω, Pone, Post. Inc. Jud. 18, 22.]

Κατοπτάω, Inasso, Pertorreo. [Archestr. ap. Athen. 7, p. 320, B : Κρίβανον ἐς θερμὸν κρέμασον κἄπειτα κατόπτα. Schweigh. Κατωπτημένοι Ruhnkenii conjectura in l. Hesychii s. v. Καταπέπτω allato. Idem Theophani Nonno vol. 2, p. 60, ex cod. restituendum : Χυμοῦ ὑπὸ πυρώδους θερμασίας κατωπτημένου. Vulgo κατοπτουμένου.]

[Κατοπτεία, ἡ, i. q. κατόπτευσις. Eustath. Opusc. p. 261, 32. « Prospectus in alienas ædes, ap. Harmenop. 2, 4, 63. » Ducang.]

[Κατόπτευσις, εως, ἡ, Inspectio, Speculatio, Gl.]

[Κατοπτευτήριος, ία, ιον, Ad lustrandum aptus. Schol. Eur. Phœn. 240 : Τὸν κ. τόπον οὕτω καλούμενον ἐν Παρνασσῷ, ὅθεν κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν δέλφιν κατετόξευσεν· ubi nunc Τὸ κατοπτευτήριον, τόπον ... ex cod. Havn. restitutum. Ὁ καλούμενος κατοπτήριος χῶρος vocatur ab Strabone 9, p. 423. Κατοπτήριον χωρίον ab Stephano Byz. s. v. Ἀνεμώρεια et Eustath. p. 274, 42, Strabonis verba reddentibus.]

Κατοπτεύω, Aspicio, Oculis lustro. [Ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω ἢ καθορῶ exp. Hesych. Idem vitiose Κάθοπτεύει, καθορᾷ. Κατάσκοποι per κατοπτεύοντες exp. idem.] Aristot. De mundo [c. 1] : Τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι. Κατοπτεῦσαι, inquit Bud. in Lex. suo, Perspicere, Animadvertere, Oculis lustrare. Dionys. H. de Lysia [§ 7 extr.] : Κράτιστος δὲ ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδοῦναι πάθη τε καὶ ἤθη καὶ ἔργα. Polyb. 3, [45, 3] : Συνεγγίσαντες κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῶν Καρχηδονίων χάρακι καὶ κατοπτεύσαντες αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο, Speculati s. contemplati. [Idem 3, 48, 12; 65, 3, al.] Xen. Cyrop. 8, [2, 10] : Ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. [Κατωπτεύκασι (τὰ χωρία) Strabo 11, p. 508.] Greg. Naz. : Κατοπτεύειν τὰ ἅγια, Sancta contemplari, ἐποπτεύειν, Inspicere et lustrare oculis. [Κατοπτεύειν τινὰ, In ædes alicujus despicere, Theophil. Institt. 4, 6, 123. « Cum εἰς Philodem. Anth. Pal. 5, 123 : Ἐς τὰ φιλεύντων ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος· nisi legendum ὡς. » Schneid.] Pass. Κατοπτεύομαι, Videor, A visore et speculatore videor. Soph. [Aj. 829] : Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του καιοπτευθεὶς πάρος Ῥιφθῶ κυσί. [Phil. 124 : Μὴ κατοπτευθῶ παρών. Strabo 7, p. 317 : Ἄμφω κατοπτεύεσθαι τὰ πελάγη ἀπό τινος ὄρους. Κατωπτεῦσθαι Polyb. 3, 38, 11.] Et Xen. [OEc. 10, 8] dicit qui faciem fucant ὑπὸ λουτροῦ κατοπτευθῆναι, Deprehendi, Bud. Ibid. dicit ἐλέγχεσθαι.

[Κατοπτὴρ, ῆρος, ὁ, Speculator. Æsch. Sept. 36 : Σκοποὺς καὶ κ. στρατοῦ. Eadem conjungit Jo. Cinnam. p. 157, D. || « Instrumentum chirurgicum ad diducendam sedem idoneum, quo quæ recondita sunt et intus latent in conspectum veniunt, Speculum inde a chirurgis nostris vocatum, ap. Hippocr. p. 884, D; 893, F. Galen. Gloss. : Κατοπτῆρι, τῷ καλουμένῳ ἑδροδιαστολεῖ. » Foes.]

[Κατοπτήριος. V. Κατοπτευτήριος.]

Κατόπτης, ὁ, [Spectator. Æsch. Sept. 41 : Αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων.] Speculator, Visor, κατάσκοπος, Hesych. [Æsch. Sept. 369; Eur. Rhes. 150, Hel. 1191.] Ap. Suid. [ex Josephi A. J. 18, 9, 2] : Ἀλλά τις ἴτω κατόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῆ τῶν ἐνεστηκότων ποιησόμενος, ubi ipse exp. ἐπιτηρητής. Tacitus in simili loquendi genere usurpavit Visor, ut in Ὀπτὴρ annotabo. Utitur et Herodot. [3, 17, 21], teste Polluce [2, 59]. Ab Aristoph. [Ach. 435] Jupiter quoque κατόπτης dicitur, quia e cœlis speculatur omnia. Exemplum habes in Διόπτης. [Seqq. ex Indice.] Κατόπταν Hesych. exp. κατάσκοπον, Speculatorem. Doricum igitur pro κατόπτην. [Fortasse ex Eur. Rhes. 558 vel 134. || Nomen magistratus in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 742 : Πεδὰ τῶν πολεμάρχων κὴ τῶν κατοπτάων. G. Dind.]

[Κατόπτησις, εως, ἡ, Galen. De potest. simpl. 4, vol. 2, p. 29, 40 Ald.]

[Κατοπτίλλομαι, Videor, Apparco. Dius ap. Stob. Flor. 65, 16 : Ἔμοιγε κατοπτίλλεται. Hemst.]

Κατόπτομαι, Perspicio; simpliciter Video, Cerno, [Hujus verbi tria tantum tempora sunt usitata, præteritum, aoristus primus, futurum. Eur. Alc. 839 : Τύμβον κατόψει ξεστόν. Κατόψεται Hec. 45.] Plato Rep. 2, [p. 376, A] : Τοῦτο ἐν κυσὶ κατόψει, Perspicies s. cernes. [Alc. 1 p. 134, D : Ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰ ὑμέτερα ἀγαθὰ κατόψεσθέ τε καὶ γνώσεσθε.] Κατόψεται ex Herodoto [3, 17] affertur pro Spectabit. Item κατοψόμενος exp. Exploraturus, Inspecturus, Visurus. Plut. Themist. [c. 19] : Ἠρνεῖτο, καὶ πέμπειν ἐκέλευεν εἰς Ἀθήνας τοὺς κατοψομένους. Κατῶπται, Perspectum est et deprehensum. [Plato Rep. 4, p. 432, B : Τὰ τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατῶπται. Aorist. Phileb. p. 46, B : Ἂν μὴ κατοφθῶσι· Leg. 7, p. 806, B : Ἐν τάξει τινὶ κατοφθείσας.]

Κάτοπτος, ὁ, ἡ, ap. Diosc. 1, [77] accipitur pro πάνυ ὀπτὸς, Pertostus, Valde tostus, Inassatus. Et alibi, Γῆ λίαν κ.

Κάτοπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus, Oculis expositus. [Hesych. : Κάτοπτον, κάταντες, ἢ φανερὸν, ἢ ἄντικρυ. Κάτοπτρα, ἀόρατον. Corrigendum videtur Κάτοπτον, εὐόρατον. Idemque restituendum pro Κάθοπτρον, ἀόρατον. Æsch. Ag. 307 : Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα.] Thuc. 8, [104] : Ὀξεῖαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, Ut conspicua non sint. [Quo l. utitur Thom. M. p. 514, ubi præcipit : Κάτοπτα λέγε καὶ μὴ ὀπτὰ ἤτοι θεατά. Lysias p. 110, 41 : Χωρίον πανταχόθεν κάτοπτον. Strabo 3, p. 159 : Ἐρυμνὸν λῃστρικὸν κάτοπτον ἐκ πολλοῦ τοῖς προσπλέουσι. Aristid. vol. 1, p. 295; Plut. Mor. p. 800, F. Περιωπὴ per κ. τόπος exp. Etym. M. p. 665, 24.]

Κατοπτρίζω, Imagines et reflexiones facio in modum speculi; Imagino, ut Gell. loquitur infra in Ὀπτική. Plut. [Mor. p. 894, D] : Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν, Imaginem iridis reddens ac repræsentans, veluti speculum. Pass. Κατοπτρίζομαι, Speculum intueor, In speculo me contemplor. [Athen. 15, p. 687, C : Μύρῳ τε ἀλειφομένην καὶ κατοπτριζομένην.] Diog. L. in Socr. p. 77 [2, 33] : Ἡξίου δὲ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεσθαι. [Id. 3, 39.] Construitur etiam cum accus. et tunc significat Intueor velut in speculo, Contemplor ceu in speculo. 2 Ad Cor. 3, [18] : Ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι. Hesych. κατοπτρίζεται, exp. [ἐν] αἰσθήσει φαντάζεται ἢ ὁρᾷ.

Κατοπτρικὸς, ἡ, ὸν, Specularis. [Κ. φαντασία Plut. Mor. p. 892, F. Id. p. 894, C : Βλέπειν τὰ ἀνακλώμενα ὡς τὰ κατοπτρικά· 901, C : Τὰς κ. ἐμφάσεις.] Κατοπτρικὴ, a Bud. esse dicitur Pars optices quæ reflexiones deprehendit.

Κατοπτρικῶς, Speculari ratione. [Plutarch. Mor. p. 890, F.]

[Κατοπτροειδὴς, ὁ, ἡ, Speculiformis. Plut. Mor. p. 891, C : Πυθαγόρας κατὰ τὸ πυροειδὲς σῶμα σελήνης. Scribendum κατοπτροειδὲς cum Meziriaco et Valck. Diatr. in Eurip. p. 284.]

Κάτοπτρον, τὸ, Speculum, i. q. ἔσοπτρον et ἔνοπτρον. [Antiatt. Bekk. p. 102, 10 : Κ. οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἔσοπτρον. Æschyl. ap. Stob. Flor. 18, 13 : Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. Eur. Hipp. 429 : Προσθεὶς κ. El. 1071 : Κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης.] Plato : Ἡ τῶν κατόπτρων λειότης, Speculorum lævitas, p. 38 mei Lex. Cic. [Idem Tim. p. 46, A : Τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν.] Plut. De aud. [p. 42, B], loquens de iis qui tondentur : Δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστῆναι, καὶ τῆς κεφαλῆς ἅψασθαι, τὴν περικοπὴν τῶν τριχῶν κατασκοποῦντα. Xen. Cyrop. 7, [1, 1] de Cyri armis : Ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν. [Figurate Æsch. Ag. 839 : Ὁμιλίας κάτοπτρον, Speciem s. imaginem familiaritatis.]

Κατοράω, Ionice pro καθοράω : unde κατορῶν, Despiciens, Prospiciens, ap. Herodot. Κατώρα, Ionice pro καθώρα, Despiciebat, Idem. [V. Καθοράω.]

[Κατοργᾰνίζω. Apollonid. Anth. Pal. 9, 264 : Τέττιξ ... αὐτουργῷ μέλει ἡδὺς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας, Cantu tanquam instrumento solitudinem exhilarabat. Schn.]

Κατοργάω, unde κατοργᾶν, quod Hesych. [et Phot.] exp. ὑπερακμάζειν : quod verbum si significationem τοῦ ὑπέρακμος sequitur, interpretabimur Deflorere, Vigorem amittere : sin præpositio significationem auget, reddemus Supra modum vigere : ὀργᾶν enim Idem exp. ἀκμάζειν. Rursus tamen idem lexicogr. κα-

τοργῶν esse dicit πεπαλαιωμένος : unde conjicere licet, eum κατοργᾶν accipere pro Vigorem amittere : quæ autem vigorem amittunt, παλαιοῦνται, Veterascunt. [|| Photius p. 343, 6 : Ὀργᾶν· τὸ ἐπείγεσθαι· καὶ κατοργᾶν τὸ κατεπείγειν.]

Κατοργιάζω, Orgiis initio, Ad orgia et sacra præparo : sic exp. κατοργιάζειν τοῖς θεοῖς τοὺς Ἕλληνας, et κατοργιάζειν τὴν ψυχήν. Ex Plut. autem Sol. [c. 12], Κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, affertur pro Expiationibus urbem ad mysteria religionemque instituens. Pass. Κατωργιασμένος, Initiatus, Consecratus, Devotus. Plut. An seni capess. resp. [p. 792, F] : Ἐκπαλαι κατωργιασμένον αὐταῖς, Bud. p. 369. [Idem Mor. p. 766, B : Ἐπτέρωται καὶ κατωργίασται.]

[Κατορέγομαι, Appeto. Simplic. In Epict. Enchir. 1, p. 23=12 b : Ἐφιεμένη τε αὐτοῦ καὶ κατορεγομένη. Angl. Theophyl. Sim. Hist. p. 108, D : Τὸν κόσμον δουλαγωγεῖν κατωρέγετο. G. D.]

Κατορθόω, [Rectum facio,] Erigo. [Eurip. Hipp. 1445 : Κατόρθωσον δέμας· Andr. 1080 : Σὸν κατορθώσας δέμας. Plato Alcib. 1 p. 121, D : Εὐνούχους ἀναπλάττοντας τὰ μέλη τοῦ παιδὸς καὶ κατορθοῦντας. Aristot. H. A. 9, 40 : Αἱ δὲ (μέλιτται) λεαίνουσι καὶ κατορθοῦσι τὰ κηρία. Improprie Soph. El. 416 : Πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς. De animo ad agendum parato Æsch. Choeph. 512 : Τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενὶ, ἔρδοις ἂν ἤδη.] Instauro, ut ἀνορθόω. 2 Paralip. [33, 16] : Κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον, Instauravit altare. Κατορθοῦν frequentius usurpatur pro Feliciter et prospere rem aliquam gerere, Prospero successu aliqua in re uti; ac interdum absolute ponitur, interdum cum accus. construitur. [Plato Leg. 2, p. 654, C : Ὃς ἂν τῇ φωνῇ καὶ τῷ σώματι μὴ πάνυ δυνατὸς ᾖ κατορθοῦν ... τῇ δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ κατορθοῖ· Menon. p. 99, D : Ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα. «Κατωρθωκὼς absol. Qui rem bene gessit, Polyb. 1, 52, 1; 3, 74, 10. Τῇ μάχῃ κατώρθωσε, Prælio vicit, 2, 70, 6; 11, 3, 1; τοῖς ὅλοις 3, 48, 2.» Schweigh.] Isocr. Paneg. [p. 50, C] : Ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν· Areop. [p. 142, A] : Ἐὰν καὶ κατορθώσωσι περί τινας πράξεις. Ubi nota construi cum præp. ἐν et περί. [Plato Phil. p. 28, A : Κατορθώσασι καὶ μὴ περὶ τὸ ἐρωτώμενον· Theæt. p. 203, B : Τουτὶ κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης. Τὸ κατορθοῦν ἐν πράγμασι Polyb. 10, 36, 1. Ἐν πολλοῖς κατορθοῦσι 1, 37, 7.] Sicut vero in priori l. ἀτυχεῖν et κατορθοῦν sibi opposuit, sic etiam ἐν τῷ Πρὸς Νικοκλ. [p. 31, D] eadem ab Eod. sibi opponuntur. Idem rursus opponit sibi ἁμαρτάνειν et κατορθοῦν, in Areop. [p. 154, C] : Τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας. [Id. p. 89, B.] Itidem Thuc. 6, [12] et Dem. Ad Phil. Epist. [p. 155, 23] sibi opponit κατορθῶσαι et πταῖσαι. Rursum Isocr. in ead. orat. [p. 66, D] opponit inter se κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι, quum scribit : Ἐν οἷς ἡττηθέντες μὲν παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Construitur etiam cum accus., ut paulo ante dictum est. [Eurip. Hel. 1073 : Τοῦτ' αὖ κατορθοῖς, Recte instituis, Recte dicis. Plato Menon. p. 99, C : Πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν.] Dem. [p. 320, 24] : Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Id. [p. 322, 16] : Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. [Κατορθοῦν τὰ πολλὰ Polyb. 1, 37, 8; τὰ ὅλα 11, 14, 4; τὰς ἐπιβολὰς 10, 2, 5. Schweigh.] Herodian. 4, [15, 15] : Εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι, Si modo primis congressibus parum e sententia res gesserint. Id. 3, [9, 14] : Οὐ γὰρ πάντάπασιν ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας ὧν ἤλπιζεν, Neque enim plane infectis rebus rediit, sed majore quam sperarat successu. Chrysost. : Κατορθοῦσι τοὺς πολέμους, Felici successu gerunt. Nisi malis, Prosperis successibus conficiunt. Et κατορθοῦν τὸν κίνδυνον, Certamen pro animi sententia gerere. Theophr. H. Pl. 4, 12 : Κατορθοῦν ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, Parum prospero uti successu. At κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην exp. Omnes partes temperantiæ implere. [Soph. OEd. C. 1487 : Ἐμψύχου ... καὶ κατορθοῦντος φρένα, i. e. sensuum compotis.] Pass. Κατορθοῦμαι, Felici successu geror. [Eur. Hipp. 680 : Οὐ κατώρθωται τέχνη.] Thuc. 6, [13] : Γνόντας ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. [Plato Leg. 2, p. 653, A : Ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθουμένῳ.] Philo V. M. 1 : Τὰ μὲν ἆθλα μόνοις ἡμῖν, ὡς ἐπὶ κατωρθωμένοις πᾶσι, δοθήσεται, Tanquam omnibus jam bene gestis. Herodian. 1, [5, 23] : Τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα, Quæ fortissime prosperrimeque gessistis. A Dem. vero in Or. Pro cor. [p. 298, 22] κατορθοῦσθαι et ὡς ἑτέρως συμβαίνειν sibi opponuntur. [Κατωρθωμένος, Recte s. Artificiose elaboratus. Strabo 9, p. 396 : Ξόανον ... μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατωρθωμένον καὶ ἐνάμιλλον τοῖς Φειδίου ἔργοις· 14, p. 652 : Ὁ σάτυρος (in pictura Protogenis) παρεωρᾶτο, καίτοι σφόδρα κατωρθωμένος· 8, p. 382 : Ἐκλιπόντων τῶν ὀστράκων καὶ οὐδὲ κατορθουμένων τῶν πλείστων. G. D.] Κατορθόω nonnunquam reddere possumus Feliciter conficio, Ad felicem exitum rem aliquam perduco : quo modo quidam etiam superiorum locorum accipi possunt. Herodian. 2, [14, 2] : Ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ τοσαῦτα κατωρθωκότα, ubi Polit. Tanti effectorem operis. Id. 1, [5, 19] : Κατορθοῦν δ' αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν, ὑμέτερον ἔργον· 6, [3, 12] : Τὰ πολεμικὰ τῆς χρείας ἀπαιτούσης γενναίως κατορθοῦτε. Nonnunquam interpretari possumus Constituo, καθίστημι, Prospero successu usus constituo vel compono. Herodian. 3, [10, 1] : Κατορθώσας δὲ κατὰ τὴν ἀνατολήν, Rebus ad orientem prospere gestis et constitutis. Ib. [7, 11] : Μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι, καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, Rebus omnibus e sententia compositis.

Κατόρθωμα, τὸ, Res feliciter gesta, Facinus felici successu patratum. Plut. : Ὡς μέγα κ. ποιήσων. Annotat tamen Phrynich. [p. 250], quamvis κατορθοῦν sit verbum probatissimum, verbale nomen κατόρθωμα esse ἀδόκιμον, ac potius pro eo dicendum ἀνδραγάθημα. [Κατορθοῦν de quolibet successu, neque solum bellico, ut Thomas M. opinatur, sed et de caussis forensibus (κατορθοῦν τὴν δίκην Demosth. p. 967) et quodcunque demum vel scripto vel verbis explicatur : v. Winstanley ad Aristot. Poet. c. 14, et Sallier. ad Thom. p. 517. Itaque τὰ τῆς ψυχῆς κατορθώματα Xenoph. Eph. 1, 2, non tam nove inusitateque dictum est quam Locellæ videbatur; αἱ τοῦ νοῦ κατορθώσεις Philo p. 346, B. Substantivum ipsum κατόρθωμα ap. Dionys. A. R. 5, 44; 9, 14, Diodorum 5, 20, Plutarchum V. Alcib. c. 9, Pyrrhi c. 10, Polybium 1, 19, 12; 2, 31, 8; 42, 5; 5, 12, 2; 15, 5, 5, Strabonem, Lucianum, et qui hos gradatim sequuntur, tritissimum veteribus intactum est. Itaque hactenus a Phrynicho juste damnatur, licet multos habeat affines indubiæ auctoritatis, διόρθωμα ap. Hippocratem, ἐπανόρθωμα ap. Platonem et Demosthenem, κατόρθωσις ap. Æschinem et Demadem. Pro illo passim antiqui ἀνδραγαθήματα, ἀριστεύματα, τὰ κατορθούμενα, Thucydides etiam τὸ ὀρθούμενον dixit, qui hunc simplicis verbi usum cum Tragicis communem habet. Lobeck. ad Phryn. p. 251.] [|| Recte factum, ap. Cic. De fin. 3, [7] : Quæ autem nos aut recta aut recte facta dicamus, si placet, illi autem appellant κατορθώματα, omnes numeros virtutis continent. Idem eod. l. [14] : Quemadmodum opportunitas non fit major productione temporis, sic recta affectio : κατόρθωσιν enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα. Idem lib. 4 : Illud enim rectum quod κατόρθωμα dicebas, contingit sapienti soli. Et De off. 1, [3] : Perfectum autem officium, Rectum, opinor, vocemus, quod Græci κατόρθωμα : hoc autem, Commune, quod ii καθῆκον vocant.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, [Stabilimentum. LXX Ps. 96, 2 : Δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις τοῦ θρόνου. Correctio. Inc. Ps. 118, 26 : Καιρὸς κατορθώσεως. Judith. 12, 5 : Εἰς κ. πάσης ψυχῆς. Schleusn.] Felix rei susceptæ gestio et administratio, Res feliciter gesta, Prosper successus. [Aristot. Rhet. 2, 3 : Ἐν εὐημερίᾳ, ἐν κατορθώσει. «Ἡ τῶν πραγμάτων κ., Rerum mutatio in melius, Polyb. 2, 53, 3. Κατόρθωσιν ποιεῖσθαι τῆς πολιτείας, Componere turbatum reip. statum, 3, 30, 2. Πρὸς κατόρθωσιν, Ad res bene gerendas, 9, 19, 4. Αἱ ἐπιτυχίαι καὶ κατορθώσεις, Res bene gestæ, 40, 12, 7.» Schweigh.] Herodian. 3, [11, 16] : Μετασχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν, Nam quum in partem veneris periculi,

etiam re confecta in partem maximi honoris veneris, Polit. || Recta effectio, ut Cic. interpr. in Κατόρθωμα. [Αἱ τοῦ νοῦ κατορθώσεις Philo s. v. Κατόρθωμα citatus.]

[Κατορθωτὴς, ὁ, Propagator, Gl.]

Κατορθωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui recte efficere omnia solet, Ad res feliciter gerendas idoneus, Qui pro animi sententia efficere solet quod suscepit: cui opp. ἁμαρτητικὸς, Offensator. Aristot. Eth. 2, 3: Περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κ. ἐστὶν, ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικὸς, Prospere ei omnia succedunt, Recte efficere omnia consuevit. Contra ἁμαρτητικὸς, προσπταίειν εἰωθὼς, Qui quasi in offendicula incurrere solet: ὁ ἀποτευκτικὸς, Qui sæpe excidit ab eo quod suscepit et quod efficere contendit. Et Bud. annotat Hominem frugi, quique administrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, dici posse τῆς οἰκονομίας κατορθωτικόν.

[Κατορούω, Deruo, Delabor. Hom. Il. in Cer. 341: Ὑπὸ κεύθεα γαίης ἐσσυμένως κατόρουσε.]

[Κατοροφόω, Concamero. Eumath. p. 9: Ἐφαπλοῦσι (τὰ φυτὰ) τοὺς κλάδους ὡς χεῖρας καὶ ὥσπερ χορὸν συστησάμενα κατοροφοῦσι τὸν κῆπον.]

Κατόῤῥα, Hesychio ἡ καταῤῥόα [legitur καταρόα], βωμὸς ἐνόδιος. [Glossa suspecta. Codex βώμενος ἐνόδειος.]

Κατοῤῥωδέω, Metuo, Trepido, i. q. ὀῤῥωδέω. [Hesych.: Κ., φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, πτήσσω. Absol. Polyb. 10, 3, 5; 22, 1, 7. Cum accus. 14, 1, 5; 22, 17, 13. Schweigh.] || Καταῤῥωδέω [forma Ionica], Extimesco, Metu consternor, Formidine percellor: unde præt. plusquamp. καταῤῥωδήκεε: particip. καταῤῥωδηκὼς, necnon aor. particip. καταῤῥωδήσας, ap. Herodot. [1, 80, 169; 3, 137, 145; 6, 9; 7, 38, 139, 178, 182, 207, 218; 8, 4, 63, 70; 9, 45, 46, 58. Quibus in ll. partim absolute positum, partim cum accus. constructum est.]

Κατορυκτὸς, [ὁ, ἡ,] Defossus. Ap. Suidam vero ita, Κατορυκτὸς τόπος. [Quam alius gl. quæ excidit interpretationem esse probabiliter conjicit Bernhardy.]

[Κατόρυξις, εως, ἡ, Defossio, Gl. Theophr. H. Pl. 5, 7, 7.]

[Κατορύσσω s.] Κατορύττω, Defodio: cui oppositum ἀνορύττω. [Herodot. 3, 35: Περσέων δυώδεκα ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε. Plato Rep. 2, p. 363, D: Τοὺς δὲ ἀνοσίους... εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἅιδου.] Xen. [Mem. 1, 2, 55]: Οὐ τὸν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων. Utitur et Cyrop. 4, [2, 28] et 8, [2, 21] ac alibi. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 5: Τὰ κατὰ γῆς κατορυττόμενα.] Plut. Probl. Rom.: Δύο μὲν ἄνδρας δύο δὲ γυναῖκας ζῶντας κατώρυξεν. Aliquanto post de virginibus Vestalibus, quæ stuprum admiserunt: Ζώσας κατορύττουσιν. Itidem in Numa [c. 10]: Ἡ δὲ τὴν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται· quo modo autem id fiat, pluribus ibi docet. Aristoph. Pl. [238] dixit etiam: Εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω, de avaro in terram defodiente divitias. Sic Hermog., κατορύττειν χρυσίον, Defodere et terra obruere aurum: quod qui effodiunt et eruunt, ἀνορύττειν id dicuntur. [Plato Euthyd. p. 288, E: Ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώρυκται. Quod præter. Hesych. per κατακέχωσται exp. Κατορώρυκτο et κατορωρυγμένον Atticis tribuit Phryn. Bekk. p. 20, 2. Mœris p. 240: Κατορώρυκται Ἀττικοί· κατώρυκται Ἕλληνες. Κατωρυγμένοι Hesych. s. Κατώρυχες.] Pro loco reddi etiam potest Humare s. Inhumare, Sepelire: sicut Hesych. κατορυγῶσιν exp. ταφῶσιν. Archestr. ap. Athen. 3, [p. 101, E]: Κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους. [Aristoph. Av. 475: Τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι· 394: Κατορυχησόμεσθα ποῦ γῆς; || «Figurate Pherecr. ap. Plut. Mor. p. 1141, F: Ὁ Τιμόθεός με (Musicam) κατορώρυχε, Plane perdidit ac quasi sepelivit. Liban. vol. 3, p. 445, 21: Τὸ πρᾶγμα ὁρῶντες καταπεφρονημένον καὶ κατορωρυγμένον.» Hemst.]

Κατορῦχὴ, ἡ, Defossus, Defossio. Dicitur κατορυχὴ etiam Id ipsum quod defossum est, ut thesauri; nam κατορυχὰς Hesych. exp. θησαυρούς. [Conf. Κατῶρυξ.]

[Κατορφνάομαι, Obtenebro. Hesych.: Κατορφνᾶται, σκοτεινὴν ποιεῖ.]

Κατορχέομαι, Saltationibus demulceo, ut καταυλέω, Tibiarum cantu permulceo, oblecto. Lucian. De salt. [c. 22]: Ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυῤῥηνοὺς καὶ Λυδοὺς καὶ Ἰνδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο, Saltationibus demulsit, et ita demitigavit, ut parere ei non recusarent. Gregor. cum gen.: Κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, Spectatores multiplicibus atque effeminatis flexibus inter saltandum oblectare et afficere. Idem in pass. signif. usus est de Juliani funere loquens: Τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο, καταυλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, Per tibiarum cantus saltatorumque spectacula elatus. Hæc Bud. p. 1079, ubi et καθυποκρίνομαι itidem pro Histrionica actione capio et demulceo. Posteriori loco similis est hic Strabonis 17, [p. 801]: Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην, Quibus tibia canitur et saltatur impudenter; Cum tibiis saltantium impudenter, Bayf.: tamen κατορχεῖσθαι ibi pass. habeat signif. || Κατορχοῦμαί τινος, In contemptum et contumeliam alicujus salto. Gregor. de tyrannis hostibus Ecclesiæ [ab gramm. in Bekk. Anecd. p. 152, 27 citatus]: Ἐκκλησίαις ἐπιστρατεύοντες καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, In contumeliam altarium saltantes, ad sugillandam religionem orthodoxam, Bud. l. c. [Insulto. Herodot. 3, 151: Κατωρχέοντο καὶ κατέσκωπτον Δαρεῖον καὶ τὴν στρατιὴν αὐτοῦ. Hesych.: Κατωρχήσαντο, κατεχάρησαν. Ἔπαιξαν addit Phot. p. 151, 10.]

Κατορχίτης οἶνος, ὁ, Vinum catorchites: a nonnullis dicitur συκίτης οἶνος, quoniam fit e ficubus s. caricis; nam caricæ chelidoniæ macerantur, et expresso inde succo perfunduntur vinacea, e quibus deinde hic συκίτης οἶνος elicitur. Diosc. 5, 41.

[Κατόσσομαι, Intueor, Specto. Polystrat. Anth. Pal. 12, 91: Ὀφθαλμοὶ πάντη πάντα κατοσσόμενοι.]

[Κατοσφραίνομαι, Odoror. Cum genit. construi annotavit Suidas. Κατοσφρῶμαι ap. Nicet. Paphl. p. 469, C. G. Dind.]

Κατότι, Cur, Ionice pro καθότι ap. Herodot. [V. Καθότι.]

Κατουδαῖος, [ὁ, ἡ,] Subterraneus: κατάγειος, καταχθόνιος. [Harpocr. s. v. Ὑπὸ γῆν: Τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν γ' Καταλόγου Κατουδαίους ὀνομαζομένους.] Hesychio κατουδαῖοι sunt non solum κατάγειοι, sed etiam νεκροί: quoniam defuncti sub terra habitare credebantur. [Sic κατουδαῖοι φόβοι ap. Athen. 3, p. 98, B, sunt Terrores quos incutiunt inferi s. mortui. Schweigh.]

[Κατουλὰς, άδος, ἡ.] Venio ad alia duo compp. Κατίλλω et Ὑπίλλω: e quibus prius illud e Pausan. lexicographo accipio, quum κατουλάδα dici scribit quasi κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν, ubi καὶ καθείργουσαν ad partic. κατίλλουσαν exponendum additur. Et quoniam hoc participio utitur ad exponendum nomen Κατουλὰς, tanquam inde derivatum, de hoc quoque dicendum hic fuerit. Legimus ergo ap. Apoll. Arg. 4, [1695]: Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας Νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, Νύκτ' ὀλοήν· eamque noctem, quam κατουλάδα vocari dicit, describens, adjungit, Οὐκ ἄστρα διΐσχανεν, οὐδ' ἀμαρυγαὶ Μήνης, οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἄλλη Ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων. Eust. autem in Hom. Od. Ξ, [459]: Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, annotat, talem noctem vocari etiam κατουλάδα, teste Pausan.: sc. ὡς κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν. Sic tamen dicit τὴν τοιαύτην νύκτα, i. e. Talem noctem (qualis sc. ibi ab Hom. describitur) vocari κατουλάδα: ut addat, fortasse tamen potius esse τὴν πηγυλίδα et χιονοβόλον, cujus in sequentibus fit mentio. Verum nequaquam hæc adjecisset Eust., si hunc Apoll. l. legisset: nisi forte ab eo dissentire voluisset. Aperte enim videmus, noctem, quam κατουλάδα vocat, describi σκοτομήνιον, sicut est illa Homerica: ceteraque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πηγυλίδος et χιονοβόλου νυκτὸς descriptionem pertinere. Sed et poetæ illius enarrator non aliam quam σκότους signif. voce illa includi existimavit, quippe qui κατουλάδα exponat σκοτεινήν. Sed ap. eum est nomin. Κατουλὰξ, cum ξ: qui quamvis ap. Etym. [p. 497] et Suid. [Zonaramque p. 1157] itidem extet, non dubito tamen quin mendose sit scriptus pro κατουλὰς, quod in meo vet. Lex. legitur. Etymologi quidem certe et Suidæ testimonia pro uno eodemque haberi debent,

quum ea, quæ de illa voce traduntur, unum ex altero descripsisse manifestum sit : potius tamen Suidam ex Etym. sumpsisse, vel potius Suidæ collectaneis istud a quopiam [ab editore Mediol.] infartum fuisse, ex eo conjicio, quod in meo vet. ipsius Suidæ exemplari [aliisque codd.] non habeatur. Sic vero et alia pleraque ex eod. Etym. huic adjecta esse arbitror. Alioqui certe illum ex hoc sumpsisse dicendum foret, quum eadem plane sint. Verum ut ad etymologiam veniam (in qua a Pausan. dissentiunt), eandem affert schol. Apoll. quam et ipse Etym., sc. a voce ὀλοός. Sed ille dicit παρὰ τὸ ὀλοόν : hic autem, διὰ τὸ ὀλοὴν αὐτὴν εἶναι. Hesych. vero affert primum etymum illud, quod e Paus. attuli (nisi quod habet κατιλλοῦσαν [κατιλοῦσαν codex] tanquam a verbo circumfl. Κατιλλέω, ut supra ἐξιλλεῖν itidem ap. eum legi docui : habet item simplex εἴργουσαν, non comp. καθείργουσαν) : sed addit rectius exponi τὴν κατόλεθρον, vel ζοφώδη, καὶ συστροφὰς ἔχουσαν ἀνέμων. Ceterum a schol. Apoll. e Soph. quoque afferri Κατουλάδι νυκτὶ, sciendum est. [Photius p. 150, 9 : Κατουλάδα, Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ « Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι, » τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. Καὶ ἐξούλης δίκη ἡ ἐξείρξεως. Οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατά πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γάρ· ἢ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν Ὅμηρος. Hesych. : Κατειλάδα, ἡμέραν χειμερινήν (ἡμέρα χειμερινή codex)· ubi Musurus Κατουλάδα contra seriem. Κατειλάδα etymologiæ caussa scriptum.]

Κατουλόω, Ad cicatricem perduco, ut ἀπουλόω et ἐπουλόω, Diosc. 5. [Philipp. Anth. Pal. 9, 311 : Πᾶσα δὲ (vulva) συγκατέμυσε κατουλωθεῖσα χρόνοισιν. Diodor. Exc. p. 521, 73 : Τὸν προσεσυριγγωμένον τόπον ἑλκώσαντας δεῖν κατουλῶσαι.]

[Κατούλωσις, εως, ἡ, Cicatricis inductio. Dioscor. Parab. 1, 54 : Χρῶ μέχρι κατουλώσεως.]

Κατουλωτικὸς, ἡ, ὸν, Cicatrices contrahere potens, Cicatricem inducendi vim habens.

Κατουρέω, Meio contra, Permingo. [Aristot. H. A. 5, 30 : Ἀφιᾶσιν (οἱ τέττιγες) ὑγρὸν οἷον ὕδωρ, ὃ λέγουσιν οἱ γεωργοὶ ὡς κατουρούντων.] Aristoph. [Eccl. 832] cum genitivo.

Κατουρίζω, i. q. κατουρόω vel ἐπουρίζω. Verbum esse tragicum docet Eust. [p. 1452, 46. Soph. Tr. 829 : Τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει. Schol. : Ἀσφαλῶς ἀποβαίνει. Τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυόμενα. Hesych. : Κατουρίσας, ἀθρόως πάντα κάλων καθεὶς καὶ μὴ διαμελλήσας.]

Κατουρόω, derivatum ab οὖρος, significat Vento, secundo impello. Lucian. Lexiph. [c. 15] : Τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην. Vide et post Οὖρος. [Ubi HSt. :] Κατουρόω, Vento secundo expando, Explico ut ventus secundus inspiret. Polyb. 1, [44, 3] : Λαβὼν δ' οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἁρμένοις καὶ κατουρώσας ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. Id. [ib. 61, 7] : Ἑβδομήκοντα δὲ ναῦς ἑάλωσαν αὔτανδροι, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοὺς ἱστοὺς καὶ κατουρῶσαν, αὖθις ἀπεχώρει, id est, inquit Bud., Vela ad ventum secundum componens. Suidas minus recte exp. neutraliter οὐρίῳ ἀνέμῳ χρησάμενον.

[Κατουτάω, Vulnero. Quint. Sm. 14, 318 : Ἢ συὸς ἢ ἄρκτοιο κατουταμένης ὑπ' ἄκοντι.]

[Κατοφείλω.] Κατοφείλειν, Debere, Bud. e Dem.

[Κατοφρῦάω.] Κατοφρυάομαι, Supercilia tollo et me effero, Supercilio animoque elato sum : unde apud Hesych. : Κατοφρυώμενος [-όμενος codex], μεγαλοφρονῶν. At κατοφρυᾶσθαί τινος, inquit Bud. p. 803, est Supercilium adversus eum tollere, Superbe ipsum et cum fastu alloqui. Gregor. Εἰς Βασίλ. : Ἔστι λεπροὺς μὲν ἀσπάζεσθαι καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι, τῶν δὲ ὑγιαινόντων κατοφρυᾶσθαι, Superciliose alloqui, et τὰς ὀφρῦς ἀναπτῶντα. At Suid. habet Κατοφρυῶ voce activa, quod tamen non exp., sed tantum cum genitivo construi annotat.

[Κατοφρῦόω. Joseph. Genes. p. 57, E : Κατοφρυωσάντων τὸ πρότερον καὶ καταδυναστευθέντων τὸ ὕστερον θεοῦ βραχίονι. G. D.] Κατοφρυόομαι, idem [q. κατοφρυάομαι] : unde κατωφρυωμένος, Qui elato supercilio est, Qui superciliis est sublatis præ superbia. Diog. L. Aristotele [?] : Θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον. Lucian. appellat etiam κατωφρυωμένους λόγους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatos, ut Aristoph. dicit ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους [Amor. c. 53] : Τοὺς ἄγαν κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον ἐπὶ σεμνότητι, Tumidos, In gravitatem et severitatem tumidam compositos, Bud. [Philostr. V. Ap. 3, 8, p. 100 : Κατωφρύωνται μᾶλλον. Κατωφρυῶσθαι Georg. Pach. Andron. p. 256, E.]

[Κάτοφρυς, ὁ, ἡ, Supercilia demissa habens. Jo. Malal. p. 106, 1, et Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 314.]

[Κατοχεὺς, έως, ὁ, Retinaculum (Gl.), Repagulum. Callim. H. in Apoll. 6 : Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων. Κατοχεῖς Symm. Exod. 26, 17.]

[Κατοχεύω, Pecora admitto, Admissarium admitto. LXX Levit. 19, 19 : Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτέρῳ ζυγῷ· quod Cyrill. exp. : Οὐ δώσεις ἵππον θήλειαν ὄνῳ τοῦ μιγῆναι αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν. Hesych. : Κατοχεύει, πηδᾷ, ἐπικάθηται.]

Κατοχὴ, ἡ, Detentio, Retentio, i. q. κάθεξις. [Herodot. 5, 35 : Τὴν ἑωυτοῦ κατοχὴν τὴν ἐν Σούσοισι.] Alex. Aphr. Probl. : Ἡ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὸν λυγμὸν, Singultum solvit spiritus retentio. Pro quo Aristot. dixit ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις. Galeno Defin. med. ἀποπληξία est κατοχὴ διανοίας μετὰ ἀναισθησίας καὶ παρέσεως τοῦ σώματος, Mentis deprehensio, Detentio. || Etiam Possessio, qua sc. id, quod possidemus, tenemus, obtinemus, et in nostra potestate habemus; est autem vocab. JCtorum. [Theophil. Institt. 2, 1, 20 : Τὴν τοῦ λαβόντος κατοχήν.] || Accipitur etiam pro Afflatu instinctuque numinis, quo sc. occupati dicimus facimusve aliquid. Dionys. Areop. : Ἐν κατοχῇ τοῦ θείου ἔρωτος γεγονὼς καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφὼς, de Paulo loquens. Plut. Alex. [c. 2], de Olympiade : Ζηλώσασα τὰς κατοχὰς, καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον. Arrian. [Exp. 4, 13, 10], de femina Syra, quæ Alexandrum sequebatur : Πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύουσα ἐφαίνετο. || Κατοχὴ et Κάτοχος dicitur etiam Affectus quidam cerebri posteriora utplurimum occupans : ea autem est in somnum, sed sine somno et febre, propensio, per quam et oculi manent aperti, et servatur secundum naturam spiratio : ut Gorr. definit. Galen. Therap. 13, [vol. 10, p. 314] : Καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς. Definitt. : Κάτοχός ἐστιν ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος· cujus tres species, ὑπνώδης, ἐγρηγορὼς, καὶ φρενιτικός. Bud. Adeo vero sunt varia hujus morbi symptomata, ut partim somno premi, partim vigilare ægri videantur : itaque composito quoque nomine a quibusdam ἄγρυπνον κῶμα appellatur : mediaque affectio statuitur inter phrenitidem et lethargum, et species quædam delirii s. amentiæ, ut habetur ap. Aetium. Sunt tamen qui κάτοχον et ἄγρυπνον κῶμα differre velint, dicentes τοῦ κατόχου non compositam, sed simplicem causam esse, frigidiorem sc. sicciorem-que humorem obstruentem ventriculum posteriorem cerebri, quo detentus æger repente in illo permanet habitu, quo correptus est, s. stans s. sedens, oculis etiam vel clausis vel apertis. Ego tamen multis apud Galen. ll. κάτοχον, κατοχὴν, κατάληψιν, et ἄγρυπνον κῶμα, idem significantia, et ejusdem affectus diversa esse nomina deprehendi. Hæc inter alia Gorr.

Κατόχιμος, ὁ, ἡ, i. q. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεστηκὼς, ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, Fanaticus [Gl.] : quem prisci θεοφορούμενον vocabant, h. e. ἐνθουσιῶντα : qui et κατάσχετος dicitur. Bud. [Hesych. : Κατόχιμοι, κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων. Quæ gl. refertur ad LXX Levit. 25, 26. Lucian. Jov. trag. c. 30 : Κίνημα κορυβαντῶδες καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα καὶ φρικώδη. || Corruptum ex κατοκώχιμος notavimus s. v. Κατακώχιμος.]

[Κατόχιον, τὸ, Retinaculum. Dioscor. 5, 161 : Ἀετίτης λίθος ... κατόχιον ἐμβρύων ἐστίν. || « Obex. Cyrill. Scythop. V. Joann. Solit. n. 19 : Τὸ κ. τοῦ θυριδίου. Vita Ms. Epiphan. : Λαβεῖν κ. ἐποίησεν παραχρῆμα ἄλαλον. Conf. Καταπήγιον. » DUCANG.]

Κατοχίτης λίθος, ὁ, Corsicæ lapis, impositam manum veluti ummi retinens, Plin. 37, 10.

[Κατοχλέω, Turbo, Vexo. Lexicon σχεδογρ. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 406 : Ὑπνώττοντα νεώτερον μηδόλως καταχλήσης. Καταχλίσης Boisson. Corrigendum videtur κατοχλήσης. G. Dindorf.]

[Κατοχμάζω, Retineo, Detineo. Oppian. Hal. 5, 226 : Πρυμναίοις ἅτε νῆα κάτοχμάσας (scr. -μάσσας cum Brunckio Anal. vol. 3, p. 244) ὑπὸ δεσμοῖς· ubi schol. δεσμήσας τὸ κῆτος.]

Κάτοχος, ὁ, ἡ, Qui tenetur, s. captus tenetur, κεκρατημένος [Æsch. Pers. 223 : Τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ. Soph. Tr. 978 : Οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον] : cujus signif. hoc apud Suid. adespoton exemplum [ex Procopii Anecd. c. 1] est, Κάτοχος ἤδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη καὶ διαφανὴς ἐρωτόληπτος οὖσα. || Tenaciter hærens. Plut De fort. Rom. [p. 312, D], loquens de navi clavis compacta : Γενομένην δὲ στῆναι δεῖ καὶ παγῆναι σύμμετρον χρόνον, ἕως οἵ τε δεσμοὶ κάτοχοι γένωνται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν. || K. κτῆσις καὶ βέβαιος, in Vita Isocr. [Dionys. H. Jud. de Is. c. 9, p. 552, 7], Possessio firmata usu, Possessio quam jam obtinemus s. ut nostram tenemus; quo significatu et κατοχὴ dici, paulo ante annotatum est. || Κάτοχοι peculiariter dicuntur Afflati et instructi numine : ut προφῆται, ἐνθουσιῶντες καὶ ἔνθεοι. [Hesych. : Κάτοχοι, ... καὶ οἱ .... ἢ ἐνθουσιῶντες ἢ ἔνθεοι. Schol. Philostr. Her. p. 443. K. ἐκ Μουσῶν Pollux 4, 52; ἐκ Πανὸς 1, 19. Τόπος ἔνθεος καὶ κ. 1, 15.] Plut. De def. or. [p. 431, B] : Ὧ χρώμενοι ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαγτασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, Qua furoris instinctu afflatos et visionum impulsione, præsagos reddunt divinos atque divinas. Ex eod. Plut. [V. Rom. c. 19] Bud. adducit, Ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἔνθεος. Sic Pausan. Phoc. [12, 1] de Herophile Sibylla loquens : Ταῦτα μὲν δὴ μαινομένη τε καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ κάτοχος πεποίηκεν, Hæc carmina furoris instinctu afflata cecinit. Arrian. Exp. 4, [13, 9] : Σύραν γυναῖκα ἐφομαρτεῖν Ἀλεξάνδρῳ κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην. Sic κάτοχοι ap. Hesych. οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ. [Eur. Hec. 1090 : Ἀρῃϊ κάτοχον γένος.] || Κάτοχοι ap. Medicos vocantur, Qui morbo illo, quem κατοχὴν et κάτοχον quoque nominari docui, correpti sunt, et quasi detinentur. [Hesych. : Κάτοχοι, ... καὶ οἱ ὑπὸ νόσων κατειλημμένοι.] Galen. De caus. puls. 4, 16 [vol. 8, p. 230] : Κατόχους γὰρ αὐτοὺς καὶ κατεχομένους ἐκάλουν οἱ παλαιοί· κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν· Comm. 2 in Prorrh. Hippocr. [ad p. 74, E, vol. 8, p. 760 seq.] : Τά γε μὴν κάτοχα, τὰ τὴν καλουμένην κατοχὴν ἐπιφέροντα νοούντων ἡμῶν, ἕτεροί φασι τὰ βεβαίως ἱδρυμένα καὶ οἷον κατεχόμενα νοσήματα κεκλῆσθαι κάτοχα, quidam interpr. Ea quæ morbum κατοχὴν vel κάτοχον dictum inferunt, alii vero morbos stabiles firmosque ac veluti hærentes, ἀπὸ τοῦ κατέχεσθαι. Gorr. [Quomodo Κατόχως παρακρούοντες capi possunt pro His qui alto stupore (quem Catochon dicunt) detenti, delirant, aut pro his qui vehementi et pertinaci delirio laborant, ex Hippocr. Prorrh. p. 74, B, et Coac. p. 144, C. Sic κατόχως ὀδυνώδεες p. 145, A. K. παροξυνόμενα σπασμώδη τρόπον p. 81, G; 173, D. K. καυσώδεες p. 131, H. Αἱ μετ' ἐκλύσεως κατόχως ἀφωνίαι p. 213, C. Foes.] || Κάτοχοι dicuntur etiam Prominentes pinnæ, quæ vertebris infiguntur, Gorr. Spondylorum secundus immobilis appellatur ἄξων : hic habet processus duos, utrimque unum : quorum alter primo spondylo, alter tertio insinuatur : hi vocantur κάτοχοι a continendo. Cam. ex Polluce [2, 132]. || Κάτοχοι, Monumentorum lapides, λίθοι οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι, Hesych. [Ubi significatione activa dictum est, Qui continent.] || Κάτοχα in terebro dicitur Manubrium, Pars illa quæ manibus continetur, τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον, Hesych. [Rectius infra (s. v. Κατωχάνης) ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου.] || Κάτοχος active etiam capitur. [Theophyl. Sim. Hist. p. 130, B : Γίνεται τῶν διαβάσεων κάτοχος, Transitibus potitur. G. D.] Unde Plut. [V. Cat. min. c. 1 : Νωθρὸς ἦν ἀναλαβεῖν καὶ βραδὺς (in discendo), ἀναλαβὼν δὲ κάτοχος καὶ μνημονικός] κάτοχον, ut Bud. annotat, τὸν μνημονικὸν vocavit, h. e. Eorum, quæ apprehendit, tenacem. [Antiatt. Bekk. p. 105, 7 : Κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παιδοτρίβαι. Καὶ Κατόχως εἴρηται ἀντὶ τοῦ μνημονικῶς. Ἔρμιππος Δημόταις. « Πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο, Aspas. ap. Athen. 5, p. 219, D, Quæ vim habet conciliandi amicitias et confirmandi, ut bene Casaub. » Hemst. Γῆ κάτοχος in inscr. Attica sepulcrali ap. Bœckh. vol. 1, p. 486 : quocum comparari potest quod supra ex Æsch. Pers. 223 attulimus. In alia inscr. ib. p. 487 : Ἑρμῆ κάτοχε, κάτοχος ἴσθι τούτων τῶν ὀνομάτων, nomine, ut conjicitur, inde ducto, quod Terra et Mercurius necessitate irrevocabili detinent defunctos.] || Alia signif. Fascia longior, quæ in orbem faciei et capiti circumdatur ut περισκέπαστρον (quod Operculum capitis est tribus fasciis constans) comprehendat contineatque, Gorr. e Galeno De fasciis [vol. 12, p. 476.]

[Κατοχῠρόω, Communio, Munio. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 6, C; 355, B, Andron. p. 227, E; 367, C; 439, D. G. D. Nicet. Eugen. 5, 381 : Πᾶσαν κατωχύρωσεν αὐτοῖς τὴν πόλιν πρὸς ... μάχην. Planud. Ovid. Metam. 11, 488 : Μέρος τούτων τοὺς τοίχους κατοχυροῦν. Boiss. Forma media Leo Diac. p. 59, 23 : Τὸν περίβολον ... κατοχυρωσάμενοι μηχαναῖς. || Figurate Vita Nili jun. ab Hasio cit. p. 62, B : Πάλιν κατοχυρώσας ἑαυτὸν τῇ πρὸς τὸν ὅσιον πίστει· 99, C : Κατοχυρώσας αὐτοῦ τὴν καρδίαν τῇ πίστει. Vita Jo. Chrysost. vol. 8, p. 320, 11.]

[Κατόχως, Tenaciter. Lex. rhet. p. 237, 14 : Ἔμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κ. βεβάφθαι. || I. q. μνημονικῶς. V. Κάτοχος. || Cum afflatu divino, Fanatice. Ælian. V. H. 3, 9 : Ἅτε ἐκ θεοῦ κ. ἐνθουσιῶντα. Ἐνθέως et κατόχως ἐρᾶν ap. Polluc. 1, 16; 3, 68. || Cum catocho s. alto stupore. V. Κάτοχος.]

[Κατοψὲ, Sero. Alex. Trall. 2, p. 147 : Πρὸς τοὺς κ. μὴ βλέποντας.]

Κατόψιος, ὁ, ἡ, Oculis subjectus, expositus, Conspicuus. Malit tamen fortassis aliquis interpretari Oculis oppositus, ut sit compositum e κατὰ et ὄψις. Apoll. Arg. 2, [543] : Οὐδέ τις αἶα Τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. Et ex Eur. Hipp. [30], κατόψιος Παλλάδος, E regione Palladis.

[Κάτοψις, εως, ἡ, Visio. Epicur. De nat. p. 19 Or.]

Κατοψοφαγία, ἡ, et Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγία et ὀψοφαγέω significant, præpos. vim tantum augente. Ambo habentur ap. Polluc. l. 6, c. 7 [§ 37]. Bud. κατοψοφαγεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, et pane abstinere : ut qui τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ, s. ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρῆται, ut Athen. loquitur, 4, [p. 186, D] ubi etiam ait, Ἔτυχε δ' ὁ κατοψοφαγῶν, Τήλεφος καλούμενος. Nisi forte significet Qui bona sua in cupedia et popinales delicias consumit; nam transitive aliquando hoc verbum accipitur pro Insumo in obsonia, ut ap. Æschin. [p. 13, 34] : Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει καὶ κατακεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο, ... ἐνταῦθα ἤδη ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. [Æschinem imitatur Liban. vol. 4, p. 631, 12 : Οὔτε γὰρ κατακεκύβευκά τι τῶν σῶν οὔτε κατωψοφάγηκα. Philo vol. 2, p. 479, 32 : Κατοψοφαγοῦσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὀστέων ἐπεντραγεῖν.]

[Κατράγοντες (?), οἱ βόαγροι. Λάκωνες, Hesych.]

[Κατραῖος. Κατρέα. V. Κάτρη.]

[Κατρεὺς, έως, ὁ, Catreus, filius Minois et Cretæ. Apollod. 3, 2, 1; Diodor. 5, 59; Pausan. 8, 53, 4.]

[Κατρεὺς, έως, ὁ, avis quædam apud Indos. Strabo 15, p. 718. Ex quo Ælian. N. A. 17, 23 : Κατρέα ὄνομα Ἰνδὸν γένος τῇ φύσει ὄρνιν λέγει Κλείταρχος εἶναι τὸ κάλλος ὑπερήφανον. Hesych. : K., ὄρνις ποιός.]

[Κάτρη, ἡ, Catra. Steph. Byz. : K., πόλις Κρήτης, τὸν Ἰωνικὸν ἔχουσα τρόπον, ὡς Ἡρωδιανὸς περὶ τῆς Ὀλύκρης γράφων. Τὸ ἐθνικὸν Κατραῖος, ὡς Ἀσκραῖος. Alia nominis forma ap. Pausan. 8, 53, 4 : Κυδωνίαν καὶ Γόρτυνα καὶ Κατρέα· ubi Berkel. in annot. ad Steph. Κατρέαν tacite substituit, formam ab nemine testatam. Quamobrem Κάτρην corrigi malim, quum Κατρέα e verbis proximis illatum videatur, ubi de conditore urbis agit Pausanias. G. Dindorf.]

Κάτροπον, Hesychio est κάταντες, Declive : per sync. pro κατάτροπον. [V. Κατάτροπος.]

Κατρὸς, Hesych. teste dicitur κακὸς, Malus, Improbus. Vide Καυαρὸς et Καυνός [et Καυρός].

[Καττα6ανία, ἡ, Cattabania. Steph. Byz. : K., κατοικία τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Στράβων ιϛ' (p. 768). ... Τὸ ἐθνικὸν Καττα6ανεύς (-εῖς, οἱ, ap. Strab.).]

Κάττης, ου, ὁ, Cattus, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, Suid. [Κάττα, Catta, Gl. Evagr. H. E. 6, 24 : Αἴλουρον, ἣν κάττα ἡ συνήθεια λέγει. Schol. Callim. H. Cer. 111 : Τὰν αἴλουρον) τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον. Quæ quum conveniant cum Latinis Catta et Cattus sive Catus, non huc retulissem, nisi vidissem dubitari posse, an non hæc relicta essent ex antiquissima Hellenum lingua : v. Serv. ad Virg. Æn. 1, 423, et Donat. ad Terent. Andr. 5, 2, 14. Sturz.]

[Καττιτέρινος et reliqua hujus stirpis v. s. Κασσ—.]

[Κάττος inter barytona in ττος ap. Arcad. p. 80, 14.]

[Κάττουζα, ἡ, Cattuza. Steph. Byz. : Κ., πόλις Θράκης, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Πυγμαῖοι. Οἱ οἰκήτορες Κάττουζοι. *Catizos* vocat Plin. H. N. 4, 2.]

[Κάττυμα. Καττυμάτιον. Καττύς. Καττύω. V. Κασσ-.]

[Κατύπερθε. Κατυπέρτερος. Κατυπνόω. V. Καθ-.]

Κάτω, adv., Infra : item Deorsum : a κατὰ, ut ἄνω fit ab ἀνά. Interdum redditur etiam Inferne, In inferiore parte, Ad ima, Subter : pro loco. [Hom. Il. P, 136 : Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται· Od. Ψ, 91 : Ἧστο κάτω δρόων.] Herodot. [1, 183 : Ἔστι δὲ τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ἱροῦ καὶ ἄλλος κάτω νηός· 8, 53 :] Κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν. [Æsch. Prom. 74 : Χώρει κ. Soph. Ant. 527 : Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. Eurip. ap. schol. Aristoph. Ran. 476 : Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖ πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω· 279 : Κάτω κύπτων. Plato Rep. 9, p. 584, E : Εἰ ... φέροιτο κάτω· 6, p. 500, B : Κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας. Et alii quivis.] Plut. De vitiosa verecund. [p. 532, F] : Ὀφρῦν, ἐπάρασι μόνον ἢ κάτω κύψασι. [Κάτω βάλλειν τὰς χεῖρας, quod ignavi, Zenob. Prov. 5, 93. Hemst.] Galen. Ad Glauc. : Ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται, Partibus inferioribus et superioribus, Per partes inferiores et superiores. Sæpe autem copulantur et in certis quibusdam loquendi generibus, ut Latine Sursum deorsum. Dem. [p. 263, 19] : Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε. [Plura hujusmodi v. s. Ἄνω.] Sæpe autem κάτω cum articulo, redditur per nomen : ut τοῦ κάτω πνεύματος ap. Aristot., Inferni spiritus, Inferioris. [Plato Tim. p. 62, C : Μετὰ τῆς κάτω φύσεως, ἄνω δὲ λεγομένης· Phædr. p. 249, D : Τῶν κ. ἀμελῶν· Leg. 7, p. 794, D : Τὰ κ. τῶν μελῶν.] Sic τὸ κάτω, Pars inferna s. inferior. Interdum vero τὰ κάτω, Terrena, Quæ sub cœlo sunt. Sed et οἱ κάτω, Greg. Naz., Terrenis rebus addicti homines : qui et οἱ κάτω κείμενοι ap. Eund. : Τοῖς ταπεινοῖς καὶ κάτω κειμένοις. [Οἱ κάτω, Homines plebeji, ap. Greg. Naz. vol. 1, p. 75, C; 337, A. Valck.] || Κάτω interdum etiam dicitur pro Apud inferos. Auctor Axiochi [p. 372, A] : Ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς, Quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse, præsertim quum pie vixeris. Ubi reddendum censeo Infra, ad verbum, quum itidem dixerit Tibullus, Non seges est infra, non vinea culta, sed audax Cerberus, etc. Observavi autem et in aliis plerisque locis eund. illius adverbii κάτω usum. [Κάτω de rebus inferorum frequentissime dicitur ab Tragicis. Æsch. Pers. 839 : Ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Soph. Aj. 865 : Τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι· El. 292 : Οἱ κάτω θεοί· Ant. 75, οἱ κάτω oppositi τοῖς ἐνθάδε. Eur. Alc. 851 : Εἶμι τῶν κάτω Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους.] || Pro Ad mare, Apud mare, In loco maritimo : unde οἱ κάτω, Qui maritima incolunt, Maritimi. Thuc. 1, [120] : Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ, ὅτι τοῖς κάτω ἦν μὴ ἀμύνωσι. Sic autem vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur. [Ἰωνίης τὰ κάτω Herodot. 1, 143. || Ἡ κάτω συλλαβὴ, Subsequens syllaba, Etym. M. p. 638, 31. || De tempore dictum ab Æliano V. H. 3, 17 : Φιλόσοφον γενέσθαι ... Ἐφιάλτην ... καὶ ἔτι κάτω τοῦ χρόνου Καρνεάδην, Inferiori s. seriori tempore. 5, 13 : Ἐπὶ Θησέως καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω, Sub Theseo et Codridis deinceps. Idem in fr. ap. Suidam s. v. Ἱππίας : Πικρὸς ἐκ τούτων δεσπότης κάτω τοῦ χρόνου γενόμενος. Hemst. Adde eund. N. A. 2, 18 : Οἱ τοῦ χρόνου κάτω· 6, 48 : Δαρεῖος ὁ κάτω. Lucian. Hipp. c. 1 : Τῶν πάλαι μὲν ... τῶν κάτω δὲ ..., Veterum ... recentiorum. || Κάτω cum genit. Sub. Æsch. Ag. 871 : Τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός· Eum. 1023 : Ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. Soph. OEd. T. 968 : Κεύθει κάτω δὴ γῆς, ubi quum δῆ a libris pluribus absit, κάτωθεν conjicere licet. De locis Euripideis in quibus κάτω χθονὸς legitur, libris interdum κατὰ χθονὸς præbentibus, dixi ad Alc. 45 et Heracl. 592. Idem Cycl. 452 : Πετρῶν ὅσαι κάτω. « Ἀγκαλῶν κάτω βρέφη ἔρριπτον, Theodos. Exp. Cret. 1, 122. » Jacobs.]

[|| Κατώτερον. Aristot. H. A. 6, 10 : Μικρὸν κ. τοῦ στόματος. Et] Κατωτέρω, compar. Inferius, accipiendo pro Magis infra. Aristoph. Ran. [69] : Πότερον εἰς Ἅιδου κάτω; Δ. Καὶ νὴ Δί' εἴ τι γ' ἐστὶν ἔτι κατωτέρω. [1430 : Πολὺ κατωτέρω χωρεῖ τὸ τοῦδε (ἐν τῷ σταθμῷ). Plato Phædon. p. 112, D : Πολὺ κ. ἢ ἐπηντλεῖτο· 113, B : Ἐμβάλλει κ. τοῦ Ταρτάρου.] Sed et Κατωτέρωθεν, q. d. A loco, qui magis est infra. In VV. LL. e Theophr. affertur pro Ex inferiori. || Κατώτερος, α, ον, nomen, Qui est magis infra. [Hippocr. p. 773, B : Τὸ κατώτερον τοῦ ὀστέου. Theophr. De vent. 27 : Τὰ νέφη κατώτερα ὄντα. Athen. 2, p. 48, C : Τῶν στρωμάτων τὰ κατώτερα. De tempore Callim. H. in Cer. 131 : Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι, Quæ sexaginta annis minores.] || Κατωτάτω, superl., Maxime infra, In infimo loco. Τὰ κ., Infima. [Ἐν τοῖς κατωτάτω Etym. M. p. 344, 2. Κατώτατα, Herodot. 8, 23 : Οἱ κ. ἑστεῶτες.] || Κατώτατος, η, ον, Infimus. [Xenoph. Cyrop. 6, 1, 52 : Τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα. Theophr. C. Pl. 5, 12, 5 : Τὰ κατώτατα περὶ τὰς ῥίζας ἀπαθῆ. Diodor. 2, 13 : Τὸ κατώτατον μέρος· ubi Gemistus κατωτάτω.]

Κατωβλέπων, οντος, ὁ, Catoblepon : bestia tauro similis, truculenta, terribilis aspectu, non directe, sed ad terram versus intuens, unde et nomen : juba equina horrens, et flatu perimens accedentia ad se animantia, quem flatum cum acuta et horrenda voce emittit, ut inter alia tradit Ælian. H. A. 7, 5. A Plin. Catoblepas dicitur, 8, 21 : Juxta Nigrin fera appellatur catoblepas, modica alioquin, ceterisque membris iners, caput tantum prægrave ægre ferens : id dejectum semper in terram, alias internecio humani generis, omnibus, qui oculos ejus videre, confestim expirantibus. [Alexander Myndius ap. Athen. 5, p. 221, B : Τὴν Γοργόνα τὸ ζῷον καλοῦσιν οἱ ἐν Λιβύῃ νομάδες κατωβλέπον· ubi epitome κατώβλεπτον· unde κατώβλεπτα ἢ κατώβλεπτον Eustath. p. 1704, 31, corrupte pro κατώβλεπα ἢ κατωβλέπον. Id. p. 335, 8 : Τὸν κατώβλεπα, θηρίον ἐκεῖνο· 250, 46 : Ὁ τὰ πρὶν κατώβλεψ ἐκεῖνος ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμούς· 95, 11 : Τὸ οὕτω κατωβλέπον. Theognost. Can. p. 97, 30 : Κατώβλεψ, εἶδος θηρίου.]

[Κατῶβλεψ, ὁ.] Κατώβλεψ Ἑρμῆς, Deorsum respiciens Mercurius, Athen., ubi similis terminationis exempla affert, βοΐκλεψ, αἰγίλιψ, οἰκότριψ, χέρνιψ. [Βοόκλεψ Ἑρμῆς ex Sophocle, κατῶβλεψ autem, quod κατώβλεψ scriptum in codice, ex Archelao Chersonesita affert Athen. 9, p. 409, C.]

[Κατώγαιος, ὁ, ἡ, i. q. κατάγαιος. Alex. Trall. 11, p. 137, et libri quidam ap. LXX Gen. 6, 16.]

Κατώγειος, ὁ, ἡ, Subterraneus, i. q. κατάγειος s. κατώγεως, Suid. [Κατωγείῳ τύπῳ Geopon. 9, 22, 2.]

Κατώδυνος, ὁ, ἡ, Qui dolore afficitur, Quem cruciat dolor, Cujus animo infixus hæret dolor. 1 Reg. [1, 10] : Αὐτὴ κατώδυνος ψυχῇ, Animo dolens, s. Ab animo, ut Plaut. loquitur : et Judic. 18, [25] : Κατώδυνοι ψυχὴν αὐτῶν. [Quibus in locis libri partim κατόδυνος vitiose. V. Lobeck. ad Phryn. p. 712. || « Adverb. Κατωδύνως, Jo. Climac. p. 150; Planud. in Carm. polit. Ms. » Boiss.]

Κάτωθεν, Ex inferiore loco, Ab imo, Ab ima parte. [Æsch. Pers. 697 : Κ. ἦλθον· Choeph. 382 : Κ. ἀμπέμπων ... ἄταν. Soph. Phil. 28 : Ἄνωθεν ἢ κάτωθεν (ἄντρον εἰσορᾷς); Plato Crat. p. 403, A : Ἐκ τῆς γῆς κ. ἀνίεται ὁ πλοῦτος· Tim. p. 22, E : Κ. ἐπανιέναι. Plut. V. Cat. min. c. 43 : Κ. ἱστάμενος ἐβόα.] Herodian. 5, [3, 10] : Λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα, Ab imo rotundus, Polit. Sed pro κάτω etiam ponitur [de quo conf. Lobeck. ad Phryn. p. 128] : unde τὰ κάτωθεν et τὰ κάτω ead. significant ap. Aristot. [Soph. Ant. 521 : Τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν (sic schol. : vulgo κάτω ’στίν) εὐαγῆ τάδε; Οἱ κ. θεοὶ ib. 1070. Τῷ κ. ἀσπόνδῳ θεῷ Eur. Alc. 426. Plato Soph. p. 221, B : Τὸ κ.

τμῆμα ὅλον ἁλιευτικόν. Demosth. p. 21, 5 : Ὥσπερ οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κ. ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ. Ex eodem p. 629, 16 : Ὁ κ. νόμος, Lex inferior, i. e. alii modo recitatæ subjecta, Lex. rhet. p. 269, 14 : Κ. ν. ἐστὶν ὁ ἑξῆς καὶ μετὰ τοῦτον κάτωθεν ἄξονος γεγραμμένος. De quo loco multa et inania commenti sunt veteres grammatici, quorum opiniones refutavit Taylorus. || De tempore Plat. Tim. p. 18, D : Τοὺς εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόνους παῖδάς τ' ἐκγόνων· ubi præcedit τοὺς ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν γονέας τε καὶ γονέων προγόνους. || Cum genitivo Sub. Tzetz. Hist. 6, 477 : Τοὺς θησαυροὺς ἐμήνυσε ... τοῦ Σαργεντίου ποταμοῦ κάτωθεν κεκρυμμένους. || Κάτωθε. Alexis ap. Athen. 3, p. 76, D : Οἱ κάτωθε (κάτωθεν duo apographa) μὲν τὰ σκληρὰ ... τῶν σύκων ἀεὶ τιθέασι. Ad Aristoph. Pac. 650 : Τὸν κάτωθεν Κέρβερον, mire schol. : Φασὶ χωρὶς τοῦ ν τὸ κάτωθεν ἐπίρρημα λέγεσθαι, ἵνα ᾖ Δωριέων μᾶλλον οἰκεῖον. || Κάτωθι forma suspecta ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 132, 17 : Εἰς τὴν ὑπ' αὐτὸ κ. θάλατταν.]

Κατωθέω, Depello, Dejicio. [Hom. Il. Π, 410 : Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν· N, 138 : Ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ. Hesych. : Κατωθήσαντος, καταβάλλοντος. Idem cum Phot. et Suid. : Κατωθούμενος, ἀνατρεπόμενος.]

[Κάτωθι. V. Κάτωθεν.]

[Κατωκάεξας lectio vitiosa. V. Κατοκάλζω.]

[Κατωκάρα. HSt. s. v. Κάρ :] Dicitur et Κατωκάρα pro ἐπίκαρ. Aristoph. Ach. [945] : Εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε· Pac. [153 : Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, In caput jaciens, Ita ut caput deorsum feratur : Gall., *La teste en bas*. Quibus in locis animadvertendum est scribi Κατωκάρα, cum accentu in penult. : at vero Κατώκαρα ap. Philonem scribit Bud., nomen faciens, et κατώκαρα vocari ab eo τὰ φυτὰ dicens, quod capita habeant humi defixa. [Ego apud Aristoph. κάτω κάρα scripsi ex Joanne Al. Τον. παραγγ. p. 29, 24, de adverbiis : Καὶ τὸ κάρα παρ' Ἀθηναίοις « Κάτω κάρα ῥ. με β. » Hesych. et Phot. p. 151, 4 : Κάτω κάρα (κατωκὰρ codex Hesychii), κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα. Philo vol. 1, p. 332, 16 : Τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα (sic) ἀνειργάζετο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ... ἐν γῇ πήξας. Κατωκάρα ib. p. 207, 39, ubi duo codd. κατωκάρανα. Agathias p. 68, 3 : Ἐς τὴν θάλατταν κατωκάρα ἐκπίπτοντες· sed p. 39, 5 : Κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας. Similiter Κάτω πόδε dictum videri posset in gl. Hesychii ab Musuro omissa, Κάτω πόδε, καὶ τοὺς πόδας, δυϊκῶς. Sed corrigendum Καὶ τὼ πόδε. G. Dind.]

[Κατωκλῖνῶς, Prone. Anastas. Hodeg. p. 44. Boiss.]

[Κάτώλεθρος. V. Κατόλεθρος.]

Κατωμάδιος, α, ον, Qui humeris fertur, vel ex humeris pendet. [Hom. Il. Ψ, 431 : Δίσκου ... κατωμαδίοιο· quod κατὰ τοῦ ὤμου βαλλομένου exp. Hesych. Callim. H. in Cer. 45 : Κατωμαδίαν δ' ἔχε κλεῖδα· fr. 211 : Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.] Epigr. 4 [Moschi Anth. Plan. 4, 200.] : Πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.

Κατωμᾰδὸν, itidem [ut ἐπωμαδὸν] exp. κατὰ τὸν ὦμον [κατὰ τῶν ὤμων Hesych.], afferturque κατωμαδὸν φέρειν itidem pro Humeris bajulare, Succollare. Sic Synes. : Τὰς ἁπάντων φροντίδας κ. ἀράμενος. Affertur præterea ex Apoll. Arg. 2, [679] : Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδὸν, ut ap. Virg. ex humero suspensa pharetra. Apud Hom. quoque Il. [O, 352,] Ψ, [500] : Μάστιγι [Μάστι] δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, schol. exp. κατὰ τὸν ὦμον· ut intelligamus Tydidem festinantem scutica humeros s. armos equorum verberasse ut concitatiore cursu ferrentur.

[Κατώμαλος, ὁ, ἡ, cum similibus compositis ἀνώμαλος et ἀγχώμαλος memoratur ab Etym. M. p. 15, 17. Κακώμαλος scriptum in Etym. Gud. p. 7, 38.]

[Κατωμήχανε lectio vitiosa in versu Hipponactis ap. Tzetz. ad Lycophr. 424, ubi libri quidam κακομήχανε. Neutrum metro satisfacit, quod syllabam penultimam longam poscit.]

Κατωμίζειν, Humeris tollere. [V. Κατωμισμός.]

[Κατωμὶς, ίδος, ἡ, Pellis quæ in humero gestatur.] Κατωτίδες, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤτων φοροῦσι δέρματα, Hesych., ut sunt Cuculli pellicei, quibus caput adversus pluvias, ventos, frigusve muniunt. [Recte, quamvis contra seriem, Κατωμίδες Junius et Valck. Anim. ad Ammon. p. 195.]

Κατωμισμὸς, ὁ, Sublatio in humeros. Peculiariter Chirurgis κατωμισμὸς est Modus unus reponendi restituendique humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui major sit, hominem ægrum collocant, ut summo illius humero æger ala suspendatur : ut Gorr. tradit ex Hippocr. Περὶ ἄρθρων : in quo libro auctor ille hunc κατωμισμὸν facit speciem τῆς ἐμβολῆς, inter alia hæc de eo præcipiens [p. 782, A] : Μείζω μέντοι εἶναι χρὴ τὸν κατωμίζοντα· διαλαβόντα δὲ τὴν χεῖρα, ὑποθεῖναι τὸν ὦμον τὸν ἑωϋτοῦ ἐπὶ τὴν μασχάλην ὀξύν· ὅπως ἀμφὶ τὸν ὦμον τὸν ἑωϋτοῦ κρεμάσαι τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν μασχάλην· αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν ὑψηλότερον ἐπὶ τοῦτον τὸν ὦμον ποιεέτω ἢ ἐπὶ τὸν ἕτερον· τοῦ δὲ κρεμαμένου τὸν βραχίονα πρὸς τὸ ἑωϋτοῦ στῆθος προσαναγκαζέτω· ἐν τούτῳ δὲ τῷ σχήματι προσανασειέτω, ὁκόταν μετεωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἀντιῤῥέποι τὸ ἄλλο σῶμα αὐτῷ ἀντίον τοῦ βραχίονος τοῦ κατεχομένου. Ubi satis clare explicat quid κατωμισμοῦ nomine accipiat : itidemque Galen. Comm. suo, quem v.

Κατωμιστὴς ἵππος, Hesychio ὁ ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων [ἀπορρίπτων ἀπὸ τῶν ὤμων] ἐπὶ τὴν γῆν, Equus sessorem ex humeris excutiens, Sternax Virgilio.

Κάτωμος, ὁ, ἡ, Qui est demissis humeris vel armis, Bud. ex Hippiatr. [p. 262], de asino admissario : Ἔστω μὴ κάτωμος, συνωμίαν τε ὑψηλοτέραν ἐχέτω καὶ ἴσην. Et rursum de equis, Θρᾷκες δὲ κάτωμοι.

Κατωμοσία, q. d. Dejeratio : pro quo legitur Dejurium ap. Gell. Exp. tamen simpliciter Jusjurandum. [Herodot. 6, 65.] In qua signif. etiam Κατώμοσις ex Herodoto affertur. [Vitiose.]

Κατωμοτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Dejerativus : ut κατωμοτικὴ particula, qua utimur in dejerando, VV. LL. e schol. Aristoph. [Eustath. p. 92, 19 : Ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μά, κατωμοτικὸν δὲ τὸ νή. Gl. : Adnutivum, Κατωμοτικόν.]

[Κατωμοτικῶς, Dejerative. Schol. Aristoph. Pl. 202; Eust. p. 92, 22.]

Κατώμοτον, τὸ, dicitur esse Juramenti genus. [Harpocr. s. v. Ἐπακτός : Ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος καὶ κατώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. Κατώμοτος videtur fuisse species jurisjurandi per nomen deorum. Vales.]

Κατωνάκη, ἡ, et Κατωνάκης, ου, ὁ, Vestis genus, cui ab inferiore parte assutum erat νάκος, Pellis ovina, s. fimbria aut limbus e pelle ovina. Brevis ea erat, nec infra genua descendens, servilis potius quam ingenua. Unde Pisistratidæ cives Athenienses eam gestare coegerunt ne ὑπὸ εὐτελείας ventitarent in urbem, ut Suid. et Hesych. tradunt. Patet vero id et ex Aristoph. Lys. [1150], ubi Laeon Atheniensi dicit : Οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ Κατωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δορὶ Πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν, Πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους, Ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι, Καλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης Τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν; indicans Laconum ope Atheniensium populum servili ista tunica a tyrannis injuncta liberatum fuisse, et iterum civica læna vestitum. Itidem vero Blepyrus ap. Eund. [Eccl. 721] dicit, Καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖν κοσμουμένας Τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν κύπριν, Ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον, Κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας· tribuens et ipse ancillis hanc κατωνάκην. Notandum porro ap. Suid. legi non fem. tantum gen. κατωνάκη, sed masc. etiam; sic enim ap. eum legimus, Κατωνάκης, δουλικὸς χιτὼν καὶ ἀνελεύθερος. Hesych. [et Mœris p. 224] feminini solum meminit, quod paulo ante habuimus ex Aristoph. Sic vero et schol. hujus Comici, Κατωνάκη, inquit, ἱμάτιόν ἐστιν ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος, τουτέστι διφθέραν, περιερραμμένον· addens et ipse, esse χιτῶνα δουλικὸν καὶ ἀνελεύθερον.

[Κατωνακοφόρος, ὁ, Qui talem vestem gestat. Theopompus ap. Athen. 6, p. 271, D, ait, apud Sicyonios servorum quoddam genus κατωνακοφόρους nominari : ubi codex κατανακοφόρους, quod correxit Palmer. Schw.]

[Κατωπαδὶς, In conspectu. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 35, A : Κ. ἐκείνων ἵστασθαι. Comparandum cum ἐνωπαδὶς, quo Apoll. Rh. utitur. G. Dindorf.]

[Κατωπία, ἡ, Vultus demissus, Tristitia. Apoll. Lex. Hom. : Κατηφείη .... ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατωπίη, ἀντὶ τοῦ κάτω τοὺς ὤπας ἔχειν.]

Κατωπιάω, Oculos dejicio, Vultum demitto. Aristot. H. A. 8, [24] : Τό, τε νυμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅταν αὐλῇ τις, καὶ κατωπιᾶν· pro quo paulo post dicit κατηφεῖν, Demisso vultu mœrere. Hesych. quoque κατωπιάσαι exp. κατηφῆσαι. [Quint. Sm. 3, 133 : Ἧστο κατωπιόων.]

Κατωπὸς, i. q. κατηφὴς s. κατώβλεψ, Qui oculos dejicit et in terram deligit, Qui vultu e mœrore est dejecto. Hippiatr. : Κατωπὸς δὲ γίνεται καὶ λελυπημένος. Alibi, Ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν ὑποδεδυκότας καὶ κατωπούς. [Conf. Κατενῶπα.]

[Κάτωρ. Hom. H. 5, 55 : Θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ ᾽μῷ κεχαρισμένε θυμῷ. Κάτωρ legitur in Mss. Reg. et in ed. prima, quod recentiores in κράτωρ mutarunt. Cod. Moscov. habet δῖ᾽ ἑκάτωρ, ex quo alius, ut spero, verum aliquando extundet. Martin. V. L. 4, 3, κάτωρ, monstrum vocis, a κάζω repetens, explicat Gubernatorem. Sed hic κάτωρ νηὸς æque ridiculus est ac Cator formularum, quem ille Ciceroni De orat. 1, 55, obtrudebat. Bast.]

Κατωρὴς, ὁ, ἡ, Hesychio κάτω ῥέπων, Deorsum vergens : qui et κατήρης. || At Κατώρης Suidæ est nomen proprium.

[Κατωρὶς, ίδος, ἡ. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 235 : Στέφανος, κατωρίδε δύο. « Κατωρὶς mihi videtur femininum substantivum a voce κατώρης, et intelligo duos lemniscos ex corona utrinque demissos. Ad formam confer vocem ἀντηρίς. » Boeckh.]

[Κατώρροπος. V. Κατάρροπος.]

[Κατῶρυξ, υχος, ἡ, Fossa, Fovea. Soph. Antig. 774 : Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι· ubi codex ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 51, κατωρυχῇ. Ἐκ κατώρυχος στέγης ib. 1100. Eur. Hec. 1002 : Χρυσοῦ παλαιαὶ κατώρυχες. || Propago, Gl. Quæ explicatio lucem accipit ab Strabone 15, p. 694, ubi ramum significat in terram depactum, ut radices agat : Τοὺς κλάδους ... κατὰ γῆς διαδοθέντας ῥιζοῦσθαι ὁμοίως ταῖς κατώρυξιν. Theophrasto C. Pl. 5, 9, 11 : Καὶ ἀποκατώρυγες καθιέμεναι, indicata lacuna Καὶ ἀπὸ ... κατώρυγες κ. restituit Schneiderus, cujus v. annotat. vol. 4, p. 414.]

[Κατῶρυξ, υχος, ὁ, ἡ.] Κατώρυξ, Defossus, In terram defossus. Unde κατώρυχες Hesychio κατωρυγμένοι, qua signif. ab Æschylo usurpatur [Pr. 451 : Κατώρυχες δ᾽ ἔναιον, In defossis specubus, Virg. Dionys. P. 964 : Οἳ βίον ἐν πέτρῃσι κατωρυχέεσσιν ἔθεντο], et Κατωρυχέες λίθοι ap. Hom., Lapides in terram defossi, ut ii sunt supra quos domus aut alia structura fundata est. Od. Z, [267] de foro Phæacum : Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ᾽ ἀραρυῖα, ubi Eust., Κατωρυχέες δὲ, inquit, οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν εὖ τεθεμελιωμένοι· vel, ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. Et I, [185] : Περὶ δ᾽ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι. Ubi rursus Eust. exp. μεγάλοις, ὧν μέρος τι κατορώρυκται. Iidem ab Poll. vocantur κατώρυχες : 7, c. 27 [§ 123] : Οἱ κατώρυχες δὲ λίθοι, οὓς Ὅμηρος κατωρυχίας λέγει, οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι· qui et θεμέλιοι λίθοι nominantur. [Κατώρυγες ap. Philon. De sept. mir. 2, p. 8.] Unde apparet eum in priori l. legisse κατωρυχίῃσ᾽, in posteriori κατωρυχίῃσι. Nisi potius apud eum scr. aliquis existimet κατωρυχέας. Sin mendo caret κατωρυχίαι, est a nom. Κατωρυχίας, i. significante q. κατώρυξ, Defossus.

[Κατωρύομαι, Ululo, Ejulo. Apollod. 3, 4, 4, p. 260 : Οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην κατωρύοντο. Psellus Scholl. in orac. Chald. p. 106 : Ἀεὶ τούσδε χθὼν κατωρύεται· τουτέστιν ἐπιμυκᾶται αὐτοῖς ὁ ὑπὸ γῆν τόπος· ubi κατοδύρεται legit et interpretatus est Pletho, quem v. p. 78 et 82. Struv.]

[Κατωρυχή. V. Κατῶρυξ, ἡ.]

[Κατωρυχής. Κατωρυχίας. V. Κατῶρυξ, ὁ, ἡ.]

[Κατωρύχιος, ὁ, ἡ, Defossus. De fluviis sub terra fluentibus Philostorg. H. E. 3, 10 (?).]

Κατώρυχος, ὁ, ἡ, In terram defossus, s. simpliciter, Defossus : ut ὑποκατώρυχος. [Arat. 510 : Τὰ δὲ πέντε κατώρυχα δινεύονται. Dio Cass. 56, 11 extr. : Κατώρυχα οἰκήματα, Subterranea.]

[Κατώτατα. Κατώτατος. Κατωτάτω. V. Κάτω.]

[Κατωτερικὸς, ἡ, ὸν, Deorsum purgans. Hippocr. p. 1147, E : Φάρμακον κ. πιών. Rufus p. 213 M. : Καθαίρειν κατωτερικῷ τινι καθαρτικῷ. Galen. vol. 10, p. 178.]

[Κατώτερος. Κατωτέρω. Κατωτέρωθεν. V. Κάτω.]

[Κατωτικὸς, ἡ, ὸν, Inferior. Eustath. : Κατωτικὰ Ἑλλάδα ὁ κοινὸς λόγος φησὶν, ὡς κάτω κειμένων τῶν ἐκεῖ πρὸς τὰ καθ᾽ ἡμᾶς. Ducang. || Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 308 : Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ. Corrigendum κακωτικῷ, quod ex ipsis quæ sequuntur Critiæ verbis manifestum est, Καὶ πᾶσιν | κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν. G. Dind.]

[Κατωτὶς lectio vitiosa. V. Κατωμίς.]

[Κατωτριχίας. V. Τριχίας.]

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, avis nomen est quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα, fortassis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquiunt Aristoph. schol. [Av. 288] et Suid., qui etiam addunt, quum περισπᾶται, esse nom. propr.; quum βαρύνεται, esse ἐπίθετον. Hoc autem nomine κωμῳδεῖσθαι τὸν Κλεώνυμον, ὡς πολυφάγον, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγε. Malim dicere avem quandam et ab ea Cleonymum vocari κατωφαγᾶν, quod semper esset capite in terram dejecto et voraret. Lat. Lurconem et Comedonem dicunt; sed non tam significanter. || Καταφαγὰς, Comedo, Helluo. [Herodian. Epimer. p. 284 : Καταφαγᾶς, ὁ ἀδηφάγος.] Citat Pollux [6, 40] e Myrtilo comico, nec non ex Æschylo; rejicit tamen ut vocab. παμπόνηρον. [Phrynich. p. 433 : Καταφαγάς· πόθεν Μένανδρος (cujus ex Πωλουμένοις hoc vocabulum annotavit Antiattic. Bekk. p. 105, 20) συσσύρας τὸν τοσούτων ὀνομάτων συρφετὸν αἰσχύνεις τὴν πάτριον φωνήν; τίς γὰρ δὴ τῶν πρὸ σοῦ τῷ καταφαγάς (scr. —ᾶς) κέχρηται; Ὁ μὲν γὰρ Ἀριστοφάνης οὕτω φησίν « Ἔστι γὰρ κατωφαγάς (scr. —ᾶς) τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος; » Ἐχρῆν οὖν Κρατίνῳ πειθόμενον φαγάς (scr. φαγᾶς) εἰπεῖν. Ἴσως δ᾽ ἂν εἴπῃς (scr. εἴποις) ὅτι ἠκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι « ... Ὁ δ᾽ ἀνάπτηρος πορνοβοσκὸς καταφαγάς (scr. —ᾶς)· » ἀλλ᾽ οὐκ ἐχρῆν τὰς ἅπαξ (ἅπαξ ἢ δὶς dicere debebat, quum Æschylus quoque hoc vocabulo usus sit) εἰρημένας λέξεις ἁρπάζειν. Rationem cur Phrynichus φαγᾶς receperit, καταφαγᾶς excluserit, recte reddit Lobeckius, hæc verbalia, in quorum numero est φαγᾶς, propterea quod habitum quendam communem significant, natura sua cum præpositionibus componi non posse; itaque *edacem* quidem et *voracem* dici, sed neque *comedacem* neque *devoracem*. Verumtamen quia voracitatis notio in composito καταφαγεῖν proprie insignita sit, poetas illos, καταφαγᾶς (*degulator*) significantius fore ratos quam simplex φαγᾶς, illam universalem rationem aut inscientes aut etiam præsenti animo et meditate dereliquisse. In καταφυγᾶς καταφυγᾶ corruptum ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1186.]

Κατωφελὴς, ὁ, ἡ, Utilis, Commodus. [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4, ex conjectura Scaligeri. Libri κατωτελῆ.]

[Κατωφέρεια. Κατωφερὴς. Κατωφερῶς. V Καταφ—.]

[Κατωφορέω, Deorsum fero. Eustath. p. 624, 42 : Ὁ ἐκεῖθεν πλέων καὶ μὴ εἰς πλέον γινόμενος τοῦ κατωφορεῖσθαι ἀναβαίνει καὶ κατάγεται. Sed præstat fortasse κάτω φορεῖσθαι scribi. G. Dindorf.]

Κατώφορος, ὁ, ἡ, [Qui deorsum fertur,] ap. Alex. Aphr. : Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον.

Κατωχάνης, proprie dicitur ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου, Terebri manubrium quo tenetur, auctore Hesychio : e quo κάτοχα pro eodem.

Κατωχράω, i. q. κατωχριάω. In Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 10, 71] : Κατωχρήσασα παρειὰς, Pallefacta genas, Genis ejus pallore perfusis.

Κατωχριάω, Perpalleo, s. Admodum pallidus sum. Vel etiam Perpallesco, Admodum pallidus fio. [Scriptor Philopatr. c. 18 : Ὅπως κἀγὼ κατωχριάσω.]

[Καυάζω.] Καυάζοντα [?] Hesych. affert pro ἀποσκάζοντα.

[Καυαλέος, α, ον.] Καυαλέον s. Καυαλὲς, ab Æolensibus dicitur τὸ ἄνθος, Flos, vel κατακεκαυμένον, καπυρὸν [codex πυρόν. Musuri correctionem confirmat gl. similis Καυαρόν], ξηρὸν, θερμὸν, Combustum, Torridum, Aridum, Calidum. Hesych. [Ἄνθος Musuri interpolatio est. Codex ἔθος, quod ex αἶθος corruptum videtur. Ceterum comparanda alia Hesychii gl. Καγκαλέα, κατακεκαυμένα. G. Dindorf.]

Καυαλὸς [?], ὁ, Hesychio μωρολόγος, Morio.

[Καύαξ. V. Καύηξ.]

[Καυάξαις. V. Κατάγνυμι.]

[Καυαρός.] Καυαρὸν Hesych. affert pro κακὸν, κατυρὸν, Malum, Torridum. [Prior interpretatio comparanda cum Καυρός.]

[Καύδιον, τὸ, Caudium, urbs Italiæ : unde adject. Καυδῖνος, ίνα, ῖνον. V. Steph. Byz. ejusque interpretes.]

[Καυδὼ, νῆσος πλησίον Κρήτης, ἔνθα μέγιστοι ὄναγροι γίνονται, Suidas. Ab aliis vocatur Γαῦδος, quod v. Καυδὸς θηλικὸν apud Arcad. p. 48, 3, inter oxytona : ex quo colligi potest Γαυδὸς esse scribendum, non Γαῦδος. G. Dind.]

[Καυὴ, ἡ, Caue, n. pagi, ap. Xenoph. H. Gr. 4, 1, 20 : Τὸν Φαρνάβαζον ἐν Καυῇ κώμῃ μεγάλῃ στρατοπεδευόμενον.]

[Καύηξ, ὁ.] Καύαξ, Hesychio λάρος, Larus : quæ avis est voracis rapacisque naturæ. [In Κάβαξ corruptum ap. Photium, Suidam et Etym. M., qui per πανοῦργος explicant, et Dracon. Strat. p. 51, 13. In καύναξ ib. p. 19, 2, ubi de substt. in αξ : Καὶ τὸ καύναξ διφορούμενον· τοῦτο γὰρ ποτὲ μὲν συστέλλει τὸ α (hoc grammatici commentum est), ποτὲ δὲ ἐκτείνει αὐτὸ, ἔστι δὲ ὄρνεον.] Eadem dicitur Καύηξ et Καύης. Lycophro [425] : Τρισσοὺς δε ταρχύσουσι Κερκάφου νάπαι Καύηκας οὐκ ἄπωθεν Ἀλέντα ποτῶν, Calchantem, Idomeneum, Sthenelum, καύηκας appellans διὰ τὸ γῆρας, καὶ λευκοὺς εἶναι ὡς τοὺς λάρους. Larus enim καύηξ dicitur, et καύης Ænianum dialecto : ut et Hipponax, Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄμμορος καύης. Ita schol. [Καύης Lycophro 741, 789.] Legitur vero et in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 652], καύηξι. Etym. [M. p. 493, 49] τὸν λάρον dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἀδηφάγον : nam καύην dici τὴν τροφήν : vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ. Exemplum et ipse affert ex Euphor. : Οὐδ' αἴθυιαι, οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες. [|| Photius p. 120, 4 : Κάβησις· ὄρνεον τι. Corruptum ex Κάβης, id est Καύης.]

[Καυθμὸς, ὁ.] Καυσθμὸς [scriptura vitiosa], Uredo, arborum quarundam morbus, VV. LL. Scribitur etiam Καυθμός. Theophr. H. Pl. 4, [14, 11], quum dixisset esse quædam ventorum genera quæ extinguant et adurant arbores, ut in Chalcide Eubœæ, quum ventus frigidus flat ante vel etiam post solstitium hybernum, addit : Ἀποκάει γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὕτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ ὡς οὐδ' ἂρ' ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γένοιτ' ἄν· διὸ καὶ καλοῦσι καυθμόν. Alia autem arborum affectio est, quum ἐπιλαμβάνουσι s. ἐπικάουσι καύματα : nam id a solis ardore intenso proficiscitur, ut ibid. et cap. præced. docet. Plin. quoque 18, 29, tradit omnem uredinem frigore tantum constare, sole innoxio; sed aliam ejus rei causam affert : eam enim nonnisi noctibus et ante solis ardorem deprehendi scribit, totumque lunari ratione constare; talemque injuriam fieri nonnisi interlunio plenave luna. Ap. Theophr. autem perperam in quibusdam ll. scribitur κλαυθμός : quod est a κλαίω, et diversam signif. habet. [Τὸν καλούμενον καυθμὸν C. Pl. 5, 12, 4.]

[Καύθωνος (?), τοῦ μαλθακοῦ, Suidas.]

[Καυίνδανα, Ἰσαυρίας κώμη. Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἔκτω. Ὁ κωμήτης Καυινδανεώτης, Steph. Byz.]

[Καῦκα. V. Καυκάλιον.]

Καυκαλίας, Hesychio auctore dicitur ὄρνις ποιός. [Conf. Καυκιάλης.]

Καυκάλιον, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. 1, 94, affertur pro vase sic dicto a sono quem edit, dum aqua confertim egreditur aere exeunte, et contra. Sed rectius scribitur Βαυκάλιον, cum vett. codd. Itidem vero et nostra lingua ejusmodi vas appellamus *Bocal*. [Palladii Hist. Laus., in Macario Alex. : Καθαρὰν ὀθόνην φέρουσα, κατέχουσα καυκάλιον ὕδατος στάζον· et Achmetis Onirocr. c. 187 : Καυκαλίῳ ὑελίνῳ ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ. Plures ll. v. ap. Ducang. Trebellius Pollio Claud. c. 14 : *Item in caveos et scyphos*, ubi Salmas. : « Palatinus, *In caucos et scyphos*. Nec dubium quin illa sit vera lectio. Caucum enim vocarunt recentiores, qui vetustioribus erat cyathus. (Vide Ducang., qui ex Gloss. Basilic. affert : Καύκους, γάβατα, citatque Theophanem in Phoca [et Mich. Glyc. Annal. p. 275, C] : Πάλιν εἰς τὸν καῦκον ἔπιες. Angl.) Isidorus cyathum sua ætate Caucatum fuisse dictum scribit : Cyathi pondus decem drachmis appenditur, qui etiam a quibusdam caucatus dicitur. Ita enim libri veteres. Vulgo *caulacus* scribitur. Quidam libri, *causatus*. Omnino verum est, *caucatus*. Caucus autem et caucatus idem. Sic Terminus, terminatus : Matella, matellata : Matula, matulata, in veteribus Glossis. Magistrati pro magistris ap. Livium in vetustissimis membranis, unde Magistrati pagorum pro magistris pagorum apud Agrimensores olim mihi notati. Caucus igitur vel Caucatus est cyathus. Epigrammatis Gr. (OEnomai Anth. Pal. 9, 749) lemma Εἰς ἔρωτα ἐν καυκίῳ γεγλυμμένον. Καυκίον appellat, qui in ipso epigr. κύαθος vocatur. (Glossæ mss. ap. Ducang. : Κισσίβιον, καυκίον. Suid. : Καυκίον· παρ' ἡμῖν, κύλιξ δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς. Schol. Nicandri Ther. 527 : Καρδόπῳ· ἤγουν κοίλῳ ἀγγείῳ ἢ καυκίῳ. Schol. Theocr. 1, 27 : Κισσύβιον· ... καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Alia vide apud Ducang. Labbæi Glossæ : Καῦκα, Patera. Angl.) Caucum, baucum etiam vocabant, et caucam, baucam. Cauca in Glossis exponitur Patera. (Myrepsus s. 10, c. 90, ex cod. ms. ap. Ducang. : Κριθίνου ἀλεύρου, μέλιτος Ἀττικοῦ καύκην α'. Angl.) Anastas. in Vita Leonis 4 : Cantharam exauratam unam, baucas exauratas tres, fibulatoria majora et minora quinque. Et in Bened. 3 : Baucas ex auro purissimo, duas pensantes libras. Bauca et cauca idem : et βαυκάλιον et καυκάλιον. A Bauca, Baucar, vel Baucal, et Baucale, quod est vas vitreum vinarium. Est et Baca vel Bacea (nam ita scribitur apud Isidor.), genus aliud vasis, a quo Bacar ἀγγείου εἶδος in Glossis, et Bacarium. Errant igitur, qui distinguunt inter βαυκάλιον et καυκάλιον, baucam et caucam. Veteres Glossæ : Macusta, Βαύκη. Lege, Mascauta, vel Mascauda. Mascaudam appellat ille gramm., quam alii communius, Bascaudam. Sic et apud vet. schol. Juvenalis in antiquo libro lectum fuisse Mascaudam notarunt eruditi viri. Glossæ : Βαύκη (in Labbæi Gloss. Βαυκὶς, et sic ap. Ducang.), hoc Viniferum. Viniferum Latine vocat, quod œnophorum Gr. voce magis in usu est. Baucas istas, vel baucales, Gillones etiam appellarunt.» Vide eundem in Jul. Spartian. p. 152. Angl. Conf. Βαυκάλιον. Καύκαλον χελώνης Nicet. Chon. Annal. p. 190, 23, in cod. Græcobarb.]

Καυκαλὶς, ίδος, ἡ, Caucalis : herba ex olerum genere apud Theophr. H. Pl. 7, 7, [1, ubi v. Schneid. annot. vol. 3, p. 594], Plin. 20, 10, Diosc. 2, 169 : ubi et δαῦκον ἄγριον a nonnullis eam nominari tradit, itidemque Galen. Simpl. Med. l. 7 [vol. 13, p. 186, C]. Rursum auctore Diosc. 1, 78, est et Myrrha quædam καυκαλὶς dicta, præter modum exoleta, nigra et retorrida : forsitan ita denominata παρὰ τὸ κεκαῦθαι. [Nicander Th. 843, 892; Phænias ap. Athen. 9, p. 371, D.]

[Καύκασα, τὰ, Caucasa, nomen loci in insula Chio. Herodot. 5, 33 : Ἐπεί τε δὲ ἐγένετο ἐν Χίῳ, ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα. Duo libri ἐς Καύκασον, unus ἐν Καύκασα.]

[Καύκᾰσις, ιος, sive Καύκᾰσος, ὁ, Caucasus. Steph. Byz. : Καύκασος, τὸ ὄρος, ὃ καὶ Παραπονησὸν (corrige Παραπάμισον collato Arriano Exp. 5, 5, 3) καλοῦσι, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ὀρῶν μέγιστον. Τὸ ἐθνικὸν Καυκάσιος καὶ Καυκασία θηλυκῶς ἐπὶ τῆς χώρας· ἀφ' οὗ τὸ Καυκασιανὸς, ὡς Κασσιανὸς (codex Vratisl. Κασιανός. Scribendum Κασπιανός), καὶ οὐδετέρως Καυκάσιον. Λέγεται καὶ διὰ τοῦ ι Καύκασις, ἐξ οὗ τὸ Καυκασίτης, ὡς τὸ Ὑασίτης τῆς Ὑάσιος. Καύκασις, ὁ, apud Herodot. 3, 97, ubi bis legitur genit. τοῦ Καυκάσιος οὔρεος. Sed τὸ Καυκάσιον ὄρος 1, 104. Usitatissima forma Καύκασος, ὁ, 1, 203, 204; 4, 12, ap. Æsch. Prom. 420, 719, Strabonem, qui etiam Καυκάσια ὄρη sæpius dixit, aliosque.]

[Καυκεὼν, ῶνος, inter oxytona in ὼν est ap. Theognost. p. 28, 26. Videtur dittographia præcedentis vocabuli esse κυκεὼν, ῶνος. G. Dindorf.]

Καυκιάλης, Hesych. auctore est avis quædam, et herba similis τῷ κορίῳ, Coriandro. [Prior interpretatio ad Καυκαλίας spectat, altera ad Καυκαλὶς, ut monent interpretes.]

[Καυκίζομαι scriptura vitiosa pro βαυκίζομαι, quod v.] Καυκίζεσθαι, Saltare, et quidem lascivius. Alexis apud Athen. dicit Athenienses in conviviis ὀρχεῖσθ' εὐθέως, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν· et imberbi quidem adolescentiæ aliquam ἐπεῖναι χάριν : sed, inquit,

Τὸν γόητα Θεόδοτον Ἢ τὸν Παραμασύντην ἰδὼν τὸν ἀνόσιον Καυκιζόμενον τὰ λευκὰ, Ὥδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών. Forsitan est saltare καυκίδας ὑποδεδεμένον, Indutum calceamentorum genere, quod nominatur καυκίδες. Esse autem Καυκίδας [scriptura vitiosa pro Βαυκίδας. V. Βαυκίς] Calceamenti genus, testatur idem Alexis comicus ap. eund. Athen. 13, de meretricum astu loquens : Τυγχάνει μικρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάττυται, Si qua parva et pusilla est, suberem calceis insuendum curat.

[Καυκίον. V. Καυκάλιον.]

Καυκὸν [codex καυκᾶνον], Hesychio est καυλίον, Cauliculus : et ἄγριον λάχανον, Olus sylvestre. Ap. Plin. autem 26, 7, Caucon, quæ et Ephedra, ab aliis Anabasis vocata, nascitur ventoso fere tractu, scandens arborem, et e ramis propendens, folio nullo, cirris numerosa, qui sunt junci geniculati, radice pallida.

[Καῦκος. V. Καυκάλιον.]

[Καύκων, ωνος, ὁ, Caucon, Lycaonis filius. Apollodor. 3, 8, 1. Celæni filius ap. Pausan. 4, 1, 5 et 9; 27, 6; 5, 5, 5. || Fluvius Elidis. Strabo 8, p. 342 : B Ὄντος καὶ ποταμοῦ ἐν τῇ Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης καὶ Τριταίας, ὃς καλεῖται καὶ Καύκων θηλυκῶς. Sed mox τὸν Καύκωνα : unde Casaub. conjiciebat ὃς καὶ Καύκων καὶ Καυκωνὶς vel Καυκώνη. Sed vulgata scriptura utitur Eustath. p. 301 et 1472. Sine generis notatione Strabo 8, p. 387 : Ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ τινος.] Καύκωνες, οἱ, populi quidam sunt ap. Hom. [Il. K, 429, Υ, 329, Od. Γ, 366, Herodot. 1, 147; 4, 148, Strabon. 8, p. 342 seqq.] : quorum regio Καυκώνεια. Ab iisd. poss. fem. Καυκωνὶς et Καυκωνιάς. [Steph. Byz. : Καυκώνεια, χώρα τῶν Καυκώνων. Γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς, ὡς Μάρων Μάρωνος Μαρώνεια, Χείρωνος Χειρώνεια, Βύζαντος Βυζάντεια. (Καυκωνία ap. Strabon. p. 345.) Τὸ ἐθνικὸν Καυκωνείτης ὡς Ζελείτης. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ βασιλέως Καύκωνος ἢ ποταμοῦ. Ὤφειλε δὲ Καυκώνιος ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς, ὡς Ἀντρώνιος. Λέγεται καὶ Καυκωνίς καὶ Καυκωνιάς καὶ Καυκωνίτης. Καυκωνιᾶται ap. Strabon. p. 345. Καυκωνῖται 12, p. 542.]

[Καυλεῖον. Καυλέον. V. Καυλίσκος.]

Καυλέω, Caulesco. Theophr. C. Pl. 1, 3 : Καυλοῦσι, C Caulem emittunt, VV. LL. [Lectio vitiosa pro ἐκκαυλοῦσι. Suidas : Καυλῶ καυλήσω· addito compositi ἐκκεκαυληκότα exemplo.]

Καυληδὸν, In modum caulis. [Oppian. Cyn. 2, 511 : Ἢν δὲ βιῶνται (οἱ ὀδόντες), ἄγνυνται κ.] Καυληδὸν κάταγμα est Fractura ossis per transversum facta, fracti ossis partes ita separans ut e directo non jaceant, quemadmodum Galen. Meth. 6 [vol. 10, p. 143] scribit. Idem vero et Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [vol. 12, p. 342], Ubi, inquit, comminuto osse nihil integrum relinquitur, partibus inter se recedentibus, ita ut nullo pacto cohæreant, hujusmodi fracturæ speciem recentiores medici καυληδὸν a fracti caulis similitudine appellant, imitati ea in voce Hippocr., qui libro De articulis de maxilla loquens, scripsit : Ἢν δὲ καταγῇ ἡ γνάθος, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχεται τὸ ὀστέον· hoc enim in l. τὸ ἀποκαυλισθὲν manifeste opposuit τῷ συνεχεῖ. Paul. Ægin. [p. 210, 36] auctor est τὸ καυληδὸν κάταγμα dici etiam ῥαφανηδὸν et σικυηδὸν, a similitudine fractæ radiculæ et D cucumeris. Gorr.

[Καυλιακός. V. Καυλικοί.]

Καυλίας, ὁ. Theophr. H. Pl. 6, 3, [2] de laserpitio : Ὁπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης· διὸ καλοῦσι τὸν μὲν, καυλίαν, τὸν δὲ, ῥιζίαν. [Ib. 9, 1, 7.] Plin. 19, 3 : Succus duobus modis capiebatur, e radice atque caule : et hæc duo erant nomina Rizias atque Caulias. Gaza interpr. Scaparium.

[Καυλίζω, Hastili instruo. Aristoph. fr. 357 : Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.]

[Καυλικοὶ, οἱ, Caulici. Steph. Byz. : K., ἔθνος κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Κέκληται δ' ἀπὸ ὄρους. Ἀπολλώνιος (4, 324 : Σκόπελον πάρα Καυλιακοῖο· ubi Polemonis locum citat schol., de quo v. Preller. p. 68) μετὰ τοῦ α Καυλιακόν φησι.]

Καυλικὸς, ἡ, ὸν, Cauliculaceus, ut Gaza interpr. Theophr. H. Pl. 7, 9, [1] de foliorum differentiis : Τὰ μεν ἀπὸ μίσχου προσπέφυκε, τὰ δὲ αὐτὰ μὲν ὡς ἁπλῶς, τὰ δὲ καυλικῇ τινὶ προσφύσει.

Καυλίναι, vocantur οἱ χλωροὶ κωβιοὶ, Virides cobii; forsan a caulium aliqua similitudine [vel quod caulibus vescuntur. Weigel.]. Athen. 8, [p. 355, B].

[Καύλινος, η, ον, E caule factus. K. δόρυ Lucian. V. H. 1, 16.]

[Καυλίον. V. Καυλίσκος.]

[Καυλίς. Numen. ap. Athen. 9, p. 371, C : Καὶ καυλίδα τ' ἀγροιῶτιν. Lectio corrupta. Καὶ καυκαλίδ' ἀγρ. Casaubonus.]

Καυλίσκος, ὁ, [De virga pudendi dictum v. s. Καυλός] et Καυλίον, Cauliculus, Parvus cauliculus. Diosc. [2, 214], de myosote : Ἐκφύεταί τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα· Plin. : Cauliculis ex aliis prodeuntibus, flore cæruleo. Rursum Diosc. [4, 153], de staphide agriâ : Φύλλα μὲν ἔχει ὥσπερ ἀμπέλου ἀγρίας, καυλία δὲ ὀρθὰ μέλανα· Plin. : Cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ. [Joseph. B. J. 7, 5, 5, in descriptione lychnuchi : Μέσος ἦν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεπηγὼς, λεπτοὶ δ' ἀπ' αὐτοῦ μεμήκυντο καυλίσκοι, τριαίνης σχήματι παραπλησίαν θέσιν ἔχοντες. || Καυλεῖον. Chœrob. in Crameri An. vol. 2, p. 227, 11 : Καυλεῖα προπερισπωμένως ὥσπερ φυλλεῖα. Καυλεῖον metri caussa ap. Nicand. Th. 75, 535, 882. Et Καυλέα, τὰ, Al. 46, 142, 147, 199 : quod Schneiderus dubitat an in καυλία sit mutandum.] || Καυλίον est etiam herba, qua, sicut alga et bryo, pisces quosdam vesci tradit Aristot. H. A. 8, 2 : Τὰ δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ νέμονται μὲν τὸν πηλὸν, καὶ φύκος, καὶ τὸ βρύον, καὶ τὸ καυλούμενον καυλίον, καὶ τὴν φυομένην ὕλην. [Hesych. : K., ὃ καταννέμονται οἱ ἰχθύες· καὶ τῶν κιόνων μέρος.]

Καυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui caulis specie est, Caulis formam habens.

[Καυλοκινάρα, ἡ, Caulocinara. Geppon. 20, 31.]

[Καυλοκοπέω, i. q. καυλοτομέω. Matthæus Blastares ap. Lindenbr. ad Terent. Eun. 5, 4, 35 : Ὁ μέντοι πολιτικὸς νόμος, οἱ ἁλογευόμενοι, φησὶ, ἤτοι κτηνοβάται καυλοκοπείσθωσαν. Osann.]

[Καυλοκόπος, ὁ, Vermiculus qui caules rodere solet. Euchолog. in Orat. pro hortis : Ψυλλίτης, κ. Eadem Orat. ex cod. Colbert. 6041 : K. ὁ ἀνερχόμενος ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν λαχάνων. Ducang.]

[Καυλομύκητες, οἱ, Caulifungi, nomen gentis ab Luciano fictæ V. H. 1, 16, his verbis ab ipso explicitum : Ἐκλήθησαν δὲ K., ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις.]

[Καυλοπώλης, ὁ, Caulium venditor. Pollux 7, 197.]

Καυλὸς, ὁ, Caulis, qui et Scapus et Thyrsus dicitur Latine : unde Thyrsiculum lactucæ dixit Suet. Aug., i. e. καυλίον, Cauliculum, Plin. Quid autem in planta sit καυλὸς, Theophr. H. Pl. 1, [1, 9] docet : Ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν· τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ ἐπὶ τῶν ὀένδρων καλεῖται στέλεχος. Est itaque καυλὸς in plantis et oleribus In altum surgens veluti virga. Id. de rosis, Κατακόπτοντες τὸν καυλὸν φυτεύουσι. [V. 6, 6.] Pro quibus Plin., Caule conciso inseruntur. Id. 6, [4, 10] de cacto : Ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης τοὺς καυλοὺς ἐπιγείους· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθῶδες. Καλοῦσι δὲ τοὺς καυλούς. Unde idem Plin. 21, 16 : Cujus in terra serpunt caules a radice emissi, lato folio et spinoso : caules vocant Cactos. Idem Theophr. [ib. 6, 2, 7] : Νάρθηξ μονόκαυλος καὶ γονατώδης, ἐξ ἧς βλαστάνουσι καυλοί τινες μικροί. Pro quibus itidem Plin. Ferula geniculatis nodata scapis. [Theophr. C. Pl. 4, 10, 3 : Ὑποκείμενόν τι πᾶσιν ὁ καυλὸς, ἐξ οὗ τὴν τροφὴν ἔχουσιν ὥσπερ ὀχετοῦ τινος.] Ap. Hippocr. autem καυλὸς per excellentiam dicitur Caulis silphii, Galen. : sicut et ὀπός. [Hippocr. p. 389, 33 : Ἢ σίλφιον ἢ ὀπὸς ἢ καυλός. Hermipp. ap. Athen. 1, p. 27, E : Ἐκ μὲν Κυρήνης καυλόν. Aristoph. Eq. 895 : Τὸν καυλὸν ... τοῦ σιλφίου. || Figurate Aristoph. Eq. 824 : Τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων καταβροχθίζει· ubi schol. : Ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. ... Ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· μισθὸν λαμβάνων παρὰ τῶν διοικούντων τὰ κοινὰ ἐκκόπτει αὐτῶν τὰς δίκας, ἵνα μὴ ὁ δῆμος εὐθύνας λαμβάνειν παρ' αὐτῶν δύνηται.] Avium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. H. A. 2, [12] : Πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, Pennæ omnes caulem habent. Sic et Plin. 11, 38 : Pennarum caules

omnium cavi, præcisique non crescunt. [Plato Phædr. p. 251, B : Ὁ τοῦ πτεροῦ κ.] || In hominis vero pudendo καυλὸς dicitur Virga, τοῦ αἰδοίου τὸ πρόμηκες, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιῤῥεῖ, Pollux [2, 171] : Gorræo Penis. [Aristot. H. A. 1 extr. : Πρὸς τὸν καυλὸν τὸν τῆς κύστεως συνήρτηται τὸ αἰδοῖον· 3, 1. Rufus p. 31 Cl. : Τῶν δὲ αἰδοίων τοῦ μὲν ἄρρενος ἡ μὲν ἀποκρεμὴς φύσις καυλὸς καὶ στῆμα.] Nicander [Th. 722], de iis, qui a phalangio, quod ῥὼξ appellatur, morsi sunt : Μέζεά τ' ἀνδρὸς ὕπερθε τιταίνεται, οὐδέ [ἐν δέ] τε καυλὸς Φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται. [Diodor. Eclog. p. 521, 5 : Κ. ἄτρητος. Id. ib. 10 diminutivo utitur : Τὸ αἰδοῖον ἄκρον ἐπιτεμὼν συνέτρησεν εἰς τὸν οὐρητῆρα, καὶ καθεὶς ἀργυροῦν καυλίσκον ταύτῃ τὰ περιττώματα τῶν ὑγρῶν ἐξεκόμιζε.] || Sic etiam Ostium uteri vocatur in mulieribus, Gorr. || In hasta vero καυλὸς dicitur Hastile s. Pars illa, quæ in cavum τῆς ἐπιδορατίδος inseritur, Eust. [p. 926, 11] : seu, ut alibi [p. 949, 23] exp., Ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, τὸ ἄκρον ξύλον ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. [Hesych. : Κ., τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἀπωξυμμένον, εἰς ὃ ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος.] Hom. Il. N, [162] : Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· et [608] : Κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος· Π, [115] : Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, i. e., ut Eust. construit, ἔπληξε τὸ δόρυ παρὰ καυλὸν ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς. Sed καυλὸν vocat τὸν τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος ἐνιέμενον. Xen. Cyn. [10, 3] : Τὰ δὲ προβόλια (ἔστω) πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, τὸ μὲν μέγεθος πενταπαλαίστους· κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους, Venabula autem esto primum quidem spiculis præmunita, magnitudine quinum quadrantum, qua vero spiculum hastili induitur et annectitur, ibi in medio aures æratas habeto, Bud. Idem et αὐλὸς dicitur, et ita in quibusdam Xen. exx. scriptum reperitur. Sic autem δολίχαυλος et δολιχόκαυλος pro eodem dicuntur. || In ense vero καυλὸς dicitur i. q. κώπη, s. τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν, Eust. in Il. Π, [338] : Ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐῤῥαίσθη, Ea parte, qua manubrio induitur. [|| Ansa hami. Oppian. Hal. 3, 148 : Ἐχαλκεύσανθ' ἁλιῆες καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον· quod schol. exp. μακρὸν σίδηρον, περίβολον μολίβδου.] || At Καῦλος, loci nomen, Galen. Lex. Hipp. [p. 496, ubi verba Ἔστι καὶ Καῦλός τις τόπος in libris quibusdam omissa sunt. Ea qui scripsit Cauni nomen in mente habuisse videtur. G. Dind.]

[Καυλοτομέω, Virgam (pudendi) exseco. Jo. Malal. p. 436, 11 : Τὸν Ἀλέξανδρον καυλοτομήσας. ... Τοὺς ἐν παιδεραστίαις εὑρισκομένους καυλοτομεῖσθαι. Michael Glyc. p. 270, A. Καυλοτομηθέντες ex Theophane ap. Alemann. ad Procop. p. 60 citat Struv.]

Καυλώδης, ὁ, ἡ, q. d. Caulosus, Caulaceus, Qui caule magno est. Et in compar. ap. Diosc. 2, καυλωδέστερος, Qui caule est ampliore. Cato ap. Plin. 20, 9, de brassicæ generibus : Alteram Lean, latis foliis e caule exeuntibus : unde Caulodem quidam vocavere. Et paulo post subjicit Plin., Cato crispam maxime probat, dein lævem grandibus foliis, caule magno. Ubi interpr. duo ista vocabula Græca λείαν et καυλώδη. [Theophr. C. Pl. 3, 6, 9 : Μικρὰ καὶ καυλώδη γίγνεται τὰ δένδρα.]

Καυλωνία, ἡ, ut tradunt Etym. [M. p. 170, 9; 494, 9] et Lex. meum vet., ex αὐλωνία factum est, pleonasmo τοῦ κ. Suid. dicit esse χώραν : Steph. Byz. urbem Italiæ, ab Hecatæo nominatam Αὐλωνίαν, διὰ τὸ μέσην αὐλῶνος εἶναι. [Conf. Strabon. 5, p. 261.] Civis ejus, Eod. teste, dicitur Καυλωνιάτης [et femin. Καυλωνιᾶτις] et Καυλώνιος. [Καυλωνία, ἡ, ap. Diodor. 14, 103, 106, Pausan. 6, 3, 1. Καυλωνιᾶται, οἱ, Polyb. 2, 39, 6, Diodor. 14, 106. Καυλωνιᾶτις, ἡ, regionis nomen, Thucyd. 7, 25, ubi v. Duker.]

Καυλωτὸς, ἠ, ὸν, q. d. Caulatus, Caulem habens. Athen. 9, [p. 371, A, ex Eudemo] : Τέσσαρα γένη φησὶν εἶναι τεύτλων· σπαστὸν, καυλωτὸν, λευκὸν, πάνδημον.

Καῦμα, τὸ, Ardor, Æstus, Calor nimius. [Hesych. : Κ., κατάκαυμα· ἢ θῦμα (θέρμα?), ἢ πύρωσις. Hom. Il. E, 865 : Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο.] Hesiod. [Op. 413] : Ἧμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου, Urere desinit, et sudores ciere, s. a sudorifico calore s. æstu cessat. Id. [ib. 586] : Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. [De æstu solis Soph. Ant. 417, Plato Phædr. p. 242, A.] Xenoph. Symp. [2, 18] : Χειμῶνος μὲν ἐν στέγῃ γυμνάσομαι· ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα ᾖ, ἐν σκιᾷ. [Plurali numero Soph. OEd. C. 350 : Ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν. Plato Polit. p. 279, D : Πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα. Isocr. p. 223, E : Ὑπὸ καυμάτων διαφθειρόμενοι.] Theophr. : Ἐὰν ἐπιλάβῃ καύματα. Pro quo Plin. : Si sol acrior insequutus inussit. Diosc. 5, 138, de spongiis : Λευκαίνονται δὲ αὐτῶν οἱ ἁπαλώτατοι, ἐν τοῖς καύμασι, βρεχόμενοι τῇ ἐπὶ τῶν πετρῶν συνισταμένῃ ἁλὸς ἄχνῃ, καὶ ἡλιαζόμενοι. Unde Plin., Candidæ cura fiunt : e mollissimis recentes per æstatem tinctæ salis spuma, etc. Καύματα dicuntur etiam Ardores et calores nimii in corpore humano, quales febricitantium plerumque sunt. [Plato Tim. p. 70, D, ubi de pulmonibus agit : Ἵνα τό τε πνεῦμα καὶ τὸ πῶμα δεχομένη ψύχουσα ἀναπνοὴν καὶ ῥαστώνην ἐν τῷ καύματι παρέχοι. Καύματα ξηρὰ Plut. V. Alex. c. 66.] Plut. Alex. : Ἀνθρώπους ἐν τοῖς καύμασιν ἐπ' ἀσκῶν πεπληρωμένων ὕδατος καθεύδειν. Id. [Mor. p. 557, C] : Τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν, ἐάν τε ἓν ἱμάτιον, ἐάν τε πολλὰ περιβεβλημένοι τυγχάνωσι, ταυτὸ καῦμα καὶ παραπλήσιον. || Æstus : sunt qui interpr. ap. Hippocr. Febrem, quam et πῦρ appellavit : alii vero Ambientis aeris fervorem, alii Cauteria et Escharas : quos omnes verum dicere annotat Galen. Comm. in Aphor. 13 l. 7. Gorr. [|| De æstu amoris Anth. Pal. 12, 87 : Καύματος ἀρσενικοῦ· nam sic scriptura codicis κύματος correcta est collato Callim. Epigr. 9 : Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. || K. de frigore vehementi dixit Pompeianus ap. Athen. 3, p. 98, B : Οὐκ εἶδές με πολλῶν ἡμερῶν διὰ τὰ καύματα· ubi v. Casaub. Lucian. Lexiph. c. 2 : Τοῦ τε κρύους ἕνεκα καὶ ὅτι καύματα ἦν· οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίγνεται τὰ καύματα.] || K. dicitur etiam Id ipsum quod adustum est : unde καύματα Herm. Barb. vertit Adusta, alii Ambusta. [|| Signum inustum, in inscr. Orchomenia. Schneid.]

Καυμασία, ἡ, Pileus latus ad æstum solis arcendum, VV. LL. [Lectio vitiosa pro καυσία ap. Zonaram p. 1157.]

[Καυματηρὸς, ὰ, ὸν, Æstuosus. (Æstivus, Gl.) Strabo 16, p. 767 : Ἡ κατὰ Πέρσας θάλαττα ... ἔπομβρος ἅμα καὶ καυματηρά.]

[Καυματίας, ὁ, Æstuosus, Ardens. Ἥλιος κ. Theophrast. De sign. pluv. 1, 11; 2, 1; 4, 1.]

Καυματίζω, Æstu affligo, Ardore excrucio : unde ἐκαυματίσθη, Æstu periit, Æstu extinctus et enectus est. Matth. 13, [6] : Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος, ἐκαυματίσθη. Et in act. Καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους, Apoc. 16, [8. De febris æstu Plut. Mor. p. 100, D; 691, E, καυματίζεσθαι et πυρέττειν conjungens.]

[Καυμάτινος, Epiphan. Hær. 66, 83 (?). Routh.].

[Καυματοῦμαι, Æstuo, Gl. Eumath. p. 18 : Ἀνδρὶ διψῶντι καὶ καυματουμένῳ.]

Καυματώδης, ὁ, ἡ, Æstuosus. [Νότος καυματώδης Aristot. Meteor. 2, 6. Καυματῶδες χωρίον Pollux 5, 110. Diodor. 19, 18 : Οὔσης τῆς ὁδοῦ καυματώδους. Longus 1, 26. || « Καυματώδεα σώματα καὶ αὐχμηρὰ, Corpora æstuosa et squalida fieri æstate dicuntur ab Hippocr. p. 337, 22. Καυματώδεα ῥίγεα, Rigores cum æstu, p. 72, D. Καυματώδεα διαχωρήματα, Quæ cum æstu et fervore prodeunt dejectiones, p. 222, D, ubi vitiose κωματώδεα legitur. » Foes.]

[Καυναῖος. V. Καῦνος.]

[Καυνάκης, ὁ.] Καυνάκαι Hesychio στρώματα vel ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ, Vestis stragula aut aliud Vestimentum ab altera parte villosum. Legitur hoc vocab. ap. Aristoph. Vesp. [1132.] Ibi enim Bdelycleo Philocleonem jubet posito τρίβωνι sumere καυνάκην : ita inquiens, Τὸν τρίβων' ἄφες, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ [ἀναβαλοῦ] τριβωνικῶς· et illo interrogante quid malum hoc sit, respondens, Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην· satis clare indicans esse Lænæ genus barbaricum s. Persicum : ut et schol. esse dicit βαρβαρικὸν φόρημα. Philocleo autem ibidem esse putabat σισύραν Θυμαιτίδα, Vestem pelliceam, quæ in Thymætide curia fieri solebat. At Pollucem [7, 59] hoc in l. legere καυδύκην [vitio nunc e libris correcto] supra docui suo loco [s. v. Κανδύλαι. Pollux l. c. hanc vestem Persis, sed § 60 Babyloniis tribuit. Babylo-

nium est ap. Arrian. Exp. 6, 29, 8 : Τάπητα ἐπιβλημάτων Βαβυλωνίων καὶ καυνάκας πορφυροῦς ὑποστρωμάτων. Quocum comparanda Hesychii gl. Καυνάκαι, στρώματα, ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ. Καυνάκας pro αὔναχας Athenæo 14, p. 622, C, recte restituit Casaubonus : male vero illatum hoc a quibusdam est Æliano N. A. 17, 17, pro καναυτᾶνες, quod ex κανδυτᾶνες corruptum est : de quo supra monere debebam s. v. Κανδύλαι et notare hunc usum vocabuli. Nam Pollux et Photius, apud quos vitioso accentu Κανδύτανες scribitur, de vestium repositorio dictum annotarunt, apud Ælianum vero χιτῶνας ipsos significat. G. D. || Γαυνάκας pro καυνάκας scribitur ap. Clem. Al. Pædag. 2, 9, et ap. Zonaram. Angl.]

[Καυνάκιον, τό : nam sic recte scriptum ap. Zonar. p. 1161.] Καυνάσιον affertur pro Stramentum, Stratum.

[Καυνίας, ὁ, Caunias, nomen venti ap. Rhodios, a Cauno spirantis. Aristot. p. 973, 4 ed. Bekk.]

[Καῦνος, ἡ.] Καυνὸς, ὁ, Hesychio κακὸς, σκληρὸς, Malus, Durus : pro quo supra καυαρός. Ab Eod. exp. etiam κλῆρος, Sors : necnon et Urbs Rhodi esse dicitur. [Prima explicatio ad Καυρὸς est referenda, secundæ et tertiæ σκληρὸς, κλῆρος alterutrum delebat Heringa. Manifestum est σκληρὸς esse delendum. Substantivum oxytonum καυνὸς est ap. Arcad. p. 64, 6. Fortasse hæc sic differunt ut καυνὸς Sortem, Καῦνος Caunum significet. G. D.] Sed in hac posteriore signif. alii scribunt Καῦνος, properispωmenωs : ut Suid., Διακαυνίσασθαι, κληρώσασθαι· καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Et Etym. : Διακαυνιάσαι, διακληρώσασθαι· καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Quæ verba ap. ipsum etiam Hesych. leguntur. Sic vero et Aristoph. schol. in Pac. [1081] : Ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω, quum ea verba sic exposuisset, διακληρώσασθαι πότεροι ἐξ ἡμῶν τέλεον διαφθαρήσονται, subjungit et ipse, καῦνον dici τὸν κλῆρον : hæc ejus exx. afferens, Πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος. Et e Cratini Pytine, Ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. Ut ex his satis clarum sit, καῦνον dici Sortem : et καυνιάσαι s. καυνίσαι, Sortiri, κληρώσασθαι : et διακαυνιάσαι s. διακαυνίσαι, Sorte disceptare, διακληρώσασθαι. Sunt tamen qui a Cauniis hæc derivata velint, ὡς τῶν Καυνίων μάλιστα χρωμένων : inter quos est schol. quidam ap. Aristoph., et Etym. Sunt autem Caunii s. Καύνιοι, Incolæ s. Cives τῆς Καύνου [Ἡ Καῦνος et οἱ Καύνιοι ap. Herodot. 1, 176, Strabonem aliosque], urbis Cariæ sic denominatæ a Cauno quodam : a quo et Καύνιος ἔρως [ap. Aristot. Rhet. 2, 25] proverbialiter pro Illicito et infelici : quod Cauni et Byblidis sororis amor talis fuisset, ut Suid., Hesych. et Steph. B. tradunt. [|| Adjectivum Καυναῖος, αία, αῖον, annotavit Steph. Byz. || Καυνικὸς, ὴ, όν. Καυνικὸν ἔθνος Herodot. 1, 173.]

[Καῦξ. V. Κραῦξ.]

[Καῦρος, ὁ.] Καυρὸς Hesychio κακὸς, Malus, Improbus : pro quo supra [corrupte] καυνὸς, καυαρὸς, κατρός. Ap. [Helladium in Phot. Bibl. p. 530, 38, Etym. M. p. 493, 52, et] Suidam properispωmenωs καῦρος, ὁ κοῦφος ταῖς φρεσὶν, pleonasmo τοῦ κ, veluti αὖρός τις ὤν. [Photius p. 151, 14 : Καυρὸς, κακός. Οὕτω Σοφοκλῆς. Rectus accentus est καῦρος, ὁ κακὸς, ap. Arcad. p. 69, 21.]

Καυρόω, affertur pro Sicco; sed sine ulla auctoritate : metuo igitur ne perperam pro κραυρόω.

[Καυσαλώνης, ὁ, Ustor arearum. Nicet. Chon. Annal. p. 269, D : Μάλιστα δὲ τὰς ἅλωνας ἐλυμαίνετο, ὅθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκέκλητο.]

[Καυσαλὶς, ίδος, ἡ, Pustula.] Ap. Hesych. est Καύσαλις, quod exp. πυρετὸς, Febris : nisi sit Ardor febris, Febris ipsa ardens. [Duæ sunt Hesychii gll. deinceps positæ : Καύσαλις, ὁ πυρετός. Καῦσος, ἡ μέλαινα καὶ ὑπέρυθρος, recte correctæ ab Lindeno, Καύσαλις, ἡ μ. καὶ ὑπ. Καῦσος, ὁ πυρετὸς, nisi quod oxytonum scribere debebat Καυσαλὶς, qui accentus servatus in alia est, Καυχαλὶς, φλύκταινα· ubi Καυχαλὶς vitiosa vocabuli καυσαλὶς dittographia est, φλύκταινα autem post verba ἡ μ. καὶ ὑπ. est ponendum. G. Dind.]

[Καύσανθα. Ita appellatus Dæmon balnearis, seu qui balnea infestabat, cujusmodi fuit ille de quo Gregor. Nyss. in Vita Greg. Thaum., et alii de quibus Nicetas in Manuele l. 4, n. 7. Eunapius in Porphyrio p. 17 : Φησὶ δὲ καὶ δαιμόνιόν τινα φύσιν ἀπὸ λουτροῦ τινος διῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν· καύσανθα τοῦτον ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι. V. Psell. De operat. dæmon. p. 54. Ducang.]

[Καύσησις. Theophr. De odor. 22 : Καύσησιν ὄζει, ubi cod. Vat. καύσησαν ὄζοι : unde καῦσιν ἂν ὄζοι scr. censeo. Scheid. in Ind. Theophr.]

Καυσία, ἡ, Causia, tegumentum capitis Macedonicum, ἐκ πίλου ὡς τιάρα, non tam ab ardore solis caput defendens, quam cassidis vicem gerens, Eust. [p. 255, 1 : Κ. ἦν κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ πίλου ὡς τιάρα (εἶδος πίλου ὡς καὶ τιάρα recte corrigit Valck. ad Adon. p. 345, collato Etym. M. p. 493, 36, cui add. Lex. rhet. p. 269, 19 : Εἶδος πίλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς καὶ τιάρα), σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι.] Alibi vero idem Eustath. [p. 1398, 3] ex Pausan. tradit, καυσίαν fuisse πῖλον πλατὺν, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες. [Pollux 10, 162 : K., πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ. Polyb. 4, 4, 5.] Suid. vero dicit esse Pileum quendam barbaricum, ap. quem hi versus sunt [Antipatri Thess. Anth. Pal. 6, 335] : Καυσίη ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον, Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ. Ap. Athen. 12, [p. 537, F] de Alexandro magno : Χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον, καὶ τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. [Ibid. p. 536, A.] Et Plut. Anton. [c. 54], de Ptolemæo : Κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον· αὕτη γὰρ ἦν σκευὴ τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου βασιλέων. Idem [Mor. p. 760, B] : Ὑποδήσας τὴν γυναῖκα κρηπῖσι, καὶ χλαμύδα περιθεὶς, καὶ καυσίαν Μακεδονικὴν, ὡς ἕνα τῶν βασιλικῶν νεανίσκων. Sed et Herodian. 4, [8, 5] scribit Antoninum Caracallam Alexandri magni imitatorem prodiisse ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέροντα. Athen. alicubi dicit καυσίαν ἁλουργῆ, Plautus in Milite [4, 4, 43] Causiam ferrugineam. Bud. interpr. etiam Pileum, quo æstum solis arcere solemus, ut mulieres umbella : in Epist. vero dicit esse Pileum expassos margines habentem ad arcendum æstum, quali messores utuntur.

[Καυσιάκαι (?), οἱ, nomen populi in Proverb. Bodl. 680, p. 82. Καυσίαι scriptum ap. Zenob. 5, 25.]

Καύσιμος, ὁ, ἡ, Aptus ad comburendum, Qui uri et cremari potest s. comburi. K. ὕλη [Strabo 16, p. 778] et κ. ξύλα [Alexis ap. Antiatt. p. 105, 4, Pollux 6, 91; 7, 109; 10, 110], Ligna et materies quæ ad comburendum et ignem alendum aut accendendum idonea est. Plato Leg. [8, p. 849, D : K. ὕλην. Theophr. H. Pl. 4, 3, 2 : Τούτοις καυσίμοις χρῶνται.]

Καῦσις, εως, ἡ, Ustio, Crematio. [Herodot. 2, 40 : Τῶν ἱρῶν ἡ κ.] Diosc. 5, 138, de spongiis : Καῦσιν δ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀλκυωνίῳ, Eodem modo comburuntur, cremantur, Crematio earum eadem est quæ alcyonii; Plin. : Crematio ei multum virium adjicit. Est autem Cremandi et adolendi modus. Plerumque de medicorum ustionibus dicitur. [Plato Tim. p. 65, B : Τὰς καύσεις καὶ τομὰς τοῦ σώματος· Prot. p. 354, A, Rep. 3, p. 406, D. Oribas. p. 296 Matth.] Isocr. Symm. [p. 223, E] : Τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Plut. [Mor. p. 126, E] : Οὐδέποτε μεμνήμεθα λιτῆς διαίτης καὶ σώφρονος ἄνευ καύσεων καὶ καταπλασμάτων. Dicitur etiam de ustione s. adustione quadam architectonica, quam adhibent, quum in expolitionibus conclavium tectoriis minium parietibus inducunt, atque ut sine vitiis permaneat ejus color, cera Punica loricant. De qua Vitruv. 7, 9 : Si quis subtilior fuerit et voluerit expolitionem miniaceam suum colorem retinere, quum paries expolitus et aridus fuerit, tunc ceram Punicam igni liquefactam paulo oleo temperatam, seta inducat : deinde postea carbonibus in ferreo vase compositis, eam ceram apprime cum pariete calefaciundo sudare cogat, fiatque ut peræquetur : deinde cum candela linteisque puris subigat, uti signa marmorea nuda curantur. Hæc autem καῦσις Græce dicitur. Plin. 33, 7 : Solis atque lunæ contactus inimicus (est minio parietibus inducto) : remedium, ut parieti siccato, cera Punica cum oleo liquefacta, candens setis inducatur, iterumque admotis gallæ carbonibus aduratur ad sudorem usque : postea candelis subigatur, ac deinde linteis puris, sicut et mar-

mora nitescunt. || Æstus, Ardor, VV. LL. : in qua signif. καῦμα frequentius usurpatur. [Plato Theæt. p. 156, B : Ψύξεις τε καὶ καύσεις.]

[Καυσοποιὸς, ὁ, ἡ, Æstum faciens s. afferens. Eustath. ad Dionys. P. p. 11.]

Καῦσος, ὁ, Ardor, Æstus, Calor nimius. Diosc. : Καὶ καῦσον σβέννυσι στομάχου, Ardorem stomachi. [Καῦσος, τὸ, frequens ap. Procl. Paraphr. Ptolem. Schneid.] Item καύσου ποιητικὸς, Ardores et æstus inducens, Æstuosus. || Febris ardens, h. e. Febris continua, tertio quoque die acerbior, cum ardentissimo calore et siti immensa : tertianæ febri intermittenti ὁμογενής. Hippocr. Aphor. 6, 25 : Ὁκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρόμοι γένωνται, παρακοπὴ λύει. [Alia exx. v. ap. Foes.] Aristot. Probl. s. 1, [§ 20] : Ἡ γὰρ παντὸς τοῦ σώματος ὑπερβάλλουσα θερμότης, ἐστὶ πυρετός· ἐπιγινομένη δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης αὐτοῖς ὑγρότητος, καῦσος γίνεται. [Id. Metaphys. 1, 1 : Πυρέττουσι καύσῳ.] De ead. Aret. De acutis morbis 2, 4; item Galen., Aet. [p. 86, 34], Paul. Ægin., Alex. Trall. Galen. [In Hippocr. De rat. vict. in morb. ac. p. 396, 27] adjective accipere videtur, scribens : Δύο εἶναι γένη τῶν καύσων πυρετῶν. Item : Τὸν καῦσον πυρετὸν εὑρίσκω τοὺς ἰατροὺς λέγοντας, ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχῃ. Potest tamen esse etiam appositio. || Dipsas a quibusdam dicitur, ut Aetio [p. 13, 24] : a qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit. [Nicand. Th. 338 : Ἀμφὶ δὲ καύσῳ χείλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβροχα δίψης.] || Καῦσος, ἡ μέλαινα καὶ ὑπέρυθρος, Hesych. [V. Καυσαλίς.]

Καυσόω, Ardore infesto, Ardore vehementi uro, Inflammo. Frequentius est pass. Καυσοῦμαι, Ardore infestor, Ardore nimio corripior, Calore extremo uror, Æstuo : plerumque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerumque ardentibus contingunt. Galen. : Ὅταν ἐπὶ τῇ χρήσει τοῦ πόματος ψυχροῦ ἀπαλλαχθῇ μὲν αὐτίκα τοῦ καυσοῦσθαι καὶ ἀλύειν. Idem : Καυσούμενος στόμαχος καὶ πυρέσσων. Diosc. 1 : Καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ· 2, 162, de cucurbita : Ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος. Quod Plin. interpr. de febre ardenti; ita enim transtulit, Succus e strigmentis cucurbitæ illitus cum rosaceo et aceto, febrium ardores refrigerat. Affert Bud. e Galeno hunc etiam l., Ἐπιτηρήσας αὐτὸν καυσούμενον ἐν θέρει, ubi si non de ardore febrili dicitur, de ardore et æstu, quo aliquid æstate percoquitur et quasi exuritur, intelligi videtur. [Ep. Petr. 2, 2, 10 : Στοιχεῖα καυσούμενα λυθήσονται· et 12 : Στ. κ. τήκεται. || Figurate Hesych. Antirrhet. p. 318 : Ποτίζει νοῦν ἐκ χρόνου πολλοῦ καυσωθέντα τῇ ἀσεβείᾳ. G. Dind.]

[Καύστειρα, ἡ.] Καυστειρὸς sive Καυστηρὸς, ut apud Hesych. scribitur, Ardens, Fervens. [Masculina hæc nusquam leguntur, sed a grammaticis sunt inventa, quos antiquum accentus vitium καυστειρῆς apud Homerum decepisset. Arcad. p. 71, 22, ubi de properoxytonis in ειρος agit, καυστειρὸς eximens, Τὸ καυστειρός, inquit, οὐ μάχεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ η ἐτράπη εἰς ει, commento inepto, quod repetunt schol. Homeri et Etym. M. p. 493, 44 : Καυστειρός· ἀπὸ τοῦ κάω καύσω κέκαυκα κέκαυμαι κέκαυσαι κέκαυσται καυστηρός, καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον καυστειρός, iterumque p. 660, 51. Apud Hesych. vero non καυστηρὸς legitur, quod refert HSt., sed genitivus Καυστηρῆς, καυστικῆς, θερμῆς, ὀξείας, δριμείας, διαπύρου. Nominativum nusquam lectum μάχη καυστειρὴ ponit Eustath. p. 481, 12 (qui immani usus hyperbole μυριαχοῦ τῆς ποιήσεως locutionem hanc inveniri affirmat, cujus duo tantum eaque genitivi exempla apud Homerum exstant); μάχη καυστειρὴ p. 513, 24. Ex his satis apparet in locis Homericis correcto accentu scribendum esse μάχης καυστείρης, ab nominativo μάχη καύστειρα, quod primus intellexit Schneid. ad Nicandri Ther. 924. G. D.] Καυστειρὰ μάχη ap. Hom. ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα, sive διάπυρος, in qua μάχονται δέμας πυρὸς, ut idem poeta loquitur : quum sc. acerrime decertatur. Il. Δ, [342, similiterque M, 316] : Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι. [Ἐκ τῆς καυστηρᾶς μάχης ab Niceta Chon. p. 14 ex imitatione Homeri dictum citat Schneid. Adde καυστηρᾷ μάχῃ ex Eustath. Opusc. p. 268, 67; καμάτων καυστηρῶν p. 197, 60. Recto accentu καυστείρης καμίνου apud Nicand. Th. 924, ubi duo codd. καυστειρῆς. Καυστηρὸς κύων, de Sirio dictum ab Oppiano Hal. 2, 509, indicavit Jacobs. Καυστηρῆς φλογὸς ap. Hos. 7, 12 Compl. præbet pro κατακαύματος ἀπὸ τῆς φλογός.]

Καυστέον, Urendum.

[Καυστὴρ, ῆρος, ὁ, Combustor. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 16, 26; Orig. C. Cels. p. 211; Galen. Isag. 2, p. 394, 395.]

[Καυστηριάζω. V. Καυτηριάζω.]

[Καυστηριασμὸς, ὁ, Deustio. Ducas Hist. Byz. p. 41, C : Διὰ πολλῶν βασάνων καὶ κ.]

Καυστήριον, τὸ, Locus ubi inuruntur stigmata, et ferrum quo inuruntur. Lucian. [Pisc. c. 52] : Ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα. Bud. Idem est καυτήριον infra. [Scribendum καυτηρίων ex tribus codd.]

[Καυστηρός. V. Καύστειρα.]

[Καύστης, ὁ, Combustor. Procl. Paraphr. Ptol. 4, 4, p. 250 : Χωνευτὰς, καύστας, χαλκέας, μεταλλευτάς. Καυστὴς νεκρῶν, Bustuarius, Gl.]

Καυστικὸς, ἡ, ὸν, Urendi s. Adurendi vim habens. [Aristotelis exempla v. s. Καυστός. Βασάνοις καυστικαῖς Maccab. 4, 6, 27. Καυστικώτερος 4, 10, 14.] Καυστικὰ φάρμακα, Adurentia medicamenta, calida et sicca quarto gradu, quæ extrinsecus imposita urunt, subjectasque partes diducunt et aperiunt. Eadem et ἐσχαρωτικὰ appellantur, quod crustam ustis partibus inducant. Gorr. Plin. quoque hoc voc. quasi Latino utitur [26, 8, 39; 27, 9, 54; 32, 10, 52; 34, 18, 56]. Sic Marc. Empir. dicit Medicamentum causticum ad uvam sine ferro tollendam. [Diosc. 2, 6 : Δύναμιν καυστικωτέραν. « De febri Hippocr. p. 72, F : Ἐπιπυρετήναντες οὗτοι καυστικοὶ ὀξέως ἀποθνήσκουσι, Qui suborta febre exæstuant aut ardent. » Foes. || Adverb. Καυστικῶς Eustath. p. 70, 36 : Κ. βλάπτειν.]

Καῦστις, ἡ, Hesychio ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων, Spicarum exortus : πυροὶ ἁδρυνόμενοι καὶ χόρτος : quod ipsum et ἀμφίκαυστις [Corrupte Photius p. 133, 18 : Κάσιν, τὴν πρώτην τῶν σταχύων ἔκφυσιν, ἣ καὶ ἀμφίκαυστις ἐλέγετο], et ἐπώνυμον Δήμητρος. Cratinus ἐπὶ τοῦ μορίου posuit hoc vocab. Vocatur et εὖστρα et στρῶμα. Hæc ille. Itaque Seges adulta et sole adurente maturescens, Fœnum itidem solis ardore inarescens ac veluti torrescens, καῦστις dicitur παρὰ τὸ κεκαῦσθαι : Muliebre autem membrum apud Comicos per jocum, forsan παρὰ τὸ ἐκκαίειν πρὸς τὸ συνουσιάζειν.

Καυστὸς, ἡ, ὸν, Ustus, Crematus; Qui uri et cremari potest : i. q. καύσιμος. [Theophr. De igne 72 : Ξύλα πολὺ καυστότερα. « Καυστὴ de hostia combusta inc. Levit. 7, 9. » Schleusn.] Et καυστὸν, Quod uri potest, Cremium, Columell. [Aristot. De partt. anim. 2, 2 : Τοῦ καυστοῦ καυστικώτερον. Id. De phys. ausc. 2, 1 : Ὥστε δεῖ πρότερον καυστὸν εἶναι πρὶν καίεσθαι, καὶ καυστικὸν πρὶν κάειν. Καυστὰ et ἄκαυστα Meteor. 4, 9. || Adustus. K. μοχλὸς Eur. Cycl. 629.] Conf. Καυτός.

[Καύστρα, ἡ. Καύστρα νεκρῶν, Ustrina, Gl. De busto ap. Strabon. 5, p. 236 : Ὁ τῆς καύστρας αὐτοῦ περίβολος. « Κεραυνὸς inter alia per καύστρα exp. Hesych. » Boiss.]

[Καΰστριος, ὁ, Caystrius, fl. Ioniæ. Hom. Il. B, 461 : Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Herodot. 5, 100 : Παρὰ ποταμὸν Καΰστριον. Qui Κάϋστρος dicitur ab Strabone 13, p. 621; 14, p. 641, 650, Dionys. P. 837, aliisque : quod cum κάπρος κάπριος comparat Eustath. p. 254, 5. || Steph. Byz. : Καΰστριον πεδίον τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ, ὃς διὰ τὸ ἔχειν τὴν κατακεκαυμένην χώραν πλησίον ἐκλήθη. (Καΰστριον πεδίον restitui Aristoph. Ach. 68, ubi libri Καϋστρίων πεδίων. Καΰστρου πεδίον ap. Strabon. 9, p. 440; 13, p. 627.) Τὸ ἐθνικὸν Καϋστριανὸς καὶ Καϋστριανὴ τὸ θηλυκόν. Λέγονται καὶ Καΰστριοι. Καϋστριανὸς et —ανὴ ex conjectura Berkelii positum. Libri Καϋστρῖνος et Καϋστρίνη : quod Καϋστρηνὸς Καϋστρηνὴ esse videatur, qua forma Eustath. usus p. 254, 23, Καϋστρηνὸν πεδίον dixit. Inter Καϋστρινὸς et Καϋστριανὸς variant Strabonis codices 13,

p. 620, 621 (ex quo l. Καϋστρηνοῖς ap. Eustath. p. 357, 42), 625. Καϋστριανῷ πεδίῳ ib. p. 629, eamque veram esse adjectivi formam numi docent Καϋστριανῶν ap. Eckhel. vol. 3, p. 96.]

[Καϋστρόβιος, ὁ, Caystrobius, Aristeæ Proconnesii pater. Herodot. 4, 13.]

[Κάϋστρος, ὁ, Cayster, Penthesileæ Amazonis filius. Etym. M. p. 493, 40; Eustath. p. 254, 24. || Nomen fluvii. V. Καΰστριος.]

Καυσώδης, ὁ, ἡ, Æstuosus, Ardens. K. χώρα, Æstuosa regio. [K. καὶ ξηρὰ γῆ Theophr. C. Pl. 3, 14, 3.] Athen. 3, [p. 79, F] : Σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον, καυσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα. Ap. Eund. [ib. p. 120, E, ex Diphilo Siphn.] ταρίχη quædam appellata fuerunt καυσώδη, Quæ ardorem accendebant in eorum corporibus qui comederant. Item κ. πυρετὸς ap. Galen. Ad Glauc., Febris ardens, eadem quæ καῦσος simpliciter. Celsus 2, 7 : Febrem ardentem, quam Græci καυσώδη vocant, subitus horror exolvit. Quod Hippocr. Aphor. sect. 4 art. 57 : Ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ἐπιγινομένου ῥίγεος, λύσις. [Καυσώδεες, Qui febre ardente laborant, Hippocr. p. 943, F. Καυσώδης ὑποχόνδρια, Exæstuans ad præcordia, p. 1131, E. Foes. || Adverb. Καυσωδῶς, Galen. vol. 2, p. 102, 28; 103, 52 Ald. Struv.]

Καύσωμα, τὸ, Ardor, Æstus, i. q. καῦσος. Galen. apud Hippocr. exp. πύρωσιν, Inflammationem et ardorem.

Καύσων, ωνος, ὁ, i. q. καῦσος, Æstus, Ardor. Athen. 3, [p. 73, A] : Μελιλώτινοι στέφανοι, πάνυ εὐώδεις, καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυκτικώτατοι. Sic Matth. 20, [12] : Βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα. [Aristoph. Lys. 973 verba μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι schol. exp. μεγάλῳ καύσωνι. De vento urente sæpissime ap. LXX, velut Jerem. 18, 17 : Ὡς ἄνεμον καύσωνα διασπερῶ αὐτούς. « I. q. κυνόκαυμα, Æstus caniculæ, apud Eust. p. 1255, 24 : Δῆλον δὲ ὅτι τοῦ τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες. » Valck. || De siti Eust. p. 183, 31 : Τὸν τῆς δίψης καύσωνα σβέσων τῇ γυναικί. « Τὸν τοῦ κόπου καύσωνα Const. Manass. Chron. p. 1, B. » Jacobs.] Dicitur etiam de Febri ardente, itidem ut καῦσος. [Athenæus Oribasii p. 5 Matth. Lucian. Philops. c. 26 : Πυρετὸς καύσωνος σφοδρότερος.]

Καυσώνιος νόμος, ὁ, pro Lex incendendi, citant VV. LL. ex Epist. Budæi poster.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, [Ustor. Pind. Pyth. 1, 185 : Ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα Φάλαριν.] Cauter, Pallad. : instrumentum quo notæ et stigmata inuruntur; quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. Ut κ. χάλκεος, Hippocr. [p. 894, A], quem Galen. [Gloss. p. 498] esse dicit καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' οὗ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανὲς καθιέν, Æreum calamulum perforatum in fundo, per quem parvum ferrum adurens demissum adurebat. Gorr. Item στίγμα. Bud. [Julian. Cæs. p. 309, C : Ὤφθησαν ὠτειλαὶ κατὰ τὸ νῶτον καὶ καυτῆρές τινες καὶ ξέσματα κτλ. Eustath. Opusc. p. 202, 22 : Καυτῆρας, οὐχ ἥπια φάρμακα θέλοντες· 276, 78 : Καυτῆρα δριμὺν ἐπήγαγε.]

Καυτηριάζω, Cautere inuro, amputo, ut medici partem aliquam putrem. [Hippocr. Veterin. p. 56 ed. Valent.] Sic exp. 1 Ad Tim. 4, [2] : Κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, Quorum conscientia cauterio resecta est. [Hesych. : Κεκαυτηριασμένοι, βεβασανισμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιῆ. Patrum expositiones v. apud Suicer. Hinc τὸν ἐκ τοῦ λόγου καυτῆρα dixit Eustath. Opusc. p. 85, 19. || Καυστηριάζω ap. Strabon. 5, p. 215 : Καυστηριάσαι τὰς ἵππους λύκον, Inurere equis lupum. Cui καυτηριάσαι restituendum puto. G. Dind.]

[Καυτηριαστέον, Cautere inurendum. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 338 : Τὸ δηχθὲν μέρος καυστηριαστέον, Recte Bernard. καυτ—.]

Καυτήριον, τὸ, Cauterium, Quod urendi vim habet. Accipitur tam pro Medicamento quod potestate urit, quam pro Ferro candente : cujus usus plerumque necessarius est vel ad sistendum sanguinis profluvium, undecunque manaverit, vel ad intercipiendas defluxiones, vel ad ossa cariosa, et maligna ulcera. Id ferrum καυτῆρα Hippocr. appellat, ut modo dictum est. Gorr. Cauterium Plin. quoque vocat. Lucian. [Apol. c. 2] : Καυτήριον διάπυρον. [Aliud e Luciano exemplum v. s. Καυστήριον. « Figurate Diodor. 20, 54 : Ταῖς ψυχαῖς τῶν ἔνδον ὥσπερ καυτήριά τινα προσῆγεν. Heraclit. Alleg. Hom. p. 495 : Τὸν δ' ἄγριον ἑκάστου θυμὸν ὥσπερεὶ καύστηρίῳ (al. καυτηρίῳ) τῇ παραινέσει τῶν λόγων ἐπήρωσε. Valck.] || Idem alibi pro Stigmate inusto usurpat, teste Bud. || Locus, ubi inuruntur stigmata, VV. LL. Sic Bud. καυστήριον quoque supra interpr. [Quod v. || Ustrina. Sic τὰ καυτηρεῖα (scr. καυτήρια) exp. in Gl.]

[Καύτης, ὁ, Combustor. Dosiadæ Ara 2, 11, ubi schol. exp. ἐνταφιαστής.]

Καυτικὸς, ἡ, ὸν, Urendi s. Adurendi vim habens, VV. LL. Supra καυστικός.

Καυτὸς, ἡ, ὸν, i. q. καυστὸς, Ustilis, Bud. At καυτὸν Hesychio est Sacrificium quoddam ita appellatum [Photius p. 151, 17 : Καυστὸν, καρπωτὸν, ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν] : Focus, ubi ignis accenditur, ἐσχάρα καὶ ἑστία, ἔνθα καίουσι. [Gl. Isidori : *Cautos*, sacerdos.] || At Κᾰ́υτὸς Attica synaliphe dicitur pro καὶ αὐτὸς, Et ipse : ut in Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 6, 57] ap. Suid. : Ἄνθετο δέρμα λέοντος Τεῦκρος Ἄραψ κᾰ́υτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.

[Καύτρια, ἡ, Ustio. Achmes Onir. c. 73, p. 53 : Εἰ διὰ καυτρίας ἀπολέσει τὴν αὐτοῦ χεῖρα.]

Καυχαλὶς, Hesychio φλύκταινα, Pustula. [Corrupte pro Καυσαλὶς, quod v.]

Καυχάομαι, Glorior, Me jacto. [Hesych. : Καυχᾶται, κομπάζει. Pind. Ol. 9, 58 : Τὸ καυχᾶσθαι (αὐχεῖν exp. Antiatt. Bekk. p. 102, 3) παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκει. Καυχήσασθαι (καυχήσεται codex Jungermann.) ex Eupolide Pollux 9, 146. Herodot. 7, 39 : Εὐεργεσίῃσι βασιλῆα οὐ καυχήσεαι ὑπερβαλέσθαι.] Item Exulto. Lycurgus ap. Suid. [et in Lex. rhet. p. 275, 4] : Ἐφ' οἷς καυχᾷ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. [Paul. Ad Corinth. 1, 4, 7 : Τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών; Nilus Epist. p. 138 : Ἐπὶ πάντων καυχᾶσαι καὶ ἐπαινεῖς σαυτόν. G. Dind.] Ap. Aristot. Pol. 5, [10] : Διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, exp. Quia jactasset se ejus abusum esse ætate. Paul. aliquando hoc verbo utitur, ut 2 Cor. 9, 2 : Τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, Jacto, vel Jactans prædico. [Similiter καυχᾶσθαί τι, Gloriari de aliqua re, dixit Athen. 14, p. 627, C : Ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι κτλ. Schweigh. || Activ. Καυχῶ fingit Etym. M. p. 527, 1.]

[Καύχη. V. Καύχησις.]

Καύχημα, τὸ, Gloriatio, Jactatio. [Exultatio, Gloriatio, Gloria; Gl. Pollux 6, 181. Pind. Isthm. 5, 65 : Καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.] Item, Id de quo quis gloriatur, q. d. Gloriamentum, ut ap. Lesbonact. : Καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς· οὔτε γὰρ ἐξελάσθητε κτλ. Sic et ap. Paul. Ad Rom. 4, [2], Καύχημα ἔχει, vertitur, Habet quod glorietur. [Joseph. Genes. p. 41, B : Οὐδέν σοι πρὸς νῖκος τὸ κ.]

Καυχηματίας, ὁ, Gloriosus, Jactator; ut φρονηματίας, φρυαγματίας, in schol. Aristoph. [Pac. 40. Etym. M. p. 121, 9. K. λόγος schol. Hom. Il. N, 373.]

[Καυχηματικὸς, ἡ, ὸν, Gloriosus. Schol. Hom. Il. Θ, 535.]

Καύχησις, εως, ἡ, Gloriatio, Jactatio. Utitur sæpe Paul., ut Ad Rom. 15, 17, Ἔχω καύχησιν (sicut et de καύχημα ἔχει modo dictum fuit) exp. Habeo quod glorier. Exponi autem eod. sensu potest, Gloriandi occasionem habeo. [Philodem. in Volum. Hercul. Oxon. vol. 1, p. 16.] Et Καύχη, ἡ, e Pind. [Nem. 9, 17 : Καύχαις ἀοιδὰ πρόσφορος] affertur pro eod.

[Καυχητὴς, ὁ, Jactator, Gloriator. (Alapator, Gl.) Ἀπειλητῆρες per καυχηταὶ exp. schol. Hom. Il. H, 96, quod καυχησταὶ scriptum in Etym. M. p. 121, 8.]

[Καυχητιάω, Glorior, Jacto me. Etym. M. p. 206, 22; Suidas s. v. Κομήσῃς.]

Καφὰ, Laconica dialecto λουτὴρ dicitur, eique pene æquivalet Lat. Cūpa s. Cuppa.

[Καφάζω.] Καφάζειν, Ridere, s. Effuse ridere, Cachinnari. Hesych. enim καφάζοι exp. et γελᾷ et καγχάζοι : afferens item καφάζειν pro γελᾶν. [De his gll. diximus s. Καγχάζω, ubi καχλάζοι errore typothetæ excusum pro καχχάζοι.]

[Καφάν. V. Καφήν.]

Καφάσιος dicitur Mensis quidam, Hesychio teste.

[Κάφαυρος, ὁ, Caphaurus, Amphithemidis et Tritonis f. Apoll. Rh. 4, 1490, 1496. ᾰ̆]

[Καφέω. V. Κάπω.]

Κᾰ́φηρεὺς, έως, ὁ, Eubœæ promontorium. [Herodot. 8, 7. Strabo 8, 568 : Περὶ τὸν Καφηρέα.] Ἔχει μέν, inquit Etym., καὶ Εὔβοια πρὸς τῇ ἑξῆς θαλάσσῃ καφηρέα : καφηρεὺς autem dicitur τόπος θαλάσσης πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ τεναγώδης, σκοπέλοις διειλημμένος καὶ ἕρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ πρὸς ἀπόβασιν ἀπορώτατος, ἅτε κρημνοῖς περιστοιχιζόμενος· καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἔτι καὶ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καταπνεόμενος, velut ap. Hom. ὁ προβλὴς σκόπελος τὸν οὔ ποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων, existens et ipse καφηρεύς. Et fortassis ita dictus est ἀπὸ τοῦ καταπνεῖσθαι ἀνενδότως : nam κάφος dicitur τὸ πνεῦμα : a quo et Hom., Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνον' ἄγον κεκαφηότα νίκῃ· i. e. πνευστιῶντα, Anhelantem, e bellicis sc. laboribus, vel e gaudio ob partam victoriam. Hæc Etym. Videtur itaque καφηρέα appellative etiam nominari velle Quemvis locum in maris litoribus scopulis et saxis latentibus asperum, et qui sine intermissione a ventis furentibus perspiratur. [Σαλμυδησσὸς et Καφηρεὺς inter convicia τελώνου memorat Pollux 9, 33, haud dubie ex comœdia. G. D.] Steph. B. esse ἐπίνειον Eubœæ tradit, et dictum fuisse etiam καθηρέα, quoniam Eubœenses ibi τοὺς πλέοντας καθῆρον. [Hanc etymologiam ex Neanthe Cyziceno, quem hac in caussa nominat schol. Eurip. Tro. 89, sumsit Steph. B., cujus in verbis ἐκάθαιρον vel ἐκάθηραν corrigendum. G. D.] Inde gentile nomen Καφηρεὺς [ap. Steph. B.], et femin. Καφηρὶς [Πέτραι Καφηρίδες Eur. Hel. 1140, Phalar. Epist. 9, p. 50, et omisso πέτραι Lollius Bass. Anth. Pal. 9, 289], et possess. Καφήριος. [Sic scriptum ap. Steph. Byz. : per diphthongum ap. Eur. Tro. 89 : Καφήρειοί τ' ἄκραι· et forma femin. ap. Crinag. Anth. Pal. 9, 429 : Καφηρείης ἀπὸ πέτρης.]

[Καφισ—. V. Κηφισ—.]

[Κάφος. V. Κάπος.]

[Κάφουρα. V. Ἄσφαλτος.]

[Καφύαι (quo accentu Theophr. H. Pl. 4, 13, 2 : Ἐν Καφύαις τῆς Ἀρκαδίας) vel Καφυαὶ, αἱ, Caphyæ. Steph. Byz. : Καφυαὶ (libri Καφυῖα), πόλις Ἀρκαδίας (ap. Pausan. 8, 13, 6; 14, 1, 2, ubi codicum vitium Καρυαὶ correxit Sylburgius, et 8, 23, 3. Numero singulari 8, 13, 4 : Ἐπὶ πόλιν Καφυάν· quod Καφυὰς scribendum. Καφύη ap. Suidam s. h. v. et s. Κύδας), ἀπὸ Κάπυος τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου (unde Καπύαι vocatur ab Strabone 13, p. 608), ἢ ἀπὸ Κηφέως. Ὁ πολίτης Καφυεὺς καὶ Καφυάτης ὡς Καρυάτης. Καφυεῖς, οἱ, ap. Strabon. 8, p. 388, Pausan. 8, 23, 2, 3. Καφυᾶται 8, 13, 6; 23, 3. Καφυατικὴ πέτρα 8, 13, 6. G. Dind.]

[Καφώρη. V. Σκαφώρη.]

[Καχάζω. V. Καγχάζω.]

Καχεκτέω, Malo corporis habitu laboro, Mala sum corporis habitudine. Polyb. [29, 6, 14], de Perseo : Ἐξελύετο τῇ ψυχῇ, καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν, i. e. κακῶς τὴν ἕξιν διατιθέμενοι, ut Suid. hunc l. citans exp. Idem Suid. dicit, Τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη. [Polyb. 20, 7, 4 : Καχεκτοῦντες ταῖς ψυχαῖς. De malo statu civitatis 20, 4, 1. Τῆς ἀνατολῆς καχεκτούσης Georg. Pach. Andron. p. 336. «Improprie Eustath. ab Od. p. 180, 8 Bas. (?) : Τὸ τοῦ μύθου καχεκτοῦν.» Valck.]

[Καχέκτημα, τὸ, Malus habitus. Nicet. Chon. Annal. 1, 10.]

Καχέκτης, ὁ, et Κάχεκτος, ὁ, ἡ, Male habitus, Cachectes, Bud. e Galeno et Diosc. Apud Latinos Plin. hoc voc. retinuit, quum ait 28, 9 : Phthisici, syntecticique et cachectæ. Metaph. quoque usurpatur, ut καχεξία, pro Homine malæ mentis, Turbulento et seditioso. Bud. e Polyb. 1, p. 17 [68, 10] : Διὰ τὸ πολλοὺς καχέκτας καὶ στασιώδεις ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν· 2, in fine : Ὁρῶν αὐτοὺς καχέκτας ὄντας καὶ κινητικούς. [1, 9, 3. Et 18, 15, 12, ubi opponuntur οἱ ὑγιαίνοντες. 23, 2, 3. Schweigh. || Κακόεκτος, Polemon Physiogn. 1, 20, p. 272 : Κακόεκτον ἄνδρα φθονερόν τε καὶ φιλάργυρον. Ubi κακορέκτην scribendum videtur, Malorum appetentem : quod probabilius videtur quam κακορρέκτην, Maleficum. Κακορέκτου καὶ μεγαλορέκτου καὶ φευκτέου ἀνδρὸς dixit Adamantius p. 425, qui l. ab Angl. male sub Κακορρέκτης positus est. De quo omnem dubitationem eximunt Παντορέκται ap. Adamant. p. 355, 428, qui πάντων ἐπιθυμοῦντες et παντεπίθυμοι dicuntur ab Polemone p. 225, 245. G. Dind.]

Καχεκτικὸς, ἡ, ὸν, Mala habitudine laborans, Malo habitui obnoxius. Galen. K. τόπ. 4, affectiones oculorum ad malum habitum perductas vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν. [V. vol. 13, p. 424.] Et καχεκτικοὶ, Quorum corpus macie conficitur, Bud., citans Plin. 32, 6. Notandum tamen quemadmodum εὐεκτικὸς dicitur etiam Qui vim habet procreandi bonam corporis habitudinem, similiter fortasse alicubi et hoc posse exponi. [Alex. Trall. 11, p. 630. Struv. Theodor. Metoch. Misc. p. 300.]

Καχεξία, ἡ, Malus habitus, Mala corporis habitudo, i. e. Solidarum corporis partium depravatio, qua alimentum omne corrumpunt, Gorr. Est vero aliquid minus quam morbus. Morbus enim omnis, καχεξία est, at non versa vice : ut docet Suid. in Εὐεξία. [Plato Gorg. p. 450, A : Περὶ εὐεξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ καχεξίαν. Aristot. De partt. anim. 3, 5.] Plut. [Mor. p. 2, E] : Ποία δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει, δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ καχεξίαν; Celsus 3, 22, dicit Malus corporis habitus alimenta corrumpens. Paul. Ægin. 3, 47 : Τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν. Metaph. ad animum quoque transfertur. Diphil. ap. Athen. 6, [p. 254, F] : Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις Ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, Αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, Mala mens, Mala mentis habitudo : ut dicitur Bona s. mala corporis habitudo. Polyb. [5, 87, 3] : Ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥᾳθυμίας καὶ καχεξίας, Propter consuetam vitæ socordiam, et morum depravationem, vitiositatemque animi, VV. LL.

[Καχέσπερος, ὁ, ἡ. Etym. Gud. p. 306, 42 : Καχέσπερος. Ἐκ τοῦ καχεσπέρου· τοῦτο ἐκ τοῦ κακός καὶ τοῦ ἑσπέρα, ὃ σημαίνει τὸ σκότος, γίνεται κακοέσπερος, καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν προηγοῦνται, ἐτράπη τὸ κ εἰς χ, καὶ συγκοπῇ τοῦ ο καχέσπερος. Σημαίνει δὲ τὴν κακίστην καὶ σκοτεινὴν νύκτα τῆς ἁμαρτίας. Jo. Damasc. Epiph. 41.]

[Καχεταιρίη, ἡ, Malum consortium. Theogn. 1169 (1123) : Ἐκ καχεταιρίης (plerique libri —είης) κακὰ γίγνεται.]

[Καχήμερος. V. Καλήμερος.]

[Καχήνης vox nihili. V. Κάχλος.]

Καχίλα, Cypriis dicuntur τὰ ἄνθη, Flores, Hesych. [Corruptum ex Κάλχαι esse vidit Is. Vossius.]

Κάχλα, Cachla, a nonnullis dicitur τὸ βούφθαλμον, Diosc. 3, 156, Plin. 25, 8.

[Καχλαδίας. V. Καχχαδίαι.]

Καχλάζω, Strepito, Resono, [Scateo, Scaturio, Ebullio, Gl.] ut Hesych. καχλάζει exp. ψοφεῖ, τρύζει. Ac proprie volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν, quum φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ : præsertim in litore, ubi fluctus agitati per lapillos strepitant et resonant. Alii vero volunt esse ὠνοματοπεποιημένον, significans τοῖον ἦχον ἀποτελεῖν. [Conf. Lex. rhet. p. 271, 3.] Theocr. 6, [11] : Τὰ δὲ νῦν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάζοντα. Apoll. Arg. 2, [570] : Καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην. Ex Eur. vero [Hipp. 1211] et καχλάζειν ἄφρον affertur pro Spumam concitare τῷ καχλάζειν. Hesych. rursum et ipse dicit verbum hoc γεγονέναι ἀπὸ τῶν κυμάτων, et significare τετάρακται, ἐπαίρεται, φλεγμαίνει. [Diodor. 3, 44 : Ὁ κλύδων προσπίπτων τῇ ῥαχίᾳ καχλάζει. De fluvio Dionys. P. 838. De pluvia Lycophro 80 : Ζηνὸς καχλάζων νασμός. De poculo quod vino infuso resonat Pind. Ol. 7, 4 : Φιάλαν ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοισαν δρόσῳ· ubi schol., πεπληρωμένην οἴνῳ, al. κινουμένην, ἀναπηδῶσαν. Philostr. p. 116 : Φιάλην, ἐν ᾗ στάλαγμα ἐκάχλαζεν ἀκηροτάτου πόματος. || Figurate de strepitu exercitus Æsch. Sept. 110 : Κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν κὰχλάζει. De oratione sonora Dionys. H. De vi Dem. c. 28 : Νᾶμα πλούσιον καὶ τὰς μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον.] Idem tamen [Hesych.] exp. etiam κιχλίζει, ἀθρόως γελᾷ. [Similiter Lex. rhet. p. 271, 6 : Ἢ καχλάζειν τὸ ἀθρόως καταγελᾶν. Quam signif. καχάζειν habet.]

[Καχλαίνω. V. Καλχαίνω.]

Κάχλασμα, τὸ, Strepitus et sonitus quem οἱ κάχλη-

κες a fluctibus agitati cient. Ab Eust. in Hom. Il. Ψ, dicitur exponi βράσμα, ζέσις : quod potius πάφλασμα dicitur : quanquam et Suid. καχλάζει exp. non solum ταράττεται, φλεγμαίνει, sed etiam βράττει, Ebullit, fervendo sc. [Hesych. s. v. Πομφόλυξ.]

[Καχλασμὸς, ὁ, i. q. κάχλασμα. Const. Manass. Chron. 229 : Καχλασμοὺς καὶ ῥόθους. Jacobs. || Scaturigo, Gl.]

[Καχλάω, forma verbi suspecta in Gl. : Καχλᾷ, Bullit.]

Κάχληξ, ηκος, ὁ, Lapillus, Calculus; peculiariter vero καχλήκων nomine li lapilli s. calculi dicuntur, qui in aquis reperiuntur et maris litoribus, ut Suidæ quoque κάχληκες sunt λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν. [Galen. vol. 13, p. 288, 289.] Unde quidam ap. Eund. dicit, Ἠρεῖτο δὲ ὁπόσον κάχληκος τοῦ ἐμφερομένου τοῖς ἐδάφεσι. Et Thuc. 4, [26] : Διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Alii χάλικας appellant et κόχλακας. [Strabo 4, p. 182 : Τοὺς ποταμίους κάχληκας. Joseph. A. J. 5, 1; Heliodor. 1, 1; Paul. Æg. 3, 42; 7, 3. Κάχλακες schol. Theocr. 6, 12; κάχλικος Procop. Hist. p. 592, B, vitiose utrumque.] || Κάχλικος [vitiose pro κάχληκος] Hesych. exp. τοῦ κόχλου. At Καχλὶς Eidem συμβολή. [Cyrillus : Κάχλης, συμβολὴ λίθων. Unde supplendus Hesychius, utrique autem Κάχληξ restituendum.]

Κάχλος et Καχήνης, ap. Comicos Ridiculus, Stupidus, παρὰ τὸ χαίνειν, quod stultorum sit esse semper ore hiante, VV. LL. [Voces nihili.]

[Καχνάζω.] Καχνάζει Hesych. pro καγχάζει [codex καχχάζει, de qua forma conf. quæ s. Καγχάζω diximus] dici testatur.

[Καχομιλία. V. Κακομιλία.]

[Καχορμῐσία, ἡ, Ingratus in portum adventus. Antipat. Anth. Pal. 7, 46 : Ἆ λυγρῆς δειλὲ καχορμισίης· ubi de nave agitur, quam venti silentes in portu detinent.]

[Κάχρυ, τό. V. Κάχρυς.]

[Καχρυδίας, ὁ. HSt. post verba s. Καχρυώδης posita :] Præterea inde dicitur Καχρυδίας πυρὸς, ap. Theophr. C. Pl. 3, [21, 2] et H. Pl. 8, 4, [3]. Ubi eum esse dicit χαῦνον καὶ μανὸν, et ἐν τοῖς ἐπόμβροις nasci, utpote πολλῆς τροφῆς δεόμενον, ideoque esse παχυκάλαμον. Forsan autem καχρυδίας sive καγχρυδίας dicitur, quoniam καχρύων more torretur. Sic enim Theophr. in posteriore l. : Ἔχουσι δὲ ἐν ταῖς δυνάμεσι ταῖς πρὸς σίτησίν τινες καὶ ἀπ' ἄλλων τὰς προσηγορίας, οἷον καγχρυδίας, στλεγγὶς, Ἀλεξάνδρειος. At καχρυδίας ἄρτος diceretur Panis ex hordeo tosto. [Κάχρυς et derivata ab librariis non raro inserto γ scribuntur, de quibus formis HSt. alibi :] Κάγχρυς Suid. dici scribit τὰς κριθὰς, s. τὰς ἀληλεσμένας κριθὰς, Hordea, s. Hordea molita. Unde Καγχρυδίας ἄρτος, Panis inde confectus. [Pollux 6, 33, 72.] Legitur ea vox et ap. schol. Aristoph. Eq. [254.] Nam κυρήβια vocari dicit ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται : subjungens, κάγχρυς esse λελεπισμένας κριθὰς, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη, Hordeum decorticatum, e quo ptisana fit. [Κάχρυς utrobique cod. Flor.] Itidem καγχρυδίας πυρὸς, Triticum simile huic hordei generi, ap. Theophr. H. Pl. 8, 4, et C. Pl. 3.

[Καχρύδιον, τό. HSt. post verba s. Καχρυδίας posita :] Est inde et dimin. Καχρύδιον, τὸ, Granulum hordei tosti, s. Hordeolum tostum. Aristot. Probl. sect. 20, quæst. 8 : Διὰ τί σελίνου, ἐάν τις περιορύξας μέχρι κάτω πρὸς τὰς ῥίζας, παραβάλλῃ τῶν καχρυδίων, εἶτα ἄνωθεν τὴν γῆν, καὶ οὕτως ἄρδῃ, παμμεγέθεις αἱ ῥίζαι; Cui quæstioni sic respondet, Διότι τὸ καχρύδιον, θερμὸν ὂν καὶ σομφὸν, κατέχει μὲν σύνολκον τὴν τροφὴν, καὶ οὐ προσίεται ἄνω· πέττει δὲ, θερμὸν ὄν, ὥστε πολλὴν τὴν αὔξησιν γίνεσθαι. Ead. iisd. pæne verbis Theophr. habet, C. Pl. 5, 6, [3] : Τοῦ δὲ σελίνου, inquit, περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν, καχρύδιον περιβάλλοντες, καὶ ἄνωθεν τὴν γῆν· αἴτιον δὲ, ὅτι τὴν τροφὴν ἅπασαν αὗται λαμβάνουσι, καὶ οὐ διαδιδόασιν εἰς τοὺς βλαστούς. Et paulo post, Τοῖς δὲ σελίνοις τὸ καχρύδιον, θερμὸν καὶ σομφὸν ὄν, συνανέλκει μὲν τῇ σομφότητι τὴν τροφὴν, κατέχει δὲ καὶ οὐ διαδίδωσιν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἅμα τῇ θερμότητι πέττει· πολλῆς οὖν τροφῆς γινομένης καὶ πεττομένης, πολλὴ καὶ αὔξησις. Sed notandum, perperam ap. Theophr. scriptum esse καχρύλιον pro καχρύδιον, e similitudine literarum nato errore : item περιλαμβάνοντες pro περιβάλλοντες : ap. Aristot. vero scribendum esse potius περιβάλλῃ quam παραβάλλῃ, et προΐεται pro προσίεται : præsertim quum veterum etiam codicum auctoritate hæ scripturæ nitantur. In Geopon. reperio ἄχυρα pro isto καχρύδια s. κάχρυες. Nam 12, 23, Florentinus scribit τὸ σέλινον μέγιστον ἔσεσθαι, εἰ περιορύξας αὐτοῦ τὰς ῥίζας, ἄχυρα περιβάλλῃς καὶ ἀρδεύσῃς. Sunt qui in illis Theophr. et Aristot. ll. reponant κοχλίδιον pro καχρύδιον, quum Virg. Georg. 2 canat, Aut lapidem bibulum aut squallentes infode conchas. Sed viderint. Nec enim ibi Virg. de apii statione agit, sed virgultorum : deinde conchas esse natura θερμὰς καὶ πυκνὰς, vix crediderim. Retinenda igitur utrobique vetus lectio, præsertim quum ei nihil insit absurdi. Hesych. καχρυδίων proprie significare tradit πεφρυγμένων κριθῶν, Tostorum hordei granorum : καταχρηστικῶς autem ita nominari πάντα τὰ πεφρυγμένα, et βοτάνην τὴν λιβανωτίδα, et τῆς πεύκης τὴν βλάστησιν, et πυρούς τινας : quas exposs. Etym. primitivo ipsius κάχρυς tribuit : et rectius.

[Καχρυόεις, εσσα, εν. HSt. post verba s. Καχρυφόρος posita :] Item Καχρυόεσσα ῥίζα, dicitur ab eodem poeta [Nicandro Ther.] ἡ τῆς καχρυφόρου λιβανωτίδος ῥίζα, Cachryferi rosmarini radix, ibid. 40 : Καχρυόεσσαν ἑλὼν περιθαλπέα ῥίζαν. Ubi schol. annotat τὴν λιβανωτίδα appellari καχρυόεσσαν, quoniam radix ipsius radici τῆς κριθῆς, quæ κάχρυς et ipsa dicitur, παρέοικε : περιθαλπέα autem, quoniam est πυρώδης καὶ τὴν γεῦσιν ἐκκαίει οὐχ ἧττον πεπέρεως : sicut et Diosc. 7, 88, τὸ κάχρυ dicit habere θερμαντικὴν δύναμιν, ἀναξηραντικὴν σφόδρα.

[Καχρυοφόρος. V. Καχρυφόρος.]

Κάχρυς, υος, ἡ, Lexico meo veteri est σιτηρὸν ὄσπριον, Legumen frumentaceum, s. Legumen frumentacei generis. Eust. vero κάχρυς esse dicit πεφρυγμένας κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν, Hordeum in furno tostum ut facilius commoli possit et in farinam redigi : indeque esse κατακαχρύσαι ap. Paus. metaphorice pro καταφρύξαι καὶ συντρίψαι. Suid. cum Aristoph. schol. simpliciter exp. κριθὰς, Nub. [1358] : Ἄδειν τε πίνοντ', ὥσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. [Ubi codd. plures κάγχρυς vitio solemni, quod in versu Cratini ap. Plutarch. V. Solon. c. 25 : Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν, Valck. Diatr. Eurip. p. 221, ap. Harpocrat. s. v. Προκώνια Valesius, ap. schol. Arist. Eq. 254 ego ex codice correximus. G. D.] Et Vesp. [1304] : Εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν, Ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα, Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον, Ut asellus epulatus hordea tosta. Hippocr. De morb. 3 : Ἡμιχοίνικον καχρύων εὖ ἀποπλύνας ἐν ὕδατος χοΐ. [Alciphro 3, 27 : Τὸν ἐραστὴν ... κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω. Theophr. C. Pl. 4, 16, 2.] Scribitur vero et κάγχρυς, ut supra annotavi. Etym. κάχρυς proprie dici tradit τὰς πεφρυγμένας κριθάς : abusive autem omnia etiam τὰ πεφρυγμένα. Ita etiam dici πυρούς τινας, et βοτάνην ποιὰν, et τῆς πεύκης τὴν βλάστησιν : quas signiff. Hesych. tribuit diminutivo καχρύδιον, ut modo dixi. || Κάχρυς, s. Κάγχρυς, dicitur etiam Rorismarini semen. Ita enim Diosc. 3, 87 : Λιβανωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς κάγχρυς καλεῖται. [HSt. alibi : « Κάγχρυς sive Κάγχρυ dicitur etiam ὁ τῆς λιβαγωτίδος καρπὸς, Fructus rorismarini, ut est ap. Diosc. 3, 87 et 88. Supra et κάχρ. sine γ : quemadmodum et in priore Theophr. l. quem citavi, nimirum H. Pl. 8, 4, sine γ habetur καχρυδίας. »] At cap. seq. dicit τὸ κάγχρυ, neutr. [Oribas. p. 90, 278 Matth.] Plinius quoque Cachryn vocat, 24, 11 : Est et rosmarinum, inquit, duo ejus genera : alterum, sterile : alterum, cui et caulis, et semen resinaceum, quod Cachrys vocatur. Et paulo post, Cachrys multa genera habet : sed hæc quæ e rore supradicto nascitur, si fricetur, resinosa est. Itidem Theophr. H. Pl. 9, [11, 10] scribit τῶν λιβανωτίδων esse duo genera, alterum, ἄκαρπον, alterum, κάρπιμον : et hujus τὸν καρπὸν vocari κάχρυν. Rursum auctore Plin. 26, 8, Crethmi semen fervens, odoratum ceu libanotidis, rotundum : habet intus nucleum candidum, quem aliqui Cachryn vocant. Nonnulli vero κάχρυν nominari volunt ipsam τὴν κάρπιμον λιβανωτίδα : ut et fructus et planta eod. nomine appellentur : attestante Etym. quoque κάχρυν vocari Herbam quandam. Sic

vero et Galen. in Lex. Hippocr. annotat κάχρυος ῥίζαν ab Hippocr. vocari τὴν τῆς λιβανωτίδος : quum vero numero multitudinis dicit κάχρυς, intelligendas esse τὰς πεφρυγμένας κριθάς : ut et Strabo 15, [p. 731] ait : Τὰς κριθὰς δὲ φασὶ διασπαρείσας εἰς τὸν ἥλιον φρύγεσθαι, καθάπερ ἐν ἵπνῳ τὰς κάχρυς. [Sic epitome : κέγχρους codices operis integri.] Veruntamen et in sing. pro Hordeo usurpatum reperitur id vocabulum. Theophr. C. Pl. 4, [16, 2] περὶ σίτου διαμονῆς loquens : Τὸ δὲ ὅλον, ἄκοπα τὰ μὲν ξηρότητι· διὸ καὶ ἡ κάχρυς χρονιώτερον. || Est et arborum quarundam κάχρυς. Theophr. H. Pl. 3, [5, 5] : Ἴδιον δ' ἐνίοις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος· veluti ἐλάτῃ, πεύκῃ, δρυΐ, φιλύρᾳ, καρύᾳ, Διὸς βαλάνῳ καὶ πίτυϊ. [Conf. 3, 10, 4; 14, 1; 17, 3. 5, 1, 4 : Ὅταν ἔχῃ ἡ δρῦς τὴν καλουμένην κάχρυν.] Unde Plin. 16, 8 : Ferunt robora et cachryn. Ita vocatur pilula in medicina urendi vim habens. Gignitur et in abiete, larice, picea, tilia, nuce, platano, postquam folia cecidere, hyeme durans. Continet nucleum pineis similem. Is crescit hyeme : aperitur vere pilula tota : cadit cum folia cœperint crescere.

[Καχρῠφόρος, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. Κάχρυς posita :] Inde Καχρυφόρος planta dicitur ἡ κάχρυν φέρουσα. Nicand. Ther. 850 : Ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι· nam, ut dictum est, κάχρυς appellatur Semen illud quod fert ἡ κάρπιμος λιβανωτίς. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 6 : Περὶ δὲ τῆς φιλύρας ἐπισκεπτέον καὶ εἴ τι ἄλλο καχρυφόρον· ubi καχρυοφόρον scribendum ex cod. Urb.]

[Καχρύω. HSt. post verba s. Καχρύδιον posita :] Denique a κάχρυς est verbum Καχρύω, cujus Hesych. meminit, tradens Καχρύσω significare συγχεῶ, ταράξω, Confundam, Turbabo : et καταχαχρύσω similiter.

[Καχρυώδης, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. Καχρυόεις posita :] Dicitur et Καχρυώδης pro καχρυόεις, hoc ap. poetas, illud in prosa usitatius : ambo autem significant Similis τῇ κάχρυϊ. Theophr. H. Pl. 3, 12, [8] scribit sorbum amisso folio εὐθὺς ἴσχειν τὴν καχρυώδη κορύνην, λιπαρὰν καὶ ἐπῳδηκυῖαν, ὡσὰν ἤδη βλαστικόν· eandemque κορύνην in ea manere per hyemem. [Id. 3, 17, 3.]

Καχυπονόητος, ὁ, ἡ, i. q. καχύποπτος, Pollux 2, [57], ex Platone. [Ap. Poll., ubi de compositis ἀπὸ ὄψεως agitur, hæc deinceps posita sunt, Καχύποπτος (sic codd. : καθύποπτος edd. vet.) ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ ἀνύποπτος ὡς Ξενοφῶν, καχυπονόητος ὡς Πλάτων. Manifestum est postremum hoc alienum esse a Pollucis proposito, neque legitur apud Platonem, qui καχύποπτος et καχυπότοπος dixit. Τὸ τῶν πολλῶν καχυπονόητον Georg. Pach. Andron. p. 23, E. G. Dind.]

[Καχυπόνοος, contr. Καχυπόνους, ὁ, ἡ, i. q. καχύποπτος. Philodem. De ira in Volum. Hercul. Oxon. vol. 1, p. 61 : Δεσποτικοῖς καὶ καχυπόνοις· 69 : Καχυπόνουν ἔχειν τι. Philo vol. 2, p. 570, 49 : Πικρίαν ἐκ τοῦ καχυπόνου. G. Dind.]

[Καχυποπτεύω, Mali suspectum habeo. Georg. Pach. Andron. p. 307, B : Τὴν γὰρ Ἑλλάδα καχυπώπτευεν ὡς πολλῶν ξυνιέναι δοκούντων τῶν ἔξω. G. Dind.]

[Καχυπόπτης, ὁ, i. q. καχύποπτος. Eustath. Opusc. p. 108, 62.]

Καχύποπτος, ὁ, ἡ, Suspiciosus, Suspicax, Qui omnia mali suspecta habet, metuens ne e quavis re aut quovis sermone mala et incommoda oriantur, ut ille ap. Virg., Omnia tuta timens. [Ex Aristophane affert Pollux 2, 57.] Plato Rep. 3, [p. 409, C] : Ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ κ., ὁ πολλὰ ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος, καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Aristot. Rhet. 2, [13] de senum moribus : Ἔτι δὲ καχύποπτοι εἰσὶ διὰ τὴν ἀπιστίαν· ἄπιστοι δὲ, δι' ἐμπειρίαν· plerumque enim senes quavis de re aut quovis de homine malas concipere suspiciones solent. [Adamant. Physiogn. 2, 16, p. 396; Eustath. Opusc. p. 124, 55.] || Passive etiam exp. Suspectus, et quidem mali, h. e. De quo mala suspicio est. Plato Phædro [p. 240, E] : Φύλακάς τε καχυπόπτους [καχυποτόπους ex codd. plurimis restitutum] φυλαττομένῳ διὰ παντός. [|| Adverb. Καχυπόπτως. Eustath. Opusc. p. 351, 7 : Καὶ μὴν ἐγὼ κ. ἔχω.]

[Καχυποτοπέομαι scriptura vitiosa pro Καχ' ὑποτοπέομαι. V. Καθυποτοπέομαι, ubi post verba « Κακὰ ὑπονοεῖσθαι » hæc addenda sunt HSt. verba :] Extat autem hoc verbum ap. Aristoph. Ran. : Τεχνάζειν, καχυποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα, ubi schol. καχυποτοπεῖσθαι itidem exp. κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται.

[Καχυπότοπος, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. Καχυποτοπέομαι posita :] Rursum ap. [Phot. et] Suid. legitur nomen Καχυπότοπος, quod exp. καχύποπτος, [τοπάσαι γὰρ τὸ ὑπονοῆσαι,] Mala suspicans, Suspiciosus. [Platoni restitutum annotavimus s. Καχύποπτος.]

[Καχυποψία, ἡ, Mala suspicio. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 216, E : Ἀσφαλὲς καὶ πάσης κ. ἀνώτερον.]

Κάψα, ἡ, Capsa : παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, ἡ χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ, inquit Lex. meum vet. A [Photio et] Suida quoque exp. κίστη et θήκη, Cista, Theca. [Conf. Κάμψα.]

[Κάψα, ἡ, Capsa, oppidum Macedoniæ. Gentile Καψαῖος, αία, αῖον. V. Κάμψα.]

[Καψάκης, ὁ.] Dicitur Καψάκης etiam pro Capsa s. Cista : ut 3 Reg. 17, [12] : Ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καψάκῃ. Et mox [16] : Ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, Capsa olei non diminuetur. [Conf. Καμψάκης s. v. Κάμψα.]

Καψάκιον, τὸ, Capsula, Hesychio γλωσσόκομον.

Καψιδρώτιον, τὸ, [Sudarium, Gl.] teste Polluce 7, [71], a mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit quod postea σουδάριον, Sudarium. Hesych. esse dicit εἶδος χιτωνίσκου, ap. quem perperam scriptum καψιδρόκιον. Ita vero dicitur, quoniam sudorem imbibit et veluti devorat : παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα.

Καψιπήδαλος, ὁ, Hesychio teste dicitur ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα μὴ [καὶ μὴ codex] διδόντων ἁλλόμενος. [Scribendum Καψικίδαλος, ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα διαδιδόντων ἁλώμενος vel ἑπόμενος, i. e. qui in διαδόσει sive frumentatione diribitores et gerulos sufforaneos speculabundus consectatur vel pugillum lentis farrisque lucri facturus. In καπήδαλος corruptum in Etym. M. p. 286, 35, ubi ante καπηδάλους nomen antiquioris scriptoris excidit. Lobeck. Aglaoph. p. 1032, 1034. Καψικίδαλος conjecerat Sopingius, collato ἐγκαψικίδαλος ap. Lucian. Lexiph. c. 10, et κίδαλον, quod Hesych. per κρόμμυον explicuit. Quæ speciosa quidem, sed tamen infelix conjectura est, quam ipsa illa Hesychii Etymologique verba evertunt, qui nulla cepæ mentione facta, generali τῶν ἁλφίτων nomine utuntur, quod solum aptum est huic esurientium hominum generi describendo. Accedit quod Hesychius ad etymologiam nominis a πηδᾶν ducti respiciens ἁλλόμενος dixit, quod in codice hic ut alibi simplici λ ἁλόμενος scriptum. Ex quo sequitur glossam illam sic fere esse redintegrandam, Καψιπήδαλος, ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα ἐχόντων καὶ μὴ διδόντων ἁλλόμενος, ductam fortasse ex eo ipso scriptoris ignoti loco, ex quo καψιπηδάλους (nam sic corrigendum) memoravit Etymologus. Ap. Lucianum denique codices Gorlic. et Wittianus ἐγκαμψικήδαλος : quo minus dubitandum quin huic quoque ἐγκαψιπήδαλος sit reddendum. G. Dind.]

[Κάψις, εως, ἡ, Voratio, Morsus, Gaza [ap. Aristot. H. A. 8, 6 : Ἡ δ' ἄρκτος οὔτε σπάσει (πίνει) οὔτε λάψει, ἀλλὰ κάψει].

[Καψός, ὁ.] Καψοὶ, Hesychio οἱ τοῖχοι, Parietes. [Gl. suspecta.]

[Κάω. V. Καίω.]

[Κάωνος, gl. Suidæ sine interpretatione.]

[Κε. V. Ἄν.]

[Κεάδας. V. Καιάδας.]

[Κεάδης. V. Κέας.]

Κεάζω, σω, Findo, i. q. κέω sive κείω. [Hesych.: Κ., διασχίζω ἢ κλῶ. Κεάσαι, σχίσαι, κλάσαι (καῦσαι codex). Ἐκέασεν, ἔσχισεν.] Hom. Od. Ξ, [418] : Κέασε ξύλα νηλεΐ χαλκῷ· Υ, [161] : Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα. [Κεάσαι ξύλα Hippocr. p. 658, 14.] Id. Il. Π, [347] : Κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκὰ, Findebat ossa; de hasta, quam dicit ἐκπερῆσαι νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. Pro quo Id. [Υ, 398], Δι' αὐτῆς Αἰχμὴ ἰεμένη ῥῆξ' ὀστέον. [Poeta ap. Suidam s. v. Στυφελισμούς : Στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν ὀστρακόεντα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη.] Et pass. [Il. Υ, 387] : Βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, Fissa fuit. Sicut vero hasta pertransiens aliquid, id ipsum dicitur κεάσαι, Findere et dividere, a Cic., ita et fulmen : Od.

E, [131] : Νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, i. e. διέσχισεν, Eust. Annotat tamen posse etiam accipi pro ἐκέδασε, sive ἐσκέδασε : aut ἐξετίναξε, quod Hom. paulo post de ead. re loquens, eo voc. utatur. [Orph. Arg. 847 : Νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.] Nicander Ther. [644] : Ἢ σφέλᾳ ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, schol. τρίψας, Terens, Conterens, Comminuens, Tundens, Contundens. [Arat. 475 : Οὐρανὸν ... κεκεασμένον εὐρέϊ κύκλῳ.]

[Κέαθος. V. Κηθεύω.]

Κεάνωθος, [ἡ,] spina quædam, de qua Theophr. H. Pl. 4, 11 [10, 6 : Ἡ ἄκανθα ἡ κεάνωθος. Alterum ἡ om. Urb. cum quattuor aliis codicibus, in quibus κεανωνος (vel κεανῶνος) scriptum. Bodæus in hac brevitate plantam agnosci posse negavit : alii tamen Carduum arvensem Linnæi agnoscere sibi visi sunt, quibuscum sentit Sprengel. 1, p. 101. Cárduum potius palustrem intelligi voluit Gallus Thiébaut p. 17. Anguillara p. 141 in agro Patavino *Astoni* audire ait. Schneid.]

Κέαρ, et Κῆρ, τὸ, per contr., ut ἦρ ex ἔαρ, Cor. Prioris exx. non afferuntur, posterius frequens ap. poetas [epicos : nam lyrici et tragici poetæ solis utuntur casibus nominativo et accusativo formæ κέαρ]. Hom. Il. A, [491] : Φθινύθεσκε φίλον κῆρ, Macerabat carum cor. Et [569] : Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ· Od. Σ, [343] : Ἄλλα δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν· A, [341] : Ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ Τείρει. [Il. X, 504 : Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ· B, 851 : Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ· Π, 554 : Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. De corde leonis M, 45 : Τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ.] Item περὶ [imo adverb. πέρι] κῆρι [κατὰ ψυχὴν exp. Hesych.] φιλεῖν, Amare aliquem toto corde, Ex animo. [Il. N, 206 : Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ· Od.] O, [245] : Ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεύς. [Et in locutionibus similibus Il. Ω, 61 : Ὅς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι· 435 : Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι συλεύειν· Od. E, 36 : Οἵ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσι· Z, 158 : Κεῖνος δ' αὖ πέρι κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων. Omisso πέρι Il. I, 117 : Ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. In malam partem Il. Δ, 53 : Ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι· N, 206 : Τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη. Callimacho H. in Del. 200 : Ἐπεὶ περὶ καίεο πυρὶ, Bentlejus restituit ἐπεὶ περὶ (πέρι) καίεο κῆρι. Seqq. ex Indice.] || Κέαρ legitur ap. [Lyricos, Pind. Pyth. 10, 33 : Θεὸς εἴη ἀπήμων κέαρ· Isthm. 5, 25 : Ἐμὸν κέαρ ὕμνων γεύεται· et] Tragicos præsertim, Æschylum [Prom. 184 : Κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς· 245 : Ἡλγύνθην κεάρ· Choeph. 410 : Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ], et Sophoclem [Aj. 686 : Τοὐμὸν ὦν ἐρᾷ κέαρ· OEd. C. 688 : Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ. Eur. Med. 911 : Εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ]. Sed et Aristoph. Ach. [5, dictionem tragicam imitans] dicit, Ἐφ' ᾧγε τὸ κέαρ εὐφράνθην· ubi schol. exp. καρδίαν, Cor : non male; paulo ante enim poeta dixerat, Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Hesych. esse dicit ψυχὴν διῃρημένην, alludens ad etymon : innuens sc. esse παρὰ τὸ κεάζειν. [Alias etymologias exponit Etym. M. p. 511, 11. Genitivum κέαρος fingit Arcadius p. 128, 18.]

Κέαρνα, τὰ, Hesychio sunt σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικὰ [σκτινὰ (sic) codex], Ferramenta fabrilia aut sutoria : vel ἀξίναι, Secures : quæ et σκέπαρνα. [Conf. Κέρνα.]

[Κέας, α, ὁ, Ceas : unde patronym. Κεάδης, Ceæ filius. Hom. Il. B, 847 : Εὔφημος ... υἱὸς Τροιζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο. Κέας et Κεάδης ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1183, Etym. M. p. 210, 15; 498, 30.]

Κέασμα, τὸ, Fractura, vel Fragmentum. Hesychio enim κεάσματα sunt κλάσματα, ῥήγματα, διαῤῥήγματα : a verbo κεάζω.

[Κέαται. Κέατο. V. Κεῖμαι.]

[Κεβαλή. V. Κεβλή.]

[Κεβαλλῖνος. V. Κεφαλῖνος. || Κεβαλῖνος (forma Macedonica pro κεφαλῖνος), Cebalinus, insidiarum Alexandro structarum proditor. Diodor. 17, 79. || Κελβανὸν Macedonem quendam memorat idem 19, 44, ubi libri quidam Κεβανόν Κεβαλόν Κέβαλον. Verum videtur aut Κέβαλον (i. e. Κέφαλον), aut quod Valck. ad Herodot. 6, 45 conjicit, Κεβαλῖνον.]

[Κεβέλη scriptura vitiosa. V. Κεβλή.]

[Κέβης, ητος, ὁ, Cebes, Thebanus, Socratis amicus, ap. Platon. in Phædone, Epist. 13, p. 363, A, et Xenophontem Mem. 1, 2, 48; 3, 11, 17.]

[Κεβλή, ἡ.] Κέβλη [De accentu v. s. Κεβλήπυρις], Caput : per sync. factum e κεφαλή, Macedonice mutato φ in β, ut testatur Etym. [M. p. 498, 41] et schol. Nicandri [Al. 423], afferens e Callimacho [fr. 140] : Ἀμφί τε κέβλην Εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. Ap. Hesych. vero reperio et Κεβαλή, expositum itidem κεφαλή, necnon et κύλιξ. [Κεβαλὴ etiam ap. Etym. M. p. 195, 39. Alteram Hesychii expos. κύλιξ Salmasius probabiliter retulit ad κεβέλη corruptum ex κελέβη.]

[Κεβληγόνος, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. v. Κεβλήπυρις apponenda :] Sed et Nicandro hinc Κεβληγόνος dicitur ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἔχων, In capite fœtum habens : Al. 433 : Μήκωνος κεβληγόνου δάκρυ· nam papaver in capite semen fert.

Κεβλήνη, ἡ, Hesychio ἡ ὀρίγανος, Origanum.

[Κεβλήπυρις, ἡ. HSt. s. v. Κέβλη :] Inde et Κεβλήπυρις, avis ap. Aristoph. [Av. 303], forsan ita denominata a rutilo s. igneo capite. Ubi schol. annotat, esse qui disjunctim scribant κεβλὴ πυρίς : sed his contradicere alios. Notandum porro et paroxytonως et oxytonως scriptum legi ap. duos illos scholl., Nicandri et Aristoph. : paroxytonως tantum in Lex. meo vet. et Etym. [M. p. 498, 41. Oxytonum esse docet Arcadius p. 107, 26, ubi in κελὴ corruptum. G. Dind.]

Κέβλος, ὁ, Hesychio κυνοκέφαλος κῆτος, Cetos, quod a canini capitis similitudine dicitur Cynocephalus. Procul dubio pro κέφαλος dicitur, ut κέβλη pro κεφαλή. [Post κυνοκέφαλος recte interpungit Palmerius, et κῆτος in κῆπος mutat, de quo animali suo loco dicetur.]

[Κεβρὴν, ῆνος, ὁ, Cebren, Phryx, Asteropæ pater. Apollod. 3, 12, 5. || Fluvius, de quo v. s. Κεβρηνία. Κερβὴν inter oxytona ap. Arcad. p. 9, 9, corruptum ex Κεβρήν.]

[Κεβρὴν, ῆνος, ἡ, Cebren, oppidum Æolidis. Demosth. p. 671, 9 : Κέβρηνα καὶ Ἴλιον. Recto accentu libri plures Κεβρῆνα, qui Xenophonti quoque restituendus H. Gr. 3, 1, 17 : Ἐν Κέβρηνι, μάλα ἰσχυρῷ χωρίῳ, Straboni 13, p. 607, ex cod. Moscov., Scylaci p. 36, et Stephano Byz. s. v. Κεβρηνία. Ad locum Demosthenis spectant Harpocrationis, Photii et Suidæ gll. Κέβρηνα. || Κεβρηνὴ ap. Strabon. 13, p. 596 : Ὑπὸ δὲ ταύτῃ Κεβρηνία πεδιὰς ἡ πλείστη παράλληλός πως τῇ Δαρδανίᾳ· ἦν δὲ καὶ πόλις ποτὲ Κεβρηνή· et p. 604 : Ἄλλα πλείω τῶν φρουρίων ... ὧν καὶ Κεβρήνη καὶ Νεανδρία ἐστί. Mihi non dubitandum videtur quin utrobique Κεβρὴν sit restituendum. G. Dindorf.]

[Κεβρηνία, ἡ, Cebrenia. Steph. Byz. : Κ., χώρα τῆς Τρῳάδος ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Δίδυμος δὲ Κέβρηνα (scr. Κεβρῆνα) τὴν πόλιν φησίν. Ἡρωδιανὸς δὲ ἀπὸ Κεβρῆνος ποταμοῦ. Ὁ οἰκήτωρ Κεβρηνός καὶ Κεβρηνεύς καὶ Κεβρήνιος. Κεβρηνία ap. Strabon. 13, p. 596, 597, 606. Gentile Κεβρηνοῖς p. 597. Κεβρήνιοι p. 606. Κεβρηνιέας p. 597; unde Κεβρηνιεὺς restituendum Stephano pro Κεβρηνεύς. || Κεβρηνὶς, ίδος, ἡ. Christodor. Ecphr. 221 : Οἰνώνην βαρύδακρυν ἰδεῖν, Κεβρηνίδα νύμφην.]

Κεβρίόνης, ὁ, Cebriones : avis nom. ap. Aristoph. [Av. 553.] Nomen item Gigantis [ap. Hom. Il. Θ, 318].

Κέγκλος, ὁ, Suida auctore est Avis marinæ species. [Idem Suidæ s. v. Ἡμερινὰ ζῷα, ubi libri κάγκλος κέγηλος κέγχλος, restituit Gaisford. Aliæ ejusdem nominis corruptelæ sunt Κιγηλὸς et Κίγκαλος.]

[Κέγνωμαι. V. Κνάω.]

[Κέγχρα, ἡ, i. q. κέγχρος. Schol. Rav. Aristoph. Vesp. 91 : Τὸ τῆς κέγχρας ἄλευρον. Nisi κέγχρου scripsit. G. Dind.]

[Κεγχραλέτης, ὁ, Galeno Milii molitor, Qui milii grana mola frangit.]

Κεγχραμιδώδης, Qui ex genere τῶν κεγχραμίδων est. Plur. τὰ κεγχραμιδώδη, Quæ e genere τῶν κεγχραμίδων sunt : aliis simpliciter Ficorum grana. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 3.]

[Κεγχρᾰμὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Κέγχρος :] Denique a κέγχρος derivatur Κεγχραμὶς, quo nomine dicitur Granum s. Semen ficus : quoniam milii granum et figura et colore et magnitudine refert. Theophr. C. Pl.

5 fin. : Τὸ γίγαρτον καὶ ἡ κεγχραμὶς μᾶλλον ἀποξηραίνεται γυμνούμενα. Idem H. Pl. 4, 2, [1] Ægyptiæ ficus fructum esse dicit τῷ χυλῷ καὶ τῇ γλυκύτητι τοῖς ὀλύνθοις παραπλήσιον, πλὴν γλυκύτερον πολὺ, καὶ κεγχραμίδας ὅλως οὐκ ἔχοντα. Plin. 13, 7, esse ficum prædulcem sine granis interioribus. Ubi quæ Grana interiora vocat, alibi appellat Frumenta; 15, 19 : Ficis mollis omnibus tactus : maturis frumenta intus : succus maturescentibus lactis, percoctis mellis. Suidæ vero κεγχραμίδες sunt non solum τοῦ σύκου, sed etiam τῶν ἐλαῶν οἱ πυρῆνες, Nuclei s. Ossicula olearum. [Hesychio τὸ ἐντὸς τοῦ σύκου σπερμάτιον. Hippocr. p. 586, 49 : Ἰσχάδα λαβὼν ἔψησας ἕως ἂν τὰς κεγχραμίδας ἀποβάλλῃ· 587, 25. Galen. De compos. med. sec. loc. p. 196, 16 Bas. Foes. Aristot. H. A. 5, 17 : Μέγεθος τῶν ᾠῶν ἡλίκον κεγχραμίς. Geopon. 10, 45, 12; 53, 3. Κεγχρεμὶς (sic) ex Ænea Gaz. p. 67 med. indicat Boiss.]

Κεγχρανοπώλης, ὁ, Hesych. affert pro τραγηματοπώλης. [Κεγχρινοπώλης Schneiderus.]

[Κεγχρέᾱθεν, A Cenchreis. Themistocl. Ep. fin. Boiss.]

[Κεγχρέαι, αἱ, Cenchreæ. Steph. Byz. : K., πόλις Τρῳάδος, ἐν ᾗ διέτριψεν Ὅμηρος μανθάνων τὰ κατὰ τοὺς Τρῶας. Δευτέρα πόλις καὶ ἐπίνειον Κορίνθου. Τρίτη Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Κεγχρεάτης, ὡς Κορσεάτης. Λέγεται καὶ Κέγχρειος ὁ Ποσειδῶν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ ἥρωος Κεγχρείου. De Cenchreis Corinthi Thucyd. 8, 10 : Ἐκ τῶν Κεγχρειῶν ἀφορμηθεῖσαι, ubi codex optimus Κεγχρεῶν, quemadmodum conjecerat Hudson. Contra quem Wassius : « Thucydides Κεγχρειάς (8, 20, ubi cod. unus Κεγχρέας) Κεγχρειῶν, Κεγχρειᾷ 4, 42, 44, utroque numero, recte. Ita et Scylax, Strabo, Philostratus V. Apollon. 4, 25, sine diphthongo semper, et in plurali tantum Polybius, semel Polyænus, Dio Chrysost. p. 456, et Lucian. Navig. init. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 1; 5, 51, Diodorus Κεγχρέων, et Suidas, sed de Troadis civitate Steph. B. Κεγχρέαι accentu retracto, Polyænus Κεγχρέας. Eodem accentu Ptolemæus : sed in Ms. Coisl. Κεγχρέα mendose; quam tamen scripturam secutus etiam est cod. Hœschelii in Scylace et Mss. Pauli Ad Rom. 16 init. In Act. 18, 18 Laud. 3 *Cenchris*, atque ita Ms. Coll. Nov. Ap. Livium, qui alibi quidem *Cenchreis*, prius immerito damnat Sigonius. Ovid. Trist. 1, 10, 9 : Illa Corinthiacis primum mihi cognita *Cenchris*. Sic in plurali semper Livius. Gentile Lactantius in Statium *Cenchræus* portus. Statius Theb. 4, 60 : *Cenchrææque* manus. De situ dixerunt Strabo 8, p. 369, 380, Pausanias 2, 1, 5; 2, 3. De appellatione ambigitur. Steph. Byz. ab heroe quodam deduxit. Ap. Nicandrum in Ἑτεροιουμένοις (v. Anton. Lib. c. 9, p. 62) invenio Pieriæ filiam ita (Κεγχρίς) dictam. At verius puto, nomen invenisse ab officina metallorum, quæ Demostheni et Theophrasto κεγχρεών. Ionice Κερχνὶς etiam dicitur hoc oppidum apud Callimachum H. in Del. 271, quod caute distinguendum a Κέγχρης, seu Κερχνείας ap. Æsch. Prom. 677. Est et Κέγχριος fluvius propter Ephesum : v. Strabon. 14, p. 639. (Adde Pausan. 7, 5, 10.) Illam recentiores ad formam Latinam Κένχριος efferunt, quomodo et numus Severi. V. Tacit. Annal. 3, 61. » || Κεγχρεαὶ, αἱ, oppidum Argolicum ap. Strabon. p. 376, Pausan. 2, 24, 7. || Κεγχρίας, ὁ, Neptuni ex Pirena filius, ap. Pausan. 2, 2, 3 et 3, 2, quem Κεγχρειὸν vocat ib. 24, 7, ubi cod. κέγχριον, ut hic quoque Κεγχρίαν restituendum videri posset, nisi Κέγχρειος et Κεγχρείου apud Stephanum scriptum esset; quanquam huic argumento non multum tribuerim. Nam si Neptuni cognomen illud fuit, Κεγχρεῖος scribendum erit, genitivus autem nominis herois Κεγχρείου ex Κεγχρίου ab nominativo Κεγχρίας corruptus esse potest. G. Dind.]

[Κέγχρειος, ὁ, i. q. κέγχρος. Aratus 986 : Σήματ' ἐοικότα κεγχρείοισιν.]

[Κεγχρεῖος. Κεγχρειός. V. Κεγχρέαι.]

Κεγχρεὼν, ῶνος, ὁ, dicitur τὸ καθαριστήριον ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, ut innuit Theophr. in libro De metallis. Ita Harpocr. in suo Lex. rhet., quum citasset Dem. [p. 974, 16] : Πείσας τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα ἐπὶ βλάβῃ τῇ ἐμῇ. Ubi quod κεγχρεῶνα vocat, appellat aliquoties ἐργαστήριον, Officinam : et quidem eam in qua grana et ramenta metallorum exsiccantur. Dicit etiam ibi ἀργυρῖτιν et μέταλλον, et μεταλλικὰς δίκας, quæ de iis sunt qui μέταλλον παρὰ τῆς πόλεως πρίανται. [Conf. Lex. rhet. p. 271, et Bœckh. in Actis Acad. Boruss. a. 1815, p. 107.]

[Κεγχρηδῶν. HSt. s. v. Κέγχρος :] Ap. Hesych. reperio et alia ab hac origine deducta. Affert enim et Κεγχρηδῶν, si tamen non κεγχραμιδῶν potius scripsit, pro σπερμάτων ὁμοίων κέγχρῳ, Seminum milio similium. [Quod ὁμοίων dicit Hesychius, indicio est adjectivum in ειδης terminatum hic latere. Quod animadvertit Meibomius, qui κεγχρειδῶν conjecit : quod ex κεγχροειδῶν detortum esse putandum erit. Potest tamen etiam de κεγχρίδων (a κεγχρίς) vel κεγχριδίων cogitari. G. Dind.]

[Κεγχρηίς. V. Κερχνὴς s. v. Κέρχω.]

Κέγχρης, pro ὁ καρπὸς [τοῦ κέγχρου addit Guyetus] affert Hesych.

[Κεγχρῆς. V. Κερχνῆς.]

Κεγχριαῖος, αία, αῖον, Qui milii magnitudine est, Tantus quantum milii granum : ut κεγχριαῖον μέγεθος, Milii magnitudo, ap. Diosc. 2. [Lucian. Icarom. c. 18 : Κεγχριαῖος ἦν τὸ μέγεθος.]

[Κεγχρίας, ὁ, Cenchrias, n. pr. V. Κεγχρέαι.]

Κεγχρίας ἕρπης, ap. Galen. Ad Glauc. [vol. 7, p. 318] redditur Miliaris herpes : nomine ex eo imposito quod κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio Ad Eunap. 3, 48, ut Actuarius quoque Π. διαγνώσεως παθῶν 2, 31 : Ἡ δὲ λεπτὴ καὶ ἧττον ὀρμεῖα καὶ θερμὴ χυλὴ φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει κέγχροις ἐοικυίας· καὶ κεγχρίας ἕρπης ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὸ πάθος ὀνομάζεται. [Theophan. Nonn. vol. 2, p. 250.] Sic κεγχριδίας ὄφις, dicitur Serpens veluti milii granis variatus. Diosc. 8, 13 : Τοῖς δὲ ὑπὸ κεγχριδίου δηχθεῖσι θριδακίνης ὁ καρπὸς μετὰ λινοσπέρμου καταπλασσόμενος βοηθεῖ. At libro præced. eum appellat κέγχρον. Ab aliis dicitur Κεγχρίνης, et Κέγχρις. Nicander Ther. [463] : Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον φολίδεσσι. [Lycophr. 912 : Κεγχρίνῃ βεβρωμένον.] Lucan. 9, [711] : Chersydros tractique via fumante chelydri, Et semper recto lapsurus limite cenchris : Pluribus ille notis variatam tingitur alvum Quam parvis tinctus maculis Thebanus ophites : Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes. Paul. Ægin. vocat et ipse κεγχρίνην, 5, 18 : Aetius et κεγχρίαν et κεγχρίτην. Nam 13, 25, τὸν ἀμμοδύτην vocari κεγχρίαν ait [διὰ τὴν τῆς οὐρᾶς σκληρίαν, Ob caudæ instar milii duritiam] : et 27, Cenchrites, inquit, serpens est magnitudine duorum cubitorum, figura autem crassa in tenuem abeunte, colore viridi, maxime circa alvum, ut milium colore referat : unde et κεγχρίας, h. e. Miliaris, appellatur. Aiunt etiam hunc se ipso fortiorem fieri quum milium floret. Ceterum ubi se ad lædendum parat, extendit seipsum, ac veluti jaculum vibratum corporibus involat, atque hoc modo verberat : λέοντα eundem vocant a feritate sævitiaque : in corpora enim se vibrat, spiris ea involvit, verbere caudæ rumpit, adactoque in claviculas et thoracem vulnere, sanguinem exugit, leonino hæc omnia ritu. Etym. quoque serpentem quendam κεγχρίνην dici ait, vel διὰ τὸ ποικίλον εἶναι καὶ κατεστίχθαι, utpote ὥσπερ κέγχρους τινὰς ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχοντα, vel διὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ κέγχρου. Suida vero auctore κεγχρίνης dicitur non Serpentis tantum species, sed Avis etiam quæ nunquam sitire fertur : et fortassis ipsa etiam a maculis quibus veluti milii granis variata est, nominis id sortita est. [Suidæ gl. quacum consentit Zonaras p. 1181, hæc est : Κεγχρίνης, εἶδος ὀρνέου, ὃ λέγεται μηδόλως διψᾶν· ἢ εἶδος ὄφεως· ubi avis κεγχρὴς inepte confusa cum serpente κεγχρίνῃ, quem μηδ' ὅλως διψᾶν tradit Aristot. Gen. an. 3, 1. Notavit errorem Bernhardy.] Plin. serpentem Cenchrin vocat, avem autem Cenchridem : illum, κέγχριν, hanc, κεγχρίδα. Marrubium, inquit 20, 22, adversus serpentes efficax, maxime cenchrin et scolopendras. Et 29, cap. ult., Fimum cenchridis : accipitrum generis hanc Græci faciunt. Meminit hujus avis Aristot. H. A. 6, 1, Gen. anim. 3, 1, ubi tradit τὴν κεγχρίδα esse πολυγονωτάτην τῶν γαμψωνύχων, et solam etiam e curvunguibus bibere : item H. A. 2, 17, habere κοιλίαν ὁμοίαν προλόβῳ : 6, 2,

parere ova ἐρυθρὰ ὥσπερ μίλτος. [Adde 8, 3, ubi nominativ. κεγχρίς. Quibus ll. omnibus κεγχρηὶς vel κεγχρὴς restituendum videri s. v. Κερχνὴς dicetur.] Quidam Miliarem accipitrem interpr., Gaza Tinunculum, de cujus erga columbas amore vide Colum. 8, 8, et Plin. 10, 37. Varro autem Miliarias aves appellat quæ milio vescuntur et pinguescunt. [Diversa est avicula κεγχρὶς ap. Ælian. N. A. 13, 25 : Συκαλίδας καὶ τὰς καλουμένας κεγχρίδας. Quæ eædem esse videbantur Schneidero quæ κερχνῆδες inter aves esculentas memoratæ ab Eubulo Athen. 2, p. 65, B.]

[Κεγχρίδιον, τό.] Affertur et dimin. Κεγχρίδιον, quod significabit Parvulum milii granum.

Κεγχρίλης, ὁ, Hesych. affert pro τριόρχης : qui supra [v. Κεγχρίας] κεγχρὶς, ex Accipitrum genere. [Κεγχρίνης Salmasius.]

[Κεγχρίνη. V. Κέγχρινος.]

[Κεγχρίνης. V. Κεγχρίας.]

[Κεγχρινοπώλης. V. Κεγχρανοπώλης.]

Κέγχρινος, η, ον, E milio confectus, Miliaceus : ut κέγχρινον ἄλευρον, Milii farina, s. Farina e milii granis, ap. Diosc. 5, 5. Fem. Κεγχρίνη, Hesychio est τὸ ἐκ κέγχρου ἔψημα, Puls e milio.

[Κεγχρὶς, ίδος, ἡ, i. q. κέγχρος. Hippocr. p. 572, 39 : Κεγχρίδας. Foes. || Serpens. V. Κεγχρίας.]

Κεγχρίτης λίθος, Cenchrites lapis, milii granis velut sparsis, inquit Plin. 37, 11. Et fem. Κεγχρίτιδες ἰσχάδες dicuntur Caricæ : quoniam granula in se habent milii granis similia. Ap. Suid. [ex epigr. Philippi Thess. Anth. Pal. 6, 231] : Καὶ νάρδῳ ψαφαρῇ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί. Possis interpretari Miliaris.

[Κεγχροβόλος, ὁ, ἡ, Milium jaciens. Κεγχροβόλοι, οἱ, gens fabulosa ap. Lucian. V. H. 1, 13.]

Κεγχροειδὴς, ὁ, ἡ, Milio similis, Milii formam gerens, Qui milii specie s. figura est. Utitur hoc compos. Athen. 11, [p. 475, B] scribens τὸ καρχήσιον poculum dictum quasi κερχήσιον, διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ. [Hippocr. p. 38, 25 : Ἰδρῶτες κεγχροειδέες. Philes De plant. p. 155 Wernsd.] Derivatum inde et Κεγχρώδης, significans itidem Milio similis, s. Ad milium accedens, Milii naturam referens [Hippocr. p. 427, 7 : Ὁκόσα τρηχύνεται κεγχρώδεα· 1020, C : Κεγχρώδεα τροχίσματα ἐν τῷ χρωτί] : ut Philotimus ap. Athen. 3, [p. 82, F] scribit τὸ Περσικὸν λιπαρώτερον καὶ κεγχρῶδες εἶναι. Et 2, [p. 53, D] Diocles, τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα ἔχειν τι κεγχρῶδες καὶ ἐπιπολαστικόν· ac si diceres, Aliquid miliaceum. [Theophr. H. Pl. 8, 3, 3. || Κεγχρώδης, i. q. κερχνώδης. V. Κέρχω.]

[Κεγχριδίας et κεγχρίας ἄρτος lectio vitiosa ap. Pollux. 1, 248, cui καχρυδίας ex codd. restituendum.]

Κέγχρος, [ὁ et ἡ] Hesychio auctore est σπερμάτιον μηλίνῃ ἐμφερὲς, Semen panico simile. Milium vocant Latini. Hesiod. Sc. [398] : Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθωσι. [Herodot. 3, 100 : Σπέρμα ὅσον κέγχρος τὸ μέγαθος· 4, 17 : Σπείρουσι καὶ φακοὺς καὶ κέγχρους. Κέγχρων χύτραν Anaxandr. ap. Athen. 4, p. 131, C. Κέγχροι καὶ κριθαὶ Dio Chr. vol. 1, p. 218. Κέγχρους καὶ ζέας Dionys. A. R. 7, 12.] Et ap. Athen. 10, [p. 447, D, ex Hellanico] populi quidam πίνουσι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, Bibunt cervisiam e milio confectam. [Theophr. H. Pl. 8, 9, 3 : Τὰ χέδροπα καὶ οἱ κέγχροι· C. Pl. 4, 15, 1 : Ὁ κέγχρος πολύρριζος καὶ βαθύρριζος. Panicum italicum interpretatur cum aliis Link. in Actis Acad. Berol. a. 1817, p. 137; qui in loco H. Pl. 4, 4, 10, ubi ὄρυζα dicitur ἀποχεῖσθαι οὐκ εἰς στάχυν, ἀλλ' οἷον φόβην, ὥσπερ ὁ κέγχρος καὶ ὁ ἔλυμος, nomen κέγχρος ab aliena manu illatum censuit, quia panicum italicum minime in paniculam effundatur. Ἡ κέγχρος est H. Pl. 1, 11, 2, sed cod. Urbinas ὁ κ. dat, et 4, 8, 10, τῷ κέγχρῳ pro τῇ κέγχρῳ. Schneid. Ἡ κ. Oribas. p. 41 Matth. Exemplum ex V. T. v. infra. || Granum quodlibet. Inde ova piscium, quæ granorum formam et magnitudinem habent, κέγχρους vocat Herodot. 2, 93. Schweigh. Mœris p. 330 : Πασπάλη, Ἀττικοί· κέγχρος, ἢ τὸ τυχὸν, Ἕλληνες. Similiter Phot. p. 401, 9 : Πασπάλη, τὸ τυχόν· οἱ δὲ κέγχρον· οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα· et schol. Aristoph. Vesp. 91 : Τινὲς δὲ, ὅτι μαγνίτην (sensus οἱ Ἀττικοὶ τὴν postulat) κέγχρον πασπάλην φασί. || Hordeolus oculi ap. Polem. Phys. p. 213, 214, 216.] || Κέγχρος dicitur etiam Serpens quidam, a maculis quibus milii similitudine alvus ejus tinctus est. Meminit ejus Diosc. 7, 16, describens symptomata quæ comitantur τοῖς ὑπὸ κέγχρου δηχθεῖσιν : itidemque Actuar. sub finem suæ Methodi med. Alio nomine κεγχρίας dicitur et κεγχρίς. || Unum ex adamantis generibus κέγχρον vocant, quod est milii magnitudine, inquit Plin. 37, 4. [|| Αἱ κέγχροι, Lapilli milii similitudine, Aq. Symm. Theod. Jes. 48, 19, nisi legendum κάχλοι, i. e. κάχληκες, Lapilli s. calculi, qui in aqua marisve litore reperiuntur. Notabis autem in Procopio legi αἱ. Nam potius dicendum οἱ κ. Hieron., *ut lapilli ejus*. Schleusn.] || Κέγχρος est etiam Ornamentum vestis, inquit Bud., afferens ex Athen. 12, [p. 525, D] de actæa, vestimento Persico pretioso, Καταπέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι, νήματι πορφυρῷ· forsan sunt puncta milii figura. Idem Bud. κέγχρον a Chrysost. vocari tradit τὸ ἔνδον τῆς συκῆς, Granum ficus : quippe quod et ipsum milii sit simile. [|| Forma Ionica Κέρχνος, quod v.]

[Κεγχροφόρος, ὁ, ἡ, Milii ferax. Strabo 5, p. 218 : Ἔστι δὲ καὶ κ. διαφερόντως διὰ τὴν εὐυδρίαν. Scott.]

[Κεγχρώδης. V. Κεγχροειδής.]

Κέγχρωμα, τὸ, quod sonat quasi diceres Miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα, s. κέγχρους, Parvos ex auro clavos quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur : vel potius Parva foramina in scuti circumferentia per quæ adversarios speculantur, ut tradit schol. Eur. Phœn. [1400] de Eteocle et Polynice inter se pugnantibus, Εἰ δ' ὅμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἄτερος μάθοι, Λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων· Ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν Ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ. Dextre itaque miliaribus clypeorum foraminulis admovebant oculos, seque clypeis tegebant, ut hasta qua se invicem petebant, nihil efficeret. [Hesych. : Κεγχρώμασι, ταῖς περιφερείαις καὶ τοῖς καταστρώμασι. Conf. Κέρχνωμα s. v. Κέρχω.]

[Κέγχρων, ονος, ὁ, Cenchron, nomen venti cujusdam ap. Phasianos. Hippocr. p. 290, 22 : Τά τε πνεύματα πολλὰ νότια, πλὴν αὐτῆς μιῆς ἐπιχωρίης· αὕτη δὲ πνέει ἐνίοτε βίαιος καὶ χαλεπὴ καὶ θερμὴ, καὶ κέγχρονα ὀνομάζουσι τοῦτο τὸ πνεῦμα.]

[Κεγχρωτὸς, ἡ, ὸν, Miliaris. Adamant. Physiogn. p. 342 : Ἄλλοι δὲ κεγχρωτὰ μὲν οὐ φέρουσι τὰ εἴδη τῶν ὀφθαλμῶν. Polemon. ib. p. 215.]

[Κέγχω. Hesych. : Κέγχει (?), ἐπιδάκνει.]

[Κεδάζω. V. Κεδάω.]

[Κεδαίω. HSt. s. v. Κεδάω :] Dicitur et Κεδαίω, pro κεδῶ, inde factum ut βαίω e βῶ, πταίω e πτῶ, ἰσαίω ex ἰσῶ : itidemque significat Dissipo, Dispergo, Diffundo. Utitur pass. Nicand. Al. [545] : Σμώδιγγες στάζουσι κεδαιομένης κακότητος, i. e. σκεδαννυμένης. [Apoll. Rh. 2, 626 : Εἰ καὶ ἔμελλον νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι.]

Κεδάω, sive Κεδάζω, i. q. σκεδάω s. σκεδάζω, ex eoque factum, sublata litera initiali, i. e. Dissipo, Dispergo, Disjicio. [Hesych. : Κεδάσας, διασκορπίσας. Κέδασαν, διεσκόρπισαν. Κεδᾶται, σκεδάννυται.] Hom. Od. Ξ, [242] : Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς· Il. P, [285] : Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας. Et paulo ante, Ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἐλιξάμενος διὰ βήσσας. Utitur idem Hom. passivo quoque, ut O, [657] : Αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν, ubi nota opposita. Et B, [398] : Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας. Ap. Eund. κεδασθείσης ὑσμίνης, pro Diffuso prælio, Diffusa pugna, Dispersis dispalatisque iis qui manus conserebant. Eust. exp. διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε κἀκεῖ· ut quum agmen non amplius quadratum incedit, sed latius se diffundit, veluti quum hostes persequitur ac spoliat : Il. Π, [306] : Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.

Κέδματα, τὰ, ab Hippocr. dicuntur Ex defluxione affectus quum in omnibus articulis tum præcipue circa coxendicem : ut Galen. tradit in Lex. Hipp. Itidem idem Gal. Comm. 5 in l. 6 Epidem. annotat, κέδματα ab eo vocari τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκήπτοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρώτην διάρθρωσιν, ἥτις ἐστὶ κατ' ἰσχίον. Verba Hippocr., in quæ ista annotat, hæc sunt : Κεδμάτων τὰς ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας

σχάζειν. Idem Hippocr. et alibi passim hoc voc. utitur: ut De loc. in hom. [p. 412]: Ἢν δὲ ὀλίγον ῥεύσῃ, ἰσχιάδα καὶ κέδματα ἐποίησεν, ἐπὴν ῥέον παύσηται. Et De aere, aquis et loc. [p. 293, 15 et 52]: Ἐκεῖ πλεῖστοι ὑπὸ κεδμάτων καὶ ἰσχιάδων καὶ ποδαγρῶν ἁλίσκονται. Ibid.: Ὑπὸ τῆς ἱππασίης αὐτέης κέδματα λαμβάνει. Et Epidem. 7, [p. 1240, D]: Ἔσχεν βουβῶνα καὶ κέδματα. [Hesych.: Κέδματα, αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις, νόσοι (νόδεις codex) περὶ τὰ ἄρθρα· οἱ μὲν περὶ τὰ γεννητικὰ μόρια, οἱ δὲ * * * Ἱπποκράτης (ἱππόκοτα codex).]

[Κεδματώδης, δ, ἡ. HSt. s. v. Κέδματα:] Inde Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur Quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proxime accedunt, Similia τοῖς κέδμασιν, s. Quæ sunt e genere τῶν κεδμάτων. Affert Erotian. ex Hippocr., qui et ipse κέδματα nominari annotat τὰς χρονίας περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις.

Κεδνὸς, ἡ, ὸν, Dignus cujus cura geratur, In pretio habendus, In pretio habitus, ob virtutem aliquam sc. Hom. Il. I, [581,]: Πολλὰ δ' ἑταῖροι Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων· qui alibi κήδιστοι. Interdum non solum In pretio habendus, sed etiam Venerandus. Gregor.: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνά, Mysteria veneranda. [Hesych.: Κεδνὰ, ἀγαθὰ, συνετὰ, πιστὰ, φροντιστικὰ, κόσμια, σεμνὰ, σώφρονα, καλὰ, τίμια.] || Exp. et Prudens, q. d. Cujus animus curas prudentes versat; nam κεδνότατος veteres gramm. exposuerunt φροντιστικώτατος, i. hoc valere dicentes q. σοφώτατος, συνετώτατος, in Od. K, 225: Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. Ab Eust. autem Od. A, ἀμφίπολος κεδνὴ, in hoc v. [335], Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη, exp. et συνετὴ et κηδεμονική: ubi κηδεμονικὴ sonare videtur Provida. Quæ expos. convenire possit et huic l., Κεδνοῖο ἄνακτος, Od. Ξ, [170]. Nisi quis malit Honorandi, Venerandi: quo modo et μήτηρ κεδνὴ vocari Hesiodo [Th. 169, Hom. Od. K, 8] videtur ab observantia, quæ ei exhibetur, aut certe exhiberi debet a liberis. Legimus vero et κεδνὴ ἄλοχος, sive ἄκοιτις, ap. eosd. poetas [Hes. Theog. 608, Hom. Od. A, 432, X, 223], quod exp. συνετὴ, item σώφρων: Lat. Proba mulier, Casta: quod prudentiam castitas comitari soleat. Dicitur item aliquid κεδνὸν quod est Probum, Honestum: ut ἄλοχος κέδν' εἰδυῖα, Hom. [Od. A, 428, T, 346, al.], quæ et uno verbo κεδνή. Sunt tamen qui et hic κεδνὰ exp. συνετά. Et κεδνὰ ἤθεα, Hesiod. [Op. 697]: Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν ἵνα ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς, Virginem ducito in uxorem, ut bonos mores eam doceas vel honestos. Sic apud Naumach. [56]: Κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι. [Prudentem s. Probum, Bonum significat ap. Pind. Pyth. 10, 111: Κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες· 9, 216: Παρθένον κεδνάν· 4, 208: Κεδνοὶ πολῖται. Æsch. Sept. 62 (et Eur. Med. 523): Ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος· ubi schol. per συνετὸς exp. Ag. 121: Κεδνὸς στρατόμαντις· Pers. 142: Φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον. Κεδνὰς ἐφετμὰς Suppl. 205. Eur. Alc. 97: Κεδνῆς γυναικός. Justum ib. 39: Δίκην τοι καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχω. Fortem interpretari licet ap. Æsch. Sept. 407: Κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον· 504: Κεδνὸς Οἴνοπος τόκος· Pers. 938: Κεδνᾶς ἀλκᾶς. Βαρβάρους δρᾶν τι κεδνὸν Eur. Iph. A. 371. Μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο; Heracl. 795.] Ap. Soph. autem Aj. [663]: Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, exp. καλόν. [Κεδνὰ πράξειν Eur. Alc. 608.] Ceterum hoc nomen κεδνὸς Eust. a κήδομαι derivat: alicubi vero ab act. κήδω: addens κεδνὸς dici quasi κηδανός.

[Κεδραῖος. V. Κεδρέαι.]

[Κεδράντης. V. Κοδράντης.]

[Κεδρέα. V. Κεδρελάτη.]

[Κεδρέαι, αἱ, Cedreæ. Steph. Byz.: Κεδρέαι (κεδραίαι Vrat.), πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κεδρεάτης καὶ Κεδραῖος τρισυλλάβως καὶ Κεδρεατικός. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 15: Πόλει ... ὄνομα Κεδρείαις· cui Κεδρέαις restituendum puto. G. Dindorf.]

[Κεδρεᾶτις, ἡ. Pausan. 8, 13, 2: Πρὸς δὲ τῇ πόλει (Orchomeno) ξόανόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· ἵδρυται δὲ ἐν κέδρῳ μεγάλῃ, καὶ τὴν θεὸν ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς κέδρου Κεδρεᾶτιν.]

[Κεδρείπολις. V. Κεδρόπολις.]

[Κεδρέλαιον. V. Κεδρελάτη.]

Κεδρελάτη, ἡ, Cedrus magna, abietem magnitudine æquans: ut et Plin. in l. s. Κέδρος citando scribit majorem cedrum quosdam Cedrelaten vocare: e qua resinam manare laudatissimam. Sic vero Idem 24, 5: Cedrus magna, inquit, quam Cedrelaten vocant, dat picem quæ Cedria vocatur: et Diosc. 1, 106, τὴν κέδρον itidem esse δένδρον μέγα, e quo τὴν λεγομένην κεδρίαν συνάγεσθαι. Ubi nota hoc Κεδρία, idem significans quod κεδρίνη πίσσα seu κεδρίνη ῥητίνη, et κέδρινον ἔλαιον: quod et voce comp. Κεδρέλαιον dicitur. [V. Salmas. Homonym. hyles. iatr. c. 103.] Galenus enim [vol. 2, p. 89] τὸ κέδρινον ἔλαιον a quibusdam nominari κεδρίαν auctor est: itidem Simpl. Med. 7 [vol. 13, p. 187] scribens κεδρίαν vocari τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς κέδρου. Alii tamen inter κεδρίαν et κεδρέλαιον discrimen esse volunt: quum Plin. 15, 7, scribat oleum quod e malis cedri fit, κεδρέλαιον appellari: et 16, 11, lignum tædæ concisum, furnis undique igni extra circumdato fervere: primum sudorem aquæ modo fluere canali: hocque in Syria Cedrium vocari: sequentem liquorem, crassiorem jam, picem fundere. Sed et 24, 5, idem Plin., quum dixisset cedrum magnam, quam Cedrelaten vocant, dare picem quæ Cedria vocatur; ex ea fieri et succum magni ad lumina usus: subjungit, Fit ex eo et oleum quod Pisselæon vocant, vehementioris ad omnia eadem usus. Κεδρία, inquit Gorr., Cedria, dicitur modo Pix cedri, modo Resina cedri, e magna cedro, quæ κεδρελάτη vocatur, emanans: ita ut si proprie sit loquendum, nihil aliud sit quam Cruda cedri lacryma. Κέδριον autem, Oleum quod e cedro nascitur, s. Succus cedri e tæda ejus concisa et in furnis fervente primus aquæ modo fluens in canali: namque sequens liquor, jam pix, non Cedrium appellatur, sed Cedria: ita ut κέδριον a κεδρία hoc differat quod κέδριον liquidius sit et magis oleosum. Veruntamen nunc pro Resina, nunc pro Sudore tædarum, nunc pro Pice confundunt auctores, κεδρίαν et κέδριον indiscriminatim nominantes. Vitruv. quoque κέδριον revera Oleum cedrinum esse indicat his verbis, 2, 9: Item cedrus et juniperus easdem habent virtutes et utilitates: sed quemadmodum e cupressu et pinu resina, sic e cedro oleum, quod Cedrium dicitur, nascitur: quo reliquæ res quum sunt unctæ, uti etiam libri, a tineis et carie non læduntur. Galen. hoc κέδριον sive κεδρέλαιον videtur vocare ἐλαιώδη κεδρίαν, κεδρίαν autem Fæcem τοῦ κεδρελαίου sive κεδρίου: quum Simplic. Med. 7 [vol. 13, p. 187] scribit τὸ λιπαρώτατον ἐκ τῆς κεδρίας καὶ ἀκριβῶς ἐλαιωδέστατον ὃ διὰ τῶν ὑπεραιωρουμένων ἐρίων ἑψομένης ἀθροίζεται, λεπτομερέστερον γίνεσθαι τῆς ὅλης κεδρίας, ἔχειν τε ὡς πρὸς τὸ ὑπολειπόμενον τῆς κεδρίας τὸ παχυμερέστερον τὸν αὐτὸν λόγον ὅνπερ καὶ τὸ ἔλαιον πρὸς τὴν ἀμόργην. Ap. Aetium sane l. 1, [13, 48], ubi hunc Galeni l. de cedria affert, verbis istis jam citatis præfigitur titulus Κεδρέλαιον: ut et Diosc. 1, 106, tradit, Ἐκ τῆς κεδρίας γίνεσθαι καὶ ἔλαιον· χωριζόμενον ἀπὸ τῆς κεδρίας δι' ἐρίου ὑπεραιωρουμένου ἐν τῇ ἑψήσει ὡς ἐπὶ τῆς πίσσης. Notandum vero est, ap. Galen. pariter et Aetium eo in l. scriptum esse κεδρέα aliquoties, ut ap. Vitruv. quoque Cedreum: ap. Paulum vero Ægin. κεδραία per αι. Altera tamen scriptura per ι melior videtur: ac forsitan cum κεδρία subaudiri queat ῥητίνη aut πίσσα: cum κέδριον autem, ἔλαιον: præsertim quum adjectivi Κέδριος exx. aliquot reperiantur. Gorr. enim tradit τὸ κεδρέλαιον, Cedrinum oleum, a Colum. vocari Cedrium liquorem. Et Hesych. κέδριον affert usurpatum pro εὐῶδες: nam cedrum esse odoratissimam, e supradictis constat. Ionice vero pro κεδρία dicitur Κεδρίη: quod ex Herodoto [2, 87] affertur pro Cedrinum unguentum. [Diodor. 1, 91: Κεδρίᾳ καί τισιν ἄλλοις.]

[Κέδρεον. Κεδρία. V. Κεδρελάτη.]

[Κεδρίνεος. V. Κέδρινος.]

Κέδρινος, η, ον, Cedrinus, i. e. E cedro confectus: ut κεδρίνη κλίμαξ, et κέδρινον ξύλον, ap. Eur. [Alc. 158, ubi κεδρίνων δόμων. Ξύλων κεδρίνων Diodor. 19, 58. Ξυλείης κεδρίνης Polyb. 10, 27, 10.] Sic Cedrinus Apollo ap. Plin. [13, 5, 11]: nam simulacra deorum e cedro factitabant, quod materiæ isti æternitas inesset, teste Eod. 13, 5: qui c. 15 ejusd. libri, mensas quoque cedrinas maximo fuisse in pretio tradit. Itidem κέδρινον ἔλαιον ap. Hippocr. [p. 574, 47; 628, A. Κέ-

δρινον ὀλίγον p. 572, 53; 876, B. Pro quo κέδρον scribitur p. 670, 51. Verum illic κέδριον aut κέδρινον legendum existimo. Κέδρινον pro cedria usurpat Galen. vol. 2, p. 178 Bas. Foes. Aristot. H. A. 7, 3], quod alii κεδρέλαιον appellant voce composita. Necnon κέδρινος οἶνος, Vinum cedrinum: quod et Κεδρίτης οἶνος dicitur: utrumque ap. Diosc. 5: illud, c. 45; hoc, c. 47, ubi etiam ejus conficiendi rationem docet, e cedria sc. et musto. || Poetæ pro κέδρινος dicunt Κεδρίνεος etiam. Nicander enim Al. 488: Κεδρινέην πίσσην, Cedrinam picem, vocat τὴν κεδρίαν: quippe quæ sit pix s. resina e cedro.

[Κέδριον. V. Κεδρελάτη. || Κεδρίον, τὸ, i. q. κιτρίον ap. Athen. 3. p. 84, D, nisi κιτρίον restituendum ex Etym. M. p. 515, 48. || Ad Nicandri Al. 118: Καρφεῖα ... κέδρου, schol.: Τὰ ψήγματα τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη· ubi κέδρινα corrigendum videtur. || Κέδριον, τὸ, Cedrium, mons Cretæ. Theophr. H. Pl. 3, 3, 4: Ἐν τῷ πλησίον ὄρει τῆς Ἴδης, ἐν τῷ Κεδρίῳ καλουμένῳ. G. Dindorf.]

[Κεδρὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Κέδρος:] Item a κέδρος derivatur Κεδρὶς, significans Fructum cedri. Diosc. enim 1, 106, et Galen. Simpl. Medic. 7 [vol. 13, p. 187] κεδρίδας vocari tradunt τὸν καρπὸν τῆς κέδρου: ubi etiam medicam earum vim exponunt. Sic Hippocr. Γυναικ. 2, dicit, Κεδρίδας πέντε τρίβειν ὕδατι, καὶ πίνειν. [Aristoph. Thesm. 486: Ἔτριβε κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον. Theophr. H. Pl. 1, 12, 1: Διαφέρουσι καὶ ταῖς εὐωδίαις, οἷον ἀννήθου, κεδρίδος.] Et Plin. 24, 5: Cedrides, h. e. Fructus cedri, tussim sanant, urinam cient. Itidemque δαφνίδες dicuntur Fructus lauri, s. Baccæ lauri: et ἀμυγδαλίδες, Nuces amygdalinæ. Ap. Theophr. autem, H. Pl. 1, [9, 4] κεδρὶς est Frutex cedro similis, in Phrygia nascens, teste Gorr., qui cum Gaza interpr. Cedrulam. [Idem 1, 10, 6, ubi de foliis: Ἀκανθῶδες ἐκ τῶν ἄκρων τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου καὶ κεδρίας, ubi verosimilis est correctio κεδρίδος. Schneid.]

[Κεδρίτης. V. Κέδρινος.]

[Κεδρόμηλον, τό. V. Κέδρος.]

Κεδροπὰ, τὰ, Legumina. Annotat Erotian. apud Hippocr. Atticos χέδροπα vocare τὰ ὄσπρια: quosdam vero per κ scribere κέδροπα. Id tamen Ion. potius videretur. Meminit ejus et Hesych. [Κέδροπα, τὰ ὄσπρια. ||] Κερδοπὰ, Hesychio ὄσπρια, Legumina: transposito sc. ρ pro κεδροπά. Alioqui χεδροπὰ dicuntur.

[Κεδρόπολις, εως, ἡ, Cedropolis. Theophr. De odor. 4: Αἱ κριθαὶ αἱ ἐκ τῆς Κεδροπόλιος. Cedropolin cum Aristotele H. A. 9, 36, in alia narratione nominavit Antig. Car. c. 34, ubi multa tentarunt viri docti loci Theophrastei immemores. Alii enim scriptores hunc Thraciæ locum non memorarunt. Scriptor Θαυμασ. ἀκουσμ. c. 138, ubi eadem narrantur, pro verbis Aristotelis ἐν δὲ τῆς Θράκης τῇ καλουμένῃ ποτὲ Κεδροπόλει posuit περὶ τὴν Θράκην τὴν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως, uti Plinius 10, 8, *in Thraciæ parte super Amphipolin*. Unde situm ejus conjicere licebit. Nec mirum scriptores posteriores urbis nomen non commemorasse, quum jam Aristotelis ævo urbs aut deleta fuisset aut nomen mutasset. Schneid. In loco Aristotelis codices Bekkeri Κεδρειπόλει.]

Κέδρος, ἡ, Cedrus: arbor junipero non absimilis: radicibus raris, per summa terræ dispersis: folio duro, acuto mucrone, capillato, spinoso, pungente, ramoso: ligno contorto, nodoso, frequentibus alis: medulla rubente, odorata: baccis myrti flavis, hilaribus, odoratis, esculentis: novo fructu per autumnum cum amiculis pendente: coma perpetuo viridi. Galen. duplicem esse scribit: alteram, fruticosam, junipero assimilem: alteram vero, arborem non exiguam. Hæc Gorr., e parte desumpta e Theophr. H. Pl. 3, 12, [3]. Plin. 13, 15, ubi inter alia hæc scribit, Junipero similem habent Phœnices et cedrum minorem: duo ejus genera: Lycia et Phœnicia: differunt folio: nam quæ durum, acutum, spinosum, habet, ὀξύκεδρος vocatur, ramosa et nodis infesta; altera odore præstat: fructum ferunt myrti magnitudine, dulcem sapore. Et majoris cedri duo genera: quæ floret, fructum non fert: frugifera, non floret: et in ea antecedentem fructum occupat novus: semen ejus cupresso simile: quidam Cedrelaten vocant: ex hac resina laudatissima: materiæ vero ipsi æternitas: itaque et simulacra deorum ex ea factitaverunt. [De cedri speciebus v. Schneid. in Indice Theophr. p. 409.] Hom. quoque odoratam esse arborem testatur: quippe ap. quem Od. E, [59] domi Calypsus Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο· τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει· ut et Vigiliana Circæ Urit odoratam nocturna in lumina cedrum. [Herodot. 2, 87: Τοῦ ἀπὸ (male τοῦ addunt libri quidam) κέδρου ἀλείφατος· quod uno vocabulo Κεδρίη dicitur ibid. paullo post. 4, 75: Τῆς κυπαρίσσου καὶ κέδρου καὶ λιβάνου ξύλον.] Rursum Plin. 13, 15, Cedrum Mauritanicam scribit esse cupresso feminæ etiamnum sylvestri similem folio, odore, caudice. Libanus autem mons Syriæ cedros ferre dicitur quarum fructus mali magnitudine sit, tereti et oblonga figura, callo compactili. Denique κέδρος esse dicitur etiam Arbor citrei mali, cujus materies Citrum Varroni et Martiali: quum Diosc. 1, 167, scribat, quæ a Romanis vocantur κίτρια, a Græcis nominari Μηδικὰ sive Περσικὰ μῆλα et κεδρόμηλα, quasi Cedrina mala: quum Plin. item 13, 16, de cedro locutus, subjungat, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore et amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans: innuens et ipse cedrum et citriam malum eandem esse. Veruntamen idem ipse Plin. libri ejusd. cap. 14, aperte inter citrum et cedrum distinguit: ut prolixius docebo s. v. Μῆλον, ubi etiam annoto, forsitan legendum esse κιτρόμηλα aut κιτριόμηλα. De hoc fructu, una cum arbore ipsius, si plura cognoscere cupias, disces e Theophr. H. Pl. 4, 4, Athen. 3, [p. 84, D] afferente eum Theophr. l., Diosc. 1, 167, Plin. 12, 3, Galeno Simpl. Med. 7 [vol. 13, p. 187], Palladio in Martio, tit. 10; Plin. rursum 11, 53, et Virg. Georg. 2. [HSt. post verba s. Κεδρόω posita:] || Ad Κέδρος autem ut redeam, tradit Etym. feminino genere κέδρον dici τὸ δένδρον, neutro autem τὸν καρπόν. Hesych. vero κέδρον neutro genere ab Atticis vocari δάνειον: cui κέδρος est non solum δένδρον, sed etiam κιβωτὸς, λάρναξ, Arca, Loculus: sed ea forsitan e cedrino ligno, posita materia pro re inde confecta. [Mœris p. 232: Κέδρον οὐδετέρως Ἀττικοὶ, θηλυκῶς Ἕλληνες. Mœridi Ælium Dionysium præivisse persuadent hæc Eustathii p. 1390: Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω· Κακκάβη θηλυκῶς, ὁ κάκκαβος· ὃ καὶ πκρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται ἐν τῷ «κακκάβη ζέουσα.» Οὕτω καὶ ἡ ἁρπαγὴ, δι' ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν ... Ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς, ὁ ὄφορος, ὁ θίς ... οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον, τὸ ζυγὸν, τὸ κέδρον ... Δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. (Adde p. 1536, 14: Ἡ κέδρος φασὶ θηλυκῶς τὸ φυτὸν, τὸ κέδρον δὲ ὁ καρπός.) Quibus assensum, cave, præbeas. Etsi enim Dionysium magna cum doctrinæ laude in grammaticis rebus versatum nonnulli prodiderint, plus tamen apud nos valere debet Atticorum auctoritas, a quibus eam vocem feminino genere semper usurpatam deprehendimus. Sic Eurip. Alc. 365, et Theophrastus, qui ea voce sæpe utitur, sed nunquam, nisi feminino genere. Atticos ceteri omnes secuti sunt, si Aristotelem excipias, in cujus Admirandis legitur genitivus κέδρου cum articulo τοῦ, ubi tamen τῆς scribendum esse suspicamur; quum Aristotelem ab ea loquendi ratione, quæ vulgo obtinebat, discessisse parum probabile sit. Certe neutrum nusquam reperias. Hinc Thomas M., nisi nostra nos fallit opinio, docet femininum genus tunc locum habere, quum de arbore sermo est, neutrum vero, quum de fructu. Κέδρος θηλυκῶς, inquit, τὸ δένδρον· Κέδρον δὲ οὐδετέρως, ὁ καρπός. Ita quoque Etymologus, cujus hæc sunt verba: Κέδρος θηλυκῶς λέγεται τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός· «Ἀλλὰ θῦε τὰς κέδρους.» Emendandus igitur Ammonius p. 81, qui fructum masculino genere efferri solitum esse tradit: Κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἀρσενικῶς δὲ ὁ καρπός. «Ἀλλὰ θῦε τὰς (legitur τοὺς) κέδρους.» Lege, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός. Aliter ipsi cum nemine conveniret. In eo enim gramm. omnes consentiunt, nomen, de quo controversia est, neutro genere legi: masculini vero apud ipsos ne mentio quidem fit. Hesych.

v. g. ait: Κέδρον Ἀττικοὶ οὐδετέρως δάνειον· quæ depravata esse nemo non videt; ea nempe de caussa, quod incuria librariorum particula ὡς post adverbium οὐδετέρως interciderit. Nam huncce l. sic scriptum fuisse opinamur: Κέδρον Ἀττικοὶ οὐδετέρως ὡς δάνειον. Id quippe vult Hesych., nomen κέδρον neutrum esse velut δάνειον. Quod autem tradunt, nomen illud, quum neutrum est, debere de fructu intelligi, non ita certum videtur. A quibus enim scriptoribus eo sensu usurpatum sit, nescire nos ultro fatemur. Cedri fructus κεδρίδες appellantur, quum ab Aristoph. Thesm. 494, tum a Dioscoride duobus aut tribus in ll. Alterum nomen nobis se nondum obtulit. Sallier. Photius p. 152, 7: Κέδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα. || Arca s. loculus ex cedro. Theocr. 7, 81: Ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἀδεῖαν ... μέλισσαι· ubi schol., τὴν λάρνακα ἥτις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. De loculis mortuorum Eur. Alc. 366: Ἐν ταῖσιν αὐταῖς ... κέδροις ... τούσδε θεῖναι· Tro. 1141: Ἀντὶ κέδρου περιβόλων τε λαΐνων ἐν τῇδε θάψαι παῖδα. Addit Hesych. ἢ δένδρον ἄκαρπον, similiterque Suidas, respicientes ad Psalm. 28, 5, ubi v. Theodoretus.]

[Κεδροχαρὴς, ὁ, ἡ, Cedris gaudens. Manetho 4, 191: Ἄνδρας ... κεδροχαρεῖς, σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντας.]

Κεδρόω, Cecria s. Cedrio condio, Cedrino liquore s. oleo perungo. Strabo [4, p. 198, ex Posidonio]: Τὰς δὲ πολεμίων ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον. [Et Diodor. 5, 29, ubi κεδρώσαντες τὰς κεφαλάς.] Testatur enim et Galen. Simpl. Med. 7, τὴν κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἄσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα.

[Κεδρὼν, ῶνος, ὁ, Cedron. Nomen Hebraicum (*nigrescens* significans) declinabile (Joseph. B. J. 5, 6, 1) cujusdam torrentis, e monte prope Hierosolymam defluentis versus ortum et per vallem ejusdem nominis (Joseph. l. c. 5, 2, 3, et 12, 2, A. J. 7, 1, 5), inter duos montes delabentis in Mare mortuum. Nomen habet a colore. Semel in N. T. memoratur Ev. Jo. 18, 1: Τοῦ χειμάρρου τοῦ Κεδρών. Nam sic lectio vulgaris τῶν κέδρων recte est emendata. Eadem lectionis varietas in versione Alexandrina Sam. 2, 15, 23, Reg. 2, 23, 6. Conf. Zornii Opusc. sacra 2, p. 103. Schleusn.]

[Κέδρωσσοι (scr. Κεδρωσσοί), ἔθνος πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Κεδρωσσεῖς, Steph. Byz. V. Κεδρωσία.]

Κέδρωστις, εως, ἡ, Cedrostis: a nonnullis appellatur ἡ λευκὴ ἄμπελος, Vitis alba, quæ et βρυωνία et ὀφιοστάφυλον: testis Diosc. 4, 184, et Plin. 23, 1.

[Κεδρωτὸς, ἡ, όν.] A Κέδρος est nomen verbale Κεδρωτὸς, ut ap. Latinos quoque Cedratus a Cedro. Eur. Or. [1511]: Κεδρωτὰ παστάδων ὑπερτέρεμνα [ὑπὲρ τέρεμνα]. In hoc autem l. Cassii Heminæ ap. Plin. 13, 13, Libros cedratos fuisse: propterea arbitrarier tineas non tetigisse: illud Cedratos accipiendum potius pro Cedrio inunctos, quam Cedrinis tabulis compactos: testante eod. Plin. 16, 39, cedri oleo perunctam materiem nec tineam nec cariem sentire: et Vitruvio, cedrio unctas res, uti etiam libros, a tineis et carie non lædi.

[Κέεμαι. V. Κεῖμαι.]

[Κεηρὸς, κοῦφος, Zonaras p. 1181 et Favorinus. Vox corrupta. Fort. κέπφος.]

[Κέθη, ὄνομα κύριον, Suidas. Videtur hæc dittographia esse verborum sequentium Κέθηγος, ὄνομα κύριον. Est nomen Latinum, cujus exx. sunt apud rerum Romanarum scriptores Græcos. G. Dindorf.]

[Κεθμών. V. Κευθμών.]

[Κέημος (?), ὄνομα νήσου, inter nomina in ημος est ap. Theognost. p. 64, 22.]

[Κέησος (?) inter nomina in ησος est ap. Theognost. p. 73, 2.]

[Κεῖα, τά. V. Κήϊα.]

[Κεῖαι. V. Καίω.]

[Κεῖθεν, Κεῖθι. V. Ἐκεῖθεν, Ἐκεῖθι.]

[Κείθιον. V. Κήθειον.]

[Κεῖμα. V. Κέμμα.]

[Κεῖμαι.] Κέω, thema inusitatum, sed e quo fieri putatur κεῖμαι, κεάζω, κείω, καίω. Ad κεῖμαι quidem quod attinet, quin a κέω sit, minime dubitari potest. Sed nec de κεάζω dubitarim: at de ceteris viderint gramm. Dico autem minime controversam esse posse verbi κεῖμαι, Jaceo, Positus sum, Situs sum, etc. ut infra videbis, deductionem a Κέω, quod reperiatur aliquando κέονται, item κέσκετο. [Et in Ind.: «Hesych. κέοιτο affert pro κεῖτο.»] Ita enim Od. Π, 232, περὶ τῶν δώρων· Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται. Et [Il. X, 510]: Ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. Alterum autem, sc. κέσκετο, ab Eust. annotatur p. 1892, ubi scribens de ἔσκεν pro Erat, dicit, Ut Ἔω, ἔσω, ἔσκω, præt. imperf. ἔσκον: sic Κέω, κέσω, κέσκω: unde esse κέσκετο pro ἔκειτο. [Od. Φ, 41: Μνῆμα ξείνοιο φίλοιο κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι. Et in Indice:] Κέσκειτο Hesych. affert pro ἔκειτο, Situs erat, Jacebat. Sed videndum ne scr. sit κέσκετο, sine ι. Id autem est Ionicum. — Hinc autem quidam ita deducunt Κεῖμαι, ut a κέω fiat κεέω, unde sit Κέημι, et pass. κέεμαι, deinde per crasin duorum εε in ει, Κεῖμαι. [Formæ κέεμαι exempla nulla sunt nec κεέμενος pro κείμενος (quo utitur Herodot. 8, 26, 102, al.) dictum videtur: frequentatæ vero Ionibus formæ sunt κέεται, κέονται, κέεσθαι. Ἔκειτο et κείσθω est ap. Herodot. 8, 93; 2, 171, quod ἐκέετο et κεέσθω scribendum videtur. G. D.] In 3 plur. dicitur Ionice Κέαται, item Κείαται, interjecto ε metri causa: unde, Κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, Il. Ω, [527. Κέαται ejusque composita quædam numero singulari dicta leguntur apud Lucian. De dea Syr. c. 6, 8, 27, 34, al. quæ eo magis librariorum erroribus imputanda videntur, quum recta forma κέεται aliis in locis ejusdem scriptiunculæ sit servata. Eadem Lobeckii sententia est in Add. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 487. G. D.] Itidem vero in præt. imperf. Κέατο et Κείατο pro ἔκειντο. Hesiod. [Sc. 175]: Κείατο τεθνειῶτες. Sciendum est autem, in prosa quoque inveniri κέωμαι, κέῃ, κέηται, præsertim duas has posteriores personas: unde etiam Bud. non veritus est in suis Epistolis uti τῷ διακέῃ, scribens, Σὺ δὲ ἐὰν ὀλιγώρως διακέῃ. [Conjunctivi forma legitima est Κέωμαι, quibusvis scriptoribus usitata. Tertia persona κέηται in κῆται contracta usus est Hom. Il. Γ, 32: Ἥπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. Nam sic scriptura vulgata κεῖται ex cod. Veneto correcta est, recte, nisi quis κέεται, more epico pro κέηται dictum, ex scholiis minoribus restitui malit. Eadem dubitatio Od. Β, 102: Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, ubi Wolfius κῆται. Illud vero certissimum haberi potest, vitiosam conjunctivi formam κεῖμαι esse, quam Buttmannus paucorum quorundam locorum scriptura deceptus probavit Gramm. vol. 1, p. 566; 2, p. 430. Sic ap. Platon. Phæd. p. 93, A, ed. Bas. secunda συγκεῖται pro συγκέηται. (Quod ib. p. 84, E, legitur μὴ διάκειμαι, male pro conjunctivo accepit Buttm.) Ὅπως ἂν διάκεισθε Isocr. De antid. p. 484, ubi recte Bekk. διακέησθε. Neque Æneæ Tactico c. 7, p. 25, ὅταν διάκειται, aut κἂν πρόκειται Themistio p. 448, 15 ed. meæ relinquendum videtur. || Κείωμαι pro κέωμαι in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 140: Παρ' ᾧ ἂν κείωνται αἱ συνθῆκαι. G. D.] Quam autem late pateat verbi hujus usus, vide in Κεῖμαι, quod proxime sequitur. De Κέω autem dicetur et in Κατάκειμαι, ubi agetur de Κατακείω. Κεῖμαι, [sec. pers. κεῖσαι: nam quod in Hom. H. in Merc. 254 κατάκειαι legitur, librarii errore pro κατάκεισαι scriptum videtur. G. D.] fut. κείσομαι, quod per contr. factum putatur e κέεμαι, ut supra dictum fuit, Jaceo, Positus sum, Situs sum. Interdum vero Repositus sum. Hom. Il. O, [9]: Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, Jacentem, Prostratum: πεπτωκότα. Sic Tityus ap. Hom. [Od. A, 576]: Ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. [Herodot. 4, 62: Τῇ ἂν πέσῃ κέεται.] At vero Od. Ξ, [326] pro Positum esse: Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο· et [291]: Ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο· A, [267] et alibi: Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· Il. Ψ, [273]: Ἵππῃας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, ubi significari ait Eust. τοὺς ἱππεῖς ταῦτα προσδέχονται, i. e. ἐκδέχονται: subjungens verbum κεῖται esse σύστοιχον verbo τίθεται. At vero ubi dicitur θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ut in l. quem modo protuli, vult esse simpliciter ἐστίν. [De hac locutione v. s. Γόνυ, vol. 2, p. 721.] Idem in Il. Γ, [327]: Ἧχι ἑκάστῳ Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο, tra-

dit quosdam putasse sub ἔκειτο intelligi etiam ἵστατο: esse enim κεῖσθαι generaliter etiam ἵστασθαι. Idem in Il. E, [356]: Ἤέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, καὶ τάχε' ἵππω, annotat ἔγχος ἐκέκλιτο esse ἔκειτο: at ἵπποι ἐκέκλιντο, i. e. ἵσταντο: utrumque enim significari verbo κεῖσθαι. [Pausan. 2, 31, 10: Κεῖνται ἐν στοᾷ τῆς ἀγορᾶς γυναῖκες, Statuæ mulierum sunt collocatæ. Hemst.] Apud eund. poetam κεῖσθαι significat et Repositum esse, necnon alia, quæ infra docebo: nunc ad solutæ orationis scriptt. venio. Pro Jacere, Isocr. [p. 389, C]: Ἐξ δὲ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. [Soph. Aj. 207: Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας· Ph. 183: Πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται· 145: Τόπον ... προσιδεῖν ἐθέλεις, ὅντινα κεῖται· ubi notanda constructio accusativi pro ἐν ᾧτινι positi. Tr. 939: Ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων. Eur. Or. 36: Τλήμων Ὀρέστης ὅδε πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται. Et sic alii quivis.] Exp. Bud. verbo Jacere et in hoc ejusd. Plat. l. De rep. 4, [p. 425, A] ubi περὶ εὐνομίας dicit, Ἐπανορθοῦσα εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. Redditur etiam Prosterni ac dejici, in Plat. Leg., Κεῖσθαι ἄλλα ὑφ' ἑτέρων· quæ autem prostrata sunt, jacere dicuntur. [Κείμενον Hippocrati effertur de urina in matula reposita et reservata, ad urinarum subsidentium judicium, ut p. 970, B: Οὖρησεν ἀθρόον ὑπόπαχυ κείμενον, Minxit affatim subcrassum in matella depositum. P. 979, F: Οὖρα πάχος ἔχοντα θολερὰ ὑπέρυθρα κείμενα οὐ καθίστατο· 976, F: Οἷον γίνεται ἐκ τῶν καθισταμένων ὅταν ἀναταραχθῇ κείμενον πολὺν χρόνον. Κειμένη φάρυγξ dicitur Hippocrati pro Faucibus non tumentibus aut inflammatis, sed subsidentibus, p. 1016, G: Φάρυγξ οὐ φλεγμαίνουσα, κειμένη δέ. Foes. || De situ locorum, Herodot. 1, 178: Πόλις κέεται ἐν πεδίῳ μεγάλῳ· 6, 139: Ἡ Ἀττικὴ πρὸς νότον κέεται τῆς Δήμνου. Æsch. fr. 316: Αἴγινα δ' αὐτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς. Eur. Bacch. 18: Ἀσίαν, ἣ παρ' ἁλμυρὰν ἅλα κεῖται.] Thuc. [1, 44] dicit urbem κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ· item [ib. 36], κεῖσθαι εὖ παράπλου. Sic in hoc Ejusd. l., 2, [43]: Οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν κτλ. Aristot. De partt. anim. 3, [4 med.]: Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν, Neque enim sita est in loco principio accommodato, Bud. [Addito accus. θέσιν Hippocr. p. 283: Ἀνάγκη τὰς πόλιας ταύτας θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην. Thucyd. 1, 37: Πόλις αὐτάρκη θέσιν κειμένη· quod schema scholiastes peritropen vocat. Lobeck. Paralip. p. βιϛ. Aristot. H. A. 1, 17: Κεῖται (τὰ νεῦρα) τὴν θέσιν κατὰ μέσον τὸ στῆθος.] Idem ap. Xen. [OEc. 8, 19], Εὐκρινῶς κειμένας χύτρας, vertit Suo quamque loco positas et digestas. Item κείμενα ἐν γράμμασι ap. Plat., Posita in scriptis, pro Scripta. [Leg. 7, p. 793, B: Τῶν ἐν γράμμασι τεθέντων τε καὶ κειμένων. «Κεῖσθαι etiam ap. grammaticos dicitur Id quod scripto consignatum est, quod apud veterem quendam scriptorem reperitur. Athen. 9 init.: Παρὰ τίνι κεῖται τὸ ταχερόν; Apud quemnam scriptorem reperitur voc. ταχερόν? 2, p. 58, B: Εἰ κεῖται παρά τινι, An apud aliquem auctorem scriptum reperiatur. 4, p. 165, D: Ποῦ κεῖται; Ubi hoc scriptum reperitur?» Schweigh. Id. p. 1, E: Οὗτος ὁ ἀνὴρ νόμον εἶχε μηδενὸς ἀποτρώγειν πρὶν εἰπεῖν κεῖται ἢ οὐ κεῖται; οἷον εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου, ... εἰ σύαγρος κεῖται τὸ σύνθετον ἐπὶ τοῦ συός. Plut. Mor. p. 690, C. G. D. Hinc τὸ κείμενον, Textus auctoris, quatenus distinguitur a commentario aut a scholiis: item Vulgata scriptura, quatenus distinguitur a variante lectione vel a vitiosa emendatione. Schweigh. In Græcorum commentariis, ut Nicetæ in Gregorium Theologum aliorumque, κείμενον est Præpositus textus ad interpretandum. Casaub. Anim. ad Athen. p. 5. Sic in Nomocanone Photii et alibi. Conf. Προκείμενον. Ducang. Schol. Pind. Ol. 2, 48: Ὅθεν καὶ ἡμεῖς οὐ γεγράφαμεν ἐν τῷ κειμένῳ. Boiss. Ibi nunc ex codd. editum: Ὅθεν καὶ ὀβελὸς αὐτῷ παράκειται.] Κείμενοι νόμοι, Positæ leges, Latæ leges. Thuc. 3, [82]: Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι· 2, [37]: Καὶ τῶν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τε ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται, καὶ ὅσοι ἄγραφοι ὄντες κτλ. [Aristoph. Pl. 914: Βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Eurip. Hec. 292: Νόμος τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι· Ion. fr. 16: Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι· Med. 494: Καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τανῦν· Ion. 1047: Οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος. Plato Polit. p. 305, B: Πάνθ' ὁπόσα κεῖται νόμιμα· 299, D: Πάτρια ἔθη κείμενα. Xenoph. De rep. Lac. 15, 7: Κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους.] Xen. autem passivi etiam verbi constr. huic verbo dedit [Mem. 4, 4, 21]: Κειμένους νόμους ὑπὸ τῶν θεῶν. [Demosth. p. 720, 14: Τὸ τῷ ὑφ' ἑαυτοῦ πρότερον κειμένῳ νόμῳ τἀναντία θεῖναι. Isocr. p. 10, A: Πείθου τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως κειμένοις.] Item κεῖσθαι, Positum esse pro axiomate, Statutum esse [De sententia dicta, Dionys. A. R. 7, 47: Ἐπεκύρουν τὰς κειμένας ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γνώμας]: unde theses ipsæ appellantur τὰ κείμενα, Bud., afferens ex Alex. Aphrod. Π. ψυχῆς 2: Εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ τὸ εὖ βιοῦν καὶ τὴν εὐζωΐαν αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ, οὐδὲ πρὸς εὐδαιμονίαν· κεῖται γὰρ ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον· Hujusmodi esse τὴν εὐδαιμονίαν, pro axiomate positum est, vel ἀντὶ αὐτοπίστου προτάσεως. [Plato Polit. p. 300, E: Ὡμολογημένον ἡμῖν κεῖται· Soph. p. 250, E: Τοῦτο ... ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον.] Idem Bud. κεῖται ἐν αὐτῷ exp. ap. Polyb. Positum est in eo, Situm est in eo, ea sc. signif., qua illa dicuntur pro Penes eum est [6, 15, 6]: Καὶ μὴν τόγ' ἐπιτελεῖς ἢ μὴ γίγνεσθαι τὰς ἐπινοίας καὶ προθέσεις τῶν στρατηγῶν, ἐν τῇ συγκλήτῳ κεῖται. [|| Impositum esse. De nomine, Herodot. 4, 184: Ἑκάστῳ αὐτέων οὔνομα οὐδὲν κέεται· 7, 198: Τῷ οὔνομα κέεται (vulgo κεῖται) Δύρας. Plato Crat. p. 395, C: Ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται· Soph. p. 257, C: Περὶ ἅττ' ἂν κέηται τὰ ... ὀνόματα. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 12: Ὁ μὲν ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ... Isæus p. 41, 12: Τοῦτο (τὸ ὄνομα) ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον, i. e. ἐπιτεθειμένον.] Idem, Καλῶς σοι κείσεται, vertit Bene collocatum erit beneficium: afferens tamen Plat. l., in quo non καλῶς, sed οὐ κακῶς legitur, quod ei ἰσοδυναμεῖ, Rep. 1, [p. 345, A]: Οὗτοι κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας εὐεργετήσῃς. Ap. Synes. autem, Ἐν καλῷ σοι κείσεται παρὰ τοῖς κάτω δικαστηρίοις τὸ προκαθηράμενον ἀπελθεῖν, vertit, In bonum tibi cedet, In usum tuum cedet, In bonum tibi imputabitur. Itidemque hæc Ejusd. verba, Ἀλλ' ἐν καλῷ μοι κείσεται παρὰ τῷ θεῷ, vertit Bono mihi cedet apud Deum, Meriti loco ponetur, habebitur. [Herodot. 8, 102: Εὖ κειμένων τῶν πρηγμάτων. Æsch. Choeph. 693: Ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. Plato Phileb. p. 15, E: Μὴ κινεῖν εὖ κείμενον. De quo proverbio modo sic, modo μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον enuntiato v. grammaticorum hariolationes apud schol. et parœmiographos. Soph. OEd. C. 509: Τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν· 1519: Ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει. || De maris tranquillitate Ælian. N. A. 15, 5: Τοῦ κύματος κειμένου καὶ λείας οὔσης τῆς θαλάττης.] || Κεῖσθαι, Repositum esse. Hom. Il. Δ, [143]: Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα· ubi Eust. ait i. esse κεῖσθαι q. ἀποτεθεῖσθαι, unde per κειμήλιον significari ἀπόθετον κτῆμα. Sic accipitur et Il. A, [124]: Ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, Multam prædam communem repositam esse et reconditam. Sic. Thuc., κεῖταί σοι εὐεργεσία, Repositum tibi est apud nos beneficium. [1, 129: Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἀνάγραπτος.] In simili tamen Synesii l., Πάντως ὅ, τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται, exp. κείσεται simpliciter Positum erit, Multiplex tibi positum erit: ut sit pro Magno reddam fœnore: sic autem fortasse et in l. quem protuli ex Hom. Od. Ξ, [326], Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, accipi debet. [Aristoph. Ran. 624: Κἄν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, ταργύριόν σοι κείσεται, Pretium recipies. Plato Epist. 7, p. 436, C: Τὰ χρήματα δὲ ἃ ἂν λάβῃ, ... κείσθω παρ' οἵστισιν ἂν ὑμῖν δοκῇ, καρπούσθω δὲ Δίων. Isocr. p. 367, D: Ἦν τέ μοι πολλὰ χρήματ' ἐνθάδε καὶ ταῦτ' ἐπὶ τῇ τούτου τραπέζῃ ἔκειτό μοι (κεῖταί μοι Urb.). Valck.] || Propositum esse. Thuc. 3: Προδειξάντων ὑμῶν, τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, Noxiis propositam esse eandem pœnam. Rursus Id. [3, 45]: Κεῖνται μεγίστων ἀδικημάτων μαλακώτεραι ζημίαι, Propositæ sunt pœnæ, vel, ut alii, constitutæ. [Eur. Ion. 756: Θάνατος ὧν κεῖται πέρι. Plato Leg. 10, p. 909, D: Ὧν ἂν θάνατος ... ζημία ... ᾗ κειμένη.] Itidem [Herodot. 8, 93: Ἄεθλον ἔκειτο μύριαι δραχμαί·] Soph.

[Aj. 936] : Ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, Propositum de armis erat certamen. [OEd. T. 490: Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο ...]

‖ Projectus sum : κεῖται παρὰ νήεσσι νέκυς, pro ἔρριπται νεκρὸς, Eust. [p. 1002, 22.] Idem tradit κεῖσθαι accipi et pro τεθνηκέναι ab Hom., Mortuum esse, in hoc l. [Il. Σ, 20] : Κεῖται Πάτροκλος. Sic et in soluta oratione. Herodian. 2, [1, 19] : Κεῖται μὲν γὰρ ὁ τύραννος δίκην δοὺς τὴν προσήκουσαν. Sic 7, [5, 15] : Κεῖται γὰρ ὁ τῆς τυραννίδος ὑπηρέτης. [Alia exx. v. ap. Jacobs. ad Æliani N. A. vol. 2, p. 211. Pausan. 4, 11, 2 : Κειμένων τῶν παραστατῶν, Interfectis.] Quibus in ll. exponi etiam potest Jacere : dicitur enim Jacere, qui mortuus est. A Pausan. κεῖσθαι pro Sepultum esse sæpe accipi testatur Bud. [Κεῖσθαι mortui dicuntur sive sepulti sive insepulti. Æsch. Pers. 317 : Κεῖται θανών· Ag. 1492 : Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ' ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων. Soph. OEd. T. 182 : Νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται ἀνοίκτως· Ant. 73 : Φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι· Aj. 899 : Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται· OEd. T. 972 : Κεῖται παρ' Ἄδῃ Πόλυβος. Eur. Rhes. 415 : Οἱ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις κεῖνται πεσόντες. Aristid. vol. 2, p. 380 : Ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων. Agathias p. 88, B : Χαλεπαίνει τῆς ἐπὶ τῷ κειμένῳ παρανομίας. Leo Diac. p. 119, 15 : Ἀγωνίσομαι τοῖς κειμένοις τοῦ γένους μου. ‖ Prostratus jaceo. Aristoph. Nub. 126 : Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Formula ab athletis profecta, de qua v. Heinsii Lectt. Theocr. c. 7, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 224. ‖ De urbe vastata Lycophr. 252 : Ἅπασα δὲ χθὼν προὐμμάτων δηουμένη κεῖται.]

‖ Pendeo, Dependeo. Apoll. Arg. 2, [424] : Ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, Ex hac pendent, s. dependent. [Soph. OEd. C. 248 : Ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα τλάμονες. « Sext. Emp. p. 227, 6 : Τὰ πάντα ἐπ' (fort. ἐν) αὐτῇ κεῖται. » Hemst.]

‖ Desideo, Ferior. Hom. Il. B, [688] : Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, Κούρης χωόμενος κτλ. Id. [I, 552] : Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ. Eust. non in his ll. solum, sed et in aliis plerisque accipi tradit [p. 321, 46; 1144, 34, etc.] pro ἀργεῖν καὶ ἀπρακτεῖν. Sed mihi nequaquam placet hæc expos. in Od. Φ, [87] : Ἦτε καὶ ἄλλως Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός· exp. enim Eust. ἀπρακτεῖν, addens διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους : at ego simpliciter accipi puto pro Positus est animus in mœroribus, i. e. Versatur. [Soph. Tr. 82 : Ἐν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ. Eur. Phœn. 1633 : Ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς· Hec. 969 : Ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.] ‖ Κεισεῦμαι, Dor. pro κείσομαι, Jacebo. [Theocr. 3, 53. Greg. Cor. p. 261 : Τὸ κείσομαι κεισοῦμαι λέγουσιν, εἶτα ... κεισεῦμαι.] ‖ Κίασθαι Hesychio est κεῖσθαι, Situm esse, Jacere : afferenti tamen mox Κίατο pro ἐκινεῖτο : nisi forte mendosa sit ea scriptura pro ἔκειτο.

[Κειμηλιάρχης. V. Κειμηλίαρχος.]

Κειμηλιάρχιον, τὸ, Locus in quo pretiosa supellex reconditur, Cod. tit. De bonis auctor. jud. possid. [Κειμηλιαρχεῖον Justinian. Nov. c. 4, § 2; Gregor. sec. Papa in Epist. ad Leonem Isaurum. Ducang.]

Κειμηλίαρχος, ὁ, Qui pretiosæ supellectili præest, Thesaurarius. [‖ Κειμηλιάρχης ap. Justinian. Nov. 40. V. Jo. Mosch. in Limonario c. 48, 195 extr. Ducang.]

Κειμήλιον, τὸ, dicitur omne immobilium bonorum genus, Supellex, quæ immobilium bonorum nomine comprehenditur : cum quo copulatur ab Hom. πρόβασις, quo nomine censentur Omnia bona mobilia : Od. B, [74] : Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε· annotat Eust. eum κειμήλια vocasse τὰ κείμενα, i. e. quæ ἀκίνητα appellantur; πρόβασιν vero ea quæ αὐτοκίνητα, s. τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Sed et Il. I, [330] ubi Achilles de expugnatis a se urbibus loquitur, Τάων ἐκ πασῶν [πασέων] κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἐξελόμην, ut omnia habent exempll., Eust. itidem legisse videtur κειμήλιά τε πρόβασίν τε : nam et ibi docens Homericis his duobus vocc. complecti omnia bonorum genera, tradit eum neutro privasse Achillem. Quo in l. notandum est etiam, quod Achilles ad vocabuli etymon alludens, de illis ipsis κειμηλίοις a sese Agamemnoni traditis, ab Agamemnone vero inter Græcos principes distributis, ait, Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται· paulo ante vero dixerat, Οὐδέ τι μοι περίκειται. Sed magis proprie et usitate ita vocatur quod in nostra supellectile ceteris pretiosius, et tale quod magna cura reponi soleat : idemque significat quod θησαυρός : qui et ipse eam ob causam a τίθημι dicitur s. κτῆμα ἀπόθετον : cujusmodi κειμήλια pretiosa amicis et hospitibus donari solebant amoris et hospitii pignora ac monumenta perpetua : Il. Z, [47] : Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος· ibi enim κειμήλια vocat Æs, aurum et ferrum reconditum, s. potius Vasa inde confecta et supellectilem. Od. Δ, [613] Menelaus ad Telemachum hospitem : Δώρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι, intelligens craterem argenteum ab ipso Vulcano elaboratum. A, [311] : Δῶρον ... Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι. Sic etiam Il. Ψ, [618] Achilles Nestori phialam argenteam dans, ait, Καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. [Hippocr. p. 2, 30 : Ἡ δὲ ἀπειρίη κακὸς θησαυρὸς καὶ κακὸν κειμήλιον. Soph. El. 438 : Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω. Eur. Heracl. 591 : Τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια· Rhes. 654 : Ἐμοὶ μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σε (Venerem). Plato Leg. 11, p. 913, A : Ὃν (thesaurum) τις αὐτῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ κειμήλιον ἔθετο.] Sed et Christus ap. Nonnum dicit, Ὄφρα φυλάξῃ Σώματος ἡμετέρου κειμήλιον. Ap. Athen. [3, p. 84, A] de citrio : Οὐδεὶς ἤσθιεν, ἀλλ' ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Lucian. [Prom. c. 4] : Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον· ubi tamen Bud. exp. Deliciæ, Monile. Sed rectius pro Opibus et mobilibus pretiosis κειμήλια accipi idem Bud. docet ap. Basil. : Ὄλκους κτῶνται μεγάλους, πληρώσαντες αὐτοὺς μεγάλων κειμηλίων. Quum vero dicit Mobilibus, alio sensu accipit quam Eust. bona αὐτοκίνητα : quæ enim Bud. hic Mobilia appellat, Eust. ἀκινήτων nomine complectitur. Ceterum adjective quoque dicitur Κειμήλιος, pro Qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repostus est. Plato Leg. 11, p. 345 [931, A] : Πατὴρ οὖν ὅτῳ καὶ μήτηρ, ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες, ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, Domi jacent reposti. Sed intellige Reposti, quemadmodum pretiosa supellex et thesaurus aliquis, [Nicet. Annal. 10, 8.]

[Κειμηλιοφύλαξ, κος, ὁ, Cimeliorum custos. Concil. Calchedon. Act. 10, p. 647. Ducang.]

[Κειμηλιόω, Thesauri instar repono. Eustath. p. 1376, 14 : Παραπέμπει γὰρ σεμνῶς ὁ ποιητὴς τὰ καλὰ ἐπίθετα τοῖς ἥρωσι καὶ ὅτε μὴ ἔχουσι κατ' αὐτὰ ἐνεργεῖν, καί πως κειμηλιοῖ ἐκείνοις οὕτως αὐτὰ, Ut res pretiosas dispensat. Alibi ταμιεύει. Valck. Forma media, Κειμηλιοῦμαι, τὸ ἀποτίθημι, ap. Herodian. Epimer. p. 66. Boiss. Passivum Κειμηλιοῦσθαι frequens in Opusc. Eustathii.]

[Κειμηλίωσις, εως, ἡ, Repositio rei pretiosæ. Favorin. p. 87 : Λέβητες ... ἀναθεματικοὶ διὰ κειμηλίωσιν. Scott.]

[Κεινέας. V. Κινέας.]

[Κεῖνος, Κείνως. V. Ἐκεῖνος.]

[Κεινός. V. Κενός.]

[Κεινόω. V. Κενόω.]

[Κεῖος. V. Κέως.]

[Κεῖπος. V. Κῆπος.]

Κεῖρα, ἡ, Hesychio γενεὰ ἢ ἡλικία, Generatio s. Ætas. [Balsamoni ad Can. 84 Synodi Trull. ἡ ἀτελὴς ἡλικία. Hac postrema notione non semel usurpat codex Canon. Eccl. Afric. c. 76 : Οἵτινες οὔτε κείρᾳ οὔτε ἀσθενείᾳ οὔτε τινὶ βαρυτέρᾳ ἀνάγκῃ ἐμποδίζονται. Ita Can. 126, 131. Κήρα eodem significatu Zacharias Pap. l. 3 Dialog. c. 18 : Ὅστις τὴν ἐμὴν κήραν ὑπερέβαινεν. Utitur l. 4, c. 49, semel ac iterum, ut Arsenius in Synopsi p. 770. Ducang. Videtur a recentioribus Græcis detorta vox a καιρός. Albert. Κείρα Cyrillus.]

[Κειράδες, οἱ, Tonsi, Qui tonsos habent capillos, quasi κουρίας. Jerem. 48, 31 : Βοήσατε ἐπ' ἄνδρας κειράδας αὐχμοῦ, Clamate super viros tonsos squaloris. Ubi Theodoretus : Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀντίγραφα κειράδας αὐχμοῦ ἔχει, ὁ Σύρος οὕτως ἡρμήνευσε· κεφαλαὶ αὐτῶν κεκαρμέναι καὶ οἱ πώγωνες αὐτῶν ἐξυρημένοι· αἰχμαλώτων δὲ τοῦτο σχῆμα· κελεύει τοίνυν ὀλολύζειν ἐπ' ἄν-

δρας τοὺς πάλαι μὲν τείχεσι κεχρημένους, νῦν δὲ ἀποκειραμένους τὴν προτέραν εὐημερίαν, καὶ αὐχμὸν περικειμένους. Schleusn. Lex., ubi v. plura. Angl.]

Κειρεκόμης, ὁ, Qui comam totondit, Cui tonsa est coma s. rasa, Tonsus. [Vox ficta, ut videtur, propter Ἀκειρεκόμης.]

[Κειρία, ἡ.] Κειρίαι dicuntur non Sepulcrales tantum fasciæ, sed Fasciæ etiam lecti, ut Cic. quoque dicit, Somniasse se ovum pendere e fascia lecti sui. Aristophanis enim schol. et Suidas κειρίαν esse dicunt εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων παρεοικὸς ἱμάντι ᾗ δεσμοῦσι τὰς κλίνας : in Avibus nimirum [817], ubi Ἔποψ dicit, Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ ἐμῇ πόλει, Οὐδ' ἂν χαμεύνην πάνυ γε κειρίαν ἔχων; Quum ne fasciam quidem habeam quam lectulo meo humili intendam? alludens ad nomen σπάρτη quatenus significat Sparteum funem, s. Funem e sparto plexum. Sic Solomon Prov. 7, [16] : Κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην μου, ἀμφιτάποις διέστρωσα. [Plut. V. Alcib. c. 16 : Κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Hesych. : Πάνυσσα, ... κειρίαν, ᾗ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι.] || Καιρία, Instita, Fascia sepulcralis, VV. LL. perperam pro κειρία. || Κηρεῖαι, Fasciæ sepulcrales, VV. LL. Cujus expos. vestigia apparent in his mendosis apud Hesych. verbis, ἐπιθανάτια ἐντετυλιγμένα : quasi velit dicere, Quibus ii, qui fato functi sunt, involvuntur. Pro quo scribitur et κειρίαι : Jo. 11, [44] de Lazaro : Ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις. || Item κειρίας a fasciarum similitudine dici tradunt Medicis τὰς πλατείας ἕλμινθας, Lumbricos latos : qui itidem ταινίαι dicuntur, Lat. etiam Tæniæ, alicubi scriptum Tineæ.

[Κειριάδαι, οἱ, Ciriadæ. Steph. Byz. : Κ., δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. (Ex Isæo et Diodoro in libro περὶ τῶν δήμων memorat Harpocratio.) Ὁ δημότης Κειριάδης. (Demosth. C. Neær. p. 1358, 22, 24.) Τὰ τοπικὰ ἐκ Κειριαδῶν, εἰς Κειριαδῶν, ἐν Κειριαδῶν.]

Κεῖρις, εως, ἡ, Ciris : avis quam aliqui Accipitrem esse volunt, aliqui Alcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint avem esse quæ Scylla nominatur : recte; ita enim Ovid. Metam. 8, [150] de Scylla : Plumis in avem mutata, vocatur Ciris, et a tonso est hoc nomen adepta capillo : παρὰ τὸ κείρειν : quippe quæ paulo ante, thalamos taciturna paternos intrarat, et, heu facinus, fatali nata parentem crine suum spoliarat, prædaque potita nefanda tulerat secum spolium sceleris : patris inquam Nisi, qui et ipse in haliæetum ibi mutatur. Unde ἁλιαίετος illam κεῖριν persequitur, veteris memor injuriæ. Apud Oppian. Hal. 1, [129] legitur κιρρὶς pro hoc κεῖρις. Sunt qui Aristotelicum esse ἄνθον existiment, quem Gaza Florum appellat : vulgo dici *Vaneau*. [Conf. Κίρις.]

Κειροπλάστης, affertur pro ὁ περὶ κόμην καλλωπιστής. Qui rectius κεροπλάστης, ap. Polluc. [Quod v.]

[Κειρύλος. V. Κηρύλος.]

Κείρω [Æolice Κέρρω. V. Etymol. Ms. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 279], κερῶ, ἔκειρα, κέκαρκα, Tondeo. Hom. Il. Ψ, [146] : Σοί τε κόμην κερέειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην· necnon alibi [ib. 46, Od. Δ, 198] Κείρασθαι κόμην dixit : Κείροντό τε χαίτας, Od. Ω, [46. Eur. Hel. 1134 : Ὧν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν· El. 515 : Χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους· Or. 458 : Κουρᾷ θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος· Phœn. 326 : Ἐμὰν λευκόχροα κείρομαι κόμαν· Tro. 1183 : Ἥ πολύν σοι (mortuæ) βόστρυχον πλόκαμον κεροῦμαι· Herc. F. 1390 : Κείρασθε, συμπενθήσατε.] Sic in prosa quoque κείρειν et κείρασθαι pass. signif. cum accus. κόμην, aut τρίχας, aliove hujusmodi. [Herodot. 9, 24 : Σφέας αὐτοὺς κείροντες καὶ τοὺς ἵππους· 2, 36 : Ἅμα κήδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλάς.] Paus. Att. [c. 37, 2] : Κειρομένου τὴν κόμην τοῦ παιδός. Sed plerumque etiam sine adjectione : Æschin. [p. 84, 13] : Ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Et ap. Galen. : Τοῖς κειρομένοις προβάτοις ὑπὸ τῶν ψαλίδων. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ : Plut. [Mor. p. 52, E] : Ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ καὶ τριβωνοφορῶν. [De discrimine aoristi passivi et medii sic præcipit Phrynichus p. 319 : Καρῆναι καὶ ἐκάρην φασὶν, καὶ εἶναι τούτου πρὸς τὸ κείρασθαι διαφοράν. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ προβάτων τιθέασι καὶ ἀτίμου κουρᾶς· κείρασθαι δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὃ δεῖ φυλάττειν. Ubi Lobeck. : « Antiatt. Bekk. p. 103 : Καρθεὶς (s. καρεὶς), ἀντὶ τοῦ κειράμενος· καρῆναι γὰρ τὸ πρόβατον, κείρασθαι δὲ τὸν ἄνθρωπον φασὶ δεῖν λέγειν. Alteram hujus decreti partem, qua καρῆναι ad significationem ignominiosæ tonsuræ revocatur, apposuit Lucian. Pseudos. c. 6; neque idoneis exemplis refutari potest. Nam Plut. V. Lysandri c. 1 : Τῶν Ἀργείων ἐπὶ πένθει καρέντων, et Julianus Antec. Anth. Pal. 11, 369 : Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι, magis necessariam fuisse admonitionem probant quam monitoribus obstant. Κείρασθαι autem non posse dici nisi in eo qui sciens et volens tonsuram subit, cum natura temporis medii conjunctum est. Dorvillius quidem ad Charit. p. 358, versum veteri monumento inscriptum, Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, argumenti loco esse putat, etiam huic tempori signif. passivam tribui; sed id ita demum verum esse potest, si est passio αὐτοενέργητος, ut in illo versu, cujus sententia tum ab Isocrate (ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷ τάφῳ ... κείρασθαι τὴν Ἑλλάδα Aristot. Rhet. 3, 10), tum a Lysia Æschineque clarius expressa est. Similiter Phocyl. Nuth. 154 : Ἄρουραι λήια κειράμεναι· Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 106 : Χθονὶ τῇ πεύκας κειραμένῃ· Gregor. Naz. Or. 16, p. 303, D : Γῇ καθυβρισμένῃ καὶ ἀποκειραμένῃ. Et a Procopio Hist. p. 171, A : Ἀποθριξάμενος τῆς ἱερωσύνης ἠξίωτο βίᾳ, hoc significatur, Crines sibi attondendos præbuit. Itaque medio quidem uti licet pro passivo, ut δεδέσθαι αὐτὸν (λέγουσι), ὅτε δὴ (adde καὶ) κείρασθαι (sc. ἐπ' ἀτιμίᾳ) Philostr. V. Apoll. 7, 35, p. 314, non item hoc pro illo. »] || Et metaph., ut in vet. Epigr. [Anth. Pal. App. 203] : Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν· quem Græcum versum Cic. hoc Latino reddidit, Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Ceterum quod ad etymum verbi hujus attinet, si non ineptum est id quærere, Etym. κείρειν deduci ait a κέρας significante τρίχα, adeo ut κείρειν non sit aliud quam ἀποκόπτειν τὸ κέρας. Sed et Plut. [Mor. p. 876, F] quorundam opinionem referens, scribit, Κέρας γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι, καὶ τὸ κείρασθαι διὰ τοῦτο καὶ τὴν κουράν. Fit vero et ab Eust. [p. 851, 49] significationis hujus mentio; sed ex iis, quæ de ista voce huc pertinentia scribit, nihil mihi æque verisimile videtur atque id, quod e gramm. Herodoro et Apione affert, solitos veteres in modum cornu capillos nodare, ideoque hujusmodi nodos vocasse κέρας. || Scindo, Abscindo. Hesiod. [Sc. 419] : Ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. Hom. Il. Ω, [450] : Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Quod exemplum affert Bud. significationis hujus verbi, qua ponitur pro Scindo. [De silva cædenda Soph. Tr. 1196 : Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα. Herodot. 7, 131 : Ἔκειρε τὸ οὖρος, ἵνα ταύτῃ διεξίῃ ἅπασα ἡ στρατιή. De floribus decerpendis Mosch. 2, 32 : Ἥ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι. Philostr. p. 6 : Ἄνθη κεῖραι. Figurate Æsch. Suppl. 666 : Ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω, μηδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον.] At pro Præcido metaphorice posito in hoc l. poni tradit, ubi adjunctam præp. habet [Il. Π, 120] : Μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. Et pass. κείρεσθαι non solum pro Scindi, sed et pro Eradi, Stringi, Demeti, Sterni : ut tradit Idem, addens etiam, Lacerari, Laniari : item Exedi et Corrodi, e Luciano [D. deor. 1, 1] : Ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι· et rursum ex Eod. [D. mort. 30, 1] : Ὁ δὲ τύραννος ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω τὸ ἧπαρ. [Hom. Od. Λ, 578 : Γῦπε ... ἧπαρ ἔκειρον. De cæde pecudum Soph. Aj. 55 : Ἔκειρε πολύκερων φόνον. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 227 : Λύκοι κείροντες τὴν ἀγέλην.] Item pro Populor, Vasto, Diripio. [Herodot. 6, 99 : Τούτους ἐπολιόρκεον καὶ τὴν γῆν σφέων ἔκειρον· 75 : Ἐσβαλὼν ἔκειρε τὸ τέμενος τῶν θεῶν· 8, 65 : Ἡ Ἀττικὴ ἐκείρετο ὑπὸ τοῦ πεζοῦ. Æsch. Pers. 952 : Ἄρης νυχίαν πλάκα κερσάμενος.] Plat. [Rep. 5, p. 471, B] : Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν. Ap. Eund. [ib. p. 470, D] : Οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν· qua in signif. dicitur et τέμνειν. Sed et κτήματα κείρειν apud Hom. non semel [Od. B, 312, Σ, 144, X, 369, al.], Bona alicujus diripere, vel Dissipare, Absumere. Ap. Eund. pro Insatiabili quadam edacitate vorare, ἀπλήστως ἐσθίειν, ut exp. Eust. aliquot in ll., ab hac signif. deducens κόρον. Ceterum ἔκερσα, unde κέρσε et κέρσαν-

τες supra, Doricum est : ut κέρσω pro κερῶ. [Κέρσαντες et κερσάμενος in carminibus melicis dixit Æschylus ll. supra citatis. Seqq. ex Indice.] Κεῖραι, Tondere, et Κείρασθαι, Tondere se s. Tonderi : unde particip. κείρας et κειράμενος. Κέκαρκα, Totondi : et Κέκαρμαι, Tonsus sum. Κέρσαι, Æolice pro κεῖραι, ap. Hesych. : qui exp. etiam γαμῆσαι [sensu obsceno, ut videtur, accipiendum], afferens et Κέρσης [Κέρσις?] pro γάμος, Nuptiæ, necnon δραστήρια. Secundum quam postremam expos. esset nomen.

[Κεῖσε. V. Ἐκεῖσε.]

Κεισιβδηλευμένοι, Hesychio νωθροὶ, Pigri, Ignavi. [Vitiose pro Κεκιβδηλευμένοι, νόθοι, quod inferius legitur.]

Κεισὸς [i. q. κισσὸς], ὁ, Hesych. teste, Herbæ species.

[Κεῖσος, ὁ, Cisus, Temeni filius, apud Pausan. 2. 12, 6 (ex emendatione Palmerii : nam libri κάσον); 19, 1 (ubi v. l. Κρίσου) et 2; 26, 2, et 28, 3, ubi cod. Paris. κισός. Strabo 10, p. 481 : Κίσσου παῖδα τοῦ τὸ Ἄργος κτίσαντος. Georg. Syncell. p. 262, C : Κισσίου τοῦ Τημένου. Cod. Paris. B Κισοῦ. Scribendum Κείσου idemque Straboni restituendum : nisi quis Κῖσος præferat, quæ nominis forma obliterata apud Arcadium est p. 75, 11, ubi inter nomina propria Ἶσος et Κρῖσος medium positum est Κίνσος, quod Κῖσος scribendum esse liquet : et sic Theognost. p. 72, 15. G. Dind.]

Κεῖσσα, ἡ, a Laconibus dicitur ἡ κίσσα, Pica, Hesych.

[Κειτούκειτος, ὁ, cognomen Ulpiani Tyrii ap. Athen. 1, p. 1, C : Οὐλπιανὸς, ὃς διὰ τὰς συνεχεῖς ζητήσεις, ἃς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ποιεῖται ... ἔσχεν ὄνομα τοῦ κυρίου διασημότερον, Κειτούκειτος. Οὗτος ὁ ἀνὴρ νόμον εἶχε μηδενὸς ἀποτρώγειν πρὶν εἰπεῖν « κεῖται ἢ οὐ κεῖται; » Conf. Κεῖμαι, p. 1407, C.]

[Κείω.] Κέω, Findo. Unde Κείω, itidem Findo : quod ita derivatur a κέω, ut sequens κείω a suo primitivo κέω. Hom. Od. Ξ, [425] de subulco mactante suem : Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, i. e. σχίζων, Eust., dicens epenth. esse literæ ι in hoc verbo, sicut in τελείω quod a τελέω derivatur. Addit tamen idem Eust. antiquos κείων eo loco accepisse pro κείων πῦρ : nam et aliud κείων est, a κείω, Uro, unde καίω.

Κείω, Jacere cupio, Cubare s. Decumbere cupio : ἐπιθυμῶ κεῖσθαι. Hom. Od. Θ, [315] : Οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείεμεν οὕτω Καὶ μάλα περ φιλέοντε, Eust. annotat, id quod sequitur, Τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν, esse ἑρμηνευτικὸν præcedentis. Idem enim esse οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἔολπα κειέμεν, et τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν. Il. Ξ, [340] : Ἔνθ' [sc. in thalamum] ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὕαδεν εὐνή· i. e. Cubituri, s. Dormituri : κοιμηθησόμενοι. Od. Ξ, [532] de subulco : Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες ... εὗδον· de quo paulo ante dixerat, ei non placuisse κοῖτον in ædibus Ulyssis, nec ὗῶν ἄπο κοιμηθῆναι. Est autem hoc verbum desiderativum, sicut multa alia in είω desinentia. [Κείουσιν Arat. 1009.] Pro eod. vero dicitur etiam Κέω : unde est, quod Eust. ex Od. A, citat, Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε. Locus autem is est in Od. H, [340] de ancillis Ulyssis : Ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, Ὤτρυνον Ὀδυσῆα, παριστάμεναι ἐπέεσσιν, Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνὴ, Surge cubitum iture, Ut cubitum eas. Κεῶν Hesych. affert pro κοιμησόμενος, Cubiturus. [Scrib. Κέων.]

[Κείω, Uro. V. Καίω.]

[Κειώδης. Κειώσασθαι. V. Κηώδης.]

[Κεκαδήσομαι. Κεκαδήσω. Κεκαδών. V. Χάζω.]

[Κέκαλος, ὁ, Cecalus, Megarensis. Thucyd. 4, 119 : Νίκασος Κεκάλου.]

[Κεκανονισμένως, Secundum regulam. Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 70 : Καλῶς γὰρ αὐτὴν καὶ κ. ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρις φύσις.]

[Κεκακουργημένως, Malitiose, Dolose. Schol. Æschinis p. 248 Bekk. : Ὄντως, οἱονεὶ ἀληθῶς καὶ οὐ κ. Boiss.]

Κεκαλλιεπημένως, Eleganti sermone, Diserte, Bud. Cum ornatu verborum.

[Κεκαλυμμένως, adverb., Occulte, cum ἀδήλως componitur in Lexico cod. Reg. Paris. 177, fol. 115 verso. Osann.]

[Κεκαφηώς. V. Κάπω.]

Κεκῆνας [?] Cretenses vocant τοὺς λαγωοὺς, Lepores. Hesych.

[Κεκηρυγμένως, adverb. a κεκηρυγμένος, Per præconem promulgatus. Pollux 6, 208 : Τὸ δὲ κ. ἄηθες.]

Κεκησᾶς [?], Hesych. βοᾷς, Vociferaris, Clamas.

Κέκιλος [?], Hesychio ἰσχνόφωνος.

[Κεκινδῦνευμένως, Periculose, Cum periculo. Just. Mart. Ad Zenon. p. 508.]

[Κεκλασμένως, Fracte. Cyrill. ap. Suidam s. v. Σπάδων : Θηλείας ὄψιν ἔχοντας καὶ κ. βαδίζοντας. Boiss. De voce scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Ληκυθισμός : Περιενεγκεῖν εὐστρόφως καὶ κ. τὸν ληκυθισμόν.]

Κέκλομαι, i. q. κέλομαι, Hortor, etc. Fit autem e Κέλομαι per reduplicationem et syncop. Hom. Il. Δ, [508] : Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας· Θ, [346] : Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, i. e. ἐγκελευόμενοι, schol. [Sic sæpissime ap. Hom. quum in Iliade tum in Od., velut Z, 71 : Δμωῇσιν ἐκέκλετο. Cum infinitivo Il. Π, 657 : Κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι· Od. Δ, 37 : Κέκλετο δ' ἄλλους ὀτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἕσπέσθαι.] || Invoco [Il. Σ, 391 : Κέκλετο δ' Ἥφαιστον], ex Apoll. Arg. 2, [493] : Κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα. Sed et κέκλετο pro Vocavit s. Advocavit, ex Hom. affertur. [Semel apud Tragicos, in versu heroico Sophoclis OEd. T. 159 : Πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Ἀθάνα. (Ἐπικεκλόμενος ap. Æsch. Suppl. 41.) || Voco, Appello. Pind. Isthm. 6, 77 : Καί νιν ὄρνιχος κέκλετ' ἐπώνυμον. Imperat. Κέκλου, κάλεσον apud Hesych. Idem activum ponere videtur, Κεκλεῖ (κέκλει Lobeck. Paral. p. 557), καλεῖ, κελεύει. Κέκλω a κέλω derivant Arcad. p. 158, 27, Eustath. p. 934, 60.]

[Κέκμηκα. V. Κάμνω.]

[Κεκμηκότως. Ἀκάματα per οὐ κ., Indefesse, exp. schol. Soph. El. 164.]

[Κεκολασμένως. HSt. s. v. Κολάζω :] A partic. autem κεκολασμένος est adverb. Κεκολασμένως, Moderate, Frænando et castigando cupiditates et luxuriam. [Pollux 6, 150.] Athen. 6, [p. 273, D] : Τί οὖν; οὐκ εἶχε καὶ Σκιπίων καὶ ὁ Καῖσαρ οἰκέτας; Εἶχον, ἀλλ' ἐφύλασσον τοὺς πατρίους νόμους καὶ κεκολασμένως ἔζων τηροῦντες τὰ τῆς πολιτείας ἔθη· nisi forte hic in prima signif. aliquis mallet accipere pro Subeundo pœnas, si contra leges fieret. [Ælian. N. A. 2, 11 : Τὰς προβοσκίδας ὡς χεῖρας κ. προὔτεινον.]

[Κεκορεσμένως, Satiate. Ἄδην per κ. exp. Etym. M. p. 16, 42. Boiss.]

[Κεκοσμημένως, Moderate. Ælian. N. A. 2, 11 : Ἀρυτόμενοι ταῖς προβοσκίσι τὸ ποτὸν ἔπινον κ. Ib. 12, 23, κ. καὶ σωφρόνως.]

Κεκραγμὸς, ὁ, Clamor, Vociferatio. Ap. Plut. [Mor. p. 654, F] de tempore matutino s. diluculo : Τὸν δὲ (sc. τὸν ὄρθρον κατέχουσι) κτύποι βαιστήρων, καὶ τριμμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, καὶ κηρύγματα καλουμένων ἐπὶ δίκας. [Eur. Iph. A. 1357 : Ἐνικώμην κεκραγμοῦ. Mœris p. 226 : Κεκραγμός Ἀττικοὶ, κραυγὴ Ἕλληνες. Phrynich. p. 337 : Παρακειμένου τοῦ κεκραγμός εἰπεῖν, ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός.] || Pro quo dicitur et Κέκραγμα, V.V. LL. [Aristoph. Pac. 637 : Τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν.]

Κεκράκτης, ὁ, i. q. κράκτης [Clamator, Clamosus. Aristoph. Eq. 137 : Ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Lucian. Jov. trag. c. 33; Clem. Al. p. 203. Οἱ κεκράκται (sc. κεκρᾶκται) κόρακες schol. Pind. Ol. 2, 154.]

Κεκρᾱμένως, Temperate [Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 102 : Πρὸ γὰρ τῶν ἀμίκτων ἐλέγχων κ. παρέχεται τοῖς ἐπαίνοις αὐτούς. Boiss.] s. Concinne. [Plut. Mor. p. 335, A : Ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν κεραυνοφόρον οὕτως ἐναργῶς καὶ κ. ...]

[Κέκραξ, ὁ, Clamator. Draco p. 51, 12 : Θέσει δὲ μακρᾷ παραληγόμενα συνεσταλμένον αὐτὸ (τὸ α) ἔχουσιν, οἷον ἅρπαξ, κέκραξ. Ab Dracone sumsit Lascaris ab Lobeck. Paralip. p. 96 indicatus.]

Κεκραξιδάμας, ὁ, Qui clamore et vociferatione aliquem domat, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, Clamosus. Aristoph. Vesp. [596] : Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει. [ᾰ]

[Κεκρᾰτημένως, Firmiter. Sext. Emp. p. 699 : Οὐ κ. ὑπέγραψαν οἱ δογματικοὶ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ τε ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ.]

Κεκριμένως, ap. Plut. [Mor. p. 1142, C] : Εἰ οὖν τις βούλεται μουσικῇ καλῶς καὶ κ. χρῆσθαι τὸν ἀρχαῖον ἀπο-

μιμεῖσθαι τρόπον, Exacte : q. d. Adhibito judicio, Adhibita censura. [Pollux 6, 150.]

[Κεκροπία, ἡ, Cecropia, arx Athenarum a Cecrope condita : v. Strabon. 9, p. 397, qui Κεκροπίαν inter duodecim tribus Atticas numerat, et Eustath. ad Dionys. P. 423. Eurip. Ion. 936 : Κεκροπίας πέτρας πρόσβορρον ἄντρον· Suppl. 658 : Παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας (Athenienses)· El. 1289 : Πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα. Steph. Byz. : Κεκροπία χώρα (Κεκροπίαν χθόνα dixit Eurip. Hipp. 34, Ion. 1571. Phot. p. 153, 6 : Κεκροπη (sine accentu), Ἀθήνη. Fort. Κεκροπία, Ἀθῆναι. Ap. Suidam Κεκροπὶς, Ἀθῆναι) καὶ Κεκροπὶς φυλὴ (ap. Aristoph. Av. 1407, et sæpissime in inscriptionibus, velut ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, 306) ἀπὸ Κέκροπος. Λέγεται καὶ Κεκρόπιος καὶ Κεκροπία καὶ Κεκροπίτης τὸ ἐθνικὸν καὶ θηλυκὸν Κεκροπῖτις· καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Κεκροπίαθεν. (Callim. H. in Dian. 225 : Ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν, i. e. Athenis. Apoll. Rh. 1, 95. || Κεκροπίδαι, οἱ, i. q. Athenienses. Herodot. 8, 44 : Ἐπὶ δὲ Κέκροπος βασιλέος ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι. Eur. Suppl. 713 : Κεκροπιδῶν (nam sic librorum scriptura Δαναϊδῶν recte est emendata) στρατῷ. Singulari numero ap. Aristoph. Eq. 1055 : Κεκροπίδη κακόβουλε.) Ἔστι καὶ Κεκροπὶς χώρα Θράκης. Ἔστι δὲ δῆμος Θεσσαλονίκης. Οἱ δημόται Κεκρόπιοι. || Κεκροπὶς, ἡ, nomen navis Atticæ in inscriptione navali (s. v. Καλλινίκη memorata) IX, D, 15; X, E, 50. G. Dindorf.]

[Κεκροπία, ἡ, Cecropia, n. pr. Epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 970.]

[Κεκροτημένως, Cum applausu. Dionys. H. De comp. verb. p. 212, 4 : Εἴ τι κ. ὑφ' ἑτέρου γίνεται διὰ τέχνης.]

[Κέκροψ, πος, ὁ, Cecrops, rex Atheniensium antiquissimus, ex Ægypto oriundus, ὁ διφυὴς appellatus. || Erechthei filius. De utroque v. locos scriptorum a Clintono collectos in Prolegom. ad Fastor. vol. 1. Strabo 7, p. 321 : Καὶ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων δὲ ἐνίων τὸ βάρβαρον (Græciæ antiquæ) ἐμφαίνεται, Κέκροψ καὶ Κόδρος. Maurus quidam Κέκροψ ap. Zosim. 1, 38, ab Lobeck. ad Soph. Aj. p. 410 citatum. || Κέκροπες, οἱ, i. q. Κεκροπίδαι. Ἐν Κεκρόπεσσι epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 970. Κεκρόπων in inscr. ap. Osann. p. 178.]

Κεκρυμμένως, Occulte, Latenter, Clam. [Marcus Eremita p. 31; Basil. Hom. mor. p. 258; Porphyrog. in Allatii Exc. p. 268; Phryn. Bekkeri p. 8, 33. Boiss. Orig. C. Cels. 5, p. 235. Seager. Pollux 6, 209.]

[Κεκρυφάλεια, ἡ, Cecryphalea. Steph. Byz. : Κ., ἄκρα (ἀκρεία Vratisl. : unde fortasse ἀκρώρεια corrigendum) τις, περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους (imo Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι, ut ex Thucydide constat 1, 105, et Diodoro 11, 78). Τινὲς δὲ νῆσον αὐτήν φασι Πελοποννήσου. Τὸ ἐθνικὸν Κεκρυφαλεύς. Κεκρυφαλία male in libris quibusdam Thucydidis l. c. et ap. Diodor. et Aristid. vol. 1, p. 155, 5. *Cecryphalos* hæc insula vocatur ab Plinio H. N. 4, 12.]

Κεκρυφάλιον, τὸ, Reticulum, ap. Polluc. [7, 179.]

Κεκρυφαλοπλόκος, ὁ, Qui reticula nectit, ap. Polluc. [7, 179], e Critia.

Κεκρύφαλος, ὁ, Reticulum : quo sc. mulieres crines suos compescunt : quod et χροκύφαντον [in κεκρύφαντον corruptum ap. Phot. p. 153, 9] dici tradunt. [Eustath. p. 976, 42; 1280, 59. Pollux 5, 95.] Lexicographi exp. κεφαλοδέσμιον et Vittam. Hom. certe et ipse esse κεφαλοδέσμιον, i. e. Vinculum capitis, docet his verbis, Il. X, [468] de Andromache : Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ [ἠδὲ] πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν τ'. Et in Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 6, 206] quidam canit : Φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς Βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον· indicans κεκρύφαλον esse σφιγκτῆρα τῆς πλεκτῆς κόμης, Reticulum quo plexa coma stringitur cohibeturque ne diffluat. Et rursum [Paulus Sil. ib. 5, 260] : Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. Item [Archias ib. 6, 207] : Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. [Hippocr. p. 678, 54 : Κεκρυφάλῳ πεπλυμένῳ μηδενὸς ὄζοντι καταδῆσαι· 262, 45, 49. Foes. Aristophan. Thesm. 138 : Τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ; 257 : Κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας. Alciphro Epist. 1, 6 : Κεκρυφάλους Μιλησίους. Κεκρύφαλος Menandri comœdia inscripta fuit.] In ead. signif. usus est Plut. quoque [Mor. p. 154, B], et Synes. : Hesych. vero et τοὺς τῶν ἵππων κορυφιστῆρας appellari κεκρυφάλους annotat : qui et ἄμπυκες : reticula itidem lorave quibus frontales equorum crines stringuntur. [Xenoph. De re eq. 6, 7. Inter ἱππικὰ σκεύη est ap. Polluc. 1, 184; 10, 55.] Item κεκρύφαλος dicitur ἄρκυος ἡ κοιλότης, Plagæ s. Retis cavitas. [Pollux 5, 31.] Bud. esse dicit Sinuosum illum macularum contextum in quem insinuant animalia urgentibus canibus, tunc enim fieri impulsu ferarum ut vari proni concidant, et feræ operiantur. Xen. Cyneg. [6, 7] : Ἐπὶ δ' ἄκρας ἴσους τοὺς βρόχους ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. [Plut. V. Alex. c. 25 : Ἐνσχεθεὶς νευρίνοις κεκρυφάλοις (avis).] Sed et κοιλία quædam τῶν μηρυκαζομένων ζώων, Venter quidam ruminantium animalium, κεκρύφαλος nominatur, teste Hesych. et ante eum Aristotele, qui et nominis rationem exprimit. Συνήρτηται δ', inquit, κοιλίᾳ τῇ μεγάλῃ πλησίον τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος ἀπὸ τῆς ὄψεως· ἔστι γὰρ τὰ μὲν ἔξωθεν ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ, τὰ δ' ἐντὸς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις, Plexis reticulis quibus crines vinciuntur similis; magnitudine vero minorem esse dicit hunc τὸν κεκρύφαλον quam sit ἡ μεγάλη κοιλία. Hæc ille, H. A. l. 2, cap. ult. Meminit et De partt. anim. 3, 13 [et Ælian. N. A. 5, 41]. Alii dicunt esse Sinum ventri prope stomachi commissuram annexum, ex argumento sic dictum quod mulierum reticulis sit similis. [υ correptum est in versibus ex Anth. allatis, productum apud Aristophanem et Antiphan. Athen. 15, p. 681, C : ex quo probàbile fit derivata quoque Κεκρυφάλεια et reliqua υ producto esse vulgo pronunciata. G. Ind.]

[Κέκρυφες (?), οἱ, nomen populi in Orph. Arg. 1060 : Σαυρομάτας τε, Γέτας καὶ Γυμναίους Κέκρυφάς τε.]

[Κεκυρωμένως, Rate. Gregor. Thessalon. Homil. p. 77. Boiss.]

Κέκω, Solicite curo, Doleo : Hesych. : Κέκει, φροντίζει, ἀλγεῖ. [Apta interpretatio verbo κήδει.]

[Κεκωλυμένως, Sub prohibitione. Jo. Chrys. In Act. Apost. serm. 55, vol. 4, p. 917, 33. Seager.]

Κελαδεινὸς, ἡ, ὸν, Obstreperus, Tumultuosus. [Ζέφυρον κελαδεινὸν Hom. Il. Ψ, 208. Κελαδεινὴ σῦριγξ Oppian. Hal. 5, 455. Ποταμοὺς κελαδεινὰ ῥέοντας Apoll. Rh. 3, 532.] Et Κελαδεινὴ Diana dicitur [Hom. Il. Π, 183, Υ, 70, et omisso nomine Ἄρτεμις Φ, 511] διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους [Eustath. p. 774, 18; 1063, 52], i. e. Propter tumultus s. strepitus venatorios, atque adeo clamores [Hæc sola vera interpretatio est]; aut certe propter turbulentum et quasi tumultuosum aeris statum, qui lunæ mutationem comitatur (nam Diana εἰς σελήνην ἀλληγορεῖται, i. e. Lunam), vel quod Enceladum occiderit : vel quasi κῆλα δεινὰ ἔχουσα, i. e., βέλη δεινά : quæ duæ posteriores signiff. ad aliam derivationem pertinent. Eust. [p. 1249, 40, et Hesych. || Κελαδεννὸς forma Dorica. Sonorus, Pind. Pyth. 3, 200 : Ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν. De voce sonora 9, 158 : Χαρίτων κελαδεννᾶν. De contumelia dicaci Isthm. 4, 14 : Κελαδεννᾶς ὕβριος. Inter oxytona in ννος καλαιννὸς est ap. Arcad. p. 63, 5. Corrigendum κελαδεννός. G. Dind.]

Κελᾰδέω, Strepo, Tumultuor, Sono. Hom. Il. Θ, [542] : Ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, Eust. ἐθορύβησαν. [Ψ, 869 : Ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.] || Sæpe vero dicitur pro Sono, et interdum de musicis etiam sonis : et quidem in prosa etiam. Lucian. [Philops. c. 3] : Εὔηχα κελαδοῦσι. De avibus in hoc l., quem Eust. affert, Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας ἀπέκτεινε, τοῦ μὴ κελαδούσας καὶ ᾄδούσας ἐπὶ τοῖς ὠοῖς μηνύσαι τὸν μοιχόν· ubi videtur significare Strepentes. [Eur. Rhes. 385 : Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας.] Sunt qui de fluviis proprie dici putent. Unde Κελάδων ποταμὸς, per metaplasm. conjug., Resonans, ut ποταμὸν κελάδοντα [Il. Σ, 576, Orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 239, A], πόντον κ. [Od. B, 421 : Ῥόος κ. Il. Φ, 16. De vento Quint. Sm. 3, 751 : Ζεφύρῳ κελάδοντι μιγεῖσα. || Sonum, Clamorem, Vocem edo. Æsch. Choeph. 610 : Ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε. Eur. El. 716 : Ἀωτὸς δὲ φθόγγον κελάδει κάλλιστον· Hel. 376 : Βοὰν Ἑλλὰς κελάδησε· Ion. 93 : Βοὰς ἃς ἂν Ἀπόλ-

λων κελαδήσῃ· Herc. F. 694 : Παιᾶνας κελαδήσω. || Cantu celebro. Pind. Ol. 2, 3 : Τίνα δ' ἥρωα κελαδήσομεν ; Nem. 9, 128 : Ἀρετὰν κελαδῆσαι· Pyth. 2, 115 : Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ κελαδέων· 3, 107 : Ὕμνος ... χάρμα κελαδέων. Futur. med. Ol. 10, 96: Κελαδησόμεθα βροντάν. Eur. Iph. T. 1093 : Πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς· Tro. 121 : Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους. Seqq. ex Indice.] Κηλάδησαν Hesych. affert pro ἤχησαν, ἐβόησαν : pro quo dicitur potius κελ.

Κελάδημα, τὸ, Tumultuatio, Strepitus, Clamor. Aristoph. [Nub. 283] : Ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα. [De vento Eur. Phœn. 221 : Κάλλιστον κελάδημα (Zephyri).]

[Κελαδῆτις, ἡ, Sonatrix, Cantatrix. Pind. Nem. 4, 140, γλῶσσαν κελαδῆτιν.]

[Κελαδίων, ωνος, ὁ, Celadion, episcopus Alexandrinus. Georg. Syncell. p. 351, D, ex Eusebio.]

[Κελαδόδρομος, ὁ, ἡ, Cum clamore currens. Epitheton Dianæ venatricis ap. Orph. Arg. 900. Conf. Κελαδεινός.]

Κέλαδος, ὁ, Strepitus, Tumultus, Clamor. Hom. Il. I, [543] : Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. [Æsch. Pers. 388 : Κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὐφήμησεν. Soph. El. 737 : Ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας πώλοις. Eur. Bacch. 578 : Ὁ κέλαδος Εὐίου· Tro. 1072 : Χορῶν εὔφημοι κέλαδοι.] Eur. Hec. [922] : Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, schol. ἦχος : at ego malim θόρυβος : quæ signif. ab Hesych. quoque datur huic nomini. || Sonus musicus [Eur. Iph. T. 1129 : Κέλαδον ἑπτατόνου λύρας· Cycl. 487 : Ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος], ἦχος μουσικὸς, Hesych. : qui tamen non recte priorem l. huic signif. dare videtur ; nam proprie esse puto Quemvis sonum s. sonitum, atque adeo Clamorem et strepitum : sed peculiariter Sonum musicum et strepitum : sicut et Strepitum citharæ dixit Horat. Hanc autem signif. sequitur frequenter Κελαδέω ab eo deductum. Ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 372] affertur etiam κέλαδος μουσεῖος pro Cantu musico. Ceterum quum hujus nominis κέλαδος nullam derivationem a gramm. traditam invenirem, meo utens judicio, hic collocavi, tanquam et ipsum a Κέλομαι derivatum : quum non valde discrepet signif. [|| Κέλαδος, fl. Arcadiæ. V. Κελάδων.]

Κελάδων. [V. Κελαδείω.] || Est et nomen fluvii Arcadiæ, Callim. [H. in Dian. 107, Theocr. 17, 92. Qui Κέλαδος vocatur a Pausan. 8, 38, 9. || Fluvius Elidis. Hom. Il. H, 133 : Ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο. || Κέλαδος Κελάδων Κελάδωνος, incertum qua significatione, ap. Theognost. p. 33, 2.]

[Κελαδώνη, ἡ, Celadona. Steph. Byz. : Κ., πόλις Λοκρίδος, ὡς Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κελαδωναῖος.]

[Κέλαιθοι, ἔθνος Θεσπρωτικὸν προσεχὲς τῇ Θετταλίᾳ. Ῥιανὸς δ'. Λέγονται καὶ Κελεθεῖς (Κελαιθεῖς?), Steph. B.]

[Κελαίθρα, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου, Steph. Byz.]

Κελαιναὶ, αἱ, Celænæ, oppidum Phrygiæ, teste [Herodoto 7, 26, Strab. 12, p. 603, 616, 629, Diodoro 18, 52, Pausan. 2, 5, 3 ; 10, 30, 9,] Plinio et Livio. [Nomen tumuli est ap. Strab. 12, p. 577 : Ἄρχεται δὲ (ὁ Μαίανδρος) ἀπὸ Κελαινῶν (Κελαινοῦ Salmasius) λόφου τινὸς, ἐν ᾧ πόλις ἦν ὁμώνυμος τῷ λόφῳ. Πρῶνα Κελαινίτην Archias Anth. Pal. 7, 696. Κελαινίτης ποιμὴν Dioscor. ib. 9, 340.] Necnon μεθόριον Atheniensium et Bœotorum, auctore Suida. [Hoc vitiose pro Μελαιναὶ, quod v.]

[Κελαινεγχὴς, ὁ, ἡ, Atram (i. e. cruentam) hastam habens. Martis epitheton ap. Pind. Nem. 10, 158.]

[Κελαινεὺς, έως, ὁ, Celæneus, Electryonis filius. Apollod. 2, 4, p. 148.]

Κελαινεφὴς, ὁ, ἡ, Nubes reddens atras : s. Atras obscurasque nubes cogens. Jovis epith. ap. Hom. Dicit enim Il. Φ, [520] : Κὰδ' δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. Id. [A, 397] : Κελαινεφέϊ Κρονίωνι. [Κελαινεφέα Κρονίωνα Λ, 78. Ζηνὶ κελαινεφέϊ, Od. N, 25.] Necnon vocandi casu κελαινεφὲς, in Od. [N, 147, et Il. B, 412, O, 46. De atro cruore vulnerum κελαινεφὲς αἷμα Il. Δ, 140, E, 798. De cruore victimarum Od. Λ, 36. De campis nigricantibus Pind. Pyth. 4, 93 : Κελαινεφέων πεδίων. De origine vocabuli opiniones plures exponit Eustath. p. 122, 12, recte illud inter alia monens pro κελαινονεφὴς dictum esse : de quo genere syncopes v. Lobeck. ad Phryn. p. 669, Paralip. p. 50.]

[Κελαινὴ, ἡ, Celæna, Prœti filia. Ælian. V. H. 3, 42.]

Κελαινιάω, Nigrico, Sum niger. A quo partic. Κελαινιάων, Nigricans : pro quo Iones dicunt Κελαινιόων : quod Hesych. [apud quem κελαινόων] exp. itidem μελαινόμενος : desumptum ex Hom. [Oppian. Hal. 4, 67 : Νεφέων δὲ κελαινιόωσι καλύπτραι. Nonn. Dion. 38, 18 : Κελαινιόωντι πέπλῳ. Wakef.]

[Κελαινίδιον, τὸ, oppidum Macedoniæ, ap. Hierocl. p. 641, ubi Wessel. : « Κελενίδην vulgo. Κελαινίδιον ex Constantino præoptavi, licet verissimum esse pro comperto non habeam : immo vero *Celetrum* esse, quod in Orestide regione Livius 31, 40 describit, credidero. »]

[Κελαινίτης. V. Κελαιναί.]

[Κελαιννὸς vitiose pro κελαδεννός. V. Κελαδεινός.]

[Κελαινόβρωτος, ὁ, ἡ, Niger et adesus. Æsch. Pr. 1033 : Κελαινόβρωτον ἧπαρ ἐκθοινήσεται.]

Κελαινόλωτα dicuntur τὰ κεράσια, teste Hesych. : sunt enim cerasa veluti nigricans lotus. [Κελαινόλωπα Sopingius.]

[Κελαινόρρῑνος, ὁ, ἡ, Qui nigra cute est. Oppian. Hal. 5, 18 : Θῆρα κελαινόρρινον. Nonn. Dion. 15, 158 : Θῆρα κελαινόρρινον. Κελαινορρίνου ἐλέφαντος Eustath. Opusc. p. 247, 10. || Κελαινόρινες formicæ vocantur ab Sophocle fr. 27, pro quo μελαινόρινες scriptum in Etym. M. p. 385, 3.]

Κελαινὸς, ἡ, ὸν, Ater, Niger : ut κελαινὸν αἷμα Hom. [Il. A, 303, Od. Π, 441], Ater cruor ; et κ. κῦμα [Il. I, 6. Figurate Æsch. Eum. 832 : Κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος], Ater fluctus. Κελαινὴ νὺξ, Atra nox, ap. Hom. [Il. E, 310, Λ, 356. Eur. Herc. F. 834. Κελαίνης νυκτὸς ὄμμα Æsch. Pers. 428. Κελαινὴ χθὼν Il. Π, 384. Κελαινὰ κόνις Eur. El. 478. Σκάφος κελαινὸν Tro. 539. Κελαιναὶ νᾶες Soph. Ant. 954. Κελαινὰν θῖνα 590. Κελαινῇ λαίλαπι ἶσος Hom. Il. Λ, 747. Ὄμβροιο κελαινοῦ Emped. ap. Diog. L. 8, 59. Κελαινὸν Ἴστρον Lycophr. 1336.] Hesiod. vero et κελαινὸν ἦτορ dicit ob atrum sanguinem : in Sc. [429] : Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ. Sic Soph. [Aj. 231] κελαινοῖς ξίφεσι, pro Atro cruore imbutis, s. Cruore atris, Cruentatis. [Κελαινὸν ξίφος Eur. Bacch. 628. Κελαινὰ λόγχα πρόμου δορὸς Soph. Tr. 856. Φάσγανον κ. Lycophr. 1169.] Pro loco redditur Horrendus, Obscurus : quia talia sunt atra. [Æsch. Prom. 431 : Κελαινὸς Ἄϊδος μυχὸς γᾶς· Ag. 463 : Κελαιναὶ Ἐρινύες. Σφιγγὸς κελαινῆς Lycophr. 7. Στυγὸς κελαινῆς 706.]

[Κέλαινος, ὁ, Celænus, Phlyi filius. Pausan. 4, 1, 5.]

Κελαινότης, ητος, ἡ, Nigredo.

Κελαινοφᾶὴς, ὁ, ἡ, ap. Aristoph. Ran. [1366] : Νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνη· vel quod nigra videatur, vel quod nigrore suo lumen obscuret. Suidas exp. μέλαινα, Nigra, Atra.

[Κελαινόφρων, ὁ, ἡ, Nigrum animum habens, Subdolus. Æsch. Eum. 462 : Ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα.]

[Κελαινόχροος, ὁ, ἡ, Atricolor. Manetho 4, 261.]

[Κελαινόχρως, ὁ, ἡ, Atricolor. Blattæ epitheton ap. Even. Anth. Pal. 9, 251. Schæf. Const. Manass. Chron. p. 28, E : Ἀνετάξαντο πρὸς τοὺς κελαινοχρῶτας.]

[Κελαινόω, Nigrum facio. Arcad. p. 160, 27. Κελαινοῦμαι, Nigresco. Æsch. Choeph. 413 : Σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσῃ. || Κελαίνω etymologiæ caussa fingit Eustath. p. 455, 9 : Κελαινεφὴς παρὰ τὸ τὰ νέφη κελαίνειν ἤτοι μελαίνειν. Et κελαίνεσθαι p. 122, 12.]

[Κελαινὼ, οῦς, ἡ, Celæno, Danai filia. Strabo 12, p. 579 ; Apollod. 2, 1, 5 ; schol. Apoll. Rh. 4, 1561. || Atlantis filia. Apollod. 3, 10, 1 ; Eratosth. c. 23. || Hyami filia. Pausan. 10, 6, 3.]

[Κελαινώπης, ὁ.] Κελαινοπάθιμον [corruptum ex κελαινώπαν (vel κελαινῶπα) θυμὸν, quod legitur in l. Sophocleo], Hesychio auctore dicitur τὸ μὴ φανερὸν, τὸ δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν : forsan est Cujus affectus cordis obscuri sunt et veluti nigri : ac e consequente Tectus, Non apertus, Subdolus. Ut et Κελαινώπας θυμὸς redditur Tectum nec apertum pectus, ideoque subdolum : vel potius Profunda cogitans, Profundis

cogitationibus velut nigricans, in hoc l. Soph. Aj. [954] de ipso Ajace : Ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνήρ· ut sit, κατὰ κεκρυμμένον καὶ δόλιον βαθυγνώμονά τε θυμὸν ἐφυβρίζει ἡμᾶς. Ad verbum enim Κελαινώπας s. Κελαινώπης sonat Aspectu niger, Atricolor. [|| Κελαινωπὸς ap. Arcad. p. 67, 10.]

[Κελαινῶπις, ιδος, ἡ, Nigra adspectu, Atra. Κελαινῶπιν νεφέλαν Pind. Pyth. 1, 13.]

[Κελαινὠψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Nigro vultu, Ater. Arcad. p. 94, 27. Κελαινώπεσσι Κόλχοισιν Pind. Pyth. 4, 377.]

Κελάρια, ut et ἐμβάφια et λεκάνια, a Polluce numerantur inter vasa, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα. [At λεκάρια, non λεκάνια, recte scribitur ap. Poll. 10, 86; et 6, 85, pro vitioso κελάρια itidem λεκάρια scriptum oportuisse jampridem viderunt intt. Schweigh.]

Κελάρυζα κορώνη, affertur pro Crocitans cornix : quæ alioqui λακέρυζα transpositis primoribus syllabis.

Κελἄρύζω, Murmuro, Strepito : vel potius Cum murmure et strepitu fluo. [V. Strabon. 14, p. 662.] Hom. [Il. Λ, 812 : Ἀπὸ δ' ἕλκεος αἷμα μέλαν κελάρυζε·] Od. E, [323] : Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν. Et Il. Φ, [261] de aqua itidem per canales deducta : Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα. Ubi itidem scholl. exp. μετὰ ἦχου ῥεῖ : Hesych. συνεχῶς ῥεῖ : ap. quem legitur et fut. med. Κελαρύσεται, expositum μετὰ φωνῆς ἠχήσει. [Oppian. Cyn. 2, 145 : Ὡς ποταμὸς κελάρυζε μέγας. Ion ap. Athen. 11, p. 495, B : Ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύζετε.]

[Κελάρυσμα, τὸ, Murmur, Strepitus. Oppian. Cyn. 4, 325 : Οὐδὲ πρόσω χεῖται κελαρύσμασιν (τὸ ὕδωρ).]

[Κελαρυσμὸς, ὁ, Murmur, Strepitus. Clem. Al. p. 185, 29 : Ὁ κ. βαγδαίου τοῦ ποτοῦ φερομένου. Hemst. Eusth. Opusc. p. 286, 60.]

Κελάρυξις, εως, ἡ, Murmur et strepitatio, s. Fluxus cum murmure et strepitu. Hesych. esse dicit ἰδίωμα ψόφου, Certum quendam sonitum s. strepitum.

[Κελβίδας, ὁ, Celbidas, Cumanus. Pausan. 7, 22, 8.]

[Κελεαὶ, αἱ, Celeæ, vicus Phliasiæ. Pausan. 2, 12, 4 et 14, 1.]

[Κελέας, ὁ, Celeas, Spartanus. Herodot. 5, 46, ubi forma Ionica Κελέης.]

[Κελέβειον. V. Κελέβη.]

[Κελέβη, ἡ. HSt. s. v. Λέβης :] Ejusdem cum λέβης originis est Κελέβη. Athen. 11, [p. 475] ex Anacr. : Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἔγχει Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου Κυάθους· ubi annotat incertum esse qualis poculi species sit, an potius quodvis poculum κελέβη appelletur, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν ἢ τὸ λείβειν. Silenus et Clitarchus scribunt Æoles ita vocare τὸ ποτήριον : Pamphilus autem, ποτήριον, quod θερμοποτὶς appellatur. Nicander autem Colophonius in Glossis dicit esse ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν, quum Antimach. Coloph. in Theb. 5 dicat, Μέλανος οἴνοιο Ἀσκὸν ἐνίπλειον, κελέβειόν θ' ὅ,ττι φέριστον Οἶσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός. Item, Ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες Ἔμπλειον μέλιτος, τὸ ῥά οἱ προφερέστερον ἦεν. Rursum Anacreon, Ὠνοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον, Τρικύαθον κελέβην ἔχουσα. Dionys. autem λεπτὸς, κελέβην scribit accipi ἐπὶ ὀρθοῦ ποτηρίου, οἷον προυσιάδος καὶ θηρικλείου. Hæc et alia Athen. Κελεύη, ap. Etym. [M. p. 502, 14] scriptum pro κελέβη, sed nescio quam recte [Vitiose] : dicit vero et ipse esse εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, ac derivatum παρὰ τὸ κάλον, quod significat τὸ ξύλον, et τὸ εἴβω, quod est ῥέω.

Κελεβρὰ, Hesychio λεπτὰ καὶ νεκρὰ κτήνη. [Hæc κενέβρεια dicuntur.]

[Κελεζηνὴ, χώρα τῶν Ἀρμενίων πλησίον Μελιτηνῆς ἣ παρ' ἡμῖν Κελτζηνὴ ὀνομάζεται, Suidas.]

[Κελέης. V. Κελέας.]

[Κέλεθρον. V. Κήλητρον.]

Κελεὶς [?], Hesych. ἀξίνη, Securis.

[Κελένδερις, εως, ἡ, Celenderis, oppidum Ciliciæ. Strabo 14, p. 670; 16, p. 760; Apollod. 3, 14, 3; Scymnus ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 19, 6. || Portus Trœzeniæ. Pausan. 2, 32, 9 : Τὸν πρὸς τῇ Κελενδέρει καλουμένῃ λιμένα.]

[Κελένδρυον. Hesychius : Κελένδρυνον (Κελένδρυον Schneid.), δρύϊνον, κελαιόν (corr. κελέων). Λέγεται δὲ καὶ μυσκέλενδρον. Καὶ τὸ μακρόν. Photius p. 154, 4 : Κελενδρύονα, κιχήσιππον (?)· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ.]

Κελέοντες, οἱ, auctore Pausania dicuntur οἱ ἱστόποδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηνοειδῆ τῶν ξύλων : auctore Æl. Dionysio, οἱ ἱστόποδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Eust. [p. 884, 15.] Sic Hesych. quoque κελέοντας esse dicit τοὺς ἱστόποδας καὶ τὰ ὀπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δοκοὺς, ἱστούς. Usus est hoc voc. Antiphon ἐν τῇ Πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ, dicens, Ἵνα τοὺς κελέοντας κατέπηξε. Proprie autem, inquit Harpocr., κελέοντες sunt οἱ ἱστόποδες, ut et ap. Aristoph. comicum : metaphorice autem hoc loco orator ita vocare videtur τὰ ὀρθὰ ξύλα. Itidem [Lex. rhet. p. 271, 17, et] Etym. κελέοντας proprie vocari annotat τοὺς ἱστόποδας, catachrnsticῶς autem τὰ καταπεπηγότα ξύλα, quæ etiam σταυροὶ nominantur. [Theocr. 18, 34 : Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων. Antonin. Lib. c. 10 : Ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα. « *Les* Κελέοντες, *synonyme d'*ἱστόποδες, *et même (selon l'Etymologique) de* βρίκελλοι, *ne peuvent être que les deux montans du métier, auxquels on attachait les bouts de la chaîne, suivant l'ancienne manière de tisser. Après la confection de la toile, on la descendait du métier, on la séparait des montans en coupant ces bouts,* ἔταμ' ἐκ κελεόντων. Coraes.] Ap. Polluc. [7, 36 et 10, 125] scriptum Κέλοντες. [Κελέοντες restitutum ex codd. || Numero sing. κελέοντος in gl. Photii s. v. Κελένδρυον allata.]

Κελεὸς, ὁ, Suida et Etym. auctore est ὄρνεον ταχύτατον, Avis pernicissima : a qua et κέλλειν dicitur τὸ ταχέως βαδίζειν. Meminit hujus avis Hesych. quoque : sed ap. eum scriptum est κελαιὸς, attamen contra seriem alphabeticam. Aristot. H. A. 9, 10, κελεὸν et λιβυὸν inter se esse πολεμίους tradit. Ubi Gaza interpr. Galgulum : qui tamen dicitur potius ἵκτερος et χαραδριός. Alibi κολεὸς et κολοιὸς pro ead. avi legi tradunt ap. Aristot. [H. A. 8, 3, ubi nunc κελεὸς restitutum], sed haud scio quam vere. Etym. et τὸν ἱστόποδα quosdam vocare κελεὸν ait, sed ἀστεϊζομένους. Alioquin et nom. propr. Herois [Eleusinii] est, teste Hesych. et Suida. [De eo v. Apollodor. 1, 5, 1, et Heynii annot. p. 26, 27; Pausan. 1, 14, 2; 2, 14, 3. Hom. H. in Cer. 146 : Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. Vocat. Κελεὲ ap. Aristoph. Ach. 55.]

[Κέλερις inter barytona in ερις est ap. Arcad. p. 34, 10. Corrigendum videtur Κελένδερις. G. Dind.]

[Κελέστης. V. Κηλέστης.]

[Κελεστικὸς (?), ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Κέλετρον. V. Κήλητρον.]

[Κελεύη scriptura vitiosa pro κελέβη, quod v.]

[Κελεύθεια, ἡ.] Κελευθεῖαι [Κελεύθειαι : cujus accusativum Κελευθείας posuit Hes.] ap. Hesych. αἱ ἐνόδιοι δαίμονες, Deæ quæ in viis statuuntur, Viarum monstratrices, Viatorum custodes. [Pausan. 3, 12, 4 : Τοῦ δὲ τῶν Βιδιαίων ἀρχείου πέραν ἐστὶν Ἀθηνᾶς ἱερόν· Ὀδυσσεὺς δὲ ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα λέγεται, καὶ ὀνομάσαι Κελεύθειαν, τοὺς Πηνελόπης μνηστῆρας τῷ δρόμῳ νικήσας. Ἱδρύσατο δὲ τῆς Κελευθείας ἱερὰ ἀριθμῷ τρία, διεστηκότα ἀπ' ἀλλήλων.]

Κελευθείω, Viam carpo, ὁδεύω, Hesych. [Qui participium posuit Κελευθείοντες, in codice κελευθίοντες scriptum, quod κελευθιόωντες esse potest.]

Κελευθήτης, ὁ, Viator, i. q. κελευθοπόρος. Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 120] : Προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδὸς, i. e. ὁδοιπόροις, Suid.

Κελευθιάω, Iter facere cupio. [Hesych. : Κελευθιόων, πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν.]

[Κελευθοποιὸς, ὁ, ἡ, Viam faciens, s. sternens. Æsch. Eum. 12 : Κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου.]

Κελευθοπόρος, ὁ, ἡ, Viator, Qui iter conficit; viam it, Virg.; carpit, conficit. Epigr. [Anth. Pal. 7, 337.] In prosa dicitur ὁδοιπόρος.

Κέλευθος, ἡ, Via : nec tantum de terrestri via dicitur, sed et ea, qua per mare itur, aut etiam per aerem. Hom. Od. Δ, [389] : Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου· Il. A, [483], Od. B, [429] : Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον· Od. N, [83] : Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον· Il. Γ, [406] : Θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. Soph. Aj. [877] : Τὴν ἀφ' ἡλίου βο-

λῶν κέλευθον, Viam a solis ortu. Πλατεῖα κ. Bacchyl. ap. Plut. Numa [c. 4]. Μακραὶ κέλευθοι, Apoll. [Rh. 1, 545. Æsch. Prom. 284 : Δολιχῆς τέρμα κελεύθου· Pers. 567 : Θρῄκης ἂμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους. Soph. OEd. C. 1592 : Ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ· 164 : Πολλὰ κέλευθος ἐρατύει. Eur. Or. 1003 : Τὰν πρὸς ἕσπερον κέλευθον οὐρανοῦ. Ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Soph. Tr. 131. De incessu Eur. Rhes. 212 : Τετράπουν μιμήσομαι λύκου κέλευθον· Tro. 888 : Δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου. De itinere Æsch. Pers. 758 : Τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον. Improprie Eur. Herc. F. 433 : Βίου κέλευθον ἄθεον. Æsch. Choeph. 350 : Τέκνων τε κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶνα κτίσας. De consuetudine venerea Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 275 : Κελεύθου ἥμισυ Κυπριδίης ἥνυον ἀσπασίως. De ratione carminum componendorum Simias Securi v. 7 : Ἐς Ὁμήρειον ἔβα κέλευθον.] Per metaplasmum autem plurali numero dicitur Κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σταθμὰ pro σταθμοὶ, et ζυγὰ pro ζυγοί : ut Hom. Od. Γ, [71] : Πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Et [177] : Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· Il. Ξ, [17] : Αιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Derivant gramm. a κέλλω, τὸ τρέχω, βαδίζω : nonnulli tamen ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ. [Eur. Iph. T. 891 : Μακρὰ κέλευθα· Hel. 350 : Ἐς κέλευθά τ' ἀστέρων.]

[Κελεύθρα (?), ἡ. Hesych. : Κελεύθρας, κελεύσεως.]

[Κέλευθρον, τό. HSt. s. v. Κέλευθος :] Pro eod. dicitur et Κέλευθρον, ut quidam tradunt, VV. LL.

[Κελεύθωμαι. V. Κλεύθωμαι.]

[Κέλευμα. V. Κέλευσμα.]

[Κελεύσιμος lectio vitiosa ap. Eur. Heracl. 765, et ap. schol. Soph. OEd. C. 1119, ex interpolatione editoris Romani.]

[Κελευσιόω. V. Κελευτιάω.]

[Κέλευσις, εως, ἡ, i. q. κέλευθος. Etymologiæ caussa fictum a grammatico. V. Κεύθω.]

Κέλευσις, εως, ἡ, Jussus actio ipsa jubendi; Exhortatio. VV. LL. sine exempl. [Hesych. : Κελημοσύναις, κελεύσεσιν. Plut. Mor. p. 32, C : Ἐν ταῖς πρὸς τὰς μάχας κελεύσεσιν. «Const. Manass. Chron. p. 3, C.» Jacobs.]

Κέλευσμα, τὸ, [Perpetua fere codicum fluctuatio est inter hanc scripturam et Κέλευμα, quod in Gl. exp. Jussio, Jussus. De utraque v. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 323], Jussum, Mandatum. [Herodot. 4, 141 : Ἐπακούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι. Æsch. Eum. 226 : Λοξίου κελεύσμασιν ἥκω. Soph. Ant. 1219 : Ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν. Eur. Iph. T. 1483 : Ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται.] Θεοῦ κέλευσμα [μαντόσυνον] Eur. [Andr. 1030. Plato Phædr. p. 252, D : Κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται.] Et ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, perinde ac si dicas ἐκ μιᾶς παραγγέλσεως. [Eubulus ap. schol. Aristoph. Pl. 1030 : Καχάζετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν ἀπὸ κελεύσματος. Sophron ap. Athen. 3, p. 87, A : Αἴ γα μὰν κόγχαι ὥσπερ αἱ κ' ἐξ ἑνὸς κελεύματος κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι, quo loco utitur Etym. M. s. v. Κέλευμα p. 502, 19. Thucyd. 2, 92 : Ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβοήσαντες. Diodor. 3, 15 : Τὸ πλῆθος ἀθροίζεται καθάπερ ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος. LXX Proverb. 24, 27 : Ἀβασίλευτόν ἐστιν ἡ ἀκρὶς καὶ στρατεύει ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος εὐτάκτως.] Item Hortamentum, Quod hortandi causa dicitur. Sed usus obtinuit ut ad Hortamentum quod remigibus datur, verbale istud restringeretur, i. e. Celeusma, ut Lat. quoque loquuntur. [Ἐκ κελεύσματος Æsch. Pers. 397, Eur. Iph. T. 1405. De adhortatione canum Xenoph. Cyneg. 6, 20 : Πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύμασιν ... ἐπικελεύειν τόδε, εὖ κύνες, εὖ ὦ κύνες.] Solebat autem cani remigibus celeusma, ut Bud. e Pædiano annotat, interdum per symphoniacos pueros, et per assam vocem, i. e. ore prolatam : interdum per citharam, ut in Argo navi. Affertur autem et Celeuma sine *s*, e Martiali [3, 67], sed ea vitio librarii ibi, sicut et alibi omissa videri possit. At in Eur. Hec. [922] : Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας, τόδ', ὦ παῖδες Ἑλλάνων κτλ., sequente verbo ἥξετε : in hoc inquam l. schol. κέλευσμα exp. nomine generali βοή : itidemque in quodam vet. Cod., qui apud me est, explicatur nomine κραυγή : et Erasm. quoque Latine reddidit Clamor, ita vertens illum l., Et oppidum occupat tumultus, Phrygumque talis urbe clamor sonat etc. [Æsch. Choeph. 751 : Νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων. ‖ Hesych. : Κελεύματα, παιδιᾶς εἶδος· ἢ ἀγάλματα. Galen. vol. 2, p. 11, a Weigelio cit. : Αὕτη (Phryne) ποτ' ἐν συμποσίῳ παιδιᾶς τοιαύτης γενομένης, ὡς ἕκαστον ἐν μέρει προστάξαι τοῖς συμπόταις ἃ βούλοιτο.]

[Κελευσματικῶς, Imperative. Eustath. p. 1080, 63.]

[Κελευσμὸς, ὁ, Jussum, Mandatum, Hortamentum. Eur. Iph. A. 1130 : Οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ· Cycl. 649 : Κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς· Suppl. 701 : Παρηγγύων κελευσμὸν ἀλλήλοισι.]

Κελευσμοσύνη, Jussum, Mandatum, Herodot. [1, 157.]

[Κέλευσος, ὁ, Celeusus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 10.]

[Κελευστάνωρ, ορος, ὁ, Celeustanor, Herculis ex Laothoe filius. Apollodor. 2, 7, 8.]

[Κελευστὴς, ὁ, HSt. post verba s. Κέλευσμα posita :] Sic Κελευστὴς ad Eum restringitur, qui celeusma illud canit : quum alioqui sonet Jussor, s. Qui jubet, et Hortator. Sed ap. Plautum nomen Hortator signif. hanc peculiariter itidem habet alicubi. Thuc. 2, [84] : Βοῇ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν παραγγελλομένων οὔτε τῶν κελευστῶν. Xen. Hell. 5, [1, 8] : Λίθων τε ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων. Plut. [Mor. p. 812, C] : Χρῶνται δὲ καὶ ναύταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κελευσταῖς· Themist. [c. 19] : Εἰς ναύτας καὶ κελευστὰς καὶ κυβερνήτας τῆς δυνάμεως ἀφικομένης. [Eodem sensu Eur. Hel. 1612, Aristoph. Ach. 553, Plato Alcib. 1 p. 125, C, Xenoph. OEc. 21, 3, Polyb. 1, 21, 4. Suidas s. v. Κελευστής : Οἱ κελευσταὶ καθ' ἑκάστην ναῦν τὸ ἐνδόσιμον τοῖς ἐρέταις ἐνέδοσαν. De præconibus Diodor. 20, 50 : Εὐχὰς τοῖς θεοῖς ἐποιοῦντο, καθάπερ ἦν ἔθος, διὰ τῶν κελευστῶν. Schol. Aristoph. Av. 1273 : Οἱονεὶ σιωπὴν κήρυξον· οἱ γὰρ κελευσταὶ (κελευταὶ codd. Rav. et Ven.) πολλάκις σιωπὴν παραγγέλλειν εἰώθασι, σιώπα λέγοντες.]

[Κελευστιάω. V. Κελευτιάω.]

Κελευστικὸς, ὴ, ὸν, Hortatorius, Hortamenti vim habens. [Κελευστικὴ, ἡ, Ars hortandi s. moderandi. Plato Polit. p. 260, D : Εἰς ταυτὸν μίξωμεν βασιλικὴν... κελευστικῇ;] Dicitur etiam τὸ κελευστικὸν substantive. Synes. : Καὶ ἡ μάστιξ πυκνὴ καὶ ἡ βοὴ τὸ κ. ἦχει, ubi quidam interpr. Clamor cum cohortatione sonabat. Sic tamen appellatur et Hortamentum aurigæ, a Plat. Phædro, Κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται· vel, ut ap. Heracl. Pont. legitur, Κελεύσματι καὶ λόγῳ μόνῳ ἡνιοχεῖται. [Plut. Mor. p. 72, D : Τοῦ ψόγου το τραχὺ καὶ κελευστικόν. ‖ Adverb. Κελευστικῶς. K. ἔχειν Hesych. s. v. Κελευστιόων.]

[Κελευστὸς, ὴ, ὸν, Jussus. Οὐ κ. Lucian. Vit. auct. c. 8.]

[Κέλευστρα (?) ἢ κελεύστα (?) ἄμαξα ἡμιονικὴ, Hesych.]

[Κελεύστωρ, ορος, ὁ, Jussor, Adhortator. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 47, 4 : Κελεύστωρ διαφέρει τοῦ κελευστής· ὁ μὲν γὰρ κελευστής ἐστιν ὁ ἐν νηὶ κελεύων τοῖς ἐρέταις τι, ὁ δὲ κελεύστωρ ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμῶν.]

[Κελευτής. V. Κελευστής.]

Κελευτιάω, Hortor : poeticum est, et metri causa ei adempta est litera σ : debuerat enim dici κελευστιάω. [Litera σ servata ap. Hesych. : Κελευστιόων, κελευστικῶς ἔχων. Etym. M. p. 502, 18 : Κελευτιόω ... ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ σῖγμα κελευσιόω. Qui κελευστιόω vel scripserunt vel scribere debuerunt. G. D.] Hom. Il. N, 125 : Ὣς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιούς· ubi annotat Eust. κελευτιόων dici ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς. [M, 265 : Αἴαντε κελευτιόωντε.]

[Κελεύτωρ, ορος, ὁ, Celeutor, Agrii filius. Apollodor. 1, 8, 6.]

Κελεύω, Jubeo, Impero. Hom. Il. B, [11] : Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς· et [28] : Θωρῆξαί σε κέλευσε. Alicubi copulat cum ἐπιτέλλομαι : Il. T, [192] : Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Herodot. 1, [24] : Ἀλλὰ κελεύειν τοὺς πορθμέας ἢ αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν κτλ., i. e., Gellio interpr., Sed imperavisse ut jam statim etc. [Æsch. Prom. 1066 : Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν, Et alii quivis.] Xen. [Mem. 2, 10, 5] : Κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. Plato De rep. 1 init. : Ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι· ubi observa ἐκέλευσε κελεῦσαι. Invenitur et κελεύω σοι ποιεῖν ap. Plut. pro Jubeo : sic Hom. Il. Π, [727] : Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. [Diodor. 19, 17 : Ξενοφίλῳ ἐκέλευσαν μήτε

τῶν χρημάτων δοῦναί τι ... Appian. Mithr. 65 : Τὴν βουλὴν αὐτῷ κελεύειν φείδεσθαι τοῦ βασιλέως. Sic cod. Aug. Vulgo αὐτόν. Contra ap. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 9, Κέλευσον τὸν Σάκαν καὶ ἐμοὶ δοῦναι τὸ ἔκπωμα e libris optimis restitutum pro τῷ Σάκᾳ.] Sed et pro Hortor, cum ead. constr., ex eod. poeta habebis paulo post. Sæpe autem relinquitur subaudiendus infin., ut Hesiod. [Op. 314] : Μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω· sub. μελετᾷν. [Æsch. Choeph. 105 : Λέξω, κελεύεις γάρ.] Itidem vero in soluta oratione frequenter. Κελεύομαι [De perfecto κεκέλευσμαι et κεκέλευμαι v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 323], Jubeor, Mihi jubetur, imperatur : unde κελευσθείς, Jussus. Xen. [OEc. 17, 2] : Κελεύομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Plutarch. Lycurgo : Κελευόμενοι ᾄδειν. Interdum etiam ponitur κελεύομαι non junctum cum infin., neque addito, neque etiam quem necesse sit subaudiri : Thuc. 1, [145] : Καὶ τὸ ξύμπαν, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, Et in summa se nihil facturos imperio coactos : quo e l. imperitissime annotatur in VV. LL. Thuc. κελεύω junxisse cum fut. infin., sc. cum ποιήσειν. [Plato Leg. 4, p. 709, D : Κελευόμενοι τὴν αὑτῶν εὐχὴν εἰπεῖν.] Itidem vero res aliqua dicitur κελεύεσθαι : unde τὸ κελευόμενον ποιεῖν, πράττειν, Xen. Cyrop. 4, [1, 2] : Καὶ ἀφεὶς δ' ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. Dicitur etiam τὸ κελευόμενον, τὰ κελευόμενα ὑπό τινος. Plato Rep. 1, [p. 340, A], τὰ κελευόμενα ποιεῖν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων. [Dionys. A. R. 1, 84 : Τὴν ἀπόθεσιν τῶν βρεφῶν οὐχ ὡς ἐκελεύθη (usitatum est ἐκελεύσθη) τοῖς ὑπηρέταις γενομένην.] Sed generalius etiam τὸ κελευόμενον καὶ τὰ κελευόμενα ποιεῖν s. πράττειν, sicut et τὰ προσταττόμενα, dicitur Qui alicui obnoxius est, ita ut dicto audiens esse qualibet in re cogatur. Dem. Pro cor. : Ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον ποιῆσαι. Lat. itidem dicunt interdum Imperata facere, pro Imperio alicujus parere et obnoxium ei esse. || Hortor, Invito ad aliquid agendum. Hom. Il. B, [151] : Τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον Ἅπτεσθαι νηῶν· et [74] : Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω· Λ, [780] : Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι· Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον· ubi Eust. annotat κελεύων non esse vocem δεσποτικὴν, quæ Dominii signif. habeat; nam φιλικῶς, inquit, non autem ut dominus ἐκέλευεν ὁ Νέστωρ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ εἰς μάχην ἕπεσθαι : adeo ut κελεύων hoc in l. non aliud sit quam ἀξιῶν. Sic autem et verbum σημαίνω postea sumi. Addit idem poeta interdum et partic. Hortandi signif. habens, sequente itidem infinitivo : Od. Ψ, [264] : Δαιμονίη, τί τ' ἄρ αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. Sic H, [262] : Καὶ τότε δή με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι Ζηνὸς ἀπ' [ὑπ'] ἀγγελίης. Sed utitur sæpe verbo κελεύω Hom. pro Hortor, sine infin. etiam : dicens interdum κελεύω σε τοῦτο, interdum κελεύω σε, non addito accus. rei, nonnunquam et κελεύω σοι : quarum constructt. exx. subjiciam. Od. Θ, [153] : Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; nisi quis et hic subaudiendum esse infinit. suspicetur. Alicubi vero post κελεύω σε τοῦτο additur infin., quo velut exponitur quod sit illud τοῦτο : Il. Υ, [87] : Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι; At κελεύω σε sine accus. rei, et sine infin., rarum est. Invenitur tamen et de equis dictum ab eod. poeta, Il. Ω, [325] : Αὐτὰρ ὄπισθεν Ἵπποι, τοὺς δ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ. Potest tamen, et rectius forsan, accipi κέλευε per se, ut accus. regatur ab ἐφέπων, non ab eo; nam κελεύειν poni etiam sine casu, docebo paulo post. Sunt autem qui κέλευε vertant hic Urgebat. Contra vero frequens est κελεύω σοι, et quidem sæpe ap. Hom. de iis, qui ad fortiter certandum s. præliandum hortantur : Il. Ψ, [767] : Μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον· Π, [372] : Πάτροκλος δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων· Υ, [52] Mars Τρώεσσι κελεύων. Nonnunquam vero omittitur casus. Il. E, [529] : Ἀτρεΐδης δ' ἂν' ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ κτλ. Sic P, [356] : Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο πολλὰ κελεύων, Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει· his enim in Il. πολλὰ non est acc., sed adverbialiter ponitur. Et Il. Λ, [64] : Ὣς Ἕκτωρ ὀτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· ubi Eust. κελεύων exp. ὀτρύνων στρατηγικῶς τοὺς ὄπισθεν, οἷα οὐραγός. Hoc verbum κελεύω Hortandi et Suadendi signif. in soluta quoque oratione habet, et quidem frequentissime. Interdum vero est, Peto, Postulo. Thuc. 1, [143] : Καὶ εἰ ᾤμην πείσειν, ὑμᾶς αὐτοὺς ἂν ἐξελθόντας ἐκέλευον αὐτὰ δηῶσαι, Si putarem me persuasurum, hortarer ut vos ipsi, s. potius Auctor essem, Suaderem ut vos ipsi etc. Apud Eundem sæpe pro Peto, Postulo : 3, [7] : Κελευσάντων Ἀκαρνάνων τῶν Φορμίωνος τινὰ σφίσι πέμψαι. Ibid. : Κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic ap. Xen. Hell. 6, [5, 9] : Παύεσθαί τε ἐκέλευον, Petebant, potius quam Hortabantur : licet alioqui sæpe verbo Hortor reddatur, et reddi debeat. Alicubi vero vertitur etiam Censeo. Lysias : Ἐκέλευον συνδειπνεῖν, pro Censebam ut mecum cœnaret, et invitabam, Bud.; cui tamen in ista interpr. non assentior, quum multo aptius sit Hortabar ut mecum cœnaret, Petebam ab eo ut, etc. At in istis Dem. ll. [p. 45, 17] : Καὶ τροφὴν ταύτῃ πορίσαι κελεύω· et [p. 46, 10] : Καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω· et [p. 47, 2] : Τί οὖν κελεύω; τὰς προφάσεις ἀφελεῖν κτλ., in istis inquam ll. κελεύω reddi posse videtur Censeo, potius quam in illo Lysiæ : nisi quis malit Auctor sum, Suadeo. Affert autem Bud. et pro Permitto in hoc ejusd. Lysiæ l. [p. 93, 27] : Ἡ δὲ θεράπαινα τὸ μὲν πρῶτον ἔξαρνος ἦν, καὶ ποιεῖν ἐκέλευεν ὅ, τι βούλομαι. Quam certe interpr. dandam puto huic verbo et in isto Thuc. l., 3, [60] : Ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, Quum illi permisissent (λέγειν), Quum dicendi potestatem fecissent. Petierant enim ut sibi apud eos verba facere liceret. [Xenoph. Rep. Athen. 2, 18 : Κωμῳδεῖν δ' αὖ καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν δῆμον οὐκ ἐῶσιν ..., ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν εἴ τίς τινα βούλεται. Quocum L. Dindorfius comparavit script. De comœdia p. XII ed. Kust. : Τοῦ μὲν φανερῶς κωμῳδεῖν ἐκώλυσαν, ἐκέλευσαν δὲ κρύφα. Lysias p. 165, 34 : Πλείω σῖτον συμπρίασθαι πεντήκοντα φορμῶν, ὧν ὁ νόμος ἐξεῖναι κελεύει.] At vero novæ constr. hujus verbi exemplum ap. Dem. extat Philipp. 1, [p. 48, 14] : Πόθεν οὖν ὁ πόρος τῶν χρημάτων, ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω, γενήσεται; ubi χρημάτων, ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω, redditur Pecuniarum, quas a vobis requiro. Sunt et qui Exigo vertant, Quod si infin. pass. subaudiamus, aut etiam deesse (quod ego potius suspicor) dicamus, accipietur simpliciter pro ἀξιῶ : ut in illis ejusd. orationis ll. quos paulo ante protuli. Novus rursum est usus ap. Xen. Hell. 2, [3, 54] : Ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην· ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες κτλ., ubi redditur Vocavit : sed qui ita interpr., reposuisse videntur ἐκάλεσε : verum ne hoc quidem satis aptum huic loco esse, aliudque potius scripsisse Xen. arbitror. [Ib. § 20 : Κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα.] || Κελεύω, peculiarem Hortandi signif. habens (a qua sc. dicitur κέλευσμα, Celeusma nauticum), extat in hoc l., quem citat Athen. [12, p. 535, D] : Χρυσόγονος μὲν ηὔλει τὸ τριηρικὸν, ... Καλλιππίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε. Aristoph. autem et composito κατακελεύω hanc signif. tribuit.

[Κελεφία, ἡ, Lepra. Epiphan. Hæres. 55, 8. Περὶ κελεφίας agit medicus anonymus in cod. Paris. 945, fol. 68. Ap. Constantin. a Secretis Ms. lib. 7 extr. περὶ ἐλεφαντιάσεως, τουτέστι λώβης καὶ κελεφίας. Κελεφεία in legibus Cypriorum Mss. fol. 21. || Κελεφίασις, εως, ἡ, in cod. iatrico Ms. regio. (Theophan. Nonn. vol. 2, p. 216 : Ἐλέφας λέγεται ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν.) || Κελεφιάω, Lepra laboro. Ptochoprodromus. || Κελεφὸς, ὁ, Leprosus. Epiphan. Hæres. 66, 18 et 28; Apophthegmata Patrum in Agastione c. 26. Hæc et alia Ducang. || Κεφελὸς inter oxytona in ελος est ap. Arcad. p. 55, 10. Scribendum κελεφός. G. Dindorf.]

[Κελεχίζω (?). Hesych. : Χρεμετίζει, κελεχίζει ὡς ἵππος. Hemst.]

[Κελέων. V. Κελέοντες.]

Κελημοσύνη, ἡ, Jussum, Mandatum : κελημοσύναις, κελεύσεσι, Hesych. Fit autem inde unde et fut. κελήσομαι, sc. a them. Κελέομαι, alioqui inusitato. [Κελευσμοσύνη supra ex Herodoto attulimus.]

[Κελὴν (?) inter oxytona in ην ap. Arcad. p. 9, 2.]

Κέλης, ητος, ὁ, sub. ἵππος, Celes, Equus desultorius : ad differentiam Equi quadrigarii. [Plato Lys. p. 205, C : Τεθρίπποις τε καὶ κέλησι.] Unde frequenter ap. Pind., Ἱέρωνι Συρακουσίῳ (aut alii alicui), κέλητι,

Qui equo celete s. singulari victoriam adeptus fuerat : A ad differentiam eorum, qui ἅρματι aut ἀπήνῃ. Eustathio [p. 1038, 2 sqq.] est ἵππος ἄζυξ καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος, quem Sellarium dici annotat : quorum si duo copulentur, proprie ἅμιπποι ac Desultorii equi appellantur, s. ἄμφιπποι, de quibus supra. Hom. Od. E, [370] : Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέλεθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Synes. Ep. 40, de equo, quem dono mittit amico : Οὐ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλόν ἐστι, κυνηγέτης ἢ κέλης, ἐναγώνιος ἢ πομπεὺς ἢ πολεμιστήριος. Diog. L. p. 428 : Ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Pausan. 2 Eliac. [6, 14, 1] : Ἀνελόμενος κέλητι ἵππῳ στέφανον. [Ib. 13, 6 : Ἐπὶ κέλητι ἵππῳ νῖκαι. Κέλητες ἵπποι ib. 12, 1. Κέλητα ἵππον 5, 8, 8.] Frequenter etiam non additur ἵππος, sed subaudiendum relinquitur : Plut. [Mor. p. 587, D] : Τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα. Et Herodot. [7, 86] : Ἥλαυνον κέλητας καὶ ἅρματα, Equos desultorios et currus. Hos centauri primum commonstrarunt, quum antea curribus tantum uterentur, ut docet Palæphatus. || Κέλητες dicuntur etiam Ipsi desultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine B utuntur, sed equo uno insident : cujusmodi certamen hodie quoque in nonnullis locis celebratur. Bud. Suet. in Cæs. : Quadrigas bigasque et equos desultorios agitarunt nobilissimi juvenes. Plin. 34, [5, 10] de statuis equestribus : Græci κέλητας tantum dicabant in sacris victores : postea vero et qui bigis vel quadrigis vicissent : unde et nostri currus nati in his, qui triumphassent. Eosdem celetas interdum Plin. κελητίζοντας vocat participio Græco. Hæc Bud. in Pand. Sic ap. Eust. [p. 1539, 21] : Κέλητι ἱππότῃ παρεικάζει τὸν μιᾷ σανίδι ἐν θαλάσσῃ ἐποχούμενον. Sed eam signif. non esse propriam idem Eust. indicat [p. 1038, 8] : Κέλης κυρίως οὐχ ὁ ἐπιβάτης, ἀλλὰ ἵππος· ὅθεν καὶ κέλητι νικᾷν τινὲς ἐν ἀέθλοις ἐλέγοντο. Hesych. quoque annotat dici tam Equitem ipsum, quam Equum desultorium. [Utrovis significatu accipi potest ap. Aristoph. Pac. 900 : Ἱπποδρομίαν ἄξετε, ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ.] || Parvum et angustum navigium, schol. Thuc. [4, 9. Phot. p. 154, 10 : Κέλης, τὸ λῃστρικὸν πλοῖον· ἢ ἄστρωτος ἵππος] : ducta metaph. ab C equo celete, qui sicut ab unico sessore agitatur, ita et hoc navigium uno remo et non binis aut ternis per sedilia agitur, quum tamen plures remiges habeat, Bayf., cui inter actuaria ponendum videtur. Gell. 10, 25 : Hippagines, cercuri, celoces, vel, ut Græci dicunt, κέλητες. [Herodot. 8, 94 : Τοὺς ἀπὸ τοῦ κέλητος. Aristoph. Lys. 60.] Thuc. 4, [9] : Ἐκ λῃστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου καὶ κέλητος. Polyb. 5, [94, 8] : Ἔλαβε δὲ καὶ κέλητα περὶ τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν ὁμοῦ τῷ πληρώματι, Cepit et celocem secundum Rhium Ætolicum simul cum sociis navalibus. Rursum Thucyd. [8, 38] : Παραδοὺς Ἀστυόχῳ τὰς ναῦς, ἀποπλέων ἐν κέλητι ἀφανίζεται, Traditis Astyocho navibus, remeans in celoce extinguitur. Xen. Hell. 1, [6, 26] : Τῷ δ' Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, Eteonico omnia, quæ in prælio contigerant, per exploratoriam celocem nuntiata sunt, Bayf. Sed et ap. Eust. [p. 1539, 23] quidam dicit κέλητας πεντασκάλμους, Celoces quæ quinque haberent scalmos. Bayfius hæc navigia eadem esse putat, quæ μονήρη, D et pluribus quidem remis agi, sed unico tantum per transtra et sedilia remo, et non binis aut ternis aut etiam pluribus. Idem dimin. voce κελήτιον dicitur. || Comicis Pudendum muliebre, Eust. [p. 1539, 34.] Quod vero ad etymon attinet, Eust. derivat a κέλλω, τὸ βαδίζω, s. τρέχω : alibi autem a κελέω.

[Κελητιάω. V. Κελητίζω.]

Κελητίζω, Celete equo vehor, Equum desultorium agito. Hom. Il. O, [679] : Ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς, Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους, Σεύας ἐκ πεδίοιο, μέγα ποτὶ ἄστυ διώκει. Et ap. Aristoph. Vesp. [501] : Ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, Ἥρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα, Quum jubebam equum celetem agitare. [Ubi sensu obsceno dictum est, ut in Thesm. 153 : Οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς; et ap. Machonem] Athen. [13, p. 577, D.] Idem est et Κελητιάω, si Hesychio credimus [κελητιᾶν per κελητίζειν et ἱππεύειν interpretato. Idem Κελεθίζειν, τοῖς ἵπποις ἐπιβαίνειν.]

Κελήτιον, τὸ, Parva celox, a κέλης significante Celocem, de quo paulo ante. Thuc. 4, [120] : Τριήρει μὲν φιλίᾳ προπλεούσῃ, αὐτὸς δὲ ἐν κελητίῳ ἄπωθεν ἑφεπόμενος· quod ipsum κέλητα ibid. appellat. Synes. Ep. 4 [p. 167, A] : Καὶ τέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κελητίου δισκάλμου· ὅπερ ἐξάψας τοῦ πλοίου, μεταχειρίζεται τὸ πηδάλιον, In celoce duos habente scalmos. Appian. B. C. 2, [56] dicit etiam κελήτιον ὀξὺ, Celocem celerem.

[Κελητιστὴς, ὁ, Desultor, Gl.]

[Κελκαία, ἡ, cognomen Dianæ, de quo Villoiss. Anecd. vol. 2, p. 162 : « Notandum in marmore Naniano ap. Paciaud. (Marm. Peloponnes. Rom. 1761, ap. Bœckh. vol. 2, p. 47) reperiri nomen Dianæ Κελκαίας, quod docte illustrat Paciaudius, vere observans p. 19 apud Arrian. Exp. Al. 7, 19, 3, ex codd. restituendum esse Ἀρτέμιδος τῆς Κελκαίας τὸ ἔδος pro vulgato Κερκαίας, quod ab urbis Κερκάδος nomine derivabat Palmerius, ab Suida commemoratæ s. v. Ἀκουσίλαος, cui ipsi quoque Κελκάδος restituendum est. » Suidæ illud Κερκάδος nihil commune habere videtur cum Dianæ cognomine. G. Dind.]

[Κελκέας, ὁ, Celceas, nomen loci, de quo Eustath. p. 1675, 35 : Οἱ δὲ παλαιοὶ καί τινων τοπικῶν ὀνομάτων βαρβαροφώνους δούπους ἱστοροῦσι, Βουνίμαν λέγοντές τινα ἢ Κελκέαν, ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς τὸν Ποσειδῶνα ἐτίμησε.]

[Κέλκος. V. Κέλμις.]

[Κελλάριον, τὸ, Cellarium, Cella. Regulæ de prosod. p. 440 ed. Herm. : Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, ἱππάριον, φελάριον. Ἡ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τοῦ αριον ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον. V. de hoc ceterisque hujus stirpis vocabulis Ducangium s. v. Κέλλα.]

[Κελλὰς, μονόφθαλμος, Hesych. Idem Κέμων per ἑτερόφθαλμος explicat.]

Κέλλικας Hesych. esse dicit δημότας, Plebeios.

[Κέλλιον ὄρος, τὸ, Mons Cœlius. Strabo 5, p. 234.]

[Κελλίων (?), ἡ τῶν ὅλων φύσις, Hesych.]

Κελλὸν, Hesych. affert pro στρεβλὸν, πλάγιον, Tortum, Obliquum. Et Κελλῶσαι pro πλαγιάσαι, Obliquare. Infra [recte] per υ.

Κέλλω, σω, [Duæ sunt hujus verbi formæ Κέλλω et Ὀκέλλω. De disyllaba solus usitatus aoristus est Ἔκελσα et futurum Κέλσω, de trisyllaba præsens, imperfectum et aoristus, Ὀκέλλω Ὤκελλον Ὤκειλα. Hesych. : Κελλεῖν (κέλλειν Musur.), τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ναῦν· καὶ ἐξοκέλλειν (ἐξωκείλλειν cod.). Κέλλειν propter etymologiam v. κέλευθος ponit Photius p. 154, 6. G. D.] Appello, Appellor, Pervenio in portum, ἐλλιμενίζομαι. Hom. Od. I, [149] : Κελσάσῃσι δὲ νῆυσὶ καθείλομεν ἱστία, Navibus, quæ appulsæ erant. [K, 511 : Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι· I, 546 : Νῆα μὲν ... ἐκέλσαμεν.] Apoll. [Rh. 2, 1091] : Ἔνθάδε κέλσαι Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον. [Æsch. Eum. 10 : Κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους· Suppl. 15 : Φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον, κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν· 330 : Κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν. Soph. Tr. 804 : Πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις. Eur. Iph. A. 167 : Εὐρίπου διὰ χευμάτων κέλσασα· Rhes. 932 : Τροίας ἀπηύδων ἄστυ μὴ κέλσαι· 898 : Οἵαν ἔκελσας ὁδόν.] At metaph. ap. Eur. Hec. [1048] Polymestor orbatus oculis dicit, Ὦ μοι ἐγὼ, πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω; Quo appellam? Quo me convertam? Pro quo Idem [1070] : Πᾶ στῶ; πᾶ κάμψω; πᾶ βῶ; [Hipp. 140 : Κρυπτῷ πένθει θαγάτου θέλουσαν κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.] || Eust. [p. 1235, 56] exp. etiam Moveo, κινῶ, derivante inde δίκελλα et μάκελλα. || Etymologistæ autem [M. p. 565, 48] est etiam Celeriter curro, ταχέως τρέχω : unde deducit κέλης. [Seqq. ex Indice.] Κέλσα, Appuli; Ionice et poet. pro ἔκελσα, unde et infin. κέλσαι, Appellere, et particip. κέλσας.

[Κελμάς. V. Κερμάς.]

[Κέλμης, ητος, ὁ, Celmes. Joseph. Genes. p. 60, D : Ἐρεχθέως καὶ Κέλμητος καθ' ἱππασίαν τεχνημονέστερος.]

Κέλμις, ὁ, Hesychio παῖς ἢ λήκυθος [Codex Κελμὶς ... λύκιθον], et nomen unius e Dactylis Idæis [quem memorant marmor Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 300, 22, Strabo 10, p. 473, Clem. Al. p. 362, et ex Sophoclis fabula perdita (fr. 335) Zenobius Proverb. 4, 80. Cum priore interpretatione Suidæ gl. collata est, Κέλκοις, συάγροις· καὶ ὁ παῖς, qua carent quattuor

codices Gaisfordi. Κέλκοις, συνάγροις, e Lexico ms. Havniensi attulit Osannus.]

Κελὸς, affertur pro Niger, μέλας : qui et κελαινός.

[Κέλσος, ὁ, Celsus, nomen proprium Latinum apud Lucian. Alex. c. 1, 21, 61, aliosque.]

[Κέλται, s. Κελτοὶ, οἱ, Celtæ. Utraque nominis forma utuntur Strabo 3, p. 176, 177, 155, 158, etc., aliique geographi historiarumque scriptores. Κελτοὺς τοὺς ὑπὲρ Ἰβηρίας Aristot. De generat. anim. 2, 8. Κελτὸν Ἄρηα Callim. H. in Del. 173. Κένται ex dialecto dictum pro Κέλται, ut φίντατος pro φίλτατος, annotavit Etym. M. p. 503, 49. ||] Κελτικὸς, ἡ, ὸν, Celticus, s. Gallicus. [Κελτικὸς στόλος ap. Strab. 3, p. 162. Κελτικοὶ κόλποι, p. 137. Κελτικὴ, ἡ, Terra Celtarum, ap. Aristot. H. A. 8, 28, et ap. Strab. l. 3 locis plurimis. Κελτικαὶ κύνες Pollux 5, 37. Κελτικὴ μάχαιρα 1, 149.] Nam Κελτοὶ dicuntur [ab Hesychio] ἔθνος ἕτερον [?] Γαλατῶν, a Celto filio Herculis. [Etym. M. p. 502, 46 : Κελτὼ, Πρετάνου θυγάτηρ, ἐρασθεῖσα Ἡρακλέους παρεκάλει αὐτὸν αὐτῇ μιγῆναι ... καὶ ἐγεννήθη Κελτὸς, ἀφ' οὗ Κελτοὶ ἔθνος. De matre Celti dissentit grammaticus, cujus verba sequuntur : Κελτικὴ ἀπὸ τοῦ Κελτοῦ, υἱοῦ Ἡρακλέους καὶ Στερόπης τῆς Ἄτλαντος θυγατέρος. Eadem fere leguntur apud Dionys. Hal. in Excerptis ab Maio editis Collect. Vat. vol. 2, p. 487, additis duabus aliis de origine nominis opinionibus : Οἱ δὲ ποταμὸν εἶναί τινα λέγουσι Κελτὸν ἐκ τῆς Ηυρρήνης (scr. Πυρήνης) ἀναδιδόμενον, ἀφ' οὗ πρῶτον μὲν τὴν σύνεγγυς, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄλλην χώραν σὺν χρόνῳ κληθῆναι Κελτικήν· φασὶ δὲ καί τινες ὅτι τοῖς πρώτοις Ἕλλησιν εἰς τήνδε τὴν γῆν περαιουμένοις αἱ νῆες ἀνέμῳ βιαίῳ φερόμεναι κατὰ τὸν κόλπον ἔκελσαν τὸν Γαλατικὸν, οἱ δὲ ἄνδρες ἐπειδὴ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐλάβοντο, Κελσικὴν ἀπὸ τοῦ συμβάντος αὐτοῖς πάθους τὴν χώραν ἐκάλεσαν, ἣν ἑνὸς ἀλλαγῇ γράμματος οἱ μεταγενέστεροι Κελτικὴν ὠνόμασαν. Etymologia inepta. G. D. || Κελτὶς, ίδος, ἡ, i. q. Κελτική. Philodem. Anth. Pal. 10, 21 : Τὸν χιόσι ψυχὴν Κελτίσι νιφόμενον. || Κελτιστὶ, Celtice. Lucian. Alex. c. 51 : Εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ ἢ Κελτιστί.] Ejusdem gentis populi sunt Κελτίβηρες et Κελτώριοι. [Κελτορίων lectio vitiosa ap. Plut. V. Camilli c. 16, ubi alii alia conjecerunt.]

[Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberes, gens Hispanica, apud Strab. 3, p. 142 seqq., aliosque. || Κελτιβηρία, ἡ, ib. p. 148, 162. || Κελτιβηρικὸς, ἡ, όν. Κ. πόλεμος p. 162.]

[Κελτογαλατία, ἡ, Celtogallia. Procl. Paraphr. Ptolem. 2, 3, p. 87. Struv. Marcian. p. 38; 46, 57, aliique geographi.]

[Κελτολίγυες, οἱ, Galloligures. Strabo 4, p. 203.]

[Κελτοσκύθαι, οἱ, Celtoscythæ. Strabo 1, p. 33; 11, p. 507.]

[Κέλτρος, ὁ. Sic Ister, e Celticis montibus ortus, vocatur ab Lycophr. 189 : Κέλτρου πρὸς ἐκβολαῖσι λιμναίων ποτῶν. Scriptura suspecta. Pauci neque optimi libri Κέλτου. Λέκτρου var. lect. in cod. Paris. B.]

[Κελτὼ, οῦς, ἡ. V. Κέλται.]

Κελύφανον, τὸ, i. q. κέλυφος s. κελύφη, Cortex : vel Integumentum, Involucrum. [Hesych. : Κελύφανα, λεπίσματα (τῶν τραγημάτων addit Photius p. 154, 12). Ammon. p. 81 : Κελύφανον ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων λέγεται. Lucian. V. H. 2, 38 : Τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς (Caryonautis) κελύφανα, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα. Corrige κελύφανα ἡμίτομα, καρύων κεκενωμένα. Valck. Lycophr. 89 : Κελυφάνῳ ... ὠστρακωμένην· ubi schol. : Τῷ ὑμένι τοῦ ᾠοῦ περιβεβλημένην. ῡ]

Κελῡφᾰνώδης, Putaminosus, Corticosus. Theophr. C. Pl. 1, 7, [2] de seminibus : Ἃ γὰρ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφανώδη πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων, i. e. Accedere ad naturam τῶν κελυφάνων, τοῖς κελύφεσιν esse similia. [Schol. Arati 923.]

[Κελύφη. Κελύφιον, τό. V. Κέλυφος.]

Κέλῡφος, τὸ, Cortex, Putamen : ut, Τὸ περὶ τῇ βαλάνῳ κέλυφος, Diosc. l. 1, et κ. τοῦ καρύου, ibid. [§ 178.] Eod. libro, Ἐν κελύφει ῥοιᾶς, In mali Punici cortice, s. corio. Sic Theophr. C. Pl. 5, 21 : Τὰ τῶν κυάμων κελύφη, Fabarum putamina. [4, 12, 3 : Κεφαλὴ σχοίνου ἔχουσα κελύφη ὑπέρυθρα. Putamen ovi ap. Aristot. De generat. anim. 2, 6, p. 743, 17, Oppian. Cyn. 3, 503. Κέλυφος δερματικὸν Aristot. l. c. 2, 4. Figurate Aristoph. Vesp. 545 judices decrepitos ἀντωμοσιῶν κελύφη vocat.] Et Aristot. H. A. 9, [37] : Κελύφεα [κελύφια recte ex codd. restitutum] τῶν καρκίνων, Cortices s. Crustæ quibus cancri integuntur. [Ammon. p. 81 : Κέλυφος λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων. Κελύφη ὀστρέων Pollux 6, 51.] Dicitur et de Involucro et integumento oculorum, ut ἔλυτρον : in Epigr. [Antiphili Byz. Anth. Pal. 9, 242, 7] : Κέλυφος ἔκλεισαν. [Codex Pal. ἔκαυσαν, et intelligenda Cymba. Crinag. ib. 439 : Ἐρημαῖόν τε κέλυφος ὄμματος.] Synes. vero et Corpus humanum vocare ausus est γήϊον κέλυφος, Terrenum involucrum animæ : De insomn. : Πρὶν τὸ γήϊον ἀμφιέσασθαι κέλυφος. [|| Cymba. Antiphilus modo ab HSt. cit.] Quin et Κελύφη reperitur fem. gen. pro neutro κέλυφος. Theophr. H. Pl. 3, [8, 3] de fago et haliphlœo : Αἱ μὲν, πρὸς τῇ κελύφῃ, αἱ δὲ, πρὸς αὐτῇ τῇ σαρκί. [Recte τῷ κελύφει restitutum, qua forma constanter utitur Theophrastus. Ejusdem vitii vestigium superest ap. Etym. M. p. 87, 19, ubi τῇ καλύφῃ legitur. Recte τῷ κελύφει Orion p. 30, 21. G. Dind.]

[Κέλω.] Κέλομαι sunt qui a καλῶ deducendum putarint, præcedente κέκλομαι, itidem et κλέος, a quo κλήζω et κληδών.

Κέλω, Jubeo, Hortor. A Κέλω, inquit Eust. [p. 1659, 29] fit κελέω et κελεύω, sicut βουλεύω a βούλω. Nullum tamen usus activæ hujus vocis κέλω exemplum ab eo affertur, sicut nec a ceteris gramm., quod sciam : at Κέλομαι pass. [med.] in frequenti est quum apud alios poetas, tum apud Homerum usu : Il. Σ, [254] : Κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἄστυδε νῦν ἰέναι· Od. Ο, [16] : Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. Ab Eod. dicitur θυμὸς κέλεσθαι, item γαστήρ : P, [554] : Μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς Ἀμφὶ πόσει κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ. At Z, [133] de leone dixit : Κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Interdum κέλομαι cum ἄνωγα copulat : Γ, [317] : Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Et ut dicit ὀτρυνέουσα κελεύεις, Ψ, [264], et alibi κέλευσεν ἐποτρύνουσα, sic etiam ἐποτρύνουσα κελοίμην, Il. Ω, [297] : Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι. Invenitur et fut. κελήσομαι, Od. Κ, [296] : Ἥ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι [Aorist. ap. Epicharm. Athenæi 7, p. 282, D : Ἔλαβε κἠκελήσατο κατθέμεν. Pind. Ol. 13, 113 : Ἐνυπνίῳ πιθέσθαι κελήσατό μιν· Pyth. 4, 283, Isthm. 6, 54] : quod est tanquam a them. Κελέομαι, cujus activa vox κελέω (sicut dicitur μελήσω tanquam a μελέω), haud tamen ullum hujus activæ vocis exemplum affertur, sicut nec barytoni κέλω. Κέλεαι, Ion. pro κέλῃ, Jubes.

[Κέλωνες, οἱ, Celones, populi cujusdam Asiatici nomen ap. Diodor. 17, 110, ubi accusat. Κέλωνας.]

Κέλωρ, ωρος, ὁ, Hesychio υἱὸς, ἔγγονος, Filius, Gnatus, Nepos : ut et κέλωρ Ἀγαμέμνονος affertur pro Filius Agamemnonis. [Eur. Andr. 1033; Lycophr. 495, 797, 1374. Poll. 3, 19. Hinc Κελώριον (Κελλώριον codex) Hesychio παιδίον. Angl. Genitivus Κέλωρος ap. Lycophr. 73.] Ab eod. Hes. exp. etiam ἐκτομίας, γάλλος, σπάδων, Exectus, Spado. Etym. significare ait τὴν φωνὴν, Vocem : παρὰ τὸ κέλω, q. e. προστάσσω, vel παρὰ τὸ καλῶ, mutato α in ε. Sed et ab Hesych. exp. φωνὴ [qua signif. femininum cognatum cum κελαρύζω videtur Lobeckio Paralip. p. 220], afferente et verb. Κελωρύειν [Hoc Photius quoque p. 154, 14] pro κεκραγέναι, βοᾶν, Clamare, Vociferari : e quo particip. κελωρύσας, φωνήσας, βοήσας. [Hoc κελαρύζειν dicitur.]

Κέλως, putatur esse Ustivus, quum ap. Hesych. legamus Κέλωϊ, πυρὶ τῷ καυστικῷ : quod ap. Hom. κηλέῳ.

[Κεμαδοσσόος, ὁ, ἡ, Cervos agitans. Nonn. Dion. 5, 230 : Πόνον κεμαδόσσοον ἄγρης· 46, 147. Boiss.]

[Κεμαντὰ, καθαρὰ, εὐώδη, Hesych. Quæ aptæ explicationes sunt adjectivo κηώεντα. G. Dindorf.]

Κεμὰς, άδος, ἡ, Hinnulus cervi, vel Caprea, Dama : Hesychio enim teste κεμὰς est νεβρὸς ἐλάφου, vel, ut alii volunt, δορκάς. Hom. Il. Κ, [361] : Ἦ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. l. 5 fin., ex Herodico Babyl. : Τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος. [Κεμὰς Ælian. N. A. 14, 14. Κεμάδεσσι Callim. Dian. 112, Apoll. Rh. 3, 879.] Sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα, ut-

pote κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentem se committere sylvis. [Sic Phot. p. 154, 15, Etym. M. p. 503, 8. A μηκᾶσθαι κημὰς et κεμὰς per metathesin derivat Eustath. p. 812, 9.] Ap. Hesych. et gemino μ. [Hac forma utitur Quint. Sm. 1, 587; 6, 140, ad quem l. respicit Eustath. p. 812, 9. ||] Κεμφὰς Hesychio est ἔλαφος, Cerva. [Idem : Κελμὰς, θέρμη· ἢ νεῦρον (scr. νεβρὸς) ἐλάφου.]

[Κεμασῖννας, ἰχθύας, Hesych. Vitiose pro καμασῆνες, quod v.]

[Κέμμα, τό. Empedocles ap. Plut. Mor. p. 917, D : Κέμματα θηρείων μελέων μυκτῆρσιν ἐρευνῶν, ubi var. lect. κλέμματα, κείματα, σκέμματα. Angl. Fort. κεύθματα, Latebras. G. Dindorf.]

[Κεμμάς. V. Κεμάς.]

Κέμμερος, ὁ, Hesychio ἀχλὺς, ὁμίχλη, Caligo. [Etym. M. p. 513, 50, ubi de Κιμμερίοις s. Κεμμερίοις ap. Hom. Od. Λ, 14, agit : Ἔνιοι δὲ Κεμμερίους· κέμμερον γὰρ λέγουσι τὴν ὁμίχλην. || Κάμμερος, ἀχλὺς, Hesych.]

[Κέμμης, ὅριον, glossa suspecta Hesychii.]

[Κέμμις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, Hesych. Hæc Χέμμις ab Herodoto aliisque dicitur, quod v.]

Κέμμορ [?], Hesychio μέγα κῆτος, Magnum cetus.

[Κεμπός. V. Κέπφος.]

[Κέμυρος; ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Κεμφάς. V. Κεμάς.]

[Κέμφος. V. Κέπφος.]

Κέμων, Hesychio ἑτερόφθαλμος, Altero captus oculo. [Conf. Κελλάς.]

Κὲν pro κὲ dicitur sequente vocali. V. Κέ [s. v. Ἄν].

[Κεναγγὴς, ὁ, ἡ, Vasa evacuans (i. e. Commeatum absumens). Ἁπλοίᾳ κεναγγεῖ Æsch. Ag. 196.]

Κεναγγία, ας, ἡ, Vasorum vacuitas et inanitas. Pollux 6, [31] loquens περὶ τοῦ πεινῆν καὶ διψῆν, scripsit, Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκε. [Antiatt. Bekk. p. 104 : Κεναγγίαν, τὴν πεῖναν. Πλάτων Συμμαχίᾳ.] Ξενοφῶν δὲ βούλιμον· καὶ Ἀριστοτέλης [libri quidam Ἀριστοφάνης] δὲ, Τὸν Πειραιέα μὴ κεναγγίαν [κεναγγείαν vulgo] ἄγειν. Ap. Eust. de calicibus in mensa exhaustis.

[Κενανδρία, ἡ, Absentia s. Inopia virorum. Æsch. Pers. 736 : Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.]

Κένανδρος, Suidæ κενὸς ἀνὴρ, Vir vanus et futilis. [Suidas ex Photio : Κένανδρον, κενὸν ἄνδρα. Recte Gaisf. κενὸν ἀνδρῶν. Vulgatum Lobeck. ad Phryn. p. 602 defendit glossa Hesychii, Μεγάλανδροι, μεγάλοι ἄνδρες.] Alioqui et adj. ὁ, ἡ, Viris vacuus. [Κένανδρος πόλις et κ. χώρα ab Phrynicho annotatum in Bekk. Anecd. p. 46, 9. K. πόλις est ap. Soph. OEd. C. 917. K. ἄστυ ap. Æsch. Pers. 117. K. χώραν ex Cyrillo In Jes. p. 180, οἶκοι p. 291, πόλις p. 735, indicat Suicerus.]

[Κεναυχής. V. Κενεαυχής.]

[Κενδεβαῖος, ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Κενδρισεῖς, οἱ. Inscriptio Philippopoli reperta, ap. Bœckh. vol. 2, p. 74 : Φυλὴ Κενδρισεῖς. « Tribus hæc, cui nomen οἱ Κενδρισεῖς, aliquid certe confert ad explicandum nomen ludorum Κενδρείσεια Πύθια ἐν Φιλιππουπόλι Νεωκόρῳ in numis (Eckhel. vol. 2, p. 44; 4, p. 437), quod quo referendum esset, nemo perspicere potuit. Ni fallor, hæc tribus a numine quodam appellata est, ut Ἀρτεμισιὰς n. 2047, 2048. » Boeckh.]

Κένδυλα, in Epigr. [Anth. Pal. 11, 203] esse dicitur Instrumentum ad naves fabrefaciendas. [Scriptura vitiosa pro σχένδυλα, quod v.]

Κενεαγγείη, ἡ, [Dialectus Κενεαγγίη postulat, quod ubique restituendum. G. D.] Ionice pro κεναγγία, Vasorum vacuitas : et peculiariter vasorum corporis, pro Inedia, Fames. Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 392 init.] : Εἰ ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κενεαγγείην μεταβάλλοι. Et paulo ante [p. 389 a. med.] : Οὔτε σφοδροτάτας κενεαγγείας ποιέειν. [Ib. p. 385 a. med. : Πλῆθος δὲ ἀρκέει κατ' ἀρχὰς διδόναι, μὴ πουλὺ, μηδὲ ὑπέρπαχυ, ἀλλ' ὁκόσον ἕνεκεν τοῦ ἔθεος ἐσιέναι τι καὶ κενεαγγίην μὴ γενέσθαι πολλήν.] Idem Coac. progn. [p. 124] : Οἱ παραλόγως κενεαγγείης μὴ ἐούσης ἀδύνατοι, κακόν. Pro quo Prorrhet. [p. 70 med.] : Αἱ παρὰ λόγον κενεαγγικαὶ ἀδυναμίαι, οὐκ ἐούσης κενεαγγείης, κακόν. [Id. p. 217 init. : Καὶ αἱματώδης διαχώρησις καὶ κενεαγγίη παραλόγως.] Galen. Comm. in Aphor. Hipp. annotat, Τὸ τῆς κενεαγγείης ὄνομα quosdam accipere ἐπὶ τῆς ἀσιτίας, quosdam vero ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας. Hippocratem enim πᾶσαν τὴν κένωσιν nominare κενεαγγείην, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος : quoniam videlicet κενὰ τὰ ἀγγεῖα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς κενώσεις. [De sanguinis missione ap. Aret. Morb. diut. 2, 3 : Φλεγμονῆς δὲ κενεαγγείη λύσις. « Aretæus de vasorum inanitione per sanguinis missionem, Hippocr. per inediam intelligit. » Maittair. Angl.]

[Κενεαγγέω.] Sed et verbo Κενεαγγέειν utitur, pro Habere vasa vacua et inania, ἀσιτεῖν, Hippocr. De artic. [p. 832 p. med.] : Οὔτε γὰρ μάλα ἀπόσιτοι γίνονται οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ἄλλως ξυμφέρει κενεαγγέειν· De victu in morb. acut. [p. 404 init.] : Παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγέοντες. Aliquanto post, Ὅλην ἡμέρην κενεαγγήσας. Ubi et Galen. hoc κενεαγγέειν exponit ἀσιτεῖν. [Idem p. 593 bis; 385 sqq. sæpius, 816 fin., 861 bis. || De sanguinis missione ap. Aret. Morb. acut. 1, 1 : Οὐ χρὴ τὴν ἐπ' ἀγκῶνος τάμνειν φλέβα· τάδε γὰρ πάθεα, κενεαγγέειν ἐφ' οἷσι ἡ βλάβη οὐ σμικρή· Morb. diut. 1, 2. Wakef.] Idem De vict. in morb. acut. utitur et thetico adverb. Κενεαγγητέον : Οὐδὲ μιῇ ἡμέρῃ κ., Ne una quidem die vacuis esse vasis oportet, a cibo abstinere.

[Κενεαγγικὸς, ἡ, όν. HSt. post verba s. Κενεαγγείη posita :] In posteriore vero (Hippocr.) loco nota et adject. Κενεαγγικὸς, quo idem Hippocrates utitur in l. De hum. usu [p. 425 extr.] : Ὅκου τε ψύχεται ἄκρεα, ὅκου τε θερμαίνεται, ἐν κενεαγγικοῖσιν, ἐν λειποθυμικοῖσι, ubi sub. πάθεσι. Sunt autem κενεαγγικὰ πάθη i. q. κενεαγγεῖαι. [Adde p. 374, 5.] || Idem utitur adverb. Κενεαγγικῶς, in Coac. Progn., dicens ἀδύνατοι κενεαγγικῶς, Eorum more quibus vasa sunt vacua.

Κένεαγορία, ἡ, Vanorum verborum funditatio, Inanis sermo, Vaniloquentia, Vana et futilia verba. Plato Pol. 10, [p. 607, B, ex poeta aliquo] : Καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ ὁ διὰ σοφῶν ὄχλος κρατῶν.

Κενέαρος [?], Hesychio κενὸς, ἐλαφρὸς, Vacuus, Levis.

[Κενεαύχημα, τὸ, Vana jactatio. Eustath. Opusc. p. 275, 20.]

Κενεαυχὴς, ὁ, ἡ, Vane jactabundus, Vana jactans. Hom. Il. Θ, [230 : Κενεαυχέες. Zenodot. ap. Diog. L. 7, 30 : Ἀφεὶς κενεαυχέα πλοῦτον. Nonn. Dion. 1, 426 : Κενεαυχέα ῥήξατο φωνήν. || Κεναυχής. Τὸ κ. κάλλος epigr. Anth. Pal. 12, 145. Plut. Mor. p. 103, E : Ἀβέλτεροι καὶ κ.]

[Κενέβρειος, ὁ, ἡ.] Κενέβρια [scribendum ubique per diphthongum, et sic codex Hesychii] Hesychio et Suidæ τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρέα, Morticinæ carnes, Carnes e mortuo cadavere, tralatis s. transpositis literis pro νεκριμαῖα, ut vult schol. Aristoph. [Av. 538 : Ὥσπερ κενεβρείων.] Exemplum e Comico isto habes in Κατάχυσμα, cui adde et hoc, quod schol. ejus affert, Οὐκ ἔσται κενέβριον ὅταν θύσῃ. Ap. Erotian. per diphthongum scriptum κενέβρεια, qui non solum τὰ νεκριμαῖα κρέα, sed et τὴν ἀγοράν, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, appellari κενέβρεια ait. Sic ἰχθῦς. [Photius p. 154, 18 : Κενέβρια, ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν· καὶ τὰ θνησιμαῖα. Κενέβριόν τε καὶ θνησείδιον Ælian. N. A. 6, 2. Tzetz. Hist. 8, 160 : Κενέβρια κυρίως μὲν τὰ νεκρωθέντα ζῷα ... ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς βορὰν κενὰ καὶ τῶν ματαίων· νῦν δέ γε τὰ σφαττόμενα καὶ χρήσιμα πρὸς βρῶσιν ἐκάλεσα κενέβρια καταχρηστικωτέρως.]

[Κενεγκράνιος, ὁ, ἡ, Cerebro vacuus, Cerebro carens. Schol. Juvenal. 15, 23. Schneid.]

[Κενεηγόρος, ὁ, ἡ, Vana jactans. Greg. Naz. Kall. || Substantivum Κενεηγορία, cujus forma Dorica Κενεαγορία, quod v.]

[Κενεήφατος, ὁ, ἡ. Orac. Sibyll. 3, p. 409 : Μακάρων κενεήφατος ὅσσον ἄγραυλος. Significatio incerta. Struv.]

[Κενέθας (?), σπόγγος, Hesych. Κενέφας ap. Cyrillum.]

[Κένελπις, ιδος, ὁ, Qui vanam spem alit. Eustath. Opusc. p. 302, 90.]

Κενεμβατέω, ήσω, Per inane gradior. [Hesych. : Κε-

νεμβατεῖ, ματαίως πατεῖ. Phot. p. 154, 19 : K., εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν· 515, 12 : Σκαιεμβατεῖν ... τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν.] Plut. Flamin. [c. 10] : Ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ ὥσπερ κενεμβατοῦσι, i. e. Euntibus per inane : de avibus, quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud. [Plut. Mor. p. 336, F : Ἐρέμβετο κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον ὑπ' ἀναρχίας τὸ μέγεθος αὐτῆς· 891, A. Lucian. Somn. c. 26 : Ἤν κενεμβατήσας (alii libri προσκρούσας) τις αὐτῶν (histrionum) ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ. Eodem sensu σκαιεμβατεῖν dicitur, quod v. Valck. Synes. p. 158, A : Λόγους κενεμβατοῦντας ἐξήνεγκας. Wakef. Plotin. p. 357, E. Creuz. Basil. Cæs. Hom. 16, p. 504 : Μυρία πλανηθέντα καὶ πολλὰ κενεμβατήσαντα. Suicer. Georg. Pisid. Opif. 84. Boiss. A medicis κενεμβατεῖν instrumenta chirurgica dicuntur in locum cavum s. vacuum immissa. Paul. Æg. 6, 59 : Ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ. (Adde Oribas. p. 6 ed. Mai. G. D.) || Unde substantivum Κενεμβάτησις, εως, ἡ, ap. Galen. vol. 8, p. 19; Paul. Æg. 6, 21. Schneid. Adde 6, 50, 74.]

[Κενεολογία. V. Κενολογία.]

[Κενεόπρησις. V. Κενεώπρισις.]

Κενεὸς, ὰ, ὸν, ap. poetas i. q. κενὸς, Inanis, etc.; ut Hom. Od. K, [42] : Οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, Habentes manus inanes s. vacuas. Ab Eod. dicitur etiam aliquis reverti κενεὸς, qui revertitur nihil consecutus eorum quæ volebat, s. rebus infectis, ἄπρακτος, schol. Il. B, [298] : Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι· Od. O, [213] : Οὐδέ σε φημὶ Ἀψῖέναι κενεόν. [|| Vanus. Pind. Pyth. 2, 112 : Κενεᾷ πραπίδι· Nem. 4, 66 : Γνώμαν κενεάν· 8, 77 : Κενεᾶν ἐλπίδων. Κενεὰ adverb. Ol. 10, 11 : Κενεὰ πνεύσαις. Hesych. : Κενεὰ, κενὰ, μάταια, addito Κύπριοι δὲ ἀναδενδράδας· quæ verba ad aliam gl. quæ excidit referenda videntur. G. Dind.]

[Κενεότης, ητος, ἡ, Vacuitas. Hippocr. p. 394, 39.]

[Κενεόφρων, δ, ἡ, Vana sentiens. K. δήμῳ Theogn. 233, 847. Κενεόφρονες αὐχαὶ, Vanæ gloriationes, Pind. Nem. 11, 38. Κενεόφρονι βουλῇ poeta ap. Clem. Al. p. 60. Κενεόφρονα φῦλα Apollinar. Ps. 2, 1.]

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, Pars corporis, quæ inter thoracem est et os quod ad ilia pertinet : sic dicta, quod inanis sit et desidat, Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον. Idem Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ ἄθρων, scribit ilia ab Hippocr. vocari κενεῶνα, eamque regionem ab eo intelligi, quæ est inter ossa coxarum et costas nothas, quæ omnino sine osse est. Similiter Comm. 2 εἰς τὸ Προγνωστικόν : ubi scribit Hippocr. eas, quæ in spatiis alvi inanibus (Latini Ilia vocant) continentur partes uno communi vocabulo complexum esse. Has autem esse, jejunum, lactes, tenuiaque intestina : namque verisimile esse omnes eas partes ab Hippocr. κενεῶνας appellari, quæ inter extremam thoracis costam et coxendicis ossa continentur. Siquidem inanis tota ea regio videtur, si tam cum inferis, quam cum superis partibus, utrisque osseis, conferatur. Alio nomine λαγόνες dici videntur. Hæc Gorr. Κενεὼν, grammaticis, quia κενὸς ὀστέων, unde vulgo exp. Locus sub pectore concavus et ossibus carens. Hom. Il. E, [856] : Ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. [Od. X, 295 : Οὗτα δουρὶ μέσον κενεῶνα.] Etiam equo κενεῶνα tribuit Xen. [De re eq. 12, 8] : Πάντων δὲ μάλιστα, τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν. [Κενεῶνες κυνῶν Pollux 5, 59.] Et Κενὼν pro eod., a κενὸς, ut κενεὼν a κενεός. Hesych. κενῶσι per κενεῶσι, tanquam per usitatius, exp. : addens et λαγόσι. In Hippiatr. autem εἰς τὸ κενὸν positum existimatur pro εἰς τὸν κενεῶνα, ut dicam in Κενός. || Κενεὼν generalius etiam Spatium vacuum, Capacitas vacua. [Nonnus Jo. c. 20, 34 : Βραδὺς ἔνδον ἵκανε λιθογλυφέος κενεῶνος.] In VV. LL. κ. χθόνιος e Nonno, pro Terra. [Ib. c. 13, 154 : Ἀβάτοιο ταμεῖν κενεῶνα κελεύθου. Γῆς κενεῶνες ap. Eustath. p. 309, 39.] Ibid. traditur accipi interdum pro Aere s. Cœlo; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [Ex Anth. Pal. 9, 207 : Ἐς οὐρανίους κενεῶνας.]

Κενεώπρισις, εως, ἡ, Equorum morbus circa ilia : Συμβαίνει, inquit Apsyrtus, ὅταν ἵππος ἢ κατακρατούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει, καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ, καὶ πίμπρησι τοὺς λαγόνας. De hoc morbo intellexisse putatur Virg. Georg. 3 : Sin in processu cœpit crudescere morbus, Tum vero ardentes oculi, atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu gravis, imaque longo Ilia singultu tendunt. [Vera lectio est Κενεόπρησις, Inflatio laterum. In Hippiatr. p 150, 151, extat Κενόπρισις. Schneid.]

Κενήριον, τὸ, i. q. κενοτάφιον, Vacuum sepulcrum, Monumentum inane. Nonn. [Jo. c. 20, 23] : Ἔδρακεν ἔνδοθι τύμβου Ἀντωποῖς βλεφάροισι κενήριον. [Euphorio ap. schol. Aristoph. Lys. 646; Lycophr. 370; Eumath. p. 417.]

[Κενθίππη, τόπος Ἄργους· διὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖ κεντῆσαι τὸν Πήγασον ἵππον Βελλεροφόντην, Etym. M. p. 503, 33. Nomen sine explicatione positum apud Suidam.]

[Κενοβουλία, ἡ, Inane consilium. Cyrill. In Hab. 2, p. 546. Suicer.]

[Κενογάμιον, τὸ, Inanes nuptiæ. Achill. Tat. 5, 14 : Κενοτάφιον μὲν γὰρ εἶδον, κενογάμιον δὲ οὔ.]

[Κενόδοντις, ιδος, ἡ, Dentibus carens. Phanias Anth. Pal. 6, 297 : Ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα.]

Κενοδοξέω, Inanis gloriæ sum cupidus, vel, ut Bud. ap. Naz. et Chrysost. exp., Inani gloria ducor. [Arcad. p. 166, 4. Procli Paraphr. Ptol. p. 11; Epiphan. vol. 1, p. 45; Heliod. p. 367 (?). « Pass. schol. Flor. Eur. Hec. 473 : Τυφόμενα) ἀλαζονευόμενα, κενοδοξούμενα.» Schæf. Schol. Aristoph. Ran. 284, nisi huic κενόδοξον restituendum pro κενοδοξῶν. G. Dindorf.]

Κενοδοξία, ἡ, Inanis gloriæ cupiditas, amor, studium. [Polyb. 3, 81, 9; 10, 33, 6. Plut. Mor. p. 57, D.] Chrysost. : Κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι. [Lucian. D. mort. 10, Ver. Hist. init. Boiss. Joannis Chrys. aliorumque Patrum exx. v. ap. Suicer.]

Κενόδοξος, ὁ, ἡ, Inanis gloriæ cupidus, s. amans. [Polyb. 21, 6, 12; 39, 1, 1. « Isidor. Pelus. 3, 381, p. 402 : Κενόδοξον κλητέον τὸν ἐφ' οἷς μὴ πράττει δοξάζεσθαι βουλόμενον· 5, 401, p. 682. » Suicer. || Adverb. Κενοδόξως, Jo. Chrys. In 1 Ad Cor. serm. 8, vol. 3, p. 293. Seager. Tatian. Adv. Græc. p. 254, A. G. D.]

[Κενοδρομέω, Vacuus cursu sum. Procli Paraphr. p. 163 : Ἐὰν δὲ κενοδρομῇ τὰ φῶτα, καὶ ἀδορυφόρητά ἐστιν. Manetho 2, 486 : Ἐν γενέθλῃσι κενοδρομέουσα Σελήνη.]

[Κενόκομπος, ὁ, ἡ, Vana jactans. Theod. Prodr. Ep. f. 81.]

[Κενοκοπέω, Inanem sumo laborem. Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1032, A.]

[Κενόκρᾶνος, ὁ, ἡ, Cerebro vacuus. Orac. Sibyll. 3, p. 418 : Μέροπας κενοκράνους. Struv.]

[Κενολατρεία, ἡ, Cultus inanis. Epiphan. vol. 1, p. 1055, B : Εἰς βλάβην εἰδωλολατρείας καὶ κ.]

[Κενολογέω.] Κενολογεῖν, Inaniter loqui, Inaniter verba fundere, Supervacanea loqui [Κενολογήσω ex Eupolide Pollux 2, 120], Bud. ex Aristot. [Metaph. 1, 9; 12, 5; Plut. Mor. p. 1088, B,] et Themist. [LXX Jes. 8, 19.]

[Κενολογία, ἡ, Vaniloquium, Gl. Plut. Mor. p. 1069, C. Photius Bibl. p. 90, 39 : Πολλὰς περὶ τοῦ σταυροῦ κενολογίας καὶ ἀτοπίας. Κενεολογία ap. Maxim. Tyr. 23, 1, p. 437.]

[Κενόλογος, ὁ, ἡ, Vaniloquus, Inaniloquus, Gl.]

[Κενοπάθεια, ἡ, Inanis s. Vanus affectus. Sext. Emp. p. 492, 29, ex Democrito. Hemst.]

[Κενοπαθέω.] Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis duci affectibus. Basil. [Sext. Emp. p. 78, 478. Hemst.]

[Κενοπάθημα, τὸ, Vanus affectus. Sext. Emp. p. 526, 20. Hemst.]

[Κενόπρισις. V. Κενεώπρισις.]

[Κενορρημοσύνη, ἡ, Vaniloquentia. Philemo Lex. techn. 271, p. 118.]

[Κενόπτρισις lectio vitiosa ap. Plotin. p. 319, F. Recte Ficinus Ἐνόπτρισις, Apparentia specularis, ut paullo ante legitur. Quod Thesauro inserendum vol. 3, p. 1130, D.]

Κενὸς [Κέννος ab Æolibus dici tradit Gregor. Cor. p. 610. Contrarium ex Herodiano docet Etym. M. p. 582, 44], ἡ, ὸν, Vacuus, Inanis. [Soph. Phil. 31 : Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα· Œd. T. 55 : Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν (γῆς), ubi Suidas κενὸν legit, quod exp. ἀνθρώπων ἔρημον. Eur. Hel. 1063 : Κενῷ τάφῳ. Plato Theæt. p. 148, E : Διὰ τὸ μὴ κενὸς,

ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι.] Xen. Hell. 1, [1, 7], et Thuc. 8, κεναὶ ναῦς. Aristoph. Nub. [1054]: Πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας. Id. [Eq. 280]: Κενῇ τῇ κοιλίᾳ Ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ. Diphilus ap. Athen. 11, [p. 499, C]: Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν. [Alex. ap. Athen. 10, p. 419, C: Οὔθ' ὑπεργέμων οὔτε κενός. Hemst. Κεναὶ χῶραι, Vacuæ militum merceniariorum sedes, quum militum nomina scripta quidem leguntur in codicillis, militum autem ipsa corpora desiderantur, ap. Æschin. p. 74, 21: Μισθοφορῶν ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις. Reisk.] Et cum genit. [Soph. Antig. 754: Ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός. Eur. Hec. 230: Ἀγὼν δακρύων οὐ κενός. Plato Rep. 10, p. 621, A: Κενὸν δένδρων πεδίον· Tim. p. 75, A: Ὅσα κενά ἐστι φρονήσεως. «Κενὸν σῶμα σαρκῶν Galen. vol. 8, p. 73. Sic ἰσχνὸς καὶ κενὸς γένωμαι ap. Plut. Mor. p. 831, B.» Hemst.] Xenoph. Hell. 7, [3, 8]: Κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦ ap. Soph. [El. 503, OEd. C. 931.] Et ap. Philosophos τὸ κενὸν, Inane, ut Lucr., Cic. et Seneca appellant: quidam etiam Vacuum. Sic Democritus ap. Plut. [Mor. p. 1110, F] dicit, Οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τε καὶ διαφόρους, ἔτι δ' ἀποίους καὶ ἀπαθεῖς ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι διεσπαρμένας. Et [ib. p. 1114, A]: Ὄντως μὲν οὐθέν ἐστιν, ὀνομάζεται δὲ ὑφ' ὑμῶν ἀναφὲς καὶ κενὸν καὶ ἀσώματον, de Epicureis. Item substantive Inanitas. Plut. De pr. frig. [p. 947, A. || Vacuus, i. e. Qui nihil secum fert. Æsch. ap. grammat. in Bekk. Anecd. p. 351: Οὔπω τις Ἀχτέων' ἄθηρος ἡμέρα κενὸν ... ἔπεμψεν ἐς δόμους. Soph. Tr. 495: Κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν· OEd. C. 359: Ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε. || Orbus. Id. Aj. 986: Κενῆς σκύμνον λεαίνης, quod schol. exp. ἐστερημένης τῆς συζύγου. Bion 1, 59: Χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες. || De eo cujus vires sunt exhaustæ, Æsch. Pers. 484: Οἱ μὲν .... δίψῃ πονοῦντες, οἱ δὲ ὑπ' ἄσθματος κενοί.] Metaph. quoque capitur, ut Lat. Inanis: ac tunc aliquando non incommode exponi potest Vanus. [Κενὰ εὔγματα Hom. Od. X, 249. Æsch. Pers. 804: Κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος· similiterque Soph. El. 1460, Eur. Iph. A. 987.] Isocr. Symm. [p. 174, B]: Ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Dem. [p. 306 extr.]: Κενὰς χαρίζει χάριτας τουτοισὶ, Frustra his gratificaris. [Soph. El. 331: Θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά. Ἀπόντων κενὴν κατηγορεῖν Aristot. De respir. c. 1, Absentem frustra accusare: quod comparandum cum ἐρήμην (sc. δίκην) καταγιγνώσκειν.] Plut. Ad Colot. [p. 1117, A]: Κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Lucian. [Hermot. c. 71]: Κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες. Rursum Dem. [p. 277, 17]: Κενῇ προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ, Inani et futili. Ibid. κενὴν αἰτίαν dicit quam paulo ante ψευδῆ. Item Sol. in proverb., Κενοὶ κενὰ λογίζονται. [Κενὸν λελακυῖα Timo Phlias. ap. Euseb. Præp. ev. 15, p. 855, C. Τὸ κενὸν τοῦ βίου, cui oppositum τὸ συμφέρον, Diog. L. 5, 41. Hemst.] At κενὸν πινακίδιον dicitur Tabella in qua nihil scriptum est, Pura. Aristot. [Polit. 2, 6]: Φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην· εἰ δ' ἀπολύοι, κενὸν, Sin absolvat, purum relinquere. Bud. Κενὸς σφυγμὸς, Pulsus vacuus, i. e. Qui digitorum impressione considet, Qui aeris modo arteriam excitat, ut digitorum impressione loci inanitas occurrat. Contrarius est τῷ πλήρει. Sumptaque est tota hæc differentia a quantitate infusionis humorum arteriæ, s. a contentis in capacitate arteriæ. V. Galen. De puls. dignotione. Τὸ κενὸν in Hippiatr. positum videtur pro κένεων, Ilia: Λακτισθεὶς ἵππος ὑφ' ἑτέρου ἵππου εἰς τὸ κενόν. [|| Διὰ κενῆς. V. Διακενῆς. || Εἰς κενὸν, In vanum, Frustra. Diodor. 19, 9: Τὴν ἔχθραν εἰς κ. οὐκ ἐτόλμων ἐνδείκνυσθαι· ubi Wessel. contulit Paul. Ad Philipp. 2, 16: Οὐκ εἰς κ. ἔδραμον οὐδὲ εἰς κ. ἐκοπίασα· et Heliodor. 10, 30: Τῶν σκελῶν ἄπρακτα σκαιρόντων καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων. || «Κατὰ κενὸν χανεῖν lupum dicunt, quum frustra prædæ inhiat: Suidas in Λύκος ἔχανεν. Alias idem in hoc proverbio διὰ κενῆς. Κατὰ κενῆς ποιήσεσθαι, Procl. In Tim. Plat. p. 191. Κατὰ κενοῦ φέρειν τὰς χεῖρας, Philo Jud. p. 121, E.» Hemst. || Comparativum et superlativum non κενώτερος et κενώτατος, sed κενότερος et κενότατος, tanquam ab Ionico κεινός (pariterque στενότερος non στενώτερος) scribendum esse judicarunt grammatici: de quo v. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1286, Etym. M. p. 275, 50. Eamque scripturam non raro servarunt codices: v. var. lect. ad Platon. Symp. p. 175, D, Demosth. p. 821, 11, Athen. 8, p. 362, B. Buttm. Gramm. vol. 1, p. 264. || Κεινὸς forma Ionica, de qua HSt. post verba s. Κενεὸς apposita:] Ut autem κενεὸς, sic etiam Κεινὸς pro κενὸς ab Hom. dicitur: Il. Γ, [376]: Κεινὴ δὲ τρυφάλεια. [Δ, 181: Σὺν κεινῇσι νηυσί· Λ, 118: Κείν' ὄχεα. «Sic et Herodot. 1, 73: Κεινῇσι χερσί· et sæpius alibi.» Schweigh. Id. 8, 28: Ἀμφορέας κεινούς· ubi var. lect. κενεούς. Pind. Ol. 3, 81: Κεινὸς εἴην· 2, 116: Κεινὰν παρὰ δίαιταν. Semel apud Tragicos, Eur. Iph. T. 418: Κεινᾷ δόξᾳ.]

[Κενόσαρκος, ὁ, ἡ, Carne carens, Gracilis. Etym. M. p. 779, 8: Ὑπέρινον ἄνδρα λέγομεν τὸν λεπτὸν καὶ κενόσαρκον. Hemst.]

Κενοσοφία, ἡ, Inanis et vana sapientia.

Κενόσοφος, ὁ, ἡ, In vanis et inanibus sapiens, Inani sapientia præditus, ὁ τὰ μάταια σοφὸς, ut Greg. Naz. loquitur.

[Κενοσπουδαστὴς, ὁ, Qui vanis rebus studet. Socrat. H. E. 7, 29.]

[Κενοσπουδέω, Rebus inanibus studeo. Marc. Anton. 4, 32; Artemidor. 4, 12. Hemst.]

Κενοσπουδία, ἡ, Inane studium. [Ματαία σπουδὴ exp. Suidas. Dionys. A. R. 6, 70; Diog. L. p. 208 ed. HSt.; Clem. Alex. Pædag. 2, 10; Etym. M. p. 753, 5.]

Κενόσπουδος, ὁ, ἡ, Inanibus rebus studens, In rebus inanibus studium et operam suam ponens. Cic. Ad Att. [9, 1]: Sed hæc fortasse κενόσπουδα sunt (i. e. Curiositatis plena): quæ tamen breviter sciantur necesse est. [Suid. s. v. Γελασίνοις. Hemst. Plut. Mor. p. 560, B; 1061, C (ubi opponitur φιλοπόνῳ). Eustath. Opusc. p. 132, 40.]

Κενοσπούδως, Studio inani, Frustra. Plut. Apophth. [p. 234, D. Artemid. 4, 84.]

[Κενοτᾰφέω, Inani tumulo sepelio, Inanem tumulum aggero. Eur. Hel. 1562: Ὃν ἀπόντα κενοταφεῖ· 1066: Κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας. Κενοταφῶν τὸν βίον Plut. Mor. p. 1190, C.]

Κενοτάφιον, τὸ, Sepulcrum imaginarium, quale describit Virg. Æn. 3: Manesque vocabat Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem Et geminas causam lacrymis sacraverat aras. Suet. Claudio Tumulum honorarium appellat. Hæc Bud. Sed mihi magis placet e Virg. interpretari, Tumulus inanis, Sepulcrum inane, quam Imaginarium sepulcrum. Ap. Suid. legitur, Κενοτάφιά τινα ἦσαν, ἐλισσόμενα ὡς τύπος νεκροῦ, μὴ ἔχοντα νεκρόν. [Appian. Mithr. c. 96.] || At vero 1 Reg. 19, [13] κενοτάφιον est Simulacrum, s. Imago. [Phot. p. 124, 4: Καινοτάφια, τινὰ εἰσὶν ἐλισσόμενα ὡς τύπος νεκροῦ (μὴ ἔχοντα ἔνδον νεκρόν addit Suidas s. v. Κενοτάφια).] || Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tum adj. est: ut κ. οἶκον ap. Plut. [Mor. p. 349, B: Τῶν ἐκλελοιπότων κενοτάφιον οἶκον]: locus tamen, in quo id habetur, mendi suspicione non caret. [|| Per diphthongum ap. Hesych.: Καινοτάφια, νεκροτάφια: et ap. Phot. l. c., vitiose. Recte vero σχήματι καινοτάφῳ de eo qui novo ac singulari modo est sepultus in epigr. Palladæ Anth. Pal. 7, 686, quod bis legitur in cod. Vat., qui altero loco male κεινοτάφῳ.]

Κενότης, ητος, ἡ, Inanitas, Vacuitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantive. [Plato Rep. 9, p. 585, B: Ἄγνοια καὶ ἀφροσύνη ἆρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὖ ἕξεως· Tim. p. 58, B. «Dionys. H. De Isæo jud. prope fin.: Εἰς κενότητας ἄν μοι ὁ λόγος ἐξέπιπτε.» Hemst.]

[Κενοτομοῦνται φύσεις gl. sine explic. posita ap. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 234, 26. Vitiose pro καινοτομοῦνται.]

[Κενουργέω. Κενουργῆσαι var. script. pro κακουργῆσαι ap. Nicet. Chon. p. 115, 13 ed. Bekk.]

Κενοῦχος, ὁ, affertur pro Crumena, βαλλάντιον: sed sine exemplo. [Psellus ap. Ducang.: Κανοῦχος τὸ βάλαντιον. Apud alios Κυνοῦχος, quod v.]

[Κενόφοβος, ὁ, ἡ, Vane metuens, Vano metu agitatus. Favorin. s. v. Ψοφοδεής.]

[Κενοφρόνημα, τὸ, Vana mens, Vana opinio. Epiphan. vol. 1, p. 630.]

Κενοφροσύνη, ἡ, Vana mens, Vana et inanis opinio

mente concepta. Plut. Quæst. Plat. [Timon Sill. 3, 2 : Δοξῶν τε κενοφροσύνης τε σοφιστῶν. Per ματαιοφροσύνη exp. Photius p. 154, 26. ὕ]

[Κενόφρων, ὁ, ἡ, Qui vana mente est, Vanus, Stultus. Æsch. Prom. 761 : Κενοφρόνων βουλευμάτων.]

Κενοφωνέω, Inanes emitto voces, s. Vana verba sono, Suid. [Cyrill. Al. In Jes. 58, p. 825 : Κενοφωνεῖν εἰωθότες· 61, p. 875. Suic. Nicet. Annal. 1, 9. Schneid. Photii Epist. p. 381; Georg. Pachym. Andron. p. 59, B.]

[Κενοφώνημα, τὸ, Vana s. Inanis vox. Epiphan. vol. 1, p. 376, A.]

Κενοφωνία, ἡ, Vocis s. Vocum inanitas vel vanitas, Inanium vocum funditatio, Vaniloquentia, ματαιολογία, Hesych. [Photius et Suidas : Κενοφωνίας, ματαιοφωνίας, ἀσεβείας, ἤγουν αἱρετικάς. Paul. Ad Timoth. 1, 6, 20; 2, 11, 16. Suic. Diosc. Præf. : Κ. τῆς αἰτίας. Epiphan. vol. 1, p. 382, A; Photius Bibl. p. 268, 19.]

Κενόφωνος, ὁ, ἡ, Inanem vocem habens s. Futilem, Inanes voces funditans.

Κενόω, Exinanio, Vacuo, Evacuo. Et Κενοῦμαι, Vacuor. [Plato Phileb. p. 35, E : Ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενοῦσθαι. Didymus ap. Athen. 4, p. 139, F : Κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θέαν. Valck. Eur. Ion. 447 : Ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε, i. e. Faciatis ut templa deserta sint.] Theophr. C. Pl. 2, 1, [2] : Δεῖ γὰρ κεκενωμένα τὰ δένδρα μετὰ τοὺς καρποὺς, ἀντιπληρωθῆναι πάλιν τῆς τροφῆς, Arbores inanitas, s. exinanitas, absumto sc. in fructus alimento. [Sæpissime cum genit. Eur. Med. 959 : Τί τῶνδε (τῶν δώρων) σὰς κενοῖς χέρας; Plato Rep. 8, p. 560, D : Τούτων κενώσαντες τὴν ψυχήν· Symp. p. 197, C : Οὗτος ἡμᾶς ἀλλοτριότητος κενοῖ. Phot. p. 155, 6 : Κενῶν φάους, τυφλῶν. Κεκενῶσθαι τὸν ὀφθαλμὸν Pollux 4, 188. Κενοῦν ὀφθαλμοὺς 2, 62.] A Thucyd. autem κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, Domus, quæ vacuæ relinquuntur et inhabitatæ, morientibus sc., qui eas habitabant : 2, [51] : Καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύσοντος, Multæ domus vacuæ relictæ sunt. Exp. etiam Exhaustæ sunt, eod. sensu. [Soph. OEd. T. 29, de peste : Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον. Æsch. Suppl. 660 : Μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τῶνδε πόλιν κενώσαι· Pers. 718 : Ξέρξης (ἐστρατηλάτει) κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα. Eur. Rhes. 914 : Μυριάδας πόλεις ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν. ‖ Locum vacuum facio, Relinquo. Eur. Androm. 1139 : Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν· Bacch. 730 : Λόχμην κενώσας, ἔνθ' ἐκρυπτόμην δέμας. ‖ Demo. Cyprior. fr. 1 : Ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· de quo dixit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 415.] ‖ Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus vacuum, quod vulgo Purgari : de qua signif. lege in Κένωσις. E Galeno autem Ad Glauc. 1 affertur, Ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται, pro Quæ evacuando s. exinaniendo eximuntur, i. e. Excrementa partium inferiorum et superiorum. Aliquando autem κενοῦσθαι est Vacuari, i. e. Exhauriri. Gregor. : Καί μοι καθήρασθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιοῦτα· ἵν' ἀπέλθητε τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κενούμενα. Bud. tamen hunc l. subjungit huic expositioni Hesychii, κενωθὲν, μάταιον ἀποφανθέν : tanquam sc. ad proxime sequentem signif. referens. [Κενοῦν φάρμακον, Effundere venenatam potionem, Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 132, 31. Hemst.] ‖ Κενοῦσθαι, Inanem reddi, s. Vanum, i. e. Inutilem. 1 Ad Cor. 1, [17] : Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. [Ib. 2, 9, 3 : Ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν κενωθῇ. Ad Rom. 4, 14 : Κεκένωται ἡ πίστις, quod Phot. ap. OEcumen. p. 276 exp. αὐτῆς τὸ ὅλον ἠφάνισται. ‖ Metaph. est, Omnia in aliquid impendo. Πάντα τὰ ὄντα εἰς τοὺς πένητας κενοῦν Jo. Chrys. In Ps. 41. Idem Serm. 57, vol. 5, p. 762 : Τὴν σπουδὴν ταύτην κατὰ τῶν ἐχθρῶν κενοῦσιν ἅπασαν. Idem : Πάντα θυμὸν κενοῦν κατὰ τῆς τοῦ διαβόλου κεφαλῆς· et, Πάντα πόνον κενοῦν. Gregor. Naz. : Ἐν τοῖς παρέργοις κενῶσαι τὴν ἰσχύν. Suicer. ‖ Forma Ionica Κεινόω. Nicand. Al. 140 : Τὰ δ' ἥλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κεινώσειας· Ther. 56 : Εὐνὰς κεινώσεις.]

[Κένται. V. Κέλται.]

[Κένταρχος scriptura vitiosa. V. Κένταυρος.]

[Κενταύρα, ἡ, Centaura, nomen navis Atticæ in inscr. navali (s. v. Καλλινίκη memorata) IV, D, 5; E, 10, 20, 25. G. Dindorf.]

Κενταύρειος, ὁ, ἡ, Centaureus : ut Centaurea cum Lapithis rixa super mero debellata, ap. Horat. [Carm. 1, 18, 8. Eur. Iph. A. 706 : Οὗ φασι Κενταύρειον ᾠχίσθαι γένος. Lucian. De m. Peregr. c. 25 : Τοῦ Κενταυρίου (scr. Κενταυρείου) αἵματος (Nessi).] Et ap. Medicos κενταύρειος s. κενταυρεία βοτάνη, Herba centaurea : qua sc. Chiro Centaurus curatus dicitur quum ei Herculis excepti hospitio arma pertractanti sagitta excidisset in pedem : eam ob rem et Chironios dicta, ut inter alia tradit Plin. 25, 6. Duorum ea generum est, altera dicitur κενταύρειον sive κενταύριον μεῖζον, Centaurium majus : altera, κενταύριον μικρὸν s. λεπτόν : quod aliqui λιβάδιον vocant, quoniam secundum fontes nascitur : alii λιμναῖον s. λιμνήσιον, quod propter lacus in riguis ubertim proveniat : Latini Fel terræ, ob summam amaritudinem. Nicandri schol. Κενταυρείαν vocat et κενταύρειον neutro gen. Diosc. [3, 6 et 7] et alii [Theophr. H. Pl. 3, 3, 6; 4, 5, 1, al.] Κενταύριον, sine diphth. Latini poetæ et plur. num. Centaurea. Lucret. [4, 124] : Tristia centaurea. Virg. [Georg. 4, 270], Graveolentia centaurea. Plinio quoque [25, 6, 30 sq.] et Centaurea dicitur et Centaureon, necnon et Centaurion. [Κενταύρειος ῥίζα, Dioscor. Notha p. 451. Boiss. ‖ Κενταυρία, ἡ. Hippocr. p. 482, 35 : Κενταυρίης καρπός.] Tertii generis esse dicitur quæ vocatur Κενταυρὶς a Theophr. H. Pl. 9, [8, 7], ut et Plin. 25, 6, de utroque centaurio locutus : Tertia, inquit, est Centauris, cognomine Triorches. De qua v. ibi plura [et Schneider. vol. 3, p. 748. Conf. Κεντηρία].

[Κενταυριὰς, άδος, ἡ, Centaurias s. Centaurica. Nonnus Dion. 14, 143 : Κ. ἵκετο φύτλη. Wakef.]

[Κενταυρίδης, ὁ. Ἵππος κ. ap. Lucian. Adv. ind. c. 5, de quo l. HSt. post verba s. v. Καππαδόκης posita :] Illud certe nomen Κενταυρίδης non minus nove ab eo usurpari crediderim de equo eximio, deductum a Centaurorum nomine, qui optimi optimorum equorum agitatores fuisse perhibentur. Ceterum ut literæ quædam equis imprimebantur, sic etiam aliis quibusdam rebus, ut numismatibus, necnon clypeis. Nam Lacedemonii quidem λ, utpote primam nominis sui literam, clypeis suis imprimebant : ut Messenii illis finitimi, literam μ : unde Eupolis ap. Eust. dixit τὰ λάμβδα plurali numero pro Clypeis : Ἐξεπλάγην γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα, i. e. τὰς κακωτικὰς ἀσπίδας, Eust. Apud Xen. sunt itidem clypei notati litera σ. [Segq. ex Indice s. v. Κένταυρος :] Inde et patronym. Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel E Centauro natus, A Centauro genus et ortum ducens. Lucian. : Ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ κενταυρίδην.

Κενταυρικὸς, ἡ, ὸν, Centauricus : ut Lustra centaurica ap. Statium [Ach. 1, 266. Conf. Κενταυρίσκος.]

Κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorum more, i. e. Ferum et agrestem in modum. Aristoph. Ran. [38] : Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς Ἐνήλαθ'. [Ἀγροίκως exp. Photius p. 154, 23. Ab Aristophane, ut alia plura, sumsit Theophyl. Sim. Hist. p. 123, C. G. Dindorf.]

[Κενταύριον. V. Κενταύρειος.]

[Κενταύριος, ὁ. Ἱππίων ὁ Κ. ap. Galen. vol. 10, p. 620. Fort. Κενταύρειος.]

[Κενταυρὶς, ίδος, ἡ., Centauris. Κενταυρίδων imaginem describit Philostr. p. 813. ‖ Adjectiv. Nonn. Dion. 13, 44 : Κενταυρίδος αἷμα γενέθλης. ‖] Κενταυρίδες esse feruntur genus ornamenti muliebris. [Pollux 5, 97.]

Κενταυρίσκος, ὁ, Parvus Centaurus : Hesychio ἀγροῖκος, ἄγριος, Rusticus; Agrestis. [Ordo literarum Κενταυρικὸς postulat, ac videndum ne hæc proximæ glossæ, qua Κενταυρικῶς per ἀγροίκως, ἀγρίως explicatur, dittographia sit. G. Dindorf.]

[Κενταυροκτόνος, ὁ, ἡ, Centauros occidens. Ἀηδὼν κ. Lycophr. 670. De quo Ptol. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 151, 34 : Τὰς Σειρῆνας κενταυροκτόνους εἶπεν.]

Κενταυρομαχία, ἡ, Centaurorum pugna, vel Imminis pugna, qualis Centaurorum est. [Plut. V. Thesei c. 29, et in Compar. Thesei c. Romulo c. 1.]

[Κενταυροπληθὴς, ὁ, ἡ, Centaurorum plenus. Eur. Herc. F. 1273 : Κενταυροπληθῆ πόλεμον.]

Κένταυρος, ὁ, Centaurus. [De Centauris v. Diodor. 4, 70 et Eustath. ad Hom. p. 102. Omittimus locos

Homeri, Hesiodi, Tragicorum aliorumque scriptorum, modo plurali numero utentium, modo singulari, ubi de uno aliquo Centauro dicendum est. Κένταυρος plurium Comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt: Κένταυροι Apollophanis.] Finguntur οἱ κένταυροι fuisse semiviri et semiequi, ideoque a poetis vocantur Bimembres, Semiferi, Semihomines. Sed equites fuisse, sic dictos παρὰ τὸ κέντσαι τοὺς ταύρους, ex hac patet historia, quam e Servio [ad Virg. Georg. 3, 115] afferam: Rex quidam Thessalus bobus œstro agitatis, satellites suos ad eos revocandos ire jussit: hi, quum cursu pedestri non sufficerent, equos ascendere: eorumque velocitate armentum assecuti, stimulis ipsum agitando ad stabula reduxere. Inde ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς βόας, q. e. Pungere et stimulare boves, κένταυροι dicti. Et quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis, potantes capita inclinata tenerent, unum esse animal videbantur, datus huic opinioni locus ut semiequi et semihomines essent. Hæc ille. [Aliud quid comminiscitur Tzetz. Hist. 9, 467.] Quia vero equestris illa gens olim, ut hodieque, erat ferox et agrestior, ideo a poetis centauri finguntur monstra fera, sæva, trucia, clavis vel arcu pugnantia. Ap. Lucian. et fem. genere ἡ Κένταυρος, de femina equite: in Zeuxide [c. 4]: Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη· καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν. Est et Signum cœleste κενταύρου nomine ap. Procl. in Sphæra, ut et Centauri ap. Latinos Astronomos. Necnon κένταυροι dictæ Naves quædam, a signo Centauri quod in rostris præferebant. Virgilius, Centauro invehitur magna. [‖ Hesych.: Κένταυροι, ... καὶ οἱ παιδερασταί· ἀπὸ τοῦ ὄρρου. Κένταρχοι ap. schol. Æschin. p. 731 bis vitiose scriptum correxit Reiskius. Hesychii glossam cum proxima Κένταυρος, ὄρρος, recte conjungere videtur Heinsius sic correctam, ἀπὸ τοῦ ὄρρον κεντεῖν· ταῦρος γὰρ ὁ ὄρρος. Eustath. p. 1910, 10: Ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον μόριον σημαίνει ὁ Κένταυρος δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, φέροντες καὶ χρῆσιν Θεοπόμπου εἰς τοῦτο. (Hoc Photius docet p. 155, 1.) Πικρότερον δὲ τούτου εἰς σκῶμμα τὸ εἰρῆσθαι Κένταυρον, ὃς κεντεῖ ὄρρον τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ.]

Κεντέω, Pungo, Stimulo. [Pind. Pyth. 1, 55: Στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. Soph. Aj. 1245: Ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι· Ant. 1030: Ἀλλ' εἶχε τῷ θάνοντι μηδ' ὀλωλότα κέντει. Eur. Hec. 1171: Τὰς ταλαιπώρους κόρας (pupillas oculorum) κεντοῦσιν· Bacch. 631: Κἀκέντει φαεννὸν αἰθέρα.] Theophr. [H. Pl. 7, 4, 8] de scolymo: Ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον, διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ, i. e., Plin. interpr., Aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. 12: Κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, ἀνεῖλον αὐτάς. [Κεντείτωσαν ἢ καέτωσαν, ἐντεῦθεν οὐκ ἀναστήσομαι, Charito 7, 6, p. 166, 7. Jacobs.] Et in pass. ap. Thucyd. 4, [47]: Δεδεμένους τε πρὸς ἀλλήλους καὶ παιομένους καὶ κεντουμένους ὑπὸ τῶν παρατεταγμένων. Aristophan. Nub. [946]: Τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ Κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. [Plato Gorg. p. 456, D: Οὐ τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους δεῖ τύπτειν οὐδὲ κεντεῖν· Phædr. p. 251, D: Πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχή. ‖ Improprie Alciphr. 3, 4: Τῷ λιμῷ κεντούμενος. «Liban. vol. 4, p. 140 13: Κεντοῦμαι τοῖς φληνάφοις.» Hemst. Idem vol. 4, p. 834, 17: Μύριοί με ἐκέντουν ἔρωτες. Jacobs. Proverbium κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, i. e. Urge propositum, ap. Suidam. Sensu obsceno Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403, D: Λορδοῖ, κεντεῖ, βινεῖ. Valck.] Pro quo Hom. dicit Κέντω, fut. σω, ut [Il. Ψ, 337]: Κένσαι ὁμοκλήσας· quod Hesych. exp. κεντρίσαι, κελεῦσαι, Stimulare, Inhortari, Suid. ἐπιπλῆξαι. Videtur dici etiam Κεντάω: unde Κατακεντάω. [Gl.: Κεντᾷ, Pungit. Schol. Æsch. Prom. 567, κεντρίζει, κεντᾷ, ubi in alio scholio κεντεῖ. Thom. M. p. 524: Κεντεῖ, οὐ κεντᾷ. Κεντῶσι pro κεντοῦσι duo codd. Æliani N. A. 12, 26. ‖ Κεντάννυμι. V. Κατακεντάννυμι.] At in VV. LL. ponitur et Κεντεύω, et Κεντόω: quorum prius e Greg. Naz. citatur, at κεντοῦν ex Herodoto [3, 16], Stimulare: nisi mendosum sit pro κεντροῦν [quod recte scriptum in cod. Cantabr.]: sicut Κεντίζω in iisd. VV. LL. suspectum esse potest pro κεντρίζω.

Κέντημα, τὸ, Aculeus, Stimulus, Id quo pungimus [Æschyl. fr. 155: Κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω]: unde interdum pro Acie, Cuspide s. Mucrone capitur. Polyb. [6, 23, 7]: Ἔχει κέντημα διάφορον, ... διὰ τὸ τὸν ὀβελίσκον ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον εἶναι. Id. [2, 33, 5]: Διὰ τὸ μηδαμῶς κ. τὸ ξίφος ἔχειν. ‖ At Hesych. κεντήματα exp. ζημιώματα. [‖ Unus ex undeviginti tonis musicæ Græcanicæ in libro Ms. de musica ecclesiastica Græcorum ap. Ducang. p. 1714.]

Κεντηρία, Centeria: plantæ genus esse dicitur ap. Theophr. H. Pl. 9, 1, ubi scriptum κευτηρία, itidemque ap. Gazam: Τῇ κευτηρίᾳ καὶ τῇ ἀτρακτυλίδι καλουμένῃ ἀκάνθῃ. [Κενταυρίδι emendavit Schneider. collato Plin. H. N. 25, 26, 32. Conf. Κενταύρειος.]

[Κέντησις, εως, ἡ, Punctio, Gl.]

Κεντητήριον, τὸ, Id quo pungere s. stimulare possumus. [Suidas, Στιγεὺς, τὸ κ. Galen. Gloss. Hippocr. p. 552: Ῥαφίῳ, τῷ κεντητηρίῳ. Κεντητηρίοις Nilus Epist. p. 15.] Pro Subula poni ap. Lucian. [Catapl. c. 20], loquentem de coriario, testantur VV. LL.

[Κεντητὴς, ὁ, Stimulator. Tzetz. Hist. 9, 467: Κένταυρον ἐπιθέτως δὲ καλούμενον ... οὐχ ὡς τῶν ταύρων κεντητήν· Κεντόταυρον ἐχρῆν γάρ. Elberling.]

Κεντητικὸς, ἡ, ὸν, Cui pungendi vis inest, Pungens, Aculeatus. Theophr. H. Pl. 3, [9, 6] de abiete: Ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τοῦ ἄρρενος [τὰ φύλλα].

Κεντητὸς, ἡ, ὸν, Punctus, Punctis distinctus, VV. LL. [Epictet. Man. c. 39, p. 202: Γίνεται κατάχρυσον ὑπόδημα, εἶτα πορφυροῦν, εἶτα κεντητόν. Ex Theophane et Nicetæ codice Græcobarbaro indicat Ducang. ‖ « Alia notione pro Inustus, s. Graphio impressus, ap. Theophan. Mauric. anno 7: Ἐν τοῖς μετώποις τὸν τύπον τοῦ σταυροῦ κεντητὸν διὰ μέλανος ἐχόντων. Idem Constantini Irenes filii a. 2: Ἐπιγράψας εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν μέλανι κεντητῷ ... » Ducang.]

[Κεντίζω. V. Κεντέω.]

[Κεντόριπα, τὰ, Centoripa, oppidum Siciliæ. Strabo 6, p. 272; Thucyd. 6, 94; Polyb. 1, 9, 4. Τὸν Κεντόριπα Diodor. 20, 56, ubi recte Cluverius τὰ K. Ejus incolas Κεντόριπας vocat Thucydides 7, 32 (Κεντόριψ inter nomina in ιψ ap. Theognost. p. 98, 1); Κεντοριπίνους Diodor. 19, 103. Κεντοριπίνων numus ap. Eckhel. vol. 1, p. 205.]

[Κεντόταυρος. V. Κεντητής.]

[Κεντόω. V. Κεντέω.]

Κεντρήεις, εσσα, εν, Aculeatus, i. q. κεντρωτός. Nicander Al. [146]: Αἰὲν κεντρήεντα.

Κεντρηνεκὴς, Stimulo s. Calcari obediens, ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, Eust., derivans a κέντρον et ἐνεγκεῖν, ap. Hom. Il. Ε, [752, Θ, 396]: Κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.

[Κεντριάδαι, οἱ, Stimulatores, gens sacerdotalis. Phot. p. 155, 3: Κ., πατρὰ Κηρύκων. Hesych.: Κεντριάδαι, τῶν περὶ τὰ μυστήρια. Porphyr. De abst. 2, 30, p. 158: Καὶ γένη τῶν ταῦτα δρώντων ἐστὶ νῦν ... οἱ δ' ἀπὸ τοῦ περιελάσαντος Κεντριάδαι. Boutúpwn nomen, quæ ipsa quoque Cerycum gentis familia fuit, comparavit Bossler. in libello de gentibus Atticæ sacerdotalibus p. 16.]

Κεντρίζω, Stimulo, Pungo, i. q. κεντέω. Xen. De re eq. [11, 6]: Ὀρχήστην μαστιγώσῃ καὶ κεντρίζοι. [Κ. ἵππον Pollux 1, 214.] Et metaph. Symp. [8, 24]: Καὶ ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα [ex quo loco annotavit Antiatt. Bekk. p. 101, 28]· Cyrop. 8, [7, 12]: Καὶ τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἔχειν κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τἀμὰ ἔργα φιλονεικίας, Stimulatum, Extimulatum. [Κεντρίζειν τὴν γεῦσιν Etym. M. p. 626, 53. De amore Plut. Mor. p. 84, C. ‖ Insero, Surculum insero. Basilic. 16, 1, 7: Κεντρίζει τὰ δένδρα. Cyrillus in Homilia de publicano: Τὰ δύσκαρπα δένδρα κ. Hæc et alia attulit Ducang.]

[Κεντρικός. V. Κέντρον.]

Κεντρίνης, ὁ, q. d. Aculeatus. Athen. 7, [p. 294, D]: Ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων καὶ κεντρίνην φησί τινα γαλεὸν εἶναι καὶ νωτιδανόν· quem ab Epæneto ἐπινωτίδεα vocari ibid. docet, χείρωνα δ' εἶναι τὸν κεντρίνην καὶ δυσώδη· γνωρίζεσθαι δ' ἐκ τοῦ πρὸς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ ἔχειν κέντρον, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων. [Oppian. Hal. 1, 378: Τὸ μὲν κέντροισι κελαινοῖς κεν-

τρίναι αὐδώνται ἐπώνυμοι. (Improprie Eustath. Opusc. p. 30, 20 : Κεντρῖναι καὶ σκορπιώδεις τὴν γλῶσσαν.) Κεντρίτης ap. Ælian. N. A. 1, 55 : Τὸν μὲν αὐτοῖν γαλεὸν, τὸν δὲ κεντρίτην φιλοῦσιν ὀνομάζειν· καὶ τούτων οἱ μὲν κατεστιγμένοι καλοῖντο ἂν γαλεοὶ, κεντρίτας δὲ ὀνομάζων τοὺς λοιποὺς οὐκ ἂν διαμάρτοις. Philes. De anim. 77, 5 : Γαλεὸν καὶ κεντρίτην.] || Κεντρίναι sunt etiam Culicum species quædam. Theophr. H. Pl. 2, c. ult. : Γένος δέ τι καὶ ἕτερόν ἐστι τῶν ψήνων, ὃ καλοῦσι κεντρίνας· οὗτοι δ' ἀργοὶ καθάπερ κηφῆνες, καὶ τοὺς εἰσδυομένους τῶν ἑτέρων κτείνουσι· quæ sic Plin. 17, 27 : Est et aliud genus culicum, quos vocant Centrinas, fucis apum similes ignavia malitiaque, cum pernicie verorum et utilium; interimunt enim illos, atque ipsi moriuntur. Sed perperam ap. Theophr. scribitur Κεντινάς. || At Κεντρίνα dicitur Dipsas, quoniam εἰς ὀξὺ τὴν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηγμένην, ὡς δοκεῖν κέντρον εἶναι, schol. Nic. [Eadem κεντρίτης, ὁ, apud Ælian. N. A. 9, 11. Corrupte Hesych. : Κεντρίναι, φωνήν· γένος τι ζώου.]

Κέντριον, τὸ, Suidæ τὸ βουκέντριον, Stimulus boum. Meminit ejus Etym. quoque [M. p. 503, 39], derivans a κέντρον. [Aculeus. Philes De propr. an. 28, 25 : Τοῖς τῶν φιλέργων (μελισσῶν) ἐκτριβῆναι κεντρίοις· 48, 20 : Εἴργει κακῶσαι ταῖς ἀκμαῖς τῶν κεντρίων· 91, 7. Figurate de amore Theodor. Prodr. p. 77 : Τὰ πικρὰ τῶν ἐρώτων κεντρία· et p. 302. Jacobs.]

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, ut apum, Bud. ex Aristoph. [Non κεντρίδα dixit Ar., sed ἐγκεντρίδα Vesp. 427, 1073.] || Locus, in quo a sessore equus stimulatur, Punctum Plinio : Apsyrtus in Ἱππιατρίᾳ, VV. LL. [Ibi editum est p. 134, 31 : Ἀπὸ τοῦ ὀμφάλου ἡ τῆς κεντρίτιδος λεγομένης· quasi a nom. Κεντρῖτις. Hase.] || Genus serpentis, Dipsas, quæ et κεντρίνα, VV. LL. [Ælian. H. A. 6, 51.]

[Κεντρίσκος, ὁ, nomen piscis ap. Theophr. fr. 12, § 9, ubi Schneid. κεστρινίσκος conjicit.]

[Κεντρισμὸς, ὁ, Stimulatio, Gl. Eustath. p. 176, 60 : Κεντρισθεὶς εἶχε διεκπεσεῖν ἀβλαβής· εἶχε δὲ καὶ τὸν κεντρισμὸν πάντη διεκφυγεῖν.]

[Κεντρίτης. V. Κεντρίνης. || Fluvius Armeniæ. Diodor. 14, 27 : Παρεγενήθησαν πρὸς τὸν Κεντρίτην ποταμὸν, ὃν διαβάντες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀρμενίαν.]

[Κεντρῖτις. V. Κεντρίς.]

[Κεντροβᾰρὴς, ὁ, ἡ, Pondere suo in centrum vergens. Nicet. Chon. Annal. p. 78, D : Σῶμα κεντροβαρὲς χαμαιριφές.]

[Κεντροβαρικὸς, ἡ, όν. Κεντροβαρικὰ inscriptus Archimedis liber, in quo de inveniendo centro gravitatis agitur. Κεντροβαρικὸς Papp. Alex. ad Apollon. Perg. Con. præfat. p. 17. Angl. Anon. epist. ap. Cramer Anecd. Gr. vol. 3, p. 168 : Μηχανικὴν, ὀπτικὴν, κατοπτρικὴν, μετρικὴν, κεντροβαρικήν. Miller.]

[Κεντροβριθὴς, ὁ, ἡ, Qui pondere ad centrum deprimitur. German. CPol. p. 248, D Grets. : Ὁ κ. καὶ κατώρροπος. Hase.]

[Κεντροδήλητος, ὁ, ἡ, Stimulo læsus. De Io insaniæ stimulis agitata Æsch. Suppl. 563 : Ὀδύναις κεντροδαλήτοις θείας Ἥρας.]

[Κεντροειδὴς, ὁ, ἡ, Centriformis, Centralis. Plotin. 6, 8, 18.]

[Κεντρομᾰνὴς, ὁ, ἡ. Macedon. Anth. Pal. 5, 247 : Κεντρομανὲς δ' ἄγχιστρον ἔφυ στόμα (osculantis). Est hamus, cujus aculeus, ceu œstrus quidam, furore animum percellit. Alio sensu Parmenon ib. 13, 18, κεντρομανῆ (codex κεντρορραγῆ) παῖδα puerum dixit equitandi artis studiosissimum. Jacobs.]

Κεντρομυρσίνη, a Theophr. H. Pl. 3, 17, [4] ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα : pastoralem præfixa cuspide myrtum vocat poeta, et ruscum. [Geopon. 10, 3, 7.] Diosc. [4, 146] ὀξυμυρσίνην et μυρσίνην ἀγρίαν, Myrtum sylvestrem, Scopam regiam Scrib. Larg. Eadem Attice dicitur Κεντρομυρρίνη.

Κέντρον, τὸ, Stimulus : ut πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν ap. Pind. [Pyth. 2, 174] et Eur. [Bacch. 794. Æsch. Prom. 323 : Οὔκουν ... πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς], quod Terent. dicit Adversus stimulum calces, sub. Jactare. Hom. Il. Ψ, [387] de equis : Ἄνευ κέντροιο θέοντες· et [430] : Κέντρῳ ἐπισπέρχων, Stimulis accendens, Stat. Xen. Cyrop. 7, [1, 15] : Οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλὰ ἐξαιματῶν κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. Et Epigr. [Philodemi Anth. Pal. 6, 246], κέντρα διωξικέλευθα. In his vero locis non incommode vertere etiam possumus Calcar. [Phrynich. ap. Athen. 4, p. 165, C : Ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις. Soph. OEd. T. 809 : Μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.] Metaph. quoque capitur ut Lat. Stimulus et Calcar. Longin. [2,2] : Δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Plut. Lyc. [c. 21] : Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κ. εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πραγματικῆς. Synes. Ep. 139 : Τοσοῦτόν ἐστι κ. πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, Stimulus, aut etiam Aculeus, ut infra dicetur. [Soph. Ph. 1039 : Εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ. Eur. Hipp. 39 : Ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος· 1303 : Τῆς ἐχθίστης θεῶν (Veneris) δηχθεῖσα κέντροις. Argivi κέντρα πτολέμοιο vocantur in orac. ap. schol. Theocr. 14, 48. Valck. Æsch. Eum. 427 : Ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; Soph. Tr. 839 : Θηρὸς ὀλόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα.] || K. tribuitur etiam avibus, ut plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Lat. Calcar appellant. Schol. Aristoph., κέντρα ὀρνίθων. Sic in Geopon. [14, 7, 17] : Αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τρυπῶσι τὰ ὠά· pro quo Colum., Quæ gallina transversa gerit calcaria, virile insigne; quum incubat, calcis aculeis ova perfringit. || Interdum commodius redditur Aculeus. Unde quod Aristot. dicit, Πρὸς δὲ τὸν χειμῶνα ἀποβάλλειν δοκοῦσι πολλοὶ τῶν ἐχόντων τὰ κέντρα, Plin. ita vertit, Quidam opinantur omnibus his ad hyemem decidere aculeos. Rursum quod Aristot. dicit, Ἀπόλλυνται διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ κέντρον ἄνευ τοῦ ἐντέρου ἐξαιρεῖσθαι, ita Plin., Aculeo infixo quidam eas statim emori putant : aliqui non nisi in tantum adacto ut intestini quidpiam sequatur. [Id. De partt. anim. 4, 5 et 6, H. A. 1, 5.] In qua signif. metaph. etiam capitur, ut et vocab. Lat. : unde hæc Eupolidis [ap. schol. Aristoph. Ach. 529 aliosque], Τὰ κέντρα ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ita interpr. Cic., Aculeos relinquebat Pericles in animis eorum, a quibus esset auditus. Quo modo interpretari possumus quædam etiam e superioribus exemplis. [Alia metaphora κέντρον διαβολῆς ap. Himer. p. 560. Jacobs.] || Nonnunquam redditur voce Spiculum. Aristot. [H A. 2, 1] e Ctesia, de mantichora : Τὴν δὲ κέρκον ὁμοίαν τῇ τοῦ σκορπίου τοῦ χερσαίου, ἐν ᾗ κέντρον ἔχειν καὶ τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζειν. Unde Plin., Apud eosdem Indos nasci Ctesias scribit, quam Mantichoram appellat, cauda scorpionis modo spicula infigentem. Ap. Polyb. quoque [6, 22, 4] pro Spiculo hastæ s. Ferro accipi testatur Bud. Referri potest huc dicterium illud in Ptolemæum, qui sororem suam Arsinoen connubio junctam habebat, ap. Athen. 13, [p. 621, A] : Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ, Aculeum, Spiculum. Quod vero Aratus [505] dicit κέντρον Σκορπίου, Cic. vertit Acumen. || Κέντρα, Stimuli in habenda quæstione : quemadmodum schol. Aristoph. [Nub. 449] dicit τοῖς βασανιζομένοις κλέπταις κέντρα προσάγεσθαι. [Sic ap. Herodot. 3, 130, μάστιγες καὶ κέντρα sunt instrumenta torturæ. Schweigh.] || Κέντρα dicuntur etiam Cardines cœli, quas Cuspides nonnulli vocant. || Κέντρον est et vocabulum mathematicum, quod Latini quoque Centrum appellant. Bud. e Plin. vertit Umbilicum in circulo : h. e., Punctum in medio circuli aut globi. Cic. Tusc. 1, [17] : Persuadent enim Mathematici terram in medio mundi sitam, ad universi cœli complexum, quasi puncti instar obtinere, quod κέντρον illi vocant. [Plato Rep. 4, p. 436, D : Ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται· Leg. 10, p. 893, D : Βάσιν ἑνὸς κεκτημένα τινὸς κέντρου.] Huc referendum videtur, quod ap. Plut. De cup. divit. [p. 524, F] legimus, Καὶ τὸ τέρμα πάρεστι τῆς χρείας καθάπερ κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγραφόμενον· De exilio : Κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγράψασα τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν. [Id. Mor. p. 513, C : Ὥσπερ εἰς ἴχνος ἐμβιβάζοντα τὴν ἐρώτησιν καὶ ὡς κέντρῳ καὶ διαστήματι τῇ χρείᾳ τοῦ πυθομένου περιγράψαντα τὴν ἀπόκρισιν. || Unde adject. Κεντρικὸς, ἡ, όν. Valens ap. Salmas. De annis climact. p. 300 : Σκοπεῖν δεήσει τὸ κεντρικὸν διάστημα ποῦ φθάνει.] || Κέντρα dicuntur etiam Vitia quædam lignorum et lapidum, quæ Plin. Centra appellat.

Theophr. H. Pl. 5, [2, 3] : Ἔοικε δὲ παραπλησίως καὶ ὡς ἐν τοῖς λίθοις ἐγγίνεσθαι τὰ καλούμενα κέντρα. Unde Plin. 16, 39 : Inveniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, i. e. duritia clavo similis, inimica serræ. Idem Plin. 37, [9, 39] de jaspidum generibus : Præterea inutiles scalpturæ, intervenientibus crystallinis centris.

[Κεντροποιὸς, ὁ, Qui stimulos facit. Hesych. s. v. Κεντροτύπος. Wakef.]

[Κεντροτυπὴς, ὁ, ἡ, Stimulo excitatus. Philipp. Anth. Pal. 9, 543 : Κεντροτυπεῖς (δενδροτυπεῖς codex) πώλους.]

Κεντροτύπος, ὁ, Stimulo s. Aculeo feriens, Aculeum infigens : κ. ἡνίοχος, Qui stimulo s. calcari pungit, ὁ τύπτων τοῖς κέντροις, schol. Aristoph. [Nub. 449.] Ap. Etym. [M. p. 503, 47] et Κεντρότυπτον [corrupte pro κεντρότυπον] pro μαστιγίαν, Verberonem. [Hesych : Κεντροτύπος, μοχθηρὸς, φαῦλος· ἢ κεντροποιὸς (κεντροποιήσω codex), πανοῦργος. Solum μοχθηρὸς ponit Photius p. 155, 4, ubi κεντρότυπος proparoxytonum est, quæ sic distinguenda esse censet Bernhardy ad Suidam, ut κεντρότυπος τὸν μοχθηρὸν, κεντροτύπος τὸν ἡνίοχον significet. Τὸ κεντρότυπον ἀνθρώπιον τόδε Gregor. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 456.]

[Κεντροφόρος, ὁ, ἡ, Stimulum gerens. Hesych. : Τενθρηδὼν, ζῷον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων. Oppian. Hal. 4, 244. « Const. Manass. Chron. p. 77, C, σκορπίος. » Boiss. || Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 110, C : Ἑστία ἡ κ. Interpr. : Quæ centrum universi complectitur. Hase.]

Κεντρόω, Stimulo s. Spiculo configo. [Herodoti exemplum v. s. Κεντέω : ad quem l. respicit Dio Chr. vol. 2, p. 126, ubi imperat. σπάραττε καὶ κέντρου.] || Aculeo s. Spiculo armo. Plato Rep. 8, [p. 555, D, et 552, D], κηφῆνες κεκεντρωμένοι, Aculeati. Sic Themist. : Ἐσμὸς κηφήνων κεκεντρωμένων· cui contr. ἄκεντρος supra. [Κεκεντρωμένοι χαλκοὶ schol. Theocr. 15, 48. Hemst. Ὁ κεκεντρωμένος schol. Aristoph. Nub. 449. « Κεκεντρωμένος (i. e. κεκινημένος) εἰς λόγους, Aristid. vol. 1, p. 327. » Jacobs. Galen. vol. 19, p. 663, 9, de natura hominis : Αὕτη γὰρ κεντρωθεῖσα παρὰ τοῦ καθαρσίου. || In centro reperior. Paul. Alex. Apotel. p. 57, 26 : Κἂν ὁ ἕτερος ᾖ κεκεντρωμένος· conf. ib. p. 54, 28. Hase.]

[Κεντρώδης, ὁ, ἡ, Aculeos habens. Schol. Aristoph. Vesp. 224 : Ἀντὶ τοῦ σφηκώδεις εἰσὶ καὶ κεντρώδεις. Schol. Pind. Pyth. 1, 54; Const. Manass. Chron. p. 95. Τὸ μοχθηρὸν τῆς κεντρώδους ἀδικίας Epiphan. vol. 1, p. 276, B. Id. ib. p. 708, D.]

[Κέντρων, ωνος, ὁ, Homo stimulo s. flagello dignus, Verbero. Soph. fr. 309 : Μαστιγίαι, κέντρωνες. Cum similibus conviciis conjungit Aristoph. Nub. 449, ubi schol. : Τουτέστι χαλεπὸς καὶ φρικτὸς, καθὸ καὶ τοὺς ἡνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν, τοὺς τοῖς κέντροις τοὺς ἵππους τύπτοντας. Κέντρων λέγεται καὶ ὁ κλέπτης διὰ τὸ βασανιζομένοις τοῖς κλέπταις καὶ κέντρα προσφέρεσθαι. (Hæc vera interpretatio est.) Κέντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρραφὲν σακκίων· καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων. De pannis s. vestibus consutis ap. Biton. in Mathem. vett. p. 109 in descriptione helepolis : Ἐστεγάσθω τὸ μὲν πρῶτον ὕλῃ ξυλίνῃ, εἶτα ἐπάνω κέντρωσιν, ἤτοι ἱματισμοῖς· ubi verba ἤτοι ἱμ. ex glossemate addita esse censet Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 472. Eustath. p. 1308 extr. : Τοῦ κέντρου παρώνυμον οἱ κέντρωνες οἵ τε ῥαπτόμενοι καὶ οἱ γραφόμενοι· καὶ ῥαπτὸς μὲν ᾧπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροαὶ ὑφασμάτων, γραπτὸς δὲ ᾧ παρατίθενται τοιούτου παρακεντήματος δίκην μέρη ποιημάτων καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα, ὁποῖα καὶ τὰ ἐντεῦθεν κληθέντα ὁμηρόκεντρα, τουτέστιν οἱ Ὁμηρικοὶ κέντρωνες. Idem p. 1099, 51 : Τὴν ὁημηγορίαν ὁ ποιητὴς κέντρωνος δίκην ἀπὸ ἐννοιῶν ἀλλαχοῦ ῥηθεισῶν συνέρραψε κατὰ τὰ ὕστερον δηλαδὴ ὁμηρόκεντρα.]

[Κέντρωσις, εως, ἡ, Stimulatio, Compunctio. Schol. Pind. Pyth. 1, 54. Angl. || Procl. Paraphr. in Ptol. p. 143, 9 : Τῶν ἀνέμων αἱ τροπαὶ πρὸς τὰς κεντρώσεις τῶν φώτων, Quum lumina cardines pertranseunt. Id. ib. p. 115, 30 : Ἐπὶ τῆς παρελθούσης κεντρώσεως. Hase.]

Κεντρωτὸς, ἡ, ὸν, Stimulis confixus. Κεντρωταὶ σανίδες, Plut. [Mor. p. 202, B], Aculeis frequentibus spiculatæ, Bud. [De calceis aculeatis Strabo 11, p. 506 : Ὑποδούμενοι κεντρωτὰ ὠμοβόϊνα ... διὰ τὰς χιόνας καὶ κρυστάλλους. G. D.] Item Aculeo s. Spiculo armatus, Aculeatus, i. q. ἔγκεντρος s. κεκεντρωμένος, ut κεντρωτοὶ κηφῆνες ap. Aristot. H. A. 9, [40, p. 624, 16] : quos Plato et Themist. κεκεντρωμένους dicunt. [|| Κεντρωτὸς βόλος in ludo tesserarum, Pollux 7, 205.]

Κεντυρίων, ωνος, ὁ, Hesychio, [Photio] et Suidæ ἑκατόνταρχος, voce ad Græcum translata e Latino Centurio.

[Κέντω. V. Κεντέω.]

Κέντωρ, ορος, ὁ, Stimulator, Qui pungit. Hom. Il. E, [102] : Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, Qui stimulis accendere equos norunt, Stat.; Agitatores equorum. Et Epigr. [Anth. Plan. 5, 358] : Τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων. Et in fem. ap. Nonn. [Jo. c. 19, 191] : Κέντορι λόγχῃ, Acuta lancea. Ap. Eund. [c. 8, 150] metaph., ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ, Verbis, quæ stimulos s. aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κένωμα, τὸ, q. d. Evacuamentum, Quod evacuatur, Evacuatio; Inanitas, Evacuatio, VV. LL. addentia Dioscoridi et Ægin. τὸ κένωμα, ἡ κένωσις διὰ κλυστῆρος. [K. ἰατρικὸν Plut. Mor. p. 381, C; 655, B. « Vacuitas, Clem. Al. p. 223. » Wakef. Vacuum spatium (in castris), Polyb. 6, 31, 9, 11. Cleomedes 1, 1, p. 4 : Μεταξὺ ὄντων κενωμάτων· et p. 5. Eustath. Opusc. p. 154, 50 : Τὰς ἀποθήκας μεστὰς ἐποιεῖτο εἴ τινές που καὶ εἶχον κενώματα· 174, 40 : Τὰ τῆς φάραγγος ἀναπληρῶν κενώματα. « Τροχοῦ κένωμα Hesych. s. v. Συρίγγιον. » Hemst. Apollod. Poliorc. p. 22, 16 : Τὸ δὲ κ. τὸ μεταξὺ τῶν κάτω ζυγῶν. Agath. Hist. p. 296, 7 ed. Bonn. : Τὴν τοῦ κενώματος ἀμετρίαν. Philo Belop. p. 57, 17 : Τὰ κενώματα τῶν κύκλων. Aquila Cat. in Job. p. 411, C. Id. in Gen. 1, 2 : Ἡ δὲ γῆ ἦν κένωμα καὶ οὐδέν· de qua interpretatione disserit Jo. Chrys. t. 6, p. 524, C ed. Paris. alt. Hase.]

[Κενών. V. Κενεών.]

[Κενῶς, Vane, Gl. Epict. Diss. 2, 17, 6 : Ἀσήμως καὶ κ. φθεγγόμεθα. K. καὶ ἀνοήτως Plut. Mor. p. 35, E. K. καὶ ἀχρήστως p. 40, C. Κενῶς ἐκοπίασα LXX Jes. 49, 4.]

[Κενώσιμος, ὁ, ἡ, Evacuatorius. Suidas post v. Κενότερος ex scriptore ignoto : Τὸ κενώσιμον τῆς ἰατρείας καὶ τὸ θεραπευτικόν. Nicet. Chon. Annal. p. 321, D : Περὶ τὰ καθάρσια ἀεὶ στρέφεσθαι καὶ μηδέν τι πλέον τῶν κενωσίμων εἰδέναι καὶ μετιέναι τοῖς κάμνουσιν ἴαμα.]

[Κένωσις, εως, ἡ. HSt. post verba s. Κένωμα posita :] Sed Κένωσις frequentius est, Exinanitio, Evacuatio. [Plato Phileb. p. 42, C : Πληρώσεσι καὶ κενώσεσι· Rep. 9, p. 585, A : Πεῖνα καὶ δίψα κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως.] || Κένωσις ap. Medicos, inquit Gorr., est humoris e toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio. Detractionem appello καθαίρεσιν, quæ quoniam quum de liquidis, tum de solidis dicitur, recte genus vacuationis statui potest, ut quæ liquidorum tantum fit. Galen. Comm. 3 in l. 6 τῶν Ἐπιδ. Itaque non omnium, quæ in corpore continentur, evacuatio proprie dicitur, sed humorum tantum. Spiritus enim proprie evacuatio non dicitur, sed vel διαφόρησις, vel λύσις, vel si lubet alio nomine appellare, quo ipsius resolutio dissipatioque significetur. Neque similiter si quid intus solidum contineatur, quod eximi debeat, ut ὑπερσάρκωμα, porus inutilis, ossium ruptorum fragmenta, id κενοῦσθαι dicetur, sed καθαίρεσθαι, h. e. tolli, aut auferri. Quum vero humores, de quibus proprie vacuatio usurpatur, multiplices in corpore contineantur, et cujuslibet eorum vacuatio possit contingere, attamen, ut scribit Galen. in Aphor. 17 s. 2, Hippocr. κένωσιν simpliciter dicere consuevit Quando æqualis fit omnium humorum vacuatio : κάθαρσιν vero Quando ii vacuantur, qui vitiosam adepti sunt qualitatem. Sumptum tamen est a Galeno et posterioribus medicis vacuationis nomen generalius, ut quicquid sive naturæ sponte, arte medici, e toto corpore, vel aliqua parte, quovis modo expellitur, vacuari dicatur. Quum Quicquid dico, non spiritus, non flatus, non ullum excrementi genus, non denique fœtum ipsum excipio : quod ipse etiam partus, ipsaque lactis in mammis generatio, species quædam sint vacuationis, sicut Galen. De venæ

sectione adv. Erasistratum prodidit. E quo apparet multas esse vacuationis differentias : ab humore quidem etc. Aliquanto post, Similiter vero et a subjecto, a quo aliquid vacuatur, duplex est vacuationis differentia. Aut enim illa a toto corpore proficiscitur, vocaturque a Galeno κοινὴ, Communis vacuatio, in l. Artis medicæ, ut quæ contingit per magnas et copiosas vomitiones, alvi dejectiones, sudores et sanguinis effusiones : aut humoris est aliqua parte contenti, quæ ἰδία, h. e. propria, vocatur. Hujus generis sunt apophlegmatismi, errhina, et per nares mediocris αἱμορῥαγία : his enim cerebrum ipsum vacuatur. Item vomitus mediocris, et eorum modo, quæ in ventriculo continentur : et balani atque clysteres intestina vacuantes : similiter menstrua naturali modo prodeuntia, et sanguinis per hæmorrhoidas moderata profusio : ad hæc scarificationes, hirudines, et quicquid etiam impactum in parte humorem potest revellere. Quod enim a parte aliqua revellitur, id ab ea vacuatur, etiamsi corpore non excesserit. Præterea vacuationum aliæ sub sensum cadunt, aliæ sensibus usurpari non possunt. Sensibilis quidem est, quæ fit venæ sectione, purgatione, sudore, apophlegmatismis, vomitionibus, clysteribus : sub sensum non venit, quæ quotidie per τὴν ἄδηλον ἀναπνοὴν, h. e. Insensilem transpiratum, in nobis peragitur, et quam balnea, frictiones et medicamenta διαφορητικὰ cuti adhibita moliuntur. [Inanitus, Inanitas, Gl.]

[Κενωτέον, Evacuandum. Galen., cujus l. HSt. s. v. Ὑπαγορεύω apposuit. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 74 : Κ. τὴν γαστέρα.]

Κενωτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Evacuatorius, Evacuandi vim habens. Κ. φάρμακον, Galen. Ad Glauc. 2. [Ælian. N. A. 14, 4, κύστεως κενωτικός. Wakef. Galen. vol. 19, p. 206, 4 : Ἀντὶ φλεβοτομίας καὶ τῶν ἄλλων κενωτικῶν. Hase.]

[Κεπφαττελεβώδης, ὁ, ἡ, Levis instar κέπφου aviculæ et locustæ. Archest. ap. Athen. 4, p. 163, D, et 7, p. 310, E : Ὅσοι κεπφαττελεβώδη ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν, ex emendatione Bentleji. Codex κούφην τελεβώδη.]

Κέπφος, ὁ, species avis marinæ levissimæ, quæ facile a quovis vento circumagitur : unde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari κέπφος solet, inquit Hesych. Itidemque schol. Aristoph. et Suid. τοὺς κούφους s. τοὺς ἐλαφροὺς φρεσὶν appellari κέπφους tradunt, ἀπὸ τῶν ὀρνέων : κέπφους enim esse Genus avium κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν, sed et ἄφρον : etenim quum amet ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν, piscatorum pueros, s. piscatores, ea spuma ipsam χειρώσασθαι, τὸ πρῶτον πόῤῥωθεν ῥίπτοντας ἀφρὸν, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέροντας ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντας, εὐχερῶς ἀγρεύειν τὸ ὄρνεον ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν· unde proverbialiter dici ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. Ita, nimirum pro Stolido, accepit Aristoph. Pl. [912], ubi sc. sycophanta dicit, Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω; Itidemque Pac. [1067], ubi Hierocles dicit, Καὶ κέπφοι τρήρωνες, ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε· paulo ante enim dicit, Ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι, et ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες, O miseri stolidique mortales, et præ dementia vestra deorum mentem non percipientes. [Lycophr. 836 : Κ. δαιτὸς χατίζων. Ῥειθυμνιάτης κ. 76.] Quin et Κέπφος ᾠδίνει parœmia est vana promittentes indicans : ut illud Maronis [Horatii A. P. 139], Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus. Κέμφον quoque dici hanc avem, innuit schol. Aristoph. in expos. l. posterioris quem citavi. Ibi enim dicit, κέμφοι γὰρ οἱ κοῦφοι, ἀπὸ τῶν ὀρνέων. Idem dicit κοινῶς hanc avem vocari λάρον : qua in re bona pars ei non subscribit. || Κεμπὰς, Hesychio κοῦφος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος, Homo levis : qui et κενέαρος. Aristoph. schol. κέμφους dici tradit τοὺς κούφους, ἀπὸ τῶν ὀρνέων, sc. τῶν κέπφων : inde enim τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ dici κούφους.

[Κεπφόω. HSt. s. v. Κέπφος :] Inde Κεπφοῦσθαι dicitur Efferri et leviter circumagi in modum τοῦ κέπφου; cujus particip. aor. 1 pass. κεπφωθεὶς a Suida exp. ἐπαρθεὶς, ἀξέως ἐλαυνόμενος, ἐρεθισθείς : ab Hesych. [ubi κεφωθείς] non solum ἐπαρθεὶς, sed etiam ἀπατηθεὶς, Deceptus : quoniam avis ea, ut dictum est, est εὐαπάτητος ac facillime capitur. [Glossa est ex Proverb. 7, 22 : Ὁ δὲ ἐπηκολούθησεν αὐτῇ κεπφωθείς.] Idem Hesych. affert et particip. præt. pass. κεκεπφωμέναι, pro ἐπηρμέναι, Elatæ. [Cicero Ep. ad Att. 13, 40 : « Sed ego ipse κεκέπφωμαι. » Epiphan. vol. 1, p. 234, C : Χαυνωθεῖσα καὶ κεπφωθεῖσα ὑπὸ τῶν προειρημένων. Bast. Id. ib. p. 621, C : Τὴν διάνοιαν κεπφωθείς· et Petr. Sic. Hist. Manich. p. 56, 7 : Ὁ δὲ τοῖς λόγοις αὐτῆς κ. Præs. Epiphan. vol. 1, p. 388, D : Διὰ τὸ κεπφοῦσθαι τὸ σῶμα· et 1058, D : Τὸ φρόνημα κεπφούμενον. Activ. ap. eund. ib. p. 265, B : Κεπφώσας τοὺς ὑπό σου ἠπατημένους. Hase.]

[Κέπφωσις, εως, ἡ, Levitas, Stultitia. Polyb. 2, 701 (?). Wakef.]

Κέρα, ἡ, a Medicis nonnullis dicitur quam Arcades vocant ῥάφανον ἀγρίαν, Rhaphanum agrestem, auctore Theophr. H. Pl. 9, [15, 5, ubi Schneid. κέρας.]

Κεραβάτης, ὁ, Qui super cornua graditur, i. e. Corneos pedes habens, Suid. [Etym. M. p. 504. Et alibi :] Κεραβάτης, ὁ, Qui cornuum adminiculo scandit. Hesych. || Κεροβάτης, idem : epith. esse Panis docet Hesych. : Qui vel cornua habet, vel τὴν βάσιν ἔχει κερατίνην. [Aristoph. Ran. 230, ubi scholiastæ et hanc memorant explicationem, quæ sola vera est habenda, et aliam exponunt, ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρῶν βαίνων. *Cornipedem* recte reddidit Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 271. In cod. Ven. additum ἢ οἷον κερατοβάτης· qua forma Hesychius quoque utitur s. Κεροβάτης.]

[Κέραγον montem Lyciæ memorat schol. Hom. Il. O, 193.]

[Κεραδέω. Ex cod. Vat. 997 Bekk. Anecd. p. 1388 : Ἡ τρυγὼν τρύζει μέγα, πέρδιξ κεραδεῖ, λαμπροφωνεῖ στρουθία. Scribendum κελαδεῖ, producta in versu politico media verbi syllaba. G. Dindorf.]

[Κεράεις, εσσα, εν, Cornutus. Κεράεντα Nicander Al. 135.]

Κεραελκὴς, ὁ, ἡ, Qui cornibus trahitur, trahit, ut exp. κεραελκέες βόες ap. Callim. [H. in Dian. 179], διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον, schol. [Bentl. κερεαλκέες.] || Κεραελκεῖς Hesych. vocari scribit etiam Eos qui cornibus boves trahunt. [Κερατεσσεῖς (?), οἱ τοὺς ταύρους ἕλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων. Καλοῦνται δὲ καὶ κεραελκεῖς.]

Κεραία, ἡ, Cornu, i. q. κέρας, eo fere modo, quo μελισσαία pro μέλισσα dicitur, et σεληναία pro σελήνη. Nicand. Ther. [36], de fugandis serpentibus : Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην. [Κεραῖαι σελήνης Arat. 785, 790.] Plin. quoque accensis cornibus cervinis, odore serpentes fugari scribit. Sic Aristot. H. A. 4, 2, de duplici caraborum genere : Ἔχουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλας καὶ τραχείας, καὶ ἄλλα κεράτια ὑποκάτω λεῖα· quæ paulo post κέρατα appellat, Ἐπάνω δὲ τούτων τὰ κέρατα μικρὰ, βραχύτερα δὲ καὶ λεπτότερα πολὺ ἢ ὁ κάραβος. Plin. quoque aquatilibus et marinis cornua data scribit. In illo autem Aristot. l. non incommode interpretari possumus Cornicula, sicut Plin. in hoc Ejusdem loco [4, 7] : Ἔχει κεραίας πρὸ τῶν ὀμμάτων ἔνια οἷον αἱ ψύχαι, vertit, Aliis cornicula ante oculos prætenduntur, ut papilioni. Sic Ruell. ap. Diosc., Ἐκ τοῦ ἑτέρου πέρατος ὥσπερ κεραίαν ἔχων, vertit, In altera extremitate exertus, veluti corniculum gerens. [|| Agath. Procem. Anth. 86 : Δίζυγος ἠπείροιο συναντήσασα κεραίῃ, ubi extrema Europæ et Africæ promontoria intelliguntur. || Flexus. Philostr. Imag. p. 868 : Ἵππου, ὃς ὑπὸ τοσαύτῃ κεραίᾳ γυρώσας τὸν αὐχένα ... Κεραία flexus esse videtur, quem cervix elata efficiebat. Sic τὸν αὐχένα κυμαίνειν dixit Heliodor. 3, 3, τὸν αὐχένα σιμοῦν (ubi alii γυροῦν) Achill. Tat. 1, 12. Jacobs.] || Sicut vero infra utero quoque tribui κέρατα ab Aristotele dicemus, ita Eidem eadem signif. a Medicis, ac præ ceteris Diocle, κεραῖαι, Cornua, tribuuntur [v. Galen. vol. 4, p. 277] : quæ sunt duæ uteri apophyses exiguæ, a lateribus ad ilia, papillæ sive cornibus exorientibus similes. In hæc semen muliebre excernitur, et contractæ allantoidis extremitates desinunt. Herophilus horum cornuum figuram dimidii circuli revolutioni comparavit. Eudemus πλεκτάνας, Cirros, vocavit, a cirris polyporum similibus. Pra-

xagoras et Philotimus κόλπους, Sinus, nuncuparunt : unde et mulieris uterum δίκολπον dixerunt. Gorræus. [|| I. q. κέρας, Cornu (aciei). Theophyl. Sim. Hist. p. 34, B : Τὴν μὲν κεραίαν τὴν εὐώνυμον τῷ Ἰλιφρεδῇ ἐπέτρεπεν· 36, C : Τὴν ἐναντίαν κεραίαν συνέχεε. || Mœris p. 211 : Κεραία πλοίου Ἀττικοὶ, κέρας Ἕλληνες.] || Antenna, similiter ut κέρας : hoc est, ut Didymus exp., Lignum in superiore mali parte per transversum collocatum, unde velum pendet : quam comp. voce Artemid. Onirocr. 1 vocat ἱστοκεραίαν. Ceruchon ap. Val. Flacc. et Lucian. appellari eandem nonnulli existimant, quod sc. duo cornua habeat : ut Virg. quoque docet, qui Velatarum cornua antennarum dicit τὰ ἀκροκέραια. [Æsch. Eum. 557 : Θραυομένας κεραίας.] Plut. [Mor. p. 169, B, ubi v. Wyttenb. annot.] : Τὸν οἴακα προσάγει, τὴν κεραίαν ὑφίησι, de navis gubernatore, qui adventante tempestate deos implorat. Ap. Eund. [ib. p. 807, C] poeta quidam de nautis : Εὖ μὲν ἐνὶ πρύμνῃ οἰήϊον, εὖ δὲ κεραίην Εἰδότας ἐντείνασθαι ἐπορνυμένου ἀνέμοιο· ubi aliquis non incommode e Virg. reddere posset, Antennarum cornua. Polyb. [14, 10, 11] ap. Suid., Καθελόμενος τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας. [Galen. vol. 4, p. 487 : Ὅσοι ταῖς κεραίαις τῶν πλοίων ἐπανίασι, πρότεροι τὴν γῆν καθορῶσι τῶν ἐν τῇ νηὶ πλωτήρων.] A quarum antennarum figura ap. Plut. Marcello [c. 15] : Ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω κεραίας ὑπεραιωρουμένας, VV. LL. dictas volunt Trabes e muro suspensas. [Imo Tollenones s. Rostra mobilia, qualia tollenonum, ut Polyb. 8, 7 ; 22, 10, Athen. 5, p. 208, E. || Κεραία χάρακος, Furca, dens, cornu stipitis, quo pro vallo utimur, Polyb. 18, 1, 7. Schweigh. Appian. Civ. 4, 78 : Κεραίας τοῖς τείχεσι προστιθέντες ὡς διὰ κλιμάκων ἐπεχείρουν· ubi v. Schweigh. vol. 3, p. 839. || Palus. Oppian. Cyn. 4, 215 : Κίονα δ' οὐχὶ λίθοιο, δρυὸς δ' ἐτάμοντο κεραίην. Wakef. || Cuspis circuli. Sext. Emp. p. 643 : Ἡ τῷ κέντρῳ ἐνηρεισμένη κ. || Nervus arcus. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 75 : Πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξᾶλτο κεραίας ἰός.] || Κεραῖαι, Eminentiæ, Apices eminentes in aliqua re, ut Cornua e cornigerorum capitibus : Oppian. Cyn. 3, [475] : Οὔτι κέρας κερόεν, παρὰ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης Ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι, Imbecilli et exiles apices corniculorum instar in temporibus enascuntur. [Plut. V. Cat. maj. c. 13 : Ἔθεντο σημεῖα πρός τινας εὐσκόπους κεραίας ὑπὲρ τὸ Καλλίδρομον ἀνεχούσας.] Quo referri potest, quod in Matth. 5, [18] legimus, Ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται, Unus apex. Quod Lucas paulum mutatis verbis dicit 16, [17] : Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν. Sic ap. Plut. Numa [c. 13], κεραῖαι γραμμῆς [ἑλικοειδοῦς], Lapus vertit Apices lineæ, VV. LL. [Apollon. De synt. p. 34, 1 : Τοῦ α τὴν κεραίαν ἀπήλειψε. « Plut. Mor. p. 1100, A : Ψυχομαχεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κεραιῶν. Multa Wetsten. ad N. T. vol. 1, p. 295. » Valck. Dionys. H. De Dinarcho jud. § 7 : Τὸ διὰ πάσης κεραίας διῆκον πικρὸν καὶ νοερόν. De apicibus s. notis tachygraphorum Plut. vol. 7, p. 284 ed. Hutt. (?) : Γραμμάτων σπαραγμοῖς καὶ κεραίαις οἱ σπεύδοντες γράφουσι. Schneid. Hesych. : Κερέα (i. e. Κεραία), ἀρχὴ, γράμματα. || Κεραῖαι, Literæ, Epistola. Theophyl. Sim. Hist. p. 29, A : Τὰς τοῦ στρατηγοῦ ἱστορήσας κεραίας· 104, B : Ἐγχαράξας βασιλείους κεραίας διὰ Πρύβου τῷ αὐτοκράτορι ἔστελλε.]

Κεραΐζω, Dissipo aliquid, ut boves infestis cornibus; nam proprie dici volunt ἐπὶ φθορᾶς τῆς ἐκ τῶν ζώων κερασφόρων. [Etym. M. p. 504, 6 : Κ. τὸ πορθεῖν καὶ κενοῦν καὶ διαφθείρειν. (Similes sunt interpretationes tribus in gll. Hesychii, qui ἀναιρεῖν, κτείνειν, διαρπάζειν addit, κενοῦν omittit.) Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κέρασι χρωμένων ζῴων. Ἢ παρὰ τὴν χῆρα τὸν θάνατον.] Alicubi etiam non incommode reddi potest, Incurso velut infestis cornibus. Hom. Il. Π, [752] de leone : Σταθμοὺς κεραΐζων. Sic et E, [556] itidem de leonibus : Ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον· B, [860] : Ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους. Cui loco respondet hic Φ, [129] ubi Achilles Trojanos persequens in Xanthum compulsos alloquitur, Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων. In quibus locis Trucidare, Contrucidare aliquis reddere posset. [Pind. Pyth. 9, 39 : Κεράϊζε θῆρας.] Dicitur etiam κεραΐζειν πόλιν, Vastare s. Excindere s. Delere urbem, ἀναιρεῖν καὶ ἀφανίζειν. Il. Π, [830] Hector ad Patroclum : Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἁμήν· Od. Θ, [516] : Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν, de iis, qui ex equo durio exierant. Il. Ω, [245] : Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω. At X, [62] : Ἕλκυσθείσας τε θύγατρας, Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ, Thalamos disjectos, direptos. [Herodot. 7, 125 : Οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεράϊζον μούνας· ubi mox in eadem re τῇσι καμήλοισι ἐπιτίθεσθαι. 1, 159 : Τί τοὺς ἱκέτας μου ἐκ τοῦ νηοῦ κεραΐζεις; Expellis. 1, 88 : Τὸ τῶν Λυδῶν ἄστυ κεραΐζοντας· 2, 115 : Τὰ οἰκία τοῦ ξείνου κεραΐσας ἧκεις· 121 : Τοὺς κλέπτας οὐκ ἀνιέναι κεραΐζεσθαι τὰ χρήματα. In pugna navali navem hostilem κεραΐζειν dicitur is qui illam rostro percutiens perdit. 8, 86 : Τὸ πλῆθος τῶν νηῶν ἐκεραΐζετο, ὑπ' Ἀθηναίων διαφθειρόμεναι· et ib. 91. Schweigh. Eur. Alc. 889 : Νυμφιδίους εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας. Epigr. ap. Athen. 5, p. 215, B : Τὴν ἱερὰν ὅτε νῆσον Ἀθηναῖοι κεράϊζον. Parthen. c. 21 : Καθ' ἑκάστην τῶν πόλεων ἐπιόντα κεραΐζειν. Valck.]

Κεραίνω, s. Κεραίρω, i. q. κεραννύω s. κεράω, atque ejusdem originis. Hom. Il. I, [202] : Μείζονα δὲ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱε, καθίστα, Ζωρότερον δὲ κέραιρε. Ubi quædam exempll. habent etiam κέραινε [Hesych. : Κέραινε, κεράννυε, κέρασον] : sed κέραιρε ap. Athen. et Plut. et in probatioribus libris reperitur. Sicut vero Hom. dicit ζωρότερον κέραιρε, ita Antiphanes apud Athen. 10, [p. 423, D] : Κέρασον εὐζωρέστερον· et Ephippus ibid., Φιάλην ἑκατέρᾳ ἔδωκε, κεράσας ζωρότερον. Ubi obiter notandum ζωρότερον ab Aristot. et Plut. in Homeri loco exponi θᾶττον, non ἄκρατον. V. Aristot. De poet. [c. 25], Plut. Symp. 5, 4.

[Κεραιόπυργος, oppidum Thraciæ ap. Constantin. Them. 2, 2. Κερεόπυργος ap. Hierocl. p. 635. Idem latere in Κηριοπάρων castello ap. Procop. De ædif. 4, 11, conjicit Wesselingius.]

[Κεραῖος propter etymologiam v. κριὸς fingit Etym. M. p. 539, 19.]

Κέραιος, Hesychio est σταυρὸς, Palus, Vallus acutus. [Recte emendatur Κεραὸς, ταῦρος.]

Κεραιοῦχος, ὁ, ἡ, Antennæ cornua tenens : ut κ. κάλως ap. Hesych., quem κερουλκὸν quoque nominari tradit : quo sc. antennarum cornibus annexo, ipsæ antennæ trahuntur, laxantur. [De forma trisyllaba Κεροῦχος v. s. Κερουλκός. Eam Pherecrati ap. schol. Aristoph. Eq. 759 restituit Salmasius, Δελφινοφόρος τε κεροῦχος, ὃς διακόψει ... ubi libri κέρδος διακόψει. || Metaph. Hesych. : Κεραιοῦχον, δικαιοδότην· ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς πλοίοις κεραιούχου.]

[Κεραίρω. V. Κεραίνω.]

[Κεραΐς, ίδος, ἡ, Ovis. V. Κεράς.]

Κεραΐς, ίδος, ἡ, Perditrix, Vastatrix. Peculiariter vero quidam κεραΐδας esse volebant Vermes cornu infestantes, qui sic legebant ap. Hom. Od. Φ, [393] : Τόξον ἐνώμα Πάντη ἀναστρωφῶν πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μὴ κεραΐδες ἔδοιεν [ubi recte vulgo κέρα ἴπες]. || Salacissima quædam avicula, a qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron [1317 : Αὐτόκλητον ἁρπάσας κεραΐδα]. VV. LL., ex ejus schol. [Cornix ap. Hesych. : K., κορώνη.] In l. autem Homeri, quem paulo ante citavi, nonnulli comp. voce pro κέρα ἴπες, legebant κεράϊπες, a Κεράϊψ, ut κεράϊπες essent Vermes cornua rodentes, Eust. [p. 1913, 58.]

[Κεράϊσις, εως, ἡ, Trucidatio. Nicet. Chon. Ann. p. 390, A.]

[Κεραϊσμὸς, ὁ, Vastatio. Dionys. H. Epitom. 16, 1 ed. Mai. Struv.]

[Κεραϊστὴς, ὁ, Vastator, Latro. Hom. H. in Merc. 336 : Παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστὴν Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι.]

[Κεραϊστὴς, i. q. κεράστης, quod v.]

[Κεραϊστὴς, ὁ. Etym. M. p. 504, 9 : K., τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος (ἐν Ἰάμβοις addunt codd.).]

[Κεραῖτης, ὁ, Ceraita, Κεραίας urbis Creticæ (cujus

nominis exx. nulla supersunt) incola. Κεραϊτᾶν numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 306. Ῥιανὸς Κεραΐτης vel Κεραίτης ap. Suidam s. v. Ῥιανὸς et Eudociam p. 371: quod Κερεάτης scriptum ap. Steph. Byz. s. v. Βήνη. Κερέται socii Arcadum ap. Polyb. 4, 53, 6. Quibus Κεραΐτης et Κεραῖται restituit Eckhel. Apollinem Κερεάταν ab Arcadibus cultum, de quo v. Pausan. 8, 34, 5, comparavit Meinekius in Comment. de Rhiano.]

Κεραΐτις, ιδος, ἡ, a nonnullis dicitur Fœnum Græcum: quod aliis βούκερως, aliis αἰγόκερως, aliis τῆλις, ut est ap. Diosc. in Append. 2, 124.

[Κεράϊψ. V. Κεραΐς.]

[Κεραίω, i. q. κεράννυμι, Misceo. Nicand. Al. 178, 511, κεραιόμενον.]

[Κεραμαῖος, αία, αῖον, Figulinus. Κεραμαῖα ἀγγεῖα Polyb. 10, 44, 2. Lectio merito suspecta Schneidero. Scribendum κεραμεᾶ. G. Dind.]

Κεράμβηλον, Κέραμβον, et Κεράμβυξ, Hesychio [κήπου προβασκάνιον καὶ] θηρίδιόν τι κανθάρῳ ὅμοιον, ὁ περὶ τὰς συκᾶς δεσμευόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς σκνίπας [κνῖπας], Bestiola scarabæo similis, quæ ficui arbori circumligata, voce sua culices abigit. [Addit Hes.: Ἔνιοι τοὺς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας· τὸν κέραμβον. Κεράμβυξ, ζῷον κανθάρῳ ὅμοιον. Schol. ad Jeremiæ Epist. v. 70 (ad verba ὥσπερ ἐν σικυηράτῳ προβασκανίῳ) : Προβασκάνιον καὶ κεράμβηλα Ἑλλήνων οἱ λόγιοι καλοῦσιν ἅτινα ἱστῶσιν οἱ ἀγροφύλακες πρὸς φόβον ὀρνέων· ἢ καὶ ἀνθρώπων. Ταῦτα δὲ καὶ μορμολυκεῖα καλοῦνται. Κέραμβος (nam sic librorum scripturam Τέραμβος ex Ovid. Metam. 7, 354 correxit Muncker.) ex homine ὑλοφάγος κεράμβυξ factus esse narratur ab Nicandro ap. Anton. Lib. c. 22, p. 146, hac addita descriptione ejus : Φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖ, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ἐοικὼς τοῖς μεγάλοις κανθάροις. Οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ. Κεράμβηλον Verheykius κεράμβυλον scribere malebat.]

[Κέραμβος, ὁ, Cerambus, Lucanus, Pythagoricus. Iambl. V. Pyth. p. 528.]

Κεραμεικὸς, ὁ, locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur, qui in bello occubuerant, ap. Suid., schol. Aristoph. || Locus Athenis, ubi prostabant meretrices. Hesych. [et Phot. p. 155, 14, ubi corrupte Κεραμικαί.] Dicitur et Κ. Δῆμος. [Non Κεραμεικὸς δῆμος dicitur, sed Κεραμεῖς, οἱ. V. Κεραμεύς.] Præterea Κεραμεικὸς, locus Athenis, ubi edebant Athenienses quotannis certamen quod Λαμπαδοῦχον vocabatur, schol. Aristoph. [Ran. 1125], qui etiam alibi appellat τὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνα τῆς λαμπάδος. [Harpocr.: Κεραμεικός· Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων. Ὅτι β′ εἰσὶ Κεραμεικοὶ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἕτερος ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον, δηλοῖ Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. (Ipsa Callicratis verba apposuit schol. Aristoph. Av. 395 : quocum comparetur schol. Eq. 769, ubi delenda verba ὁ μὲν ἔνδον ... τέθαπται, quæ in codd. omissa Musurus intulit partim ex Harpocratione partim ex Suida, qui non ex scholio Eq. 769, sed ex schol. Av. 395 excerpserat.) Scriptorum veterum de utroque Ceramico loci ex Meursii libello *de Ceramico gemino* petantur, repetito in Gronovii Thes. vol. 4, p. 961—1016. Nomen ab Ceramo heroe, Dionysi et Ariadnæ filio, inditum esse Pausanias docet 1, 3, 1. G. D.] Et Κεραμεικαὶ πληγαὶ dictæ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος, de quibus plura ap. eund. [et Hesych. || Κεραμεικὴ μάστιξ ap. Hesych. : Τὸν ὀστρακισμὸν λέγουσι, μάλιστα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὀστρακιζομένους καὶ κολάζειν· κεραμεικὴν διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι. Manifestum est hanc κεραμικὴν μάστιγα dicendum fuisse : quod adjectivum alibi quoque per diphthongum vitiose scriptum v. s. Κεραμικός. || Κεραμεικὸς κόλπος. V. Κέραμος. G. Dind.]

[Κεραμεῖα. V. Κεραμευτικός.]

Κεραμεῖον, τὸ, Figuli officina, Figlina. Æschin. [p. 70, 22 : Κεραμεῖα ἐνῳκοδομημένα καὶ αὔλια. Hesych.: Κεραμεῖα, ἔνθα τὰ ὀστράκινα σκεύη πιπράσκεται.]

[Κεράμειος. V. Κεράμιος.]

Κεράμεος, et Κεραμεοῦς, Fictilis, Figulinus. Herodot. [3, 96] : Ἐς κεραμέους [κεραμίνους restitutum ex codd.] πίθους· quod tamen non ita putandum est dictum ut χρυσέους pro χρυσοῦς : quum et ceteri scriptt. ita utantur. [Plato Lys. p. 219, E : Κύλικα κεραμέαν· ubi alii libri κεραμίαν.] Theophr. [H. Pl. 5, 3, 2] : Τὰς κεραμέας κύλικας. Diosc. [5, 103, κεραμέαν γάστραν. Id.] κεραμέα λοπάς. [Dio Cass. 65, 3.] Idem, Ἐν κεραμέῳ τηγάνῳ. Et κ. κρατῆρι ap. Eund. Pollux, Κέραμος, inquit, πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. [7, 162, etc. Loci hi omnes ad Κεραμεοῦς sunt referendi correcto accentu κεραμεᾶ, κεραμεᾶν, κεραμεᾶς, κεραμεῷ, κεραμεῶν. Quod vidit Lobeck. ad Phryn. p. 147, qui Κεραμαῖα ἀγγεῖα vitiose scriptum pro κεραμεᾶ apud Polyb. 10, 44, 2, notavit. Non minus suspectum κεραμιαῖος est, quod Lobeck. ex Geopon. 2, 17, p. 140, indicat, ubi olim κεραμιαίῳ ex ed. Bas., nunc κεραμείῳ ex codd. legitur, et ex Philone vol. 2, p. 273, 48. Recta forma κεραμεοῦν ib. 309, 28, 32.] Sed invenitur etiam κεραμεοῦν ἀγγεῖον aliquoties ap. Diosc., ut annotat Bud., afferens et dat. τῷ κεραμεῷ ex Eod., itidemque ap. Lucian. [Galli c. 14] : Κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος· et ap. Plut., κεραμεᾶ ποτήρια· item [Mor. p. 526, B], κεραμεοῖ σωλῆνες, quum alioqui [ib. p. 155, B] dixerit etiam κεράμεα στεγάσματα, κεράμεα σκεύη. [Mœris p. 226 : Κεραμεοῦν Ἀττικοί· ὀστρακινόν Ἕλληνες. Hesych. : Κεραμεοῦν, ὀστρακινόν. Poll. 10, 30, τεῦχος κεραμεοῦν· 190. Nicon ap. Athen. 11, p. 487, C : Μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρόν. Philostrat. V. Ap. 6, 22 : Ἄγαλμα ... κεραμεοῦν τε καὶ φαῦλον. Libanius vol. 1, p. 372, C (?), ἀγγεῖον μικρὸν κεραμοῦν. Leg. κεραμεοῦν. Piers. Cum forma adjectivi comparandum χυτρεοῦς. De utroque dixit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 249.] Non solum autem κεράμεον et κεραμεοῦν affertur in VV. LL., sed etiam Κεραμοῦν, et quidem e Diosc. quoque : ut κ. ἀγγεῖον, 5, itidemque κ. ἅρμα, e Plut. Popl. [c. 13]; itidemque κ. ποτήριον, ex incerto auctore. Et masc. Κεραμοῦς λύχνος e Luciano. [Κεραμοῦν male editum Galen. De ther. 13, p. 950, C, De comp. med. p. gen. 5, 11, p. 791, A, et sæpius, contra distinctam grammaticorum præceptionem. Lobeck. l. c. Forma trisyllaba metri caussa usus esse videtur Juba ap. Athen. 8, p. 343, F : Χυτρόποδες κεραμοῖ (vulgo κεράμοι) καὶ ξηρὰ τάγηνα, ubi Schneiderus κεράμεοι scribebat. G. D.] || Ab Alexandro Myndio ap. Athen. 9, [p. 387, F; 398, D] dicitur τέτραξ, avis quædam, τὸ χρῶμα (i. e. Colore) esse κεραμοῦς.

Κεράμευς, έως, ὁ, Figulus. Hesiod. Op. [25] : Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων. [Aristot. Eth. Nic. 8, 1 : Οἱ δ' ἐξ ἐναντίας κεραμεῖς πάντας τοὺς τοιούτους ἀλλήλοις φασὶν εἶναι. Κεραμῆς Aristoph. Av. 490. Κεραμέως Plato Hipp. maj. p. 288, D; κεραμέα Euthyd. p. 301, C. Τοὺς τῶν κεραμέων παῖδας Rep. 5, p. 467, A. Κεραμέας 4, p. 420, E. Κεραμέα Eubœus ap. Athen. 15, p. 699, B, Ηηλείδην vocat nomine a πηλὸς, quo figuli utuntur, ducto. Γῆς κεραμεῖς Pausan. 9, 19, 8. Κεραμέως πλοῦτος, proverbium ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ ἀβεβαίων καὶ εὐθραύστων ap. Diogenian. 5, 98, et Suidam. Κεραμῆες Hom. Camin. v. 1.] || Item Κεραμεῖς, pro quo Κεραμῆς Attice ap. Aristoph. [Ran. 1093], Qui incolebant locum Athenarum dictum Κεραμεικόν. [Ubi schol. παρὰ τοῖς Κεραμεικοῖς dixit contra constantem usum veterum, a quibus pagi illius incolæ Κεραμεῖς vocantur. Harpocr. : Κεραμεῖς· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου α′. Δῆμός ἐστι φυλῆς Ἀκαμαντίδος Κεραμεῖς, ὡς φησι Διόδωρος. Φησὶ δὲ Φιλόχορος ἐν γ′ εἰληφέναι τούτους τοὔνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωι. Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων ap. Plat. Protag. p. 315, D. Alii ap. Æschin. p. 78, 14, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 328. In Κεραμὶς corruptum ap. Phot. p. 155, 10, et ἡ Κεραμὶς ib. 26.]

[Κεραμευτὴς, ὁ, Figulus. Cyrill. C. Julian. 4, p. 120, C, ab Lobeckio cit. ad Phryn. p. 316.]

Κεραμευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad figulum pertinens. [Figulinus. Diodor. 4, 16 : Τὸν κ. τροχόν. Lucian. Amor. c. 11 : Τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων.] Κ. τέχνη, Figularis ars, Figlina ars : quæ et Figlina sine adjectione. Κεραμεία, inquit Pollux [7, 161], ἡ τέχνη καὶ κεραμευτική. [Et alibi :] Κεραμεία, subaudi τέχνη, Figuli ars, Figlina, ap. Dionys. Areop., Polluc. [Eratosth. ap. Athen. 11, p. 482, B : Ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι (οἱ

κότυλοι) τῆς αὐτῆς κεραμείας. Hemst. Plato Prot. p. 324, E : Οὐδὲ χαλκεία οὐδὲ κεραμεία· Gorg. p. 514, E : Ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν, ex proverbio, de quo schol. : Ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων. Κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι.]

[Κεραμευτικῶς, Fictilium more. Origen. t. 3, p. 241, B : Μορφούμεθα, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, διὰ τὸ πήλινον ἡμῶν σκεῦος κ. Hase.]

[Κεραμεύτρια, ἡ, Figula. Anon. cod. Reg. 2750 A, fol. 95, b : K. χείρ. Miller.]

Κεραμεύω, Fingo : accipiendo ea signif., qua dicitur de figulo, Figlinam exerceo. [Plato Euthyd. p. 301, D : Ἐὰν τὸν κεραμέα κεραμεύῃ.] Ap. Aristoph. cum accus., Eccl. [252] : Τὰ τρυβλία Κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς· ubi metaph. etiam est signif., de qua lege schol. Utitur et pass. Κεραμεύομαι quidam [Aristophanes] ap. Athen. [11, p. 478, D : Κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις. Plato Hipp. maj. p. 288, D : Εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπ' ἀγαθοῦ κεραμέως.]

[Κεραμεών, ῶνος, ὁ, Vasorum fictilium cumulus s. congeries. Formam trisyllabam, comparandam cum πιθεὼν πιθὼν, πρηγορεὼν πρηγορὼν similibusque substantivis, Aristophani Lys. 200 restituit Reiskius, Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμὼν ὅσος· ubi libri κεραμεῶν, omisso ὁ. Κεραμὼν, τὸ περιεκτικὸν, memoratum ab Arcadio p. 13, 19. G. Dind.]

[Κεραμηΐς, ίδος, ἡ, i. q. κεραμεᾶ, Fictilis. Χύτρα κ. Marcell. Sid. 60.]

[Κεραμήϊος, ία, ιον, forma poet. pro κεράμειος, Fictilis. Hom. Camin. v. 14 : Πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιοῦσα. Nicand. Ther. 80 : Τεῦχος κεραμήϊον.]

Κεραμίαι affertur, pro Omnia fictilia : sed sine exemplo. [Κεραμία scriptura vitiosa pro κεραμεία olim ap. Platon. Lach. p. 187, B.]

[Κεραμιαῖος. V. Κεράμεος.]

[Κεραμίδιον, τὸ, Vasculum fictile, Ollula. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 794, 25 : Κέραμος κεράμιον καὶ κεραμὶς κεραμίδος κεραμίδιον· κεράμειον δὲ ἄγγος τὸ κεραμεοῦν.]

[Κεραμῑδόω.] A κεραμὶς autem significante Tegulam fit Κεραμιδόω, Tegulis tego s. contego ; unde pass. Κεραμιδουμένη οἰκία, ap. Aristot., Domus tegulis contecta. [Hesych. : Σάκε' ὤμοισι κλίναντες, κεραμιδώσαντες. Apollon. Lex. s. v. Σάκος, τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.]

[Κεραμιήτης. V. Κέραμος.]

[Κεραμικός. V. Κεράμιος.]

Κεράμινος, η, ον, Figlinus : ut et Hesych. κεραμίνῳ exp. ἀπὸ κεράμου, Confecto e terra figlina : addens etiam εὐτελεῖ. Idem κεραμίνας affert pro δημοσίους : forsan quod plebejorum sit uti figlinis. [Herodot. 3, 96, κ. πίθος· 4, 70, κύλιξ κεραμίνη. Schweigh. Antiatt. Bekk. p. 102, 9 : Κεράμινον ἀντὶ τοῦ κεραμεοῦν. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Schol. Aristoph. Vesp. 674 : Ὕρχας, κεράμινα ἀγγεῖα. Πλίνθοις κεραμίναις restituendum Xenoph. Anab. 3, 4, 7, ubi κεραμίαις legitur. G. Dind.]

Κεράμιον, τὸ, Fictile vas, Figlinum. Sed peculiariter etiam exp. Amphora, i. e. Mensura octo et quadraginta sextariorum, Bud. Ἀμφορεὺς, inquit Diosc., ὅ ἐστι κεράμιον. Exp. item Testa; necnon Dolium : ut ap. Plut. [Mor. p. 668, C] : Κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἑκατόμβη βούπρωρος ἄλφοι κατακοπεῖσα, ubi vocat κεράμιον Dolium plenum piscium salsorum. Synes. : Ἐπεὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ συχνὰ τῶν κεραμίων ἡμιδεῆ σοι ποιήσειν. Gazæ ap. Aristot. Probl. [11, 8] κεράμια sunt Lagenæ et id genus fictilia. [Herodot. 3, 6 : K. οἰνηρὸν, Figlinum vini doliolum. Schweigh. Plato Crat. p. 440, C : Πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ. Athen. 5, p. 193, E : Ἐπικωμάζων μετὰ κεραμίων καὶ συμφωνίας. Valck. K. ὀξηρὸν Aristoph. ap. Polluc. 7, 161. Οἴνου κεράμια Xenoph. Anab. 6, 1, 17. Οἴνου κεραμίοις Μενδαίοις Demosth. p. 926, 6. K. ὕδατος Theophr. C. Pl. 3, 4, 3. Ταρίχους κεράμια Demosth. p. 934, 25. Κεράμια ταριχηρὰ Aristot. H. A. 4, 8. K. ἀργυροῦν v. s. Κέραμος.]

Κεράμιος et Κεραμικὸς, ὴ, ὸν, Fictilis, Figulinus, Figularis; sed in Κεράμιος suspecta est fides exempll. Diosc. [5, 103, ubi κεραμέα], κεραμία γάστρα. Et ap. Eund., Ἐν κεραμίᾳ χύτρᾳ : ubi Bud. suspicatur leg. κεραμέᾳ. [Scrib. κεραμεᾷ. De l. Xenophontis diximus s. v. Κεράμινος, de Theophrasteo s. v. Κεραμίς. Κεράμια ποτήρια et κεραμίοις ap. Athen. 11, p. 464, A, in fr. Ctesiæ lectum ex cod. Ven. in κεράμεα et κεραμέοις est mutatum. Vera scriptura κεραμεᾶ est et, quod Eustath. p. 1632, 2 exhibet, κεραμεοῖς. Eadem correctio adhibenda Dionysio A. R. 2, 23, ubi vulgo πινακίσκοις κεραμίοις, cod. Vat. κεραμέοις. Ἀγγεῖον κεράμιον Hesych. s. v. Πυρεῖον. G. D.] At ego κεράμειος etiam reperio ap. Plut., ubi si mendosa non sunt exempll., κεραμεία dixerim potius ap. Diosc. et κεραμεία esse reponendum. [Plut. V. Galbæ c. 12 : Μηδὲν ἀργυροῦν, ἀλλὰ κεράμεια πάντα προσφέρειν. Ἀγγεῖα κεράμεια Zenob. Prov. 1, 49. Utrique vel κεραμεᾶ vel κεράμινα restituendum videtur. Alia ejusdem vitii exx. attulit Lobeck. ad Phryn. p. 147 : « Κεράμειον (ἀγγεῖον) Geopon. 4, 6, p. 281; 6, 5, p. 438 (codex κεράμιον)· 10, 7, p. 657, Plut. De gen. Socr. c. 5, quam formam veteribus ignotam agnoscit Suidas : Κεράμειον ἀγγεῖον· τὸ δὲ κύριον κεράμιον διὰ τοῦ ι, εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον· contra quam regulam τὰ κεράμεια peccat Dio Cass. 42, 26. » || Κεράμειος κόλπος. V. Κέραμος. G. Dind.]

||At Κεραμικὸς frequentius est, minimeque de eo suspecta est librariorum fides. K. κύλιξ, Herodot. [Non hoc, sed κεραμίνη κύλιξ legitur ap. Herodot. 4, 170]; κ. πηλὸς, Dioscor. [et Æneas Tact. p. 1673 ed. Casaub. Valck.] Et κεραμικὴ κάμινος ap. Eund. (sed in VV. LL. scribitur κεραμεικὴ cum ει), sicut κεραμικὰ σκεύη. Item κεραμικὴ γῆ, ap. [Hippocr. p. 535, 27, et] Poll. [10, 185. Aristoph. Eccl. 4 : Τροχῷ ἐλαθεὶς λύχνος κεραμικῆς ῥύμης ἄπο· et Aristot. Mechan. c. 9, Plut. Mor. p. 588, E. Plato Polit. p. 288, A : Τεκτονικῆς καὶ κεραμικῆς. Xenoph. Symp. 7, 2 : Εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμικῶν. Strabo 7, p. 303 : Τὸν κεραμικὸν τροχόν. Harpocr. s. v. Κεραμεῖς : Τῆς κεραμικῆς τέχνης. In codicibus non raro κεραμεικὸς per diphthongum scriptum, in quo vitio omnes consentiunt in l. Xenophontis. Κεραμεικὴ (κεραμικὴ) μάστιξ de ostracismo dictum ex Hesychio notavimus s. v. Κεραμεικός. ||Κεραμικὸς κόλπος. V. Κέραμος. G. Dind.]

Κεραμὶς, ίδος [s. ῖδος : nam ab Dracone p. 45, 25, inter nomina memoratur κατὰ μὲν τὴν συνήθη χρῆσιν καὶ τὴν τῶν Ἰώνων ἐκτείνοντα τὸ ι, κατὰ δὲ τοὺς Ἀττικοὺς συστέλλοντα], ἡ, Tegula. [Aristoph. Vesp. 206 : Ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἡλιαστὴς ὀροφίας. Thucyd. 3, 22 : Κατέβαλε ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα. Xenoph. H. Gr. 6, 5, 9 : Τὴν ὀροφὴν διελόντες ἔπαιον ταῖς κεραμίσι. K. ἀργυραῖ Polyb. 10, 27, 10.] Athen. 5 : Μολυβδίναις δὲ κεραμίσιν ἀπεστεγνοῦντο πρὸς τὸ ξύλον, Tegulis plumbeis, Bud. [V. ibid. p. 207, A et D. Diodor. 12, 41.] ||Fictile vas, Testa, Bud. ap. Athen. Et Dolium, in hoc Ejusd. l. [14, p. 621, A] : Εἰς μολυβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσε. || Κεραμὶς γῆ, Figulina terra. Ap. Plat. [Critia p. 111, D] exp. Creta. Κεραμὶς γῆ, Terræ genus quoddam, Bud. afferens e Theophr. [C. Pl. 2, 4, 1] : Ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἡ κατακεκαυμένη τις τυγχάνῃ. [Unde eidem 2, 12, 4 : Γῆ... γλίσχρα καὶ ὥσπερ κεραμία, restituendum κεραμίδι. Plato Leg. 8, p. 844, B : Ὀρυττέτω μέχρι τῆς κεραμίδος· nam sic codd. optimi pro vulgato κεραμίτιδος. Araros ap. Athen. 11, p. 471, E : Ὦ γαῖα κεραμὶ, τίς σε... ἔτευξε, ex emendatione Porsoni. Codex κεραμιτιος ε, epitome et Eustath. κεραμῖτι σε.] Pollux [10, 185] eam vocari vult non solum κεραμίδα, sed etiam κεραμικὴν, et κεραμίτην. Sed ego pro κεραμίτην reponendum puto κεραμῖτιν : præsertim quum ap. Plut. reperiam nomin. Κεραμῖτις [Mor. p. 827, D] : Ἡ γὰρ κ. φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνήν. [Γῇ κεραμίτιδι Hippocr. p. 453, 23; 488, 7, quod per ἀργίλλῃ exp. Galenus in Lex. Μέταλλον γῆς κεραμίτιδος Etym. M. p. 229, 23.] Item pro κεραμισγὴ, quod in alio Pollucis l. [7, 161] habetur, non dubium est quin κεραμὶς γῆ disjunctim scrib. sit. [|| Κεραμὶς, ἡ, pagi Attici nomen, corruptum ex Κεραμεῖς, οἱ. V. Κεραμεύς.]

[Κεραμοποιὸς, ὁ, Figulus, Tegularius, Gl.]

Κεραμοπωλεῖον, τὸ, Locus ubi fictilia venduntur, Pollux [7, 161, ex Dinarcho].

Κεραμοπωλέω, Figlina vendo, Fictilia vasa vendo, Tegulas vendo. [Pollux 7, 161, ex Alexide.]

Κεραμοπώλης, ὁ, Fictilium venditor. [Pollux 7, 101.]

Κέραμος, ὁ, Terra figularis, Terra e qua fictilia fiunt, vulgo itidem *Terre à potier*, unde κεραμεὺς, Figulus. [Plato Tim. p. 60, D. Ὁ Ἀττικὸς κέραμος ap. Athen. 1, p. 28, C, ex Critia.] Pausanias Phocic.: Ὑδρίας κεράμου πεποιημένας κατορύξαντες. Herodian. 3, [9, 10]: Σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, Vasa fictilia, Polit. Κέραμος, inquit Pollux, πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Redditur et Testa alicubi a Gaza: itidemque Hesychio dicitur esse πᾶν ὄστρακον. [Aristoph. Vesp. 1295: Ἰὼ χελῶναι ... ὡς εὖ κατηρέψασθε κεράμῳ τὸ νῶτον.] ‖ Tegula, alio nomine κεραμίς. [Κεράμῳ Λακωνικῷ inscr. Attica s. v. Κεραμόω citanda.] Herodian. 1, [12, 16]: Εἵς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Idem alibi singulari utitur, sc. 7, [13, 11]: Ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες. Utitur autem sing., imitans Thuc. 2, [4]: Λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων· 3: Βάλλουσαι ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κεράμῳ. Sed et 4, [48]: Ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κ., καὶ ἐτόξευον κάτω. [Κεράμῳ καὶ λίθοις βάλλειν Pausan. p. 350 (?). Valck.] Sic certe et Aristoph. sing. num. dixit τοῦ τέγους τὸν κέραμον, Nub. [1126]. Καὶ τοῦ τέγους Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν. In VV. LL. ex Aristot. affertur, Ἐπὶ τῶν κεράμων διατρίβει, pro Versatur in tectis. Sed potest etiam reddi simpliciter Supra tegulas. Pollux tamen [7, 162] tradit non suo tempore solum κέραμον fuisse vocatum ipsum τέγος, sed Aristoph. quoque ita appellasse in Cocalo. ‖ K. non solum est Terra figularis, Tegula quæ ex ea fit, sed quodcunque aliud ex ea factum est: ut i. sit κέραμος q. τὸ ἐκ κεράμου πεποιημένον. Est igitur Fictile, Fictile vas. Exp. vero et Urceus, Hydria, Dolium. [Herodot. 3, 96. Περιαιρέει τὸν κ. Collective, Figlina vasa, præsertim Dolia. 3, 6: Κέραμος ἐσάγεται πλήρης οἴνου δὶς τοῦ ἔτεος· et ibid.: Πάντα τὸν κέραμον, et ὁ ἐπιφοιτέων κ. Schweigh. Phot. p. 156, 18: Κέραμον, λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων κτλ.] Verum sciendum est ita vocari ap. Athen. Omne instrumentum mensarium, etiam si sit argenteum aureumve. [6, p. 229, B: Εἰς ἐπίστασιν δέ με ἄγει περὶ τῆς τῶν ἀργυρωμάτων χρήσεως τὸ Ἀλέξιδος «Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ κέραμος μισθώσιμος ὁ τοῖς μαγείροις·» μέχρι γὰρ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων κεράμεοις (scr. κεραμεοῖς) σκεύεσιν οἱ δειπνοῦντες διηκονοῦντο, ὥς φησιν Ἰόβας· μεταβαλόντων δ' ἐπὶ τὸ πολυτελέστερον Ῥωμαίων τὴν δίαιταν, κατὰ μίμησιν ἐκδιαιτηθεῖσα Κλεοπάτρα ... τοὔνομα οὐ δυναμένη ἀλλάξαι, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἀπεκάλει κέραμον (κεράμειον epitome) αὐτὸ, κέραμά τ' ἀπεδίδοτο τὰ ἀποφόρητα τοῖς δειπνοῦσι, καὶ τοῦτ' ἦν τὸ πολυτελέστατον· ubi suspecta est forma neutrius generis κέραμα, quam in κεράμεα (debebat κεραμεᾶ) mutat Schweigh., frustra defendere videtur Buttm. Gramm. vol. 1, p. 216. Κεράμια χρυσᾶ memorat Casaub. ex Jo. Chrys. Homil. 7 in Epist. ad Coloss. vol. 11, p. 377, D: Τί γὰρ τῆς χρυσῆς πλατάνου διαφέρουσι κατὰ ἄνοιαν οἱ κεράμια ποιοῦντες χρυσᾶ (duo codd. ἀργυρᾶ) καὶ χύτρας καὶ ἀλάβαστρα;] Quo fit ut ap. Hesych. pro χρώματος reponendum esse putem χρυσώματος: ubi scribit ἤδη δὲ ἐπὶ χρώματος. Apud Hom. Il. I, 465: Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος, Eust. annotat κέραμον esse vel λάγυνον, vel πίθον. ‖ K. est etiam ὀχύρωμα, si Hesychio credimus. Item Carcer: qua in signif. accipi putatur in Hom. Il. E, [387]: Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. Sed admonet Eust. exponi etiam ἀγγείῳ, οἷον πίθῳ: et eos, qui Carcerem esse velint, non simpliciter Carcerem, sed Carcerem firmum et validum exponere, δεσμωτήριον στερρόν: addentes, Cyprios κέραμον appellare δεσμωτήριον. Alii autem, inquit, Κέραμον esse dixerunt Urbem quandam Cariæ, quæ adeo validis muris esset munita, ut ahenea metaphorice appellari posset. Sed idem Eust. alibi exp. duntaxat nomine πίθον. [Κέραμος, ἡ, urbs Carica, memorata ab Pausan. 6, 13, 3, Strab. 14, p. 656, qui adjectivo gentili utitur ibid. p. 660, in libris aliis Κεραμιεῖται, in aliis rectius Κεραμιῆται scripto: quod confirmatur inscriptione Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 414, ubi Κεραμιητῶν ἡ βουλή. Κεράμειον κόλπον (in libris quibusdam Κεράμιον scriptum) Xenophon H. Gr. 2, 1, 15: minus recte, ut videtur, Κεραμικὸν κόλπον 1, 4, 8; et ὁ Κεραμεικὸς (sive ex aliis libris Κεραμικὸς) κόλπος ap. Herodot. 1, 174: cui ipsi quoque Κεράμειος restituendum arbitror, licet Κεραμικὸς κόλπος per ικος scribi tradat Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 234, 10. Κεραμιακὸς κ. ap. Scylac. p. 38. Κεραμεικὸν qui scripserunt librarii Ceramici Attici nominis similitudine sunt decepti. G. D.] ‖ Derivatum putatur ab ἔρα, Terra, ut dicatur κέραμος quasi ἔραμος [Etym. M. p. 504, 12]: eoque libentius illa signif., qua pro Terra fictili ponitur, primum locum dedi. [‖ Κέραμος, ὁ, Ceramus, n. pr. V. Κεραμεικός.]

[Κεραμοτὴξ, ὁ, Qui terram figularem liquefacit, Figulus. Theognost. Can. p. 40, 23. Boiss.]

[Κεραμουργὸς, ὁ, Tegularius. Manetho 4, 291: Τειχοδόμους τε τίθησι καὶ εὐτόλμους κεραμουργούς.]

[Κεραμόω, i. q. κεραμιδόω, Tegulis operio. Inscr. De munim. Athen. p. 36, 69 ed. Müll.: Κεραμώσει Λακωνικῷ κεράμῳ. Philo in Mathem. vett. p. 87: Στρωτῆρας ἐπιβαλὼν κεράμωσον. Aristot. Phys. 7, 3: Οἰκία θριγκουμένη καὶ κεραμουμένη. Eudocia p. 219: Κεκεραμωμένον χωρίον. G. D. ‖ Figurate in re militari de testudine, scutis super capita densatis. Jul. Afric. Cest. p. 278, 27: Κεραμώσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων. Ones. Strateg. p. 77, 13 ed. Cor.: Οὕτω γὰρ, ὡς εἰπεῖν, κεραμωθέντες. Hase.]

[Κεράμων, ωνος, ὁ, Ceramon, Atheniensis. Xenoph. Mem. 2, 7, 3 et 4. De accentu Arcad. p. 13, 19.]

[Κεραμῶν. V. Κεραμέων.]

[Κεραμῶν ἀγορὰ, ἡ, urbs Mysiæ ap. Xenoph. Anab. 1, 2, 10. Recte Bornemannus accentum corrigere videtur Κεράμων, ut a vasis figlinis, quæ ibi vendebantur, oppidum nomen habuerit.]

[Κεράμωσις, ἡ, Tectum tegulicium, Tegulum. Anon. Grets. p. 145, C. Pseudochrys. t. 11, p. 910, C ed. Paris. alt.: Τὴν τῆς πανδήμου οἰκίας κεράμωσιν. Hase.]

[Κεραμωτὸς, ἡ, ὸν, Imbricatus. Κεραμωτὸν κατάρρυτον, Tectum declive, Polyb. 28, 12, 3: quem l. attulit Suidas s. v. Σημαία, eodemque respexit s. v. Κεραμωτὸν, quod exp. τακτικὴ διάταξις· ὅπερ ἐποίουν Ῥωμαῖοι ἐν παιδιᾶς μέρει. V. Lipsius Poliorcet. 1, 5, a Kust. citatus. Στέγαι κεραμωταὶ Strabo 11, p. 499; 13, p. 594.]

Κερανίξαι, Hesychio est κολυμβῆσαι, κυβιστῆσαι, Aquas subire, Præcipitem in caput se dare. [Conf. Κρανίξαι.]

Κεράννῡμι, s. Κεραννύω [Hesych.: Κεράννυε, κέρασον. Κεραννύντος, κιρνῶντος. Antiatt. Bekk. p. 103, 5: Κεραννύουσιν, οὐ κιρνᾶσιν, ὡς οἴονται. Qui οὐ μόνον κιρνᾶσιν vel dixit vel dicere voluerit. Ex Hyperide Phot. p. 155, 17: qui per κέρνουσιν explicat, pro quo κιρνῶσιν ap. Suidam. Κερνεῖν ex libro ms. De miraculis Georgi Mart. attulit Ducang.: Λαβόντες λαγήνια μικρὰ ἐκέρνουν, καὶ ὅσον ἐκέρνουν, τοσοῦτον ἐπληθύνετο ὁ οἶνος. Et substantivum Κερνάτωρ s. Κιρνάτωρ, Pocillator, ex Georgio Contare. G. D.] et Κεράω, άσω, Misceo: quam interpretationem confirmat Plut. Symp. [p. 726, F], ubi Græca et Lat. quædam vocabula conferuntur: Τίς οὐκ ἂν εἴποι ἐπὶ κῶμον Ἑλληνικῶς, κωμισσάτον λέγεσθαι (i. e. Comissatum, pro quo Comessatum) καὶ τὸ κεράσαι, μισκῆραι (s. Miscere), καθ' Ὅμηρον. In qua signif. frequenter tribuitur pocillatoribus. Hom. Od. E, [93]: Κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Cic., Alteri miscere mulsum; Ovid., Pocula miscet; Juv., Nescit tot millibus emptus Pauperibus miscere puer. Plato Philebo [p. 61, B]: Τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι, κεραννύωμεν. Hyperides: Τὸν κρατῆρα τὸν Παιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσι. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 137]: Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, Quum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores. [Eur. Cycl. 554: Πῶς οὖν κέκραται (ὁ σκύφος);] Sed sunt qui in hujusmodi ll. exp. etiam Infundo, ἐγχέω: ac sic accipiunt Didymus et Eust. [p. 1525, 39] κέρασσε νέκταρ, Infūdit, nullum ibi κρᾶμα fieri volentes. Eod. modo Eust. Od. Ω, [363]: Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, exp. ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας, In pocula infundentes: ut κερᾶν sit τὸ διδόναι πιεῖν, Bibendum præbere: quo exponuntur etiam modo ll. e Cic., Ovid. et Juv. paulo ante citt. Similiter Erasmus quoque in illud Apocal. 18, [6]: Ἐν τῷ ποτηρίῳ, ᾧ ἐκέρασε, κεράσετε αὐτῇ διπλοῦν, annotat, κεράννυσθαι dici Quod infunditur in calicem bibituro, etiamsi non diluatur aqua aut alio

potus genere. Alibi tamen Eust. et item Athen. [infra citandi] tradit, κεράσαι esse τὸ μίσγειν s. κιρνᾶν οἶνον ὕδατι, Vinum aqua miscere, Plin.; Vinum aqua diluere et temperare. Utut sit, Latino voc. Miscere commodius reddere possumus Græcum κεράσαι in ejusmodi ll. [Tragicus ap. Athen. 2, p. 48, A : Κρατῆρα δ' αἴρου καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.] In ead. signif. ponitur etiam pass. [media] vox, sed active. Od. Γ, [332] : Τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον: verba Minervæ hortantis, ut diis libent. Sic [393] : Τοῦ (οἴνου) ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο. Ap. Apoll. vero Arg. 1, [516], Κερασσάμενοι λοιβὰς, exp. Fundentes. [Tim. Locr. p. 95, E : Κρᾶμα κερασάμενος.] || Misceo, ea signif., qua aquam vino miscere dicimur, i. e. immiscere. Herodian. 1, [17, 18] : Ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει, δίδωσι, Commixtum vino odoratissimo venenum obtulit. Et pass. 7, [2, 14] : Λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν. Plutarchus Numa : Κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου. [Plato Tim. p. 85, A : Μετὰ χολῆς μελαίνης κερασθέν.] Medius quoque aor. in hac signif. ap. prosæ etiam scriptt. invenitur, ut ap. Lucian. [Hermot. c. 59] : Ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομετροῦντες. Interdum commodius redditur Tempero. Plut. Numa [c. 15] : Κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, Vino et melle temperans fontem. Plato Timæo [p. 41, D] : Ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, In qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, Cic. Philo De mundo : Τὴν δὲ φύσιν ἀπένειμε τοῖς φυτοῖς κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, Ex plurimis eam attemperans facultatibus. Galen. De parva pila : Ἡδονῇ τε καὶ τέρψει τὸν ἐν αὐτοῖς πόνον κερασάμενοι. [Idem activi et passivi usus est de rebus quibusvis commixtis s. admixtis, vel consociatis. Plato Rep. 6, p. 501, B : Ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον· Soph. p. 262, C : Πρὶν ἄν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ· Leg. 1, p. 631, C : Ἐκ τούτων μετ' ἀνδρείας κραθέντων. Πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον, Divitias cum virtute conjunctas, Pind. Pyth. 5, 2. Idem Nem. 11, 46 : Παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος· Pyth. 10, 65 : Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ· Ol. 10, 123 : Ἰδέᾳ τε καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον, Florida ætate perfusum.] Quod vero ad etymon attinet, Athen. [11, p. 476, A] et post eum Eustath. [p. 917, 56] a κέρας derivant, quod antiqui e corneis poculis, aut ad cornu similitudinem factis, potare solerent, aut his poculis συμμίσγειν τῷ οἴνῳ τὸ ὕδωρ, Athen. : vel in hæc κέρατα ἐγχέοντες πίνειν, ut Didymus : adeo ut hoc κεράσαι sit τῆς παλαιᾶς οἰνοχοείας διὰ τοῦ κέρατος ὄνομα. || Formatur porro ab hoc verbo et aliud fut. Κράσω, quod nonnulli esse volunt a Κρῶ s. Κράω, per sync. e κεράω facto : a qua origine sunt κρᾶμα, κρᾶσις, κρατὴρ, et quæ hujusmodi sunt. Aristoph. Pl. [1132] : Οἵμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, In quo pari mensura vinum et aqua mixta sunt. Athenæus : Ὁ δὲ παῖς ἐφεστήκει κεκραμένον ἔχων τὸ ποτὸν, καὶ τῷ αἰτοῦντι προσέφερε, Mixtum s. Dilutum : sicut κεκραμένος οἶνος ap. Diosc., Vinum dilutum. Galen. Ad Glauc. : Οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος, Vinum frigida dilutum, frigida mixtum : quemadmodum Plin. dicit, Vinum aqua misceri Staphylus docuit. Sicut vero Latine dicimus Mixtus ex, ita et Thuc. 6, [5] : Φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη. [Æsch. Prom. 116 : Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ... θεόσσυτος, βρότειος, ἢ κεκραμένη;] Nonnunquam commodius redditur per Tempero, sicut in Κεράννυμι dictum est. Plut. [Mor. p. 42, D] : Μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκραμένον [lectio vitiosa pro κεκεραμευμένον], Temperatum. Transfertur etiam ad animum. Unde Plato Epist. [7, p. 326, C] dicit, Οὔτε οὕτω θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται, Neque tam admirabilis et excellens in eo indolis temperies erit; seu, ut alii exp., Neque tam excellenti ingenio præditus erit. Ita Plut. Numa [c. 3] : Φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος, Ingenio ita temperato ut ad quodvis virtutis studium aptus esset. [Eadem constructione Plato Phæd. p. 86, C : Ἐπειδὰν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῇ πρὸς ἄλληλα. Cum dat. Phædr. p. 279, A : Ἦθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι· Leg. 11, p. 930, A : Μὴ πραέσιν ἤθεσι κεκραμένους. Cum μῖξαι conjunxit Dio Cass. 56, 38 : Οὕτως ἑκάτερον αὐτῶν (utramque agendi rationem) ἔμιξε καὶ ἐκέρασεν. || De aeris temperie Plato Critia p. 111, E : Ὥρας μετριώτατα κεκραμένας· Polit. p. 272, A : Τὸ τῶν ὡρῶν αὐτοῖς ἄλυπον ἐκέκρατο. Xenoph. Cyneg 5, 5 : Τὸ ἔαρ κεκραμένον τῇ ὥρᾳ καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά. Seqq. ex Indice.] Κερόωντο [Hom. Od. Θ, 470], Ionice pro ἐκερῶντο, Miscebant. Κερῶ, Attice pro κεράσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Hesych. exp. non solum κεράσω, sed etiam τελειῶ. At Κέρω, e schol. Lycophr. [215, ubi recte κείροντα legitur] affertur pro Pulso, Cædo, παίω, τύπτω. Κεράσσαι, metri causa ap. poetas geminato σ pro κεράσαι. Κρῆσαι, Ion. pro κρᾶσαι, e κεράω, Hesych. auctore. [Phot. p. 178, 2 : Κρῆσαι, καταχέαι· καὶ ἐπικρησαμένη, καταχεαμένη. Ἐπικρῆσαι ap. Hom. V. Ἐπικεράννυμι.] Κραθεὶς, Temperatus, Mixtus : per sync. a κεράω. [|| Subjunctiv. κέρωνται, tanquam a præs. κέραμαι, ap. Hom. Il. Δ, 260 : Ὅτε... οἶνον ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται, defendit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 215 ed. Lob., agnoscuntque scholiasta et Eustathius, qui doceri velim unde cognoverint κέρωνται potius esse scribendum, quam, quæ usitata verbi forma est, κερῶνται. Et id ipsum ex l. Homeri, ut videtur, sumtum, ab Hesychio positum est : Κερῶνται, κιρνῶνται (κρίνονται codex)· quod Abreschius e contrario in Κέρωνται mutari volebat. G. Dind.]

[Κερανντέον, Miscendum. Maxim. Tyr. 5, 4. Wakef. V. Lobeck. Paralip. p. 479.]

Κέραξ, Pilus, Arcus, Pudendum, θρὶξ, τόξον, καὶ αἰδοῖον, Hesych. : quas signiff. κέρας quoque habet. [|| Κέρακα, oppidum Illyricum, memorat Polyb. 5, 108, 8.]

Κεραοξόος, ὁ, ἡ, Cornu expoliens. [Cornificus, Cornarius, Gl.] Hesychio idem est qui κερατοποιός : videtur autem ei κερατοποιὸς esse idem qui κερατουργός. [Hom. Il. Δ, 110 : Κ. ἤραρε τέκτων.] Epigr. [Simiæ Anth. Pal. 6, 113] : Κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων.

Κεραὸς, ἡ, ὸν, Cornutus. Hom. Il. Γ, [24] : Εὗρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα. Et ἄρνες κεραοὶ, Od. Δ, [85. Theocr. 1, 4 : Κεραὸν τράγον· 16, 37 : Κερααῖσιν ... βόεσσιν. Erycius Anth. Pal. 7, 174 : Κερααὶ βόες.] Et ap. Oppian. : Κεραῶν ἔθνεα θηρῶν. [Id. Hal. 4, 330 : Κεραῇσι ... ἀγέλῃσιν.] Ab Hesiodo [Op. 527] opp. τῷ νήκερος : est igitur i. q. in prosa κερατοφόρος, κερασφόρος. || Corneus, κερόδετος. Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 118], κεραὸς βιὸς, Arcus corneus, Corneis circulis vinctus, ut Eur. κερόδετα τόξα dicit. [Callim. H. in Apoll. 63 : Κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.]

[Κεραοῦχος, ὁ, ἡ, Cornua habens, Cornibus instructus. Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 10 : Βωμόν τοι κεραοῦχον ἐδείματο. Recte Ernest. ad Callim. H. in Apoll. 60 aram intelligit cornibus instructam, quales fuerunt qui in libris sacris crebro commemorantur. Jacobs.]

Κεράρχης, ὁ, Qui cornui uni s. alæ præfectus est : voc. militare : ὁ ἡγούμενος ἀλῆς ἤτοι κέρατος, in libro De vocab. mil.

Κεραρχία, ἡ, Munus illud, quo quis cornu s. alæ præest.

Κέρας, ατος [forma epica κέραος, Attica κέρως, Ionica κέρεος : dativus κέρατι, κέραϊ et κέρᾳ. De plurali Antiatt. Bekk. p. 104, 2 : Κέρατα, οὐ μόνον κέρα], τὸ, Cornu : tam illud quod in ungulis [Longus 2, 28 : Τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν], quam quod prope tempora nascitur. Hom. [Il. P, 521 : Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοός· Od. Γ, 439 : Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων· Il. N, 705 : Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·] Od. M. [253] : Βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. [Od. T, 211 : Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἔστασαν. Οὐ φύειν κέρεα Herodot. 4, 29; τῶν κερέων 4, 183. Soph. Tr. 519 : Ταυρείων κεράτων. Ταῦρος εἰς κέρας θυμούμενος Eur. Bacch. 742. Κέρατε 919. Plato Rep. 9, p. 586, B : Κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι. Callim. H. in Apoll. 62 : Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν ἐκ κεράων.] Athenæus l. 5. : Τὰ κέρατα οὐκ ἄνω ἀνακεκυφότα, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω νενευκότα. [Κέρατα elephantis dentes vocantur, qui dubitatum ab veteribus est utrum dentium an cornuum nomine appellandi essent : v. Pausan. 5, 11 et 12, Rittershus. ad Oppian. Cyneg. 2, 495. || Figurate ap. Diogenian. 7, 89 : Πρὸ τούτου σε

ὦμην κέρατα ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἐχόντων. Suidas : Κέρας, ἡ ἰσχὺς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν καθωπλισμένων τοῖς κέρασι καὶ τούτοις ἀμυνομένων. Sic Ps. 88, 17 : Ὑψωθήσεται τὸ κέρας ὑμῶν. Alia hujusmodi v. ap. Schleusner. et viros doctos a Boisson. citatos Anecd. vol. 4, p. 385.] Fiebant ex iis tibiæ et pocula ap. veteres : unde [Pollux 4, 75 : Κέρατι αὐλεῖν Τυρρηνοὶ νομίζουσιν· et] Athen. 4, [p. 184, A] : Τυρρηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc Cornua appellant. [Lucian. D. deor. 12, 1 : Αὐλεῖ τῷ κέρατι. Pollux 4, 74 : Κέρας ἑκατέροις τοῖς αὐλοῖς ἀνανεῦον πρόσεστι. || Ponticulus lyræ. Soph. fr. 232 : Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας, ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας. Eustath. p. 1165, 26 : Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον ταῖς λύραις. Conf. Polluc. 4, 62, Hesych. s. v. Δόνακα, Etym. M. p. 283, 8. Eodem sensu κεράτιον dictum ab schol. Aristoph. Ran. 235.] Et 11, [p. 476, E] de Atheniensibus, Ἀργυρᾶ ποιοῦντες κέρατα ἔπιον ἐξ αὐτῶν· 4, [p. 151, D, ex Xenoph. Anab. 7, 3, 32] : Ἀναστὰς συνέπιε καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Id. 11, [p. 476, B, ex eodem Xen. An. 7, 2, 23] : Καὶ κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔτεινον, Cornea pocula vino plena. Et [ib. D], de Philippo : Τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. Et [ib. B] : Τῶν ποιητῶν δὲ πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι. Hæc partim e cornu fiebant, partim ad effigiem cornu : unde idem Athen. e Theopompo refert [ib. D] Pæonum reges, τῶν βοῶν τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων μεγάλα κέρατα φυόντων ὡς χωρεῖν τρεῖς καὶ τέτταρας χόας, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. De quibus intellexit Soph. [immo Æschylus fr. 170] quum vocat ἀργυρήλατα κέρατα. [Soph. ib. : Πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας. Et Hermippus : Ἐκ δὲ τοῦ κέρατος αὖ μοι δὸς πιεῖν.] Hæc ῥυτὰ quoque appellari tradit ibid. Athen. Similiter Plin. tradit urorum cornibus barbaros septentrionales potare. [Ἀμαλθείας κέρας. V. s. Ἀμάλθεια. || De portis corneis Hom. Od. T, 563 : Αἱ μὲν γὰρ (πύλαι) κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι· ... Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε ... ad quem l. respiciens Plato Charm. p. 173, A, ὄναρ διὰ κεράτων dixit. || Cornu hami piscatorii. Hoc sensu βοὸς κέρας ἀγραύλοιο ap. Hom. Il. Ω, 81, Od. M, 253. Schol. ad l. priorem : Κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν παρετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ ὑπὲρ τὸ ἄγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγωσι τὸν λίνον. Male alii de crinibus boum intellexerunt, quorum errorem notat Plut. Mor. p. 976 seq. Quintus Anth. Pal. 6, 230 : Δᾶμις ὁ κυρτευτὴς ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων.] || Est etiam vocab. militare, ut Lat. Cornu : duo autem cornua tantum aciei sunt, dextrum et sinistrum : similitudine a bovino capite sumpta. [Herodot. 5, 111 : Τοῦ δεξιοῦ κέρεος ἡγέετο· 9, 102 : Τῷ ἑτέρῳ κέρεϊ. Æsch. Pers. 399 : Τὸ δέξιὸν ... εὐτάκτως κέρας (classis) ἡγεῖτο κόσμῳ. Δεξιὸν κ. Eur. Suppl. 658; λαιὸν 704.] Thuc. 3 : Δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, Dextrum cornu tenebant, Cic. Plut. : Τῷ ἀριστερῷ κέρατι τρεψάμενοι τοὺς πολεμίους. Thuc. 8 : Παρέτεινον τὸ κέρας· 3 : Προσβαλόντες κατὰ κέρας, καταδύουσι μίαν ναῦν, Impressione in cornu facta. Xen. [Cyrop. 1, 6, 43] : Εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας ἄγοντι οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς χρὴ ἀντικαθιστάναι, Si quidem tibi in cornua exporrecta [« exporrectum » HSt. in Ms. Vindob.] ducenti exercitum hostes repente apparuerint. Sic ἐπὶ κέρως ἄγειν et κατὰ κέρως, idem est. Et ἐπὶ κέρας πορεύεσθαι ap. Ælian. De aciebus instruendis, est Quum cornua prætenduntur exercitu præcedente, Quintil. Lucian. [De historia conscr. c. 37] : Τί ἐπὶ κέρως καὶ τί ἐπὶ μετώπου· et [Zeuxid. c. 8] : Ἐπὶ κέρως ὃ ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον δισμυρίαν οὖσαν. Pro cornibus equites locare, Quintil.; Cornibus equites affundere, Tac. [Herodot. 6, 12 : Ἐπὶ κέρας ἀνάγειν τὰς νῆας. Κατὰ κέρας συμπίπτειν vel προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, A latere aggredi hostem, Polyb. 1, 40, 14; 2, 30, 9; 34, 8; 5, 85, 3; 11, 1, 7. Schweigh.] || Κέρατα ap. Aristot. H. A. 3, [1, p. 510, 19 Bekk., ubi κερατίων legitur] dicuntur etiam Uteri extremitates duæ et quasi cornua : quæ frequentius κεραῖαι. [|| Crinag. Anth. Pal. 6, 227 : Κάλαμον εὖ μὲν ἐϋσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσι. Κέρατα calami sunt apices, qui calamo in infima parte fisso exoriuntur, unde iis ὀισσοὶ ὀδόντες tribuuntur a Paulo Sil. Jacobs.] || Sed et quasvis ἐξοχὰς vocari κέρατα, docent Hesych., Eust. [p. 309, 28. Κέρατα τοῦ ὄρους, Montis cacumina, Xenoph. Anab. 5, 6, 7. Philostr. p. 69 : Καὶ ἄλλως τὸν θεὸν οἶδα κέρατα τῆς γῆς ξυμπάσης Αἰθιοπάς τε καὶ Ἰνδοὺς ἀποφαίνοντα· 228 : Αἰθιοπία τῆς μὲν ὑπὸ ἡλίῳ πάσης ἐπέχει τὸ ἑσπέριον κέρας. Valck. Lycophr. 534 · Χερσαίου κέρως· ubi schol. : Ἀκρωτηρίου Χερσονήσου Hesych. : Κέρως, κέρωτος. Scrib. κέρατος.] || Sicut vero ap. Latinos Cornua fluminibus quoque tribuuntur, ita κέρατα ap. Græcos : quæ quidam esse volunt Curvitates et flexus, τὰς καμπάς : quidam Brachia, Ramos, τοὺς κλῶνας : alii Ostia, τὰ στόματα [Eust. p. 309, 29; 917, 53], ut Μενδήσιον κέρας, Thuc. [1, 110. Ὑπατον κέρας Ὠκεανοῖο Apoll. Rh. 4, 282, de Istro, ubi schol. : Κέρατα λέγουσι τοῦ Ὠκεανοῦ πάντας τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἀπ' αὐτοῦ καταφερομένους. Imitatur autem Hesiodum ap. Apoll. Lex. Hom. s. v. Φοῖβος : Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῇσι· et Theogon. 787, ab Ruhnk. comparatum.] || Sophismata et Captiosæ argutiæ, ut illud ap. Chrysipp. : Εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. [Conf. Sext. Emp. p. 122.] De quibus Lucian. dixit [D. mort. 1, 2] : Κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι· nam et κροκόδειλοι hujusmodi griphi et fallacia argumenta dicuntur. Quintil. 1, 10, Ceratinas et Crocodilinas ambiguitates nominat. VV. LL. [Hinc conjicio factum ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam ætate in proverbium abiisse observavit Spanhem. Dissert. 7, p. 402. Locus Artemidori est 2, 11 : Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποιήσει. Solan. ad l. Lucian. Hoc sensu γραμματικὸς κερασφόρος dicitur in inscriptione epigr. Lucilli in Anth. Pal. 11, 278, ad quem l. Jacobs. vol. 9, p. 444 : « Duobus digitis corniculorum ad instar erectis aliquem deridere (ὑβρίζειν κεραταρίων δείξει) vetabatur legibus Longobardicis, ut docuit Salmas. ad Tertullian. De pall. p. 338. Fallitur Voltarius, qui cornua a mulierum mitellis (*cornettes*) derivabat *duns les Questions sur l'Encycl.* v. *Adultère.* Fortasse cornua, quæ potentiæ et dominationis signum fuisse constat (v. Wetsten. ad N. T. vol. 1, p. 656), per ludibrium tribuebantur viris, qui nihil non perferebant ab uxoribus. Ceterum v. Menag. in Orig. Gall. s. v. *Corne.* » Menagii haud aliena est sententia, Gallis hanc dictionem primum innotuisse Constantinopoli tempore expeditionum sacrarum. Ibi enim hoc irrisionis genus notum fuisse quum aliunde constat tum signum docet viri, quatuor cornibus ornati, ad quod accedere solebant qui uxorum pudicitiam suspectam haberent mariti, plerumque hoc experimento cornuti declarati : de quo Codin. De orig. Cpol. n. 125. V. Heyne in Comment. Gott. vol. 11, p. 21, et 12, p. 287. Huschk. Anal. p. 168.] || Κέρας dicitur etiam Coma, s. potius Cincinni et plexus ad cornu formam facti; nam Apion et Herodorus [ap. Eustath. p. 851 sq.] non simpliciter hic intelligunt τρίχα s. κόμην, sed ἐμπλοκῆς τι γένος εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον : adeo ut non fuerit Coma, sed Ornamentum comæ : sicut Sophron dicit κορώνας ἀναδούμενοι, et Athenienses τέττιγας ἀνεπλέκοντο : et ap. Hom. πλοχμοί τινες χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Il. Λ, [385 : Τοξότα, λωβητὴρ,] κέρα [κέρᾳ nunc legitur e libris optimis] ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. Unde Juven. 13 : Madido torquentem cornua cirro. [Hesychius : Κέρα, κέρατα, τρίχες. Κέρα ἀγλαὲ, τὴν τρίχα λαμπρὲ, τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε· et corrupte Κεραϊλέα, τὴν κόμην καλλωπιζομένη. Apoll. Lex. : Κέρ' ἀγλαέ· οἱ μὲν γλωσσογράφοι, ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε· κέρα γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος κυρίως ἀκούει τὸ τοῦ βοὸς κέρας, οἷον τὸ κεράτινον συρίγγιον· τὸ γὰρ παλαιὸν πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶξαι τὸν ἰχθὺν, τῷ ἀγκίστρῳ περιτίθεσθαι τοῦτο, τὸν δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας τὴν τρίχα· ὅθεν ἐπὶ τοῦ κέρ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε. Recte de coma intellexerunt Apion et Herodorus, eamque interpretationem sequuntur Pollux 2, 31 (qui ὀρθόκερων φρίκην ex Sophocle comparat) et Etym. p. 504, 55 : cui quod objicit Aristarchus τὸν Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας τὴν τρίχα, nullius momenti est, quum κέρας quoque de arcu dictum semel tantum in carmi-

nibus Homeri legatur, mirumque est non sensisse Aristarchum ἀγλαὲ aptissimum comæ vocabulum esse, ineptum arcui. Ex his sequitur revocandum esse numerum pluralem κέρα. G. D. HSt. in Indice post verba s. Κέρα, ἡ, apposita :] At plur. κέρα, per contr. dicitur pro κέρατα, a nom. sing. κέρας. Significare autem traditur hoc κέρα non solum Cornua, sed etiam Crines : ut quidam Homericum Paridem κέρα ἀγλαὸν vocari tradunt pro ἀγλαὸν τὴν κόμην, teste Polluce. Ἀγκεράτεσσι, poetice pro ἀνὰ κεράτεσσι, s. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Supra caput, ut exp. Ad verbum Supra cornua, s. In cornibus, aut Inter cornua. ‖ Κέρατα, Arcus : sic exp. Hesych. l. Homericum paulo ante cit. [Hunc l. male interpretatos esse grammaticos quosdam supra diximus. Certius exemplum est Od. Φ, 395 : Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν. Callim. Epigr. 39 : Κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην. Theocr. 25, 206 : Κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην. Anacreont. 3, 31 : Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστιν· ubi τόξον præcedit v. 25.] Eod. modo Virg. dicit Lycium et Parthum cornu, pro Arcu Lycio et Partho [et Ovid. Her. ep. 4, 39]. Sic κέρας vocarunt nonnulli σταφυλῖνον ἄγριον, Erraticam pastinacam, a fibrata et capillata radice, VV. LL. ‖ Aristot. autem, ut e quibusdam Eust. annotat, κέρα ἀγλαὸν dicit pro αἰδοίῳ σεμνυνόμενον : quo sensu accepisse l. Homericum videtur. Sed et Archilochus ὁ τὴν γλῶσσαν σκορπιώδης, quum Pudendum appellat ἁπαλὸν κέρας, inde accepisse existimatur, Eust. [p. 851, 53. Adde Meleagr. Anth. Pal. 12, 95 : Εὔστοχον ἐν χερὶ τείνων σὸν κέρας.] ‖ Antenna, quæ et κεραία. Synes. Ep. 4 : Εἶτα κατεαγὸς μέσον κέρας, ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Fracta media antenna. Ibid. : Τὸ κέρας ἐτέτριγει, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα προτονίζειν τὴν ναῦν, Antenna stridebat. [Meleag. Anth. Pal. 5, 204 : Ἐπὶ μὲν νώταιο μετάφρενον ὡς κέρας ἱστῷ κυρτοῦται. Lucian. Amor. c. 6 : Τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. ‖ Κέρας, Cornu, sinus maris prope Byzantium. Polyb. 4, 43, 7. ‖ Aristot. Mirab. ausc. p. 98, 27 ed. Sylb. : Ἐν Ἰνδοῦ ἐν τῷ Κέρατι καλουμένῳ.] ‖ Κέρατα, loci nomen in finibus agri Megarensis [Diodor. 13, 65] : unde Xerxes classem despexisse dicitur. Plut. Themist. [c. 13. ‖ Hesych. : Κέρατος φυτὸν, ᾧ πρὸς τὰ τόξα (τοξικά?) ἐχρῶντο. ‖ α genitivi κέρατος ceterorumque casuum trisyllaborum longum est, ut in ll. poetarum Atticorum supra allatis et Orph. fr. 6, 24 : Δύο χρύσεια κέρατα. (Forma diducta Nicand. Th. 291 : Νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ.) Correpto κέρασι constanter usus est Homerus, apud quem nulla exstant ceterorum de hoc genere casuum exempla. Alterius vero declinationis κέραος κέραϊ κεράων κεράεσσι legitima mensura est α correpto, perversumque quod ap. Orph. Lith. 238 legebatur ἀμφὶ κέραα δύω, recte ab Schneidero in κέρατα δύω mutatum, nisi quis κέρα δοιὼ præferat, quod Hermannus conjecit. Forma diducta κεράατος ∪–∪∪ usus est Aratus 174, analogiam, ut videtur Buttmanno Gramm. vol. 1, p. 204, Homerici κράατα secutus. G. Dindorf.]

[Κερᾶς, ὁ, Ceras, Argivus, olympionica. Euseb. p. 153 ed. Mai.]

Κερὰς, άδος, ἡ, Cornuta. Capras et oves femellas, quæ cornua utplurimum habent, κεράδας vocari Eust. [p. 1625, 45, ex Aristophane grammatico] annotat. [Hesych. : Κεραΐδες, τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἔνδον ὀδόντας ἔχοντα. Quæ vera vocabuli scriptura videbatur Valckenario.]

[Κερὰς adverbium commentus est Suidas : Κ., ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κεραστικῶς· « (Adde Ἐκ δ' ἔχεεν κελέβην ex Suida s. v. Κελέβη) μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλος· » ὁ δὲ νοῦς, ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἤντλησεν ἀπὸ τοῦ ἄγγους ἐν ᾧ ἦν. Qui tmesin non animadvertit, ἠφύσατο μετάκερας, de qua monuit Schneiderus. V. Lobeck. Paralip. p. 223.]

Κερασβόλος, ὁ, ἡ, ut κ. σπέρμα [Pollux 1, 223], Semen, quod cornu contigerit, in cornu inciderit. Theophr. C. Pl. 4, [12, 13] : Κ. σπέρμα ἀτέραμον γίνεται· Plin., Semen quod cornu tetigerit, non est coctibile. Quam Plinii interpr. confirmat Plut. Sympos. [p. 700, C] : Τῶν σπερμάτων τὰ προσπίπτοντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν, ἀτεράμονα τὸν καρπὸν ἐκφύειν. Unde metaph. τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον a Plat. vocari κ. et ἀτεράμονα, Budæo Durum, Præfractum, Intractabilem, Plut. ibid. docet. Plato Leg. 9 init. : Μή τις ἐγγένηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἂν, ὥστε μὴ τήκεσθαι, καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα, πυρί. [Greg. Nyss. t. 2, p. 690, D : Τὰ λεγόμενα κερασβόλα. Clem. Al. Pædag. 2, 10, § 91 : Οὐδὲ μὴν κ. σπαρτέον. Hase.] De hoc scribit etiam Suidas. [Photius p. 156, 6, et schol. Platon. p. 232 (454 Bekk.) : Κερασβόλους ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ὀσπρίοις συμφυομένων σκληρῶν κόκκων τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀπειθεῖς τοῖς νόμοις καὶ σκληροὺς ταῖς γνώμαις φησίν. Οὗτοι οὖν οἱ κόκκοι σκληροί τε εἰσι καὶ μέλανες, στρογγύλοι, ἰσομεγέθεις κέγχροις, οἳ συνεψόμενοι τοῖς ὀσπρίοις οὐ τήκονται. Εἴρηνται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν, καὶ διὰ τοῦτο κερασβόλους κληθῆναι. Conf. Eustath. p. 1154, 16; 1405, 18; 1943, 3. Hesych. Κερασβόλα exp. ἄκαρπα, τὰ μὴ (μὴ addidit Kusterus) ἑψητὰ ὄσπρια, adjectis duabus aliis interpretationibus, quæ non apparet quomodo huic adjectivo tribui potuerint, Οἱ περὶ τὰ κέρατα τῶν βοῶν (τῶν κεράτων βοῶν codex) δεσμοί· καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι.]

[Κερασηνή. V. Κάρησος.]

[Κερασέα. Κερασία. Κεράσιον. V. Κέρασος.]

[Κερασκόμη, ἡ, Pastinaca. Diosc. 3, 59. Boiss. Salmas. ad Solin. p. 1001, D. Hase.]

[Κερασκόμιον, τὸ, OEnanthe. Diosc. 3, 125. Boiss.]

Κέρασμα, τὸ, Mixtura. [De mixtura vini Eustath. Opusc. p. 209, 70 : Τοιοῦτον ἑαυτοῖς οἰνοχοοῦντας κέρασμα.] Ap. Hippocr. significat Aquæ mixturam, qua aquæ frigiditatem calidiore addita frangimus, Galen. Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξ. Gorr. [Jes. 65, 10; Theodot. Prov. 23, 30. Schleusn. Iambl. V. P. p. 132 : Δαιμονίως μηχανώμενος κεράσματα τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ χρωματικῶν.]

[Κερασμὸς, ὁ, Mixtura. Phurnut. 5. Wakef.]

Κέρασος [Scribendum Κερασός. Arcad. p. 76, 22 : Σημείωσαι τὸ κερασός φυτὸν ὀξυνόμενον, τὴν δὲ πόλιν βαρύνουσι], ὁ, Cerasus, [Cornus] : arbor satis nota : de qua multa Theophr. H. Pl. 3, 13, et ex eo Athen. 2, [p. 50], uterque masculino genere dicens ὁ κέρασος. Latini autem feminino genere Cerasum dicunt, ut alias etiam arbores. Alioqui eadem et Κερασία dicitur. [Quod rejicit Mœris p. 200, 12 ed. Bekk. : Κέρασον τὸ φυτὸν Ἀττικοὶ, κερασία (κερασυα codex sine accentu) Ἕλληνες.] Florentin. Geopon. 10, [41, 2] : Οὐκ ἄν ποτε καλὸν οὐδὲ γλυκὺν δώσει τὸν καρπὸν ἡ κερασία ἐὰν μὴ ἐγκεντρισθῇ. Ibid. : Ἐὰν δὲ εἰς κερασίαν μέλαινα σταφυλὴ ἐγκεντρισθῇ, τῷ ἔαρι τὰς σταφυλὰς οἴσει. [Et 10, 75, 2. Κερασέα 3, 4, 4; 4, 1, 14, et alibi. Κερασᾶς δένδρον Demetr. Hieracosoph. p. 3.] Fructus ejus, seu pomula, dicuntur Κεράσια, plur. [Pollux 6, 46] : ut ibid. [inscr. cap. 42] : Περὶ διαμονῆς κερασίων, Quomodo cerasa asservanda sint ut diutius durent. [Galen. vol. 6, p. 588, 13 : Τῶν κερασίων ἔνια μὲν ἔοικε τοῖς μόροις κτλ. Item Hippiatr. p. 87, 12, et Artemid. Onir. 1, 73, p. 102, 10 ed. Reiff. : Περσικὰ δὲ, καὶ βερεκόκκια, καὶ κ. Hase.] Sic Diphilus Siphn. ap. Athen. 2, [p. 51, F] : Τὰ κεράσια εὐστόμαχα, εὔχυλα, ὀλιγοτρόφα. Itidemque Diosc. 1, 158. Idem ibid. dicit, Τὸ κόμμι τῶν κερασίων. Ubi non fructum, sed arborem intelligunt, quod ea gummi illud resudet. Quomodo et Florentin. in Geopon. [10, 41] dicit, Τὰ κεράσια φυτεύεσθαι καὶ ἐγκεντρίζεσθαι ὁμοίως τοῖς μήλοις· et hoc τὸ φυτὸν μάλιστα χαίρειν τῷ ἐγκεντρισμῷ· appellans et ipse arborem fructus nomine. [Hesych. : Κελαινόλωτα, κεράσια.] Ab hujus arboris et fructus abundantia urbs quædam Græciæ dicta Κερασοῦς [ap. Strabon. 12, p. 548, Xen. Anab. 5, 3, 2, Diodor. 14, 30], quasi κερασόεις τόπος, ut Κοτινοῦσαι insulæ a τῶν κοτίνων multitudine, et aliæ sive urbes sive insulæ ab aliarum rerum copia. Contra tamen Larensius ap. Athen. 2, [p. 51, A] vult Lucullum primum devicto Mithridate τοῦτο τὸ φυτὸν in Italiam transportasse ἀπὸ Κερασοῦντος Ποντικῆς πόλεως, et hunc esse qui fructum hunc κεράσιον appellarit ὁμωνύμως τῇ πόλει : ejusque rei testes citat scriptores Lat. Sed parum ii verisimiliter. [Gentile Κερασούντιοι, οἱ, ap. Xenoph. Anab. 5, 7, 13.]

[Κερασόχροος, ὁ, ἡ, Qui est colore corni. Triclin. ad Theocrit. 14, 17. Boiss.]

[Κεραστὰς scriptura suspecta. V. Κεραστιάς.]

[Κεραστὴς, ὁ, q. d. Mixtor. Orph. fr. 28, 13 : Ζεὺς δέ τε πάντων ἐστὶ θεὸς πάντων δὲ κεραστής. Greg. Naz. Carm. 4, 14, p. 165, C : Τίς ἔμιξε θεοῦ δίχα, εἰ δὲ κεραστὴς ἐστὶ θεὸς ...]

[Κεράστης, ὁ, et] Κεραϊστὴς, ὁ, Cornutus, ἁλιεὺς, Hesych. Item Cometa quidam, quem Plin. [H. N. 2, 22] Ceratiam vocat. [Hesych. (post gl. Κενωθῇ) : Κεραϊσταὶ (καραϊσταὶ codex), κομῆται, πολεμικοί. Κεραϊστὴς (κα— codex), κομήτης, ἁλιεὺς, εἶδος ὄφεως· καὶ ὁ κέρατα ἔχων.] Item Serpentis species, qui frequentius dicitur Κεράστης, itidem a cornibus. De quo Plin. 8, 23 : Cerastis corpore eminere cornicula sæpe quadrigemina : quorum motu, reliquo corpore occultato, solicitent ad se aves. Quæ ejus cornua corporea esse, ut cochlearum cornua, docet 11, 37. Aetius vero scribit eum in capite habere duas eminentias ad cornuum similitudinem. Descriptionem hujus serpentis ap. Eund. reperies : quæ vero symptomata comitentur illos, qui ab eo icti sunt, et quæ adhibenda remedia, post Diosc. idem Aetius, Paul. Ægin., Cels., Plin. docent. [Nicand. Ther. 260; Andromach. ap. Galen. vol. 13, p. 875; Damocrat. ib. p. 892; Diodor. 3, 50, ubi v. Wessel.] ‖ Κεράστης, Vermiculus ficus infestans. Theophr. H. Pl. 5, [4, 5] : Τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις, οἱ μέν εἰσιν ἐκ τῆς οἰκείας σήψεως, οἱ δ' ἐντικτόντων ἑτέρων· ἐντίκτει γὰρ ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς δένδροις ὁ κεράστης καλούμενος, ὅταν τιτράνῃ καὶ κοιλάνῃ περιστραφείς. Unde Plin. 16, 41 : Quartum est et e vermiculorum genere : quorum quidem alii putrescente succo, ipsa materie : alii pariuntur, sicut in arboribus ex eo, qui Cerastes vocatur : quum tamen eroserit, ut circumagat se, generat alium. Et 17, 24, de arboribus, quæ vermiculantur : Eorum, qui in ficis existunt, alii nascuntur ex illis, alios parit qui vocatur Cerastes : omnes tamen in cerasten figurantur, sonumque edunt parvi stridoris. Quæ ita Theophr. H. Pl. 4, [14, 5] : Τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν ταῖς συκαῖς, οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν γίνονται, οἱ δὲ ἐντίκτονται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου· πάντες δὲ εἰς κεράστην ἀποκαθίστανται· φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν· quod iisd. pæne verbis repetit C. Pl. 5, [10, 5] ubi pro τρισμὸν legitur τριγμόν. ‖ Item in propria signif. ap. [Soph. El. 568 : Κεράστην ἔλαφον· Polluc. 6, 76], schol. Apollonii ἔλαφοι κεράσται, Magna habentes cornua, οἱ κέρατα μεγάλα ἔχοντες. [De ariete Eur. Cycl. 52 : Ὑπαγ' ὦ κεράστα. Ἔριφον ἤδη κεράστην Longus p. 37. Κεράτης, Cornutus, Cornuta, Serpens, in Gl. vitiose pro κεράστης.]

[Κεραστιὰς, άδος, ἡ, Cerastias, antiquum nomen Cypri ap. Steph. Byz. s. v. Κύπρος : Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστίς ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν καὶ Κεραστιάς. Κεραστίας pravo accentu ap. Hesych. Κεραστὶς ap. Nonn. Dion. 5, 614 : unde eidem 13, 441, Κεραστίδος εἰς χθόνα Κύπρου restitutum pro vulg. Κεραστάδος. Cerastis Plin. H. N. 5, 31. Κεραστία ap. Lycophr. 447 : Σφήκειαν εἰς Κεραστίαν, pro quo Κεραστίδα scriptum ap. Steph. Byz. s. v. Σφήκεια, sed additis infra verbis Σφήκειαν δὲ Κεράστειαν τὴν Κύπρον, quod indicio est Κεραστίδα errore librarii pro Κεραστίαν scriptum esse, quod agnoscit Eustath. ad Dionys. 508. G. Dind.]

[Κεραστικὸς, ἡ, ὸν, Miscendi facultatem habens. Gramm. in Creuzeri Meletem. crit. 1, p. 46 : Καθαρτικὸν καὶ κ. τῆς τῶν στοιχείων συγχύσεως. Boiss. ‖ Adverb. Κεραστικῶς, Suid. s. v. Κεράς.]

[Κεράστις, ἡ, Cornuta. Æsch. Pr. 674. Κεραστὶς oxytonum ap. Arcad. p. 35, 19.]

[Κεραστὸς, ἡ, ὸν, Mixtus. Anth. Plan. 4, 83 : Τὰ κεραστὰ δάκρυα τοὺς λύπης πάντας ἔμιξε πόνους.]

[Κερασφορέω, Cornua gero. Galen. vol. 2, p. 273; Philostrat. V. Ap. 2, 13; Eustath. Opusc. p. 247, 10.]

Κερασφόρος, ὁ, ἡ, Corniger, Cornutus. [Per κερατοφόρος exp. Hesychius. Eur. Phœn. 255 : Κερασφόρου Ἰοῦς. K. γυναῖκας Lycophr. 1238. Ἀχαιῶν κ. Pollux 4, 141. K. ἔλαφος 5, 76. Plato Polit. p. 265, C : Ἐπὶ τῷ κερασφόρῳ μέρει.] Herodian. 1, [15, 6] : Ἐλάφους καὶ δορκάδας, ὅσα τε κερασφόρα, Cervos, damas, cornigera alia. [Galen. vol. 2, p. 430, 17 : Δύο γένη ζώων, τὸ μὲν κ. καὶ δίχηλον καὶ μηρυκάζον, τὸ δὲ ἄκερον· conf. id. ib. p. 546, 12, et p. 845, 8 : Ἐν τοῖς καρχαρόδουσί τε καὶ κερασφόροις. De compositis, velut κ., ἑωσφόρος,

A Apoll. Al. De constr. or. p. 322, 11 Bekk. Apud Lucian. Dial. deor. 22, c. 2, Pan κ. καὶ τραγοσκελής· et Bis accus. c. 9 : Ὁ κ., ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. Bacchus κ. ib. Bacch. c. 2. Hase. Fluvios cur κερασφόρους fingant, Cornut. 22, p. 194. Valck. ‖ Cornutus, cujus uxor mœchatur. Eustath. : Δριμύτερον δὲ σκῶμμα... εἶ λαμπρὸς κερασφόρος. Ducang. V. s. Κέρας.]

[Κεράσχειλος, ὁ, ἡ.] Κεράσχειλοι, Labia cornuum modo incurva habentes, οἱ ἐπικαμπῆ ἔχοντες τὰ χείλη, Hesych. [Codex κερασχίλοι.]

[Κεραταία. V. Κερατάριον.]

[Κερατάριον, τὸ, Cornu. Leges Longobard. : Ὁ ὑβρίζων κεραταρίων δείξει. Galli dicunt, *qui montre les cornes à quelqu'un.* Ducang. ‖ Antenna. Eustath. p. 1037, 35 : Ἐπίκριον τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ, ὃ κοινότερον κερατάριον καλεῖται. Martyrium Arethæ in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 56 : Τὰ καταρτίδια καὶ τὰς κεραταίας καὶ τοὺς αὐχένας, ubi recte codex alter κερατάρια : nam κεραταίας ex utraque scriptura confusa ortum. Κεραίη, τὸ κ. schol. Oppian. Hal. 1, 228. Alia v. ap. Ducang.]

[Κερατάρχης, ὁ, i. q. κεράρχης. Ælian. Tact. 22. Kall.]

B [Κεραταρχία, ἡ, i. q. κεραρχία. Schneid.]

[Κερατᾶς. V. Κερατίας.]

Κεραταύλης, ὁ, Cornicen [Gl.], Qui cornu canit; nam e cornu tibias fieri solitas supra dictum est. [Vopisc. Carin. c. 18 : *Centum cerataulas*, sec. conjecturam Salmasii. Edd. *centum camptaulas*. V. Κεραύλης. Hase.]

Κερᾰτάω, Cornu ferio, peto. Gregor. : Καὶ τῶν κερατώντων βοῶν καὶ τῶν σπαραττόντων θηρίων τὰ κέρατα καὶ τοὺς ὄνυχας καταιτιᾶσθαι. Sed κεραττώντων illic legitur, fortasse pro κυριττόντων, Bud.

[Κερατέα. V. Κερατεία.]

Κερατεία, ἡ, Siliquastrum. [Plin. H. N. 19, 12; 20, 17. Rectius Κερατέα Geopon. 11, 1. Κερατία Strabo 17, p. 822. Schneid.]

C [Κεράτειος, ὁ, ἡ, Ex cornibus compositus. Anon. De incred. c. 2, p. 85 Gal. : Ὁ ἐν Δήλῳ κεράτειος βωμός. Hanc aram, descriptam a Callimacho H. in Apoll. 62 seqq., κεράτινον βωμὸν vocat Plut. Mor. p. 983, E. Κερατῶνα, nisi hic librarii error est, in V. Thesei c. 21 : Ἐχόρευσε δὲ περὶ τὸν Κερατῶνα βωμὸν ἐκ κεράτων συνηρμοσμένον εὐωνύμων ἁπάντων.]

[Κερατὴρ propter etymologiam v. κρατὴρ fingit Athen. 11, p. 476, A.]

[Κερατηφόρος. V. Κερατοφόρος.]

[Κερατία. V. Κερατεία.]

Κερᾰτίας, ὁ, Cornutus, Cornu speciem habens : ut κ. κομήτης, de quo Plin. 2, 25 : Ceratias cornus speciem habet : qualis fuit, quum Græcia apud Salamina depugnavit. [Diod. Sic. 4, 4, l. 51, de Baccho : Ἀφ' οὗ δὴ καὶ κερατίαν αὐτὸν παρεισάγουσιν. Hase. ‖ De marito uxoris adulteræ Codin. De orig. Cpol. n. 125 : Ὅστις εἶχεν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι κερατίαν. Κερατᾶς ap. Psellum : Πόθεν τὸ τοῦ κερατᾶ ὄνομα; Ducang. Antiq. Cpol. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 57, E : Εἴ τις εἶχεν ... ὑπόληψιν τοῦ εἶναι κερατᾶς ... καὶ οὕτως ἠλέγχοντο οἱ κερατάδες. G. Dind.]

Κερᾰτίζω, Cornu ferio, Cornu peto. [Schol. Theocr. 3, 5 : Μή σε κερατίσῃ. Hesych. s. Κινδαύει, Thom. M. s. v. Κυρίττειν.] Exp. etiam Conisco. Coniscare autem dicebantur olim belluæ, quæ cornibus adversis concurrunt. Item, Arieto. [Ezech. 32, 2 : Ἐκεράτιζες ἐν τοῖς ποταμοῖς σου. Ps. 43, 7 : Ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν. Schleusn. Basil. vol. 3, p. 648, B. Hemst. Philo vol. 1, p. 57, 13 : Ἑρμηνευθὲν γὰρ τὸ Γεὼν ὄνομα ἐστὶ στῆθος, ἢ, κερατίζων. It. Cat. in Psalm. t. 1, p. 403, 7, mendose videtur scribi κρατίζουσι pro κερατ. Pass. Achmes Onirocr. p. 214, 7 : Ἀπὸ βοὸς ἐκερατίσθη. Hase.]

Κερατίνη, ἡ, Buccina. 2 Reg. 2, [28] : Καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ. Bud. Sed subaudiri potest σάλπιγξ, aut tale quid, ut κερατίνη adjectivum sit [ut patet ex Jos. 6, 13 : Οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν ταῖς κερατίναις σάλπιγξι. Schleusn.].

[Κερατίνης. V. Κεράτινος.]

Κεράτινος, η, ον, Corneus, E cornu factus. [Βάσις κερατίνη Panis ap. schol. Aristoph. Ran. 232 et Hesych. s. v. Κεροβάτης. Κεράτινα μαχαίρια Pollux 10, 89.] Plato Leg. [7, p. 795, A] : Ἐν κερατίνοις πλήκτροις, Corneis plectris. Athen. 11, [p. 476, A] : Ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, Poculis corneis : quæ κέρατα vocari

supra dictum est, et ex Athen. ibi apparet. Et Comicus quidam [Eumelus] ap. Eund. 15, [p. 699, F] : Κερατίνου τε φωσφόρου λύχνου σέλας· ubi κεράτινον φωσφόρον λύχνον dicit Lucernam corneam. De quibus e Plin. v. in Κερόστρωτος. [Phrynich. p. 59 : Φανὸς, ἐπὶ τῆς λαμπάδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ κερατίνου λέγε. K. βωμὸς v. s. Κεράτειος. Πύλαι κεράτιναι ap. Lucian. V. H. 2, 33, ubi ad l. Homeri respicitur de quo diximus s. v. Κέρας.] ‖Apud Diog. L. Zenone, κεράτινος λόγος sunt qui Cornutum syllogismum interpretentur. [Apud Diog. 7, 44, κερατίδας τε καὶ οὐτιδας, et 82 κερατίδες καὶ οὔτιδες legitur, librariis proximi voc. terminatione, ut videtur, deceptis. Recte Menagius κερατίνας et κερατίναι. G. D.] Quintil. [1, 10, 6] Ceratinas et crocodilinas ambiguitates dicit, ut supra in Κέρας, quod ejusd. signif. esse traditur, indicavi : putant autem inde dictas has argutias, quod crebra in eis cornuum mentio fieret : qualem syllogismum in Κέρας videre est, cujus Seneca quoque Epist. 5 meminit. Diog. L. Diodor. 2, [111] : Πρῶτος δόξας εὑρηκέναι τὸν ἐγκεκαλυμμένον κεράτινον λόγον. Sic enim quædam exempll. antiqua scriptum habent : alia vero [recte] κερατίνην, a nom. Κερατίνης. [Κερατίνην ib. § 108, addito loco Comici, Οὐριστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν ... Themist. Or. 2, p. 35, 26; 446, 14 ed. meæ. Κερατίνου Clem. Alex. p. 651, 11. Κερατίνας, ὁ, ap. Lucian. Conviv. c. 23 : Κερατίναν ἢ σωρείτην.]

Κεράτιον, τὸ, Corniculum : cujus signif. exemplum habes in Κεραία. [Ex Aristot. H. A. 4, 2. Adde 3, 1. De ponticulo lyræ schol. Aristoph. Ran. 233 : Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο.] ‖ Siliqua, i. e. Leguminum folliculus, a corniculi similitudine, ut putatur. Accipitur etiam strictius, diciturque tam de arbore quadam peculiari, quam de fructu : quanquam Galen. arborem ipsam κερατωνίαν scribit nominari : cujus fructus sunt digitorum hominis longitudine, interim falcata, pollicari latitudine, dulces, sed concoctu difficiles et mali succi. Eas recentiores Græci ξυλοκέρατα vocant. Gorr. [Galen. vol. 6, p. 355 : Τὰ κεράτια διὰ τοῦ τ γράμματος λεγομένης τε καὶ γραφομένης τῆς τρίτης συλλαβῆς οὐδὲν ἔοικε τοῖς διὰ τοῦ σῖγμα κερασίοις· ἔστι δὲ ἔδεσμα κακόχυμόν τε καὶ ξυλῶδες ... Ὥστ' ἄμεινον ἦν αὐτὰ μηδὲ κομίζεσθαι πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνατολικῶν χωρίων, ἐν οἷς γεννᾶται.] Κεράτιον dicitur etiam Siliqua Græca. Colum. De arboribus 25, 1 : Siliquam Græci, quam quidam κεράτιον vocant, deinde Persicum, ante brumam per autumnum serito. K., s. Siliqua, vocatur etiam Fœnum Græcum. Colum. 2, 11 : Fœnum Græcum, quod rustici Siliquam vocant, duo tempora sationum habet : mensis Septembris, quum pabuli causa seritur : et Januarii ultimo, vel primo Februarii, quum in messem seminatur. [Id. 5, 10, 20.] De quibus siliquis quidam intelligi volunt dictum Lucæ 15, [16] de filio prodigo : Ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι. Sed quid hic vetet accipere pro Leguminum folliculis, h. e. Siliquis, quas Plin. quoque pecorum pabulo gratissimas esse scribit, non video. Quam vero Siliquam Græcam Colum. paulo ante et Plin. vocant, arbor est, ut ex ejus verbis patet, quæ κερατωνία vocatur : cujus fructus κεράτια. At quæ κεράτια ἀκάνθης dicuntur, significant, ut ait Galen., Fructum acaciæ, quam spinam esse arborescentem Diosc. tradit. Gorr. VV. LL. interpr. Fructum acaciæ siliquatum; nam ejus fructum ἐν λοβοῖς κεῖσθαι, s. ἐν θυλάκοις συνεζευγμένοις, In folliculis, quales sunt et in siliqua, testantur Diosc. [1, 158] et Plin. ‖ Siliqua est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei; lupinus enim pondere suo octo grana hordei exæquat. Gorr. In Græcis autem ponderum rationibus, κεράτιον ἔχει χαλκοὺς [χαλκοῦς] β. [Schol. Basilic. Ecl. 23 : Χρὴ γινώσκειν ὅτι τὸ ἓν κεράτιον φόλλεις εἰσὶ δώδεκα. V. Novell. Justin. 32, 1; 59, 5, al. Ducang. Schol. cod. Flor. Aristoph. Pl. 885 : Δραχμῆς, νομίσματος, ὃ ἔχει κεράτια ιη', ἥτις ὁλκὴ καλεῖται· quocum consentit Galen. De mensur. et pond. vol. 13, p. 976. Non satis recte ibid. p. 983 : Τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοῦς β' καὶ χαλκοῦ β' πέμπτα, quod ejecto Ἀττικοὺς sic corrigendum esse, χαλκοῦς β' καὶ χαλκοῦ δύο τρίτα, ostendit Bœckh. in Disquis. metrolog. p. 157, collato loco superiore p. 982, A.] In VV. LL. annotatur, sex siliquæ semina scriptulum s. scripulum, h. e. τὸ γράμμα, efficere : drachmam, duodecim. [V. Galen. l. c. p. 981.] ‖Arbor horum κερατίων, s. hæc κεράτια ferens, a Galeno dicitur Κερατωνία, ut supra annotatum est : licet κεράτιον quoque ipsam dici, ut et fructum, quidam velint. [Galen. vol. 13, p. 189.] Sic et Aetius 1 : Κερατωνία ξηραντικῆς ἐστὶ καὶ στυπτικῆς δυνάμεως, ὥσπερ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κεράτια. Plin. et Colum. Siliquam appellant. Hanc Hesych. falso putat esse Ficum Ægyptiam : quod e seqq. clarius patebit. Quam vero Plin. et Colum. Siliquam Græcam appellant, ea diversa esse putatur ab ea, de qua jam dictum est, Ceratonia, ac ea esse, quæ dicitur Κερωνία a Theophr., quam inter ἔλλοβα recenset, H. Pl. 4, 2, [4] de ficu Ægyptia et Cypria loquens : Ταύτῃ δὲ παραπλησία καὶ ἣν οἱ Ἴωνες κερωνίαν καλοῦσιν· ἐκ τοῦ στελέχους γὰρ καὶ αὐτὴ φέρει τὸν πλεῖστον καρπόν· ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, ὃν καλοῦσί τινες Αἰγύπτιον σῦκον διημαρτηκότες. Unde ap. Plin. 13, 8, ubi hæc Theophr. interpr., pro Ceraunia reponendum Ceronia, ac sic leg. Similis his siliqua, quam Iones Ceroniam vocant, trunco et ipsa fertilis, sed pomo siliquæ : ob id quidam Ægyptiacam Ficum dixere, errore manifesto. Meminit hujus idem Theophr. 1, [11, 2] : at ceroniæ siliquati fructus, qui hodie Fabæ Indicæ nomine circumferuntur, putantur eæ esse, quas Plin. Siliquas Syriacas nominat.

[Κερατίς. V. Κεράτινος.]

[Κεράτισις, ἡ, Ictus bovis cornu ferientis. Achmes Onirocr. p. 214, 10 : Ἀναλόγως τῆς κερατίσεως. Hase.]

Κερατιστὴς, ὁ, Qui cornu ferit, Virg., Qui cornu petere solet. [Exod. 21, 29 et 36; Basil. M. vol. 3, p. 647, D; Hesych. in Κορυπτόλης. Hemst.]

Κερατίτης, ὁ, Cornutus, Corniculatus. Et in fem. ap. Diosc. 4, [66], μήκων κερατῖτις, Papaver corniculatum, s. cornutum : utroque enim modo interprr. vertunt. De quo Plin. 20, 19 : Sylvestrium unum genus, Ceratitin vocant, nigrum, cubitali altitudine, radice crassa et corticosa, calyculo inflexo ut cornicula. [Theophr. H. Pl. 9, 12, 3.]

[Κερατοβάτης. V. Κεραβάτης.]

Κερατογλύφος, ὁ, Qui cornua sculpit, cornu scalpendo expolit. [Etym. M. p. 505, 11; schol. Hom. Il. Δ, 110. Wakef.]

Κερατοειδὴς, ὁ, ἡ, Corneus, Cornu speciem et formam habens : κ. χιτὼν, ὑμὴν, Cornea tunica s. membrana : quæ secunda oculi tunica est, h. e. proxime subjecta adnatæ tunicæ, quam ἐπιπεφυκότα χιτῶνα appellant. [Hippiatr. p. 48, 25; Greg. Nyss. t. 1, p. 165, B; Theoph. Nonn. Epit. c. 55 et 70; Galen. vol. 6, p. 877, 1; 878, 18; vol. 14, p. 345, 14; 409, 10; 711, 17, aliisque multis ll. Hase.] Sic vero nominatur vel propter firmitatem, vel quod per eam internus humor, qui illi adjacet, tanquam per cornu transluceat; vel quod cornus instar velut in laminas dissolvatur, Ruf. Eph. [p. 25. V. Galen. vol. 4, p. 533 seqq. Pollux 2, 70; Eustath. p. 1862, 59.] Hæc inter alia Gorr. [‖ K. ἦχος, Sonus veluti corneus, quem literæ ν et μ per nares elatæ reddunt, Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 80. Ernest. Lex. rhet. De cornibus lunæ Isaac mon. Comput. p. 369, B : Τὸ δὲ κερατοειδὲς αὐτῆς καὶ ἀφώτιστον. De ara templi Joseph. B. Jud. 5, 5, § 6 : Κερατοειδεῖς προανέχων γωνίας. Hase.]

[Κερατόεις, εσσα, εν, Etym. M. Wakef.]

[Κερατοεμβόλιον, τὸ, Porticus cornuta. Antiq. Cpol. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 57, E : Ἦλθεν εἰς νεώριον τὸ λεγόμενον κ. G. Dind.]

[Κερατοξόος, ὁ, i. q. κεραοξόος. Nonn. Dion. 3, 76, τέχνη.]

[Κερατοπλήκτωρ, ὁ, Cornibus feriens. K. ταῦρος Const. Manass. Chron. 256, p. 6, C.]

[Κερατοποιέω, Cornua facio. Schol. Arati 48. ‖ « Figurate Jo. Chrysost. vol. 2, p. 32, B : Ἡ ἔνδεια τὸ πνεῦμα ξηραίνουσα καὶ κερατοποιοῦσα τὰ βλέφαρα. » Jacobs.]

[Κερατοποιός. V. Κεραοξόος et Κερατουργός.]

[Κερατόπους, ὁ, Cornipes, Gl. Hoc de Pane dici potuit, quem κεροβάτην vocatum esse s. v. Κεραβάτης ostendimus.]

Κερατουργὸς, ὁ, Qui cornu elaborat, aliquid e cornu

conficit, cornu expolit ad aliquid conficiendum. Idem esse putatur qui κερατογλύφος. [Schol. Hom. Il. Δ, 110; Etym. M. p. 505, 10. Hesych. : Κ., ὁ ταῖς κιθάραις κερατοποιός.]

[Κερατοφάγος, ὁ, ἡ, Cornu vescor, Cornu arrodo. Hesych. : Ἰψ, εἶδος σκώληκος κερατοφάγου. Ex Hom. Od. Φ, 395 : Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.]

Κερατοφορέω, Corniger sum, Cornua gero, Cornutus sum, Aristot. De partt. anim.

Κερατοφόρος, ὁ, ἡ, Corniger, i. q. κερασφόρος, ap. Aristot. [H. A. 2, 1 ll. pluribus, 3, 1 extr.] De partt., anim. 5 [immo 3, 2 et 14. Oppian. Cyn. 2, 489. Hesych. s. v. Κερασφόρος.] Pro κερατοφόρος autem dicitur etiam Κερατηφόρος. [Phæstus ap. schol. Pind. Pyth. 4, 28. Wakef.]

[Κερατοφυέω, Cornua habeo. Scholl. Hom. Il. Γ, 24, Aristoph. Eq. 1341; Etym. M. p. 84, 45; 505, 6.]

[Κερατοφῦής, ὁ, ἡ, Cui cornua nascuntur. K. Διόνυσος Athen. 11, p. 476, A. Etym. M. p. 541, 18 : Κρόταφοι ... οἱονεὶ κερατοφυεῖς ὄντες.]

Κερατόφωνος, ὁ, ἡ, E cornu resonans. [Telestes ap.] Athen. 14, [p. 637, A] : Κλαγγὰν ἰεὶς κερατόφωνον.

[Κερατόω, Corneum facio, Durum reddo. Βάσις κεκερατωμένη schol. Aristoph. Ran. 232. De cornibus cervorum Ælian. N. A. 12, 18 : Πηγνύντος αὐτὸ (τὸ ὑπερίσχον ὑγρὸν) καὶ κερατοῦντος τοῦ ἀέρος. Similiter Etym. M. p. 504, 46.]

Κερατώδης, ὁ, ἡ, Cornutus, [τὰ κερατώδη τῶν ζώων Aristot. H. A. 8, 6.] Corneus, Cornu imitans, Callim. H. in Apoll. [91] : Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος, Cornua habentis, schol. Montibus autem et promontoriis cornua etiam tribuuntur, i. e. ἐξοχαὶ, Eminentiæ. [Theophr. Hist. pl. 5, 1, § 6 : Πυκνοὺς καὶ κερατώδεις. Hase.]

Κερατὼν, dicebatur Ara in insula Delo e cornibus concinnis et inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructa, βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων εὐωνύμων ἁπάντων, Plut. Thes. [c. 21. De quo l. diximus s. v. Κεράτειος.]

[Κερατωνία. V. Κεράτιον.]

[Κερατῶπις, ιδος, ἡ, Quæ facie cornuta est. Epitheton Lunæ ap. Manetb. 4, 91 : Ἕλιξ Μήνης κερατώπιδος. Κεράωπα (scr. Κεραῶπα) Σελήνην Maxim. Π. καταρχ. 337.]

[Κεράτωσις, ἡ, Adulterium. Achmes Onirocr. p. 90, 10 : Ἐπλατύνθη ἡ φήμη τῆς κερατώσεως. Hase.]

Κεραύλης, ὁ, Qui cornu in tibiam aptato canit, Cornicen; nam e cornu etiam tibias fieri solitas docet Pollux [4, 71]. Supra κεραταύλης. [Lucian. Tragopod. v. 33 : Πρὸς μέλος κεραύλου Φρυγίου. Conf. Salmas ad Solin. p. 123, B. Hase.]

[Κεραυλία, ἡ, Tibiarum cornearum cantus. Phurnut. c. 6, de Rhea : Τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις καὶ κεραυλίαις χαίρουσαν. Valck.]

Κεραύνειος [Bianor Anth. Pal. 7, 49 : Ζανὶ κεραυνείῳ], et Κεραύνιος, [ία, ιον, et] ὁ, ἡ, Fulmineus, Fulminalis. [Æsch. Prom. 1017 : Κεραυνίᾳ φλογί· Sept. 430 : Κεραυνίους βολάς. Soph. fr. 483 : Κεραυνία πέμφιξ. Eur. Alc. 127 : Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου: Κεραυνίῳ πλαγᾷ· Bacch. 93. Λαμπάσιν κεραυνίαις ibid. 244 : sed λαμπάσιν κεραυνίοις Suppl. 1011. Κεραυνίᾳ μάστιγι Lycophr. 740. Κεραύνιοι βολαὶ 560.] Plut. Symp. 4, [p. 665, E] : Ὡς τὸ κεραύνιον πῦρ ἀκριβείᾳ καὶ λεπτότητι θαυμαστόν ἐστι, Fulmineus ignis, Ovid. Pro quo πρηστὴρ κεραύνιος, Epigr. [Erycii Anth. Pal. 7, 174.] Item Κεραύνιος Ζεὺς ap. Aristot. De mundo [c. 7], quem Lat. Fulminatorem dicunt : Ἀστραπαῖός τε καὶ Βροντᾶιος καὶ Αἴθριος καὶ Αἰθέριος, Κ. τε καὶ Ὑέτιος. [Διὶ Κεραυνίῳ, inscr. Cypria ap. Hammer. p. 141. Weic. || Hesych. : Κεραύνιος, ἐμβρόντιστος (corr. ἐμβρόντητος). Καὶ Ζεὺς ἐν Σελευκίᾳ. || Fulmine tactus. Soph. Ant. 1139 : Ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ (κεραυνοβλήτῳ schol.). Eur. Bacch. 6 : Μητρὸς τῆς κεραυνίας· Suppl. 496 : Καπανέως κεραύνιον δέμας. Κεραυνίας Ῥύπας Æschyl. ap. Strabon. 8, p. 387.] Sunt etiam Κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes Plinio 6, 7, vicini insulæ Mæotidi; at 5, 28, Ceraunion Græcis eund. esse scribit, quem Taurum. Paus. Att. [1, 13, 1] : Πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ Κεραύνια ὀνομάζουσι. [Et 5, 22, 4. Strabo 6, p. 281 seqq.; 7, p. 316 seqq. || Pars Caucasi, id. 11, p. 501, 504.] Est etiam Ceraunia gemma ap. Plin. 37, 9, quam inter candidas numerat, fulgorem siderum rapere scribens, et habere intus stellam concursantem. Ibid. plura ejus genera traduntur. Et cap. seq., Ombria sicut et ceraunia et brontia cadere cum imbribus et fulminibus dicitur. [Symm. Exod. 28, 17. « Κεραυνίτης gemma ap. Clem. Al. p. 241. » Wakef.] Est et Ceraunium tuber, 19, 3, quod scribit, quum fuerint imbres autumnales ac tonitrua crebra, tunc nasci, et maxime e tonitribus, nec ultra annum durare. [Galen. vol. 13, p. 969, A : Ἀντὶ κεραυνίου λευκογραφίς. || Diog. L. 3, 66, ubi de signis criticis Platonis libris appositis agit : Κεραύνιον πρὸς τὴν ἀγωγὴν (?) τῆς φιλοσοφίας. Alium hujus signi usum tradit Isidor. Orig. 1, 20 : « Ceraunium ponitur quoties multi versus improbantur nec per singulos obelantur : κεραυνός enim fulmen dicitur. »] At pro Ceraunia siliqua 13, 8, reponendum Ceronia, ut in Κερωνία ostendi [s. v. Κεράτιον].

[Κεραυνία, ἡ, Sempervivum parvum. Diosc. 4, 89. Boiss.]

Κεραυνίας, ὁ, Hesychio ὁ κεκεραυνωμένος, Fulmine ictus, Fulmine tactus, De cœlo tactus.

[Κεραύνιος. V. Κεραύνειος et Κεραυνός.]

[Κεραυνίτης. V. Κεραύνειος.]

[Κεραυνοβλήσαντα ap. schol. Hom. Od. E, 118, p. 185 ed. Buttm., et Κεραυνοβληθείσης ap. Triclin. ad Soph. Aj. 711, scripturæ vitiosæ pro κεραυνοβολήσαντα et κεραυνοβοληθείσης (vel κεραυνῷ βληθείσης).]

Κεραυνοβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Fulmine ictus, percussus, tactus, Fulminatus. Sic enim Lat. loquuntur. Theophr. [H. Pl. 3, 8, 5] de haliphlœo : Λέγουσι δὲ ὡς καὶ κεραυνοβλῆτες αὗται μόναι γίγνονται, καίπερ ὕψος οὐκ ἔχουσαι· τῶν Αἰολέων τινὲς οὐδὲ πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται τοῖς ξύλοις· Plin., Quin et fulmine sæpissime icitur, quamvis altitudine non excellit : ideo ligno ejus nec ad sacrificia uti fas habetur.

[Κεραυνόβλητος, ὁ, ἡ, Fulmine percussus, (Attonitus Gl.). Hesych. s. v. Λευκοστεφῆ, Zosim. 2, 8; schol. Soph. Ant. 1139; Suidas s. v. Σαλμωνεύς; schol. Philostr. Her. p. 359 Boiss.; Const. Manass. Chron. p. 62; lemma epigr. Anth. Pal. 7, 637.]

Κεραυνοβολέω, Fulmen jaculor, Fulmine peto. [Plut. Mor. p. 893, E : Εἰς νέφος πεπηγὸς πνεῦμα ... κεραυνοβολεῖ. Figurate de amore Meleager Anth. Pal. 12, 122 : Ὡς γὰρ Ὀλύμπου Ζεὺς νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβολεῖν. Alius poeta ibid. 140 : Ὅ δέ μ' ὡς Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει. Κεραυνοβολεῖν ὄλεθρον Eustath. Opusc. p. 87, 50.]

Κεραυνοβολία, ἡ, Fulminis jaculatio. [Strabo 13, p. 628 : Ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων. Plut. Mor. p. 624, B; Steph. Byz. s. v. Κατακεκαυμένη. G. D. Inter ea quæ præclare Apelles pingendo expressit laudat Plinius 35, 10, 36 : « Bronten, Astrapen, Ceraunobolian. » Conf. John, *Malerei der Alten*, p. 36. V. Κεραυνοφόρος. Hase.]

[Κεραυνοβόλιον, Bidentale; Κεραυνοβόλιον ἡμερινὸν, Fulgurium; Κεραυνοβόλιον ἀπὸ πρωὶ νυκτερινὸν, Fulgur submanum, Gl.]

Κεραυνοβόλος, ὁ, Fulminis jaculator, VV. LL. e [Pseudo-]Luciano [Philopatr. c. 24 : Τὸ κ. ἀγγεῖον. K. νέφος Eustath. Opusc. p. 237, 80. Πῦρ τὸ κ. Meleager Anth. Pal. 12, 63. || Κεραυνόβολος, ὁ, ἡ, Fulmine tactus. « Diodor. 1, 13 : Κεραυνοβόλου δένδρου· 17, 75. » Hemst. Κεραυνοβόλος (Dionysus) scriptum ap. Eur. Bacch. 598.]

[Κεραυνοβρόντης, ὁ, Fulminator tonans. Aristoph. Pac. 376 : Ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.]

[Κεραυνομάχης, ὁ, Fulmine pugnans. Meleager Anth. Pal. 12, 110, κεραυνομάχαν.]

[Κεραυνοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Fulmine ictus. Alcæus comicus ap. Antiatt. Bekk. p. 102.]

Κεραυνὸς, ὁ, Fulmen [Hesych. : Κ., ψόφος, κτύπος, βροντὴ, ἀρρωστία (?). Καὶ τὸ τοῦ Διὸς ἀμυντήριον. Καὶ καύστρα (?)] : quod quid sit, docet Aristot. De mundo [c. 4 med.] : Τὸ δὲ ἀστράψαν ἀναπυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, Quod fulserit accensum, si ad terram usque cursim illisum sit, fulmen dicitur. Item Socrates ap. Aristoph. Nub. [404] κεραυνὸν esse tradit, Ὅταν εἰς ταύτας (sc. τὰς νεφέλας) ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, Ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ, κἄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης Ῥήξας αὐτὰς, ἔξω

φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα, Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης, αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων. Alibi [Av. 1714] Aristoph. vocat πτεροφόρον Διὸς βέλος : nam Jupiter iratus jaculari id putabatur : quod e multis tum poetarum, tum historicorum ll. apparet. Hom. Od. [Ψ, 330] : Νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ· Ω, [538] : Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν· Ξ, [305] : Βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηΐ κεραυνὸν, Vibratum jactabat fulmen, Ovid.: M., [416] : Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Fulmine icta s. percussa. [Æsch. Prom. 372 : Κεραυνῷ Ζηνὸς ἡνθρακωμένος· 359 : Καταιβάτης κ. ἐκπνέων φλόγα.] Soph. Trach. [1089] : Ἔνσεισον, ὦ Ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ ; κεραυνοῦ, Accio interpr. Jace obsecro in me vim coruscam fulminis. Athen. 14 : Κεραυνοῦ σκήψαντος εἰς τὸν τάφον· qua locutione utitur et Plut. Item Xen. Hell. 4, [7, 7] : Πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Sic ap. Paus. Attic. : Ὡς κεραυνοὶ πέσοιεν ἐπ' αὐτούς. Item, Κεραυνοὶ ἐφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας. [Et 10, 23, 3.] Lucian. [Tim. c. 1] : Ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κ., quæ epith. poetica sunt. Frequenter autem conjungitur c. βροντὴ, ut ap. Plut., item et ap. Hesiod. Sic ap. Hom. Il. Φ, [198] : Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Hesiod. Theog. [699] : Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε. [Figurate Antiphan. ap. Athen. 6, p. 238, E : Τοιουτοσί τίς εἰμι, τύπτεσθαι μύδρος, τύπτειν κεραυνὸς, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή.] Sicut vero Verborum fulmina metaph. dicit Cic., ita Plut. Pericle [c. 8] : Δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. Periphrastice autem κεραυνὸς a Soph. vocatur παλτὸν πῦρ, Antig. [131] : Παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί· ab Eur. vero οὐρανία φλὸξ, Med. [144] : Διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη. [|| Eustath. p. 862, 9 : Καί τις ἕτερος πολυφάγος κεραυνὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατά τινα ποιητὴν ἀδάτους ἐποίει τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. || K., ἱμάτιον ποιὸν, Phot. p. 156, 16. Minus recte, ut videtur, Hesychius hanc signif. post alias tribuit adjectivo κεραύνιος.] || Nomen fluvii ; Cerauni populi quidam ap. Plin. [H. N. 3, 22, 26.] Eust. [p. 1528, 39] derivat a κείρειν et αὔειν.

Κερανυοσκοπεῖον, τὸ, Alta machina in scena, versatilis instar speculæ, e qua fulminum jactus exhibebant, Pollux [4, 127, 130].

[Κεραυνοσκοπία, ἡ, Fulminis observatio. Diodor. 5, 40 : Τὰ περὶ τὴν κ. ἐξειργάσατο.]

[Κεραυνοῦχος, ὁ, Fulmen tenens. K. Ζεὺς Philo De 7 mirac. c. 3.]

[Κεραυνοφᾰὴς, ὁ, ἡ, Fulminus instar coruscans. K. πῦρ Eur. Tro. 1103.]

Κεραυνοφόρος, ὁ, ἡ, Qui fulmen fert, Fulmen gerens. Plut. Alcib. [c. 16], de clypeo : Οὐδὲν ἐπίσημον τῶν πατρίων ἔχουσαν, ἀλλ' Ἔρωτα κεραυνοφόρον. Sed et Apelles ap. Plut. [Mor. p. 335, A] pinxit Alexandrum κεραυνοφόρον. De quo Plin. 35, 10 : Pinxit et Alexandrum magnum, fulmen tenentem ; digiti eminere videntur et fulmen extra tabulam esse : quem Plut. ita ἐναργῶς καὶ κεκραμένως pictum scribit, ut videretur ἀμίμητος, sicut ipse Alexander ἀνίκητος. Eund. Plinius ibid. scribit pinxisse etiam quæ pingi non possunt, tonitrua, fulgura, fulgetra, βροντὴν, ἀστραπὴν, κεραυνοβόλον [ubi nunc *Ceraunobolian.* Στρατόπεδον κεραυνοφόρον, Legio fulminifera, Dio Cass. 55, 23. « Greg. Naz. p. 71 Montac. » Boiss. Dignitas quædam in aula regum Syriorum in Inscrr. Pocock. p. 4, n. 18. Schn.]

Κεραυνόω, Fulmino, Fulmine percutio. [Herodot. 7, 10 : Τὰ ὑπερέχοντα ζῷα κεραυνοῖ ὁ θεός. Plato Symp. p. 190, C : Ὥσπερ τοὺς γίγαντας κεραυνώσαντες. Κεραυνωθῆναι Rep. 3, p. 408, C.] Athen. 12, [p. 522, E] : Οὕτω δὲ τὸ δαιμόνιον ἠγανάκτησεν, ὥστε Ταραντίνων τοὺς ἐν Καρβίνῃ παρανομήσαντας ἐκεραύνωσε πάντας, Ut fulmine cunctos feriret. Citatur etiam in pass. κεραυνωθεὶς ex Hesiodo [Th. 859]. Quo utitur et Plut. [Mor. p. 664, B, et 665, E] : Τοὺς καθεύδοντας οἴονται μὴ κεραυνοῦσθαι, Non fulminari s. fulmine tangi. [|| Figurate Artemidor. 2, 8 : Τοὺς καταδικασθέντας ἐν τῇ συνηθείᾳ κεραυνοῦσθαι φαμέν.]

[Κεραύνωσις, εως, ἡ, Percussio quæ fulmine fit. Plut. V. Marcelli c. 28, Mor. p. 996, C ; Strabo 16, p. 750 extr. Scymn. Orb. descr. 397 : Κεραύνωσιν τὴν τοῦ Φαέθοντος. Eustath. Opusc. p. 306, 30 ; Cyrillus Catech. p. 130, B.]

[Κεραύσιος, ὁ, Cerausius, mons Arcadiæ. Pausan. 8, 41, 3 : Ἐν ὄρει τῷ Κερανσίῳ.]

Κέραφος, ὁ, Hesychio χλευασμὸς, κακολογία, Irrisio, Maledicta. [Conf. Σκέραφος et Σχέραφος.]

[Κεράω, Cornutum facio. Aratus 780 : Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην· ubi schol. : Κερόωσι δὲ, κερατοποιοῦσι, σχηματίζουσιν εἰς κεραίας. Alii aliter exponunt. || In cornibus sto, Cornua firmo ; vox militaris. Polyb. 18, 7, 9 : Ἐδόθη παράγγελμα τοῖς εὐζώνοις κερᾶν. Angl.]

[Κεράω. V. Κεράννυμι.]

[Κεράων, ωνος, ὁ, Ceraon, heros apud Spartanos a coquis consecratus. Athen. 2, p. 39, C, ex Polemone, et 4, p. 173, F, ex Demetrio Scepsio.]

[Κεραώψ. V. Κερατῶπις.]

[Κερβαλὰ, ἀσθενῆ, μεγάλα, Hesych. Forte ἐσθῆτες μεγιστάνων, i. e. כרבלות *Carbelot* : Paludamenta, Dan. 3, 21. Ego verterim Diploidas, ex Hebr. כפל, Duplicavit. Percerus.]

Κερβέριοι, οἱ, Hesychio ἀσθενεῖς, Invalidi, Imbecilli. Eod. teste Κερβερίους appellant τοὺς Κιμμερίους, Cimmerios populos : et Κερβερίαν, Urbem ejus gentis, quam alii Κιμμερίην, alii Κίμμην appellant [Recte ap. Phot. p. 156, 23 : Οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν] : forsan a cane infernalis atrii custode, qui Κέρβερος vocatur. [Hesychii gl. referenda ad Hom. Od. Λ, 14 : Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, ubi aliis in libris Κερβερίων legi annotarunt scholiastæ, quod probasse Cratetem. Aristarcho hanc lectionem tribuit schol. cod. Harl. Κερβερίους nominant Aristoph. Ran. 187, ubi l. Homericum memorat scholiasta, et Sophocles ap. Etym. M. p. 513, 43. Plin. H. N. 6, 6 : « Ultimo in ostio Cimmerium, quod antea Cerberion vocabatur. »] Nam ut Cimmerii in tenebris habitare feruntur, ita et triceps hic canis ; atque adeo fertur ab Hercule inde protractus lucem ita tulisse ægre, ut vomere cœperit. [De Cerbero v. Hesiod. Theog. 311, Apollod. 2, 5, 12, cum annot. Heynii vol. 2, p. 175. || Nomen ad alios canes translatum, de quibus Pollux 5, 42 : Ἔνδοξος δὲ καὶ ὁ Ἠπειρωτικὸς Κέρβερος καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου, ὁ πρὸς λέοντας ἀγωνιζόμενος, τὸ θρέμμα τὸ Ἰνδικὸν, ἑκατὸν μνῶν ἐωνημένος. Καὶ ἀποθανόντι αὐτῷ πόλιν φησὶ Θεόπομπος Ἀλέξανδρον ἐποικίσαι.] Ab eo certe cane ὁ Τάρταρος dicitur Κερβεροκίνδυνος ap. Hesych., quod periculosus et infestus sit eo monstro. Nam Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat, adverso recubans immanis in antro : ... ille ingens janitor antro Æternum latrans exangues territat umbras, exitu prohibens si quæ exire audeant, abblandiens eis quæ introeunt. Nicandri schol. [Al. 576] κέρβερον nominari scribit et τὸν ἄφθογγον βάτραχον s. φρύνην, Ranam s. Rubetam mutam.

[Κερβεροκίνδυνος. Κέρβερος. V. Κερβέριοι.]

[Κερβὴν scriptura vitiosa. V. Κεβρήν.]

[Κέρβης. V. Κηρεύς.]

Κερβολέω, Convitiis et maledictis incesso : item Decipio. Hesych. enim κερβολοῦσα [κερβολῦσα codex] exp. et λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα, et ἀπατῶσα. [Eo quoque videtur referendus locus Nili Ep. p. 97, 19, ubi excusum : Παιγνίοις δαιμόνων, καὶ κερβούλοις, καὶ ταῖς ἄλλαις μυρίαις ὀφθαλμοπλανίαις. Hase. V. Σκερβόλλω.]

Κερδαίνω et Κερδέω, Lucror, Lucrifacio, Lucrum s. Quæstum facio. Sed κερδαίνω potius usitatum est quam κερδέω, a quo them. alioqui tempora quædam in usu sunt, et quidem in prosa quoque. [Herodot. 4, 152 : Μέγιστα ἐκ φορτίων ἐκέρδησαν. Soph. OEd. T. 889 : Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως· Tr. 231 : Χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.] Aristoph. Nub. [259] : Εἶτα δὴ τί κερδανῶ ; Sic Dem. [absolute p. 1121, 26 : Ἐπὶ τῷ κερδαίνειν πᾶν ἂν οὗτος ποιήσειεν. Id.], μικρὰ κερδᾶναι. Et, Τί ἡ πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται. [Plato Rep. 1, p. 343, E : Ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει. Demosth. p. 118, 16 : Τὸν χρόνον κερδᾶναι τοῦτον, ὃν ἄλλος ἀπόλλυται, ἕκαστος ἐγνωκώς. Falsarius Judæus in versibus Euripidi suppositis ap. Clem. Al. p. 722, 7 : Εἰ δέ τις πράσσει κακῶς κακὸς πεφυκὼς, τὸν χρόνον κερδαινέτω, Tempus (hujus vitæ, quo peccat impune) in lucro ponat, ut exp. Valck. De Aristob. p. 5. Pind. Isthm. 5, 33 : Ἀγαθοὶ πολεμισταὶ λόγον ἐκέρδαναν, i. e. Famam adepti sunt.] Ap. Hesiod. autem accus. κακὰ junctus cum κερδαίνειν, resolvendus

videtur in adv. κακῶς, s. potius intelligendus adverbialiter poni, Op. [350]: Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτῃσιν, Noli malum sectari lucrum et captare. Sed ad verbum, Ne male lucreris, i. e. malis artibus. Nisi quis interpretari malit, Ne res malas in quæstum vertas. Dicitur etiam ἀπό τινος, ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν; quo utitur Xen. [Mem. 2, 9, 3], utitur item Soph. [Ant. 312: Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν. « Cum dat. Herodot. 8, 60, 3: Μεγάροισι κερδανέομεν περιεοῦσι, Lucrum ex hoc capiemus quod Megara fuerint conservata. » Schweigh. Τῇ ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς Eur. Herc. F. 604.] || Nonnunquam vero sine adjectione ponitur. Thuc. 2, [44]: Καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Sic quidam poeta [Sophocles] ap. Athen. 3, [p. 122, C]: Τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου. [Eur. Iph. T. 1034: Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς εἰ κερδανεῖς. Aristoph. Av. 1591: Ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν. Eur. Hel. 1051: Εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, ἕτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.] Ut autem κέρδος et ζημία, sic κερδαίνειν et ζημιοῦσθαι opponuntur. Aristot. Eth. 5, 5: Τὸ μὲν γὰρ πλέον ἔχειν ἢ τὰ ἑαυτοῦ, κερδαίνειν λέγεται· τὸ δ' ἔλαττον τῶν ἐξ ἀρχῆς, ζημιοῦσθαι. [Κερδαίνειν in malam partem de incommodis quæ quis aufert dicitur. Sic Eur. Hec. 518: Διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι. Dio Chr. vol. 2, p. 330: Οἰδίπους δ' ἐκ τῆς πηρώσεως αἰσχρὰ κερδανεῖ θεάματα.] Inveniuntur porro a κερδαίνω non raro et fut. κερδανῶ, et aor. 1 ἐκέρδανα. [Æsch. Ag. 1301: Σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ. Soph. OEd. C. 72: Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα. Κερδάναιμι Tr. 191. Κερδανοῦμεν Plato Rep. 2, p. 366, A. Ion. ἐκέρδηνα Hom. epigr. 14, 6.] Sed sunt qui et κεκέρδακα addant ex Epist. Phalar. [105, p. 300, Achill. Tat. 5, 25, Nili Epist. p. 254], quod tamen durum est. [Κεκερδαγκότες Phot. Bibl. p. 237, 22. Utramque formam memorat Chœrob. in Bekk. Anecd. p 1285.] A Κερδέω autem [præsens κερδῶ fingit Arcad. p. 155, 10] usitata sunt κερδήσω et ἐκέρδησα [Hic aoristus pluribus in usu fuit: Heliod. 4, 13 et 18; Iambl. V. P. 3, 14; Plut. Parall. 24, p. 311, D; Liban. vol. 4, p. 662; Gregor. Naz. Or. 2, p. 38, B; Harmenop. Man. Legg. 1, 3, p. 36; Michael Eph. in V. Nicom. p. 66, b. Ἀποκερδήσας Herodian. 6, 5. Atticis, ut puto, ignotus. Lobeck. ad Phryn. p. 740]: sed et κεκέρδηκα e Demosth. [p. 1292, ubi προσκεκερδήκασι] affertur. Ex Herodoto autem [3, 72] pass. etiam infin. significatione activa, Κερδήσεσθαι μέλλοιεν.

Κερδαῖος, αία, αῖον, Hesychio est ὁ ἐπὶ κέρδει [(τὸ ἐπικέρδη codex) τοῖς παθοῦσι καθόσον ἐκβεβράσθαι]: qui et κερδῷος.

Κερδαλέη, et per contr. Κερδαλῆ, ἡ, Vulpina pellis. Gregor.: Τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων, i. e. τὴν ἀλωπεκῆν· ut in proverbio Ἂν ἡ λεοντῇ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον, s. potius πρόσραψον: ad quod alludere etiam videtur Greg. Sed Κερδάλη [Astuta] Hesychio Ipsa vulpes. [Scrib. Κερδαλῆ. Idem accentus vitium in Greg. Naz. Or. 4, p. 116, B, correxit Lob. ad Phryn. p. 78. Plato Rep. 2, p. 365, C: Τὴν τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. Ælian. N. A. 6, 64: Ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῷόν ἐστιν· ἔνθεν τοι καὶ κερδαλέην οἱ ποιηταὶ καλεῖν φιλοῦσιν αὐτήν. Alios aliorum ll. v. ap. Jacobs. ad Anth. vol. 6, p. 175.]

Κερδᾰλέος, α, ον, Lucrosus, Quæstuosus, Quæstuarius, Utilis. [Æsch. Eum. 1008: Τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν, πόλεως ἐπὶ νίκῃ. Aristoph. Av. 595: Τὰς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας.] Isocr. Ad Nic. [p. 18, C]: Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους. [Herodot. 9, 7, 1: Κερδαλεώτερόν ἐστι (ἡμῖν) ὁμολογέειν τῷ Πέρσῃ. Per ἐπικερδέστερον exp. Hesych.] Xen. Cyrop. 7, [1, 17]: Πάντες ἐροῦσι τολοιπὸν μηδὲν εἶναι κερδαλεώτερον ἀρετῆς. Exp. etiam ὁ περὶ τὰ κέρδη νοῦν ἔχων. A Plat. Rep. 1, [p. 345, A] κερδαλεώτερον et λυσιτελέστερον pro eod. ponuntur. Schol. Thuc. [2, 53] κερδαλέον exp. ἐπωφελές. Affertur et κ. δόμος pro Domus opulenta, ex Epigr. || Hinc Κερδαλέως, adv., Lucrose, Quæstuose, Cum lucro, Utiliter. Thuc. 3, [56]: Ἀθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κ. [Pollux 5, 135.] || Κερδαλέος, Astutus, Versutus, Vafer, Callidus, sequendo alteram nominis κέρδος signif. [Hesych.: Κ., δόλιον, πανοῦργον· ἢ κέρδη περιποιοῦντα καὶ ὠφελείας· ἢ ποικίλον.] Hom. Od. N, [291]: Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Νοήμασι κερδαλέοισι, Od. Θ, [548]. Κερδαλέης βουλῆς, Il. K, [44]. Κερδαλέον μῦθον, Od. Z, [148. Callim. Dian. 152: Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεὴ, μάλα τῷδε πινύσκει. Valck.]

Κερδαλεότης, ητος, ἡ, Astutia, Versutia, Prudentia Eustathio, ut docebo in Κερδοσύνη. [Eustath. Opusc. p. 68, 10.]

Κερδαλεόφρων, ὁ, ἡ, Astuta s. Versuta cogitans, Versutus, Callidus, Dolosus. Exp. etiam Veterator. [Hesych.: Κ., ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν διὰ δόλου, κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος· ὅθεν ὁ δόλιος.] Hom. Il. A, [149, Δ, 339]: Ὦμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον. Sunt tamen et qui accipiant pro φιλοχρήματος, ut sit κερδαλεόφρων Qui non aliud quam lucrum cogitat, quod sc. antea vocatus fuisset φιλοκτεανώτατος. [Oppian. Cyn. 2, 29.]

[Κερδαλέως. V. Κερδαλέος.]

[Κερδάλια, ἐπιτάφια, ἐντάφια, Hesych. Corruptum fortasse ex κηδάλια. G. Dind.]

[Κερδαντέον, Lucrifaciendum. Antonin. Ad seips. 4, 26: Κ. τὸ παρόν. Hase.]

[Κερδαντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui lucrum facit, Lucri studiosus. Orac. Sibyll. 7, p. 672: Ἐπ' ἄλγεσι κερδαντῆρες.]

[Κερδαντὸς, ὴ, ὸν, Ex quo lucrum capere licet. Periander Diogenis L. 1, 97: Τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν.]

[Κερδάριον, τὸ, Lucellum, Gl.]

Κερδέα, ἡ, Hesychio πανουργία, Astutia, Versutia, Vafrities: pro quo nonnulli reponunt Κερδία. [Κερδίας per κερδοσύνης, φιλοκερδίας exp. Phot. p. 156, 25.] At Κερδείαν Idem dici tradit ἀλωπεκίαν, Vulpinam.

[Κερδέμπορος, ὁ, epitheton Mercurii, Qui lucrum præbet mercatoribus. Orph. H. in Merc. 6.]

[Κερδέω. V. Κερδαίνω.]

[Κερδητικὸς, ὴ, ὸν, Lucrosus, Gl.]

[Κερδία. V. Κερδέα.]

[Κερδίας lectio vitiosa. V. Κερκιδᾶς.]

[Κερδίζω, Lucror. Schol. rec. Pind. Ol. 1, 84: Οὐδὲν ἄλλο κερδίζει.]

[Κερδίμμας, ὁ, Cerdimmas, n. pr. Arrian. Exp. Al. 1, 13, 9: Σατράπην Συρίᾳ τῇ κοίλῃ Μένωνα τὸν Κερδίμμα ἐπέταξε.]

[Κερδισὸς (?) inter oxytona in ισος apud Arcadium p. 77, 17.]

[Κέρδιστος. V. Κερδίων.]

Κερδίων, compar., Lucrosior, Utilior. Et κέρδιον, Utilius: frequens ap. Hom.: Od. Ω, [238] et alibi: Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι· Il. Z, [410]: Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι, Satius mihi fuerit. Et πολὺ κέρδιον ap. Eund. plerisque in ll., pro quo perperam in VV. LL. πολυκέρδιον conjunctim: Il. E, [201]: Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κερδιον ἦεν, qui versus habetur et X, [103], necnon alibi, si bene memini. Et H, [28]: Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη· Γ, [41]: Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν. Sic superl. Κέρδιστος, Lucrosissimus, Utilissimus. [Æsch. Prom. 385: Κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.] || Κερδίων et Κέρδιστος accipiuntur etiam pro Versutior et Versutissimus, Astutior et Astutissimus, Callidior et Callidissimus. Hom. Il. Z, [153] de Sisypho: Ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Et κέρδιστον νόημα periphrastice dictus a quodam poeta Mercurius, qui et Κερδῷος, inquit Eustath. [p. 1268, 6.] Nisi forte leg. κέρδιστος νόημα, subaudiendo præp. κατά. E Soph. autem Aj. [743]: Πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης, pro Ad consilium prudentissimum conversus.

Κερδογαμέω, Lucri gratia uxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda uxore. [Ex Diogeniani Prov. 6, 22: Λευκώλενον λίνον κερδογαμεῖς· ἐπὶ τῶν αἰσχρὰς ἐπὶ κέρδει γαμούντων. Ubi κερδῷ (vel κερδῶ) γαμεῖς duo codd. Gaisfordi, κερδῶν γαμεῖς Prov. Bodl. 619.]

Κέρδον, τὸ, a nonnullis dicitur τὸ στρούθιον, Herba lanaria, ut est in Append. Diosc. 2, 193. [Lat. Gerdius. Angl.]

[Κέρδοπα. V. Κέδροπα.]

Κέρδος, ους, τὸ, Lucrum, Quæstus, Commodum, Utilitas. Hesiod. Op. [321]: Εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξα-

πατήσῃ Ἀνθρώπων. Ib. [630]: Ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι. Hom. Od. Θ, [164]: Κερδέων θ' ἁρπαλέων· Π, [311]: Ἀλλ' οὗτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· Ψ, [139]: Ἐνθάδ' ἔπειτα Φρασσόμεθ' ὅ, ττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ. In hoc autem l. Il. K, [224]: Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν Ὅππως κέρδος ἔῃ, Bud. interpr. Commodum et opportunum. [Herodot. 3, 72: Ἵνα τι ἐπισπάσωνται κέρδος. Æsch. Eum. 704: Κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον. Soph. Ph. 303: Ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος. Eur. Heracl. 3: Ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον.] Habet vero et aliam signif. ap. poetas, de qua paulo post dicam, illis peculiarem; at vero in priore illa signif. frequentissimum est ap. prosæ scriptt. Plato Apol. Socr. [p. 40, D]: Θαυμάσιον κ. ἂν εἴη ὁ θάνατος· Cic., Dii boni, quid lucri est emori? Thuc. 7, [68]: Μηδὲ τὸ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν αὐτοὺς, κέρδος νομίσαι· 8, [50]: Προσέθηκέ τε ἐπὶ ἰδίοις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτόν. Dem. [p. 68, 5]: Μηδενὸς ἂν κέρδους τὰ κοινὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων προέσθαι, μηδὲ ἀνταλλάξεσθαι μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Sæpe autem invenitur opp. habens nomen ζημία, ut docui in Ζημία. [Eur. Med. 454: Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ· Cycl. 34: Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο.] Isocr. Nic. [p. 37, B]: Μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Xen. post ζημία addidit etiam βλάβη, opponens τῷ κέρδει: Cyrop. 2, [2, 12]: Μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Ap. Eund. legimus quædam κέρδη dicta ἄκαιρα, 4, [2, 45]: Καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδῶν. At Soph. dicit δεινὰ κέρδη, Ant. [326]: Ἐξερεῖθ' ὅτι Τὰ δεινὰ [δειλὰ] κέρδη πημονὰς ἐργάζεται· quam sententiam Menander hoc senario expressit, Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει· quem olim Latino isto reddidi, Quæstus iniquos damna comitari solent. Sæpe etiam dicitur αἰσχρὰ κέρδη, αἰσχρὸν κέρδος, sicut Lat. Turpe lucrum: unde compp. αἰσχροκερδὴς, αἰσχροκέρδεια. Et ut Lat. dicunt Lucrum facere pro Comparare, sic ex Aristot. Polit. affertur κέρδος ποιεῖν. At ἐν κέρδει ποιεῖσθαι [sequente infinitivo] ex Herodoto [6, 13] pro eo, quod Lat. dicunt, In lucro deputare, Ponere in lucro, Apponere lucro, quo postremo utitur Horat. Sed pro In lucro deputare dicere possumus magis ad verbum κέρδος νομίζειν, ut in Thuc. l. paulo ante cit., vel κέρδος ἡγεῖσθαι: ut dixit Xen. Cyrop. 4, [2, 43]: Κἄν τι μεῖον ἡμῖν ὀάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι. [Demosth. p. 889, 4: Ἕως μὲν ᾤετο τὸν σῖτον κέρδος ἐλθόντα ποιήσειν, i. e. Cum lucro venditurum esse. Reisk. || Κέρδος ἐστί sequente infinitivo. Aristoph. Eccl. 603, 606: Τί τὸ κέρδος, μὴ καταθεῖναι; Lysias p. 157, 4: Κέρδος ἦν αὐτῷ ἐμὲ διαβάλλειν. Valck.] Ceterum quod ad etymon attinet, id, quod ab Eust. [p. 60, 33; 1268, 10] affertur, sc. ἀπὸ τοῦ κέαρ ἥδειν, i. e. Ex eo, quod exhilaret cor, valde remotum est, si literas spectes; sin eam, quam habet rationem, valde vicinum. Ac certe quum experientia quotidie id confirmat, tum vero celebres Eur. versus [Danaes fr. 14], quorum initium est, Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας ἔχει κτλ. Etym. quoque deducit παρὰ τὸ κέαρ et ἄδω, sed alias etymologias addens, quæ præ hac ineptæ videri possint. Sicut ineptum esse videtur et κέρδος pro Astutia, deducere a nomine κερδὼ significante Vulpem, licet Eust. itidem κερδοσύνην dicat τὴν δολιότητα vocatam fuisse ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς, quum κέρδος reperiamus pro Astutia et dolo, et quidem plurale κέρδεα pro Dolis, s. Dolosis artibus, frequentissime. Existimo igitur κέρδος hanc signif. accepisse, quod nulla sit astutia, nullus dolus, qui ab hominibus lucri supramodum avidis non excogitetur: quam ejus signif. ut secutum est adjectivum κερδαλέος, et alia quæ compp. sunt, ita et substantivum κερδοσύνη: adeo ut supervacaneum sit s. potius ridiculum novam huic nomini etym. dare. Nec minus, si non magis, ridiculum est verbo κερδαίνω suam itidem tribuere, quum κερδαίνειν a κέρδος esse manifestissimum sit, non contra. Esse autem κερδαίνειν volunt ἀπὸ τοῦ κέαρ ἰαίνειν. || Astutia, Versutia, Vafrities, Dolus: qua in signif. utuntur poetæ, non item oratores, quod sciam. Utuntur, inquam, poetæ, et quidem in plur. potius quam in sing., quantum quidem meminisse possum, pro Dolis s. Dolosis ac fraudulentis artibus. Hom. Il. Ψ, [709]: Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνέστατο κέρδεα εἰδώς. Quum autem alibi idem dicatur οὐ λήθεσθαι δόλου, sc. 725, Δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεὺς, hinc colligit Eust. idem esse κέρδος et δόλος. Ceterum ut illic dicitur πολύμητις Ulysses κέρδεα εἰδέναι, sic in alio Ejusd. l., Od. N, [298] μήτι et κέρδεσι copulantur: ubi dicit Minerva, Ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· sed in bonam partem hic accipiendum videtur, at illic non item. Imo vero utrobique in malam partem accipi potest; nam Minerva dixerat paulo ante, de se et de Ulysse loquens, εἰδότες ἄμφω κέρδεα. Dicitur etiam aliquis ab Hom. κέρδεα νωμᾶν, ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα νωμᾶν: itidemque ab Eod. Ulysses, Od. N, [255]: Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν. Sed alicubi κέρδεα νωμᾶν in bonam partem accipi videtur: quo pertinet quod Eust. scribit, e veteribus gramm., κέρδους appellatione comprehensam fuisse σύνεσιν: unde νηκερδέα βουλὴν dici τὴν ἀσύνετον. Ego autem pro hujus signif. confirmatione afferri posse crederem et hunc ejusd. poetæ l., Od. Ψ, [217]: Πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσι· nisi itidem a Soph. cum δόλῳ additum reperirem τῷ μὴ δικαίῳ, OEd. Col. [1026.]

[Κερδοσυλλέκτης, ὁ, Lucri collector, Lucri studiosus. Nicet. Anna!. 16, 2.]

Κερδοσύνη, ἡ, Astutia, Versutia, Calliditas, Dolus. Hom. Il. X, [247]: Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη· ubi Eust. κερδοσύνην significare ait δόλον et ἀπάτην: ac nihil aliud esse κερδοσύνῃ ἡγήσατο quam quod postea ἐφερμηνεύων dicit ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. At vero Od. Ξ, [30] enarrans, Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἔζετο κερδοσύνῃ, vult κερδοσύνην esse φρόνησιν, quam et κερδαλεότητα vocari. Item Δ, [251]: Ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, Eust. vult κερδοσύνην appellari τὴν ἐπικερδῆ βουλήν: addens, ejus posteros δολιότητα etiam ita nominasse, quasi vero ipse quoque Hom. non ita uteretur. [Astramps. Onirocr. v. 31: Κερδοῖ συνὼν, τὴν κερδοσύνην προσδόκα, Dolum, tametsi aliter ibi interpres. Hase.]

[Κερδοφόρος, ὁ, ἡ, Lucrifer. Artemidor. 2, 30, p. 194: Κερδοφόρον (cod. B κερδαλέον) τὸ ὄναρ. Wakef.]

[Κερδύλας, ὁ, cognomen Jovis ap. Lycophr. 1092: Χάριν τίνοντες Κερδύλᾳ Λαρυνθίῳ.]

[Κερδύλιον, τὸ, Cerdylium, locus Thraciæ. Thucyd. 5, 6: Ἀντεκάθητο ἐπὶ τῷ Κερδυλίῳ. Ib. 8: Καταβὰς ἀπὸ τοῦ Κερδυλίου ἐσέρχεται ἐς τὴν Ἀμφίπολιν.]

Κερδύφιον, τὸ, Lucellum. [Quæsticulus addunt Gl.]

Κερδὼ, οῦς, ἡ, Vulpes. Aristoph. Eq. [1068]: Δολίαν κερδὼ πολύϊδριν. Lucian. [Hermot. c. 84], quandam Æsopicam fabulam narrans: Ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ κτλ. V. Κέρδος, Astutia. Eustath. [p. 1268, 8] κερδὼ facit epith. nominis ἀλώπηξ: Μάλιστα δὲ προσφυὴς τῇ ἐνταῦθα κερδοσύνῃ ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὅ ἐστιν ἀπατητικὴ, δολερά· addens, ἧς καὶ τὸ κύριον παρὰ τὸ ἀλᾶν σύγκειται, ὅ ἐστι πλανᾶν. Sed Idem alibi [p. 1495, 8] κερδοσύνην dictam scribit τὴν δολιότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς, ἥ ἐστιν ἀλώπηξ: quod ejus dictum alioqui, quantum ad hanc derivationem attinet, cur a me non probetur, docui in Κέρδος. [|| De mustela dictum ap. Artemidor. 3, 28: Καλεῖται γὰρ πρός τινων (ἡ γαλῆ) κερδὼ καὶ ἱλαρία. G. D. Ea ipsa descripsit Suidas s. v. Γαλῆ· ad quem l. conf. Dureau de Lamalle *Rech. sur l'hist. anc. de nos anim. domestiques*, p. 13. Hase.] || Dicta fuit Κερδὼ et uxor Phoronei, Pausan. [2, 21, 1.]

[Κέρδων, ωνος (male Κέρδονος in Inscrr. Richteri p. 207 ed. Franck.), ὁ, Cerdo. K. Ὠφελίωνος in inscr. Paria ap. L. Rossium, *Kunstblatt* 1836, n. 17, p. 66. Alius in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 639. || Nomen servi ap. Demosth. p. 1252, 27. || Episcopus Alexandrinus. Georg. Syncell. p. 347, B. || Cerdo, Marcionitarum hæreseos auctor. Ib. p. 351, A; Epiphan. Hær. 41 (quæ inscripta est Κατὰ Κερδωνιανῶν), vol. 1, p. 299 sqq. G. Dindorf.]

Κερδῶος, ut Ἑρμῆς K., Qui lucris præest: exponente Bud. in Lucian. [Timon. c. 41]: Ὦ Ζεῦ Τεράστιε, καὶ Ἑρμῆ Κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; quæ sunt ipsius Timonis verba, thesaurum effodientis. Sunt qui exp. Conciliator lucri, Lucrifer. [Plut. Mor. p.

472, B; Alciphr. 3, 47; Heliodor. 6, c. 7; Liban. vol. 4, p. 205, 21.] Eust. hoc epith. ad versutiam quoque et calliditatem refert, p. 1268. [Epitheton Apollinis ap. Lycophr. 208 : Δελφινίου παρ' ἄντρα κερδῴου θεοῦ· quod schol. cod. Paris. exp. τοῦ κέρδη ποιοῦντος διὰ τῶν χρησμῶν. G. D. In inscr. Thessal. ap. Bœckh. vol. 1, p. 860, n. 1766 : Ἄπλουνι κερδοίου, pro κερδωΐῳ. De Jove x. schol. in Arat. Petav. p. 275, C; de Mercurio x. Guigniaut Comm. de Ἑρμοῦ mythologia, p. 10 et 19. Hase.] || Vulpinus : quod vide post Κερδὼ significans Vulpem. [Ubi hæc leguntur :] Κερδῷος, Vulpinus. Gregor. : Κεύθει κερδῴην ἔνδοθε δουλοσύνην.

[Κερεαλκὴς, ὁ, ἡ, Cornibus valens. Apoll. Rh. 4, 468 : Κερεαλκέα ταῦρον. Callim. Dian. 179; Oppian. Cyn. 2, 103.]

[Κερεάτης. V. Κεραΐτης.]

[Κερεῖνὸς, ὁ, Corneus, Hircinus. Aq. Symm. Quint. Ps. 49, 9; Aq. Deut. 32, 14; Ps. 65, 15. Schleusn.]

[Κερεόπυργος. V. Κεραιόπυργος.]

[Κερέτης. V. Κεραΐτης.]

[Κερησσὸς, ὁ, Ceressus, castellum Thespiensium. Pausan. 9, 14, 2—4.]

[Κερητίζω.] Κερητίζει Hesych. affert pro βασανίζει. [Κερητίσαι et κερητίζων ap. Plut. Mor. p. 839, C, sed corruptum, ut viris doctis videtur, ex κελητίζειν. Angl.]

[Κέρθη, ἡ, Certhe, Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8.]

Κέρθιος, ὁ, Certhius : avicula parva, de qua Aristot. H. A. 9, 17. Gaza Certhiam vocat.

Κέρκα, ἡ, Hesychio ἀκρὶς, Locusta.

Κέρκαξ, ὁ, Hesychio ἱέραξ, Accipiter.

Κερκὰς, [άδος, ἡ,] Hesychio teste dicitur Avis illa, quæ alio nomine κρὲξ vocatur. [|| Suidas : Ἀκουσίλαος, Κάβα (hoc nomen inserendum Thesauro) υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος (Κεκάδος Eudocia p. 49) πόλεως, οὔσης Αὐλίδος πλησίον. Κελκάδος Villois. Anecd. vol. 2, p. 163. Conf. Κελκαία.]

[Κερκάσωρος, ὁ, Cercasorus, urbs Ægypti. Κερκασώρου πόλιος Herodot. 2, 15, 17. Κερκάσωρον πόλιν 2, 97. In Κέρας σύρος ap. Achill. Tat. 4, 11, corruptum emendavit Wesseling. Κερκέσουρα, ἡ, ap. Strabon. 17, p. 806.]

Κέρκαφα, Hesychio ἐγγύη, Sponsio datis dextris.

[Κερκᾶφος, ὁ, Cercaphus, Solis filius. Strabo 14, p. 654; Diodor. 5, 56. ||] Κερκαφίδαι dicuntur Rhodii in Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 9, 287] a Cercapho rege. [Singul. idem in Anth. Plan. 4, 49 : Κερκαφίδη περίβωτε.] Et Κερκαφίδες, αἱ, Rhodiæ ap. [Steph. Byz. s. v. Κάμιρος et] Eustath. [p. 315, 30.]

[Κέρκᾶφος, ὁ, Cercaphus, mons Colophonis. Nicand. Ther. 218; Lycophr. 424.]

[Κερκέστης, ὁ, Cercestes, Ægypti ex Phœnissa filius. Apollod. 2, 1, 5.]

[Κερκέται, οἱ, Cercetæ, populus Asiaticus, apud Strabon. 11, p. 492, 497, Scylac. p. 31, aliosque geographos, quorum ll. v. ap. Tzschuck. in nott. critt. et exeg. ad Pomp. Mel. 1, 19, 14. Κερκεταῖοι apud Palæphatum et Hellanicum, quorum verba apposuit Steph. Byz. s. v. Χαριμάται, in quibus genit. Κερκετκίων est. Κεκερταίοις Zenob. Prov. 5, 25, ubi Valck. Κερκέταις, recte, nisi quod Κερκεταίοις potius scribere debebat. Κερκέτιοι, οἱ, ap. Dionys. P. 682, ad quem Eustath. regionis nomen annotavit, Κερκετὸς, ἡ. Et *Cercetii* ap. Pomp. Melam. || Adject. Κερκετικὸς, ἡ, ὸν, ap. Orph. Argon. 1044 : Κερκετικόν τ' ἀνδρῶν φῦλον. || Syllabam secundam produxit Avienus v. 866. G. D.]

[Κερκετεὺς, έως, ὁ, Cerceteus, mons Samius. Strabo 10, p. 488. *Cercetius* ap. Plin. H. N. 5, 37, 31. || Alia nominis forma Nicand. Al. 152 : Κερκετέω (hoc Κερκέτεω potius scribendum a nominat. Κερκέτης) νιφόεντος ὑπὸ σχοινώδεσιν ὄχθαις· nisi Κερκετέος corrigendum.]

Κερκέτης, ὁ, ab inventoribus dicitur τὸ μικρὸν πηδάλιον, Parvum gubernaculum, teste Hesych. : forsan a Cercetis, quos Idem esse Gentem Indicam scribit. Ut vero Pausan. ap. Eust. [p. 1221, 28] tradit, Ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης, ἔστι μηχάνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς, ὅταν ᾖ ἄνεμος, πρὸς τὸ ἀντέχειν· quem delphinem alii esse volunt ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, assimile delphini marino. [Phot. p. 157, 9 : Κερκῖται, ἔθνος Ἰνδικὸν, ὃ χρῆται μικρῷ (codex μακρῷ) πηδαλίῳ, ὃ καλεῖται κερκέτης.]

[Κερκηὶς, ίδος, ἡ, Cerceis, Oceani filia. Hesiodus Theog. 355.]

[Κερκῖδᾶς, ᾶ, ὁ, Cercidas, Megalopolitanus, apud Demosth. p. 324. || Ejusdem familiæ esse videtur Cercidas legumlator et poeta Megalopolitanus, cujus carminum fragmenta quædam ab Diogene L., Stobæo aliisque sunt servata. De utroque Cercida v. Meinekii Commentatio in Actis Academiæ Borussicæ a. 1831. Nomen in Κερδίας corruptum ap. Eustath. p. 263, 35, notavit Cuper. Apoth. Hom. p. 130. De accentu dixit Arcad. p. 21, 19 : Τὸ δὲ Κερκιδᾶς ἀπὸ συναλοιφῆς. Male Κερκίδας ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 10, 30, Harpocrationem aliosque.]

[Κερκίδιον, τὸ, Radiolus textorius. Moschus Prat. spir. p. 1080, A : Κρατοῦσα τὸ κ. αὐτῆς. Hase.]

[Κερκῖδοποιὸς, ὁ. HSt. s. v. Κερκίς :] A superiore τῶν ὑφαντῶν κερκίδι, comp. Κερκιδοποιὸς, Qui radios textorios conficit. Et inde Κερκιδοποιϊκὴ, sc. τέχνη, Ars s. Scientia conficiendi radios textorios, apud Aristot. Polit. 1, 5, ubi quidam interpr. Ars pectinaria, nimis generaliter. [Κερκιδοποιητικὴ Schneiderus posuit, sed sine teste.]

Κερκίζω, ίσω, i. q. τῇ κερκίδι χρῶμαι, s. Radio discrimino fila inter texendum : aut etiam Radio calco fila. Plato Cratylo [p. 387, E] : Κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν; [Et ib. p. 388, A, Soph. p. 226, B. Aristot. Pol. 1, 4 : Αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον. Κερκίζειν τὴν κρόκην Pollux 7, 35.] Quo significatu Hom. infra, Ἰστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν. Et Virgil., Arguto conjux percurrit pectine telas; Ovid., Rarum pectine densat opus. [Decutio, Gl.]

Κερκιθαλλὶς, ἡ, Hesychio ἐρωδιὸς, Ardea. [Κέριθαλὶς codex. Κερκὶς, ἐριθακὶς, ἐρωδιὸς, Soping.]

[Κέρκιννα, ἡ, Cercinna, insula in principio Syrtis sita, in libris modo duplici modo simplici ν scripta apud geographos et Græcos et Latinos, Strabonem 2, p. 123; 17, p. 834, Plut. V. Marii c. 40, aliosque, quorum ll. attulit Tzschuck. ad Pomp. Mel. 2, 7, 7. Duplici ν ap. Dionys. P. 480 : Μῆνιγξ καὶ Κέρκιννα, Λιβυστικὸν ὅρμον ἔχουσαι. Κερκίνη codices optimi Diodori 5, 12, quod præferendum videtur vulgato Κέρκινα. Ἡ τῶν Κερκινητῶν νῆσος ap. Polyb. 3, 96, 12. Alius, sed minoris insulæ nomen est Κερκιννῖτις, quam a Cercina diserte distinguit Strabo p. 834. || Κερκίνη, montis nomen, de quo Thucyd. 2, 98 : Διὰ Κερκίνης, ἐρήμου ὄρους, ὅ ἐστι μεθόριον Σίντων καὶ Παιόνων· ubi schol. accusativum Κερκίνην ponit. || Κερκινῖτις λίμνη Macedoniæ ap. Arrian. Exp. 1, 11, 5.]

[Κέρκιον, τὸ, Cauda. Symm. Theod. Lev. 7, 3; 8, 25; Hesych.]

Κερκὶς, ίδος, ἡ, Radius; et quidem textorius, quem Pectinem etiam appellant. Hom. Od. E, [14] de Calypsone : Ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ Ἰστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν, Aureo percurrens pectine telam. Il. X, [148] Andromachæ ululatum e turre audienti χαμαὶ ἔκπεσε κερκὶς, E manibus in terram excidit radius, utpote quæ ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Itidem ap. Plat. in Crat. [p. 388, C], Ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι, quam esse dicit διακριτικὴν τῶν ὑφασμάτων. Eust. [p. 1279, 45] denominari eam scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, transposita litera ρ : quod de musico potius pectine dici possit quo κρέκουσι καὶ πλήττουσι τὰς χορδάς. Itidem Etym. [M. p. 505, 57] κερκίδα dictam ait παρὰ τὸ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, καθ' ὑπερβιβασμὸν, quasi κρεκίδα : vel παρὰ τὸ κρέκω τὸ πλήττω, κρεκίδα τινὰ οὖσαν : indeque et leonis caudam κέρκον nominari, utpote πληκτικὴν οὖσαν. [Hesych. : Κερκίδας, ὀνακίνας· ἐπεὶ ταῖς ἀνθηλαῖς ἐχρῶντο εἰς κερκίδας. Soph. Ant. 976 : Κερκίδων ἀχμαῖσι. (Similiter Apollodor. 2, 8, 1 extr., de Alcmena : Κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν· et Antonin. Lib. c. 25, p. 168. Valck.) Soph. fr. 694 : Μήδεα ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα. Κερκίδος ὕμνοι idem in fr. ap. schol. Aristoph. Pl. 541. Κερκίδος ἀοιδοῦ μελέται Eurip. ap. Aristoph. Ran. 1349. Idem Bacch. 118 : Ἀφ' ἱστῶν παρὰ κερκίδων τε· 1234 : Τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας. « Dio Chr. vol. 2, p. 18 : Πόθεν

τὰς κερκίδας ὑμῖν ἐπιβοῶσι; (ob sonum quem naribus emittebant.)» Valck.] Κερκὶς dicitur etiam ipsa Tela quæ radio s. spatha calcatur : synecdochice posito ipso instrumento rei conficiendæ pro re confecta : ut ἱστὸς quoque significat et τὸ ἐργαλεῖον et τὸ ὕφασμα. Sic sane Eur. dicit κερκίσιν ἐφιστάναι, ut Hom. ἱστὸν ἐποίχεσθαι, Telam percurrere pectine, Telam tractare : Hec. [367] : Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφιστάναι. Sed et ap. ipsum Hom. schol. κερκίσι dicitur exponere ἱστουργίαις : addens, ἀπὸ μέρους : quoniam αἱ κερκίδες συντιθέασι τὴν κρόκην τῷ στήμονι. [|| Radius mathematicus, Virga mensoria. Epigr. Anth. Pal. 11, 267. Schæf.] || Item ut σπάθη dicitur Rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur, ita κερκίδα quoque accipi pro ead. sciendum est. Lampon ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπους libro 3 : Κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον, Rudicula ex ære rubro agita. Ubi nonnulli esse volunt δοίδυκα, τριβαίαν, ὕπερον, Pistillum : cujus usus potius in pinsendis contundendisque quam in agitandis pharmacis est. Sic fere Plin. de psittaco, Hæc quum loqui discit, ferreo verberatur radio. || Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur Paxillus s. Clavus ferreus ligneusve qui in jugi foramen inditur ad retinenda lora jugalia ne extra jugi caput excidant. Pollux enim [1, 252] ἔνδρυον esse dicit κερκίδα ξυλίνην ἣν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα ἐμβάλλουσι. || Eodem Polluce teste [2, 191] κερκὶς nominatur τὸ μεῖζον ὀστοῦν ὃ τὴν κνήμην φέρει, Majus illud os quod tibiam fert : unde et παρακερκίδες dicuntur τὰ μικρὰ ὀστᾶ quæ ab utraque illius parte sunt, alio nomine dicta περόναι, Fibulæ. Sed et τῶν περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν τὸ σμικρότερον appellari κερκίδα, Idem tradit eodem l. 2, [142] : idque alio vocabulo dici παραπήχιον, majore nimirum osse vindicante sibi appellationem τοῦ πήχεως : ut et Gorr., K., inquit, Radius : est os alterum cubiti superius, sed minus et brevius. Nam quum cubitus generatim dictus duobus ossibus constet, uno quidem inferiore et subjecto, sed grandiore, altero vero superinsidente et breviore : illud Græci πῆχυν, eodem cum tota parte nomine, hoc, κερκίδα, a figura rotarum parvarum radios imitante, nuncuparunt. V. et Celsum 8, 1, ubi itidem vocat Radium. Ita Plut. Alex. [c. 45] dicit, Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν. Et pro eod. De fort. Alex. [p. 341, B] : Τοξεύματι πληγεὶς τὴν κνήμην, ὥστε τῆς κερκίδος τὸ ὀστέον ἀποκλασθὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἐξαλέσθαι. [V. Rufum p. 29, Oribas. p. 132. || Sura. Rufus p. 33 : Ἡρόφιλος δὲ καὶ τὴν κνήμην κερκίδα ὀνομάζει. Quocum comparandum παρακερκὶς, quod v. Weigel.] || Hesych. κερκίδα dici scribit etiam τὴν τῆς πίτυος κορυφὴν ἢ αἰγείρου, Cacumen pinus aut alni. [Phot. p. 157, 8 : K., φυτὸν αἰγείρῳ ὅμοιον.] Theophr. vero et Aristot. κερκίδα non cacumen alni s. populi esse docent, sed speciem quandam. Theophr. enim H. Pl. 3, 14, [2] in descriptione τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγείρου, inter alia dicit τὴν κερκίδα esse παρόμοιον τῇ λεύκῃ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ τοὺς κλάδους ἐπιλεύκους ἔχειν. Et Aristot. H. A. 7, 5, scribit τὴν λάταγα habere ὀδόντας ἰσχυροὺς, sæpeque exeuntem noctu ex aquis τὰς περὶ τὸν ποτάμον κερκίδας ἐκτέμνειν τοῖς ὀδοῦσι : pro quo Plin. generalius habet Arbores, 8, 30, dicens fibrum animal esse horrendi morsus, arbores juxta flumina ut ferro cædere. Proculdubio vero κερκίδες nominantur eæ arbores, quoniam in modum τῆς κερκίδος sunt stipite oblongo, terete, et in acutum desinente : id quod et Theophr. in l. paulo ante cit. innuit, qui mendo non omnino caret. Gaza Alpinam vertit. Apud eund. Theophr. 1, [11, 2] in censu τῶν ἑλλοβοσπέρμων δένδρων, i. e. arborum quæ semen ἐν λοβῷ s. siliqua ferunt : pro κικὶς quidam codices habent κερκὶς, ut Gaza etiam Cercis in sua versione. Etym. quoque κερκίδα esse testatur εἶδος φυτοῦ, hoc exemplo, Τώ μοι ἀνεδραμέτην ἅτε κερκίδες· e quo apparet arbores eas brevi in summam adolescere proceritatem. Et fortassis, inquit idem Etym., ex hac planta mulieribus conficiebant τὰς κερκίδας. || Hesychius vero et Avis speciem esse ait. || Pollux [9, 44] κερκίδα esse dicit etiam Partem quandam theatri, quum Alexis in Gynæcocratia dicat, Δεῖ ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα Ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας [Adde 4, 123]· quas κερκίδας τῶν θεάτρων sunt qui Theatrorum cuneos a Latinis dici scribant, quum a Virgil. sc. et Juven., tum a Vitruv. 5, 6, ubi tradit quomodo cunei spectaculorum in theatris dividi debeant.

[Κέρκῐσις, εως, ἡ, Textura. Aristot. Phys. 7, 3.]

[Κερκιστικὸς, ἡ, ὸν, Textrinus. Plato Polit. p. 282, B : Τὸ τῆς κερκιστικῆς (sc. τέχνης) ἥμισυ.]

[Κερκίστρα, ἡ, Concius (Cuneus?), Gl. Angl.]

[Κερκίων, ωνος, ὁ, nomen avis ap. Ælian. N. A. 16, 3. Scriptura incerta. Non minus obscuri sunt qui ib. 15, 14, memorantur ὄρνιθες, οὓς Κερκορώνους φιλοῦσιν ὀνομάζειν (οἱ Ἰνδοί). || Nomen pr. ap. Eunap. Hist. p. 65, 9 Nieb. : Χαριέττονος Κερκίωνα προσλαβόντος.]

Κέρκνος, ὁ, Hesychio ἱέραξ ἢ ἀλεκτρυών, Accipiter aut Gallus. [Κέρκος Heinsius. Conf. Κέρκαξ.]

Κερκοπίθηκος, ὁ, Simia caudata, Cercopithecus, ut Plin. [8, 21, 30] appellat. [Strab. 15, p. 699, 703, 710.] Martial. 13 [14, 202] : Si mihi cauda foret, cercopithecus eram; de simio quodam callido eludere emissas hastas. [Artemid. Onirocr. 2, 12, p. 160, 6 ed. Reiff. : Κερκοπιθήκους τοὺς τὰς οὐρὰς ἔχοντας. Hase. Cluria, Simia, Gl. ῐ]

[Κερκόρωνος. V. Κερκίων.]

[Κερκόλυρα, ὄνομα τόπου, Suidas. Verba ὄνομα τόπου ad aliam sunt glossam referenda, quæ excidit. Κερκόλυρα autem, quod Κερκολύρα scribendum, quid sit explicant gramm. in Catal. codd. Nanian. p. 496 et Zonaras p. 1190 : K. οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκόλυρα. Ἔστι δὲ τοῦτο πάθος. Τὸ δὲ κερκόλυρα ἠχητικὴ λύρα· τὸ γὰρ κρέκε κρέκε ἦχός ἐστι τῆς κιθάρας. Ejusdem glossæ vestigium in l. Etym. M. superest, de quo s. v. Κέρκος dicetur. G. Dindorf.]

Κέρκος, ἡ, Cauda. Aristot. De partt. anim. 4, 10 : Κέρκον δ' ἔχει σχεδὸν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα· Plin. 11, 50 : Caudæ omnibus fere animalibus et ova gignentibus. Id. 2, 14 : Ὅσοις δὲ τὸ σῶμα δασὺ λίαν πεποίηκε, τούτοις ἐνδεῶς ἔχει τὰ περὶ τὴν κέρκον· οἷον ἐπὶ τῶν ἄρκτων συμβέβηκε, sicut Plin. quoque ibidem tradit, parvas caudas esse animalibus villosis, ut ursis. Proprie vero tribuitur quadrupedibus, sicut ὀρρὸπύγιον avibus, οὐρὰ avibus et piscibus, Aristot. De partt. anim. 4, 13, adeo ut κέρκος proprie sit Cauda quæ caulem habet carnosum, pilosum, depilem, quo pisces carent et volucres. [Κέρκος per οὐρὰ exp. Hesych. Antiatticista Bekk. p. 103, 6 : Κέρκους τὰς οὐρὰς οὐκ οἴονται δεῖν λέγειν. Ἐπιχωριάζει δὲ κατὰ τὴν Ἀσίαν, βάρβαρον μέντοι νομίζεται. Πλάτων Σοφισταῖς.] Plutarchus Sertorio [c. 16], ἵππου κέρκος. Et apud Lucianum [Asin. c. 23] anicula e cauda asini, δίκην κέρκου pendens. Aristoph. Eq. [909] : Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγῶ, τῷ ὀφθαλμιδίῳ περιψῆν, Accipe caudam leporis ad ocellos detergendos; nam molles sunt ejus pili : unde Cæl. 30, 32, natum putat adagium in eum, qui nimis astute subblanditur, ut nuncupetur Cercus. Et sic legit ap. Ciceronem Ad Att. 8 [?] : Quovis potius certe (navigaturus) quam ut cercum videat, quem ego prorsus aspicere non possum : de Cæsare intelligens. [Aristoph. Ach. 787 : Ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν (κέρκον ἡ χοῖρος). Plato Phædr. p. 254, D : Ἐκτείνας τὴν κέρκον. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 33 : Κέρκῳ σαίνειν (apud Aristoph. Eq. 1031), ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν προσσαινόντων μὲν τῇ οὐρᾷ, κακὸν δέ τι διανοουμένων λάθρα δρᾶσαι.] || Pudendum virile, Hesych. Sic vero et Lat. vox ab Horat. usurpatur, Caudamque salacem Demeteret ferro. || Animalculum vites infestans, Gallinaceus, Mus agrestis, Θηρίδιον τὰς ἀμπέλους βλάπτον, ἢ ἀλεκτρυών, ἢ ἀρουραῖος μῦς, Hesych. || Etymologistæ [M. p. 506, 17] σκεῦός τι ὥσπερ καὶ τρίπους, ἢ θύρα (s. χύτρα, ut nonnulli legunt) χαλκῆ : in qua signif. ab Alcmane usurpatum tradit. [Verba οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ad glossam Κερκολύρα, quæ excidit, referenda, recte absunt ab Lex. rhet. p. 271, 11 : Σκεῦός τί ἐστιν ἡ κέρκος, ὥσπερ καὶ τρίπους, ἡ (corr. ἢ) θύρα χαλκῆ. || Ansa. Lucian. Lexiph. c. 7 : Τρυήλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὴν κέρκον. || « Extremitas. Schol. Eur. Phœn. 1263 : Ἄκραν λαμπάδα, τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος. » Ducang. || Κέρκος Hesychio male illatum ab Musuro pro Κερκυραία. V. Κέρκυρ.]

[Κερκούριον. V. Κέρκουρος.]

[Κέρκουρος, ὁ.] Κερκοῦρος, Hesychio Navigii species et Piscis. [Κέρκουροι pisces ap. Oppian. Hal. 1, 141.] Ap. Suid. proparoxytonως scriptum Κέρκουρος [et recte quidem, ut docet Arcad. p. 73, 12], qui et ipse tradit κερκούρους, μυοπάρωνας et λέμβους esse Navigiorum genera. Nonius [p. 533] esse dicit Navem Asianam prægrandem : ut et Plaut. [Stich. 2, 3, 44] : Cercurum quo ego me majorem non vidisse censeo. [Herodot. 7, 97 : Πεντηκόντοροι καὶ κέρκουροι. Ex Dinarcho memorat Harpocr.] Et Athen. 5, [p. 208, F] navi Hieronis ἐφόλκιον fuisse dicit κέρκουρον τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενον· hunc autem fuisse πάντα ἐπίκωπον. [Appian. Pun. c. 75. Diodor. Exc. p. 506, 61 : Πεντεκαίδεκα κερκούρους ναῦς.] Cyprios invenisse hunc cercuron, auctor Plin. 7, 56. Sunt qui dicant genus fuisse navigii brevioris et caudati. Quibuscum facit Etym., qui et ipse κέρκουρον esse dicit εἶδος πλοίου βραχέος [sic Lex. rhet. p. 272, 30. In Κεκοῦρος corruptum ap. Phot. p. 158, 2], et σκάφος μακρὰν ἔχον πρύμναν. Aristoph. schol. [ad Pac. 142] et [ex hoc schol.] Suid. [s. Ναξιουργής] sine diphthongo habent Κέρκυρον, dicentes κέρκυρον denominatum esse ἀπὸ τῆς Κερκύρας, et πάρωνα ἀπὸ Πάρου : itidemque Ναξιουργεῖς et Κνιδουργεῖς naves dici ab insulis, in quibus fiunt. [Apud schol. τὸν κέρκυρον, ap. Suid. κέρκυρα sine articulo. ‖ Diminut. Κερκούριον, Cercurium, n. pr. Epigrammati Rufini in Anth. Pal. 5, 44, inscriptum : Εἰς ἑταίραν Λέμβιον καὶ Κερκούριον· εἰσὶ δὲ ταῦτα ὀνόματα μικρῶν καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σανδαλίων. Primum autem distichon est : Λέμβιον, ἡ δ' ἑτέρα Κερκούριον, αἱ δύ' ἑταῖραι, αἰὲν ἐφορμοῦσιν τῷ Σαμίων λιμένι.]

Κερκοφόρος, ὁ, Qui caudam gerit, Caudatus. [Aristot. H. A. 1, 5; 5, 5.]

[Κερκύδειλος. V. Κρακόδειλος.]

[Κερκύλας, ὁ, Cercylas, Sapphonis maritus. Suidas s. v. Σαπφώ· ubi edd. vett. Κερκώλᾳ, quod correctum ex codd.]

[Κερκυόνη, ἡ, nomen sine interpretatione positum ap. Suidam.]

Κέρκυρ, ῡρος, ὁ, [De accentu Arcad. p. 19, 17] per metaplasmum pro Κερκυραῖος dicitur, ut Ἴλλυρ pro Ἰλλυριὸς, teste Lex. meo vet. Affert Etym. [M. p. 506, 20, ex Herodiano] ex Alcmane [« Καὶ Κέρκυρος ἡγεῖται », ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ, ἀλλ' οὐκ εἴρηται. ‖ Κέρκῡρα, ἡ, Corcyra, maris Ionii insula, (ab Homero Σχερίη appellata) : unde adjectiva Κέρκυρ, ὁ, ἡ, et Κερκυραῖος, αία, αῖον.] Κερκυραία μάστιξ, Corcyræum flagellum : proverbialiter pro Magno et egregio ; quia in insula Corcyra fiebant μάστιγες περιτταὶ τῷ μεγέθει, διπλαῖ, ἐλεφαντίναι s. ἐλεφαντόκωποι, ut docet [Hesychius et] schol. Aristoph., qui Comicus per jocum Κερκυραῖα πτερὰ Av. [1463] dicit pro Κερκυραῖαι μάστιγες. [Κερκυραϊκοὶ ἀμφορεῖς ap. Aristot. De mir. ausc. vol. 1, p. 881. Qui Κερκυραῖοι ἀμφορεῖς ap. Hesych. Κερκυραϊκὰ ἔργα Dionys. H. Ep. ad Pomp. § 6, p. 770, 8. Et Κερκῡραϊκὸς, ἡ, ὸν, ap. Thucyd. 1, 118 : Τὰ Κερκυραϊκὰ, Res circa Corcyram gestæ. Hesych. : Κέρκυ (scr. Κερκυραία. Male Musurus κέρκος), διπλῆ αὐτὴ (scr. αὕτη) καὶ δικέλαδος (δίκλαδος?) καὶ διθύσανος. Ἐχρῆτο δὲ αὐτῇ μᾶλλον ὁ ἐν Κῷ πρύτανις. G. D. « Latinis hæc insula Corcyra fere, penultima producta, quam corripit Avienus v. 662. Apud Græcos reperitur etiam Κόρκυρα, ut in locis quibusdam Pausaniæ, Æliani N. A. 5, 56, Diodori 4, 72, al., Strabonis 1, p. 44; 7, p. 299, libris tamen sibi non constantibus : v. Schweigh. ad Appiani Illyr. c. 7. Herodotus, Thucydides, alibi Strabo, Dionys. P. 494, Polybius, Scymnus Chius v. 445, aliique præferunt ε. Atque ita olim variatum esse in vetustis schedis affirmat Eustathius ad Dionys. l. c. Scripturæ per ο suffragantur numi, de quibus v. Raschii Lexicon vol. 1, 2, p. 899, et Eckhel. vol. 2, p. 179 : ex quo Spanhem. ad Callim. Del. 156 collegit Κόρκυρα ubique esse restituendum. Contra in Latinis auctoribus libri quidam dant *Cercyra* : v. Schrader. ad Avien. 662, Oudendorp. ad Lucan. 5, 420. » Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 731. ‖ Κέρκυρα, ἡ, Asopi filia. Apoll. Rh. 4, 568.]

[Κερκυσέρα. Photius Bibl. p. 147, 19, ex Ptolemæo Hephæst. : Ἀχιλλέα Ἀριστάνικος ὁ Ταραντῖνος διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθένοις παρὰ Λυκομήδει Κερκυσέραν καλεῖσθαί φησιν.]

[Κερκυών, όνος, ὁ, Cercyon, Neptuni sive, ut ab aliis traditum, Vulcani filius : de quo v. Pausan. 1, 5, 2 ; 14, 3, Hygin. Fab. 187, schol. Platon. p. 452 Bekk., Plut. V. Thes. c. 11. G. D. Lucian. Jup. trag. c. 21. In fragmine fictilis antiqui De Witte *Descr. de vases peints* p. 65 (1) : Κερκυα ... Hase. ‖ Agamedis filius apud Pausan. 8, 5, 4 et 45, 7. In libris hoc nomen non raro Κερκύων Κερκύονος scriptum accentu vitioso, qui ubique corrigendus ex præcepto Arcadii p. 15, 27. Vitiosius etiam Κερκυῶνος ap. Suidam s. v. Μουσαῖος. G. Dindorf.]

[Κερκώδης, ὁ, ἡ, Penitus, Gl.]

Κερκώπειος, ὁ, ἡ, Versutus, Fraudulentus, Veteratorius. Synes. De prov. [p. 108, C] : Οὐ χαλεπῶς ἀναπείθει βάρβαρον γραῦν καὶ ἀνόητον, τὸ παιπάλημα τὸ κερκώπειον· posset tamen aliquis reddere Cercopeum, a Cercopibus : ut κερκώπειος est a κέρκωπες.

Κερκώπη, ἡ, Hesychio est Cicada quædam parvula, quæ et καλαμαία : alios vero accipere tradit pro Cicada femina, quæ canora non sit. [De tribus cicadarum generibus v. schol. Aristoph. Av. 1095. In glossa Hesychii, γῆν γὰρ γένα (γένναν Musurus) τεττίγων φασὶν, corrigendum : Εἶναι γὰρ τρία γένη τεττίγων φασίν. G. D.] Eust. autem [p. 1282, 40, coll. p. 396, 1] tradit esse Animalculum simile cicadæ, citans ex Alexide, Σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐ πώποτ' εἶδον, οὔτε κερκώπην, γύναι, Οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, οὐ τρυγόνα, οὐ τέττιγα. A Liban. quoque usurpari hoc v. docet. [Liban. vol. 4, p. 143, 24 : Λαλιστέρα κερκώπης.] Item ap. Athen. 4, [p. 133, B] ex Aristoph. : Ἐρᾷς τέττιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ· ubi Athen. e Speusippo docet esse animal ὅμοιον τέττιγι καὶ τρυγονίῳ. [Κερκώπαν vel κέρκωπα ap. Ælian. N. A. 10, 44, cui κερκώπην restituendum videtur. G. Dind.]

[Κερκώπη, ἡ, Cercopa, meretrix. Philetær. apud Athen. 13, p. 587, E.]

Κερκωπίζω, Cercopem ago, i. e. veteratorem et impostorem, i. e. Lascivio, Adulor, metaph. ducta ab animantibus, quæ mota cauda adblandiuntur, ut e Chrysippo traditur. [V. Zenob. Proverb. 4, 50.] Item χλευάζω, μωκίζω, ut simiæ, Suid. [Κερκωπίζοντες per κατασπῶντες exp. Hesych. et Κερκώπων per κατασπώντων. Recte Ruhnk. ἀπατῶντες et ἀπατώντων. Prava Eustathii p. 1669, 60, etymologia ἀπὸ ζῴων προσσαινόντων τῇ κέρκῳ.]

Κέρκωσις, εως, ἡ, q. d. Caudatio : morbus muliebris. Est autem, inquit Gorr., Carnosa quædam substantia, ab ore uteri incipiens, et muliebre pudendum replens : interim etiam foras caudæ modo procidens, unde et nomen habet. [Paul. Æg. 6, 70; Aetius 16, 104, ex eoque Phot. Bibl. p. 180, 38.]

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, Caudatus, ut a quibusdam exp., vel Animal quoddam magnam caudam habens, ut Hesych. docet. Dicitur de homine versuto et fraudulento [Hesych. per δόλιος, πονηρὸς, κακοῦργος exp.] : unde ab Æschine [p. 33, 24] conjungitur cum παιπάλημα et παλίμβολον, quæ affinem habent signif. Synes. Ep. 101 : Οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γιγνόμενον, Nisi quis fiat veterator et impostor pro ingenuo. [Κέρκωψ τὴν διάνοιαν Theophyl. Sim. Hist. p. 107, B.] Et Κερκώπων ἀγορὰ de conciliabulo conventuque versutorum et improborum hominum : a Cercopibus quibusdam Ephesiis, qui Jovi ipsi imponere conati sunt : ut vero alii tradunt, a Cercopibus quibusdam improbis, qui ob suam κακοήθειαν in simias mutati sunt, ac Pithecusis insulis nomen dederunt. [Hæc et alia tradit Eustath. p. 1864, 32, et Harpocr. s. v. Κέρκωψ, qui carminis quoque Homero tributi, quod Κέρκωπες inscriptum fuit, mentionem facit : de quo v. Welcker. in libro De cyclo epico p. 409. De Cercopum numero et nominibus copiose dixit Lobeck. Aglaoph. p. 1296 seqq.] Eustath. vero [p. 1430, 35] Athenis prope Heliæam scribit fuisse Κερκώπων ἀγορὰν, ubi furta venderentur, eo quod tales fuisse celebrentur οἱ κέρκωπες, sc. κλέπται καὶ πανοῦργοι. [Κέρκωπες Hermippi, Platonis et Eubuli comicorum fabulæ fuerunt.] ‖ Nomen proprium

ap. Athen. [11, p. 503, D; 13, p. 557, B. Est Cercops Milesius, Æginii scriptor, ab aliis Hesiodo tributi.]

Κέρμα, τὸ, Numulus minutus, Frustum s. Segmentum monetæ minutulum, Minutiæ æris, ut Seneca vocat: a κείρω, Tondeo, s. metaph. Reseco. [Hesych.: Κέρματα, χρήματα, θραύσματα.] Athen. 12, [p. 533, A] e Theopompo de Cimone: Περιήγετο μὲν ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, ἔχοντας κέρματα· τούτοις τε διδόναι προσέταττεν, ὁπότε τις προσέλθοι αὐτοῦ δεόμενος. Ib. 13, [p. 568, F] Eubulus de vilibus meretriculis, Ἔξεστί σοι Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν, ubi meretriculas istas idem Comicus vocat φειδωλοὺς κερμάτων παλευτρίας. Dem. [p. 549, 27]: Ἔπειθεν ἡμᾶς, διδοὺς κέρματα. Sic Aristoph. Pl. [379]: Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Et Jo. [2, 15]: Τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν, Argentariorum numulos, s. Æris minutias, quibus mensarii permutant aurum et argentum. [Ubi notandus numeri singularis usus, quo abstinuisse Atticos observat Pollux 9, 87. Timæus p. 48: Ἀργυραμοιβὸς, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος.]

Κερμᾰτίζω, In minutulos numulos comminuo, Aliquid in minuta segmenta ad cudendos numulos redigo, In minutias redigo, ut e Seneca interpr. VV. LL. Lucill. [Anon.] Epigr. [Anth. Pal. 11, 271]: Δείδιθι καὶ σὺ Σκύλλα τεαῖς φρεσὶ, μή σε καὶ αὐτὴν Βρώξῃ, χαλκείην δαίμονα κερματίσας, Ne tuam statuam conflet et ex ære numulos percutiat. Item generalius pro In minuta scindo, Comminuo. [Achæus ap. Athen. 9, p. 368, A: Κεκερματίσθω δ' ἄλλα μοι παροψίδων κάθεφθα ... παραφλογίσματα. Plato Tim. p. 62, A: Κατὰ σμικρὰ ... τὰ σώματα κερματίζουσα· 56, E: Κερματισθέντος ἀέρος· Parmen. p. 164, D: Τὰ κερματιζόμενα ἐξ αὐτοῦ· Menon. p. 79, A: Κερματίζειν τὴν ἀρετήν.] Aristot. [De partt. anim. 3, 1] de piscibus et eorum dentibus: Διὰ τοῦτο πάντες εἰσὶν ὀξεῖς πρὸς τὴν διαίρεσιν, πάλιν καὶ πολλοὶ καὶ πολλαχῇ, ἵνα ἀντὶ τοῦ λεαίνειν εἰς πολλὰ κερματίζωσι τῷ πλήθει· pro quibus Plin. 11, 37: Ut turba vulnerum molliant, quæ attritu subigere nequeunt. Plut. De def. orac. [p. 427, D]: Τὸ δ' ἀέρος αὖ κερματιζόμενον, εἰς δύο πυρὸς διακρίνεται σώματα, Aer minutatim dispertitus. Eod. l. [p. 430, C]: Λυθέντος τοῦ ὀκταέδρου καὶ κερματισθέντος εἰς πυραμίδας, Octahedro dissoluto et in metas dissipato. Turn. [Plotin. 4, 7, 12; 5, 54; 6, 2, 2, et sæpius. Creuz.] Et ap. Demetr. Phal. [§ 4]: Κατακεκομμένη γὰρ ἔοικεν ἡ σύνθεσις καὶ κεκερματισμένη. Quo signif. Plato utitur comp. κατακερματίζεσθαι. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 24: Κερματίζειν λόγον, κατὰ μικρὰ διαιρεῖν. Antiatt. p. 104, 11: Κ., κατακολλυβίζειν· ἐπί τινων κατακοπὰς (scr. κατὰ κοπὰς vel κατὰ κατακοπὰς) λαλούντων.]

Κερμάτιον, τὸ, Numulus minutus: dimin. a κέρμα. [Ex Philippide comico Pollux 9, 88.] Apollinaris [Automedontis] Epigr. [Anth. Pal. 11, 346]: Μέχρι τίνος Πολύκαρπε κενῆς παράσιτε τραπέζης Λήσεις κερματίοις ψευδόμεν' ἀλλοτρίοις; Numulis alienis. [Epictet. Diss. 3, 2, 8: Περὶ κερμάτιον ἀνεξαπάτητος εἶ· 3, 5, 2: Τὸ κ. αὐξήσεις.] Ap. Athen. 6: Ἀθροιζομένοις τοῖς τὰ γελοῖα λέγουσιν ἀπέστειλεν ἱκανὸν κερμάτιον. [Artemid. Onirocr. 2, 59, p. 239, 5: Ἐν σπυρίδι ἔχοντα λεπτὰ κερμάτια. Phoc. Descr. Palæst. c. 23: Μικρά τινα κ. τὰ πρὸς τροφὴν ἐμοῦ τε καὶ ὑμῶν. Hase. Plut. V. Cimon. c. 10.]

[Κερματισμὸς, ὁ, Comminutio. Olympiodor. In Platon. Phædon. ap. Bekk. Anecd. p. 1388.]

Κερματιστὴς, ὁ, Qui minutias æris cudit, minutiis æris aurum et argentum permutat, majores numos minutulis permutat, Numularius. [Maxim. Tyr. Diss. 2, p. 13 Markl.: Ὑπὸ τῶν κερματιστῶν τὰ χίβδηλα τῶν νομισμάτων. Valck.] Jo. 2, [14]: Εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστερὰς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους· quos paulo post vocat κολλυβιστὰς, quum dicit, Τῶν κερματιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε. [Nicet. Annal. 8, 2.]

Κέρμηλος, Hesychio ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται.

Κερμοδότης, ὁ, Numularius, Qui minutias æris s. numulos minutulos majoribus permutat, i. q. κερματιστής. Nonn. [Jo. c. 2, 75]: Ἐζόμενον δὲ Κερμοδότην χορὸν εὗρε φιλοπλούτοιο τραπέζης, pro iis verbis, quæ ex Jo. in Κερματιστὴς citata sunt.

Κέρνα, Hesychio ἀξίνη, Securis. [Conf. Κέαρνα.]

[Κερνᾶς. V. Κέρνον.]

[Κέρνη, ἡ, Cerna, maris Atlantici insula. Strabo 1, p. 47; Diodor. 3, 53, ubi v. Wesseling.; Lycophr. 18; Dionys. P. 219. De accentu Herodian. Π. μον. λ. p. 33, 31. Gentile Κερναῖοι, οἱ, ap. Palæphat. c. 32. || Νῆσος Κερνεᾶτις ap. Lycophr. 1084, ubi pars codicum Κερνεῶτιν.]

[Κέρνιον inter nomina in νιον est ap. Theognost. p. 123, 11.]

Κέρνον, τὸ, et Κέρνος, ὁ vel τό. Pollux 2, [180] κέρνα nominari ait πλαγίας δύο τραχύτητας τῶν ἑπτὰ αἳ περὶ τοῖς νώτοις ἀνιστᾶσιν, Duas obliquas asperitates e septem illis quæ in dorso assurgunt. Idem 4, c. 14 [§ 103] inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse τὰς ἐσχαρίδας: et inde Κερνοφόρον ὄρχημα, in quo κέρνα sive ἐσχαρίδας ἔφερον. Nicandri schol. κέρνους vocari tradit τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας, Crateres mysticos, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν: et inde κερνοφόρον ζάκορον dici τὴν τοὺς κρατῆρας φέρουσαν ἱέρειαν: a Nicandro Al. [217]: Ἢ ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης. Athen. 11, [p. 476, E] de poculo quod κέρας dicitur: Πρόσεστι κέρνος, ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. Hesych. quoque κέρνεα nominari testatur ἀγγεῖα κεραμεᾶ, et τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα: cui κέρνος est etiam στεφανίς. Rursum Athen. et ipse 14, [p. 629, E] meminit τοῦ κερνοφόρου ὀρχήματος, μανιώδεις ὀρχήσεις esse dicens κερνοφόρον et θερμαυστρίδα. [De saltatione cernophoro v. ad *Pitt. di Ercol.* vol. 3, p. 154. Substantivum Κερνᾶς, ὁ, i. q. κερνοφόρος s. κερνίτης, unde contractum est, ap. Alex. Ætol. Anth. Pal. 7, 709: Κερνᾶς (codex κέρνας) ἦν τις ἂν ἢ βακέλας χρυσοφόρος. Hæc Lobeck. Aglaoph. p. 27.] Hesychio vero κερνοφόρος est ὁ τὰς θυσίας ἄγων, ut κέρνεα Idem esse dixerat τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα. [De cerno vase K. O. Müller *Handb. der Arch.* § 300; deque ejus formis variis Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 733. Idem visi sibi sunt videre in picturis fictilium vett., velut De Witte *Cab. Durand* n. 73, 193, 435, 2146. Κερνοφόροι saltantes expressi in typo ap. Visc. Mus. Piocl. t. 4, p. 59; cf. K. O. Müller *Handb.* § 425, 1. Hase. || Κερνοφορέω. Ἐκερνοφόρησα, quod in ἐκιρνοφόρησα corruptum ap. Psellum p. 39 ed. Boiss., inter symbola initiatorum in mysteriis Eleusiniis memorant Clem. Al. p. 14 et schol. Plat. p. 123, qui addit: Κέρνος δὲ τὸ λίκνον, ἤγουν τὸ πτύον ἐστίν. V. Lobeck. l. c. p. 24.]

[Κέρνω s. Κερνῶ. V. Κεράννυμι.]

[Κεροβάτης. V. Κεραβάτης.]

[Κεροβόας, ὁ, Ex cornu sonans. Epitheton tibiæ ex cornu factæ ap. Philipp. Anth. Pal. 6, 94.]

Κερόδετος, ὁ, ἡ, Cornu vinctus: κ. τόξα, Eur. [Rhes. 33], Arcus corneis circulis vinctus. [In κεροδέκα τόξα corruptum ap. Hesychium.]

Κεροειδὴς, ὁ, ἡ, Qui cornu forma est, Cornu similis, i. q. κερατοειδὴς supra. Nicand. Ther. [909]: Ἔρπυλλον κεροειδέα· nam ejus folia esse κερατοειδῆ annotat schol.

Κερόεις, εσσα, εν, Cornutus: ut κερόεσσα ἔλαφος, Anacr. [ap. Athen. 9, p. 396, D.] Sic Soph. quoque [fr. 110 et 510, ubi forma contr. Κεροῦσσα ἔλαφος] Telephi nutricem, i. e. cervam, a qua in sylva expositus quum esset, educatus putatur, κερόεσσαν dixit. Sed Pollux [5, 76] usum improbat, ac rectius ab Hom. κεραὸν ἔλαφον dici tradit. [Eur. Phœn. 835: Ἁ κερόεσσα προμάτωρ· El. 724: Τὰν κερόεσσαν ποίμναν. Ceterum Pollux non usum vocabuli, sed cornua cervis feminis tributa reprehendit, Homerum laudans, qui cervo masculo tribuerit. Sophoclem vero et Euripidem defendit Ælian. N. A. 7, 39.] || Suidæ συμπλεκτικός. [Quæ interpretatio lucem accipit ex gl. ab Kustero collata, Κέρα ἀγλαέ· οὐ τὴν τρίχα ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος, ἐπὶ κέρατος τρόπον ἐμπλεκόμενον.]

Κεροίαξ, ᾱκος, ὁ, Antennæ extremitas, τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, Antennæ cornu. Lucian. [Navig. c. 4]: Θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεροιάκων ἀπειλημμένον. [Κεροίαξ sine interpr. positum ap. Suidam. Nam quæ vulgo additur τὸ κοινῶς κάβοιον (κάροιον Hemst. ad Poll. 10, 133) absunt a codd. Per κάρια exp. schol. Luciani.]

[Κερόκωπος. V. Κερώκωπος.]

Κεροπλάστης, ὁ, Comæ ornandæ artifex. [Hesych. K., λεπτουργός· ἢ τριχοκοσμητής.] Pollux [2, 32]: Οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομωταὶ, καὶ κομώτριαι αἱ γυναῖκες· οἱ δὲ καὶ κεροπλάστας αὐτοὺς ἐκάλεσαν, ὅτι κέρας ἡ κόμη. [Unde Plut. Mor. p. 977, A: Τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κηροπλάστην φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστὴν, restitutum est κεροπλάστην. Ipsa Archilochi verba, Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον, apposuit schol. Hom. Il. Ω, 81.]

Κερόστρωτος, ὁ, ἡ, Cornibus s. Corneis laminis stratus. Plin. 11, 37, de cornuum vario usu: Apud nos in laminas secta translucent, atque etiam lumen inclusum latius fundunt, multasque alias ad delicias conferuntur, nunc tincta, nunc sublita, nunc quæ Cerostrota picturæ genere dicuntur. In VV. LL. Cerostrotum opus interpr. Ramentis et tessellis cornuum pictorum variis coloribus et vermiculatim ligno insertorum compositum. [Vitruv. 4, 6, 6.]

[Κεροτῠπέω, Cornu ferio. Æsch. Ag. 655: Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρήϊκιαι πνοαὶ ἤρεικον, αἳ δὲ κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι ... ᾤχοντ' ἄφαντοι.]

[Κερουλίς. V. Κερουχίς.]

Κερουλκὸς, ὁ, ἡ, Cornibus trahens, trahens aratrum, Hesych. Item κ. κάλως, qui et κεραιοῦχος, Funis quo antenna trahitur, ap. Eund. [|| De sagittario Soph. fr. 738: Τρῶες φίλιπποι καὶ κερουλκοί. Τόξα κερουλκὰ Eurip. Or. 268. Suidas: K., ὁ Ἀπόλλων. ||] At Κερουλκὶς, ίδος, ἡ, Quæ cornibus trahitur, ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη, schol. Theocr. [5, 145, ubi vulgo αἶγες κερουχίδες, schol. vero diversam lectionem memorat κερουλκίδες] exponit Κεροῦχος, Cornua habens, Cornutus. || Antennam s. Antennæ cornua tenens: κ. κάλως, Rudens antennarum cornua firmans, suasque habens in puppi ansas, ad quas religatur: qui et κερουλκὸς dicitur. Ceterum hoc v. κεροῦχος quidam Lat. poetæ absolute usi sunt, sine substantivo Funis, quod subaudiendum relinquitur. Val. Flaccus [1, 469]: Temperet ut tremulos Zethes fraterque ceruchos. Utitur et Lucan. [8, 176; 10, 495.] Alii vero ipsas Antennas sic dictas volunt a cornibus, quæ habent.

[Κερουτιασμὸς, ὁ, Superbia, Ferocia. Phot. p. 158, 7: K., ἀπὸ τοῦ κόρου (Fort. κερουτιᾶν. Κέρους, i. e. κέρατος, Schleusner.) λέγουσιν.]

Κερουτιάω, Cornua erigo. Metaph. accipitur ut Horat. Cornua addis pauperi. Aristoph. Eq. [1343]: Τούτοις ὁπότε τις [del. τις] χρήσαιτο τοῖς προοιμίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας, Cornua erigebas, seu, ut schol. exp., κεφαλὴν ἀνέτεινας, more cornigerorum animalium. || Κερουτίας, ὁ, Superbus, Elatus, Ferox, γαυρίας, Hesych. exp., dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων, A tauris cervicem vel potius cornua erigentibus. [Hesychii gl. Κερουτίαι, γαυριαὶ, recte emendata a Palmerio, Κερουτιᾷ, γαυριᾷ, ad l. Aristophanis referenda. Infinit. Κερουτιᾶν, γαυριᾶν ap. Phot. p. 158, 4.]

Κερουχὶς, ίδος, ἡ, Cornua habens, Cornuta, Quæ cornibus tenetur. Utroque modo exp. Theocr. schol. 5, [145]: Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες. Annotat vero posse etiam legi κερουλίδες, a Κερουλὶς, ίδος, Crispata cornua habens, ἡ οὖλα κέρατα ἔχουσα.

[Κεροῦχος. V. Κεραιοῦχος et Κερουλκός.]

[Κεροφόρος, ὁ, ἡ, Cornifer. K. βοῶν Eur. Bacch. 690. Κερωφόρος inter τὰ ἐν τῷ μέσῳ ἔχοντα τὸ ω μέγα memoratur ab Etym. M. p. 230, 40, et Herodiano Epimer. p. 206, legiturque ap. Suidam: sed ap. Polluc. 5, 76, pro κερωφόρος ἔλαφος recte codex Jungerm. κεροφόρος. V. Lobeck. ad Phryn. p. 695.]

[Κερόχρῡσος, Qui aurea cornua habet. Orac. Sibyll. 5, p. 618: Μόσχων κ.]

Κερρὶς [κερὶς cod. Leid.], nomen piscis, teste Suida.

Κέρσα, Hesychio Numisma Asianum. [Persicum et Arabicum *Kers* comparat Salmas. De usur. p. 581.]

[Κέρσαι, Æolice pro κεῖραι. V. Κείρω.]

[Κερσαῖον, νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις (quod et Κορσίπιον, quod v.), Hesych. Angl.]

[Κέρσης. V. Κείρω.]

[Κέρσιμος, ὁ, ἡ. Schol. Vict. Hom. Il. Ω, 81: Κέρας βοός· οἱ δὲ τὸ κέρσιμον ἢ (f. ὃ) πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλάμων βάλλουσιν πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι (an κατάγεσθαι s. κατάγνυσθαι?) τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. Voc. idem quod ap. Hesych.: Γέρσυμον (scr. γέρσιμον), ἄκρον ἁλιευτικοῦ καλάμου. Schneid. Adde gl. ab Musuro omissam Γέντιμος, ἄκρον τοῦ ἁλ. κ. G. Dindorf.]

[Κερσοβλέπτης, ὁ, Cersobleptes, regulus Thraciæ. Demosth. p. 133, 160, 656, al.; Æschin. p. 29, 21; Diodor. 16, 34.]

[Κέρσος, ὁ, Cersus, fl. Ciliciæ. Xenoph. Anab. 1, 4, 4, ubi alii libri Κάρσος.]

Κέρτα, ἡ, Hesych. teste, Armeniaca lingua dicitur πόλις, Urbs. Itaque Tigranocerta sonat Urbs Tigranis, et similiter alia.

[Κερτόμεος. V. Κερτόμιος.]

Κερτομέω, Maledictis incesso, irrito, Cor alicui convitiis et probris scindo. Hom. Od. Σ, [349]: Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχε· Il. B, [256] de Thersite: Σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις· de quo paulo ante, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἔησαι ὀνειδίζων. Il, [260] de vespis: Οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. [Archiloch. fr. 18: Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν. Eur. Bacch. 1292: Ἐκερτόμει θεόν.] || Cavillor, Ludifico, Derideo. Od. N, [326]: Σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς. Et ap. Suid., Πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον, i. e. ἐχλεύαζον, ut ipse exp. [Æsch. Prom. 986: Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Soph. Ph. 1235: Κερτομῶν λέγεις τάδε. Eur. Cycl. 683: Κερτομεῖτέ μ' ἐν κακοῖς· Hel. 619: Οὐκ ἐῶ σε κερτομεῖν ἡμᾶς τόδ' αὖθις· Suppl. 321: Ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς; Lex. rhet. p. 271, 10: Κεκερτόμηται, πέπαικται καὶ κεχλεύασται. « Τὸ κερτομηθὲν, Quod ludibrio dictum est, Suidas s. v. Ἀληθέστερα. » Hemst. Galen. vol. 14, p. 656, 14: Ἔλεγον κερτομοῦντες. Pseudoluc. Ocyp. v. 46: Μή με κερτόμει. Laurent. Rut. Vita Bassæ Actt. SS. Aug. t. 4, p. 421, 9: Ἐκερτόμει καὶ διεχλεύαζεν. Hase.]

[Κερτόμημα, τὸ, Irrisio, Ludibrium. Nicet. Eugen. 5, 48. Boiss.]

Κερτόμησις, εως, ἡ, Irrisio, Ludibrium. Soph. Phil. [1236]: Εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν. Verba Neoptolemi ad Ulyssem, qui Neoptolemum dicentem se redditurum arcum Philocteti, interrogabat an ista κερτομῶν diceret.

Κερτομία, ἡ, Maledictum, i. q. κερτόμια ἔπη. Hom. Il. Υ, 201, 432: Σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι· Od. Υ, [263]: Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω Πάντων μνηστήρων.

Κερτομίας, ὁ, Maledicus, Convitiator, Cavillator, Derisor, ἐρεθιστικὸς, γελαστὴς, Hesych. [Duæ sunt gll. Hesychii, altera Κερτομίας, ἐρεθιστικός· pro quo κερτόμιος recte legi videtur apud Photium et Suidam; altera Κερτομία (scr. Κερτομίαι), παίγνια, προβασκάνια, ἐρεθισμοὶ, παραλογισμοί. Ψεῦσται καὶ γελασταί· ubi ante Ψεῦσται novæ glossæ caput Κέρτομοι vel Κερτομισταὶ excidisse recte animadverterunt critici.]

[Κερτομικὸς, ἡ, ὸν, Cavillatorius, Cavillator. Schol. Hom. Il. Π, 261: Κερτομέοντες, οἱ κερτομικοί. || Adverb. Κερτομικῶς schol. Il. Θ, 448.]

Κερτόμιος, ὁ, ἡ, i. q. κέρτομος. Hom. Od. Ω, [239]: Κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι· Il. E, [419]: Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Interdum vero omittitur dat. ἔπεσιν: Il. A, [539]: Κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα. Sic Od. Υ, [177]: Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι. Eust. [p. 1960, 35] κερτόμια ἔπη esse dicit non solum τὰ ὑβριστικὰ et ὀνειδιστικὰ, Injurias et probra: sed etiam ἐρεθιστικὰ, Verba irritatoria. [Κερτομίοις ὀργαῖς Soph. Ant. 956. Κερτομίοις (κερτομίαις pauci libri) γλώσσαις ib. 962. || Κέρτομος κερτόμεος cum ἀνδρόμεος comparat Etym. M. p. 102, 46.]

Κερτομιστὴς, ὁ, foret Convitiator. [In Καρτομιστὴς, χλευαστὴς corruptum ap. Hesychium.]

Κέρτομος, ὁ, ἡ, Cor alicui scindens maledicentia: κ. λόγος, Eustathio [p. 214, 34] ὁ κέαρ τέμνων, Mordens animum, θυμοδακής. Hesiod. [Op. 786]: Φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν, Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμοὺς, i. e. ὑβριστικὰ, Moschop. Quædam tamen exempll. pro κέρτομα habent κέρδεα. || Cavillatorius, Jocularis, ut exp. κέρτομος χαρὰ in Epigr. A Suida exp. ἐρεθιστικὸς, citante hoc exemplum ex

Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 7, 91] : Πολλάκι δὲ κράξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχώ, Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν. Item hoc aliunde [ex Æliano] : Ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾄδουσῶν γυναικῶν. [Herodot. 5, 83 : Θυσίησί τε τὰ ἀγάλματα καὶ χοροῖσι κερτόμοισι ἱλάσκοντο· ubi paullo post : Κακῶς δὲ ἠγόρευον οἱ χοροί. Κέρτομος καὶ τωθαστικὴ ὄρχησις Dionys. A. R. 7, 72. K. καὶ σατυρικὴ παιδιὰ ibid. Eur. Alc. 1128 : Ἦ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά; Melanippæ fr. 29 : Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους.]

[Κερτωνὸς, ἡ, Certonus, urbs Mysiæ. Xenoph. Anab. 7, 8, 7 : Δι' Ἀτραμυττίου καὶ Κερτωνοῦ (sic libri optimi : alii Κερτωνίου vel Κερτονίου) παρ' Ἀταρνέα εἰς Καΐκου πεδίον ἐλθόντες.]

[Κερύνεια, ἡ, Cerynea, urbs et mons Achaiæ. Pausan. 7, 6, 1; 7, 25, 5; Polyb. 2, 41, 8 (ubi in Κεραύνεια vel Κεραύνια corruptum olim legebatur); Strabo 9, p. 387. Κερυνία ap. Ælian. V. H. 13, 6. || Gentile Κερυνεῖς, οἱ, ap. Polyb. 2, 41, 14. || Κερύνειος, ὁ, ἡ, Ceryneus s. Cerynensis. Πάγος K. ap. Callim. Dian. 109. || Κερυνίτης, ὁ. Pausan. 7, 25, 5 : Καί οἱ (Ceryneæ urbi) τὸ ὄνομα ἢ δυνάστης ἐπιχώριος ἢ ὁ Κερυνίτης ποταμὸς πεποίηκεν, ὃς ἐξ Ἀρκαδίας καὶ ὄρους Κερυνείας ῥέων Ἀχαιοὺς τοὺς ταύτῃ παρέξεισι. || Κερυνῖτιν ἔλαφον ab Hercule captam memorat Apollodor. 2, 5, 3, in libris in κερνήτην corruptam. || « Κερύνεια urbs Cypria ap. Scylac. p. 41. Κερωνία ap. Ptolem., Cinyria ap. Plin. » Huds. ŭ]

[Κερύνης, ὁ, Cerynes, Temeni filius. Pausan. 2, 28, 3.]

[Κερχαλέος. V. Κέρχω.]

Κέρχανα, s. Κερχάνεα, Hesych. teste dicuntur ὀστέα καὶ ῥίζαι ὀδόντων, Ossa et radices dentium. [|| Κέρχανα per ἐντάφια exp. Phot. p. 158, 12.]

[Κερχάω. Κερχμός. Κερχναλέος. Κερχνασμός. Κερχνάω. Κερχνέω. Κέρχνη. Κερχνηίς. Κερχνής. Κερχνίς. Κερχνοειδής. Κέρχνος. Κερχνόω. Κέρχνω. Κερχνώδης. Κέρχνωμα. Κερχνωτός. Κερχώδης. V. Κέρχω.]

[Κέρχμων, κέρχμονος inter nomina in μων est ap. Theognost. p. 35, 9.]

Κέρχω, Exaspero. Pass. Κέρχομαι, Exasperor : et quidem ita ut vocem s. sonum edam raucum et creperum, qualis propemodum auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr. [p. 479, 51] in descriptione symptomatum arteriæ vulneratæ, Κέρχεται [legitur κέρχνεται] ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ· pinguia enim solent arteriam exasperare aliquantum, phlegmatisque excitatis sonum in ea efficere raucum et creperum : quem plerumque tussis sequitur. || Unde Κερχαλέος, et Κερχώδης dicitur Qui ita exasperatus raucum creperumque sonum edit. Hippocr. Epidem. 7, [p. 1215, D] de Posidonio quodam, cui ante purulento postea supervenerat vitium pectoris, hypochondriorum et lateris : Ἀπόχρεμψις πυώδης, βὴξ κερχαλέη περὶ φάρυγγα καὶ ῥεγχώδης. Et aliquanto ante [p. 1211, E], de Polycrate quodam : Βὴξ καὶ ἀπόχρεμψις ὁμοίη πυώδεσιν· ἔσω περὶ ἀρτηρίην καὶ φάρυγγα ὑπεσύριζε κερχαλέον· ἡ φωνὴ βραγχώδης. Hesych. quoque meminit hujus vocis κερχαλέον, exponens σκληρὸν, ξηρὸν, διψαλέον, Durum, Aridum, Siticulosum. Quarum expositionum posteriores duæ magis accedunt ad id quod Hippocr. significare vult : quorum enim arteria inaruit et siticulosa est, ii κερχαλέον τι φωνοῦσιν. Atque adeo Hippocr. in l. supra cit., antequam dixisset κέρχεται ἡ φάρυγξ, dixerat, ἡ φάρυγξ ξηρὴ, Guttur aridum est. Posterioris Κερχώδης meminit Galen. Comm. 3 in ejusd. Hippocr. l. De articulis, derivans et ipse a verbo κέρχειν, quod factum esse dicit e crepero illo sono quem edunt quibus in respiratoriis meatibus est στενοχωρία ἢ ὑγρότης πλείων. Verba ejus paulo post afferam in Κερχνώδης. [Conf. Καρχώδης.] || Ab ead. origine est verbum Κερχάω, i. significans q. κέρχω s. κέρχομαι, Raucum creperumque sono. Hippocr. [p. 1134, G], de Lycino grammatico : Ἐκέρχα κατὰ σπλῆνα. Porro notandum est hæc efferri et per ν secundæ syllabæ insertum. Pro κέρχω enim dicitur Κέρχνω etiam : idque vel active et transitive pro Exaspero raucumque et creperum quid sonare facio : ut ap. Hippocr. [p. 553, 52] : Τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτόν· vel neutraliter pro Asperum, raucum, creperumque sono : ut [p. 544, 45] : Βὴξ ξηρὴ, καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν. [Hesych. : Κερχνεῖ, τραχύνει. Scrib. Κέρχνει cum Alberto. Sine accentu ap. Photium p. 158, 13, ubi male Porsonus κερχνοῖ. Miræ sunt ejusdem glossæ p. 158, 16 : Κερχνω, πινω (sine accentu), et p. 154, 22 : Κένκω, πεινῶ. Κένκω aliquam cum κεναγγῶ vel κενεαγγῶ similitudinem habet, quod per πεινῶ explicari potuit. G. D.] Sic et Κερχνάω pro κερχάω : unde verbale Κερχνασμοὶ ap. Galen. in Lex. Hipp., idem significans quod τὰ κερχνώδη πάθεα, s. τὸ κέρχνεσθαι. || Item Κερχναλέος dicitur pro κερχαλέος : cujus Galen. meminit ibid. : annotans κερχαλέον ab Hippocr. dici τὸ κέρχνου ποιητικόν : ita autem nominari et τὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος, et τὸν ἐν τῷ πνεύμονι ψόφον : ubi et verbum κέρχνεσθαι significare scribit τὸ ἀνάλογον. Necnon Κερχνώδης pro κερχώδης, significans itidem Similis τῷ κέρχνοντι, vel Solens κέρχνειν. Ac ut κέρχνειν dictum est modo active et transitive accipi, modo neutraliter, ita et hoc κερχνώδης. Passive s. neutraliter pro Eo qui asperum quid, raucum creperumque sonat. Hippocr. [p. 807, B] : Τὸ στῆθος ὀξὺ γίνεται· αὐτοί τε δύσπνοοι γίνονται καὶ κερχνώδεες· ἧσσον γὰρ εὐρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι. Active κερχνώδεα πάθεα dicuntur Quæ asperum raucumque et creperum sonare arteriam faciunt. Hippocr. De hum. usu : Ἐπεὶ ὁκόσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὁκόσα τρηχύνεται, κερχνώδεα. Et Epidem. 6, 6 : Τὰ ἐρεθιστικὰ ἐξ οἵων, τὰ κερχνώδεα ὅριον. Ubi significare putatur, Si τὰ κερχνώδεα superveniant πάθη, i. e. creperæ stridulæve faucium asperitates, finiri morbum. Itidem vero βρώματα κερχνώδεα dicuntur ab eod. Hippocr. Sic enim ille in l. De artic. : Ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχνωδέων. Ubi Galen. [vol. 12, p. 395] annotat, Ὅσα βρώματα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, βραχεῖαν βῆχα κινεῖ, ea ab ipso vocari κερχνώδεα : hoc autem ἕπεσθαι τοῖς λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ ὁριμέσι. Quibus addit, ἐν τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγράφοις hoc κερχνωδέων in secunda syllaba scriptum esse per ν : nam factum esse ἀπὸ τῆς κέρχνου : quo nomine Iones appellare τὴν κέγχρον, i. e. Milium [Sic ap. Athen. 4, p. 131, C, pro vulg. κέγχρων cod. Ven. κέρχνων præfert. Conf. Valck. ad Phœn. 1395. Schweigh.] : quum sc. αἴσθησις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γίγνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων, Quum in gutture exiguæ quædam asperitates veluti aliqua milii grana sentiuntur. In superioribus autem, inquit ibid., ubi dicit τοὺς κατὰ τὸν πνεύμονα φύματα καὶ χρόνια καὶ δύσπεπτα ἔχοντας, κερχώδεις γίνεσθαι, sine ν scriptum est, factum ἀπὸ τοῦ κέρχειν, quod ipsum rursum factum est ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ συμβαίνοντος ὅταν ἤτοι στενοχωρία ᾖ τις κατὰ τὰς ἀναπνευστικὰς ὁδοὺς ἢ ὑγρότης πλείων : utplurimum vero fit concurrentibus his ambobus, i. e. et angustia et humore nimio occupante meatus respirationis. Hæc ille ibi, indicans κερχώδης quidem fieri a κέρχω, at κερχνώδης, a κέρχνος. Quod quum parum aptum sit dicere iis in ll. in quibus illud κερχνώδης pass. habet signif., s. de homine dicitur : visum mihi fuit commodius ipsum derivare a κέρχνω, ut κερχώδης et κερχαλέος a κέρχω, quum præsertim eid. Hippocr. non inusitatum sit a verbis derivare ejusmodi nomina in ώδης, non tantum a nominibus. Erotian. in suo Lex. Hipp. [p. 200] annotat pro κερχνώδη quosdam legere καρυκώδη et κερκώδη : esse autem τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα : et ap. Atticos κερχνώδη ἀγγεῖα dici τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα [Hoc sensu κερχνώδης vel, si recte conjecit Musurus, κερχνοειδὴς, ὁ, ἡ, in gl. Hesychii infra s. Κερχνωτὸς ab HSt. allata] : atque ita et Soph. [fr. 278] περὶ τῆς ἀποταυρουμένης dicere : Ἰχθὺς τραχὺς ᾧ (γράφεται et ὡς) χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. [Recte Elmslejus περὶ τῆς ἀποταυρουμένης φησὶν Ἰοῦς « Τραχὺς χελώνης κ. ἐ. »] Notandum porro his in ll. nomen subst. Κέρχνος, in posteriore significans, ut videtur, τράχυσμα s. τραχύτητα, Asperitatem : aut etiam ἐπανάστασιν καὶ ἀνωμαλίαν τραχεῖαν [Phot. p. 158, 15 : K., τραχύ τι ἐν τοῖς ἐνωτίοις] : in priore autem, Milium : ut Hesychio quoque in Κατακερχνοῦται, κέρχνος est ὄσπριον, Legumen quoddam : quo teste etiam Κέρχνη dictum fuit τὸ ἐκ μελίνης (ita enim reponendum pro ἐκ μελαίνης) ἔψημα, Puls e panico, vel potius milio : ad-

dente tamen et τὰ ὦτά τῶν ἰχθύων, et ὀρνέου εἶδος, et ἡ μελίχρους. Rursum Κέρχνον dici τὸν τῶν ἀργυρείων κονιορτὸν, Pulverem in officinis argentariis s. argentifodinis, Pollux tradit 7, c. 23 [§ 99], ubi de metallis et metallicis fabris agit. Quomodo κεγχρεῶνα quoque Harpocr. dictum fuisse scribit ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, Ubi grana s. pulvisculum e metallis erutum auræ perflandum exponebant et exiccabant: nisi legere malis διέψηχον, Perfricabant et detergebant. [De hoc fallitur.] Alioqui κέρχνον a superiore κέρχνω vel κέρχω appellant etiam τὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος καὶ τὸν ἐν τῷ πνεύμονι ψόφον, ut paulo ante obiter annotavi ex Hippocrateo Galeni Lex.: h. e. Asperitatem gutturis, et creperum illum in pulmone sonum qui tussim plerumque anteire solet. Nam, teste eod. Galeno De symptom. causs. 5, 4, Ὥσπερ τῶν ἐμέτων αἱ ναυτίαι προηγοῦνται, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήττειν τὸ κέρχνειν· καὶ μέν γε καὶ ὥσπερ ἐναυτίασαν μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ μὲν κέρχνος αὐτοῖς ἐγένετο, βὴξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας· ἐνίοτε μὲν γὰρ ἐπὶ βραχείᾳ τραχύτητι φάρυγγος, ἐνίοτε δὲ διὰ λεπτήν τινα καὶ παντάπασιν ὀλίγην ὑγρότητα συμβαίνει τὸ κέρχνειν· ἀεὶ γὰρ ᾧπερ ἂν προσκόπτῃ τὸ πνεῦμα, τοῦτ' ἐκβάλλειν ἐπιχειρεῖ διὰ βηχός· ἤτοι δὲ ὑγρόν ἐστι τοῦτο καταφερόμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐν τοῖς κατάῤῥοις· ἤτοι κατὰ τὰς τραχείας ἀρτηρίας ἀθροιζόμενον, ὡς ἐν περιπνευμονίαις τε καὶ πλευρίτισι καὶ ταῖς τῶν κυρτῶν τοῦ ἥπατος φλεγμοναῖς, ἢ ταῖς τῆς φάρυγγος τραχύτησιν· ἔξωθεν δὲ, τούτων ἐστὶν ἀνάλογον τοῖς ἀπὸ κεφαλῆς κατάῤῥοις, ὅσα πινόντων τε καὶ ἐσθιόντων παρεμπίπτει. Inde Gor., Κέρχνος, inquit, est Levis quædam ad tussiendum propensio, similitudinem cum nausea habens: ut enim nausea vomitum præcedit, ita κέρχνος tussim. Unde ut non semper post nauseam vomitus sequitur, ita neque post τὸν κέρχνον tussis, propter causæ parvitatem. Nam sæpe e parva faucium aspredine κέρχνος fit, sæpe vero e tenui aliquo exiguoque prorsus humore, sive is a capite descendat, sive in asperis arteriis collectus sit. Quibus addit, Hoc autem symptoma sic appellatur ἀπὸ τῆς κέρχνου: significat enim ἡ κέρχνος ap. Ionas i. q. ἡ κέγχρος, i. e. Milium. Itaque quum in faucibus asperitates quædam parvæ veluti granorum milii sentiuntur, id τὸν κέρχνον nominant: a quo κερχνῶδες dicitur Quod fauces exasperat et exiguam tussim movet. Hæc ille. Trall. vero Alex. κέρχνον vocat etiam Sonitum seu Crepitum τοῦ κέρχνου præcedentis, h. e. quem edunt οἱ κέρχνοντες quum asperitatem quampiam in arteria aut phlegma in pulmone sentientes, expellere illud volunt. Dicit enim [5, p. 243]: Οὐδὲ ψόφον τινὰ οὐδὲ κέρχνον ὑπομένουσι. Ubi tamen quidam interpr. Stertor, Stridor, Strepitus. Verum et adjective accipitur hoc κέρχνος, ut ex Erotiano patet, nimirûm pro Siccus. Is enim in suo Lex. Hipp. quum αἱμόκερχνα esse dixisset τὰ μετὰ τοῦ δίαιμα εἶναι καὶ κατάξηρα: subjungit, Nam κέρχνον Attici vocabant τὸ ξηρόν. Galen. quoque in suo Lex. Hipp. dicit τὸ κέρχνον, sed id significare scribit τὸ ἀνάλογον illius de quo paulo ante dictum est: innuens i. significare q. κερχνῶδες s. κερχναλέον: vel etiam Asperum. [|| Κερχμοὶ, οἱ, Faucium exasperationes stridulæ, ap. Hippocr. p. 1217, F: nisi κέρχνοι aut κερχνασμοὶ legendum. Foes.] || Inde, nimirum ab adjectivo κέρχνος, significante Asper, vel a substantivo κέρχνος, quod est Milium vel Asperitas, est verbum Κερχνόω, significans Exaspero, s. Parvulis punctis veluti granis milii asperum reddo. Cujus verbi Hesych. quoque meminit. Nam compos. κατακερχνοῦται exponens τραχύνεται, διὰ τὴν οὐλότητα, subjungit, itidem et κερχνῶσαι esse τὸ καταστίξαι καὶ οἷον τραχῦναι: et inde κερχνωτοὺς πίνακας. Sic et serie sua κερχνωτὰ esse dicit τετορνευμένα, Cælata: ἀπὸ [Recte cod. τετορνευμένα ἐπὶ ... *Cælaturæ labris poculorum insculptæ*] τοῦ χείλους τῶν ποτηρίων, ὥσπερ κερχνοειδῆ [Codex χενχρωιὸῆ, quod κεγχρώδη potius esse monuit Schowius. Malim tamen κερχνώδη. G. D.], ποικίλα, τραχέα, πολύπαστα. Itemque ex Polluce affertur κερχνωτὸν ἀργύριον pro Argentum pustulatum. Ab eod. verbo est et aliud nomen verbale Κέρχνωμα, cujus idem Hesych. meminit, κερχνώμασι afferens pro τραχύσμασι, κυκλώμασι: procul dubio ex Eur. [Phœn. 1401], innuens pro A κεγχρώμασι scribi etiam κερχνώμασι. Ita vero, inquit, vocat τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον, et ποτήριον ἐπίχειλον. Nisi potius dicere voluerit ita vocari oram ac veluti fimbriam clypeorum, et labra poculorum aspera punctulis veluti milii granis. || Ab altero vero κέρχνος quo Gutturis asperitas sonusque raucus et streperus significatur, vel etiam a verbo κέρχνειν, dicta Κερχνηὶς avis: quam interpr. Latine Stridulam, eandemque esse volunt cum Latinorum Strige, quippe quæ et ipsa denominata sit a stridendo, testante id Ovid. 6 Fast., his verbis, Est illis strigibus nomen: sed nominis hujus Causa quod horrenda stridere nocte solent. Nocturna autem avis est, et depascens τοὺς πάρνοπας, h. e. Apes sylvestres, s. Vespæ genus quod uvas tam immaturas quam maturas exugit. Unde Aristoph. Av. [588]: Πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόγος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνηΐδων ἐπιτρίψει, Noctuarum et stridularum agmen in ipsas ingruet, et eas conteret. Meminit ejusd. avis et paulo ante, dicens, Πορφυρὶς, κερχνηὶς, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ. Ubi schol. annotat, non κερχνὶς, sed κερχνὴ scribendum esse: in altero tamen l., Forsitan ibi non κερχνῆς scribendum, sed κερχνηὶς, cum ι, ut Νηρηΐς: hic enim Comicum dixisse κερχνηΐδων. Malim ego scribere κερχνῆς et κερχνήδων, ut Νηρῆς et Νηρῇδες per synæresin: alioqui dicendum esset ἰῶτα illud absorberi. Ferri posset et κερχνίς: nullo autem modo κερχνὴ, ut e priore l. patet. [Solum verum est κερχνῆς et κερχνήδων. « Κερχνῆδας in avicularum numero, quæ comedi solent, nominat Eubulus Athenæi 2, p. 65, B. Videntur autem utique a milio, κέρχνῳ, nomen invenisse: quare Lat. Miliarium vocat Gesner. » Schweigh. De l. Eubuli v. s. Κεγχρίας. Alia nominis forma Κεγχρηὶς est, ap. Aristot. H. A. 2, 12, p. 509, 6: Ἔνιοι δὲ (τῶν ὀρνίθων) τῆς κοιλίας αὐτῆς τι ἔχουσιν ὅμοιον προλόβῳ, οἷον ἡ κεγχρηίς (var. lect. κεγχρίς). Ælian. N. A. 2, 43: Ἔστι φῦλον ἱεράκων καὶ καλεῖται κεγχρηίς. Ap. eundem 12, 4, in versu Aristoph. Av. 1181, libri κέγχρης κεγχρίς κερκνῆς. Recte ap. Aristoph. κερχνῆς: a quo κεγχρηὶς s. κεγχρῆς forma tantum differt, ut κέγχρος et κέρχνος. Vitiosum vero videtur κεγχρὶς et κεγχρίδος in locis Aristotelis ab HSt. s. v. Κεγχρίας allatis, quibus κεγχρηὶς κεγχρηίδος vel κεγχρῆς κεγχρῆδος restituendum. G. Dindorf.]

[Κέρω. V. Κείρω.]

[Κερῳδὸς, ὁ, Cornicen, Gl.]

[Κερώκωπος, ὁ, ἡ, Corneo capulo instructus. K. ξίφος Basil. Grammat. p. 40. Moschop. Π. σχεδῶν p. 37. Boiss. Casaub. ad Hist. Aug. p. 20, F; Salmas. ad eand. p. 23, C. Hase. Rectior scriptura κερόκωπος est.]

[Κερωνία. V. Κεράτιον. || I. q. Κερύνεια, quod v.]

[Κερῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Cornipes. Κερώνυχα Πᾶνα, i. e. Panem capripedem, Dionys. P. 995. Similiter Πὰν κεροβάτης dicitur. Inani subtilitate scholiasta: Οἱ μὲν νοοῦσι τὸν κέρασι καὶ ὄνυξι χρώμενον, οἱ δὲ τὸν ὀξύκερόν φασιν, ὡς τοῦ ὄνυχος ἐνταῦθα τὴν ὀξύτητα δηλοῦντος, καθὰ ὥστε ἀκρωνυχίαν ὄρους φαμέν.]

[Κερωσὸς, ἡ, Cerosus, insula maris Ionii. Apoll. Rh. 4, 573. Scribendum Κερωσσὸς, quod inter oxytona in σσος est ap. Arcad. p. 78, 4, et Theognost. p. 74, 4. G. Dindorf.]

[Κερωτὴ, μιτωτὴ (Texta), Suidas. Pro καιρωτὴ scriptum esse vidit Kusterus. De quo s. Καιρωτὸς moneri ab nobis debebat. Κερωτὴ inter oxytona in ωτη est ap. Arcad. p. 114, 14, cui κηρωτὴ potius quam καιρωτὴ restituendum arbitror. G. Dindorf.]

[Κερωφόρος. V. Κεροφόρος.]

Κἐς [scriptura vitiosa pro κἀς] Attica synaliphe pro καὶ ἐς, et Κεἰς pro καὶ εἰς. [V. Εἰς.]

[Κέσκετο. V. Κεῖμαι.]

Κεσκίον, τὸ, Hesychio στυπεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λινοῦ, Stupa, Id quod detrahitur e lino dum pectitur. [Herodes ap. Stob. Floril. 76, 6: Ἡ ταῖσι μηλολόνθαις ἄμματ' ἐξάπτων τοῦ κεσκίου (κεσκέου codd.) μοι τὸν γέροντα λωβῆται. Schneid.]

[Κέσκος, ὁ, Cescus. Photius p. 159, 9 (ab Suida exscriptus): Κέσκος ἦν (κεσκότην codex) πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς (comparandum Νοῦς Arcadici fluvii nomen ap. Pausan. 8, 38, 9) ὄνομα· διόπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας κέσκον φασὶν

οὐκ ἔχειν. Quæ e Lexico Pausaniæ sumta videntur, minus plene excerpto ab Eustathio p. 1392, 19 : Παυσανίας φησὶν ὅτι Κέσκος λιμήν που· ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλούμενος. Ex his corrigenda quæ apud alios grammaticos partim ipsorum partim librariorum culpa minus recte traduntur. Hesych. : K., πόλις κέσκον οὐκ ἔχουσα καὶ ποταμὸς Κιλικίας· ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε (γέγος codex) πόλις κέσκον οὐκ ἔχουσα. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων. Scribendum, πόλις Κιλικίας Νοῦν ἔχουσα ποταμὸν παρακείμενον· ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Κέσκον οὐκ ἔχεις. Εἴρηται... Zenobius Proverb. 4, 51 : Κέσκον οἰκεῖς· πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων· ἀφ' οὗ παροιμία γέγονε, πόλις κέσκον οὐκ ἔχουσα. Diogenian. 5, 52 : Κέσκων πόλις· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων· οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. De accentu Herodian. Π. μον. λ. p. 41, 25, ubi corrige typothetæ errorem κέσμος. G. Dindorf.]

[Κέσκω. V. Κεῖμαι.]

[Κέστερ, νεανίας. Ἀργεῖοι, Hesych.]

[Κεστιανὸς, ὴ, όν.] Κεστιανὴ βάλανος, pro Castanea, ex Aetii Serm. 8, 73. || Τὰ κεστιανὰ (μῆλα) παρὰ Ῥωμαίοις ὀνομαζόμενα ap. Galen. vol. 13, p. 490, 522, 615.]

Κεστὸς, ὁ, Acu pictus : κεστὸν ἱμάντα Hesych. exp. διακεκεντημένον ἱμάντα s. χιτῶνα, i. e. Acus compunctionibus elaboratum et pictum [Phot. p. 158, 19: K., ὁ διακεκεντημένος καὶ διαπεποικιλμένος ἱμὰς, οἷον ἔνδυμα Ἀφροδίτης· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἐνδύματα] : ut et Homeri schol. tradit κεστὸν ἱμάντα esse ζωστῆρα sic vocatum ἀπὸ τοῦ πολυκέντητον αὐτὸν εἶναι ταῖς ῥαφαῖς : Il. Ξ, [214] ubi Venus ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων· hunc autem Junoni dat, jubens ut eum in sinu suo deponat : ita fore ut quidlibet apud Jovem efficiat. Eo respexit Plut. [Mor. p. 19, F], quum dixit, Τὸν τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ τὸν Δία, καὶ τὴν περὶ τὸν κεστὸν γοητείαν. [Lucian. D. deor. 20, 10 : Πρὶν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (ἡ Ἀφροδίτη). Alciphro 1, 37, p. 180 : Ἅπαντα ἐκείνη γε (amica) τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, ὅλαις ταῖς χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη· ubi Bergl. Aristæneti Ep. 1 contulit : Τῶν χαρίτων πάντα ἡ Λαὶς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. Eumath. p. 341 : Τῷ ἦν παρθένος θυγάτηρ, μαίευμα Χαρίτων, Ἀφροδίτης κεστός. Κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα (i. e. θελκτικώτερα) ex epigr. Philodemi Anth. Pal. 5, 121, attulit Suidas.]

Κέστρα, ἡ, Malleus : Hesychio ἀμυντήριον ὅπλον, σφύρα. Pollux [10, 160] esse dicit σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, Ferrei mallei speciem : hoc e Soph. exemplum afferens [fr. 21], Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἤλαυνε παίων. Idem 10, c. 47 [§ 183] scribit τὴν σφύραν fuisse simile quid χροταφίδι σιδηρᾷ : forsitan autem esse τὴν κέστραν. [Hesychii glossa Κέστρᾳ σιδηρᾷ (codex κεστρίαι σιδηραῖ) sine interpretatione posita.] Hesychio rursum κέστρα est etiam Piscis species : ut Poll. quoque 6, c. 9 [§ 50] de cibis e mari petitis, ait ἀνθίας, σφύραινα, ἣν καὶ κέστραν ἐκάλουν· innuens et ipse Piscem ita nominari alio vocab. σφύραιναν dictum. [Phot. p. 159, 12 : Κέστραν, τὴν μύραιναν.] Idem tradit Athen. 7, [p. 323, B] e Dorione : ubi exempla etiam affert ex Epicharmo et Sophrone [et Speusippo, qui ὡς παραπλήσια ἐκτίθεται κέστραν, βελόνην, σαυρίδα] : quibus adde hoc ex Aristoph. Nub. [338] : Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν [μεγαλᾶν], κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν· Dorice posito κεστρᾶν pro κεστρῶν. Ubi ap. schol. scriptum Κεστρέαι. Ita enim ille : Sciendum est quod αἱ κεστρέαι non iidem cum τοῖς κεστρεῦσι pisces sunt. Quidam enim volunt esse eas quæ et σφύραιναι dicuntur : alii aliud quodpiam diversum piscium genus : nunc vero κεστρεῖς vocamus τοὺς κεφάλους. Eadem ap. Suid. leguntur iisd. propemodum verbis : ut inde pateat κέστρας et Κεστρεῖς, a nom. sing. Κεστρεὺς, diversum esse piscium genus : et τὰς κέστρας quidem alio nom. σφυραίνας appellari, τοὺς κεστρεῖς autem, alio vocab. κεφάλους nominari. Illos Plin. vocat Sudes : hos, Mugiles. Hicesius τοὺς κεστρεῖς in τῶν λευκίσκων genere ponit. Is enim ap. Athen. 7, [p. 306, E, sqq.] scribit τῶν λευκίσκων plures esse species : nam quosdam vocari κεφάλους, quosdam κεστρεῖς, alios χελῶνας, alios μυξίνους. Ibid. Dorion τοῦ θαλαττίου κεστρέως species ponit κέφαλον et νῆστιν. Aristot. vero H. A. 5, 11, κεστρέων has species enumerat, χελῶνας, σάργους, μύξους s. μύξονας, κεφάλους : ut et Archestatus dicit κεστρέα τὸν κέφαλον. [Κεστρεῖς ὀρυκτοὶ ap. Strabon. 4, p. 182. G. D.] At Κεστρεὺς νηστεύει [Κεστρεὺς νηστεύσεις ap. Phot. p. 158, 23], proverbio dicitur ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, quoniam ὁ κεστρεὺς e genere τῶν καρχαροδόντων solus fere carnivorus non est, et partim τροφῇ οὐ χρῆται, partim alitur τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ, partim ἄμμῳ καὶ ἰλύϊ victitat : unde Amipsias comicus, Νῆστις καθάπερ κεστρεὺς ἀκολουθήσεις ἐμοί. Et Eubul., Νῆστιν πονηροῦ κεστρέως τρίβων βίον. Et Diphilus, Οἱ μὲν δεδειπνήκασιν· ὁ δὲ τάλας ἐγὼ Κεστρεὺς ἂν εἴην ἕνεκα νηστείας ἄκρας. De certa vero quadam τῶν κεστρέων specie intelligenda hæc esse, Athen. scribit, quum Alexis dicat, Ἐγὼ δὲ κεστρεὺς νῆστις οἰκαδ' ἀποτρέχω. Et Philemon, Ἠγόρασα νῆστιν κεστρέ' ὀπτὸν οὐ μέγαν. || Idem dicitur Κεστρῖνος quoque [Photius p. 159, 14 : K., εἶδος ἰχθύος. Σκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει κεστρέως. Similiter Harpocr., qui κεστρίνους ex Hyperide ἐν τῷ περὶ ταρίχους memorat. Τεμάχη κεστρίνων Pollux 6, 48], ut ab Anaxandride comico, Τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ; Κεστρῖνός ἐστι νῆστις, Si sæpe incœnatus deambulet, vocatur mugil jejunus. [Κεστρῖνοι ap. Phot. p. 159, 13, Etym. M. p. 506, 45, et in Lex. rhet. p. 271, sunt τόμια καὶ τεμάχη τῶν ἰχθύων. || Diminut. Κεστρινίσκος, ὁ. Clearch. ap. Athen. 8, p. 332, C : Τοῖς παραιγιαλίταις κεστρινίσκοις.] Plura de hoc pisce vide ap. Athen. l. c., Plin. 9, 17; 31, 2. Hesych. quoque, [Phot. p. 158, 23,] et Suid. κεστρεῖς appellari tradunt τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας, a pisce isto qui λαίμαργος sit et ἄπληστος. [Schneid. Hist. liter. pisc. p. 172.] || Unde et Κεστρεύειν Hesych. exp. κεχηνέναι πεινῶντα, Præ fame hiare. || Ex Hippocr. vero affertur etiam Κεστραῖος [scriptura vitiosa] pro Mugil, κεστρεύς.

[Κεστρεύς. Κεστρεύω. V. Κέστρα.]

[Κεστρίνη, ἡ, Cestrina, regio Thesprotiæ. Thucyd. 1, 46; Hesych. s. v. Κεστρινικοὶ βόες. Nomen ab Cestrino Heleni filio habere docet Pausan. 2, 23, 6. Gentile Κεστρῖνοι, οἱ, Rhian. ap. Steph. Byz. s. v. Χαῦνοι, ubi scripturam vulgatam Κεστρηνοὶ emendavit Siebelis.]

[Κεστρινίσκος. Κεστρῖνος. V. Κέστρα.]

Κεστρῖνος, ὁ. Aristoph. schol. [Pac. 924] scribit in Chaonia esse boves λαρινοὺς, qui et κεστρῖνοι vocentur : pro quo Hesych. habet Κεστρινικοί. [Ap. schol. Arist. Κεστρίνους βοῦς : sed Suidas s. Λαρινοὶ oxytonum præbet Κεστρινοὺς, unde Κεστρινικοὺς restituendum. G. D.] Tradit enim Κεστρινικοὺς βόας dici τοὺς ἐν Χαονίᾳ, quoniam olim ἡ Χαονία appellabatur Κεστρίνη. [|| Κεστρῖνος piscis. V. Κέστρα.]

[Κεστρῖνος, ὁ, Cestrinus, Heleni filius. Pausan. 1, 11, 1; 2, 23, 6.]

[Κέστρον, τό. HSt. post verba s. Κνῆστρον posita :] Pro κνῆστρον autem ap. Diosc. 4, 173, scribitur Κέστρον : ibi enim de thymelæa loquens, ait, Οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄχνην, ἢ κέστρον ἢ κνέωρον καλοῦσι· quæ verba Plin. quoque recitat, nisi quod Cnestron ap. eum legitur, et quidem rectius; nam Cestron alia herba est, ut ex eod. Diosc. eod. l., c. 1, apparet, Κέστρον, τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις· ὃ Ῥωμαῖοι βετονίκην καλοῦσιν, ἢ ῥοσμαρίνουμ. [Galen. vol. 13, p. 189 : Κέστρον ἢ ψ., Ῥωμαϊστὶ δὲ βετονίκη. A quo distinguitur vol. 6, p. 148 : Ἐπὶ δὲ τῶν λιθιώντων τῆς βετονίκης τι πόας μίγνυται καὶ κέστρον τοῦ παρὰ τοῖς Κελτοῖς γεννωμένου· καλοῦσι δὲ τὴν βοτάνην ταύτην σαξίφραγον. Quæ non repugnare sibi ex Paulo Æg. apparet p. 233, 19, qui duas βετονίκης species esse docet, quarum alteram ab Dioscoride κέστρον vocari.] Cujus descriptionem ibid. reperies, et ap. Plin. 25, 8, ubi inter cetera ait, Vettones in Hispania eam (herbam invenerunt), quæ Vettonica dicitur in Gallia; in Italia autem, Serratula; a Græcis Cestron, aut Psychotrophon. Unde Κεστρίτης οἶνος, ap. Diosc. 5, [54], Vinum e cestro : cujus Plin. etiam in l. proxime cit. meminit. || Quoniam vero in hoc Κέστρον incidi, addendæ sunt et ceteræ ejus signiff. Κέστρον igitur dicitur esse præterea Instrumentum quo cavatur ebur. Plin. 34, 11 : Lala Cyzicena perpetua virgo, M. Varronis juventa,

Romæ et penicillo pinxit, et cestro in ebore. Et paulo post, Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera, et in ebore cestro, i. e. viriculo. Ubi quidam leg. putant Veruculo, ut ap. eund. Plin. habetur 33, 6. [Cf. John *Malerei der Alten* p. 206 sqq.; Letronne *Lettre d'un Antiquaire* p. 380 sqq. Hase.] ‖ Κέστρον in VV. LL. dicitur etiam esse Teli genus : quod κέστρος a Suida appellatur, et κέστρα ab Hesych., qui dicit esse ἀμυντήριον ὅπλον.

[Κέστρος, ὁ, Cestrus, fl. Pamphyliæ. Strabo 12, p. 571; 14, p. 667; Nicand. Al. 404; Pomp. Mela 1, 14.]

Κέστρος, ὁ, Hesychio ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν σπερμάτων, et ἡ ἐν τῇ γλώττῃ τραχύτης, et ἀκόντισμα. Suid. [ex Polybio, ut conjecit Valesius,] dicit κέστρον fuisse ξένον εὕρημα κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον : quod Liv. Dec. 5, l. 2 [42, 65] κεστροσφενδόνην vocat. Descriptionem ejus habes ap. utrumque.

Κεστροσφενδόνη, ἡ, ap. Liv., i. q. κέστρος, ut patet ex utriusque descriptione, ap. Liv. 42, circa fin. [65], et ap. Suid. in Κέστρος, quam conf.

[Κεστροφύλαξ, κος, ὁ, Telorum (κέστρων) custos, in inscrr. Atticis imperatorum Romanorum tempore positis ap. Bœckh. vol. 1, p. 372, 374, 388.]

[Κέστρωσις, εως, ἡ, Pictura encaustica. Plin. H. N. 35, 40, 41. (Hesych. : K., βαφικὴ μιμουμένη (?).) ‖ Et Κεστρωτὰ, τὰ, i. q. ἔγκαυστα, i. e. Cestro ignito inusta, id. 11, 37. Alii aliter interpretantur. Schneid. Salm. ad Hist. Aug. p. 393, C, locum Hesych. refingebat sic : K., ἡ τὴν γραφικὴν μ. Conf. id. ad Solin. p. 231, D. Hase.]

Κεστρωτὸν ξύλον, Hesychio τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον. Innuit esse Quod præustum est, s. In summa parte urendo acutum, non cuspide præfixum ferrea.

[Κέστωρ, ὁ, instrumentum quoddam chirurgicum ap. Dietz. in Append. ad Severum De clyster. p. 47. G. Dind.]

[Κέτραι. V. Καιτρέαι.]

[Κετριγόριος, vox adhuc non explanata in numis Thebanorum. Eckhel Doctr. num. part. 1, vol. 2, p. 204. Hase.]

[Κεύη inter paroxytona in ευη ap. Arcad. p. 103, 11, ex proximi voc. δεύη dittographia, ut videtur, natum.]

Κευθάνω, i. est q. κεύθω, Occulo, Occulto, Abscondo. Fitque ex illo superiore [inferiore] κεύθω hoc κευθάνω. Hom. Il. Γ, [453] : Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο. Ubi κευθάνειν potest accipi pro Occulere, Occultare, Abscondere ; sed aptius reddetur Celare, meo quidem judicio, ut habeat eam signif. quæ composito ἐπικεύθω data fuit. Annotat porro ibi Eust. hoc verbum κευθάνω e κεύθω esse deductum; sed addit hanc deductionem orationi solutæ inutilem, at versui hexametro (quem dactylicum appellat) esse commodam. Ejus verba sunt [p. 434, 27] : Τοῦ δὲ ἐκεύθανον ἡ ἐκ τοῦ κεύθω παραγωγὴ λόγῳ μὲν πεζῷ ἀσυντελὴς, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρηστή. E quibus verbis colligat fortasse quispiam, κεύθω quidem in oratione soluta locum habere, at κευθάνω non item. Ego tamen poeticum esse et illud κεύθω existimo, et nullum aut perquam rarum apud eos qui soluta oratione utuntur, esse illius usum. [Male ἐκεύθαινον ap. Suidam.] ‖ Κευθάνω in VV. LL. redditur Vado. Cui interpr. additur, Item Tego. Subjungiturque l. ille Hom. ex Il. Γ, qui paulo ante allatus fuit. Sed quod ad priorem illam interpr. attinet, miror undenam sumpta fuerit : et quamvis plane falsam esse credam (ut alia infinita id genus mendacia in illis Lexicis esse satis constat), nolui tamen eam te celare : quod etiam verbo κεύθομαι eadem in iisdem libris tribuatur.

[Κευθήμων. V. Κευθμός.]

Κευθῆνες, Suidæ οἱ καταχθόνιοι δαίμονες : forsan παρὰ τὸ ὑπὸ τῇ γῇ κεκεῦσθαι.

[Κεῦθμα, τὸ, i. q. κευθμός. Theogn. 243 : Δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης· ubi nunc ex cod. Mutin. κεύθεσι legitur. Duo alii κευθμῶσι. Conf. Κέμμα.]

Κευθμὸς, ὁ, Locus qui aliquem occultat et abscondit, in quo aliquis latet, Latebra, Latibulum. Ap. Hom. cete habent suos κευθμούς : Il. N, non procul a principio, de Neptuno : Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ', ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ, Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. Ubi Eust. annotat κευθμῶν esse a sing. nomin. κευθμὸς, qui similis sit his, δρυμὸς, σταθμὸς, βαθμός : eos autem, qui dixerint factum esse κευθμῶν e gen. κευθμώνων per sync., merito rejici a veteribus : Τοὺς δὲ εἰπόντας, inquit, αὐτὸ συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ κευθμώνων, εὖ ποιοῦντες οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοί. Extat ap. Hesych. hic nominativus Κευθμὸς, qui ab eo exp. κατάδυσις, πυθμὴν, θησαυρός : quibus additur κοῖλον, ἢ κοιλάς. Ita enim cum Aldina ed. legendum est κοιλὰς (cujus gen. κοιλάδος), non κοίλας cum Germanica. [Callim. H. in Jov. 34 : Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον. Lycophr. 317 : Κευθμῷ... διασφάγος. « Ap. Strab. 11, p. 495, codd. quidam κευθμῷ pro κευθμῶνι. » Hemst.] Ceterum ex hoc κευθμὸς fit κευθμὼν, κευθμῶνος, non contra : ut docebo etiam in sequentibus. Κευμὸς etiam legitur ap. Etym., sicut et κευθμός. Sed pro κευμὸς non dubium est quin debeat scribi Κευσμός. Ideo autem non dubito hanc scripturam in illius locum substituere, tum quod comprobetur exemplo quod affert, tum etiam quod mei veteris Lex. auctoritate nitatur. Exemplum quod affert Etym. habet σ : est enim μηνισμός : alterum autem habet θ, μηνιθμός : unde liquido patet eum itidem Κευσμὸς cum σ et Κευθμὸς cum θ scripsisse. In meo autem vet. Lex. scriptura hæc Κευσμὸς Æolica esse traditur. Hæc enim ibi leguntur, Κευθμός· ἐκ τοῦ κεύθω κευθμός. Deinde, Αἰολικῶς κευσμὸς, καὶ κευθμός. Addunturque in exemplum, κλαυσμὸς, ex κλαύσω, et κλαυθμός.

‖ Κευθήμων etiam legitur ap. [Phot. p. 159, 18, et] Suid., quod ideo in hunc locum reservavi, quia mendo carere non puto. Exp. autem φωλεῶν et ἀποκρύφων τόπων : e qua expositione esse gen. plur. liquet. Sed ego non dubito quin ipse κευθμῶν scripserit, a nominat. sing. κευθμὸς, de quo antea dictum fuit. Existimo porro petitum esse istum gen. κευθμῶν ex illo Hom. l. quem attuli in Κευθμὸς, ex Il. N, aut certe ex isto versu [28] : Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησε.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, i. q. κευθμὸς, de quo paulo ante. Redditur non solum Latebra et Latibulum, sed etiam Penetrale, Secessus : pro quo malim Recessus (ut Cic. Latebras et Recessus copulavit), vel potius Abditos recessus, ut significantius loquamur. Hesiod. [Th. 158] : Γαίης ἐν κευθμῶνι. In plur. autem γαίης κευθμῶνες dici possint fortassis Terræ penetralia, Intimi terræ recessus, s. Abditi. Quidam interpretati sunt Antra terræ. Sed multo his et aliis quibusvis aptius est voc. Abdita. Eod. enim plane modo dixit Lucr. Abdita terræ, quo dicunt Græci κευθμῶνας γαίης : adeo quidem ut ad Græcum voc. respexisse videri queat, quum Abdita sit ab Abdo, ut κευθμὼν a κεύθω, significante illud Abdo, uti postea dicetur. Ejus locus est libro 6 : Denique ubi argenti venas aurique sequuntur, Terrai penitus scrutantes abdita ferro. Hujus autem exemplo dixit Horatius Abdita rerum. [Eur. Hipp. 732 : Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι· Cycl. 292 : Μαλέας ἄκροι κευθμῶνες.] Ap. Hom. est κευθμὼν speluncæ : Od. N, [367] : Μαιομένη κευθμῶνα ἀνὰ σπέος. Quin etiam de latibulis s. lustris ferarum dicuntur κευθμῶνες : ut ap. eund. poetam, Od. K, [283] : Ὥστε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες. [Eur. Hel. 24 : Ἰδαῖον ἐς κευθμῶνα. Κευθμῶνες adyta s. penetralia templi ap. Æsch. Eum. 805.] Eur. autem νεκρῶν κευθμῶνα, sicut et σκότου πύλας, de Orco dixit, initio Hecubæ : et fortassis occasionem ita loquendi sumpsit ex Hom. Il. quos in Κεῦθος afferam. [Æsch. Prom. 220 : Ταρτάρου μελαμβαθὴς κ.] ‖ Κευθμὼν fit e Κευθμὸς, non contra, ut testatur etiam Etym., cui assentitur et meum vetus Lexicon. [‖ Corrupte Hesych. : Κεθμῶνες, φωλεοί,]

[Κευθμωνοχάρης, ὁ, ἡ, Latebris gaudens. Synes. Hymn. 4, 46, p. 335, C, δαίμονες.]

Κεῦθος, τὸ, i. q. κευθμὸς s. κευθμὼν, de quibus modo dictum fuit. Sed aut nullum aut rarum esse puto singularis ap. veteres usum [Æsch. Suppl. 778 : Ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονὸς κελαινὸν εἴ τι κεῦθός ἐστί που; Κεῦθος νεκύων Soph. Ant. 818. K. οἴκων Eur. Alc. 875. Κεύθεα νηοῦ, Penetralia templi, Musæus 119] : at plur. κεύθεα et κεύθεσι in frequenti sunt ap. poetas usu. Et

quemadmodum habuisti supra κευθμῶνας γαίης, ita κεύθεα γαίης dicunt Hom. et Hesiod. Extat enim ap. utrumque, Ὑπὸ κεύθεσι γαίης : ap. hunc quidem Th. [300], apud illum autem Od. Ω, [203] : Ἑσταότ' εἰν ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Ap. Eund. Il. X, [482] legimus : Νῦν δὲ σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης Ἔρχεαι. Quibus e ll. fortassis occasionem sumpsit Eur. vocandi Orcum νεκρῶν κευθμῶνα, uti dixi. [Ὑπὸ κεύθεσι γαίας Pind. Nem. 10, 105, Æsch. Eum. 1036. Κεύθεα πόντου Oppian. Hal. 4, 607.] || Singulari κεῦθος, cujus aut nullum aut rarum ap. vett. usum esse dixi, utitur schol. Soph., in quendam Philoctetæ l. [1081], ubi dicitur a poeta, Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον θερμόν τε καὶ παγετῶδες. Exp. enim γύαλον per κεῦθος. Et paulo post, Διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ ἅλσος μεταφράζομεν.

Quod sequitur, verbum Κεύθω, censeri πρωτότυπον possit, præsertim quum ejus etymum a nullo eorum lexicographorum et grammaticorum, quos legere mihi contigit, afferatur. Præterquam enim quod de ejus derivatione tacent (quod facit ut suspicer ab illis existimatum fuisse πρωτότυπον, affirmare enim nolo, quum fieri possit ut nonnullorum derivationes vel oblivione vel propter ignorationem prætermiserint), tale esse videtur ut in illo ordine reponi debeat.

Κεύθω, fut. κεύσω, præt. ευκα, Occulo, Occulto, Abscondo. Poetis potius in usu est quam prosæ scriptoribus, qui pro eo dicunt κρύπτω : quod cum poetis commune habent. Hom. Od. Τ, [212] : Δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Sic [Θ, 548] : Μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν. Ap. Hom. Il. I, [313] legimus κεύθειν ἐνὶ φρεσὶ, ubi sibi non minus ac portas orci invisum esse dicit illum, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Ubi non assentior scholiastæ, dicenti, verbum κεύθει alibi quidem significare κρύπτει, hoc autem loco accipi pro ἐνθυμεῖται : neque enim κεύθειν per se significare potest ἐνθυμεῖσθαι, i. e. Cogitare : sed κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν, i. e. Occultare in mente, s. in pectore, perinde est ac si diceretur κρύφα ἐνθυμεῖσθαι, Occulte cogitare. Is autem occulte diceretur cogitare, qui cogitationem suam dissimulat, et nihil tale præ se fert quale est illud, quod cogitat et in animo suo volvit. E Sallustio κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν interpretari possumus Claudere in pectore. Is enim, qui ab Hom. describitur, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, is est, utendo Sallustianis verbis, Qui aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habet. Simili porro loquendi genere dicitur ab eodem poeta νόος aliquid κεύθειν ἔνδοθι : Od. Ω, [473] : Εἰπέ μοι εἰρομένη τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει. [Σ, 406 : Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα· ubi schol. : Οὐ κρατεῖτε τῆς τροφῆς, ἀλλ' αὕτη μᾶλλον ὑμῶν ἐπικρατεῖ καὶ παρασκευάζει ὑμᾶς ἐξάγεσθαι εἰς ἀταξίας. Cum accus. Od. Γ, 187 : Ὅσσα ... πεύθομαι ... δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω.] Ap. Eur. Phœn. κεύθειν et στέγειν ὑπὸ σκότῳ copulantur [1220] : Κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. [Σιγῇ κεύθειν Soph. Tr. 939. Theocr. 1, 50 : Πάντα δόλον κεύθοισα. || Abscondo, i. e. In me contineo. Hom. Il. X, 118 : Ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθεν. Soph. OEd. C. 1253 : Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει· El. 1120 : Εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος. Eur. Iph. A. 112 : Ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς.] Interdum sepulcrum dicitur aliquem κεύθειν, s. alicujus ossa, ut aliquis Latine dicitur Tegi sepulcro s. Condi. In Æschyli epitaphio [Anth. Pal. App. 3] habetur hic verbi κεύθω usus : Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας. [Æsch. Prom. 570 : Ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει. Eurip. Hec. 325 : Ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.] Et in epitaphio quodam, quod Simonidi ascribitur, quod legitur Epigr. p. 286 meæ ed. [Anth. Pal. 7, 300] : Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασιγνήτην τε κεκεύθει Γᾶ. (Quem usum habet κρύπτειν in isto Platonis epitaphio, Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος. Interdum vero et καλύπτειν dicitur ὁ τάφος, i. e. Sepulcrum.) Sed illud κεκεύθει omnino mihi suspectum est, quod est tanquam a them. Κεκεύθω : dicendumque foret e fut. med. κέκευθα esse factum, si admittendum censeretur. Sed potius in κέκευθε [sic cod. Pal.] mutandum illud κεκεύθει crediderim; etenim nec pro præt. plusquamperfecto accipere commodum esset. Invenitur autem sæpe hoc medium præt. Κέκευθα signif. habens præsentis κεύθω. Extatque hic usus in Anthol. aliquot locis [Anth. Pal. 9, 188 : Οὐ σέο μεῖζον φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελίς] : nec non ap. Hom. [Od. Γ, 18] : Μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε, ubi dicitur ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε pro eo quod alibi κεύθει ἐνὶ φρεσί. || Κεύθειν invenitur etiam pass. signif. habens. [Æsch. Sept. 588 : Κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.] Sed e Soph. solo hujus usus exx: mihi extant. Sic autem usurpat tum ipsum verbum, tum ejus partic. Legimus enim ap. eum OEd. T. [968] : Ὁ δὲ, θανὼν Κεύθει κάτω δὴ γῆς, pro κεύθεται, κρύπτεται, inquit schol. Hoc certe constat, suam activam signific. minime retinere hic posse verbum κεύθω : sed commodius fortasse pro neutro verbo haberetur, quale est Latinis Lateo, quam pro passivo. Quem autem verbo dat usum illic, eund. et participio in Aj. [634] : Κρείσσων γὰρ ἅδα κεύθων ἢ [δ] νοσῶν μάταν, ubi etiam ἅδα observandum est poni pro ἐν ἅδᾳ. Legimus ap. eund. poetam Ant. [911] : Μητρὸς δ' ἐν ἅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν. Pass. Κεύθομαι, constat accipi pro Occulor, Occultor, Abscondor, sequendo activi significationem; sed in VV. LL. habetur κεύθομαι expositum Vado : non sine errore, ut opinor : qui tamen unde natus sit, haud divinare possum. [Ex Hom. Il. Ψ, 244 : Εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι· ubi in libris quibusdam interpolatum fuit κλεύθωμαι, de quo schol. Ven. : Ὅτι κατὰ συγκοπὴν κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, οἷον πορεύωμαι· et schol. min. : Εἰς Ἅδου τὴν κέλευσιν, ὅ ἐστι τὴν ὁδὸν, ποιήσομαι. Inde Hesych. : Κλεύθωμαι, κελεύθωμαι, παραγένωμαι, ὁδεύω. Κλεύσομαι, κελεύσομαι, ὁδεύσω. Ἀνδράσι κευθομένοισι Tryphiodor. 76. Id. 394, 673.] V. Κευθάνω. [Seqq. ex Indice.] Κύθεν, aor. 2 a κεύθω : Hesych. ἔκρυψεν, ἐκάλυψεν. [Hom. Od. Γ, 16 : Ὅπου κύθε γαῖα. Eratosth. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 802 : Ὅ μιν κύθε φώριον ἄγρην. Conjunct. Hom. Od. Z, 303 : Ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι (per κρύψωσι exp. Hesych.) καὶ αὐλή.] Κύθομαι affertur pro Occulor, Abscondor; sed suspectum. Id enim potius κεύθομαι dicitur. [Præter. Κέκευται, κέκρυπται ap. Hesych. Κεκευθμένα vel κεκυθμένα scriptura vitiosa in fr. Antimachi ap. Steph. Byz. s. v. Τευμησσὸς, de qua conjecturam protulit Meinek. ad Euphor. p. 129.]

[Κευθώνυμος, ὁ, Ceuthonymus, Menœtii pater. Apollodor. 2, 5, 12. || Κευθωνύμου αἶσχος. V. Κυθώνυμος.]

[Κευμός. Κευσμός. V. Κευθμός.]

Κευτηρία dicitur esse nomen plantæ ap. Theophr. H. Pl. 9, 1 [ubi κενταυρίδι restitutum ab Schneidero], cui, ut atractylidi, succus inest sanguineus : suspicanturque nonnulli esse illud genus betæ, quod Herbarii Sanguinem draconis appellant. An autem sit a verbo κεύθω, præsertim quum non aspirata θ, sed tenui τ scribatur, haud facile judicari possit. (Hoc quidem certe constat, in quibusdam derivatis talem mutationem aspiratæ in tenuem, aut contra tenuis in aspiratam inveniri.) Sed utrocunque modo se res habeat, ejus hic mentionem fecisse nihil nocebit.

[Κέφαλα. V. Κέφαλον.]

[Κεφαλάδιον, τὸ, Capitulum, deminutivum subst. κεφάλαιον memoratur ab Etym. M. p. 240, 2.]

Κεφαλαία, ἡ, Inveteratus et ægre cedens capitis dolor, isque vel continuus, vel ex intervallis repetens. Galen. [vol. 7, p. 747] eam esse dicit χρόνιόν τε καὶ δύσλυτον κεφαλαλγίαν. [Adde Definitt. med. vol. 2, p. 261.] Aret. De diut. affect. 1, 2, quum dixisset κεφαλαλγίαν esse ἢν ἀλγέῃ κεφαλὴ σχεδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ, ab ea κεφαλαίαν distinguens, subjicit : Ἢν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ περιόδοισι μακρῇσι καὶ πολλῇς, καὶ προσεπιγίγνηται μέζω τε καὶ πλεῦνον δυσαλθῆ, κεφαλαίην κικλήσκομεν. [Theophan. Nonn. vol. 1, p. 72.] Celsus 4, 2 : In capite autem interdum acutus et pestifer morbus est, quem κεφαλαίαν Græci vocant. Et paulo post quam notas ejus explicavit, Præter hæc dolor intolerabilis, maxime circa tempora vel occipitium. Marc. Emp. c. 20, de hiera Paccii Antiochi : Nec minus diutino correptis capitis dolore, quem κεφαλαίαν appellant, prodest. Rectius enim ibi κεφαλαίαν legitur quam ap. Scrib. Largum c. 23, s. 99, κεφαλαλγίαν. Utitur et Plin. 20, 13, de ruta : Lenit autem capitis dolores pota cum vino, aut cum aceto et rosaceo illita : si vero sit cephalæa, cum hordeaceo et aceto.

[Κεφαλαιόγραφον, τὸ, Scriptum distinctum per capitula, quomodo Capitulare scriptores mediæ ætatis dixere. Mauric. Strateg. 12, p. 300 : Ὡς ἐν κεφαλαιογράφῳ τὸν πάντα σκοπὸν συνηγάγομεν. Ducang.]

[Κεφαλαιολογία, Distinctio per capita. Tzetzes scholl. in Hermog. ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 72, 31 : Τῶν ιϐ' δικανικῶν κεφαλαιολογίαν. Miller.]

Κεφάλαιον, τὸ, Capitulum, Caput. Lucian. : Ὅ, τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες; Quodnam ex inferis capitulum reduxisti? [Eupolidis hic versus est, quem cum loco quodam Luciani confundit HSt. De utroque infra dicetur.] Sotades comicus ap. Athen. 7, [p. 293, B] : Γλαύκου φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο, Duo glauci piscis capita. Sic Plut. κεφάλια pisciculo tribuit. || In radicula vero κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες, schol. Aristoph. Nub. [981] : Οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος. Sic vero et κεφάλιον radicibus tribuitur : pars sc. summa, e qua scapus et folia existunt : non tamen omnibus radicibus, sed capitatis, quales sunt bulborum, porrorum et hoc loco rhaphani. || Metaph. Quod summum et præcipuum in aliqua re est, quod Lat. quoque Caput appellant; Cic. : Caput est in omni procuratione negotii et muneris publici, ut avaritiæ pellatur etiam minima suspicio. [Eupolis ap. Plut. V. Pericl. c. 3 : Ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες, Virum inter mortuos summum reduxisti : ubi κεφάλαιον vocatur Pericles propterea quod capite erat oblongo et ἀσυμμέτρῳ. Lucian. Harmon. c. 3 : Οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἅπάσης ὁ γνώμων. Id. Hermot. c. 14 : Τί Πλάτων καὶ Χρύσιππος ἄνω καὶ Ἀριστοτέλης ... αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων, i. e. Principes philosophi. Id. Herod. c. 8 : Αὐτοὶ συνεληλύθατε ... αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων. Appian. Civ. 5, 50 : Ἡγούμενοι τὸ κ. τοῦ πολέμου Λεύκιον γεγονέναι. Ib. c. 43 : Οἳ τὸ τῆς στάσεως κεφάλαιον ἦσαν.] Plato Leg. [1, p. 643, C] : Κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν. Isocr. Areop. [p. 146, E] : Κεφάλαιον δὲ τοῦ καλῶς ἀλλήλοις ὁμιλεῖν, Quod autem caput est civilis conversationis et honesti commercii, Bud. Pro Caput vero Lat. dicunt etiam Summa, interdum et Vertex, et Cardo. Plato Gorgia [p. 453, A], de rhetorica : Ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κ. εἰς τοῦτο τελευτᾷ, Summa et scopus. Ibid. : Ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ κ. αὐτῆς. Isocr., κ. ὅλου τοῦ πράγματος, Caput et summa totius negotii. [Isocr. p. 16, D : Ἐν κεφαλαίοις τὴν δύναμιν ὅλου τοῦ πράγματος καλῶς περιλαμβάνειν.] Dem. κ. ἔργων [τῶν ἀδικημάτων p. 815, 6], Capita summamque rerum gestarum. Gregor. : Ἐπ' αὐτὸ τὸ κ. ἁπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν, In summam calamitatem suam ruit atque evadit erumpitque : de Juliano loquens in Persas exercitum ducente. Bud. [Κ. τοῦ πολέμου, Arx et sedes belli, Perusia urbs a Cæsare obsessa dicitur ap. Appian. Civ. 5, 23. Id in quo totius belli summa continetur, ib. c. 82 : Ἐν τῷδε τὴν νίκην καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ πολέμου τιθέμενοι. Schweigh.] Dicimur vero et κεφάλαιον rei alicui ἐπιτιθέναι eod. modo, quo κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, Ultimam manum et fastigium imponere. Gregor. In Athanas. : Κακὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθεὶς, de Imperatore Constantio, qui sub finem imperii in scelestam culpam delapsus est propter Arianismon, cui obstinatissime favit, Athanasio in exilium acto. Dem. [p. 520, 27] : Δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν, Hæc duo veluti fastigia audacibus et juvenilibus flagitiis imposuit, Hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit, Bud. Et apud Plut. De def. orac. [p. 434, E] : Ὥσπερ τι κ. ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, Fastigium imponere disputationi, Summa quadam concludere disputationem. In oratione etiam aliqua dicuntur κεφάλαια, quæ Lat. Capita et Summæ. Isocr. Ad Nic. [p. 39, D] : Κ. δὲ τῶν εἰρημένων, Summa autem supradictorum hæc est. [Idem p. 113, B : Ἵν' ἐν ἐλαχίστοις κατίδοις τὸ κ. τῶν συμβεβουλευμένων· 187, B : Κεφάλαιον δὲ τούτων ἐκεῖν' ἔχω λέγειν ...] Æschin. C. Ctes. : Οὗ τὰ κ. διὰ βραχέων ἐγὼ προερῶ, De iis breviter atque capitulatim attingam, Plin. Thuc. 4, [50] : Ἐν αἷς (sub. ἐπιστολαῖς) πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐ γιγνώσκειν, ὅ, τι βούλονται. [Appian. Civ. 5, 30 : Καὶ ἦν τὰ κεφάλαια τοῦ πολέμου τοιάδε, Id bellum, ut summa rerum momenta exponam, sic gestum est. Schweigh.] Sic videtur accipi in Antiphane ap. Athen. 4, [p. 134, C] : Ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος, Ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην, Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδη, Capita et summulas. [Primam faciem delineans. Valck.]. Item ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Breviter et capitulatim attingere, Plin. : Xen. Cyrop. 6, [3, 18] : Τὸ πλῆθος ἡμῖν πρῶτον εἰπὲ ἐν κεφαλαίῳ. [Plato Symp. p. 186, C.] Demosth. [et Aristot. Eth. Nic. 2, 9] : Ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Ut autem summatim dicam. Idem, Ἵν' ἐν κεφαλαίῳ μάθητε, Ut paucis et summatim rem cognoscatis. Plato Tim. [p. 19, A; 26, C] : Ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν, Velut summaria quadam repetitione prosequi, quasi epilogo et ἀνακεφαλαιώσει, Bud. Sic Ptolem. Geogr. 4 : Τί μὲν οὖν τέλος ἐστὶ τῷ γεωγραφήσοντι, καὶ τί διαφέρει τοῦ χωρογράφου, διὰ τούτων ὡς ἐν κεφαλαίοις ὑποτετυπώσθω. Sicut vero dicitur ἐν κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίοις, ita ἐπὶ κεφαλαίου, ἐπὶ κεφαλαίων, itidem Summatim, Capitulatim. Cebes in Tabula [p. 92 ed. Cor.] : Ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. Polyb. : Μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίου τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων προτερήματα, Breviter et capitulatim attingens repetensque, s. συντόμως, Suid. exp. Apud quem una voce scribitur ἐπικεφαλαίου. [Ἐπὶ κεφαλαίου καὶ διὰ βραχέων ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν 1, 65, 5. Τὰς πράξεις ἐπὶ κ. διεληλύθαμεν 3, 5, 9.] Pro quo Thuc. 6, p. 225, dicit Ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες. Dem. [p. 1390, 24] : Ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν πειράσομαι. [Id. p. 442, 20; Æschin. p. 34, 7.] Sic Hermog. Π. Μ. Δ. p. 212 in fine : Τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ οὗ τί μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, Propositionem. [Dio Cass. 52, 39 : Ἓν ἐν κεφαλαίῳ φράσω.] Diversa constr., eod. tamen sensu, Aristot. Eth. 2, 7, dicit, ἐπὶ κεφαλαίῳ, si modo non mentiuntur vulg. edd. : Νῦν μὲν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀρκούμενοι αὐτῷ τούτῳ· cui opponens subjungit, Ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. Dicitur etiam ἑνὶ δὲ κεφαλαίῳ, item et κεφαλαίῳ, pro ἐν κεφαλαίῳ, ἐπὶ κεφαλαίου, Summatim. Utriusque exemplum habes ap. Bud. p. 134, alterius e Gregor. in Orat. de Filio; alterius e Dem. Interdum, Τὸ δ' οὖν κ., Summa autem hæc est, Quod autem summatim dici potest, Ut ad summam autem dicam. Exemplum e Demosth. habes ibid. Item, τὸ κ. συνάγειν, Summam colligere. Aristot. Metaph. 10 : Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κ., τέλος ἐπιτιθέναι· quod uno verbo κεφαλαιοῦσθαι dicitur. In causa etiam aliqua capitur pro Firmamento et capite ipsius causæ. Gregor. : Ἥκει δ' ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κ., Ad cardinem. Bud. Quod vero Quintil. 7, dicit, Reus hic totius summam constituit, idem Bud. interpr. τοῦ ὅλου τὸ κ., Cardinem et fiduciam causæ, τὸ τεθαῤῥηκὸς τῆς ἀμφισβητήσεως. Quod idem Quintil. 1 dicit, Per singulos annos prorogatum in summam proficit, idem Bud. interpr. ἐπὶ τὸ κεφάλαιον ἐπιδίδωσι. Ap. Hermog. vero p. 256, 257, est fere i. q. πρότασις : at p. 258, pro Loco argumenti. Bud. Hæc a Lat. quoque Capita appellantur. [Κεφάλαια rhetoribus dicuntur Loci et sedes argumentorum, aut tractationis, qua in oratione utimur, ut quum dicimus in genere deliberativo hæc κεφάλαια esse posse : de justo, honesto, possibili. Ita Dionys. A. rh. c. 10, 15. Has etiam πίστεις appellat, s. argumenta. Nam de his c. 15 disserere instituerat, et tamen κεφάλαια vocat. Schol. Thuc. 3, 9 : Διαιρεῖται ἡ δημηγορία αὕτη κεφαλαίοις, τῷ δικαίῳ, τῷ δυνατῷ, τῷ συμφέροντι. Unde et patet quid sit τὰ κεφάλαια ἀναστρέφειν, Capitum ordinem invertere, quæ est methodus oratoria in narrationibus utilis ap. Dionys. Jud. Isæi c. 13. Sic et Hermog. Π. δεινότ. p. 48, τὸ Λεπτίνου κεφάλαιον dicit. Conf. l. 3 Π. εὑρεσ. p. 68. Similiter Menandro Διαιρ. ἐπιδ. p. 600 Ald. κεφάλαια dicuntur sedes et fontes laudationis, unde rerum laudes haurias. ... Theodorus rhetor, ut tradit Quintil. 3, 6, κεφάλαιον γενικώτατον vocabat statum causæ, στάσιν, quia ad eam omnia referantur. Ernest. Lex. rhet. Strabo 1, p. 38 : Πολλῶν ἀνδρῶν ἀποφάσεις περὶ ἑκάστου τῶν ἐκκειμένων κεφαλαίων, De singulis quæstionibus

propositis. Phot. p. 159, 20 : Κ. παραλαμβάνεται ἐπὶ ἐπιγράμματος (corr. γράμματος ex Suida)· καὶ λόγου· καὶ ἀργυρίου.] || Caput, unde fructus et reditus manat, i. q. ἀρχαῖον. [Plato Leg. 5, p. 742, C : Μὴ ἀποδιδόναι τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον. Dem. p. 834, 5 : Τῆς ἐμῆς οὐσίας ... ὅλον τὸ κ. ἀνηρήκασι.] Æschin. [p. 68, 26] : Ἕως τὸ κ. ἀπέδοσαν, Quoad summam solverunt et sortem. Bud. p. 133. Sic Plut. Fabio [c. 4] : Τοῦτο τὸ κ. ἐστὶν, ὀκτὼ μυριάδες δραχμῶν. Liv., Deducto eo de capite, quod usuris pernumeratum esset. Suid. : Κεφάλαια, τὰ χρήματα. Hesych. : Ἀρχαῖα, τῶν δανείων τὰ κεφάλαια. Artemid. 1, 18 : Τὰ χρήματα κεφάλαια καλεῖται. Act. Apost. 22, 18 : Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. Jo. Chrys. vol. 6, p. 401 : Καὶ τὸ κ. σὺν τόκῳ ἀνήλωσα. Suicer. || Census capitis. Theophyl. Bulg. Epist. 41 : Τῶν ἄλλων πάντων κεφαλαίων ἀνθέξεσθαι. Nicet. Chon. in Alex. 2, 2 : Τὸ ἐπιτεθὲν παρ' αὐτοῦ κ. εἰς τοὺς ναύτας, τὸ νῦν λεγόμενον ἀντίναυλον. Ducang.] || In libris quoque κεφάλαια dicuntur Certæ partes, in quas divisi s. distincti sunt : vulgo Capitula. Gell. Caput in ea signif. dicit, In superiori capite. [Κεφάλαια sunt 1. τμήματα s. λόγοι, Partes majores, in quas vel auctores ipsi vel alii libros diviserunt. Sic Aristotelis de interpretatione opus in quinque τμήματα est divisum, quæ Ammonius in Commentario semper κεφάλαια vocat. 2. K. sumitur pro ipsa pericope sive sectione. Athanasius ultimam partem sermonis quem die Pentecostes habuit κεφάλαιον vocat, In disput. c. Arium : Ἀνάγνωθι τὸ κεφάλαιον ὅλον. 3. Aliquando sumitur pro Partibus sectionum et pro sententiis Scripturæ sacræ, quas Patres laudant. Clem. Al. Strom. 1, p. 341 : Δείκνυται δὲ καὶ οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἐκ τοῦ ὑποτεταγμένου κεφαλαίου ἔχοντος ὧδε. A titulis sive sectionibus majoribus distinguit Suidas, Τίτλος διαφέρει κεφαλαίου. Καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξη', κεφάλαια τνε', etc. Epiphan. in Ancorato : Τέσσαρά εἰσιν εὐαγγέλια κεφαλαίων χιλίων ἑκατὸν ἑξήκοντα δύο. Suicer.] || Κεφάλαιον videtur etiam adjective capi, ap. Aristoph. Ran. [854] : Ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι Θένων ὑπ' ὀργῆς, ἐχχέῃ τὸν Τήλεφον, i. e. ἁδρῷ, schol. [Conf. Κεφαλίτης. Superlativum κεφαλαιότατον ex Platonis Gorgia affert Antiatt. Bekk. p. 104, 6. Fortasse ex p. 494, E, ut conjicit Bekkerus, ubi nunc positivus legitur : Καὶ τούτων τοιούτων ὄντων κεφάλαιον, ὁ τῶν κιναίδων βίος οὗτος οὐ δεινὸς ... ;]

Κεφαλαιόω, Summatim et capitulatim attingo, In capita s. summas redigo. [Hesych. : Κεφαλαίωσον, συντόμως συνάγαγε.] Thuc. 6, [91] : Πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω· 3, [67] : Ἦν οἱ ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς, κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας διαγνώμας ποιήσησθε, Breviter complexi. 8, [53] : Λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα, δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς κτλ. Ubi schol. exp. ἐκ πολλοῦ ἀποδεικνύντες, vel κεφαλαιωδῶς καὶ ξυντετμημένως λέγοντες, quod melius est, Capitulatim et summatim perstringentes. [Dio Cass. 50, 18; 55, 28.] Et Κεφαλαιοῦμαι in pass. In summam subducor et colligor. Exx. ex Aristot. habes ap. Bud. p. 133. [Galen. vol. 4, p. 657, 6 : Εἰς δύο μὲν ἀρτηρίας ... ἡ πάντων τῶν κατὰ μέρος ἀγγείων κεφαλαιοῦται σύνοδος. Strabo 2, p. 92, A : Ὥστε τὴν σύμπασαν κατ' Ἐρατοσθένη κεφαλαιοῦσθαι ,θχ'. Sopat. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 166, 7 : Ἡ δὲ προβολὴ κεφαλαιωσαμένη πάντα τὰ τῆς καταστάσεως· de qua signif. v. statim. Hase.] At media vox activé etiam capitur. Plato De rep. 9, [p. 576, B] : Κεφαλαιωσώμεθα ταίνυν τὸν κάκιστον, Summatim igitur definiamus, Bud. ibid. [Heliodor. 5, 16 : Τὰ λεχθέντα ἐπιτεμνόμενος καὶ ὡσπερεὶ κεφαλαιούμενος.] || Caput vulnero. Marc. 12, [4] : Κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, Caput vulnerarunt; nam et Lucas [20, 12] dicit τραυματίσαντες ἐξέβαλον. Theophyl. exp. συνετέλεσαν καὶ ἐκορύφωσαν τὴν ὕβριν, Omni contumeliæ genere quasi in summam quandam redacto affecerunt, omnemque injuriam in eo veluti consummarunt.

[Κεφαλαιωδεστέρως, Magis summatim. Tzetzes scholl. in Hermog. ap. Cramer. Anecd. Gr. vol. 4, p. 100, 1. Miller.]

Κεφαλαιώδης, ὁ, ἡ, Summarius. [Lucian. D. mort. 20, 1 : Ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη μάνθανε. Schol. Pind. Ol. 2, 16 : Κεφαλαιώδει χρῆται τῷδε. Hemst. K. ἀπόφασις Eran. Phil. p. 167. « Τὸ κεφαλαιῶδες, Definitum, Id quod definitione declarari debet, Epictet. Diss. 2, 12, 9. » Schweigh.] At κεφαλαιωδέστατον Phrynich. [p. 271] improbat, licet eo Polemonem usum esse scribat. [Κεφαλαιωδέστερον Lucian. De salt. c. 61, Apollon. De adv. p. 581, Marcian. Peripl. p. 54, Heliodor. apud Longin. fr. 3, Geopon. 2, 67. Κεφαλαιωδέστατον Pseudo-Hippocr. De dec. hab. c. 3, vol. 2, p. 354, A, Lucian. Pseudol. c. 10, Diog. L. 10, 83, Euseb. H. E. 1, 2, Socr. H. E. 1, 9, Cyrill. C. Julian. 1, p. 21, D. Lobeck. Timæus Lex. Plat. p. 33 : Ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.]

Κεφαλαιωδῶς, Summatim, Capitulatim : quod divisa voce dicitur ἐν κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίοις, ἐπὶ κεφαλαίου, κεφαλαίων : ut κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, Summatim s. Capitulatim attingere rem aliquam, Aristot. Rhet. 3, [14. Ib. 19 : Δέδεικται κ. Polyb. 1, 13, 1; 2, 1, 4; Dionys. De comp. verb. p. 103; Lucian. Alex. c. 47; Clem. Al. p. 735.]

Κεφαλαίωμα, τὸ, Id quod in summam collectum et subductum est, Summa ipsa. Herodot. 3, [159] : Ὥστε πέντε μυριάδων τὸ κ. συνῆλθε.

[Κεφαλαιὼν (?), Capitulare, Gl.]

[Κεφαλαίωσις, εως, ἡ, Tractatio summaria. Eustath. Opusc. p. 295, 49 : Ταῖς κ. ταύταις.]

[Κεφαλαιωτὴς, ὁ, Caput, Princeps (stirpis). Chron. Pasch. p. 26, A : Παῖδες γεγόνασιν οϐ' τὸν ἀριθμὸν ἐν κόσμῳ ἀρχηγέται καὶ κεφαλαιωταί. Eustath. Opusc. p. 282, 90. De optimatibus Olympiodor. Exc. Hist. p. 450, 9 ed. Nieb. : Οἱ κεφαλαιωταὶ ὀπτίματοι ἐκαλοῦντο.]

[Κεφαλαιωτικὸς lectio vitiosa pro ἀνακεφαλαιωτικὸς ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 106, emendata a Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 706.]

[Κεφαλαιωτὸς item mendose videtur scribi pro κεφαλαιωτὴς ap. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 194, 43 : Τὸν τοῦδε τοῦ δράματος κ. Hase.]

Κεφαλαλγέω, Caput doleo, poet. Caput mihi dolet, Doleo e capite. [Galen. vol. 14, p. 400, 1. Id. vol. 19, p. 513, 3 : Σκοτοδινιῶντα καὶ κεφαλαλγοῦντα· 14, p. 321, 2 : Τοῖς κεφαλαλγοῦσιν· et vol. 6, p. 589, 7 : Κεφαλαλγήσει. Diosc. 5, 161 : Ἐπὶ ὀφιοδήκτων καὶ κεφαλαλγούντων. Hase. || Capitis dolorem affero. Hesych. : Ὠτοκοπεῖ, κεφαλαργεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν. Ubi notanda forma Attica, de qua conf. s. Κεφαλαλγία, nisi κεφαλαλγεῖ corrigendum. G. Dind.]

[Κεφαλάλγημα, Capitis dolor. Anon. Cat. in Psalm. vol. 2, p. 485 : Ἀλλ' οὐδὲ τὰ κοινὰ πάθη ἦν ἰδεῖν, πυρετοὺς, ἢ κεφαλαλγήματα. Miller.]

Κεφαλαλγὴς, et Κεφαλαλγὸς, ὁ, ἡ, Caput dolens, Cui caput dolet. Plut. [Mor. p. 147, F] : Σύνδειπνος δὲ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, παντὸς μὲν οἴνου καὶ ὄψου, πᾶσαν δὲ μουσουργοῦ χάριν ἀπόλλυσι καὶ λυμαίνεται· ubi etiam accipi potest pro Eo cui non est sanum cerebrum, et cui Aristoph. dicit τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι. [Active accipiendum, Capitis dolorem aliis faciens. Wyttenb. Passiv. Theophyl. Bulg. Epist. 58, p. 92 : Κεφαλαλγὴς πρόπαλαι ὤν.] Quum vero res aliqua, ut cibus aut potus, aut tale quid, κεφαλαλγὴς esse dicitur, active capitur pro Dolorem capitis afferens, excitans. Diosc. [5, 43], de vino resinato : Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοί· Plin., Capitis dolores et vertigines facit. Philo V. M. 1 : Ξηρός τε γάρ ἐστι καὶ κεφαλαλγὴς καὶ βαρυήκοος, Caput tentat, Capitis dolorem ciet. Et Diphilus Siphnius ap. Athen. 2, [p. 54, A] dicit, κάρυα τὰ βασιλικὰ esse κεφαλαλγῆ καὶ ἐπιπολαστικά : idem dicit de Ponticis nucibus. Sic Xen. [Anab. 2, 3, 15] : Κεφαλαλγὲς εἶναι τὸν τοῦ φοίνικος ἐγκέφαλον. [Aret. p. 117, D : Γάλα καὶ πυροὶ κεφαλαλγεῖς.] At vocabuli κεφαλαλγὸς hoc exemplum est ap. Plut. [Mor. p. 133, C] : Τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος φλυκὺν ὄντα σφόδρα κεφαλαλγὸν λέγουσιν εἶναι· pro quo Xen. dicit κεφαλαλγῆ. [Plutarcho vel κεφαλαλγικὸν restituendum vel, quod paullo post legitur, κεφαλαλγές. Non minus vitiosum videtur quod ap. Rufum p. 51 et 59 ed. Matth. κεφαλαλγῷ legitur pro κεφαλαλγεῖ. G. D.]

[Κεφαλαλγητικός. V. Κεφαλαλγικός.]

Κεφαλαλγία, ἡ, Capitis dolor. Aret. De diut. affect. 1, 2 : Ἦν ἀλγέῃ κεφαλὴ σχεδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ, κὴν ἐπὶ πλεῦνας, κ. καλέεται· nam hac re differt a κε-

φαλαία, quod hic Dolor capitis nec diuturnus, nec vehemens, nec cum magna capitis imbecillitate conjunctus sit, sed qualis a crapula, a sole, a labore aut febribus excitari solet; at ille, Inveteratus et ægre recedens sit dolor, et propter conjunctam capitis imbecillitatem facile irritabilis. Plut. [Mor. p. 465, A]: Οὔτε ποδάγρας ἀπαλλάττει καλτίκιος, οὔτε δακτύλιος πολυτελὴς παρωνυχίας, οὐδὲ διάδημα κεφαλαλγίας. [Diosc. 5, 9: Κεφαλαλγίας τε καὶ μέθης ποιητικός. Id. 4, 71: Θεραπεύει καὶ κεφαλαλγίαν· 3, 41: K. πραΰνει· similiterque accus. aliis multis ll. Hase. Κεφαλαλγίαν ab Atticis Κεφαλαργίαν dici annotavit Greg. Cor. p. 158, confirmatque Lucian. Jud. voc. c. 4, qui inter vocabula, de quibus λ et ρ disceptent, κεφαλαλγίαν nominat. Κεφαλαργέω ex Hesychio attulimus s. v. Κεφαλαλγέω.]

[Κεφαλαλγικὸς, ἡ, όν.] Κεφαλαλγητικὸς, i. q. κεφαλαλγὴς et κεφαλαλγικός. Athen. 2, [p. 53, E]: Τὰ δὲ Περσικὰ κεφαλαλγητικά μέν ἐστιν οὐχ ἧττον τῶν Διὸς βαλάνων, Non minus caput infestant. [Nunc κεφαλαλγικὰ legitur ex tribus codd. Κεφαλαλγικὸς Sext. Emp. p. 62.] || Κεφαλαλγικὸς, i. q. præcedens. Galen. ap. Athen. 1, [p. 26, C] de vinis Italicis: Ὁ Φαλερῖνος οἶνος ἀπὸ ἐτῶν δέκα ἐστὶ πότιμος, καὶ ἀπὸ πεντεκαίδεκα μέχρις εἴκοσιν· ὁ δ' ὑπὲρ τοῦτον ἐκπίπτων τὸν χρόνον, κεφαλαλγικὸς, Capitis dolorem ciet. [|| Qui capitis doloribus vexatur. Galen. vol. 6, p. 438, 5: Σκοτωματικοῖς καὶ κεφαλαλγικοῖς. Id. ib. p. 425, 2. Hase.]

[Κεφαλαλγός. V. Κεφαλαλγής.]

[Κεφαλαργέω. Κεφαλαργία. V. Κεφαλαλγ—.]

[Κεφαλαρχέω, Dux exercitus sum. Eustath. Opusc. p. 277, 78.]

[Κεφαλᾶς, ᾶ, Cephalas, n. pr. Nicet. Chon. Ann. p. 180, B. G. Dind. Pallad. Hist. Laus. p. 125, A: Ὁ ἐπιλεγόμενος K. Hase.]

[Κεφαλεύω, Præsum. Schol. Jo. Climaci p. 295. Boiss.]

Κεφᾰλή, ἡ, [inter μονήρη ap. Herodian. p. 39, 1], Caput. Hom. Od. A, [208]: Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ· ubi animadverte ὄμματα distingui ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Il. B, [218]: Αὐτὰρ ὕπερθε Φοξὸς ἔην κεφαλήν· A, [524] et alibi: Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Od. A, [157] et alibi sæpe: Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι· P, [35] et alibi: Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὦμους. [Æsch. Sept. 507: Πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν. Soph. Aj. 238: Κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥιπτεῖ θερίσας. Quæ sola sunt de Æschylo et Sophocle exempla. Paulo frequentius ap. Eurip. legitur, sæpissime ap. Comicos et alios scriptores quosvis.] Voc. est poetis cum ceteris scriptt. commune, quum contra κάρα et κάρη ac κάρηνον poetica sint duntaxat. Xen. Cyrop. 7, [3, 5]: Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχουσα ἐπὶ τοῖς γόνασι· paulo post [§ 14]: Καὶ ἐπιθεῖσα ἐπὶ τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν, ἀπέθνησκεν· 6, [4, 9]: Καὶ θιγὼν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύξατο. Lucian. in Aetione [c. 5]: Ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν· De salt. [c. 27]: Πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος· Lexiph. [c. 5]: Ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ· Hermot. [in fine]: Καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. Sic Plut. De fort. Alex. 2 [et p. 352, D]: Κεφαλὴν ξυράμενος· Pol. Præc. [p. 800, E]: Ἑνὶ δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον· De Socr. dæm. [p. 585, D]: Δὶς ἢ τρὶς ἐπινεύσας τῇ κεφαλῇ, quæ ἐπίνευσις diversa est ἀπὸ τῆς κατανεύσεως Homeri, in versu paulo ante cit. Ut autem Hom. ὄμματα separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, sic Xen. σῶμα itidemque πόδας separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Cyrop. 8, [8, 17]: Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας κτλ.· hoc autem quomodo intelligendum sit, docebo in Σῶμα, si recordatus fuero. [Ξανθὰν κεφαλὰν, epitheto a crinibus ad caput translato, Eur. Hipp. 134.] || K., utpote omnium totius corporis partium nobilissima, sæpe de Toto homine dicitur, sicut Lat. Caput, in his loquendi generibus, Lepidum s. Festivum s. Ridiculum s. Infandum s. Impium caput, etc. Hom. Od. O, [261]: Αἴσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ ἑταίρων, οἵ τοι ἔπονται· Λ, [549]: Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν· A, [343]: Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ, Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος· ubi tamen ἀνδρὸς secus quam in aliis ll. adjungi nomini κεφαλὴν existimo, ut μεμνημένη αἰεὶ per parenthesin positum intelligatur, et sit ποθέω τοίην κεφαλὴν ἀνδρὸς κτλ. Il. Ψ, [94]: Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας; Ap. Eund. legitur et φίλη κεφαλή: quod in soluta quoque oratione frequentissimum est, sicut et μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Σ, [114]: Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. Huic opp. ἐχθρὰ κεφαλή: sed ἐχθρῆς κεφαλῆς, Il. Π, [76] simpliciter accipitur, Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ubi Eust. hoc ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς scribit βοηθεῖσθαί τι ex altero illo l. [Λ, 462]: Ἐβόησεν [Ἤυσεν] ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. In prosa autem dicitur non solum φίλη κ. [Plato Phædr. p. 264, E: Φαῖδρε, φίλη κ.], sed interdum etiam φιλτάτη, ut et φίλτατον κάρα ap. quendam Tragicum legitur, sc. Soph. [OEd. T. 950], si bene memini. Synes. φιλτάτην et εὐεργέτιδα κ. simul junxit, Epist. 123: Περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς. Dicitur etiam [δία κ. Eur. Rhes. 226: Ἄπολλον, ὦ δία κεφαλά·] θεία κ., item ἱερὰ, ἱερωτάτη: necnon μακαρία interdum s. μακαριωτάτη. Synes.: Ἦν δὲ αὐτῷ δεινὸν τὸ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπεῖναι κεφαλῆς. Idem θεία et ἱερὰ conjunxit, scribens, Ἀδικεῖς με, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κ. Sic Gregor.: Σὺ δὲ ἡμᾶς ἐποπτεύοις ἄνωθεν, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κ. Rursum Synes. Theophilo scribens, Πρὸς τὴν μακαριωτάτην σου κ. [Θεία κ. Themistius p. 55, 31; 152, 16; 226, 9; 287, 10 meæ ed.] Invenitur etiam in plur. φίλαι κεφαλαὶ, quum sc. de pluribus dicitur. Plut. Pol. præc.: Χάριεν δὲ καὶ τὸ Ξεναινέτου πρὸς τοὺς πολίτας λοιδορουῦντας αὐτὸν, ὅτι στρατηγὸς ὢν πέφευγε, Μεθ' ὑμῶν γε, ὦ φίλαι κ. Eod. dicitur modo et κακὴ κ., μιαρὰ κ., quo Dem. lubenter utitur: Pro cor. [p. 278, 15]: Ἵν' εἰδῆτε ἡλίκα πράγματα ἡ μιαρὰ κ. ταράξασα αὕτη δίκην οὐκ ἔδωκε. Frequenter vero in vocandi casu. [Aristoph. Ach. 285: Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.] Dem. In Mid.: Τί λέγεις, ὦ μιαρὰ κ.; σὺ τὰ σαυτοῦ παιδία ἀξιώσεις ἐλεεῖν, ἢ σε τούσδε κτλ.; Ibid. [p. 559, 6]: Τοσούτων ἀνθρώπων, ὦ μιαρὰ κ., σὺ παρελθὼν ἀθρόων κατηγόρεις. [Id. p. 442, 4.] Hic vero mihi a risu temperare nequeo, quum recordor Joachimi Perionii Benedictini Cormœriaceni, viri monachice docti, qui quum se Ciceronianæ eloquentiæ vicarium in vertendis celeberrimorum Græc. oratorum adversariis orationibus appellare non dubitasset, nactus mendosum exemplar, ut fit, orationis Æschinis, in quo μικρὰ κ. legebatur pro μιαρὰ, minime illius exempl. fidem suspectam habuit, quum alioqui interpres alius vel tantillo judicio præditus, et qui literas Græcas a limine saltem salutasset, non solum suspectam exemplaris fidem habiturus, sed eam prorsus illi derogaturus fuisset, quin potius hanc lectionem cupidissime arripiens, Demostheni parvum caput affinxit, ut sc. Demosthenicum caput ad Thersiticum proxime accederet: si tamen Thersites ὀξυκάρηνος simul et μικροκάρηνος fuit. Hujus autem tam insignis erroris non meminissem, nisi lectores admonitos cuperem, ut ab illius interpretationibus sibi caveant, ut pote quæ aliis erroribus etiam multo gravioribus scatent. Sed ut ad illud μιαρὰ κ. revertar, tertium ex Orat. in Mid. proferam, in quo ἀναιδὴς cum μιαρὰ jungitur [p. 552, 22]: Καὶ ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη κ., ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρ' Ἀριστάρχου. Sed aliud quoque hic considerandum est, nimirum post κεφαλὴ subjungi ἐξεληλυθὼς, perinde sc. ac si quis dixit ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κ., intelligendus esset dixisse ὁ μιαρὸς καὶ ἀναιδής. Ceterum Latini, uti dixi, hoc loquendi genus imitati sunt, quum Lepidum caput, Festivum caput dixerunt, itidemque aliis adjectivis nomen hoc Caput junxerunt. Sed et illud ipsum φίλη κ. ad verbum expresserunt Carum caput. Horat. Carm. 1, 24: Quis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis, præcipe lugubres etc.: ita enim l. illum lego, non autem interrogative Quis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis? præcipe etc. et intelligo Præcipe lugubres cantus, queis, i. e. per quos, sit modus desiderio: qua de re obiter admoneri, non ingratum lectori fore putavi. Tale est illud Virg. Æn. 4: Capitisque injuria cari. Dicit vero

et Dulce caput Idem ibid., Testor, cara, deos, et te, germana, tuumque Dulce caput; sed hic simpliciter accipitur, ut et quum dicitur ab eod. poeta Per caput hoc juro, non autem pars pro toto. Apud Eund. legimus et Infandum caput, quod interpretari possumus μιαρὰν κ., e tot ll. citt., eod. in libro, Si tangere portus Infandum caput ac terris adnare necesse est. Cic. quoque dixit Philipp. 2: Duo capita nata sunt post hominum memoriam teterrima et spurcissima. Invenitur autem κεφαλὴ pro Homine sine adjectione etiam. Aristot. Pol. 2, [10]: Ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, pro Viritim: eod. modo, quo Gall. dicitur *On paye autant pour teste*. JCti quoque Caput pro Ipso homine dixerunt quum alibi, tum in illa regula, Noxa caput sequitur. || Sed ut in illo Homeri l., quem ex Od. A. protuli, dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνὴρ, sic Herodot. dixit κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίους· libro 9: Πενταχοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων λυσάμενοι. Dixit vero Hom. [Il. Ψ, 260] ead. periphrasi βοῶν κάρηνα, i. e. βοῶν κεφαλὰς, pro βοῦς, et eum imitatus Virg. Bina boum capita, Æn. 3: Bina boum vobis Troja generatus Acestes Dat numero capita in naves. Sic exp. et illud ejusd. libri, de sue, Triginta capitum fœtus enixa jacebit. Huc pertinet et istud Cæsaris B. G. 4, licet aliquantum diversa forma dictum: Quum hostium numerus capitum ccccxxx. M. fuisset. [Antiatt. Bekk. p. 104, 23: Κεφαλαὶ ἀντὶ τοῦ πολλοῦ. Corrigendum videtur πολλοί. G. Dindorf.]

Porro ut κεφαλὴν, Caput, de toto homine dicunt, a parte nobilissima et præstantissima eum appellantes, sic etiam imprecari ac minari alicujus κεφαλῇ solebant, i. e. Capiti, alicujus κεφαλὴν devovere: item dicebatur aliquis timere κεφαλῇ, Capiti: sed et alia multa hujusmodi loquendi genera reperiuntur ap. antiquos. Illius autem postremi exemplum hoc est ap. Hom. Il. P, [242]: Ὄσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ· Od. T, [91]: Οὔτι με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις· Il. Δ, [161]: Σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε, καὶ τεκέεσσιν. In soluta autem oratione sæpe dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπειν, aliquid dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπεσθαι alicui. Dem. [p. 381, 15]: Ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῷ δεῖ τρέψαι. Et ap. Aristoph. Ach. [833]: Ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Sed Dem. [p. 323 extr.] usus est verbo ἀνατιθέναι cum ἐπὶ κεφαλὴν, scribens, Οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κ. ἀναθεῖεν ἅπαντες. Sæpe vero ab imprecantibus dicitur εἰς κεφαλήν σοι, subaudito, ut opinor, verbo τρέποιτο: cujus generis loquendi exemplum extat ap. Aristoph. Pl. [526.] Extat et ap. Plat. Euthydemo [p. 283, E]: Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι εἰς κεφαλήν. Potest vero subaudiri et verbum ἔλθοι. Latini hoc quoque loquendi genus imitati sunt, et quidem multis modis, ut exemplis docebo. Virg. Æn. 8: Dii capiti ipsius generique reservent; Ovid. De arte 1: Pœna reversura est in caput ista tuum; Epist. Cydippes ad Acontium (si tamen Ovidii est): Inque caput nostrum dominæ perjuria quæso Eveniant: pœna tuta sit illa mea. Sic Tibullus januam alloquens: Et mala si qua tibi dixit dementia nostra Ignoscas: capiti sint precor illa meo. Alia autem huc pertinentia loquendi genera lectoris diligentiæ relinquam, et ad alia veniam. Ut igitur Hom. dicit Od. B, [237]: Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, ut Γ, [74]: Ψυχὰς παρθέμενοι, ita fere videtur dicere Virg. Objicere, Objectare caput: Æn. 8: Me, me ipse meumque Objeci caput; 2: Omnemque reverti Per Trojam et rursus caput objectare periclis. Affertur etiam e Plat. κεφαλὴ pro Vita, in Epitaphio, Εἰ βούλοιτο τὴν ἑαυτοῦ κ. ἔχειν. Legimus ap. eund. Hom. τίειν ἶσον κεφαλῇ, Il. Σ, [81]: Τὸν ἐγὼ πέρι πάντων τίον ἑταίρων Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. In quo loquendi genere Latini Oculorum potius mentionem faciunt: quo dixit modo et Moschus circa initium Idyllii, quod a Megara, uxore Herculis, nomen habet: Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν, Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν, ubi observa τίειν ἴσον φαέεσσιν pro eo, quod Hom. dicit τίειν ἶσον κεφαλῇ. Huc pertinet, licet alia sermonis forma dictum, ἐπὶ κεφαλῆς φέρειν, s. potius ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρειν, pro Eximio quodam amore et honore prosequi, atque adeo omnia amoris officia præstare. Plato De rep. 10, [p. 600, D]: Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται ὥστε μονονοὺχ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. Latini autem hic quoque Oculos potius quam Caput nominant, dicentes In oculis ferre: pro quo interdum invenitur etiam In sinu gestare. [Philostr. Her. p. 220: Σὲ μὲν γὰρ ἐμαυτοῦ κεφαλὴν ἡγοῦμαι, Πάτροκλος δέ μοι χεῖρες ἦν· ubi Boiss. p. 612 contulit Aristid. vol. 1, p. 262: Ὦ κοινὴ τοῖς Ἕλλησιν ἀποφορὰ, οἵαν κεφαλὴν τοῦ γένους ἀπήνεγκας.]

|| Κεφαλὴ, pro variis præposs. ac verbis, quibus jungitur, varia præterea efficit loquendi genera: ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur Quod imminet, quasi quod sit Supra caput, ut Cic. etiam locutus est. Ex Aristoph. Vesp. autem [1221] πρὸς κεφαλῆς affertur pro A capite. Sæpe vero dicunt et ἐπὶ κεφαλὴν ὦσαι, interdum vero et ῥῖψαι, pro Præcipitare, Præcipitem dare. [Pollux 2, 42: Ἐπὶ κ. ὦσαι, ἐπὶ κ. σπεύδειν, ὡς Ὑπερίδης. Ἐπὶ κ. ὠθεῖσθαι Dionys. A. R. 7, 36.] Lucian. Timon. [c. 44]: Ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀναχῦψαι δυνηθείη. Et pass. ap. Herodot. 7, [136]: Ὠθεόμενοι ἐπὶ κεφαλήν. Interdum autem verbo composito utuntur: ut rursus Lucian. [ib. c. 38]: Ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. Idem et verbo ῥίπτειν ita utitur [De hist. conscr. c. 12]: Ἔῤῥιψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ· ubi observa duplicem constr. dari verbo ἔῤῥιψεν. Galli dicunt *Jetter la teste devant*, vel *La teste la première*. Lucillus Epigr. dixit item κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, pro Præceps abiit. Affertur autem et ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν vel βαδίζειν pro Præcipitare moras: e Dem. Πρὸς Φαίνιππον [p. 1042, 11]: Μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν πρὸς τὸ δικαστήριον βαδίζειν. [|| Ἄνεμος κατὰ κεφαλὴν ἐπείγων Pollux 1, 110. Τὸ κατὰ κεφαλὴν ὕδωρ, Aqua pluvia, Theophr. H. Pl. 4, 10, 7, C. Pl. 6, 18, 10.] || Sunt et quædam dicendi formulæ, in quibus fit κεφαλῆς et ποδῶν mentio: Hom. Il. Ψ, [169]: Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, A capite ad pedes. Pro quo dicitur etiam A capite ad calcem; A vertice ad talos, ad talos imos, ut Horat., Talos a vertice pulcer ad imos. Cic. dixit etiam Ab imis unguibus usque ad verticem. Sed jocose interdum dicitur aliquis narrare quidpiam ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐς τοὺς πόδας, pro Narrare ab initio ad finem usque, Rem totam denarrare. Sed Aristoph. ut magis etiam ridicula esset sermonis formula, inverso ordine dixit ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν· Pl. [649]: Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ. Ap. Plautum itidem legimus Ab unguiculo ad capillum summum; Cic., Ab imis unguibus usque ad verticem: sed in his tamen tolerabilius invertitur ordo, quam in illis Græcis verbis. At vero, Πρὸς κεφαλῇ καὶ πὰρ ποσὶ κεῖσθαι, sunt qui proverbiali forma de illis dici putent, quæ nobis affluunt: afferentes e Theocr. [9, 18]: Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται· sed ex hoc l. probari illud non potest.

|| Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, inquit Gorr., quod in illis extremum est crassius et rotundum, a similitudine, quæ illi est cum vero capite: quanquam non sit necesse partem illam extremam ossis plane rotundam esse et capitis modo eminere: siquidem in illis etiam caput dicitur, quod cavitate glenoide depressum est in modum capitis semiputati, quale in publicis sectionibus anatomici cerebrum ostensuri, serra divisum exhibent. || Βραχίονος etiam κεφαλὴ [ap. Rufum p. 29 ed. Clinch., Polluc. 2, 138], inquit Cam., Caput membri hujus, i. e. ubi illud juxta humerum eminet, dicitur. Item superior in testiculo pars, κεφαλὴ ὄρχεως dicitur [ab Aristot. H. A. 3, 1], inferior, πυθμὴν, Testiculus. In VV. LL. annotantur hæc: Καρδίας κεφαλὴ, Cordis basis, ita ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς dicitur, ut fundum et pars mucronata πυθμὴν, Pollux [2, 218]: a quo [ib. 220] et lienis pars crassissima, τοῦ σπληνὸς κεφαλὴ vocatur. Item κεφαλαὶ κώλων Hippocrati Capita artuum: et κεφαλαὶ μυῶν, Musculorum capita. Cam. [K. κνήμης ap. Polluc. 2, 188, μηροῦ 2, 186; ὄρχεων 2, 174; ὤμου 2, 137; ὀφρύων 2, 50: Καλοῦνται δὲ τῶν ὀφρύων κεφαλαὶ μὲν τὰ πρὸς τῇ ῥινὶ μέρη, οὐρὰ δὲ τὰ πρὸς τοῖς κροτάφοις. || Caput columnæ. Id. 7, 121: Κιόκρανα, αἱ κεφαλαὶ τῶν κιόνων.] || K.

dicitur etiam τὸ κύτος τῶν πολυπόδων, VV. LL. ex Aristot. De partt. anim. 2, [8]. In Iisd. κεφαλὴ στάμνου, Urnæ caput et pars superior. [‖ Σπερματικὴ κεφαλή. V. Κεφαλήγονος. Aristot. H. βραχυβ. c. 6: Τὰ γὰρ ἄνω τοῦ φυτοῦ καὶ κεφαλὴ ἡ ῥίζα ἐστί. K. τοῦ στελέχους Theophr. H. Pl. 1, 8, 5; μήκωνος 9, 8, 2; πράσου 7, 4, 11; σκορόδου ibid. et Aristoph. Pl. 718, Polyb. 12, 6, 4.] ‖ Ibid. κ. τῆς τάφρου, Fastigium fossæ, e Dem. Cam. interpr. Fossæ aggerem: et addit e Xen. [H. Gr. 7, 2, 8]: Κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον, ubi, inquit, dicere videtur summum arcis murum suffossum fuisse. [K. τῆς τάφρου non legitur ap. Dem., quod sciam, sed ap. Xen. Cyrop. 3, 3, 66, 68, ubi intelligitur Agger juxta fossam. Schweigh.] ‖ Herodot. 4, [91: Τεάρου ποταμοῦ κ.] vocavit etiam κεφαλὰς fluminis, Fontes illius. [‖ Κεφαλὴ περίθετος Pollux 2, 35, ex Aristoph. Thesm. 258: Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ· ubi mitram nocturnam significat.]

‖ K., Summa et conclusio, Bud. in Galeno, Ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κ. τῷ λόγῳ· item in isto Plat. in Gorgia [p. 505, D]: Καὶ οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλιπεῖν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιΐῃ· ἀπόκριναι οὖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ. [Philebi p. 66, D: Ὥσπερ κεφαλὴν ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις.] Cam. κεφαλὴν in Plat. Timæo [p. 69, A] Perfectionem, Absolutionem, Consummationem significare ait: afferens, Κεφαλήν τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. Sed Id. κεφαλὴν tradit ad rerum initia atque summam transferri, unde vocari ἀκέφαλον μῦθον a Plat. et sic a Plauto in Asinaria dici, Quin nec caput, nec pes sermonis appareat. Et in Captivis, Garriet quod neque pes unquam neque caput compareat. Et subjungit ex Aristot. Eth. [Nic.] 6, [7]: Σοφία ὥσπερ κεφαλὴν ἔχουσα ἐπιστήμην τῶν τιμιωτάτων. [‖ Κεφαλὴ, Dux exercitus s. cohortis, *Le chef*. Leo Tact. 3, 6: Πρώτη κεφαλὴ ὁ στρατηγός. Constantin. Tact. p. 8: Ἐποίουν κεφαλὴν εἰς αὐτοὺς (τοὺς πεζοὺς) καὶ ἔλεγον τὴν μὲν κεφαλὴν στρατηγόν. Hæc et alia plura Ducang. Idem addit κεφαλὰς ὁδοὺς majores et præcipuas urbium plateas vocari in Concilio Ephesino in Epist. cathol. p. 753.]

‖ Τρεῖς κεφαλαὶ et δρυὸς κεφαλαὶ, idem locus juxtà Cithæronа, ap. Herodot. 9, [39]: unde jocus ille in ebrios, ap. Diphil., ut Athen. refert 4, [p. 168, C], Κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς, ὥσπερ Ἀρτεμίσιον. Cam.

‖ Κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφῶσθαι, A cavitate, et Macedones hanc Κέβην Κέβλην et Κεβαλήν. V. Κέβλη], Hippocr. κύβιτον appellasse, tradit Suidas: quum tamen κύβιτον ap. Hippocr. interpr. Os eminens in cubiti commissura cum lacerto. Cam. ‖ Κακκεφαλὴν, Æol. syncope ap. poetas, pro κατὰ κεφαλήν. Hom. Il. Υ, [475]: Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε, Medio in capite: sic Θ, [83]: Ἄκρην κακκορυφὴν, In summo vertice: ἄκρην κατὰ κορυφήν. Itidem κακκείοντες dictum videri queat pro κατακεισόμενοι, Decubituri. Sic sane κακκρύπτω pro κατακρύπτω.

[Κεφαλὴ, ἡ, Cephale. Harpocr.: Κεφαλῆθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. Κεφαλὴ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος, ἀφ' ἧς ὁ δημότης λέγεται Κεφαλῆθεν, καθά φησι Διόδωρος. Κεφαλῆθεν inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 328. Aristoph. Av. 476: Τεθνεὼς Κεφαλῆσιν. Κεφαλῆζε, Versus Cephalen, ap. Jo. Alex. p. 34, 25.]

Κεφαληγερέτης, ὁ, vocab. fictum ad similitudinem Homerici νεφεληγερέτης: ac sicut illud νεφεληγερέτης Jovi tribuitur, ita hoc κεφαληγερέτης Pericli, quod capite esset oblongiore, ap. Plut. Unde et Σχινοκέφαλος appellatus idem fuit, quod squillæ capiti ejus caput simile esset, quæ σχίνος a poetis comicis vocari solet. Cratinus ap. Plut. Pericle [c. 3]: Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Χρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε, μέγιστον τίκτετον τύραννον, ὃν δὴ κεφαληγερέτην θεοὶ καλέουσι.

[Κεφαλήγονος, ὁ, ἡ. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, D: Σπερματικὴν (—ίνην codex) κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντέλλουσιν· ubi Casaub. κεφαλὴν γόνοι corrigit, σπερματικὴν κεφαλὴν eodem sensu dictum accipiens, quo σπερματικὴ κορύνωσις ap. Phaniam Athen. 2, p. 61, F.]

[Κεφαληδόν. Oppian. Cyn. 3, 437: Ἄκροισι κεφαληδὸν ἐειδομένοισι κορύμβοις· ubi cod. Vat. Ἄκροισι κεφαλὴ δοκέει δ' ἔμεν οἷσι κορύμβοις. Schneid. ex emend. Gesneri κεφαλῇφιν ἐλισσομένοισι. Angl.]

[Κεφαλῆζε. Κεφαλῆθεν. Κεφαλῆσι. V. Κεφαλή.]

[Κεφάλης, ητος, ὁ, Cephales, inter nomina propria in ης, ητος, est ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1189.]

[Κεφαλήτης. V. Κεφαλίτης.]

[Κεφαλίδαι, οἱ, Cephalidæ. Hesych. ; K., γένος Ἀθήνησι.]

[Κεφαλίδιον, τὸ, Capitulum. Pollux 2, 42.]

Κεφαλικὸς, ἡ, ὸν, Capitalis: κ. ἔχθρα, Capitales inimicitiæ. Modestin. c. 6 l. 27 Digest. circa finem. VV. LL. [K. τιμωρία, Capitalis pœna, Theophil. Instit. 1, 10, 178. Δικαστήρια κ. 4, 18, 409.] ‖ Κεφαλικὰ φάρμακα, Medicamenta capitis fracturarum, quæ ad crassæ membranæ duplicaturam usque pervenere, Gorr. [Κεφαλικαὶ ἔμπλαστροι ap. Galen. vol. 13, p. 698, et alibi sæpe.] Latini quoque Medici h. v. usi sunt. Cels. 5, 19: Prætera sunt quædam (emplastra) generis ejusdem, quæ, quia capitibus fractis maxime conveniunt, κεφαλικὰ a Græcis nominantur. Scrib. Larg. 201: Emplastrum chirurgi Tryphonis subviride, quod facit, quum vulnus ita actum est, ut os lædatur vel frangatur, præcipue calvariæ: κεφαλικὴ ideo a Græcis dicitur. Diosc. 3, 55, de panace heracleo: Μίγνυται δὲ καὶ ἀκόποις καὶ κεφαλικαῖς δυνάμεσι, Et capitis medicamentis. [Τρίχες κεφαλικαὶ Eustath. Opusc. p. 229, 9. G. D. ‖ Genus, ut videtur, pugillarium. Galen. vol. 2, p. 607, 7: Ἐν ταῖς κεφαλικαῖς ὀνομαζομέναις δέλτοις ταῖς ἀρχαίαις. Hase.]

Κεφαλικῶς, Capitaliter, Plin. Herodian. 2, [13, 18]: K. κολασθήσεσθαι, Capitali supplicio affectum iri, Capite pœnas daturum: de interfectoribus Pertinacis, qui a Severo ultra vicesimum lapidem exterminabantur. [Herm. Trism. p. 10, 29 Clav., de anima mundi: Αὕτη σφαιρικῶς κινουμένη, τουτέστι κ. Hase.]

Κεφαλίνη, ἡ, vocatur Ea linguæ pars, quæ est ad fauces, quam et γεῦσιν plerique nuncupant, quod in ea gustus putatur esse acutior, Gorr. Pollux 2, [107]: Τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κεφαλίνην ὀνομάζουσι.

[Κεφαλῖνος, ὁ.] A Cephalo autem pisce differt Κεφαλῖνος, ὁ, [Male κεφαλῆνος ap. Hesych.] Cephalinus, qui alio nomine et βλεψίας appellatur, Dorion ap. Athen. 7, [p. 306, F. Βεβαλῖνον cum Βίλιππος similibusque dialecti Macedonicæ formis comparat Steph. Byz. s. v. Βέροια, ubi κεβαλῖνον restituit Valck. ad Callim. p. 39.]

Κεφάλιον, τὸ, Capitulum, Caput. Diosc. 4, 150, de veratro albo: Ῥίζαι δ' ὕπεισι πολλαὶ, λεπταὶ, ἀπὸ κεφαλίου μικροῦ καὶ ἐπιμήκους ὥσπερεὶ κρομμύου συμπεφυκυῖαι, Ab exiguo et oblongo capite cæparum modo exeuntes, Ruell. Plinius id esse dicit caule bulborum tunicis convoluto, radice fibrata cæparum modo. [Id. Diosc. 3, 6: Κεφάλια ἐπ' ἄκρου ἀκανθώδη· 4, 117: K. ἀκροπόρφυρα· 3, 144: K. περιφερῆ. Hase.] Plut. [Mor. p. 641, B]: Ὀξὺ τῷ κεφαλίῳ καὶ πρόμηκες, de pisciculo quodam. Est etiam verbum rhetoricum ap. Hermog. p. 40, et identidem. De quo v. p. 87. Ap. Eund. est etiam κεφάλαιον.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, Capital, Capitium, Tegumentum capitis. Aristot. Rhet. 2, [19]: Εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κ καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι· dixerat vero paulo ante, Ὧν τὰ μέρη δυνατὰ, καὶ τὸ ὅλον· καὶ ὧν τὸ ὅλον δυνατὸν, καὶ τὰ μέρη. ‖ Item Caput, Capitulum, Vasculum, ut in plantis, Diosc. 3. VV. LL. [Lucian. Dial. mer. 14: Οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου.] ‖ At κ. βιβλίου a Suida esse dicitur Id quod εἴλημα vocant. Ad Hebr. 10, [7]: Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, In capite libri scriptum est de me. [V. Ducang. in Append. p. 100. ‖ Polyæn. 3, 9, 38: Κεφαλίδας ἐξῆπτον ἑκάστης νεὼς καὶ οὕτως ἀνείλκυσαν τεταρσωμένας, i. q. σχοινία, secundum Leon. Tactic. 20, § 190. ‖ Pinna. Eustath. p. 903, 6: Κρόσσαι αἱ ἄκραι τῶν πύργων καὶ οἷον κόρσαι καὶ κεφαλαί· διὸ καὶ ἐξοχὰς αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας οἱ παλαιοί. De capitellis columnarum Geopon. 14, 6, 6: Ἐπιθεὶς κατὰ τῶν κιόνων κεφαλίδας καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν κεφαλίδων ἐπίστυλα λίθινα.]

Κεφαλισμὸς, ὁ, Simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλαπλασιασμὸς, cujus auxilio ceterorum nu-

merorum multiplicandorum ratio cognoscitur, Suid. [ex Alex. Aphrod. ad] Aristot. Top. 8 fin. : Ἐν γεωμετρίᾳ πρὸ ἔργου τὸ περὶ τὰ στοιχεῖα γεγυμνάσθαι, καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ περὶ τοὺς κεφαλισμοὺς προχείρως ἔχειν, καὶ μέγα διαφέρει πρὸς τὸ καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν γινώσκειν πολλαπλασιούμενον.

[Κεφαλίτης, ὁ.] Κεφαλήτης, ut κ. λίθος, Lapis angularis : κεφαλῆται [recte κεφαλῖται Lobeck. ad Phryn. p. 700], inquit Hesych., οἱ γωνίαροι [γωνιακοὶ Hemst. ad Ar. Plut. p. 392] λίθοι. [Ad hoc lapidum nomen respicere videtur Aristoph. Ran. 854 : Κεφαλαίῳ τὸν χρόταφόν σου ῥήματι θενών. G. Dindorf.]

[Κεφαλίων, ωνος, ὁ, Cephalio. Duo ejusdem nominis historici, alter Gergithius, Troicorum scriptor ab Strabone 13, p. 589, Dionysio A. R. 1, 49, 82, aliisque memoratus; alter rhetor Adriano regnante natus, cujus σύντομον ἱστορικὸν, ab Eusebio excerptum (v. Georg. Syncell. p. 167), legit Photius Bibl. cod. 68, p. 34, 4, cui Κεφαλίωνος ex cod. Ven. restitutum pro vulgato Κεφαλαίωνος. Hunc male Γεργίθιον vocat Suidas, Κεφαλίων, ἢ Κεφάλων Γεργίθιος, ῥήτωρ καὶ ἱστορικὸς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀνδριανοῦ κτλ. De utroque accurate disseruit Lobeck. Aglaoph. p. 995 seqq. G. D. || Magistratus Pergami Mysiæ, Divi Augusti principatu. Mionnet *Descr. de méd. ant. Suppl.* t. 5, p. 429, n. 937. Hase. || Κεφαλίων miles in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 296, 5.]

[Κεφαλλὴν Διόνυσος ap. Pausan. 10, 19, 3. Vitiose pro Φαλλὴν, quod v.]

[Κεφαλληνία, ἡ, Cephallenia (hodie *Cefalonia*), insula maris Ionii : de qua v. Herodot. 9, 28, Strabon. 10, p. 455 seqq. || Κεφαλλῆνες, οἱ, Cephallenenses, ap. Hom. Il. B, 631, Od. Υ, 210, etc., Soph. Ph. 264, Eur. Cycl. 103, Strab. 10, p. 456, aliosque. Singular. Ὦ ξένε Κεφαλλὴν ap. Soph. Phil. 791. || Κεφαλληνιακὸς, ἡ, όν. Κ. πορθμὸς Strabo 8, p. 351. || Κεφαλληνὶς, ίδος, ἡ. Αἶγες Κ. Ælian. N. A. 3, 32. In codd. hæc nomina non raro simplici λ scribuntur. Duplici scribenda esse docet Eustath. p. 707, 41; 1396, 6.]

Κεφαλοβαρὴς, ὁ, ἡ, Cujus caput grave et ponderosum est, Capitatus : κ. φυτὰ, Aristot. De diuturn. et brev. vitæ [c. 6] : Τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα. Theophr. quoque H. Pl. 1, [6, 8] κεφαλοβαρῶν et καταῤῥίζων meminit : ubi videtur hoc v. ponere in differentiis radicum. Gaza interpr. Capitatum. [Sicut in altero quoque l. Theophr. H. Pl. 7, 2, 8 : Καὶ πάντων μάλιστα τῶν κεφαλοβαρῶν. Hase.]

Κεφαλόδεσμος, ὁ, et Κεφαλοδέσμιον, τὸ, Capitis ligamentum. Exp. etiam Frontale, ἄμπυξ. [Frontale, Capitale, Gl. Schol. Æschyli Suppl. 115 : Καλύπτρᾳ τῷ κεφαλοδέσμῳ. Gl. mss. cod. Reg. 2062 : Κεκρύφαλον, σουδάριον, κεφαλοδέσμιον. Athanas. De virgin. p. 1050 : Κεφαλοδέσμιον ἐρεοῦν. Ducang. Schol. Hom. Il. Ξ, 184, hoc vocabulo exponit κρηδέμνῳ, Od. Κ, 545, καλύπτρην. Wakef. Jo. Chrys. t. 1, p. 295, A ed. Paris. alt. : Ὑποδήματα γυναικεῖα κρεμάμενα, καὶ διαζώματα, καὶ κεφαλόδεσμα, καὶ καλαθίσκους, καὶ ἠλακάτην, καὶ κερκίδα, καὶ κτένας, καὶ ἱστοπόδην. Hase.]

Κεφαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Capitis formam habens. [OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234, B : Ἐπ' ἄκρου κεφαλοειδὴς ὁ κορμός. Hemst.] || Capite præditus, κεφαλὴν ἔχων, Gorr. ap. Hippocr. [p. 534, 41.]

Κεφαλόθλαστος, ὁ, ἡ, Contusum caput habens. At τὰ κεφαλόθλαστα, Contusiones capitis, Caput contusum. Theophr. H. Pl. 9, [20, 4] de aristolochia : Ἀρίστη μὲν πρὸς τὰ κ., ἀγαθὴ δὲ πρὸς τὰ ἄλλα ἕλκη.

[Κεφαλοίδιον, τὸ, Cephalœdium, oppidum Siciliæ. Strabo 6, p. 266, 272.]

[Κεφαλοκιόνιον, τὸ, Columnæ capitellum. Codin. De orig. Cpol. n. 146. Ducang.]

[Κεφαλοκλάσιον, τὸ, Capitis minutio. Vita Nili jun. p. 105, 29 : Τὸ τῶν ἀρχόντων κ. Ducang.]

[Κεφαλοκλινέω, Caput inclino. Constant. Porph. De cerim. vol. 1, p. 224, 21. Coraes.]

[Κεφαλοκλισία, ἡ, Capitis inclinatio. Constant. Porph. l. c. Coraes. Alia v. ap. Ducang.]

[Κεφαλοκόλωνα, τὰ, Capitella. Descr. montis Atho ap. Montf. Palæogr. p. 465. Kall.]

[Κεφαλοκόπτης, ὁ, Capitis amputator. Ducas Hist. Byz. p. 135, D.]

Κεφαλοκρούστης, ὁ, Caput pulsans. Ita dicitur phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat, caput ejus petit. Frequentius κρανοκολάπτης appellatur. De quo Aetius Tetrab. 4 serm. 1, c. 18. [Schol. Nicandri Th. 764. Wakef.]

Κεφαλόμακτρον, τὸ, Sudarium quo caput extergitur.

[Κέφαλον, τό.] Κέφαλα, Hesychio κεφαλὴ, κεφάλαιον, et κόσμος τῶν νέων. [Idem : Κέφαλον, μέρος ἐν τῷ πλοίῳ· ἢ κόσμος· ἢ τὰ ἐρείσματα.]

Κεφαλόῤῥιζος, ὁ, ἡ, Radicem habens capitatam. [Theophr. H. Pl. 1, 14, 2; 7, 2, 1, C. Pl. 6, 12, 1.]

Κέφαλος, ὁ, Cephalus, piscis e mugilum genere. Capitonem Gaza vertit. Dictus, ut Euthydemus ap. Athen. 7, [p. 307, B] docet, διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Confer quæ ibi ab Athen. citantur tum aliunde, tum ex Aristot. cum iis, quæ Aristot. scribit H. A. 5, 11 et 8, 2. [Galen. vol. 6, p. 718, 16 : Τοῦ γένους τῶν λεπιδωτῶν ἰχθύων ἐστὶν ὁ κ. et quæ sequuntur, toto capite. Hase.] Unde Cephaleam carnem Lucillius dicit ap. Gell. [10, 20. Capito, Mugilis; Κεφάλων, Capito, Gl.] || Nom. proprium ejus, qui Auroræ amasius fingitur [ap. Hesiod. Th. 986, Apollodor.] 3, 14, 4. || Deionis filius ib. 1, 9, 4, Callim. Dian. 209. A quo nomen accepit Cephallenia insula : v. Strabon. 10, p. 456. || Rhetor Syracusanus, Lysiæ oratoris pater, ap. Platon. Rep. 1, p. 327 seqq., aliosque. || Atheniensis quidam ap. Aristoph. Eccl. 248. Alii alibi.]

Κεφαλοτομέω, Caput amputo. Pro quo dicendum est καρατομέω, ut Phrynichus [p. 341] tradit, Atticum esse negans. [Antiatt. Bekkeri p. 104, 31 : Κεφαλοτομεῖν (κεφαλω— codex), Θεόφραστος περὶ εὐδαιμονίας. Κεφαλοτομούμενοι Justin. Mart. p. 203, D.]

[Κεφαλοτόμος, ὁ, ἡ, Caput amputans. Strabo 11, p. 531 : Σαραπάρας, οἷον κεφαλοτόμους.]

[Κεφαλοτρύπανον, τὸ, Capitis terebra. Galen. vol. 2, p. 399.]

Κεφαλώδης, ὁ, ἡ, Caput imitans, repræsentans : κεφαλῶδές τι, Quiddam in modum capitis. [Κ. ῥίζα ἑλλεβόρου Theophr. H. Pl. 9, 8, 4.]

[Κεφάλων. V. Κεφαλίων et Κέφαλος. || Κεφάλων, Philippi famulus, Polyb. 8, 14, 5. Nomen inter barytona in λων memoratum ab Arcadio p. 13, 2.]

Κεφαλωτὸς, ἡ, ὸν, Capitatus : κ. πράσον, Diosc. 2, [178], Porrum capitatum, Plin. Epænetus autem ap. Athen. 9, [p. 371, E] annotat κ. vocari τὰς γηθυλλίδας. [Γογγύλιν κεφαλωτὸν Geopon. 12, 1, 8.] Κεφαλωτὸν a quibusdam dici τὸν θύμον, Diosc. [3, 38] scribit, nec dubium, quin a capitellis, quæ gerit specie complicatarum formicarum. Gorr. [Philo Belop. p. 76, 3 : Περόνη κ. Conf. Salm. ad Solin. p. 703, F et 908, C ed. Traj. Hase. Artemid. 1, 67.]

[Κεφελός. V. Κελεφία.]

[Κεφρὴν, ῆνος, ὁ, Cephren. K., ὄνομα κύριον, Suidas. Est nomen tyranni Ægyptii, cujus meminit Synesius Epist. 58, p. 201. Kust. Χεφρὴν ap. Herodot. 2, 127, 128 : sed Κεφρὴν ap. Diodor. 1, 64, et in epigr. ap. schol. Clem. Alex., ubi scripturam codicis μνήματα καὶ φρηνὸς correxit Osann. Inscr. p. 413.]

Κέφυλος, affertur pro κέλυφος, sed sine auctoris nomine : ideoque suspectum.

[Κεχαλασμένως, Remisse. Galen. vol. 2, p. 398.]

Κεχάρισμένως, Grate, Accepte, Jucunde, Ita ut placeat. Vel, Ad gratiam, Ad voluptatem. [Aristoph. Ach. 248 : Κ. σοι (Διόνυσε) τήνδε τὴν πομπὴν πέμψαντα. Κ. πράττειν Plato Phædr. p. 273, E. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 44, 30 : Κ. θύειν, τὸ μετὰ χάριτός τινος καὶ εὐφροσύνης.] Κ. αὐτοῖς ἄρχειν, Isocr. Ad Nic. [p. 17, E], Ita imperare illis ut sis gratus et acceptus, s. ut illis placeas. Idem [p. 85, B] dixit etiam κ. εἰπεῖν, quod alicubi admittere talem interpretationem videtur, alicubi vero esse potius, Loqui ad gratiam. Sic Plut. [Mor. p. 6, B] : Ὁρῶ δ' ἔγωγε τοὺς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ κ. ἐπιτηδεύοντας λέγειν. Ap. Diod. S. autem [17, 47] : Παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμίαν ἐπεποίητο κ., Ex animi sui sententia. [Marin. V. Procli p. 13. Boiss. Κεχαρισμενώτατα, Gratissime, Xen. Hipparch. 1, 1 : Θεοῖς κ., σαυτῷ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἄρξειας.]

[Κεχαριτωμένως, Ad gratiam, Grate. Ἐπιχαρίτως ap. Aristoph. Ach. 847 schol. exp. κεχαριτωμένως καὶ κεχαρισμένως.]

[Κεχηναῖος, ὁ, Qui ore hiante stat. Aristoph. Eq. 1263 : Τῇ Κεχηναίων πόλει· ubi schol. : Ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων. Ἀπὸ δὲ τοῦ κεχηνέναι ἔλαϐε τὸ ὄνομα, ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων φρονούντων. Tetigit HSt. s. v. Χάσκαξ.]

[Κεχηνότως, Ore hiante. Mœris p. 404, ex eoque Thom. M. p. 911.]

[Κεχηνώδης, ὁ, ἡ, Hians. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 697, 30 : Διὰ τὸ χασμῶδες καὶ κεχηνῶδες ἐκθλίϐεται τὸ τέλος τῆς προηγουμένης λέξεως.]

[Κεχιασμένως, Decussatim, In modum decussis. Theol. arithm. p. 19, 34 : K. κατὰ διάμετρον. Hase.]

[Κεχμάζω.] Κεχμάζει, Hesychio ἀνθίζει, ἀνθεῖ, ἵσταται. [Priores interpretationes aptas esse verbo ἀχμάζει monet Albert. et cum tertia comparat Ἐχμάζει (i. e. Αἰχμάζει), quod Hesych. inter alia exp. στηρίζει.]

[Κεχραμμαίνειν (?), πικραίνεσθαι· ἢ τοὺς ὀδόντας συγκρούειν, Photius p. 160, 8.]

[Κεχρεωστουμένως (sic), Justa ac debita ultione. Cyrill. Alex. vol. 4, p. 595, A : Καὶ τοῖς τοῦτο παθοῦσι κ. Miller.]

[Κεχρημένως οὐκ ἔστι (modo scriptura bene habeat), Just. Mart. p. 161, A, vertitur : Non opus est. Hase.]

[Κεχῦμένως, Effuse. Alciphro 3, 65 : Οὕτω κ. πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. Nilus De octo vitt. p. 362.]

[Κεχωρισμένως, Separate. Euseb. Dem. ev. 1, 9, p. 32. « Hesych. s. v. Ἀμφὶς ἀρωγοί; Basil. schol. Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 95; schol. Eur. Or. 270; Moschop. Π. σχεδ. p. 14; Herodian. Epimer. p. 20. » Boiss.]

[Κέω, Jacere cupio. V. Κείω.]

[Κέω, Findo. V. Κείω.]

[Κέω, Uro. V. Καίω.]

[Κεώδης. Κεώεις. V. Κη—.]

[Κεωρέω.] Κεωρεῖν Hesychio πασχητιᾶν, Muliebria appetere. [|| Substantivum Κεωρία, ἡ, ap. Theognost. p. 105, 32.]

Κέως, ω, ἡ, [Forma Ion. Κέος ap. Herodot. 8, 76], Ceos : insula, quæ et Κῶς. [Diversæ hæ insulæ sunt. Easdem esse HSt. collegit ex verbis Stephani Byz. s. v. Κῶς male intellectis.] Cujus incola Κεῖος et Ion. Κήϊος. Testis Steph. Byz., Etym. et Suid. [Κέως, ἡ, et Κεῖοι, οἱ, ap. Strabon. 10, p. 485, 486, 488, aliosque. Κήϊος ap. Herodot. 5, 102, et Timocreont. Anth. Pal. 13, 31. || Οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, ap. Aristoph. Ran. 970, i. e. Non improbus (quales Chii), sed probissimus visus : nam Ceorum civitas clara erat et morum probitate et rei publicæ administratione. V. Platon. Leg. 1, p. 638, Protag. p. 341, E, Bœckh. in Plat. Min. p. 109.]

[Κῆ et Κη. V. Πῆ et Πη.]

Κῆϐος, ὁ, Cebus : animal e simiarum genere, caudam habens, quod et ipsum ancipiti natura, partim hominem, partim quadrupedem bestiam imitatur. Scribit enim Aristot. H. A. 2, 8 : Ἔνια τῶν ζώων ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ τε ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν, ut πιθήκους, κήϐους et κυνοκεφάλους : esse autem κήϐους, πιθήκους ἐχούσας οὐρὰν s. κέρκον. [Galen. vol. 4, p. 557, 558.] Idem igitur κῆϐος esse putatur ac κερκοπίθηκος, Caudata simia. [Κῆϐος, πιθήκου εἶδος, Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 343, 10. Κῆπος, ζῷον ὅμοιον πιθήκῳ, Hesych.] Supra Κεῖπος. [Ubi HSt. :] Κεῖπος, ὁ, monstrosum animal, τὸ μὲν πρόσωπον ἐοικὸς σατύρῳ, τἆλλα δὲ κυνὸς καὶ ἄρκτου μεταξύ, inquit Strabo [17, p. 812, ubi vulgo κῆπον, libri quidam κῆϐον. Eadem varietas lectionis 16, p. 775. Κῆποι Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 455, 9], qui in Æthiopia ipsum nasci tradit. Plin. 8, 19, Cephos vocat : Pompeius ex Æthiopia ostendit quas vocant cephos : quarum pedes posteriores pedibus humanis et cruribus, priores manibus fuere similes : ut et Jul. Solinus 43 : Iisdem ferme temporibus illinc exhibita monstra sunt, cephos appellant, quorum posteriores pedes crure et vestigio humanos artus mentiuntur, perinde priores hominum manus referunt. Simile animal κῆϐος. [Et κῆπος, de quo Ælian. N. A. 17, 8 : Πυθαγόρας ἐν τοῖς περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάττης λέγει ζῷόν τι γίνεσθαι χερσαῖον περὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο τὸ καλούμενον κῆπον· φερώνυμον δὲ εἶναι καὶ εἰκότως· ἔχειν γὰρ χρόας πολλάς· καὶ μέγεθος μὲν εἰληχέναι τὸν τέλειον κατὰ τοὺς κύνας τοὺς Ἐρετρικούς. Eandem etymologiam, non immerito risam ab Salmasio Exerc. Plin. p. 276, tradit Diodor. 3, 35, facie leoni, reliquo corpore pantheræ simile esse dicens. A κήπῳ Strabonis diversum esse judicat Schneid. ad l. Æliani. Nomen ex Æthiopico quodam vocabulo in Græcam speciem detortum esse judicat Cuvier. ad Plin. vol. 6, p. 423.]

[Κήγλουσα, ἡ, Asopi mater. Pausan. 2, 12, 4, ubi Κοιλώσσης corrigebat Schneiderus, quod montis nomen est, de quo v. s. Κηλώσση.]

[Κηγχός. V. Κῆγχος.]

[Κηδάζω.] Κηδάζει, et Κηδαλίζει, Hesychio καθαίρει, Purgat.

[Κηδαὶ, αἱ, Cedæ, pagus tribus Erechtheidis. Gentile Ἐκ Κηδῶν. Inscr. ap. Spon. p. 45. G. D. Steph. Byz. v. Ἀϐρότονον : Ἐξ Οἴου δημότης, καὶ ἐκ K. Hase.]

[Κηδαίνω. V. Κηδέσκω.]

[Κηδάλια. V. Κερδάλια.]

[Κηδαλία. V. Κιδαλία.]

[Κηδαλίων, ωνος, Cedalio, Vulcani minister. Lucian. De domo c. 28. V. Heyn. ad Apollod. vol. 1, p. 23, et Welcker. De dram. satyrico p. 315. Sophoclis fabula satyrica fuit Κηδαλίων inscripta.]

Κήδαλον, τὸ, Hesychio αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον. [Κήδαλον, Penæ, Gl. Leg. Penis. Angl.]

Κηδᾶρ, Locus quidam tenebrosus, τὶς τόπος ἀφεγγής, Suid. Ap. Etym. autem legitur Κήδαρ, et dicitur significare τὸ σκοτεινὸν, a Κηδῶ, τὸ κοιμῶμαι : sed hujus signif. verbi κηδῶ exemplum desidero. [Hesych. : Κηδᾶρ, πένθος. || Suidas (ex Theodoreto ad Ps. 119, 5) : K., δεύτερος τοῦ Ἰσμαὴλ υἱός. Οἱ δὲ τούτου ἀπόγονοι μέχρι τήμερον οὐ πόρρω τῆς Βαϐυλῶνος ἐσκήνωνται.]

Κηδεία, ἡ, Funeratio, Parentatio, Sepultura. Exp. etiam τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος. Apoll. Arg. 2, [836] : Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον. Herodian. 4, [2, 2] : Τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ τελευτήσαντος πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν ἀνθρώπων νόμῳ, Sumptuoso funere sepeliunt, Polit. [Dionys. A. R. 3, 21 : Κηδείας καὶ περιστολῆς· 6, 96 : Ἀσήμου καὶ ταπεινῆς κηδείας τυχεῖν διὰ πενίαν.] || Affinitas. Eur. Suppl. [134] : Οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις. In VV. LL. e Xen. [Mem. 2, 6, 36] : Συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Dicitur interdum ἡ πρός τινα κ. Aristot. Pol. 5, [7] : Διὸ καὶ ἡ Λοκρῶν πόλις ἀπώλετο ἐκ τῆς πρὸς Διονύσιον κηδείας. Idem alibi [2, 4] κ. et οἰκειότητα conjunxit : Ἡ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. [Dionys. A. R. 3, 29 : Διὰ κηδείαν ἢ συγγένειαν· 1, 64 : Τῆς κηδείας οἰκειότητι· 60 : Κηδείας συνάψαντες ἀλλήλοις.]

Κήδειος, ὁ, ἡ, Cujus curam gerimus : κήδειος est, οὗ κήδεταί τις, Eust., addens esse a κῆδος, in Hom. Il. T, [293] : Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κηδείους. Sed ego non simpliciter exposuerim hic Qui mihi curæ erant, sed Dilectos mihi, s. Caros : sicut et κήδιστος exponi videmus φίλτατος, Carissimus. Eust. certe illo κήδιστοι exponi posse putavit hoc κήδειοι, enarrans quendam l. Od. Λ : sed ita tamen, ut addiderit et aliam expos. sc. κηδεσταὶ et συγγενεῖς. In suis enim scholiis in Od Λ, [519] : Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήδειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων, tradit quosdam hic legisse Κήδειοι : quod sit pro κηδεσταὶ, συγγενεῖς : et subjungit, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κήδιστοι. [Hesych. : K., προσήκων, φροντιστέος (corr. φροντιστής). Κηδείους, τοὺς προγενεστέρους, ἢ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείους· ἢ συγγενεῖς. Κηδείους χοὰς ap. Æsch. Choeph. 87, schol. συγγενικὰς exp., ubi libationes potius intelligendæ sunt mortuo offerendæ. Rectius idem v. 223, Κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς, exp. τῆς ἐπὶ κηδείῃ τετμημένης. Κηδείοις οἴκτοις Eur. Iph. T. 147. Sed τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων Ion. 487 per συγγενικαὶ interpretari licet.] Κήδιος [vitiose] ex Æschylo affertur pro Funeralis : quod et κήδειος.

[Κηδεμονεὺς, έως, ὁ. HSt. post verba s. Κηδεμὼν apposita] : Dicitur et Κηδεμονεὺς ead. signif. Sed ap. Apoll. Arg. 1, [269] : Ἤϋτε κούρη Οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα Μύρεται, ἣ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες, Ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον ϐαρὺν ἠγηλάζει, schol. οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι, addens, οἱ κηδεσταὶ, quod antea expositum fuit, et οἱ κηδόμενοι. Dicit præterea κηδεμονῆες esse per pleon. e κηδεμόνες. [Quint. Sm. 3, 477; 7, 657; 13, 285. Agath. Anth. Plan. 4, 41.]

Κηδεμονία, ἡ, Curatio, Cura quæ alicui rei impenditur, Solicitudo alicujus de alio, Studium erga aliquem: ut κηδεμονία πατρική. [Plato Rep. 5, 463, D: Αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας.] Philo V. M. 3 fin., de ipso loquens: Ἕνεκα τῆς ἀλέκτου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ πρὸς ἅπαντας εὐνοίας τε καὶ κηδεμονίας, ubi sunt qui reddant Patrocinium. Synes. Ep. 44: Ὅτι φειδοῖ καὶ κ. τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἱλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας, ubi τῇ σῇ passive accipiendum est. Atque ut inter homines dicitur κ. πατρικὴ s. πατρὸς, Solicitudo patris de filio, et Studium omnia in eum beneficia conferendi, ita et de Deo dicitur omnium parente, quum ab aliis, tum a Chrysost.: Πόσην κηδεμονίαν ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ αἱ προσευχαὶ κομίσουσι; Sic Dionysio Areop. κηδεμονικὸς idem vocatur, ut mox docebo. [Dio Cass. 43, 17: Τὴν κηδεμονίαν τὴν παρ' ἐμοῦ καρπούμενοι. Κηδεμονείαις scriptum in cod. Joseph. Genesii p. 37, A, pro κηδεμονίαις.]

[Κηδεμονέω, Curo, Curam gero. Cyrill. Catech. p. 166, A. Hase.]

Κηδεμονικὸς, ἡ, ὸν, Accuratus, Cui adhibetur cura illa et studium, quod κηδεμονία nominatur. [Τὸ κ. ἐμφανίζειν Polyb. 32, 13, 12. Κ. φίλος idem fr. ap. Suidam s. v. Σωματοποιήσει. Παρρησία κ. Plut. Mor. p. 55, B.] A Bud. exp. Accuratus, Intentus. Addit vero κηδεμονικὸν etiam appellari Qui curam gerit et procurationem alicujus negotii: atque ita Deum, ut qui curam gerat hujus orbis, a Dionys. Areop. vocari κηδεμονικόν. [Τὸ κηδεμονικὸν εἶναι τοῦ πέλας, Musonius ap. Stob. Flor. 67, 20, vol. 3, p. 8. Jacobs. Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 186, C: Τὸ ἡγεμονικὸν μετὰ τοῦ κηδεμονικοῦ. Galen. vol. 2, p. 145, 10: Εἶναι τὴν φύσιν τοῦ ζῴου κηδεμονικήν. Hase. Iambl. V. P. p. 218 Kiessl.]

Κηδεμονικῶς, Solicite, Studiose, Sedulo, Magna cura adhibita. Polyb. [4, 32, 4]: Τοῦ μὲν ἐχθρῶς καὶ ἀκαταλλάκτως, ... τοῦ δὲ φιλικῶς καὶ κ. [Diodor. Exc. p. 554, 91: Περιέστειλεν αὐτὸν κ. Schæf. Musonius ap. Stob. Flor. 75, 15 fin.; Ælian. N. A. 8, 22. Jacobs. Lucian. Conv. c. 46: Κ. τοῦτο πεποιηκέναι. Phot. Ep. p. 34, 31: Συμφερόντως καὶ κ. Hase. Tzetzes Epist. ined. Cod. Reg. 2644, fol. 99, b: Καὶ κ. διατεθεὶς πρὸς ἡμᾶς. Miller. Nilus Epist. p. 335.]

[Κηδεμὼν, όνος, ὁ. HSt. s. v. Κηδέω:] Hinc, sc. a κηδέσω, fut. τοῦ κηδέω, deductum est et Κηδεμὼν, Cui cura demandata est alicujus negotii, Curator, Procurator. Hom. Il. Ψ, [674]: Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων, Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα, ubi Eust. ait κηδεμόνες esse simpliciter οἱ ἐπιμεληταί. At vero [ib. 163], Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην, vult significare οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. [Æsch. Suppl. 72: Τᾶσδε φυγᾶς ... εἴ τις ἔστι κηδεμών. Soph. Ant. 549: Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών· Phil. 195: Ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων. Eur. Med. 991: Κ. τυράννων.] || Κ. in soluta oratione est Qui curam gerit alicujus, ut qui curatores, item qui Tutores dicuntur, interdum vero et Qui curam gerit alicujus negotii: quæ alioqui propemodum conjuncta sunt: nam curam gerentes alicujus negotii, curam simul gerimus illius, ad quem negotium illud spectat. [Plato Leg. 7, p. 808, B: Ὅστις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστά ἐστι κηδεμών· Rep. 3, p. 412, C: Κηδεμόνας τῆς πόλεως.] In VV. LL. affertur e Xen. [Mem. 2, 7, 12]: Αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, pro Illæ quidem ut procuratorem diligebant: i. e. προστάτην, Negotio præfectum. Sed Bud. in Lucian. [Tyrannic. c. 18]: Ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, exp. Tutorem, Vindicem, Assertorem. Addit vero, Demostheni esse τὸν ἐπίτροπον. || Tutor, Curator, accipiendo in peculiari horum nominum signif. in Aristoph. Vesp. [731]: Εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς Εἶναί τις ὅστις ὀὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει. Ap. Athen. 15, [p. 700, A] poeta quidam κηδεμόνα δακτύλων eleganter dixit Qui suis digitis prospicit, et cavet ne eos lædat.

Κηδεὸς, Cura dignus, φροντίδος ἄξιος, Eust. in Hom. Il. Ψ, [159]: Τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἵσι μάλιστα Κηδεός ἐστι νέκυς. Additque fieri a verbo Κηδεύω abjecto υ: a quo sit et κηδεμόνες paulo post, pro οἱ τῆς κηδείας φροντισταί: sed in hac deductione nominis κηδεμόνες sibi non constat hic gramm.: quippe qui alibi a κηδέσω fut. verbi κηδέω, illud deducat: itidem vero sibi non constat in deductione nominis κηδεστής: Didymus autem, aut quicunque est brevium scholiorum auctor, exp. itidem φροντίδος ἄξιος, sed addens et κηδεύσιμος. Potest autem οἷς ἐστὶ φροντίδος ἄξιος, reddi, Ad quos cura ejus pertinet, Quorum est curam ejus gerere. Quasi, Qui suo quodam jure hoc officium ab illis poscit. Bud. vertit Familiares, Affines, ad quos funus pertinet.

Κηδέσκω et Κηδαίνω, pro κήδω et κηδῶ: nam Κηδέσκω est Damnum infero, Profligo: at Κηδαίνω, Curo, Solicitus sum. [Hesychio μεριμνάω.] Hom. Od. Ψ, [8]: Οἴθ' ἐὸν οἶκον Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.

Κηδεστὴς, δ, Affinis, Affinitate conjunctus. Plato [Leg. 6, p. 773, B: Κοσμίων πατέρων γίγνεσθαι κηδεστήν]. Et peculiariter Gener: quo usus est modo Plut. [V. Pericl. c. 11, etc.], et ante eum Isocr., de Paride ita loquens in Hel. Enc. [p. 216, C]: Ἀλλ' ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστής. Alibi quoque de Menelao genero Jovis. Gaza usus est etiam pro Socero. [Sic Dionys. A. R. 4, 28: Ἐκβαλεῖν τῆς βασιλείας τὸν κηδεστήν. Sed de genero ib. c. 33. Schaef. Antiphon p. 142, 43: Κηδεστὴν ἐμαυτοῦ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα.] Sunt κηδεσταὶ, inquit Poll. [3, 30], Qui utrimque affinitatem contraxerunt, qui et πηοὶ poetis (reponendum enim πηοὶ pro ἐπηοί), et προσκηδεῖς Herodoto. Etymologistæ [et Hesychio] κηδεσταὶ sunt Pater puellæ et Qui eam ducit in uxorem: πενθεροὶ, οἱ τῆς κόρης γονεῖς, καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ἐκδιδόντες. Et συγγενεῖς, inquit per catachresin: ubi quod πενθεροὺς dicit, convenire videtur cum eo, quod dicit Eust. κῆδος esse interdum οἰκειότητα κηδεστικὴν, i. e. τὴν κατὰ συμπενθερίαν. Suidæ autem κηδεστὴς est ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκεῖος, ἢ πένθερός. Et addit [ex schol. Aristoph., quocum conf. Herodian. p. 450 ed. Piers.], non solum ita vocari Qui dat in matrimonium, sed et Qui accipit. Quibus subjungit hunc senarium [Aristoph. Thesm. 74]: Οὐ χρή σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν. [Ubi Socerum significat, nisi ἐμὲ scribendum cum Brunckio. Diodor. 11, 1: Μαρδόνιος ὁ Πέρσης ἀνεψιὸς μὲν καὶ κηδεστὴς ἦν Ξέρξου. Ubi var. lect. κηδευτής. Idem vitium ap. Appian. Hisp. 6, 67, 80, quibus in ll. omnibus Generum significat, correxit Schweigh.] Legimus autem ap. Xen. [Mem. 1, 1, 8]: Οὔτε τῷ δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι. At Eust. [p. 572 sq.] tradit OEdipodem ap. Soph. vocare γαμβρὸν suum Iocastes fratrem Creontem, tanquam ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ: sed alibi κυριολεκτοῦντα (i. e. proprie loquentem) appellare κηδεστήν [OEd. T. 85]: Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα. || Frater uxoris; Dem. enim sic appellat Onetorem, cujus sororem Aphobus duxerat in uxorem, p. 38 [867, 12]. Alibi κηδεστὴν appellat Fratrem, qui sororem dat in uxorem, et Eum, qui accipit. Hæc Bud., quibus subjungit hunc Andoc. l., Σῶσον τὸν κηδεστὴν, ὃς ἔχει σου μόνην τὴν ἀδελφήν. Ab Eur. quoque in Hec. [834], ἀντὶ τοῦ γυναικαδέλφου (i. e. pro Uxoris fratre) accipi tradit. [|| Sororis maritus ap. Lysiam C. Diogiton. p. 893 ed. Reisk., Isæum p. 59, 8, ubi notavit Schœmann. p. 337. || «Vitricus. Demosth. p. 954, 7.» Reisk.] || Κηδεστὴς a κηδέσω fut verbi κηδῶ derivat Eust. aliquot in ll., et tamen alicubi a Κήδομαι deducit, sc. in fine Comm. in Il. Θ, ita scribens, Ἐκ δὲ τοῦ κήδεσθαι non solum κήδιστοι, sed et κηδεσταὶ dicuntur οἱ πηοί. Dixerat autem paulo ante πηὸν vocari τὸν ἐπίκτητον συγγενῆ, qualis ὁ πενθερὸς καὶ ὁ γαμβρός. Ego hic ponere malui, tanquam a κηδέσω, sicut ἀκήδεστος, etc. Ut autem κηδεσταὶ sunt οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, sicut alibi scribit Eust., ita συγκηδεσταὶ, Qui duas sorores in uxores duxerunt. [|| Forma Dorica Καδεστὰς Erinna Anth. Pal. 7, 712, ubi Socerum significare videtur.]

Κηδεστία, ἡ, Affinitas. Xen. Hell. 2, [4, 21]: Καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρίας.

Κηδεστικὸς, ἡ, ὸν, Ad affinitatem pertinens. Cujus adjectivi usum v. in Eust. l. [p. 942, 36], quem paulo ante protuli in Κηδεστὴς, ubi sc. οἰκειότητα κηδεστικὴν vocat quæ est inter κηδεστάς.

[Κηδεστὸς scriptura vitiosa. V. Κήδιστος.]

[Κηδέστρια, ἡ, Socrus, Gl. Euseb. V. C. 3, 52: Τῆς ὁσιωτάτης μου κηδεστρίας· v. Vales. Boiss. Jo. Chrys.

t. 11, p. 490, A ed. Paris. alt. : Ἀλλ' αὕτη μὲν τῆς κηδεστρίας ἡ ἀγωνία. Hase.]

[Κηδέστωρ, ορος, ὁ, i. q. κηδεμών, Curator. Manetho 4, 514 : Πάτρης κηδέστορες. Κηδεύτορες Bastius.]

Κήδευμα, τὸ, pro κηδεία, Affinitas. Plato Leg. 6, [p. 773, B] : Κοσμίων τε πατέρων χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τὸν αὐτῷ ξυνειδότα ἰταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον· τὸν δ' ἐναντίως πεφυκότα, ἐπὶ τἀναντία χρὴ κηδεύματα πορεύεσθαι. [Eur. Med. 76 : Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων. Pollux 3, 30.] || Soph. κήδευμα pro κηδεστὴς dixit, Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, OEd. T. [85. Eur. Or. 477 : Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.]

Κηδεύσιμος, ὁ, ἡ, Cura dignus : ut quidem exp. ap. Didymum exponentem Homericum κηδεὸς [Il. Ψ, 159] illo κηδεύσιμος. Fortasse rectius, Cura sepulturæ dignus. [Hesych. s. v. Κηδεὸς, Apollon. Lex.]

[Κήδευσις, εως, ἡ, Funeratio. Etym. M. p. 509, 48 : Κηδεμονίας ἄξιος καὶ κηδεύσεως, τουτέστι ταφῆς. Ælian. N. A. 10, 48 : Ἐπὶ κηδεύσει τοῦ νεκροῦ. Plotin. p. 718, B : Ἐπιμέλεια καὶ κ. « Κηδεία per κήδευσις exp. Herodian. Epimer. p. 267. » Boiss.]

Κηδευτὴς, ὁ, Qui curam gerit alicujus, Curator. [K. νεκροῦ, Funerator, Gl.] Pro κηδεμὼν ab Aristot. accipi videtur Probl. 19, 48 : Ἔστι γὰρ ὁ χορὸς, κ. ἄπρακτος· εὔνοιαν γὰρ μόνην παρέχεται, οἷς πάρεστι. [Corruptum ex κηδεστὴς notavimus s. h. v.]

[Κηδεύτρια, ἡ, Quæ funus curat. Symeon Metaphr. Planct. S. Mariæ p. 251 Allat. : Νῦν δὲ πάλιν νύξεσθαί με ἀντεπεγένετο, ὅτι παρευρέθην τοῦ υἱοῦ μου κ. Miller.]

Κηδεύω, Curam funeris s. exequiarum s. parentalium gero, Curo exequias alicujus. Sed brevius exponere possumus, atque adeo verbo uno, Funero, Parento : aut, si verbo antiquo uti licet, Exequior. [Eur. Rhes. 983 : Οὗτος μὲν ἤδη μητρὶ κηδεύειν μέλει. Τοὺς τετελευτηκότας κ. Polyb. 5, 10, 4.] Plut. Fab. [c. 27] : Φάβιον ἐκήδευσαν, Fabium funerarunt, Funus exhibuerunt Fabio. Exp. et Sepelior; diciturque interdum κηδεύειν τὸ σῶμα, ut a Plut. Amat. Narr. [p. 774, A], ubi Polit. vertit Humo mandare corpus. [Dionys. A. R. 9, 55 : Νεκροὺς τοὺς ἑαυτῶν ἐκήδευσαν.] Pass. Κηδεύομαι, Mihi funus exhibetur. [Soph. El. 1141 : Ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας.] Plut. [Mor. p. 585, F] : Ὡς ἐπὶ ξένης ὁ Λύσις ἄλλως κεκήδευται. Ibid. : Κεκηδεῦσθαι τὸ Λύσιδος σῶμα. [Inscr. ap. Osann. p. 283 : Τῇ σορῷ, ἐν ᾗ ἐγὼ κηδευθήσομαι. Alia ib. p. 404 : Ἐπὶ τῷ αὐτὸν ἐνθάδε κηδευθῆναι.] Fit autem κηδεύω a Κηδέω, Eust. [p. 717, 3; 779, 50], ab hoc κηδέω derivans quum alia, tum ἐπικήδειος, item κηδεὸς, quo utitur Hom. A Κηδέω, inquit, per epenth. τοῦ υ fit κηδεύω : quod dicitur et pro θάπτειν, Sepelire, unde κηδεὸς νέκυς : et pro ἐπιγαμβρεύειν. || Affinitatem contraho, Matrimonium contraho. [Mœris p. 368 : Τινὶ κηδεύομεν Ἀττικοί· παρὰ τινὸς γυναῖκα λαμβάνομεν, Ἕλληνες.] Æsch. pro ἐπιγαμβρεύειν usus est, teste Eust. [p. 717, 5], scribens [Prom. 889], Κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῷ. Ex Eur. quoque [Hec. 1202] affertur κηδεύειν τινά. [Soph. Tr. 1227 : Αὐτὸς τοῦτο κήδευσον λέχος. Eur. Hipp. 634 : Κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖσι χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος. Τοῖσι κηδεύσασι, Soceris, Med. 367. Passiv. Phœn. 349 : Ἀνυμέναια Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη. Cum dativo Demosth. p. 1372, 25 : Διὰ τοῦτο κηδεύσειεν αὐτῷ.] Aristot. Pol. 5, 7, de Spartanis loquens : Καὶ ἔξεστι ποιεῖν ὅ, τι ἂν θέλωσι τοῖς γνωρίμοις μᾶλλον, καὶ κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι, pro Contrahere matrimonium cum quocunque velint : pro quo imperitissime quidam interpretati sunt, Cujuscunque voluerint, curam habere. Sic Diog. L. Aristotele [5, 3] : Οἱ μέν φασι παιδικὰ γενέσθαι αὐτοῦ, οἱ δὲ κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφιδῆν, Affinitatem cum eo contraxisse, Bud. [Joseph. Ant. J. 6, 10, 2 : Αὐτῷ κηδεῦσαι τὴν θυγατέρα. Hemst.] Idem affert κηδεύω pro Affinis sum, Affinitate conjunctus, Socer sum, e Plut. Demetr. [c. 31] : Δημητρίῳ δ' ἦν ἀνέλπιστος εὐτυχία, κηδεῦσαι Σελεύκῳ. Itidem vero ex Appian. pro Socer sum, B. C. 5, [53] : Σκριβωνίᾳ τῇ Λίβωνος ἀδελφῇ τοῦ κηδεύοντος Πομπηίῳ. Supra autem [52] dixerat Λεύκιος δὲ Λίβων κηδεστὴς ἦν Πομπηίου. || Κηδεύειν et pro ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, Curam alicujus gerere, Bud. affert et Eur. [Or. 781] : Ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ. [Ib. 881 : Νάσημα κηδεύουσα παιδαγωγίᾳ. Soph. OEd. T. 1324 : Ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων. Schol. θεραπεύων. OEd. C. 750 : Ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα πτωχῇ διαίτῃ. De republica administranda Soph. fr. 606 : Κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν. Eur. Iph. T. 1212 : Εὖ γε κηδεύεις πόλιν.]

Κηδέω, ήσω, vel έσω, Curo, Curam gero. Hom. Il. Ω, [240] : Ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες· Θ, [352] : Οὐκέτι νῶϊ Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ; ubi Eust. κεκαδησόμεθα ait esse pro κηδήσομεν : i. e. φροντίσομεν, et addit esse tempus, quod vocatur Paulo post futurum a Κηδῶ, κηδήσω, significante φροντίζω. Unde ἀκηδῆσαι factum sit pro ἀφροντιστῆσαι, et ἀκηδέστως pro ἀφροντίστως ex altero fut. Dici enim non solum κηδήσω, sed et κηδέσω : e quo deducta esse etiam κηδεμὼν et κηδεστής. Ceterum in illo Il. Ω l. κηδήσοντες schol. exp. πενθήσοντες.

[Κηδίασις, ἡ, Cediasis, Tegumentum. Theod. Es. xxviii, 20, notante Biel, Thes. Vet. Test. vol. 2, p. 196. Miller.]

[Κηδίδης, διθυραμβοποιητὴς ἀρχαῖος, Phot. p. 160, 19. Corruptum, ut videtur, ex Κηκείδης.]

[Κήδιος. V. Κήδειος.]

[Κήδιστος, ὁ.] Κηδεστὸς, i. q. κηδεστὴς ap. Polluc. [3, 30], afferentem ex Hom. Od. Θ, Οἵτε μάλιστα Κηδεστοὶ τελέθουσι· sed credo Pollucem scripsisse ibi κηδεσταί : subjungit enim hos ab Herodoto vocari προσκηδεῖς : quod conveniet cum alio ejusd. Poll. l., in quo postquam dixit κηδεστὰς esse ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν τοὺς τὸ κῆδος συνάψαντας, subjungit, προσκηδεῖς eos ab Herodoto appellari. Sed enim nihilo magis κηδεσταὶ ap. Hom. legitur quam κηδεστοὶ, sed κήδιστοι : Od. Θ, [582] : Ἦ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ, Ἔσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερός· οἵτε μάλιστα Κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος ἀνδρῶν [αὐτῶν]; Invenitur autem ead. vox et K, [225] : Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν, κεδνότατός τε. Ubi κήδιστος ab Eust. exp. ὁ φίλτατος, οὗ μάλιστα κήδεταί τις· sicut Κεδνότατος, ὁ φροντιστικώτατος, i. e., σοφώτατος, συνετώτατος. Hesych. autem hanc expos., quam Eust. dat τῷ κεδνότατος, tribuit inter alias τῷ κήδιστος : vult enim κήδιστοι esse φίλτατοι, item φροντιστικώτατοι, necnon ἀναγκαιότατοι. Ego tamen κήδιστος malim simpliciter cum Eust. exponere φίλτατος, Carissimus, Dilectissimus : ut accipiatur passive οὗ μάλιστα κῆδός ἐστιν ἡμῖν, Cujus maxima nobis cura est, Qui summæ curæ est nobis, Cujus præcipue cura geritur a nobis. Ut autem quisque maxime nobis carus est, ita maximam ejus curam gerere solemus. Ceterum dixi οὗ μάλιστα κῆδος ἡμῖν ἐστὶ, potius quam οὗ μάλιστα κηδόμεθα, quod assentiar potius Etymologistæ formanti a Κῆδος, ut a κῆδος dicantur κηδίων et κήδιστος, sicut [κερδίων et κέρδιστος a κέρδος,] καλλίων et κάλλιστος a κάλλος, quam Eustathio a verbo Κήδομαι deducenti. [De superlativo κηδέστατε restituendo ap. Nicandr. Ther. 3 : Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν, incerta Ruhnkenii conjectura est Epist. crit. p. 279.] || Κηδεστοὶ ap. Etym. quoque legitur, et exp. οἰκειότατοι, φροντιστικώτατοι : sed reponendum ibi esse Κήδιστοι, quum ipsa expos. declarat, tum vero l. Hom., qui ab eo subjungitur, Ὅς μοι κήδιστος κτλ.· ubi etiam addit pro expositione ὁ φροντιζόμενος : quo certe rectius exp. quam illo φροντιστικώτατος. V. Κήδειος.

[Κηδομένως, Sollicite. Aristid. Collect. Vatic. vol. 1, part. 3, p. 12, A : Καὶ οὕτω κ. ἔχουσιν. Miller.]

Κῆδος, τὸ, Mœror, Luctus, Molestia, Ærumna, Damnum. Hom. Il. A, [445] : Ὅς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν· Od. Ξ, [47] : Πολύστονα κήδε' ἀνέτλης, Valde luctuosas ærumnas. Il. B, [69] : Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διὸς, ubi κήδεα exp. Eust. βλάβαι, addens derivari a Κήδω, τὸ βλάπτω. [Herodot. 2, 36 · Ἅμα κήδεϊ.. Pind. Pyth. 4, 199 : Κᾶδος ὡσείτε φθιμένου δνοφερὸν ἐν δώμασι θηκάμενοι· Nem. 1, 84 : Ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον. Æsch. Choeph. 469 : Ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη. Archiloch. fr. 14 : Θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε. Nicand. Ther. 2 : Σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν ... λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς.] Ceterum κῆδος pro Mœrore usurpavit et Plato [Rep. 10, p. 605, D], licet alioqui poeticum potius sit voc. : Ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς ὅτι καλλωπιζόμεθα ἐὰν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν.

Κῆδος, τὸ, Cura, Solicitudo, φροντὶς, Eust. in Hom. Od. X, 254 : Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. Idem vero putat exponi posse φροντίδα in Il. N, [463] : Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει · sed adjungit et alias duas exposs., sc. λύπην et οἰκειότητα κηδεστικήν. ‖Multo sane frequentius κῆδος, vicina alioqui signif., est Mœror, Luctus, Molestia. ‖ Κῆδος a κήδομαι, quum alioqui generaliter significet φροντὶς, ut paulo ante ostendi, interdum tamen dicitur peculiariter de Cura quam gerimus funeris s. exequiarum alicujus, s. potius pro ipsis Exequiis, Funere, Parentalibus : quo usus est modo Plut. Sol. [c. 12 : Θυσίας τινὰς εὐθὺς ἀναμίξας πρὸς τὰ κήδη. Θυραῖον κῆδος Eur. Alc. 831. Isocr. p. 390, D : Ἐπὶ μὲν τὸ κ. οὐκ ἠξίωσεν ἀφικέσθαι.] Aristot. autem plur. etiam numero usus est in hac signif., Eth. 9, 2 : Καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἁπαντᾶν διὰ ταὐτό. Aretinus Funera, Argyropylus Sponsalia vertit, hic perperam, ille recte. [Antiatt. Bekk. p. 103, 32 : Κῆδος οὔ φασι λέγεσθαι ἐπὶ νεκρῶν, ἀλλ' ἐπὶ γάμων. Dionys. A. R. 11, 39 : Ὥστε περιβόητον ἀνὰ τὴν πόλιν γενέσθαι τὸ κῆδος· 5, 48 : Πενθεῖν ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις τῶν συγγενῶν κήδεσι.] ‖ Interdum etiam ponitur κῆδος pro Affinitate. [Æsch. Suppl. 330 : Κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν. Soph. OEd. C. 379 : Προσλαμβάνει κῆδος καινόν. Frequenter ap. Eurip., velut Phœn. 77 : Κῆδος Ἀδράστου λαβών· Or. 750 : Τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ' ἢ πατρός· Herc. F. 477 : Κήδη συνάψουσα.] Σοὶ κῆδος συνάψαι, Eur. [Andr. 619], Tecum affinitatem contrahere. [Dio Cass. 41, 57. Pollux 3, 46.] Thuc. κῆδος τῆς θυγατρὸς vocavit Nuptias filiæ. Nam quamvis Pollux κῆδος ab eo vocari τὴν ἐπιγαμίαν tradat, rectius fortasse γάμους exponemus, in hoc quidem certe l. Thucydidis 2, [29] : Εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου. Nisi quis malit Affinitatem ex nuptiis filiæ. [Hesych. : Κ., κηδεία, πένθος, λύπη, φθορὰ, συγγένεια, νηστεία, θεραπεία, φροντίς.]

Κηδοσύνη, ἡ, Mœror, Mœstitia. [Apoll. Rh. 1, 277; 3, 462; 4, 1473.]

Κηδόσυνος, ὁ, ἡ, Mœstus. Exp. vero et Diligens, ab alia sc. signif. nominis κῆδος : sed malim Solicitus. [Eur. Or. 1015 : Ποδὶ κηδοσύνῳ.]

[Κήδω. HSt. post verba s. Κηδέω posita :] At vero Κήδω barytonum, Mœrore afficio, Ango, Molestia afficio, Molestus sum alicui, Negotium facesso, Lædo, Noceo, Offendo. Hom. Il. E, [40] : Κῆδε δὲ θυμὸν, Angebat animum, quod hemistichium habetur et alibi : Λ, [458] : Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο · κῆδε δὲ θυμὸν, ubi Eust. exp. ἔβλαπτε et ἐλύπει. Et I, [611] : Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ· E, [404] : Ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι · i. e. ἔβλαπτε, Eust. In aliquibus ejusd. poetæ Il. Budæo placet κήδειν interpretari Offendere. [Il. P, 550. Hesiod. Op. 362 : Οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενόν ἀνέρα κήδει.] Et pass. Κήδομαι, Mœrore afficior, Mœreo, Molestia afficior. Il. A, [586] atque alibi : Καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ· Π, [515] : Δύνασαι δέ τε [δὲ σὺ] πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. Putat autem Eust. verbo κήδω hanc signif. datam esse κατ' ἀντίφρασιν τοῦ κήδεσθαι, i. e. φροντίζειν : sic tamen, ut postquam dixit hoc ἀντιφράζεσθαι πρὸς τὸ ἕτερον κήδω, subjungat, habere ista et aliquid similitudinis, quoniam qui κήδεται, is φροντίζει τῶν φιλουμένων : et qui κήδει, is φροντίζει τῶν μισουμένων. Sed hæc posteriora ridiculam quandam subtilitatem habere videntur. Ac certe dixerim potius simpliciter, ideo κήδειν accipi pro Molestia afficere, quod curæ animo esse molestæ soleant. ‖ Κήδω quidam recentiores gramm. exposuerunt etiam φροντίζω, sed perperam, quum nemo ullum hujus signif. exemplum afferat, adeoque Eust. loquens de Κήδομαι, quod significat φροντίζω, plane neget activam vocem hac in signif. inveniri : Τὸ μέντοι κήδεσθαι, ὃ, inquit, δηλοῖ τὸ φροντίζειν, οὐδέποτε προφέρεται ἐνεργητικῶς. Quod si quis opponat illum ejusdem gramm. l., qui legitur p. 166, ubi scribit, Κήδω, quod βλάπτω significat, ἀντιφράζεσθαι πρὸς τὸ ἕτερον Κήδω, e quo κηδεμὼν et κηδεστὴς, sciat illum, quum hæc scriberet, non respexisse ad usum, sed ad formationem grammaticam duntaxat. Nisi potius quis existimet illum Κηδῶ in posteriore l. scripsisse, e cujus fut. κηδέσω, alibi eum formare duo illa nomina, indicatum antea fuit. ‖ Κήδομαι, Curam gero, Curo, Solicitus sum (de aliquo), Rationem habeo (alicujus), Prospicio alicui. Exp. et Satago. Il. A, [56] : Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο· Λ, [663] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐσθλὸς ἐὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει. Interdum vero copulat cum verbo φιλεῖν : H, [204] : Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ· Od. Γ, [223] : Εἴ σ' οὕτω γ' [οὕτως] ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ. [Herodot. 1, 209 : Ἐμεῦ θεοὶ κήδονται· 3, 40 : Καὶ αὐτὸς καὶ τῶν ἂν κήδωμαι· 9, 45 : Μεγάλως ἐκηδόμην ... τῆς Ἑλλάδος. Cum μὴ, 7, 220 : Μὴ ἀπόλωνται κηδόμενος. Schweigh. Æsch. Sept. 127 : Πόλιν φύλαξον κήδεσαί τ' ἐναργῶς. Soph. El. 1060 : Τροφᾶς κηδομένους· OEd. T. 1061 : Εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει. (Addito περὶ Phil. 621 : Κεῖ τινος κήδει πέρι.) Aristoph. Nub. 1410 : Ἔγωγέ σ' (ἔτυπτον), εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.] Usitatum est autem et in soluta oratione. [Thucyd. 6, 76 : Λεοντίνων κατὰ τὸ ξυγγενὲς κ.] Xen. Cyrop. 5, [5, 34] : Εἴ τι ἐμοῦ ἐκήδου, οὐδενὸς ἂν οὕτω με ἀποστερεῖν ἐφυλάττου ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς· 8, [7, 15] : Ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ· Hell. 6, [4, 5] : Εἴπερ οὖν ἦ σαυτοῦ κήδῃ. Isocr. Paneg. : Ὥστε ὁ μὲν βάρβαρος κήδεται τῆς Ἑλλάδος. [Conf. p. 112, C; 167, B.] Idem alibi [p. 36, E; 37, A] κήδεσθαι et ὀλιγωρεῖν inter se opp., ut contra alicubi κήδεσθαι et φροντίζειν de ead. re dixit. Plato autem ista copulavit etiam, Rep. 1, [p. 344, E] : Ἦτοι ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν. [Idem Charm. p. 173, A : Εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κήδεται· Polit. p. 273, D : Κηδόμενος ἵνα μὴ ... δύῃ. Τοὺς κηδομένους τῆς πολιτείας Aristot. Polit. 6, 5.] ‖Peculiari signif. pro Exequias alicujus curo : [Suidas] ex Æliano, Τὸν ἄθλιον ἐν νεκροῖς ἠρίθμουν, καὶ οἵγε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, ὠδύροντό τε αὐτὸν καὶ θεοὺς ἐκάλουν. ‖ Κηδόμενος αὐτοῦ, Curator ejus. VV. LL. [‖ De futuro epico Κεκαδήσομαι v. s. Χάζω.]

Κηδωλὸς, ὁ, ἡ, Solicitus, Anxius. A Suida exp. ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων, tanquam sc. e κήδομαι et [de quo non cogitandum] ὅλος compositum.

[Κήδων, ωνος, ὁ, Cedon, dux Atheniensium. Diodor. 15, 34.]

[Κηδωνίδης, ὁ, Cedonides, n. pr. ap. Harpocr. ex Æschine p. 8, 12.]

Κῆθα, Hesychio τάφος, Sepulcrum. [Hoc Κήθιον dici potuit : vitiosum vero videtur Κῆθα, quod ex κηθάριον truncatum videtur. G. Dind.]

[Κήθειον, τὸ, et Κηθάριον, τό.] Κήθεια, et Κηθάρια, Hesychio teste dicuntur τὰ ὀξύβαφα ἐν οἷς τοὺς κύβους ἔβαλλον, Vascula in quæ tesseras conjiciebant. Aristophanis schol. habet Κήθια et Κηθάρια. Is enim tradit κηθάρια dicta fuisse τὰ ὀξύβαφα ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἠφίεσαν : fuisse autem πλεκτά : seu κηθάριον fuisse πλέγμα κανισκῶδες ἐπιτιθέμενον τῇ κληρωτίδι τῶν ψήφων : item vero et κήθιον fuisse vocatum ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ τὰς ψήφους καθίεσαν. Rursum κηθάρια fuisse nominata τὰ ἐκπέταλα τρυβλία, ab Euphronio dicta κήθια : atque ita et Chærin κήθιον appellasse τρυβλίου τι εἶδος. Pro utroque vasculo accipi potest in Aristoph. Vesp. [674] : Σύρφακα τὸν ἄλλον ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν, et pro Scutella sc. et pro Vasculo in quod calculi et suffragia s. sortes conjiciebantur. Pro Tesserarum alveolo in hoc loco Hermippi [ap. schol. Aristoph.] : Καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' ἔχων τὸ κήθιον. Itidemque Athen. l. 11, [p. 477, D] ait, Κήθιον, τὸ κήτιον, τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους. [De κηθίῳ et κηθαρίῳ conf. Letronn. *Journal des Sav.* 1833, p. 611. Hase. Eustath. p. 1259, 36 : Καὶ χείτιον ἐκεῖθεν (παρὰ τὸ χεῖσθαι) τὸ χωροῦν ἀστραγάλους, ὃ καὶ κείθιον Ἰωνικῶς λέγεται. Κήτιον ap. Alciphr. 1, 40. Κήθια, Κηθίδια ap. Polluc. 10, 150. Κηθὶς, ἡ, inter similia vocc. τηλία, κημοὶ, φιμοὶ, κόσκινον ap. eund. 7, 203.]

[Κηθεύω et Κηθέω.] Κηθεῖν Hesychio est βοηθεῖν, συντρέχειν : afferenti et κήθευον pro συνεπορεύοντο. [Et Ἐκήθεον, ἐβοήθουν.] Ac ut κηθεῖν exp. βοηθεῖν, ita etiam Κηθοὶ affert pro βοηθοὶ, Auxiliatores. [Idem : Κέαθοι, βοηθοί.]

[Κηθίδιον, τό. Κήθιον, τό. Κηθὶς, ίδος, ἡ. V. Κήθειον.]

[Κηθός. V. Κηθεύω.]

Κήϊα, τὰ, Hesychio καθάρματα. Ionice procul dubio pro κεῖα : nam et hoc κεῖα Idem itidem exposuerat καθάρματα. Sic sane Κήϊος dicitur pro Κεῖος, Ceus s. Cous, Oriundus ex insula Ceo. [V. Κέως.]

[Κηκαδέω.] Κηκαδεῖ [corruptum ex κηκάζει] Hesych. affert pro λοιδορεῖ, χλευάζει : afferens itidem Κηκὰς pro κακολόγος, δύσφημος, κακὴ, τιμωρός. Etym. quoque [M. p. 510, 9] et Lex. meum vetus meminerunt hujus posterioris κηκὰς, exponentes et ipsi κακωτικὴ, κακοῦργος, πονηρὰ, Malefica, Improba, ut et schol. Nicandri κακωτικὴ, κακοποιὸς, κακοῦργος, sed addens etiam χλευαστικὴ, ap. Nicandr. Al. 185 : Πιοτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ. Ac sane Etym. derivat ipsum a κακὸς, exponens etiam κακολόγος, Maledica : itidemque κακῶς accipi a nonnullis tradit pro λοιδόρως καὶ μεθ' ὕβρεως, in hoc Homeri hemistichio, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, ut sit Dimittebat cum maledictis et probris contumeliosis. Quo modo et Callim. [fr. 253] dixit, Κηκάδι σὺν γλώσσῃ, pro κακολόγῳ, λοιδόρῳ, Maledica, Convitiatrice.

Κηκάζω, dicitur itidem pro λοιδορέω, Convitiis et maledictis insector [Lycophr. 1386 : Ὅταν κόρη κασωρὶς ... κηκάσῃ γάμους] : et inde verbale κηκασμός. [Phot. p. 161, 3 : Κηκάζειν, κακολογεῖν. In κηλάζω corruptum ap. Zonar. p. 1206.]

[Κηκάς. V. Κηκαδέω.]

Κηκασμὸς, ὁ, [ap. Suidam et Zon. p. 1202] pro λοιδορία, Convitia et maledicta, Convitiorum et maledictorum ingestio. Lycophr. [692 : Εἰς κηκασμόν· 545] : Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὀδὰξ Βρύξουσι κηκασμοῖσιν ὠκριωμένοι, Αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι· Etym. ταῖς λοιδορίαις καὶ χλεύαις τετραχημένοι, Convitiis et scommatis mutuis exasperati : schol. μετὰ τὰς λοιδορίας πολεμήσουσι, Post convitia ad bellum descendent.

[Κηκείδης, ὁ, Cecides, dithyramborum poeta ab Aristophane memoratus Nub. 981, et quem schol. citat Cratino in Πανόπταις. In Κηδίδης corruptum ap. Photium p. 160, 19, supra notavimus. Hesych. : Κηθείδης, διθυράμβων. Hic quoque corrupte pro Κηκείδης, διθυράμβων ποιητής. Notavit Pergerus.]

Κηκὴ, ἡ, affertur pro Acies : quæ potius ἠκὴ et ἀκή.

[Κηκίβαλος. V. Κικοβαυλῖτις.]

[Κηκίδιον, τό. V. Κηκίς.]

[Κηκιδοφόρος, ὁ, ἡ, Gallas ferens. Eustath. p. 694, 43 : Ἡ γὰρ ἄκαρπος δρῦς κ. ἐστίν.]

Κηκὶς, ῖδος, ἡ, quod significat ἀνάδοσις, s. Nidor in altum veluti cum saltu se tollens : Hesychio ἀτμὶς, Vapor, Exhalatio. Soph. Antig. [1008] : Ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο, Κἄτυφε κἀνέπτυε. Ubi schol. κηκίδος nomine significari ἀνάδοσιν dicit, proprie autem ita vocari τὴν λιγνὺν τοῦ καπνοῦ τὴν ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένην, Fuliginem fumi quæ oritur ex iis quæ uruntur. [Eur. Hec. 912 : Κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι. Recte Valck. corrigere videtur κηκῖδ'. || I. q. βάμμα, i. e. materia quævis qua aliquid tingitur. Æsch. Ag. 968 : Τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον· Choeph. 265 : Κηκῖδι πισσήρει φλογός· 1009 : Φόνου κηκίς. De atramento dictum annotavit Eustath. p. 955, 64 : Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ κηκὶς παρὰ Σοφοκλεῖ (l. c.) ὁμωνυμοῦσα κηκίδι τῇ κατὰ τὸν Γεώργιον εἰς τὸ τεχνικὸν συντελούσῃ μέλαν, ἣν κηκίδιον ἡ κοινολεξία καλεῖ. Κηκὶς et κηκίδιον Suidas et Etym. Gud. p. 319, 17. Corrupte vero s. v. Κηκὰς ibid. l. 11 : Οἱ δὲ κηκὰς τὴν μελανίαν· ὅθεν Ῥωμαῖοι τὸν τυφλὸν κηκὸν λέγουσι.] Rursum Hesychio κηκὶς est στύμμα et ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς, ut Suidæ quoque βαμματικὸν [Corrig. βάμμα τι καὶ ex Harpocr., Photio et Etym. M. p. 510, 53, ex cod. Dorvill. supplendo] στύμμα, et καρπὸς τῆς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν. De hac Gorræus, Κηκὶς, inquit, Galla : pilula est inæquali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens : quæ enim glandem ferunt, omnes et gallam, sed quercus optimam : omnis noctu semper universa erumpit, mense fere Junio. Sed multiplex ejus differentia est, solida, perforata, nigra, candida, major, minor. Quædam earundem ὀμφακῖτις vocatur [V. Galen. vol. 7, p. 416; 13, p. 189], parva quidem, sed tuberosa, nullo foramine pervia : alia grandior est et fungosa, quam Galen. ὀνοκηκίδα, quasi Asininam gallam, vocari scribit a rusticis, quod ignava sit et minus efficax. V. et Diosc. 1, 147, et Plin. 16, 7. [Demosth. p. 816, 20 : Κηκῖδα καὶ χαλκὸν ἑβδομήκοντα μνῶν ἐωνημένα· et 827, 3.] Κικὶς, pro Galla, affertur e Theophr. 1, [2, 2] et 3, [5, 2], sed perperam. Scribendum enim κηκὶς per η in priore syllaba : ut tum apud Diosc. et Galen. [vol. 14, p. 573, 8 : Κηκίδας καύσας· Theoph. Nonn. t. 1, p. 16, 4; 22, 3 Bernard.; Hippiatr. p. 93, 21; 138, 28; 158, 32; 160, 6. Hase.], tum Hesych. et Suid. [Idem vitium ap. Hippocr. p. 575, 21; 605, 37, correxit Foes. Κυπαρισσίνην κικῖδα ap. Lucian. Tragodop. 158, ubi κηκῖδα restituit Guyetus. Κηκίδιον, κυπαρίσσου καρπὸς, ap. Herodian. Epimer. p. 65.]

Κηκίω, Salio, Cum saltu sursum feror : ut Hesych. quoque κηκίειν exp. πηδᾶν, ἀναφέρεσθαι. [Hesych. Κηκίει per πηδᾷ exp. et πηδεύει, quod in πιδύει mutandum cum Ruhnk. ad Tim. p. 30.] Hom. Od. E, [455] : Ὤδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, Cum saltu prorumpebat ex ore et naribus : utpote qui totus tumeret aqua marina in quam mersus erat. Et Apoll. Arg. 1, [542] : Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη. Ubi schol. itidem exp. ἀνεδίδοτο καὶ ἀνεπήδα ἑκατέρωθεν τῆς νεὼς, ut Homericus ἀνεφέρετο. [Id. 4, 929 : Θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν· 1188 : Θυέων τ' ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς. De sanguine qui ex vulnere prorumpit Soph. Phil. 784 : Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα. Passiv. ib. 697 : Τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων. Ubi schol. Homericum comparavit exemplum Il. H, 262 : Μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.]

[Κηκός. V. Κηκίς.]

[Κηλάδησαν, ἤχησαν, ἐβόησαν, Hesych. Pro κελάδησαν, quod legitur ap. Phot. p. 153, 17.]

Κηλαίνω, i. q. κηλέω, Mulceo, Demulceo, Suavitate auditus animum delinio, Permulcendo tractandoque mansuefacio, θέλγω, Hesych. Item νοσέω, ap. Eund., quod fortassis ad Κήλη pertinet.

Κηλαῖος, in VV. LL. Nocuus, Causticus, sed sine exemplo. Ap. Suid. quidem vulg. edd. habent Κηλαίῳ, καυστικῷ πυρί : sed perperam pro κηλέῳ, ut veteres etiam codd. arguunt.

Κηλὰς, άδος, ἡ, Hesychio νεφέλη ἄνυδρος [Theophr. De sign. pluv. 2, 6, p. 791 : Αἱ κηλάδες νεφέλαι θέρους ἄνεμον σημαίνουσι], et χειμερινὴ ἡμέρα, et αἶξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές [Hanc interpretationem Ruhnk. Ep. crit. p. 134, ad μηκὰς refert, collato l. Callim. H. in Apoll. 51 : Οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων ἐπὶ μηκάδες (legitur ἐπιμηλάδες), parum probabiliter, ut ex addito σημείῳ τυλοειδεῖ apparet, cujus significatio nulla est in μηκάς. G. D.] : Suidæ etiam ἀλώπηξ : quæ item epitheticῶς κηκάς.

[Κήλας, ὁ, Celas, avis, de qua Ælian. N. A. 16, 4 : Γίνεσθαι δὲ καὶ Κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν καὶ τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν. G. Dindorf.]

[Κηλάστρα, ἡ.] Κηλάστραι Hesychio sunt σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά : necnon Arbores quædam. Theophr. vero κηλάστρους vocat has arbores, feminino genere; numerans inter agrestes et ἀειφύλλους : H. Pl. 1, 15; 3, 6. Gaza etiam Celastros appellat. [Κήλαστρον, τὸ, Theophr. H. Pl. 1, 9, 3; 3, 3, 5; 6, 2. Κήλαστρος, ἡ, 3, 3, 1, ubi olim κήλαστος legebatur. V. Schneid. Ind.]

[Κήλεα. V. Κῆλον.]

Κήλεος, [ὁ : nam feminini exx. nulla sunt], Urens, Calens, Splendens. Hesych. enim κηλέῳ exp. καυστικῷ, θερμῷ, λαμπρῷ, respiciens ad Hom. Il. Σ, [346] : Τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ· vel ad X, [374] : Νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ. [Hesiod. Th. 865 : Δαμαζόμενος πυρὶ κ.] Dicitur et Κήλειος pro eodem, metri causa inserto ι. Hesych. enim κηλείῳ i. esse dicit q. κηλέῳ. [Il. O, 744 : Κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ. De accentu Arcad. p. 44, 8.]

Κηλέστης, ὁ, Qui aurium illecebris decipit, mulcedine aliquem capit, ἀπατεών, Suid. [et Zon. p. 1202], sicut κηλέω ei significat ἀπατάω. [Apostol. Prov. 12, 55 : Μέγας κηλέστης ἐν μικρῷ πράγματι. Quod Laconicum apophthegma est ap. Plut. Mor. p. 220, F, ubi vulgo κήληκτὰς, codex unus κηλικτὰς, tanquam a formâ verbi κηλίζω.]

Κηλέω, Mulceo, Permulceo, Delinio, θέλγω, quod proprie verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris fit, ut Plut. in Κήλησις infra docet, ideoque Cic. interpr. Suavitate auditus animum delinio. [Eur. Alc. 360 : Τὴν κόρην ... ὕμνοισι κηλήσαντα. Plato Lys. p. 206, B : Ὠδαῖς μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν.] Theopomp. poeta ap. Athen. 11, [p. 485, C] : Ὡς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος υἷας Ἀχαιῶν Κέρμα φίλον τι διδοὺς, ὅτε συμμαχίαν ἐρέεινεν, Οἷον δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτὸν Ῥαδάμανθυν Λύσανδρον. Plut. [Mor. p. 874, B] : Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως μὲν οὐ, λιγυρῶς δὲ καὶ γλαφυρῶς ἠγόρευκεν, ἀμέλει ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ προσάγεται πάντας, Omnes permulcent et attrahunt. [Dio Chr. Or. 12, p. 213, D : Ὅπως κηλήσῃ τὸν ἀκροατὴν μετ' ἐκπλήξεως καταγοητεύσας. Hemst.] Pass. Κηλέομαι, Demulceor, Permulceor, Delinior, θέλγομαι οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις, ut Suidas exponit. Æschin. C. Ctes. [p. 86, 18] : Ἀφομοιοῖ γάρ μου τὴν φύσιν ταῖς Σειρῆσιν, ὡς ἔοικε· καὶ γὰρ ὑπ' ἐκείνων οὐ κηλεῖσθαί φησι τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι· paulo ante vero utitur itidem alio vocabulo Deliniendi, sc. τῷ θωπεῦσαι, quod blando tactu fit, sicut hoc κηλῆσαι verborum illecebris aut etiam incantamentis. Plut. [Mor. p. 961, E] : Κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς, Gell. Permulcti sonis mitioribus. Plut. Coriol. [c. 18] : Τῷ κοσμίως καὶ σωφρόνως ἀκούειν ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Sic Idem paulo ante copulat κηλεῖ καὶ προσάγεται. Lucian. [Hermot. c. 72], de poetis et scriptoribus fabulosis : Ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Ap. Eund. [Imag. c. 14] est partic. κεκηλημένος. Plato Rep. 2, [p. 358, B] : Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ... ὥσπερ ὄφις κεληθῆναι. [3, p. 413, C : Ὑφ' ἡδονῆς κεληθέντες.] Lat. quoque vocab. Mulcere frequenter accipitur pro Verbis, Verborum illecebris delinire. Ovid., Pastor arundineo carmine mulcet oves : et, Auribus mulcendis apta referre : et, Ad aures mulcendas natus canor. Horat. quoque Carmine mulcere puellas dicit, Aures permulcere. Sic Cic., Sonus et numerus permulcent aures; Quintil., Pravis voluptatibus aures assistentium permulcere. At Liv., Paulatim permulcendo tractandoque mansuefecerant plebem. Κηλέομαι accipitur etiam pro Delector, Oblector : ut in hoc ap. Eust. [p. 1197, 39] epigr. in Hecaten s. Dianam, Δέσποινα τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη, i. e. χαίρουσα, θελγομένη. || Κηλῶ Suid. exp. non solum ἀπατῶ, sed etiam βλάπτω : Hesych. autem non solum πραΰνω, θέλγω, πείθω, verumetiam καταμαραίνω.

Κήλη, ἡ, dicitur ap. veteres Tumor omnis, quacumque in parte fuerit : sive in scroto, ut quæ vocatur ἐντεροκήλη, sive in inguinibus, sive etiam in gutture : cujus generis sunt βουβωνοκήλη et βρογχοκήλη. Postea vero magis dici cœpit de scroti tumoribus, quod illi tum frequentiores sint, tum multo magis diversorum generum. Recensentur autem hæc fere ejus generis ap. Medicos, βουβωνοκήλη, ὀσχεοκήλη, ἐντεροκήλη, ἐπιπλοκήλη, ὑδροκήλη, πνευματοκήλη, σαρκοκήλη, κιρσοκήλη, præter alia quæ duobus generibus constant. Gorr. Galen. De tumor. præter naturam c. 15 [vol. 7, p. 321], de enteroepiplocele loquens : Νεωτέρων ἰατρῶν ὄνομα, τῶν καὶ σύμπαντας τοὺς κατὰ τῶν ὄρχεων ὄγκους ὀνομαζόντων κήλας, διὰ τοῦ η στοιχείου τῆς πρώτης λεγομένης συλλαβῆς, οὐ διὰ τοῦ α, καθάπερ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. [Idem docet Ælius Dionys. ap. Eustath. p. 1481, 5, et Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 21 : Καλήτης καὶ κάλη Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α, κηλήτης καὶ κήλη Ἴωνες. Hinc ductum verbum Καλάζω ap. Hesych. et Κάλαμα : v. Καλάζω.] Marc. Diosc. interpres Ramices a Lat. vocari tradit, in primisque a Celso. Eust. [p. 1689, 44] a κηλέω derivari putat, ac dictam κατ' ἀντίφρασιν.: Suid. autem a χαλάω.

Κηληδών, όνος, ὁ. Pind. similiter κηληδόνας dicit ut Hom. σειρῆνας, quæ sc. facerent τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς, καὶ οὕτως ἀφαυαίνεσθαι, Eustath. [p. 1709, 56, et 1689, 37.] Eadem tradit Athen. 7, [p. 290, E]. Dubium vero est an Pind. hoc Sirenibus epith. tribuerit, διὰ τὸν κηληθμὸν, ut Hom. loquitur, an vero intelligat alia aliqua ᾠδικὰ δαιμόνια. [Diversas eum a Sirenibus fecisse τὰς Κηληδόνας liquido patet ex inspecto Athenæi loco : idque recte animadvertit Casaub. Hemst. Pind. fr. 25 (ap. Pausan. 10, 5, 12) : Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον Κηληδόνες. Haud dubie Κηληδόνες dicuntur feminæ aureis imaginibus expressæ, χρυσαῖ ᾠδοί, ut ait Pausanias; Ἴυγγας vocat Philostr. V. Apoll. 6, 11, p. 247. Pulcre Huschkius Anal. p. 8 et 12, Vitæ Sophoclis restituit Κηληδόνα χαλκῆν, ubi vulgo χελιδόνα, et Luciani Nigrino c. 3 Κηληδόνες, ubi erant ἀηδόνες. Boeckh. Rose, Inscr. Gr., Cantabr. 1825, p. 92. Miller.]

Κηληθμὸς, ὁ, Mulcedo, Gell., Aurium delinimentum, illicium, oblectamentum, Voluptas qua aures permulcentur. Hom. Od. Λ, [332], Ν, [1] : Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. Gell., Quæ nullas voluptates, nullamque mulcedinem Veneris neque Musæ haberet. [Eustath. Opusc. p. 89, 20.]

[Κήληθρον. V. Κήλητρον.]

[Κηληκτάς. V. Κηλέστης.]

Κήλημα, τὸ, i. q. κηληθμὸς, ἀπάτη, Suid. [Ibycus ap. schol. Plat. p. 40 : Ἔρως κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλλει. Eur. Tro. 893, de Helena : Αἱρεῖ γὰρ ἀνδρῶν ὄμματ', ἐξαιρεῖ πόλεις, πίμπρησι δ' οἴκους· ὧδ' ἔχει κηλήματα.]

Κηλήνη, Hesychio μέλαινα, Nigra : quæ et κελαινή.

Κήλησις, εως, ἡ, Delinitio, qua aures permulcentur, Actio ipsa mulcendi s. permulcendi aures. [Ἡ δι' ᾠδῆς ἡδονὴ exp. Hesych. Πειθὼ μετὰ τέρψεως Phot. p. 161, 8. Plato Euthyd. p. 290, A : Ἔχεων ... καὶ νόσων κήλησίς ἐστι. Ib. : Δικαστῶν κ. τε καὶ παραμυθία· Rep. 10, p. 601, B.] Plut. De solertia anim. [p. 961, D] : Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων, ὄνομα, κήλησίς ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Hoc vero Stoicorum dogma, κήλησις, ἡδονὴ δι' ὤτων κατακηλοῦσα, Cic. Tusc. 4, ita interpr., Delectatio, voluptas suavitate auditus animum deliniens. [Plut. Mor. p. 710, C; 441, E; 747, A. Diog. Laert. 7, 1, 114. Lucian. De salt. c. 72 : Μελῶν εὐρυθμία καὶ κηλήσει. Porphyr. De abst. 2, 41 : Κήλησίν τε ἐμποιῆσαι. Hase.]

Κηλήτειρα, ἡ, Quæ aures s. animum alicui mulcet, dictis alicujus pectora mulcet, Virg. At Hesych. ἡσυχάστρια.

Κηλητήριον, τὸ, Delinimentum ad aures permulcendas, proprie; Illicium, quo animum alicujus permulcemus : i. q. κηληθμὸς supra. Soph. Trach. [575] : Ἔσται φρενός σου [σοι] τοῦτο κηλητήριον [τῆς Ἡρακλείας], Hoc permulcebit animum tuum, Isto delinimento pectus tuum [immo Herculis] mulcebis.

Κηλητήριος, ὁ, ἡ, Mulcendi vim habens, Cui permulcendi facultas inest. Unde in fem. ap. Hesych. κηλητηρίους, quod exp., τὰς ψυχὰς θεραπευούσας. [Χοὰς κηλητηρίους Eur. Hec. 535.] Et ap. Suid. κ. ᾄσματα, quæ et θελκτικὰ μέλη, Ad aures mulcendas natus canor, Ovid.

[Κηλητὴς, ὁ, Oblectator, Delinitor. K. ἐπέων Timo Phlias. ap. Diog. L. 8, 67. || Κηληκτὰς vel Κηλικτὰς v. s. Κηλέστης.]

Κηλήτης, ὁ, Qui eo vitio [de quo s. v. Κήλη dictum] laborat. Synes. Ep. [p. 160, B] : Καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστόχειρ, ὁ παραβλώψ. Ubi exp. Herniosus [sic Gl.] : nam Hernia sub Cele comprehenditur. [Hesych. s. v. Ἐχεκήλην. Strabo 17, p. 827. Hemst. Dio Cass. 73, 2. Ὁ κηλήτης Διόφαντος Lucian. Anth. Pal. 11, 404. || Καλήτης forma Attica. V. Κήλη.]

[Κηλητικὸς, ἡ, όν, Deliniendi s. oblectandi facultatem habens. Τὸ κ. τῆς ἐπιστήμης Athen. 15, p. 633, A.]

[Κήλητρον, τό. HSt. s. v. Κηλητήριον :] Pro quo per sync. dicitur Κήλητρον, sicut θέλκτρον pro θελκτήριον, Delinimentum, quo pectus alicujus mulcemus, φίλτρον, παραμύθιον, Hesych. [Κήληθρον τὸ κηλοῦν καὶ πεῖθον Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 25. Seqq. ex Indice.] Κέλετρον ap. Eund. esse dicitur ᾧ τοὺς ἰχθύας θηρῶσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, Delinitor, Qui aures alicui permulcet. [Orph.; schol. Hesiod. p. 305. Wakef.]

[Κηλιδιῶντα scriptura vitiosa. V. Κυλοιδιάω.]

Κηλιδόω, Maculo, Labe fœdo. [Aristot. De insomn c. 2 : Τῶν ἱματίων τὰ μάλιστα καθαρὰ τάχιστα κηλιδοῦται.

Dio Cass. Exc. p. 61, 33 : Τὴν ἑσθῆτα αὐτοῦ ἐκηλίδωσε· A
l. 77, 11 extr. : Εἰ δ' οὖν καὶ ἐφείδετό τινων μὴ ἀποκτεῖναι σφᾶς, ἀλλ' ἐπίεζέ γε αὐτοὺς ὥστε καὶ κηλιδοῦσθαι. De Saturno ab Jove dehonestato Eur. Herc. F. 1318 : Οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν (θεοί); « Dorice Ecphant. Pyth. ap. Stob. Flor. 48, 64, vol. 2, p. 322 : Τὼς ἁγιωτάτως τόπως ἐκαλίδωσάν τινες. » Jacobs. || Improprie Κηλιδοῦν τὸν τῆς ἱστορίας ὄγκον Dio Cass. 72, 18. Philo p. 502, E : Ὃ (μίασμα) πᾶσαν τὴν στρατιὰν ἐκηλίδου. Κεκηλιδῶσθαι p. 70, B; 230, C. Ἐσεμάσσατο θυμὸν ap. Hom. Il. P, 564 schol. exp., ἥψατο τῆς ψυχῆς, ἐκηλίδωσε.]

[Κηλίδωμα, τὸ, Macula. Iobius ap. Phot. Bibl. p. 188, 31 : Ἀποκαθᾶραι τῶν κηλιδωμάτων. Jacobs.]

[Κηλίδωσις, ἡ, Maculatio. Photius in Mai Coll. Vat. vol. 1, p. 365. Osann.]

Κηλιδωτὸς, ἡ, ὸν, Maculatus, Labe fœdatus. [Maculosus, Gl. Suidas : K., ἐρρυπωμένον.]

[Κηλικτάς. V. Κηλέστης.]

Κηλὶς, ίδος [ῖδος], ἡ, Macula. Plut. [Mor. p. 488, B]: Πρὶν ἐνδῦσαν ὥσπερ βαφὴν ἡ κηλίδα, δευσοποιὸν γενέσθαι B καὶ δυσέκπλυτον. [Id. ib. p. 82, B.] Synes. : Τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλίδας, Ineluibilium macularum instar sunt. Idem Epist. 105 : Ἐμπιπλάμενον κηλίδος οὐκ ἂν εἴποι τις ὅσης, Ineffabilibus plenum maculis. Hesychio est non solum ῥύπος et εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ [Idem : Μόψος, κηλὶς ἡ ἐν τοῖς ἱματίοις. Κύπριοι], sed etiam ἕλκος, οὐλὴ, Ulcus, Cicatrix, Nævus : nec non ὄνειδος, Probrum : ut Macula quoque et Labes ap. Latinos. Sic ap. Suid., Τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηλίδα προσετρίψαντο. Et Herodian. 6, [8, 16] : Τιμωρίας τε καὶ κηλίδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν. [Æsch. Eum. 787 : Βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. Soph. El. 446 : Κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν. « Dio Cass. p. 1358, 84 (?) : Κηλῖδά τινα περὶ τὸ σῶμα ἔχουσαν. » Reim. Theophr. Char. c. 20 : Ἱμάτιον κηλίδων μεστόν. Heraclit. Alleg. Hom. p. 466 : Φόνου τισὶ κηλῖσιν ἐπικεχρωσμένος ψακάδας. Improprie Soph. OEd. C. 833 : Κηλῖδα συμφορᾶς· 1134 : Κηλὶς κακῶν ξύνοικος· 1384 : Γένους τοῦ Λαΐου κηλῖδα. Κηλὶς μητροκτόνος Eur. Iph. T. 1200. Antiphon p. 123, 21 : Εἰ δὲ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβοῦντι. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 9 : Ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων. Τὰς ἐπὶ τοῖς προτέροις ἁμαρτήμασι κηλῖδας Clem. Al. p. 654. Heracl. All. Hom. p. 409 : Οὐδεμία κ. ἐναγῶν μύθων τοῖς ἔπεσιν ἐνσπείρηται.]

Κῆλον, τὸ, Suidæ est τὸ ξύλινον βέλος, Ligneum jaculum, ut Hesych. quoque κῆλα, exp. ξύλα, βέλη, respiciens proculdubio ad Hom. Il. A, [53] : Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο· ubi schol. itidem exp. βέλη, Jacula, Tela, Sagittæ. [Il. M, 280 : Πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα. Orph. Arg. 10 : Φρικώδεα κῆλα πιφαύσκω. Hesiod. Th. 708 : Στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν, κῆλα Διὸς μεγάλοιο. Χρύσεα κῆλα ἠελίου epigr. Anth. Pal. 14, 139. Audacius de cithara Pind. Pyth. 1, 21 : Κῆλα δὲ (φόρμιγγος) καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας· ubi schol. : Κῆλα κατὰ συναίρεσιν τὰ κηλήματα· Ὅμηρος δὲ τὰ τοξικὰ βέλη ... Δυνατὸν δὲ ἀκούειν καὶ νῦν τροπικώτερον τὰ θελκτικὰ τῆς μούσης πάθη.] Eust. κῆλον proprie esse dicit τὸν τοῦ βέλους ἄτρακτον, Fusum s. Lignum jaculi : a κᾶλον q. e. ξύλον, Lignum. Hesych. rursum κῆλα exp. θεῖα σημεῖα, Signa divina : et ἱερὰ ἀγάλματα, Sacra simulacra : forsitan e ligno. [Additque καὶ πυρετός. || Κήλεα pro κῆλα, i. e. ξύλα, Hesiod. ap. schol. Ven. Il. Λ, 155 : Τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν. Schneid. Χείλεα Hermannus Opusc. vol. 6, p. 268.]

Κηλὸν, Hesychio ξηρὸν, Siccum, Aridum.

[Κηλοτομία, ἡ, Herniæ sectio. Paul. Æg. 6, 63.]

[Κηλοτόμος, ὁ, ἡ, Herniam secans. Paul. Æg. 6, 61, p. 197, 34 : Τὴν περὶ τῶν κηλοτόμων διδασκαλίαν. Weigel. Scribendum κηλοτομιῶν. G. Dindorf.]

[Κηλοῦσα, ἡ, mons Sicyoniæ. Xen. Hell. 4, 7, 7.]

Κηλόω, exp. Comburo : necnon Decipio, Noceo : et Subagito. [Conf. Κηλωστά.] Hesych. vero longe diversam ei signif. tribuit. Is enim κηλοῦν exp. εὔχεσθαι : et κηλοῖ itidem εὔχεται θεῷ. [|| Abortum facio. Ptol. Tetrab. p. 149, 26 : Ἐμβρυοτοκίαις κηλοῦνται· tametsi Orneosoph. p. 195, 15 : Ἐὰν ὁ ἱέραξ κηλωθῇ, videtur esse : Quando herniam patitur. Hase. Κηλῶσαι, ἀμβλῶσαι, ἐπὶ τῶν ἐμβρύων, Lex. Hermanni p. 339.]

[Κήλυγμα. V. Κηνύσσομαι.]

[Κήλων, ονος, ὁ, et Κηλώνειον, τό. HSt. post verba s. v. Κῆλον posita :] Inde Κήλων et Κηλώνειον dicitur Machina illa lignea quæ juxta puteos ad aquam hauriendam strui solet, tigno erecto trabeculam transversam sustinente, quæ una parte deprimitur pondere appenso, ab altera situlam sibi alligatam e puteo educit. Latini Tollenonem vocant, testante Festo etiam Tollenonem esse genus machinæ quo trahitur aqua, in alteram partem prægravante pondere. Ac ut Herodot. [1, 193] dicit κηλωνίοισι ἀρδευόμενος, sic Plin. 19, 4 : Hortos tollenonum haustu rigandos : quos tollenones Plaut. vocat Tollones, trisyllabos : alii Grues, ut Græci etiam γεράνους. Sed notandum, in Herodoteo isto l. quosdam codd. habere κηλωνηΐοισι : quod Ionicum est pro κηλωνείοις, resoluta diphth. et ε verso in η : indeque patet, rectius per diphth. scribi κηλώνειον quam κηλώνιον simplici ι : præsertim quum Hesych. quoque et Suid. per diphth. scriptum habeant : quorum ille κηλώνειον esse dicit ξύλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ, s. ἀντλητήριον ξυλίνον : hic τὸ γεράνειον. [Ἀντλέεται κηλωνηίῳ, Herodot. 9, 119. Κηλώνειον metrum postulat in versu Aristophanis ap. Polluc. 7, 143 (fr. 554) : Τῶν δὲ τοῖς κηπουροῖς ὑπηρετούντων ἐστὶ καὶ τὸ κηλώνειον. Οὐ μόνον γὰρ Ἡρόδοτος μνημονεύει, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης « ... Κηλωνείου τοῖς κηπουροῖς· » ubi Basilii imitationem in Epistol. Anthol. p. 11 indicavit Hemst.] Ad prius autem κήλων quod attinet, Hesychio est non solum ἄντλημα, et ὁ ἐν τῇ νηῒ λεγόμενος, sed etiam ὀχευτὴς, Admissarius : ut et κηλώνιον a Suida esse dicitur ἵππος ἐπιβατόριος : quo auctore κήλων dicitur ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν, Libidinosus et salax in modum equi asinive admissarii. [Ἐπιβατόριος omittunt codices. Duæ sunt Suidæ gll., altera Κήλων, ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν ἵππος, altera Κηλώνιον sine interpretatione posita. Recte hæc animadvertit Bernhardy.] Eust. quoque [p. 1597, 28] tradit hoc nomen κήλων factum esse ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων, afferens ex Archilocho [fr. 96] : Ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον. [Philo vol. 2, p. 307, 39 : Ὄνους ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας. De equis admissariis Hippiatr. p. 56, 28 : Εἰ θέλεις γνῶναι κήλωνα χρήσιμον· et Tzetz. Hist. 3, v. 8 : Κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις· conf. Herodot. 1, 192. Hase. Κήλων Panis epitheton est in fr. Cratini ap. Hephæst. p. 57 et Etym. M. p. 183, 46.] C

[Κηλωνεύω, Tollenonis instar erigo. Hero Spirit. p. 174. Schneid. || Insuper agito, circumverso. Id. Hero Spir. p. 218, 4 : Κηλωνευέτω (sic)· p. 202, 28; 221, 5; 228, 13 : Κηλωνευέσθω· 181, 14 et 228, 32 : Κηλωνεύηται· 215, 16 et 229, 51 : Κηλωνευόμενος. Athen. De mach. 8, 31 : Κηλωνεύεσθαι. Hase.]

[Κηλώνιον. V. Κήλων.]

[Κηλώσση, ἡ, Celossa, mons. Strabo 8, p. 382 : Ἀραιθυρία δ' ἐστὶν ἡ νῦν καλουμένη Φλιασία· πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ πρὸς ὄρει Κηλώσσῃ· ... τῆς δὲ Κηλώσσης μέρος ὁ Καρνεάτης. Sic libri plerique : vulgo Κοιλ—. Conf. Κήγλουσα.]

Κηλωστὰ, τὰ, ap. Lycophr. [1387, ubi libri quidam κηλωτά] sunt τὰ πορνεῖα, Lupanaria : παρὰ τὸ κηλῶσαι, q. e. ῥῆμα οὐ σεμνόν. Eust. p. 70.

[Κημάω. V. Κημόω.] D

Κημὲ, Attica [Dorica] synaliphe pro καὶ ἐμὲ, Et me : in Epigr.

Κημὸς, ὁ, Camus : Hesychio est πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, Fiscella e vimine qua capiunt purpuras : qualis est Nassa Lat. : nam et hæc perinde ut κημὸς similis est ἠθμῷ, et in ea ponitur τὸ δέλεαρ, Esca. [Sophocles ap. schol. Aristoph. Eq. 1147 (fr. 438) : Κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος.] Significat etiam, inquit idem Hes., τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα παρόμοιον χώνῃ, Operculum e vitili simile infundibulo quod judiciariæ urnæ superponitur. [Similiter schol. Arist. Eq. 1147, Sophoclis ex Inacho testimonio allato. Lex. rhet. p. 275, 25.] Ita Aristoph. Vesp. [754] : Κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος. Itidemque aliquanto post eum l., Βάλλε κημοὺς, In malam rem abjice camos : seu, ut schol. exp., βάλλε ἐς κόρακας τὰ δικαστικὰ σκεύη. Ita dicitur ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται, Fiscella e vimine aut Reticulum e

funiculis plexum quod equisones equis et muliones mulis circumponunt imposito in id hordeo, avena, fœnove, ita ut equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Idem Hesych. [et Phot.] esse dicit Fræni etiam speciem, εἶδος χαλινοῦ: forsan quale equis iis qui mordere solent, circumponitur cancellatum, e ferreis bractèis. Ita sane Xen. De re eq. [5, 3]: Εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὸν κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ, καὶ ὅταν ἐπὶ ψῆξιν, καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ· καὶ ἀεὶ δὲ, ὅποι ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ, κημοῦν δεῖ. Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ· καὶ τὸ ἐπιβουλεύειν δὲ περικείμενος μᾶλλον ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων. [Philodem. Anth. Pal. 6, 246. Jul. African. Cest. p. 292, 29.] At de panifice quodam ap. Athen. 12, [p. 548, C]: Χειρίδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν, ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μήτε ἰδρὼς ἐπιῤῥέῃ, μήτε τοῖς φυράμασιν ὁ τρίβων ἐμπνέοι. [Λινοῦν περίβλημα hoc fuisse docet Eustath. p. 1960, 4.] Eo allusit et Plautus quum dixit, Deos quæso ut hodie camum et furcam feras. Et forsitan servi ut jumenta ἐφιμοῦντο ne cibis quos tractabant vesci possent. Rursum Hesych. κημὸν esse dicit γυναικεῖον προκόσμημα: forsitan quali hodie nobiles matronæ utuntur ad integendam faciem. [Phot. p. 161, 13: Κ., πλέγμα κωνοειδὲς, δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον· καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί· καὶ κρίκου τι γένος· καὶ πόα τις· καὶ ὄσπριόν τι παρὰ Θρᾳξίν. His Suidas addit: Καὶ μηχανικόν τι πυρφόρον μηχάνημα.]

[Κῆμος, ἡ, Cemus, nomen plantæ. Orph. Arg. 923, Plin. 27, 8. I. q. λεοντοπόδιον, Diosc. 4, 131.]

Κημοστόμης, ap. Hesych. legitur expositum τῷ χαλινῷ ἐμφερής: sed non sine mendi suscipione. [Corrigendum Κημὸς, στομὶς τῷ χαλινῷ ἐμφερής. Κημοὺς στόματος dixit Æschylus, de quo schol. Aristoph. Eq. 1147: Αἰσχύλος ἐν Λυκουργῷ ἀλληγορικῶς τοὺς δεσμοὺς κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων «Καὶ τούσδε κημοὺς στόματος.» G. Dindorf.]

Κημόω, Camum circumpono. Habes id in l. Xen. paulo ante [in Κημὸς] cit.: ubi pro eod. dicit τὸν κημὸν περιτιθέναι. [Pollux 1, 202. Schol. Aristoph. Eq. 1147: Κημὸς, ὁ χάβος ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις· καὶ κημῶσαι τὸ συγκλεῖσαι. Καὶ οἱ ἰατροὶ κημῶσαι λέγουσι τὸ τὸν ὀφθαλμὸν φιμῶσαι. Male κημᾶν ap. Phot. p. 162, 11, qui per φιμοῦν et χαλινοῦν exp. G. D. Jo. Chrys. t. 10, p. 215, D ed. Paris. alt.: Ὡς καὶ νόμον γράψαι ὑπὲρ τοῦ μὴ κημοῦσθαι τοὺς βοῦς. Hase.]

Κήμωσις, εως, ἡ, Hesychio φίμωσις, Fiscellæ s. Cami circumpositio. [Et infra Κίμωσις cum eadem expl.]

[Κήναιον, τὸ, Cenæum, promontorium Eubœæ. Hom. H. in Apoll. 219: Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης. Soph. Tr. 753: Εὐβοίας ἄκρον Κήναιον. Thucyd. 3, 93; Strabo 9, p. 426, 429, 435; 10, p. 444, 446. || Eo in promontorio templum Jovis fuit: unde Ζεὺς Κηναῖος dictus ab Æschylo fr. 24, Apollod. 2, 7, 7. Κηναία κρηπὶς βωμῶν Soph. Tr. 993.]

Κήνεον, Hesych. καθαρὸν, Purum. [Pro κηῶεν, ut videtur.]

[Κῆνος. V. Ἐκεῖνος.]

Κηνούει, [et infra Κηρούει] Hesych. poni tradit pro ἐκεῖ, Illic, Cretica dialecto. Infra Κηνώ.

Κηνσήτωρ, ὁ, Hesychio ὁ τὴν γῆν μετρῶν, Agri mensor. [Lat. Censitor.]

[Κηνσιτορία, ἡ, Munus censitoris. Isid. Pel. Epist. 1, 275. V. Ducang. Hase.]

Κηνσὸς, ὁ, Hesych. auctore, Herba quædam. At cum signif. τὸ τέλος, ait scribi per ι. Veruntamen et ap. Matth. 22, [19] legimus κῆνσος, pro Lat. Census; et hinc ap. Gr. Jurecons. sunt ὁμόκηνσοι, Qui eodem tributo censi sunt. [Suid.: Κήνσος, ἡ ἐξέτασις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πλήθους. Zon.: Κῆνσος, τὸ νόμισμα. || Suidas: Κήνσωρ, τιμητὴς παρὰ Ῥωμαίοις.]

[Κήνυγμα, Κηνύσσω, scripturæ vitiosæ: V. Κίνυγμα et Κινύσσω.]

Κηνύω, Voco. Hesych. enim Κηνύει [?] exp. καλεῖ, Vocat.

Κηνὼ, Hesych. esse dicit ἐκεῖ, Illic: pro quo paulo ante Κηνούει. [V. Koen. ad Greg. Cor. p. 353.]

Κὴξ, ἡ, secundum Apionem dicitur ὁ λάρος: qui et καύηξ. Quidam exp. αἴθυιαν, Mergum: alii κέπφον: alii diversam esse avem volunt. Ita Hesych, respiciens ad hunc l. Hom. Od. O, 478: Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ', ὡς εἰναλίη κὴξ. Ubi schol. esse dicit Avem marinam similem hirundini: addens et ipse, esse qui ipsam λάρον dicant, alios αἴθυιαν. Κῆκες Hesychio λάροι, qui supra καύηκες. || Eadem avis nominatur Κήϋξ quoque et Κηρύλος, Ceyx et Cerylus. Diversa est a laro, mergo, ceppho. Aristot. enim H. A. 8, 3, quum dixisset περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβειν ἀλκυόνα, καὶ κηρύλον, in eod. genere ponit mox λάρον, κέπφον, αἴθυιαν. Ita igitur nominatur Alcyonum mas, ut Antigonus [Caryst. Hist. mir. c. 27] ap. schol. Aristoph. [Vesp. 99] testatur, scribens κηρύλους dici τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων, Alcyonas masculos: itidemque Hesych. Euphronius Dorice κηρύλον vocari tradit [allato Alcmanis versu Βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην], Attice κειρύλον: ut Didymus quoque κειρύλον nominari ita κατὰ φύσιν ait. [Vana hæc commenta grammaticorum. Avi nomen κηρύλος fuit, pro quo κειρύλον dixit Aristophanes, ut Sporgilo tonsori accommodaret. Conf. Eustath. p. 125.] Et id innuit Aristoph., ap. quem Av. [300] Pisthetærus Evelpidi roganti, Κηρύλος [recte libri quidam κειρύλος] γάρ ἐστιν ὄρνις; respondet, Οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος· innuit inquam κειρύλον dici παρὰ τὸ κείρειν, quum Sporgilus sit nomen κουρέως, Tonsoris, teste schol. Idem schol. [ad Av. 251] κήϋκα quoque esse Alcyonem marem tradit, sic dictum a Ceyce Trachiniorum rege in hanc avem mutato: addens et ipse, alio nomine appellari κηρύλον. Ovid. etiam Metam. 11, prolixe persequitur hanc ἀπορνέωσιν Ceycis et Alcyones: aperte et ipse indicans κήϋκα esse Alcyonem marem, s. Maritum alcedonis. Sic Plin. 32, 8: Fit in mari et Alcyoneum appellatum, e nidis alcyonum et ceycum. Sed notandum κηρύλος paroxytonως scriptum esse ap. Aristoph. et schol. ipsius, et Suid.: at proparoxytonως ap. Hesych. et Aristot. ac Athen. [5, p. 178, B], quin et ap. Eust. [p. 776, 39. Κειρυλοι sine accentu Phot. p. 152, 13.] Κυρήλος affertur pro Alcyon masculus: perperam: scrib. enim κηρύλος, transpositis vocalibus, ut supra.

Κηπαία, ἡ, Cepæa: herba portulacæ similis, sed nigrioribus foliis, radice tenui: teste Diosc. 3, 168.

Κηπαῖος, αία, αῖον, Hortensis. [Galen. vol. 6, p. 627, 13: Ταῦτα μὲν οὖν ἄγρια καλεῖται λάχανα, πρὸς διορισμὸν τῶν κηπαίων. Hase.] Κηπαία σμίλαξ, Smilax hortensis, Ruell. ap. Diosc. [2, 175. Clearchus ap. Athen. 12, p. 515, E: Παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες. || Κηπαία θύρα Pollux 1, 76; 9, 13. Omisso θύρα Hermipp. ap. Athen. 15, p. 668, A: Παρὰ τὸν στροφέα τῆς κηπαίας. Τὰ ἀπὸ κηπαίας λεγόμενα Eustath. Opusc. p. 213, 11.]

[Κηπάριον, τὸ, Hortulus. Zachar. Pont. max. Dial. 1, 7. Hase.]

Κηπεία, ἡ, Cultura horti. Plato Leg. [8, p. 845, D]: Ὕδωρ τρόφιμον περὶ τὰς κηπείας, In colendis hortis nutrit. [Diodor. 5, 43: Κηπεῖαι παντοδαπαί· 20, 8; 102. Schæf. Pollux 9, 13.]

[Κήπειος, εία, ειον, Hortensis. Κάμπην κηπείην Nicander Th. 88.]

[Κήπευμα, τὸ, Quod in horto colitur, i. q. τὸ κηπευόμενον. Κηπεύματα Pollux 1, 222; 7, 140. Aristoph. Av. 1099: Λευκότροφα μύρτα Χαρίτων τε κηπεύματα. Apollodor. ap. Athen. 15, p. 682, D: Φυτεύουσι κύκλῳ τῶν κηπευμάτων. Diodor. 2, 37; 3, 44. Const. Manass. Chron. p. 5; Eustath. Opusc. p. 223, 70; 308, 30. G. D. Theod. Prodr. Tetrast. in lib. 3 Reg. p. 132: Μικρὸν ἦ κήπευμά μοι. Miller. Dicæarch. Vita Græc. p. 126, 13 Gail.: Κηπεύματα ἔχουσα πλεῖστα. Hase.]

[Κηπεὺς, έως, ὁ, Hortulanus. Pollux 7, 110, ex Philyllio, et κηπεῖς, οἱ, 7, 140. Nicarcho Anth. Pal. 11, 17, ubi καὶ παῖς legitur, restituit Jacobsius. Forma Dorica Καπεὺς Leonid. Tar. ib. 9, 329.]

[Κηπεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui in hortis colitur s. coli potest. Hermias In Plat. Phædr. a Bastio cit. Epist. crit. p. 193: Σῖτον ἢ ἄλλο τι κηπεύσιμον. Schol. Nicand. Ther. 63: Ἀβροτόνου δύο γένη, τὸ μὲν κηπεύσιμον, τὸ δ' ὀρεινόν. Alex. Trall. 12, p. 239; Const. Manass. Chron. p. 94.]

[Κήπευσις, ἡ, i. q. κηπεία. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 20: Περίχωρος κάθυγρος, εἰς κ. χρηματίζουσα τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἱδρυμένων μονῶν. Hase. Lex. ined. Cod. Reg. 1142, f. 138, a: Κηπεία, ἡ κήπευσις. Miller.]

[Κηπευτὴς, ὁ, Hortulanus, Gl.]

[Κηπευτικὸς, ἡ, όν. Οἱ κηπευτικοὶ, Hortulani, Theoph. Protosp. in Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 847. Angl. Clem. Al. Strom. 7, 15, § 91 : Μή τι οὖν ἀπέχονται οἱ γεωργοὶ τῆς κηπευτικῆς ἐπιμελείας; Hase.]

Κηπευτὸς, ἡ, ὸν, significat Hortensis. Q. d. In horto satus, cultus. [Πήγανον κ., Ruta, Diosc. 2, 45. Κ. σκόρδον Geopon. 12, 30, 7.]

Κηπεύω, Hortum colo, In horto colo, aut excolo. Exp. et In horto sero : nos itidem ab *Jardin*, i. e. κῆπος, dicimus *Jardiner*. Theophylact. Epist. : Τὰς ἀπυρίνους ῥοὰς Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, οἰνοχοούσας νᾶμα πότιμον, In suis hortis colunt. [Philostr. p. 78, 3 : Ὁπόσα ὁ ποταμὸς κηπεύει. Hemst.] Et pass. Κηπεύεσθαι dicuntur plantæ. Theophr. [H. Pl. 7, 11] : Εἰσὶ δὲ τρεῖς ἄροτοι πάντων τῶν κηπευομένων. [C. Pl. 4, 6, 7 : Βρεχομένου καὶ κηπευομένου τοῦ τόπου.] Et ap. Athen. 2, ἀγρία et κηπευομένη, ut Lat. Agrestis et Hortensis. [Galen. vol. 6, p. 542, 9 : Τὰ κηπευόμενα ταῦτα φυτά· et p. 557, 17 : Τῶν κηπευομένων λαχάνων. Id. ib. p. 627, 5; 628, 16; 634, 16, aliisque multis ll. Hase. Figurate Eubulus ap. Athen. 13, p. 568, E : Οἵας Ἠριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας. Eur. Hipp. 78 : Αἰδὼς ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις (animum purum). De capillis colendis Eur. Tro. 1175 : Ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον· ubi mira Eratosthenis sententia est ab scholiasta memorata, de κήπῳ, quod tonsuræ cujusdam nomen fuit, cogitantis.]

[Κηπίδιον, τὸ, Hortulus. Plut. Mor. p. 1098, B; Diog. L. 3, 20; schol. Hom. Il. Δ, 2, Eustath. Opusc p. 295, 10.]

Κηπίον, τὸ, Hortulus, ut ap. Thuc. exp. [Κηπίων Polyb. 6, 17, 2; 18, 3, 1.] Significat tamen et Illud tonsuræ genus, quod κῆπος etiam vocatur. Lucian. [Lexiph. c. 5] : Καὶ γὰρ οὐ κ., ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. Et ita videtur ap. Thuc. [?] accipere Eust. [p. 907, 41], ap. quem κήπιον legitur, accentu in prima. [Id. Opusc. p. 345, 1. Paroxytonum esse docet schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 794, 7.]

[Κηπὶς, ίδος, ἡ, Hortulana. Aristæn. Ep. 1, 3 : Νὴ τὰς κηπίδας Νύμφας. Legebatur Κοπίδας, quod correxit Mercerus. Sic δρυμίδες νύμφαι dicuntur ap. grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 225, 1.]

[Κῆπις, ιδος, ὁ, Cepis, n. pr. Ἀδείμαντος ὁ Κήπιδος ap. Plat. Prot. p. 315, E. || Hesych. : Κήπιδος σκέλος· παροιμιῶδες ἦν τὸ πέρδικος σκέλος. Glossa ex Comico, ut videtur, sumta, qui Κήπιδος σκέλος dixerat, proverbium illud imitatus. G. Dindorf.]

[Κηπίων, ωνος, ὁ, Cepio, Terpandri discipulus : a quo nomen habet Κηπίων nomus citharœdicus. Plut. Mor. p. 1132, D; 1133, C. Καπίων κιθαρῳδικοῦ νόμου ὄνομα ap. Hesych. et Polluc. 4, 65 : unde Clementi Al. p. 3 : Οὐ τὸν Τερπάνδρου νόμον οὐδὲ τὸν Καπίτωνος, recte Καπίωνος restituit Albert. || Καπίων, Catonis amicus, ap. Plut. Mor. p. 487, D.]

[Κηποκόμας. V. Κῆπος.]

Κηποκόμος, ὁ, Hortorum curator, Hortulanus : κηπουρὸς, Hesych.

[Κηπολόγος, ὁ, In hortis docens. Epicurus κ. in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 307 : Εἷς δ' Ἐπικούρου ... ἄλατο κηπολόγου (—ους codex).]

[Κηποποιία, ἡ, Horti structura. Geopon. 12, 2, 1.]

Κῆπος, ὁ, Hortus. [Miram etymologiam commiscitur schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 714, 17.] Hom. Od. Δ, [737] : Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. [H, 129 : Ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται (κρήνη). Κῆποι κατάρρυτοι Eur. El. 777. Plato Tim. p. 77, C : Οἷον ἐν κήποις ὀχετούς· Min. p. 316, E : Περὶ κήπων ἐργασίας· Epist. 2, p. 313, A : Ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ ταῖς δάφναις. Κ. κρεμαστὸς Σεμιράμιδος, de quo Strabo 17, p. 738.] Athen. 1, [p. 7, C] : Τὰς ἐν τῷ κήπῳ γινομένας θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότιζεν ἑσπέρας. Idem 12, [p. 542, A, et Eustath. p. 1516, 19] testatur Panormitin Siciliæ totam vocatam fuisse Κῆπον, quoniam plena erat δένδρων ἡμέρων : quod cum illo Homerico κῆπος πολυδένδρεος convenit. [Sensu latiore de quavis regione amœniore diligenterque culta dicitur. Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας Soph. fr. 19. Κᾶπον Ἀφροδίτας (Cyrenen) Pind. Pyth. 5, 31. Διὸς κᾶπον (Libyam) ib. 9, 91. Φοίβου παλαιὸν κῆπον Soph. fr. 655. Διὸς κήπους vel κῆπον (in cœlo) fingunt id. fr. 298, Plato Symp. p. 203, B. Μουσῶν κήπους Ion. p. 534, A. Figurate Χαρίτων κᾶπον (poesin) Pind. Ol. 9, 39. (Κῆπος πολλῶν χαρίτων de imperatore Const. Man. Chron. 2134.) Τοὺς ἐν τοῖς γράμμασι κήπους σπείρειν Plato Phædr. p. 276, D.] Est tamen κῆπος non solum τῶν δένδρων, sed et λαχάνων, ut scribit Suid., et ostendit ille Athenæi l. || Pecten, Pubes muliebris. [Τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν, Hesych. Γυναικὸς αἰδοῖον Phot. p. 161, 21. Τὸ μόριον Suidas s. v. Μυσάχνη. Τὸ ἐπείσιον Eustath. p. 536, 23; 1572, 15.] Ap. Diog. L. [2, 116], Theodorus Cyrenaicus irridens Stilponem, qui diceret Minervam deam esse, dicit, Πόθεν δὲ τοῦτ' ἤδει Στίλπων; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; Numquid ejus ventrali sublato ipsius pubem aspexit? Bud. Quidam autem Femineos hortos ex Ovid. Met. 10 fin. proferunt; sed ibi Femineos artus, non Hortos, omnia et excusa et scripta exempll. habent, quæ videre potui : plurima autem videre mihi contigit. At carminum obscœnorum auctor ad hanc signif. allusisse videri potest. || Tonsuræ quoddam genus, Pollux [2, 29; 9, 13. Schol. Vat. Eur. Tro. 1175 : Ἔστι δὲ καὶ εἶδος κουρᾶς ὁ κῆπος, ᾧ οἱ χρώμενοι διεβάλλοντο. Κατελίμπανον δὲ τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς τρίχας (τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς περὶ τὰ ἄκρα τρίχας alius schol.)], Hesych., Suid., item Eust. [p. 907, 39; 1292, 62], qui etiam exp. καλλωπισμὸν τριχῶν ex Ælio Dionys. [Schol. Aristoph. Av. 827.] Et Κηποκόμας, ap. Comicos, Qui eo tonsuræ genere tondetur, Eust. [p. 907, 41.] || Animal simiæ simile, Hesych. [V. Κῆβος.] ||Urbs quædam ap. Bosporum, [Phot. et] Suidas [et Harpocr. ex Æschine p. 78, 18, ubi plurali numero : Λαμβάνει δωρεὰν παρὰ τῶν τυράννων τοὺς ὠνομασμένους Κήπους. Diodor. 20, 24 : Φυγὼν εἰς τοὺς καλουμένους Κήπους. Οἱ Κῆποι Strabo 11, p. 495. *Cepi Milesiorum* (erat enim colonia Milesiorum) ap. Plin. H. N. 6, 6, et Scymnus v. 151 : Κῆπος δ' ἀποικισθεῖσα διὰ Μιλησίων. *Cepos* oppidum inter Hermionassam et Stratocliam collocatum in Tabula Peuting. Hæc fere Wessel. ad l. Diodori. || Nomen loci intra pomœrium Athenarum siti. Pausan. 1, 19, 2 : Ἐς τὸ χωρίον, ὃ Κήπους ὀνομάζουσι, καὶ τῆς Ἀφροδίτης τὸν ναὸν οὐδεὶς λεγόμενός σφισιν ἐστὶ λόγος. Περίβολον ἐν τῇ πόλει τῆς καλουμένης ἐν Κήποις Ἀφροδίτης memorat idem 1, 27, 4. Ἐν κήπῳ docere solebat Epicurus : v. Diog. L. 10, 10, qui l. idem ille esse videbatur Gassendo De vita Epicuri 1, 6. Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων Epicuri discipuli vocantur ab Sexto Empirico : ὁ κῆπος, Disciplina Epicuri, ab Themistio. V. Menag. ad l. Diogenis.] Ceterum de hujus nominis etymo a κάπω s. κάπος, consentiunt Etym. [M. p. 511, 6], Eust. [p. 1193, 18, coll. p. 595, 21; 1546, 40; schol. Pind. Ol. 3, 43], Hesych. Cujus verba sunt, Κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα· καὶ κῆπος, ὁ περιπνεόμενος καὶ εὐήνεμος τόπος. [|| Ἀδώνιδος κῆποι. V. Ἄδωνις.]

[Κηποτάφιον, τὸ, Sepulcrum in horto. Inscr. ap. Donium cl. 2. n. 178; Fabretti Inscrr. ant. p. 114; Pallad. Hist. Laus. c. 20, p. 926. « V. Van Goens Diss. de Cepotaphiis, 1763. » Schneid.]

[Κηποτύραννος, ὁ, Horti tyrannus, cognomen Apollodori Epicurei ap. Diog. L. 10, 25. Boiss.]

[Κηπουργέω. V. Κηπωρέω.]

[Κηπουργία, ἡ, Opus hortense. Pollux 7, 101. ||Unde adject. Κηπουργικὸς, ἡ, ὸν, Ad opus hortense pertinens, et adv. Κηπουργικῶς, 7, 141, ubi codex Jungerm. κηπουρικῶς.]

Κηπουρέω, Hortum colo. [Pollux 9, 13.] V. Κηπεύω.

[Κηπουριακός. V. Κηπωρικός.]

Κηπουρικὸς, ἡ, ὸν, Ad hortulanum pertinens. [Plato Min. p. 317, B : Τὸ κ. νόμιμον· 316, E : Κ. νόμοι. Κηπουρικὰ Orneosoph. p. 204. G. D. Philo Belop. p. 100, 10 : Τοῖς κηπουρικοῖς κτεσὶ, Rastris. Hippiatr. p. 33, 8 : Ἀνδράχνη λάχανόν ἐστιν ἄγριον καὶ κηπουρικόν. Hase.]

[Κηπουρικῶς. V. Κηπουργία.]

[Κηπούριον, τὸ, Hortulus, sec. conj. probabilem editoris Chrysostomi ap. Severian. De creat. mundi, t. 6, p. 570, E. Hase.]

[Κηπουρὸς, ὁ. HSt. s. v. Οὖρος, Custos, Inspector:] Sunt porro et alia compp. ad hoc οὐρὸς pertinentia, ut Κηπουρὸς, Hortorum custos s. inspector, i. e. Hortulanus : et Πυλουρὸς, Herodot. [3, 72, 118], Januæ custos : pro quibus et κηπωρὸς et πυλωρὸς, ut alibi

quoque docui : quæ ad Ὠρέω referenda sunt. [V. A Κηπωρός. Κηπουρὸς Antiphanis comœdia.]

[Κηποφύλαξ, κος, ὁ, Horti custos. K. Priapus in inscr. Gruteri p. 95, 3. Boiss.]

[Κηπωρέω, Hortum curo. Pollux 7, 141, ubi cod. Jungerm. κηπουργεῖν. G. D. Theod. Stud. Cod. Reg. 891, fol. 155, b : Ὁ νοσοκομῶν, ὁ καλλιγραφῶν, ὁ κηπουργῶν. Miller.]

[Κηπωρία, ἡ, Horti cura. Pollux 7, 140, ubi v. l. κηπουρία.]

[Κηπωρικὸς, ἡ, ὸν, Olitorius, Gl. Theophr. H. Pl. 7, 4, 5, θύραις κηπωρικαῖς, sed liber Urbinas Κηπουριακαῖς habet. Eadem scripturæ varietas est in Synes. p. 85 in Petavii cod. et in Vratislaviensi. Schneid. in Ind. Theophr. Κηπουρικαῖς ap. Athen. 2, p. 69, B.]

Κηπωρὸς et Κηπουρὸς, ὁ, Hortulanus, Olitor : quasi κήπου ὥραν habens, Horti curam habens, gerens. Ap. Plat. Minoe [p. 316, E, ubi v. l. κηπωρῶν. Eadem varietas ap. Polluc. 1, 222; 7, 140], κηπουρῶν esse dicuntur τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα καὶ νόμιμα. [Κηπουρῷ epigr. Anth. Pal. 6, 21. Κηπωρὸς ἀνὴρ B in versu proverbiali ap. Gellium 2, 6, pro quo καὶ μωρὸς in Proverb. Bodl. 812, et ap. Diogenian. 7, 81. Κηπουρὸς ὄφις Euphorio ap. Hellad. in Phot. Bibl. p. 532, 22. « Κηπωρὸς Synes. p. 268, C; Theodor. Prodr. p. 453; Artemidor. 4, 11. » Jacobs. At Philostr. Heroic. p. 16, 18 Boiss. : Γεωργόν τε ἐμὲ, καὶ κηπουρόν· et Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 22 : Ὄφιν κ. Hase. Lex. rhet. p. 271, 28 : Κηπούρευμα, τὸ ὕδωρ τὸ τοῦ κήπου εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον. Scribendum κήπου ῥεῦμα, collato Photio p. 161, 24 : Κήπουρεύμα (duplici accentu), τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον.]

Κὴρ, ρὸς, ἡ, Sors, Fatum. Soph. Trach. [453] : Ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ Ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή, i. e. μερὶς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη, schol. [Æsch. Ag. 206 : Βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι, Pernicies.] Sed plerumque [semper] in malam partem capitur, pro Fatum lethiferum, funestum, Sors funesta, adversa, dura fati. [Hesiod. Th. 211 : Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν. (Κὴρ sculpta, C Pausan. 5, 19, 6.) Plurali numero Κῆρας νηλεοποίνους ibid. v. 217, loco ab interpolatore addito, et Scut. 249. Κῆρας ἀναλεῖν τὰς Ταρτάρου Eur. Herc. F. 870. Κῆρες Ἐρινύες ap. Æsch. Sept. 1055. Δειναὶ Κῆρες (Furiæ) ap. Eur. El. 1252. Δειναὶ Κῆρες ἀναμπλάκητοι Soph. OEd. T. 472. De sphinge Æsch. Sept. 777 : Τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας.] Hom. [Il. N, 665] : Εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε, Luctifici gnarus fati conscenderat æquor. Il. Ψ, [78] Hector ab Achille dejectus : Ἐμὲ μὲν κὴρ Ἀμφέχανε στυγερὴ, ἅπερ λάχε γεινόμενόν περ. Idem μοῖραν vocat in versu sequenti. Π, [687] : Ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο· Od. Τ, [558] : Οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει· Il. P, [714] : Ὅπως... θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν· Π, [46] : Ἔμελλεν Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι· M, [326] : Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι· B, [302] : Οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, Cic., Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Sic [834] : Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο· Θ, [70] : Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε D τανηλεγέος θανάτοιο, Duo fata lethifera, δύο μοίρας : de Jove, qui in bilance fatum Græcorum et Trojanorum in certamen descendentium statuebat. Quum vero seorsum ponitur, nec θάνατος ei adjungitur, plerumque solet exponi Lethum, Mors, θάνατος. Il. [B, 228 : Τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι·] Σ, [535] de pugna Græcorum et Trojanorum : Ἐν δ' ὁλοὴ κὴρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν· X, [365] Achilles ad Hectorem morientem : Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι· Od. Γ, [410] : Κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει· B, [316] : Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω· P, [82] : Τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω· Il. M, [402] : Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδός· et [E, 22] : Ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν· Od. X, [363] : Ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν· Il. Γ, [32] : Κῆρ' ἀλεείνων, Lethum fugiens. Od. P, [500] : Μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν. [Eur. Phœn. 957 : Μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών· El. 1300 : Οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις.] Utuntur hoc voc. quidam etiam prosæ scriptt. [Dionys. A. R. 2, 3 : Προσεῖναι δέ τινας ἑκάστῃ (τῶν πολιτειῶν) κῆρας συμφύτους· 8, 61 : Ἐκείνῳ ταύτας ὁ δαίμων τὰς ἀρετὰς χαρισάμενος ἑτέρας οὐκ εὐτυχεῖς κῆράς τε καὶ ἄτας προσῆψε.] Plut. De amore frat. [p. 484, D] : Φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἴσχιστα νοσήματα, καὶ κῆρας, οὐκ οἰκίαις μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. Ubi Noxas, Pestes, s. potius Fatales noxas et pestes exponi etiam posset : nam et Hesych. κῆρας dicit esse βλάβας. Pro Pestis certe metaphorice accipitur in hoc ap. Suid. l. [Synesii in Dione p. 38] : Ἀξιῶν αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας, Ut pestes et noxas reip. Bud. Dira calamitas, Noxa, ap. Plat. Leg. 11, p. 349 [937, D] : Πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν, αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταῤῥυπαίνουσιν αὐτά. Plut. Anton. [c. 2] : Ἀντωνίῳ δὲ λαμπρῷ καθ' ὥραν γενομένῳ τὴν Κουρίωνος φιλίαν καὶ συνήθειαν, ὥσπερ τινὰ κῆρα, προσπεσεῖν λέγουσι, Perniciem et exitium, ut e sequentibus apparet, Bud. Ap. Philon. autem V. M. 3, ubi de igne profano et quo unusquisque domi suæ utitur, dicit, Ὅπως μὴ προσάψαιτο τοῦ βωμοῦ, διὰ τὸ μυρίας ἴσως ἀναμεμάχθαι κῆρας, Turn. Sexcentis fortasse maculis inquinatum esse. Sic vero Hesych. quoque κῆρας exp. μολύσματα. Theophr. locis quoque suas κῆρας tribuit, i. e. Fatalia vitia, Fatales ægritudines et morbos : C. Pl. 5, [10, 4] ubi de arborum morbis tradit, Ὅλως δὲ ἕκαστοι τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οἱ δ' ἐκ τοῦ ἀέρος, οἱ δ' ἐξ ἀμφοῖν. Unde desumptum videtur, quod Plin scribit 17, 24, ubi et ipse de morbis arborum disseserit : Sunt enim quædam ægritudines et locorum. Paulo post vero Morbos locorum dicit. Pro Morbo certe accipi a Soph. testatur ejus schol. in Phil. [41] : Πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; paulo ante vero dixerat βαρεῖαν νοσηλείαν. Sic [1165], Εὖ γνῶθ' ὅτι σοι κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν, i. e. νόσον, Morbum. [De accentu vocc. κὴρ, ἡ θανατηφόρος μοῖρα, et κῆρ, τὸ κέαρ, v. Arcad. p. 125, 10, Etym. M. p. 511, 22, Hesych. s. Κῆρ.]

[Κῆρ, τό. V. Κέαρ.]

[Κήρα, ἡ, i. q. κὴρ, Pernicies, Labes. Timæus Lex. Plat. p. 18 : Ἀκέραιοι, οἱ ἔξω κήρας. Sic etiam Suidas et gramm. Bekkeri Anecd. p. 364; et Theophilus Corydall. in Fabr. B. Gr. vol. 13, p. 723 : Μόνος ὢν κήρας ὑπέρτερος. Unde Ruhnken. collegit recentiores Græcos κήρα pro κὴρ dixisse. Sed probabilior videtur Porti sententia, qui κηρὸς Suidæ restituit. Quocum Ruhnk. comparavit schol. Nicandri Ther. 190 et Procl. In Tim. 5, p. 318. Κήρας ap. Hesych. in Κῆρας mutandum, quod exp. ἀκαθαρσίας, μολύσματα, βλάβας.]

[Κηραγγὴς (?), ὁ. Manetho 4, 341 : Ὑλογράφους ἄνδρας, κηραγγέας, ὁλκαδοχρίστας. Κηρουργέας in indice posuerunt Axtius et Riglerus.]

Κηραίνω, Perimo, Interimo, Corrumpo, Noceo, φθείρω, βλάπτω, Hesych. [Æsch. Suppl. 999 : Κῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τί νιν (τὴν ὀπώραν).] || Neutraliter Fatali quodam interitu pereo, Misere pereo, δυσθανατέω, Hesych. : cum quo voc. copulatur a Philone V. M. 3 [vol. 2, p. 167, 15] : Ὀρχηστρῶν ἐπιδείξεσι, περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες. D Turn. Quæ depereunt. Fortassis etiam exponi posset, Quasi fato quodam iis addicti sunt et misere immoriuntur. Nisi potius ad sequentem signif. referendum videatur. [Idem vol. 1, p. 501 : Κηραίνοντος ἀεί. G. D. Id. Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 387, B : Περὶ ἃ κηραίνει γένος τὸ πλεῖστον ἀνθρώπων. Plut. De plac. phil. 2, 4 : Ἐν ᾧ καὶ τὰ περίγεια κηραίνεται. Interpr. : Fatali quadam sorte moriuntur. Hase.] || A κὴρ, Cor, derivatum, Animo voluto, verso, Solicite et anxie cogito, μεριμνῶ, φροντίζω. Eur. ap. schol. Soph. : Τί ποτ', ὦ τέκνα, τάδε κηραίνετε; [Hippol. 223 : Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις; Herc. F. 518 : Ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ; Maximus Καταρχ. 93 : Αἰὲν ἐπ' ἀνέρι κηραίνουσα.]

Κηραμύντης, ὁ, Lethiferi fati propulsator, ὁ κῆρας ἀμύνων, Hom. Idem qui Sophocli ἀλεξίμορος, at aliis ἀλεξίκακος. Eust. citat ex Lycophr. [663.]

Κηράνθεμον, τὸ, VV. LL. Diosc. 5, [17] : i. e. quod Aristoteli Hist. 9, 40, ἡ κήρινθος, Varroni Erithace,

Plinio Cerinthus et Sandaraca, Gazæ et Marcello Cerago, Hermolao et Fuchsio Vernigo. V. Ἐριθάκη.

[Κηραφὶς, ίδος, ἡ.] Κήραφος Hesychio est κάραβος: piscis e cancrorum genere. [Ap. Hes. legitur κήραφις, quod κηραφὶς scribendum glossaque ad Nicand. Al. 394 referenda, ubi locustæ species est: Κάλχης, κηραφίδος, πίννης τε καὶ αἰθήεντος ἐχίνου. Καραβίδες dicuntur ab Alex. Trall. 7, p. 103 HSt. (ubi gl. λουκούσται in textum irrepsit), quod nomen Hesych. vulgari voc. γρᾶες interpretatur, recte intellecto ab Gesnero Hist. Anim. p. 578. Sic ap. eundem Κωρίδες, γρᾶες, ζῷον θαλάσσιον. Ex Sophrone et Archilocho Χήραβος meminit Athenæus 3, p. 86, quæ eadem esse videtur. Hæc fere Schneiderus ad l. Nicandri et ad Oppiani Hal. p. 387 ed. Argentor.: unde supplenda quæ s. v. Καραβὶς diximus.]

Κηραχάτης, ὁ, Cerachates, achates quidam ita dictus a cerino colore, de quo Plin. 37, 10. [Conf. Ἀχάτης.]

[Κηραψία. V. Κηριάπτης.]

[Κηρεῖαι scriptura vitiosa. V. Κειρία.]

Κηρέλαιον, τὸ, Medicamentum e cera et oleo, cui affunditur et succus refrigerans. [V. Galen. vol. 13, p. 832. Τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν κ. ib. p. 849.] Oribas. [Hippiatr. p. 181, 13: Ἐνάλειφε ἠρέμα κηρελαίῳ. Hase. Ex Theophane Copronymi a. 31, affert Ducang.]

[Κηρεμβροχὴ, ἡ, Fomentum ex cera. Alex. Trall. 11, p. 635.]

Κηρέσιος, ὁ, ἡ, Fatalis, Noxius: κηρέσιον, ὄλεθρον [ὀλέθριον], νοσητήριον, Hesych.

Κηρεσσιφόρητος, ὁ, ἡ, Qui a lethifero fato fertur, Quem funesta fata afferunt, secum adducunt. Hom. Il. [Θ, 527]: Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν, ubi Eust. annotat, per posteriora hæc verba, Οὓς κῆρες φορέουσι, explicari præcedentia, ac non active accipi debere, sed passive. [Synes. p. 26, A. Hesych.: Κ., τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης μετενηνεγμένους, ἢ ἀπωσθησομένους ἐνθένδε ὑπὸ τῶν Μοιρῶν. || Κηρεσιφόρος, ὁ, ἡ, idem. Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 417: Τὰ τῶν κακῶν κηρεσιφόρα καὶ ἀνθρώποις ὀλέθρια. Boiss. Nicet. Annal. 21, 3.]

[Κηρεὺς, έως, ὁ, Cereus, fl. Eubœæ. Strabo 10, p. 449, ad quem l. Tzschuck.: « Xylander Κιρεὺς invexit non sine Mss. quorundam suffragiis, ipse tamen motus Eustathii fide p. 279, 5. Obstant autem huic scripturæ Latina, in quibus *e* cernitur, etsi mutata terminatione *Ceron* prodit. Sic Plin. 31, 9, 2, adsentiente Antig. Car. c. 84, pro quo vitiose Κέρβης apud Aristot. Mirab. ausc. c. 170 exstat. »]

[Κηρία. V. Κειρία.]

Κηρίαι, αἱ, Lumbrici lati, Erotian. [p. 230. Lectio suspecta.]

Κηριάζω, Favos confingo, construo. Dicitur etiam de purpuris et muricibus, quæ lentorem cujusdam ceræ salivant et quasi cerificant, Plin.: seu, ut alii malunt, salivarum lentorem emittunt, qui postea concrescens favi repræsentat similitudinem. Aristot. H. A. 5, 15: Αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ταὐτὸ, ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν, τοῦτο δ' ἔστιν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρὸν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἢ ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπλακεῖεν. Ibid.: Τοῦτο δὲ συμβαίνει ὥσπερ ἀποκάθαρμα καὶ ταύταις καὶ τοῖς κήρυξι· κηριάζουσι γὰρ καὶ οἱ κήρυκες. Ibid.: Ἀφιᾶσι γὰρ ἀρχόμενα κηριάζειν γλισχρότητα μυξώδη, ἐξ ὧν τὰ λεπυριώδη συνίσταται. Unde est quod Plin. scribit 9, 36, de purpuris, Congregantur verno tempore, mutuoque attritu lentorem cujusdam ceræ salivant. Simili modo et murices. Idem Plin. κηριάζειν interpr. Cerificare: nam quod ibid. Aristot. de purpuris dicit, Ὅταν δὲ κηριάζωσιν αἱ πορφύραι, τότε χείριστον ἔχουσι τὸ ἄνθος, ipse 9, 38, ita interpr.: Quum cerificavere, fluxos habent succos. Sic enim leg. esse, et non Fœtificavere, antiqua probant exempll., et Aristot. auctoritas confirmat. Sed sunt qui malint interpretari Favificare quam cum Plin. Cerificare.

[Κηριάπτης, ὁ, Ceriforus, Gl. Ex anonymo in Mirac. SS. Anagyrorum p. 406: Τοῦ λύχνου τοῦ κηριάπτου, et p. 408, 410, affert Ducang. in Append. p. 206. || Κηραψία, ἡ, Cereorum accensio, in Chron. Pasch. p. 383, C. Hinc Κηράπτης vel a κηρίον, κηριάπτης.]

[Κήριλλοι, οἱ, Cerilli, oppidulum Italiæ. Strab. 6, p. 255. Miller.]

[Κηρίνη, ἡ.] Κηρίναι Hesychio auctore fuerunt μάστιγες quædam. [Addit Hes.: Ὥσπερ οἱ λεγόμενοι κηρίωνες (-ονες codex). Eadem fere Photius p. 162, 5, qui post κηρίωνες pergit: Εἰ μὴ ἄρα αἱ διπλαῖ· ἢ διπύξιναι.]

Κήρινθον, τὸ, Cerinthum. A Theophr. H. Pl. 6, [8, 3] numeratur inter flores æstivos. [Κρίνον Schneiderus ex Athenæo.] Videtur Id esse quod Cerinthen vocat Plin. 21, 12, ubi de apum pabulo scribit inter alia oportere serere et cerinthen: esse autem cerinthen folio candido, incurvo, cubitalem, capite concavo, mellis succum habente. Aristot. quoque H. A. 9, 40, cerinthon apum pabulo tribuit: Ἔστι δὲ αὐταῖς καὶ ἄλλη τροφὴ, ἣν καλοῦσί τινες κήρινθον· ἔστι δὲ τοῦτο καταδεέστερον καὶ γλυκύτητα συκώδη ἔχον· κομίζουσι δὲ τοῦτο τοῖς σκέλεσι καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Unde Plin. 11, 7: Præter hæc convehitur erithace, quam aliqui Sandaracham, alii Cerinthum vocant. Hic erit apum, dum operantur, cibus, qui sæpe invenitur in favorum inanitatibus sepositus, et ipse amari saporis. Gignitur autem rore verno et arborum succo, gummi modo, Africi minor, Austri flatu nigrior, Aquilonibus melior et rubens: plurimus in Græcis nucibus. Menecrates florem esse dicit, futuræ messis indicium: sed nemo præter eum. [Hesych.: Κήρινθος, ἡ λεγομένη ἐριθάκη. Ἔστι δὲ τροφὴ ἣν παρατίθενται ἑαυταῖς αἱ μέλισσαι. Καὶ πόλις Εὐβοίας. Καὶ ἕλκος ποιόν (Hoc κηρίον est).]

[Κήρινθος, ἡ, Cerinthus, oppidulum Eubœæ. Hom. Il. B, 538; Theognis 891; Theophr. H. Pl. 8, 11, 7; Strabo 10, p. 445, 446.]

[Κήρινθος, ὁ, Cerinthus, hæreticus, ap. Joel. Chronogr. compend. p. 165, A.]

Κήρινος, [ίνη, ινον et ὁ, ἡ], Cereus. Κ. πλάσμα, Plato Theæt. [p. 197, D.] Ibid. [p. 191, C]: Κ. ἐκμαγεῖον, καθαρωτέρου κηροῦ, et κοπρωδεστέρου καὶ σκληροτέρου. [Κήρινος νύμφη schol. Callim. Cer. 92.] Item κήριναι ὄρνιθες, Athen. inter fercula. Et κηρίναν ὀπώραν [ex Alcmane 15, p. 648, B] sunt qui vocent Mel. Item κ. γυναῖκες ap. Philostr. Ep. 39, Cereæ mulierculæ, Quæ ceris in fucando corpore utuntur, ut in Κηρογραφία dicam. [|| Mollis, Flexibilis, ut cera. Plato Leg. 1, p. 633, D: Θωπείας κολακικὰς, αἳ ... τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι κηρίνους ποιοῦσι. Clem. Al. p. 486, 9: Τοὺς θυμοὺς ἢ ἡδονὴ κηρίνους ποιεῖ. Orig. C. Cels. 4, p. 177: Ποιεῖν μαλθακὸν καὶ κ. Epictet. Diss. 3, 16, 10: Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε, μέχρις ἂν κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχητε.]

Κηριοειδὴς, ὁ, ἡ, Favi speciem gerens. Epicharm. ap. Athen. 7, [p. 282, A; 308, E]: Μύες ἁλφησταί τε, κορακῖνοί τε κηριοειδέες. [Recte codices priore l. κοριοειδέες, male altero κοροειδέες.] Ap. Eund. [p. 281, E] Apollodorus ἁλφηστὰς pisces dicit esse κηροειδεῖς [scriptura vitiosa pro κιρροειδεῖς, quod v.], Cerini coloris, ut supra dixi. [|| Κηριώδης, ὁ, ἡ, idem. Κηριῶδες ἄνθος cerasi ap. Theophr. H. Pl. 3, 13, 3; sambuci ib. 6. Schneid. Galen. vol. 14, p. 357, 13: Μέχρι κηρῶδες γενέσθαι· corrigendum videtur κηριῶδες. Hase.]

[Κηριοκλέπτης, ὁ, Favorum fur. Ἔρως κ. inscriptum Theocriti carmen 19.]

[Κηριολάριον, τὸ, Cerilarium, Gl.]

Κηρίον, τὸ, Favus, Cerea cellula, Domicilium in quo apes mellificant. Hesiod. Theog. [596], de apum opificio: Πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά. Hipponax ap. Athen. 14, [p. 645, C]: Οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. Ap. Eund. 2, [p. 38, F] Ariston Ceus tradit quosdam circa Olympum Lydiæ nectar parare οἶνον καὶ κηρία συγχιρνάντας εἰς ταὐτὰ καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. [Clem. Al. p. 174: Τραγημάτων καὶ κηρίων ἀμοίρους. Plato Rep. 8, p. 552, C: Ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται· 564, C: Ὅπως ... ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτέτμησθον. Phot. p. 162, 7: Κηρίῳ βῦσαι, αἳ ὑποβαλλόμεναι κηρίον ἐπετίθεσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μὴ βοᾷ. Similiter Hesych. Quæ glossæ referendæ ad Aristoph. Thesm. 506: Εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον, ἵνα μὴ βοᾷη, κηρίῳ βεβυ-

σμένον.] Plin. κηρία interdum Ceram et Ceras vertit, interdum Cellas. Quod enim Aristot. dicit [H. A. 9, 40], Τὰ δὲ κηρία κηφήνια ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελιττῶν, ipse sic interpretatus est, Fucis cellarum minimæ, sed ipsis majores apibus. Rursum quod Aristot. 5, 22, Εἰσὶ δὲ καὶ μέλιτται, αἳ ποιοῦσι τριπλᾶ κηρία ἐν τῇ γῇ, ipse 11, 18, dicit Esse quæ sub terra triplici cerarum ordine mellificent. Aliud ex. cum ejusd. Plinii interpr. habes in Κήρωσις. Favum autem Idem vertit in Præfatione, quum ait, Inscriptionis apud Græcos mira felicitas : Κηρίον inscripsere, quod volebant intelligi Favum : alii Κέρας Ἀμαλθείας, quod Copiæ Cornu, ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum. [Κηρία inter inscriptiones librorum cum similibus nominibus memorat Clem. Al. Strom. 6, p. 736 : Εἰ καὶ λειμῶνάς τινες καὶ ἑλικῶνας καὶ κηρία καὶ πέπλους συναγωγὰς φιλομαθεῖς ποικίλως ἐξανθισάμενοι συνεγράψαντο. Πέπλον, Ἀμαλθείας κέρας, Κηρία et alia nominat Gellius N. A. præfat. 6.] Verum inter Favum et Cellulas apum s. Ceras ita distingui videtur, ut Favi plerumque accipiantur pro Cellulis illis melle plenis, ut ap. Plin. juniorem, Buccellam panis dedit et favum mellis : et sic accipiuntur ll. ex Athen. citt. Ipsum tamen vocab. Favus, pro Vacuis quoque cellis capitur, ut Tibull. quum dicit melle complere favos apem. [Tzetz. Hist. 6, 659 : Μὴ φαίνεσθαι τὸ γλύμμα δὲ, πρὶν τυπωθῇ κηρίῳ. || De decocto favi Hippocr. p. 475, 5 : Πίνειν διδόναι κηρίον ἐν ὕδατι ἀποβρέχων· 480, 14. 496, 45 : Κηρίων ξηρῶν δύο κοτύλας βρέχων ὕδατι. Hesych. : Κ., τὸ τῶν μελισσῶν· καὶ εἶδος πλακοῦντος. || Fax cerea. V. exx. Ducangii.] || K., Favus, dicitur etiam Tumor in cute consistens, eamque majoribus foraminibus perrodens, e quibus humor melli similis excernitur : itaque tum ob foraminum figuram, tum propter excreti humoris speciem κηρίον, Favus, appellatur, et alio nomine μελικηρὶς, ut scribit Aetius l. 6, [p. 126]. Differt foraminum magnitudine ἀπὸ τοῦ ἀχῶρος, qui ulceris etiam in cute genus est, sed minimis foraminibus præditum, per quæ humor dimanat. Gorr. De hoc Diosc. 2, 164, de pepone locutus : Ὑγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος. Pro quibus Plin. 20, 2 : Radix sanat ulcera concreta in modum favi, quæ κηρία vocant. [V. Galen. vol. 7, p. 728; 12, p. 464; 14, p. 323; 19, p. 443 ed. Kühn.; Paul. Æg. 4, 34; Pollux 4, 201.]

[Κηριοπάρων. V. Κεραιόπυργος.]

Κηριοποιὸς, ὁ, Qui favos conficit, construit; confingit, Plin. [Aristot. H. A. 9, 40.]

[Κηριόω.] Κηριοῦσθαι, Hesychio ἐκπλήττεσθαι, Percelli, Consternari. Sic Suidas ἐκηριώθην exp. διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην, E metu pallore cereo perfusus sum, addens etiam ἐσκοτώθην. [Hesych. : Ἐκηριώθη, ἐσκοτώθη, ἐπτοήθη, ἐθανατώθη. Ἄμεινον δὲ ὠχρίασεν. Κηριωθῆναι, ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι. Seqq. ex Indice.] Καριόω, Perimo. Hesych. enim Καριῶσαι affert pro ἀποκτεῖναι, forsan παρὰ τὴν κᾶρα, Dorice pro κῆρα, i. e. θάνατον. [Idem Ἐκαρίωσας, ἀπέκτειναs. Conf. Κηρόω.]

Κηρὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam ap. Athen. l. 8, [p. 355, C. Similia nomina sunt Κεῖρις, Κίρις, Κίρρις.]

Κηρίτης, ὁ, Cerites, gemma ceræ similis. Plin. [37, 10.]

Κηριτρεφὴς, ὁ, ἡ, Qui una cum lethifero fato alitur, Qui educatur inter multas duræ sortis miserias, et illis est obnoxius. Hesiod. Op. [420] : Τότε Σείριος ἀστὴρ Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων Ἔρχεται ἡμάτιος. [Orac. ap. schol. Eur. Phœn. 638 : Βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος. Synes. Hymn. p. 329, C : Λῦε μεριμνᾶν κηριτρεφέων· 330, B : Κηριτρεφέας δαίμονας.]

Κηρίφᾰτος, ὁ, ἡ, Qui morbo decessit : nam κηρίφατοι, ὅσοι νόσῳ τεθνήκασι, Hesych.

[Κηρίφυλλον, τὸ, Cerifolium, Gl.]

[Κηριώδης. V. Κηριοειδής.]

[Κηρίωμα (sic Salmas. : codex κηρίομα), δμίλημα (?)· ἔστι γὰρ τὸ κηρίον ᾧ (ὃν codex) προσεικάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Φινειδῶν. Voc. ex Sophoclis Phineo sumtum esse probabiliter conjecit Dobræus. Ὁμίλημα fortasse ex ἡ λήμη corruptum. G. Dindorf.]

[Κηρίων, ωνος, ὁ, Cerea fax. (Candela, Gl.) Plut. Mor. p. 263, E : Πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν (οἱ Ῥωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσιν.]

[Κηρόβιον, τὸ, Appluda, Gl.]

Κηρογονία, ἡ, Ceræ generatio, opificium, Cerificatio; si licet uti hoc verbali a Cerifico, quod ap. Plin. legitur, Joseph. Antiq. J. [Macc. 4, 14, 19, ubi περὶ τὸν τῆς κηρογονίας καιρόν] : Μέλισσαι περὶ τὰς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας.

Κηρογρᾰφέω, Ceris pingo, ut Plin. loquitur. Athen. 5, [p. 200, A] : Τριακόσια δὲ ψυκτήρια κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις, Ceris versicoloribus depicta, ut Vitruv. dicit Cera cærulea depingere. [Theodor. Dial. 2, p. 169. Cramer.]

Κηρογραφία, ἡ, Pictura quæ ceris fit. Athen. 5, [p. 200, A; 204, B] : Καὶ πᾶς τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο. Cui picturæ similis est ἡ ἔγκαυσις. [Et alibi :] Κηρογραφία, Pictura quæ ceris fit, affinis τῇ ἐγκαύσει. Solebant enim ceris pingere, ac picturam inurere, ut docet Plin. 35, 11; sicut et 21, 14, scribit ceram varios in colores pigmentis trahi, ad reddendas similitudines et innumeros mortalium usus, parietumque etiam et armorum tutelam. Solebant vero et mulierculæ in fucanda cute ceris uti, ut patet e Philostr. Ep. 39, ubi dicit τὸ φυκίον καὶ τὸν κηρὸν, et alia hujusmodi, Laidis et Thaidis esse pharmaca. [Conf. K. O. Müller *Handb. der Arch.* § 320, 4; et Letronne *Lettres à un Art.* p. 392. Hase.]

Κηρογράφος, ὁ, ἡ, Qui cera s. ceris pingit. [ᾰ̆]

[Κηροδέτης, ὁ, i. q. κηρόδετος. Κηροδέτας κάλαμος οὐρείου Πανὸς Eur. Iph. T. 1125.]

Κηρόδετος, ὁ, ἡ, Cera vinctus, Cera conjunctus. Athen. 4, [p. 184, A] ex Euphorione tradit τὴν πολυκάλαμον σύριγγα invenisse Silenum; Marsyam vero τὴν κηρόδετον. At Virg. Ecl. dicit Panem primum calamos cera conjungere plures instituisse. [Antip. Sid. Anth. Plan. 4, 305 : Ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς ἔπλασε κηρόδετον ... σεῖο μέλι. (De quo epigr. conf. Eustath. Opusc. p. 58, 76. Miller.) Καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος Theocr. Ep. 5, 4.] Dicitur autem et κ. μέλι, Quod in cereis favorum cellulis quasi illigatum contineatur.

Κηροδομέω, E cera ædifico, Cereas ædes struo, Cereum domicilium fabricor. Phocyl. [161], de api : Ἡ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα [ἄγγεα recte schol. Nic. Al. 449] κηροδομοῦσα.

[Κηροδοσία, ἡ, Cerei distributio (clericis deferendi). Symeon Thessal. De sacr. ordinat. c. 10 et 11. Ducang.]

[Κηροδόχος, ὁ, Favus. Hesych. : Σμήνη, οἱ κηροδόχοι τῶν μελισσῶν. Hemst.]

Κηροειδὴς, ὁ, ἡ, Qui ceræ forma est, Ceræ similis. Diosc. 2, 106, de propoli : Εὑρίσκεται δὲ περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων κηροειδής. [Id. 1, 92 : Κηροειδῆ τε καὶ εὔθρυπτον· et ib. 172 : Χλωρὸν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ κ. Hase. Philostr. p. 781 : Ἡμίκυκλος στοὰ κηροειδὴς ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λίθου. Wakef.] Sunt etiam ap. Athen. 7, [p. 281, A] pisces quidam, ἀλφησταὶ dicti, τὸ μὲν ὅλον κηροειδεῖς, Cerino colore, πορφυρίζοντες δὲ κατά τινα μέρη, ut ex Apollodoro docet : quos Aristot. dicit esse κιρρούς. Epicharmus [ib. p. 308, E] coracinos pisces dicit esse κηριοειδέας. [Scripturæ vitiosæ pro κιρροειδεῖς. V. Κηριοειδής. De colore schol. Nic. Ther. 798 : Διὰ τὸ μελιτόχρους εἶναι, ἤγουν κηροειδής.] At κηροειδὲς σῶμα ap. Plat. in Tim. [p. 61, C] dici videtur quod Lat. Cereum. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 671, 5 : Ἁπαλά τε ὄντα καὶ οἷον κηροειδῆ τὰ τῶν βρεφῶν ὀστᾶ. Figurate Philo vol. 1, p. 64, 8 : Ἐν τῇ ψυχῇ κηροειδεῖ ὑπαρχούσῃ. Greg. Nyss. t. 1, p. 129, A : Κηροειδῆ τινα κατασκευὴν, δυναμένην τοῖς ἀντιληπτικοῖς τύποις ἐνσφραγισθῆναι. Hase.]

[Κηρόεις, εσσα, εν, Ceratus. Trypho De tropis p. 8 : Ὁ δεδομένος χρησμὸς Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μολοσσῷ, φυλάξασθαι τὸν κηρόεντα· ὁ μὲν γὰρ ᾤετο τὸν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμὸν, ἦν δὲ ἕτερον. Προσδοθέντος γὰρ αὐτῷ πινακιδίου κεκηρωμένου τοῦτο ἀναγιγνώσκων ἐδολοφονήθη. Videtur Tryphonem vitiosa decepisse scriptura. Oraculum enim illud jussit φυλάξασθαι τὸν Ἀχέροντα, qui Italiæ fluvius fuit, nullus vero Κηρόεις. V. Strabon. 6, p. 256.]

Κηρόθι, Corde, Animo, Cordicitus, ut Plaut., quum mulieri non esse cordolium dicit; nullam enim cordicitus dolere. Aliquoties ap. Hom. [Il. Φ, 136, Od. I, 450, etc.], Χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Corde suo magis excandescebat. Il. I, [300] : Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον. [Hesiod. Sc. 85 : Τῖον δ' ἄρα

κηρόθι μᾶλλον. Κηρόθεν, κηρόθι Etym. M. p. 511, 20.] A
[Κηρομαστίχη, ἡ, Ceromastiche. Simeon Thessal. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 14, p. 60. Cramer.]
[Κηρόμελι, τὸ, Cera et mel. Schol. Theocr. 7, 83.]
Κηροπᾶγὴς, ὁ, ἡ, E cera compactus s. concretus, Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 6, 239 : Μελιχροῦ νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας. Τρίχες κηροπαγεῖς Manetho 1, 242.]
[Κηροπάζουσα gl. corrupta Hesychii pro χειραπάζουσα.]
Κηροπήγιον, τὸ, Candelabrum, Ubi cerei depanguntur.
[Κηρόπισσος, ἡ, Cera et pix. Hippocr. p. 467, 41. Κηρόπισσον, Malta, Gl. Conf. Πισσόκηρος.]
[Κηροπλαστεῖον, τὸ, Cerearum imaginum typus. Epiphan. Hær. 23, p. 64, B. Kall.]
Κηροπλαστέω, E ceris fingo, In ceris fingo. [Hippocr. p. 828, B : Ὥσπερ κηροπλαστέοντα χρὴ ἐς τὴν φύσιν τὴν δικαίην ἄγειν. Aretæus p. 71, D : Ἐκηροπλάστησεν ὅκως ἐκ γενετῆς τὸν ἄνθρωπον ἡ φύσις.] Eubulus ap. Athen. 13, [p. 562, C] : Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος B
ἀνθρώπων ἄρα Ἢ κηροπλαστήσας Ἔρωθ' ὑπόπτερον; Item Ceras fingo : de apibus ap. Diod. S. [17, 75, et 19, 2], teste Bud. Sic vero et Plin. infra in Κήρωσις dicit Apes ceras fingere. [Orig. Philocal. p. 50, D. Greg. Nyss. t. 1, p. 604, B : Κηροπλαστεῖν ἑαυτῷ τὸ κηρίον. Macar. Homil. p. 238, 30 : Οἱ γὰρ θέλοντες σκεύη κατασκευάσαι καὶ ἐνυφᾶναι ζῴδια, πρῶτον κηροπλαστοῦσι. Figurate Method. Conviv. virg. p. 45, 3, de Deo : Κηροπλαστῶν (embryon) ἐξ ὑγρῶν καὶ βραχυτάτων σπερμάτων. Hase.]
Κηροπλάστης, ὁ, Qui e cera imagines fingit, Cerarius. [Pollux 7, 165; Alexand. Probl. 1, 49.] Plut. [Mor. p. 167, D] : Χαλκοτύποις μὲν πείθονται καὶ λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις, ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ σώματα εἶναι. [Plotin. p. 344, B : Οἱ κηροπλάσται ἢ κοροπλάσται· ubi pro altero in libris quibusdam κοροπλάθαι, in uno κηροπλάται. Fortasse igitur sublata dittographia solum retinendum οἱ κοροπλάθοι. G. D. || Adjectiv. Κηροπλαστικὸς, ἡ, όν. Ocell. Luc. 2. Κηροπλαστικὴ, ἡ, Pollux 7, 165.]
[Κηρόπλαστος, ὁ, ἡ, E cera factus. K. δόναξ Æsch. Prom. 576. Μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Soph. fr. 464. Philodem. Anth. Pal. 9, 570 : Ξανθὼ, κηρόπλαστε, μυρόχροε. G. D. Soph. fr. legitur quoque ap. Porphyr. De abst. 2, 19, et Clem. Al. Strom. 4, 2, § 6. Eod. respicit Basil. t. 2, 936, B : Τὸ τῆς σοφῆς μελίττης κ. ὄργ. Hase.]
[Κηροποιὸς, ὁ, ἡ, Ceram faciens. Schol. Aristoph. Vesp. 1075 : Ζῷον κηροποιόν. Sic cod. Ven. Vulgo κηροποιοῦν.]
[Κηροπώλης, ὁ, Cerarius, Gl.]
[Κηροπωλεῖον, τὸ, Locus (Cpoli) ubi ceræ s. cerei venum exponebantur. Ex Leone grammatico p. 505, aliisque Ducang.]
Κηρὸς, ὁ, Cera. Hom. Od. M, [48 : Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα· 173] : Κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον [πιέζευν], de Ulysse cera sociis suis aures obstruente adversus Sirenum cantum. [Plato Rep. 9, p. 588, D : Εὐπλαστότερον κηροῦ· Leg. 5, p. 746, A : Πλάττων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινὰ πόλιν D
καὶ πολίτας.] Paus. Att. : Οὔτε κηρὸν οὔτε μέλι ἀπ' αὐτοῦ ποιήσεις. Lucian. [Somn. c. 2] : Ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς, Ludicris e cera figmentis. Ibid. : Ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Quum vero Idem [De salt. c. 6] dicit, Καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος, allusit ad Hom. locum. Herodian. 4, [2, 3] : Κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, Statuam ceream. De ceræ autem generibus et usu v. Diosc. 2, 105, [Galen. vol. 13, p. 190,] et Plin. 21, 14. [De cerussa Philostr. Epist. 40, p. 931 : Τὸ φυκίον καὶ ὁ κ. || Κηροὶ, οἱ, Faces cereæ. Heliod. 9, 11 : Κηρούς τε καὶ δᾷδας ἁψάμενοι. Alia exx. plurima v. ap. Ducang. et Reisk. ad Constant. Cerim. vol. 2, p. 163.] Rursum κηρὸν Hesych. affert pro λεπτὸν, νοσηρὸν, Tenue, Morbidum. At Κῆρος, fluvius Armeniæ [ap. Eustath. p. 1710, 25].
[Κηροσπάθητος scriptura vitiosa in fr. Hermippi in Bekk. Anecd. p. 404, 30, ubi recte Suidas καιροσπάθητον, quod v.]

[Κηροσσαίων, παλαιῶν, Hesych. Simile, sed diversæ signif. voc. est καιροσέων. G. Dindorf.]
[Κηροτέχνης, ὁ, i. q. κηροπλάστης. Anacreont. 10, 9.]
Κηροτρόφος, ὁ, ἡ, Ceram alens, ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 236 : Κηροτρόφα δῶρα μελισσῶν.]
Κηροτρόφος, ὁ, ἡ, Lethum s. Mortem afferens; q. d. Mortem nutriens, et velut in sinu fovens; Lethifer, Mortifer. Nicand. Ther. [191], de ichneumone, cui aspidem nocere non posse tradit : Ὅτε λυγρὰ Θαλποῦσης ὄφιος κηροτρόφου ὠεὰ γαίῃ, Lethiferi anguis, respectu vel ovorum, quæ et ipsa mortem inferre putantur, vel veneni, quod parit : unde et Pestiferi aliquis interpretari posset.
Κηρουλκὸς, ὁ, ἡ, Ad fatum lethiferum trahens, Ad funestum fatum rapiens, ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα, Etym. [M. p. 511, 33. Lycophr. 407 : K. πάγην.]
[Κηρουργία, ἡ, Ceræ confectio. Ephræm p. 562, C.]
[Κηρουχίδαι, γένος ἐν Μιλήτῳ, ἀπὸ Κηρούχου, Hesych.]
Κηρόφιν, Hesychio ἐκ τῆς ψυχῆς, Ex animo, E toto pectore.
[Κηροφορέω, Ceram fero. Suidas : K., κηρία φέρειν.]
[Κηροφόρον, τὸ, Cerostatarium, Gl. || Κηροφόρος, ὁ, Cerostatarius, qui candelabra in ecclesiasticis cerimoniis defert. K. τοῦ ναοῦ Pantaleon De mirac. S. Michaelis archang. Ducang.]
[Κηροφόρος scriptura vitiosa pro κηρυκιοφόρος, q. v.]
[Κηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, Cera indutus. Λαμπάδα κηροχίτωνα Antip. Thess. Anth. Pal. 6, 249. ĭ]
Κηροχρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Qui cerino colore est. Chæremon ap. Athen. 14, [p. 608, D] : Κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος.
Κηροχυτέω, Ceram fundo et liquo, κηρὸν διατήκω. [Stob. Serm. 141 : Πλάσσει καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχάν. Schneid.] Aristoph. [Thesm. 56] metaph. usurpavit pro Fundere scripta scita quidem, sed non solida, ἀλλὰ μαλακὰ ὥσπερ τοῦ κηροπλάστου ἔργα.
[Κηρόχυτος, ὁ, ἡ, Ex cera fusus. Castorio ap. Athen. 10, p. 455, A : Κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἔχεις (i. e. fistulam κηρόδετον). De pictura Euseb. V. Const. 1, 3 : Κηροχύτου γραφῆς ἄνθεσιν. De quo usu copiose dixit C
Ducang. p. 648. G. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 484, E : Ἐγὼ καὶ τὴν κ. γραφὴν ἠγάπησα. Conf. Letronn. *Lettres à un Art.* p. 412. De tabella cerata, in qua scribitur, Pseudochrys. t. 7, p. 393, 43 : Πινακίδιον κ. Hase.]
Κηρόω, Cero, Cera obduco s. circumlino. [Πινακίδιον κεκηρωμένον Trypho s. v. Κηρόεις citatus. Longus 2, 35 : Ἵνα κεκήρωτο ἡ σῦριγξ. || Forma media, Ἄγγεα κηρώσασθε Zonas Anth. Pal. 9, 226. In Ind. :] Κηρόω, unde partic. κεκηρωμένη, Hesychio κεκακωμένη, a κὴρ, Noxa. [Clem. Al. p. 76 : Οὐ γὰρ κηροῦται (ἡ γῆ) τῇ φθορᾷ. Etym. M. : Ἐκηρώθην, ἐσκοτίσθην, ἢ παρὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην. Similem signific. verbo κηριόω tribuunt grammatici, quod v.]
Κήρτεα [?], Hesychio τὰ κέρδεα, Quæstus, Lucrum.
[Κηρύβιον scriptura vitiosa. V. Κυρήβιον.]
Κήρυγμα, τὸ, Id quod per præconem edicitur et promulgatur, Edictum præconis voce factum, Præconium. [Herodot. 8, 41 : Κήρυγμα ἐποιήσαντο. Soph. El. 683 : Ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος· Ant. 8 : Πανδήμῳ πόλει κ. θεῖναι. Eur. Iph. T. 239 : Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων. Κηρύγμασιν ἀγρίοις Plato Leg. 12, p. 953, E.] Dem. Pro cor. : Γίγνεται τὸ κ. Ibid. [p. 253, 7] : Τοῦ δευτέρου κηρύγματος ἤδη μοι τούτου γιγνομένου. Sic Athen. 12 : Κηρύγματα ἐγίνετο ὑπερήφανα καὶ τῆς Περσικῆς ὑπεροψίας αὐθαδέστερα, Edicta per præconem promulgabantur s. præconis voce. Æschin. [p. 75, 30] : Ἐκήρυξε τὸ κάλλιστον κ. καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετήν. Aristot. OEc. 2, [20 extr., ubi paullo aliter] : Κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, Voce præconis edixit ut referret. [Ib. c. 30.] Sic Thuc. 7, [82] : Κήρυγμα ποιοῦνται· 4, [105] : Κήρυγμα τόδε ἀνειπών. Xen. Cyrop. 4, [5, 55] : Ἀκούσαντες τοῦ κ. Et Hell. 5, [4, 10] : Ἐπεὶ ἤσθετο τὸ νυκτερινὸν κ. Herodian. [2, 6, 8] : Ἐπεὶ τὸ κ. διεφοίτησεν. Accipitur etiam pro Ipsa promulgandi actione. Æschin. [p. 58, 26] : Μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, Quæstum non exercere in pronuntiandis præmiis, h. e. in perferendis promulgationibus. Bud.
[Κηρυγμὸς, ὁ, idem. K., ἐκκηρυγμὸς schol. Ven. Hom. Il. Φ, 575.]

Κηρύκαινα, θήλεια. [Præco femina. Aristoph. Eccl. 713 : Κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.] Ita Suid., subjungens, κηρυκίνας Alexandriæ vocatas fuisse feminas τὰς εἰς τὰς αὐλὰς παριούσας καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧτε συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν· quæ purgamenta, nominata fuisse ait φυλάκια. [Pro κηρυκίνας cod. Par. A κηρυκένας, unde κηρυκαίνας restitutum. In altero consentit Phot. p. 162, 12 : Κηρυκίνην, γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσι.]

Κηρυκεία, Κηρύκευσις, εως, ἡ, Munus caduceatoris, Quo fungitur caduceator. Ex Herodoto 7, [134] affertur κηρυκῆαι, Ion. pro κηρυκεῖαι, quod exp. Legationes. [Plato Leg. 5, p. 742, B : Κηρυκείας ἕνεκα.] || Merces quæ dabatur præconibus venditionum s. auctionum nomine. Sic Harpocr. [ex Isæi oratione perdita] : e quo reponendum ap. Suid. πράσεσιν pro πράξεσιν. Sed addit ipse Suid. significare etiam τὴν κηρύκευσιν. [|| Prædicatio, apud Christianos. Clem. Const. apost. 2, 58 : Εὐαγγελίου κ. Pseudochrys. t. 8, p. 723, E ed. Paris. alt. Ignat. Epist. p. 105, C, ubi excusum κηρυκία. Hase.]

Κηρύκειον, s. Κηρύκιον, τὸ, Caduceus. [Κηρυκήιον Herodot. 9, 100.] Thuc. 1, [53] : Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι [Κηρυκείου restitutum e libris optimis. Κηρυκίου pauci codd. Demosth. p. 1232, 8, pro κηρυκείου], ubi annotat schol., κηρύκιον fuisse Lignum rectum, habens duos angues sibi invicem implicitos, et facies habentes sibi obversas. V. plura ap. Eund., item ap. Suid. [et schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 579] : necnon ap. Polyb. 3, [52, 3]. Quamvis autem plerisque in ll. κηρύκειον inveniatur scriptum cum ει, corripitur tamen [ab Aristoph. fr. 429, et Leone phil. Anth. Pal. 9, 571 : Κηρύκιον ἄθρει· et secunda quoque syllaba correpta] Epigr. [Nicarch. ib. 11, 124] : Κηρύκιον γὰρ ἔχων καὶ πλαστὰ πέδιλα. Sunt qui Sagmina insignia fuisse scribant legatorum Romanorum, ut κηρύκια Græcorum. [Κηρύκιον εἰρηνοποιὸν Cornut. De N. D. c. 16, p. 167. Valck.] || Κηρύκεια, inquit Bud., non solum Insignia legatorum, sed et Velamenta supplicum, ut ἱκετηρίαι et στέμματα. Dinarch. [p. 92, 28] : Οἱ (Θηβαῖοι) κατὰ θάλατταν μόλις ἀφίκοντο πρὸς ἐκείνους, ἱκετηρίαν ἔχοντες, καὶ κηρύκεια [legitur κηρύκια] συμπεπλεγμένα, ὡς ἔφασαν, ἐκ τῶν θαλλῶν. || Merces quæ datur præconii nomine, ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθὸς, Suid. Ab Eod. exp. σκῆπτρον, ἢ ἐφ' ᾧ ἀναβὰς κηρύσσει. || Mons Ephesi, Suid. At Hesych. habet Κηρύκιον cum solo ι, addens hujus appellationis rationem, sc. ἐφ' οὗ μυθεύουσι τὸν Ἑρμῆν κηρύξαι τὰς γονὰς Ἀρτέμιδος. [Theognost. p. 129, 8 : Κηρύκειον ὄνομα λόφου, οὗ φασι τὸν Ἑρμῆν (male Ἡρακλῆς nominatur in Etym. M. p. 511, 55) ἀναβάντα τὴν γένεσιν τῆς Ἀρτέμιδος τοῖς θεοῖς ἀνακηρῦξαι, τοῦ Διὸς τοῦτο προστάξαντος. || Pausan. 9, 20, 3 : Ἔστιν Ὠρίωνος μνῆμα ἐν Τανάγρᾳ καὶ ὄρος Κηρύκιον.] || Κηρύκειον, signum cœleste, VV. LL. e Proclo. [|| Κηρύκιον concha, quæ κῆρυξ dici solet, vocatur ab Alex. Trall. 1, p. 5; 2, p. 134; 3, p. 172. || Κηρύκιον Collyrii nomen id. 2, p. 131. Struv.]

[Κηρύκειος, ὁ, ἡ, Præconius, Gl. Etym. M. p. 511, 52 : Κηρύκειον· ἔστι προσηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. Ἔστι καὶ κτητικὸν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 897) γράμμα κηρύκειον. Κηρύκειος γραφὴ sine expl. ap. Suidam.]

[Κηρύκευμα, τό.] Κηρυκεύματα, Præconia. [Æsch. Sept. Th. 653 : Οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει.]

[Κηρύκευσις. V. Κηρυκεία.]

[Κηρυκευτικὸς, ἡ, ὸν, Caduceatorius. Schneid.]

Κηρῠκεύω, Caduceatoris munus obeo. Pollux [4, 94] : Τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ τῶν κηρύκων κηρυκεῦσαι ἔλεγον, ubi VV. LL. putant κηρυκεῦσαι esse Præconis officium exercere; sed composita ab hoc verbo pro illa mea interpr. faciunt. [Æsch. Suppl. 221 : Ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυκευέτω. Eur. Tro. 782 : Τὰ δὲ τοιάδε χρὴ κηρυκεύειν. Κηρυκεύσας Plato Leg. 12, p. 941, A. G. D. Inscrr. Atticæ ap. Bœckh. vol. 1, p. 447, n. 397 : Κηρυκεύσαντος. Ib. n. 396 : Κηρυκεύσαντα καὶ γυμνασιαρχήσαντα δίς. Hase.]

[Κηρῠκίδαι. V. Κήρυξ. || Κηρυκίδης, ὁ, n. pr. ap. Archiloch. fr. 39 : Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη.]

[Κηρῡκικὸς, ἡ, ὸν, Præconius. Τὸ κ. φῦλον Plato Polit. p. 260, D. Τὸ κ. ἔθνος p. 290, A. K. γένος Pollux 7, 209. Κηρυκικὴ, ἡ, Munus præconis, p. 260, E. K. ἐπιστήμη Clem. Al. 318.]

[Κηρύκινος, η, ον.] Κηρυκίνη ῥάβδος ἡ τοῦ Ἑρμοῦ, Suid., Virga Mercurii. [Conf. Κηρύκαινα.] At Hesych. habet Κηρυκίνη ἡ καταρωμένη, si modo carent mendo ejus exempll.

[Κηρυκιοειδὴς, ὁ, ἡ, Caduceo similis. K. πέμμα ap. Hesych. s. v. Ἑρμῆς ex emendatione Kusteri. Codex κηρυκοειδές. Male Pierson. ad Mœr. p. 220, καρυκοειδές : ex quo non apparet cur Mercurii potissimum nomine placenta ista vocata sit. G. D.]

[Κηρύκιον. V. Κηρύκειον.]

[Κηρυκιοφόρος, ὁ, Caducifer, Gl. Etym. M. p. 812, 23 : Σαγομάντιον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κηροφόροι. Codex Leid. ap. Valck. ad Ammon. p. 146 νικοφόροι. Neutrum verum. Scribendum κηρυκιοφόροι. G. Dindorf.]

[Κήρυκος, ὁ, nominativi forma Æolica pro κῆρυξ. Etym. M. p. 775, 26; Eustath. p. 100, 16.]

[Καρυκτὰ, ἡ, (Dorice, pro κηρυκτή), nomen loci (fori, ut conjicit Bœckhius) in inscr. Corcyræa in Corp. Inscr. vol. 2, p. 21, 52 : Προκαρύξαντες ἐν Καρυκτᾷ.]

[Κηρυκτὴς, ὁ, Prædicator, Gl.]

[Κηρῡκώδης, ὁ, ἡ, Buccini speciem referens. Aristot. H. A. 4, 2, 13.]

[Κηρύλος. V. Κήξ.]

[Κήρυννος. Κήρυνος. V. Κάρυννος.]

Κῆρυξ, ῡκος, ὁ, [« Ap. Eustath. et Herodot. l. 1 in ed. Ald. scriptum κῆρυξ cum circumflexo; est tamen υ longum. » HSt. in Ms. Vindob. Perpetua hæc est codicum fluctuatio, ita tamen ut κῆρυξ plerumque optimorum librorum auctoritate commendetur. Κήρυξ, quod casuum obliquorum mensura postulare videatur, post alios defendit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 170. Utram scripturam probaverit Herodianus non satis perspicitur ex verbis Arcadii p. 19, 1 : Τὰ εἰς εξ καὶ ιξ καὶ οξ καὶ υξ πάντα βαρύνεται, Λέλεξ πέρδιξ Καππάδοξ κῆρυξ. Sed κῆρυξ communi veterum consensu probatum esse satis aliunde constat. Priscian. p. 753 : « Oportet scire quod Græci ι et υ ante ξ breves esse volunt, etiamsi in obliquis producantur, ut Φοῖνιξ Φοίνικος, βόμβυξ βόμβυκος. » Ex quo sequitur κῆρυξ quoque scribi eum voluisse. Chœrob. ap. Bekk. Anecd. p. 1429 : Τὸ φοῖνιξ καὶ κῆρυξ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν προπερισπῶνται, δηλονότι κατὰ τὴν εὐθεῖαν· ibidemque in universum præcipit ι et υ ante ξ brevia esse. Conf. etiam Etym. M. p. 511, 42, Draco p. 56, 1, gramm. Hermanni p. 423, et Lobeck. Paralip. p. 411. Κήρυκι Ἠπυτίδῃ ap. Hom. Il. P, 324, correpta syllaba media dictum esse opinantur grammatici, velut schol. ad Il. K, 258. Mihi non dubitandum videtur quin elisione admissa scribendum sit κήρυχ' Ἠπυτίδῃ, ut Il. E, 277 : Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς, de quo ipso quoque mire argutati sunt grammatici. Antimachus ap. Athen. 11, p. 475, C, si scripsit, Κήρυκας ἀθανάτοισι φέρειν μέλανος οἴνοιο, de quo dubitat Blomfieldus, grammaticorum illam de Homerico κήρυκι opinionem secutus esse videtur. G. D.], Præco, Caduceator. A verbo γηρύειν derivari tradit Eust., in quo lubenter illi assentior: sed miror γαρύειν, non γηρύειν in vulg. ejus edit. duobus in ll. scribi, unde ab Hom. Il. H, [384] dici ἠπύτα κήρυξ forma quadam etymologiæ. Sed Etym. [M. p. 511, 35] vult κηρύσσω prius esse quam κήρυξ, formatum sc. a fut. κηρύξω, abjecto ω : hoc autem κηρύσσω esse a γῆρυς. Ego perinde esse puto sive a nomine γῆρυς [sic Hesych. s. v. Γῆρυς], sive a verbo γηρύειν deducamus κήρυξ, sed censere verbum κηρύσσω prius esse quam κήρυξ, hominis omni judicio carentis esse judico. Sicut porro ἠπύτα κήρυξ in illo Hom. l. legimus, ita in aliis ἠεροφωνοι κήρυκες, item λιγύφθογγοι appellantur. Sed κήρυκας ap. Hom. varia munia atque adeo ministeria obire sciendum est, quo respexisse Hesych. puto, οἱ διάκονοι οἱ τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες πράξεις, ideoque non debere hujus nominis signif. ad illam, quam posui, interpr. restringi. Quæ autem munia s. ministeria obire illi solerent, e seqq. Hom. ll. planum faciam, si prius quæ Pollux [4, 91] huc pertinentia scribit, attulero : Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεχήρυττε δὲ ἡσυχίαν ἔν

τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε. [Æsch. Ag. 515: Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας· 165: Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Θεῶν κάρυκα Pind. Ol. 6, 132.] || Κήρυκες populum convocabant ad concionem. Homer. Il. B, [50]: Αὐτὰρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic et alibi. || Silentium indicebant, audientiam faciebant: sicut præco ap. Plautum in Pœnulo, Exurge, præco, fac populo audientiam: Il. Ψ, [567]: Ἐν δ' ἄρα κήρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς. Unde dicitur de Minerva, B, [279]: Παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένῃ κήρυκι σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει. Huc pertinet quod Σ, [503] legitur et alibi, Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Quæ autem his verbis subjunguntur, faciunt pro loco illo ex Il. Ψ, in quo dicitur sceptrum ὑπὸ τοῦ κήρυκος datum fuisse Menelao in manum: itemque pro isto l. simili omnino, Od. B, [37]: Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Κήρυξ, et pro aliis hujusmodi: hæc enim sequuntur, Οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων. || Caduceatorum munere fungebantur; et nominatim quemadmodum legimus ap. Liv. Caduceatorem mitti, qui inducias ad sepeliendos mortuos petat, ita Il. H, [376] Idæus κήρυξ a Trojanis ad Græcos missus petit ab illis, Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς Κείομεν. || Κήρυκες a principibus aut certe viris aliqua dignitate præditis, ad perferenda nuntia aut accersendum aliquem mittebantur: Od. Π, [328]: Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος, Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ. Et Od. Δ, [681]: Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; Ἦ [Ἤ] εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι; Θ, [47]: Κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. || Comites itineris erant viris aliqua dignitate præditis, aut iis, quos illi ad obeundum munus aliquod mittebant: Od. Υ, [244]: Καὶ μέν οἱ (sc. Ulyssi) κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ Εἵπετο· quem postea dicit ab Ulysse coli solitum ἔξοχον ὧν ἑτάρων. Et ipse Ulysses mittens duos e suis sociis, comitem dat illis κήρυκα: K, [100]: Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας· qui versus extant Od. I, [89] et alibi quoque, si bene memini. Et Il. Ω, [178] jubetur Priamus neminem assumere secum præter κήρυκα unum, Ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὔτροχον, deinde, Ἠδὲ καὶ αὖτις Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. || Κήρυκες aliqua in sacrificiis etiam ministeria obibant. Od. Υ, [276]: Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην Ἦγον, ubi annotat Eust.: Καὶ κήρυκες δὲ οἱ κατὰ τὴν Ἰθάκην δημόσιοι ἐνταῦθα νοοῦνται, οἳ καὶ ταῖς θυσίαις ὑπούργουν. Sic Il. Γ, [245]: Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν Κήρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα. Et paucis versibus interjectis de iisdem dicitur, Ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et tribus duntaxat versibus interjectis, Αὐτὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἑκάστοις [ἀρίστοις], sc. τρίχας, quas Agamemnon ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν ἔταμεν: sed et Od. H, [163]: Σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ Σπείσομεν. Ap. Athen. vero 10, [p. 425, E] et 14, [p. 660, D] Clidemus quidam κήρυκας scribit fuisse vice μαγείρων et βουθυτῶν: ac solitos δρᾶν (i. e. θύειν) ἄχρι πολλοῦ, βουθυτοῦντας καὶ σκευάζοντας καὶ μιστύλλοντας, ἔτι δὲ οἰνοχοοῦντας: sed κήρυκας appellatos fuisse ἀπὸ τοῦ κρείττονος. Et paucis interjectis hæc ab Athen. subjunguntur, Οὐ παρέργως δὲ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες κομίζουσιν, ὡς παλαιᾶς οὔσης καὶ προσηκούσης αὐτοῖς τῆς λειτουργίας· quibus subnectuntur exx., Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι. Item, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευσεν Οἰσέμεναι. Item, Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο ποιμένι λαῶν. Sunt autem qui κήρυκας ab Hom. vocari putent Διὸς ἀγγέλους ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, quum ob alia, tum quia ἐν πάσαις θυσίαις διακονοῦντες ἐμεσίτευον: qua de re lege quæ scribuntur ab Eust. pp. 112, 726. || Epulum etiam apparabant. Il. Σ, [558]: Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο, Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· Od. P, [334] κήρυξ bubulco discumbenti μοῖραν ejus præbet, Τῷ δ' ἄρα κήρυξ Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας. Sed et aliis quibusdam ministeriis fungebantur in conviviis. || At vero apud solutæ orationis scriptores [apud poetas scenicos et alios scriptores quosvis] κήρυκες sunt duntaxat, Qui præconum vel caduceatorum munia obeunt. Xen. Hell. 2, [4, 20]: Ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ μάλ' ἔμφωνος ὤν, κατασιωπησάμενος ἔλεγεν, ubi observa ἔμφωνος κήρυξ, quod ab Hom. dicitur ἠπύτα κήρυξ, et κατασιωπησάμενος, quod ex eod. poeta diceretur σιωπῆσαι κελεύσας: ejus autem verba hæc subjungit, Ἄνδρες πολῖται, τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; Dem. [p. 285, 10]: Ἦν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Et dicitur κήρυξ ἀναγορεύειν [Æschin. p. 70 extr.] s. ἀνειπεῖν quod pronuntiat. Æsch. C. Ctes.: Προσελθὼν ὁ κήρυξ ἀνεῖπε. [Et Andocid. p. 6, 5.] Sic et ἀνάῤῥησις de eo ap. Eund. [p. 75, 21]: Νομίσατε δρᾶν προϊόντα τὸν κήρυκα καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψηφίσματος ἀνάῤῥησιν μέλλουσαν γίγνεσθαι. Dicitur etiam aliquid πιπράσκεσθαι ὑπὸ κήρυκι, quod est, ad verbum, Vendi sub præcone, pro eo, quod Cic. dicit Vendi per præconem, Subjici voci præconis, sub præcone. Herodian. 1, [12, 8]: Κλέανδρός τις ἦν, τὸ μὲν γένος Φρὺξ, τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Lucian. autem [Apolog. c. 6] dixit, Ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. || Pro Caduceatore frequens itidem est ap. eosd. prosæ scriptt., ac præsertim ap. Historicos. Xen. Hell. 4, [3, 21]: Ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι· quale est illud e Liv. a me antea citatum, Caduceatorem mitti, qui inducias ad sepeliendos mortuos petat. Idem 6, [4, 15]: Ἐπεὶ δὲ πᾶσιν ἐδόκει ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι, οὕτω δὴ ἔπεμψαν κήρυκα περὶ σπονδῶν. Et 4, [7, 3]: Ἔπεμψαν, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. Sciendum est autem annotari a schol. Thuc. [1, 29], itemque a Suida, κήρυκα dici in bello, at πρέσβεις in pace: sed tamen a Dem. conjungi hæc videmus [p. 283, 3]: Πέμψαι πρὸς αὐτὸν κήρυκας καὶ πρέσβεις, οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχὰς, ὅπως ἐνδεχομένως ὁ δῆμος βουλεύσηται. Sic et [p. 159, 20] κήρυξ et πρέσβεις conjunguntur: Τὸ παρανομεῖν εἰς κήρυκα καὶ πρέσβεις τοῖς ἄλλοις τε πᾶσιν ἀσεβὲς εἶναι δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὑμῖν. [Æsch. Suppl. 727: Ἴσως γὰρ ἢ κῆρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι. Πρεσβύτης τις ἢ κ. Plato Leg. 12, p. 941, A. Κήρυξιν ἢ πρεσβείαις p. 950, D. «Κῆρυξ et ἀπόστολος promiscue vocatur ab Herodoto 1, 21.» Schweigh. || Improprie de quovis nuncio dicitur. Soph. OEd. C. 1511: Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι. Eur. El. 347: Οἵδε γὰρ ξένοι ἥκουσ' Ὀρέστου πρός με κήρυκες λόγων. Figurate Aristoph. Thesm. 780: Πινάκων δέλτοι, δέξασθε σμίλης ὀλκοὺς, κήρυκας ἐμῶν μόχθων. Cum nomine feminino in versibus Juliani Cæsar. p. 14, 8 ed. Heusing.: Ἀλλ' ἀΐοντες τὰν ἁμετέραν κήρυκα βοάν. «Suidas: K., ὁ ἀλεκτρυών. Τρίτον δὲ ᾄδει. Ad gallicinium evangelistæ respexit.» Tour. De gallo Aristoph. Eccl. 30: Ὁ κῆρυξ ἀρτίως ... δεύτερον κεκόκκυκεν.] || Κηρύκων nomine vocata fuit quædam familia [sacerdotalis] Athenis, a filio Mercurii, qui Κήρυξ vocabatur. [V. Pausan. 1, 38, 3. Pollux 8, 103.] Horum Κηρύκων fit mentio ab Hesych., item a Suida in Εὐμολπίδαι. [V. Bossler. De gent. et famil. sacerdot. p. 27 seqq. Κηρυκίδαι, γένος Ἀθήνησιν, ap. Phot. p. 162, 9.] || Piscis ap. Aristot. [H. A. 4, 4; 5, 13, et alibi], Lat. Buccinum, seu, ut alii, Murex. Plin. 9, 36 fin.: Concharum ad purpuras et conchylia eadem quidem est materia, sed distat temperamento. Duo sunt genera: Buccinum, minor concha, ad similitudinem ejus buccini, quo sonus editur; unde et causa nomini, rotunditate oris in margine incisa. Alterum Purpura vocatur, etc. V. Κηριάζω. || Avis quædam, quæ et πρέσβυς. V. Πρέσβυς.

[Κήρυξις, εως, ἡ, Præconium, Prædicatio, Gl. Dio Cass. 63, 14: Ἠγωνίσατο ... κήρυκι πρὸς πάντα τὰ κηρύξεως δεόμενα. Ib. 8: Κηρύξει τε καὶ τραγῳδίας ὑποκρίσει,

G. D. || Promulgatio fidei Christianæ. Clem. Al. Strom. 7, 9, § 52; Euseb. Pr. ev. p. 349, A; Zachar. Pont. max. Dial. 1, c. 4. Epiphan. t. 1, p. 354, C : Ἀπὸ τῆς τοῦ νόμου κηρύξεως. Hase.]

[Κηρύσσω s. Κηρύττω. HSt. post ea quæ de Κηρυκεύω ejusque derivatis dixit :] At verbum Κηρύσσω aliam derivationis formam habet quam præcedentia. Est autem Κηρύσσω vel Κηρύττω, Prædico, accipiendo in propria signif., Præconio pronuntio, Promulgo. Ap. Hom. interdum quidem absolute ponitur, interdum cum accus. Absolute, ut Il. B, [437] : Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας. Absolute, inquam, si modo ita intelligere velimus, λαὸν ἀγειρόντων κηρύσσοντες, i. e. διὰ τοῦ ἑαυτῶν κηρύγματος. Sed multo frequentius cum accus., et quidem ita ut κηρύσσω sit illud ipsum κηρύσσων ἀγείρω, Præconio voco s. convoco s. cito : Il. B, [50] : Αὐτὰρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, Præconio vocare ad concionem : et [442] : Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, Præconio convocare s. citare ad prælium. [Æsch. Eum. 566 : Κήρυσσε κῆρυξ καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ. Soph. Ant. 32 : Τοιαῦτά φασι ... Κρέοντα σοὶ κἀμοὶ ... κηρύξαντ' ἔχειν. Eur. Hec. 530 : Σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ. Εὐφημίαν κηρῦξαι Soph. fr. 764.] Apud prosæ quoque scriptt. utroque modo ponitur; nam interdum quidem absolute κηρύσσειν dicuntur ipsi κήρυκες præconium facientes, et conclamantes, ut quidam e Comico interpr., cujus signif. exemplum est ap. Xen. Cyrop. 7, [5, 33] : Τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Et ap. Dem. [p. 1051, 21] : Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβάλλειν, Quum præco pronuntiasset licere, qui vellet, de hæreditate ambigere Hagniæ, Bud. Sic Xen. Cyrop. 4, [5, 42] : Κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγοράν, Præco edicat ne quis etc. VV. LL. Ap. Lucian. in l. qui Βίων Πρᾶσις inscribitur, i. e. Vitarum venditio s. auctio, [c. 2] κήρυκος jussi κηρύττειν sunt hæc verba : Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται ; Et tandem [c. 6] hic ὁ κηρύττων interrogatur, Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις ; qui respondet, Δέκα μνῶν. Ibid. [c. 14] legitur Ἄλλον ἀποκήρυττε · et statim post, Βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. Sed et init. ejusd. libelli habetur, Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους. Interdum vero κηρύσσειν s. κηρύττειν accus. habet : ut ap. Plut. p. 76 [Mor. p. 185, A] quidam interrogatus Achillesne an Homerus esse mallet, respondit interroganti : Σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες ; ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπιάσιν, ἢ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι ; Utrum malles ? victor esse Olympiæ, an is, qui victor præconis voce declararetur ? vel, An is, qui victor a præcone pronuntiaretur ? [Immo, An præco, qui victoris nomen proclamaret ?] || Κηρύττειν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες, sed ii, qui eos κηρύττειν jubent. Thuc. 5 : Ἐκήρυξαν δὲ τὸν βουλόμενον παρὰ σφῶν Ἀθηναίους λῃΐζεσθαι · 4 : Ἐκήρυξάν τε εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις ὥστε κτλ., Præconem s. præcones pronuntiare jusserunt, Per præconem pronuntiari jusserunt. Cæsar B. G. 5 : Præconibusque circummissis pronuntiari jubent, sive quis Gallus, sive quis Romanus velit, ante horam tertiam ad se transire. Nisi quis malit Per præconem denuntiarunt, aut etiam Per caduceatorem. Alicubi vero κηρύσσειν apte redditur Per præconem edicere, Præconis voce edicere. Datur autem his quoque in ll. accus. huic verbo : ut a Xen. [Mem. 2, 1, 15] : Αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι, Fidem publicam tibi dant præconis voce. Ap. Soph. autem [Aj. 1239] : Πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε, exp. verbo Denuntiasse, itidem ut in Thuc. l. c., sc. Per præconem denuntiasse. Virg. dixit etiam Declarare victorem voce præconis, κηρύττειν νικῶντα, Æn. 5 : Victorem magna præconis voce Cleanthum Declarat. Ap. Philon. κήρυγμα κηρύττει redditur Per præconem edictum promulgat. || Præconis voci subjicio, Per præconem vendo : qua in signif. frequens est comp. ἀποκηρύττω. Plut. Galba [c. 5 extr.] : Ὅσα Νέρωνος ἦν ἐν Ἰβηρίᾳ κηρύττων. Bud. exp. Sub hasta vendo, item Auctionor : afferens ex eod. Plut. [Mor. p. 207, A], κηρύττειν τὰ πατρῷα. Sic dicitur κ. τὰ ὄντα, quod redditur etiam Auctionem bonorum facere : ego illas duas interprr. prætuli, quod præconis nomen habeant, ut κηρύττω includit nomen κήρυκος. Est autem e Cic. sumpta utraque, De off. 2 : Voci præconis bona civium subjicere, et hastam in foro ponere. Dixit vero Idem Subjicere sub præcone pro Subjicere voci præconis, Or. pro Quintio, et alibi. Et Per præconem vendere De N. D. 3. || Κηρύττω pro Loco, ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ, Bud. ex Polluce [9, 34]. || Κηρύττω metaph. etiam dicitur pro [Indico, Nuncio,] Vulgo, Divulgo : ut Herodian. 1, [7, 2] : Ἄγγελοί τε ἦκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Matth. 10, 27 : Καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, Tanquam præcones promulgate. Ex Aristoph. autem [Ran. 1072] affertur, Τάδε κηρύσσω πατρὶ, pro Denuntio hæc patri alta voce. [Æschyli ex Choephoris verba Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῶνδε κηρύσσω πατρὶ κλύειν ἀκοῦσαι (ubi Invocandi significatione dictum est, ut κήρυσσε θεοὺς ap. Eurip. Hec. 148). In eadem fab. 1026 : Κηρύσσω φίλοις κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Soph. Tr. 97 : Καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι παῖς ναίει · El. 606 : Κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας εἴτε χρὴ κακὴν εἴτε στόμαργον. Edico, Soph. Ant. 450 : Οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε.] || Pass. Κηρύσσομαι, s. κηρύττομαι, Præconio pronuntior, declaror, denuntior. [Soph. OEd. T. 737 : Ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει. Eur. Phœn. 1625 : Κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε · Tro. 223 : Τὰν ... Αἰτναίαν ... χώραν ἀκούω κηρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς · Andr. 773 : Κηρυσσομένων ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων.] Xen. Cyrop. 8, [4, 4] : Ὅπου μὲν οἴονται οἱ ἄνθρωποι τὸν κρατιστεύοντα μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι · Hell. 4, [5, 2] : Ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἔστι μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ οἷς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Item κηρύττεσθαι dicuntur Ea quæ præconis voce edicuntur. Item [Eur. Rhes. 538], Τίς ἐκηρύχθη τὴν πρώτην φυλακὴν, pro Quis præconio jussus est vigiliam primam vigilare, VV. LL. || Interdum etiam κηρύττεσθαι dicuntur Ea quæ per præconem venduntur, præconis voci subjiciuntur, præconi, sub præcone; Cic. : Cyprius rex cum omnibus bonis sub præcone subjiceretur. [Herodot. 6, 121 : Χρήματα αὐτοῦ κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δημίου.]

Κηρώδης, ὁ, ἡ, Cerosus, Cerinus, Ceram referens. [Lectio vitiosa in vett. edd. Theophr. H. Pl. 3, 13, 3, pro κηριώδης.]

Κήρωμα, τὸ, Tabula cerata, in qua antiqui scribebant, Ceratura, Columell. Unguentum quod fit subacta oleo cera qua in palæstris utebantur athletæ. Plut. [Mor. p. 790, E] : Ἀσκηθεὶς οὐκ ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασιν ἀκινδύνως εὐρύθμων σοφιστῶν, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν Ὀλυμπιακοῖς καὶ Πυθικοῖς ἀγῶσι. [Id. p. 638, E.] Plin. [35, 2, 2] pro Loco usurpavit, in quo certabatur. VV. LL. [Et sic fort. accipiendum Mosch. Prat. spir. p. 1136, B : Τὸ σπήλαιον τοῦτο κ. ἐστίν. De cerômate, i. e. pictura navium apud veteres, Letronne *Lettres à un Artiste*, p. 392 et 487. Hase. Aret. p. 92, 2 : Τοῖσι κηρώμασι ῥητίνης ξυντήκειν. Miller. Unguentum ceratum ap. Hippocr. p. 398, 54; 402, 27.]

Κηρωματικὸς, ἡ, ὸν, Ceromaticus, Ceromate unctus. Juvenal. [3, 68] : Et ceromatico fert niceteria collo.

Κηρωμᾰτιστὴς, ὁ, Qui ceromate aliquem ungit ad certamen palæstricum. [Schol. Aristoph. Eq. 490.]

[Κηρωματίτης, ὁ, Medicus vel chirurgus qui κηρωτὰ vulneribus applicat. Cyrillus Scythop. V. Sabæ c. 44. Ducang.]

[Κηρὼν, ῶνος, ὁ, Alveus in quo apes favos et mella faciunt. Schol. Aristoph. Eccl. 737 : Τὰ κηρία) ἴσως τοὺς κηρῶνας λέγει. Schneid.]

Κήρωσις, εως, ἡ, Materia, e qua cera conficitur. Aristot. H. A. 5, 22 : Ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὸ κηρίον, εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσι · γίνεται δὲ κηρίον μὲν ἐξ ἀνθῶν, κήρωσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δακρύου τῶν δένδρων. Pro quo 9, 40, dicit : Οἰκοδομοῦσι τὰ κηρία φέρουσαι τῶν τ' ἄλλων ἀνθέων καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Unde est quod Plin. scribit 11, 6 : Primum favos construunt, ceram fingunt, h. e. domos cellasque faciunt : deinde sobolem, postea mella : ceram e floribus, melligenem e

lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. Hinc et Virg. Georg. : Prima favis ponunt fundamina, deinde tenaces Suspendunt ceras. [Ceratura, Gl.]

[Κηρωτάριον, τὸ, Ceratum. K. ῥόδινον Diosc. Parab. 1, 214. Soran. Obstetr. p. 51 : Μετά τινος τῶν εἰρημένων κηρωταρίων.]

[Κηρωτοειδὴς, ὁ, ἡ, Cerato (v. Κηρωτὸν) simile. Galen. De comp. med. sec. loc. 2, vol. 2, p. 99, b, 44 Ald. Struv.]

[Κηρωτομάλαγμα, τὸ, Fomentum ceratum. Galen. vol. 13, p. 849 : Ἔνιοι τῶν ἰατρῶν κηρωτομαλάγματά τινα προσηγόρευσαν.]

Κηρωτὸς, ἡ, ὸν, Ceratus, Cera obductus. Et neutr. κηρωτὸν, Ceratum, Cels. : nonnulli et Cerotum. Est autem medicamenti genus ex oleis, gummi, succis, aliisque liquoribus cera unitis constans, et substantia medium inter emplastrum et unguentum. Quanquam non perpetuo una ejus forma est : siquidem aliquando humidius, aliquando siccius fieri potest : si humidum, triplum aut quadruplum ad ceram oleum habet. Sic vero dictum est quod magna e parte cera constet. Gorr. Ap. Diosc. est etiam fem. κηρωτή : ut κ. ῥοδίνη, Ceratum rosaceum : de quo et Celsus. [Κηρωτὴ ap. Hippocr. p. 587, 4; 753, A, Aristoph. Ach. 1176, Galenum locis plurimis, Alex. Trall. Epist. De lumbricis. Conf. Κερωτή. G. D. Diosc. 3, 84 : Σὺν ἰρίνῃ δὲ κηρωτῇ ἢ κυπρίνῃ. Id. ib. 45 : Σὺν μυρσινίνῃ κ.· et 1, 148 : Μετὰ κυδωνίου καὶ κ. οἰνανθίνης. Moschion De pass. mul. c. 59 et 60. Theoph. Nonn. Epit. p. 34, 5 : K. μυρσίνης. Hase. Aret. p. 76, C; p. 88, A; p. 92, C. Miller. || Cerussa. Aristoph. fr. 309, 1 : Κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον. Eodem sensu κηρωτὰ capiendum videtur, quod ex Δημιοπράτοις affert Pollux 10, 150, ubi κηρωτὴ scribendum ex cod. || Κηρωτὴ, ἡ, Cera quæ e cereis in ædibus sacris destillat. V. exx. Ducangii Append. p. 206.]

[Κὴς, ὁ σκώληξ, Zonaras. Dahler. Id est Κίς.]

[Κῆσος (?), ὄνομα ποταμοῦ, Suidas. Idem legitur ap. Theognost. p. 72, 7, ubi de disyllabis in ησος agitur.]

Κησσὸν, Hesychio est εὔοδμον, Odorum. [Hoc sensu κηῶδες dicitur.]

[Κήτα, ἡ. V. Κητώεις.]

[Κητεία. V. Κήτημα.]

[Κήτειον, i. q. γήτειον. V. Κητώδης. || Κήτειος. V. Κητῶος.]

[Κητειὸς (?) inter nomina oxytona in ειος ap. Arcad. p. 44, 22.]

[Κητεὺς, έως, ὁ, Ceteus, pater Callistus. Pherecydes ap. Apollod. 3, 8, 2.]

[Κήτημα, τὸ, et Κητεία, ἡ. HSt. s. v. Κῆτος :] Sunt indidem et duo verbalia, Κήτημα, et Κητεία. Quorum utrumque ap. Athen. legitur. Is enim 3, [p. 121, B] e Diphilo tradit τὸ ὠμοτάριχον a quibusdam vocari κήτημα. At l. 7, [p. 283, C] dicit Idem : Ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται. Ubi videtur κητείας vocare Capturas cetorum. [Locus capiendorum piscium. Strabo 5, p. 243 : Εἰσὶ δὲ καὶ κητεῖαι (sic Casaub. : vulgo κιττεῖαι) παρ' αὐτοῖς ἅρισται. Κήτεια vel κητία libri ap. Ælian. N. A. 12, 43; 13, 16.] At Cetarias et Cetaria Latini vocant Loca juxta mare stagnantia et lacustria, e quibus cetacea salsamenta petuntur. Cetarii vero, Qui cetacea salsamenta vendunt.

[Κητήνη, ἡ. HSt. s. v. Κῆτος :] Sed et Κητήνη hinc dicitur, eodem Hesych. auctore, πλοῖον μέγα ὡς κῆτος, Navigium ceti instar magnum.

[Κητία. V. Κήτημα.]

[Κήτιον. V. Κήθειον.]

[Κήτιος. V. Κητῶος.]

[Κητὶς, ἡ, Pistrix, Gl.]

[Κητόδορπος, ὁ, ἡ, Cetis pabulum præbens. Lycophr. 954 : Ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένος. Schol. : Ταῖς δοθείσαις θηρίοις.]

[Κητοθηρεῖον, τὸ, Locus ubi instrumenta ad cetorum venationem necessaria asservantur. Ælian. N. A. 13, 16 : Τὰ χωρία ἔνθα αὐτοῖς εἴωθε θησαυρίζεσθαι τά τε δίκτυα τὰ μεγάλα καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατικὴ, καλεῖται μέντοι κητοθηρία. Scribendum κητοθηρεῖα cum Jacobsio. G. Dindorf.]

Κῆτος, τὸ, Cetos, s. Cetus : animal marinum inusitatæ et immanis magnitudinis. Hom. [Il. Υ, 147. Τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγών·] Od. M, [97] : Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι κῆτος· E, [421] : Ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Sic Athen. l. 7, [p. 303, C] dicit θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. Recte itaque Virgil. dixit Immania cete, et Scopulosa cete. Et Plin., Cetos sexcentorum pedum longitudinis. [Intelligitur autem non solum piscis, sed bellua quælibet ingens, in mari degens, veluti crocodilus et hippopotamus, fr. de increm. Nili in Wesselingii Herod. p. 789 et in Athenæo vol. 1, p. 282 (166). Schweigh.] Apud Proclum est Signum cœleste hoc nomine. Dicitur autem esse illud cetos cui Andromeda fuit exposita. [De hoc Eur. Androm fr. 2 : Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός· et fr. 6 : Ἐκθεῖναι κήτει φορβάν.] Meminit ejus Arat. quoque [354, 366, et al.], ap. quem Cic. specialiori vocab. Pistricem vertit. Hesych. affert et κήτει pro στερήσει, ἐρημίᾳ : dicens itidem κῆτος esse non solum θαλάσσιον ἰχθῦν παμμεγέθη, sed etiam ἀπορίαν. Verum id potius χῆτος dicitur. [Κῆτος a verbo χάω χάσκω derivat Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 95.]

[Κητοτρόφος, ὁ, ἡ, Cetos alens. Eust. p. 294, 15, hoc vocabulo exp. Homericum κητώεσσα.]

[Κητοφάγος, ὁ, ἡ, Cetos devorans. Oracul. apud Pausan. 10, 12, 3 : Πατρὸς κητοφάγοιο.]

[Κητοφόνος, ὁ, ἡ, Cetos occidens. Philippus Anth. Pal. 6, 38, τρίαινα. Oppian. Hal. 5, 113.]

[Κητόω. Κητόομαι, Ad cetaceam magnitudinem excresco. Ælian. N. A. 14, 23 : Κητουμένῳ τῷ ἰχθύϊ.]

[Κήττα scriptura vitiosa pro κίττα ap. Photium p. 162, 15.]

[Κηττάλης, ὁ, ap. Iones dicitur pro κλέπτης. Jo. gramm. De dialectis. Seager. V. Κιττάλης.]

[Κηττοὶ, οἱ, Cetti. Harpocr. : Κηττοὶ (codex unus κηπτός. Κηττοῖ, δῆμος τῆς Λεοντίδος ap. Suidam. Κηττὸς ap. Phot. p. 162, 14), Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας. Δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος ὁ περιηγητής φησι. Adject. Κήττιος, ία, ιον, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 152, ap. Suid. s. v. Εὔβουλος.]

[Κητὼ, οῦς, ἡ, Ceto, Ponti filia. Hesiod. Th. 270, 333; Apollod. 1, 2, 6. || Nereis. Ibid. 7.]

Κητώδης, ὁ, ἡ, Cetaceus, Qui e cetorum genere est : ut κητώδεις ἰχθῦς, Athen. l. 7, Pisces cetacei, quos esse dicit ἐπιτηδείους εἰς ταριχείαν. Sic τὰ κητώδη dicuntur Quæ cetacei generis sunt, Quæ cetorum genere continentur. Aristot. H. A. 8, 2 : Τῶν ἐνύδρων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν. [Magnus. Diodor. 2, 54 : Ἐλεφάντων ἀγέλας καὶ ἄλλα ζῷα κητώδη. Wakef.] Pro eod. dicitur Κητῶος, et Κητώεις, et Κήτειος : significant enim et hæc Cetaceus, Qui cetacei generis est. Ita enim Diosc. l. 3, dixit ἰχθύος κητώου, pro Cetacei, κητώδους. [Theodor. Prodr. Amor. p. 162 : Σοὶ μικρὸς ἰχθὺς, σοὶ δὲ κητῶον γένος.] Altera duo Κήτειος et Κητώεις exp. itidem Cetaceus [Mosch. 11, 115 : Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι (Nereides) ἐστιχόωντο], s. Cetaceæ magnitudinis, Immanis magnitudinis ceti instar. Hom. Od. Λ, [520] : Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων· [Il. B, 581, et Od.] Δ, 1 : Οἳ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν. [Ad hunc l. respicit Pollux 9, 20.] In priore enim l. κήτειοι exp. μεγάλοι, Magni : et κητώεσσαν in posteriore itidem μεγάλην, ἀπὸ τῶν κητῶν, quæ omnium natatilium et ἐνύδρων maxima sunt : vel etiam Plurima cete nutrientem, utpote vicinam mari : aut etiam quod ibi ἡ θάλασσα συνεχῶς κήτη ἐκβάλλει. Veruntamen et aliter utrumquè istum l. accipi sciendum est. Sunt enim qui in priorè κήτειοι esse dicant ἐθνικὸν pro Μυσοὶ, Mysi : quo modo Alcæum quoque Κήτειον dixisse pro Μυσόν. [Κήτειοι ap. Strab. 13, p. 620; 14, p. 678, 680.] Itidemque Hesychio κήτειοι sunt non modo μεγάλοι, sed etiam gens Mysorum, ἀπὸ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Κήτεος, a Ceto fluvio qui eos præterfluit. [Strab. 13, p. 616 : Χειμαῤῥῶδες ποτάμιον δείκνυσθαι Κήτειον (Κήτιον epitome et Eustath.)· ubi sequitur οὗτος : ex quo apparet Κήτειον masculino genere dictum esse.] Sic Idem tradit in posteriore quosdam exp. καλαμινθώδη : nam κήταν a quibusdam dici τὴν καλαμίνθην. Qua de re et in Καία-

τα, ubi docui scribi et καιετάεσσαν pro hoc κητώεσσαν. [Apoll. Lex. H. : Λακεδαίμονα κητώεσσαν· τὸ μὲν ὑγιὲς μέγα κύτος ἔχουσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός. Τινὲς δὲ ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσσεται. Τινὲς δὲ καλαμινθώδη· καιέτα γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται. Copiose de hoc epitheto disseruit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 92 seqq., qui κητώεσσαν, etymologiam v. κῆτος suam secutus, eodem fere sensu accipit, quo alios καιετάεσσαν scripsisse s. v. Καίατα est expositum, de terra multis locis dirupta et hiante. Cum forma subst. κήτα ab Hesych. annotata idem Καιτάεις comparavit quod ap. schol. Od. Δ, 1, bis scriptum.] Præterea reperitur et Κήτιος pro κήτειος. Hesych. enim κήτιον affert pro μέγαν, Magnum, ut κήτειοι quoque dictum est significare μεγάλοι. Sed tribuit huic et alias signiff. Tradit enim κήτιον vocari etiam ᾧ τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις, quod et κήθιον [V. Κήθειον] : item ἐμετήριον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου, ὅπερ ἀντὶ πτερῶν καθίεσαν εἰς τὸ στόμα, ut indicat Cratinus ἐν Ὥραις : item ἥδυσμα et νεαρὸν κρόμμυον : necnon μέλος τι. Sed addit, eos qui τὰ Ὀψαρτυτικὰ conscripserunt, per γ scribere γήτιον : et quidem rectius. [Gramm. in append. ad Philem. p. 297 ed. Osann. : Γήσειον (γήτειον scribendum esse monui s. v. Γήθυον in Addendis) οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ κήτειον. Phot. p. 162, 13 : Κήτειον, λάχανον ἀνθερίκῳ ὅμοιον.]

[Κήϋξ, avis. V. Κήξ.]

[Κήϋξ (vel Κῆϋξ, secundum regulam s. v. Κῆρυξ expositam), ῦκος, ὁ, Ceyx, Trachinis rex. Hesiod. Sc. 354, 476; Apollodor. 2, 7, 5. || Luciferi filius. Apollod. 1, 7, 4, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 41. Conf. quæ HSt. s. v. Κὴξ dixit et Lobeck. Paralip. p. 102.]

[Κηφὰς (?), ὄνομα κύριον, Suidas. Scribendum Κηφᾶς : quod cognomen est Simonis, Jonæ filii. Ev. Jo. 1, 43; Cor. 1, 1, 12; 3, 22; 9, 5; 15, 5; Galat. 2, 9.]

[Κηφεὺς, έως, ὁ, Cepheus, Arcas, Lycurgi filius. Apoll. Rh. 1, 166; Apollod. 1, 8, 4. Alei filius ib. 1, 9, 16; 3, 9, 1. || Beli filius, Andromedæ pater. Herodot. 7, 61, 150; Apollod. 2, 1, 4; Aristoph. Thesm. 1056, 1113. Κηφῆος Nicand. Alex. 103. G. D. || Nomen sideris. Eratosth. Catast. c. 15; Eudox. ap. Hipparch. ad Phæn. Arati p. 175, B; Ptol. Almag. t. 2, p. 34, 42; 36, 2; 87, 26 Halm. : Μέχρι τῆς τιάρας τοῦ Κηφέως. Hase. || Adject. Κηφηὶς, ίδος, ἡ. Etym. M. p. 512, 14 : Κηφηίδα γαῖαν Νίκανδρος (Al. 100), ἀπὸ Κηφέως, τὴν Αἰθιοπίαν. Τύρσιας Κηφηίδας Lycophr. 834. Κηφὶς ἐθνικὸν δισύλλαβον ap. Arcad. p. 36, 6.]

Κηφὴν, ῆνος, ὁ, Fucus : quartum apum genus, μεγέθει μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον δὲ καὶ νωθρὸν, ut tradit Aristot. H. A. 5, 22. Sic Plin. 11, 11. [Aristoph. Vesp. 1114 : Κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι, οὐκ ἔχοντες κέντρον.] Sunt autem fuci sine aculeo, velut imperfectæ apes. Hesiod. [Op. 302] : Ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμήν. [Eur. Tro. 191 : Ποῦ γαίας δουλεύσω γραῦς ὡς κηφήν: Bacch. 1362. « Hesiodi dictum in proverbii consuetudinem abiit varieque quum a Platone tum ab aliis expressum reperitur. Rep. 8, p. 552, C : Ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι, νόσημα πόλεως· ubi v. schol. Ib. p. 554, C : Τὰς τοῦ κηφῆνος ξυγγενεῖς ἐπιθυμίας. Dio Chr. Or. 48, p. 535, D; Philostr. p. 85; Maxim. Tyr. 21, p. 249; Julian. Or. 2, p. 84, D; Themist. Or. 23, p. 285, D, et ibi Petav.; Synes. De regno p. 22, D. » Ruhnk. ad Tim. p. 158.] Et Xen. Cyrop. 2, [2, 25] : Ὥσπερ κηφῆνες δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. Unde apes ap. Virg. Ignavum fucos pecus a præsepibus arcent. || Καφὰν Hesych. auctore dicitur pro καφὴν, Fucus; Dorice.

[Κηφῆνες, οἱ. Herodot. 7, 61 : Ἐκαλέοντο δὲ (οἱ Πέρσαι) πάλαι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ μέντοι σφέων αὐτῶν καὶ τῶν περιοίκων Ἀρταῖοι. Phot. Bibl. p. 442, 15, ex Agatharchide : Ἐξ Ἄργους εἰς Αἰθιοπίαν (ἐκαλεῖτο δὲ τότε Κηφηνία) παραγεγονότα ἐπὶ λύσει τῆς Κηφέως θυγατρὸς τὸν Περσέα, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Πέρσας μεταστάντα Πέρσαις μὲν ἀπό τινος τῶν ἐγγόνων τῆς κλήσεως μεταδοῦναι.]

Κηφήνιον, τὸ, Fucus parvulus : s. Fœtus fuci. Aristot. H. A. 9, [40] de apibus : Πλάττουσι δὲ κηρία, πρῶτον ἐν οἷς αὗται γίνονται, εἶτ' ἐν οἷς οἱ καλούμενοι βασιλεῖς καὶ τὰ κηφήνια. Ex eod. Aristot. κηφήνιον in VV. LL. affertur non solum pro Fucus parvulus, sed etiam pro Favus fucorum.

[Κηφηνώδης, ὁ, ἡ, Fuci similis. Plato Rep. 8, p. 554, B : Κηφηνώδεις ἐπιθυμίας. Cleomedes 2, 1, p. 66 : Τὰ τοιαῦτα τῶν ὑποφερομένων ἐσχάτως ἐστὶ κενὰ καὶ κηφηνώδη, Vana et socordiæ plena.] Κηφιώδεις Hesychio sunt τετυφωμένοι, κατασεσιγασμένοι. [Vitiose pro Κηφηνώδεις. Hemst.]

[Κῆφι. V. Κηφὸν et Κῦφι.]

[Κηφίς. V. Κηφεύς.]

[Κηφίσανδρος, ὁ, Cephisander, nomen proprium ap. Isæum p. 36, 42.]

[Κηφισιὰ, ἡ, Cephisia, pagus tribus Erechtheidis. Strabo 9, p. 397, ubi Κηφισία scriptum contra regulam Arcadii p. 99, 11. Adject. Κηφισιεὺς ex Isæo memorat Harpocr. Adde Lysiam p. 184, 8, Plat. Apol. p. 33, E, Æschin. p. 49, 9. Hesych. : Κηφισιεῖς, γένος ἰθαγενῶν. Adverb. Κηφισιᾶσιν Æschin. p. 14, 26. « Κηφισίαθεν, Alciphro 2, 2, 24. » Boiss.]

[Κηφισιάδης, ὁ, Cephisiades, Scyrita. Demosth. p. 1236, 21.]

[Κηφισιάς. Κηφισίς. V. Κηφισός.]

[Κηφισίας, ὁ, Cephisias, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 762, ubi Καφισίας.]

[Κηφισίων, ωνος, ὁ, Cephision, in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 756, ubi Καφισίωνος.]

[Κηφῑσόδημος, ὁ, Cephisodemus, n. pr. ap. Aristoph. Ach. 705.]

[Κηφῑσόδοτος, ὁ, Cephisodotus, n. pr. ap. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 16; 6, 3, 2; 7, 1, 12. Alii ap. Pausan. 8, 30, 1; 9, 16, 2; 10, 20, 3, Anaxandrid. Athen. 4, p. 131, B.]

[Κηφῑσόδωρος, ὁ, (Καφισόδωρος Dorice in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, et patronym. Καφισοδώριος ib. p. 761), Cephisodorus, n. pr. ap. Xenoph. Anab. 4, 2, 13. Alii ap. Pausan. 1, 36, 5; 8, 9, 10, et ap. Demosth. p. 927, 23, qui ibid. l. 12 Κηφισόδοτος vocatur, ubi pauci codd. Κηφισόδωρος.]

[Κηφισοκλέης, ους, ὁ, Cephisocles, Chius, Pausan. 10, 9, 9. || Histrio, ap. Athen. 10, p. 453, A.]

[Κηρισόκριτος, ὁ, Cephisocritus, n. pr. in numis Chii insulæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 267, n. 14 et 15. Hase.]

[Κηφῑσὸς, ὁ, (Dor. Καφισός. In codd. non raro Κηφισσὸς duplici σ scriptum pariterque in derivatis), Cephisus, complurium fluviorum nomen. Argolidis ap. Pausan. 2, 15, 5; 20, 6, Strab. 9, p. 424. Atticæ ap. Soph. OEd. Col. 687, Eur. Med. 835, Pausan. 1, 37, 3; 38, 5, Strab. 9, p. 400, 424. Bœotiæ, Pind. Pyth. 4, 81 : Καφισοῦ παρ' ὄχθαις. Pausan. 9, 24, 1, et al. Phocidis, Hom. Il. B, 522, Strabo p. 405 seqq. Scyri, Strab. 9, p. 407. Sicyonis, Polemo ap. schol. Eur. Med. 835, Strab. 9, p. 424. || Adjectiva ab Κηφισὸς derivata. Κηφίσιος, ία, ιον. Καφισίων ὑδάτων Pind. Ol. 4, 1. G. D. || Gentil. Κηφισιεὺς, Caylus, *Mon. anc.* t. 6, tab. 63, fig. 1; Le Bas *Mon. de Morée*, fasc. 2, p. 138. Hase. || Κηφισὶς, ίδος, ἡ. Hom. Il. E, 709 : Λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι. Pausan. 9, 13, 3; 24, 1; 34, 5; 38, 6; Strabo 9, p. 407, 411. Pind. Pyth. 12, 46 : Καφισίδος ἐν τεμένει. || Κηφισιὰς φυλὴ Bœotiæ ap. Pausan. 9, 34, 10.]

[Κηφισὸς, ὁ, Cephisus, n. pr. Schol. Hom. Il. B, 496 : Αὐλίδος τῆς Εὐωνύμου τοῦ Κηφισοῦ. Ib. 523 : Αἰλαίας τῆς Κηφισοῦ θυγατρός.]

[Κηφῑσοφῶν, ῶντος, ὁ, Cephisophon, Euripidis amicus et in tragœdiis scribendis adjutor. Aristoph. Ran. 944. Alii ap. Xenoph. Il. Gr. 2, 4, 36, Demosth. p. 232, 14; 250, 15; 1107, 8; 1348, 9.]

[Κηφισὼ, οῦς, ἡ, Cephiso, nomen Musæ, quod ex Eumelo memorant Tzetz. ad Hesiod. Op. p. 6, grammaticus in Iriarti Catal. p. 320, Eudocia p. 294, accusativo utentes Κηφισσοῦν.]

[Κηφιώδης scriptura vitiosa. V. Κηφηνώδης.]

Κηφὸν, Suidæ ἀργύριον, Argentum. [Fortasse locus ope Etym. M. p. 524 sic constituendus : Κῆφι, Αἰγυπτιακόν. Bernhardy.]

Κῆχος, Dor. pro πῆχος, i. e. πῆ, Quo : ut πῆχος γῆς : Lex. meum vet., Etym. [M. p. 512, 23] et Hesych. Interdum ei præmittitur ποῖ. Aristoph. : Ποῖ πῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν. Et rursum : Ποῖ πῆχος; εὐθὺς Σικελίας.

Hesych. indicat quosdam et ποῖ κῆγχος scribere, et accipere pro ποῖ ἄγχος, h. e. ποῖ ἐγγύς : et cum eo Etym. in Ποῖ κῆχος. [Photius p. 437, 9 : Ποῖ ἦχος. Ποῖ, ἐγγὺς, εἰς τίνα τόπον. Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ἐγγύς. Albert. emendavit Ποῖ κῆχος, ποῖ γῆς. Hanc gl. ad Aristophanem pertinere monstrat Etym. M. p. 682, 62 : Ποῖ κῆχος; ζήτει καὶ τοῦτο, Ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἀριστοφάνης, Ποῖ κῆχος; εὐθὺς (recte εὐθὺ Valck. Anim. ad Ammon. p. 91) Σικελίας. Καὶ παρὰ Φερεκράτει, Ποῖ κῆχος; (Gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 344, 27 : Ὡς παρ' Ἀττικοῖς ἔναγχος, κῆχος· δηλοῖ δὲ τὸ δήπου, συντάσσεται αὐτῷ τῷ (scr. τὸ) ποῖ, ὡς Φερεκράτης « Ποῖ κῆχος; ἐγγὺς ἡμερῶν γε τεττάρων. » G. D.) Ἐρατοσθένης δὲ λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως, ποῦ ἐγγὺς, καὶ εἰς τίνα τόπον; ποῦ ἄγχος· ποῦ κῆχος. Τὸ πῆ κῆ, πῆ ἐγγὺς, πῆ ἄγχος· ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἔναγχος, κῆχος. Ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ, κῆχος, ἄγχος· ἔχει αὐτὸ ἐν τῷ ἔναγχος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Extrema inde a κῆχος ἄγχος usque ad ἔναγχος male ex præcedentibus repetita delenda sunt. Post voces τῷ κήχει sententia quædam grammatici, admonente dativo κήχει, excidit, quæ eadem quæ Photius et Hesych. tradiderunt complexa fuisse videtur. Hesychius duplicem vocis explicationem hisce affert : Ποῖ κῆχος, οἷον ποῦ γῆς, εἰς τίνα τόπον. Ποῦ κῆχος, πῆ γῆς, εἰς τίνα τόπον. Καὶ τοῦ ἄγχι. Albert. ex Etym. καὶ ποῦ ἄγχος conjiciens prodit mentem lexicographi minus se perspexisse. Hoc enim volebat : quod vulgari Græcorum sermone πῆ ἄγχος significaret (legendum enim πῆ ἄγχος, κῆγχος), id rariore dialecto κῆχος pronunciari; etenim π et κ commutatis, κῆ et ἄγχος, idem quod πῆ ἐγγὺς exprimentia, extrito γ et crasi adhibita, tandem κῆχος effecisse. Proinde quod Etymol. M. per ἐγγὺς explicat, Hesychio est ἄγχι, unde apud ipsum scribendum : καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγχι. Ad priorem sententiam pertinet ejusdem Hesychii gl. : Κῆχος, τόπος. Καὶ ποῖ κῆχος, ποῖ γῆς· ἄλλοι κῆγχος. Ultimum Eratosthenicæ demonstrationi debetur. Porro Mœris p. 227 : Κῆχος ἀντὶ τοῦ δή, Ἀττικῶς, ubi vera est Hudsoni emendatio, γῆ pro δὴ reponentis. Crasin explicat Apollon. De adverbio p. 596, F : Οὕτως ἔχει καὶ τὸ συνεχέστερον λεγόμενον παρ' Ἴωσι κηγχός (recte in excerptis p. 434, A, κῆγχος), ὃ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, Ἰωνικοῦ τε τοῦ κῆ ἀντὶ τοῦ πῆ, καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου, λέγω τοῦ ἄγχος, ἴσως συναληλιμμένου τοῦ α εἰς τὸ η. Dormitavit, nisi gravem corruptelam subiit, Etym. M. p. 512, 23 : Κῆχος, ἐπίρρημα· ἀντὶ τοῦ ποῦ· τὸ κῆ, ἢ Δωρικῶς· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς κ· πῆχος γὰρ ἦν. Ἀπὸ τοῦ πῆ, ὃ σημαίνει τὸ ποῦ, ὡς τὸ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἐκ τοῦ πῆ καὶ τοῦ ἄγχι (l. ἄγχος) γίνεται πῆχός καὶ κῆχος. His igitur confectis, id quidem constat, eam explicationem, qua κῆχος idem ac τόπος s. γῆ foret, ideo falsam esse, quia ποῖ nisi cum genitivo construi non poterat. Restat jam Eratosthenis ratio, exponentis, Qua in vicinia (ap. Phot. enim reponendum, Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ποῦ ἐγγύς) : quæ an verum tetigerit, nunc deficientibus locis decidi nequit : mira quidem ista etymologia neminem ab ea deterrebit. Nec veriore opinor conjectura quidquam ei detrahitur; suspicor enim κῆγχος per syncopen ex κήναχος a κῆνος derivatum, idem quod κεῖθι significans, provenisse; analogia adductus vetustissimorum adverbiorum κύμβαχος, ὀψιχά (Ὀψιχὰ, ὀψέ. Βυζάντιοι, Hesych.), τῆμος, πῦς (i. e. πόσ). Notissima sunt ἀλλαχῆ, ἀλλαχοῦ· πολλαχῆ, πολλαχοῦ· a nominativis in αχος desinentibus sine dubio derivata. Bernhardy Eratosth. p. 227, 228. Κῆχος Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 38, 434. Κῆγχος ἀντὶ τοῦ πρὸ μικροῦ Herodian. Epimer. p. 66.]

[Κήω. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 24 : Τὸ γὰρ ἐκήου πάντως ἐνεστῶτα τὸν κήω αἰτήσει, ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος. Scrib. ἐδήου .... δηῶ. G. Dindorf.]

Κηώδης, ὁ, ἡ, Bene olens, Fragrans. Hesych. κηώδει exp. εὐώδει, τεθυμιαμένῳ : addens ita dici ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. Hom. Il. Z, [483] : Ἣ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ, Δακρυόεν γελάσασα. [Dionys. P. 941: Τῷ καὶ γειναμένῳ κηώδεα φύετο πάντα.] || Κειῶδες, Hesychio est εὐῶδες, Odoratum, quod et κηῶδες. || Κεώδης, Eidem καθαρὸς, Purus. || Κειώσασθαι, Hesychio καθήρασθαι : forsitan adolendo et suffiendo : παρὰ τὸ κεῖαι τὰ καῦσαι. [Idem est θειώσασθαι a θεῖον.]

Κηώεις, εσσα, εν, itidem Bene olens : et quidem proprie e suffitu et aromatis quæ adolentur. Hom. Il. [Γ, 382 : Ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι· Z, 288; Tryphiodor. 464.] Ω, [191] : Ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον. [Od. O, 99.] Hesych. κηῶεν exp. non solum εὔοδμον, τεθυμιαμένον, sed etiam μέλαν, καθαρὸν, Nigrum, Purum. [Nonn. Dion. 16, 270 : Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην ...] || Κεῶεν Hesychio est ὄζον, εὐῶδες, Olens, Odoratum, pro quo supra κειῶδες et infra κηῶδες ac κηῶεν.

[Κία (?), ἡ μέθη, Cyrillus, Zonar. p. 1210, Favorin.]

[Κιάθω simplex, cognitum ex composito μετεκίαθον, ponunt Arcad. p. 155, 23, Etym. M. p. 8, 18; 231, 54. Ἐκίαθεν per ἐπορεύετο exp. Hesych.]

[Κίαινα, ἡ, Ciæna, civitas Lycaoniæ. Ptol. 5, 6, p. 123. Miller.]

[Κίαλλος (?) inter nomina in αλλος ap. Arcad. p. 54, 4. Simile nomen Δίαλλος est.]

[Κίαμβρος, ὁ, Ciambrus, fl. Mysiæ. Tzetz. Hist. 11, 909, et in Cram. Anecd. vol. 3, p. 372. Κίαβρος ap. Ptolem.]

[Κιανθίς. V. Κιάντωρ.]

[Κιανίς. Κιανός. V. Κίος.]

[Κιανὸς, ὁ, Cianus, n. pr. medici cujusdam apud Galen. vol. 2, p. 363 : Κιανὸς, ὃς καὶ Προυσίας ἐκαλεῖτο.]

Κιάντωρ, Hesychio est κίναιδος, Cinædus : ap. quem et Κιανθὶς, ἑταῖρα, Meretrix. [Hesychii glossæ ab Musuro separatæ, Κιανθεὶς, ἑταίρα. Κιὰν, γαλῆ. Κιάντωρ, κίναιδος. Codex, Κιανθεὶς, ἑταίρα κιανγάλη. Κιάντωρ, κιναιδῶς.]

[Κίαρος, ἡ, ὄνομα πόλεως, Zonar. p. 1210.]

[Κιάσα (cod. Palat. Καίασα), ἡ, Ciasa, civitas Asiæ. Ptol. 5, 20, p. 145. Miller.]

[Κίασθαι. V. Κεῖμαι.]

Κίβαλος, Hesychio διάκονος, Minister : Suidæ ὁ λῃστὴς, Latro, Prædo. [Comparanda Κιξάλης, Κιττάλης, Κόβαλος.]

[Κιβέας, ὁ, Cibeas, n. pr. Arcad. p. 23, 15 : Τὸ δὲ Κιβῆς περισπᾶται ἀπὸ τοῦ Κιβέας.]

Κίββα, Hesychio teste ab Ætolis dicitur πήρα, Pera. Infra κίβισις, pro eodem.

Κιβδηλεία, ἡ, Scoriæ admixtio, Adulteratio quæ fit scoriæ admixtione; nam proprie de metallis dicitur, quæ a metallicis inter excoquendum non probe defæcantur, aut etiam admixta improba materie adulterantur. [Pollux 3, 86 : sed Κιβδηλία 4, 38.] Metaph. vero pro Quavis adulteratione, corruptela et depravatione accipitur. Plato Leg. 11, p. 338 [916, D] : Κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα ἄνδρα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην ὡς ἕν τι γένος ὄν. Et p. 340 [920, C] : Συνελθεῖν αὖ χρεὼν περὶ ταῦτα τοὺς νομοφύλακας μετὰ τῶν ἐμπείρων ἑκάστης καπηλείας, καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν τῆς κιβδηλείας πέρι, ξυγγενοῦς τούτου πράγματος. [Κιβδηλείας Aristid. vol. 1, p. 510, 20, pro quo κιβδηλίας restitui ex codd. Frustra Ruhnken. ad Tim. p. 159, κοβαλείας. G. Dindorf.]

Κιβδήλευμα, τὸ, Cui scoria admixta est, Quod adulteratum est, Adulteratio. Plato [Leg. 11, p. 917, E] : Τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων οἵ τε ἀγορανόμοι καὶ οἱ νομοφύλακες πυθόμενοι, Cognitis maleficiis eorum, qui adulterata vendunt. [Pollux 3, 86.]

Κιβδηλεύω, Scoriam admisceo, Adultero. Aristot. Eth. 9, 3 : Τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσιν. Aristoph. Ran. [721] : Τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις· quibus paulo post opp. τὰ πονηρὰ χαλκία Χθές τε καὶ πρώην κοπέντα τῷ κακίστῳ κόμματι· quibus in ll. proprie accipitur. [Κ. νόμισμα Phryn. in Bekk. Anecd. p. 47, 27, exp. τὸ ἀδόκιμον καὶ πεπανουργευμένον.] Sed usurpatur etiam metaph. pro Adultero, Corrumpo, Depravo. Plato Leg. p. 338 [p. 917, B] : Πᾶς γὰρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ. Ib. [D] de iis, qui κίβδηλον aliquid vendunt : Πρὸς τῷ στερηθῆναι τοῦ κιβδηλευθέντος, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγὰς ὑπὸ κήρυκος. [Eur. Bacch. 475 : Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας. G. D. Philo vol. 1, p. 490, 13 : Τὰ δοθέντα μὴ κιβδηλεύειν· vol. 2, p. 301, 20 : Ὅλα γένη πολυάνθρωπα κ.· vol. 1, p. 421, 23 : Τὸ κιβδηλεῦον αὐτήν· vol. 2, p. 181, 3 : Οὐδὲν γάρ

ἐστιν ὃ μὴ κεκιβδήλευται· vol. 2, p. 261, 28: Τὴν πρώτην σπορὰν καὶ γένεσιν αὐτοῖς κεκιβδηλεῦσθαι. Phot. Ep. p. 278, 23: Τὸν χαραχτῆρα ἐκιβδήλευον. Id. p. 51, 18: Κιβδηλεύειν ἐπεχείρησαν. Hase.]

Κιβδηλία, ἡ, Vitium quo metallum aliquod laborat, quum probe defæcatum non est. Pro Ipsa etiam scoria et metallorum fæce accipi tradunt schol. Aristoph., Suid.; dicunt enim esse τὸν ἐκ τοῦ ἀργύρου ῥύπον. || Improbitas, Pravitas, μοχθηρία. Aristoph. Av. [158]: Πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν, ubi accipi etiam posset pro Sordibus et spurcitie, ac immunditie sive impuritate. [Hippocr. p. 837: Ὅστις μὴ ἐπιθυμέει δημοειδέος κιβδηλίης. Ὑποψία κιβδηλίας Dio Cass. 52, 35.]

Κιβδηλιάω, Palleo, ὠχριάω, Hesych., Suid. Fortassis ab auri minime probi, aut certe a luti colore ducta metaph. Aristot. Probl. 2 [1, 5]: Διὰ τί οἱ κιβδηλιῶντες ἢ ἀπὸ λιμοῦ τοὺς πόδας οἰδοῦσιν. Idem [ibid.]: Συντήκονται δὲ οἱ μὲν διὰ λιμὸν, διὰ τὸ ὅλως μὴ λαμβάνειν τροφήν· οἱ δὲ κιβδηλιῶντες, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολαύειν ἧς ἀπολαμβάνουσι τροφῆς· ubi tamen Gaza vertit, Qui cibo vitioso vescuntur.

[Κιβδήλιος, i. q. κίβδηλος. Const. Manass. Chron. p. 70, C: Ἂν μὴ ῥυπαίνῃς τὴν ψυχὴν ῥήμασι κιβδηλίοις. Schæfer.]

[Κίβδηλις, εως, ἡ. Nam hunc rectum esse accentum apparet ex genitivo κιβδήλεως, quo Hesychius utitur. G. D.] Κιβδηλὶς, ἡ, i. q. in metallis ἡ σκωρία, Fæx et recrementum metallorum igne excoctorum; seu, ut Plin. Scoriam exp., Spurcitia quæ e catino jactatur. Appellat autem Catinum vas e rasconio s. terra alba fictum, in quo metalla excoquuntur. [Lex. rhet. p. 275, 32.] Hesych. et Etym. [M. p. 512, 53.] At Poll. [7, 99] scribit κίβδηλον vocari. [Codices Kuhnii et Jungerm. κίβδον. Scribendum κίβδηλιν. G. Dind.]

Κίβδηλος, ὁ, ἡ, Cui scoria admixta est, Qui a scoria non bene purgatus est. Dicitur de metallis, quæ dum coquerentur, non bene defæcata fuerunt; sed in iis et spurcitia illa, quæ exacta coctione excerni solet, remansit. Dicitur etiam de iis, quæ e talibus metallis fiunt. Sed tamen κ. νόμισμα, generalius accipitur pro Adulterino aut Subærato. Aristoph. schol. [Av. 158] et Suid. νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι, i. e. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam X, qua nota cognosci possent ac rejici. Suid. autem et aliam affert etym., sc. κίβδηλον dici quasi κεῦθον δῆλον, et quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. At rectius et simplicius Hesych. derivat a κιβδηλίς: ac inde a Pamphyliis κίβδηλον vocari scribit τὸ νόθον, ἀδόκιμον, μοχθηρὸν, φαῦλον. [Eur. Med. 516: Χρυσοῦ ὃς κίβδηλος ἦ τεκμήρια. Κίβδηλον κακόν (mulieres) Hipp. 616. Id. El. 550: Ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε· πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς εἰσὶν κακοί.] Significat igitur Adulterinum, Adulteratum, Quod probum et sincerum non est: interdum et Quod ingenuum ac liberale non est; nam κίβδης pro χειροτέχνης accipi, infra ex Hesych. docebo. Plato Leg. 5, [p. 728, D]: Τὰς δ' αὖ τιμὰς δεῖ σκοπεῖν, καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς καὶ ὅσαι κίβδηλοι· De rep.: Ἦν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κίβδηλον κτησώμεθα, Sub adulterina honestatis specie. Leg. 11, p. 338 [916, D]: Ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ' ἀπάτην, μηδέ τι κίβδηλον γένος ἐπικαλούμενος θεῶν μήτε λόγῳ, μήτε ἔργῳ πράξειεν. Ibid.: Κίβδηλόν τι πωλοῦντα. Et p. seq. [p. 918, A]: Κιβδήλοις ἐπιτηδεύμασιν ἕπεται κατὰ πόδα καπηλείας ἐπιτηδεύματα. Plut. [Mor. p. 823, C]: Νόθα καὶ κίβδηλα θωπεύματα. Pisides ap. Suid.: Πραγμάτων πάντως δύο Κίβδηλός ἐστιν ἐργάτης εἷς, ὡς λόγος, i. e. φαῦλος: Unus duo negotia probe exequi nequit. [Τὸ σὰν κίβδαλον, San pravum, rudius pronunciatum, Pindar. fr. 47.] || Κίβδηλον vocari etiam Scoriam tradit Poll. [Scriptura vitiosa pro κίβδηλιν. V. Κίβδηλις.] Quod nisi neutro genere et substantive accipiatur, mendosum esse puto; nam non solum ap. Hesych., sed etiam ap. Etym. scribitur κιβδηλίς. [|| Adverb. Κιβδήλως. Phrynich. p. 415: Π. λέγουσί τινες ... πάνυ κ.]

Κιβδὴς, ὁ, Lutum, πηλὸς, Hesych. [Recte Heinsius κάπηλος corrigere videtur.] Sed videtur specialius accipi pro Luto s. Stercore et spurcitie, quam metalla excernunt, dum excoquuntur i. e. pro Scoria et recremento s. Fæce metallorum igni purgatorum; nam sic exp. et κιβδηλίς. || Eid. Hesych. κίβδης est κακοῦργος, Improbus; χειροτέχνης, Qui manu sibi victum quærit, manuariam et vilem artem exercet. Quæ signiff. metaphoricæ sunt: qui enim hujusmodi sunt, tanquam fæces humani generis esse putantur.

[Κίβδος. V. Κίβδηλις.]

[Κίβδων, ωνος, ὁ. HSt. post verba s. Κίβδηλος posita:] Κιβδωλοὶ dicuntur οἱ μεταλλεῖς, Poll. [7, 99], quod voc. et ipsum suspectum est, quum mutet secundam syllabam. [Codices partim κιβδόνες, partim κιβδηλῶνες. Recta vocabuli forma Κίβδων, ωνος, est. Mœris p. 239: Κίβδωνες Ἀττικοὶ, μεταλλευταὶ τῶν λίθων Ἕλληνες. Pravo accentu Phot. p. 163, 9: Κιβδῶνες, οἱ μετάλλειοι. G. Dindorf.]

[Κίβερις, ἡ, Ciberis, n. pr. oppidi. Procop. De ædif. 4, 10. Miller.]

[Κίβερροι, ὠχροί. Μακεδόνες, Hesych. I. q. κιρροί. Sed ordo postulat Κίχερροι. Is. Voss. Præcedit enim Κίχερος.]

Κίβισις, ἡ, Hesychio auctore Cypriis dicitur πήρα, Pera. Ap. [Orion. p. 87,] Suidam et in Lex. meo vet. per η in secunda syll. scriptum Κίβησις: rectius vero ap. Etym. [M. p. 512, 54] ut et ap. Hesych. κίβισις per ι utrobique: eam enim scripturam metrum postulat, in quo tribrachyn efficit hæc vox. Dicit enim Callim. [fr. 177]: Ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. Et Hesiod. Sc. [224]: Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι, Ἀργυρέη, θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί. Ubi tamen schol. quoque et nonnullæ edd. habent κίβησις: quum eam scripturam ferre metrum nullo modo queat, uti jam dixi. Significat autem voc. hoc κιβωτὸν s. πήραν, teste Etym.; qui dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν: vel etiam a κίειν, quasi τὴν εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βόσιν ἔχουσαν, i. e. τροφήν: quam etymologiam et synonymo κιβωτὸς accommodat. Schol. Hesiodi pro Sacculo accipit, verba paulo ante citata sic exponens, Περιεῖχε δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος σακκούλιον ἀργυροῦν, Continebatur caput Gorgonis sacculo argenteo. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

Κίβος, Capsa, Theca, Loculamentum. Suid. enim esse dicit τὸ κιβώτιον. Hesych. vero κίβον a Paphiis nominari tradit τὸν ἐννεὸν [ἐνεὸν Albert.], Mutum vel Stultum, Attonitum. [Simile est κίφος (codex κίφφος), quod Hesych. per μανικὸς explicat.]

Κίβρος, ὁ, affertur pro Latro: qui Suidæ κίβαλος. [Κίβρος, ἐθνικὸν, ap. Etym. M. p. 587, 42, pro Κίμβρος, ut videtur.]

[Κιβύρα, ἡ, Cibyra, duarum urbium nomen, quarum altera Phrygiæ ἡ μεγάλη, altera Pamphyliæ ἡ μικρά. Strabo 13, p. 630; 14, p. 665. Steph. Byz.: Καβαλὶς, πόλις πλησίον Κιβύρας. || Adject. Κιβυρᾶται, οἱ, Strabo ib. p. 631, 651, 667. Κιβυρᾶτις, ἡ, p. 629. || Κιβυρραιώτης, τοπικὸν, Zonaras p. 1207. Hujus adjectivi exx. ex scriptoribus Byzantinis collegit Ducang. p. 653. || « Alex. Trall. 6, p. 272: Τὸ ἀπὸ τῆς Κιβύρας ὑδρόμελι, quod ib. et 7, p. 373 τὸ κιβυριακὸν vocatur, et 1, p. 53, κιβυριατικόν. Goupylo ab Cibyra urbe derivandum videtur, quod mihi non videtur verisimile. » Struv.]

Κιβώριον, τὸ, Ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Diosc. enim 2, 128, inter alia tradit Fabam Ægyptiam ferre folliculos in quibus faba supra operculum promineat bullantis ampullæ modo: quam vocari κιβώριον s. κιβώτιον, διὰ τὸ τὴν φυτείαν τοῦ κυάμου γίνεσθαι αὐτοῦ ἐντιθεμένου ἐν ἰκμοβώλῳ· radicem vero ejus nominari κολοκασίαν, quæ et cruda et cocta edulis sit. Idem fere tradit Athen. l. 3 initio, afferens l. quendam Nicandri e Georgicis, in quo jubet σπεῖραι κύαμον Αἰγύπτιον, ὄφρα τὰ πεπτηῶτα Ἀκμαίου καρποῖο κιβώρια δαινυμένοισι Εἰς χέρας ἡϊθέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξῃς· subjungens, Ῥίζας δ' ἐν θοίνῃσιν ἀφεψήσας προτίθημι· discriminans et ipse τὰ κιβώρια ἀπὸ τῶν κολοκασίων. Itidem vero et Diphilus Siphnius quum dixisset fabæ Ægyptiæ radicem κολοκάσιον dici, subjungit, Οἱ δὲ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶν κιβωρίων, χλωροὶ μέν εἰσι δύσπεπτοι. Et rursum, Γίνεται δὲ ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικὸν, ab Ægyptiis dictum λωτὸς, a Naucratitis μελίλωτος, ut Athen. l. 5 [immo 3, p. 73, A] dicit,

Κιβωρίων ἄνθεσι καὶ φύλλοις ὁμοίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Steph. quoque in Ἄκη ait hujus plantæ radicem dici κολοκάσιον, τὸ ὑπερπεφυκὸς autem nominari κιβώριον. Ubi nota eum generalius dicere τὸ ὑπερπεφυκὸς, Quod supernascitur, seu Quod in summo caule nascitur: ideoque et de faba ipsa et de folliculo ejus intelligi posse: ut Diphilus paulo ante etiam pro folliculo accipere videtur, quum dicit, Οἱ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶν κιβωρίων. [Galen. vol. 6, p. 623, 14: Τοιούτου δέ πως τοῦ γένους ἐστὶ καὶ κιβώρια καὶ κολοκάσια· conf. Salmas. De homonym. hyl. iatr. p. 198, C; Sprengel. ad Diosc. t. 2, p. 459. Hase. Adde Strab. 15, p. 799, 823, Diodor. 1, 34.] Alioqui κιβώριον est etiam εἶδος ποτηρίου, poculi species, ut testatur Athen. l. supra cit. 3, [p. 72, C] et Hesych. quoque esse dicit Ægyptiacum nomen ἐπὶ ποτηρίου. Athen. 11, [p. 477, E] ex Didymo refert, κιβώρια forsan esse τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι ὡς τὰ Αἰγύπτια κιβώρια.

[Κιβώριον, τὸ, Tegimen s. umbraculum altaris. V. exx. ex scriptoribus medii ævi collecta ab Ducangio p. 653.]

[Κῐβωτάριον, τὸ, Arcula, Cistula. Hero in Mathem. vett. p. 272: Κ. πῶμα μὴ ἔχον. Geopon. 18, 21.]

Κῐβώτιον, τὸ, Arcula, Capsula, Scriniolum, s. Scrinium. Plut. Alex. [c. 26]: Κιβωτίου δέ τινος αὐτῷ προσενεχθέντος, οὗ πολυτελέστερον οὐδὲν ἐφάνη τοῖς τὰ Δαρείου χρήματα καὶ τὰς ἀποσκευὰς παραλαμβάνουσι. Ibid.: Ἐν κιβωτίῳ φρουρῶν τὴν Ἰλιάδα. [Lucian. Tim. c. 3; Luc. c. 12: Κ. ἀδρόν. Tit. Æginet. ap. Bœckh. vol. 2, p. 173, 12: Κ. πλατύ· l. 10: Κιβώτια μικρά. Synes. Epist. p. 266: Ἀπὸ τῶν κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία. Narr. de transl. capitis S. Joann. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 717, 16: Ἐν κιβωτίῳ τὸ δῶρον ἔχων. Hase. Aristid. vol. 1, p. 455 Dind. Miller.] Utitur et Aristoph. [Pl. 711. Dio Cass. 41, 63; 67, 11.]

[Κιβωτοειδὴς, ὁ, ἡ, Arcæ s. cistæ similis. Hesych. s. v. Θίβη.]

[Κιβωτόκρυπτος, ὁ, ἡ, In arca absconditus. K. Nῶε, Const. Manass. Chron. p. 132. Boiss.]

Κιβωτοποιὸς, ὁ, Qui arcas s. cistas conficit, Arcarum fabricator, Plut. [Mor. p. 580, E. Pollux 7, 159.]

Κῐβωτὸς, ἡ, Arca, Cista, Capsa. [Aristoph. Eq. 996, Vesp. 1056. Simonidis κιβωτοὶ δύο, altera mercedum, altera gratiarum: v. ll. scriptorum ab Wyttenb. collectos ad Plut. vol. 7, p. 375. Κιβωτοὶ Cereales ap. Pausan. 10, 28, 3.] Athen. 3, [p. 84, A] de citria malo: Ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων· ut et Plin. 12, 3: Pomum Assyriæ s. Medicæ mali alias non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui transit in vestes una conditus, arcetque animalium noxia. Et Diosc. 3, 26, de absinthio: Δοκεῖ δὲ καὶ περιπαττόμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια· de quo et Plin. 27, 7: Vestibus insertum tineas arcet. Sic Ep. ad Hebr. 9, [4]: Τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, Arcam fœderis. [Philo vol. 2, p. 149, 46: Ἡ δὲ κ. ἐν ἀδύτῳ καὶ ἀβάτῳ, τῶν καταπετασμάτων εἴσω. Phot. Epist. p. 325, 21, et 166, 2: Ἡ κ. ... μετὰ τῶν ἄλλων ἀπορρήτων ἐν τῷ ναῷ ἀπεκρύπτετο. De arca Noæ, expressa, ut aiebant, in numis Apameæ Ciboti, multus est Eckhel Doctr. num. vol. 3, p. 132 sqq. Hase. || Κιβωτὸς, ἡ, Apameæ, urbis Phrygiæ, cognomen, ap. Strab. 12, p. 569, 576. || Portus nomen, de quo Strabo in descriptione Ægypti 17, p. 795: Ἑξῆς δ' Εὐνόστου λιμὴν μετὰ τὸ ἑπταστάδιον, καὶ ὑπὲρ τούτου ὀρυκτὸς, ὃν καὶ Κιβωτὸν καλοῦσιν.]

[Κιγδαγάτας, ὁ, Cigdagatas, nomen Persæ ap. Æsch. Pers. 998. Scriptura incerta. Nam cod. Medic. κηδαδάταν. Alii κιγδαδάταν et κιγδάδαν.]

[Κιγηλός. Κίγκαλος. V. Κίγκλος.]

[Κίγκασος. V. Κίκκασος.]

[Κιγκιόπραγοι lectio vitiosa. V. Κιλίκιος.]

[Κιγκλιδωτὸς, ἡ, ὸν, Cancellatus. Aq. Reg. 2, 1, 2.]

[Κιγκλίζω. HSt. s. v. Κίγκλος:] Inde Κιγκλίζειν dicitur Imitari τὸν κίγκλον, In modum τοῦ κίγκλου κινεῖν τὴν ὀσφύν: teste Hesychio etiam, qui κίγκλον esse ait ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν: et inde κιγκλίζειν dici τὸ διασείεσθαι, Motu quassari et agitari. Sed Idem κιγκλίζει active etiam exp. σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ, Agitat, Concutit, Motat: itidemque Suid., qui addit etiam ἦχον ποιεῖ, Sonitum efficit. [Theogn. 303: Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔς τ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς.] Reperitur certe et pass. κιγκλίζεσθαι pro Motu succuti, Crebro motu agitari: ap. Theocr. vero de pathico cinædo, Tremulum crissare s. cevere: 5, [117]: Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼ τὺ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς Εὖ ποτε κιγκλίζευ [Recte nunc legitur ποτεκιγκλίσδευ] καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας; Ubi schol. quoque κιγκλίζειν esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν, τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι: ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου, quem nonnulli σεισοπυγίδα appellant. Veruntamen Id. et ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος, metaph. esse dixerat; vocari enim κιγκλίδα, τὸν σιδηροῦν κόρακα ὃς ἐμπίπτει εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατεῖ τὴν θύραν. Sed hæc derivatio parum verisimilis est: ideoque a præcedente non discedendum: præsertim quum eam Galen. quoque et Erotian. approbent. Quorum uterque verbale Κιγκλισμὸς exp. βραχεῖα, συνεχὴς κίνησις, ἀπὸ τοῦ κίγκλου, ὀρνέου πολυκινήτου: uterque, inquam, in Ἐξηγήσει vocum Hippocrati peculiarium. Et ille rursum Comm. 1 in l. De artic. [vol. 12, p. 325] exponens hæc verba, Μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν τῷ στήθει, annotat itidem κιγκλισμὸν eum ibi nominasse τὴν βραχεῖαν κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κίγκλου, διότι κινεῖ συνεχῶς ἐκεῖνο τὰ πυγάνεια πτερά. Ubi quod Hippocr. [p. 791, H] vocat κιγκλισμὸν, alibi dicit Κίγκλισιν, sub finem fere ejusd. l. De artic. [p. 833, D]: Ἀπ' ὀλίγης μὲν κατατάσιος, βραχείης δὲ κιγκλίσιος. Quo in l. Galen. [vol. 12, p. 456] iterum annotat, vocasse eum nunc fem. κίγκλισιν quod supra masc. κιγκλισμὸν appellarat: i. e. τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν: addens, uti se ibi τῷ διακινήσεως, quum Hippocr. quoque v. διακινῆσαι usus sit ἐπὶ τῆς βραχείας κινήσεως. Ita igitur dicitur Crebra et levis agitatio, Succussus. || Κιγχλίζει Hesych. affert pro σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ: pro quo ante κιγχλίζει. [|| Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1121, E: Διακόνων κιγχλισάντων τὸ θυσιαστήριον· ubi videtur scribend. κιγκλ. quasi a κιγκλὶς, Circumdantibus altare. Hase.] Itidem pro Κιγχλὶς, quod Eidem est ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγγελος, jam habebimus κιγχλίς. At pro κιγκλισμὸς, quod Eod. auctore est αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας, infra sine γ scriptum κικλισμός. [Conf. Κιχλισμός.]

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, Porta cancellata, Valvæ cancellatæ, Cancelli. Plut. Galba [c. 14]: Τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες, καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα, θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον, Cancellis circumseptum. Pollux l. 8, [124] scribit τὰς τῶν δικαστηρίων θύρας vocatas fuisse κιγκλίδας, a Romanis dictas καγγελωτάς: ut et schol. Aristoph. ait κιγκλίδα nominari τὴν θύραν τοῦ δικαστηρίου, quam appellari et καγκελωτὴν, Cancellatam: s. τὸν κάγκελον τοῦ δικαστηρίου, Cancellos judicii: proprie autem ita vocari debere τὰς διπλᾶς θύρας, quas et δικλίδας appellant nonnulli. Dicit itaque Aristoph. Eq. [641]: Τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα. Et Vesp. [124]: Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι Ἔντεῦθεν· utrobique intelligens de Fori judiciarii cancellis, secundum schol., ut certe accipiendum ap. Eund. in Δαιταλεῦσιν: Ὁ δ' ἡλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. [Frequens hæc vox apud Procopium, Agathiam et Nicetam Choniatem, cui ἔξω κιγκλίδων esse dicitur qui a studiis forensibus est remotus. Διαλεκτικαὶ κιγκλίδες memorantur Juliano in Cæsar. p. 330, C, ubi quum quædam quibus se defenderet in medium protulisset ex Aristotelica disciplina Alexander, subsannans Silenus inquit Ἰοὺ ἰοὺ τῶν διαλεκτικῶν κιγκλίδων, ad quem l. v. Spanh. Hemst. ad Polluc. l. c. Plut. Mor. p. 975, C: Ῥητορεία κιγκλίδων ἐπιδέουσα καὶ βήματος.] Idem schol. κιγκλίδα esse vult non solum Cancellos et valvas bifores, sed etiam τὴν τρύπαν δι' ἧς ἡ κλεὶς πέμπεται, Foramen per quod immittitur clavis. Schol. Theocr. vult esse etiam Corvum ferreum portarum. V. Κιγκλίζειν. [|| I. q. κίγκλος, quod v.]

[Κίγκλισις. Κιγκλισμός. V. Κιγκλίζω.]

[Κιγκλοβάτης, ὁ, Cincli instar incedens. Ælian. N. A. 12, 9: Κίγκλος ... μέμνηται δὲ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστοφάνης ... ἐν τῷ Γήρᾳ « Λόρδου κιγκλοβάταν ῥυθμόν. » Libri κιγκλιοβάταν, quod correxit Conr. Gesnerus.]

Κίγκλος, ὁ, Cinclus: avis quæ continuo motu pennas, quas in cauda habet, quassat, teste Galeno:

ut et Hesych. esse dicit ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν, secundum quosdam τὴν σεισοπυγίδα : et [Photius p. 163, 20, ex coque] Suidas, esse ὄρνεον πολλὰ τὴν ὀσφὺν κινοῦν, quod nonnulli σεισοπυγίδα appellant. [Conf. Aristot. H. A. 8, 3; 9, 12, Ælian. N. A. 12, 9, Philen c. 24.] Id autem esse σφόδρα λεπτόν : unde proverbialiter Menandrum in Thaide dicere, Πτωχότερος κίγκλου. Pro eod. ap. Eund. in Ms. etiam cod. reperio Κιγηλὸς et Κίγκαλος. Sic enim ibi, Κιγηλὸς, ὁ πτωχός. Quibus subjungit, Ab ave quadam marina sic dicta : quæ usqueadeo invalida est, ut nec nidum sibi proprium conficere queat, sed pariat in alienis : semper autem motitat pennas quas in cauda habet, κινεῖ τὰ οὐραῖα πτερά. Et rursum, Κίγκαλος, εἶδος ὀρνέου λεπτοῦ καὶ ἀσάρκου· unde proverb., Πτωχότερος λεβηρίδος καὶ κιγκάλου. Sed harum scripturarum prior præsertim, quæ habet κιγηλὸς, suspecta est : altera videtur tolerabilior. [Κιγκάλους, sed ut piscis nomen sit, legitur in versu Numenii ap. Athen. 7, p. 326, A, repugnante metro, cui ut satisfieret, Schweigh. κίγκλους posuit. Alia corruptela κέγκλος est, quod v. Ab Tzetza Hist. 11, 576, κιγκλὶς vocatur, ἢ σείει τὸ οὐραῖον.]

[Κιγκράω.] Κιγκρᾷ, Hesychio κιρνᾷ, Miscet : quod et κικρᾷ, sine γ.

Κίγκρεται, Hesychio est κνίζεται, ὀδύρεται, Vellicatur, Lamentatur. In qua posteriore signif. dicitur et κινύρεται.

[Κιγχάνω. V. Κιχέω.]

[Κιγχλίζω. Κιγχλίς. V. Κιγκλίζω.]

[Κιγχρώψων, ὁ, n. pr. ap. Antig. Hist. mir. p. 95, 1 Westerm. : Ἐν Κιγχρώψωσι τοῖς Θραξίν· ubi Aristot. Mir. ausc. c. 121 : Ἐν Κύκλωψι τ. Θ. Hase.]

[Κίδα, ἡ, Modiolus rotæ. Etymol. ms. : Πλήμνας ... ἃς ἔνιοι κίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται. Ducang. in Append. p. 101.]

Κίδαβος, ὁ, numi genus ap. Pollux. 9, [83]. Ibi enim quidam tradit τὴν εὐθεῖαν esse τριώβολον, καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κιδάβους. [Scriptura vitiosa pro κικκάβους.]

[Κῑδᾰλία, ἡ, Cidalia. Etym. M. p. 513, 20 : Κ., οἷον «Κιδαλίης κρηνίδος ἐπλανήθην.» Ἐκ Πινδάρου «χεῖρα Κιδαλίας.» Εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν· Κιδαλία γάρ ἐστιν. Non Acidalia est, ait, ut si legeris Χεῖρ' Ἀκιδαλίας. Nempe alii Acidaliam dicebant, ut apud Suidam Ἀκιδαλία, ὄνομα κρήνης, quo de fonte Orchomeni Bœoticæ Veneri et Gratiis sacro v. Pausan. 9, 38, 1, qui tamen nomen non addit, Vib. Seq. p. 21, Servius ad Virg. Æn. 1, 720, unde *Acidalia arundo* apud Martial. 9, 13, 3, et *nodus Acidalius* 6, 13, 5. Ap. Pindarum Cidalia fuit heroina sive nympha fontis, apud Ionicum poetam, cujus prius fragmentum est, fonticulus. Præterea ejusdem nominis habetur insula. Suidas : Κιδαλίη, νῆσος. Insula dicta a κιδάλοις, hoc est κρομμύοις, ut exp. Hesych. Boeckh. ad Pind. fr. 136, p. 634. Ap. Suidam insula pro fonte per errorem nominata videtur. De nomine a κίδαλον derivando non puto cogitari posse, nec cogitavit Chœroboscus, cujus sententiam retulit Etym. M. p. 48, 21 : Ἀκιδαλίη, ὄνομα κρήνης. Ἔστιν Ἄκις Ἄκιδος ὄνομα κύριον, καὶ ἐκ τούτου Ἀκίδαλος καὶ Ἀκιδαλίη. Οὕτω Χοιροβοσκός. De mensura constat ex versu Menophili ap. Stob. Flor. 65, 7 : Ἀκιδαλίης (ἀκηδαλίης cod. Paris. A et Trincav.) ἀπὸ πηγῆς. Κηδαλία, χώρα ap. Zonar. p. 1204. G. Dindorf.]

Κίδαλον, Hesych. esse dicit κρόμμυον, Cæpam. [Conf. Καψιπήδαλος.]

[Κιδαρία, ἡ, cognomen Cereris ap. Pausan. 8, 15, 3 : Παρὰ δὲ τῆς Ἐλευσινίας τὸ ἱερὸν πεποίηται Πέτρωμα καλούμενον, λίθοι δύο ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι ... Φενεατῶν δὲ οἶδα τοὺς πολλοὺς καὶ ὀμνύντας ὑπὲρ μεγίστων τῷ Πετρώματι· καὶ ἐπίθημα ἐπ' αὐτῷ περιφερές ἐστιν, ἔχον ἐντὸς Δήμητρος πρόσωπον Κιδαρίας.]

Κίδαρις, ἡ, Hesychio πῖλος βασιλικὸς, Pileus regius : quem et τιάραν, nonnulli vero κίταριν per τ appellant : vel στρόφιον quale sacerdotes gestant, e myrrha et labyso : vel περικράνιον πίλινον, περίθεμα κεφαλῆς εὐκόσμιον. Ita ille, et cum eo [Phot. p. 164, 4, et] Suid. Ap. Plut. per τ scriptum κίταρις : ut in Pomp. [c. 42] dicit Mithridatis τὴν κίταριν fuisse θαυμαστῆς ἐργασίας. Et in Artox. [c. 28], Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίταριν ὀρθὴν φέρειν. Apud Curtium 3, [3, 19], ut ap. Polluc. quoque [7, 58], per δ : Cidarim Persæ capitis vocabant insigne : hoc cærulea fascia albo distincta circuibat. [Philo vol. 2, p. 155, 4. Id. ib. p. 152, 29 : Κιδάρει γὰρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι. Joseph. Ant. Jud. 11, 3, § 2 : Κ. βυσσίνην. Menand. Legat. p. 354, 18 et 411, 22 ed. Bonn. : Τὴν κ. ἀνεδήσατο. Agath. Hist. p. 262, 12 ed. Bonn. : Τῇ γαστρὶ περιθέντες τὴν κ. Conspicitur in numis ap. Viscont. *Icon. grecque* tab. 45, n. 3; 49, 1, 2, 6—10. Hase.] At Athen. 14, [p. 631, D] ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, de saltationis quodam genere. || Κίταρις, εως, ἡ, Citaris, regium capitis ornamentum, quod et κίδαρις dicitur per δ, ut supra docui. Plut. De fort. Alex. 2, [p. 340, C] : Περιέθετο τὴν βασιλικὴν καὶ ὀρθοπαγῆ κίταριν. [Ctesias Pers. c. 47 : Καὶ ἐπέθεντο αὐτῷ τὴν κίταριν. Angl.] Κίττάρις, Diadema, quod ferunt Cyprii; at qui ipsa diademata ferunt, Κίτταροι dicuntur, inquit Hesych. Supra unico τ.

Κιδάφη, ἡ, et Κίδαφος, ὁ, Vulpes, Hesychio ἀλώπηξ, qui tamen posterius κίδαφος adject. etiam exp. δόλιος, Dolosus, Subdolus, Fraudulentus, Astutus, vulpis videlicet in modum. [Σκιδάφη, ἡ ἀλώπηξ, ap. Arcad. p. 115, 17, fortasse librarii errore. Καθουφὴν, ἀλώπεκα, Hesych. Hoc quoque ex Κιδάφην corruptum esse animadvertit Albert. Infra Κίρα et Κίραφος ap. Hesych.] Quo significatu et Κιδάφιος dicitur, eodem Hesych. teste, afferente nimirum Κιδαφίων pro πανούργων, Vulpis more, quæ κιδάφη dicitur. [Sic etiam Phot. p. 164, 11.] A qua et verb. Κιδαφεύειν, eodem auctore significans πανουργεῖν, Malitiose et vafre agere more vulpino. Sed Idem tradit, verbum hoc exponi etiam ἐσθίειν, derivatum ἀπὸ τῶν κιῶν : itidemque κιδάφιον quosdam velle πεποιῆσθαι παρὰ τοὺς κίας, et significare τὸν διαβιβρώσκοντα. Quibus nescio an assentiendum sit. || Κιναφεύειν, Hesychio πανουργεύεσθαι, Malitiose et vafre agere. || Κινδάφη, Vulpes, ἀλώπηξ, eidem Hesychio, qui et Κινδαφίων affert pro ἀλωπέκων, necnon πανούργων, Malitiosorum et vafrorum vulpis more. [|| Ejusdem stirpis est Κίνιφος, quod v.]

[Κιδήνας, ὁ, Cidenas, astronomus Chaldæus. Strab. 16, p. 739.]

[Κίδναμαι. HSt. post verba s. Κεδαίω posita :] Sicut porro e Σκεδῶ fit σκίδνημι, ita et Κίδνημι e Κεδῶ : itidemque significat Dissipo, Dispergo, Disjicio. [Activi exx. nulla sunt.] Pass. Κίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Diffundor. Hom. Il. [Ψ, 227 : Ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς·] Θ, [1, Ω, 695] : Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Aurora spargebatur super terram, Rubore suo disperso totum illustrabat orbem. [Per σκεδάννυσθαι et σκορπίζεσθαι vel διασκορπίζεσθαι exp. Hesych. Semel ap. Tragicos. Eur. Hec. 916 : Ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται. Κιδνάμενος ἐν νεφέλαις κολοιῶν κρωγμὸς Antipat. Anth. Pal. 7, 713.]

Κίδνη, Hordeum tostum. Hesychio enim Κίδναι sunt αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί : quales alibi κάχρυς. Sed suspectum esse possit illud ἐγχώριοι.

[Κιδνὸς, ὴ, όν.] Κιδνοτέρους [codex Κιδνωτέρους] s. Ἀκιδνοτέρους [Solum κιδνοτέρους ponit Hesych. Verba ἢ ἀκιδνοτέρους addidit Musurus] Hesych. esse dicit τοὺς ἀσθενεστέρους, Invalidiores. [Κιδνοτέρους fortasse grammatici errore pro Ἀκιδνοτέρους positum : qualia peccata non pauca ap. Hesychium.]

Κιδνὸν, Hesych. Paphiis esse ait ἐνθάδε, Huc. [Interpretatio absurda. Non male Pergerus ἀσθενῆ. Pari tamen jure conjicias recte legi ἐνδάδε, excidisse autem glossam, cujus hæc interpretatio est. G. D.]

[Κιείνησις, ἡ, vox ex κίειν a Platone formata, Crat. p. 426, C : Ἔδει δὲ κιείνησιν καλεῖσθαι, ubi nonnulli conjiciunt κίεισιν. Miller.]

Κιέλλη, ἡ, Hesychio φέγγος, φῶς, αὐγὴ, Lux, Splendor : item πάχνη, Pruina : necnon ὁμίχλη, Caligo. [Voc. suspectum.]

[Κίερος, ἡ, Cierus, urbs posterius Προυσιὰς dicta. Memnon ap. Phot. Bibl. p. 229, 39; 233, 25. || Gentile Κιέρανοὶ, οἱ, ib. p. 227, 25. Miller.]

[Κῐθαιρὼν, ῶνος, ὁ, Cithæron, mons Bœotiæ. Herodot. 9, 25; Æsch. Ag. 298; Soph. OEd. T. 1026; Eur. Phœn. 24, et al. Strabo 9, p. 404 seqq.]

[Κιθαιρώνειος, ὁ, ἡ, Cithæronius. Λέπας Κ. Eur. Bacch. 1043. Κ. λέων Apollod. 2, 4, 9. || Κιθαιρώ-

νιος Ἠχὼ Aristoph. Thesm. 996, ubi codices Κιθαρώνιος. Κιθαιρώνιον λέοντα Pausan. 1, 41, 3. Ζεὺς K. 9, 2, 4. Ἥρα K. Plut. V. Aristid. c. 11. || Κιθαιρωνίς, ίδος, ἡ. Ἐκβολαὶ Κιθαιρωνίδες Herodot. 9, 38. Νύμφαι Κιθαιρωνίδες Pausan. 9, 3, 9.]

Κῐθάρα, ἡ, Cithara, instrumentum musicum e genere τῶν ἐντατῶν, i. e. eorum, quæ nervis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis vigintiquatuor, et per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diversis modis concitari. Alio nomine φόρμιγξ ab Hom. dicitur. Plato Rep. 3, [p. 399, D]: Λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ κιθάρα λείπεται. Athen. 13 [immo 4, p. 182, E]: Μάγαδις ὄργανόν ἐστιν ἐντατὸν, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βάρβιτον. Lucian. [De salt. c. 16]: Παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Athen. 14, [p. 627, D]: Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ἐπιχηρυκείας ποιοῦνται μετ' αὐλῶν καὶ κιθάρας, καταπραΰνοντες τῶν ἐναντίων τὰς ψυχάς. Lucian. [ib. c. 2]: Τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων. [De differentia κιθάρας simplicis et λύρας Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 32; *Pitt. d'Ercolan.* t. 2, tab. 5, n. 6. Hase.] Plin. 6, 56, eam ab Amphione inventam tradit: ut alii, ab Orpheo: ut alii, a Lino: septem chordis additis a Terpandro: octavam Simonidem addidisse, nonam Timotheum. V. et Plut. De musica. [Eur. Ion. 882: Τᾶς ἑπταφθόγγου κιθάρας ἐνοπάν. Καλλίφθογγος κ. Herc. F. 350. Ἀσιάδος ψόφον κιθάρας Cycl. 443. Χορεύειν ἀμφὶ κ. Alc. 586. Κιθάρα et Κίθαρις quomodo differant v. s. Κίθαρις.] || Κιθάρα dicitur etiam Pectus, τὸ στῆθος, Superior pars thoracis usque ad jugulum. In Hippiatr. [p. 135], de equo hydrope affecto: Αἵ τε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ νώτου. Dicitur et χέλυς in hac signif., et κίθαρος. Dicta autem esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα s. κεύθουσα ἔρωτας, ut ex antiquis Eust. [p. 381, 4] tradit. [Nomen herbæ Pseudo-Plut. De fluv. p. 997 sq.: Γεννᾶται ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη. Et paullo post: Ἡ δὲ λύρα (Orphei discerpti) κατεστηρίχθη κατὰ προαίρεσιν Ἀπόλλωνος· ἐκ δὲ τοῦ ῥεύσαντος αἵματος ἀνεφάνη βοτάνη, κιθάρα καλουμένη· τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσιν ἦχον.]

Κιθαραοιδὸς, ὁ, ἡ, Citharœdus, Qui cithara canit, citharam cum cantu pulsat, i. e. Qui citharam pulsans, simul etiam voce accinit: Qui cithara canendi peritus est, Citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. Vesp. [1277]: Ἅπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον τὸν κιθαραοιδοτατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο. [Ubi schol. Eupolidis versum affert: Ὦ κατάλαβρ', ὦ κιθαραοιδότατε.] Κιθαρῳδὸς, idem. Distinguitur a κιθαριστὴς, ut infra docebo in Κίθαρις, Κιθαριστής. Eur. [Diphilus] ap. Athen. 6, [p. 247, C]: Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται· 11: Ἐρῶντο δ' ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες. Plut. [Mor. p. 166, A]: Δικαίῳ τῷ στόματι τοὺς κιθαρῳδοὺς ἐκέλευον ᾄδειν οἱ τὴν μουσικὴν σώζειν δοκοῦντες. [Κιθαρῳδὸς complurium comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt, quos hic et alibi designare singulos omittimus, quum nomina ex indice Meinekii Comicorum volumini primo adjecto petere liceat. || Κιθαρῳδὸς γυνὴ, Citharistria. Alciphro 3, 33. || Κιθαρῳδὸς piscis. V. Κίθαρος.]

Κῐθᾰρίζω, Cithara cano, ludo. Poeta quidam Laconicus ap. Plut. Lyc. [c. 21] et De fort. Alex. [p. 335, A]: Ἕρπει γὰρ ἅντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδειν, Urget in ferrum scite personare cithara, Bud. [Plato Alc. 1 p. 129, C: Οἷς ὁ κιθαριστὴς κιθαρίζει. Κιθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδὴν ib. p. 108, A.] Lucian. [Pseudol. c. 7]: Ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν. Aristot. Polit. 8, [c. 5]: Οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ᾄδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς· 1, [3]: Εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταὶ καὶ τὰ πλῆκτρα ἐκιθάριζεν, Si ipsa per se plectra a nullo mota citharam pulsarent; nam plectro pulsari cithara solebat: unde Lacedæmonii ap. Plut. [Mor. p. 233, F] ψάλτην ἐπιδημήσαντα ἐζημίωσαν, ὅτι δακτύλοις κιθαρίζει. Interdum additur dat. alterius instrumenti musici, et tunc capitur simpliciter pro Cano, Sono. Hom. Il. Σ, [569]: Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Sic Hesiod. Sc. [201]: Ἓν δ' ἄρα μέσσῳ Ἱμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς Χρυσείῃ φόρμιγγι. Ap. Virg., Cithara crinitus Iopas personat aurata, itidem in procerum convivio. Xen. Symp. [3, 1]: Συνηρμοσμένῃ τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς, καὶ ἦτεν. [Idem OEc. 2, 13: Οἱ τὸ πρῶτον μανθάνοντες κιθαρίζειν καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται.] Quibus addi potest et Aristot. Pol. 7, [13]: Εἰ τοῦ κιθαρίζειν λαμπρὸν καὶ καλῶς, αἰτιῶντο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης· nam hic quoque propriam signif. amittit. [Aristoph. Vesp. 959, de cane qui caseum surripuerat: Εἰ δ' ὑφείλετο, ξύγγνωθι· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται. Ubi ad proverbium respicitur ab schol. memoratum, Πεζῇ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. Alio sensu Sophocles ap. Zenob. Proverb. 6, 14: Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; τὸ κεκιθάρικεν οἷον ἐμαντεύσατο, ὡς φησιν Αἰσχύλος (Σοφοκλῆς) ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.] Et in pass. τὸ κιθαριζόμενον, Quod cithara canitur. Plut. De musica [p. 1144, D] κιθαριζόμενον ποίημα, ut ᾀδόμενον καὶ αὐλούμενον. || Κιθαρίζομαι, Cithara mihi canitur, Cithara aures meæ personant, Cithara canentes audio, ἀκροῶμαι κιθαρίζοντας, ut ψάλλομαι. Bud.

[Κιθαρίζων, τὸ, nomen castelli Armenii, ap. Menandr. Exc. p. 329, 11 Nieb., Procop. De ædif. p. 54, B seqq.]

Κιθάριον, Parva cithara, Athen. [12, p. 550, A, ubi Casaub. recte correxit καθάριον.]

Κίθαρις, ιος, ἡ, Cithara, i. q. κιθάρα. Ap. Hom. Il. [Γ, 54] Helena ad Paridem: Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις καὶ [τά τε] δῶρ' Ἀφροδίτης, ubi annotat Eust. esse qui κίδαρις scribant, eo quod Hom. Paridem cithara canentem nusquam introducat. Od. A, [153]: Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ· Θ, [248] Alcinous procorum nomine ad Telemachum: Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε, ubi pro Citharæ cantu ponitur. Atque hinc est, quod Athen. paulo ante dixit, in conviviis olim usos fuisse κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες. Hinc etiam est, quod Plut. Symp. 7, 7, dicit, Ἀλλ' ἦγε κιθάρα πάλαι που καὶ καθ' Ὅμηρον ἔτι τοῖς χρόνοις γνωρίμη τοῖς δαιτός. [Aristoph. Thesm. 124: Κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων.] Atque hinc constat κίθαριν et κιθάραν idem esse: quod Eust. quoque confirmat, cui κίθαρις Æolicum esse videtur, ideoque προπαροξύνεσθαι. ut ἕορτις ab ἑορτὴ, αὖλις ab αὐλή. Aristox. tamen ap. Ammon. [p. 82] κίθαριν dicit λύραν esse, eaque utentes κιθαριστὰς vocari, qui et λυρῳδοί: eos vero, qui cithara utantur, κιθαρῳδοὺς nominari. || Ars s. Scientia cithara canendi. Hom. Il. N, [730]: Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sic Virg. quoque Æn. 12, de Iaside quodam: Cui captus amore ... sua munera lætus Apollo Augurium citharamque dabat celeresque sagittas. [Pind. Pyth. 5, 87: Ἀπόλλων ... πόρεν κίθαριν.] || Κιθευρις affertur pro κίθαρις: sed nullo citato auctore.

Κιθάρισις, εως, ἡ, Citharæ pulsatio, cantus. Plato Protag. [p. 325, E]: Ἐπιμελεῖσθαι κιθαρίσεως. [Aristot. Poet. c. 2.] Plut. [p. 724, B], de Apolline: Φίλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς, ἐν κιθαρίσει καὶ ᾠδῇ καὶ βολαῖς δίσκων ... ἁμιλλώμενος, In pulsanda cithara s. citharæ pulsatione. [Ψιλῇ κιθαρίσει Plato Leg. 2, p. 669, E.] Phænias [Phanias] ap. Athen. 8, [p. 352, C]: Στρατόνικος ὁ Ἀθηναῖος δοκεῖ τὴν πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος ἐσενεγκεῖν καὶ πρῶτος μαθητὰς τῶν ἁρμονικῶν ἔλαβε. Ap. Eund. 14, [p. 637, F]: Τὴν δὲ ψιλὴν κ. πρῶτον φησὶ Μέναιχμος εἰσαγαγεῖν Ἀριστόνικον τὸν Ἀργεῖον. Ibid. est ἔναυλος κ., Citharæ cantus una cum tibiarum cantu. [Plotin. p. 638, A. Creuz.]

Κιθάρισμα, τὸ, Citharæ sonus, Sonus citharæ pulsatæ, Citharœdicus modulus. Plato Protag. p. 392 [326, B], de citharœdis discipulos suos docentibus: Ἐπειδὰν κιθαρίζειν μάθωσιν, ἄλλων αὖ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν, εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες. [Achill. Tat. 2, 1: Ἀκροασόμενοι τῶν κιθαρισμάτων. Id. ib. 2: Ἄρτι πέπαυτο τῶν κ. Hase. Dio Cass. 63, 26; Hesych. s. v. Κίθαρις.]

[Κιθαρισμὸς, ὁ, Citharæ cantus. Callim. H. in Del. 312: Ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ. Inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 201, 10.]

[Κιθαριστέον, Cithara canendum. Plato Sisypho p. 389, C.]

[Κιθαριστήριος, ία, ιον.] Κιθαριστήριοι αὐλοὶ, Tibiæ quibus citharæ accinebatur. [Pollux 4, 77, 81.] Athen. 4, [p. 182, C]: Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῳδῶν, καὶ κιθαριστηρίων· quorum etiam paulo ante meminerat. Ap. Eund. 14, [p. 634, E] Massurius e Didymo, Μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθα-

ριστήριον, οὐ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν πρώτῳ περὶ αὐλῶν τρήσεως, contra Ionem λέγοντα πέντε γένη εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικοὺς, κιθαριστηρίους, τελείους : at ἐναύλων κιθαρίσεων, mentionem fecimus ex eod. Athen. paulo ante. [K. νόμοι Pollux 4, 83. Ὄργανον κ. Hesych. s. v. Ἐκινδάψασεν.]

Κιθαριστὴς, ὁ, Citharista, Qui cithara canit. Differt a κιθαρῳδὸς, ut supra dixi. Citharœdi enim, qui et Fidicines dicuntur, citharæ accinunt : citharistæ citharam tantum pulsant, non etiam accinunt, Bud. in Pand. ex Ammonio. Duo enim genera erant eorum, qui citharam pulsabant, ut et Plin. docet 7, 56, quum ait, Cithara sine voce cecinit Thamyras primus, cum cantu Amphion : ut alii, Linus. Aliam quoque differentiam ex eod. Ammonio in Κίθαρις paulo ante annotavi. Hesiod. Theog. [94] : Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί. Aristot. De poetica : Ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν. Et ψιλοὶ κιθαρισταὶ ap. Athen. 14, [p. 638, A], de quibus infra in Ψιλοκιθαριστική. [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 529, 36 : Καὶ κιθάραν λέγοντες λέγουσι καὶ κιθαριστὴν, λύραν δὲ λέγοντες λυριστὴν οὐ λέγουσιν. Miller. Galen. vol. 4, p. 581, 8, relaxari chordas lyrarum, ὅταν μηκέτι ἐνεργῶσι δι' αὐτῶν οἱ κ. Philo vol. 1, p. 305, 28 : Κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδοὺς καὶ πᾶσαν τὴν κεκλασμένην καὶ ἄνανδρον μουσικήν. Tatian. Contra Gr. p. 148, A : Κ. ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων. Hase. Κιθαριστὴς Menandri comœdia fuit.]

Κιθαριστικὸς, ἡ, ὸν, Qui citharistæ est, Ad citharistam pertinens, Peritus citharam pulsandi, Plato Leg. [Rep. 1, p. 333, B : Ὁ κ. Ion. p. 540, D : Εἰ ἐτύγχανες ὢν κ. Hipp. min. p. 375, D : Ἡ κιθαριστικωτέρα καὶ αὐλητικωτέρα.] Et Κιθαριστικὴ subaud. τέχνη, Ars citharistarum, Scientia s. Ars pulsandi citharam. [Plato Gorg. p. 501, E : Ἡ κ. ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Plut. Mor. p. 1135, F. || Adverb. Κιθαριστικῶς, Plut. Mor. p. 404, F; Sext. Emp. Adv. math. p. 469 Colon.]

Κιθαρίστρια, ἡ, Citharistria : Citharistria puella, Terent. [Pollux 4, 62.] Athen. : Αὐλητρίδων, ψαλτριῶν, κιθαριστριῶν. [Arsen. p. 225 Walz. : Τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίδας ἐπεισήγαγον. Schol. in Hippocr. vol. 2, p. 215 Dietz. : Μουσουργὸν λέγει τὴν σχολάζουσαν ἐν τοῖς ἔργοις τῶν μουσῶν, ἢ τυμπανίστριαν, ἢ κιθαρίστριαν, ἢ ψάλτριαν. Miller. K. Anaxandridis comœdia fuit.]

Κιθαριστρὶς, ἡ, quoque affertur pro κιθαρίστρια, Citharistria. [Lemma epigr. Anth. Pal. 5, 222. Boiss.]

Κιθαριστὺς, ἡ, Scientia pulsandi citharam, Ars canendi citharam, κιθαριστική. Hom. Il. B, [599] de Thamyri Thrace : Ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Scribitur tamen ibi et κιθαριστὴν per η, sed priorem lectionem agnoscit Eust., et merito. [Ἰμερτὴ κ. Phanocles ap. Stob. Flor. 64, 14.]

Κίθαρος, ὁ, Citharus, piscis nomen, quem Fidiculam Gaza appellat : Plin. [32, 11, 53] Græcum voc. retinet. Aristot. H. A. [2, 17]; Athen. 7, [p. 306, Xenocr. 1, 27; Galen. vol. 6, p. 394. Inter pisces Niliacos memoratur ab Strab. 17, p. 823. Idem piscis esse videtur qui κιθαρῳδὸς vocatur ap. Ælian. N. A. 11, 23, sive ipsius, sive librariorum errore : Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ γίνεται ἰχθὺς πλατὺς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν βούγλωττον, ὡς φασι. Καὶ φολίδας μὲν οὐ σφόδρα τραχύς ἐστι προσαψαμένῳ· τὴν δὲ χρόαν ὑπόχρυσός ἐστι, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐντεταμένας, ἔνθεν τοι καὶ ἰχθὺς αὐτὸς κιθαρῳδὸς κέκληται.] Etym. [M. p. 513, 27] dictum ideo a κιθάρα putat, quod ejus ossicula citharæ fidibus similia sint. Est autem sacer Apollini, ut et ipsa cithara. || Κίθαρον a Doriensibus vocari θώρακα annotat Erot. [et Galen. Gloss. p. 212. Hippocr. p. 409, 44 : Τὴν ἀποτελεύτησιν ἴσχει ἐς τὸν κίθαρον· 412, 15; 414, 24; 415, 1.] Hesych. vero exp. etiam πλευράν. Ejusd. signif. est κιθάρα, ut paulo ante dictum est. Ap. Hesych. oxytonως κιθαρὸς, πλευρὰ, στῆθος. || In Diosc. App. [2, 210] annotatur τὸν κισσὸν vocari non solum κίσσαρον, sed et κίθαρον [vitiose pro κίσθαρον. V. Κίσσαρος et Κίστος].

Κιθαρῳδέω, Cithara cano, Citharam pulso, eique accino. [Plato Gorg. p. 502, A; Dio Cass. 61, 17, 20, al.] Plut. [Mor. p. 443, A] : Ζήνωνά φασιν εἰς θέατρον ἀνιόντα κιθαρῳδοῦντος Ἀμοιβέως, πρὸς τοὺς μαθητὰς, Ἴωμεν, εἰπεῖν, ὅπως καταμάθωμεν οἵαν ἔντερα καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὀστᾶ λόγου καὶ ἀριθμοῦ μετασχόντα καὶ τάξεως, ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν ἀφίησιν. [Ib. p. 111, A : Ὁ πλεῖστα κιδαρῳδήσας.] Item κιθαρῳδεῖν μάχας, Ad citharam canere. [Antigon. Hist. mir. c. 1 : Οὐδὲ κ. καθήκει. Diog. L. 6, 47 : Κιθαρῳδεῖ καὶ οὐ λῃστεύει. Achmes Onirocr. p. 235, 34 : Ἐκιθαρῴδει. Hase.]

[Κιθαρῴδησις, εως, ἡ, Citharæ cantus. Dio Cass. 63, 8.]

Κιθαρῳδία, ἡ, Citharœdica modulatio, Citharæ cantus. [Plato Leg. 3, p. 700, D : Αὐλῳδίας ... ταῖς κιθαρῳδίαις μιμούμενοι· Ion. p. 533, B : Οὐδὲ ἐν κιθαρίσει οὐδὲ ἐν κιθαρῳδίᾳ.] Plut. De musica [p. 1133, C], loquens de Pericleto Lesbio citharœdo, qui Carnea Spartæ vicerat : Τούτου δὲ τελευτήσαντος, τέλος λαβεῖν τοῖς Λεσβίοις τὸ συνεχὲς τῆς κατὰ τὴν κιθαρῳδίαν διαδοχῆς· paulo ante, Οὐ γὰρ ἐξῆν τοπάλαιον οὕτω ποιεῖσθαι τὰς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. [Philostr. p. 127, 8 Kays. : Κιθαρῳδίᾳ εὐσταλεῖ, Bene composito ad citharam cantu; quod idem habet Pseudoluc. Nerone, c. 6. Lucian. De salt. c. 26 : Αὐλητὰς κυκλίους καὶ κιθαρῳδίαν. Eandem, quæ ore simul et manu fit, τῇ κιθαριστικῇ, quæ solis manibus perficitur, secundum Platon. opponit Diog. L. 3, 88. Hase. Dio Cass. 61, 21.]

Κιθαρῳδικὸς, ἡ, ὸν, Citharœdicus. Aristoph. Ran. [1281] : Μὴ, πρίν γ' ἀκούσῃς χ' ἀτέραν στάσιν μελῶν Ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην, E citharœdicis modulis : Plin. [7, 56], Citharœdica carmina, Citharœdica ars; Suet. [Ner. c. 40], Citharodicus habitus. [K. νόμος Plut. De mus. p. 1132, C. Plato Leg. 4, p. 722, D : Κιθαρῳδικῆς ᾠδῆς λεγομένων νόμων ... προοίμια. Aristot. Probl. 19, 48 : Κιθαρῳδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν. Plut. De mus. p. 1131, F : Τὴν κιθαρῳδίαν καὶ τὴν κιθαρῳδικὴν ποίησιν πρῶτόν φησιν (Heraclides) Ἀμφίονα ἐπινοῆσαι. Ἡ κιθαρῳδικὴ, Ad citharam canendi ars, Plat. Gorg. p. 502, A. || Adverb. Κιθαρῳδικῶς in Vita Stephani jun. in Anal. Benedict. p. 449, ubi κιθαρῳδῶς scriptum. G. Dind.]

[Κιθαρῳδός. V. Κιθαραοιδός.]

[Κίθρον. V. Κίτρον.]

[Κιθὼν, Ion. pro χιτὼν, quod v.] Κίθων autem Hesychio πῶμα πίθου, Operculum dolii.

[Κιθωνέα (?), ἐπίθετον Ἀρτέμιδος, Hesych.]

[Κικαῖος (?), ἴσον ἐλλύχνιον (ἐλλυχνίῳ Salmas.) τὸ τῶν καρπῶν λέπος, Hesych.]

[Κίκαμα, τὰ, oleris species ap. Nicand. Th. 841 : Κίκαμά τ' ὄρδειλόν τε περιβρυές. Κίμαμα codex Paris. Κίκαμος Eutecnius. Hesych. : Κικαμία, τῷ λαχάνῳ καυλίδι (καυκαλίδι Is. Voss.) ὅμοιόν τι.]

[Κίκελος, τροχὸς, Hesych.]

[Κίκερος, ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, Hesych.]

[Κίκερροι. V. Κίβερροι.]

Κίκι, εως, τὸ, Cici : arbor quæ alio nomine κρότων dicitur, et σήσαμον ἄγριον, et σέσελι κύπριον, teste Diosc. 4, 164, ubi eam et vires ejus medicas describit : addens, inde κίκινον ἔλαιον dici quod ex fructu ejus ἀποθλίβεται. Unde Plin. 15, 7 : Fit oleum et e cici, arbore in Ægypto copiosa : alii crotonem, alii trixin, alii sesamum sylvestre appellant : nostri eam ricinum vocant a similitudine seminis. At de medico usu cicini olei, v. eund. 23, 4. De iisdem Galen. Simpl. Med. l. 7. [Plato Tim. p. 60, A : Πίττα καὶ κίκι καὶ ἔλαιον αὐτό. Chœrob. in Bekk. Aneed. p. 1208 : Τὸ κίκι· εἶδος δέ ἐστι παρ' Αἰγυπτίοις ἐλαίου. « Herodot. 2, 94 : Ἀλείφατι δὲ χρέωνται Αἰγυπτίων οἱ περὶ τὰ ἕλεα οἰκέοντες, ἀπὸ τῶν σιλλικυπρίων τοῦ καρποῦ, τὸ καλεῦσι μὲν Αἰγύπτιοι Κίκι. Hesych. : Κρότων, οὕτω καλεῖται, ὅ τινες κίκυ (κίκι) Αἰγύπτιον, οἱ δὲ σησαμίδα ἀγρίαν. Galen. Gl. Hipp. p. 508 : Κρότωνος ῥίζα, τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι κίκιον ὀνομάζουσιν. Id. p. 414 : Αἰγύπτιον ἔλαιον, ὅπερ αὐτοὶ καλοῦσι κίκινον. Οἱ μέντοι παλαιοὶ τῆς κίκι καὶ κίκινον. De oleo hoc videndus etiam Dioscor. 1, 38, Plin. 15, 7; 23, 4. Strabo 17, p. 824, inter ea quæ Ægypto propria sunt refert etiam τὸ κίκι, καρπός τις σπειρόμενος ἐν ἀρούραις, ἐξ οὗ ἔλαιον ἀποθλίβεται, εἰς μὲν λύχνον τοῖς ἀπὸ τῆς χώρας σχεδόν τι πᾶσιν, εἰς ἄλειμμα δὲ τοῖς πενεστέροις. Similiter Diodor. 1, 34 : Χρῶνται δὲ καὶ πρὸς τὴν τῶν λύχνων καῦσιν, ἐπιχέοντες ἀντ' ἐλαίου

τὸ ἀποθλιβόμενον ἔκ τινος φυτοῦ, προσαγορευόμενον καὶ κίκι. Paul. Æg. 7, p. 297 : Ἔλαιον κίκινον τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν Αἰγύπτῳ γίνεται ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῆς κίκεος (κίκεως), ὁ καλεῖται κρότων, ὁμοίως κοπτομένου ἢ λειουμένου. Adde ex recentioribus Chardinium in Relat. itin. Pers. vol. 4, p. m. 210, et P. Lucæ Relat. itin. tertii in Orientem, vol. 2, p. 284. » Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 110. Creuz. *Ein altathen. Gefäss* p. 69, not. 51. Hase. Est Ricinus communis Linnæi. Schneid.] A

[Κικίδιον ξηρίων ap. Moschion. De pass. mul. p. 31, 6, prava videtur scriptura pro κηκίδων s. κηκιδίων ξηρίον, ut restituit Dewez. p. 218. Hase.]

Κίκιμον, Hesychio τῆς κορώνης τὸ κόπριον, Fimus cornicis.

[Κικίννα. V. Κίκιννος.]

Κίκιννος, ὁ, Cincinnus, Cirrus, Crinis intortus crispatusque. Epigr. [Meleagri] l. 7, p. 452 [Anth. Pal. 5, 197] : Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον. Aristoph. [Vesp. 1064] ap. Suid. : Ὡς ἐγὼ νομίζω τοὐμὸν γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν. [Theocr. 14, 4.] Pollux B quoque l. 2, [28] scribit Aristophanem et Eupolin τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους : quos nominatos fuisse et παρωτίδας, quia sc. juxta aures inprimis intorqueri et crispari solent. Cratinus vero, inquit, dixit et στημονίας κικίννους, τοὺς στήμονι ὁμοίους ὑπὸ ἰσχνότητος, Subtilitate æquiparandos stamini. || Ap. Hesychium legitur et Κικίννα, τριχόπλαστος : sed non sine mendi suspicione. [Κικιννάτος Hemst. ad Polluc. 9, 81.]

[Κίκινος. V. Κίκι.]

Κίκιρρος, ὁ, Hesychio ἀλεκτρυών, Gallinaceus.

[Κικὶς vitiose pro κηκὶς, quod v.]

Κίκις, factum παρὰ τὸ κίκυς, quod significat τὴν ἰσχύν, verso υ in ι. Ita Etym. [M. p. 513, 34.] At Suid. esse dicit nom. proprium fratris Alcæi. [In Etym. M. p. 513, 33, ante Κίκις, in fine voc. Κίθαρος, leguntur hæc, præcedentibus non satis apte connexa, σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου, quæ vix dubitari potest quin ad Κίκις potius referenda sint, quantumvis mirum hoc nomen videatur. G. Dind.]

[Κικίω. Arcad. p. 164, 19 : Τὸ δὲ διδίω καὶ κικίω C δεδιπλασίασται ἀπὸ τοῦ δίω καὶ κίω. Κικύω ex aliis grammaticis infra afferemus.]

Κίκκα, Hesychio ἀλεκτορὶς, Gallina.

Κικκαβᾶ, vox noctuarum. Aristoph. enim schol. Av. [262] scribit τὰς γλαῦκας dici ita φωνεῖν : et inde eas vocari Κικκαβάς. [Quod Κικκάβας potius scribendum. || Hinc ductum verbum Κικκαβάζω ap. Eustath. p. 229, 29, quod Zenodoto De vocib. animal. restituit Valck. Anim. ad Ammon. p. 229, pro κακιβάζειν. Καχκιβάζειν cod. Paris. apud Boiss. ad Herodianum Epimer. p. 292. Aristoph. Lys. 760 : Γλαυκῶν καχκα-

ϊ

βιζουσῶν, ubi var. lect. καχκαβαζουσῶν, καχκαβιαζουσῶν. Recte Dobræus κικκαβαζουσῶν. Κικκαβιζουσῶν legisse videtur Phot. p. 164, 20 : Κικκαβίζειν, τὴν τῶν γλαυκῶν φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀρ. G. Dind.]

[Κικκάβινος, ίνη, ινον.] Κικκάβινον Hesychio ἐλάχιστον, οὐδὲν, Res minima, Nihil.

[Κίκκαβος, ὁ, Ciccabus. Photius p. 164, 18 : K., ὠνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου. Glossa ex D Pherecratis Crapatalis sumta, ex qua fabula Pollux 9, 83, annotavit, τὴν ψωθίαν εἶναι τριώβολον καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάβους (nam sic ex codd. correctum est quod olim legebatur κιδάβους). Ceterum conf. Κίκκασος. || Phot. p. 165, 21 : Κίμβικας καὶ κικκάβους (?), τοὺς αἰσχρούς.]

Κίκκασος, ὁ, Hesychio ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων, Sudor qui e femoribus defluit : et nomen βόλου, Jactus lusorii. [Photius p. 164, 19 : K., ὀβολοῦ ὄνομα. Ὀβολοῦ si recte legeretur, κικκάβου nomen conferre liceret. Sed corrigendum haud dubie βόλου. Idem v. est Κίγκασος, quod Hesych. exp. κυβευτικός τις βόλος.]

Κίκκη, ἡ, Hesych. ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία, Fœtor qui e verendis fertur, qualis fere supra κάκκη. Ab Eod. exp. συνουσία, Coitus.

[Κικκιδόω.] Κικκιδῶσαι Hesychio est μινθῶσαι, Merda inquinare. [Codex Κικκίδαι, μινδῶνσ..]

Κικκιλονδὶς [Codex κοκκιλόνδις contra seriem. Κικκιλονθὶς Pauw.], Hesychio est παιδὸς ἀφόδευμα, Excrementum pueri.

Κικκὸς, ὁ, Hesychio auctore est ἀλεκτρυὼν, Gallus : item κλέπτης, Fur : et διαχώρησις, Excrementum.

[Κικλαίω.] Κικλαίει, Hesychio καλεῖ, Vocat, quod et κικλήσκει.

[Κικλάσκω. V. Κλάω.]

Κίκλη, ἡ, nomen ursæ, sideris cœlestis. Hesych. : Κίκλην, τὴν ἄρκτον, τὸ ἄστρον. Φρύγες.

Κικλήσκω, apud poetas, i. q. καλῶ, Voco, Accerso. Hom. [Il. B, 404 : Κίκλησκεν δὲ γέροντας (ad convivium).] Od. X, [397] : Κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ· Il. I, [11] : Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον. [Pind. Pyth. 4, 211 : Κικλήσκων προσηύδα με.] Dicitur et Κικλήσκομαι pro κικλήσκω, hac signif. K, [300] : Ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. [Invoco. Il. Ψ, 221 : Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος. Æsch. Ag. 712 : Πόλις ... μέγα που στένει κικλήσκουσα Πάριν.] Interdum autem est ἱκετικῶς καλῶ. I, [565] : Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ubi Eust. tradit non simpliciter κλῆσιν, sed ἱκετικὴν κλῆσιν declarare. [Æsch. Suppl. 217 : Τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; Soph. OEd. C. 1578 : Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον. Eur. Tro. 470 : Κικλήσκειν θεούς.] || Nomino, ut καλῶ. [Il. Ξ, 291 : Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί· H, 139 : Τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην κίκλησκον.] Od. I, [366] : Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστ', Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. Et pass., O, [402] : Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις. [Æsch. Pers. 655 : Θερμήστωρ' δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις. Eur. El. 118 : Κικλήσκουσι δέ μ' ἀθλίαν Ἠλέκτραν πολῖται. Verbum poeticum esse recte observat HSt. A poetis sumserunt recentiores quidam scriptores prosaici, velut Method. Conviv. decem virg. p. 95, C : Σίκερα κικλήσκουσιν οἱ σοφοί. Κικλήσκονται p. 98, D.]

[Κικλισμός. V. Κιγκλίζω et Κιχλισμός.]

Κικνία, Hesych. μικρὰ φθειρία, Parvi pediculi.

[Κίκνωψ, θηρίον, Hesych.]

[Κικοβαυλῖτις, ιδος, ἡ.] Κικοβαυλιτίδες, conchylii quoddam genus nigrum : item τὰ ἐκ στέατος σκωλήκια. Hesych. [Simile conchyliorum nomen κηκίβαλοι est ap. Epicharm. Athen. 3, p. 85, D.]

[Κικόνεον, ὄρνεον, Suidas. Simile Latino nomini Ciconiæ.]

[Κίκονες, οἱ, Cicones, gens Thraciæ. Hom. Il. B, 846, Od. I, 39, 47, al.; Herodot. 7, 59, 108, 110. Singul. Κίκων ap. Arcad. p. 12, 10. || Nomen regionis Κικονία, ἡ, ap. Steph. Byz. : Μαρώνεια, πόλις Κικονίας. Suidas : Κικονία χώρα· καὶ Κικόνιος οἶνος.]

Κίκος [Legitur κίκκος. Codex κίκους], Hesychio ὁ νέος τέττιξ, Cicada recens a partu. Infra Κιλλός [et Κίξιος].

Κικράω [et Κίκρημι], i. q. κεράω s. κρῶ inusitatum, atque e κρῶ factum per reduplicationem, ut κιχρῶ. [Κικρῶ ap. Eustath. p. 234, 39.]

Κίκυβος, s. Κίκυμος, ὁ, Hesychio λαμπτήρ : item γλαυκὸς, Glaucus : forsitan ab ave quæ vocatur Κικυμίς : ea autem est γλαῦξ, Noctua : alio nomine dicta Κικκαβὴ, a voce quam edit, teste schol. Aristoph. [Av. 262], qui et hoc exemplum affert e Callim. [fr. 318] : Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς· additque ab Homero [Il. Ξ, 291] vocari κύμινδιν. [« Cicuma, noctua, » Festus.] Ap. Hesych. scriptum Κικυμηὶς pro κικυμὶς, nescio an recte.

[Κικυμινὸς s. Κικύμινος. V. Κιτύμινος.]

[Κικυμὶς. Κίκυμος. V. Κίκυβος.]

[Κικυμώσσω s. Κικυμώττω. HSt. post ea quæ de v. κικυμὶς dixit s. v. Κίκυβος :] Ab ead. ave, vel etiam a nomine adjectivo, est verb. Κικυμώσσειν [κικυμώειν Zonar. p. 1215 et Favorin.], Suidæ τυφλώττειν, Cæcutire. Item Attice Κικυμώττειν, quod Hesych. exp. δυσβλεπτεῖν, Ægre videre, Visu s. Acie oculorum esse debili et hebete. Itidem vero Idem et γλαυκίζειν attulerat pro ἀμβλυωπεῖν : procul dubio ex eo quod ἡ τῶν νυκτινόμων ζώων ὄψις in diurna luce est ἀδρανὴς et ἀμαυρὰ, ut præter alios testatur Plut. Symp. 1, 8 fin.

[Κικύνηθος, ἡ, Cicynethus, insula Thessaliæ. Strabo 9, p. 436.]

[Κικυννεῖς, οἱ, Cicynnenses. Schol. Aristoph. Nub. 134 : Δῆμος οἱ Κικυννῆς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Κικυννεὺς, ὁ, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 346. Κικυννεῖς vel Κικυννῆς Aristoph. Nub. 210, inscr. Bœckh. l. c. p. 328. Cecropidis est in monumento antiquiore ib.

p. 309, ubi in lapide literæ supersunt K....νεῖς. || Adverb. Κικυννόθεν Aristoph. Nub. 134 : Στρεψιάδης Κ. || Κικυννοῖ. Lysias p. 148, 34; 149, 1. Codices interdum simplici ν scriptum exhibent : duplici inscriptiones, nisi quod Κικυνεὺς in monumento Attico ap. L. Rossium (*Hall. L. Z.* 1838, n. 196, p. 353). Κίκυνα inter proparoxytona in υνα est ap. Theognost. p. 101, 7. G. Dindorf.]

Κίκυς [Κῖκυς], ἡ, Hesychio δύναμις, Vis, s. Vires, Robur : itidemque Etymologo, qui derivatum vult παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam sc. ὁ ἰσχυρὸς ἐκ τῆς κινήσεως φαίνεται. Quapropter et schol. Hom. esse dicit τὴν μετὰ δυνάμεως κίνησιν, Motum conjunctum cum viribus : Od. Λ, [392] : Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς. [Scribendum Κῖκυς, ut apparet etiam ex versu Æschyli fr. 216 : Σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες.]

[Κικύω.] Ap. [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 229, 31,] Suidam [et Etym. Gud. p. 321, 53] reperio et verb. Κικύω, expositum ἰσχύω, Valeo, Viribus polleo : et ταχύνω, Accelero, Propero, Festino. [ῑ]

[Κίκων, ὁ. Hesych. : Κ.· ὁ Κίκων Ἀμυθάονος ἦν, οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων. Amythaoni filios duo tribuit Apollodor. 1, 9, 11; 2, 2, 2, Biantem et Melampodem vatem. || Κίκονες, οἱ. V. Κίκονες.]

Κιλάριος, Hesychio ἥλιος, Sol.

[Κιλβανὸν, τὸ, Cilbanum, n. pr. loci. Eustath. ad Dionys. P. 830. Miller.]

Κιλίας, Hesych. στρουθὸς ἄρσην, Passer masculus.

[Κιλίκεια, ἡ, Cilicea, n. pr. Epigr. ex marmore relatum in Append. Anth. Pal. 209 : Ἣν τέκεν Εὐτυχίδῃ σθεναρῷ Κιλικια χαρ.... Quæ probabiliter explet Jacobsius, Κιλίκεια Χαρίλλου (vel simili nomine).]

[Κιλίκειος. V. Κιλίκιος.]

[Κῐλῐκία, ἡ, Cilicia, regio Asiæ minoris, duas in partes divisa, quarum altera ἡ ὀρεινὴ ap. Herodot. 2, 34, ἡ τραχεῖα ap. Strabon. 12, p. 533 seqq.; altera ἡ πεδιὰς ap. Strab. 14, p. 668.]

[Κιλικίζω. HSt. s. K, ubi de proverbio dixit Κίλιξ οὐ ῥᾳδίως ἀληθεύει :] Atque adeo hinc est etiam verbum Κιλικίζειν, s. Κιλικίζεσθαι, pass. voce, pro κακοηθεύεσθαι, κακοηθίζεσθαι. Illud Suid., hoc autem habet Hesych. : uterque vocem pass. Κιλικίζεσθαι, non act. Κιλικίζειν afferens. At Eust. [p. 741, 21] hanc activ. vocem Κιλικίζειν habet : dicens, Κιλικίζειν, sicut et Αἰγυπτιάζειν, esse τὸ πονηρεύεσθαι.

[Κῐλίκιος, ία, ιον et ὁ, ἡ, Cilicius. Æsch. Prom. 351 : Κιλικίων ἄντρων. Κιλίκιαι πύλαι Strabo 12, p. 537, 539; 14, p. 670. Κιλίκιος θάλασσα 2, p. 84; 11, p. 492. Κύπειρος Κιλίκιος Dioscor. 1, 4. HSt. post ea quæ de verbo Κιλικίζω ejusque compositis dixit :] Ceterum invenitur etiam Κιλίκιος ὄλεθρος proverbialiter dictum, Cilicium exitium, de crudeli et immani. Cilices enim, ob piraticam, quam exercebant, et assiduas hostium deprædationes, infames erant immanitatis et crudelitatis nomine. Quapropter et Attici vindictas acerbiores Κιλικίους appellabant. Hæc Erasmus partim e Suida, partim ex Hesych. Ego autem aliquando suspicatus sum pro ὄλεθρος leg. esse ὀλέθριος : ut ὀλέθριος expositio esset illius Κιλίκιος. Habemusque fortasse hujus lectionis aliquod vestigium ap. Hesych. in interpunctione, quæ est inter Κιλίκιος et ὄλεθρος. Hoc saltem fatendum est, Κιλίκιον ὄλεθρον, sequendo usitatiorem loquendi morem, prima fronte passive potius quam active accipi : i. e., pro Exitio quod passi sint Cilices : quum tamen hic contra intelligendum sit de eo, quod intulerint s. inferre soliti sint Cilices. [Recte legitur Κιλίκιος ὄλεθρος. Zenob. Prov. 4, 53 : Κ. ὄλεθρος. Οἱ Κίλικες λῃστείαις χρώμενοι ἐπ' ὠμότητι διεβέβληντο· καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς πικρὰς τιμωρίας Κιλικίους καλοῦσιν. Quocum conf. Hesych. s. Κιλικίους. Seqq. ex Indice.] Κιλίκειοι [scribendum Κιλίκιοι] ἄρτοι, Hesychio teste dicuntur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι : ut Athen. quoque 3, [p. 110, D] scribit Platonem comicum τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς vocasse κιλικίους, his verbis, Κᾆτ' ἄρτους ἦχε πριάμενος, Μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Forsan autem κιλίκειοι sive κιλίκιοι dicuntur, quoniam tales in Cilicia fierint e farina per cribrum s. saccellum non transmissa, sed mixta furfuribus. [De vino Galen. vol. 6, p. 800, 14 : Γλυκὺς ὁ Κιλίκιος ὁ Ἀβάτης, ἀπὸ χωρίου τὴν προσηγορίαν ἔχων. Opponit Ἀσία τῇ ἰδίως λεγομένῃ, h. e. Ioniæ et Phrygiæ, Diosc. 4, 48 : Ἡ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἡ Κιλίκιος. Hase.] A Cilicum certe gente Κιλίκειοι s. Κιλίκιοι τράγοι [in Κιγκιοπράγοι corrupti apud Phot. p. 164, 9] denominantur οἱ δασεῖς, Hirti et hispidi, s. Villosi : quoniam tales ibi provenire dicuntur : indeque τὰ ἐκ τριχῶν συντιθέμενα vocantur κιλίκια, teste Hesych. et Suida : ut et Varro sub fin. l. 2 De re rust. : Capra, inquit, pilos ministrat ad usum nauticum, et ad bellica tormenta et fabrilia vasa. Tondentur, quod magnis villis sunt in magna parte Phrygiæ : unde Cilicia et cetera ejus generis ferri solent. Sed quod primum ea tonsura in Cilicia sit instituta, nomen id Cilicas adjecisse dicunt. Ita igitur Columella dicit, Cilicio detergito quicquid arenæ adhæserit. Et Cic., Civitatibus coria, cilicia, saccos imperaret. [Κιλίκια : sic appellant Tactici Centones ac Feltra, quæ muris appendebant, ut telorum ac lapidum e machinis emissorum vim retunderent. Glossæ Basilic. : Κιλίκια, τράγοι τῆς Κιλικίας οἱ δασεῖς· πάνυ γὰρ ἐκεῖσε ὑπάρχουσιν οἱ τοιοῦτοι τράγοι· ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν συντιθέμενα Κιλίκια λέγονται. Procop. De bello Pers. 2, 26 : Προκαλύμματα ἐκ τραγείων τριχῶν, ἃ δὴ καλοῦσι Κιλίκια. Leo Tact. 15, 48; 5, 6; 6, 27. Hæc et alia Ducang. Κιλίκιος λόγος Philostr. V. Apoll. 1, 8 extr.]

[Κιλικισμὸς, ὁ.] Κιλικισμὸν Theopompus historicus vocat τὸν ἐκ παροινίας φόνον, Cædem e temulentia, teste [Photio p. 165, 8 et] Suida.

[Κιλίκων. V. Κιλλικῶν.]

[Κίλιξ, ῐκος, ὁ.] Κίλιξ βοῦς, Hesychio auctore dicitur τὸ ἓν κέρας ἔχων ἀπεστραμμένον. Κίλλιξ Eidem est ἀμνὸς [Sic ed. Hagen. : codex et Ald. στάμνος] ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμένον, Agnus aut bos qui altero cornu est distorto : pro quo supra κίλιξ, unico λ. || [Κίλιξ, Agenoris filius, a quo dicti Cilices. Herodot. 7, 91; Apollod. 3, 1, 1. Eurip. Phrixi fr. 2 : Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται.] Alioqui Κίλιξ est nomen ἐθνικὸν, significans Hominem e Cilicia oriundum. [Κίλικες, οἱ, Hom. Il. Z, 397, 415; Æsch. Pers. 327; Eur. Rhes. 541. Δι' ὀρῶν Κιλίκων Æsch. Suppl. 551.] At Κίλικι ὀλέθρῳ dicitur pro Κιλικίῳ, i. e. πονηρῷ : quoniam talis prædicatur Cilicum gens : unde et Κιλικίους τιμωρίας dicunt τὰς πικράς : latrones enim crudelissimique homines fuisse perhibentur Cilices. [V. Κιλίκιος. || Femin. Κίλισσα, ἡ, Cilicia. Sic Epyaxa, Cilicum regis uxor, vocatur ab Xenoph. Anab. 1, 2, 12; nutrix quædam ab Æschylo Choeph. 732. Κίλισσα τροφὸς, v. s. Κιλλικῶν. Κίλισσα ναῦς Herodot. 8, 14 : Νηυσὶ Κιλίσσῃσι.]

[Κίλλα, ἡ, Cilla, Laomedontis filia. Apollod. 3, 12, 3. || Hecubæ soror. Schol. Lycophr. 224, 315. || Oppidum Troadis. Hom. Il. A, 38; Herodot. 1, 149; Soph. fr. 38. Strabo 13, p. 612 : Ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστι καὶ ἡ Χρύσα καὶ ἡ Κίλλα· πλησίον οὖν τῆς Θήβης ἐστὶ νῦν Κίλλα τις τόπος λεγόμενος, ἐν ᾧ Κιλλαίου Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερόν. Παραρρεῖ δ' αὐτῷ ἐξ Ἴδης φερόμενος ὁ Κίλλος ποταμός· ... καὶ τὸ ἐν Λέσβῳ Κίλλαιον (Κιλλαῖον) ἀπὸ ταύτης τῆς Κίλλης ὠνόμασται. Ἔστι δὲ καὶ Κίλλαιον (scr. Κιλλαῖον) ὄρος μεταξὺ Γαργάρου καὶ Ἀντάνδρου. Φησὶ δὲ Δάης ὁ Κολωνεὺς ἐν Κολωναῖς ἱδρυθῆναι πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πλευσάντων Αἰολέων τὸ τοῦ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν· καὶ ἐν Χρύσῃ δὲ λέγουσι Κίλλαιον Ἀπόλλωνα (recto accentu Κιλλαῖος Ἀπ. ap. Steph. Byz. s. v. Ἑκατόννησοι) ἱδρῦσθαι, ἄδηλον εἴτε τὸν αὐτὸν τῷ Σμινθεῖ εἴθ' ἕτερον. Et paullo post p. 613 : Ἔστι δὲ καὶ Κίλλου μνῆμα περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος χῶμα μέγα· ἡνίοχον δὲ τοῦτον Πέλοπός φασιν ἡγησάμενον τῶν τόπων, ἀφ' οὗ ἴσως ἡ Κιλικία ἢ ἔμπαλιν. Κίλλαν aurigam memorat Pausan. 5, 10, 7. Κίλλος ap. schol. Hom. Il. A, 38. Explicatius Eustath. p. 33 extr. : ... ἀπό τινος ἡνιοχοῦντος τῷ Πέλοπι, ὃς Κίλλας μὲν ἐκαλεῖτο, αὐτόθι δὲ τεθνεὼς καὶ ταφεὶς ἐτιμήθη πρὸς τοῦ Πέλοπος κτίσματι πόλεως, ἥτις δι' ἐκεῖνον Κίλλα ἐκλήθη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Κιλλαῖος Ἀπόλλων αὐτόθι καὶ ποταμός. Ἔοικε δὲ ὁ Κίλλας διὰ τοῦ ντ κλίνεσθαι ὡς τὸ Πάλλας Πάλλαντος· διὸ καὶ οἱ κατὰ τὴν Κίλλαν ταύτην Κίλλαντες ἐκαλοῦντο. ... Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλην τινά που Κίλλαν εἶναι κατὰ τὴν Ἰουδαίαν ἧς οἱ πολῖται Κιλλῆται καὶ Κιλ-

λανοὶ ἐλέγοντο. Πολλὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ Κίλλας Κίλλος γράφουσιν ὡς Ὕλλος. Κίλλης, ὄνομα κύριον, ap. Suidam : qui idem haud dubie est atque Κίλλας.]

[Κίλλαι. Κιλλακτήρ. V. Κιλλός.]

[Κιλλαμαρύζω.] Κιλλαμαρίζειν. [-ύζειν recte Albert.] Hesychio est κατιλλώπτειν.

[Κιλλάνιον, τὸ, Cillanium. K. πεδίον Mysiæ, Strabo 13, p. 629.]

[Κιλλανοί. Κίλλας. V. Κίλλα.]

[Κιλλεία, πρὸς τῷ Ὑμηττῷ δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων, Steph. Byz. Glossam ex Aristophane vel Cratino sumtam esse arguunt Callistrati Euphroniique nomina. Hesych. : K., εἶδός τι λαχάνου· ἢ ἄκανθαι τῶν ἐχίνων· ἢ πηγὴ ἢ κρήνη· ἢ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Χωρίον δασὺ, ὅπερ διαφόρως προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλλιον, οἱ δὲ Κυλίαν, ἄλλοι Κυλύπραν. Postrema hæc tria nomina suspecta. Per κρήνη autem quod interpretatur Hesych., admonet Κύλλου πήρας, de qua s. v. Κύλλος, neque improbabile Κυλύπραν ex Κύλλου πῆραν esse depravatum. G. Dindorf.]

[Κιλλεὺς, έως, ὁ, Cilleus. Schol. Hom. Il. B, 173 : Ἔστι δὲ Λαέρτου τοῦ Ἀρκεισίου τοῦ Κιλέως (recte Κιλλεὺς ap. schol. ad 631) τοῦ Κεφάλου τοῦ Ἑρμοῦ.]

[Κίλλης. V. Κίλλα, Κιλλός.]

[Κίλλης, ὁ, Cilles, Ptolemæi copiarum dux. Plut. V. Demetr. c. 6.]

[Κιλλίβας, αντος, ὁ.] Κιλλίβαντες, Ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos imponebant qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, ut tradit schol. Aristoph. et Suid. Dicit certe Aristoph. Ach. [1122] : Τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Possis Tripodem clypei interpretari, ut mensæ. Ita sane Budæus ap. Athen. 5, [p. 208, C] ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο exp. Super tripodes excitata erat. Apud Hesych. vero reperio Κιλλιβάντις, τραπεζῶν βάσις [vitiose pro Κιλλίβαντες, τραπεζῶν βάσεις] καὶ ὑποθέματα : τρισκελεῖς τράπεζαι. Ap. Polluc. [1, 143] et κιλλόβαντες [Codd. κιλλήβαντες : unde κιλλίβαντες scribendum.] inter partes currus : i. q. ὑποκυφώνια, i. e. αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου. [Κιλλίβαντες 10, 146, 163. || Pars sambucæ. Biton De mach. p. 110, 21 : Ὕψος δὲ τοῦ κιλλίβαντος· p. 111, 21 : Ἴσον τῷ κιλλίβαντι. || I. q. ὀκρίβας, Pegma pictorum, quo tabula pingenda sustinetur. K. O. Müller *Handb. der Arch.* § 319, 4. Hase.]

Κιλλικύριοι, οἱ, Hesych. auctore dicti fuerunt οἱ ἐπεισελθόντες γεωμόροι : erant autem hi servi, et τοὺς κυρίους ἐξέβαλον, Dominos ejecerant. Alii dicunt fuisse Exulum Syracusanorum servos, qui quum agros colerent, in tantam multitudinem excreverint, ut dominos suos ejecerint. Suid. [et Zenob. Prov. 4, 54] habet καλλικύριοι. [Photius p. 165, 14 : Κιλλ., ἐν Συρακόσσαις τινὲς ἐκλήθησαν οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες τοῦ πολιτεύματος, οἷον εἵλωτες καὶ πενέσται τινές. Κιλλικύριοι Cretensibus tribuuntur in lexico rhetor. ap. Eustath. p. 295, 31, errore librarii, qui verba ἐν Συρακούσαις ad hoc nomen referenda alienum in locum trajecit : quod animadvertit Ruhnk. ad Tim. p. 214. Ceterum Κιλλικυρίων nomen restituendum Herodoto 7, 155, ubi libri alii Κυλλυρίων, alii Κιλλυρίων. G. Dindorf.]

[Κιλλῖκῶν, ῶντος, ὁ, Cillicon, n. pr. hominis qui Miletum Prienensibus prodiderat honesto quodam usus prætextu : unde nomen ejus in proverbium abiit nequitiæ significandæ caussa. Aristoph. Pac. 362 : Οὐδὲν πονηρὸν ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν· ubi scholiasta Theopompi, Callimachi (Χέρα Κιλλικόωντος) et Leandri testimonia produxit, nomen ei olim fuisse addens Achæi : Οὗτος Ἀχαιὸς ἐκαλεῖτο, Μέροπος υἱὸς, Μιλήσιος γένος, προδοὺς τὴν πατρίδα τοῖς Πριηνεῦσι· Κιλλικῶν δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Κιλίσσης τροφοῦ. Brevius Hesych. s. v. Κιλλικών. Male ap. Suidam in gl. priore Κιλίκων, paullo rectius in altera Κιλλικών. Ceterum ap. schol. Arist. in cod. Ven. aliquoties Καλλικῶν scriptum, quod vitium Herodiano eximendum Π. μον. λέξ. p. 10, ubi Euphorionis verba afferuntur, ad eundem hominem referenda, Κακώτερε Καλλικόωντος. Καλλίκων ap. Suidam s. h. v., Καλλιφῶν s. v. Πονηροῖς. Vitioso Καλλικῶν deceptus Eustath. p. 1669, 57, etymologiam commentus est καλὸς εἰς τὸ κοεῖν. G. Dind.]

[Κίλλιξ. V. Κίλιξ.]

[Κίλλιος. V. Κιλλός.]

[Κιλλόβαντες scriptura vitiosa. V. Κιλλίβας.]

Κιλλὸς, ὁ, Hesychio teste, dicitur ὄνος et τέττιξ πρώϊνος a Cypriis. Pro quo posteriore supra habuimus κίκος ex Eodem. Ad prius autem referendum κιλλὸν, quod Idem esse dicit εἶδος τριχώματος φαιοῦ [εἶδός τι χρώματος recte Albert., collato Photio p. 165, 18 : Κίλλον (accentum om. codex), χρῶμα παρὰ τὸ φαιόν. Κίαλον corrupte p. 163, 5, et Κίλον, βιαιὸν ap. Zonar. p. 1214. Adde Eustath. p. 1057, 56.] Nam ita et Pollux 7, [56]. Est vero, inquit, et κίλλιον ἐσθῆτος χρῶμα [τὸ νῦν ὀνάγρινον καλούμενον] : nam κίλλον Dores vocant τὸν ὄνον, Asinum : et κιλλακτῆρα inde τὸν ὀνηλάτην, Agasonem : indicans nimirum κίλλιον χρῶμα dici τὸ φαιὸν, Fuscum : ab asini colore, qui talis est. [Ibid. § 185.] Nota igitur ibi Κίλλιος, Asininus, Fuscus : et Κιλλακτὴρ, Agaso : παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον, Ab agitando asino. [Corrupte Κιλλαγατὴρ, ὁ ὀνηλάτης apud Theognost. p. 15, 23, et Κιλλαγητὴρ ap. Zonar. p. 1209.] Nota etiam ap. Hesych. oxytonως scriptum esse κιλλὸς, paroxytonως ap. Polluc. : ut rursum paroxytonως itidem ap. Hes. reperio Κίλλαι, ὄνοι, Asinæ : item ἀστράγαλοι, Tali.

[Κίλλος, ὁ, n. pr. V. Κίλλα.]

[Κίλλουρος. V. Κίλλυρος.]

[Κιλλουτὰ, insula maris Indici ap. Arrian. Exp. 6, 19. Nomen suspectum. Ab aliis Σκιλλοῦστιν, ab aliis Ψιλτοῦχιν vocari tradit Plut. V. Alex. c. 66.]

Κίλλυρος [Κίλλουρος recte, ut videtur, Is. Voss.], Hesychio σεισοπυγὶς, Motacilla. Forsan ab οὐρὰ et verbo κίλλειν, quod sit Quassare : unde et κιλλικύριοι forte οἱ γεωμόροι dicti videantur, quod dominos suos excusserint et exegerint.

[Κίμαι (?), χυλὸς πύρινος, Hesych.]

[Κιμαὸς (?), χυλὸς μοραίας (μορέας), Hesych.]

[Κίμαρα, τόπος, Zonar. p. 1211. Κίμωρα, τόπος, idem p. 1214.]

[Κιμβάζω.] Κίμβαζε Hesych. affert pro στράτευε, et Κιμβάζει pro στρατεύεται, Militat, Bellat : deducens [κίμβαζε] a nomine κίμβαξ, q. e. ἀσπὶς, Scutum s. Clypeus. [Quum ὀκιμβάζειν ab Hesychio per διατρίβειν καὶ στραγγεύεσθαι explicetur, in illa quoque gl. στρατεύεται in στραγγεύεται mutandum foret, nisi inferior glossa de verbo κίμβαζε et subst. κίμβαξ obstaret. Quam difficultatem interpretes expedire non potuerunt. Ceterum Photius quoque p. 166, 13, κιμβάζειν per στραγγεύεσθαι (codex στραγεύεσθαι) explicat.]

[Κιμβεία, ἡ, et Κιμβικεία, ἡ.] Κιμβηκία [κιμβικία Cyrillus. Scribendum κιμβικεία cum Hemst.], Hesych. πανουργία, ἐνεασμός. At κιμβία [scribendum κιμβεία] ei sunt σφηκία, Vespulæ, Vesparum fœtus recens adhuc a partu. [Σφηκία Florentis Christiani conjectura est. Σκυφία Musurus. Recte codex σκιφία, quod Sordidam parcimoniam significat. Aristot. De virt. et vit. p. 226, 24 Sylb. : Κιμβεία δέ ἐστι καθ' ἣν δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς καὶ πλέον βλάπτοντα τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον.] Item singulari numero μικρολογία, Sordes, Nimis tenax et restricta parsimonia. Pro quo ap. Suid. in Ms. etiam cod. [et Phot. p. 165, 19] Κίμβικα. Ita enim ibi, Κίμβικα, σφηκία [σφικία Phot.] ἢ μελίσσια [μέλισσα Phot.] ἢ μικρολογία : quibus addit, ἢ διαστροφή. Forsitan tamen in prima signif. scr. κιμβήκια vel κιμβίκια : ut sit dimin. a κίμβηξ s. κίμβιξ, i. q. βέμβηξ s. βέμβιξ : nam et hoc animalculum e vesparum vel apum genere est : in posteriore autem, paroxytonως κιμβηκία et κιμβικία. Ac quatenus quidem διαστροφὴν significat, possit derivari itidem a κίμβηξ s. κίμβιξ significante Trochum et Turbinem, ut βέμβηξ s. βέμβιξ : nisi forte cum diphth. potius scr. sit, a κιμβηκεύω s. κιμβικεύω, i. q. βεμβεύω et βεμβηκίζω. Quatenus vero eo declaratur σμικρολογία, derivandum a nom. Κίμβιξ : nam κίμβιξ dicitur ὁ σμικρολόγος, Sordidus, Nimis tenaciter restrictus et parcus. [Suidæ glossa, ab imperito homine interpolata, sic constituenda, Κιμβεία vel Κιμβικεία, σκιφία, ἢ μικρολογία, ἢ διαστροφή· ὅθεν καὶ κίμβιξ ὁ λίαν μικρολόγος περὶ χρήματα. Κιμβεία scripseris an κιμβικεία nihil admodum refert : illud a κιμβὸς, κιμβεύειν, hoc a κίμβιξ

κίμβικος descendit. In Aristotele quidem (l. c.) quam bis edd. κιμβείαν ostentant, Stobæus invenit κιμβικίαν p. 134. Σκιφία quum in σκηφία et hoc in σφηκία abiisset, a mala manu adsutum ἢ μελίσσια. Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 191. Κιμβικία Pallad. Hist. Laus. p. 5. Schneid. Γλισχρότητα καὶ κιμβικείαν ἦθους Eustath. p. 953, 18. Valck.] Plut. [Mor. p. 632, C] : Τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικὸν, κίμβικα καὶ κύμινον (nisi potius scrib. κυμινοπρίστην) προσαγορεύων. Aristot. Magn. Moral. 1, 21 : Ἔστι δὲ καὶ τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οἷον κίμβικάς τινας καλοῦμεν, καὶ κυμινοπρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem Eth. ad Nicom. 4, 1 : Οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις οἷον φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι, τῶν δὲ ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, οὐδὲ βούλονται λαμβάνειν, οἱ μὲν, διά τινα ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, οἱ δ' αὖ διὰ φόβον. Eust. [p. 1828, 10] κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαροὺς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου. [Κίμβιξ καὶ αἰσχροκερδὴς (Simonides) Athen. 14, p. 656, D. Alio sensu 7, p. 303, E : Ἀρχέστρατος ὁ κίμβιξ, i. e. Scriptor in rebus minutis diligens, Qui multum studii in rebus nihili ponit.]

[Κιμβερικὸν, τό.] Κιμβέρινον [Κιμμέρινον Suidæ cod. Par. A], Suida auctore, Vestimenti genus est denominatum a loco : Aristoph. [Lys. 52] : Κιμβέρινον [sic ap. Suidam : ap. Aristoph. Κιμβερικὸν, nisi quod duo codd. κιμμερικόν] ἐνδύσομαι. Hesych. habet Κιμβερικόν : qui esse dicit χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς, quod appellatur στατός. Ap. Polluc. vero [7, 49] scriptum κιμβαρικὸν [scribendum κιμβερικὸν cum Falckenburgio], qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, Tuniculam pellucidam. Apud Aristoph. Lys. [45], κιμβέριν' ὀρθοστάδια, vel κιμβερίκ'. [Ubi schol. : Κιμβερικὰ ἢ Κιμβερινὰ, ὡς Ταραντῖνα, εἶδος ἐνδύματος, ἀπὸ τόπου. Quattuor codd. κιμμερικορθοστάδια, Rav. et Aug. duabus lectionibus confusis κιμβερινκορθοστάδια. Phot. p. 165, 22 : Κιμμερικὸν, εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀρ. Quod ipsum Aristophani restituendum nunc arbitror. Neque enim apparet unde Κιμβερικοῦ nomen duci potuerit, facilem vero intellectum habet Κιμμερικόν. Similiter Κιμμερικὴν in Κιμβρικὴν corruptum ap. Strabon. 11, p. 494. G. D. Κιμμερικὰ s. Κιμβερικὰ memorata a Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 51. Hase.]

[Κιμβεύω.] Κιμβεύει, Hesych. ὁδοιπορεῖ, Iter facit, Viam carpit.

[Κιμβία. Κιμβικεία. Κιμβικία. V. Κιμβεία.]

[Κιμβῑκεύομαι, Sordide, Inhoneste ago. Nicet. Chon. Annal. 7, 9; 12, 3. Schneid. Eustath. Opusc. p. 77, 30.]

Κίμβρος, ὁ, Suidæ ὁ λῃστὴς, Latro, Prædo, in exemplum afferenti [locum Appiani Gall. exc. 14] : Ὁ δὲ τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν ἕως ἡμέρα γένηται, πολύχρυσα εἶναι δοκῶν. Sed ibi Κίμβρων nomine non intelligendi sunt latrones prædonesve, verum populi Cimbri, qui in extremo Germaniæ angulo ad septentrionem Chersonesum habent : hodie Dani vocantur a rege Dano. [|| Nomen foveæ. Antigon. Hist. mir. c. 123 : Ὅ τε Κίμβρος καλούμενος ὁ περὶ Φρυγίαν βόθυνος, ὡς Εὔδοξος φησίν. Hase.]

[Κίμερος (?), νοῦς. Φρύγες, Hesych.]

[Κιμικὸς, ὁ, nomen loci in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 269, 49 : Τὰ χωρία τὰ ἐν Κιμικῷ. Literam ultimam supplevit Bœckhius.]

[Κιμμερία. V. Κιμμερίς.]

[Κιμμερικόν. V. Κιμβερικόν.]

[Κιμμερικός. Κιμμέριος. V. Κιμμερίς.]

[Κιμμέριος, ὁ, Cimmerius, Ephesius, Lysandri socius. Pausan. 10, 9, 9.]

[Κιμμερὶς, ίδος, ἡ.] Κιμμερὶς θεὰ, Hesych. auctore dicitur Mater deorum, Bona dea : forsan a Cimmeriis. Ii enim interiora Asiæ olim tenuerunt : postea a regibus Phrygiæ Lydiæque, item a Scythis Nomadibus, Asia exacti ad occidua magis se receperunt. [Κιμμερίδα γῆν Apollod. 2, 1, 3.] Itidem sane ab iis Κιμμερὶς nominatur oppidum quoddam Troadis. [Strabo 7, p. 299.] Ab iisdem Cimmerii muri, Cimmeria portoria, Cimmerium fretum, Cimmerius Bosporus : de quibus vide Herodot. [4, 12.] At Cimmerii lacus et Cimmeriæ tenebræ, proverbialiter a Cimmeriis frigida et soli impervia loca tenentibus : de quibus v. Festum et Strabon. [Κιμμερία, ἡ. Herodot. 4, 12 : Ἔστι δὲ καὶ χώρη οὔνομα Κιμμερίη. || Κιμμερικὸς, ἡ, όν. Æsch. Prom. 730 : Ἰσθμὸν Κιμμερικόν. Κ. Βόσπορος Strabo 7, p. 293, 310, 494. Κ. κόλπος p. 309. Κώμη ἡ Κιμμερικὴ Strabo 11, p. 494, ex emend. Xylandri : nam libri Κιμβρικήν. Κιμμερικὸν πόλις Strabo ib. et Scymnus v. 91. Sed *Cimmerium* Mela 1, 19, 15. || Κιμμέριος, ία, ιον. Herodot. l. c. Κιμμέριον ὄρος Strabo 7, p. 309. Κιμμέριοι, οἱ. Hom. Od. Λ, 14 : Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε· ubi ab aliis lectum Κερβερίων, de quo diximus s. v. Κερβέριος. Herodot. 1, 15; 4, 12; Strabo 11, p. 494. Callim. Dian. 253 : Στρατὸν ἱππημολγῶν ... Κιμμερίων. Νύκτας Κιμμερίων Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 283. Κιμμερίῃ νεφέλῃ κεκλεισμένος (κεκαλυμμένος melius Gesnerus) ὅσσε Heliod. ap. Stob. Flor. 100, 6, ex emendatione Scaligeri. Libri κενημηρὴ νεφέλῃ λελυσμένος. || Κίμμερος. Lycophr. 695 : Κιμμέρων ἔπαυλα· 1427 : Κίμμερος σκιά.]

Κίμπτω, pro σκίμπτω dicitur, ut κεδάω pro σκεδάω : unde κίμψαντες, quod Hesych. exp. ἐρείσαντες, στηρίξαντες.

[Κίμψος, Cimpsus, pagus Lydiæ. Lycophr. 1352.]

[Κίμωλος, ἡ, Cimolus, insula ex Cycladibus. Strab. 10, p. 484, 485. De accentu Arcad. p. 57, 14. || Κιμώλιος, ία, ιον.] Κιμωλία γῆ, [Creta, Sarda, Striga, Gl.] Cimolia terra : terræ genus, quod in Cimolo insula effodiebatur [Strabo 10, p. 484. Aristoph. Ran. 713 : Κ. γῆς· ubi schol. : Μία τῶν Κυκλάδων αὕτη ἡ νῆσος ἡ Κιμωλία· qui aut ἡ Κίμωλος dicere debebat, aut omittere ἡ Κιμωλία, quod a duobus codd. abest. G. D.] : ea autem erat vel λευκὴ, Candida, vel ἐμπόρφυρος, Ad purpureum inclinans. Diosc. 5, 176. Plin. Cimoliam cretam appellat 35, 6; qui itidem ibid. 17 : Cretæ, inquit, plura genera : ex iis Cimoliæ duo, ad medicos pertinentia, candidum et ad purpurissum inclinans. [Hippiatr. p. 42, 2; 38, 17 : Καταχριόμενος κιμωλίᾳ μετὰ ὄξους. De ejus natura atque usu J. F. John, *Die Malerei der Alten*, p. 16 et 138. Hase. Synes. De febrib. p. 90 : Ἡ κιμωλίας Ἀρμενικῆς μεθ' ὕδατος. Miller. De viribus medicis terræ Cimoliæ Galen. vol. 13, p. 250.]

[Κίμων, ωνος, ὁ, Cimon, Miltiadis filius. Herodot. 6, 39. || Cimonis prioris ex Miltiade nepos, dux Atheniensium clarissimus. Herodot. 7, 107; Thucyd. 1, 100. Ejus vitam scripsit Plutarchus. || Lacedæmonii filius. Thucyd. 1, 45. || Pictor, Cleonis natus. Plin. H. N. 35, 8, 34. Nomen in Κόνων corruptum olim ap. Ælian. V. H. 8, 8. De eo duobusque aliis ejusdem nominis artificibus v. Sillig. Catal. artif. p. 151. Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε Simonid. Anth. Plan. 4, 84. Μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος in fine hexametri Critiæ ap. Plut. V. Cimon. c. 10. ῎]

[Κῑμώνειος, ὁ, ἡ.] Κιμώνεια Suidæ sunt λείψανα, Reliquiæ. [Immo Κιμώνεια λείψανα sine interpretatione positum.] Ap. Hesych. sine diphth. Κιμώνια : quæ esse dicit ἐρείπια ἔνθα ἠσχημόνουν περαινόμενοι, Rudera inter quæ cinædi pædicones patiebantur. [Sublata post Κιμώνια interpunctione scribendum Κιμώνεια ἐρείπια· ἔνθα ... Codex et Hesychii et Photii p. 166, 1 : Κιμώνια, ἐρίπνα, sed ap. Phot. Κιμώνεια ab manu antiqua correctum. Tum Photius, ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο. Glossa ex Cratino sumta, cujus verba servavit schol. cod. Vindob. Luciani Alex. c. 4 : Ἀσχημονῶν ἐν τοῖς Κιμωνείοις (cod. κιμωνίοις) ἀνὴρ ἐρειπίοις. Eadem sunt Κιμώνια (s. Κιμώνεια) μνήματα, de quibus Marcellin. V. Thucyd. p. 1x ed. Bekk. : Πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα, ἔνθα δείκνυται Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου τάφος· εὑρίσκεται δηλονότι τοῦ Μιλτιάδου γένους ὄντως· ξένος γὰρ οὐδεὶς ἐκεῖ θάπτεται. Et ib. p. xii.] Forsan autem rudera ista fuerunt fani in honorem Cimonis ædificati. Suid. enim Κιμώνειον memorat fuisse ἱερὸν τοῦ Κίμωνος, Templum s. Ædem Cimonis. [Plut. V. Cim. c. 4 : Ἐν τοῖς Κιμωνείοις δείκνυται· 19 : Τὰ μέχρι νῦν Κιμώνεια προσαγορευόμενα. Æschin. Epist. 10 extr. : Ἡ φεύγων τὸ Κιμώνειον ἄγος ὑπομεῖναι πλέων, quod Κυλωνείου ἄγους respectu dictum. Miller.]

[Κίμωρα. V. Κίμαρα.]

[Κινάβευμα, τό.] Κιναβεύματα, Hesychio πανουργήματα, Doli, Facinora vafra et astuta. [Genitivum Κιναβευμάτων posuit Phot. p. 166, 3, sumtum haud

dubie ex versu Aristophanis, de quo HSt. s. v. Κίνναβος (a nobis ad Κάναβος, cujus illa est corruptela, relato) hæc scripsit:] Κιννάβευμα dicitur itidem Proplasma et exemplar quod sibi plastes proponit in effingendo rei alicujus simulacro: s. Typus et forma: quæ enim Aristoph. ἀπὸ κιννναβευμάτων prodire dicit, nonnulli prodire ajunt ex ipsis typis et formis officinarum: h. e. recens esse edita. Aristoph. inquam ap. Suid.: Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνια ἐπιδεικνύναι πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιννναβευμάτων. Ubi Suid. quoque annotat, per illud ἀπ' ἀκροφυσίων significare καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρὸς, Quæ recens veniant ab igne et follium fistulis: at per ἀπὸ κιννναβευμάτων indicare καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα, Jam recens ficta et disposita. [Descripta hæc ex grammatico in Bekk. Anecd. p. 415 seq. Interpretatio ipsa commentum est grammatici, vitiosa scriptura κίννναβος, pro κάναβος, in errorem inducti. Recte igitur Hesych. et Photius per πανουργημάτων explicant. G. D.]

[Κιναβεύομαι. V. Κινάβρα.]

Κινάβρα, ἡ, proprie ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, Canum cibus: κυνοβόρα τις οὖσα: alias ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν, Fœtor quem caprarum alæ reddunt. Ita Suidas: ut Hesych. quoque κινάβραν esse dicit δυσωδίαν τῶν τράγων, Fœtorem hircorum. Ap. Etym. [M. p. 515, 1] scriptum κινάβρας, idque proprie esse dicitur ἡ τῶν τράγων δυσωδία: generaliter autem et simpliciter ἡ δυσωδία, Quivis fœtor: item ἡ πήρα, Pera. Sed ea terminatio non potest mihi non esse suspecta, quum ap. Lucian. quoque reperiam fem. κινάβρα, in Dialogo Charontis et Mercurii p. 50 [D. mort. 10, 9]: Ἀνθρωπινώτερον νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Ap. Pollūc. reperio etiam Κιναύρα. Nam l. 2, [77] tradit, τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν ταῖς μασχάλαις, κιναύραν vocari et γράσον, tum ab aliis, tum ab Eupolide in Πόλεσιν. [Scribendum κινάβρα.] Quam scripturam ferri posse judicarem, ut καλαύροψ pro καλάβροψ reperiri scio, nisi Hesych. κιναύραν a Cypriis vocari scriberet ψύχος τὸ ἅμα ἡμέρᾳ: forsan παρὰ τὸ τηνικαῦτα κινεῖσθαι τὴν αὔραν. [Κινάβρας ἐκπνέον (ἔμπλεον cod. Urb.) γένειον, de sene Theod. Prodr. 7, 434, p. 322.] Veruntamen ut Κιναβράω dicitur παρὰ τὸ κινάβρα, ita et Κιναυράω affertur a κιναύρα. Significat autem Oleo, Fœteo: et quidem proprie Hircum oleo, s. Ex alis fœtorem emitto hircorum proprium: ut et Suid. ap. Aristoph. [Pl. 294] αἰγῶν τε κιναβρώντων exp. δυσοσμίαν ἀποπεμπόντων ἐκ τῶν μασχαλῶν. Inde et Κινάβρευμα dicitur Purgamentum fœtens. Hesychio enim κινα-βρεύματα sunt ἀποκαθάρματα ὄζοντα. [HSt. infra:] Κυνάβρα, Fœtor alarum: proprie ἡ τῶν κυνῶν βορὰ, quasi κυνοβορά. Ita VV. LL. ex Aristoph. schol., sed parum fideliter. Eum enim per ι scripsisse κινάβρα, satis manifestum est ex eo quod quum dixisset κινάβραν esse τὴν δυσωδίαν τῶν μασχαλῶν, vel τῶν αἰγῶν, subjungit, proprie ita dici videri τὴν τῶν κυνῶν βρῶσιν: sed si hoc verum esset, fore ut scriberetur διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. [Photius p. 166, 4: Κινάβρα, μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην. Κιναβρεύεσθαι, τὸ σκευωρεῖσθαι. Hoc quomodo Κιναβρεύεσθαι dici potuerit non apparet: potuit κιναβεύεσθαι, ut κιναβεύματα Doli dicuntur. G. Dind.]

[Κῐνᾰδεύς, έως, ὁ. Κῐνάδιον, τό. V. Κίναδος.]

[Κίναδος (s. Κινάδης), ὁ, Cinadus, gubernator Menelai. Pausan. 3, 22, 10, ubi genit. Κινάδου.]

Κίναδος, τὸ, sunt qui esse velint ζῶον μικρὸν τὸ αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν, παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον [Sic schol. recentior Aristoph. Nub. 447. Παρὰ τὸ ἄδην κινεῖσθαι Etym. M. p. 514, 5]: alii ita vocari censent πᾶν θηρίον [Hesych.: Κ., θηρίον, ὄφις. Περὶ κιναδέων τε καὶ ἑρπετέων, De feris et serpentibus, Democr. ap. Stob. Flor. 44, 18], peculiariter autem τὴν ἀλώπεκα, Vulpem, quæ quum sit animal astutissimum, ideo κίναδος de Homine vafro et versuto dici, h. e. de Homine vulpis in modum vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph. Nub. [448]: Κρόταλον, κίναδος, τρύμη. [Av. 429: Πυκνότατον κίναδος.] Demosth. Pro cor. [p. 307, 23]: Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum [p. 281, 22]: Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν. Itidem Soph. Aj. [103] Ulyssem vocat ἐπίτριπτον κίναδος, quem Homerus quoque δολόμητιν, et δάλοισι κεκασμένον, ac κερδαλεόφρονα prædicat. [Andocid. p. 13, 23: Ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Plural. Dinarch. p. 95, 19: Τὰ τοιαῦτα κινάδη. Democr. ap. Stob. l. c.] Nec vero neutro tantum genere dicitur τὸ κίναδος, verum etiam ὁ κίναδος. Theocr. 5, [25]: Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἡμῖν; [Vera est quorundam codd. scriptura κιναδεῦ. Frustra Eldickius κυνιδεῦ.] Ubi schol. quoque exp. πανοῦργε: nam Siculi, inquit, τὴν ἀλώπεκα appellant κίναδον, quod animal est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς. [Verba sunt: Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. Κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς, ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.] || Hesychio vero κίναδος est θηρίον, ὄφις. Ap. Suid. reperio et dimin. Κινάδιον: quum enim dixisset κίναδος dici Eum qui sit κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ, subjungit, Peculiariter autem Siculos ferunt τὴν ἀλώπεκα vocare κινάδιον, Vulpeculam. Quæ verba ap. Harpocr. quoque leguntur. [Ex quo descripserunt Photius p. 166, 8, et Suidas. In κονδέαν corruptum in Lex. rhet. p. 272, 5.]

[Κινάδων, ωνος, ὁ, Cinadon, Spartanus. Xenoph. H. Gr. 3, 3, 5; Aristot. Polit. 5, 7. De accentu Arcad. p. 11, 9.]

Κιναθίας, Hesychio κρυπτὸς, Occultus, Tectus.

[Κῐνᾰθίζω.] Κιναθίζειν Hesych. esse tradit ἰδιάζειν, ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα. Sed addit, quosdam exponere μινυρίζειν et κινεῖν. Ac ut verbum κιναθίζειν exp. κινεῖν, Movere: ita et ejus verbale Κινάθισμα exp. κίνημα, Motus: sed addens πλήθους, significans sc., esse Motum et strepitum qui a pluribus unum in agmen congregatis cietur: ut et schol. Æschyli exp. κίνημα πλήθους, in Prom. [124]: Κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν. Pro κιναθίζειν autem, q. e. μινύρεσθαι, Querula voce lamentari, dicitur et Κιναρύζεσθαι paulo infra. [|| Κιναθισμὸς, ὁ. Phot. p. 166, 11: Κιναθισμὸν, οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν, οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσι.]

[Κιναίδα lectio vitiosa. V. Κιναιδία.]

[Κιναιδεύομαι, i. q. κιναιδίζομαι. Schol. Luciani Jov. trag. c. 8. Struv.]

Κιναιδία, ἡ, Cinædica obscœnitas, s. Impuritas, aut Impudicitia. [Per ἀναισχυντία exp. Suidas.] Æschin. [p. 41, 13]: Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν, ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος. [Id. p. 18, 29: Ἐξ ἀνανδρίας τινὸς καὶ κιναιδείας, per diphthongum, ut ap. Demetr. De eloc. § 97, minus bene. Τὴν κιναιδίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν Dio Cass. 45, 26.] Κίνδα, Hesychio πόρνη, ἀσχημοσύνη, Meretrix, Turpitudo. [Corrigendum πορνικὴ ἀσχημοσύνη cum Schleusnero: κίνδα autem nihil aliud est quam κιναιδία. Schol. Plat. p. 121 (353 Bekk.): Κιναίδων, ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναιδα ἡ πόρνη καὶ ἡ ἀσχημοσύνη ... Hic quoque corrigendum κιναιδία ἡ πορνικὴ ἀσχημοσύνη. Vitiosam cum recta scriptura conjunxit Suidas, Κίναιδα καὶ κιναιδία· ἡ ἀναισχυντία. Pluralis ap. Demetr. De elocut. § 97: Ὁ τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα κιναιδείας εἰπών. G. D. Schol. Aristoph. Ach. 808. Miller.]

[Κιναιδιαῖος, αία, αῖον. Artemid. 2, 12, de leæna: Ἐτήρησα δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πλουσίους σημαίνουσαν διαβεβλημένους· ἐπεὶ κιναιδιαία ἐστί. Hemst. Fortasse κιναδιαία. G. Dind.]

Κιναιδίζομαι, Cinædice me gero, Impuritate et obscœnitate cinædos imitor.

Κιναίδιον, τὸ, avicula quæ et ἴυγξ, teste Hesych. videlicet παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde et σεισοπυγὶς dicitur, Latine Motacilla. [Hes.: Κιναίδοιον, ὄρνεον, ἴυγξ. Sic codex et Ald.: κιναίδιον ed. Hagen. et sic Hesych. s. v. Ἴυγξ, ubi codex κηναίδιον, et Phot. p. 118, 14, ex eoque Suidas s. Ἴυγξ. Schol. Theocr. 2, 17: Ἴυγξ ... ἢ κίναιδος (l. κιναίδιον), ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα, ἢ τὴν πυγήν. Schol. Plat. p. 121: Κιναίδων, ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναιδα, ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη (de his verbis v. s. Κιναιδία), ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ἴυγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται.]

Κιναίδισμα, τὸ, Obscœnitas cinædica, ap. Eustath. [p. 1784, 54.]

[Κιναιδογράφος, ὁ, ἡ, Qui obscena scribit. Gramm. Bekk. Anecd. p. 429: Ὁ τῶν κιναιδογράφων ἴαμβος. Boiss. Chœrobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1389.]

[Κιναιδοκολπίτης, ὁ, Cinœdocolpita, n. pr. gentis Arab. Ptol. 6, 7, p. 152. Miller.]

[Κιναιδολογέω, Obscene loquor, Obscena describo. Strabo 14, p. 648: Ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ· μετὰ μέλους δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σῖμος. || Κιναιδολογία, ἡ, Chœrob. attulit Bekk. Anecd. p. 1389.]

Κιναιδολόγος, ὁ, ἡ, Turpiloquus, quasi dicas, Cinædiloquus, Cinædica impudentia in loquendo utens. [Diog. L. 4, 40: Φθορέα τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες.] Eust. p. 746: Ὅτι δὲ τὸν κύσθον, καὶ κύσον ἔλεγον ἐλλείψει τοῦ θ, δηλοῖ καὶ ὁ κυσολέσχης, ὃν ἄν τις διασαφῶν, κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ ἄλλως, αἰσχρορρήμονα. [Id. p. 1784: Καὶ οὕτω γελοιασμοὺς ὑποκινεῖ φιλους κιναιδολόγῳ, οὗ χρῆσις, ὅπου κεῖται καὶ ἡ κιναιδία, καὶ τὸ κιναίδισμα· ὅτι δὲ ταῦτα οὐκ ἐκ τῆς ἐναρέτου αἰδοῦς παρῆκται, ἧς παρώνυμος ὁ αἰδοῖος ἱκέτης, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ σῶμα, ἧς ἐν Ἰλιάδι χρῆσις τὸ, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, δῆλόν ἐστιν.] Athen. 14, [p. 620, F] τὸν Ἰωνικὸν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit. [Ὁ δὲ Ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ Πύρητος τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀλέξου, καὶ ἄλλων τοιούτων ποιητῶν προφέρεται. Καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος.]

Κίναιδος, ὁ, Cinædus, Pathicus, ἀσελγὴς, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. e. τὸ αἰδοῖον. Potius quam secundum alteram etymologiam quasi κενὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναιδος, et πόρνος, et καταπύγων, et θηλυδρίας, et αἰσχρουργὸς, aliisque nominibus, quæ v. ap. Polluc. [6, 126.] Plut. in Præc. pol. [san. p. 126, A]: Μηδὲν διαφέρειν ὄπισθέν τινα ἢ ἔμπροσθεν εἶναι κίναιδον. [Phot. p. 166, 10: K., ἀσελγὴς, μαλακός. Etym. M. p. 514, 17: K., ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διονύσιος· ἢ ἀσελγὴς παρὰ τὸ κινεῖν (addendum τὰ αἰδοῖα ex Zonara, qui hanc etymologiam Oro Milesio tribuit). Etym. Gud. p. 322, 13: K., ὁ ἀσελγὴς, ὁ κινῶν τὴν ἡδονὴν, ὁ πόρνος· τὸ ναι δίφθογγος· ὁ κινῶν ἑαυτῷ αἰδῶ καὶ αἰσχύνην· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδῶ· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Schol. Luciani vol. 2, p. 42: Κίναιδος ὅ τε ποιῶν ὅ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν. Plat. Gorg. p. 494, A: Ὁ τῶν κιναίδων βίος. HSt. in Indice post verba s. Κύναιδος apponenda:] At Κίναιδος Hesychio est ἀσελγὴς, πόρνος. Lat. quoque Cinædum de puero meritorio dicunt, quum alii, tum Plaut. et Catull. [|| Carmen de cinædis. Diog. L. 9, 110, de Timone: Συνέγραφε ... σίλλους τε καὶ κιναίδους. Suidas: Σωτάδης ... ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους, διαλέκτῳ Ἰωνικῇ· καὶ γὰρ Ἰωνικοὶ λόγοι ἐκαλοῦντο οὗτοι. Quo sensu κιναιδολόγος dictum ex Athenæo supra attulimus.]

Κίναιδος, in VV. LL. Gemma, quæ et ἐρυθραῖος λίθος, et λίθος Ἰνδικὸς, et μαργαρίτης, Gallice, *Perle*, Margarita, Unio, Baccha conchea, Virgilio in Culice; Granum Rubri Maris, Hieronymo. Erythæus etiam Lapillus appellatur. Arrian. [Ind. 8, 8]: Ἡρακλέα λέγουσι κίναιδον ἑξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμου γυναικηίου, ὅντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἵ τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέαντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι, ... τὸν μαργαρίτην ... τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον.

[Κιναιδώδης, ὁ, ἡ, Cinædo similis, Pathicus. Phot. p. 560, 23: Σφιγκτὰς, Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς. Soph. Aristoph. Ach. 849: Μοιχὸς δὲ εἶδος κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους, Qualis cinædorum esse solet.]

[Κιναίθιον, τὸ, Cinæthium, oppidum Messeniæ. Strabo 8, p. 360.]

[Κιναίθων, ωνος, ὁ. V. Κύναιθος.]

[Κιναῖος (?), ὄνομα τόπου, Suidas.]

Κινάκεσθαι, Hesychio μικρολογεῖν. [Detortum fortasse ex κιμβικεύεσθαι.]

[Κινάκη, ἡ, i. q. ἀκινάκης. Ex Sophocle (fr. 899) Etym. M. p. 514, 27.]

[Κιναχρία, Gillus, Gl.]

[Κίναμον. Κινάμωμις. Κινάμωμον. V. Κιννα—.]

Κινάνδρα, Hesychio ἀλώπηξ, Vulpes, quæ et κίναδος. [Κινάνδρα ap. Favorinum: κινάδρα Hesych.]

[Κινάρα. Κιναρηφάγος. V. Κυν—.]

[Κιναρύζομαι.] Κιναρύζεσθαι, Hesychio θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν, Flere querulo cum murmure: quod et κινύρεσθαι et κιναθίζειν, teste Eod. Exp. et κινεῖσθαι, quod et κίνυσθαι, et κιναθίζειν.

[Κίναρχος (?), ἄψυχος, Hesych.]

[Κιναύρα, ἡ.] Κιναύραν Hesych. a Cypriis vocari scribit τὸ ψύχος [codex κιναύρου ψύχος] τὸ ἅμα ἡμέρᾳ: forsan παρὰ τὸ τηνικαῦτα κινεῖσθαι τὴν αὔραν.

[Κιναφεύω. V. Κιδάφη.]

[Κιναχύρα, ἡ. Aristoph. Eccl. 730: Χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν, ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς. Cribri species quædam esse videtur Fabro, adducto haud dubie etymologia παρὰ τὸ κινεῖν ἄχυρα. Inepte scholiasta, ὄνομα δούλης.]

[Κίνδα lectio vitiosa. V. Κιναιδία.]

[Κινδαλισμός. Κινδαλοπαίκτης. Κίνδαλος. V. Κυν—.]

[Κινδαμὸς (?), ὁ. Arcad. p. 60, 24: Τὸ μέντοι κινδαμὸς, ὁ ἑλιγμὸς, ὀξύνεται προσηγορικὸν ὄν.]

Κίνδαξ, κος, Agilis, Qui facile se huc illuc movere et flectere novit. Hesychio εὐκίνητος, afferenti itidem κίνδακας pro εὐκινήτους. [Photius p. 166, 14: K., κίνδυνος. Κίνδας, εὐκίνητος. Quæ in unam gl. contrahenda Κίνδαξ, εὐκίνητος.]

Κινδαύει [?], Hesychio κινεῖται, κερατίζει, Movetur, Cornibus ferit.

[Κινδάφη. Κινδάφιος. V. Κιδάφη.]

[Κινδάψαι. Κινδαψός. V. Σκινδαψός.]

[Κινδύη, ἡ, Cindya, vicus Cariæ. Strabo 14, p. 658: Πλησίον δ' ἐστὶ τῶν Βαργυλίων τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν τῆς Κινδυάδος, ὅπερ πεπιστεύκασι περιῦεσθαι (hoc tradit Polyb. 16, 12, 3)· ἦν δέ ποτε καὶ χωρίον Κινδύη. Pro Κινδύη codex Ven. Κινδύς. || Κινδυεὺς, έως, ὁ. Herodot. 5, 118: Πιξωδάρου, ἀνδρὸς Κινδυέος. Recte, ut videtur, Meinek. Quæst. scen. 3, p. 15, Κυϊνδέος. G. D.]

[Κίνδυν. V. Κίνδυνος.]

Κινδύνευμα, τὸ, q. d. Periclitamentum, Facinus audax, et quod aliquis periclitando aggressus est, Periclitatio. Plato [Leg. 12, p. 969, A]: Τὸ μὲν δὴ κ. οὐ σμικρόν. [Rep. 5, p. 451, A: Τοῦτο τὸ κ. κινδυνεύειν. Soph. OEd. C. 564: Πλεῖστ' ... ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷμῷ κάρᾳ· Ant. 42. Eur. Iph. T. 1001: Τὸ κ. γίγνεται καλόν. Dionys. A. R. 8, 43, ex cod. Vat. (nam vulgo κίνδυνον), 54; 10, 15. Philostr. p. 736: Ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεύματα μεγάλα ὄντα προθύμως πράττων. G. D. Id. Philostr. Vit. soph. p. 5, 28 Kays.: Καὶ τὸ κ. τοῦτο (ut de qualibet re ex tempore diceret Gorgias) πρῶτος ἀνεφθέγξατο. Galen. vol. 19, p. 208, 2: Οὐ γὰρ μικρὸν τὸ κ. Joseph. B. Jud. 3, 2, 4. Id. ib. 2, 11, 4: Αὐτῷ τὸ κ. τῆς πράξεως ἐδήλωσεν. Hase.] At pro Audaci facinore e Luciano citatur [Hermot. c. 1, Pseudol. c. 23].

Κινδῡνευτέον, Periclitandum. Eur. [Suppl. 572: Ἐν ἀσπίσιν σοι κ. Iph. T. 1022.]

Κινδυνευτὴς, ὁ, Periclitator, Qui periclitari solet, Qui periclitari amat. Thuc. 1, [70]: Οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. [Dio Cass. Exc. p. 32, 96.]

Κινδυνευτικὰς, ἡ, ὸν, Qui facile se offert periculo. Aristot. [Rhet. 1, 9.]

Κινδῡνεύω, Periclitor, In periculo versor, In periculum adducor. Interdum vero Periculum s. Pericula adeo, Pericula suscipio. Ponitur autem interdum quidem absolute: interdum vero vel infin. jungitur, vel alicui præpositioni: quin et alias quasdam constrr. habet nonnunquam, de quibus etiam dicetur. || Absolute, seu sine adjectione, Aristot. Eth. 4, [3]: Μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. Plut. De prud. anim. [p. 977, D]: Καίτοι χερσαῖον οὐδὲν ἴσμεν ἑτέρῳ κινδυνεύοντι τολμᾷν ἀμύνειν. Sæpe vero κινδυνεύειν, quum sine adjectione ponitur, ad belli discrimen refertur, s. Martis discrimina, ut loquuntur poetæ, quod Herodian. [6, 7, 23] dixit etiam διὰ πολέμου κινδυνεύειν, et alicubi reddi apte potest verbo Dimicare, quo Latini vicissim pro Periclitari interdum utuntur. Xen. De re eq. [12, 1]: Γράφειν δὲ βουλόμεθα καὶ ὡς δεῖ ὡπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Idem vero dixit etiam [Mem. 3, 3, 14] κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους. Huc pertinet illud Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι

κινδυνεύσαντας. Thuc. 1, [20] : Βουλόμενοι δὲ, πρὶν ξυλληφθῆναι, δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι· 3 : Καὶ μετ' ἄλλης παρασκευῆς βουλόμενοι, εἰ προσγένοιτό τι, κινδυνεύειν, Pericula adire, Belli fortunam tentare. [Polyb. 2, 28, 10 : Κινδυνεύσαντες ἐρρωμένως· 1, 27, 1 : Περὶ τῆς σφετέρας πατρίδος κινδυνεύσουσι. Ὁ κινδυνεύων τόπος, Locus pugnæ, Locus ubi pugna fervet, 3, 115, 6.] At Herodian. 8, [1, 6] magis peculiarem huic verbo signif. dedit : Θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ, εἰ δ' ἄρα καὶ κινδυνεύειν δέοι, εὐκαταφρόνητοι ὡς βάρβαροι. || Absolute positum interdum, est Periclitor capite, Reus sum, In reatu sum, et in sordibus. Qua in signif. frequens esse Plutarcho tradit Bud. [V. Aristid. c. 4 : Οὐ βουλομένων ἀκούειν τοῦ κινδυνεύοντος τῶν δικαστῶν· Phocion. c. 10, etc.] Affert vero et e Lysia, ubi jungitur cum ὑπὲρ habente suum gen., Τὸν ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύοντα, Qui reus est proditionis. Quum autem absolute non ponitur, interdum quidem infin. habet [Herodot. 8, 65 : Τὸν ναυτικὸν στρατὸν κινδυνεύσει ἀποβαλέειν· 97 : Ἀπολέσθαι κινδυνεύσει] : κινδυνεύω παραφρονεῖν, Xen. [Mem. 4, 7, 6], Periculum mihi est ne mente aliener s. abaliener. Redditur etiam Adeo periculum ne mente aliener. Tale est κ. δεινὰ παθεῖν. Et, Ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, Æschini, Periclitati sumus de vita s. de salute; ut alii, Prope fuit ut perderemur. Ap. Eund., Κινδυνεύοντες ἀποβαλεῖν τὸ στρατόπεδον, redditur, In discrimen venientes amittendi. Rursum Plut. Galba [c. 19] : Ἐκινδύνευσεν ὁ Ὄθων ἀποθανεῖν, ubi redditur, Parum abfuit quin Otho interierit. Sæpe etiam cum infin. pass. Thuc., κινδυνεύω στερηθῆναι τοῦ παντὸς, Periculum mihi est ne priver, In periculum venio ne etc. Quidam interpr. etiam Periclitor privari : Quintil., Periclitatur rumpi: affertur autem et Periclitatur esse privatus, e Plin. jun. Item κινδυνεύω διαφθαρῆναι ex eod. Thuc. [3, 74, et Polyb. 4, 12, 13] citatur. Tale ap. Plut. Popl. [c. 16] : Ἐκινδύνευσεν ἡ Ῥώμη κατὰ κράτος ἁλῶναι· accipitur enim ἁλῶναι pro ἁλίσκεσθαι, quod exp. Urbi periculum imminebat ne expugnaretur. || Interdum vero casui jungitur, et quidem dat. plerumque : Κινδυνεύοντες τῇ πόλει, ex Herodoto [Polybio 28, 13, 1], Periclitantes, In discrimen venientes de urbe. Κινδυνεύειν τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν, Periclitari certis propter incerta. Theophr. : Κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς, Periclitatur oculis. At κ. τῇ ψυχῇ [ap. Herodot. 7, 209] reddi etiam potest commode, Vitæ periculum adeo. [Κ. τῷ βίῳ Polyb. 5, 61, 4. Κ. τοῖς ὅλοις πράγμασι 1, 70, 1.] Ceterum huc non pertinent, quæ afferuntur exx. verbi Periclitor ablativo juncti, tanquam similia : sc. Periclitari gelu, e Plin.; et Periclitari cancro, e Celso. Nam quum dicitur κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, πόλει, Periculum adeo vitæ s. de vita, hoc sonat, Periculum mihi est ne vitam s. urbem amittam; at quum dicuntur arbores periclitari gelu, significatur periculum eis creari a gelu : et quum dicitur a Celso vulnus Periclitari cancro, intelligit periculum illi esse a cancro. Huc igitur exx. illa ac similia minime pertinent. At quum dicitur reus periclitari capite, et si qua sunt similia, id vero ab hoc l. minime alienum est; significatur enim itidem periculum illi esse, ne caput amittat, i. e. vitam. [Epictet. Diss. 2, 6, 20 : Τῇ κεφαλῇ κινδυνεύω ἐπὶ (ὑπὸ vel ἀπὸ Schweigh.) Καίσαρος ... ἀλλὰ καὶ τῇ ὑπολήψει κινδυνεύω.] || Affertur porro κινδυνεύω et genitivo junctum, e Thuc., κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς, ead. signif., qua diceretur τῇ ἀρχῇ, Periclitor imperio, Imperium meum periclitatur; sed suspectum est illud exemplum. [Τῆς ψυχῆς κινδυνεῦσαι legebatur apud Antiphont. p. 115, 40, ubi nunc περὶ ex codd. additum.] || Affertur autem et cum accus. e Gregor., Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, Periclitans seditione contracta sua culpa. [Æschines p. 50, 40 : Τὴν ἐν Ταμύναις μάχην ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις οὕτως ἐκινδύνευσα. Κινδυνεύειν τὴν ψευδομαρτυρίαν Demosth. p. 1033, 1.] || Κινδυνεύω nonnunquam jungitur etiam alicui præp.: sc. vel περὶ, vel ἐν, aut ἐπὶ, aut ὑπὲρ, aut πρός. Cum περὶ habente suum gen., qui ceteris frequentior est usus, idem valet ac cum dat.; nihil enim aliud est κινδυνεύω περὶ τῆς ψυχῆς quam κινδυνεύω τῇ ψυχῇ. Quale est [Herodot. 8, 74 : Περὶ ἐκείνης (τῆς Πελοποννήσου) κινδυνεύειν·] κινδυνεύειν περὶ τῶν μεγίστων, Thuc., Periclitari de maximis rebus, i. e. In periculum venire. Sic κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου ap. Aristoph. [Pl. 524.] Et [Lysias p. 109, 34 : Οὐ περὶ αἰσχύνης, ἀλλὰ τῆς μεγίστης ζημίας ἐκινδύνευον.] Isocr., Περὶ τῆς ἑαυτῶν κινδυνεύουσι. Idem dixit Κινδυνεύω περὶ πολλῶν χρημάτων. [Idem p. 38, E : Κινδυνεύσουσι περὶ τῶν ὑπαρχόντων. Cum dativo Antiphon p. 130, 2 : Κινδυνεύοντα περὶ αὐτῷ. De qua constructione dicetur s. v. Περί.] || Annotatur autem cum ἐν et cum ἐπὶ tanquam eand. signif. efficientibus quam περί : e Luciano κινδυνεύειν ἐν ἑνὶ, e Phalaride κινδυνεύειν ἐφ' ἑνί : sed hæc mihi suspecta sunt, ut dicam et in Κινδυνεύομαι. At cum ὑπὲρ, ut Dem., κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Adeo periculum pro te, i. e. tui gratia. [Ὑπὲρ καλλίστων καὶ μεγίστων Lysias p. 198, 6. Polyb. 1, 2, 2 : Οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ σφῶν ἐκινδύνευσαν· similiterque 1, 65, 4.] || Jungitur et præpositioni πρός. Xen. [Mem. 3, 3, 14], κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους· sed tunc de dimicante dicitur, cujus signif. facta fuit mentio. [Πρὸς πάντας ἅμα κινδυνεύειν Polyb. 10, 7, 6.] Tale est autem ap. Lysiam, Τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας· ubi observa etiam præp. ὑπέρ.

|| Κινδυνεύομαι etiam ut κινδυνεύω dicitur, non ead. tamen signif., inquit Bud. Dem. Pro cor. : Ἐν οἷς τῶν ὅλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει, Quum periculum impendet ab aliquo eorum, quæ ad summam rerum pertinent. Idem [p. 432, 25] : Δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, In periculum adducuntur. Thuc. 2, [35] : Καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι. Ead. constr. Lucian. [Jov. trag. c. 4] : Ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα. Qui ll. magis etiam suspectam mihi reddunt expos., quam dari dixi verbo κινδυνεύειν cum ἐν, et cum ἐπί. || Sed κινδυνεύεσθαι dicitur etiam Quod cum periculo probatur, suscipitur. Thuc. 2, [43] : Οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔτι κινδυνεύεται ἤν τι πταίσωσι, Quos manet in contrarium mutatio, Quibus imminet mutationis periculum. Ita enim Bud. Comm. p. 759 hunc l. et legit et interpr. : quum tamen alioqui ita scriptus sit passim, Οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται· nisi quod quædam exempll. non habent ἐν, quam scripturam ab eo per imprudentiam potius quam consulto mutatam existimo; aptam enim loco esse, verba paulo altius repetita ostendent : ista sc., p. 62 meæ edit. : Οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἐλπὶς οὐκ ἔστ' ἀγαθοῦ, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται· Neque enim qui adversa fortuna laborant et conflictantur, justius contempserint vitam suam, quibus nulla boni spes affulget, verum quibus adversa commutatio (i. e. e prospera fortuna in adversam) in vita periclitatur, i. e., ut opinor, Quibus una cum periculo commutationis fortunæ vita etiam periclitatur. Vel, Qui adeunt periculum commutationis fortunæ una cum vitæ periculo. Quod si legatur τῷ ζῆν sine ἐν, fuerit ea constr., cujus supra mentio fuit facta in act. voce, κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, etc. Sed alibi affert Bud. ex Arriano [Exp. 2, 7, 5] hoc exemplum signif. illius : Ἀλέξανδρος δὲ τοὺς ἡγεμόνας θαρρεῖν ἐκέλευεν ἐκ τῶν σφίσι καλῶς κεκινδυνευμένων· sic tamen ut voce activa interpretetur, Reputantes quam prospere jam sæpe periculum sui fecerint, periclitati sint suas vires. [Lysias p. 195, 34 : Τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα. Epictet. Diss. 3, 18, 7 : Κἀκείνῳ τὰ ἴσα κινδυνεύεται.]

|| Κινδυνεύω cum infin. interdum verbo Videor, interdum aliis modis redditur, remotis tamen ab illa prima signif. [Herodot. 4, 105 : Κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι.] Plato Epist. : Κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι κτλ. De rep. 1, [p. 334, A] : Καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό, Videris didicisse. Ib. [p. 347, B] : Κινδυνεύει, τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι, ... αἰσχρὸν νενομίσθαι· Apol. Socr. [p. 40, B] : Κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο ἀγαθὸν γεγονέναι. Sic Plut. [Mor. p. 685, A] : Κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἄλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. Bud. autem postquam dixit κινδυνεύω esse τὸ ἐγγίζω, et Videor, affert e Plat. De rep. 7, [p. 518, E] : Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος, non exponens Videntur prope accedere ad etc., sed Prope ac-

cedunt ut sint, vel, esse videantur, eadem natura. Item, Prope est ut siut. Nec tamen utitur hoc adverbio propter ἐγγὺς, quum hæc Synesii, Καὶ κινδυνεύουσι πείθειν ἑνίους, interpr. itidem, Jam prope in eo sunt, ut quosdam in opinionem adduxerint: itidemque hæc Gregorii, Κινδυνεύει χαλεπώτερον εἶναι, vertat, Prope est ut dicam difficilius esse: addens tamen et interpr. hanc, Atque haud scio, an difficilius sit. Sed interdum adverbio Ferme aut Fere hic utimur in expos. hujus verbi. Plato Hippia min. [p. 365, B]: Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, Jam ferme, o Hippia, quod dicis intelligo, Bud. Sic vero et in illo Synesii l. κινδυνεύουσι πείθειν reddi possit, Ferme in opinionem adducunt. Item Κινδυνεύει impersonaliter, pro eo, quod est Propemodum dixerim, Fortasse. Plato De rep. 5, [p. 459, D]: Συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων· Philebo p. 220 [33, C]: Μνήμην, ὅ, τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον, καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνήμης, Et fortasse ante omnia sensus memoriæ assumendus, et constituendum quis sit memoriæ sensus, Bud. Sic lingua Gallica, *Il y auroit danger que ce ne fust*, interdum dicit pro *Il pourroit bien estre*, vel, *Ce seroit peut-estre*.

[Κινδῡνοθελὴς, ὁ, ἡ, Promtus ad pericula subeunda. Acta Junioris Bacchi p. 89 Combef. Boiss.]

Κίνδῡνος, ὁ, Periculum. Varias loquendi formulas cum variis verbis conjunctum hoc vocab. efficit: quæ ad certas Latine loquendi generum classes reducere placuit. In periculum conjicere, Periculum alicui creare. [Æsch. Sept. 1048: Οὐ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.] Thuc. 5, [99]: Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν. Dem. [et Æschin. p. 74, 24], κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Sic Gregor. dicit Κίνδυνον ἐπάγειν, Periculum creare. Plut. Fabio: Ὑπ' ἀνδρὸς ἀνοήτου καὶ νέου φερομένην εἰς τὸν ἔσχατον καὶ μέγιστον κίνδυνον. Æschin. [p. 77, 5]: Διὰ τοὺς ἐπιφερομένους αὐτῷ κινδύνους. Dem. [p. 1394, 7]: Εἴ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κ. τοῖς Ἕλλησι. Sic fere Xen. Hell. 7, [1, 7]: Περὶ ὅλης τῆς πόλεως ὁ κ. αὐτοῖς ἐγένετο. Periculis circumveniri, Thuc. 5: Ἀμφοτέρωθεν κ. περιειστήκει. Sic Virg. quoque dicit, Quæ circumstent te pericula. Et in partic. Dem. Pro cor.: Τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον. In ead. orat. [p. 301 fin.]: Μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κ. τὴν πόλιν. Incidere in periculum, Thucyd. 7: Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου. Herodian. 3, [12, 11]: Ὁρῶν ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου, Quam magnum in discrimen venerat. Xen. Cyrop. [1, 4, 8]: Εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι. Thuc. 8, [27]: Οὐ μόνον τῷ αἰσχρῷ, ἀλλὰ καὶ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ περιπίπτειν. In periculo esse s. versari, Herodian. 1, [10, 8]: Ἐπείπερ ἅπαξ ἐν κινδύνῳ καθειστήκει. Ib. [13, 3] sine præp., sed quam desiderari existimo, Ἐσχάτῳ καθέστηκας κινδύνῳ. Thuc. autem dixit 7, [77]: Ἐν τῷ αὐτῷ κ. τοῖς φαυλοτάτοις αἰωροῦμαι. Dem. dicit quoque [p. 611, 11], ἐν κινδύνοις εἶναι. Sic Isocr. Areop. [init.]: Ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστηκότων. Et [paullo post]: Εἰς πλείστους κινδύνους καθισταμένας. [Sæpissime de belli prœliive periculo, ut ap. Polyb. 1, 61, 4: Δυσχρήστως διέκειντο πρὸς τὸν κίνδυνον· 27, 12: Ἐν ὄψει τῶν ἡγουμένων ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον· 29, 4: Οἱ διαφυγόντες ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ναυμαχίαν κινδύνου.] Ep. ad Phil.: Πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις, Quum multa monarchias circumstent pericula, eis impendeant. Suscipere periculum, Adire periculum. [K. ἀναλαβέσθαι, τὸν ἂν ὁ πατὴρ ὑποδύνειν κελεύῃ, Herodot. 3, 69. Eur. Heracl. 503: K. αἱρεσθαι μέγαν.] Dem. [p. 1395, 13]: Τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδυνον ἄρασθαι. Xen. Cyrop. 1, [5, 12]: Πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι. Thuc. 5, [108]: Τοὺς κινδύνους ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσεσθαι αὐτοὺς, Pericula adituros. 2, [39]: Ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, Paria certaminum pericula inimus. 6, [13]: Ὡς μέγιστον δὴ τὸν πρὶν κίνδυνον ἀναῤῥιπτούσης. Herodian. [5, 3, 23]: Ἑλομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν, Quodvis adire periculum. [Herodot. 7, 50: Κινδύνους ἀναρριπτέοντες.] Item ῥίπτειν κίνδυνον, Eur. [Rhes. 154], Experiri periculum, Objicere se periculo. Dem., κίνδυνον προσλαμβάνειν, Suscipere: ποιεῖσθαι κίνδυνον, ead. signif. Isocr. Plataico [p. 304, D]: Μηδεὶς οὖν ὑμῶν ὀῤῥωδείτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους· Epist.: Εἰκῆ τοὺς κ. προαιρουμένους. Plut. Alex. [c. 45]: Οὐκ ἐπαύετο χρώμενος ἑαυτῷ πρὸς τοὺς κ. ἀφειδῶς. Ap. Athen. 1: Μανικὸς καὶ προπετὴς ἐπὶ τῶν κινδύνων, Præceps in adeundis periculis: sicut Aristot. Eth. 3, 8, θυμὸν esse dicit ἰτητικώτατον πρὸς τοὺς κινδύνους. [Eur. Heracl. 758: Μέλλω περὶ τῶν δόμων κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.] Periculorum adeundorum aut etiam sustinendorum socium esse, Thuc. 2, [71]: Μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, Una subire pugnæ periculum. Xen. Cyrop. 2, [1, 15]: Εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν. Isocr. Archid.: Κοινωνήσαντες τῶν κινδύνων ἡμῖν· Panath.: Τῶν αὐτῶν κινδύνων μετασχόντων. [Et p. 116, C.] Herodian. 8, [3, 13]: Εἰδότες ὡς τῶν κινδύνων αὐτοὶ μεθέξουσι. Quibus addi potest Thuc. 8, [75]: Καὶ τὰ πράγματα πάντα καὶ τὰ ἀποβησόμενα ἐκ τῶν κινδύνων ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται τοῖς Σαμίοις. At periculum sustinere, Xen. Cyrop. 1, [2, 1] dicit κίνδυνον ὑπομεῖναι. Resistere periculo, Thuc. 2, [87]: Ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, Resistere periculis potest. Vitare pericula s. subterfugere, cavere et declinare, Plut. De Socr. dæm., φυλάττεσθαί τινα κίνδυνον. Xen. Cyrop. 5, [5, 18]: Ἢ πόνου τινὸς ἀποστάντα ἢ κινδύνου φεισάμενον. Item, Μὴ ἀποτρέπεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, Periculis non deterreri. Contra apud Plut. De Socr. dæm., Ἐκπεπληγμένοι τὸν κίνδυνον. Ap. Eund. est δεδιέναι τὸν κίνδυνον. Effugere periculum, Isocr. Paneg.: Τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν. Herodian. 4, [4, 14]: Πεφευγέναι κίνδυνον καὶ ἐπιβουλὴν πολεμίου. Sic in Batrachom. [9]: Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας, Quum evasisset periculum a feli sibi imminens. Item Dem. [p. 460, 1] κίνδυνον ἐξιστάναι. Amoliri pericula, Eximere periculis, Dem. [p. 287, 6]: Τὸν ἐφεστηκότα τῇ πόλει κίνδυνον διαλύσειν. Idem: Τῶν φόβων ἀφῃρημένων καὶ τῶν κινδύνων. Pertinet huc et Isocr. Areop. [p. 143, A]: Τῶν μελλόντων κινδύνων [κακῶν codex Urb., quod confirmatur loco simili p. 397, E: Τῶν μελλόντων κακῶν ἀποτροπὴν εὑρεῖν] ἀποτροπὴν, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Extra omne discrimen et periculum constitutum esse Id. [p. 140, C]: Θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας Æsch. C. Ctes.: Οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι. Contra ap. Dem. [p. 153, 24]: Τῆς ἔχθρας αὐτοῖς ἐνεστώσης καὶ τοῦ κινδύνου πλησίον ὄντος. Item Thuc. 4, [73]: Μὴ ἀντίπαλον εἶναι σφίσι τὸν κίνδυνον. Quod vero Latini dicunt Inesse alicui rei periculum, Conjunctam esse cum periculo, id Græci ἐνεῖναι κίνδυνον. Aristoph. Pl. [348]: Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Ejusd. signif. est quod Plut. Symp. [p. 153, B] dicit, Θράσος ἔχει καὶ κίνδυνον, Audax et periculosum est, Cum periculosa audacia conjunctum est. Dicitur et κίνδυνος ἐπικεῖσθαι, ut Lat. Imminere, Impendere. Plut. Galba [c. 24]: Κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, Imperatoris capiti imminere periculum. Similia alia exx. habes in Ἐπίκειμαι. Denique dicitur κίνδυνός ἐστι μὴ, vel cum infin. κίνδυνος τοῦτο συμβῆναι, quod Lat. Periculum est ne. Isocr.: Εἶναι δ' ἔφασάν μοι κίνδυνον μὴ δόξω κτλ. Xen. [Mem. 2, 7, 9]: Ἐκ τούτων κίνδυνος τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειοῦσθαι, Periculum est ne. Sic Greg. Naz.: Ὅ σοι παθεῖν κίνδυνος, Quod ne tibi accidat periculum est. Quale fere est hoc Eur. Hec. [4]: Ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν Κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ, Quum periculum esset ne hasta caderet Græcanica. At sicut Lat. dicimus Periclitari de aliqua re, sicut item Facere periculum alicujus rei, pro Experiri, ita accipi videtur ap. Aristoph. Nub. [955]: Νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας, ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἔστιν ἀγὼν μέγιστος, Nunc enim periculum faciendum est. Schol., πρόκειται ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι, παράστασις καταλέλειπται. Quod vero ad etymon attinet, Etym. [M. p. 514, 37] derivat a κινεῖν τὰς ὀδύνας. [|| Κίνδυν, ὁ. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1389: Κίνδυν κίνδυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον. Ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ (Scribendum τῷ κίνδυνι). Αὕτη δὲ ἡ κίνδυνος γενικὴ μετάγεται. εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ κίνδυνος. Κίνδυν etiam ab Etym. M. p. 514, 42, memoratum. V. Lobeck. Paralip. p. 170.]

Κινδῡνώδης, δ, ή, Periculosus. [Polyb. 8, 22, 3 : Κ. καὶ ἐπισφαλής· 9, 9, 10 : Παράβολον ἔχειν τι καὶ κ. « Galen. vol. 9, p. 195, B. » Hemst. Plut. V. Cæs. c. 25 : Πόλεμος κ. Κινδυνώδης (κίνδυνος Hesych.), ἡ ἐν πρῴραις σελὶς Diogenian. 5, 55. Κ. χωρίον Pollux 5, 109.] Herodian. 4, [4, 6] : Μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς τανθανούσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη λε καὶ ἀπεγνωσμένην, Quum clandestinæ insidiæ non procederent, necessarias esse putavit eas, quæ vel cum maximo periculo et vel salutis desperatione parandæ forent. Dem. Phaler. [§ 80] : Ἐπὰν μέντοι κ. ἡ μεταφορὰ δοκῇ, μεταλαμβανέσθω εἰς εἰκασίαν, Si periculosa esse videatur metaphora. [Conf. Ernest. Lex. rhet. s. h. v., quemadmodum latine Eumen. Panegyr. Constant. c. 8 : « Ut cum verbi periculo loquar. » Galen. vol. 19, p. 390, 6 : Κινδυνῶδες νόσημά ἐστι τὸ ῥοπὴν ἴσην ἔχον καὶ πρὸς ὄλεθρον καὶ πρὸς σωτηρίαν· λέγοιτο δ' ἂν τοῦτο καὶ ἀμφίβολον. It. Moschion De pass. mul. p. 82, 8 : Ἔστι δὲ κ. τὸ νόσημα. Superl. Hippiatr. p. 65, 2 : Τῶν σφαλερῶν νοσημάτων καὶ κινδυνωδεστάτων. Hase. Schol. Aristoph. Ran. 835 : Παραξόνια, οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα. Eustath. Opusc. p. 47, 40.]

[Κινδυνωδῶς, Periculose, Cum periculo. Dionys. A. R. 7, 6 : Τὸ πέλαγος ἐπιπόνως καὶ κ. διανύσας.]

[Κίνδων, ωνος, ὁ, Cindon, n. pr. helluonis cujusdam ap. Athen. 8, p. 345, C.]

[Κινέας, ὁ, Cineas. Herodot. 5, 63 : Τὸν βασιλέα (Thessalorum) Κινέην, ἄνδρα Κονιαῖον. || Alius ap. schol. Aristoph. Eq. 577. || Tertius ap. Demosth. p. 324, 8, de quo Harpocr. : Κεινέας· Δ. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ὁμολόγηται καὶ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς ὅτι Κεινέας εἷς ἦν τῶν προϊεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα, καὶ μάλιστα Θεοπόμπῳ ἐν α', ἅμα καὶ διεξερχομένῳ τὰ περὶ τὸν ἄνδρα.]

Κίνερμοι, Hesychio οἱ μικροὶ ἰχθύες, Parvi pisces.

[Κίνεσις. V. Κίνησις.]

Κῑνέω, Moveo : ut τὸ αὐτὸ κινοῦν, Quod seipsum movet, Cic. ap. Plat. [Hom. Od. Θ, 298 : Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι. Soph. Phil. 866 : Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὅμμα κἀνάγει κάρα. Eur. Suppl. 172 : Μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη. Plato Phædr. p. 245, D : Τὸ αὐτὸ αὑτὸ κινοῦν· Rep. 4, p. 436, C : Κινοῦντα τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν κεφαλήν. De motu saltantium Plato Leg. 7, p. 800, A : Μηδεὶς ... ἐν ὀρχήσει κινείσθω· ib. p. 816, A. Addito accusat. ib. 2, p. 656, A : Αἰσχύνονται ... κινεῖσθαι τῷ σώματι τὰ τοιαῦτα, Talia saltatione exhibere.] Sic in illo proverbiali dicto, Πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem movere, pro Omnia tentare et experiri, Nihil intentatum relinquere : pro quo dicitur et, Πάντα κάλων σείειν. Thuc. πάντα κινεῖν, Omnia movere, pro eod. dixisse videtur. [Πᾶν χρῆμα κινεῖν ὄχως κτλ., Herodot. 5, 96. Schweigh.] Plato autem, Κινεῖν πάντα λόγον, ead. forma dixit, qua κινεῖν πάντα λίθον dicitur, in Philebo [p. 15, E] et in Symp. [p. 198, E. Id. Rep. 5, p. 450, A : Ὅσον λόγον πάλιν ... κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας· ubi paullo post, Ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. Theæt. p. 163, A : Εἰς τοῦτο ὁ λόγος ἡμῖν ἔτεινε, καὶ τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα ἐκινήσαμεν.] Sic et τὰ ἀκίνητα κινεῖν, ad verbum, Non movenda movere, proverbiali itidem forma dicitur a Plat. Leg. 8 [3, p. 684, D. Herodot. 6, 134 : Κινήσοντά τι τῶν ἀκινήτων. De malis excitandis, Soph. OEd. T. 636 : Ἴδια κινοῦντες κακά· El. 974 : Μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.] Interdum κινεῖν est Loco movere. [Herodot. 1, 183 : Μὴ κινέειν τὸν ἀνδριάντα.] Herodian. 6, [1, 6] : Πρῶτον μὲν οὖν τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἅπερ ἔτυχεν ἐκεῖνος κινήσας καὶ μεταγαγών, ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκούς, Quæ loco suo moverat. [Κινεῖν πόδα Eur. Bacch. 764 : Ὄθεν ἐκίνησεν πόδα· Hec. 940 : Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα· Ion. 163 : Οὐκ ἄλλᾳ πόδα κινήσεις;] Apud Thucyd. autem 1, τὸ στράτευμα κινεῖν, Loco movere, Loco suo motum alio accire. [Eur. Rhes. 139 : Τάχ' ἂν στρατὸς κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας· Phœn. 107 : Κινούμενον γὰρ τυγχάνει ... στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.] Fortasse autem ita exponi debet et κινεῖν τὰ χρήματα ap. eund. Thuc. [1, 143 : Κινήσαντες τῶν Ὀλυμπίασι χρημάτων· 6, 70 : Μὴ τῶν χρημάτων, ἃ ἦν αὐτόθι κινήσωσι· ubi Duk. citat Appian. Civ. 2, 41 : Τῶν ἀψαύστων ἐκίνει χρημάτων.] Et κινεῖν τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι [2, 24], Loco suo motas pecunias in alios usus convertere. Quo referri potest et κινεῖν τὸ ὕδωρ 4, [98]. Id. [1, 82] ὅπλα κινεῖν, sed non tam pro eo, quod Lat. dicunt Arma movere, quam pro Manum armis admovere : unde ap. Herodian., qui hoc loquendi genus e Thuc. mutuatus est, Polit. vertere non dubitavit, Arma sumere; 7, [4, 2] : Πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν, ἔς τε ἀπόστασιν εὐσταθῶς ὥρμησαν. [Demosth. p. 216, 8. Κινεῖν δόρυ Eur. Andr. 607.] Dicitur alioqui κινεῖν πόλεμον, sicut Lat. Movere bellum, arma, ut poetæ loquuntur. [Plato Rep. 8, p. 566, E : Πολέμους τινὰς ἀεὶ κινεῖ.] Sed κινεῖν ap. Polyb. [2, 54, 2 : Αὖθις ἐκ ποδὸς ἐκίνει ποιούμενος τὴν πορείαν ὡς ἐπ' Ἀρκαδίας], sine adjectione pro Movere, i. e. Castra movere, Egredi cum exercitu : quod et καταλύειν dicitur et ἀναζευγνύειν. Bud. [Soph. OEd. C. 1371 : Εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης. Dio Cass. 42, 9 : Ὅτι ἅπαξ ἐκεκίνητο. Proficiscor, Dio Cass. 35, 4 extr. : Οὐδὲν μᾶλλον ἐκινοῦντο· 53, 25 : Εἴ που κινηθείη· 42, 46 pr. : Αὐτὸς οὐκ ἐκινήθη.] Dicitur alioqui et κινεῖσθαι cum ἐκ, pro Movere, absolute posito, sed generaliori signif. Æsch. C. Ctes. : Ὡς οὐ κινηθήσεται ἐκ Μακεδονίας. Xen. Hell. 2, [1, 22] : Προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως. [|| Improprie de secretis proferendis s. divulgandis. Soph. OEd. C. 1526 : Ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήσει· Ant. 1061 : Ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. — Κίνει, μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.] || Κινῶ interdum aptius redditur verbo Agito, Quatio, Cieo, Pello : ut Hom. Il. B, [147] : Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ [—σει] ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, Quum Favonius agitarit segetem s. agitat. Quinetiam Cic. alicubi ap. Plat. τὸ κινούμενον ὑπ' ἄλλου vertit, Quod agitatur aliunde. Item πᾶν, ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι ap. Eund., Omne quod pulsu agitatur externo. [De procella Soph. OEd. C. 1660 : Ποντία θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.] Sed interdum et pro Subagitare, Subigere, obscœna signif. Aristoph. Nub. [1371] : Ἐκίνει ἀδελφὸς ... τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Sic et Epigr. [Anth. Pal. 11, 202] : Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν καὶ τίνα κληρονομεῖν. [Κινεῖν idem sæpe significat quod βινεῖν, ni forte pro hoc illud a librariis male positum fuerit, Ran. 148, Nub. 1101, 1371, Pac. 341. V. not. ad Eq. 877. Brunck. in Ind. Aristoph. Recte de hoc usu verbi κινεῖν dubitat Brunckius, quod non dubito quin et illis et aliis in locis in βινεῖν sit mutandum. Βινουμένους pro vulgato κινουμένους e libris optimis restitutum Eq. 877, 879 : contra Ach. 1052, male Rav. κινοίη pro βινοίη. Utrumque verbum recte conjungit Lucian. De paras. c. 10 : Βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις. G. D.] Et pro Quatere, Quassare, rursum ap. Hom. : ita enim [Od. P, 465] exp. κινεῖν κάρη potius quam Movere. At verbo Cieo redditur a Bud., in Juliano : Τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι, Concentum doctissimum cienti. [De voce excitanda Soph. El. 18 : Λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ. De OEdipo filium responso non dignante OEd. C. 1276 : Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσάγορον στόμα.] Item in isto Ejusd., Καὶ οἷον ῥάβδῳ Ἑρμοῦ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, Veluti Mercuriali virga nos cies et expergefacis dormientes. [Eur. Rhes. 19 : Τί σὺ γὰρ φύλακὰς προλιπὼν κινεῖς στρατιὰν, εἰ μή τιν' ἔχων νυκτηγορίαν; Similiter ib. 38. Et 679 : Κλῶπες οἵτινες κατ' ὄρφνην τόνδε κινοῦσι στρατόν· Bacch. 689 : Ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας. || De malis excitandis Polyb. 24, 5, 9 : Κεκινηκὼς ἀρχὴν μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι. Ib. 12 : Τηλικούτων πραγμάτων ἀρχὴν κεκινηκὼς ἐν τοῖς Ἕλλησι.] Sic autem quod Diosc. dixit κινεῖν καταμήνια idem Bud. vertit Ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, Ciere s. Movere alvum. Sed afferunt VV. LL. et κινεῖν sine adjectione pro hac signif. : Κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς. [Κινέειν Hippocrati Movere significat, generaleque est voc. quo omnis medicorum præsidiorum materia continetur, caussæque salubres comprehenduntur, quæ sumendis, admovendis, educendis et faciendis continentur. Neque vero hac dictione solum venæ sectio aut purgatio indicatur, sed etiam cetera præsidia concluduntur, ut Aph. 1, 20; 2, 29, cui quoque ἡσυχίην ἔχειν, quod est Quiescere, opponitur. Et Aph. 1, 22, κινέειν omnem motum et quemvis cona-

tum ad materiæ expulsionem et evacuationem significat, sive sponte, sive arte fiat. Πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν, Quæ concocta sunt medicamento purgante educere et movere. Rursus Aph. 2, 51, κινέειν omnem caussam corpus alterantem, sive internam, sive externam, comprehendit. Nec vero κινέειν Hippocrati tantum de purgatione affertur, sed et Aristoteli Polit. 3, 11: Καὶ ἐν Αἰγύπτῳ μὲν τὴν τετρήμερον κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς, ἐὰν δὲ πρότερον, ἐπὶ τῷ αὐτῶν κινδύνῳ. Κινεῖσθαι quoque Moveri, Emoveri, Dimoveri significat, et de ossibus effertur, quæ non ex toto, sed paullatim suis sedibus excidunt aut prolabuntur. Ut ὀλισθαίνειν de his quæ ex toto luxantur. P. 760, F: Ὅτε ἡ ἐπίφυσις ἐκινήθη, Quandoque adnatum os dimovetur, ubi τῷ ὀλισθαίνειν opponitur. Sic διακινήματα dicuntur Galeno Comm. 3 in l. De fract., Quæ paullum emota sunt, quibus τὰ ὀλισθήματα opponuntur. Foes.] At verbo Pello reddi posse videtur in Lucian. [Somn. c. 11]: Ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος. Tale ap. Plat. Symp. [p. 218, C]: Καὶ εἶπον κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; Et Cic. ap. Plat., Πᾶν, ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, vertit, uti dixi, Omne, quod pulsu agitatur externo. [Eur. Hec. 502: Τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην; i. e. Quid irritas me? Plato Rep. 5, p. 474, D: Πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. In fugam verto, Soph. Ant. 109: Τὸν λεύκασπιν ... φῶτα ... φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ (ἀκτὶς ἀελίου).] || Κινῶ metaph. Moveo, Commoveo, Permoveo. [Æsch. Cho. 289: Μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, ταράσσει. Eur. Med. 99: Μήτηρ κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.] Dem. [p. 537 extr.]: Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, Hæc permovent homines, Bud. At vero ap. Plut. κινεῖν minus est quam συγχέειν, De def. orac. [p. 435, E]: Ἐμὲ οὐ κεκίνηκε μόνον (ὁ λόγος), ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, Non solum commovit, verum etiam conturbavit. Quam signif. habet et in pass.: unde Plut. Fab.: Τοιούτοις λόγοις κινηθέντες οἱ ἄνθρωποι. [Dio Cass. 57, 18: Λόγιόν τι οὐχ ἡσυχῇ σφᾶς ἐκίνει.] Polit. ap. Herodian. κινεῖσθαι vertit Impelli, 1, [3, 15]: Ἐρᾷ γὰρ τὸ βάρβαρον ἐπὶ ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥᾷστα κινεῖσθαι. Cui simile est 4, [8, 18]: Καὶ ἐπὶ τοῖς βραχυτάτοις ῥᾷστα κινουμένῳ. [Epictet. Diss. 2, 12, 2: Μικρὰ κινήσας τὸν ἄνθρωπον· 3, 22, 8: Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμᾶς ἐκίνει ταῦτα· 24, 15: Κινῶ σε πρὸς φιλοσοφίαν. Αἰσθητικῶς κινεῖσθαι ἀπὸ μυρίων πραγμάτων 1, 14, 7. De conviciando Soph. Ant. 413: Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν. || Tumultuor. Dio Cass. 35, 14: Οἱ Οὐαλέρειοι ἐκινήθησαν· 40, 17: Οἱ Γαλάται ἐκινήθησαν αὖθις· 42, 15: Ἡ Ἰβηρία καίπερ εἰρηνεύσασα ἐκινήθη. Οἱ κεκινημένοι 44, 31.] Plato κεκινημένος dixit et pro Furore incitatus, Bud. in hoc l. Phædri, p. 275 [245, B]: Μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω, δεδιττόμενος ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. [Κεκινημένος ἐκ θεοῦ ἀνὴρ Pollux 1, 15. Εἰς μέτρα κεκινημένος (poeta) 4, 52.] Sic utitur et Aristot. Probl. Possumus autem hic primam verbi κινῶ signif. retinentes, reddere Motus mente s. potius Emotus mente, Qui emota est mente. [Suidas s. v. Μῦς λευκός: Οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν οἰκείαν κεκίνηνται. Hemst. Versatus, Plato Leg. 10, p. 908, D: Περὶ πᾶσαν τὴν μαγγανείαν κεκινημένοι.] ||Muto, aut, magis peculiari signif., Muto quæ a majoribus tradita sunt, Abrogo. [Herodot. 3, 80: Νόμαια κινέει πάτρια.] Bud. ex Isocr. Nic. [p. 18, A]: Τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα· Evag. [p. 190, C]: Διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας καὶ τολμῶντας ἀεί τι κινεῖν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. At vero pro Mutare quæ a majoribus tradita sunt, affert ex Aristot. Polit. p. 137, 152. At p. 115, 116, κινεῖν τοὺς νόμους exp. simpliciter verbo μεταβάλλειν, Mutare. [2, 8: Τὸ κ. τοὺς πατρίους νόμους.] Rursum ap. Isocr. Περὶ ζεύγους [p. 347, E]: Οὐχ ἡγοῦντ' οὐδὲν σοί τ' εἶναι κινεῖν τῶν καθεστώτων, πρὶν ἐκποδὼν ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο, vertit κινεῖν Solicitare, Turbare; at ego malim et hic Mutare, Abrogare. [Plato Leg. 8, p. 842, E: Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδείς. « Τὰ καθεστῶτα κινεῖν, Turbas ciere, Res novas moliri, Polyb. 2, 21, 3; 4, 14, 4; 81, 1. » Schweigh.] || Κινεῖσθαι, ut annotatur in VV. LL., dicuntur etiam semina, quum producendi tempore appetente, ad germinandum incitantur, naturæ sc. principio in particularibus consentiente cum totius motu, a quo solicitantur ad actionem. Theophr. C. Pl. 1, 7, [2]: Ἃ γὰρ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφανώδη πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων, ταῦτα κινεῖται κατὰ τὰς οἰκείας ὥρας, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν ἰκμάδος λάβῃ.

Κῑνηθμὸς, ὁ, Motus, i. q. κίνημα, ut κληθμὸς i. q. κήλημα. [Pind. Pyth. 4, 370: Κ. ἀμαιμάκετον πετρᾶν.]

[Κίνηθρον, τὸ, Instrumentum tinctorium, quo panni inficiendi demerguntur, Tudicula. Pollux 7, 169: Καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν (τὰ ἔρια). « Mortarium. Schol. Nic. Ther. 109. || Vannus, schol. Hom. Od. Λ, 127. » Wakef.]

Κίνημα, τὸ, Motus, quo sc. aliquid movetur; accipitur enim passive. Aristot. De mundo [c. 6]: Ὄλυμπος ἀτάκτου κινήματος κεχωρισμένος, Ab incomposito motu secretus. Plut. [Mor. p. 1122, E]: Τὰ καλὰ ταῦτα καὶ λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκὸς, quibus Epicurei κάμπτονται et μαλάσσονται. Aliquanto post, Ὁ γὰρ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κινήμασιν ἀλλοίωσιν ἐμποιεῖ· paulo ante, Τριῶν περὶ ψυχὴν κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ, καὶ ὁρμητικοῦ, καὶ συγκαταθετικοῦ· de Epicureis, Τοιαῦτα μέν τοι ῥήματα καὶ κινήματα καὶ πάθη συνειδότες αὑτοῖς, ἑτέρους φορτικοὺς ἀποκαλοῦσι. Synes. Ep. 105: Διαλέξομαι πρός σε περὶ τῶν τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινημάτων, De motibus et cogitationibus animi mei, De motibus, quibus pectora mea miscentur: ut Virg. Æn. 12: Et vario misceri pectora motu. Motus animi, mentis, sensuum, Lat. quoque appellant, quæ Plut. et ceteri [Plotin. 1, 3, 5] κινήματα ψυχῆς s. αἰσθήσεων, non tantum motus et perturbationes, sed etiam quosvis motus, quibus animus sensusque agitatur; Cic., Dulcem motum efferunt sensibus; Lucret., Lætitiæ motus in se accipere. Sicut vero Motus reipublicæ Latini dicunt pro perturbationibus, ita et Græci. Polyb. 5, [29, 3]: Οἱ δὲ Αἰτωλοὶ ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κ. περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρεῖλκον, Sperantes motum et seditionem in aula Philippi. Plut. Fabio [c. 20]: Τὰς ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ τὰ κινήματα τῶν συμμάχων, Motus, in quibus socii erant. Sic Cic., Nullum reipublicæ motum afferre poterat; Stat., Discordesque serit motus. [Hesych.: K., κίνησις, ταραχὴ, ὁρμὴ, χόλος, κότος, ἢ ὀργή. De pudore et verecundia Epictet. fr. 52: Τοῦτό με τὸ κ. οὐκ ἐᾷ τὴν ἡδονὴν θέσθαι ἀγαθὸν καὶ τέλος τοῦ βίου. De vicissitudine fortunæ, Isocr. Epist. 10: Τὰ μετέωρα τῆς τύχης κινήματα ἐκστῆναί σε τῆς πάλαι θεωρίας ἠνάγκασεν. || Motus, Flexio, ap. grammaticos. Etym. M. p. 472, 20: Ἔστι δὲ οἷσω μέλλων· οὗ ἄλλο κίνημα οὐχ εὕρηται πλὴν τοῦ αὐτοῦ μέλλοντος. Similiter p. 538, 57. Et p. 199, 54: Κίνημα καὶ οὐ συγκοπή. Τὰ τούτου κινήματα, Ab eo deflexa, p. 777, 57.]

[Κῑνησίας, ὁ, Cinesias, poeta dithyrambicus. Aristoph. Ran. 153, 1437, Av. 1377, Eccl. 330, Lys. 838, 852. Strattidis fabula Κινησίας inscripta ab Athenæo 12, p. 551, D, aliisque memorata. Lysiæ orationes duæ fuerunt πρὸς Κινησίαν: v. Harpocrat.]

[Κινησίγαιος, ὁ, ἡ, Terram movens s. quatiens. Hesych. s. v. Ἐννοσίγαιος, schol. Hom. Il. Ξ, 135.]

Κίνησις, εως, ἡ, Motus, Motio: tam in pass. quam in act. signif. [Plato Crat. p. 426, C: Ὅτι (ἡ κ.) ἴεσις βούλεται εἶναι ... ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν. (Aliam etymologiam ab subst. ἴς comminiscitur Etym. M. p. 513, 53.) Phædr. p. 245, D: Οὕτω δὴ κινήσεως ... ἀρχὴ τὸ αὐτὸ αὑτὸ κινοῦν· Soph. p. 250, A: Κίνησιν καὶ στάσιν ἆρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις;] Plut. De animi gener., Στάσιν καὶ κίνησιν [et p. 1013, D], Statum et motum. Aristot. Eth. 7, 14: Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ ἐν κινήσει. Lucian. De salt. [c. 19]: Καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, In motu saltatorum. Athen. 8: Θεραπαίνας ἐμπείρους τοιῶνδε κινήσεων τε καὶ σχημάτων. Aristot. [De divinat. in somno c. 1]: Αἱ δὲ μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κινήσεις, ἂν μὴ σφόδρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραὶ, λανθάνουσι παρὰ μείζους τὰς ἐγρηγορικὰς κινήσεις, Præut sunt motiones majores vigilantium, quum e contrario natura comparatum sit in iis, quæ fiunt inter somnum. Bud. Idem Ar. Eth. 4, 8: Ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Sic Cic., In corporum motione atque gestu

multa cerni. Et cap. 3 : Καὶ κίνησις δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα, καὶ λέξις στάσιμος, Motus corporis tardior. Κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις, Oculis suaves motiones, Cic. ap. Plat. [Lucian. Paras. c. 10 : Βινεῖν τὴν θυγατέρα καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις. De motibus militaribus s. tacticis Polyb. 10, 21, 1 : Ἦσαν δὲ κινήσεις ... αὗται· 22, 1 : Τὰς κινήσεις ἐπετέλει.] Et ψυχῆς κ., Animi commotio, ut Idem interpr. ap. Eund. Idem ap. Eund. [Crat. l. c.] ἀρχὴ κινήσεως interpr. Principium movendi. [Epictet. Diss. 2, 20, 19 : Οὐδ' ἄνθρωπον οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικάς.] Sicut vero κίνημα dicitur de Tumultu reip., plebis, exercitus; sic et κίνησις, ut itidem Lat. Motus. Thuc. 3, [75] : Ὅπως ἥσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι. Sic Cic. quoque dicit Esse in motu. [Polyb. 3, 4, 12 : Ἐπιγενομένης ταραχῆς καὶ κινήσεως.] Herodian. 6, [3, 3] : Κ. τε μεγίστη πᾶσι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο, Motus ingens extitit. 3, [7, 17] : Ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις ... παραβάλλεσθαι μήτε πλήθει δυνάμεως, μήτε ἐθνῶν κινήσεσιν, Sive copias s. nationum motus consideres. 1, [13, 13] : Δεδιὼς τὴν τοῦ δήμου κίνησιν μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν. Sic Gregor. : Ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν δρασμὸν βουλεύεται, Videns in se motum populi. Rursus ap. Herodian. 2, [6, 2] : Κ. ἄλογος κατεῖχε τὸν δῆμον· 1, [7, 1] : Κ. μεγίστη καταλαμβάνει τὸ στρατόπεδον, Ingens totis castris motus extitit. At Aristot. Polit. [2, 8;] 4, τῶν πολιτειῶν κινήσεις dixit quas ibid. μεταβολὰς appellavit. [|| Motus s. Flexio, ap. grammaticos. Etym. M. p. 410, 38 : Τοῦ ζῆμι κίνησις οὐχ εὕρηται· 355, 21 : Ἀπὸ τοῦ πλῶμι, ὅπερ ἐν κινήσει οὐχ εὕρηται. || « Κίνεσις. In vetustissimo Glossario Ms. e bibl. Puteanorum fratrum se reperisse testatur Salmasius in Nott. ad Inscr. vett. p. 39, πεποίθεσις, μάθεσις, κίνεσις, pro πεποίθησις, μάθησις, κίνησις. » Maittair. Dial. p. 165.]

[Κινησιφόρος, ὁ, ἡ, Motum afferens, Motus auctor. Epitheton Naturæ ap. Orph. H. 9, 21 : Ἀϊδίη κινησιφόρος. Sic Hermann. Vulgo κινησίφορος.]

[Κινησίφυλλος, ὁ, ἡ, Folia movens. Apollon. Lex. Hom. et Hesych. s. v. Εἰνοσίφυλλος; schol. Hom. Il. B, 632.]

[Κινησίχθων, ὁ, ἡ, Terram movens s. quatiens. Schol. Soph. Ant. 154.]

Κινητέος, α, ον, Movendus. [Plato Amat. p. 134, A : Καί μοι ἔδοξεν ἤδη ... κινητέος εἶναι ὁ φιλογυμναστὴς, ἵνα μοι βοηθήσειε, Ad dicendum movendus s. excitandus.] Aristot. Polit. [2, 8, de legibus mutandis : Ἐκ μὲν οὖν τούτων φανερὸν ὅτι κινητέοι καὶ τινὲς καὶ ποτὲ τῶν νόμων εἰσίν.] Et βίᾳ κ. εἰς μάχην, Vi permovendus ad pugnam, Plut. Fab. [Κινητέον. Plato Rep. 2, p. 373, A : Τήν τε ζωγραφίαν κ. καὶ τὴν ποικιλίαν· Leg. 5, p. 738, D : Τούτων νομοθέτῃ οὐδὲν κ. G. D. Galen. vol. 4, p. 613, 4 : Ἐπισκεψώμεθα οὖν, ἤντινά ποτε κ. ἡμῖν ἐστὶν, Utrum nobis removendum sit. Heliod. Æthiop. 3, 17 : Ἀλλὰ διὰ σε πάντα κ. Hase.]

[Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, Concussor, Quassator. Pind. Isthm. 4, 32 : Ὦ κ. γᾶς (Neptune).]

Κινητήριον, τὸ, Quo movere aliquid possumus, Incitamentum. [Æsch. Suppl. 448 : Ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια· 307 : Βοηλάτην μύωπα, κινητήριον. Detudicula schol. Aristoph. Eq. 980 : Τορύνη τὸ κ. τῆς χύτρας.]

Κινητὴς, ὁ, Motor, ut Martial. Motor cunarum, qui movet. [Aristoph. Nub. 1397 : Καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά. Polyb. 28, 15, 12 : Κινηταὶ καὶ καχέκται, i. e. rerum novarum studiosi.]

[Κινητιάω, i. q. βινητιάω. Plato com. ap. Athen. 10, p. 442, A : Μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινητιᾶν. Scribendum βινητιᾶν. Sic βινεῖν in κινεῖν corruptum notavimus s. v. Κινέω. G. Dindorf.]

Κινητικὸς, ἡ, ὸν, Movendi vi præditus, Cui movendi facultas inest. [Aristot. Meteor. 2, 8 init. : Σκεπτέον ὁποῖον κινητικώτατον ἂν εἴη τῶν σωμάτων· H. A. 4, 4 : Κινητικὰ αὐτῶν ἐστι.] Diosc. [4, 173], de pycnocomo : Ἡ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς δέδοται δραχμ. β' ἐν μελικράτῳ· quam Plin. dicit In aqua mulsa denariorum duum pondere alvum et bilem exinanire. Gell. 4, 11 : (Aristoxenus) nullo sæpius legumento Pythagoram dicit usum quam fabis, quoniam is cibus ei subduceret sensim alvum et lævigaret. Verba ipsa Aristoxeni subscripsi, Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε· κινητικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν. [Galen. vol. 4, p. 147, 8, Ἀρχὴ κινητικὴ, Principium motus; ut ib. p. 168, 9; 519, 10, sæpiusque alibi. Id. ib. p. 376, 16 : Δυνάμεως κινητικῆς. Ammon. Comment. in Categ. p. 51, D : Τοῖς φυσικοῖς ὀργάνοις τῆς κατὰ τόπον κ. δ., χερσὶ καὶ ποσί. Galen. vol. 4, p. 6, 11 : Κινητικὸν ὄργανον, Instrumentum motorium; vol. 2, p. 612, 4 : Νεύρων κινητικῶν. Themist. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 467 : Οὐδενὸς γὰρ ἔξωθεν οἷον ἐπιτερποῦς καὶ κινητικοῦ πρυσιόντος. Dionys. Hal. Rhett. t. 1, p. 185, 7 ed. Gros : Τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων. Hase.] || Qui motibus excitandis studet, Turbulentus, Seditiosus. Sic Polyb. 2, et initio 3, milites vocat κινητικοὺς καὶ καχέκτας. [Id. 1, 9, 3. Πᾶν τὸ κ. καὶ στασιῶδες 1, 9, 6. Κατὰ τὰς προαιρέσεις κινητικοὶ 13, 1, 3. Diodor. 19, 14 : Ὄντος τοῦ Πύθωνος κινητικοῦ, Quum turbulenti ingenii esset. || Movendi (animi) vim habens. Plut. Mor. p. 68, C : Ὁ λόγος ἀξιόπιστος ἔστω καὶ κ. 776, C : Καὶ τὰ θηρία λόγων συνιέναι κινητικῶν πρὸς ἀρετήν.] || Κινητικὸς accipitur etiam pass. pro Mobilis. Plut. De pr. frig. [p. 945, F] : Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμὸν, Frigus quietum, calor mobilis esse videtur. Ibid. [p. 952, E] : Ὡς βραδεῖα καὶ στάσιμος πρὸς ὀξύῤῥοπον καὶ κινητικὸν ἀντίκειται, Ut tarda et stabilis veloci et mobili contraria est.

[Κινητίνδα scriptura vitiosa. V. Κυνητίνδα.]

Κινητὸς, [ἡ, ὸν et ὁ, ἡ,] Qui movetur, Mobilis. [Plato Tim. p. 58, D : Κινητὸν αὐτό τε καθ' αὑτὸ καὶ ὑπ' ἄλλου γέγονε· 37, D : Εἰκὼ δ' ἐπινοεῖ κινητόν τινα αἰῶνος ποιῆσαι. Sic codd. tantum non omnes : vulgo κινητήν.] Aristot. Eth. 5, 7 : Παρ' ἡμῖν δ' ἐστὶ μέν τι καὶ φύσει κινητὸν, οὐ μέν τοι πᾶν. Ib. : Εἴπερ ἄμφω κινητὰ ὁμοίως. [Plut. Mor. p. 1024, D : Τῷ μηδαμῇ κινητῷ τὸ πάντη φορητὸν μιγνύουσα· 1012, E : Τὸ κινητικὸν καὶ τὸ κινητὸν ἐνδεῖν αὐτῷ. De legibus mutandis p. 152, A : Τοὺς νόμους ὁ Σόλων ἔφη μετακινητοὺς εἶναι. Recte Wyttenb. μὴ κινητούς. G. D. || Τὰ κινητὰ, Bona mobilia. Athanas. Vita S. Anton. p. 5, A. Pallad. Hist. Laus. p. 1031, C : Τὰ κ. πάντα ἑαυτῆς λαβοῦσα. Id. ib. p. 916, D : Ἐμερίσαντο τὰ ὑπάρχοντα ἐν κινητοῖς. Hase.]

[Κίνητρον, τό. HSt. post verba s. Κινητήριον posita :] Pro quo per syncop. dicitur Κίνητρον, ut θέλκτρον pro θελκτήριον, κήλητρον pro κηλητήριον. Est autem κίνητρον ap. Polluc. [7, 169], Baculus, quo tinctores pannum inter tingendum agitant et versant, ut melius intingatur.

[Κινίζω, Vellico, legitur ap. Pseudochrys. t. 9, p. 889, A ed. Paris. alt. : Τὸ κινίζειν καὶ μετεωρίζεσθαι. Sed fort. scribend. ex conj. editorum, καινίζειν. Hase.]

[Κίνιφος, ὁ, ἡ.] Κίνηφος [immo Κίνιφος] Suidæ [et Zonaræ p. 1210] ὁ ποικίλος, Varius [i. e. Vafer. Comparandum cum κιναφεύειν, κιδαφεύειν, κίδαφος, κινδάφη, de quibus diximus s. v. Κιδάφη. G. Dind.]

Κίννα, ἡ, Cinna, gramen quoddam in Cilicia nascens. Diosc. enim 4, 32, scribit ἐν Κιλικίᾳ γεννᾶσθαι quandam ἄγρωστιν, quam οἱ ἐπιχώριοι vocent κίνναν. [V. Corais Ἄτακτα vol. 2, p. 11, 7. Boiss.]

Κιννάβαρι, εως, τὸ, [et Κιννάβαρις, ὁ. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 104, 33 : Κιννάβαρις ἀρσενικῶς. Ἀναξανδρίδης Γεωγράφῳ. Chœrob. ib. p. 1208 : Τὸ δὲ σίνηπι ... καὶ τὸ κιννάβαρι (ἔστι δὲ εἶδος βάμματος πυρροῦ, ἐξ οὗ γράφει ὁ βασιλεύς) ... οὐκ εἰσὶν Ἑλληνικὰ, κλίνονται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ος. ... Τὸ δὲ κιννάβαρι καὶ ἀρσενικῶς εὑρέθη ὁ κιννάβαρις· εὕρηται γὰρ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἡ αἰτιατικὴ τὸν κιννάβαριν], Cinnabari s. Cinnabaris, Hesychio εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ, quod vulgo κόκκινον dicitur, ut et Theophr. De lap. [58] scribit κιννάβαρι esse ἄμμον, ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, καθάπερ ὁ κόκκος· et Plin. 33, 7, Arenam cocci colore. Theophr. duplex esse dicit, nativum et factitium. Locum ipsius conf. cum Pliniano. Et notandum, quod Theophr. vocat eo in l. κιννάβαρι, a Plinio nominari Minium. Nam quum dixisset inveniri in argentariis metallis minium quoque, et suo tempore inter pigmenta magnæ auctoritatis, et quondam apud Romanos non solum maximæ, sed etiam sacræ, subjungit paulo post hoc e Theophr. testimonium. Verum idem docet esse et aliud κιννά-

βαρι ab hoc diversum, Indicum sc., quod non amplius minii nomine vocari, sed proprie cinnabarin. Milton, inquit, vocant Græci minium: quidam cinnabari. Natus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellant illi Saniem draconis elisi elephantorum morientium pondere, permisto utriusque animalis sanguine: neque alius est color, qui in picturis proprie sanguinem reddat. Illa cinnabaris antidotis medicamentisque utilissima est: at hercle medici, quia cinnabarin vocant, pro ea utuntur hoc minio, quod venenum esse paulo post docebimus. Ibid. dicit veteres, quæ etiam nunc vocant μονοχρώματα, pinxisse cinnabari: pinxisse et Ephesio minio, quod Theophr. Ἐφέσιον κιννάβαρι appellat, et hoc derelicto transisse ad rubricam et Sinopidem: cinnabarin autem adulterari sanguine caprino aut sorbis tritis. Idem 35, 6: Floridi colores sunt, quos dominus pingenti præstat, minium, Armenium, cinnabaris, chrysocolla, Indicum, purpurissum: etiam ibi cinnabarin et minium diversa esse ostendens: ut et Diosc. cinnabarin esse minium aperte negat, dicens B minium in Hispaniis e lapide quodam argenteæ arenæ permisto temperari solere, alioqui non dignosci: fornacibus autem in florentissimum flagrantissimumque colorem permutari: in metallis vero strangulantem halitum eructare: at cinnabarin ex Africa deferri, et magno constare, atque hactenus inveniri ut vix versicoloribus pictorum lineis satisfaciat. Attamen abusive interdum et τὸ ἄμμιον, Minium, dici κιννάβαρι, fatetur idem ipse Diosc. 5, 110: Ὑδράργυρον σκευάζεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀμμίου λεγομένου, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τούτου κινναβάρεως λεγομένου· ac mox in conficiendi ratione dicit: Τίθεσθαι ἐπὶ λοπάδος κεραμέας κόγχον σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι· palam ibi usurpans κιννάβαρι pro Minio, quod ἄμμιον dicitur. Volunt itaque κιννάβαρι prima signif. dici Minium: ita tamen ut minii quam κινναβάρεως vocabulum latius pateat, quum Celsus rubricam Sinopicam etiam appellet Minium Sinopicum. Alterum vero κιννάβαρι, quod a Diosc. describitur, esse Cinnabarin Indicam Plinii, αἷμα δράκοντος Nicolai Myrepsi Alexandrini, Sanguinem C draconis officinarum: hancque secundæ signif. cinnabarin antidotis medicamentisque esse utilissimam, et nihil aliud quam rubram sanguinis floridi modo lacrymam arboris Indicæ: tradente et Arriano in Περίπλῳ Maris Rubri, in insula quadam γίνεσθαι καὶ κιννάβαρι τὸ λεγόμενον Ἰνδικὸν, ἀπὸ τῶν δένδρων ὡς δάκρυ συναγόμενον· hancque opinionem veram esse oculata etiam fide et ἐκ τῆς αὐτοψίας confirmante Aloisio Cadamusto; detrahendam enim hic Actio fidem esse, qui τὸ αἷμα δράκοντος in India ex herba dracunculo appellata colligi asseruit, Tetrab. 4 serm. 3, c. 12. Gorræus, postquam multas multorum de cinnabari opiniones citasset, subjungit usque adeo incertum esse quid vera et naturalis cinnabaris ap. antiquos fuerit: in veteris enim locum nunc successisse factitiam, quam chymistas videri casu invenisse. Conficiendæ ejus rationem ap. eum tibi videndam relinquo. [Alia de hoc v. attulit Ducang. p. 655. De viribus medicis Galen. vol. 13, p. 264. De colore Ælian. N. A. 4, 21: Χρόαν ἐρυθρὸς, ὡς κιννάβαριν εἶναι δοκεῖν· 46: D Καὶ ἔστιν ἐρυθρά· κινναβάρει δὲ εἰκάσαις ἄν.] Inde porro dicitur Κινναβάρινον χρῶμα, Cinnabarinus color, ap. Aristot. [H. A. 2, 1 extr.], ubi Gaza vertit Rubricæ color. Itidemque κινναβάρινον ῥύγχος ap. Athen. 9, [p. 390, B] de perdicibus, Rostrum cinnabaris s. minii in modum rubens, Cinnabarino rubore tinctum. Et Κινναβάριον κολλύριον, Cinnabarium s. Cinnabarinum collyrium: quod Galen. τῶν Κ. τόπ. 4, refert ad Axium ocularium medicum: inter alia recipiens κινναβάρεως ≺ ις'. Reperiuntur hæc alicubi et simplici ν scripta, minus recte, ut vel ex Hesychio patet: atque adeo gemino scripta reperio et ap. Diosc. et Theophr. et Galenum: necnon ap. Plin., qui et neutr. Cinnabari dicit, et Cinnabaris fem. || Κιννάβαρις dicitur a quibusdam et τὸ ἐρυθρόδανον, Rubia, ut habetur ap. Diosc. [3, 150.] Idque non immerito; radix enim ejus est ἐρυθρὰ, Rubra s. Rubea: quamobrem et ἐρευθέδανον s. ἐρυθρόδανον a Græcis dicitur, Rubia a Lat.: expetitum τοῖς βαφεῦσιν, ut τὸ κιννάβαρι τοῖς γραφεῦσι. A ‖Κυναβάρινον χρῶμα, affertur pro Rubricæ color: sed perperam scriptum pro κιναβάρινον s. κινναβάρινον.

Κινναβαρίζω, Colore cinnabarin imitor, Cinnabaris colore sum, ap. Diosc. 5, [87.: Ἐν τῇ τρίψει κινναβαρίζων. Id. ib. 121: Κινναβαρίζουσαν τὴν χρόαν. Conf. Salmas. ad Solin. p. 1154, A. Hase.]

[Κινναβάρινος. Κιννάβαρις. V. Κιννάβαρι.]

[Κινναβαρώδης, ὁ, ἡ, Colore cinnabarin imitans. Zosim. Panop. cod. Reg. 2325, fol. 163, b: Ἕως γένηται κινναβαρῶδες. Miller.]

[Κινναβάρωσις, ἡ, Cinnabaris coloris imitatio. Zosim. Panop. cod. Reg. 2325, fol. 163, a: Ἡ δὲ οὐδὲ διὰ τῆς λειώσεως τῆς κινναβαρώσεως ἔχει τὴν φιλίαν. Miller.]

[Κιννάβευμα. V. Κινάβευμα.]

[Κίνναβος. V. Κάνναβος.]

[Κινναμολόγος. Κίννᾰμον. V. s. Κιννάμωμον.]

[Κινναμωμέλαιον, τὸ, Oleum cinnamominum. Galen. vol. 14, p. 515, 18. Hase.]

[Κινναμωμίζω, Cinnamomi speciem refero. Diosc. 5, 139: Πολύοξον καὶ κινναμωμίζον τῷ τύπῳ τῶν θαμνίσκων.]

[Κινναμώμινος, ὁ, ἡ, Ex cinnamomo factus. Lucian. Ver. Hist. 2, 11: Πύλαι μονόξυλοι κινναμώμινοι. Μύρον κ. Athen. 10, p. 439, B, ex Polybio; Dioscor. 1, 74.]

[Κινναμωμίς. V. Κιννάμωμον.]

Κιννάμωμον, τὸ, Cinnamomum, frutex brevis et surculosus, cujus dos omnis in cortice est: at lignum ipsius, quod ξυλοκιννάμωμον nominant, in fastidio est propter origani acrimoniam. Plura de hoc aromate v. ap. Theophr. H. Pl. 9, 5, Diosc. 1, 13. Galen. ἐξ αὐτοψίας 1 De antidotis, et Simpl. Medic. 7, [vol. 13, p. 190.] In quo posteriore l. commemoratur ab eo et Κινναμωμίς. Ibi enim quum τὸ κιννάμωμον esse docuisset ἄκρως λεπτομερὲς, et οὐδὲν οὕτω ξηραίνειν τῶν ἐξ ἴσου θερμαινόντων αὐτῷ, subjungit, τὴν κινναμωμίδα autem esse οἷόν περ ἀσθενές τι κιννάμωμον: a nonnullis vocari ψευδοκιννάμωμον, quoniam sc. verum cinnamomum sapore mentiatur. Multa de hoc eod. aromate Plin. quoque 12, 19, ac hæc inter alia: Cinnamomum et casias fabulosa narravit antiquitas, princepsque Herodotus, avium nidis, et privatim phœnicis in quo situ Liber pater educatus esset, ex inviis rupibus arboribusque decuti, carnis quam ipsæ inferrent pondere, aut plumbatis sagittis. Sed falsum hoc siquidem cinnamomum, idemque cinnamum, nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permixta. Ii mercantes id a conterminis, vehunt per maria vasta ratibus. Attamen idem et 10, 33: In Arabia, inquit, Cinnamologus avis appellatur: cinnami surculis nidificat. Plumbatis eos sagittis decutiunt indigenæ, mercis gratia. Mutuatus hæc ex Aristot. H. A. 9, 13, ubi tamen ipse non κιννᾰμολόγος habet, sed κιννάμωμον, eodem cum planta nomine. [Sic etiam Antig. Car. c. 49.] Ita namque ibi scribit, dici et τὸ κιννάμωμον esse avem, quæ τὸ καλούμενον κιννάμωμον alicunde ferat: eam τὴν νεοττιὰν ἐξ αὐτοῦ ποιεῖσθαι· νεοττεύειν δ' ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων, ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μόλυβδον πρὸς τοῖς ὀϊστοῖς προσαρτῶντας, τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κιννάμωμον. Quibuscum conf. quæ Herodot. 3, [111] περὶ τῆς τοῦ κινναμώμου ξυλλογῆς refert. [V. Watson in *Philosophical Transactions* vol. 47, p. 301, Beckm. ad Antig. Car. c. 49, p. 84 seqq. Schneid.] ‖ Præter supradictum autem nomen Κινναμολόγος, nota etiam vocem Κίνναμον, qua idem Plin. alibi etiam utitur, ut 16, 32, Frutex cinnami; 15, 7: Oleum de cinnami radice: quod oleum s. unguentum Athenæus 5, vocat Κινναμώμινον μύρον. Atque adeo inde comp. est illud κινναμολόγος, significans ὁ συλλέγων τὸ κίνναμον. [Ælian. N. A. 2, 34; 17, 21.] Ad hæc notandum, reperiri hæc alicubi et simplici ν scripta, ut ap. Aristot. et Galen.: sed rectius gemino, non solum ap. Plin., sed ap. Hesych. quoque, idque postulante serie alphabetica: qui et ipse κιννάμωμον esse tradit non solum ἓν τῶν ἀρωματικῶν, sed etiam ὄρνιν, necnon πόαν εὐωδεστάτην. [Simplici ν Dionys. P. 945: Φύλλα φέροντες ἀκηρασίων κιναμώμων. ‖ Κίναμον, τό: Nicand. Th. 947: Ἐν κινάμοιο βαλέσθαι (σπέρματα).]

[Κινναμωμοφόρος, ὁ, ἡ, Cinnamomifer. Ἡ κ., Regio cinnamomifera, ap. Strabon. 1, p. 63; 2, p. 72 bis, 74, 114, aliisque ll.]

[Κιννάρα. V. Κυνάρα.]

[Κιννυρὶς, ίδος, ἡ.] Κιννυρίδες, Hesychio τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια, Parvæ aviculæ. Si unico ν scriptum esset, putarem παρὰ τὸ κινύρεσθαι dictas, quod querula stridulaque voce modulentur melos.

[Κινούρης, ὁ.] Κινούρας, Hesychio auctore, vocant τοὺς κακούργους ἵππους, Equos maleficos, s. malignos et improbos, qui vel calce vel morsu vel excussione sessorem lædunt. [Refero ad equum, qui in cursu caudam agitat, quod imbellis equi debiliumque lumborum signum annotavit etiam Alexander Aphrod. et agnoscunt equisones nostri. Glossa ipsa ex libro (fortasse Simonis) περὶ ἱπποτροφίας petita videtur, quem Hesych. laudat s. v. Παρώπαλα et Σφυρήματα. Schneid. ad Scriptt. rei rust. vol. 4, 2, p. 15.]

Κίνσωρ, ὁ, in Epigr. e Lat. Censor. Supra per η.

Κίνυγμα, τὸ, Simulacrum aerium, τὸ ἀέριον εἴδωλον, Eust. [p. 472, 44; 805, 28, ex Æsch. Prom. 157 : Αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα· ubi similiter explicat schol. Vitiosa scriptura Κήνυγμα est, de qua HSt. in Indice :] Κηνυσσόμην Hesych. affert pro εἴδωλον ἐγενόμην, a quo verbo est verbale Κήνυγμα, quod Idem esse dicit τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα. Ita ut κηνύσσεσθαι sit In spectrum et umbram corporis evanescere : κήνυγμα, Spectrum et umbra corporis. Hoc ipsum κήνυγμα Idem exp. etiam ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον : qui aliquanto ante et κήλυγμα esse dixerat ἀχρεῖον, ἀσθενὲς, Inutile, Invalidum. [Photius, p. 161, 18 : Κήνυγμα, σκιὰ καὶ εἴδωλον.]

Κίνυμι, Moveo, i. q. κινέω. [Activi exx. nulla sunt.] Et in pass., Hom. Il. Δ, [332] : Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· Κ, [278] Ulysses ad Minervam : Ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω Κινύμενος, i. q. κατὰ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος, ut Eustath. ex vett. gramm. exp. [Apoll. Rh. 1, 1308 : Κίνυται (στήλη) ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο· 2, 1078 : Κλαγγὴ ... ἐξ ὁμάδοιο ἀνδρῶν κινυμένων.] Gregor. : Κινυμέναις κεφαλῇσιν ἐμὴν γελόωντες ὀϊζύν. Idem : Τῇ καὶ τῇ σοβαροῖς ἴθμασι κινυμένη. [ῑ]

[Κινύρα, ἡ. HSt. s. v. Κινύρομαι :] Dicitur inde et Κινύρα, ἡ : est enim ea ὄργανον μουσικὸν s. κιθάρα οἰκτρὰ, Musici instrumenti s. Citharæ genus querulas et lamentabiles pulsatu reddens voces : δεκάχορδον id fuisse dicitur, et plectro pulsari solitum. [lxx Sam. 1, 10, 5; 16, 16 et 23; Macc. 1, 3, 46; 4, 54, al.] Joseph. A. J. [7, 12, 13] : Ἐξάδειν δυνάμενος καὶ ψάλλειν ἐπὶ κινύρας, Citharam pulsare, et quidem æreis querulumque sonantibus fidibus intentam. [Κιννύρα, Niceph. Callist. Xanthopulus Fabricii B. Gr. vol. 11, p. 81. Boiss. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 499. Seager.]

[Κἴνύρας, ὁ (gen. Κινύραο, Nonn. Dionys. 13, 451. Miller.), Cinyras, rex Cypriorum, ex Syria in Cyprum adductus. Hom. Il. Λ, 20 (ubi Ion. Κινύρης); Pind. Pyth. 2, 27; Plato Leg. 2, p. 660, E. Magna de eo est fabularum varietas, de qua v. Heyn. ad Apoll. vol. 2, p. 325. Male Κιννύρας ap. Hesych. || Ejus posteri Κινυράδαι, οἱ. Hesych.: Κινυράδαι (codex Κιννυράδαι contra seriem), ἱερεῖς Ἀφροδίτης. Schol. Pind. Pyth. 2, 27 : Ὁ δὲ Κινύρας οὗτός ἐστιν ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυράδαι (sic Bœckh. : vulgo Κινυρίδαι) τῇ θεῷ ἀνιέρωντο. ῡ]

[Κινυρίζω, i. q. κινύρομαι. Hom. Il. I, 608 : Ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων· ubi in scholiis memoratur lectio Zenodotea ὀδυρόμενος κινυρίζων. Notum est verbum μινυρίζω, ignotum κινυρίζω.]

Κινύρομαι, Lamentor, et quidem querula voce, Lugubri et lamentabili voce queror : ὀδύρομαι. [Per θρηνεῖν, κλαίειν exp. Hesych. Æsch. Sept. 123 : Διάδετοι δέ τοι γενῦν ἱππείων κινύρονται φόνον χαλινοί.] Aristoph. Eq. [13] : Τί κινυρόμεθ' ἄλλως; Quod frustra lamentamur flebili murmure? [Apoll. Rh. 1, 292 : Ὡς ἦγε στενάχουσα κινύρετο· ubi schol. absurdam memorat Apionis etymologiam, Κυρίως δὲ κινύρεσθαί ἐστιν ἀπὸ βοὸς, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. Quint. Sm. 9, 477 : Πολλὰ κινυρομένη.] Cum accus. [Callim. Apoll. 20 : Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ·] in Epigr. : Καί σε κινυρομέναν. [Agathias Anth. Pal. 5, 237.] Itidemque ap. Oppian. Cyneg. 3, [216] : Ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' ὑεῖ πάμπαν ἔοικεν Οἰκτρὰ κινυρομένη καὶ δύσμορα κωκυούσῃ. Quibus subjungit, Φαίης κεν πανάποτμον ἑὸν πάϊν ἀμφιβεβῶσαν Μείλιχα μυθεῖσθαι καὶ λισσομένην ἀγορεύειν· indicans et ipse κινύρεσθαι esse Lamentari et quiritari cum murmure aliquo flebili et lugubri. [ῑῡ]

Κἴνὔρὸς, ὰ, ὸν, Querulus, Lamentabilis : ut Suid. quoque κινυρὰ exp. οἰκτρὰ, θρηνητική. [Apoll. Rh. 4, 605 : Ἡλιάδες ... μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον. Nonn. Dion. 38, 95 : Ἡλιάδες κινυροῖσιν ἔτι στενάχουσι πετήλοις.] Hesych. præterea λεχὼ, necnon ἁπαλὴ, νέα : afferens et κινυρὸν non solum pro οἰκτρὸν, sed etiam pro λεπτὸν, κάπυρὸν, ὀξύ. Sed has signif. raras esse existimo. In prima autem signif. pro Lamentabilis, Funestus, Nonn. [Jo. c. 11, 98] dicit, Ἦσαν ἔσω κινυροῖο μελάθρου.

Κινύσσω, i. q. κίνυμι, Moveo, atque inde derivatum, Eust. [p. 472, 44. Æsch. Choeph. 196 : Ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην, Ne agitarer inter spem metumque. Vitiosa scriptura Hesychii : Κηνυσσόμην, εἴδωλον ἐγενόμην, notata s. v. Κίνυγμα.]

[Κίνυψ, ὁ, Cinyps, fluvius Libyæ, et Κίνυψ, ἡ, regio fluvio adjacens. Herodot. 4, 175. Genitivum Κίνυφος esse annotaverunt schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 811, 13, Chœrob. ibid. p. 1200, et, qui Κίννυψ Κίννυφος scribit, Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 207. Et Κίνυφος ποταμοῦ est ap. Scylac. p. 47 : sed Κίνυπα ap. Herodot. 5, 42, et ubi de regione cognomine agitur 4, 198 : Πλὴν Κίνυπος μούνης· τὸ γὰρ δὴ αὐτὸ οὔνομα ἡ γῆ τῷ ποταμῷ ἔχει. Κίνυψ ὁ λιμὴν ap. Theognost. p. 98, 3. Κίνυψ et Χάλυψ paroxytona sunt apud Arcad. p. 94, 20. Κίνΐψ ap. Zonar. p. 1208. Adjectiva nominis forma ap. Suidam Κινύφειος (sic codd. tres : vulgo Κινύφιος), ὄνομα ποταμοῦ. Quæ gl. referenda videtur ad Lycophr. 885 : Αὐσίγδα, Κινύφειος ἦν τέγγων ῥόος ..., ubi libri plurimi Κιννύφειος, unus Κιννύφιος. Adjectivi autem syllabam primam quum produxerit Lycophro, vitiosam esse sequitur scripturam Κίνυψ, quod aut Κῖνυψ erit scribendum aut Κίννυψ, nisi forte ab aliis poetis Κίνυψ correpta syllaba prima dictum est. Hesych. : Κινύφιον, τὸν Ἀνταῖον· ἀπὸ Κινύφου τοῦ ποταμοῦ. Strabo 17, p. 835 : Ποταμὸς Κίνυφος. G. Dind.]

Κίνω, i. q. κινέω, Moveo. Suid. enim [et Zonar. p. 1215] κινόμενος affert positum pro κινούμενος. [Corruptum ex Κινύμενος recte judicat Bernhardy.]

Κινὼ, ἡ, Doriensibus i. q. κίνησις, Motus, teste Hesychio.

[Κίνωλις, ἡ, Cinolis, oppidum Ponticum. Strabo 12, p. 545.]

[Κἴνώπετον, τό.] Κινώπετα, Hesychio κνώδαλα, θηρία. Callimachi schol. ita dici scribit τὰ θηρία, οἷονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι : itidemque schol. Nicandri κινώπετα dici θηρία τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα, οἷον κινώπεδά τινα ὄντα. Ita igitur Nicander Ther. 26 : Ἤ καὶ ἀν' ὑλήεντα παρὲκ λόφον, ἢ ἀνὰ βήσσης Ἐσχατιὴν, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην. [195 : Ἰχνεύταο κινωπέτου.] Et Callim. H. in Jov. [25] : Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος, Ἴλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα. Suidas magis restringit signif., κινώπετα esse dicens τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα ἑρπετά. [Artemid. Onirocr. 1, 8, p. 21, 15 : Θηρία δὲ καὶ πάντα τὰ κινώπετα λεγόμενα· ubi cod. ἑρπετά. Hase. Eust. ad Dionys. P. 543.] Affertur et Κινωπισταὶ, οἱ, pro Reptilia, Culices, sed sine ullo ullius auctoris testimonio. [Nicand. Th. 141 : Δολιχοῖσι κινωπισταῖς· ubi cod. Gotting. κινωπησταῖς cum glossa ἑρπησταῖς. V. Lobeck. Paralip. p. 449.]

Κιξάλης, ὁ, Hesychio est φὼρ, κλέπτης, Fur (itidemque Κιξάλαι, κλέπται) : necnon ἀλαζών. [Κιττάλης Joannes gramm. De dial. Ion. de Fure Ionibus dicit usurpatum : hoc per duplex σ scriptum Κισσάλης peperit Κιξάλης vel Κιξάλλης, quæ vox in Teiorum diris occurrit ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 98 (ap. Bœckh. vol. 2, p. 629, 4) : Ὅς ἂν ἢ κιξαλλεύοι ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, ἢ λῃΐζοιτο, ἢ λῃϊστὰς ὑποδέχοιτο. Koen. ad Greg. Cor. p. 435. Κιξάλλην καὶ λῃστὴν conjungit Democr. ap. Stob. Flor. 44, 19. Corrupte Phot. p. 167, 4 : Κίξας, τοὺς ἐν ὁδῷ λῃστάς.] || Unde Κιξαλία, ἡ, quod

idem esse dicit πᾶσαν κακοτεχνίαν, Omne genus malas artes. Sed notandum, hoc ap. eum gemino, illa duo simplici λ scripta esse.

[Κίξασθαι. V. Κιχέω.]

[Κῐόκρανον. V. Κιονόκρανον.]

[Κῐονηδὸν, In formam columnæ. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 787, 24 : Γράφεται κιονηδὸν, δίκην κίονος· ἤτοι παραλλήλως κατὰ γραμμήν. Ib. p. 784, 1.]

[Κῐονικὸς, ἡ, ὸν, Columnaris. Eustath. p. 1390, 18 : Εἰς τὸ ἁπλῶς πολὺ τοῦ κατὰ τὸ Ἀτλαντικὸν ὄρος ὕψους τὴν κιονικὴν φαντασίαν συμβιβάσασθαι. Scott. Columellæ (s. uvulæ) vitio laborans. Galen. Euporist. l. 3. p. 451, 14 (?) ed. Bas. (vol. 14, p. 509, 17 ed. Kühn.). Foes.]

[Κῐόνιον, τό. Κιονὶς, ίδος, ἡ. Κιονίσκος, ὁ. HSt. s. v. Κίων :] Sunt inde et tria diminutiva, Κιόνιον videlicet, et Κιονὶς, et Κιονίσκος, significantia Columellam, i. e. Parvulam columnam. Postremum legitur ap. Athen. 12, [p. 514, C] : Θρόνος, inquit, χρυσοῦς ἦν· ὃν περιειστήκεσαν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ. [Joseph. Ant. Jud. 8, 3, 6 : Τέσσαρες ἦσαν κ. κατὰ γωνίαν ἑστῶτες τετράγωνοι. Hero Autom. p. 244, 5. Id. ib. p. 257, 4 : Δι' ἑνὸς κιονίσκου τῶν ἐν τῷ ναΐσκῳ κοίλου ὄντος. Hase.] Posterius ap. Medicos de Oris columella, quæ et κίων nominatur. Galen. enim Κατὰ τόπους 6 [vol. 13, p. 509] scribit : Σαρκῶδές τι μόριον ἐν τῷ τοῦ στόματος ὑψηλῷ φαίνεσθαι κρεμάμενον, ἐὰν διανοίξας τις ἐπιπλεῖστον ὅλον τὸ στόμα, τὴν γλῶτταν καταστείλῃ· hanc caruncalam duobus vocitari nominibus a priscis Græcis, γαργαρεῶνα et κίονα : ab iis vero medicis qui illos consecuti sunt, appellari κιονίδα : a nonnullis etiam σταφυλήν : atque hoc vocabulo non ipsam revera partem significari, sed ejus affectum. Celsus sane quos Hippocr. γαργαρεῶνας vocavit, Uvam Latine reddit. Hæc enim verba Hippocr. Prognost. 3 : Οἱ δὲ γαργαρεῶνες ἐπικίνδυνοι καὶ ἀποτέμνεσθαι καὶ ἀποσχάζεσθαι, ἔστ' ἂν ἐρυθροί τε ὦσι καὶ μεγάλοι· καὶ γὰρ φλεγμοναὶ ἐπιγίνονται τουτέοισι καὶ αἱμορῥαγίαι· hæc inquam Hippocr. verba ipse sic interpr. 7, 12 : Uva si cum inflammatione descendit, dolorique est, et subrubicundi coloris, præcidi sine periculo non potest : solet enim multum sanguinem effundere. Quo modo et 6, 14, Idem dicit, Uvæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Plin. etiam Uvam appellat, 11, 37 : Quod inter tonsillas Uvæ nomine ultimo dependet palato, homini tantum est. Et Quint. Seren. Samon. docet quæ adhibenda sint remedia si afflictam languor dejecerit uvam. [Aretæus p. 6, D; Rufus p. 50. Weigel. Praxag. ap. schol. Hom. Il. X, 325. Ἡ ἐν τῷ στόματι κιονὶς Hesych. s. v. Ἰμάντιον. Κιονὶς φάρυγγος Pollux 2, 99.] Primum vero κιόνιον aliam ap. Diosc. habet signif. Is enim, 2, 6, κιόνια vocari scribit τὰ ἐπὶ τῶν κηρύκων καὶ πορφυρῶν μέσα περὶ οἷς ἡ ἕλιξ ἐστὶ τοῦ ὀστράκου, Purpurarum buccinarumque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen claviculatim intorquetur. Perperam enim ibi scriptum esse ἰόνια aiunt. [|| Columella. Hero Automat. p. 246, 30; 264, 6. Inscr. Attica ap. Osann. Syllog. 1, 55, p. 155, et Bœckh. vol. 1, p. 470, 1 : Τὰ κιόνια καὶ τὸ αἴτωμα (sic) καὶ τὰς κινκλίδας. Hase. Pollux 7, 73 : Ἐξ ξύλου πεποιημένον κιόνιον.]

[Κιονῖται, οἱ, Asœtarum quorundam nomen apud Eustath. Opusc. p. 190. « Sic legendum pro ὁ χιονίτης Συμεὼν ap. Coteler. Monum. vol. 2, p. 270. » Boiss. || Κιονίτης (i. q. κιονοειδὴς) σταυρὸς, Eust. Op. p. 111, 73, ubi κιονίκτης legitur.]

[Κῐονοειδὴς, ὁ, ἡ, Columniformis. Eumath. p. 9 : Κ. αὐλός. Boiss. Κιονοειδὲς pro κωνοειδὲς tres codd. Monac. ap. Eumath. p. 96 ed. Teuch. Jacobs. Eust. p. 1399, 33 : Θήκη δοράτων κιονοειδής. Id. ad Dion. Per. 1076.]

[Κῐονόκρανον, τό. HSt. s. v. Κίων :] Porro e superiori κίων, quo significatur Columna, compos. Κιονόκρανον, Caput columnæ : τὸ ἐπίκρανον καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ κίονος : quod et ἐπιστύλιον dicitur, a Vitruv. Epistylion itidem et Capitulum sive Capitellum columnæ. [Diodor. 5, 47 : Λίθινα κιονόκρανα· 18, 26 : Ἰωνικὰ κ. Strabo 4, p. 198 : Κιονοκράνῳ Κορινθιουργεῖ.] Legitur ap. Joseph. [A. J. 3, 6, 2] et Polluc. [Ap. Poll. 7, 121, non κιονόκρανον legitur, sed κιόκρανον. Xenoph. H. Gr. 4, 4, 5 : Ἵπτει τὸ κιόκρανον ἀπό του κίονος· ad quem L. Dindorf. : « Legebatur κιονόκρανον. Restitui ex uno meorum formam breviorem, quam testatur inscr. Attica ol. 92, 4, ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, 29, Plato comicus apud Antiatt. Bekkeri p. 105, 10, et solam agnoscit Pollux 7, 121, ubi eandem Ctesiæ Photii p. 36, 12 ed. Bekk. pro κρισκράνοις s. κριοκράνοις reddidit Jungermannus. »]

[Κῐονοφορέω, Columnam fero. Eustath. p. 1390, 11 : Τὸν Ἄτλαντα ὁ μῦθος κιονοφοροῦντα ποιεῖ. Scott. Id. ad Dionys. P. 66, Opusc. p. 191, 31.]

[Κιονοφόρος, ὁ, ἡ, Columnifer. Eustath. ad Dionys. P. 66.]

[Κίος, ἡ, Cius, urbs Bithyniæ. Strabo 12, p. 563, 564. Mysiæ ap. Herodot. 5, 122, Xenoph. H. Gr. 1, 4, 7, Apoll. Rh. 1, 1178, ubi fluvius cognominis Κίος, ὁ, memoratur : Ἀργανθώνειον ὄρος πρόχοός τε Κίοιο. Schol. : Ποταμός ἐστιν οὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιρρέων, οὗ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς. Ib. 1321. Nomen in codd. non raro Κῖος scriptum, vitiose, ut e locis Apollonii aliorumque poetarum apparet, velut Dionys. P. 806 : Ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα. Recte vero Κῖος, ία, ῖον, gentile scribitur a Dracone Strat. memoratum p. 101, 14, nisi, quod suspicor, hoc pro Κεῖος scriptum est, ut in libris prope omnibus Aristoph. Ran. 970, cui Κεῖος ex cod. Ven. et Eustathio restitui. Nam usitata adjectivi gentilis forma Κῖᾶνὸς, ἡ, ὸν, est, ut ap. Apoll. Rh. 1, 1354 : Ἐρέουσι Κιανοί, Polyb. 15, 21 seqq. || Femin. Κῖᾶνὶς, ίδος, ἡ. Apoll. Rh. 1, 1177 : Κιανίδος ἤθεα γαίης. G. Dind.]

[Κίος, ὁ, Cius. Schol. Apoll. Rh. l. c. : Ἔστι δὲ (ἡ Κίος) πόλις Μυσίας, ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. Pravo accentu Κῖος, ὄνομα κύριον, in Etym. M. p. 539, 27, et ap. Strabon. 11, p. 564 : Κῖον, Ἡρακλέους ἑταῖρον καὶ σύμπλουν. || Κῖον jactum aleæ memorare videtur Pollux 7, 204 : Χῖος, ὃν καὶ Κῖον ἐκάλουν, qui Κεῖος potius esse videtur. Notatio ipsa haud dubie ex Aristoph. Ran. 970 petita : Ἑπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος, cui Κεῖος restituendum esse supra dicebam. Schol. : Τοῦτό φησιν, ὅτι οὐδέποτε κακοβολεῖ ὁ Θηραμένης ὡς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπιτυγχάνει. G. Dindorf.]

[Κίουρος, ἐμβολεὺς οἰσύινος, κόφινος, ᾧ τὸν σῖτον ἀναβάλλουσιν οἱ ναυτικοί· ἢ μέτρον τι, Hesych.]

[Κίρα, ἀλώπηξ. Λάκωνες, Hesych. A colore, ut videbatur Guyeto, comparanti ap. Eund. : Κιρρὸν πῦρ, ἐρυθρὸν, ξανθόν. Sequitur Κίραφος, ἀλώπηξ. Quæ in unam gl. conjungenda puto Κίραφος, ἀλώπηξ. Λάκωνες. Κίραφος autem pro Κίδαφος scriptum videtur. G. Dind.]

[Κίρβα, πήρα (πειρὰ, ut videtur, eodex), φθηρὰ, Hesych. Si Κίρβα recte se habeat, Arabica glossa erit. Apud Arabes enim *Kirbah* est Pera, et *Gurb*, vicina vox, eadem gaudet signif. Albert. Delendum videtur φθηρά.]

[Κιρεύς. V. Κηρεύς.]

[Κίρις, λύχνος, ὄρνεον· ἢ Ἄδωνις. Λάκωνες, Hesych. Explicatius Etym. M. p. 515, 12 : Κίρρις (Κίρις Etym. Gud.), ὁ ἰχθὺς, ἐπειδὴ κιρρός ἐστι τὴν χροιάν· Κερὶς δὲ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. Κίρρις, εἶδος ἱέρακος. Ὁμοίως δὲ λέγεται παρὰ Κυπρίοις Κίρρις ὁ Ἄδωνις· παρὰ Λάκωσι δὲ ὁ λύχνος. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 228, 8 : Κῖρὶς· ἔστι δὲ εἶδος ἱέρακος. Λέγεται δὲ καὶ παρὰ Κυπρίοις Κῖρις ὁ Ἄδωνις, παρὰ δὲ Λάκωσιν ὁ λύχνος. Κίρις, εἶδος ὀρνέου, cum Σίρις, ξίρις, similibusque nominibus comparat Eustath. p. 391, 36. Κίρρις, nomen piscis, ap. Oppian. Hal. 1, 129 : Κίρρις τε σύαινά τε· ubi var. lect. σκίρρις, et in cod. Ambros. ap. Peyron. Notit. libr. Valp. Calusii p. 79 : Ἰχθῦς τὰ λεγόμενα κιρίδια. Oxytonum est 3, 187 : Ἔσπασε κιρρίδα πέρκη, ubi iterum cod. Pal. σκιρρίδα. Ceterum conf. Κεῖρις et Κηρίς. || Κίρις ὄνομα ποταμοῦ, Etym. M. p. 209, 34 : quod Κίρρις ap. Suidam scriptum. Est fluvius Italiæ, ap. Lycophr. 946, Ἀμφὶ Κῖριν, ubi var. lect. κῆριν κῦριν κίρνιν.]

Κιρκαία, ἡ, Circæa : herba, quæ et Διρκαία nominatur, inquit Diosc. 3, 134, ubi descriptionem ejus vide, itidemque ap. Plin. 27, 8. Ap. Galen. Simpl. Med. 7 [vol. 13, p. 190] et Paul. Ægin. 7, scriptum Κιρκέα, per ε : sed altera scriptura huic præfertur. Forsan ab inventrice Circe dicitur; fertur enim ea herbarum fuisse perita : ab eadem certe mandrago-

ram quoque denominatum esse Circeium existimant nonnulli. [Asclepias Nigra Linn. Apollod. 3, 15, 1 : Κιρκαία ῥίζα. Schneid.]

[Κιρκαῖται, οἱ, Circeienses. Δῆμος Κιρκαιτῶν in ora Latii, Polyb. 3, 22, 11; 24, 16. Schweigh.]

[Κιρκαῖον, τὸ, Circeium, promontorium Latii. Strab. 1, p. 23; 5, p. 231, 232; Theophr. H. Pl. 5, 8, 4. Τὸ Κίρκαιον ap. Polyb. 31, 22, 2 seqq.; 23, 2. Δίκαιον, Κίρκαιον, τρόπαιον ap. Arcad. p. 120, 22. || K. πεδίον. Eustath. p. 1613, 63. Et p. 1651, 42 : Τῆς Κίρκης παρώνυμον τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κιρκαῖον πεδίον, ὃ τινὲς καὶ τόπῳ τινὶ ἀνατολικῷ ἐπιλέγουσιν. K. πεδίον Colchidis ap. Apoll. Rh. 2, 400 : Πεδίοιό τε Κιρκαίοιο· ubi schol. : Κίρκαιον προπαροξυτόνως τόπος ἐστὶ τῆς Κολχίδος, ἀπὸ Κίρκης τῆς Αἰήτου ἀδελφῆς, ἢ πεδίον. Οὐ δύναται δὲ ἀπὸ τῆς ἑτέρας Κίρκης ὠνομάσθαι. ... Τίμαιος δέ φησι πεδίον ἐν Κόλχοις εἶναι Κίρκαιον. Id. 3, 200. Κιρκαῖον πεδίον, τῆς Κίρκης καὶ Κιρκαῖος τόπος, ap. Suidam.]

[Κίρκας, ὁ, Aristot. p. 973, 20, in Italia Siciliaque appellabatur ὁ Θρᾳκίας ventus, διὰ τὸ πνεῖν ἀπὸ τοῦ Κιρκαίου. V. Κίρκιος. Hase.]

[Κίρκη, ἡ, Circe, Solis ex Persa s. Perseide filia. Hom. Od. I, 136; Hesiod. Th. 957; Eur. Tro. 438; Aristoph. Pl. 302, 309; Apollod. 1, 9, 1.]

[Κίρκη, ἡ, avis quædam. Ælian. N. A. 4, 5 : Σειρὴν, μελίσσης ὄνομα, πρὸς κίρκην (ἐχθρὰ), κίρκη δὲ πρὸς κίρκον οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φύσει διαφέροντε πεφώρασθον. Quæ iterum distinguuntur ib. c. 58, et ab Eustath. p. 1262, 51; 1613, 63.]

[Κιρκήλᾰτος, ὁ, ἡ, A circis fugatus. K. ἀηδὼν Æsch. Suppl. 61.]

Κιρκήσια, τὰ, Circenses s. Circenses ludi. Arrian. Epict. [4, 10, 21] : Καὶ Κιρκήσια δοῦναι καὶ σπυρίσι δειπνῆσαι. Dicti putantur hi ludi a circo, in quo celebrabantur, et spectabantur; atque ita vox esset e Lat. ἐξελληνισθεῖσα. [V. exx. Ducangii p. 657.]

[Κίρκιος, ὁ, Circius ventus, cui Augustus, quum in Galliis moraretur, templum vovit, tanquam salubris aeris causa, Senec. Quæst. Nat. v, 17. Agathemer. p. 5 Huds. : Θρασκίαν, ἤτοι Κίρκιον, ὑπὸ τῶν παροίκων. V. Κίρκας. Miller.]

Κίρκος, ὁ, Circus : tertia Accipitrum species, post Triorchem et Æsalonem κρατίστη, pernicitate nulli secunda : de quo plura Aristot. H. A. 9, 1, 36; Plin. 10, 8. [Thessalorum dialecto tribuit Jo. Philop. in Bekkeri Anecd. p. 1095.] Hom. Il. P, [757] : Τῶνδ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Οὔλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι. Id. [Od. N, 87] : Οὐδέ κεν ἵρηξ Κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεεινῶν. In Batrach. [49] mus δείδιε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Κίρκον καὶ γαλέην· unde patet eum non solum minores aves, sed mures etiam venari. [Ach. Tat. 5, 3, p. 104, 33 Jacobs. : Χελιδόνα κίρκος διώκων. Astramps. Onirocr. v. 32 et 96. Κίρκον in clypeo pictum agnoscit De Witte *Descr. des vases de M. de M**** n. 38, p. 28; *Cabinet de M. Durand* n. 385, p. 137; n. 394, p. 143; n. 428, p. 162; significantem animam Geryonis interemti id. *Descr. de vases peints* n. 139, p. 88. Hase.] At Circanea s. Circenda, dicitur avis quæ volans circuitum facit, auctore Festo. [Æschyl. Pers. 207 : Κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ ἐφορμαίγοντα. Lycophr. 1351 : Κίρκοι Τμῶλον ἐκλελοιπότες.] || Reperitur κίρκος in ea etiam signif. qua Lat. Circus, pro Loco circulari et in orbem redeunte. Athen. 14, [p. 615, B, verbis Polybii 30, 13, usus] de L. Anitio : Μεταπεμψάμενος τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρώτους εἰσῆγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας. Sed opinor eum voce hac Latina ita usum ut multis aliis quum ipse, tum alii. Veruntamen κίρκοι comperiuntur etiam nominati quos Latini Circulos et Annulos vocant. Scribit enim Pollux [1, 94] κίρκους vocari δι' ὧν οἱ ναυτικοὶ κάλοι διείρονται : nam τὸ κρίκοι poeticum esse : ἴδιον autem τὸ κύκλοι. Ita vero et Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ἅρπαγες, et πάντα τὰ ἐπικαμπῆ. [De hoc v. s. Κρίκος. || Incerta significatio ap. Phaniam Anth. Pal. 6, 294 : Κίρκον τ' εὐόλπαν (?) φιλοκαμπέα .. Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ' ἀνάκτορι· ubi Kuster. vas olearium intelligit curvum et inflexum, simile rostro accipitris, Jacobsius vero annulum significari conjicit parum probabiliter.] || Rursum κίρκος Hesychio est etiam κωπηλάτης, et τῆς αἰγείρου ἡ βλάστησις : quæ supra κερκίς. [Phot. p. 167, 9 : Κίρκον, ἱέρακα, ἢ οὐράν· ἢ κωπηλάτην.]

Κιρκόω, Annulo aut Vinculo in orbem ducto ligo et astringo : velut Æsch. Pr. [74] : Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ· pro quo paullo ante [61] dixerat πόρπασον.

Κιρνάω, i. q. κεράω, indeque derivatum, Eust. [p. 1751, 35] : sed magis poeticum. Hom. Od. H, [182] : Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herodot. [4, 66] : Κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου, Vini craterem miscet, Vinum in cratere. Apud Athen. 13 : Ἑστηκυῖαν πρὸ τοῦ κυλικείου καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσάν τε βραδέως τὴν φιάλην. Herodian. 8, [4, 26] : Κιρνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ. Et in pass. ap. Athen. 10, [p. 426, B] : Ἴσον ἴσῳ φασκόντων κιρνᾶσθαι, Parem vini mensuram et parem aquæ misceri debere. Dicitur etiam Κίρνημι et Κίρναμαι, pro κιρνάω. Hom. Od. Ξ, [78] : Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον, ut supra, Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα· Π, [14] : Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. [Κιρναμένην Nicand. Al. 75.] Herodian. 1, [17, 17] : Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν· paulo post vero κεράσαι id vocat. Athen. 10, [p. 426, C] : Σωφρονικώτερον κιρνάναι παρακελεύεται, Miscere temperantius. [Κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου Herodot. 4, 66. Κιρνάναι Hippocrat. p. 639, 43. Κιρνὰς 472, 45. Appian. Mithr. c. 111 : Φάρμακον ἐκίρνη. De imperat. Mœris p. 208 : Κίρνη Ἀττικοί· κίρνα Ἕλληνες. || Figurate Aristoph. fr. 555 : Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖσι πένησι. Polyb. 4, 21, 3 : Μαλάττειν καὶ κιρνᾶν τὸ τῆς φύσεως σκληρόν.]

[Κῑροάδας, ὁ, Ciroadas, rex Odrysiæ. Epigr. Anth. Plan. 4, 6 : Κατὰ θρασέος Κιροάδα.]

Κιῤῥά, Hesychio auctore est Piscis quidam : forsan ita denominatus a fulvo s. gilvo colore. [Simile piscis nomen κίρις s. κιρρίς.]

[Κίρρα, ἡ, Cirrha, urbs Phocidis. Strabo 9, p. 416, 418; Pausan. 10, 1, 2; 8, 8; 37, 4; Pind. Pyth. 3, 134; 10, 24. || Adject. gentile Κιρραῖος, αία, αῖον. Ἡ Κιρραία χώρα Demosth. p. 277, 6. Κιρραῖον πεδίον et Κιρραῖοι, οἱ, ap. Æschin. p. 68, 37. || Adverb. Κίρρᾱθεν. Pind. Pyth. 8, 27.]

[Κίρρα, ἡ, Cirrha, nympha, a qua nomen urbi Cirrhæ impositum. Pausan. 10, 37, 5.]

[Κιρράζω, Flaveo. Eustath. Opusc. p. 309, 9.]

[Κιρρᾶς, ᾶδος, ἡ, Fulva. Nicand. Th. 519 : Ποτῷ ἐνὶ κιρράδος οἴνης. Scholia οἴνῳ τῷ Κιρραίῳ, et testem Numenium advocant. Aliud scholion τῆς μελαίνης. Eutecnius : Πινομένη μετ' οἴνου καὶ τούτου μέλανος. Quo auctore Nigrum interpretentur ignoro, nisi Cirrhæum fuit nigrum. In Hippocrate κιρρὸν οἶνον Galenus ξανθὸν interpretatur, et Gorræus hic *flaventi Falerno* vertit. Schneid.]

[Κίρρις s. Κιρρίς. V. Κεῖρις et Κίρις.]

Κιῤῥοειδής, ὁ, ἡ, Fulvo s. Gilvo similis : ut κιῤῥοειδὴς τῇ χροιᾷ, Diosc. l. 3, [p. 430]. Ubi quidam interpr. Qui est colore rutilo, Barbarus autem Qui est colore cereo. [Apollod. ap. Athen. 7, p. 281, F; Etym. M. v. Ἀλφηστής.]

[Κιρροκήλη. V. Κιρσοκήλη.]

[Κιρροκοιλάδια, τὰ, ficuum species quædam apud Athen. 3, p. 78, A.]

Κίῤῥος, ὁ, Hesych. auctore, dicitur ὄῤῥος [ὄρος legitur] et αἷμα, et πόμα γάλακτος, Laconica dialecto. [|| Κίρρος, ὄνομα κύριον, Suidas.]

Κιῤῥός, ά, όν, Fulvus, s. Gilvus : species rubei s. rubri s. rufi. Fulvus enim, inquit inter alia Gell. 2, 26, et Flavus et Rubidus et Phœniceus et Rutilus et Luteus et Spadix, appellationes sunt rufi coloris, aut acuentes eum, quasi incendentes, aut cum colore viridi miscentes, aut nigro infuscantes, aut virenti sensim albo illuminantes. Nam phœniceus et rutilus et spadix, exuberantiam splendoremque significant ruboris : quales sunt fructus palmæ arboris non admodum sole incocti. Fulvus autem videtur de rufo atque viridi mistus, in aliis plus viridis, in aliis plus rufi habere : ut Fulvum aurum dicitur, Fulva arena, Fulvum æs, Fulvus leo. Flavus contra videtur e viridi et rufo et albo concretus : ut Flaventes comæ, Flavus pulvis, Flava seges, Flavum mel. Rubidus au-

tem, est rufus atrore et nigrore multo mistus. Luteus contra rufus color est dilucidior : unde ejus quoque nomen esse factum videtur. Idem 13, 29, dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini, nigrum, album, melinum, quod vocant κιῤῥόν : ut Galen. quoque τῶν Κατὰ τόπους l. 3, vini tria genera recenset, οἶνον κιῤῥὸν, λευκὸν, μέλανα : et Plin. 14, 9 : Colores vinis quatuor : albus, fulvus, sanguineus, niger. Ita ut satis hinc constet κιῤῥὸν esse Fulvum, s. Melinum s. Gilvum : Gilvus enim melinus est color, teste Servio; Melinus autem, κιῤῥὸς, auctore Gellio : hoc est Color rufus in pallidum inclinans, s. pallidus aliquantum vergens in rubeum : testante et Galen. Meth. Med. 12 : Εἰ ἄλλως ἐθέλεις ὀνομάζειν τὸ κιῤῥὸν χρῶμα, δύναιο ἂν λέγειν πυῤῥὸν ὠχρόν. Ac affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, Flavo, docet Idem his verbis, De sanit. tuenda 5 [vol. 6, p. 147] : Σκοπὸν ἔχων οἶνον κατὰ μὲν τὴν σύστασιν ἀεὶ τὸν λεπτότατον αἱρεῖσθαι· κατὰ δὲ τὴν χρόαν, ὃν ὁ Ἱπποκράτης εἴωθε κιῤῥὸν καλεῖν· δύναιο δ' ἂν καὶ ξανθὸν ὀνομάζειν αὐτόν. Nec enim prorsus eosdem colores esse τὸν κιῤῥὸν καὶ τὸν ξανθὸν, docet idem Galen. Comm. 3 in librum Hippocratis De victu in morb. acut. Ibi enim dicit, Μηδένα τῶν παλαιουμένων οἴνων διαμένειν λευκὸν, κἂν ὁτιμάλιστα κατ' ἀρχὰς ὑπάρξῃ τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιῤῥότερον γίγνεσθαι, τελευταῖον δὲ καὶ ξανθόν. [Hippocr. p. 392, 42 : Κιῤῥῷ οἴνῳ καὶ μέλανι αὐστηρῷ. (Galen. vol. 6, p. 804, 1 : Ἀγαθὸς ὁ κιῤῥὸς οἶνος καὶ γλυκύς· quibus tamen subjicit l. 5 : Οἱ δὲ τῶν κιῤῥῶν τε καὶ μετρίως γλυκέων (οὐδεὶς γὰρ κ. ἄκρως ἐστὶ γλυκύς), ἐπὶ τὸ μελάντερον δὲ καὶ γλυκύτερον ῥέποντες. Hase.) Mnesith. ap. Athen. 1, p. 32, D : Ὁ δὲ κ. ξηρὰς καὶ τῶν σιτίων πεπτικώτερος. Νέκταρ κιῤῥὸν Nicand. Al. 44. « V. Niclas ad Geopon. 7, 3, p. 468. » Jacobs.] Hesych. et κιῤῥὸν πῦρ [corrigendum πυῤῥὸν ex Cyrillo, Photio p. 167, 10, et Suida] dici scribit, quod exp. ἐρυθρὸν, ξανθὸν, Rubidum, Flavum : quod Latini Rutilum potius dicunt et Rutilans : Claudian. Roseum quoque.

[Κιῤῥώδης, ὁ, ἡ, Flavus. K. οἶνος scriptor anonym. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1404, B. G. Dind. Zosim. Panop. cod. Reg. 2325, fol. 158, a : Βάλε αὐτὰ (τὰ μάργαρα) εἰς γάλα κυνὸς μελαίνης, καὶ ὅτε κιῤῥώδη γίνονται, βάλε εἰς τύπους. Miller. De equis Hippiatr. p. 253, 8. Hase.]

Κίρσιον, τὸ, Cirsium, herba est, de qua Diosc. 4, 119; Plin. 27, 8.

Κιρσοειδὴς, Varicis speciem gerens, Varici similis, Varicum modo tumens, Varicosus. Hippocr. [p. 451] : Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά εἰσιν· ὁκόταν οὖν πονήσῃ, κιρσοειδέα τε γίνεται καὶ μετέωρα ἔσω. [Galen. vol. 4, p. 565, 14 : Ὁ πόρος ὁ σπερματικὸς, ὃν ὀνομάζουσιν ἔνιοι κιρσοειδῆ παραστάτην· conf. ib. p. 193, 8; 200, 1; 567, 13; 587, 2. Id. ib. p. 190, 4, ait Herophilum primum τὰ ἐκ τῶν ὄρχεων ἐκφυόμενα nominasse κιρσοειδεῖς προστάτας, nisi hic quoque scrib. παραστάτας· conf. p. 582, 15. Hase.]

Κιρσοκήλη, ἡ, Varicosus ramex : h. e., ut Paul. Ægin. definit, 6, 64, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Celsus vero 7, 18 : Præter hæc æque integris tunicis ramex innascitur, κιρσοκήλην Græci appellant, quum venæ intumescunt. Hæ quoque intortæ conglomeratæque ad superiorem partem, vel ipsum scrotum implent; vel mediam tunicam vel imam : interdum etiam sub ima tunica circa ipsum testiculum nervumque ejus increscunt. Quibus e verbis Celsus quatuor hujus morbi differentias pro locorum varietate constituit, κιρσοκήλην nuncupans sive interiora sive exteriora tumor iste occupet. Non item Paulus : is enim vasorum quidem in scroto aut dartis tunicis dilatationem, κιρσοὺς, h. e. Varices, simplici vocabulo appellat : eorum vero quæ testiculum nutriunt tumorem et conglomerationem, κιρσοκήλην e veterum sententia. [Conf. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 232. Miller.] Meminit Aetius τῆς κιρσοκήλης et inter mulierum morbos, Aspasiam auctorem secutus : dicitque Venarum esse dilatationem varicibus crurum similem, inque pudendi alis nasci solere. [Galen. vol. 2, p. 396; 7, p. 321.] || Κυρσοκήλη, Ramex varicosus, VV. LL. perperam pro κιρσοκήλη : ut et ap. Hippocr. κυρσὸς perperam pro κιρσός.

Κιρσὸς, ὁ, Varix : Hesychio teste quoddam πάθος περὶ τὸ σῶμα, quod nonnulli ἰξίαν vocant, alii κρωσσόν. [Scr. κρισσὸν cum Is. Vossio.] Est autem Venæ dilatatio, s. Vena dilatata : quum sc. vena ob tunicæ mollitiem distenditur a sanguine multo et crasso, qui non facile cedit, sed contra venam sibi cedere cogit : præsertim vero id a flatulento sanguine vitium oritur, interdum et puro in tibiis. Sic Galen. Comm. 6 in Aphor. Hippocr. : Κιρσὸς, inquit, ἐστὶν ἀνεύρυσις τῶν φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσιν ἀπὸ παχέος καὶ μελαγχολικοῦ γενόμενος αἵματος. [V. eund. vol. 7, p. 321.] Pollux [4, 196] esse dicit οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδὸς, παιδίων ἐπιγάστριον, μηροὺς, ὄσχεον : vocari etiam κρίζον, et ἰξίαν, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσιν ὁμοίων συστροφῶν.

[Κιρσουλκὸς, ὁ, Instrumentum quo varices extrahuntur. Galen. vol. 2, p. 397. Weigel.]

[Κιρσοῦμαι, In varices assurgo. Galen. vol. 18, part. 1, p. 499, 1 : Ἀνευρύνονται μὲν καὶ κιρσοῦνται. Hase.]

Κιρσώδης, ὁ, ἡ, i. q. κιρσοειδὴς, Varicosus, Ad varicem proxime accedens, s. Qui e varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2 : Φλέβας παχέας περὶ τὴν γαστέρα κιρσώδεας. [Galen. vol. 6, p. 863, 16 : Φλέβας κιρσώδεις. Id. ib. p. 867, 7 : Τῶν κιρσωδῶν ἀγγείων· vol. 4, p. 568, 7 : Τοῖς κιρσώδεσιν ἀγγείοις. Compar. Κιρσωδέστερος ib. p. 173, 8; 567, 11. Hase.]

[Κίρτα, ἡ, Cirta, urbs Africæ. Polyb. 37, 3, 10; Strab. 17, p. 828, 832. V. Wessel. ad Anton. Itin. p. 28.]

[Κίρτος (?). Grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 424, 15 : Τὰ εἰς τος δισύλλαβα ... κύρτος, Μύρτος, ἡ πόλις· κίρτος, παρὰ Σιμωνίδῃ ἡ χρῆσις.]

[Κίρφις, εως, ἡ, Cirphis, urbs Phocidis. Strabo 9, p. 416, et 418, ubi dativ. Κίρφει.]

Κίρων, ωνος, ὁ, Hesychio ἀδύνατος πρὸς συνουσίαν καὶ ἀπεσκολυμμένος. Proprie vero ita nominari scribit τὸν σάτυρον καὶ ἐντεταμένον, τὸν γυναικίαν καὶ μὴ δυνάμενον χρῆσθαι, Hominem mulierosum, qui ad venerem sit inhabilis. His tamen addit et αἰδοίου βλάβη, ac si substantive etiam accipiatur.

Κὶς, ὶος [Accus. κῖν ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1232, de quo v. Lobeck. Paralip. p. 84], ὁ, Cis, [Curculio] : vermis qui in frumento lignove nascitur, eaque rodit. [Ammon. p. 74 : Κίες τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια.] Ac θηρίδια quidem σιτοφάγα ita vocat Theophr. C. Pl. 4, [15, 4] dicens τοὺς πυροὺς καὶ τὰς κριθὰς gignere τοὺς κίας. Hesiodus autem τὰ ξυλοφάγα, docens quæ ligna et quando sint ἀκιώτατα. Κίες Hesychio sunt θηρίδια σιτοφάγα. [Sappho ap. schol. Pind. Pyth. 4, 408 : Κεῖνον (τὸν χρυσὸν) οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει. Κὶς κιός et λὶς λιός ι longum habere annotavit post Herodianum Π. μον. λέξ. p. 19, 2, Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1194, poetas tamen pro metri necessitate λίες et λῖες dixisse : ex quo Lobeck. Paralip. p. 85 collegit in sermone soluto κῖες potius quam κίες esse scribendum.]

[Κίσαμος, ἡ, Cisamus. Strabo 10, p. 479, in descriptione Cretæ : Ἀπτέρας δ' ἐπίνειόν ἐστι Κίσαμος.]

[Κισηρίζω. Κισήριον. Κίσηρις. V. Κισσ—.]

[Κίσθαρος. V. Κίστος.]

[Κισθήνη, ἡ, Cisthene, urbs Æolidis. Strabo 13, p. 606 : Κ. πόλις ἔρημος ἔχουσα λιμένα. Steph. Byz. s. v. Πᾶσσα, Plin. H. N. 5, 32. || Insula in ora Lyciæ. Strab. 14, p. 666. || Harpocr. : Κ., Ἰσοκράτης Παναηγυρικῷ (p. 72, D : Τοῖς Κισθήνην καταλαβοῦσιν· quod de urbe Æolica intellexit Wolfius)· ὄρος τῆς Θράκης. Κρατῖνος « Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει. » Sic Photius quoque p. 167, 15, sed omissis Isocratis et Cratini testimoniis. Corrupte Hesych. : Κισσινὴ, πόλις καὶ ὄρος ἐν Θράκῃ et Κισσηνὴ olim ap. Suidam, ubi nunc Κισθήνη ex cod. Leid. || Γοργόνεια πεδία Κισθήνης quæ dicat Æschyl. Prom. 793, disceptant interpretes. Campos monti illi vicinos intelligit Bergk. Comm. de comœd. Att. p. 44.]

[Κίσθος. V. Κίστος.]

[Κίσινδις, ἡ, nomen avis. Schol. Aristoph. Av. 1181 : Τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος· μήποτε οὖν κίσινδις γραπτέον. Sic codd. Rav. et Ven.: vulgo μήποτε οὖν κίμινδις γρ. Fortasse eadem est quæ κίσιρνις ab Hesychio, κίσσιρις ab Suida vocatur. G. D.]

[Κίσιρνις. V. Κίσσιρις.]

[Κῖσος. V. Κεῖσος.]

Κίσπρα, Coaca dialecto dicitur pro πικρὰ τὸ ἦθος, παλίγκοτος. [Hesych.]

Κίσσᾰ, et Attice Κίττα, ἡ, Pica. [Aristoph. Av. 302, 1297, Lycophr. 1319.] Plut. [Mor. p. 973, C]: Θαυμαστόν τι χρῆμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου κίττης ἔτρεφε, καὶ ἀνθρώπου ῥήματα καὶ θηρείους φθόγγους ἀνταπεδίδου καὶ ψόφους ὀργάνων, μηδενὸς ἀναγκάζοντος, ἀλλ' αὐτὴν ἐθίζουσα, καὶ φιλοτιμουμένη μηδὲν ἄῤῥητον ἀπολιπεῖν μηδ' ἀμίμητον· ut et Plin. 10, 42: Expressior loquacitas certo generi picarum est: adamant verba quæ loquantur: nec discunt tantum, sed diligunt: meditantesque intra semet, cura atque cogitatione intentionem non occultant. Hesychio est non solum ὄρνεον, sed etiam ἰχθὺς ποιός: item τὸ γυναικεῖον πάθος, ἐπιθυμία. Proprium est prægnantium mulierum hoc malum, fastidium sc. consuetorum ciborum et absurdorum appetitus: quod Picam itidem vocant nonnulli, alii Malaciam. [Photius p. 162, 15, ubi Κήτταν scriptum. Pluralis Κίτται in Κοῖται corruptus ap. Hesych.] Causam hujus malaciæ exp. Alex. Aphrod. Probl. 2, 73, ubi et nominis rationem hanc affert: Εἴρηται δὲ κίττα, inquit, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου τοῦ ἀεὶ βώλους κατεσθίοντος, ἢ ὅτι ποικίλον ἐστὶ τῷ χρώματι καὶ ἀλλόκοτον, ὥσπερ ἡ τούτων ἐπιθυμία. Ejusd. fastidii causas explicat et Paul. Ægin. 1, 1, inter alia hæc scribens: Ποικίλων καὶ ἀλλοκότων ὀρέγονται, οἷον ἀνθράκων ἐσβεσμένων καὶ κιμωλίας, καὶ ἑτέρων πλειόνων· τούτου γὰρ ἕνεκα καὶ τὴν ὀνομασίαν ταύτην τὸ πάθος ἐκτήσατο διὰ τὸ ποικίλον τοῦ ζώου τῆς κίττης, ἢ ὅτι κἀκεῖνο τῷ πάθει τούτῳ πολλάκις ἁλίσκεται. Ibid. dixerat, Ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίττῃ. Itidemque Diosc. 1, 167, de Medicis malis: Βιβρώσκεται δὲ μάλιστα ὑπὸ γυναικῶν πρὸς τὴν κίσσαν. [Soran. De arte obstetr. p. 48, seqq.; Aetius 16, 10. Κίττησις dicitur ab Galeno vol. 2, p. 278, E: Ταῖς κυούσαις ἡ κ. γίγνεται.] Schol. Aristoph. [Pac. 496] affert et aliam nominis causam: scribit enim τὴν κίτταν esse ὄρνεον ἀδηφάγον καὶ παμφάγον, περίεργον δὲ εἰς ἐπιθυμίαν: ipsum enim ἐπιθυμητικῶς ἔχον τῶν ἀκροδρύων, ταχέως δυσαρεστεῖσθαι· ἐξ ὧν δ' ἂν ἐσθίοι, τούτων εὐθὺς κορεσθὲν, πάλιν ἑτέρων ἐπιθυμεῖν, καὶ μεταβάσεις ποιεῖσθαι εἰς ἕκαστον τῶν δένδρων. Ita ut κίσσα dicatur quum mulieres alios atque alios cibos appetunt, et gustatos mox respuunt: cujusmodi fastidium in quovis homine dicitur ἀψικορία. [Alia etyma haud quaquam meliora habet Moschion. De pass. mul. p. 13, 2: Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀρνέου, οὕτινος καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὰ πτερὰ ποικίλα ἐστί· τινὲς δὲ πρὸς τὸν κισσὸν αὐτὸν, ὅσπερ εἴ τι δ' ἂν κρατήσῃ, πολυσχηματίστως καὶ ποικίλως περιπλέκεται. Hase. || Κίσσα nomen fontis prope Mantineam, nomen a pica habens: de quo narratio Pausaniæ 8, 12, 4.]

[Κισσαία, ἡ. Pausan. 2, 29, 1: Τὴν δὲ Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει (Epidauri), ξόανον θέας ἄξιον, Κισσαίαν ἐπονομάζουσιν. Nomen ab hedera ductum conjicit Gedoynus, ut Diana κεδρεᾶτις ab cedro est cognominata.]

[Κισσαίθα, ἡ, Cissætha, n. pr. Theocr. 1, 151.]

[Κίσσαμις. V. Κρίσσαμις.]

Κισσάμπελος, ἡ, et Κισσάνθεμον, τὸ, hinc [ab subst. κισσός] dictæ sunt Herbæ quædam. In Appendice Diosc. 4, 139, ἡ ἑλξίνη, Helxine, dicitur vocari a quibusdam κισσάμπελος [Idem tradit Galen. vol. 13, p. 173], a quibusdam κισσάνθεμον. Nominis ratio hæc esse videtur, quoniam, ut Diosc. tradit, in vineis præcipue crescit, et folia habet hederæ similia, necnon hederæ in modum αὐτῆς τὰ μικρὰ χλωνία περιπλέκεται ὅπου ἂν τύχοι. Idem Diosc. 2, 195, alteram cyclamini speciem a nonnullis κισσάνθεμον [sic etiam Galen. vol. 13, p. 199] et κισσόφυλλον nominari tradit: quam et ipse ait habere φύλλα κισσῷ ἐοικότα, et hederæ modo περιειλίσσεσθαι τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλικοειδῶς.

Κίσσαρος, ὁ, affert Erotian. [p. 208] ex Hippocr. pro κισσὸς, Hedera. Ap. Diosc. vero 1, 127, et Paul. Æg. 7, reperio τὸν κίστον a quibusdam appellari κίσσαρον: pro quo Galen. et Aetius rectius habent κίσθαρον, ut in Κίστος docebo. [Conf. Κίθαρος.]

[Κισσάω s. Κιττάω. HSt. s. v. Κίσσα:] Porro inde est verb. Κισσάω, significans Laboro isto fastidio ciborum et multiplici insolentium rerum appetitu. [Aristot. H. A. 7, 4; Epictet. Diss. 4, 8, 35.] Alex. Aphrod. in l. paulo supra cit., Διὰ τί αἱ κυοφοροῦσαι περὶ δεύτερον καὶ τρίτον μῆνα κιττῶσιν; Picæ morbo laborant, Malacia ista quæ Pica dicitur, tentantur. Interdum hoc verbum cum gen. construitur, significans Appeto ejusmodi malacia et consuetorum ciborum fastidio. Athen. 9, [p. 372, A]: Ἱστοροῦσι δὲ τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλίδος. Sed et generaliter pro ἐπιθυμῶ usurpatur, i. e. Appeto, vel potius Improbe appeto, Insolito et inusitato desiderio flagro, more gravidarum feminarum. Aristoph. Pac. [497]: Ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως. Idem cum infin. construit, ut γλίχομαι, pro Cupio, Desidero: s. Insolenti desiderio cupio: Vesp. [349]: Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Suid. accipi scribit et pro μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνω, Cum voluptate concipio: Psalm. [50, 5]: Ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου· ubi Hebr. textus versio habet Peperit me. [Per συνέλαβεν exp. Cyrillus, per ἐγέννησεν Hesych.]

[Κισσέας. V. Κισσῆς.]

[Κισσεὺς, έως, ὁ. HSt. s. v. Κισσός:] Verum et ὁ Διόνυσος dici Κισσεὺς videtur, quod hedera redimiri amet, s. quod hedera delectetur. Suid. enim Κισσέα eum vocari tradit. [Ὁ Κισσεὺς Ἀπόλλων Æschylus ap. Macrob. Sat. 1, 18. « Ap. Pausan. 1, 31, 6: Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα ... καὶ Διόνυσον Μελπόμενον, καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεὸν, τὸν κισσὸν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες, reponendum Κισσέα arbitramur pro Κισσόν. » Angl. Cf. De Witte *Descr. des vases de M. de M****, n. 2, p. 3. Hase.]] Alioqui Κισσεὺς est nomen proprium, e quo patronymicum fem. Κισσηΐς. [Κισσεὺς, Ægypti filius. Apollod. 2, 1, 5. || Hecubæ pater. Eur. Hec. 3; Apollod. 3, 12, 5. || Patronym. Κισσηὶς v. s. Κισσῆς.]

[Κισσήεις, εσσα, εν, Hederaceus. Nicand. Th. 510.]

[Κισσηΐς. V. Κισσῆς.]

[Κίσσηλις. V. Κίσσηρις.]

[Κισσήρα, ἡ, Pumex. Geopon. 2, 5, 2: Ψηφῖδα καὶ κισσήρας. De qua forma jure dubitat Schneiderus. Scribendum κισσήρεις. G. Dind.]

[Κισσηρεφὴς, ὁ, ἡ, Hedera obtectus. Suidæ, apud quum Κισσηφερὴς sine interpretatione positum, restituit Schneiderus.]

Κισσήρης, ὁ, ἡ, Hedera instructus vel densus. Soph. Antig. [1132]: Νυσσαίων οὐρέων κισσήρεις ὄχθαι· schol. κισσοφόροι, Hederiferæ.

[Κισσηρίζω, Pumico, Gl., ubi κισηρίζω scriptum. Duplici σ Nicol. Dam. p. 449.]

[Κισήριον, τὸ, Pumex, Gl. Etym. M. p. 515, 28: Κίσηρις, τὸ κισήριον.]

Κίσσηρις [a quibusdam Κίσσηλις pronunciatum. Lucian. Jud. voc. c. 4: Τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως καὶ κεφαλαλγίας], εως, ἡ, [Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1389: Τὸ κίσηρις διχῶς εὑρέθη κλινόμενον, οἷον κισήριδος κισήρεος. Κισσήριδος Theophr. De lapid. 22], Pumex: lapidis genus fistulosas habens cavernulas et foraminula, ex eo nominatum, ut volunt nonnulli, quod videatur erosum exesumque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur, lignis et frumentis innascens, eaque exiguis foraminulis perterebrans. Quidam [Philippus] ipsum periphrastice in Epigr. [Anth. Pal. 6, 62] vocat Αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον Τρηχαλέην τε λίθον δονάκων εὐθηγέα κόσμον. Plura de hoc lapide Diosc. 5, 125, Plin. 36, 21. Κύσσηρις, Pumex. VV. LL. perperam pro κίσσ. Porro affertur ex Epigr. [Phæniæ Anth. Pal. 6, 295: Λεάντειράν τε κίσηριν] Κίσηρις prima brevi, pro illo κίσσηρις: ut et ap. Theophr. H. Pl. 3, [7, 5] unico σ scriptum reperio λιθάριον κισηροειδές. [Hanc veram esse scribendi rationem poetarum exx. docent, Aristoph. fr. 309, 4: Μύρον, κίσηριν· Alexidis ap. Athen. 9, p. 383, D: Ὥσπερ κίσηριν λήψεται διεξόδους.]

Κισσηροειδὴς, ὁ, ἡ, Pumicis speciem gerens, Pumici similis, Suid. [Stob. Ecl. 1, 25, 1, p. 508; 1, 26, 3, p. 528; 1, 27, 1, p. 552. Plut. Mor. p. 890, C. Michael Glyc. Annal. p. 268, C: Λιθάριον κ. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5. || Adverb. Κισσηροειδῶς, Stob. Ecl. 1, 26, 3, p. 530.]

[Κισσηρόω, Pumico, Gl. Theophr. De lap. 20 : Τῆς διαβάρους λίθου τῆς φλογουμένης, ἣ καὶ κισσηροῦται.]

Κισσηρώδης, ὁ, ἡ, Pumicósus, Ad pumicem proxime accedens. [Diodor. 1, 39 : Αἴγυπτον ... κισσηρώδη εἶναι τὴν φύσιν. Schol. Aristoph. Nub. 71 : Φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισσηρώδεις λίθους. Plut. Mor. p. 888, D : Κισσηρώδη ἄστρα. Geopon. 2, 6, 35; Tzetz. ad Lycophr. 177. G. Dind. Galen. vol. 6, p. 329, 2 : Λεπτύνουσι γὰρ μᾶλλον ὅσαι τραχύτητος κισσηρώδους ... μετέχουσι. Hase. Tzetz. ad Hermog. Cramer. Anecd. Gr. vol. 4, p. 53, 6 : Κοίλη καὶ κ. μέν ἐστιν ἡ Σικελία. Miller.]

[Κισσῆς, ὁ, Cisses, Theanus pater. Hom. Il. Λ, 223. Ex Κισσέας contractum esse annotarunt scholiastæ. || Κισσηὶς, ίδος, ἡ, Cisseæ filia. Hom. Il. Z, 299 : Θεανὼ Κ. Eustath. p. 840, 30 : Κισσηίς Κισσῆς λέγοιτ' ἂν κατὰ συναίρεσιν ὁμοίως τῷ Νηρῆς. Scribendum Κισσής et Νηρής. Arcad. p. 24, 13 : Τὸ δὲ κισσής ὀξύνεται ἐπίθετον ὄν. Κισσηὶς Ἑκάβη Statyll. Flacc. Anth. Pal. 9, 117.]

[Κίσσησις, εως, ἡ, Conceptio. Epiphan. vol. 1, p. 79 : Ποῦ ἡ κ. τῆς φαντασιολογίας. Bast.]

[Κισσητὸς, ὴ, ὸν, Cupitus. Eustath. in Dionys. P. 946, p. 287, 4 : Τὸ δὲ ἀπὸ κισσοῦ στεφάνωμα τὸ τοῦ οἴνου συμβολικῶς κισσητὸν, ἤτοι ἐπιθυμητὸν, αἰνίττεται, εἴ γε τὸ κισσᾶν ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν τίθεται. Κισσητὸς οἶνος idem ad Hom. p. 87, 24.]

[Κισσηφερὴς lectio vitiosa. V. Κισσηρεφής.]

[Κισσία, ἡ, Cissia, regio Susianæ. Κισσίη γῆ s. χώρη Herodot. 5, 49, 52; 6, 119. Zonar. p. 1212 : Κισσία, χώρα. Κίσσινα, πόλις. || Κίσσιος, ία, ιον, Cissius. Κίσσιοι, οἱ, Herodot. 3, 91; 7, 62, 86. Strabo 15, p. 728 : Λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Κισσία ἰηλεμίστρια Æsch. Choeph. 424. Κίσσιαι πύλαι Babylonis Herodot. 3, 158. || Κίσσινος, η, ον, Cissinus. Æsch. Pers. 17 : Τὸ παλαιὸν Κ. ἔρκος· 120 : Τὸ Κ. πόλισμα. Sed libri quidam Κίσσιον, quod præferendum videtur. || Κίσσοι, οἱ, iidem qui Κίσσιοι, ap. Dionys. P. 1015. Huc referendum videtur paroxytonum Κίσσος, quod loco defecto Arcadii p. 76, 13, probabiliter restituit Gœttling. De accentu p. 211. G. D.]

[Κισσίδας, ὁ, Cissidas, Syracusanus. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 28.]

Κισσινοβαφὴς, ὁ, ἡ, Hederaceo colore tinctus. [Scriptura vitiosa pro ὑσγινοβαφὴς ap. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 13.]

Κίσσινος, η, ον, Hederaceus, sed in ea signif. qua denotat Confectus ex hedera. Ap. Athen. 11, [p. 477, A, ex Euripide] : Ὁ μὲν, γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος· 5, [p. 197, E, ex Callixeno] : Λαμπάδας φέροντες κισσίνας διαχρύσους. Ibid. : Κισσίνῃ φυλλάδι διαχρύσῳ πεπυκασμένος. [Et p. 200, E, ex eod. : Κίσσινον χρυσοῦν στέφανον.] Ib. [p. 201, C] : Ἀγάλματα ἐστεφανωμένα στεφάνοις κισσίνοις ἐκ χρυσοῦ. [Ποτῆρα κίσσινον Eur. Alc. 759. Κίσσινα βλαστήματα Bacch. 177. Κ. στέφανοι 701. Κ. θύρσοι 709. || Cissinus. V. Κισσία.]

[Κισσίον, τό.] Affertur et dimin. Κίσσιον pro Hederula. [Synonymum asclepiadis ap. Diosc. 3, 106. || Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 794, 10, ubi de accentu diminutivorum in ιον agit : Κισσὸς κισσίον τὰ ἐν ταῖς βίβλοις τιθέμενα σημεῖα (?).]

[Κίσσιος. V. Κισσία.]

Κίσσιρις, Suidæ est Avis species : pro quo ap. Hesych. κίσιρνις. [Conf. Κίσινδις.]

[Κισσόβρυος, ὁ, ἡ, Hedera abundans, Hedera ornatus. Orph. H. in Bacch. 4.]

[Κισσοδέτης, ὁ, Hedera vinctus. Κισσοδέταν θεὸν (Bacchum) Pind. fr. 45, 9.]

Κισσοειδὴς, ὁ, ἡ, Hederæ similis, Hederæ speciem gerens, Hederaceus. [Φύλλα κισσοειδῆ,] Diosc. 2, [196. Galen. vol. 4, p. 556, 1 : Κισσοειδῆ μὲν ἐνίοις, ἑλικοειδῆ δ' ἄλλοις ὀνομάσαι τὴν φύσιν αὐτῶν (venarum in testibus). Hase. || Adverb. Κισσοειδῶς, schol. Theocr. 13, 42.]

[Κισσόεσσα. V. Κισσοῦσσα.]

[Κισσοέτιοι (?), οἱ Κνώσιοι, Hesych.]

Κισσοκόμης, ὁ, Hedera comans, h. e., Hederacea fronte redimitus : ap. Hom. [H. in Bacch. 1. Macedon. Anth. Pal. 6, 56 : Κισσοκόμαν Σάτυρον.]

[Κισσοκόρυμβος, ὁ, Pampinus hederæ. Hippiatr. p. 208, 8. Hase.]

[Κισσόπληκτος, ὁ, ἡ, Hedera (i. e. thyrso ex hedera facto) percussus. Antiphanes ap. Athen. 14, p. 643, E : Κισσόπληκτα μέλη (poetarum dithyrambicorum).]

[Κιττοποίητος, ὁ, ἡ, Ex hedera factus. Lucian. Bacch. c. 1 : Δόρατα κ.]

[Κίσσος, i. q. Κίσσιος. V. Κισσία.]

[Κίσσος scriptura vitiosa pro Κεῖσος, quod v. || Κίσσος quidam memoratur a Plut. V. Alex. c. 41.]

Κισσὸς, ὁ, Achæis est κιρσὸς, Varix, Hesych.

Κισσὸς, et Attice Κιττος, ὁ, Hedera : de cujus generibus v. Theophr. H. Pl. 7, 2 [3, 18, 6]; Diosc. 2, 210; Plin. 16, 34; 24, 10 : necnon Plut. Symp. 3, 2. Est autem frutex genere triplex : candidus, fructu candido : niger, nigro, aut croci æmulo : ἕλιξ, nullo fructu, sed albis viticulis, foliis parvis, angulosis et concinnioribus. [Soph. Ant. 826 : Κισσὸς ὡς ἀτενής· Tr. 219 : Ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσός. Eur. Bacch. 81 : Κισσῷ στεφανωθείς· Med. 1203 : Προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης. Chæremon ap. Athen. 13, p. 608, B : Χορῶν ἐραστὴς κισσὸς, ἐνιαυτοῦ (Εὐΐου Valck.) δὲ παῖς. Aristoph. Thesm. 999 : Περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει. Κισσοῦ κλάδεσι Av. 238. Κιττοῦ Pac. 535. Plato Symp. p. 212, E.]

[Κισσὸς, ὁ, Cissus, urbs Macedoniæ. Strabo 7, p. 330. || Κισσοῦς ap. Hesych. ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ πόλις Θράκης. Montis nomen Κισσὸς est ap. Nicandr. Ther. 804 : Κισσοῖο κατὰ πτύχας· et Lycophr. 1237 : Κισσοῦ παρ' αἰπὺν πρῶνα· ubi var. lect. Κίσσου et Κισοῦ. || Ἐν Κισσῷ lectio vitiosa ap. Theophr. C. Pl. 6, 18, 9, ubi cod. Urb. ἐν Σκιάθῳ.]

Κισσοστέφανος Βάκχος, ὁ, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 11], Bacchus hedera coronatus.

[Κισσοστεφὴς, ὁ, ἡ, Hedera coronatus. Anacreont. 26.]

[Κισσοτόμος, ὁ, Hederisecus. Pausan. 2, 13, 4 : Ἄγεται δὲ καὶ ἑορτὴ σφίσιν (Phliasiis) ἐπέτειος, ἣν καλοῦσι κισσοτόμους.]

[Κισσοῦς. V. Κισσός.]

[Κισσοῦσα, ἡ, fons prope Thebas, ap. Plut. V. Lysand. c. 28. Scribendum Κισσοῦσσα. Forma soluta Κισσόεσσα est Mor. p. 772, B. G. Dind.]

[Κιττοφάγος, ὁ, ἡ, Hederam comedens. Longus 3, 5.]

Κισσοφορέω, s. Κιττοφορέω, Hederam gero, Hederæ frondem gesto vel Hederæ fronde corymbisve redimitus sum, ut bacchantes. Plut. [Mor. p. 5, B] : Μοιχεύοντες καὶ κιττοφοροῦντες, Mœchantes et in hederaceis corollis s. hederæ gestatione bacchantes [V. Κιστοφορέω] : ut Antigonus ap. Herodian. [1, 3, 7] : Διόνυσον πάντα μιμούμενος, κισσὸν μὲν περιετίθει τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας, θύρσον δὲ ἀντὶ σκήπτρου ἔφερε.

Κισσοφόρος, s. Κιττοφόρος, ὁ, ἡ, Hederam gerens, s. Hederaceam frondem gestans. [Ἰδαῖα κισσοφόρα νάπη Eur. Tro. 1066. Κισσοφόρος Dionysius ap. Pind. Ol. 2, 50, Aristoph. Thesm. 988. Κισσοφόροις διθυράμβοις Simonid. Anth. Pal. 13, 28.] Quorum illud, ap. Dionys. De situ orb. [?] legitur, hoc, ap. Dem. [p. 313, de quo l. v. s. Κιστοφόρος.]

[Κισσόφυλλον, τὸ, Folium hederæ. Macc. 3, 2, 29; Philo in Mathem. vett. p. 70. || Synonymum asclepiadis ap. Diosc. 3, 106.]

[Κισσοχαίτης, ὁ, Hedera coronatus. Vocativ. κισσοχαῖτα Cratin. ap. Hephæst. c. 15, p. 96 : Εὔϊε κισσοχαῖτ' ἄναξ· et Pratin. ap. Athen. 14, p. 617, F, ubi falso accentu κισσοχαίτ'. G. Dind.]

[Κισσοχάρὴς, ὁ, ἡ, Hedera gaudens. Orph. H. 51.]

Κισσοχίτων, ὁ, ἡ, Hederaceam indutus tunicam, s. Hedera loco tunicæ amictus. Orph. Η. λίθων [258], loquens de barbaro lapide : Διὸς αἰγιόχοιο Ὑέϊ κισσοχίτωνι, i. e. Baccho : is enim hedera vestiri redimirique amat. || Κεσσοχίτων, ex Orphei libro De gemm. affertur perperam scriptum pro κισσοχίτων : pro quo alii minus recte scrib. putarunt κεστοχίτων.

[Κισσόω, Hedera circumdo. Eur. Bacch. 205 : Κρᾶτα κισσώσας ἐμόν.]

[Κισσύβιον, τό. HSt. s. v. Κισσός :] Sed et Κισσύβιον hinc derivatur. Id enim, Hesychio et Suida auctoribus, proprie significat τὸ ἐκ κισσίνου ξύλου ποτήριον, Poculum e ligno hederaceo : ut et Neoptolemus Parianus ap. Athen. 11, [p. 476, F, seqq.] significare ait

τὸ κίσσινον ποτήριον, Hederaceum poculum : idque intellexisse Eur. quum in Andromeda cecinit, Πᾶς δὲ ποιμένων ἔῤῥει λεὼς, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος. Eumolpus esse dicit γένος τι ποτηρίου ἴσως κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου. Sic sane et Nicander Ætolicorum libro 1 : Ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν· ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Ut hinc conjicere sit, τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ὑπὸ ποιμένων ἐργασθῆναι ἐκ κισσίνου ξύλου, postea vero dici cœpisse et de aliis poculis s. scyphis : Athenæo ita dici scribente τὸ μόνωτον ποτήριον. Asclepiades Myrleanus tradit σκύφει καὶ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδένα κεχρῆσθαι, συβώτας δὲ καὶ νομεῖς καὶ τοὺς ἐν ἀγρῷ, ut ap. Hom. quoque Polyphemus tantum et Eumæus eo usi esse dicuntur. Ap. eum enim Od. I, [346] Ulysses Cyclopi adstans Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, potum ei præbet. Et Od. Η, [52] Eumæus ἐν ... κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. Veruntamen et hospes quidam Polidis ap. Callim. [Athenæi p. 477, C] Θρηϊκίην μὲν ἀνήνατο χανδὸν ἄμυστιν Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. Rursum et Theocr. indicat fuisse Poculum pastoritium, et quidem cujus labris summis cælatura insculptæ essent hederæ frondes et corymbi : Καὶ βαθὺ, inquit 1, [27], κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ καρῷ, Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν Καρπῷ ἕλιξ εἵλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Recte itaque et Pollux [6, 97] scribit, Τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. [Priscus Hist. Exc. p. 203, 21 : Οἴνου κ. ἐπιδίδωσι· 204, 3.]

[Κισσώδης, ὁ, ἡ, ab subst. Κίσσα, ubi HSt :] Ab eod. nomine est et adject. Κιττώδης s. Κισσώδης : dicitur enim κισσώδης mulier ἡ κισσῶσα, Quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas et absurdas appetens. Diosc. 5, 12, de vino omphacite : Στυπτικὴν ἔχει δύναμιν καὶ κισσώδεσι καὶ εἱλεώδεσιν καὶ ἐκλελυμένοις τὸν στόμαχον ἁρμόζουσαν· ut c. 1, Ὠφελεῖ στομαχικοὺς καὶ κισσώσας, de foliis vitis.

Κισσώδης, ὁ, ἡ, Hederaceus, Ad hederam proxime accedens.

[Κισσὼν, ῶνος, ὁ, Locus hedera consitus. Arcad. p. 15, 14; Theognost. p. 38, 27.]

[Κίσσωσις s. Κίττωσις, εως, ἡ, Coronatio per hederam. Κιττώσεις Διονύσου in inscr. Attica, de qua v. Bœckh. in Comm. Acad. Berol. 1816, p. 62, et Corp. inscrr. vol. 1, p. 483.]

[Κισσωτὸς, ἡ, ὸν, Hederis ornatus. Agathias Anth. Pal. 6, 172, νεβρίς.]

[Κίσταρος. V. Κίστος.]

[Κίστας (?), κυρτὸς, Hesych. Qua gl. ad infelicem conjecturam abutitur Toup. Addend. ad Theocr. p. 405.]

Κιστέρνα, ἡ, Hesychio λάκκος φρέατος, βάραθρον s. βύθος. Latine quoque id Cisterna significat. [V. exx. Ducangii p. 656.]

Κίστη, ἡ, Cista, Capsa, Capsula. Hom. Od. Z, [76] : Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν. Verum κίσται, inquit Pollux c. 10, 46 [§ 180] sunt non solum ὀψοφόροι, et ἀγγεῖα εἰς ἐσθήτων ἀπόθεσιν, quæ nominantur et κιβωτοὶ atque Arcæ a Lat., sed etiam αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν, ut in Amphiarao Aristophanis. Hesych. esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια, Vas e vitili textum in quo edulia et vestimenta imponebantur [Aristoph. Eq. 1211, Thesm. 284. Id. Pac. 666 : Σπονδῶν κίστην πλέαν. Lucillius Anth. Pal. 11, 133] : ut et Plin. dicit, In quadratam cistam vimineam, quæ neque spisse, solide tamen et crassis viminibus contexta sit, rapa componito. Et rursum, Singula mala convolvi, cistis vitilibus condi. Itidemque Ovid., Clauserat Actæo texta de vimine cista. Non semper tamen vitiles sunt cistæ, sed e ligneis quoque asseribus : ut ap. Cic. judices in cistam tabulas conjiciebant suas. Et ap. Plin., Selecti quidam ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis. Itemque κίστη in Epigr. dicitur Cista s. Arcula scriptoria in qua atramentum, calami, cultellus, pulvisculus, calculi, et similia, suas habent veluti cellulas. [V. in Κιστίς. Aristoph. Vesp. 529.] Gaza κίστας vertit Cunas ap. Theophr. H. Pl. 3, 10, [4] ubi tiliæ feminæ corticem esse dicit εὐκαμπῆ, ideoque inde fieri κίστας. [3, 13, 1; 5, 7, 5.] Sed maluissem ego retinere Cistarum vocabulum, eoque intelligere Sportulas s. Canistra aut Corbes : ut Plin. quoque 16, 9, scribit e tiliæ cortice fieri vasa corbesque. [|| Arca mystica ap. Pausan. 8, 25, 7, ubi Cereris Ἐρινύος κίστη, et 8, 37, 4, ubi Δεσποίνης, Cereris filiæ, κίστη memoratur. Antiatt. Bekk. p. 105, 14 : Κίστας ἀξιοῦσι λέγειν τὰς μυστικάς. Ἀλλ' ἐτίθετό γε καὶ τῶν χηλῶν.] Porro quod ad etymon hujus voc. κίστη attinet, Suidas innuit derivatum παρὰ τὸ κεῖσθαι, quum τ in eo positum dicit pro θ. [Cramer. Anecd. vol. 2, p. 456. Mill.]

[Κιστηφόρος, ὁ, ἡ, i. q. κιστοφόρος. Schneid.]

[Κιστίδιον, τὸ, Cistula. Artemid. 1, 2, p. 9=11 : Κιβώτια καὶ κ.]

[Κιστὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Κίστη :] Dicitur et Κίστις pro eod.; Suidas enim tradit κίστην et κίστιν dici ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται ἢ ἱμάτια, Vas in quo edulia aut vestes reponuntur. Ac prioris quidem κίστη hæc affert exx. : ex Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 654] : Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον, de scriptoria cista, s. scribæ cista, ut paulo ante dixi. Et aliunde, Οἱ δὲ, τετραγώνους κίστας ἐτεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχήν. Posterioris vero κίστις nullum affert, tantum addit, dat. casum habere κίστει : at oxytonon κιστὶς, genitivo casu facere κιστίδος ap. Aristoph. : nec ipsum exponens. [Arcad. p. 35, 16 : Τὸ μέντοι κιστίς ὀξύνεται ὡς ὑποκοριστικόν.] Verum exx. utriusque, et quidem ead. in signif., suppeditat nobis Aristoph. Ach. [1085.] Ibi enim ἄγγελος dicit, Ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ Βάδιζε, τὴν κίστιν λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ. Et Δικαιόπολις [1138] : Τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος· uterque κίστιν s. κιστίδα appellans τὴν ὀψοθήκην, teste schol., qui Hom. quoque id κίστιν nominasse tradit, hoc ex eo afferens exemplum, quod et in Κίστη paulo ante habuimus, Μήτηρ δ' ἐν κίστει ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν, Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες· scribens sc. κίστει pro κίστῃ. Idem in præcedentem l. annotat, τοὺς καλοῦντας ἐπὶ δεῖπνον apponere solitos fuisse στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα et alia quæpiam talia : vocatos autem, secum tulisse ἐψήματα καὶ κίστιν καὶ χοᾶ. [Priori l. 1085, nunc κίστην e libris optimis restitutum : altero, ad quem respexit Pollux 10, 36, κιστίδος ex parodia dictum est præcedentis ἀσπίδος, Τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος. « Ap. Hippocr. ἐν νόθοις quæ adjecta sunt libro 1 Η. γυναικ. p. 635, 52 : Ξηρήνας ἐς χαλκῆν κιστίδα, τουτέῳ χρῶ. Agitur de medicamento oculario, quod resiccatum in cista aut capsula ærea recondi voluit. Sed illic scripta exempll. omnia κιστίδα habent, quum publicata omnia κηστίδα vitiose legant. » Foes.]

[Κιστοειδὴς, ὁ, ἡ, Cistiformis. Hesych. : Ὀγκίον, πλέγμα κιστοειδές. Quod in σχιστοειδὲς corruptum ap. schol. Hom. Od. Φ, 61.]

Κίστος, ὁ, Cistus : frutex quem alii κίθαρον s. κίσσαρον vocant, ut est ap. Diosc. 1, 127 : qui c. 129 tradit esse et aliam cisti speciem quam nonnulli λῆδον appellent, indeque fieri τὸ λεγόμενον λάδανον. Utriusque descriptionem ap. eum vide, necnon ap. Galen. Simpl. Med. l. 7 [vol. 13, p. 191] et Plin. 24, 10. Notandum porro, ap. Diosc. et Paul. Ægin. scribi κίστος et κίσταρος, per στ : ap. Galen. vero et Aetium κίσθος et κίσθαρος per σθ : itidemque ap. Hesych. et Plin. Quam posteriorem scripturam per σθ esse veriorem, patet e serie alphabetica quam sequuntur et Hes. et Galen., et Aet. et Paul. Ægin. : omnes enim id ponunt ante Κισσός : ideoque et compos. ὑποκισθὶς scr. per σθ. [Lexicon Botan. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 398 : Κίσσαρος καὶ κίσθαρος ὁ χαμαικέρασος. Et alibi :] Κίσθος, Hesych. auctore, Frutex duorum generum, masculi et fem. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 4. Κίσθου Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403, D. Κισθὸν oxytonum est in fr. Eupolidis ap. Plut. Mor. p. 662, E.]

[Κιστοφορέω. Κιστοφοροῦντες s. Κιττοφοροῦντες lectio corrupta ap. Pseudo-Plut. De educ. puer. p. 5, B, ubi cod. Aug. κοιτοφοροῦντες, sensus autem κοιτοφθοροῦντες, οἰκοφθοροῦντες, quæ conjecerunt critici, vel simile quid postulat.]

Κιστοφόρος, ὁ, ἡ, Cistifer, Qui cistam s. capsulam gestat. Suid. [et Phot. p. 167, 18, ex Harpocr. : Κιττοφόρος, ἔνιοι μετὰ τοῦ σ γράφουσι κιστοφόρος· τὰς γὰρ λεγομένας κίστας ἱερὰς εἶναι ἔλεγον τοῦ Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν. Lex. rhet. p. 272, 1 : Κιττοφόρος, ὁ τὸν κίττον (scr. κιττὸν) φορῶν· (excidit ἢ κιστοφόρος;) ἵν' ᾖ ὁ φέρων τὴν κίστην. Glossa, ex Demosth. petita p. 313, 28 : Ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος· ubi libri plurimi optimique κιττοφόρος. Nihilominus verum est habendum κιστοφόρος, de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 647.] Ap. Cic. vero [Ep. ad Attic. 2, 6, et 16; 11, 1,] et Livium [37, 46; 39, 7] Cistophorus esse dicitur numi species sic dicti a canephoris virginibus quæ Palladi ministrabant : s. numismatis genus in quo imago cujusdam qui cistam ferret expressa erat. [De his cistophoris talentoque cistophoro Fest. De verb. sign. p. 273 Lindem., et Boeckh. *Metrolog. des Alterth.* p. 100 sqq. et p. 128. Hase. Conf. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 352.]

[Κίταρις. V. Κίδαρις.]

[Κιτίβαινα, τὰ, Citibæna, locus Arabiæ. Theophr. H. Pl. 9, 4, 2.]

[Κίτιον, τὸ, Citium, urbs Cypri. Thucyd. 1, 112; Strabo 14, p. 682. Eustath. p. 813, 48 : Κιτιεῖς οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον, κληθεῖσα οὕτω, φασὶν, ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος. || Gentile Κιτιεὺς, έως, ὁ. Ζήνων K. ap. Diog. L. 7, 1, aliosque. Κιτιεῖς, οἱ, ib. § 6. Ἀπολλώνιος Κιτιεύς, medicus, cujus supersunt de Articulis reponendis commentarii. Νουμήνιος Κιτιεὺς in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 523. In codd. sæpissime Κίττιον et Κιττιεὺς scriptum vitiose. Simplex defendunt exempla poetarum, Antipatri Sidonii ap. Diog. L. 7, 29 : Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος· et ipsius Diogenis 5, 31 : Τὸν Κιτιᾶ Ζήνωνα θανεῖν λόγος ... G. Dindorf.]

[Κιτράτον, τὸ, Citratum, potionis medicæ genus. Alex. Trall. 10, p. 566.]

[Κιτρέα, ἡ, Citrea arbor. Geopon. 10, 7, 8 : Κίτρια δὲ εἰ βούλει μέλανα ποιῆσαι, μηλέας κλάδον τῇ κιτρέᾳ ἐγκέντριζε. Ib. § 11, et 3, 13, 6.]

[Κιτρινίζω, Citrino colore sum. Ὀπώρα κιτρινίζουσα Achmes ap. Salmas. De homon. hyles iatr. p. 40, cui κιτρίζουσα corrigendum videtur.]

[Κιτρινοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui citrino colore est. Schol. Theocr. 5, 95 : Αἱ δὲ μελιχραὶ (ἄκυλοι) ... κιτρινοειδεῖς. Wakef. Alia forma Galen. vol. 14, p. 392, 12 : Στοιχάδα κιτριοειδῆ. Hase.]

[Κίτρινος, η, ον, Citrinus, Citrino colore. Κιρρὸς per κίτρινος exp. Etym. Leid. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 103, et Herodian. Epimer. p. 179. Diacon. ad Hesiod. Sc. 257 : Κατὰ τὸ χρῶμα κιτρίνη. || « Κίτρινον, medicamentum quoddam ap. Paul. Æg. 7, 18. » Weigel. Psell. Lect. mirab. p. 144, 8 Westerm. : Κηρωτῇ κιτρίνῃ. Hase.]

[Κιτρινόχροος, ὁ, ἡ, Qui est citrini coloris. Achmes Onirocr. p. 177, 30 : Ἐκ τῶν κιτρινοχρόων ὀπωρῶν. Hase.]

[Κιτριοειδής. V. Κιτρινοειδής.]

[Κιτριόμηλον. Κίτριον, τό. V. Μῆλον.]

[Κιτροβαστὰξ, ὁ, ap. Arcad. p. 18, 24. Φιτροβαστὰξ, Bajulus lignorum, Lobeck. Paralip. p. 277; sed cod. Havn. λητροβαστάξ.]

[Κιτρόμηλον, τὸ, Citromalum. V. HSt. in Μῆλον et Κέδρος, ubi add. Diosc. 3, 118, Geopon. 10, 76, 7.]

[Κίτρον. V. Κίτριον. || Strabo 7, p. 330 : Πόλις Πύδνα, ἣ νῦν Κίτρον καλεῖται. V. Wessel. ad Antonini Itin. p. 328. Κίθρον ap. Theophr. C. Pl. 5, 14, 4.]

[Κιτρόφυλλον, τὸ, Folium citri. Geopon. 9, 28, 1.]

[Κιτρόφῠτος, ὁ, ἡ, E citro natus. Geopon. 10, 8, 2 : Πασσάλια τῶν κιτροφύτων.]

[Κιτρόχρους, ὁ, ἡ, Qui colore citreo est. Tzetz. Hist. 9, 631, 639. G. D. Id. Epist. 59, cod. Reg. 2644, fol. 90, a : Καὶ περὶ τὸν ταῦρον ἄνδρα κιρρὸν, ἤτοι κιτρόχρουν, ἀποδυρόμενον. Miller.]

[Κίττα. V. Κίσσα.]

[Κιτταβίζω. HSt. s. v. Κίσσα :] Ab ave autem est verbum Κιτταβίζω, significans Picæ vocem edo s. imitor. Pollux 5, 13, tit. De avium vocibus [§ 90], scribit τὰς κίττας κιτταβίζειν, ut αἱ κακκάβαι s. οἱ πέρδικες dicuntur κακκαβίζειν.

[Κιττάλης. V. Κιξάλης.]

[Κίτταλος, μυρρίνη. Κιττάναλον, ἡ κρησέρα. Κίττανος, ἡ κονιακὴ τίτανος, glossæ suspectæ Hesychii.]

[Κίτταρα. V. Κύτταρος.]

[Κίτταρις. V. Κίδαρις.]

[Κιττατὸς, Picatus, Gl.]

[Κιττάω. V. Κισσάω.]

[Κίττεορ, ὁ, κιττός. Λάκωνες, Hesych. ex conjectura Musuri parum probabili. Codex Κίττεα ἄκιτος.]

[Κίττησις, εως, ἡ. V. Κίσσα.]

Κιττὸς, Attice pro κισσὸς, quod v. Lacones autem κιττὸν vocare καλὸν auctor est Hesych.

[Κίττος, ὁ, Cittus. Demosth. p. 908, 23 : Κίττῳ (plerique codices Κιττῷ) τῷ τραπεζίτῃ.]

[Κιττοφάγος. V. Κισσοφάγος.]

[Κίττυλα. V. Κύτταρος.]

[Κιττὼ, ἡ, genus cassiæ. Diosc. 1, 12.]

[Κιττώδης. V. Κισσώδης.]

[Κίττωσις. V. Κίσσωσις.]

Κιτύμινα, Hesychio sunt γλαυκὰ, Glauca : quæ supra κίκυβα et κίκυμα.

[Κίφος, τό. Pausan. 3, 26, 9 : Ἐπίκειται δέ οἱ τῇ κεφαλῇ (τοῦ ἀγάλματος) στέφανος, ὃν οἱ Μεσσήνιοι κίφος καλοῦσι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ. || Κίφος, ὁ, Furiosus. V. Κίβος.]

[Κιτών. V. Χιτών.]

[Κίτωρα, πόλις. Τινὲς δύο ττ γράφουσι, Zonaras p. 1213.]

Κῑχέω, et Κιχάνω, ac Κίχημι, Invenio, Assequor, Comprehendo. Plerumque de eo dicitur qui cursu et pedum pernicitate aliquem assequitur s. nanciscitur. Hom. Il. Ψ, [407] : Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον, Καρπαλίμως· P, [189] : Θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών· Π, [342] : Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. [Il. K, 376 : Τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, χειρῶν δ' ἀψάσθην.] Et Od. Π, [356] : Εἴσιδον αὐτοὶ Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι. [Pind. Pyth. 3, 76 : Κιχὼν παῖδα. Soph. Aj. 657 : Χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω. Eur. Suppl. 1069 : Οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί· Bacch. 901 : Λιμένα ἔκιχεν· Alc. 22 : Μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ· i. e. καταλάβῃ.] Sic et fames sitisque aut fatum aliquem κιχάνει quum eum corripit s. occupat. Il. Τ, [165] : Ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός· X, [303] : Νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. In pass. quoque voce et med. reperiuntur hæc ipsa usurpata active : itidem sc. pro Assequi, necnon Corripere et Occupare. Il. Λ, [451] : Φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας. Et paulo ante, Ἆ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. [Il. E, 187 : Ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλη.] Necnon pro Deprehendere, Offendere, Invenire : X, [226] : Κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον, Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας· Od. Ξ, [139] : Ἥπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι· Δ, [546] : Ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης Κτεῖνεν ὑποφθάμενος· Il. B, [258] : Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε. [Ib. 188 : Ὅντινα ... ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, ubi κιχοίη a quibusdam lectum memorat Etym. M. p. 516, 1.] Et A, [26] : Μή σε, γέρων, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Ubi nota dixisse κιχείω pro κιχέω, metri gratia inserto ι. [Φ, 128 : Εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς, pro κιχείωμεν. Soph. OEd. C. 1487 : Ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; ubi cum genitivo constructum est secundum analogiam verbi τυγχάνω.] Κιχήμεναι, Ion. s. Dor. pro κιχῆναι, Deprehendere : ap. Nonn. Jo. c. 12, [142. Idem aoristo ἐκίχησε non raro utitur. Et Oppian. Hal. 5, 116 : Εὕδοντας δ' ἐκίχησε φυλακτῆρας. Κιχεῖν per κιχῆσαι exp. Hesych., κιχῆναι per κιχήσασθαι.] Κιγχάνω, i. q. τυγχάνω, Hesychio auctore : qui affert et κιγχάνειν pro εἰσπράττειν, λαμβάνειν. [Idem : Ἐκίγχανεν, ἐτύγχανε, κατελάμβανε, εὗρεν. Phot. p. 164, 9 : Κιγχάνειν, τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων. Præsens κιχάνω quotiescunque apud Tragicos legitur, syllabam primam contra constantem Epicorum usum productam habet : ex quo viri docti recte collegerunt Tragicos sola esse usos forma κιγχάνω, quam ἀναλογωτέραν vocat Eustath. p. 1525, 17. Eam Eur. Alc. 480 : Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω, restituit Victorius, ceterisque Tragicorum ll. postmodum ab aliis est restituta,

Æsch. Choeph. 622 : Κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς· Soph. OEd. C. 1450 : Εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει· Eur. Hipp. 1444, ubi v. Monk., Hel. 603. Epica igitur verbi mensura est κιχάνω ∪--, Attica κιγχάνω -∪-] Κίξατο, Hesychio εὗρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν, Assecutus est et reportavit : a th. κιχάνω. Idem tamen particip. κίξαντες exp. ἐλθόντες, πορευθέντες : ac si κιχάνω idem etiam significaret quod ἱκάνω. [Ἔκιξε, i. q. ἤνεγκε, Simias in Ovo : Ἑρμᾶς ἔκιξε (τὸ ᾠὸν) φῦλ' ἐς βροτῶν. Composito ἀπέκιξαν utitur Aristoph. Ach. 869, quod per ἀπέβαλον exp. schol. De origine hujus aoristi conjecturas quasdam protulit Buttm. ad schol. Hom. Od. A, 579.]

[Κιχήλη. V. Κίχλη.]

[Κιχησίας, ὁ, Cichesias. Phædim. Anth. Pal. 6, 271 : Τὰ πέδιλα Κιχησίου εἵσατο υἱός.]

Κίχησις, εως, ἡ, Assecutio, Deprehensio, Comprehensio : Hesychio λῆψις.

Κιχητὸς, Hesychio auctore dicitur a Cypriis εἰς ὃ βάλλεται ὁ λιβανωτὸς, In quod conjicitur thus: Sunt qui interpr. non solum Thuris vas, sed etiam Thuribulum, Acerra : quæ restrictiorem habent signif.

[Κιχλάζω, Turdi vocem edo. Scriptor de vocibus animal. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 231 : Κίχλα κιχλάζει. Alius grammaticus ab Aldo editus : Ἐπὶ κίχλης κιχλίζειν. Κιχλάζειν in versu Aristoph. Nub. 983 ap. Athen. 8, p. 345, F, apographa quædam præbent : recte cod. Ven. κιχλίζειν.]

Κίχλη [Κίχλα ap. grammat. s. v. Κιχλάζω citatum et Alex. Trall. p. 406, 409, 523, Geopon. 15, 1, 19, contra regulam ab Athenæo expositam 7, p. 305, B], ἡ, Turdus : avis trium generum : prima ejus species dicitur ἰξοφάγος, quia visco vescitur, magnitudine picæ : secunda, τριχὰς, par merulæ : tertia, omnium minima, ἰλιὰς s. τυλάς : quæ congregalis est et hirundinum modo nidificat. Plura de his Aristot. H. A. 9, 20; Athen. 2, [p. 64, F, seq.] Hom. Od. X, [468] : Κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. Athen. 2 : Παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες. Ap. Eund. 14, [p. 641, F] in secundis mensis λαγῶα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο. [Aristoph. Av. 591 : Ἀγέλη μία κιχλῶν· ubi syllabam primam, quæ natura brevis est, produxit in anapæstico tetrametro. Teleclid. ap. Athen. 6, p. 268, C : Ὀπταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων ...] || Est et ἰχθὺς θαλάσσιος qui κίχλη dicitur : de quo Aristot. H. A. 8, 13, et Athen. 7, [p. 305]; Plin. inter saxatiles pisces numerat turdum, 32, 11 : itidemque Colum. 8, 16. Meminit ejus et Quintil. 8, 1. Porro Syracusanis et ceteris Doribus αἱ κίχλαι dicuntur Κιχῆλαι. Epicharmus [ap. Athen. 2, p. 64, F] : Τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους [ἐλαιοφιλοφάγους] κιχήλας. Et Aristoph. [Nub. 339] : Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Ita enim reponendum esse pro κιχλᾶν testatur et metri lex et Athen. [l. c.] Ubi etiam nota dixisse κρέα ὀρνίθεια κιχηλᾶν, Avinas turdorum carnes : quod κιχῆλαι s. κίχλαι et turdi non aves solum sint, sed pisces etiam, et ii quidem ut aves illæ μελανόστικτοι. [Et alibi :] Κιχῆλαι Hesychio sunt αἱ κίχλαι, τὰ ὄρνεα, Aves quæ dicuntur κίχλαι, Turdi. [|| Ἴχλα ap. Hesych. pro Κίχλα.]

[Κιχλιδιάω scriptura vitiosa. V. Κυλοιδιάω.]

[Κιχλίζω, et Κιχλισμὸς, ὁ.] Κιχλήσκουσιν Hesych. affert pro γελῶσι, μειδῶσι, Rident, Renident. Necnon Κιχλημὸς pro γέλως σφοδρὸς, Risus vehemens : s. Risus effusus, Cachinnus, qui et καγχασμός. [Scripturæ vitiosæ pro κιχλίζουσιν et κιχλισμός.] Apud alios hæc per ι scripta reperiuntur, nimirum Κιχλίζειν et Κιχλισμὸς, itidem pro Lascivius rideo, Cachinnor [Mœris p. 213, ex emendatione Piersoni : Καχχάζειν Ἀττικοὶ, κιχλίζειν Ἕλληνες. Codex καχκάχην ... κιχλίζην] : ut et schol. Aristoph. exp. ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως, Incomposite et indecenter ridere s. Immoderate : affereus tamen et aliam ex etymo petitam expositionem, sc., λιπαρὰς κίχλας ἐσθίειν s. τρώγειν, Pingues epulari turdos : ita ut prior signif. hujus posterioris consequens sit : qui enim delicatas aviculas comedunt, et inter has, pingues turdos, quibus secundum Horatium nihil melius est, epulantur, ii et ridere solent et cachinnari, s. in immoderatos risus et lætitiam nimiam effundi. Dicit igitur Aristoph. Nub. [983] : Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesm. [sec. fr. 313] : Ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μύρι' ἐκιχλίζετο. [Alciphro 1, 33 : Κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη.] Utitur Idem et verbali Κιχλισμὸς, Nub. [1073] : Ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι, Παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν [cod. Rav. καχασμῶν ex glossemate]. Ubi itidem κιχλισμοὺς reddere possumus non tam Risus, Cachinnos, quam Pinguium delicatorumque turdorum comestiones. [Clem. Al. p. 196 : Ἡ δὲ ἐκμελὴς τοῦ προσώπου ἔκλυσις εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνοιτο, κιχλισμὸς (var. lect. κιχλιασμὸς) προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικὸς, εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμὸς κτλ. Lex. rhet. p. 271, 30 : Κιχλισμὸς, πορνικὸς γέλως πολὺς καὶ ἄκοσμος, ὅταν διὰ τοῦ χ γράφηται· ὅταν δὲ διὰ τοῦ κ κιχλισμός, ἦχόν τινα ἀποτελῶν. Alterum hoc κιγκλισμὸς potius scribendum, de quo v. s. Κιγκλίζω. G. Dind.]

[Κιχόρεια. Κιχόρη. Κιχόριον. V. Κιχώρη.]

[Κιχράω. Κίχρημι. V. Χράω.]

[Κίχρησις, εως, ἡ, Commodatio. Tzetz. Hist. 12, 305 : Ὡς κ. ἡ δάνος.]

[Κιχοβεῖν, δυσωπεῖν, νυκτιλοπεῖν (ἰλλώπτειν?), gl. corrupta Hesychii.]

[Κίχυρος, ἡ, Cichyrus, urbs Thesprotiæ, antea Ephyra dicta. Strabo 7, p. 324; Pausan. 1, 17, 4, ubi cod. Paris. Κιχυρῷ ὀξυτόνως.]

Κιχώρη, ἡ, ap. Theophr. H. Pl. 7, 7, legitur in censu τῶν ἀρουραίων λαχάνων, i. e. olerum arvensium. Dicitur et Κιχώριον, ου, τὸ, idem olus ab eod. ibid. Meminitque ejus Dioscor. 2, 160 : ibi enim tradit τὴν σέριδα esse duorum generum : alteram sativam, alteram agrestem : et hanc appellari πικρίδα, a nonnullis κιχώριον. Idem c. seq. chondrillam quoque a nonnullis σέριδα, ab aliis κιχώριον nominari tradit, utpote quæ habeat folia, caulem et flores similes τῷ κιχωρίῳ : unde et σέριδος ἀγρίας speciem esse dici a quibusdam. Plin. 19, 8, erraticum intubum in Ægypto Cichorium vocatum scribit, qui itidem 21, 15 : In Ægypto (inquit) proxima auctoritas cichorio est, quam diximus intubum erraticum. Nicand. etiam Κίχορα appellat, Alex. 429 : Κίχορα καρδαμίδας τε· ubi innuit schol. τὰ κίχορα suo tempore dicta fuisse γιγγίδια, ab Atticis autem κιχώρια sive κιχόρια. Pro quo κιχόρια, Pollux cum diphth. habet κιχόρεια 6, c. 9 [§ 62], ubi et ipse hanc herbam inter agrestia olera recenset. [Codex Jungerm. κιχόρια. Antiatt. Bekk. p. 105, 21 : Κιχορία, τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν. Eadem omisso Δράμασιν, Photius p. 166, 22, ubi codex a pr. manu κιχορία, ab correctore κιχόρεια. Vera scriptura videtur κιχόρια, τὰ, ubique restituenda pro κιχώρια : de quo Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 414 : « Κιχώριον, τό : scriptura in libris Theophrasti variatur : κιχόριον sæpissime Urbinas quoque codex præbet, velut statim in primo l. 1, 10, 7. ... Inter λάχανα ἀρουραῖα nominatur κιχώρη 7, 7, 1, ubi Urb. κιχόρη habet, ut paulo post κιχοριώδη et κιχορίῳ. Sed 7, 7, 3 : Κιχωρίου ... κιχωριωδῶν, solum κιχορίου Urb. habet. Adde 7, 8, 3; 9, 2; 10, 3; 11, 3; 12, 4. »] || Porro a sup. κιχώριον derivatur Κιχωριώδης, ὁ, ἡ, significans Similis cichorio, Ad cichorium proxime accedens, seu Qui e cichoriorum genere est. Theophr. H. Pl. 7, 7, de arvensibus oleribus : Κιχώρη, ἠριγέρων, καὶ ὅλως ὅσα κιχωριώδη· hæc enim ei similia esse dicit, ἐμφερῆ τῷ κιχωρίῳ. [Adde 7, 8, 3; 9, 16, 4. Rectiorem scripturam Κιχοριώδης esse supra ostendimus.]

Κίψει, Hesychio κακοποιεῖ, quod et ἵπτει.

Κίω, Vado, Eo : ut Plato quoque in Cratylo [p. 426, C] κίειν esse dicit τὸ ἰέναι. Sed poeticum tantum hoc verbum est. Hom. Il. [B, 509 : Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· 565 : Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν·] N, [658] : Μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων· [P, 113 : Ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε·] Ω, [471] : Γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου· Φ, [456] : Νῶϊ δ' ἔτ' [δέ τ'] ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Et Od. Δ, [427] : Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, Eunti, Vadenti. Ubi nota oxytonos efferri hoc participium κιών, sicut et ἰών, ac si essent aor. 2. Il. A, [35] certe, Ἀπάνευθε κιών, per aor. exp. πορευθεὶς, παραγενόμενος. [Il. I, 504 : Μετόπισθε κιοῦσαι. Nicand. Th. 127 : Ὅτε ... ἐπὶ κοῖτον ἐκ νομοῦ ὑπνώσουσα κίῃ. De Tragicis solus hoc verbo usus est Æschylus, Cho. 680 : Ἐπείπερ ἄλλως ... εἰς Ἄργος κίεις· Pers. 1068 : Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε· Suppl. 504 : Τεταγμένος κίοι.]

Κίων [paroxytonum : v. Arcad. p. 18, 5], ὁ, ἡ, Columna : στύλος. Hom. Od. [Θ, 66] : Πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, Collocans ad columnam longam qua fulcire dorsum posset. Et [X, 466] : Κίονος ἐξάψας μεγάλης· et [176] : Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Ut vero supra dicit πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, ita [A, 127] : Ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν. Ubi nota etiam epitheton μακρὰ et ὑψηλὴ tribui τῇ κίονι, ut et T, [38] idem poeta dicit, Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Nota etiam modo masculino, modo fem. genere ab eo usurpari hoc v. [Atticos τὸν κίονα, Ionas τὴν κίονα dicere tradit Etym. M. p. 514 extr., addito Pindari exemplo Ol. 6, 3 : Χρυσέας ὑποστάσαντες κίονας. Idem Pyth. 4, 475 : Σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν. Æsch. Prom. 349 : Κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός. Soph. Aj. 108 : Δεθεὶς πρὸς κίον' ἕρκείου στέγης. (Sic Æschin. p. 9, 11 : Δήσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν ἐμαστίγουν· et Lysias fr. 121, p. 130. Schneid.) Eur. Bacch. 591 : Λάϊνα κίοσιν ἔμβολα· Herc. F. 1038 : Λαΐνοις κίοσιν οἴκων. Herodot. 1, 92 : Τῶν κιόνων αἱ πολλαί· 4, 184 : Τοῦτον (Atlantem) κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι εἶναι.] At in prosa masculino potius genere efferri sciendum est. [Plato Euthyd. p. 303, B : Οἱ κίονες οἱ ἐν τῷ Λυκείῳ.] Plut. De orac. Pyth. [p. 397, E] : Κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος. Id. in Erot. [p. 761, A] : Ἐφ' οὗ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέστηκε κίων. Sic ap. Athen. 12, χρυσοῖ κίονες ὀκτὼ κατεῖχον quandam σκηνήν. [Κίων Δωρικὸς et Ἰωνικὸς Pollux 7, 121. || De columnis Herculis, quæ στῆλαι vulgo dicuntur, Pind. Nem. 3, 36 : Κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος.] A Medicis κίων dicitur Curculio præter naturam auctus et oblongior, tenuisque æqualiter factus : tunc enim κίονι, h. e. Columnæ, similis evadit. Latini fere omnes Columellam interpr. Quod autem æquabiliter auctus sit, in eo differt ἀπὸ τῆς σταφυλῆς, quæ Uva dicitur, per quam curculio ima tantum parte crassus rotundusque est. [Aret. De sign. m. acut. 1, 8. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 19 : Κ., στόμα, ὃ οἱ πολλοὶ κιονίδα καλοῦσι. Hesych. : Κ., ὁ στύλος· καὶ τὸ ἐν τῷ στόματι, ὃ καλεῖται σταφυλή. Κίων ἐπίφλεβος Aristot. H. A. 1, 11.] Ab Anatomicis κίων vocatur Interseptum narium carnosum, quod ad labrum usque descendit, ut Gorr. tradit e Rufo. Quomodo Polluci quoque [2, 79, 80] κίων est τῆς ῥινὸς διάφραγμα καὶ στυλὶς, ὥσπερ τειχίον τὰ τρυπήματα διαιροῦν. Denique κίων dicitur τὸ ἐκ τῶν θηριδίων ἄθροισμα τῶν τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, Congregata multitudo bestiolarum illarum quæ frumentum peredunt, auctore Galeno in Lex. Hipp., ubi etiam addit, ὧν ἕκαστον κίων ὀνομάζεται, Quorum unumquodque κίων nominatur. Addit etiam, legi voc. hoc ap. Hippocr. sub fin. libri 2 Γυναικείων. Verum notandum est, ap. Hippocr. scribi non κίων paroxytonως, sed κιὼν oxytonως : ita enim ibi [p. 675, 2, similiterque p. 581, 53] : Ἢν κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, ὀδύνη ἴσχει. Ac sane hæc scriptura oxytona longe melior videtur, ut sit nomen περιεκτικὸν c κὶς, et κιὼν sit Multitudo κιῶν, s. Multi κίες uno eodemque in loco collecti. Videri tamen expositio hæc absurda et ridicula possit, ideoque legendum κίων, intelligendumque de Columella quapiam [s. Caruncula] simili ei quæ in faucibus nascitur. Suspectum est κίων etiam illud quod vocari ait Unumquodque τῶν σιτοφάγων θηριδίων : ac pro eo reponendum potius κίς. [Κίων nomen phænomeni aerii. Plut. Mor. p. 893, B : Ὁμοίως δ' (Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς) αἰτιολογεῖ πωγωνίαν, ἅλω, δοκίδα, κίονα, καὶ τὰ σύγγενῆ τούτοις. Angl.]

Κλαγγάζω, Clango, i. q. κλάζω, κλάγγω. Pollux tamen [5, 89] distinguit : Εἴποις δ' ἂν κλάζειν μὲν ἀετοὺς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ καὶ κλαγγήν. [Porphyr. De abstin. 3, 3 : Κλαγγάζειν δοκοῦσι (Scythæ) καὶ μηδὲν διαρθροῦν. De avi canora Jo. Chrys. t. 7, p. 104, 12 : Ταῖς μελῳδίαις κλαγγάζει. Hase. || Κλαγχάζειν aquilis tribuit Zenodot. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 228. Recte Valck. κλάζειν vel κλαγγάζειν.]

[Κλαγγάνω. V. Ἐπαναλαγγάνω, ubi addatur Æschyli exemplum Eum. 131 : Κλαγγάνεις δ' ἅπερ κύων· ubi κλαγγαίνεις legitur, ab librariis illatum, qui ὀλισθαίνειν pro ὀλισθάνειν et alia nonnulla hujusmodi scribere solent. Correxit Wakefieldus, collato Soph. fr. 782 : Ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει.]

[Κλαγγέω, Clango. Theocr. Epigr. 6 : Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι.]

Κλαγγὴ, ἡ, a Κλάζω, nisi quis admittat th. Κλάγγω, de quo infra, Clangor : proprie gruum et ceterarum hujusmodi avium. [Eur. Tro. 147 : Μάτηρ δ' ὥς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω ἰγώ. Ἀηδόνειος κλαγγὴ Nicomach. ap. grammat. Bekk. p. 349, 10.] Unde ab Apoll. Arg. 2, [267] tribuitur Harpyiis, quæ et ipsæ volucres finguntur : Ἥὐτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὣς, Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος. Virg. Æn. 3 : At subitæ horrifico lapsu de montibus adsunt Harpyiæ, et magnis quatiunt clangoribus alas. De anseribus quoque dicitur ap. Plut. [Mor. p. 325, C], ubi loquitur de anseribus Capitolinis, qui, ut Columellæ verbis utar, clangore suo prodebant insidiantes : Κλαγγῆς διατόρου καὶ τραχείας ἐνεπεπλήκεσαν τὸν τόπον· quod paulo ante dicit καταβοῶντες. Dicitur etiam de clangore tubarum s. cornuum. Telestes ap. Athen. [14, p. 637, A] : Ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἰεὶς Κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν. Tribuitur etiam hominibus, præcipue vero in prælio, quum in hostes impetum faciunt et clangori stridorive similem clamorem tollunt. Hom. Il. Γ, [2] : Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς· Β, [99] : Ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας Παυσάμενοι κλαγγῆς. Apoll. Arg. 2, [1078] : Οἵη δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο Ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες. [Æsch. Sept. 381 : Τυδεὺς ... μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ.] Sic utuntur etiam quidam prosæ scriptt. Herodian. 4, [15, 2] : Οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Habent suam κλαγγὴν manes quoque ap. Hom. Od. Λ, [604] : Ἀμφὶ δὲ μὴν [δέ μιν] κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὡς, ubi Stridorem non incommode interpretari possis. [De cantu Soph. Tr. 208 : Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά. Δύσφατος κλαγγὰ, Infaustum vaticinium (Casandræ), Æsch. Ag. 1152.] Tribuitur suibus etiam ab eod. Hom., et canibus a Xen. Od. Ξ, [412] : Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. De sociis autem Ulyssis a Circe in porcos mutatis in Od. Κ, [241] dicit, Κλαίοντες ἐέρχατο, intelligens hanc ipsam κλαγγὴν, s. γρυλλισμὸν, sc. ὀξεῖαν φωνὴν, quam sues grunnientes edunt. Xen. Cyn. [4, 5] de canibus venaticis : Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως, καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ, συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντη· sicut Hom. quoque supra de canibus itidem dicit Κεκλήγοντες ἐπέδραμον. Rursus ap. Xen. [Cyn. 6, 17] : Ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν. Bud. dicit esse Clangorem canum vestigiis leporis insistentium, eumque insectantium. Verum videtur hæc canum κλαγγὴ non esse Latratus simpliciter, sed Latratus acutus s. Vox canum latrantium in acutum desinens, quemadmodum Hom. alicubi addit ὀξέα, non dicens simpliciter κεκληγὼς, sed ὀξέα κεκληγὼς, et idem docet Erotian. in v. Κλαγγώδης. Dicitur etiam de Sagittæ emissæ stridore, Il. Α, [48] : Μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε· Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. V. Κλαγγώδης. [||Dativum κλαγγὶ ex Ibyco affert et cum Homericis metaplasmis ἀλκὶ et ὑσμῖνι comparat grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 65, 15.]

Κλαγγηδὸν, Cum clangore. Hom. Il. Β, [463], de grege anserum, gruum, cycnorum : Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών. [Unde repetit Lucian. Pisc. c. 42. Hase.]

[Κλαγγὸν, Cum clangore. Babrias ap. Suidam s. v. Πέταυρα : Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας. Ap. Æsop. Fab. 369, p. 151 : Ὁ δ' ἐκ τοῦ τέγους κλαγγὴν εἶπε φωνήσας· unde Suidæ φωνήσας restitutum pro βοήσας, quod βωστρήσας esse videbatur Hemsterhusio. Κλαγκτὸν Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 149.]

Κλάγγος, Cretensibus γάλα : quod aliis γλάγος. Hesych. [Κλάγος Albert.]

[Κλαγγοῦρος, ὁ, Clangorem edens. Κλ. ὁ κραχτικὸς ap. Arcad. p. 73, 10.]

Κλαγγώδης, ὁ, ἡ, vocab. est usurpatum ab Hippocr. : in cujus expos. Erot. scribit Demetrium existimasse κλ. ὄμματα dici Oculos valde mobiles; sed eum graviter aberrasse, quod κλαγγὴ ad oculos non pertineat, quum eo nomine certa quædam vocis species et ἐκφώνησις designetur, qualem maxime vomitus ἀσώδης concitat; esse enim vocem, quæ a

gravi tono inchoata in acutum desinit, ut in cantu plerumque fit. Bacchium autem exposuisse κλαγγώδη φωνὴν τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον : Apollonium autem [Citieum], Intercisam, inæqualem et obscuram, eique maxime similem quam temulenti edunt. Gorr. [Κλ., Clangorosus, Hippocr. p. 1218, D; 1220, D. Φωνὴ κλαγγώδης p. 68, H; 131, D. Idem p. 208, B : Τὰ ἐξ ἐμέτων ἀσώδεα, κλαγγώδεα, ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα (similiterque p. 68, F), ex quo l. Erotianum κλαγγώδεα ὄμματα sumsisse, prava interpunctione deceptum, monuit Foesius. Galeni ll. vol. 8, p. 699, A; 712, D, F; 713, D; 732, B, indicat Hemst.]

[Κλαγερὸς, ὰ, ὸν, Clangorem edens, Stridens. Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 109 : Κλαγερῶν γεράνων.]

[Κλαγκτὸς, ὴ, ὸν, Clangorem edens, Stridulus. Κλαγκταῖσι φωναῖς Antiphan. ap. Athen. 1, p. 15, A.]

[Κλάδαος. V. Κλάδεος.]

Κλαδαρόμματος, ὁ, ἡ, Qui mobilibus oculis est s. volubilibus, ὁ εὔσειστος τὰ ὄμματα, Hesych.

Κλαδαρόρυγχος, ap. Hesych. est, quod dicit esse Speciem quandam Trochili. [Ælian. N. A. 12, 15 : Τὸν καλούμενον κλ. ἑταῖρον καὶ φίλον ἔχει (ὁ κροκόδειλος).]

Κλαδαρὸς, ὰ, ὸν, Ramalis : κλ. κάμακες, VV. LL. ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 322, ubi codex κλαμαραί], Ramales perticæ. Exp. etiam Vibratilis, et tunc pertinet ad κλαδάω, τὸ σείω. [Κλαδαρὸν περιβλέπουσαι Clem. Al. Pæd. 3, p. 293. Κλαδαρὰς ὄψεις p. 294. Hemst.] Hesych. vero κλαδαρῶν substantive etiam accipit pro κλάδων. || Fragilis, ut Bud. interpr. in Polyb. [6, 25, 5] : Δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ ποιοῦντες.

[Κλαδάσσω, i. q. κλαδάω, Quasso, Agito. Empedocles ap. Aristot. De respir. c. 7, p. 474, 3 : Τέρεν αἷμα κλαδασσόμενον διὰ γυίων ὁππότε μὲν παλίνορσον ἐπαΐξειε μυχόνδε.]

Κλαδάω, Ramulos deputo, Pampino : κλαδᾷν ἀμπέλους dicendum, ut scribit Phrynichus [p. 172], non κλαδεύειν. [Κλαδᾶν quum ab nemine dictum, usitatum vero sit κλᾶν ἀμπέλους, recte Hemsterhusius κλαδᾶν, a Thoma M. repetitum p. 535, in κλᾶν mutandum conjecit. Accedit quod Mœris p. 229 præcipit Κλάσαι Ἀττικοὶ, κλαδεῦσαι Ἕλληνες.] || Quasso, Concutio; nam κλαδάσαι, Hesychio σεῖσαι. Cujus signif. ap. eund. Hesych. est Κλαδέω : nam κλαδεῖ itidem exp. σείει, κινεῖ. Aliquanto autem post, sc. post Κλάδος, κλαδεῖ exp. λοιδορεῖ, φθέγγεται. [Pro Κλαδεῖ series literarum postulat Κλαδάει : sed ea videntur depravata ex Κραδᾶσαι et Κραδάει, ut et sequens Κλαδαρῶν ex Κραδαλῶν, κλάδων : quæ suo loco videri possunt. Sic κλαδαίνεται pro κραδαίνεται in Πτύρεται apud eund. Hesych. Gravius peccavit idem lexicogr. in Κλαδεῖ, λοιδορεῖ, φθέγγεται, pro quibus scribere debuerat, Κηκαδεῖ, λοιδορεῖ. Κελαδεῖ, φθέγγεται. Piers. ad Mœr. l. c.]

[Κλαδεία, ἡ, Putatio. Geopon. 3, 14 : Κλ. μετοπωρινή· 4, 1, 9; 5, 22, 4; 23.]

[Κλάδεος, ὁ, Cladeus, fluvius Elidis. Pausan. 5, 7, 1; 10, 7; 17, 7; 6, 20, 6; 21, 3. Κλάδαος ap. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 29.]

Κλᾶδες [i. e. Κλᾰδες pro κλῆδες] Æolensibus sunt ζυγὰ, Juga, Hesych.

[Κλάδευμα, τό. Κλαδεύματα, Putamina, Gl.]

Κλάδευσις, εως, ἡ, Putatio. [Amputatio, Gl. Aq. et Symm. Cant. 2, 12; Geopon. 4, 5, 2.]

[Κλαδευτέον, Putandum. Κλ. κλάδους Geopon. 9, 5, 11.]

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, Putator.

[Κλαδευτήριος, ία, ιον, Putatorius.] Κλαδευτήριον, τὸ, Id quo putamus, Falx putatoria. [Hesych. : Βράκετον, δρέπανον κλαδευτήριον. Similiter δρέπανον ἀμπελοτόμον dixit s. v. Βίσβην, ubi festi quoque nomen memorat Κλαδευτηρίαν, quod Κλαδευτήρια, τὰ, scribendum esse animadvertit Hemst. in Add. ad Thom. M. p. 535.]

[Κλαδευτὴς, ὁ, Putator, Frondator, Gl.]

Κλαδεύω, Ramulos teneriores deputo; specialiter vero Vites puto, περιτέμνω τὰς ἀμπέλους, ἀμπελουργῶ. [Artemid. Onir. 1, 51 : Θερίζειν καὶ τρυγᾶν καὶ κλαδεύειν. De vite Clem. Al. Strom. 1, 9, 43 : Κλαδεῦσαι δεῖ, σκάψαι, ἀναδῆσαι· et ib. 7, 12, 74 : Ἐν ἀμπελῶνι φυτεύων, κλαδεύων, ἀρδεύων. Pass. id. Pædag. 1, 8, 66 : Καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος. Hase. Hesych. : Κεκλαμένον, κεκλαδευμένον. Κλαδεύειν ἀναδενδράδας Geopon. 3, 1, 1. Κλ. τελείως 5, 23, 4. Conf. Κλαδάω.]

[Κλαδέω scriptura vitiosa. V. Κλαδάω.]

[Κλαδεὼν, ῶνος, ὁ, Ramus. Orph. Arg. 923 : Πέριξ κλαδεῶσιν ἐραννόν· ubi Greg. Naz. locum Ὑποθ. παρθένοις v. 280 indicavit Hermannus.]

[Κλάδεως, ὁ, Cladeos. Schol. Apoll. Rh. 1, 752 : Ὁ Οἰνόμαος ... οὐκ ἐβούλετο ἐκδοῦναι αὐτὴν (τὴν θυγατέρα), εἰ μὴ τῷ νικήσαντι αὐτὸν δι' ἵππων. Προέκειτο δὲ αὐτοῖς Κλάδεως (κλάδεος codex Paris.) ποταμὸς ἀφετηρία, Ἰσθμὸς δὲ τὸ τέρμα.]

[Κλαδηφορέω, Frondes gesto. Theod. Prodr. cod. Reg. 1277, fol. 199, b : Κλαδηφοροῦντες εὐλογεῖτε τὸν λόγον. Miller.]

[Κλαδηφόρος, ὁ, ἡ, Ramifer. Herodian. Epimer. p. 103. Boiss.]

[Κλάδινος, Rameus, Gl.]

[Κλάδιον, τὸ, Ramulus, Gl; ubi κλαδίον scriptum. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 78 : Ὁππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν ... Scribendum κλαδίοισι. Dioscor. Parab. 1, 129 : Πτελέας φύλλα ἢ κλάδια. Liban. vol. 1, p. 502 : Κλαδίοις ἐλαιῶν. Eustath. p. 1875, 42; Zonar. Lex. vol. 1, p. 1164. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 376. In loco Libanii cod. Ven. 445 apud Bastium κλάδοις.]

Κλαδίσκος, ὁ, Ramulus : κλαδίσκοι, Ramalia. VV. LL. [Anacreont. 22; Hesych. s. v. Μόσχοισι.]

[Κλαδοειδὴς, ὁ, ἡ, Ramosus, Gl.]

Κλάδος, ὁ, i. q. κλὼν infra : quid autem κλάδος sit, Theophr. docet H. Pl. 1, [1, 9] : Κλάδον δὲ (καλοῦσι) τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων (τῶν ἀκρεμόνων) ὑφ' ἕν· οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον· itaque κλάδος est Minor ramulus, quales esse solent anniculi, qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων s. ὄζων : quæ crassior ramorum pars est, ex ipso stipite s. trunco enascens, quæ Brachia Plin. appellat. In Geopon. [9, 5, 6] : Ληπτέον δὲ φυτὸν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ὀρπήκων καὶ τῶν νέων κλάδων· ἔστω δὲ μέτρον πηχυαῖον· δρεπάνῳ δὲ ὀξεῖ τὴν τομὴν λειωτέον πανταχόθεν, διασώζοντας ἀκέραιον καὶ ὁλόκληρον τὸ φυτόν. Quo pertinere videntur hæc ap. Varron., In oleagineis seminibus videndum, ut sit de tenero ramo ex utraque parte æquabiliter præcisum : quas alii Clavolas, alii Taleas appellant. [Æsch. Eum. 43 : Ἐλαίας ὑψιγέννητον κλάδον· Suppl. 22 : Ἐριοστέπτοισι κλάδοισι. Ἱκτῆρες s. ἱκτήριοι κλάδοι Soph. OEd. T. 3, 143. Δάφνης κλάδοι Eur. Ion. 80. || Figurate de brachiis Empedocl. ap. Tzetz. Hist. 13, 81 : Οὐ μὲν ἅπαι νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν.] Declinatur vero et aliter hoc v. quam secundum formam nominum tertiæ simplicium. Nam reperitur dat. sing. κλαδὶ, et dativ. plur. κλάδεσι, tanquam a κλὰς, αδὸς, et κλάδος, ους. Dativo autem κλαδὶ [de quo Eustath. p. 677, 13; 1400, 18] utitur Alcæus in quadam ode [in scolio ap. Athen. 15, p. 695, B, et Aristoph. Lys. 632], quum ait, Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. [Ælian. N. A. 4, 38 : Ἐπιβῆναι τῇ κλαδὶ μὴ δυναμένων· ubi mireris femininum τῇ, quod suo quoque in codice invenit Eustath. p. 58, 37. Τῷ κλαδὶ ponit qui de hoc metaplasmo agit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1226, idque Æliano quoque jure restituere videtur Schneiderus. Sine articulo 11, 14 : Καλάμου κλαδί.] Altero autem dat. κλάδεσι utitur Aristoph. Av. [238] : Ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· ubi schol. annotat ita declinari ut τεῖχος. V. Κλών. [Κλαδέεσσι Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C. Κλάδας 684, A.] Κλάδας, Ramus : Hesych. enim κλάδαν affert pro κλάδον, ῥάβδον. [Recte Sopingius κλάδα restituit.]

[Κλαδοῦχος, ὁ. Laur. Lyd. De mens. p. 7 (16 Rœth.) : Ὀρφεὺς δὲ κλαδοῦχον (τὴν δεκάδα προσηγόρευσεν), ἐξ ἧς ὡσεὶ κλάδοι τινὲς πάντες ἀριθμοὶ φύονται. Eadem leguntur ap. Cedren. vol. 1, p. 169, B, et Etym. M. p. 253, 50. Ridicula nominum κλαδοῦχος et κλαδοῦχος permutatio, notata ab Lobeckio Aglaoph. p. 717.]

[Κλαδόω, i. q. κλαδεύω. Arrian. Hist. Ind. c. 11, p. 325 : Ἢ τρυγῶσιν ἢ κλαδοῦσιν. Ubi Hemst. in Addend. ad Thom. M. p. 535, κλαδεύουσιν correxit, vulgatum Lobeck. ad Phryn. p. 172 defendit Nicetæ Chon. exemplo Annal. 17, 10, p. 352, D : Κλαδῶν ἦν ὡς ἀμπέλους τὰ τοῦ σώματος ἀκρωτήρια.]

Κλαδώδης, ὁ, ἡ, Ramosus. [Schol. Nicandri Th. 544. Wakef. Eustath. p. 1634, 26 : Ἔστι δὲ κλαδῶδές (?) τι, φασὶν, ἡ φορίνη.]

Κλαδὼν, όνος, ὁ, Ramulus : nam κλαδόνες, Hesychio οἱ κλάδοι. || At κλάδωνες, αἱ, Bacchæ antiquitus dictæ, fortassis a thyrsorum gestatione, VV. LL. Ap. Hesych. autem scribitur κλώδωνες [quod v.].

Κλαζομεναὶ, αἱ, urbs Ioniæ Asiaticæ, vicina Colophoni, prius Gryna nominata. [Herodot. 1, 142; 2, 178; Strabo 14, p. 633, 645, al.] Unde Κλαζομένιος, ία, ιον, Clazomenius. [Κλαζομένιοι, οἱ, Herodot. 1, 51, Strabo 14, p. 644, 645, al.]

Κλάζω, Clamo, Clango, Strido. Pollux [5, 89] id aquilarum proprium esse scribit, Eust. vero [p. 1106, 15] avium quæ leviusculum clamorem et clangorem edunt, et minus esse quam κράζω. Hesiod. Sc. [406], περὶ δύο αἰγυπιῶν loquens, de duobus vulturibus, sive, ut schol. vult, aquilis : Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην. [Soph. OEd. T. 966 : Τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις· Ant. 112 : Ὀξέα κλάζων αἰετός· fr. 890 : Ἰκτῖνος ὡς ἔκλαγξε. De cane Aristoph. Vesp. 929 : Ἵνα μὴ κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ· ἐὰν δὲ μὴ, τὸ λοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι. De hominibus Æsch. Ag. 48 : Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη· 167 : Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων· Pers. 948 : Κλάγξω γόον ἀρίδακρυν· Ag. 201 : Χείματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι μάντις ἔκλαγξεν. Eurip. Phœn. 1151 : Ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ, ἔκλαγξε Τυδεύς· Ion. 905 : Σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παιᾶνας μέλπων. De rebus stridulum sonum edentibus, Æsch. Sept. 205 : Σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι· 386 : Χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Eur. Rhes. 568 : Δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρου.] Derivat hinc Eust. [p. 1068, 55] præter. med. κέκληγα. Hom. Il. B, [222] de Thersite : Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα, ubi ipse annotat, eum non simpliciter dici βοᾶν, sed κλάζειν, ad ostendendum τὸ ἄλογον τῆς φωνῆς : esse enim κλάζειν animalium ἀλόγων, ut gruum, suum, item et sagittæ, quæ emissa stridet : ideoque paulo post ab Ulysse eum vocari λιγὺν δημηγόρον. Alibi vero quum ad homines transfertur, dicitur plerumque de iis, qui in impetu in hostes clangenti similem vocem edunt, ut aliquoties ap. Hom. de Hectore in Græcos irruente : quemadmodum Il. P, [87] : Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, Ὀξέα κεκληγώς· pro quo in versu sequenti dicit ὀξὺ βοήσας. Sic Il. N, [754] de eodem Hectore : Ἦ ῥα καὶ ὡρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς Κεκληγώς· E, [590] de eodem : Ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς Κεκληγώς. Item Λ, [168] de Græcis Ilium petentibus : Ὅ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ Ἀτρείδης· Π, [430] de Græcis pariter et Trojanis infesto marte concurrentibus : Ὡς οἱ κεκληγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, postquam comparatione sumpta a vulturibus dixerat, Ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, qua Hesiod. quoque paulo ante usus est. Utitur eod. partic. in Od. M, [256] ubi de sociis Ulyssis loquitur, quos Polyphemus devorabat : Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Proprie autem accipitur Il. P, [755] : Ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. In quibus ll. posterioribus notandum, hoc κεκλήγοντας esse a them. Κεκλήγω, teste Eust. [p. 1126, 41], quod idem cum κλάζω significat. Idem partic. tribuit etiam canibus in Od. Ξ, [30] : Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· canibus inquam, quorum proprium est ὑλακτεῖν et βαύζειν ap. Theocr. At partic. κεκληγὼς Apoll. Arg. 2, [1103] tribuit etiam vento, quum de borea dicit : Ὦρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, Stridens flatibus : sicut κλαγγὴ ab Hom. tribuitur sagittæ per aerem cum stridula voce volitanti. Proprie autem Hesiod. Op. [447] de grue dixit ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangente, sicut Hom. altero partic. a κεκλήγω utens, de sturnis et graculis dicit [Il. P, 756, 759] : Οὖλον κεκλήγοντες. Est etiam in Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 7, 196], Κλάζω μέλισμα, Clangenti vel Stridula voce cano. Putatur hinc esse etiam fut. κλάγξω, et aor. 1 ἔκλαγξα, ut sc. sit pleonasmus τοῦ ν, sicut in πλάγχθη, quod a πλάζω derivatur : alii autem malunt hæc tempora deducere a them. Κλάγγω, Clango. Hom. Il. M, [207] de aquila : Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο· K, [275] de ardea : Τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. Item pro Strido [A, 46] : Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτοῦ κινηθέντος. || VV. LL. exp. etiam Frango, Flecto, Curvo; sed nulla hujus signif. afferuntur exempla : nam κλάσω, ἔκλασα, κέκλασμαι, et quæ a fut. formantur, non ad hoc κλάζω pertinent, sed ad κλάω, de quo infra dicetur. Porro derivat Etym. [M. p. 535, 50] hoc κλάζω a κλῶ, τὸ φωνῶ : Eust. vero [p. 154, 17] a κλάω proprie accepto, a quo simul et κλαίω deducit : ut sc. hoc verbo κλάγξαι significetur quidam avium κλαυθμός : qualem esse vult aquilæ in Il. M, quæ a dracone icta eum dimittebat in exercitum Trojanorum, et κλάγξασα πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. Nisi forte aliquis verisimilius esse putet hoc v. quandam veluti fractam vocem significari, qualis est avium clangentium. Κεκλάγξω, et κεκλάγξομαι, Suida auctore dicitur ἐπὶ τῶν κυνῶν, pro ὑλακτήσω, Latrabo : diversas tamen esse canum voces κλαγγὴν et ὑλαγμὸν, in Κλαγγὴ et Κλάγγω docui. [Κεκλάγγω et κεκλάγξομαι supra ex Aristoph. attulimus. Κεκλαγγυῖαι Xen. Cyneg 3, 9; 6, 23. Vitiose κεκλαγὼς ap. Plut. V. Timol. c. 26. Aorist. sec. ἔκλαγον Hom. H. 19, 14, Orph. Argon. 1161, Anth. Pal. 9, 571, Oppian. Cyneg. 3, 121, Nonn. Dion. 3, 61; 13, 132. Ἀνέκλαγον Eur. Iph. A. 1062. Hæc Buttm. et Lobeck. attulerunt Gramm. vol. 2, p. 219.]

[Κλάζω. V. Κληίζω.]

[Κλαία, ἡ, Clæa. Pausan. 3, 26, 11 : Τῆς δὲ χώρας τῆς Γερηνίας ὅρος Καλάθιόν ἐστιν καὶ ἐν αὐτῷ Κλαίας ἱερόν. Lectio suspecta.]

Κλαιὸν [?], Hesychio τὸ κανοῦν, Canistrum.

[Κλαῖος, ὁ, Lamentatio, Planctus. Lex. ined. Cod. Reg. 1142, fol. 139, b : Κλέος, ἡ δόξα καὶ ὁ ἔπαινος· κλαῖος δὲ ὁ θρῆνος. Miller.]

[Κλαίς. V. Κλείς.]

[Κλαΐστρον. V. Κλεῖστρον.]

Κλαίω [Diæresi Æolica Κλαΐω, de qua v. Etym. Ms. Leid. ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 583] vel Κλάω [Apoll. De adverb. p. 600, 27 : Τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς ἐν μακρῷ τῷ α. Mœris p. 201, 24 ed. Bekk. : Κλάειν καὶ κάειν σὺν τῷ α Ἀττικοὶ, μετὰ τοῦ ι Ἕλληνες· ad quem l. Pierson. p. 231 : « Etym. M. p. 31, 49 : Ἀναλογώτερον οἱ Ἀττικοὶ ἀετὸς λέγουσι, χωρὶς τοῦ ἰῶτα, ὡς κλαίω κλάω. Οὕτως Ὡρίων. Conf. eund. in Κλαίω p. 497, 40, et Ποιῶ p. 679, 23. Suidas s. v. Κλαίειν. Eustath. p. 28, 31 : Ἀθηναῖοι μὲν τὸ κλαίει, κλάει λέγουσιν· οὕτω δὲ καὶ καίει κάει, αἰεί ἀεί, αἰετός ἀετός. Placuit quidem plerisque hominibus eruditis κλάειν et κάειν scribi debere cum iota subscripto. Verum non immerito Dorvill. ad Chariton. p. 288 hanc scribendi rationem in dubium vocavit : quod Attica scriptura in literis majusculis, quibus solis utebantur, non potuerit distingui a vulgata, ΚΑΑΙΩ a ΚΑΛΙΩ. Quare omnino ipsi adsentior literæ ἰῶτα hic locum non fuisse : et præeunt nobis hac in parte veteres grammatici. » Κλάειν, κάειν et reliqua hujusmodi scriptoribus Atticis nunc ubique restituuntur modo libris scriptis auctoribus modo ex conjectura. Tragici utrum ipsi quoque Atticorum in hac re consuetudinem secuti sint, quæ Porsoni aliorumque sententia fuit, an diphthongum Epicorum exemplo prætulerint et olim est dubitatum et in posterum dubitabitur, quum summa in hoc genere inconstantia librorum sit, quibus quid tribuendum sit ex eo æstimari potest quod librarii, Homeri potissimum lectioni assueti, non raro diphthongum iis etiam scriptoribus intulerunt a quibus hæc formæ alienissimæ haberi debent : de quo plura nobis dicenda sunt s. v. Ἀεί. G. D.], αύσω, αύσομαι [Hæc usitata futuri forma est : activo κλαύσει utitur Manetho 3, 143, κλαύσεις Theocr. 23, 34, nisi huic forma Dorica κλαυσεῖ vel κλαυσῇ cum Meinekio restituenda, quam ll. quibusdam Aristophanis intulerunt librarii pro κλαύσει, non defendendam pluralis numeri exemplo κλαυσούμεθα in Pac. v. 1081, quod metri caussa pro Attico κλαυσόμεθα dictum est, cujusmodi locos in mente habuit Pollux 2, 64, quum κλαυσεῖσθαι Comicis tribueret : de quo genere monui ad Acharn. 205. Κλαυσεῖσθε nulla ratione ap. Dion. Cass. Exc. p. 61, 39. De tertia futuri forma κλαήσω infra dicetur. G. D.], Lacrymor, Ploro, Fleo, Ejulo. Hom. Il. A,

[362] : Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Od. Θ, [577] : Εἰπὲ δ' ὅ, τι κλαίεις, καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ· T, [541] κλαῖον et ἐκώκυον copulat. At Il. Σ, [339] partic. δακρυχέουσαι subjunxit verbo κλαύσονται, quod futurum observa : Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται. Sed et de equis κλαίειν usurpat. Il. P, [426] : Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, Κλαῖον. [Æsch. Sept. 656 : Οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει· 872 : Κλάω, στένομαι. Soph. El. 283 : Κλαίω, τέτηκα κἀπιχωκύω· Tr. 1072 : Ὥστε παρθένος βέβρυχα κλαίων. Eur. Or. 280 : Τί κλαίεις; Et alii quivis.] Utuntur et solutæ orationis scriptores. [Plato Phil. p. 48, A : Ὅταν ἅμα χαίροντες κλάωσι· Rep. 10, p. 614, E : Ὀδυρομένας τε καὶ κλαούσας.] Æschin. [p. 83, 29] : Οὗτος κλαίει μὲν ῥᾷον ἢ ἄλλοι γελῶσιν. Plut. Pericle [c. 36] : Οὐδὲ κλαίων οὐδὲ κηδεύων κτλ. Proverbialia autem ista, Κλαίει ὁ νικηθείς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε [Zenob. 4, 78, Diogenian. 5, 75], et Τὰ Καννάκου κλαίειν, et Αἵματι κλαίειν [Zenob. 1, 34, Diogenian. 1, 32], v. ap. Erasm. [Δάκρυσι κλαίειν Dio Cass. 59, 27; 64, 14.] || Interdum vero cum accus., pro Deploro, Defleo : qui etiam usus Homero est frequentissimus : Iliad. Ω, [773] : Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ· Od. A, [363] : Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν· Il. Υ, [210] : Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται, ubi observa rursum fut. κλαύσονται. [Sæpissime ap. Tragicos, velut Æsch. Sept. 828 : Πότερον ... τοὺς μογεροὺς ... ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; fr. 285 : Πατρὸς μέγιστον ἆθλον οὐρανοστεγῆ κλαίεσκον. Soph. El. 1122 : Ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ· 1117 : Εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν. Plato Rep. 3, p. 388, C : Μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον ὅσα κτλ.] Invenitur autem et fut. κεκλαύσεται impersonaliter positum ap. Aristoph. Nub. [1436] : Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, Frustra plorabitur a me, Nequicquam plorabo. Homerus utitur et τῷ κλαίοισθα, pro κλαίοις· Il. Ω, [619] : Ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα. Ceterum Plut. quoque cum accus., Alcib. [c. 33] : Τὰ μὲν αὑτοῦ πάθη κλαύσας καὶ ὀλοφυράμενος. [Passiv. Æsch. Choeph. 687 : Σποδὸν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου. Κεκλαυσμένος Lycophr. 273. Κέκλαυται et κεκλαυσμένας in uno eodemque versu Heraclidæ Anth. Pal. 7, 281. De quo dixit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 320. Ἐκλαύσθην epigr. Anth. Pal. App. 341. || Forma media, Apud me fleo s. defleo. Æsch. Sept. 920 : Κλαομένας μου· Ag. 1096 : Κλαιόμενα τάδε βρέφη. Soph. Tr. 153 : Πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην. Et particip. perfecti, comparandum cum δεδακρυμένος, Æsch. Choeph. 447 : Ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα· 731 : Τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. Soph. OEd. T. 1490 : Ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἴξεσθε.] || Do pœnas, Vapulo. [Æsch. Suppl. 925 : Κλάοις ἂν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' ἐς μακράν. Soph. OEd. T. 401 : Κλαίων δοκεῖς μοι ... ἀγηλατήσειν· 1152 : Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς. Eur. Cycl. 551 : Κλαύσει φιλῶν τὸν οἶνον οὐ φιλοῦντά σε.] Aristoph. Nub. [58] : Δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς. Quibus respondet alter, Διατί δῆτα κλαύσομαι; Ex Eod. [immo ex Eur. Hipp. 1086] affertur, Κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε θίξεται, Aliquis ipsorum me tanget plorans : pro Si quis eorum me tangat, pœnas dabit. [Heracl. 271 : Κλαίων ἅψει τῶνδε. Aristoph. Vesp. 1327 : Κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἑπακολουθούντων ἐμοί.] Et κλάειν λέγω σοι, quum ap. alios [Herodot. 4, 127], tum ap. Aristoph. : sicut οἰμώζειν λέγω σοι et μακρὰ οἰμώζειν, ad verbum, Plorare tibi dico, pro Lacrymas tibi denuntio, i. e. Verbera. Est enim oratio minitantis verbera : interdum vero aspernantis duntaxat. Juven. 10, Mandare laqueum dixit eodem modo, de Democrito ita loquens : Quum fortunæ ipse minaci Mandaret laqueum, mediumque ostenderet unguem. Locus autem Aristoph. est Pl. [62], ubi Plutus ipse dicit, Κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω, pro eo, quod dixerat paulo ante, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι. Scribitur autem ibi et κλάειν. Suid. autem κλάειν exp. στυγνάζειν et ὀδύρεσθαι in hoc l., Ὁ δὲ θύσας, Ἐπικούρῳ καὶ δόξαις ταῖς ἐκείνου κλάειν ἔλεγε. Sed ego illam ejus expos. non satis plenam esse puto; crediderim enim potius ibi κλάειν ἔλεγε esse Valedicebat quasi ἀποσκορακίζων. || Annotatur e Gaza κλαίειν transitivum, quum dicitur κλαίειν τὴν κεφαλήν, quod exp. Plangere caput, Lamentari caput. Est autem illa constr. ex Aristoph. Vesp. [584] : Κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ, ubi tanquam de homine loquitur : estque alioqui simile genus dicendi illi, quod modo protuli. || Κλαίω, Eust. [p. 1508, 26] vult esse a κλῶ, Frango : in hunc enim l. Od. Δ, [538] : Αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, scribit ista, Ὡς καὶ ἐνταῦθα ἡ τοῦ κλαίοντος ψυχὴ οὐκ ἔχει σταθερῶς, ἀλλ' οἱονεὶ κατακλᾶται· quibus subjungit, Ὃ δὴ καὶ ἐτυμολογίαν παραλαλεῖ τοῦ κλαίειν, ἐγγὺς αὐτίκα κειμένου· ἐκ τοῦ Κλῶ γὰρ τὸ Κλαίω, κατὰ τὸ Ῥῶ Ῥαίω, ἀφ' οὗ ὁ ῥαιστήρ. Sciendum est autem, plerisque locis non Κλᾰ́ω, sed Κλάω scriptum inveniri sine ι subscripto. At ego non video, quid obstet, quominus ι subscribamus [Non subscribendum esse supra diximus], etiamsi illi Eustathii deductioni assentiri libeat; fuerit enim κλαίω a κλάω, Frango, sed metaph. sumpto, e κλαίω autem rursum κλάω, sed quod ι verbi κλαίω subscriptum habeat. || Κλαιήσω fut. [Phot. p. 168, 5 : Κλαιήσει· ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν. Hesych. : Κλαήσει, κλαύσεται], tanquam a themate Κλαιέω, ap. Dem. C. Mid. [p. 546, 21] : Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει. [Quem l. ex Orat. περὶ παραπρεσβείας affert Thom. M. p. 536, κλαήσεται exhibens, quæ lectio ex κλαήσει ejusque glossemate κλαύσεται est conflata. Sic in Or. l. De falsa leg. p. 440, 17, quem l. in mente habuit Thomas, Ὑπὲρ αὐτοῦ κλαήσει, libri quidam κλαύσεται. P. 980, 24 : Μηδ' αἰσχυνόμενον κλαιήσειν (scr. κλαήσειν) καὶ ὀδυρεῖσθαι· 1270, 20 : Δεήσεται Κόνων καὶ κλαιήσει (scr. κλαήσει). Βοήσω per κλαήσω exp. schol. Eur. Or. 970, p. 448 ed. Matth. G. D.] Annotat autem et Pollux [2, 64] hanc inflectionem tanquam Demosthenicam. At VV. LL. afferunt et κλαήσει ex eod. Dem., sed locum non proferunt. [|| Non satis certa sive aoristi sive imperfecti, correpta syllaba media, forma est ἔκλαεν ap. Theocr. 14, 32 : Ἃ δὲ Κυνίσκα ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον κτλ. Quæ si hoc l. recte legitur, Hermesianacti quoque restituenda erit ap. Athen. 13, p. 597, F, ubi nunc legitur : Ἔκλαιεν δ' Ἰκάρου τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου· apographum Florent. (et fortasse cod. Ven.) ἔκλαε δ' Ἰκάρου, quod metro accommodatum erit si Ἔκλαε δ' Ἰκαρίου scribatur. Κλαίετε correpta syllaba prima legitur in Orac. Sibyll. 1, p. 122 : Οὐ κλαίετ' ἄλλυδις ἄλλος ... quod fortasse κλάετ' scribendum. || Κλήω Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 29 : Παρ' Αἰολεῦσιν ... ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω γενόμενον. Scribendum videtur κλῄω ἐκ τοῦ κλείω. G. Dindorf.]

[Κλαιωμῐλία, ἡ, Lacrimandi societas. Ammian. Anth. Pal. 9, 573 : Καὶ κλαιωμιλίῃ καὶ γελοωμιλίῃ.]

[Κλαμαρὸς, ὰ, όν.] Κλαμαρὰν Hesych. exp. πλαδαρὰν, ἀσθενῆ, Humectam, Laxam, Invalidam. Forsan significat Fragilem, παρὰ τὸ κλᾶν.

Κλαμβὸς, legitur in Hippiatr. [p. 54, 12; 62, 21.] Ibi enim Apsyrtus in asino admissario requirit ὥστα μὴ μικρὰ, μηδὲ κλαμβά : quod interpretantur, Ne mutilata sint depopulataque tempora raptis auribus.

Κλαμμὺς, Hesychio ἀναδενδρὰς, Vitis arbustiva.

[Κλαμμῦς inter ὑποχοριστικὰ in ῦς ap. Arcad. p. 92, 13. Corrigendum Καμμῦς. G. Dind.]

Κλαμυστῆσαι, Hesychio βοῆσαι, καλέσαι, Clamare, Vocare.

[Κλάνιον, τό.] Κλάνια [legitur κλανία] Hesychio sunt ψέλλια βραχιόνων, Armillæ. Pro quo ap. Suidam [et Zon. p. 1220] κλάρια. [Hesych. infra, Κλαρὰ, ψέλλια. Lexicon meum Ms. κλάρια, ψέλια βρ., pro quo Cyrillus κλανία. (Ex hoc Tittmannus ad Zon. p. 1220 κλάρια affert. G. D.) Alii κλάνια cum accentu in prima. Conf. v. Καρπία. Gloss. Lat.-Gr. : *Viriola*, κλανίον, ψέλιον. *Viriolæ*, κλανία, ψέλια, περιχέρια, ψέλια. *Hæc viriola*, κλάνιον, βραχιόλιον γυναικός. LXX Sam. 2, 1, 10 : Χλιδόνα τὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ubi cod. Coisl. κλάνιον, Aquila βραχιάλιον. Albert.]

[Κλάνω, i. q. κλάω, Frango. Forma Græcobarbara, de qua v. Ducang. || Πέρδεται per κλάνει exp. gl. cod. Dorv. Aristoph. Pl. 176.]

Κλᾰ́ξ, ἡ, Clavis, Dorice pro κλεὶς, ap. Theocr. [15, 33; 6, 32.]

[Κλαπάζω.] Κλαπάζειν, Hesychio χρονίζειν, Tardare, Diu morari.

Κλαραγεῖ [codex κλαραγείων], Siculis est ἑλαφρῶς καθεύδει, Leviter dormit. Hesych.

[Κλάρας, φοῖνιξ τὸ δένδρον, Hesych.]

Κλάρες, Hesychio sunt αἱ ἐπὶ ἐδάφους ἐσχάραι, Humiles foci.

[Κλαρεῶτις, ιδος, ἡ, Clareotis, tribus Tegeatarum. Pausan. 8, 53, 6.]

[Κλάριον, τὸ, Clarium, castellum in agro Megalopolitano. Polyb. 4, 6, 3, 4, et 25, 4.]

Κλάριον, τὸ, Hesychio ἀμπελόφυτον, Vinetum : afferenti et κλαρία pro κλήματα ἀμπελόφυτα : necnon κλάριοι pro κλάδοι. Sed his tribuit et alias signiff. : κλαρία enim exp. etiam κληρία : ut Doricum sit a κλᾶρος pro κλῆρος. [Plut. V. Agid. c. 13.] Et κλάριοι exp. etiam δοῦλοι, Servi : qui alioqui dicuntur κλαρῶται. Præterea Κλάριον esse dicit Apollinis epith. Suid. vero κλάρια esse ait ψέλλια, Armillas : pro quo Hesych. habet κλάνια, necnon κλαρά.

[Κλαρίον, τό. V. Κληρίον.]

[Κλάριος, ὁ, Clarius, fluvius Cypri. Plut. V. Solon. c. 26.]

[Κλάριος, ὁ, cognomen Jovis ap. Æsch. Suppl. 360 : Ἱκεσίᾳ Θέμις Διὸς κλαρίου. Interpretes *distributorem* intellexerunt, ut Dorica forma sit pro κληρίου. Schneid. Recte pro κληρίου acceperunt. Pausan. 8, 35, 9 : Τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλὸν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοὶ, καλεῖται μὲν Διὸς κλαρίου, δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπίκλησις τῷ θεῷ τοῦ κλήρου τῶν παίδων εἵνεκα τῶν Ἀρκάδος. G. Dind.]

[Κλάρος, ἡ, Clarus, oppidum Ioniæ. Hom. H. in Apoll. 40 : Κλάρος αἰγλήεσσα. Nicand. Th. 958 : Κλάρος νιφόεσσα πολίχνη. Strabo 14, p. 642, 668. || Ἀπόλλων Κλάριος ap. Callim. H. in Apoll. 70, Pausan. 2, 2, 8. || Τὸ Κλάριον ἱερὸν Plut. V. Pompeii c. 24.]

[Κλᾶρος. V. Κλῆρος.]

Κλαρῶται, οἱ, Hesychio Εἵλωτες, Helotes, Mancipia, Servi : [Photio et] Suidæ μέτοικοι, Inquilini : et quidem tales, quales Μαριάνδυνοὶ Heracleæ, Εἵλωτες Lacedæmone, Πενέσται in Thessalia, Καλλικύριοι Syracusis. Itidem Callistratus Aristophanicus, ut refert Athen. 6, [p. 263, E] scribit quod Spartani fecerunt ἐπὶ τῶν Εἱλώτων, Thessali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, hoc fecisse Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν : vocare autem eos ita τοὺς κατ' ἀγρὸν οἰκέτας, Mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι : ut Ephorus quoque tradit Κλαρώτας a Cretensibus appellari τοὺς δούλους, Servos, ἀπὸ τοῦ γενομένου περὶ αὐτῶν κλήρου : feruntur enim fuisse olim indigenæ, postea in bello quodam redacti in servitutem, sorteque, postquam subacti essent, inter singulos distributi. [Pollux 3, 83. Κλαρόται Etymolog. M. p. 660, 25.]

[Κλᾰσαυχενεύομαι.] Κλαυσαυχενεύομαι, Ploratum e gutture edo, Vocem quandam tanquam ejulantis, e gutture edo. Neque enim aliud de hujus verbi signif. divinari posse videtur, quo utitur Archippus poeta comicus ap. Plut. initio Alcibiadis, gestum et incessum filii Alcibiadis hisce versibus irridens, qui et ibi minime distincti leguntur : Βαδίζει διακεχλιδὼς, θοιμάτιον ἕλκων, ὅπως τ' ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται· ita enim repono pro κλαυσαυχενεύεταί τις. Quum autem subjungat τραυλίζεται, utrumque verbum eod. pertinebit. Sed, ut verum fatear, suspectum mihi est istud verbum κλαυσαυχενεύεται, sic tamen ut quid pro eo reponam non habeam. Si quis tamen conjectura mea contentus esse velit, dixerim κλασαυχενεύεται minima cum mutatione reponendum esse, a κλάσαι, Frangere, et αὐχήν : ut intelligamus filium Alcibiadis solitum collo intorto et tanquam fracto incedere. [Conf. K. O. Müller *Handb. der Arch.* § 331, 2. Hase.]

[Κλᾶσθρον. V. Κλεῖστρον.]

Κλᾰσῐβώλαξ [-ῶλαξ], ὁ, ἡ, Glebas frangens, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 6, 41 : Χαλκὸν ἀροτρητὴν, κλασιβώλακα.]

Κλάσις, εως, ἡ, Fractio. [Plato Tim. p. 43, D : Πάσας κλάσεις καὶ διαφορὰς τῶν κύκλων ἐμποιεῖν. LXX Sam. 1, 30, 12 : Κλ. παλάθης. Κλ. μύλου ib. 2, 11, 21.] Luc. 24, [35] : Ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, Fractura, ap. Plin. Alex. Aphr. : Ἐπιτήδειον γίνεται πρὸς ῥῆξιν καὶ κλάσιν, Ad rupturas et fracturas : i. e. Ad rupta et fracta. [Ἰστῶν κλάσις Lucian. vol. 1, p. 456 (?). Hemst. De fractura membrorum v. s. Κλάω.] || Κλ. ἀμπέλων, Vitium putatio, Cic. : Theophr. C. Pl. 3, [14, 1] : Τῶν δ' ἀμπέλων τῶν τελέων ἤδη πρῶτον μὲν καὶ μέγιστόν ἐστιν ἡ κλ., pro quo alibi dicit ἀμπελουργία et τομή. Idem [3, 14, 2] : Οὐ μὴν ἀλλὰ πλείστη γε (διαφορὰ κατὰ τὰς χώρας) κατὰ τὴν κλάσιν ἐστὶ καὶ τὴν ἀμπελουργίαν· postea dividit ἐς τὸ βραχυτομεῖν καὶ μακροτομεῖν. [|| Vocis fractio, i. e. modulatio. Philo vol. 1, p. 276, 21 : Ἐν κλάσει καὶ τόνοις ἐμμελοῦς φωνῆς· quod Mangeyo prava videbatur scriptura, pro κράσει. Alibi tamen id. Philo vol. 2, p. 266, 23 : Κλάσεις ἐμμελέσταται φωνῆς. Hase.]

Κλάσμα, τὸ, Fragmentum, Fragmen, Frustum defractum. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 153] : Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς. Marc. 6, [43] : Ἦραν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις· quo vocab. ceteri quoque Evangelistæ ead. de re utuntur. [V. exx. Ducangii p. 660. Hesych. : Κλάσματα, συντρίμματα, θρύμματα. Κλάσματος ψαφαροῦ Phanias Anth. Pal. 6, 304. || Κλάσματα, Agrorum species, a tributis et pensitationibus immunis : unde Κλασματικοὶ τόποι. De utroque v. Ducang. || Κλάσμα, Vulnus. Leges militares Rufi c. 64, ap. eund. || Κλάσμα, Unus e 19 tonis musicæ Græcanicæ. Hagiopolites Ms. ap. Ducang.]

[Κλασματίζω, In frusta concido. Theophanes p. 332. Ducang.]

[Κλασμὸς, ὁ, var. l. pro συγκλασμὸς, LXX Joel. 1, 7, sec. Compl. Schleusn.]

[Κλαστάζω.] Κλαστάω, Frango, κλῶ; peculiariter vero Sarmenta defringo et deputo s. amputo : unde metaph. dictum quidam volunt apud Aristoph. Eq. [166] : Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστήσεις· alii autem Radicitus evertes, Extirpabis : alii Quassabis, Concuties, κλονήσεις καὶ διασείσεις : nonnulli et κραυγάσεις, Inclamabis, Clamore impetes. [Κλαστάσεις, a them. κλαστάζω, quod ideo monendum duxi, quia in hoc verbo gravis est error H. Stephani v. Κλαστάω. Suidas : Κλαστάσεις, κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Male in membr. κλαστήσεις, ut memoriæ falsus Steph. citavit; haud enim arbitror illam lectionem in ulla edit. eum reperisse. Brunck. ad Aristoph. l. c. Recte Steph. hunc l. citat in Λαικάζω. Phot. p. 168, 9 : Κλαστάσαι, κλάσαι, προϊέναι, ἢ παρατηρεῖν.]

Κλαστήριον, τὸ, Id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur Falx qua vites putantur; nam Aristoph. schol. [Eq. 166] κλαστήριον esse docet τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις. [Hesych. : Κλ., δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου.]

Κλάστης, ὁ, Qui frangit, vites putat, Vinitor, ἀμπελουργὸς, Hesych.

[Κλαστίδιον, τὸ, Clastidium, oppidum Galliæ Cispadanæ. Polyb. 2, 34, 5; Plut. V. Marcelli c. 6.]

[Κλαστὸς, ἡ, ὸν, Fractus. Κλ. κύπελλα Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 71. Schæf. || Κλαστὸς, ἀναφάλακρος, in pap. Anastas. l. 6, Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 6 interpretatur, Auribus confractis s. contusis. Hase. || Κλαστὸν, τὸ, Panis benedictus. V. Ducang.]

Κλαυθμονὴ, ἡ, minus quam κλαυθμὸς usitatum est, significans alioqui itidem Ejulatum : sic tamen ut et de pueris dicatur a Plat. Leg. 7, [p. 792, A] : Κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῆ. [Libri κλαυμοναί. Scribendum κλαυθμοναὶ ex Polluce.] Sed in VV. LL. κλαυμονὴ ex eod. scriptore affertur pro eadem signif., non prolato tamen loco; ac certe altera illa scriptura auctoritate Pollucis [2, 64] nititur, scribente, Παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ κλαυθμονή.

Κλαυθμὸς, ὁ, i. q. κλαῦμα, Ploratus, Ejulatus; sed usitatius quam κλαῦμα. Hom. Od. Δ, [212] : Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη. Sæpe vero cum γόος copulat, quod significat Gemitum : Φ, [228] : Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε· P, [7] : Οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος· Δ, [800] : Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοόωσαν, Παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος. [Æsch Ag. 1553 : Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων.] Utuntur et prosæ scriptt. Plut. Pericle [c. 36] : Ὥστε κλαυθμόν

τε ῥῆξαι καὶ πλῆθος ἐχχέαι δακρύων. Et Aristot. Polit. 7, [17] : Τοὺς κλαυθμοὺς τῶν παίδων. || Apud Theophr. vero pro κλαυθμὸς alicubi reponendum est καυθμὸς, ut supra admonui in Καυθμός.

Κλαυθμυρίζω, Fleo, Ejulo : plerumque de infantibus dicitur, quod Latinis Vagire est. Alex. Aphr. 1 Probl. [121] : Τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει, Infantes, quum audiunt modulos musicos, si fleant, s. vagiant, desinunt. [Liban. vol. 4, p. 810, 24 : Παῖδας νηπίους ἁπαλὸν κλαυθμυρίζοντας.] Putatur etiam active accipi pro Flere s. Vagire facio, ap. Plut. [Mor. p. 9, A] : Αἴτινες, ἐπειδὰν τὰ παιδία κλαυθμυρίσωσιν, εἰς παρηγορίαν πάλιν τὸν μαστὸν ὑπέχουσι. [Athen. 8, p. 364, A : Κλαυθμυρίζουσι τοὺς οἰκέτας. Sic Casaub. : codex καλαμυρίζουσι, epitome πλήττουσι.] Frequentius est pass. Κλαυθμυρίζομαι. In Axiocho [p. 366, D], de infante : Λαλῆσαι μὲν οὔπω δυνάμενον ἃ πάσχει, κλαυθμυριζόμενον δέ· καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν· paulo ante, Κατὰ τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει. [Diodor. 4, 20 : Τοῦ βρέφους κλαυθμυριζομένου.] Plut. [Mor. p. 149, D], de infante nato ex equa : Τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυριζόμενον. [Conon ap. Phot. Bibl. p. 141, 3.] Galen. κλαυθμυρίζειν dicit esse κλαῦσαι μετ' ἐντάσεως σφοδροτέρας, Flere magna spiritus contentione, Comm. in Prognost. [De cane schol. Æliani N. A. 1, 8, ap. Bast. ad Philostr. p. 301 : Κλαυθμυρίζεται καὶ τὸ οὐραῖον κινεῖ. || Κλαυμυρίζω. Phot. p. 168, 10 : Κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν· οὐ κλαίει καὶ κλαύσει. Hesych.] Κλαυμαριόμενον Tarentini dicunt pro κλαίοντα, Flentem : ut est ap. Hesych., ap. quem et Κλαυμαρεῖται, [ἢ] κλαίει. [Formæ suspectæ.]

[Κλαυθμυρικῶς, Flebiliter. Theodor. Stud. Epist. 2, 50, p. 472, C : Πρότερον μὲν οὖν διὰ γράμματος ὁ ἀνάξιος κλ. ἐφθεγξάμην πρὸς σέ. Miller.]

[Κλαυθμύρισμα, τὸ, i. q. seq. Pseudochrys. t. 10, p. 976, A ed. Paris. alt. : Κλαυθμυρίσματα καὶ σπάργανα. Hase.]

Κλαυθμυρισμὸς, ὁ, Fletus, Ejulatus, Vagitus. [Pollux 2, 64; 6, 201.] Plut. Lyc. [c. 16; Mor. p. 164, A; 672, F. « Planud. Ovid. Metam. 15, 466. » Boiss. Moschion De pass. mul. p. 46, 16 Dewez. Id. ib. p. 48, 9, de infantibus continenter vagientibus : Εἰ μέντοι τούτῳ τῷ κλαυθμυρισμῷ γυμνασθῶσι. Pseudochrys. t. 8, p. 663, A ed. Par. alt. : Ἵνα τοῦ κλ. καταπαύσῃ. Hase. Correpta syllaba tertia Oppian. Cyneg. 4, 248 : Παιδὸς κλαυθμυρισμῶν προκαλύμματα· ubi codex Vat. κλαυθμυρίδων.]

[Κλαυθμώδης, ὁ, ἡ.] Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ dicuntur ab Hippocr. [p. 1258] iis similes, quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosæ : quanquam Erotianus συνεχεῖς exp., sumpta, ut ait, a flentibus pueris metaph. Gorr. [Theoph. in Scholl. Hippocr. ed. Dietz, vol. 2, p. 515. Miller. Duplex explanatio vocis ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 93, 9 sqq. Hase. Hierocles ap. Stob. Flor. 79, 53, vol. 3, p. 127 : Ἀνάρθροις ἔτι καὶ κλαυθμώδεσι φωναῖς.]

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, Locus flentium, Jud. 2, [1. Sam. 2, 5, 23; Ps. 83, 6; Herodian. Epimer. p. 199; Eustath. Opusc. p. 137, 50.]

Κλαῦμα, τὸ, Ploratus, Ejulatus. [Soph. Ant. 932 : Τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει. Κλαυμάτων Phil. 1260. Æsch. Pers. 705, Ag. 887, 1148, 1628.] Aristoph. Pac. [248] : Ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα. Xen. Cyrop. 2, [2, 14] : Κλαύμασι μέν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται. [Philo p. 37, C. Hemst. Eustath. Opusc. p. 187, 23. Miller.]

[Κλαυμαρεῖται. Κλαυμαριόμενον. V. Κλαυθμυρίζω.]

[Κλαυμονή. V. Κλαυθμονή.]

[Κλαυμυρίζω. V. Κλαυθμυρίζω.]

[Κλαυσάμενὸς, ὁ, Clausamenus. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 8, 32 : Τισαμενὸς, Δεξαμενὸς, Ἀχεσαμενὸς, Κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν Μαλθακοῖς. Κλαυσαμενὸς non verum hominis nomen esse videtur, sed cognomen vel veri nominis parodia. Post καλεῖται δέ fortasse aliquid excidit, καλεῖται δὲ οὕτως ὁ *** παρὰ Κρατίνῳ (vel ὑπὸ Κρατίνου) ἐν Μαλθακοῖς. G. Dind.]

Κλαυσάσκω quoque et Κλαυσιάω retinuerunt σ. Et Κλαυσάσκω quidem est i. q. κλαίω, Ploro, sed poeticum : ita formatum ut ἐρητυσάσκω, Eust. [p. 200, 5.]

[Κλαυσαυχενεύομαι lectio vitiosa. V. Κλασαυχενεύομαι.]

[Κλαυσείω, Plorare cupio. Apollon. Lex. H. s. v. Ὀψείοντες : Κλαυσείοντες λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. Synes. p. 15, A : Γελασείοντες ἐν ταὐτῷ καὶ κλαυσείοντες.]

Κλαυσιάω, Plorare cupio, κλαῦσαι θέλω, Pollux [2, 64]. Aristoph. Pl. [1098] καταχρηστικῶς de strepitu januæ usus est : Τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. Sunt qui verbo Concrepare interpr.; sed Concrepuisse janua intelligitur a Comicis Lat. inter aperiendum : quod cum l. illo Aristoph. non convenit : ibi enim Carion servus dicit, Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν; deinde mutata mente dicit, Οὐδείς, ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. Ubi eum allusisse scribit Eust. [p. 1901, 17] ad ἦχον θυρίδος λεῖον καὶ ἄῤῥοιζον : videntur enim, inquit, τὰ τοιαῦτα θύρια ἐθέλειν κλαίειν ὡσεὶ νεογιλὰ παιδία.

Κλαυσίγελως, ωτος, ὁ, Fletus cum risu, Lacrymæ risui intermistæ. At in VV. LL. perperam exp., Flens ridendo, Flens et ridens simul, tanquam hanc signif. dante huic nomini Polluce : quum is [2, 64] e Xen. afferat, quem et primum eo usum esse arbitror, a quo tamen manifestum est substantive accipi pro Risu lacrymis intermisto, lacrymoso, ut ita loquar. Est autem is, in quo utitur, locus, Hell. 7, p. 366 meæ edit. [2, 9]; ibi enim quum dixisset, Θεάσασθαι παρῆν ... τοὺς μὲν ἄνδρας δεξιουμένους ἀλλήλους, τὰς δὲ γυναῖκας πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας, subjungit, Πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν, ubi observa eund. κλαυσιγέλωτα dari illis mulieribus, quum eas describit ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Sed et p. 362 [ib. 1, 32] eund. aliis quoque tribuit, sc. Lacedæmoniorum senatoribus et ephoris, atque adeo Agesilao; nam quum dixisset, Τοὺς μέν τοι ἐν Σπάρτῃ ἔφασαν ἀκούσαντας, ἀρξαμένους ἀπὸ Ἀγησιλάου καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν Ἐφόρων, πάντας κλαίειν, addidit, Οὕτω κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι, Adeo lacrymæ gaudio cum mœrore communes sunt. In hunc tamen Hom. locum Il. Z, [483] in quo itidem κλαυσίγελως describitur : Ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ Δακρυόεν γελάσασα, annotatur, declarari ab Hom. πάθος ψυχῆς χαρᾷ καὶ λύπῃ σύμμικτον. Ceterum quod ad κλαυσίγελως attinet, usus eo est itidem, ut substantivo, quisquis est, cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, scribens [§ 28], Οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινήσει, οὐδὲ ἔλεον, ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλαυσιγέλωτα. [Conf. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 311. Plut. Mor. p. 1097, F : Τοῖς παραβιασμοῖς καὶ κλαυσιγέλωσι.] Ego tamen adj. etiam facere alicubi non dubitarim, aliorum quorundam a γέλως derivatorum analogiam sequens. [|| Cognomen Phrynæ, ap. Athen. 13, p. 591, C, ex Apollodoro.]

[Κλαυσίδειπνος, ὁ, ἡ, Cœnæ jacturam plorans. Basil. M. vol. 3, p. 208, B. Hemst.]

[Κλαυσίμαχος, ὁ. Aristoph. Pac. 1292 : Ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός. Κλαυσίμαχον Lamachum vocat, quasi fleturum, quia, pace restituta, jam belligerare non possit. Bergler. Κλασιμάχου cod. Rav.]

[Κλαύσιμος, ὁ, ἡ, Flebilis, Gl.]

[Κλαυστὴρ, ῆρος, ὁ, Plorator, Qui flet. Manetho 4, 192 : Κλαυστῆρας ἀποφθιμένων.]

[Κλαυστικὸς, ἡ, ὸν, Flebilis. Schol. Aristoph. Thesm. 1056 : Πενθητικὸν καὶ κλαυστικόν. Miller.]

[Κλαυστικῶς adverb. Κλ. ἔχειν, Plorare cupere, Apollon. Lex. H. s. v. Ὀψείοντες.]

[Κλαυστὸς, ἡ, ὸν, Deflendus. Soph. OEd. C. 1360 : Οὐ κλαυστὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα. Ubi libri nonnulli κλαυτά : quæ forma ap. Æschylum legitur Sept. 333, sed κλαυστὸν in ed. Robortelli. Eadem librorum fluctuatio in adjectivo cōmposito ἄκλαυστος s. ἄκλαυτος.] Κλαυτὰν Hesych. esse dicit ποιὰν φωνήν : forsan cum fletu.

[Κλαυσῦς, ῦ, ὁ, inter ὑποχοριστικὰ in ῦς memoratur ab Arcad. p. 92, 14, Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1195, schol. Dionys. Thr. ib. p. 857, 7, Drac. Strat. p. 104, 21.]

[Κλαυτός. V. Κλαυστός.]

[Κλάω. V. Κλαίω.]

Κλάω, σω, Frango. Nonn. [Jo. 6, 38], ἄρτους ἔκλασε,

Panes fregit. Paul. [Cor. 1, 10, 16] : Ἄρτον, ὃν κλῶμεν. Item κλὰς ap. Anacr. per syncop. pro κλάσας, Eust. [Ἀποκλὰς dixit Anacreon ap. Athen. 11, p. 472, E, quo spectat Eustathii notatio p. 1654, 12.] Et in pass. ap. Hom. Il. Λ, [583] : Ἐκλάσθη δὲ δόναξ. 1 Cor. 11, [24] : Τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, Quod frangitur pro vobis. Diosc. 3, 143, de satyrio : Οἱ δὲ τρίφυλλον καλοῦσιν, ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν φύλλα τρία φέρει κεκλασμένα, Ad terram infracta. Id. [ib. 159] de alismate : Φύλλα μὲν ἔχει ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα· Plin., Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent et magis laciniosa, convexaque in terram. [Φύλλα κεκλαμένα (pro κεκλασμένα) lectio vitiosa, de qua v. s. Κλίνω. « Κλασθεὶς apud Epiphan. vol. 1, p. 512, B, Qui membrum fregit, ut ex adjecto satis liquet; hæc potestas Petavium præteriit. Restituendum puto ἔκλασε Plut. V. Arati c. 32 : Ἅπαξ δὲ καὶ τὸ σκέλος ἔσπασε διὰ τοῦ Θριασίου φεύγων. Pegasus dicitur τὸν τάρσον κλάσαι ap. Stephan. B. in Τάρσος. Hemst. Thom. M. p. 509, in additamento duorum codicum apud Oudendorp. : Κλάσις ἐπὶ ὀστῶν ἢ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· καὶ τὸ κλᾶν ἐπὶ τούτων λέγεται· θραύειν δὲ καὶ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χοῦν λεπτύνειν. « Κλᾶσθαι de membro quod reflectitur aut recurvatur dicitur ap. Hippocr. p. 751, C : Ἡ ἄρθρου ἀνάκλασις κέκλασται, Recurvata fit articuli reflexio. Κλᾶσθαι etiam sæpe usurpatur Galeno l. 2 De motu musculorum, in musculorum distortione aut reflexione, ubi fere irrita et inanis est musculorum actio. Atque eo sensu l. De fract. sumi potest, ut articuli reflexio in ea manus contentione fuerit fracta, hoc est, irrita et inanis, ut quæ præ se ferret summam et validissimam contentionem. Qua intelligentia sumi etiam potest quod ibid. paulo post scribitur, Κλᾶται ὁ ἀγκὼν ὕπτιος, Cubiti flexura frangitur aut retorquetur, hoc est, in manu supina cubiti distentio inanis est et nullius roboris. » Foes. Aristot. Probl. 5, 19 : Τοῖς μὲν γόνασιν (ἐστὶ κατὰ φύσιν) ἡ εἰς τὸ πρόσθεν κλάσις, τοῖς δὲ μηροῖς ἡ εἰς τοὔπισθεν. || Defringo. Hom. Od. Z, 128 : Ἐξ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρί. || « Κεκλασμένος, Fractus, i. e. Mollis. Demetr. De eloc. § 193, κεκλασμένα eademque ἄσεμνα μέτρα dicit, σύνθεσιν ἀναπαιστικὴν, et comparat cum versibus Sotadeis, quorum mollities vitiosa sit, διὰ τὸ μαλακώτερον. Schol. anon. ad Hermog. Π. ἰδ. 1, p. 393, de metro Ionico, molliori illo, loquens : Ἀβρότεροι ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἴωνες· εἰκότως οὖν καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτῶν μέτρον ἐκλυτώτερόν τε καὶ κεκλασμένον καὶ τῇ σεμνότητι ἐναντίον ἐστίν. Fractam pronuntiationem etiam Plinius dicit Epist. 2, 14. » Ernest. Lex. rhet. Ῥυθμὸς κ. Longin. De subl. c. 40. Κεκλασμένη φωνὴ, Viscont. Inscr. Triop. 68. Schæf. Hippocr. p. 1229, E : Φωνὴ κ., σαφὴς δέ. Ἀβρᾷ καὶ κεκλασμένῃ φωνῇ Dio Cass. 79, 13. « De incessu Philo p. 861, D : Κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι. » Valck.] Κλᾶσθαι dicuntur etiam, quorum rami s. surculi amputantur. Theophr. C. Pl. 1, [15, 1] : Διὰ τὸ μηδεμίαν ἐν τοῖς ἄνω γίνεσθαι πληγὴν, κλωμένων ἢ καρφολογουμένων. [Hesych. : Κλᾶν, ... τέμνειν ἀμπέλους ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Similiter præcipiunt Phrynichus et Mœris, de quibus diximus s. v. Κλαδάω. « Κλᾶν τὰς ἀμπέλους Themist. Or. 15, p. 184, D, Philostr. Epist. 62, Long. Past. 3, 29; et, Ἀναδενδράδα δέ ποτε αὐτὸν κλῶντα Dio Cass. 71, 5. » Hemst. in Add. ad Thom. M. p. 535. Nonn. Dion. 47, 794 : Κλάσσαι βοθρῆσαί τ' ἐνὶ κλήματα γύροις, ab Lobeck. ad Phryn. p. 172 citatus. Figurate Joseph. B. J. 3, 7, 13 : Κλάσαι τὴν ἐλπίδα ταύτην αὐτῷ προαιρούμενος.]

[Κλεαγένης, ὁ, Cleagenes, ut recte, opinor, restituit Ph. Le Bas *Inscr. recueillies en Grèce*, 5, p. 124, In apographo ipsi transmisso legebatur Κλεαφεν ... Hase.]

[Κλεαγόρας, ὁ, Cleagoras, pictor. Xenoph. Anab. 7, 8, 1. || Rhodiorum legatus. Polyb. 31, 16, 1.]

[Κλεάδας, ὁ, Cleadas, sacrorum Lenæorum antistes. Marm. Oxon. p. 111. || Alius Anth. Pal. 9, 688 : Κλέης Κλεάδας πόσις. || Vitiose pro Κλεόδας. V. Κλεόδαιος.]

[Κλεαδάτης. V. Κλεόδαιος.]

[Κλεάδειον (?) τὸ ὄρος, Theognost. p. 129, 13.]

[Κλεάδης, ὁ, Cleades, Platæensis. Herodot. 9, 85, ubi var. lect. Ἀλεάδης.]

[Κλεαινέτη, ἡ, Cleæneta, n. pr. mulieris. Phalar. Epist. 138 et 143. Id. Ep. 137, p. 390, 73 : Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην. Hase.]

[Κλεαίνετος, ὁ, Cleænetus, Cleonis pater. Thucyd. 3, 36; Aristoph. Eq. 574. || Tragicus. Athen. 2, p. 55, C. || Lochagus Græcorum ap. Xenoph. Anab. 5, 1, 11.]

[Κλεαινὸς scriptura vitiosa. V. Κλεινός.]

[Κλεαίχμα, ἡ, Cleæchma, Lacedæmonia, Pythagorica. Iambl. V. Pyth. p. 534.]

[Κλεαναχτίδης, ὁ, Cleanactidès, n. pr. ap. Hippocr. V. Κλεοναχτίδης. || Κλεαναχτίδαι, οἱ, Cleanactis posteri. Strabo 14, p. 617 : Ἀλκαῖος ... ἐλοιδορεῖτο ... τοῖς Κλεαναχτίδαις καὶ ἄλλοις τισί.]

[Κλεάναξ, κτος, ὁ, Cleanax, Argivus. Herodot. V. Hom. c. 1, 2. || Tenedius ap. Demosth. p. 1223 extr.]

[Κλεανδρία scriptura vitiosa pro Νεανδρία ap. Strabon. 13, p. 603.]

[Κλεανδρίδας, ὁ, Cleandridas, Spartanus. Thucyd. 6, 93. Κλεανδρίδης ap. schol. Aristoph. Nub. 857.]

[Κλεάνδρος, ὁ, Cleander, Gelæ tyrannus. Herodot. 7, 54. || Phigalensis Arcas, vates, 6, 83. || Ægineta ap. Pind. Isthm. 8. Alii ap. Xenoph. Anab. 6, 4, 18; 6, 5, H. Gr. 7, 1, 45, Pausan. 8, 49, 2, Demosth. p. 1304, 8, aliosque. Cleander, Phryx, ex servo præfectus prætorio, ap. Herodian. 1, 12.]

[Κλεάνθης, ους, ὁ, Cleanthes, Stoicus. De quo v. Diog. L. 7, 168—178, cum annot. interpretum. || Corinthius, pictor. Athen. 8, p. 346, C. || Tarentinus. Athen. 1, p. 4, D.]

[Κλεανθὶς (vulgo Κλέανθις), ίδος, ἡ, Cleanthis. Κλ. ὄνομα θηλυκὸν, Suidas. Epigr. ap. Lucian. Conviv. 16 : Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσα. G. Dind.]

[Κλεανορίδης, ὁ, Cleanoridas. Anacreon Anth. Pal. 7, 263, ubi Ion. Κλεηνορίδη.]

[Κλεάνωρ, ορος, ὁ, Cleanor, Arcas vel Orchomenius ap. Xenophont. Anab. 2, 1, 10; 3, 1, 47, ubi v. annot. interpretum. || Atheniensis, Lamiæ pater. Athen. 13, p. 577, C. G. Dind. || Magistratus in numo Dyrrhachii. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 3, p. 350, n. 289. Hase. ᾱ]

[Κλεάρατος, ὁ, Clearatus, Pythagoricus. Iambl. V. Pyth. p. 526.]

[Κλεάρεστος, ὁ, Clearestus, Eleus, olympionica. Pausan. 6, 16, 9.]

[Κλεάρετος, ὁ, Clearetus, lochagus. Xenoph. Anab. 5, 7, 14—16.]

[Κλεαρίδας, ὁ, Clearidas, Laco, Amphipolis præfectus. Thucyd. 4, 32; 5, 8, 10, 21.]

[Κλεαρὶς (?), φυλὴ, Suidas. Nomen suspectum. Non plane dissimile Κλαρεῶτις nomen est.]

[Κλεαρίστη, ἡ, Clearista, n. pr. Theocr. 2, 74; Bianor Anth. Pal. 7, 644. Phalar. Epist. 19, p. 110, 86; p. 112, 94; ep. 21, p. 120, 41.]

[Κλεάριστος, ὁ, Clearistus, n. pr. Theognis 512. || Κλεάριστος Ἱεροκλέους in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 134.]

[Κλέαρχος, ὁ, Clearchus, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 8, 8 et 39; Xenophon H. Gr. 1, 1, 35, ubi v. Schneider. || Heracleæ Ponticæ tyrannus. Diodor. 16, 36; Athen. 3, p. 85, A; 12, p. 549, A. || Solensis, Aristotelis discipulus, cujus scripta plura ab Athenæo citantur. Omittimus alios.]

[Κλέβδην, Furtim. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 611, 27; Etym. M. p. 103, 13.]

[Κλεβηνοὶ, ἔθνος, Zonaras p. 1216. Corruptum, ni fallor, ex Σκλαβηνοί. G. Dind.]

[Κλέεια, ἡ, n. pr. nymphæ ap. Hesiod. fr. 60, 2.]

[Κλεέμπορος, ὁ, Cleemporus. Appian. Illyr. c. 7 : Τῶν Ἰσσίων πρεσβευτὴν Κλ.]

[Κλεεννός. V. Κλεινός.]

[Κλεεστωναῖοι, οἱ, nomen corruptum ap. Pausan. 3, 16, 6, ubi Kuhnius Κλεωναίων, Clavierius Ἐλεωναίων.]

Κλέζος, est nomen proprium loci ap. Nicandr. Ther. 634. [Ἀνέρες οἳ Τμώλοιο παραὶ Γύγαό τε σῆμα Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κλέζος ἀεργοὶ ἵπποι χιλεύουσι· ubi nunc Κίλβιν ex tribus libris restitutum. Alius Κλάζος. Κίλβιον ὄρος interpretatur Eutecnius. Plinius H. N. 5, 29, ab Schneid. cit., de Libya : « Alluitur Caystro in Cilbianis jugis orto multosque amnes deferente.]

Κλέζω, Hesychio est καλῶ, φωνῶ, Voco, Sono. [Pro κλείζω, κληίζω, κλήζω.]

[Κλέη, ἡ, Clea, n. pr. Anth. Pal. 9, 688 : Κλέης Κλεάδας πόσις εὐπατερείης.]

[Κλεηδών. V. Κληδών.]

[Κλεήσιππος, ὁ, Cleesippus. Poeta ap. Hephæst. p. 25 : Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον Κλεησίππω.]

[Κλέθεμις, ὁ, Clethemis s. Cleothemis, n. pr. magistratus in numo Atheniensium. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 3, p. 553, n. 125. Hase.]

Κλέθος [?], Hesych. affert pro κληδόνα.

[Κλεῖα. V. Κλέος.]

[Κλειγένης, ους, ὁ, Cligenes, n. pr. Aristoph. Ran. 709. || Alius ap. Xenoph. H. Gr. 5, 2, 11.]

[Κλειδᾶς, ᾶ, ὁ, Clidas. Georg. Acropol. Annal. p. 102, C : Ὁ τῆς Κυζίκου μητροπολίτης Γεώργιος, ὃν καὶ Κλειδᾶν κατωνόμαζον.]

[Κλεῖδες nomen loci. V. Κλείς.]

[Κλειδημίδης, ὁ, Clidemides, n. pr. Arist. Ran. 791.]

[Κλείδημος, Clidemus, rerum Atticarum scriptor : de quo v. Siebelis in Prolegom. ad ejus fragmenta p. xii. Nomen aliquoties in Κλειτόδημος corruptum. || Alius ap. Aristot. Meteor. 2, 9, Theophr. H. Pl. 3, 1, 4, C. Pl. 1, 10, 3.]

[Κλειδίκη. V. Κλεοδίκη.]

[Κλείδικος, ὁ, Clidicus, Ægimidæ filius. Paus. 1, 3, 3. || Κλεύδικος, contractum ex Κλεόδικος, est in epigr. Anth. Pal. 7, 482. || Κλεόδικος, rex Atheniensium. Georg. Sync. p. 211, D. G. Dind. Alius Phalar. Epist. 128. Hase.]

Κλειδίον, τὸ, q. d. Clavicula, i. e. Parva clavis. [Aristoph. Thesm. 421, fr. 120. G. D. Hero Spirit. p. 165, 21; 178, 16; 195, 34; 196, 23; 212, 25; 222, 25. Id. ib. p. 165, 5 : Κλ. τὸ καλούμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἀσσάριον. Theodoret. Cat. in Jerem. t. 2, p. 867, A : Τὰ ὑπὸ τῶν κλειδιῶν κινούμενα βάλανοι λέγονται· ubi scrib., κλειδίων. Hase.] Dicitur autem de thynno, sicut et κλεὶς, ut docebo in Κλείς. || Κλειδίον ἀφροδισιακὸν, vel, ut habetur ap. Paulum, ἀφροδισιαστικὸν, est Pastillus conveniens hæmoptoicis, cœliacis, dysentericis, et quibus stomachus fluxione tentatur; magnopere enim astringit. [Galen. vol. 13, p. 550, 615; Alex. Trall. 8, p. 415, 449, 462.] || Κληΐδιον, Clavicula, Ionice pro κλειδίον.

[Κλειδοποιὸς, ὁ, Claustrarius, Gl. Paul. Alex. Apotelesm. p. 58, 12.]

[Κλειδουχέω, Clavem teneo. Jo. Chrys. Serm. 112, vol. 6, p. 935. Seager. || Forma Attica Κληδουχέω, Eur. Iph. T. 1463 : Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς ... κλίμακας Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς. || Idem Herc. F. 1288 : Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι. « Interpretor *dum observamur* ab hominibus et *acerbis* eorum *conviciis* exagitamur. Κηλιδούμενοι Hermannus. » Matth.]

Κλειδοῦχος [Attice Κληδοῦχος], ὁ, ἡ, Clavem habens, tenens, Claviger. [Eurip. Hipp. 541 : Ἔρωτα ... τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον. Pallas κλ. ap. Aristoph. Thesm. 1142 : Παλλάδα ... ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει κληδοῦχός τε καλεῖται. Κλ., ἡ, Clavigera s. Æditua deæ. Sic Io κληδοῦχος Ἥρας ap. Æsch. Suppl. 299. Iphigenia Dianæ κληδοῦχος ap. Eurip. Iph. T. 132.] Metaph. ap. Plut. [Mor. p. 591, B : Τῶν συνδέσμων ἑκάστου Μοῖρα κλειδοῦχος Ἀνάγκης θυγάτηρ κάθηται.] Ap. Hesych. autem legitur κλειδοῦχος, γυνή. Sed in κληδοῦχος per η, postquam dixit κληδοῦχος, γυνὴ, ostendit nomine γυνὴ intelligi Uxorem : subjungit enim, ἀπὸ τοῦ τὰς κλεῖς τῆς οἰκίας ἔχειν, Eo quod claves domus habeat. [Κληδοῦχος numerus denarius ab Orpheo vocatus. Jo. Lydus De mens. p. 7. Jacobs. Cf. Theol. arithm. p. 60, 23. De τετράδι idem ib. p. 22, 34 : Κλειδοῦχόν τινα τῆς φύσεως αὐτὴν πανταχοῦ ἐπωνόμαζον. De cœlestis aulæ clavigero Petro Pseudochrys. t. 8, p. 623, D ed. Paris. alt. : Ὁ κλ. τῶν οὐρανῶν προσκληθείς· et Petr. Sic. Hist. Manich. p. 18, 25. Hase.]

[Κλειδοφόρος, ὁ, Claviger. Forma Ionica Κληϊδοφόροι (ῑ) Synes. Hymn. p. 333, B.]

[Κλειδοφυλακέω, Sub clavi custodio. Serapion in Canisii Antiq. Lect. vol. 1, p. 55 : Τούτου χάριν οἱ σεμνοὶ καὶ σεμναὶ κλειδοφυλακήσωμεν ἑαυτῶν τὰς διανοίας. Miller.]

[Κλειδοφύλαξ, κος, ὁ, Clavium custos. Et femin. ap. Lucian. Amor. c. 14 : Ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυναίου. G. D. Serapion Canis. p. 55 : Διὰ τοῦτο οἱ σοφοὶ καὶ σεμνοὶ κλειδοφύλακες ὄντες, ἐπιστήμην μετὰ τοῦ γρηγόρου κερασάμενοι. Miller.]

Κλειδόω, Claudo clavi, Obsero. Quidam gramm. κλειδοῦν exp. βαλανοῦν, et κεκλείδωται itidem βεβαλάνωται. [Βεβαλάνωται per κεκλείδωται exp. schol. Aristoph. Av. 1159, et βεβαλάνωκεν per ἐκλείδωσεν schol. Eccl. 361.]

Κλείδωμα, τὸ, et Κλείδωσις, εως, ἡ, q. d. Obseramentum, Obseratio. [Phot. et] Suidas κλείθροις exp. verbali κλειδώμασι. [Theodoret. Cat. in Jerem. t. 2, p. 867, A : Μὴ μοχλῶν μηδὲ βαλάνων τῶν ἐν κλειδώμασιν. Zachar. Dial. Greg. Papæ t. 2, p. 187, D ed. S. Maur. : Τὴν κλείδωσιν τῆς ἄρκλης κεκλασμένην θεασάμενος. Hase. Κλείδωσις schol. Aristoph. Vesp. 153, Av. 1159.]

Κλειδὼν, epithematis nomen est, ejusdem omnino cum superiori pastillo [κλειδίον, quod v.] facultatis : id geminum describitur ab Aetio 9 : unum Cirylli, alterum Mnaseæ. Utrumque autem dysenteriæ adhibet.

[Κλείδωσις. V. Κλείδωμα.]

[Κλείζω. V. Κληίζω.]

[Κλείθρη. V. Κλήθρα.]

Κλειθρία, ἡ, Rima januæ, ut quidam interpr. Alii simpliciter Rima. Sunt et qui tale quid esse putent, quale est quod Lat. Clathros appellarunt. Lucian. [Necyom. c. 22] : Δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς. [Pherecydes ap. Diog. L. 1, 122 : Διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειήθρης. Non recte Menagius κληΐθρης. Scribendum κλειθρίης vel Ionice κληιθρίης. G. Dindorf.]

[Κλειθρίδιον, τό. Evagr. Hist. Eccl. 1, 14 : Πρὸς τῇ ὀροφῇ τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι. Clathros vertit Vales. p. 60.]

[Κλειθρίον, τὸ, Clavicula. Hero in Mathem. vett. p. 251 : Τρυπήματι, ὃ κλειθρίῳ ἀνοιχθήσεταί τε καὶ κλεισθήσεται. Ib. p. 258, 262. G. Dindorf.]

[Κλειθριώδης, ὁ, ἡ, Rimosus, Gl.]

Κλεῖθρον, Claustrum. Plato Axiocho, aut potius quicunque alius hujus Dialogi est auctor [p. 371, B] : Τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. Exp. et Repagulum, Vectis januæ : ut ab Eust. [p. 1358, 59] μοχλὸς τῆς θύρας. Annotatur autem ex cod. Eust., itemque e Didymo, in Od. A fin. : Ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσαν ἱμάντι, κλεῖθρον gemina lora habuisse pendentia unum ad dextram, alterum ad sinistram, e quibusdam foraminibus, ad januam aperiendam et claudendam. Volunt autem κληῖδα Homero esse istud κλεῖθρον. Bud. Seram interpr. ap. Lucian. [Tox. c. 57.] V. Κλῆθρον. || Κλῆθρον [forma Attica, ab librariis non raro cum communi κλεῖθρον mutata], Claustrum, Sera. [Æsch. Sept. 396 : Τίς Προίτου πυλῶν κλήθρων λυθέντων προστατεῖν φερέγγυος;] Bud. κλῆθρα exp. Claustra ap. Soph. [OEd. T. 1294] : Κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε. Et [1287] : Βοᾷ διοίγειν κλῆθρα. [Κλῆθρα πυλωμάτων Eur. Hipp. 808. Κλῆθρα δόμων Herc. F. 1029. Κλήθροισι τὰ προπύλαια πακτοῦν Aristoph. Lys. 264.] Et Κλήϊθρον pro eod. Sed Galen. κλήϊθρον Hippocrati esse ait Locum in gula sub tonsillis. Hujus tamen, Hippocratis inquam, exempll. habent etiam κλεῖθρον per ει, l. 2 De morbis [p. 470, 43], ubi περὶ κυνάγχης agens, scribit : Φλεγμαίνει τοὔπισθεν τῆς γλώσσης καὶ τὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τῷ βρόγχῳ [ὑπὲρ τὸν βρόγχον], καὶ οὐ δύναται καταπίνειν τὸν σίαλον. [Ib. 55 : Ἀποπυΐσκεται ... ἐν τῷ κλείθρῳ.] Κλήθρη pro κλῆθρον, VV. LL., ubi exp. Vectis; sed Hesych. dicit duntaxat, Κλήθρη esse quoddam Arboris genus, exp. autem Alnus a Gaza ap. Theophr., idemque tradit Suid., sed addens et Κλῆθρον, τὸ φυτόν. [Κλῆθρον, δένδρον, Ornus, Alnus, Repagulum, Gl.]

[Κλειθροποιὸς, ὁ, Claustrarius, Gl.]

[Κλείθρωσις, ἡ, Conclusio. Pseudochrys. t. 10, p. 900, E ed. Par. alt. : Τῇ σῇ τοῦ στόματος κλειθρώσει. Hase.]

[Κλειθύρα. V. Κλεισιθήρα.]

[Κλεῖμα, τό.] Κλείματα Hesychio sunt ὑποδήματα, Calceamenta : quæ infra et κλήματα.

[Κλειμάζω scriptura vitiosa. V. Κλιμακίζω.]

[Κλεῖμαξ. Κλειμακισμός. V. Κλιμ—.]

[Κλειμήδης n. pr. ap. Suidam, corruptum haud dubie ex Κλειδημίδης, quod conjecit Bernhardy.]

[Κλειναγόρας, ὁ, Clinagoras, sacerdos Delphicus. Demosth. p. 278, 18. || Tarentinus, Pythagoricus. Iambl. V. Pyth. p. 526.]

[Κλεινᾰ́ρέτη, ἡ, Clinareta, n. pr. Aristoph. Eccl. 41. || Dor. Κλειναρέτα Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 711. Restituendum haud dubie Isæo p. 41, 7, ubi Κλειταρέτην legitur, sed Clinareta ab Reiskio positum est in indice p. 597, sive casu sive consulto. G. Dind.]

[Κλεινιάδης, ὁ, Cliniades. Christod. Ecphras. 82.]

[Κλεινιανὸς, ὁ, Clinianus, n. pr. in numo Laodiceæ Phrygiæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 4, p. 316, n. 699. Hase.]

[Κλεινίας, ὁ, Clinias, Alcibiadis pater. Herodot. 8, 17 (ubi Ionice Κλεινίης); Aristoph. Ach. 716; Plat. Alcib. 1 p. 103, A; Plut. V. Alcib. c. 1. || Alcibiadis frater. Plat. Protag. p. 320, A. || Axiochi filius. Plat. Euthyd. p. 273, A. || Clinias Gnosius inter colloquentes est ap. Platon. in Legibus. Ab ejus nomine ductum adjectivum est Κλεινίειος. || Clidici filius, Demosth. p. 1311, 1312. || Tarentinus, ap. Diodor. Exc. p. 554, 100.]

[Κλείνιος, ὁ, Clinius, Cous. Diodor. 16, 48.]

Κλείνιος, idem quod κλεινὸς ap. Hesych. [Post Κλινίδιον est Κλείνιος, ἔνδοξος. Scribendum κλινὸς, hoc est κλεινός. Nam apud hunc ει et ι ubique fere confunduntur. Bentl. ad Callim. fr. 105, p. 477.]

[Κλεινιππίδης. V. Κλεϊππίδης.]

[Κλείνιππος, ὁ, Clinippus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 158.]

[Κλεινόμαχος, ὁ, Clinomachus, Ephorus Lacedæmonius. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 10. || Eleus, olympionica. Pausan. 6, 15, 1. || Atheniensis, ap. Demosth. p. 1335 extr., 1358, 8.]

[Κλεινόπατρος, ὁ, Clinopater, Milesius. Pausan. 6, 2, 6.]

Κλεινὸς, ἡ, ὸν, i. q. κλειτὸς [Inclytus, Celeber, Illustris], ut in quodam veteri epigr. [Anth. Pal. Append. 342] : Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. [Epigr. ap. Herodot. 7, 228 : Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία. Orac. ap. eund. 5, 92, 5 : Βασιλεὺς κλεινοῖο Κορίνθου. Κλεινὸς οἰκιστὴρ Pind. Pyth. 1, 59. Κλεινὰν Ἀκράγαντα Ol. 3, 3. Κλειναῖς ἀρεταῖς Pyth. 8, 32. Κλεινότερον γάμον 9, 195. Διὸς κλεινὴ δάμαρ Æsch. Prom. 834. Τόξοισι κλεινὸς 872. Sæpissime ap. Sophoclem et Euripidem quum de hominibus vel genere vel rerum gestarum fama illustribus, tum de regionibus, urbibus et aliis rebus quacunque de caussa celebratis. Sic Hercules ὁ κλεινὸς Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς ap. Soph. Tr. 19. Ὁ κλ. Φιλοκτήτης Ph. 575. Ἁ κλεινὰ γᾶ Μυκηναίων El. 160. Κλεινὴν Εὐρύτου πόλιν Tr. 750. Τὰ κλεινὰ τόξα Ph. 654. Κλεινὰ αἰνίγματα OEd. T. 1525. Κλεινὸν ἔπος Ant. 621. Rarior adjectivi usus ap. Comicos prosæque orationis scriptores. Aristoph. Av. 810 : Ὄνομα τῇ πόλει θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· 1272 : Ὦ κλεινότατε· 1277 : Κλεινοτάτην πόλιν. Plato Soph. p. 243, A : Κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν.] Et peculiari signif. κλεινοὶ Hesych. οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενοι παῖδες. [Et Κλεινὸς, ὡραῖος. Κλινὸς, ... καλός.] Huc autem pertinentia quædam tradit Eust. p. 1300 [ex Athenæi epitome p. 782, C : Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι· σπουδὴ δὲ αὐτοῖς παῖδας ἁρπάζειν. Explicatius ap. Strabon. 10, p. 484.] || Κλεεννὸς pro eodem. In φαεννὴ et κλεεννὴ, pro φαεινὴ et κλεινὴ, inquit Eustath. [p. 615, 46], geminatur litera ν, sicut in ἐρεβεννή. [Simonid. Anth. Pal. 7, 514 : Πατρὸς δὲ κλεεννὸν ... υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα. Pind. Pyth. 5, 25 : Κλεεννᾶς Πυθιάδος· 9, 28 : Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς· 4, 498 : Κλεεννότατον μέγαρον.] Κλεαινὸς, Inclytus, Celeber : κλεαινὸν, ὀνομαστὸν, et κλεαινῶν, ὀνομαστῶν, ἐνδόξων, Hesych. [Scriptura vitiosa pro κλεεννός.]

[Κλεινὼ, οῦς, ἡ, Clino, puella pincernæ munere functa ap. Ptolemæum Philadelphum. Athen. 10, p. 425, E (ubi Κλίνης codex et Eustath. p. 1401, 14); 13, p. 576, F, ex Polybio 14, 11, 2. || Epicratis filia. Diotim. Anth. Pal. 7, 733, ubi cod. Pal. Κληνώ.]

[Κλειοίτας. V. Κλεοίτας.]

[Κλειοπάτρη. V. Κλεοπάτρα.]

[Κλεῖος. V. Κλέος.]

[Κλειοφόρος, ὁ, Cliophorus. Epigr. ap. Spon. Miscell. p. 376 (Append. Anth. Pal. 228) : Κύριλλος τόδε σῆμα φίλῳ ποιήσατο παιδὶ Κλειοφόρῳ. Κλεοφορωι in lapide.]

Κλείπους [pro κλινόπους, ut puto. Albert.], ὁ, Hesychio κόσμος τις τοῦ καλουμένου γείσου.

[Κλεϊππίδης, ὁ, Cleippides, Diniæ filius, dux Atheniensium in Lesbo. Thucyd. 3, 3. Κλεινιππίδης, ap. Diodor. 12, 55; quod Thucydidi quoque restituendum arbitror. G. Dind.]

Κλεῖρος, ὁ, Hesychio est κλειδίον, Clavicula.

Κλεὶς, δὸς, ἡ, Clavis. In accus. sing. τὴν κλεῖν, et plur. κλεῖς, VV. LL.; sed reperitur etiam κλεῖδα, itidemque κλεῖδας. Plut. [Mor. p. 43, C] : Ὡς γὰρ ὁ τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν, τῇ δ' ἀξίνῃ τὴν θύραν ἀνοίγειν πειρώμενος, οὐκ ἐκεῖνα δόξειεν ἂν ἐπηρεάζειν, ἀλλ' αὑτὸν ἀποστερεῖν τῆς ἑκατέρου χρείας καὶ δυνάμεως, οὕτως κτλ. Et [ib. p. 526, E] : Ὅταν δ' ἀποθανόντων τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγῖδας. Athen. 13 : Ἀνελομένην τὰς κλεῖς. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 7 : Κλεῖδα· τὸ δόκιμον κλεῖν ἐστίν. Antiatt. p. 101, 29 : Κλεῖν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλεῖδα. Δίφιλος Εὐνούχῳ. Hic igitur κλεῖδα dixit. Κλεῖν ex Demosthene aliisque infra afferetur. || Apud scriptores ecclesiasticos κλεὶς vel κλεῖδες non raro tribuuntur iis penes quos suprema potestas est. V. Suicer.] || Κλεὶς per metaph. vocatur etiam Os tortuosum et inæquale, omoplatam cum sterno alligans. Id geminum est, dextrum et sinistrum. Utrumque a sterno usque ad apophysin κορακοειδῆ in exteriora curvatur : ab ea, contra. Est enim recurvum, et figuram *S* Romanæ literæ imitatur : fistulosum quoque est, et crassitie inæquali præditum, parte quidem superiore, qua sterno inarticulatur, crassius et rotundius, postea vero longe gracilius, adhuc tamen rotundum : procedens vero, quo propius lato scapularum ossi fit, eo plenius latiusque. Sic a Græcis dictum est παρὰ τὸ κλείεσθαι ὑπ' αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον, h. e. Quod cervicem et humerum concludat : e quo etiam Lat. quidam Clavem et Clavicularam dixerunt. Siquidem clavis modo omoplatam cum sterno, et per illam brachium firmat atque connectit. Sunt qui Jugulum a Latinis dici putent, etymologia nixi, quod ea vox ab jungendo profecta videatur. Certe Cornelius Celsus Jugulum liquido appellavit l. 8, cap. de juguli fracti curatione. Jungitur autem summo quidem sterno per διάρθρωσιν, omoplatæ vero per synarthrosin. Dicitur ab Hippocr. Ion. dialecto κληῖς, ab Aristot. autem σφαγὴ, H. A. 1, 14. Hæc Gorr. [Demosth. p. 247, 11 (similiterque Themist. Or. 11, p. 153, B) : Τὴν κλεῖν κατεαγότα. Andocid. p. 9, 5 : Τὴν κλεῖν συνετρίβην.] Item Aristot. Eth. 5, 1 : Οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Ceterum commemorat Plut. in Apophth. [p. 177, F] facetum Philippi dictum ludentis in ambigua vocis hujus signif. : quum enim pars hæc, quæ κλεὶς appellatur, fracta illi fuisset in prælio, τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, inquit, et qui eum curabat medicus aliquid ab eo mercedis nomine in dies postularet, respondit tandem, Λάμβανε ὅσα βούλει (Accipe quantum libuerit), τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις. Idem Plut. Artox. [c. 9] : Καὶ διήλασε παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰχμήν. In VV. LL. τὴν κλεῖν κατεαγὼς e Gellio exp. Humero fractus : item κλεῖδες, Humeri, et Claviculæ, et Jugale, e Gazæ interpr. ap. Aristot. [Αἱ κλεῖς H. A. 3, 7. Τὰς κλεῖδας 3, 2 et 3. Τὰς κλεῖς 3, 3.] || Κλεὶς, et Κλειδίον etiam, Jugulum thynni piscis : quæ pars habita fuit palato gratissima. Sed sunt qui non satis proprie nomine Juguli reddi existiment. Plin. Clidium appellavit 9, 15 : Hi (thynni) membratim cæsi, cervice et abdomine commendantur atque clidio, recenti duntaxat, et tum quoque gravi ructu : cetera parte plenis pulpamentis sale asservantur. Athen. [7, p. 303, A, B] : Ἐπήνουν δὲ τῶν θύννων καὶ τὰς κλεῖδας καλουμένας· et subjungit ex Aristophonte comico, Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι, Αἷς τὰς θύρας κλείουσι, θύννου μὲν οὖν, ubi fortasse pro οὖν reponendum est οὔ. Ap. Eund. [ib. p. 315, D] in mentione piscis, qui ὄρκυνος dicitur, legimus κλειδία ταριχεύεσθαι. Ap. Athen., inquit Bud., κλειδίον est Pars piscis cetarii. || Κλεῖδα συῶν βαθυ-

καμπῆ, Epigr. [Aristonis Anth. Pal. 6, 306], Uncum instrumentum, Baculum incurvum, quo porci ferociores irretiuntur. [|| Clausula (metrica). Schol. Aristoph. Pac. 1127 : Ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κλειδός. Sed aliorum ll. comparatio suadet ut κατακλεῖδος scribatur. Hesychius qua signif. κληῖδα per τὴν κατακλεῖδα sit interpretatus non constat. G. Dind. ‖ Κλεῖδα, ὑποδήματος εἶδος. Κρῆτες, Hesych. Conf. Κλῆμα. ‖ Κλεῖδες, αἱ, duarum insularum nomen, de quibus Strabo 14, p. 682 : Εἰσὶ δὲ αἱ μὲν Κλεῖδες νησία δύο προκείμενα τῇ Κύπρῳ κατὰ τὰ ἑωθινὰ μέρη τῆς νήσου. Ib. p. 684. Theodorid. Anth. Pal. 7, 738 : Κληῖδες πόντου καὶ ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος. Promontorium Cypri ap. Herodot. 5, 108 : Περιέπλωον τὴν ἄκρην, αἱ καλεῦνται Κληῖδες τῆς Κύπρου. Hesych. : Κλεῖδες, ἄκρα τῆς Κύπρου· nam sic scripturam codicis ἀκρατεῖς Κύπριοι emendavit Meurs. De Cypro 1, 27. ‖ Πόντου κληῖδα Hellespontum dixit Eur. Med. 213, quod στόμα πόντου vocavit Æsch. Pers. 880.]

‖ Κληΐς, ίδος [immo ῖδος], ἡ, [et contractum Κλῆς, κλῆδος apud Atticos], Clavis, κλείς. [Hom. Od. Φ, 6 : Εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ καλὴν, χρυσείην.] Sed ap. Hom. significat Vectem, s. aliud quod ad claudendam januam adhibetur; seu, Quicquid clausam januam continet, Bud. ex Eust. [p. 1358, 57; 1429, 5] : ut Il. Ω, [455] : Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων· Od. A, [441] : Θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. Qualis autem hujus κληῖδος usus esset, docebit Eustath., necnon ἐπιβλῆτα pro eodem ab Hom. dici. [Æsch. Eum. 827 : Κλῆδας οἶδα (Minerva) δωμάτων μόνη θεῶν, ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος. Eur. Med. 1314 : Χαλᾶτε κλῆδας· Bacch. 448 : Κλῆδές τ' ἀνῆκαν θύρετρ' ἄνευ θνητῆς χερός. De clavibus templi Eur. Tro. 257 : Ῥῖπτε, τέκνον, ζαθέους κλῆδας. ‖ Figurate κλῆδας γάμου φυλάττειν Juno, nuptiarum præses, dicitur ab Aristoph. Thesm. 976. Καθαρὰν ἀνοῖξαι κλῆδα φρενῶν Eur. Med. 661. De silentii officio Æschyl. fr. 293 : Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλὴς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ. Soph. OEd. C. 1052 : Ὧν καὶ χρυσέα κλὴς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε.] ‖ Foramen in quod fibula immittebatur. V. Κατακλεῖδες. [Hom. Od. Σ, 294 : Περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάπτοις ἀραρυῖαι.] ‖ Pars corporis, quæ et κλεὶς, de qua supra. Hom. Il. E, [146] : Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξ'· ubi Eust. tradit dictam videri hanc partem ἀπὸ τοῦ κλείειν καὶ συνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον. [Ib. 579. P, 309 : Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· Φ, 117 : Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα. Soph. Tr. 1035 : Παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος.] ‖ Pro ἑδώλιον, nautica καθέδρα, sed a κλῶ, secundum quosdam : v. Πολυκλήϊς. [Hom. Il. Π, 170 : Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι· Od. M, 215 : Κληῖδεσσιν ἐφήμενοι· Θ, 37 : Ληισάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἔκβητε. Hesych. : Κληῖδες, τῆς νεὼς τὰ ζυγὰ, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες κάθηνται (conf. Polluc. 1, 89, et schol. Hom. Il. B, 74)· ἐνίοτε δὲ καὶ κληῖδες αἱ θύραι παρὰ τὸ ἐπικλείεσθαι. Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπείου μέρους. ‖ Καὶ παρὰ Ἐφεσίοις τῆς θεοῦ τὰ στέμματα.]

[|| Forma Dorica Κλαῖς, ῖδος, ap. Pind. Pyth. 8, 4 : Φιλόφρον Ἀσυχία ... βουλᾶν τε καὶ πολέμων ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας. Correpta syllaba secunda 9, 69 : Κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων.] Κλαῖς, Hesychio μοχλὸς, Vectis, Obex. Item Clavis. Callim. H. in Cer. [45] : Κατωμαδίην ἔχε κλαῖδα. Ibi enim schol. exp. κλεῖν s. κλεῖδα. [Scribendum κλᾶδα. ‖ Hesych. : Κλᾶδες (i. e. Κλᾶδες), ζυγά. Αἰολεῖς.]

[Κλεΐς, ἡ, n. pr. in fragm. poetæ (Sapphonis, ut videtur Ursino) ap. Hephæst. p. 95. Est Κλεὶς, Cercylæ et Sapphonis filia, memorata ab Suida s. v. Σαπφώ. Hoc nomen obliteratum in epigr. Anth. Pal. 14, 138 : Νικαρέτη ... ὧν εἶχεν καρύων Κλεῖτ' ἔπορεν τὸ τρίτον καὶ Σαπφοῖ τὸ τέταρτον ... Scribendum Κλειδὶ πόρεν, vel, si iota elidere placuit poetæ, Κλείδ' ἔπορεν. G. Dindorf.]

[Κλεισθένειος, ὁ, ἡ, Clistheneus. Κλ. ἀγορὰ, Pausan. 2, 9, 6.]

[Κλεισθένης, ους, ὁ, Clisthenes, Sicyonis tyrannus. Herodot. 5, 67; 6, 126. ‖ Megaclis filius, Atheniensis. Herodot. 5, 66, 70, 73; 6, 131. ‖ Atheniensis quidam propter mollitiem morumque spurcitiem ab Cratino ap. schol. Aristoph. Nub. 355, Aristophane (Ach. 118, Eq. 1374, Nub. 355, Ran. 48, etc.) aliisque Comicis derisus. ‖ Nomen ex Κλεοσθένης contractum esse docet Etym. M. p. 517, 52, collatis δέον δεῖν, πλέον πλεῖν. Sic Κλεοδίκη et Κλειδίκη dicta est, de quo v. s. Κλεοδίκη.]

[Κλεισία. Κλεισίας. V. Κλίσιον.]

[Κλεισίη (?), εὐάντητε, λυτηρίη, Dianæ epitheta in H. Orph. 35, 7, ubi libri κλεισία vel κλησία.]

[Κλεισιδίκη, ἡ, Clisidica, Celei filia. Hom. H. in Cer. 109.]

[Κλεισιθήρα, ἡ, Idomenei filia, ap. Lycophr. 1222 : Οὐ Κλεισιθήρας θυγατρὸς, ἧς πατὴρ λέχος ... Lectio propter tribrachum suspecta, quem Hermannus Opusc. vol. 5, p. 251, removit reposito Κλειθύρας, breviore nominis forma pro Κλεισιθύρα.]

[Κλεισίον. V. Κλίσιον.]

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. Clausio [Schol. Hom. Il. Ω, 454 : Ἀπὸ τοῦ γενομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἦχου] : sed exp. nomine Claustrum in VV. LL., ubi et affertur e Thuc. [2, 94] : Κλείσει [κλήσει recte codd. quidam] λιμένων. [Eodem sensu λύειν τὰς κλήσεις (alii libri κλείσεις) 7, 70. ‖ Georg. Acropol. Annal. p. 81, C : Ἐν τῇ κλείσει τῶν ἐν τοῖς Βοδηνοῖς ὀρῶν, In claustris montium.]

[Κλεῖσμα, τὸ, Clausura. Tzetz. Hist. 1, 903 : Ὀχυρώσαντες τὸ ἔδαφος τοῖς σχοίνοις χειραγωγοῖς τὰ πλάγια καὶ κλείσμασι στερροῦσιν. Elberl. Mosch. De pass. mul. p. 19, 18 Dewez. : Ὀδύνη μετὰ κλείσματος καὶ ξηρότητος, Cum strictura orificii uteri. Basil. t. 1, p. 513, D : Κλείσμασι δεσμωτηρίων. Vita Nili jun. p. 66, 27 : Κτήνους διαβάντος τὸ κλεῖσμα, Fines claustri. Hase.]

[Κλέϊσμα, τὸ, Fama, Gloria. Nicet. Chon. Ann. p. 295, C.]

[Κλεΐσμὸς, ὁ, Appellatio, Nomen. Georg. Pachym. Andron. p. 429, A.]

[Κλεισμός. V. Κλισμός.]

Κλεισοῦραι, αἱ, ap. Suid., q. d. Clausuræ : sed κλεισοῦραι videtur e κλείω quidem factum, ita tamen ut Lat. terminationem habeat, sic autem vocari tradit Suid. a Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Affertur in VV. LL. e Procopio, De Justin. ædif. 3 : Ποταμοὺς ἀπεργάζονται δύο ἄγχιστά πη ἀλλήλων ὄντας, οὕσπερ νενομίκασι κλεισούρας καλεῖν. Et Annal. Imperii Alexii 10 : Τὰ γὰρ τέμπη, ἅπερ κλεισούρας εἶναι ἔφημεν· paulo post, Εἰς φυλακὴν τῶν περὶ τὸν ζυγὸν διακειμένων κλεισουρῶν ἐκπέπομφε. Affertur autem et Clusuræ ex Theodorico ap. Cassiod. l. 2 Var. ad Faustum præfectum prætorio : Præcipimus LX militibus in Augustanis clusuris jugiter constitutis annonas præstare. [V. exx. Ducangii p. 662, et in Append. p. 102. Idem de subst. Κλεισουράρχης, ὁ, dixit p. 663. « Eust. ad Dionys. Per. 294, de Alpibus dicit nomen Ἄλπις, κατὰ τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψιν, ταὐτὸν δύνασθαι τῇ κλεισούρᾳ, Claustro. » Brunck. ‖ Adv. Κλεισουροειδῶς, Eustath. p. 1309, 14. Seager.]

[Κλείσοφος, ὁ, Clisophus, Selymbrianus, Philippi Macedonis parasitus. Athen. 13, p. 605, F. Pluralis Κλείσοφοι, οἱ, ap. Suidam in fragmento, ut videtur, Æliani.]

Κλειστὸς, ἡ, ὸν, Qui claudi potest, Clausus. Diod. S. 20, [85] : Καὶ θυρίδας κλειστὰς κατασκευάσας, Additis quoque fenestris quæ clauderentur, Bayf. Ex Thuc. autem et Aristide [vol. 1, p. 113] affertur κλειστὸς λιμὴν pro Portus clausus, περιειργμένος. [Dicæarch. Descr. Gr. v. 29. Id. ib. v. 120 : Κλειστὸν λιμέν' ἔχουσαν. De portubus κλειστοῖς Piræei, Zea, Aphrodisio, Cantharo, Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 168. Hase. Strabo 13, p. 617 : Ὁ νότιος (λιμὴν) κλειστὸς τριήρεσι· 14, p. 656 : Ὧν τὸν ἕτερον κλειστὸν τριηρικόν. Κλειτοὶ λιμένες Callicrates ap. schol. Aristoph. Pac. 144. Scribendum κλειστούς.] ‖ Κληϊστὸς pro κλειστὸς, Clausus, Obseratus, Qui claudi potest, q. d. Clausilis. Hom. Od. B, [344] : Κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, ubi Eust. scribit significari θύρας, et addi κληϊσταὶ, ut distinguantur ἀπὸ τῶν ἁπλῶς σανίδων. At Hesych. vult esse pro κλεισταὶ, vel pro κλείθροις ἠσφαλισμέναι. [|| Forma Attica Κλῃστὸς restituenda Euripidi Pelei fr. 3 : Οὐ δῶμα γαίας κλειστόν.]

[Κλεϊστὸς, ἡ, ὸν, Celebratus. Apoll. Lex. Hom. p. 401 : Κλειτὰς, κλεϊστὰς, ἐνδόξους· καὶ ἀγακλειτάς, ἄγαν κλεϊστάς.]

Κλεῖστρον, Luciano Sera, in Tox. [c. 57] : Κλῶπές τινες ἀναστπάσαντες τὸ κλεῖστρον· nisi forte quis ibi κλεῖθρον scripsisse eum existimet, sicut alibi ap. eum legitur. || Κλαῖστρον [imo Κλάϊστρον] ex Pind. [Pyth. 1, 16 : Γλεφάρων ἀδὺ κλ.] affertur pro κλεῖθρον, Claustrum. || Κλᾶσθρον, Hesychio κλεῖθρον, Claustrum : procul dubio a κλάω, Dor. pro κλείω, Claudo.

[Κλείσοφος, ὁ, Clisophus, Atheniensis, Philippi Macedonis parasitus. Athen. 6, p. 248. || Selymbrianus. Athen. 13, p. 605, F.]

[Κλείσφυσσα, ἡ, nomen proprium in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 359 : Μητρὸς Κλεισφύσσας.]

[Κλεισώνῠμος, ὁ, Clisonymus, Amphidamantis filius. Schol. Hom. Il. Λ, 1 (ubi var. lect. Κλησώνυμος), Π, 14, Ψ, 86, et ex Pherecyde ib. 87. Male Κλυσώνυμος ap. Apollod. 3, 13, 8, ubi var. lect. Κλησώνυμος Κλειτώνυμος Κλεισώνυμος. G. Dind.]

Κλεισώρεια, ἡ, Claustrum montis, Claustra montium, ut Virg., Angusti claustra Pelori. Tale quid significat etiam κλεισαῦραι. [Suidas e Theophyl. Sim. Histor. 7, 14.]

[Κλείτα. V. Κλείτη.]

[Κλειτᾰγόρα, ἡ, Clitagora, Thessalica. Aristoph. Lys. 1237 : Εἰ ... ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον. Schol. : Ποιήτρια ἦν Λακωνικὴ, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης.]

[Κλειτᾰγόρας, ὁ, Clitagoras, nomen propr. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 657. G. D. Κλιταγόρα in fictili, *Catal. di scelte ant. Etrusche del Pr. di Canino* p. 129, n. 1515. Hase. Κλειτοφῶν καὶ Κλειταγόρας nomina a κλειτὸς derivata ponit Etym. M. p. 517, 50, memoratque Chœrob. Crameri Anecd. vol. 2, p. 231, 4.]

[Κλειταρέτη. V. Κλειναρέτη.]

[Κλειταρχικῶς, Clitarchi more. Tzetzes Epist. 13, cod. Reg. 2644, fol. 74, a : Σὺ δὲ κλ. ἐπαινεῖς, φάμενος πρὸς τοὺς νῦν ἀπαράμιλλον· ubi in marg. : Σημαίνει ὑπερβολικὸν λόγον Κλειτάρχου. Miller.]

[Κλείταρχος, ὁ, Clitarchus, Eretriæ tyrannus. Demosth. p. 125, 248, 324; Diodor. 16, 74. || Rerum ab Alexandro gestarum scriptor, ab Strabone, Athenæo aliisque memoratus. G. D. Κλίτ. καλὸς in amphora Agrigentina ap. Kramer. *Styl und Herk. griech. Thongef.* p. 171. Hase.]

[Κλειτέας. V. Κλητέας.]

[Κλειτέλης, ους, ὁ, Cliteles, Corinthius. Xenoph. H. Gr. 6, 5, 37.]

[Κλειτὴ, s. Κλείτη, ἡ, Clita, Danai filia. Apollod. 2, 1, 5, ubi ὀξυτόνως scribitur Κλειτήν. || Meropis filia. Apoll. Rh. 1, 976, 1063, 1069. Etym. M. p. 517 extr. : Κλειτὴ, μία τῶν Ἀμαζόνων (Κλήτη hæc scribitur ap. Lycophr. 1004), ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Ἰταλίαν ᾤκησε καὶ πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπ' αὐτῆς Κλειτὴν ὠνόμασαν· καὶ ἐβασίλευσε τοῦ τόπου· καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς δεχόμεναι τὴν βασιλείαν Κλειταὶ ὠνομάσθησαν. (Οὕτως Ὧρος. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ στίχον ἐπιφέρει, οἷον (1, 976), Κλειτὴ ἐϋπλόκαμος ... addit Gud.) Εὗρον δὲ ἐν αὐτῷ καὶ σχόλιον, ὅτι Κυζίκου γαμετὴ ἦν Μέροπος θυγάτηρ Περκώπη τὸ γένος μάντεως. Διχῶς δὲ ὁ τόνος· οἱ δὲ πλείους ὀξύνουσι καὶ σημαίνει τὴν ἔνδοξον. || Dor. Κλείτα, nomen servile, ap. Theocr. Epigr. 18, 2. Conf. Κλήτα.]

[Κλειτιανὸς, ὁ, Clitianus, prætor Magnesiæ ad Sipylum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 4, p. 78, n. 424 sq.; Suppl. t. 7, p. 382, n. 305 sq. Hase.]

[Κλειτομάχη, ἡ, Clitomacha, Midylidæ filia, Otrynensis. Demosth. p. 1083, 13.]

[Κλειτόμᾰχος, ὁ, Citomachus, Thebanus, olympionica. Pausan. 6, 15, 3. Pind. Pyth. 8, 51 : Κλειτομάχοιο νίκαν Ἰσθμοῖ. || Atheniensium legatus. Demosth. p. 129, 19. || Carthaginiensis, novæ Academiæ philosophus. Athen. 9, p. 402, C; Diog. L. 4, 67.]

Κλειτοπόδιον, τὸ, Pollux 1, c. 9, tit. de partibus navis [§ 85], innuit vocari τὴν δευτέραν τρόπιν, Secundam carinam.

Κλειτόπωλος, ὁ, ἡ, Equis et re equestri insignis, qui dicitur et κλυτόπωλος. [Zonaras p. 1216.]

[Κλειτορία, ἡ, Clitoria, Cimonis uxor. Plut. V. Cimon. c. 16, ubi Κλιτορίας scriptum. G. Dind.]

Κλειτορὶς, ίδος, ἡ, dicitur τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἡ ὑποδορίς. Unde Κλειτοριάζειν vocatur τὸ ταύτην ψηλαφᾶν, inquit Hesych. Sic Ruf. Ephes. [p. 32] tradit σχίσμα nominari τὴν τομὴν τοῦ αἰδοίου γυναικείου : in quo medio esse musculosam quandam carunculam quæ νύμφη et μύρτον appelletur, a nonnullis ὑποδερμὶς, ab aliis κλειτορίς : unde κλειτορίζειν dici τὸ ἀκολάστως τούτου τοῦ σαρκίου ἅπτεσθαι, Lascivius hanc carunculam contrectare. Quæ iisdem propemodum verbis ap. Pollucem [2, 174] leguntur, ap. quem tamen loco τοῦ ει positum η. Sic enim ap. eum : Ἡ δὲ τομὴ, σχίσμα· τὸ δὲ ἐν μέσῳ σκαῖρον σαρκίον, νύμφη ἢ μύρτον, ἢ ἐπίδερις ἢ κλητορίς· καὶ κλητορίζειν, τὸ διαψᾶν καὶ μαλάσσειν τὴν κλητορίδα. Sed existimo scripturam per diphth. esse veriorem, quum eam confirmet series alphabetica Hesychiani codicis : quum ap. Suid. etiam sua serie reperiam Κλειτοριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου. Ubi etiam nota pentasyllabῶs scriptum κλειτοριάζειν, ut ap. Hesych. quoque : ap. Rufum vero et Polluc. tetrasyllabως, exempto α. Infra κλιτ. per simplex ι. [Κλειτορίζειν Diog. L. 5, 77 (?). Κλειτορίζεσθαι Suidas s. v. Μύρτον. Schneid. || Nomen lapidis. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1164, B : Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (Lebæo monte) λίθος κλιτορὶς ὀνομαζόμενος.] || Κλιτόριον significat τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός. [Hac signif. nunquam dictum est κλειτόριον, sed κλειτορίς.] Unde Κλιτοριάζειν dicitur τὸ αἰσχρῶς ἅπτεσθαι. Ita Etym. [M. p. 519, 50 et grammat. in Crameri Anecd. p. 227, 31,] et Lex. meum vetus, pro quibus supra habuimus κλειτορὶς et κλειτοριάζειν sive κλειτορίζειν. Iidem Κλιτόριον esse dicunt nomen civitatis : Suidas civitatem Arcadiæ. [Hæc Κλείτωρ dicitur.] Etym. ita nominari ait et fontem, cujus aquam qui gustarit, aversetur vinum.

Κλειτὸς, ἡ, ὸν, Inclytus, Celeber, κλυτός. Interdum etiam Præclarus, Splendidus. Hom. Il. A, [447] : Κλειτὴν ἑκατόμβην· ubi tamen alii exp. Solemnem. [Δ, 102, Ψ, 864. Κλειτοὶ ἐπίκουροι Z, 227. Κλειτοὺς βασιλῆας Od. Z, 54. Κλειτῷ Πανοπῆι Il. P, 307. Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας Pind. Pyth. 10, 51. Κλειτᾶς Ἰωλκοῦ 4, 137. Κλειτὰ γενεὰ Nem. 6, 103.] At Κλεῖτος, nomen proprium. [Ægypti filius, Apollod. 2, 1, 5, ubi Κλειτὸς oxytonum. || Pisanoris, Hom. Il. O, 545. || Mantii, Od. O, 249; Athen. 13, p. 566, D. || Κλεῖτος Νείκωνος in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 158. || Dropidæ, Arrian. Exp. 1, 15, 12. Κλεῖτος, ὁ λευκὸς, inter Alexandri amicos memoratus ab Athen. 12, p. 539, C. Κλεῖτος ὁ μέλας ap. Diodor. 17, 20. || Obscura Κλείτου cujusdam memoria ap. schol. Aristoph. Nub. 347. || Κλῆτος inter nomina propria in τος ap. Arcad. p. 78, 14, pro Κλεῖτος, ut videtur.]

[Κλεῖτος. V. Κλέος. Κλητός.]

[Κλειτοφῶν, ῶντος, ὁ, Clitophon, n. pr. ap. Aristoph. Ran. 967. || Alius ap. Platon. Rep. 1, p. 340, A, etc. et in dialogo Clitophontis nomine inscripto.]

[Κλειτύς. V. Κλιτύς.]

[Κλειτὼ, οῦς, ἡ, Clito, Euenoris et Leucippæ filia. Plato Critia p. 113, D; 116, C. || Euripidis mater, ap. schol. Aristoph. Thesm. init. et scriptores vitæ Euripidis, Tatian. Adv. Græc. p. 270, E. || Mulier Thebana in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 801. G. Dind.]

[Κλείτων, ωνος, ὁ, Clito, statuarius. Xenoph. Mem. 3, 10, 6. || Alii ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 226, Apollonid. ib. 239.]

[Κλειτώνῠμος, ὁ, Clitonymus. Bianor Anth. Pal. 7, 388.]

[Κλείτωρ, ορος, ὁ, Clitor, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1. || Azanis filius, rex Arcadiæ. Pausan. 8, 4, 4 et 21, 3. || Fluvius Arcadiæ. Pausan. 8, 21, 1; Eustath. p. 1720, 38. || Oppidum Arcadiæ, a Clitore, Azanis f., conditum. Pind. Nem. 10, 86; Pausan. 8, 4, 5; 8, 21; Strabo p. 388; Polyb. 4, 18, 9; Athen. 8, p. 332, B. || Unde gentile Κλειτόριοι, οἱ, ap. Pausan. 5, 23, 7; 8, 21, 1; Polyb. 2, 55, 9; 4, 18, 12; 19, 1; Athen. 11, p. 468, A. Κλειτορία, ἡ, Clitoriorum ager, Polyb. 4, 10, 6; 11, 2; Theophr. H. Pl. 9, 15, 6; Sotion. p. 184, 21 Westerm. Κλιτόριον ap. Etym. M., de quo diximus s. v. Κλειτορίς.]

[Κλειὼ, οῦς, ἡ, Clio, una ex novem Musis. Hesiod. Th. 77; Apollodor. 1, 3, 1. Κλεοῦς metri caussa pro Κλειοῦς ap. Pind. Nem. 3, 144. || Κλειὼ, mulier ὀψο-

φάγος, in epigr. Hedyli ap. Athen. 8, p. 345, A. Κλεὼ in epigr. Phalæci ib. 10, p. 440, D, Mnasalcæ Anth. Pal. 7, 491.]

Κλείω, [fut. κλείσω : nisi quod κατακλιῶ Eupolis dixit, de quo v. s. Κατακλείω], Claudo, Obsero. Herodian. 8, [2, 13] : Τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6, [6] : Καὶ κλείσας τὴν θύραν σοῦ. Suid. κλεῖσον exp. κατάκλεισον. Pass. Κλείομαι, cujus præt. non solum κέκλεισμαι, sed et κέκλειμαι, ut ostendit partic. κεκλειμένος, et quidem ap. Dem. quoque [p. 778, 12, κεκλειμένης, confirmante cod. Par. Σ], ut quidam annotant. Reperio tamen habens σ ap. eum quum alibi, tum in his [p. 22, 27] : Κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισμέναι πύλαι ap. Herodian. [8, 6, 9, al.]; κεκλεισμέναι θύραι, Jo. 20, [19] : nec dubium est, quin sine σ irregulare sit. [Theodos. in Bekk. Anecd. p. 1020, 25 : Ὁ κέκλειχα ὀφείλων ἐν τῷ κέκλεισμαι προσλαμβάνειν τὸ σ κέκλειμαι λέγεται παρὰ πᾶσιν Ἕλλησιν. Chœrob. ib. p. 1388 : Κεκλειμένος ει διφθ., ὡς « Κεκλειμένων τῶν ἐμπορείων », καὶ κέκλειται.] Κλήω, Claudo : Ionice s. Attice pro κλείω. [Hom. Od. T, 36, Φ, 387, 389 : Κλήϊσεν δὲ θύρας. Κληΐσαι 236, 241, 382. Quæ in libris multis vitiose scribuntur κλήϊσσεν et κληΐσσαι. De quo dixit Wernick. ad Tryphiodor. p. 211.] Thuc. : Ἕκλῃον τὸν λιμένα, Portum præcludebant. [Etymol. Gud. p. 326, 48 : Τὸ κλείω οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ι γράφουσιν, ἐξ οὗ τὰ κλῆθρα διὰ τοῦ η καὶ ι γράφεται. Photius p. 168, 13 : Κλῆσαι (κληϊσαι codex sine accentu) οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι· καὶ κλῆδα (codex κληϊδα)· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 226, 5 : Κεκλίαται (Hom. Il. Π, 68) συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων. Τὸ θέμα κλείω (immo κλίνω)· ὅπερ οἱ Ἴωνες κλήω (scr. κλήω) διὰ τοῦ η (adde καὶ ι), καὶ Θουκυδίδης καὶ (adde οἱ) τραγικοί· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι « Ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλημένην (codex κεκλισμένην) πύλην. » Οἱ κωμικοὶ δὲ διὰ διφθόγγου. (Hoc grammatici commentum esse videtur.) Τὸ κλεῖθρον ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐχρῆν κλεῖστρον, ὡς σείω σεῖστρον· ὁ μέντοι ἀόριστος ἐκλείσθην λέγεται, ὡς ἐπὶ τοῦ χρίω κέχριμαι ἐχρίσθην· κέκλειμαι οὖν καὶ ὑφέσει τοῦ ε κέκλιμαι κέκλινται κεκλίαται. Et de participio κεκλιμένος (Il. Γ, 135) p. 224, 21 : Μετοχή· τὸ ῥῆμα κλίνω· ἀλλὰ πρὸς τὸν νοῦν οὐ συνάδει· ἔστιν οὖν τὸ θέμα κλείω. Τοῦτο οἱ τραγικοὶ κλήω (immo κλήω) λέγουσι καὶ οἱ πεζολόγοι διὰ τοῦ η, καὶ Θουκυδίδης· ὅθεν καὶ κλῆθρον (ει superscr. in codice) ὑπὸ τινῶν εἴρηται, καὶ Ξενοφῶν καὶ Πλάτων καὶ οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ ῆτα. Καὶ ἴσως διχῶς. Καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ κατὰ κέκλανται (scribendum κατακέκλανται) τροπῇ τοῦ η εἰς α. Κέκλειμαι πάντες Ἀττικοὶ ἄνευ τοῦ σ λέγουσιν· τὸ γοῦν κέκλεινται τὸ κοινόν· τὸ Ἰωνικὸν κεκλίαται. In codicibus Tragicorum, Aristophanis ceterorumque Atticorum veterum etsi κλείω ejusque derivata plerumque per ει diphthongum reperiuntur, tamen etiam alterius scripturæ non infrequentia ab librariis relicta sunt vestigia. Itaque scriptoribus illis recte nunc ubique scriptura per η quum in verbo ipso tum in derivatis restitui videtur : de quo post alios dixit Ellendtius Lex. Soph. vol. 1, p. 964 seqq. Æsch. Suppl. 956 : Πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλημένην· Pers. 723 : Βόσπορον κλῆσαι μέγαν. Soph. fr. 635 : Βλέφαρον κέκληταί γ' ὡς καπηλείου θύραι. Κλήειν πύλας Eur. Herc. F. 997. Κλῆε πηκτὰ δωμάτων Aristoph. Ach. 479. Κλῆσαι τὰς πύλας Plato Rep. 8, p. 560, C. Στόμα κλήειν Aristoph. Eq. 1316, Eur. Phœn. 872. || Includo, Constringo. Eur. Andr. 503 : Χέρας αἱματηρὰς βρόχοισι κεκλημένα· Rhes. 304 : Χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον πώλων ἔκλῃε. || Obstringo. Eur. Hel. 983 : Ὅρκοις κεκλήμεθα.] || Κληΐζω, s. Κλήζω, Claudo, Ionice. Utitur autem hoc posteriore Thuc., ap. quem exp. Intercludere, 4, [8] : Τοὺς μὲν οὖν ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώρους βύζην κλήσειν ἔμελλον. [Hoc non a κλήζειν, sed a κλήειν derivandum. Κλήζειν vero hac signif. dixit Euenus Anth. Pal. 9, 62 : Ἴλιον ἱρὴν, τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην· nisi, quod suspicor, hic quoque κληομένην scribendum. G. D.] Κλάζω [Præsentis exx. nulla sunt], Dor. pro κληΐζω, Claudo : unde κλᾶξαι, Hesychio κλεῖσαι. [Κλᾰξῶ θύρας Theocr. 6, 32.]

Κλείω [et Κλέω], Celebro, Celebrem reddo s. Gloriosum, Decanto. Hom. Od. P, [418] : Ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν· A, [338] : Τά τε κλείουσιν ἀοιδοί· quod convenit cum eo, quod habetur apud Hesiod. initio Ergων : Ἀοιδῇσι κλείουσαι. [Eur. Alc. 447 : Πολλὰ σὲ μουσοπόλοι μέλψουσι ... ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις· Iph. A. 1046 : Τόν τ' Αἰακίδαν Κενταύρων ἀν' ὄρος κλέουσαι. Sic Elmslejus et Monkius. Libri κλείοντες et κλείουσαι. Hesych. : Κλεῖ, ἐπαινεῖ, ὑμνεῖ. Aristoph. Pac. 779 : Κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας.] Et pass. Κλείομαι, Celebror, etc., ex quo puto esse Κλέομαι. Hom. [Il. Ω, 202 : Ἧς (φρεσὶν) τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους·] Od. N, [298] : Ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Ubi tamen Eust. exp. εὐκλεής εἰμι, κλεΐζομαι : sed ita quidem, ut hoc κλεΐζομαι velit esse παράγωγον illius κλέομαι. Quemadmodum vero κλείομαι tanquam e κλεῖος pro κλέος, assumpto ι, sic κλέομαι vicissim pro κλείομαι, abjecto ι dictum esse, rationi consentaneum videtur : præsertim quum et act. κλείω reperiatur, ac frequentissime etiam, at τοῦ κλέω nullum exemplum afferatur. Si quis tamen a κλέος malit κλέομαι, ut non sit pro κλείομαι, non magnopere repugnabo. [Pind. Isthm. 5, 33 : Κλέονται ἐν φορμίγγεσσιν.] || Simpl. etiam pro Memoro, Perhibeo, Dico. Nam et Hesych. κλεῖν dissyll. [sic] exp. etiam λέγειν et ἐπιφημίζειν : item κλείσατε, εἴπατε, qui alioqui κλείουσαι exp. ὑμνοῦσαι. [Idem, Κλεῖται, λέγεται, ὑμνεῖται, ᾄδεται. I. q. καλῶ ap. Apoll. Rh. 3, 246 : Καί μιν ... ἐπωνυμίην Φαέθοντα ἔκλεον. Orph. Lith. 193 : Τὸν ... ἀνακτίτην ἀδάμαντα κλεῖον. Oppian. Hal. 5, 536 : Τὴν τ' ἀχίδα κλείουσι. Callim. Del. 40 : Οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος. Nicand. ap. Athen. 9, p. 371, C : Ἣδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται (legebatur καλέεται) γάλα. Idem aoristo Ἔκλησα usus videtur ap. Athen. 2, p. 35, A : Οἰνεὺς δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπάεσσιν οἶνον ἔκλησε.] Idem habet et pass. Κλείομαι, quod exp. ἐπικαλοῦμαι, et alibi καλοῦμαι. [Apoll. Rh. 1, 238 : Ἔνθα περ ἀκταὶ κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· 2, 687 : Νῆσον μὲν Ἑωίου Ἀπόλλωνος τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν. || Κλεῶα forma Laconica pro κλείουσα ap. Aristoph. Lys. 1299.]

[Κλειώνιμος (sic), ὁ, Cleonymus, mendose videtur cusum in numo Dyrrhachinorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* Suppl. t. 3, p. 348, n. 270. Hase.]

Κλέμμα, τὸ, i. q. κλέπος, [Furtum]. Plato Leg. 9, [p. 857, B] : Τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν. [12, p. 941, D : Ἕνεκα μεγέθους τοῦ κλέμματος. Ἔκτισις κλεμμάτων Demosth. p. 736, 5.] Thucyd. 5, [9] : Καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει. [Eur. Hec. 618 : Εἴ τις τοὺς νεωστὶ δεσπότας λαθοῦσ' ἔχει τι κλέμμα τῶν αὑτῆς δόμων.] || Κλέμμα ap. Æschin. [p. 68, 1, 10] non modo Peculatum et Pecuniam interversam, sed etiam Obreptionem significat et Circumscriptionem, Bud. [|| Fraus, Dolus. Demosth. p. 236, 2 : Κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τούτων.]

Κλεμμάδιον, τὸ, diminut. Parvum furtum. Plato Leg. 12, [p. 955, B] : Ἐάν τέ τις κλεμμάδιον ὁτιοῦν ὑποδέχηται γιγνώσκων, τὴν αὐτὴν ὑπεχέτω δίκην τῷ κλέψαντι. Meminit hujus vocab. etiam Pollux [8, 33. Est potius adjectivum κλεμμάδιος, ία, ιον. Κλεμμάδιον per κλεψιμαῖον exp. Photius p. 168, 19, per κλοπαῖον Hesych.]

Κλεμμαδὸν, Furtim. Citatur [vitiose] ex Plat. l. c. [Κλεμμάδον ap. Hesych. in edit. Ald.]

Κλεμματικὸς, ἡ, ὸν, Furtivus, Furax, Astutus, Ammian. [Agathiæ] Epigr. [Anth. Pal. 11, 350] : Τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φαντασίης, Callidæ et astutæ cogitationis ludicra. [Nunc ἠλεμάτου legitur ex cod. Vat.]

[Κλεμματιστὴς, ὁ, Fur. Nicet. Anal. 8, 2.]

Κλέμμιν [?], Hesych. esse dicit δίφρον ἀνάκλιτον, Sellam in qua recumbi potest.

Κλεμμὺς, ἡ, Hesych. χελώνη, Testudo. [Κλεμμὺς ... κλεμμὺν ... κλεμμύος Anton. Liber. c. 32, p. 212.]

[Κλεμμύω.] Κλεμμύειν [?], Hesychio κηρύσσειν, Præconio edere s. evulgare.

[Κλεοβίνικον, τὸ, Vestimentum quoddam, de quo Pollux 7, 61 : Τὴν δὲ ὀνομαζομένην τήβεννον, καὶ κλεοβίνικον, ἐν Ἄργει φορεῖν φασι. Nomen a Cleobi ductum esse liquet : sed suspecta nominis forma.]

[Κλεόβιος (?), ὄνομα ἱερέως τῶν εἰδώλων, Suidas.]

[Κλέοβις, ιος, ὁ, Cleobis, filius Cydippæ, Argivus. Herodot. 1, 31; Polyb. 23, 18, 7; Pausan. 2, 20, 3; Lucian. Contempl. c. 10. De dativo Κλεόβιι Κλεόβι Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1193.]

[Κλεόβοια, ἡ, Cleobœa. Apollod. 1, 7, 10 : Θεστίῳ ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς Κλεοβοίας ἐγένοντο θυγατέρες κτλ. Κλεοβοίας nomen vix sanum. Debebat patris nomen subjici, an Κλεοδαίου aut simile? Fuitne ἡ Κλεοβοίας? Heyn. || Alia ap. Pausan. 10, 28, 3, ubi vitioso accentu Κλεοβοία et Κλεοβοίαν, et Conon. Narrat. c. 7.]

[Κλεόβοτος, ὁ, Cleobotus. Forma contracta Κλεύβοτος Anyt. Anth. Pal. 6, 153.]

[Κλεοβούλη, ἡ, Cleobula, Demosthenis mater. Dem. p. 812, 3.]

[Κλεοβουλίνη, ἡ, Cleobulina, Cleobuli Lindii filia, de qua Diog. L. 1, 89 : Γενέσθαι αὐτῷ θυγατέρα Κλεοβουλίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιήτριαν· ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, πληθυντικῶς ἐπιγράψας. Κλεοβουλίνη Alexidis quoque comœdia fuit.]

[Κλεόβουλος, ὁ, Cleobulus, Trojanus. Hom. Il. Π, 320. || Lindius, unus ex septem sapientibus. Plato Protag. p. 343, A. Ejus vitam scripsit Diog. L. 1, 89. || Ephorus Lacedæmoniorum. Thucyd. 5, 36. || Κλεύβουλος, puer formosus, ab Anacreonte celebratus, cujus v. fr. 2 et 3, cum annot. Bergkii p. 79.]

[Κλεογένης, ους, ὁ, Cleogenes, olympionica. Pausan. 6, 1, 4. || Scriba publicus ap. Andocid. p. 13, 2. || Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 581. || Κλεγενες in inscr. ibid. p. 220, 1.]

[Κλεόδαιος, ὁ, Cleodæus, Hylli filius. Herodot. 6, 52; 7, 204; 8, 131. Multiplices hujus nominis corruptelæ sunt, notatæ a Clintono Fast. Hell. vol. 1, p. 107, Ἀριδαίου ap. Euseb. Præp. ev. 5, 20, Κλεόδοτος Tzetz. ad Lycophr. 804, Κλεοδάμου in libris Pausaniæ 2, 7, 6, et Κλεοδέου 3, 15, 7; Κλεόδας schol. Pind. Isthm. 7, 18. (Adde Κλεάδας ap. Ælian. N. A. 12, 31, cui Κλεόδα restitui volebat Lobeck. Paralip. p. 229.) Κλεαδάτους ap. Georg. Sync. p. 262, C.]

[Κλεοδάμα, ἡ, Cleodama, n. pr. in famosa inscr. Fourmonti : Κλ. Ὄγγᾳ. Bœckh. Corp. inscr. vol. 1, p. 77. Hase.]

[Κλεόδᾱμος (Dor. pro Κλεόδημος), ὁ, Cleodamus, n. pr. pastoris ap. Bion. Id. 6, 11. || Philosophus peripateticus. Lucian. Symp. c. 6. || Κλεύδαμος, Asopichi olympionicæ pater. Pind. Ol. 14, 31.]

[Κλεόδημος, ὁ, Cleodemus, n. pr. Simonid. Anth. Pal. 7, 514.]

[Κλεοδίκη, ἡ, Cleodica, n. pr. a Polygnoto, ut conjicit Pausan. 10, 26, 2, inventum. || Eust. Opusc. p. 57, 90 : Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ οὐ Μυρτὼ, ἀλλὰ Κλεοδίκην, ἢ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίκην, μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι. Masculinum nomen Κλεόδικος et Κλείδικος supra annotavimus. Sed Κλεοδίκη non solum in Κλειδίκη, ut Κλεοσθένης in Κλεισθένης, sed etiam in Κλευδίκη contrahi potuit, quocum comparandum Κλεύδικος, de quo ipso quoque diximus s. v. Κλείδικος. G. D. Inscr. Cyzic. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 2, tab. 59, l. 5 : Κλειδίκης τῆς Ἀσκληπιάδου. Hase.]

[Κλεοδόξη, ἡ, Cleodoxa, Amphionis e Niobe filia. Apollod. 3, 5, 6, ubi Κλεοδόξην Heynius scripsit pro vulgato Κλεοδόξαν.]

[Κλεόδοτος lectio vitiosa. V. Κλεόδαιος.]

[Κλεοδώρα, ἡ, Cleodora, Danai filia. Apollod. 2, 1, 5, p. 124, ubi male Κλεοδώρη. || Κλεοδώρα, nympha, ap. Pausan. 10, 6, 1.]

[Κλεύδωρος, contractum ex Κλεόδωρος, Cleodorus, nomen pr. scalptoris, quod numo Veliensi feliciter restituit R. Rochette *Lettre sur les graveurs des monn. grecques*, p. 36. Alii legerant Ἐλευδώρου, alii Κασιδώκου. Hase.]

[Κλεόθεμις. V. Κλέθεμις.]

[Κλεοίτας, ου, ὁ, Cleœtas, Aristoclis filius, statuarius. Pausan. 1, 24, 3; 6, 20, 14, ubi epigramma affertur in quo Κλειοίτας. || Alius in inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 201, 10, ubi ΚΛΕ(ΟΙ)ΤΗΣ.]

[Κλεοκράτη, ἡ, Cleocrate, n. pr. scriptum in fictili antiquissimi operis, De Witte *Descr. de vases peints* p. 9, n. 14. Hase.]

[Κλεοκρίτη, ἡ, Cleocrita, n. pr. Κλευκρίτη in inscr. Siphnia ap. L. Rossium, *Hall. L. Z.* 1838, *Intellig.-Bl.* nr. 41, p. 330.]

[Κλεόκρῐτος, ὁ, Cleocritus, n. pr. ap. Aristoph. Av. 876, Ran. 1437; Xenoph. H. Gr. 2, 4, 20. || Archon eponymus olymp. 91, 4 : v. Diodor. 12, 9, Plut. Mor. p. 835, E, Argum. Aristoph. Lysistratæ. || Buselī filius, OEensis. Demosth. p. 1055, 26.]

[Κλεόλα, ἡ, Cleola, Diantis filia, ap. schol. Eurip. Orest. 5. Duplici λ Tzetz. Exeg. Il. p. 69, 5 : Πλειοθένους δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Δίαντος Ἀγαμέμνων. || Agesilai uxor. V. Κλεόρα.]

[Κλεόλᾱος, ὁ, Cleolaus, Herculis filius. Apollod. 2, 7, 8; 8, 2. || Clitorius. Pausan. 8, 27, 2.]

[Κλεόλας, ὁ, Cleolas, Phliasius. Pausan. 5, 22, 1. || Thebanus, tibicen. Athen. 1, p. 22, E.]

[Κλεόμαντις, εως, ὁ, Cleomantis, Clitorius, olympionica. Euseb. p. 152 Mai. || Laco. Plut. V. Alex. c. 50.]

[Κλεομάχειος. V. Κλεόμαχος.]

[Κλεομᾰχίδης, ὁ, Cleomachides, rex Thessalorum. Euseb. p. 181, 183 ed. Mai.]

[Κλεόμᾰχος, ὁ, Cleomachus, poeta tragicus ignobilis, ap. Cratin. Athen. 14, p. 638, F. (Ab eo dictum metrum Κλεομάχειον, ap. Tricham De metr. p. 34. Miller.) Cleomachum histrionem tragicum memorat schol. Aristoph. Eccl. 22. G. D. || Alius in inscr. ap. Ph. Le Bas, *Inscr. recueillies en Grèce*, 5, p. 147. Hase.]

[Κλεόμβροτος, ὁ, Cleombrotus, dux Spartanorum. Herodot. 4, 81; 8, 71; 9, 10; Thucyd. 1, 94, 107; Pausan. 3, 3, 9. || Ejus ex Pausania nepos, rex Spartanorum. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 14; 6, 4, 1, al. Pausan. 3, 5, 7. || Κλεόμβροτος, Πέρδικος υἱὸς, Phrynich. com. ap. Athen. 9, p. 389, A. || Socratis discipulus, ap. Plat. Phæd. p. 59, C. Cleombrotum Ambraciotam, philosophum Platonicum, memorant Callim. Epigr. 24, aliique, de quibus v. Davis. ad Cicer. Tusc. 1, 34. Qui utrum diversi sint an non sint non liquet interpretibus. || Genitivum Κλεομβρότεω (vulgo Κλεομβρότου, codex Schellersh. Κλεομβρόντεω) Herodoto 5, 32 restituit Schæferus. Est tanquam ab nominativo Κλεομβρότης. Similes metaplasmi sunt Βάττεω et Κροίσεω. || Κλεύμβροτος in epigr. ap. Athen. 12, p. 536, B (Append. Anth. Pal. 241).]

[Κλεομέδων, οντος, ὁ, Cleomedon, Cleæneti pater. Plut. V. Demetr. c. 24. Cleonis filius. Demosth. p. 1016, 3. || Isæi oratio fuit Κατὰ Κλεομέδοντος, citata ab Harpocr. s. v. Κλητῆρες.]

[Κλεομένης, ους, ο, Cleomenes, commune tribus Spartanorum rĕgibus nomen, de quibus v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 208, 213, 217. || Ægypti præfectus. Pausan. 1, 6, 3. || Bœotarcha. Id. 9, 15, 1.]

[Κλεομενίδης, ὁ, Cleomenides, n. pr. Phalar. Epist. 146. Κλουμενίδας in numo Hierapytnæ, Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 2, p. 283, n. 206. Hase.]

[Κλεομενικὸς, ἡ, ὸν, Cleomenicus. Κλ. πόλεμος Polyb. 1, 13, 5; 2, 46, 7.]

[Κλεομενιστὴς, ὁ, Cleomenis sectator. Κλεομενισταὶ, οἱ, Polyb. 2, 53, 2.]

[Κλεομήδης, ους, ὁ, Cleomedes, Astypalæensis. Pausan. 6, 9, 6. || Dux Atheniensium. Thucyd. 5, 84. || Unus ex triginta tyrannis. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 2. || Samius. Pausan. 10, 9, 10. || Cl. mathematicus, κυκλικῆς θεωρίας μετεώρων, quæ superest, scriptor.]

[Κλέομμις, ὁ, Cleommis, n. pr. Isocr. Epist. p. 422, E : Κλέομμιν τὸν ἐν Μηθύμνῃ. Simile est Κλέοννις.]

[Κλεοναχτίδης, ὁ, Cleonactides, n. pr. ap. Hippocr. p. 982, bis positum ap. Galen. vol. 9, p. 108, ubi primo loco Κλεαναχτίδην, altero Κλεονάχτην.]

[Κλεονίκη, ἡ, Cleonica, Byzantia. Pausan. 3, 17, 8; Plut. V. Cimon. c. 6. || Cnopi, Erythrarum regis, uxor, Athen. 6, p. 259, B. || Producta syllaba secunda Antipat. Maced. Anth. Pal. 9, 215 : Ξεῖνε, Κλεονίκης πεύθεο Δυρραχίδος· ubi Brunckius Κλεωνίκης, Jacobsius Κλευνίκης.]

[Κλεονικίδας, α, ὁ, Cleonicidas. Inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 687, qui literam initialem supplevit.]

[Κλεονίκιον. V. Κλινοπόδιον.]

[Κλεόνῑκος, ὁ, Cleonicus, n. pr. Matro ap. Athen. 15, p. 698, A. || Callim. Epigr. 32 : Θεσσαλικὲ Κλεόνικε. || Cl. Naupactius, Polyb. 5, 95, 12; 102, 4. || Forma Dorica Κλεύνικος ὁ στρατιώτης, Theocr. 14, 13.]

[Κλεονόη, ἡ, Cleonoa, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 750.]

[Κλέοννις, ὁ, Cleonnis, Messenius. Diodor. fr. p. 637; Pausan. 4, 7, 4. Ib. 10, 5; 11, 3; 13, 5.]

[Κλεόξενος, ὁ, Cleoxenus, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 750. || Inventor rationis signa per faces dandi, ap. Polyb. 10, 45, 6. || Alexandrinus, olympionica. Euseb. p. 154 ed. Mai.]

[Κλεοπᾶς, ᾶ, ὁ, Cleophas, qui alias etiam vocatur Alphæus, frater germanus Josephi. Luc. 24, 18. Interdum contracte Κλωπᾶς, ᾶ. Joann. 19, 25 : Μαρία, ἡ τοῦ Κλωπᾶ (sc. γυνή). Schleusn. Suidas : Κλεόπας, ὄνομα κύριον. || Κλοπᾶς. Joel Chronogr. compend. p. 164, D : Συμεὼν ὁ τοῦ Κλοπᾶ.]

[Κλεοπάτρα, ἡ, Cleopatra, Boreæ filia. Apollod. 3, 15, 2. Metri caussa Κλειοπάτρη dicta ab Apoll. Rh. 2, 239. Quam formam in epigr. Asclepiad. Anth. Pal. 9, 752, præbet Planudes : nam in cod. Pal. : Ἀλλὰ Κλεοπάτρης ἱερὸν κτέαρ ... || Danai, Apollod. 2, 1, 5. || Idæ, Hom. Il. I, 556; Apollod. 1, 8, 2; Pausan. 4, 2, 7. || Trois, Apollod. 3, 12, 1. || Perdiccæ, Macedonum regis, uxor. Plato Gorg. p. 471, C. || Ægypti regina, ab Antonio in matrimonium ducta. De hac v. Dio Cassius libris 49–51. Omittimus alias.]

[Κλεοπάτρειον, τὸ, Cleopatreum, Cleopatræ sacrarium. Theognost. Can. p. 129, 31.]

[Κλεοπατρηνὸς, ὴ, ὸν, Cleopatreus. Zosim. Panop. cod. Reg. 2325, fol. 159, b : Πρόσβαλε εἰς τὴν χώνην ὕαλον κλεοπατρηνόν. Miller.]

[Κλεόπατρος, ὁ, Cleopater, nomen proprium apud Plut. V. Arati c. 40.]

[Κλεοπάτωρ, ὁ, Cleopator, n. pr. archontis in numo Cadorum Phrygiæ. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 4, p. 253, n. 349 sq.; Suppl. t. 7, p. 529, n. 230 sqq. Hase.]

[Κλεόπομπος, ὁ, Cleopompus, Parnassi pater. Pausan. 10, 6, 1. || Dux Atheniensium. Thucyd. 2, 26 et 58; Diodor. 12, 44.]

[Κλέοπος scriptura vitiosa. V. Κνῶπος.]

[Κλεοπτόλεμος, ὁ, Cleoptolemus, Laco, olympionica. Euseb. p. 144 ed. Mai. || Chalcidensis. Polyb. 20, 8, 3. || Patronymicum Κλεοπολέμιος in inscript. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, 28.]

[Κλεόρα, ἡ, Cleora, uxor Agesilai, ap. Plut. V. Ages. c. 19. Nomen suspectum, ex Κλεόλα, ni fallor, depravatum. G. Dind.]

Κλέος, τὸ, Fama, Rumor. Hom. Od. Ψ, [137]: Μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται Ἀνδρῶν μνηστήρων, ubi Eust. annotat κλέος manifeste significare φήμην, non autem τίμην : qui et alibi scribit huic poetæ κλέος non esse κοινότερον τὴν τιμὴν, sed φήμην, a κλύω : tanquam sc. facto κλύος-e κλύω, deinde κλέος e κλύος. Idem in Od. A, [282] : Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, annotat κλέος vocari φήμην et ἀκοὴν τοῦ μέλλοντος. [Il. N, 364 : Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει· Od. Π, 461 : Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ;] Quibus Il. addi potest Il. B, [485] : Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν· quem l. ita imitatus est sive potius interpretatus Virg. Æn. 2 : Et meministis enim, divæ, et memorare potestis, Ad nos vix tenuis famæ perlabitur aura. Possit autem alioqui κλέος οἷον ἀκούομεν, reddi etiam Fando tantum accepimus. Lucian. in Halcyone [c. 8] usus est, sed tanquam poetico, aut etiam in quo ad versum ex Hom. modo citatum alluderet, Κλέος μύθων παρέδοσαν πατέρες. [Æsch. Ag. 488 : Ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος. Soph. Phil. 251 : Οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ἤσθου ποτ' οὐδέν.] || Ap. Hom. κλέος ἐσθλὸν, Fama bona, Gloria, τιμή : Il. E, [3] : Κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. [Ib. 273, Σ, 121, Od. A, 95, N, 422.] Sed et quum additur μέγα, εὐρὺ, itidem τιμὴν significare tradit Eustath. [Il. K, 212 : Μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· Od. A, 344 : Ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα. Κλ. μέγα Herodot. 7, 220. Κλέος πελώριον Pind. Ol. 10, 24. Κλ. ὑψηλὸν Pyth. 3, 196; ἔσλὸν 4, 310. Κλ. ὑπέρτατον Soph. Phil. 1347. Κλ. εὐκλεέστερον Ant. 502. Κλ. μέγα Eur. El. 1074, κάλλιστον Tro. 386; οὐρανῷ στηρίζον Bacch. 970. Τιμὰ καὶ κλέος Andr. 774. Καλὸν κλέος Plato Leg. 1, p. 625, A. Κλ. ἀθάνατον Symp. p. 208, C.] || Sine adjectione etiam pro Gloria, Celebritas, Nominis celebritas, Splendor (sicut et Fama sine adjectione ita sumitur sæpe); sed duntaxat ap. Homeri posteros, si Eustathio credimus. [Pind. Ol. 9, 154: Ἀρεταῖς κλέος ἐλέσθαι. Æsch. Ag. 1098 : Κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι. Soph. El. 60 : Ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος. Eur. Or. 1151 : Ἔξομεν κλέος.] Usi sunt autem non solum poetæ, sed et prosæ scriptt. interdum. [Κλέος καὶ ἔπαινος Plato Leg. 2, p. 663, A.] Thuc. 1, [25] : Κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. Sed Idem, tanquam μέσον hoc nomen faciens quod ad signif., dixit etiam [2, 45] : Καὶ οἷς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ. Herodian. [6, 3, 12] δόξης et κλέους copulavit : alicubi vero [4, 14, 18] dixit etiam δόξης κλέος. [Eurip. Iph. A. 567 : Δόξα φέρει κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ. || In malam partem Eur. Hel. 135 : Οὔ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος. Pind. Nem. 8, 62 : Ὡς μὴ παισὶ κλέος τὸ δύσφαμον προσάψω. Phot. p. 168, 12 : Κλέος τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης.] Reperitur ap. poetas pluralis quoque κλέα, quod exp. Celebria gesta, Clara s. Inclyta gesta : Apoll. Arg. 1 init. : Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Invenitur autem et ap. Hom. Il. I, [189] : Ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν· qui l. videtur opponi posse iis, quæ ex Eust. paulo ante retuli, si quidem κλέα ibi quoque ita exp. [Adde ib. 524, Od. Θ, 73. Seqq. ex Indice.] Κλέα, per sync. pro κλέεα. Hesych. exp. ἀνδραγαθίας, Gloriosa et celebria facinora, ἔνδοξα ἔργα. || Κλεῖος pro κλέος : a quo κλεῖος est plur. κλεῖα ap. Hesiod. [Th. 100] : Κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων, Clara gesta, Celebria, ut κλέα supra. [Seqq. ex Indice.] Κλεῖα, Ionica epenthesi τοῦ ι poetæ dicunt pro κλέα, metri causa. Hesiod. : Κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων Ὑμνήσῃ, Laudes priscorum, s. Res præclare gestas, Gloriosa et celebria facinora. || Κλεῖτος, Hesychio significat ἀγαθὴ δόξα : quod et κλεῖος ac κλέος : necnon κλίμα, γωνία, quod et sine diphth. κλίτος dicitur. [V. Κλῆτος s. v. Κλητός.]

[Κλεοσθένης, ους, ὁ, Cleosthenes, Ephorus Spartanus. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 10. || Alius in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 581. || Epidamnius, olympionica, Pausan. 5, 23, 5; 6, 10, 6, ubi epigramma ab his verbis incipiens affertur, Κλεοσθένης μ' ἀνέθηκεν ὁ Πόντιος ἐξ Ἀπιδάμνου. Quod Κλευσθένης pronunciandum, ut Κλεόμβροτος in Κλεύμβροτος contrahitur. Κλεισθένης ex Κλεοσθένης contractum esse docet Etym. M. p. 517, 51. Conf. Κλεοδίκη.]

[Κλεόστρᾰτος, ὁ, Cleostratus, Argivus. Xenoph. H. Gr. 1, 3, 13. || Alius ap. Pausan. 9, 26, 7.]

[Κλεοτέλης, ους, ὁ, Cleoteles, n. pr. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 374.]

[Κλεότῑμος, ὁ, Cleotimus, Eleus. Demosth. p. 324, 11; Aristot. Polit. 5, 6.]

[Κλεοφάνης, ους, ὁ, Cleophanes, n. pr. ap. Galen. vol. 2, p. 52, ex Aristotele. || Alius ap. Plut. V. Phocion. c. 13. Κλεοφάνης Antiphanis comœdia memoratur ab Athen. 3, p. 98, F.]

[Κλεόφαντις, ιδος, ὁ, Cleophantis, n. pr. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 279, ubi Κλεοφάντις, et 286, ubi codex duplici accentu Κλεόφάντις.]

[Κλεόφαντος, ὁ, Cleophantus, Themistoclis filius. Plato Menon. p. 93, D; Plut. V. Themist. c. 32. || Medicus, ap. Galen. vol. 13, p. 606, 614, 842.]

[Κλεοφίλη, ἡ, Cleophila, Lycurgi uxor. Apollod. 3, 9, 2, ubi var. lect. Κλεοφύλης et Κλισφίλης.]

[Κλεοφόντης, ου (non ους), ὁ, Cleophontes, n. pr. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1189; Etym. M. p. 517, 34.]

[Κλεοφράδης, ους, ὁ, Cleophrades. Εὐφίλητος Κλεοφάδου in inscr. ap. Dodwell. vol. 2, p. 420.]

[Κλεόφρων, ονος, ὁ, Cleophron, Crotoniata, Pythagoricus. Iambl. V. Pyth. p. 522.]

[Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ, Cleophon, dux Atheniensium. Aristoph. Thesm. 805, Ran. 678, 1504, 1532; Xen. H. Gr. 1, 7, 35. Irrisus a Platone comico in comœdia ejus nomine inscripta, de qua v. schol. Aristoph. Ran. 693.]

[Κλεόχα, ἡ, lectio suspecta in epigr. Nossidis Anth. Pal. 6, 265 : Θευφιλὶς ἁ Κλεόχας. Corrigendum videtur ἁ Κλεόλα, Cleolæ filia. G. Dind.]

[Κλεοχάρεια, ἡ, Cleocharia, nympha. Apollod. 3, 10, 3.]

[Κλεοχάρης, ους, ὁ, Cleochares, Smyrleanus. Pho-

tius Bibl. p. 121, 9, ex Theopompo. || Sinopæ præfectus, id. p. 237, 39, ex Memnone. ἄ]

[Κλέοχος, ὁ, Cleochus. Schol. Apoll. Rh. 1, 187 : Οἱ δέ φασιν αὐτὸν (Miletum) Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Et bis deinceps.]

[Κλεπία, ἡ, Furtum. Per κλοπὴ exp. Phot. p. 168, 20.]

Κλέπος, τὸ, Furtum, Id quod furto ablatum est. Solon in suis legibus τὸ κλέμμα ὠνόμασε κλέπος, Pollux [8, 34. Schol. Æsch. Prom. 400. Corrupte Phot. p. 168, 22 : Κλέπτος, φώριον. Diversa miscet Hesych. : Κλέπος, ὑψηλὸν, νοτερὸν, δασύ· καὶ φώριον, κλέμμα. Cum prioribus comparanda gl. Κλέπας, νοτερὸν (codex πρότερον), πηλῶδες, ἢ δασὺ, ἢ ὑγρόν.]

[Κλεπτάριον (?), Furunculus, Gl.]

Κλεπτέλεγχος, ὁ, Fures arguens, deprehendens : κλ. λίθος, Diosc. 5, [161] de aetite lapide, Lapis, cujus indicio fures deprehenduntur. [Aetius 2, fol. 28, b, 41, 43. Weigel. De mixtura quadam magica Psellus Lect. mirab. p. 145, 2 Westerm. : Βρῶμα κλεπτέλεγχον. Conf. Salm. ad Solin. p. 714, E. Hase.]

[Κλεπτέον, Celandum. Soph. Phil. 58.]

[Κλεπτὴρ, ῆρος, ὁ, Fur. Manetho 1, 311; 4, 304.]

Κλέπτης, ου, ὁ, Fur. Hom. Il. Γ, [10] : Ὁμίχλην, Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, Furi autem vel ipsa nocte commodiorem : nam tunc nondum omnia clausa sunt ut noctu. [Æsch. Prom. 946 : Τὸν πυρὸς κλέπτην. Eur. Iph. T. 1026 : Κλεπτῶν ἡ νύξ. Plato Rep. 1, p. 344, B : Ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται· 351, C : Λῃστὰς ἢ κλέπτας.] Plut. : Τῶν ὄνων τοῦ κλέπτου, Furis asinorum. At Soph. Aj. [1135] : Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης, i. e. δόλιος κριτὴς, Judex subdolus, ut sit In furtivo et subdolo suffragio deprehensus es. [|| Callidus, Prudens. Schol. Aristoph. Pl. 27 : Εἰώθαμεν δὲ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ κλέπτην τὸν φρόνιμον λέγειν.]

[Κλεπτίδης. V. Κλεπτίστατος.]

[Κλεπτίζομαι, Furor, Furem ago. Germ. CPol. p. 249, A Grets. Hase.]

Κλεπτικὸς, ἡ, ὸν, Furax, Furinus e Plauto : κλεπτικὴ, sc. τέχνη, Furandi artificium, Plato [Rep. 1, p. 334, B; Lucian. Catapl. c. 4, D. deor. 7, 2, De astrol. c. 20. ‖ Adverb. Κλεπτικῶς, Eustath. p. 811, 41.]

[Κλέπτιος, ὁ, Cleptius, dux Lucanorum. Diodor. ap. Phot. Bibl. p. 390, 8. Κλεπίτιος p. 392, 15, ubi cod. Par. Κλέπτιος.]

[Κλέπτις, ἡ, Fur. Alciphr. 3, 22 : Τὴν κλέπτιν ἀλώπεκα. Nam sic vulgatum κλέπτην ex codd. correxit Bast. ad Greg. Cor. p. 766. De accentu Arcad. p. 35, 6.]

[Κλεπτίστατος, η, ον. HSt. post verba s. v. Κλεπτικὸς posita :] Est hinc [immo ab subst. κλέπτης] et comp. Κλεπτίστερος [ap. Suidam s. v. Νεοκλείδου κλεπτίστερος, et Phot. p. 451, 20,] et superl. Κλεπτίστατος, Furacissimus. Aristoph. Pl. [26] : Τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. [Κλεπτίσταται χεῖρες Aristot. Physiogn. 2, 15.] Et Pollux [8, 34] : Τὸν δὲ κλέπτην εἴποις καὶ κλεπτίστατον, ὡς Εὔπολις· subjungens, Φερεκράτης δὲ εἴρηκε κλεπτίδης. Ubi Κλεπτίδης ambiguum est an pro Fure an pro Homine furaci accipiat.

[Κλεπτοάγιος, ὁ. Tzetz. Hist. 9, 276 : Ἀπατᾶσθαι δόλοις, τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ τζουριχοαγίων, τοὺς, οὓς ἐχειροτόνησαν, ὠνόμασαν ἁγίους, ἄνθρωποι ἀλιτήριοι, δημότροποι ἐκείνοις. Boiss. Vertitur Sacrilegorum.]

[Κλεπτομάστιξ, ιγος, Qui fures flagellat, punit. Gruter. Inscr. p. 95 : Ἰθυφάλλῳ κορυνηφόρῳ, κηποφύλακι, κλεπτομάστιγι. Boiss.]

[Κλέπτος. V. Κλέπος.]

Κλεπτοσύνη, ἡ, Furtum, s. potius Furacitas. Hom. Od. [T, 395] : Ὅς ἀνθρώπους ἐκέκαστο Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, de avo materno Ulyssis : cujus l. et Plato Rep. 1, [p. 334, B] meminit : Ἀγαπᾷ τε καί φησιν αὐτὸν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κεκᾶσθαι [κεκάσθαι] κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. [Manetho 6, 207 : Εἵνεκα κλεπτοσύνης εὐνῆς λαθρίης τε Κυθήρης. || Forma suspecta ap. Polemon. Physiogn. 1, 6, p. 238 : Χαίροντα ἄνδρα εἰς κλεψοσύνας. « Et ap. Nicon. cod. Reg. 877, fol. 74, b : Ὕπαγε εὖξαι ταῖς κλεψοσύναις μου. » Miller.]

[Κλεπτοτελωνέω, Vectigalium fraudem facio. Basilic. 56, 8. Ducang. Menand. Exc. p. 360, 21 : Εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμήσωσί τι, ἤγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοτελωνήσουσιν. Tzetz. Hist. 13, 526 : Ὀβελίσκος, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους τὰ κλεπτοτελωνούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι.]

[Κλεπτοτελώνημα, τὸ, Vectigal omissum. Basilic. 56, 1. Ducang.]

[Κλεπτοτόκος. V. Κλωποπάτωρ.]

[Κλεπτότροφος, ὁ, Fur ciborum, Suid. s. v. Δειπνολόχον, et Lexicon cod. Paris. 347 ap. Osann.]

[Κλεπτουργὸς ap. Arcad. p. 27, 23. Corruptum ex λεπτουργής. G. Dindorf.]

Κλέπτρια, ἡ, Fur. [Ex Sotadis Ἐγκλειομένοις citat Antiatt. Bekk. p. 102, 28.] Greg. Naz. : Μὴ γίνεσθε κλέπτριαι δούλης ἡδονῆς. [Jo. Chrys. t. 9, p. 334, A ed. Paris. alt. : Κλ. δούλη τὰ τοῦ δεσπότου λαθραίως ὑφαιροῦσα. Hase.]

Κλέπτω, Furor. [Hom. Il. E, 268 : Ἵππων ... τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ... Ἀγχίσης, λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους· ubi Eustath. p. 546, 49 : Ἔστι δὲ τὸ ὑποσχὼν θήλεας ἵππους καὶ διασαφητικὸν τοῦ ἔκλεψεν· οὐ γὰρ ἵππους, φησὶν, ὑφείλετο Ἀγχίσης, ἀλλ' ἐσοφίσατο γονὴν ἐξ ἐκείνων λαβεῖν διὰ λαθραίας ὀχείας, καὶ ἔστι κλοπή τις καὶ τοῦτο οἰκονομικὴ καὶ δόλον οὐ πάνυ τι μωμητὸν ἔχουσα, πρέπουσα δὴ φιλοκάλῳ ἀνδρὶ μὴ ἔχοντι ἀδόλως τὸ ἐφετὸν πορίσασθαι. Herodot. 2, 174 : Κλέπτεσκε ἂν περιιὼν (τὰ ἐπιτήδεα)· 5, 84 : Κλεφθέντων τῶν ἀγαλμάτων. Æsch. Prom. 8 : Πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. Soph. Phil. 1272 : Τὰ τόξ' ἔκλεπτες. Eur. Rhes. 502 : Κλέψας ἄγαλμα. Aristoph. Eq. 1149 : Ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου· Vesp. 759 : Μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι. Plato Leg. 9, p. 857, A : Ἐάν τε μέγα ἐάν τε σμικρὸν κλέπτῃ τις. Et sic alii quivis.] Xenoph. Rep. Lac. [2, 9] : Τί δῆτα, εἴπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε, πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ; Cur lege sanxit ut in furto deprehensum cædere ad multas plagas liceret? De ead. re Plut. Lyc. [c. 17] : Ἂν δ' ἁλῷ, πολλὰς λαμβάνει πληγὰς τῇ μάστιγι ῥᾳθύμως δοκῶν κλέπτειν καὶ ἀτέχνως· et [c. 18] : Σκύμνον ἀλώπεκος κεκλοφώς. Ibid.: Φέρουσι κλέπτοντες, Furto auferunt, F. ablatum asportant. Item ap. Dem. [ex Solonis elegia, p. 422, 9 : Οὔτε τι δημοσίων (κτεάνων) φειδόμενοι κλέπτουσιν], κλέπτειν δημόσια. Dicitur etiam κλέπτειν ἀπό. Plut. Pol. Præc., ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idem [Mor. p. 56, B] : Ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσι. Sic Quintil. Furari pecuniam e templo. Distinguitur ab ἁρπάζω, Rapio, Eripio. Aristoph. Pl. [372] : Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; [Soph. Phil. 644 : Ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἁρπάσαι βίᾳ. Plato Leg. 11, p. 933, E : Κλέπτων ἢ βιαζόμενος. Demosth. p. 422, 9 : Κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος.] Item a λαβεῖν. Aristot. Rhet. 1, [14, 4] : Λαβεῖν μὲν, ἀλλ' οὐ κλέψαι. Item ab ἱεροσυλῆσαι. Idem ibid. : Κλέψαι, ἀλλ' οὐχ ἱεροσυλῆσαι. At ὑφαιρεῖσθαί τι dicitur ὁ κλέπτων. Plato Leg. 9, [p. 857, B] : Τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ, καὶ ἐξ ἱερῶν, ἢ ὁσίων. Κλέπτομαι, pass., Furto subtrahor, auferor. Plato ibid. : Τὸ κλαπὲν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur et transitive pro Furto spolior, mihi surripitur. Synes. : Πολίτην ἄνδρα χρησάμενον συμφοραῖς καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, Cui furto ademptum erat aurum publicum. [Subduco. Hom. Il. Ω, 24 : Κλέψαι δ' (Hectoris occisi corpus) ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην. Eur. Tro. 958 : Τειχέων σκοποὶ, οἳ πολλάκις μ' ἐφεῦρον ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν εἰς γῆν σῶμα κλέπτουσαν τόδε. Ib. 1010 : Πλεκταῖς σῶμα σὸν κλέπτειν λέγεις πύργων καθιεῖσα. « Antiphon p. 133 extr. : Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι καθ' ὧν μηνύῃ ἄν τις αὐτοὶ κλέπτουσι τοὺς μηνύοντας, κἄτα ἀφανίζουσιν, i. e. Efficiunt ut quoquo modo de medio sublati nulli usquam locorum conspiciantur. » Reisk.] || Etiam metaph., ut Lat., i. e. Furor, Suffuror, et quasi Furtim surripio. Greg. Naz. : Κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ σέβας, Deo suffurari ac sibi vindicare. Et Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 433] : Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον, Exprimis quasi suffurando. Philo V. M. 1 : Κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, Clanculum aditum suffurantem, Furtim et latenter intrantem. Sic ap. Plut. Alex. [31] : Οὐ κλέπτω τὴν νίκην, Non furor s. suffuror victoriam, Non furtim præripio victoriam, Non dolo et furto victoriam reporto. Simili metaph. Cic. pro Corn. Balbo dicit Furari civitatem, i. e. Clam et furtim in civium numerum irrepere. Et in pass. Greg. Naz. De baptismo : Ἐὰν ἀεί τι σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ

εἰς αὔριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ κλεπτόμενος, Furtim et clam baptismo privatus, Dolo privatus et spoliatus s. defraudatus. Nec multum absimili modo de furtiva venere dicitur ap. Philostr. Epist. 57 : Πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, Quicquid furtim et clam capitur. Ibid. dicit τὸ ἀπόῤῥητον τῆς ἡδονῆς, utrique opponens τὸ φανερόν : adeo ut et in paulo post sequenti signif. accipi possit. Alio etiam modo exponi potest, Furtim ac latenter subtraho, subduco, etiam Suffuror. Synes. Ep. 25 : Κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, Furtim te subducens a publicis negotiis. Sic fere Dionys. H. in Arte dicendi [p. 133, 8 R.] : Τάσεις φωνῆς, αἱ καλούμεναι προσῳδίαι, διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον, Sui varietate fastidium furtim ac latenter auribus auditorum subtrahentes. [Hippocr. p. 340, 9. Et p. 464, 43 : Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐσορέοντι κλέπτεταί οἱ ἡ αὐγὴ, Splendor ex oculis ipsi subtrahitur et clam subducitur, i. e. videndi acies ei paullatim imminuitur. Foes.] Dux quoque alicujus exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quum per furtivos nuntios et exploratores hostium consilia et conatus resciscit, eaque illis quasi furtim et latenter subtrahit, ut ipse uti iis possit ad eos frustrandos et eludendos, aut etiam circumveniendos. Sic Xen. [Hipparch. 5, 2] de hipparchi officio loquens, scribit oportere eum τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν ἐπίστασθαι. Similiter et Plato Rep. 1, [p. 334, A] : Ἀγαθὸν εἶναι στρατοπέδου φύλακα, ὅσπερ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. [Simili notione verbo medio utitur Herodot. 7, 149 : Τὰ πρόσω ἀεὶ κλεπτόμενος, Furtim s. Raptim ulterius semper progrediens. Schweigh.] Κλέπτειν cum præp. ἐπὶ, Furtim et latenter attrahere. Gregor., de permissa circumcisione post baptismum : Γεγόνασιν ἀντὶ ἐθνῶν Ἰουδαῖοι, ἀντὶ δὲ τούτων Χριστιανοὶ ταῖς κατὰ μέρος μεταθέσεσι κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, Sensim ad legem evangelicam ita asciti et allecti, ut furtim attracti videri possent. Idem, Εἰς δουλείαν κλαπεὶς, Obreptione seductus et in servitutem adductus. Bud. || Occulo, Supprimo, s. potius Furtim occulto, Furtim et clam supprimo, ut Bud. interpr. κλέπτειν τὴν κατηγορίαν ap. Lys., Crimina supprimere. Æschin. [p. 73 extr.] : Τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα, Exquisitis vocabulis occulens s. supprimens crimina, et aliorsum transferens. Item Xen. [Hipparch. 5, 2] scribit oportere bonum præfectum equitum τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας ἅμα κλέπτοντα, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι, Furtim celantem suos equites. Aliud exemplum ex eod. Xen. pro Furtim habere et occultare, extat ap. Bud. p. 729. Item τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, Greg. Naz., Occulere ac supprimere, Furtim intelligentiæ ceterorum subtrahere; vel, ut vertit Bud. p. 229, Fallaciter interpretari et veritatem discenti subducere, ac disserendo obscurare et involvere. Synes. Ep. 147 : Δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, Apta enim benevolentia ad supprimendam veritatem. Demetr. Phal. [§ 118], de frigida oratione loquens : Ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ μέτρα τιθέναι συνεχῆ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας, Quæ non tegantur et obscurentur a continuatione verborum. Sic Aristot. Rhet. 3, [2, 1 extr.] : Κλέπτεται δ' εὖ ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ, exp., Dolus procedit, et artificium non intelligitur. Ap. Demetr. vero Phal. de arida elocutione loquentem, Ἡ σύνθεσις δὲ ἀποκεκομμένη καὶ κλέπτουσα τοῦ διανοήματος τὴν ἄδειαν, VV. LL. interpr. Quæ facit ut sententia, quæ sine metu infamiæ efferri non poterat, propter obscuritatem tuto exponatur. || Κλέπτειν est etiam Clam facere, dicere. Soph. Aj. [1137] : Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακὰ, Clam moliri et machinari possis, κρυφίως σκευάσειας. Et [188] : Ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς, Clam serunt et supponunt. Sic Bud. quoque κλέπτειν interpr. Occultum facinus struere et furtim moliri, ap. Greg. De Juliano, quem mortis Constantii causam et auctorem fuisse significat : Οὗ δημιουργὸς αὐτὸς ἦν, κλέψας τινὶ τῶν ἔνδον τὴν ἐπιχείρησιν, Corrupto quodam familiari Constantii, occulte hoc molitus. [Κλέπτειν τὰς ὀχείας Aristot. H. A. 6, 20.] || Decipio, Fallo. Sic Bud. p. 728, interpr. ap. Hom. [Il. A, 131] : Μηδ' οὕτως ... Κλέπτε νόῳ. Item Ξ, [217] de cesto Veneris : Ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Alia exx. ex Hesiodo et Soph. ibid. affert. [Hippocr. p. 1150, F : Ἔκλεψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαί. Æsch. Choeph. 854 : Οὗτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην. Soph. Tr. 243 : Εἰ μὴ συμφοραὶ κλέπτουσί με. Eur. Herc. F. 100, de Megara liberos consolatura : Κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως.] Et in pass. κλέπτεσθαι, Ita falli ut dolum et astutiam non animadvertas. Chrysost. De sacerd. : Τῷ σκότει κλαπείς, Tenebris deceptus. Ap. Suid. : Οἱ δὲ τὸ ἀκριβὲς μὴ εἰδότες, ἀλλὰ τῇ πρώτῃ κλαπέντες ὄψει, Primo aspectu decepti. Itidem Soph. Ant. [1217] : Εἰ τὸν Αἵμονος Φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, A diis decipior. Quam vero affinitatem habeant inter se et quam etiam differentiam κλέπτεσθαι et γοητεύεσθαι, i. e. Furto circumscribi, et Circumscribi præstigiis, Plato docet Rep. 3, [p. 413, B], ubi loquens de iis, qui ἄκοντες τῆς ἀληθοῦς δόξης στερίσκονται, dicit eos ἢ κλαπέντας, ἢ γοητευθέντας, ἢ βιασθέντας τοῦτο πάσχειν· per κλαπέντας autem intelligit τοὺς μεταπεισθέντας καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους· ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει· Furto circumscriptos eos dicit, qui ab opinione deducti sunt, quique oblivione capti; quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, ut latuerit furtum. Bud. sic interpr. ap. Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, Fallere aures judicum, et artificio dicendi subrepere judicibus. Fortassis etiam reddi posset ad verbum Furari audientiam, ut Cic. dicit Furari civitatem, pro clam et quasi furtim in civitatem irrepere; etiam Aures judicum furto subtrahere ceteris oratoribus : i. e. Verborum lenociniis ita sibi devincire ut ceteris animum non attendant. Æschin. [p. 67, 40] : Κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας. Et [p. 58, 37] : Κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν, Obrepentes auribus vestris. Sic Aristot. Rh. 3, [7] : Οὕτω γὰρ κλέπτεται ὁ ἀκροατὴς, Ita enim fallitur auditor, Ita enim in aures auditorum clam et furtim irrepitur. Sicut vero dicitur κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, ita et τὴν ὄψιν. Bud. e quodam, quem non nominat, de præstigiatoribus loquente : Ψήφοις παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως, Visum fallentibus. Sic Gregor. : Ἵνα κλέψῃ τὴν ἔφεσιν, Ut eorum fallat desiderium, Cupiditati eorum imponat. Bud. || Κλέπτειν dicitur etiam judex, qui per sordes judicat, et καταδωροδοκεῖ. Synes. Ep. 2 : Δείδιθι τοὺς ἐχθροὺς καὶ μετὰ τούτων τοὺς δικαστὰς, ἂν μὴ κλέπτωσι· κἂν κλέπτωσι δὲ, μὴ σὺ δὲ ἧς ὁ τὰ πλείω διδοὺς, οὐδὲν ἧττον εὐλαβητέον. Bud. Sed hoc ad primam signif. referri potest. || Κλέπτον partic. neutr. pro κλεπτικὸν, Furtivum, Furax. Aristoph. [Vesp. 932] : Κλέπτον τὸ χρῆμα. Et [ib. 900] : Ὦ μιαρὸς οὗτος, ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει, Ut furaci est aspectu, ὡς κλεπτικὸν ἔχει ὄμμα. Quod vero ad etymon attinet, quidam dictum volunt κλέπτω quasi ἐκλέπω, quidam quasi καλύπτω. [Seqq. ex Indice.] Κεκλαμμένον, Furto surreptum. [Aristoph. Vesp. 57 : Γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλαμμένον· ubi libri optimi κεκλεμμένον, recte. Κέκλεμμαι Athenæo 9, p. 409, C, ex epitome et Eustathio restitutum pro κέκλαμμαι.] Κλαπεὶς, Ademptus s. Surreptus furto. Κέκλοφα, Furatus sum, et κεκλοφὼς, Furatus. Ambo ap. Aristoph. leguntur, utpote Attica. [Suspecta futuri medii forma ap. Photium p. 168, 23 : Κλεψούμενος, λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος. Κλέψομαι est ap. Xenoph. Cyrop. 7, 4, 12 : Ὥστε ἤν τι καὶ κλέψωσι, τῶν ἑαυτῶν κλέψονται. Aoristus med. Ἐκλέψατο, παρελογίσατο, ἠπάτησεν, ap. Hesych. Codex ἐκλέψαιο, παραλογίσαιτο, ἠπ.]

[Κλέπτως, Furtim. Hesych. Presb. Centur. p. 986, B. Hase.]

[Κλέπω. Hesych. : Κλέπει (?), πορεύεται, ἐπιθυμεῖ, ἐξαπατᾶται.]

[Κλέτας. V. Κλιτύς.]

[Κλεύας, α, ὁ, Cleuas, et patronym. Κλευάδης, ὁ, ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1183, et in Etym. M. p. 498, 33. Κλεύην, Dori filium, memorat Strabo 13, p. 582. In Κλέης corruptum ap. Arcad. p. 23, 8. || Κλεῦας ὁ Τιμοκλέους (κλευασου τοί μοι κλειος codex) Chæremon Anth. Pal. 7, 720. Sic Jacobsius, recte, nisi quod Κλεύας Τιμοκλῆος præstare videtur, quod Ruhnken. proposuit Epist. crit. 1, p. 119.]

Κλεύθωμαι, per sync. pro κελεύθωμαι, s. δδεύω, πα-

ραγένωμαι, teste Hesych., qui itidem κλεύσομαι affert pro κελεύσομαι, δδεύσω. Idem tamen κλευσόμεθα exp. etiam ἀκούσομεν, φθεγξόμεθα. [V. Κεύθω.]

[Κλεύβοτος. Κλεύδικος. Κλεύδωρος. Κλεύμβροτος. Κλευσθένης. V. Κλεο—.]

Κλεῦτον, Hesych. vocari tradit τὸ σεῦτλον, quod et τεῦτλον, Beta.

[Κλέψ, ὁ, Fur, etymologiæ caussa ponit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 11, 33 : Κλέψω κλέψ καὶ βούκλεψ. Et in ordinem recepit Zonaras p. 1217. V. Lobeck. Paralip. p. 112.]

[Κλεψία, ἡ, Furtum. Exempla ex Nomocanone Coteleriano v. ap. Ducang., qui male κλεψιὰ scribit, et adde gl. cod. Dorv. ad Aristoph. Pl. 455, ubi glossator cod. Paris. κλέμματι dixit. Nicet. Chon. Ann. p. 800, 24; 810, 23, in cod. Græcobarbaro.]

[Κλεψίαμβος, ὁ, inter instrumenta musica quæ pulsantur memoratur a Polluce 4, 59, inter ἔκφυλα ὄργανα ab Athenæo 4, p. 182, F, ex Aristoxeno. Usum ejus explicat Phillis Delius ap. Athen. 14, p. 636, B : Ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ἥδον ἰαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο (παρακατελογίζοντο) τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλεψιάμβους. Apollodor. ib. F : Ὃ νῦν ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὁ δὲ κλεψίαμβος κληθεὶς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρείᾳ καθέστηκε. Minus accurate Hesych. ipsa μέλη ab Alcmane κλεψιάμβους vocata esse tradit, de quo HSt. :] Κλεψίαμβοι, Hesychio teste, sunt μέλη quædam ap. Alcmanem.

[Κλεψιγᾰμέω, Furtivum connubium ineo. Aristænus ad Can. 69; Epist. S. Basil. ad Amphiloch. Ducang. Basil. M. vol. 3, p. 327; Hesych. s. v. Κλοτοπεύειν; Eustath. p. 1053, 23; Tzetz. Hom. 152. Alia v. ap. Ducang. in Append. p. 103.]

[Κλεψιγαμία, ἡ, Furtivum connubium. Epiphan. Hær. 59, 6; German. in Combef. Auct. Patr. nov. vol. 1, p. 1437, C; Eustath. p. 152, 3; Herodian. Epimer. p. 93.]

[Κλεψίγᾰμος, ὁ, ἡ, Furtivum connubium exercens. Epiphan. vol. 2, p. 108, B : Εἴθε ... μὴ κλ. πάντοτε καὶ κακεργάτης ἐγένετο. Nonn. Dion. 8, 60 : Κλεψιγάμου Κρονίδαο νεώτερα λέκτρα. Euseb. V. Const. p. 611, 5 : Κλ. ὁμιλίαι. Orac. Sibyll. 2, p. 281; 3, p. 357. « Inscr. quædam, quæ est Parisiis. » Boiss. Euseb. V. Const. p. 625, D : Κλ. τε φθοραί. Method. Conv. virg. p. 38, 2 : Κλεψιγάμοις εὐναῖς. Astrol. Camerar. p. 33, 6 : Θῆλυ δὲ, κλεψίγαμον καὶ αἰσχυντηλὸν, Furtivis nuptiis dedita. Hase.]

[Κλεψίγονος, ὁ, Amphil. p. 5, 7 (?). Kall.]

[Κλεψίθυρος, ὁ, Furtim intrans, irreptans. Steph. Alex. cod. Reg. 2325, fol. 69, a : Οἱ κλεψίθυροι καὶ ἀμύητοι, οἱ πάσης ἀνοίας πεπληρωμένοι. Miller.]

Κλεψιμαῖος, αία, αῖον, Furtivus, Furto ablatus. [Tob. 2, 13 : Μὴ κλεψιμαῖόν ἐστι. Phot. p. 168, 19 : Κλεμμάδιον, κλεψιμαῖον. Pallad. Hist. Laus. p. 18.]

[Κλεψιμαχέω, Furtim pugno. Theodorus Gaza Paraphr. Il. T, 150. Miller.]

Κλεψίνοος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ κλέπτων νόῳ, Qui aliud in pectore clausum habet, aliud in lingua promptum, et ita veluti fallit animo, s. occulit animum suum. [Nonn. Dion. 8, 47, 127 : Κλεψινόοις ὀάροισιν. Ignat. in Coteler. Patr. Apost. vol. 2, p. 114 : Ὁ τῆς κακίας στρατηγὸς, κλεψίνους, ἄστατος.]

[Κλεψίνυμφος, ἡ, Furtivas nuptias faciens, Adultera. Lycophr. 1116.]

[Κλεψιποτέω. HSt. inter composita cum πότης :] Itidem Κλεψιπότης et Κλεψιποτέω. Legitur tamen ap. Suid. [et Polluc. 6, 20], ipsum duntaxat verbum Κλεψιποτῶ, exponentem Parce bibo, ac compotorem fallo. Et subjungentem hunc l., Αὐτή γε μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα. Ubi fortasse reddi possit, Fallaciter potans, s. Fallacia utens in potando : ut nimirum faciunt qui ut compotorem ad large potandum provocent, ipsi quoque large se potare simulant, parce alioqui potantes. Itidem vero κλεψιποτεῖν eleganter dici potest, meo quidem judicio, Tibullus, faciens id quod his versibus describit l. 1 El. 6 : Sæpe mero somnum peperi tibi : at ipse bibebam Sobria supposita pocula victor aqua. At Κλεψιπότης fuerit itidem Qui fallaciter potat.

[Κλεψίρρῠτος, ὁ, ἡ.] Κλεψίρρυτον ὕδωρ, dicitur τὸ τῆς κλεψύδρας : hæc autem Athenis Fons est qui ab arce ad viginti stadia sub terra occultus fertur : in eum si qua injiciantur, iterum conspiciuntur et apparent quum etesiæ aquilones flare incipiunt. Hesych. Ita vero nominatur aqua ista, quoniam terram subeundo videtur veluti furari se et e conspectu hominum subripere, s. furtim et secreto fluere, utpote subterraneos habens meatus.

[Κλεψίσοφος, ὁ, ἡ, Sapientis nomen captans. Method. p. 376, B : Κλεψίσοφοι νοθεύοντες τὰς γραφάς. Kall. Id. Conviv. decem virg. p. 73, B : Κλεψισόφοις νοθεύοντες δόγμασι τὰς γραφάς· et ap. Phot. Bibl. p. 308, 23.]

Κλεψιτόκος, ὁ, ἡ, Partum furans. Oppian. Cyn. 3, [11] : Ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἐόντα Ἀραμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο Κλεψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐνικάθετο Κρήτης, Partum furata, i. e. Furata Jovem recens editum partu.

[Κλεψιφάγος, ὁ, Furtim comedens. Theodor. Studit. Epist. 2, 156, p. 630, E Sirm. : Μηδεὶς κλ. Miller.]

[Κλεψίφρων, ὁ, ἡ, Animum occultans, Versutus. Hom. H. in Merc. 413 : Ἑρμείῳ βουλῇ κλεψίφρονος. ‖ Mentem decipiens. Manetho 1, 93 : Ἐσκότισεν μούνῳ κλεψίφρονι ῥεύματι κείνους καὶ φρένας ἠλλοίωσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.]

[Κλεψίχωλος, ὁ, ἡ, Furtim claudus. Κλ. πόδα Lucian. Ocyp. 33.]

[Κλεψοσύνη. V. Κλεπτοσύνη.]

Κλεψύδρα, ἡ, Clepsydra : instrumentum horologicum [male ἀστρολογικὸν Phot. p. 168, 25. Rectius ἀστρονομικὸν Etym. M. p. 517, 43], in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim et quasi furtim destillat, unde et nomen invenit. [V. Aristot. Probl. 16, 8, Galen. De animi erratis c. 5, Simplic. ad Aristot. De cœlo 2, p. 127, b, Petav. ad Synes. Dion. p. 21. Schneid.] Erat autem creber ejus usus in foro; nam causam dicturo aliquam, certa mensura aquam infundebant : quæ sc. quum defluxisset, dicendi finem faceret. Unde ap. Plin. Ep. ad Pomp. Falconem [1, 23] : Abstinui causis agendis, quod deforme arbitrabar, ei qui jubere posset tacere quemcunque, silentium clepsydra indici. Et l. 2, ad Arrianum [11] : Dixi horis pene quinque; nam decem clepsydris, quas spatiosissimas acceperam, sunt additæ quatuor. Et rursum l. 6 ad eund. Arrianum [2] : Quia paucioribus clepsydris præcipitamus causas. Sic Martial. l. 6, [35] : Septem clepsydras magna tibi voce petenti Arbiter invitus, Cæciliane, dedit. Et ante hos Cic. De orat. 3, [34] loquens de Pericle, At hunc non declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat. [Athen. 4, p. 174, D : Τὸ ὑδραυλικὸν ὄργανον δοκεῖ κατὰ κλεψύδραν εἶναι.] Ante hunc vero Aristoph. Av. [1695] dicit : Ἔστι δ' ἐν Φάναισι πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος. Sic οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας ap. Philostr. in Vita Adriani Sophistæ [p. 561], Qui ad clepsydram exercentur : ubi etiam fit mentio κλεψύδρας ξυμμετρημένης εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διήει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης. Aristoph. quoque schol. [Ach. 693] annotat, ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν κλεψύδραν esse ἀγγεῖον ἔχον μικροτάτην ὀπὴν περὶ τὸν πυθμένα : quod sc. ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, καὶ πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες. Idem rursum in Vesp. [93], Κλ., inquit, ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον, καὶ εἶων ῥεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς· καὶ οὕτως ἔπαιον [ἔπαυον] τὸν ῥήτορα· τοῦτο δὲ ἐποίουν διὰ τὸ φλυαρεῖν τὸν λέγοντα καὶ ἐμποδίζειν ἄλλοις θέλουσι λέγειν· ἵνα τὰ σπουδαῖα λέξας ἐξέλθῃ. Apul. non procul ab initio libri 3 De asino aur. : Sic rursum præconis amplo boatu citatus accusator quidam senior exurgit, et ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli graciliter fistulato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua populum sic adorat. [Epinicus ap. Athen. 11, p. 497, A : Πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν.] ‖ Rursum Aristoph. Vesp. [854] per jocum κλεψύδραν vocare videtur penem, quoniam sc. οὐρεῖ ὡς κλεψύδρα. ‖ Alioqui et fontis nomen est ap. Pausan., quæ πηγὴ dicta fuit et Ἐμπεδὼ, ut testatur schol. Aristoph. [Vesp. 858, Av. 1693, Lys. 912] et Hesych. Suidas κλεψύδραν dici scribit, τὴν πηγὴν, διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν. [Ap. Pausan. 4, 31, 6 et 33, 1, non de fonte Attico, sed de fonte Ithomæ, mon-

tis Messenii, agitur.] || Eidem κλεψύδρα est non solum ὄργανον ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται, sed etiam [Metichæ] ἑταίρας ὄνομα : cujus Athen. quoque meminit [13, p. 567, D, ex Eubulo] dicens esse ideo sic appellatam, quoniam πρὸς κλεψύδραν συνουσίαζεν, ἕως κενωθῇ. A

Κλεψύδριον, τὸ, Parva clepsydra, ap. Philostr. in Adriano sophista [p. 585, 594. Anast. Sin. Hodeg. p. 74, 30 : Χρησίδια καὶ κλεψύδρια πατρικὰ συλήσαντες· vertitur, Lucubratiunculas ex Patribus. Id. ib. p. 222, 30 : Χρ. καὶ κλ. προεβάλλοντο. Hase.]

[Κλέω. V. Κλείω.]

[Κλεώ. V. Κλειώ.]

[Κλέων, ωνος, ὁ, Cleon, Cleæneti filius, coriarius Atheniensis, Periclis in republica administranda successor : de quo v. Thucyd. 3, 36; 4, 21; ab Aristophane ceterisque ætatis suæ comicis acerbe exagitatus. || Magnesius. Pausan. 10, 4, 6. || Sicyoniorum tyrannus. Pausan. 2, 8, 1; Ælian. V. H. 12, 43. || Statuarius Sicyonius. Pausan. 5, 17, 4, et 21, 3; 6, 1, 5. Alii alibi. || Forma Bœotica Κλίων et patronymicum Κλιώνιος (i. e. Κλεώνειος) in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, 27 et 31. G. Dind.] B

[Κλεωναὶ, αἱ, Cleonæ, oppidum inter Corinthum et Argos situm. Hom. Il. B, 570; Pind. Ol. 10, 37; Thucyd. 6, 95; Xenoph. H. Gr. 7, 5, 15; Strabo 8, p. 377; Pausan. 2, 15, 1; 5, 2, 1. || Oppidum in Atho monte. Herodot. 7, 22; Thucyd. 4, 109; Strabo 7, p. 331. || Oppidum Phocidis. Plut. Mor. p. 244, D : Συμβαλόντες οἱ Φωκεῖς περὶ Κλεωνὰς τῆς Ὑαμπόλιδος ἐνίκησαν. || Κλεωναῖος, αία, αῖον, Cleonæus. Pind. Nem. 4, 27 : Κλεωναίου ἀγῶνος· 10, 78 : Κλεωναίων ἀνδρῶν. Κλεωναῖοι, οἱ, Strabo 8, p. 377; Plut. V. Timol. c. 4, Arati c. 29.]

[Κλεωναῖος, ὁ, Cleonæus, præfectus classis Rhodiorum. Polyb. 16, 9, 1.]

[Κλεώνδας, ὁ, Cleondas, Thebanus, olympionica. Euseb. p. 146 ed. Mai.]

[Κλεώνη, ἡ, Cleona, Asopi filia. Pausan. 2, 15, 1. || Κλεώνη, ὄνομα τόπου περὶ τὴν Νεμέαν, Suidas. Insulam quandam Cleonam memorat Eustath. p. 291, 5 : Καλοῦνται δὲ Κλεωναὶ ἀπὸ Κλεώνης τῆς Ἀσωποῦ ... κατὰ δέ τινας ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς, οἱονεὶ Λεωναὶ καὶ πλεονασμῷ Κλεωναί. Πληθυντικῶς δὲ αὕτη ἀεὶ λέγεται· ἡ μέντοι Κλεώνη νῆσος περί που τὴν ἀδομένην Κέρνην αὕτη ἐνικῶς καὶ διὰ δύο νν γράφεται. Mira hæc foret scriptura Κλεώννη.] C

[Κλεώνης, ὁ, Cleones, Pelopis filius. Pausan. 2, 15, 1; Tzetz. Exeg. Il. p. 132, 9.]

Κλεωνία, ἡ, a quibusdam dicitur τὸ ἑλένιον, Helenium herba, ut est ap. Diosc. 1 Append. c. 27. Ap. Theophr. vero H. Pl. 7, 4, [2] est κλεωνέα ῥαφανὶς, Cleonea radicula : quam Plin. Cleonæum napum vocat, 19, 5. [Recte Κλεωναία nunc legitur ap. Theophr.] Ap. Hesych. Κλεώνδαι sunt Genus quoddam ῥαφανίδων, ἀπὸ τοῦ ἐν Κλεώνδαις εἶναι. [Corrigendum cum Ruhnkenio Κλεωναῖαι, ῥαφανίδων τι γένος· ἀπὸ τοῦ ἐν Κλεωναῖς εἶναι.]

[Κλεωνίδης, ὁ, Cleonides, n. pr. ap. Suidam. Est Ptolemæi copiarum dux ap. Plut. V. Demetr. c. 15.]

[Κλεωνὶς, ἡ, n. pr. in titulo sepulcrali ap. Bœckh. Corp. inscr. vol. 1, p. 586, n. 1154. Hase.]

[Κλεωνὸς, ὁ, Cleonus, Pelopis filius. Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 26.]

[Κλεωνύμη. V. Κλεώνυμος.]

[Κλεωνῠμίδης, ὁ. Κλεωνυμίδαι, αἱ, Cleonymi posteri, Pind. Isthm. 4, 6.]

[Κλεώνῠμος, ὁ, Cleonymus, Thebanus. Pind. Isthm. 3, 24. || Spartanus. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 25. || Atheniensis, ab Aristophane (Ach. 88, Eq. 958, Nub. 353, Vesp. 19) aliisque Comicis propter ignaviam et mollitiem exagitatus. Femininum Κλεωνύμη, ἡ, fictum ab Aristoph. Nub. 680. || Phliasiorum tyrannus. Polyb. 2, 44, 6. Omittimus alios. Conf. Κλειώνιμος.]

Κλήδην, Nominatim. [Hesych. : Κλ., καλῶν ἐξ ὀνόματος. Κλ., ἐλθόντα ἐπὶ τὴν ἑκάστου σκηνήν. Τὸ καλέσαι πρός τινα ἐλθόντα καὶ δημοσίᾳ κηρύσσοντα.] Hom. Il. I, [11] : Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Accersere vocando suo quemque nomine.

[Κληδονίζω. Hesych. : Κληδονίσαι, ἀκονῆσαι φήμην (ἐξ ἀκοῆς ἢ φήμης Is. Voss.) τινὰ μαντεύσασθαι.]

|| Κληδονίζομαι, Ominor. At Κληδονίζω ex 4 Reg. [21, 6] affertur in VV. LL. pro Divinaculos consulo. [Ibi non activum, sed medium legitur : Καὶ ἐκληδονίζετο καὶ οἰωνίζετο· quod Hesych. exp. ἐμαντεύετο· ὁ ἀπὸ ἀκοῆς μαντείας δεχόμενος. Gloss. in Octat. : Κληδονιζόμενος (Deuter. 18, 10, Paralip. 2, 33, 6), σημειοσκοπούμενος, ἢ ἐπερωτῶν μάγον. Κληδονισθήσεται inc. Levit. 19, 26. Mœris p. 279 : Ὀττεύεσθαι Ἀττικοὶ, κληδονίζεσθαι Ἕλληνες. Quocum conf. Ælium Dionys. ap. Eustath. p. 1398, 29, schol. Aristoph. Lys. 597.]

[Κληδόνιος, ὁ, Oraculorum auctor. Sic Homericum πανομφαῖος exp. schol. Il. Θ, 250, Eustath. p. 169, 27.]

Κληδόνισμα, τὸ, Ipsum omen, Quod ex ominatione signum capitur. Lucian. [Pseudol. c. 17] : Ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι.

Κληδονισμὸς, ὁ, Ominatio, ut οἰωνισμὸς, Bud. e Chrysost. [t. 11, p. 652, B ed. Par. alt. Id. ib. p. 666², B : Οἰωνισμοὺς, καὶ κληδονισμοὺς, παρατηρήσεις, γενέσεις, σύμβολα, περιάμματα, μαντείας, ἐπῳδὰς, μαγείας. Cyrill. Catech. p. 513, A; Basil. t. 1, p. 878, B. Epiphan. t. 1, p. 1107, B : Κλ., παλμῶν παρ. Confess. Cyprian. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 222, 46 : Γνωστικῶν κλ. Hase. Deut. 18, 14; Jes. 2, 6.]

[Κληδονιστὴς, ὁ, Ominum interpres, Conjector. Morin. Pœnit. p. 138, B : Πρὸς φαρμακοὺς, καὶ μάγους, καὶ κληδονιστάς. Hase.]

[Κληδονιστικὸς, ἡ, ὸν, Ominatorius. Τὸ κληδονιστικὸν μαντείας γένος anon. in nota mea ad Eunap. p. 446. Boiss. Georg. Cedren. p. 36, A.]

Κλῆδος, ους, τὸ, Sepes : κλήδεα [i. e. χλήδεα, ut monet Ruhnk.], inquit Hesych., φραγμοί : sepis enim usus est ad claudendum. Sed subscribendum puto ι, utpote a κλήζω, hoc quoque nomen derivans : quam etiam ob causam nomini κλῆθρον idem subscripsi. || At κληδὸν [corruptum ex χληδὸς, quod v.] Hesych. affert pro σωρὸν, Acervum, Cumulum.

[Κληδουχέω. Κληδοῦχος. V. Κλειδ—.]

Κληδὼν [Scribendum Κληδὼν, sine iota subscripto, quod qui addiderunt librarii, falsa decepti sunt etymologia a verbo κλήζω, quam exponit Eustath. p. 1497, 49. Recte Etym. Gud. p. 294, 46, postquam de verbo κλείζω κληίζω κλήζω exposuit, Τὸ δὲ κληδὼν οὐκ ἔχει τὸ ἰῶτα, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κληΐζω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ, γέγονε κλήσω καὶ κληδών. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν], et Κληηδὼν, item Κλεηδὼν, όνος, ἡ, Fama, Rumor. Hom. Od. Δ, [317] : Ἦλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις. Andoc. p. 17, [8] : Ἴστε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις ... καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει· pro quo v. paulo post φήμη dicit, Πῶς οὖν ἡ φήμη ἡ τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; Plut. vero Cam. φήμην καὶ κληδόνα vocat, quem Livius Aium Locutum, p. 45 a tergo [c. 30] : Ἱδρύσατο νεὼν Φήμης καὶ Κληδόνος, ἀνευρὼν ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἐν ᾧ νύκτωρ ἡ καταγγέλλουσα τὴν τῶν βαρβάρων στρατιὰν ἐκ θεοῦ τῷ Κεδικίῳ Μάρκῳ φωνὴ προσέπεσε. Camillus ap. Liv. 5, [50] : Aio Locuto templum propter cœlestem vocem exauditam in Nova Via jussimus fieri. Fortasse autem in illo Plut. l. accipi potest pro ὀμφὴ et μαντικὸς λόγος. [Æsch. Ag. 863 : Πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους. Soph. Ph. 225 : Οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε ... διῆλθε. Eur. Herc. F. 1166 : Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς ... πόλιν ὡς ... Hel. 1266 : Λόγων κληδόν' ἤνεγκας φίλην. Νέων κληδόνα μύθων Rhes. 4. || Vocatio. Æsch. Eum. 397 : Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. Invocatio, Clamor. Æsch. Ag. 228 : Λιτὰς καὶ κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν ... ἔθεντο. || Nomen quo quis vocatur. Æsch. Eum. 418 : Γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπωνύμους.] || Item κλέος, Gloria, ut nonnulli accipiunt in Hom. Od. Σ, [116] : Ὣς ἄρ ἔφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς, Gloria, quam ex occiso Iro sibi pepererat. Virg. dicit Inclytam fama gloriam; Fama super æthera notus. Quintil., Eloquentiæ famam affectare. In quibus Il. Latinum quoque nomen propriam signif. mutat, et pro Bona fama ac Celebri nomine et glorioso capitur. [Æsch. Choeph. 505 : Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι· 1043 : Ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών. Κλ. καλὴ Soph. OEd. C. 258 : Τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται. Huic contraria αἰσχρὰ κλ.,

Turpis fama, ap. Eur. Alc. 316 : Αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα.] ‖ Κληδὼν, s. Κλεηδὼν, Omen : in qua signif. Bud. κλεηδὼν citat ex Herodoto [5, 72 : Ὁ μὲν τῇ κλεηδόνι οὐδὲν χρεώμενος· 9, 101 : Ἡ κληδὼν αὕτη σφι ἐσέπτατο]. Ex Eod. [9, 91] VV. LL. afferunt κληδόνος εἵνεκεν, pro Ominis gratia. [Æsch. Prom. 484 : Κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. Soph. El. 1110 : Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα.] Sic accipi posse videtur, quod ex Epigr. adducitur, Ἐπ' ἀγαθαῖς κληδόσι, ut sit, Bono omine, Bonis avibus; sed accipi dicunt pro φήμαις. Philo V. M. 4 : Οὐκ ἔτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἵετο, Ad omina et auspicia se accingebat. Plut. [Mor. p. 581, D] : Οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἐκ κληδόνων, ἢ πταρμῶν, μεταβαλλομένου. Quo voc. et aliquanto post utitur. Sic Lucian. [De lapsu in sal. c. 8] : Δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, τὴν κληδόνα, Omen accipio, sc. τὸ Χαῖρε. [‖ Κληδὼν dea. Aristid. vol. 1, p. 507, 15 : Τοῖς μὲν τῆς Κληδόνος βωμοῖς προσιόντες βουλοίμεθ' ἂν ὡς εὐφημότατ' ἀκούειν· οὕτως ἰσχυρόν τι τὸ τῆς θεοῦ ταύτης ἡγούμεθα. Pausan. 9, 11, 7 : Μαντικὴ δὲ καθέστηκεν αὐτόθι ἀπὸ κληδόνων, ᾗ δὴ καὶ Σμυρναίους μάλιστα Ἑλλήνων χρωμένους οἶδα· ἔστι γὰρ καὶ Σμυρναίοις ὑπὲρ τὴν πόλιν κατὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ τείχους κληδόνων ἱερόν.] ‖ Citant VV. LL. ex 2 Reg. 1, [10] : Κληδόνα τὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, pro Armillam brachii : sed in Complut. edit. scribitur χλιδόνα. [Scribendum χλίδωνα.] Ceterum κληδὼν Eust. [p. 1497, 49] derivat a κλήζω, quod est φημίζω, factum e κλείζω : at κληηδὼν ita a κληδὼν deduci tradit [p. 1884, 50] ut κρηῆναι a κρῆναι : alibi vero e κλεηδὼν, mutato ε in η.

[Κλήζω. V. Κληίζω.]

Κλήθρα, ἡ, et Ionice Κλήθρη, ἡ, arbor e genere τῶν κοινῶν καὶ ἀμφιβίων, auctore Theophr. H. Pl. 1, [4, 3]. Sed plerumque in locis uliginosis et juxta aquas provenit. Pro eod. ibid. 3, [3, 1] scriptum Κλῆθρος, ubi itidem numeratur inter τὰς παρύδρους καὶ εὐαυξεῖς : ut et ap. Hom. Od. E, [239] in extrema insula Calypsus δένδρα μακρὰ πεφύκει, Κλήθρη τ' αἴγειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. Volunt esse Latinorum Alnum. ‖ Κλείθρη ap. schol. Theocr. scriptum pro κλήθρη, perperam. [V. Plin. 16, 37.]

[Κλῆθρον. V. Κλεῖθρον.]

[Κληίδιον. Κληιδοφόρος. V. Κλειδ—.]

[Κληίζω et Κλείζω.] Κλείζω, Celebro. Legitur tamen Κλείζω in VV. LL.; sed Eust. [p. 907, 53] agnoscit Κλείζω, itidemque pass. Κλείζομαι, ut docui in Κλείω, a quo etiam vult factum Κληίζω per ἔκτασιν, e quo deinde per synæresin sit Κλήζω. [Pind. Ol. 1, 176 : Κλείζειν. Manetho 6, 571 : Ζαθέαις ὀμφαῖσι κλειζομένους ἀνέφηναν. Joannes geom. in Paraphrasi cantici Deiparæ ap. Ducang. : Ἰδοὺ κλείζειν πᾶν γένος καὶ πᾶν ἔθνος.] ‖ Κληίζω, et Κλήζω, i. q. κλείω, Celebro, etc. E κλέος fit κλείζω, inquit Eust. [p. 1497, 52] : ex hoc autem per ἔκτασιν fit κληίζω : deinde per synæresin κλήζω, sicut a χρέος dicitur χρηίζω et χρήζω. Affert autem κλῆσον ex Aristoph. [Av. 950] : Κλῆσον τὴν πόλιν ταύτην, dicens esse pro κλείσον. Suid. κληίσατε exp. ὑμνήσατε. [Eur. Iph. A. 1522 : Τὰν Διὸς κόραν κλήσωμεν Ἄρτεμιν ... ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ.] ‖ Sed κληίζω accipitur etiam pro Commemoro [Hippocr. p. 808, B : Ταῦτα κληίζουσιν ἀεί. Æsch. Ag. 631 : Πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο; Eur. Hel. 132 : Θανὼν δὲ κλήζεται καθ' Ἑλλάδα, Narratur. 721 : Οὐκ ἄρα ... ἔδρασας οἷα κλήζεται· 921 : Ἢ κλήζομαι καθ' Ἑλλάδ' ὡς προδοῦσ' ἐμὸν πόσιν Φρυγῶν ὤχησα πολυχρύσους δόμους], Voco, Appello. [Soph. OEd. T. 48 : Ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλήζει· 733 : Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· 1451 : Ἔνθα κλήζεται οὖμὸς Κιθαιρών. Eur. Phœn. 10 : Παῖς κλήζομαι Μενοικέως· Iph. T. 249 : Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἅτερος πρὸς θατέρου· Ion. 234 : Δμωαὶ δὲ τίνων κλήζεσθε δόμων;] Unde Xen. Cyrop. 1, [2, 1] : Οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, redditur κληΐζονται Nomen habent. Sic in Axiocho [p. 371, B] : Ὃ κληΐζεται [κλήζεται] πεδίον ἀληθείας. [Appian. Civ. 1, 1 : Ὅρος τὸ ἀπὸ τοῦδε κληζόμενον ἱερόν. Joann. Cinn. Hist. p. 106, A : Τὸν ἄρχοντα ... ἐκεῖνοι κλείζουσι σουλτάν. Georg. Pachym. Andron. p. 363, A : Ταῖς ἀπὸ τοῦ βασιλέως ὠνομασίαις ὡς γαμβρὸς κλειζόμενος.] Suid. κληΐζω exp. itidem καλῶ : sic autem et κλείομαι exponi καλοῦμαι, supra docui. Hesych. κληϊζόμενος, φημιζόμενος. At Κληΐζω pro Claudo, supra post Κλείς.

[Κληίς. V. Κλείς.]

[Κληίσκω, Voco, Appello. Hippocr. p. 269, 22 : Ἃ κληίσκεται μὲν οὔατα ... Nisi κληίζεται corrigendum. G. Dindorf.]

Κλῆμα, τὸ, Palmes. Theophr. H. Pl. 4, [13, 5]. Κλήματά τε ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, Palmites submittere, et fructum in annum elicere. [Aristoph. Eccl. 1031 : Κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα. Plato Rep. 1, p. 353, A : Ἀμπέλου κλῆμα. Longus 2, 32 : Πανὶ κομίζων βότρυς ἔτι ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι. Βότρυς ἐπὶ κλημάτων 2, 1; 4, 4, etc.] Æschin. [p. 77, 26] e Demosth. : Ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τὰ τοῦ δήμου, Quidam sunt qui sic civitatem ut vitem vinitores putandam susceperunt, hominesque e populo excidere quasi palmites instituerunt. Bud. Sic Christus Joannis 15, [1] dicit : Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή· καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτὸ, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Et aliquanto post, Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται· solent enim inutiles et infrugiferi vitis palmites excindi et in ignem conjici. Hi palmites vocantur Flagella etiam. Colum. 5 : Ordinariæ vites ne pluribus flagellis emacientur, nisi propaginibus futuris prospiciemus. Varro Flagellum dici scribit minorem vitem quæ nondum fructum fert : Virg. summas arborum partes, ut Servius ap. eum annotat Georg. 2, ubi canit, Neve flagella Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas. Ac ut flagella interdum assumebantur ad cædendos eos qui deliquissent, ita et κλήματα. Plut. Galba [c. 26 extr.], de Sempronio Centurione : Τὸ κλῆμα ᾧ κολάζουσιν ἑκατοντάρχαι τοὺς πληγῶν δεομένους, ἐπαράμενος. Macrob. vocat Vitem centurialem : alii simpliciter Vitem. Flor. in Epit. libri 57, ap. Livium, de Scipione Africano : Quem militem extra ordinem deprehendit, si Romanus esset, vitibus; si extraneus, virgis cecidit : ut ap. Juv. quoque Sat. 8, miles Nodosam frangebat vertice vitem Si lentus pigra muniret castra dolabra. Lege enim sancitum erat ut civis Romanus si deliquisset, cæderetur non virgis, sed vite, s. vitis flagellis. Alioqui et pro Virga usurpatum hoc reperitur κλῆμα, vel potius pro Virga vitea s. vitiginea. Quod enim Plut. [Mor. p. 202, F] de Popilio Lænate ad Antiochum cum epistola misso dicit, eum, quum Antiochus lecta epistola diceret se deliberaturum ea de re esse, Τῷ κλήματι γύρον περὶ αὐτὸν περιγεγραφέναι· pro eo Appianus in Syriaco bello habet, Ἀναγνόντι δὲ αὐτῷ καὶ λέγοντι βουλεύσεσθαι, κύκλον τῇ ῥάβδῳ περιέγραψε· itemque Valer. Max. 6, 4, Indignatus Pompilius quod aliquam moram interposuisset, virga solum quo insistebat, denotavit. Plut. igitur quod illi in genere de quavis virga dixerunt, ad viteam virgam restrinxit, s. ad Vitigineum flagellum quod virgæ seu bacilli loco gestabat. ‖ Κλῆμα dicitur a quibusdam ἡ πιτύουσα, ut est ap. Diosc. 4, 166. At Plin. 27, 11, Clema a nonnullis vocari scribit τὸ πολύγονον, Herbam sanguinariam. ‖ Κλῆμα Hesychio est ὑπόδημα, Calceamentum : pro quo supra κλείματα habuimus ex Eodem.

[Κλημακόεις. V. Κλημακώδης, vitiose pro Κλιμ—, quæ v.]

[Κληματηδὸν, Ritu palmitum. Meletius Crameri p. 39, 3 : Ἔξωθεν κλ. φλέβας καὶ ἀρτηρίας ἐπαφιεῖσαι. Mill.]

[Κληματίδιον, τὸ, Sarmentum. Vita Sim. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 166, 14; 168, 8 : Ὑποκάτω κείμενον τοῦ φορτίου τῶν κληματιδίων. Hase.]

[Κληματικὸς, ἡ, ὸν, Pampinarius, Gl.]

[Κλημάτινος, ίνη, ινον. Κλημάτιον. Κληματίς. Κληματῖτις. Κληματόεις. HSt. post verba s. Κληματώδης posita :] Sic et Κλημάτινος redditur Sarmentitius : ut ap. eund. Diosc. 6 : Κληματίνη κονία, Lixivium sarmentitium, Lixivium e sarmentis factum. Intellige autem de vitigineis, quæ et Flagella dicuntur ac Palmites. [Schol. Nicandri Al. 95. Wakef. Κλ. σποδιὰ Geopon. 6, 5, 8; τέφρα 5, 37, 1. Oribas. p. 297 ed. Matth.] ‖ Necnon Κληματῖτις ἀριστολόχεια ap. Diosc. redditur Sarmentaria aristolochia, 3, 6, quæ et μακρὰ dicitur, habens κλωνία λεπτά. [Galen. vol. 13, p. 158.] Ab

Eod. recensentur et aliæ κληματίτιδες s. Κληματίδες. Nam 4, 182, κληματῖτις ab eo dicitur κλῆμα ἀνιέναι ὑπέρυθρον, λυγῶδες, περιελίττεσθαι δὲ τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. Unde [Galen. vol. 13, p. 192: Διοσκουρίδης δ' ἀμφοῖν ἐν τῷ τετάρτῳ μέμνηται, τοῦ μὲν ἁπλῶς ὀνομαζομένου κληματοειδοῦς (hoc adjectivum non legitur ap. Dioscoridem) ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βιβλίου, θατέρου δὲ κατὰ τὴν ἀρχήν.] Plin. 24, sub fin. capitis 10: Similem huic (loquitur de smilace) aliqui Clematida appellarunt, repentem per arbores, geniculatam et ipsam. Rursum Diosc. 4, 7, esse dicit κληματίδα quæ habeat κλήματα μικρὰ ὅσον σχίνου τὸ πάχος, πέταλον δὲ μικρὸν, δάφνῃ ἐμφερὲς τῷ τε σχήματι καὶ τῇ χρόᾳ· unde a nonnullis vocari δαφνοειδὲς, ab aliis σμυρνοειδὲς, ab aliis πολυγονοειδές. [Galen. vol. 13, p. 192.] Plin. 24, 15: Itali Centunculum vocant: Græci Clematidem. Sed Græci clematidas et alias habent, unam quam aliqui Echitem vocant, alii Laginem, nonnulli Tenuem Scammoniam. Est vero et alia clematis, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis Daphnoides, ab aliis Polygonoides vocatur, folio lauri, longa tenuisque. Denominantur porro herbæ istæ κληματίτιδες s. κληματίδες, quoniam emittunt κλήματα, h. e. Flagella vitigineis flagellis similia, ac ut illa scandunt arbores. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 3.] Nicander τῆς κληματίδος σποδὸν nominat Κληματόεσσαν τέφρην, ut annotat schol. in Al. 530: Ἄλλοτε κληματόεσσαν ἐν ὄξει ῥύπτεο τέφρην. Nisi potius intelligenda ibi ἡ κληματίνη. Sed κληματὶς affertur etiam pro Sarmentum, Flagellum: ut dimin. sit, idem valens cum altero diminutivo Κλημάτιον: quod et ipsum exp. Sarmentulum, Flagellulum: a nonnullis et Viticula: ap. Theophr. H. Pl. 9, [11, 9]: Κλημάτια δ' ἀφίησιν ἐπὶ γῆν ὡς σπιθαμιαῖα· de tithymallo myrtite, de quo itidem Diosc. 4, 165: Κλήματα δ' ἀπὸ τῆς ῥίζης σπιθαμιαῖα ἀφίησι. Hesychio vero κληματίδες sunt αἱ ἐκ τῶν κλημάτων δέσμαι, Fasces flagellorum s. palmitum e vite excisorum. [Aristoph. Thesm. 728: Ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας ... κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον· 740: Παράβαλλε πολλὰς κληματίδας. Thucyd. 7, 53: Ὁλκάδα παλαιὰν κληματίδων καὶ δᾳδὸς γεμίσαντες. Aristot. H. A. 5, 18. Diodori aliorumque exx. attulit Wessel. ad 13, 14. «De vite, Const. Manass. Chron. p. 3, C, ὄρχατοι κληματίδων.» Jacobs. Galen. vol. 14, p. 356, 17: Ὄπτησον ἐπὶ κληματίδων, Torreto super igne ex sarmentis vitis. Id. ib. p. 535, 7: Σποδὸν κληματίδων· et p. 540, 14: Κλ. ἀμπέλων χλωρῶν ἢ ξηρῶν. De Zenone, qui erat gracili corpore, atra cute, Diog. L. 7, 1: Ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα. Hase.]

[Κλημάτιος, ὁ, Clematius, Alexandrinus. Liban. Epist. 315, Ammian. Marcell. 14, 1, 3.]

Κληματόομαι, Abeo in κλήματα, Palmitibus et flagellis luxurio: ut vitis non putata [Κεκλημάτωται (vitis) Soph. fr. 239]: quod in solo neglecto dicitur χερσοῦσθαι, in arboribus ὑλόμανεῖν. Gaza vertit Materiem porrigere, In materiem laxari, sed generalius: Bud. Pampinis et sarmentis opacari ac sylvescere. Theophr. C. Pl. 2, [10, 3]: Μόνα δὲ καὶ μάλιστα τῶν μονοκάρπων αὔξησιν λαμβάνει μεγέθους ἄμπελος καὶ συκῆ· δύναται γὰρ ἡ μὲν, ἐφ' ὅσονοῦν ἀφικνεῖσθαι κληματουμένη, ἡ δὲ καὶ εἰς ὕψος αἴρεσθαι καὶ πολύκλαδος γενέσθαι· 3, [15, 4]: Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος (τῆς ὑγρότητος) οὐ πεττούσας τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦσθαι.

Κληματώδης, ὁ, ἡ, Similis palmiti, Ad flagellum vitigineum proxime accedens. Ap. Diosc. 3, redditur Sarmentosus. [Pampinosus, Gl.]

[Κλήμης, εντος, ὁ, Clemens, n. pr. Latinum frequens ap. scriptores Christianos. De declinatione Theognost. p. 47, 32.]

[Κληπικοὶ (?), ἰσχυροὶ (καὶ ἄσιτοι addit Hes.), Hesych. et Cyrillus.]

[Κληραρχέω, Regioni præsum. Const. Manass. Chron. p. 25, A: Ὁ κληραρχῶν τοῦ τόπου. Boiss.]

[Κλήραρχος, ὁ, Regionis præses. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 519. Boiss.]

[Κληρικὸς, ἡ, ὸν, Ad hereditatem spectans. Harpocr. s. v. Παρακαταβολή: Περὶ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε εἰρήκασι ῥήτορες καὶ Ὑπερίδης. Idem: Ταμίαι· Ἰσαῖος ἔν τινι τῶν κληρικῶν, In una orationum quas de hereditatibus habuit. || Sensu theologico dictum v. s. Κλῆρος.]

[Κληρίον, τὸ, Herediolum. Zonas Anth. Pal. 6, 98: Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ. || Syngrapha debitorum. Plut. V. Agidis c. 13: Τὰ παρὰ τῶν χρεωστῶν γραμματεῖα συνεισενέγκαντες εἰς ἀγορὰν, ἃ κλαρία (vulgo κλάρια) καλοῦσιν.]

[Κλήριος. V. Κλάριος.]

Κληροδοσία, ἡ, Distributio quæ sorte fit, Id ipsum quod sorte datur, Partium divisio, Hæreditas, e Greg. Naz. [Diodor. 5, 53. Aq. Ps. 77, 60; Cohel. 7, 12. Ex Psello in Synopsi legum memorat Ducang.]

Κληροδοτέω, Sorte distribuo. Greg. Naz.: Γῇ τῆς ἐπαγγελίας κληροδοτεῖται, Sorte datur, Hæreditatis loco datur. [Ps. 77, 60; Deut. 1, 38. Eustath. Opusc. p. 228, 70. «Κληροδοτεῖται τῷ Ῥωμαϊκῷ νίκη, Theoph. Sim. Hist. 3, p. 119, 5 ed. Bonn.» Jacobs. Id. Theoph. ib. p. 129, 9: Γυναικείας ἐσθῆτας ἔπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδοτήσας. Pass. id. p. 170, 22: Κληροδοτεῖται τὴν τύφλωσιν· et p. 153, 19: Νόμῳ πρεσβύτῃ κληροδοτουμένοις. Hase.]

Κληροδότης, ὁ, Testator, Bud. e Pandectis. [Jo. Chrys. t. 5, p. 829, 41 Savil.; Macar. Philadelph. p. 250, A. Hase.]

Κληροθεσμοθετέω, Sortito thesmotheta fio, Sorte thesmotheta creor. Plut. [Mor. p. 340, C]: Ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδοκήτως κλήρῳ λαχὼν τῆς οἰκουμένης ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀθήνῃσι κληροθεσμοθετοῦσι καὶ ἄρχουσι, Repente nec opinatum orbis imperium sorte ei obtigit, haud secus atque Athenis thesmothetæ et archontes sortito creari solent. [Κλήρῳ θεσμοθετοῦσι ex codd. restitutum. Unus κληροθετοῦσι.]

Κληρολαχέω, Sortior, Sorte accipio, Sorte mihi obtingit. [Etym. M. p. 693.]

[Κληρονομαῖος. V. Κληρονομιαῖος.]

Κληρονομεὺς, ὁ, affertur pro Captans hæreditates: sed sine exemplo.

Κληρονομέω, Hæreditatem adeo s. cerno, Hæres fio vel sum. Jungitur non solum genitivo, sed etiam accus. Dem. [p. 329, 15]: Κεκληρονόμηκας μὲν τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ πεντεταλάντων. Lucian. [De hist. conscr. c. 20]: Οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι. Item cum accus. in Epigr. [Anth. Pal. 11, 202]: Ὅς μόνος οἶδε Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν. Sic Lucian. [D. mort. 11, 3]: Ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν. Et Athen. [5, p. 211, F]: Κληρονομήσας τὸν δεσπότην. Lucian. paulo ante, Κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου. Sic Plut. Sylla [c. 2]: Ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Similis constr. ap. Antiphontem est, et frequentissime in N. T. [Mœris p. 149: Ἐκληρονόμησε τῆς οὐσίας Ἀττικοὶ, ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν Ἕλληνες. Isæus p. 47, 10: Κληρονομήσων τῆς οὐσίας. Cui multa e Demosthene exx. adjici possent. Demosthenem alibi semper imitatus Libanius semel cum accusat. habet vol. 4, p. 628, 5, Συγγενοῦς οὐσίαν κληρονομήσας, nisi is locus levi manu corrigendus sit. Conf. interpretes ad Thomam et Wetsten. ad Matth. 5, 5. Piers. Phrynich. p. 129: Κληρονομεῖν τόνδε· οὐχ οὕτως ἡ ἀρχαία χρῆσις, ἀλλὰ κληρονομεῖν τοῦδε. Phrynichi Thomæque præcepta non satis apertum est utrum ad accusativum personæ an rei, an ad utrumque referenda sint. Cum accusativo personæ certum est veteres nunquam illud verbum conjunxisse, quod fecerunt v. c. Plut. et Posidon. ap. Athen. ab HSt. citati, Alciphro 1, 39, τὸν πατέρα, Artemidor. 1, 79, τὸν ἀποθανόντα (adde 2, 26), et adjuncto genitivo rei κληρονομεῖν τινα τῆς οὐσίας Dio Cass. 45, 47. (Similiter 45, 3: Τὸν πατέρα διεδέξατο τοῦ κλήρου). Oratores Attici, ut docet schol. Luciani Adv. indoct. c. 12, cum genitivo rei copulant, Demosth. p. 444, 13; 690, 14; 1311, 17. Nomen testatoris tum in secundo casu collocari necesse est, non a verbo pendens, sed a genitivo rei, ut in l. Demosthenis ab HSt. cit. Accusativo rei recentiores potissimum uti multis exemplis constat: v. Sturz. De dial. Alex. p. 140. Sensu participandi subjecto etiam Lycurg. C. Leocr. p. 159, 4: Ὑπὲρ ἧς (ζῶντες add.) γὰρ οὕτω σφόδρα ἐσπούδαζον, δικαίως ταύτην (terram) τεθνεῶτες ἐκληρονόμουν. Lobeck.] Et in pass. ap. Philon. V. M. 3: Ὁ νόμος φύσεώς ἐστι κληρονομεῖσθαι τοὺς γονεῖς ὑπὸ τῶν παίδων, Naturæ lex est liberos parentum hæredes esse. Item ap. Greg. Naz. κληρονομούμενον πνεῦμα, Spiritus, qui hæreditario jure obtingit

filiis Dei. Et κληρονομηθεὶς in VV. LL. Hæres inscriptus. [|| Occupo, Obtineo. Maccab. 1, 2, 10: Ποῖον ἔθνος οὐκ ἐκληρονόμησε βασιλείαν αὐτῆς; Jud. 1, 18: Ἐκληρονόμησεν Ἰούδας Γάζαν· 19: Ἐκληρονόμησε τὸ ὄρος. Sirac. 19, 3: Σῆτες καὶ σκώληκες κληρονομήσουσιν αὐτόν. Schleusn.] || Κληρονομέω accipitur etiam metaph. tam in malam, quam in bonam partem. Isocr. Ad Dem. [p. 1, B]: Πρέπει γὰρ τοὺς παῖδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Dem. [p. 444, 13]: Ταύτης γὰρ οὐκ ἔτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. Sic Cic. in bonam partem dicit, Ad quem hæreditas hujus gloriæ et factorum imitatio pertinet. [Polyb. 15, 22, 3: Κληρονομεῖν τὴν ἐπ' εὐσεβείᾳ δόξαν. Sirac. 6, 1: Ὄνομα πονηρὸν καὶ αἰσχύνην καὶ ὄνειδος κληρονομήσει.] Item ap. Aristid., κληρονομεῖν τῶν κινδύνων, Pericula suscipere veluti jure quodam hæreditario, Sortiri periculorum susceptionem. [Plurimos Aristidis locos collegit Wyttenb. Ind. Plut. p. 912.] || Κληρονομεῖν, Hæredem relinquere. Prov. 13, [22]: Ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, Bud. || Sortior. Ad Hebr. 1, [4]: Ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα, Sortitus est nomen, sc. filii. || Sorte tribuo, Sorte do.

[Κληρονόμημα, τὸ, Hereditas. Lucian. Tyrannic. c. 6: Παραδοθησομένην τὴν πολιν ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ καὶ πονηρῷ κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον. Clem. Al. p. 879.]

Κληρονομία, ἡ, Hæreditas, ὁ ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, Qui abstinuit hæreditate, Bud.; et Isocr. [p. 393, A]: Γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας, μὴ ταύτην, ἀλλ' οἷς ἐκεῖνος διέθετο. Item κληρονομία κατ' ἀγχιστείαν [Demosth. p. 1051, 11], Hæreditas, quæ ab intestato defertur legitimis hæredibus, Bud. [Aristot. Polit. 5, 8: Τὰς κληρονομίας μὴ κατὰ δόσιν εἶναι, ἀλλὰ κατὰ γένος. Usitatissimum LXX interpretibus voc., quorum exx. v. ap. Trommium.] Accipitur etiam metaph. Plut. S. N. V.: Προσήκει δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν. Aristot. Eth. 7, 13: Ἀλλ' εἰλήφασί γε τὴν τοῦ ὀνόματος κλ. αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, Hujus vocabuli hæreditatem nactæ sunt voluptates corporeæ, Bud. [Nicol. Damasc. p. 173, 29 Westerm., de Lyciis: Τάς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς· ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1820, p. 650. Inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, 9: Οἱ ἐξ αὐτοῦ, ἢ οἷς ἂν ἡ κλ. τῶν ὑπαρχόντων καθήκῃ. Hase.]

Κληρονομιαῖος, αία, αῖον, Hæreditarius, quod adjectivum Bud. affert e Pand. [Apost. Prov. 11, 49: Τὸ κληρονομιαῖον γήδιον. Miller. Pseudochrys. t. 6, p. 683, C ed. Par. alt.: Ἔλαβε τὰ κληρονομιαῖα πράγματα. Hase. Eust. p. 1425, 35. || Κληρονομαῖος in Gl. et ap. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 177.]

[Κληρονομικὸς, ἡ, ὸν, Hæreditarius, Gl.]

Κληρονόμος, ὁ, ἡ, Hæres. [Plato Leg. 11, p. 923, E: Τῷ κληρονόμῳ τοῦ τὴν διαθήκην διαθεμένου· Menex. p. 249, B: Ἐν κληρονόμου καὶ υἱέος μοίρᾳ.] Κληρονόμοι a Servio esse dicuntur Qui bona defuncti sorte dispertiuntur. V. Κλῆρος. Plut.: Παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Quod vero Lat. dicunt Facere s. Instituere s. Relinquere s. Scribere hæredem: id totidem phrasibus Græci quoque efferunt. Isæus Pro Pyrrho: Τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, Eum qui hæredem ipsum fecisset. Isocr. [p. 386, B]: Τούτους μόνους γνησίους παῖδας ποιησάμενος, καὶ κληρονόμους τῶν ἑαυτοῦ καταστήσας, Et hæredes bonorum suorum instituens. Plut. S. N. V.: Ὅταν δὲ διαθήκας γράφουσιν, ἑτέρους μὲν ἀπολείπουσι κληρονόμους· Rom. [c. 5]: Ἀπέλιπε κληρονόμον ἐπὶ πολλοῖς καὶ καλοῖς κτήμασι, Amplarum fortunarum hæredem reliquit. Agathias Epigr.: Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, Hæredem reliquit e triente: Cic., Facit hæredem e deunce et semuncia Cæcinnam. Et in pass. Isocr. Ad Phil. [p. 109, E]: Τῆς δ' εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν πολιτῶν μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους. Lucill. [Anth. Pal. 11, 171] de Hermocrate quodam avaro: Ἐν διαθήκαις Αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον, In testamento seipsum bonorum suorum hæredem scribebat. Generalius etiam dicitur Ad quem sorte aliquid pervenit, Cui sorte aliquid obtingit. Plato Rep. 1, [p. 331, D]: Λέγε δή, εἶπον ἐγὼ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κλ., Tu, cui verba

facere sorte obtigit. Nisi aliquis malit, Ad quem dicendi partes quasi hæreditaria successione pertinent. [Demosth. p. 603 extr.: Κληρονόμον σὲ καθίστησιν ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός. Κλ. τῆς δίκης, Qui loco alterius pœnas repetit, p. 521, 18.]

[Κληροπάλης, ὁ, ἡ, Sorte distributus. Hom. H. in Merc. 129: Δώδεκα μοίρας κληροπαλεῖς.]

Κληρὸς, ὁ, Sorte datus, Electus. E Cyrilli libello De iis, quæ pro diverso accentu diversam accipiunt significationem.

Κλῆρος, ὁ, Sors, ea in signif., qua dixit Virg., Dejectamque ærea sortem Accepit galea. Hom. Il. Ψ, [352]: Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· Πάλλ' Ἀχιλεύς· ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. Ap. Eund. legitur aliquoties, Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες· unde sumpsit Virg. quæ modo ex eo protuli. Hesych. κλῆρον esse dicit τὸ βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν: at Eust. [p. 418, 40 sqq.] apertius, σημεῖον, ὅ τις ἐμβάλλει τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, sive sit ψηφὶς, sive δακτύλιος, sive βῶλος ἀρούρης, juxta Soph., sive tale quid. Idem autem appellatur et πάλος. Il. H, 171: Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι· 175: Οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο· 182: Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ ἤθελον αὐτοὶ, Αἴαντος· 189: Γνῶ δὲ κλήρου σῆμα, ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ· 191: Ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός· quibus omnibus in ll. Eust. huic nomini unam eandemque signif. tribuit, illam sc., de qua modo dixi: qui alioqui κλήρῳ πεπάλαχθε exp. κληρώσασθε, sed addens, κλήρους βάλετε, τίς ἂν λάχῃ πρῶτος, δηλαδὴ ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι. Ap. Lucam autem Act. 1 fin., Ἔδωκαν κλήρους, pro ἔβαλον κλήρους, Conjiciebantur porro sortes non solum in galeam, ut in ll. ante e Græco poeta, itidemque e Lat. citt., aut in urnam, ut rursus ap. Lat. poetam, aut in hydriam, ut ap. Cic., aut in situlam, ut apud Plaut., aut denique in quodpiam aliud vas: sed in sinum quoque, ut ap. Solom. Prov. 16. [Æsch. Sept. 729: Ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος. Soph. Ant. 396: Κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο· El. 710: Ἔνθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήρους ἔπηλαν. Τὸν κλῆρον καθιέναι Aj. 1285. Plato Rep. 5, p. 461, E: Ἐὰν ὁ κλῆρος ταύτῃ ξυμπίπτῃ. Et alii quivis. Κλῆρος Ἑρμοῦ, de quo Phot. p. 169, 7: Συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξήρουν τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν. Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου. Aristoph. Pac. 364: Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅτι· ubi schol.: Οἱ γὰρ κλῆροι τοῦ Ἑρμοῦ ἱεροὶ δοκοῦσιν εἶναι, ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον κληρούμενον Ἑρμῆν φασι δεῖν καλεῖν. Pollux 6, 55: Ἑρμοῦ δὲ κλῆρος, ἡ πρώτη τῶν χρεῶν μοῖρα.] || Κλῆρος significat etiam Ipsam sortitionem: αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι, ut tradit schol. Soph. in p. 70, ut Eur. [Iph. A. 1198]: Κλῆρον τίθεσθε. Lat. autem Sortem ducere dicunt. Sic quum dicit Arrian., Εἰς κλῆρον αὐτοὺς καθίστασθαι ἐδικαίου, οὐ θέλων ὡς γέρας αὐτὸ τῷ ἑτέρῳ ἀπονείμασθαι, οὐδὲ ἀτιμῶσαι τὸν οὐ προκριθέντα εἰς μάχην. Sic Plut., Κλήρου γενομένου, Sortitione facta. Pro quo alii dixerunt, Ductis sortibus. Id. [Mor. p. 102, E]: Καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν, ἄρχειν, ἀπολαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. Crediderim autem et in illo Hom. l., Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε, accipi pro Sortitione. At quod Evangelistæ dixerunt βάλλειν κλῆρον, redditur etiam ad verbum Jacere sortem. [Herodot. 3, 83: Ἕνα κλήρῳ λαχόντα. Æsch. Pers. 187: Ἕναιεν ἡ μὲν Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν. Eur. Rhes. 545: Κλήρου κατὰ μοῖραν. Plato Leg. 12, p. 946, B: Κλήρῳ διελόντας τὸν νικῶντα καὶ δεύτερον καὶ τρίτον στεφανῶσαι θαλλῷ· Rep. 8, p. 557, A: Ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνονται.] || Ceterum κλήρους vocari etiam μαντικάς τινας ψήφους, item ipsas μαντείας, aut σημεῖά τινα τὰ διδόμενα τῷ μάντει, ἐξ ὧν ὁρμώμενος προεφήτευε: quinetiam significare, secundum quosdam, τοὺς ὑπὲρ μαντείας μισθοὺς, tradit Eust. p. 419. [Pind. Pyth. 4, 338: Κλάροισι θεσπροπέων ἱεροῖς Μόψος. Hesych.: Φρυκτὸς δελφὶς, κλῆρος· ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ. Tiresias vates ap. Eurip. Phœn. 852: Κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε ... οὓς ἔλαβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών· Hippol. 1057: Ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη

κατηγορεῖ σου πιστά. Hinc explicandus Ion. v. 908 : Τὸν Λατοῦς αὐδῶ ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς (Oracula per sortes edis) πρὸς χρυσέους θάκους καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας.] || Κλῆρος item τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος, Sors, Quod sorte obvenit, Quod quis sortitus est, ap. Polluc. [6, 196.] Epigr. [Polliani Anth. Pal. 11, 128] : Χαίρω νὴ τὸν κλῆρον ὃν εὐκλήρησας ἐν ἄθλοις. Sed accipitur sæpe generalius pro Eo quod alicui obtigerit : unde Synes. θεῖον κλῆρον vocat Divinum beneficium. Ap. Lucam Act. 1, [25] : Λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, vet. Interpr. κλῆρον improprie vertit Locum; alii rectius Sortem : nihil autem aliud est λαβεῖν κλῆρον τῆς διακονίας quam κληροῦσθαι τὴν διακονίαν, Sortiri hoc ministerium s. Sortito accipere : quo etiam modo interpretari non dubitarim. Ibid. [17], Καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, eod. sensu dicitur, adeo ut ita exponi possit ac si esset ἔλαβε. Sunt tamen qui exp. Sortitus erat partem : cum alioqui μερὶς, Pars, et κλῆρος ab eod. Luca in eod. opere distinguantur, 8, 21 : Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· quod perinde est ac si quis Latine dicat, Non potes esse particeps neque consors. At vero ap. Paul. Ad Coloss. 1, 12, legimus non μερίδα καὶ κλῆρον, sed μερίδα τοῦ κλήρου : Εὐχαριστοῦντες τῷ Πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί· ubi recte mihi videtur resolvi nomen in verbum in interpr. Latina, hoc modo, Qui idoneos nos fecit ad participandam sortem. At Chrysost. subtilius illud μερίδα exp. perinde ac si intellexisset Apostolus non solum τὸν αὐτὸν κλῆρον, sed et τὴν αὐτὴν μερίδα ἔχειν : quum alioqui, inquit, possit aliquis ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ εἶναι καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἔχειν μερίδα. Idem vero doctissime rationem reddit, cur κλῆρος fidelium vocetur Regnum Dei : sc. ut ostendatur neminem suis bonis operibus regnum illud adipisci, sed quod illud adipiscitur, id ei felicitate quadam contingere : sicut et ἐν τῷ κλήρῳ usu venit. Sed ipsissima ejus verba ascribam : Διὰ τί κλῆρον καλεῖ; δεικνὺς ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ κατορθωμάτων οἰκείων βασιλείας τυγχάνει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ κλῆρος, ἐπιτυχίας μᾶλλόν ἐστιν, οὕτω δὴ κἀνταῦθα. Quod tamen hic κλῆρος dicitur, alibi κληρονομία ab eodem etiam Apost. appellatur, i. e. Hæreditas : Ad Ephes. 5, 5 : Οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ· quam etiam interpr. admittit locus ille Pauli. Sæpe autem κλῆρον significare κληρονομίαν, Hæreditatem, et quasi sortem quandam hæreditariam, quæ et κληρονομία dicta fuit, ὡς κλήρῳ διανεμομένη, inquit Eust. [p. 1026, 38] : i. e. quod sortitione distribueretur, s. quod sortes de ea ducerentur : debuit tamen Eust. cogitare prius esse κληρονόμος. Hesiod. Op. [37] : Κλῆρον ἐδασσάμεθ'. Et [339] : Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος. Hom. Il. O, [497] : Ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ubi scribit Eust. vel κλῆρον dictum esse ὡς περὶ ἀριστέων, οἷς ὁ βίος ἀπὸ μερίδων, ἐφ' αἷς κλῆροι πάλλονται, ὅτε καιρὸς δάσασθαι : vel intelligendum esse ὡς κλήρῳ ἐλάγχανον καὶ τὰ ἐκ προικὸς καὶ διαδοχῆς γένους. Legimus autem ap. Hom. [Od. Ξ, 62] : Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, Οἷά τε ῷ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, Οἶκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα, ubi exp. τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος : sed ego generalius accipi existimo, de bonis, quæ etiam absque sortitione alicui obvenerunt. Utuntur autem et prosæ scriptores nomine κλῆρος pro Hæreditas : unde κλῆρος ἐπίδικος Isæo [p. 84, 23] Hæreditas controversa : cui opp. ἀνεπίδικος. Ejusdem vero Isæi, quæ extant orationes, inscriptæ sunt Ὑπὲρ κλήρου, sed additis diversis nominibus, ut Ὑπὲρ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, et Ὑπὲρ τοῦ Πύῤῥου κλήρου, etc. Sic et Dem. oratio quædam Περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Sed et, Ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, e Plat. [Leg. 11, p. 923, B] affertur pro Adire hæreditatem : item κλῆρον λαμβάνειν pro eod. Et, Ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον, pro Qui hæreditaria bona obtinuit sorte. Qui autem sint οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, v. in Bud. Comm. p. 151, et infra in Κληρωτός. [Hipponax ap. Athen. 7, p. 304, B : Κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον. Plato Leg. 11, p. 923, C : Τὸν κλῆρον ... οἴκαδε λαβεῖν τοῦ μὴ διαθεμένου· 925, C : Ὧν ὁ κλῆρος γιγνέσθω κυρίως. Pind. Ol. 13, 87 : Ἐν ἄστεϊ ... πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον.] || Specialius etiam dicitur κλῆρος, inquit idem Bud., Hæredium, Prædium, Fundus [omninoque Terra s. Regio quam quis insidet] : ut a Pausan. [1, 21, 8], de Sauromatis : Ἵππους πολλὰς ἕκαστος τρέφει, ὡς ἂν οὔτε ἐς ἰδιωτῶν κλήρους τῆς γῆς μεμερισμένης, οὔτε τι φερούσης πλὴν ὕλης ἀγρίας. [Dionys. A. R. 9, 37 : Τὴν τῶν κλήρων διανομήν. « Herodot. 1, 75 : Φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους. Quos ἀγροὺς dicit 9, 94, eosdem continuo deinde καλλίστους κλήρους vocat. » Schweigh. Æsch. Pers. 899 : Κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον· fr. 314 : Κύπρον Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον. Eur. Heracl. 876 : Πόλιν πατρὸς ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσετε χθονός. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, A : Πισαίοις ἐνὶ κλήροισιν. Callim. Del. 281 : Πόληες ... αἵ θ' ἕσπερον αἵ τ' ἀνὰ μέσσην κλήρους ἐστήσαντο, Sedes posuere. Lav. Pall. 142 : Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω. Lycophr. 1098 : Ἐν κλήροισι Μηθύμνης.] In VV. LL. annotatur κλῆροι ab Aristot. [Polit. 7, 10 : Δύο κλήρων (agrorum) ἑκάστῳ νεμηθέντων] dici de Agris qui sorte dividuntur. || Κλήρους Petrus vocat Ecclesiam Dei, allusione facta ad Israeliticum populum, cui sortitione tributim facta terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat; vel quod Deus sibi illum populum veluti portionem quandam a reliquis separatam selegisset, sicut et nunc Ecclesiam. Postea vero peculiariter dici cœpit Collegium eorum, qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur : quemadmodum Tribum Levi Deus vocat peculiariter Partem et hæreditatem suam, Num. 18, 20; Deut. 18, 2. Sed interdum generaliter dicitur, ut unus sit in orbe terrarum clerus, sicut una est Ecclesia : interdum vero specialiter, prout erant variæ diœceses : ut si dicas Clerus Constantinopolitanus, Clerus Romanus. [Photio τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων, κλῆρος καὶ ἡ κληρονομία.] Ceterum pro hoc nomine κλῆρος legitur et κατάλογος ἱερατικὸς, et κατάλογος τῶν κληρικῶν, in Canonibus, qui Apostolici vocantur. Unde Κληρικὸς adjectivum, pro Eo qui censetur in clero, Qui est in clero, Tertull. De monogamia. Usus tamen obtinuit, ut Clerici nomen inferioribus gradibus s. potius muniis proprie tribueretur. Cui opponi solet λαϊκὸς, quasi Plebeium dicas. Pro quo Paulus ἰδιώτην dicit, 1 Ad Cor. 14, 16, ut in Canon., qui Apostolici nominantur, et vett. synodis. [V. exx. ab Ducangio et Suicero collecta.]

Κλῆρος, ὁ, Vermiculus infestans favos apum, qui ab aliis Pyrausta dicitur. Aristot. H. A. 8, 27 : Ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίνεται ἐν τοῖς σμήνεσι θηρία, ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία· τό, τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιοῦν καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία· καλεῖται δὲ κλῆρος, οἱ δὲ πυραύστην καλοῦσι. [Adde 9, 40.] Hesych. quoque hoc vocab. agnoscit. Et Plin. 11, 16 : Fit in favis quibusdam, qui vocatur Clerus, amaræ duritia ceræ, quum fœtum inde non eduxere morbo aut ignavia aut infœcunditate naturali. Et c. 19 : Quum favos non explent, Cleron vocant.

Κληρουχέω, Sorte assignatum possideo, In sortem accipio ut coloni et veterani. Herodot. 6, [100] : Τοὺς τετρακισχιλίους κληρούχεοντας τῶν Ἱπποβοτέων Χαλκιδέων τὴν χώρην, Qui coloni in Hippobatarum Chalcidensium agros missi, eos sibi sorte assignatos distribuerant et occuparant. Appian. B. C. 5 : Μόνοι δὲ ἦλθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐλευσομένων σὺν Πομπηΐῳ χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν. Bud. ex incerto auctore, Ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς, de Eubœa. [Plato Critia p. 109, C : Ἄλλοι ἄλλους τόπους κληρουχήσαντες θεῶν. « Maxim. Tyr. Diss. 36, 2 : Κληρουχήσαντες οἱ ἄνθρωποι τὴν γῆν. » Valck. || Sorte divido, distribuo, assigno. Diodor. 5, 9 : Πάσας τὰς νήσους εἰς εἴκοσιν ἔτη διελόμενοι πάλιν κληρουχοῦσιν ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ. Dionys. A. R. 9, 37 : Μόνως ἂν οὕτως ἀναγκασθῆναι τοὺς ἐν ἀκμῇ τότ' ὄντας ὑπάτους κληρουχῆσαι τὴν γῆν. Dio Cass. 48, 6. Tim. Lex. Plat. p. 33 : Ἀνάδαστος, ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη. Dio Cass. 45, 9 : Χώραν ἄλλην κληρουχηθῆναι. || « Metaph. Participo. Callistrat. Imag. p. 902, 1 : Ὦ καὶ τὴν ἐν ἄστροις ἐκληρούχησε τύχην. » Valck.]

[Κληρούχημα, τὸ, Sorte assignata possessio. Appian. B. C. 3, 2 : Τὰ κληρουχήματα συγχωροῦντες αὐτοῖς πιπράσκειν.]

Κληρουχία, ἡ, Assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur et possidendi dantur, Portio ipsa, quæ sortito possidenda assignatur. [Isocr. p. 63, A : Τὰς κληρουχίας ἃς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων ... ἐξεπέμπομεν.] Aristot. Rhet. 2, [6] de quodam Cydia : Περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, De agro in Samo colonis sorte dividendo et assignando. [Polyb. 4, 81, 2; Diodor. 1, 73; 15, 23.] Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 116, 28] : Τῶν ἀγώνων καὶ κινδύνων, οὓς ὑπέστημεν καὶ μέχρι νῦν ὑπομένομεν, ἆθλόν εἰσιν αἱ κληρουχίαι, Merces est, agrorum metatio et assignatio, Turn. Eod. libro, Καὶ κληρουχιῶν, ἃς ἐκ μέρους ἀπένειμε τοῖς στρατευομένοις, de assignationibus, quas parti militum attribuit, Turn. [Est lib. 2, vol. 2, p. 134, 9, ibique hodie legitur, τοῖς στρατευσαμένοις. Hase.] Item Aristid. : Ἀτλαντικοῦ πελάγους κληρουχίας ἀτίμους ἠπείλει. Plut. οἱ ἀπὸ κληρουχιῶν, ipsi κληροῦχοι, in T. Qu. Flamin. [c. 2] : Τοὺς ἀπὸ τῶν κληρουχιῶν ἔχων προθύμους, Colonis studiose adjuvantibus. Pollux vero [8, 136] videtur accipere pro Aditione, ut ita dicam, hæreditatis.

Κληρουχικὸς, ἡ, ὸν, Ad κληρούχους pertinens, Qui κληρούχοις sorte distribuendus et possidendus assignatur. Aristoph. Nub. [203] de usu geometriæ : Γῆν ἀναμετρεῖσθαι· quæ verba excipiens Strepsiades interrogat, Πότερα τὴν κληρουχικήν; Eamne (terram), quæ colonis sorte distribui et possidenda assignari solet? Οὔκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν. [Demosth. p. 182, 16; Plut. V. C. Gracchi c. 5. Κληρουχικὰ χρήματα Pollux 8, 136.]

Κληροῦχος, ὁ, ἡ, Qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. Aj. [507] : Αἵδεσαι δ' ἐμὲ μητέρα Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, Quæ sorte multos annos possidet, id est Annosam. [Quem l. imitatur Eumath. p. 93.] Peculiariter vero dicitur Qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet, Cui certa aliqua agri pars sorte assignata est, Colonus. Thuc. [3, 50] : Κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς ... τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον, ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπεπέμψαν, Colonos suos, quibus id sorte assignatum esset. Pausan. Att. [27, 6] : Ὕστερον δὲ ὡς ἐπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας, ἐσήγαγε μὲν ἐς Εὔβοιαν καὶ Νάξον Ἀθηναίων κληρούχους. Et [40, 4] : Ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Herodot. 5, [77] : Νικήσαντες δὲ καὶ τούτους τετρακισχιλίους κληρούχους ἐπὶ τῶν ἱπποβοτέων τῇ χώρῃ λείπουσι, Quater mille colonos, quibus sorte agros illos dividendos et possidendos assignarat. Plut. Pericl. [c. 11] : Χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον κληρούχους, Mille viros misit in Cherronesum ejus loci agrum sibi divisuros, Mille colonos in Cherronesum misit, quibus agrum ejus loci sortito partiendum et occupandum assignarat. Sunt qui κληρονόμους esse velint, quos Cic. [N. D. 1, 26] vocat Agrarios et Agripetas; dici enim agrarios non solum eos, Qui agrariæ legi de agris publice dividendis favent, sed eos quoque, Qui agros publice divisos possident : agripetas autem, Qui petunt ex agrorum divisione portionem, quæ viritim dabatur. Cic. Ad Att. : Servulos autem dicere eum et agripetas ejectos a Buthrotiis. [‖ Κληροῦχος γῆ, Terra sorte distribuenda. Dionys. A. R. 8, 75 : Ἥν ἂν ἐκεῖνοι κληροῦχον ἀποδείξωσι γῆν. Quam κληρουχικὴν dixit Aristoph.] Accipitur etiam active pro Eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat. [Harpocr. : Κληροῦχοι ἐκαλοῦντο οὓς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστοις διανεμοῦντες· ubi διανεμοῦντας ex Suida corrigendum, idemque Photio p. 169, 20, restituendum pro διανέμοντας, ut ex altera ejusdem gl. apparet, Κληροῦχοι, οἱ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον πεμπόμενοι εἰς τὸ διανεῖμαι τοὺς κλήρους ἑκάστου· ἡ δὲ κληρουχία αὕτη διανομὴ τῆς χώρας ἦν. G. D.] Philo V. M. 1 : Ἥδον εἰς τὸν κληροῦχον Θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, Deo assignatori.

[Κληρόψυχος, ὁ, ἡ. Tzetz. Hist. 9, 298 : Πρὸς τὸ αὐτοῦ κληρόψυχον ἔγραψα τὰ γραφέντα. Interpres, *Arbitrium*. Ducang. Corrigendum σκληρόψυχον. G. Dind.]

Κληρόω, Sorte lego [Herodot. 1, 94 : Τὸν βασιλέα δύο μοίρας διελόντα Λυδῶν πάντων κληρῶσαι τὴν μὲν ἐπὶ μονῇ, τὴν δὲ ἐπὶ ἐξόδῳ ἐκ τῆς χώρης. Eur. Ion. 416 : Οὓς ἐκλήρωσεν πάλος. Plato Leg. 6, p. 759, C : Κληροῦν οὕτω τῇ θείᾳ τύχῃ ἀποδιδόντα. « Schol. Soph. Phil. 1113 : Τύχη τις τοῦτό σοι κεκλήρωκε. » Valck.], ut τῶν πρυτάνεων ὁ ἐπιστάτης dicebatur κληροῦν τοὺς ἐννέα προέδρους, Sorte legere, Sortibus ductis renuntiare, Bud. Suspicor autem eum illud exemplum ex Polluce [8, 96] sumpsisse, ap. quem legitur itidem : Οὗτος (ὁ ἐπιστάτης) ἐξ ἑκάστης βουλῆς πρόεδρον ἕνα κληροῖ. [Polyb. 6, 20, 2 : Κληροῦσι τὰς φυλὰς κατὰ μίαν.] Sic Plut. Polit. præc. : Οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Isocr. Panath. [p. 144, A] : Οὐκ ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες, ἀλλὰ τοὺς βελτίους καὶ τοὺς ἱκανωτάτους ἐφ' ἕκαστον τῶν ἔργων προκρίναντες. Lucian. [Hermot. c. 39] : Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὄντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν; (Qui l. convenit cum eo, quod in Συγκληρόω ex Polluce [8, 87] afferam de athletis [athlothetis] loquente, videlicet Συγκεκληρωμένος καὶ συλλαχών.) Et Aristot. Rhet. 2 : Εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἳ ἂν δύνωνται ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' οἳ ἂν λάχωσιν. [‖ Figurate Pind. Ol. 8, 19 : Ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνί. Schol. : Ὑμᾶς προσῳκείωσεν ἡ μοῖρα καὶ τὸ δαιμόνιον τῷ Διὶ τῷ γενεθλίῳ.] Pass. Κληροῦμαι, itidem pro Sorte legor. Dem. [p. 728, 27] : Καὶ τοῖς μὲν προέδροις οἳ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Lucian. [De luctu c. 2] cum infin. : Κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ (τὸν Πλούτωνα) ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sorte lectum esse ad imperandum, ut imperaret. Vel pro λαχεῖν, ut paulo post dicetur. [Cum genit. Lysias p. 169, 24 : Τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων;] ‖ Κληρῶ, ut in VV. LL. annotatur ex Hieron., partim a sorte, partim ab hæreditate dicitur, quod κλῆρος ambiguum sit. Hinc Κληρώσει τοὺς υἱοὺς, Es. 17, [11], Filiis hæreditatem dabit. ‖ Sortior, i. e. Sortes duco, Sortes mitto. [Æsch. Sept. 53 : Κληρουμένους δ' ἔλειπον. Plato Leg. 5, p. 741, B : Προειπὼν ἐπὶ τούτοις κληροῦσθαι τὸν ἐθέλοντα ἢ μὴ κληροῦσθαι.] Bud. afferens e Dem., Καὶ κληρουμένων πρῶτος αἱρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχον. Idem Dem. p. 214 [1313, 22], quum dixisset, Ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, subjungit, interjectis testium verbis, Οὐκοῦν δεινὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, εἰ μὲν ἔλαχον ἱερεὺς, ὥσπερ προεκρίθην, ἔδει ἄν με κτλ. Paulo post autem dicit, Οὔτ' ἀρχὰς ἄρχειν, οὔθ' ἱερωσύνην κληροῦσθαι μεθ' ἑαυτοῦ προκριθέντα εἴασε. [Sed cum genitivo, de quo non debebat dubitare HSt., iterum p. 1318, 16.] Est autem κληροῦσθαι ἱερωσύνην, Sortiri sacerdotium, accipiendo pro Sortiri de sacerdotio, Sortes ducere de sacerdotio. [Æschines p. 26, 36 : Ἱερωσύνην οὐδενὸς θεῶν κληρώσεται.] At ille alter l. cum gen. merito suspectus est. Usus est et Plut. pro Sortes ducere, sed absolute, sicut in primo illo Dem. l. habetur [Mor. p. 163, B] : Τῶν δὲ ἑπτὰ κληρουμένων, ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα (non μητέρα) Σμινθέως ὁ κλῆρος. ‖ Interdum autem pro Sorte accipio, Sortito accipio, obtineo. Hippocr. Epist. : Καὶ ἐγὼ δοκέω πλείονα μεμψιμοιρίην ἢ τιμὴν κεκληρῶσθαι τὴν τύχην, pro εἰληχέναι. Philo V. M. 3 : Τὸν γὰρ μέσον ταῦτα τοῦ κόσμου τόπον κεκλήρωται, Sortito obtinent. Lucian. autem usus est et cum infin. [De luctu c. 2] : Κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sortitum esse imperium, Sorte illi obvenisse imperium in manes. Hæc enim interpr. magis placet, quam altera supra posita, Sorte lectum esse ad imperandum : utraque tamen alioqui eod. redit. At ex Eur. [Hec. 102] affertur, Ἐκληρώθην ... δούλη, pro Sorte facta sum serva; sed et cum accus. [Troad. 29]], κληρουμένων δεσπότας, pro Sortientium heros, Qui sorte nanciscuntur heros. [‖ Ammon. p. 86 : Λαγχάνειν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει· λαγχάνει μὲν εἷς οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ ... κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. Καὶ λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν, κληρώσασθαι δὲ τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.]

[Κλήρωμα, τὸ, Sors. Eustath. Opusc. p. 23, 1 : Τὸ τοῦ θεοῦ πλήρωμα καὶ κλήρωμα. Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 6, p. 563.]

Κλήρωσις, εως, ἡ, Sortitio. [Eur. Andr. 384 : Πικρὰν κλήρωσιν αἵρεσίν τέ μοι βίου καθίστης. Plato Leg. 12, p. 956, D : Κληρώσεις δικαστηρίων· Phædr. p. 249, B : Ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσίν τε καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου.] Isocr. Areop. [p. 144, B] : Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, de electione magistratuum,

quæ sorte fit : quam ibi vocat τὴν διὰ τοῦ λαγχάνειν γενομένην τῶν ἀρχῶν κατάστασιν. [Dio Cass. 41, 7.]

Κληρωτήριον, τὸ, Locus ubi magistratus sorte leguntur, sortito creantur, ut campus Martius Athenis [«Romæ» correxit HSt. in Ms. Vindob.]. Plut. [Mor. p. 793, D] : Ἡ πρὸς πᾶν μὲν ἀεὶ κλ. ἁπαντῶσα φιλαρχία, παντὶ δὲ ἐφεδρεύουσα δικαστηρίου καιρῷ καὶ συνεδρίου πολυπραγμοσύνη. Polluci vero [9, 44] Locus est in theatro, ubi magistratus sortito creati sedebant, ἵνα συνεκάθιζον οἱ κληρωταὶ, ut ibi scribitur, fortassis pro οἱ κληρωτοὶ, vel αἱ κληρωταὶ, subaudiendo ἀρχαί. [Recte legitur οἱ κληρωταί. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 15 : Κληρωτήρια, ἔνθα κληροῦνται οἱ δικασταί.] Ap. Aristoph. vero Eccl. [681] : Τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; schol. exp. τὰς κληρωτικὰς ἀρχὰς, Magistratus, qui sortito creari solent. [Interpretatio inepta. Intelligendæ sunt urnæ in quas sortes (judicum) conjiciuntur, eoque sensu fortasse illo quoque loco dictum fuit, de quo Pollux 10, 61, ubi de δικαστικοῖς σκεύεσι agit : Καὶ κληρωτήριον· εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν. Cui addendum Eubuli exemplum ap. Athen. 14, p. 640, C, et Hesychii s. v. Κήτιον. G. D. ‖Index eorum qui sorte electi sunt. Marmor Oxon. p. 10 : Ἐπικληρωσάτωσαν εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα καὶ ἀναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια. Schneid. Conf. Caylus *Rec. d'ant.* t. 2, p. 178. Hase.]

Κληρωτὴς, ὁ, [Sortitor,] Qui sorte legit. [Pollux 9, 44 : Κληρωτήριον, ἵνα οἱ κληρωταὶ συνεκάθιζον.] Κλ. πασῶν τῶν μοιρῶν, Sortium distributor. Bud. [‖ Possessor. Macar. Philad. p. 154, D Grets. : Ἀρετῆς κληρωτήν. Hase.]

Κληρωτὶ, Sortito, Sorti, adv. pro E sorte, ut ap. Virg. Servius accipit, Sunt quibus ad portas cecidit custodia sorti. Josue 21, [4] : Καὶ ἐγένετο τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν, τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς Λευίταις, ... κλ. πόλεις τρισκαίδεκα, Sortito obvenerunt, Sorti ceciderunt filiis Aaronis civitates tredecim. In eod. cap. sæpius repetitur. Legitur etiam ap. Greg. Naz.

Κληρωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad sortiendum pertinens, Ad sortitiones faciendas aptus, ut κληρωτικὸν, subaud. ἀγγεῖον, aut tale quid, i. q. κληρωτὶς, Vas in quod sortes conjiciuntur, de quo griphum citat Athen. 10, [p. 450, B] : Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς, Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξύ. At κληρωτικαὶ ἀρχαὶ ap. schol. Aristoph. [Eccl. 681] eædem quæ κληρωταὶ, Magistratus, qui sortito creari solent. [Recte κληρωτὰς ἀρχὰς cod. Rav. Suidæque codex Leidensis. G. D. ‖Adverb. Κληρωτικῶς Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 5, 23. Boiss. Mich. Glycas Annal. p. 36, D : Εὐπαθεστάτην ὁ ἀὴρ τὴν φύσιν κλ. ἀπενείματο, Aer sortitus est naturam.]

[Κληρωτίς. V. Κληρωτρίς.]

Κληρωτὸς, ἡ, ὸν, Sorte lectus, designatus, renuntiatus. [Plato Leg. 6, p. 759, B : Τὰ μὲν αἱρετὰ χρὴ, τὰ δὲ κληρωτὰ ἐν ταῖς καταστάσεσι γίγνεσθαι· 3, p. 692, A : Τῆς κληρωτῆς δυνάμεως. Κληρωτοὺς βασιλέας Polit. p. 291, A.] Κληρωταὶ ἀρχαὶ, frequenter ap. omnes scriptt. [velut Æschin. p. 3, 34; 16, 5] : quales antiquitus Athenis erant, ἄρχων, θεσμοθέτης, βασιλεὺς, πολέμαρχος, Plut. Pericle [c. 9]. Isocr. Areop. [p. 265, A] : Τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς, ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντας, Non sortito creantes, sed eligentes. Aristot. Polit. 2, 6 : Ἐξ αἱρετῶν κληρωτοὺς ποιεῖν· Eth. 8, 10, loquens de eo, qui non reip., sed sua commoda spectat : Ὁ γὰρ μὴ τοιοῦτος, κλ. ἄν τις εἴη βασιλεύς· Rhet. 2, [21, 2] : Εἴ τις λέγοι ὅτι οὐ δεῖ τοὺς κληρωτοὺς ἄρχειν. Item κλ. διαιτητὴς, Arbiter sorte electus vel datus. Dem. [p. 862, 1] : Ἐπὶ τὸν κλ. δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, Ad arbitrum sorte datum quum venisset, nec diluere objecta posset. Iidem vocabantur etiam οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, Qui sortito arbitrandi potestatem habebant. Ad quorum differentiam dicuntur οἱ αἱρετοὶ, Ad quos litigaturi cognitionem controversiarum conferebant, Qui electione litigantium arbitrandi potestatem habebant. Bud. p. 51. [Κλ. ἀντιγραφεὺς Pollux 8, 98. Κλ. ἐπιμελητὴς 8, 113.]

[Κληρωτρὶς, ίδος, ἡ, Urna, Gl.] Κληρωτὶς, ἡ, Urna s. Situla, in quam conjiciuntur sortes. Aristoph. schol. [Vesp. 750], loquens de judicibus, qui in causis publicis considunt : Τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτίδα ἤτοι τὸν κάδον, περιφέροντος ἔβαλλον τὰς ψήφους. Pro quo ibid. alius, Ἔφερον στάμνον καὶ ἐνέβαλλον καθήμενοι οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους. [Scribendum κληρωτρίδα ex cod. Ven., idemque restituendum schol. v. 672, ubi nunc τῇ κληρώτιδι τῶν ψήφων legitur. Eodem accentu κληρώτιδα ap. Suidam s. v. Κληρωτήρια legitur, ubi tres codd. κληρώτριδα, quod in κληρωτρίδα mutandum. G. D.] Ciceroni est Hydria in quam conjiciuntur sortes, Plauto autem Sitella, ut dictum supra fuit : et fortassis in hoc κληρωτὶς subaudiri itidem potest ὑδρία aut tale quid : ὑδρία certe de ejusmodi etiam sitella dicitur. Isocr. Trapez. [p. 365, B] : Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κριτὰς ἐξελόντα τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας;

[Κληρωτῶς, Sortito, Gl.]

[Κλὴς, ὁ, Cles, nomen fluvii inter monosyllaba in ης ap. Theognost. p. 134, 24.]

[Κλησιάς. V. Κλισιάς.]

Κλησίασον, Hesychio σύναξον, Coge, Congrega in unum. Forsan potius est Convoca, Voce congrega, παρὰ τὸ κλῆσαι, Vocare. [Corruptum ex ἐκκλησίασον esse animadvertit Sopingius. Similiter κλισιάζειν pro ἐκκλησιάζειν in l. Themistii s. v. Κλισιάζω indicando. Κλῆσις κλησία ἐκκλησία Theognost. p. 105, 10. G. D.]

[Κλησιγράφος, ὁ. Versus ap. Const. Manass. Chron. p. 100, C, et ap. Michael. Glyc. Ann. p. 290, A : Τοὺς ταῖς βίβλοισιν οὐρανῶν κλησιγράφους.]

Κλῆσις, εως, ἡ, Vocatio. [Plato Symp. p. 172, A : Κατιδών με πόρρωθεν ἐκάλεσε καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει κτλ.] Xen. [Cyrop. 3, 2, 14] : Τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἤκουσε, Cyri vocationem audivit. I. e., se a Cyro vocari. Vocatio ad cœnam. Xen. Symp. [1, 7] : Ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Vocatio simpliciter Catullo, Vocatus, Suet. : Plut. autem gen. δείπνων addidit in Pericle [c. 7] : Κλήσεις τε δείπνων καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν φιλοφροσύνην καὶ συνήθειαν ἐξέλιπεν. [Αἱ ἐπιφανεῖς κλήσεις, Illustria convivia ad quæ quis vocatur, Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 156, D. Ἐς τὰς κλήσεις συνιέναι Diog. L. 4, 8; et κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον πρὸς αὐτὸν, 9. Hemst. Demosth. p. 351, 2 : Ἐνταῦθ' οὔτ' ἔπαινος οὔτε κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖόν ἐστι τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς. Κλῆσις εἰς πανήγυριν ap. Menandr. De encom. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 298. Quod caput inscriptum est Περὶ κλητικοῦ (λόγου). Vocatio ad auxiliandum, Polyb. 2, 50, 7 : Ἐβούλετο δι' αὐτοῦ γενέσθαι τὴν κλῆσιν· ubi præcedit προσδεηθῆναι τῆς βοηθείας. Hesych. : Κλίσις, ὀνομασία.] ‖Vocatio in jus, ap. Aristoph. Κλῆσις, inquit Ammonius [p. 82], ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γινομένη· πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον Πάγον. Aristoph. [Nub. 1189] : Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας Ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν. Sic autem in l. s. Καλέω citato : Καλοῦμαι Στρεψιάδην ἐς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν. [Ibid. 875 : Ἀπόφευξιν δίκης ἢ κλῆσιν. Demosth. p. 640, 25 : Οὗ γὰρ οὐ κλῆσις, οὐ μαρτυρία συνειδότος ... ad quem l. respicit Harpocr. : Κλ., ἡ πρόσκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ὅτι μέντοι καὶ προσκλήσεις ἔλεγον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου δηλοῖ. Xenoph. H. Gr. 1, 7, 13 : Ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις. Antiphon p. 145, 41 : Τὰς κλήσεις καλεῖσθαι ὅσας ἔδει.] Et κλῆσις τῆς δίκης, Vocatio s. Citatio litis. Est etiam κλῆσις, Appellatio, i. e. Nomen. [Plato Polit. p. 262, D : Βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσειπόντες αὐτό· 287, E; 305, E. Κλήσεις Δήμητρος, Appellationes s. epitheta Cereris, ap. grammat. in Catal. Bibl. Riccard. p. 38. ‖Classis. Dionys. A. R. 4, 18 : Ἐγένοντο δὲ συμμορίαι μὲν ἓξ, ἃς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κλάσεις κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς κλήσεις (sic cod. Vat. : vulgo ἐπικλήσεις) παρονομάσαντες.]

[Κλησὼ, οῦς, ἡ, Cleso, Clesonis filia. Pausan. 1, 42, 7.]

[Κλήσων, ωνος, ὁ, Cleson, Lelegis filius. Pausan. 1, 39, 6, et 42, 7; 4, 36, 1; 6, 22, 5. ‖Alius ap. Erycium Anth. Pal. 9, 558.]

[Κλήτα, ἡ, Cleta, n. pr. Pausan. 3, 18, 6 : Ἐς Ἀμύκλας δὲ κατιοῦσιν ἐκ Σπάρτης ποταμός ἐστι Τίασα· θυγατέρα δὲ νομίζουσιν εἶναι τοῦ Εὐρώτα τὴν Τίασαν, καὶ πρὸς αὐτῇ Χαρίτων ἐστὶν ἱερὸν, Φαέννας καὶ Κλήτας, καθὰ

ὃὴ καὶ Ἀλκμὰν ἐποίησεν. Athen. 4, p. 139, B : Πρὸς τὴν Κορυθαλίαν καλουμένην Ἄρτεμιν, ἧς τὸ ἱερὸν παρὰ τὴν καλουμένην Τίασσόν ἐστιν, ἐν τοῖς πρὸς τὴν Κλήταν μέρεσιν. Κλυτὰ est ap. Pausan. 9, 35, 1 : Ἐπεὶ Λακεδαιμόνιοί γε εἶναι Χάριτας δύο καὶ Λακεδαίμονα ἰδρύσασθαι τὸν Ταϋγέτης φασὶν αὐτὰς καὶ ὀνόματα θέσθαι Κλυτὰν καὶ Φαεννάν. Aut hoc verum videtur aut Κλείτα s. Κλειτὰ, cujus nominis alia exx. allata sunt s. v. Κλείτη. G. D.]

[Καετεας, ὁ, n. pr. in inscr. Tegeatica ap. Bœckh. vol. 1, p. 698, qui Κλητέας vel Κλειτέας legit.]

Κλητέος, α, ον, Vocandus. Plato Rep. 1, [p. 341, D] : Οὐδέ ἐστι κλητέος ναύτης. [Ib. 4, p. 428, C : Οὐκ ἄρα σοφὴ κλητέα πόλις· 5, p. 470, C : Πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον. G. D. Galen. vol. 6, p. 855, 15 : Νοσήματα ἥδη τὰς τοιαύτας διαθέσεις κλητέον. Hase.]

Κλητεύω, In jus voco, Diem alicui dico, Vador. Dem. p. 115 [277, 15] : Τίς οὖν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς [ἡμᾶς]; i. e. προσεκαλέσατο, ut ibid. loquitur. Bud. Comm. p. 14. || Testimonium denuntio, i. e. Homini diem dico ferendo testimonio. H. e., Ad judicium evoco ferendi gratia testimonii. Bud. ex Polluce 8, [36] : Τὸν δὲ οὐ βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήτευον, ἀνάγκην τοῦ μαρτυρῆσαι προστιθέντες. [Demosth. p. 890, 17. Et p. 1354, 4 : Ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλητεύσω αὐτόν. « Aristides vol. 1, p. 727 Dind. : Κλητεύσετ' αὐτὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας. » Miller.] || Testis sum in jus vocationis. Κλητεῦσαι τὸ κλητῆρα [κλήτορα Lex. rhet. p. 272, 6] γενέσθαι, Harpocr. [ex Isæo. Adde Aristoph. Nub. 1218 : Ἕλκω σε κλητεύσοντα· Vesp. 1413 : Γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαλίνῃ.] || Κλητεύομαι, In jus vocor, Testimonium mihi denuntiatur, Bud. Comm. p. 16. [Harpocr. : Λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου. Pollux 8, 37.] Ex Aristot. Probl. [29, 13] citatur κλητεύεσθαι τὴν δίκην, pro In judicium vocari. V. Ἐκκλητεύομαι.

[Κλήτη. V. Κλείτη.]

Κλητὴ, ap. Hesych. legitur expositum νεοττεία, sed suspectum. [Ex Καλιὴ, quod eodem modo exp. Hesych., corruptum videtur Alberto.]

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, Vocator. Sed peculiariter, Apparitor, qui in jus vocat, Viator, Stator. Bud. Comm. p. 16, 432. [Esch. Sept. 574 : Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου· Suppl. 622 : Τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργείος λεὼς ἔκρανε' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε. De apparitore reos in judicium vocante Aristoph. Av. 147 : Ἵν' ἀνακύψεται κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμινία· et Κλητὴρ νησιωτικὸς ib. 1422. Schol. Vesp. 189 : Κλητῆρες οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον πάντας· σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα.] Item, Antestatus, Is quem antestamur, quum alicui diem dicimus, Testis vocationis in jus. [Aristoph. Vesp. 1408 : Προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων, κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. Plato Leg. 8, p. 846, B : Προσκλήσεων καὶ κλητήρων.] Dem. [p. 542, 19] : Πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα οὐδ' ὁντινοῦν ἐπιγραψάμενος, κατηγορῶν ἔρημον, οὐδενὸς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν, ubi v. schol. Ab Hesych. κλητῆρες exp. μάρτυρες : at Harpocr. [et Lex. rhet. p. 268, 15] non dicit μάρτυρας, sed ὥσπερ μάρτυρας : ait enim, Ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Bud. Comm. p. 16. [Pollux 8, 49; Lex. rhet. p. 268, 11; 272, 6. Meier. et Schœmann. Process. Att. p. 576. || « Asinus onerarius. Aristoph. Vesp. 189 : Ἐμοὶ γ' ἐνοκάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ· 1310 : Ἔοικας ... κλητῆρι εἰς ἀχυρὸν ἀποδεδρακότι. » Schneid. Hujus signif. et rationem et auctoritatem desideramus. Scholiastæ utrobique Testem intellexerunt et præter exspectationem pro ὄνος dictum acceperunt, quoniam de sene φιλοξίκῳ agitur.]

[Κλητία. V. Κουλιβατία.]

[Κλητίας, α, ὁ, Cletias, Eleus. Phlegon ap. Phot. Bibl. p. 84, 6. || Κλητίου medici mentionem facit Galen. vol. 13, p. 544. || Simile, sed suspectum nomen Κλῆτις, Lacedæmoniorum legati, est ap. Polyb. 25, 2, 15, ubi accusat. legitur Κλῆτιν. G. Dind.]

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, Vocativus, Appellativus : ap. grammat. κλ. πτῶσις, Vocativus casus. [Apollon. De synt. p. 216, 29 : Ἐν κλητικῇ συντάξει. « Eustath. p. 54, 4; schol. Eurip. Hec. 529. » Miller.] || Invocatorius : ut κλ. ὕμνοι, Qui deorum habent invocationem : quibus opp. ἀποπεμπτικοί. [V. Menandr. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 132. || Κλητικὸς λόγος. V. Κλῆσις.]

Κλητόριον, τὸ, Suidæ ἡ βασιλικὴ δόξα vel [verba δόξα ἢ recte absunt ab Suidæ codd. melioribus, Etym. Gud. p. 328, 24, et Herodiano Epimer. p. 67] τράπεζα. [Vox græcobarbara, cujus exx. v. ap. Ducang. Idem dixit de verbo Κλητορεύω, Convivio excipio.]

Κλητὸς, ἡ, ὸν, Vocatus, Accersitus. Habet enim signif. participii κεκλημένος. Hom. Od. P, [386] : Οἵδε γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Ap. Æschin. [p. 50, 1] κλητὸς, Invitatus. Bud. [Ælian. N. A. 11, 12 : Ὥσπερ ἐπὶ δαῖτα ἥκων κλητός. Pollux 6, 12.] Ap. Hom. Il. I, [165] : Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, Eust. κλητοὺς interpr. ἐξονομαστὶ καλήσαντες ἐπιλέκτους. [Scriptor ap. Suidam : Κλητὸς ὁ θεὸς ἔφη καὶ ἄκλητος ἥξειν.] At Κλῆτος, Suidæ δόξα, Gloria : pro quo ap. Hesych. κλεῖτος : alias κλέος. [Schol. Hom. Il. M, 66 : Προπεριισπαστέον δὲ τὸ στεῖνος· ... οὕτως καὶ τὸ κλειτός· οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει. Scribendum ἐν τῷ « Θ. κλείτει. » Suspectum etiam Θεσσαλίῳ, quod ex genitivo nominis Θεσσάλω corruptum esse conjicio. G. D.] Meminit hujus vocabuli Etym. quoque [M. p. 519, 38, et gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 382, 19]. Annotat enim, κλητὸς oxytonos scriptum, masculinum esse et significare τὸν κεκλημένον : at barytonon κλῆτος, esse neutr., et denotare τὴν ἔλευσιν καὶ συνάθροισιν. Per ι autem κλῖτος, duo significat, Partem quandam domus dictam πρόσκλιτον s. κατάκλιτον, ut, Ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου· item τὸν εὐώνυμον τόπον, s. τὸ εὐώνυμον μέρος, ut, Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιὰς, καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου. Hæc ille. [Κλῆτος, Aq. Sam. 1, 14, 38 : Εἰς τὰς γωνίας τὸ κλῆτος, h. e., interprete Montfauconio, In angulos multitudo, qui in nota subjecta addit : Κλῆτος, Multitudinem (ratus nempe, κλῆτος a καλεῖν deducendum esse) interdum, itemque Gloriam s. Decus significat. Symm. τοὺς μεγάλους, sc. λαοῦ. Sed versio Aquilæ mihi admodum suspecta est, nec, quo fundamento nitatur observatio Montfauconii, equidem video. V. ad hunc l. Scharfenbergium et Montf. Lex. Hexapl. v. Κλῖμα. Suspicor equidem, τὸ πλῆθος reponendum esse. Schleusn.]

[Κλητὸς, ὄνομα ποταμοῦ, inter disyllaba in ητος ap. Theognost. p. 74, 15.]

[Κλῆτος. V. Κλεῖτος.]

[Κλήτρια, ἡ, Quæ vocat, accersit. Jo. Climac. p. 200, 1, ubi tamen codd. aliquot, γεννήτρια. Hase.]

[Κλητρὸς, ὁ.] Κλητροὶ [?] Hesychio κλήτορες, Vocatores. Ap. Eund. κλητρὸν reperio expositum καλούμενον et κλῆσιν.

Κλήτωρ, ορος, ὁ [Herodian. Π. μον. λέξ. p. 32, 14], Vocator, Accersitor. Qui vocabat ad convivium in domibus potentum, Bud. e Luciano. [|| Apparitor. Plut. Mor. p. 128, F : Ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων θορυβούμενοι.] Qui vocabat in jus, Testis erat vocationis in jus, κλητήρ. Dem. p. 149 [1147, 6] : Ὅτι μὲν τοίνυν προσεκλήθη ὑπ' ἐμοῦ, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν. [Id. p. 244, 3. Sed utrobique κλητῆρες restituendum e libris quibusdam. Κλήτορα Lex. rhet. p. 272, 6 (ubi ap. Harpocr. κλητῆρα), schol. Aristoph. Pl. 892. Κλήτορ ad Nub. 1301.] || Præco, Hesych. : item ἄγγελος, ὑπηρέτης, μάρτυς.

[Κλήω. V. Κλείω.]

[Κλιβανεὺς, έως, ὁ, Fornacarius, Clibanarius. Manetho 1, 80.]

[Κλιβανίκιος, α, ον. Κλ. ἄρτος ap. Athen. 3, p. 113, B, de quo HSt. dixit s. v. Ἀρτοπτεῖον.]

[Κλιβανίτης. Κλιβανοειδὴς. Κλίβανος. V. Κρι—.]

[Κλιβάτιον. V. Κλίβατις.]

[Κλιδὸν lectio vitiosa. V. Ἐγκλιδόν.]

Κλίμα, τὸ, Cœli inclinatio, Clima. [Regulæ prosod. 34, p. 426 : Τὸ δὲ κλίμα κρίμα παροξύνονται. ... Κλίμα quod Moschopulus quoque Sched. p. 155, paroxytonum esse affirmat, et composita ἀνάκλιμα, ἀπόκλιμα, ἔγκλιμα, τετράκλιμος, apud probatos Græci sermonis auctores non reperiri puto, sed si qui veterum his usi sunt, certe non aliter pronunciarunt quam κλῖμα;

eamque regulam sequentes poetæ Latini, ut a pueris audimus, *Clima* trochæi loco ponunt, Alphæus autem (infra cit.) et Nonnus Dion. 3, 5; 21, 308; 26, 147; 32, 42; 47, 507, brevem fecerunt penultimam, quo nititur vulgaris notatio κλίμα Aristot. De mundo c. 10, repetita in Stob. Ecl. 1, 42, p. 644, Joseph. B. J. 3, 7, 12, Plut. De Isid. c. 36, Dial. de astrol. 2, 12 : sed melius κλῖμα Vitruv. 9, 8, 4. Lobeck. Paralip. p. 418.] Spatium esse dicitur duobus respondens parallelis, quo diei longitudo ad dimidiatam horam variatur. Vitruv. 1, 1 De architectis instituendis : Disciplinam vero medicinæ novisse oportet propter inclinationes cœli, quæ Græci κλίματα dicunt. Pontanus De reb. cœlest. 1 vocat Clivos. Herodian. 2, [11, 8] : Οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ, ὅπου μὴ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν. Philo V. M. 1 : Παρὰ τὰς ἐν τῷ νοτίῳ κλίματι χώρας, Præter eas regiones, quæ australi inclinationi subnixæ sunt, Turn. : De mundo, Μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης, Tractus ingentes orbis terrarum, Bud. V. et Ἔγκλιμα. [Polyb. 7, 6, 1 : Ἡ πόλις τῷ ὅλῳ κλίματι τέτραπται πρὸς τὰς ἄρκτους· 10, 1, 3 : Τοῦτο τὸ κλ. νέμονται τῆς Ἰταλίας· 5, 44, 6 : Τὰ πρὸς μεσημβρίαν κλίματα τῆς Μηδίας. Schweigh. Dionys. A. R. 1, 9 : Ἀπὸ μεσημβρινοῦ κλίματος. « Athen. 12, p. 523, E : Οὐκ ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σύμπαντος τούτου κλίματος καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων. » Hemst. Alpheus Anth. Pal. 9, 97, 6 : Γαίης ἀμφοτέρης κλίματα. Adde exx. Ducangii p. 667.] || Ap. Colum. 5, 1, de formis agrorum dimetiendis, κλίμα in geometricis mensuris ponitur : sic autem ibi legitur, Κλίμα quoquoversus pedum est LX. Ibid., Pes multiplicatus, in passus et actus et climata et jugera et stadia centuriasque, mox etiam in majora spatia procedit. || Declivitas, Devexitas : κλίματα ὀρῶν ap. Eust. [p. 1498, 47], Clivi a vertice montis in valles concavas declinantes. Sic ap. Philon. V. M. 1 : Ἐκ τῶν πρὸ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνύφανται, Tota montium declivitas. Sic accipi posse videtur ap. Esdram 2, [12, 36] : Ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ. Exp. tamen ibi Gradus. Possit sic quoque accipi ap. Alex. Aphr. Probl. 2 [immo 1, 62] : Διὰ τί μᾶλλον κλίμα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν; Cur per loca declivia et devexa facilius descendimus quam ascendimus? Sed vocabulo mágis speciali redditur Scala.

[Κλιμάζω. V. Κλιμακίζω.]

[Κλιμάκειον. V. Κλιμακίς.]

[Κλιμακεών, ῶνος, ὁ, Scalarium, Gl.]

Κλῑμᾰκηδὸν s. Κλιμακιδὸν, Gradatim, In modum scalæ. Basil. Ep. 34, ad καλλιγράφον : Τῶν στίχων κειμένων κλιμακηδὸν, ἡνίκα ἔδει μεταβαίνειν ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον, ἀνάγκη ἦν ἐξορθοῦν πρὸς τὸ τέλος τοῦ προσιόντος. In VV. LL. scribitur κλιμακιδὸν [sic codex Hesychii s. v. Προκρόσσας vitiose] per ι in penult. [Synes. p. 48, C : Ὁδὸν παρεσκευάσατο καὶ κλιμακηδὸν ἄνεισιν. Wakef. Psellus Opusc. p. 166 med. Boiss. Photius in cod. Coisl. 87, fol. 5, a : Κλ. εἰς αὐτὰς ἀναβιβάζει τὸν προερχόμενον. Miller.]

Κλῑμᾰκίζω, Certo illo luctæ genere, quod κλίμαξ dicitur. Pollux [3, 156] : Καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. || Perverto, Detorqueo, [παράγω καὶ] διαστρέφω, Suid. [ex Photio p. 170, 20, quocum conf. Lex. rhet. p. 272, 15], derivari putans a κλίμαξ, quod ὄργανον βασανιστικὸν esse dicit. Citat autem e Dinarcho, ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ [εἰσηγορίᾳ codd. et Photius : recte συνηγορία Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου ap. Harpocr.] : Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. Ap. Harpocr. autem, [in Lex. rhet. p. 221, 19] et item ap. [Phot. et] Suid., paulo ante hæc verba, scribitur Κλιμάζω, quod Harpocr. exp. παρακλίνω, παρατρέπω : citans hunc l. Dinarchi, Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους· sed videtur ei scrib. esse βλιμάζῃ, ut sit θλίβῃ, βιάζηται. VV. LL. interpr. Supplanto, a genere certaminis gymnici, quod κλιμακίσκος dicitur. [Seqq. ex Indice.] Κλειμάζειν Hesychio est παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν, In lucta supplantare, Decipere. [Hæc quoque gl. ad l. Dinarchi referenda, cujus vera haud dubie scriptura fuit κλιμακίζῃ.]

[Κλιμάκιον. V. Κλιμακίς.]

Κλῖμαξ, ῖδος, ἡ, et Κλιμάκιον, τὸ, et Κλιμακίσκος [Κλιμακισμὸς], ὁ, Scalula, Parva scala. Κλιμακὶς et Κλιμάκιον citat Pollux [10, 171] ex Aristoph., et Athenæus 6, [p. 238, C] ex Aristophonte : Ἀναβῆναί τι πρὸς κλιμάκιον. Plutarch. [Mor. p. 781, E] : Ὑφεῖλκε κάτωθεν τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν προσετίθει φέρουσα. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 338, 9 : Τὸ μηχανικὸν κλ., ᾧ καὶ ἡμεῖς συνήθως χρώμεθα. Bito De mach. p. 118, 20. Inv. cap. S. Joann. p. 757, D Ducang. Hase. Κλιμακίδας ap. Polyb. 5, 97, 10. Ubi duo codd. κλίμακας. Lex. rhet. p. 272, 18 : Κλιμακίδες, αἱ τῶν πλοίων ἀποβάθραι.] || Κλιμακίδες, Mulierculæ quædam assentatrices, quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plut. [Mor. p. 50, D] : Τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρεῖχον. Athen. quoque 6, [p. 256, D] scribit fuisse quasdam, reginarum κολακίδας appellatas, tempore Gluti Caris : quarum reliquæ in ulteriorem regionem se contulerint ab uxoribus Artabazi et Mentoris accersitæ, κλιμακίδες mutato nomine dictæ, ἀπὸ τοιαύτης πράξεως· ταῖς μεταπεμψαμέναις ἀρεσκευόμεναι, κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι καὶ τὴν κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις. Quæ Eust. quoque [p. 1669, 34] ex eod. Athen. commemorat. || Κλιμάκιον autem Galen. ap. Hippocr. exp. etiam τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, Lignum in scalis transversum, citans hæc verba [p. 782, G] : Καὶ ἡ διὰ τοῦ κλ. ἑτέρη τις τοιαύτη. [Qui reponendi luxati humeri modus quidam est. Oribas. p. 138 ed. Cocch.] Annotat tamen scribi etiam κλιμακείου per ει, a nominativo Κλιμάκειον. [Κλιμάκιον, Plut. V. Arati c. 26. Boiss.] || Κλιμακίσκοι, Hesychio πάλαισμα ποιόν : fortasse illud, quod κλίμαξ infra. [Corrigendum κλιμακισμοὶ ex ipso Hesychio s. v. Διακλιμακίσας et ex gl. Suidæ, de qua HSt. in Indice :] Κλείμαξ et Κλειμακισμὸς, Suidæ πάλαισμα ποιὸν, Genus quoddam luctæ.

[Κλιμακοειδὴς, ὁ, ἡ, Scalaris, Scalæ similis. Schol. Hippocr. vol. 1, p. 8 Dietz. : Πῆγμα τετράγωνον παραπλήσιον κλιμακοειδεῖ. V. Κλιμακώδης. Miller.]

Κλιμακόεις, εσσα, εν, Gradatus, Scalæ instar factus : κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν, ὑψηλὴν, Suid. [Gl. ex Hom. Il. B, 729, sumta, ubi recte libri alii κλωμακόεσσαν. Nonn. Dion. 18, 56 : Πτύχα πέτρης στεινὴν κλιμακόεσσαν. Seqq. ex Indice.] Κλημακόεσσαν Hesych. affert pro τραχεῖαν καὶ ὀρθὴν, Asperam et Arduam s. Acclivem. Sed in hac signif. scrib. potius κλιμακόεσσαν, a κλίμαξ, Scala : ea enim recta in altum fert. [Conf. Pausan. 4, 9, § 2. Hase.]

[Κλιμακοφόρος, ὁ, ἡ, Scalas ferens. Polyb. 10, 12, 1; Appian. Mithr. c. 26; Diodor. 18, 33.] || Κλιμακηφόρος Hesychio ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρὸν, et sic eum efferens.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Scalæ gradus : κλιμακτῆρες, inquit Hesych., οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί : quæ expositio ab Polluce quoque huic vocab. tribuitur; sed ap. eum scribitur Κλιματῆρες, idque tribus in ll. [4, 127; 7, 112; 10, 171, ubi recta scriptura ex codd. restituta. Eurip. Hel. 1586 : Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός.] Citatur autem κλιμακτῆρες pro Scalarum gradibus ex Ezech. 21. [Conf. 40, 22; 43, 17. « Hippocr. p. 782, H : Χρὴ μέντοι καὶ ἐπὶ τῷ κλιμακτῆρι ἐπιδεδέσθαι τι ἄνωθεν στρογγύλον. Et p. 783, G; 656, 56. Ξύλον πλάγιον ὡς κλιμακτὴρ p. 834, F. Conf. Κλιμάκειον s. Κλιμάκιον s. v. Κλιμακίς. » Foes.] || Κλιμακτῆρες, Anni scansiles. Plin. 7, 49, de varietate nascendi : Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus lunæ dierumque septem atque novem, quæ nocte ac die observantur, ingens turba nascatur scansili annorum lege occidua, quam Climacteras appellant : non fere ita genitis LIIII annum excedentibus. Censorinus De die natali 5 : Alii autem non pauci unum omnium difficillimum climactera prodidere, anno sc. undequinquagesimo, quem complent anni septies septem. Julius Maternus, ut tradunt VV. LL., ait sexagesimumtertium ætatis annum maxime periculosum esse, quoniam numerus uterque, septem et novem, qui

decretorii maleficique sunt, et ad vitam succidendam pollentes, in unum quasi confluunt; novies enim septem, vel septies novem sexaginta tres efficiunt : et ob id climactericus, h. e. gradarius et scansilis, præcipue annus is vocatur : quoniam a septimo incipiens, vitam hominis quasi per gradus quodam [« quosdam » HSt. in Ms. Vindob.] agat. Ita et quinquagesimus quartus et alii minores climacterici dicuntur, quoties aut per septem aut per novem consurgunt. Hactenus VV. LL., subjungentia e Gellio 3, 10, et 15, 7 : M. Varro pericula quoque vitæ fortunarumque hominum, quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, gravissima quæque fieri affirmat septenariis. Siquidem observatum in multa hominum memoria expertumque est, in senioribus plerisque omnibus sexagesimumtertium vitæ annum cum periculo et clade aliqua venire, aut corporis morbique gravioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborumque istiusmodi studio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν. [De annis climactericis diatriben edidit Salmasius L. B. 1648.] Idem Gell. ibid. hæc verba Epistolæ Augusti ad Caium subjungit : Ave, mi Cai, meus ocellus jucundissimus, quem semper mediusfidius desidero, quum a me abes; sed præcipue diebus talibus, qualis hodiernus, oculi mei requirunt meum Caium : quem, ubicunque et hoc die fuisti, spero lætum et bene valentem celebrasse quartum et sexagesimum natalem meum; nam, ut vides, κλιμακτῆρα communem seniorum omnium, tertium et sexagesimum annum evasimus. Qui l. declarat hunc Plinii Secundi Ep. 44 [2, 20] : Habes climactericum tempus, sed evades. Ubi pro Arduo atque difficili tempore poni existimatur, sicut Suid. quoque κλιμακτῆρας exp. τὰς δυσχερείας, hoc afferens exemplum : Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπιβαίνειν. [Κινδύνους καὶ κλιμακτῆρας Simplic. ad Epictet. p. 222. Κλιμακτῆρσι πολλοῖς περιπίπτουσι p. 391, ubi interpres *pericula*. SCHNEID. Adde exx. Ducangii in Append. p. 103.] Vettius Antioch. in lib. II. ἀντιλογιῶν, Climaterice legis rationem affert traditam prius a Petosiri et Necepso regibus, hoc titulo, Περὶ κλιμακτήρων ἑβδομαδικῆς καὶ ἐννεαδικῆς ἀγωγῆς. VV. LL. V. et Suet. Augusto, Hermol. in Plin., Brod. Miscell. [Theol. arithm. p. 192 Ast. Seqq. ex Indice.] Κλειμακτὴρ Hesychio κλίμαξ, βαθμὸς, Scala, Gradus. Κλημακτήρων Suid. affert pro δυσχερειῶν, Difficultatum, cum hoc exemplo : Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλημακτήρων οὐχ οἷόν τ' ἦν ἐπιβαίνειν. Sed et hic per ι scr. κλιμακτήρων, accipiendumque non pro Difficultatibus, sed pro Scalis, s. Gradibus. At κλημακτὴρ, Denarius, nescio unde irrepserit in VV. LL.

[Κλιμακτηρίζομαι, Numero climacterico obnoxius sum. Anon. Cod. Reg. 2506, fol. 80, b : Κλιμακτηρισθῆναι τὸν πατέρα. MILLER.]

Κλιμακτηρικὸς, ἡ, ὸν, Climactericus : ut Climactericus annus, Climactericum tempus. Item Numerus climactericus esse dicitur, ad quem per gradus et veluti scalas quasdam paulatim ascendimus; qualis est numerus, qui e novem novenariis resultat; nam unitas ter sumpta conficit ternarium : ternarius ter sumptus, novenarium : novenarius autem novies sumptus, octuagesimumprimum, qui est numerus climactericus, qui raro sine vitæ periculo solet transmitti : hoc enim anno ætatis Plato philosophus, Diogenes Cynicus, Dionysius Heracleotes, Eratosthenes Geometra diem suum obiisse dicuntur. [Ptolem. Tetrab. p. 140, 26 : Τὰς κλιμακτηρικὰς καὶ τὰς ἄλλως παροδικάς. HASE. Theol. arithm. p. 193 ed. Ast.]

[Κλιμακώδης, δ, ἡ, Scalaris. Strabo 12, p. 536 : Λάκκος ... ὀφρύσι κλειόμενος ὑψηλαῖς τε καὶ ὀρθίαις, ὥστ' ἔχειν κατάβασιν κλιμακώδη. Χωρία κλιμακώδη, Loca acclivia, Hesych. s. v. Κλώνακα.]

Κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, i. q. κλιμακόεις. [Hesych. s. v. Πρόκροσσον.] Κλιμακωτὴ πρόσβασις, Accessus, Ascensus scalaris, Bud. e Strab. [Polybio 5, 59, 9.] Et κλ. σχῆμα ap. rhetores i. q. κλίμαξ. [V. Hermog. vol. 3, p. 286, 710, et schol. vol. 8, p. 642, 683, 708; Eust. p. 181, 35.]

Κλίμαξ [immo Κλῖμαξ], ακος, ἡ, Scala, Gradus : κλίμαξ ἑλικτὴ, Scalæ cochlides quibus in gyrum ascenditur. Hom. Od. Φ, [5] : Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο. [Adde A, 330, K, 558, Λ, 63. Æsch. Sept. 466 : Ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει. Eur. Phœn. 492 : Πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις.] Xen. Hell. 7, [2, 7] : Κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Lucian. [De salt. c. 76] : Ὑπέρβηθι τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. Plut. : Διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Ap. Athen. 13, [p. 569, B] : Μὴ κλίμαχ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα· 5 : Ἐφ' ἣν διὰ κλιμάκων πυκνῶν ἡ κατάβασις ἐγίνετο, Ad quam descensus erat scalis multiplicibus. [Polyb. 1, 22, 5 : Κλ. ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη. Κλίμακες στύππιναι et σκύτιναι ap. Philonem in Mathem. vett. p. 102. Κλίμακες scenicæ ap. Pollux 4, 127 : Εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι· et 132 : Αἱ δὲ Χαρώνιοι κλίμακες κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἐδωλίων καθόδους κείμεναι τὰ εἴδωλα ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπουσι.] Erat etiam symbolum τύχης ἀστατούσης, modo evehentis, modo dejicientis per suos gradus : unde Pittacus hoc innuens, ἀνετίθει κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. [Ælian. V. H. 2, 29; Eustath. p. 1669, 38.] At Ἐκ κλίμακος, proverb. ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις ἄνεσιν λαμβανόντων, Eust. [p. 1324, 56. Metaphora ducta ab usu scalæ in pugilatu, quem ex Pausaniæ Lexico explicant Eustath. et Etym. M. p. 322, 31, Hesych. s. v. Ἐκ κλίμακος.] Idem gramm. [p. 1669, 32] tradit fuisse et κολαστήριον κλίμακα, sicut τροχόν : sicut Suid. quoque docet fuisse βασανιστήριον ὄργανον, διαστρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, citans ex Aristoph., Βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν· qui l. est in Ran. [618.] || Figura oratoria. Quintil. 9, 3 : Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem et magis affectam, ideoque esse rarior debet; est autem ipsa quoque adjectionis : repetit enim quæ dicta sunt, et, priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit. Ejus exemplum e Græco notissimo transferatur : Nec hæc dixi quidem, sed nec scripsi; nec scripsi quidem, sed nec obii legationem; nec obii quidem, sed nec persuasi Thebanis. Quæ verba et Demetr. [§ 270] affert e Dem. [p. 288] : Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους· quibus ipse subjungit, Σχεδὸν γὰρ ἐπαναβαίνοντι ὁ λόγος ἔοικεν ἐπὶ μειζόνων. Aquila [40, p. 181] Ascensum quoque vocari annotat : dicitur et κλιμακωτὸν σχῆμα. [Κλίμακες Longin. De subl. 23, 1.] || Est etiam εἶδος παλαίσματος, in quo ἄνω καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι, schol. Soph. Tr. [520] de lucta Herculis et tauri : Ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. [Hoc luctæ genus in eo positum fuisse ut quis averteret adversarium atque a tergo complexus quasi per scalam dorsum ejus conscenderet, conjicit Hermannus collata Herculis et Acheloi pugnæ descriptione ap. Ovid. Metam. 9, 51.] || Ab Polluce [1, 253] ponitur etiam inter Partes currus : Κλίμαξ, inquit, τὸ πρόμηκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνεστηκὸς, καὶ μέσας ῥάβδους πρόσθεν μὲν πλείους, ὄπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον. [Arrian. Exp. 5, 7, 11 : Ἑκατέρωθεν τοῦ ζεύγματος κλίμακες προβάλλονται, τοῦ ἀσφαλεστέραν τοῖς τε ἵπποις καὶ τοῖς ζεύγεσι τὴν ἔφοδον γίγνεσθαι καὶ ἅμα ὡς σύνδεσμος εἶναι τοῦ ζεύγματος. SCHNEID.] A κλίνω autem derivatur, quod ejus ascensus acclivis sit, et descensus declivis, ut et in κλίματι. [V. Eustath. p. 1546, 50; 1669, 28, Etym. M. p. 519 extr.]

[Κλῖμαξ, ἡ, montium quorundum nomen acclivium et ascensu difficilium. Strabo in descriptione Lyciæ 14, p. 666 : Ἔστι δ' (apud Phaselidem) ὄρος Κλῖμαξ καλούμενον· ἐπίκειται δὲ τῷ Παμφυλίῳ πελάγει, στενὴν ἀπολεῖπον πάροδον ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ. Polyb. 5, 72, 4. || Κλῖμαξ, mons Syriæ, ap. Strab. 16, p. 755. || Κλ. Arcadiæ. Pausan. 8, 6, 4. || Ἡ καλουμένη Κλῖμαξ, collis diei itinere a Pasitigride distans, ap. Diodor. 19, 21. || Κλίμακες Βραυρώνιαι, Colles Brauroniæ, ap. Eurip. Iph. T. 1462. || Hesych. : Κλείμακαι (Κλίμακες?), χωρίον Εὐβοίας.]

[Κλιματαρχέω, Regioni præsum. Τοῖς κλιματαρχοῦσι Const. Manass. Chron. p. 86, B, ex codd. restitutum pro vulgato τοῖς ταγματαρχοῦσι. G. DIND.]

[Κλιματάρχης, ὁ, Regionis præfectus. Theophyl. Sim. Hist. 3, 9; 4, 7; Const. Manass. Chron. p. 73, 89. DUCANG. Κλιματάρχης et Κλιμάταρχος ap. Psellum

Opusc. p. 37 et 275 meæ ed. Boiss. Proclus in Cratyl. p. 28, Boiss. Miller.]

[Κλιματίας, ὁ. HSt. s. v. Ἐπικλίντης:] Hic terræ motus esse videtur is, qui ab Ammiano Marc. 17, [7, 13] dicitur Κλιματίας, quo scribit urbes, ædificia, montesque complanari. Seneca quoque Quæst. Nat. 6, 21, inter terræ motus genera Inclinationem ponit. Altera, inquit, (terræ motus species est) Inclinatio, qua in latera nutat navigii more. Meminit et tertiæ, qua nec succutiuntur omnia nec inclinantur, sed vibrantur. [Seqq. ex Indice.] Κλιματίας ex Heracl. [Alleg. c. 38] affertur pro Terræ motus specie in latum vibrantis: perperam; scrib. enim itidem κλιματίας per ι.

[Κλιματικὸς, ἡ, ὸν, Ad quem scalis s. gradibus ascenditur. Anon. De cruce p. 436, C Grets.: Κλ. ναός. Nisi tamen ibi scrib. κλιμακωτὸς, quod v. Hase.]

Κλῑνάριον, τὸ, Lectulus, i. q. κλινὶς et κλινίδιον. Citat Pollux [10, 32, et Antiatt. Bekk. p. 104, 28] ex Aristophane. [Epictet. Diss. 3, 5, 13. «Germanus Cpol. In dormit. Deip. p. 107: Αἴρουσιν οἱ λοιποὶ τῶν ἀποστόλων ἐν ὤμοις τὸ κλινάριον. Testamentum Abrahami Patr. Ms.: Ἐκαθέσθησαν ἀμφότεροι ἐπὶ τὰ κλινάρια.» Ducang.]

[Κλινάρχης, ὁ, Accumbentium in convivio princeps. Philo vol. 2, p. 537, 17: Ὁ συμποσίαρχος, ὁ κλ., ὁ ταραξίπολις. Hase.]

[Κλινὰς, ἡ, Lectus tricliniaris. Euseb. Vita Const. 3, 15: Ἀμφὶ τὰς ἑκατέρων προσανεπαύοντο κλινάδας. Hase.]

[Κλινέγερτος, ὁ, ἡ, E lecto excitatus. Nicet. Chon. Ann. p. 362, D: Τῶν μακρῶν ἐκείνων παραγγελμάτων ... ἐληλεγμένων καὶ ὡς κλινεγέρτου ἀποπτάντων ἐνύπνιον.]

[Κλίνειος, ὁ, ἡ. Ξύλα κλίνεια, Ligna ex quibus lecti parantur, Demosth. p. 816, 19.]

Κλίνη, ἡ, Lectus in quo reclinari et recumbere, aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. [Eur. Hec. 1150: Ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ. Aristoph. Pl. 540: Ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων.] Demetr., de Cratero Macedone: Ἐπὶ χρυσῆς κλίνης καθεζόμενον μετέωρον, καὶ ἐν πορφυρᾷ χλαμύδι καὶ ὑπερηφάνως ἀποδεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Athen. [12, p. 739, A]: Ἐπὶ χρυσῆς κλίνης κοιμᾶσθαί φησι τὸν Ἀλέξανδρον. Isocr. [p. 389, C]: Ἐξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. Præc. sanit. [p. 128, B]: Μίαν ἡμέραν ἐν κλίνῃ διάγειν, Unam diem in lecto decumbere. In κλίναις efferebantur etiam mortui, ut patet e Lucillio [Anth. Pal. 11, 92]: Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φράτορες ἦραν ἐπ' ὤμων, Ἐγγράψαντες ἄνω, Γάϊος ἐκφέρεται. [Plato Leg. 12, p. 947, B: Περιισταμένους τῇ κλίνῃ ἑκατέρους· D: Θήκην ... ἔχουσαν κλίνας παρ' ἀλλήλας λιθίνας κειμένας. Adde exx. Ducangii p. 668.] Plerumque capitur etiam pro Lecto discubitorio, Plin., s. pro Toro in quo discumbitur. [Herodot. 9, 16: Πέρσην τε καὶ Θηβαῖον ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ κλῖναι. Aristoph. Ach. 1090: Κλῖναι, τράπεζαι.] Xenoph. Cyrop. 8, [2, 6]: Κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ. Plato Symp. [p. 217, D]: Ἀνεπαύετο ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ ἐν ἧπερ ἐδείπνει. Athen. 4, [p. 152, F] de eo, qui φίλος regis Parthorum dicitur: Τραπέζης μὲν οὐ κοινωνεῖ, χαμαὶ δ' ὑποκαθήμενος ἐφ' ὑψηλῆς κλίνης κατακειμένῳ τῷ βασιλεῖ. Aliquanto ante [p. 145, C] de convivis regis Persarum: Οἱ μὲν χαμαὶ καθήμενοι, ὁ δ' ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος· 10: Κατερρύησαν ἀπὸ τῶν δίφρων ἐπὶ τὰς κλίνας. Pollux [10, 34-36; 7, 159] κλίνη ἀργυρόπους, παράπυξος, ἐλεφαντίνη, σφενδαμνίνη, ἀμφικνέφαλος· item ἀμφίκωλος e Platone comico, quam ipse dicit esse τὴν κατακεκολλημένην: unde suspicari aliquis possit leg. ἀμφίκολλος: verba autem illius Comici sunt, Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκωλον, πυξίνην. [Κλίναις ἐλεφαντόποσιν Plato com. ap. Athen. 2, p. 48, B. Κλῖναι ἐπίχρυσοι καὶ ἐπάργυροι Herodot. 1, 50. «Theophr. Char. 25, 5: Ἐπὶ τὰς κλίνας ἐλθὼν ἱματισμὸν ζητῆσαι εἰς δύο τάλαντα. Σκηνὰς Casaubonus, quocum Demosth. locum p. 284, 24 comparavit Fischerus, ubi αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν σκηναὶ commemorantur: sed κλῖναι possunt significare Forum id ubi lecti tricliniares cum veste stragula vendebantur.» Schneid. Casauboni conjectura probabilior quam Schneideri interpretatio.] ‖ Κλίναι [κλῖναι], Hesychio αἱ τροπαὶ τῶν μαχομένων, Declinationes ictuum, quibus sc. aliquis adversarii ictus declinat. ‖ Κλίνη, nom. proprium mulieris ap. Athen. 10, quam dicit fuisse οἰνοχόον Ptolemæi Philadelphi. [Corruptum ex Κλεινὼ, quod v.]

[Κλινήδιον. V. Κλινίδιον.]

[Κλινήρης, ὁ, ἡ, In lecto decumbens. Dicitur plerumque de eo, qui adversæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plut. [Mor. p. 797, C]: Παντάπασιν ἤδη τὴν τοῦ σώματος ἐξημαυρωμένος δύναμιν, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων. [Galen. vol. 19, p. 505, 16: Μηδ' ἀναγκάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον κλινήρη γενέσθαι. Philo vol. 2, p. 317, 26: Κλ. γενόμενος. Hase.] Utitur etiam Athen. 12, [p. 554, E. Plut. V. Pyrrhi c. 11.]

[Κλινηφόρος, ὁ, ἡ, Lectum portans. Pseudo-Chrys. Serm. 5, vol. 7, p. 248. Seager.]

Κλῑνίδιον, τὸ, Lectulus, i. q. κλινίς. [Aristoph. Lys. 916. Pollux 6, 9; 10, 32.] Plut. [Mor. p. 781, E]: Εἰς ὑπερῷον οἴκημα θύραν ἔχον ἐπιῤῥακτὴν, ἧς ἐπάνω τιθεὶς τὸ κλ. ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας. Idem [p. 166, B]: Τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταργυροῦντας. Idem: Ἰατρὸς εἰσελθὼν πρὸς ἄνθρωπον ἐῤῥιμμένον ἐν τῷ κλινιδίῳ. [Κρεμαστὸν κλ. Oribas. p. 114, 117 ed. Matth.] Accipitur etiam pro Lectica, in qua portari ditiores solebant, ut ap. Eund. Coriol. [c. 24]: Ἐν κλινιδίῳ φοράδην κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον. V. Κλινίς. [Κλινήδιον διὰ τοῦ η Theognost. p. 122, 2, vitiose.]

Κλῑνικὸς, ἡ, ὸν, Clinicus; nam Latini id vocab. retinent, ap. quos Clinicus medicus exp. qui in lectulo decumbentes invisit et curat, et Clinice dicitur medicina illa. Plin. 29, 1, de Hippocrate: Is, quum fuisset mos liberatos morbis scribere in templo ejus dei quid auxiliatum esset, ut postea similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque, ut Varro apud nos credit, jam templo cremato instituisse medicinam hanc, quæ Clinice vocatur. [Nicarch. Anth. Pal. 11, 113: Ὁ κλ. Μάρκος. Auson. Epist. 12, 34: Κλινικός (scribitur κλεινικός) ἐσθ' ὁ γέρων.]

Κλῑνὶς, ίδος, ἡ, Lectulus. Cratinus ap. Polluc. [10, 33]: Οἱ δ' ἀλυσκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν. Specialiter autem vocatur τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καταστρωννύμενον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὐ κάθηται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου, ap. Poll., qui κλινίδιον et κλιντήριον quoque appellari annotat. [Conf. Creuz. *Ein alt-athen. Gefäss* p. 37 et 73 (63). Hase.] Similiter Hesych. quoque κλινίδα dicit esse ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴν καθέδραν, Sellam sponsalem in curru. [Et Phot. p. 52, 23; 171, 9.]

Κλῑνοειδὴς, ὁ, ἡ, Lecti formam habens. Κλινοειδεῖς dicuntur tres apophyses, quas os σφηνοειδὲς intra cranium emittit. Sic vocatæ sunt, quod lectum repræsentent. Earum una postica est, quæ superiorem; duæ autem anticæ ad nervorum opticorum exortum, qui inferiorem lecti partem referunt. Gorr.

[Κλῑνοκαθέδριον, τὸ, Sella in qua decumbi potest. Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 274; Phot. p. 171, 11.]

[Κλινοκοσμέω, Lectos triclinii orno, et metonymice, De lectorum adornatione assidue loquor, hæc in ore habeo. Polyb. 12, 24, 3. Schweigh. Conf. Hemst. ad Thom. M. p. 189.]

[Κλινοπάλη, ἡ, Lucta in lecto. Sueton. Domit. c. 22: «Libidinis nimiæ assiduitatem concubitus, velut exercitationis genus, Clinopalen vocabat.»]

[Κλινοπέτεια, ἡ, In lecto cubitus. Neophyt. cod. Reg. 1189, fol. 140, a: Ἐν σκότει κλινοπετείας. Miller.]

Κλινοπετὴς, ὁ, ἡ, q. d. Qui in lectum procumbit, i. q. κλινήρης. [Sic exp. Lex. rhet. p. 272, 12. Sed Hesych.: Κλινοπετεῖς, ἐπὶ δίφρου καθήμενοι. G. D. Hippocr. p. 451, 21: Πρὶν λεπτυνθῆναι καὶ κλινοπετέα γενέσθαι· 406, 15; 454, 20; 1223, B. Foes. Crantor ap. Sext. Emp. p. 702, 13: Κλ. καὶ νοσοῦσα. Hemst. Dionys. A. R. 9, 13; Pollux 3, 106; 7, 159.] Plut. An seni capess. resp. [p. 791, E]: Τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν. Synes. Ep.: Κλ. ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολήν, In lecto jacens, Decumbens, e mala valetudine, ἐν νόσῳ κεκλιμένος. Xen. Hell. 5, [4, 58]: Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ὤν. [Maximus Kat. 180, 222; Georg. Pachym. Andron. p. 56, D.]

Κλινοπηγία, ἡ, Lectorum compactio. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 1; 5, 7, 6.]

[Κλινοπήγιον, τὸ, Locus ubi lecti compinguntur. Pollux 7, 159.]

[Κλινοπηγὸς, ὁ, Lectorum compactor. Theognost. p. 96, 21. Κλεινοπηγὸς scriptum in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 171. G. Dind.]

[Κλῑνοπὴξ, ῆγος, ὁ, idem. Theognost. p. 40, 22.]

Κλινοπόδιον, τὸ, Lecti pediculus, [Lectipes, Gl.]: est nomen herbæ ap. Diosc. 3, 109: cujus τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν. Clinopodion, inquit Plin. 24, 15, alii Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoeides appellant, serpyllo similem, surculosam, palmi altitudine. Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens. Vulgo vocant Pulegium montanum, Gorr. [De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 192.]

[Κλινοποιικὸς, ἡ, όν. Κλινοποιικὴ, ἡ, (sc. τέχνη) Ars fabricandi lectos, Pollux 7, 159.]

Κλινοποιὸς, ὁ, Qui lectos fabricatur. [Plato Rep. 10, p. 596, E; 597, B; Demosth. p. 816, 9; Pollux 7, 111.]

Κλινόπους, οδος, ὁ, Lecti pes. Themist.: Ὁ κλ. ἐξείργασται διὰ τὴν κλίνην. [Geopon. 13, 9, 9: Λεπτοκάρυον προσάπτει τοῖς κλινόποσιν. Etym. M. p. 425, 28: Ἡλέκτραι ... τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα, ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων. || Κλινόπους τοίχου Hesych. s. v. Θριγγὸς et Etym. M. p. 455, 54.]

[Κλινοπώλιον, τὸ, Forum ubi lecti veneunt. Crates Epist. 4. Boiss.]

[Κλινορραφὶς lectio vitiosa. V. Τυλία.]

Κλινόστριχνον [?], Hesych. τὴν ψαλίδα, Forficem.

[Κλινοστρόφιον, τὸ, instrumentum quoddam tortorum ap. Agathiam p. 107, B: Κλινοστρόφιά τε καὶ ποδοστράβας. Ubi Casaub. ad Appuleium Χειλοστρόφια corrigendum videbatur. Schneid.]

Κλινότροχος, Lectirotaria, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 11, [1]: Τρίτον δὲ (γένος τῆς σφενδάμνου προσαγορεύεται) κλ., ὡς οἱ περὶ Στάγειρα. [*Cursivenium* ap. Plin. H. N. 16, 15, 16, ubi alii libri *crassivenium* habent. Equidem non dubito in voc. vitioso nomen γλῖνον latere. Schneid.]

[Κλινουργὸς, ὁ, Lectorum fabricator. Plato Rep. 10, p. 597, A.]

[Κλινοφορέω, Lectum porto. Pseudochrys. t. 8, p. 622, C ed. Par. alt.: Παράλυτος κλινοφορεῖν ἐκελεύετο. Hase.]

[Κλινοφόρος, ὁ, Lecticarius, Gl. Angl. Theophyl. Sim. Hist. p. 84, 17 ed. Bonn.: Μία τῶν κλινοφόρων ἡμιόνων τοῦ στρατηγοῦ. V. Κλινηφόρος. Hase.]

[Κλῑνοχἄρὴς, ὁ, ἡ, Lecto gaudens. Lucian. Tragop. v. 131.]

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, Sella apta ad declinandum corpus, in qua reclinari possumus, reclivi cervice recumbere possumus, δίφρος ἀνακλιτὸς, Hesych. Eid. κλιντῆρες, δίφροι, κλίναι. [Inscr. Philippop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 74, n. 2048: Τοὺς κλιντῆρας κατεσκεύασεν σὺν τοῖς ὑποθέμασιν. Lucian. Conv. c. 44 et 8: Αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον. Philo vol. 1, p. 666, 29. Clem. Al. Pæd. 2, 3, § 35: Κλ. ἀργυροῖ. Hase. Theocr. 2, 86, 113; 24, 43. Lex. rh. Bekkeri p. 272, 19 (ubi male κλιτῆρες). Phot. p. 171, 11: Κλ., εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ κλινοκαθέδριον.]

[Κλιντηρίδιον, τὸ, Lectulus. Per κλινίδιον exp. Photius p. 171, 12.]

Κλιντήριον, τὸ, Lectulus, Sellula, in qua reclivi cervice recumbi potest. [Pollux 6, 9; 7, 159, et ex Aristophane 10, 33.]

Κλίνω, Reclino, Acclino. Hom. Il. Ψ, [170]: Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, Πρὸς λέχεα κλίνων· 509: Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, Reclinabat s. Reponebat. Λ, [591]: Οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Πλησίοι ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες, Δούρατ' ἀνασχόμενοι, Scuta humeris acclinantes, Inclinantes humeris. [Eur. Alc. 268: Κλίνατέ μ', οὐ σθένω ποσί· Or. 227: Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις.] Et Κλίνεσθαι, Reclinari, interdum et Recumbere, Jacere. Od. P, [339]: Ἵζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. Sic Cæs. B. G. 6: Ad arbores se applicant, atque ita paulum modo reclinatæ quietem capiunt. Il. Ψ, [335]: Κλινθῆναι ἐϋξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ· 231: Ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς Κλίνθη, κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. [Στήλῃ κεκλιμένος Il. Λ, 371. Φηγῷ κ. Φ, 539. Κεκλιμένα καλῇσιν ἐπάλξεσιν X, 3. Λίμνῃ κ. E, 709. Archiloch. ap. Harpocr. s. v. Παλίνσκιον: Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ. Recte Toupius ἐκλίνθησαν, nisi quod ἐκλίθησαν vel ἐκλίνησαν præferendum videtur. Soph. Trach. 101, de Hercule: Πόθι μοι ναίει ... ἢ ποντίους αὐλῶνας ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς· Antig. 1188: Ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι.] Et in Epigrammat.: Ἔν ποτε νούσῳ κεκλιμένη, Jacens aliquando in morbo. [Recumbo, Discumbo, quod usitatius κατακλίνομαι dicitur. Soph. Tr. 1226, de uxore: Τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς δμοῦ κλιθεῖσαν. Eur. Cycl. 544: Κλίθητί νύν μοι πλευρὰ θεὶς ἐπὶ χθονός· Sylei fr. 4: Κλίθητι καὶ πίωμεν· Herc. F. 956: Κλιθεὶς δ' ἐς οὖδας ὡς ἔχει σκευάζεται θοίνην. Herodot. 9, 16: Σφέων χωρὶς ἑκατέρους κλινῆναι. Nam sic emendanda scriptura vulgata κλῖναι, quod fuerunt qui significatione intransitiva acceptum defenderent: cujus erroris de verbo κατακλίνω quoque exx. notavimus suo loco. G. D.] || Inclino. Et Κλίνομαι, Inclinor. Diosc. [2, 152]: Ἀργόγλωσσον διττόν ἐστι· τὸ μὲν, μικρὸν, φύλλα ἔχον στενώτερα, καυλίῳ δὲ γωνιοειδεῖ κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὴν γῆν. I. e. ut Plin. interpr., Duo plantaginis genera: minor, angustioribus foliis, caule anguloso, in terram inclinato. [Hom. Od. Λ, 194: Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήατο εὐναὶ, i. e. Ex foliis humi jacentibus. Quod schol. per κεκλαδευμένων (ut Eustath. p 1679, 4) et πεπτωκότων explicat, quorum prius certe ad diversam referendum scripturam, sed vitiosam, κεκλαμένων, de qua Etym. M. p. 500, 28: Κεκλαμένων φύλλων· εἰ μὲν οὕτως, ἀντὶ τοῦ κεκλασμένων· εἰσὶ δέ τινες εἰρηκότες κεκλιμένων, ὥστε πρὸς ἀντίθεσιν εἶναι πρός τι ἐνδεία τοῦ σ. Ἀλλ' εἴπωμεν ὅτι τὰ τοιαῦτα ποιητικά εἰσιν. Eodem spectat Hesychii gl. Κεκλαμένον, κεκλαδευμένον. Φύλλα κεκλιμένα, Folia inclinata, Theophr. H. Pl. 3, 9, 2 et 4. G. D.] Κλίνομαι est etiam Inclino me, Incumbo, Innitor. Hom. Il. Γ, [135]: Ἀσπίσι κεκλιμένοι. [Δόρυ κεκλιμένον μυρίκῃσιν Γ, 135. Archiloch. ap. Athen. 1, p. 30, F: Ἐν δορὶ δ' οἶνος, ... πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. Signif. neutrali κλίνειν ἐπ' ἀσπίδα Polyb. 3, 115, 9; 11, 15, 2. Idem 6, 40, 12: Ποτὲ μὲν παρ' ἀσπίδα κλίναντες, ποτὲ δ' ἐπὶ δόρυ.] Κλίνειν in prælio hostes dicimur quum in fugam eos vertimus, i. q. τρέπειν, Eust. [p. 1614, 45]; s. quum hostes in fugam inclinare cogimus. Il. E, [37]: Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος Ἡγεμόνων· Od. I, [59]: Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς, In fugam verterunt, ἔτρεψαν, schol. Quo sensu κλίνεσθαι is dicitur, qui in fugam inclinat, e Liv.: Il. H, [254]: Ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. Sic Gregor.: Ἤδη κλινομένων αὐτῶν καὶ τὰ νῶτα μεταβαλλόντων, Quum inclinarent et terga verterent. Et κλίνειν μάχην, Facere ut acies inclinet, perculsa inclinet, e Liv.: Il. Ξ, [510]: Ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἐννοσίγαιος. Sic in pass. ap. Hesiod. Theog. [711]: Ἐκλίνθη δὲ μάχη, Inclinabat acies. At Ad Hebr. 11, [34]: Ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, Exercitus exterorum in fugam verterunt. [Eur. Suppl. 704: Ἔκλινε γὰρ (ὁ λόχος) κέρας τὸ λαιὸν ἡμῶν. Signif. neutrali Polyb. 1, 27, 8: Τῶν Καρχηδονίων κλινόντων πρὸς φυγήν. || «Κεκλίσθαι dicuntur qui sepulti jacent. Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 493: Οὐ νούσῳ ... οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Zenodot. ib. 315: Ἐρημάζω δ' ἥσυχα κεκλιμένος. Mnasalc. ib. 488: Εἰς Ἀχέροντα ὡραίου κεκλιμένα πρὸ γάμου. Tryphiodor. 394: Σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι.» Jacobs. Pind. Ol. 1, 148: Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς, i. e. ad Alpheum sepultus.] || Inclino, Deprimo. Soph. Aj. [131]: Ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τἀνθρώπεια, Inclinat s. Deprimit et rursus evehit. Sic Hom. Il. T, [223]: Ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. [Plato Phæd. p. 109, A: Ἰσόρροπον πρᾶγμα δμοίου τινὸς ἐν μέσῳ οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι. Polyb. 1, 4, 1: Ἡ τύχη ἅπαντα πρὸς ἓν ἔκλινε μέρος.] Κλίνεσθαι dicuntur Quæcunque aliquo modo inclinant, i. e. aliquo motu perculsa, in alteram partem vergunt et ruinam minantur. Xen. Hell. 5, [2, 5]: Πρῶτον ἐῤῥήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο. Qua signif. ipsum quoque κλίνω neutraliter capitur, ut Aristid. [vol. 1, p. 178]: Ἔκλιναν τὰ πράγματα, Inclinarunt res, Inclinatæ sunt: Cic., Res inclinata est, laboratur vehementer. Xen.

[Mem. 3, 5, 13]: Ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Sic Plin. In vitium inclinans. [Polyb. 30, 10, 2: Τῶν πραγμάτων ὁλοσχερῶς ἐπὶ Ῥωμαίους κεκλικότων. Passiv. Æsch. Pers. 931: Ἀσία δὲ χθὼν ... ἐπὶ γόνυ κέκλιται.] Ipsa quoque dies et sol dicuntur κλίνειν, Inclinare, quum in vesperam vergunt: κλίνοντος ἡλίου, Apoll. [Rh. 1, 452], Inclinante se sole: Liv., Sol meridie se inclinavit. Sic [Polyb. 3, 93, 7: Ἅμα τῷ κλῖναι τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός·] Luc. 9, [12]: Ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν· 24, [29]: Κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Cic. dicit, Inclinato jam in pomeridianum tempus die. At Colum., Die jam in vesperum declinante. [Pollux 1, 68: Κλίναντος εἰς τὰ μεσημβρινὰ τοῦ θεοῦ· 4, 158: Λέγοις δ' ἂν καὶ κλίνοντος εἰς τὰ μεσημβρινὰ τοῦ ἡλίου, τοῦ θεοῦ, τοῦ ἄστρου. Geopon. 2, 6, 5: Διὰ τὰ μὴ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐκπυροῦσθαι τῇ ἀκτῖνι καὶ κεκλιμένην αὐτοῖς καὶ μὴ βιαίαν προσπίπτειν.] Κλίνομαι, Inclino et vergo, de loco aliquo in vicinum vergente. Hom. Od. N, [234]: Ἤπου τις νήσων εὐδείελος, ἠέ τις ἀκτὴ Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο, In mare vergens. [Coluth. 223: Σπάρτην ... κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις. «De situ locorum secundum cœli regiones, Polyb. 2, 14, 4: Τὴν πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένην πλευρὰν τῆς Ἰταλίας· 1, 42, 5: Τὸ εἰς τὰς ἄρκτους κεκλιμένον. Similiterque 1, 18, 2; 2, 16, 1; 5, 3, 10.» Schweigh. Diodor. 1, 17: Τῶν πρὸς Φοινίκην κεκλιμένων μερῶν· 2, 53: Τῆς πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένης. Τόποι πρὸς δυσμὰς κεκλιμένοι, Geopon. 2, 3, 2. Τῶν πρὸς μεσημβρίαν κεκλιμένων, 2, 6, 5. Ξηροῖς καὶ κεκλιμένοις τόποις καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν βλέπουσι, 5, 2, 13.] || Declino, Deflecto: Ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐνώπια, Deflexerunt, ex Hom. [Il. Θ, 435.] Item κλίνειν πάλιν, Declinare et reflectere, In posteriora convertere, Avertere: Γ, [426]: Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο, Ὄσσε πάλιν κλίνασα. [Movendi signif. ap. Soph. OEd. T. 1262: Ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα κἀμπίπτει στέγῃ. De gressu flectendo OEd. C. 193: Μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς. || Declino, sensu grammatico, sæpissime apud grammaticos, velut ap. Apollon. De synt. p. 68, 27: Αἱ πρωτότυποι (ἀντωνυμίαι) οὐ κλίνονται εἰς τὰς πτώσεις· in ll. Etym. M. ab Sylb. indicatis, p. 146, 32: Κλίνεται ἀρνὸς ἀρνοῦ ἀρνῷ ἀρνόν· 615, 24: Κλινόμενα διὰ τοῦ ντ· 599, 37; 657, 44; 686, 20, etc. Κλίνεται εἰς οὖ p. 545, 55. || De augmento p. 94, 32: Κλίνεται ἔξωθεν, Augmentum capit in priori compositionis parte. Apollon. De synt. p. 318, 16: Οὐ δεόντως κεκλιμένα· 319, 24: Οὐκ οἰητέον κεκλίνθαι τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα.] || Claudo, κλείω: unde ἀνακλίνω, Recludo, Aperio, ἀνοίγω, Eust. [p. 604, 31; 974, 44. || Aoristi primi passivi forma duplici utuntur Epici, altera ἐκλίθην omnium scriptorum communi (ut ap. Hom. Od. T, 470: Ἄψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη), altera Epicorum propria ἐκλίνθην (Il. Γ, 460, Z, 468, Od. X, 17, al.), quam poetis Atticis prosæque orationis scriptoribus non raro intulerunt librarii et in verbo simplici et in compositis. Aoristi secundi κλινῆναι exemplum ex Herodoto supra attulimus. Eum ab librariis non raro in κλιθῆναι mutatum esse s. v. Κατακλίνω diximus, ubi Jacobsii annot. ad Ælian. N. A. vol. 2, p. 124, memorari poterat. G. Dindorf.]

[Κλίνων, ωνος, ὁ, Clino, dux Græcorum apud Carthaginienses. Diodor. 20, 38.]

Κλῑσία, ἡ, Locus in quo recumbitur, Tabernaculum. [Hesychii explicationes s. v. Κλίσις proponemus.] Eust. [p. 77, 33, al.] dicit esse οἴκησιν αὐτοσχέδιον καὶ καιρικὴν, quæ proprie nec θάλαμος sit, nec οἶκος, nec δόμος, nec μέγαρον, propius tamen ad σκηνὴν accedat: hoc tamen ab ea differens, quod domum imitans portas habeat, quæ vecte obfirmari possint: σκηνὴ autem e linteo plerumque conficiatur, quod Lat. Tentorium appellant. Hom. Il. T, [179]: Ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίης ἀρεσάσθω πιείρῃ· K, [74]: Εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· Λ, [622]: Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον· N, [240]: Ὅτε δὴ κλισίην εὖτυκτον ἵκανε. Achillis κλισίαν Ω, [450] fecere ipsius milites Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, et circum eam αὐλὴν e palis, θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής. Qualis fere ap. Ovid. Fast. 3, est e ramis frondea casa, quum ait, Sub Jove pars durat: pauci tentoria ponunt: Sunt quibus e ramis frondea facta casa est. Adverbialiter autem dicitur Κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν, ut οἰκόνδε, Il. A, [185]: Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε. Sic et alibi. Cui oppon. Κλισίηθεν, ἐκ τῆς κλισίας, ἀπὸ τῆς κλισίας. [Hom. Il. A, 391, I, 107, al.] || Accipitur et pro Casa Tugurioque rustico, Stabulo; nam Eust. in Od. Π, [159] exp. σταθμὸν s. κατοικίαν ἀγροτικὴν, eo quod, quum paulo ante dixisset, Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὐμαῖος ὑφορβὸς, subjungat paulo post, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίας. [De tentorio s. tugurio militari Æschyl. fr. 122: Εἴσω κλισίας. Soph. Aj. 1406: Μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω· 192: Ἐφάλοις κλισίαις. Eur. Iph. A. 189: Κλισίας ὁπλοφόρους.] || Sella discubitoria, in qua reclivi cervice recumbere possumus, ead. quæ κλισμός. Od. Δ, [123]: Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστῃ κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν· paulo post vero de ead., Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, ubi annotat Eust., κλισίαν et κλισμὸν pro eodem poni, esseque θρόνον ἔχοντά τι ἀνάκλιντρον, eique ἐπικεῖσθαι τάπητα ἐξ ἐρίου loco προσκεφαλαίου. Od. T, [55]: Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε, Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. [De toro Eur. Iph. T. 857: Κλισίαν λέκτρων δολίαν· Alc. 997: Ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.] Ap. Athen. 11, [p. 474, D] Polemon tradit Hippeum in nuptiis Pirithoi Athenis fecisse κλισίας ἐλατίνας χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας· 12, [p. 544, C] de Aristippo, Ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχὼν, quam postea κατάκλισιν dicit. Sic Plut. [Mor. p. 148, E]: Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην [κλισίαν recte cod. Harl.] ἄτιμον. [Similiter V. Anton. c. 59: Κλισίαις ἀτίμοις προπηλακιζόμενος· V. Sertor. c. 26: Μετέβαλε τὸ σχῆμα τῆς κλισίας ὕπτιον ἀνεὶς ἑαυτόν.] || Apud Lucam κλισίαι dicuntur Discumbentium classes, 9, [14]: Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Marcus συμπόσια vocat et πρασιάς. || Hippocrati vero κλισίη est ἡ κλίνη, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, Erot. [p. 232. Glossa ad Hippocr. p. 564, 33; 655, 45; 687, 24, ubi nunc κλίνην legitur, ab Foesio relata, conjectura incerta. || Hesych.: Κλισία, στήλη· οἱ δὲ κρηπῖδα ἐν ᾗ οἱ θρόνοι ἔκειντο. Διονύσιος δὲ Ποσειδῶνος οἶκον. Priores interpretationes duæ ad κλίσιον potius esse referendas alia ostendit glossa Hesychii, quam s. v. Κλίσιον apponemus. De tertiæ interpretationis auctore nihil constat. G. D.] Scribi vero et Κλεισία tradit Eust. [p. 1413, 34] e Lex. rhet.: Καὶ ἡ κλεισία δὲ, inquit, καὶ τὸ κλείσιον καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. Ea tamen scriptura in ll. Homericis admitti nequit.

[Κλισιάζω. Themist. Or. 13, p. 179, A: Χορεύειν καὶ κλισιάζειν καὶ κνισᾶν ἁγυιάς. Recte, ut videtur, Harduinus ἐκκλησιάζειν.]

[Κλισιάς. V. Κλίσιον.]

[Κλισίδιον scriptura vitiosa pro κλίσιον ap. schol. Hom. Il. I, 90, p. 244, 4 Bekk., ex cod. Vossiano corrigenda.]

[Κλισίηθεν. Κλισίηνδε. V. Κλισία.]

Κλίσιον, τὸ, i. q. κλισία, i. e. εὐτελὲς οἴκημα, seu, ut Dioni ap. Eust. [p. 78, 2] placet, τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, Ovile, Caula. Hom. Od. Ω, [207]: Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην· περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες, ubi annotat Eust. κλίσιον esse οἶκον οἰκετικὸν καὶ εὐτελῆ καὶ οἷόν τινα κλισίαν. Atticis autem κλίσιον esse ἁμαξῶν καὶ ζευγῶν δεκτικὸν, i. q. Romanis Stabulum. Ap. Eund. Amerias κλίσιον esse putat πρόστωον, alii ἐξέδραν σιγματοειδῆ, ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοί. Dioni autem, ut ibid. Eust. annotat, κλίσιον esse videtur σταθμὸς προβάτων. [Memorabile est Porphyrii scholion ad Il. I, 90: Ὅλου βιβλίου (nam sic Coraes emendavit subabsurdum quod legebatur βίου) ἐδέησε Δωροθέῳ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὁμήρῳ κλισίου. Τρία δέ φησι ζητεῖσθαι περὶ αὐτοῦ, περὶ τοῦ σημαινομένου, εἰ ταὐτὸ δηλοῦται τῷ παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ δεύτερον περὶ τῆς ὀρθογραφίας, πότερον διὰ διφθόγγου ἡ πρώτη ἢ διὰ τοῦ ἰῶτα, καὶ τρίτον περὶ τῆς προσῳδίας, πότερον παροξύτονον ἢ προπαροξύτονον. Τὸ μὲν οὖν δηλούμενόν φησιν οὐ πολλῆς σκέψεως δεῖσθαι οὔτε παρὰ τῷ ποιητῇ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· οἶκον γάρ φησί τινα μέγαν Ὅμηρος, τῶν ἐν ταῖς

ἐπαύλεσι κατασκιαζομένων· πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ καίειν, καὶ κοιμᾶσθαι τοὺς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. Κλίσιον δὲ αὐτὸ προσηγόρευσεν ἀναλόγως τῇ κλισίᾳ, ἥτις στρατιωτικὴ σκηνή ἐστιν αὐτοσχέδιος· ἀπὸ γὰρ τοῦ κλίνω ... Τὸ οὖν χωροῦν κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλίσιον ἐκάλουν. ... Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φησὶ Δωρόθεος, ἀπὸ τοῦ κεκλίσθαι κατωνομάσθαι τοῦ σημαίνοντος τὸ περιειλῆφέναι καὶ περιέχειν. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ ἑτέρως ἐξηγήσατο· τὸ γὰρ «περὶ κλίσιον θέε πάντῃ» δηλοῦν ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβάδων ᾠκοδομημένων, πρὸς αἷς οἱ θρόνοι ἔκειντο, ὥστε ἐπ' αὐτῶν καθεζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν στιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ᾖ τοῦ Λαέρτου, ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρῆσθαι τὴν ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στιβάδων καὶ θέσιν τῶν θρόνων κτλ. Dubitatio illa de scriptura syllabæ primæ deque accentu, quam quomodo dijudicaverit Dorotheus, non retulit Porphyrius, non tam ad Homerum pertinet, quem syllabam primam corripuisse metri lex ostendit, quam ad Atticos, de quibus Etym. M. p. 520, 14 : Κλίσιον σημαίνει τὸν τόπον ἔνθα ἵσταται τὰ ζεύγη. Ὁ μὲν τεχνικὸς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ι λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κλίνω ἐστὶ καὶ σημαίνει τὸ περιέχω, καὶ ἐκεῖθεν κλίσις καὶ κλίσιον τὸ ὑποκοριστικόν. Τοῦτο παρὰ μὲν Ὁμήρῳ συστέλλει τὸ ι καὶ προπαροξύνεται, οἷον «περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,» παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκτείνεται τὸ ι καὶ παροξύνεται ὡς τὸ θηρίον· τὰ γὰρ ... τριβράχεα προπαροξύνεται ..., τὰ δὲ δακτυλικὰ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον. Quorum postrema παρὰ μὲν Ὁμήρῳ ... τόνον ap. Draconem quoque leguntur p. 57, 22. Attici si syllaba prima producta usi sunt, cui mensuræ non repugnat Antiphanis fragmentum a Polluce 4, 125, appositum, a postremis senarii verbis τὸ κλίσιον incipiens, his ubique κλεισίον restituendum esse patet, quam formam diserte agnoscit et cum κλειδίον comparat Ælius Dionysius apud Eustathium, infra ab HSt. memoratus. Hoc igitur substantivum a verbo κλείω est derivandum nihilque aliud significare potest quam Locum clausum : unde facile explicari possunt diversi usus exempla infra afferenda. Hoc autem cum κλεισίῳ nihil commune habet Homericum κλίσιον, ex uno illud cognitum Odysseæ loco, quod a κλίνω, ut κλισία, esse derivandum ipsa syllabæ primæ mensura extra dubitationem positum est. Ex quo sequitur alienam ab hoc vocabulo esse Loci clausi significationem, recteque judicasse Aristarchum, cujus interpretatio eo redit ut locus intelligatur in quo κλισίαι sunt collocatæ. Talis autem locus non potuit κλίσιον appellari, quod substantivum si unquam exstitisset, nihil aliud significaret quam κλισία, sed periectico designari nomine debuit κλισιών, ῶνος, ὁ. Hoc igitur Homero restituendum esse ego arbitror, Περὶ δὲ κλισιὼν θέε πάντῃ, nec mirandum tot inde ab Aristarcho usque ad novissima hæc tempora grammaticos antiquam Homerici poetæ scripturam ΚΛΙΣΙΟΝ male esse interpretatos, quum Atticum vocabulum κλεισίον veri inveniendi viam obstruxisset magis quum aperuisset. G. D.] Pollux quoque [4, 125] κλίσιον esse scribit σταθμὸν ὑποζυγίων s. τὸν ἐξ ἀγρῶν βοῶν σταθμὸν καὶ ὄνων· ap. Antiphanem vero esse ἐργαστήριον : κλίσιον vero in comœdia, ut ibid. tradit, παρακεῖσθαι παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσμασι δηλούμενον. [Pollucis verba integra hæc sunt : Τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν παραπετάσματι δηλούμενον, καί ἐστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δοκοῦσι, καλούμεναι κλισιάδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἁμάξας εἰσελαύνειν, καὶ τὰ σκευοφόρα. Ἐν δὲ Ἀντιφάνους Ἀκεστρίᾳ, καὶ ἐργαστήριον γέγονε τὸ καλούμενον κλίσιον «Τὸ κλίσιον, ὃ πρίν ποτ' ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βουσὶ σταθμὸς καὶ τοῖς ὄνοις, πεποίηκεν ἐργαστήριον.» Id. 9, 50 : Καὶ σταθμὸς δ' ἂν καλοῖτο ἡ τῶν ὑποζυγίων στάσις· καὶ κλείσιον (codd. κλήσιον. Scribendum κλεισίον) παρὰ τὸ κεκλεῖσθαι.] Hesych. vero dicit esse etiam παραστάδα. [Hesychii gll. duæ sunt, quarum prima, Κλισίον (hoc accentu), πανδοχεῖον, ἢ βάσις, ἐφ' ᾗ τίθεται ὁ θρόνος, ad l. Homeri referenda, duorum complectitur grammaticorum explicationes ab Apollonio Soph. expositas s. v. Κλίσιον : Ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν· ... ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως· κλίσιον ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος· «περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,» ὅ ἐστι δι' ὅλου τοῦ οἴκου. Secunda Hesychii glossa, in qua παραστὰς ex Musuri interpolatione posuit HSt., hæc est, Κλισίον, προστὰς, πρόστωον (leve codicis vitium πρὸς τὰς πρὸς στοῶν emendatum ex ipso Hesychio s. v. Πρόδομος), καὶ βοῶν στάσις καὶ εἴσοδος· ἔνιοι τὰς τοῦ πυλῶνος θύρας πλατείας, εἰς ἃς δύναται ζεῦγος βοῶν εἰσελθεῖν. Hæ κλεισιάδες θύραι sunt, quas cum κλεισίῳ confundit Hesychius. Tertia denique gl. Κλεισίον, πυλὼν (codex κλειόων πυλῶν), ὅπου ζεύγεσιν ἦν τόπος εἰς στάσιν. Suidas : Κλισία, ἡ καθέδρα· κλίσια τὰ κουβούκλεια, et s. v. Κλισιάδες, Καὶ κλίσιον ὄνομα τόπου. G. D.] Utitur hoc vocab. et Dem. p. 112 [p. 270, 10] : Ὡς ἡ μήτηρ σου, τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ Ἥρωι χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. [Ubi librorum scripturæ sunt κλεισίῳ κλησίῳ ἠλισίῳ, sola vera est κλεισίῳ : quod Ulpianus per προστῴῳ est interpretatus, rectius, ut videtur, per οἰκήματι (i. e. lupanari), Apollonius qui dicitur in Proleg. ad Æschinem vol. 3, p. 13 ed. Reisk. Stabulum, Tuguriolum, Cellulam interpretari licet ap. Lysiam p. 121, 35 : Ἐπειδὴ ἀπεφέρετο ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου τεθνεὼς, τριῶν ἡμῖν οἰκιῶν οὐσῶν οὐδεμιᾶς εἴασαν ἐξενεχθῆναι, ἀλλὰ κλίσιον (scribendum κλεισίον) μισθωσάμενοι προὔθεντο αὐτόν. Κλεισίον (libri κλήσιον vel κλίσιον), i. e. Septum s. cella, Lycomidarum ap. Pausan. 4, 1, 7. G. D.] Scribitur vero et Κλείσιον, ut κλεισία. Dicitur autem in rhetorico Lexico [ap. Eustath. p. 1957, 59] κλείσιον esse θυρεῶν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵσταται : et κλεισίαι [Hæ non κλεισίαι, sed κλεισιάδες dicuntur. G. D.] αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. V. et Κλεισίαι et Κλείσιον [paullo post]. || Unde Κλισιὰς, άδος, ἡ [Lex. rhet. p. 272, 13 : Κλισιὰς, πᾶς μέγας θυρῶν, παρὰ τὰς κλισιάδας, αἵπερ εἰσὶ μεγάλαι θύραι], ut κλισιάδες θύραι ap. Pollucem [4, 125, quod κλεισιάδες scribendum, ut legitur 9, 50 : Καὶ κλεισίον παρὰ τὸ κεκλεῖσθαι, ἀφ' οὗ καὶ αἱ θύραι κλεισιάδες. G. D.], Fores τοῦ κλισίου [κλεισίου] majores, ut etiam per eas currus agantur et τὰ σκευοφόρα : qua in signif. habuisti κλεισίαι paulo ante. Suidæ autem κλισιάδες sunt θύραι δίπτυχοι ἢ σκηναί. [Aristid. vol. 1, p. 45, 19 : Κλισιάδες (scr. κλεισιάδες) αὐτοῖς ἀνεῖνται. G. D. Domi manere μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνοντα Philo p. 352, E; 425, D. VALCK. Philo ap. Euseb. Pr. ev. p. 396, D : Οὐ μόνον τειχῶν ἐντὸς, ἀλλὰ καὶ κλεισιάδων. Clem. Al. Pædag. 2, 3, § 35 : Χρυσόστικτοί τε καὶ χελώνης πεποικιλμέναι κοίτης κλισιάδες (κλεισ.) Method. Conv. virg. p. 147, 21 : Ἔμπροσθεν παρελθοῦσα τῆς κλεισιάδος. HASE. Recta scriptura κλεισιὰς, de qua HSt. s. v. Κλείω :] Κλεισιὰς, άδος, ἡ, Valva, Fores, videtur esse Plutarcho in Public. [c. 20], inquit Bud., scribenti : Ὅτι κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προϊέναι μέλλοντες, ὅπως αἴσθησις ἔξω γένοιτο τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν. Dicam porro et paulo post aliquid de hoc l. [Dionys. A. R. 5, 39 : Ταύτης τῆς οἰκίας ... αἱ κλισιάδες θύραι μόναι τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσίων τε καὶ ἰδιωτικῶν εἰς τὸ ἔξω μέρος ἀνοίγονται. Idem 1, 66 : Καὶ αὐτὴν (τὴν λίμνην) διὰ κλεισιάδων ἀνοιγομένων ὑποδέχεται τὸ πεδίον.] Legimus porro ap. eund. Plut. Alcib. [c. 10] metaphorice dictum : Μεγάλας δ' αὐτῷ κλ. ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλούτου· ut et Lat. metaphorice Aperire januam, Aperta est janua. [Similiter Herodot. 9, 9 : Μεγάλαι κλισιάδες (scribendum κλεισιάδες) ἀναπεπτέαται ἐς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ.] At Κλεισίαι Eustathio [p. 1957 seq.] ex rhetoricis Lexicis sunt Fores, sed peculiariter Latæ fores, per quæ et jumenta ingrediuntur. Exp. et αὔλειοι πυλῶνες. [Hesych. : Κλισίαι, οἱ αὔλειοι πυλῶνες.] Addit et Κλείσιον, s. Κλεισίον (nam utroque accentu scribi docet), exponens ex Ælio Dionysio, θυρῶν μέγας : et subjungens, κλεισίας vocari hujus fores, latas et quæ extrorsum aperirentur. Suidæ κλείσιον est Locus in quo stant boves. Unde etiam exp. Stabulum a quibusdam : sic autem Dion Chrys. κλίσιον cum ι solo dixit esse τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων. [Dio Chr. vol. 2, p. 163 : Ἐρείπια πολὺ ταπεινότερα τῶν κλισιῶν (scrib. κλεισίων), οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα. G. D.] Bud., ubi scribit videri sibi Plut. Public. nomine κλεισιὰς intelligere Valvam, Fores, addit et hunc Ejusd. l., et quidem alteri vicinum [c. 20] : Τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀνοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν

ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὔλειον. Videat autem is, cui hæc attentius expendendi otium fuerit, num potius κλεισίαις ap. Plut. in l., quem modo protuli, reponendum sit (nam κλεισίαισιν, quod e vet. cod. annotatur, admitti nullo modo potest), ut sint αἱ κλεισίαι illæ, quas Ælius Dionysius κλεισίου θύρας esse tradit εἰς τὸ ἐκτὸς ἀνοιγομένας : sic tamen ut κλεισίου signif. latius extendatur. [Hæc conjectura refutatur loco Dionysii Hal. supra apposito. G. D. Seqq. ex Indice.] Κλησιάδας Hesych. dici scribit τὰς θύρας τῆς σκηνῆς, Portas s. Fores tabernaculi : Pollux [9, 50, ubi nunc κλεισιάδες] τὰς θύρας τοῦ κλεισίου, Fores conclavis. Verum illa signif. scr. potius κλισιάδες, per ι : in hac, κλεισιάδες, per ει.

Κλίσις, εως, ἡ, Inclinatio. [Κλίσις τραχήλου, Flexus colli, Plut. V. Pyrrhi c. 8.] Ἰθεῖα κλίσις, Recta inclinatio, e Dionys. Per. [585 : Ἀκτίνων ἰθεῖαν ἐπὶ κλίσιν ἐρχομενάων.] Ap. Eund. [1095], Κλίσις ἡελίοιο, Inclinatio solis, qua sc. in occasum vergit. [Geopon. 2, 6, 5 : Τὰ πρὸς ἄρκτον ἔχοντα τὰς κλίσεις εὐυδρότερα τῶν πρὸς μεσημβρίαν κεκλιμένων.] Κλίσις ταλάντων, Eust. [p. 1181, 34, 56] ex Hom., Ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς, eadem quæ ῥοπή, Inclinatio illa, qua lanx altera pondere graviore deorsum vergit. [|| Cubatio. Eur. Tro. 113 : Δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρουν κλίσεως, ὡς διάκειμαι στερροῖς λέκτροισι ταθεῖσα. Oppian. Hal. 1, 25 : Ποῖαί τε χθαμαλαὶ μαλακὴ κλίσις ὕπνον ἑλέσθαι.] Est et voc. castrense et militaris disciplinæ : ut κλίσις ἐπὶ δόρυ, Flexus quo declinat miles in hastam, id est ad dextram. Polyb. de exercitatione militum sub Africano loquens [10, 21, 1] : Ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αἷς ἔδει συνειθίσθαι τοὺς ἱππεῖς, αὗται· αἱ καθ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, Flexus in dextram et in sinistram. Hasta enim dextra tenetur, et habena sinistra. [Adde 3, 115, 10.] Dicitur et ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, pro ἐφ' ἡνίαν, ab Æliano [Tact. c. 32] : ut ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, et ἐπὶ δόρυ περισπᾶν et ἐπ' ἀσπίδα. Bud. [Adde Suidam s. v. Κλίσις et grammat. in Montef. Bibl. Coisl. p. 509. || I. q. κλίμα, Plaga. Dionys. Per. 615 : Αἳ δ' αὖτε περὶ κλίσιν Εὐρωπείης (νῆσοι γεγάασιν).] || Est et vocab. grammaticum : Declinationem Latini vocant, Gellius vero et Inclinatum et Inclinamentum. [Κλίσις a grammaticis tam de declinatione quam de conjugatione dicitur. De augmento dixit Apollon. De synt. p. 317, 18 : Κλίσιν τὴν δέουσαν ἀναδέχεται· 318, 1; 319, 22. Etym. M. p. 23, 53, ubi de verbis agitur qui augmentum in medio capiunt : Χωρὶς τοῦ εὐαρεστῶ εὐηρέστουν, εὐορκῶ εὐώρκουν· ἐπὶ τούτων γὰρ ἔσωθεν ἐγένετο ἡ κλίσις. Similiter de verbo ἀμφισβητεῖν p. 94, 36 : Ἔσωθεν τὴν κλίσιν πεποίηται, et Ἀττικὴ κλίσις aoristi ἐξυνῆκε p. 385, 11.] || Figura gramm., quæ μετάκλισις quoque et μετάληψις dicitur, ὅταν ἡ προτεθεῖσα πτῶσις οὐ φυλάξῃ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πτῶσιν μετακλιθείη ἢ μεταληφθείη [Hom. Il. B, 681], Τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, Eust. [p. 15, 29; 103, 28.] Sic Virg., Urbem quam statuo, vestra est. [|| I. q. κλεισίον ap. Hesych. : Κλείσις, ἡ σκηνή. Quod pro κλίσις scriptum esse alia ostendit glossa, Κλίσις, σκηνὴ, καθέδρα· καὶ ἡ ἔπαυλις, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. Καὶ πρόθυρον. Νίκανδρος. Nicandrum dicit Thyatirenum. Significationum autem illarum quum nulla usquam exstent exempla, manifestum est κλίσις vitiose scriptum esse pro κλισία : quod animadvertit Salmasius.]

[Κλισιών. V. Κλίσιον.]

Κλισμὸς, ὁ, Lectus discubitorius, Torus discubitorius, Lectus in quo recumbi aut decumbi potest; i. enim esse q. κλίνην testatur Galen., sic accipi tradens ab Hippocr. De mul. aff. 2, [p. 657, 3 : Καὶ τὸν κλισμὸν κεῖσθαι πρὸς ποδῶν ὑψηλότερον]. Ap. Hom. vero accipitur pro Sella recubitoria, quæ ἀνάκλιντρον alio nomine appellatur, Eust. Hom. Il. Θ, [436] : Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι. [Λ, 623.] Od. A, [145] : Ἑξείης ἔζοντο ἀνὰ [κατὰ] κλισμούς τε θρόνους τε. Paulo ante quoque discrimen faciens inter κλισμὸς et θρόνος, dixerat, Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον. [Δ, 136 : Ἔζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν· Κ, 233, P, 97, al. Κλισμῷ βασιληίῳ Theogn. 1191. Eur. Or. 1440 : Ὦ Διὸς παῖ, θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ' ἀποστᾶσα κλισμοῦ. Arat. 251 : Καί οἱ δεξιτερὴ μὲν ἐπὶ κλισμὸν τετάνυσται πενθερίου δίφροιο.] Athen. 5, [p. 192, F] docet θρόνον esse ἐλευθέριον καθέδραν σὺν ὑποποδίῳ, quod θρῆνυς vocetur : κλισμὸν autem περιττοτέρως κεκοσμῆσθαι ἐπὶ ἀνακλίσει : at his viliorem esse δίφρον. [Hipparch. ad Phænom. Arati p. 176, B et 182, B. Salm. ad Hist. Aug. p. 63, F. Hase.] || Κλεισμὸς ap. Hesych. expositionem habet τοῦ κλισμὸς scripti solo ι : exp. enim ab eo θρόνος. [Κλεισμοὶ, θρόνοι Pollux 10, 47, ubi recte codd. nonnulli κλισμοί.]

[Κλισσολοιχὸς vitiose editur ap. Eustath. p. 1817, 38, pro κνισολοιχός. Miller.]

[Κλῑτέον, Inclinandum, Flectendum. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 176, 6 : Κλιτέον δὲ τοὺς μύθους καὶ τὴν χρείαν εἴς γε τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πλαγίας πτώσεις. Boisson.]

[Κλιτὴρ vitiose pro Κλιντὴρ, quod v. G. D. Legitur ap. Porphyr. quoque De abst. 4, 3 : Κλιτῆρες καὶ δίφροι, καὶ τράπεζαι. Hase.]

Κλῑτικὸς, ἡ, ὸν, Declinativus, VV. LL. [Κλιτικὸν ἔχειν τὸ μ, Habere μ in flexione, Etym. M. p. 6, 57; 7, 3. Κλιτικὴ ἔκτασις, Augmentum temporale, p. 295, 14. Sylburg. Apollon. De synt. p. 180, 28 : Εἰς τὸ κλιτικὸν μέρος.]

Κλίτον, τὸ, exp. Porticus, quum Hesychio κλίται [immo κλίτα] sint στόαι : necnon ἕδραι [legitur ἐλαίας, quod ex σέλλας potius quam ἕδρας corruptum esse vidit Salmasius] εἰς τὸ κατακλίνεσθαι. [Hac signif. si dictum est κλίτον, κατάκλιτον quoque defendi poterit, quod in dubitationem vocavi s. h. v. G. Dind.]

[Κλιτορία. V. Κλειτορία.]

[Κλιτοριάζειν. Κλιτόριον. Κλιτορίς. V. Κλειτορίς.]

Κλίτος, τὸ, Declivitas, Devexitas : ut κλίμα. [Lycophr. 600 : Θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ· 737 : Ὄρμων Μισηνοῦ στύφλα νάσσονται κλίτη· ubi schol. κλίματα. Βόρειον ἐς κλίτος Anth. Pal. 7, 699. Per diphthongum ap. Hesych. : Κλείτει, κλίματι. Κλίτεα producta syllaba prima] Apoll. Arg. 1, [599] : Κλίτεα Παλλήναια Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην Ὕηυσαν, ubi schol. esse dicit τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Ezech. 47, [1] : Καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ, A dextera devexitate. Et 3 Reg. 6 : Ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ νότου, Ab inclinatione s. Devergentia cœli australi. Sic supra κλίμα et ἔγκλιμα. At Ezech. 46, [22] et Exod. 26, [18, 20 etc.], Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς, exp. Per angulos atrii. [Alia ex V. T. exx. v. ap. Schleusner. et ex scriptt. eccles. ap. Ducang. p. 665, in quibus partim κλῆτος scriptum. De parte sive cornu exercitus Theophyl. Sim. Hist. p. 102, B : Τοῦ εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι· 133, A : Κατὰ τοῦτο τὸ κλίτος διαιρεθέντες.] V. Κλιτός. [Ubi HSt. :] Κλιτὸς, Qui declinatur s. inclinatur : κλ. τόπος, Locus declivis, devexus, κατωφερὴς, Hesych. Sed fortassis leg. κλίτος, τόπος κατωφερής. [Sic omnino legendum. Ceterum conf. etiam HSt. s. v. Κλητός. Κριτὸς et κλιτὸς oxytona ap. Arcad. p. 78, 26, corruptum haud dubie ex κλητός. || Hesych. : Κλήτεσι (i. e. κλίτεσι), ταμείοις, σκηναῖς.]

Κλῑτὺς, ύος, ἡ, Declivitas s. Devexitas montis, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους. Hom. Od. B, [470] : Ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω [ubi syllaba altera sub ictum cadens producta est], Per montis declivitatem ascendens. Il. Π, [390] : Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ubi Eust. annotat κλιτῦς veteribus esse τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων : aliis autem τοὺς προκεκλιμένους καὶ προνενευκότας ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπους. VV. LL. interpr. e Plinio Devexæ rupes, at schol. Euripidis in Hippol. [227] κλιτὺν dicit esse ἀνακεκλιμένην καὶ ὑψηλὴν πέτραν. Hesych. κλιτῦς exp. etiam ὀρῶν λόφους, φάραγγας, αὐλῶνας. [Τιρυνθία κλιτὺς Soph. Tr. 271. Παρνησία κλ. Antig. 1144. Eurip. Alc. 578 : Δοχμιᾶν διὰ κλιτύων· Bacch. 409 : Σεμνὰ κλιτὺς Ὀλύμπου· Cycl. 27 : Κλιτύων ἐν ἐσχάτοις. Nicand. Al. 34 : Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ὑπέδραμον. Lycophr. 786, 1278.] Annotat autem Eust. [p. 1066, 18] esse qui scribant Κλειτὺς [Hanc scripturam Herodiano tribuit grammat. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 303, 13], derivantes a Κλέτας, quod significet ὀρεινὴν, τραχεῖαν ἔξοχὴν, Eminentiam in monte asperam. [Substantivi κλέτας χρῆσιν πολλὴν esse ait Eustathius. Legitur ap.

Lycophr. 703 : Λιπὼν δὲ Αηθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας· ubi Bachmannus Nonni indicavit exx. Dion. 5, 59; 30, 122; 32, 244; 35, 301; 42, 445.]

[Κλίτων, ωνος, ὁ, Cliton, n. pr. ap. Pseudo-Euripid. Epist. 1 et 5.]

[Κλίων. Κλιώνιος. V. Κλέων.]

[Κλοβός. V. Κλωβίον.]

[Κλοιὸν, τό. V. Κλοιός. || Κλοιὸν ὄρος (?) ap. Arcad. p. 121, 24.]

[Κλοιόπους, οδος, ὁ, Vinculum pedis, Compes. Tzetz. Hist. 13, 300 : Κοῦσποι δὲ καὶ κλοιόποδες. Elberling. Id. Tzetz. Epist. 104, cod. Reg 2644, fol. 103, b : Ποδοκάκας τοὺς κλάπους λέγω τοὺς καὶ κλοιόποδας. Mill.]

Κλοιὸς, ὁ, Hesychio περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, μανιάκης, Vinculum quod collo circumdatur, Collare, Manicæ : παρὰ τὸ κλείειν. Includitur enim ei collum, manus, pedes. [Eur. Cycl. 183 : Τὸν χρύσεον κλῳὸν (vulgo κλοιὸν) φέροντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα. Archias Anth. Pal. 9, 19 : Κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος (ἵππος).] In Epigr. : Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε. [Eupolis ap.] Athen. 6, [p. 237, A] : Εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ. Ita Dominus Jeremiam, c. 27, [1] jubet sibi facere δεσμοὺς καὶ κλοιοὺς, καὶ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον ἑαυτοῦ, eosque mittere ad regem Idumææ. Ubi quidam esse volunt Lignea juga s. Ligneas catenas, alii Juga ferrea s. Catenas ferreas, alii Torques ferreas. Hieron. sermone vulgari Boias vocari scribit : quod vocab. ap. Plautum legitur, dicentem, Numellas, pedicas, boias, tortoresque acerrimos. Itidem Xen. Hell. 3, [3, 11] : Δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Et ap. Plut. [Mor. p. 855, A] Philippus Græcis a se ad Titum deficientibus dicit, eos λειότερον μὲν, μακρότερον δὲ κλοιὸν μεταλαμβάνειν, Leviori quidem, sed diuturniori jugo se submittere. Ap. Eund. [ib. p. 754, B] Antigonus præfecto Munychiæ muniendæ jubet ποιεῖν μὴ μόνον τὸν κλοιὸν ἰσχυρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν κύνα λεπτὸν, Non solum conficere validum cani collare, sed etiam eum emaciare : innuens, Athenienses non modo duris stringendos servitutis vinculis, sed etiam accidendos et exhauriendos opibus ac potentia : ut idem Plut. tradit Fabio [c. 20], οἱ κυνηγετικοὶ καὶ ἱππικοὶ solent ἐπιμελείᾳ καὶ συνηθείᾳ καὶ τροφῇ μᾶλλον ἢ μάστιξι καὶ κλοιοῖς τὴν χαλεπότητα τῶν ζώων καὶ τὸ θυμούμενον καὶ τὸ δυσκολαῖνον ἐξαιρεῖν. At ap. Xen. sub fin. Hellenic. 2 : Τοὺς ὀάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασι. Nec tantum ligneum collare s. jugum ita nominatur, sed etiam ferreum : ut [Deut. 28, 48] : Ἐπιθήσει κλοιὸν σιδηροῦν ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, Ferreum jugum imponet collo tuo. De ligneo vero dici, patet ex Aristoph., ap. quem Vesp. [897] cani qui Siculum caseum devorarat τίμημα κλῳὸς σύκινος, i. e. Pœnæ loco imponitur ficulnum collare : posito ibi Κλῳὸς Attice pro κλοιός : qui Eid. Pl. [476] est κύφων. Notandum porro in superiore Plut. l. τὸ κλοιὸν, neutro genere, ut et plurali num. Chrysost. dixit, Τὰ κλοιὰ περίκεινται. [Eustath. Opusc. p. 33, 60 : Κατεργάζεσθαι κλοιὰ τοιαῦτα. Jo. Cinnam. p. 100, A : Κλοιὰ αὐτὸν εἶχον. Κλοιὰ, τὰ δεσμὰ Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 234, 22.]

[Κλοιοφορέω, Collare fero. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 228, 24 : Κλοιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν. Hase.]

[Κλοιοφόρος, ὁ, ἡ, Pallad. Hist. Laus. p. 924, E : Κλοιοφόρους παῖδας χρυσοζώνους. Vertitur : Torquibus ornatos. Hase.]

[Κλοιόω.] Κλοιῶσαι, Collari s. Boiæ includere.

Κλοῖστρον, τὸ, Hesychio est κλῶστρον. [Κλεῖστρον significari videtur Schneidero.]

[Κλοῖτος (?) inter properispomena in οιτος est ap. Arcad. p. 78, 9, ex cod. Havn. supplendum.]

Κλοιωτὸς, ἡ, ὸν, Collari inclusus. Hesychio κλοιωτὰ sunt δεσμοῖς διεξειλημμένα : ap. quem legitur et Κλοιώτης, ὁ δεσμώτης.

[Κλονᾶς, ᾶ, ὁ, Clonas. Plut. De musica p. 1132 extr. : Κλονᾶς ὁ τῶν αὐλῳδικῶν νόμων ποιητὴς, ὁ ὀλίγῳ ὕστερον Τερπάνδρου γενόμενος, ὡς μὲν Ἀρκάδες λέγουσι, Τεγεάτης ἦν, ὡς δὲ Βοιωτοὶ, Θηβαῖος. Κλονᾶ νόμοι αὐλητικοὶ ib. et ap. Polluc. 4, 79.]

Κλονέω, Commoveo tumultuose, s. agito, Turbo, Turbulentum reddo, Quatio, Concutio. Hesiod. Op. [551] : Πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος. Sic Hom. Il. Ψ, [212] de ventis : Τοὶ δ' ὀρέοντο Ἠχῇ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. Ut autem hic κλονέοντε πάροιθεν, sic E, 96 : Πρὸ ἕθεν κλονέοντα, s. πρόσθεν κλονέοντα, ut quædam exempll. habent : Θύνον' ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας. Dixerat autem paulo ante, Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων. Sed et contra κλονέοντας ὄπισθε dicit idem Il. Ξ, [13] : Τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθε, Eust. κλόνον ποιοῦντας. Usus vero est hoc verbo et de feris ovile agitantibus magno cum impetu, O, [324] : Οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Θῆρε δύο κλονέουσι. [Similiter Apoll. Rh. 4, 487. Idem 4, 908 : Ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ κρεγμῷ (φόρμιγγος). De apibus 2, 133 : Ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται.] Hesych. κλονεῖ exp. non solum ταράσσει, sed et φθείρει, item φοβεῖ : et κλονεῖται non solum ταράσσεται et θορυβεῖται, verum etiam φθείρεται : item ἔρχεται, quod mendosum esse puto. Eust. in l. illum Il. Ξ annotat ex illo ὀρινομένους, cui subjungitur κλονέοντας, colligi, i. esse κλονεῖσθαι q. ὀρίνεσθαι. Sed objecerit aliquis Eustathio, si idem valent ὀρίνεσθαι et κλονεῖσθαι, cur idem poeta Il. Ξ verbo κλονέονται partic. ὀρινόμενοι præfixit? [Pind. Isthm. 8, 141 : Ἐνίκασεν ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων· Pyth. 9, 85 : Ψάμαθοι κύμασι κλονέονται. Soph. OEd. C. 1241 : Πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται· 1244 : Τόνδε κατάκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι. Aristoph. Eq. 361 : Ἀλλ' οὐ λάβρακα καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις. « Aetius 3, fol. 48 b, 12 : Κλονεῖ (equitatio) ἅπαν τὸ σῶμα ἐπιπόνως. Greg. Naz. vol. 1, p. 329, B : Ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω, ἔφεπε κλονέων τῷ λόγῳ τοὺς γεννάδας ἐκείνους· 333, B : Τοσοῦτον λαβὼν (ex astronomia) ὅσον μὴ κλονεῖσθαι (Exagitari) τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς. » Hemst.]

[Κλόνησις, εως, ἡ, Commotio, Turbatio, Agitatio. Aq. sec. Hex. Job. 3, 26; 14, 1. Schleusn. Hippocr. vol. 2, p. 352, 6 ed. Kühn., Ὑπὸ τῆς κλονήσεως τοῦ ὑγροῦ. Id. p. 373, 9 : Τῇ κλονήσει περιθραύεται τὸ ψαμμῶδες. Miller. Olympiod. Cat. in Job. p. 272, C. Hase.] De strepitu Quint. Sm. 8, 41 : Λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵτε κλονήσει χηραμοῦ ἐκποτέονται.]

[Κλονία, ἡ, Clonia, nympha. Apollod. 3, 10, 1; Tzetz. ad Lycophr. 328.]

[Κλονιακὸς, ὁ, Cloniacus, n. pr. Μάλαγμα Κλονιακοῦ ap. Galen. vol. 13, p. 843.]

[Κλονίζω, i. q. κλονέω. Pseudochr. t. 9, p. 902, C ed. Par. alt. : Ἡ γῆ πᾶσα κλονίζεται. Hase.]

Κλόνιον [Forma suspecta pro κλόνις, fortasse ex genitivo κλόνιος per errorem ficta], Hesychio est ἰσχίον, ῥάχις, ὀσφύς.

[Κλονίος, ὁ, Clonius, dux Bœotorum. Hom. Il. B, 495, O, 340. In libris Κλόνιος scriptum : rectus accentus restitutus ex præcepto grammaticorum ap. Arcad. p. 40, 2, schol. Il. B, 495, et Etym. M. p. 521, 10, de quo v. Lehrs. De Aristarcho p. 278, et restituendus Apollodoro 3, 12, 5, ubi Κλόνιος memoratur Priami filius.]

Κλόνις, dicitur ὁ γαστὴρ, Venter : διὰ τὸ ἀεικίνητον, inquit schol. Æschyli [Pr. 496], qui Antimachum scribit κλόνιν vocasse τὴν ῥάχιν, Spinam dorsi. [Antimachi versus, in quo genit. κλόνιος est, non ab scholiasta illo, sed a Polluce 2, 178, citatur.]

Κλονιστήριον, τὸ, [Non hoc, sed Κλονιστὴρ legitur] Hesychio παραμήριος μάχαιρα, παρίσχιον.

[Κλονοειδὴς, ὁ, ἡ, Tumultui similis, Tumultuosus. Unde adverb. Κλονοειδῶς, schol. Hom. Il. X, 448 : Ἐλελίχθη) κλονοειδῶς ἐσείσθη. Wakef.]

Κλονόεις, εσσα, εν, Tumultuosus, Tumultu plenus, Turbulentus. [Etym. M. p. 521, 22 : Κλονόεντα, ταράσσοντα, ἀπὸ τοῦ κλίνω. Recte Schneiderus κλονέοντα corrigit. Glossa fortasse ex Hom. Il. E, 96 sumta.]

[Κλονοκάρδιος, ὁ, ἡ, Cor concutiens. Χρονοκάρδιον, fulminis epitheton, in H. Orph. 18, 8, ubi HSt. κλονοκάρδιον conjecit, τρομοκάρδιον Gesnerus.]

Κλόνος, ὁ, Motus, qualis est tumultuantium, Tumultus. Exp. et Perturbatio, Strepitus. [Ὁ κλόνος τῆς θαλάσσης κατεστορέσθη, Theod. Prodr. p. 313. Jacobs. De strepitu ventris Aristoph. Nub. 386 : Ζωμοῦ ἐμπλησθεὶς ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορύγησε. « Basil. M. vol. 2, p. 127, A : Ὁ κλόνος τῷ

σύμπαντι ὄγκῳ τοῦ σώματος ἐπιγίνεται. Κλόνος tribuitur a medicis arteriarum certis motibus : unde σφυγμοὶ κλονώδεις, δίκλονοι, ἄκλονοι apud Galen. vol. 8, p. 268 sq. et p. 34, E. » Hemst.] Synes. De insomn. : Φθάνοι γὰρ ἂν ὁ κλ. μέχρι τοῦ πρώτου· τὸ δὲ, ἀτρεμές τε καὶ ἀκλόνητον. Cum ταραχὴ copulatur ab inc. auctore ap. Suid. : Ταραχὴν δὲ καὶ κλόνον ἐνεποίει τοῖς πράγμασιν οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. [Et Themist. Or. 6, p. 73, B : Ἡ ταραχὴ καὶ ὁ κλόνος καὶ ὁ κυδοιμός.] De bellico tumultu a poetis usurpari solet. Unde etiam exp. ab Hesych. ταραχὴ πολέμου : qui tamen alioqui in Ἀκλυδώνιστος, dicit κλόνον esse ταραχὴν, non addens illum gen. Hesiod. [Sc. 148] : Κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Hom. Il. Π, [713] : Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας· et [789] : Ὅ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν. [Æsch. Ag. 405 : Ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους. Eur. Ion. 206 : Κλόνον Γιγάντων. Theo Alex. Anth. Pal. 9, 41.] Ab eod. Hesych. exp. et σεισμός : itidemque VV. LL. κλόνος Ἐννοσιγαίου ex Epigr. afferunt pro σεισμός. [Evagr. Hist. Eccl. 4, p. 415 : Ὁ κλόνος ὁ τὴν παραλίαν Φοινίκην κατασείσας. Hemst.]

[Κλονώδης, Tumultuosus, Turbulentus. Κλ. σφυγμὸς Galen. vol. 8, p. 34; 269, A, D. Hemst. Psellus Boiss. Anecd. Gr. vol. 1, p. 191 et 200 : Ῥῖγος κλονῶδες. Schol. Hippocr. vol. 1, p. 291 Dietz. : Εἰ τὸ ῥῖγος ἐπὶ τριταίῳ κλονῶδες. Et paullo post : Εἰ μὴ κλονῶδες, ἀλλὰ μᾶλλον φρικῶδες. Miller.]

[Κλοξός, ὁ, Singultus. Glossæ botan. mss. : Λιγμὸς, ὁ κλ. Moschopul. Π. σχεδῶν p. 179 : Λιγμὸς, ὁ κοινῶς κλοξός. Hæc et alia Ducang. Κλώξω ap. Thom. M. p. 585.]

Κλοπαῖος, αία, αῖον, Furtivus, Furto captus s. ablatus. [Æsch. Prom. 110 : Πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν.] Eur. [Alc. 1035.] Et τὰ κλοπαῖα, Quæ furto auferuntur, furtim et clam aguntur, ap. Plat. Leg. [11, p. 934, C. Ἀφανισμὸν κλοπαῖον Dionys. A. R. 2, 71.] Pollux [8, 33] : Τὰ κλοπαῖα, ἃ καὶ κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα, καὶ φωρία.

[Κλοπᾶς. V. Κλεοπᾶς.]

[Κλοπεία. V. Κλωπεία.]

[Κλοπεῖον, τὸ, Furtum. Maximus Καταρχ. 600.]

[Κλόπεος. V. Κλόπιος.]

[Κλοπετεύω. V. Κλοτοπεύω.]

Κλοπεὺς, έως, ὁ, Fur, κλέπτης. Soph. [Phil. 77, Κλοπεὺς γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων·] Ant. [493] : Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων, Mens eorum, qui aliquid sceleris clam moliuntur, quum alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi. Ubi scribitur etiam κλοπαῖς, sed priorem lectionem agnoscit Eust. quoque [p. 193, 7. Id. Opusc. p. 329, 48 : Πῶς δὲ ἄν κλ. τοσοῦτον ἄχθος οὕτω λαθὼν μέσης ἡμέρας ἄροιτο; Miller.]

[Κλοπευτικῶς, Furtim. Isaac. Porphyr. in Allatii Exc. p. 274 : Ἀντ' ἀθανάτων ἵππων κλ. θνητοὺς τῷ Ἡρακλεῖ ἀποδέδωκεν. Boiss.]

[Κλοπεύω. Κλοπέω. V. Κλωπεύω.]

Κλοπὴ, ἡ, Furtum, [Subreptio] : frequentius pro ipsa actione capitur, sicut κλέμμα et κλέπος pro Re, quæ furto ablata fuit. Plato Leg. 12, [p. 941, B] : Κλοπὴ μὲν χρημάτων ἀνελεύθερον, ἁρπαγὴ δὲ ἀναίσχυντον· 9, [p. 857, B] : Ἐάν τις ὄφλῃ κλοπῆς δημοσίᾳ δίκην, Si quis furti publici s. peculatus accusetur. [Æsch. Ag. 534 : Ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην.] Athen. 15, [p. 673, E] : Ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων, Qui omnibus furtum exprobrat, Qui omnes fures esse dicit, de Hephæstione. [De muliere abducenda Æsch. Ag. 402, Κλοπαῖσι γυναικός· Eur. Hel. 1176 : Ἦτοι κατόπτην, ἢ κλοπαῖς θηρώμενον Ἑλένην· 1691 : Ἐπεὶ κλοπὰς σὰς (Helenam) ἐκ δόμων ἐδέξατο· Or. 1497 : Ἃ δ' ἐγένετο ... ἄφαντος ... θεῶν κλοπαῖς. || Plagium. Philostrati Alexandrini περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματείαν memorat Euseb. Pr. ev. 5, p. 465, D. ||] Item ἀπάτη, τέχνασμα, Obreptio. [Photius p. 172, 1 : Κλοπαὶ, παραλογισμοί. Soph. Ph. 1025 : Κλοπῇ (dolo contra Ulixem intentato) τε κἀνάγκῃ ζυγείς. Eur. Herc. F. 100 : Δακρυρρόους τέκνων πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκήλει λόγοις, κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως. « Φωρᾶν τὰς τῶν λόγων κλοπὰς Theodoret. E. Π. Θ. p. 82, 20. » Hemst.] Æschin. [p. 35, 25] : Σκέψασθε δὴ πράγματος μεγάλου κλοπὴν, καὶ δεινὴν ἀναισχυντίαν ἀνθρώπου. Bud. At ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι [Soph. Aj. 247], Furtim et clam se subducere, διὰ τῶν ποδῶν φυγεῖν κρυψίως. [Eur. Ion. 1254 : Κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους.]

[Κλοπία. V. Κλωπεία.]

[Κλοπίας, ὁ. Anon. ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 417 : Ἐν Αἰσάρῳ ποταμῷ τῆς Κελτικῆς, μᾶλλον δὲ Συβάρεως, γεννᾶται ἰχθὺς καλούμενος κλοπίας· τοῦτον λέγουσιν αὐξανομένης μὲν τῆς σελήνης λευκαίνεσθαι, μελαίνεσθαι δὲ αὖθις μειουμένου τοῦ φωτὸς αὐτῆς. Ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Καλλισθένης ὁ Συβαρίτης. Osann. Jo. Laur. Lyd. De mens. p. 104. Emend. Miller ad Marcian. Heracl. p. 171. Hase.]

[Κλοπικός. V. Κλωπικός.]

Κλοπιμαῖος, αία, αῖον, i. q. κλόπιμος. [Lucian. Icarom. c. 20 : Τὸ φῶς κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασιν. Anton. Liber. c. 23, p. 156 : Περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει. |Damasc. Photii Bibl. p. 341, 31.] Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, Quæ furto ablata sunt, Furta. V. Κλοπαῖος. [Eustath. Opusc. p. 222, 53 : Μὴ παραπίνοντι κλοπιμαίας γλυκύτητος. Miller.]

[Κλοπιμαίως, Furtim, Gl. Euseb. De laud. Const. p. 653, B : Ἀαθραίως ἆρα καὶ κλ., ἢ τοῖς πᾶσιν ἀριπρεπῶς καὶ ἀριδήλως; Hase.]

Κλόπιμος, [η, ον et ὁ, ἡ], idem. Phocyl. [127]. Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην, Furtivum depositum, i. e. Quod furto ablatum apud te deponitur. Item Furax. Id. [143] : Ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν, Furacibus manibus vivit. Cic. quoque Furaces manus dicit. [Philipp. Anth. Plan. 4, 193 : Ἀλλοτρίων ἀπέχειν κλοπίμους χέρας. Χερὶ κλοπίμῃ Quint. Mæc. Anth. Pal. 9, 249, secundum lectionem Planudeam : nam cod. Vat. κλοπίῃ.]

[Κλοπίμως, Furtim. Manetho 5, 297 : Κλ. φθείρουσι λέχη δισσῶν συνεφήβων.]

Κλόπιος, ία, ιον, Furax, Furtivus, Subdolus, ut ἐπίκλοπος. Hom. Od. N, [294] : Λήξειν ἀπατάων Μύθων τε κλοπίων. [Anth. Plan. 4, 123 : Στείχειν κλοπίην ὁδόν. Κλοπίη χεὶρ v. s. Κλόπιμος. Maximus Καταρχ. 588. || Forma suspecta Κλόπεος ap. Greg. Naz. vol. 2, p. 54, A : Κλοπέης εὐνῆς.]

[Κλοπὸς, ὁ, Fur. Hom. H. in Merc. 276 : Βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων. Oppian. Cyn. 1, 517 : Ἐρίφων κλοπός (vulgo κλόπος).]

[Κλοποσπορία, ἡ, Furtivus concubitus. Achm. Onirocr. c. 216. Ducang.]

Κλοποφορέω, Furto aufero, Furtim expilo. [Τὸ ἐν κλοπείᾳ φέρω exp. Suidas.] Genes. c. 3 [immo 31, 26] : Ἐκλοποφόρησάς με. [Philo vol. 1, p. 91. Wakef. Frequens ap. Nicet. Chon. Annal. Schneid. Cat. in Psalm. t. 1, p. 385, 3. Pseudochrys. t. 1, p. 1003, B ed. Par. alt. : Μὴ κλοποφορῶν τὰ τῆς διακονίας. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 867, 13 : Κατερχομένην πρὸς τὸ κλοποφορῆσαι. Hase.]

[Κλοποφόρημα, τὸ, Quod furto ablatum est. Herodian. Epimer. p. 72.]

[Κλοποφορία, ἡ, Ablatio per furtum. Zonar. p. 1219 : Κλοποφορία· κλωπεία δὲ μέγα καὶ δίφθογγον.]

[Κλοτοπευτὴς, ὁ. V. Κλοτοπεύω.]

[Κλοτοπεύω.] Κλοτοπεύειν, Hesychio κλεψιγαμεῖν : qua expos. innuit derivatum esse ἀπὸ τῆς κλοπῆς. Exp. etiam generalius παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν, Verba dare, Decipere. Eust. quoque [p. 1177, 2] annotat sec. veteres significare τὸ κλοπεύειν καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρὸν, Latenter furari et subducere tempus : alios tamen velle positum esse pro κλυτοπεύειν καὶ οἷον καλλιλογεῖν καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, Elegantia verborum tempus terere. Usus est hoc voc. Homerus, et quidem semel, Il. T, [149] : Νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλ', οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, Οὐδὲ διατρίβειν. Ubi schol. exp. ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις, et ἑτέρου τινὸς ἐπιθυμεῖν : Hesych. etiam στραγγεύεσθαι : ap. quem legitur et verbale Κλοτοπευτὴς, ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. Ap. Suid. reperio et Κλοπετεύω et Κλωπιτεύω : sed sine expos. : procul dubio tamen idem esse vult quod κλοτοπεύω. [Suidæ glossa nunc sic legitur ex codd. : Κλωπεύω, κλέπτω. Καὶ κλωπεία ἐξ αὐτοῦ, καὶ κλωπιτεύω. Κλοτοπεύω δέ· recte, nisi quod illa καὶ κλωπεία ἐξ αὐτοῦ loco alieno sunt illata, quibus ejectis tetrameter politicus relinquitur Κλωπεύω κλέπτω, καὶ κλωπιτεύω κλοτοπεύω δέ, quales non

pauci e lexico schedographico in Suidam sunt illati, non animadversi editoribus. G. Dindorf.]

[Κλοὺς (κλὰ Musurus), κλινάριον (κλεινάριον codex) μικρόν. Λάκωνες, gl. obscura Hesychii (post Κλειδοῦχος).]

[Κλούσιον, τὸ, Clusium, oppidum Etruriæ. Polyb. 2, 25, 1; Strabo 5, p. 226. || Adject. gentile Κλουσῖνοι, οἱ, Clusini, ibid. p. 220.]

[Κλοῦστρον, τὸ, placentæ genus, cujus species tres nominat Chrysipp. ap. Athen. 14, p. 647, D. Et Κλουστροπλακοῦς, οῦντος, ὁ, ibid.]

Κλύβατις, ἡ, Clybatis, a nonnullis dicitur ἡ ἑλξίνη, Helxine: herba quæ ab aliquibus Perdicium vocatur et Muralium. Nicander Ther. 537: Ἣ καὶ ἑλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσι. Diosc. 4, 86 κλιβάδιον appellari tradit. *Clybatin* Appulejus c. 81.]

[Κλῦδάζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo. Hesych.: Χυτλάζει, κλυδάζεται.] Κλυδάζομαι pro κλυδωνίζομαι. Affertur autem ex Hippocr. [p. 415, 10: Κατὰ τοῦτο γὰρ πῦον ξυνίσταται, καὶ συνιστάμενον εἴ τις σείῃ τὸ σῶμα, κλυδάζεται καὶ ψόφον παρέχει], κλυδάζεσθαι καὶ ψόφον παρέχειν. [Maxim. Tyr. p. 214: Ἡ γέρανος κλυδάζεται τὴν πτῆσιν ὥσπερ ναῦς χειμαζομένη. || Κλυδάττομαι, idem. Diog. L. 5, 66: Ὕδατι κλυδαττομένῳ.]

Κλῦδασμὸς, ὁ, pro Fluctuatio, ut si a κλυδωνίζομαι dicas κλυδωνισμὸς, et κλύδων. Strabo [4, p. 182: Μετὰ κλυδασμοῦ·] 6, p. 119 [271]: Ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί. Sic autem χειμῶνα et κλύδωνα copulata habes in Plut.: v. Κλύδων. [Κλυδασμοῦ συναίσθησις Paul. Æg. p. 116, 45. Hemst. Theodor. Lascar. cod. Reg. 1193, fol. 28, a; 34, b; et 68, a: Πολὺς γάρ ἐστιν ὁ κλ. Miller.]

[Κλυδάττομαι. V. Κλυδάζομαι.]

Κλύδιον, τὸ, Hesychio πέλαγος, Pelagus, Mare: quod et κλυδώνιον.

Κλύδων, ωνος, ἡ, Fluctus, Unda, Æstus. [Hom. Od. M, 421: Ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπις. Æsch. Prom. 429: Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων, et Soph. OEd. C. 1686. Πόντου πελάγιος κλύδων Eur. Hec. 701. Θαλάσσιος κλ. Eur. Med. 29. Θρῄκιος κλ. Soph. OEd. T. 197. Πνεῦμα καὶ κλύδων Aristot. H. A. 5, 16.] Plut., de mari, Πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα. [V. Cæs. c. 38.] Idem, Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος. Apoll. Arg. 2, [73]: Ἰεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος. [Plural. κλύδωνες Polyb. 10, 3, 3, Lycophr. 474, Galen. vol. 8, p. 164, Macar. Homil. p. 201, D, Geopon. 1, 8, 2. Κλύδωνες συμφορῶν Theophyl. Sim. Hist. p. 178, D. Κύματα καὶ κλύδωνας Anna Comn. p. 271, B. G. D.] Idem Plut. metaphorice etiam usus est, sicut et nomine χειμὼν, in Coriol. [c. 32]: Καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. [Id. V. Cæs. c. 28.] Affertur itidem metaphorice dictum ab Eur. [Hec. 118], κλ. ἔριδος, pro Tumultus rixæ. [Æsch. Pers. 599: Ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ. Soph. OEd. T. 1527: Κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς. Eur. Med. 362: Ἄπορον κλύδωνα κακῶν. Plato Leg. 6, p. 758, A: Πόλις ... ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη. Marc. Antonin. 12, 14. Τοσοῦτον ῥεῦμα καὶ κλύδων πολέμου Theopomp. ap. Plut. V. Ages. c. 31. De turba equitum Soph. El. 733: Παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. Κλύδωνα πολεμίων Eur. Iph. T. 316. Πολέμιος κλύδων Ion. 60. Πολὺς κλύδων δορὸς Suppl. 474.] A Dem. autem [p. 442, 18] κλ. καὶ μανία. ‖Κλυδὼν, ῶνος, scriptum etiam invenitur [Hunc accentum agnoscere videtur Herodian. Π. μον. λέξ. p. 9, 5: sed κλύδων paroxytonum recte ap. Arcad. p. 11, 5]: sed magis recepta est altera scriptura, Κλύδων, κλύδωνος: de qua etiam omnia N. T. vetera exempll. consentire comperi, quum ea inter se conferrem, ap. Luc. 8, [24]: Ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι, et alibi.

Κλῦδωνίζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo. [Hesych.: Λιμένα κλυτὸν, τὸν ἀεὶ κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τῆς θαλάσσης λιμένα.] Eust. [ad Il. Ξ, 392] κλυδωνίζεσθαι et κλύδωνα πάσχειν pro eod. dicit. Metaph., Ad Ephes. 4, 14: Κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ. [Joseph. Genes. p. 35, B: Συγκυκῶν τὸ τῆς εὐσεβείας ἄκλυστον πέλαγος τοὺς ἐν αὐτῷ πλέοντας ἀκυμάντως δεινῶς ἐκλυδώνιζεν. Zonar. In Epist. cathol. p. 13, C: Οἱ ἄδικοι οὕτω κλυδωνισθήσονται.] Talis autem metaph. Lat. verbo Fluctuo tribuitur. [Theophyl. Sim. Hist. p. 184, A: Τῷ θρύλλῳ κλυδωνιζομένης τῆς πόλεως.]

[Κλυδωνικὸς, ἡ, ὸν, Fluctuosus. Ducas Hist. Byz. p. 21, B: Θάλασσα κλυδωνικὸν σίελον ἀποπτύουσα. G. D.]

Κλυδώνιον, τὸ, Parvus fluctus, Parva unda. [Ἐν κλυδωνίῳ Eur. Hec. 48, ubi schol. et schol. Philostr. p. 422 ed. Boiss.: Κλ. τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης, ὃ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ εὐδίας οὔσης ἐπικλύζεται. Ὑγροῖς κλυδωνίοις ἁλὸς Hel. 1225. Figurate Æsch. Sept. 795: Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ 'στὶ καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· Choeph. 183: Κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς. Hesych.: Κλ., πέλαγος, χειμὼν, καὶ θόρυβος πραγμάτων.] A Thuc. tamen pro primitivo κλύδων ponitur, 2, [84]: Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον. Nisi forte leg. est κλύδωνι. [Recte legitur κλυδωνίῳ.]

[Κλυδώνισμα, τὸ, i. q. κλυδώνιον. Suidas s. v. Κλυδώνιον.]

[Κλυδωνισμὸς, ὁ, idem. Herodian. Epimer. p. 179. Boiss. De mirac. S. Clement. Cotel. SS. Patr. Apost. vol. 1, p. 815: Ὑπὸ τῶν τοῦ βίου κλυδωνισμῶν καταποντιζόμενον. Miller. Epiphan. t. 1, p. 752, A: Κλυδωνισμῷ παραβλάπτεσθαι. Hase. Josephus in Walz. Rhett. vol. 3, p. 467: Τοὺς τῶν ἄλλων βλέπων κλυδωνισμούς.]

Κλύζω, σω, [Perfect. κέκλυκα. Ἐπικέκλυκε Æschines p. 78, 30], Abluo, Eluo: ut in hoc proverbiali senario Euripidis [Iph. T. 1193]: Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ, Hominum universa proluit pelagus mala, Erasm. [Soph. fr. 733: Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ.] Sed et extra versum hoc ipso verbo Proluit interpr. Græcum κλύζει: ego autem malim Abluit, imitando Catull. qui dixit, de quodam scelere, Quantum non ultima Tethys, Non genitor nympharum abluat Oceanus. At in VV. LL. κλύζω aliis potius verbi Lavo compositis redditur, sc. Alluo [Polyb. 34, 11, 2: Κλύζεται ἡ Ἰαπυγία τῷ Σικελικῷ πελάγει], Diluo, Colluo, Eluo, Purgo. Et affertur e Galeno Meth. 12: Ἔκλυζεν ἅλμῃ δριμυτάτῃ, καὶ μετ' αὐτὴν ἐνίει φάρμακον ἰσχυρόν. Item ex Eod. [immo ex Eurip. Hipp. 654]: Εἰς ὦτα κλύζω, pro Purgo aures. Accipi autem et pro simplici Lavo, testatur Bud., qui etiam citat ex Aristot. [H. A. 8, 21]: Καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ, ubi ait reddi Diluentes, quum tamen aptius sit Abluentes. [|| Theocr. 1, 27: Κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ καρῷ, Poculum cera bene olenti inductum s. oblitum.] || Clystere abluo, perluo. Nicarchus Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 118], de quodam imperito medico: Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον· quod distichum olim ita reddidi, Non clystere usus Phidon, tetigitve; sed ejus Nomen febricitans ut memini, perii. At Cornarius: Non lavit Phidon medicus, nec me attigit, ipsum Sed solum nomen incidit, emorior. Sed ut κλύζω ad hanc signif. restrinxerunt Græci, sic et verbum Lavo Latinos restrinxisse non puto. || De quodam sonitu, quem edunt fluctus, in Hom. Il. Ψ, 61: Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Vult enim Eust. κλύζεσκον, quod est pro ἔκλυζον, significare ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. Et tamen scripserat paulo ante, pro eo, quod hic dicit Hom., Ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, dixisse alibi, Ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. [Æsch. Ag. 1182: Ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον. Figurate de oratore Pollux 4, 21: Ῥήτωρ οἷος ... παρασῦραι, κλύσαι, συγχέαι τὴν γνώμην.] At passive κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eod. Hom. [Il. Ξ, 392: Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας· Od. I, 484, 541,] pro κλυδωνίζεσθαι, s. κλύδωνά τινα πάσχειν, Eust. p. 993. Bud. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα vertit Turbatum est mare, Undabundum factum est mare. [Seqq. ex Indice.] Κλύζεσκον, Ionice pro ἔκλυζον, Lavabant, Abluebant vel Eluebant: a th. κλύζω, vel etiam κλυζέσκω. ‖Κλῆσαι, Lavare: proprie de poculis ac aliis vasis: ut νίψαι, de facie ac manibus: πλῦναι, de vestibus. Ita VV. LL. Sed perperam pro κλῦσαι.

Κλῠμένη, ἡ, una e Nereidibus [ap. Hom. Il. Σ, 47], διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους, Propter fluctuum maris sonum, quasi κλυτὴ et ἐξάκουστος. [Ejus nomen scriptum in fictili, *Bullet. de l'Inst. arch.* 1836, pag. 165, probaliter restituit De Witte *Descr. de vases peints* p. 78, (2): literarum apices præbere videntur, Καυμένη.

Hase. Oceani filia ap. Hesiod. Th. 351, omninoque frequens hoc in mythologia nomen, cujus exx. plura sunt apud poetas, mythographos, Pausaniam, alios. Clymene, Homeri mater, memorata a Pausan. 10, 24, 2.]

Κλύμενον, τὸ, herbæ nomen Dioscoridi [4, 13], quæ est caule fabaceo, quadrato, foliis plantaginis, folliculis supra caulem in sese inflexis, ut in polyporum cirris. Sunt qui Saponalem vocant. [Conf. Plin. 25, 7. ‖Alius plantæ nomen est ap. Theophr. H. Pl. 9, 8, 5; 18, 6. V. Schneid. vol. 3, p. 747; 5, p. 416. ‖ Hedera. Hesych. : Κλύμενος, ... λέγεται δὲ καὶ κισσὸς, ὡς Ἀντίμαχος « Κισσοῦ τε κλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης. »]

Κλύμενος, ὁ, quod participii passivi formam habet, Plutonis epith., qui ita dictus est tanquam ἀκουόμενος ὑπὸ πάντων, Quod audiatur ab omnibus. Vel, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, Quod ad se omnes advocet. Suid. [Qui exempla addidit Damageti ex Anth. Pal. 7, 9 : Ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο φρόνημα· Aristodici ib. 189 : Λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπόταται. Pausan. 2, 35, 9 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ναός (apud Hermionenses)· εἰκόνες δὲ περὶ πάντα ἑστήκασιν αὐτόν. Οὗτος ὁ ναός ἐστιν ἀπαντικρὺ τοῦ τῆς Χθονίας, καλεῖται δὲ Κλυμένου, καὶ τῷ Κλυμένῳ θύουσιν ἐνταῦθα. Κλύμενον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον ἐλθεῖν ἔγωγε ἐς Ἑρμιόνα ἡγοῦμαι, τοῦ θεοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις, ὅντινα ἔχει λόγος βασιλέα ὑπὸ γῆν εἶναι. ‖ Clymenus, rex Minyarum. Hom. Od. Γ, 452; Apollod. 2, 4, 11; Pausan. 9, 37, 1. OEnei f. ap. Apollod. 1, 8, 1. Phoronei ap. Pausan. 2, 35, 4. ‖ Hesych. : Κλύμενος, ἰατρὸς ἀφυὴς, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμεμίχθαι τῷ Μορσίμῳ διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφυῆ κτλ. Qui locus inseratur fragmentis Aristophanis. G. D.]

[Κλῦμι. V. Κλύω.]

[Κλὺς, χλυδὸς, ἡ, i. q. κλύδων. Nicand. Al. 170 : Θηρεύων ἀφροῖο γένην κλύδα λευκαίνουσαν. Angl. Ex accusativo κλύδα non licet colligere nominativum exstitisse κλύς. G. Dind.]

Κλύσις, εως, ἡ, Lavatio : aliis Infusio, Clyster. [Hippocr. p. 385, 10.]

Κλύσμα, τὸ, [Locus qui (mari) alluitur. Plut. V. Cæs. c. 52 : Ἐπὶ τοῦ κλύσματος ἔπηξε τὴν ἑαυτοῦ σκηνήν. Lucian. D. mar. 6, 3 : Πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· Navig. c. 8 : Ἀπόξυραι πέτραι καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι· Dipsad. c. 6 : Παρὰ τὴν ἠόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι. ‖ Κλύσμα, nomen portus Ægyptii in litore maris rubri. Lucian. Alex. c. 44 : Ἀναπλεύσας εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος. De quo v. Wessel. ad Hierocl. Synecd. p. 728.] Id quo abluimus s. eluimus aut colluimus. Sed accipitur potius pro Κλυσμὸς, Ablutio, Lotio, Ipsa actio abluendi. Plinio est Lotio quod Dioscoridi κλύσμα, et quod alio nomine κλυστὴρ, necnon verbali comp. dicitur ἔγκλυσμα, Bud. In VV. LL. exp. Dilutio, Dilutio alvi, Clyster [Herodot. 2, 87]; et affertur e Diosc. : Κλύσμασιν ἐπὶ ἰσχιαδικῶν μίγνυται. [Theophan. Nonn. vol. 1, p. 106; vol. 2, p. 68.] Sed et κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ ex Eod. pro ead. signif. [Galen. vol. 14, p. 138, 18 : Κλύσμασι χρῆσθαι πραοτέροις. Id. vol. 6, p. 356, 9 : Δριμέσι κλ. Hippiatr. p. 107, 15. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 106. Χρῆσθαι κλυσμοῖς Hippiatr. p. 106, 14. Hase. Aristid. vol. 1, p. 286, 19 : Κλύσμασι καὶ φλεβοτομίαις· 289, 19 : Κλύσματι χρήσασθαι. Ἁπαλοὶ κλυσμοὶ Rufus p. 213 ed. Matth.] Κλύσμα et pro ὑγρὸς καὶ ἐντεθηλυσμένος, ac καταπύγων, Bud. ex Polluce p. 240 [6, 126. Idem 7, 39 : Ἡ κατατετριμμένη ἑταίρα κλύσμα καὶ πλῦμα.]

Κλυσμάτιον, τὸ, ex Hippocr. [p. 1098] affertur in κλύσματος signif. : Ὀψὲ δὲ ἀπὸ κλυσματίου καλῶς διῆλθε.

[Κλυσμός. V. Κλύσμα.]

[Κλυστέον, Clysteribus utendum. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 74.]

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, vocab. medicæ arti peculiare, Id quo alvus abluitur s. eluitur, Medicamenti genus, quod liquidum intra corpus injicitur. [Nicand. Al. 139 : Ἐν κλυστῆρι νέον γλάγος οἷος ἀμέλξας κλύζε.] Galen. : Πολὺ ἐν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. [Severi iatrosophistæ libellum περὶ ἐνετήρων ἤτοι κλυστήρων ex cod. Flor. edidit Dietzius, Regiom. a. 1836.] Sed κλυστὴρ appellatur et Ipsum instrumentum, quo medicamentum injicitur [Herodot. 2, 87 : Ἐπεὰν τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀπὸ κέδρου ἀλείφατος] : quod testatur ipse Galen. Meth. 5 scribens, Κλυστὴρ, ὄργανον τῶν ἐνεμάτων τῆς κοιλίας. Sunt autem qui utrolibet modo posse accipi censeant ap. Eund., quum dicit τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν, s. τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα : quod posterius convenit cum eo, quod citant VV. LL. e Scrib. Largo, Per clysteria injicere. Instrumentum autem illud Galeno, ut multis ap. eum ll. videre est, fuit vesica, cui cornea vel alterius materiæ fistula recta, et fracta ad finem, annexa erat. Clysteris usus præcipue inservit intestinis, iisque crassioribus; neque enim ad tenuia fere pertingit. Convenit tamen et utero, et auribus, et fistulosis sinuosisque ulceribus. [Artemidor. 5, 79 : Κλυστῆρα προσθέμενος.]

[Κλυστηρίδιον, τὸ, Parvus clyster. Paul. Ægin. p. 79, 19. G. Dindorf.]

Κλυστήριον, τὸ, dimin., q. d. Parvus clyster, VV. LL. [Zonaras p. 1220 : Κλυστήριον, ἰατρικὸν ἐργαλεῖον. Καὶ κλυσταί.]

[Κλυσώνυμος. V. Κλεισώνυμος.]

[Κλυτά. V. Κλήτα.]

[Κλὔταιμνήστρα, ἡ, Clytæmnestra, Tyndarei filia, uxor Agamemnonis, memorata ab Hom. Il. A, 113, Od Γ, 266, Λ, 421; Apollod. 3, 10, 6, celebrata Tragicorum fabulis. ‖ Nicostrati comici cognomen. Diog. L. 4, 18 : Νικοστράτου τοῦ ἐπικαλουμένου Κλυταιμνήστρα.]

[Κλυτία (Κλυτίη Ion.), ἡ, Clytia, Oceani filia. Hesiod. Th. 352. ‖ Pandarei filia. Pausan. 10, 30, 2. ‖ Chalconis mater. Theocr. 7, 5.]

[Κλὔτιάδης, ὁ, Qui ex gente Clytii est. Herodot. 9, 33. ‖ Κλυτίδης, idem. Hom. Il. Λ, 302, Od. O, 540. Κλυτιδᾶν γένος epigr. ap. Pausan. 6, 17, 6.]

[Κλὔτίος, ὁ, Clytius, Laomedontis f. Hom. Il. Γ, 147, O, 419, Υ, 238. ‖ Alii ap. Hom. Od. Π, 327, Apoll. Rh. 1, 86, Pausan. 6, 17, 6. In codd. non raro Κλύτιος est proparoxytonum, contra regulam grammaticorum (v. Arcad. p. 40, 21; 41, 20), de qua v. Lehrs. De Aristarcho p. 279.]

[Κλυτίππη, ἡ, Clytippa, Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8, ubi codd. κλύτοππος, Commelin. Κλυτίππης, rectius Ægius Κλυθίππης, nisi aliud in illo κλύτοππος nomen latet.]

[Κλὔτόβουλος, ὁ, ἡ, Consiliis clarus. Oppian. Hal. 3, 26 : Ἑρμεία κλυτόβουλε.]

[Κλὔτόδενδρος, ὁ, ἡ, Arboribus clarus. Philipp. Anth. Pal. 4, 2 : Κλυτοδένδρου Πιερίης.]

[Κλυτοδώρα, ἡ, Clytodora, Presbonis mater. Schol. Apoll. Rh. 1, 230. ‖ Laomedontis filia. Dionys. A. R. 1, 62.]

[Κλυτοεργὸς, ὁ, ἡ, i. q. κλυτοτέχνης. Hom. Od. Θ, 345 : Ἥφαιστον κλυτοεργόν. Agathias Anth. Pal. 10, 64 : Κλυτοεργὲ τύχη.]

Κλυτοιμωγεῖς [codex κλοιτοιμωγεῖς, ut series postulat], Hesychio sunt ἀκουσταὶ θρήνου. [Infelix Bentleii conjectura est ab Heynio memorata ad Hom. Il. X, 447. Mihi glossa ex Tragici alicujus versu sumta sic corrigenda videtur, Κλύετ' οἰμωγῆς, ἀκούετε θρήνου. G. Dindorf.]

[Κλυτόκαρπος, ὁ, ἡ, Fructibus clarus. Pind. Nem. 4, 124 : Κλυτοκάρπων στεφάνων.]

[Κλυτόμαντις, ὁ, ἡ, Vaticinio clarus. Pind. fr. 60 : Κλυτόμαντι Πυθοῖ.]

[Κλυτομήδης, ους, ὁ, Clytomedes, Enopis filius. Hom. Il. Ψ, 634.]

Κλυτόμητις, s. Κλυτομήτης, ὁ, Inclytus consilio, consiliis, prudentia, Quem consilium reddit inclytum s. valde celebrem. Epigr. [Anth. Plan. 4, 43 : Δαμόχαρι κλυτόμητι. Hom. H. 19, 1; Philostr. Imag. 3, 13. Inscr. ap. Osann. p. 292 : Νικοκράτην κλυτόμητιν.]

Κλὔτόμοχθος, ὁ, ἡ, Clarus laboribus, VV. LL. [Anthol. Plan. 5, 362 : Καλλιόπα κλυτόμοχθε.]

[Κλυτόνηος, ὁ, Clytoneus, Alcinoi f. Hom. Od. Θ, 119, 123. ‖ Nauboli f. Apoll. Rh. 1, 134.]

[Κλὔτόνοος, ὁ, ἡ, Prudentia clarus. Epigr. Anth. Pal. 3, 4 : Κλυτίος καὶ κλυτόνοος Πολυμήδης. Qui poeta κλυτόνοος quam κλειτόνοος dicere maluit propter alliterationem.]

Κλὔτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Inclytus filiis, Clarus liberis. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 262 : Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα.]

Κλυτόπωλος, ὁ, ἡ, Pullis equorum inclitus, Celebris equorum pullitie. Hom. Il. E, [654, Λ, 445, Π, 625]: Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, schol. ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι: et οὗ κλυτή ἐστιν ἡ ἐπιπώλευσις. Hesychio itidem κλυτόπωλος est Ἐνδοξόπωλος, et ἱππεὺς ἀγαθός. Affertur et Κλυτόπωλος itidem pro Circa equorum pullos insignis. [Tzetz. Epist. 95, cod. Reg. 2644, fol. 101, b. Conf. Eustath. p. 591, 34; 855, 28; 1668, 26. Miller.]

Κλυτὸς, [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ], Cujus vox audiri s. exaudiri potest, Vocalis, Vocem edens. [Sic κλυτὸς ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυών, ap. Hesych. accipi posset, si alia non dubia exstarent hujus signiff. exx. G. D.] Interdum etiam Strepitum edens, Obstrepens: ut ap. Hom. [Od. K, 87, O, 472] κλυτὸν λιμένα quidam exp. Obstreperum. Eust. autem κλυτὸν λιμένα esse dicit τὸν ἄξιον περιάδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, sic exponens et κλυτὰ μῆλα ap. Eund. [Od. I, 308.] Vocatur porro ab Eod. [Od. E, 422], κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Et a Soph. [Aj. 375] κλυτὰ αἰπόλια appellari existimantur tanquam Clamorem varium et strepitum edentia: unde et Clamosa quidam interpr. [Inepte. Κλυτὰ αἰπόλια de eximiis pecudibus dictum, ut κλυτὰ μῆλα ap. Hom. Od. I, 308, quod recte exp. Eustath. p. 1630, 57.] Annotatur vero [ab Etym. M. p. 440, 54] Ibycum Diluculum etiam vocasse κλυτὸν, quod eo tempore κλύειν liceat. || Κλυτὸς, Inclytus, Cujus fama passim auditur, Celeber, Clarus, ut κλ. Ἀχιλλεύς [Il. Υ, 320. Hesych.: Κλυτοὶ, ἔνδοξοι, ἀγαθοὶ, καλοὶ, τίμιοι, πολὺ ἢ πανταχοῦ κηρυττόμενοι]. Sic κλ. Ἀμφιγυήεις Hesiodo [Op. 70], qui et περίκλυτος Homero, vocanti eund. alibi Ἥφαιστον κλυτοτέχνην. [Κλ. Ἐννοσίγαιος Hom. Il. I, 362, Od. E, 423. Κλυτὸν Ὀδυσῆα Od. Ω, 409. Πατέρα κλυτὸν Od. A, 300. Κλ. τέκτων Il. Ψ, 712. Κλ. Ἑρμᾶς Pind. Pyth. 9, 104. Κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων Hom. Il. Ξ, 361. Κλυτὸν ἔθνος Pind. Ol. 10, 118. Κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινὺς Æsch. Choeph. 651.] Invenitur autem et genere fem. ap. Eund. [Il. B, 742], Κλυτὸς Ἱπποδάμεια: sicut κλυτὸς Ἀμφιτρίτη paulo ante ex Eod. protuli. [De regionibus et rebus quibusvis claris, insignibus, eximiis. Κλυτὸν ἄλσος Hom. Z, 321, Pind. Isthm. 1, 81. Κλυτὰ δώματα Il. B, 854, Od. E, 381; εἵματα Od. Z, 58; δῶρα Od. Θ, 417; ἔργα Υ, 72; τεύχεα Il. E, 435, Z, 504, etc.] Ap. Eund. [Od. I, 364] legimus et κλυτὸν ὄνομα: ait autem Eust. κλυτὸν ὄνομα Ulyssis vocari τὸ ἐξάκουστον. [Κλυταῖς Ἀμύκλαις Pind. Pyth. 11, 48. Κλυτᾷ φόρμιγγι Isthm. 2, 4. Δαῖτα κλυτὰν Ol. 8, 69. Κλ. ὄπα Pyth. 10, 10. Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν Isthm. 7, 26. Κλυταῖς ἀοιδαῖς Nem. 7, 24. Κλυτὰν Ἰταλίαν Soph. Ant. 1118. Ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς OEd. T. 172. Κλυτὰ ἔναρα Aj. 177. Κλυτὰν Θρονιάδα πόλιν Pseudo-Eurip. Iph. Aul. 263.]

[Κλύτος, ὁ, Clytus, Milesius, Aristotelis discipulus. Athen. 12, p. 540, C; 14, p. 655, E.]

[Κλύτοσθένης, ους, ὁ, Clytosthenes, n. pr. Philipp. Thessal. Anth. Pal. 6, 94.]

[Κλυτοτέρμων, ὁ, ἡ, Inclytus per limitem s. terminum suum, Manetho 4, 28, ubi de hora adhibetur. Schleusn.]

Κλυτοτέχνης, ὁ, Celeber artifex, Clarus arte, ut ap. Quintil., Clarus arte medicinæ. Hom. Il. A, [571]: Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Vulcanus arte fabrili clarus, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν ἔνδοξος Ἥφαιστος. [Adde Il. Σ, 143, 391, Od. Θ, 286.]

[Κλυτοτεχνικὸς, ὴ, όν. Eustath. p. 1148, 57: Διὰ τὸ αὐτοῦ (Vulcani) κλυτοτεχνικὸν, Quia clarus arte fabrili est.]

Κλυτότοξος, ὁ, ἡ, Arcu et jaculis inclytus, Arte sagittandi celebris, Clarus scientia sagittaria. Hom. Od. Φ, [267]: Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ. [Il. Δ, 101, O, 55, Od. P, 494.]

[Κλυτοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Eximie lucens s. splendens. Ἀστέρες κλυτοφεγγεῖς Manetho 2, 148.]

[Κλυτόφημος, ὁ, ἡ, Qui clarum nomen habet, Illustris. Ἀμφίων κλ. Orph. Arg. 214.]

[Κλυτὼ, ἡ, Clyto, n. pr. feminæ in fictili antiquissimi operis Mus. Etr. n. 802. De Witte *Cab. de M. Durand* p. 143, n. 394. Hase.]

Κλύω, Audio. [Præsenti κλύω nusquam usus est Homerus, semel Hesiodus Op. 724.] Cum gen. personæ et rei. Interdum vero dat. personæ habet, vel accus. rei. Hom. Il. O, [300]: Οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο· A, [37]: Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς κτλ. Est autem Κλῦθι, Audi, sicut alibi Κλῦτε, Audite, ab indic. Κλῦμι [ficto a grammaticis: v. schol. Il. Γ, 97], ut δῦθι et δῦτε a Δῦμι. [Pind. Ol. 14, 6: Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι. Verbum poeticæ orationi proprium, rarum ap. Comicos, usitatissimum Tragicis, ut Æsch. Prom. 448: Βλέποντες ἔβλεπον μάτην, κλύοντες οὐκ ἤκουον· Choeph. 5: Κηρύσσω πατρὶ κλύειν, ἀκοῦσαι· ubi verba synonyma conjuncta ridet Aristoph. Ran. 1174: Τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει, κλύειν, ἀκοῦσαι, ταυτὸν ὂν σαφέστατα. Soph. OEd. C. 141: Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν. Imper. κλῦθι ap. Æsch. Eum. 323, Choeph. 139, 333, Soph. Tr. 1115. Κλῦτε Choeph. 399.] Et per reduplicationem [κέκλυθι, ut Il. K, 284, Od. Ξ, 462: Κέκλυθι νῦν, Εὔμαιε· O, 306. Et plur.] κέκλυτε: ut Il. Θ, [5]: Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι. [Od. K, 189: Κέκλυτέ μευ μύθων, et alibi sæpissime.] Cum rei autem gen., Od. Δ, [767]: Θεὸς [θεὰ] δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Κύκλετε s. Κέκλυτε, Hesychio ἀκούσατε, Auscultate. [Pind. Pyth. 4, 22: Κέκλυτε παῖδες. Cum genit. personæ, Æsch. Prom. 589: Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης; 824: Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου. Cum genit. rei Eur. Bacch. 576: Κλύετ' ἐμᾶς κλύετ' αὐδᾶς. Aristoph. Av. 406: Καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;] At cum accus., Od. Ξ, [89]: Θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν. Sic [Æsch. Prom. 124: Τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω· Soph. Phil. 24: Ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύοις.] Eur. [Med. 135]: Βοὰν ἔκλυον. Aristoph. [Eq. 813, Pl. 601]: Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. [Id. Av. 417: Ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.] At vero cum dat. personæ putat Eust. non posse jungi nisi pro ὑπακούω, Exaudio: quo exponit modo Il. Ω, [335]: Καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. Quam constr. habet et ap. Hesiod. Theog. [474]: Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Sed quod dicit Eust. non aliter accipi cum dat. quam pro ὑπακούω, Exaudio, non video quomodo verum inveniri possit in Od. Z, [239]: Κλῦτέ μοι, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω· neque enim vel ipsum Eust. inficiaturum puto hic κλῦτε accipi simpliciter pro ἀκούετε. [Κλῦθί μευ vel ut alii libri κλῦθί μοι ap. Hom. Il. A, 37, E, 115, Od. Δ, 762: quibus in Il. quum sequatur τοῦ δ' ἔκλυε, non dubitandum quin κλῦθί μευ sit præferendum. Cum dativo Theognis 13: Εὐχομένῳ μοι κλῦθι. Solon 5, 2 et Crates Theb. in Append. Anth. Pal. 47: Κλῦτέ μοι εὐχομένῳ. G. D.] Vicissim autem pro Exaudio accipitur ab eod. poeta junctum etiam gen. [Il. A, 218]: Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Atque adeo in illo quoque versu paulo ante cit., Τοῦ μάλα μὲν κλύον, aliqua etiam Exaudiendi signif. includi videtur verbo κλύειν, ut paulo post dicetur. Estque animadvertendum dici κλύον ἠδ' ἐπίθοντο, præcedente genitivo, ut ab Hesiodo ead. verba ponuntur præcedente dat., in versu, quem modo citavi. Audire autem pro Exaudire Horat. quoque dixit. Ceterum invenitur κλύω et cum gen. personæ, adjunctum habente accus. rei: Il. Γ, 86: Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, Audite ex me, quod dicit Alexander. [Soph. OEd. T. 235: Ἀκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.] Affertur præterea κλύω ἐκ σέθεν, ex Eur. [Audio, i. e. Comperio, Fando accipio. Eur. Hipp. 1004: Λόγῳ κλύων. Soph. El. 1307: Κλύων δθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας· Trach. 68: Καὶ ποῦ κλύεις νιν... ἑδρῦσθαι χθονός; Ph. 261: Ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων. Æsch. Sept. 837: Νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας.] || Κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, e Soph. [El. 524] pro ea signif., qua dicitur Latine Male audio a te. [Id. Trach. 721: Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν. Æsch. Eum. 430: Κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις. Eur. Alc. 961: Κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι. Et cum adjectivo Æsch. Prom. 868: Κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος. Soph. Tr. 414: Μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν. V. Valck. ad Phalar. p. xxiii. || Ausculto, i. e. Animum adverto. Soph. Ph. 632: Θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχίδνης· Tr. 1115: Σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου.] || Audio, i. e. Ausculto, Morem gero. Soph. [Aj. 1352]: Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. [OEd. C. 740: Κλύων ἐμοῦ· 1117: Τοῦδε χρὴ κλύειν. Macho ap. Athen. 8, p. 341, D: Καλεῖ δὲ

Μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών.] Quod si Eustathio credimus, huc referendum erit et illud ex Il. O, l. c.: Οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο· ait enim ἐπίθοντο esse διασαφητικὸν verbi κλύον: addens tamen, ἢ μᾶλλον διορθωτικόν. Videmus certe, in versu, qui modo allatus fuit ex Hesiodo, itidem hæc verba copulari, ubi dicitur de iis, qui preces audierant: ita ut verbum Exaudire locum ibi habere videatur. ‖ Pro Percipio, ap. Hom., Bud. locum non addens. Hesych. αἰσθάνομαι exp., subjungens hæc Homeri [Od. Z, 185]: Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

[Κλωβίον, τὸ, Cavea. Eustath. ad Dionys. P. 1131: Ξύλινον ζωγρεῖον ὄρνιθος, ἤγουν κλωβίον. Hac signif. ab scriptoribus medii ævi dicuntur κλοβὸς, κλουβὸς, κλουβίον, κλωβὸς, κλωβίον: quorum omnium exx. v. ap. Ducang. p. 668, 669. Scripturam per ω agnoscit Herodian. Epimer. p. 72.]

[Κλωβομαχέω, In cavea decerto. Jo. Clim. p. 173, 34: Περδίκων κλωβομαχούντων. Hase.]

[Κλωβὸς, ὁ.] Κλωβοὺς ἀμφιῤῥῶγας, Caveas avium circumruptas, ex Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 109, 3.]

Κλωγμὸς, s. Κλωσμὸς, ὁ, Sonus ejusmodi [qualis s. v. Κλώζω describitur]. Plut. eum tribuit ταῖς ἀλεκτορίσιν [Mor. p. 129, A]: Κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις ἐπιμελῶς προσέχειν, σημεῖα ποιουμένους πνευμάτων καὶ ὄμβρων. In Philomela, quæ Ovidio ascribitur, Cucurrire solet gallus, gallina gracillat. Κλωσμὸν Xen. tribuit equitibus etiam, ac inter ὁρμητήρια signa ponit: De re eq. [9, 10]: Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν παύνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι· καὶ εἴ τις ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ μὲν κλωσμῷ τὰ πρέα, ἐπὶ δὲ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι, μάθοι ἂν ὁ ἵππος ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ παύνεσθαι. Quæ verba Cam. sic interpr., Neque hoc ignorandum, præcipiti ποππυσμῷ, i. e. Quum labris compressis acutior quidam sonus oris editur, doceri equos mitigari: κλωγμῷ vero, qui sonitus fuerit palati et gutturis, incitari. At si quis initio equo offerat gratiora cum clogmo, contraria autem cum poppysmo, cito ille didicerit poppysmo jam incitari, mitigari autem clogmo. [V. Polluc. 1, 209, 211.] Κλωγμῷ s. κλωσμῷ explodebantur etiam in theatris. [Pallad. Vita Chrys. p. 91, A. Georg. Al. Vita ejusd. t. 8, p. 234, 28: Ὥσπερ γὰρ ἐν θεάτρῳ κλωσμὸς ἦν, συριττόντων τῶν ἀσεβῶν. Hase.] Eustath. enim [p. 1504, 29] e vett. tradit, κλωγμὸν fuisse τὸν ἐν θεάτρῳ διὰ στόματος πρὸς τὸν οὐρανίσκον ἀποτελούμενον ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. Item Hesych. κλωγμὸν esse dicit τὸν διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκαν ψόφον, a quibusdam vero appellari λάκησιν, qualem peculiariter edere soleant οἱ ὀνηλάται, Asinarii. [Κλωγμὸς συριττόντων Philo vol. 2, p. 599, 40. Κλωσμὸς apud Harpocrat. s. v. Ἐκλώζετε.] In nostro autem vet. Lex. κλωσμὸς per σ, dicitur fuisse ὁ γινόμενος ἐν τῷ στόματι ψόφος, ᾧπερ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων. Sunt qui velint esse Sclopum s. Stlopum, quo Pers. 5, utitur, Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas: sed diversus is esse sonus videtur; nam ex inflatione buccarum erumpere dicitur, at κλωγμὸς allisa ad palatum lingua. [‖ Κλόξος. Thom. M. p. 585: Λύζω τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ κλώξῳ κατέχομαι, ubi librorum varietates sunt κλόξῳ, κλύξῳ, κλωγμῷ. Κλόξος est ap. Moschop. Π. σχεδ. p. 179: Λυγμὸς, ὁ κοινῶς κλόξος, et in exx. a Ducangio allatis.]

Κλῶδις [?], Hesychio κλέπτης, Fur.

Κλώδωνες, αἱ. Hesych. ita nominari scribit τὰς μιμαλόνας [μιμαλλόνας], μαινάδας, βάκχας: ut et Suid. κλώδωνας ap. Macedones appellari tradit τὰς βάκχας τοῦ Διονύσου, quæ postmodum ἀπὸ τῆς μιμήσεως dictæ fuerint μιμαλόνες. Forsan autem, inquit Etym. [M. p. 521, 48], sic vocantur ἀπὸ τοῦ κατόχους γενομένας κλώζειν, quod est διὰ τῶν στομάτων ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν καὶ θορυβεῖν. Meminit harum mulierum Plut. Alex. init. Ibi enim feruntur Macedonicæ et Thracicæ mulieres ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ, κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἠδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἷμον Θράσσαις ὅμοια δρᾶν. Polyæn. 4, [1] scribit Argæum Macedonum regem, quum parva manu magnis ei obsistendum esset copiis, jussisse virgines sub congressum acierum ex Erebœa monte ἐπιφανῆναι θύρσους ἀντὶ δοράτων παλλούσας καὶ στεφάνοις τὰ πρόσωπα σκιαζούσας: hocque modo fugatis hostibus templum statuisse Baccho Ψευδάνορι, virginesque quas antiquitus κλώδωνας vocarant Macedones, ab eo tempore nominari jussisse μιμαλλόνας, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν.

Κλώζω, vox graculorum propria, sicut κλάζειν avium clangentium, specialiterque aquilæ, et κλαγγάζειν gruis; Pollux enim 5, c. 13 [§ 89], ubi de avium vocibus disserit, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾶν. [Clem. Al. p. 83: Οὐ κρώζοντα, οὐ κλώζοντα (hominem: præcedit, διὰ κόρακος καὶ κολοιοῦ νομίζουσι τὸν θεὸν ἐμβοᾶν). Jacobs.] In Philomela, quæ Ovidio falso ascribitur, Crocitat corvus, graculus at frigulat. Videtur tribui gallinaceo quoque generi, cui Plut. κλωσμὸν tribuit. Κλώζειν dicitur etiam Explodere e theatro sono quodam, qui fit lingua ad palatum allisa, sicut συρίττειν est Exibilare, et πτερνοκοπεῖν calcibus ad subsellia allisis ejicere [Hæc ap. Polluc. 4, 122]; nam Hesych. κλώζειν esse dicit τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων: κλωγμοὺς enim dictos fuisse κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. [Conf. Phot. p. 172, 10.] Unde pass. ap. Suid. est, Κλώζεται, συρίττεται· ἔστι δὲ ὅπη καὶ λίθοις βάλλεται [Synes. p. 106, C: Ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχήμονῶν (histrio) κλώζεται. Jacobs. Aristid. vol. 2, p. 548 Dind.: Συρίττεσθαί γε καὶ κλώζεσθαι. Miller.]· sicut Eustath. quoque [p. 1504, 29] de κλώζω loquens, Καθ' ὃ, inquit, κλώζεσθαι λέγονται καὶ ἀποσυρίττεσθαι οἱ ἐν θεάτροις νικώμενοι, καὶ κλωγμὸν πάσχειν. [Harpocr.: Ἐκλώζετε· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου (p. 586, 17, ubi ἐσυρίττετε καὶ ἐκλ.). Κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γιγνόμενον ἐν τοῖς στόμασι ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων ὧν οὐχ ἡδέως ἤκουον. Alciphro 3, 71: Μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν. ‖ Κλώσσω i. q. κλώζω, de voce Gallinarum dictum ap. Suid. s. v. Φωλάς: Τὴν κατοικίδιον ὄρνιν τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν· ubi κλώσσουσαν recte scripsit Hemst. ad Thom. M. p. 362.]

Κλώθω, σω, Neo. Pollux 7, [30, 73] inter ἐστουργίας ὀνόματα ponit, νεῖν, κλώθειν, στρέφειν, et paulo ante κατάγειν: ut Lat. quoque Torquere et Ducere ac Deducere in simili argumento dicunt. Et κλώθω λῖνον [λίνον], Neo linum [ap. Herodot. 5, 12]. Item μίτον κλώθω ap. Lucian. [Fugit. c. 12], Filum neo s. glomero, ut alii interpr. Synes. Ep. 57: Πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα, Civilem virtutem cum sacerdotio jungere, nere est quæ glomerari nequeunt. [Hesych.: Κλώθει, κατασπᾷ, νήθει, ἐπιμερίζει, βλαστάνει, καλῶς αὔξεται. Κεκλωσμένον, διανενησμένον.] ‖ Κλώθεσθαι dicuntur etiam Quæ fato destinantur. Philostr., κεκλωσμένα αὐτῷ, Destinata fato. Epigr. [Bianoris Anth. Pal. 9, 423, 7, loco depravato, ubi cod. Pal. κεκλασμένα], κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν, Idem fatum passæ quod Bura. Est autem metaph. ab atris trium sororum filis, sec. Horat., Latinis quoque poetis non ignorata. Tibull.: Fatalia stamina nentes Parcæ. Martial. 6: Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores Stamina; 4: Ultima volventes oravit pensa sorores, Ut traherent parva stamina pulla mora. Sumpta inquam metaph. hæc est a lanificis sororibus, quarum tertia hinc dicitur Κλωθὼ, οῦς, Lat. Clotho. Apuleius De mundo, in fine: Tria fata sunt; numerus cum ratione temporis faciens, si potestatem earum ad ejusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: et quod nondum colo tractum est, subactumque cura digitorum, id futuri et consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Hæc illis conditio e nominum eorundem proprietate contingit, ut sit Ἄτροπος præteriti temporis fatum, Λάχεσις a fine cognominata, quod etiam illis quæ futura sunt, finem suum Deus dederit: Κλωθὼ præsentis temporis habet curam. Qui l. desumptus est ex Aristot. De mundo [in fine], ubi dicit τρεῖς esse μοίρας

κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμένας· νῆμα δὲ ἀτράκτου, τὸ μὲν, ἐξειργασμένον, τὸ δὲ, μέλλον, τὸ δὲ, περιστρεφόμενον· ac Ἄτροπος statui in eo, quod præteriit jam et factum est: Λάχεσιν vero futuris destinatam esse: κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσάν τε καὶ κλώθουσαν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. At Plato Rep. 10, p. 139 [617, C]: Λάχεσιν μὲν, τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ, τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ, τὰ μέλλοντα. V. ibid. seqq. Lucian. [De hist. conscr. c. 38]: Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μετατρέψειε. Hesiod. Theog. [217], de filiabus Noctis: Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους, Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. De nomin. vero plur. Κλῶθες pro κλωθοὶ, v. supra in Κατακλῶθες.

Κλωκυδὰ, Hesych. esse dicit τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν. [Nihil vidi pejus habitum. Certissime scribendum ὀκκύλαι. Infra, Ὀκκύλαι, τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερνῶν καθέζεσθαι. Ruhnk. Ep. crit. 2, p. 80.]

[Κλωμακόεις. V. Κλώμαξ.]

Κλώμαξ, ακος, ἡ, affertur pro Asperitas: sed sine exemplo. [Κλώμακες ἀηδόνων, Sirenum scopuli, Lycophr. 653. || Κλωμακόεις, εσσα, εν.] Hesych. meminit derivati Κλωμακόεν, quod exp. κρημνῶδες, δύσβατον, Præceps, Difficulter pervium, ideoque Arduum: necnon κλωμακόεσσαν, pro πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσαν: et ex hoc τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν. [Sic Apion explicat ap. Apoll. Lex. Hom., similiterque Eustath. p. 330, 37.] Quoniam sc. declives loci plerumque asperi sunt et montani. Pro eo supra habuimus κλιμακόεσσαν. [Glossa ex Il. B, 729 petita: Ἰθώμην κλωμακόεσσαν· ubi in libris quibusdam κλιμακόεσσαν (vel κλημ.) legitur. || Eadem signif. Κρώμαξ et Κρωμακόεις dicta, quæ v.]

Κλὼν, ωνὸς, ὁ, Ramulus, Surculus, qui deputari solet, Summitas rami, quæ putari solet: a κλάω, Surculos et ramulos teneriores puto, ut supra dictum est: vel, ut alii malunt, ab ea signif., qua pro Flecto sumitur: ut per κλῶνας accipiamus Ramulos teneros et flexiles; nam crassiores et rigidiores dicuntur ὄζοι. Theophr. C. Pl. 5, 1, [3]: Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὑτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἤ ὅτι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα· καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Ubi notandum est eum κλῶνας ponere inter τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων ἃ ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὑτοῖς βλαστητικὰς, quales sunt quos Lat. Surculos vocant. Varro De re rust. c. 40, de ratione inserendi: Ex arbore, e qua quis vult habere surculum, in eam, quam inserere vult, ramulum traducit, et in ejus ramo præciso ac difisso implicat. Rursum Theophr. C. Pl. 1, 3, [1] tradens differentias eorum, quæ pluribus modis generantur: Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιντ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀπ' ἀκρέμονος. Sic H. Pl. 2 init.: Γενέσεις τῶν δένδρων... ἢ ἀπὸ σπέρματος... ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στελέχους εἰσί. (Suid. κλῶνας esse dicit τῶν δένδρων τοὺς βλαστοὺς, Germina s. Frondes.) Et 6, 6, [2] de coronariis fruticibus et herbis: Τῶν δὲ καὶ οἱ κλῶνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅλως ἡ πᾶσα φύσις εὔοσμος. Unde Plin. 21, 10: Et ramis autem et folio odorata sunt, etc. [Eurip. El. 324: Κλῶνα μυρσίνης· Ion. 423: Δαφνηφόρους κλῶνας. Plat. Protag. p. 334, B: Τοὺς νέους κλῶνας. «Job. 28, 13: Κλῶνες ποδῶν.» Miller.]

Κλώναξ, idem, s. κλάδος, ut Hesych. exp.: qui κλώναχα præterea esse dicit ῥάβδον. [Et τὰ κλιμακώδη (κλημακώδη codex) χωρία. Quæ interpretatio ad κλώμακα referenda.]

Κλωνάριον, τὸ, Ramulus, Surculus. [Schol. Nic. Th. 665. Κλωνάρια ὀριγάνου Geopon. 12, 19, 9.]

[Κλωνάριον, ἡ, Clonarium, meretrix. Lucian. D. mer. 5.]

[Κλώνη, ἡ, i. q. κλών. Theophan. Nonn. t. 2, p. 320, 7. Hase.]

Κλωνίζω, Ramulos s. Surculos amputo, κλῶνας κόπτω, Suid. [s. v. Ἐκλόνησεν et in gl. insititia Κλών.]

Κλωνίον, τὸ, Ramulus, Surculus. [Theophr. H. Pl. 3, 13, 5 et 18, 5; 9, 76, 1. Plut. Mor. p. 641, C. Κλωνία ἀβροτόνου Geopon. 2, 27, 6; δάφνης 14, 11, 5; καρφοειδῆ 2, 6, 29. Nicephor. Cpol. De rebus post Maur. p. 17, D: Κλόνοις δένδρων. Scrib. κλωνίοις.]

[Κλωνίτης, ὁ, Ramosus. Κλ. πρέμνος Herodian. Epimer. p. 72.]

[Κλωνοκοπέω, Ramos cædo. Epiphan. Physiol. 3, p. 192.]

[Κλωνοφυέω, Ramulos produco. Moschop. ad Hesiod. Op. 421. Osann.]

[Κλωξός. V. Κλωγμός.]

[Κλωμάστιξ, ῖγος, ὁ. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 49, 5: Κλ., ὁ κλοιῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος, Qui collari circumdatus flagellatur.]

[Κλωός. V. Κλοιός.]

[Κλωπάω. Formæ activæ exemplum est in composito Διακλωπάω ap. Posidipp. Anth. Pal. 5, 213: Μεθύων ὅτι καὶ διακλωπῶν ἦλθεν· sed merito suspectum Reiskio, qui διὰ κλωπῶν corrigebat. ||] Κλωπάομαι, Furor, Furtim et clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid; nam Hesych. κλωπᾶσθαι exp. non solum κλέπτεσθαι, sed etiam τὸ λάθρα καὶ ἀψοφητὶ ἰέναι καὶ πράσσειν: item ἐπιθυμεῖν, θέλειν. [Idem s. v. Κλωπωμένη.]

Κλωπεία, ἡ, Furtum, i. q. κλοπὴ et κλοπεία, Plato Leg. [7, p. 823, B et E.] Sic Diog. L. in Mened. [2, 136]: Εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας. [Plut. V. Philop. c. 4.] || Saltationis species, cujus meminit Jubas Theatr. 4. VV. LL. [ex Hesychio, ubi Κλώπεια scriptum.] || Κλοπεία, Furtum, i. e. Actio ipsa furandi: i. q. κλοπή. Isocr. Panath. [p. 277, B]: Λόγῳ μὲν ἐπὶ θήραν, ἔργῳ δ' ἐπὶ κλοπείαν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων, Ut furtis et rapinis expilet rusticos. Sed ibi [iterumque p. 278, C] mendose κλοπίαν cum solo ι. [Veram scripturam κλωπείαν et κλωπείας præbuit cod. Urbinas. Strabo 15, p. 734: Ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. Scrib. κλωπείας ex cod. Moscov.]

[Κλωπετεύω, Furor. Anna Comn. p. 10, C.: Κλωπετεύειν τὴν νίκην ἐβούλετο. Comparanda Κλωπιτεύω et Κλωπιστεύω.]

Κλωπεύω, et Κλωπιτεύω, Furor, [Clam intercipio] i. q. κλέπτω. Xen. [Anab. 6, 1, 1: Ἐκλώπευον (var. lect. ἐκλόπευον) εὖ μάλα τοὺς ἀποσκεδαννυμένους·] Rep. Lac. [2, 8]: Δῆλον δὲ ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυκτὸς ἀγρυπνεύειν δεῖ, καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπατᾶν καὶ ἐνεδρεύειν. Citat Bud. etiam ex Arriano. Sed τοῦ κλωπιτεύειν, quod in VV. LL. ponitur, nulla afferuntur exempla. || Κλοπέω [forma vitiosa] et Κλοπεύω, Furor, VV. LL. [Κλοπεύω ap. Appian. Illyr. c. 15: Κλοπεύοντα (Depopulantem) τὴν Ἰταλίαν ὡς γείτονα. Nicet. Annal. 4, 6, p. 81, C; Heliodor 1, 48, ubi Coraes κλοτοπεύειν legi mavult; Eustath. ad Iliad. Γ, 149, et Hesych.: Ἀλυπεύει, ἀνιχνεύει· leg. Κλοπεύει. Lobeck. ad Phryn. p. 591.]

[Κλωπηδὶς, Furtim. Grammat. Bekkeri Anecd. p. 1310. Boisson. In κωπηδὶς corruptum ap. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 30. G. Dind.]

[Κλωπήιος, ία, ιον, Furtivus. Apoll. Rh. 3, 1196: Βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην κλωπήιος ἠΰτε τις φώρ.]

[Κλωπίδαι. V. Κρωπίδαι.]

Κλωπικὸς, ἡ, ὸν, Furax, κλεπτικός. [Eur. Rhes. 205· Κλωπικοῖς (var. lect. κλωπίμοις) βήμασιν· 512: Κλωπικαῖς ἕδραις. Angl. Plato Cratyl. p. 408, A, de Mercurio: Τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις. Hase.]

[Κλωπιστεύω, i. q. κλωπεύω. Theod. Prodr. Nott. Mss. vol. 8, p. 146.]

[Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, Furis pater. Theocr. Fistula. Per κλεπτοτόκος exp. schol. apud Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 820.]

[Κλῶσις, εως, ἡ, Stamen, Textura. Lycophr. 716: Ἀνεργὴς κλ.]

[Κλώσκω.] Κλώσκω, Neo. Unde κλώσκων, Hesychio ἐπικλώθων.

Κλῶσμα, τὸ, Filum quod nendo deductum est. Paus. Eliac. 2 fin. [6, 26, 4], loquens de vermibus, qui sericum faciunt: Τὸ δὲ ἔργον τῶν ζώων, κλῶσμα εὑρίσκεται λεπτόν. At Num. 15, [38]: Ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον, interpr. Vittas hyacinthinas. [Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, E: Αὐτὰς μὴν σικύας τμήγων ἀνὰ κλώσμασι πείρας. Manetho 1, 202. Eustath. p. 1638, 17. «Ἡ λαβὴ τῶν κλωσμάτων, Philes Propr. an. 67, 11.» Jacobs. Sir. 6, 32; Theod. Jud. 16, 9; incert. Exod. 18, 28.]

[Κλωσμάτιον τὸ, Filum. Schol. Ms. Gregor. Naz.

apud Bast. ad Gregor. Cor. p. 874 : Κλωσμάτιά τινα βεβαμμένα. In κλωεμάτια corruptum in Lexico Ms. ap. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 590, p. 190.]

[Κλωσμός. V. Κλωγμός.]

[Κλώσσω. V. Κλώζω.]

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, idem [quod κλῶσμα], s. potius Ipsa fili deductio, contortio. Pollux [10, 125], quum inter lanificii vocabula posuisset ἄτρακτον, σπόνδυλον, κλωστῆρα, annotat Euripidem κλωστῆρα dixisse etiam τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου, hunc ex eo l. subjungens [fr. inc. 206] : Λίνου κλῶστῆρα περιφέρει λαβών. [Æsch. Choeph. 505 : Φελλοὶ ... τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου.] Plut. [Mor. p. 558, D] : Ἀναλαβόντες δὲ αὖθις ὥσπερ ἀρχὴν κλωστῆρος, ἐν σκοτεινῷ, καὶ πολλοὺς ἕλιγμοὺς καὶ πλάνας ἔχοντι τῷ περὶ τοῦ θεοῦ λόγῳ, καθοδηγῶμεν αὐτούς, Principium fili ducendi, vel etiam glomeris. Ap. Aristoph. autem Ran. [1347] : Λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσουσα χεροῖν, κλωστῆρα ποιοῦσ', schol. dicit esse τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. [Lysistr. 567. || « Μοιρῶν κλωστὴρ inscr. Chandl. 52. » Weigel.] || Fusus, ἄτρακτος, schol. Apoll. Arg. 4, [1062] : Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἕλίσσει Ἐννυχίη, Torquet fusum, ut Plin. de mulieribus rusticis in Italia, Ne per itinera ambulantes torqueant fusos, vel Versato deducit stamina fuso, ut Ovid. dicit, Versato ducentem stamina fuso. Sed nihil vetat, quominus hic quoque pro Filo accipiamus, ut sit Torquet pollice filum, s. Stamina pollice torquet, ut Ovid. loquitur : nam ibi stamina dicuntur Ipsa fila, quæ e colo deducuntur, non Illa, quæ telæ ordiendæ tensa sunt, et quibus trama s. subtegmina intexuntur.

[Κλωστήριον, τὸ, Stamen. Const. Manass. Amat. 7, 47 : Μὴ σθένων τὰ κλωστήρια τοῦ δαίμονος ἀμεῖψαι.]

Κλωστὴς, ὁ, Qui stamina digitis torquet, Qui stamina net, fila deducit, digitis torquet. Etym. M. v. Κατακλῶθες.

[Κλωστόμαλλος, ὁ, ἡ, i. q. στρεψίμαλλος. Eustath. p. 1638, 17 : Ὁ εἰπὼν στρεψίμαλλον ὄϊν τὴν ὡς εἰπεῖν κλωστόμαλλον.]

Κλωστὸς, ἡ, ὸν, Nendo ductus, contortus, Digitis inter nendum tortus, connexus. Ex Levit. [14, 4] citatur in VV. LL. κλωστὸν κόκκινον, pro quo in Compl. edit. legitur κεκλωσμένον. [Eur. Tro. 537 : Κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοισι. G. D. Joseph. Ant. Jud. 3, 7, 1 : Ἐκ βύσσου κλωστῆς. Hase.]

Κλῶστρον, s. Κλῶστρον, Claustrum.

[Κλῶστρον, τὸ, Stamen. Const. Manass. Amat. 7, 45 : Οὐδ' ἔστιν ἀναλύσιμον τοῦ δαίμονος τὸ κλῶστρον. Boiss.]

Κλῶψ, ωπὸς, ὁ, Fur. [Herodot. 1, 41 : Κλῶπες κακοῦργοι· 2, 115 : Τὰ χρήματα ἐπενόησαν κλῶπες ἐκφορῆσαι. Eurip. Rhes. 709 : Κλωπὸς φωτὸς αἱμύλου δόρυ· 645 : Κλῶπες ἄνδρες· Hel. 560. Xenoph. Anab. 4, 6, 17 : Τῶν ἑφεπομένων ἡμῖν κλωπῶν. Alciphro 3, 19 : Τὸν κλῶπα φωράσας. || Symbolice τὴν λανθάνουσαν κυρίου γνῶσιν ἅμα καὶ ἡμέραν δηλοῖ, ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 675.]

[Κμέλεθρον, τό.] Sciendum est, inquit Etym. [M. p. 521, 28], κ ante μ nunquam reperiri ab initio dictionis cujuspiam : nam simplex compositi πολύκμητος, h. e. κμητὸς, in usu non reperitur : et præt. κέκμηκα, quod significat κεκοπίακα, est non a th. κμῶ, sed ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. Veruntamen tradit Herodianus Pamphylum [Pamphilum] ἐν ταῖς Γλώσσαις afferre τὸ Κμέλεθρα, quod significet τὰς δοκοὺς, Trabes. Hæc ille. Affert vero et Hesych. Κμητὰ pro πεποιημένα, πεπονημένα.

[Κμητός. V. Κμέλεθρον.]

[Κναγεὺς, έως, ὁ, Cnageus. Pausan. 3, 17, 4 : Τὰ δὲ ἐς τὴν Κναγίαν Ἄρτεμίν ἐστιν οὕτω λεγόμενα· Κναγέα ἄνδρα ἐπιχώριον στρατεῦσαί φασιν ἐς Ἄφιδναν ὁμοῦ τοις Διοσκούροις, ληφθέντα δὲ αἰχμάλωτον ἐν τῇ μάχῃ καὶ πραθέντα ἐς Κρήτην δουλεύειν, ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδος τοῖς Κρησὶν ἱερὸν, ἀνὰ χρόνον δὲ αὐτόν τε ἀποδρᾶναι καὶ παρθένον τὴν ἱερευομένην ἔχοντα οἴχεσθαι τὸ ἄγαλμα ἀγομένην· Ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγουσιν ὀνομάζειν Κναγίαν Ἄρτεμιν· ἐμοὶ δὲ οὗτος ὁ Κναγεὺς ἄλλως ἀφικέσθαι πως ἐς Κρήτην φαίνεται, καὶ οὐχ ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοί φασιν, κτλ.]

[Κναδάλλω.] Κναδάλλεται, Hesychio κνήθεται, Prurit, vel Scabit se. [Conf. Ψάω, Ψαθάλλω.]

Κνάζει [?], Hesych. affert pro βοηθεῖ [βοήσει Cyrillus], Opitulatur.

Κναίω, Scindo, κόπτω, i. q. κνάω, e quo et derivatum est. || Radula caseum rado, τὸν τυρὸν ξύω τῇ κνήστι, ut apud Aristoph. schol. || Item κνάμπτω, VV. LL. || Exp. etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω. [Siracid. 38, 28 : Sonitus mallei κναίει τὸ οὖς. Valck.] Ap. Hesych. autem scribitur [vitiose] κνεομένων, quod exp. πονουμένων. Ceterum Etym., sed qui mihi hoc l. parum verisimilia dicere videtur, vult esse verbum κτῶ pro Occido : unde sit ἀπέκτατο : e quo derivatum κταίνω, et ablato τ, καίνω, deinde κναίω per ὑπερβιβασμόν.

[Κνακάδιον, τὸ, Cnacadium, mons Laconiæ. Pausan. 3, 24, 6 et 8.]

[Κνάκαλος, ὁ, Cnacalus, mons Arcadiæ : a quo cognominata Diana. Pausan. 8, 22, 3 : Καφυάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπίκλησιν Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος. Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι. Obscurum est Ἀρτέμιδος Κνακεάτιδος nomen, cujus templum prope Tegeam situm memorat Pausan. ib. c. 53 extr.]

[Κνακίας, ὁ, Cnacias, nomen equi Cleosthenis Epidamnii, olympionicæ. Pausan. 6, 10, 7.]

[Κνακιὼν, ῶνος, ὁ, Cnacion.] Κνακίων, loci [fluvii Laconiæ] nomen : de quo v. Plut. Lyc. p. 78 [c. 6, et V. Pelop. c. 17. In ll. Plutarchi vitiosus accentus Κνακίωνος pro Κνακιῶνος. Nam nomen esse oxytonum ex Herodiano constat Π. μον. λέξ. p. 17, 22, et Theognosto p. 38, 9. || Ionica nominis forma est Κνηκιὼν restituenda Lycophroni 550, ubi nunc legitur, Ἥ πολλὰ δὴ βέλεμνα Κνηκείων πόρος ῥιφέντα τόλμαις αἰετῶν ἐπόψεται. Tzetza, Κνηκείων ποταμὸς Λακωνικῆς, ὃς ὕστερον ἐκλήθη Οἰνοῦς, περὶ ὃν ἐπολέμησαν οἱ Διόσκουροι καὶ οἱ Ἀφαρέως παῖδες, οὓς ἀετοὺς καλεῖ. G. Dindorf.]

Κνακὸς, ὁ, Hesychio est ψαρὸς, Niger albis aspersus maculis, Varius : afferenti et κνακὸν pro λευκὸν, πυῤῥὸν [πυρὸν codex], Album, Rufum s. Rutilum. Alii esse volunt Fulvum accedentem ad album, s. Flavum inclinantem in candidum. In Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 6, 32] ap. Suid., Κνᾶκον [scribendum Κνακὸν] ὑπηνήτην τόνδ' ἀνέθηκε τράγον· ut et ap. Theocr. 7, [15] : Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. Ubi schol. esse dicit ξανθὸν, vel λευκόν : λευκὸν, a fructu s. semine τοῦ κνήκου, quod candidum sit : ξανθὸν autem, a flore, utpote qui sit aliquantum rubeus. Exp. præterea et ipse ψαρὸν et πυῤῥόν. || Itidem Κνάκωνα idem schol. exp. τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα, Habentem colorem cneci; h. e. album flavente mistum : 3, [4] ubi comastes Tityro dicit, Καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ [—ξῃ]. Pro quo Virg. generalius, Occursare capro, cornu ferit ille, caveto.

[Κνάκων. V. Κνακός.]

[Κναμίς. V. Κνημίς.]

[Κνὰξ, γάλα λευκὸν, Hesych. : ubi interpretes contulerunt Thespidis qui fertur fragm. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 675 : Ἴδε σοὶ σπένδω κναξῖ τὸ λευκὸν ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν, quod Clem. explicat τὴν γαλακτώδη πρώτην τροφήν. Eandem interpretationem memorat Porphyrius ms., præmissa alia, κνὰξ ὁ τράγος, ap. Bentl. in Epist. ad Millium p. 49.]

Κνάμπτω, i. q. γνάμπτω, Flecto. Hesych. κνάμπτει exp. non solum κάμπτει, Flectit, sed etiam κατίσχει, Viribus prævalet, Robore vincit [Vertit quasi legisset κατισχύει. Abresch. Κατασχίζει Dorvillius] : quorum hoc, illud antecedit. Idem Κνάμπτομαι exp. κακοῦμαι, καταπονοῦμαι, Malis frangor et succumbo : eorum more quæ pondus sustinere non valentia sese flectunt, et onere pandantur. || Idem Hesych. κνάμπτει exp. etiam καταξαίνει, itidemque Κνάμπτομαι, καταξύομαι. In qua signif. μ potius eximi solet. [Philostr. p. 289 : Εἴ τις, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἰξίονα, μετέωρος ἐπὶ τροχοῦ κνάμπτοιτο· sed κάμπτεται de eodem Ixione dictum ib. p. 277. Vera scriptura vel κνάπτοιτο esse videtur et κνάπτεται, vel κάμπτοιτο et κάμπτεται.]

[Κνάπτω, Trahendo lacero, Lanio, Vellico. Soph. Aj. 1030, Ἐκνάπτετ' αἰὲν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. Sic libri optimi : alii ἐγνάπτετ' vel ἐγνάμπτετ', quod præfert Lobeckius, cujus hæc est annotatio : « Brunckius ἐκνά-

πτετ' prætulit Eustathio auctore, qui p. 150 Sophoclem verbo κνάπτω usum dicit, et quia schol. Aristoph. Plut. 166 veteres Atticos κνάφος κναφεὺς κνάφαλλον dixisse testatur, ex quo cum Hemsterhusio ad Luciani Vocal. jud. c. 4 colligit idem valere de verbo κνάπτω. Illa auctoritas pertenuis nec hæc consequutio necessaria est. Ac si κνάπτειν et derivata in arte fullonia percrebuerunt, id ipsum fortasse Tragicos impulit ut alteram formam γνάπτω vel γνάμπτω præferrent Epicorum usu nobilitatam : conf. Dorvill. Observ. miscell. vol. 9, 1, p. 118, interpp. Thucyd. 3, 58, Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 29 et p. 103, Schneider. ad Plat. Civ. vol. 3, p. 279.» Ap. Plat. Rep. 10, p. 616, A : Τὸν δὲ Ἀρδιαῖον ... εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες, libri multi κνάμπτοντες, pauci κάμπτοντες, apud Justinum Mart. γνάμπτοντες. Videntur hæ formæ, licet ejusdem fortasse originis sint, usu sic esse discretæ ut γνάμπτειν et, si quis hujus formæ usus fuit, κνάμπτειν easdem quas verbum κάμπτειν significationes haberet, γνάπτειν vero et κνάπτειν Discerpere, Laniare, Vellicare significaret : de quo conf. quæ ab HSt. et a me ipso dicta sunt s. v. Γναμπτὸς et Γνάμπτω. Eandem Herodiani sententiam fuisse ex eo colligi potest quod κνάπτω a κνάω derivavit, de quo Eustath. p. 1746, 15 : Ὁμοίως δὲ ἐκ τοῦ κνῶ λέγει καὶ τὸ κνάπτειν γίνεσθαι· ὡς γὰρ ῥῶ ῥάπτω τὸ τὰ διαλελυμένα εἰς ῥῶσιν ἄγω, καὶ βῶ βάπτω τὸ ἐμβιβάζω ποι τὸ ἐνιέμενον, καὶ θῶ θάπτω τὸ ἀποτίθημι εἰς ταφὴν, οὕτω καὶ κνῶ κνάπτω· ἀφ' οὗ κνάφος φυτὸν ἀκανθῶδες, ᾧ τὰ ἄθικτα, φησὶν, ἱμάτια ἐπισύροντες κατεργάζονται. De Atticorum veterum, imprimisque Tragicorum, usu difficile est judicare in tanta exemplorum paucitate. Scholiastarum quidem ad Aristoph. Pl. 166 observatio non tam ad verbum κνάπτειν vel γνάπτειν quam ad κναφεύειν, κναφεὺς et quæ sunt reliqua vocabula fullonia pertinet. Apud Æschylum Pers. 576 libri optimi γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ, deteriores γναμπτόμενοι, nullus κναπτόμενοι, quod nihilominus restituendum Æschylo erit, si ἐκνάπτετο recte legitur apud Sophoclem : quam scripturam commendat Cratini fragmentum a Polluce 7, 37, allatum, Τῇ μάστιγι γνάψειν εὖ μάλα, ubi correptionem duriorem removit Jungermannus, qui κνάψειν scripsit. G. D.] Κνάπτειν κελεύω, Hesych. esse dicit γλῶσσαν συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω, Jubeo linguam intra dentes continere. [Caput glossæ non est simpliciter κνάπτειν κελεύω, sed κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν. Quæ verba ex tragico aliquo senario excerpta esse arbitror. G. D.] Idem κναπτόμενον exp. ξαινόμενον : quæ signif. crebrior est. Et ita Xenocr. ap. Suid., quum quidam μήτε γεωμετρίαν, μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκὼς, philosophatum eum accessisset, dixit, Παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, Apud me lana non carminatur s. carpitur. Quod ejus dictum refertur et a Diog. L. p. 143 [4, 10].

|| Γνάπτω sive Γνάφω, Carpendo vellicandoque expolio : fullonum proprium, quos Latini Interpolare et Polire vestes dicunt. Diosc. 4, 162, de hippophae : ὯΙ γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Quo vestes poliunt fullones, carpendo nimirum s. vellicando. [Hesych. : Κνάφοι, ἀκάνθαι αἷς κνάπτεται τὰ ἱμάτια.]

[Γνάπτωρ, ορος, ὁ, i. q. γναφεύς. Manetho 4, 421.]

[Κναστήριον ἐνήλατον (ἐνήλατο codex) Λάκωνες, Hesychii glossa obscura.]

[Κναῦσον, τὸ, Cnausum, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 3.]

[Γναφάδιον, Γναφάλιον. V. Κνάφαλον.]

[Κναφαῖοι, οἱ, voc. suspectum ap. Polluc. 7, 37 : Κναφεὺς καὶ κναφαῖοι καὶ ἄκναφα.]

[Κνάφαλον et, Γνάφαλον, τό.] Κνάφαλον, τὸ, Floccum fullonico carduo detractum e panno inter pectendum : s. Tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent : pro quo scriptum reperimus etiam Κνέφαλον, ap. Hesych. quoque et Suid. sua serie : a quorum utroque exponitur τύλη, necnon προσκεφάλαιον, posito synecdochicῶς materiato pro materia, ut vulgo loquuntur. Itidemque et Pollux esse scribit στρωμνὴν ἁπαλὴν καὶ μαλακὴν, Stramentum s. Stragulum molle, qualia confiunt e floccis illis, quos fullones e panno, dum pectitur, detrahunt. [Negligenter inspexit Pollucem 10, 41, qui eo in loco non quid κνέφαλον sit exponit, sed inter apparatum lectulorum στρωμνὴν ἁπαλὴν καὶ μαλακὴν καὶ βαθεῖαν nominat. E locis autem Euripidis, Aristophanis et Theopompi, quos de vocabulo κνέφαλον attulit Pollux 10, 35, 40 et 41, apparet κνέφαλλον duplicato λ esse scribendum, idque in fragmento Aristophanis (n. 84) recte servavit Herodianus loco memorabili II. μον. λέξ. p. 39, 15 : Τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ « Κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν. » Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνέφον (scr. κνέφος), ἥτις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ἣ περιπεταννύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ, οἷς καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥσπερ καὶ νῦν. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ « Ὥσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος », ὥστε καὶ ἀντίθεσις (immo μετάθεσις) ἐγένετο τοῦ α εἰς ε, ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. Εἰσὶ μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν· ἔν τισιν ἐν Μαλακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος. Mœris p. 229 : Κνέφαλον (scr. —λλον) Ἀττικοί, τύλη Ἕλληνες.] Omnia vero hæc [verbum κνάπτω ejusque derivata] et per γ scribuntur, ut supra docui : et id ipsum testatur Lucianus ἐν τῇ Φωνηέντων Δίκῃ [c. 4] : Οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ περὶ τῶν γναφάλων. [HSt. s. v. Γνάπτω :] Præterea παρὰ τὸ γνάπτω s. γνάφω dicitur Γνάφαλον, τὸ, Tomentum : id enim est Lanugo illa, quæ τῇ γνάψει et vellicatione detrahitur pannis, quaque postea inferciuntur culcitræ. Apud Suidam [ex Artemidoro 5, 8] : Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων. [Ap. Suidam in capite glossæ male γνάφαλοι positum pro γνάφαλα. G. D.] Sic Pollux 10, [41] κνέφαλον esse dicit τὸ ἐμβαλλόμενον πλήρωμα, ὃ γνάφαλον καλοῦσι. [Geopon. 10, 21, 10 et 28, 2 : Μετὰ γναφάλων καθαρῶν. Codd. utrobique γναφάλλων.] Apud Hesych. gemino λ scriptum γνάφαλλον exp. τύλη. || Inde et Γναφάλιον dicitur Herba quædam, quoniam ejus foliis τινὲς ἀντὶ γναφάλου χρῶνται, λευκοῖς οὖσι καὶ μαλακοῖς, teste Diosc. 3, 132. Sic Plin. 27, c. 10 : Gnaphalion alii chamæzelon vocant, cujus foliis albis mollibusque pro tomento utuntur. Ap. Hesych. scriptum Γναφάδιον et Γναφάλλιον. || Γνάφαλος, ὁ, Gnaphalus, avis, de qua Aristot. H. A. 9, 16. Hesychio autem Γνάφαλος est πηλός. || Γνόφαλλον, τὸ, ap. Athen. 10, [p. 430, B] legitur in ead. signif. qua γνάφαλον, Tomentum, s. Pulvinar tomento fartum : in Alcæo, Ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνόφαλλον.

Γνᾰφᾰλώδης, ὁ, ἡ, Qui similis est τῷ γναφάλῳ, Mollis et lanuginosus in modum τοῦ γναφάλου : ut ap. Diosc. 3, 37, dictamnus dicitur habere folia ὅμοια γλήχωνι, μείζω δὲ καὶ γναφαλώδη καὶ ἐριώδη τὴν ἐπίφυσιν, Quæ tomento quodam spissaque lanugine pubescunt, Ruell. : alii, Tomentosa, Mollia tomenti modo. [Rufus p. 277 Matth. : Τὸ γναφαλῶδες τῶν κολοκυνθίδων ἀφέψειν. || Κναφαλώδης, Alex. Trall. 1, p. 27.]

Γναφεῖον, τὸ, Officina fullonis, quæ ab Ulpiano Fullonica dicitur : h. e. Locus in quo γνάπτεται καὶ καθαίρεται τὰ ἱμάτια ὑπὸ τοῦ γναφέως. [Ap. Lysiam p. 97, 38; 166, 31, et p. 905 ed. Reisk.] || Κναφεῖον, τὸ, Officina fullonis, quæ Fullonica dicitur. [Lucian. in Κνάφαλον citatus. « Jo. Clim. p. 176, 14. Antioch. Pandect. p. 1212, E : Γενέσθω ὡς ἐν τῷ κναφείῳ ἱμάτιον. » Hase.] Ab Herodoto [4, 14] Ionica resolutione diphthongi ea vocatur Κναφήϊον. [Κναφηΐου scriptura suspecta pro κνάφου 1, 92 : de quo l. dicetur s. v. Κνάφος.]

Γναφεὺς, έως, ὁ, Fullo, qui nimirum γνάφει τὰ ἱμάτια, seu τοῖς γνάφοις vestes polit carpendo pectendoque carduo : simul etiam eas lavando subigendoque a sordibus purgans. Athen. 11, [p. 484, A] : Τὰ γοῦν ἱμάτια τούτῳ χρώμενοι ῥύμματι πλύνουσιν οἱ γναφεῖς· de urina humana, quam esse ὁριμεῖαν ait. [Lysias p. 97, 42 : Μόλωνα τὸν γναφέα.] || Est alioqui γναφεὺς Piscis etiam species, ex eo dicti, quoniam ejus decocto eluuntur sordes et maculæ perinde ac fullonico lixivio. Dorio enim ap. Athen. 7, [p. 297, C] τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως ὑγρὸν dicit πάντα σπίλον καθαίρειν. Utriusque meminit Hesych quoque. || Κναφεὺς, έως, ὁ, dicitur Fullo, Qui carduis pectit et destringit pannos : ap. Aristoph. [Vesp. 1126, Eccl. 415] et alios. [Herodot. 4, 14. « Lucian. Adv. ind. c. 20 : Ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κν. Diog. L. 5, 2, 36 : Κναφέως

υἱός.» Hase. De utraque forma, γναφεὺς et κναφεὺς v. s. Κναφεύω.]

[Κναφευτικὸς, ἡ, όν.] Κναφευτικὴ, sub. τέχνη, Fullonica, s. Fullonica ars [Pollux 7, 209] ap. Plat. Polit. [p. 282, A], cui subjicit τὴν πλυντικὴν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν καὶ κοσμητικήν. [Eadem forma restituenda Soph. p. 227, A, ubi nunc γναφευτικὴ legitur. G. D.]

Γναφεύω, Fullonicam exerceo: ab usu τῶν γνάφων: nisi malis derivare e nom. γναφεὺς, Fullo. || Κναφεύω, Fullo sum, Fullonicam exerceo, h. e. Carduis pannos pecto et expolio. Aristoph. Pl. [166]: Ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια. [Ibi nunc ex uno codice γναφεύει legitur: libri reliqui omnes κναφεύει, quæ usitata veteribus Atticis forma, ex Aristophane annotata a Polluce 7, 37. Fortasse igitur præstat cum Brunckio corrigi ὁ δέ τις κναφεύει γ', ... Scholiasta: Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. Οἱ παλαιοὶ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ παρὰ τὸ κνάφος. Ἔστι δὲ ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. Οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ παρὰ τὴν γνάψιν. Κναφεὺς μὲν παρὰ τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω. Ὅμηρος «Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστη χαλκείη.» Γναφεὺς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἥτις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν. Quæ verba Harpocrationi s. v. Γναφεὺς illata ab interpolatore sunt sive ex scholiasta sive ex Suida, qui scholiastæ verba excerpsit s. v. Γναφεὺς et Κναφεύς. Totam gl. recte omittit codex Palatinus ejiciendamque esse vidit etiam Dobræus ad Aristoph. Pl. 166. G. Dindorf.]

[Γναφικὸς et Κναφικὸς, ἡ, όν.] A γναφεὺς est et Γναφικὸς, ut βασιλικὸς a βασιλεύς: h. e. Fullonicus s. Fullonius: ut γναφικὴ τέχνη, Ars fullonica, Plauto. Sic γναφικοὶ κτένες, ap. schol. Aristoph., Pectines fullonici, s. Cardui, quibus fullones pannum pectunt. Itidemque ἄκανθα γναφικὴ, Spina fullonica, qua fullones utuntur πρὸς τὴν τῶν ἱματίων γνάψιν. Diosc. 4, 163, de hippophæsto: Καὶ αὐτὸ γναφικῆς ἀκάνθης εἶδος ὑπάρχον, nimirum perinde ut τὸ ἱπποφαὲς, quo γνάφουσι τὰ ἱμάτια: sic Plin. 16 fin.: Quod in spina fullonia Hippophæston vocatur. || Κναφικὸς, ἡ, ὸν, dicitur Fullonicus s. Fullonius, Ad fullonem pertinens, Qui fullonis est: ut κναφικὸς κτεὶς ap. Suid., Fullonicus pecten, quo sc. pectunt et destringunt pannos impolitos. Ita Suid. κνάφον esse ait ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν, ὅμοιον κναφικῷ κτενὶ, Instrumentum in orbem aculeatum stimulis, quo perimunt eos, qui in quæstionem adhibentur, simile carduo fullonico.

Γνάφος, ὁ, dicitur ἄκανθα illa, qua γνάπτεται s. γνάφεται τὰ ἱμάτια, Spina fullonica, qua vestes poliuntur vellicando et carpendo: ut Aristoph. quoque schol. [ad Pl. 166] et Suidas γνάφον a recentioribus vocari aiunt ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν: quod a veteribus Atticis nominari Κνάφον per κ, παρὰ τὸ κνᾶν τὸ ξύειν. || Κνάφος, ὁ, dicitur Carduus fullonius: h. e. Carduus quo fullones pectunt pannos, s. Spina fullonica, qua poliuntur et raduntur panni. Solent enim e panno recens texto floccos detrahere ejusmodi spinis. Sic et schol. Aristoph. [Pl. 166] dicit esse ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια: qui etiam addit, hanc scripturam per κ esse Atticam, et quidem priscis Atticis usitatam: recentiores vero scribere per γ: derivari autem hæc παρὰ τὸ κνᾶν, q. e. ξύειν. Eadem leguntur ap. Suid. quoque, qui et ap. Herodot. [1, 92] κνάφον esse dicit ἄκανθαν ἔλκουσαν ἱμάτια. Idem scribit κνάφον dici solitum fuisse ἀκανθῶν σωρὸν, ὃν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἔκναπτον, Carduos plures in unum collectos, quibus pectebant vestimenta: ut et Hesych. tradit κνάφου δίκην esse, ὅταν ἐν κύκλῳ οἱ κναφεῖς περιέλκωσι τὰ ἱμάτια περὶ τὸν λεγόμενον κνάφον: hoc autem esse φυτὸν ἀκανθῶδες, s. ἀκάνθας αἷς κνάπτεται τὰ ἱμάτια. [|| Γνάφος, Tormenti s. Carnificinæ genus, clavis aculeisque oppletum, ad miseros crudelissime enecandos, ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι, ὅμοιον δέ ἐστι κναφικῷ κτενὶ, (Timæus p. 160, Photius et) Suidas, ex Herodoto 1, 92: Τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε. Brunck. Libri ἐπὶ κναφηίου, Plut. Mor. p. 858, E, ἐπὶ γνάφου (vel νάφου). Hesych.: Ἐπὶ κνάφου (cod. ἐπικνάφου) ἕλκων, διαφθείρων· τὸ γὰρ πρότερον οἱ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σωροὺς (τοῦ σωροῦ Albert.) ἔκναπτον· ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγετο γνάφος. Ὁ οὖν Κροῖσος τὸν ἐχθρὸν περιέξανε ταῖς ἀκάνθαις καὶ οὕτως ἔφθειρεν. Quam gl. attigit HSt. s. v. Ἐπικνάφων corruptam editionis Aldinæ scripturam secutus. Loco corrupto Anth. Pal. 7, 133, inferre tentabat Jacobs.]

[Γνάφω. V. Κνάπτω.]

[Κνὰψ (?), ὁ δαλὸς (sic cod. Havn.: δειλὸς codd. Parisini) inter monosyllaba in ψ apud Arcad. p. 126, 18.]

Γνάψις, εως, ἡ, Politio illa s. interpolatio fullonum, quæ fit carpendo ac vellicando: ut φάρους γνάψις ap. schol. Aristoph. [Pl. 166.]

Κνάω, et Κνέω [forma vitiosa. Mœridi p. 234: Κνεῖν Ἀττικοὶ, κνήθειν Ἕλληνες, κνῆν est restituendum, quod Attici pro κνᾶν dixerunt ut ζῆν et ψῆν pro ξᾶν et ψᾶν. Similiter ἐπικνῆν in ἐπικνεῖν corruptum ap. Suidam est, de quo v. s. Ἐπικνάω. In loco Homeri Il. Λ, 638, nonnullas ex Aristarcheis editionibus κνέε habuisse pro κνῆ ex Heraclide Alexandrino annotavit Eustath. p. 872, 28. Quod momenti non majoris est quam quod Eustath. p. 1766, 33, τὸ ξύειν καὶ τὸ κνεῖν ἤτοι κόπτειν scripsit, κνῆν Doriensibus tribuens p. 872, 15. G. D.], item Κνῆμι [forma ficta propter Homericum κνῆ], inde derivatum more verborum in μι, Scindo, κόπτω. || Rado, ξύω, sicut radula aut cultro radi aliquid solet. Hom. Il. Λ, [638]: Αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ubi Aristarchi editio habet κνέε, ut docet Eust. Ap. Suid., Λαβὼν δελτίον δίπτυχον, ἐκέλευσε τὸν κηρὸν κνᾶν, Radere, ξέειν. [Hippocr. p. 545, 8: Ἀριστολοχίης κνῆσαι ὀκόσον ἀστράγαλον ἐλάφου.] Dores autem in infin. dicunt κνῆν pro ξύειν, Eust.: unde κνῆστις, quæ Doribus ξυήλη, Radula. || Scalpo, Scabo: unde κνῆσαι Galen. ap. Hippocr. exp. ξύσαι. [Hippocr. p. 765, F: Κνῆσαι τῇ χειρί.] Et in pass. Plut. Pomp. [c. 48]: Τίς ἑνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν; verba Clodii, Quis uno digito caput scabit s. scalpit? ut Juv., Qui digito scalpunt uno caput. Idem [Mor. p. 440, A]: Ἑνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, δυσὶ τὸν ἰχθὺν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. [Hædus κνησάμενος ἑνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευρὰν, Galen. vol. 7, p. 527, C. Hemst.] || Pruritum moveo, Pruritum excito, Titillo. [Plato Symp. p. 185, E: Οἵῳ κνήσαις (var. l. κινήσαις) ἂν τὴν ῥῖνα. Forma media κνώμενον Gorg. p. 494, D, et infinitivi forma Attica ib. C: Ἀφθόγως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι.] Plut. [Mor. p. 61, D]: Ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ ἀλόγῳ παρακάθηται, καὶ τοῦτο κνᾷ καὶ γαργαλίζει καὶ ἀναπείθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ, μηχανώμενος αὐτῷ πονηράς τινας ἡδυπαθείας, Titillat. Nisi aliquis malit Scabit et leniter fricat; nam prurientes et scabidos id quoque jucundo voluptatis sensu afficit. Sed Cic. adulatoribus Titillare etiam tribuit, Assentatorum populi, multitudinis levitatem voluptate quasi titillantium. Lucian. [De salt. c. 2]: Ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις. Id. [De calumn. c. 21]: Οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. [Id. Bis acc. c. 1: Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς σχολὴν ἄγων.] Ap. Hesych. est etiam κνεῖν, quod exp. κνήθειν· κνεομένων, πονουμένων· κνάσαι, ὀλέσαι, λυπῆσαι. Sunt qui a καίνω derivent, utpote sync. passum. [Prima Hesychii gl. Κνεῖ, κόπτει est, corrupta ex κνῆ. In secunda corrigendum κναιομένων, vel κναιόμενον, καταπονούμενον ex Suida, quod κνεόμενον scriptum ap. Photium. De tertia incertum est an recte judicaverit HSt. in Indice:] Κνάσαι, Hesychio ὀλέσαι, λυπῆσαι: forsan a κνάθω derivato ex κνάω, aut Dorice posito pro κνήθω. || Κνωμεῖν, Scalpere. Ita VV. LL., in exemplum afferentia, Ἑνὶ δακτύλῳ κνώμενοι τὴν κεφαλήν. Sed crasso errore. Id enim est a them. κνάω, contractum e κναόμενοι: ut κνῶσα e κνάουσα. || Κέγνωται, Hesychio τέτρωται: ap. quem et κεγνῶσθαι, τεθραῦσθαι, τετρῆσθαι. [Leg. κέκνωται, κεκνῶσθαι, a them. κνόω. Schneid.]

[Κνεφάζω, Obscuro. Æsch. Ag. 130: Μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας.]

Κνεφαῖος, αία, αῖον, Tenebrosus, Obscurus. [Æsch. Prom. 1029: Ἅδην κνεφαΐά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη. Eur. Alc. 595: Ἀελίου κνεφαίαν ἱππόστασιν.] Item aliquis aliquid facit κνεφαῖος, quum id facit sub tenebras

matutinas, vespertinas, aut nocturnas. Aristoph. pro ἑωθινὸς uti solet, quod κνέφας dicatur τὸ λυκόφως : ut Vesp. [124] : Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι· Ran. [1349] : Ὅπως κνεφαῖος ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν. [Lysistr. 327. Euphorio ap. Hephæst. p. 105 : Ὀδεύων Πηλουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα.]

[Κνεφαίως, Obscure. Schol. Aristoph. Lysistr. 327 : Ἐπιρρηματικῶς ληπτέον ἀντὶ τοῦ κν. Miller.]

[Κνέφαλον. Κνέφαλλον. V. Κνάφαλον.]

[Κνέφας, τὸ, Caligo, Tenebræ. Voc. ab HSt. memoratum s. Δνόφος vol. 2, p. 1601, C. Hesych. : Κν., ἑσπέρα, σκοτία νὺξ, κενὴ φάους. Etym. M. p. 521, 52 : Κν., τὸ σκότος, παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι κενέφας καὶ συγκοπῇ κνέφας. (Similiter Eustath. p. 138, 29; 1354, 1.) Ἡ ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ φάους γίνεται νήφας καὶ κατὰ συστολὴν καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ κνέφας. Εἴρηται δὲ καὶ κνέφος ὡς οὖδας οὖδος. Hom. Il. Α, 475 et alibi : Ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν· Λ, 194 : Εἰσόκε ... δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. Æsch. Eum. 396 : Δυσάλιον κνέφας· Pers. 357 : Εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας. Εὐφρόνης κν. Eur. Phœn. 374. Νύχιον κν. Tro. 543. Σκότιον κν. Bacch. 510. Τὸ κατὰ γᾶς κν. Hipp. 836. Crinag. Anth. Pal. 7, 733 : Καὶ θάνατον κείνης μῖξεν ἑῷ κνέφεϊ. De diluculo matutino Aristoph. Eccl. 290 : Πρὼ πάνυ τοῦ κνέφους. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 15 : Ἅμα κνέφᾳ ... ἐπορεύοντο. De crepusculo ἅμα κνέφᾳ (var. l. κνέφαϊ) Xenoph. Cyrop. 4, 2, 15, et ἀμφὶ κνέφας Anab. 4, 2, 9. Ad declinationem quod attinet Attici κνέφας κνέφους κνέφᾳ vel κνέφει dixisse videntur. Nominativi κνέφος ab Hesychio per σκότωσις, a Photio p. 173, 4, per σκότος explicati quum exempla desiderentur, a grammaticis propter genitivum et dativum κνέφους κνέφει fictus videri potest. Sic Suidas, Κνέφει, σκότει, ἀπὸ τῆς κνέφος εὐθείας. Οὕτως Αἰλιανός (ap. Ælianum N. A. 5, 43, κνέφαϊ. Jacobs.), et Eustath. l. c. : quanquam veteres quoque κνέφας et κνέφος dicere potuerunt, ut δέρας et δέρος dixerunt. Genitivi forma non Attica est ap. Polyb. 8, 28, 10 : Κνέφατος ἄρτι γενομένου. G. D. Plut. Mor. p. 948, E : Κν. τὸν ἀφώτιστον ἀέρα καλοῦσι, κενὸν, ὡς ἔοικε, φάους ὄντα. Miller.]

[Κνεφώδης, ὁ, ἡ, Caliginosus, Tenebrosus. Origen. vol. 3, p. 450.]

[Κνέω scriptura vitiosa. V. Κνάω.]

[Κνεωρέω. Κνεωρεῖν (i. q. κνησιᾶν) in gl. Hesychii s. v. Κεωρέω apposita corrigendum videtur Lobeckio Paralip. p. 81.]

[Κνέωρον. Κνέωρος. V. Κνῆστρον.]

[Κνηδάω. Κνήδη. V. Κνίδη.]

Κνηθιάω, Prurio, i. q. κνηστιάω et κνησείω, κνησιάω : quod ita e κνήσω fieri, ut μειδιάω e μειδῶ, docet Bud. [Etym. M. p. 116, 25. Κνήθω et Κνηθιῶ ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 34.]

Κνηθμὸς, ὁ, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμός. [Nicand. Al. 251, 422. Hesych. : Κνῆθος, κνηθός. Scrib. videtur Κνηθμὸς, κνησμός (vel κνῆσις).]

Κνήθω, σω, Scalpo, Frico, VV. LL. [Aristot. H. A. 9, 1 : Τὸν ὄνον κνήθεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη.] Sic vero et κνάω, unde hoc κνήθω (sicut ἀλήθω ex ἀλῶ, μήθω e μῶ, νήθω e νῶ) derivatum est, significat Scalpo. || Prurire facio, Pruritum moveo, Titillo, ut itidem κνάω. Et Κνήθομαι, Prurio. 2 Timoth. 4, [3] : Κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, Auribus prurientes, ζητοῦντές τι ἀκοῦσαι καθ' ἡδονὴν, Hesych. || Irrito, Ad iram provoco, Uro, Aristot. Probl. [31, 4, ubi pass. Κνήθειν minus probant Atticistæ. Mœris p. 234 : Κνῆν (κνεῖν codex) Ἀττικοὶ, κνήθειν Ἕλληνες. Thomas M. p. 538 : Κνᾶσθαι τὸ οὖς, οὐ κνήθειν. Sæpius eo utuntur grammatici, velut Hesych. s. v. Ἀδαχτῶ, Ἀδάξω, Ἀδαχᾷ. Κνήθοντες καὶ γαργαλίζοντες τὰς ἀκοὰς, Clem. Alex. p. 328.]

[Κνηκάνθιον, τὸ, Cneci flos. Gll. chymicæ ap. Salm. ad Solin. p. 760, C. Zosim. Panop. cod. Reg. 2325, fol. 126, b, ubi vitiose κνικ. Hase.]

Κνηκεῖος, e Lycophr. affertur pro Niger, diciturque esse epith. aquilæ : forsan est a κνηκὸς, et significat Fulvus, ut et ipsum. Fulvas vero aquilas dicunt et Latini poetæ, teste Gellio. [Ap. Lycophr. 550, Κνηκείου πόρος in edd. vett. : codices Κνηκείων, quod ex Κνηκιῶν esse depravatum ostendi s. v. Κναικιών. G. D.]

[Κνηκέλαιον. Κνήκη. V. Κνηκός.]

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύκος, Lupus. Suid. e Babrii Fabulis : Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίας πάσης, Τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει· de equo qui lupum diducto hiantem rictu calcibus impetens aufugiebat. Forsan ita dicitur a colore cneci : unde Fulvus ac Canus vocatur a poetis Latinis.

[Κνήκινος. V. Κνῆκος.]

[Κνήκιον, τὸ, Sampsychum. Diosc. 3, 41. Boiss.]

Κνηκὶς, ίδος, ἡ, Suidæ est ἡ νεφελώδης ζώνη, τὸ μικρὸν νέφος, Parva nubecula cœli partem aliquam veluti fascia cingens. Cujus usus hoc exemplum affert : Οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πέπτατο δ' αἰθήρ. Hesych. properispœmenos habet κνῆκις, exponens κνηκοειδὴς τοῦ ἀέρος κατάστασις, νεφέλιον λεπτόν : necnon μελανία. Ac mox allato hemistichio hoc, Κνῆκις ἐπενήνοθε, subjungit itidem, μελανία τὶς τῷ σώματι, Nævus et Macula nigra : alios vero et ἐπὶ τῶν νεφῶν hoc vocab. usurpare. Ab Eod. hoc ipsum κνῆκις exp. etiam δέρρις λεπτὴ, necnon ἔλαφος. [Plut. Mor. p. 581, F : Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς. Cleomedes 2, p. 72 : Αἱ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμεναι πολλάκις οἱονεὶ κνηκίδες νεφώδεις. Phot. p. 173, 12 : Κνηκίδας, ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας.]

Κνηκοειδὴς, ὁ, ἡ, Cneci speciem gerens, Cneco similis. Hesych. [s. v. Κνῆκις.]

[Κνηκόπῦρος, ὁ, ἡ, Ex cneco et polline confectus. Sopater Athen. 14, p. 649, A : Κνηκοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων. Sic hoc interpretatur Toup. in Append. ad Theocr. p. 10. Sed vereor ne κνηκοπύρρους sit corrigendum : de quo conf. quæ paullo post s. v. Κνηκὸς dicentur. G. Dindorf.]

Κνηκὸς, ὁ, Flavus, Flavum rubens, s. Rutilus, Luteus, Croceus : item Albidus. Hesych. enim scribit κνηκὸν dici τὸ κροκίζον χρῶμα, ἐπὶ ἄνθους : at ἐπὶ καρποῦ dici τὸ λευκόν. Quod ipsum de Dorico κναικὸν prædicat schol. Theocr. [7, 16], ut in superioribus videre est. [Ap. eund. Κνήκη, ἡ, ad 3, 5 : Κνάκωνα τὸν λευκὸν τράγον ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος.] Ap. eund. Hesych. legitur et properispœmenos κνῆκος, expositum itidem λευκός : ita tamen ut dicatur esse et εἶδός τι σπέρματος et πυρός. Pro quo πυρὸς haud scio an scribendum sit πυῤῥὸς, quum in expositione τοῦ κναικὸς quoque et ipse et schol. Theocr. habeant itidem unico ρ πυρός. Veruntamen existimo eos velle hac voce intelligi non triticum, sed ignis in modum rutilum s. rufum : ita tamen ut certi nihil pronuntiem, quum dicat esse εἶδός τι σπέρματος. [Recte corrigere videtur πυρρός. Hujus adjectivi forma Dorica est Κναικὸς, quod v. Compositum cum eo est κνηκόπυρρος, quod Sopatro restitui s. v. Κνηκόπυρος. Ad accentum quod attinet, sic hæc differre arbitror, ut Κνῆκος, ὁ, substantivum sit, κνηκὸς autem (Dor. κναικὸς) adjectivum. G. D.] Hujus porro seminis cum herba sua meminit [Aristot. H. A. 5, 19 : Κνήκου σπέρματι·] Diosc. 4, 190, scribens et ipse inter alia, ferre eam ἄνθος κρόκῳ ὅμοιον, σπέρμα λευκὸν καὶ πυῤῥὸν, ἐπίμηκες, γεγωνιωμένον. Theophr. H. Pl. 6, 4, [5] duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον et ἀγρίαν. Plin. eam numerat inter ea quæ et folio et caule spinosas lanugines habent : et inter ea quæ uno caule sunt, nec ramosa. Idem ab Ægyptiis scribit maxime celebrari Cnicon, Italiæ ignotam, ipsis autem oleo, non cibo, gratam. [Κνῆκος (sæpe κνῖκος in libris editis et scriptis Theophrasti legitur) semina conferta et iis superimpositos flores singulis gerit, H. Pl. 1, 13, 3; φυλλάκανθος 6, 1, 3; ἀκανώδης 6, 4, 3, i. e. capitulo seminali rotundo. Schneid. Pro κνήθου ἄνθους apud Polyænum 4, 3, 32, p. 357, Casaub. refingit κνίκου vel potius κνήκου. Hemst.] || Inde Κνηκέλαιον, Oleum e cneco : quod et Κνήκινον ἔλαιον dicitur, Cnecinum oleum : ambo ap. Diosc. 1, 45. || Item Κνηκώδης, ὁ, ἡ, Cneco similis, Ad cnecum proxime accedens : ut quum Theophr. H. Pl. 1, [11, 3] dicit plantarum quarundam semina esse ἐν πυρῆνι μόνον ἢ πυρηνώδει γε καὶ ὥσπερ ξηρὰ, καθάπερ τὰ κνηκώδη καὶ κεγχραμιδώδη. [6, 6, 6 : Κνηκῶδες σπέρμα ῥόδου· C. Pl. 5, 18, 4 : Κνῆκος καὶ τἆλλα τὰ κνηκώδη.] Notandum porro, hæc modo per η, modo per ι scripta reperiri : per η, κνῆκος ap. Hesych. et Theophr., et Paul. Ægin. : per ι [vitiose] ap. Diosc., Aristot. H. A. 5, 19, Galen. Simplic. Medic. 7, Aetium 1, et Plin. quoque [et Polluc.

1, 247, ubi v. Seber.]. Itidemque κνικέλαιον et κνίκινόν ἔλαιον ap. Diosc., et κνικώδης ap. Theophr. Sed series alphabetica quæ ap. Hesych. est, multum me monet ut præferendam censeam scripturam τὴν διὰ τοῦ η : præsertim quum ap. alios quoque eam reperiam, necnon et Cnecinum ap. Plin.

Κνῆμα, τὸ, Ramentum, Id quod radendo aufertur, ξύσμα, Galen. [Lex. p. 502] ap. Hippocr. || Κνῆσμα, idem : sc. Ramentum, ξύσμα. Hippocr. Π. φύσιος παιδίου [p. 238, 32], μολίβδου κνήσματα, Plumbi ramenta, VV. LL. [Nisi κνίσματα legendum. V. Κνίσμα.] || Pruritus. Polyb. [immo Xenoph. Symp. 4, 28] : Καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆμά τι ἐδόκουν ἔχειν· verba sunt amantis. Bud. [Legitur κνῆσμα : sed cod. Paris. κνῆμα. Recte Schneiderus κνίσμα corrigere videtur. Ælian. V. H. 13, 45 : Ἔλαφον ... φαλαγγίων κνήσμασιν ἐχόμενον καρκίνους (ἐσθίειν)· ubi pro δήγμασι, Morsibus, dictum est, quod ipsum Faber reponi volebat.]

Κνημαῖος, αία, αῖον, Tibialis, Ad tibiam spectans, ὁ τῆς κνήμης, ex Hippocr. in VV. LL. Ap. Galenum vero [Lex. p. 502] scribitur Κνημέου, τοῦ τῆς κνήμης. [Corrigendum κνημαίου ex codd.]

Κνήμαργος, ὁ, ἡ, Qui crassas tibias habet : κνημώδης, παχύκνημος, Hesych. [Theocr. 25, 127 : Ταῦροι κνήμαργοί θ' ἕλικές τε, ubi vertitur, *Cruribus albis.*]

Κνήμη, ἡ, Tibia, Crus. Ambiguæ est signif. Interdum enim Totam eam partem significat, quæ inter astragalum genuque posita est, ossibus geminis constantem; quam Lat. Crus dicunt : interdum vero Id os peculiariter designat, quod est eorum maximum : Lat. Tibiam vocant; nam quod minus est, περόνη, Sura, appellatur. [Galen. vol. 4, p. 23 : Καλεῖται μὲν κνήμη ὅλον τοῦ σκέλους τὸ μέρος ὅσον ἐστὶ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ ἀστραγάλου· καλεῖται δὲ καὶ τὸ μεῖζον ὀστοῦν ἐν αὐτῷ· τέτακται δὲ ἔσωθεν τοῦτο ... τὸ γὰρ ἔξωθεν ὀστοῦν περόνη. Weigel. Photius Epist. 241, p. 364 : Εἰώθασι γὰρ καλεῖν κνήμην καὶ τὸ ἔμπροσθε μὲν τοῦ σκέλους εἰς μῦν ἐπηρμένον, ὥσπερ τὸ ὄπισθεν ἀντικνήμιον· καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ συγκείμενον ἔκ τε τοῦ προκνημίου καὶ τῆς παρακνημῖδος, ἅμα τῆς ἐπαλειφούσης αὐτὰ σαρκὸς καὶ τῆς δερματίδος, ἣν (scr. ἡ) παλαιὰ τῆς Ἑλλάδος γλῶττα κνήμην ὀνομάζει. G. D.] Sic πῆχυς modo utrumque os cubiti, modo eorum longissimum significat, ut annotat Galen. Comm. 4 εἰς τὸ II. ἄρθρων. Certum tamen est τὴν κν. partem esse τοῦ σκέλους : nam id Galen. dividit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Est autem Os tibiæ crassissimum et interiori in parte situm, eique soli femur per διάρθρωσιν articulatur. Hæc Gorr., addens, aliquanto post quam epiphyses τῆς κνήμης explicasset : Est autem tum tibiæ tum perones figura prope triangularis; ac tibiæ quidem anterior angulus, quia multum acutus est, a quibusdam ἄκανθα : quia vero veluti frons est τῆς κνήμης, ἀντικνήμιον nominatur. Hæc ille. Hom. Il. P, [385] : Καμάτῳ ... Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ἑκάτερθεν [ὑπένερθεν] ἑκάστου, ... παλάσσετο μαρναμένοιϊν· Σ, [411], Υ, [37] de Vulcano : Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. [Od. Θ, 135 : Φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστιν, μηρούς τε κνήμας τε. Herodot. 6, 125 : Παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι. Eurip. Phœn. 1403 : Κνήμην διεπέρασεν δόρυ. Plato Tim. p. 74, E : Τῶν μηρῶν καὶ κνημῶν.] Xenoph. Hell. [5, 4, 58] de quodam, cui rupta vena sanguis corporis in sanum crus defluxerat : Γενομένης δὲ τῆς κνήμης ὑπερόγκου καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plut. Alex. [c. 45] : Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσε, Quum sagitta in crure percussus esset. Hippocr. Prorrh. 2 : Οὖλα δὲ πόνηρὰ καὶ στόματα δυσώδεα οἷσι σπλῆνες μεγάλοι· ὁκόσοι δὲ ἔχουσι σπλῆνας μεγάλους, μήτε αἱμορῥαγίαι γίνονται, μήτε στόμα δυσῶδες, τουτέων αἱ κνῆμαι ἕλκεα πονηρὰ ἴσχουσι. Quæ verba Celsus 2, 7, ita interpr. : At quibus magni lienes sunt, his gingivæ malæ sunt et os olet, aut sanguis aliqua parte prorumpit : quorum si nihil evenit, necesse est in cruribus mala ulcera, et his nigræ cicatrices fiant. Diosc. 1, [133] de ficis : Μετὰ χαλκάνθου δὲ τὰ ἐν κνήμαις ῥευματικὰ, δυσαλθῆ καὶ κακοήθη ἰᾶται. Pro quibus Plin. 23, 7 : Tibiarum ulceribus cum flore æris. [Κνήμη εὐθεῖα Philostr. Imag. p. 812, ubi Jacobs. p. 354 comparavit similia, p. 799 : Λακωνικὸν μειράκιον καὶ τὴν κνήμην ὀρθόν· 887 : Κνῆμαι δὲ αὐτῷ εὐπαγεῖς καὶ ὀρθαί· Aristæn. 1, 27 : Κνήμην ἰθυτενῆ. Κνῆμαι πυκναὶ plantis tribuuntur a Theophr. H. Pl. 9, 13, 5.] || Κνῆμαι dicuntur etiam αἱ ἐνηρμοσμέναι ῥάβδοι τῇ ἀψῖδι s. σώστρᾳ, ut Pollux docet [1, 144], i. e. Tibiæ in rota : seu, ut Eustath. exp. [p. 598, 4], αἱ ἀπὸ τῶν ἔσω χοινικίδων ἕως τῆς ἔξω περιφερείας ῥάβδοι, a similitudine tibiæ in animantibus, ὑπανεχούσης τὰ ἐπικείμενα, ut ipse docet. Lysias has appellat κνημίας, teste Polluce. Dicuntur etiam κερκίδες Hesychio. || Κνῆμαι, τὰ τῆς ἁμάξης περιθέματα, item τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἑκατέρωθεν ξύλα, διὰ τὴν καθέδραν πεπηγότα, Hesych. : quæ Eid. sunt κνημίαι. [Photius p. 173, 7 : Κνημία (scr. κνημίαι vel κνῆμαι), τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις. Καὶ τὸ κνημιοπαχὲς (corrigendum κνημοπαχὲς) ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης. G. D.] Item ὁδοὶ ἀνώμαλοι καὶ ἀναντώδεις : quemadmodum κνήμῃσι exp. τραχέσι τόποις καὶ δυσβάτοις : qui κνημοὶ potius dicuntur. [|| Κνήμην μελίνης quo sensu dixerit Sophocles fr. 534, non liquet.]

[Κνῆμι. V. Κνάω.]

Κνημία, ἡ, Radius rotæ, i. q. κνήμη supra. Pollux 10, [157] loquens de ligno, quod temonem currus sustinet, ὃ στήριγμα καλεῖ Λυσίας, ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. In ead. signif. ex eod. Lysia citat [10, 53] κνημῖδα infra. || Κνημίαι, τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, Hesych., quas κνήμας quoque appellant. || Κνήμιαι, φθοραὶ, Eidem.

[Κνημιαῖος, αία, αῖον, Tibialis, Cruralis. Hippocr. De oss. nat. c. 10, vol. 4, p. 7, C, ed. Chart. : Τοῦ ὀστέου τοῦ κνημιαίου ἄκρου. Lobeck. ad Phryn. p. 556.]

Κνημῖδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui ocreas s. tibialia gestat, Tibialibus indutus, Ocreis indutus s. armatus, Ocreatus. [Herodot. 7, 92.]

[Κνημιδωτὸς, ἡ, ὸν, Ocreatus, Gl.]

[Κνημιοπαχὴς lectio suspecta. V. Κνήμη et Κνημοπαχής.]

Κνημὶς, [ῖδος], ἡ, [Accusativum Æolicum κνήμιν annotavit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1207, qui rectius κνᾶμιν scribitur ab Eust. p. 265, 18, male κναμὶν p. 8, 44. Κναμίδες correpto ι in l. Alcæi infra cit. : quod ab accentu Æolico, qui κνάμιδες proparoxytonum postulat, repetit Seidlerus in Niebuhrii Mus. Rhen. vol. 3, p. 308. Non defendi hoc exemplo potest quod ap. Phrynich. p. 171 traditur, Κνημίδα, πινακίδα, καρίδα· βραχέως τούτων τὴν παρατέλευτον· cui κνημίδα errore librarii esse illatum pro κεραμίδα vel simili aliquo nomine recte animadverterunt critici. G. D.] Tibiale, Ocrea, Tegumentum vel etiam Munimentum tibiæ. Hom. Od. Ω, [227] : Περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῆς ἀλεείνων, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', Tibialia e bovino corio consuta, ne sc. tibiæ ipsius spinis inscriberentur, Plaut. Il. Γ, [330] et Τ, [369] : Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, ibi de Paride, hic de Achille ad pugnam se armantibus. Alcæus ap. Athen. 14, [p. 627, B] de domo quadam, quam ἁρπ. κεκοσμῆσθαι dicit : Χάλκειαι δὲ πασσάλοις κρυπτοῖσι περικείμεναι λαμπραὶ κναμῖδες [metrum κναμίδες postulat], ἄρκος ἰσχυροβελὲς, θώρακές τε νέῳ λίνῳ. [Æsch. Sept. 676 : Κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα. Αἱ κνημίδες, qui frequens in libris est accentus vitiosus, ap. Polyb. 11, 9, 4, aliosque. Heliodor. 9, 15 : Ἡ κνημὶς ἀπ' ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει, συνάπτουσα πρὸς τὸν θώρακα.] Et in proverbio Τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι, Ocreas capiti applicare, in eos, qui præpostere aliquid agunt. || Κνημῖδες, Rotarum radii. Lysias ap. Polluc. [7, 115] : Ἁρπάσαι τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης. Alibi tamen scribit κνημίαν ab eo vocari.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, i. q. κνημὸς, sicut πορθμὶς i. q. πορθμός. Dionys. P. [714] : Οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων Ἀριηνῶν· ut infra habebimus ex Apollonio, Κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισι. || Montis nomen, qui est circum OEtam. [V. Ἐπικνημίδιοι vol. 3, p. 1643, B.]

Κνημοπάχης, ὁ, ἡ, Cruris s. Tibiæ crassitudinem æquans, Crassus instar cruris s. tibiæ. Gazæ Æque crassus ac sura hominis. Theophr. H. Pl. [9, 4, 3] : Παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχές. [C. Pl. 3, 4, 3. || Κνημιο-

παχὲς ξύλον Photius Lex. p. 173, 8, cui κνημοπαχὲς restituit Lobeck. ad Phryn. p. 535.]

Κνῆμος pro κνήμη, v. in Ἀετός. [|| Κνῆμος, ὁ, Cnemus, Spartanus. Thucyd. 2, 80, 83, 86; Diodor. 12, 49.]

Κνημὸς, ὁ, Pars montis, quæ a pede ipsius, quem ὑπώρειαν et πρόποδας τοῦ ὄρους vocant, ascendit: κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψότερα μέρη τῆς ὑπωρείας, s. ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω, Eust. [p. 1291, 49; 353, 21; 1498, 42, al.]; nam sicut monti vertex et pes, sic etiam κνημὸς tribuitur. Alii vero exp. τόπους δασεῖς, Eust.; solent enim humiliora in montibus loca ipsis jugis et cacuminibus esse densiora, et crebrioribus arbustis arboribusque condensa. Saltus aut Colles interpretari possumus. Hom. Il. B, [820] de Ænea: Τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι· Ψ, [117] de lignatoribus: Ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης. At Od. Δ, [337] de cerva: Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα Βοσκομένη, pro κνημοὺς in textu Eustathii Comm. inserto, scribitur κρημνούς: ipse tamen κνημοὺς ibi legit. Apoll. Arg. 3, [1852]: Κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν. [Orph. Arg. 602, 637.] ||Κνημὸν Argivi vocant τὴν ὀρίγανον, Eust. [p. 265, 39.]

[Κνημόω.] Κνημῶσαι, Hesychio περιχῶσαι, φράξαι, κλεῖσαι, Terra aggesta circumvallare, Circumsepire, Concludere. [|| Ocreis armo, circumtego. Antioch. Pandect. p. 1207, A: Κνήμωσον τοὺς πόδας. Hase. ||] Item φθεῖραι, Perdere: quo modo et Κνημοῦμαι exp. φθείρομαι, et κνημωθῆναι, φθαρῆναι [et Ἐκνημοῦντο (ἐκνικοῦντο codex), ἐφθείροντο. Similiter idem composita διεκνημώσατο et ἐξεκνημώθη explicat. Perdendi significatione dixit Hermesianax apud Athen. 14, p. 598, A: Πολλάκι ... κνημωθεὶς (infelix amator Mimnermus) κώμους εἶχε σὺν Ἐξαμύῃ. G. D.], necnon [κνημῶσαι explicat per] ἐλθεῖν, Venire.

[Κνημώδης. V. Κνήμαργος.]

[Κνήμων, ωνος, ὁ, Cnemon, n. pr. ap. Lucian. D. mort. 8. Herodian. Epimerism. p. 68.]

[Κνημώρεια, ἡ, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 197. Bast.]

[Κνηπὸς scriptura vitiosa. V. Κνιπός.]

Κνησείω, et Κνηστιάω, ῶ, Prurio: Ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι κνηστιᾷν αὐτὸ ποιεῖ, Prurire facit. Plin. dicit eam mordere, pungere, urere. [Mœris p. 206: Κνησίειν (sic codex) Ἀττικοὶ, κνηστικῶς ἔχειν Ἕλληνες. Recte Bekkerum κνησιᾶν corrigere arbitror, nec multum tribuendum formæ κνηστιᾶν exemplis, apud Suidam, Κνηστιῶντες τὰς ἀκοάς· ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες ἀκούειν, ap. Clem. Al. p. 298: Γαργαλισμοῖς ἀσελγέσι κνηστιῶντες· 677: Ἀκολασίαν ἀεὶ κνηστιῶσαν, et si quæ similia reperiuntur, quibus omnibus κνησιᾶν restituendum, quæ sola vera verbi forma esse videtur. G. D.] Dicitur et Κνησιάω, quod Bud. citat e Plat. Gorgia [p. 494, C]: Ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα. [Hic quoque vitiosum κνηστιῶντα posuit librarius codicis Clarkiani. G. D.] ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν; Scabie et prurigine vexatum. [Ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι exp. scholiasta p. 121 et Photius, quod in κνησείοντα corruptum ap. Suidam. Aristoph. Eccl. 919: Ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον τάλαινα κνησιᾷς. Anaxilas ap. Athen. 3, p. 95, B: Δεινὸν μὲν γὰρ ἔχονθ' ὗς ῥύγχος, ὦ φίλε, κνησιᾶν. Nam sic scripturam codicis κινησία emendavit Meinek. Comic. vol. 1, p. 228.]

[Κνησέρα scriptura vitiosa. V. Κρησέρα.]

[Κνῆσις, εως, ἡ, Scabendi actio. Plato Phil. p. 46, D: Τῇ τρίψει καὶ τῇ κνήσει· 51, D: Ταῖς τῶν κνήσεων ἡδοναῖς. Plut. Mor. p. 769, E: Ἕλκωσις δὲ καὶ κνήσεως ἀρχή. De titillatione aurium Plut. Mor. p. 167, B: Τρυφῆς ἕνεκα καὶ κνήσεως ὤτων. Galen. vol. 10, p. 147: Μήτ' ἄσηι τις γένοιτο μήτε κνῆσις.]

[Κνησίχρῡσος, ὁ, ἡ, Aurum radens. Ῥίνη κ. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 92.]

[Κνῆσμα. V. Κνῆμα.]

Κνησμονὴ, ἡ, i. q. κνησμὸς, Pruritus, Prurigo. Hippiatr. [p. 114, 10], de ischuria: Ἐπιτείνεται τὸ πάθος, κνησμονὴν ἔχοντος τοῦ πόρου. [Geopon. 1, 12, 34: Ἀπὸ κνησμονῆς νοσήματα. Epigr. in Append. Anth. Pal. 304: Τὰς θελξιπίκρους κνησμονάς. Κνησμονὴν pro κνησμὸν codex unus Theoph. Nonni vol. 2, p. 230. «Philes Propr. anim. 54, 3; 95, 21.» Jacobs. Pisid. Hexaem. v. 1506: Σταγὼν δὲ κέδρου κνησμονὴν ἀποξέει. Hase.]

Κνησμὸς, ὁ, Pruritus, Prurigo, Excrementi acris sub cute sensus, sine asperitate et exulceratione, Gorr. definit: ap. quem plura v. [Hippocr. vol. 3, p. 549 ed. Kühn.: Τοῦ μὲν κνησμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῆς παχυδερμίης. Miller. Aristot. H. A. 6, 28: Γίνονται δὲ τομίαι (ὗες) διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμὸν εἰς τοὺς ὄρχεις· Probl. 4, 16: Ὁ κν. ἡδύς ἐστιν. Athen. 3, p. 90, A, ex Diphilo Siphnio: Κνησμὸν δὲ ποιεῖ (ἡ ἀκαλήφη).] Alexandr. Aphrod. Probl. 1: Τὸ ποιῶν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, Pituita pruritum efficiens. [Κνησμὸν, δῆγμα, φλυκταίνας, Tzetz. Hist. 2, 483. Jacobs.] Philo V. M. 1, loquens de culice: Οὐ γὰρ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν λυμαίνεται, κνησμοὺς ἐμποιῶν ἀηδεῖς καὶ βλαβερωτάτους, Pruriginem afferens molestam et noxiam. Et metaph. ap. Plut. De discern. adul. ab amico [p. 61, A]: Ἐὰν πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κνησμός [præferenda aliorum librorum scriptura κνισμός] τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας ὑπογένηται. Idem [p. 535, F]: Ὑπὸ κνησμοῦ καὶ γαργαλισμοῦ παρέχοντα χρῆσαι ῥᾷστα τῷ δεομένῳ. [Adde p. 546, C: Γαργαλιζόμενον οἷον ὑπὸ κνησμοῦ· 126, B: Κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν· 1094, A: Ἐκεῖνα δὲ συῶν καὶ τράγων κνησμοῖς ἔοικε. De stomacho dictum p. 688, B. Wyttenb. vol. 6, p. 480.] Prurire Latini quoque in simili re dicere solent: possit tamen κνησμὸς exponi hoc l. etiam Titillatio. [Κνησμὸς corruptum ex κνισμὸς v. s. h. voc.]

Κνησμώδης, ὁ, ἡ, Pruritum excitans, Pruritum excitanti similis: κνησμώδη, Genus omne prurientium, Gaza. [Hippocr. p. 51, 188, 1256; Theophr. De sudor. 16. Strabo 11, p. 593: Ἅλες κν. Demetr. Hieracosoph. p. 125. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 19, 11. Id. vol. 6, p. 243, 18: Ψωρώδης διάθεσις, ἢ λεπρώδης, ἢ ἀλφώδης, ἢ κν. Method. Conv. virg. p. 270, 25. Id. p. 282, 2: Τὰ κνησμώδη καὶ συνουσιαστικά. Hase. In κνισμώδης corruptum v. s. h. v.]

[Κνησμωδῶς, Cum pruritu. Galen. vol. 19, p. 70, 1: Δάκνεσθαι κν. Hase.]

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, Radula, i. q. κνῆστις, Erotian. e Nicandro [Th. 85]: Σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειεν ὀδόντες. [Al. 308.] ||Hesychio φονεὺς, ὀλετὴρ, Occisor: fortasse a κνάω, τὸ κόπτω. Sic vero κνημία ab Eod. exp. φθορά.

Κνηστήριον, τὸ, Radula, i. q. κνῆστις, et κνηστήρ. [Κνηστήρια ἀγγεῖα legitur ap. Hesych. s. v. Πύρνος ex conjectura Musuri. Κνηστηράγεια codex.]

[Κνηστιάω. V. Κνησείω.]

[Κνηστικὸς, ἡ, ὸν, Irritatorius. Schol. Eur. Hipp. 304: Κνηστικοῖς αὐτὴν λόγοις ἐρεθίζει. || Adverb. Κνητικῶς. Κν. ἔχειν, i. q. κνησιᾶν, Mœris p. 206.]

Κνῆστις, εως, ἡ, Culter, quo scindimus, Radula, Instrumentum ferreum, quo radimus aliquid, peculiariter vero quo caseum, ἡ τυροτόμος μάχαιρα, s. ξυήλη, ut Dores vocant: comp. voce τυροκνῆστις quoque dicitur: alio autem nomine κόβυλις, Pollux, pro quo ap. Eust. scribitur κύβηλις. Hesychio est κοπὶς σιδηρᾶ, ξυστὴρ, ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν. Hom. Il. Λ, [638]: Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ· pro quo in Suidæ Lex. et Etym. scribitur Κνήστει, sed Eust. [p. 871, 64] κνῆστις Ionice κνήστιος declinari scribit, et in dat. dici κνήστι per crasin pro κνήστιϊ; quam scripturam confirmat noster Hom. Ms.: unde constat male in VV. LL. poni nomin. κνήστη, et in h. l. scribi κνήστῃ: quod vocab. nec Hesych., nec Suid., nec Etym. agnoscit. Et Aristoph. schol. [Pl. 166] codex, in quo locus hic Hom. mendose citatur, hinc emendandus est. Suid. ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 305]: Καὶ τὰν εὐχάλκωτον ἐΰγναπτόν τε χρεάγραν, Καὶ κνῆστιν. ||Sunt qui κνῆστιν velint esse ῥάχιν, Hesych. Ea tamen potius ἄκνηστις dicitur, ut supra vidisti. || Κνῆστις accipi etiam pro κνησμονὴ ap. Oppian. [Hal. 2, 427], testatur Eustath. [p. 871, 60.] ||At Κνηστὶς, ίδος, ἡ, quidam verterunt Laminulam, alii Fistulam, ap. Plut. Anton. [c. 87], de morte Cleopatræ: Φάρμακον αὐτὴν ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνηστίδι κοίλῃ, τὴν δὲ κνηστίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ, Venenum in fistula contentum capillis suis tecta gestasse. VV. LL. dicunt esse καλα-

μίδα καὶ τὸ κάλλανθρον ἢ βελόνην, Calamistrum : quod colligi tradunt e Dione Cocceo, qui l. 51, p. 306 [c. 14], ita scribit de morte Cleopatræ : Οἱ δὲ (λέγουσιν) ὅτι βελόνην, ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰῷ τινὶ δύναμιν τοιαύτην ἔχοντι, ὥστε ἄλλως μὲν μηδὲν τὸ σῶμα βλάπτειν, ἂν δ' αἵματος καὶ βραχυτάτου ἅψηται, καὶ τάχιστα καὶ ἀλυπότατα αὐτὸ φθείρειν, χρίσασα αὐτὴν, ἐν τῇ κεφαλῇ ἐφόρει· quod Xiphilin. p. 56 meæ ed. brevius dicit : Ὅτι βελόνῃ, ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰὸν ἐχούσῃ ὠκύμορον, τὸν βραχίονα κεντήσασα.

Κνηστὸς, ἡ, ὸν, Sectus, Concisus, Rasus : λάχανα κν. Eust. [p. 872, 9] τὰ συγκοπτὰ, et κνηστὸς ἄρτος, panis quidam ap. Iones, Panis minutim concisus, radula derasus. [Athen. 3, p. 111, D : Κνηστὸς ἄρτος ποιὸς παρὰ Ἴωσιν, Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιός φησιν ἐν Ἰωνικοῖς ὑπομνήμασι. Non explicant hæc quale genus panis ita fuerit Ionibus appellatum. Minus multo id scias ex Hesychio, cujus hæc, κνηστὸς ἄρτος, Ἀρτεμίδωρος. Caussam nominis suspicatur fuisse Eustath. p. 872, 9, διὰ τὸ κνᾶσθαι ὡς εἰκὸς καὶ οὕτω διαδίδοσθαι, quod rasus distribueretur. Hodie panis imponendi mensis procerum crusta inciditur, ac fere tota adimitur. An hic est κνηστὸς, id est, Rasilis panis? an κνηστὸν eum potius appellarunt quem idiotismus noster *pain gratté*? id enim est κνᾶν. Homerus, Αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ· inde caseus κνηστός. Similiter igitur dictus panis κνηστός. Casaub. Hodie *pain chapelé* dicunt. Schweigh.] Athen. 12, [p. 516, D] de candaulo, edulio Lydio : Ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Pro eod. infra Κνιστός.

[Κνῆστρον, τό.] Pro κνηστήριον per sync. dicitur Κνῆστρον, ut θέλκτρον pro θελκτήριον : unde κνήστρῳ ap. Galen. ex Hippocr., τῇ τυροκνήστει, quod dicit esse μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρὸς, Cultellum quo raditur caseus. Erotian. autem ap. Eund. [p. 230] κνήστρου exp. κνηστῆρος, quod ejusdem signif. est. ‖Carduus, quo confricantur panni, VV. LL. ‖ Κνῆστρον dicitur etiam τὸ Κνέωρον, ut Galen. tradit, et Plin. 13, 21 : Fruticem vero (vocant) Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyros achnen, alii Cnestron, alii Cneoron. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, myrti magnitudine, semine colore et specie farris. Idem 21, 9 : In coronamenta folio venere Melothron, Spireon, Trigonon, Cneoron, quod Casiam Hyginus vocat. De eod. et Theophr. H. Pl. 6, [1, 4], ubi duo ejus genera tradit. [Κνέωρος, 1, 10, 4; 6, 2, 2. Hesych. : Κνέωρον, φυτόν τι ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις (θεσμορίοις codex) ὑποστόρνυται καὶ ᾧ εἰς κάθαρσιν χρῶνται· καὶ γυναικεῖον μόριον. Phot. p. 173, 5 : Κνέωρον· φυτὸν θαμνῶδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ ἰατροὶ χρῶνται· ὁτὲ δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Sequuntur ap. HSt. verba s. v. Κέστρον ab nobis posita. Explicatius de utroque dixit Foesius : « Κνῆστρον τὸ κνέωρον exp. Galen. (Lex. p. 502) ap. Hippocr., quod idem est ac Thymelæa, ut patet ex Diosc. 4, 173, et Plinio 13, 21, apud quem scribitur : Fruticem vero thymelæam, alii chamelæam, alii pyros achnen, alii cnestron, alii cneoron vocant. Ex quibus vitium subolere Dioscoridis lectionem satis apparet, quum passim legatur, Οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄχνην, ἢ κέστρον, ἢ κνέωρον καλοῦσιν. Nam pro κέστρον κνῆστρον legendum est, quum κέστρον betonica dicatur Dioscoridi 4, 1, et Plinio 25, 8. Cneoron quoque in coronamenta refert Plin. 21, 9. Κνῆστρον autem usurpat Hippocr. p. 630, 3 : Κνῆστρον ἑψήσας ἐν ὕδατι ποτῷ. Eoque utitur ad pituitam et bilem repurgandam. Rursus p. 662, 49 : Δύο πόσιας κνήστρου ἑψῆσαι κοτύλην ὕδατος. Κνήστρου κνηστῆρος exponit Erotianus (p. 230) ap. Hippocr. adducto Nicand. Ther. 85 : Ῥίζαν σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες. Ubi schol. positum scribit pro κνηστῆρες ὀδόντες, qui δοίδυκες καὶ τριβεῖς dicuntur. Idem Al. 308 : Ἢ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτρῳ σιλφίου. Ubi schol. τῷ χαρακτηρικῷ κνηστῆρι, ἤγουν μαχαίρᾳ, κατάτριψον, οἷον ξέσον, quod est Radula in qua signum expressum sit, velut cultro, contere, vel rade aut seca laseris radicem oboli pondere. Est enim κνηστὴρ aut κνηστήριον (pro quo κνῆστρον per syncopen scribitur) idem quod κνῆσις, Radula, aut instrumentum ferreum quo aliquid raditur, aut culter A quo quid secamus, peculiariter vero quo coci caseum secant aut deradunt, ἡ τυροτόμος μάχαιρα, et composita voce τυροκνῆστις dicitur. Hesychio κνῆσις exponitur κοπὶς σιδηρᾶ, ξυστὴρ ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν. Et Galenus in Exeges. κνήστρῳ τῇ τυροκνήστει exponit. Additque idem ἔστι δὲ μαχαιρίδιόν τι ᾧ ξύεται ὁ τυρὸς, hoc est, Cultellus quo raditur caseus. Quo certe significatu, ut sumitur apud Erotianum, minime huic loco quem ex Hippocrate adduximus convenire cuivis est manifestum. Ac ne κνήστρῳ quidem apud Hippocr. me adhuc legere memini. Et si quid hac in re conjectura valet, existimo Galenum κνήστρῳ pro πιέστρῳ ex quibusdam codicibus legisse p. 618, 15. Etsi idem πιέστρῳ in Exegesi exponit. Ceterum κνητὸν Hesychio τὸ κνέωρον exponitur, verum κνῆστρον apud eum legendum existimo, etsi κνητὸν retinet Varinus.» Aetius fol. 69, a, 29 : Βοτάνην ἣν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λιπαρῶνα καλοῦσιν, τινὲς δὲ κνῆστρον. Weigel.]

Κνητὸν, τὸ [Κνῆστρον Foesius et Salmasius], Hesychio est τὸ κνέωρον.

B [Κνηφέω, Prurio. Gloss. : Prurit, κνηφεῖ.]

Κνήφη, ἡ, Pruritus, Prurigo [Sic exp. in Gl.], i. q. κνησμός. Ap. Suid. [ex schol. Hom. Il. B, 820, sive Codino Orig. Cpol. in Meursii Op. vol. 7, p. 601] : Κνήφην λοιμώδη συνέβη γενέσθαι ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί. [Deuteron. 28, 27, et Schleusn. Lex. V. T. s. h. v. Hase. Hesych. : Ξύσμα, κνηφὴ (hoc accentu), λέπρα. Quo sensu κελεφία ab recentioribus Græcis dictum suo loco annotavimus.] ‖ Urtica : pro quo infra Κνίφος. [Hesych. : Κνίδαι, σκνῆφαι (κνῆφαι Biolius), πόα τις.]

[Κνιδάω. V. Κνίδη.]

Κνιδέλαιον, τὸ, et Κνίδειον ἔλαιον, τὸ, Oleum e Cnidio grano. Diosc. 1, 44, inscribit περὶ κνιδελαίου, quod docet διὰ τοῦ κνιδείου σκευάζεσθαι κόκκου λεπισθέντος καὶ κοπέντος. [Suidas : Κνίδη, βοτάνη· καὶ κνίδειος καρπὸς τῆς κνίδης. Zonaras p. 1223 : Κνίδιος τοπικόν· κνίδειος δὲ καρπὸς δίφθογγον τὸ δει.]

Κνίδη, ἡ, Urtica : ita a κνίζω dicta, ut Urtica ab Uro, quod δηγμὸν καὶ κνησμὸν ἐμποιεῖ ταῖς τῶν ἁπτομένων χερσί : alio autem nomine ἀκαλήφη dicitur, Diosc. 4, 94, et post eum scholl. Nicandri et Theocriti, cujus duo genera ap. Diosc. reperies : ἀκαλήφη autem Atticum esse tradunt. [Sic præcipit Mœris p. 67 : Ἀκαλήφη Ἀττικοὶ, κνίδη Ἕλληνες. Utrumque conjunxit Archestr. ap. Athen. 7, p. 285, C : Κνίδας ὀψωνεῖν τὰς (τάς τ' Piersonus) ἀμφικόμους ἀκαλήφας.] Theocr. 7, [109] : Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσιν Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. [Artemo Anth. Pal. 12, 124 : Καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡψάμεθα.] ‖ Piscis nomen Aristot. H. A. 5, 16, [De partt. anim. 4, 5,] Athen 3, [p. 90], qui et ipse ἀκαλήφη dicitur. Plin. 9, 45, Urticas appellat; 32, 11 : Cnide, quam nos Urticam vocamus. V. et Κνισμός. [ῑ] ‖ Ead. κνίδη per metaplasm. dicitur etiam Κνὶς, ιδὸς, Eust. [p. 871, 62] : Ὃ δὴ κνίζω καὶ τὴν κνίδην ποιεῖ, ἣν μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Ὀππιανός [Hal. 2, 429]. In VV. LL. scribitur etiam Κνήδη, per η [vitiose], quo modo scribi ap. Gazam Gramm. 3 annotant : ea tamen scriptura nec ap. Hesych., nec Suid., nec Etym. extat : nam κνηδῶντες ap. Hes. non suo loco est, sed inter κνίδαι et κνίδος : adeo ut κνιδῶντες pro eo reponendum videatur. Κνίδοντες, Urtica cædentes, urentes : κνίδῃ μαστιγοῦντες, Hesych., quasi a Κνίδω. Nisi potius sit scrib. κνιδῶντες. Nam Κνηδᾶται, pro quo scr. videtur Κνιδᾶται, ut modo dixi, idem Hesych. exp. δάκνεται, addens fortassis a κνίδη dici : ea enim urit et mordicat admota cuti.

C

D

[Κνῖδία, ἡ, Cnidia, peninsula Cariæ. Herodot. 1, 174 : Ἐούσης πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιῤῥόου. Strabo 10, p. 488; Callim. H. in Cer. 25; Athen. 6, p. 262, E. ‖ Κνίδος, ἡ, Cnidus nomen urbis. Hom. H. in Apoll. 43 : Κνίδος αἰπεινή. Herodot. 1, 144; 2, 178; 3, 138; Strabo 14, p. 653, 657, aliique geographi. ‖ Adject. gentile Κνίδιος, ία, ιον. Κνίδιοι, οἱ, Herodot. 1, 174; 3, 138; Strabo 14, p. 653. Κνίδιος οἶνος ib. p. 637, Athen. 1, p. 33, E, Alex. Trall. 1, p. 9. Κν. ὄξος Athen. 2, p. 67, C. ‖ Κνιδόθεν, Ex Cnido. Lucian. Lexiph. c. 7.]

Κνίδιον, τὸ, affertur pro Atriplex : necnon pro Cni-

dium granum : quod potius Κνίδειος κόκκος dicitur : quanquam et sine diphth. reperiri scio κνίδιος, ut ap. Athen. [2, p. 66, D] ex Eubulo : Κόκκον λαβοῦσα κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος. [Κνιδόκοκκος ap. Alex. Trall. 10, p. 569.] Itidemque Κνίδια κεράμια ap. Eund. 1, [p. 28, C], sed hæc a Cnido insula : unde et Κνίδιαι γνῶμαι ap. Galen., quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

[Κνιδόκοκκος. V. Κνίδιον.]

[Κνίδος. V. Κνιδία.]

[Κνιδόσπερμον, τὸ, Urticæ semen. Alex. Trall. 5, p. 262, ubi genit. κνιδοσπέρμου. Κνιδοσπέρματος vero 7, p. 316. Sic λινόσπερμον et λινόσπερμα dicitur. Struv. Galen. vol. 19, p. 732 : Ἀντὶ κνιδοσπέρμου, κονίου σπέρμα. Miller.]

[Κνιδιουργὸς, ὁ, ἡ, In Cnido insula fabricatus. Naves Κνιδιουργεῖς ap. schol. Aristoph. Pac. 143, exscriptum ab Suida s. v. Ναξιουργής.]

Κνίδωσις, εως, ἡ, ap. Hippocr. Punctura quædam, et Pruritus, qualis ab urtica excitatur, Pruritus, Prurigo, Uredo, qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur; nam Plin. ei scribit inesse vim pruritu mordacem, eandemque, quæ terrestri urticæ, contactosque pisces attrituque petræ scalpentes pruritum, ab ea invadi : item, tactam, uredinem mittere, κνησμὸς s. κνήφη, s. κνιπότης, ut Hippocr. loquitur, τῷ τῆς κνίδης s. ἀκαλήφης δηγμῷ similis. Galen. Lex. Hipp. [p. 502] : Κνιδώσιες, νύξεις τινὲς κνησμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται. [Hippocr. p. 109, G : Νάρκαι δὲ καὶ κνιδώσιες οἷσι διὰ τῆς κεφαλῆς διαΐσσουσι· 110, A : Εἰ καὶ ἐς τὴν γλῶσσαν ἄκραν ἀφικνεῖται ἡ κνίδωσις· 113, C.]

Κνίζα, ἡ, Anacreon ap. Eust. [p. 1746, 13, et Etym. M. p. 523, 10.] Κνίζη [κνιζή potius scrib. esse conjicit Lobeck. Paralip. p. 207] τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι Σὴν διὰ μαργοσύνην, q. d. Scalptura mihi opus est, et maturesco. Quibus verbis alludit ad mora Alexandrina, s. Ægyptia, quæ, ut Athen. 2, [p. 51, B] refert, et Eust. infra in Κνίζω, οἱ ἐπιχώριοι ἐπιβραχὺ κνίσαντες σιδήρῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῖς φυτοῖς, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται, Ferreis unguibus scalpentes, Plin. de eis loquens : alibi vero, Largo succo abundant summo cortice desquamato, altiore plaga, siccantur, mirabili natura. De qua re v. et in Ἐπικνίζω. Derivatur autem a κνίζω, ut σχίζα a σχίζω, Eust. [l. c.]

Κνιζείω, i. q. κνίζω. Hesych. [Κνίζων ἢ κνιζίων (Musurus κνιζείων), λυπῶν. Delendum videtur ἢ κνιζίων, quod non legitur ap. Phot. p. 173, 10.]

Κνίζω, Seco, Rado, i. q. κνήθω, et ejusd. cum eo originis : sc. a κνάω (ut πολεμίζω a πολεμῶ), τέμνω, κόπτω. Eust. exp. p. 1746, ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, Per summa et leviter derado : quo modo accipitur l. iste, quem alibi affert [ex Athen. 2, p. 51, B], de moris Alexandrinis : Ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες σιδηρίῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, καὶ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν ἔκτοτε πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται. Sic e Greg. Naz. in VV. LL. κνίζειν συκάμινα, pro Scalpere mora. A Suida quoque ita exp., qui tamen exemplum compositi ἐπικνίζω affert. Bud. etiam κνίζειν interpr. Deradere, ξύειν, citans e Theophr. H. Pl. 9, [20, 4] : Εἰς ὕπνον δὲ ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ κνισθεῖσα. Id. Bud. κνίζειν int. Salpere, Scarificare, Vellicare. Quibus addi potest, quod ap. Suid. legitur [ex Amos. 7, 14] : Κνίζων, Ἀκύλας ἐρευνῶν· Θεόδοτος, χαράσσων· Σύμμαχος, ἔχων, ἢ συλλέγων. || Pruritum moveo, excito, Urticæ instar mordeo, Urticæ in modum pungo s. uro. Priori modo accipitur ap. [Herodot. 6, 62 : Τὸν δὲ ἔκνιζε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως·] Appian. [Hisp. c. 37] : Σύρφακα [Σύφακα] δ' ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδὸς, Pruriebat amore puellæ captus, Amor puellæ eum urebat : ut Virg., Me tamen urit amor. [Eur. Med. 568 : Εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.] Et Κνίζομαι, Prurio libidine, Amore titillor et tangor, Bud. Vel, Uror amore. [Eur. Med. 555 : Οὐχ ἥ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος, καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος· Andr. 209 : Σὺ δ' ἦν τι κνισθῇς. Appian. Pun. c. 10 : Κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδί.] Athen. 13, [p. 577, E] de Lamia tibicina, e Machone : Ἦ σφόδρα ἡδέως ἔχειν φησὶ κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον, ἀποδοκιμαζούσης τε πάντα, καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ. [Cum genit. Theocr. 4, 22 : Τὴν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη.] Κνίζειν τὸν ἐραστὴν dicitur etiam amica, quum fingit se aversari eum, Bud. Qua signif. Ovid. dicit, Dolor urit amantes; et, Tacitis doloribus uri : est itaque ἐρωτικῶς λυπεῖν. Alciphron p. 180 [Ep. 1, 32] : Ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα. Plut. [Mor. p. 84, E] : Δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπία κνιζόμενος, de eo, cui φιλονεικία καὶ φθόνος ἐνέστακται πρὸς τοὺς κρείττονας. Qua fere metaph. Horat. Epist. 2, 1, dicit, Urit enim fulgore suo, qui prægravat artes Infra se positas. [Pind. Isthm. 6, 74 : Ἁδεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν (forma Dorica pro ἔκνισεν) χάρις· Pyth. 8, 44 : Μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ.] Sed latius etiam capitur, ut dixi, pro Urticæ instar mordeo, Urticæ in modum pungo, Uro. [Pind. Ol. 6, 75 : Τὸν μὲν κνιζομένα (Dolens) λεῖπε χαμαί.] Soph. OEd. T. [785] : Ἑτερπόμην, ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'. Aristoph. Vesp. [1285] : Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος, καί με κακίσταις [κακίαις] ἔκνισε, Et pessimis probris contumeliisque me ussit, vellicavit. Herodian. 4, [9, 4] de scommatis : Τῶν μὲν γὰρ τοιούτων κνίζει μάλιστα, ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν. Sic Suet. Tiberio : Urebant insuper et anxiam mentem varia undique convitia. Terent., Uro hominem. Sed et Mordeo et Pungo simili metaph. usurpantur : quæ apte in hoc verbo retineri possunt, quod urticæ, cujus proprie κνίζειν est, a Latinis scriptt. tribuuntur : alioquin exp. etiam, ead. tamen signif., Pervello, Stomachum facio et indignationem cieo, Molestus et gravis sum, Scrupulum injicio, Solicitudine afficio : quæ interprr. Budæi sunt. Herodot. [7, 12] : Ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη, i. e. ἔδακνε, metaph. sumpta ἀπὸ τῆς πόας, ut in Herodoteo Lex. annotatur. [7, 10 : Τὰ σμικρὰ οὐδέν μιν (deum) κνίζει. Pind. Pyth. 11, 36 : Ἔκνισέ νιν· Nem. 5, 59 : Τοῦ μὲν ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι· Isthm. 5, 74 : Οὐκ ἔκνισ' ὄπιν. Eur. Iph. A. 330 : Τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε.] Κνίζειν Hesychio est non solum συκάμινα τέμνω [Ex Amos. 7, 14 : Ἀλλ' αἰπόλος ἤμην, κνίζων συκάμινα. De quo v. Kust. ad Suid. s. v. Κνίζων et interpretes Hesychii], λυπῶ : sed κνίσσαι [vitiose pro κνίσαι] Eid. est etiam φθεῖραι, ὀλέσαι, sicut itidem κνάω et κναίω.

[Κνικέλαιον. Κνίκινος. V. Κνηκός.]

[Κνίκιον, τὸ, Trifolium. Diosc. 3, 123.]

[Κνίκος s. Κνῖκος. V. Κνηκός.]

[Κνίπα. Κνιπεία. V. Κνιπός.]

[Κνίπειος, α, ον, Qui est culicum. Anon. cod. Reg. 2325, fol. 4, b : Κνίπειον αἷμα ὕδωρ ἐστίν. Miller.]

[Κνιπέω.] Κνιπεῖν Hesychio est σείειν, ξύειν [μέλαθρα καὶ δοκοὺς additum], Quassare, Radere. [Glossa suspecta.]

[Κνιπία. V. Κνιπός.]

[Κνιπίδος (?), πέρασμα (πέτασμα Jens.) δορᾶς, Hesych.]

Κνῖπολόγος, ὁ, est avis quædam e genere τῶν ξυλοκόπων, i. e. earum quæ rostro arbores tundunt, ut οἱ δρυοκολάπται, qui Latinis sunt Pici, s. Pici arborarii : quorum rostrum habere culices muliones, testatur Plin. Meminit vero hujus avis Aristot. H. A. 8, 3, esse eam dicens τὸ μέγεθος μικρὰν, ὅσον ἀκανθυλλίδα, τὴν δὲ χρόαν σποδοειδῆ καὶ κατάστικτον, φωνεῖν δὲ μικρόν. Nominis ratio est quod culicibus insidietur : seu, scribendo κνιπολόγος, quod culices colligat in cibum : unde et Culicilegam vocat Gaza. Ibidem quasdam aves esse tradit σκωληκοφάγους et σκνιποφάγους, dicens : Ἄλλα δ' ἐστὶ σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνίπας θηρεύοντα ζῇ, i. e. Culicivora, quæ culicum venatu vivunt.

[Κνῖπὸς, ἡ, ὸν, Cui pili e ciliis perierunt.] Κνίπα, Hesychio πτίλη : quo nescio quid sibi velit. [Scribendum cum Heinsio, Κνιπὴ, πτιλή. Κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς Hesych. s. v. Κεκνιπωμένοι. Conf. Κνὶψ et Σκνιφός.]

Κνιπὸς, affertur pro Parcus, Tenuiter vivens : qui et σκνιπὸς dicitur. [Lucill. Anth. Pal. 11, 172 : Αὖλος ὁ κνιπός. In κνηποὺς corruptum ap. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 222.] Sic et Κνιπεία pro Parcitas, φειδωλία. [Zachar. Pont. Max. Dialog. 1, c. 9; 4, c. 40. Doroth. Doctr. p. 837, B : Κατὰ κνιπείαν, Parce. Hase. Κνιπία ap. Theophan. Chron. p. 248, B : Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ θανατικὸν καὶ κνιπία παντὸς εἴδους, ubi Inopiam, Penuriam, significat.] Meminit hujus κνιπὸς Suidas [ex Photio p. 173, 23] annotans genitivum casum nominis κνὶψ, qui est κνιπὸς, μεταπίπτειν εἰς εὐθεῖαν, et significare τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

[Κνιπότης, ητος, ἡ.] Κνιπότητα Galenus in Lex. Hipp. [p. 502] exp. κνησμὸν, Pruritum. Sed addit, quosdam eo nomine accepisse τὴν ξηροφθαλμίαν, Lippitudinem siccam: e quibus est Erotian. [p. 212.] Locus Hippocr. est in l. De locis in hom. [p. 413, 29]: Ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπότητα παρέχῃ, τοῦτον ἐγχρίειν μαλθακώδει, ὅ,τι μέλλει ξηραίνειν ἅμα καὶ δάκρυον ὀλίγον ἄγειν.

[Κνῖπόω. Hesych.: Κεκνιπωμένοι, καρποὶ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι, ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς.]

[Κνίς. V. Κνίδη.]

[Κνῖσα. V. Κνίσσα.]

Κνῖσαλέος, α, ον, Pruriens: κνισαλέῳ ap. Hesych. περικνίστῳ. [Interpretatio suspecta. Nam κνισαλέος Fumosum potius significare videtur.]

Κνίσαρ, Culter rasorius s. tonsorius, Novacula: a κνίζω, τὰ τέμνω s. ξύω. A Suida exp. ὁ ξυρός. Sic enim leg., non ξηρός. [Suidæ gl. Κνίσαρ, ὁ ξυρὸς quattuor codicum auctoritate delevit Gaisfordus adsutam ex Zonara p. 1223, apud quem Κνόσαρ legitur, consentiente Cyrillo, cum interpr. ὁ ξηρὸς, i. e. Vietus, Exoletus, ut intellexit Lobeckius Paralip. p. 206, qui a verbo κνίζω derivat generisque neutrius esse monet, proprie ῥύσημα significans.]

[Κνισάω. Κνισήεις. Κνισηρός. V. Κνισσ—.]

Κνίσμα, τὸ, Vellicatio, σπάραγμα, ut Suid. in hoc l. [Pompeji jun. Anth. Pal. 7, 219] exp.: Καὶ τὰ ποθούντων Κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη. || Pruritus, Ignes quibus amantium pectora uruntur, Dolor amatorius. Basil. Libanio [Epist. 8]: Ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματά τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσεν. Ap. Aristoph. vero Eccl. [35]: Ἤκουσά τοι Ὑποδουμένη τὸ κνίσμα [recte codd. κνῦμα] σου τῶν δακτύλων; schol. exp. τὸν ἠρεμαῖον χνασμὸν, de quadam, quæ vicinam evocabat, τρυγανῶσα τὴν θύραν, i. e. ἡσύχως κνῶσα, Paululum et leviter pulsans januam. [|| Ramentum. Plato Hipp. maj. p. 304, A: Κνίσματα καὶ περιτμήματα τῶν λόγων. Hoc Hippocrati pro κνήσματα restituendum videri dixi s. v. Κνῆμα. Composito ἀποκνίσματα utitur Aristoph. Pac. 790. G. Dindorf.]

Κνισμὸς, ὁ, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμός. Athen. [3, p. 90, A] de urtica pisce loquens, qui et ἀκαλήφη dicitur: Κνισμὸν [Recte legitur κνησμὸν] δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείψωνται· cui Plin. dicit esse vim pruritu mordacem, eandemque, quæ terrestri urticæ: item, contactos pisces attrituque petræ scalpentes pruritum, ab ea invadi. Κνισμὸς peculiariter Pruritus Venereus, ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. Chremylus ap. Aristoph. Pl. [974] ad vetulam, quæ amore cujusdam juvenis ardens dicebat se κατακνίζεσθαι: Οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα; Sophocles [fr. 482] ap. Athen. [11, p. 487, D] de cottabo: Τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι. Item ζηλοτυπία, ἢ διαφορὰ πρὸς ἐραστὴν, Dissidium et jurgium inter amantes. Alciphron [1, 29]: Κἄν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἡ διαφορὰ γένηται. Paulo ante ζηλοτυπίας vocabulo utitur Bud. Alii dicunt esse ἐρωτικὴν λύπην, Dolorem, quo uruntur amantes, amantium pectora. Utitur et Plut. [Mor. p. 61, A: Κνισμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας· ubi alii libri κνησμὸς minus bene. Κνιζόμενος dixit Plut. in l. simili s. v. Κνίζω ab HSt. allato.] || Est etiam μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον, Hesych.; sicut ap. Athen. quoque 14, [p. 618, C] a Tryphone libro 2 Ὀνομασιῶν, inter αὐλήσεων ὀνόματα recensentur, Κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικυνοτύρβη, θυροκοπικόν· quod et κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. [Κνησμὸς ap. Eustath. p. 1236, 57.] A Polluce 4, c. 14 [§ 100] ponitur inter εἴδη ὀρχήσεως, inter species saltationis.

[Κνισμῶα, ἡ, vox merito suspecta varieque tentata ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 212, 12. Vertitur, Prurigo. Conf. Boiss. Anecd. gr. vol. 1, p. 211. Hase.]

Κνισμώδης, ὁ, ἡ, Pruriens: quod supra κνησμώδης. Bud. e Galeno. [Ταργαλισμοὶ κνισμώδεις (κνησμώδεις usitatius) Pseudo-Basilius vol. 3, p. 596, C. Hemst. ad Thom. M. p. 180. Scribendum omnino κνησμώδεις. G. Dindorf.]

[Κνισοδιώκτης. Κνισοκόλαξ. Κνισολοιχία. Κνισολοιχός. Κνισός. Κνισοτηρητής. Κνισόω. V. Κνισσ—.]

Κνίσσα sive Κνίσα, ἡ, [Legitima forma, cujus testes infra producentur, est προπερισπωμένη Κνῖσα, eaque simplici σ scripta, quo non raro in libris optimis et nomen simplex et composita scribuntur. Epica forma Κνίση est, qua sola utitur Homerus. G. D.] Nidor, ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, Arvinæ s. Pinguedinis incensæ fumus, Vapor e cremata pinguedine, plerumque in sacrificiis. [Phot. p. 173, 19: Κνίσαισιν (κνίσεσιν codex; κνίσσῃσιν Suidas), ἀναθυμιάσεσιν. (Legitur ap. Orph. Lith. 468, 487.) Κνίσης, λίπους ἢ ἀναθυμιάσεως.] Interdum etiam Vapor e carnibus, quæ torrrentur, assantur: nec solum vapor ille, sed etiam odor, seu, ut Aristot. exp. in Meteor. 4, [c. 9 post med.], ἡ δὲ πίονος θυμίασις, λιγνύς· ἡ δὲ λιπαροῦ, κνίσσα· i. e., Gaza interpr., Pinguis autem rei exhalatio, λιγνὺς, Fuligo, nominatur: ejus vero, quæ olei tenacitatem imitatur, κνίσσα, Nidor. Hom. Il. Θ, [548]: Κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, i. e. τὴν ἐκ τοῦ λίπους καπνώδη ἀναγωγὴν, Eust. A, [317]: Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, ἡ ἀναφερομένη ἐκ τῶν θυμάτων ἀναθυμίασις, Hostiæ accensæ nidor. [Aristoph. Av. 193: Τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε· 1517: Κνῖσα μηρίων ἄπο ἀνῆλθεν· Ach. 1045: Ἀποκτενεῖς με ... κνίσῃ. Lucian. Tim. c. 9: Ἔτι ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνῖσαν αὐτῶν ἔχων.] Alexis ap. Athen. 2, [p. 60, A] de mensa, quæ in propomate apponebatur: Ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη, Οὐδὲ παρέχουσαι κνίσσαν ἡμῖν πλείονα Ἁροψίδες. Et metaph. ap. Plut. Præc. sanit. [p. 124, F]: Ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους, Veluti nidore inanis gloriæ inductos. [Cum καπνὸς conjunctum ap. Philostr. p. 853: Ὁ καπνὸς ... μετὰ τῆς κνίσης ἀναρρέων. Lucian. De sacrif. c. 9: Κνῖσαν ἑλισσομένην περὶ καπνῷ.] || Nonnunquam pro Ipsa pinguedine sive arvina sive adipe capitur. [Hesych.: Κνίσα, ἀτμὸς, καπνὸς τῶν θυσιῶν· καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου· καὶ ὁ ἐπίπλους.] Hom. Il. A, [460]: Μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν, Operuerunt adipe. Ib. [66]: Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, Potitus adipe agnorum et caprarum, vel etiam nidore agnorum et caprarum in sacrificio crematarum. Od. M, [369]: Καὶ τότε μοι κνίσσης ἄμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ, Dulcis vapor adipis s. pinguedinis accensæ. Il. Ω, [69]: Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Λοιβῆς τε κνίσσης τε· Od. Υ, [25]: Ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο, Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλλει, Arvina et sanguine. Σ, [44] de ventribus caprarum: Τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. Sic ib. [117]: Μεγάλην πρὸς γαστέρα θῆκεν Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος. At Il. Φ, [362]: Λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, annotat Eust. eum debuisse dicere κνίσσην in accus., ut esset τήκων τοῦ λίπος τοῦ κρέατος: sed contra passivo usum dixisse μελδόμενος κνίσσῃ, non quod ipse lebes hanc liquefactionem pateretur, sed ipsa κνίσσα in lebete: et simile σχῆμα esse in illo, Ἔφριξε μάχῃ ἐγχείῃσι· non admittit vero eos, qui κνίσσῃ volebant esse accus. plur. a nomine Κνίσσος, et exponebant τὰ κνίσσῃ, s. τὰ λίπη τήκων: ejus enim vocab. usum non esse ap. Hom. nec ceteros poetas, ex antiquis tradit: quamvis dicatur δίψα et δίψος, πάθη et πάθος, aliaque similia. Schol. Hom. annotat κνίσσαν Porphyrio significare quatuor, αὐτό τε τὸ λίπος, καὶ τὸν ἐπίπλουν, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. Eust. duas tantummodo signiff. ponit, sc. λίπος, et ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν, εἴτουν τῆς καιομένης πιμελῆς, ἀνάδοσις· quæ locis citatis commode tribui possunt. Hic vero ap. Suid. l. utroque modo accipi potest: Τῆς δὲ κνίσσης διαδοσίμου γενομένης, καὶ προσπεσούσης, ἤτησε τοῦ κρέως· nam ipse exp. λίπους, ἀναθυμιάσεως. Sed accipi commodius potest pro ipso Nidore carnium, quæ coquebantur. [Æsch. Prom. 496: Κνίσῃ κῶλα συγκαλυπτά.] De scriptura vero et etymo hujus vocab. ita Herodian. ap. Eust. [p. 1766, 30]: Ὥσπερ στῶ στίζω, τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω, τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω· οὗ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ κνίσα, ἔκτασιν μὲν λαβοῦσα τοῦ ι, ὀηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει

προσίζουσαν. [Add. Herodian. ibid. p. 1819, 39, et Π. διχρόνων in Crameri Anecd. vol. 3, p. 289, 24, ubi Κρῖσσα et κνῖσσα male per duplex σ sigma scripta, et Dracon. p. 21, 4. Syllabam primam natura brevem esse docet schol. Hom. Il. A, 317: Τὸ κνίσα καὶ τὸ ι καὶ τὸ α βραχὺ, καὶ τὸ μὲν ι, ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ιζω τὸ ι βραχὺ ἔχει, τὸ δὲ α, ἐπειδὴ τὰ εἰς α θηλυκὰ ἀπὸ μελλόντων ἢ ἐνεστώτων γινόμενα βραχὺ ἔχει τὸ α, δόξω δόξα, ἄξω ἄξα καὶ ἅμαξα, μῶ μῶσα καὶ μοῦσα· ἐκτέταται δὲ ποιητικῶς τὰ δύο «Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν.»] Hanc vero scripturam, sc. unico σ, in probatis quoque exempll. reperiri idem Eust. docet: in nostro tamen alioqui vetustissimo et optimo est duplex. In exemplis autem, quæ proferentur, partim hæc, partim illa scriptura ponetur, prout ibi inventa fuerit: licet alioqui multo frequentior sit per σσ. [Seqq. ex Indice.] Κνίσα [scr. Κνῖσα] Hesychio ἀτμὸς s. καπνὸς τῶν θυσιῶν: et τὸ λίπος τοῦ ἱερείου: et ὁ ἐπίπλους.

Κνισσάριον, s. Κνισάριον, τὸ, Exigua pinguedo, τὸ μικρὸν λίπος, Suid. At vero Eust. [p. 134, 24] suo tempore κνισσάριον vocatam scribit τὴν κνίσσαν. [Κνισάριον schol. Il. A, 66.]

Κνισσάω, Nidore inficio s. repleo: κνίσσης καὶ θυμάτων πληρῶ, Bud., citans e Dem. p. 221 [530, 27]: Χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾶν ἁγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Quæ verba desumpta sunt ex oraculo, quod ibid. ab oratore citatur: Εὐρυχόρους κατ' ἁγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χορὸν ἅμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντες, Nidore accensarum victimarum aras replere, Super aris nidorem crematis hostiis excitare. Citat Bud. e Luciano [Jov. trag. c. 22] pro Vaporare, Suffire: Κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. Quemadmodum vero Dem. dicit κνισσᾶν ἁγυιὰς, ita et Aristoph. Eq. [1320]: Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἁγυιάς; Ut sacrificemus diis τοῖς ἁγυιεῦσι, s. τοῖς ἑρμαῖς. [Adde Av. 1233. Lex. rhet. p. 268, 6: Κν. ἁγ., κνῖσαν πέμπειν καὶ λιπαρίαν ἀπὸ τῶν θυσιῶν εἰς τὰς ἁγυιὰς, τουτέστιν εἰς τὰς ὁδούς.] Et Eur. [Alc. 1156], κνισσᾶν βωμοὺς, pro quo oraculum supra κνισσᾶν βωμοῖσι, et Lucian., κνισσᾶν περὶ τοὺς βωμούς.

Κνισσήεις, εσσα, εν, et Κνισσηρὸς, ὰ, ὸν, Nidore plenus, Nidorem referens, Nidorosus; Nidorulentus, ut quidam e recentioribus loquuntur. Hom. Od. K, [10]: Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ ἤματα, Nidore fragrans, redolens, κηῶεν καὶ εὔοσμον, ἢ κνίσσης μετέχον, Eustath. [p. 1645, 19.] Κνισῆεν, Hesychio εὐῶδες. [Forma Dorica ap. Pind. Ol. 7, 145: Μήλων κνισάεσσα πομπά· Isthm. 4, 112: Κνισᾶντι καπνῷ.] Achæus ap. Athen. 8, [p. 368, A]: Παροψίδων κάτεφθα καὶ κνισηρὰ παραφλογίσματα.

[Κνισοδιώκτης, ὁ, Nidorem sectans. Nomen pr. ranæ in Hom. Batrach. 234, ubi duplici σ scriptum. «De homine apud Pallad. Vita Chrys. p. 110, B.» Hase.]

[Κνισοθύτης, ὁ, Qui sacrificia nidorosa facit. Isaac. Cathol. in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 396, A: Τῶν κνισοθύτων (scr. κνισοθυτῶν) Ἑλλήνων. G. Dind.]

Κνισσοκόλαξ, κος, ὁ, Qui ut nidore s. pinguedine fruatur, adulatur: de eo, qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut et ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit. Myrtilus [Asius] ap. Athen. [3, p. 125, D]: Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ, Ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ, ... Ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 10: Κνισοκόλαξ· τὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰσχίστου δὲ πάντων.]

Κνισολοιχία, ἡ, Catillatio, Liguritio, Gulositas; proprie ea, qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Sophilus ap. Athen. 9, [p. 386, F]: Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας Χορδήν τιν' αἱματῖτιν αὐτῷ σκευάσαι Ἐκέλευσε.

Κνισσολοιχὸς, s. Κνισολοιχὸς, ὁ, Qui pinguedinem lambit, Qui pinguibus lambendis delectatur: ut Lat. Catillo, qui catinos lingit, i. e. Gulosus, Liguritor. Sophilus ap. Athen. 3, [p. 125, B]: Ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοῖχος. Sic enim ibi scribitur, idque non semel. [Amphis ap. Eund. 9, p. 386, F.] Ap. Hesych. autem accentus in ultima collocatur, sicut et ap. Eust., qui eundem l. citat [p. 1817, 38], et factum hoc comp. dicit ad similitudinem τοῦ ματιολοιχὸς, ap. Aristoph.

[Κνίσσος, τό. V. Κνίστα.]

Κνισσός, ὁ, Eust. [p. 1817, 3] ἐν τῇ κοινῇ φράσει usurpari tradit: at in Indice illi adjecto κνισσὸς dicitur esse ὁ λίχνος, Catillo, qui et κνισσολοιχὸς supra. Annotat vero ab hoc κνισσὸς derivari posse compar. Κνισσότερος: nisi aliquis malit a Κνίσσος. Hujus autem comparativi exemplum citat ex Athen. 14, [p. 549, A] de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν περίῤῥητος fuit: Τὸν αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων, ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων, κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου, Nidoris appetentior, Gulosior. At Κνισὸν, quod apud eund. Athen. 3, [p. 115, E] legimus, i. significare videtur q. κνισηρὸν s. κνισῆεν, aut κνισσῶδες: de diversis panum generibus: Ὁ δ' ἐσχαρίτης, καὶ ἀπὸ τηγάνου, διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν εὐεκκριτώτεροι· διὰ δὲ τὸ κνισὸν, κακοστομαχώτεροι, Propter nidorem, vel Eo quod nidorosus sit.

[Κνισσοτηρητὴς, ὁ, Nidoris observator, i. e. Parasitus. Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 49, 13: Κν., ὁ κνῖσαν καὶ δεῖπνα ἐπιτηρῶν.]

Κνισσόω, i. q. κνισσάω. Matron ap. Athen. 3, [p. 136, C]: Ὁ μάγειρος Σίζοντας παρέθηκε φέρων, κνίσωσε δὲ δῶμα, Bullientes et stridentes apposuit, ac nidore grato replevit totas ædes. Item, Nidore inficio. Aristot. H. A. 4, 8: Ἐὰν δὲ νεαρῷ δελέατι καὶ κεκνισσωμένῳ (δελεάσῃ, εἰς τὸν κυρτὸν) εὐθὺς φερόμενοι πόῤῥωθεν εἰσδύνουσι· paulo ante vero dicit eos φέρεσθαι πρὸς τὰ κνισσώδη, de captura piscium loquens. [Galen. vol. 6, p. 691, 14. Id. ib. p. 706, 16 de alimento: Ἐν τῷ πέττεσθαι κνισσοῦται. Hase. Philo vol. 1, p. 628, 23: Κνισσοῦν τὰς ἑαυτῶν ψυχάς.] || Exp. etiam Fumigo, In fumum redigo. Alex. Aphr. [Probl. 2, 17]: Ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, Piscis deustus fumigatur et evanescit, Gaza; In nidorem abit. [Lucian. Saturn. Ep. 23. Cassii Probl. 74: Κνισσοῖ τὴν τροφήν.]

Κνισσώδης, ὁ, ἡ, idem [quod κνισσήεις]. Aristot. H. A. 4, 8, de captura piscium: Καὶ ὅλως δὲ πρὸς τὰ κνισσώδη πάντες φέρονται μᾶλλον· De partt. anim. 3, [14] loquens de intestinis: Καὶ τοῖς μὲν τοῦτο τὸ μόριον ὃ καλούμενος πρωκτὸς κν. ἐστὶ, τοῖς δ' ἀπίμελος. Galen.: Ἐν ᾗ κράσει διαφθείρεται τὰ σιτία πρὸς τὸ κνισσώδές τε καὶ καπνῶδες. [Galen. vol. 6, p. 289, 15: Μήτε κνισώδες γενέσθαι τοὔλαιον. Id. ib. p. 414, 6: Μηδὲν κν. ἢ βρομῶδες· p. 344, 10 et 568, 10: Ἐρυγὴ κνισώδης· 768, 19: Πέψιν κνισώδη· vol. 18, part. 1, p. 244, 15: Πέψεις οὐ κνισώδεις, οὐδ' ὀζώδεις. Hase. Plut. Mor. p. 1088, F.]

[Κνισωτὸς, ὴ, ὸν, Nidore suffitus. Æsch. Choeph. 485: Παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. Valck.]

Κνιστὸς, ὴ, ὸν, Concisus, Derasus, Abrasus: κνιστὰ λάχανα ap. Hesych. τὰ συγκεκομμένα. Sic Pollux quoque 6, c. 9 [§ 62]: Τὰ συγκεκομμένα λάχανα, κνιστὰ ἐκάλουν. Athen. 9, [p. 373, A]: Ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις, καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις. Ibid. ex Aristoph. Delia: Τὰ συγκοπτὰ λάχανα κνιστὰ ἢ στέμφυλα. Supra vero [ap. Eustath. p. 872, 9] scribitur etiam κνηστὰ a κνάω: sed hæc scriptura vitio non caret, cum sit a κνίζω, τὸ τέμνω, s. ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, ut paulo ante dictum est. Præterea hoc Κνιστὰ ap. Hesych. suo loco ponitur, sc. post Κνισολοιχὸς, ante Κνίφεα. [Apud Phot. p. 173, 13, codex κνιστὰ, sed correctum κνηστά.]

[Κνίστριον, τὸ, Acucla, Scapulum, Gl.]

[Κνισώδης. Κνισωτός. V. Κνισσ—.]

Κνίφος, τὸ, Urtica: Hesych. κνίφεα, κνίδας.

[Κνίφω et Κνιφῶ verba ab Herodiano Περὶ μ. λέξ. p. 43, 34 memorata, fortasse idem significantia quod κνιπόω.]

Κνὶψ, sive Σκνὶψ, ῖπὸς, ὁ, Culex: insectum est ficus infestans, ut testatur Aristoph. Av. [590]: Εἶθ' οἱ κνίπες [κνῖπες] καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται, Ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν. Ubi quum ψῆνες etiam sint culices, sunt qui ψῆνας esse velint quos Plin. vocat Culices ficarios: et κνίπας s. σκνίπας, quos Idem appellat Culices muliones, 11, 18, et 3, 16, ubi inter alia scribit, in culicum genere muliones arborarii pici rostrum habere, et mella eximere. Sed idem Plin. simpliciter etiam et sine adjectione Culices vocat quos Theophr. κνίπας. Quum enim Theophr. H. Pl. 4, [14, 10] scribat, Ἐγγίνονται καὶ κνίπες ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ τῇ

συκῇ· καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης· αὕτη δέ ἐστι γλυκεῖα γευομένοις· inde Plin. 17, 24 : Sunt et culicum, inquit, genera aliquibus molesta, ut glandibus, fico : qui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito corticibus. Sic idem Plin. 19, 11 : Infestant, inquit, et culices hortos, riguos præcipue, si sunt arbusculæ aliquæ. Et Colum. 11, 3 : Qui æstate ista seret, caveat ne propter siccitates culex adhuc tenera folia prorumpentia consumat. Meminit Galenus quoque horum σκνιπῶν sive κνιπῶν, tradens et ipse ab eis infestari vitem, et quidem oculos vitis germinantis : sed vermium generi eos annumerans. Nam Simpl. Med. 9, ἀμπελίτιδα γῆν eo nominari tradit, quoniam περιχριομένη ταῖς ἀμπέλοις φθείρει τοὺς γεννωμένους ἐπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς, inquit, σκνίπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί. Quibus addit, generari hos vermes ineunte vere, quum germinant vites et τὸ ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος, ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, quod appellant ὀφθαλμόν. Sic paulo post, Τούτους οὖν, inquit, τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθίοντες οἱ σκνίπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέλους· διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περιχρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί. Quibus continenter adjungit hæc, Κατὰ τοῦτο μὲν οὖν ἀμπελῖτίς τε καὶ φαρμακῖτις ἡ τοιαύτη γῆ προσαγορεύεται, δηλοῦσα κἀκ τοῦ φθείρειν τοὺς σκνίπας ὅσον αὐτῇ μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδους. Diosc. quoque 5, 181, testatur ampelitidem terram assumi πρὸς τὰς τῶν ἀμπέλων χρίσεις πρὸς τὴν τῆς ἐκβλαστήσεως ὥραν, utpote κτείνουσαν τοὺς ἐπιγινομένους σκώληκας. Verum quum Galen. dicat τοὺς σκνίπας esse σκώληκας, Vermes, suspecta videtur nonnullis ea scriptura : quod σκνὶψ s. κνὶψ potius sit Insectum pennatum s. pennigerum : et culex non vites privatim arrodere comperiatur, sed vermis ille qui Plinio Convolvulus et Volvox, Columellæ Volucra, et Plauto Involvulus dicitur. Quapropter eo loco reponendum existimant ἵπες, vel etiam ἵκες : canente Alcmane, Καὶ ποικίλον ἵκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα· cavendum tamen ne hunc vermem confundamus cum eo qui ἴουλος dicitur Suidæ, itidemque vites arrodit : eum enim esse qui Latinis est Millepeda et Eruca hirsuta. De hac διορθώσει non habeo quod dicam, nisi non temere quidquam in Galeni codice immutandum esse, quum terque quaterque constanter ibi scriptum sit σκνίπες : quum reperiam etiam apud Aetium eandem prope scripturam, tantum verso π in φ : tractans enim et ipse de terra ampelitide, 2, 9, quum dixisset agricolas ἦρος εἰσβάλλοντος διέντας αὐτὴν, χρίειν τὰς ῥίζας τῶν βλαστησάντων ἀμπέλων, πρὸς τὸ μὴ ἅπτεσθαι τούτων τὰ βλάπτοντα τὰς ἀμπέλους ζωΰφια, subjungit, Ἐκ δὲ τοῦ φθείρειν τὰς κνίφας, δηλοῖ ὅσον μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδους αὐτῇ. Deinde reperio κνίπας nominari Vermiculorum etiam genus a Theophr. Namque is H. Pl. 2, [8, 3] sic scribit : Φασὶ δὲ ἐρινάζειν καὶ τὸ πόλιον ὅπου ἂν (αἰγίπυρος) ᾖ πολύς· καὶ τὴν [τοὺς] τῆς πτελέας κύπειρον [κυπάρους]· ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἐν τούτοις θηρίδι' ἄττα, κνίπες· οἳ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας· manifesto κνίπας appellans Vermiculos, et quidem Eos qui ulmi folliculis innascuntur : quæ Diosc. 1, 112, vocat θηρία κωνωποειδῆ, Bestiolas culicibus similes, ut Hesychio κνὶψ quoque est ζῶον πτηνὸν ὅμοιον κώνωπι, in quas scribit ἀναλύεσθαι τὸ ὑγρὸν τὸ ἐν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκόμενον, humorem qui in folliculis arboris hujus nascitur. Ita ut κνίπες dicantur et Culices, s. Culices muliones, et Vermiculi his similes qui vel in vite nascuntur, ejusque oculos turgentes rodunt, vel in folliculis ulmi. Nec vero semel tantum Theophr. appellat κνίπας ejusmodi vermiculos : iterum enim in l. jam citato dicit, Πρὸς τούτους γὰρ τρέπεσθαι τοὺς κνίπας. Atque adeo sunt qui in l. paulo ante allato pro illo κύπειριν reponant Κνιπήραν, quod esse volunt κνιποπήραν, h. e. Folliculum et veluti peram cui innascuntur οἱ κνίπες. [Hesych. : Κνίπες (scr. κνῖπες), ὄμματα περιβεβρωμένα (cum hac interpretatione comparetur adjectivum κνιπὸς, quod eum significat cui pili e ciliis perierunt)· καὶ ζωΰφια τῶν ξυλοφάγων.]

Κνόη, ἡ, s. Κνοῦς, ὁ, dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος, Sonitus s. Strepitus quem rotarum axes edunt, quem nonnulli poetarum Latinorum appellant Gemitum : item ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, [ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί,] Pedum strepitus s. plausus. Nonnulli vero κνοῦν quidem esse volunt τὸν ἦχον, Sonum s. Sonitum : κνόην autem μέρος τοῦ ἄξονος, τὴν χοινικίδα, Modiolum rotæ. Hæc Hesych. [Phot. p. 173, 16 : Κνοῦς, τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ. Χνοῦς, κνοῦς, ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 36.]

[Κνοιθιδεὺς, έως, ὁ, Cnœthideus. Phot. p. 173, 15 : Κν., ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Ab Athenæo 7, p. 287, E, Antiphanes citatur ἐν κνοισθιδεῖ, 10, p. 448, E, ἐν κνοιθίδι. Ego utrobique ἐν Κνοιθιδεῖ emendavi. G. Dind.]

[Κνοῖθος, ὁ, Cnœthus, n. pr. Herodot. 6, 88 : Νικόδρομος Κνοίθου, Ægineta.]

[Κνουπεύς. V. Κνωπεύς.]

[Κνοῦς. V. Κνόη.]

[Κνοῦφις, ιδος, ὁ, Cnuphis. Strabo 17, p. 717 : Ἡ δὲ Συήνη καὶ ἡ Ἐλεφαντίνη ἡ μὲν ... ἡ δ' ἐν τῷ Νείλῳ προκειμένη τῆς Συήνης νῆσος ἐν ἡμισταδίῳ καὶ ἐν ταύτῃ πόλις ἔχουσα Κνούφιδος. V. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 112. Angl. De deo Cnuphide C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 232, A, 2. Hase.]

[Κνόφος. V. Γνόφος.]

[Κνόω. V. Κνάω.]

Κνῦ, Hesychio teste dicitur τὸ ἐλάχιστον, Res minima, Hilum, Floccus : quod et γρῦ. [Conf. Piers. Mœr. p. 331.]

[Κνῦζα, i. q. κόνυζα, quod v.]

Κνύζα, ἡ, Scabies, Prurigo, ἡ ψώρα, ut quidam ap. Eust. [p. 1746, 13] tradunt, derivantes inde κνυζόω. || Κνύζα dicitur ἡ κόνυζα, Conyza, Cunilago. Theocr. 4, [25] : Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια· 7, [67] : Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ, ubi annotat ejus schol. esse Herbam frigidam, eamque θεσμοφοριαζούσας διὰ τὴν ἁγνείαν solitas fuisse στιβαδοποιεῖσθαι : sed uno in l. apud eum perperam scribitur κνίζα. Annotat autem Herodian. in nostro vet. Lex., ὅτι τὸ κνύζα εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, κατὰ συγκοπὴν ο ἐστὶν, οἷον χαμαιζήλοιο κονύζης· εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσωμένου, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω, ἐξ οὗ κνύος, ἡ φθορά. [Τὴν κν. Hippiatr. p. 108.] Ab Hesych. quoque esse dicitur ὁ κνηθμὸς, ἀπὸ τοῦ κνύζεσθαι, dicique ἐπὶ τῶν κυνῶν. Ita etiam dici τὴν κόνυζαν κατὰ συγκοπήν. Unde patet perperam ap. eum scriptum esse κνύθα.

Κνυζάω, s. Κνυζέω, Gannio : proprie de canibus queribundum ululatum edentibus. [Hesych. s. Κνυζούμενον. Κύνας κνυζούσας Pollux 5, 64. Κνυζᾶσθαι ib. 86.] Bud. interpr. Gannio adulatorie et queribunde, γοερὸν φθέγγομαι, ἐπὶ κυνῶν. Idem affert ista, Κνυζᾶσθαι ἀμεταβάτως ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσι. Aristoph. Vesp. [976] : Ποῦ τὰ παιδία; Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα Αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε· verba sunt patroni τὸν κύνα accusatum defendentis, et tandem utentis deprecatione, liberosque producentis, hoc est catulos. Bud. [Lycophr. 608 : Προσφιλὲς κνυζούμενοι. Schol. ἄσημον φωνὴν ἀφιέντες, λυπούμενοι.] Metaphorice autem Theocr. 2, [108] infantibus tribuit : Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ Κνυζῶνται [-ζεῦνται] φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα. [Photius p. 173, 21 : Κνυζώμενον (κνυζόμενον m. pr.), στένοντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων. Quæ repetivit Suidas, addito exemplo scriptoris ignoti, in quo est κνυζομένων (var. lect. -ωμένων) αὐτῶν (τῶν κυνῶν).] Philostr. autem de leone mansueto κνυζᾶσθαι etiam dixit, Bud. Non solum autem dicitur κνυζέω κνυζεῖς, sed etiam κνυζάω κνυζᾷς, ap. Athenæum, teste Eust. [p. 1798, 23. Soph. OEd. C. 1571 : Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τε· ubi libri optimi κνυζεῖσθαι, quod non videtur esse præferendum, quum soni similitudinem cum præcedenti verbo quæsisse poetam credibile sit. Apud schol. κνύζεσθαι scriptum. Κνυζούμενοι est in fr. Sophoclis 646. Æliani exx., in quibus libri alii κνυζώμενος, alii (vitiose, ut videtur) κνυζόμενος, v. ap. Jacobs. ad 1, 8, p. 10.]

Κνυζηθμὸς, ὁ, Gannitus canis adulatorius et queribundus. Hom. Od. II, [162] de Minerva, quæ non ab omnibus conspiciebatur : Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε, κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε ὶὰ

σταθμοῖο φόβηθεν, ubi Eust. [p. 1798, 17] annotat rectius intelligi ποιὸν κλαυθμὸν τῶν κυνῶν, quam ποππυσμόν τινα, secundum veteres καὶ ποιὸν ἦχον ὃν Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Dicitur quoque de infantium vagitu, ut κνυζᾶσθαι paulo ante. Ap. Eust. [p. 773, 15] in fabula de Jove : Διὸς ἐν Κρήτῃ τεκνουμένου, θηλὴν αὐτῷ ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον, ἤγουν ἄγνωστον τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Ead. historia citatur ap. Athen. 9, [p. 376, A] ex Agathocle Babylonio : ubi pro περιϊχνεῦσα τὸν κνυζυσμὸν repone ex [epitome et] his Eust. verbis περιοιχνοῦσα τὸν κνυζηθμὸν, et pro παροῦσι, παριοῦσι. ‖ Accipitur etiam pro Rugitu. Oppian. Cyn. 3, [169] : Εἰσόκε κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα τονθορύζωσι, Quoad fœde et turpiter rugiant. [Apoll. Rh. 3, 884.] Κυζυθμὸς, Canum blandientium admurmuratio, VV. LL. perperam itidem pro κνυζηθμός. [Κυζηθμὸς, ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοὴ, gl. vitiosa ap. Hesychium, Cyrillum, Photium. Aliud vitium Κυνηθμὸς (κυνζηθμὸς codex) est, quod cum eadem interpretatione legitur apud Hesychium.]

Κνύζημα, τὸ, i. q. κνυζηθμός. Ap. Herodot. vero κνυζυμάτων Suid. [et Greg. Cor. p. 517] exp. γοερῶν ἀποφθεγμάτων. Herodot. 2, [2] inquit Cam., τῶν ἀσήμων κνυζημάτων dixit de infantium garritu. [Himer. ap. Phot. Bibl. p. 365, 24 : Τοῖς ἀσήμοις ἔτι κνυζήμασι. Greg. Nyss. t. 2, p. 390, A : Οἷόν τις μήτηρ εὔσπλαγχνος, τοῖς ἀσ. τῶν νηπίων κν. συνδιαψελλιζομένη. Hase.]

[Κνυζησμός. V. Κνυζηθμός.]

[Κνυζὸς, ὁ.] Κνυζὸν Hesych. esse dicit ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πνευματώδη, Aerem nubibus obductum et perflatum ventis. [Similem signif. κνηκὶς habet.] Eidem Κνυζοὶ sunt οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες, Qui laborant ex oculis. [Conf. Κνιπὸς, Κνιπότης, Κνιπόω.]

Κνυζόω, ώσω, Scabie infesto, fœdo s. deturpo, διὰ ψώρας αἰσχύνω, ut nonnullos ap. Hom. exposuisse testatur Eust. [p. 1745 sq.], deducentes a κνύζα. Herodian. autem διαφθείρω, alii ῥυσόω, s. ῥυσοὺς καὶ ἀπρεπεῖς ποιῶ : Philoxenus ap. Etym. [M. p. 522 extr.] ξύω καὶ ἀχρειῶ : quo ξύω fortassis intellexit Ungue lanio, lacero, fœdo, ut κνίζω quoque accipitur. Od. N, [433] : Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, de Minerva Ulyssem deformante : quæ paulo ante, Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Hesych. κνυζώσω exp. συσπάσω, κακώσω, Contraham s. Corrugabo, Vitiabo, Fœdabo. [Od. N, 401.]

Κνύζω, Scalpo, Rado, ξύω, Etym. [M. p. 523, 3, ubi κνύζω librarii typothetæve errore pro κνυζῶ (i. e. κνυζόω) scriptum esse præcedentia grammatici verba arguunt. Addit autem Sophronis exemplum, Κνυζῶμαι οὐδὲν ἰσχύων, quod in cod. Gud. sic scriptum : Σώφρων· Κνύζομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων ἃ δὲ ξῦσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν ἱππάζετο. Ἀπὸ τοῦ κνήθω. Quæ valde perturbata esse Eustathii comparatio docet p. 1766, 34 : Ὁ δ' αὐτὸς (Herodianus) διασκευάζων ὡς ταυτόν ἐστι τό τε ξύειν καὶ τὸ κνεῖν παράγει χρήσεις τοιούτας, Ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, τουτέστι κνῶμαι. Καὶ Σώφρων, Βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, ἤγουν κέκνησμαι. Non est igitur satis testatum barytonum κνύζομαι, quod agnoscit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 180. G. D.] ‖ Ap. Hippocr. vero ἔκνυξεν Galen. [Lex. p. 462] exp. ἐψόφει, dicens ὠνοματοπεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ ψόφου. [Nihili est istud ἔκνυξεν. Corrigendum ἔκνυεν. G. D.] Ap. Suid. : Κνύζοιέν τε οἱ κύνες ἀγχοῦ τῆς ὕλης γενόμενοι· quod infra κνυζᾶσθαι dicitur. In qua signif. κνύζομαι quoque ap. eund. Suid. accipitur, nisi verior scriptura sit κνυζῶμαι : sicut infra, Ὁ δὲ κύνας ἐκ τῆς ἐπάλξεως ἀπεξήρτα, ὥστε τοὺς φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ καθεύδειν, Eis lamentabiliter et queribunde gannientibus s. ululantibus. Dionys. H. [A. R. 1, 79] de Romulo et Remo loquens, utitur etiam hoc verbo κνυζόμενα. [Hæ quoque librariorum corruptelæ videntur pro κνυζοῖεν (vel κνυζῷεν), κνυζωμένων (quod codex unus præbet), κνυζώμενα. Conf. quæ s. v. Κνυζάω dixi. Nec multum tribuendum Hesychii glossæ Κνύζεσθαι. G. D.] Hesych. vero Κνύζεσθαι exp. μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι : v. et Κνῦμα.

Κνύζωψ, Olus simile apio, λάχανον ὅμοιον σελίνῳ. Hesych.

Κνύθος, Hesychio ἄκανθα μικρὰ, Parva spina : affe-

A

B

C

D

renti et Κνυθὸν pro σμικρὸν, Parvum : quod et τυτθόν.

Κνῦμα, τὸ, Scalptura, s. ἠρεμαῖος κνησμὸς, Suidas afferens, Ἤκουσά τοι Ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων· qui l. est ap. Aristoph. Eccl. [35.] Sed ibi scribitur Κνίσμα, in vulg. edd. et ap. schol., ap. quem pro χνασμὸς e Suida reponi poterit κνησμός. [Κνῦμα præbuerunt codices optimi. In schol. cod. Rav. κνίσμα σου) τὸν ἠρεμαῖον κνισμόν. Rectius cod. Flor. Κνῦμα δὲ τὸν ἠρεμαῖον κνησμόν. G. D.] Eust. [p. 1746, 7] κνῦμα quoque ibi agnoscit, quod una cum Philoxeno a κνύω deducit. Ap. Hippocr. vero Galen. [Lex. p. 502] annotat κνύμα ὠνοματοπεποιῆσθαι μιμήσει τοῦ ψόφου, ejusdemque originis esse partic. κνυζούμενος, i. e. ἠρέμα στενάζων, et τὸν ἐπὶ τῶν κυνῶν κνυζηθμόν.

[Κνὺξ, ἡ, Fumaria, herba, apud Ægyptios. Diosc. 4, 110.]

Κνύος, τὸ, Scabies, Prurigo, φθορὰ, Eust. [p. 1746, 8] ex Hesiodo de filiabus Prœti : Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν [κατέσχεθεν Heins.]· ἐν δέ νυ χαῖται Ἔρρεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

[Κνυπόω.] Κνυπώσω, Hesychio θριγκώσω, Sepiam, Loricabo : h. e. Maceria aut sepimento loricave muniam.

[Κνύσσω, ap. Etym. M. p. 522, 45, vitiose pro κνώσσω, ut vidit Sylburgius.]

Κνύω, Rado, Scalpo, ξύω, i. q. κνίζω, κνήθω et κναίω, ac ejusd. originis, sc. a κνάω. Aristoph. Thesm. [41] ap. Eust. : Οὗτος πόθῳ μου ἔκνυεν ἕλκων τὴν θύραν. At vulg. edd. Aristoph. corrupte habent μ' οὔκνυεν, item ἐλθὼν pro ἕλκων. Philoxenus ap. Eusth. [p. 1746, 7] hoc verbum Doricum esse tradit : ab Ionibus tamen et Atticis etiam usurpari. [Ἔκνυεν in ἔκνυξεν corruptum apud Galenum, qui per ἐψόφει explicat, notavi s. v. Κνύζω. G. Dind.]

Κνῶδα [?], affertur pro Caput papaveris.

[Κνωδακίζω, In axi verso. Ἀγγεῖον ἐκνωδακισμένον Hero Spirit. p. 197, 198. Schneid. Ἐν κνώδακι στρεφόμενον dicitur ib. paulo ante.]

[Κνωδάκιον, τὸ, Parva axis. Hero Spirit. p. 191, 29. Hase.]

[Κνωδάλιον, τὸ, Bestiola. Hesych. : Ζωϋφίοις, μικροῖς ζώοις ἢ κνωδαλίοις. Scott.]

Κνώδαλον, τὸ, Bestia, Animans. Hesych. et schol. Aristoph. [Vesp. 4 et schol. Pind. Pyth. 10, 56] volunt proprie dici ἐπὶ τοῦ θαλαττίου θηρίου, veluti κινώθαλον, h. e. ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον : Homerum vero et ceteros poetas κνώδαλον usurpasse etiam ἐπὶ χερσαίου θηρίου, pro Bestia terrestri. Sic enim ille Od. P, [317] : Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅττι ἴδοιτο, Quamcumque in profunditatibus sylvæ bestiam cerneret. Et Hesiod. Theog. [582] : Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα, Bestias quascumque terra et mare alit : indicans tam de terrestribus quam de aquaticis dici. [Æsch. Choeph. 601 : Κνωδάλων τε καὶ βροτῶν· Suppl. 264 : Χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων· 1000 : Κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ. Soph. Tr. 216 : Φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα.] Æschylus Boves quoque appellat κνώδαλα : Prom. p. 317 [462] : Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα Ζεύγλαισι δουλεύοντα, σώμασίν θ', ὅπως Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων Γένοιντ'. Ac boves ibi intelligi patet ex his quæ sequuntur, Ὑφ' ἅρμαθ' ἥγαγον φιληνίους ἵππους· ut Jumenta quoque τῶν κνωδάλων appellatione contineri sciamus. [De asinis Pind. Pyth. 10, 56. De draconibus Nem. 1, 76. Δισσοῖν κνωδάλοιν (κάπρου καὶ λέοντος) Eur. Suppl. 146.] Verum et Reptilium genus hoc nomine intelligitur, et τὰ μικρὰ ζῶα. Quo modo Nicand. Ther. 98, in descriptione antipharmaci cujusdam jubet ἐκ τριόδοιο μεμιγμένα κνώδαλα χύτρῃ [χύτρῳ] Ζωὰ νέον θορνύντα καὶ ἕνθορα βάλλειν· paulo post 110, ὄφεις appellans vocabulo specialiori quæ hic generaliori appellarat κνώδαλα : quod et schol. annotavit. Scribit enim et ipse, κνώδαλα proprie vocitari τὰ θαλάσσια, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἁλί : abusive autem nunc ab eo sic dici τοὺς ὄφεις, et ab Oppiano universa τὰ τῶν θηρίων γένη, qui alioqui et ad sylvaticas bestias restrinxit quas venatu persequimur : initio Halieuticῶν canens : Σκύλακες δὲ συνέμποροι ἡγεμονῆες

Κνώδαλα σημαίνουσι, καὶ ἰθύνουσιν ἄνακτας Εὐνὴν εἰς αὐτήν. Rursum Nicand. κνώδαλα appellat Insecta quoque noxia : Ther. 759 : Φράζεο δ' Αἰγύπτοιο τάτε τρέφει οὐλοὸς αἶα Κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια· ubi et schol. annotat intelligi Insectum volucre, simile τῷ κρανοκολάπτῃ. Vermes quoque a Plat. vocantur κνώδαλα, in Axiocho [p. 365, C]: Ἀειδὴς δὲ καὶ ἄπυστος ὅποι ποτὲ κείσομαι, σηπόμενος εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων, In vermes et lumbricos. Non usquequaque igitur veræ sunt etymologiæ quæ afferuntur, nec sane ea quæ κνώδαλον vult ἐπὶ τοῦ χερσαίου θηρίου dici παρὰ τὸ κυσὶν ἁλίσκεσθαι: nec enim insecta volucria, nec reptilia, ut angues et vermes, canibus venaticis capi queunt. [In Meleagri epigr. Anth. Pal. 5, 151, appellantur κώνωπες, νυκτὸς κνώδαλα, διπτέρυγες. || Convicio ad homines translato τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ tres homines nequissimos dixit Cratin. ap. schol. Aristoph. Av. 767. Hemst. Similiter τοῖσδε τοῖς κνωδάλοις de mulieribus Aristoph. Lys. 477. Corruptum vero est γέροντα κνώδαλον in H. Hom. in Merc. 188. || Κνώδη (?), χωρία, θηρία, Hesych.]

[Κνωδαλώδης, δ, ἡ, Bestialis. Tzetz. Hist. 5, 521.]

Κνώδαξ, κος, δ, Hesychio κέντρον, ἄξων [scribendum κέντρον ἄξονος. Salmas. De modo usur. p. 103], γνώμων, Centrum, Axis, Gnomon. [Sext. Emp. p. 388, D: Ἡ σφαῖρα τοῖς κνώδαξι περιδινεῖται. V. eund. p. 395, E. Kust. Hero Spirit. p. 197 : Ἄγγειον ἐν κνώδαξι στρεφόμενον. Etym. M. p. 547, extr. : Πλινθεῖον μέγα ... ἑκατέρωθεν (ἔχον) κνώδακας (nam sic vulgatum δόνακας ex codice emendavit Ruhnk. ad Tim. p. 170), ὥστε κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τοῦ γράφοντος. «Corrupte Cosm. Indicopl. p. 120 : Ἀναγκαιότατον (τὸν κόσμον) ὑπὸ κλοτάκων, ὡς τόρνος, βαστάζεσθαι· et paullo post οἱ κλώτακες.» Schneid. Aliud vitium γνῶδαξ est ap. Heron. Autom. p. 245 : Τροχοὶ περὶ γνώδακας σιδηροῦς ἐμβεβηκότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς. Recte ib. p. 247 : Ἄξων κνώδακι στρεφόμενος. G. D. Galen. vol. 14, p. 720, 16, de prima vertebra s. σπονδύλῳ : Ἐν ᾧ καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου σπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ εἴς τε τὰ πλάγια ἐπιστρέφεται, ἀνανεύει τε καὶ ἐπινεύει. Philo Belop. p. 75, 45 : Κύλινδρον ὀχούμενον ἐν κνώδαξι. Orpheus ap. Clem. Al. Strom. 5, 10, 124 (fr. 2, 26) : Κατὰ σφέτερον κνώδακα. Hase. Lobeck. Aglaoph. vol. 1, p. 442. Boiss. Græco vocabulo utitur Vitruvius, de quo Forcellini : «Cnodax instrumentum quod infigitur in extremis scaporum capitibus et in armillam immissum versatur. Vitruv. 10, 6 (10, 2, 11 Schn.): Ferreos cnodaces, uti subscudes in capitibus scaporum implumbavit et armillas in materia ad cnodaces circumdandos infixit etc. (Nam sic librorum vitia *codacas chodaces chodacas* hic et infra sunt correcta.) Simile est huic ferreum instrumentum uncinatum, quod infigitur in magnum aliquod pondus et immissa fune, ope trochleæ attollitur. Itali vocant *ulivella*, nostri *gripia*. Scribit Turnebus Advers. 26, 2, cnodaces proprie esse stilos ferreos in tornis, qui utrinque materiam, quæ tornatur atque versatur, distinent.»] Item ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, Instrumentum quoddam aurifabrorum : ut et κνώδακας paulo ante esse dixerat τοὺς ἐν τοῖς φυσητῆρσιν ἀσκούς, Follium utres. Dicit esse etiam χαλινὸν, Frænum.

[Κνώδους. V. Κνώδων.]

Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuspis, s. Acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμὴ, ut Pollux [7, 157] exp. Soph. Aj. [1024]: Πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio, quo ceciderat Ajax : ubi schol. et ipse exp. τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adjuncta etym. τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν ὡς ὀδούς. [Lycophr. 466 : Κνώδοντος αὐτουργοὺς σφαγάς (Ajacis). Χαλυβδικῷ κνώδοντι 1109. Χαλκηλάτῳ κν. 1434.] || Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur sive Aures sive Dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt, quo minus hominem impetu illo lædere possit : sive quod duorum mucronum instar extent, sive quod instar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. De ven. [10, 3]: Τὰ δὲ προβόλια, πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους, στιφροὺς, καὶ τὰς ῥάβδους χρανείας δορατοπαχεῖς, i. e., Bud. interpr. Venabula autem sunto primum quidem spiculis præmunita : qua vero spiculum hastili induitur et annectitur, ibi in medio aures æratas habento. Pollux [5, 22] κνώδοντας venabuli collocat κατὰ τὸ τοῦ αὐλοῦ τέλος πρὸ τῶν πτερύγων. Et Xen. paulo post dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης : ut intelligatur κνώδοντας poni κατὰ μέσον τὸν αὐλὸν, in medio sc. hastilis illo, ubi spiculum ei induitur : sicut vertit Bud. Ad horum venabuli κνωδόντων similitudinem Soph. Ant. [1232] dixisse videtur, Ξίφους ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας· nisi Ancipitem ensem ibi interpretari malis. [Philostr. p. 805 : Λόγχας ἐφ' ὧν οἱ κνώδοντες.] Sunt qui et κνώδους faciant thema genitivi κνώδοντος : cujus tamen nullum afferunt exemplum. [Ab ὀδοὺς derivat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1394.]

[Κνώζω.] Κνώζει [?] affertur pro Clamat, βοᾷ.

Κνῶς [?] Hesychio est ἡσυχία πάντων, Quies omnium.

Κνωπεὺς s. Κνουπεὺς, εως, ὁ, Hesych. teste dicitur ἄρκτος, Ursus. [Κνωπεὺς, ἄρκτος· ἔνιοι Κνουπεύς.]

[Κνωπία, ἡ, Cnopia, urbs Bœotiæ. V. Κνωπός.]

[Κνωπίας, ὁ, Cnopias, Alorita. Polyb. 5, 63, 12 et 65, 7.]

[Κνῶπις, ὁ, Cnopis, vir Colchus. Marsyas ap. Etym. M. p. 523, 39.]

[Κνωπόμορφος, ὁ, ἡ, Monstriformis. Lycophr. 675 : Κῆρα κν. Per θηριόμορφον exp. schol.]

[Κνωπὸς, ὁ, Cnopus, rex Erythrarum. Hippias Erythræus ap. Athen. 6, p. 259, A, B, F. Paroxytonum est ap. Strabon. 14, p. 633, Polyæn. 8, 43, Steph. B. s. v. Ἐρυθρά: Ἐκαλεῖτο δὲ Κνωπούπολις ἀπὸ Κνώπου· eoque accentu apud Athenæum quoque primo in l. cod. Palat. et ed. Ald. In Κλέοπος corruptum apud Pausan. 7, 3, 7. || Κνῶπος, ὁ, Cnopus, fl. Bœotiæ. Nicand. Ther. 889 : Σχοινῆός τε ῥόος Κνώποιό τε· ubi schol. : Κνῶπος δὲ ὁ Ἰσμηνὸς εἴρηται ἀπὸ Κνῶπος (sic) τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Κνῶπος, δι' ἧς ὁ Ἰσμηνὸς φέρεται. Κνωπία Θηβαϊκὴ ap. Strabon. 9, p. 404.]

[Κνωσίων, ωνος, ὁ, Cnosion, puer ab Demosthene amatus. Athen. 13, p. 593, A; Æschin. p. 48, 10.]

[Κνωσὸς, ἡ, Cnosus, urbs Cretæ, regia Minois ap. Hom. Il. B, 646, Σ, 591, Od. Τ, 178 (Κνωσοῦ Μινωίου H. in Apoll. 396), Platon. Leg. 1, p. 625, A; 636, E, et alibi, Strabon. 10, p. 476 seqq. aliosque geographos. || Adject. Κνώσιος, ία, ιον, Cnosius. Κνώσια ὀρχήματα Soph. Aj. 699. Ταῦρον Κνώσιον Eur. Herc. F. 1327. Κλεινίας ὁ Κν. Plato Leg. 1, p. 629, C. Κνώσιοι, οἱ, Strabo p. 478 seqq. aliique. || Κνωσόθεν, Ex Cnoso. Apoll. Rh. 4, 434 : Ἦν ποτε Θησεὺς Κν. ἑσπομένην Δίῃ ἔνι κάλλιπε νήσῳ. Κνωσὸς et Κνώσιος in libris modo simplici modo duplici σ scripta reperiuntur. Simplex, ut in aliis hujusmodi nominibus, commendatur numorum inscriptionumque auctoritate : v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 308. Theognost. p. 72, 10 : Κνωσὸς δι' ἑνὸς σ, Τρύφων δὲ διὰ δύο. || Per γ Γνωσίων in numis duobus imperatoriis ap. Eckhel. l. c. p. 309.]

[Κνώσσω.] Κνωσέω, Dormio. Hesych. enim affert κνωσέοντι [vitiose pro κνώσσοντι] pro καθεύδοντι. Alioqui et Κνώσσειν hoc significatu dicitur : cujus Idem meminit, exponens ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι, item ῥέγχειν, Stertere, Ronchos inter dormiendum edere. Meminit ejus Etym. quoque, exponens etiam ipse κοιμᾶσθαι, Cubare : ac per sync. factum esse dicens e κενώσσειν, quod inter dormiendum τὰ ὄσσα, i. e. οἱ ὀφθαλμοὶ, sint κενὰ καὶ ἀργά. Utitur autem hoc voc. Hom. Od. Δ, [809] : Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, Suave dormiens s. stertens. [Pind. Ol. 13, 100: Κνώσσοντί οἱ. Κνώσσων αἰετὸς Pyth. 1, 16.] Sic in Epigr. quidam [Agathias Anth. Pal. 5, 294] : Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγε. [Nicand. Al. 457.] Eust. [p. 1518, 40] κνώσσειν esse dicit τὸ βαθέως ὑπνώττειν, Profunde dormire. [Id. Opusc. p. 59, 56, ex poeta, de Pindaro : Ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ. Miller.]

Κνὼψ, πὸς, ὁ, Nicandro τὸ φαλάγγιον, Ther. 751 : Ἄλγεα δὲ προτέροισιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει. Ibi enim schol. exp. ἀλγηδόνας ἴσας παρέχει τοῖς φαλαγγίοις οἷς προεῖπον. [499 : Χώρῳ, ἵνα κνῶπες θαλερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην. Κνωψὶ ib. 521.] || Κνὼψ, Suidæ est ὁ τυφλὸς, Cæcus. [Glossam ex Zonara p. 1223 illatam omittunt codices.]

Κοάλεμος, ὁ, Hesychio ἠλίθιος; ἀνόητος, Stolidus, Amens : itidemque Suidæ, qui ait ταύτῃ τῇ λέξει ἐγκεῖσθαι τὸ ἠλέματον καὶ τὸ κοεῖν, q. e. νοεῖν : itaque κοάλε-

μον dici τὸν ἀνόητον καὶ μάτην νοοῦντα, s. ἠλέματα καὶ μάτην κοοῦντα, i. e. νοοῦντα s. αἰσθανόμενον. Idem etymon affert [Timæus Lex. Plat. p. 160 et] schol. Aristoph. Eq. [198] : Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. In ejus enim loci expos. annotat, eo voc. significari τὸν Ἀγοράκριτον, eique inesse τὸ ἠλέματον καὶ τὸ κοεῖν, q. e. νοεῖν : κοάλεμον itaque dici τὸν ἀνόητα καὶ μάτην κοοῦντα. Paulo ante tamen et aliam attulerat expos. ; scripserat enim δράκοντα ibi vocari τὸν ἀλλᾶντα, Farcimen longum, et in spiras sese draconis more complicans : κοάλεμον vero iccirco dici, quod κωλύει καὶ παύει τὰ κακά. Paulo post Comicus κοάλεμον fingit numen esse, dicens, Ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ κοαλέμῳ· ubi schol. exp. τῇ ἀνοίᾳ, Dementiæ s. Amentiæ. Eust. et aliud etymon affert, multo magis consentaneum; scribit enim [p. 636, 57] τὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμον esse τὸν ἐν τῷ κοεῖν (q. e. νοεῖν) ἀλώμενον· quo significatu dici et τὴν ἀκκώ, et μακκοᾶν ap. Comicos itidem τὸ μὴ κοεῖν : e prædicto porro κοάλεμος, significante τὸν εὐήθη, κοάλεμον nominatum fuisse Cimonis proavum, δι' εὐήθειαν : ut et Æschines Socraticus in Aspasia, Hipponicum Calliæ filium κοάλεμον appellat, teste Athen. 5, [p. 220, B], ubi loquitur de philosophis quibusdam, qui κακηγόροι τῶν Κωμικῶν μᾶλλόν εἰσι. [Cimonis avum κοάλεμον appellatum propter εὐήθειαν narrat Plut. V. Cimon. c. 4. Numenius ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 651, A : Εὐθύφρονα ὄντα ἄνδρα ἀλαζόνα καὶ κοάλεμον.] || Κολέαμος [vitiose] Hesychio est ματαιόφρων : qui supra κοάλεμος.

Κόαλοι, Hesychio βάρβαροι, Barbari. [Ex κοάλεμοι depravatum videtur Alberto.]

Κόαξ [accentu vitioso] Hesychio est βάτραχος, Rana. [Βάτραχος grammaticus brevitatis caussa dixisse videtur pro βατράχου φωνή. G. D.] At oxytonon κοὰξ [quod præcipit Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 7], ap. Aristoph. vox est, s. imitatio vocis ranæ : Ran. [209] : Βρεκεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Unde Latinorum nonnulli finxerunt verbum Coaxo, i. q. Ranas voce imitor, Ranarum vocem sono.

[Κοάρα, ἡ, Coara, nomen loci in Syria. Ptolem. 5, 15, p. 139. Miller.]

Κόαρον [?], Hesych. esse ait τὸ ἐλάχιστον, Rem minimam, Hilum, Floccum : quo significatu et κόγχην dici Suid. tradit. Idem supra κνῦ. [Et infra Κύκαρος, ubi series Κυκίαρος postulat.]

Κοάχλικας, Hesych. esse scribit ἄρτους, Panes. [Corruptum ex κόλλικας. Salmas.]

Κοάω, Audio, Intelligo. Unde Hesych. Κοᾷ [κόα codex] exp. ἀκούει, πεύθεται : necnon Κοάσαι, αἰσθέσθαι : et Κοῶ, αἰσθάνομαι. [Idem : Κοεῖ, αἰσθάνεται. Κοῶν, εἰδώς. Ἐκοάθη, ἐπενοήθη, ἐφωράθη.] Affertur in hac signif. e Plut. Cimone [?]. Κοέω, Intelligo, Sentio. Tradunt enim dialecto quadam κοεῖν dici pro νοεῖν καὶ αἰσθάνεσθαι, schol. Aristoph. [Eq. 198], Suid., Eust. [p. 636, 57.] Unde Κοάλεμος ὁ ἠλέματα νοῶν. Utitur autem verbo κοεῖν inter alios Callim. [fr. 53 : Ἡ δ' ἐκόησε τοὔνεκέν οἱ γένος ἔσκε. « Epicharmus ap. Athen. 6, p. 236, B : Τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ, Non sentio, nempe vulnera. » Schweigh. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 531, 12 : Τὸ μακκοᾶν ἀρχαϊκῶς ἐστὶ τὸ μὴ ἀκούειν, ἢ τὸ μὴ κόειν (fort. κοεῖν), ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Hase. Conf. Næk. in Museo Rhen. 2, 4, p. 571. Θυοσκόος a κοεῖν derivat schol. Hom. Od. Φ, 145. Seqq. ex Indice.] || Κοννεῖν, Hesychio συνιέναι, ἐπίστασθαι, Intelligere, Scire : afferenti et Κοννοῦσι pro γινώσκουσι, Cognoscunt. [Æsch. Suppl. 118 : Καρβᾶνα δ' αὐδὰν ... κοννεῖς· 164 : Κοννῶ δ' ἄταν.] Κονωεῖν, Hesychio συνιέναι, ἐπίστασθαι.

Κόβακτρα, Hesychio sunt κολακεύματα, πανουργήματα, Assentationes, Adulationes, Astutiæ, quæ et κοβαλικεύματα. [Photius p. 175, 21 : Κόβατρα, κοβαλεύματα (scr. κολακεύματα). Utrumque ex Κόβαλα depravatum videtur, glossa fortasse ex Aristoph. Eq. 417 sumta. G. Dindorf.]

Κοβαλεία, ἡ, Impostura quæ joco fit, Deceptio ludicri speciem habens : ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιά, ut exp. schol. Aristoph. [Eq. 414. Scholion ab Musuro ex Harpocrat. illatum, qui ex Dinarcho citavit. Similiter Lex. rhet. p. 272, 21] : qui et κόβαλον esse scribit τὸν ταύτῃ χρώμενον. Eadem ap. Suid. leguntur, sed κοβαλεία ipse non cum diphth. scriptum habet, verum κοβαλία per simplex ι. [Diphthongus restituta ex codd.] Idemque κοβαλίαν esse ait etiam τὴν παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακείαν, Adulationem ab improbo et malitioso homine profectam, h. e. Dolosam et perniciosam : κόβαλον enim dici τὸν κακότεχνον, et κόβαλα appellari τὰ κακά. [In καββαλεία corruptum in Bekk. Anecd. p. 190, 25, quod explicatur ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία. G. Dind.]

[Κοβάλευμα, τὸ, i. q. κοβαλίκευμα. V. Κόβακτρον. ᾱ]

Κοβᾱλεύω, Sum κόβαλος, Decipio. Suid. et Etym. [M. p. 524, 28] innuunt esse Aliena paulatim pretio ad me converto. [Male intellexit Etymologi verba τὸ μεταφέρειν (in μεταστρέφειν corruptum ap. Suidam) τὰ ἀλλότρια μισθοῦ κατ' ὀλίγον. Μεταφέρειν recte interpretatur Bernhardyus *bajulare*.]

[Κοβαλία. V. Κοβαλεία.]

[Κοβᾱλίκευμα, τό.] Dicitur vero et Κοβαλικεύω pro κοβαλεύω. Unde verbale Κοβαλίκευμα, i. q. κοβαλεία s. κοβαλία, Astus, Versutia, Deceptio, Impostura : vel etiam Facinus astutum et dolosum. Aristoph. Eq. [332] : Δῆλός ἐστιν αὐτόθεν Ἐν πανουργίᾳ τε καὶ θράσει καὶ κοβαλικεύμασι. Nisi malis Astutis assentationibus, Vafris et improbis adulationibus : ut sane schol. exp. τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημηγορεῖν. Ac ut ibi conjungit πανουργίᾳ καὶ κοβαλικεύμασιν, ita supra ex eo copulata itidem habuimus κοβάλους καὶ πανούργους.

Κόβᾱλος, ὁ, ἡ, Hesychio πανοῦργος, κακοῦργος, στωμύλος, λάλος, τωθαστής, ἀπατεών, Vafer, Maleficus, Blaterator, Loquax, Adulator, Impostor. Aristoph. Ran. [1015] : Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους. [Antiatt. Bekk. 101, 6 : Κ. ὁ σκιραφώδης καὶ ἀηδής. Ἀρ. Βατράχοις.] Ibi enim schol. [immo Harpocratio, cujus verba scholiis inseruit Musurus. Ex Harpocratione Photius et Suidas] κοβάλους καὶ πανούργους positum esse scribit ἐκ παραλλήλου : alibi quoque annotans, κόβαλον dici τὸν τῇ προσποιήτῳ μετὰ ἀπάτης παιδιᾷ χρώμενον, ut ap. Philochorum Atthidos l. 2 : Οὐ γάρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον, Scurram et deceptorem. Sic vero et in Aristoph. Eq. [450] ὁ ἀλλαντοπώλης Cleoni per convitium sibi dicenti, Κόβαλος εἶ, Deceptor et impostor es, respondet, πανοῦργος εἶ, Vafer es et improbus. Et Chorus in Pluto [279] : Διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. Ubi schol. annotat, κοβάλους esse δαίμονάς τινας σκληροὺς περὶ τὸν Διόνυσον [Eadem leguntur ap. Harpocr., de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 1313], ἀπατεῶνας [Glossema in ed. Juntina additum] : alibi scribens κοβάλους ab antiquis vocatos fuisse τοὺς μετὰ ξύλου λῃστάς, Latrones qui clava armati prædatum exibant. Et rursum, κοβάλους dici τοὺς λῃστάς, qui et κορυνηφόροι vocantur. Sed hæc signif. locis præcedentibus parum bene convenit : alteræ multo melius, quæ et huic l. in Ranis [104] accommodari possunt, ubi Hercules dicit, Ἦ μὴν κόβολά γ' ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ. Ibi enim et schol. exp. ἀπατητικὰ, κακοῦργα, Impostoria et fallacia, Malefica et improba : innuens etiam κοβάλους dici quasi κακοβούλους. Sed e Didymo exp. non solum ἀπατητικὰ, verum etiam κατεστωμυλμένα, Deblaterata. Pro Adulator s. Adulatorius accipi potest in Aristot. H. A. 8, 12, de oto ave : Ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν. Ita enim et Plin. de otide, 10, 23 : Imitatrix alias avis ac parasita, et quodam genere saltatrix : capitur haud difficulter, ut noctuæ, intentam in aliquo circumeunte alio : parasitam nimirum appellans quam Aristot. κόβαλον : recte : quum parasitus utplurimum vocetur adulator, qui ventris gratia adulatur et assentatur. Rursum Hesych. tradit a quibusdam exponi μάταιος, Futilis : vel Stolidus. Aristophanis schol. substantive quoque κόβαλος et κόβαλον accipi annotat. Scribit enim κόβαλον dici τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιὰν, Lusum jocumque conjunctum cum dolo et fallacia. Et κόβολα vocari τὰ πανουργήματα, Versutias, Astutias, Fallacias : s. σοφίσματα, κλέμματα. Quæ expositiones accommodari queant loco paulo ante e Ranis allato [et Eq. 417 : Καὶ νὴ Δί' ἄλλα γ' ἐστί μου

κόβαλα παιδὸς ὄντος· ubi sequitur ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους ἐπιλέγων τοιαυτι· σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών. Οἱ δ' ἔβλεπον κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.]

[Κοβαρίσκιον, τὸ, Glomulus. Demetr. Orneosoph. p. 211. Ducang.]

[Κόβαρος (?), ἄνθρωπος, Hesych.]

[Κόβατρα lectio vitiosa. V. Κόβακτρα.]

Κόβειρος, Hesychio est γελοιαστὴς, σκώπτης, Scurra, Qui risum jocis et dicteriis captat, Qui dicteria et scommata in aliquem jacit: λοιδοριστὴς, Convitiator. Idem et κόβειρα affert pro γελοῖα, Ridicula.

Κοβελίσκον, Hesych. esse scribit τρυβλίον, Scutellam. [Glossa absurda, fortasse e loco aliquo conficta in quo ὀβελίσκος et τρυβλίον conjuncta fuerunt, ut ap. Aristoph. Av. 387, 388. G. Dind.]

[Κοβὴ, ἡ, Coba, nomen loci in Æthiopia. Ptolem. 4, 7, p. 112. Miller.]

[Κόβηλις et Κόβυλις lectiones vitiosæ. V. Κύβηλις.]

[Κόβων, ωνος, ὁ, Cobon. Herodot. 6, 66: Κόβωνα τὸν Ἀριστοφάντου ἄνδρα ἐν Δελφοῖσι δυναστεύοντα μέγιστον.]

Κόγγιον, τὸ, Congius, Diosc. De mens. et pond.

Κόγγρος, ὁ, affertur pro Conger: qui et γόγγρος.

Κόγκαλος, ὁ, Hesychio est κονιορτὸς, Pulvis. [Ex κονίσαλος corruptum videtur Ruhnkenio.]

[Κογκόλερος, ὁ, Concolerus, rex Assyriæ, Græco nomine Sardanapallus vocatus. Georg. Syncell. Chron. p. 165, B, ex Eusebio: Θῶνος (hoc nomen Thesauro inseratur supra p. 472, D) ὁ λεγόμενος Κονκόλερος. Unde corrigendus Eusebius in Crameri Anecdotis Paris. vol. 2, p. 173, 6, ubi codex: Σαρδαναπάλου ... ὃς Ὄθων ὁ Σκογκόλερος ὀνομάζεται. Graviori corruptela ap. Suidam Κονοσκογκόλερος s. h. v. G. Dind.]

[Κόγκοφον in formula magica ap. Galen. vol. 14, p. 489, 5, ubi editum: Κόνκ. βραχερέον. Hase.]

[Κογκυλεύω.] Κογκυλεύοντες Hesychio sunt οἱ κογκύλιον ἐκπιάζοντες. Procul dubio autem κογκύλιον dixit pro κογχύλιον, Conchylium.

[Κογκύλος lectio vitiosa. V. Κορδυλίων.]

Κὸγξ ὄμπαξ, Hesych. esse scribit τὸν τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχον, Sonum, quem judiciarius calculus in urnam conjectus reddit; ut ὁ τῆς κλεψύδρας dicitur βλὸψ ap. Atticos. [Hesych. glossa hæc est, Κὸγξ, ὄμπαξ, ἐπιφώνημα τετελεσμένοις καὶ τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχος ὡς ὁ ἐπὶ κλεψύδρας, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς, βλόψ. Corrigendum Κὸγξ, ὁμοίως πὰξ cum Lobeckio Aglaoph. p. 779. Hoc enim dicit grammaticus, κὸγξ ἐπιφθεγματικὸν esse simile acclamationi πὰξ, quo re confecta uti soleant. Ἐπιφώνημα τετελεσμένοις pro ἐπιφ. ἐπὶ τετελεσμένοις dictum Lobeckius cum ἐπιφώνημα αἶξιν comparat ap. Hesych. s. v. Σίττα. G. D. Ouvaroff *Essai sur les myst. d'Eleusis* p. 27, 108, 112, auctore Wilfordio κὸγξ et πὰξ a lingua sanscritica originem trahere opinatur. Hase.]

[Κογχαλίζω.] Κογχαλίζειν, auctore Hesychio, πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων, a sonitu concharum: forsan a sonitu quem inflatæ reddunt: inflari autem eas et sonare, Plin. docet, 9, 5, scribens visum auditumque in quodam specu concha canentem Tritonem, ea qua noscitur forma.

[Κογχάριον, τὸ, Conchula. Diosc. 2, 9: Χημῶν τε καὶ τῶν ἄλλων κογχαρίων. Rufus p. 13 ed. Matth. G. D. Aret. p. 106, B: Ζωμοὶ ἀλεκτορίδων, κογχαρίων. Mill.]

[Κογχεία, ἡ, Conchea, fl. Corcyræ. Κογχείας ὕδωρ Lycophr. 869.]

[Κόγχη, ἡ. HSt. post verba s. Κόγχος posita:] Hactenus de mascul. κόγχος: venio nunc ad fem. Κόγχη. Id igitur i. significat q. masc. κόγχος. Primum enim κόγχαι dicuntur Conchæ illæ s. Ostrea marina aut aquatilia. [Pollux 6, 47. Aristoph. fr. 49: Ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.] Athen. 3, [p. 92, B] e Mnesitheo medico, Ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες, Ibid. [p. 88, B] Aristot. [H. A. 4, 4] τὴν κόγχην ponit sub genere τῶν ὀστρέων, Ostreorum: quippe quæ et τῶν λειοστράκων generi annumeretur. Ab eod. Athen. 1, commemorantur πελωρίδες κόγχαι. [Pollux 6, 63: Κόγχαι Πελωριναὶ, ὅθεν ἴσως καὶ αἱ νῦν καλούμεναι πελωρίδες ὠνομάσθησαν.] Ap. Hesych. vero et [Phot. p. 174, 5, et] Suidam κόγχην διελεῖν [ex Teleclide ap. Athen. 3, p. 87, A] proverbialiter ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως τι ποιῆσαι: quod facile sit concham discludere. Ap. Eosdem est et aliud proverbium, nimirum κόγχης ἄξιον, pro οὐδενὸς ἄξιον, s. ἐλαχίστου ἄξιον, εὐτελές: ut et ap. Athen. 11, [p. 481, A] Pherecrates dicit, Κοὐχὶ δωροῦντ' [χωροῦντ'] οὐδὲ κόγχην, Non donantem ne concham quidem: quo sensu et ἰσχάδα dicunt, si bene memini. Intelligendum vero κόγχη in posterioribus his ll. potius de testa ostrei. [Pollux 8, 16: Πάλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι.] Deinde ut κόγχος dictum est pro Mensura accipi quæ conchæ capacitatem æquet, ita et κόγχην usurpari sciendum. Hippocr. De nat. mul. [p. 570, 40]: Τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην. Et De morb. 3, [p. 493, 19]: Δίδου ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην· quod Galen. [Lex. p. 504] exp. χήμην: intelligens procul dubio et ipse Tantum quantum concha contineri potest. [Adde Hippocr. p. 624, 47; 625, 53; 670, 55.] Præterea ut κόγχος de Vasculo conchæ in modum concavo et scutulato dicitur, ita et κόγχη. Atque adeo ex Hippocr. affertur κόγχη κεραμὶς, pro Olla, s. Testa conchæ similis. Ad verbum potes interpretari Concha testacea s. figlina, ut Plin. dicit Concham ferream, de simili vasculo. Præterea ut κόγχος, ita etiam κόγχη dicitur Oculi cavitas, teste Polluce [2, 86], qui et τὸ ὑπὸ τῇ ἀνθέλικι τοῦ ὠτὸς nominari κόγχην auctor est. [K. τὸ ἀπὸ τῆς ἀνθέλικος κοῖλον Rufus p. 26. || Κόγχη γόνατος v. s. Κόγχος. || Concha sigillo imposita. Aristoph. Vesp. 585: Τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ· ubi schol. τοῖς σημείοις, ὡς κόγχας ἐπιτιθέντων ταῖς σφραγῖσι, ἀσφαλείας ἕνεκα. De aperiendo sigillo ib. 589: Τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων. || Concha, in templis pars illa quæ in conchæ formam superne sinuatur, præsertim illa in qua erat bema s. locus altaris. Jo. Mosch. in Limon. c. 145: Σταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, προσέχων εἰς τὴν κόγχην. Hæc et alia Ducang.]

Κογχίον, τὸ, Conchula. Antiphanes comicus ap. Athen. 4, [p. 160, D]: Κογχίον τε μικρόν.

[Κογχίτης, ὁ.] A κόγχος s. κόγχη derivatnr Κογχίτης λίθος, Conchites lapis: cujus meminit Pausan. sub finem Atticorum [1, 44, 6], scribens monumentum Caris, τοῦ θεοῦ χρήσαντος, κεκοσμῆσθαι λίθῳ κογχίτῃ. Quibus hæc subjungit de illo lapide: Μόνοις δὲ Ἑλλήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτός ἐστι, καὶ σφίσι καὶ ἐν τῇ πόλει πεποίηται πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἔστι δὲ ἄγαν λευκὸς, καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος· κόγχοι δὲ αἱ θαλάσσιαι διὰ παντὸς ἔνεισίν οἱ. [Hodie *Lumachella bianca antica.* C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 268, 1. Hase.]

[Κόγχνη. V. Ὄγχνη (s. v. Μῆλον).]

[Κογχοειδὴς, ὁ, ἡ, Conchæ similis, Qui ex genere concharum est. Strabo 3, p. 145: Τὰ ὀστρεώδη πάντα καὶ κογχοειδῆ. || Conchiformis. Tzetz. ad Lycophr. 1105: Κόγχον, ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδές. Scott.]

[Κογχοθήρας, ὁ, Concharum venator. Epicharmus ap. Athen. 3, p. 85, D.]

[Κογχορηὶς, ίδος, ἡ, Pancratis carmen inscriptum fuit, quod memorat Athen. 11, p. 478, A.]

Κόγχος, ὁ, ἡ, [Concha. Athen. 3, p. 87, A: Ἀρσενικῶς δὲ (κόγχοι) Αἰσχύλος ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ « Κόγχοι, μύες κῶστρεια. »] Hesychio est κοχλίας, Cochlea: qui et κόγχον διεῖλες proverbialiter dici scribit pro ἴσον ἐποίησας, Fecisti æqualem. Sed potius eo nomine Concha vocatur quam Cochlea: ut e proverbio illo liquet: nec enim cochleam possis διελεῖν ut concham, quippe quum cochlea ex unica testa gyris quibusdam et voluminibus compacta constet, concha autem duabus veluti scutulis claudatur, quæ facile divelli a se invicem queunt. Ita igitur Athen. 4, [p. 160, B] dicit Timonem τῶν Αυδίων καρυκκῶν [καρυκῶν] προκρίνειν τὸν κόγχον· et Pausan. Att. [1, 44, 6]: Κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ἐνεῖναι τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Nec vero κόγχοι binis duntaxat cluduntur scutulis, sed unis etiam, quales scopulis et lapidibus adhærescere solent: quæ scutulatæ testæ nominantur etiam ipsæ κόγχοι, Conchæ a Latinis. Ita enim Cic., Pinna duabus grandibus patula conchis. Et rursum, Quæ in concha patula pinna dicitur. Et Ovid., Ostreaque in conchis tuta fuere suis. Virg. Georg.: Squallentes infode conchas. Item Horat., Funde capacibus Unguenta de

conchis. Sic ap. Eund., Salis concha, pro Concha in qua sal apponitur. Et in Pand. Conchæ in instrumenta pictoris, ad reponenda pigmenta. Sed et Aristot. Hist. anim. 4, κόγχον nominavit Concham qua in implendo et deplendo utuntur: ut et Diosc. 1, 32, de oleo candido: Θεὶς ὑφ' ἥλιον, ἀνάχει κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Sub solem quotidie concha refunde. Quanquam hic Quodvis vasculum concavum et conchæ simile intelligi potest, ut et ap. Catonem quum dicit, Capulator concha oleum tollat: quum Idem dicat, Conchas majores duas, et minores duas. Ac Juvenal., Quum bibitur concha. Et Plin. Patinis fictilibus impositum ferrea concha, calice coopertum. [Dioscor. 5, 110: Θέντες ἐπὶ λοπάδος κεραμεᾶς κόγχον σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι.] Unde et cymbala a poetis Latinis Conchæ vocantur quod conchas similitudine scutulata referant. Hippocr. vero Mensuræ quoddam genus intelligit hoc nomine, quod et κόγχη dicitur et χήμη, ut in Lex. Hippocr. annotat Galen.: procul dubio de eo quod tantum capit quantum concha. Ab ejusd. similitudine Lycophr. [a Polluce 2, 38 citatus] κόγχον vocat Hemicranium s. Calvam capitis: nam et ipsa est scutulata: in Alexandra [1105]: Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Eandem ob causam umbonem clypei Polyb. [6, 23, 5] κόγχον appellat: Προσήρμοσται τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾶ κόγχος, ἣ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων. Necnon κόγχοι nominantur eod. modo τὰ ἔγκοιλα τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ παρὰ τοῖς βλεφάροις περίδρομος, teste Poll. [2, 71, et Theophil. Protosp. in Fabr. B. Gr. vol. 12, p. 871]: h. e. Cavitates oculorum, Cavi illi in quibus oculi latent: nam et ipsi sua figura concham repræsentant. Eod. Polluce auctore [2, 188] τὸ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, vocitatur κόγχος et κόγχη, et ἐπιγονατίς. [|| Faba non fresa, sed integra cum folliculo, quæ Conchis vocabatur a Romanis, ap. Athen. 4, p. 159, 160, ubi Timonis verba afferuntur, Λιτῇ καὶ αὐαλέῃ ἐνὶ κόγχῳ. Antiatt. in Bekkeri Anecd. p. 105, 17: Κόγχος ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται βρωμάτιόν τι λοπαδευόμενον:]

Κογχυλαγόνες, [Concharum gestatrices,] Hesychio sunt γυναῖκες νύμφαι.

[Κογχυλευτὴς, ὁ, Conchyliarius, Qui conchas sive purpuram conquirit. Constant. De admin. imp. c. 52. ‖ Unde adject. Κογχυλευτικὸς, ἡ, όν. Κ. τέχνη, Justinian. Nov. 128, 6, Basilic. 54, 16. Ducang.]

[Κογχύλη, ἡ. HSt. post verba s. Κόγχος apposita:] Alioqui videri possit hinc derivatum Κογχύλη, quod significat ipsum Ostreum s. Purpuram [Phot. p. 174, 4: Κόγχη, ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα]: Suidæ πορφύραν in hoc l.: Αἱ κογχύλαι ὄψιν οὐκ ἔχουσαι, φαίνονται δελέατι ἐφεπόμεναι. Hesychio quoque κογχύλαι sunt τὰ ὄστρεα καὶ πορφύραι [Philo vol. 1, p. 536, 19: Τὸ γὰρ τῆς βαφῆς αἴτιον ἐκ θαλάττης ἡ ὁμωνυμοῦσα κ. Acta S. Silvestri p. 318, 5, Combef., de textili: Μιγὲν δὲ κογχύλης τὸ αἷμα χρόαν πορφυραίαν αὐτῷ παρέσχεν. Hase]: verum et κηκίδες, Gallæ: forsan ob similitudinem. [Περὶ ἐφευρέσεως κογχύλης agit Palæphatus c. 52, ubi μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες dicitur. Leo philos. Anth. Pal. 9, 214: Τῇ τῶν λόγων σου κογχύλῃ, Πορφύριε, βάπτεις τὰ χείλη καὶ στολίζεις τὰς φρένας.]

[Κογχῠλιάζω, i. q. ἀνακογχυλιάζω. Paul. Æg. 3, 5: Ἐν ἡλίῳ κογχυλίαζε. Lectio suspecta. Schneid.]

Κογχυλίας λίθος, ὁ, Hesych.: esse dicit durum, et in se habere κογχυλίου τύπους. Meminit hujus lapidis Pollux quoque [7, 100, allato Aristophanis testimonio, fr. 240], innuens a Xen. [Anab. 3, 4, 10: Κρηπὶς λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου] vocari Κογχυλιάτην. [Philostr. p. 71: Νεὼν λίθου κογχυλιάτου. Marmor porphyreticum intelligit Olearius.]

Κογχυλίδιον, τὸ, Conchylium. [Suid. s. Ἀκαλήφη.]

Κογχυλιευτὴς, ὁ, Qui conchylia venatur, Conchyliarius, s. Conchyta: ut Plaut. in Rud. dicit, Salvete fures maritimi, conchytæ atque hamitæ. Bud. tetrasyllabως scribit Κογχυλευτὴς, a κογχύλη.

Κογχύλιον, τὸ, Conchylium: i. q. κόγχη s. κόγχος, Concha. [Sophron ap. Athen. 3, p. 86, E: Γλυκύχρεον κογχύλιον· ubi cod. Ven. κογχύλεον, sed κογχύλιον epitome et Demetr. De eloc. § 152.] Nam Plin. 9, 36, ut scribit conchas omnes celerrime crescere, præcipue purpuras: ita etiam, linguam purpuræ esse longitudine digitali, qua pascitur perforando reliqua conchylia: tantam duritiam aculeo esse. Alioqui κογχύλιον, Conchylium, de certa quadam concharum specie dicitur, expetita non mensis solum, sed et vestium infectionibus: ut inter alios docet Plin. l. paulo ante cit., ubi locutus de purpuræ flore illo tingendis expetito vestibus, Sed unde, inquit, conchyliis pretia, quis virus grave in fuco, color austerus in glauco, et irascenti similis mari? Ibid. dicit concharum ad purpuras et conchylia eand. quidem esse materiam, sed distare temperamento. [Aristot. H. A. 5, 15.] Inde κογχυλίου κροκίδα vocant Floccum lanæ conchylii sanie infectæ. Crito ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπους 3: Ἐντίθει κροκίδα κογχυλίου, Floccum lanæ conchylio infectæ, ut Plin. loquitur 32, 7, s. Lanam conchyliatam, ut loquitur Marcell. Empir. Ita Diosc. 2, dixit, Τὸν δ' αὐτὸν τρόπον καὶ κροκίδες καίονται θαλασσίας πορφύρας, Flocci lanæ imbutæ cruore purpuræ marinæ. Et Aetius 9, 35: Πτύγμα πορφύρας ἐρίου. Et Paul. Ægin. 3, 26: Λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλασσίας, Filum e lana quæ purpuræ marinæ sanguine tincta est. Quinetiam κογχύλιον nominatur lana vestisve conchylii cruore infecta: ut ap. Galen.: Κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, Conchyliata lana aurem obtura. Et ap. Quintil. 1, 2, de puero nimis molliter educato, Nondum prima verba exprimit, et jam coccum intelligit, jam conchylium poscit: pro Conchyliatam vestem, ut Plin. loquitur, Ciceronis imitatione, qui Conchyliata peristromata dicit. Denique ut κόγχη et κόγχος dicuntur interdum de Testa ostrei, ita et κογχύλιον: veluti quum schol. Aristoph. Vesp. [585], Τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ, scribit Comicum ibi τῇ κόγχῃ dixisse pro τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγίσι, τῷ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς. Itidem Didymus apud Athenæum 14, tradit solitos quosdam ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. [Galen. vol. 14, p. 140, 7: Ζωμὸς κογχυλίων. Philo Belop. p. 90, 15: Κ. τὸ ἐν τῇ λίμνῃ γιγνόμενον. Hase.] V. Κονδύλιον.

[Κογχυλιώδης, ὁ, ἡ, Conchylii formam referens. Strabo 1, p. 49, e Xantho: Ἰδεῖν πρόσω ἀπὸ τῆς θαλάττης λίθους κογχυλιώδεις. Et p. 50: Κογχυλιώδεις εὑρίσκεσθαι τοὺς βόθρους.]

[Κογχυλιωτὸς, ἡ, ὸν, Muricatus, Gl. Quasi a Κογχυλιόω. Angl.]

[Κογχυλόω, Purpuro. Joann. Damasc. Or. 1, ab Combef. citatus ad Andr. Cret. p. 365: Ἦν ἐξ ἀχράντων καὶ παρθενικῶν αἱμάτων βαφεῖσαν ἐν πνεύματι βασιλικῶς ἐκογχύλωσεν καὶ οἱονεὶ πορφύραν βασίλειον ὑποδὺς περιέθετο τὸ ἡμέτερον φύραμα. Elberling.]

[Κόγχυς. HSt. s. Κόγχος:] Reperitur vero et Κόγχυς, significans Putamen ostrei, s. Id quo integitur ostreum, quodque abjicitur quum comeditur. Ita enim Pollux 6, c. 15 [§ 94] de purgamentis eorum quæ in mensa apponuntur: Κογχυλίων, κόχλους· καὶ ὀστρέων, κόγχυς· καὶ ἰχθύων, λέπη· καὶ καράβων, ὄστρακα. Nisi forte reponendum κόγχους.

[Κογχώδης, ὁ, ἡ, Conchæ similis. Athen. 3, p. 86, B: Καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτης. Κογχῶδες δὲ ὃν τὸ ὄστρεον προσέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες. Quod in κοχλιῶδες mutandum videbatur Schweighæusero collata gl. Hesychii, Ἀναρίτας, ζῷον κοχλιῶδες, et Etym. M., ubi ἀναρίτης per κοχλίδιον explicatur.]

Κόδαλα [?], Hesychio est Piscis quidam, qui et κεστρεὺς, Mugil.

Κοδαλεύομαι, Hesychio ἐνδομυχῶ: afferenti itidem κοδαλεύεσθαι pro ἔνδον διατρίβειν, In domicilio se continere, s. Intus latitare. Idem κοδαλευομένη affert pro ἀρεσκευομένη, ἀπραγοῦσα.

[Κόδαλος. V. Κώδαλος.]

[Κοδδίνου πέτρα, ἡ, Coddini saxum, in Magnesia ad Sipylum. Pausan. 3, 22, 4.]

[Κοδομεία, ἡ, i. q. τὸ κοδομεύειν. Pollux 1, 246.]

Κοδομεῖον, τὸ, Instrumentum quo ad frigendum hordeum utebantur, teste Polluce, qui 6, [64] scribit τὸ φρύττειν dici etiam κοδομεύειν: et τὸ ἐργαλεῖον ᾧ ἐνέφρυττον, ἴσως ἀγγεῖον κεραμεοῦν, vocari φρύγετρον et κοδομεῖον. [Adde 6, 181; 10, 109, 114.] Pro quo Ionice ap. Suid. Κοδομήϊον, expositum tamen καμινευτι-

κὸν, adjective, a nom. masc. κοδομήϊος pro κοδόμειος. Ibid. scribit τὴν κοδομεύουσαν, s. φρύττουσαν, vocari κοδομήν : quamobrem et ap. Hesych. in expos. τοῦ κοδομαὶ pro φρυκτωρίαι reponendum videri queat φρύκτριαι : præsertim quum idem Hesych. κοδομὴν esse dicat θεραπαινίδα, sic dictam ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, q. e. ἐν ἰπνῷ φρύγειν : ut sit Ancilla quæ in furno torret hordeum. [Phot. p. 175, 22 : Κοδομή· ὄνομα θεραπαίνης.]

Κοδομεὺς, έως, ὁ, Hesychio et ὁ φρύγων τὰς κριθὰς, et ὁ ἐπιτάσσων τῷ φρύγοντι τὰς κριθάς.

Κοδομεύτρια, ἡ, Quæ frigit torretque hordeum, ap. Pollucem [1, 246. Phot. p. 176, 2 : Κοδομεύτριαι, αἱ φρύγουσαι καὶ ἐν ἰπνῷ ἀναστρεφόμεναι. HSt. post verba s. Κοδομεῖον apposita :] Ap. eund. Hesych. legitur et Κοδομία, expositum ἰπνία [ὑπνία codex], φρυκτία, ἀλετρία. [Tot prope in his corruptelæ quot verba. Corrigendum videtur Κοδομεύτρια, ἰπνεύτρια, φρύκτρια, ἀλέτρια. Ἰπνεύτρια, si recte conjeci, inserendum Thesauro. Verbo ἰπνεύω utitur Hesych. v. Ἐκοδομεύετο. G. D.]

[Κοδομεύω.] Κοδομεύει Hesych. affert pro φρύγει τὰς κριθὰς, Hordeum frigit s. torret : dicens κοδομεύειν quoque esse τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν ἤ τινι ἀγγείῳ. [Idem : Ἐκοδομεύετο, ἐφρύγετο, ἰπνεύετο (ὑπνεύετο codex).]

[Κοδομή. V. Κοδομεῖον.]

Κοδράντης, ὁ, ap. recentiores Græcos pro Quadrans. [Glossæ biblicæ Mss. : Κοδράντην, λεπτὸν ἢ σκοτασμόν. Glossæ cod. 2062 : Κ. τὸ πᾶν (aliæ habent τὸ πανὸν), ἢ τὰ λεπτὰ δύο, ἢ τὸ ἔσχατον τοῦ λεπτοῦ· λέγεται καὶ ἡ πρᾶξις καὶ αὐτὸ ἐνθύμημα. Hesych. : Κοδράντης, τὸ πᾶν, ἢ τὸ τέταρτον τῆς φόλλεως, ἢ λεπτὸν (ἢ λεπτὰ δύο in gl. inferiore), τὸ δὲ λεπτὸν ἑξακισχιλιοστὸν ταλάντου κτλ. Heronis fragm. : Σίκλος δὲ καλεῖται κοδράντης, ἑρμηνεύεται δὲ ἐκ τῆς Ἑβραΐδος, ἤγουν ἀπόθεσμος· δύο δὲ δραχμὰς εἶχε. Plutarch. : Τὸ λεπτότατον τοῦ χαλκοῦ νόμισμα κουαδράντην καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Marc. Ev. 12, 42 : Ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης. Ducang. De his aliorumque grammaticorum ll. dixit Gronov. De pec. vet. p. 437 seqq. Interpretatio illa τὸ πᾶν referenda ad Matth. 5, 26 : Ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην, i. e. donec omne debitum persolveris. Formam magis Latinam κουαδράντης Hesychio s. v. Ἀσάριον intulit Musurus : nam codex κοδράντης. In κεδράντης corruptum ap. Hesych. s. h. v. « Iidem itidem Κοδράτος dicunt pro Quadratus. Sic ap. Athen. 3, p. 114, E, memorantur panes, οὓς Ῥωμαῖοι κοδράτους (in κοδρίτης ἄρτος corruptum ap. Suidam) λέγουσι. » Schweigh. Κοδράτος vel Κουαδράτος, Quadratus, scriptor historiarum ap. Suidam s. h. v. et Zosim. 5, 27. Omittimus alia hujusmodi.]

[Κοδρίδης, ὁ. Κοδρίδαι, οἱ, Codri posteri. Ælian. V. H. 5, 13. || Κοδρίδας Athenienses esse appellatos, ut Κεκροπίδαι et Θησεῖδαι et Ἐρεχθεῖδαι sint vocati, annotavit Steph. Byz. s. v. Ἀθῆναι.]

[Κοδρίτης. V. Κοδράντης. || Mire Etym. M. p. 524, 37 : Κοδρίτης· ἀπὸ τοῦ Κόδρος Κοδρίτης γίνεται· σημαίνει τὸ τοῦ Κόδρου, ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης. Scribendum Κοδρίδης ... τὸν τοῦ Κόδρου ... Κρονίδης. G. D.]

[Κοδρομήνη (?), ὄνομα τόπου, Suidas.]

[Κόδρος, ὁ, Codrus, Melanthi filius, rex Atheniensium ultimus. Herodot. 1, 147; 5, 65, 76; Plato Symp. p. 208, D, aliique : v. Clinton. Fast. vol. 1, p. 112. || Κόδροι, οἱ. Hesych. : Κόδρους, οὓς ἡμεῖς λέγομεν χρονικούς τινας, τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντες. (Excidit Κόδρος γὰρ) Ἀθηναῖος, λαμπρὸς τῷ γένει. Photius p. 176, 1 : Κόδρους· τοὺς ἀρχαίους. Eustath. p. 1391, 37 : Κόδρος θανάτῳ ἑαυτὸν ἐπιδοὺς ὑπὲρ τῆς τῶν πατριωτῶν Ἀθηναίων νίκης, ὡς καὶ Λυκόφρων ὑπολαλεῖ (v. 1389 : Λακμώνιοί τε καὶ Κυτιναῖοι Κόδροι), ἐποίησε Κόδρους καλεῖσθαι τοὺς δι' ἀρχαιότητα εὐήθεις. Comparandum cum his proverbium ab Diogeniano 7, 45, memoratum, Πρεσβύτερος Κόδρου· ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ πολυχρονίων. || Codrus, Nelei pater, Mileti conditor. Herodot. 9, 97.]

[Κοδύμαλον. V. Μῆλον.]

[Κοδώνεα. V. Κυδωναῖος.]

[Κοέω. V. Κοάω.]

[Κόης. V. Κοίης.]

[Κοθαρὸς, ὰ, ὸν, i. q. καθαρὸς, Purus. Κριθὰς κοθαρὰς Tabula Heracl. 1, 55.]

[Κοθέω.] Κοθεῖ [Corruptum ex κοεῖ notavit Salm. ad Simplic. p. 235] Hesych. affert pro αἰσθάνεται, νοεῖ, Sentit, Intelligit. Attamen Κόθημα, et Κότιλον, Idem dici scribit ἐπὶ τοῦ αἰδοίου, De pudendo s. verendo. [Conf. Κοτίλλιον.]

[Κοθίδης. V. Κόθος.]

Κόθορνος, ὁ, Cothurnus : calceamentum utroque pedi aptum, s. utrique sexui conveniens, et virili et muliebri, auctore Hesych. [Calceamentum fauni, Viscont. Mus. Piod. t. 4, p. 46; Sileni, ib. p. 56 (i); Melpomenes, t. 1, p. 98. K. vox generalis, ib. t. 2, p. 53; κ. venatorius Dianæ, t. 1, p. 63; κόθορνοι venatorii s. bacchici qua differant a scenicis, t. 4, p. 55 (g). Hase. Herodot. 1, 155 : Κοθόρνου ὑποδέεσθαι· 6, 125 : Κοθόρνους (κοτόρνους codd. nonnulli vitiose) εὐρυτάτους. Aristoph. Lys. 657 : Πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον. Τῶ κοθόρνω Eccl. 346.] Unde κόθορνον vocaverunt Theramenem, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. Et in proverbio, Cothurno versatilior, usurparunt itidem pro Homine qui utraque axilla gestare novit, ut aiunt. Ipse adeo Theramenes ap. Xenoph. Hell. 2, [3, 47] dicit : Ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν· respondens ad hæc verba Critiæ [§ 31] : Ἐπεὶ δ' ἤσθετο ἀντίπαλόν τι τῇ ὀλιγαρχίᾳ ξυνιστάμενον, πρῶτος αὖ ἡγεμὼν τῷ δήμῳ ἐπ' ἐκείνους ἐγένετο· ὅθεν δή που γὰρ καὶ κόθορνος ἐπικαλεῖται· καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δ' ἐπ' ἀμφοτέρων. [Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου proverbium ap. Zenob. 3, 93. Κοθόρνου δίκην μεθαρμόζεσθαι Jo. Cinn. p. 128, B.]

[Κόθος, ὁ, Cothus, n. pr. in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 649 : unde πύργος Κοθίδης, Turris Cothi, ibid. G. Dindorf.]

Κόθουρος, ὁ, Caudam abscondens, epith. fuci, qui est ἄκεντρος et νωθρὸς, ut testatur Aristot. H. A. 9, 40 : itemque Plin. 11, 11, docet fucos esse sine aculeo velut imperfectas apes. Hesiod. Op. [301] : Ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμὴν, i. e. κεύθουσι τὴν οὐρὰν s. κέντρον, Moschop.; τὸ κέντρον κεκρυμμένον ἔχουσι, Procl. : sicut et Tzetz. τοῖς κεύθουσι τὸ ἐν τῇ οὐρᾷ κέντρον. [Locum Hesiodi citat Plato Leg. 10, p. 901, A. Miller.] Hesychio autem κόθουρος est ἄκεντρος et ἀργός. Κούθουροι dicuntur οἱ κηφῆνες, Fuci, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐράν : sive quoniam ἄκεντροι sunt. Ita Suid. Sed scr. potius κόθουροι. || At Κοθοῦρις, Vulpes. Hesych. κοθοῦριν exp. ἀλώπεκα. Sic κόλουρις.

[Κοθυλᾶς, ὁ, Cothylas, nomen loci in Palæstina. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1077, A. Hase.]

Κοθὼ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum, Detrimentum. [Infra Κορθώ.]

[Κοθωκίδαι, οἱ, Cothocidæ, tribus OEneidis pagus. Schol. Aristoph. Thesm. 620; Phot. p. 176, 10. || Gentile Κοθωκίδης, ὁ (male ὄνομα κύριον ap. Suidam). Demosth. C. Neær. p. 1369, 16 : Θεογένην Κοθωκίδην. Et ὁ ἐκ Κ. ap. Aristoph. Thesm. 620 : Τὸν δεῖνα γιγνώσκεις τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν; Hoc schol. Ran. 504 restitui, ubi ἐκ Κολωνῶν legebatur, codex unus autem ἐκ Κοθώνων præbet. G. Dind.]

Κοθωκὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Edax.

Κοΐ, Κοΐ, vox (s. imitatio vocis) porcellorum, ap. Aristoph. : ap. quem et Κοΐζειν dicuntur τὰ χοιρίδια, μιμητικῶς. Vide Χοιρίον. [Acharn. 746 : Ὅπως δὲ γρυλιξεῖτε καὶ κοΐξετε χἠσεῖτε φωνὰν χοιρίων· ubi schol. : Κοΐ ποιὰ τῶν δελφακίων φωνή. Hesych. : Κοίζειν (scr. Κοΐζειν), τὰ χ. μ. λέγεται.]

[Κοία, ἡ, Pila, Lapis.] Κοιὰς [scribendum κοίας] Hesych. dici scribit σφαίρας ἢ λίθους. [Arcad. p. 100, 17 : Τὰ διὰ τοῦ οια μακρὰ, ὅσα ἀπὸ ψιλοῦ συμφώνου ἄρχονται, βαρύνεται, ποία ἡ βοτάνη, Τροία, κοία ἡ σφαῖρα. Etym. M. p. 770, 9 (et Epimer. Homer. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 401) : Κοία σημαίνει τὴν σφαῖραν· ἡ χρῆσις παρὰ Ἀντιμάχῳ, « Κοίας ἐκ χειρῶν εἰς σκόπελον μεταριπτάζουσι (scr. μέτα ῥ. cum Bernhardyo.) » Male Κοίας ὁ στρογγύλος λίθος ap. Herodian. Epimer. p. 74, Suidam et Moschop. Π. σχεδ. p. 5 et Boiss. Anecd. vol. 4, p. 384, et omisso λίθος Theognost. p. 21, 25. || Κοία, κλέψημα, gl. obscura Hesychii.]

[Κοιάζω.] Κοιάζει Hesychio est ἐνεχυράζει, a κοῖον. [Idem : Κοίασαν, σύνθες (sic Jensius : codex σύνηθες). Infra Κωάζω.]

[Κοιαντὶς, ίδος, ἡ, Cœi filia (Latona), Orph. H. 34, 2. Conf. Κοιητίς.]

[Κοιάομαι.] Κοιᾶται Hesych. affert pro ἱερᾶται, forsan a Κοίης. [Idem : Κοιώσατο, ἀφιερώσατο, καθιερώσατο.] Eod. enim auctore Κοίης s. Κόης, dicitur ἱερεὺς Καβείρων ὁ καθαίρων φονέα, pro quo infra Κοιόλης. [Ab Hebr. כהן *Cohen:* Sacerdos, ut plures jam notarunt. V. Bochart. Canaan 1, 12. Albert.]

[Κοίας. V. Κοία.]

[Κοίβη, ἡ, Cœba, n. pr. Arcad. p. 104, 13, ex cod. Havn. suppletus : Τὰ εἰς οιβη κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται, φοίβη, κοίβη.]

Κοιγὰ [?] Hesychio sunt κοῖλα, Cava, Concava. [Infra Κόοι, ... τὰ κοιλώματα. Κοιφὸν, κοῖλον. Conf. v. Κάοι et in v. Εὐρυκόωσα, et v. Καίατα. Strabo 8, p. 367 : Καιάδας, τὸ δεσμωτήριον ... σπήλαιόν τι. Ἔνιοι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαί φασι. Alb.]

[Κοῖδος scriptura vitiosa pro σκοῖδος ap. Arcad. p. 47, 28.]

Κοίελος, ὁ, Hesychio teste dicitur τὸ ἐν τοῖς κυάμοις θηρίδιον, Bestiola, quæ fabis innascitur. [Lex. Reg. ms. : Αἰακὶξ, εἶδος κύλικος· ἢ κοίαλον. Albert.]

[Κοΐζω. V. Κοΐ.]

[Κοιητὶς, ίδος, ἡ, Cœi filia (Latona). Callim. H. in Del. 150 : Εἰσόκεν οἱ Κοιητὶς ἐκέκλετο. Ubi schol. : Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ· ἴσως Κοιαντίς.]

[Κοίημα vitiose pro κύημα, quod v.]

[Κοίης. V. Κοιάομαι.]

[Κοῖκες. Κοΐκινος. V. Κόϊξ.]

[Κοικόα, ἡ, Cœcoa, n. pr. (servile, ut videtur), in fragm. Sophronis ap. Athen. 9, p. 380, E; 409, A (quo l. male Καικόα), et Etym. M. p. 478, 13.]

[Κοικύλλω.] Κοικύλλειν Hesych. esse dicit περιβλέπειν : quod κύλα [κῦλα legitur] dicantur τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν. [Absurdum est illud de κῦλα commentum, quod ex κοῖλα depravatum esse ostendunt Photii Suidæque glossæ s. v. Κοῖλος afferendæ. Κοικύλλει, παρατρέπει Theognost. p. 21, 26.] Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν περιβλεπόμενον, nonnulli φθονεῖν. Suid. exp. non solum περιβλέπη, sed etiam κακοτεχνεῖς, in hoc l. [Aristoph. Thesm. 852] : Τί αὖ σὺ κυρκανᾷς καὶ [κυκανᾷς ἢ τί] κοικύλλεις ἔχων;

[Κοῖλα, τὰ, Cava, nomen loci. 1. Τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας. Herodot. 8, 13; Diodor. 11, 13. « Dio Chrys. p. 100, A : Ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος· καὶ ταῦτ', εἶπεν, ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα. Philostr. p. 716 : Τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὔβοιαν ἐπὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀρθῆναι. Livius 31, 47 : *Est sinus Euboicus, quem Cœla vocant, suspectus nautis:* ubi v. Duker. Cur sic dicantur ex his Polyæni 3, 11, 14, Εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γένοιτο, similibusque et hodiedum usitatis licet æstimare. » Valck. ad Herodot. 6, 100. 2. In insula Chio. Herodot. 6, 26 : Ἐν Κοίλοισι καλεομένοισι τῆς Χίης χώρης. 3. Τὰ λεγόμενα Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας ap. Polyb. 5, 103, 4.]

[Κοιλαγγίτας, ὁ, Fauces convallium, Arcadum dialecto. Tit. Gortyn. ap. Bœckh. vol. 1, p. 707, n. 1534, 10 : Τὸν ῥοῦν ἕως εἰς τὸν κοιλαγγίταν· εἶτ' ἐν τῷ κοιλαγγίτᾳ. Hase.]

[Κοιλάδια. Athen. 3, p. 78, A : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα σύκων ὀνόματα λεγόμενα, βασίλεια, συκοβασίλεια, κιρροκοιλάδια καὶ ὑλάδια· ubi Schweigh. pro καὶ ὑλάδια corrigebat κοιλάδια.]

Κοιλαίνω, Cavo, Cavum s. Concavum reddo. [Herodot. 2, 73 : Τῆς σμύρνης ᾠὸν πλάσσειν ... κοιλήναντα τὸ ᾠόν.] Athen. 11, [p. 479, A] de ludo, qui ἐγκοτύλη dicitur, ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων, Cavatis manibus accipiunt. [Κοιλᾶναι λίθον εἰς μορφὴν θεοῦ Pollux 1, 13. Ὁ κοιλάνας (sculptor) 5, 149. Κοιλᾶναι τάφρον 1, 161. Theocr. 23, 43 : Χῶμα δέ μοι κοίλανον.] Metaph. ap. Lucian. de Narratione hist. [c. 55], quam scribit λείως τε καὶ ὁμαλῶς procedere, ὥστε μὴ προέχειν μήτε κοιλαίνεσθαι. At κοιλαίνειν νόον Παφίῃ ap. Phocyl. [?] exp. In cavo aliquo mentis recessu recipere, Cavum aliquem in mente ei facere, i. e. admittere et recipere : Μή ποτε κοιλήνῃς Παφίῃ νόον. Κοιλαίνειν ὀφθαλμὸν, Eruere oculum, βαθύνειν, ἐξορύττειν, σβεννύναι, ap. Polluc. [2, 62. Figurate de iratis Anth. Plan. 4, 142 : Μαίνῃ καὶ λίθος οὖσα καὶ ἐκ κραδίης σέο θυμὸς ὄμματα κοιλήνας ἐς χόλον ἠὐτρέπισεν. Oppian. Hal. 4, 19 : Ὅσσε τε κοιλῆναι παρά τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι. Schneid. || Κοιλαίνεσθαι mare dicitur tumescens. Pollux 1, 108. || Perfect. passivum κεκοιλασμένα ex Hippocr. p. 21, 33, indicavit Struvius, quod κεκοιλαμμένα potius scribendum. Recta forma Etym. M. p. 233, 58 : Γλαφυρὰ φόρμιγξ ἡ γεγλυμμένη καὶ κεκοιλαμμένη. Aoristi forma vitiosa κοιλασθέντες pro κοιλανθέντες est in scholio codicis Dorvill. ad Aristoph. Pl. 627.]

[Κοιλαινώδης, ὁ, ἡ, i. q. κοῖλος. Hippocr. Loc. in hom. c. 3. Voc. suspectum. Schneid.]

[Κοιλαῖος, αία, αῖον, i. q. κοῖλος. Galen. vol. 12, p. 243 : Προϋποβάλλων τῷ τετρωμένῳ κώλῳ δέρμα κοιλαῖον ἀτρέμα (*pellem leniter sinuatam* vertit interpres) κατὰ τὴν ποδῶν χώραν.]

[Κοίλανσις, εως, ἡ, Cavatio. Eustath. p. 120, 41. Angl. Anon. ms. Comment. in Aristot. cod. Reg. 1972, fol. 761, a : Σιμότης ἐστὶ κ. ἐν ῥινί· ibique sæpius. Miller.]

[Κοιλαντικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad cavandum. Etym. M. Wakef.]

Κοιλὰς, άδος, ἡ, [Cava, i. q. κοίλη. Phocyl. 110 : Δρυὸς κατὰ κοιλάδος. Schneid. Κοιλάδι πέτρῃ Nonn. Dion. 26, 112; 37, 394. Κοιλάδος εὐνῆς Tryphiod. 194. Κοιλάδες νεφέλαι χειμῶνος εὐδιειναὶ Theophr. De sign. 4, 2.] Cava vallis, Convallis, κοῖλος τόπος, Theophr. Herodian. 8, [1, 2] : Προύπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἔνεδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, In convallibus. [lxx Jos. 8, 11; Zach. 14, 5 (ubi var. lect. φάραγξ), Paralip. 1, 18, 11, et alibi sæpissime. Diodor. 3, 15 : Βαθεῖαι κοιλάδες. Tryphiod. 590 : Στεινῆς διὰ κοιλάδος, Per angustam cavernam. Hesych. : Κοιλάδες, πεδία, λιβάδες. Κοιλὰς, τὸ εὔδιον, καὶ ἡ βαθεῖα γῆ. Suidas : Κοιλὰς, τὸ πλῆθος (πλάτος Bosius), ἢ τὸ βάθος. « Lex. Reg. ms. : Κοιλὰς, θάλασσα, ob profundam cavitatem. Male Κυλὰς in Lex. Origen. ap. Montef. p. 219. » Albert. ad Hesych.]

[Κοιλασία, ἡ, Cavitas. Hesych. Wakef. Hero Belop. p. 137, 13 : Τὰς εἰρημένας κοιλασίας. Hase.]

[Κοίλασμα, τὸ, Cavitas. K. ἡμικυκλίου Apollod. in Mathem. vett. p. 37. Schneid. Adde p. 10. G. D. || Tendicula s. Rete super foveam expansum. Esai. 8, 14 : Ἐν παγίδι καὶ ἐν κοιλάσματι· v. Lex. Schleusn. Alii libri, κοιλώματι. Hase.]

Κοιλέμβολον, τὸ, vocab. militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ. [Suid.]

[Κοίλη Συρία. V. Κοιλοσυρία.]

[Κοίλη, ἡ, Coele, nomen pagi Attici, tribus Hippothontidis. Herodot. 6, 103 : Πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ. Marcell. V. Thucyd. p. 3, 25 ed. Duk. : Πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα. || Gentile Ἐκ Κοίλης. Isocr. p. 375, D : Φίλωνα τὸν ἐκ Κοίλης. Διονύσιος Διονυσίου ἐκ Κ. in marmore ap. Spon. Itin. vol. 2, p. 426. Alii in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 255, ap. Demosth. p. 611, 22, Æschin. p. 80, 34; 82, 1, schol. Aristoph. Av. 1128. || Corrupte Hesych. : Κοιλὶς, δῆμος Ἀττικῆς.]

Κοιλία, ἡ, Venter, Alvus. [Grammaticorum veterum de etymologia hariolationes v. ap. Etym. M. p. 523, 12, Eust. p. 1817, 53. Herodot. 2, 86 : Ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην πᾶσαν· 87 : Ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην. Aristoph. Vesp. 794 : Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασχε κοιλίαν ἔχειν· Eq. 280 : Κενῇ τῇ κοιλίᾳ ἐσδραμὼν ... εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.] Hippocr. de morbis, qui imbres sequuntur : Πυρετοί τε μακροὶ καὶ κοιλίης ῥύσιες καὶ κυνάγχαι· Cels., Longæ febres, alvi dejectiones, angina. Idem Hippocr. : Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισιν ὑγραίνονται· i. e., eod. Celso interpr., Quibus juvenibus fluxit alvus, plerumque in senectute contrahitur : quibus in adolescentia fuit astricta, sæpe in senectute solvitur. Λύειν κοιλίαν ap. Athen. [1, p. 32, E], Solvere s. Resolvere alvum : ap. Eund., ὑπάγειν τὰς κοιλίας, Subducere. Et contra ap. Eund., Ἱστάνει κοιλίαν, Sistit alvum. Item κοιλίας ἐφεκτικὰ, Quæ inhibendi alvi vim habent. [V. harum similium-

que locutionum exx. ap. Athen. p. 33, B; 56, B; 59, B; 71, E; 91, B; 92, B; 121, D; 357, C; 358, A; 666, A. Τὴν κοιλίαν διακόπτειν καὶ διακαθαίρειν 10, p. 443, C. Valck.] Ap. Eund. κοιλία προπετὴς, item ἁδρὰ, σκληρὰ. Item τὸ στόμα τῆς κοιλίας, Os ventriculi, ap. Alex. Aphr. At μέγα στόμα κοιλίας ap. Polluc. [2, 202], ἔνθα τῇ κοιλίᾳ συνάπται ὁ στόμαχος. Tres autem κοιλίαι s. Ventres numerantur: superior, κεκρύφαλος, secunda ἔχῖνος, tertia ἀποκριτικὴ, ut Nicandri schol. tradit. Aristot. De partt. anim. 2, 3 : Κ. ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, Superior venter et inferior, s. imus, quam νείαιραν Homerus vocat, i. e. Alvus : ap. Eund., κ. μεγάλη, Venter major. V. et De partt. anim. 3, 14. Κοιλία, Venter, Aristoteli dicitur, inquit Gorr., Illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, et prima concoctio peragitur. Latius tamen patet hoc nomen, nec Receptaculum modo significat, sed Omnem etiam cavitatem in profundo positam, ut cerebri, cordis, jecinoris et reliquarum partium : id quod testatur Philotheus Comm. in Aphor. 15, 1, scribens : Κοιλίας λέγει τὴν σιτοδόχον καὶ πᾶσαν κοιλότητα ἐν βάθει κειμένην, οἷον ἐγκεφάλου, καρδίας, ἥπατος, καὶ τῶν ἄλλων. [K. ἐγκεφάλου Rufus Eph. p. 36. Dionysius Ægiensis ap. Phot. Bibl. p. 130, 18 : Τὸ διανοητικόν ἐστι περὶ κοιλίαν ἐγκεφάλου.] Sed quum de ventre inferiore tantum dicitur, articulo jungitur præp., ut annotant Galen. et Philotheus Aphor. 20, 6, id quod observare debent, qui vocis ὁμωνυμίαν reformidant : ut quum de omni cavitate loquimur, κοιλίαν : quum de ventre inferiore, τὴν κοιλίαν, vel τὴν κάτω κ. cum adjectione dicamus. [Aristoph. Ran. 485 : Ἡ καρδία ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.] Erotian. annotavit τὴν κοιλίαν ab Hippocr. dici πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρίαν, et interdum Thoracis internum spatium et ventrem ipsum, et ulcerum cavitatem. Hæc ille. Aristot. H. A. 1, [17] : Κοιλίας τρεῖς ἔχει καρδία. [K. Venter dicitur, et vulgari significato pro Alvo sumitur crebro Hippocrati, et Ventre inferiore in quem excrementa ciborum recipiuntur, ut Aph. 2, 1; 6, 14. Sic κοιλίη ὑγρὴ, Alvus humescens et liquida, p. 70, C; 222, B, ἐφ' ἧς ὑγρὰ διαχωρεῖται (ut scribit Galen.), Bilem flavam sinceram erumpentem, aut colliquationis excrementa indicat. K. ταραχώδης, Alvus perturbata aut commota, p. 222, A. K. ἐκπεφυσημένη, Flatibus distenta, p. 123, F; 143, B; ἀπειλημμένη, Suppressa, intercepta, ib. C; δυσώδης, 166, A. Κοιλίαι ἀγαθαὶ ὑπακούειν πρὸς τὰ ἐπιτηδεύματα, Alvus institutis vitæ moribus probe obediens ac respondens, p. 92, D. K. ξυνίσταται, Alvus cogitur, p. 267, 3. Eaque notione κ. καταρρήγνυσθαι, Alvus effundi ac perrumpere, crebro ap. Hipp. scribitur in Prorrh. et Coac. Sic κ. στερεὴ, Alvus dura et adstricta, p. 406, 7, et Aphor. 3, 25; κατάπυκνος, Densa seu adstricta, p. 406, 10. Atque eo significato ut sæpius ἡ κ., sine addito effertur, ita et crebro ἡ κάτω κ., Inferior venter, ponitur. P. 405, 26 : Ὁκόσοι κοιλίας τὰς κάτω θερμὰς ἔχουσι· 282, 14 : Τὰς κοιλίας ἀτεράμνους ἔχειν καὶ σκληρὰς τὰς κάτω. Cui ἡ ἄνω κ. opponitur, ut p. 282, 15 : Αἱ ἄνω κοιλίαι εὐροώτεραι. Quo nomine veteres interdum Thoracem ipsum, nonnunquam etiam Ventriculum in quem cibi recipiuntur, intellexerunt. De quo Galenus Comm. 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 114, 7 : Τούτων οὕτως εὐλόγως εἰρημένων, ἐπισκεπτέον τίνα λέγει τὴν ἄνω κοιλίαν· ἐνίοτε μὲν γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν θώρακα τὴν ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, τὸ μετὰ τὸ διάφραγμα πᾶν τῆς τροφῆς ἀγγεῖον, κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσιν, ἐνίοτε δὲ ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, εἰς ἣν καταπίνομεν τὰ σιτία, ποτὲ μὲν τὰ μετ' αὐτὴν ἅπαντα. Κοιλίαν μὲν οὖν καλοῦσι κάτω· ἐνίοτε δὲ μόνα τὰ παχέα τῶν ἐντέρων. Εἰσὶ δὲ οἳ τὸ κῶλον μόνον ὀνομάζουσι τὴν κάτω κοιλίαν. Quod repetit Comm. 2 in lib. De humor. sent. 37 : ubi addit Hippocratem τῆς κοιλίης nomine Ventrem inferiorem et vasculum solum quod alimenta excipit, hoc est Ventriculum ipsum, in quo concoctiones fiunt, intellexisse : cujus facultates accommodata cum terra collatione aptissime declarat. Sic etiam Aphor. 6, 18, ventriculus κοιλίη dicitur, et p. 1162, B, κ. ἄνω : Ἀρίστιππος ἐς τὴν κοιλίην ἐτοξεύθη ἄνω βίῃ χαλεπῶς. Ut ipsius etiam osculum ἡ κ. ἄνω, et pars inferior, κ. κάτω, vocatur Aphor. 6, 29. K. ἄνω autem sæpe pro Thorace sumitur ap. Hipp., ut Aph. 7, 38 (ubi Galenus : Ἄνω κοιλίαν νῦν ὀνομάζει τὴν ὑπὸ τοῦ θώρακος περιγραφομένην, ἣν ὁ πνεύμων κατείληφε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τοῦτον ἐκ τῆς κεφαλῆς ὁ κατάρρους φέρεται διὰ τῆς τραχείας ἀρτηρίας), p. 522, 51; 523, 11; 447, 47; 450, 24; 451, 46. Et simpliciter κοιλίη pro Thoracis capacitate p. 476, 37 (ubi τὴν κοιλίην idem est quod τὸν θώρηκα p. 495, 48); 477, 11. P. 517, 35 : Περὶ δὲ τῶν κατὰ κοιλίην νουσημάτων ἐνθυμέεσθαι χρὴ τάδε· ubi κοιλίης appellatione tum Venter superior, tum inferior, continetur. In his namque morbis pleuritidem et peripneumoniam recenset, quæ in thoracis cavo locum habent. Sic p. 870, A : Τοῖσιν ἐν κοιλίῃ τρώμασι, iterum κοιλίη utrumque ventrem complectitur, ex Galeni mente Meth. med. 4. Ac ut crebro κοιλίη inferiorem alvum in qua excrementa continentur, significat Hippocrati, sic interdum hæc dictio prætermissa facile subauditur, ut p. 1129, B : Ἦν ὑγρὴ ᾖ ἢ σκληρή. Pro alvi recremento sumitur ib. C : Οὔρησις καὶ κοιλία μετρίως ἀχρόως. De omni corporis cavitate in profundo sita dicitur Aphor. 6, 20. Ubi scribit Galenus κοιλίην absque articulo quosdam scribere, omnem corporis cavitatem intelligere volentes. Quibus ex verbis conjiciunt nonnulli apud Hippocratem κοιλίην, quum de ventre, tum superiore tum inferiore, scribitur, non sine articulo præpositivo efferri. Quod tamen non usquequaque perpetuum esse, exx. nobis supra proposita satis confirmant. Rursus p. 606, 30 : Νευρώδει τῇ κοιλίῃ. Uterum ipsum ἁπαλὸν ἐόντα, καὶ εὐεπαίσθητον, καὶ νευρώδη κοιλίην vocat Hippocr. Ac rursus Aphor. 1, 15, κοιλίας omnes insignes viscerum cavitates aut capacitates, nimirum ventriculi, jecoris, thoracis, cerebri, potissimum vero alvi seu ventris inferioris, qui abdomine continetur, estque concoctionis penus, intelligimus. Quod etiam Philotheus testatur (verbis ab HSt. supra appositis). P. 281, 20, κοιλίαι Cavitates singularum partium internæ dicuntur : Ἅμα γὰρ τῇσιν ὥρῃσιν καὶ αἱ κοιλίαι μεταβάλλουσιν τοῖσιν ἀνθρώποισιν. Hujusmodi vero cavitates plures et variæ in corpore ponuntur, aut in quavis parte quæ carnem in orbem circumsitam habet, p. 6, 20. Ap. Erotianum κοιλίη exponitur πᾶσα ἡ ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρία, καὶ ἡ τοῦ θώρακος δὲ ἐνίοτε. Καὶ ἡ γαστὴρ αὐτὴ, καὶ ἡ τῶν ἑλκῶν κοιλότης. Quæ postrema verba valde mihi suspecta sunt. Neque enim κοιλίην pro ulcerum cavitate apud Hipp. adhuc me legere memini. Ac pro τῶν ἑλκῶν, τῶν ἐντέρων, lubentius reponam, ut internæ viscerum capacitates indicentur. Eidem etiam κοιλίη πυρετώδης, ἡ θερμοτάτη exponitur, ex p. 286, 23, ut opinor. Et rursus κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης, ἀντὶ τοῦ λαμπρὰ καὶ στίλβουσα, ex p. 1135, H. Τὰ περὶ τὴν κοιλίην intelliguntur Aphor. 7, 22. Omnia quæ ventre inferiore continentur, non Ventriculus tantum, aut una ventris pars, verum quæ ejus cavitate comprehenduntur omnia, ut etiam scribit Philotheus : Καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὐ μόνον ἐπὶ τῆς σιτοδόχου κοιλίας ἁρμόδιος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς μορίου. Qua notione etiam τὰ περὶ τὴν κοιλίην dicuntur Aphor. 7, 26. Foes. Uterus. Epictet. 3, 22, 74 : Οὐ γὰρ ἐκ τῆς κοιλίας ἐξελθόντα (τὰ τοῦ κυνικοῦ παιδία) δύναται κυνικὰ εἶναι· 2, 16, 43 : Ἓν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος (vitulus). Schweigh. ‖ K. τοῦ μυὸς, Media pars musculi carnosa, ap. Galen. vol. 5, p. 366 : quæ etiam γαστὴρ appellatur. V. Galen. De motu musc. 1, 3. Weigel. ‖ Pulpa digiti carnosa ap. Aret. 3, 8. Schneid.] ‖ Κοιλίας accipi etiam pro Omasis tradunt VV. LL. ap. Aristoph. Pl. [1168] : Πλῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. [Eq. 160 : Οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας.] In Polyb. autem [7, 15, 8] : Φάραγγος ὑποκειμένης, εἰς ἣν ῥιπτεῖσθαι συνέβαινε τοὺς ἐκ τῆς πόλεως νεκροὺς, καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνησκόντων κοιλίας, accipi volunt pro Cadaveribus. ‖ Κοιλία, ὀχετὸς, ἐν Κυρήνῃ, Canalis, per quem aqua ducitur, καὶ τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα, Hesych. [Pro ὀχετὸς fortasse legendum ὄχος. Celebrantur enim currus Cyrenaici. (Hæc parum probabilis conjectura. G. D.) At τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα dicitur καλιά. Soping.]

Κοιλιακὸς, ἡ, ὸν, Cui excrementa lævia, humentia et semicocta, alvo continenter fluida redduntur, aliquanto post quam assumpta fuerint tempore, Gorr. Cœliacos et alvinos vocat Plin., qui eo morbo, qui et

ipse κ. πάθος dicitur, et κ. νόσος, vel διάθεσις, aut δυσκρασία, laborant. Scrib. Largus Cœliacos esse dicit, qui subito et multa dejiciunt. [Cels. 4, 12; Cœl. Aurel. Tard. pass. 3, Acut. 3, 17. Foes. Galen. vol. 6, p. 525, 17, de lenti : Οἰκεῖόν ἐστιν ἔδεσμα κοιλιακῶν τε καὶ δυσεντερικῶν. Antyll. ap. Stob. Floril. 101, 5 : Τὰ τῶν δ. καὶ κ. Dicæarch. Descr. Pelii p. 144, 8 Gail. : Τοὺς κ. ὑγιαίνει. Quit sit Κοιλιακὴ διάθεσις docet Galen. vol. 19, p. 421, 13 et 553, 5. || Adv. Κοιλιακῶς Achmes Onirocr. p. 19, 23 : Ἀσθενεῖ κ., Morbo cœliaco laborat. Hase.]

[Κοιλιαλγέω, Dolore ventris laboro. Galen. vol. 14, p. 467, 14 : Δίδου πιεῖν τὸ ὕδωρ κοιλιαλγοῦντι. Hase.]

[Κοιλίδιον, τὸ, Ventriculus. Etym. M. p. 534, 23. Strabo 14, p. 675 : Ἔκλυτον τὸ κ. ἔχων. || Κ. ἐκζεστὸν, Aqualiculum, Gl.]

Κοιλιοδαίμων, ὁ, Cui venter deus est. Athen. 3, [p. 97, C] : Γάστρων καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε, Qui in gula et ventre summum bonum ponit, Bud. [Ib. p. 100, B : Καὶ τοῦτο αὐτός σοι ἐρῶ ὅτι Εὔπολις τοὺς κόλακας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι οὕτω κέκληκε. Clem. Al. p. 174, 14 : Δαίμων καθηγεῖται λιχνότατος, ὃν ἔγωγε οὐκ ἂν αἰσχυνθείην κοιλιοδαίμονα προσειπεῖν.]

[Κοιλιόδεσμος, ὁ, Ventrale, Gl.]

Κοιλιόδουλος, ὁ, Ventris servus, Ventri deditus. [Joann. Clim. p. 202. Boiss. Pallad. Hist. Laus. c. 21, p. 53. Suicer. Vit. ms. Steph. jun. cod. Reg. 1196, fol. 105, b : Καὶ τοὺς τὰ αὐτὰ φρονοῦντας ἐπισκόπους, ἐπισκότους, μᾶλλον καὶ κοιλιοδούλους ἐπονομάζων. Mill. Anal. Benedict. p. 515, 516.]

[Κοιλιολάτρης, ὁ, Ventris cultor. Pallad. V. Chrys. p. 116. Kall.]

Κοιλιολῦσία, ἡ, Ventris solutio s. resolutio, Cels. Cic. Ad Att. [10, 13. Grammaticus in Bekk. Anecd. p. 323, 28.]

[Κοιλιολῦτέω, Alvum solvo. Hesych. s. v. Βδέλλεσθαι.]

[Κοιλιολῦτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad alvum solvendam. Geopon. 10, 51.]

[Κοιλιομᾰνία, ἡ, Gulositas insana. Jo. Climac. p. 347. Boiss. Id. Climac. p. 88, 18 : Πρὸς τὴν κοιλιομανίαν καὶ τὴν ὀξυχολίαν. Theod. Stud. ms. cod. Reg. 891, fol. 127, b : Δεσπόζει αὐτῆς ὁ τῶν ἡδονῶν, ... ὁ τῆς κοιλιομανίας. Miller. Nil. Epist. p. 202, 7 : Ὁ ἀκρατὴς γέλως καὶ ἡ κ. Hase.]

Κοιλιοπώλης, ὁ, Qui ventres s. omasa vendit, Aristoph. [Eq. 200, ubi κοιλιοπώλησιν in oraculo ficto.]

[Κοιλιοστροφία, ἡ, Ventris torsio. Schol. Nicandri Al. 596 : Εἰλίγγοιο δυσάλθεος) τῆς κ. φησίν.]

[Κοιλιούχιον, τὸ, Ventrale (in quo pecunia asservatur). Theophr. Char. 18, 1.]

[Κοιλιοφορέω, Uterum fero. Epiphan. vol. 2, p. 297.]

[Κοιλιοφόρως, adverb. ad adject. Κοιλιοφόρος, Uterum ferens. Epiphan. vol. 2, p. 294, B. Boiss.]

[Κοιλὶς scriptura vitiosa. V. Κοίλη.]

Κοιλὶς, et Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, Superior palpebra, τὸ ἄνωθεν βλέφαρον, Pollux. [V. Ἐπικυλὶς, vol. 3, p. 1662.]

[Κοιλίσκος, ὁ, Scalper excisorius. Chirurg. vett. p. 94, 108 (ubi codex Κυλίσκος); Celsus 8, 3. Male Κυκλίσκος ap. Galen. vol. 10, p. 150 : Τῶν κοίλων ἐγκοπέων, οὓς καὶ κυκλίσκους ὀνομάζουσιν. Eadem signif. ἐγκοπεὺς Κοιλισκωτὸς dictus est : unde corrigendus Paulus Ægin. p. 211, 53, ubi ἐγκοπεῦσι κυκλισκωτοῖς legitur. Schneid.] Κοιλίσκον, κοῖλον, Hesych.

[Κοιλίσματα lectio vitiosa ap. Hesych. s. v. Ἐπιτρίμματα.]

Κοιλιώδης, ὁ, ἡ, Ventrosus. Ventris speciem gerens. [Aristot. De partt. anim. 4, 5 : Ταῖς τευθίσι δύο μὲν ὁμοίως αἱ κοιλιώδεις εἰσὶν ὑποδοχαί. Eustath. Opusc. p. 194, 22 : Μηδέν τι ἔχειν ὑπόκενον καὶ κοιλιῶδες.]

[Κοιλίωσις. V. Κοίλωσις.]

[Κοιλογάστωρ, ὁ, ἡ, Qui cavo ventre est. Κοιλογάστορες λύκοι ap. Æsch. Sept. 1035, schol. recte interpretatur μεγαλογάστορες, i. e. voraces. Sic κοίλῃ γαστρὶ χρῆσθαι dictum ab Philostr. p. 615, quod comparavit Wakef. || Improprie de cavitate scuti ib. 496 : Κύτος κοιλογάστορος κύκλου.]

[Κοιλογένειος, ὁ, ἡ, Cui fossula est in mento. Papyr. græc. de servis fugitivis, *Journ. des Sav.* 1833, p. 330, 6 : Ἀγένειος, εὔκνημος, κ.· ad quem l. conf. Letronn. ib. p. 334. Hase.]

[Κοιλοέντερον, τὸ, Intestinum cavum. Lex. Ms. Wakef.]

[Κοιλοιδιάω scriptura vitiosa. V. Κυλοιδιάω.]

[Κοιλοκρότᾰφος, ὁ, ἡ, Tempora cavata habens. Aretæus. Schneid.]

[Κοιλόμυχος, ὁ, ἡ, Intus cavus. Pro κοιλόμισχος Theophrasto H. Pl. 3, 7, 5, restitutum ab Scaligero.]

[Κοιλονεύριος, ὁ, ἡ. Hippocr. Loc. in hom. c. 3. Voc. suspectum codices omittunt. Schneid.]

[Κοιλόπεδος, ὁ, ἡ, Cavum campum habens (montibus cinctum). Pind. Pyth. 5, 50 : Κοιλόπεδον νάπος θεοῦ.]

[Κοιλοπίτυς (?), ὁπλίτης· τινὲς δὲ ὀϊστὸς, Hesych.]

[Κοιλοριζὼν πάναξ, Theognost. p. 21, 27.]

Κοῖλος, η, ον, Cavus, Concavus. Hesiod. Op. [52] : Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, In ferula cava. Dicitur et de rebus, quæ alio modo cavæ sunt. Hom. Od. K, [92] de navibus : Ἔντοσθε λιμένος κοίλοιο δέδεντο Πλησίαι, In cavo portu. Il. Φ, [32] : Κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, Ad cavas naves. [A, 26 : Κοίλησιν ... παρὰ νηυσίν. Quod Hesych. aliique gramm. per βαθείαις explicant.] Ovid., Rates cavæ; Valer. Argon., Volat immissis cava pinus habenis, pro Navi. Synes. autem κ. ναῦν dicit Cavum navis, Cavum recessum et ventrem navis, Epist. 32 : Δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὴ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. Sic e Xen. κ. ναῦς pro Ventre navis s. Concava parte [H. Gr. 1, 6, 19] : Τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας· 4, de vento impetuoso, Οὗτος ἄφνω προσπεσὼν, τὸ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθησε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν, Quod curvum seu gibbosum in linteo erat, cavum reddidit : Valer. Argon., Cava lintea, pro Ita inflata vento, ut cavus quidam in eis recessus appareat. [Demosth. p. 883, 21 : Καταβὰς νυκτὸς εἰς κοίλην ναῦν. Hom. Il. Ω, 797 : Ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· Od. Δ, 277 : Κοῖλον λόχον (equum Trojanum), et Θ, 507, κ. δόρυ de eodem. M, 93 : Σπείους κοίλοιο. Herodot. 4, 2 : Ξύλινα ἀγγήια κοῖλα. Æsch. Eum. 23 : Κωρυκὶς πέτρα κοίλη. Κοίλη κάπετος Soph. Aj. 1165, 1403. K. δέμνια 901. K. ζύγαστρον Tr. 692. Κοίλης ἀντίπηγος Eur. Ion. 19. Τύμβου τάφρον ἐς κοίλην Alc. 901. Plato Critia p. 116, B : Νεωσοίκους κ. Rep. 10, p. 616, D : Σφονδύλῳ κοίλῳ. K. γραμματεῖον in Lex. rhet. p. 273, 13 : K. γρ. τὸ πινακίδιον οὗ τὸ πτύχιον κεκοίλωται πρὸς χρυσῶν στατήρων ἀπόθεσιν. Καλεῖται δὲ καὶ Καρικὸν, ἐπεὶ Κᾶρες αὐτὸ πρῶτοι ἐπενόησαν. De quo usu v. Γραμματεῖον conf. vol. 2, p. 757, C. Κοῖλος θυρεὼν, οὐκ ἔχων θύρας, Hesych.] Diosc. de auricula muris, herba : Ἀνίησι καυλοὺς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας ὑπερύθρους τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους· Plin., Caulibus pluribus ab una radice, aliquatenus rubentibus, concavis ab imo. Et κοίλη φλὲψ ap. [Pollucem 2, 225, Eustath. p. 946, 10, Eurip. Ion. 1011, Aristot. H. A. 1 extr., et] medicos, quam Venam cavam Cic. dicit. Ruf. Ephes. scribit Omnes magnas venas solitas fuisse vocari κοίλας : Praxagoram vero κοίλην solum appellasse τὴν ἀπὸ ἥπατος ἐπὶ νεφροὺς πέμπουσαν τὰς ἀποφύσεις : alios vero καὶ τὴν ἄνω διὰ τῶν φρενῶν ἐπὶ καρδίαν τείνουσαν. [Κοίλη ἀρτηρία Pollux 2, 225. K. γαστὴρ v. s. Κοιλογάστωρ. «Strato Anth. Pal. 12, 212, de homine munusculum expetente : Τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχε.» Schneid.] Item κ. ἄργυρος, ap. Aristot. OEc. 2, [34], Argentum in vasa redactum; ea enim cava plerumque sunt. [Theopomp. ap. Longin. De subl. 43, 2 : K. ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος καὶ ἐκπώματα καὶ κρατῆρες.] Bud. ap. Plut. κ. ἀργύριον exp. Argentum cœlatum. [Lucian. Gall. c. 24 : Χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς.] Et τόποι κοῖλοι, Loca cava, i. e. Cavos recessus habentia : ut Cavæ valles. Theophr. [H. Pl. 4, 14, 12] de flatibus arbores exurentibus : Πονοῦσι δὲ μάλιστα τῶν τόπων οἱ κοῖλοι καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ὅσοι περὶ τοὺς ποταμούς. Pro quibus Plin. : Hoc genere morbi convalles et apposita fluminibus laborant. [Κοῖλοι τόποι καὶ ὑλώδεις Polyb. 3, 8, 10. Κοίλη Λακεδαίμων Hom. Od. Δ, 1, ubi Eustath. : Κοίλην καλεῖ διὰ τὸ κύκλῳ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι, ὥσπερ καὶ ἡ κοίλη Συρία δι' ὁμοίαν αἰτίαν τὴν τοιαύτην κλῆσιν εἴληχε. Κοῖλον Ἄργος Soph. OEd. C. 378, et fr. 230. Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς Pseudo-Eurip. Iph. A. 1600.] At κ. λόχος ap. Hesych., Equus durius. Τὸ κοῖλον substantive etiam capitur, ut Lat. Cavum et Cavus, pro Cavitas s. Cavus recessus, Locus cavus.

Aristot. [H. A. 2, 11] de chamæleonte : Ὀφθαλμοὺς δ' ἔχει ἐν κοίλῳ τε κειμένους καὶ μεγάλους σφόδρα καὶ στρογγύλους. Plin., Oculi in recessu cavo, tenui discrimine prægrandes. Sic vero et Seneca, Cavos recessus luminum. [Idem ib. 1, 17 : Τὸ δεξιὸν κ. τῶν πόρων.] Thuc. [7, 52] : Ἐν κοίλῳ λιμένος, In cavo recessu. [K. ἱστίον, Velum turgidum, vento impletum. Pollux 1, 107 : Πλήρει τῷ ἱστίῳ, κοίλῳ τῷ ἱστίῳ, ἀφέντες τὰ ἱστία τῷ πνεύματι.] Est et in orbe κοῖλον, Cavum, Virg. Æn. 4 etiam Convexum : Tædet cœli convexa tueri. Et τὰ κοῖλα τῆς γῆς, Cava terræ, Cavernæ, Virg. Sic etiam Cavum antrum, Cava specus. Item κοῖλον χειρὸς, ποδὸς, Cavitas manus et pedis, i. e. Vola; s. Cava manus, Cavus pes : Virg., Cavis undam de flumine palmis Sustulit. Et Cavis manibus plaudere. Pollux [2, 143] : Τὸ δὲ μεταξὺ θέναρος καὶ ὑποθέναρος καὶ στήθους, κοῖλον χειρὸς ὀνομάζεται· quod et κοτύλη dicitur. Apollod. ap. Athen. 11, [p. 479, A] : Πᾶν δὲ τὸ κ., κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. Et τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς, Cavum pedis, Vola, quod Priscian. 5, Subtel interpr., teste Cam. [Hippocr. p. 1153, H; Rufus p. 33. Weigel. Galen. Comm. 3 in Hippocr. De artic. p. 632, 13. Foes.] Unde κοῖλον ποδὸς δεῖξαι ap. Hesych. de iis, qui in fugam vertuntur. Oculus quoque suum κοῖλον habet, quod quidam esse putant τὸ κάτωθεν βλέφαρον, Poll. : Gorr. id esse dicit τοῦ ἄνω βλεφάρου τὸ ἐπιπολῆς, Superioris palpebræ superficiem. Sicut ὑπόκοιλον, Pars inferior, quæ ei respondet. [Rufus p. 24.] Alii τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν interpr. Cavitates, quæ sub oculis utraque nasi parte cernuntur, quæ tamen κανθοὶ melius dicerentur, Gorr. [Hippocr. p. 639, 25 : Τὰ κοῖλα ἐπανίσταται· 642, 49 : Τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπανοιδέει· 566, 11 : Τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ. Foes. Photius p. 174, 10 : Κοῖλα, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα. In κῦλα depravatum ap. Hesych. notavimus s. v. Κοικύλλω.] || Κοῖλα, Cava lateris, Ilia, κενεῶνες. Aristot. De partt. anim. 9 [H. A. 9, 44] : Πρὸς τὰ κοῖλα λέων ἀσθενὴς, Parte ilium leo infirmus est. At Κοίλη, dicitur pro κοίλη ναῦς, ut supra dictum est, Cavum navis, Cavus recessus, Venter navis. [Theocr. 22, 12 : Ἧὲ καὶ ἐκ πρῴραθεν, ἢ ὄππᾳ θυμὸς ἑκάστου ἐς κοίλαν ἔρριψαν.] Athen. [5, p. 206, C] : Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ οἰκήματα ἦν. [Τὰ κοῖλα, Venter navis. Appian. Civ. 5, 107 : Κατέσεισε τὴν ναῦν καὶ ἐς τὰ κοῖλα ἀνέρρηξεν.] Κοῖλαι, Cistæ, Arcæ : Catullus Cavas cistas dicit. Poll. [7, 79] : Εἰς ἃ δὲ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας ταύτας, χηλοὶ μὲν καθ' Ὅμηρον, κοῖλαί τε καὶ κιβωτοὶ καὶ κίσται. [Recte nunc Κοῖταί τε καὶ κ. ex codd. legitur. || Θάλασσα κοίλη, Mare tumidum. Polyb. 1, 60, 6 : Κοίλης καὶ τραχείας οὔσης τῆς θαλάττης. « Polyæn. 3, 11, 14. (Theatrum sic vocavit Comicorum aliquis : v. Hesych. s. h. v.) Τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος Socrat. ap. Athen. 9, p. 388, A. » Hemst. Κοῖλος ποταμὸς καὶ δύσβατος Polyb. 22, 20, 4. Κύματι λάβρῳ ... κοίλης ἁλὸς Apoll. Rh. 2, 595. Similiter Tryphiod. 212, ubi v. Wernick. p. 222. || De voce, Philostr. p. 128 : Βαρὺ φθέγγεται καὶ κοῖλον. Schneid.] Κοῖλυ, Hesychio τὸ καλόν : nisi potius scripsit τὸ κοῖλον. [|| Forma Æolica Κόϊλος, memorata ab Apollon. De synt. p. 13, 28 ed. Bekk., De pronom. p. 371, Herodiano II. μον. λέξ. p. 21, 2, Arcadio p. 55, 22, Chœrob. ap. Bekk. ad Apollon. De synt. p. 350, Prisc. vol. 1, p. 49. Alcæo ap. Athen. 14, p. 627, A, restituta ab Seidlero in Niebuhrii Museo Rhen. vol. 3, p. 308 : Κόϊλαί τε κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι· ubi vulgo Κοῖλαι. G. Dindorf.]

[Κοιλοσταθμέω, Tego tabulis excavatis, Fornico, Concamero, Laquear facio. Reg. 1, 6, 9 : Ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον φατνώμασι· ubi gl. ἐσανίδωσεν κεκοιλωμέναις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν σανίσιν. Schleusn.]

[Κοιλόσταθμος, ὁ, ἡ, Laqueatus, Concameratus, Tabulis excavatis tectus, Cava pegmata habens. Agg. 1, 4 : Ἐν οἴκοις ὑμῶν κοιλοστάθμοις, In domibus vestris laqueatis. Inde in Gloss. Mss. in Proph. : Κοιλοστάθμοις (Ms. κυλοστάθμοις), ὑψηλοῖς καὶ μεγάλοις. Aliter Cyrill. Alex. in hunc proph. p. 630 ita exponit : Κοιλοστάθμους φησὶν, ὧν ἂν αἱ φλιαὶ, ἤτοι τῶν θυρῶν οἱ σταθμοὶ, σιδήρῳ διεκοιλαίνοντο, περιορυττόντων οἶμαί που τεκτόνων αὐτοὺς, καὶ ἀπό γε τῆς σφῶν εὐτεχνίας ἐγχαραττόντων δαιδάλματα. V. Suiceri Thes. h. v., intt. ad Hesych. v. Κοιλος et Κυκλοστάθμοις, ac Ernestii Gloss. SS. e Suida et Phav. v. Κυκλοστάθμοις. Schleusn. Jo. Chrys. In Ps. 131, vol. 1, p. 817. Seager.] || Κολόσταθμος, Hesychio ἔπαυλις καταβατὸν ἔχουσα τὸν πυλῶνα.

[Κοιλοστόμαχος, ὁ, ἡ. Pseudohippocr. ap. Boisson. Anecd. vol. 3, p. 428 : Διάρροιαι καὶ δυσεντερίαι ... καὶ κοιλιακαὶ διαθέσεις, οἷον εἰπεῖν κώλικες (sic) καὶ κοιλοστόμαχοι. Boiss. : « Alter cod. κυλοστ. Erit κοιλοστόμαχος Vacuitatis in stomacho et cavitatis sensus. » Osann.]

Κοιλοστομία, ἡ, Vitium illud dicitur, Quum vox in ore quasi in specu obscuratur et veluti in recessu auditur. V. locum Quintiliani [1, 5, 32] in Πλατειασμός. Potest etiam significare Oris cavitas, Cavus oris recessus.

Κοιλόστομος, ὁ, ἡ, Qui cavo ore est, loquitur, In cujus ore vox obscuratur, velut in cavo specu s. recessu : unde Κοιλοστομία. || Κοιλόστομος autem διφαλαγγία dicitur ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Κοιλοσυρία, s. Κοίλη Συρία, ἡ, Cava Syria : pars Syriæ quæ et Μεσοποταμία, quod sita est inter Euphratem et Tigrim fluvios. [Κοίλη Συρία ap. Polyb. 1, 3, 1, al., Strabonem 16, p. 754 seqq., aliosque et historicos et geographos. Κοιλοσυρία Esdr. 3, 2, 17; 4, 48; Maccab. 1, 10, 69, al. || Gentile Κοιλόσυροι, οἱ, ap. Strab. p. 741, 749, 767.]

[Κοιλόσυρτος lectio vitiosa. V. Κολοσυρτός.]

[Κοιλοσώματος, ὁ, ἡ, Cavum corpus habens. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, B : Τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος.]

Κοιλότης, ητος, ἡ, Cavitas, Concavitas. [Aristot. H. A. 4, 4 : Κοιλότητα στενήν. Κοιλότητες oleæ et oleastri ap. Theophr. H. Pl. 1, 8, 6. Polyb. 3, 104, 4 : Τόποι πολλὰς ἔχοντες περικλάσεις καὶ κοιλότητας.] Ut αἱ τῶν γνάθων κοιλότητες s. ὀλμίσκοι, Cavitates maxillarum, in quibus dentes infixi sunt : ἡ τοῦ ἰσχίου κ., Athen. 11, [p. 479, B. K. τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου Pollux 1, 199. K. κύβου 9, 95.]

Κοιλοφθαλμία, ἡ, Oculorum cavitas [ap. Polluc. 4, 185]. Alex. Aphr. Probl. 1, [98, ubi non hoc, sed κοιλοφθαλμιᾷ legitur.]

Κοιλοφθαλμιάω, Cavis oculis sum, Oculi mihi subsident et cavitatem quandam habent. [Galen. vol. 6, p. 444, 6 : Ὠχροὶ καὶ κοιλοφθαλμιῶντες. Hase. Pollux 2, 62, et ex Cratino 4, 184. Alex. Aphrod. Probl. 1, 98.]

Κοιλόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui cavis oculis est, Cui oculi in cavo recessu subsident, ὁ κοίλους ἔχων ὀφθαλμούς. Opp. ei ἐξόφθαλμος, quod vide supra. [Xenoph. De re eq. 1, 8; Pollux 1, 191; 2, 62; Aristot. Physiogn. § 126.]

[Κοιλοφυὴς, ὁ, ἡ, Concavus. Oppian. Hal. 4, 653 : Χῶρον κοιλοφυῆ.]

Κοιλόφυλλος, ὁ, ἡ, Qui cavis foliis est, Concava habens folia. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 8.]

[Κοιλόφωνος, ὁ, ἡ, i. q. κοιλόστομος. Hesych. s. v. Ληκυθιστής.]

[Κοιλοχείλης, ὁ, ἡ, Labia concava habens. Κύμβαλ' ὀξύδουπα κοιλοχείλεα Philipp. Anth. Pal. 6, 94. || Adverb. Κοιλοφώνως, male κειλοφώνως scriptum, ap. Philodem. in Vol. Hercul. Oxon. vol. 2, p. 19. G. Dind.]

[Κοιλόω, Cavo, Gl. Diosc. 2, 199.]

[Κοῖλυ. V. Κοῖλος.]

[Κοιλώδης, ὁ, ἡ, Cavus. Suidas s. v. Χαμαίζηλοι : Δίφροι κοιλώδεις. Καταρρῶγες πέτραι ap. Soph. Phil. 937, per διεσχισμέναι, κοιλώδεις expl. gl. Schæf. Anna Conn. p. 12. Kall.]

Κοίλωμα, τὸ, Cavum, Cavitas. [Lucian. Amor. c. 34 : Σπήλιγγα ὀρῶν ... ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα, Cavernas in quibus plantæ asservantur. « Alveus (maris, velut Ponti Euxini et Mæotidis paludis), Polyb. 4, 39, 2 et 8; 40, 5 et 10; 42, 4. Profundus fluvii alveus, vi torrentis excavatus, 4, 70, 7 : Χειμάρρους ποταμὸς ἄβατος διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κοιλώματος, ὃ κατὰ βραχὺ τῷ χρόνῳ κατείργασται. Κοιλώματα, Hiatus, loca cava in terra a torrentium vi excavata, 12, 20, 4. » Schweigh. Diodor. 3, 44 : Τοῦ δὲ κύματος τὸ μὲν ... τὸν ἀφρὸν θαυμαστὸν τὸ πλῆθος κατασκευάζει, τὸ δὲ καταπινόμενον κοίλωμα (κύκλωμα codex unus) σπασμὸν (scr. καὶ σπ. cum Rhodomanno) ποιεῖ καταπληκτικὸν, ὥστε τοὺς ἀκουσίως ἐγ-

γίσαντας τοῖς τόποις διὰ τὸ δέος οἱονεὶ προαποθνήσκειν. « Hesych. : Κωρυκίδιον, ὅπερ οἱ τοξεύοντες δέρματινον κοίλωμα τῷ εὐωνύμῳ πήχει περιτιθέασιν. Id. s. Τρητόν : Κ. ἔχει ὁ ἄγριος ἐλαιός. » HEMST.] || In oculo autem κοίλωμα dicitur Ulcus in cornea oculi tunica rotundum, et amplius latiusque botryo, sed minus profundum: nascitur autem circa irin. Gorr. [De quo ulcere conf. Galen. vol. 14, p. 773, 15. || De lumbis Simaristus ap. Athen. 9, p. 399, B : Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα λέγουσι κύβους· ad quem l. conf. Le Bas, *Inscr. recueillies en Grèce*, n. 281, p. 209. HASE. || Hesych. : Κοιλώμασι, ταπεινώμασιν.]

[Κοιλῶνυξ, χος, ὁ, ἡ, Cavas ungulas habens. Stesichorus ap. schol. Hom. Il. Z, 507 : Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν (Neptunum.)]

[Κοιλωπὴς, ὁ, ἡ, Cavos oculos habens. Nicand. Al. 442 : Κοιλωπέας αὐγάς. || Corrupte Hesych. : Κοιλῶπαν, περίζωμα.]

[Κοιλώσση. V. Κηλώσση.]

Κοιλῶπις, ἡ, Cava aspectu : Suidæ βαθεῖα, afferenti ex Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 6, 219]: Ἴδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.

Κοιλωπὸς, ὁ, ἡ, Cavus, affertur ex Eur. [Iph. T. 263 : Κ. ἁρμός.]

[Κοίλωσις, εως, ἡ, Excavatio. Iambl. Arithm. p. 172. « Κοιλιώσεων εὐρύτητες Nicom. Harm. p. 19. » WAKEF. Scribendum κοιλώσεων.]

Κοιλωτέα [vitiose], Hesych. Arbor quædam : forsitan eadem quæ infra [recte] κολουτέα.

Κοιμάομαι, Dormio, vel, ut alii volunt, proprie, Cubo dormiendi gratia, Reclino me ad capiendum somnum, ἀναπίπτω, καὶ ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλίνομαι, Eust. quum alibi, tum in Hom. Il. H, [482]: Κοιμήσαντ' ἄρ ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Sic autem et verbum καθεύδειν ab eod. poeta sumi tradit. Talis est hic versus Od. Π, [481]: Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Ideo autem pro ὑπνοῦν, Dormire, accipi non vult Eust., quod subjungatur καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Hesych. quoque κοιμηθέντι exp. κατακλιθέντι, addens οὐ πάντως ὑπνώσαντι. In quo certe lubenter illis assentior, existimans κοιμᾶσθαι in hujusmodi Il. reddi posse, Dare se somno, Cic.; Dare corpus somno, Ovid. Nisi quis malit, Componere se ad somnum, aut etiam Cubare, uno verbo. At ubi κοιμᾶσθαι nec cum illa, nec cum alia hujusmodi adjectione ponitur, tum vero sunt qui illud non aliter quam verbo Dormire reddant, Obdormire, ap. eund. poetam : Il. A, [476]: Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός· et [610]: Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἐκάνοι. Sed non video, quid obstet, quominus et in his Il. aliisque similibus τῷ κοιμᾶσθαι alteram illam signif. demus : verbi gratia, in posteriore illo v., Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' κτλ., Ubi antea cubabat, quum eum dulcis somnus invaderet. Ut autem κοιμάομαι pro Cubo, sic Κοιμάω, pro Cubare facio, In cubili colloco, alicubi accipitur. Ab eod. Hom. jungitur κοιμήσατο cum accus. ὕπνον. Il. A, 241 : Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Dormivit ferreum somnum, Obdormivit, Dormire cœpit, Dedit se somno. Huc autem pertinet Catull., Nox est perpetua una dormienda. [Herodot. 2, 95 : Κοιμέονται (forma Ionica). Κοιμᾶτο Pind. Isthm. 8, 46. Æsch. Agam. 2 : Φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος (Excubans) ... κάτοιδα. Eur. Rhes. 439 : Ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος· Andr. 370 : Ἐκοιμήθην (Concubui) βίᾳ ξὺν δεσπόταισι. (Eodem sensu Aristoph. Eccl. 723: Τὰς δούλας ... παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον.) Aristoph. Lys. 758 : Κοιμᾶσθ' ἐν πόλει. Plato Symp. p. 203, D : Ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος· et alii quivis.] Sed et pro Mori positum fuisse κοιμᾶσθαι, dicetur paulo post. In prosa quoque modo hanc, modo illam signif. habere videtur; nam in Athen. 10 : Κοιμᾶσθαι δ' ἔθος εἶχεν ἐπὶ λεοντῆς μόνης, est potius Cubare; at ib. [p. 434, B], Ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, est potius Dormire : licet alioqui hoc incredibile videri possit, alicui duobus diebus et totidem noctibus ad edormiscendam crapulam opus esse. Cic. ap. Plat. [Ep. 7, p. 326, B] κοιμᾶσθαι νύκτωρ Pernoctare vertit, Lex. Cic. p. 41. || Κοιμᾶσθαι, Mori : unde κεκοιμημένοι ap. Dionys. Areop., Mortui. Sic autem ante eum usi sunt hoc verbo Evangelistæ; itemque Paulus. [Ev. Matth 27, 52 : Σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων. Paul. Ad Cor. 1, 7, 39; 11, 30; 15, 6. Οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ, Interfecti propter religionem Christianam, ib. 20, Ad Thess. 1, 4, 13, et al. Patrum exx. v. ap. Suicer.] Huc pertinet illud Homeri modo citatum, Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. V. Κοίμησις, Κοιμητήριον. [Soph. El. 509 : Ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη. || « De solis occasu Pythag. ap. Gemin. Elem. astron. p. 22, E, Monstrabant nobis barbari ὅπου ὁ ἥλιος κοιμᾶται. » HEMST.] || Κοιμάομαι, omissis longis derivationis ambagibus, quas Etym. affert, vel a poetico v. κείω, Dormio, vel a κεῖμαι, Jaceo, deduci posse existimo. Nec vero novam nomini κοίτη derivationem quærendam esse censeo; quippe quod a v. Κοιμῶμαι derivari existimem, ut nimirum κοίτη dicatur quasi κοίμη. || Κοιμάω, Dormire facio, s. potius Cubare facio, In lecto colloco : quibus modis Bud. verbum hoc interpr. ap. Hom. [Il. Ξ, 286 : Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε·] Od. Γ, [397] : Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· Δ, [336] : Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς. [Od. M, 372 : Ἧ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ.] Metaph., ut Lat. Sopio : unde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, ὀδύνας. [Il. M. 281 : Κοιμήσας δ' ἀνέμους· Π, 524 : Κοίμησον δ' ὀδύνας· Od. M, 169 : Κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.] Ceterum κοιμῆσαι sunt qui velint pro κοιμίσαι s. κοιμίσσαι scribi mutato Æolice ι in η [schol. Il. Π, 524, Eustath. p. 981, 45] : unde et Il. M, [281] in Κοιμήσας δ' ἀνέμους κτλ., pro κοιμήσας scribi etiam κοιμίσσας admonet Eust., sed invenitur ap. Æsch. et Soph. verbum κοιμᾶν, e quo est illud κοιμῆσαι : dicit enim ille, Βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, Prom. [Sept. 3] ni fallor; hic autem, Κοιμῶ τόδ' ἕλκος. Est autem hic l. in Philoct. p. 407 [650], ubi schol. exp. κατακοιμίζω et πραΰνω. Sed hoc posteriori verbo πραΰνω exponere non satis convenit, quum subjungatur a Soph., ὥστε πραΰνειν πάνυ· totus enim l. ita habet, Φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ Κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ, ubi fortasse non male metaph. itidem reddetur Sopio. Nisi quis malit Mulceo : quod de vulnere etiam dixit Ovid. [De flamma exstinguenda Æsch. Ag. 597 : Θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. Coerceo, ib. 1247 : Εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα· Eum. 832 : Κοίμα κελαινοῦ κύματος (iræ) πικρὸν μένος.] Ceterum quia κοιμῶ est κοιμᾶσθαι ποιῶ, ideoque dictum fuisse videtur prius κοιμῶμαι, priorem etiam locum huic dedi.

Κοιμάστριος, Hesychio κοιτών, Cubile. [Forma vitiosa.]

[Κοίμη, ἡ, etymologiæ caussa fictum ab Etym. M. p. 520, 23.]

[Κοιμήθρα, ἡ, Locus in quo dormitur, Locus quietis. Suidas : Ἰαυθμοὶ αἱ κοιμῆθραι. WAKEF.]

Κοίμημα, τὸ, Dormitio. A Soph. κοιμήματα positum fuit pro συγκοιμήματα, Ant. [864] : Κοιμήματ' αὐτογένητ', schol. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. [Κοῖτος et Κῶμα per κοίμημα explicant Cyrillus, Photius, Suidas, quod in κοίμισμα corruptum ap. Hesychium s. v. Κῶμα.]

Κοίμησις, εως, ἡ, [Cubatio. Plato Symp. p. 183, A : Κοιμήσεις ἐπὶ θύραις.] Dormitio. Jo. 11, 13 : Ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κ. τοῦ ὕπνου λέγει, Intellexerant de dormitione somni, quod dixerat Christus, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν· postea vero pro Λάζαρος κεκοίμηται, dicit ἀπέθανε. || Mors, Obitus [Sirac. 18, 10. K. αἰῶνος 46, 22; 48, 14] e Can. 23 Concil. Antioch. : Μετὰ κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου. [Alia exx. v. ap. Ducang.]

Κοιμητήριον, τὸ, q. d. Dormitorium, Locus in quo dormitur. Dosiadas ap. Athen. 4, [p. 143, C] scribit τὰς συσσιτίας apud Cretam habere duos οἴκους, quorum unum vocari ἀνδρεῖον : alterum in quem dormitum dimittunt hospites, κοιμητήριον. || Item κ. ab ea verbi κοιμῶμαι signif., qua pro Morior accipitur, quidam et pro Loco in quo humata jacent mortuorum corpora, acceperunt; retinuitque vocem hanc in ista signif. lingua Gallica, vocans *Cemetière*, sed perperam pronuntiante vulgo *Cimetière*. [Jo. Chrys. Hom. 71, vol. 5, p. 563 : Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ τόπος κ. ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνή-

χασιν, ἀλλὰ κοιμῶνται καὶ καθεύδουσιν. Frequens nomen apud priscos historiæ ecclesiasticæ scriptores. Suicer. De formula Κοιμ. ἕως ἀναστάσεως Raoul-Rochett. *Mém. de l'Ac. des Inscr.* t. 13, p. 194. Hase. Euseb. H. E. 7, 11, Euagr. 1, 16, Constitt. Apost. 6, 30, aliaque exx. citavit Ducang. || «Κοιμητήριος, ία, ιον, Dormitorius. Etym. M. p. 550, 56 : Κώμη τὸ χωρίον, ἡ κοιμητηρία καὶ ἀνάπαυσις ζώων τε καὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀγρῶν.» Wakef.]

[Κοιμητικῶς ἔχω, Quietem s. somnum appeto. Etym. M. p. 485, 18.]

[Κοίμητρον, τὸ, Lectus, Stratum. Symm. Jud. 4, 18. Suspectum Scharfenbergio, qui suspicatur leg. esse ἐν κοιμητηρίῳ. Schleusn.]

[Κοιμήτωρ, ορος, ὁ, Sopitor. Greg. Naz. vol. 2, p. 222.]

Κοιμίζω, Dormire facio, Somnum induco, Sopio, Consopio. [Eur. Rhes. 825 : Ἄγρυπνον ὄμμ' ἐν εὐφρόνῃ οὔτ' ἐκοίμισ' οὔτ' ἔβριξα· Hec. 826 : Πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται.] Dosiadas ap. Athen. accipere videtur pro Dormitum dimitto (ut Horat. dicit, Dormitum dimittitur), 4, [p. 143, C] : Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἶκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Apud Soph. est, Soporem mortis inducere, Aj. [831] : Καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι. Huc autem pertinet Hom. l. c., Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [Eur. Hipp. 1387 : Εἴθε με κοιμίσειε ... Ἅδου μέλαινα νυκτερός τ' ἀνάγκα· Hec. 473 : Τιτάνων γενεάν, τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῷ. Forma media Troad. 589 : Κοίμισαί μ' ἐς Ἅδου. Coerceo, Phœn. 185 : Νέμεσι ... σύ τοι μεγαληγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζοις. Sedo, Mitigo. Plato Leg. 9, p. 873, A : Πρὶν πάσης τῆς ξυγγενείας τὸν θυμὸν ἀφιλασαμένη κοιμίσῃ· Rep. 9, p. 691, B : Τὸ θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται. De tempestate sedanda Soph. Aj. 674 : Δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον. || Exstinguo. Pollux 7, 178 : Τὸ κατασβέσαι τὸν λύχνον δ' νῦν κοιμίσαι ... λέγουσιν. Ex Nicophontis Pandora citat Suid. Conf. Κατακοιμίζω. || De accentu acuto sopiendo, i. e. in gravem mutando, ap. grammaticos. Schol. Hom. Il. Θ, 334 : Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν ἄπο, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἄπωθεν, καὶ τὴν πρό, ὡς πλεονάζουσαν, κοιμίζει. Charax in Hortis Adon. fol. 227, a : Καὶ τὸ τις τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ὅθεν οὐ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ, τίς ἦλθε. Arcad. p. 140, 9, Joann. Al. p. 31, 25, aliique. V. Gœttling. De acc. p. 373.]

[Κοίμισις, εως, ἡ, Sopitio. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 756 : Ὁμαλισμὸς λέγεται ἡ κατένεξις καὶ ὁ κοιμισμός (paullo post κοίμισις in alio scholio)· ὁ γὰρ βαρὺς τόνος τὴν ἐναντίαν φορὰν ἔχει τοῦ λεχθέντος ὀξέος τόνου. Διὸ καὶ τὸ σημεῖον αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω φορὰν ἔχει· καὶ ἡ φωνὴ δὲ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ὀξείας κοιμιζομένη, τουτέστι καταφερομένη, εἰς βαρεῖαν καταντᾷ. Boiss. || De præcipiti in occasum die, soporem hominibus indicente, Epiphan. t. 2, p. 89, A : Κοιμισμὸν αἰνίττεται. Hase.]

[Κοίμισμα lectio vitiosa. V. Κοίμημα.]

[Κοιμισμός. V. Κοίμισις.]

Κοιμιστής, ὁ, Sopitor, Epigr. [Asclepiadæ Anth. Pal. 12, 50 : Κοιμιστὰν λύχνον.]

[Κοιμιστικός, ἡ, ὸν, Sopitorius. Κηώεντι ap. Hom. Il. Γ, 382, schol. exp. κοιμιστικῷ, εὐώδει.]

Κοῖμος, Etymologo [M. p. 524, 10] est ὁ πάντα ἐν αὐτῷ διατεταγμένα ἔχων καὶ κεκοσμημένα, In quo omnia bene disposita sunt et ornata. [Ex κόσμος corruptum esse vidit Sylburgius.]

[Κοιμὸς, ὁ, propter etymologiam verbi κοιμῶ fingitur ab Etym. M. p. 523, 22.]

[Κοιναχόρτος (?), κοινὴ, δημοσία, Hesych.]

[Κοινάω, i. q. κοινόω. Pind. Pyth. 4, 204 : Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Nocte viam ingressi.]

Κοινεῖον, τὸ, Locus in quo sunt communes omnibus mulieres, Lupanar. [Arcad. p. 121, 5. Per πορνεῖον explicant Phot. et Suidas. Ξυνὸν ξυνεῖον per diphthongum scribi ὡς κοινὸν κοινεῖον annotavit schol. Hom. Il. A, 124.] Hesych. tamen Κοινίον cum solo ι habet.

Κοινεῖν, Scortari. VV. LL. [Vitiose pro κινεῖν, idque pro βινεῖν.]

Κοινῇ, Communiter In commune. [Eur. El. 232 : Κ. δίδωμι τοῦτο νῷν ἀμφοῖν ἔχειν· Ion. 807 : Κ. ξυνάψων δαῖτα· Hipp. 731 : Τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι κ. μετασχών. Aristoph. Eccl. 573 : Κ. γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια.] Aristot. Pol. 3 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κ. συμφέροντα, Quæ communiter utilia sunt, s. in commune, i. e. Communis utilitas. Herodian. 2, [3, 21] : Ἐπεὶ τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κ. διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς· 1, [14, 5] : Ὅθεν ὠλοφύροντο κ. μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὑτοῦ. Et 8, [3, 16], κ. et πρὸς ἑκάστους inter se opponuntur : Τοιαῦτά τινα λέγων ὁ Κρισπῖνος καὶ πρὸς ἑκάστους καὶ κ. Et cum præp. σὺν, e Xen. [Mem. 1, 6, 14] : Κ. σὺν τοῖς φίλοις, pro Una cum amicis. E Plat. autem Epist. : Οἶσθα ἐμέ σοι κ. πραγματευσάμενον ὀλίγα, pro Una tecum. [Plato Leg. 3, p. 692, E : Τό τε Ἀθηναίων καὶ τὸ Λακεδαιμονίων κ. διανόημα· Theæt. p. 172, B : Τὸ κ. δόξαν. Cum præp. μετὰ Symp. 209, C. Cum ἅμα Phileb. p. 62, B.] Item ex Aristot. [Aristoph. Nub. 67] : Κ. ξυνέβημεν, pro Inter nos convenit. Ex Eod., Τὰ κ. λεγόμενα, Quæ communi examine disseruntur. || Interdum subauditum habens subst. γνώμη : v. Κοινός.

[Κοινηλογέω. V. Κοινολογέω.]

[Κοινίον. V. Κοινεῖον.]

[Κοινισμὸς, ὁ, Confusio dialectorum, Quintil. Inst. 8, 3, 59.]

[Κοινίτης, ὁ, Communicator. Eust. p. 64, 39 : Ξυνήια ... κειμήλια χρήσιμα εἰς τὸν βίον, ὃν δή τις ἔφη κοινίτην. Seager.]

[Κοινοβιᾶκὸς, ἡ, όν, In cœnobio degens (monachus). Theophylact. In Matth. 13, p. 72 : Ὁ κ. τυχὼν μοναχὸς καὶ ἔτι πρακτικός. Basil. M. Ascet. 18 : Τὰ κοινοβιακῶν κατορθώματα. Ducang. Jo. Climac. p. 384, 32 : Τῶν κ. θορύβων καὶ σκανδάλων. Cyrill. mon. Vita Jo. Silent. Actt. SS. Maii t. 3, p. 17, 35 : Τὸν κοινοβιακὸν κανόνα ἀκριβῶς διδαχθέντας. Hase. || Adverb. Κοινοβιακῶς in Anal. Bened. p. 151, 152, 197, Iriart. Catal. p. 6. G. D. Theod. Stud. Epist. 2, 133, p. 590, A : Ἐὰν μὴ ἰδιοβούλως, ἀλλὰ κ. ζήσητε. Id. Iambis, 25, p. 759 : Τῶν κ. πανταχῶς ἐζηκότων. Miller.]

[Κοινοβιάρχης, ὁ, Abbas, Gl. Apophthegm. Patrum in Isaaco n. 2, et Jo. Mosch. in Limon. c. 146, 147. Ducang. Paul. mon. ms. cod. Reg. 1062, fol. 13, b : Μὴ γὰρ κ. εἰμὶ, ἵνα διατάξωμαι αὐτόν; Id. fol. 113, b : Γέρων τις ἐκάθητο ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ κ. Miller. || Κοινοβιαρχία, ἡ, ap. Eustath. Opusc. p. 227, 30.]

Κοινόβιον, τὸ, q. d. Vitæ communicata societas. Gell. 1, 9 : Qui a Pythagora in cohortem illam disciplinarum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque habebant, in medium dabant; et coibatur societas inseparabilis : tanquam illud fuerit antiquum consortium, quod in re atque verbo Romano appellabatur Κοινόβιον. [Iambl. V. P. p. 66 : Καὶ τὸ λεγόμενον κοινοβίους, καθὼς προσέταξε (Pythagoras), γενομένους. «Cœnobium, pars Lauræ, apud scriptores Christianos. Constabat enim Laura cœnobio et diversis cellis. In cœnobiis manebant monachi recens facti, in cellis anachoretæ, qui ad vitæ monasticæ apicem pervenerant. Totam hanc vitæ rationem describit Cyrill. Scythop. in V. Euthymii n. 89, 108, Theophyl. In Marcum c. 4, Justinian. Nov. 5, 3; 123, 4.» Hæc et alia Ducang.]

[Κοινόβιος, ὁ, ἡ, Consors, Gl. Ptolem. Tetrab. p. 119, 24 : Προσφιλεῖς καὶ κοινοβίους. Hase. Adde Κοινόβιον.]

[Κοινοβλᾰβὴς, ὁ, ἡ, Communem noxam afferens. Nicet. Annal. p. 310, D : Ἕτερον ὑπεκύμανε κυνοβλαβὲς καθ' ἅλα κακόν. Corr. κοινοβλαβές. Kall.]

[Κοινοβουλευτικὸς, ἡ, όν. Τὸ κ., Concilium commune, Collegium communiter consultans. Hippodam. ap. Stob. Flor. 43, 93, vol. 2, p. 192 : Τῷ τε γὰρ βουλευτικῷ μέρεος τὸ μέν ἐστι πρόεδρον, τὸ δὲ ἀρχοντικὸν, τὸ δὲ κ., et sæpius deinceps.]

Κοινοβουλέω, Communiter consulto. Xen. Lac. Rep. [13, 1] : Συσκηνοῦσι δὲ αὐτῷ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν, ἤν τι δέωνται. [Hesych. : Ἐκοινοβουλεῖτο, ἐκοινοῦτο.]

[Κοινοβούλης, ὁ.] Κοινοβοῦλαι, οἱ, Senatores, σύνεδροι, Hesych. [Ita senatores a Macedonibus Synedros dictos observat Livius 45, 32. Albert.]

[Κοινοβουλία, ἡ, Commune consilium. Cyrill. Alex. In Jo. 10, 18, p. 661 : Κοινοβουλίαν πρὸς τὸν θεόν (habere filium). Id. Dial. de Trinit. p. 516. Suic. Κοινοβουλίαι schol. Hom. Il. X, 268.]

[Κοινοβούλιον, τὸ, Consilium, Gl. Immo Concilium commune. K. Tarsense in numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 73. K. καταγράφειν Polyb. 28, 16, 1. K. συνάγειν Strabo 8, p. 385. Appian. Civ. 1, 51 : Ἐς Βουάνον παρῆλθεν, ἢ κοινοβούλιον ἦν τῶν ἀποστάντων.]

[Κοινόβουλος, ὁ, ἡ, Consilii particeps. Schol. Aristoph. Thesm. 928 : Ξύμβουλος, οὐ κυρίως, ἀλλ' οἷον κοινόβουλος· ubi codex Κενόβουλος. G. Dindorf.]

[Κοινοβωμία, ἡ, Altarium communio. Æsch. Suppl. 230 : Πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε, i. e. deos qui communia altaria habent. G. D. Ad quem l. conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 66, 1. Hase.]

[Κοινογαμία, ἡ, Connubia promiscua. Tatian. Adv. Græc. p. 246, A ed. Bened. : Τίς γὰρ ἂν ἐπιμαρτυρήσαι τῇ Κράτητος κοινογαμίᾳ; Jacobs. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 740, 11 : Τὴν Πλάτωνος κ. Hase.]

Κοινογάμια, τὰ, Communes et promiscuæ nuptiæ, ap. Athen. 12, [p. 555, D] : Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμίων ὄντων.

[Κοινογενὴς, ὁ, ἡ, Promiscue (i. e. ex communitate generum diversorum) genitus. Plato Polit. p. 265, E : Κοινογενοῦς φύσεως. Ast.]

[Κοινογονία, ἡ, Communis procreatio. Plato Politic. p. 265, D.]

[Κοινογράφεω, Vulgari modo scribo. Eust. p. 1553, 28 : Τοῦ ῥυπόωντα ἡ συζυγία δευτέρα τῶν περισπωμένων ἐστὶν, ὅτε κοινογραφεῖται.]

Κοινοδημεὶ, Vulgo, Publice, VV. LL. [Ap. Suidam Κοινοδημεὶ, τὸ δημόσιον· κοινοδήμιον, τὸ τῷ δήμῳ κοινὸν, recte Bernhardyus κοινοδημεὶ delet, quæ proximi voc. κοινοδήμιον diversa lectio est, qua scriptura per diphthongum indicatur Κοινοδημεῖον. Ap. Hesych., Zonaram et Theognost. p. 21, 26, Κοινοδήμιον exp. τὸ δημόσιον.]

Κοινοδήμιον, τὸ, Publicum, τὸ τῷ δημοσίῳ κοινὸν Suidæ; δημόσιον, δικαστήριον Hesychio. [V. Κοινοδημεί.]

[Κοινόδημος, ὁ, ἡ, Publicus. Philo vol. 1, p. 678, 1 : Ὥσπερ ἐκ πανηγύρεως κοινοδήμου. Hase.]

[Κοινοδίκαιον, τὸ, Concilium commune (i. e. institutum quo diversarum civitatum caussæ communi jure dirimuntur). K. Cretensium in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 58. Polyb. 23, 15, 4.]

[Κοινόδικος, ὁ, ἡ, Communi jure utens. K. φιλία orac. ap. Phlegont. Op. p. 144. Hemst.]

Κοινοδρομέω, Pari incitatione communiter decurro, ut currens socium adæquet cursus velocitate, e Xen. Symp. [4, 64.] Reponendum enim ibi ajunt ἐκοινοδρομοῦμεν pro ἐκυνοδρ.

[Κοινοεργέω, In commune operor. Melet. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 36, 6 : Ἄμφω δὲ ἡ γαστὴρ καὶ τὸ ἦπαρ κοινοεργοῦσιν. Id. p. 104, 6. Miller.]

[Κοινοεργὴς, ὁ, ἡ, In commune operans. Melet. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 104, 29 : Καὶ πῶς ἐστὶ κ. μετ' αὐτοῦ, ἤδη λέλεκται. Miller.]

[Κοινοεργὸς, ὁ, ἡ, Simpl. ad Epict. p. 136.]

[Κοινοθῡλακέω, Communi sacco utor. Aristoph. Phrynichi An. Bekk. p. 47, 7.]

[Κοινοκαθέτας (?), συνθηκοφύλακας, Hesych.]

[Κοινολαΐτης, ὁ, Qui e vulgo communi est, Plebeius. Balsamon ad Can. 26 Apostol. p. 252 : Διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν κοινολαϊτῶν. Idem ad Can. 23 Concilii in Trullo p. 384. Suic.]

[Κοινολεκτέω, Vulgari sermone utor. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 580, 30 : Τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιρρήματα κοινολεκτούμενα δυσὶ τόνοις ὑποπίπτει, i. e. in dialecto vulgari. Κοινολεκτούμενα ῥήματα Etym. M. p. 184, 11; 189, 39 et 45; 304, 51; 737, 25.]

[Κοινόλεκτος, ὁ, ἡ, Vulgari sermone expressus. Schol. Æsch. Sept. 885.]

[Κοινόλεκτρος, ἡ, Tori socia. Æsch. Ag. 1450, Pr. 561.]

Κοινολέκτως, Vulgari sermone, Communi lingua. [Schol. Theocr. 6, 18.]

[Κοινολεξία ἡ, Vulgaris lectio. Nicet. Chon. Panopl. ms. cod. Reg. 1234, fol. 361, b : Κατὰ τὴν συνήθη κοινολεξίαν. Miller.]

Κοινολεχὴς, ὁ, ἡ, Communem habens lectum. [Const. Man. Chron. p. 97, B : Ταύτην οὖν σχὼν κοινολεχῆ, ταύτῃ ζυγεὶς εἰς γάμον.] Adulter. [Hoc sensu de Ægistho Soph. El. 97.]

Κοινολογέομαι, Communico cum aliquo de re quapiam, Confero sermones, Agito consilium, aut etiam Sero colloquia, ut e Liv. Bud. exp. : cujus sunt et ceteræ exposs. Aristot. Polit. [immo Herodot. 6, 23] : Κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις. Idem [Aristot. Polit. 2, 8], de arbitris loquens : Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως. Polyb. 2, [48, 4] addidit et dat. personæ : Κοινολογηθεὶς οὖν δι' ἀπορρήτων περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς Νικοφάνει. [10, 42, 4 : Κοινολογηθῆναι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῶν ἐνεστώτων.] Lucian. autem [Deor. conc. c. 1] : Κοινολογεῖσθε πρὸς οὓς ἀλλήλοις. In hoc autem l. De calumn. [c. 2] : Καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ... παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτὸ κοινολογούμενον, partic. hoc κοινολογούμενον Bud. vertit Consilia cum eo agitantem. V. Comm. p. 802. [Polyb. 31, 13, 5 : Βραχέα περὶ τούτων κοινολογησάμενος. Diodor. 19, 46. Heliodor. 10, 23, p. 422 : Πρὸς τὰς βασιλίδας σε κοινολογούμενον· ubi edd. vett. κοινηλογούμενον.]

[Κοινολογία, ἡ, Colloquium, Communis consideratio. Hippocr. p. 27, 35 : Ἑτέρους (ἰατροὺς) εἰσάγειν ἕνεκα τοῦ ἐκ κοινολογίης ἱστορῆσαι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα. Foës. Polyb. 2, 8, 7 : Παρ' ὅλην τὴν κ. 15, 102, 8 : Μετέχειν τῆς κ. ὑπὲρ τῶν διαλύσεων. Schweigh. Diog. Laert. 2, 14 : Ἀποτυχὼν τῆς πρὸς αὐτὸν κ. Synes. De prov. p. 57, 31 Krab. : Ταῦτα μὲν οὐκ ἀνάξια κ. Phot. Ep. p. 34, 44 : Κ. δὲ γενομένης. Hase. Plut. V. Ages. c. 25. || Dialectus communis s. vulgaris. Phot. p. 174, 23 : Κ., κοινὴ διάλεκτος.]

[Κοινολογίζομαι. Κοινολογισάμενον Maccab. 1, 15, 28, vitiose pro κοινολογησάμενον, quod ex codd. restituendum. Idem vitium ap. Georg. Pachym. V. Andron. p. 5, B; 406, B.]

[Κοινομήτωρ, ὁ, ἡ, Communi matre natus. K. ἀδελφὸς ap. Theognost. p. 21, 26.]

[Κοινόμικτος, ὁ, ἡ, Commixtus. Tzetzes ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1, p. 64, 5 : Τὰ γὰρ κοινόμικτα τὰ νῦν ἀφίημί σοι λέγειν. Miller.]

[Κοινονοημοσύνη, ἡ, Communitas, Civilitas. Marc. Anton. 1, 16.]

[Κοινοπάθεια, ἡ, Communis affectio. Eust. Opusc. p. 224, 38.]

[Κοινοπαθὴς, ὁ, ἡ, Communiter affectus. Ἔθη φιλάνθρωπα καὶ κ., Mores humani et sociabiles, Dionys. A. R. 2, 41.]

[Κοινοπληθὴς, ὁ, ἡ. Ἡμέρα κ., Dies qua populus congregatur, Georg. Pach. Andron. p. 285, C.]

Κοινόπλοος, et Κοινόπλους per contr., ὁ, ἡ, Cui communis cum alio est navigatio, Navigationis socius, particeps. Et κ. ὁμιλία, de Cœtu eorum qui navigationis sunt socii. [Soph. Aj. 872 : Ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.]

Κοινοποιέομαι, Commune facio, Communico, Bud. e Greg. [Κοινοποιεῖν τὰ μυστήρια schol. Aristoph. Av. 1073. Clem. Al. Strom. 5, p. 574 : Οὐδὲ κοινοποιεῖσθαι (ἤθελον) τὰ σοφίας ἀγαθά· 6, p. 641 : Κοινοποιεῖ τὴν ἀλήθειαν. Hemst. Schol. Theocr. 17, 41; Georg. Lapith. Poem. mor. 1194, 1213. Boiss. Orig. C. Cels. 1, p. 36. Activum, Commune esse ostendo vel affirmo, ap. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 20, vol. 3, p. 365, 16 : Πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ κοινοποιεῖ, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι αὐτῶν αὐτὸ εἶναι ἐνόμιζον μόνων. Seager. Eulogius ap. Phot. Bibl. p. 270, 6 : Τὰς ... περὶ τοῦ κυρίου φωνὰς ἴσμεν τοὺς θεολόγους ἄνδρας τὰς μὲν κοινοποιοῦντας ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπου, τὰς δὲ διαιροῦντας ὡς ἐπὶ δύο φύσεων. « Chandler. Inscr. 39 : Τὸν τόπον κοινοποιησάμενος. » Weigel.]

[Κοινοποίησις, εως, ἡ, Communicatio. Eustath. Opusc. p. 222, 6 : Ὅτε τις προκαλέσεταί σε εἰς κ. βαλαντίου.]

[Κοινοποιὸς, ὁ, ἡ, Commune faciens. Ex Theodor. Metoch. Miscell. p. 471 (?) affertur.]

[Κοινοπολιστὴς, ὁ. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 536, 13 : Δράματα ... Ἀνδρονίκου ... Ἑρμοπολίτου πρὸς τὸν κύμητα Φοιβάμμωνα τὸν κοινοπολίστην. Κυνοπολίτην Meursius. G. D. Conf. E. Gros *Ét. sur la rhét. chez les Grecs*, p. 107. Hase.]

[Κοινοπολῖτεία, ἡ, Communio civitatis. Theodor. Metoch. Miscell. p. 160, 212, 421, 428, 473, 587, 669. ‖ Idem adjectivo utitur Κοινοπολιτικὸς, ἡ, ὸν, p. 418: K. ἕξεως.]

Κοινόπους, οδος, ὁ, ἡ, Communi socioque pede iter faciens: κοινόπουν παρουσίαν, Soph. El. [1104], Adventum consortem s. socium dixit, Cam.; s. Adventum eorum qui κοινῇ (s. ὁμοῦ) ὁδοιπορήσαντες aliquo appulerunt.

Κοινοπρᾱγέω, Communiter aliquid ago, Auxiliatorem et consortem me præbeo, Plut. [V. Galbæ c. 6, Mor. p. 380, A], teste Bud. Ab Eod. in Comm. p. 852 exp. Ineo societatem rerum gerendarum; et subjungitur hic l. Polyb. 5, [57, 2]: Ἐγκαλῶν ... πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ τετολμηκέναι διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα χρηματίζειν, δεύτερον δὲ προλέγων, ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ. [Id. 4, 23, 8; 30, 4, 16; Diodor. 19, 6.]

Κοινοπρᾱγία, ἡ, Conspiratio. Polyb.: Ὑποδεικνύναι τὴν Αἰτωλῶν καὶ Κλεομένους κ. τί δύνανται καὶ ποῖ τείνει. [Id. 5, 95, 2; 107, 4; 7, 2, 2; 9, 37, 4; Plut. V. Pericl. c. 17; Polyæn. 4, 6, 6.]

[Κοινοπραξία, ἡ, Cœptum commune. Theophyl. Sim. Hist. 4, p. 111, D: Βινδόην πρὸς κοινοπραξίαν αὐτοῖς εἶναι λυσιτελέστερον. Communio (bonorum), in Gll. Basilic. Ducang.]

Κοινοπρεπὲς, Innovatio, VV. LL.: perperam pro καινοπρ.

[Κοινοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Communis competensque utrique naturæ Christi. Anast. Sin. Hodeg. p. 16, 18: Τὴν κοινοπρεπῆ Χριστοῦ θεανδρικὴν ἐνέργειαν. Adv. Κοινοπρεπῶς, Convenienter communioni naturæ divinæ et humanæ, ib. 10. Hase.]

Κοινὸς, ἡ, ὸν [et Κοινὸς, ἡ, in l. Sophoclis infra afferendo], Communis [Æschyl. Prom. 795: Τρεῖς κυκνόμορφοι (Phorcides), κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι· Pers. 160: Τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐνατήριον. Soph. OEd. C. 1500: Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡχεῖται κτύπος; Tr. 206: Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἵτω κλαγγά. Eur. Ion. 652: Κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών. Plato Leg. 9, p. 872, B: Ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος· 8, p. 837, B: Κοινὴ (φιλία) διὰ βίου. Et alii quivis]: ut in veteri illo et multum celebrato prov. Τὰ τῶν φίλων κοινά. Eur. Or. [725]: Κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, i. e., Res amicorum sunt communes, Amici res inter se communes habent. Terent. in Adelphis, Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter se communia esse omnia. Cic. autem De offic. 1 dixit, ut in Græco proverbio est, Amicorum esse omnia communia: ubi obiter animadverte etiam addere eos Omnia, πάντα. [Phot. p. 174, 12, et Suidas: Κοινὰ τὰ φίλων· Τίμαιός φησιν ἐν τῷ θ' ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθε τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι. Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. V. Zenob. 4, 79, cum annot. Schotti.] Rursum Eur. Phœn. [250]: Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη. Idem vero ad prius illud prov. respiciens, sed quod generaliter ibi dicitur κοινὰ restringens ad κοινὰ χρήματα, eaque τῷ ἰδίῳ opponens, scripsit in Andr. [376]: Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ'· ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Dicitur autem κοινὸς cum gen., vel cum dat. Cum gen. [Æsch. Prom. 1091: Ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων· Pers. 132: Τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας· Eum. 109: Ὤραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 45, 11: Κοινὸς τῶν πονηρῶν φίλος, ἐπὶ ἀδίκου τινὸς καὶ πονηροῦ ἀνθρώπου.] Plut. De frat. car. [p. 490, E, Theophrasti dictum]: Εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, Si res amicorum sunt communes, amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Athen. 6: Τἆλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσαν ὁδὸν, Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Plato Leg.: Λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. [Οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων νόμοι Polyb. 2, 58, 6. Τὰ κοινὰ τῶν ἀνθρώπων δίκαια 2, 58, 7, (vel ἔθη καὶ νόμιμα) 4, 67, 4. Schweigh. Τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου Longin. De subl. 2, 3, et omisso τῶν ἀνθρώπων 7, 1; 31, 1.] Aphthon.: Κοινὸς τῶν ῥητόρων, Quo communiter oratores utuntur. [Plutarch. Mor. p. 824, B: Δόξεις ... τῷ βοηθεῖν κοινὸς εἶναι πάντων, Utrique parti addictus.] Ab Aristot. autem Hist. Anim. 6, dicitur etiam Κοινὸν κατὰ πάντων ζώων ἐστί. Quale est hoc, Κοινὸν κατὰ πάσης οὐσίας ἐστί. [V. Κατὰ, p. 1011, B. Apollon. De synt. p. 147, 31: Τὸ ἔπλετο κοινὸν κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἀντωνυμιῶν παρελαμβάνετο.] Cum dat. autem, Dem. Pro cor. [p. 227, 5]: Κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Et Plato Rep. 2, [p. 369, E]: Ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, pro quo Lat. In commune conferre dicunt. [Æsch. Agam. 523: Ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινόν. Eur. Or. 863: Κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην· Hec. 902: Πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ.] Isocr. dixit etiam κοινὰ θεῖναι, non addito casu. Sic κοινὸς πᾶσι, Eur. [Hel. 915] et Xenoph. OEc. [21, 2.] Κοινὸς Ἑρμῆς, v. in Κοινωνικὸς, et Κοινὸς Ἄρης, in Ξυνός. [K. γραμματεῖον. V. Γραμματεῖον, et Schœmann. Antiq. juris publ. p. 205, 208. « Κοινὸν dicitur etiam Notum, Res in vulgus nota, Athen. 3, p. 76, A; 6, p. 267, E.» Schweigh.] ‖ Hermogeni et aliis Gr. rhetoribus κοινὸς τόπος: ut Fabio et aliis rhett. Latinis Communis locus. [Κοινὴ ἁρμονία, Compositio communis, s. media, quatenus ex utroque genere, austero et eleganti, delectum facit, Dionys. Comp. vv. c. 24, p. 186. Κοινὴ διάλεκτος, Sermo usitatus, ab omnibus communiter usurpatus. Id. Jud. Isocr. c. 2. Unde et κοινὰ ὀνόματα, quæ et κύρια et ἐν μέσῳ κείμενα dicuntur, τῇ τροπικῇ φράσει opponuntur, ap. eund. Jud. Lys. c. 3. Κοινὰ διανοήματα, Sententiæ communes, h. e. vulgares, vulgo notæ et receptæ. Hermog. Π. μεθ. δεινότ. p. 60. Docet ibi rhetor, quomodo tales sententias in usum suum orator convertere possit, μέθοδον τοῦ τὰ κοινὰ ἴδια ποιεῖν. Gregor. ad hunc l. c. 29, κοινὰ διανοήματα explicat τὰ δημώδη καὶ οἷον ἐν τῇ ἀγορᾷ λεγόμενα. Dicit etiam κοινότητι ἐν τῷ λέγειν χρῆσθαι. Κοινὸς τόπος, qui in exercitationibus rhetoricis, quas προγυμνάσματα vocant, tractatur, instar fere est τοῦ ἐπιλόγου orationum forensium. Aphthonius in Progymn. ita definit, λόγος αὐξητικὸς τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν. Auctore ejus scholiaste in vol. 2 Ald. Rhett. a nonnullis definiebatur, αὔξησις καὶ καταδρομὴ ὁμολογουμένου ἀδικήματος ἢ ἁμαρτήματος. Nominis rationem reddit Aphthonius hanc, ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ἁρμόττειν. Scholiastes hæc addit: Ἕτεροι δὲ κοινὸν τόπον φασὶν οὐχ ὅτι κατὰ τυράννου μόνον εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τυραννοκτόνου, καὶ ὅτι κοινῇ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δικανικῶν καὶ συμβουλευτικῶν ἐπὶ τέλους τίθεται ζητημάτων· καὶ ὅτι οὐ μόνος ὁ διώκων ἐν τοῖς κατὰ κρίσιν ἢ ἀξίωσιν αὐτῷ χρῆται, ἀλλὰ καὶ ὁ φεύγων· καὶ ὅτι καθάπερ ἀπὸ κοινοῦ τινὸς ὁρμώμενοι τόπου καὶ τὰς ἀφορμὰς ἐκεῖθεν λαμβάνοντες, καὶ κατ' εἰδικῶν ἐπιχειροῦμεν προσώπων· τόπος δὲ εἴρηται οἱονεὶ ἐπιχείρημα· τόποι γὰρ τὰ ἐπιχειρήματα λέγονται. Hermog. Progymn. c. 11: Διαφέρει τόπου ἡ θέσις, ὅτι ὁ μὲν τόπος ἐστὶν ὁμολογουμένου πράγματος αὔξησις, ἡ δὲ θέσις ἀμφισβητημένου πράγματος ζήτησις. Denique Ἀπὸ κοινοῦ dicitur figura, qua verbum semel quidem ponitur, sed in sequentibus suppleri et subintelligi mente debet. V. Phœbammon schol. p. 589 Ald. Æl. Herodian. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 91: Ἀπὸ κοινοῦ μέν ἐστι λόγων συνέχεια ἐν διανοίᾳ κοινωνοῦσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑνὸς ῥήματος εἰς συντέλειαν. Affert exempli caussa versum Homeri Il. A, 15. Ernest. Lex. rhet. Ἀπὸ κοινοῦ usitatissimum grammaticis, ut Apollon. De synt. p. 127, 23: Ἀπὸ κ. λαμβάνουσιν ἢ ὄνομα ἢ ῥῆμα· vel ἐκ κοινοῦ, ut ib. p. 128, 3: rarius κατὰ κοινοῦ, cujus exx. attulimus s. v. Κατὰ l. c.] ‖ Thuc. 3, [53]: Μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε, schol. ἴσοι, δίκαιοι. Sed puto simplicius exponi posse, Ne vos non communes amicos in ferenda sententia esse contingat. [Sic Aristid. vol. 1, p. 328, et κοινὸς καὶ δίκαιος διαλλάκτης vol. 2, p. 211.] Idem vero schol. in alio ejusd. Thuc. l. [4, 64, ubi κοινοῖς λόγοις], Κοινῷ λόγῳ χρωμένους exp. ὁμοφρονοῦντας. ‖ Κοινῇ ab Eod. non semel pro κοινῇ γνώμῃ dici tradit. [Sic schol. explicat 4, 61: Κοινῇ σώζειν, et 8, 37: Κοινῇ ἀμφοτέρους ποιεῖσθαι. Τὸ κοινὸν τῆς γνώμης Dionys. A. R. 1, 31: Ὁ δὲ στόλος οὗτος οὐκ ἀπὸ (adde τοῦ ex cod. Vat.) κοινοῦ τῆς γνώμης ἐπέμφθη.] ‖ Κοινὸς pro κοινωνὸς, schol. Aristoph. Vesp. [917]: Οὐδὲν μετέδωκεν;— Οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί· ubi tamen et aliam expos. affert, sed quæ mendose scripta esse videtur. Sic

exp. et ap. Soph. Aj. [267] : Κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. || Οὐδὲν κοινὸν pro Nihil conjunctum, VV. LL. e Dem. At in Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 141] : Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται, Nihil mihi commune fuit, Nihil mihi rei fuit cum Othryada. [Philostr. p. 662 : Σοὶ δὲ τί καὶ τῷ Πρωτεσίλεῳ κοινὸν, εἰ τὸν ἐκ Θετταλίας λέγεις;] || Κοινὸν, Commune, Communitas : εἰς τὸ κ., In commune : ut ἐς τὸ κ. βουλεύεσθαι, Thuc. Sic Herodian. 2, [3, 19] : Οὐδ' εἴ τις εἰς τὸ κ. χρηστὴ γένοιτο μεταβολή. In VV. LL. εἰς τὸ κ. exp. etiam In commune bonum. Dicitur et κατὰ κοινὸν [Polyb. 4, 6, 11 : Τὰ κατὰ κ. ὡρισμένα δίκαια παρ' ἀνθρώποις. Τὰ χρήματα κατὰ κ. εἰσφέρειν, Pecuniam in commune conferre, 5, 27, 7. Κατὰ κ. (oppos. κατ' ἰδίαν), Publice, Publico nomine, 4, 3, 5 et 5, 2; 6, 11; 7, 8, 5, al. Schweigh.] et ἐν τῷ κοινῷ, quod posterius exp. etiam In publicum, Publice; atque ita redditur et εἰς κοινὸν, in Synes. Epist. 67 : Γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κ. ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ubi animadverte addi dat. ἅπασι, qui vel cum κοινὸν, vel cum ἀναγνωσθῆναι jungi potest. || At vero ap. Dem. [p. 390, 6], εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνομαι, redditur etiam In medium. [Aristoph. Av. 457 : Λέγ' εἰς κοινόν.] Et ap. Isocr. ἐν κοινῷ εἶναι, Bud. exp. itidem In medio esse, sed addens intelligi debere de eo, quod sit in utramque partem opinabile : Busir. [p. 228, B] : Νῦν δ' ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ δοξάσαι δέον περὶ αὐτῶν. Thuc. autem non semel τὸ κοινὸν τῆς σωτηρίας, Communitatem salutis, ad verbum, appellavit τὴν κοινὴν σωτηρίαν, Communem salutem. [Ἐς τὸ κ., Publice. Philostr. p. 258, 14 : Μαστιγούμενος ἐς τὸ κοινόν. Valk.] || Sæpe etiam τὸ κοινὸν exp. Respublica, quemadmodum ap. Cic., Commune Asconius exp. Communem rempublicam. Herodot. 6, [14] : Καί σφι τὸ κ. τῶν Σαμίων ἔδωκε κτλ. Apud Eund. vero [3, 156] plur., Τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων, redditur Magistratus Babyloniorum. Thuc. 3, [11] : Ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων. Sunt et qui τὸ κ. exponant Senatum, in Thuc. 2, [12] : Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. [Τὸ κ. τῶν Ἀχαιῶν, Respublica Ach., Polyb. 8, 14, 7; τῶν Ἀκαρνάνων 9, 32, 3. Τὰ κοινὰ τῶν Βοιωτῶν 20, 6, 1. Οἵ εἰσιν ἐν τῷ κοινῷ τῶν Ῥωμαίων, Qui sunt in rep. Romanorum, in ditione Romanorum, 7, 9, 4. Κοιναὶ ἀρχαὶ, Magistratus publici, 22, 16, 11. Τὰ κ. καὶ πολιτικὰ πράγματα 24, 5, 8. Κοινὸν δόγμα 20, 4, 6; 25, 8, 4. Κοινὰ ἐγκλήματα, Crimina publica, 20, 6, 1. Schweigh.] Interdum vero τὸ κ. ponitur pro Ærario, ut a Thuc. [1, 80], quum dicit χρήματα non esse ἐν κοινῷ. Ita, inquam, exponi potest, si sequamur schol., qui ταμείῳ subaudiri ait. Dixit certe idem Thuc. 1 : Καὶ οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς. Sic ex Aristot. [Pol. 2, 8 prope fin.] affertur ἐν τῷ κ. τῆς πόλεως, pro In ærario civitatis. At vero pluraliter τὰ κοινὰ interdum quidem Resp., sicut τὸ κ. in ll. modo citt., interdum vero Pecunia publica. Utriusque signif. exx. hæc in VV. LL. afferuntur : e Plat. Ep. 7 [init.] : Ἐπὶ τὰ κ. τῆς πόλεως ἰέναι, pro Ad remp. administrandam accedere; quod et προσιέναι τοῖς κ. dicitur. [Προσιέναι πρὸς τὰ κοινὰ Æschin. p. 23, 37. Id. p. 56, 19. « Τῶν κοινῶν προστῆναι, παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ Ælian. V. H. 10, 17. » Hemst.] E Dem., μεταχειρίζεσθαι τὰ κ. [et διοικεῖν, p. 15, 21], pro Reip. negotia tractare, s. publica negotia. Pro quo dicitur et τὰ κ. πράττειν a Plut. [Mor. p. 1127, D] : Τοὺς μὲν συνήθεις ἀποτρέποντες τοῦ τὰ κ. πράττειν. At vero κοινὰ in altera signif., sc. pro Pecunia publica : e Dem., τὰ κ. κλέπτειν, Publicam pecuniam furari : ex Eod. [p. 95, 8], τῶν κ. ἀπέχεσθαι, quod alteri illi opp. Item, τὰ κ. νέμειν καὶ διδόναι. [Polyb. 25, 8, 5.] Et ex Aristoph. [Pl. 569], πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κ., Ditescere e pecunia publica. || Κ. λόγος, λογισμὸς, Communis sensus, Bud.; addens et κοινὴν αἴσθησιν eod. dici modo. Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 435] : Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων. At κοινὸν cum substantivo λόγον in alia signif. accipere oportet hic quidem, de qua mox dicam. [Ἡ κοινὴ ἐπίνοια, Communis hominum sensus, captus, Polyb. 6, 5, 2. Ἡ κ. ἔννοια ὑπέρ τινος, Communis hominum notitia de aliqua re, 2, 62, 2. Schweigh. || Κοινὴ ἔννοια. Thom. M. p. 80 : Ἀξίωμα δὲ παρὰ φιλοσόφοις ἡ λεγομένη κ. ἔννοια. V. Philopon. ad Aristot. De anima 1, excerptum ab Suida s. v. Κοιναὶ ἔννοιαι, et Boisson. Anecd. vol. 2, p. 294.] || Κοινὴ συλλαβὴ ap. grammaticos [Longin. fr. 3, 11, Theodos. Gramm. p. 42, Eustath. p. 81, 1; 625, 13], Communis syllaba, s. potius Anceps syllaba, quæ sc. utramque quantitatem admittit. [Κοινὸς χρόνος, Tempus anceps, in re metrica, Longin. fr. 3, 5. Vocabula κοινὰ τῷ γένει, Quæ generis communis sunt, ap. Etym. M. p. 143, 32; 243, 29; 305, 21; 480, 32, etc., aliosque grammatt. Κοινὸν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν p. 765, 21.] || Pervagatus, Vulgaris, Tralatitius. Plut. De def. orac. [p. 436, D] : Τοῦτο δὴ τὸ κ. ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσσα. [Longin. De subl. 40, 2 : Κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι ... συγχρώμενοι.] Ap. Aristot. itidem κοινότερον redditur Vulgarius, Magis tralatitium, Rhet. 1, [1] : Καὶ ἧττόν ἐστι κακοῦργον ἡ δημηγορία διαλογίας, ἀλλὰ κοινότερον. Auctor Axiochi τὰ κ. opp. τοῖς περιττοῖς [p. 366, B] : Εὐξαίμην ἂν τὰ κ. ταῦτα εἰδέναι· τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. In Epigr. dicitur et κ. λόγος, Vulgaris sermo, in versu paulo ante cit. Sed et κοινοτέρα φράσις ibid., Elocutio vulgaris, et sumpta e medio. Item κ. γλῶσσα, Lingua vulgaris : Ὢν γὰρ ἄπειρος Καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς. Exp. et Communis linguæ; sed vulgo Communis lingua dicitur potius ad differentiam earum, quæ dialecti vocantur. Eust. tamen appellat etiam κοινὴν διάλεκτον, quæ vulgo Lingua communis appellatur. [Ἡ κ. συνήθεια καὶ διάλεκτος Etym. M. p. 760, 20. Idem absolute ἡ κοινὴ, subaudito διάλεκτος, p. 327, 30. Sic οἱ κοινοὶ, Qui communi utuntur lingua, p. 405, 23; 692, 13. Sylb. V. grammat. Leid. in Append. ad Gregor. Cor. p. 640 seqq. et Pierson. ad Mœr. p. 389.] || Κ. τοῖς φίλοις, ap. Isocr. [p. 4, D] redditur Expositus amicis. Itidem Bud. κοινὸν a Dem. vocari ait Eum qui expositus sit omnibus petentibus. Vide Κοινωνικός. [Similiter *Communis* apud Latinos : vide Bos. ad Corn. Nep. Milt. 8, 4. Democharis ap. Athen. 6, p. 253, D : Τῇ πρὸς πάντας φιλανθρωπίᾳ κοινός. Hemst. Isocr. De antid. p. 494 ed. Bekk. : Οὐδένας γὰρ εἶναι πραοτέρους οὐδὲ κοινοτέρους. Id. p. 215, B : Πιστοτέραν καὶ κοινοτέραν εἶναι τὴν ἐκείνου μοναρχίαν τῆς αὐτῶν δημοκρατίας.] || Κοινὸς, Conversatione et societate gaudens ac convictu, Bud. e Synes. : Σπουδάζων ἴδιός εἰμι, μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος· paulo post, ubi de sacerdote loquitur, Τάγε πρὸς θεὸν, οὐκ ἂν ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος εἴη νομοδιδάσκαλος. [|| Carnifex. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 535, 6 : Τὸ δεσμωτήριον οἴκημα ἐκάλουν (οἱ Ἀθηναῖοι) καὶ τὸν δήμιον κοινόν.] || Κοινὸς, Frater : ut vult Hesych. afferens e Soph. Ant. [init.], Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα· item ex Eod. in Hydrophoris, Πολύκοινον Ἀμφιτρίτην, ubi censet, opinor, πολύκοινον accipi pro Fratres multos habentem. In illo autem Ant. l. non video cur κοινὸν exponendum putarit ἀδελφὸν, quum addatur αὐτάδελφον. [|| Præcedit ap. Hesych. : Κοινὸς, δεσπότης. (Κοινὸν δεσπότην Persarum regem vocatum ex Aristide vol. 1, p. 221, et Heliodor. 5, 9, comparat V. D. in Obs. miscell. nov. vol. 1, p. 82.) Καὶ μέρος τι τῆς νεώς (Hoc fortasse κοῖλον est).] || Profanus, Impurus, Immundus, lxx; nam ibi ex Hebr. consuetudine, opp. τῷ ἡγιασμένῳ, ut sacro profanum, i. e. quo quilibet promiscue et in communi utitur, veluti panes propositionis vocati et templi vasa, communibus panibus et vasis. Censebantur autem res promiscuo et communi usu quodammodo reddi impuræ, præ aliis, quarum non itidem promiscuus erat usus : unde factum, ut κοινὸν pro Impuro accipiatur. Erant vero quædam per se κοινὰ, Impura, Immunda, Profana : ut cibi omnes in Lege interdicti, et res aliæ multæ, quarum usus nonnisi certis conditionibus concedebatur : quædam autem κατὰ συμβεβηκὸς erant κοινὰ, quod sc. casu aliquo fuissent polluta. Quod ipsis etiam hominibus non uno eveniebat modo : adeo ut ista omnia certo ritu essent lustranda et purificanda. Hinc manus κοιναὶ, Marc. 7, [2] apud Pharisæos, non quidem e lege Domini, sed e traditione superstitiosa. Paul. Ad Rom. 14, 14 : Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. At vero Act. 10, 14, post κοινὸν additur

ἢ ἀκάθαρτον, ubi disjunctiva particula vim epexegeticam habere censetur. [Hesych. : Κοινὸν, βδελυκτὸν, ἀκάθαρτον.] Hinc verbum Κοινόω, pro Impurum reddo, Polluo : de quo infra. [|| Κοινῇ adverb. v. suo loco. || Forma Ionica Ξυνὸς est et in adjectivo simplici et in compositis derivatisque : quæ omnia v. suis quæque locis.]

[Κοῖνος, ὁ, Cœnus, Carani, Macedonum regis filius, de cujus nominis origine v. narrationem Marsyæ ap. Etym. p. 523, 38, ubi Κοινὸς scriptum est ὀξυτόνως, ut ap. Georg. Syncell. scribebatur p. 198, C; 262, C, contra præceptum Eustathii p. 906, 44. Addit Etym.: Ἔνιοι δὲ ἁμαρτάνουσι Καινὸν αὐτὸν καλοῦντες. || Dux copiarum Alexandri, ap. Arrian. Exp. 1, 14, 3, aliisque l. plurimis.]

[Κοινοσωτήριος. V. Κοσμοσωτήριος.]

[Κοινοτάφιον, τὸ, Commune sepulcrum. Δημοσίοις μνήμασι ap. Demosth. De cor. Ulpianus p. 508, B (p. 320 ed. Bekk.) exp. κοινοταφίοις.]

Κοινότης, ἡ, Communitas. [Plato Theæt. p. 208, D : Ἐκείνων πέρι ... ὧν ἂν ἡ κ. ᾖ. Aristot. Polit. 2, 7 : Τὴν περὶ τὰ τέκνα κοινότητα καὶ τὰς γυναῖκας· 2, 12 : Ἥ τε τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κ. Κοινότητα καὶ μετριότητα τῆς φωνῆς Atheniensibus tribuit Isocrates De antid. p. 493 ed. Bekk. : quocum Orellius apte comparavit Xenoph. Rep. Ath. 2, 8 : Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων (φωνῇ χρῶνται).] Exp. et Societas in VV. LL., ubi affertur e Gregor., Κ. κοινὴ πᾶσι. [Eratosth. Cataster. p. 8, 8 ed. Schaubach., de Dioscuris : Μνήμην δὲ αὐτῶν Ζεὺς θέσθαι βουλόμενος τῆς κ. Hase. || Dionys. A. R. 4, 23 : Φρονήσει διαφέρειν οἰομένους τῶν ἄλλων οὐδὲ τὰ ἐν ποσὶ καὶ κοινότητι ὁρᾶν ἔφασκεν, i. e. Quæ quivis perspicere possit communi sensu præditus.] || Nomen unius e figuris sententiarum, quum ab uno verbo omnes sententiæ incipiunt, et in unam desinunt, Rutil. Lup. [1, 9. Alia est κοινότης λόγου ab Hermogene Περὶ μεθόδου δεινότητος p. 60 explicata, qua proprias laudes cum aliis aut peccatum aliorum nobiscum communicamus, aut virtutem quorundam cum omnibus. Ejus formæ mentio facta est s. v. Κοινός. Conf. omnino Voss. Inst. rhet. 4, p. 179. Ernest. Lex. rhet. Sicque explicand. lemma notis tachygraphicis scriptum cod. Reg. 3032, f. 91, b : Πῶς, κοινότητι λόγου· minus bene versum a Montef. Pal. gr. p. 352. Hase. || Sensu grammatico, ut ἀπὸ (ἐκ, κατὰ) κοινοῦ, Apollon. De synt. p. 128, 3 : Ἓν κ. τὰ τοιαῦτα παραλαμβάνεται· et 9 : Τὰς κοινότητας παραιτοῦνται. De genere communi p. 209, 3 : Τῶν δυναμένων κατὰ κ. ἀκούεσθαι. Etym. M. p. 779, 46 : Ἐν κοινότητι.]

Κοινότοκος, ὁ, ἡ, Communi partu editus. Soph. El. p. 119 [858] : Πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοὶ, schol. τῶν ἀπὸ ἀμφοῖν τῶν γονέων : addens tamen et hanc aliorum expos., τῶν πᾶσι κοινῶν.

[Κοινοτροφικὸς, ἡ, ὸν, Ad communem pastionem pertinens. Κοινοτροφικὴ, ἡ, Communis pastio. Plato Polit. p. 261, E; 264, B, et addito ἐπιστήμη, p. 264, D; 267, D. Ast.]

[Κοινοφαγία, ἡ, Crimen comesi cibi profani (apud Judæos). Joseph. A. J. 11, 8, 7.]

[Κοινοφθαλμίζομαι vitiose pro κυνοφθαλμίζομαι, quod v.]

[Κοινοφῐλὴς, ὁ, ἡ, Communi amore complectens. Κοινοφιλεῖ διανοίᾳ Æsch. Eum. 971, ex emendatione Schützii : nam libri κοινοφελεῖ.]

Κοινόφρων, ὁ, ἡ, q. d. Communem cum alio mentem habens, i. e. Communem mentis voluntatem. In VV. LL. κοινόφρων σοι, Communiter sentiens tecum. [Eur. Iph. T. 1008 : Κοινόφρων σοι ζῆν θέλοιμ' ἄν· Ion. 577 : Ἐς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κ. πατρί.]

[Κοινοφυὴς, ὁ, ἡ, Qui cum aliquo communem originem habet. Damasc. De princ. p. 138. Osann.]

Κοινοχρησία, ἡ, Communis usus. OEcum. in Act. Apost. : Οὐδεὶς ἐξιδιάζετό τι τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' εἰς κ. προετίθει. [Κοινοχρηστία Schneiderus.]

Κοινόω, Communico, Impertio, Participem facio. Thuc. 1, [39] : Ἤλαι δὲ (χρῆν) κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. [Plato Leg. 10, p. 889, D : Ὁπόσαι (τέχναι) τῇ φύσει ἐκοίνωσαν τὴν αὐτῶν δύναμιν· 2, p. 673, D : Κοινωθέντε ἀλλήλοις (rhythmus et harmonia) χορείαν καὶ παιδιὰν ἐτεκέτην. Quocum comparari potest quod de connubio dixit Eurip. Andr. 38 : Ὡς οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει· 216 : Ἵν' ἐν μέρει λέχος δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος.] Synes.: Αἱ δὲ τὰ δῶρα δεχόμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις. Et κοινώσασθαι τὸ ἔρμαιον, ap. Eund. in Epist. ad Pyl.: Κἂν μὲν ἐντύχῃς ἀνδρὶ συντόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, καὶ ἡμῖν τὸ ἔρμαιον κοίνωσαι. Huc autem pertinet quod proverbialiter dicitur Κοινὸς Ἑρμῆς, de quo infra in Κοινωνικός. [Isæus p. 89, 25 : Κοινώσασθαι ἐθέλω τὴν οὐσίαν τὴν ἐμὴν τῇ τοῦ παιδός. Valck.] || Communico, in ea signif., qua dicimur Communicare cum aliquo nostrum consilium. [Æsch. Choeph. 716 : Ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων κοινώσομεν· Suppl. 369 : Ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι. Eur. Med. 685 : Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.] Thuc. [2, 73] : Καὶ βουλευσάμενοι μετὰ τοῦ πλήθους ἔλεξαν ὅτι βούλονται ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι. Idem, Κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristoph. Nub. [196] : Ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. [Forma media Æsch. Ag. 1347 : Ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἂν (Communiter consulamus) πῶς ἀσφαλῆ βουλεύματα; Soph. Ant. 539: Ἐπεὶ οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην. Plato Lach. p. 196, C : Κοινούμεθα γὰρ ἐγώ τε καὶ Λάχης τὸν λόγον. Polyb. 7, 16, 3 : Κοινωσάμενον περὶ πάντων ἑαυτοῖς.] Chrysost. : Τίνι κοινωσόμεθα τὰς ἡμετέρας ἀθυμίας; Herodian. 1, [6, 22] : Οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο, Nihil jam ad amicos retulit, Polit. Rursum 7, [8, 2] : Καὶ τοῖς φίλοις περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, Communiter consulens, Bud. Item, Consilium agitans cum amicis. Addit alioqui κοινῶ s. κοινοῦμαι in hac altera signif. esse Communico cum aliquo rem agendam. Alia rursum constr. Thuc. dixit 8, [48] : Ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Et Eur. [Iph. A. 44], alia præterea constr., Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς. [|| Κοινοῦμαι, Particeps sum, Participo, c. genit. Eurip. Phœn. 1709 : Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς· Cycl. 634 : Ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα· Andr. 654 : Τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην. Addito dativo ib. 933 : Δούλην ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην. Cum accus. Thucyd. 8, 8 : Καλλίγειτος καὶ Τιμαγόρας ὑπὲρ τοῦ Φαρναβάζου οὐκ ἐκοινοῦντο (libri plerique ἐκοινωνοῦντο) τὸν στόλον ἐς τὴν Χίον.] || At vero e Plat. Timæo [p. 59, B] : Κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, pro Cum flavo colore conjunctus s. permixtus. Et e Theophr. [C. Pl. 5, 5, 3], σύμφυσις κοινωθεῖσα pro Communis complexus. [Pind. Nem. 3, 19 : Ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν (τὸν ὕμνον) ἀόροις καὶ λύρᾳ κοινάσομαι (Dor. pro κοινώσομαι)· ubi schol. : Ἐγὼ δὲ ταῖς ἐκείνων τῶν χορευτῶν φωναῖς καὶ ταῖς λύραις κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι.] || Κοινῶ, Inquino, Polluo. Matth. 15, [11], Marc. 7, [23] et in aliis N. T. ll. V. supra Κοινὸν pro Impuro. [Joseph. De Maccab. 7, p. 506 ed. Haverc. : Τὴν γαστέρα ἐκοίνωσας μιαροφαγίᾳ.]

[Κοίνυρα, τὰ, Cœnyra, nomen loci ap. Herodot. 6, 47 : Τῆς Θάσου μεταξὺ Αἰνύρων τε χώρου καλεομένου καὶ Κοινύρων.]

[Κοίνωμα, τὸ, Consuetudo (venerea). Plut. Mor. p. 338, A : Διονύσιος δὲ ὁ νεώτερος Ἀπόλλωνος υἱὸν ἑαυτὸν ἀνηγόρευσεν ἐπιγράψας, Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών.]

[Κοινωμάτιον, τὸ, Vinculum. Philo in Mathem. vett. p. 64 : Ψαλίδες συνηλισθήτωσαν κοινωματίοις ἐλάσσοσιν· ubi κυνωματίοις scriptum. Conf. Προσκοινόω et annot. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 119. Schneid.]

Κοινὼν, ὠνος, ὁ, Qui socius est et particeps, Qui commune aliquid habet cum alio. Hesych. enim κοινῶνας affert pro κοινωνούς. [Pind. Pyth. 3, 50 : Κοινᾶνι (libri alii κοινῶνι) παρ' εὐθυτάτῳ. (Conf. Ξυνὼν, ὠνος, ὁ.) Pollux 8, 134 : Οἱ κοινῶνες Ξενοφῶντος ἴδιον. Legitur ap. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 35 (ubi ex Suida s. v. Κοινῶνας est restitutum pro vulgato κοινωνούς); 8, 1, 16, 36, 40. || Κοινεών. In l. corrupto Eurip. Herc. F. 340 : Μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλήζομεν, Scaligero corrigendum videbatur κοινεὼν ἐκληζόμην.]

[Κοινώνεια scriptura vitiosa in l. Polybii ap. Athen. 10, p. 418, B, corrigenda ex Valesii Excerptis, in quibus recte legitur κοινὰς τοῖς φίλοις (τὰς οὐσίας) ἐποίουν.]

Κοινωνέω, In communionem venio, Commune ali-

quid habeo, Particeps sum. [Æsch. Suppl. 324: Δοκεῖτ' ἔμοιγε τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς τἀρχαῖον· Sept. 1033: Ἄκοντι κοινώνει κακῶν, ψυχή· Choeph. 166: Νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. Soph. Tr. 546: Κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων. Thucyd. 5, 79, in formula fœderis Dorice scripti: Ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ... κοινανεόντων τᾶν σπουδᾶν καὶ τᾶς ξυμμαχίας. Plato Crat. p. 434, B: Ἤδη καὶ σὺ κοινώνει τοῦ λόγου· Polit. p. 304, A: Βασιλικῇ κοινωνοῦσα ῥητορεία.] Dem. [p. 244, 21]: Κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, i. e., Bud. interpr., Commune aliquid habere cum etc. Et κοινωνῶ σοι τούτου, Hoc tecum habeo commune: οὐδὲν κοινωνῶ σοι, Nihil tecum habeo commune, ubi μηδὲν adverbialiter capitur, aut certe pro κατὰ μηδέν. [Demosth. p. 789, 2: Κοινωνεῖν τούτῳ μηδένα μηδενὸς, μήτε πυρὸς κτλ.] Sic Lucian. De salt. [c. 34]: Ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. Xen. [Mem. 2, 6, 22]: Σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Cibo et potu uti communiter, Participem esse cibi et potus, Venire in partem, Participare cibum et potum. Herodian. 3, [10, 15]: Ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν· quæ Polit. vertit, Sic ut ne torum quidem laremque cum ea communem pateretur: κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Lucian. [K. ἁλῶν Asin. c. 1; τῶν ὁμοίων λόγων Nigrin. c. 1.] Et κοινωνεῖν τάφων πατρῴων, ap. Eund. [K. τάφου Eur. Or. 1055, «Κοινωνεῖν τινι πραγμάτων, Consilia rerum gerendarum sociare cum aliquo, Consilia et arma sociare, Polyb. 1, 6, 7; 3, 95, 7; 9, 25, 5. K. τῆς ἐπιβολῆς 1, 43, 3; τῶν αὐτῶν ἐλπίδων 3, 2, 3. Schweigh.] Dicitur etiam de communione rei malæ: ut, Κεκοινωνηκότες τῶν πόνων, Qui laborum participes fuerunt, labores una subierunt. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, Periculorum esse participem. [Plato Leg. 3, p. 686, A: Ἅτε κεκοινωνηκότας πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις· 6, p. 753, B.] Ap. Eur. [Med. 302, Iph. T. 1067], κοινωνεῖν τύχης, redditur Affinem esse fortunæ; at, Πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, ap. Dem., vertit Bud. Conscium esse. [Conf. p. 410, 10; 1335, 7.] Latine Sceleris etiam participem dicunt. || Κοινωνῶ cum accus. κοινωνίαν et dat. σοι, e Plat. [Leg. 9, p. 881, E], pro Tecum habeo commercium. Ex Eod., κοινωνεῖν τινὶ, pro Cum aliquo consuescere. Et, Ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ, De rep. 1, [p. 343, D], pro Talis cum tali consociatur. Et [Leg. 8, p. 844, C]: Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι, pro Convenire nolunt. Sed et cum gen. rei, verbo eod. redditur, κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας, Inter nos convenit. [Plato Criton. p. 49, D: Πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι;] Cum alia etiam constr., Εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, pro Tecum communicare: ea in signif., qua dicitur Communicare suum consilium. Redditur etiam, Tecum agere de reip. gubernatione. Fortasse exponi etiam potest, Societatem tecum inire, Socium te habere circa etc. [Polyb. 31, 26, 6: Κεκοινωνηκέναι περὶ τῆς ἀποστάσεως αὐτόν.] || Κοινωνῶ cum dat. rei. Τὰ τῇ τοῦ στόματος θερμότητι κοινωνήσαντα, quæ Fic. in Plat. Tim. [p. 65, E] vertit Applicata oris caliditati, VV. LL. [Cum dat. personæ Eur. Heracl. 300, de connubio: Ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ κακοῖς ἐκοινώνησεν. Cum dat. personæ et accus. rei Eurip. El. 1048: Φίλων γὰρ ἂν τίς ἂν πατρός σου φόνον ἐκοινώνησέ μοι; Cædem communiter mecum perpetrasset.] || Κοινωνῶ γυναικὶ, peculiari signif., sicut et Lat. Consuesco, quum dicitur Consuesco cum muliere. Lucian. [D. deor. 10, 2]: Οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε θνητῇ γυναικί· et [ib. 1, 2]: Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι. || Κοινωνῶ, non solum pro Participo significante Particeps sum, sed et pro Participo, quod significat Participem facio. Ita quidem Bud., sed nullum posterioris hujus signif. afferens exemplum.

Κοινώνημα, τὸ, [Communitas,] Commercium. Plato Rep. 1, [p. 333, A]: Ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τί ἄλλο; κοινωνήματα δῆτα. [Adde Leg. 5, p. 738, A: Ξυμβόλαια καὶ κ. Themist. Or. 1, p. 8, B.] Hæc Bud., citans et ex Aristot. Pol. 3, [9: Τοῦτο τῶν ἰδίων ταῖς πόλεσι κοινωνημάτων ἐστίν]. Plut. [Mor. p. 158, D]: Φιλανθρωπότατα καὶ πρῶτα κ. πρὸς ἀλλήλους, Societates humanissimæ et primæ. Hunc autem Plut. l. [ib. p. 951, E]: Οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κ., Turn. interpr. Ut qui neque calidus sit neque frigidus, sed caloris et frigoris medium quoddam temperamentum et communio.

[Κοινώνησις, εως, ἡ, Communio. Plato Polit. p. 310, B: Παίδων κοινωνήσεων. Angl. Galen. vol. 19, p. 468, 3: Τούτοις ἅπασι κοινωνήσει. Hase.]

[Κοινωνητέον, Communicandum, Participem faciendum. Plato Rep. 3, p. 403, B: Οὐδὲ κ. αὐτῆς (τῆς ἡδονῆς) τῷ ἐραστῇ. Angl. Procl. In Plat. Alcibiad. p. 245 ed. Creuz.: Οὔτε ταῖς ζωαῖς αὐτῶν οὔτε ταῖς ἰδιότησι κ. Niceph. Mag. Vita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 358, 1: Τῆς ἀναγκαίας χρείας κ. τοῖς ὄχλοις. Hase.]

[Κοινωνητικός. V. Κοινωνικός.]

Κοινωνία, ἡ, Communio, Communitas, Consortium, Societas. [Pind. Pyth. 1, 189: Κ. μαλθακάν. Eur. Herc. F. 1377: Λυγραὶ τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι· Iph. T. 254: Τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία; Aristoph. Thesm. 147: Τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία; Plato Symp. p. 188, C: Ἡ περὶ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους, πρὸς ἀλλήλους κοινωνία· Gorg. p. 507, E: Ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κοινωνία, φιλία οὐκ ἂν εἴη· Leg. 9, p. 861, E: Ἐν ταῖς κοινωνίαις τε καὶ ὁμιλίαις. Φιλίας ἰσχυρὰς καὶ κοινωνίας Symp. p. 182, C. Aristot. Polit. 1, 1: Ἡ κ. ἡ πολιτική.] Aristot. Eth. 8, [9]: Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία· De mundo, Ἡ πρὸς ταῦτα κ., Communio, quæ cum hisce intercedit. Sic Plato, Κοινωνία μοι πρός σε. Herodian. 1, [10, 3]: Μεγάλαις τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι, καὶ τῶν ἁλισκομένων κοινωνίᾳ. Cic. vertit Communem societatem, et alibi Vitæ societatem, ut videbis in Cic. Lex.: ibid. vero et aliam ejusd. vocis interpretationem reperies. [Γένους κοινωνία Eur. Rhes. 904. De connubio, Eur. Bacch. 1277: Πενθεὺς (ἐγένετο), ἐμῇ τέ καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ. Amphis ap. Athen. 2, p. 69, C: Ὁπότε γυναικὸς λαμβάνοι κοινωνίαν. Plato Leg. 4, p. 721, A: Ἡ τῶν γάμων σύμμιξις καὶ κ. Rep. 5, p. 466, C: Τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν. Iocasta ap. Eurip. Phœn. 16: Ἐξαιτεῖ ἅμα παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν, i. e. Precatur ut liberos mares mecum habeat. || Apud scriptores ecclesiasticos κ. dicitur 1. de Beneficentia, Eleemosyna, Officio caritatis. Ep. ad Rom. 15, 26: Κ. τινὰ ποιήσασθαι· ubi Theodoretus per εὐποιίαν explicat. Theophyl. ad h. l. p. 151: Πάνταχοῦ κοινωνίαν καλεῖ τὴν ἐλεημοσύνην ὡς κοινοῦ τοῦ κέρδους ὄντος καὶ τῶν διδόντων καὶ τῶν λαμβανόντων. Ad Hebr. 13, 26: Τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. 2. De sacra cœna, Corinth. 1, 10, 16: Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ κυρίου ἐστὶν, ὁ ἄρτος ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ κυρίου ἐστίν; Ita autem vocatur a Dionysio Areop., ap. quem Hierarch. eccles. 3, p. 242, sectioni 2 titulus præfigitur, Μυστήριον συνάξεως, εἴτουν κοινωνίας. Mox ibid. θεαρχικὴ κ. Hæc et alia multa Suicer.]

Κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, Communionis s. Societatis amans. [Ἰσότης κοινωνικὴ (δικαιοσύνη) in Definitt. Plat. p. 411, E. Aristot. Polit. 3, 13: Κοινωνικὴν ἀρετὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην.] A Cic. κοινωνικὸς φύσει exp. Ad conjunctionem congregationemque hominum et ad naturalem communitatem natus. Nisi forte hæc tantum posteriora verba Ad naturalem communitatem natus, illorum Græcorum interpretationem esse voluit, p. 58 Lex. Cic. Ap. Dionys. Areop. κοινωνικὸς est, ut inquit Bud., Socialis, i. e. Societatis et æquitatis cultor. [V. exx. Patrum ap. Suicerum. «Κοινωνικὴ (olim κοινωνητικὴ legebatur) καὶ φιλικὴ διάθεσις Polyb. 2, 41, 1. Κοινωνικὸν, τὸ, Sociabilitas, Epictet. Diss. 3, 13, 5: Τὸ φύσει κ. καὶ φιλάλληλον· 4, 11, 1: Ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου περιέχεται τὸ κ.» Schweigh. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 43, D. K. ἀνὴρ Pollux 8, 135; συμπότης 6, 28.] Aristot. Rhet. 2, [26] de iis dictis loquens, quæ fallaciam παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν habent, Καὶ τὸ κοινωνικὸν φάναι τὸν Ἑρμῆν εἶναι μάλιστα τῶν θεῶν· μόνος γὰρ καλεῖται κοινὸς Ἑρμῆς· ubi accipit non pro Eo quem ead. alioqui forma, vocamus *Un homme communicatif*, i. e. Qui libenter consilia sua cum aliis communicat, sed pro Eo qui lubenter alios bonorum suorum κοινωνοὺς facit, i. e. Participes, qui a Luciano [Tim. c. 56] dicitur κοινωνικὸς τῶν ὄντων· eodemque torquetur in dicto illo epith. Mercurii κοινὸς, quamvis non idem significet; dicitur enim Κοινὸς Ἑρμῆς proverbialiter ab iis, qui quæstus alicujus participes fieri volunt, perinde ac si diceretur κοινὸν τὸ ἔρμαιον: tan-

quam sc. Mercurius lucrum quod aliquis auspiciis ejus nactus sit, velit eum aliis impertire. Theophr. Char. aut quicumque est eorum auctor [c. 11], ingenium ejus, qui βδελυρὸς appellatur, describens, Καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν οἰκετῶν δεινὸς ἁπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν. Hesych. vult Κοινὸς Ἑρμῆς esse prov. de iis, qui aliquid inveniunt κοινῇ. Afferuntur autem et aliæ hujus appellationis rationes, quas lege ap. Erasm. Prov. Communis Mercurius. Fieri etiam potest, meo quidem judicio, ut qui primi illud Κοινὸς Ἑρμῆς usurparunt, respexerint ad Hom. Il. Ω, [334]: Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι· καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, Βάσκ' ἴθι κτλ. || Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, In quo communionis s. communitatis ritus observantur: ut κ. σύστημα ap. Eust. [p. 239, 41, ubi κ. συστημάτων exempla memorantur δημόται, φράτορες, πολῖται, etc.] A Plut. κοινωνικαὶ ἀρεταὶ appellantur Virtutes in communitate et societate positæ. || Non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος, Bud. e Basil. [Phot. Nomocan. 12, 2: Αἱρετικοὺς λέγει τοὺς μὴ ὄντας κοινωνικούς. || Κοινωνικὸν, τὸ, Id quo nostram cum aliis communionem testamur fraternam. Cyrill. Alex. in Actis Ephes. p. 280: Ἀπόδοτε τὰ κ. Γράμματα κ. ibid. p. 282. || K., τὸ, Troparium s. hymnus qui dici vel cani solebat sub administratione sacræ cœnæ, donec omnes fideles ejus fuissent facti participes. V. Liturgiam Chrysost. p. 103, Typicum Sabæ p. 7. Occurrit sæpe in Ritualibus Græcis. Suicer. || Adverb. κοινωνικῶς. Polyb. 18, 31, 7: Κ. χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, Victoriæ fructus communicare cum sociis. Schweigh. Psellus ms. cod. Reg. 1182, fol. 31, a: Κ. τῇ ἱεραρχικῇ μεσότητι ἀντιλαμβάνεται. Miller. Philo vol. 1, p. 613, 7: Τοῖς ὁμοτίμοις χρῆσθαι κ., Cum æqualibus socialiter conversari. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 101, 10, de Afris: Κ. ζῶσι. Hase. Diodor. 5, 9: Κ. βιοῦντες. Marc. Anton. 9, 31; Plut. Mor. p. 1108, B; Pollux 8, 135.]

[Κοινωνοποιέω, Socio, Communico, Gl.]

Κοινωνὸς, ὁ, Cui rei alicujus communio est cum alio, Particeps, Consors, Socius. [Æsch. Suppl. 343: Πραγμάτων κοινωνὸς ἦν· Ag. 1037: Κ. χερνίβων· 1352: Κἀγὼ τοιούτου γνώματος κ. ὢν ψηφίζομαί τι δρᾶν. Soph. Tr. 730: Ὁ τοῦ κακοῦ κ. Κ. γάμων Eur. Herc. F. 584. Κ. συμφορᾶς Ion. 773. Κοινωνοὶ Philemonis comœdia inscripta fuit.] Xen. Cyrop. 7, [5, 71]: Ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Id. [Mem. 2, 6, 24]: Τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως, Plato. [Id. Rep. 5, p. 450, A: Καὶ ἐμὲ κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε.] Item κοινωνοὶ πολέμου. [Plato Leg. 6, p. 755, C: Πάντες οἱ τοῦ πολέμου κ. γενόμενοι.] Sic et κοινωνὸς κινδύνου, κινδύνων, Herodian. [7, 5, 1, 16.] Apud quem [1, 8, 6] Polit. κοινωνὸν ποιεῖσθαι βασιλείας vertit Accipere in communionem imperii. Plato autem [Epist. 7, p. 325, A] dixit etiam, Πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός. Dicitur item aliquis esse κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων ab Herodiano [4, 12, 7], is, quocum secreta nostra consilia communicamus. Idem vero συμβούλους et κοινωνοὺς copulavit [2, 8, 5]: Συμβούλοις τε ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς χρησόμενος περὶ τῶν καθεστώτων. [Plato Leg. 7, p. 810, C: Κοινωνοὺς ὑμᾶς ὄντας περὶ νόμων. Cum dativo Eur. El. 637: Ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ. || Adjective Eur. Iph. T. 1173: Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, i. e. Communi cæde.]

Κοινῶς, Communiter, In commune, sicut κοινῇ. [Eur. Ion. 1462: Τοὐμὸν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.] Thuc. κ. et ἐκ τῶν ἰδίων inter se opp. 2, [42]: Κ. μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν, Magis profuerunt in commune, quam privatim nocuerunt. [Isocr. p. 72, B: Οὐδὲ κ. (i. e. ut cives reliqui) οὐδὲ πολιτικῶς οὐδεπώποτ' ἐβίωσαν. Ἴσως καὶ κ. Dio Cass. 45, 43.] In VV. LL. exp. etiam Uno animo; Publice. Et affertur e Porphyrio, Τὰ κ. συμβεβηκότα, pro Communiter accidentia. [Κ. ἅπαντες, Generatim, In universum omnes, Diphilus medicus Athenæi 3, p. 81, A. Κοινότερον, Magis generatim, Athen. 4, p. 171, A, de nomine notione generaliori posito. Schweigh. Longin. De subl. 15, 1: Καλεῖται κοινῶς φαντασία πᾶν ἐννόημα λόγου γεννητικόν.] Gramm. [v. c. Etym. M. p. 276, 6] interdum dicunt pro Lingua communi, de qua supra [s. v. Κοινός] dictum fuit. [Κοινοτέρως, schol. Theocr. 1, 27. Boiss. Theon ap. Walz. Rhett. Gr. vol. 1, p. 173, 2: Κ. Τὸν τοιοῦτον Αἰσώπειον καλοῦμεν. Theod. Stud. ms. cod. Reg. 1197, fol. 33, a. Paul. mon. ms. cod. Reg. 1062, fol. 54, b: Ἵνα πάντες οἱ ἀδελφοὶ κ. ζῶσι. Miller. Κοινότερον, Magis e vulgi more, Marc. Anton. 2, 10; 4, 20; 6, 45. Elberling.]

[Κοίνωσις, ἡ, Pervulgatio, Prostitutio. Epiphan. t. 1, p. 395, A: Εἰς κάθαρσιν τῆς ἡμῶν κ. Hase.]

[Κοινωτέος, α, ον, Communicandus. Themist. p. 23. Wakef.]

[Κοινωφέλεια, ἡ, Communis utilitas. Diodor. 1, 51 (ubi κοινὴν ὠφέλειαν margo Steph. et Vat.). Præstat Κοινωφελία, quam formam solam agnoscit Etym. M. p. 462, 21. G. Dindorf.]

Κοινωφελὴς, ὁ, ἡ, In commune utilis, Communem afferens utilitatem, Suidæ ὁ πάντας ὠφελῶν. [Galen. vol. 14, p. 296, 10: Κατασκευαζομένων κοινωφελῶν ἔργων. Philo vol. 2, p. 404, 8: Κοινωφελεῖς δωρεαί· p. 52, 19, et 136, 6: Γνώμας τὰς κ.· p. 138, 36: Ἔργον κοινωφελές. Absolute id. ib. p. 47, 7: Διὰ τὸ κ.· p. 364, 23: Ὅσα κοινωφελῆ· p. 371, 35: Κοινωφελῶν ἐκλανθάνεσθαι· p. 362, 25: Ὁ τῶν κ. ἁπάντων βεβαιωτὴς θεός. Superl. vol. 1, p. 389, 28: Δόγμα κοινωφελέστατον. Hase.] || Affertur et Κοινωφέλιμος pro Publicam utilitatem habens, Reipublicæ utilis. [Κοινωφέλιμοι legebatur ap. schol. Aristoph. Pl. 379, cui κοινωφελῆ μοῖραν τοῦ εὑρημένου restitutum ex codice.]

Κοινωφελία, ἡ, Communis utilitas. [V. Κοινωφέλεια.]

[Κοινωφελῶς, In communem utilitatem, Ita ut humano generi prosis. Jo. Chrys. In Matth. hom. 78, vol. 2, p. 400, 37: Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶ τῷ Θεῷ φίλον, ὡς τὸ κ. ζῆν. Seager.]

[Κόϊξ, ῖκος, ὁ.] Κοῖκες, in Æthiopia palmarum species, et τὰ πεπλεγμένα ἐκ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σκεύη, φορμοὶ, Hesych. Solent enim e palmæ foliis texi crates, storeæ, sportæ, et id genus alia. V. et Κόϊξ. [Ubi HSt.:] Κόϊξ, ικος, ὁ, Coix, species τῶν καλαμοφύλλων, ut et ὁ φοίνιξ, teste Theophr. H. Pl. 1, 16, apud quem 7, 13, κύϊξ legitur inter τὰ βολβώδη s. τὰ στρογγύλα ταῖς ῥίζαις. Hesych. sine diæresi habet κοῖκες, ut supra docui, tradens esse palmæ genus in Æthiopia, et πλέγματα inde confecta. Quo modo et Pollux 10, c. 46 [§ 179], περὶ τῶν ἐκ πλέγματος σκευῶν tractans, scribit, posse in hoc censu collocari et κόϊκα, quem a Doribus κόϊν vocari, velut ab Epicharmo, Ἢ θύλακον βόειον, ἢ κόϊν φέρειν, Ἢ κωρυκίδα· ab Atticis κόϊκα dici, ut a Pherecrate, ἢ κόϊκ', ἢ κωρύκας. Manifesto autem, inquit, hoc indicat Antiphanes, dicens, ἀγγεῖον ἁλφιτήριον (pro quo forsan scribendum ἁλφιτηρὸν), ὁ κόϊξ ἐστίν. [|| Hinc ductum adjectivum Κοΐκινος, η, ον, ap. Strabon. 17, p. 824: Καὶ τὰ κοΐκινα δὲ πλέγματα Αἰγυπτιακά ἐστι φυτοῦ τινος, ὅμοια τοῖς σχοινίνοις ἢ φοινικίνοις. Nam sic librorum scripturam κατὰ κόκκινα correxit Casaubonus. Salmasio Exerc. Plin. p. 574 κούκινα præferendum videbatur, collato Periplo Maris rubri p. 19, 26: Γλώσσῃ δὲ Ἀραβικῇ χρῶνται καὶ περιζώμασι φύλλων κουκίνων. Conf. Κοῦκι. HSt. infra:] Κύϊξ, Cyix, e genere bulborum, Theophr. H. P. 7, 13. At κόϊξ, e genere palmarum. [Et rursus:] Κύκας, vocant Æthiopicum palmarum genus, de quo multa Theophr. H. P. 2, 8 [6, 10 et 11, ubi nunc κόϊκας restitutum], et Plin. 13, 4.

[Κοιογένεια, ἡ, et Κοιογενὴς, ὁ, ἡ.] Κοιογένεια Λητὼ ap. Apoll. Arg. 2, [710], utpote ὑπὸ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα, Genita a Cœo. [|| Eadem Κοιογενὴς ap. Pindar. fr. 58, 4, ex emendatione Porsoni: nam in codd. Strabonis corruptum in καὶ ὁ γένος vel καινογενής.]

Κοιόλης, Hesychio et Suidæ est ὁ ἱερεὺς, Sacerdos, qui supra Κοίης. [In κοίολις corruptum ap. Theognost. p. 21, 25. Cum forma vocis comparandum ἱερόλας, quod dixit Sophocles. G. Dind.]

Κοῖον, τὸ, Hesychio ἐνέχυρον. [Conf. Κοιάζω.]

[Κοιόομαι. V. Κοιάομαι.]

Κοῖος, ὁ, Cœus: pater Latonæ, sic dictus παρὰ τὸ κοεῖν, q. e. νοεῖν, veluti συνετὸς ὤν: vel quasi ποῖος, Æol. verso π in κ. Qui enim allegorice Titanum nomina accipiunt, in hoc loco Hesiodi Theog. [134],

Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε· volunt κοῖον esse τὴν ποιότητα, Qualitatem : κρεῖον, κρίσιν, Secretionem : ὑπερίονα, κουφότητα, Levitatem : ἰαπετὸν, βαρύτητα, Gravitatem. Hæc Etym. [Hesiod. ib. 404. Hom. H. in Apoll. 62 : Μεγάλου (sic Barnes. : μεγάλοιο libri) Κοίοιο. || Athen. 10, p. 455, D, griphi verba μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάϊς explicans : Μήτηρ δ' ἡ Λητὼ, ἥτις Κοίου ἐστὶ θυγάτηρ· Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσιν. || Κοῖος, fl. Messeniæ, quem nomen ab Cœo, Latonæ patre, accepisse conjicit Pausan. 4, 33, 6.]

[Κοῖος Ionice pro ποῖος, quod v.]

Κοιοφόρος, Hesychio est ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, Gravida, Uterum gerens, Prægnans : qui et κοίημα attulerat pro γέννημα. [Vitiose pro κυοφόρος et κύημα.]

[Κοιπποιβάπαν (Κοιπποιβαπᾶν codex), σπέρμα. Ἀχαιοὶ, Hesych. Scribe Κοιπποίβα, πᾶν σπέρμα. Salmas.]

[Κοιράνειος, ὁ, ἡ, Imperatorius. Melinno ap. Stob. Foril. 7, 13 : Ὄφρα κοιρανῆον (contractum ex κοιρανήιον) ἔχοισα κάρτος ἀγεμονεύῃς.]

Κοιρᾰνέω, Dominor, Impero. [Æsch. Pr. 958 : Τὸν νῦν κοιρανοῦντα (Jovem). Cum genit. Pers. 214 : Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός. Cum dat. Prom. 49 : Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.] Apoll. Arg. 2, [998] : Τῆσιν τότε κοιρανέεσκεν. Item Principatum obtineo, Instar principis excello. Oppian. Cyn. 3, [41] : Λεόντων Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες, Principatum obtinent Africani leones inter ceteros leones, leones inquam, qui reliquorum animalium velut principes et imperatores sunt. Item, κοιράνου officio fungor, Imperator et princeps sum, Imperatorem et principem ago. Hom. Il. B, [207] : Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν. [E, 824 : Μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Pind. Ol. 14, 12 : Θεοὶ κοιρανέοισιν χορούς.]

[Κοιράνη lectio vitiosa. V. Κοίρανος.]

[Κοιρανία, ἡ.] Κοιρανίη, Dominium, Imperium, VV. LL. [Dionys. P. 464 : Ἔλλαχε ... κοιρανίην ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱσταμένων τε. || Νεύματι κοιρανίης, Nutu imperatoris, Anth. Plan. 4, 358.]

Κοιρανίδης, ὁ, i. q. κοίρανος, ut Soph. schol. exp. in Ant. [940] : Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω· ibi enim Antigone vult alloqui Chorum, ut κοιρανίδαι ibi sint οἱ ἔνδοξοι τῶν πολιτῶν, qui et ipsi dicantur κοίρανοι : vel Auctores generis eam respicere, i. e. Reges antiquos. Fortassis tamen fratres compellat, OEdipi filios : ut κοιρανίδαι sint Regis filii, sicut βασιλίδαι.

[Κοιρανίδης, ὁ, Cœrani filius. Pind. Ol. 13, 104.]

Κοιρανικὸς, ἡ, ὸν, Imperatorius, Principalis. Oppian. Cyn. 3, [47] : Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Missus ad oculos imperatorios, Ad imperatorem missus. Ib. [41] κοιρανικοὶ λέοντες, Imperatorii leones, i. e. Imperatorio et generoso animo, Qui sunt velut principes et imperatores ceterorum animalium. V. Κοιρανέω.

Κοίρανος, ὁ, Princeps, Imperator, Dominus. Hom. Il. [B, 204] : Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς· et [486] : Οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, Ductores et imperatores. [Il. H, 234, Θ, 281, I, 641 : Κοίρανε λαῶν. Semel in Od. Σ, 106 : Ξείνων κοίρανος εἶναι. Pind. Nem. 3, 109. Semel apud Æsch. Ag. 549 : Ἀπόντων κοιράνων. Bis ap. Sophocl., OEd. C. 1287, 1759, sæpius ap. Euripidem Med. 875, Alc. 208, 213, etc. « De vocis origine et significatione propria v. Ebert. Diss. Sicul. 1, p. 46 sq. » Jacobs. || K., ἡ. Orpheus apud schol. Apoll. Rh. 3, 1 : Αἱ γὰρ (Musæ) ἔασι κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορὸς θαλίαι τ' ἐρατειναί. Lucian. Tragod. 174 : Τῆς κοιράνου. Nam sic vulgatum τῆς κοιράνης ex cod. Parisino corrigendum. G. D.] || Nom. propr. Pausan. Att., Athen. [C. Abantis filius ap. Pausan. 1, 43, 5. || C. Milesius ap. Athen. 13, p. 606, D. || C. Lycius Hom. Il. B, 677. ||Ib. P, 611 : Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐξ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ (Merionæ). ||C. Corinthius, Polyidi pater. Soph. fr. 462; Apollod. 3, 3, 1. ||Smyrnæorum legatus ap. Polyb. 18, 35, 2.] Veteres, ut scribit Eust. [p. 203, 6] derivant hoc voc. a καιρὸς, verso α in ο, ut sit οἱονεὶ ὁ τοῦ καιροῦ κύριος : unum autem e nostris vett. Lexx. itidem a καιρὸς, sicut ὄρχαμος ab ἀρχὸς deduci scribit, ut sit quasi ὁ ἐν καιρῷ ἄρχων : alibi autem, sc. in Od. Σ, [105], Ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος, de Iro, idem Eust. [p. 1840, 5] e veteribus tradit κοίρανον esse τὸν πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελοῦντα, ut Achilles πρὸ τῆς μήνιδος : at βασιλέα esse τὸν πατρόθεν καὶ ἀπὸ γένους ἄρχοντα. [Conf. Ammon. p. 28.] Scribit tamen posse etiam derivari a κόρος, τὸ νέος, pleonasmo literæ ι.

[Κοιρατάδας, ὁ, Cœratadas, Thebanus. Xenoph. H. Gr. 1, 3, 15. Κοιρατάδης Anab. 7, 1, 33.]

[Κοιρωνίδαι, οἱ, Cœronidæ. Harpocr. : Ἔστι Λυκούργῳ λόγος οὕτως ἐπιγραφόμενος, Κροκωνιδῶν (Κροκονιδῶν scriptum ap. Athen. 10, p. 425, B) διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας, ὃν ἔνιοι Φιλίνου νομίζουσιν· ἔστι δὲ γένος οἱ Κοιρωνίδαι, περὶ ὧν Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Ἀτθίδος φησίν. Ὠνομασμένον δ' ἂν εἴη ἀπὸ Κοίρωνος, ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναί φασι τοῦ Κρόκωνος· παρ' ὃ καὶ ἐντιμοτέρους εἶναι τοὺς Κροκωνίδας τῶν Κοιρωνιδῶν. Ὁ δὲ τὸν λόγον γεγραφὼς ὅστις ποτ' ἐστὶν τρισὶν ὀνόμασί φησιν αὐτοὺς προσηγορεῦσθαι· καὶ γὰρ Κοιρωνίδας καὶ Φιλιεῖς καὶ Περιθοίδας. Eadem fere leguntur apud Photium p. 192, 5, et Suidam, ubi Κυρωνίδαι et Κύρωνος scriptum. Κορωνιάδαι et Κόρωνος in Lex. rhet. p. 273, 7, cui Χοιρωνίδαι et Κοίρωνος restituit Ruhnken.]

[Κοίσκοι (?), δίκαιοι, Hesych.]

[Κοισσοὶ (?), κορμοὶ, Hesych.]

Κοισύρα, ἡ, Cœsyra [Aristoph. Ach. 614, Nub. 800] : femina quædam Atheniensis, uxor Alcmæonis, mater megaclis et Lamachi : generis nobilitate et opibus clara, sed ἐπὶ βλακείᾳ διαβεβοημένη : adeo ut inde Κοισυροῦται dixerint Comici pro τρυφερῶς κοσμεῖται, s. τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖ. Suid. e schol. Aristoph. [Nub. 46. Hesych. : Κεκοισυρωμένη, ἐκπεπληγμένη, περιεσταλμένη. Scrib. ἐμπεπλεγμένη, nisi forte confundat κεκοισυρωμένη et κεκηριωμένη. Ἐκκεκηριωμένη et Κηριοῦσθαι per ἐκπεπληγμένη et ἐκπλήττεσθαι explicat Hesych. Ruhnk. Male κοισοιροῦται ap. Theognost. p. 21, 27.]

Κοιτάζω, Cubare facio, In cubili colloco. [Hesych. : Κοιτάσαι, κατακοιμῆσαι.] Pass. [Med.] Κοιτάζομαι, ap. [Pind. Ol. 13, 107 : Ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάξατο νύκτα. Κοιτάζεσθαι ἐπὶ τῶν διηρπασμένων Polyb. 10, 15, 9.] Gregor., Sum in cubili, Decumbo. [Epiphan. t. 1, p. 1070, A : Κοινῇ τὸ κοιτάζειν ἐσχηκότες ἅμα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 61, 35 : Οἱ Πυθαγόρειοι κοιταζόμενοι, Cubitum euntes. Aristeas De leg. transl. p. 118, 7 : Κοιταζομένους καὶ διανισταμένους. Cyrill. Hieros. Catech. p. 318, B. Epiphan. t. 2, p. 203, A : Ἡ φοῖνιξ τῆς Ἰνδίας ἐγγὺς κοιτάζεται, Nidulatur, Degit. Hase. Κοιτασόμενος Jo. Cinnam. p. 73, A. «Nicol. Damasc. p. 203 Cor.» Jacobs.]

[Κοῖται, οἱ, Cœtæ, n. populi cujusdam, vitii suspectum, ap. Xenoph. Anab. 7, 8, 25 : Μοσσύνοικοι καὶ Κοῖται (libri deteriores Κοῖτοι) καὶ Τιβαρηνοί. In Τάοχοι mutavit L. Dindorfius.]

Κοιταῖον, τὸ, Lustrum ferarum. Plut. [V. Ti. Gracchi c. 9] : Τὰ μὲν θηρία ... καὶ φωλεὸν ἔχει, καὶ κοιταῖόν ἐστιν αὐτῶν ἑκάστῳ καὶ κατάδυσις· De prud. anim. [p. 972, A] : Τὸ δὲ κοιταῖον αὐτῶν ὀπὰς ἔχει δύο. Quum autem utatur hic scriptor isto verbo, mirum est Eust. [p. 1031, 44] scribere, κοιταῖα, significans ὀρεινὰς εὐνὰς τῶν θηρῶν, vocabulum esse τῶν ἰδιωτῶν.

Κοιταῖος, αία, αῖον, adj., ut κοιταῖον γίνεσθαι, Cubare, Noctu jacere, Bud. in Dem. [p. 238, 6] : Μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστει καὶ Πειραιεῖ. Sic Polyb. [3, 61, 10] : Τάξας ἡμέραν, ἐν ᾗ δεήσει ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιταίους. A Suida κοιταῖος exp. ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος, afferente hoc exemplum, Παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους. [Heliodor. 3, 4 : Τὰ κοιταῖα τοῖς νυχίοις θεοῖς ἐπισπείσαντες.]

[Κοιτάριον, τὸ, Parvum cubile. Schol. Hom. Od. Ξ, 50. Angl. Theod. Stud. ms. Cod. Reg. 891, fol. 71, a : Ἡ ἐν τῷ κοιταρίῳ, ἢ ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Miller. Vita Nili jun. p. 165, 10 : Ἥπλωσεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κοιταρίῳ αὐτοῦ. Hase.]

[Κοιτασία, ἡ, Cubatio, Concubitus. lxx Levit. 20, 15.]

[Κοίτασμα, τὸ, Cubile. K. σκληρόστρωτον Const. Manass. Chron. p. 118, D.]

[Κοιταστέος, α, ον, Cubare faciendus. Arrian. Ven. 9. Wakef.]

[Κοιταστὴς, ὁ, Cubilium scrutator. Demetr. Hieracosoph. p. 163. G. Dind.]

[Κοιτάω, Cubito, Gl. Forma media Ducas Hist. Byz. p. 140, A: Κοιτώμενος καὶ ἀνιστάμενος.]

Κοίτη, ἡ, Cubile, Lectus. [Semel ap. Hom. Od. T, 341: Νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ (var. lect. οἴκῳ) ἄεσα.] Hom. Od. Ξ, [455]: Οἱ δ' ἐπὶ κοίτην [κοῖτον e libris correctum] Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο. [Herodot. 1, 18: Ἐπεὶ ἐδόκεε ὥρη τῆς κοίτης εἶναι, Tempus cubitum eundi. 5, 20: Τῆς κ. ὥρη προσέρχεται. Vit. Hom. c. 31: Τὴν κοίτην ποιεῖσθαι, Cubitum ire. Schweigh. Æsch. Agam. 1494: Κεῖσαι ... κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον δολίῳ μόρῳ δαμείς (Agamemno). De eodem Soph. El. 194: Ἐν κοίταις πατρῴαις, et κοίτῃ πατρὸς 272. Id. Phil. 160: Οἶκον τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης (ut ἄντρου κοίτας ap. Eurip. Ion. 892)· OEd. Col. 1706: Ἔθανε, κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν. Eur. Tro. 494: Ἐν πέδῳ κοίτας ἔχειν· Rhes. 532: Ἔγρεσθε κοιτᾶν· Hipp. 749: Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις· 132: Τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ. Plato Leg. 12, p. 942, D: Κοίτης σκληρᾶς· Symp. p. 197, C: Κοίτη θ' ὕπνον νηκηδῆ.] B Nicænetus ap. Athen. [15, p. 673, B]: Ἀρκεῖ μου κοίτη [Interpolatio Musuri. Codex αιτη: unde λιτὴ emendavi. G. D.] μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα. Xen. Cyrop. 2, [3, 1]: Καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον· 7, [5, 59]: Οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν, ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Ap. Eund. [Mem. 2, 3, 16]: Κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι. Eust. [p. 1471, 34] vult κοίτην esse etiam τὴν ἀνάκλισιν, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται: quo fortasse modo in illo priore l. Xen. accipere aliquis malit. [Κοῖται, Partes murorum urbis, ubi vigilias milites agebant: eo quod interdum, munere in alios paulum translato, ibi dormiebant. Æneas Comm. Poliorc. c. 10. Seager.] || Cubile ferarum, Lustrum ferarum, VV. LL. Invenitur autem κοιταῖον hac in signif. non semel ap. Plut. [De avium cubilibus ap. Eur. Ion. 155: Λείπουσιν Παρνασσοῦ κοίτας. Figurate Æsch. Agam. 565 de ponto circa meridiem a ventis tranquillo: Εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών. || Torus genialis. Æsch. Suppl. 806: C Ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου. Soph. Tr. 922: Ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ ... ὡς ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν. Eur. Med. 151: Ἀπλήστου κοίτας ἔρος· 437: Τᾶς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσασα λέκτρον· Alc. 249: Νυμφίδιοι κοῖται πατρῴας Ἰωλκοῦ.] || Κοίτην sunt qui Concubitum exp. Ad Rom. 9, 10: Ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, Erasm. Cubile, dicens eum verecunde dixisse Cubile habens pro Quæ conceperat. Alii autem malunt κοίτην ibi accipi pro Semine, ex Hebr. idiotismo: qui a consequenti שכבה Semen vocant, a v. שכב, quod Cubare significat. Sic enim ab lxx Levit. 18, [20] et 20, [15], item Num. 5, [20] virum dici κοίτην vel κοιτασίαν διδόναι: pro eo, quod תת שכבתו Hebr., ac proinde a Paulo ratione simili dici mulierem κοίτην ἔχειν, quando semen retinuit: quod uno concipiendi verbo optime ac pæne ad verbum exprimitur. A Gregor. accipitur pro Concubitu: Μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οἶδα συνεζευγμένας. Ab Hesych. autem κοῖται plur. exp. γυναικῶν ἐπιθυμίαι. D [Corruptum ex κίτται.] || Κοίτη, inquit Bud., Alveus fluminis in Pand. Gr. sæpe. [Procop. Ædif. 5, 5; Basilic. 16, 2, 24; 50, 1, 9; Suidas s. v. Σεμίραμις, Tzetz. Histor. 6, 479. Ducang. Jo. Malal. p. 485, 22: Ἀπεκατέστη ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην.] || Item κίστη, v. Κοιτίς. De formatione autem dixi in Κοιμῶμαι.

[Κοιτία vitiose pro ἐκκοιτία, quod v.]

[Κοιτίδιον, τὸ, Lectulus. Schol. Luciani Gall. c. 21.]

[Κοιτίλας, ἐκ τοῦ κοίτη, gl. obscura Suidæ.]

[Κοίτιον, Κοῖτον scripturæ vitiosæ. V. Κοιτών.]

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, Lectulus: unde Gaza, quod Cic. dixit Cunas, interpr. κοιτίδα, In cunis vagire, reddens, ἓν κοιτίδι βαβάζειν. || Sed ab Atticis ita vocatur, ut quidam gramm. annotant, ἡ μικρὰ κίστη, Parva cista; et Luciano [Epist. Saturn. 21: Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις] Arculam s. Capsulam significare tradit Bud., qui etiam docet Capsam vestiariam esse Polluci [10, 136]: sicut et [ibid. et 7, 79] κοίτην. [Μυστικὰς κοίτας A Plut. V. Phoc. c. 28. Κοιτίδες τῶν Πυθῶδε ἰόντων Pollux 10, 165. Γρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων Myrinus Anth. Pal. 6, 254.] Hesych. vult κοίτην esse Cistam, in qua ferebantur cibaria: parvam autem cistam, κοιτίδα. Ab Eod. κοιτὶς esse dicitur Minor cista, in qua mundus muliebris recondebatur. [V. Coraes ad Heliod. p. 155. Seqq. ex Indice.] Pro Cista s. Arca, properispωmenωs scriptum ap. Etym. [M. p. 524, 15, Lex. rhet. p. 273, 5, gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 456, 7, vitiose.] Ita enim ille, Κοῖτις Attice ἡ μικρὰ κίστη: nam τὴν κίστην vocant κοίτην. Est autem in qua κοιταζόμεναι αἱ γυναῖκες ἀποτίθενται τὰ χρήματα, In qua cubantes mulieres reponunt pecunias, s. Conclave in quo mulieres habent sua κειμήλια.

Κοῖτος, ὁ, i. q. κοίτη. Item pro Dormitio [κοίμημα exp. Photius] s. ἀνάκλισις, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται, Eust. in Hom. Od. Γ, [333]: Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα. Sic B, [358]: Εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδηται. [Ξ, 455: Οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον ... ἐσσεύοντο· Τ, 510: Κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη· 515: Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε κοῖτος ἕκαστον. Hesiod. Op. 572: Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.] Affertur autem et κοῖτον ποιεῖσθαι pro Dormire. [Idem 1, 9: Παρέσται ἐς κοῖτον.] Κοῖτος, inquit Hesych., ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος: et addit, καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη. Idem Κοῖτον ἰαύει [ex Eur. Rhes. 740] exp. εἰς τὴν κοίτην ἐγκοιμᾶται. [|| Stabulum (boum) ap. Arat. 1116. Caula ap. Longum 1, 8.] || Κοῖτοι, Pisciculi quidam fluviatiles, sub saxis quiescentes, Aristot. H. A. 4. [De his v. Κόττος.]

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, Locus domus, in quo sunt cubilia, Cubiculum, Eust. in Od. Θ, [277]: Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, annotat, Homerum his verbis, quæ adjicit, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, vocab. θάλαμον ἑρμηνεύειν, ut, inquit, θάλαμος i. sit q. κοιτών: et addit, οὗ ἐνδεικτικὸν τὸ κεῖτο· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὁ κοιτών. [Hesych.: Κ., τὸ δωμάτιον. Voc. ab Atticistis rejectum et jam ab Menandro improbatum, de quo Pollux 1, 79: Κοιτών· εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἴεται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ ἐν Αἰολοσίκωνι «Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.» (Notandum tamen Æolosiconem non veteris, sed novæ comœdiæ fabulam fuisse.) Phrynich. p. 252: Τὸ μὲν κοιτών ἀδόκιμον, τὸ δὲ προκοιτών οὐ δόκιμον· ἡμῖν δὲ καλὸν χρῆσθαι τῷ Ἀττικῷ ὀνόματι· προδωμάτιον γὰρ λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ δωμάτιον τὸν κοιτῶνα· ubi Lobeck. recentiorum indicavit exx., Matronis ap. Athen. 4, p. 135, D, Callixeni ib. 5, p. 205, D, Diod. 11, 69 (adde Exc. p. 558, 80: Ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ κοιτῶνος), Luciani Asin. c. 2, Dionis Cass. 76, 14, Socrat. H. E. 2, 2, Zosim. 4. 22; 5, 47. Δῶμα, ὁ λεγόμενος κοιτὼν, Ammon. p. 103. || «Locus ubi reponitur thesaurus principis, Fiscus, Camera, Cubiculum. Dio Cass. 61, 5: Τοὺς ἐν τῷ βασιλικῷ κοιτῶνι θησαυροὺς ἐξήντλησε. Constant. De admin. imp. c. 50: Ἐν τῷ θεοφυλάκτῳ κοιτῶνι.» Ducang. || Receptaculum navis, Navale. Stadiasm. Gailii vol. 2, p. 460, 5, de littore: Κοιτῶνας δὲ ἔχει πλοίοις μικροῖς. Hase.] || Est item Κοῖτον, in VV, LL. et Κοιτίον, ibid. e Plin., quæ exponuntur Cubiculum, Dormitorium, Cubiculum dormitorium; D sed suspecta hæc sunt.

[Κοιτωνάριον, τὸ, Cubiculum. Ephraem. vol. 3, p. 256, E Assem.: Οὗτος ὁ θεοφιλὴς κελλίον εἶχεν, ἐν ᾧ ἡσύχαζε καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐν αὐτῷ κ. Miller.]

[Κοιτωνητής. V. Κοιτωνίτης.]

[Κοιτωνιάρχης, ὁ, Præfectus cubiculi. Tzetz. Hist. 6, 486. Boiss.]

[Κοιτώνιον, τὸ, Cubiculum. Δωμάτιον ap. Aristoph. Lys. 150 schol. exp. κοιτώνιον. «Nomocan. ap. Cotel. Eccl. Gr. Mon. vol. 1, p. 146: Ἐὰν δὲ ἐν κοιτωνίῳ., οὐκ ἔστι βία, ἀλλὰ συγκαταβατικὴ θέλησις.» Miller.]

Κοιτωνίσκος, ὁ, Parvum cubiculum. Exp. tamen et Parvus lectus, Lectulus, VV. LL. [Artemidor. 4, 46. Wakef. Basil. Sel. p. 252, B; Anna Comn. p. 361, A. Θάλαμος per νυμφικὸς κ. exp. schol. Leid. Hom. Il. Z, 317.] Et Κοιτωνὶς pro eadem signif. ibidem.

[Κοιτωνίτης, ὁ, Cubicularius. Οἱ κοιτωνῖται Epictet. Diss. 1, 30, 7. Exx. ex scriptoribus Byzantinis v. ap. Ducang. Κοιτωνητὴς scriptum ap. Galen. vol. 8, p. 837: Χαριλάμπου τοῦ κοιτωνητοῦ μὲν, ὡς ἅπαντες οἱ νῦν

Ἕλληνες ὀνομάζουσι, σωματοφύλακος δὲ, ὡς οἱ περιέργως ἀττικίζοντες.]

[Κοιτωνοφύλαξ, κος, ὁ, Cubiculi custos. Hesych. s. v. Θαλαμήπολος. Dahler.]

Κοῖφι, vulgari sermone et κατὰ συνήθειαν dicitur quod proprie ὡς ἑλληνίζον dicendum est κῆφι: e censu τῶν ἱερῶν ἀτμῶν. Ita Etym. [M. p. 524, 18.] Infra Κῦφι. [Athen. 2, p. 66, F: Τὸ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοῖφι ξενικά. Aristid. vol. 1, p. 279, 18: Κἀκ τούτου δὴ ἐδόκουν εἰπεῖν τινὰ κοιφὶ (cod. Laur. Δ κρυφῇ) μετὰ οἴνου. Jacobs.]

[Κοιφόν. V. Κοιγά.]

[Κόκαλος. V. Κόκκαλος.]

[Κοκάλιον. Κοκκάλιον. V. Κωκάλιον.]

[Κοκκαλίνη, ἡ, Coccalina, n. pr. Demosth. C. Neær. p. 1357, 1: Θεραπαίνας δύο, Θρᾷτταν καὶ Κοκκαλίνην. Ib. p. 1386, 7.]

Κόκκαλος, ὁ, Erotiano [p. 228] est ὁ στρόβιλος. Utitur hac voce Hippocr. De morb. acut. [p. 401, 46] dicens, Κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλικτόν. Et aliquanto post [p. 402, 37] περιπλευμονίης ἐκλικτὸν describens ait, Κόκκαλον, χαλβάνην ἐν μέλιτι Ἀττικῷ ἀποζέσας, πίνειν δίδου. Ubi annotat Galen. [vol. 11, p. 158 coll. vol. 13, p. 527], quem ipse κόκκαλον appellat, antiquos non sic nominasse, sed potius κῶνον: a recentioribus prope omnibus vocari στρόβιλον. Solere autem Hippocr. ex eo conficere ἐκλικτὸν, quum maxime pinguis est, h. e. quum πολλὴν ἐν κύκλῳ περικεχυμένην ἔχει ἰδίαν ῥητίνην. Itidem in Lex. Hipp. [p. 504] tradit idem Gal., κόκκαλον a plerisque accipi τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου, Nucleum nucis pineæ: Diosc. vero diminutive ita nominari velle τὸν κνίδιον κόκκον, Cnidium granum. Hesychio κόκκαλος est non solum στρόβιλος, sed etiam βόμβος et πεύκη. [Athen. 2, p. 57, B: Μνησίθεος ... ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, ἔτι δὲ κώνους· ... Θεόφραστος δὲ τὸ μὲν δένδρον πεύκην ὀνομάζει, τὸν δὲ καρπὸν κῶνον. Ἱπποκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ πτισάνης, ὃ ἐκ τοῦ ἡμίσους μὲν νοθεύεται, ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ὅλον, κοκκάλους· οἱ πολλοὶ δὲ πυρῆνας. Id. 3, p. 126, A: Ἡδέως δ' ἂν χόνδρου φάγοιμι τῶν ὀστρακίδων ἢ τῶν κοκκάλων ἀφθόνως ἔχοντος. Ex quo l. κοκάλων affert Eustath. p. 1817, 53, miratus per o hoc nomen scribi, non per ω, ut Κωκάλου Siculi nomen.]

[Κοκκάριον, τὸ, i. q. κοκκίον. Rufus p. 249 ed. Matth.]

[Κοκκηρὰ ἐνδύματα legitur ap. Epiphan. t. 1, p. 437, B; nisi tamen scribend. κόκκινα. Ib. p. 991, C: Κοκκηρόν. Hase. Chron. Pasch. p. 532, 2 Bonn.: Ἐνέδυσε κοκκηρὰν χλαμύδα. Miller.]

Κοκκὴς, οῦ, ὁ, Progenitor, Avus. In Epigr. κοκκαὶ vocantur Quercus, quod eæ priscis mortalibus nutrices fuerint. Ita VV. LL. Sed perperam, ut videbis in Κοκύαι.

[Κοκκίζω. HSt. s. v. Κόκκος:] Præterea a κόκκος generaliter accepto, est verb. Κοκκίζω: unde ap. Aristoph. [a Polluce 6, 80 citatum: Ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν. Τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὂν εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου. Sensu obsceno dictum accepit Dobræus, Puellæ nondum maturæ vim paras], κοκκίσαι ῥόον, Punicum malum suis exenterare granis, Grana eximere e malo Punico, s. Acinos: quod et ἐκκοκκίσαι dicitur verbo comp.

[Κοκκῐνέω, Coccino tingo. Theodor. Prodr. p. 397: Ἐμῶν ἐκκοκίνησα βαφαῖς αἱμάτων. Elberling. Nisi corrigendum ἐκοκκίνωσα· quam formam e Lexico Cyrilli memorat Wakefieldus, e Lexico ms. Havniensi Osannus, Ἠρυθροδάνωται, πεπύρωται (scr. πεπύρρωται), κεκοκκίνωται. G. Dindorf.]

[Κοκκινίζω, Coccino tingor. Schol. Oppiani Hal. 3, 25; 5, 272. Wakef.]

[Κοκκινὶς, ίδος, ἡ, i. q. κόκκος. Demetr. Orneosoph. p. 186, 187. G. Dindorf.]

Κοκκινοβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Coccino tinctus, s. Coccineo imbutus colore. Athen. 5, [p. 196, B, ex Callixeno]: Οὐρανίσχῳ κοκκινοβαφεῖ, περιλεύκῳ. [|| Κοκκινόβαφος, ὁ, ἡ, schol. Pind. Ol. 6, 66. Boiss.]

[Κοκκινοειδὴς, ὁ, ἡ, Coccino similis. Schol. Theocr. 7, 58: Τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.]

[Κοκκινοπορφυρίζω, Coccineo purpureoque colore sum. Melitiniot. ms. cod. Reg. 1720, fol. 108, a: Κίονας ἔστησε πολλοὺς πορφυραυγεῖς, μεγάλους, κοκκινοπορφυρίζοντας τῷ χρώματι τῷ ξένῳ. Miller.]

[Κόκκινος, η, ον. HSt. s. v. Κόκκος:] Necnon Κόκκινος inde dicitur, itidem pro Cocco tinctus. s. Coccino colore imbutus: ut κόκκινον ἔριον, in Epist. ad Hebr. 9, [19]. Et κοκκίνη χλαμὺς, Coccina chlamys. Sic κόκκινος χιτὼν, ap. Plut. in Fab. [c. 15], quem super imperatoris tentorio extendi solitum scribit quum hosti pugnæ signum dare volebant. Et ap. Gregor.: Τὸ κόκκινον περιβαλοῦ, Coccinam indue vestem. Ubi ut τὸ κόκκινον dicitur substantive, ita ap. Martial. [2, 39]: Coccina famosæ donas et ianthina mœchæ. Indeque ap. eund. poetam, Coccinatus dicitur ὁ τὸ κόκκινον περιβεβλημένος, Coccinis indutus, Coccina amictus veste. [Epict. Diss. 3, 22, 10: Ἐν κοκκίνοις περιπατῶν. Φορεῖν κόκκινα ib. 4, 11, 34.] Plin. dicit etiam Coccineus color, et Coccinei acini, pro κόκκινοι: et Lamprid. Coccea indumenta. Hieronym. κόκκινον reddidit Vermiculum, respiciens ad coccum Scolecium dictum. Ap. Aristoph. κοκκίνους reperitur et substantive usurpatum, Vesp. [1067]: Ἐγὼ τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κοκκίνους νεανιῶν Καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν. Ibi enim schol. scribit κοκκίνους dictas fuisse τὰς περιεστεμμένας καὶ τετημελημένας τρίχας. Sed eam scripturam non possum non suspectam habere, præsertim quum Suidas legat κικίννους [quod nunc ex codd. restitutum], Cincinnos, ut supra docui. [Protevangel. Jacobi min. c. 10: Τὸ κόκκινον καὶ τὴν ἀληθινὴν πορφύραν. Ib. ad fin.: Τὸ κ. ἔκλωσεν. Hase.]

[Κοκκινόω. V. Κοκκινέω.]

[Κοκκίον. V. Κόκκος.]

[Κοκκὶς, ίδος, ἡ.] Κοκίδα Hesych. dici scribit αἴγειρον, Populum nigram. [|| Granum. Achmes Oniroer. p. 323, 34: Τὸ πλῆθος τῶν ἔνδοθεν κοκκίδων τῶν σύκων. Hase.]

[Κοκκίων, ὁ, Coccion, n. pr. in tit. Rhen. ap. Le Bas, *Inscr. recueillies en Grèce*, n. 257, p. 179. Hase.]

Κοκκόαξ, Hesychio est κορώνη, Cornix: forsan a voce.

Κοκκοβάρη, Hesychio γλαὺξ, Noctua. [Scribe Κοκκοβόα, ἡ γλαὺξ. Scriptum etiam Κουκουβὰ, unde κουκουβαῖαι, glauci pisces, quia τῇ γλαυκὶ (i. e. noctuæ) concolores. V. schol. Oppiani Hal. 1, 170. Bochart. Hieroz. vol. 2, p. 287. Comparandum νυκτοβόα, quo Hesychius utitur s. v. Στρίγλας. G. Dindorf.]

[Κοκκοβαρὴς, ὁ, ἡ, legitur ap. Cramer. Anecd. Gr. vol. 4, p. 231, 2: Τὸ μὲν γὰρ ἦν ἁλουργὸν, τὸ δὲ ῥοδοειδὲς, ἢ κοκκοβαρές· sed videtur scrib. κοκκοβαφές. It. infra: Τὸ δὲ ῥοδοειδὲς ἢ κοκκοβαρὲς τῷ πυρί. Miller.]

Κοκκοβαφὴς, et Κοκκινοβαφὴς, ὁ, ἡ, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus; erat autem coccum rubens Galatiæ granum, Plin. Citatur [κοκκινοβαφής] ex Athen. 5, [p. 196, B. HSt. alibi:] Κοκκοβαφὴς, ὁ, ἡ, Cocco tinctus. [K. στρωμνὴ Pollux 10, 42. K. χιτὼν 4, 154.] Theophr. H. Pl. 3, [7, 5]: Τὸ δ' ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρὸν, Veluti cocco tinctum et splendidum. [Clem. Alex. p. 235; Ælian. N. A. 17, 38; Philostr. p. 114; Heliodor. 10, 9; Hesych. s. v. Κοκκοποιὸν, Leo Diac. p. 53. Kall. et Wakef. Theophyl. Sim. Hist. p. 177, A: Ἐσθὴς τῷ μὲν ἑνὶ μέλαινα, τῷ δὲ ἑτέρῳ κοκκόβαφος. Scrib. κοκκοβαφής. G. Dindorf.]

[Κοκκοβαφία, ἡ, Coccineus tinctus. Cod. Reg. 1696 ubi ed. Philostr. V. A. 4, p. 159, 1, κροκοβαφία. Schol. in Philostr. ap. Bekker. Specim. p. 119: Περὶ τῶν παρ' ἡμῖν κοκκοβαφίων λεγομένων. Miller.]

[Κοκκοβόας, ὁ. K. ὄρνις de gallo dictum ab Sophocle (fr. 900) annotavit Eustath. p. 1479, 14. Inter vociferandum cucurriens, interpretatur HSt. s. v. Ὀρθριοκόκκυξ. Adde Κοκκοβάρη.]

[Κοκκόδαφνον, τὸ, Bacca lauri. Demetr. Orneosoph. p. 192. Ducang.]

[Κοκκόεις, εσσα, εν. V. Κοκκοῦσα.]

Κοκκοθραύστης, ὁ, Hesychio ὄρνις ποιὸς, Avis quædam: procul dubio sic dicta a confringendis granis.

[Κοκκολογέω, Racemor. Dosith. Gloss. ap. Valck. Opusc. vol. 1, p. 239, Misc. Obss. vol. 10, p. 110. Boiss.]

[Κοκκονάριον, τὸ, Pini nucamentum. Hieroph. *Notic. Mss.* vol. 11, p. 193: Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν, σταφίδας, ἀμύγδαλα, κοκκονάρια· ibique Boiss. p. 209. Miller.]

Κοκκόνοι [?] Hesychio sunt οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, Olearum nuclei.

[Κοκκοποιὸς, ὁ, ἡ.]! Κοκκοποιὸν, Cocco imbutum : si non mentiuntur Hesychii codd., in quibus exp. κοκκοβαφές.

[Κοκκόρυζος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Κόκκος :] E primo autem illo κόκκος, quod in genere Quodvis granum significat, compos. Κοκκόρυζος, quod ex Apsyrto Hippiatro [p. 236, 23] affertur pro Granum oryzæ : non tamen sine mendi suspicione.

Κόκκος, ὁ [et ἡ], Granum [Antiatt. Bekk. p. 103, 25 : Κόκκους οὐ δικαιοῦσι λέγειν ῥοιᾶς ἢ σταφυλῆς, ἀλλὰ ῥᾶγας. Herodot. 4, 143 : Ὅσοι ἐν τῇ ῥοιῇ κόκκοι] : ut ap. Diosc. 4, Κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, Grana mali Punici : vel etiam Acini mali Punici. Sic κόκκος κνίδιος, s. κόκκος κνίδειος, Granum Cnidium, ap. Diosc. et Galen., necnon Athen. [2, p. 66, D, in l. Eubuli. Et voce compos. Κνιδόκοκκος, Alex. Trall. 10, p. 569. « Κόκκος Granum quodvis in genere significat, sed sæpe Hippocrati Granum Cnidium, idque per se et sine addito positum, ut scribit Galen. in Exeg., velut p. 632, 25 et 54 : Κόκκον δοῦναι κατάποτον. Qua etiam notione κόκκοι crebro dicuntur Hippocrati, ut p. 605, 39 : Κόκκους ἐκλέψας. Quod repetit p. 631, 43; 660, 1. » Foes.] Est autem Semen thymelææ, myrti in modum rotundum et inter initia virens, ac tandem rubescens. Unde κνιδέλαιον vocatur Oleum quod ex eo paratur. Testis Diosc. 1, 44; 4, 173. Ab eod. Diosc. commemoratur et κόκκος βαφικὴ, quam esse dicit θάμνον μικρὸν φρυγανώδη ᾧ πρόσκεινται οἱ κόκκοι ὡς φακοί· optimam esse Galaticam et Armeniacam, inde Asiaticam et Ciliciam : ultimo loco Hispanicam. Ciliciam vero nasci in quercubus, similem minutæ cochleæ : ore a mulieribus illius regionis legi, et κόκκον vocitari. Et fruticem igitur et granum ejus appellat κόκκον, et quidem illum genere fem. Theophr. πρίνον vocat hanc Arborem, et κόκκον Fructum. Ita enim ille H. Pl. 3, [7, 3] : Ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον (φέρει). Et 3, 16, [1] : Φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον κόκκον τινὰ φοινικοῦν, de ilice itidem. Plin. quoque Coccum vocat, ut 9, 41 : Coccum Galatiæ rubens granum. Et 16, 8 : Omnes tamen has roboris dotes ilex solo provocat cocco. Granum hoc, primoque ceu scapus fruticis parvæ aquifoliæ ilicis : Cusculium vocant. Idem cocci usum gratiorem esse scribit si, quæ eo tincta fuerunt, Tyrio tingantur, ut fiat hysginum : sed et cocco Cnidio hujus cocci colorem esse, at magnitudinem grano piperis majorem, vim ardentem. Alibi coccum ilicis appellat, sc. 24, 4. Idem coccum appellat Cocci colorem, 22, 2 : Jam vero infici vestes scimus admirabili fuco : atque ut sileamus, Galatiæ, Africæ, Lusitaniæ granis coccum imperatoriis dicatum paludamentis, transalpina Gallia herbis Tyrium atque conchylium tingit, omnesque alios colores. Nisi potius intelligendns ibi Cocci nomine Pannus cocco tinctus : ut ap. Philostr. Epist. 27 : Τὰ ῥόδα πάσης στρωμνῆς ἁπαλώτερα, ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον, καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. quoque κόκκον βαφικὴν esse tradit Ilicem aquifoliam, solo cocco omnes roboris dotes provocantem : esse illi colorem rubeum qualis in rosa micat, imperatoriis tantum paludamentis apud antiquos dicatum : a Gallis Scarlatum, a Narbonensibus Vermilonum, ab officinis Granum Tinctorum appellari. [Dromo ap. Athen. 6, p. 240, D : Τὸν Τιθύμαλλον ἐρυθρότερον κόκκου περιπατοῦντ' ἔσθ' ὁρᾶν.] || Rursum κόκκος, et diminut. Κοκκίον, transferuntur ad alia etiam. Ita enim Medici vocant Pilulas, quod granorum magnitudine fere sint, et rotundæ granorum instar. Alexandr. Trall. : Ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων τὴν κολοκυνθίδα. Et alibi [5, p. 283] κοκκία βηχικὰ, Pilulæ quæ tussi medentur. Eadem et καταπότια. || Hesychio κόκκος est non solum ἡ τοῦ σίτου κεγχραμὶς, Granum frumenti : et ἐξ οὗ τὸ φοινικοῦν βάπτεται, Granum ilicis rubens quo punicea inficiuntur : necnon αὐτὸ τὸ χρῶμα, Ipse color puniceus : sed etiam τὸ γυναικεῖον μόριον, Muliebre membrum. [Κόκκοι, Testiculi, in epigr. Stratonis ap. Ruhnk. Ep. crit. 1, p. 35 (Anth. Pal. 12, 222) : Τῇ χερὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος. Albert.]

[Κόκκος, ὁ, Coccus, ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, μαθητὴς Ἰσοκράτους· λόγους ῥητορικοὺς, Suidas. Hujus memoria propemodum exolevit; quo magis eum mireris cum Andocide sociari a Quintil. 12, 10, 21, de quo loco nihil statuit Ruhnk. Hist. crit. or. Gr. p. 64. Bernh.]

[Κοκκοῦσα, ἡ.] Ap. Hesych. legitur Κοκκοῦσα, expositum συκῆ, Ficus : forsan quoniam fructus ejus multa habet granula, quæ alio nomine κεγχραμίδες dicuntur. [Si recte conjecit HSt., κοκκοῦσσα erit scribendum, quod contractum ex κοκκόεσσα est. G. Dind.]

[Κοκκοχλύζειν, συλλαβίζειν, gl. corrupta Hesychii.]

[Κοκκρύνδακος, ὁ.] Κοκκρύνδακοι [?], Hesychio κυλλοί. [Κοκρύδακοι Is. Vossius.]

Κόκκυ, [Vox cuculi, ap. Aristoph. Ran. 1384 : Κόκκυ, μεθεῖτε· ubi præcedit v. 1380 : Καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω· de quo l. dixit HSt. s. v. Κόκκυξ. Av. 505 : Χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἶποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Cui alter respondet, Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς, κόκκυ, ψωλοὶ πεδίονδε. Schol. ad v. priorem : Ποιὰ φωνὴ καὶ τὸ κόκκυ· ἢ ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Ἔστι δὲ μόνως παροξύτονον. Πρὸ θερισμοῦ δὲ φαίνεται ὁ κόκκυξ ἐν τῇ Φοινίκῃ. Ἡσίοδος « ἦμος κόκκυξ κοκκύσῃ. » Inepte alius ad v. alterum κόκκυ per αἰδοῖον explicat.] Attice pro ταχὺ, Celeriter. Ita ap. Suidam in Ms. cod. Pro quo Etym. habet Κόκυ, Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. At κόκκυ ab Hesych. exp. τὸ ἐλάχιστον, Res minima. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 105, 22 : Οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ. ῡ]

[Κοκκύας vitiose pro Κοκύας, quod v.]

[Κοκκυβίας (?), ὄνομα κύριον, Hesych. Corrigendum videtur Κοκκυγίας. G. Dindorf.]

[Κοκκυγέα, ἡ, Coccygea. Theoph. H. Pl. 3, 16, 6 : Ὅμοιον δ' ἐστὶ τούτοις (unedoni et andrachnæ) τὸ φύλλον καὶ τῆς κοκκυγέας· τὸ δὲ δένδρον μικρόν. Legebatur κοκκυμηλέας. Sed pruni nec foliorum nec fructus similitudo est ulla cum unedone et andrachne. Plinius 13, 22, 41, post locum de andrachne ex hoc l. translatum subjungit hæc : « Similis et coccygia (*coccogria* ante Harduinum, *coccigia* liber Toletanus) folio magnitudine minor. Proprietatem habet fructum amittendi lanugine (pappum vocant), quod nulli arborem evenit. » Scripturam κοκκυγίαν firmat glossa Hesychii : Κεκοκκυγωμένην, κεχρισμένην χρώματι κοκκυγίνῳ, ὅ ἐστι πορφυροῦν, ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου. Igitur vulgatam ita correxi. Est rhus cotinus Linnæi, ut cum aliis censet Sprengel. 1, p. 91, cujus ligno hodie colorem flammeum tingunt in Græcia χρυσόξυλον vocantes, teste Sibthorpio ap. Walpole p. 148. Schneid.]

[Κοκκυγία, ἡ, piscis quidam. Alex. Trall. 9, p. 163.]

[Κοκκυγίας, ὁ.] Κοκκυγίαν vocant Crotoniatæ Ventum quendam, Hesych. : forsan quod eo tempore spiret, quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν.

[Κοκκύγινος, η, ον, Coccyginus. V. Κοκκυγέα.]

[Κοκκύγιον, τὸ, Coccygium, mons. V. Κόκκυξ.]

[Κοκκυγόω, Coccygino colore tingo. V. Κοκκυγέα.]

[Κοκκύζω. V. Κόκκυξ.]

[Κοκκυμηλέα, ἡ.] Arbor τῶν κοκκυμήλων dicitur Κοκκυμηλέα [V. Antiatt. s. v. Κοκκύμηλον citandum], Latinis Prunus : de cujus arboris fructusque vi medica, v. Diosc. 1, 175. Theophr. H. Pl. 4, [2, 10] κοκκυμηλέαν quandam describit, quam Plin. 13, 10, Prunum Ægyptiam vocat. [De hac aliisque speciebus v. Schneider. ad Theophr. vol. 5, p. 418–420. Idem scripturam vitiosam κοκκυμηλία in l. quodam Theophrasti notavit et in codd. Athenæi 2, p. 50, B : Ἀραρὼς δὲ κοκκυμηλίαν καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον.] Idem Theophr. 3, 16, [6] commemorat et aliud genus τῆς κοκκυμηλέας, pro quo ap. eund. Plin. reperio Coggygria, 13, 22. [Scribendum κοκκυγέας. V. Κοκκυγέα.] Rursum Theophr. 3, [6, 4] τὴν σποδιάδα esse dicit veluti ἀγρίαν κοκκυμηλέαν, Prunum sylvaticam : cujus rei mentio et ap. Athen. 2, [p. 50, B].

[Κοκκύμηλον, τό.] Porro a κόκκυξ est compositum Κοκκύμηλον, ut testatur Nicander hoc hemistichio ap. Athen. 2, [p. 49, F] : Μῆλον δ' κόκκυγος καλέουσι, Malum quod coccygis vocitant. Latini Prunum appellant. Græci alio nomine Δαμασκηνὸν nuncupant, quoniam ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν χώρᾳ πλεῖστόν ἐστι τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, ut tradit Athen. [ib. D], quum tamen Damascena sint potius species quædam

τῶν κοκκυμήλων Damasceno agro peculiaris, ac διάφορος τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. [V. Schneider. ad Theophr. vol 5, p. 418, 419.] Suid. esse vult Pomorum speciem quæ suo tempore dicta fuerint βερίκοκκα : quo vocabulo nominari videntur potius ea quæ vulgo *Abricocs* appellantur, a Latinis pariter et Græcis Armeniaca. Porro τῶν κοκκυμήλων meminit Hipponax, dicens, Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Et Alexis, Στεφανοῦν ... στεφάνῳ κυλιστῇ κοκκυμήλων ... πεπόνων. Idem, Κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. [Galen. vol. 6, p. 353, 17 : Τῶν Δαμασκηνῶν κοκκυμήλων. De iisdem uberius id. ib. p. 613, 1; 792, 6; 811, 9. Hase.] Sunt vero et ἄγρια κοκκύμηλα, Pruna sylvestria, quorum mentio ap. Athen. [2, p. 50, A, B. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103, 23 : Κοκκύμηλα λέγεσθαι οὔ φασιν, ἀλλὰ μᾶλλον βράβηλα (scr. βράβυλα)· ἀλλὰ λέγεται καὶ κοκκύμηλα καὶ κοκκυμηλέα.]

[Κοκκύμηλος, ἡ.] Dicitur etiam Κοκκύμηλος pro κοκκυμηλέα. Ita enim Pollux 1, [232]. Sciendum, inquit, quod κοκκύμηλον quidem neutro genere dicitur ὁ καρπὸς, Fructus : masculino autem genere Arbor a mediæ comœdiæ poetis dicitur ὁ κοκκύμηλος. [Κοκκυμηλῶν, Prunetum, Gl.]

Κόκκυξ, ῡγος, ὁ, Coccyx s. Cuculus : avis verna ex accipitrum genere, sed degener et timida [Aristoph. Ach. 598 : Ἐχειροτόνησαν γάρ με — Κόκκυγές γε τρεῖς. Ex quo l., ut videtur, Hesych. : Κόκκυγες (addendum γ'), ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων. G. D.], sic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, quod uno verbo dicitur Κοκκύζειν, Coccyzare, Cuculi vocem edere, Sonare cucu s. κόκκυ. Hesiod. Op. [484] : Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, Quando cuculus in quercus foliis s. frondibus coccyzat. [Itaque perperam Tzetzes ms. Epist. 31, cod. Reg. 2644, fol. 79, b : Κατὰ τὸν Ἀσκραῖον ἐκεῖνον Ἡσίοδον κοκκίζειν, ἀλλ' οὐ κοκκύζειν. Miller.] Verum hoc κοκκύζειν non semper cuculi est, sed tribuitur etiam gallinaceo : nam schol. Aristophan. κοκκύσω expos. δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω, συρίσω, Ran. [1379] : Καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἶπατον, Καὶ μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω. Ubi quum uterque suum ῥῆμα protulisset, Bacchus ait, Κόκκυ, μεθεῖτε· nimirum φωνῶν τὸ κόκκυ s. κοκκύζων galli vel etiam cuculi more. [Pollux 5, 89 : Ἀλεκτρυόνας ᾄδειν καὶ κόκκυγας κοκκύζειν. Ὑπερίδης δὲ καὶ Δημοσθένης (non legitur ap. Dem., qui ᾄδειν dixit p. 1259, 20) ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ κοκκύζειν εἶπον. Hesych. : Ἄδειν ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί, κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. Sic tamen Aristoph. Eccl. 31 : Ὡς ὁ κῆρυξ (i. e. gallus) ἀρτίως ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν. Recte Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 21, 24 : Ἄδειν ἀλεκτρυόνας, Ἀττικῶς· τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσιν. Ex Diphilo memorat Antiatt. p. 101, 4. Theocr. 7, 124 : Ὁ δ' ὄρθριος ... ἀλέκτωρ κοκκύσδων ... Alciphro ab Valck. citatus Anim. ad Ammon. p. 229 : Κοκκύσας (ὁ ἀλεκτρυὼν) ἀφείλετο τὴν παροιμίαν.] Apud Aristot. quoque, H. A. 9, [49] vox esse gallinacei generis dicitur, et a Gaza reddi Cucurrire. Itidemque ap. Athen. 14, [p. 663, E] ex Artemidori Opsartyticis : Καὶ νομάδα παχεῖαν ἔψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, Pullos gallinaceos jam cucurrire incipientes. [Hesych. : Κοκκύζει, ταράσσει, φωνεῖ ὀξέως.] At proverb. Quum Nibas coccyzaverit, v. ap. Erasm. in Chiliad. Adag., ubi affert et aliud proverb., Coccyge astutior. [Lycophr. 395 : Κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας στόβους.] Non solum porro Avis nomen est κόκκυξ, sed Piscis etiam, et quidem vocalis, ap. Aristot. H. A. 4, 9, [3]. Ibi enim dicit κόκκυγα τὸν ἰχθὺν ψοφεῖν οἷον στριγμόν [συρ.] Coccygem itidem nominare possumus hunc piscem, quum Plin. avem quoque appellet Coccygem vocabulo Græcanico. [Hippocr. p. 543, 39.] Κόκκυγες dicuntur etiam Grossi caprifici arboris : οἱ ὄλυνθοι : quoniam sc. φαίνονται κατ' ἔαρ ἅμα τοῖς κόκκυξιν. Nicand. Ther. 853 : Σὺν δὲ κράδης κυέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην· Ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἵτε πρὸ ἄλλης Γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης. Hesych. auctore κόκκυξ dicitur et Herba quædam, et ὁ πρόβολος, et τοῦ ἱεροῦ [ὑγροῦ codex] ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις. Gorr. κόκκυγα esse dicit Os in imo sacri ossis positum, tribus propriis partibus constans, quæ inter se symphysi uniuntur. Plura de hac appendice sacro ossi adnata vide ap. Eund., necnon ap. Galen. in l. De ossibus [vol. 2, p. 762, 8. Id. ib. 398, 9; 587, 11 et 14; 856, 3; 533, 16 : Τὸ ὀστοῦν τοῦ κόκκυγος ὀνομαζομένου. Hase.] Eid. Hesych. κόκκυξ est etiam λόφος et περικεφαλαία, Crista et Galea : qui tamen et Κόκκυς affert pro λόφος. Denique Κόκκυξ est nomen montis qui olim Θρόναξ dictus fuit, teste schol. Theocr. [15, 64, ex Aristotele : Βουλόμενος ἀφανὴς γενέσθαι (ὁ Ζεὺς) καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς (τῆς Ἥρας) τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ (corr. Θόρναξ ex Pausania) ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. Κοκκύγιον ὄρος dicitur a Pausania 2, 36, 2. G. Dind.]

[Κόκκυς. V. Κόκκυξ.]

[Κοκκυσμός, ὁ, Cantus galli. De voce humana nimis acuta Nicomach. Music. p. 20; ubi vulgatum κοκνισμὸν corrigendum ex cod. Barocc. Schneid.]

[Κοκκυστής, ὁ, Qui galli modo clamat, Clamator inconditus. Timon Phlias. ap. Diog. L. 9, 6 : Τοῖς δ' ἔνι κοκκυστὴς ὀχλολοίδορος Ἡράκλειτος.]

[Κόκκων, ωνος, ὁ.] Κόκκωνες, Hesychio auctore dicuntur οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς καὶ ὅθεν ἰξὸς, Grana mali Punici et unde viscum fit. Meminit hujus v. Galen. quoque Lex. Hipp. [p. 504.] Ibi enim scribit κόκκωνα ab Hippocr. [p. 606, 9] vocari κόκκον τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, non τὸν κνίδιον : quem et ipsum interdum κόκκον sine adjectione ab eo nominari. [Solon ap. Phrynich. p. 396 : Κόκκωνας ἄλλος, ἄτερος δὲ σήσαμα.]

[Κοκκωνᾶς, ᾶ, ὁ, Cocconas, Byzantinus, præstigiator. Lucian. Alex. c. 6, 9, 10.]

[Κόκκωρα, τὰ, barbarum nomen, quod denotat aliquid, quo in paranda placenta Βασυνίας dicta utebantur Delii. Semus ap. Athen. 14, p. 645, B. Angl.]

[Κοκκωτὸν, τὸ, Baccatum, Granatum, Gl. Quasi a Κοκκόω, Grano. Angl.]

Κοκρύδων [?], Hesych. affert pro λῃστῶν, κλεπτῶν, Latronum, Furum.

[Κόκυ. V. Κόκκυ.]

[Κοκύας, ὁ.] Κοκύαι [codex κοκκύαι] Hesychio οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι, Avi et Majores; ut Etymologo quoque [M. p. 524, 52] κοκύας [κοκκύας editum est] est ὁ πρόγονος : qui addit, Ionicum esse v., et significare τοὺς ἤδη κεκομμένους. Pro Avi s. Atavi, Proavi, Majores, legitur in Zonæ epigr. [Anth. Pal. 9, 312] : Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν, κοκύαι γὰρ ἔλεξαν Ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες· indicans avos monuisse a quercubus abstinendam esse securim propter stirpis antiquitatem. [In Ind. :] Κοκκύαι, Suidæ sunt αἱ πρόγονοι, Majores : in exemplum afferenti, Ἀφ' ὑμέων [hoc corruptum] κοκκύῃσι καθημένη ἀρχαίῃσι. Alibi unico κ [quod illi quoque versui restituendum esse metrum docet. Callimachi verba esse visa sunt Nækio De Hecale c. 5, p. 545. || Hesych. : Κούκα, πάππον, et Κυκοίας, προγόνους.]

[Κοκυλῖται, οἱ, Cocylitæ, urbis alicujus Æolicæ incolæ. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 16.]

[Κόκυνθος, ὁ, Cocynthus, promontorium Italiæ inferioris. Polyb. 2, 14, 5, ubi libri deteriores Κόκινθος. *Cocinthos* et *Cocinthum* ap. Plin. H. N. 3, 5, 6 et 10, 15. Schweigh.]

Κόλα, Suidæ ἡ γαστὴρ, Venter : cui subjungit dat. plur. ταῖς κόλαις. [Fortasse respicit Aristoph. Eq. 453, ubi τοῖς κόλοις. Gaisford.] Plurale κόλα Hesych. exp. ὀστᾶ, μέλη, ut κῶλα : necnon ὅπλα, dicens esse et Saltationis speciem, quæ alio nom. appellatur ξιφισμὸς, Gladiatio. [Conf. Κολέα.]

[Κόλαβος vitiose pro κόλλαβος, quod v.]

[Κολαβρεύω. Κολαβρίζω. HSt. post verba s. v. Κόλα apposita :] Et hinc forsan sunt verba Κολαβρεύεσθαι, et Κολαβρίζειν, Saltare, ut idem Hesych. innuit : κολαβρευομένη enim exp. κώλοις ἁλλομένη : afferens et κολαβρίζειν pro σκιρτᾶν, Saltare : et quidem ita ut τοῖς κώλοις petulantius aerem verberes. E quo posteriore verbo est verbale Κολαβρισμός : cujus Pollux quoque meminit inter Saltationis species : nam 4, c. 14 [§ 100], κολαβρισμὸν esse dicit Θρᾳκικὸν ὄρχημα καὶ Καρικόν : ἐνόπλιον vero et ipsum. At Suid. verbo κολαβρίζεσθαι diversam plane signif. tribuit : nam κολαβρισθείη significare scribit ἐκτιναχθείη, ἀτιμασθείη, χλευασθείη, οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη, propterea quod

κόλαβρος s. κάλαβρος dicatur ὁ μικρὸς χοῖρος [Sic etiam Zonar. p. 1230], Parvus porcellus, qui nullo in pretio esse solet. [Videntur hæ glossæ sumtæ ex Olympiodoro qui eadem habet Cat. in Job. p. 153, 40. Hase. Hesych. : Κόλαβρον, τὸ κοιλίδιον. Scrib. χοιρίδιον. Heins. Dicebatur vero etiam Κόλαβρος, Cantilenæ genus quoddam lascivum, Athen. 4, 164, E; 15, p. 697, C, ubi v. Casaub. Schweigh.] Supra Καλαβρισθείησαν et Καλαβρισμός.

[Κολαβρίζω, Contemno, et Lascive salto. Clem. Rom. Ep. 1 ad Corinth. § 40. Kall. Lexicon Ms. Havn. ap. Osannum, Κολοβρισθείησαν (sic), περιρραγείησαν, χλευασθείησαν. V. Κολαβρεύω.]

[Κολαβρισμός. V. Καλαβρισμός.]

[Κόλαβρος. V. Κολαβρεύω.]

Κολάζω, Punio, Castigo. [Eur. Or. 769 : Οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ· Bacch. 1323 : Ὡς κολάζω τὸν ἀδικοῦντά σε· Suppl. 575 : (Πᾶσιν ἐξαρκεῖν ἔφυν) ὅσοι γ' ὑβρισταί· χρηστὰ δ' οὐ κολάζομεν. Aristoph. Nub. 7 : Ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.] Plato Protag. : Ὃς δ' ἂν ἐκτὸς βαίη τούτων, κολάζει, Qui autem extra eas (sc. leges) declinat, hunc civitas supplicio afficit. Aristot. Eth. 3, 5 : Κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Castigare improbos dicit Cic. Sic Dem. [p. 122, 23] : Ἐκόλαζον καὶ ἐτιμωροῦντο, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Id. [p. 26, 2] : Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. Isocr., κολάζειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. Idem, κολάζειν τοὺς ἀκοσμοῦντας. Xen. Hell. 5, [3, 7] : Οὐδ' οἰκέτας χρὴ ὀργῇ κολάζειν, Castigare irato animo. Cyrop. 4, [2, 46] : Κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Interdum additur dat. instrumenti. [Eur. Hel. 1188 : Οὐ γάρ τι θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν.] Xen., Κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, Omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. [Idem Rep. Athen. 1, 9 : Κολάσουσιν οἱ χρηστοὶ τοὺς πονηρούς· ubi notanda futuri forma activa : nam Attici media potius uti solent. Et sic Xenophon ipse Anab. 2, 5, 13.] Isocr. [p. 13, A] : Τὸν δὲ διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασε, Pœnis affecit maximis. Et ap. Plat. [Leg. 6, p. 784, C], κολάζω πληγαῖς, ut ap. Cic. et Liv. Castigare verberibus, ap. Plaut. Castigare exuviis bubulis. [K. θανάτῳ Appian. Pun. c. 15, Civ. 2, 90.] Soph. vero in Aj. [1107] cum duobus accuss. junxit : Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, i. e. διὰ σεμνῶν ἐπῶν παίδευε. Sic Virg., Dictis castigat Acestes. Et Plaut., Ut eum dictis plurimis castigem. Et Castigare verbis, Cic. [Sensu obsceno dictum annotavit Hesych. : Κολάζειν, περαίνειν. Quocum comparentur κολάσματα simili sensu ab Alciphrone dicta 1, 38, p. 178. Addit Hesychius aliam interpretationem ὀγκᾶσθαι.] Κολάζομαι, Punior, Castigor, Pœnæ de me sumuntur, mihi infliguntur. Dem. C. Mid. : Μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. Xen. Hell. 6, [3, 10] : Κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων. Plut. : Ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κολασθῆναι. Idem [Mor. p. 968, C], de elephantibus : Εἷς ὁ δυσμαθέστατος ἀκούων κακῶς ἑκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quod ita Plin., Certum est unum elephantem tardioris ingenii in accipiendis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Synes. Ep. 57 : Τῶν μέντοι κολαζομένων ὁ Θεὸς κήδεται. Et cum gen. ap. Thuc., κολάζομαι τῆς ἀδικίας [ἐν ταῖς ἀδικίαις est 8, 40], Injuriæ pœnas do. Et in gerundio, ap. Plut. [Mor. p. 550, A] : Πότε καὶ πῶς καὶ μέχρι πόσου κολαστέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν. Κολάζομαι active quoque capitur pro κολάζω. Aristoph. Vesp. [405] : Νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ, Quo castigamus eos qui nos infestant, Quo injurias ulciscimur. Ap. Aristot. quoque H. A. 6, κολάζεσθαι active capi pro κολάζειν testatur Bud. Comm. p. 763, ubi v. l. [6, 17, 3 : Φασὶ δὲ καὶ τὴν τῆς τροφῆς δαψίλειαν πραοτέρους αὐτοὺς (elephantos) παρέχειν· καὶ προσάγοντες δ' αὐτοῖς ἑτέρους κολάζονται καὶ δουλοῦνται, προστάττοντες τύπτειν τοῖς ἐπαγομένοις.] Castigo, Reprimo, Coerceo, Moderor [Soph. Aj. 1150 : Λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι πάρα· OEd. T. 1147 : Ἃ μὴ κόλαζε ... τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη], s. ut Bud. interpr., Quod nimium est reprimo, Fremo [sic] et quasi castro. Theophr. C. Pl. 1, κολάζειν τὰ δένδρα [H. Pl. 2, 7, 6, C. Pl. 1, 17, 9; ἀμυγδαλᾶς x. ib. 2, 14, 1; 5, 9, 11], Castigare arbores luxuriantes, ut Stat. Theb. 9 : Libertas jubarum castigata. Item κολάζειν τὸ ἀνοιδαῖνον ap. Polluc. [4, 180], i. e. συστέλλειν, Reprimere. Galen. Ad Glauc. 1 : Τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματά ἐστι, κολάζοντα μὲν τὸ ὑπερβάλλον, ἀντεισάγοντα δὲ τὸ λεῖπον. [Paul. Æg. p. 44, 33 : Τὴν ἀμετρίαν τῆς κράσεως τῆς ἐναντίας ἀμετρίας κολαζούσης. Hemst.] Et κολάζειν τὸ πάθος, Plut. Artox. [c. 23, de amore], eo sensu, quo Lucan. dicit Immodicum dolorem castigare, i. e. Reprimere : et Cic., Videsne ut obmutuerit non sedatus corporis, sed castigatus animi dolor? Item κολάσαι τὸ πλεονάζον ap. Plut. Sympos. [p. 663, E], Reprimere et coercere quod exuperat. Dicitur etiam κολάζειν διαλόγους, ut Horat., Multa litura coercere carmen et ad unguem castigare. Philostr. Ep. 13 : Αἰσχίνης ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, ὑπὲρ οὗ πρώην ἐσπούδαζες ὡς οὐχ ἁφανῶς τοὺς διαλόγους κολάζοντος, Castigantis. Ead. signif. ap. Polluc. [6, 149] : Κεκολασμένος ῥήτωρ ὁ βεβασανισμένος, διεσμιλευμένος, ἠκριβωμένος, Pressus, Limatus, Castigatus : cujus oratio ad unguem castigata est, nec in ea quidquam luxuriat. [Philostr. p. 505, de Isocrate : Ὁ Ἀμάρτυρος (oratio Isocr.) ἰσχὺν ἐνδείκνυται κεκολασμένην ἐς ῥυθμούς, i. e. Numero oratorio castigata et temperata. Sic et Synesius Dioni p. 41, ῥυθμοὺς τοῦ λόγου κεκολασμένους tribuit. Περὶ κολάσεως λόγου agit Aristid. Art. rhet. 1, 12 (vol. 9, p. 394 ed. Walz.). Ernest. Lex. rhet.] Et in pass. κεκολασμένη δίαιτα, Moderata et cujus luxuries quasi castigata est. Lucian. [Hermot. c. 86] : Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα. Plut. Lyc. [c. 22] : Καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ οὕτω κεκολασμένην, οὐδ' ὑπεύθυνον τοῖς νέοις παρεῖχον. Aristot. Eth. 3 fin. : Τὸ δὲ τοιοῦτον (sc. μετρίας εἶναι τὰς ἐπιθυμίας καὶ ὀλίγας καὶ τῷ λόγῳ μηδὲν ἐναντιοῦσθαι) εὐπειθὲς λέγομεν καὶ κεκολασμένον. Ab hac signif. est ἀκολασία et ἀκόλαστος. [Seqq. ex Indice.] Κολῶ [Activi exx. nulla sunt. Phot. p. 85, 8, ubi de futuris contractis in ιῶ agitur : Οὐκέτι δὲ ἀγορῶ οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τῷ ι παραλήγει], Attice pro κολάσω, ut ἑλῶ pro ἐλάσω, teste Hesych., qui itidem κολωμένους dici scribit pro κολάσοντας [codex κολώσαντας]. Itaque ap. Aristoph. Vesp. [244] pro κολουμένους [cod. Ven. χολούμενος, superscripto κολω], quod attuli in Κολούω, scrib. potius κολωμένους : quum Hesych. ita legisse satis constet, et ea scriptura multo magis sit consentanea, exempto σ, et α ac ο in ω contractis. [Adde Eq. 456 : Χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.]

Κολαινὶς, ίδος, ἡ, Dianæ cognomen, a Colæno quodam qui templum ei construxit : aut διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον, ut tradit schol. Aristoph. [Av. 873], ap. quem v. plura de hoc cognomento. [Scholiastæ annotatio ex codd. ab me emendata hæc est : Παρὰ τὴν τῆς φωνῆς ὁμοιότητα· Ἀρτέμιδι ἐπώνυμον ἡ κολαινίς. Μεταγένης δὲ ἐν Αὔραις « Τίς ἡ Κολαινὶς Ἄρτεμις; ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος. » Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος Κόλαινον Ἑρμοῦ ἀπόγονον ἐκ μαντείου ἱερὸν αὐτῆς ἱδρύσασθαι Κολαινίδος Ἀρτέμιδος· καὶ Φανόδημος ἐν τῇ δ'. Εὐφρόνιος δέ φησιν ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς, διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκεῖ κριὸν κόλον. Ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχον λέγειν « Τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἴσατο, τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται. » Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδίασται· οἱ γὰρ Μυρρινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι τὴν Ἄρτεμιν, ὥσπερ Πειραιεῖς τὴν Μουνυχίαν, Φιλαΐδαι δὲ τὴν Βραυρωνίαν. ‖Ἔπαιξε πάλιν· κόλαινον γὰρ εἶδος ὀρνέου, διό φησιν Ἄρτεμιν ὀρνιθείαν καλεῖσθαι. Ἔστι γὰρ καὶ Ἄρτεμις Κολαινίς. Pausan. 1, 31, 5 : Τὴν δὲ ἐν Μυρρινοῦντι Κολαινίδα ἀπὸ Κολαίνου καλεῖσθαι (ἡγοῦμαι). Γέγραπται δὲ δή μοι τῶν ἐν τοῖς δήμοις φάναι πολλοὺς ὡς καὶ πρὸ τῆς ἀρχῆς ἐβασιλεύοντο τῆς Κέκροπος. Ἔστι δὲ ὁ Κόλαινος ἀνδρὸς ὄνομα, πρότερον ἢ Κέκροψ ἐβασίλευσεν, ὡς οἱ Μυρρινούσιοι λέγουσιν, ἄρξαντος. ‖Diversus ab hoc Colæno alius est, quem Κολωνίδας, oppidum Messeniæ, condidisse narrat 4, 34, 8. G. D.] ‖Κολεμὶς, cognomentum Dianæ, a Colemo quodam, teste Hesychio. [Nomina ex Κολαινὶς et Κολαίνου, quod in codice Κωλένου scriptum, depravata esse vidit Soping. Κόλαινος inter barytona est ap. Arcad. p. 64, 2 et Theognost. p. 66, 30, ubi male Ἄρτ. Κολαινία. G. D.]

Κολακεία, ἡ, Assentatio, Adulatio. [De ea v. Theophr. Charact. c. 2. Plato Gorg. p. 466, A: Κ. δοκεῖ σοι εἶναι ἡ ῥητορική; 465, B: Ἡ ὀψοποικὴ κ.] Lucian.: Πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. Herodian. 4, [12, 7]: Οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας. Item, Κολακείᾳ τι ποιῆσαί τινι, Officium aliquod præstare adulando. Dem. [p. 127 extr.]: Τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. Pro quo Athen. dicit ἐν κολακείᾳ ποιεῖν, 6, [p. 249, A]: Οὐχ ὡς ἐν κολακείᾳ τοῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ κατά τι νόμιμον. Item κολακείαν ποιεῖν pro Adulari, κολακεύειν, ib. [p. 252, F]: Διηγούμενος περὶ ἧς ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὸν Δημήτριον. Æschin. [p. 76, 42]: Πολλὴν κ. πεποίηται. Item Athen. 6, [p. 252, F]: Διαβόητος ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ. Ib. [A]: Ἅπαντας ὑπερεβάλετο τῇ κ. καὶ ταῖς θεραπείαις. ‖ Κολακεία dicta fuit quædam etiam civitas Meliensium, quam ob odiosum nomen everterunt Thessali, Athen. 6, [p. 254, E. ‖ In codd. interdum vitiose scriptum Κολακία, velut ap. Lucian. D. mort. 10, 9, Demosth. enc. c. 31. Κολακίαι ap. Cicer. Ep. ad Attic. 13, 30. « Ap. Stob. Flor. 48, 13, in fr. Democriti, codd. Φόβος κολακείην ἐργάζεται, Gaisf. κολακηίην. » Jacobs.]

[Κολάκευμα, τὸ, Adulatio, Blandimentum. Xen. OEc. 13, 12; Plut. V. Demetr. c. 17. « In κοβαλίκευμα corruptum notavi s. v. Βωμολόχευμα : nisi præstat κοβάλευμα. » G. Dindorf.]

[Κολάκευσις, εως, ἡ, Adulatio. Timæus Lex. Plat. p. 145 : Προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ. Codex κολ, : quod κολάκευσιν significat. Bast. Append. Epist. crit. p. 21.]

[Κολακευτέον, Adulandum. Schol. Æsch. Sept. 711. ‖ Adject. Lucian. De merc. cond. c. 38 : Κολακευτέος μὲν αὐτὸς καὶ ἱκετευτέος· Demosth. Enc. c. 31.]

[Κολακευτὴς, ὁ, Blandus, Gl.]

Κολακευτικὸς, ἡ, ὸν, Adulatorius, Assentatorius, i. q. κολακικός. [Κ. σοφιστὴς Pollux 4, 48.] Lucian. [Necyom. c. 14]: Οὐδὲν οὐδὲ κ. οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Quum vero aliquis dicitur κ., est Adulandi peritus. Id. [De calumn. c. 10]: Ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ, Qui vero adulari melius novit, adulationibus permulcendi aures peritior est. Item κολακευτικὴ, sub. τέχνη, Plato [Gorg. p. 464, C], ut infra κολακική. [‖ Genus dicendi accommodatum ad captandos vulgi plausus. Anon. ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 596, 12 : Τῇ κολακευτικῇ (ῥητορικῇ), ἧς ἡγήσαντο Δημάδης καὶ Ἀριστόδημος. Hase.]

Κολακευτικῶς, Assentatorum more, More eorum, qui adulandi periti sunt. [Pollux 4, 51. Charito 8, 4 : Κ. κατακλίνασα αὐτήν. Schæf. Zachar. Dialog. 3, c. 7. Vita Nili jun. p. 92, 8 : Οὔτε προσῆλθε θωπευτικῶς τε καὶ κ. Hase.]

Κολᾰκεύω, Adulor, Assentor, Adulationibus capio. Antiphanes ap. Athen. [6, p. 258, D]: Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη Ἡ πρόσοδος ἄλλη, τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς; Diphilus [Diodorus Sinopensis ib. p. 239, E]: Οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους Ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν. Plut.: Ὅπως ὑπεξανιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι. Et in partic., οἱ κολακεύοντες iid. qui κόλακες, Assentatores, Adulatores. [Plato Rep. 7, p. 538, B.] Plut.: Οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες. Item ὁ τῶν κολακευόντων ἔπαινος. Lucian. [De hist. conscr. c. 40]: Τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη. At in Plut.: Ἔργῳ κολακεύοντες, οὐ λόγῳ, active et participialiter capitur. Interdum cum accus. jungitur. [Aristopl. fr. 360: Εἴ τίς σε κολακεύει. Plato Alc. 1, p. 120, B: Κολακεύσοντες τὴν πόλιν.] Xen. Hell. 5, [1, 17]: Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν... εἵνεκα μισθοῦ. Plut.: Κολακεύομεν οἰκότριβας ἀνθρώπους, et, Κεῖσο μετὰ τούτων οὓς ἐκολάκευες. Et Κολακεύομαι, Adulationibus demulceor s. permulceor, Assentationibus titillor et capior, etiam Adulationibus vincor, Assentationibus pateo, Adulari me sino, ut Cic. loqui supra in Ἁβρὸς dictum est. Æschin. [p. 87, 18]: Ἔχαιρε γὰρ κολακευόμενος. Dem. [p. 98, 14]: Ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας. Plut. De fort. Alex. 2 : Κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικός. Lucian. [Nigrin. c. 23]: Πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα. [‖ Improprie, Suaviter afficio. Muson. ap. Stob. Flor. 17, 43, vol. 1, p. 355 extr. : Τέχνας ... ἐπινοοῦμεν, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηδύνειν καὶ τὴν κατάποσιν κολακεύειν μειζόνως. Hemst. Synes. p. 148, D : Εὐθυμία κολακεύουσα τὴν ψυχὴν ταῖς πεπλανημέναις ἐλπίσιν. Jacobs.]

[Κολαχία. V. Κολακεία.]

Κολακικὸς, ἡ, ὸν, Adulatorius, Assentatorius : si de homine aliquo dicitur, Adulandi peritus, Peritus assentator. [Plato Gorg. p. 522, D: Κολακικῆς ῥητορικῆς ἐνδεία· Leg. 1, p. 633, D : Δεινὰς θωπείας κολακικάς.] Et ἡ κολακικὴ, subaud. τέχνη, Ars adulatoria s. assentatoria. Plato Sophista [p. 222, E] : Κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι. [Superl. Polyb. 13, 4, 5 : Κολακικώτατος πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας. ‖ Adverb. Κολακικῶς, Pollux 4, 51. « Const. Manass. Chron. p. 89. » Boiss. Tzetz. ad Lycophr. 1194.]

Κολακὶς, ἰδος, ἡ, Assentatrix : κολακίδες dicebantur Mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ reginis currum ascendentibus aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subjiciebant. [Athen. 6, p. 256, D; Plut. Mor. p. 50, D.]

[Κολακοφοροκλείδης (scr. Κολακοφώρο— cum Meinekio Comic. vol. 2, p. 394), Ἱεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδοῦσιν Ἕρμιππος μὲν ἐν Κέρκωψι, Φρύνιχος δὲ ἐν Κωμασταῖς. Ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης, Κλεώνυμον εἶναι ὑπέλαβεν, οὐδὲ τὸ τέλειον τοῦ ὀνόματος ἐπιστήσας, Hesych. Idem infra : Κορακοφοροκλείδης· ἔστι γὰρ Ἱεροκλείδης· glossa non integra.]

Κολακρῖται, e Cæl. Rhod. Antiq. Lectt. affertur pro Civilium pecuniarum quæstores : pro quo rectius Κωλακρέται infra, quamvis ap. Suid. quoque sua seria inveniam Κολακρέται : et ap. Etym. κολακρῖται, οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον.

[Κολάττην, κόλακα, Hesych. Series Κολάκτην postulat.]

Κολακώνῠμος, ὁ, ab Aristoph. [Vesp. 592] per derisum vocatur ὁ Κλεώνυμος, ut qui κόλαξ esset, h. e. Adulator.

Κόλαξ, ακος, ὁ, Adulator, Assentator. Aristot. Eth. 2, 7 : Ὁ δ' ὑπερβάλλων (sc. ἐν τῷ ἡδεῖ τῷ ἐν τῷ βίῳ), εἰ μὲν οὐδενὸς ἕνεκ', ἄρεσκος· εἰ δ' ὠφελείας τῆς αὐτοῦ, κόλαξ. Et 4, 6 : Τοῦ δὲ συνηδύνοντος ὁ μὲν τοῦ ἡδὺς εἶναι στοχαζόμενος, μὴ διά τι ἄλλο, ἄρεσκος· ὁ δ' ὅπως ὠφέλειά τις αὐτῷ γίγνηται εἰς χρήματα καὶ ὅσα διὰ χρημάτων, κόλαξ. Et ib. c. 3 : Πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ, κόλακες. Lucian. Tim. [c. 36]: Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν ... ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. [Mœris p. 113 : Γόης Ἀττικοὶ, κόλαξ Ἕλληνες· ubi Piers. vocc. κόλαξ et γόης conjunctorum exx. indicavit ex Dion. Chr. Or. 32, p. 364, C; 78, p. 668, A.] Plut. [Mor. p. 778, D]: Διάβολοι καὶ συκοφάνται καὶ κόλακες. Ap. Eundem [ib. p. 800, A] sunt αὐλικοὶ κόλακες, Assentatores aulici. [Liban. vol. 4, p. 171, 1 : Στρατοπέδῳ κολάκων παραπεμπόμενος. Jacobs.] Dicitur etiam κόλαξ τούτου, Assentator hujus. Et ap. Plut. [ib. p. 48, F] : Αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. Veteres autem poetæ τοὺς παρασίτους vocabant κόλακας, ut docet Athen. 6, [p. 236, E, ex Eupolidis fabula Κόλακες inscripta. Phrynich. p. 139 : Παρασίτους οὐκ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνείδους ὡς νῦν, ἀλλὰ κόλακας· καὶ δρᾶμα ἔστι Κόλακες τοιούτων ἀνθρώπων.] In eodem libro [p. 248, D] dicit κόλακα non abesse μακρὰν τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος : quod ex his Alexidis verbis patet [ib. p. 255, B]: Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ· Οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ. De etymo dicam in Κόλον : alii a κολλᾶσθαι dictum existimant, sicut et Androcydes medicus ap. Athen. [ib. p. 258, B] τὴν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις.

[Κολάξαϊς, ὁ, Colaxais, Scytha. Herodot. 4, 5 et 7.]

[Κόλαπις, ὁ, Colapis, fl. Pannoniæ. Strabo 4, p. 207; 7, p. 314.]

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, Instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Lucian. [Somn. c. 13]: Μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις. [Instrumentum cælatorum ap. Athen. 11, p. 488, C, ex Asclepiade Myrleano : Ἐξοχὴ δ' ἦν (in poculo) ὀλίγη τοῖς κολαπτῆρσιν ἐπηρμένη καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα. Hemst.] Plut. [Mor. p. 350, D] de Isocrate : Μονονοὺ

κολαπτῆρσι καὶ ξυστῆρι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ρυθμίζων.

[Κολάπτης, ὁ, Scalptor, Gl.]

Κολάπτω, Tundo, Excavo : ut avis rostro, faber malleo. Aristot. H. A. 9, 1, de ægitho ave asino infensa : Ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπετόμενος τὰ ἕλκη αὐτοῦ. Quæ verba Plin. 10, 74, ita interpr. : Advolans ulcera ejus rostro excavat. Paulo post, Καὶ κόραξ ταύρῳ καὶ ὄνῳ πολέμιος, διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Exculpere oculum alicui, Terent.; Exculpere nidum in pariete, Varro : sicut lapicida malleo rostrato in lapide cavum facit. Et τὸ ῆπαρ κολάπτειν ap. Lucian. De sacrif. [c. 6], Rostro tundere : pro quo Idem in Prom. [c. 9] dicit τὸ ῆπαρ ἐκκόπτειν. Julianus in Epigr. [Jul. Antecess. Anth. Pal. 11, 369] : Μή σε κολάψῃ Αἵματι πυγμαίων ἡδομένη γέρανος, Ne rostro te petat, Ne rostro te tundat. Athen. 12, [p. 548, C, ex Anaxila] : Βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων, ὠὰ κολάπτων. Et κεκόλαπται ἄνθρωπος, Hominem continet insculptum, VV. LL. e Luciano. [Dosiad. Ara 1, 19 (Anth. Pal. 15, 25) : Hippocrenen Pegasus κόλαψε, quod schol. per ἤνοιξε exp. || Insculpo, Incido. Τὸ δὲ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς χαλκώματα δύο, inscr. Gruteri p. 401, 21. Valck. Glaucus Anth. Pal. 9, 341 : Κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε. Alcæus ibid. 7, 429 : Γράμμα λέλογχε πέτρος λαοτύπαις σμίλαις κεκολαμμένον. Callim. fr. 101 : Ἐνὶ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα ... γράμματα. Hesych. : Κεκόλαμμένη, γεγλυμμένη. Κολάπτει, κλώθει πρὸς τῷ γόνατι (?), ἢ γλύφει.]

[Κόλαρις. V. Κάλαρις.]

Κόλασις, εως, ἡ, i. q. κολασμός. Differt a τιμωρία, Aristot. Rhet. 1, [c. 10, 4], quod κόλασις sit τοῦ πάσχοντος ἕνεκα, τιμωρία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Et Gellius 6, 24 : Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Una est, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur : quum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque. Altera est, quam ii, qui vocabula ista curiosius diviserunt, τιμωρίαν appellant : ea causa animadvertendi est, quum dignitas auctoritasque ejus, in quem est peccatum, tuenda est, ne prætermissa animadversio contemptum ejus pariat et honorem elevet. [Plato Prot. p. 323, E : Αἱ κολάσεις καὶ αἱ νουθετήσεις· 326, D : Ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ ... εὐθῦναι· Leg. 11, p. 932, C : Κολαζέσθωσαν ταῖς αὐταῖς κολάσεσιν.] Plut. S. N. V. [p. 562, F] : Προσήκει δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν· et ib. : Τῆς περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας ὡς φάρμακον, ἑκάστῳ προσφέρει τὴν κόλασιν. [Ib. p. 565, A : Αἱ διὰ χρημάτων καὶ διὰ σωμάτων κολάσεις.] Et ap. Aristot. Polit. 5, [c. 12 post med.] : Τὰς κολάσεις πατρικῶς ποιεῖσθαι· Eth. 10, 9 : Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστάτοις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι. Et 2, 3 : Αἱ κ. γινόμεναι διὰ τοιούτων· ubi, ut Plut. paulo ante, et ipse dicit κολάσεις esse ἰατρείας. [Τίειν κόλασιν Visconti Inscr. Triop. p. 72. Λαβεῖν κ. Diodor. 4, 44. Schæf.] || Castigatio, ut κόλασις τῶν δένδρων ap. Theophr. [C. Pl. 2, 4, 4; 3, 18, 2], sicut κολάζειν supra, Castigatio, quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, et qua velut supplicio coercentur et reprimuntur. [|| Κ. λόγου. V. Κολάζω.]

Κόλασμα, τὸ, Pœna, Quod pœnæ castigationisque loco infligitur. [Ex Aristoph. Nub., in qua fabula non legitur, affert Antiatt. Bekk. p. 105, 2.] Xen. Cyrop. 3, [1, 19] : Οἱ μὲν, τῷ ἰσχυροτάτῳ κ. νομιζομένῳ, σιδήρῳ παιόμενοι, ὅμως ἐθέλουσι καὶ πάλιν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. Plut. [Mor. p. 17, B], κολάσματα σκυθρωπά. [V. Crassi c. 10. Critias ap. Sext. Emp. p. 562 : Κ. τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο. || Sensu obsceno Alciphro 1, 38, p. 178 : Οὐδὲ ἅλεως καὶ εὐμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις κολάσμασιν, i. e. Subagitationibus. Sic κολάζειν per περαίνειν exp. Hesych.]

Κολασμὸς, Pœnæ inflictio, Punitio, Pœna. Plut. [Mor. p. 450, A] : Οἱ δὲ καὶ τιμωρίαις αἰωνίοις ὑπὸ γῆν καὶ κολασμοῖς φρικώδεσι κακὸν εἶναι νομίζουσι τὸν θάνατον· Alcib. [c. 13] : Φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμόν. || Moderatio, Refrænatio, Castigatio. Plut. [Mor. p. 509, D] : Οὐκ ἔστι γλώσσης ῥεούσης ἐπίσχεσις οὐδὲ κ. [Ib. p. 135, A; 171, B.]

[Κολασσαὶ et derivata. V. Κολοσσαί.]

[Κολασσία. V. Κολοσσία.]

[Κολάστειρα, ἡ, Castigatrix. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 425 : Κ. ἔνδικον ἀμπλακίας.]

[Κολαστέος, α, ον, Puniendus. Plato Gorg. p. 527, B : Κ. ἐστί.] Κολαστέον, Puniendum. [Plato ib. p. 492, B : Τὰς ἐπιθυμίας φὴς οὐ κ. Erast. p. 138, E. Xenoph. Hier. 8, 9; Aristæn. 1, 10, p. 46.]

[Κολαστὴρ, ῆρος, ὁ, Punitor, Castigator. Eunap. p. 86. Wakef.]

Κολαστήριον, τὸ, Locus supplicii, Instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas, Tormentum ad punienda et vindicanda delicta. Plut. [Mor. p. 342, E] : Οὐδὲ μάστιγες, οὐδὲ πέδαι, μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης. [Ib. p. 166, B : Κ. ἐπίμονον καὶ ὀδυνηρόν.] Synes. Ep. 58 : Ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ἠκίζετο, His eum abominandis supplicii inferendi instrumentis cruciabat. Paulo ante, Ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, Inusitata tormenta. Et 79 : Δακτυλήθρας καὶ ποδοστράβας ἐξευρὼν, καὶ ξένα ἄττα κ., Peregrina pœnalium instrumentorum genera. Gregor. Macc. Enc. : Καινότερα ἐπινόησον κ. In quibus ll. subaudiri potest substant. ὄργανον. Pro Loco autem, ubi sontes torquentur, i. e. Carcere, accipitur ap. Synes. De insomn. [p. 145, A] : Ἐφ' οἷς πρώην ἐστενοχωρήθη τὰ κ., Repleti sunt carceres. Accipitur etiam pro Ipsa pœna. Sic enim interpr. VV. LL. hunc, quem e Xen. [Mem. 1, 4, 1] citant, l., Ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι, ἐρωτῶν ἤλεγχε, Quæ castigationis causa coarguebat. [|| Κόλαστρον, τὸ, idem. Eustath. Opusc. p. 75 : Ἀλόγιστα κ.]

Κολαστήριος, ὁ, ἡ [potius ία, ιον], Aptus ad pœnas inferendas, Ad pœnas infligendas comparatus. K. πῦρ, Greg. Naz. [Greg. Presb. Vita Greg. Naz. p. 5, B : Δαίμων κ. Euseb. Dem. ev. p, 240, D : Κολαστήριον δύναμιν. Id. Hist. eccl. 6, 39, et De Mart. 1 : Ὑπὸ τέσσαρα τοῦ κ. ξύλου κεντήματα τοὺς πόδας παραταθέντες. Hase. K. ὄργανα schol. cod. Dorvill. Aristoph. Pl. 476.]

Κολαστὴς, ὁ, Punitor, Castigator [vel factis vel verbis. Æsch. Pers. 827 : Ζεύς τοι κ. τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων. (Simillime Eurip. Heracl. 389.) Soph. El. 1463 : Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχών· OEd. T. 1148 : Τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη· OEd. C. 439 : Θυμὸν μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων. Plato Leg. 9, p. 863, A : Κολαστὴν τῶν ἁμαρτανόντων θάνατον. Νόμοι κολασταὶ Critias ap. Sext. Emp. p. 562.] Plut. [Mor. p. 556, D] : Οὔτε τινὸς θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζω τοὺς ἀνοσιουργοῦντας. Et [ib. p. 552, F] : Ἐνίοις γὰρ ἀμέλει καὶ κολασταῖς ἑτέρων πονηρῶν οἷον δημοκοίνοις ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. Synes. Ep. 121 : Τῆς πονηρίας κολαστάς· 57 : Ὅταν δεῖται κολαστῶν. Pro Vindice et Tortore etiam citatur ex Eurip. [Ap. Eur. quoties legitur (Heracl. 389, Suppl. 255, 341), nihil aliud quam Punitorem s. Castigatorem significat.]

Κολαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Punitorius, Pœnas infligere solens. [Plato Soph. p. 229, A : Ἡ κ. δίκη.] Plut. [Mor. p. 458, B] : Τῶν θεῶν τὸν βασιλέα, μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην, οἶμαι, καλοῦσι· τὸ δὲ κολαστικὸν, ἐρινυώδες καὶ δαιμονικὸν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ Ὀλύμπιον. [Clem. Alex. p. 838. Wakef. De medicamentis malitiam aliorum medicamentorum edomantibus Galen. vol. 14, p. 760, 17 : Κολαστικὰ δὲ τῆς κακίας, ὅσων τοῖς δηλητηρίοις τῶν φαρμάκων ἀντικεῖσθαι ἰδίωμα. Comparat. Cat. in Psalm. t. 1, p. 89, 45 : Ἐπήγαγε καὶ κολαστικώτερον, Subjunxit id quod magis pœnam declarat. Hase. Jo. Cinnam. p. 82, B.]

[Κολαστικῶς, More punientis. Jo. Cyparissiota ms. cod. Reg. 1246, fol. 200, b : Καὶ ὅσα περ εἴρηται κ. ἐκφερόμενα. Id. ib. fol. 204, a : Καὶ τἄλλα κ. ἔφασαν. Miller. Caten. in Ps. t. 1, p. 109, 38 : Ἰατρικῶς, μὴ κ. Hase.]

[Κολάστρια, ἡ, Castigatrix. Euseb. Præp. ev. 9, p. 441.]

[Κόλαστρον. V. Κολαστήριον.]

Κολᾰφίζω, Colaphum duco alicui, incutio, infligo, infringo. Sic enim Lat. loquuntur. Seu Depalmo aliquem, i. e. Palma percutio : ap. Gell. e Tabulis Legum. Unde ἐκολάφισαν, ap. Eust. [p. 942, 45] e Paus. Frequens usus est in N. T. : Matth. 26, [67] : Ἐκολάφισαν αὐτόν. 1 Cor. 4, [11] : Κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν

καὶ κοπιῶμεν. [Et in scriptis Patrum, velut Epiphan. vol. 1, p. 682, Jo. Chrys. vol. 5, p. 802, ab Salliero citatos ad Thom. M. 546: qui κολαφίζω, κολαφισμὸς et κόλαφος ut ἀνάττικα damnat. Theophyl. ad Matth. l. c.: Κολαφίζειν ἐστὶ τὸ διὰ χειρῶν πλήττειν συγκαμπτομένων τῶν δακτύλων, καὶ ἵνα ἀφελέστερον εἴπω, διὰ τοῦ γρόνθου κονδυλίζειν.]

Κολάφισμα, τὸ, Plaga colapho incussa, Colaphus: τὸ διὰ κοίλης ἁφῆς ῥάπισμα, ut in nostro vet. Lex. exp. [V. Κολαφιστικῶς.]

[Κολαφισμὸς, ὁ, Colaphi s. Alapæ inflictio. Jo. Chrys. In 1 Ad Cor. serm. 10, vol. 3, p. 302, 31. Seager. Jo. Clim. Scala Par. p. 398. Boiss. Euthym. Zigab. in Matthæi Lect. Mosq. 1, p. 46. Osann. Elias Cret. ms. in Climac. cod. Coisl. 87, fol. 220, a: Κ. δὲ εἴρηται, κυρίως μὲν ἀπὸ τοῦ κολούειν τὰ φάη· τουτέστι καλύπτειν τοὺς ὀφθαλμούς. Miller.]

[Κολαφιστικῶς, Per colaphum. Vita Nili jun. p. 51, 9: Κ. ἅπτεσθαι αὐτοῦ. Hase. Lex. ms. cod. Reg. 1142, fol. 143, b: Κολαφιστικῶς· κολάφισμα ἐστὶ κοίλης ἁφῆς πληγή. Miller.]

Κόλᾰφος, ὁ, Colaphus, Alapa; Plaga quæ palma in maxillam alicujus incutitur, ἡ διδομένη διὰ τῶν μέσων δακτύλων πληγὴ, Etym. [M. p. 525, 8] ex Epicharmo citans, Ὡς ταχὺ κόλαφος περίπατεῖ δεινός. [Ad hunc l. referenda gl. Hesych.: Κ., κόνδυλος. Παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀγρωστίνῳ καὶ παιδοτρίβαις (scr. παιδοτρίβου cum Alberto) ὄνομα.] Apion ap. Eund. deducit a κολάπτω, Eust. [p. 1817, 51] a κόλον ἁφᾶσθαι, i. e., μέγα, ut κόλαφος sit ὁ μεγάλην ἁφὴν ἔχων. Pro hoc autem κόλαφος Atticis usitatum est κόνδυλος. Eust. [ibid. V. Κολαφίζω.]

[Κολέα, ἡ.] Κόλεα [corrigendus accentus] Hesychio est Saltatio quædam: ut κόλα. || Κολία eodem auctore est ὀρχήσεως εἶδος. || Unde Κολιάσαι derivatum, quod idem exp. ὀρχήσασθαι, Saltare. Veruntamen Idem κολία exp. etiam ἐπικήδεια, et μέτρον τι et τὸ ἡμικόλιον. [Conf. Ἡμικόριον.] Item plur. numero τὰ ἐκ μέλιτος τρωγάλια.

[Κολεάζω.] Κολεάζοντες Hesychio sunt ὠθοῦντες, κωλύοντες [κολύοντες codex], Pellentes, Prohibentes: item περαίνοντες, Dividentes: in obscœna signif.

[Κολέαμος vitiose pro Κοάλεμος, quod v.]

[Κολέαρχος, ὁ. HSt. post verba s. Κολεασμὸς posita:] Eodem Hesychio teste Κολέαρχος quoque est κακόσχολον ὄνομα.

[Κολεασμὸς, ὁ. HSt. s. v. Κολεάζω:] Unde Κολεασμὸς, ὁ, Hesychio auctore dicitur τὸ περαίνεσθαι. Dicit autem hæc πεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ κόλου, et κολεάζειν esse τὸ καθιέναι εἰς τὸ κόλον.

Κολεῖν, Hesychio est ἐλθεῖν, Venire: forsan pro μολεῖν.

[Κολεκάνος. V. Κολοκάνος.]

Κολεκτάριος, ὁ, Suidæ [qui per duplex λ scribit] est ἀργυραμοιβὸς, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος, τραπεζίτης, ἀργυροπράτης. E Lat. Collecta, significans eum potius, Qui pecuniam colligit, vel collectam dispensat. [V. Ducang.]

[Κολεμίς. Κόλεμος. Lectiones vitiosæ. V. Κολαινίς.]

[Κολεόν. V. Κολεός.]

[Κολεόπτερος, ὁ, ἡ, HSt. s. v. Κολέος:] Inde Κολεόπτερος dicitur Cujus pennis crusta veluti vagina supervenit, Cujus pennæ involucro crustaceo veluti vagina includuntur: unde Gaza interpr. Vaginipennis, ap. Aristot. [H. A. 1, 5; 5, 20; 8, 17.] Itidem Suid. κολεόπτερα vocari scribit ζωύφια πτηνὰ, παρὰ τὸ ὡς ἐν κολεῷ τὰ πτερὰ συνέχειν τῷ ἐλύθρῳ. [Basil. M. vol. 1, p. 72, E. HSt. s. v. Κουλεόν:] Porro ab hoc sive κουλεὸς s. κουλεὸν, comp. Κουλεόπτερος, i. q. κολεόπτερος, Cujus pennis crusta supervenit ceu vagina, ut scarabeo, et similibus insectis volucribus. || Κολοιόπτερα et κολεόπτερα ζῶα, ὁ κάνθαρος καὶ ἡ μηλολόνθη, et similia. Ita Suid. Sed pro priore scrib. potius κουλεόπτερα.

Κολεὸς, ὁ [et Κολεὸν, τό. De accentu Herodian. Π. μον. λέξ. p. 37, 33], Vagina, Culeus. Hom. Il. A, [194]: Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. [Od. K, 333: Κολεῷ μὲν ἄορ θέο.] Sic [Soph. Aj. 730: Κολεῶν (libri multi κούλεῶν) ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη·] Eur. [Hec. 544: Φάσγανον ἐξεῖλκε κολεοῦ·] Iph. A. [1567]: Ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας Κολεῶν ἔσωθεν, i. e. ξιφοθήκης. [Theocr. 24, 25: Κολεὸν μέγα, λώτινον ἔργον· ubi vulgo comma non post, sed ante μέγα positum correxit Schæferus. Xenoph. Ages. 2, 14: Ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν (edd. vett. κουλεῶν)· Cyrop. 1, 2, 9: Ἐν κολεῷ κοπίδα. (Hic quoque codex unus κουλεῷ, forma Homerica, quam librarii aliis quoque scriptorum prosaicorum locis non raro intulerunt.) Aristot. H. A. 4, 7: Ὅσα τὸ πτερὸν ἔχει ἐν κολεῷ. « Aristæn. Ep. 2, 6: Εὗρεν ἡ μάχαρα κολεὸν ἄξιον ἑαυτῆς. » Jacobs.] || Κολεὸς Hesychio est etiam λάρναξ, ὑδρία, Loculus, Hydria. || Rursum κολεὸς ap. Aristot. legitur pro Avi quadam. Sed pro eo scrib. dicunt κολιός. [Quod v. || Κουλεὸς, ὁ (Pollux 1, 136; 10, 145) et Κουλεὸν, τὸ, forma Ionica, de qua HSt. infra:] Κουλεὸν Ionice dicitur τὸ κολεὸν, teste Hesych., ut Hom. Il. Γ, [262]: Ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, i. e. τὴν τοῦ ξίφους θήκην, Thecam gladii, Conditorium ensis, Vaginam. A, [220]: Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὧσε μέγα ξίφος· Od. Λ, [97]: Ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον Κουλεῷ ἐγκατέπηξα. Ap. Hippocr. [p. 268, 45] et κουλεὸς καρδίας, de Involucro cordis quo tectum et conditum est ceu vagina.

[Κολεοφόροι, οἱ, q. d. Vaginiferi, comici ignoti fabula in monum. didascalico ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 345. G. Dindorf.]

Κολεραὶ ὄϊες, Oves glabræ, s. brevem lanam habentes. Ap. Aristot. enim H. A. 8, 10, Αἱ κολεραὶ [legitur κολέραι] ὄϊες εὐχειμερώτεραι τῶν δασειῶν. Gaza vertit, Oves glabræ exutiores, sunt frigoris patientiores quam vestitiores. Ubi tamen alii interpretandum censent, Oves crispæ sunt hirsutis frigoris patientiores. [Κόλερον τὸ ἀκούρευτον πρόβατον Theognost. p. 131, 1.] Hesych. κολερὰ a quibusdam scribit exponi τραχέα: ipse interpr. νόθα, νωθρά.

Κολετράω, ap. Aristoph. Nub. [552]: Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεί. Ubi schol. et Hesych. exp. καταπατοῦσι, Proculcant: dicentes translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων. Id enim κολετρᾶν dici. Quosdam vero exponere ἐνάλλονται εἰς τὸ κόλον, quod significet εἰς τὴν γαστέρα. Quibus addit schol. Aristoph., significare etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα (nam κόλον dici τὸ παχὺ ἔντερον), vel κατὰ κώλου τύπτειν.

[Κολῃβάζω.] Κολῃβάζει, Hesychio ἐσθίει, καταπίνει, Comedit, Devorat, Deglutit. Κολοιβάζειν, Eid. est ἀτάκτως ἐσθίειν, Inordinate s. Indecenter comedere. [V. Ἐγκολλαβίζω.]

[Κολία: Κολιάζω. V. Κολέα.]

Κολίανδρον, τὸ, schol. Aristoph. suo tempore dictum fuisse scribit quod ab Aristoph. [Eq. 679] vocatur κορίαννον, Coriandrum. [Greg. Nyss. t. 1, p. 177, B, de manna: Θρόμβοι τινὲς χρυσταλλοειδεῖς τὸ εἶδος, κατὰ τὸ σχῆμα ὃ ἀγροικικῶς λέγεται κολίανδρον, τοῦ κορίου σπέρματος. Hase. Legitur κολίανδρον Geopon. 12, 1, 2, et ex Apsyrto ibid. 16, 4, 5. Simonem Sethi addidit Niclas.]

Κολίας, ου, ὁ, piscis quidam e genere eorum qui solent ταριχεύεσθαι, ut tradit Athen. 3, [p. 120, F], ubi et Sardam ait magnitudinem ejus æquare. Plin. 32, c. ult.: Colias, s. Parianus s. Sexitanus a patria Bætica, lacertorum minima. [Κολίαι Aristoph. ap. Athen. 3, p. 118, D. Aristot. H. A. 8, 13; 9, 2.]

Κολιάω, Contendo, Debitum inficior s. Ingratus sum. Hesych. enim κολιᾷν exp. ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν [et infra Κοσμᾶν cum iisdem explicationibus, quæ aptæ sunt verbo Κολοιάω, quod v.]: afferens et κολιάσαι pro ὀρχήσασθαι, de quo in Κολία. [V. Κολέα.]

[Κολικεύω. Κολικός. V. Κωλ—.]

[Κόλιξ. V. Κόλλιξ.]

[Κολίον. V. Κολέα.]

Κολιὸς, ὁ, avis est ap. Aristot. [9, 2, 6, ubi v. Schneid.], pro quo alicubi κελεὸς, alicubi κολεὸς habent ejus exemplaria. Gaza Galgulum vertit: qui Plinio auctore ἴκτερος est. Mentio ejus fieri dicitur et ap. Ælian. [Conf. Κελεός.]

Κόλλα, ἡ, [inter nomina in λλα terminata ap. Athen. 7, p. 305, B. Κόλλη ap. schol. Soph. Tr. 770, ubi Triclinius κόλλα. HSt. in Indice: « Κόλλη Ionice pro κόλλα, Glutinum seu Gluten. »] Gluten, Glutinum. [Herodot. 2, 86: Τῷ κόμμι ἀντὶ κόλλης τὰ πολλὰ χρέων-

ται. Aristot. Meteor. 4, 4 : Τὸ ὑγρὸν τῷ ξηρῷ κόλλα γίγνεται.] Diosc. 3, 101 : Κόλλα, ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιανὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη· Plin. 28, 17 : Glutinum præstantissimum fit ex auribus taurorum et genitalibus; Rhodiacum fidelissimum. Plut. [Mor. p. 983, E] : Μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ, de altari quodam corneo. || Κόλλα, Hesychio τοῦ βοὸς τὸ νωτιαῖον δέρμα : paulo ante vero dixerat κόλλεα esse περιτμήματα δερμάτων, ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τοῦ βοός : quæ tamen expos. ab Eod. tribuitur vocabulo κόλλοψ.

Κολλαβίζω, Impingo, προσκρούω, VV. LL. ex Aristoph. In quodam autem nostro vet. Lex. scribitur ἐκολλάβησας per η, exponiturque itidem προσέκρουσας : παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν· κόλα δὲ ἡ γαστήρ : vel ἔθραυσας, a κόλλαβος significante ψωμόν. Suid. etiam κατεπάλαισας, item ἔκλασας, κατέπιες, annotans præterea eum velle dicere, ὅτι ὃν ἂν παραλάβῃ ἄρδην, ἀπόλλυσι. [Lectiones vitiosæ ductæ ex Aristoph. Eq. 265. Ubi nunc ἐνεκολήβασας legitur : de quo dictum s. v. Ἐγκοληβάζω. || Κολλαβίζω lectio vitiosa pro Κολλυβίζω. V. Κόλλυβος.] || Ap. Polluc. autem [9, 129] κολλαβίζειν ludi genus est, ὅταν ὁ μὲν πλατείαις ταῖς χερσὶ τὰς ὄψεις ἐπιλάβῃ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ἐπερωτᾷ πότερον τετύπηκε.

Κολλαβισμὸς, ὁ, ejusmodi ludus.

Κόλλαβος, ὁ, i. q. κόλλοψ, Clavicula, Verticillus citharæ, quo fides vertuntur et intenduntur. Eust. [p. 1915, 7 sqq.] κόλλοψ, ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ χορδαί. Ap. Eund. grammatici quidam, Κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα· ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν ὀργάνων πάλαι ποτὲ κόλλαβοι : quemadmodum ap. Eund. alius gramm. de κόλλοψ loquens, dicit, Ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς. Ipse tamen Eust. dicit ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, quemadmodum et in quodam nostro Lex. vet., ἐξ ὧν (sc. κολλόπων) καὶ τοὺς νῦν λεγομένους κολλάβους ἐποίουν. Phrynichus quoque melius dici κόλλοψ quam κόλλαβος testatur [p. 193 : Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἡ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει ... σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Κολλάβους præter Lucianum (D. deor. 7, 4, ubi v. Hemst.) reperimus de verticillis s. epitoniis usurpatum Mechan. vett. p. 273, Theon. Smyrn. Math. 1, 8 ed. Bull. et Hesych. s. v. Κερασβόλα. Lobeck.] Schol. Hom. [Od. Φ, 407] hos κολλάβους dictos vult ἀπὸ τοῦ κεκολλῆσθαι : dicit autem eos esse πασσάλους, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ, καὶ κεῖσθαι ἐν τῷ πήχει τῆς κιθάρας. Suid. esse dicit τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια : et ab horum similitudine κολλάβους dici etiam Panes quosdam, quos alii Speciem placentæ quadrangulæ esse velint : alii Panes parvos, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι, s. κολοβοῦσθαι, ut in quodam nostro vet. Lex. habetur, in quo κόλαβος unico λ scribitur. Eust. κόλλαβον majus quiddam esse dicit quam ἄκολον, si sc. illud ἄκολος στερητικῶς dictum sit quasi ὁ μὴ κολουόμενος : sin per pleon. α præpositum sit in h. v., idem videri esse ἄκολον et κόλλαβον, sc. βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον. Aliquanto autem post tradit κολλάβους et Κιλικίους ἄρτους, dictos a Cilicibus, qui viliori pane uti solerent, eosd. esse, i. e. ἄρτους μεγάλους καὶ ῥυπαροὺς, et φαιοὺς, secundum Alexidem : citans e Platone comico, Ἄρτους ἦκε πριάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλίκίους· addensque, quum poeta ille dicat μεγάλους, nomine κολλάβων non esse accipiendos ψωμίσκους. Athen. 3, [p. 96, D] quum varia panum genera recensens, ex Aristoph. citasset, Ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο, μετὰ κολλάβων χλιαρῶν, docet hosce panes fieri e novo frumento : quod his Philyllii verbis confirmat [p. 110, F] : Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκ γένους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς. Aristoph. schol. [Ran. 510] scribit a Sicyoniis vocari λασταύρους. V. et Κόλλιξ. || Κόλαβος [vitiose pro κόλλαβος] Suidæ ὁ μικρὸς ψωμὸς, Offula, Buccea parvula. Idem κολάβους [κολλάβους ex codd. correctum] dici scribit τοὺς ἄρτους τοὺς ἐοικότας τὴν πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιθάρας : quosdam vero esse qui dicant esse εἶδος πλακοῦντος τετραγώνου s. ἄρτου μικροῦ, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι : qua de re vide et Κόλλαβος. Inde ἐνεκολάβησεν [Lectio vitiosa pro ἐνεκολήβασας. V. Ἐγκοληβάζω] ap. Aristoph. [Eq. 265] pro Deglutivit, s. Per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον : volunt vero et κολαβεῖν esse Buccellam devorare, Deglutire : nullo tamen ejus allato exemplo. || Rursum κόλαβοι esse dicuntur Lyricorum poetarum genus, sic vocati ἀπὸ τῶν κολλάβων, quæ sunt citharæ verticilla in quæ fides aptandæ inseruntur. At pro Κολαβὸν, quod e Theophr. H. Pl. 5, 10, affertur pro Curtum, Truncum, Diminutum, Quod summas sui partes amisit, scrib. κολοβόν.

[Κόλλαδον, τὸ, mensura liquidorum ap. Syros, si sana lectio ap. Epiphan. t. 2, p. 184, C : Κ. ἐστὶ παρὰ τοῖς Σύροις τὸ ἥμισυ τοῦ ὑγροῦ σάτου· ἔστι δὲ ξέστων κε'. Hase.]

[Κολλάμφακον. Lucian. Tragodog. 157 : Τῆλιν μετ' οἴνου, γυρίνην, κολλάμφακον. Lectio suspecta. Conf. Κολύμφατος.]

Κολλάριον, τὸ, vox a recentioribus Græcis usurpata, e Lat. Collare s. Collaria, quod est δεσμὸς περιτραχήλιος. [V. Ducang.]

[Κόλλαστις. V. Κύλλαστις.]

Κολλάω, Glutino. [Plato Tim. p. 82, D : Τὴν σάρκα κολλᾷ πρὸς τὴν τῶν ὀστῶν φύσιν· 75, D : Περὶ τὸν τράχηλον ἐκόλλησεν.] Κολλᾷν σίδηρον, Glutinare ferrum, i. e. Ferruminare. Plut. Symp. 1, [p. 619, A] : Μᾶλλον ἀλλήλων ἀντιλήψονται καθάπερ ὁ κολλώμενος σίδηρος. Et κολλᾷν τραύματα ap. Medicos, quod Plin. dicit Glutinare vulnera et Conglutinare. Metaph. etiam capitur ut Lat. Agglutino et Conglutino. Ap. Athen. 10, [p. 452, C], ubi in gripho de cucurbitula : Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα Οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Quod ænigma citatur ab Aristot. quoque Rhet. 3, [2] et a Demetrio Phalereo [§ 102]; sed ap. Athen. scribitur πυρίχαλκον una voce. [Aretæus p. 76, D : Σικύη κούφη κεκολλήσθω εἰς τὰ μετάφρενα.] Plato Leg. [6, p. 776, A] : Κολλᾷ καὶ συνδεῖ [πόθος πάντα ἤθη]. Plut. [Mor. p. 350, F] de Isocrate : Ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοιόπτωτα κολλῶν καὶ συντιθείς. Cic. De orat., Conglutinationem verborum. Idem [ib. p. 1112, A] : Τὰ στοιχεῖα κολλῶν καὶ συναρμόττων. Et Athen. 11, [p. 478, D] pass. : Ἄγγειον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. || Κολλῶμαι, Agglutino s. Adjungo me, Adhæresco. [Æsch. Ag. 1567 : Κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ.] Luc. 10, [11] : Κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ὑμῖν [ἡμῖν], Qui se vobis agglutinavit : ut Plautus dicit, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ se agglutinant. Luc. 15, [15] : Ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, Se agglutinavit s. adjunxit. Act. 10, [28] : Κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, Se agglutinare, Coalescere : 9, [26] : Ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς. 1 Ad Cor. [6, 16] : Ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστι. Ad Rom. 12, [9] : Κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ. 1 Ad Cor. 6, [17] : Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστι. [Liban. vol. 4, p. 844, 23 : Ἑταίραις κελύσθαι. Corrig. κολλᾶσθαι. Theod. Prodr. p. 6 : Μέλους ἄλλου πρὸς ἄλλο δεξιῶς κολλωμένου. Jacobs.]

[Κολλεκτάριος. V. Κολεκτάριος.]

[Κόλλεον. V. Κόλλος.]

Κολλέψης, ὁ, Qui glutinum coquit, Bud. ex Polluce. [Ap. Polluc. 7, 183 Κολλεψὸς legitur, quod in edd. vett. κόλλεψος scriptum.]

[Κόλλη. V. Κόλλα.]

Κολλήεις, εσσα, εν, Glutinatus, Conglutinatus, Glutine compactus. Hom. Il. O, [389] de contis nauticis : Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ· quem l. declarat hic Ejusd. [677] : Ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, Compactum annulis s. clavis ferreis, ut ligna glutine compinguntur. Hesiod. Scut. [308] : Τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἄρματα κολλήεντ'. Hom. vero dicit ἅρματα κολλητὰ, ut et κολλητὸν δίφρον.

[Κόλλημα, τὸ, Glutinamentum, Glutinatio, Gl. K. βιβλιδίου Antiphan. ap. Polluc. 7, 211.]

[Κολλῆς. V. Κυλλάστις.]

Κόλλησις, εως, ἡ, Glutinatio, Conglutinatio. Theophrast. : Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῶν πευκίνων καὶ ἐλατίνων. Plin., Glutinum abdicant quædam ligna, et inter se et cum aliis insociabilia glutino, sicut robur. Plut. [Mor. p. 156, B] : Κ. σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως, Glutinationem ferri, i. e. Ferruminationem. [Κ. σιδήρου, Herodot. 1, 25, Pausan. 10, 6.] Herodian. 3, [1, 14] de muris Byzantii : Εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, τοσαύτῃ τε συναφείᾳ

καὶ κολλήσει, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον, Tam exactis juncturis et glutinamentis compactum. [Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 456, 3 : Ἐν δὲ τῇ κ. ἡ σὰρξ τοῦ σκύτεος πρὸς τοῦ χρωτὸς ἔστω. Id. ib. p. 695, 6 : Φάρμακα κωλύοντα τὴν κ. De κολλήσει, i. e. Ferruminatione, a Glauco Chio inventa, C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 61. Hase.] || De Applicatione cucurbitulæ, Aristot. Rhet. 3, [2] quum ænigma illud de cucurbitula in Κολλάω citatum adduxisset : Κόλλησιν τοίνυν εἶπε τὴν τῆς σικύας προσβολήν. || Agglutinatio s. Conglutinatio, est etiam Figura orationis. Hermog. Π. μεθ. δειν. [vol. 3, p. 436], quærens quot modis usus carminum esse possit in soluta oratione : Κ. μέν ἐστιν ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος εὐφυῶς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν· cujus exemplum affert ex Æschine C. Timarch. [Adde Greg. Cor. in schol. ad l. Hermog. vol. 7, p. 1320. || Figurate, Concordia. Eunap. Hist. Exc. p. 95, 7 ed. Nieb. : Βασιλέας διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως.]

[Κολλήστις. V. Κυλλάστις.]

[Κολλητέον, Glutinandum, Admovendum. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 142 : Σικύας κατὰ τοῦ ἰνίου κ. Ib. p. 180, et alibi. || Jungendum. Suidas s. v. Ἄνω : Τὴν πρόσθεσιν κ. τῷ ἐέργει.]

[Κολλητζίδα, ἡ, nomen Græcobarbarum agrostidis ap. schol. Theocr. 13, 42, κολητζίδα scriptum in Gll. iatricis ap. Ducangium.]

[Κολλητήριον, τὸ, Glutinatorium, Gl.]

Κολλητὴς, ὁ, Glutinator, Concinnator [Gl.].

Κολλητικὸς, ἡ, ὸν, Vim habens glutinandi. Plut. [Mor. p. 952, B] : Τὸ δὲ ὕδωρ κ. καὶ σχετικὸν, τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ πῆττον, Aqua conglutinat et copulat, ut quæ humore suo contineat ac coagmentet. Item κολλητικὸν φάρμακον, Glutinatorium medicamentum : quod conjungit et unit divisas partes, ut in pristinam unitatem reducantur. Quidam ἔναιμον et τραυματικὸν etiam appellant; sed hoc latius patet : nam in sinibus etiam veteribus ejus usus est, quum illa tantum in vulneribus cruentis post abstersum sanguinem, vulnusque purgatum et suturis fibulisve coarctatum, adhibeantur. Galen. Ad Glauc. 2 : Συμμέτρως δ' ὑποσαρκωθέντος τοῦ κόλπου τῶν κ. φαρμάκων ἐπιθήσεις, ὡς εἰ καὶ πρόσφατον ἔναιμον ἐθεράπευες τραῦμα. Diosc. [3, 89] de sarcocolla : Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, Glutinat s. Conglutinat vulnera. Idem [1, 112] : Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς στυπτικὰ καὶ τραυμάτων κολλητικά, Ulmi et folia et cortex et rami vim habent spissandi et vulnera contrahendi, Plin. Idem 1, 153 : Ἐναίμων κολλητικά, Sanguinolenta glutinant, Ruell. Athen. 9 : Παρασκευάσαντες ἄλλα φάρμακα κολλητικὰ ὀφθαλμῶν καὶ βλεφάρων. [Epiphan. t. 2, p. 172, C : Ῥαφέντες τε, καὶ κολλητικοῖς περιοδευθέντες. Hase. Superl. Tzetzes ms. Epist. 30, cod. Reg. 2644, fol. 79, b : Ὥσπερ τι κολλητικώτατον ἔδρασμα. Miller.]

Κολλητὸς, ἡ, ὸν, Glutinatus, Glutino compactus, Glutino sociatus. Hom. Od. Φ, [164] : Κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν, i. e. Foribus; eæ enim e tabulis glutine coagmentatis fieri solent. Ψ, [194] : Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. Ap. Eund. [Il. Δ, 366], κολλητὰ ἅρματα, quæ Hesiod. κολλήεντα dicit : item [Γ, 395] : Κολλητὸς δίφρος· item [O, 677] : Ξυστὸν ... Κολλητὸν βλήτροισι, quod idem supra κολλῆεν. [Κολλητῶν ὄχων Eur. Hipp. 1225.] Item κολλητὸν δόρυ. [Eustath. p. 1021, 47.] In quibus κόλλητὸν pro συμπεπηγμένον, Compactum, accipitur. [Concinnus, Gl. Herodot. 1, 25 : Ὑποκρητηρίδιον κολλητὸν σιδήρεον. Plato Polit. p. 279, E : Τὰ μὲν ὕδατι καὶ γῇ κολλητά.]

[Κολλίδαι, γένος ἰθαγενῶν, Hesych.]

[Κολλίζω, Agglutino, Adjungo. Geopon. 4, 14, p. 300 : Τοῖς ἑτέροις τὰ ἕτερα γένη χρὴ παρατιθέναι καὶ κολλίζειν. Wakef.]

[Κολλίκιον, τὸ, i. q. κόλλιξ. Gregor. Cor. p. 549 : Κόλλιξ εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια (alii codd. τὸ παρ' ἡμῖν κολλίκιον). Κολλίκιοι ἄρτοι ap. Athen. 3, p. 112, F. G. D. Orneosoph. p. 215, C : Ἀπόξυσμα κολλικίου, vertitur a Gyllio p. 146, B, Ramentum taurinæ collæ; sed perperam, opinor. Hase.]

[Κολλικονόμον (κολλικοονόμον codex)· τὸν κόρδακα κόλλικα λέγουσι καὶ κορδακίσματα, gl. obscura Hesychii.]

Κολλῖκοφάγος, ὁ, ἡ Qui κόλλικας vorat, Vorator κολλίκων. Aristoph. Ach. [872] : Ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον· quem l. Galenus citans, atque ἐπὶ σμικρῶν ἀρτίσκων dici annotans, legit Βοιώτιε. Sed Aristoph. fortassis allusit ad βοΐδιον, ac propterea terminationem retinuit.

Κόλλιξ, ῑκος, ὁ, i. q. κόλλαβος, Panem quendam rotundum significans. Athen. 3, [p. 112, A et F] ubi sic Archestr. : Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμματίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρινον ἄρτον. [Ephippus ibid. : Κόλλικα φαγών.] Hipponax ap. eund. Athen. 7, [p. 304, B] : Σύκα μέτρια τρώγων Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Galen. [Lex. p. 504] κόλλικας ap. Hippocr. exp. τροχίσκους, Pastillos, sicut et Paul. Ægin. 1, 27, et ap. Aristoph. ἐπὶ τῶν σμικρῶν ἀρτίσκων dici ait. Erotian. [p. 202] κόλλικας dicit ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων : nonnullos vero accipere ἀντὶ τῶν ἠτρίων. Is, qui de dialectis scripsit, esse dicit εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, addens, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Scribitur vero et Κόλιξ uno λ, fortasse metri gratia; nam in omnibus fere ll. κόλλιξ scriptum reperitur, etiam in libris manuscriptis. Aristoph. Ran. [575] : Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, Δρέπανον λαβοῦσ' ᾧ τοὺς κόλικας [corrigendum χόλικας cum Schweighæusero] κατέσπασας.

[Κολλοβάφινος et Κολλοβαφὴς, ὁ, ἡ.] Κολλοβάφινα, Hesychio τὰ κολλοβαφῆ, Glutino tincta. [Ap. Hesych. legitur, quod series literarum poscit, Κολοβάφινα, quanquam per κολλοβαφῆ explicatum. Recte Salmasius glossam ex Χολοβάφινα, τὰ χολοβαφῆ corruptam judicat.]

[Κολλοβὸς vitiose pro κολοβὸς, quod v.]

Κολλομελέω, Carmina conglutino et concinno (ut Cic. dicit Conglutinatio verborum), Concinne et composite coagmento. [Aristoph. Thesm. 54.]

[Κόλλον, τὸ, Gluten. Phot. Bibl. p. 61, 9, ex Olympiodoro : Ζητήματος ἀνακύψαντος περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τοῦ κόλλου (χώλου cod. Venet.).]

[Κολλοπεύω, Exoletus puer sum (v. Κόλλοψ). Plato com. ap. Stob. Ecl. eth. p. 158, a Porsono ad Eur. Med. 139, XII, emendatus : Κεκολλόπευκας (legitur κεκολόπευκας)· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.]

Κολλοπίζω, Claviculis s. Verticillis intendo, κόλλοπας ἐπιτείνω. Hesych. κολλοπίζειν, καθέλκειν.

Κολλοποδιώκτης, ὁ, Qui pueris exoletis et durioribus inhiat, ὁ ἄγριος περὶ τοὺς κόλλοπας, Eustath. [p. 1915, 16. HSt. alio loco :] Καλωποδιώκτης, Qui consectatur pulchros. Nam ap. schol. Aristoph. [Nub. 348] leg. censeo καλωποδιώκτας, non καλοποδιώκτας, nec καλαποδιώκτας, ut Aldinum etiam exemplar habet, et Suid. v. Ἄγριος, ead. quæ ille scribens, s. potius ea ipsa verba ex illo describens, sicut et alibi sæpe. [Vera scriptura κολλοποδιώκτας scholiastæ et Suidæ nunc ex codd. restituta.]

Κολλοπόω, Glutino, Glutinamentis compingo et coagmento : ἐκολλόπωσε, τῇ κόλλῃ συνήρμοσεν, Eust. [p. 1915, 10] e Pausania; nam ἐκ τῶν κολλόπων fit ἡ κόλλα. [Etym. M. p. 323, 22 (et iisdem fere verbis Hesych.) : Ἐκολλόπωσε, κόλλῃ συνήρμοσεν· ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου κόλλοπος καὶ δέρματος ἑψομένου γίνεται ἡ κόλλα τῶν βοῶν.] || Κολλοπῶσαι Hesychio est κατακολλῆσαι, Conglutinare.

Κολλοπώλης, ὁ, Qui glutinum vendit, Bud. ex Polluce [7, 183].

[Κολλόροβος, ὁ.] Κολλορόβιοι s. Κιλλόβαντες, [a Polluce 1, 143] dicuntur αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου. [Ap. Polluc. κολλόροβοι vel κολλορόβοι legitur. Et sic HSt. ipse s. v. Κύφων. G. D. || Clava Orionis. Ptolem. Almag. t. 2, p 68, 39, et 89, 7 Halm. : Ἐν τῷ κολλορόβῳ. It. Hipparch. p. 233, C; 244, A; 255, C Petav.; et p. 192, D, ubi neutro : Τὸ κολλόροβον, ὃ ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ χειρί. Hase.]

[Κόλλος, ὁ, Collus, n. pr. Demiognetus ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 11, 27.]

[Κόλλος, τό. Τὸ τῶν τριχῶν κ., Crines compacti, (κόλλα,) Amphiloch. p. 74, Kall. Hoc significatu Κόλλυς, ὁ, ab Etym. M. p. 120, 28, annotatum : v. Σκόλυς. G. D. || Κόλλος, Κόλλεον, Galli crista, schol. Clem. Alex. p. 263 (132, 10). Wakef. Hoc κάλλος et κάλλαιον dicitur, quæ v.]

[Κολλούριον. V. Κολλύριον.]

[Κόλλουρος, ὁ, piscis quidam, ap. Marc. Sidet. 22.]

Κόλλοψ, πος, ὁ, Corium durius in cervicibus et dorsis boum, aut etiam ovium: quoniam ἐξ αὐτοῦ ἀναβραττομένου fit ἡ κόλλα, Eust. [p. 1915, 7 sqq.] Apud Eund. Pausanias, Ἀπὸ τοῦ νωτιαίου κόλλοπος τῶν βοῶν ἑψομένου ἐγίνετο κόλλα. Idem Eust. ex alio Lex. citat, Κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα. Item ex alio, Κόλλοψ, τὸ τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην, ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα, πιμελῇ. Ap. Eund. sunt qui κόλλοπας esse dicant τῶν βοῶν νεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται. Hesych. tradit κόλλοπα esse τοῦ νώτου τὴν φορίνην καὶ τῆς λοφιᾶς τὸ ἄκρον. Major vero horum gramm. pars in eo consentit, ut κόλλοψ sit Durius in cervicibus aut tergoribus boum corium. [Per *callosum* exp. Geopon. 19, 6, 3.] Unde metaph. κόλλοπας dictos tradunt Exoletos et callosos pueros, τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας: seu, ut Hesych. tradit, τοὺς σκληροὺς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πάσχοντας, aut τοὺς ἀκολασταίνοντας ὑπέρακμα, Supra ætatis vigorem libidinantes. In qua signif. citat Eust. ex Eupolide, Μεγάλην πυγὴν εἶχέν, ὦ Χαριάδη, καὶ καλήν· τοῦτον καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας· ubi ἐκδρομάδας idem Eust. dictos existimat ὡς παραδεδραμηκότας τὴν ὥραν, quibus opponi ait τοὺς ὑπηνήτας. [Antiatt. Bekk. p. 102, 33: Κόλλοπάς φασι δεῖν κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων, οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. De lenonibus Diphil. apud Athen. 7, p. 292, B: Ἀφροδίσι' ὑπὸ κόλλοψι μαστροποῖς ποιῶν.] Hinc etiam, sc. a κολλόπων in propria signif. acceptorum duritie, ut nostrum vetus Lex. docet [et Etym. M. p. 526, 20], Aristoph. τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος, ait, Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. [|| De glandio suillo Aristoph. fr. 421: Καπριδίου νέου κόλλοπά τινα (φέρετε). Geopon. 19, 6: Ὅταν ἔχωσι τὸν λεγόμενον κόλλοπα πολύν. V. not. ad Columell. 7, 9, 11. Schneid.] || Κόλλοπες, Verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur, Bud.: οἱ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων γινόμενοι πασσαλίσκοι, οἷς δεσμεύουσι τὰς νευράς, ut in nostro vet. Lex. exp.: quemadmodum Pausanias quoque ap. Eust. κόλλοπα, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδάς, dicit fuisse δερμάτινον. Itaque κόλλοπες dicuntur ab ipsa materia, e qua fiunt. Hom. Od. Φ, [406]: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός. [Plato Rep. 7, p. 531, B: Ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντες.] Lucian. [D. mar. 1, 4]: Ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Eod. verbo Aristoph. Vesp. [574] per metaph. perlepidam usus est: Χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν, ubi schol dicit κόλλοπας esse τένοντας τῶν χορδῶν, et πασσαλίσκους τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραὶ καὶ τείνονται στρεφομένων.

[Κολλυβάτεια. V. Κουλιβάτεια.]

[Κολλυβίζω. Κολλυβιστής. Κολλυβιστικός. V. Κόλλυβος.]

Κόλλῠβος, ὁ, Collybus: Hesychio auctore est Species numismatis, s. ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βοῦς: ut sit Æreus numulus cui bovis imago impressa erat. Pollux quoque [9, 72] ait fuisse λεπτόν τι νομισμάτιον, quum Callimachus de iis qui apud inferos sunt, dicat, Βοῦν κολλύβου πιπράσκουσι· pro eo ac si quis diceret τοῦ προστυχόντος. Et hinc a poetis τριτοκόλλυβον quoque vocatum fuisse σμικρόν τι νόμισμα: si tamen non τρικόλλυβον scripsisse existimandus est: quod erit Numisma tribus valens collybis. Eid. Polluci [3, 84] κόλλυβος est ἀργυρίου ἀλλαγή, Argentei numi permutatio. Quibus verbis videtur significare Minutos numulos quibus argentum permutatur. Nam inde Κολλυβιστὴς [Κολυβιστὴς ap. Suidam] dicitur ὁ τραπεζίτης, Trapezita, Numularius, h. e. Qui argenteos aureosve numos permutat minutiis et κέρμασιν, quales oboli sunt et teruncii. [Joann. 2, 15: Τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα. Matth. 21, 12, et Marc. 11, 15: Τὰς τραπέζας τῶν κ. Hase. Hesych.: Τραπεζίτης, κ.] Sic sane Cicero [In Verrem 2, 3, 78] dicit, Deductiones fieri solebant pro spectatione et collybo. Et rursum [ibid.]: Collybus esse qui potest, quum utantur omnes uno genere numorum? Item [Ad Attic. 12, 6]: In collybo est detrimenti satis. Necnon ap. Sueton. Augusto [c. 4]: Mensarius collybo manus decoloravit. Legitur porro κολλυβιστὴς ap. Lysiam in Orat. de aureo tripode, teste Polluce [7, 33]: damnatum tamen a Phrynicho [p. 440]: qui pro eo uti jubet τῷ ἀργυραμοιβὸς, [reprehenditque Menandrum, qui κολλυβιστὴν dixerit: ὁ μὲν γὰρ κόλλυβος δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστὴς ἀδόκιμον. Similiter præcipiunt Mœris p. 54, Thom. M. p. 539]. Et ab eo sunt κολλυβιστικὰ σύμβολα, Symbola collybistica, s. Tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ quæ vulgo appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam, ut tradit Bud. Notandum vero et κόλλυβος dici masculino gen. et κόλλυβον neutro, teste Polluce [9, 72]: nec tantum pro Numismate accipi, sed etiam pro specie quadam Bellariorum, teste Hesychio quoque, cui κόλλυβα sunt τρωγάλια. [Origenes vol. 4, p. 191, B: Καὶ διδόντες κόλλυβα τοῖς προσιοῦσιν, εὐτελῆ καὶ εὐκαταφρόνητα νομίσματα. Miller.] Eo igitur referendum quod ex Aristoph. Pl. [768] affertur, Κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων. [Ex hoc depravatum apud recentiores Græcos est Κόλυβον, quod v.] Ac forsitan κόλλυβοι hic sunt iidem qui κόλλαβοι, h. e. σμικροὶ ἄρτοι, sic dicti παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κεκολλυβίσθαι s. σμικροὶ ἀρτίσκοι ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλυβισμένοι [Verba schol. Aristoph. Ran. 510 et Pac. 1195, ubi vulgatum κεκολλαβισμένοι in κεκολλυβισμένοι mutandum ex cod. Ven.], Parvi panes e magnis massis diminuti, ut ὁ κόλλυβος e magna argenti massa. Alioqui idem Comicus vocabulo κολλύβου utitur et in superiore signif., nimirum pro specie εὐτελοῦς νομίσματος, Pac. [1200]: Πρωτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὑτ' ἐμπολῶ. [Eupolis ap. schol. Pac. 1176: Γυναῖχ' ἑβίνουν κολλύβου. || Minutum quoddam pondus auri est ap. Theophr. De lap. 46: Ἐλάχιστον δὲ γίνεται κριθὴ, εἶτα κόλλυβος, εἶτα τεταρτημόριον, εἶτα ἡμιώβολος, ἐξ ὧν γνωρίζουσι τὸ καθῆκον· ubi in edd. vett. κόλυμβος vel κόλλυμβος scriptum. V. Schneid. vol. 4, p. 574.]

Κόλλυνον, perperam ap. Polluc. scriptum pro κόλλυβον.

Κολλύρα, ἡ, Collyra: panis species quæ pueris dari solebat, s. τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου, ut annotat schol. Aristoph. Pac. [122], ubi Trygæus filiolis suis sese παππαζούσαις καὶ ἄρτον αἰτιζούσαις dicit, Ἔξετ' ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψου ἐπ' αὐτῇ. Quem l. Athen. quoque affert l. 3, [p. 111, A] in sermone de panibus, dicens et ipse κολλύραν esse Panis genus, subjungensque alium quoque Aristoph. l. ex Holcadibus [fr. 363]: Καὶ κολλύραν τοῖς περῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον. Unico tamen ibi λ scriptum est, ut et ap. Hesych. [De accentu v. Arcad. p. 194, 16. || Forma suspecta ap. schol. Aristoph. Pl. 1055: Πλακουντικοῖς τισι κολλύροις (κολύροις Ald.), quod Hemsterhusio πλακουντίοις τισὶ καὶ κολλύραις corrigendum videbatur, nisi quis κολλυρίοις præferret. Facilior correctio κολλύβοις est, si quid mutandum in annotatione ab infimi ævi grammatico scripta. G. D. || *Jus collyricum* Plaut. Pers. 1, 2, 12. Schneid. ῡ]

[Κολλυριδιανοὶ, hæretici memorantur ab Epiphanio t. 1, p. 1057—67. Hase.]

[Κολλυρίζω et Κολλυρὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Κολλύρα:] Inde dimin. Κολλυρὶς, et verb. Κολλυρίζω ap. LXX, 2 Reg. 6, [19]: Ἑκάστῳ διεμέρισε κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐσχαρίτην καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου. Ubi itidem reddunt Collyridem panis. Et 13, [6] Amnon Davidi patri dicit, Παραγενηθήτω δὴ Θαμὰρ ἡ ἀδελφή μου πρὸς μὲ, καὶ κολλυρισάτω ἐνώπιόν μου δύο κολλυρίδας, καὶ φαγοῦμαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et mox venit Thamar, Καὶ ἔλαβε τὸ στέαρ, καὶ ἐφύρασε, καὶ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἔψησε τὰς κολλυρίδας· ubi interpr. Pulmenta et Sorbitiunculas: ac sane sequitur, Καὶ ἔλαβεν εἰς ὃ ἀποχέουσιν, καὶ ἐπέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ· ut liquidum fuisse βρῶμα hinc conjicere sit. Nonnulli tamen volunt esse Tortas panis. Suid. scribit κολλυρίζειν esse quod vulgari sermone dicitur λαλάγγας τηγανίζειν: et ἐπιχωρίως κολλούρια vocari τὰ λαλάγγια.

[Κολλύριον, τὸ, i. q. κολλύρα. Reg. 3, 14, 3. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 221: Κολλούριον, ἄρτος μικρός.]

Κολλύριον, s. Κολλούριον, τὸ, Collyrium: medicamentum oblongum et teres, e liquoribus, succis, seminibus, fructibus et metallicis, ad varios usus com-

positum, compactum cohærensque, in modum fere ejus quod vulgus pharmacopolarum Magdaleonem appellat. Sic enim olim reponebantur et asservabantur collyria, quumque utendi esset occasio, ea vel integra, sicuti condita erant, adhibebantur in usum, vel solvebantur in pulverem, qui aut siccus aut humore aliquo dilutus affectæ parti vel oblinebatur, vel linamento exceptus indebatur, vel suffitionibus aut alio modo inserviebat: namque τὸ κολλούριον antiquis figuratum fuisse, et certam habuisse formam, e veterum medicorum lectione cognoscitur, qui pleraque medicamenta in collyrii formam fingenda præcipiunt. Celsus 5, [28, § 12] docens quomodo callum fistularum erodere oporteat, Satis, inquit, est vel papyrum intortam, vel aliquid e penicillo in modum collyrii astrictum medicamento Megetis illinere. Et paulo supra, Exque eo (sub. emplastro) collyrium fieri debet, altera parte tenuius, altera paulo plenius, idque ea parte qua tenuius est antecedente, demitti oportet in fistulam, donec sanguis purus se ostendat: quæ in omnibus fistularum collyriis perpetua sunt. Similiter Galen. τῶν Κατὰ τόπ. l. 3, disserens de narium affectibus, docet e certis medicamentis contusis lævigatisque collyriorum formas effingendas esse quæ congruam ad nares ægroti proportionem habeant, easque in naris affectæ meatum immittendas. Ad hæc Oribas. Collect. Medic. 10, 23, ex Antyllo collyriis figuram tribuit caudæ muris similem, quatuorque digitorum longitudinem, et præterea soliditatem firmitatemque, ut oleo aliquo, non secus atque balani, inungi possint. Ac figuram quidem iis talem fuisse, ipsa nominis ratio videtur ostendere: dicta enim putantur quasi κολούρια, h. e. κολοβὰ τὴν οὐρὰν, vel κολοβαὶ οὐραὶ, quia sint instar mutilatæ caudæ: secundum quod etymon uno λ et cum diphth. scrib. esset, quum alioqui gemino λλ et interdum per υ ψιλὸν tantum scriptum reperiatur, ap. Latinos præsertim. Alii dictum putarunt παρὰ τὸ κωλύειν s. κολλᾶν τὸν ῥοῦν: sed parum probabiliter: nec enim tantum ad sistendas fluxiones adhiberi comperiuntur, sed ad alias etiam quamplurimas affectiones: nam et fistulis induntur ad conglutinandum, detergendumve, aut ad exterendos earum callos: et naribus, ad polyporum et ozænarum curationem, itemque auribus ulcere affectis: adhibentur et utero, quum ad ciendas purgationes et ad fœtum atque secundas expellendas, tum ad sistendum etiam immodicas sanguinis excretiones, aliosque uteri affectus sanandos. Induntur collyria et in anum, quæ glandes etiam appellat Aetius in curatione dysenteriæ: et Scribonius Largus ad tenesmum effingit itidem collyria adinstar nuclei pinei: ut Columella quoque 6, 6, collyria componit quæ bovis cruditate laborantis alvo immittantur. Aetius l. 8, collyriis utitur et ad suffitiones. Veruntamen oculorum præcipue vitiis adhiberi solita sunt: qui quanto sunt reliquis corporis partibus præstantiores, tanto magis medici veteres in eorum collyriis elaborarunt, et eorum copia quodammodo luserunt. Quorum quum plures reperiantur differentiæ, tres tamen præcipuæ et summæ habentur: alia enim κολλούρια simpliciter, alia ξηροκολλούρια, alia ὑγροκολλούρια compositis nominibus vocantur: differunt autem ab invicem sola materia: siquidem quæ κολλούρια simpliciter dicuntur ex omni materia indifferenter constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium et animalium particulis, aromatibus, metallicis, cujuscunque ea sint facultatis: ξηροκολλούρια vero, h. e. Arida collyria, metallicis præsertim constant, seminibus, fructibus, aromatis, et alia sicca materia, humore aliquo vel gummi collecta et cohærente. At ὑγροκολλούρια, h. e. Humida collyria, componuntur e liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, et aliis compluribus similiter humidis et varias etiam vires habentibus. [Alex. Trall. 2, p. 145, 147, 151.] Habent autem et horum collyriorum singula permultas differentias, quæ ut materia et viribus diversis constant, sic varia sortita sunt nomina, μονοήμερα, ἄδηκτα, στατικὰ, τεφρὰ, σποδιακὰ, διάῤῥοδα, διάσμυρνα, χλωρὰ, λευκὰ, διάκροκα, στίβια, νάρδινα, τραγωματικὰ, σμηκτικὰ, ἰσόθεα, θεοδότια, et alia pleraque. Hæc inter alia Gorr. [De κολλυρίῳ Plinii, i. e. Melino Samio, John. *Mat-*

lerei der Alt. p. 126. Ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 1, p. 224 et t. 7, p. 261 in variis formis adhuc superstitibus, quibus medicamentorum nomina ipsis collyriis imprimebant medici veteres, inque fictilium fragmentis memorantur collyria hæc: authemeron, basilium, chelidonium, chloron, cœnon, crocodes, crocodilium, cycnarium, diacherale, dialepidos, diamisyos, diapsoricum, diarrhodon, diasmyrnes, evodes, isochryson, lysiponon, melinum, nardinum, phlogium, stacton opobalsamatum, stratioticum, thalasseron, theodotion. Alia ap. Tôchon d'Annecy *Diss. sur les pierres ant. qui servaient de cachets aux médec. oculistes*, Paris. 1816, in-4°. Hase.] Exx. multa proferre supervacaneum est, tamen aliqua saltem citabo, in quibus pro glande, pesso aut errhino medicamento ponitur. Anatolius in Hippiatr.: Ποιήσας κολλούρια, εἰς τὴν ἕδραν ἔμβαλλε. Hippocr. Γυναικ. l. 1, [p. 609, 44]: Ταῦτα μίξας καὶ τρίψας λεῖα, κολλούρια ποιέειν μητρέων. Dioscor. l. 2 [immo 1, 1, p. 11], de iride: Προστεθεῖσαι δὲ ὡς κολλούριον μετὰ μέλιτος, ἔμβρυα κατασπῶσι. Apsyrtus in Hippiatr.: Ποιήσας κολλύρια μεγάλα ὅσον χωρίζουσιν οἱ μυκτῆρες, δι' αὐτῶν ἔμβαλλε. In quo posteriore l. nota sine diphth. per υ tantum scriptum esse, in ceteris per ου diphth. [Epictet. Diss. 3, 21, 21: Κολλύρια (oculorum) κἀγὼ ἔχω· 2, 21, 20.] Verum et κολλύρα a Theophr. usurpatum ἐπὶ τῶν ἐκ τέφρας πεπλασμένων, reperio ap. Hesych.

[Κολλυριοποιέω, Collyrium facio. Diosc. Parab. 1, 207.]

[Κολλυρίς. V. Κολλυρίζω.]

[Κολλυρίτης, ὁ, i. q. κόλλυρα. Cyrill.: Κ., ἄρτος ἄζυμος. Legitur Paralip. 1, 16, 3, ubi alii interpr. ἀμορίτην.]

[Κεκολλυρωμένον (—όμενον codex), λευκῷ κεχρισμένον, Hesych.]

Κολλυρίων, ωνος, ὁ, avis quædam, teste Hesych. Meminit ejus Aristot. H. A. 9, 33, ubi Gaza vertit Collurionem.

[Κόλλυς. V. Κόλλος et Σκόλλυς.]

[Κολλῦτὸς, ὁ, Collytus. Harpocr.: Κολλυτεύς. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (p. 6, 24 et C. Ctesiph. p. 73, 19). Δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηίδος Κολλυτεύς· ubi codd. Κολυττεὺς et Κολυττὸς (vel Κολυττοὶ), quod constans fere codicum vitium est (v. Xenoph. H. Gr. 5, 1, 26, Lysiam p. 901 ed. Reisk., Demosth. p. 288, 19, Strabon. 1, p. 65, 66, Athen. 8, p. 339, B, Lucian. Tim. c. 7 et 50, Hesych., schol. Aristoph. Pl. 550). Vera scriptura, quam habet Theognost. p. 76, 2, ex frequentibus cognita inscriptionum exemplis. Alia corruptela apud Suidam Κωλυπεὺς, δῆμος τῆς Αἰγηίδος. Κολλυτέες pro Κολλυτεῖς in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 314. G. Dindorf.]

Κολλύχνιον, τὸ, Hesych. καρύου λέπισμα, Putamen nucis.

Κολλώδης, ὁ, ἡ, Glutinosus. Plato Cratylo [p. 427, B] docens linguam impingere facile in pronunciando λ, exempli loco subjungit, Τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες. Athen. 3, [p. 120, C: Εὐθετεῖν δὲ τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα]. Et Aristot. [H. A. 9, 40]: Ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα φέρουσαι ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων· Plin., Faciunt melliginem e lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. [Sotion p. 184, 12 Westerm.: Οὕτω κολλῶδες ἔχει τὸ ὕδωρ. Galen. vol. 2, p. 25, 6: Τὸ γλισχρὸν ἐκεῖνο καὶ κ. Id. vol. 6, p. 497, 10: Ἐν τάχει γὰρ παχύνεται, διὰ τὸ κ. εἶναι. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 451, 40: Λεῖον καὶ κ. Hase. Theophr. C. Pl. 5, 16, 4; Athen. 14, p. 623, D; Plut. Mor. p. 684, A; Geopon. 4, 12, 16; 7, 15, 8; 15, 3, 3.]

[Κόλλωτες, οἱ, lapidum genus in Ægypto. Pseudo-Plut. Plut. De fluv. p. 1159: Γεννῶνται δὲ καὶ ἄλλοι λίθοι Κόλλωτες καλούμενοι· τούτους κατὰ τὴν ἀσέβειαν (ἀνάβασιν ?) τοῦ Νείλου, συλλέγουσαι χελιδόνες, κατασκευάζουσιν τὸ προσαγορευόμενον Χελιδόνιον τεῖχος· ὅπερ ἀπέχει τοῦ ὕδατος τὸν ῥοῖζον, καὶ οὐκ ἐᾷ κατακλυσμῷ φθείρεσθαι τὴν χώραν, καθὼς ἱστορεῖ Θράσυλλος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς.]

[Κολοβανθέω. V. Κολοβοανθέω.]

[Κολοβανθής. V. Κολοβοανθής.]

[Κολοβὴ, ἡ, i. q. κολόβιον. Artemid. 2, 3. Kall.]

Κολόβιον, τὸ, Tunica, χιτωνίσκος, cui θοιμάτιον superamicitur. Vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali utebantur monachi et eremitæ. VV. LL. e Beroaldo. [Colobium, Subucula, Gl. Vita S. Sylvestri p. 266 Combef. Boiss. V. exx. Ducangii. « Κολύμην in gl. Mœridi illata p. 139, in κολόβιον mutandum videbatur Hemsterhusio ad Lucian. vol. 1, p. 366. » Schæf.]

[Κολοβίων, δ, Colobium amplius. Epiphan. t. 1, p. 32, D : Κολοβίωνας ἐκ πλατυσήμων διὰ πορφύρας ἀλουργοϋφεῖς. Conf. id. ib. p. 729, A, et Salmas. ad Tertull. p. 29 et 45. Hase.]

[Κολοβοανθέω.] Κολοβοανθεῖν, pro quo in VV. LL. Κολοβανθεῖν; Florem sessilem gerere, e Gazæ expos. affertur, ap. Theophr. H. Pl. 8, [3, 3, ubi κολοβανθῆ χέδροπα legitur].

Κολοβοανθὴς, δ, ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In VV. LL. exp. Minutulum florem edens. Ubi etiam additur ononin herbam flore pumilo esse et in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ et ἐλλεβοανθῆ dici a Theophr. H. Pl. 6, 5, [3, et Κολοβανθῆ 8, 3, 3]. B

[Κολοβοδιέξοδος, δ, ἡ, Mutilum transitum (i. e. incertum transitus tempus) habens. Ptolemæus in Fabricii Bibl. Gr. 4, p. 427 : Ὁμοίως δὲ τοὺς μὲν τὴν ἑσπερίαν ἀνατολὴν τῆς ἑῴας προχρονοῦσαν ἔχοντας (ἀστέρας), τῶν κολοβοδιεξόδων, τοὺς δὲ ἀνάπαλιν τὴν ἑῴαν δύσιν τῆς ἑσπερίας ἀνατολῆς, τῶν νυκτιδιεξόδων (εἶναι συμβέβηκε). Schneid.]

[Κολοβοκέρατος, δ, ἡ, Mutila cornua habens. Schol. Hom. Il. Π, 117, Eust. p. 1049, 18.]

[Κολοβόκερκος, δ, ἡ.] Κολοβόκερκος θυσία, Victima mutila s. trunca cauda, Cui cauda est amputata : ut ὠτότμητος. Chrysost. In Ep. ad Rom. [t. 9, p. 728, E ed. Paris. alt. lxx Levit. 22, 23. « De lepore Const. Manass. Chron. 256. » Jacobs.]

[Κολοβοκέρως, δ, ἡ, Cui cornua sunt mutila. Jo. Chrys. In Gen. or. 60, vol. 1, p. 468. Seager.]

[Κολοβομάχη, ἡ, Mutila pugna, a grammaticis quibusdam octavus Iliadis liber inscriptus fuit, de quo schol. ad v. 1 : Ταύτην τὴν ῥαψῳδίαν κολοβομάχην καλοῦσι· συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς. Κολοβομαχία in schol. cod. Leid. ad Il. N, 745, ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 239. Alii Κόλος μάχη : v. Κόλος.]

Κολοβόπους, οδος, δ, ἡ, Truncus pedum, Virg.; s. Truncatus pedes. [Tzetzes ap. Cramer. An. Gr. vol. 3, p. 323, 11 : Καὶ στίχος καταληκτικός ἐστιν δ κ. Mill.]

[Κολοβόρρινος, δ, ἡ, Qui est mutilo naso. Cyrill. Alex. vol. 1, p. 412, B : Ἡ χωλὸς, ἢ κ., ἢ ὠτότμητος. Id. p. 415, B : Τὸν κολοβόρρινον, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν ὠτότμητον. Miller.]

Κολοβόῤῥις, δ, ἡ, Qui est mutilo naso præcisoque. A Suida κολοβόῤῥιν exp. per μικρόῤῥιν : quod tamen sonat ad verbum, Qui parvo est naso. In VV. LL. Κολοβόριν unico ρ, e Levit. [21, 17], Camurus.

Κολοβὸς, ἡ, ὀν, i. q. κόλος infra sequens. Aristot. Metaph. 4, 27, κολοβὸν vocari ait τῶν ποσῶν οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ μεριστόν τε αὐτὸ δεῖν εἶναι καὶ ὅλον, In quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata : Καὶ γὰρ τὴν οὐσίαν δεῖ μένειν εἰ κύλιξ κολοβὸς, ἔτι δὲ εἶναι κύλικα· paulo post, Οὐ γὰρ δεῖ οὔτε τὰ κύρια τῆς οὐσίας οὔτε τὰ ὁτιοῦν ὄντα· οἷον ἂν τρυπηθῇ ἡ κύλιξ, οὐ κολοβὸς, ἀλλ' ἂν τὸ οὗς ἢ ἀκρωτήριόν τι. Martial. Curtum calicem dicit, quem hic Aristot. κολοβόν. Item κολοβὰ σκεύη ap. Athen., In quibus aliquid defractum est : 6, [p. 230, F] Theopomp. de quodam Theocrito : Ὃ πρότερον οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων οὐκ ἔχων πίνειν, ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν. Aristot. H. A. 8, 12, de oto : Ἔστι δὲ κ. καὶ μιμητὴς, Mancis auribus et quasi truncatis : quem paulo ante dicit habere πτερύγια περὶ τὰ ὦτα. Et Plin. esse auribus plumeis eminentibus. [Σκῆπτρον κ. Platonis Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 109 extr. Conf. p. 113, B. Valck.] Item cum gen. κολοβὸς χειρῶν in Epigr. [Xenocratis Anth. Plan. 4, 186], Truncatus manibus. Vel Truncus manuum, ut Virg., Animalia trunca pedum; Claud. vero, Manibus truncatus et armis. Et κολοβὸς τὴν βάλανον Curtus, i. e. Recutitus, ap. Strabonem. Dicitur etiam in oratione aliquid esse κολοβόν. Aristot. Rh. 2, [8] : Ἡ γὰρ βραχεῖα, διὰ τὸ ἀτελὴς εἶναι, ποιεῖ κολοβόν· ut Cic. De or. dicit suas aures perfecto completoque verborum ambitu gaudere, et curta sentire, nec amare redundantia. Idem dicit, Mutila sentit quædam et quasi decurtata. [Synes. p. 15, B, κολοβὰ διανοήματα· 274, B, κάλλος κολοβόν· 308, D : Οὐχ ἡμιτελὴς σοφὸς οὐδὲ κολοβός. Jacobs. Galen. vol. 2, p. 416, 7, de simia : Ὁ μέγας δ' ἐν τῇ χειρὶ δάκτυλος αὐτῷ κ. ἐγένετο. Schol. ad Arat. Uranol. p. 263, C : Οἱ μὲν κόλουροι τὴν ὀνομασίαν ἔχοντες ἀπὸ τοῦ κολοβοὶ καὶ μὴ ὁλοτελεῖς φαίνεσθαι. Compar. Evang. Thomæ ap. Thilon. t. 1, p. 304, 9 : Τὸ κολοβώτερον ξύλον· et Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 531, 22 : Κολοβωτέρῳ σκάζουσα τῷ ἑτέρῳ ποδί. Hase.] ‖ Κολοβὸς in quodam nostro vet. Lex. exp. etiam παλαιὸς, μικρὸς, ὀλίγος. [K. τειχίον, Humilis murus, Appian. Mithr. c. 26. Τεῖχος κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων id. Pun. c. 25.] ‖ Κολλοβὸς [series Κολοβὸς poscit], Hesychio est [κονδὸς,] σμικρὸς, ὀλιγοστός : et ἑστερημένος : quod fere supra κολοβός. Item νόμος τις κιθαρῳδικός. [‖ Adverb. Κολοβῶς, Mutile, Imperfecte. Aristot. Soph. elench. 2, 5, 2 : Ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κ. ἐρωτᾶται.]

Κολοβόσταχυς, δ, Spica truncatus. Pro Brevem ferens spicam, citatur e Diosc.

Κολοβότης, ητος, ἡ, Qua aliquid mutilum, truncatum, curtum, mancum est. Et πνεύματος κολοβότης, Animæ angustia, ut Cic. vocat, Spiritus defectio, quæ efficit, ut ambitus orationis nonnisi curtus et mutilus pronuntietur : aut syllabæ curtæ et aliqua parte truncatæ proferantur. Plut. Demosth. [c. 6] loquens de vitiis ejus in pronuntiando : Γλώττης ἀσάφεια, καὶ πνεύματος κ., ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους. [Mor. p. 800, E : Στίγματα καὶ κολοβότητες καὶ οὐλαὶ τοῦ λοιποῦ σώματος. Zonar. p. 1235 : K., ὀλιγότης, μικρότης.]

[Κολοβοτράχηλος, δ, ἡ, Decurtatum (breve) collum habens. Adamant. Phys. 2, 16.]

Κολοβοῦρος, δ, ἡ, Cauda truncus, truncatus, Cui amputata cauda est, Hesychio σιτοκοῦρος, ἀχρεῖος, κακοῦργος, ἀλώπηξ : ut κόλουρις.

[Κολοβόχειρ. V. Κολόχειρ.]

Κολοβόω, Mutilo, Curto, Trunco, i. q. κολούω. [Hesych. et Cyrillus : Κολοβοῖ, ἐπικόπτει. Κολοβωθῆναι ex Ararote Antiatt. Bekk. p. 104, 3.] Unde κεκολοβωμένοι πόδες [Aristot. H. A. 1, 1], Pedes curti, i. e. Truncati, Amputati. Aristot. De gener. animal. 4 : Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πηρώσεις καὶ περὶ τὰ ἐντὸς μόρια, τῷ μὴ ἔχειν ἔνια, ἢ κεκολοβωμένα ἔχειν, καὶ πλείω καὶ μεθεστῶτα τοὺς τόπους. [Idem De partt. anim. 3, 8 : Κεκολόβωται φύσις· 4, 13 : Τὸ τῶν ἰχθύων γένος ἔτι μᾶλλον κεκολόβωται τῶν ἐντὸς μορίων. Polyb. 1, 80, 13 : Κολοβώσαντες (τοὺς ἀνθρώπους) καὶ συντρίψαντες τὰ σκέλη.] ‖ Decurto, Abbrevio. Marc. 13, [20] : Εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας. Pro quo Matth. 24, [22] : Εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. [V. ll. Patrum ab Suicero allatos.]

[Κολόβρια a quibusdam dictum pro μολόβρια ex Aristophane grammatico memorat Eustath. p. 1817, 20. V. Μολοβρός.]

[Κολοβώδης, δ, ἡ, Mutilus, Imperfecte elaboratus. K. δάκτυλοι Polemon Phys. 1, 22, p. 277.] D

Κολόβωμα, τὸ, Id quod mutilatum et truncatum est, Curtum. Aristoteli Metaph. 4 fere circa fin. [c. 27] κολόβωμα, i. est q. τὸ κολοβόν. Κολόβωμα, inquit Gorr., Mutilum s. Curtum, id dicitur a Græcis, quod in labiis, aut narium alis, aut aure deficit. Cujus generis sunt et quas in majore oculi angulo ῥοιάδας vocant, eo utique vel impensius extenuato, minoreque facto, vel prorsus abolito. Hæc ille. Galen. : Κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ πτερύγιον ῥινὸς ἢ οὖς ἐλλείποντα. [Id. vol. 14, p. 681, 14 : Τὰ κ. πάντα, ὡς ἐπὶ τῶν χειλῶν καὶ ὀφθαλμῶν. Id. vol. 6, p. 864, 5 : Τὰ κ. καλούμενα χ. καὶ ῥινῶν καὶ ὤτων. Hase.] Sic Cels. 7, 9, dicit Curta in auribus labrisque ac naribus, ubi eorum sarciendorum et curandorum rationem tradit. [Tzetz. Exeg. Il. p. 113, 6 : Οὐδέν τι τῶν ζῴων ἐλλιπὲς ἔχον μόριον ἐκ κολοβώματος ἐθύετο. ‖ De vertice collis Eustath. p. 351, 7 : Ἔχει δέ τι (ἡ κολώνη) ἄνω κολόβωμα ὀξύτητος.]

[Κολοβῶς. V. Κολοβός.]

Κολόβωσις, εως, ἡ, Mutilatio. Aristot. De incessu anim. [c. 8. «Greg. Nyss. vol. 3, p. 259.» Wakef. Id. Greg. t. 1, p. 30, A: Μήτε αὐξήσεως, μήτε κολοβώσεως. Iamblich. In Nicom. Ar. p. 171, D. Hase. Theodoret. Græc. Affect. p. 350, 15 Gaisford.: Καὶ ὤτων καὶ ῥινῶν κολοβώσεις. Evagr. cod. Reg. 1220, fol. 271, a: Κ. ῥινός ἐστι στέρησις ἀρετῆς, ἀντιλαμβανομένης εὐωδίας τῆς τοῦ Χριστοῦ. Miller. Eustath. Opusc. p. 283, 73.]

Κολοβωτὴς, ὁ, Decurtator, Truncator, Mutilator. Dicitur de eo, qui in pronuntiando syllabas extremas curtat et mutilat.

[Κολόη, ἡ, Coloa. Strabo 13, p. 626: Ἐν δὲ σταδίοις τετταράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως (Sardes dicit) ἐστὶν ἡ Γυγαία μὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένη (λίμνη), Κολόη δ' ὕστερον μετονομασθεῖσα, ὅπου τὸ ἱερὸν τῆς Κολοηνῆς Ἀρτέμιδος, μεγάλην ἁγιστείαν ἔχον.]

[Κολοίαρχος, ὁ, Graculorum præfectus. Aristoph. Av. 1212: Πρὸς τοὺς κολοιάρχους (libri deteriores κολοιάρχας) προσῆλθες; οὐ λέγεις.]

Κολοιάω, Graculorum vocem sono, Graculos voce imitor: propria vox τῶν κολοιῶν. Pollux enim 5, c. 13 de avium vocibus [§ 89] tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν s. κολοιᾷν. Ubi tamen hæc sine diphth. simplici ι scripta sunt, κολιὸς et κολιᾷν: minus recte. [Conf. Κολιάω.]

[Κολοιβάζω vitiose pro κολῃβάζω, quod v.]

Κολοίδιον [?], τὸ, Hesychio est παραξιφίδιον, Pugio aut Culter.

Κολοίδορον [?], τὸ, Hesych. esse dicit ξύλον μάχας ποιούντων ἐπεισφερόμενον, quod interpr. Lignum quod pugnantibus interjicitur ut divellantur, Longurius.

Κολοίη, Hesychio φωνὴ, Vox. [Accentum recte corrigit Schneiderus Κολοιή. Comparandum Κολωός.]

Κολοιὸς, ὁ, Hesychio auctore dicitur Parva cornix: Lat. Graculus s. Monedula. Hom. Il. Π, [583]: Ἴρηκι ἐοικὼς Ὠκέϊ ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε· P, [755]: Ὡς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὔλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. [Pind. Nem. 3, 143: Κραγέται κολοιοί. Aristoph. Av. 50, 86, al. Graculorum species tres ap. Aristot. H. A. 9, 24. De captura eorum v. Berkel. ad Anton. Lib. p. 124.] Et in proverb. ap. Lucian. [Apolog. c. 4]: Κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται, Graculus alienis pennis sese ostentat, s. Cornicula: ut Horat., Moveat cornicula risum Furtivis nudata coloribus. [Aristot. Eth. 8, 1: Τὸν ὅμοιόν φασιν ὡς τὸν ὅμοιον καὶ κολοιὸν ποτὶ κολοιόν. Et κολοιὸς παρὰ κολοιὸν Rhetor. 1, 11. De quo proverbio v. schol. Platon. p. 395 Bekk., Suidam s. h. v. et Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 644. «Κολοιὸν (*impudenter loquacem* interpretatur Ernest.) Agathoclem vocavit Timæus ap. Polyb. 12, 15, 2. Κολοιῶν (indoctorum) ἀκόσμους καὶ ἀμετροεπεῖς φωναὶ ap. Philon. Jud. p. 1144.» Valck. Dio Chr. vol. 1, p. 148: Τό γε ὄνομα, ἔφη, ἀκούω «πολλῶν λεγόντων ὡς κολοιῶν πετομένων.» Obscura gl. Hesychii, Κολοιὸς, ὃς οὐ ταχὺ ὁρᾶται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.]

[Κολοιτέα. Κολοιτία. V. Κολουτέα.]

[Κολοιτύποι, κακοὶ, Hesych. Κολοὶ τύποι codex.]

[Κολοίφρυξ, γος, ὁ. Hesych.: Κ., Ταναγραῖος ἀλεκτρυών (de hoc v. Suidam s. v. Ἀλεκτρυόνα et Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι)· καὶ ὄρος Βοιωτίας. Κολοίφρυγας Bœotiæ memorat Steph. Byz.: Ἀντικονδυλεῖς, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κόλοι Φρύγες (scr. Κολοίφρυγες cum Berkelio), ὡς Ἀριστοφάνης ὁ τοὺς Θηβαίους ὄρους γεγραφώς. Inepte Etym. M. p. 526, 1: Κολόφρυξ, ὁ ὀλόφρυξ· τὸ κ περισσόν.

Κολοιώδης, ὁ, ἡ, Graculo similis, Ad graculos proxime accedens, Qui e graculorum genere est. A Plut. [Mor. p. 93, E, ubi v. Wyttenb.] dicitur ἡ φιλία esse σύννομον ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, Non graculorum more gregale: solent enim gregatim volare hæ aves: unde et poeta dicit ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν. [Anon. ms. cod. Reg. 1185, A, p. 394: Κολοιώδη συμφορήσας λέσχην. Miller.]

[Κολοκάνος, ὁ.] Κολοκάνοι [?] Hesychio sunt εὐμήκεις καὶ λεπτοὶ, Oblongi et tenues s. graciles: qui et κολεκάνοι similiter positum fuisse scribit ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι, [addito Strattidis loco].

Κολοκασία, ἡ, et Κολοκάσιον, τὸ, Fabæ Ægyptiacæ radix. Athen. in init. l. 3, [p. 72, B; 73, A] ab Alexandrinis κολοκάσια nominari scribit τὰς τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου ῥίζας. Itidemque Diphilus Siphnius ibid., Ἡ τοῦ κυάμου, inquit, τοῦ Αἰγυπτίου ῥίζα, ἥτις λέγεται κολοκάσιον, εὐστόμαχός ἐστι. Et Diosc. 2, 128, de Ægyptiaca faba: Ῥίζα δὲ ὕπεστι παχυτέρα καλάμου, βιβρωσκομένη ἑφθή τε καὶ ὠμή· κολοκασία καλουμένη. Necnon Nicand.: Κυάμου λέψας κολοκάσιον, ἐντμήξας τε. Aliter tamen Plin. 21, 15: In Ægypto, inquit, nobilissima est colocasia, quam cyamon aliqui vocant. Hanc a Nilo metunt, caule quum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autem, qui inter folia emicat, spectabili, foliis latissimis, etiamsi arboreis comparentur. Et mox, Implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habent. [Galen. vol. 6, p. 623, 14. Colocasiam in Harpocrationis, Isidis, Hori, variorumque sigillorum Ægyptiacorum capite agnoscere sibi videtur Caylus *Rec. d'ant.* t. 1, tab. 7, n. 4 et 5; tab. 9, n. 1 et 2; t. 4, tab. 4, n. 1 et 2; tab. 6, n. 6 et 7; tab. 8, n. 1; t. 5, tab. 22, n. 2; t. 6, tab. 17, n. 3. Hase.] Fuit Sicyone et κολοκασίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, teste Athen. init. l. 3. [V. Salmas Exerc. Plin. p. 678 seqq. Angl.]

Κολοκορδόκολα, Intestina, Omasa: ut vult Lascaris. [Philodem. Anth. Pal. 10, 103: Νῦν ἄπαγε δραχμῆς εἰς κολοκορδόκολα. Schol.: Ἡ χολὰς καὶ ἔντερα καὶ χορδάς. Obscurum voc. a κόλον derivandum, quod intestina significare apparet ex Hesychio s. v. Κόλον. Sed quæ sint κορδόκολα penitus ignoro. Fortasse hoc voc. labis non immune; fortasse saltem χορδόκολα scribendum a χορδαὶ, quod schol. significat. Jacobs.]

[Κόλοκρος, ὁ, ἡ, Mutila (vel nulla) cornua habens. Hesych. s. v. Κόλον. Conf. Στόλοκρος.]

[Κολοκτρυόνα scriptura vitiosa pro καλεκτρυόνα codicis Rav. et in libris quibusdam Aristoph. Ran. 935 ab scholiasta reperta, ab Hesychio recepta s. v. Κολοκτρυών.]

Κολόκυμα, τὸ, a Comico dicitur τὸ κωφὸν κῦμα, Surdus fluctus: pro κόλον s. κολοβὸν κῦμα. Id autem duobus modis fit, vel quum ἀνέμου λήξαντος αὐτὸ ἔτι αἴρεται: vel quum ἀνέμων πνευσόντων ὄσσεται κέλευθα. Idem porro esse κολόκυμα et κωφὸν κῦμα, ex eo patet qui sic scriptum reliquit, Κολόκυμα, κωφὸν κῦμα καὶ ἐπικαχλάζον: κωφὸν vero hoc l. interpr. veteres τὸ ἄψοφον καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ἐξακουομένην ἔχον τὴν ἠχήν. Ita Eust. [p. 1539, 54], forsitan e Suida, ap. quem legimus, Κολόκυμα, τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον, Surdus fluctus nec ullum agitatis lapillis strepitum edens. Utitur autem h. v. Aristoph. Eq. [692], ubi ὁ ἀλλαντοπώλης adventante Cleone dicit, Καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται, Ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ καταπιόμενός με. Ubi schol. quoque κολόκυμα esse dicit τὸ κολοβὸν κῦμα s. κωφὸν, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ καχλάζον. Sed videtur potius de Eo fluctus genere dici quod nullo agitante vento tollitur et strepitat: quum statim Cleone minas crepare incipiente, ὁ ἀλλαντοπώλης subjiciat, Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις, minas ejus et tumidas jactationes irridens, easque comparans fluctui qui per sese intumescere et strepere incipit.

Κολοκύνθη, s. Κολοκύντη, ἡ, [Phrynich. p. 437: Κολόκυνθα· ἡμάρτηται ἡ ἐσχάτη συλλαβὴ διὰ τοῦ θα λεγομένη, δέον διὰ τοῦ τη, ὡς Ἀθηναῖοι. Scribendi ratio non tantum ab aliis alia, sed ne ab iisdem quidem una et eadem tenetur. Ap. Hippocratem modo κολοκύντη, p. 487, 30; 526, 30, nonnunquam κολοκύνθη, p. 477, 55; 488, 5 et 45, pariterque ap. Aristotelem et Theophrastum sæpe illa forma H. A. 5, 17, C. Pl. 4, 3; 6, 18; interdum hæc occurrit, H. A. 9, 4, C. Pl. 5, 6. Κολοκύντη Athen. 9, p. 372, C, F, Ælian. Ep. 10, Actuar. De diæt. 2, 6, p. 88; κολοκύνθη Dio Cass. 69, 4, Mechan. vett. p. 89, et similiter κολόκυνθος et κολόκυντος, v. Jacobs. Paralip. Anal. p. 69. Ad hæc accedit tertia forma κολόκυνθα Diosc. 2, 162, Suid. s. h. v.: quæ tres formæ ap. Athen. l. c. in Mnesilochi versibus ab edd. vett. commutantur; et vero quarta κολόκυντα Artem. 1, 67, p. 95. In summa, nisi de Attica hujus voc. scriptura expressa exstarent Luciani (Jud. voc. c. 10), Gregorii p. 155, Thomæ p. 541, testimonia, totam rem suspendere necesse esset. Lobeck.], Cucurbita. Hellespontii κολοκύντας nominare solent τὰς περιφερεῖς, Rotundas cucurbitas: σικύας

vero, τὰς μακρὰς, Oblongas: quas aliqui et Ἰνδικὰς κολοκύντας appellant: hæque ut plurimum ἔψονται, illæ etiam ὀπτῶνται. Alii vero et σικύας Ἰνδικὰς appellant τὰς κολοκύντας, διὰ τὸ κεκομίσθαι τὸ σπέρμα ἐκ τῆς Ἰνδικῆς: unde et ap. Cnidios τὰς κολοκύντας vocatas fuisse Ἰνδικάς: ut tradunt Euthydemus et Menodorus ap. Athen. 2, [p. 59, C]: qui Athen. scribit Atticos dicere tantum κολοκύντη, ut sane scriptum et ap. Aristoph. [Nub. 326: Εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις], et Suidam qui proverbialiter dici tradit κολοκύντης ὑγιέστερος: quod adagium legitur ap. Athen. quoque, ex Epicharmo, Ὑγιέστερόν τ' ἦν ἔτι κολοκύντας πολύ. [Proverbium ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην, i. e. aut mortuum aut sanum, ex Diphilo Zenob. Proverb. 4, 18. Valck.] Ap. Diosc. autem 2, 162, reperio et Κολόκυνθα, ubi medicas ejus vires explicat. Nec vero ibi solum ap. eum sic scriptum est, sed etiam alibi: ut 4, 178, de planta illa, quæ hinc nominatur Κολοκυνθίς. [Cucumis colocynthis Linn.] Ibi enim tradit τὴν κολοκυνθίδα a quibusdam vocitari κολόκυνθαν αἰγὸς, Cucurbitam caprinam: ab aliis κολόκυνθαν Ἀλεξανδρίνην, Cucurbitam Alexandrinam: a nonnullis σικύαν πικρὰν, Cucumerem amarum: allata simul horum nominum ratione: namque eam κλημάτια καὶ φύλλα ἐστρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς ἀνιέναι, ὅμοια τοῖς τοῦ ἡμέρου σικύου· καρπὸν δὲ περιφερῆ, ὅμοιον σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸν ἰσχυρῶς. Plin. 20, 3: Cucurbita quoque sylvestris invenitur, somphos a Græcis appellata, inanis: unde et nomen: colocynthis vocatur alia, ipsa plena, sed minor quam sativa. Hippocrates hanc appellat κολοκύνθην ἀγρίην etiam ipse, et σικυώνην, teste Galeno Lex. Hippocr. [Κολοκυνθίδος Galen. vol. 14, p. 324, 2; 327, 9; 431, 2; vol. 19, p. 719, 17. Κολοκυνθίδα vol. 6, p. 467, 11; 19, p. 113, 9. Κολοκυνθίδων vol. 14, p. 327, 13. Κολοκυνθίδας ib. p. 431, 15. Κολοκυνθίδος κέλυφος ib. p. 376, 9. Hase.]

[Κολοκυνθιὰς, άδος, ἡ. Βρωτὸς κ., i. q. κολοκυνθὶς, Pallad. Anth. Pal. 11, 371.]

[Κολοκύνθινος, η, ον, Ex cucurbita factus. Πλοῖα κ. Lucian. V. H. 2, 37. Idem ibid. Κολοκυνθοπειρατὰς, Piratas qui ejusmodi navibus utentes latrocinia exercent.]

[Κολοκυνθίς. V. Κολοκύνθη.]

[Κολοκυνθοπειρατὴς, ὁ. V. Κολοκύνθινος.]

[Κολοκύντη. V. Κολοκύνθη.]

[Κολοκύντιον, τό.] Ab Attico κολοκύντη est demin. Κολοκύντιον, τὸ, Cucurbitula: h. e. Parva cucurbita. Phrynichus comicus: Ἧ μαζίου τι μικρὸν ἢ κολοκυντίου.

[Κολοκώνη, ἡ.] Κολοκώνας, nonnulli τὰς βαλβίδας. Hesych.

Κόλον, τὸ, Cibus, τροφὴ, Athen. 6, [p. 262, A], nulla quidem hujus signif. exx. afferens, sed inde derivans κόλαξ, item δύσκολος et βουκόλος: Eust. vero [p. 1817] etiam ἄκολος. [|| Κόλα, τὰ φρύγανα. V. Κολοσυρτός.]

[Κόλον, τὸ, Intestinum crassum. V. Κῶλον.]

[Κολόντας, ὁ, Colontas, Argivus. Pausan. 2, 35, 4.]

[Κόλος, ὁ.] Κολοὺς Hesych. affert pro ψωμούς: qui et ἄκολοι. [Depravatum ut videtur, ex glossa Homerica ἀκόλους.]

Κόλος, ὁ, ἡ, Mutilus, Truncatus, Curtus, Mancus: κ. βοῦς, Eust. [p. 154, 19; 693, 34] ὁ κεκολουσμένος τὰ κέρατα: qua signif. Bud. ex Herodoto [4, 29] affert κόλον γένος τῶν βοῶν, i. e. κολοβὸν, Mutilum, h. e. ἄκερον. Similiter Theocr. 8, [49], κόλος τράγος, Qui curtis s. mutilis cornibus est: Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ· et versu tertio, Ἰθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων'. Et Nicander Ther. [260]: Ἤτοι ὁ μὲν κόλος ἐστὶν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς, de ceraste. Latini quoque aliquando dicunt Mutilus, aliquando Mutilus cornibus. Horat.: Quum sis mutilus, minitaris. Et Mutilus aries ap. Columell. Item, Mutile cornibus capre, ap. Cæs. [Unde ap. Herodot. 2, 46, ubi de capris et hircis agitur, pro vulgato οἱ αἰπόλοι percommode Schæferus οἱ κόλοι, Mutili, Cornibus carentes (hirci), correxit. Conf. annot. meam ad l. c. Schweigh.] Item κ. κέρας ap. Eust. Et κ. δόρυ, Hom. Il. Π, [117]: Πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα, Hastam mutilam et fractam. At liber 8 Iliadis inscribitur Κόλος μάχη, i. e. κολοβὴ [Conf. Kολοβομάχη], propterea quod quum prima παράταξις describatur libris 4, 5, 6, 7, tertia vero ab undecimo usque ad decimumoctavum producatur, secunda, quæ octavo libro comprehenditur, συντέτμηται, ὅλης ἡμέρας ἔργα περικλείσασα ἐν αὐτῇ στενῶς ac veluti κολοβῶς: nam τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον τῆς μάχης, δυσὶν αὐτὸ ἐπιτεμὼν ἔπεσι, sc. Ἕως μὲν ἠὼς ἦν καὶ αὔξετο ἱερὸν ἦμαρ. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam Arietes, qui mutilis sunt cornibus, οἱ κολοβοκέρατοι κριοὶ, Eust. || Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα. Unde quidam κολοσυρτὸν exp. μέγαν θόρυβον, et κολόκυμα, μέγα κῦμα, ut Eustath. [p. 942, 44] annotat. [Schol. Aristoph. Eq. 689.] Ceterum κόλος in prima signif. acceptum derivat a κολούω idem gramm., sed videri alioqui posset illud ab hoc deduci.

Κόλος, ab Hesych. exp. non solum πηρὸς et κολοβὸς, sed etiam θόρυβος. V. et Κῶλος.

[Κολοσσαὶ, αἱ, Colossæ, urbs Phrygiæ. Herodot. 7, 30; Xenoph. Anab. 1, 2, 6; Strabo 12, p. 576, aliique geographi. || Gentile Κολοσσηνὸς, ἡ, όν. Κολοσσηνῶν numi (in quibusdam Κολοσηνῶν vel Κολοσσηνῶν) ap. Eckhel. vol. 3, p. 147. Κολοσσηνὰ ἔρια ap. Strabon. p. 579. || Κολασσαὶ, quam formam Xenophontis codices nonnulli præbent, optimorum librorum consensu legitur in Pauli Epistola Πρὸς Κολασσαεῖς 1, 2: Τοῖς ἐν Κολασσαῖς ἁγίοις, et annotata ab Suida est, Κολασσαεῖς (codex Paris. A Κολοσσαεῖς contra seriem), ἀπὸ τόπου. Qui Rhodios Κολοσσαεῖς esse vocatos addit, οἵτινες ἀνέστησαν ἐν τῇ νήσῳ χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ ἡλίου, ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἐκάλεσαν κολοσσὸν, ἐπὶ Σελεύκου τοῦ Νικάνορος υἱοῦ, διαδόχου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. Idem tradit Eustath. ad Dionys. P. 504.]

[Κολοσσαῖος vitiose pro κολοσσιαῖος, quod v.]

[Κολοσσέρως, ωτος, ὁ, Colosseros, in Historia Augusta vir quidam grandis et colossus, sed venustus et amabilis ut Amor ipse. Salmas. Exerc. Plin. p. 398.]

[Κολοσσηνός. V. Κολοσσαί.]

[Κολοσσία, ἡ.] Ap. Hesych. reperio Κολοσσία, exp. ἀνδριάντος σκιὰ, et τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Statuæ colosseæ umbra, et Moles in altum assurgens, in modum sc. colossi. [Κολασσία cum eadem expl. Hesych. supra. Sic Κολοσσὰς et Κολασσὰς dici notavi s. v. Κολοσσαί.]

[Κολοσσιαῖος, αία, αῖον.] Κολοσσαῖος, Qui colossum æquat, Colosso par. Lucian. [Hermot. c. 71]: Κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσαῖος [recte e libris correctum κολοσσιαῖος] τὸ μέγεθος. Ap. Plin. [35, 7, 33]: Nero jusserat colosseum se pingi cxx pedum in linteo. Ap. Eund. [34, 8, 19, 16] quidam fecit Virtutem et Græciam colosseas. Sed hoc colosseus esset potius κολόσσειος, i. q. κολοσσικός. [Diodor. 11, 72: Κολοσσιαῖον ἀνδριάντα. Joseph. Hypomn. p. 165 Fabr. Schæf. Lucian. Imag. c. 17. Id. Somn. c. 25: Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Philo vol. 2, p. 573, 30; 591, 3; 595, 14; 576, 1: Κολοσσιαῖον ἀνδριάντα ἐπίχρυσον. Id. vol. 1, p. 2, 8 et vol. 2, p. 47, 46: Κολοσσιαῖα μεγέθη. Κολοσσιαίους et πυγμαίους opponit Greg. Nyss. t. 2, p. 336, A. Hase.]

[Κολοσσικὸς, ἡ, ὸν, Colossi magnitudinem habens. HSt. post verba s. v. Κολοσσὸς posita:] Idem [Plut. Mor. p. 780, A] utitur adject. Κολοσσικὸς, hinc derivato, dicens reges et principes qui βαρύτητι φωνῆς καὶ βλέμματος τραχύτητι καὶ δυσκολίᾳ τρόπων καὶ ἀμιξίᾳ διαίτης, ὄγκον ἡγεμονίας καὶ σεμνότητα μιμοῦνται, οὐδ' ὁτιοῦν τῶν κολοσσικῶν διαφέρειν ἀνδριάντων, οἳ τὴν ἔξωθεν ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, ἐντός εἰσι γῆς μεστοὶ καὶ λίθου καὶ μολύβδου. Sic Plin. dicit Signum colossicum nudum. Vitruv. vero utitur et compar. κολοσσικώτερος: 10, 4: Sin autem colossicotera amplitudinibus et ponderibus onera in operibus fuerint, non erit suculæ committendum. [Strabo 1, p. 13: Κ. ἔργα. Diodor. 1, 46: Κολοσσικῶν (cod. κολοσσιαίων) ἀνδριάντων· 2, 34: Εἰκόνα κολοσσικήν. Schol. Platon. p. 331 Bekk.: Κ. ἄγαλμα. « Julian. Cæs. Epist. in Muratorii Anecd. p. 327: Κ. ἀνδριάς. » Boiss.]

[Κολοσσοβάμων, ονος, ὁ, Colosso insistens. Lycophr. 615: Κ. δ' ἐν πτυχαῖσιν Αὐσόνων σταθείς· ubi schol.: Ἐπὶ κολοσσοῦ βεβηκὼς ἤγουν ὑψηλοῦ τόπου.]

[Κολοσσοποιὸς, ὁ, Colossos faciens. Ex Heliodori Opticis citavit Schneid.]

[Κολοσσοπόνος, ὁ, ἡ, Colossos elaborans. Manetho 4, 570 : K. παναρίστους.]

Κολοσσὸς, ὁ, Colossus : ἄγαλμα ὑπερμέγεθες, s. ἀνδριὰς ὑπερμήκης : tracto nomine παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν, τὰ ὄσσα, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὸ μέγεθος· ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾷν, ut vult Etym. [M. p. 525, 16. Herodot. 2, 149 : K. λίθινος καθήμενος ἐν θρόνῳ· 175 : K. μεγάλοι· 130 : Ξύλινοι κ. 152 : Χάλκεοι κ. Æsch. Ag. 416 : Εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί· quod unicum in scriptoribus Atticis antiquioribus exemplum est. Theocr. 22, 47 : Σφυρήλατος οἷα κ. Κολοττὸς ap. Diodor. 1, 67 : Κολοττοὺς ὑποστήσας ἀντὶ τῶν κιόνων δωδεκαπήχεις.] Plut. Fabio [c. 22] : Τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπετωλίῳ. Lucian. [De histor. conscr. c. 23] : Τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας. [Ὁ κ. ὁ ἡμαρτημένος, Colossus cum vitiis suis, Longin. De subl. 36, 3. Valck.] Itidem Plin. 34, [7, 18, ubi est *colosseas*] : Moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas Colossos vocant, turribus pares. Et Stat. Sylv. 1, [3, 51] : Quidquid et argento primum, vel in ære Myronis Lusit, et enormes manus est experta colossos. Rursum ap. Plut. [Mor. p. 780, A] : Οἱ ἄτεχνοι ἀνδριαντοποιοὶ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα καὶ διατεταμένους καὶ κεχηνότας πλάσωσι. [Improprie Sopater ap. Athen. 4, p. 158, E : Χαλκήλατον μέγαν κολοσσὸν φάκινον, i. e. Paropsidem lentibus cumulatam. De oratione Philostr. p. 586 : Κολοσσοῦ ταῦτα μεγάλα σπαράγματα εἶναι. Valck.]

[Κολοσσουργία, ἡ, Colossi structura. Strabo 1, p. 14.]

[Κολόσταθμος. V. Κοιλόσταθμος.]

[Κολοσυρτέω.] Κολοσυρτεῖ, Hesychio θορυβεῖ, Tumultuatur, Tumultum strepitumque excitat, Turbas dat.

Κολοσυρτὸς [De accentu Arcad. p. 83, 8. Κολοσύρτης καὶ Κολοσυρτὸς ap. Suidam], ὁ, Hesychio est συρφετὸς, ὄχλος, ἀναφορὰ, κονιορτὸς, θόρυβος, Confusanea multitudo, Vaga turba, Pulvis excitatus et in altum se tollens, Tumultus. Hom. Il. [M, 147 : Ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα·] N, [472] : Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Ubi ut κολοσυρτὸν ἀνδρῶν dicit, ita Aristoph. Pl. [536] : Παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, Turbam, Promiscuam multitudinem. [De quo l. v. Kusteri et Bentleii Epistt. in Mus. crit. Britann. 1821, p. 413 et 419. Hase. Vesp. 660 : Τὸν Ἀθηναίων κ.] At Hesiod. Theog. [880] : Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων Πιμπλεῦσαι κονιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ. Sunt qui velint proprie esse Strepitum ac pulverem qui excitatur quum virgultorum stipularumve fasces per terram trahuntur : κόλα enim dici τὰ φρύγανα. Etym. [M. p. 525, 21; Suidas, Eustath. p. 896, 56.] || Κοιλοσυρτὸς, Suidæ est ὁ χωλὸς, Claudus. [Scribendum cum Kustero, Κολοσυρτὸς, ὁ ὄχλος.]

[Κόλου, κώδιον· Λάκωνες, gl. obscura Hesychii. Κόλουρ Is. Vossius.]

[Κολουάω. Κολουμβάω. V. Κολωάω.]

[Κόλουθος, ὁ, Coluthus. Suidas : K., Λυκοπολίτης, Θηβαῖος, ἐποποιὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων βασιλέως Ἀναστασίου. Ἔγραψε Καλυδωνιακὰ ἐν βίβλοις ς' καὶ ἐγκώμια δι' ἐπῶν καὶ Περσικά. Ejusdem superest carmen de raptu Helenæ.]

[Κόλουρα, ἡ, Colura, nomen urbis ex Hecatæo memoratum ab Herodiano Π. μον. λέξ. p. 13, 18. Comparandum Rhinocoluræ nomen. || Steph. Byz. s. v. Αἴβουρα : Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πριήνην (?). V. Næk. De Callimachi Hecale c. 3, p. 562.]

[Κολουραῖος, αία, αῖον.] Suid. κολουραία πέτρα e Callimacho affert pro κοίλη, κεκαμμένη, Cava, Inflexa : vel στρογγύλη, Rotunda, Teres. [V. Bentl. ad Callim. fr. 66.]

Κολουρία, ἡ, Caudæ truncatio. Hesych. κολουρία, τῇ ἀποτομίᾳ. Κολουραίη [κολουρέη codex], κολοβὴ, νεωτάτη, Idem.

[Κολούριον. V. Κολλύριον.]

Κολούριος, ὁ, ἡ, Cauda truncus. Κολούρια [Κολλούρια Etym. M. p. 526, 28] enim Suidæ, τὰ κολοβὰς ἔχοντα οὐράς : qui etiam addit, dici ἐπὶ ἄρτων et ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων, de Collyriis, quæ et κολλούρια sive κολλύρια. [Confundit Κολούρια, Κολλύρια et Κολλούρια. Hesychii glossam, Κολουρέη (i. e. —ραίη), κολοβὴ, νεωτάτη, ad l. Callimachi s. v. Κολουραῖος citatum refert Salmasius. Νεωτάτη corruptum videtur Nækio l. c.]

Κόλουρις, ἡ, Vulpes, ut κοθοῦρις. Timocr. ap. Plut. Themist. [c. 21] : Οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις, ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

[Κολουρῖτις (κολουρίτης codex) γῆ· Σικελοὶ, Hesych.]

[Κολουροειδῶς, Caudæ instar. Man. Philes 8, 82, p. 262 : Τὴν προβοσκίδα (elephantis) κ. ἐν μέσῳ κεχυμένην. Struv.]

[Κολουροπυραμὶς, ἡ, Decurtata pyramis. Theon. Smyrn. 30, p. 68 Gelder. : Εἰσὶ δὲ καὶ πυραμοειδεῖς ἀριθμοὶ, πυραμίδα καταμετροῦντες καὶ κολουροπυραμίδας. Miller.]

Κόλουρος, ὁ, ἡ, i. q. κολοβοῦρος, h. e. Cauda truncus, Cui cauda truncata et amputata est, qua signif. dicitur etiam κολοβόκερκος. Levit. 22, [23], unde ap. Suid. : Κόλουρα, τὰ κολοβὴν ἔχοντα οὐρὰν, vel τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον. Hesych. κόλουρον exp. generaliter κολοβὸν, μάστιγα. [Plut. V. Flam. c. 21 : Ὄρνιν ὑπὸ γήρως ἀπτῆνα καὶ κόλουρον.] In sphæra autem cœlesti κόλουροι appellati sunt Circuli per polos ducti, et ambitu suo ipsos mundi polos recipientes : inde nominati, quod partes quædam eorum sint ἀθεώρητοι, Procl. in sua Sphæra [p. 43 : Διὰ τὸ μέρη τινὰ ἀθεώρητα αὐτῶν γίνεσθαι· ὁ διὰ τῶν πόλων, ὅν τινες μεσημβρινὸν, οἱ δὲ κόλουρόν φασι. Adde Eustath. p. 154, 20. G. D. Achill. Tat. in Phænom. p. 143, B et fusius 151, B; Hipparch. p. 213, A; Eratosth. p. 262, A. Hase. Πυραμὶς κ., Pyramis cujus apex abscissus est, Nicom. Arithm. p. 126, ubi v. Ast. p. 291. || Eustath. p. 900, 28 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μύουρον ἢ μείουρος (hexametrum dicit μείουρον, i. e. qui pedem ultimum iambum vel pyrrhichium habet) δύναιτ' ἂν καὶ κόλουρον λέγεσθαι, ὡς κεκολουσμένον οὐρᾶς.]

[Κολούρωσις, εως, ἡ, Truncatio, Decurtatio. I. q. κόλουσις, Iambl. Protr. p. 368.]

[Κολοῦσθαι. V. Κολούω.]

Κόλουσις, εως, ἡ, Truncatio, Amputatio, Decurtatio. Theophr. H. Pl. 2, [15, 4] : Ἡ κ. κωλύσασα τὴν εἰς τὸν ὄγκον βλάστην· 5, [17, 5] : Αἱ δὲ κολούσεις φθείρουσιν ὅλως ὀλίγα. Aristot. Pol. 5, [10] : Ἡ τῶν ὑπερεχόντων σταχύων κ. De ead. re Plut. [Mor. p. 157, D] : Ἃς δὲ Θρασύβουλος αὐτῷ κολούσεις τῶν ἄκρων ... ὑφηγεῖται, μὴ προσιέμενος, Amputationes cacùminum. [Conf. Salmas. ad Solin. col. 1328, E. Hase.]

Κόλουσμα, τὸ, Quod detruncatum et amputatum est, Fragmentum recisum et detruncatum, θραῦσμα, Hesych.

[Κολουστέος, α, ον, Reprimendus. Clem. Al. p. 294 : Χλιδαὶ κολουστέαι παντελῶς. Wakef.]

[Κολουστὸς, ἡ, ὸν, Truncatus. Hesych. : Κόλον, καλουστὸν (codex κολὺς τὸν), μέγαν τράγον, κέρατα οὐκ ἔχοντα.]

Κολουτέα, ἡ, Colutea : arbor in Lipara præcipue proveniens : justæ est magnitudinis, fructum ferens in siliquis, quo oves mirum in modum pinguescunt : folium habet assimile fœnogræco. Auctor Theophr. H. Pl. 3, 17, ubi et hæc subjungit : Βλαστάνει τὸ πρῶτον μονοφυὲς ἐπὶ ἔτη μάλιστα τρία, ἐν οἷς καὶ τὰς βακτηρίας τέμνουσι· δοκοῦσι γὰρ εἶναι καλαί· καὶ ἐάν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει· καὶ γὰρ ἀπαράβλαστόν ἐστιν· εἶτα σχιζοῦται (nisi scr. σχίζεται) καὶ ἀποδενδροῦται. Eandem e semine nasci tradit, et maxime e fimo ovillo. Ruell. Senam esse putavit : sed reprehenditur; senam enim herbam esse purgatrice vi præditam, quæ itidem siliquetur, et quidem lunatis siliquis, sed singulis annis seratur ac emoriatur : coluteam vero arborem esse ferentem fructum in ventosis folliculis et in plures durantem annos. Alibi legitur Κολοιτέα, ut supra docui : quæ scriptura videri queat esse melior, quod ap. Hesych. quoque habeatur sua serie. At Κολυτέα, est ab hac diversa, ut idem philosophus docet ibid. [HSt. supra :] Κολοιτέα, Hesychio arbor quædam : eadem forsan quæ κοιλώτεα ap. Eund. A Theophr. H. Pl. 1, 18 [11, 2], ἡ κολοιτία dicitur in Lipara insula nasci, et semen ferre ἐν λοβῷ leguminum modo. Alibi κολουτέα ap. eum legitur, ut ap. Gazam quoque et Colœtia et Colutea. [Bodæus Salicem interpretatur

quæ decurtata moritur, a κολούω et ἰτέα. In qua conjectura si quid veri est, tres hujus voc. scripturæ cogitari possunt, κολουιτέα, κολοϊτέα, κολοβιτέα: quorum prima a κολούειν, secunda a κόλος, tertia a κολοβὸς erit derivanda. G. Dindorf.]

Κολούω, Amputo, Decurto, Trunco. [Eur. Eurysth. fr. 2: Πύρινον στάχυν σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.] Theophr. C. Pl. 2, [15, 5]: Κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν· et [2]: Ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολουόμενά φασι γίνεσθαι. Ibid. de amygdalo, Κολουσθεῖσα μὲν γὰρ, ἰσχυρὰ, φυομένη δὲ, ἀσθενής. Ibid. [5]: Ἔνια δὲ ἐὰν μὴ κολουθῇ [vitiose pro κολουσθῇ], τὸν καρπὸν οὐ πέττει. Item [3]: Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουσθείσαις, ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γενέσθαι· paulo post dicit etiam κατακόπτεσθαι: nam ἐπικόπτειν et κατακόπτειν vicinam τῷ κολούειν signif. habent. [Cum genit. Oppian. Hal. 4, 484: Καὶ τῆς μὲν κεφαλὴν πέλεκυς τάμε, τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς. Sic κεκολουσμένος οὐρᾶς dixit Eustath. p. 900, 28. Qui alibi cum accusativo construxit ut Κεκολουμένος (vel Κεκολουσμένος) τὰ κέρατα βοῦς p. 154, 19; 693, 34.] Frequentius accipitur metaphorice. Hom. Il. Υ, [369]: Οὐδὲ πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει· Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, In medio abrumpit. ‖ Imminuo. Od. Θ, [210]: Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει. Id. [A, 338]: Μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηίζοντι κολούετε, Imminuite et quasi truncate. Sicut vero Lat. dicunt Imminuere aliquem, aut potentiam et existimationem alicujus, vel superbiam [Herodot. 7, 10: Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν. Plato Leg. 5, p. 731, A: Τοὺς ἄλλους οὐ κολούων διαβολαῖς] : ita κολούειν, Plut. Alcib. [c. 34]: Κομιδῇ κολούσειν καὶ ταπεινώσειν τὸν Ἄγιν. Idem [V. Rom. c. 25]: Ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολούειν τὸν Ῥωμύλον, Opes ejus imminuere, Frangere, Retundere. Ap. Suid.: Ὑβριστὴν δῆμον κολούειν. [Eurip. Alcmen. fr. 4: Δῆμον κ.] Aristot. Polit. 5, [11]: Τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν· 3, [13]: Τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ φυγαδεύειν· 2, [12]: Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀργείῳ Πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, Imminuit, s. Auctoritatem et potentiam fregit. Plut. Præc. polit. [p. 816, C]: Κολούων ἀξίωμα τοῦ συνάρχοντος. Idem: Καταλύσας ἐν καιρῷ καὶ κολούσας τὸ φιλότιμον, Imminuens et infringens. Et Κολούομαι, Imminuor. [Æsch. Pers. 1035: Καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.] Thuc. 7, [66]: Ἐπειδὰν ᾧ ἀξιοῦσι προΰχειν κολουσθῶσι. Plut. Fab.: Ὤοντο κεκολοῦσθαι καὶ γεγονέναι ταπεινόν· sicut Idem paulo ante κολούειν et ταπεινοῦν copulavit. [V. Ages. c. 31: Ἑώρα συνεσταλμένον αὐτῆς (urbis) τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ καύχημα κεκολουμένον.] Plato Rep. 7, [p. 528, C], de rebus mathematicis: Ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα. Rursum Plut., de Carthaginensibus: Ἀφαιρέσει τε τῆς ἀρχῆς καὶ βαρεῖ δασμῷ χρημάτων κολουθέντες, Fractis et imminutis eorum opibus. Reperitur tamen et κολουσθεὶς ap. Theophr. Item Epigr. [Philippi Anth. Pal. 7, 234], κεκολουμένος νούσῳ, Morbo fractus. [V. de his præteriti aoristique formis Lobeck. ad Soph. Aj. p. 324.] Κολούομαι accipitur etiam active pro κολούω. Ap. Suid.: Ἵνα τοὺς μὲν ἐπιῤῥώσῃ, τοὺς δὲ κολούσηται. In hoc autem Aristoph. l. Vesp. [243]: Ἥκειν ... ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους [lectio vitiosa pro κολωμένους, i. e. κολασομένους. V. Κολάζω] ὧν ἠδίκησεν, schol. exp. (ap. quem ita quoque scribitur) κατὰ αὐτοῦ κολάσοντας: adeo ut hæc scriptura suspecta sit. Ap. Hesych. est etiam κολοῦσθαι, κολοβοῦσθαι: quod verbum si mendosum non est, simile erit τῷ λοῦσθαι pro λούεσθαι. Ab Eod. κολούει exp. non solum κολοβοῖ, sed etiam κατασείει, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει. [Seqq. ex Indice.] Κολούμενος reperitur ap. Theophr. pro κολουόμενος, C. Pl. 2, 20: Ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολούμενά φασι γίνεσθαι. Et rursum, Αὐξανομένων ἔτι μᾶλλον κολουμένων ἰσχύος, Iis quæ viribus diminuta et truncata sunt. Ibid. ter legitur particip. aor. 1 pass. κολουθεῖσα sine σ. Sed haud scio annon hic suspecta esse debeat exempll. fides: alioqui κολούμενος pro κολουόμενος diceretur Attica syncope, ut λούμενος pro λουόμενος. Aristoph. vero κολουμένους usurpavit etiam pro κολάσοντας, Vesp. [243]: Ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν Ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους ὧν ἠδίκησεν, Pœnas sumpturos injuriarum quas fecit. Sed scrib. potius ibi κολωμένους, ut docui in Κολῶ [Κολάζω].

[Κολόφουρος, ὁ, ἡ.] Κολόφουρα, τὰ, dicuntur Jumenta: ut e schol. Nicandri patet. Is enim sub finem Comm. in Alexipharm. de smilo loquens, scribit, Andream dicere τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῇ ἀποθνήσκειν: Theophrastum vero de hominibus nihil dixisse, sed tantum quod τὰ κολόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα (γράφεται et ὀδμησάμενα) ἀποθνήσκει: nomine isto κολοφούρων intelligentem βόας, ἡμιόνους, et similia animantia: Callimachum vero ἕρπετὰ τῶν αἰεὶ τετρύφαται λοφίην. Sed videndum ne potius scrib. sit λόφουρα, ut habet Theophr. eo in l., nimirum H. Pl. 3, 10, [2]: Φασὶ δὲ τὰ μὲν λόφουρα ἐὰν φάγῃ τῶν φύλλων, ἀποθνήσκειν· τὰ δὲ μηρυκάζοντα, οὐδὲν πάσχειν. Ubi etiam innuit, non Boves hoc nomine dici, sed Asinos Equosque: quum boves sint e genere τῶν μηρυκαζόντων, Ruminantium.

[Κολόφρυξ. V. Κολοίφρυξ.]

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ, Fastigium, Apex: s. Summa manus, Finis. Plato Epist. 3, [p. 318, B]: Τὸν κολοφῶνα ταῖς ὑποσχέσεσιν ἁπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας [et Diog. L. 10, 138]. Id. Leg. [2, p. 674, C]: Κολοφὼν εἰρήσθω ἐπὶ τῷ λόγῳ. [Τὸν κολοφῶνα ἐπάγειν Ælian. N. A. 13, 12. Τὸν κ. τῶν κακῶν Synes. p. 227, B. Jacobs. Id. Synes. p. 155, B: Ῥήτορι δὲ αὐτὴν ἐπιτάξωμεν κολοφῶνα τῶν ἐπιδείξεων. Id. p. 110, B: Ἐπι πᾶσιν ὁ κ. Aristid. p. 329, C: Ὁ κ. τοῦ λόγου· ad quem l. conf. scholia p. 245 Frommel. Hase.] Strabo [14, p. 643] proverbialiter ita usurpari tradit ab urbe, quæ Colophon dicitur [Κολοφὼν, ἡ, ap. Strab. 14, p. 642, Herodot. 1, 142, Thucyd. 3, 36]: olim enim ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, solitum λύεσθαι τὸν πόλεμον: et hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, ὅταν τέλος ἐπιτεθῇ βέβαιον τῷ πράγματι. Ab eadem Colophone Cives dicuntur Κολοφώνιοι [apud Herodot. 1, 147, 150, Thucyd. 3, 36, Strabon. p. 643, al. Κολοφωνίων λιμὴν Thucyd. 5, 2]: necnon Κολοφωνία πίσσα, Pix Colophonia [Resina, Gl.] afferri inde solita. [Galen. vol. 14, p. 534, 14: Κολοφωνίας, μαστίχης. Hippiatr. p. 70, 2; 90, 14; 104, 18; 125, 29; 178, 7; 231, 15. Hase.] Item Κολοφώνια ὑποδήματα, ap. Hesych. [et Polluc. 7, 90], quæ dicit fuisse κοῖλα, Cava. [Κ. σχῆμα ap. Lesbonact. Π. σχημ. p. 181: Κ. σχ. ὡς τὸ χαλινὸν τῷ ἵππῳ ἀντὶ τοῦ ἵππου, ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου κτλ.] ‖ Eid. Hesych. Κολοφὼν est non solum ὑψηλὸν ἀκρωτήριον, κεφάλαιον, καὶ τὸ πέρας τοῦ πράγματος, sed etiam ὁ κολοιὸς, Graculus, et ἰχθὺς ποιὸς θαλάσσιος, Piscis quidam marinus.

[Κολοφωνιακὸς, ἡ, ὸν, Colophoniacus. Nicandri Κολοφωνιακὰ memorata ab Athen. 13, p. 569, D.]

[Κολοφώνιος. V. Κολοφών.]

Κολόχειρ, ὁ, ἡ, Hesychio χείραργος. Forsan est κολοβόχειρ, Truncus manu, Mancus. [Posterior vox legitur ap. LXX Lev. 21, 17. Ceterum nihil caussæ est cur κολόχειρ suspectum habeatur.]

[Κολπαβρὸς, ὁ, ἡ, Sinum mollem habens. Eustath. p. 1745, 60: Ἐκ τοῦ ἱστία καὶ ἐφίστιος τὸ ἐπίστιον Ἰωνικῶς καὶ ἐκ τοῦ κολφαβρός ὁ κολπαβρός.]

[Κολπίας, ὁ, ἄνεμος, e quo nati sunt primi mortales. Sanchoniatho ap. Euseb. Præp. ev. 1, 10, p. 34. Bochart Canaan 2, 2, exp. hoc nomen ex Hebr. קול פי יה *Kol pi jah*: Vox oris Dei, cujus inspiratione et verbo factus est homo. Dahler. Achill. Tat. Isag. in Arat.: Τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων (ἀνέμους) κολπίας (λέγουσιν).]

[Κολπίας, ὁ, Sinuatus. Κ. πέπλος Æsch. Pers. 1065.]

[Κολπίδιον, τὸ, Sinus. Const. Manass. Chron. p. 41, A: Νόμισμά μου φέρων ἐπὶ κολπίδιον. Boiss.]

Κολπίζω, Sinuo. Ap. Suid. habetur, sed absque expositione.

[Κολπίτης, ὁ, Qui sinum accolit. Philostr. p. 126: Τοὺς κολπίτας βαρβάρους· 254. Wakef.]

[Κολποειδὴς, ὁ, ἡ, Sinui similis. Ælian. N. A. 14, 8: Ἐπὶ πέτρας προβλῆτος κάθηται ὁ (τῶν ἐγχέλεων) θηρατὴς ἔν τινι κολποειδεῖ χωρίῳ, ὅπου καὶ πλατύνεται τὸ ῥεῦμα ἔτι μᾶλλον. G. D. Theodoret. Hist. rel. p. 795, A: Κολποειδὲς πεδίον. Hase. ‖ Adverb. Κολποειδῶς, In sinus formam. Κοιλαίνεσθαι κ. Strabo 9, p. 390.]

Κόλπος, ὁ, Sinus, Gremium. Hom. Il. Z, [400]:

Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλόφρονα νήπιον αὕτως Ἑκτορίδην· et [467] : Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη· X, [79] : Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα, Κόλπον ἀνιεμένη. Usus est hujus nominis et in proverbio, quo jubetur aliquis Εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, de quo lege Erasm. in his verbis, In tuum ipsius sinum inspue. Et exemplis, quæ ab eo afferuntur, hoc adde e Liban., Πτύω δὲ εἰς κόλπον, τῇ παροιμίᾳ πειθόμενος. Sed et alia de causa dicebatur aliquis εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, sc. ad avertendam fascinationem : ut Polyphemus ap. Theocr. [6, 39] : Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον· qua de re lege Plin. Sunt qui eodem referant et quod dicit Tibull., Despuit in molles et sibi quisque sinus; at ego contra id esse contemptus atque adeo irrisionis indicium existimo : sicut ap. eund. Theocr. Buc. [20, 11] puella amatorem deridens, et eum a se prorsus sperni ostendere volens, post multa verba, Τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Sic certe hodieque nostrates, ac præsertim vulgus, aliquid sibi sordere ostendentes, in sinum leviter spuunt, aut spuere se velle fingunt. || Dicimur etiam ὑπὸ κόλπου ἔχειν, quod occulere volumus. Lucian. Hermot. [c. 37] : Ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. Ib. [c. 81] : Ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. [Theocr. 16, 16 : Ἅς δὲ ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων (i. e. nihil largiens) πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ ἄργυρος.] Quibus e ll. aliisque similibus, repono ὑπὸ κόλπου pro ὑπὸ κόλπον, in Herodiano 3, [5, 11] : Εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅπερ περιέκειτο ξίφος στρατιωτικὸν, ἐρευνηθείς τε μή τι φέροι ὑπὸ κόλπον. || Dicitur etiam κόλποι plur., pro Sinu. Hom. Il. I, [566] : Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. [Æsch. Pers. 549 : Διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι.] Sic autem et in soluta oratione non raro. Tibullus itidem Sinus pro Sinu dixit in illo versu quem supra citavi, Despuit in molles et sibi quisque sinus. || Κόλπος in mamma Polluci [2, 164] idem quod ἄσκωμα, i. e. τὸ ὑποπιμπλάμενον γάλακτος. Lat. vero vocab. Sinus latius capitur, sc. pro parte illa tota, quæ inter præcordia et brachia est. || Sinus, significans etiam Dextram aut Sinistram uteri partem, ut passim legitur ap. Galen. De usu partt. 24, ut quum dicit, Homo geminus est dextris et sinistris in toto corpore et mammis et uteri sinibus, uno dextro et altero sinistro. Hic enim pro Uteri dimidio sumitur : in qua etiam signif. Praxagoras et Philotimus uterum muliebrem δίκολπον et τῶν πολυτόκων animalium πολύκολπον vocarunt. Privatim vero κόλποι dicuntur Cornua uteri, præsertim in animalibus multiparis, quæ in cornibus fœtus suos continent, mulieribus non item : quoniam non in cornibus, sed in uteri capacitate fœtum gerunt. Hæc Gorr. [Γυναικεῖος κ. Pollux 2, 222, Sext. Emp. p. 348, 2.] In qua signif. ex Callim. H. in Jovem [15] citatur, Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων. [Eurip. Hel. 1159 : Πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε (Helenam) Ἀήδας ἐτέκνωσε πατήρ. Pind. Ol. 6, 51 : Κρύψε ὠδῖνα κόλποις. Callim. Del. 214 : Ἥπιος ἔξιθι κόλπου.] || Vulnera quoque et fistulæ suos Sinus habent, i. e. κόλπους. Paul. Ægin. 4, 48, κόλπον vocari docet, quum adjacens ulceribus cutis diutius subjectis corporibus non coalescit, glutinaturque : quod iisdem fere verbis Galen. Ad Glauc. 2, 8, dixerat. Id. De tum. præt. nat. 4, κόλπον nominari scribit, Ὅταν ἀποδείρῃ τὸ σώματα τὸ πύον, ἀποστήσῃ τε καὶ διαστήσῃ τῶν ὑποκειμένων τὰ περιέχοντα, κἄπειτα κενωθέντος αὐτοῦ καθ' ὁντινοῦν τρόπον, ἀδυνατήσῃ τὰ διαστάντα τὴν ἀρχαίαν ἀπολαβεῖν κατάστασιν. Id. Gal. in l. Hippocr. De iis quæ in medicatr. fiunt, Comm. l. 2, s. 27, κόλπον appellari tradit ὅταν στομωθέντος κατά τι μέρος τοῦ ἀποστήματος, ἐκκριθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. Lat. quoque Medici hos κόλπους Sinus nominant : Scrib. Larg. c. 78, de emplastro Thraseæ : Sinus veteres et fistulas jungit. || Sunt et maris κόλποι, i. e. Sinus : est autem is κόλπος, ut e veteribus Eust. [p. 273, 26; 655, 60] tradit, θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη : vel, ut alibi, θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων : seu Ubi mare cavo quodam recessu inter duo promontoria constringitur, ab una parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos litorum anfractus se diffundens. [Παρὰ τὸ κέλλειν derivatur ap. eund. p. 1620, 4.] Strabo 5, [p. 234] : Ἡ δὲ Σινούεσσα ἐν Σιτάνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος· paulo ante [p. 233] de Formiis loquens, Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον, διὰ τὸ εὔορμον· καὶ τὸν μεταξὺ δὲ κόλπον ἐκεῖνοι Καϊάτταν ὠνόμασαν· τὰ γὰρ κοῖλα πάντα καϊάττας οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Hom. Il. Φ, [124] : Ἀλλὰ Σκάμανδρος Οἴσει δινήεις εἴσω ἅλὸς εὐρέα κόλπον. [Ib. Σ, 140, Od. Δ, 435. Θέτιδος κόλπος Il. Σ, 398. Ἀργείου κόλπου Pind. Pyth. 4, 87. Μέγαν κόλπον Ῥέας Æsch. Prom. 837. Μηλιᾶ κ. Pers. 486. Τυρσηνικὸς κ. Soph. fr. 527.] Lat. quoque Sinus dicunt. Virg. Æn. 2, de Tenedo : Nunc tantum sinus et statio malefida carinis. Idem, Extremamque sinu perfudit arenam. Item Curvi sinus, et Falcati sinus, ap. alios poetas. Virg. vero dicit etiam Orbis extremi sinus. Nonnus item κόλπους αἰθερίους. At Oppian. κόλπον usurpavit et pro Cavo recessu s. sinu terræ, Cyn. 3, [11] : Κλεψίτοκος Ῥείη κόλποις ἐνικάθετο Κρήτης. Et κ. ἀρούρης, pro Sinu s. Gremio terræ, e Nonno. [Phalar. Epist. 12 : Ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς. Hemst. Νεμέας κατὰ κόλπον Pind. Ol. 9, 131. Κόλποις Πίσας 14, 33. Τροίας κόλποις Eur. Tro. 130. Εὐανθεῖς κ. λειμώνων Aristoph. Ran. 373.] || A maris κόλπων similitudine Eust. [ll. cc.] dici putat vestium κόλπους, h. e., ut ipse exp., τὰ ἄνω τῶν πέπλων, Laxam curvitatem s. cavitatem in veste. Herodot. [6, 125] : Ἐνδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ χιτῶνος. [Æsch. Sept. 1039 : Κόλπῳ βυσσίνου πεπλώματος.] Synes. Ep. 4 : Ἀναλαμβάνομεν δὲ αὐτὸ καθάπερ τῶν χιτώνων τοὺς κόλπους. Polyb. [3, 33, 2] : Ὁ δὲ πρεσβύτατος αὐτῶν δείξας τοῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ τὸν κόλπον, ἐνταῦθα καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς, ἔφη, καὶ τὴν εἰρήνην φέρειν. Quod sic Liv., Tum Romanus, sinu e toga facto, Hic, inquit, vobis pacem et bellum portamus. || Retibus quoque κόλποι tribuuntur, i. e. Cavi recessus et curvitates : in qua signif. ex Epigr. citatur. Sic Virg., Implevitque sinus, de bestia in cavos retis anfractus compulsa; Martial., Jam removete sinus : sicut Velorum quoque sinus dicuntur, ap. Ovid. : Plenaque curvato pandere vela sinu. || Laquei quoque suos κόλπους, Sinus, habent, Laxas sc. cavitates. [|| Figurate κόλποι τοῦ πατρὸς, κόλπος τοῦ Ἀβραὰμ, κόλποι τῆς διανοίας, ap. scriptores ecclesiasticos, quorum exx. v. ap. Suicer.] Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. κόλπον dictum scribit παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτῷ ἕπεσθαι : alibi vero [p. 1620, 4] de Sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς.

[Κολποφακῆ. V. Κολβοφακῆ.]

Κολπόω, Sinuo, In sinus contraho. [Aristot. H. A. 3, 1 : Φυσώμενος (ὁ τῶν ὀρνίθων ὑμὴν) διὰ τοῦ καυλοῦ αἴρεται καὶ κολποῦται.] Unde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, Sinuatum esse. [Moschus 2, 125 : Κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθύς.] Sic Ovid., Tremulæ sinuantur flamine vestes. Et Chlamys sinuata, Stat. Item de sinu velorum ap. Lucian. : Κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν. [Ver. H. 1, 13.] Sic Ovid., Plenaque curvato pandere vela sinu; Virg., Obliquat sinus in ventum. [Gregor. Naz. vol. 2, p. 52, C : Ἱστία κολπώσασα.] Item de sinu maris ap. Strab. 5 : Καὶ κολποῦσι τὰς ἀναπεπταμένας ἠϊόνας, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγάλας ὁλκάδας, In sinum cavant, Bud. : Claud. dicit Oceanum sinuare vadis. Eod. sensu Plin. 3, 1, de oceano, Flexuoso litorum anfractu lambit, Europam vel maxime recessibus crebris excavans, sed in quatuor præcipue. [Polyb. 34, 11, 5 (ap. Strab.) : Ὁ κόλπος ὁ ἀπὸ τοῦ Μισηνοῦ μέχρι τοῦ Ἀθηναίου κολπούμενος, Sinus formatus, circumductus. Sed videtur Strabonis verbum, non Polybii. Schweigh. Joseph. Ant. Jud. 3, 7, 2 : Οὗτος ὁ χιτὼν κολποῦται μὲν οὐδαμόθεν. Id. B. Jud. 3, 7, 10 : Κολπούμεναι. Callistr. Stat. p. 162, 10 Jacobs. : Τὸ δὲ ῥόθιον πρὸς ὑποδοχὴν ἐκολποῦτο. Galen. vol. 18, part. 1, p. 723, 4 : Κολπωθέντος μέντοι τινὸς αὐτόθι μέρους. Hase. Ὕδωρ κολπούμενόν τε καὶ παφλάζον, Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19. Hemst.]

Κολπώδης, ὁ, ἡ, Sinuosus. [Eur. Iph. A. 120 : Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλύσταν. Dio Cass. 48, 50 : Θάλασσαν κ. ἔχει. K. παράπλους Polyb. 4, 44, 7.] Theophr. H. Pl. 1, [10, 5] : Καὶ τὰ τῆς συκῆς, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, κολπώδη. Sic enim quidam reponunt pro σκολοπώδη : quod Gaza quoque agnoscit, et interpr.

Cruciformia. Plin. robori scribit folia esse sinuosa toto ambitu. [Schneid. scripsit κορωνοποδώδη. || Κολπῶδες, τὸ, Quod multos anfractus habet. Hinc oratio ἔχουσα μηδὲν κολπῶδες dicitur, quæ idonea brevitate gaudet nec per varios circuitus et anfractus, fluminis instar, circumerrat. Dionys. Jud. Demosth. c. 18, p. 1007, ubi sensus ex variatione loci fere παραλλήλου cap. 4 fin. apertius etiam intelligitur. Ibi contraria elocutio dicitur ὑπαγωγικὴ καὶ πλατεῖα, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας (κόλπους h. l.), ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσιν, ἐγκαλλωπιζομένη. Mox p. 1008 dicit κυκλογραφεῖν, Periphrastice enunciare, et dilatare sententiam, ubi et exemplis ex Isocratea oratione petitis rem demonstrat. Ibid. p. 1010 κεκολπωμένα, eadem metaphora, appellat, quæ Dilatata, Producta sunt sententiis. Expressit metaphoram Quintilianus 2, 4, 3, ubi narrationem Sinuosam et arcessitis descriptionibus lascivam reprehendit. Ernest. Lex. rhet.]

Κόλπωμα, τὸ, Quod sinuatum est, sinuato volumine collectum est, Polluci [4, 116] Vestis sinuosa, qua in tragœdia reges utebantur. [Plut. V. Marii c. 25. « Etym. M. s. v. Βαθυκόλπων p. 185, 43. » Boiss.]

Κόλπωσις, εως, ἡ, Sinuatio, In sinum collectio: specialiter de ea sinuatione, qua vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant. Unde metaph. κόλπωσις πτερῶν ap. Herodian. de Remigio et velificatione alarum, qua in sinus quasi curvantur et obliquantur: 1, [15, 11]: Ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς ὀξύτατα φερομέναις καὶ ποδῶν τάχει καὶ κολπώσει πτερῶν, Alis quasi in curvos sinus passis. [Ptolem. Geogr. p. 43, 13 Wilberg.: Παρὰ τὰς κολπώσεις καὶ ἀνωμαλίας τῶν πλῶν. Hase. Aristeas De lxx translat. p. 112, A Hav.: Διὰ τὴν τοῦ πνεύματος ὑποδρομὴν ἀδιάλειπτον κίνησιν λαμβανούσης τῆς διυφῆς ... καὶ κόλπωσιν.]

Κολπωτὸς, ἡ, ὸν, Sinuatus. Plut. [Mor. p. 173, C]: Καὶ φορεῖν κολπωτοὺς χιτῶνας, de Babyloniis. Sic Stat. Curvata chlamys.

Κόλσασθαι, Hesych. ἱκετεύειν, Supplicare. [Ex κολπώσασθαι corruptum videtur Alberto.]

[Κόλυβον, τό.] Κόλυβα, Suidæ σῖτος ἕψητὸς, Frumentum coctum. [Nectar. Hom. p. 7. Conf. Ducang. Boiss.]

Κολύβδαινα, ἡ, ab Epicharmo dicitur, ut quidem Nicander vult, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον: ut vero Heraclides in Opsartytico, τὴν καρίδα. Ita Athen. 3, [p. 105, B] paulo post hæc verba Epicharmi, Ἀστακοὶ κολύβδαιναί τ', ἔχοισαι τὰ ποδία μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακράς.

Κολυβιστὴς, ὁ, Suidæ τραπεζίτης, Mensarius, Numularius: sed scrib. potius κολλ. [V. Κόλλυβος.]

Κόλυβος, Hesychio ἔπαυλις, qualis et καλύβη.

Κόλυθρον, Suidæ est εἶδος φυτοῦ, Species plantæ. Eust. vero [p. 1964, 8] κόλυθρα dici scribit τὰ πέπονα σῦκα, Ficus maturas: itidemque Athen. 3, [p. 76, F] e Philemonis Ἀττικαῖς Λέξεσι: ubi tamen per τ scriptum [typothetæ Basil. culpa] κόλυτρα: minus recte.

[Κόλυθρος, ὁ, Coleus. Aristot. Problem. 16, 4: Καθάπερ τοῖς τε ξυρουμένοις συμβαίνει καὶ ὧν τοὺς κολύθρους ὑφαρπάζουσι. Seager.]

[Κολυκρίζω.] Κολυκρίζοντες Hesychio sunt ἐκτελοῦντες. Pro quo infra Κολυρίζοντες, ἐκκενοῦντες. [Gll. suspectæ.]

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, Urinatrix, Natatrix, dicitur de Ave urinatrice ap. Athen. [9, p. 395, D]: Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει ... Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι· quem l. v. in Κόλυμβος. Sic vero et Hesych. Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα. Eust. tamen [p. 1580, 2] eum Athenæi l. citans legit κολυμβίδες. Item κολυμβὰς ἐλαία, Olea conditanea, in muria innatans. Has oleas Plin. Græco vocab. retento Colymbadas appellat: Pollux [6, 45] νηκτρίδας quoque nominatas docet. Athen. 4, [p. 133, A]: Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. Idem 2, [p. 56, B] e Diphilo: Τὰς δὲ κ. καλουμένας εὐστομαχωτέρας εἶναι. [Voc. rejectum ab Atticistis. Mœris p. 51: Ἁλμάδες Ἀττικοὶ, κολυμβάδες Ἕλληνες. Phrynich. p. 118: Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι. Ubi Lobeck. κ. ἐλ. indicat ex Dioscor. 1, 140, Jul. Afric. Cest. c. 28, p. 300, Geopon. 9, 33, p. 632, Theophan. Nonn. vol. 1, p. 338. || Galen. vol. 13, p. 870: Ἔστι δέ τις παρ' ἡμῖν γενομένη βοτάνη θαμνώδης, πάνυ θερμὴ καὶ δριμεῖα καὶ ἀρωματίζον ἔχουσά τι, καλοῦσι δ' αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι κολυμβάδα, ἔνιοι δὲ στοιβὴν, ἐπιτηδειοτάτην οὖσαν εἰς φυλακὴν οἴνου.]

[Κολύμβατος, ἡ, planta quædam, in Geopon. 2, 4, 1, ubi alii libri Κολύμφατος. Κολλάμφακον ap. Lucian. Tragodop. 158 comparat Schneid. Angl. Conf. Κολύφανον.]

Κολυμβάω, Nato, Urinor. Exp. et generalius Aquas subeo. [Mœris p. 267: Νεῖν καὶ νήχεσθαι Ἀττικοὶ, κολυμβᾶν Ἕλληνες.] Pollux de urinatore [1, 97]: Ἐρεῖς δ' ἂν νήχεσθαι, νεῖν, κολυμβᾶν, δύεσθαι. Act. 27, [43]: Ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, Qui possent natare. [Κολυμβῶντες Plato Lach. p. 193, C. Idem Prot. p. 350, A: Εἰς τὰ φρέατα κολυμβῶσι θαρραλέως.]

Κολυμβήθρα, ἡ, Locus ubi natare possumus aut nos mergere, Piscina, Lavacrum. [Plato Rep. 5, p. 453, D: Ἂν εἰς κ. μικρὰν ἐμπέσῃ.] Athen. 12, [p. 541, F] e Diod. Sic. [11, 25]: Ἀκραγαντίνους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὸ περίμετρον ἔχουσαν σταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πηχῶν εἴκοσιν· εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον εἶναι, καὶ πολλοὺς παρέχεσθαι ἰχθῦς. [V. eund. 4, 78. Pausan. 4, 35, 9. Aristid. vol. 2, p. 422: Περὶ τὰς κ. διατρίβουσι. Κολυμβᾶν ἐς κολυμβήθραν μύρου Alexis ap. Athen. 1, p. 18, C. G. D. Galen. vol. 6, p. 23, 1: Εἰς τὴν εὔκρατον κ. Id. ib. p. 185, 6: Ἐγχρονίζειν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ. Synes. p. 107, D: Κολυμβήθρας ἐποίουν, καὶ νήσους ἐν κολυμβήθραις. Philostr. Vit. soph. p. 58, 32 Kays.: Τὰς ἐν Θερμοπύλαις κ. Hase.]

[Κολύμβησις, εως, ἡ, Natatio, Urinatio. Arrian. Peripl. p. 175, 15. Angl. Ptolem. Geogr. p. 387, 5: Ἐν τῷ Σαχαλίτῃ κόλπῳ, ἐν ᾧ κ. πιννικοῦ, Piscatio. Hase.]

[Κολυμβητέον, Natandum. Schol. Platon. p. 162, 1 (404 med. Bekk.). Boiss.]

[Κολυμβητὴρ, ῆρος, ὁ, Urinator. Æsch. Suppl. 412: Δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα.]

Κολυμβητὴς, ὁ, Natator, Urinator, Qui aquas subit. [Aristot. De partt. anim. 2, 16.] Theophr. H. Pl. 4, [6, 9]: Φασὶ δέ τινες καὶ ἄλλην δρῦν εἶναι ποντίαν, ἣ καὶ καρπὸν φέρει· καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς χρησίμη· τοὺς δὲ σκινθοὺς καὶ κολυμβητὰς λέγειν ὅτι καὶ ἕτεραι μεγάλαι τινὲς τοῖς μεγέθεσιν εἴησαν. Unde desumptum videtur, quod Plin. scribit 13, cap. ult., glandem etiam quasdam ferre in alto: naufragis hæc deprehensa urinantibusque. Thuc. 4, [26]: Ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Et Δήλιος κολυμβητὴς ap. Diog. L. p. 72 [2, 22], Delius natator. Mnaseas ap. Athen. 7, [p. 296, C] de Glauco: Ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, Πόντιον καλεῖσθαι. [Antigon. Hist. mir. p. 92, 18 Westerm.: Τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν εἰς δύο ὀργυιὰς χαλκόν. Joseph. Ant. Jud. 2, 9, 5: Κ. ἐπιπέμπει. Hase. Hesych.: Κολυμβητὰς, τοὺς ἐκ τῶν φρεάτων ἀναπέμποντας τοὺς κάδους. Κολυμβισταὶ schol. Oppiani Hal. 1, 173. Recte Sylb. κολυμβηταὶ, ut Etym. M. p. 543, 24.]

[Κολυμβητικὸς, ἡ, όν. Κολυμβητικὴ, ἡ, Urinandi ars. Plato Soph. p. 220, A.]

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, Urinatrix, avis quædam. [Hesych.] Athen. 9, [p. 395, D]: Ἡ δὲ μικρὰ κ. πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων, ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιὰν, καὶ τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει. Arist. H. A. 8, 3, sed perperam ibi scribitur κολυμβρίς. Aristoph. Av. [304. Κολυμβίσιν αἰθυίῃσιν Aratus 296.]

Κόλυμβος, ὁ, Urinator, Natator. Ex Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 82], Ἐς κόλυμβον, Ad natationem. [Pausan. 2, 35, 1: Ἀμίλλης κολύμβου. Xenoph. Ephes. 3, 2: Παρείθη τὸ μειράκιον τῷ κολύμβῳ.] Plut. [Mor. p. 162, F], de delphinibus: Χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παιδίων, καὶ κολύμβοις ἁμιλλᾶται, Et natationibus s. urinationibus certant, s. potius Cum natatoribus et urinatoribus certant: ut de eis dicit Plin. 9, 8: Certat etiam et quamvis plena præterit vela: et Aristot. quum eos dixisset ἀναφέρεσθαι συστρέψαντας, subjungit, Ταῦτα δὲ ποιοῦσι καὶ οἱ κατακολυμβηταὶ, ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοὺς ἀφῶσι. Dicitur et de Urinatrice ave, ut præcedens κολυμβίς. Aristoph. Acharn. [875] ap. Athen. 9, [p.

395, F] : Νάσσας, κολοιοὺς, ἀττάγας, φαλαρίδας; Τροχίλους, κολύμβους. V. Κολυμβάς. [Hesych. : Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα, ἢ ζωΰφια ἐν κολυμβήθαις.]

[Κολυμὸς (?) inter nomina oxytona in υμος, quæ υ productum habeant, est ap. Arcad. p. 61, 17.]

[Κολύμφατος. V. Κολύμβατος.]

[Κολύρα, ἡ.] Κολύρας Hesych. dici scribit ἀρτίδια σμικρὰ καθαρὰ, Parvulos e pura farina panes : qui supra duplici λ κολλύραι : veruntamen et ap. Athen. unico λ scriptum est. [Scriptura vitiosa.]

[Κολυρίζω. V. Κολυχρίζω.]

Κολυτέα, ἡ, Colytea, arbor quædam Idæa, diversa a Κολουτέα, ut fusius docet Theophr. H. Pl. 3, 17.

[Κόλυτρον. V. Κόλυθρον.]

[Κολυττεύς. Κολυττός. Vitiose pro Κολλυτεὺς et Κολλυτὸς, quæ v.]

Κολύφανον, τὸ, Hesychio φλοιὸς, λεπύριον, Cortex, Putamen : qui paulo ante et κολύμφατος attulerat pro φλοιὸς itidem et λεπίδιον. Rectius κελύφανον.

Κολυφρὸν, Hesych. esse dicit ἔλαφρὸν, Leve s. Agile. [Ex Κοῦφον corruptum putat Alb. non satis probabiliter.]

[Κολφαβρός. V. Κολπαβρός.]

[Κολχὶς, ίδος, ἡ, Colchica. Μηδείης Κολχηίδος Nicand. Al. 249.]

[Κολχίας vitiose pro κοχλίας, quod v.]

[Κολχικὸς, ὴ, ὸν, Colchicus. Λίνον Κ. Herodot. 2, 105. Κ. παραλία Strabo 1, p. 52; 11, p. 497. Κ. θάλασσα p. 492. Κ. ἔθνη p. 527.] || Κολχικὸν, τὸ, Colchicum : herba quædam venenata ap. Nicandr. et Diosc., sic dicta quod in Colchorum maxime regione proveniat : alio nomine ἐφήμερον dicitur et βολβὸς ἄγριος, quod bulbo sativo similis sit et uno die perimat. V. Diosc. 4, 84. De naphtha autem intelligunt quod Nicander Al. [249] dicit : Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηΐδος ἐχθόμενον πῦρ Κεῖνο ποτὸν δέξηται ἐφήμερον. Ejus enim usum inventum esse a Medea Colchide, indeque Colchicum appellatum : qua de re plura ibi schol. et Plin. 2, 105. [|| Colchicum sinum inter Taprobanen et Indiam locat Ptolemæus, itaque Geogr. p. 43, 16 pro, τὸν Γαγγητικὸν κόλπον Wilberg. recte reposuit τὸν Κολχικὸν κ., secutus Letronnium *Journ. des Sav.* 1831, p. 307. Hase.]

[Κολχὶς, ίδος, ἡ, Colchis. Τᾶς δυστάνου Κολχίδος (Medeæ) Eurip. Med. 132. Κολχὶς ἄνθρωπος πάροινος Antiphan. ap. Athen. 10, p. 445, C. Αἶα Κ. Herodot. 1, 2. Κολχίδος γᾶς Æsch. Prom. 413, et omisso γῆ, Κολχὶς, ἡ, Herodot. 1, 104, Strabo 11, p. 491, 492, 497, 500, et alibi non raro. Est regio Asiæ ad Pontum Euxinum sita.]

[Κόλχοι, οἱ, Colchi, incolæ Colchidis. Herodot. 2, 104 al., Xen. Anab. 4, 8, 8 et 9, Apoll. Rh. locis plurimis, Strabo p. 497-499, aliique geographi. Κόλχων ἐς αἶαν Eurip. Med. 2. Κελαινώπεσσι Κόλχοισιν Pind. Pyth. 4, 376. Numero singulari Κόλχος, ὁ, ap. Soph. fr. 564. Κ. στόλος Apoll. Rh. 4, 485, et Κ., ἡ, ap. Platon. Euthyd. p. 285, C : Μηδεία τῇ Κόλχῳ.]

[Κολῳάω. HSt. s. v. Κολωός :] Utitur Hom. et verbo Κολωᾶν hinc deducto, significanteque Tumultuari, Turbas dare : vel etiam Vociferando perstrepere et garrire more graculorum : Il. B, [212] : Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα [Nunc ἐκολῴα legitur, scriptura ab Philoxeno probata : v. Etym. M. p. 237, 33], Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη. Sic sane Gellius 1, 15, de futilibus et importunis locutoribus, s. de morbo loquendi et stulta loquacitate, Neque non merito Homerus unum ex omnibus Thersiten ἀμετροεπῆ et ἀκριτόμυθον appellabat : verba illius multa et ἄκοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit : quid est enim aliud ἀμετροεπῆ ἐκολώα? [Conf. Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 158-160. || Κολῳέω. Eustath. p. 205, 6 : Σημείωσαι ὅτι Ὁμήρου δευτέρας συζυγίας εἰδότος τὸ κολῳῶ, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐκολῴα, ὅμοιον ὂν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρώτης αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ εἰπόντι, « Ὡς ῥα τότ' Ἀργείων ἐκολῴει στρατός. » Ἔστι γὰρ τὸ ἐκολῴει ὡς τὸ ἐποίει. Ante στρατὸς aliquid omisit grammaticus. Male Buttmannus κολῴει conjecit, id ut anapæsti mensuram haberet. Formæ depravatæ Κολουᾶν et Κολουμβᾶν ap. Hesych. per θορυβεῖν explicatæ, et κολούω, θορυβῶ ap. Herodian. Epimer. p. 70. G. Dind.]

Κολώδης, δ, ἡ, pro κολοβώδης, Mutilus, Pusillus. Theophr. C. Pl. 3, [6, 9] : Ἀναυξῆ γὰρ καὶ μικρὰ καὶ κολώδη (sic enim leg., non καυλώδη) γίνεται διὰ τὰς πληγὰς τὰς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ita quidam : sed viderit. [Recte habet καυλώδη : v. Schneid.]

[Κολῳέω. V. Κολῳάω.]

[Κολώιον. V. Κολῳός.]

[Κολώνεια, ἡ, a κολώνη derivat Eustath. p. 942, 48. Κολώνεια, ὄνομα τόπου ap. Suidam. Est nomen Latinum Colonia, de quo v. Etym. M. p. 525, 39. Κολωνία scriptum in Act. Apost. 16, 12 : Εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶν πρώτη τῆς μερίδος Μακεδονίας πόλις, κολωνία. || Κολωναντιοχεὺς, ὁ, Colonus Antiochenus, i. e. ex Antiochio, juris Italici colonia, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 768. Quod in duo vocabula, κόλων (id est colonus, ut πάτρων, patronus) Ἀντιοχεὺς dividit Franck. ad Richteri Inscrr. p. 513. G. D. Κολώνεια s. Κωλωνία, Colonia, oppidum Armeniæ, de quo Procop. De ædif. 3, 4; Hierocl. p. 703; Basil. Epist. 195, 227 et 228. Hase.]

[Κολωνεύς. Κολώνη. Κολωνῆθεν. V. Κολωνός.]

Κολωνία, ἡ, ab Eleis dicitur τάφος, Sepulcrum, Monumentum, Hesych. : forsan in edito exstructum loco. [Conf. Κολώνη s. v. Κολωνός.]

[Κολωνίδες, αἱ, Colonides, oppidum Messeniæ, a colonis Atticis, qui Colæno duce emigraverant, conditum, κείμενον ἐπὶ ὑψηλοῦ μικρὸν ἀπὸ θαλάσσης, ut refert Pausan. 4, 34, 8.]

[Κολωνίτης. V. Κολωνός.]

[Κολωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Colli similis. Σκόπελον κ. schol. Apoll. Rh. 2, 649.]

[Κολωνόθεν. V. Κολωνός.]

Κολωνὸς, ὁ, Tumulus, Collis, Locus editus : idque in campo s. loco plano : ut schol. Theocr. [1, 12] docet, scribens γεώλοφον esse τὸν ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεστηκότα ὄχθον, qui et κολωνὸς vocatur. Philo V. M. 1 : Ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς ἀναδραμὼν, Conscenso celeriter proximo tumulo. [Aristot. Meteor. 2, 7 : Τὴν γῆν ξηραινομένην ῥήγνυσθαι καὶ ὑπὸ τούτων τῶν ἀπορρηγνυμένων κολωνῶν ἐμπιπτόντων σείεσθαι.] Herodot. 7, [225] de pugna ad Thermopylas : Ἐς τὸ στεινὸν τῆς ὁδοῦ ἀνεχώρεον ὀπίσω, καὶ παραμειψάμενοι τὸ τεῖχος, ἑλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες ἀλέες οἱ ἄλλοι πλὴν Θηβαίων. Quibus subjungit, Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ. Idem 4, [92] dicit etiam κολωνὸς λίθων pro Acervus lapidum, s. Tumulus e lapidibus structus : ut et Arrian. ap. Suid. : Καθεώρων κολωνοὺς λίθων πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους, οὓς μὲν, μείζους, οὓς δὲ, ἐλάττους. [Philostr. p. 147 : Κολωνὸν λίθων περὶ αὐτὸν χώσαντες.] Verum et montium vertices s. cacumina vocantur κολωνοί : ut ap. Apoll. Arg. 1, [1120] : Καὶ δή μιν ἐπ' ὀκριόεντι κολωνῷ Ἵδρυσαν. Ibi enim schol. exp. τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ. Itidem Procop. [Vandal. 2, 12] ap. Suid. dicit, Ἐπειδὰν δὲ εἰς τὸν τοῦ ὄρους κολωνὸν ἵκωνται. [Hesiod. ap. Strabon. 14, p. 647 : Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς. Hemst.] || Idem significat et fem. Κολώνη. Hom. Il. B, [811] : Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα κολώνη, Collis editus : ut et schol. exp. γεώλοφος, ἐξοχὴ, τόπος εἰς ὕψος ἀνήκων. [De tumulo sepulcrali Soph. El. 894 : Κολώνης ἐξ ἄκρας.] Ac ut montium culmina et fastigia editiora κολωνοὺς vocat Apoll., ita etiam κολώνας paulo ante l. jam citatum : Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίη ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι· Φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι Μυσίαι, Vertices et fastigia Mysiacorum montium. [Idem 2, 650 : Σκόπελόν τε Κολώνης, ubi schol. : Οὕτως ἄκρα καλουμένη περὶ τὸν Λύκον ποταμόν. Μέμνηται αὐτῆς Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας. De montibus sæpius ap. Dionys. P. 150 : Μέσσαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι· 220 : Τῶν πάρος ... Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι, et al. : v. Bernh. p. 560.] Legitur vero et in prosa pro Colle s. Tumulo et Loco edito. Polemon ap. Athen. 13, [p. 574, C] de Cotina meretrice : Ἧς διὰ τὴν ἐπιφάνειαν οἴκημά τι λέγεται καὶ νῦν ἐγγυτάτω τῆς κολώνης ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστιν, ἐπιφανὲς καὶ πολλοῖς ἐγνωσμένον τῶν ἐν τῇ πόλει. Similiter ap. Suid. : Ὁ δὲ, ἐπὶ κολώνης τινὸς ἱδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς, τοῦ χάρακος τὴν θέσιν ἐσκόπει, Super tumulo quodam. [Τὰς κολώνας τοῦ ὄρους Euagr. H. E. p. 471, 14. Hemst.]

Fuit in Atheniensi quoque agro celebris quidam Κολωνὸς, Neptuno et Minervæ sacer : ac quoniam Neptunus equestris rei inventor creditur, ab eo cognominatus Ἵππιος, Ἱππότης, Εὔιππος. Vide Soph. in OEd. [Col. 59, 670, 889], Thuc. 8, [67] et Pausan. Att. [30, 4.] In hunc tumulum Atticæ primum appulisse fertur OEdipus : indeque nuntium ad Theseum misisse : unde fabula ap. Soph., Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, s. Οἰδίπους Κολωνεύς [Hujus alterius inscriptionis auctoritas nulla est]. Pollux [7, 132] scribit duos fuisse Κολωνούς : alterum vocatum fuisse ἵππειον, in quem perhiberi OEdipodem confugisse : alterum fuisse in foro juxta Fanum Eurysacis : in quem convenire solitos τοὺς μισθαρνοῦντας, Mercenarios, qui mercede operam suam locabant : eam ob rem ab Hyperide dictos κολωνίτας : et hinc esse dictum illud proverbiale, Ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν κολωνὸν ἴεσο [ἵεσο]· quod Hesych. quoque [et scriptor argumenti Soph. OEd. Col.] proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων. Idem et Harpocr. refert, et ex eo Suid. [Ap. Harp. bis legitur Κολωναίτας, quæ vera videtur esse scriptura. Κολωνέτας codex Harp. Palatinus et Suidas. Est igitur nominativus Κολωναίτης, ὁ.] Scribunt enim κολωνίτας nominatos fuisse τοὺς μισθωτούς, quoniam περὶ τῷ Κολωνῷ εἱστήκεσαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ἐστιν· huncque Κολωνὸν vocatum fuisse ἀγοραῖον : fuisse enim et alium Κολωνὸν ad templum Neptuni, dictum κολωνὸν τῶν ἱππέων. Unde quendam ap. Pherecratem comicum dicere, venire se ἐς Κολωνὸν, ἦ μὴν [scrib. cum Meinekio ἐς Κολωνὸν, ἰέμην] οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων. Esse inde et adv. Κολωνῆθεν ap. Dem., quod significat motum de loco. [K. vel ὁ K. adjectivi gentilis significationem habet ap. Demosth. p. 535, 9; 1352, 8 et 16. Scriptor argum. Soph. OEd. Col. : Ἦν γὰρ Κολωνῆθεν. Ubi ed. Ald. Κολωνόθεν, quod ut inusitatum rejicit Eustath. p. 351, 11 : Κολωνὸς μὲν δῆμος ἐν Ἀθήναις, ὁ δὲ ἐκεῖθεν δημότης Κολώνηθεν ἐλέγετο φῦναι, οὐ Κολωνόθεν, ὡς ὅμοιον ὂν κολωνὸν καὶ κολώνην εἰπεῖν, καὶ ἐκ Κολωνοῦ καὶ Κολώνηθεν. Ἐκ Κολωνοῦ schol. Aristid. vol. 3, p. 485, 30 : Σοφοκλῆς ἐκ Κ. ὁ ποιητής· et sic ἐκ Κολωνοῦ in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 158 et 314, ubi Colonus tribus est Ægeidis : sed Κολωνεῖς, οἱ, in alio monumento ib. p. 308, tribus Antiochidis. Κολωνὰς ab Callimacho dictas infra notabimus. Ab hac forma, licet non usitata Atticis, adverbium formatum est properispomenon Κολωνῆθεν, quod Κολώνηθεν scripsit Eustathius et scribere debuit, quum a Κολώνη derivaret. G. D.] || Κολώνη vero Hesychio est non solum τόπος ὑψηλὸς, et ἐπανάστημα γῆς βουνοειδὲς, sed etiam πόλις μεγάλη, itidemque Suidæ. Eidemque Hesych. κολῶναι sunt αἱ πόλεις Τροίας, Oppida s. Civitates Trojæ. [Κολωναὶ αἱ Τρῳάδες ap. Thucyd. 1, 131, et simpl. Κολωναὶ ap. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 13. Κολῶναι paroxytonum ap. Pausan. 10, 14, 1. Aliæ ejusdem nominis ap. Strabon. 12, p. 589, 604, 612. || Pagum Atticum, qui ab aliis omnibus scriptoribus Κολωνὸς vocatur, Κολωνὰς appellare placuit Callimacho ap. schol. Hom. Od. Ξ, 199 : Ἐκ με Κολωνάων τις δμέστιος ἤγαγε δήμου τῶν ἑτάρων· quod notavit Suidas s. v. Κολωνάων. G. Dind.]

[Κόλωνος, ὁ, Colonus, vox Lat. V. Etym. M. p. 525, 43.]

[Κολῳὸς, ὁ.] Κολῶν [Κολῶον] et Κολώϊον [vitiose] s. Κολωὸς [præstat Κολῳός. V. Κολῳάω] dicitur Hesych. teste θόρυβος, ταραχὴ, metaphorice ἀπὸ τῶν κολοιῶν : quippe qui sint ὄρνεα θορυβώδη καὶ κραυγαστικά : gregatim enim volant, et magno cum garritu strepituque. Utitur hoc v. Hom. Il. A, [575]. Ibi enim Vulcanus Junonem et Jovem reprehendit quod ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, Ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον, Tumultum et strepitum cient inter deos. [Apoll. Rh. 1, 1284 : K. ἄσπετος.] Κολοὸς, ap. Etymol. ὁ θόρυβος, metaphorice ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, quod est θορυβῶδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον : sed scr. potius κολῳός. [Philo vol. 1, p. 693, 23 : Κολῳῶν τινὰς ἀκόσμους καὶ ἀμετροεπεῖς, ὡς εἶπέ τις (Hom. Il. B, 212), φωνάς. Hase.]

[Κολώτας. V. Κολώτης.]

[Κολωτάρας. Κολωτάριον. V. Κωλώτης.]

Κολωτέα, Hesychio arbor quædam : forsan ἡ κολουτέα s. κολοιτέα.

[Κολώτης, ὁ, Colotes, Parius, statuarius, apud Pausan. 5, 20, 2, Strabon. 8, p. 337, aliosque : de quo v. Sillig. Catal. artif. p. 157 seqq. || Pictor Teius ap. Quintil. Inst. 2, 13. || Epicureus, ap. Plut. in libro adversus eum scripto : v. HSt. s. v. Κωλώτης. || Κολώτας quidam in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 636.]

[Κολωτίων, ωνος, ὁ, Colotion, n. pr. in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 649.]

[Κομαγηνή. V. Κομμαγηνή.]

[Κομάδης. V. Κόμης.]

[Κομαίθα, ἡ τυχοῦσα γυνὴ, Hesych.]

Κόμαιθος, ὁ, ἡ, Rutilam cæsariem gerens, Cujus coma ignei coloris est; Flavam habens cæsariem, ξανθόθριξ, Auricomus, VV. LL. citantia e Lycophr. [924.]

[Κομαιθὼ, οὔς, ἡ, Comætho, Pterelai filia. Apollod. 2, 4, 3. Aliæ ap. Pausan. 7, 19, 2, Nonnum, Tryphiodorum, Tzetzam : de quibus v. Wernick. ad Tryph. p. 178, 179.]

[Κομαῖος, ὁ, Comæus, olympionica. Euseb. p. 145 ed. Mai.]

[Κομάκτωρ, Argentarius, Coactor, Gl. Hesych. : K., ἡ λέξις παρὰ Ῥίνθωνι ἐν Μηδείᾳ (μὴ codex).]

[Κόμᾶνα, τὰ, Comana, urbs Cappadociæ. Strabo 12, p. 369; Dio Cass. 35, 11; Orig. C. Cels. 6, 22, p. 647. || K. τὰ Ποντικὰ ap. Strab. 12, p. 385. || Κομάνη, ἡ, et Κόμανον, τὸ, formæ ab Etym. M. p. 526, 30, positæ, sed ut fictas ab grammaticis esse appareat. G. D. Adj. Κομανικὸς Basil. t. 2, p. 1172, B : Ἐπὶ τῆς Κομανικῆς ἐνορίας. Hase.]

[Κομανία, ἡ, Comania, castellum Mysiæ. Xenoph. Anab. 7, 8, 15. || Hesych. : Κομανίαν (?), πορνείαν, δαψίλειαν, ἄνοιαν (πορνί.. δαψιλὴν ἀνίαν codex).]

[Κομανὸς, ὁ, Comanus, Cleonis Cilicis frater. Phot. Bibl. p. 386, 23, ex Diodoro. || Grammaticus, ab veteribus Homeri interpretibus interdum commemoratus, cujus nomen modo Κομανὸς (vel Κόμανος), modo Κωμανὸς scribitur. V. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 496, 21, schol. Il. A, 97, B, 758, N, 137, Ω, 110 (ubi Aristarchus ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν citatur), Apoll. Lex. H. s. vv. Ἀτάλλει, Ὁλοοίτροχος, Στεφάνην, Στέφανος, Συμφερτή. || Ptolemæi minoris minister, apud Polyb. 28, 16, 1; 31, 27, 20; 32, 1, 1. G. D. || Dux nomi Ombitis sub Ptolemæo Evergete II, ap. Peyron, Pap. gr. Taur. 1, p. 24, 6; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 618. Hase. || Mons Cappadociæ. Phot. Bibl. p. 340, 18 ex Damascii Vita Isidori : Ἐπὶ τὸν Κομανὸν τὸ ὄρος Ὀρεστιαδῶν.]

[Κομάραι. V. Κομμάραι.]

Κόμαρος, ἡ, Arbutus : arbor e genere τῶν ἀειφύλλων, folia ferens lauri, numerosa, florem subherbaceum, fructus ut fraga e longis pendulos pediculis, qui μιμαίκυλα dicuntur et κόμαρα. [Hesych.] Auctor Theophr. H. Pl. 1, 15, et 13, 16, Diosc. 1, 176, ubi pro λεπτόφυλλον reponunt λεπτόφλοιον e Theophr. H. Pl. 13, 16. Sed notandum, ap. Theophr. feminino genere poni, ap. alios masculino. Ita enim ille in l. jam citato : Ἡ κόμαρος ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. At Amphis ap. Athen. 2, [p. 50, F] : Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει· Ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα. Sed crebrius feminino usurpari puto, ut et ap. Aristoph. Av. [620] legimus, Ἐν ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις. Fructum hujus neutro genere Κόμαρον etiam dici ajunt, non tantum μιμαίκυλον : et hinc esse comp. Κομαροφάγος, ap. eund. Aristoph. ibid. [240] : Τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα. Ubi schol. simpliciter exp. κόμαρον ἐσθίοντα. Virg. hæc pomula vocat Arbuta, Ovid. Arbuteos fœtus. [Long. Past. 2, 16 : Οὐ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν ἢ κόμαρον ἢ θύμον. In ἄγρια φυτὰ refert Galen. vol. 6, p. 619, 13. Hase.]

[Κόμαρος, ὁ, Comarus, portus Epiri. Strabo 7, p. 324.]

[Κομαροφάγος. V. Κόμαρος.]

[Κομάτας, ὁ, (Dor. pro Κομήτης), n. pr. pastoris ap. Theocr. 5, 4.]

Κομάω [forma epica Κομόω, Ionica Κομέω], Comatus sum, Comam nutrio. [Hom. Il. B, 542 : Ἄβαντες κομόωντες· Θ, 42. N, 24 : Χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

Herodot. 1, 82 : Οὐ κομῶντες πρὸ τούτου, ἀπὸ τούτου κομᾶν· 2, 36 : Οἱ ἱρέες τῇ ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. Plato Gorg. p. 524, C : Ἐπετήδευε κομᾶν. Κομήσειν Phæd. p. 89, C.] Xenoph. Rep. Lac. [11, 3] : Ἐφῆκε δὲ καὶ κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν. Aristot. Rhet. 1, [8, § 3] : Ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλὸν, ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον· οὐ γάρ ἐστι κομῶντα ῥᾴδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικόν. [Conf. 3, 11.] Plut. [Mor. p. 189, E] : Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Id. [ib. 267, B] : Παρ' Ἕλλησιν, ὅταν δυστυχία τις γίνεται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Interdum additur accus. ejus rei, quæ comata s. pilis obsita est. Herodot. : Κομῶντες τὰς κεφαλὰς, Capite comoso. [Male intellexit Herodot. 1, 195 : Κομῶντες δὲ τὰς κεφαλὰς μίτρῃσι ἀναδέονται. Aptius exemplum est 4, 180 : Τὰ ὀπίσω κομέουσι τῆς κεφαλῆς.] Xen. Symp. [4, 28] : Μὴ ἅπτεσθαί μου, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Ipsæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν. Oppian. Cyn. 3, [27] : Ἐκ δ' ἄρα δειρῆς Καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, Utrimque luxuriant jubæ. Philostr. Ep. 25 : Ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες κομῶσαι. Eod. modo Silius, Crines comantes; Virg., Setæ hircorum comantes. Transfertur et ad alia. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, Stirpibus omnis generis comans : Val. Flacc., Pellem villis comantem; Stat. etiam Comantem humum pro Gramine luxuriantem : et Sylvas comantes idem Valerius. Chrysost. : Ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, Foliis comans, s. Vernans, Luxurians, Frondens. Dionys. P., κομᾶν λιβάνῳ [950 : Λιβάνῳ κομόωσιν ἄρουραι. Apoll. Rh. 1, 928 : Αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα. Heraclit. Alleg. Hom. p. 461 : Πᾶν δένδρον κομᾷ. Callim. H. in Dian. 41 : Ὄρος κεκομημένον ὕλῃ. Ἄμπελον κομόωσαν βότρυσι orac. ap. schol. Eur. Or. 1401. Valck. Achill. Tat. init. : Ἐκόμα πολλοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμών. Et hinc ducta mephora Isidor. Pelus. Ep. 5, 306, p. 652, A : Τραπέζῃ παντοίοις ὄψοις καὶ ἡδύσμασι κομώσῃ. Jacobs. ‖ Ἀστέρες κομόωντες, i. q. κομῆται, ap. Arat. 1092.] ‖ Effero me, et quasi Cæsariei nomine glorior et jactito me, σεμνύνομαι, metaph. sumpta ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ. [Herodot. 5, 71 : Οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε, i. e. Inflatus erat spe occupandæ tyrannidis. Schweigh.] Aristoph. Vesp. [1317] : Ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; Quo fretus insolescis et te effers? Sic Lucian. [Nigr. c. 1] : Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς; Aristoph. Pl. [170] : Ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Oppian. Cyn. 3, [192] : Πολλαῖσίν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι, Sese venditant, efferunt, Hoc insolescunt, Sibi hoc ipso placent. Antiphanes Epigr. [Anth. Pal. 11, 322] : Ἐπ' Ἠρίννῃ [δὲ] κομῶντες, Sibi placentes ob Erinnam poetriam. Plut. [Mor. p. 1038, D, ex Chrysippo] : Ὑψαυχεῖν καὶ κομᾷν καὶ μεγαληγορεῖν, Cervices tollere et se efferre et magnifice loqui. In hoc autem l. Aristoph. Eq. [580] : Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, schol. exponit τρυφῶσι, πλουτοῦσι, annotans, κομᾷν accipi etiam ἐπὶ τοῦ τρυφᾷν καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν.

Κόμβα, Polyrrheniorum dialecto dicitur ἡ κορώνη, Cornix. Hesych.

[Κομβάβος, ὁ, Combabus, amicus Seleuci Nicatoris. Lucian. De dea Syr. c. 19 seqq.]

[Κομβακεύομαι.] Κομβακεύεται Hesych. affert pro κόμπους λέγει, Inanes projicit ampullas, et sesquipedalia verba.

Κόμβαλα, Hesychio πήγματά τινα. [Ex Κόβαλα, παίγματά τινα corruptum videtur Ruhnkenio.]

[Κόμβαφις, εως, ὁ, Combaphis, eunuchus, Persa. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 37, 34.]

[Κομβέω.] Κομβεῖν affertur pro Ornare, Comere : κομεῖν : sed sine exemplo. Hesych. vero κόμβησαν exp. ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν [Sic etiam Cyrillus, pro βόμβησαν, ut conjicit Albert.], quod fere et κομβακεύεσθαι est, Inanibus verborum ampullis strepitare : verbo ficto ex ipso sono : unde et κομπεῖν ac κομπάζεσθαι. Ap. Eund. reperio et κομβῆσαι expositum ἀναλαβεῖν, Recipere, Recuperare : quod potius κομίσαι dicitur.

Κόμβη, ἡ, Curetum mater, teste Hesychio. [Arcad. p. 104, 3 : Κόμβη τὸ κύριον.]

[Κομβίζω.] Κομβίζων, Hesych. affert pro φυσῶν, Flans.

[Κομβινεύω, Combino, Bina jungo, vox latina. Pseudochrys. t. 8, p. 722, E ed. Paris. alt. : Εἰ βούλει κομβινεύειν. Substant. ib. Τὰ προϊππικὰ κομβινεύματα, Prælusiones in circo paribus equis. Plura Ducangius v. Κομβίνα. Hase.]

[Κομβίον, τὸ, Fibula, qua scilicet quidpiam innodatur. Zonar. p. 1566, et Lex. Gr. codd. Reg. 1708 et 2062 : Πόρπη et πορπὶς, τὸ κομβίον. Eustath. p. 794, 13 : Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο, ὅ ἐστι περόναις ἤγουν κομβίοις συνέδησε. Lex. Cyr. Ms. : Περιπόρπημα, συνεχομένη περόνη, καὶ πόρπη, ὅ ἐστι κομβίον. Turco-Græcia Crusii : Κομβία, Fibulæ. Est etiam Fimbria. Jo. Diacon. ad Hesiodi Scut. p. 206 : Θύσανοι οἱ κρωσσωτοὶ, ἤγουν τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἢ κυμβία. Angl. partim ex Ducang.]

[Κομβοθυλαία, ἡ. Schol. recentior Æsch. Sept. 855 : Στρόφον) ζώνην, ἢ τὴν ἰδιωτικῶς λεγομένην κομποθυλαίαν. Scribendum κομβ—.]

[Κομβολογέω, Sermones involvo s. innodo. Martyr. S. Patric. Episc. Prus. n. 3 : Ὁ ὑπατικὸς εἶπεν, Μεγάλα τινὰ κομβολογεῖς. Ducang.]

Κομβολύτης, ὁ, Hesychio est βαλαντιοτόμος, Marsupiorum amputator. [Proprie dictus, qui crumenæ nodos et ligamenta solvit vel dissecat. Albert.]

Κόμβος, ὁ, Hesychio est κόσυμβος, τὸ ἐγκόμβωμα. [Sic scripturam codicis ἔκπωμα correxit Sylburg. probante Jungermano ad Polluc. 4, 119 : recte, nisi κόμβος cum κύμβος confudit grammaticus.] Legitur hoc voc. ap. Suid. quoque. Sic enim ap. eum reperio in ms. etiam cod. : Ὁ κόμβος τῶν δύο χειριδίων, ὅταν τις δήσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον. [Nodus, Gl. Apollodor. in Mathem. vett. p. 47 : Δι' ἑνὸς σχοινίου, κόμβους ἑκατέρωθεν ἔχοντος. Zachar. P. L. 2 Dial. c. 31 extr. : Τὰ λῶρα δὲ καὶ τοὺς τῶν δεσμῶν κόμβους. Gloss. iatr. mss. e cod. Reg. 1673 : Ἀνθερεῶνος, ὁ τοῦ τραχήλου κόμβος. Codinus De offic. aulæ Const. c. 3, n. 2 : Τὰ σεῖα, οἷα καὶ τὰ βασιλικὰ, πλὴν τοῦ κόμβου τῶν φοινίκων· ubi cod. Reg. κόμπου καὶ τῶν præferre monet Goar. Ducang.] ‖ Idem Hesych. κόμβους dici scribit etiam ὀδόντας γομφίους, molares dentes; qui et κόμμοι [κόμποι]. Etymologo et Lexico meo veteri κόμβος est ὁ ὑψηλὸς τόπος, Locus editus s. altus : unde nonnulli τὸ κομπάζειν dictum volunt, ut est ap. Eosdem.

[Κομβόω, Nodo, Necto, Gl. Κομβῶ, pro Deludo, Illudo, quasi Inverto, Innodo, In laqueos conjicio, sumitur in Theoph. an. 16. Anast. Dicori (et Jo. Malal. p. 395) ap. Ducang. : Ἠπάτησεν πολλοὺς καὶ ἐκόμβωσεν πολλούς. Mox : Ὁ βασιλεὺς λέγει αὐτῷ, Ὄντως ἐμὲ οὐ κομβώνεις (κομβώσεις), καὶ ἐξώρισεν αὐτόν. Angl.] Κομβώσασθαι Hesychio στολίσασθαι, quod et ἐγκομβώσασθαι dicitur. [Pseudochrys. t. 8, p. 920, A ed. Paris. alt. : Θεὸς ὁ ἁρμόσας, ὁ συσφίγξας, ὁ κομβώσας τὸ σῶμα. Hase.]

[Κόμβωμα, τό. HSt. s. v. Κομβόω :] Ex eo verbale Κόμβωμα, quod Hesych. exponit στόλισμα [et σκήρωμα, quod Musurus in σκείρωμα, Toup. Emend. vol. 3, p. 545 in περίζωμα mutavit], Amictus. Suidæ κομβώματα sunt τὰ καλλωπίσματα, Ornamenta : et Hesychio rursum τὰ ἐν ταῖς ῥάβδοις μικρὸν τόρνον ἔχοντα ὑπὸ πεταλίων. [Cod. χρόνον ... πεταλαίων, pro τόρνον ... πεταλέων. Salmas. reponit πετάλων. Angl.]

[Κόμβωσις, εως, ἡ, Nodatio. Κόμπωσις scriptum ap. Codin. De offic. Palat. c. 3, n. 9, et c. 5, n. 10, ab Ducang. citatum.]

[Κομβωτὴς, ὁ, Impostor. Schol. Basilic. ad 60, 30 : Ἐπιθέται δέ εἰσιν οἱ λεγόμενοι κομβωταί. Ducang.]

[Κομβωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad κομβώματα, i. e. καλλωπίσματα, pertinens. Isidor. Epist. 4, 172 : Καλοὺς λέγει τοὺς περὶ εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς κινουμένους, οὐ τοὺς ἐπικτήτῳ κομβωτικῇ σεμνυνομένους, Lenocinio. Nisi tamen prava est scriptura, pro κομμωτικῇ. Hase.]

Κομενταρήσιος, Hesychio est ὁ τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἐγκλημάτων δεχόμενος. E Latino Commentariensis. V. et Etym. [V. Ducang.]

[Κομέω Ionice pro κομάω, quod v.]

Κομέω, Curo, Curam gero. Hom. Od. Z, [206] : Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλήτης [ἀλώμενος] ἐνθάδ' ἱκάνει, Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, Cujus curam gerere oportet,

ἐπιμελεῖσθαι, Eust. Sic accipit et Od. P, [319] : Τὸν δὲ γυναῖχες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, Negligentes mulieres curam non gerunt. Il. Θ, [109] de duobus equis : Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, Illos curent famuli. Et [113] : Νεστορέας ... ἵππους θεράποντε κομείτην· Od. Λ, [249] : Σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. Sic Ω, [388] : Καί ῥα γέροντα Εὐδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν. Notandum vero, hoc κομέειν crebrius accipi pro Curare, Curam gerere alicujus, in rebus ad victum necessariis. Unde ἱπποκόμος, γηροκόμος, νοσοκόμος, et quæ sunt hujusmodi. Gregor., de parentibus suis loquens : Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τε καὶ ἀμφιέπων μογέοντας, i. e. ἐπιμελείας ἀξιῶν. Artemid. p. 15 [1, 19] : Κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι, unde etiam est κόμη. ‖Aliquando Nutrio, Alo. Hesiod. Op. [602] : Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Apoll. Arg. 1, [780] : Ὧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες, Alunt, VV. LL. 2, [1178] de Amazonibus sacrificantibus : Ἵππους δαίτρευον ἐπηετανὸν κομέουσαι, Alentes : s. potius Studiose et magna cum cura alentes : schol. ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι. [Ib. 1015 : Εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ ἀνέρας.] ‖Orno, Como, καλλωπίζω, VV. LL.

Κόμη, ἡ, Coma, Compta cæsaries et curiosius culta; at τρίχωμα, Capillitium neglectum, nec ulla cura comptum : a κομέω, ut Artemid. [1, 19] docet, Αἱ μεγάλαι καὶ ἀτημέλητοι τρίχες, ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ τρίχωμα· κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Eust. vero [p. 207, 18] a κοσμεῖν derivat. Utriusque etymi meminit Etym., afferens et tertium, sc. a κείρω : prius autem sicut facilius est, ita et verisimilius. Quod ad derivationem a κοσμέω attinet, cum ea facere videtur, qui ap. Plut. Apophth. [p. 228, F] dicit, Τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κόμην εὐπρεπεστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς, φοβερωτέρους. Hom. Il. A, [197], et ap. Lucian. [D. mort. 1, 3], ξανθὴ κόμη· Il. P, [51] : Κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. [Pind. Pyth. 4, 145 : Κομᾶν πλόκαμοι. Soph. OEd. Col. 1261 : Κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται· Tr. 781 : Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου κρατὸς διασπαρέντος· Aj. 1174 : Ἐν χεροῖν ἔχων κόμας. Eur. Hel. 1240 : Βοστρύχους ξανθῆς κόμης· Ion. 1267 : Πλόκους κόμης· Or. 223 : Αὐχμώδη κόμην· Bacch. 694 : Καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας. Plato Phæd. p. 89, B : Τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερεῖ. Et sic alii quivis.] Item κόμαι πρόσθετοι, Xen. Cyrop. 1, [3, 2], Comæ appositiæ. Hom. Il. A, [197] : Κόμης ἕλε Πηλείωνα, Coma s. Crinibus arripuit. [Æsch. Suppl. 909 : Ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης. Eur. Andr. 711 : Ἑλᾷ δι' οἴκων τῶνδ' ἐπισπάσας κόμης.] Et ap. Plut. Artox. [c. 29] : Τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταγαγών. Virg., Implicare comam manu, Comæ trahuntur per terram. Hom. Il. Σ, [27] : Χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων, Laniare comam, Lucan. X, [406] : Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην. Et [Anacreon] ap. Athen. 12, [p. 534, A] : Κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος. Od. Δ, [198] : Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Plut. [Mor. p. 168, C] : Ἀπομάξαι δάκρυον, ἀποκεῖραι κόμην, ἀφελέσθαι τὸ ἱμάτιον. Athen. 12 : Κόμας ἐκειράμεθα μάρτυρας τρυφῆς. Et κόμην τρέφειν, Nutrire comam, 9 [et 12, p. 534, C]. Et 6 : Κόμας τε ἔτρεφον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, sicut Hom. supra κόμας et πλοχμοὺς conjunxit. [Aristoph. Av. 911 : Ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις.] Item τὴν κόμην διακρίνειν. Plut. [Mor. p. 284, B] : Διὰ τί τῶν γαμουμένων αἰχμῇ δορατίου τὴν κόμην διακρίνουσι; Pausan. Att. [c. 8, 5] : Ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. Cogere nodo comas, Seneca; Nodare, Claud.; Renodare, Horat.; Stringere vittis, Virg.; Vincire, Horat.; Auro ligatas comas substringere, Lucan. Item Herodian. 4, [7, 4] : Κόμας τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, Flavam capiti cæsariem imponebat. Plut. [Mor. p. 771, B] : Φάρμακον, ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖχες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυῤῥάν. Ib. [p. 977, A] : Φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην. Et κομῶν προσθέσεις, Philostr., ut supra κόμαι πρόσθετοι. Item, Ἀνασεσυρμένην ἔχειν τὴν κόμην, Ita longum habere capillum, ut post se aliquis trahere videatur : ἀναφρίττουσαν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Qui supra frontem erigatur s. attollatur : τῷ μεταφρένῳ περιῤῥέουσαν, Circumfluentem scapulis : περιχεχυμένην τῷ τένοντι, Diffusum cervice : οὐχ ἐσφηκωμένην, Non collectum : οὐκ ἔνδετον, Non religatum : περισχιζομένην τῷ μετώπῳ ἢ μεταφρένῳ, Divisum fronte aut scapulis : τοῖς ὤμοις προσπαίζουσαν, Qui humeris assultet : ἐξηνεμωμένην κατὰ τῶν νώτων ἢ ἐπὶ τῶν νώτων, Virg., Dederatque comam diffundere ventis. Cam. [‖ Κόμη de barba Epictet. Diss. 4, 8, 4 et 6, coll. 15. Schweigh.] ‖ Tribuitur etiam arboribus, ut Lat. Coma, quo nomine Eust. scribit intelligi τὰ φύλλα καὶ τοὺς λεπτοὺς κλαδίσκους, Frondes, ap. Hom. Od. Ψ, [195] : Ἐπέκοψα [ἅπεκ.] κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Theophr. C. Pl. 3, [7, 2] : Αἵ τε ῥίζαι προσαύξονται καὶ ἡ κόμη. Idem Theophr. loquens de cupresso, picea et cedro, Ταῦτα γὰρ ἐὰν περιαιρεθῇ τὴν κόμην, φθείρεται πάντα καὶ οὐ βλαστάνει, καθάπερ οὐδ' ἐπικαυθέντα· Plin. : Eæ enim, detracto cacumine aut ignibus adusto, intereunt. Ead. a poetis dicitur etiam φόβη, Eust. [p. 1944, 45, ex Soph. Antig. 419, ubi per κόμην exp. schol.] : Πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. ‖ Itemque et herbis coma tribuitur : ut κόμη τοῦ ἀψινθίου, Absinthii coma, cacumen, caput. Diosc. 4, 165, de tithymallo helioscopio : Συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει· Plin., Nomen accipit, quoniam capita cum sole circumagit : paulo ante de tithymallo characia : Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων· cui Plin. dicit esse in cacuminibus comam junci. ‖ Est etiam herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. Theophr. H. Pl. 7, 7, [1], Plin. 27, 13, ubi Comen nominat, servata voce Græca. [‖ Hesych. : Κόμαι, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς· καὶ χωρίον.]

Κόμης, ὁ, Hesychio est ἄρχων, ἡγεμὼν, Præfectus, Dux; Suidæ ὁ λαοῦ ἄρχων, Præfectus populi. Eust. [p. 68, 5] scribit videri hoc nomine a recentioribus dici, quem antiquiores vocabant ναύαρχον, Præfectum navis s. classis. Meminit Etym. quoque [M. p. 527, 32] hujus voc., tradens genit. facere vel ἰσοσύλλαβον, κόμου, et Ion. κόμεω [a quo derivari Κομάδης patronymicum] : vel trisyllabon, κόμητος. Suspicor Græcos recentiores mutuatos esse e Lat. Comes. [Non animadvertit HSt. duplex esse κόμης, alterum appellativum Κόμης, ητος, ex Latino *comes* in sermonem Græcobarbarum assumtum, de quo copiosissime dixit Ducangius p. 693-698, alterum nomen proprium Κόμης, ητος, vel Κόμου s. Κόμεω, quod veteris esse Græciæ ex Chœrobosco cognoscimus in Bekk. Anecd. p. 1188 : Τὸ δὲ κύριον ὄνομα τὸ Κόμης διχῶς εὑρέθη κλινόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Εὑρίσκεται γὰρ Κόμου ἡ γενικὴ, Ἰωνικῶς δὲ καὶ Κόμεω· εὑρίσκεται δὲ καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενον ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ «Δημεχθέα Χελλῶνα (scr. Χέλλωνα ex Herodiano Π. μ. λέξ. p. 12, 5) κακόκνημόν τε Κόμητα.» G. Dindorf.]

[Κομηταμῦνίας, ὁ. Aristoph. Vesp. 466 : Σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ καὶ κομηταμυνία, τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Superbi illius sectator Amyniæ. Angl.]

[Κομητᾶς, ὁ, Cometas, n. pr. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1186. Versus ab Allatio editi in libro De patria Homeri c. 5 : Εὑρὼν Κ. πὰς Ὁμηρείους βίβλους ἐφθαρμένας τε κοὐδαμῶς ἐστιγμένας στίξας διεσμίλευσε ταύτας ἐντέχνως.]

Κομήτης, ὁ, Comans, Comatus, Crinitus. Phœnix Colophonius ap. Athen. 12, [p. 530, F] : Μῆδος εἷς, ἢ Κόραξος, ἢ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν Ἰνδὸς κομήτης. Aristoph. Nub. [348] : Ἦν μὲν ἴδωσι κομήτην Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου. [Lys. 661 : Ἄνδρα κομήτην.] Prov. ap. Synes. [p. 85] et Suid. : Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. Hos κομήτας, Comatulos, pro Impudicis ap. vett. habitos fuisse tradit Cam. [Plato Gorg. p. 524, C : Κομήτης τούτου καὶ ὁ νεκρός. Κομήτης τὰ σκέλη, Hirsutis cruribus, Lucian. Bacch. c. 2.] Item κομήτης λειμών, Eur. Hipp. [210], Pratum comans, h. e. Læto et quasi comante gramine vestitum, Pratum herbidum. Sic Stat., Humus comans; Val. Flacc., Jugum sylvæ comans, Sylva comans. [Κομήτης ἰὸς, Sagitta pinnata, Sophocl. Tr. 567. Θύρσος κισσῷ κομήτης Euripid. Bacch. 1053. G. D. Feminin. Synes. p. 71, D : Εἰς κομῆτιν κεφαλὴν ἐνοικίσασθαι. Hase.] ‖ Sunt et ἀστέρες κομῆται, Stellæ comantes, crinitæ, cincinnatæ, ut aliqui malunt. [V. Aristot. Meteor. 1, 6 seqq., Plutarch. V. Cæs.

c. 69; Diog. Laert. 7, 152. Valck.] Philostr. Epist. 25 [26]: Τιμῶσι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ τῶν ἀστέρων τοὺς κομήτας. Sic Ovid. Metam., de Cæsare: Resque domi gestæ properataque gloria rerum In sidus vertere novum, stellamque comantem. Plerumque vero absolute dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης. Aristot. De mundo [c. 4]: Ἐν τῇ πυρώδει καὶ ἀτάκτῳ οὐσίᾳ κομῆται λεγόμενοι στηρίζονται, καὶ σβέννυνται πολλάκις. Cic. 1 De N. D. [2, 5, § 14]: Tum facibus visis cœlestibus, tum stellis iis, quas Græci κομήτας, nostri Crinitas vocant. Plin. 2, 25: Κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Ibid. Cometem dicit, servato voc. Græco. Plura autem cometarum genera tradit, Pogonias, Acontias, Xiphias, Disceos, Pithites, Ceratias, Lampadias, Hippeos, item candidos, et hirtos villorum specie: tradit et alia notatu digna. De cometa Hom. Il. Δ, [75]: Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρεΐ λαῶν, Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. An vero hic sit οὔλιος ἀστὴρ ap. Eund. Il. Λ, [62], necne, ignorare se scribit Cam. At Eust. οὔλιον ἀστέρα esse vult Sidus caniculæ, διὰ τὰ ὀλέθρια καύματα. ‖ Κομήτης, Tithymallus χαρακίας, ap. Diosc. 4, 165, cujus ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν scribit nasci κόμην σχοινοειδῶν ῥαβδίων. Plin. in ejus cacuminibus comam junceam nasci tradit. ‖ Ap. Hesych., Κομητὰ, αὐχμητά. [Ubi αὐχητὰ legitur. Recte HSt. αὐχμητά. Κομητὰ autem vocativus est Κομῆτα.]

[Κομήτης, ὁ, Cometes, Asterii Argonautæ pater. Apoll. Rh. 1, 35. ‖ Stheneli f., Ægialeæ adulter. Schol. Hom. Il. E, 412. ‖ Vates Cretensis. Clem. Al. Strom. 1, p. 398. Alii ap. Pausaniam 7, 6, 2; 8, 45, 6.] ‖ Forma Dorica Κομάτας, quod v.]

[Κομηὼν, ῶνος, Comeon, Rhodius. Hegesander ap. Athen. 10, p. 444, D.]

Κομῐδὴ, ἡ, Cura, Curatio, qua rei alicujus cura geritur, ἐπιμέλεια. Hom. [Od. Ω, 243]: Οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει. Paulo post vero dicit nullam arborem esse ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. Ad ipsum autem senem, Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, At tu ipse male curatus es, Non bene curato corpore es. Θ, [453] de Ulysse veniente ad Antinoum: Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε, θεῷ ὡς, ἔμπεδος ἦεν (Bene semper curabatur), ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο. Il. Ψ, [411] Antilochus minitans equis suis ad cursum segnioribus, Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν ἔσσεται, Non bene tractabimini. Od. Ξ, [124]: Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἁλῆται Ψεύδοντ'· Il. [Θ, 186]: Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, Præmia rependite curationis, ἐπιμελείας, qua sc. bene curati fuistis; nam plerumque de Curatione ea dicitur, qua aliquis, quo ad victum et res ad vitam necessarias, bene curatur et tractatur. Unde aliquando pro Ipsa nutritione accipi potest, sicut κομεῖν et κομίζειν interpretamur Nutrire, Alere, ἐπιμελῶς τρέφειν. Utitur in hac signif. Philostr. quoque in Heroicis, Ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ, Splendide tractari, Corpus alicujus splendide curari. Dicitur autem non solum de nutritione, ut in præc. exempl., sed etiam de educatione. Oppian. Cyn. 3, [113]: Οἵην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφὶς Αἰὲν ἔχει, Qualem catulorum educationem. ‖ Portatus, Vectio, Vectura. Hom. [Od. Θ, 231]: Λίην γὰρ ἀειχελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα Ἧεν ἐπηετανὸν [—ὸς], Quoniam toto anno vectura destituebar, annum integrum destituebar navi, qua veherer; non enim hic accipitur ἐπὶ κομιδῆς τῆς ἐνὶ βρώμασιν, Eust. Plut. [Mor. p. 162, A]: Αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γεγονέναι τὴν κομιδὴν, A Deo veluti gubernante vectionem illam profectam fuisse. [K. τῆς δυνάμεως Polyb. 9, 43, 6.] Synes. Ep. 55: Ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀνακομιδὴν, Se te vecturos huc et revecturos. Alex. Aphr. Probl. 1: K. βαρέων σωμάτων, Portatus s. Portatio corporum graviorum, qua sc. in humeros subata bajulantur. Item Advectio, Importatio. Demetr. De elocut. [§ 92]: Ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν σιτοπομπίαν λέγῃς, Advectionem frumenti. Isocr. Busir. [p. 224, B]: Τῇ τῶν ἐλλειπόντων κομιδῇ διὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ δύναμιν, νῆσον οἰκοῦσιν, Importatione eorum, quibus destituitur regio. Thuc. 6, [21]: Ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κομιδαὶ ἐκ τῆς φιλίας ὧν προσέδει, Importatio rerum necessariarum, αἱ πορίσεις s. αἱ τῶν ἀναγκαίων παρακομιδαὶ ἐκ τῆς οἰκείας, Commeatus. Item καρπῶν κομιδὴ, Xen. [Cyrop. 5, 4, 24], Frugum importatio, sc. in horreum; vel συλλογὴ, λῆψις: nam sic quoque Hesych. exp. [Polyb. 5, 95, 5.] ‖ Item ἄφιξις, ut non solum apud Hesiodum [Decepit Stephanum vitiosa veterum Suidæ editionum scriptura λέγεται δὲ καὶ ἡ ἄφιξις Ἡσίοδος, corrupta ex ἡ δίοδος, quod ex tribus codd. restitutum], sed et ap. Polyb. accipi testatur Suid., hunc adducens ex eo l.: Τῆς εἰς τοὔμπροσθεν κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς ἀπέστη, Ulterius pergere destitit. ‖ Recuperatio, ἀνάσωσις, Suid. ap. Herodot. [4, 134: Βουλῆς ἀγαθῆς δεῖ, ὅκως ἀσφαλέως ἡ κ. ἡμῖν ἔσται τὸ ὀπίσω.] Idem Suid. κομιδὴν ap. rhetores accipi tradit ἐπὶ τοῦ ἀπολαβεῖν τι τῶν προσηκόντων, sicut et Etym. [M. p. 527, 22, et Ammon. p. 83] κομιδὴν dici tradit τὴν ἀπόληψίν τινος. Dicitur et de Receptione s. Recuperatione, qua creditor suum recipit, et κομίζεται τὸ δάνεισμα. Aristot. OEc. 2, [c. 29]: Δεηθεὶς δὲ χρημάτων, ἠξίωσεν αὐτοὺς εἰσενέγκαι, κομίσασθαι δὲ ἐκ τῶν προσόδων· οἱ δὲ εἰσήνεγκαν ὡς διὰ ταχέων αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς· paulo ante, Τούτοις δὲ τὴν κομιδὴν ἔσεσθαι παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν, Restitutum iri, Eos recuperaturos: aliquanto ante, Ὡς πρώτοις αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς ἐκ τοῦ καρποῦ. Id. Eth. 9, [7]: Οὐ γάρ ἐστι φίλησις περὶ τοὺς δανείσαντας, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλησις τοὺς δανεισαμένους τῆς κομιδῆς ἕνεκα, Recuperationis debiti, ἀνακομιδῆς, Bud. [Æneas Poliorcet. c. 13. Seager.]

‖ At vero Κομιδῇ a κομιδὴ adverbialiter capitur pro λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ, Eust. [p. 181, 13; 881, 54.] Sed pro Valde, σφόδρα, λίαν, frequentius usurpatur; Prorsus, Omnino, πάνυ, παντελῶς. [Aristoph. fr. 125: Ἀλλ' ἐστὶν ... κ. μεσημβρία.] Dem. [p. 539, 23]: Μειρακύλλιον ὢν κ. Sic Herodian. [1, 1, 9], κ. νέοι, Admodum adolescentuli. Philo De mundo: Οὐδὲν κ. νηπίων παίδων διαφέρων. Plut. [Mor. p. 583, B]: Κ. διὰ γῆρας καὶ ἀσθένειαν ἐλλείπων· Pericle [c. 11]: Ὥστε μὴ κ. μοναρχίαν εἶναι, Non plane, Non omnino s. omni e parte. Plato Charm. [p. 155, D]: Οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέῤῥεον ἡμᾶς κύκλῳ κ., Confluentium corona nos omni e parte circumveniebat. [Gorg. p. 501, A: Κ. ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται· Polit. p. 270, E: Κ. τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο.] Κομιδῇ μὲν οὖν, Prorsus quidem, Omnino certe. [Plato Theæt. p. 155, A, Parm. 158, D, al.] Plato, Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει· pro quo Idem dicit παντάπασι, σφόδρα γε, πάνυ γε, καὶ μάλα. Aristoph. Pl. [833]: Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος; Respondet alter, K. μὲν οὖν. [Cum superl. Jo. Cinnam. Hist. p. 3, A: K. στενωτάτην εἴσοδον. Theophyl. Sim. Hist. p. 15, B: Μέγιστον κ. πόλεμον. Κάρτα κ. id. p. 69, C. Πόλιν λίαν κ. ἐχυρὰν p. 76, C.] Ceterum κομιδῇ potius scriptum invenitur non subscripto ι ipsi η: sed quum Eust. a dat. κομιδῇ fieri tradat, et ejusd. formæ esse cum σπουδῇ, rectius ι subscribi videtur. [Κομιδῆ Ammon. p. 83.]

Κομίζω, Curo, Curam gero, i. q. κομέω, ex eoque derivatum, ut πολεμίζω e πολεμέω. Hom. Od. O, [545]: Τὸν δέ τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, i. e. ἐπιμελείας ἀξιώσω, Cura dignabor, Curabo, Curæ mihi erit: item, Κόμισον δέ μοι ἵππους, alibi ap. Hom., ut supra, Νεστορέας ἵππους θεράποντε κομείτην. Od. P, [111]: Ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε· sicut supra, Γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε. Eust. tamen eo in l. ἐνδυκέως ἐκόμιζε, i. esse vult q. paulo ante ἐνδυκέως ἐφίλει, i. e. ἐφιλοφρονεῖτο. Sed altera quoque interpr. ferri potest. Σ, [321]: Τὴν Δόλιος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε. Sic supra quoque copulavit κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. Posset tamen hoc l. κόμισσε accipi etiam pro Nutriebat, Alebat (sicut κομεῖν quoque interpretati sumus), vel ἐπιμελῶς ἔτρεφε. Apollon. Arg. 1, [166]: Ὄφρα κομίζῃ γηράσκοντα· sicut Hom. dicit, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν. [Æsch. Choeph. 262: Κόμιζε· 344: Ἔτ' ἂν ... παιὰν ... νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Κομιῶ, ἐπιμελείας ἀξιώσω, ap. Eustath. p.

1790, 51.] Item de rebus inanimatis. Il. Z, [490] : Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, Tuarum rerum curam geras, Tuas res administra, tracta. [Hesych. : Κόμιζε, ἐπιμελείας ἀξίου.] Item Summa cura nutrio : ἐπιμελῶς τρέφω, ut paulo ante dictum fuit. Od. Υ, [68] : Κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ. || Κομίζομαι, Curor, Cura mei geritur, Magna cura alor. Eust. [p. 1685, 5] : Μετὰ θάνατον Σαλμωνέως κομιζομένη Τυρώ, τουτέστιν ἐπιμελῶς ἐκτρεφομένη, παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. Hom. Od. Θ, [450] : Ὅ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ Θερμὰ λοέτρ' · ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν, i. e. κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν, Eust. : Quoniam non crebro ita curabatur s. tractabatur. Κομίζομαι active quoque accipitur pro κομίζω. Il. [Θ, 283] : Ὅς [ὅ σ'] ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, i. e. κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας ἠξίωσε. [Hesiod. Op. 391 : Εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος · 598 : Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν ... μέτρῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν.] Ap. Hesiod. autem [Op. 315] : Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, Fovet. || Porto, Fero, Veho. [Herodot. 4, 71 : Κομίζουσι (τὸν νεκρὸν) ἐν ἁμάξῃ ἐς ἄλλο ἔθνος · οἳ δ' ἂν παραδέξωνται κομισθέντα κτλ.] Thuc. : Κομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν, Fero tibi ad regem epistolam. Aristid. [vol. 1, p. 283] : Ἐδόκουν στέφανον πέμπειν τῷ θεῷ τῶν μακρῶν, οἷοί εἰσιν οὓς ἰδίᾳ τῷ Ἀσκληπιῷ κομίζουσι, Ferunt, Offerunt. Et pass. κομίζομαι, Portor, Feror, Vehor. Synes. : Περὶ ὧν δὲ ἤτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται, Ferentur, Portabuntur. Herodot. 1, [31] de Cleobi et Bitone : Ἑούσης ὀρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν, i. e., Cic. interpr., Quum illam ad solemne et statum sacrificium curru vehi jus esset. Thuc. 3, [29] : Κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, Quum vecti fuissent. || Apporto, Affero, Adveho. Plato Rep. 2, [p. 370, E] : Ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσι [Corrigendum κομιοῦσιν ex aliquot codd., futuri forma Attica, de qua v. Apollon. De synt. p. 271, 33, Phot. Lex. p. 85, 13], In eam advehent, convehent, importabunt. Diosc. : Γεννᾶται ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται. Pro quibus Plin., Affertur ex iis, quæ supra Pontum sunt, regionibus. Dem. [p. 326, 11] : Χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως ... κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat providere, quomodo frumentum conveheretur. [Plato Leg. 5, p. 742, C : Τοῦ ξενικοῦ κομισθέντος νομίσματος · 9, p. 865, B : Κατὰ τὸν ἐκ Δελφῶν κομισθέντα νόμον. Isocr. p. 227, A : Τὴν ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε. Aristot. Eth. Nic. 1, 4 : Οἱ κομίσαντες τὴν δόξαν ταύτην.] Et voce med. ap. Plut. Demetrio [c. 20] : Ὀπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν (τῶν βοτανῶν) ἔργον πεποιημένος εἰδέναι, καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν, Importare, Collectas ac domum importatas condere. [Herodot. 6, 118 : Ἀλλά μιν (statuam) Θηβαῖοι αὐτοὶ ἐκ θεοπροπίου ἐκομίσαντο (in suam terram transportabant) ἐπὶ Δήλιον. Aristoph. Vesp. 833 : Ἐγὼ δραμὼν αὐτὸς κομιοῦμαι (δρύφακτον) τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν, Nobis afferam.] || Adduco, Deduco. Soph. Aj. [530] : Κόμιζέ νυν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω, Adduc. [Phil. 841 : Τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν · 1466 : Καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει. Eur. Iph. A. 770 : Τὰν Ἑλέναν ἐκ Πριάμου κομίσαι θέλων ἐς γᾶν Ἑλλάδα.] Plato [Phæd. p. 113, D : Οἷ δ δαίμων ἕκαστον κομίζει ·] Epist. 7, [p. 348, C] : Ἐὰν ἐγὼ γένωμαι δεῦρο Ἡρακλείδην κομίσαι δυνατὸς, εἰς λόγους ἡμῖν περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῷ τῶν νῦν γεγονότων, Si potis sim eum huc adducere ad respondendum nobis de crimine sibi objecto. Thuc. 2, [85] : Ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ · τῷ δὲ κομίζοντι αὐτὰς, προσεπέστειλαν ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι, Ei autem, qui eas deducebat, præterea mandarunt, ut in Cretam primum navigaret. Eod. l., Οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας, Illi autem acceptos legatos deduxerunt Athenas, etiam Pervexerunt. 4, [16] : Καὶ τὰς ἐν τῇ Λακωνικῇ πάσας (ναῦς) παραδοῦναι κομίσαντας Ἀθηναίοις, In Pylum deductas Atheniensibus tradere : paulo post πάλιν κομίσαι, Reducere : Ἀποστεῖλαι δὲ αὐτοὺς τριήρει Ἀθηναίους, καὶ πάλιν κομίσαι, de legatis. Sic Plato Phædro p. 57 [107, E] : Ὦ δὴ προτέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, τυχόντας δὲ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, Huc reducit. [Κομίζομαι, Mecum adduco. Soph. Aj. 63 : Ποίμνας τε πάσας ἐς δόμους κομίζεται.] || Effero, ea signif., qua efferri ad sepulturam mortuus dicitur. Soph. Aj. [1396] : Κεῖ τινα στρατοῦ Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν. Isæus p. 64 [71, 13] : Ἦκον γὰρ ἐγὼ κομιούμενος αὐτὸν, ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Ibid. : Εἰσελθὼν δὲ εἴσω, κομίζειν οἷος ἦν, ἔχων τοὺς οἴσοντας. [Polyb. 6, 53, 1 : Ὅταν μεταλλάξῃ τις, ... κομίζεται ... εἰς τὴν ἀγορὰν, ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργῆς, σπανίως δὲ κατακεκλιμένος.] || Aufero, Acceptum aliquid asporto. Hom. Il. Λ, [737] : Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους, Abstuli. Et voce med., signif. act. ap. Dem. [p. 565, 16] : Ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Quantumque par erat a tutoribus me auferre, quum jam in tutelam meam venissem, Bud. Idem Dem. [p. 970, 1] : Ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλῦσαι σφᾶς ὑπὲρ ὧν ἐνεκάλουν, Ut aut ab eis integram pecuniam auferentes a lite discederemus, aut iisdem ipsis solveremus eam pecuniam, quam a nobis petebant. || Accipio, Datum aut Redditum accipio, etiam Datur s. Redditur mihi. In qua signif. vox med. usitatior est. [Aristoph. Vesp. 690 : Τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται, i. e. Non accipiet mercedem judicialem. Plato Rep. 2, p. 370, E : Παρ' ὧν ἂν κομίζωνται ὧν ἂν αὐτοῖς χρεία · 6, p. 507, A : Τοῦτον τὸν τόκον κομίσασθε · Leg. 6, p. 759, C : Ἐκ Δελφῶν νόμους κομισαμένους.] Andoc. [p. 6, 11] : Δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, Sibi eundum esse ut ab eo pensionem acciperet. Dem. : Ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν, καὶ δείξειν ὃν ἂν δέῃ κομίσασθαι τὸ ἀργύριον, Quem oporteat ostendere et testificari eum esse cui dari oporteret. Id. [p. 1291 extr.] : Οὐδὲν διέφερεν αὐτοῖς, ἀφειμένοις τῶν τόκων, καὶ κομισαμένοις τὸ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, Nihil jam sua interesse ducebant, simul ut pecuniam suam Rhodi acceperant. Pro quo Phalar. Ep., Τὰ χρήματα κεκομισμένα προσδέχεσθαι, Pecunias allatas accipere. Eod. modo dicitur κομίζομαι τὴν ἐπιστολήν, Accipio literas, Redduntur mihi literæ, Feruntur ad me. Dem. Pro cor. : Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολήν, Literas a vobis missas accepi. Synes. Ep. 16 : Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὑγιαίνουσα κομίσαιο, μῆτερ, Quam utinam recte valens accipias. Quum vero dicor κομίζεσθαι χάριν vel καρπὸν, est Redduntur mihi gratiæ, referuntur; etiam Consequor gratiam, Consequor fructum. Thuc. 3, [58] : Σώφρονά τε ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν, Consequi gratiam beneficii, s. ἀπενεγκεῖν. Dem. Mid. : Ὅτι τοίνυν καὶ κεκόμισται χάριν παρ' ὑμῶν. Id. Pro cor. [p. 264 extr.] : Ἡ τῶν δοθέντων ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι χάριν, εὐθύνας ὑφέξει. Et in ead. orat. : Τῆς δὲ φιλανθρωπίας ἣν πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, Consecuti estis, Percepistis, Tulistis. Xen. Cyrop. 1, [5, 10] : Πρίν τινα καρπὸν ἀπ' αὐτῶν κομίσασθαι. [Δόξαν ἐσθλὴν κομίζεσθαι Eur. Hipp. 432. Δεκαπλασίας ἀλγηδόνας κομίσασθαι Plato Rep. 10, p. 615, B.] Pro Consequi, Obtinere, Impetrare, in his quoque ll. capitur : Thuc. 1, [43] : Νῦν παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, Obtinere contendimus, etiam Auferre; nam Plaut. dicit Impetratum auferre, item Auferre ab aliquo id, quod petitur. [Aristot. Eth. Nic. 9, 7 : Κομιουμένους τὰς χάριτας.] Sicut vero Consequi amicitiam dicimur ejus, quem amicum facimus, ita et κομίζεσθαί τινα φίλον s. οἰκεῖον. Isocr. Archid. [p. 133, E] : Κομιούμεθα δὲ τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν οἰκείους. [Polyb. 5, 78, 3 : Χρείαν ἐξ αὐτῶν οὐδεμίαν δλοσχερῆ κομιζόμενος · 8, 14, 5 : Ταῦτα τἀπίχειρα κεκομίσμεθα. Activa forma Soph. OEd. Col. 1411 : Ὁ νῦν ἔπαινος ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτε.] || Κομίζομαι, Recipio, Recupero, Restituitur mihi. [Eurip. Bacch. 1223 : Κομίζομαι τὸν κατθανόντα παῖδα · Iph. T. 1362 : Τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι λαβὼν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων. Aristoph. Av. 550 : Εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.] Thuc. 6, [103] : Καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις · καὶ τοὺς μετὰ Λαμάχου καὶ αὐτὸν ἐκομίσαντο · 2 : Τούς τε νεκροὺς κομίζεται τῇ ὑστεραίᾳ ὑποσπόνδους, Mortuos recipit sequenti die facto fœdere. 1, [113] : Σπονδὰς

ποιησάμενοι ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται, Ut restituerentur captivi. [Polyb. 3, 51, 12 : Ἐκομίσατο πλῆθος ἵππων καὶ ὑποζυγίων καὶ τῶν ἅμα τούτοις ἁλωκότων ἀνδρῶν· 10, 34, 3 : Πεπεισμένος οὕτως τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα κομιεῖσθαι.] Isocr. Symm. [p. 163, D] : Ἃ νῦν ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα διὰ πολέμου καὶ πολλῆς δαπάνης, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, Recuperabimus s. Recipiemus. Nisi aliquis malit Consequemur, Obtinebimus. Item πάλιν κομίζεσθαι apud Dem. Recuperare. Ap. Eund. : Ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, Expectare quum ab isto jam locupletato creditum recuperaturus s. recepturus foret. Similiter Bud. κομίζεσθαι interpr. Recipere, Recuperare, Servare, in hoc l., quem ex Aristot. Eth. 9, [2] affert : Ὁ μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι ἐδάνεισεν ἐπιεικεῖ ὄντι. Thuc. 1 : Καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν, Nec remitterent priusquam ipsi recuperati forent. || Κομίζω, Recipio, in alia signif., ea nimirum, qua domum nostram recipere aliquem dicimur, vel Suscipio. Thuc. 3, [65] : Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως, οὐ πολεμίως, κομίσαντες, In urbem recipientes : nisi aliquis malit Deducentes, Adducentes. Et voce med. ap. Andoc. [p. 16, 37] : Ὑστέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς γραὸς ἐνηράσθη, καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, Domum suam recipit, deducit, ut Terent., Uxorem ille deducit domum. Isæus [p. 36, 25] : Εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ κομισάμενος, ἐπαίδευε. In quibus ll. κομίζεσθαι idem est quod ἀναιρεῖσθαι. [Eur. Iph. T. 774 : Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος.] || Tollo, Acceptum affero aut Sublatum. Hom. Il. Γ, [378] de galea, Ῥίψ' ἐπιδινήσας· κόμισαν δ' ἑρίηρες ἑταῖροι, i. e. ἦραν, Sustulerunt : vel etiam ἐβάστασαν, Sublatum attulerunt : B, [183] : Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε Κήρυξ Εὐρυβάτης, Eam sustulit. || Κομίζω, Meo, Eo, Confero s. Recipio me. [Immo Recipio, Duco, Abduco. Illam enim quam HSt. posuit signif. forma media habet, activa non habet nisi addito pronomine reciproco, ut apud Soph. Ant. 444 : Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις. Eur. Phœn. 1630 : Κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω. Vel alio cum accusativo, ut ap. Æsch. Choeph. 697 : Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Eur. Alc. 1064 : Κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων γυναῖκα τήνδε· Iph. T. 342 : Σὺ μὲν κόμιζε τοὺς ξένους μολών.] In qua signif. ex Eur. citatur, Ἔξω κομίσατε, Exite. [Non hoc, sed ἔξω κομίσασθε legitur Tro. 167.] Et ex Herodoto, Κομίσας εἰς Σπάρτην, Reversus Spartam. [Non est nobis in promtu hic locus, cujus alia haud dubie ratio est quam HSt. putat.] Pass. [Medium] ea in signif. frequentissima est. Herodot. : Ὀπίσω κομιζόμενος, Remeans, Revertens. Ap. Eund., Πεζῇ κομιζόμενος [ἐς Παιονίην, 5, 98 extr.], Pedibus iter faciens. [1, 73 : Τὴν ταχίστην κομίζεσθαι παρὰ Ἀλυάττεα· 185 : Οἳ ἂν κομίσωνται ἀπὸ τῆσδε τῆς θαλάσσης ἐς Βαβυλῶνα· 8, 62 : Κομιεύμεθα ἐς Σίριν. Schw. Æsch. Prom. 392 : Στέλλου, κομίζου, i. e. Abi, Revertere unde venisti. Ag. 1035 : Εἶσω κομίζου καὶ σύ· Suppl. 949 : Κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων.] Thuc. : Οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου παρὰ τὴν γῆν, Secundum litus domum contendebant. [2, 33 : Ἐκομίσθησαν ἐπ' οἴκου.] Nisi aliquis mallet exponere, Navi vehebantur : sicut Bayf. in Polyb. : Ἀσφαλῶς ἤδη κομισθήσεσθαι παρὰ τὴν γῆν εἰς τὴν Σάμον, interpr. Jam se tuto pervehi secundum litus ad Samum usque posse. [Polyb. 5, 29, 5 : Παρὰ τὴν Ἀττικὴν κομισθεὶς δι' Εὐρίπου· 1, 21, 10 : Ὁ στόλος κομιζόμενος παρὰ τὴν Ἰταλίαν.] Idem vero ap. Plut. Pompeio [c. 73], Παρὰ γῆν κομιζόμενος, interpr. Præter litus delatus. Thuc. 2, [73] : Ἡμέρας ἐσπείσατο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, In quibus verisimile erat reversuros. [Lysias p. 102, 1 : Ἔστι καὶ ἄλλοθεν εὐπορήσαντι κομισθῆναι, Domum s. in patriam redire. Plato Rep. 10, p. 614, B : Κομισθεὶς οἴκαδε.]

[Κόμιον, τὸ, Coma, in diminut. per contemtum. Epictet. Diss. 3, 22, 10 : Τὸ κ. πεπλακώς· 2, 24, 25 : Κ. κομψὸν, ξανθόν. Schweigh. Fragm. Pythag. p. 713 : Τοῖ δὲ Σκύθαι καλὸν κομίζοντι ὃς ἄνδρα κανὼν ἐκδείρας τὰν κεφαλὰν τὸ μὲν κ. πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis capiti detractæ, crinibus vestitæ, quæ Herodoto 4, 64, in ejusdem instituti narratione χειρόμακτρον, *mantile*. Wessel. ad l. Herodoti.]

[Κόμισις, εως, ἡ, Portatio. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 440 : Λέων διακονῆσαι τῇ κομίσει (τῶν γεγραμμένων) προστέτακτο. Boiss.]

[Κομιστέον, Ferendum. Plato Rep. 3, p. 413, D : Οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα κ. Dioscor. 2, 89 : Εἰς ἥλιον κομιστέον (τὸ στέαρ). De fructu non colligendo Æsch. Sept. 600 : Καρπὸς οὐ κομιστέος.]

Κομιστὴ, ἡ, Cibus, Commeatus, Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, Portator, Bajulus, Deductor. [Eur. Hec. 222 : Πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης. Eadem conjungit Plut. V. Pericl. c. 12. De navibus dictum Moral. p. 246, D, in oraculo.]

Κομιστὴς, ὁ, Curator, ἐπιμελητής. [Sic Hesych. Eurip. Suppl. 25 : Νεκρῶν κ. || Deductor. Eur. Andr. 1268 : Μίμνε δ', ἕς τ' ἂν ἐξ ἁλὸς λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρήδων χορὸν ἔλθω κομιστήν σου.]

Κομιστικὸς, ἡ, ὸν, Portatorius, Vectorius, i. e., Accommodus ad portandum s. vehendum : κομιστικὰ πλοῖα, Hyperid., Navigia, in quibus tyranni capta spolia asportabant, ἐν οἷς ἐκομίζοντο οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, Harpocr. [Schol. Par. ad Apoll. Rh. 1, 401. Angl. || Vires reficiens. Hippocr. vol. 2, p. 423, 5 Kühn. : Κομιστικὰ δὲ κολοκύντη καὶ τεῦτλα καὶ βλῆτα καὶ λάπαθα. Miller.]

[Κομιστὸς, ἡ, ὸν, Advectus. Joseph. A. Jud. 17, 4, 1 : Κομιστὸν μέντοι γενέσθαι τὸ φάρμακον ὑπὸ γυναικὸς ἐκ τῆς Ἀραβίας, Allatum fuisse. Hase.]

Κομίστρια, ἡ, Curatrix, ἐπιμελήτρια, τροφὸς [sic Lex. rhet. p. 267, 30. Inter epitheta φύσεως est in H. Orph. 9, 16], ἐμπλέκτρια. Hesych. [Qui ἐμπλέκτριαν est interpretatus, κυμμώτριαν in mente habuit. Monuit Pierson. ad Mœr. p. 238, ubi κομμώτρια dialecto Atticæ, ἐμπλέκτρια vulgari tribuitur.]

Κόμιστρον, τὸ, Præmium quod portatori datur; quod ei, qui aliquid portat, datur. Pollux [6, 186] : Καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα, sicut τῷ μηνύσαντι, μήνυστρα· alibi [7, 133, et 9, 159] : Τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, φορὰ, καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον· εἴποι δέ τις αὐτὸν καὶ φόρετρον καὶ φορεῖον· pro quo Aristoph. posuisse videtur etiam φορὰ, ut Idem ibid. docet. [Æsch. Ag. 965 : Ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη. Eur. Herc. F. 1387 : Κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολών.]

Κόμμα, τὸ, Segmen [Geopon. 5, 44, 4 : Ἐκ τῶν ῥάβδων τῆς βάτου κόμματα ποιοῦντες· 18, 14, 2 : Τῷ τῶν ἰχθύων κόμματι], Cæsum, Incisum, Incisio, Pars s. Membrum periodi imperfectum, Cic. De oratore [Or. 62] : Nam quum sis his locis usus, quibus ostendi licere, transferenda tota dictio est ad illa, quæ nescio cur, quum Græci κόμματα et κῶλα nominent, nos non recte Incisa et Membra dicamus. Quintil. 9, 4 : At illa connexa series tres habet formas : Incisa, quæ κόμματα dicuntur : Membra, quæ κῶλα : περίοδον, quæ est vel Ambitus, vel Circumductum, vel Continuatio, vel Conclusio. Aliquanto post, Incisum, quantum mea fert opinio, erit sensus non expleto numero conclusus : plerisque pars membri. Tale est enim, quo Cic. utitur, Domus tibi deerat? at habebas. Pecunia superabat? at egebas. Fiunt autem etiam singulis verbis incisa : ut, Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Romanus Aquila [§ 18, ubi nunc paullo aliter] : Cæsum, inquit, quod Græci appellant κόμμα, est pars orationis nondum e duobus aut e pluribus verbis quidquam absoluti significans : ut, Etsi vereor, judices, ne turpe sit. Demetr. [De eloc. § 9] : Κόμμα ἐστὶ τὸ κώλου ἔλαττον, ut Γνῶθι σεαυτὸν, Ἔπου θεῷ. Paulo ante dixerat esse βραχύτητά τινα κατὰ σύνθεσιν. Paulo post, Ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων. [Ab Hermogene brevitas illa sic definitur, ut κόμμα sit ea compositio, quæ 2, 3, 4, 5, 6 syllabis sententiam absolvat; quæcunque hunc numerum superet, κῶλον efficiat : v. Herm. Π. εὑρεσ. 4, p. 178, et Aristid. Π. λόγ. πολ. p. 661, qui cum Demetrio consentit. Ernest. Lex. rhet.] || Nota, Signum in numo percusso, Moneta. Aristoph. Ran. [725] : Τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, Numis pessimæ notæ, i. e. adulterinis, s. subæratis numis, et qui boni non sunt : Cic., Si sapiens adulterinos numos acceperit imprudens pro bonis. Quibus opp. οὐ κεκιβδηλευμένα

δὲ, ὀρθῶς κοπέντα νομίσματα, ut infra in Κόπτω videbis. [Χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασιν, Aurum ipsa percussione detersum, Lucian. Pisc. c. 14. Valck.] Et metaph. Aristoph. Pl. [861] : Προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ. Ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος, a metaph. τῶν κιβδήλων νομισμάτων, schol. Ib. [956] : Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται Ὅτ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος, a metaph. τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων, schol. Synes. Ep. 32 : Καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες. [Aristoph. Ran. 890 : Ἴδιοί τινές σου (θεοὶ), κόμμα καίνον. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 66, 25 : Τοῦ κατ' ἐμὲ κόμματος, οἷον τῆς κατ' ἐμὲ τάξεως. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ νομίσματος.] Qua metaph. Colum. videri potest dixisse Non bonæ notæ vinum; Aliquis de meliore nota, Catull. Item ap. Dion. [Cass. 54, 26] : Οἱ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι, Pecuniæ signatores, s. Triumviri monetales, ut Pomponius JCtus De origine juris 2 appellat. || Κόμματα, Aquarum emissaria, et incilia, ad hoc inventa et structa, ut aquæ aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri, VV. LL. At Harpocr. [κόμματα καὶ κυρήβια ex Dinarcho afferens] scribit κόμματα videri esse μέρη τινὰ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων.

[Κομμᾰγηνὴ, ἡ, Commagena, regio Syriæ. Strabo 11, p. 521 seqq.; 16, p. 746. Κομμαγηνοὶ, οἱ, p. 521, 527. Κομμαγενὸς, forma propter metri necessitatem ficta ab Dionys. P. 877 : Τῆς δ' ἔπι Κομμαγενὸν ἔδος· nisi Κομμαγηνὸν scripsit producta syllaba secunda : quod est in cod. Palat. Ceterum in codd. hoc nomen non raro simplici μ exaratum. Duplex est in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 249. G. Dind.]

Κομμάραι s. Κομάραι a Macedonibus dicuntur καρίδες. Hesych. Cujus generis et Κάμμαροι. [Schweigh. ad Athen. 7, p. 319, B, observavit, si vera h. l. scriptura, istam formam, quam Macedonibus propriam perhibet Hesych., Doribus etiam et Siculis in usu fuisse, qui alias Κάμαροι aut Κάμμαροι, aut etiam Κάμμοροι usurparunt. V. Κάμμοροι. Angl.]

[Κομμαρεύω.] Κομμαρεύων Hesychio est θηρεύων, μοχθῶν, Venans, Laborans : quod fere et καμμορέων dicitur. [Conf. Καμαρεύω.]

[Κομματίας, ὁ, Qui brevibus incisis utitur. Philostr. Soph. 2, 29, p. 621 : Κ. σοφιστὴς οὗτος. Conf. Κόμμα.]

Κομματικὸς, ἡ, ὸν, Incisis et commatis constans, In quo incisa et commata crebra sunt. Hermog. : Λαμπρότητος ἐναντίον ἐστὶ τὸ κομματικὸν καὶ διαλεκτικὸν καὶ ὅλως τὸ ἀγωνιστικὸν εἶδος τῶν λόγων, Qui constant commatibus, Bud. K. καὶ ἀσύνδετον λόγον, Eust. dicit esse χαρακτηριστικὸν θυμουμένου καὶ ἐναγωνίου ἤθους. [Lucian. Bis accus. c. 28 : Εἰς μικρὰ καὶ κ. ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτόν. Κ. καὶ ἀσύνδετος λόγος Eustath. p. 1074, 31; 1855, 55. Phot. Bibl. p. 100, 35, de Phrynichi Arabii σοφιστικῇ παρασκευῇ : Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον λέξεών τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ καὶ εἰς κῶλα παρατεινομένων.] || In choris παρῳδικὰ [παροδικὰ] dicuntur, quando chorus exponit quam ob causam venerit; στάσιμα autem, quando stat, incipitque commemorare aliquod incommodum, quod in illis rebus evenerit; nonnulla vero, κομματικὰ, quando, quod restabat, lamentantur acerbos eos casus. Hæc Victorius. [Κομματικὸν ap. Polluc. 4, 53.] De ead. re dicitur et κομμός. [Seqq. ex Indice.] Κοματικὸν, in VV. LL. ex Æschyli schol. esse dicitur Postrema chori pars, ubi reliquum totum in luctu consumitur : perperam scriptum pro κομματικόν. Id autem vocatur παρὰ τὰ κόμματα et planctus.

Κομματικῶς, Ita ut crebra sint commata, Hermog. [Dionys. De adm. vi Demosth. c. 39 : Ἀφελῶς καὶ τὰ πλείω κ. κατεσκευάσθαι βούλεται (ἥδε ἡ σύνθεσις). Schol. Hom. Il. I, 46 : Κ. εἶπε μιμούμενος τὸν θυμούμενον. Eust. p. 200, 33 : Οἷς κ. καὶ γοργῶς ἔλεγε. Schol. Æsch. Eum. 144 : Κ. ἕκαστον κατ' ἰδίαν προενεκτέον. Zenob. Prov. 5, 72 : Πενία δὲ σοφίην ἔλαχε· κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν Εὐριπίδου εἴλκυσται.]

Κομμάτιον, τὸ, Parvum segmentum. [De segmento ligni Alciphr. 1, 1, p. 4 : Ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια. || Dionys. De comp. verb. c. 26, p. 217, 9 : Ἔλαττον κώλου κομμάτιον. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 1056.] In choricis carminibus [in parabasi] κομμάτιον Polluci [4, 112] dicitur καταβολή τις βραχέος μέρους [μέλους] : at Aristoph. scholiastæ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. Alibi vero idem schol. scribit κομμάτιον esse δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλειν εἰς τὸ τέταρτον. [V. schol. Nub. 518, Eq. 496, Platonii Proleg. vol. 1, p. 21, 5. Hephæstio p. 132, ubi de parabasi agit : Κομμάτιον, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς οὕτως ὠνομάζετο· φησὶ γὰρ Εὔπολις « Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο. »] Plut. [Mor. p. 177, B] de Timotheo citharœdo : Ποτὲ ᾄδων τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. [Philostr. Vit. soph. p. 98, 8 Kays. : Τῶν ἐκείνου κομματίων τε καὶ νοϊδίων ἐχόμενος. Orneosoph. p. 247, A. Hase.]

[Κομμέω vitiose pro κομμόω, quod v.]

Κόμμι, Gummi, nomen exoticum a Græcis usurpatum. [Κόμμι partim indeclinabile est, τοῦ κόμμι, Hippocr. De art. p. 538; τῷ κόμμι p. 343, E, Galen. vol. 11, p. 488; 13, p. 236, Dioscor. 1, 63; Herodot. 2, 86, unde κόμμιδι citat Antiatt. Bekk. p. 104, 1 : partim inclinatur, κόμμεως Hippocr. De art. p. 358, F. schol. Nicand. Al. 99. Κόμμει Galen. vol. 13, p. 428. Lobeck. ad Phryn. p. 289. Aristot. Poet. c. 21 : Εἰς τὸ ι τρία μόνα (τελευτᾷ), μέλι κόμμι πέπερι.] Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis : eo a resina differens quod magis aquea substantia est, nec flammam ut illa concipit, sed in ignem conjectum crepitat. Verum quum multa sint ejus genera ex diversis arboribus prodeuntia, ut cerasis, amygdalis, pruno, junipero, cupresso, pinu, hedera : quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina provenit, in vermiculorum speciem contractum, vitri modo pellucidum, purum : quod et gummi Arab., et a quibusdam acanthinum appellatur, utpote quod ex acantha nascatur, ut scripsit Diosc.; idque primam ap. antiquos laudem meruit, teste Plin., scribente gummi optimum esse ex Ægyptia spina. Aetius vero commendavit κόμμι σκώληκος τὸ λευκόν : Scribonius inter ocularia pharmaca gummi Alex., et in hæmatitino collyrio gummi Thebaicum : quæ omnia idem sunt cum Arabico seu Ægyptio. Meminit Herodot. quoque [2, 86] : Τῷ κόμμι ὑποχρίειν, Gummi sublinere. [Κόμμι lacrimæ vocantur spinæ Ægyptiæ. Τὸ δὲ δάκρυον κόμμι ἐστὶ, scribit Herodot. 2, 96. Strabo 17, p. 809 : Τὸ τῆς ἀκάνθης ἄλσος τῆς Θηβαϊκῆς, ἐξ ἧς τὸ κόμμι. Theophr. H. Pl. 4, 2, 8, loquens de spina Ægyptia observat, Γίνεται δὲ ἐκ ταύτης καὶ τὸ κόμμι· καὶ ῥέει, καὶ πληγείσης, καὶ αὐτόματον ἄνευ σχάσεως. Arrian. Periplo m. Erythr. p. 16 : Ὡς τινα τῶν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν Αἰγύπτῳ δένδρων δακρύει τὸ κόμμι. Ex his Il. facile intelligitur, 1. voc. κόμμι, vel Gummi, esse vocem Ægypto propriam : unde etiam Athen. 2, p. 66, F, observat vocem Græcam (neutrius generis) non desinere in ι, præter μέλι, quasdam vero Græcis usitatas, quales sunt πέπερι, κόμμι, κῦφι, esse peregrinas. 2. Κόμμι proprie dici, liquorem lacrimæ instar ex arbore destillantis, qui deinde concrescit et durescit. Unde gummi dicitur non modo humor ex spina Ægyptia guttatim defluens; sed etiam ex aliis arboribus, cujusmodi arborum meminit Diosc. 1, 23; 3, 99. Idem 5, 1, de vite vinifera : Τὸ δὲ δάκρυον αὐτῆς ὅμοιον ὂν κόμμει, περιπηγνύμενον τοῖς στελέχεσι. De ead. re Plin. præf. l. 23 : Lacrima vitium, quæ veluti gummi est. Id. 24, 9 : Unum arbor ipsa exudat gummi modo. Et 37, 11, hæc refert : Modestiores sed æque falsum prodidere, in extremis Adriatici sinus rupibus, in viis arbores stare, quæ canis ortu hoc effundunt gummi. Jablonsk. Aristot. Meteor. 4, 10 : Ὅσα λέγεται ὡς δάκρυα, οἷον σμύρνα, λιβανωτὸς, κόμμι.]

[Κομμίδιον, τὸ, Gummi. Schol. Nic. Al. 110 : Κόμμι δὲ τὸ κομμίδιον· οὕτω γάρ ἐστιν ἡ σύστασις αὐτοῦ ὡς κόμμεως. Angl. Galen. vol. 14, p. 508, 17 : Βάλλε τὸ κ. καὶ δίδου. Hippiatr. p. 46, 7 : Κ. μικρὸν λελειωμένον. Hase. Κομίδιον, τὸ τοῦ δένδρου δάκρυον Zonar. p. 1240. Κομμίδιον sine interpretatione Suidas. Ap. Steph. Byz. s. v. Ἠλεκτρίδες : Τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, ὅμοιον κομμιδίῳ (κομιδίῳ cod. Vrat.) διὰ τὸ σκληρύνεσθαι ὡς λίθον, Salmas. correxit κόμμι, διότι σκ. collato Aristot. De mirab. ausc. c. 81, p. 836, 5.]

[Κομμιδώδης. V. Κομμιώδης.]

Κομμίζω, Gummi speciem præbeo, Diosc. 1, 78, teste Budæo.

Κομμιώδης, s. Κομμιδώδης, ὁ, ἡ, Gummosus, Gummi referens. Prius ap. Aristot. [H. A. 9, 41] legitur, dicentem γλίσχρα καὶ κομμιώδη, Lenta et gummosa. Posterius ap. Theophr. H. Pl. 5, 13 [11, 1] : Ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης. Plin. [12, 9], Bdellium Indicum esse gummosum tradit.

Κομμονητήριον, τὸ, a Suida esse dicitur ἐπιστολὴ προσταχτικὴ ἀποστελλομένη εἰς χώρας. E Latino Commonitorium.

Κομμὸς, ὁ, Planctus, Plangor, ut κοπετός. [Æsch. Choeph. 423 : Ἔκοψα κομμὸν Ἄριον. Bion 1, 97 : Ἴσχεο κομμῶν.] Ap. Suid. : Ἠγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, Cum plangore et ejulatu : Virg., Penitusque cavæ plangoribus ædes Femineis ululant : ipse Suid. exp. γόου καὶ ὀδυρμοῦ. Κομμοὶ sunt etiam peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Aristot. Poet. [c. 12], postquam tragœdiæ partes enumerasset : Κοινὰ μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κομμοί· paulo post, Κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, Fletus lamentumque commune chori et ab scena, Ploratus lamentatioque communis et chori et ab scena : quum histriones ipsi, et qui chorum (i. e. cantorum gregem) conficiunt, in aliquo adverso casu lugendo congregantur : qualem Victorius esse dicit in Eur. Androm. post nuntium de cæde Neoptolemi, postque multiplicem luctum, allato corpore trucidato, usque ad Thetidis adventum. Similiter et in Soph. Aj. post inventum corpus Ajacis, usque ad interventum Menelai. Κομμοὶ autem, inquit Victorius, Ejulatus hi generaque atrocium lamentationum vocabantur, quia qui gravi aliquo dolore premuntur, frontem femurque ferire consueverunt : a κόπτομαι, quo in hoc genere fletus significando usus est Herodot. non semel, ut, Κόπτονται τὰ μέτωπα προθύμως, καὶ οἰμωγῇ διαχρέονται ἁπλέτῳ. Apte autem inprimis Eur. Troad. : quum enim illic Andromache narraret Hecubæ, se vidisse corpus Polyxenæ, quæ in busto Achillis necata fuerat, operuisseque illud vestimentis, et hoc denique genere luctus casum illum prosecutam fuisse, inquit [622] : Εἶδόν νιν αὐτὴ, κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων, Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν. Cic. quoque Ep. ad Att., hoc videtur significare voluisse, quum inquit, Aut, ingemuisse, ut frontem ferias : necnon in Tusc. 3 : Ex hac opinione sunt illa varia et detestabilia genera lugendi, pædores, muliębres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones : nam Xen. quoque eund. morem intellexit, et Cyrop. [7, 3, 6] affirmavit ipso Cyrum usum fuisse : quamvis eod. verbo non utatur, quum inquit, Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κῦρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν· sicut et idem Tragicus in ead. fabula [788] et ipse verbum variavit : quum tamen idem prorsus ostendere vellet. Est autem ubi Hecuba miserabiliter lamentatur, quod infans Astyanax ad mortem raperetur, e sinu matris abductus, ac docet, quum aliis eum prosequi officiis nequeat, unum hoc dare, Τάδε σοι δίδομεν πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κόπους. Sicut Cic. paulo ante dicit Pectoris, Capitis percussiones. Quod vero ad scripturam attinet, ap. Aristot. scribitur κόμμος, accentu in priore [Hoc accentu ap. Nicol. Damasc. Excerpt. p. 457 (59 Or.) : Μετὰ κόμμου καὶ ὀλολυγῆς] : at contra ap. Suid. l. c. : ac certe verbalia ejusmodi acui solent, sicut et in nostro quodam Lex. vet. acuitur, perinde ut γραμμὸς, quod a γράφω fit, ut hoc κομμὸς a κόπτω. || Κόμμοι, Hesychio κοπετοὶ, ὀδόντες γόμφιοι, ἢ κόμποι : scribitur autem ap. ipsum cum accentu in priore, ut ap. Aristot. scribi paulo ante annotavi. [HSt. in Indice : « Κόμμοι Hesychio ὀδόντες γόμφιοι : qui et κόμβοι, necnon κόμποι. »] || Ornatus nimis accuratus et exquisitus, supervacaneus; Nitor fucatus et non naturalis, Cic.; Nitor fucatus et ascititius, Accuratus et supervacuus comptus : Lucret., Virginei comptus : περίεργος κόσμησις, Suid., Fucus, Mangonium. A qna signif. seqq. derivantur. Ap. eund. Suid. κομμὸς esse dicitur ὁ κεκομμένων τριχῶν κόσμος : quo videtur velle significare Comam aliunde resectam, ac appositam capiti, variis lenociniis fucatam.

Κομμόω, Ornatum accuratum ac supervacaneum adhibeo, Fuco. Unde κομμοῦν ap. Hesych. ὡραΐζειν τὸ σῶμα, et κομμῶσαι, τὸ κοσμῆσαι. Item in pass. Κομμοῦσθαι ap. Suid. καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς : quo modo ab Eupolide accipi tradit. Item partic. κομμωθεῖσα ap. Hes. κοσμηθεῖσα. In nostro autem vet. Lex. [et Etym. M. p. 526, 38] est etiam Κομμεῖν [vitiose pro κομμοῦν], a κομμέω, quod itidem exp. τὸ σῶμα ὡραΐζειν. Mangonizare hoc etiam dicitur. Plin. 23, 1 : Succus radicis vitis nigræ cum ervo, lætiore quodam colore et cutis teneritate mangonizat corpora. Possumus etiam reddere Como : Stat., Comere vultum; et, Colla genasque comere, et pingui crinem deducere amomo. [De oratione fucanda Themist. Or. 28, p. 336, C : Σοφισταὶ οἱ κομμοῦντες τοὺς λόγους. Synes. p. 1, B : Λόγους λέξεσι κομμωθέντας.]

[Κομμὼ, οὔς, ἡ, ἡ κοσμοῦσα τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, Lex. rhet. Bekk. p. 273, 6. Conf. Κοσμὼ s. v. Τραπεζοφόρος.]

Κόμμωμα, τὸ, i. q. κομμὸς, Id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, Quod vultus comendi et fucandi causa applicatur. Κομμώματα, inquiunt VV. LL., dixit Lucian. [Q. hist. scr. c. 8 : Τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ποιητικῆς κ. εἰσάγειν], τὰ κωμμωτικὰ, ut Cultum muliebrem, Plin.; Crinalem cultum, Claudian.; Virginei comptus, Lucret.

Κόμμωσις, εως, ἡ, Ornatio corporis supervacanea, Ornatus corporis et cultus supervacaneus, Lenocinium et corporis mangonium, ὁ τοῦ σώματος ὠμαϊσμὸς, Hesych. Athen. 13, [p. 568] : Τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν καὶ τὰς δι' ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν, Mangonia et lenocinia in corpore fucando ornatu accurato ac supervacaneo, καλλωπισμοὺς καὶ περιέργους ὡραϊσμοὺς τοῦ σώματος : quales meretricum fallacias Alexis ibi describit : ac inter alia, Εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας (τὰς καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης), ὥστε μήτε τοὺς τρόπους, Μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὔσας ἔτι. Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν Ἐγκεκάττυται. Ibid. tradit etiam τεχνήματα, quibus proceriores uti solerent, et eæ quæ non haberent ἰσχία, et quæ κοιλίαν ἁδράν. Et paulo post de faciei fucatione, Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν; κατέπλασε ψιμμυθίῳ. Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται· et quæ sequuntur. [Nicet. Chon. Annal. p. 296, A : Τὰς κομμώσεις καὶ βασιλείας καθηδυπάθησεν· 379, B : Ἐντρίψασθαι πηλῷ τὰ πρόσωπα ἀντίρροπα τῶν πρώην κομμώσεων.] || Hesychio κομμιώσεις, αἱ πλεκτάναι. || Apiariis, Mellariis, Meliturgis, ut Varro loquitur, μελισσουργοῖς, ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις, Hesych. : quæ signif. alius originis est, sc. a Κόμμι, Gummi : unde Colum. 12, 50, Gummitionem appellat. Plin. 11, 7 : Prima fundamenta κόμμωσιν vocant periti : secunda, Pissoceron : tertia, Propolin, inter coria cerasque. Commosis, crusta est prima, saporis amari. Pissoceros super eam venit, picantium modo, ceu dilutior : ceræ initium plerumque e mitiore gummi. [Harduin. ex codd. : « ceu dilutior cera. E vitium populorumque mitiore gummi propolis. »] Qui l. Plinii desumptus est ex Aristot. H. A. 9, 40, sed ibi scribitur non κόμμωσις, sed κώνυσις [κόνισις ex codd. quibusdam Bekkerus p. 623, 33. Recte alii κώνησιν]. Virg. [Georg. 4, 160] Gluten vocasse videtur.

Κομμωτὴς, ὁ, Qui fuco et mangoniis ac supervacaneo cultu in corpore ornando utitur, Mangonizandi corporis artifex, Mango. Peculiariter vero Mangones dicebantur, qui pueris puellisque, quos vendebant, artificio quodam fucatum inducere colorem solebant, ac verum robur inani sagina mentiri, ut carius venderent : sicut lenones suis lenociniis meretriculas fucabant, ut ex Alexide in Κόμμωσις præcedente videre est. Plin. : Thynni sanguine oblitos pueros pubescere negant mangones. Suet. Domit. : Spadonum, qui residui apud mangones erant, pretia moderatus est. Idem Plin. dicit Mangones gemmarum. A Suida exp. καλλωπιστὴς, Ornandi artifex. Plut. [Mor. p. 348, E] de Tragicis Atheniensibus loquens : Καὶ Πῶλοι συνίτωσαν ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς, Mango-

nes tragœdiæ, qui eam comunt ac fuco ornant. Pollux [2, 31; 7, 165] hos κομμωτὰς vocat κομωτὰς [recte nunc κομμωταὶ legitur] a κόμη, et κεροπλάστας, Qui in ornanda ac fucanda coma operas suas locant, Comendæ ornandæque artifices. [Ælian. N. A. 5, 39 : Βερενίκη λέων πρᾶος συνῆν τῶν κομμωτῶν διαφέρων οὐδέν. Nam sic librorum vitia κομμώντων et κομώντων recte correxit Pierson. ad Mœr. p. 238. Lucian. De merc. cond. c. 32 : Τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ. Themist. Or. 20, p. 238, A.]

Κομμωτίζω, Curiosius orno, καλλωπίζω, VV. LL. Suidæ autem [et Zonaræ p. 1245] κομμωτίζω est ἐπιμελοῦμαι. Quæ expositio vocab. hoc suspectum mihi reddit, ac si vera est, leg. putarim κομίζω : nam id ap. Hom. pro ἐπιμελοῦμαι accipi, suo loco dictum est. [Forma media ap. Synes. p. 83, C : Τὸν Δία κατακοιμίσαι (τὴν Ἥραν) τά τε ἄλλα κομμωτίσασθαί φησι τὴν θεόν.]

Κομμωτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad formæ lenocinia, Quo formæ lenocinari possumus, Quintil. Quo mancipiorum negotiatores formæ puerorum, virilitate excisa, lenocinantur, Quo fucare cutem possumus. Vel specialius, Ad comptum s. cultum crinalem comparatus : ut κομμωτικὰ medicamenta ap. Medicos dicuntur Pigmenta et Fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ artificio celent : quæ vere sunt lenocinia atque mangonia : κοσμητικὰ vero, Honestamenta sunt, quibus non fucatus et ascititius nitor conciliatur, sed insitus ac naturalis conservatur vel instauratur. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, Pars medicinæ ea, quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Galen. De loc. affect. 1 : Διαφέρει τοῦ κ. τὸ κοσμητικὸν τῆς ἰατρικῆς μέρος· τῷ μὲν κ. σκοπός ἐστι κάλλος ἐπίκτητον ἐργάσασθαι· τῷ δὲ τῆς ἰατρικῆς μέρει τῷ κοσμητικῷ, τὸ κατὰ φύσιν ἅπαν τῷ σώματι φυλάττειν· ᾧ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἕπεται κάλλος· de quo posteriori medicinæ genere scripsit Cleopatra et Crito. Idem Gal. : Τὸ μέντοι λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὔλας ἢ πυῤῥὰς ἢ μελαίνας, ἢ, καθάπερ αἱ γυναῖκες, ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. E quibus patet quodnam medicinæ genus κομμωτικὸν appelletur. Item κομμωτικὴ, sc. τέχνη, Comptoria ars, ut quidam interpr., Ars fucatrix et lenocinii aptandi : Quæ fuco ascititiam pulcritudinem inducit : quam medicinæ partem revera esse negat Gal., sed lenonum, mangonum, et maleficorum hominum, neque a viro bono et integro medico exercendam, nisi a regibus aut principibus coacto; probrosa enim ea fuit : unde et Philippus Macedo quendam capillorum tinctura superbientem, ex ordine judicum movit, ut in Apophthegm. docet Plut. Et Ovid. hoc comendi artificium damnans, ait, Sint procul a nobis juvenes ut femina compti. De ea tamen multi scripserunt vett. Medici, Archigenes, Heraclides Tarentinus, et Crito : quem majori venia dignum censet Gal., quod in imperatoriis ædibus medicinam exerceret. Plato Gorgia [p. 465, B] : Τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται· τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, τῇ δὲ νομοθετικῇ, σοφιστική· τῇ δὲ δικαιοσύνῃ, ῥητορική. Unde Quintil. : Adulationem medicinæ vocat Plato coquorum artificium; et exercitatricis, mangonum; legalis, cavillatricem; justitiæ, rhetoricam : Κομμωτικὴ, inquam, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννὴς καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους, τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. [Ib. p. 463, B.] Quam Quintil. dicit colorem fuco et verum robur inani sagina mentiri. Locus ejus est 2, 15, at Platonis p. 420 edit. Ald. Philostr. Ep. 39 : Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ, καὶ κομῶν προσθέσεις, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν, καὶ χειλέων βαφαὶ, καὶ εἴ τι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴ τι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος, ἐπανόρθωσις τοῦ ἐνδεοῦς εὑρέθη, sc. a mulierculis, quæ καλλωπιζόμεναι θεραπεύουσι τὸ ἐλλιπές : qualia sunt et Thaidis ac Laidis pharmaca, quæ paulo post commemorat, sc., τὸ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ ταραντινὸν, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. Hinc sumpta metaphora Rhetores dicunt κομμωτικὸν κάλλος τοῦ λόγου, Lenocinii plenum. Utitur Hermog. de Oratione apte composita et numerosa. Qua metaph. ap. Latinos quoque dicuntur, Pigmenta et fucus verborum, Lenocinia, Comptum dicendi genus. Sic ap. Cic., Oratio colorata, Compta. Hermog. : Τοῦτο δὲ καίπερ κομμωτικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. [Vox recentioribus adamata : Photio judice Isocratis ἐπανθεῖ τοῖς λόγοις οὐ μόνον ἔμφυτον, ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος, Bibl. p. 487, 28. Ap. Eustath. p. 96, 33, Nestor οὐ μεῖον ταῖς ἐννοίαις ἡδὺς, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομμωτικός. Psellus Heliodoro tribuit τὸ κάλλος τοῦ λόγου οὔτε πάνυ κομμωτικὸν καὶ θεατρικὸν οὔτε μὴν Ἀττικόν τε καὶ ὑπερήφανον. V. Hermog. II. id. p. 305 et 353 : Οἷον κόσμος τις ἐπικείμενος ἔξωθεν κομμωτικός. Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 399. Synes. p. 86, B : Κομμωτικὴν ὁ ῥήτωρ ἀπέφηνε τὴν ῥητορικήν. Isidor. Pelus. Ep. 4, 172, p. 511, E : Τοὺς ἐπικτήτῳ κομμωτικῇ σεμνυνομένους. Jacobs.] Quod vero ad scripturam attinet, de qua etiam supra mentionem feci, Pollux [7, 165] uno μ scribit [Duplex μ ex codd. restitutum], derivans a κόμη : ac κομωτὰς esse vult eosdem, quos κεροπλάστας, s. τοὺς περὶ τὴν κόμην χειροτέχνας, Comæ ornandæ et fucandæ artifices; sed ubique fere duplici μ scriptum reperitur, etiam in libris manuscriptis : ut sc. sit a κομμὸς, quo περίεργος κόσμησις, s. περίεργος καὶ γυναικώδης καλλωπισμὸς significatur. Nec Medici et qui de mangonio isto verba faciunt, ad comam tantum restringunt hoc lenocinium, sed eo quemlibet ascititium et fucatum cutis ornatum comprehendunt, ut ex exemplis e Galeno ac Plat. citt. manifestum est.

Κομμωτικῶς, Compte, [Fucate. Schol. Aristoph. Pl. 1064 : Κ. καὶ ἐψιμυθισμένως ἔχει] : ex Hermog.

Κομμώτρια, ἡ, Mango, Ornatrix; nam eo sensu accipitur a Suet. Claud. : Hæc matris meæ liberta et ornatrix fuit : qualis fuit et illa Cypassis Ovidiana edocta comam dominæ arte atque lege fingere, et ponendis in mille modis perfecta capillis. Plato Rep. 2, [p. 373, C] : Ἦ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Ap. Pollucem vero [2, 31 et 7, 165, ubi nunc κομμώτρειαι et κομμώτρεια. Rectam scripturam κομμώτριαι et κομμώτρια præbent codices] scribitur κομώτρια, uno μ, ut supra admonui. Hesychio κομμώτρια est ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα, κουρίσασα. At pro πλέκτρα, quo vocab. paulo ante exp. κομμώτρια, fortassis leg. est πλέκτρια : nam et πλοχμοὶ in crinibus dicuntur, ac πλόκαμοι. Præterea ab Etym. exp. ἐμπλέκτρια. [Mœris p. 237 : Κομμώτριαν Ἀττικοὶ, ἐμπλέκτριαν Ἕλληνες. Aristoph. Eccl. 737 : Δεῦρ' ἴθ' ἡ κ. A κόμμι inepte derivat schol. Plat. p. 399. HSt. supra :] Κομωτὴς, Comæ exornandæ artifex. A quo fem. est Κομώτρια. Pollux : Οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομωταὶ, καὶ κομώτριαι αἱ γυναῖκες· unde apparet eum a κόμη derivare. Sed sæpius invenitur κομμοῦν et κομμωτὴς et κομμώτρια, et si qua hujusmodi sunt, idque in libris manuscriptis : tunc autem derivatur a κομμός. [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530, 13 : Ὅτι τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομμωτρίας ἐκάλουν. Clem. Al. Pæd. 3, 4, 26 : Κομμῶνται δὲ καὶ κ. περὶ τὰς γυναῖκας ἀμφιπολεύουσι. Synes. De prov. p. 29, 12 Krab., de muliere : Ἑαυτῆς κ., θεάτρου καὶ ἀγορᾶς ἄπληστος. De κομμωτρίαις Jacobs. Animadverss. ad Anthol. t. 2, part. 3, p. 62, et in Additam. ad Athen. p. 109. Hase.]

Κομμώτριον, τὸ, dicitur esse Instrumentum muliebre, forsan quo utebantur πρὸς τὰς κομμώσεις. At Κομμοτρίδιον [scrib. κομμώτριον cum Jungermanno] ap. Polluc. [7, 96] ex Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro Calamistro, i. e. Acu majore, quæ calefacta et adhibita fronti, intorquet capillos, s. pro alio aliquo instrumento aut medicamento etiam, quo crines ornantur. Citat Pollux ex Aristoph. Thesm. [sec. fr. 309], ut dixi, sicut et ξυρὸν, ψαλίδια, κηρωτὴν, νίτρον, προκόμιον, ὄχθους [ὀχθοίβους], ψιμμύθιον, μύρον, φύκος· quibus præcipue mulierculæ in comendo capillitio et fucanda facie utuntur. Recenset vero et alia ibi γυναικεῖα φορήματα.

[Κόμος, ὁ, sæpissime scriptum in fictilibus pictis antiqui operis, velut *Catal. del princ. di Canino*, p. 82, n. 569. V. Κῶμος. Hase.]

[Κομοσάνδαλον vitiose pro κοσμοσάνδαλον, quod v.]

Κομοτροφέω, Comam nutrio, κόμην τρέφω, ut Athen. loquitur, ap. Strab. de Gallia comata loquentem. [Strabo 4, p. 196; Diodor. 1, 11.]

Κομόω, Comam orno, exorno. [Vitiose pro κομμόω. ‖Κομόω forma epica pro κομάω, quod v.]

Κομπάζω, i. q. κομπέω, ac inde derivatum. [Pollux 9, 145.] Eust. [p. 897, 1]: Ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτουμένου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται· ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον στωμυλίαν δηλοῖ καὶ στομφασμὸν περιαυτολογικὸν, ὡς καὶ τὸ κομπεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. Soph. Aj. [1122]: Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις, Magnopere te jactitaris, Admodum superbus futurus sis. [Æsch. Sept. 436: Τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; Ag. 1671: Κόμπασον θαρσῶν ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Eur. Hipp. 978: Κομπάζειν μάτην. Lysias p. 112, 7: Κομπάζειν μᾶλλον ἢ τιμωρεῖσθαι βούλεσθαι. Callim. H. in Dian. 263: Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε (scrib. ἔπ' ἐκόμπασε cum Valck.) μισθῷ. Cum ἐπὶ Æsch. Sept. 480: Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ. Cum accus. Ag. 1405: Ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον· Eum. 590: Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. Soph. El. 1500: Οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην' ἐκόμπασας. Lysias p. 127, 4: Ἃ νυνὶ κομπάσει. Cum infin. Æsch. Ag. 1130: Οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι. Eur. Bacch. 340: Κρείσσον' Ἀρτέμιδος εἶναι κομπάσαντα.] Bud. vertit Insolenter et fastuose dico, in Plut. [V. Crassi c. 18]: Πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος ὡς ἐν Σελευκίᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς, et quæ sequuntur. Idem Bud. interpr. Tumide et cum fastu effero, ap. Polyb. [immo Xenoph. Symp. 4, 19]: Ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ταῦτα κομπάζεις, ubi cum accus. construitur, ut κομπεῖν ap. Sophoclem, quod Crepare interpretor. Item in passivo [Æsch. Sept. 500: Φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται. Eur. Alc. 500: Τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται; Herc. F. 64: Ὃς οὕνεχ' ὅλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτέ], Κεκομπασμένος, VV. LL. ex Epigr., Temere jactatus. Et ap. Suid., Ἐκομπάσθη, εἰς ὄγκον διετέθη, ἠπάτηται.

[Κομπαλικεύσει lectio vitiosa. V. Κομπολακέω.]

Κόμπαλος, Hesychio est παλαιστροφύλαξ, Custos palæstræ.

Κόμπαρος, Suidæ est ὃς συνέζευκται εἰς ὑπηρεσίαν τινὶ, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκτελῶν χρείαν. E Lat. Compar, ut videtur. [V. Ducang.]

[Κομπασεὺς, έως, ὁ, Jactator. Aristoph. Av. 1126: Προξενίδης ὁ Κ. Fictum nomen gentile, tanquam si pagus esset Κόμπος (immo Κόμπασος) dictus. Brunck.]

[Κομπάσιον, τὸ, Compasium, nomen loci ubi cædes facta Lacedæmoniorum auctore Philopœmene, ap. Polyb. 23, 1, 1 et 7, 5. Schweigh.]

Κόμπασμα, τὸ, Id in quo nos jactamus, quo nos efferimus et gloriamur. [Æsch. Prom. 360: Αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων· Sept. 794: Πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα. Aristoph. Ran. 940: Τὴν τέχνην (τὴν τραγικὴν) οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων. «Arrian. Ind. c. 5, § 13.» Hemst. Nil. Epist. p. 39, 3: Τῇ πολλῇ ταραχῇ τῶν κομπασμάτων. Hase.] Gregor. C. Jul.: Ὄναρ ἐφάνη τῶν ἀσεβῶν τὰ κομπάσματα, Ampullæ et verba jactabunda.

Κομπασμὸς, ὁ, Jactatio, Jactantia, vel, ut Bud. interpr., Elatio, Insolentia verborum, i. e. τὸ κομπῶδες, Plut. [V. Sullæ c. 16.]

[Κόμπασος, ὁ, Jactator. Arcad. p. 76, 21. Comparandum Κομπασεύς.]

Κομπαστὴς, ὁ, Jactator, Qui sese jactat, i. q. κομπὸς [Pollux 6, 29; 9, 146], schol. Eur. [Plut. V. Crassi c. 16; schol. Aristoph. Ach. 589.] Pro eod. dicitur et Κομπαστεὺς, si VV. LL. credimus. [Corruptum ex Κομπασεὺς, quod v.]

[Κομπαστικὸς, ἡ, ὸν, Jactatorius, Jactabundus. Pollux 9, 146.] ‖ Κομπαστικῶς, Jactabunde, More eorum qui sese jactant. [Pollux 9, 147; Nilus Epist. p. 246. G. Dind.]

Κομπέω, Crepito, Strepitum edo, qualem aper acuens s. collidens dentes: Crepitare dentibus, Plaut. Item generalius pro Sonitum edo: ut thorax æreus, in quem emissum telum est, resonat. Hom. Il. M, [151]: Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἀντην βαλλομένων, sc. ut in venatione apri, Ὑπαὶ κόμπος ὀδόντων γίνεται. Æra crepitantia, Virg.; Arma crepitantia, Ovid. Dicitur etiam de Vasorum sonitu, ἐπὶ τοῦ τῶν σκευῶν ἤχου, Eust. [p. 896, 61]: addens, Κομπεῖν γοῦν χύτραν ἢ λοπάδα φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τοῖς τῶν Σοφιστῶν Βίοις. ‖ Crepo, ea signif., qua Horat. dicit, Quis post vina gravem militiam aut pauperiem crepet? Item, Sulcos et vineta crepat mera. [Herodot. 5, 41: Φάμενοι αὐτὴν κομπέειν ἄλλως. Æsch. Prom. 947: Οὔστινας κομπεῖς γάμους.] Soph. Aj. [770]: Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον, Ista crepabat verba, Jactanter efferebat: de Ajace, qui dicebat, Ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων (θεῶν) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. [Ib. 1230: Ὑψηλ' ἐκόμπεις· OEd. C. 1149: Χὤπως μὲν ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν;] Eur. Or. [563]: Δράσας δ' ἐγὼ Δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον, Ut tu jactitas, μεγαλορρήμονεῖς. [El. 815: Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τόδε...] Item Κομποῦμαι, Jactanter aliquid dico: ut κομπῶ. Thuc. 6, [16]: Ὅσοιπερ κομποῦνται, i. e. κομπαστικῶς λέγουσι, VV. LL. [In l. Thucydidis passivum est: Οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις ὅσοιπερ κομποῦνται... διεφάνησαν.]

[Κομπηγόρος, ὁ, ἡ, Jactator. Hesych. s. v. Ἀερολέσχης. Hemst. Pseudocallisth. in Notitt. Ms. vol. 13, p. 251: Οὐχ ὡς θεὸν, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπον κομπηγόρον. Miller.]

Κομπηρὸς, Jactans sui, Jactabundus, i. q. κομπός.

[Κομπηρῶς, Jactanter. Basil. Ms. schol. in Greg. Naz. p. m. 41. Bast. Compar. Tzetzes Epist. 72, cod. Reg. 2644, fol. 94, b: Κἄνπερ τινὲς φυσικοὶ κομπηροτέρως ἐκκομψευόμενοι καὶ γεννητόν τι διισχυρίζωνται. Mill.]

[Κομπισμὸς, ὁ. Manuel Bryenn. Harmon. p. 480 ed. Wall.: Κομπισμὸς δέ ἐστιν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγγον πλεονάκις ἢ ἅπαξ κατὰ μέλος ὀργανικὸν παραλαμβάνωμεν.]

[Κομποθυλαία. V. Κομβοθυλαία.]

Κομπολᾱκέω, Jactabunda loquor, Inanes ampullas projicio. Aristoph. Ran. [961]: Ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν, Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς, i. e. κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους, οὐκ ἔλεγον κομπώδη, schol. ‖ Κομπαλικεύσει Hesych. affert pro προσαλαζονεύσει. [Ex κομπολακήσει depravatum esse vidit Lobeck. Aglaoph. p. 1322.]

[Κομπολακυθέω, i. q. κομπολακέω. Tzetz. Hist. 9, 415. Idem composito utitur Κατακομπολακυθέω 10, 278, et in epit. rhetor. ap. Walz. vol. 3, p. 673: Ἀπορίας μακρηγόρους καὶ κομπολακυθούσας· iterumque p. 684.]

Κομπολᾱκύθης, ὁ, ἡ, Jactator, Qui inanes bullas projicit, Tumidus ac sui jactans, Quintil. Aristoph. Ach. [589]: Ὄρνιθός ἐστιν, sc. τὸ πτίλον: cui subjiciens alter rogat, Ἆρα κομπολακύθου; ubi schol. exp. ματαιοκόμπου, καὶ κομπώδους ἐν τῷ καυχᾶσθαι, dicens perstringi ibi Lamachum sub specie avis veluti κομπαστήν: compositum autem hoc vocab. esse e κομπὸς et λήκυθος, quod ipsum λήκυθος a λακέω derivari: ac inde ληκυθίζειν, τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. Etym. dicit esse proprium nomen avis. [Seqq. ex Indice.] Affertur hoc thema in postrema Etymologi ed.: putarim tamen dicendum potius κομπολάκυθος, e κόμπος et λήκυθος.

[Κομπολογέω, Jactanter loquor. Justin. Mart. p. 206, B. G. Dind.]

[Κομπολόγημα, τὸ, Jactabunda oratio, Jactatio. Const. Manass. Chron. p. 80. Boiss.]

[Κομπολογία, ἡ, idem. Suidas s. v. Ὑψαγόρας. Angl. Menand. Hist. p. 354, 16 ed. Bonn.: Κομπολογίᾳ χρωμένου. Id. ib. p. 422, 17: Τὴν κ. παραπέτασμα εἶναι τοῦ ψεύδους. Hyperech. Adhort. p. 321, B. Hase.]

[Κομποποιέω, Jactationes facio s. projicio. Epiphan. vol. 1, p. 666, C: Μάτην οὕτως κομποποιεῖ.]

[Κομπορρηματοχρηματομετεωροφέναξ, ὁ, epith. quod Crœso dat Tzetzes Ms. Epist. 4, cod. Reg. 2644, fol. 70, a: Ὁ δέ γε Λυδὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ κ. ὢν καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ ὑπεραιθέριος. Miller.]

[Κομπορρημοσύνη, ἡ, Jactantia. Nicet. Chon. Ms. cod. Reg. 1234, fol. 393, a: Ταῖς βασιλικαῖς ταύταις κομπορρημοσύναις. Theodor. Lascar. Ms. cod. Reg. 1193, fol. 73, a: Ἄλλοι μὲν γὰρ λογογραφίαις, στροφαῖς καὶ κ., εὐφυῶς ἐξορχουμένου τοῦ λόγου, περὶ ποικίλων τινῶν λόγων ἱστόρησαν. Elias Cret. Ms. in Climac. cod. Coisl. 87, fol. 72, b: Διὰ κομπορρημοσύνης. Miller.]

Κομποῤῥήμων, ὁ, ἡ, Qui grandibus se verbis jactitat, Tumidus jactator, Qui verborum ampullas projicit. [Eust. p. 897, 2. Wakef. Georg. Pis. Hex. v. 1239: Καὶ μή τις ἡμᾶς κ. φαυλίσοι. Hase. Ὁ κενόδοξα λέγων exp. Zonar. p. 1231. || Adv. Κομπορρημόνως, Theodor. Prodr. Galeom. 341. Boiss.]

[Κόμπος. V. Κόμβος.]

Κόμπος, ὁ, Crepitus, proprie apri dentes acuentis: ejusd. originis cum superioribus. Alii vero dictum volunt quasi κενὴν ὅπα ἔχοντα. Eust. [p. 854, 7] dicit κόμπον esse κτύπον, ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντας, ap. Hom. Il. Λ, [416] de apro et venatoribus: Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν. Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίνεται. [Hesych.: Κ., ψόφος, κτύπος, ἦχος ὀδόντων.] Sed non tantum de hoc Strepitu dicitur, verumetiam de Eo sonitu, qui a saltantibus pede terram pulsando editur. Od. Θ, [380]: Πολὺς δέ τε [δ' ὑπὸ] κόμπος ὀρώρει, de iis, qui ὠρχείσθην ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Τάρφεʼ ἀμειβομένω. Sunt vero et κωδωνοφόροι κόμποι ap. Eur. Rheso [383], Sonitus e tintinnabulis, unde apparet κτύπον et κρότον et κόμπον pro eod. sumi, ac κόμπον fere esse e pulsu aut impulsu et collisione corporum quorundam, ut est dentium inter se, pedum cum terra, τοῦ ῥόπτρου cum tintinnabulo: Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοφόρους [κωδωνοκρότους]. || K. dicitur etiam de Verborum ampullis, Inani verborum crepitu, ac Vana grandiloquentia: quam Jactationem s. Jactantiam dicere possumus; nam hæc quoque in verbis esse dicitur, ut e Cic. discimus et Quintil. [Herodot. 7, 103: Ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. Æsch. Sept. 425: Ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Soph. Ant. 127: Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει· et Eurip. Hec. 627. Id. Hel. 400: Τόδ' οὐ κόμπῳ λέγω· Cycl. 316: Κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι. Timocles ap. Athen. 8, p. 342, A, de Hyperide: Κόμποις παφλάζων (ποταμός). Sotion. ib. p. 336, F: Ἀρεταὶ δὲ πρεσβεῖαί τε καὶ στρατηγίαι κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων.] Æschin. [p. 87, 35]: Ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Sic Cic. quoque copulat Jactationem et Insolentiam, dicens, Insolentiam et jactationem hominum ferre. Thuc. 2, [40]: Πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, Divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum quam cum verborum ostentatione et jactatione: paulo post, Καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια. Plut. Alex. [c. 62]: Καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα, sc. de octo equitum myriadibus et viginti peditum, octo curruum millibus, et sex millibus elephantorum pugnæ assuetorum; nam rex postea Seleuco quingentos elephantos donavit, et sexaginta myriadibus collectis, Indos invasit. Plut. [Mor. p. 581, B]: Τύφου γὰρ αὖ τινὸς κενοῦ καὶ κόμπου τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀληθείας καὶ ἁπλότητος. Et ap. Suid., Πέφυρτο δὲ τῇ δεήσει κ. βαρβαρικός. Item, Ἔστι τεκμηριῶσαι ὡς ὑπαινιττόμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιῷδε κόμπῳ ἐχρήσαντο· in quibus ll. ipse κόμπον exp. ἀλαζονείαν, ἔπαρσιν, κενοδοξίαν. Lat. quoque verbi similis usus est. Cic., Se non jactatione popolari, sed dignitate atque innocentia tuebantur. Quintil., Veritus opinionem jactantiæ. Idem, Hoc enim inanis est jactantiæ. Idem Eruditionis jactationem dicit. In hoc autem l., quem VV. LL. ex Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 5, 298] citant, Μετέλθοις κείνης, πότνα δίκη, κόμπον ἀγηνορίης, Eadem interpr. Fastum superbiæ. Item ap. Soph. Aj. [96]: Κόμπος πάρεστι, Gloriari licet, Cam. [ubi de honesta et laudabili gloriatione s. jactatione dictum est, ut ap. Æsch. Sept. 473, Κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων, de forti bellatore. Id. Ag. 613: Τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων (quem l. imitatus Theophyl. Sim. Hist. 2, p. 40, D, dixit: Καὶ κόμπος τις ἦν ἀληθείας χηρεύων)· Prom. 1031: Ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Pind. Nem. 8, 83: Πρόσφορον ἐν ἔργῳ κόμπον ἰείς· Isthm. 4, 26: Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν.] || Κόμποι, Hesychio ὀδόντες γόμφιοι, ut et κόμμοι et κόμβοι. || Κομπὸς, Jactator, Jactabundus. Eur. Phœn. [609]: Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν, i. e. κομπαστὴς ἤτοι ἀλαζονικὸς εἶ, καὶ μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς, schol. Item κ. λόγος, Etym. [M. p. 527, 47], Oratio s. Verba jactabunda, Jactantiæ et insolentiæ plena. Unde et ap. Hesych. pro κόμπος, quod exp. ὑπερήφανος, scrib. videtur κομπός. [Arcad. p. 67, 2: Κόμπος τὸ προσηγορικὸν, κομπὸς τὸ ἐπίθετον.]

Κομποφακελορῥήμων, ὁ, ἡ, Ampullosa et gravi verborum compositione utens. Aristoph. Ran. [837] de Æschylo: Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορῥήμονα, i. e. βαρυῤῥήμονα, σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα, schol.: nam φακέλους esse dicit βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων, Graves lignorum fasces. [|| Ex quo substantivum Κομποφακελορρημοσύνη, ἡ, fecit Lydus De magistr. 3, 7. Osann.]

[Κομπόω, i. q. κομπέω. Dio Cass. 43, 22: Τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὸ μεῖζον κομποῦται.]

[Κομπώδεια, ἡ, Jactantia. Pseudochrys. t. 10, p. 873, C ed. Paris. alt.: Ὁ γὰρ δόξης ἐρασθεὶς, πρὸς κομπώδειαν γοργός. Hase.]

[Κομπωδία, ἡ, Jactatio. Nilus Epist. p. 140. G. D.]

Κομπώδης, ὁ, ἡ, Jactans sui, Jactabundus. [Pollux 6, 29, 119; 9, 146: Hesych.: Κ., ἀλαζονικόν.] Thuc. 2, [62]: Οὔτ' ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην κομπωδεστέραν ἔχοντι τὴν προσποίησιν. Et τὸ κομπῶδες [ap. eund. 5, 68], Jactantia s. Jactatio sui. [Plut. V. Sullæ c. 16; sed Mor. p. 320, F, scrib. κοπώδης.]

Κομπωδῶς, Jactanter, Jactabunde. [V. Ἐπικομπέω.]

[Κόμπωσις. V. Κόμβωσις.]

[Κόμψατος, ὁ, Compsatus, fl. Thraciæ. Herodot. 7, 109.]

Κομψεία, ἡ, Elegantia, Festivitas, Lepor [Lucian. Prom. c. 8: Ἦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην καὶ σκώμματα, κτλ.], ἀστειότης, ἐλαφρία [γλαφυρία Ruhnk. ad Hesych. vol. 2, p. 310], πιθανολογία, ἀλαζονεία, schol. Aristoph. [Av. 195, in scholio quod Musurus ex Suida intulit]: Hesychio ποικίλη λαλιὰ καὶ πανουργία [Mœris p. 239: Κομψεία Ἀττικοὶ, πανουργία Ἕλληνες. Pro πανουργία Liban. vol. 4, p. 1041, 16: Θαυμάσαντας τὴν Ὀδυσσέως κομψείαν. Piers. Κομψίας (scr. κομψείας) καὶ πανουργίας Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 6, 19. Argutias interpretari licet ap. Platon. Phæd. p. 101, C: Τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἑώης ἂν χαίρειν]: item οἱ σκόλυμοι, vel, ut alios exponere scribit, τὰ τῶν κοσσύφων κρέα: vel γένος λαχάνων, quod nonnulli ἱπποσέλινον et σμύρνιον appellant. [Interpretationes ab hac gl. prorsus alienæ. Τὰ τῶν κοσσύφων κρέα (κρέη codex) ad κοψίχεια referendum videri animadvertit Hemsterh.]

Κόμψευμα, τὸ, Scitamentum, Speciosus sermo, Bud. e Luciano. [Amor. c. 54: Σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν. Aristot. Meteor. 1, 13: Δῆλον ὅτι τὸ κ. ἂν εἴη τοῦτο ψεῦδος. Themist. Or. 11, p. 148, A: Οὐ πλάσματα οὐδὲ κομψεύματα.] Item e Gregor.: Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα. [Sophron. CPol. Ms. cod. Reg. 1194, fol. 33, a: Ποῦ τὰ ῥητόρων κομψεύματα. Miller. Galen. vol. 6, p. 228, 15: Βωμολοχικὰ γὰρ ἅπαντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα κ. Greg. Nyss. vol. 3, p. 147, C. Hase.]

Κομψευριπιδικῶς, pro κομψῶς et more Euripidis, Scite et eleganter Euripideo more. Aristoph. Eq. [18]: Πῶς ἂν οὖν ποτε Εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπιδικῶς; [Metrum postulat Κομψευριπικῶς, quod e libris quibusdam nunc legitur.] Ubi schol. exp. Εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς, i. e. πανούργως: quoniam antiquis κομψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι: s. περιεσταλμένως καὶ μὴ φανερῶς, λεληθότως, Tecte.

[Κομψευτικὸς, ἡ, ὸν, Insolens. Nicet. Chon. Annal. p. 234, D: Ἀμείβεται τὸν βασιλέα λόγοις κομψευτικοῖς.]

[Κομψευτὸς, ἡ, ὸν, Ornatus. Philo vol. 1, p. 448. Wakef. Dion. Hal. De compos. 22, p. 170, 1: Καὶ τὰ ἄλλα ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς κομψευτοῦ τε καὶ αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας. Miller.]

Κομψεύω, s. potius Κομψεύομαι, Scite s. Festive aliquid dico, facio. [Soph. Ant. 324: Κόμψευε τὴν δόξαν, De suspicione argutare quantumvis. Brunck. Plerumque dicitur de sermone arguto et ad animos capiendos apto. Eurip. Iph. A. 333: Ἐκκεκόμψευσαι, ubi legendum εὖ κεκόμψευσαι. Ruhnk. ad Tim. p. 155.] Pro Scite et urbane cavillor, citatur a Bud. e Plat. Rep. 4, [p. 436, D]: Καὶ εἴ τι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ

ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται. Synes.: Τοιγαροῦν ὡς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκομψεύοντο, καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, Cavillabantur, Jocabantur, Bud. Item Scitus et facetus esse volo. Plato [Rep. 6, p. 489, C]: Ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, Qui in hoc facetus esse voluit, mentitus est, Bud. In hoc autem Themistii l., Οἱ πλάσται δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ, idem Bud. interpr., Elegantius affingunt et solertius. Item Scite confingo, Magnifice et ostentabunde fingo. Galen.: Τὴν γὰρ μικρολογίαν τῶν ὀνομάτων, ἣν ἐκομψεύσαντό τινες, παραιτοῦμαι λέγειν. Idem, Κομψευσάμενοί τι βωμολοχικόν. Κομψεύομαι, pass. pro Scite et eleganter fio, componor, Lepide componor. Dionys. H. [Jud. Isocr. § 14] de Panegyrico Isocratis: Ὀλίγου γὰρ ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐτῷ κεκόμψευται σχημάτων, sc. ἀντιθέτων καὶ παρίσων, Bud. Item Lepide dicor, Scite dicor. Plato Phædro [p. 227, C]: Ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, Scite dictum est. Sic Basil. Ep. ad Diodor.: Λέξει πολυτελεστέρᾳ καὶ σχήμασι ποικίλοις καὶ διαλογικαῖς χάρισι κεκομψευμένον ἐστί. [Liban. Epist. 546: Καίτοι τοῦτο οὐκ ὀρθῶς κεκόμψευται. Aristid. vol. 1, p. 517; 2, p. 356, 382, 395. Ruhnk. l. c.] || Κομψεύεται, σεμνύνεται, πιθανοποιεῖ, κολακεύει, Hesych. Erotian. ap. Hippocr. [p. 222] κομψευόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant πανουργίαν, et κομψὸν τὸ στρεβλόν. [Hippocr. p. 832, G: Ὅστις γε τοῖσι τοιούτοισι ἥδεται κομψευόμενος. || Aliquando etiam rebus, quæ materia constant, tribuitur. Plato Phil. p. 56, C: Τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ καί τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ. Philostr. p. 55: Ταυτὶ δὲ ὕλη τις ἑτέρα κεκομψευμένη τοῖς Ἰνδοῖς. Ruhnk. l. c.]

Κομψέω, Venuste dico, Jocor, περιλαλῶ, si VV. LL. credimus. [Vitiose pro κομψεύω.]

[Κομψία vitiose pro κομψεία, quod v.]

[Κομψοέπεια, ἡ, Lepor. Cyrill. C. Julian. 3, p. 76, A: Οὐ κομψοεπείας καὶ μύθους τὰ περὶ θεῶν εἶναι λέγοντες.]

[Κομψοεπὴς, ὁ, ἡ, Facetus. Γύναια στωμύλα καὶ κ. Cyrill. Alex. In Nahum 3, p. 506. Suicer.]

[Κομψολεσχέω, Festive loquor. Theod. Prodr. Ep. p. 71.]

[Κομψολογέω, Lepide s. Magnifice loquor. Aristocl. ap. Euseb. Pr. ev. p. 760, D: Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κομψολογοῦντα αὐτόν. Hase.]

[Κομψολογία, ἡ, Lepidus sermo, Lepiditas. Cyrill. C. Julian. 3, p. 76, A: Κ. ποιητική. Cramer. Anecd. Græc. Oxon. 4, p. 259. Plural. Menand. Histor. p. 350, 2 ed. Bonn.: Ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομψολογίαις. Hase.]

[Κομψολόγος, ὁ, ἡ, Facetus, Festivus. K. ἰατρὸς Æsop. Fab. 192. Angl. Greg. Nyss. t. 3, p. 244, C: Ὠδοὺς, κομψολόγους, μουσικούς. Hase.]

Κομψοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Qui decet τοὺς κομψοὺς, Festivus, Lepidus, Scitus, Elegans: κ. μοῦσα, Aristoph. Nub. 1030. [Scriptor Vitæ Æschyli: Τὸ πανοῦργον κομψοπρεπές τε καὶ γνωμολογικὸν ἀλλότριον τῆς τραγῳδίας ἡγούμενος. G. Dind.]

Κομψὸς, ἡ, ὸν, Scitus, Elegans, Bellus. Eupolis [Alexis] ap. Athen. 14, [p. 642, C]: Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα. Aristoph. Vesp. [1317]: Ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; Et fingis te esse elegantem ac venustum? Dionys. comicus ap. Athen. 9, [p. 381, D]: Ἄγε δὴ, Δρόμων, νῦν εἴ τι κομψὸν ἢ σοφὸν Ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων, Φανερὸν ποίησον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ, Scitum et argutum. [Aristot. De respir. c. 21 extr.: Ὅσοι κομψοὶ ἢ περίεργοι τῶν ἰατρῶν.] || Lepidus, Facetus, Urbanus, Festivus. Aristoph. Nub. [649]: Εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ, i. e. ἀστεῖον, εὔχαριν, πιθανὸν, Suid. Idem [Ran. 967]: Οἱ μοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψὸς, exp. ἀστεῖος, addens tamen significare ibi et πανοῦργον καὶ παλίμβολον. Plut. Pericle [c. 30]: Κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Aristot. Polit. 2, [6]: Τὸ μὲν οὖν περιττὸν ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, καὶ τὸ κομψὸν, καὶ τὸ καινοτόμον καὶ τὸ ζητητικόν. Eur. ap. Eund. in Pol. 3, [4]: Μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν τῇ πόλει δεῖ, ubi Lepida, Elegantia videtur significare. [Ironice id. Suppl. 436: Κομψός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων. « Κομψὸν dicitur Quicquid scitum et venustum est. Plato Phædr. p. 230, C: Πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας· Rep. 3, p. 404, A: Κομψοτέρας δέ τινος ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς· Crat. p. 429, D: Κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ· ad quem l. respexit Timæus, Κομψὸς λόγος, καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν. Plerisque autem locis ap. Platonem vox habet aliquid ironiæ Socraticæ, ut non tam de vera et naturali quam de nimia et adscititia venustate capienda videatur. Sophistæ inprimis, etiam quum ridentur, κομψοὶ appellantur. Euthyphr. p. 11, D, Phileb. 53, C, Lys. 216, A, Theæt. 156, A; 171, A; 202, D, Sophist. 236, D; 259, C, Polit. 285, A, Cratyl. 399, A; 402, D; 405, D; 426, A, Gorg. 521, E, Symp. 222, C, Leg. 1, p. 634, A; 3, p. 689, C. In quibusdam exemplis quæ indicavimus, κομψὸν etiam licet cum Hesychio aliisque grammaticis exponere πανοῦργον, ἀπατητικόν. Pro splendidis nugis sumendum est Gorg. p. 486, C, ubi Euripidis ex Antiopa verba sua fecit philosophus: Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας. Neque tamen desunt loci ubi simpliciter et sine ironia ad laudem referatur. Gorg. p. 493, A: Κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός· ubi schol.: Κομψὸν οὐ τὸν πιθανὸν, ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν ἢ σπουδαῖόν φησιν. Rep. 2, p. 376, A. Et 3, p. 405, D: Τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας· quo respexit Mœris p. 206: Κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους· κομψοὺς γὰρ Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν λέγει Πολιτειῶν γ'. Ib. 5, p. 460, A: Κλῆροι δή τινες ποιητέοι κομψοί· 7, p. 525, C; Epist. 13, p. 301, A.» Ruhnk. ad Tim. p. 161, 162. Synes. p. 148, B, οἱ κομψοὶ σοφισταί· 308, C: Μούσας κομψὰς παιδαρίοις παραθύρειν. Jacobs.] || Loquaculus, Garrulus. Schol. Soph. [Ant. 324]: Κομψοὺς ἔλεγον οὓς νῦν ἡμεῖς περπαίρους [περπέρους] καὶ πολυλάλους φαμέν. || Vafer, Versutus. Euripid. [Rhes. 625]: Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, In versutiis exercitatus es. Aristoph. Av. [195]: Μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω, quo in l. schol. exp. πανοῦργον, ἀπατητικὸν, τεχνικόν· item περίτρανον, περίλαλον, πιθανόν. Hesych. κομψὸς exp. non solum καλὸς, ἔντιμος, σπουδαῖος, sed etiam γελοιαστὴς, τωθαστὴς, σκωπτικὸς, ἐπίχαρις, λάλος, στωμύλος, πανοῦργος. || Item, κόμπου γέμων καὶ μεγαλαυχίας. Sic Gregor. utitur, de hæreticis loquens. Bud. Quod vero ad etymon attinet, in quodam nostro Lex. vet. derivatur a κάμπτω, annotaturque, si dicatur ἐπὶ πανούργου, κομψὸν significare τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ (quemadmodum Erotian. [p. 222] quoque κομψὸν ap. Eur. pro στρεβλὸν accipi tradit): sin vero ἐπὶ τοῦ ἐπιεικοῦς, dici κομψὸν παρὰ τὸ εὐκαμπῆ εἶναι, veluti εὐπειθῆ καὶ προσηνῆ. [Seqq. ex Indice.] Erot. scribit Euripidem κομψὸν vocare et τὸ στρεβλόν: indeque Atticos κομψείαν appellare τὴν πανουργίαν, et κομψεύεσθαι τὸ πανουργεύεσθαι. V. et Κομψευριπιδικῶς. [|| De vestitu eleganti Æschin. p. 18, 30: Εἴ τις σου τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος ...]

Κομψότης, ητος, ἡ, Elegantia, Lepor, Festivitas; VV. LL. exp. etiam Argutia, Subtilitas; e Plat. Ep. 10, [p. 358, C]: Τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν. [Plut. Mor. p. 353, E: Κομψότητος ἱστορικῆς ἢ φυσικῆς. K. forensis ap. Aristid. vol. 2, p. 118: Τῆς ἀγοραίου προπετείας καὶ κομψότητος ἀποσχεῖν. Τοῦ ῥήματος ἡ κ. Plut. V. Artox. c. 22. Isocrati p. 233, A, ex cod. Urb. restitutum pro κοσμιότης.]

[Κομψοφανὴς, ὁ, ἡ, Qui bella specie est. Isidor. Pelus. Ep. 5, 149, p. 598, C: Κ. καὶ δικαιοφανὴς, οὐ μὴν δικαία ἔδοξέ μοι ἡ αἰτία. Jacobs.]

Κομψῶς, Scite, Eleganter, Lepide, Festive. [Aristoph. Ach. 1016: Κ. τε καὶ δειπνητικῶς· Lys. 87: Κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη. Plato Crat. p. 399, A: Ὡς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομψῶς ἐννενοηκέναι· Theæt. p. 202, D: Ὃ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα. Isocr. De antid. p. 468 Bekk.: Ταῦτα κομψοτέρως πέφρασται τῶν πρόσθεν εἰρημένων· Epist. 9, p. 614: Μὴ κομψῶς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ τούτων διελθών.] Aristot. Polit. 4, [4]: Ἐν τῇ πολιτείᾳ κ. τοῦτο, οὐχ ἱκανῶς δὲ εἴρηται. Citatur et e Xen. [Cyrop. 1, 3, 8. || Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 102, 23: Κομψὸν ἐπὶ τοῦ κομψευομένου φασὶ δεῖν λέγεσθαι καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων λέγοντας ὅτι κομψότερον διάκεινται (*meliusculi*

esse incipiunt) μέμφονται. Ἄκομψον, τὸν οὐκ εὖ διακείμενον dixit Archilochus ap. Hesych. s. h. v. Ruhnk. ad Tim. p. 163. Κομψότερον per ἐλαφρότερον exp. Hesych., quod in γλαφυρώτερον mutat Ruhnk.]

[Κομωτής. Κομώτρια. V. Κομμω—.]

Κοναβέω, et Κοναβίζω, Resono, Sonitum reddo. Hom. Il. B, [334] : Ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Hesiod. Theog. [839] : Ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε. Rursum Il. B, [466] : Αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Et Od. K, [398] : Ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε. Itidemque Il. N, [498]. Κοννάβησαν Hesych. affert pro ἤχησαν : et Κονναβίζει pro ἦχον ἐπιτελεῖ, necnon δεσμεύει. [Vitiose pro κοναβ—.]

Κοναβηδὸν adverb. in Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 7, 531] reperitur pro Cum sonitu : de Lacæna quadam, Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.

[Κοναβίζω. V. Κοναβέω.]

Κόναβος, ὁ, Sonitus, Strepitus. [Ἦχος ξηρῶν σωμάτων, Eustath. p. 231, 22; 1059, 58.] Hom. Od. K, [122] : Ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. [Hesiod. Th. 709. Æsch. Sept. 160 : Κ. χαλκοδέτων σακέων. Ὄτοβος καὶ κόναβος in verbis historici ignoti ap. Lucian. De hist. conscr. c. 22, reprehenditur ut nimis poeticum.]

[Κοναλλὶς, ίδος, ἡ, Conallis, meretrix. Timocles ap. Athen. 13, p. 567, F, ubi cod. Ven. κοναλίς.]

[Κοναρὸς, ὰ, όν.] Κοναρὸν Hesych. affert pro εὐτραφῆ, πίονα, Bene habitum, Pinguem : item δραστικὸν, ut et Κοναρώτερον pro δραστικώτερον, Agiliorem et habiliorem.

[Κονάριχον (?), γλαφυρὸν, Hesych.]

Κονάσσουσα, Hesychio est κονιορτὸν ἐγείρουσα, Pulverem excitans : quæ et κονίουσα. [Codex κονάσσασιν.]

[Κονδάκιον. Κονδακοπαίκτης. Κόνδαξ. V. Κόνταξ.]

Κονδὰς, Gratia : unde Ἄκονδος, quod v. [Conf. Κόννος.]

[Κονδέαν lectio vitiosa pro κινάδιον in Lex. rhet. Bekk. An. p. 272, 5.]

[Κονδῖτον, τὸ, Mulsum. V. Ducang.]

[Κόνδος, ὁ.] Κόνδοι, Hesychio κεραῖαι, ἀστράγαλοι, Apices, Tali.

[Κονδός. V. Κοντός.]

[Κονδόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Qui brevibus capillis est. V. Κοντός.]

[Κονδρίλλη. V. Χονδρίλη.]

Κόνδυ, τὸ, [εἶδος ἐκπώματος, Theognost. Can. p. 79, 12,] Hesych. esse dicit Poculum barbaricum, κυμβίον. Diversum tamen esse a cymbio, patet ex Hipparcho ap. Athen. 11, [p. 478, A] : Καὶ κόνδυ, καὶ ψυκτῆρα, καὶ κυμβίον. Nicomachus Persicum esse poculum scribit, Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates : Σπένδων ἐκ κόνδυος ἀργυφέοιο νέκταρ. [Cappadocicum dicit Pollux 6, 96. Legitur ap. LXX Gen. 44, 2, Jes. 51, 17, 22. « Eumath. p. 262 : Ἐγὼ κόνδυ πικρίας καὶ ἀψινθίου θαλάσσας ὅλας ἐκπέπωκα. Id. p. 145. Theod. Prod. Rhod. 1, p. 58, 62, 101. » Boiss. Nicet. Annal. 19, 5. Plural. κόνδυα ἀργυρᾶ in epistola Alexandri ap. Athen. 11, p. 784, A. Schneid.]

[Κονδυλέα, ἡ, Condylea, vicus Arcadiæ : ubi templum Ἀρτέμιδος Κονδυλεάτιδος. Pausan. 8, 23, 6.]

Κονδύλη, ἡ, Tuber, Vibex, τῆς πληγῆς οἴδημα, i. q. Homero σμώδιξ et μώλωψ, VV. LL. ex Aristoph. schol. [ad Acharn. 1180; quem exscripsit Suidas s. v. Γοργόνα, ubi codd. aliquot κορδύλη, quod schol. quoque Aristophanis restituendum. Ap. Ammon. p. 125, ubi de nominibus in υλη agitur, Οἶον κοιδύλη legitur, quod recte κορδύλη scriptum in Etym. M. p. 742, 52, cujus in codice Leid. κορδύλη κονδύλη scriptum, qua dittographia abusus Valckenarius κονδύλη præferebat, nullius vocem auctoritatis. G. Dindorf.]

Κονδῠλίζω, Digitis in condylos contractis verbero, Pugnum impingo, Pugno cædo : cujus generis loquendi formulas ponam in Κόνδυλος. Poll. [8, 76] : Πὺξ ἐπάταξεν. Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη· καὶ τὸ παθεῖν, κονδυλίζεσθαι. Ap. Suid. : Ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα νίπτρα προσφέροντα οὐ καταθύμια, κονδυλίσας ἀπέκτεινε· pro quo ex Athen. paulo post s. v. Κόνδυλος, κονδύλῳ ἀπέκτεινεν. Diog. L. p. 72 in Socrate [2, 21], ex Aristoxeno : Πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικάκως, Pugnis cædi et vellicari. [Basil. M. vol. 2, p. 66, 1. Boiss. Aristid. vol. 2, p. 95 : Βοῶντες καὶ κονδυλίζοντες. Liban. vol. 4, p. 240 : Ἑαυτὴν εἰς ἀνάμνησιν κονδυλίζει.]

[Κονδίλιον (leg. Κονδύλιον), τὸ, Calamus et Penicillus pictorius. Monf. Palæogr. p. 6, 23, 349. Kall. Voc. Græcobarbarum, de quo v. Ducang. p. 702, 703, Boisson. Anecd. vol. 3, p. 432.]

[Κονδύλιον, τό.] Pro Κονδύλιον, quod ap. Paul. Æg. scriptum reperitur, reponendum Κογχύλιον, Operculum seu Testa conchylii, quod et ὄνυξ appellatur, VV. LL. [|| Pugnus. Axionicus ap. Athen. 6, p. 239, F : Πληγὰς ὑπέμενον κονδυλίων καὶ τρυβλίων· nisi κονδύλων scribendum, quod probabiliter conjecit Schweigh.]

Κονδῠλισμὸς, ὁ, Plaga pugno incussa, Ictus pugno factus. [Artemidor. 2, 15; Thom. M. s. v. Κονδυλίζω p. 545. « At Sophoniæ κονδυλισμοὶ appellantur Convitia et contumeliæ. Sic ille 2, 8 : Ἤκουσα ὀνειδισμοὺς καὶ κονδυλισμοὺς υἱῶν Ἀμμών. Κονδυλισμοὺς τῶν πενήτων Jo. Chrys. vol. 6, p. 801. » Sallier. ad Th. M.]

[Κονδυλῖτις, ή, cognomen Dianæ apud Methymnæos. V. Clem. Al. Protr. p. 32.]

Κόνδυλος, ὁ, [Inter proparoxytona ap. Arcad. p. 56, 24], Digiti articulus et junctura, s. Nodus et Curvatura, qua digitus flectitur, Tuber in digitorum juncturis, τὸ προὔχον κατὰ τὰς συμβολὰς τοῦ δακτύλου, Pollux [2, 144]. Aristot. H. A. 1, [15] κόνδυλον vocari scribit τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν : at φάλαγγα, τὸ ἄκαμπτον. Rufus autem [p. 30] κονδύλους appellari dicit Medios digitorum articulos, a quibus προκόνδυλοι nominentur qui ante eos sunt, proximi sc. ungui : qui autem post eos habentur, μετακόνδυλοι, Postremi. Sunt digitorum, inquit Cam., singulorum ossa tria, excepto maximo, qui duo tantum habet. Horum nodi ἄρθρα dicuntur, Articuli : et quæ horum partes eminent, κόνδυλοι. Diosc. : Ῥίζαι μέλαιναι ὥσπερ γογγύλη, ἐξοχὰς ἔχουσαι καθάπερ κονδύλους τινὰς, Quasi articulorum nodos. Idem alibi, Ῥίζα στρογγύλη, μεγάλη, ἔχουσα κόνδυλον. || Κόνδυλος frequenter accipitur pro Digitis in condylos contractis, Pugno, s. potius Ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis : cui itidem Lat. eand. illam Pugni appellationem tribuunt. Dem. [p. 537 extr.] : Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, Quum pugnis et in malam cædit. Plut. Alcib. [c. 8] : Ἐνέτριψε κόνδυλον. [Ælian. V. H. 3, 38; Lucian. Prom. c. 10.] Plut. ib. [c. 7] : Κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Idem [Mor. p. 439, D] : Παιδὸς ὀψοφαγοῦντος, ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν. Sic Aristoph. [non Aristophanes, ut HSt. Suidæ loco male intellecto scribit, sed proverbium ap. Diogenian. 1, 81 et Zenob. 1, 92. Uterque : Ἂν οἶνον αἰτῇ, omisso παῖς, quod ex glossemate illatum. Ἦν δ' ... schol. Aristoph. Pac. 123 in cod. Rav.] : Ἢν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον [recte κονδύλους ap. Suidam s. v. Ἂν οἶνον] αὐτῷ δίδου, Si vinum petat, pugnos ei ingere. Sic etiam in quodam proverbio ap. Eust. [p. 1322, 40] : Δὸς ἄρτον τυχὸν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ· quo monemur, ut pueris quod satis est, demetiamur; sin non contenti in pluribus petendis molesti sint, pugnos loco ὄψου ἐπιβάλωμεν. [Aristoph. Pac. 123 : Κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ, ubi schol. Demetrii Zenodotei conjecturam memorat κάνδυλον.] Athen. 10 : Παῖδες τυπτόμενοι κονδύλοις. Lucian. [Tim. c. 57] : Φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. Lat. Cædere, Conscindere, Contundere pugnis, Impingere pugnos, Incursare pugnis, Ingerere pugnos in ventrem alicujus, Obtundere, Onerare pugnis, Guttur pugno rumpere alicui. Aristoph. Vesp. [254] : Εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς, Si pugnis nos commonefacietis. Et [1503] : Ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου, Enecabo eum rhythmo pugni, i. e., ictibus pugno veluti ad numerum et rhythmum ingestis. Plut. [Mor. p. 483, C] : Ὁ Πολυδεύκης τὸν καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ, πρὸς αὐτὸν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν. Ap. Athen. 9 [extr.] : Τὸν δὲ τῷ χερνίβῳ ῥάναντα παῖδα, διδόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ· pro quo ap. Suid. est κονδυλίσας ἀπέκτεινεν, ut infra videbis. [Apollodor. 2,

7, 6, 3 : Κονδύλῳ παίσας. (Pollux 8, 77.) Schol. Soph. Phil. 446 : Κονδύλοις αὐτὸν ἀνεῖλε (Thersiten Achilles). De eodem Eustath. p. 208, 2 : Ἀναιρεθῆναι τὸν Θερσίτην ὑπ' Ἀχιλλέως κονδυλισθέντα. Valck.] Pugnis occidere Lat. quoque dicunt. Terentius Adelphis, Ctesipho me pugnis miserum et istam psaltriam Usque occidit. Item κονδύλους λαβεῖν ap. Dem., Accipere s. Pati pugnos. Cic. : Pugiles inexercitati etiamsi pugnos et plagas Olympiorum ferre possint. Plut. Catone [min. c. 1], de pædagogo ipsius Catonis : Ἦν χαρίεις, καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προχειρότερον, Verbis quam pugno promptior. Item κονδύλων ἴχνη ap. Æschin. supra in Κατακονδυλίζω. Utuntur quidam etiam Latinorum : Martian. 1, [p. 21] : Caput illi virga comminuens, eisdem, quibus fuerat eblandita, ictibus crebris, complicatisque in condylos digitis vulnerabat. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γρόνθον, docet Eust. [p. 1322, 39] : Τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. || Junctura in brachio et humero, Tuber et nodus in eorum juncturis extans. Pollux 2, [141] : Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄρθρον, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι, κορύνας καλοῦσιν· οἱ δὲ ἁρμοὺς ἢ κονδύλους. Galen. quoque Comm. 1 in l. Hipp. Π. ἀγμῶν [vol. 12, p. 261], a quibusdam κόνδυλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόμφον docet Apsyrtus in Hippiatria, de equi scapulis loquens. Cam. ex Polluce, Quidam tam summi humeri quam cubiti articulum vocant κορύνας, Clavas; quidam ἁρμοὺς, Compages; quidam κονδύλους, Tubercula. Idem, Brachium qua parte vergit ad cubitum, dilatatur; nam κονδύλοις τρισὶν, Processibus tribus s. Tuberculis, inseritur in cubiti σιγματοειδῆ ἀναγλυφὴν, Sedem similem literæ σ. Idem, ὦμου κεφαλὴ, Os s. Caput humeri; Id quod extans, κόνδυλος est. [|| De dentis tuberculo Hippocr. p. 1125, E : Ἐκ μέσου μὲν κόνδυλον εἶχεν· p. 1131, E : Ὁ ἔσχατος εἶχεν ἄνωθεν τοῦ ἥλου δύο κονδύλους. Foes. Hariolationes quasdam de etymologia vocabuli ex Oro exponit Etym. M. p. 528, 21.]

Κονδυλόομαι, οῦμαι, Intumesco, Extubero instar nodorum et tuberum in juncturis digitorum : unde κονδυλούμεναι ap. Hesych. ἀνοιδοῦσαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑδάτων. [Idem : Κεκονδυλωμένον, διηρθρωμένον.]

Κονδυλώδης, ὁ, ἡ, Nodos et tubera in digitorum juncturis et curvaturis extantia repræsentans : ut κονδυλώδεις ἀποφύσεις in vertebris cervicis, Galen. De ossibus. Ibid. dicit decimam vertebram non tantum sursum, sed etiam deorsum spectantes ἀποφύσεις habere, desinentes in extremitates κονδυλώδεις, Tuberosas, ut nonnulli interpr. [Id. vol. 2, p. 763, 18 : Διά τινος κονδυλώδους ἐξοχῆς· p. 755, 4 : Κονδυλώδει τινὶ περιφερείᾳ· 760, 11 : Κονδυλώδεις αἱ ἀνάντεις· 775, 9 : Τὰ κυρτὰ μὲν καὶ οἷον κονδυλώδη. Hase.] Diosc. 1, [146] de galla : Ἡ μέν τις, ὀμφακῖτις καλεῖται, μικρὰ καὶ κονδυλώδης, στιβαρὰ, ἀτρύπητος, Tuberosus. [Hippocr. p. 841, 844, 893.]

Κονδύλωμα, τὸ, Tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum; Gorræo Carnis excrescentia callosa in digitis manuum ac pedum, in sede item ac uteri ore coalescens, ita dictum quod prominet in modum articuli, quem κόνδυλον appellant. Sed hic affectus in sede præcipue oritur, ruga aliqua corporum in ano reduplicatorum insurgente, ac præter naturam intumescente. Quum enim sinuosus sit anus, rugas coagmentatas habet; ubi vero amplius intumuerit, tunc fit Condyloma. Et aliquando quidem citra inflammationem fit, et molle est : quandoque vero cum inflammatione, tumque durum est et dolorificum. Hæc ille. [Pollux 4, 203 : Κονδύλωμα, περὶ τὴν στεφάνην τοῦ δακτυλίου εὐίατον οἴδημα.] Celsus 6, 18 : Κονδύλωμα est Tuberculum, quod e quadam inflammatione nasci solet. Loquitur autem ibi de ani condylomate. [Galen. vol. 19, p. 446, 16 : Κ. ἐστι δακτυλίου στολίδος ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς. Moschion De mul. pass. p. 18, 16 Dewez. Id. ib. p. 93, 2 : Μὴ ἡ μήτρα τισὶ κονδυλώμασιν ἐμποδισθῇ. Hase.] Marc. Empir. c. 34 : Condylomatis articulorum et nervorum sertula campana e passo et cretico decocta medetur. Plin. passim utitur. Hierocles Hippiatr. : Συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στεφάνην, μάρμαρα οἴδησιν ἔχοντα καὶ κονδυλώματα σκληρὰ καὶ πωρούμενα. [Hippocr. p. 893 aliquoties.]

[Κονδύλωσις, εως, ἡ, Tuberosa eminentia. Hippocr. p. 893 sæpius.]

[Κονείδης. V. Κοννίδας.]

[Κόνειρος, ὁ. Theognost. p. 71, 22 : Κονῶ Κόνειρος ὄνομα ἔθνους.]

Κονέω, Festino, Propero, Curro. Unde κόνει apud Hesych. σπεῦδε, τρέχε. [Etym. M. p. 268, 29 : Παρὰ τὸ κονεῖν τὸ ὑπηρετεῖν καὶ ἐγκονεῖν τὸ ἐπείγεσθαι. Idem verbo κονεῖν περὶ τὰς βοῦς utitur p. 208, 11, propter voc. βουκόλος etymologiam absurdam. Et p. 50, 28 : Ἀκόνη ... παρὰ τὸ κονῶ τὸ ἐνεργῶ, iterumque s. v. Γόνυ p. 238, 11.] Sic etiam κονίω pro Festino accipi dicetur : metaph. autem est a cursoribus, qui inter properandum pulverem excitant : ut de fugam capessentibus Virg., Versique vicissim Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros : et, Agmina cervi Pulverulenta fuga glomerant : quod Hom. dicit κονίειν πεδίου, et εὐρυκονίειν πεδίον, Fugiendo per campum pulverem excitare. Qui vero properant, fugientibus in hac re similes sunt; utrique enim pulverem inter properandum cient. || Ap. eund. Hesych. κονεῖν est non solum ἐπείγεσθαι, sed etiam ἐνεργεῖν et αἰσθάνεσθαι. [Postrema hæc interpretatio ad κοεῖν vel κοννεῖν referenda. Κονεῖν Ionice pro πονεῖν dici narrat schol. Hom. Il. Ω, 648, ubi de verbo ἐγκονεῖν agitur. Εἴ τι καὶ κονεῖς, ἄκουσον, Asclepiadæ Anth. Pal. 13, 23, restituit Jacobs. Cod. εἴ τι κακὸν εισ.] || Ministro, Famulor.

[Κονὴ, ἡ.] Κόνη, Cædes, Hesych. : Κόναι, φόνοι, forsan a Καίνω. [Scrib. κοναὶ, ut φονὴ scribitur, non φόνη. De usu compositi κατακονὰ satis constat, simplicis exx. nulla sunt. G. Dind.]

[Κονητὴς, ὁ.] Κονήτης, ὁ, Minister, Famulus : κονῆται, θεράποντες, Hesych. [Hic quoque corrigendus accentus est κονηταὶ, ut διακονητής. G. Dind.]

[Κονθηλὴ, ἡ.] Κονθηλαὶ, Hesychio αἱ ἀνοιδήσεις, Tumores, Inflationes : quæ et κονδύλαι. [Eodem modo κανθύλαι ab Hesych. explicantur. V. Κανθύλη, ubi κανθυλούμενος pro κανδυλούμενος errore typothetæ excusum.]

[Κονθύλη, ἡ, Conthyla, tribus Pandionidis pagus. Adject. gentile Κονθυλεὺς, έως, ὁ. Aristoph. Vesp. 233 : Ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ· ubi schol. : Κονθύλη δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς ἢ Πανδιονίδος. In Κοθύλη corruptum ap. Phot. p. 176, 8.]

Κονία, ἡ, [A verbo κνῶ derivant Etym. M. p. 528, 43, Eustath. p. 836, 55.] Pulvis, i. q. κόνις : frequentissimum ap. Hom. tam in plur., quam in sing. Il. B, [150] : Ποδῶν [δ'] ὑπένερθε κονίη Ἴστατ' ἀειρομένη, Sub pedibus excitabatur pulvis. Pro quo supra dixit, Ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ'. Λ, [151] : Ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων· Π, [775] : Ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο· Ψ, [732] : Μιάνθησαν δὲ κονίῃ, Pulvere fœdabantur, Virg. Ib. [739] : Ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας· Od. Σ, [97] : Καδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών· Il. P, [315] : Ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ· Od. Σ, [397] : Πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι· Il. B, [418] : Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὁδὰξ λαζοίατο γαῖαν. Sic Hesiod. [Sc. 365] : Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν. E quibus exx. cognoscere est ι in h. v. modo corripi, modo produci. [Apud poetas Atticos corripitur in numeris dactylicis, ut ap. Æsch. Ag. 64, Eur. Andr. 112, Suppl. 821, Aristoph. Ran. 713; producitur in iambicis, ut Ach. 18.] Utitur in ead. signif. et Aristoph. [Lys. 471] ap. Suid. : Ἑλοῦσαν [ἕλουσαν] ἡμᾶς ἄνευ κονίας, i. e. ἀκονιτὶ, Sine pulvere, Horat.; Citra pulveris jactum, Plin. Ab Etym. [M. p. 528, 37] exp. etiam μάχη : at tunc metaph. fuerit a pulvere palæstrico. || Dicitur etiam de Arena s. Sabulo litoreo aut fluviali, ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, minus proprie, Eust. [p. 1234, 37] ap. Hom. Il. Φ, [270] de Achille insiliente in Scamandrum : Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα Λάβρος, ὕπαιθρα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. || Cinis, Lix, Cinis foci, Varro ap. Plin.; σποδὸς, σμῆγμα, Hesych. Ap. Eund. vero est et Κόννα [vitiose pro κονία], ἡ σποδός. Idem significare etiam κόνις, infra indicabitur. || Calx, Opus tectorium s. albarium, quo muri inducuntur et dealbantur, i. q. τίτανος, Eust. [p. 194, 14; 382, 36], dicens inde de-

rivatum ἐλαιοκονία ap. recentiores : ἄσβεστος κονία ap. Paul. Ægin. 3, 52. Calx non extincta, τίτανος ἀκατάσβεστος, et ἄσβεστος simpliciter. [Aristid. vol. 1, p. 219 : Τὰ δὲ οὐκ ἀσφάλτῳ οὐδὲ πλίνθῳ ὀπτῇ δέδμηται οὐδὲ κόνει στιλπνὰ ἕστηκεν. Scribendum κονίᾳ. G. D.] || Lixivium, Lixivia, i. e. Liquor qui e cinere s. calce aqua perfusis distillat, τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρὸν, Pollux [7, 40, 39, ubi κονίαν inter πλυντικὰ et ῥυπτικὰ esse docet ex Aristoph. Ran. 713 et Plat. Rep. 4, p. 430, B. Hesych. : K., σμῆμα, σποδός.] Colum. 12, 22, Cinerem lixiviam appellat : Cato ap. Plin. 14, 20, Cinerem lixivium : ipse autem Plin. 15, 17; 28, 18, Cinerem lixivum. Et 37, c. ult., e Varrone : Lix, cinis est foci; inde enim cinis lixivus potus medetur. Aristot. De coloribus : Ἡ γὰρ κονία, ξανθὴ, ἐπιχρώζοντος τοῦ φλογοειδοῦς τὸ ὕδωρ. [Idem Probl. 4, 13 : Πικρὰ ἡ κονία· Meteor. 2, 3 : Τὸ διὰ τῆς κονίας ἠθούμενον ὕδωρ γίνεται πικρόν· 3, 6 : Τὰ πλεῖστα τῶν ὀρυκτῶν ἐστὶ τὰ μὲν κονία κεχρωματισμένη.] Diosc. 1, 187 : Γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας, ubi quod Diosc. tribuit τῇ κονίᾳ τῇ συκίνῃ, ut 6, 25, appellat, Plin. 23, 7, cineri ficulno, accipiens nimirum Cinerem pro cinere lixivo. Cinis, inquit, non ex alia arbore aciem purgat acrior : conglutinat, replet, astringit : bibitur et ad sanguinem discutiendum concretum : quod ita Diosc. : Καθαίρει καὶ κολλᾷ, καὶ σαρκοῖ, καὶ συμφύει ἐοικότως τοῖς συναίμοις· καὶ ποτίζεται δὲ πρὸς αἵματος ἐκθρόμβωσιν, et quæ sequuntur. A Plat. inter ῥυπτικὰ numerari tradit Poll. [Conf. Galen. vol. 13, p. 193 et 264], sicut Plut. infra in Κόνις tradit συκῆν κατακαυθεῖσαν τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος, et Theophr. [H. Pl. 5, 9, 5] : Δριμεῖα δὲ καὶ ἡ τέφρα καὶ κονία ἡ ἀπ' αὐτῶν, et Plin. : E nulla alia arbore cinerem fieri acriorem, i. e. cinerem lixivum. Item κονία ἀσβέστου, Lixivium e calce. Et κονία στακτὴ καὶ διηθημένη, Lixivium stillatitium et excolatum, e loto et percolato cinere factum, cujuscunque generis ille sit, vitis, fici, mali, tithymallorum, lapidum, partiumve animalium. Idem vero et simpliciter στακτὴ appellatur. Quod si cineri cuicunque calx addatur, id lixivii genus πρωτόστακτον appellari Paul. Ægin. 7 auctor est. Sunt et alia lixiviorum genera, varias sortita appellationes ab artificibus quibus illa inserviunt, ut σαπωναρικὴ et πηλοποιητικὴ, quorum illud saponariis in usu est, nisi quis malit paratum e sapone lixivium intelligere, hoc figulis, Gorr. Pro πηλοποιητικὴ autem κονία scribitur et πιλοποιητικὴ (de cujus scripturæ varietate dicetur in Πιλοποιὸς), Lixivium, quo utuntur ii, qui pileos conficiunt, Lixivium, unde operantur coactiliarii, Marc. Empir. c. 14 appellat. Diosc. 6, 26 : Θύμον τε σὺν ὄξει καὶ τὴν πηλοποιητικὴν κονίαν, Ruell. Lixivium cum luto suo. Paulo ante vero dixerat κονία συκίνη, quod idem Marc. ibid. vocat Lixivium ficulneum. Galen. Meth. 6 : Μηδὲν ἐν τῷ παραχρῆμα φάρμακον ἔχων, ἤτησα κονίαν στακτὴν, ἑωρακὼς ἐκ γειτόνων τοῦ κάμνοντος πηλοποιόν. Idem Gal. K. τόπ. 10 vocat ὕδωρ πιλοποιητικὸν, Aet. 12, 42, στακτὴν τῶν πιλωταρίων. Est et κονία βαλανευτικὴ, Lixivium balneatorum, Geopon. 10, 29. [V. Aristoph. l. supra cit. || Hesych. : Κονίαν, μαζονόμον (?).]

[Κονιάζω, Respergo. Geopon. 13, 4, 2 : Κονιαζόμενοι (κονίᾳ δρυΐνῃ). Κεκονιασμένος est ap. Symmach. Sam. 2, 1, 2. Et Prov. 21, 9 : Ἐν κεκονιασμένοις (οἰκήμασι) μετὰ ἀδικίας· nisi his locis κεκονιαμένος est restituendum ab usitata forma verbi κονιάω. G. Dind.]

Κονίᾱμα, τὸ, Albarium opus s. Tectorium, Id quod calce inductum, loricatum, incrustatum est : quæ aut calce pura fiunt, et Albarium opus vocantur a Vitruv. : aut gypso, et Gypsatum dicuntur : aut calce et arena, et Arenatum opus nominantur : aut calce et marmore tuso et triplici varietate comminuto, quæ Marmoratum Varro nuncupavit. Unde Plin. 36 : Tectorium nisi ter arenato et bis marmorato inductum est, non satis splendoris habet. [Pollux 7, 125 : Καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις. Aristot. De gen. anim. 1, 19 : Ὥσπερ ὅταν ἀποπέσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος εὐθύς· Probl. 11, 7 : Τὰ κονιάματα ἧττον ἥκει μᾶλλον.] Theophrast. C. Pl. 4, c. ult. [16, 1] : Καὶ τὸ κ., ὅταν ἀναδέξηται, τηρεῖ τὴν θερμότητα. Ibid. κονιατὸν et ἀκονίατον οἴκημα dicit. Athen. 13, [p. 584, F] ex Hegesandro, de Metanira meretrice : Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπεσόντος ἔν τινι κονιάματι, Καὶ γὰρ σὺ, φησὶ, σαυτὸν ἔδωκας, οὗ ψῆφοι εἰσίν. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 22 : K., τὸ λάμπρυσμα τὸ γινόμενον ἐκ τοῦ κονιάματος. Demosth. p. 175, 4 : Καὶ κρήνας καὶ κονιάματα. Diodor. 20, 8 : Οἰκοδομαῖς πολυτελέσι καὶ κονιάμασι. Id. 5, 12. || Forma Ion. Κονίημα ap. Hippocr. p. 1212, F.]

Κονίᾱσις, εως, ἡ, Albarii s. Tectorii operis inductio, Loricatio et incrustatio, quæ fit opere albario; Albatus, Varro; ἀσβέστωσις, Hesych. [Tit. Acræph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, l. 16 : Τοῦ δὲ μεγίστου καὶ σώζοντος ἡμῶν τὴν χώραν χώματος παραλελειμμένης τῆς κονιάσεως, Quum molis omissa esset loricatio. Tit. Deliacus ib. vol. 2, p. 241, 3 : Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορίου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν. De κονιάσει, *La stucature*, Letronn. *Lettre à un Artiste*, p. 487, et Raoul-Roch. *Journ. des Sav.* 1833, p. 433. Hase. Tectorium, Gl. Geopon. 2, 27, 5, p. 167 : Τινὲς δὲ καὶ εἰς τὴν κονίασιν (Ad calcem) καὶ κτηνῶν οὖρον μιγνύουσιν.]

Κονιᾱτὴς, ὁ, Tector, Qui opere albario et tectorio parietes inducit, Qui calce et arena confusa parietem aut murum loricat et incrustat, Qui vel pura calce, vel arenato aut marmorato corio parietem murumve obducit. Tectorem Varro et Vitruv. appellant. Lib. 10 Codic. tit. De excusat. artificum : Albini, quos Græci κονιατὰς appellant : ubi quidam leg. censent Albarii; sed Albinii scribitur in Annot. Bud. in Pand. Κονιαταὶ, inquit Hesych., ἀσβεστήριοι καὶ οἱ χρῖται. Ap. Suid. vero scribitur κονιᾶται accentu in penult., quam scripturam Bud. quoque sequitur : sunt autem κονιᾶται, Suidæ οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες. [Galen. vol. 19, p. 98, 5 : Ἐξαλείπτης, κ., χρίστης. Salm. ad Solin. col. 1229, A. Hase. || Κονιατὴς Amphidis comici fabula fuit : v. Pollux 7, 125, ubi Κονιάτης scriptum.]

Κονιατὸς, ἡ, ὸν, Albario et tectorio opere inductus, Calce illitus. [Xenoph. Anab. 4, 2, 22 : Οἶνος ἐν λάκκοις κονιατοῖς.]

Κονιάω, Pulvere impleo, i. q. κονίω : Suid. κονιωμένους, κονέως πεπληρωμένους. [Hanc signif. proximamque, Pulvere respergo s. aspergo, HSt. aliique lexicorum conditores huic verbo tribuerunt librariorum decepti erroribus. Ap. Suidam s. v. Κονία, ubi nunc legitur : Καὶ κονιωμένους, κόνεως π., manifesto corrigendum Καὶ κεκονιμένους, ... Eodem modo peccatum ap. Hesych. : Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος. Scribend. Κεκονιμένος. G. D.] || Pulvere respergo, aspergo, Lucian. [Catapl. c. 3] : Ἰδρῶτι ῥεόμενον καὶ τῷ πόδε κεκονιαμένον [legitur nunc ex codd. κεκονιμένον] καὶ πνευστιῶντα· de athletis : qua tamen signif. Idem supra dixerat de properantibus, Κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες συνθέουσι. || Κονιῶμαι, In pulvere me voluto, Pulvero me, ut aves κονιστικαὶ in cavo quodam pulvereo se volutare et pulverare consueverunt. Aristot. H. A. 5, 31 : Καὶ οἵ γε καλούμενοι φασιανοὶ ἐὰν μὴ κονιῶνται [Scrib. κονίωνται cum Sylburgio. Recta scriptura servata 9, 49 : Κονίονται καὶ λοῦνται. Ejusdem vitii exx. sunt ap. Ælian. N. A. 3, 16, κονιῶντες, quod κονίοντες scribendum, et κονιώμενος 3, 42, et 6, 1, recte in codd. nonnullis κονιόμενος scriptum. G. D.] διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν. Plin. 11, 33 : Hoc quidem et aves infestat, phasianas vero interimit, nisi pulverantes se. || Calce induco, obduco, oblino, Calce dealbo, Opere albario post tectorium induco, τῇ κονίᾳ, ἤγουν τιτάνῳ καὶ ἀσβέστῳ, παραχρίω. Dem. Ol. 3, [p. 36, 16] : Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν. Id. C. Aristocr. [p. 689, 24], loquens de quibusdam ædificiis : Ἃ κονιῶσι καὶ κατασκευάζουσι. [Pausan. 5, 13, 5 : Φυράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ, κονιῶσιν οὕτω τὸν βωμόν. Tit. Acræph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, l. 16 : Ἐπισκευασθῆναι καὶ κονιαθῆναι. Hase. LXX Deut. 27, 2, 4 : Κονιάσεις κονίᾳ.] Et Κονιῶμαι, Albario opere inducor, Calce dealbor. Plut. Sympos. [p. 673, D] : Τί γὰρ οὕτως κεκονίαται ὁ οἶκος; Matth. 23, [27] : Τάφοι κεκονιαμένοι, Sepulcra albario opere illita, τῇ γύψῳ καὶ τῇ ἀσβέστῳ λελευκασμένοι, Theophyl. Et Act. 23, [3] : Τοῖχε κεκονιαμένε, Paries dealbate, Calce

et albario opere illite. [Pausan. 10, 36, 8 : Κενονίατάι δὲ (τὸ ἱερὸν) τὰ ἐντός. Ἀγγεῖα κεκονιαμένα Diodor. 19, 94, ubi codd. quidam κεχονιασμένα, de quo vitio conf. quæ s. Κονιάζω dicta sunt.] Κονιῶμαι accipitur etiam active pro κονιῶ. Aristot. H. A. 8, 2 : Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελεοτρόφοι, ὅπως ὁτιμάλιστα καθαρὸν ᾖ ἀποῤῥέον ἀεὶ καὶ ἐπιῤῥέον ἐπὶ πλαταμώνων, ᾗ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας, Calce illinunt et inducunt opere albario anguillarum vivaria, Tectorio inducunt. [Codd. nonnulli ᾗ κονιῶντες, quod recipiendum, deleto ᾗ. G. D.] ‖ Cerusso, Fuco : κονιᾷν τὸ πρόσωπον, Fucare faciem. Bud. e Philostr. Ep. p. 188. Est autem ea metaph. ab opere tectorio, sicut et ap. Juvenal. : Quæ mutatis inducitur atque fovetur Tot medicaminibus, ... Tandem aperit vultum, ac tectoria prima reponit.

[Κονιβατία, ἡ. V. Σχοινοβατία.]

[Κονιδὶς, ἡ, i. q. ψύλλιον, ap. Siculos. Diosc. 4, 70.]

[Κονίδιον, τὸ, Lens. Priscian. De 12 vers. Æn. 4, 82; 10, 182. Elberling.]

Κονιέω, et Κονιόω, si VV. LL. credimus, Pulverem moveo, excito, i. q. κονίω. [Fortasse ex Etym. M. p. 50, 41 : Ἀκόνιτον ... ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, ὧν οἱ νικηταὶ ἀήττητοι ὄντες οὐ κονιορτοῦνται· κονιοῦσθαι γὰρ καὶ τὸ παλαίειν· ubi κονίεσθαι scribendum. Corruptum etiam κονιεῖται ap. Zenob. 2, 69, et in Proverb. Bodl. 220.] ‖ Κονιοῦμαι, In pulvere versor, i. e. In pulvere athletico et palæstrico exerceor, qua signif. infra κονίομαι dicitur itidem de athletis : et κονιῶμαι [vitiose pro κονίομαι. V. Κονιάω] de avibus, quæ in cavo pulvereo se volutant et pulverant.

Κόνιζα, quidam scribunt pro Κόνυζα [vitiose, ut ap. Pollux. 1, 246], innuentes derivari παρὰ τὰς κόνιδας : quamobrem et Pulicariam s. Pulicarem interpretantur. Sed viderint. Hieron. κονίζην interpr. Urticam : derivans forsan a verbo κνίζω : dicit autem esse Herbam vilissimam et amaram, odorisque pessimi.

[Κονίζω. V. Κονίω.]

[Κόνικλος. V. Κούνικλος.]

Κονίλη, ἡ, Cunila, herba quæ et Herculeum origanum. Nicand. Ther. [626] : Πανάκειόν [Πανάκτειόν] τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφενέπουσι. [Ibid. 762. Conf. Dioscor. 3, 34, 56. Κονίλη vel Κονίλλη ap. Rufum p. 27 et 42 Matth.] At in Alex. [370] : Πολλάκι δὴ θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίλην, schol. κονίλην exponit κονίαν, Lixivium, forsan legens κονίην. [Recte nunc legitur ῥύπτειραν ... κονίην.]

[Κονίλος, ὁ, Conilus, n. pr. Schol. Nicand. Th. 626 : Πέτριχος δὲ ἐν τῷ Ὀφιακῷ φησιν ὅτι Κονίλος εὗρε τὴν βοτάνην (cunilam herbam). ‖ Κόνιλος vitiose pro Κόνικλος. V. Κούνικλος.]

Κόνιον, τὸ, Pulvis, i. q. κόνις, κονία. Suidas quum κονία exposuisset κονιορτὸς, et κόνιτρον ῥύπος [nunc ex codd. et schol. Aristoph. Lys. 469 legitur νίτρον, ῥύπος], subjungit : Καὶ οὐδετέρως κόνιον [hic grammatici error subesse videtur], καὶ κονίῃσι.

[Κόνιον, i. q. κώνειον, quod vide.]

[Κόνιον, τὸ, Conium, nomen oppidi, unde adject. Κονιαῖος, αία, αῖον, ap. Herodot. 5, 63, ubi Cineas, rex Thessaliæ, ἀνὴρ Κονιαῖος dicitur : quod de Conio, oppido Phrygiæ, intellexit Larcherus, memorato a Plin. H. N. 36, 32, 40, et Hierocle Synecd. p. 666, ubi Κονιούπολις vocatur. Κόννα ap. Ptolem., Κόνη in Notit. eccles.]

[Κονιόπους. V. Κονίπους.]

Κονιορτόπους, ὁ, ἡ, Cujus pedes in pulvere versantur : κονιορτόποδες ap. Hesych. ἀγροῖκοι, ἐργάται. [Duæ sunt gll. Hesychii, Κονίποδες, ὑποδήματα μοιχικά· et Κονιορτόποδες, ἀγροῖκοι, ἐργάται· quas recte quidem in unam glossam redegit Taylorus, sed male separavit verba ὑποδήματα μοιχικὰ, quæ nihil caussæ est ut ad aliam glossam referantur. G. Dindorf.]

Κονῖορτὸς, ὁ, Pulvis qui excitatus est et in aerem quasi elevatus, κονίη ἀειρομένη, ap. Hom., ab ὄρω, i. e. διεγείρω, ut in nostro vet. Lex. [et ab Eustath. p. 194, 13; 836, 58] traditur : unde differt a κόνις significante κονίαν κειμένην, quamvis ea differentia non semper observata reperiatur. [Herodot. 8, 65 : Ἰδεῖν κονιορτὸν χωρέοντα ἀπὸ Ἐλευσῖνος. Thucyd. 4, 34 : Κ. ὕλης κεκαυμένης. Plato Rep. 6, p. 496, D : Ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου. Polyb. 5, 85, 1 : Τὸν κ. ἑώρα κατὰ τῶν ἰδίων φερόμενον.] Plut. Fabio [c. 16] : Καὶ τραχὺν ἐκ πεδίων ὑφάμμων καὶ ἀναπεπταμένων αἴρων κονιορτόν. [Mor. p. 97, F : Ὥσπερ ὑπὸ πνεύματος πολλοῦ κονιορτὸν ἢ συρφετὸν ἐλαυνομένους. Aristid. vol. 1, p. 127 : Τῶν βαρβάρων ἐλαθέντων ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὥσπερ κονιορτοῦ.] Theophr. C. Pl. 4, [16, 1] : Ὁ δὲ κονιορτώδης σῖτος θᾶττον σήπεται, καὶ ὁ ἐν τοῖς κονιατοῖς ἢ ἀκονιάτοις οἰκήμασι, διὰ τὸ πλείω θερμότητα ἔχειν· καὶ γὰρ ὁ κ. θερμὸν, ἅτε ξηρὸς ὤν· sic enim emendatur ille l., reponendo ἀκονιάτοις pro κονιάτοις, et κονιορτὸς pro κονιοτερός : cujus emendationis ratio peti potest ex H. Pl. 8, [11, 1]. Plut. [Mor. p. 660, B] : Αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται. [Pollux 7, 79 : Τὸν τῶν ἀργυρίων κονιορτὸν κέρχνον ὠνόμαζον.] ‖ Κονιορτὸς, scommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν, Sordidus et squalidus. Anaxandrides ap. Athen. 6, [p. 242, F] ponens quædam ἐπίθετα, quæ Athenienses ἐπὶ χλεύῃ παίζοντες alicui tribuebant : Χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. [Aristophon ib. p. 238, D : Ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι μήθ' δρᾶν κονιορτός (εἰμι). Demosth. p. 547 extr. : Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα.]

Κονιορτόω, Pulvero, Pulvere excitato obduco, obsero. Theophr. H. Pl. 2, [7, 5] : Μεγαροῖ δὲ τὰς κολοκύντας, ὅταν οἱ ἐτησίαι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Ibid. ὑποκονίειν vocat. Gregor. : Μὴ θηλυνώμεθα, μηδὲ ἀντὶ τιμῆς ἡδείας κονιορτώμεθα. Suid. κονιορτωσάμενον exp. κόνιν ἐπιβαλόμενον in quodam l., quem citat. [Achmes Onirocr. p. 140, 31 : Ἐξ ἀνέμου κονιορτωθείς. Timoth. Antioch. In transfig. p. 309, C : Ἐν ἀγνώστῳ τάφῳ κ. Hase. Hesych. : Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος. Κονίζεσθαι ... κονιορτοῦσθαι. Etym. M. p. 50, 46 : Κονιορτοῦνται οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν. Κονιορτοῦμαι, Pulveresco, Gl.]

Κονιορτώδης, ὁ, ἡ, Pulverulentus. [Κ. ἔρια Aristot. H. A. 5, 32.] Exemplum ex Theophrasto habes in Κονιορτὸς præcedenti. [Κονιορτώδης ἄνθρωπος Gregor. Nyss. vol. 2, p. 554, D. Hemst. Galen. vol. 14, p. 49, 9 : Ἀπομάττοιτο τὸ ἐπιτρεφόμενον αὐτοῖς κονιορτώδες. Greg. Nyss. t. 1, p. 118, B : Καθ' ὑπτίου τινὸς καὶ κονιορτώδους χωρίου. Hase. ‖ Adverb. Κονιορτωδῶς in Gloss. Gr. in N. T. edito ab Albertio p. 197. Osann.]

Κόνιος, ία, ιον, Pulvereus, Pulveralis, si dici posset : Ζεὺς Κόνιος. Paus. Attic. [1, 40, 6] : Διὸς Κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. [Pind. Nem. 9, 102 : Κονίᾳ χέρσῳ, Sicco pulvere.]

[Κονιόω. V. Κονιέω.]

Κονίπους, et Κονιόπους, οδος, ὁ, ap. Etym. [M. p. 529, 3] ac Suid., Pedibus in pulvere versans; vel Cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. Probl. Gr. init. [p. 291, E] κονίποδας et ἀρτύνους in Epidaurica rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores : nominatos autem κονίποδας conjectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ὁπότε κατέλθοιεν εἰς τὴν πόλιν : nam in agris ut plurimum degebant. [Conf. Κονιορτόπους. ‖ « De cane venatorio ap. Firm. Epist. 44. » Weigel.] ‖ Κονίποδες dicebantur etiam Calceamenta quædam soleæ exilioris. Pollux [7, 86] : Οἱ δὲ κονίποδες, λεπτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικόν· τὸ δὲ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etymolog. autem ac Suid. κονιόπουν dicunt esse πολυσχιδὲς ὑπόδημα τὸ μὴ σκεπάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ καταπασσόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως : addit vero Suid. κονίποδα esse στενὸν σανδάλιον, οὗ διὰ τὴν στενότητα ὁ ποῦς ἐκονιορτοῦτο. Hesychio vero κονίποδες sunt ὑποδήματα μοιχικά : κυνήποδες autem nominantur in equis, Cam. Utramque autem scripturam, sc. et κονιόπους et κονίπους, agnoscit Suid. : nam quum κονιόπους exposuisset, subjungit, γράφεται δὲ καὶ κονίπους. Aristoph. Eccl. [848] : Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα [—δας Br.] ἔχων, ubi schol. exp. στενὸν σανδάλιον. [Clem. Alex. Pæd. p. 241 : Βλαύταις ἢ φαικασίοις χρηστέον, κονίποδας αὐτὰς ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ, διὰ τὸ πελάζειν μοι δοκεῖ τῇ κόνει τὼ πόδε. ῑ]

Κονίπτω, Excito pulverem, Impleo pulvere, VV. LL. [Vox nihili.]

Κόνις, εως, ἡ, Pulvis. Hom. Il. I, [385] : Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοῖεν [δοίη] ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε· N, [392] : Πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, Βεβρυχὼς,

κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Hesiod. Sc. [62] : Κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων. Xen. De re eq. [5, 5] : Πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις ἀνιστάντα δεῖ τὴν τρίχα σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς, Cunctis iis, quæ ad repurgandos equos comparata sunt, utemur ad pilos erigendos et expellendum pulverem secundum pilorum ritum. [Æsch. Ag. 495 : Κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις· Sept. 81 : Αἰθερία κ. 736 : Χθονία κ. Soph. El. 435 : Βαθυσκαφεῖ κόνει. Λεπτὴ κ. Ant. 256. Θηβαία κόνει OEd. C. 406. Ἰδαία κ. Eur. Hec. 325. Ὑγρὰν κόνιν Phœn. 1628. Κόνει φύρουσα κάρα Hec. 496. Genitivum Ion. κόνιος Eurip. Cycl. 637 intulit Scaliger, ubi libri contra metrum κόνεως. Recte Musgr. κόνεος. Plato Rep. 10, p. 614, D : Μεστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως.] Herodian. 6, [9, 4] : Κ. τε πόῤῥωθεν ἐγειρομένη φαίνεται, Pulvis e longinquo excitatus videtur. Galen. : Εἵρξαμεν δὲ τὸν εἰληθεροῦντα καθ' ἑκάστην καὶ τῇ κόνει χρώμενον, Eum, qui quotidie apricari constituerat et athletico more pulvere aspergi. Athen. 12 : Ὑποζύγια πολλὰ τὰ τὴν κόνιν κομίζοντα πρὸς τὴν ἐν τῇ παλαίστρᾳ χρείαν. Eust. ex Eod. [p. 1113, 65] : Σκάπτοντί τινι τὴν τῶν ἀθλητῶν κόνιν. Lucian. [D. mort. 1, 3] : Ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Uno pulvere omnia conficimus. Theophyl. Ep. ult. : Περαιτέρω κόνεως κεκτημένους τὸ φύσημα. Et in alio prov., Τὴν κόνιν ἀποψησάμενος ἠγωνίζετο, de eo, qui ἀναπαλαίει ἐφ' οἷς ἔπταισεν, Eust. in Hom. [Il. Ψ, 739] : Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. [Κόνις ἐπίχρυσος, Pollux 7, 97.] Quod vero ad etymon attinet, in quodam nostro vet. Lex. derivatur a καίνω, τὸ κόπτω, ut κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, s. ἡ εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασα γῆ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Idem etymon ab Eust. affertur ex Herodiano. Quomodo autem a κονιορτὸς differat, videbis infra. || Cinis. Hom. Od. Λ, [189] : Ἀλλ' ὄγε χεῖμα μὲν εὖδει, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ, Ἔν κόνι, ἄγχι πυρός· Il. Σ, [23] : Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς, χάριεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον, i. e. τέφραν, σποδὸν, Hesych. Item in VV. LL. e Luciano [De luctu c. 19] : Τὸ δὲ καταλειπόμενον ἡ κόνις, Quod remanet, cinis est, σποδός. [V. Hemst. ad Dial. mort. 1, 3, p. 334. Theocr. 24, 91.] || Lixivium, κονία. Plut. Sympos. 6, probl. ult. [p. 697, A] loquens de ligno ficulno : Διὸ καιόμενόν τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλιστα, καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν, pro quo Symp. 5, 9, dicit : Ὥστε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνὸν, κατακαυθεῖσαν δὲ τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος. [Hoc alteri quoque loco restituendum esse recte monuit Xylander. Κόνει ex κονίᾳ corruptum notavimus s. v. Κονία. || ῐ apud Epicos. Producto usus est Æsch. Prom. 1084 : Στρόμβοι δὲ κόνιν εἰλίσσουσιν· Suppl. 180 : Ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ· 783 : Κόνις ἄτερθε ... Dativi forma Ionica κόνι correpto ante vocalem ι est ap. Hom. Il. Ω, 18, Od. Λ, 189.]

Κόνις, ιδος, ἡ, Lens, h. e. Pediculorum veluti ovum, pilis adhærens : Eustathio vero κόνις est ζωΰφιόν τι μικροφυὲς κατὰ ἄτιμον κόνιν, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γεννῶνται. Aristot. H. A. 5, 31 : Οἵ τε φθεῖρες καὶ ψύλλαι καὶ κόρεις ἐκ μὲν τῆς ὀχείας πάντα γεννᾷ τὰς καλουμένας κόνιδας· cujus l. Eust. quoque [p. 501, 3; 935, 23] meminit, et Athen. 8, [p. 352, F] : Ἱστορεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας αἱ κόνιδες γεννῶνται. Diosc. 2, 101, de melle : Φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον· Plin. 22, 25 : Lendes et fœda capitis animalia necat : 1, de cedro : Φθεῖράς τε καὶ κόνιδας φθείρει περιχρισθεῖσα· quo Plin. scribit phthiriases perungi, itemque porrigines. Ammonius vero [p. 84, ubi verba ὀξύνεται et βαρύνεται transponenda, ut tacite fecit HSt.] in hac signif. scribit κονὶς, ίδος, accentu in posteriore : cujus scripturæ Eust. non meminit, nec eam impressi libri sequuntur. [Scribendum ubique ὀξυτόνως secundum regulam Arcadii p. 32, 7. Et sic nunc ap. Aristot. scribitur.]

Κονῐσάλεος, έα, εον, Pulverulentus, κεκονιορτωμένος, Hesych. Scribitur autem κονισάλεος accentu in antepen. tum ap. Hes., tum ap. Suid., ap. quem duplici etiam σ scribitur [vitiose] sicut κονίσσαλος. [Κονισάλεος proparoxytonum esse pro κονισάλειος dictum docent Arcad. p. 39, 3, et Herodianus ipse Περὶ μον. λέξ. p. 4, 13, ubi Antimachi verba afferuntur : Ἀμφὶ κονισάλεον... δίφρον. Euphorio ap. Steph. Byz. s. v. Ἄσβωτος : Κονισαλέῃσιν ἐθείραις. Nonn. Dion. 36, 227 : Κονισαλέην τρίχα σείων· 40, 10 : Κονισαλέοιο προσώπου. Libri utrobique κονισσ—.]

Κονίσαλος, s. Κονίσσαλος, ὁ, Pulvis excitatus s. motus, i. q. κονιορτός : a κόνις et σαλεύω, sicut gramm. quidam tradunt, ut κονίσσαλος sit οἱονεὶ ἡ σεσαλευμένη κόνις : quæ etymologia in quodam etiam nostro Lex. vet. affertur, in quo uno σ scribitur, sicut et in nostro Ms. Hom. : ap. Eust. utroque modo, et uno σ et duobus. Quidam tamen malunt derivare a fut. κονίσω, ut ἴξαλος ab ἴξω. Eust. etiam [p. 373, 28, 42] a κόνις et ἀέλλη. Hom. Il. Γ, [13] : Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλὴς Ἐρχομένων, Sub pedibus pulvis excitabatur procellosus, κονιορτὸς ἀελλώδης. E, [502] : Ὡς τότ' Ἀχαιοὶ Λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ· X, [401] de Hectore, quem Achilles raptabat bigis : Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· paulo post, Κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο. [Anna Comn. 9, p. 247, B : Πνεύσαντος ἀνέμου σφοδροῦ ... ὁ κονίσσαλος ἐς οὐρανὸν αὐτὸν ἦρτο.] || Κονίσαλος accipitur etiam pro πάτος, Pulvere illo, quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt, ut e Galeno 2 et 3 Ὑγιεινῶν tradunt : e quo desumpta videntur hæc ap. Eust. [p. 373, 30] : Ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν· κονίσαλον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περιέργως ἀττικιζόντων. [Sunt Galeni verba vol. 13, p. 286.] At Cæl. Rhod. 7, 26 : Sunt, inquit, qui πάτον dici putent Cœnum ceromati (i. e. oleo, ut ipsi interpr.) permixtum : cui si sudor accesserit, κονίσαλος Attice dicatur, sicuti auctor probat Galen. || Significat etiam τὸ αἰδοῖον, ut Etym. [M. p. 528, 54] annotat : ut vero Suid. [ex schol. Aristoph. Lys. 982 : Σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος;] δαίμων πριαπώδης, ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυσθαι, ut ibi scribitur : quo modo accipitur in quodam l. Plat. comici ap. Athen. 10, [p. 441, F], ubi περὶ γυναικῶν φιλοποτριῶν sermo est : Βολβῶν μὲν Ὀρθάννη τριημίεκτα (προθύεται), Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν Μύρτων πινακίσκος, χειρὶ παρατετιλμένων· Λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες. Strabo [13, p. 588] ap. Cæl. Rhod. dicit esse Deum Atheniensium, ac Priapum Orthannæ et Conisalo persimilem esse. Meminit et Synes. Ep. 32, loquens de perdito et nequam mancipio : Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τοῖς παλαίστρας ἐφόροις οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει· Κοτυττοῖ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτοῦ μέλει. Hesych. vero κονίσαλον esse dicit σκίρτησιν σατυρικὴν τὴν τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα.

[Κόνισις. V. Κώνησις.]

Κονιστήριον, τὸ, q. d. Pulveratorium, i. e. Locus in quo athletæ oleo peruncti se pulvere obducebant (erat enim κόνις τις ἐξαίρετος τοῖς παλαίουσι, Eust. [p. 1113, 63] et Suet. Nerone, Plin. 35, 13, narrantes pulverem luctatoribus ex Ægypto allatam : unde et Pollux in gymnico instrumento κόνεως σπυρίδα numerat), s. Locus ubi luctaturi post ceroma pulvere aspergebantur, ut prehensiones essent firmiores et minus lubricæ. Utuntur hoc voc. Lat. quoque. Vitruv. 5, 11, de palæstrarum exædificatione : Deinde proxime conisterium. A conisterio in versura porticus frigida lavatio, quam Græci λουτρὸν vocitant : ad sinistram ephebei elæothesium : proxime autem elæothesium frigidarium. [Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 292. Hase.]

Κονιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui in pulvere volutari solet : κονιστικοὶ ὄρνιθες, Aristot., Aves quæ se pulverare solent, Plin. : Gaza Pulveratrices. Athen. 9, [p. 387, D] ex Aristot. H. A. 8 [immo 9, 49 extr.] : Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κονιστικοὶ, οἱ δὲ λοῦνται· οἱ δὲ οὔτε κονιστικοὶ, οὔτε λοῦνται· ὅσοι δὲ μὴ πτητικοὶ, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοὶ, οἷον ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀτταγὴν, φασιανὸς, κορυδαλλός.

Κονίστρα, ἡ, Volutabrum pulvereum : de Cavo pulvereo, in quo aves pulveratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. H. A. 9, 8, de astu perdicum et coturnicum in nidificando : Ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ οὐδενὶ τίκτει,

ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσι· alibi, Ποιησάμενοι ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐνταῦθα τίκτουσι· καὶ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσιν. Plin. 10, 33: Perdices spina et frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde vallentur. Ovis stragulum molli pulvere contumulant, nec in quo loco peperere, incubant. Est vero et athletica ac palæstrica κονίστρα. [Pollux 3, 154.] Eust. [p. 382 extr.]: Ἀλινδήθρα, ἡ κατὰ πάλην κονίστρα. Plut. [Mor. p. 638, C] de πάλη et παλαίστρα loquens: Τῶν τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος τυγχάνει δεόμενον, Pulvere s. Arena palæstrica et ceromate; nam videtur hic accipi pro Ipso pulvere s. Arena, in qua athletæ versantur et exercentur. [Frequenter ap. Themist.: v. p. 229, 3; 244, 21; 260, 13; 451, 19 ed. meæ. G. D.] Suidæ [qui Georgii Pisidæ versum attulit: Οὐδ' αὖ κονίστρας ἐς τὸ ῥύψαι τοὺς πόνους,] κονίστρα est παλαίστρα, κυλίστρα. [Lycophr. 866: Γυμνάδας κακοξένους πάλης κονίστρας. || Pavimentum theatri. Suidas s. v. Σκηνή: Μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα, τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου. G. D. Conf. Salm. ad Solin. col. 150, C, et Groddeck De theatri græci partibus, in Analectt. litt. Wolfii, 1818, p. 122. Hase.]

Κόνιτρον, Pulvis, Pulvereum volutabrum, ῥύπος Suidæ [?].

Κονίω, vel Κονίζω. Pulvere impleo. Hom. Il. Ξ, [144]: Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Εὐρὺ κονίσσουσιν πεδίον, Pulvere implebunt campum: fugientes sc.: κονιορτοῦ πληρώσουσι, Hesych.; ap. quem unico σ scribitur. Virg. de re simili loquens dicit, Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Aliquando commodius redditur Pulvere respergo, fœdo. Il. Φ, [407]: Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισσε δὲ χαίτας. Pass. X, [405]: Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· Φ, [541]: Δίψῃ καρφαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο Φεῦγον. [Æsch. Pers. 163: Μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον.] Lucian. [Tim. c. 45]: Παντα-χόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες. Pro quo alibi [vitiose pro κεκονιμένοι] dicit κεκονιαμένοι [Catapl. c. 3] καὶ πνευστιῶντες, Bud. Idem [D. deor. 24, 1]: Καὶ διαφέρειν (δεῖ) τὰς ἀγγελίας τὰς παρὰ τοῦ Διὸς ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν, Adhuc e cursu pulverulentum. Diog. L. Zenone [7, 22]: Ἐπὶ τὰ κεκονιμένα τῶν βάθρων ἐκάθιζεν αὐτὸν ἵνα μολύνηται χλανίδα. Et κεκονιμένη ἀσπὶς, Clypeus pulvere respersus, pulverulentus. Item κεκονιμένος Ἀλφειὸς in VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 362, 2], Pulverulentus propter calculos et arenam. Ex iisd. Epigr. [ib. 128]: Κεκόνιστο ὁ ποταμὸς, Fluvius desiccatus est, ut pulverem admitteret, VV. LL. || Pulverem moveo, cieo s. excito. Hom. Il. Ψ, [372]: Τοὶ [οἱ] δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο, Pulverem cientes in campo. Od. Θ, [121]: Οἱ δ' ἅμα πάντες Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο, i. e., κόνιν ἐγείροντες. Deest autem præp. διὰ in hoc l., ut κονίειν πεδίου dictum sit pro διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν, Eust. [p. 961, 37; 1306, 29.] || Κονίομαι, s. Κονίζομαι, In pulvere volutor, versor, more avium se pulverantium, aut athletarum corpora manusque oleo perlita pulvere obducentium. Athen. 9, [p. 388, C] de porphyrione ave, e Polemone: Οὐ πρότερον τροφῆς μεταλαμβάνει, εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἐξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον· μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται, εἶτα τρέφεται. Pro quo κονίεσθαι dicitur et ἀλίζειν, i. e. ἐν κόνει κυλίεσθαι, κόνει φύρεσθαι: unde ἀλινδήθρα, i. q. κονίστρα. Eust. [p. 382, 35.] || Metaph. accipitur pro ἀγωνίζομαι, Eust. [ib. et p. 1113, 63], s. potius pro Ad pugnam me paro athletarum more. Nam athletæ ad certamen se parantes solebant corpus oleo obductum in pulvere volutare, in primis vero manus, ut adversarium apprehendere possent; id enim si non faciebant, lubricæ manus erant, nec tactum admittebant; vel, ut annotatur in nostro quodam vet. Lex.: Κονίζω, τὸ ἀγωνίζομαι καὶ παρασκευάζομαι πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπὸ τοῦ κόνις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτύοντες, κόνιν προσελάμβανον, διὰ τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν. Philo V. M. 3, loquens de auxilio divino: Πεπείρασθε αὐτῆς ἤδη πολλάκις ἀμυνομένης ἀφανῶς, μέλλουσαν κονιεῖσθαι βλέπω, βρόχους τοῖς αὐχέσι περιβάλλουσαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων, Se nunc ad pugnam accingere prospicio. Quo pertinet quod ap. Suid. est, κόνισσαι [κόνισαι], γυμνάσθητι [ex Aristoph. Eccl. 1212]· καὶ κονίζεσθαι, γυμνάζεσθαι. || Κονίω, s. Κονίζω, Oblino, proprie Oblino pulvere, χρίω, Suid. At Hesychio κονίοντες sunt λευκαίνοντες [Hæc interpretatio ad κονιῶντες referenda], Albario opere s. Calce inducentes. Item Pico, Pice oblino. Unde ἀκόνιτος Dioscoridi ἀπίσσωτος. Pro χρίω autem accipi videtur scholiastæ Theocr. 1, [29] de quodam poculo: Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὕψοθι κισσὸς, Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. [Recte codd. nonnulli κεκονιμένος. Schol. ad v. 27: Κεκλυσμένον, ἤγουν λελουμένον, κεχρισμένον, ὃ κεκονισμένον οἱ κοινοί φασιν.] || Κονίω, Festino, Propero, metaph. sumpta ab iis, qui inter currendum et festinandum pulverem movent. Unde κονίοντες, ap. Hesych. ἀνύοντες: et κονίσαι, ἀνύσαι: quod pro Festinare accipi, suo loco indicatum est. [Æsch. Sept. 60: Χωρεῖ, κονίει. Aristoph. Eccl. 291: Ἥκῃ κεκονιμένος.] || Κονίζεσθαι Hesych. exp. κονιορτοῦσθαι, κυλίεσθαι, φθείρεσθαι. Notandum vero, quod ad grammaticam attinet, præt. perf. pass. et verbalia ab eo derivata, si a κονίω formentur, non habere σ, ut κεκονιμένος, κόνιτρον, ἀκόνιτος: sin a κονίζω, σ addi, ut in κεκόνιστο, κεκονισμένος, κόνιστρα, κονιστικὸς, et similibus.

[Κονιώδης, ὁ, ἡ, Lixivio similis. Κονιώδεα οὖρα Hippocr. p. 213, G.]

[Κόννα. V. Κονία.]

[Κονναβέω. Κονναβίζω. V. Κοναβέω.]

Κόνναρος, ὁ, Connarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixe describit Athen. 14, [p. 649, F,] ex Agathocle Cyziceno. Hesych. habet κόνναρον, innuens esse Fructum arboris similis paliuro.

[Κόνναρος, ὁ, Connarus, n. pr. Asclepiad. Anth. Pal. 6, 308.]

[Κοννᾶς. V. Κόννος.]

[Κοννέω. V. Κοάω.]

[Κοννίδας, ὁ, Connidas, Thesei pædagogus. Plut. V. Thes. c. 4. Hesych.: Κονείδης, Θησέως παιδαγωγὸς καὶ μαΐστωρ. Quam gl. præcedit Κονειδεῖς, γένος ἰθαγενῶν, nomen manifeste corruptum, cui non plane dissimile est Κυνίδαι vel Κυννίδαι. G. Dind.]

[Κόννις, ὁ, Connis, Cilix. Theo Progymn. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 173. || Vitiose pro Κόννος, quod v.]

[Κόννῖχος, ὁ, Connichus, n. pr. ap. Automedont. Anth. Pal. 11, 326.]

Κόννος, ὁ, Hesychio est ὁ πώγων, ἡ ὑπήνη, Barba: necnon χάρις, Gratia. [Conf. Κονδάς.] Pro Menti barba, Lucian. [Lexiph. c. 5]: Ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. Aliam signif. habet in hoc l. Polybii [10, 18, 6], quem Suid. citat sine expos.: Ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρέποντα· τοῖς μὲν παισὶ, κόννους καὶ ψέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις, δραμβὰς καὶ μαχαίρας· nisi forte ibi scrib. κώνους. [Ap. Polyb. κόνους legitur.] Est Κόννος etiam nom. propr. lyrœdi s. citharœdi cujusdam muti: unde proverb. Κόννου ψῆφος dicitur ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, teste eod. Suida. [Connus, tibicen vel citharœdus præstantissimus, sed ad summam redactus inopiam, Socratis in arte musica præceptor, ap. Platon. Euthyd. p. 272, C; 295, D, Menex. p. 235, E, aliosque, de quo v. schol. Aristoph. Eq. 534, Vesp. 675. Idem Amipsiæ comœdia Κόννος inscriptæ argumentum præbuit. Diminutiva nominis forma Κοννᾶς est, qua Aristoph. Eq. 534 utitur et Cratinus ab schol. citatus. Eam Κόννας potius ut Μίδας scribendam esse vana est conjectura grammatici ap. schol. Vesp. 673. Idem schol. ex Callistrati commentariis proverbium memorat Κόννου θρῖον, ad quod respiciens Aristophanes Κόννου ψῆφον dixerit accommodate ad personam judicis, Σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον. G. D. Alio loco HSt.: «Κόννις, Hesychio ἀλείτης πενίαν ἔχων καίπερ ὢν ἄριστος, Qui vagari et medicare cogitur, licet optimus.» Κοννὶς ἀλέτης codex. Quod ex Κοννᾶς αὐλητὴς depravatum esse vidit Kusterus.] Ab eodem Conno esse videtur comp. Κοννόφροσι, quod Hesych. exp. ἄφροσι, Dementibus, Amentibus. [Interpretatio apta adjectivo κενόφροσι. G. D.] At Κόνος ἀρτοξύη, Suida auctore parœmia est ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων. [Glossa suspecta.]

[Κοννοφόρος, ὁ, ἡ, Barbam ferens. Hesych. : Κοννοφόρων, σκολλυφόρων.]

[Κοννόφρων. V. Κόννος.]

[Κόνος. V. Κόννος.]

[Κοντάδεσδος, ὁ, Contadesdus, fl. Thraciæ. Herodot. 4, 90.]

[Κοντάκιον s. Κονδάκιον, τὸ, Scapus, tenuis membrana rotundo ligno tanquam jaculi fragmento circumvolvi solita. V. exx. ab Ducangio allata p. 705 et Montef. Pal. Gr. p. 33, 386, 409. Scripturum depravatam κονδάκιον notavit Boisson. Anecd. vol. 4, p. 479. || Brevis hymnus, sic dictus ab adj. κοντὸς, Parvus, eo quod paucis laudes alicujus sancti vel festi complectatur. De hoc quoque et composito παρακοντάκιον v. Ducang. p. 706. Ex Jo. Chrys. vol. 6, p. 1004, 44, citat Seager., ex Andr. Cret. p. 255, 285, 336, Kallius.]

[Κόνταξ, s. Κόνδαξ, ακος, ὁ, Telum, Jaculum. Photius in Nomocan. 13, 29, p. 241, 1 : Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον καὶ κοντομονόβολον καὶ κυντανὸν κόνταξ, χωρὶς τῆς πόρπης· ubi Balsamon : Κυντανὸς κόνταξ χωρὶς τῆς πόρπης, ὁ ἀκοντισμὸς χωρὶς περόνης, ἤγουν σιδήρου, ἀπὸ Κυίντου τινὸς οὕτω κληθείς. Ducang. Rufinus Anth. Pal. 5, 61 : Τῇ κυανοβλεφάρῳ παίζων κόνδακα Φιλίππῃ ... Ludit in ambigua significatione vocis κόνταξ, quæ πάσσαλον significat. Πάσσαλος autem quid sit apud nequiores illos constat ex Aristoph. Eccl. 1012 : Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένους τοῦ παττάλου. Jacobs. Κύνδακα conjecit Schneiderus, collato κυνδαλισμοῦ nomine.]

[Κονταράτος, ὁ, Conto armatus. Jul. Afric. Cest. p. 313, 4. Hase. Anon. in Rhet. Aristot. Paris. 1539, fol. 34, a, lin. 32 : Ἡμεῖς δὲ καὶ τοξότας καὶ κονταράτους. Miller.]

[Κονταριοθήκη, ἡ, Contorum theca. Schol. Oppiani Hal. 2, 356 : Δουροδόχη, κ. Ducang.]

[Κοντάριον, τὸ, Verutum, Venabulum, Telum, Hasta, Spiculum. Schol. Oppiani Hal. 2, 25 et 329, Eustath. p. 1641, 8, schol. Aristot. Rhet. p. 75, aliique recentiores multi a Ducangio indicati. Idem de derivatis egit Κονταράτας, Κονταρεύω, Κοντάτος.]

[Κοντεύω, Conto affigo. Jo. Malal. p. 245, 19 : Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἱερέως ἐκόντευσεν. Κοντευθεὶς id. p. 160, 16.]

[Κοντίλος, ὁ. HSt. s. v. Κοντός :] Est hinc etiam Κοντίλος, significans et ipsum τὸν κοντὸν, ut est in Lex. meo vet. At Hesych. κοντίλον esse scribit εἶδος ὀρνέου, s. ὄρτυγα, Coturnicem : item esse Serpentem quendam : forsitan illum qui ἀκοντίλος dicitur ex eo quod sese jaculi modo in adversarium vibret. [Ap. Hesych. κόντιλος scriptum eodemque accentu in gl. depravata Etym. M. p. 529, 8 : Κόντιλος· Εὔπολις, εἰ μὴ παίζει· Αὐτοῦ δ' ὄπισθεν κατέλαβε τὸ κούδυλον (κατέλαβεν τὸν κοντίλον Toup. Emend. vol. 1, p. 391). Ἔστι κοντός κόντιλος. Κοντίλον autem Toupius h. l. sensu obsceno pro κοντὸν dictum accipit, quæ conjectura rursus alia nititur conjectura de l. quodam Philostr. Imag. p. 828, ubi κοντὸν de membro virili accipiendum infert pro κόλπον, recte adversante Jacobsio. Κόντυλος, εἶδος ὀρνέου, scriptum ap. Eustath. p. 1817, 52, ubi de hoc nomine et κόνδυλος agit.]

[Κοντοβολέω, Contis jaculor, peto. Strabo 10, p. 448.]

[Κοντομαχέω, Conto pugno. Demetr. Hieracosoph. p. 106.]

[Κοντομονόβολον, τὸ, Simplex saltus cum conto. Photius s. v. Κόνταξ citatus. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 1032, Hieron. Mercur. Art. gymn. 2, 11. Ducang.]

[Κοντοπαίκτης, ὁ, Qui in summo conto ludit. Quæ exercitationis ludicræ species est, qua pueruli in summo conto invicem luctabantur. Schol. Dionys. Thr. (in Bekk. Anecd. p. 652, 8) : Ματαιοτεχνία ... ὥσπερ ὁ κ. Balsamon ad Synod. 6 can. 51. Juliani Parabatæ epigr. εἰς κοντοπαίκτην est in Anth. Ducang. V. Jacobs. ad Anth. vol. 10, p. 190, Boiss. Anecd. vol. 3, p. 440.]

[Κοντοπλεύριον, τὸ, Costa brevior. Hippiatr. p. 262, 34. Hase. Meletius ap. Cramer. Anecd. Gr. vol. 3, p. 92, 18 : Αἱ μέν εἰσι μακραὶ, αἱ δὲ κονταί· ἃς καὶ κοντοπλεύρια λέγουσιν, ἢ νόθους πλευράς. Miller.]

[Κοντοπνευστὶ, Brevi spiritu, Cum anhelitu. Vit. Stephan. junior. ap. Cotel. p. 434 : Μετ' οἰμωγῆς οὐ μικρᾶς κ. πρὸς αὐτὸν ἔλεγον· ubi cf. Coteler. Miller.]

[Κοντοπορεία, ἡ, nomen viæ qua Corintho Argos ibatur, ap. Polyb. 16, 16, 4 et 5 (ubi librorum vitia sunt κοντοπορία et ποντοπορία) et ex Ptolemæi regis Ὑπομνήμασιν ap. Athen. 2, p. 43, E. Nomen est viæ acclivis quam contis baculisve innitentes permeabant viatores : quod vidit O. Müllerus in Diariis Gotting. a. 1838, p. 1335.]

Κοντὸς, ὁ, Contus : ξυστόν. [Instrumentum nauticum quo infixo in fundum aquæ navis protruditur, Remus. Pollux 1, 94; 10, 134.] Hom. Od. I, [487] : Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα πάρεξ. [Herodot. 2, 136 : Κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην· et similiter 4, 195. Eurip. Alc. 254 : Ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ Χάρων· Iph. T. 1350 : Κοντοῖς δὲ πρῷραν εἶχον (εἶλκον Valcken.). Epicrates ap. Athen. 11, p. 782, F : Εὐτρεπῆ τε τὸν κοντὸν ποιοῦ. Alexis ib. 13, p. 568, B : Ὥσπερεὶ κοντοῖσι. Proverb. Κόντῳ πλεῖν, ἤγουν προσηκόντως ζῆν ap. Hesych. et Suidam, quod κοντῷ scribendum. Nam oxytonum esse docet Arcad. p. 79, 13, Etym. M. p. 529, 7. G. D. Philo vol. 2, p. 564, 25 : Ὕλῃ χρώμενοι, πηδαλίοις, οἴαξι, κοντοῖς, καὶ ταῖς ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων σανίσιν. Achill. Tat. p. 38, 10 Jacobs. : Κοντὸν οὖν εἰς τὸ ὕδωρ βαπτίζουσι, πίσσῃ πεφαρμαγμένον. Conf. Grashof, *Das Schiff bei Homer*, p. 31. Hase. || Hastile. Lucian. De hist. conscr. c. 29 : Ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένοι· Toxar. c. 55 : Κοντῷ εἰς τὸν ὦμον τρωθείς. A κέντω vel κεντῶ derivatur ab Etym. M. p. 529, 5, et Eust. p. 282, 19; 1640, 63. || In codd. interdum κονδὸς vel κόνδος scriptum vitiose, ut κονδάκιον pro κοντάκιον : v. Boisson. ad Anecd. vol. 5, p. 54.]

[Κοντὸς s. Κονδὸς, ὴ, ὸν, Curtus, Parvus, vox recentioris Græcitatis. Polemon Physiogn. 1, 18, p. 268, Adamant. 2, 15, p. 390, anonym. Physiogn. post Marini V. Procli p. 131, 132, 134. V. exx. ap. Ducang. p. 702, 709. Struv. Κονδὸς inter oxytona in δος est ap. Arcad. p. 48, 11. Et hanc scripturam probavit Tzetz. qui in scholio ad Posthomer. v. 661, ubi composito Κονδότριξ utitur, hæc annotavit : Κόνδος (hoc accentu) ὁ βραχυῆλιξ, ὡς ἐνδεὴς τοῦ κύειν καὶ αὐξάνειν, ἢ κονιδεής τις ὢν καὶ χαμέρπης καὶ κόνει συνδεδεμένος, ἤγουν πλησιάζων τῇ γῇ, ὥσπερ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τούτου μέγας ὁ μὴ γῇ πλησιάζων· κόντος δὲ τὸ κόντιον καὶ ὁ μακρὸς, ἐκ τούτου παρὰ τὸ κίειν καὶ πορεύεσθαι εἰς τάσιν καὶ αὔξησιν. Alia cum κοντὸς composita plurima v. ap. Ducang.]

[Κοντοστέφανος, ὁ, Contostephanus, n. pr. Anna Comn. p. 367, 368, 369, 396. Kall. || Alius ap. Ephræm. Cæsar. v. 6299 : Ἄνδρα Κοντοστέφανόν τινα τοὐπίκλην. Miller.]

[Κοντοτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui brevi est collo. Tzetzes Ms. cod. Reg. 2644, fol. 261, b : Σιμὸς καὶ σιμοτράχηλος. Id. ibid. paulo ante scribitur κονδοτράχηλος. Mill.]

[Κόντουρος, ὁ, ἡ, Cui curta est cauda. Achmes Onirocr. p. 124, 7. Adde Ducang. Hase.]

Κοντοφόρος, ὁ, ἡ, Qui contum gestat, Conto armatus. V. Ὁπλῖται, in libro De ord. milit. [Philostorg. 7, 15 : Καὶ τοὺς ὑποσπόνδους κοντοφόρους Σαρακηνούς. Miller.] Meminit et Lucian. [Alexand. c. 55. Κ. στρατιῶται Pollux 1, 131.]

[Κοντόχειρ, ὁ, Qui brevi manu est. Anonym. Physiogn. p. 133.]

[Κόντωσις, εως, ἡ, Piscatio quæ conto fit. Ælian. N. A. 12, 43.]

[Κοντωτὸς, ὴ, όν. HSt. s. v. Κοντός :] Necnon Κοντωτὰ πλοῖα hinc dicuntur Navigia contis instructa, s. Quæ contis impelluntur, non remis : ut sunt minora et actuaria. Meminit Diod. S. [19, 22] et Appian.

Κόνυζα, ἡ, Conyza : Hesychio herba ἄφυλλος : qui tamen subjungit, quosdam dicere esse φυτὸν satis εὔφυλλον, ideoque et στιβάδας ex eo fieri solitas. [Aristot. H. A. 4, 8. Nicand. Alex. 331 : Κακοφλοίοιο κονύζης· Th. 70 : Χαμαιζήλοιο κονύζης. Ib. 83, 875, 942.] A Plin. 21, 9, 10, Conyza numeratur inter herbas coronarias, duorumque esse generum dicitur, mas et femina : Hygino vocari Cunilago. V. Diosc. 4 [immo 3], 136, unde bonam partem mutuatus est Plin. Quidam Κόνιζα scrib. censent, ut supra docui : sed τὴν διὰ τοῦ υ γραφὴν agnoscit Hesych. quoque et Suid. Eadem Κνῦζα dicitur, per syncopen. Theocr. 4, [25] : Κνῦζα καὶ εὐώδης μελίτεια· 7, [68] : Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε. Ubi schol.

annotat esse φυτὸν χορτῶδες ψυκτικόν : quapropter A τὰς θεσμοφοριαζούσας ipsam στιβαδοποιεῖσθαι et substernere sibi ad cohibendos excutiendosque rei venereæ appetitus. Verum et ap. ipsum uno in loco per ι, in altero per υ scriptum est. [Theophr. H. Pl. 6, 2, κόνυζα ἄρρην, Inula viscosa; κ. ἡ θήλεια, Inula pulicaria, Diosc. l. c. Schneid. Quem v. ad Theophr. vol. 5, p. 422 sq. K. μείζων et μικρὰ ap. Galen. vol. 13, p. 193. « Athen. 10, p. 447, D, Pæonas tradit bibere παραβίην ἀπὸ κέγχρου καὶ κονύζης, Parabiam e milio et conyza. Pro κονύζης Ms. Venet. exhibere κόνυζαν notavit Schweigh., conjiciens Aliquod potionis genus designari. V. Παραβίη. » Angl. Galen. vol. 14, p. 160, 12. Hippiatr. p. 260, 1. Ib. p. 108, 25 : K. τὴν ὑπό τινων κνύζαν λεγομένην. Hase.]

[Κονυζήεις, εσσα, εν, Conyzæ similis. Nicand. Th. 615 : Κονυζῆεν φυτὸν ἔγχλοον.]

[Κονυζίτης, ὁ, Conyza conditus. K. οἶνος, Diosc. 5, 63, Geopon. 8, 10.]

[Κονωέω. V. Κοάω.]

[Κόνων, ωνος, ὁ, Conon, archon eponymus Olymp. B 79, 3, ap. Diodor. 11, 74. || Dux Atheniensium in pugna ad Cnidum : v. Thucydidis (7, 31), Xenophontis, Isocratis aliorumque locos ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 96, 101, 251. Ejus vitam scripsit Cornelius Nepos qui dicitur. || Alii ap. Demosth. p. 1168, 12, et in oratione κατὰ Κόνωνος p. 1256 seqq. || Artificem quendam a quo φιάλαι Κονώνιοι dictæ sunt, memorat Athen. 11, p. 486, C. Κυλίκων Κονωνίων ζεῦγος in fragm. Istri Callimachei ib. p. 478, B.]

Κόξα, ἡ, Suidæ τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, Posterior genûs pars : quæ alias ἰγνύα dicitur sive ἰγνύς : Latinis Poples. At Coxa his aliud sonat : nimirum τὸ ἰσχίον. [Phot. Lex. p. 196, 18. Alia exx. v. ap. Ducang.]

[Κοξάριος, ὁ, ἡ, Coxa laborans. Hippiatr. p. 232, 6. Hase.]

[Κοξὸς, inter oxytona in ξος ap. Theognost. p. 69, 9.]

[Κόον, τὸ μέγα, ap. Lacones. Etym. M. p. 396, 30, ubi de etymologia v. εὐρυκόωσα agitur.]

[Κόος. V. Κῶος.]

[Κοπάδιον. V. Κόπαιον.]

Κοπάζω, Cesso, s. potius Cesso nimio labore fractus, Cesso gravi labore fatiscens; sed ut plurimum simpliciter pro Cesso ponitur, i. e. παύομαι, ut Suid. exp. [Hesych. : Κεκόπακεν, ἐπαύσατο. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 104, 29 : Κοπάσαι, Ἡρόδοτος (7, 191)· Ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· pro quo ἐκοπίασε scriptum ap. Longin. De subl. 42.] Aristot. Probl. 23, [34] : Διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρὰ γένηται, ἀποκάεται ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ μᾶλλον, Quum lacus diminutus est, Gaza; vel Subsidit, Stagnare et inundare desinit. Pro Cesso autem est ap. Judith 6 fin. [Esth. 2, 1] : Καὶ ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ, Cessavit ab ira, Iram deposuit. Matth. 14, [32] : Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, Cessavit ventus, Flare desiit. Quod iisd. verbis dicit Marc. 4, [39]; 6, [51]. Num. 11, [2] : Καὶ ηὔξατο Μωϋσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, Et cessavit ignis. [Ælian. ap. Suid. : Οἱ ἄνεμοι παραχρῆμα ἐκόπασαν. Longus 1, 8 : Κοπάσαντος τοῦ καύματος. || De ægroto quiescente Hippocr. p. 1207, D : Καὶ ἐδόκει κοπάσαι ὀλίγον χρόνον.]

[Κοπαίνης, ὁ, Copænes, n. pr. Eustath. p. 1457, 23 : Παράγει δὲ ἐκεῖνος (Eudæmon Pelusiota) καὶ Ἰλλυρικὸν ὄνομα ἐν ἐπιγράμματι τὸ, Πατὴρ δέ μ' ἔφυσε Κόπαινα· ἤτοι ὁ Κοπαίνης, καὶ Συρακούσιον τὸ ὁ Μύριλλα, οὗ μεμνῆσθαι λέγει τὸν Σώφρονα.]

[Κόπαιον, τὸ, Frustum. Alciphro 3, 7 : Ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις. Ἰχθύος κόπαιον (κόμμα Hesych.) Suidas s. v. Σελάχιον. In Gl. Κόπεον, Frustum. Eodem sensu Κοπάδιον dictum est, de quo v. Ducang.]

Κοπᾰνίζω, Pistillo tundo, Pinso [Demetr. Hieracosoph. p. 48; Orneosoph. p. 200, 202, 214, 230. Κοπήσας (fort. κοπανίσας) Hieracosoph. p. 85. G. D.], ut Vitruv. : Mortario collocato, calce et arena ibi confusa, decuria hominum inducta, ligneis vectibus pinsant materiam. [Galen. vol. 14, p. 461, 7 : Κοπανίσας· ut ib. p. 524, 2 et 15; 525, 9; 526, 3; 530, 12; 574, 16, aliisque multis ll. ubi codd. interdum κοπανήσας. Hase. Κεκοπανισμένον ἔλαιον, LXX Reg. 1, 5, 11, Alex. Trall. 11, p. 187. || Substant. Κοπανισμὸς, ὁ, est ap. Hesych. s. v. Κόπος, quod non apparet quomodo per κοπανισμὸς explicari potuerit.]

Κοπανιστήριον, τὸ, Pistillum, Id quo aliquid in mortario pinsimus, s. pinsamus, et tundimus, i. q. κόπανον. [Hesych. s. v. Ἀλήθινον. Battuarium, Gl.]

[« Κοπανιστὸς, ἡ, ὸν, Pistillo tusus, Hesych. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. Galen. vol. 14, p. 555, 10 : Σὺν ἑτέροις κρέασι κοπανιστοῖς. Hase. Compositum Τρισκοπάνιστος est ap. Hom. Batrach. 34.]

Κόπανον, τὸ, Pistillum, i. e. Quo in mortario aliquid pinsimus et tundimus. [De securi Æsch. Choeph. 860 : Πεῖραι κοπάνων ἀνδροδαΐκτων. || Hesych. : K., ξύλον ἐρεοπλυτικόν. Ἐριοπλυτικὸν Scaliger, i. e. lignum quo lanæ inter lavandum percutiuntur. Ὄργανον πληκτικὸν interpretatur Eustath. p. 1324, 32 : unde Heinsio corrigendum videbatur ξύλον ἐστὶ πληκτικὸν, conjectura propter illud ἐστὶ minus probabili.]

[Κοπάριον, τὸ, instrumentum chirurgicum (a v. Κόπτω, Seco, Findo). Paul. Æg. 6, 62, ὑδροκηλικὸν κ. Et p. 78, τετρημένον κ.]

Κοπὰς, άδος, ἡ, Quæ cædi solet, Gazæ Multifida ap. Theophr. H. Pl. 1, [3, 3] : Ἐῶσι δὲ καὶ τὰς ἐλαίας κοπάδας καὶ τὰς συκᾶς. Hesychio κοπάδες sunt τὰ ἐπικεκομμένα δένδρα, Arbores accisæ s. decacuminatæ.

[Κόπασις, ἡ, Defatigatio, Labor. Achmes Onirocr. p. 222, 22. Hase.]

[Κόπασμα, τὸ, Cessatio, Sedatio. Tzetz. Hist. 6, 834 : Ὕδατος κοπασμάτων. Elberling.]

[Κόπελλα, αἰδοῖα, καὶ τὰ ὀστώδη τοῦ σώματος, Hesych. Recentioribus Græcis κοπέλα est *puella*, et κόπελος *nothus*, in schol. Soph. El. 326. V. Ducang. Albert.]

[Κόπερρον. V. Κόπριον.]

Κοπετὸς, ὁ, Planctus; Plangor, Lamentatio, in qua pectus plangimus, pectus manu tundimus : a κόπτομαι, Pectus manu ferio, ut in lamentis fieri solet. [Eupolis in Etymol. Ms. ap. Bekker. in Annot. ad Etym. M. p. 776 : Ὅσος ὁ βρυγμὸς καὶ κ. ἐν τῇ στέγῃ. G. D.] Plut. Fabio [c. 17] : Κοπετούς τε γυναικείους ἀφαιρῶν, καὶ συστάσεις εἴργων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ C κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων, Femineos planctus : Seneca, Femineo cum planctu mistus clamor; Virg., Femineis plangoribus ædes ululant. Act. 8, [2] : Ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ. Qua signif. Seneca dicit, Ferite palmis pectora et planctus date; Stat., Ingentes iterasti pectore planctus; Ovid., Dare plangorem; Cic., Plangoribus et lamentationibus compleremus forum. V. et Κομμός. [Hesych. : K., κομμὸς, θρῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν.] Κωπετὸς, Eid. θρῆνος : qui potius κοπετός.

Κοπεὺς, έως, ὁ, Cælum, quo marmorarii incidunt marmora. Lucian. [Somn. c. 13] : Καὶ γλυφεῖα καὶ κοπεῖς καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις. [Diodor. 1, 35; Apollon. De synt. p. 297, 20.]

Κοπὴ, ἡ, Sectio, Incisio; Contusio; Bud. ex Aristot. [De mundo c. 4 : Χιὼν δὲ γίνεται κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἀπόθραυσιν πρὸ τῆς εἰς ὕδωρ μεταβολῆς ἀνακοπέντων· ἐργάζεται δὲ ἡ μὲν κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον ... Alex. Aphrod. Probl. 1, 67 : Γινόμενα ὑπὸ τῆς κοπῆς λεπτομερῆ (τὸ πέπερι καὶ τὸ σίνηπι).] || Dicitur D et de Loco prærupto, Præcipitio. Strabo 10, [p. 452] : Ἀπὸ τῆς κοπῆς [legitur σκοπῆς] ῥίπτεσθαι, Præcipitem dari, VV. LL. [Similiter Κοπιὴς, ὑψηλοῦ τόπου, ap. Hesych. vitiose pro σκοπιὴς. || Cædes, Strages. Epist. ad Hebr. 7, 1.]

[Κόπηθρον, τὸ, Olus quoddam agreste. Hesych.]

[Κοπηρὸς, ὰ, ὸν, Laboriosus, Molestus. Inter adject. in ηρος ap. Herodian. Epimer. p. 179. Eustath. Opusc. p. 12, 88 : K. πάθος. Nicet. Chon. Annal. p. 62, D : Κοπηρά τε καὶ ἐργώδης ἀναχώρησις. G. D. Hesych. Presb. Centur. p. 1015, D : Τῇ κοπηρᾷ νήψει. Hase.]

[Κοπία, ἡ, Cessatio, Quies. Hesych· : Κοπίαι, ἡσυχίαι.]

[Κοπίαμα, τὸ, Molestia. Eustath. Opusc. p. 8, 45; 12, 84.]

Κοπιαρὸς, ὰ, ὸν, Laboriosus, Molestus, Lassitudinem nervis inferens. Aristot. in Probl. s. 5, [1] : Διὰ τί μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περίπατοι ἐν τοῖς ὁμαλέσι, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν ἀνωμάλων, Laboriosiores sunt, Magis lassant. [Theophr. fr. 7, 7; 9, 18.]

[Κοπιατὴς, ὁ, Vespillo, Gl. Epiphan. De fide p. 465 : Κοπιαταὶ οἱ τὰ σώματα περιστέλλοντες τῶν κοιμωμένων. Justin. Novell. 57 et 59. Κοπιῶντες dicuntur in Euchologio p. 39. Ducang.]

Κοπιάω, Laboro. Luc. 5, [5] de piscantibus : Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν, Tota nocte laborantes. Matth. 6, [28] et Luc. [12, 27] : Οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· 2 Tim. 2, [6] : Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν, Agricolam laborantem. Item 1 Tim. 5, [17] : Μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, Plurimum operæ laborisque conferentes. Item Philipp. 2, [16] : Οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, Non frustra laboravi, operam ac laborem insumpsi. Et cum accus., Jo. 4, [38] : Θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάτε, In quo nihil laboris ac operæ posuistis. Sic et Rom. 16, [6] : Πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. Ubi sicut dicit ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς, ita Coloss. 1, [29] : Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ· et 1 Tim. 4, [10] : Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν. Potest interdum etiam exponi Fatigo me. || Moleste fero, Fastidio. Plut. [Mor. p. 185, E] : Τῶν δ' Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακιζόντων, Τί κοπιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι, Cur fastiditis eos, qui sæpe commodis vestris servierunt? Qua de causa lacessitis eos, ab iisdem sæpe commode tractati? Bud. Fortassis tamen ea signif. accipi l. iste potest, qua is, quem paulo post ex Aristoph. afferam. [Epicur. ap. Clem. Al. p. 501 : Μήτε γέρων ... κοπιάτω φιλοσοφῶν. Hemst.] || Fatigor, Lassor, Defetiscor, Lassesco, Fatisco. [Aristoph. Thesm. 795 : Κἂν καταδάρθωμεν ... παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι· fr. 302 : Γυναιξὶ κοπιώσαισιν· 499 : Ὀπηνίκ' ἄτθ' ὑμεῖς κοπιᾶτ' ὀρχούμενοι. Aristot. H. A. 8, 26 : Ὅταν κοπιάσωσι διὰ τὸ μὴ κοιμηθῆναι.] Jo. 4, [6] : Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, Lassus de via, Plaut. In Hippiatria, Οὐ γὰρ ἐξ ὁδοιπορίας τὰς φλέβας κοπιᾷ, ἀλλὰ τὰ νεῦρα, Lassitudinem sentit, E lassitudine dolorem sentit, Lassescit, Bud. [Κοπιῶ τὰ σκέλη Diog. L. 3, 27, ex Alexide. Hemst.] Et metaph. ap. Aristoph. Av. [734] : Ὥστε παρέσται κοπιᾷν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, οὕτω πλουτήσετε πάντες, Lassabimini bonis : ut in malam partem Ovid., Pietas lassa malis. Schol. exp., ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι φήσετε, Præ lassitudine e nimia bonorum affluentia, i. e. præ fastidio et nausea. Sic accipi etiam poterit l. e Plut. paulo ante citatus. Dicitur etiam Κοπιάομαι voce pass. pro κοπιάω. Aristot. Probl. s. 5, [§ 7] : Ὅτι κόπος γίνεται ὀστῶν θλωμένων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, Lassatis s. Lassescentibus, Lassitudine defessis. [Scribendum κοπιώντων. Κοπιωμένων librarius posuit præcedentium verborum terminatione deceptus. G. Dind.]

[Κοπιδερμία, ἡ, q. d. Cuticidium. Jo. Malal. p. 401, 10 : Ἐξεφώνησεν ὁ βασιλεὺς διάταξιν ὥστε μὴ ποιεῖν τινα ἔγγραφον κοπιδερμίας, μήτε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ κοπιδέρμου ὀνομάζεσθαι· ad quem l. Chilmead. : « Quoniam lege hac cautum fuit ne quis liber homo servus fieret, Judæos præcipue eam respicere existimo. Hos enim servos emere eosque circumcidere consuevisse colligimus ex lege quadam de hac re a Constantio et Constante imperatoribus lata, quam exhibet Cedrenus. » Adject. Κοπίδερμος in Gl. est cum expos. Copidermus, Timiso.]

Κοπίζω, Epulum istud [de quo s. v. Κοπὶς dicetur] agito, Convivium istud celebro. Athen. l. c. [4, p. 138, F] : Ἐπὴν δὲ κοπίζωσι, πρῶτον μὲν δὴ σκηνὰς ποιοῦνται παρὰ τὸν θεὸν, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλινθέντας εὐωχοῦσι· paulo post, Κοπίζει δὲ καὶ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. Pro hoc autem κοπίζειν ibid. dicit κοπίδας ἄγειν, ἐπιτελεῖν.

[Κοπίζω, Nugor, Mentior. HSt. s. v. Κόπις :] Sicut autem a superiori κοπὶς derivatur κοπίζω, ita et ab hoc κόπις, quod Loquacem ac Nugatorem significat, itidem est Κοπίζω, Nugor, vel, ut Hesych. exp., ψεύδομαι, Mentior; solent enim loquaces ac nugatores sæpe mentiri.

[Κοπιοδόρπιον, τρύφος τι, Suidas. Recte Schrevelius, Κοπὶς, δόρπιον, τρύφος τι.]

Κοπὶς, ίδος, ἡ, Gladius s. Culter aptus ad cædendum. [Soph. Ant. 602 : Κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς. Nam sic librorum scripturam κόνις emendavit Jortinus. Eur. El. 837 : Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς οἵσει τις ἡμῖν κοπίδα.] Frequenter ap. Xen. tribuitur Persis et Barbaris : Cyrop. 2, [1, 9] : Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν· κοπὶς δὲ ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν· 6, [2, 10] : Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι καὶ δόρασι μεγάλοις ... καὶ κοπίσι· 7, [3, 8] de manu cuidam abscissa : Ἀποκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Plut. Alex. p. 220 [c. 16] : Κοπίδι βαρβαρικῇ κατήνεγκεν· paulo post, Ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος, quod a Clito in convivio ξίφος dicitur. Idem in Aristide [c. 18], de Persis in prælio Plataico : Καὶ πρὸς τὰς ξιφουλκίας ἐχώρουν οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ ταῖς κοπίσι καὶ τοῖς ἀκινάκαις χρώμενοι. Videntur autem hæ κοπίδες fuisse Gladii curti et latiores ac leviter falcati, aptiores ad ictus et vulnera adversario ingerenda, qualibus hodieque Turcæ utuntur. Nonnulli vero κοπίδα Securim quoque interpr., qui niti videntur hoc l. Curtii 8, [14] : Anceps ergo pugna nunc sequentium, nunc fugientium elephantos, in multum diei varium certamen extraxit, donec securibus, id namque genus auxilii præparatum erat, pedes amputare cœperunt. Copidas vocant gladios leviter curvatos, falcibus similes, queis appetebant belluarum manus. Hæc Curtius. [Figurate Ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς Demosth. ap. Plut. V. Phocion. c. 5. || Κέντροιο κοπὶς de aculeo scorpii ap. Nicandr. Th. 780.] Sunt vero et μαγειρικαὶ κοπίδες, Cultri culinarii, quibus sc. utuntur coqui ad incidendas carnes. Unde et Pollux inter μαγειρικὰ καὶ κρεωπωλικὰ ἐργαλεῖα recenset. [Aristoph. ap. Polluc. 10, 104 : Κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.] Majores autem ii cultri sunt et recurvi instar κοπίδων barbaricarum. Anaxippus ap. Athen. 4, [p. 169, B] μαγειρικὰ σκεύη enumerans : Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θυείαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Στελεὸν, σκαφίδας, τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Sic enim ibi ex Eust. [p. 872, 12] locum eum corrigo. Plut. Lyc. [c. 2] : Διερύκων γὰρ ἄψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. [Lucian. Asin. c. 40 : Σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος. Sic Reitzius. Libri κονίδος. Adjectivi instar est ap. Eurip. Cycl. 240 : Οὔκουν κοπίδας ὡς τάχιστ' ἰὼν θήξεις μαχαίρας;] || Cœna, Convivium quoddam Laconicum. Athen. 4, [p. 138, E] e Cratino : Ἆρ' ἀληθῶς τοῖς ξένοισίν ἐστιν, ὡς λέγουσ', ἐκεῖ, Πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς· ex Eupolide, Καὶ γένηται τοῖσδε σάμερον κοπίς. Post quæ verba, paucis interjectis, subjicit : Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπίσιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον· καὶ τῶν κρεῶν διδόασι μοίρας, καὶ τὸν καλούμενον φυσίκιλλον· ... διδόασι τῶν συνιόντων ἑκάστῳ τυρὸν χλωρὸν, καὶ γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, καὶ τραγήματα, σῦκά τε ξηρὰ καὶ κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς· quod ipsum [2, p. 56, A] commemorat e Polemone.

At vero Κόπις, εως, ὁ, Nugator, Scurra, i. q. κώμαξ [βώμαξ], φλύαρος, βωμολόχος, e vett. Eust. [p. 1749, 28.] In hoc autem Eur. l. Hec. [133] de Ulysse : Ὁ ποικιλόφρων, κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, vetus liber exp. λάλος, Loquax. Utitur Lycophron quoque [763], ap. quem κόπις a Tzetze exp. ὁ ῥήτωρ, ὁ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος. [Conf. v. 1464.] Sed in malam partem ab Eur. capitur, ac significat potius Versutum et callidum rhetorem quam simpliciter Rhetorem. In nostro quodam Lex. vet. [et Etym. M. p. 529, 26. Κατεστωμυλμένος addit cod. Havn.] exp. σύντομος καὶ ὀξὺς τῷ λόγῳ. [Addit Etym. : Καὶ τὰς τῶν λόγων τέχνας κοπίδας ἔλεγον· Μὴ τὸν Πυθαγόραν εὕρομεν ὄντα (ὄντων cod. Havn.) ἀληθινῶν κοπίδων· ubi post κοπίδων substantivum aliquod excidit, velut τεχνίτην.] || Κόπις, μερὶς, δεῖπνον, μάζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον, ζωμὸς, σῦκον, τράγημα, θέρμος, Hesych. : sed scrib. potius foret κοπὶς, accentu in ult., ac cum superiore κοπὶς conjungendum. Κόπιες, Eid. sunt κέντρα ὀρνίθεια. [Legitur κέντρα, ὀρνίθια.]

[Κοπίσκος. V. Ἄτομος.]

[Κοπιώδης. V. Κοπώδης.]

Κόπος, ὁ, Labor, Molestia, a κόπτομαι, Vexor, Laboribus et molestiis premor. [De laboribus bellicis Aristoph. Ran. 1278 : Τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον, ubi ad Æschyli verba respicitur, Ἀνδροδάϊκτον ἀκούων κόπον. Eurip. Rhes. 124 : Εὕδειν ἐκ κόπων ἀρειφάτων. De molestia s. dolore morbi Soph. Ph. 880 : Ἡνίκ' ἂν κόπος

μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ.] Aristoph. Pl. [321], τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, In labore versari, VV. LL. [Εἰς κόπους ἐμβάλλειν, de pueris qui lucta et cursu fatigantur, Theophr. Char. c. 16. Valck.] || Lassitudo, Fatigatio e labore, a κόπτομαι, Fatigor, Fatiscor, Lassesco. [Κόπῳ παρεῖσθαι Eur. Phœn. 859. Ὑπὸ κόπου παρεῖσθαι Bacch. 634. Κόπῳ δαμῆναι Rhes. 764. Κ. καματηρὸς Aristoph. Lys. 541. Κόποι καὶ ὕπνοι Plato Rep. 7, p. 537, B. Κόπον αἴτιον τοῦ πυρετοῦ Aristot. Περὶ μαντικῆς c. 1.] Xen. De re eq. [4, 2] : Κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως. Plut. [Mor. p. 127, B] : Οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Aliquanto post, Βαρύτητες καὶ κόποι, φησὶν Ἱπποκράτης, αὐτόματοι νοῦσον φράζουσι· quæ verba leguntur Aphor. 2, 5. Unde sunt hæc Celsi 2, 2, de signis adversæ valetudinis futuræ : Præterea hæc protinus timeri debet si graviora membra sunt. Aliquanto post, Si genua quasi fatigata sunt, totumve corpus lassitudinem sentit. Diosc. 3, 98, de ammoniaco : Ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον, μιγὲν ὄξει καὶ νίτρῳ καὶ κυπρίνῳ ἐλαίῳ ἀντὶ ἀκόπου. De quo Plin. 24, 6 : Lassitudines perungi cum aceto et oleo, exiguoque nitro, perutile est : ὁ πόνος ἐστὶ τοῦ κόπου αἴτιος, Lassitudinis causa labor est. Et Galen. κόποις ἁλίσκεσθαι, Lassitudinibus corripi, h. e. Lassari. Item κόπον λύειν, Solvere s. Dissolvere s. Levare lassitudinem, ut Plinium loqui in Ἄκοπος dixi. Athen. 1, [p. 24, C] : Ἴσασι δὲ καὶ λούτρὰ, ἄκη πόνων, παντοῖα, κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ἢ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος· paulo post, καμάτων λύσις : accipiens pro eod. κόπον, πόνον, κάματον, pro Lassitudine e multo labore. [Theophrasti fragmentum Περὶ κόπων in edit. Schneid. vol. 1, p. 800–806.]

Κοπόω, Lasso, Fatigo. [Dio Chr. vol. 1, p. 344 : Κοπῶσαι βουλόμενος· 476 : Εἴ τις κοπώσειε βαρυτέραις γυμνασίαις.] Et Κοπόομαι, Lassor, Fatigor, Lassitudine opprimor s. exanimor, Assiduo labore defatigor sive defatigatus sum, Labore defetiscor s. defessus sum, Frangor laboribus. Liv. dicit etiam Affecta laboribus ac vigiliis corpora, i. e. fracta et exanimata. Unde ἐκοπώθη, Galen., Lassus est de via, Lassatus est ab itinere; Jactatus est, Bud. [Id. Galen. vol. 6, p. 442, 13 : Ἢ πληγεῖσιν, ἢ κοπωθεῖσιν. Joseph. Ant. J. 2, 6, 5 : Κοπωθεὶς ὑπέμενεν. Ib. 2, 15, 3 : Ὑπὸ τῆς ὁδοιπορίας κεκοπωμένων. Diosc. 5, c. 56 : Κεκοπωμένοις δι' ὁπλομαχίαν ἢ ἱππασίαν πολλήν. Hase. Hom. Batrach. 188 : Ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην. Κοπούμενος Sext. Emp. p. 295, 10.] Et κεκοπωμένος, [Dio Chr. vol. 1, p. 350,] Diosc., Lassitudine confractus vel contusus; Fatiscens, Bud. [Pseudoplut. Mor. p. 312, F; Artemid. 1, 76; Eustath. Opusc. p. 338, 40.]

[Κόππα, τὸ, i. q. κάππα. Οὐδὲ κόππα γινώσκων de indocto et stupido homine dixit Parmeno ap. Athen. 6, p. 221, A. Schweigh. HSt. post verba s. K apposita p. 745, B :] Atque inde esse nomen Κοππατίας. Est autem hæc vox ap. Aristoph. nomen equi, Nub. [23] : Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. Ubi schol. itidem censet hanc esse nominis κοππατίας originem. Scribit enim κοππατίας Equos fuisse dictos, quibus impressa esset litera κ : ut σαμφόρας, Eos quibus σ. Adjungitque aliam illius nominis κοππατίας expos., sed quam minime probat : ut sc. κοππατίας dictus sit ὁ κόπτων καὶ κοιλαίνων ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος. Idem tamen, nisi forte alius verba hæc esse putanda sint, exponens hunc ejusd. comœdiæ l. [437] : Ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, annotat κοππατίας appellari non simpliciter ab illius literæ impressione, sed simul etiam respiciendo ad verbum ἐκκόπτειν. Scribit enim, Μετὰ τοῦ χαράγματος καὶ τοὺς ἐκκεκοφότας αὐτοῦ τὴν οὐσίαν δηλοῖ. Quod si hæc expos. voci isti hic convenit, non dubium est quin et illic conveniat. Sed ego malim simpliciter περὶ τοῦ χαράγματος intelligere, assentiente etiam Eust., et nomine Σαμφόρας mecum faciente : utpote in quo ad ipsum χάραγμα tantummodo respiciatur. Aristoph. Nub. [122] : Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας, ubi schol. esse ait dictos hoc nomine Equos, qui haberent σ in femore. Sed ap. eum legitur σαπφόραι, non σαμφόραι : additque et cum μ et cum π scribi hoc vocab. Adeo ut, sequendo illum, possit scribi Σαπφόρας quoque sicut Σαμφόρας. Athen. tamen habet duntaxat hanc scripturam per μ, itemque Eust. nullam alterius mentionem faciens. Ejus verba sunt hæc, Comm. in Il. K, [p. 785, 28] : Ὅτι δὲ τὸ κάππα στοιχεῖον κόππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν κ ἐντετυπωμένον· ὥσπερ σαμφόραν, ᾧ σ ἐγκέκοπται ἢ ἐγκέκαυται· ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον σάν. Hesych. quoque et Suid. Σαμφόρας duntaxat habent. Quod comp. sonare puto perinde ac si quis dicat, σὰν φορῶν. Quod autem scribit Eust. notam illam literæ fuisse inustam, optime convenit cum iis, quæ ap. Anacreont. legimus [53, 1] : Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι. Atque hic vicissim ἐν ἰσχίοις convenit cum verbis scholiastæ, cujus meminit notam illam τῷ μηρῷ imprimi solitam dicentis.

[Κοππαφόρος. V. Καπποφόρος.]

[Κοπραγωγέω, Stercus adveho. Aristoph. Lys. 1176. Tzetz. Hist. 13, p. 260.]

Κοπραγωγὸς, ὁ, ἡ, Stercora gestans, κοπροφόρος. [Pollux 7, 134 : Τάχα δ' ἂν καὶ κοπροφόροι εἶεν ἐκ τούτων καὶ κοπραγωγοί. Ἀριστοφάνης μὲν γὰρ εἴρηκε κόπρου ἀγωγὰς (codd. κοπραγωγάς. Scribendum videtur κοπραγωγεῖν ex Lysistr. 1176; nisi quis scripturam vulgatam eo defendere malit, quod Pollux 1, 225, locutionem κόπρου ἀγωγὰς προσφέρειν annotavit), Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς κοπραγωγοὺς γαστέρας (hoc sensu etiam κοπραγωγεῖν in l. Aristophanis accipiendum), ᾧ καὶ ἐπ' ἐκείνου χρηστέον. Ῥιπὶς κοπραγωγὸς ex Cratete comico 10, 175. G. Dindorf.]

[Κόπρανον, τὸ, Excrementum. Hippocr. p. 970; Aret. p. 17.]

[Κοπράτας, ὁ, Copratas, fl. Susianæ. Strabo 15, p. 729. Κοπράτης ap. Diodor. 19, 18.]

[Κοπρεαῖος, ὁ. Sic stercus per προσωποποιίαν vocatur ab Aristoph. Eccl. 317 : Ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος.]

[Κόπρειος. V. Κόπρος.]

[Κοπρεὺς, έως, ὁ, Copreus, Pelopis filius, præco Eurysthei. Hom. Il. O, 639 : Κοπρῆος φίλον υἱόν· ubi v. Eustath. p. 1035. Apollod. 2, 5, 1. In scenam prodit apud Euripidem in Heraclidis.]

[Κοπρεύω. V. Κοπρέω.]

Κοπρέω, Stercoro, i. q. κοπρόω. Hom. Od. P, [297] : Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων, Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἅλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, Stercoraturi. [Nunc ex aliquot libris κοπρίσσοντες legitur. Κοπρίσαντες Etym. M. p. 530, 43. Κοπρήσαντας Hesych. s. v. Κόπρος.] Pro eod. dicitur et Κοπρεύω, Eust. [p. 1821, 43], per hoc illud Hom. exponens. [Hesych. : Κοπρεῦσαι, φυτεῦσαι (φοιτεῦσαι codex).]

[Κοπρεὼν, ὁ, i. q. κοπρών. Tzetz. Hist. 6, 520.]

[Κοπρηρὸς, ά, όν, Stercoraceus. Const. Manass. Chron. p. 63, C : Σκυβάλου κοπρηροῦ. Restituendum Michaeli Glycæ Annal. p. 265 extr. (493, 5 Bekk.), ubi σκυβάλων κοπρηνῶν legitur. G. Dind.]

[Κοπρῆς, ὁ, Copres, n. pr. in Charta Borgiana 5, 8.]

Κοπρία, ἡ, Stercus, ὁ πηλὸς, Suid. Item Sterquilinium, Fimetum. [Simonid. De mulier. v. 6 : Ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη παίνεται. Strattis ap. Polluc. 7, 134 : Οὐδ' ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐκβεβλημένον. Job. 2, 8 : Αὐτὸς ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας. Strabo 7, p. 316. Hesych. : Ληβολία, δημοσία κοπρία. Philo vol. 2, p. 525, 30 : Ἐξεχέοντο εἰς αἰγιαλοὺς καὶ κοπρίας· de quo l. v. Toup. Emend. vol. 2, p. 375.] Chrysost. : Ἀλλὰ τὴν κοπρίαν καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ πόλιν καταστήσας, Faciens ut sterquilinium ei et domus et urbis loco essent. [|| Κοπρία, ἡ, cognomen litoris Tauromeniæ, de quo v. Strabon. 6, p. 268.]

[Κοπριαίρετος, Sportellarius, Gl.]

[Κοπρίας, ὁ. Κοπρίαι, Parasiti vilissimi, Scurræ, qui deridiculi gratia vana multa de se jactabant et pollicebantur. Dio Cass. 50, 28 : Τοὺς καλοὺς αὐτῶν ἑταίρους καὶ τραπεζεῖς, οὓς αὐτοὶ ἐκεῖνοι κοπρίας (sic Reimarus : libri κοπρείας) ἀποκαλοῦσι· 73, 6 : Κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς. Copreæ dicuntur ap. Sueton. Tiber. c. 61, Claud. c. 8. Conf. Κοπρολόγος. Isidori Glossæ : « Scurrula, qui incopriat. » Schneid. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1318.]

[Κοπρίδιον, τὸ, Etym. M. Wakef.]

Κοπρίζω, Stercoro : vel, ut Colum. loquitur, Stercore saturo, satio, Stercus ingero : Virg., Pingui fimo saturo; Plin., Fimum misceo terræ. [Locum Homeri v. s. Κοπρέω.] Theophr. C. Pl. 3, [9, 1] : Τὸ γὰρ τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον, Terræ nudæ stercus ingerere, Solum nudum satiare fimo, stercorare. Et pass. 2, [18, 1] quum dixisset, Ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια συνεργεῖν πρὸς τὴν ἀλλήλων σωτηρίαν καὶ γένεσιν, subjungit, Ὅτι σηπομένων τῶν φύλλων συμβαίνει καθάπερ κοπρίζεσθαι τὴν γῆν. Sic Plin. 18, 16, de fœnogræco : Ipsumque pro lætamine est. I. e., Atque ipsum lætaminis loco telluri ingeritur, Eo veluti lætamine terra stercoratur. [Πρασιαὶ κεκοπρισμέναι Diosc. p. 58, F. Hemst. Pseudochrys. t. 6, p. 701, B ed. Paris. alt. Id. ib. p. 705, B : Σπόρον τὸν κοπριζόμενον ἀρδεύειν, Semen fimo opertum irrigare. Jo. Clim. p. 23, 2 : Ὑπὸ ἐπαίνων κοπριζόμενα. Hase.]

[Κοπριήμετος, ὁ, ἡ, Stercus vomens. Hippocr. p. 1008.]

Κοπρικὸς, ἡ, ὸν, Stercoreus, Stercorosus. [Stercorarius, Gl.]

[Κόπρινος, Stercoreus, Gl.]

Κόπριον, τὸ, Stercus, Fimus. [Epictet. Diss. 2, 4, 5 : Ὡς σκεῦος ἄχρηστον, ὡς κόπριον. Strabo 16, p. 784. Pollux 5, 163, et] Plut. [Mor. p. 669, A] : Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον, Stercore abjectiores. [Κοπρίων κόφινον Plut. V. Pomp. c. 48.] Greg. Naz. : Κόπρια περιβαλεῖν, Fimum circumjicere, ingerere. Ap. Hippocr. autem κοπρίων Galen. [Lex. p. 504] exp. μελικηρῶν et ἀποπιεσμάτων τοῦ κηροῦ : annotans tamen, majorem partem legere κηρίων. Ita κόπρια dicerentur Fæces ceræ s. favi expressi, sicut σκωρία Fæx metallorum igni purgatorum et excoctorum : σκῶρ autem et κόπρος vicinæ signif. sunt. [|| Forma Æolica Κόπερρον. Etym. M. p. 529, 22 : Κόπερρα, τὰ κόπρια Αἰολικῇ διαλέκτῳ ὡς ὁ Πρίαμος Πέρραμος, ἀλλότριος ἀλλότερρος. Quæ omnia vulgo simplici ρ scripta. Duplex ex codd. Paris. restituit Bast. ad Greg. Cor. p. 907.]

Κόπριος, i. q. κοπρικός. At κ. ἀνὴρ, Homo vilis et qui stercora colligit, κοπρολόγος, aut Aliquis plebeius, Hortulanus, κηπουρὸς, Suid. [V. Κόπρος.]

Κόπρισις, εως, ἡ, idem ac κοπρισμός. Theophr. C. Pl. 3, [9, 1] : Περὶ δὲ κοπρίσεως ἀκολούθως· paulo post, κοπρισμός. [H. Pl. 8, 6, 3, C. Pl. 3, 20, 6.]

Κοπρισμὸς, ὁ, Stercoratio, Stercoris s. Lætaminis ingestio. Theophr. [C. Pl. 3, 9, 2] : Διὸ καὶ ταῖς ἐπομβρίαις χρησιμώτερος ὄγε συνεχὴς καὶ πλείων κ. [Geopon. 2, 39, 6.]

Κοπριώδης, ὁ, ἡ, Stercorosus. [Theophr. C. Pl. 2, 6, 3 : Θολερὰ καὶ κοπριώδη ὕδατα. Κοπριῶδες διαχώρημα Hippocr. p. 217, B : sed κοπρώδεα διαχωρήματα p. 218, H. Quæ librariorum, non scriptoris est inconstantia.]

Κοπριὼν, ῶνος, ὁ, Scarabeus quidam, ita dictus, quod stercoreas pilas provolvat, VV. LL. ex Hippocr. [De superfœt. c. 10.] V. et Ἡλιοκάνθαρος.

[Κοπροβολεῖον, τὸ, i. q. κοπροδοχεῖον, Latrina. Eustath. p. 1404 extr.]

[Κοπροβόλος. V. Ἀμφύσκη.]

[Κοπρογένειος, ὁ. Suidas s. v. Ἀνώγεων : Ὁ τῶν λέξεων θηρατὴς καὶ τῶν τούτων ἀντιστοίχων ἀκριβὴς ὀρθογράφος Κοπρογένειος ὁ Μαΐστωρ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ καὶ ο μικροῦ ἐξέδοτο ταῦτα γράφεσθαι· ubi nunc ex tribus codd. Καπρογένειος editum, duo alii Καπνογένειος.]

[Κοπρογενὴς, ὁ, ἡ, In stercore natus. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 23 : Τοὺς κατὰ Χριστοῦ δογματίζοντας ὡς κοπρογενεῖς (κοπρογεννεῖς codex) ἀποπνίξῃ κανθάρους. G. D. Similiter German. CPol. De imag. restit. p. 438, B : Ὡς τινας κοπρογενεῖς κ. Hase.]

[Κοπρογράφος, ὁ, ἡ, Inquinate scribens. Tzetzes ap. Cramer. Anecd. Gr. vol. 3, p. 365, 14 : Κοπρογράφου, οὕτω χρεὼν καλεῖν γὰρ ἢ καλλιγράφον. Miller.]

[Κοπροδοχεῖον, τὸ, Sterculinum, Gl.]

[Κοπροδόχος, ἡ, Latrina. Phot. Epist. p. 206 : Ἄξιος τὴν κοπροδόχον οἰκεῖν. Kust. Phot. Amphiloch. ap. Allat. Engastrimytho p. 424. Boiss.]

[Κοπροθέσιον, τὸ, Sterquilinium, Gl. Geopon. 2, 22, 3; 20, 10, 8, Leo grammat. p. 463, a Ducang. citati.]

[Κοπροθήκη, ἡ, Sterquilinium, Gl.]

[Κοπρολογέω, Stercora colligo. Pollux 7, 134, ex codd. correctus post verba s. v. Κοπραγωγὸς a nobis apposita : Καὶ κοπρολόγοι δ' ἂν οὕτω λέγοιντο καὶ τὰ συλλεγόμενα ὑπ' αὐτῶν κόπρια καὶ κόπρος. In eadem sect. post l. Aristophanis supra allatum verba sunt inserta illic non apta sive Aristophanis sive alius poetæ : Καὶ ἀλλαχοῦ, Κοπρολογεῖ (vel κοπρολόγει) κόφινον λαβών. G.D.]

Κοπρολόγος, ὁ, ἡ, Qui stercora colligit. Aristoph. Pac. [9] : Ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν, ad servum qui asini μάζας colligebat. [Vesp. 1184. I. q. κοπρίας. Harpocr. v. Ἀστυνόμοι : Αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων. V. Casaub. ad Sueton. Tiber. c. 61.]

[Κοπρομόχθος, ὁ, ἡ, In stercore laborans. Pisid. Opif. v. 1053.]

[Κοπροπηλόφυρτος, ὁ, ἡ, Stercore et luto inquinatus. Jo. Hierosol. V. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 729, 38. Boiss.]

[Κοπροποιὸς, ὁ, ἡ, Stercus s. Excrementum faciens. Etym. M. p. 529, 14 : Κόπρος· οἱονεὶ κόπος τις οὖσα· βαρεῖ γὰρ τὸ περισσὸν καὶ κοπροποιόν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 436, C : Κοπροποιόν τινα τὴν φύσιν ἡμῶν ἀποδεικνύων. Hase.]

Κόπρος, ἡ, Stercus, Excrementum animalium, Fimus; Lætamen, quo agri stercorantur. [Κόπρου genera enumerat Theophr. H. Pl. 2, 7, 4.] Hom. Od. P, [297] : Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἅλις κέχυτ'· I, [329] : Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή, Sub fimo ante specum Polyphemi. Xen. De re eq. [5, 2] : Τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, Fimum et stramentum equi. Theophyl. Ep. 74 : Γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος καθέστηκεν· οὐκοῦν δίδου μοι τῶν σῶν θρεμμάτων τὴν κόπρον. Aristot. de hirundinibus, Μεταστρέφοντας ἔξω διδάσκουσιν αὐτοὺς προΐεσθαι τὴν κόπρον· Plin., Adultiores circumagi docent et foris saturitatem emittere. [Idem H. A. 5, 21.] Item de stercore humano [Herodot. 2, 36 : Τὴν κόπρον ἀναιρέονται χερσί· Aristoph. Eccl. 360 : Ὅποι βαδιεῖταί μοι τὸ λοιπὸν ἡ κόπρος·] ap. eund. Aristot. [H. A. 9, 6] de venatu pantheræ : Διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον, ὅπως μὴ ἀποχωρῇ μακρὰν τὸ θηρίον· αὐτοῦ γὰρ προσαλλομένη ἡ πάρδαλις καὶ ἐλπίζουσα λήψεσθαι, τελευτᾷ· Plin., Tam avida fera est excrementorum hominis, ut a pastoribus ex industria etc. Item de Stercore s. Fimo, quo saturantur agri, quod Lætamen quoque dicitur. [Plato Prot. p. 334, A : Οἷον καὶ ἡ κόπρος ... ταῖς ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη.] Theophr. H. Pl. 2, [7, 4] : Ἡ δὲ κ. οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὔθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibid., κ. δριμυτάτη : item ἰσχυρὰ et κούφη, C. Pl. 2, 7. || Dicitur etiam de Luto s. Cœno. Hom. Il. X, [414] de Priamo, qui ad Achillem profecturus a suis retinebatur : Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, i. e. κόνιν., Hesych., Pulverem. [Ω, 164 : Ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, ubi per σποδὸς exp. Aristarchus. Schol. ad l. priorem : Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν συρφετὸν τῆς γῆς. Ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα, ὃ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφέρεται, Εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστὶ κτλ.] || Κόπρος s. κοπρὸς, accentu in ult., ut distinctionis gratia quosdam scribere testatur Eust. [p. 1165, 15; 1663, 35], dicitur etiam de Bubuli s. Boum stabulo. Hom. Il. Σ, [574] de bobus : Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε· Od. K, [410] : Περὶ βοῦς ἀγελαίας Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται. Sic Callim. H. in Dian. [177] : Αὐχένα κεκμηῶτι Κόπρον ἔπι προγένοιντο, de bobus ad arandum locatis.

[Κόπρος, ὁ, Coprus, tribus Hippothontidis pagus : unde adject. Κόπρειος, ὁ, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 216, cujus hæc est de eo annotatio : « Quinque hucusque demi hujus vestigia repperi, quæ mihi hoc nomen persuaserunt. Primum est in hoc ipso marmore. Alterum præbet Demosth. p. 269, ubi vulgo Εὔβουλος Μνησιθέου Κύπριος εἶπεν. Sed de Κύπρῳ demo Atticæ nihil quidquam inaudivi. Recte quinque codices Κόπριος. Tertium est in inscr. Chandler. infra p. 307, ubi κοπιειοι, quod Κόπρειοι scribendum. Quid quod Κόπριος diserte est sub Hip-

pothontide in marmore ap. Corsin. F. A. vol. 1, p. 170. Postremo huc pertinet Aristoph. Eq. 899 : Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ Κόπρειος (κοπρεῖος Rav., κόπριος vulgo) : nam nisi Κόπρειος simul proprium nomen et adjectivum esset, ille jocus prorsus esset inficetus. Et eximie schol. notat loci inesse significationem, qui sit νῆσος τῆς Ἀττικῆς, ubi si νῆσος verum est, insula demus fuit, ut Salamis. Sed fortasse scribendum δῆμος. » Idem in Addend. p. 903, addit apud Isæum p. 38, 8, ubi Ξενοκλῆς Κύπριος legitur, Κόπριος esse scribendum cum Meiero.]

[Κοπρόστομος, ὁ, ἡ, Qui os stercoreum s. impurum habet. Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 22 : Ὦ Προυσαεῦ Δίων κοπρόστομε. Cujus convicii rationem reddit ipse in scholio p. 155, 13 : Καλούμενον τὸν Δίωνα τοῦτον χρυσόστομον αὐτὸς κατονομάζω κοπρόστομον, ὅτι ἐν τῷ Τρωϊκῷ τραχέως Ὁμήρου καθάπτεται.]

Κοπρόσυρα, τὰ, Stercora s. Fimus, qui trahitur : τὰ συρόμενα κόπρια, Hesych. [Nisi mutato accentu Κοπροσύρα, ἡ, scribendum G. D.]

[Κοπροσύρη, ἡ, Stercoris egestio. Hesych. : Καπροσύρη, περικάθαρσις. Quod ex κοπροσύρη corruptum esse vidit Ruhnkenius.]

[Κοπροφαγέω, Stercus comedo. Theophyl. Bulg. vol. 2, p. 629; Suidas s. v. Βοῦς Κύπριος.]

[Κοπροφάγος, ὁ, ἡ, Stercus comedens. Diogenian. 3, 49; 5, 80. Hesych. s. v. Κύπριος βοῦς. Hemst. Tzetz. Hist. 12, 241, 673. Elberling.]

Κοπροφορέω, Stercora fero, Stercus ingero, injicio. Aristoph. ap. Suid. : Κοπροφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις, i. e. κόπρον σου καταφορήσω, κόπρῳ πληρώσω, ut ipse Suid. exp. [Respicitur ad Eq. 295 : Διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις. — Κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις.]

[Κοπροφόρος, ὁ, ἡ, Stercora ferens. Xen. Mem. 3, 8, 6, κ. κόφινος. Pollux 7, 134. Κοπροφόρῳ ὄνῳ ἔπεσθαι 1, 226.]

[Κοπρόφυρτος, ὁ, ἡ, Stercore inquinatus. Λάρναξ δυσώδης κ. Const. Manass. Chron. p. 105, A. Boiss. Κοπροφέρτῳ λάρνακι corrupte ap. Michael. Glyc. Annal. p. 293, B (544, 10 Bekk.). G. D. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 758, 5 : Ὁ κ. ἄνθρωπος. Hase.]

Κοπρόω, Stercoro, κόπρον ἐπιβάλλω, Eust. [Pollux 7, 234. Epict. Diss. 4, 11, 34 : Κόπρωσόν σου τὸν τρίβωνα. Κεκοπρῶσθαι ib. 18 et 29. Μινθώσομεν per κοπρώσομεν exp. schol. Aristoph. Pl. 313.]

[Κοπρώδης, ὁ, ἡ, Stercoraceus. K. διαχωρήματα ap. Hippocr. v. s. Κοπριώδης. Idem p. 80, C : Αἱ ἐπαναστάσιες ἔχουσαι μικρὰ κοπρώδεα. « Galen. vol. 6, p. 509, 1 : Πλέον μὲν ἀπ' αὐτοῦ γίνεσθαι τὸ κοπρῶδες. Greg. Nyss. t. 2, p. 396, A : Ἡ κοπρώδης αὐτοῦ καὶ βεβολβιτωμένη φωνή. » Hase. Lutulentus, Impurus, Plato Theæt. p. 194, E, et compar. κοπρωδεστέρου κηροῦ p. 191, C. Τροφὴν κοπρώδη καὶ ἐξικμασμένην Aristot. De partt. anim. 3, 14. « Suidas s. v. Δεισαλέα. Const. Man. Chron. p. 103. » Boiss.]

Κοπρών, ῶνος, ὁ, Sterquilinium, Fimetum, Locus in quem stercora et fimus egeritur, ubi ventris onus deponitur. Pollux 5, c. 14 [§ 91] : Τὸ δ' εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν, ἐρεῖς εἰς ἀπόπατον, εἰς ἀποσκευὴν, εἰς λαγόνα, εἰς κοπρῶνα. [Demosth. p. 785, 13 : Τῶν κοπρώνων ἐπιστάτας ἑλέσθαι. Κοπρῶνας, non λουτρῶνας esse dicendum docet Lex. rhet. p. 273, 11.] Eubulus ap. Athen. 10, [p. 417, D] : Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας Ὅλους τραχήλους, καὶ κοπρῶνος πλησίον. Idem paulo ante itidem de Thebis dixerat, Οὗ τὴν νύχθ' ὅλην Τήν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κόπρον γ' [γ' om. codex] ἔχει Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος. Ubi suspicor reponendum κοπρῶν' ἔχει. [Sic Casaub. Etymol. M. p. 615, 14. Plut. Mor. p. 1044, D. Hemst. Galen. vol. 6, p. 709, 4 : Ὀχετοῖς τοῖς ἐκκαθαίρουσι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι κοπρῶνας. Id. ib. p. 721, 16 : Τῶν ποταμῶν, ὅσοι κ. καθαίρουσιν. Artemid. Onir. 2, c. 26 : Ἀποπατεῖν δὲ ἐν κοπρῶνι καθήμενον, ἢ ἐπὶ λασάνου στερεοῦ. Hase. Proverb. Εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν ap. Phot. Lex. p. 338, 11.]

Κοπρώνης, ὁ, a κοπρὼν Budæo derivatum videtur, quod ap. Chrysost. pro Homine ultimæ sortis poni annotat, quasi Sterquilinarius. [Aut potius, si ab ὠνεῖσθαι repetatur, quod faciendum videtur, erit, Qui a rep. jus redemit stercora e semitis colligendi. Ernest. Recte, ut apparet ex verbis Jo. Chr. ab Seagero indicatis vol. 3, p. 501 : Ὁ κοπρώνης ἀλγεῖ καὶ ὀδυνᾶται ὅτι μὴ ἀπήλλακται τοῦ ταλαιπώρου καὶ ἐπονειδίστου εἶναι δοκοῦντος ἐπιτηδεύματος τούτου. G. D. Id. Chrys. t. 11, p. 89, E ed. Paris. alt. : Βαλανευταὶ καὶ κοπρῶναι καὶ δραπέται. Hase.]

[Κοπρώνυμος, ὁ, ἡ, cognomen Constantini imperatoris, Leonis filii, ap. Eustath. p. 1406, 11, Georg. Cedren. p. 475, aliosque rerum Byzantinarum scriptores. Originem cognominis explicat Michael Glycas Annal. p. 284 extr. : Γίνωσκε δὲ, ἀγαπητὲ, ὅτι πολλὰ καὶ πολλάκις ζητήσαντες ὅθεν ἐκεῖνος ἐκλήθη Κοπρώνυμος, οὐδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο μόνον εὕρομεν. Χώρα τίς ἐστι Κάβαλα οὕτω λεγομένη. Οἱ οὖν ἐκεῖθεν ὁρμώμενοι Καβαλῖνοι πάντως ἐλέγοντο. Ἐκεῖθεν οὖν καὶ αὐτὸς τὴν γέννησιν ἔσχηκε, καὶ ἐπειδὴ κατά τινα συνήθειαν καβαλίνα ἡ κοπρία λέγεται, δικαίως ὁ κάκιστος ἐκεῖνος ἐπεκλήθη Κοπρώνυμος, ὡς ὄνομα κοπρίας ἐν ἑαυτῷ δῆθεν ἐπιφερόμενος. Quibuscum comparanda quæ s. v. Καβαλὶς diximus. G. D. || Verbo ab illo cognomine derivato, Κοπρωνυμέω, utitur Ephræm. Cæs. 1833, p. 47. Osann.]

Κόπρωσις, εως, ἡ, Stercoratio, e Theophr. C. Pl. 3, [19, 1] : Ὕδρευσις, κ. Sed ibi scribitur κόπροσις per o in penult., adeo ut dubium sit an κόπρωσις reponendum, an potius κόπρισις, quod frequentius ap. eum reperitur. At κόπρωσις legitur etiam H. Pl. 2, [7, 1].

Κοπτάριον, τὸ, Placentula e materia contusa; est enim dimin. Pro κοπτὴ tamen sæpe usurpatur : unde κ. βηχικὰ ap. Medicos : de quibus v. Galen. K. τόπ. 7, [vol. 13, p. 542]. Diosc. 4, 190, de cnico : Γίνεται δὲ καὶ κ. κοιλίας μαλακτικὰ, τοῦ ὀποῦ αὐτοῦ μιγέντος ἀμυγδάλῳ καὶ νίτρῳ καὶ ἀνίσῳ καὶ μέλιτι ἐφθῷ, Ruell. Offulæ, quas Placentulas vocant. [Rufus p. 251, 254, et Oribas. p. 221 Matth.]

[Κοπτέον, Tundendum. Athen. 3, p. 119, F; Geopon. 3, 7.]

[Κοπτή. V. Κοπτός.]

[Κοπτικὸς, ἡ, ὄν, Percussorius. Tzetz. Hist. 12, 873 : Πᾶς ὁ φονικὸς καὶ κ. Discussorius, ap. Synes. p. 327, C : Σὸν δ' ὄμμα, πάτερ, κοπτικὸν ὕλας. Elberl. Σίδαρον κούριμον ap. Eur. Or. 965 (954 Matth.) glossator cod. Guelf. exp. κοπτικόν. Τμητικὸς per κοπτικὸς exp. Herodian. Epimer. p. 134, 135. || Adverb. Κοπτικῶς, ibid. Boiss.]

[Κοπτίτης. V. Κοπτός.]

[Κόπτον, τὸ, Unguentum quoddam ap. Alex. Trall. 7, p. 117; 11, p. 182.]

Κοπτοπλακοῦς, ὁ, i. q. κοπτὴ, Placenta e contusa materia composita, Athen. 14, [p. 647, F].

Κοπτὸς, ἡ, ὸν, Tusus. Κοπτὸν et Κοπτὴ, dicitur Pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum : cujus componendi exempla aliqua habentur ap. Galen. De locis aff. 7. [Oribas. p. 221 Matth.] Non valde autem horum compositio abhorret ab ea, quam Mazapanem aut Pastam regiam appellant. Sic vero dictum est hoc medicamentum, quod non coqueretur, sed tunderetur. Hæc inter alia Gorr. Diosc. 2, 125, de lino : Παρορμᾷ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια μιγὲν μέλιτι καὶ πεπέρει ἀντὶ κοπτῆς πολὺ λαμβανόμενον, Si pro placenta largius assumatur, Ruellius. Aetius 13, 12 : Κοπτὴν δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων. Et κοπταὶ σησαμίδες, Artemid. [1, 72], Placentæ e sesamo. Galen. De locis aff. 9 : Κοπτόν ἐστι τὸ φάρμακον, E genere eorum, quæ ad placentæ formam contundendo rediguntur. Rursum fem. et subst. non pro Placenta medicamentaria, sed quæ mensis apponeretur, ap. Athen. 14, [p. 649, A] e Sopatro : Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτὰς, Ἢ κνικοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν; Paulo post, Ἀπέχεις τὴν κοπτὴν, ἧς συμβουλεύω σοι ἀπεσθίειν. [Strato Anth. Pal. 12, 212 : Οὐκέτι σοι κοπτῆς φιλίαι πλάκες οὐδὲ μελιχρὰ σήσαμα.] Martialis quoque Coptæ meminit, 14, [68] : Peccantis famuli pugno ne percute dentes : Clara Rhodus coptam, quam tibi misit, edat. [Hesych. : Κοπτὰ, μελίπηκτα. || Κοπτὴ ἰσχὰς ap. Polluc. 1, 242, et ex Cratino 6, 81. || Κοπτὴ, ἡ, Porrum marinum. Hesych. : Κόπτη (scr. Κοπτή)· θαλάσσιον πράσον. Athen. 14, p. 648, E : Τὸ μὲν θαλάσσιον πράσον κοπτὴν (κοίτην

cod. Ven., quod ex præcedentibus ap. Athen. verbis correctum est) φησι καλεῖσθαι Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος ἐν ἑβδόμῳ Γεωργικῶν.]

[Κοπτὸς, ἡ, Coptus, urbs Ægypti. Strabo 17, p. 781, 782, 815. Κοπτὼ ap. Plut. Mor. p. 356, D. ‖Adject. gentile Κοπτίτης, ὁ. Χριστοδώρου Κοπτίτου in Anth. Pal. 2, 1.]

Κόπτω, [Æolice Κόσσω, Etym. M. p. 635, 53] Scindo, Seco, Findo. Nam διαίρεσιν quandam et τομὴν hoc verbo solere significari Eust. [p. 899, 62, al.] annotat. Aristot. [H. A. 9, 14] de nido alcyonis: Καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ, οὐ ταχὺ διακόπτεται· ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Plin.: Ferro intercidi non queunt, franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. Ubi duplicem habes τοῦ κόπτειν signif.: sc. et Secare, et Ictum incutere. [Xenoph. Anab. 4, 6, 26: Τὰ γέρρα ταῖς μαχαίραις κόπτοντες ἀχρεῖα ἐποίουν, Dissecantes.] Et pass. Κόπτομαι, Scindor, Secor, Findor: quo sensu pulvis a curruum rotis κόπτεσθαι ap. Hesiod. dici videtur [Sc. 62]: Κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, Fissus s. Scissus a curribus. Alii interpr. Excitatus; sed longius hæc expos. petita est. [Plato Tim. p. 60, B: Τὸ ξυμμιγὲς ὕδωρ ὅταν ἐν τῇ ξυμμίξει κοπῇ.] Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, ut Lat. Proscindi et Concidi. Epigr. [Anth. Pal. 11, 335, de Cynegiro]: Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, Ut semper concideris verbis et machæris. Aliquando potius redditur compositis Amputo, Succido; vel etiam simpliciter Cædo. Xen. Hell. 5, [2, 43]: Ἀπιὼν δὴ ἔκοπτε τὰ δένδρα· et ib. [§ 39]: Κόπτοντα τὰ δένδρα, ἐμποδὼν καταβάλλειν, εἴ τις ὄπισθεν ἐπίοι· 3, [2, 26]: Ἐπορεύετο κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν. Rursum 5, [2, 39]: Πρὸς μὲν τὴν πόλιν ἰὼν, οὔτε κατέκαεν, οὔτ' ἔκοπτε. [Plato Rep. 7, p. 519, A: Τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθὺς κοπτόμενον περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ.] ‖Vulnero, Saucio; nam significat et τομὴν in corpus penetrantem, et πληγὴν μετὰ τραύματος. Sic accipit Eust. hunc l. ap. Hom. de dracone ab aquila raptato [Il. M, 204]: Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, περὶ [παρὰ] δειρὴν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. [Herodot. 2, 61: Τὰ μέτωπα κόπτονται μαχαίρῃσι, Incidunt cultris.] Hinc metaphorice naves κόπτεσθαι dici videntur, quum aliquo telo missili ictæ vulnerantur. Nisi aliquis κόπτεσθαι hic accipere mallet pro Pertundi. Thuc. 8, [13]: Καὶ περὶ τὴν Λευκαδίαν ἀπολῃφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν, schol. κακοπαθήσασαι, quod nimis generale est. Et voce act. ap. Plut. Alcib. [c. 27]: Καὶ προσκείμενος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων. [‖ Φρενῶν κεκομμένος, Mente læsus, Æsch. Ag. 479, ubi Blomf. Theogn. 223 comparavit, Νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.] ‖ Cædo, Icio, Percutio, Ferio, Verbero. Hom. Od. Σ, [334]: Ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύσας [φορύξας] αἵματι πολλῷ· Il. Ψ, [690]: Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, Circumspectantis malam percussit. Od. Θ, [528]: Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους· Il. Κ, [513]: Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ, Verberabat s. Percutiebat: pro quo paulo ante dixerat, Τόξῳ ἐπιπλήσσων: quoniam scuticam oblitus fuerat. At κόπτειν ποτὶ γαίῃ est Allidere solo, Od. I, [289]: Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν· i. e. ἔκρουε, προσήρασσε, Eust. [Æsch. Eum. 635: Ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ· Ag. 1278: Θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι. ‖ Macto. Xenoph. Anab. 2, 1, 5: Κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους ἐπορίζοντο σῖτον. ‖ Concido. Herodot. 4, 71: Κύπερος κεκομμένος. Eur. Cycl. 371: Ἰκτῆρας ἐκθύει ξένους κόπτων, βρύκων· El. 838: Λαβὼν δὲ κόπτει. Poeta ap. schol. Soph. OEd. C. 1375: Ἀντὶ τοῦ κεκομμένον ἐπέμψαμεν βόειον. ‖ Vasto. Xenoph. H. Gr. 4, 6, 5: Κόπτων τὴν χώραν· 3, 2, 24: Κοπτομένης τῆς χώρας. Quo sensu frequentius τέμνειν dicitur. Valck. Dionys. A. R. 6, 22: Χώρας αὐτοῖς κεκωλυμένης ἐν τῷ πολυετεῖ πολέμῳ. Scribendum κεκομμένης ex codd. ‖ «Præcido. Basil. M. vol. 2, p. 127, A: Κοπτομένου αὐτοῖς τοῦ πνεύματος ὑπὸ τῆς ἀμετρίας τοῦ οἴνου.» Hemst.] ‖Impello, Pulso. Hom. Il. N, [59]: Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο. Ead. signif. frequens est κόπτειν τὴν θύραν, i. e. θυροκρουστεῖν, Pulsare fores, Percutere. Plin. [Κόπτειν τὴν θύραν probant Atticistæ, improbant κρούειν, quod v.] Aristoph. Pl. [1097]: Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Quis pulsat fores? Plaut.: Quis illic est, qui tam proterve nostras ædes arietat? At aliud est ap. Virg., Arietat in portas et duros objice postes. Et paulo post, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Xen. Hell. 5, [4, 7]: Κόψας δὲ τὴν θύραν εἶπεν ὅτι παρὰ τῶν πολεμάρχων ἀπαγγεῖλαί τι βούλοιτο. Plut. Alcib. [c. 8]: Τὴν θύραν κόψας εἰσῆλθεν πρὸς αὐτόν. Aristot. De mundo [c. 4]: Ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥόθίου βίας, Ventus in terra cohibitus ac convolutus arietat impetu vehementi, Bud. ‖Cudo, vel etiam Percutio; ea signif., qua numi, dum signantur, percuti dicuntur. [Herodot. 3, 56: Νόμισμα κόψαντα πολλὸν μολίβδου.] Aristot. OEcon. 2, [20]: Οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρίου νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, E stanno numos percussit, Bud. Et pass. ap. Herodian. 2, [15, 9]: Νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, Numosque imagine ejus percuti jussit, Polit. Aristoph. Ran. [721]: Οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεχωδωνισμένοις· paulo post, Τοῖς πονηροῖς χαλκίοις, Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, E pessima materia cusis. [Forma media Herodot. 4, 166: Δαρεῖος χρυσίον καθαρώτατον ἀπεψήσας ἐς τὸ δυνατώτατον νόμισμα ἐκόψατο. Ælian. V. H. 10, 12: Αἰγινῆται πρῶτον νόμισμα ἐκόψαντο.] De fabro autem ferrario cudente ferrum dicitur ab Hom. Il. Σ, [378] sc. de Vulcano fabricante tripodas: Οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμοὺς, Cudebat vincula, s. ἤλαυνε, ἤτοι ἐσφυροκόπει, τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα, Eust. ‖ Tundo. Aratus [448]: Πυμάτη δ' ἐπίκειται Εἴδωλον Κόρακος σπείρην κόπτοντι ἐοικός· Cic., Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. Quo sensu κολάπτειν dici, suo loco dictum est. Aristot. H. A. 9, 1, de circo ave: Γαμψώνυχος γὰρ ὢν καὶ ὠμοφάγος, ἐπιτίθεται καὶ λυπεῖ κόπτων, sc. vulpem: paulo post eod. sensu de corvo dicit: Διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Diosc. [4, 155] de sparto: Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὄξει [ὕδατι edd.] βραχεισῶν, εἶτα κοπεισῶν καὶ χυλισθέντων, ἰσχιαδικῶν ἐστὶ βοήθημα ὅσον κύαθος εἷς πινόμενος· Plin., Rami similiter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus et tusi, succum dant ischiadicis utilem, cyathi unius potu. [Athen. 2, p. 42, D, de aqua e nive liquata: Τοῦτο κεκομμένον ἐστὶ τῷ ἀέρι. De mari flatibus pulsato Theocr. 22, 16: Θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις. Valck.] ‖Pisces quoque et vermes dicuntur κόπτειν: pisces, quum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam; at vermes, quum rodentes aliquid et ipsi veluti tundunt. Aristot. [H. A. 9, 37], de rana piscatrice: Ὅταν ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν ἀναταράξας κρύψῃ ἑαυτὸν ὁ βάτραχος, ἐπαίρει τὰ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμάμενα τριχώδη· κοπτόντων δὲ τῶν ἰχθυδίων, συγκατάγει μέχρι περ ἂν πρὸς τὸ στόμα προσαγάγῃ· Plin., Rana, quæ in mari Piscatrix vocatur, eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, assultantes pisciculos attrahens, donec tam prope accedant, ut assiliat. ‖ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta et semina, quum vitiantur, inprimis, quum inimica et malefica animalia eis innascuntur. Theophr. H. Pl. 8, [11, 2]: Ἐγγίνεται δὴ φθειρομένοις ἴδια ζῶα· ... καὶ σηπομένοις μὲν πᾶσι, σκώληξ, κοπτομένοις δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον· paulo post, Διαφέρει δὲ, ὡς ἔοικε, χώρα χώρας, καὶ ἀὴρ ἀέρος, εἰς τὸ κόπτεσθαι καὶ μὴ, τὰ σπέρματα. Paulo post dicit, in quodam loco Cappadociæ frumentum ad multos annos asservari posse, tam ad sementem faciendam, quam ad usum vitæ humanæ: Τὸ γὰρ ὅλον οὐ κόπτεσθαι, τὰ δὲ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. Et C. Pl. 4, c. ult.: Θᾶττον δὲ πολὺ κόπτεται κριθὴ πυροῦ, διὰ τὸ μανότερα εἶναι καὶ γυμνότερα. Et paulo post, Τῷ δὲ σίτῳ κοπέντι βοήθεια ταχίστη τὸ εἰς τὴν ἅλω φέροντας ἀπικμῆσαι. Et, Διὰ τί ποτε ὁ κεκομμένος σῖτος καὶ παλαιὸς, ὕδατος μὲν ἐπιχεομένου θερμοῦ, διαβλαστάνει· ... σηπόμενος δ' οὐ διαβλαστάνει. Et fine, Συμβαίνει δὲ καὶ κόπτεσθαι καὶ σήπεσθαι δι' ἀλλοτρίας θερ-

μότητος. Sicut vero ibi κόπτεσθαι et σήπεσθαι copulat, licet diversa, ita φθαρτικὴν et σήπουσαν ὑγρότητα ac θερμότητα : adeo ut κόπτεσθαι et φθείρεσθαι pro eod. poni videantur. Ἔστι δὲ ἡ μὲν σήπουσα ἀλλοτρία καὶ φθαρτική. His autem, quæ κεκομμένα vocat, opp. τὰ ἄκοπα s. ἀκόπως ἔχοντα καὶ ἀπαθῆ. At ib. [13, 5] dicit et, Τὰ πνεύματα κόπτοντα φθείρειν μᾶλλον, διὰ τὴν ἀσθένειαν. ‖ Obtundo, ἐνοχλῶ. [Hegesippus ap. Athen. 7, p. 290, B : Μὴ κόπτ' ἐμέ. Demosth. p. 1439, 17 : Μήθ' ὑμῖν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κόπτω.] Plut. Phocione [c. 7] : Καὶ κόπτοντος αὐτὸν (νεανίσκου) ἐρωτήμασιν ἀκαίροις, Bud. Synes. Ep. 29 : Εἰ δεῖ ποτὲ πεπαῦσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολλῶν καί σε περὶ πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, Obtundi, vel etiam Vexari. ‖ Succutio, ut equus sessorem succutere dicitur. Sic accipit Bud. in Xen. De re eq. [1, 4] : Δεῖ τοίνυν καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ, μήτε ἄγαν ὀρθὰ εἶναι, ὥσπερ αἰγός· ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην. Et κόπτομαι, Succutior. Idem Xen. [ib. 8, 7] : Χρὴ γὰρ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην· ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβανομένου, ἀναπίπτειν· ἧσσον γὰρ ἂν αὐτὸς κόπτοιτο, Succutietur, ut idem Bud. vertit; Jactabitur, Cam. Unde ἄκοπος ἵππος καὶ ἄπταιστος, Nec succussor nec offensator, Bud. [Hippocr. p. 292, 52 : Ὑπὸ τῶν ἵππων ἀεὶ κοπτόμενοι (Scythæ). Hemst.] ‖ Κόπτομαι, Vexor; interdum et Fatigor, Fatisco, Lassesco. Dem. [p. 22, 22] de subditis Philippi : Κοπτόμενοι δὲ αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται. In ead. signif. accipitur a Chrysost. Ad Thess. p. 44. Hinc Κόπος, Labor, Molestia. Pro Afflictari autem accipi ab eodem Chrysostomo in 1 Ad Corinth. 15, annotat Bud. : Καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν ἔξω κοπτόμεθα πραγμάτων· ἐν δὲ ταῖς τοῦ οὐρανοῦ μαλακιζόμεθα. ‖ Κόπτομαι, Præcidor, signif. obscœna. Aristoph. Ran. [425] : Κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, Præcidebatur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Nævole ploras, VV. LL. ‖ Κόπτομαι, Plango, Pectus manu plango, ut Ovid.; percutio, ut Virg. : Pectora tundo manu, palmis, Ovid. Pectus ferio manu, Plangore ferio pectus, ut Idem. [Æsch. Pers. 683 : Πόλις... στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον. Plato Phæd. p. 60, A : Βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην· Rep. 10, p. 619, C : Κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν. Herodot. 2, 161, 4 : Τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα.] Lucian. De sacrif. [c. 15] : Πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. Item et Solon ap. Plut. [Vitæ c. 21] : Ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium sustulit. Interdum casum adjunctum habet, ut Lat. Plango. Stat. enim dicit Carmine plangere aliquem, Funera alicujus plangere. Idem, Plangunt sua damna coloni. Ubi accipitur pro Cum planctu deploro, Plangore et lamentationibus prosequor. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 135] : Μηκέτι, μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, Sed me plange et lugeto : [et idem ibid. 159 :] Ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα, Quum eum domi mortuum plangeremus. [Aristoph. Lys. 397 : Κόπτεσθ' Ἄδωνιν. Activ. Æsch. Choeph. 427 : Ἔκοψα κομμὸν Ἄριον. Hesych. : Κόπτει, πενθεῖ.] Hinc κοπετὸς, Planctus. [« V. Κομμός. » HSt. in Ms. Vindob.] ‖ Κόπτει τὰ λιμναῖα, Lacus petit, VV. LL.

Κοπώδης, ὁ, ἡ, Laboriosus, Molestus, Quo facile lassamur s. lassescimus. [Theophr. fr. 7, 14.] Bud. vertit Molestus in Plut. [Mor. p. 1011, A] : Τοὺς δὲ ἄγαν νομίμους ἐκείνους, καὶ μηδένα σύνδεσμον ἐκ τῆς συνηθείας ἀφιέντας, ὡς ἀργὴν καὶ ἀπαθῆ καὶ κοπώδη τῷ ἀμεταβλήτῳ τὴν φράσιν ποιοῦντας αἰτιοῦνται. [Id. p. 47, F : Ἀηδεῖς καὶ κοπώδεις ὄντες. Dionys. De adm. vi Dem. c. 58 : Ἔφερον δ' ἄν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰ μὴ κοπώδης ἔμελλον φανήσεσθαι. G. D. De corporis lassitudine Alexis ap. Athen. 3, p. 122, F, Aqua, si crudam bibas, non decoctam, βαρὺ καὶ κοπῶδες, Gravis est et molestiam creat. Schweigh. Κοπώδεες πυρετοὶ, Febres lassitudinis sensum invehentes, ap. Hippocr. p. 80, A, Aphor. 4, 31 et 73. Κοπιώδεις etiam sæpe dicuntur, ut Aphor. 2, 16 et 7, 11, κοπιώδεις βῆχες et πυρετοί. Sic quoque κοπώδεις dicuntur ægri qui lassitudinis sensum habent p. 70, C, κοπιώδεις vero p. 222, B. Κοπιώδεα τρόπον πόνους Epidem. 1 ægr. 6. Foes. Περίπατοι κοπιωδέστεροι et κοπιώδεις Aristot. Probl. 5, 40, sed κοπώδεις ib. § 7, 12, 35, quod illis quoque ll. restituendum videtur. G. D.] ‖ Lassatus, Lassus, Defessus, Lassitudine defessus, Plin. : Paul. Æg. 7 : Ἄκοπα λέγεται ἐκ τοῦ πρώτως πρὸς τοὺς κοπώδεις συνευρῆσθαι, Quoniam primum inventa sint ad recreandos eos, qui lassitudine defessi sunt, Quoniam contra lassitudinum dolores primum inventa sunt. Sic enim loquitur Plin., e quo supra in Ἄκοπος complures ejusmodi loquendi formulas annotavi. [Galen. vol. 5, p. 182 Bas.] Κωπώδεις, οἱ, Garruli, si VV. LL. credimus. [Vitiose.]

[Κόπωσις, εως, ἡ, Lassitudo, Gl. LXX Eccl. 12, 12. « Athanas. vol. 1, p. 479. » Kall.]

Κοραγέω, Puellam s. Virginem abduco : κοραγεῖν τὸ ἀπάγειν τὴν κόρην, Hesych. [De rapta abductaque Proserpina intelligit Wessel. ad Diodor. 5, 4.]

[Κόραγος, ὁ, Coragus, Macedo. Diodor. 17, 100.]

[Κοράδιον, τὸ, i. q. κοράσιον ap. Hesych. s. v. Κόρριον. Sed recte Soping. κοράσιον corrigere videtur.]

[Κοραία, ἡ, Coræa. Isidor. Mans. Parth. p. 2 (247 Mill.) : K., ἡ ἐν Βατάνῃ, ὀχύρωμα.]

[Κοραῖα, τὰ, Ludi in honorem Proserpinæ, memorantur in numis Sardianorum et Tarsensium. Eckhel Doctr. num. vol. 3, p. 117 et 78. Hase.]

[Κοραίνω, Nigrefacio, i. q. μελαίνω. Verbum etymologiæ caussa fictum ab Joanne Diac. Allegor. in Hesiodi Theog. p. 268, a.]

[Κορακαὶ, αἱ, Coracæ, urbs Magnesiæ, ap. Scylac. p. 25. Κόρακαι codex Paris. ap. Millerum p. 213.]

Κορακεὺς, ὁ, ap. Hesych. itidem [ut κορακίας] Piscis species, i. forsan q. κορακῖνος.

Κορακεύομαι, κοράττω, κοραίνω, Denigro, μελαίνω, VV. LL. [V. Κοράττω.]

[Κορακήσιον, τὸ, Coracesium, castellum Ciliciæ. Scylax p. 40; Strabo 14, p. 667, 668, 670; Plut. V. Pompeji c. 28; Eustath. p. 1746, 62.]

Κορακίας, ὁ, Corvinus, Corvo similis, Qui de corvorum specie est. ‖ Graculus, species quædam monedularum, VV. LL. ex Aristot. H. A. 9, [24]. Hesychio est κολοιός : et κορακῖνος ac μέλας. [Suidas : K., μέλας.]

[Κορακιάω. Archippus ap. Athen. 7, p. 329, C : Ἀναγυρουντόθεν τοὺς κορακιῶντας, ubi epitome κορακιῶνας, de quo Casaub. : « Coraciones fratres videntur fuisse aut sodales ex Anagyrunte pago, quibus nomen a piscatione aut venditione κορακίνων. »]

[Κορακίζω, Denigro. Amphiloch. p. 44. Kall.]

[Κορακικῶς, Corvi more. Eustath. Opusc. p. 248, 86 : Μελετῶν κ. τὰ καθ' ἡμῶν καὶ ἄλλα μὲν ἔκρωξας, ἐν δὲ τοῖς καὶ ὅτι ἄπειμι κτλ.]

Κορακῑνίδιον, τὸ, forma dimin. Parvus coracinus. Pherecr. ap. Athen. 7, [p. 309, A] : Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις ἢ μαινιδίοις. [Anaxandrid. ib. p. 329, E.]

[Κορακινὶς, ίδος, ἡ, i. q. κορακῖνος. Geopon. 20, 25, 1 : Γάρῳ ἀδόλῳ ταριχίων κορακινίδων. Lectio suspecta. Κορακείδων codex Guelf. Κορακῖνοι ταριχευόμενοι et ταρίχη κορακίδια (κορακινίδια Coraes) memorantur ab Xenocrate c. 36.]

Κορακῖνος, ὁ, Coracinus, piscis nomen, Gazæ Corvulus; sed cum Plinio vocab. Græcum retinere possumus : dictus παρὰ τὸ διηνεκῶς τὰς κόρας κινεῖν, Athen. [7, p. 309, A, ubi Epicharmi, Aristophanis aliorumque scriptorum locos attulit. Adde Aristoph. Lys. 560', Eq. 1053]; ut vero schol. Oppian. [Hal. 1, 133] παρὰ τὸ κορὸν, Nigrum. Archestr. ap. Athen. 7, [p. 294, A] : Τῶν φαυλοτάτων κορακίνων. Aliquanto post [et ap. Strabon. 17, p. 823], οἱ Νειλῶται κορακῖνοι· Plin. 32, 2 : Coracini pisces Nilo peculiares sunt. [Joseph. B. J. 3, 10, 8.] Ib. [p. 308, D, 309, A] κορακῖνος θαλάσσιος, Plin. Coracinus marinus. [Galen. vol. 6, p. 746, 15 : Κορακῖνοι δὲ καὶ μύλοι καὶ πηλαμίδες. Id. ib. p. 729, 5 et 747, 10. Artemid. Onir. t. 1, p. 168, 7. Hase. Vocari autem alio nomine σαπέρδην, ab Alexandrinis autem πλάτακα, ibid. docet, et l. 3, [p. 118, B, et 121, B, ex Diphilo Siphn.] κορακίνου ποταμίου meminit, quem πέλτην vocari a Nilotis annotat. [Κορακίνου Ποντικοῦ σὰρξ, Zopyrus Oribasii p. 353 Matth.]

Κοράκινος, η, ον, Corvinus : κ. χρῶμα, Corvinus

color, Qualis corvi est [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 104, 14], cum quodam splendore nigerrimus, qualis est Gagatis lapidis color, vel nostri Serici nigri villosi. Vitruv. 8, 3, Coracinum colorem appellat.

Κοράκιον, τὸ, Corvulus. || Tudes s. Malleus, quo pulsantur fores : qui et κόραξ et κορώνη, Eust. [p. 73, 21], ut in Κόραξ annotabo. || Species ficus, cujus fructus coracino colore est, Aristoph. schol., Suid. : alio nomine Κορόνεως appellatur. Athen. autem 3, [p. 77, A] meminit Κορακέων, quam et ipse Ficorum speciem quandam esse docet : Κορακέων δὲ, σύκων εἶδος, inquit, Ἑρμιππος ἐν Στρατιώταις παραδίδωσι διὰ τούτων, Ἢ τῶν φιβαλέων μάλιστ' ἂν ἢ τῶν κορακέων. Sed ap. schol. Aristoph. [Pac. 627] habemus κορώνεων, ut in textu ipsius poetæ, et φιβάλεων. Ibid. autem κοράκιον [Legitur κοράκειον. Cod. Ven. κορακίονα] legitur. V. et Κορώνεως. [|| Nomen plantæ, ut ἱεράκιον, ap. Aristot. Mirab. c. 87. Schneid.]

[Κοράκιον, τὸ, Coracium, mons inter Colophonem et Lebedum situs. Strabo 14, p. 643.]

[Κοράκιος. V. Κόραξ.]

[Κορακίσκος, ὁ, Corvus, Gl.]

[Κορακιστὶ, Lingua corvina. Jo. Chrys. in Act. Ap. serm. 4, vol. 4, p. 634, 25 : Μὴ κ. φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία. Seager.]

Κορακοειδὴς, ὁ, ἡ, Corvi speciem gerens : κορακοειδὴς ἀπόφυσις Processus omoplatæ exiguus et acutus, ab interna ejus parte exoriens; sic dictus, quod ejus finis ut cornicis rostrum foras inclinet. [Galen. vol. 4, p. 20.] Dicitur et alio nomine ἀγκυροειδὴς, quod sua extremitate, anchoræ similis videatur. Gorr. [Galen. vol. 2, p. 275, 1 : Τὴν ἀπόφυσιν, ἣν ἔνιοι μὲν ἀγκυροειδῆ καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ κορακοειδῆ. Id. vol. 4, p. 132, 17. Hase. Aristot. H. A. 1, 1 : Τὸ τῶν κ. ὀρνίθων γένος. Ap. Athen. 7, p. 304, E, corruptum ex κοριοειδής.]

[« Κορακόμαντις, ὁ, ἡ, Qui vel Quæ e corvis auguria captat : utitur Eust. in Od. Ξ. » Scap. Lex. Elzevir. 1652. Angl.]

[Κορακόννησος, ἡ, Coraconnesus. Ex Alexandri Libycis Steph. Byz. Adject. Κορακοννησίτης, ὁ. Vulgo simplici ν : duplex est in cod. Vratisl.]

[Κορακοπετραῖος. Κορακοπολίτης. Κόρακος πέτρα. V. Κόραξ.]

[Κόρακος, ὁ, piscis quidam ap. Xenocr. c. 12, ubi var. lect. Κόραξος. Ex eo facta videntur salsamenta ab Ægyptiis κορακίδια dicta, ib. c. 36. Schneid. Hist. Pisc. p. 102. Κόρακος ap. Speusipp. Athen. 3, p. 105, B, ubi Gesnerus κάραβον conjecit.]

[Κόρακος, ὁ, vox Scythica, de qua Lucian. Toxar. c. 7 : Τοὔνομα αὐτῶν (Orestis et Pyladis) ἐθέμεθα κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι φίλιοι δαίμονες.]

[Κορακόφωνος, ὁ, ἡ, Qui vocem corvinam habet. Tatian. C. Græc. p. 256, B : Ἔστι γὰρ ἄνθρωπος, οὐχ ὥσπερ οἱ κορακόφωνοι δογματίζουσιν, ζῷον λογικὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, Corvorum instar crocitantes. Routh.]

[Κορακόω. V. Κόραξ.]

Κορακώδης, ὁ, ἡ, Corvinus, Qui est corvini generis. [Τὰ κορακώδη τῶν ὀρνέων Aristot. de gener. anim. 3, 6. Κόραξι καὶ κορακώδεσι De partt. anim. 3, 1.] Aliquando i. significat q. κορακοειδής. [Eunap. Exc. p. 94, 21 Nieb. : Κορακώδης κατὰ τὸ ἄπληστον ἐς τροφήν. Boiss.]

[Κοραλλεῖς. V. Κωραλλεῖς.]

Κοραλλίζω, Corallum imitor, Coralli modo rubeo. [Et infra :] Affertur et verbum Κουραλίζειν pro Ad curalii colorem vergere : v. supra κοραλλίζειν.

Κοράλλιον, τὸ, Hesychio λίθος θαλάσσιος ἐρυθραῖος [ἐρυθρὸς Salmas.], Lapis marinus rubens : cujus κοραλλίου meminit Arrian. quoque in Περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης [p. 28 Huds.]. Plin. modo Corallium vocat, modo Corallum, modo Curalium. Ab eodem et Corallis ac Coralloachates inter gemmas numerantur. 37, 10 : Coralloachates guttis aureis sapphiri modo sparsa, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata. Et aliquanto post, Coralloachates, similis corallo aureis guttis distincta : Corallis, minio : gignitur in India et Syene. [Marbodeus c. 2 : Hunc quoque Curalio similem gerit insula Creta, Cujus planities chryseis est illita venis : Iste nepæ virus fugat, et quod vipera fundit. Solinus c. 5 : Dat Creta, quem Curaliachaten vocant, curalio similem, sed illitum guttis auro micantibus, et scorpionum ictibus resistentem. Κοράλλιον, Dioscor. 5, 139, Theoph. Nonn. c. 128, 132, 204. Margella, Gl. Angl. Alciphro 1, 39 : Φέρουσα κήπον (κήτιον Bast.) καὶ κοράλλιον, ubi Bastius imagunculam intelligit qua Adonis repræsentabatur. HSt. infra :] Κουράλιον, ου, τὸ, Corallium, i. q. κοράλλιον, Corallium seu Corallum. Multa de hac gemma Orpheus ἐν τῷ Περὶ λίθων, scribens ipsum ex herba quadam marina πετροῦσθαι [505, 571, 579, 600] : ut et Ovid. Met. 4, [749] : Nunc quoque curaliis eadem natura remansit Duritiem tacto capiant ut aere, quodque Vimen in æquore erat, fiat super æquora saxum. Et 15, [416] : Curalium quo primum contigit auras Tempore, durescit : mollis fluit herba sub undis. Et Plin. 32, 3 : Curalio forma est fruticis, color viridis : baccæ ejus candidæ sub aqua ac molles : exemptæ confestim durantur, et rubescunt, quasi corna sativa specie atque magnitudine. Aiunt tactu protinus lapidescere, si vivat : itaque occupari evellique retibus, aut acri ferramento præcidi : hac de causa curalium vocitatum interpretantur : probatissimum quam maxime rubens et quam ramosissimum. Cur autem congelet et in lapide durescat aere tacto, prolixe ibi docet Orpheus. Ap. Theophr. quoque De lap. [c. 67 : Τὸ γὰρ κουράλιον· καὶ γὰρ τοῦθ' ὥσπερ λίθος, τῇ χρόᾳ μὲν ἐρυθρὸν, περιφερὲς δ', ὡς ἂν ῥίζα, φύεται δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ] scriptum est κουράλιον, ut et ap. Dionys. P. [1103] : Πάντη γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κουραλίοιο. Ap. Plin. vero quibusdam in locis legitur Corallium et Corallum : ut et Ausonius dicit, Quum viles algas et rubra corallia nudat Æstus. [Aretæus p. 97 extr. : Τὸν λίθον τὸν ἐξ ἁλὸς κουράλιον. Suidas ex Basil. vol. 1, p. 68, D : Ὁ πολυτίμητος λίθος τὸ κουράλλιον χλόη μέν ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ, πρὸς ἀέρα δὲ ἐξενεχθὲν, εἰς λίθου στερρότητα μεταπήγνυται. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 228, 15 : Κοράλια καὶ κοράλιον· ἴσως τὸ ἅλιον ἔγκειται, ἀπὸ θαλάσσης ταῖς κόραις κόσμος. Ποιηταὶ οὖν τὸ α διὰ τοῦ ο, ἡ κοινή τε διὰ τοῦ ο, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ω. Quæ sic corrigenda videntur, Ποιηταὶ οὖν τὴν πρώτην διὰ τῆς ου, ἡ κοινὴ δὲ διὰ τοῦ ω, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ο. Conf. Κωράλλιον. G. Dind.]

[Κοραλλιοπλάστης, ὁ. Κοραλλιοπλάσται, Fictores puparum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio, occurrunt in Marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569 edidit P. Burmannus Secundus. Ruhnk. ad Tim. p. 166.]

[Κόραλλοι, οἱ, Coralli, gens Sauromatica. Appian. Mithrid. c. 69; Strabo 7, p. 318.]

Κοράμβη, ἡ, a quibusdam dicitur ἡ κράμβη, Brassica, utpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Ita Lex. meum vet. et Etym. [M. p. 534, 45, ex cod. Leid. emendatum a Koenio ad Greg. Cor. p. 137], ap. quem sine λ scriptum. Schol. Aristoph. [Eq. 536] τὴν κράμβην ap. Atticos dici κοράμβλην tradit, διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν. [In κοράμβην corruptum in codd. Greg. Cor. l. c.]

[Κόραννος, βασιλεὺς Μακεδονίας, Hesych. Corruptum esse ex Κάρανος vidit Sopingius.]

Κόραξ, ᾰκος, ὁ, Corvus : a κορὸς, Niger, si Etym. [M. p. 529, 30] credimus. [Pind. Ol. 2, 157 : Κόρακες ὥς. Æsch. Suppl. 751 : Δυσάγνοις φρεσὶν κόρακες ὥστε βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.] Plut. [Mor. p. 129, A] : Κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις ἐπιμελῶς προσέχειν, σημεῖα ποιουμένους πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Quale est, quod Plin. scribit sub fin. l. 18 : Corvique singultu quodam latrantes, seque concutientes, si continuabunt, ventos; si vero carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. Similia et Theophr. Περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων. Athen. 8, [p. 359, F] : Κόρακας θηρεύσας καὶ ἀλείψας γύψῳ, ἀφῆκεν. Eod. l. [ib. E] : Ἕως κόρακες λευκοὶ γένωνται καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθύες φανῶσι. Sic Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 436] : Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν. Plut. [Mor. p. 952, F] : Ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι. Lucian. [Tim. c. 8] : Κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Item in imprecationibus ἐς κό-

ρακας, vel absolute vel cum verbo, Ad corvos, In malam rem, ut Lat. dicunt. Aristoph. Vesp. [982]: Ἐς κόρακας· ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν; Apage ad corvos. Id. [Nub. 789] : Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μου; Non a me protinus in malam rem abibis? Id. [Vesp. 51] : Ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται· et [Pac. 500] : Ἐς κόρακας ἐρρήσετε. Plut. [Mor. p. 860, E] : Εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν. Theophyl. Ep. 50 : Τὴν δίκελλαν ἀφεὶς, καλαμῖδα καὶ χάρτας ἁράμενος, εἰς κόρακας χώρει γερόντιον. Rursus Aristoph. Nub. [133] : Βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; et [123] : Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Alexis ap. Athen. 13, [p. 610, E] in edicto de exigendis philosophis : Ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Id. 8, [p. 352, B] : Πρὸς Ἄρειον δὲ τὸν ψάλτην ὀχλοῦντά τι αὐτὸν, Ψάλλ' ἐς κόρακας, ἔφη. [Scriptor Philopatridis c. 26 : Μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι.] Ceterum hoc ἐς κόρακας jubetur aliquis abire in malam crucem, ut Plaut. dicit, Abduce istum in malam crucem, et ibi pascere corvos, ut Horatius loquitur. Quidam tamen κόρακας specialiter esse volunt Locum supplicii in Thessalia. Ab illo autem loquendi genere ἐς κόρακας fiunt σκορακίζω et ἀποσκορακίζω, de quibus infra. [Ἐς κόρακας et ἐς μακαρίαν, non εἰς κόρακας et εἰς μακαρίαν, dixisse Atticos κατά τι πάτριον ἔθος observavit Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 2. Quam regulam satis constanter servatam videmus in codicibus Aristophanis. Proverb. Κόραξ ὑδρεύσει, ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινῶν τυγχανόντων, ap. Zenob. 4, 56, Hesych. et Suidam.] || Corvus : est etiam Signum cœleste ap. Astronomos. Aratus [448] : Πυμάτῃ δ' (sc. σπείρῃ τῆς τοῦ λέοντος οὐρᾶς) ἐπίκειται Εἴδωλον Κόρακος, σπείρην κόπτοντι ἐοικός· Cic., Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. || Nomen piscis ap. Athen. 8, [p. 356, A ex Diphilo Siphnio] quem Plin. [32, 11] Corvum quoque appellat. [Celsus 2, 18.] || Item, εἶδος μηχανήματος, Suid., quod Latini itidem Corvum vocant. Curt. 4 : Ad implicanda navigia quæ muros subibant, validis asseribus corvos et ferreas manus cum uncis et falcibus illigaverant, ut quum tormento asseres promovissent, subito laxatis funibus injicerent. Polyb. 1, [22, 9] : Ὅτε δὲ ταῖς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κόρακες ὁμοῦ συνδήσαιεν τὰς ναῦς, εἰ μὲν πλαγίαι παραβάλοιεν ἀλλήλαις, πανταχόθεν ἐπεπήδων· εἰ δὲ κατὰ πρώραν, δι' αὐτοῦ τοῦ κόρακος ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐποιοῦντο τὴν ἔφοδον. Ibid. docet quomodo injiciantur hi corvi. Meminit eorund. et Appian. Vitruv. 10, 19, vocat corvum demolitorem et gruem. Itaque Diades, inquit, scriptis suis ostendit se invenisse turres ambulatorias, quas etiam dissolutas in exercitu circumferre solebant : præterea terebram et ascendentem machinam, qua ad murum plano pede transitus esset, et etiam corvum demolitorem, quem nonnulli Gruem appellant. Quæ verba transtulit ex Athen. De machinis. Sic enim iste : Διάδης μὲν οὖν αὐτός φησιν ἐν τῷ μηχανικῷ αὐτοῦ συγγράμματι εὑρηκέναι τούς τε φορητοὺς πύργους καὶ τὸ λεγόμενον τρύπανον καὶ τὸν κόρακα, καὶ τὴν ἐπιβάθραν. Athen. 5, [p. 208, D, ex Moschione] : Κόρακές τε σιδηροῖ κύκλῳ τῆς νεὼς, οἳ δι' ὀργάνων ἀφιέμενοι τὰ τῶν ἐναντίων ἐκράτουν σκάφη, καὶ παρέβαλλον εἰς πληγήν. [Basil. Patric. in Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 141 : Ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας ὁ σίφων, ὃς κατακόρακα (scr. κατὰ κ.) λέγεται ἐνεργῶν, ὅταν ὦσιν αἱ νῆες ἀντίπρωροι.] || Marculus ferreus, quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio : ἡ κορώνη, κρίκος, κίγκλος. Epigr. [Anth. Pal. 11, 203] in nasum cujusdam Castoris : Ἔστι τέκτοσιν ἀξίνη, τοῖς πυλεῶσι κόραξ, Portis autem mallei s. tuditis, quo pulsentur, instar est. Pollux 7, c. 26 [§ 111] : Ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι· citans e Posidippo, Κόρακι κλείεται θύρα. [V. schol. Theocr. 5, 117, et Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 472. Τὸν ἐπὶ τῇ θύρᾳ κόρακα Etym. M. p. 97, 1. Valck. || Hinc ductum verbum Κορακόω, Marculo ferreo occludo, in inscr. Richteri p. 416 : Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῶν κορακωθήσεται (sepulcrum)· nam sic scripturam lapidis κορακωθήσαται correxit Franckius.] Eust. [p. 73, 21] forma dimin. Κοράκιον etiam appellat. || Rostrum gallinaceum, τῶν ἀλεκτρυόνων ἄκρα ῥύγχη, Hesych. || Κόραξ est etiam Genus supplicii ap. Lucian., teste Bud., qui affert [Necyom. c. 11] : Οἵ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. || Nomen montis altissimi inter Callipolin et Naupactum, Liv. 36. [Ex Polybii l. 20 citat Steph. Byz. et gentile ponit Κοράκιος, ὡς Ἄτραξ Ἀτράκιος.] || Nom. cujusdam Ithacesii filii Arethusæ, qui leporem persequens, per præcipitium decidit, et mortuus est : eo autem cognito mater ad fontem se strangulavit : indeque ipse nomen dedit τῇ Κόρακος Πέτρῃ, mater autem fonti. [Sic Hesych., Eustath. p. 1746, 53.] Hom. Od. N, [407] : Αἱ δὲ νέμονται Πὰρ Κόρακος Πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Plut. [Mor. p. 776, E] : Φρεωρυχῶν ἐν ἐσχατιᾷ παρὰ Κόρακος Πέτρῃ τὴν συβοτικὴν ἐκείνην Ἀρέθουσαν. Annotat Eust. Κόρακος Πέτρα scribi ὑφὲν, sicut et Μεγάλη Πόλις. Gentile autem esse Κορακοπολίτης, ut Μεγαλοπολίτης. [Κορακοπετραῖος ap. Steph. Byz. || Corax, rex Sicyoniorum. Pausan. 2, 5, 8; Georg. Syncell. p. 124, B.] || Nom. rhetoris, rhetorices inventoris. [Hujus meminit Quintil. Instit. 3, 1, schol. Hermogenis in Prolegomenis, Sextus Empir. p. 81. Kust. Themist. Or. 26, p. 328, D.] Unde Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν, Suid. [Zenob. 4, 82. || Nomen equi Cleosthenis victoris Olympici ol. 66, ap. Pausan. 6, 10, 7. || Nomen canis. Pollux 5, 47.] || Nom. pastilli ap. Aetium 14, fortassis ejus, qui Galeno κορακίνη σφραγίς.

[Κοραξοὶ, οἱ, Coraxi. Hesych. : Κοραξοὶ, Σκυθῶν γένος. Καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (?). Steph. Byz. : K., ἔθνος Κόλχων, πλησίον Κώλων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. (Adde Hellanicum ap. Steph. B. s. v. Χαριμάται.) Κοραξικὸν τεῖχος καὶ Κοραξικὴ χώρα. Vulgo Κόραξοι. Oxytonum est in cod. Vratisl. In Καραξὸς corruptum ap. Arcad. p. 66, 14 : qui de nominibus in ξος agens, Καὶ τὸ Καραξὸς (ὀξύνεται), inquit, ὡς ἐθνικόν· ubi delendum videtur ὡς. Aliam viam iniit Lobeck. Paralip. p. 404. Recto accentu ap. Aristot. Meteor. 1, 13. Numero singulari Κόραξος (scr. Κοραξός) Phœnix ap. Athen. 12, p. 530, F. Adjectivo Κοραξικὸς usus est Hipponax ap. Tzetz. Hist. 10, 381 : Κοραξικὸν μὲν ἡμφιεσμένη λῶπος. Κοραξικῶν pro Κοραξῶν (ἐρίων) Straboni 3, p. 144, restituit Coraes, et Κοραξικὴν χρόαν pro Κοραξῖν χρ. eidem 12, p. 578, Groskurdius in interpretatione Germanica vol 2, p. 533, et ap. Vitruv. 8, 3, 14 : *Coraxico colore* pro *coracino colore* : sed ap. Straboнem l. priore Κοραξῶν servandum esse, altero sufficere videtur si Κοραξῆν corrigatur. Eustath. Opusc. p. 236, 46 : Σεμνύνονται γοῦν ἐν ἐρίοις μελανανγέσι τὰ κοραξὰ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ παραθέσει τῇ πρὸς ἑτεροῖα μέλανα. Ejusdem adjectivi vestigia supersunt ap. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1161, E : Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (Inacho fluvio) λίθος Κορύβας καλούμενος, τῇ χρόᾳ κόραξος, ubi κοραξὸς scribendum : male κόρακος substituit Maussacus. Ibid. p. 1157, A : Λίθοι κορακοὶ τὴν χρόαν, iterum Maussacus κόρακος, quum κοραξοὶ deberet. Neque in Vitruvii verbis quidquam mutandum : quocum Reisk. ad Plut. vol. 10, p. 753, comparavit Paulum in l. *Quæsitum* 78 § coccum D. de Legat. 3 : *Quin minus porro coracinum aut isginum aut melinum suo nomine quam coccum purpurave designatur.* G. Dind.]

[Κοραξὸς, ὁ, piscis cujusdam nomen. V. Κόρακος.]

[Κορασίδιον, τὸ, Puellula, Epictet. Diss. 1, 18, 22; 28, 24; 2, 22, 11, al.]

Κοράσιον, τὸ, Pupa, Puellula. Matth. 9, [24] : Οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κ., ἀλλὰ καθεύδει. Verum εὐτελὲς est hoc vocab., sicut et κορίδιον, si Polluci credimus, cujus verba in Κορίσκη cito. [Hoc nomen in numero eorum, quæ Macedonica sive Alexandrina habenda essent, jam olim posueram, ob verba Pollucis 2, 17 : Τὸ κοράσιον εὐτελές. Et Phrynichi p. 24 (73 Lob.) : Κόριον, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσι· τὸ δὲ κοράσιον παράλογον. Add. Thom. Mag. p. 548 (et Theognost. p. 125, 27 : Κοράσιον· τοῦτο οὐ δόκιμον τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι· κόριον γὰρ λέγουσιν. G. D.). Videram enim, non alios, qui hoc nomine usi essent, laudari auctores potuisse a Kypkio Obss. in N. T. vol. 1, p. 52, a Sallierio, Trillero et Wittero ad Th. Mag. quam Arrianum in Diss. Epicteteis, Diogenem L., et Lucianum, sed sæpe legi in versione Alex., ut Rhut. 2, 8; 3, 2; Reg. 1, 9, 11; Zachar. 8. 5; Susan. 15; et in N. T., ut Matth. 9,

24; 14, 11. Add. Symmach. Gen. 24, 61, et Plutarch. De cup. divit. c. 10, ubi sunt περιδέραια καὶ θεάματα κορασιώδη. Nam quod in epigrammate Platoni tributo ap. Diog. Laert. 3, 33, κοράσια exstant, id vero me movere non potuit, quia illud epigramma omnino Dorice scriptum est. (Legitur, Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν τιμᾶτε. De quo rectius judicat Lobeck. ad Phryn. p. 76, cum judicio et delectu collocatum esse vocabulum εὐτελὲς, h. e. sermonis familiaris et vernaculi proprium.) Nunc accedit scholiastæ Homeri auctoritas, qui ad Il. Υ, 404, diserte hæc præcepit: Τὰ διὰ τοῦ ιος, εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ος ἔχει, διὰ τοῦ ησιος· Ἰθακός Ἰθακήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος· εἰ δὲ τρέποιτο τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς α παρὰ Δωριεῦσι, διὰ τοῦ α· πρυμνάσιον, κορυφάσιον· οὕτως ἔχει καὶ τὸ κοράσιον, ὃ μᾶλλόν ἐστι Μακεδονικόν. Adde quod Hesych. et Suid. nomine κοράσιον interpretati reperiuntur voc. κόριον. Sturz. Photius: Παιδισκάριον· κοράσιον δ' οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκωμῴδηκε Φιλιππίδης ὡς ξενικόν. Cum παρθένος conjunxit Jo. Malal. p. 352, 17: Παρθένων πολλῶν κορασίων.]

Κορασιώδης, ὁ, ἡ, Puellaris. Plut. [Mor. p. 528, A]: Τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κορασιώδη. [Ib. p. 645, D. Et p. 990, B: Ἡδυπάθεια ἄνανδρος καὶ κ. Clem. Alex. p. 207.]

[Κορασσίαι, αἱ, Corassiæ, maris Ægæi insula. Strabo 10, p. 488.]

[Κοράσσω s.] Κοράττω, Precibus insto et urgeo. Unde κοράττειν ap. Suid. τὸ ἄγαν προσκαρτερεῖν καὶ λιπαρεῖν: dicit autem esse sumptam hanc signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. [Hesych.: Κοράξαι, ἄγαν προσλιπαρῆσαι. Πεποίηται παρὰ τοὺς κοράκας.] Hesychio vero κοράττειν est κορακεύεσθαι. [Præcedit, Κοράσσει (κορασσεῖ codex), ὀρχεῖται· καὶ ἄκλητα (ἄκλητος Salm.) ἐλήλυθε.]

Κοραύλη, Hesych. ἀπόστημα, Abcessus. [Ex κορδύλη depravatum et cum proxima gl., Κορύνη, ῥόπαλον, conjungendum esse vidit Hemsterhusius.]

[Κόραφος. V. Κόρκορα et Κόρυφος.]

[Κόρβα (codex κορβᾶ), ἡ τοῦ κόρβατος καὶ κορυβαντίας αἰτία, gl. obscura Hesychii.]

[Κόρδα, ἡ, i. q. χορδή. Eustath. p. 1915, 23: Κυρίως γὰρ χορδὴ εὐτραφὲς ἤτοι εὔκλωστον ἔντερον οἰὸς, ὃ παραφθείροντες κόρδαν οἱ χυδαῖοι φασί.]

[Κορδάκα Ἄρτεμις. V. Κόρδαξ.]

Κορδακίζω, τὸν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Cordacem salto: Suidæ αἰσχρῶς [αἰσχρὰ duo codd. et Hesych. s. v. Κορδακίζουσα] ὀρχοῦμαι, Turpiter et incondite salto. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 101, 16; Pollux 6, 123. Ὀρχεῖσθαι καὶ κορδακίζειν Dio Cass. 50, 27. «Οὐ κορδακίζων οὐδὲ τερετίζων, Dio Chrys. vol. 2, p. 4, 34. Julian. Misop. p. 350, B.» Jacobs. Synes. Epist. 32 fine. Boiss. Id. Synes. De prov. p. 10, 9 Krabing.: Ἰδίᾳ μὲν ἐκορδάκισέν. Hase. Forma media Georg. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 570, 28: Κιθαρίσαι καὶ κορδακίσασθαι. G. Dind.]

Κορδᾱκικὸς, ἡ, ὸν, Cordacicus, Cordaci conveniens, Cordacem decens. Aristot. Rhet. 3, [8] de rhythmis loquens, scribit τὸν ἡρῷον esse σεμνὸν καὶ λεκτικὸν καὶ ἁρμονίας δεόμενον: τὸν ἴαμβον esse αὐτὴν τὴν τῶν πολλῶν λέξιν: ideoque oratorio numero ineptum, utpote in quo oporteat esse σεμνότητα ut possit ἐκστῆσαι: τὸν τροχαῖον vero esse κορδακικώτερον: idque patere e tetrametris: esse enim τροχερὸν ῥυθμὸν τὰ τετράμετρα. Unde Cic. De orat. [Or. 57, § 163]: Aristoteles judicat heroum numerum grandiorem quam desideret soluta oratio: jambum autem nimis e vulgari esse sermone. Ita neque humilem et abjectam orationem, nec nimis altam et exaggeratam probat: plenam tamen eam vult esse gravitatis, ut eos qui audient, ad majorem admirationem possit traducere. Trochæum autem, qui est eodem spatio quo choreus, Cordacem appellat, quia contractio et brevitas dignitatem non habeat. Et Quintil. 9, 4: Licet herous, qui est idem dactylus, Aristoteli amplior, jambus, humanior videatur: trochæum, ut nimis currentem damnet, eique cordacis nomen imponat. Ibid. dixerat ab Ephoro fugi spondeum et trocheum, alterius tarditate, alterius celeritate damnata.

[Κορδάκισμα, τὸ, i. q. κορδακισμός. Hesych. s. v. Κολλικονόμον.]

Κορδᾱκισμὸς, ὁ, Cordacis saltatio. [Lex. rhet. p. 267, 26.] Demosth. [p. 23, 13] dicit a Philippo despici et pelli qui ipsius τὴν καθημέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς ferre nequeant. [Ex hoc l. et Nicophonte comico attulit Harpocr.] Hesychio κορδακισμοὶ sunt τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια: qui affert et Κορδαξίας pro ὀρχήσεως.

Κόρδαξ, ᾱκος, ὁ, Cordax: genus saltationis comicæ, quod apud Græcos habitum est φορτικὸν, ut tradit Athen. 14, [p. 630, E sqq.] qui ipsum numerat inter τὰ στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Aristoph. schol. [et Photius Lex. p. 508, 9; 511, 13, ex Aristoxeno: utrobique corrupte κάρδαξ. Ipsa Aristoxeni verba servavit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 101, 17] scribit tria fuisse saltationis genera: ἐμμέλειαν, Tragicam: σίκιννιν, Satyricam: κόρδακα, Comicam: in qua solitos fuisse αἰσχρῶς κινεῖν τὴν ὀσφὺν, Turpiter agitare s. motare lumbos, ut Hesych. quoque ejus motus fuisse scribit ἀσέμνους: passim igitur reprehenditur. Aristoph. Nub. [540]: Οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν. Ibid. Eupolis suo Maricæ apposuit γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος ἕνεκα, Ad desaltandum cordacem. [V. Ammon. p. 83, cum annot. Valck.] Et ap. Theophr. Char. [6, 1], si modo ejus iste liber est: Ὁ ἀπονενοημένος ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα, Scit sobrius quoque saltare cordacem; alioquin a potis desaltari solitum. [Pausan. 6, 22, 1: Προελθόντι δὲ ὅσον τε στάδιον ἀπὸ τοῦ τάφου (procorum Hippodamiæ) σημεῖά ἐστιν ἱεροῦ Κορδάκας ἐπίκλησιν Ἀρτέμιδος, ὅτι οἱ τοῦ Πέλοπος ἀκόλουθοι τὰ ἐπινίκια ἤγαγον παρὰ τῇ θεῷ ταύτῃ καὶ ὠρχήσαντο ἐπιχώριον τοῖς περὶ τὸν Σίπυλον κόρδακα ὄρχησιν. Nomen illud fortasse Κορδακίας scribendum. G. D. Saltantes cordacem agnoscere sibi visi sunt in icunculis Caylus *Rec. d'ant.* t. 4, p. 31; t. 3, p. 277; in typis labri marmorei Viscont. Mus. Pioclem. t. 4, p. 58. Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 425, 2. Hase.]

[Κορδαξία. V. Κορδακισμός.]

[Κορδινάω. V. Σκορδινάω.]

Κορδίνημα, τὸ, Ionica vox, significans τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ut Erotian. [p. 200] tradit et Greg. Cor. [p. 553], qui et σκορδίνημα scribi indicant.

[Κορδυβαλλώδης, ὁ, ἡ. Κορδυβαλλῶδες πέδον, Lucian. Tragodop. 222 pro Κορδυλοβαλλῶδες, Pavitum solum, Pavimentum, a κορδύλη, Fistuca. Vox dubia. Schneid.]

Κορδύλη, ἡ, Hesychio κορύνη, ῥόπαλον, Clava, Fustis [Conf. Κοραύλη]: Suidæ πᾶν τὸ ἐξέχον καὶ συνεστραμμένον: necnon ὁ παρὰ τὸν ὦμον δεσμός. Aristoph. schol. [ex Creontis Cypriacis] κορδύλην a Cypriis vocari scribit τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς, Involucrum capitis: ideoque ἐγκεκορδυλημένος exp. ἐγκεκρυμμένος, Intectus et involutus [Nub. 10]: Οὐκ ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται, Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. [|| Tuber, Gl. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 105, 3: Κ., τὸ ἔπαρμα, Σιμωνίδης δευτέρῳ. Schol. Aristoph. Pac. 500: Ὑπώπια, ἅ ἐστιν ὑπὸ τῶν ὄψεων τὰ ὀγκώματα καὶ κρούσματα, ἅπερ κορδύλας (κονδύλους ap. Suidam s. v. Ὑπωπασμέναι) φασίν. Hesych.: Κοραύλη (corruptum ex κορδύλη), ἀπόστημα.] Sunt qui dicant esse et Genus vilissimi pisciculi: unde esse prov. ap. Suid., Κορδύλης οὐκ ἄξιος. Alioqui κορδύλη dicitur Pelamis pusilla, s. Fœtus thynni, ut e Plin. docui in Πηλαμίς. [Strabo 12, p. 549: Κορδύλης τε καὶ θύννης.] Ap. Aristot. vero scriptum Σκοροδύλη: cui synonymum facit θυννίς. Nam H. A. 6, 17, scribit τὴν αὔξησιν τῶν θυννίδων esse ταχεῖαν· nam thynnos in ponto parere ova ἐν θυλάκῳ: e quibus fieri, quas nonnulli σκοροδύλας appellant, Byzantii αὐξίδας vocant, διὰ τὸ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις αὐξάνεσθαι: ex his postea fieri πηλαμίδας. Sed et Κόρδυλος ab Hesych. dicitur esse Piscis quidam: cujus meminit Aristot. quoque, Partt. anim. 4, 13: Τοὺς κορδύλους, βράγχια ἔχοντας, πόδας ἔχειν· πτερύγια γὰρ οὐκ ἔχειν, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μανώδη καὶ πλατεῖαν. Et De respir. 4, [c. 10]: Τῶν πόδας ἐχόντων ἓν ἔχειν βράγχιον μόνον τῶν τεθεωρημένων, τὸν καλούμενον κόρδυλον. Meminit hujus et H. A. 8, 2, numerans eum inter τὰ ἀμφίβια: Ζῇ δὲ ἐν τῷ ὑγρῷ ἢ ὅσα δέχεται μὲν τὸ ὑγρὸν καὶ ἔχει βράγχια, πορεύεται δὲ εἰς τὸ ξηρὸν καὶ λαμβάνει τροφήν· ἓν δὲ μόνον νῦν ὤπται τοιοῦτον, ὁ καλούμενος κόρδυλος [Recto accentu

nunc κορδύλος hic et 1, 1 et 1, 5]· οὗτος γὰρ πνεύμονα μὲν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ βράγχια· τετράπουν δ' ἐστὶν, ὡς καὶ πεζεύειν πεφυκός. A Numenio in Halieutico vocatur Κούρυλος, Athen. 7, [p. 306, C], ubi et Κορύδηλις ab eo memoratur: Ἡ μύας ἢ ἵππους, ἠὲ γλαυκὴν κορύδηλιν. [In verbis Athenæi est, Μέμνηται δὲ καὶ κορδυλίδος, in versu Numenii κορύδηλιν posuit Casaubonus et p. 304, E, ubi eadem verba afferuntur, posuerat Musurus: codex Venetus utrobique κορύδυλιν.]

[Κορδυλίων, ωνος, ὁ, Cordylio, cognomen Athenodori, amici Catonis Uticensis, ap. Strabon. 14, p. 647, 675, præclara emendatione ab Hasio restitutum grammatico in Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 16, ubi codex κογκύλω, margo ... νοδώρῳ ... λην (i. e. ἐπίκλην) κορ.. λίωνι. G. Dind.]

[Κόρδυλος vitiose pro κορδυτὸς, quod v.]

Κορδύλος, ὁ. V. Κορδύλη.]

Κόρδυς, ὁ, Hesychio πανοῦργος, Vafer, Veterator.

[Κορδῦτὸς, ἡ, Cordytus. Steph. Byz.: Κόρδυλος, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κορδύλιος. Recte Berkelius Κορδυτὸς et Κορδύτιος corrigit ex Stephano ipso, qui cum Βηρυτὸς, quod oxytonum sit productamque habeat syllabam penultimam, comparavit Κορδυτὸς πόλις. Sic etiam Draco Straton. p. 28, 19. Inter oxytona in υτος est ap. Theognost. p. 76, 1.]

[Κορέαι, αἱ, Coreæ, oppidum Palæstinæ, ad orientem Samariæ. Joseph. B. J. 4, 8, 1. Id. ib. 1, 6, 5: Ἦκεν εἰς Κορέας, ὅθεν ἡ Ἰουδαίων ἄρχεται χώρα κατὰ τὴν μεσόγειον ἀνιόντων. Codd. aliquot Κοραία, ἡ. Hase.]

[Κορέθων, οντος, ὁ, Corethon, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1.]

Κορεία, ἡ, Virginitas, παρθενία. [Lycophr. 354: Κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη.] Suid. ex Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 5, 217]: Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας. [Nonnus Dion. 32, 34: Ἀρχαίης ἔτι λείψανον αἷμα κορείης· 33, 352: Αἴσιον ὄρνιν ἔχεις με τεῆς ἀλύτοιο κορείης. Christodor. Ecphr. 365: Ἅρπαγας ... ἀεδνώτοιο κορείης. || Sacrificium in honorem Proserpinæ, θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη, Hesych. [Hoc Κόρεια, τὰ, scribendum. De eo v. Plut. V. Dion. c. 56, schol. Pind. Ol. 7 extr.] || Item καλλονὴ, Pulcritudo; et θεραπεία, eid. Hes.

[Κορεῖον, τὸ, i. q. κόρευμα. Schol. Eur. Alc. 175: Τὰ τῆς παρθενείας κορεῖα. Kall.]

Κορεῖον, τὸ, Hesychio περικράνειον: quod et κόρυς.

[Κόρειον, τὸ, Coræ (Proserpinæ) templum. Inscr. Sicula in Gœttlingii Disp. de inscr. Acrens. 3, p. 5. Osann.]

Κορέννυμι s. Κορέω, έσω, ήσω, [et in Indice, «Dicitur et Κορεννύω pro eodem.» Adde Κορέσκω], Satio, Saturo, Exatio. Hom. Il. P, [241]: Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει [legitur nunc κορέει, quod in hoc ceterisque locis non præsens pro futuro positum, sed futurum ipsum est. Et sic recte Eustath. p. 719, 4; 962, 59] κύνας ἠδ' οἰωνούς· Θ, [379]: Ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι [et N, 831], Satiabit adipe et carnibus suis canes Trojanas, ubi Eust. vult esse præsens pro fut. [Hesych.: Κορέει, πληροῖ, χορτάσει. Soph. Ph. 1156: Ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας. De animo explendo Æsch. Prom. 165: Πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ.] Nicand. Al. [415]: Μὴ μὲν ὑοσκυάμῳ τις ἀϊδρήεντι [-ήεντα] κορέσκοι Νηδύν. [Eadem forma Κορέσκω ib. 360, 566, 578, et Κορίσκω ap. Hippocr. p. 271, 31: Κορίσκονται πολλῆς ὑγρασίης· nisi κορέσκονται scribendum. Hesych.: Κορέων, κορύσκων (κορέσκων Arnaldus), ἐξυβρίζων. Cum altera interpretatione comparandus similis usus substantivi κόρος, quod v. Ceterum quum non probabile videatur grammaticum exquisitiore verbi forma κορέσκω usum esse, sublata dittographia κορέων scribendum arbitror, Κορέσκων, ἐξυβρίζων. G. D.] Et in pass. [Hesych.: Κορέννυται, χορτάζεται.] Hom. Il. T, [167]: Οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, Vino expletus et dapibus. Od. Θ, [98]: Δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης. Hesiod. Op. [591]: Κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Panyasis ap. Athen. 2, [p. 37, B]: Βορῆς κεκορημένον. [Ælian. V. H. 9, 4: Πῶλος κορεσθεὶς τοῦ μητρῴου γάλακτος· N. A. 15, 10: Κορεσθέντες εὖ μάλα τροφῆς.] Aliquando construitur cum partic. Hom. Od. Υ, [59]: Ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν, Quum ad satietatem usque flevisset, lacrymis animum explesset. Il. X, [427]: Κορεσσάμεθα κλαιόντέ τε μυρομένω τε· Od. Δ, [541]: Ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην· Il. Σ, [287]: Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; Λ, [87] de lignatore: Ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά· quod declarans subjicit, Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. [Cum genit. Eur. Hipp. 112: Βορᾶς κορεσθείς. Aristoph. Pac. 1285: Ὡς ἤσθιον κεκορημένοι· ubi præcedit ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν. Cum dat. Apoll. Rh. 3, 897: Μολπῇ θυμὸν κορέσωμεν. Ὕβρι κεκορημένος, Insolentia repletus, Herodot. 3, 80. || Participii perf. forma media, significatione vero passiva, ap. Hom. Od. Σ, 372: Κεκορηότε ποίης. Nonnus Dion. 5, 34: Κεκορηότι θυμῷ. || Fut. Κεκορήσομαι Maximus Π. καταρχ. 117: Μογεροῦ βιότοιο κεκορήσεται.] || Κορέννυσθαι dicimur etiam, Quum nobis satisfit, s. quum cupiditas nostra acquiescit. Herodian. 1, [13, 10]: Ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο, τιμωρίαν παρὰ τοῦ τὰ δεινὰ δράσαντος εἰληφὼς, Populus satisfactum sibi auctoris supplicio putabat, Polit. || Dicimur præterea κορέννυσθαι, Quum aliquid abunde nobis suppetit, aliqua re abundamus. Hesiod. Op. [33]: Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις, Quo quum abundabis, ædes tuas expleveris, Quem quum abunde tibi congesseris. [|| Etymologia verbi absurda exp. in Etym. M. p. 529, 51.]

[Κόρεσος, ὁ, Coresus, sacerdos Calydonius. Pausan. 7, 21, 1.]

[Κορεστὸς, Satiabilis, Gl. || Κορεστικὸς, ἡ, ὸν, est in loco grammatici ab Alberto edito ad Hesych. s. v. Πιαλέοις ὄφεσιν, quod exp. πλουσίοις ἅμα καὶ ὑπερεχεομένοις καὶ κορεστικοῖς, additque Ἐκ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ut refert Osannus Auctar. p. 98. || «Adverb. Κορεστικῶς, Ad satietatem, Abundanter. Schol. Arati 1049: Μηδὲ λίαν κ. καὶ ἐξόχως βαρυνθεῖεν τῷ καρπῷ παντελῶς.» Cramer.]

Κόρευμα, τὸ, Virginitas, ut exp. ap. Eur. Alc. [175]: Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι, Virgineam virginitatem: ut i. sit q. κορεία. Alii Puellaris ætatis statum.

Κορεύω, Devirgino, Virginitatem libo, Stupro, Eust. [ad Hom. Od. Λ, 290, ubi in schol. κουρεύεται scriptum]: Τυρὼ ἐκτρεφομένη παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. || Ap. Eur. vero Alc. [313], ubi Alcestis moritura filiam alloquitur, Σὺ δ', ὦ τέκνον, μοι πῶς κορευθήσει καλῶς, vulg. versio habet, In virginitate educaberis. Sed videtur potius accipi pro Devirginaberis: q. d. Cui viro daberis devirginanda, sine stupro? nam postea subjicit, Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ, ac metuit ne forte Admetus superinducat ei novercam, quæ τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα Ἥβης ἐν ἀκμῇ τοὺς αὐτῆς διαφθείρῃ γάμους.

Κορέω, Verro, Purgo. Hom. Od. Υ, [149]: Αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, Domum verrite: verba Eurycleæ ad ancillas. [Τὴν αὐλὴν κόρει Eupolis ap. Polluc. 10, 29.] Dem. [p. 313, 12] de Æschine: Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, Verrens: s. σαρῶν, ἤτοι καθαίρων καὶ καλλύνων τὸ ἔδαφος. Et τὸ κορούμενον, Purgamentum, Quod converritur. Item τρὶς κεκορημένον, Anacr., Quod ter verrendo mundatum est. [Eust. p. 725, 32, conjunctim legit τρισκ.] || Everro, Everriculo expurgo, metaph. ap. Aristoph. Pac. [59]: Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, schol. ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον. At Suid. hic legit ἐκκόρει, ut supra in Ἐκκορέω annotavi. Ut autem versus constet, si ἐκκόρει legere velimus, scr. erit μὴ 'κκόρει. [Hoc nunc ex cod. Rav. legitur.] || Mundo, Orno, καθαίρω, καλλωπίζω: unde volunt esse κόρος et κόρη. || Curo, ἐπιμελοῦμαι. A qua hujus verbi signif. Suid. derivat κόρος et κόρη: quod nimirum juventus studiose curanda sit. Unde κορήσατε ap. Eund., ἐπιμελήθητε. Ceterum κορέω pro Verro videtur idem Suid. deducere a κόρος significante κλάδον: nam κορεῖν esse τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν.

[Κορζία. V. Καρδία.]

Κόρη, ἡ [et Ionica forma Κούρη, de qua suo loco dicetur], Pupa, Puella, Juvencula, a κόρος: utrumque autem a κορέω, quod est καλλύνω, Venusto: quod ea ætas cultior sit et ornatior. Alii autem a κορέω, τὸ

καθαίρω, ut sit Quæ pura adhuc est et a viro intacta, ἡ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικιαν. Alii a κορέω pro ἐπιμελοῦμαι, quoniam πολλῆς ἐπιμελείας δέονται οἱ νεώτεροι. Nonnulli vero a κείρω derivant, ut sit ἡ κειρομένη καὶ ἔτι νεάζουσα : quæ etym. affertur præter superiores a schol. Theocr., necnon in quodam nostro Lex. vet. [Usitatissimum Tragicis vocabulum. Æsch. fr. 37 : Σὺν κόροις τε καὶ κόραις· Prom. 647 : Ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη. Soph. Ant. 769 : Τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου. Eur. Hec. 485 : Τρῳάδες κόραι. Aristoph. Av. 1633 : Τὴν κόρην γυναῖχ' ἐμοὶ ἐκδοτέον ἐστί. Ibid. 1678, forma barbara κόραυνα in ore Triballi. Plato Critia p. 113, D : Εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης· Leg. 6, p. 764, D : Θηλειῶν κορῶν. Κόρην τετραχαιδεκέτιν Isocr. p. 388, E.] Xen. Rep. Lac. [1, 3] : Τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι· paulo ante, Κόρας καλῶς δοκούσας παιδεύεσθαι. Ap. Athen. 13, [p. 555, C] : Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἴκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων. Ib. [p. 566, E], de juvenibus et puellis in Chio : Καὶ ὁρᾷν προσπαλαίοντας τοὺς νέους ταῖς κόραις. Id. 12, [p. 516, A] : Τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, Quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. Plut. Lyc. [c. 14] : Οὐδὲν ἧττον εἴθισε τῶν κόρων τὰς κόρας γυμνάς τε πολιτεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωμένων· ubi quos κόρους vocat, paulo post νέους appellat. Idem Eur. ap. Athen. 2, [p. 61, B] in quodam epigr. de matre, μετὰ δύο ἀῤῥένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, fungos lethiferos comedente, Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους Ἐν ταυτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους. Plato [Leg. 7, p. 813, E] : Καὶ τούτων μαθητὰς τοὺς ἐν τῇ πόλει παῖδάς τε καὶ ἄνδρας, καὶ κόρας καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας. In quibus exx. omnibus de Juvencula innupta dicitur. [De vetulis innuptis Æsch. Pr. 794 : Αἱ Φορκίδες ... δηναιαὶ κόραι. De Furiis Eum. 68 : Αἱ κατάπτυστοι κόραι, et Soph. OEd. C. 127 : Τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν. De Parcis, Plato Rep. 10, p. 617, D : Κόρης Λαχέσεως. De Sphinge Soph. OEd. T. 508 : Πτερόεσσ' ἦλθε κόρα. Frequentius de nymphis dicitur, ut in exemplis a Welckero indicatis ad Philostr. Imag. p. 465, Pind. Pyth. 3, 138 : Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμά· Eurip. Rhes. 919 : Πηγαῖαι κόραι· Herc. F. 785 : Ἀσωπίδες κόραι. Æschylus ap. schol. Aristoph. Ach. 883 : Δέσποινα πεντήκοντα Νηρήδων κορῶν· quem versum παρῳδεῖ Aristophanes, Πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν (i. e. anguillarum).] Aliquando commodius redditur Virgo. [Soph. Tr. 536 : Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην. Aristoph. Lys. 595 : Ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε.] Dem. [p. 540, 4], παῖς κόρη, Puella virgo; et e Plat. Leg., κόρη καὶ δέσποινα, Virgo et domina, de Minerva. [Eur. Tro. 561 : Κόρας ἔργα Παλλάδος.] Sicut vero Dem. dicit παῖς κόρη adjective, ita infra Athen. κόραι θυγατέρες. [|| Παρ' ἵππον καὶ κόρην, locus quidam Athenis, qui nomen accepit ab Hippomenis archontis Attici filia, de qua v. narratio Nicolai Damasc. ap. Suidam s. v. Ἱππομένης, Phot. et Suidas s. v. Παρ' ἵππον, schol. Æschinis ad p. 26, 10, vol. 3, p. 746 ed. Reisk.] Nonnunquam accipitur pro Filia, θυγάτηρ. [Eustath. p. 431, 14. Sic sæpissime ap. Tragicos, ut Διὸς κόρα ap. Æsch. Suppl. 137. Κόρης τῆς Ἰναχείης Prom. 559. Ἰνάχου κόρης Soph. El. 5. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι OEd. Col. 40. Κάδμου κόρη Eur. Bacch. 2. Θεστιὰς κόρη Hel. 132. Ap. Soph. OEd. C. 180, senex OEdipus filias compellans, Προβίβαζε κούρα.] Ap. Athen. 13, [p. 556, F] : Καὶ ἑπτὰ μέντοι γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας· nisi quis hic malit subintelligere θυγατέρες, ut adjective accipiatur, sicut ap. eund. Athen. 8 : Ἦσαν κόραι θυγατέρες αὐτῷ, Filiæ adolescentulæ s. virgines. Pro Filia ap. Isocr. quoque accipitur, teste Bud., citante hunc ex eo l. [p. 211, E] de Pirithoo, Βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. [Similiter p. 46, A.] Non tantum vero de Innupta puella dicitur, ut in ll. præc., sed etiam de Nupta, verum ea juvencula adhuc, quam Hom. κουριδίην ἄλοχον dicit. [Eustath. p. 652, 29.] Herodian. 3, [10, 14] de filia Plautiani in matrimonium collocata Antonino Caracallæ : Ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο, Puellam ipsam pessime oderat, Polit. In Diog. L. Pyth. p. 409 [8, 11] : Τίμαιός τέ φησιν ἐν δεκάτῃ Ἱστοριῶν λέγειν αὐτὸν τὰς συνοικούσας ἀνδράσι, θεῶν ἔχειν ὀνόματα, κόρας, νύμφας, εἶτα μητέρας καλουμένας.

|| Κόρη, s. Κόρη Περσεφόνη, dicta fuit etiam Proserpina filia regis Molossorum, cui nomen Ἅδης : eo quod decentes forma mulieres Molossi vocent κόρας. Hanc amabat Pirithous, ac noctu rapere volebat : quo cognito, pater ipsius Ἅδης canem, quem habebat, ante fores ligavit, a multitudine τρικέρβερον dictum : is venientem e compacto Pirithoum interemit, ac ipsam quoque κόρην auxilio ei venientem : quam a Plutone raptam fuisse postea dixerunt. Ita Suid. [similiterque Jo. Malal. p. 62, 12, Tzetzes Hist. 2, 749, et omissa etymologia nominis Plut. V. Thesei c. 31.] Isocr. autem hanc κόρην, Proserpinam, paulo ante vocavit κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος, Filiam Jovis et Cereris : quam a Plutone raptam poetæ dicunt. [Κόρην Δήμητρος Eur. Alc. 859, et simpl. Κόρη ib. 855. Κόρης τε καὶ Δήμητρος Suppl. 34.] Aristoph. Vesp. [1438] : Εἰ ναὶ τὰν Κόραν Τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίδεσμον ἐπρίω, Næ per Proserpinam, ubi annotat schol. Siculis familiare fuisse hoc juramentum, quod ibi Proserpina a Plutone rapta fuisse credatur. Xen. Hell. 6, [3, 6] : Τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερὰ, Nausicrates ap. Athen. 7, [p. 330, B] : Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι Φωσφόρον Κόραν, Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. [Athenag. Legat. pro Christ. p. 295, E. Κόρη et Φερσέφαττα, tanquam diversa numina invocatæ in versibus Epicratis ap. Ælian. N. A. 12, 10 : Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, τὰν Φερσέφατταν.] || Lycophron κόρας vocat naves πρωτοπλόους, i. e. Primum in aquam conjectas, VV. LL. [24 : Πελαργοχρῶτες αἱ Φαλακραῖαι κόραι. Schol. : Αἱ νῆες λευκῷ χρώματι κεχρισμέναι ὡς πελαργοί] : Eust. vero [p. 308, 22] ab eo naves μιλτοπαρήους vocatas fuisse κόρας annotat, quod ταῖς κόραις οἰκεῖον sit τὸ μιλτοπάρηον. || Pupa, Imaguncula pueri aut puellæ aut etiam alterius animalis. Etym. [M. p. 530, 14, et Lex. rhet. p. 272] : Κόρη τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον ἢ πήλινον. [Hesych. : K., νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον.] Unde Κοροπλάθος infra. [Plato Phædr. p. 230, B : Ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων. Κόρας Attici dicunt Pupas ex cera argillave fictas, Planunculas. Dio Chr. Or. 31, p. 356 : Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν· ubi v. schol. Conf. Pierson. ad Mœr. p. 235. Easdem pupas Græci etiam νύμφας appellarunt, recentiores Græci κορακόσμια. Ruhnk. ad Tim. p. 166.] || Pupilla, Major oculi circulus intra iridem comprehensus, per quem cernimus; qui non aliud revera est quam tunicæ ῥαγοειδοῦς foramen, in eum usum a natura factum, ut per ipsum res visibiles humori crystallino facilius paterent : per pupillam enim cernimus, non quod ea sit præcipuum videndi instrumentum, sed quod spiritui visorio per eam via pateat, nec possit aliter visio fieri. Rufus [p. 25] τὴν κόρην esse dicit τὸ ἐν μέσῳ τοῦ ὀφθαλμοῦ βλεπόμενον : scribitque eand. alio nomine ὄψιν vocari : γλήνην autem, Simulacrum, quod in pupilla cernitur : quam tamen multi Pupillam etiam interpr. Alio vero l. [p. 48] Idem scribit κόρας dici τὰς ὄψεις· γλήνας, τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν, δι' ὧν ὁρῶμεν : vel, ut aliis placet, τὴν ὄψιν μὲν, ᾧ βλέπομεν· κόρην δὲ καὶ γλήνην, τὸ εἴδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει. [Artemidor. 2, 44 : K. καλεῖται καὶ ἡ γλήνη ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ. Per ὄψις et ὀφθαλμὸς exp. Hesych. Plato Alc. 1 p. 133, A : Ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, ὃ δὴ καὶ κόρην καλοῦμεν. Soph. fr. 634 : Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας. Sæpissime ap. Eurip., velut Or. 389 : Ὀμμάτων ξηραῖς κόραις· 1319 : Σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας· Hec. 972 : Προσβλέπειν ὀρθαῖς κόραις· Bacch. 746 : Θᾶσσον ἢ σὺ ξυνάψαις βλέφαρα βασιλείοις κόραις. Τὸ ἐπὶ κόρῃ δέρμα Aristot. De anima 2, 8.] Eleganter in ambiguo ludens orator quidam ap. Plut. [Mor. p. 528, E] ait τὸν ἀναίσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας : nam τῶν κορῶν est αἰσχύνεσθαι. Et Longin. [4, 5] e Timæo : Ὃ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων. [Diog. L. 6, 68 : Ὅρα, φησὶ (Diogenes Didy-

moni mœcho puellæ oculo medenti), μὴ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς παρθένου ἰατρεύων τὴν κόρην φθείρῃς.] || Κόρη ap. Hippocr. τὸ ὑπερικὸν, Galen. [Lex. p. 504]; habet enim fructum κορίῳ similem. Gorr. [|| Numi species ap. Polluc. 9, 74 : Ἀλλὰ μέντοι καὶ κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν, ὡς Ὑπερίδης, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον· κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Τάχα δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρουσῶν, « Καὶ τὰς μὲν ἄξει, πῶλον ἢν διδῷς ἕνα, τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρῃ Παλλάς. » Τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον. Ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτ' Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ καλεῖ Παλλάδας, πῶλον δὲ, τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον. || Manica (ap. Persas). Xenoph. H. Gr. 2, 1, 8 : Ὅτι αὐτῷ (Cyro) ἀπαντῶντες (duo Persæ) οὐ διέωσαν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας, ὃ ποιοῦσι βασιλεῖ μόνῳ· ἡ δὲ κόρη ἐστὶ μακρότερον ἢ χειρὸς, ἐν ᾗ τὴν χεῖρα ἔχων οὐδὲν ἂν δύναιτο ποιῆσαι. Manicam intelligendam esse interpretes ex Cyrop. 8, 3, 13, ostenderunt, ubi χειρῖδες eodem sensu dictæ sunt, et ib. 10 : Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων.]

Κόρηθρον, τὸ, Scopæ, Scopulæ, i. q. κόρημα in posteriori signif., Id quo pavimentum purgamus et mundamus : quod et κάλλυντρον et σάρωθρον. Lucian. Philops. [c. 35] : Λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κ. Ap. Polluc. [6, 94] scribitur etiam Κόρυτρον, ut videbis in Παρακορέω : sed ea scriptura mendi suspecta est. [Recte nunc legitur κόρηθρον.]

Κόρημα, τὸ, Purgamentum, Id ipsum quod verrendo collectum est, Sordes verrendo collectæ. Pollux 6, c. 15 [§ 94] : Σπόγγοις δὲ καὶ σπογγιαῖς καθηράντων οἱ ὑπηρέται πάντα τὰ λείψανα τῆς τροφῆς, τὰ ἐπὶ τοὔδαφος ἀπερῤῥιμμένα· quibus enumeratis subjungit, ἃ καὶ κορήματα κλητέον. || Etiam ipsum σκεῦος, ap. Polluc. [10, 28] ambiguum an illud In quo purgamenta illa collecta deponuntur, an Scopas quibus converruntur. Verba ejus sunt : Ἐπεὶ τῷ πυλωρῷ τὸ καθαίρειν καὶ καταῤῥαίνειν τὴν οἰκίαν ἀναγκαῖόν ἐστι, τὰ πρόσφορα δὲ τούτων τῶν σκευῶν εἴπωμεν· οἷον κόρημα· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κορούμενον. [... Καὶ τὸ μὲν σκεῦος ὑπὸ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξι « Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει· » τὸ δὲ κορούμενον ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνους, « Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί. »] Sed videtur potius accipere pro Scopis, Scopulis, ut Colum. vocat. Idem et Eust. testatur : Κορήσατε, inquit, exponens locum ex Hom. citatum in Κορέω, ἀντὶ τοῦ σαρώσατε, καλλύνατε· ὅθεν καὶ κόρημα τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ· quod et σάρωθρον et κόρηθρον. Sic accipitur ap. Aristoph. Pac. [59] : Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, i. e. κόσμητρον, τὸ σάρον, ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ῥύπους τῶν οἴκων, schol.

[Κορημάτιον, τὸ, Scopula, Gl.]

[Κόρης, ητος, ὁ, Cores, n. pr. ap. Suidam. Nomen fortasse restituendum Plut. Mor. p. 433, D : Οἱ δὲ λογιώτατοι Δελφῶν καὶ τοὔνομα τοῦ ἀνθρώπου (qui primus oracula edidit) διαμνημονεύοντες Κόρητα λέγουσι· ubi nunc Κορήταν legitur. G. Dind.]

[Κορήσιος. V. Κόριον.]

[Κορησσὸς, ὁ, Coressus, nomen montis et urbis prope Ephesum sitæ. Herodot. 5, 100; Xenoph. H. Gr. 1, 2, 7; Strabo 14, p. 634, 640; Diodor. 14, 99; Pausan. 5, 24, 8; Aristid. vol. 1, p. 309, et Steph. Byz. : quibus in ll. aliisque nomen in libris varias expertum corruptelas est, Κόρησος Κόρισος Κορεσσός : v. Schneider. ad l. Xenoph. De origine nominis fabellam quandam exponit Steph. Byz. Idem adjectiva gentilia memorat Κορησσίτης et Κορησσεὺς, additque : Καὶ Κορησσία πολίχνιον τῆς Κέω καὶ ἐπίνειον. De quo v. Strabon. 10, p. 486, 487.]

[Κορήτας. V. Κόρης.]

Κορθέλαι [ex Κορδύλαι corruptum videtur Kustero ad Suidam s. v. Κορδύλη], αἱ, Hesychio συστροφαὶ, σωροί : qui Κορθίλας quoque et κόρθιν [κόρθυν Is. Voss.] esse dicit τοὺς σωροὺς καὶ τὴν συστροφήν. Κόρθιλος [Κόρθυλος Is. Voss. An pro Κορυδαλλός? Albert. Avis quam quidam βασιλικὸν [βασιλίσκον Angl.] dicunt, teste Eodem.

[Κορθίλος. V. Κυρσίλος.]

[Κορθύνω. V. Κορθύω.]

Κόρθυς, υος, ἡ, Hesychio σωρὸς, Acervus : afferenti et κόρθυας pro τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα. Suidæ quoque κόρθυς est τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Tumulus, Agger, Cumulus; in exemplum afferenti hunc l. : Ὁ δὲ ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρθυν, καὶ ἐξάρας τῆς γῆς οὐκ ἐπὶ πολὺ, πάλιν τῷ ποδὶ καταστρώσας, αὖθις τὸ δάπεδον ὁμαλὲς ἐποίησε. [Theocr. 10, 46 : Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἃ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω, i. e. Culmorum in acervum congestorum. Schneid. ad scriptt. rei rust. vol. 3, 1, p. 383.]

Κορθύω, s. Κορθύνω, In acervum colligo, Coacervo. Hesiod. Theog. [852] : Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, Vires suas collegit et veluti coacervavit. Il. I, [7] : Ἀμυδὶς δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, In acervum veluti attollitur, s. κορυφοῦται, αὔξεται, schol.; εἰς ὕψος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεωρίζεται, Hesych. [Idem : Ἐκορθύετο, ὑψοῦτο, ἐκορυφοῦτο.] Quod et Intumescere et Insurgere dicunt Latini. [Apoll. Rh. 2, 322 : Ὑπερθε δὲ πολλὸν ἅλὸς κορθύνεται ὕδωρ.]

Κορθὼ, ἡ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum. [Supra Κοθώ.]

[Κόρι. V. Κόριον.]

[Κορία, ἡ, Minervæ cognomen apud Arcades. Pausan. 8, 21, 4. || Dianæ ap. Callim. H. in Dian. 234, ubi Prœtus templum condidisse dicitur Ἀρτέμιδος Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξατο κούρας οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια. Conf. Κόριον.]

[Κοριάλη, ἡ.] Κοριάλαι Hesychio teste dicuntur αἱ τρίγλαι, Mulli, pisces.

[Κορίανδρον. V. Κολίανδρον.]

Κοριάννησον, ap. Theophr. H. Pl. 1, 18 [11, 2] legitur in censu τῶν γυμνοσπερμάτων λαχάνων, ut et ἄνηθον et κύμινον. Sed quidam pro eo reponendum censent κορίαννον, ἄνισον. [Sic nunc recte legitur.]

[Κορίαννον. V. Κόριον.]

[Κοριαννὼ, οῦς, ἡ, Corianno, meretrix. Ejus nomine inscripta fuit Pherecratis comœdia, ab Athenæo aliisque grammaticis memorata.]

[Κορίανον. V. Κόριον.]

[Κορίαξ vel Κορίαξος, genus τῶν ταρίχων, quod ægris utendum datur in his morbis quos humor frigidus, crassus et viscidus creavit, ap. Alex. Trall. 1, 12; 7, 14. Ducang.]

Κοριάω, Effero me. Hesych. enim κοριῶντα [vitiose] affert pro γαυρούμενον : pro quo infra κορωνιῶντα.

Κορίδιον, τὸ, Puellula, Pupa. Pollux [2, 17]. Sed εὐτελὲς est vocab., sicut et κοράσιον, ut Idem annotat. [Phrynich. p. 73 : Κόριον, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσι, τὸ δὲ κοράσιον παράλογον.] || At Κορίδιος, Qui virgo duxit uxorem, VV. LL. Qua signif. dicitur κουρίδιος infra.

[Κοριεύς. V. Κόριον.]

Κορίζομαι, Blandior, Blande appello s. compello. [Per ὑποκορίζομαι exp. Hesych. et Ἐκορίζετο per ὑπεκορίζετο, παρὰ τὸν παῖδα, ὃν κόρον φασί. Phryn. in Bekk. An. p. 47, 31 : Κορίζεσθαι καὶ ὑποκορίζεσθαι, ἄμφω. Σημαίνει δὲ τὸ πρὸς τὰ κομιδῇ παιδία νήπια ψελλιζόμενον τῇ φωνῇ παίζειν· κόρος γὰρ ὁ παῖς. Καὶ τοὔνομα διττῶς κόρισμα καὶ ὑποκόρισμα.] Aristoph. [Nub. 68] : Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο, schol. ἐκολάκευε, καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκάλει, οἷα φιλεῖ τοῖς παιδίοις : ut patres et matres pueros aut puellas diminutivis sæpe nominibus appellant, quo blandius loquantur, veluti quum Γλυκέριον pro Γλυκέρα, et quum κορίσκιον aut κόριον pro κόρη. [Scriptor ap. Suidam s. v. Ὑποκεκορισμένη : Ὁ δὲ κεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ. Eustath. Opusc. p. 13, 71 : Ὑπούλως κοριζόμενα δυσπραγίας θανατηράς· 51, 93 : Ψευδόμενος τὸ τοῦ θεοῦ σέβας καὶ τὴν εἰς ἐκεῖνον κατὰ νοῦν ἀνάτασιν κοριζόμενος.] || Κοριζόμεναι, Puellæ nubiles, Cam. Ejusd. fere signif. infra κουριζόμεναι. [Seqq. ex Indice.] Κορίσαι, Hesychio ὑψῶσαι, In altum extollere, Elevare. [Ex κορθῦσαι depravatum videtur Alberto.]

[Κορίζω, Cimico, Gl.]

[Κοριθαλής. V. Κουροθάλεια.]

[Κορίκιος, Ad virginem s. puellam spectans : κ.

πρᾶγμα, Pollux [2, 17, ubi corrigendum ex codd. καὶ πρᾶγμα δὲ κορικὸν ἐρεῖς κτλ.]

Κορικὸς, ἡ, ὸν, Puellaris, Virginalis. At non receptum esse hoc voc. docet Poll. [l. c.] : Κορικὸν ἐρεῖς τὸ παρθενικόν· εἰ καὶ μὴ λίαν δόκιμον.

Κορικῶς, Puellariter, ut Plin. Jun. loquitur; Puellarum more, γυναικικῶς, ὡς κόραι, ut Suid. et Hesych. exp. Philo V. M. 1 : Οἱ δὲ νεανίαι κ. ἤδη τρυφᾶτε, Puellarum in morem diffluitis. [K. αἰσχύνεσθαι Alciphro 3, 1. Ælian. N. A. 2, 38 : Βαδίζει δὲ ἡσυχῇ καὶ κ. Ex Olympiodoro in Plat. Phædon. citavit Bekker. in Anecd. p. 1391.]

Κορινᾶῖοι, οἱ, affertur pro Qui e clanculario concubitu nati sunt. Forsan sunt Quos clam pepererunt quæ κόραι esse putabantur : cujusmodi λαθρίδια γεννήματα Eubulus comicus per risum vocavit παρθένων ἀνασύρματα.

[Κορίνη, ἡ, Puella. Κορῖναι ap. Philostr. p. 74. Kall. Ὦ κόρινα ap. Theocr. 11, 60, libri quidam pro ὦ κόριον. Wakef.]

[Κορινθιάζω.] Κορινθιάζειν Hesych. esse dicit μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν : sumptum a meretricibus Corinthiensibus, ut tradit fusius Erasmus in Chil. [Steph. Byz. : Κορινθιάζομαι τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν· ἢ τὸ μαστροπεύειν. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ (fr. 133). Κορινθιάζειν, τὸ καλλωπίζεσθαι schol. Leid. Hom. Il. B, 572.]

[Κορινθιακὸς, ἡ, ὸν, Corinthiacus. HSt. s. v. Κορινθιάζω :] Ab iisdem Corinthiis est possess. Κορινθιακός. [Ap. Xenoph. H. Gr. 6, 2, 9 (K. κόλπος), Strabon. 10, p. 450, Diodorum, et alios quosvis. Κορινθιακὰ inscriptus est Pausaniæ liber secundus.]

[Κορινθιὰς, άδος, ἡ, Corinthias, adject. ab Steph. Byz. memoratum.]

[Κορινθιαστὴς, ὁ, titulus fabulæ Philetæri, item Poliochi, ap. Athen. 7, p. 313, C; 13, p. 559, A. Schweigh. Nomen a Κορινθιάζομαι ductum.]

[Κορινθικὸς, ἡ, ὸν, Corinthicus. Macedon. Anth. Pal. 6, 40 : Οὐδέ ποτ' ἀμήσαντι Κορινθικόν. Quod de larga messe accipiendum est secundum proverbium, Εἴη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, de quo v. Zenob. 3, 57. Jacobs. Κορινθικὸν gl. sine interpretatione ex hoc l. posita ap. Suidam.]

[Κορίνθιος, ία, ιον, Corinthius. Herodot. 5, 87 : Ἐσθῆτι Κορινθίῃ· 92 : Κορίνθιος Σωσικλέης. Πόλυβος Κορίνθιος Soph. OEd. T. 774. Κορίνθιοι, οἱ, Herodot. 1, 14, 50, Thucyd. 1, 13, et alii quivis. Κορίνθιοι ab Aristophane per jocum pro κόρεις dictum v. s. Κόρις. Κορίνθιαι γυναῖκες Eur. Med. 214. Κορινθία γῆ ib. 10. K. χθὼν Soph. OEd. T. 794, et Κορινθία, ἡ, omiss. γῆ, Xenoph. H. Gr. 4, 4, 5; 8, 8, Aristot. Polit. 2, 12.] Hesych. teste proverbialiter et Κορίνθιος ξένος dicitur, ἐπὶ τῶν τὰς ἀλλαγὰς ῥιπτούντων. [Ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδῃ Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφῶντι ἐπιβουλευούσης (codex ἐπιχευούσης). Ὡς δὲ Ἄτταλος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν, ἐπὶ τῶν διὰ κάλλος ὡς ὁ Βελλεροφόντης. || Κορίνθιον σχῆμα, Indicativus pro subjunctivo positus, ap. Lesbonact. II. σχημ. p. 178, et Etym. M. p. 301, 30.]

Κορινθιουργὴς, ὁ, ἡ, Corinthio opificio factus, Vitruv. [Steph. Byz. s. v. Κόρινθος. Strabo 4, p. 198 : Κιοκράνῳ Κορινθιουργεῖ· 8, p. 382 : Χαλκώμασι Κορινθιουργέσι. Pollux 10, 157 : Καλυπτῆρες K. Athen. 5, p. 199, E; 205, C; 12, p. 525, E.]

[Κορινθίως, More Corinthiaco. Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Οἶκον ἐστεγασμένον K., i. e. Columnis operis Corinthiaci.]

[Κορινθόθι. HSt. s. v. Κορινθιάζω :] Ab urbe autem Corintho adv. Κορινθόθι, Corinthi. Hom. Il. N, [664] : K. οἰκία ναίων.

[Κόρινθονδε, Corinthum. Lucian. Hermot. c. 28, ubi libri plerique εἰς Κόρινθον.]

[Κόρινθος, ἡ, vel ὁ, Corinthus, urbs Achaiæ florentissima. Hom. Il. B, 570 : Ἀφνειόν τε Κόρινθον. Herodot. 3, 52 : Κορίνθου τῆς εὐδαίμονος βασιλεύς. Soph. OEd. T, 1394 : Ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε. V. de ea Strabo 8, p. 376 seqq., Steph. Byz. et Tzschuck. ad Pomp. Mel. 2, 3, 7, in not. exeg. p. 288 seqq. Nomen ipsum genere plerumque dicitur feminino, rarius masculino, ut in proverbio Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης, ap. Strabon. p. 380 (unde τοῦ εὐδαίμονος Κορίνθου ap. Dionys. A. R. 4, 29, ab Reiskio male in τῆς mutatum) et in ll. quibusdam Polybii, de quibus v. Schweigh. ad 4, 67, 8, et ipsius Strabonis p. 378, 380, qui in verbis quoque Homeri supra appositis ἀφνειὸν genere masculino dictum accepit p. 378 : Ὁ δὲ K. ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπορεῖον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ κείμενος κτλ. || Κόρινθος, ὁ, Corinthus, n. pr., de quo Pausan. 2, 1, 1 : Ἡ δὲ Κορινθία χώρα ... ἀπὸ Κορίνθου τὸ ὄνομα ἔσχηκε. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν κτλ. Hinc proverbium natum, Διὸς Κόρινθος, ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων (Zenob. 3, 21), quemadmodum Corinthii ad nauseam usque repetiverant Corinthum Jovis fuisse filium. Eo utuntur Pind. Nem. 7, 155, Aristoph. Ran. 441, Eccl. 823, Plato Euthyd. p. 292, E : ad quos ll. v. scholiastarum annotationes. Κόρινθος, Alexandri ex Helena filius, ap. Eustath. p. 1479, 7. || Κόρινθος ὁ Σωκρατικὸς ap. Justin. Mart. p. 101.]

[Κόριννα, ἡ, Corinna, poetria Tanagræa, cujus carminum fragmenta nonnulla supersunt. De ea v. Suidas cum annot. editorum, ubi pravo accentu scriptum Κορίννα. || Recto accentu Κόριννα, nomen meretricis, ap. Lucian. Dial. mer. 6.]

[Κόριννος, ὁ, Corinnus, Iliensis, poeta epicus, ipso Homero, ut quibusdam visum, antiquior, de quo v. Suidas.]

[Κορίννω.] Κορίννουσιν, Hesychio κονιορτὸν ἐγείρουσι, Pulverem excitant, quod et κονίουσι dicitur.

Κοριοειδὴς, ὁ, ἡ, Pupæ s. Puellulæ similis; nam κοριοειδὲς Hesychio est κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός. [At Hesych. non intelligit Puellulæ simile, sed Pupillæ oculi simile, sc. Splendide nigricans, qua notione Coracini pisces κοριοειδέες appellantur ab Epicharmo ap. Athen. 7, p. 282, A; 308, E, ubi temere olim et invitis vetustis libris κηριοειδέες editum erat. Schweigh.]

[Κοριοειδὴς, ὁ, Coriandro similis. Dioscor. 2, 207 : Φύλλα κ.]

Κόριον, τὸ, Pupa, Puellula. [V. Phrynich. s. v. Κορίδιον citatum. Theocr. 11, 60 : Ὦ κόριον, quod κόριον scriptum in Etym. M. p. 529, 49. Mire schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 856, 22, ubi de accentu diminutivorum agitur : Κορρίον διὰ δύο ρρ παρὰ Ἀττικοῖς, κόριον δὲ δι' ἑνὸς ρ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ. Hesych. : Κόρριον, μικρὸν κοράδιον (κοράσιον Soping.). Forma Dorica κώριον ap. Aristoph. Ach. 731 : Πονηρὰ κώρι' ἀθλίω πατρός.] Athen. 13, [p. 612, E] : Οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Qualis fere jocus est ap. Martial. 4 : Pupam se dicit Gellia, quum sit anus. || Sacrificium pro pueris juvenculis. Pollux [8, 107] : Εἰς τούτους, τούς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον· καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων, ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀῤῥένων, τὸ κόριον [nunc κούριον legitur : scribendum vero κούρειον, quod v.] ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλείων, τὴν γαμηλίαν. || Κόριον et Κορίαννον, s. Κορίανον, τὸ, Coriandrum, frutex caule exili, sesquicubitali, ramoso, folio adianti, rotundo capite, cicutæ odore gravi, semine rotundo nudoque, radice lignosa, brevi, neque adeo fibrosa. [Κόρι, τὸ κορίαννον, inter nomina in ι est ap. Theognost. p. 79, 6; 120, 28.] Vetustiores Græci, inquit Galen. [vol. 13, p. 194], κορίαννον nominabant, at recentiores Medici omnes κόριον appellant. Crediderunt aliqui sic vocatum a cimicibus, quod folia et caules eos olent : sunt qui ἀπὸ τῆς κόρης, A pupilla, dictum velint, quasi κοριάμβλον, Hebetantem oculorum pupillas. Hæc inter alia Gorr. [Hesych. : K., τὸ κορίανδρον, ἢ μᾶλλον κοριάμβλον. Aristoph. Eq. 676 : Τὰ κορίαννʼ ἐπριάμην. Κοριάννοις ib. 682. Anacreon ap. Polluc. 6, 107 : Μύρτοις στεφανοῦσθαι καὶ κοριάννοις. Theophr. H. Pl. 1, 11, 3; 7, 1, 2; 2, 9.] Diosc. [3,] c. 71 : Κόριον ἢ κορίαννον, γνώριμον, δύναμιν ἔχον ψυκτικήν. Nicand. Al. [157] : Οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο δυσαλθές. [Th. 874, ὀρειγενές.] Idem dicitur et κολίανδρον, schol. : Plin. 26, 8 : Eadem præstat hypericon, quam alii Chamæpityn, alii Corion appellant : sicut et Diosc. 3, 171 : Ὑπερικὸν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν. || Κορίανον dicitur etiam Annulus, qui in indice digito gestatur. Pollux 5, [101] de nominibus

mundi muliebris : Καὶ ἕτερον κορίαννον, τῷ λιχάνῳ περιηρτημένον. [Hesych. : Κορίαννον, τὸ κόριον· καὶ γυναικεῖον κοσμάριον.] Frequentius autem scriptum reperitur κορίαννον, duplici ν. [Quæ sola vera scriptura est.] || Κόριον ἔνυγρον dictum a quibusdam τὸ ἀδίαντον, ut habetur ap. Diosc. [4, 134], teste Gorr., quoniam φυλλάρια ἔχει κοριάνδρῳ ὅμοια, ut idem Diosc. docet.

[Κόριον, τὸ, Corium. Steph. Byz. : K., τόπος ἐν Κρήτῃ ἀπὸ κόρης τινός. Ὁ πολίτης Κορήσιος, καὶ λίμνη Κορησία, καὶ Ἀθηνᾶς (Ἀρτέμιδος Salmasius collato Callimachi l., quem s. v. Κορία attulimus) ἱερὸν Κορησίας. Ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ κόρη γέγονεν· ἀπὸ δὲ τοῦ Κόριον τὸ ἀνάλογον Κοριεύς.]

[Κόριος, ὁ, Corius, fl. Carmaniæ. Marcian. p. 20 (35 Mill.).]

Κόρις, εως, ὁ, ἡ [Phrynich. p. 307 : Τὴν φθεῖρα λέγουσί τινες καὶ τὴν κόριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε καὶ τὸν φθεῖρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Suidas : Κόρης (l. κόρις), κόρεως ἀρσενικῶς διὰ τοῦ η (l. ε) Ἀριστοφάνης· κόρις δὲ κόριδος θηλυκῶς. Glossæ iatr. Ms. Bernardi ad Theoph. Nonn. c. 43, p. 191 : Αἷμα κόρεως, τῆς κορίδος. Conf. not. ad 258, p. 312. Τὰς κορίδας Moschio De affectt. mul. p. 22. Αἱ κόρεις Geopon. 13, 14, p. 962, et codd. quidam in Aristot. H. A. 5, 25, quod genus usus scriptoris reprobat. Lobeck. ad Phryn. p. 308. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1391 : Ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐν τῇ συνηθείᾳ τὰς κόριδας θηλυκῶς· ἀρσενικῶς γὰρ λέγεται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, οἷον ὁ κόρις τοῦ κόρεως. Ἰστέον δὲ ὅτι σπανίως εὑρίσκεται καὶ διὰ τοῦ δος κλινόμενον], Cimex. Diosc. 2, 36 : Κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης· et Geopon. 15, [13, 14] : Πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. V. et Aristot. H. A. 5, 31. [Aristoph. Ran. 115 : Ὅπου κόρεις ὀλίγιστοι· Nub. 699 : Οἷαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον. Κόρεων μεστὴν στιβάδα Pl. 441. Κόρεων ἀνάπλεως Lucian. De merc. cond. c. 17.] Aristoph. vero Nub. [634] : Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν ἐξενεγκεῖν μ' οἱ κόρεις, per jocum dixit pro οἱ Κορίνθιοι. [Voluit v. 710 : Ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, quod dictum est pro οἱ κόρεις.] || Herbæ s. Fruticis nomen, qui alio nom. dicitur Hypericon, ut tradit Diosc. 3, 174. Sic Plin. 26, 11 : Semen hyperici quod Coris appellatur. Et c. 8 : Est et aliud hypericon, quod alii Corin appellant, folio tamaricis. Ap. Hesych. oxytonως scriptum κορὶς, ab eoque esse dicitur Piscis quidam [Athen. 7, p. 330, A, ex Dorione : Τῶν δὲ πλατέων ... ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κόριν] : item Herba quædam alio nom. dicta χαμαιπίτυς. Plin. sane paulo ante l. c. scripserat hypericum ab aliis χαμαιπίτυν, ab aliis Corion appellari. Sed Diosc. tamen seorsim περὶ κόρεως tractat, seorsim περὶ χαμαιπίτυος, diversas esse indicans.

Κορίσκη, ἡ, et Κορίσκιον, τὸ, Puellula, Pupa. Pollux [2, 17] : Τὰ δὲ ἐφεξῆς, sc. post puerilem ætatem, παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον· τὸ δὲ κοράσιον, εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. [Non improbat Phrynichus, cujus verba s. v. Κορίδιον apposita sunt.] Athen. 14, [p. 665, D] e Plat. Iambicis, Αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι Μελίζεται. [Moschop. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 386 : Κορίσκη τὸ κοράσιον.]

[Κορίσκος, ὁ, Coriscus, Scepsius, discipulus Platonis. Diog. L. 3, 46; Aristot. Π. ἀναμνήσ. c. 1, Π. ἐνυπν. c. 3. Nelei patrem fuisse ex Strabone 13, p. 608 cognoscitur. || Alius ap. Alciphr. 3, 33.]

[Κορίσκω. V. Κορέννυμι.]

[Κόρισμα. V. Κορίζομαι.]

[Κορισσὸς, vitiose pro Κορησσὸς, quod v.]

Κόριψ, Juvenculus, Adolescentulus, νεανίσκος, Hesych. [Infra Κόρυξ.]

Κοριώδης, ὁ, ἡ, Puellaris.

[Κορκεύεται. V. Κορκυρεύεται.]

[Κορκόδρυα (?), ὑδρόρυα, Hesych.]

[Κόρκορα, ὄρνις. Περγαῖοι, Hesych. Idem, Κοράφοις, ὑποπαργαίοις, quod vel ὑπὸ Περγαίων scribendum cum Pergero vel ὄρνις, Περγαῖοι.]

[Κόρκορος. V. Κόρχορος.]

[Κορκορύγεω.] Κορκορυγεῖν de ventre dictum apud Aristoph. [Nub. 387, ubi compositum legitur διεκορκορύγησε] pro Strepere, Latrare.

Κορκορυγὴ, i. q. βορβορυγὴ ap. Hesych. : scribit enim βορβορυγὴν esse certum quendam sonum, qui et κορκορυγὴ appelletur. Sed vox hæc κορκορυγὴ ex Æsch. [Sept. 351] annotatur generalius pro Strepitu. [Aristoph. Pac. 991 : Λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς· Lys. 491 : Ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.]

Κορκορυγμὸς, ὁ, Strepitus ille [de quo s. Κορκορυγέω dictum. Rufus Ephes. p. 18 ed. Matth. : Φῦσαν καὶ κορκορυγμούς. Suidas : Κορκορυγμοὶ, ταραχαί. « Clem. Al. p. 219, var. lect. » Wakef. Scriptor Philopatridis c. 3, Aristophanis verba Nub. 387 imitatus : Πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε. || Forma suspecta Κορκορύγημα ap. Zonaram p. 1242.]

Κορκούτης, Hesychio αἰδοῖον ἀνδρῶν : pro quo series alphabetica requirit κορμούτης.

[Κορκύνη, ἡ, Corcyna, nutrix Ariadnæ. Plut. V. Thesei c. 20.]

[Κόρκυρα et derivata. V. Κερκ—.]

[Κορκυρεύεται, ἀπονεῖται, Hesych. Κορκεύεται, ἀπονοεῖται, Cyrillus. Unde quis cogitare queat κορακεύεται. Albert.]

[Κορκυρὶς, ἴδος, ἡ, Corcyris. Steph. Byz. : K., πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἁλμυρὶς Ἀργυρίς· ἡ δὲ Ψέντρις Αἰγυπτία κώμη βαρύνεται. Ὁ πολίτης Κορκυρίτης.]

[Κόρμα, ζύθος πύρινον, vel cum vel sine melle, ap. Celtas. Athen. 4, p. 152, C. Ap. Diosc. 2, 110, vocatur Κοῦρμι, quod v. Supra Δέρκομα. Dahler.]

Κορμάζω, Trunco, Puto, Circumligo; nam κορμάζειν, τέμνειν, περιδεῖν, Hesych. Idem s. v. Κορμός : Ἀπὸ τοῦ εἰς ὀλίγον κεκορμᾶσθαι (scr. κεκορμάσθαι). Ὕλη κορμασθεῖσα κατὰ μέρη Dionys. Hal. Epit. 20, 6. « Κορμηθεὶς Ignatius p. 27, § 4. » Valck. Hoc ex Κορμισθεὶς corruptum videtur, ut Κατακορμῆσαι ap. Photium pro κατακορμίσαι scriptum. V. Κατακορμίζω.]

[Κορμηδὸν, Trunci instar. Heliodor. 9, 19 : Οὓς κορμηδὸν κειμένους οἱ Βλέμμυες ὑπὸ τοὺς μηροὺς ἀνέτεμον. Schneid.]

[Κορμῆται (?), κοσμῆται, Hesych.]

[Κορμίας. V. Σχιζίας.]

[Κορμίον, τὸ, Truncus. Martyr. Arethæ in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 51 : Κουφίζονται τὰ πλοῖα μετὰ τῶν κορμίων.]

Κορμὸς, ὁ, Truncus. [Hom. Od. Ψ, 196 : Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. Herodot. 7, 36 : Κορμοὺς ξύλων πρίσαντες. Eurip. Hec. 575 : Κορμοὺς φέροντες πευκίνους· Herc. F. 242 : Δρυὸς κορμούς. Aristoph. Lys. 255 : Κορμοῦ βάρος τοσουτονὶ χλωρᾶς φέρων ἐλάας. Geopon. 9, 11, 8 : Συγκόψαντες αὐτὰ τὰ πρέμνα εἰς κορμοὺς μείζονας. « Ἐλάϊνος κ. OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234, A. Ξύλων παχέσι κορμοῖς Heliodor. 9, 8. » Hemst.] Athen. 5, [p. 201, A] in pompa Philadelphi, de satellitibus Æthiopibus : Ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὀδόντας ἑξακοσίους, ἕτεροι δὲ ἐβένου κορμοὺς δισχιλίους. Hesychio κορμὸς est πλάτη, Navigii species quædam, ἕδρα, κώπη, τὸ εἰς βραχὺ τετμημένον ξύλον. [Κορμοὶ ναυτικοὶ (remi) ap. Eurip. Hel. 1617. Truncus corporis humani, Eustath. p. 835, 52 : Τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος δίχα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ θώρακά τινες καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ κορμὸν ἰδιωτικῶς. Etym. M. p. 622, 53 : Ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν ἡμετέρων σωμάτων.] Derivatur a κείρω [v. Eustath. p. 1358, 49; 1847, 40], Tondeo; truncus enim arboris, ramis, si qui pullulent, nudatur, ipsique veluti attondentur. Est autem κορμὸς a κείρω, ut ὁρμὸς ab εἴρω.

[Κορμούτης. V. Κορκούτης.]

Κόρνος, Siculis est κέντρον, μυρσίνη, ut est ap. Hesych. Nisi forte scr. κεντρομυρσίνη. Latinis autem Cornus est quæ Græcis κρανία.

Κόρνωψ, ωπος [immo οπος], affertur pro Locusta. Hesychio vero Κορνώπιδες sunt κώνωπες, Culices. Rursum tamen Κορνωπίων dicitur esse Herculis cognomentum a fugatis locustis. [Immo Κορνοπίων, Locustarum abactor. Strabo 13, p. 613 : Καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν παρνόπων, οὓς οἱ Οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι, Κορνοπίωνα τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα ἀπαλλαγῆς ἀκρίδων χάριν. Quæ repetit Eustath. p. 34, 26.]

[Κορωὴ, ἡ.] Κορωὴν Hesych. esse dicit τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, vel κρικίον, Extremam sagittæ partem, vel Annulum. [Glossa non minus suspecta quam alia ejusdem grammatici, Κόριν· κορυφὴ, ἔπαλξις καινή.]

Κόροιβος, ὁ, Hesychio auctore dicitur ὁ ἡλίθιος καὶ

μωρὸς, Stolidus et fatuus [Κοροίβου ἠλιθιώτερος Zenob. 4, 58, Diogenian. 5, 56. Conf. schol. Aristoph. Ran. 1021, Lucian. Amor. c. 53, Philops. c. 3. Κόρυβος vitiose Etym. M. p. 577, 33, et in fr. Euphorionis p. 249, 6, de quo v. Meinek. p. 179] : a Corœbo quodam, qui talis fuisse fertur, filius Mygdonis Phrygis, secundum nonnullos. [C. Mygdonis f. ap. Eurip. Rhes. 539, Pausan. 10, 27, 1. || Argivus, ib. 1, 43, 7. || Eleus, victor olympicus primus (a. 776 a. Chr.), de quo veterum testimonia collegit Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 150.]

Κοροῖτις [?], ἡ, Hesych. teste dicitur ἀλώπηξ, Vulpes.

Κόροιφος, ὁ, Virginum corruptor, VV. LL. V. Κόρσοιφος ap. Etym. [M. p. 531, 23. Schol. Theocr. 4, 62 : Οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν. Οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται ὁ κόρην οἰφώμενος.]

[Κοροκονδάμη, ἡ, Corocondama, pagus Bospori Cimmerici, ap. Strab. 11, p. 494, et Steph. Byz. ex Artemidoro. Adject. gentile Κορoκονδαμίτης, ὁ, apud Steph. et femin. Κορoκονδαμῖτις λίμνη ap. Strabonem.]

Κορoκόσμιον, τὸ, Puellarum s. Virginum ornamentum : κορoκόσμια ap. Suid. τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα. Unde Hesychii codicem emenda, [ubi Κορoκοσμία τῶν π., omisso κοσμήματα. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 102 : Κορoκόσμια κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων (τριόδων Coraes ad Isocr. p. 232) πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. Grammaticorum exx. quædam indicavit Albert. ad Hesych. Tatian. C. Græc. p. 250, E : Κορoκοσμίοις ἠπάτησε τὴν παῖδα.]

[Κορoκότας. V. Κρoκόττας.]

[Κορoμάνη, ἡ, Coromana. Steph. Byz. : Κ., πόλις πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Κορoμανηνὸς διὰ τὸν τύπον τῶν Περσῶν.]

[Κόροντα, τὰ, Coronta. Steph. Byz. : Κ., πόλις Ἀκαρνανίας. Θουκυδίδης β' (c. 102). Τὸ ἐθνικὸν Κορoντεὺς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς.]

[Κορoπασσὸς, Coropassus, pagus Lycaoniæ. Strabo 12, p. 568; 14, p. 663.]

[Κορόπη, ἡ, Coropa, oppidum Thessaliæ : unde adject. Κορoπαῖος, αία, αῖον. Nicand. Th. 614 : Ἥ ἑν Ἀπόλλων μαντοσύνας Κορoπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν· nam sic scriptura vulgata Κορυπαῖος corrigenda ex codd. quibusdam et Steph. Byz., apud quem μαντείας scriptum. Idem ex veteribus Nicandri interpretibus diversam memoravit scripturam, Βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν ὅτι ἡμάρτηται καὶ γράφεται (γραπτέον?) Ὡρωπαῖος. Ὡρώπη γὰρ πόλις Εὐβοίας ὅπου Ἀπόλλωνος διασημότατον ἱερόν. Ἐν τῷ Ὡρωπῷ in paraphrasi posuit Eutecnius : scholiasta vero hæc annotavit : Κορoπαῖος· τινὲς Θεσσαλικὸς, Κορόπη γὰρ πόλις Θεσσαλίας. Γράφεται καὶ Ὀρόπειος· Ὀρόπεια γὰρ πόλις Βοιωτίας, ὅπου διασημότατον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Qui Orobias Eubœæ in mente videtur habuisse, ubi μαντεῖον ἀψευδέστατον fuisse tradit Strabo 10, p. 445. Indidem Stephano restituendum Ὠρόπειος et Ὀρόπεια. Nam Ὡρωπαῖος metrum non admittit, nisi quis μάντιας Ὡρωπαῖος corrigere velit.]

[Κορoπλαθικὸς, ἡ, όν. Τύποις κορoπλαθικοῖς, id est Qualibus puparum fictores utuntur, Proclus In Platon. Tim. 2, p. 120. Κορoπλαθικὴ, ἡ, Ars pupas fingendi, Athenag. Leg. pro Christ. p. 60 : sic enim codd. pro olim edito κορoπλαστική.]

Κορoπλάθος, ὁ, Puparum fictor. Sunt autem Pupæ imagunculæ quædam puellares, quibus virgines in prima pueritia lusitare solebant, donec jam pubertati vicini eas Veneri offerrent. Suidæ [et Timæo Lex. Platon. p. 167] κορoπλάθοι sunt οἱ τοὺς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ : item et Quorumvis animalium simulacra e luto fingentes. [V. Lex. rhet. p. 272 et 275. Legebatur ap. Platon. Theæt. p. 147, A, ubi nunc ἱπνοπλάθος e libris melioribus restitutum. Dion. Chr. Or. 60, p. 580, C, Achill. Tat. 3, 15, citavit Ruhnk. ad Tim. Κορoπλάθος Antiphanis comœdia fuit : v. Polluc. 10, 103.] Pollux [10, 189] : Τὸ μὲν δὴ ξύλον, εἰς ὃ πλέκουσι τὸ πῖλον οἱ κορoπλάθοι, κάνναβος καλεῖται. Idem [7, 163] : Τῶν δὲ κορoπλάθων ἴδιον τὸ τὰ χολοβαφῆ βάπτειν, τὰ χρυσοειδῆ. Lucian. [Lexiph. c. 22] : Τοῖς ὑπὸ τῶν κορoπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς. Utitur etiam Isocr. ἐν τῷ Περὶ ἀντιδόσ. [p. 310, B, ab Harpocr. s. h. v. citatus.] Christodulus tamen [Thom. M. p. 552] existimat dicendum potius κουροπλάθος. [Julian. Cæs. p. 332, D, ubi legebatur κορoπλάστης.] Pro eodem dicitur etiam Κορoπλάστης, Etym. [M. p. 530, 11.] Est autem ei κορoπλάστης ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων· οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ ὁμοίας κόρας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον· quæ ad verbum habentur et in quodam nostro vet. Lex. Idem tamen agnoscit et alterum vocab. Subjungit enim, Καὶ κηροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους. [Mœris p. 234 : Κορoπλάθοι, Ἀττικοί· κορoπλάσται, Ἕλληνες. HSt. infra :] Κουροπλάθος, Puparum fictor : v. Κορoπλάθος. [Thom. M. p. 522 : Κουροπλάθος, οὐ κορoπλάστης (κουροπλάστης cod. unus). Recte, ut videtur, Oudendorpius Κορoπλάθος.]

Κόρος, ὁ, Satietas. Hom. Il. T, [221] : Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι· N, [636] : Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Omnium rerum est satietas, Nullius voluptatis satietas deest, Plin. Philoxenus ap. Athen. 4, [p. 147, E] : Ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἡδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἑταῖροι ἴμεν. Pro quo Hom. dicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Satias cibi, Lucret. [Eur. Alc. 183 : Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον· Phœn. 1739 : Κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν. Plato Phædr. p. 240, C : Κόρον γε καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει.] Ap. Athen. 10 : Τοῖσι δὲ οὐδέπω κόρος, Illos vero nondum satietas ceperat. Philo V. M. 3 : Γεννώσης ἀκρασίας μὲν κόρον, κόρου δὲ ὕβριν, Satietate proteriam gignente. Item Alex. Aphr., Αὐτάρκη κόρον ποιεῖν, Explere satietatem, Cic. Quod vero Latini dicunt Ad satietatem, Græci ἐς κόρον et ἄχρι κόρου : Lucian. [De hist. scr. c. 11] : Μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται, Ad satietatem ridebunt : Liv., Ad satietatem trucidabitis. Idem [ib. c. 50] : Πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω. Id. [De merc. cond. c. 26] : Ἐς κόρον ἦν πιεῖν. Dem. [p. 400, 2] : Ἵνα εἰδῆθ' ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθεν ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς, Ut intelligatis Æschinem in impostura vobis factitanda, etiam verbum illud quod frigide et scurriliter dici solet, ad satietatem usque, exuperasse, Bud. [Πέρα κόρου Pollux 6, 42.] Item διὰ κόρον, Præ nimia satietate. Philo V. M. 2 : Τὰ λίαν ἀγαθὰ τῶν πολλῶν φέρειν οὐ δυναμένων, ἀλλὰ διὰ κόρον ἐξυβριζόντων· quomodo supra dixit κόρον γεννῆσαι ὕβριν. Sic Plut. Probl. Rom. : Διὰ κόρου καὶ πλησμονῆς ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι. Quod vero Lat. dicunt Plus satis, Alex. Aphr. Probl. 1 : Πλέον τοῦ κόρου. [Fastidium, Tædium, Insolentia ex nimia affluentia et satietate orta. Pind. Ol. 2, 173 : Αἶνον ἔβα κόρος οὐ δίκᾳ συναντόμενος· Isthm. 3, 4 : Κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον. Ὕβριν κόρου ματέρα Ol. 13, 12, ubi Bœckh. : « Ut secundum tritam sententiam (Theogn. 153) τίκτει κόρος ὕβριν, ita vicissim Ὕβρις, Superbia, mater est Κόρου, Tædii suarum rerum, et Invidiæ, ex qua aliena appetimus iisque potiri cupimus. Eandem fictionem sequitur oraculum Bacidis apud Herodot. 8, 77, ubi Hora δῖα Δίκη σβέσσει κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν. » Nicephor. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 179 : Ἐμπαροινήσουσιν εἰς σὲ διὰ τὸν κόρον ὑβρίζοντες· ubi similia plura attulit Boisson. Πρὸς κόρον, Insolenter, Æsch. Ag. 382. || Βάλλ' ἐς κόρον, imprecandi formula ut βάλλ' ἐς κόρακας, apud Menandr. Athen. 10, p. 446, D.] Ceterum quod ad etym. attinet, Eust. [p. 582, 20; 862, 52; 1231, 39] a κείρω derivat : quod aliquando capi pro ἀπλήστως ἐσθίω annotat : alibi tamen κόρον dictum vult quasi κόπον.

Κόρος, ὁ, Puer, Juvenculus (ut Catull. : Qui flosculus est juvenculorum), s. Filius, παῖς Hesych. Eubulus ap. Athen. [2, p. 47, C] : Οὗ ῥᾷστα δὴ [ῥᾷστ' ἀεὶ] πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι, Juvenculi s. Juvenes Cecropidæ, h. e. Athenienses. Aliud exemplum e Plut. habes in Κόρη. [Semel ap. Æschylum fr. 37 : Σὺν κόροις τε καὶ κόραις, aliquoties ap. Sophoclem (οἱ Θησέως κόροι, Filii, Ph. 562), sæpe ap. Euripidem, ut Alc. 907 : Κόρος ἀξιόθρηνος· Andr. 24 : Δόμοις ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον· Herc. F. 1164 : Γῆς Ἀθηναίων κόροι. || « Κόρος est et dignitatis nomen ap. Lacedæmonios. Archytas ap. Stob. Flor. 43, 134 :

Ὥσπερ καὶ ἐν τᾷ Λακεδαίμονι· τοὶ μὲν γὰρ βασιλέες τᾶς μοναρχίας ... ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι τᾶς δαμοκρατίας.» Dahler. Sic equites Romanos *juvenes* appellat Livius 2, 20, ubi v. Drakenborch. Ruhnk. ad Tim. p. 150.] Κόρος, Novellum germen; sic enim nonnulli scrib. existimant, non κορὸς, ut ap. Galen. scribitur in Lex. Hipp. [p. 504] κορούς, τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα. Ap. Hesych. certe κόρος accentu in priore exp. νέα βλαστήματα. Et ap. Suid. [et Etym. M. p. 276, 26] κλάδος. || Eid. Hes. κόρος est κάλλυντρον: qua v. Scopas significat, i. e. κόρηθρον. || Item, Πλέγμα μυρσίνης πεποιημένον· quibus verbis Scopas itidem eum intelligere existimo; præsertim quum oxymyrsine, quæ myrtus sylvestris est, Lat. Scopa regia dicatur, si Scrib. Largo credimus. [Κόρους πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυρρίνης, Lysippus (nam sic vulgatum Χρύσιππος emendavit Meinek. Com. vol. 1, p. 216) ap. Etym. M. p. 531 extr.] Quæ expositiones si veræ sunt, primo loco ponendæ fuissent; nisi aliquis mallet eas præcedere ipsum κορέω, ut σάρον verbo σαρόω præponendum est. || Κόρος, Hesychio πλῆθος ἀνθρώπων: quale quid significat etiam χορός. At vero de etymo nominis κόρος dixi in Κόρη.

Κόρος, ὁ, Niger, μέλας, ut Etym. [M. p. 529, 30, ubi Κόραξ, παρὰ τὸ κόρον, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν] et Eur. schol. volunt. Poni etiam pro καθαρὸς tradunt VV. LL. e schol. Hesiodi. [Etym. M. p. 540, 5: Ὁ Κρόνος τῆς νοερᾶς ζωῆς ἐστι δοτὴρ, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ κορὸς νοῦν καὶ καθαρός.] Neutrius tamen signif. exempla afferuntur; sed a priori Etym. derivat κόραξ et κορώνη, at schol. Eur. [Or. 1267] etiam κόρη significans Pupillam. [Schol. Hom. Il. A, 170: Κορωνίσιν· ἐπικαμπεῖς τὰς ἄκρας ἐχούσαις, τουτέστι τὰς πρύμνας· ἢ μελαίναις· κορὸν γὰρ τὸ μέλαν. Quo accentu ap. Moschop. quoque Il. σχεδ. p. 62, et in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 386.] Fortasse autem rectius scriberetur κορὸς cum accentu in posteriore, ut distingueretur a κόρος, Satietas. Hanc autem meam scripturam confirmat exemplar quoddam scholiastæ Oppiani dicentis κορακῖνον dictum παρὰ τὸ κορὸν τὸ μέλαν. || Item Κόρος, Mensuræ genus quadraginta medimnum et unius, Joseph. A. J. 3 fin., ut docet Bud. De asse. Hesych. quoque dicit esse μέτρον τι σιτικόν. [Continet sex medimnos Atticos, secundum Joseph. A. J. 15, 9, 2. V. Schleusner. Lex. N. T. Angl. Athan. vol. 2, p. 77. Kall. Κόρος, σῖτος· ὁ κόρος εἴληπται ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς διαλέκτου, ὃς καλεῖται χὼρ· εἰσὶ δὲ μόδιοι λ', Etym. Gud. lxx interprr. utuntur v. κόρος non solum pro Hebr. כר *Cor*, verum etiam pro חמר *Chomer*, quemadmodum Syrus vocab. *Curo*. Dahler. || Κόρος fl. Persidis ap. Dionys. Per. 1073: qui Κύρος vocatur ab Strabone 15, p. 729, Κόριος a Ptolemæo.]

[Κορούω propter etymologiam verbi κρούω fingit Etym. M. p. 541, 40.]

[Κορραῖος, ὁ, Corrhæus, n. pr. Diogenian. 5, 31.]

[Κόρρη. V. Κόρση.]

[Κορρίον. V. Κόριον. || Κόρρος, Sol. V. Κῦρος.]

[Κορσαῖον. V. Κόρσεον.]

Κόρσακις, ap. Cratinum comicum τράγος, Hircus, Hesych.; forsan quoniam tonderi hirci solent, et inde fieri cilicia. [Glossa hæc est, Κόρσακις, τράγος παρὰ Κρατίνῳ. Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης. Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. Κόρσακις, quod manifeste corruptum est, in Κορσάτης mutabat Salmasius. Cum postremis verbis a Brunone comparati sunt Κορσαγαῖνοι τῆς Κιλικίας apud Basil. Epist. 425. Quibus omnibus non multum proficitur.]

[Κορσέα, ἡ, Corsea. Eustath. ad Il. B, 739, p. 333, 28: Πόλις δὲ, φασὶ, καὶ αὕτη (ἡ Ὄρθη) Περραιβίας ἢ Θεσσαλίας, καλουμένη, φασὶ, καὶ Κορσέα.]

[Κορσέαι, αἱ, Corseæ. Steph. Byz.: Κ., νῆσος τῆς Ἰωνίας, ἀντικρὺ Σάμου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἡρωδιανὸς Κορσία διὰ τοῦ ι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Κορσεάτης. Κορσίαι ap. Strabon. 14, p. 636: unde fortasse Κορσίαι pro Κορσία restituendum Stephano.]

[Κορσεία, ἡ, Corsea, oppidum Bœotiæ. Pausan. 9, 24, 5, ex quo l. Χορσία attulit Steph. Byz. et adjectivum gentile finxit Χορσιεύς. Κορσίαι, αἱ, ap. Harpocr.: Κ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας Κορσίαι, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ λ'. Ap. Demosth. p. 385, 4, libri alii Κορσίαι, alii rectius, ut videtur, Κορσιαὶ, quo accentu ap. Diodorum quoque 16, 58, Κορσιάς. Codex Paris. S κορσια sine accentu.]

[Κορσεῖον, τὸ, i. q. κόρση. Κορσεῖα, Tempora. Nicander. Al. 135: Κορσεῖα ταμὼν κεράεντα χιμαίρης. Κόρσεα ibid. 414: Βάμματι δ' ἐνδεύσαιο καὶ εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις.]

Κορσεὺς, εως, ὁ, Hesychio κουρεὺς, Tonsor: qui et κορσωτήρ.

Κόρση, vel Κόρρη, ἡ, Crinis, θρὶξ, ut Etym. [M. p. 530, 52] in hoc Æschyli l. exp. [Choeph. 280]: Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, Candidos crines, i. e. Canos. Et ap. Polluc. [2, 32]: Καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας, διὰ τὸ κείρεσθαι. || Κόρσαι plerumque dicuntur Tempora, Ossa duo cranii, utrimque singula ad aures sita. Rufus Ephes. [p. 24]: Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τοῦ βρέγματος, κόρσαι καὶ κρόταφοι. Pollux [2, 40]: Τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ Κόρρας ὀνομάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κόρσας, ἤγουν κεφαλάς· quibus verbis subjicit, eos, qui ita sentiunt, sic accipere τὸ ἐπὶ κόρρης παίειν. Eosd. hoc ex Hom. pro se testimonium afferre, Il. Δ, [501]: Βάλε δουρὶ Κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρὴσεν Αἰχμὴ χαλκείη· ubi Eust. quoque annotat κόρσην et κρόταφον idem esse. Sic accipi potest hoc Oppiani Cyn. 3, [475]: Παρὰ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης Ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι. Rursum Il. N, [576]: Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην. [Hesych.: Κόρη (scr. κόρρη ex Cyrillo), τράχηλος, ἢ τὸ ὀπίσω τοῦ τραχήλου, ἢ κρόταφος. Κόρση, κεφαλὴ, ἔπαλξις, κλῖμαξ, κρόταφος.] || Κόρρη frequenter exp. etiam Maxilla, σιαγὼν, γνάθος: idque Atticum esse testatur schol. Theocr. Sicque Idyll. 14, [34] accipit, Πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα· quod loquendi genus frequentissimum est ap. omnes fere scriptt. Dem. [p. 562, 9]: Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόρρης. Et [p. 573 extr.]: Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης. Plut. Probl. Rom.: Παίουσιν ἐπὶ κόρρης καὶ ῥαπίζουσι. Sic ap. Gregor., de pantomimis: Κινοῦσι γέλωτα τοῖς ἐπὶ κόρρης ῥαπίσμασι καὶ ψοφήμασι. Sicut vero Dem. dicit ἐπὶ κόρρης πατάξαι, ita Lucian. [Gallo c. 30], κατὰ κόρρης πατάξαι· item [Catapl. c. 12], κατὰ κόρρης παίειν. [Eustath. p. 492, 37.] Hoc autem ἐπὶ κόρρης πατάξαι Thom. M. esse dicit τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρί: atque Atticum esse, non itidem ῥάπισμα δοῦναι: ac propterea Liban. alicubi ἀδοκίμως dixisse ῥάπισμα. || Κόρση nonnunquam pro ipso Capite accipitur: et sic exp. ap. Nicand. Ther. [905] de Hyacintho: Ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην [κόρσῃ] Πέτρου ἀφαλλόμενος. Sic ap. Lucian. [immo Nonnum ab Eustath. p. 701, 1 citatum] de Jove Minervam parturiente, Ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ. Oppian. Cyn. 3, [25]: Πάσσονα μὲν φορέουσι δέρην, μεγάλην δέ τε κόρσην. Annotat vero Eust. [p. 947, 26] ex Ælio Dionys. Atticos κόρρην et κόρσην vocare Totum caput una cum cervice, ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι: ideoque προπηλακισμὸν ἰσχυρὸν esse τὸ ἐπὶ κόρρης, et majorem τοῦ κονδύλου. Paulo ante tamen τὸ κατὰ κόρρης s. ἐπὶ κόρρης ῥάπισμα esse dicit τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. [Similiter schol. Platon. p. 357, et Tzetz. ad Lycophr. 507, allatis Empedoclis verbis (ap. Aristot. De anima 3, 6, De gener. anim. 1, 18): Πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν. Orph. Lith. 495: Τὸν μὲν ἐγὼ κόρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ.] || Sunt et aliæ hujus vocab. signiff. ap. Hesych.: nam κόρσας esse dicit non solum τὰς τῶν ὀφρύων τρίχας καταφερούσας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς: vel γνάθους, vel κορυφὰς et κεφαλὰς, sed etiam ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων vel κλίμακας. A κείρω autem derivat Eust. [p. 1910, 4] et Etym. [M. p. 530, 53], ap. quem est et Κόρσαι [κέρσαι corrigit Sylburg., ut legitur p. 506, 19] pro κεῖραι, Tondere, Radere: Καὶ γὰρ, inquit, τὸ κεῖραι, κόρσαι λέγεται. Sunt tamen et qui a κορυφοῦσθαι derivent ap. Etym.: quæ derivationis ratio minus consentanea est. || Sunt et ap. Vitruv. κόρσαι quædam in templorum foribus, 4, 6: Atticurges autem iisdem rationibus perficiuntur, quibus Doricæ: præterea corsæ sub cymatiis in antepagmentis circumdantur: quæ ita distribui debent, uti in antepagmentis præter cymatium e partibus septem habeant duas partes. Et paulo ante, Reliqua pars præter cymatium dividatur in partes duodecim: harum trium prima corsa fiat cum astragalo, secunda

quatuor, tertia quinque, eæque corsæ cum astragalis circumcurrant.

[Κορσήεις. V. Κορσιόεις.]

Κόρσης, ὁ, in VV. LL. cognominatus fuisse dicitur Qui barbam sibi primum rasit : quemadmodum ap. Eust. quoque [p. 1910, 4] legitur ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προχειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην· quod ipsum Athen. quoque docet, 13, [p. 565, A] e Chrysippo. Illum Cæl. Rhodig. Corson appellat. || Videtur autem declinari et Κόρσης, εος, quod pro Capite accipi ap. Nicand. scholiastes annotat, Al. 414 : Βάμματι δ' ἐνδεύσαιο, καὶ εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις, i. e., ἐπὶ τὴν κεφαλὴν κατάπλαττε. [V. Κορσεῖον.]

[Κορσία. Κορσίαι s. Κορσιαί. V. Κορσέαι et Κορσεία.]

[Κορσιόεις, εσσα, εν, Crinitus. Orph. Lith. 14, ubi Κορσήεντα correctum.]

Κόρσιον, τὸ, vocatur Radix loti, rotunda, mali cotonei magnitudine, auctore Theophr. H. Pl. 4, 10 [8, 10. Hesychio Κόρσιον ῥίζα τις ἢ νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις τὸ κερσαῖον (Conf. Κέρσα) λεγόμενον. Diodorus 1, 10, juxta lotum et fabam Ægyptiacam κόρσεον nominat separatum. Strabo 17, p. 629 : Κόρσιον ὅμοιον τῷ πεπέρει τράγημα, μικρῷ αὐτοῦ μεῖζον. Nomen a Græcis impositum fuisse videtur a figura, quam vocabulum κόρσιον, κορσεῖον et κόρσεον significat etiam in Nicandri carminibus. Schneid. In l. Hesychii Κόρσιον posuit Bodæus : nam legitur κορσίπιον. De quo HSt. :] Κορσίπιον, Hesychio auctore, Radix quædam dicitur, et Numisma quoddam apud Ægyptios, quod κερσαῖον vocatur.

[Κορσίπιον. V. Κορσίον.]

Κορσὶς, Hesychio πυγή [?]. Alias gentile est pro Κορσική : ut Κορσὶς αἶα, γυνή. [Steph. Byz. : Κ., νῆσος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει ἀπὸ Κόρσης δούλης βουκόλου. Λέγεται καὶ Κορσική. Τὸ ἐθνικὸν Κορσοί: Dionys. P. 459 : Εἰν ἁλὶ Κύρνος, ἥν ῥά τε Κορσίδα φῶτες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν· ubi Κορσίδα metri caussa pro Κορσικὴν positum. Pausan. 10, 17, 9 : Νῆσος οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδοῦς, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιβύων τῶν ἐνοικούντων καλουμένη Κορσική. Ibid. adject. est Κορσοὶ, οἱ.]

[Κορσίτης, ὁ, lapidis species. Anon. ms. De virtut. lapidum : Λίθος κ. πινόμενος μετὰ μέλιτος καθαίρει τὰ ἐντός. Ducang.]

Κορσοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui capilli forma est. Ap. Plin. [37, 10, 56] Corsoeides gemma quædam dicitur, quam similem esse scribit canitiei hominis.

[Κόρσος. V. Κόρσων.]

[Κορσὸς, ὁ.] Ap. Hesychium est et Κορσὸς, quod i. esse dicit q. κορμὸς, Truncus. [|| Κροσσοὺς οἱονεὶ κορσούς τινας ὄντας, Etym. M. p. 540, 44.]

Κορσόω, Tondeo, Rado, i. q. κείρω, Hesych.

Κορσύρη, i. q. κρώβυλος, VV. LL. [Hoc sensu κοσύμβη dicitur.]

[Κόρσων, κόρσος ὁ κυρίσκος (κουρίσκος Sylb.), cum Ἀκταίων et Ἀκταῖος comparat Etym. M. p. 43, 8.]

[Κορσωτὴ, ἡ, Corsota, urbs deserta Mesopotamiæ. Xenoph. Anab. 1, 5, 4.]

Κορσωτὴρ, ῆρος, et Κορσωτεὺς, ὁ, Tonsor. Athen. 12, [p. 520, E] e Charonte Lampsaceno de quodam Onari : Παῖς ὢν ἐν τῇ Καρδίῃ ἐπράθη· καί τινι Καρδιηνῷ δουλεύσας, κορσωτεὺς ἐγένετο. Pollux 2, [32] : Τοὺς δὲ κουρέας καὶ κορσωτῆρας ἐκάλουν. [Etym. M. p. 530, 50 : Κ., ὁ τὰς τρίχας τίλλων καὶ κουρεύων.]

Κορσωτήριον, τὸ, Tonstrina, Tonsoris officina, i. q. κουρεῖον, Hesych. Apud Athen. paulo post locum cit. : Καὶ πυκνὰ περὶ τούτου διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηρίῳ ἱζάνοντες. Sed videntur Ionica hæc esse vocabula.

[Κορσωτός. V. Κροσσωτός.]

[Κόρταφος, ὁ.] Κόρταφοι, Tempora : poetice pro κρόταφοι.

[Κορτερὸς, ὰ, όν.] Κορτερὰ, Hesych. κρατερὰ, ἰσχυρά : quæ et καρτερά.

[Κορτέω.] Κορτεῖν Idem dici tradit pro κροτεῖν.

Κόρτη, a Parthis dicitur ἑσθὴς, ἣν λαμβάνουσι παῖδες εἰς ἄνδρας ἀφικόμενοι, teste Hesychio. Talis Romæ Prætexta virilis. [Supra idem, Κάρτη, εἶδος ἱματίου.]

Κόρτος, ὁ, Hesychio est ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων, Ricinus canum.

[Κορτύνιοι, οἱ Ἀρκάδες· ἡ γὰρ Κόρτυς τῆς Ἀρκαδίας, Hesych. Pro Γορτύνιοι et Γόρτυς.]

[Κορτύρα vitiose pro Κοτύρτα, quod v.]

[Κορυβαντεῖον. V. Κορυβάντιον.]

[Κορυβαντιασμὸς, ὁ, Furor Corybanticus. Longin. De subl. 39, 2 : Αὐλὸς ... οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ. Dionys. A. R. 2, 19 : Οὐ θεοφορήσεις, οὐ κορυβαντιασμούς. Eunap. p. 40 Boiss. : Μεταξὺ τοῦ κ. καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως. Andreas Cret. in Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 1341, E. « Morbus qui a Corybantibus immitti putatur : de quo Aretæus II. χρον. παθ. l. 1, esse morbum ὑπολήψεως, eoque laborantes ἐγείρεσθαι αὐλῷ καὶ συμφωνίᾳ. Hinc Orig. C. Cels. 3 : Ὅτι τοῦ παλαιοῦ λόγου παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους, ὡς οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες. » Scalig. ad Euseb. V. Eund. ad Catull. Morbum describit Aretæus, nomen non habet. Gataker.]

Κορῠβαντιάω, Corybantas imitor entheo incessu : μανικῶς κινοῦμαι, ut Strabo exp.; vel Insanio s. Furo Corybantum more. [Strabo 10, p. 473 : Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν. Timæus Lex. p. 163 : Κ., παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. Plato Symp. p. 215, E : Πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων καρδία πηδᾷ· Criton. p. 54, D, Ion. p. 533, E; 536, C.] Lucian. Herod. [c. 7] : Μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, Corybantico furore percitum esse. Idem in Lexiph. [c. 16] : Κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. Sic Aristoph. Vesp. [8] : Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἑτέον, ἢ κορυβαντιᾷς. [Hesych. : Κορυβαντιᾷ, ἐντελετεῖ. (Corruptum ex ἐν τελετῇ, post quæ verbum aliquod excidit.) Κορυβαντιώσης, μαινομένης, ἢ ἐπιθετικῶς δαιμονιζομένης. Sic Musurus contra seriem, quæ κορυβαντιούσης, quamvis vitiosum, postulat. Et sic codex.]

[Κορυβαντίζω. HSt. s. v. Κορύβας :] Est inde et aliud verb., Κορυβαντίζω sc., quo utitur Aristoph. Vesp. [119] : Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος, Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φέρειν τριβώνιον, Μηδ' ἐξιέναι θύραζε· ὁ δ', οὐκ ἐπείθετο. Εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκκάθαιρ' [κἀκάθαιρ']· ὁ δ' οὐ μάλα. Μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ Ἄξας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ κοινὸν [καινὸν] ἐμπεσών· pro τὰ τῶν κορυβάντων ἐποίει αὐτῷ μυστήρια ἐπὶ καθαρμῷ τῆς μανίας, veluti Cybeleius ære canore Lustrabat corybas. [Est, Corybantium sacris piari curavit. Seager. Hesych. : Ἐκορυβάντιζε, τοῖς Κορύβασιν ἐτέλει. Celsus C. Origen. 3, p. 120, C : Οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες. Valck.]

[Κορυβαντικὸς, ὴ, όν. V. Κορυβάντιον.]

[Κορυβάντιον, τό.] Ceterum a Corybantibus dictum Κορυβάντιον, Templum Corybantum, Strabo 10, p. 206 [473. Scribendum Κορυβαντεῖον, quam formam testatur Arcadius p. 121, 19.] Ap. Virg. vero adj. etiam Corybantia æra : pro Κορυβαντικὰ, ut Plut. dicit κορυβαντικὰ σκιρτήματα, in Erotico [p. 759, A. Κορυβαντικὰ ἱερὰ schol. Aristoph. Av. 1354.] In Epigr. autem [Phalæci Anth. Pal. 6, 165, de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 1144] : Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων. [Hoc ab adjectivo est Κορυβάντειος, ὁ, ἡ. || Κορυβάντιος, ία, ιον. Κ. ἄστυ Dionys. P. 524. Ὄρχησιν Κορυβάντιον Eustath. Opusc. p. 106, 39, quod Κορυβάντειον potius scribendum.]

[Κορυβάντιον, s. Κορυφάντιον, τὸ, i. q. κυρβασία, Tiara, Pileus, qualis forte fuit quos Κορύβαντες olim deferebant. Lexicon Stephani : Κορυβάντιον, περίθεμα κεφαλῆς ἐγκόσμιον, καλόν. Alibi, Κίδαρις, κορυφάντιον, πῖλος. Ἔστιν εἶδος καμελαυκίου, ὃ καὶ τιάρα νοεῖται. Ubi quidam legendum putant κορυφάνιον ex Hesychio s. Κορυφαῖος. Idem Hesych. : Κεκρυφάλους, τοὺς τῶν ἵππων κορυφαστῆρας καὶ κορυφάντους. Vide eundem s. v. Ἕκτωρ. Ducang. Lexicon Octateuchi ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 643 : Κορυβάντιον, περίθεμα κεφαλῆς. Joann. Chrys. Or. 62, vol. 6, p. 644 : Τιάραν, τουτέστι κυρβασίαν. Postremum voc. a Frontone ascitum est pro κορυβάντιον, approbante Petavio ad Epiphan. p. 333. Hoc sanissimum esse ostendunt exx. allata. Zonar. p. 1731 : Τιάρα, κορυβάντιόν τι. Lobeck. Aglaoph. p. 1144.]

[Κορυβάντιος. V. Κορυβάντιον.]

[Κορυβαντὶς, ίδος, ἡ, Corybantis s. Corybantica. Asterion, cui Europa nupsit, ἄναξ Κορυβαντίδος ὕλης

vocatur ab Nonno Dion. 2, 695. Idem Eurymedonti Cabiro tribuit Κορυβαντίδα φωνὴν ib. 30, 57. Lobeck. Aglaoph. p. 1146.]

[Κορυβαντισμὸς, ὁ.] Κορυβαντισμῶν Hesych. exp. καθαρισμῶν, Expiationum et lustrationum, quæ a Corybante fiunt ære canoro. [Codex Κορυβαντισμὸς, καθαρισμωνίας. Hermias In Plat. Phædr. p. 105 : Εἰσὶ δὲ καὶ πανόληπτοι καὶ μητρόληπτοι καὶ κορυβαντισμοί (sic).] Idem præcedens κορυβαντιᾷ exp. etiam ἐντελετεῖ. [V. Κορυβαντιάω.] Infra et κύρβας pro κορύβας.

[Κορυβαντώδης, ὁ, ἡ, Corybanticus. Κίνημα Κορυβαντῶδες Lucian. Jov. tragœd. c. 30.]

Κορύβας, αντος, ὁ, Corybas: Sacerdos Rheæ s. Vestæ, Hesych.; id quod et Lucian. De saltat. [c. 8] testatur, Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ ἐν Φρυγίᾳ μὲν, τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ, τοὺς κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. Auctor Strabo 10, p. 204 [467] quosdam τοὺς κορύβαντας καὶ καβείρους, καὶ Ἰδαίους δακτύλους καὶ τελχῖνας velle esse τοὺς αὐτοὺς τοῖς κουρῆσι, quosdam συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διαστέλλειν : omnes tamen eos in genere esse ἐνθουσιαστικούς τινας καὶ βακχικοὺς, καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου, καὶ ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ὅπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ, καὶ βοῆς, ἐκπλήττοντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων. Sic Claudian. [4 Cons. Honor. 148] : Non te progenitum Cybeleius ære canoro Lustravit corybas. Et Horat. [Od. 1, 16, 8], Acuta Ingeminant corybantes æra. [De Corybantibus v. Lobeck. Aglaoph. p. 1139-1155.] Translate Synes. Ep. 122 : Δεῖξαι τοῖς καταπεπληγμένοις ὅτι μὴ κορύβαντές εἰσι, μηδὲ τῶν περὶ τὴν Ῥέαν δαιμόνων. Lucian. vero Conscr. hist. [c. 82] κορύβαντα vocat etiam ἐνθουσιασμὸν similem τῷ τῶν κορυβάντων : Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τό τε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. [Corybantum nomen ad temulentos comissatores transfert Posidippus Athen. 9, p. 377, B : Κορύβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφή. Lobeck. l. c. p. 1154.] Porro quod ad originem h. v. attinet, sunt qui κορύβαντας dictos velint ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorum βηταρμόνων : ac quum οἱ κορύβαντες sint ὀρχηστικοὶ καὶ ἐνθουσιαστικοὶ, inde τοὺς μανικῶς κινουμένους denominari κορύβαντας, inquit Strabo 10, p. 207. Alii παρὰ τὴν κόρυθα, quod galeatis incederent capitibus : unde forsan est quod Pind. [Eur. Bacch. 121] dicit : Ζάθεοί τε Κρῆτες διογενέτορες, ἔνθ' αὐλοὶ, ἔνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι βυρσότονόν τε κύκλωμα [Ζαθέου τε Κρήτας διογενέτορες ἔναυλοι, τρικόρυθες ἔνθ' ἐν ἄντροις βυρσότονον κύκλωμα τόδε μοι Κορύβαντες ηὗρον]. Diodorus [5, 49] scribit Corybantum [Corybantem] Cybeles filium simul cum Dardano sacra Matris Deum in Phrygiam detulisse, eosque, qui hæc sacra peragere instituissent, de suo nomine Corybantas appellasse. [Nomen ex κρύβαντες ortum esse, ἀπὸ τοῦ κρύβειν τὸν Δία, ὅτε κατέπινεν ὁ Κρόνος τὰ ἀπὸ τῆς Ῥέας τέκνα, opinatur Etym. M. p. 531, 7. Inepte. || Nomen lapidis. Pseudo-Plut. De fluviis p. 1161, E : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (Inacho) λίθος κορύβας καλούμενος, τῇ χρόᾳ κοραξός.]

[Κορύγγω.] Κορύγγειν [vitiose] Hesychio κερατίζειν, Cornibus ferire, κορύπτειν.

Κορύγης, ὁ, Dorice dicitur ὁ κήρυξ, Præco, teste Hesychio.

[Κορυδαλή. V. Κόρυς.]

[Κορυδάλιον, τὸ, synonymum fumariæ ap. Dioscor. 4, 110. Boiss.]

[Κορύδαλλα, πόλις Ῥοδίων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κορυδαλλεῖς, Steph. Byz.]

[Κορυδάλλαι, αἱ, Corydallæ. Geographus ms. ap. Miller. ad Scylac. p. 227 : Χελιδονιαὶ νῆσοι Παμφυλίας, αἵτινές εἰσι Μελανίππαι καὶ Γάγαι καὶ Κορυδάλλαι. Κορύδαλαι ap. schol. Dionys. P. 128. Κορύδελα et Μελανίππεια ap. Steph. Byz. s. v. Χελιδονιαὶ, ubi cod. Vratisl. Κορύλεα.]

[Κορυδαλλίς. V. Κόρυς.]

[Κορυδαλλὸς, ὁ, Corydallus. Steph. Byz. : Κορύδαλλος (scr. ὀξυτόνως ex Arcadio p. 54, 11), δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Κορυδαλλεύς. Τὰ τοπικὰ Κορυδαλλόθεν, Κορυδαλλόνδε, Κορυδαλλοῖ. Κορυδαλὸς et Κορυδαλεῖς simplici λ ap. Strabon. 9, p. 395 : duplici ap. Theophr. Athen. 9, p. 390, B, et in inscriptionibus. De utraque scriptura dixit Wesseling. ad Diodor. 4, 59, ubi vitioso accentu Κορυδάλλῳ scriptum pro Κορυδαλλῷ. Κορυδαλέων vel Κορυδαλλέων δήμου ap. Ælian. N. A. 3, 35. || Nomen pr. viri Anticyrensis ap. Herodot. 7, 214.]

[Κορύδαλος, Κορυδαλὸς, Κορυδαλλὸς, avis. V. Κόρυς.]

[Κορυδεὺς, έως, ὁ, Corydeus. Hesych. : Κ., ὄνομα κύριον. Οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. Κορυδέως (nam sic vulgatum Κορυθέως ex cod. Vat. correctum) εἰδεχθέστερος ap. Zenob. 4, 59 (qui addit, Ἕνα δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων εἶναί φασιν). Κορύδου εἰδ. ap. Diogen. 4, 57. Sed hic quoque cod. Vat. Κορύδεος, i. e. Κορυδέως.]

[Κορύδηλις. V. Κορδύλη.]

[Κορυδός. V. Κόρυς.]

[Κορύδων, ωνος, ὁ, i. q. κορυδός. V. Κόρυς.]

[Κορύδων, ωνος, ὁ, Corydon, n. pr. pastoris ap. Theocr. Id. 4.]

Κόρυζα, ἡ, Gravedo : crudi humoris e capite in nares destillatio : morbus cerebri, oriens e solis æstu, vini potu largiore, balneis calidioribus, perfusione capitis ex aqua calida, cibo qui in ventre incoctus manet, et immodica cerebri refrigeratione : et quod in ventre diarrhœa est e mala concoctione, id in cerebro catarrhus et coryza : sed coryza quidem dicitur quum in nares humor destillat; catarrhus vero, quum in os defluit per palatum. [Hesych. : Κόρυζα, μύξα, κατάρρους, περὶ κεφαλὴν πάθος.] Fusius hæc ap. Galen. De loc. aff. l. 1, et Aetium 9, 53. Celsus 4, 2 : Destillat autem humor e capite interdum in nares, quod leve est : interdum in fauces, quod pejus est : interdum etiam in pulmonem, quod pessimum est. Aliud autem, quamvis non multum distans, malum est Gravedo : hæc nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam movet. Omnia ista κορύζας Hippocr. nominavit : nunc video apud Græcos in gravedine hoc nomen servari : destillationes, καταστάγμους appellari. Hippocr. De vet. med. : Ὅσοισιν ἂν ἡμέων κόρυζα ἐγγένηται, καὶ ῥεῦμα κινηθῇ διὰ τῶν ῥινέων. Idem in Coac. Progn. [p. 41, 25] : Κορύζας καὶ πταρμοὺς τοῖσι περὶ πλεύμονα καὶ προγενέσθαι καὶ ἐπιγενέσθαι πονηρόν. Sed et ipse Mucus narium, Pituita, s. Humor crassior qui per nares destillat, κόρυζα nominatur. Galen. Comm. in Progn. Hippocr. scribit τὸ διὰ τῶν ῥινῶν ἐκκρινόμενον ὑγρὸν λεπτὸν solere omnes veteres Medicos appellare κόρυζαν. [Alia v. ap. Foes.] Lucian. [D. mort. 6, 2] : Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα. Idem [De hist. conscr. c. 31] : Λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα, ubi quidam accipiunt pro Superbia et fastu : possis commodius pro Stultitia, Stoliditate. [Liban. vol. 4, p. 630, 20 : Ἠλίθιος, ἀγροῖκος, κορύζης καὶ λέμφου ἔμπλεως. Jacobs. V. Ruhnk. ad Tim. p. 165.]

[Κορυζᾶς, ὁ, ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν dictus est ab Menandro ap. Suidam s. v. Βουκόρυζα.]

Κορυζάω, Gravedine laboro, Muco plenus sum, Nares pituita clausas habeo. Lucian. [D. mort. 9, 2] : Γέροντα λημῶντα καὶ κορυζῶντα. Plato Rep. 1, [p. 343, A] : Ἠ τιτθὴ κορυζῶντά σε περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. [Aristot. Probl. 1, 16 : Ὑγροκέφαλοί τέ εἰσι καὶ πολλάκις κορυζῶσιν. Ib. 10, 47.] Ap. Hesych. reperio etiam Κορύζει, expositum μωραίνει : itidemque Κορύζων, μεμωραμμένος : pro quo Suid. habet κορυζῶν, perispωmenωs : ratio forsan ejus expositionis est quod stulti esse soleant οἱ κορυζῶντες : unde et βουκόρυζοι. [Hesychio non dubitandum quin κορυζᾷ et κορυζῶν sit restituendum, de quo Hemst. quoque cogitavit. Nec Polybius 38, 4, scripserat Πᾶσαι ἐκόρυζον αἱ πόλεις, Stultitia occæcatæ erant, sed ἐκορύζων.]

[Κορυζιάω. Κορυζιᾷ, Pipitat, Gl. Vitiose pro Κορυζᾷ.]

[Κορυζώδης, ὁ, Gravedine capitis laborans. Κορυζώδεες ἀπὸ κεφαλῆς Hippocr. Epidem. 6, 2, 32; 6, 3, 6. Foes. Λέμφος per κορυζώδης exp. Ammon. p. 88.]

Κορυθάϊξ, ῖκος, ἡ, Galeam quatiens cum impetu, vel, Cujus galea varie agitatur. Unde pro Impetuoso s. Violento, pro Strenuo denique ac forti accipitur, ut κορυθαιόλος, quod v. [Hom. Il. X, 132.]

Κορυθαιόλος, ὁ, ἡ, non Κορυθαίολος, Variam habens galeam, i. e. Variegatam, ut Hector ap. Hom. Il. B,

324 : Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ, et alibi passim. Exp. etiam Ornatam habens galeam. || Vel κορυθαιόλος dicitur ut qui sit αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte significante totum, αἰόλος declarante ταχύν : Qui armatus celer est ad pugnam, i. e. Agilis et expeditus, q. d. Expedite pugnam ciens. E quo declaratur Bellicosus. Αἰόλος autem hanc signif. habens deducit Eust. ab αἰόλλω, cui ea in re non assentior, sed potius Hesychio ab αἰολεῖν derivanti. || Κορυθαιόλα νείκη Aristoph. jocose dixit, ad κορυθαιόλον Hectorem alludens, Ran. [818] : Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων Κορυθαιόλα νείκη, q. d. Bellicosæ s. Pugnaces contentiones, i. e. Acres et asperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem ap. eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Ald. etiam exemplari et ap. ipsum quoque Hom. κορυθαίολος habent omnes quas vidi edd. et ipsa quoque vett. exemplaria. Sed Eust. [p. 352, 28] a vett. grammaticis παροξύνεσθαι solitum scribit. [Conf. Etym. M. p. 531, 47.] Ac certe quum αἰόλος scribendum existimetur, et in emendatioribus Hom. exemplaribus ita legatur, necnon ap. Suid. et Eust., ap. Hesych. tamen αἴολος, non sine ratione videntur vett. grammatici scripsisse κορυθαιόλος. Nisi dicamus propter compositionem mutari sedem accentus, et illos κορυθαιόλος voluisse παροξύνειν tanquam ab αἰολεῖν derivatum; alioqui enim si κορυθαιόλος ab αἰόλος scribamus παροξυτόνως, itidem scribendum videri possit παναιόλος, quum tamen contra passim παναίολος inveniatur. [Proparoxytonum esse docet Arcad. p. 86, 4.]

Κορυθαλία, ἡ, Hesychio est δάφνη ἐστεμμένη : secundum alios εἰρεσιώνη. Sunt qui dicant esse ὑπερόριον θεόν. Ap. Etym. [M. p. 531, 53] et in Lex. meo vet. pro hoc scriptum Κορυθάλη, ab iisque exp. itidem ἡ πρὸ τῶν θυρῶν δάφνη τιθεμένη, quoniam, inquiunt, οἱ κλάδοι, quos vocant κοροὺς, θάλλουσιν : ut Chrysippus [Lysippus] : Ἀλλὰ δᾶδας ἡμμένας μοι δότω τις ἔνδοθεν, καὶ κοροὺς πλεκτοὺς ἀκραπνεῖς [ἀκραιφνεῖς] μυρρίνης. Alii hanc nominis rationem afferunt, quod ἡβησάντων τῶν νέων καὶ θυγατέρων, qui κόροι et κόραι dicuntur, δάφνας προετίθουν ἐφηβίοις καὶ γάμοις εἰς τὸ δίκρον. [Κορυθάλεια ap. Etym. M. p. 303, 31. Κορυθαλὶς p. 276, 28. HSt. alio loco :] Κουροθάλεια δάφνη, Laurus virentibus ramis decora, Epigr., a κόρος s. κοῦρος significante νέον βλάστημα : vel quoniam, ut in VV. LL. annotatur [ex Eustath. p. 1856, 33, schol. Od. T, 86], Apollini sacra est, qui Κουροτρόφος dicitur, ob vim solis cuncta vegetantem. Item Κοριθαλὴς δάφνη ap. Suid. [ex Zonara p. 1238, ubi κοριθαλίς], ead. signif., sc. a κόρος significante κλάδον. Id autem vocabulum non intrat metrum heroicum, ac præterea pro ι reponendum ο, et scribendum κουροθαλής.

[Κορυθαλλία. V. Κορυθαλλίστρια.]

[Κορυθαλλίστρια, ἡ.] Κορυθαλλίστριαι, Hesychio auctore, sunt αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλλίᾳ θεᾷ. Ubi etiam nota λ geminatum esse. [Est Diana apud Spartanos, ut ex Athenæo cognoscitur 4, p. 139, B, cui Κορυθαλίαν ex codd. restitutum. Vulgo Κορυθαλλίαν.]

[Κορυθεῖς, οἱ, Corythenses, demus Tegeaticus. Pausan. 8, 45, 1. Ibid. 54, 5 : Δήμητρος ἐν τῷ ἄλσει τῶν δρυῶν ναὸς ἐν Κορυθεῦσι καλούμενος. Sic Sylburg. : libri κορυθέουσι.]

Κορυθέω, i. q. κορύσσω, Armo : quod thema alioqui inusitatum quidam afferunt tanquam ex eo sit præt. κεκορυθμένος, quod aliquoties ap. Hom. erat pro Armatus : ut sc. sit κορυθήσω a Κορυθέω, in præt. κεκορύθηκα, et pass. κεκορύθημαι, ac per sync. κεκόρυθμαι, unde κεκορυθμένος : sed Eustathio potius assentior a Κορύσσω deducenti, ut sit κεκορυθμένος pro κεκορυσμένος, posito θ pro σ, ut in μηνιθμὸς, et aliis plerisque.

Κορυθία, ἡ, Hesychio αὐλήτρια, Tibicina.

[Κορύθιον, τὸ, Galeola, Gl.]

[Κόρυθος, ὁ.] Κόρυθοι [vitiose pro Κόρυθες] Hesychio περικεφαλαῖαι : quæ et Κόρυθες. Eidem κόρυθος est εἷς τις τῶν τροχίλων. [Conf. Κορυνθεύς.]

[Κόρῠθος, ὁ, Corythus, Tegeata. Apollodor. 3, 9, 1; Diodor. 4, 33. || Alii in fr. Nicandri ap. Parthen. c. 34, Conon. Narrat. ap. Phot. Bibl. p. 134, 2, Ptolem. Hephæst. ib. p. 147, 34.]

[Κορύθων. V. Κορυνθεύς.]

[Κόρυκος et derivata. V. Κωρ—.]

[Κορύλας, ὁ, Corylas, satrapa Paphlagoniæ. Xenoph. Anab. 5, 5, 12, 22; 6, 11; 6, 1, 2; 7, 8, 25. Conf. Κότυκας.]

[Κορύλειον, τὸ, Coryleum. Steph. Byz. : K., κώμη περίσημος ἐν Παφλαγονίᾳ, ἀπὸ Κορύλου βασιλεύσαντος. Ὁ οἰκήτωρ Κορυλειεύς.]

Κορυλλίων, Hesychio est species avis. [Nomen vitii suspectum.]

Κορυμβάσι, Hesych. affert pro περιδρόμοις δι' ὧν συσπᾶται γύργαθος καὶ κεκρύφαλος καὶ δεσμοί.

[Κορύμβη. V. Κόρυμβος.]

Κορυμβήθρα, ἡ, a nonnullis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera, ut est in Append. Diosc. 2, 210, procul dubio ex eo quod fert corymbos.

[Κορύμβηλος, ὁ, i. q. κορυμβίς. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C : Στέφος κορυμβήλοιο.]

[Κορυμβίας. V. Κόρυμβος.]

[Κορύμβιον, τὸ, Corymbium, synonymum lychnidis coronariæ. Diosc. 3, 104.]

[Κορυμβίτης. V. Ἀμυγδαλίτης.]

[Κορυμβοειδὴς, ὁ, ἡ, Apici similis. Dioscor. 3, 124 : Θαμνίον ... ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδές. Eodem sensu Κορυμβῶδες 3, 29 : Ἀβρότονον ... πλῆρες ἄνθους ἐπ' ἄκρου ἔχον κορυμβῶδες χρυσοειδές.]

Κόρυμβος, ὁ, et Κόρυμβον, τὸ [Hanc formam ponit Eustath. p. 750, 34, propter pluralem κόρυμβα], Vertex, Cacumen. Eust. postquam scripsit hac voce significari τὰ ἐξέχοντα, idque in montibus præcipue, subjungit, Herodotum τὸν τοῦ ὄρους κόρυμβον alicubi dixisse, perinde ac si quis κορυφὴν dicat [7, 218] : Οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κόρυμβον. [Æsch. Pers. 661 : Ἕλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου.] || Κόρυμβα νηῶν, Hom. Il. I, [241] : Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, ubi κόρυμβα accipi putatur pro Extremis navium partibus, exponiturque ἀκροστόλια et ἄφλαστα. [De quo l. conf. Grashof *Das Schiff bei Homer*, p. 15. Hase.] Sunt et qui κόρυμβα interpr. Amplustria. Eust. autem in suis in hunc l. Comm. ait κόρυμβα Homero significare ἄκρα : sed non videtur considerasse addi et ἄκρα in isto Hom. l. Quod autem attinet ad eos, qui κόρυμβα exp. etiam ἄφλαστα, sciendum est inveniri tamen ἀφλάστοιο κόρυμβα ap. Apoll. Arg. 2, [601. Lycophr. 295 : Ἄφλαστα καὶ κόρυμβα.] V. tamen plura ap. eund. Hesych. [Æsch. Pers. 410 : Κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα. Pseudo-Eurip. Iph. A. 258 : Ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα. Hesych. : Κόρυμβα, τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα τὰ ἀκροστόλια τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν· τὰ ἀπεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεχαμμένα ἅ ἐστι κατὰ τὴν πρύμναν καὶ κατὰ τὴν πρῷραν. Κόρυμβον, τὴν ἀκρόπολιν, ἐπειδὴ ἐφ' ὕψος ἐστὶ, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄρους ὕλην καὶ καθόλου πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνατείνοντα, κορύμβους λέγουσιν, ὅθεν κόρις, κύρβις, κυρβασία.] || Κόρυμβος dicitur et de Coma certo quodam modo nodata. Alii Comæ ornamentum fuisse dicunt. At [Phot. Lex. p. 181, 7 et] schol. Thuc. [1, 6] tradit κόρυμβον fuisse in mulieribus, qui κρώβυλος in viris. [Heraclides Pont. ap. Athen. 12, p. 512, B : Κορύμβους ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. Conf. quæ s. v. Κόσυμβος dicentur.] Et Κορύμβαι [Asius] ap. Athen. 12, [p. 525, F] in hac signif. : Χρύσειαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς. || Caules asparagi, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου. Sed dicitur et de aliis; legitur enim κόρυμβοι κισσοῦ, quod exp. Racemi hederæ, s. Acini. Sed satius fuerit ipsam Græcam vocem retinere, quam et Lat. retinent appellantes Hederæ corymbos. Hinc autem Κορυμβίας κιττὸς ap. Theophr. H. Pl. 3, [18, 6] : Λευκὸς γὰρ ὁ μὲν τῷ καρπῷ μόνον, ὁ δὲ καὶ τοῖς φύλλοις ἐστί. Πάλιν δὲ τῶν λευκοκάρπων μόνον, ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ εἰς σφαῖραν, ὃν δὴ καλοῦσί τινες κορυμβίαν. [Ibi secundum cod. Urbin. legere mavult ἔχει καθαπερεὶ σφ. Creuzer. *Ein alt-athen. Gef.* p. 67, n. 44. Hase.] Quem l. ita interpretatus est Plin. 16, 34 : Alia (hedera) fructu tantum candida, alia et folio. Fructum quoque candidum ferentium aliis densus acinus et grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur Corymbi. Idem tamen Plin. 19, 9, κορυμβίαν aliter accepit : Ferulæ duo genera in peregrinis fructibus diximus. Semen ejus in Italia cibus est;

conditur quippe duratque in urceis vel anni spatio. Duo ea genera, caules et racemi. Corymbiam hanc vocant, Corymbosque, quos condiunt. Sciendum est autem generalius etiam accipi nomen hoc κόρυμβος, dici enim et κόρυμβον δάφνης in Epigr. [Christodor. Ecphr. 395], Ramum lauri : et κορύμβους συκῆς· a Nonno. [Id. Jo. c. 19, 7 : Κόρυμβα περιπλέξαντες ἀχάνθης. Eustath. Opusc. p. 223, 73 : Τὴν κάππαριν, ἧς εἱ καὶ χρηστοὶ πρὸς βρῶσιν οἱ κόρυμβοι ...]

[Κόρυμβος, ὁ, Corymbus, n. pr. in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 391, 394.]

[Κορυμβοφόρος, ὁ, ἡ, Corymbum ferens, Ramifer. Longus 2, 26 : Κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχεν. Nonnus Dion. 21, 53 : Τοῖα μὲν ἀμπελόεσσα κορυμβοφόρῳ φάτο φωνῇ ἀμβροσίη τανύφυλλος· 24, 102 : Κορυμβοφόρους τε γυναῖκας ἐκ βυθίου ῥύσαντο πολυφλοίσβοιο κυδοιμοῦ θυγατέρες Κύδνοιο· 30, 10 : Κορυμβοφόρου δὲ κυδοιμοῦ δεξιτερὸν στόμα λάβρον ἐπιτρέψας Διονύσῳ· 18, 3 : Κορυμβοφόρου Διονύσου. Idem Ev. Jo. 12, 61 : Κορυμβοφόροιο κελεύθου.]

[Κορυμβόω.] Κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ [Nicol. Damasc. p. 450 Val.] ap. Suid., a v. Κορυμβοῦμαι, exp. a Cam. Coma aureo vinculo fastigiata : ab aliis autem, Aureis corymbis fastigiata.

[Κορυμβώδης. V. Κορυμβοειδής.]

Κόρυμνα Hesychio κόσμος τις γυναικεῖος περιτραχήλιος.

[Κορυνάω. HSt. post verba s. Κορύνη posita:] Hinc Κορυνᾶν verbum, de junco, Theophr. H. Pl. 4, 12, [2] : Κορυνᾶ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας (male enim ibi κόρυνα vulg. edd. habent), Clavæ instar fastigium edit, Fastigiat se et velut thyrsum profert. Gaza autem, Omnino frugifer in callum de regulari surculo ipso tumescens.

Κορύνη, ἡ, Clava. Proprie ῥάβδος κεφαλωτὴ, dicta παρὰ τὴν κάραν, Eust. [p. 672, 12], i. e., ad verbum Virga capitata. Hom. Il. H, 141 : Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας, ubi σιδηρείην vocari tradit idem gramm., ἧς τὸ τοῦ ξύλου ἐξ ἄκρου παχὺ σιδηροῦν ἐστί. [Ibid. 143. Herodoti locum v. s. Κορυνηφόρος. Eurip. Suppl. 715 : Ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν δεινῆς κορύνης διαφέρων ἐσφενδόνα.] Aristot. Polit. 5, [10] : Καὶ ἐν Μιτυλήνῃ τοὺς πενθαλίδας Μεγακλῆς περιϊόντας καὶ τύπτοντας ταῖς κορύναις, ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φίλων ἀνεῖλε. [De κορύνῃ s. ῥοπάλῳ Herculis Blaramberg *Antiq. découv. en Tauride*, p. 15. Hase. De pedo pastorali Theocr. 7, 18 : Ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ δεξιτερᾷ κορύναν. || Κορύνη, metaphor. pro Asini veretro. Nicander. Alex. [409] : Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα [—δήνασα] κορύνην. || K. βλαστοῦ in germinatione arborum dicit Theophr. a clavæ similitudine, quam illæ habent, VV. LL.; ubi et additur Plin. videri vocasse Geniculatum incrementum et Cacuminum articulationem; at Gazam Surculum male reddidisse. Verba Theophr. sunt H. Pl. 3, [5, 1] : Καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς τὰ πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην. || Κορύναι quibusdam tam Summi humeri quam Cubiti articulus dictus fuit, tanquam Clavæ : quibusdam ἅρμοι, tanquam Compages : quibusdam κόνδυλοι, tanquam Tubercula. Cam. ex Polluce. Apud quem κορύνας nonnulli esse dixerunt Capitulata s. Capitata ossa in humeri cubitique articulatione. [|| Hesych. : Κορύναι (Κόρυζαι contra seriem Bruno), μύξαι. || υ anceps apud epicos, longum in versu Euripidis supra allato.]

Κορύνησις, εως, ἡ, Hesychio βλάστησις, Germinatio. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 1. Phanias ap. Athen. 2, p. 61 extr. : Σπερματικῆς ἴχνος κορυνήσεως.]

Κορυνήτης, ὁ, Clavator, Clavarius, inquit Bud., i. e. Qui clava utitur in pugna. Hom. Il. H, [9] : Ὅν κορυνήτης Γείνατ' Ἀρηΐθοος. [Pausan. 8, 11, 4 : Τὸ μνῆμα Ἀρηϊθόου λέγουσιν εἶναι κορυνήτου διὰ τὸ ὅπλον ἐπονομασθέντος.] Ab eod. Budæo κορυνῆται et ξυλοφόροι exp. Fustuarii et Clavatores. [Parthen. ap. Etym. M. p. 374, 53 : Ἐρισχήλοις κορυνίταις. Scr. κορυνήταις. Idem vitium infra ex Hesychio notabimus.] Et latro quidam insignis a Diodoro l. 5 [immo 4, 59] dicitur κορυνήτης, ea signif., qua utitur Ovid. nomine Claviger, Bud. [Eustath. p. 661, 50. Ab hoc derivatum videtur patronymicum Κορυνητίδης ap. Etym. M. p. 210, 7.]

Κορυνηφόρος, ὁ, ἡ, Claviger, Clavam gestans. [V. Κλεπτομάστιξ.] Κορυνηφόροι et Κορυνῆται, Clavatores, ut quidam e Plauto [Rudent. 3, 5, 25] et Festo interpr. sicut ῥαβδοφόροι, Virgatores. [Herodot. 1, 59 : Δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο, κορυνηφόροι δέ· ξύλων γὰρ κορύνας ἔχοντες εἵποντό οἱ (Pisistrato) ὄπισθε. Plut. V. Solon. c. 30. Nonn. Jo. c. 18, 14 : Κορυνηφόρον ἔσμὸν ὁδίτην. G. D. Solon ap. Diog. L. 1, 66 : Οὗτοι δὲ ἦσαν κορυνηφόροι· καὶ μετὰ τοῦτο τὸν δῆμον κατέλυσε (Pisistratus). || Epitheton Priapi. Inscr. ap. Gruter. p. 95, 5 : Ἰθυφάλλῳ, κ., κηποφύλακι. Hase.] || Pollux 3, 83 : Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων οἱ ... Σικυωνίων κορυνηφόροι. || Κορυνοφόρους ap. schol. Aristoph. Eq. 270, codex Flor. pro κορυνηφόρους, quod in κορυνηφορεῖς corruptum ap. Suidam s. v. Κόβαλος et in duobus codd. s. v. Ὑπέρχεται.]

Κορυνθεὺς, ὁ, Hesychio est κόφινος, κάλαθος, ἀλεκτρυὼν, Cophinus, Calathus, Qualus, Gallinaceus. [Idem Κορύθων, ἀλεκτρυών.] || At Κόρυνθος, Eid. est μάζης ψωμὸς, Offula mazæ. [|| Cognomen Apollinis, de quo Pausan. 4, 34, 7 : Ἐκ Κορώνης δὲ ὡς ὀγδοήκοντα σταδίους προελθόντι Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερὸν πρὸς θαλάσσῃ τιμὰς ἔχον· ἀρχαιότατόν τε γὰρ λόγῳ τῷ Μεσσηνίων ἐστὶ καὶ νοσήματα ὁ θεὸς ἰᾶται· Κόρυνθον δὲ Ἀπόλλωνα ὀνομάζουσι· ubi recte Sylb. Κόρυδον (vel Κορυδόν) corrigere videtur, nomine inde ducto quod oraculum galeritam eos in colonia deducenda sequi jusserit, de quo Pausan. paullo post.]

Κορῦνιόεις, εσσα, εν, et Κορυνώδης, ὁ, ἡ, Clavæ formam habens, In clavæ modum fastigiatus. Apud Hesiod. [Sc. 289], Κορυνιόεντα πέτηλα, exp. ῥαβδώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα. Quidam vero putant Culmos fastigiatos reddi posse, quod Plin. de asparago loquens dixerit, Viret thyrso primum emicante, qui caulem educens, tempore ipso, quo fastigiatus est, in toros stringitur. Hic enim thyrsum et fastigium asparago tribui eod. modo, quo Theophr. [H. Pl. 6, 4, 2] dicit eum ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες μικρόν : at Gazam omnino male Piciliosum vertisse. [Κορυνῶδες Hesychio ὀζῶδες.]

Κορυνίτης, ὁ, Hesychio κορυνομάχος, ῥοπαλομάχος, pro quo alii [recte] habent κορυνήτης. [Quod v.]

[Κορυνομάχος, ὁ, Qui clava pugnat. Hesych. s. v. Κορυνίτης.]

Κορυνὸς [lectio vitiosa], Altus : si non mentiuntur Hesychii exemplaria, in quibus legitur κορυνὰ expositum ὑψηλὰ, Alta, Celsa. Ordo alphabeticus pro eo requirit Κορωνά.

[Κορυνώδης. V. Κορυνιόεις.]

Κόρυξ, ὁ, Hesychio est etiam νεανίσκος.

[Κορύπτης. V. Κορυπτίλος.]

[Κορυπτιάω, i. q. κορύπτω. Hesych. : Ἐκορυπτίας, ἐγαυρίας. Ad Aristoph. Eq. 1341, ubi nunc ἐκερουτίας legitur, referebat Kusterus, nulla idonea ratione usus.]

Κορυπτίλος, ὁ, dicitur ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, Qui cornibus impetit s. ferit, Petulcus. Theocr. 5, [147] : Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος [κορύττιλος ed. Ald.], αἴ τιν' ὀχευσεῖς Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ. [Cornupeta, Gl.] Hesych. habet Κορυπτόλης, expositum itidem κερατιστής : afferens et Κορυπτόληπτον [corruptum ex Κορυπτόλην, τὸν ... quod restituit Piersonus.] pro κερατιστήν. Rursum ap. Hesych. legitur Κυρίττολος [quod ex Κυρίττιλος corruptum videbatur Valckenario Ep. ad Rœv. p. XLII], expositum κορύπτης, πλήκτης, Petulcus, Petulante cornu impetens : supra κορυπτόλης et κορυπτίλος.

Κορύπτω, Cornibus peto s. impeto : vel Cornu ferio : κερατίζω : veluti quum arietes συντρέχοντες ἀλλήλοις τὰς κορυφὰς συμπλήττουσι. Theocr. 3, [5] : Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάττεο, μή τυ κορύψῃ. Unde Virgil., Occursare capro, cornu ferit ille, caveto. [Arieto, Cornu peto, Gl. Tzetz. ad Lycophr. 558 : Εἰώθασιν οἱ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν· τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν. Hesych. : Ἐνοιάδες αἶγες, αἳ μὴ κορύπτουσιν. Oraculum ab Luciano fictum Jov. trag. c. 31 : Ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει. Κορύψειν var. lect. pro κυρίξειν (τὸν ταῦρον) in versibus poetæ ignoti ap. Hephæst. p. 77.] || Rursum Κορύπτω affertur pro Caput jacto : quo modo accipi potest in l. Strabonis in Κορύβας allato. Infra κυρίττω. [Κορύττειν, οἷον κερύττειν (a κέρας) Etym. M. p. 548, 7.]

Κόρυρ [?], Hesychio θριγγὸς, Septum, Maceria, Lorica.

Κόρυς, υθος, ἡ, Galea, Cassis : sic dicta a κάρα, Caput : unde et κορύνη, aliaque nonnulla deducuntur. [Eustath. p. 672, 11; 924, 27.] Alii autem non a κάρα simpliciter deducunt, sed vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι. Est autem poetica hæc Galeæ appellatio, et quidem ap. Hom. frequens, Il. [Ξ, 420 : Ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη καὶ κόρυς· Ο, 535 : Κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης·] Φ, [50] : Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος· οὐδ' ἔχεν ἔγχος· Η, [70] : Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Et, Λαμπρῇσι κορύθεσσι [P, 269], item παναίθῃσιν [Ξ, 372. Od. Τ, 32 : Ἐσφόρεον κόρυθας. Ὑπὸ κόρυθα Eur. Bacch. 1184. Ἱπποκόμοις κορύθεσσι Soph. Ant. 116.] Invenitur autem accus. non solum κόρυθα, sed κόρυν quoque, et quidem ap. Lucian. etiam [D. deor. 20, 10. Idem Rhet. præc. c. 18 : Ἡ κόρυς περὶ τῇ κνήμῃ· Ver. Hist. 1, 40 : Οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. Philostr. p. 876 : Γοργὸν τὸ ὄμμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἑκάστῳ· 718 : Βλέποντος χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν. Seqq. ex Indice.] Κόρυθα Hesych. affert pro περίδρομον, τὸν περιβόλαιον στέφανον.

Κόρυς, ἡ, Galerita, avis, quæ Κορυδαλὸς etiam, et Κορυδαλλὸς, ὁ, alicubi, sicut Κορυδαλλὶς, ίδος, ἡ, apud Theocr. [7, 23] cum λλ. [Veram horum nominum scripturam κορυδαλλὸς et κορυδαλλὶς esse ὀξυτόνως et cum duplici λ, ex Arcadio constat p. 54, 11 et 31, 18], et Κόρυδος, [ὁ et ἡ. Κορυδὸς oxytonum est ap. Aristoph. Av. 302, 472, 476, 1295, Κόρυδος proparoxytonum ap. Aristotelem aliosque.] Exp. et Alauda : creditur-que quibusdam esse tam avis ea quæ *Alouette*, quam ea quæ *Cochevis* a nobis vocatur. Κορυδαλοῦ duo sunt genera, unum λόφον ἔχον, ut loquuntur Aristot. et Plut., Apicem habens in capite cassidis forma, sive galeri, unde Cassitam Latini, Galeritam et Galericum nominarunt. Alterum sine apice, cujus rursus duo genera, terrestre et marinum. Κορυδαλὸς ap. Aristot. legitur, ap. Diosc. et Paul. Ægin. Κορυδαλλὸς etiam cum λλ, item Κόρυδος. [Ammonius p. 84 : Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δὲ δῆμος Ἀθήνησιν (de hoc v. quæ s. v. Κορυδαλλὸς diximus), ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν. Alauda sive galerita κόρυδος Aristophani Av. v. 303 et 472, quem l. citat Ælian. N. A. 16, 5. Confer ad utrumque l. scholia. Theocr. 7, 141 : Ἄειδον κόρυδοι· et epigr. auctor Anthol. (Pal. 9, 380) : Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν. (Quocum comparetur Dioscor. Anth. Pal. 11, 195 : Ἐν γὰρ ἀμούσοις καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξετ' ἀοιδότερον. Alciphro 3, 48 : Ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα ὀρθῶς κόρυδον καλεῖσθαι ἔκρινα. V. Schneid. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 40, 41.) Frequenter κόρυδος dicitur Aristoteli H. A. 6, 1; 8, 16, et alibi. Is ipse tamen κορυδαλὸς etiam adhibuit 9, 25 : Κορυδαλῶν (ubi Bekkeri codd. κορυδάλων vel κορυδάλλων) δ' ἐστὶ δύο γένη, ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα. (Κορύδαλος ib. c. 49, ubi var. lect. κορύδαλλος et κορυδαλλός.) Hæc ἐπιτυμβίδιος Theocrito. Vulgatior est scriptura et melior κορυδαλλὸς ap. Theocr. 10, 50. Hesych. : Κορυδαλλὸς, πτηνὸν ζῷον ... ἢ κόρυδος παρ' ἐνίων. Glossæ, *Bardala*, Κορυδαλλὸς, ὄρνεον· ubi missis aliorum conjecturis *Pardala* putem legendum. V. Aristot. H. A. 9, 23. Aliam glossam ingeniose Is. Vossius tentat ad Catull. p. 119. Quid sit in Dosithei glossis Κορυδαλλὸς, *Parrumla*, alii viderint. Usum vocis Κορυδαλὸς pro Κόρυδος non probat Thom. M. p. 549, cujus verba lucem accipient a Phrynicho p. 60 (338 Lob.) : Κορυδαλός· Εὐβούλου τοῦ κωμῳδοποιοῦ δρᾶμα ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος κόρυδον λέγε τὸ ζῷον. Itaque Aristophanem grammaticum hic sequitur Ammonius, dum Κορύδαλον fuisse scribit δῆμον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν. Corrigendum ἐν ᾧ Σωτείρας Κόρης ἱερόν ex schedis Ascalonitæ § 156. Non aliter apud Ammonium reperit Moschopulus, cujus meminit ad Phryn. p. 67 Nunnesius, intelligens virginis servatricis sive Minervæ templum. V. Meurs. Cecropia c. 27 (et Lobeck. Aglaoph. p. 980, qui schol. Platon. p. 368 comparavit, ubi κόρυδοι Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροὶ esse traduntur). Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 129. Aristophanem in verbis Phrynichi non grammaticum, sed comicum recte intelligere videtur Lobeck., cujus hæc est annotatio : « Thomas M. p. 549 : Κόρυδος καὶ κορυδαλός καὶ κορυδαλὶς τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον. Ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας (p. 507, E), Κόρυδος ὤπται πετόμενος. Τὸ δὲ κορυδαλός κοινὸν, εἰ καὶ Εὔβουλος χρῆται. Ἔστι δὲ καὶ Κορυδαλὸς δῆμος Ἀθήνησι. Τὸ δὲ κορυδαλὶς ποιητικὸν, ὡς Θεόκριτος, Ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες. Aristophanis locus est Av. 472, ubi schol. : Θηλυκῶς εἴρηκε τὴν κορυδόν· Πλάτων δὲ (Euthyd. p. 291, D) ἀρσενικῶς. Κορυδαλλὸς s. Κορυδαλὸς longo α Babrius 379, p. 155. Primum occurrit in Simonidis dicto ap. Plut. V. Timol. c. 37 : Ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικε, πᾶσι κορυδάλλοις λόφον ἐγγίνεσθαι κατὰ Σιμωνίδην, sed integrior scriptura servata est aliis locis, Mor. p. 91, E : Πάσαισι κορυδαλῇσι, ubi codd. Mosq. duo κορυδαλλίσι, quod κορυδαλίσι scribitur p. 809, B. Eunap. V. Orib. p. 240 : Ἀλλ' οὔτε κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶ, ἄνευ λόφου οὔτε Ὀριβάσιος ἦν, ἄνευ φθόνου. Hanc formam, ut poetis dicatam, Thomas communi usu eximit. Notum Theocriti locum in medium affert Galen. vol. 13, p. 312. Sublata igitur Simonidis auctoritate rejectitiæ formæ nullus antiquior auctor proferri potest Aristotele, qui in Hist. Amin. sæpissime κόρυδος, semel (immo bis, ut supra est ostensum) usurpavit. Sed si aliquot ab hoc gradus descendimus, larga exemplorum silva insurgit : v. Ælian. N. A. 4, 5; 6, 46, Galen. vol. 4, p. 158; vol. 13, p. 943, Dioscor. 2, 59, Æsop. Fab. 46. Paragogæ autem species ista multis communis est : sed omnium nostro simillimum est νεκύδαλλος. » || Κορυδοῦ nomen Philocli impositum, ut alia avium nomina aliis, memorat Aristoph. Av. 1295. Similiter Eucrates parasitus Κόρυδος est vocatus, de quo v. Athen. 6, p. 241. || Κάρυδοι, καρύδαλοι, vitiose ap. Hesych. pro Κόρυδοι, κορύδαλοι. Idem : Κόρυθος, εἷς τις τῶν τροχίλων. || Κορύδων, i. q. κορυδός. Schol. Aristoph. Av. 303 : Ὁ κορυδὸς παρ' Ἀριστοτέλει (H. A. 9, 1, p. 609, 7, ubi κορυδῶνες) κορύδων λέγεται, εἰ μὴ ἕτερός ἐστι· ποικίλα γὰρ τὰ ὀνόματα. || Κόρυδος Ἀπόλλων, Sylburgii conjectura, de qua v. s. Κόρυνθος.]

[Κόρυς, ὁ, Corys, fl. Arabiæ. Herodot. 3, 9, ubi var. lect. Κόρους et Κόρος.]

Κορύσσω, proprie Galea armo, sed generaliter pro Armo accipitur. [Hesych. : Κορύσσει, κρύπτει (κυρίττει Albert.), μάχεται, ταράσσει, αὔξει, καθοπλίζει. Κορύσσεσθαι, ἐπαίρεσθαι. Κορύσσεται, καθοπλίζεται, ὑψοῦται. Κορυσσαμένη, καθοπλισαμένη.] Unde et Κορύσσομαι, Armor. Hom. Il. Δ, [274] : Τὼ δὲ κορυσσέσθην. [Κ, 37 : Τίφθ' οὕτως, ἠθεῖε κορύσσεαι; Η, 206 : Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ· Τ, 397 : Ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς. Præter. Κεκορυθμένος, quod HSt. attigit s. v. Κορυθέω. Il. Δ, 495, Ε, 562, Od. Φ, 434, et alibi sæpe : Κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Il. Γ, 18, et Od. Χ, 125 : Δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. Eur. Rhes. 933 : Ἀμφὶ γῆν μὲν πατρίαν φιλαιμάτους ἀλκὰς κορύσσοντα. Κεκορυθμένος cum accus. Iph. A. 1073 : Χρυσέων ὅπλων κεκορυθμένος ἐνδυτά. Cum dat. Andr. 279 : Ἐριδι στυγερᾷ κεκορυθμένος εὐμορφίας. Κεκορυσμένα, formam aliunde non cognitam Hesych. interpretatur μεμετεωρισμένα, ὡπλισμένα. « Antonin. Liber. c. 7, p. 52, Mater versa est in avem κόρυδον, ὅτι ἐκορύσσετο πρὸς τὰς ἵππους. Clem. Al. p. 588 : Τούτοις τοῖς ὅπλοις κορυσσόμενος. » Valck. Figurate Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μαχαναῖς, Vitam firmare (adversus mala), Pind. Pyth. 8, 106.] || Incito, tanquam armans ad prælium : ut exp. ap. Hesiod. [Sc. 148] : Κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Ap. Hom. vero Il. Β, [273] : Πόλεμόν τε κορύσσων, redditur Bellum adornans. Alii autem volunt κορύσσων πόλεμον esse pro ἐς πόλεμον : ut reddatur Armans ad prælium. [Ἔργον κορύσσοντα, i. e. Opus strenue exercentem, Pind. Isthm. 8, 115.] || Κορύσσομαι, Impetu feror, tanquam armatus ad prælium, Furo. [Hom. Il. Δ, 424, de unda maris : Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται. Unde ad Erin translatum ib. 442 : Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Et active Φ, 306 : Κόρυσσε δὲ (ὁ ποταμὸς) κῦμα ῥόοιο ὑψόσ' ἀειρόμενος.] Apoll. Arg. 2, [70] : Κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηῒ κορύσ-

σεται, Adversus navem furit, s. Furibundo quodam impetu fertur. [De tauro Hippocr. Epist. p. 1284, B : Τίς ταῦρος πλεονεξίην ἐκορύξατο; (Alienum usurpandi cupiditate ad prælium impetu quodam delatus est.) τίς πάρδαλις ἀπληστίην κεχώρηκε; « Athen. 3, p. 127, A : Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι, Ad galli gallinacei modum erecta crista ad pugnam se comparare. » Schw.]

Κορυστὴς, ὁ, Armiger, Armatus, Miles, Strenuus miles, Bellator. [Hesych. : Κ., ἀγαθὸς, ἢ ὁπλίτης.] Hom. Il. Π, [603] : Ἄνδρα κορυστήν. [Δ, 457, Θ, 256. Δύω Αἴαντε κορυστὰ Ν, 201, Σ, 163.]

Κορύστιοι, dicuntur οἱ Γορτύνιοι [Conf. Κορτύνιοι], vel ὁπλῖται, Hesych.

[Κορυστὸς, ἡ, ὸν, Cumulatus.] Κορυτὸν, Hesychio τὸ ἐπίμεστον, Plenum. [Vide num potius Κορυστὸν, τὸ ἐπίμετρον. Glossæ : Κορυστὸς μόδιος, Cumulatus. Is. Voss. Recte habet ἐπίμεστον. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 165 : Κορυστὰ σιτηρὰ ἡμιχοινίκια τρία, πωλοῦντας τῇ χοίνικι ταύτῃ κορυστῇ.]

Κορύτῃ [?], Hesych. affert pro τῇ κεφαλῇ, Capiti. [Codex Κορύτει.]

[Κορυτός. V. Κορυστός.]

[Κόρυτρον. V. Κόρηθρον.]

[Κορύττιλος. V. Κορυπτίλος.]

[Κορυφᾱγενὴς, ὁ, ἡ, E capite nata. Epith. Minervæ ap. Plut. Mor. p. 381, E.]

Κορυφαία, ἡ, Habenæ pars summum equi caput cingens, Bud.; afferens e Xen. De re eq. [3, 2] hæc verba : Πῶς δέχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν. [5, 1; 6, 7. Pollux 1, 147. || Ornamentum muliebre. Eustath. p. 1528, 18 : Κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμῖδα, ἣν καὶ κορυφαίαν φασὶν, ἤγουν κορυφήν. Τὴν δ' αὐτὴν καὶ σκόλλυν καὶ κρέκαν μετὰ τοῦ ν ἢ καὶ χωρὶς τοῦ ν. Κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ταῦτα, Κρέκαν καὶ κορυφαίαν τὸ αὐτὸ, καὶ σκόλλυν.]

[Κορυφαία Ἄρτεμις. V. Κορυφαῖος.]

Κορύφαινα, ἡ, Hesych. auctore est Piscis quidam. Dorion in libro De piscibus, κορύφαιναν vocari scribit τὸν ἵππουρον, s. τὸν ἱππουρέα, ut docet Athen. 7, [p. 304, C].

Κορυφαῖον, τὸ, Retis pars, Bud. ex Polluce p. 184 [5, 31], ubi dicit esse τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος : atque idem a nonnullis dictum esse et Κορυφιστήρ : sed Κορυφηστὴρ cum η in utroque loco vulg. edd. habent. [Conf. Xen. Cyn. 10, 2. || Κορυφαστὴρ ap. Hesych. : Κεκρυφάλους, τοὺς τῶν ἵππων κορυφαστῆρας, ubi κορυφιστῆρας correxit HSt.]

[Κορυφαῖον, τὸ, Coryphæum. Steph. Byz. : Κ., ὄρος ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυρίῳ, ἐν ᾧ τιμᾶται Ἄρτεμις Κορυφαία. Παυσανίας δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κορυφαῖος. Apud Pausan. 2, 28, 2, Κόρυφον ὄρος est, Dianæ autem Κορυφαίας templum ex Telesillæ carmine memoratur.]

Κορῦφαῖος, ὁ, q. d. Verticalis, In vertice positus, i. e. Supremum locum obtinens, Supremus, Præcipuus. [Herodot. 3, 82 : Αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κ. εἶναι· 3, 159 : Τῶν ἀνδρῶν τοὺς κορυφαίους ἀνεσκολόπισε· 6, 98 : Ἀπ' αὐτέων τῶν κορυφαίων περὶ τῆς ἀρχῆς πολεμεόντων. Οἱ κορυφαῖοι, Principes factionis, Polyb. 28, 4, 6. Schweigh. Plat. Theæt. p. 173, C : Λέγωμεν ... περὶ τῶν κορυφαίων.] Lucian. [Calumn. c. 12] : Καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀποσκευασάμενος, ubi πρῶτον et κορυφαῖον pro eod. accipit. Sic autem et ab aliis sæpe dicitur τῶν φίλων κορυφαῖος, Qui supremum locum s. principem inter amicos obtinet, Princeps amicorum. [Polyæn. 5, 17, p. 501.] Quum autem ita loquimur, animadvertendum est dari gen. huic nomini utpote superlativi signif. habenti. Invenitur tamen et κορυφαιότατος φίλων : et ap. Plut. [Mor. p. 1115, E] : Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος. Bud. quoque ex eod. scriptore affert, locum non indicans, κορυφαιότατος pro Excellentissimus inter alios, Eminentissimus. [Eustath. p. 215, 13.] Sed non satis exacto sermone posse hoc dici existimo; atque hinc esse illud dictum cujusdam ap. Lucian. [Solœc. c. 5] irridentis eum, qui ita locutus erat, Τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος· et quidem irridentis his verbis, Χάριέν γε τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. [Phrynich. p. 69 : Κορυφαιότατος· ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. Λέγε οὖν κορυφαῖον. Κορυφαιότατος apud nullum eorum reperitur, qui aliquo pretio sunt. Josephum, Plutarchum, Dionysium, Herodianum huc devertisse docent Abreschius ad Thom. M. p. 551, et Grævius ad Lucian. Pseudos. § 5. Ingravescens Græciæ ætas hoc vitio scaturit : V. Euseb. H. E. 9, 10, Socrat. H. E. 3, 16, Hermes Stob. Ecl. phys. 1, 22, 9, Zachar. Dial. de mund. opif. p. 179, Synes. p. 309, D. Ex ipso fortasse Phavorini loco, quem ante oculos habuit Phrynichus, retinuit hoc vocabulum Diog. L. 2, 85. Lobeck.] In VV. LL. κορυφαῖοι, Proceres, Primores. Et κ. πῖλος ap. Plut. Marcello [c. 5], qui Apex Valerio Maximo. Ap. Herodian. 8, [3, 13] : Τὰ δὲ μέγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης (ita enim ibi leg. puto, non μέγιστα κ. sine copula), Polit. vertit Extremos victoriæ fructus : 7, [5, 4] κορυφαῖον τέλος Idem vertit Fastigium : Ὥσπερ κ. τέλος τῶν προγενομένων πράξεων. [Τὸ κορυφαῖον τῆς στέγης Apollodor. p. 47, 26. Hemst.] || Κορυφαῖος in choreis dicitur Præsultor. [Pollux 4, 106. Demosth. Mid. p. 533, 25 : Ὁ ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος· de quo v. Buttm. in indice p. 178. Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, B : Μέσος δ' ὁ κράτιστος ὡς ἂν κορυφαῖος χορεῦ. Aristoph. Pl. 954 : Ἔπειτ' ἐκεῖ (ἐν τῷ βαλανείῳ) κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου. Schol. : Περιίστασα περὶ τὸ πῦρ ὥσπερ χορὸς τοῖς βαλανείοις.] Aristot. Polit. 3, [4] nominat in choro κορυφαῖον, Principem, Præcentorem, et παραστάτην, Adjunctum, Cam. Ap. Bud. autem hæc leguntur, In choreis etiam παραστάτης dicitur, Qui præsultori secundus est; qui præsultor κορυφαῖος etiam dicitur, ἐξάρχων, κατάρχων, χοροστάτης. Est enim hic ordo ut præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, et huic deinde proximus sit ὁ τριτοστάτης. Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Καθάπερ ἐν χορῷ, κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, Quemadmodum fit in choro ut auspicanti præsuli aut præcentori accinat totus chorus, Bud. Idem Aristot. ibid., et quidem statim post : Κατὰ γὰρ τὸ ἄνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανὸς, Et sidera enim semper et universum ipsum cœlum eos ad numeros moventur, quos Deus sursum quasi auspicando præcinendoque emodulatur, Bud.; quem a similitudine sane congrua κορυφαῖον mundi recte appellaris, quasi Præsultorem ipsum hujusque chori magistrum. || K. Ζεὺς, Capitolinus Jupiter [Pausan. 2, 4, 5], et K. Ἄρτεμις, Bud. e Paus. [2, 28, 2.]

Κορύφαλος [vitiose] affertur pro κορυδαλὸς, Galerita, Cassita. [Ex Suidæ gl. Κορύφαλος, εἶδος ὄρνιθος.]

[Κορυφαντὶς, ίδος, ἡ, Coryphantis, pagus Mytilenæorum. Strabo 13, p. 607.]

[Κορυφὰς, άδος, ἡ. Galen. Lex. Hipp. p. 504 : Κορυφάδων, τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς. Glossa Foesio merito suspecta.]

[Κορυφάσιον, τὸ, Coryphasium, promontorium Messeniæ et nomen oppidi in eo siti, quod alii idem cum Pylo, alii diversum ab eo fuisse tradunt. V. Thucyd. 4, 3 cum annot. Dukeri, et 5, 18, Xenoph. H. Gr. 1, 2, 18, Strab. 8, p. 348, Pausan. 4, 36, 1, Steph. Byz. s. h. v. et s. Πύλος. || Adject. gentilia Κορυφάσιος et Κορυφασιεὺς ap. Steph. Byz. Minerva Κορυφασία ap. Pausan. 4, 36, 1, Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 129, Clem. Al. p. 24, Arnob. 4, p. 137.]

[Κορυφαστήρ. V. Κορυφαῖον.]

[Κορυφέω.] Κορυφεῖ [?], Defluit, καταῤῥεῖ : si non mentiuntur Hesychii exemplaria.

Κορυφὴ, ἡ, Vertex. Hoc nomine κορυφὴ nonnulli intelligunt Capitis partem inter sinciput et occiput mediam et summam : quæ proprie στεφάνη dicitur, alii partem eam capitis, in qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram invertuntur : ut non sit aliud κορυφὴ quam linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. Rufus [p. 47] κορυφὴν definit τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἱλοῦνται αἱ τρίχες, Id, quod etiam secuti Latini Verticem dixerunt, a vertendo, sc. propter flexum capillorum, quod illic velut in gyrum ii vertantur. Quam etiam ob causam quidam ἕλιγμὸν et πόλον, ἀπὸ τοῦ πολεῖν, a Vertendo, eand. partem appellarunt, Pollux [2, 38]. Hæc Gorr. Ut autem κορυφὴν Ruf. esse dicit τὸ ἐν μέσῳ, sic et idem Pollux [ib. 39] ait κορυφὴν alio nomine dictam μεσόκρανον : esse autem τὸ ἔγκοιλον τοῦ κρανίου. [Τὸ ὀστέον τῆς κορυφῆς

Κορωνίζω, Cornici colligo stipem, τῇ κορώνῃ ἀγείρω: de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, quæ citatur ab Athen. 8, [p. 359, E] e Phœnice Colophonio, poeta iambico, cujus initium est: Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν. [An huc pertinent Sophronis verba ap. Suidam s. v. Τῇ? Nam scribendum videtur, Τῆτε· τᾷ κορώνᾳ εἰσίν. Hemst.]

[Κορώνιον, τὸ, synonymum Cucumeris silvestris ap. Dioscor. 4, 154. Boiss.]

Κορώνιος, Incurva et lunata cornua habens: κορώνιος, inquit Hesych., μονοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς. [Forma suspecta.]

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, epith. navis ap. Hom.: significatur autem ea voce aut ἡ μέλαινα, Nigra, aut ἡ ἐπικεκαμμένη τὰ ἄκρα, In qua summitates inflexæ sunt, Eust. [p. 73, 22; 1429, 5]; vel, ut schol. Arati, ἡ ἐπικαμπὴς τὴν πρύμναν, In qua puppis incurva est. Sicut et Hesych. [et Etym. M. p. 530, 32] κορωνίδας esse dicit τὰς καμπυλοπρύμνους. Il. A, [170]: Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, ubi annotat Eust., κορωνίδας νῆας dici οὐ μόνον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρώραν καὶ πρύμναν, οἷα ἐν λιγυσμῷ [λυγισμῷ] ἐπικαμπτόμενα ἐχούσας. [V. schol.] Sunt quidam qui Rostratas etiam reddi posse existiment, et Coronatas, citantes ex Ovid., Torta coronatæ solvunt retinacula naves; sed id nullis auctoritatibus confirmant. Od. T, [182]: Ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω Ὤχεθ'· Il. B, [297]: Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, Ad naves amplustria curva inflexaque habentes. ‖ Item subst. Coronis, i. e. Linea brevis, quæ in extrema parte aliquantum incurvatur, γραμμή τις βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα: quæ in Comicorum et Tragicorum fabulis adhibetur, ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἐξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα, schol. Aristoph. Nub. [506.] Ex Hephæstione autem [p. 133] VV. LL. tradunt κορωνίδος in dramate triplicem usum esse, quum histrionibus abeuntibus subsistit chorus, aut versa vice choro emigrante remanent histriones; vel quando locorum commutatio in scena fit. Duplex autem esse traditur, ἐπῳδικὴ, μετὰ διπλῆν, et προῳδικὴ, si alteram ipsa præcedat diplam. ‖ Nota quædam, quæ in calce libri appingi solebat unci figura ad significandum finem: quam Martialis Coronidem et ipse appellat, 10, [1]: Si nimius videor, seraque coronide longus Esse liber, legito pauca, libellus ero. Item, Et mage principio grata coronis erit. [Etym. M. p. 530, 40: Τὸ προσηγορικὸν τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τῷ τέλει τῶν βιβλίων.] Unde Μέχρι τῆς κορωνίδος, Usque ad coronidem, extremum librum s. calcem libri. Plut. De fort. Alex. [p. 334, C] Philoxenum a Dionysio in latomias conjectum refert, quia ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κ. περιέγραψεν τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν, Quod tragœdiam, quam emendandam ille dederat, circumscripsisset s. litura induxisset a principio usque ad coronidem, totam una litura delendam significans. Idem adversus Stoicos, Ἐκ παρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κορωνίδος. ‖ Fastigium, Summitas et apex in re aliqua, i. q. κολοφὼν, κορυφή: unde κορωνίδα ἐπιτιθέναι, Fastigium et finem imponere rei alicui: quam loquendi formulam fortasse aliquis manasse putet a coronide, quam in calce libri apponi solere dixi. Eod. dicitur sensu κεφάλαιον, κολοφῶνα, τέλος ἐπιτιθέναι. [Τὴν κορωνίδα τῶν ἀγαθῶν Heliodor. 10, 39. Hesych. s. Κορωνίδας κακῶν ante Κόρος. Hemst.] Potest etiam fieri ut desumpta sit hæc phrasis ex Hom., Χρυσῆν δ' ἐπέθηκε κορώνην, de fabro arcum fabricante: nam ibi χρυσῆν κορώνην Eust. [p. 73, 26] accipi tradit pro ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων: et ipse etiam inde sumens dicit χρυσῆν ἐπιτεθῆναι κορωνίδα ταῖς πράξεσιν ἢ τοῖς λόγοις, h. e. συμπέρασμα, τέλος. Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 26]: Εἶτα ἐπέθηκεν Ἀϊάντειόν τινα τὴν κορωνίδα: de quodam Aphranio, qui ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ. Gregor. Eusebio: Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κ. Idem de Cypriano, Ταῖς πολλαῖς βασάνοις ταύτην ἐπιτίθησι τὴν κ. [Greg. Naz. vol. 1, p. 319, C: Καλὴν ἐπήνεγκεν ... κορωνίδα. Hemst.] Item κορωνὶς τοῦ βίου, Finis et clausula vitæ, Bud. ap. Plut. [Mor. p. 789, A]: Τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἐῶν ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ τὴν κ. τοῦ βίου προελθεῖν, ἀλλ' ἀνακαλούμενος. Id. [ib. p. 66, E]: Λόγος ὁ τὸ ἐφεξῆς ἀπαιτῶν, ὑποτιθέναι τοῦτο τῇ τοῦ συγγράμματος κ., Imponere fastigium, s. Ad umbilicum perducere. [Ubi v. Wytt. vol. 6, p. 511. ‖ Τὸ ἀκρότατον τῶν αἱρέσεων, οἷον ἡ κ. τῆς σοφίας Etym. M. 530, 37.] Hesych. [et omisso ἐπίθεμα Etym. M. p. 530, 39] esse dicit τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ἐπίθεμα. ‖ Corona Vitruv., Coronis, vulgo *Corniche*, Ornamentum columnarum, ut cymatium, trochilus, astragalus, VV. LL. ‖ Κορωνίδες, Coronæ violaceæ, ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι, proprie vero τὰ βλαστήματα, Hesych. [et Etym. M. p. 536, 41. Stesichorus Athenæi 3, p. 81, D: Ἴων τε κορωνίδας οὔλας. ‖ Alio sensu Ἡ τῶν ποιητῶν κορωνὶς, Poetarum corona, i. e. Poetæ, Georg. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 605, 8. ‖ Apud grammaticos Apostrophi nota, qua crasis indicatur. Etym. M. p. 763, 10: Ἡνίκα γίνεται κρᾶσις ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς· οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν.]

[Κορωνὶς, ίδος, ἡ, Coronis, Phlegyæ filia. Hom. H. 16, 2: Ἀσκληπιὸν ... υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύω βασιλῆος. Apollod. 3, 10, 3, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 277. Apoll. Rh. 4, 617. Nomen paroxytonum potius esse Κόρωνις videtur Gœttlingio De accentt. p. 271, propter Hesiod. fr. ap. schol. Pind. Pyth. 3, 14 et 48, ubi accusativus est Κόρωνιν, male Κορωνὶν scriptus: verum quum accusativo Κορωνίδα Pausanias utatur 2, 11, 7 et 26, 6, rectius sic statuemus, legitimam hanc esse nominis formam, ab Hesiodo solo propter metri necessitatem in Κόρωνιν mutatam. G. Dind.]

Κορώνισμα, τὸ, Carmen quod illi circulatores [de quibus s. v. Κορωνιστής] cornici stipem corrogantes canebant. [Hesych. s. v. Κορωνισταί. Eustath. p. 1914, 49.]

Κορωνιστὴς, ὁ, Circulator, qui cornici stipem mendicat. [Hesych.: Κορωνισταὶ, οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες καὶ τὰ ᾀδόμενα (διδόμενα codex) ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα.] Athen. 8, [p. 360, B] e Pamphilo Alexandrino: Κορωνισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τῇ κορώνῃ (τῷ ζώῳ, ut addit Eust.) ἀγείροντες· καὶ τὰ ᾀδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν, κορωνίσματα καλεῖται. [Plut. Mor. p. 261, D: Μετὰ τῶν ἡλίκων ἔτι κομώντων, οὓς κορωνιστὰς, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τῆς κόμης ὠνόμαζον (οἱ Κυμαῖοι).]

[Κορωνίδαι. V. Κοιρωνίδαι.]

[Κορωνίτης. V. Κορώνη. ‖ Vitiose pro Κορωνίης. V. Κορωνιάω.]

[Κορωνοβόλος, ὁ.] Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petendas instrumentum, ut est Funda, VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 546: Εἶχε κ., πενίης λιμηρὸν Ἀρίστων ὄργανον, ᾧ πτηνὰς ἠκροβόλιζε χένας. Κορωνοβόλον fundæ genus fuisse videtur, primitus in cornices instructæ, unde nomen accepit; deinde aliis quoque avium generibus petendis adhibitum, prima appellatione conservata. Jacobs. Ὄργανον HSt. non recte conjunxit cum κορωνοβόλον.]

Κορωνόμος, Medicorum vox, significans id quod κύβωλον dicitur, ab Hippocr. κύβιτον., Cubitum. Ita Pollux 2, [141, ubi vera lectio κορωνὸν nunc ex libris restituta].

Κορωνοπόδιον, τὸ, forma dimin. a κορωνόπους, Pediculus cornicis. Accipitur pro Coronopo herba ap. Actium 1. [Id. 11, 54. Κορωνοποδίου βοτάνης Geopon. 20, 9. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 260.]

Κορωνοποδοειδὴς, ὁ, ἡ, Pedi cornicis similis, Pedis cornicis speciem repræsentans: quale esse ficus folium tradit Hippocr. [p. 1195: Κακὸν δὲ καὶ τὸ ἔαρ, ὅταν τὰ τῆς συκῆς φύλλα κορώνης ποσὶν εἴκελα ᾖ. Theophr. H. Pl. 1, 10, 5: Τὰ τῆς συκῆς (φύλλα) ὥσπερ ἂν εἴποι τις κορωνοποδώδη. Sic Schneiderus præeunte Gesnero, qui κορωνοποδοειδῆ conjecerat. Libri σκολοπώδη.]

Κορωνόπους, ὁ, Pes cornicis, herba, quam et Κορακόποδα dici Hesych. scribit. Plin. Coronopum appellat. Herba est, inquit Gorr., oblonga, per terram strata, fissis foliis et aculeatis, radice gracili. Leonicenus Capriolam vulgo dici censet, nonnunquam et Sanguinariam, quod naribus indita sanguinem eliciat.

Nostri nunc olitores Dentem Canis vocant, quanquam eod. nomine Gramen appellent. Sed coronopum quoque generibus graminis Plin. assignavit. Fallurtur autem qui coronopum, corvinum pedem esse existimant. Pes enim corvinus exulcerandi vim habet maximam, coronopus autem estur et astringit. Sic aictus est, quod ejus stylus mediis foliis exurgens, in cornicis pedem conformatus articuletur, reliquam exhibens cruris effigiem. Hæc ille. Tradunt autem VV. LL. quosdam pro Coronopode pingere eam, quæ vulgo Cornu Cervinum appellatur; sed verum coronopum esse, quam Verrucariam herbarii nominant. Plin. 20, 16, e Theophr. H. Pl. 7, 9 [8, 3]: item 22, 19, e Diosc. 2, 158. Ap. Paulum vero Ægin. in Κορωνόπους, pro κολικοὺς repone κοιλιακοὺς e Diosc., [Galeno vol. 13, p. 195,] Plinio et Actio [10, 31. V. Schneid. ad Theophr. C. Pl. 2, 5, 4, vol. 4, p. 129.]

Κορωνὸς, ἡ, ὸν, Elatus, Cervicem in altum efferens, ὑψαύχην, γαυριῶν, Etym. [M. p. 530, 28] et vet. nostrum Lex., in hoc Archilochi l.: Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἴδρις. Sed derivant a κάρα: nihil tamen vetat a κορώνη deducere: quod hac voce interdum τὸ ἄκρον significetur, et inde naves κορωνίδες dicantur παρὰ τὸ ἐξηρμένας ἄνω εἶναι, s. διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀνέχειν, ut in cod. nostro Lex. annotatur. Ap. Hesych. bis scribitur κόρωνος, accentu in antep., exponiturque non solum ὀρθόκερως ταῦρος, sed etiam πονηρός. Ille autem, qui collegit voces pro diverso accentu diversam signif. accipientes, scribit κορωνὸν esse Angulum; at Κόρωνον, nom. montis. [Recte Arcad. p. 66, 9: Τὸ δὲ Κόρωνος κύριον· τὸ δὲ κορωνός προσηγορικόν. G. Dind. A κορωνῷ Olympiod. ductum esse opinatur nomen Κρόνος. Cousin *Journ. des Sav.* 1834, p. 430. Hase. || Κόρωνος, ὁ, Coronus, Cænei filius, rex Lapitharum. Hom. Il. B, 746: Κορώνου Καινείδαο. Apoll. Rh. 1, 57; Apollod. 2, 7, 7. Alii ap. Pausan. 2, 5, 8; 5, 1, 6; 9, 34, 7. Falso accentu Κορωνὸς ap. Soph. fr. 345, Diodor. 4, 37, Pausan. 9, 34, 7 et Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος ap. Lucian. Ver. Hist. 1, 29.]

[Κόσαβος vitiose pro Κόσσαβος. V. Κότταβος.]

Κοσάλανον [?] Hesychio τὸ βραχὺ καὶ δίκαιον.

[Κοσάλεφος, ὁ.] Κοσάλεφοι [?] Hesychio sunt κόλαφοι, Colaphi.

Κόσβατοι, οἱ, Hesych. οἱ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένοι, Ad sacrificia ordinati, s. Sacrificiis peragendis præfecti. [Vox corrupta.]

[Κοσθένης, n. pr. pictoris, legitur in fictili antiqui operis *Catalogo del princ. di Canino* p. 28, n. 273: K. ἐποί[ει]. Nisi tamen scrib. Λυκοσθένης, Lycosthenes. Hase.]

[Κοσίανα, τὰ, Cosiana. Steph. Byz.: K., φρούριον Παλαιστίνης. Χάραξ δεκάτῳ· ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Κοσιανεὺς, ὡς Τύανα Τυανεύς. Strabo 16, p. 752.]

[Κοσκίνευω, Cribro. Democr. ap. Sext. Emp. p. 395, 26, Plut. Mor. p. 902, D. Hesych. s. v. Λελικμημένη et Σινιάσαι. Hemst. Geopon. 3, 7, 1: Κοσκινευέσθω κοσκίνῳ.]

[Κοσκινέειν erratum typographicum videtur, pro κοσκινεύειν, in Galen. Kühnii vol. 14, p. 267, 14. Hase.]

Κοσκινηδὸν, Cribri modo, In modum cribri. Lucian. [Timon. c. 3]: Οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν· καὶ ἡ χιὼν, σωρηδόν. [Id. Epist. Saturn. 24. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 607, 32: Τὰ δὲ δυστυχῆ κ. φέρεται.]

Κοσκινίζω etiam affertur, Cribro. [Dioscor. Parab. 1, 154: Τὴν τέφραν κοσκινίσας. Demetr. Hieracosoph. p. 48; Orneosoph. p. 192, 195, 210. Phot. p. 512, 23: Σινιάσαι, ... κοσκινίσαι. Quod in κοσκινῆσαι corruptum in Etym. M. p. 713, 50. Κοσκινεῦσαι posuit Hesych. «Herodian. Epimer. p. 125, 245.» Boiss. Aq., Symm. Amos. 9, 9, κοσκινιῶ. Tzetz. Hist. 13, 424: Ἐπεὶ δὲ τροπικώτερον περί τινος ἀτάκτου κοσκινισθῆναι εἴρηκα ὡς συρφετώδη σῖτον ...]

Κοσκίνιον, τὸ, Cribellum. Athen. l. 14: Ἐὰν δέ σοι παρῇ κοσκίνια μικρὰ, ἐπίβαλλε, καὶ ἕα ἐκρεῖν τὸν ὄρρον.

[Κοσκίνισις, εως, ἡ, q. d. Cribratio. Etym. ms. (Gudian. p. 34, 15) ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 769, ubi codd. vitia κοσκίνησις et κοσκηνισία correxit Schæferus.]

[Κοσκινόγυρος, i. q. τηλία, quæ est περιφέρεια τοῦ κοσκίνου (Etym. M. p. 756). Gloss. Aristoph. Pl. 1038, et schol. Synesii ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 901.]

Κόσκινοι, sunt οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες, Aves domesticæ, Aves cortales, Aves quæ domi nostræ aluntur, ut gallinæ, anseres, perdices, et similes, quarum ὀρνιθοτροφεῖα in villis præcipue ædificantur.

[Κοσκινομαντεία s. Κοσκινομαντικὴ, ἡ, Ars cribro divinandi. Schneid.]

Κοσκινόμαντις, εως [Genit. κοσκινομάντιδος ponit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1193], ὁ, Vates cribro divinans, ap. Polluc. 7, [188] e Phidippide comico, ubi et ἀλευρομάντεις. [Artemidor. 2, 69. Κοσκινόμαντις, ἡ, Theocr. 3, 31.]

Κόσκινον, τὸ, Cribrum: πλέγμα ἐκ σχοίνων ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διασήθουσιν, inquit Pollux [6, 74]. Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 291] in temulentos: Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν σχοίνων ἠλίους πλείονας ἠὐγάσατο. [Τετρημένῳ κοσκίνῳ Plato Gorg. p. 493, B.] Et Aristophanicus Strepsiades Nub. [373] putabat Jovem quum plueret, Διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, Mingere per cribrum. [Id. fr. 28: Κόσκινον ἠπήσασθαι· 404 (ap. Polluc. 10, 114): Ὥσπερ κ. αἰρόπινον τέτρηται. K. μεταλλέων ap. Poll. 10, 149.] Proverbiis etiam quibusdam adhibetur hoc κοσκίνου vocabulum. Alexis ap. Athen. 2, [p. 60, B]: Τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον· pro Multis pertudi foraminibus ita ut cribrum esse videatur. Item proverbialiter dicitur Haurire κοσκίνῳ, pro In re cassa et inutili operam ponere. Plato Rep. 2, [p. 363, D]: Τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους ἐν ᾅδου κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, Cribro aquam ferre. Lucian. [Demonact. c. 28]: Δοκεῖ ὁ μὲν ἕτερος τούτων, τράγον ἀμέλγειν· ὁ δὲ, αὐτῷ κόσκινον ὑποτίθεναι. [V. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 395; vol. 3, p. 52. De vaticinatione ex cribro Ælian. N. A. 8, 5: Ὅτι καὶ ἀλφίτοις μαντεύσονταί τινες καὶ κοσκίνοις καὶ τυρίσκοις. Κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, Lucian. Alex. c. 9.] Ap. Psellum esse dicitur Figura quæ collectione numerorum perficitur, eo quod velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri. [Nicom. Arithm. p. 84. Tennul. ad Iambl. in Nicom. p. 123. Jo. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 86, 18: Οἱ ἀριθμητικοὶ τὰ διακριτικὰ τῶν συγκεχυμένων ἀριθμῶν διαγράμματα κόσκινα καλοῦσιν, ὡς διακρίνοντα καὶ διαχωρίζοντα τῶν πεφυρμένων τὰ ἰδιώματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας.] Tradunt et masculino genere dici Κόσκινος, pro κόσκινον: cujus nulla reperi exx.: neutrius autem terminationis exx. sunt et ap. Polluc. et in Epigrammatt.

Κοσκινοποιὸς, ὁ, Qui cribra conficit, Cribrorum texendorum artifex. [Cribrarius, Gl. Pollux 7, 110, 160.]

[Κοσκινοπώλης, ὁ, Cribrorum venditor. Nicophon Athenæi 3, p. 126, E.]

Κοσκινόρινος, ὁ, Hesychio εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός: quod quidam interpr. Scutum in modum cribri confectum: quum potius sonare videatur Pellis ad conficiendum cribrum: nam et e pellibus s. membranis fieri cribra solent. [Κοσκινόριος codex.]

[Κοσκίνωμα, τὸ, Craticula. K. δικτυωτὸν Rel. Exod. 27, 4. Κοσκήνωμα in Hexaplis sec. cod. Basil. Exod. 35, 12. Schleusn.]

[Κοσκυλμάτιον, τό.] Κοσκυλμάτια, Coriorum et pellium minuta præsegmina: Suidæ τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, ut et Hesychio τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, et schol. Aristoph. τὰ περιττὰ τὰ περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν καττυματίων. Metaphorice s. abusive Aristoph. Eq. [49]: Ἥκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, Κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων, pro εὐτελέσι ῥηματιδίοις, s. λογαρίοις εὐτελέσι in modum τῶν κοσκυλματίων. [Κολακευματίοις ἢ παραλογισμοῖς Hesych.]

[Κόσκυνθος, ὁ, Coscynthus, fl. Eubœæ. Lycophr. 1035: Ῥεῖθρα Κοσκύνθου.]

[Κοσμᾶγος, ὁ, Mundi rector. Synes. Hymn. p. 324, B: Σὲ μὲν οἱ νοεροὶ μέλπουσιν, ἄναξ, σὲ δὲ κοσμαγοὶ ὁμματολαμπεῖς νόες ἀστέριοι ὑμνοῦσι, μάκαρ. Boiss. Scriptor anon. ap. Creuzer. ad Plotin. De pulchr. p. 171: Κρυπτέσθωσαν δὲ καὶ οἱ κοσμαγοί. Angl.]

[Κοσμαγωγὸς, ὁ, Mundifer. Georg. Pisid. Bell. Avar. 211: Λευκὰ τείνων τῶν λογισμῶν ἱστία τῇ κοσμαγωγῷ συνδιέπλεις ὁλκάδι. || Mundum regens. Psellus in Orac. Chald. p. 96: Δυνάμεις ἐν τῷ κόσμῳ οἱ Χαλδαῖοι τίθενται

καὶ ὠνόμασαν αὐτὰς κοσμαγωγοὺς ὡς τὸν κόσμον ἀγούσας προνοητικαῖς κινήσεσι. Georg. Pisid. Opif. v. 139.]

[Κοσμάριον, τὸ, dimin. aut certe diminutivi formam habens, q. d. Parvum ornamentum. Frequens est ap. Hesych. : ut quum dicit καλαμὶς, κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους. Item, Καμαρὶς, κοσμάριον γυναικεῖον. Idem s. Κορίαννον, Περιστέρια, Σαμακία, Ὑφόρ. Hemst. Athen. 11, p. 474, E.]

[Κοσμᾶς, ὁ, Cosmas, diaconus Alexandrinus. Maximus ap. Phot. Bibl. p. 158, 11. || Tribunus plebis. Theophylact. Sim. Hist. p. 206, B; 211, B. Alii alibi ap. scriptores Byzantinos. A κόσμιος derivatur in Etym. M. p. 101, 51.]

[Κοσμάω.] Κοσμᾶν Hesychio ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν. [V. Κολιάω.]

[Κοσμεργάτης, ὁ, Mundi creator. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 474, 33.]

Κοσμέω, Ordino, Distribuo, Compono. Hom. Il. [B, 534 : Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας· Ξ, 379: Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ· Γ, 1 : Ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι·] M, [87] : Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, pro quo alibi utitur comp. διακοσμεῖσθαι. [Herodot. 1, 100 : Τὰ ἄλλα ἐκεκοσμέατό οἱ· 9, 31 : Ἐπὶ τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο· 59 : Ἐδίωκον οὔτε κόσμῳ οὐδενὶ οὔτε τάξι. Eur. Rhes. 662 : Θρῇκα κοσμήσων στρατόν. Plat. Phædr. p. 247, A : Στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη· Gorg. p. 504, A : Τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον πρᾶγμα· Leg. 3, p. 700, C : Ῥάβδου κοσμούσης ἡ νουθέτησις. Paullo aliter Eur. Rhes. 138 : Στείχων δὲ κόσμει συμμάχους· τάχ' ἂν στρατὸς κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας. Quod recte interpretatur Musgr. Compone, Suo quemque ordini et loco remitte. Ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος, Compositus, Modestus, Plato Leg. 4, p. 716, A. || Impero, Rego. Dionys. A. R. 2, 7 : Ἡγεμὼν ἑκάστην ἐκόσμει δεκάδα. Sophocl. Aj. 1103 : Οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοι τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ. Unde Τὰ κοσμούμενα, Imperata, Ant. 667 : Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις.] Item Adorno, Instruo, Apparo. Od. H, 13 : Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Sed Eust. ἐκόσμει hic exp. εὐπρεπῶς ἔταττεν. Ut autem dicit Hom. κοσμεῖν δόρπον, sic [Pind. Nem. 1, 32 : Δεῖπνον κεκόσμηταί μοι·] Xen. Cyrop. [8, 2, 6], κοσμεῖν τράπεζαν. [Τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην Bato ap. Athen. 14, p. 639, F. Τραπέζας λαμπρῶς κοσμοῦντας p. 640, A. Κόσμησον αὐτὴν (τὴν τράπεζαν) παντοδαποῖς τραγήμασι Nicostr. p. 685, C. Hemst. Soph. El. 1401 : Ἥ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ. || Attribuo, Adscribo. Herodot. 3, 91 : Ἐς γὰρ τὸν Αἰγύπτιον νομὸν αὗται (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο· 6, 41 : Τὰ τέκνα (filii Metiochi) ἐς Πέρσας κεκοσμέαται. Schweigh.] || Κοσμεῖν, Inconditam rerum congeriem in ordinem redigere, unde et pro Mundum architectari, Bud. p. 792. || Orno [Hom. H. in Ven. 65 : Χρυσῷ κοσμηθεῖσα ... Ἀφροδίτη. Hesiod. Op. 72 : Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεά. Herodot. 1, 109 : Παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ· 7, 209 : Τὰς κόμας κοσμέονται. Pind. Isthm. 1, 27 : Τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον. Æsch. Suppl. 463 : Νέοις πίναξι βρέτεα κοσμῆσαι τάδε. Soph. Ant. 901 : Θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα κἀκόσμησα· El. 1139 : Λουτροῖς ἐκόσμησα· Ant. 396 : Τάφον κοσμοῦσα· Ph. 1064 : Τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθείς. Eur. Tro. 1147 : Ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν· Or. 610 : Θυγατρὶ κοσμήσων τάφον· Suppl. 1054 : Σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας; Herc. F. 333 : Κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες· Phœn. 1368 : Χαλκοῖς σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις· Rhes. 994 : Ὅπλοις κοσμησάμενοι. Plato Leg. 12, p. 947, A : Δάφνης στεφάνῳ κεκοσμημένους· Phædr. p. 249, D : Ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις κοσμούμενον· Phæd. p. 114, E : Κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐχ ἀλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ. Alia constructione Leg. 7, p. 796, C : Μεθ' ὅπλων τε καὶ ἵππων ... κοσμεῖσθαι. Sext. Emp. p. 237 : Τῶν κατὰ τὰ λοιπὰ κοσμουμένων μαθήματα, Qui reliquis ornati sunt disciplinis. Dionys. A. R. 11, 4 : Τὸν ἐπὶ ταῖς τρισὶν ὑπατείαις κοσμούμενον. Diodor. 17, 53 : Πᾶσαν τὴν δύναμιν ἔν τε ὅπλοις ἐπισήμοις καὶ ἡγεμόνων ἀρεταῖς κοσμήσας. Philostr. p. 725 : Τὴν κόμην ἣν σοφὸς γενόμενος ἐκοσμεῖτο αὐχμῷ. Quocum similia sophistici acuminis exempla comparavit Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 304. Exorno (verbis), Eur. Andr. 955 : Ἀλλ' ὅμως χρεὼν κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους φύσεις· Med. 576 : Εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους. Aristoph. Ran. 1005 : Πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον· 1027 : Κοσμήσας ἔργον ἄριστον. Plato Lys. p. 196, B : Τί ἄν τις κενοῖς λόγοις αὐτὸς αὑτὸν κοσμοῖ; Lach. p. 197, C : Εὖ ὅδε ἑαυτὸν κοσμεῖ τῷ λόγῳ. Isocr. p. 87, E : Οὐδὲ γὰρ ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαις καὶ ποικιλίαις κεκοσμήκαμεν αὐτόν (τὸν λόγον). Condecoro,] Honesto. [Pind. Nem. 6, 78 : Πλατεῖαι ... λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν. Eur. Meleagri fr. 4 : Σαλαμῖνα κοσμοῖ πατρίδα τὴν εὐδαίμονα.] Thuc. 2, [42] : Ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Ex Eod. [1, 21] affertur κοσμῶ ἐπὶ τὸ μεῖζον, pro In majus effero s. extollo ornando. Herodian. 7, [10, 8] : Πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς ἐκόσμησε. Ut autem hic dicitur τιμαῖς κοσμεῖν, sic a Xen. [Cyrop. 1, 3, 3] τιμᾶν et κοσμεῖν copulantur. Sed et idem Herodian. dicit alicubi [3, 6, 12] : Τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν. Id. [1, 17, 5] : Χρυσῷ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένος. Aliquando vero κοσμεῖν Eid. est Commodis afficere, Locupletare : 3, [10, 12] : Πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε. || Κοσμεῖν etiam dicuntur κόσμοι, quum magistratu suo funguntur. V. Κόσμοι in Κόσμος. [Aristot. Polit. 2, 10 : Ἐνταῦθα δ' οὐκ ἐξ ἁπάντων αἱροῦνται τοὺς κόσμους, ἀλλ' ἐκ τινῶν γενῶν, καὶ τοὺς γέροντας ἐκ τῶν κεκοσμηκότων. Polyb. 23, 15, 1 : Κατὰ τὴν Κρήτην, κοσμοῦντος ἐν Γορτύνῃ Κύδα.]

Κόσμημα, τὸ Ornamentum, Insigne. [Κοσμήματα γυναικεῖα Pollux 5, 95.] Plato Leg. [12, p. 956, A] : Βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα· Cic., Tincta vero absint nisi a bellicis insignibus. [Xen. Cyrop. 7, 3, 7 : Ὅ τι δύναιντο λαβόντας καλὸν κ. ἀνδρὶ φίλῳ τετελευτηκότι μεταδιώκειν. Lucian. Somn. c. 10 : Τὴν ψυχὴν κατακοσμήσω πολλοῖς κοσμήμασιν. Philostr. p. 10 : Ἀνυποδησίαν ποιεῖται κ. 240 : Αὐχμὸν πεποιημένη κ.]

Κόσμησις, εως, ἡ, Ornatio, Exornatio. [Plato Gorg. p. 504, D : Ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσί τε καὶ κοσμήσεσι· Critia p. 117, B : Τὸ πρόσφορον τῆς κοσμήσεως ἑκάστοις ἀπονέμοντες. G. D. Id. Plato p. 904, A : Ἄπειρ' ἂν εἴη τῆς μετατιθεμένης κοσμήσεως. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. p. 775, D : Τῆς κ. αὐτῶν ἀφίστασθαι. Arrian. Hist. Al. 7, 8, § 4. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 461, 22 : Ἡ κ., παρὰ φύσιν οὖσα διάθεσις, ἀκοσμία τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ φανήσεται. Hase.] Aristot. [Plut. V. Thes. c. 23.]

[Κοσμητὰς, ὁ, cognomen Jovis ap. Lacedæmonios. Pausan. 3, 17, 4, ubi genit. est Κοσμητᾶ Διός.]

[Κοσμήτειρα, ἡ, Ordinatrix. Orph. H. in Natur. 9, 8 : Ἁγνὴ, κ. θεῶν. || Nomen magistratus muliebris apud Ephesios. Inscr. ap. Pocock. 37, 34. Schneid.]

[Κοσμητέος, Ornandus. Clem. Alex. p. 226. Kall.]

[Κοσμητεύω, Κοσμητοῦ magistratu fungor. Inscr. Attica ap. Chandl. part. 2, 60 : Κοσμητεύοντος Στατίου. Schneid. Inscr. ap. Van Dale Diss. de antiq. p. 694, 697, 698. Boiss. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 391, 3; 393, 1; 395, 2; 455, 10; 910, 4. Hase.]

[Κοσμητὴρ, ῆρος, ὁ, Ordinator, Moderator. Epigr. ap. Æschin. p. 80, 22 et Plut. V. Cimon. c. 7 : Κοσμητῆρα μάχης. Manetho 1, 105 : Κοσμητῆρας πόλεως.]

[Κοσμητήριον, τὸ, Scopæ, Gl. Hesych. et Cyrill. s. v. Καλλυντήρια et Κάλλυντρα. || Cella ornatoria. Pausan. 2, 7, 5 : Ταῦτα (τὰ ἀγάλματα) μιᾷ καθ' ἕκαστον ἔτος νυκτὶ ἐς τὸ Διονύσιον ἐκ τοῦ καλουμένου κοσμητηρίου κομίζουσι (Sicyonii).]

Κοσμητὴς, ὁ, Ornator, Exornator. [Xenoph. Cyrop. 8, 8, 20 : Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς.] Exp. et Moderator, Ordinator, e Seneca. [Ach. Tat. Isag. in Phæn. Ar. p. 123, B : Τὸν μὲν Ἀστραῖον ποιητὴν τῶν ἀστέρων ὑποβάλλει· τὸν δὲ Δία κοσμητὴν γεγενῆσθαι ἱστορεῖ. Hase. Epigr. ap. Æschin. p. 80, 24 : Κοσμητὰς πολέμου.] Ap. Hesych. paroxytonως κοσμήτης, exp. κουρεὺς, ἐνταφιαστής. [|| Magistratus Atheniensis, cui Gymnasiorum cura erat mandata. Κοσμηταὶ ἐφήβων inscr. 6 ap. Gruter. p. 79. Hemst. Ap. Chandler. P. 2, n. 58. Schneid. Κοσμητὰς τοὺς τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντας interpretatur Erotian. p. 194. Teles ap. Stob. Flor. 98, 72 : Ἔφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην.]

Κοσμητικὸς, ἡ, ὸν, Ornandi peritus, s. potius, Ordinandi peritus, ab altera τοῦ κοσμεῖν signif. [Κοσμητικὴ, ἡ, Ornandi ars, Plat. Soph. p. 277, A, Polit. p. 282, A.]

[Κοσμητικῶς, Recte atque ordine. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 465, 9 : Φιλανθρώπως καὶ κ. Hase.]

[Κοσμητὸς, ἡ, ὸν, Ordinatus, Dispositus, Excultus. Κοσμηταὶ πρασιαὶ Hom. Od. H, 27. Εὔτακτοι exp. Eustath. p. 1569, 48.]

[Κοσμήτρια, ἡ, Ornatrix, Gl. Hesych. : Σαραχηρὼ, ἡ κ. τῆς Ἥρας. « In Cyrilli glossis bis legitur κοσμήτρια, quorum alterum mutandum censeo in Κομμώτρια. » Piers. ad Mœr. p. 238. Figurate de natura humana Epiphan. t. 1, p. 973, D : Κοσμήτριαν τοῦ ἰδίου αὐτῆς δημιουργοῦ. De Sarachero, κοσμητρία Junonis Babyloniæ, C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 237, 2. Hase.]

[Κόσμητρον, τὸ, Scopæ. Schol. Aristoph. Pac. 59; Suidas s. v. Κάλλυντρον.]

Κοσμήτωρ, ορος, Ordinator, Moderator, Dux, cujus est ordinare et singula rite componere. Hom. Il. A, [16] : Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν. [Od. Σ, 152 : Κοσμήτορι λαῶν. Apoll. Rh. 1, 194 : Τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν.]

[Κοσμιαῖος, αία, ον, Mundum magnitudine æquans. Democritus Stobæi Ecl. phys. p. 348. Schneid.]

[Κοσμίδιον. V. Κόσμιον.]

[Κοσμίζω, i. q. κοσμέω. De verrendo ap. Hesych. : Σαρῶ, κοσμίζω. Κομίζω ex κοσμίζω ortum esse somniat grammaticus in Etym. Gud. p. 335, 44. G. Dind.]

Κοσμικὸς, ἡ, ὸν, Mundanus, Ad mundum pertinens. [Aristot. Phys. 2, 4 : Τοὐρανοῦ τοῦδε καὶ τῶν κοσμικῶν πάντων. Plut. Mor. p. 119, F : Τὴν κοσμικὴν διάταξιν.] A Chrysostomo autem κοσμικοὶ et μονάζοντες opp., ut sc. sint μονάζοντες qui et ἀποκόσμιοι, sequendo signif. datam supra nomini ἀποκόσμιος e Greg. [K. apud scriptores eccles. est 1. Secularis, Quisquis extra clerum est. Typicum Sabæ c. 5 : Μοναχοὺς εἴτε κοσμικούς. (Alia exx. plurima v. ap. Ducang.) 2. Rebus mundanis deditus. Clem. Al. Strom. 2, p. 378 : Ξένοι, ὧν ξένα τὰ κοσμικά. Κοσμικοὺς γὰρ τοὺς εἰς γῆν ἐλπίζοντας καὶ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἐξακούομεν. S. Maximus Cent. 2 De charitate c. 53 : Κόσμον λέγει ἡ γραφὴ τὰ πράγματα, καὶ κοσμικοί εἰσιν οἱ τούτοις τὸν νοῦν ἐνασχολοῦντες. 3. Κοσμικὸν notat Id quod est externum et visibile, aut caducum. Huc pertinet ἅγιον κοσμικὸν, Mundanum sanctuarium, de quo ad Hebr. 9, 1, ubi Jo. Chrys. Homil. 15 in hanc Epist. : Ἅγιον κοσμικὸν λέγει ἐπειδὴ πᾶσιν ἠφίετο ἐπιβαίνειν καὶ ὅῆλος ἦν ὁ τόπος ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ ἔνθα οἱ ἱερεῖς εἱστήκεσαν, ἔνθα οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ προσήλυτοι, οἱ Ἕλληνες, οἱ Ναζαραῖοι. Ἐπεὶ οὖν καὶ Ἕλλησι βατὸν ἦν, κοσμικὸν αὐτὸ καλεῖ. Suicer. Adv. Κοσμικῶς, Pro positu quem in mundo, i. e. cœlo, habet stella. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 161, 18 et 28. || Mundi hujus more. Just. Mart. p. 510, B. Jo. Chrys. t. 11, p. 355, A ed. Paris. alt. : Οὐ κ., οὐδὲ βιωτικῶς. Ephræm De cruc. p. 474, A : Οὐ κ., ἀλλ' ὑπερκοσμίως. Hase.]

[Κόσμιον, τὸ, Ornamentum. Ammon. p. 149 : Τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. « Mundus muliebris, i. q. κορυκόσμιον, Gallis *Bijoux*. (Plut. Mor. p. 141, E : Ταῦτα τὰ κόσμια (præcedit ἱμάτια καὶ πλόκια) καταισχυνεῖ μου μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας. Diodor. Ecl. vol. 2, p. 512 : Τὰ τῶν γυναικῶν κόσμια. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 100 : Τὰ κόσμα γυναικεῖα. Scrib. κόσμια. G. D.) Gl. : Κόσμια γυναικὸς, Ornamenta. Ita ap. Achmet. c. 123, Theophan. Justiniani a. 8. Schol. Hom. Od. Σ, 297 : Τρίγληνα, τρίκορα κόσμια. Liber Enoch. apocryphus : Πονήσωσιν αὐτὰ κόσμια ταῖς γυναιξίν. » Ducang. Idem Κοσμίδιον, τὸ, memorat ex Leontio Episcopo et ex Vita Joannis eleemosynarii. || Insigne (magistratus). Diodor. Exc. p. 616 : Τὰ τῆς ἀρχῆς ἀνακτησάμενος κόσμια.]

Κόσμιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ], Qui est moribus compositis, Moderatus, Modestus, Qui recte atque ordine omnia agit. [Aristoph. Pl. 89 : Ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους.] Plato Rep. 1, [p. 329, D] : Ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Pro quibus Cic., Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. [Ib. 6, p. 486, B : Ὁ κ. καὶ μὴ φιλοχρήματος· 8, p. 564, E : Οἱ κοσμιώτατοι φύσει· Symp. p. 193, A : Ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεούς· Phæd. p. 108, A : Ἡ κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχή. Τὸ κόσμιον τοῦ σώματος Symp. p. 189, A. K. ἔρως ib. p. 188, A. Κοσμία δαπάνη Rep. 8, p. 560, D. Δίαιτα κ. Epist. 7, p. 340, E. Ἄνδρας κοσμίους ἐν διαίτῃ Rep. 3, p. 408, A. Κοσμίας ᾠκοδομοῦντο οἰκήσεις Critia p. 112, C. Isocr. p. 398, C : Τοὺς ἄλλους πολίτας κοσμιωτέρους ποιήσετε· 154, B : Δικαίας καὶ κοσμίας ἐπιθυμῶν πολιτείας. Xenoph. Anab. 6, 6, 32 : Ὡς κόσμιοί εἰσι (milites) καὶ ἱκανοὶ ... πειθόμενοι ... μὴ φοβεῖσθαι. De pudicitia Mem. 3, 11, 14 : Ὡς κοσμιωτάτῃ ὁμιλίᾳ. || Τὸ κόσμιον, Modestia morum. Herodot. V. Hom. c. 4 : Πολλῷ κοσμίῳ χρωμένη. Schweigh. Plato Leg. 7, p. 802, E : Τὸ πρὸς τὸ κ. καὶ σῶφρον μᾶλλον ἀποκλῖνον. Decorum, Soph. El. 872 : Διώκομαι τὸ κ. μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.] A Lysia p. 88 [175, 22] appellatur Qui legibus paret, Bud. Et κοσμιωτάτη, εὐκαλλώπιστος, Hesych. [|| Κόσμιοι, οἱ, i. q. κόσμοι. V. Κόσμος.]

Κοσμιότης, ητος, ἡ, Moderatio, Modestia. [Defin. Platon. p. 412, D : Κ. ὕπειξις ἑκουσία πρὸς τὸ φανὲν βέλτιστον· εὐταξία περὶ κίνησιν σώματος. Plato Gorg. p. 508, A : Κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην. Ἀκολασία et κ. opposita ap. Aristot. Eth. Nic. 2, 8. Demosth. p. 1372, 13 : Ἐν ἀπορρήτῳ καὶ διὰ κοσμιότητος.] Isocr. Panath. [p. 233, A] : Μηδεμιᾶς κοσμιότητος [Nunc κομψότητος legitur ex cod. Urb.] μετέχοντας. [Tit. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1368, 3 : Κοσμιότατος καὶ καλοκαγαθίας χάριν. Hase.] Aristoph. Pl. [564. Lucian. Tim. 55.]

[Κοσμίτης, ὁ, architectis est tota Epistelii compages ex coronide, zophoro et ei subjecta trabe coagmentata, sic dicta quod columnarum ædificium κοσμεῖ, ornat. Tzetz. ad Lycophr. 290 : Οὔτε τὰ γεῖσα οὔτε αἱ στεφάναι, ἤτοι κοσμῖται. Constant. Porphyrog. De admin. imp. c. 29, p. 86 : Κίονες πυκνοὶ ἔχοντες ἐπάνω κοσμίτας, ἐν οἷς ἔμελλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς εἰλληματικὰς ἐγεῖραι καμάρας. Hæc et alia Ducang.]

[Κοσμιώδης, ὁ, ἡ, Elegans. Clem. Al. p. 284 : Κοσμιωδεστέρα γὰρ καὶ ἀνδρωδεστέρα μετ' εὐσχήμονος ῥώμης ἡ τοιαύτη διαπόνησις.]

Κοσμίως, Moderate, Modeste, Ut decet eum qui est compositis moribus. [Plato Charm. p. 159, B : Τὸ κ. πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ· Gorg. p. 493, C : Τὸν κ. ἔχοντα βίον· Prot. p. 347, D : Λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας κ. K. ζῆν Isocr. p. 21, A; 34, D. Id. De antid. p. 460 : Κοσμιώτερον βεβιωκέναι τῶν ἄλλων.] Lucian. [Hermot. c. 18] : K. βαδίζοντας. [De saltat. c. 12; Plut. V. Marcelli c. 23.]

[Κοσμόβιος, ὁ, Mundo vivens, Mundi cultor. Greg. Naz. vol. 2, p. 152, C.]

[Κοσμογένεια, ἡ, Mundi creatio. Clem. Al. Strom. 6, p. 683 : Ἡ κ. ἐν ἓξ περαιοῦται ἡμέραις. Theodoret. Θεραπευτ. serm. 4, sub finem : Ὁ τὴν κοσμογενίαν ξυγγράψας. In prologo scribitur κοσμογένεια, et serm. 2. (Adde Greg. Nyss. vol. 1, p. 12, 6, Eustath. Opusc. p. 139, 40; 168, 50.) Κοσμογονία, ἡ, ap. Cyrill. Adv. Julian. 1, p. 21, et Clem. Al. Strom. 4, p. 475. Suicer. Cleomed. De meteor. p. 8, 7 ed. Bake. Hase. Parmenidis librum, qui Κοσμογονία inscriptus fuit, memorat Plut. Mor. p. 756, E.]

[Κοσμογένεσις, εως, ἡ, Mundi creatio. Andr. Cret. p. 297. Kall.]

[Κοσμογενὴς, ὁ, ἡ, In mundo genitus. Anon. Hymn. in Virg. 11.]

[Κοσμογενία. Κοσμογονία. V. Κοσμογένεια.]

[Κοσμογόνος, ὁ, ἡ, Mundum creans. Τῶν ὅλων κοσμογόνον στοιχεῖον Heraclid. Allegor. Hom. p. 439. Τὸν κοσμογόνον κόρον, Mundi opificem filium, Synes. Hymn. p. 345, C.]

[Κοσμογραφία, ἡ, Mundi descriptio. Clem. Al. Strom. 6, p. 757 : Περί τε τῆς κ. καὶ γεωγραφίας. « Pseudo-Chrys. Serm. 22, p. 304 : Συνθεὶς κ. ἀσύνθετον. » Seag.]

[Κοσμογράφος, ὁ, Mundi descriptor. Joann. Gaz. Mund. Tab. 2, 3. Cramer.]

[Κοσμογύνη, ἡ. Anonym. H. in Virg. 11 : Κλεινὴν, κοσμογύναικα, Mundi imperatricem, ut reddidit Int.]

[Κοσμοδεσπότης, ὁ, Mundi dominus (deus). Eustath. Opusc. p. 162, 67.]

[Κοσμοδιοικητικὸς, ἡ, όν. Τὸ κ., Mundi administratio. Stob. Ecl. ethic. vol. 2, p. 66. Wakef.]

[Κοσμοδόχος, ὁ, ἡ, Mundum hauriens. Epiphan. A t. 2, p. 268, C : Ἐν τῷ κ. κήτει τοῦ ᾅδου. Hase.]

[Κοσμοειδὴς, ὁ, ἡ, Mundo similis. Horapollo 1, 10 : Κοσμοειδῆ τὴν γένεσιν. Hase.]

[Κοσμοειδῶς, In orbis figuram. Horapollo 1, 59 : Ὄφιν κ. ἐσχηματισμένον. G. Dind.]

[Κοσμοθέτης, ὁ, Mundi moderator. Greg. Naz. vol. 2, p. 161, C.]

[Κοσμοκίνητος, ὁ, ἡ. Pisid. Opif. v. 216 : Φωτὸς πηγὰς κοσμοκινήτους ἔχει, Lucis fontes orbe concitos, Int.]

[Κοσμοκόμης, ὁ, Comas ordinans. Κτένα κοσμοκόμην Philipp. Anth. Pal. 6, 247.]

[Κοσμοκράτης, ὁ, i. q. κοσμοκράτωρ. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 88 : Τὸν σφῆνα περιελομένη (ἡ Πρόνοια) τὸν κοσμοκράτην. Boiss.]

[Κοσμοκρατορία, ἡ, Mundi imperium. Nicetas Auct. Bibl. Patr. Combef. p. 331, A. Hase.]

[Κοσμοκρατορικὸς, ἡ, ὸν, Cui subjectus est orbis terrarum. Euseb. De laud. Const. p. 619, D : Τῆς κοσμοκρατορικῆς ἀρχῆς τοῦ νικητοῦ βασιλέως. Hase.]

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, Mundi imperium obtinens, Mundi princeps. Ad Ephes. 6, 12 : Πρὸς τοὺς κ. τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ubi vet. Interpr. reddidit Adversus mundi rectores tenebrarum harum. Alii, Adversus mundi dominos, rectores tenebrarum sæculi hujus. Tertull. autem κοσμοκράτορας vertit Munditenentes, Hilarius Mundipotentes. [Orph. H. in Sol. 11, in Pan. 11. « Psellus In Cantic. Cant. 2, 15; 3, 7; Const. Manass. Chron. p. 2, 40, 142, 163. » Boiss.] Ceterum Greg. κοσμοκράτορα sine adjectione etiam, vocavit Dæmonem. [K., Satanas, Diabolus, Princeps seculi, Mundipotens, Munditenens, Tertulliano De resurrect. 1, 22, ex Epist. ad Ephes. 6, 12. OEcumenius in Epist. 1 Joannis : Τούτου δὲ τοῦ κόσμου πατὴρ ὁ διάβολος, τῆς κοσμικῆς φημι ἡδυπαθείας καὶ συγχύσεως. Periodus et Martyrium S. Philippi Apostoli Ms. : Ἕως ἂν παρέλθω πάντας τοὺς κοσμοκράτορας καὶ τὸν πονηρὸν δράκοντα τὸν ἀντικείμενον ἡμῖν. Damascenus et Athanasius κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τούτου dæmones vocant. Utuntur passim Patres, Theodoret. p. 318, Theophylact. p. 566, anonymus in Martyrio SS. 20 Patrum Sabaitarum n. 77, Jo. Diac. in Vita S. Josephi hymnographi n. 18, etc. At apud Magos et Manichæos κοσμοκράτορες dæmones dicuntur quum deum ἄρχοντα τῶν οὐρανίων, reliquorum incuriosum, Satanam vero et diabolos τῶν ἐγκοσμίων κράτος habere crederent. V. Gaulmin. ad Psellum De oper. dæm. p. 111–113. Ducang. Add. Boiss. ad Anecd. vol. 4, p. 218.]

[Κοσμοκτίστωρ, ὁ, Mundi conditor. Const. Manass. Chron. p. 2, A : Ὁ τοῦ θεοῦ παντέλειος καὶ κ. λόγος· et p. 40, B.]

[Κοσμοκτόνος, ὁ, Mundum perimens. Pisid. Opif. v. 1821.]

[Κοσμολαμπὴς, ὁ, ἡ, Mundum illustrans. Const. Acropol. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 731, 26 : Τοῦ θείου καὶ κοσμολαμποῦς φωστῆρος. Hase.]

[Κοσμόλεθρος, ὁ, ἡ, Mundum evertens. Georg. Pisid. Opif. v. 340. Hase.]

[Κοσμολέτης, ὁ, Mundi perditor. Ὄμβρος ὁ κ. Greg. Naz. vol. 2, p. 87, B.]

Κοσμολογικὸς, ὴ, ὸν, Ad κοσμολογίαν pertinens. Unde κ. φιλοσοφία, ead. quæ φυσική : hæc differt a philosophia, quæ θεολογικὴ et ἐποπτικὴ vocatur, quæ sc. est ἐν νοητοῖς καὶ ἀϊδίοις. Bud. e Dionys. Areop.

Κοσμολογία, ἡ, Dissertatio de mundo, Sermo qui habetur de mundo.

[Κοσμομᾶνὴς, ὁ, ἡ, Per mundum furens. K. πόλεμος Orac. Sibyll. 5, p. 618. Idem ib. p. 636, ex cod. restituendum pro κοσμοκαρής. Struv.]

[Κοσμοπαθὴς, ὁ, ἡ, Qui rebus mundanis afficitur. Eustath. Opusc. p. 234, 89.]

[Κοσμοπλάνος, ὁ, Mundi deceptor. Constitut. Apostol. 7, 32, vol. 1, p. 376.]

[Κοσμοπλαστέω, Mundum formo. Philo J. vol. 1, p. 437. Wakef.]

Κοσμοπλάστης, ὁ, Mundi fictor, ap. Philon. De mundo, sicut et κοσμοποιὸς, de Deo. [Philo vol. 2, p. 603, 8. Id. vol. 1, p. 329, 24, et p. 526, 7 : Τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου πρὸς τὸν κ. ἀποδημίαν. Hase.]

[Κοσμοπληθὴς, ὁ, ἡ. Macc. 4, 15, 31 : Ἐν τῷ κοσμοπληθεῖ κατακλυσμῷ, In diluvio totum mundum obruente. Schleusn.]

[Κοσμοπλόκος, ὁ, Apollinis epitheton in hymno Anth. Pal. 9, 525, 11. Fortasse is est qui universum mundum quasi nectit, i. e. ordinat. Sic quidem de Apolline Orph. H. 33, 16 : Σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ ἁρμόζεις. Jacobs. || A κόσμος, Ornatum significante, Κοσμοπλόκος in inscr. Muratori p. 64, n. 6. Schneid.]

[Κοσμοπόθητος, ὁ, ἡ, Mundo desideratus. Acta Theophili p. 27, 4 ed. Sinner. Boiss.]

[Κοσμοποιέω.] Κοσμοποιεῖν, Mundum condere, de Deo, ap. Philon. [Plut. De placit. philos. p. 719, C : Θεὸν κοσμοποιεῖν περατοῦντα τὴν ὕλην ἄπειρον οὖσαν· 877, C : Πυρὸς κατασβεννυμένου κοσμοποιεῖσθαι τὰ πάντα. || Mundum facio, i. e. esse dico. Ib. p. 888, F : Κοσμοποιοῦσι γὰρ (οἱ Ὀρφικοὶ) ἕκαστον τῶν ἀστέρων.] Aristot. autem De cœlo 3, [c. 3] dixit, Ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἄρχεται κοσμοποιεῖν ὁ Ἀναξαγόρας. [Idem Metaph. 13, 3 : Ἐπειδὴ κοσμοποιοῦσι (οἱ Πυθαγόρειοι) καὶ φυσικῶς βούλονται λέγειν.]

[Κοσμοποιήτης, ὁ, Mundi conditor. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 976. Kall. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 16, 28. Hase.]

[Κοσμοποιητικὸς, ὴ, ὸν, Ad mundi fabricationem pertinens. Philo J. p. 4, et alibi. Wakef.]

Κοσμοποιΐα, ἡ, Mundi fabricatio s. creatio. [Macc. 4, 14, 7. Zonar. p. 1238 : Κοσμογένεια, ἡ κ. Eustath. Opusc. p. 154, 37.] Sic autem appellatur et liber quidam Empedclis ab Aristot. Metaph. [immo Phys. 2, 4. Idem Metaph. 1, 4 : Ἀναξαγόρας μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιίαν. Themist. Or. 26, p. 317, D : Ἀναξαγόρας ... νοῦν καὶ θεὸν πρῶτος ἐπαγαγόμενος τῇ κοσμοποιίᾳ.]

Κοσμοποιὸς, ὁ, ἡ, Mundi conditor, fabricator, opifex, Deus, ap. Philon. De mundo. [Plut. Mor. p. 884, D : Ἀνάγκη κοσμοποιόν. Theodoret. vol. 4, p. 413 : Κ. ἀγγέλους.]

[Κοσμόπολις, ὁ, nomen magistratus ap. Locrenses Italiæ. Polyb. 12, 16, 6. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 428 : Λυττίων ἡ πόλις ... Ἀκέστιμον, πρωτόκοσμον β, ... ἥρωα καὶ κοσμόπολιν.]

Κοσμοπολίτης, Mundi civis. Ap. Diog. Laert. [6, 63] interrogatus Diogenes cujas sit, respondet se esse κοσμοπολίτην, ap. Lucian. autem [Vit. Auct. c. 8] κόσμου πολίτην divisim. Sed invenitur κοσμοπολίτης et ap. alios. [Constitt. Apostol. vol. 1, p. 377, 382, 404, 473. Κοσμοπολῖται et οὐρανοπολῖται oppositi ap. Eust. Opusc. p. 214, 21. || Κοσμοπολῖτις, ἡ. Κοσμοπολίτιδες ψυχαὶ Philo vol. 1, p. 657, 6.]

[Κοσμοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Mundum decens. Stob. Serm. p. 249. Schneid.]

[Κοσμορύστης, ὁ, Mundi servator. Georg. Pisid. Heracl. 1, 70 : Τὸν κ. Ἡρακλέα· Opif. v. 1806.]

Κόσμος, ὁ, Ordo, τάξις, ut exponit Eustath. [p. 26, 18], derivans a κομῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι. [Hom. Il. M, 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα· Od. N, 77 : Τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κλῃῖσιν ἕκαστοι κόσμῳ. « Herodot. 8, 67 : Ὡς δὲ κόσμῳ ἐπεξῆς ἵζοντο· 7, 36 : Κόσμῳ θέντες τὴν ὕλην· 2, 52 : Κόσμῳ θέντες (dii) τὰ πάντα πρήγματα. » Schw. Plato Gorg. p. 504, A : Τάξεως καὶ κόσμου τυχοῦσα οἰκία· Rep. 6, p. 500, C : Κόσμῳ πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα. Aristoph. Av. 1331 : Διάθες τάδε κόσμῳ· fr. 60 : Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ] : item Hesych. et Suid. : qui pro hac signif. affert ex Herodoto : Οἱ δὲ Πέρσαι ἡσσηθέντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ. [3, 13 : Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἔφευγον οὐδενὶ κ. 8, 60 : Ἀπίασι οὐδενὶ κ. Et sic sæpissime Herodoti imitator Procopius, Hist. p. 146, A; 178, D; 193, A; 219, D; 228, D; 242, A; 254, B; 261, D; 266, A; 273, A; 275, A; 279, B; 281, C; 323, D; 352, A; 400, B; 521, A; 523, A; 548, A; 605, C; 632, D, et κόσμῳ οὐδενὶ p. 150, B; 306, A; 384, D; 418, C; 420, B; 427, C; 555, C; 584, B. Polyb. 4, 71, 11; 5, 110, 5. Plut. V. Dion. c. 38. Dionys. A. R. 1, 24 : Ἐγίνοντό τε οὐδενὶ κ. αἱ ἐπαναστάσεις, ἀλλ' οἴστρῳ καὶ θεοβλαβείᾳ ἀπελαυνόμεναι. Accus. οὐδένα κόσμον Herodot. 9, 65 : Οἱ Πέρσαι ἔφευγον οὐδένα κ. 66 : Ἀπιδόντες σφέας ἐπειγομένους οὐδένα κ. 69 : Οὐδένα κ. ταχθέντες· 8, 117 : Οὐδένα κ.

ἐμπιπλάμενοι, i. e. Ultra modum cibis sese implentes. Similiter de potantibus Aristoph. fr. 128. Addito κατὰ Plut. V. Niciæ c. 3 : Ἄδειν κατ' οὐδένα κ.] Eust. autem [p. 257, 31] in eodem loquendi genere οὐδενὶ κόσμῳ exp. ἀτάκτως. Sed hoc adv. ἀτάκτως cum οὐδενὶ κ. a Thuc. copulatur 3, [108] : Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κ. προσπίπτοντες, ubi Bud. οὐδενὶ κ. vertit Incomposite. [Herodot. 9, 59 : Οὔτε κόσμῳ οὐδενὶ κοσμηθέντες οὔτε τάξι. Æsch. Pers. 400 : Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ.] Lucian. addidit præp. σύν [Zeux. c. 10] : Ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κ. ἔφευγον. [Herodot. 8, 86 : Ἑλλήνων σὺν κόσμῳ ναυμαχεόντων κατὰ τάξιν. Dionys. A. R. 5, 44 : Πολλοὶ καὶ πολλῷ σὺν κόσμῳ ἐπελθόντες. Ἐν κόσμῳ Plato Symp. p. 223, B : Οὐκέτι ἐν κ. οὐδενὶ ἀναγκάζεσθαι πίνειν πάμπολυν οἶνον. Ἐν κ. παρεμβάλλειν τὴν δύναμιν Polyb. 1, 32, 7. Philostr. p. 118 : Πάντα ἐν κ. ἐφοίτα. Heliodor. 7, 5 : Τὰ λειπόμενα τῶν ὅπλων ἐν κ. τῷ γιγνομένῳ γεγηθότως ἀναλαμβάνοντος. Hæc et alia attulerunt Boiss. ad Philostr. p. 359, Villoison. ad Long. p. 35.] At schol. Thuc. alicubi [8, 48] κόσμον non τάξιν, sed εὐταξίαν exp. Ceterum Bud. ut οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incomposite in l. paulo ante citato, sic κόσμον Compositionem ap. Aristot., τάξιν ei adjungentem. Quæ duo copulantur et a Plut. scribente, Οὐκέτι κόσμον εἶχεν, οὐδὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Aristot. De mundo [c. 6], ubi de magnificentia imperii regis Persarum agit : Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις, Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, et præsertim eorum, qui etc. Bud. Exp. etiam Tam bene descriptæ vices. [De dierum decretoriorum ordine Hippocr. Progn. p. 44, 23 : Γίνεται δὲ καὶ ἡ τῶν τεταρταίων κατάστασις ἐκ τοῦ τοιούτου κόσμου, quod Galen. exp. τάξιν τῶν κρινουσῶν ἡμερῶν. De loco p. 658, 6 : Οὐκ ἐν κόσμῳ ἐστί (uterus qui suo loco motus est).] || Modus, Ratio, ea signif., qua dicitur a Cic., Modo et ratione omnia facere; unde οὐ κατὰ κόσμον ap. Hom. sæpe, Sine modo, Non cum modo, Non cum ratione, Incomposite. [Il. Θ, 12 : Πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε· Od. Θ, 179 : Εἰπὼν οὐ κατὰ κ. Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κ. Il. B, 214, E, 759, Od. Γ, 138.] Contra vero κατὰ κόσμον, ap. Eund. Modo et ratione. [Εὖ κατὰ κ. Il. K, 472, Λ, 48, M, 85, Ω, 622. Id. Od. Θ, 489 : Λίην γὰρ κατὰ κ. Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις.] Exp. et Decenter, Rite, Apte, Convenienter. Habet autem talem quandam signif. et ablativus Ordine ap. Lat. interdum. [Æsch. Ag. 521 : Φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ. K., Decens habitus, oppositus ἀκοσμίᾳ ap. Soph. fr. 726 : Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι σῶν τε μαργότης φρενῶν. Quod ad ornatum muliebrem transtulit Plut. Mor. p. 141, E.] || Disciplina, ap. Thuc. non semel. Item πολιτεία, schol. [ad 4, 76 : Βουλομένων μεταστῆσαι τὸν κόσμον καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι· 8, 48 : Ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας· 67 : Ἀρχὴν ἄρχειν μηδεμίαν ἔτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου· 72 : Μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ.] Ab Hesych. exp. et κατάστασις. In VV. LL. Status; ubi affertur etiam κόσμος πολιτείας ex Aristot.; invenitur autem et ap. Isocr. in Panath. [p. 256, D], pro Ratione reip. recte atque ordine constitutæ. [Clearch. ap. Athen. 15, p. 681, A : Τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες.] Et ex Herodoto [1, 99] : Κόσμον τόνδε καταστησάμενος, pro Hanc rationem instituit.

|| K., Ornamentum, Ornatus. [Hom. Il. Δ, 145 : Κόσμος θ' ἵππῳ· Ξ, 187 : Ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον. Hesiod. Op. 76 : Πάντα δέ οἱ (virgini) χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Herodot. 3, 123 : Τὸν κ. τὸν ἐκ τοῦ ἀνδρεῶνος, ὄντα ἀξιοθέητον. Pind. Ol. 3, 24 : Γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας· Pyth. 2, 19 : Αἰγλᾶντα κόσμον. Æsch. Eum. 55 : Κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. Soph. Tr. 764 : Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ. Eur. Alc. 1053 : Ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει· Iph. T. 632 : Πολύν σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ· Andr. 147 : Κόσμον ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς· Heracl. 699 : Ἔνεγχ' ὁπλίτην κόσμον. Soph. Aj. 1408 : Τὸν ὑπασπίδιον κόσμον. Xenoph. De vectig. 4, 8 : Ἐσθῆτα πολυτελῆ καὶ χρυσοῦν κ. Hier. 2, 2 : Ὑπερέχοντα κόσμον γυναιξί. Plural. Æsch. Ag. 1271 : Κἀν τοῖσδε κόσμοις (præcedit χρηστηρίαν ἐσθῆτα) καταγελωμένην. Plato Leg. 7, p. 800, E : Οὐ στέφανοι οὐδ' ἐπίχρυσοι κ. Phædr. p. 239, D : Ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις χήτει οἰκείων κοσμούμενον.] Lucian. [De hist. conscr. c. 8] : Αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Isocr. Ad Nic. [p. 21, B] : Τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. Herodian. 3, [9, 20] : Καὶ πάντα τὸν κ. καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες. Ap. Xen. Cyrop. 8, [4, 24] ac Platon. Rep. 2, [p. 373, C] est et γυναικεῖος κόσμος, Ornamenta muliebria : quæ Lat. Mundum muliebrem vocant. Idem [Xenoph. Cyneg. 6, 1] canum κόσμον esse dicit δέραια, et ἱμάντας, et στελμονίας. [Longus 2, 15 : Οἷα μὲν ἐσθὴς ἀπόλωλεν, οἷος δὲ κ. κυνῶν. || Improprie, de rebus hominibusve ornamentum, i. e. decus honoremve, afferentibus. De hymno Pind. Ol. 11, 13 : Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας ἁδυμελῆ κελαδήσω. Eur. Tro. 801 : Ἵν' ἐλαίας πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα ... λιπαραῖσι κόσμον Ἀθάναις. Pind. Nem. 2, 12 : Εἴπερ ... νιν ... αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις. Pythagoras ap. Diog. L. 8, 49 : Εἰ δ' ὑμεῖς οἱ ὀνήιστοι τὰς πόλιας ἐκλείψετε, ἀπὸ μὲν αὐτέων ὁ κ. αἱρεθήσεται. Socrates κόσμος ταῖς Ἀθήναις apud Ælian. V. H. 2, 13. Idem 12, 1 : Ἐμοὶ δὲ σὺ φιλούμενος ἀρκεῖς κόσμος μοι εἶναι. Hemst. Ap. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 2, Panthea de marito : Σὺ γὰρ ἔμοιγε μέγιστος κ. ἔσει. Aristot. Eth. Nic. 4, 7 : Ἔοικε μὲν οὖν ἡ μεγαλοψυχία οἷον κόσμος τις εἶναι τῶν ἀρετῶν. Eur. Iph. A. 571 : Ἐν ἀνδράσι δ' αὖ κόσμος ἐνὼν ὁ μυριοπληθὴς μείζω πόλιν αὔξει.] Interdum etiam Decus, Laus : quam signif. et vox Ornamentum Latinis habet. Thuc. 1, [5] : Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, Quibus laudi est id facere egregie. Soph. Aj. [293] : Γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, Mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. [Aristoph. Nub. 915 : Νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἔστιν ἐμοί (convicia in me conjecta). Demosth. p. 1400, 13 : Ταῦτ' ἐκείνοις ἂν εἴη μάλιστα ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ. « K., Decus, Decor, in dictionibus hujusmodi apud Herodot. 8, 60 : Οὐκ ἔφερέ οἱ κόσμον, Non erat ei decorum. 142 : Οὐδὲ δίκαιον (ἐστὶ) οὐδὲ κόσμον φέρον ὑμῖν. » Schweigh. || Ornatus dictionis. Isocr. p. 192, D : Τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι (vocabula peregrina, nova, metaphoræ)· ... τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστιν τῶν τοιούτων. Κόσμος, epitheta ornantia, ap. Aristot. Rhet. 3, 7, et Poet. c. 36, ubi v. Tyrwhitt. p. 182.] Ap. Hom. autem Od. Θ, [492] : Ἵππου κόσμον ἄεισον, vult Eust. κόσμον esse τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν.

|| Κόσμοι, Magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis, Aristot. Polit. 2, 8 : unde κοσμεῖν, Eo magistratu fungi. [De cosmis v. Hœckius in libro de Creta vol. 3, p. 46–53, et 83 seqq., et Schœmann. in Antiq. juris publici p. 153. Frequentia nominis exx. sunt in inscriptionibus Creticis ap. Bœckh. vol. 2, p. 400 seqq. : rarior in iisdem forma Κόσμιοι, οἱ, a Bœckhio notata p. 405 : quam Straboni 10, p. 482 et 484, intulerat Hopperus, contra librorum auctoritatem.]

|| Κόσμος, Mundus, non ea signif., qua paulo ante γυναικεῖος κόσμος expositum fuit Mundus muliebris; sed qua et Orbis mundi a Virg. dicitur. Hac autem signif. Diogenes, quum ap. alios, tum ap. Lucian. [Vit. auct. c. 8] se dicit esse κόσμου πολίτην, quum interrogatur cujas sit. Idem Lucian. [De saltat. c. 37] : Ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς καὶ τῆς πρώτης τοῦ κ. γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ κτλ. Bud. ap. Aristot., ubi κόσμῳ opp. ἀκοσμίαν, vertit κόσμον, Compagem rerum compositam concinnoque ordine digestam. V. Ἀκοσμία. [Ammon. p. 84 : Κόσμος οἰκουμένης διαφέρει· τὸ μὲν περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα, τὸ δὲ γῆν μόνον τὴν φανεράν. Ὁ περὶ τὴν γῆν ὅλος κ. Aristot. Meteor. 1, 2, et omisso ὅλος ib. c. 3, 7, 8; 2, 1. Ὁ περιέχων τὴν γῆν κ. 1, 3. Ὁ περὶ τὰς ἄνω φορὰς κ. 1, 3. Ὁ κάτω κ. ib.] Κόσμος, inquit idem Aristot., ordiens eum, quem de illo scripsit, libellum, ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. Vel κ. est ἡ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπὸ θεοῦ τε καὶ διὰ θεὸν φυλαττομένη. Idem in eod. l. [c. 5] : Τίς γὰρ ἂν εἴη φύσις τοῦδε κρείττων; ἢν δ' ἂν εἴποι τις, μέρος αὐτοῦ ἐστί· τό,

τε καλὸν πᾶν, ἐπώνυμόν ἐστι τούτου, καὶ τὸ τεταγμένον, ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμῆσθαι. Sed hic Aristoteli minime assentior, quum multo sit verisimilius κόσμον dictum esse Mundum ab ea κόσμου signif., qua pro τάξις s. εὐταξία ponitur, aut ab ea, qua pro Ornamento accipitur, quam contra signiff. istas ab eo sumptas esse. [Pythagoras primus fuit qui uteretur nomine κόσμος ad significandum Mundum aut Cœlum. Diogen. L. 8, 48 : Τοῦτον ὁ Φαβωρῖνός φησι ... τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον. Similiter Plut. De placit. philos. p. 886, B : Πυθαγόρας πρῶτος ὠνόμασε τὴν τῶν ὅλων περιοχὴν κόσμον ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ τάξεως· et schol. Hom. Il. Γ, 1. Scriptor Vitæ Pythagoræ ap. Phot. Bibl. p. 440, 27 : Ὅτι πρῶτος Πυθαγόρας τὸν οὐρανὸν κόσμον προσηγόρευσε διὰ τὸ τέλειον εἶναι καὶ πᾶσι κεκοσμῆσθαι τοῖς τε ζῴοις καὶ τοῖς καλοῖς. Callicratidas apud Stob. Flor. 85, 17 : Ποταγορεύεται ὁ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν συμπάντων διακοσμάσιος. Pseudo-Demosth. p. 808, 18 : Τὸν ὅλον κόσμον ... νόμος καὶ τάξις διοικεῖν φαίνεται· et 1396, 15 : Εἴ τις ἐκ τοῦ καθεστηκότος κόσμου τὸ φῶς ἐξέλοι. « Post Pythagoram eandem signif. frequentavere philosophi et alii prosæ orationis scriptores : historici rarius, ut fert rei natura, sæpius qui philosophicas res physicasve attigerunt. Stoicos sic κόσμον usurpasse et alios recte colligitur ex Diogene L. in Zenone et ex Plutarcho De placit. philos. l. 2. Idem fecisse, ut unum certe antiquiorum nominem præter Timæum Locrum Pythagoreum, cujus nomine libellus exstat Περὶ ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσιος, Heraclitum Ephesium probabile est ex ejus fragmentis. Fecit Anaxagoras, si ejus verba genuina conservavit Philo p. 939, B. Fecisse scimus Platonem in Timæo p. 28, B : Ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ τί ποτε ὀνομαζόμενος, quæ expressit Cicero De univ. 2 : Omne igitur cœlum sive mundus. Et p. 40, A : Νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανὸν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ πεποικιλμένον εἶναι καθ' ὅλου. Conf. Cic. ib. 10 : Ut hunc hac varietate distinctum bene Græci κόσμον, nos lucentem mundum nominaremus. Conf. in Critia p. 121, et ubi caussa nominis refertur Gorg. p. 508, A. Fecit Xenophon Mem. 1, 1, 11; ex quo patet κόσμον locutionem technicam quam nos vocamus, i. e. disciplinæ philosophicæ et physicæ propriam, ab initio fuisse diuque mansisse; fecit etiam Isocrates Paneg. (p. 78, C : Γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης, et iisdem verbis Polyb. 12, 25, 7. G. D.), ita ut cœlum solum intelligeret; fecerunt denique recentiores prosaici omnes. Sed inter poetas primus Parmenides κόσμον philosophico sensu dixit, ap. Clem. Al. p. 653 : Οὔτε σκιδνάμενον πάντῃ πάντως κατὰ κόσμον οὔτε συνιστάμενον. In fragm. vero ap. Stob. et Plut. De placit. philos. 1, 25, voc. κοσμοποιὸν non a Parmenide, sed a serioribus adhibitum est, quo antiquioris mentem explicarent, ut sæpe fecit Plutarchus. Sequitur Empedocles Physicor. 3, 298, in collectione Sturzii p. 526 : Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσιν. Sphæra quæ Empedoclis nomen mentitur voc. κόσμος frequentat, v. 81, 89, 150. In epigrammate ἐπιτυμβίῳ Ἀναξαγόρου ap. Ælian. V. H. 8, 19, quod tamen serioris temporis esse videtur, vox κόσμου non tam mundum quam sensu antiquo Ordinem significare potest, sicut ap. Eurip. fr. inc. 153 : Τῆς ἀθανάτου φύσεως κόσμον ἀγήρω, ap. Valck. Diatr. p. 26. Hæc enim origo fuit philosophicæ s. physicæ vocis illius significationis, ut primum diceretur κόσμος οὐρανοῦ vel τοῦ παντὸς, Ordo, Decor cœli, vel rerum universarum, deinde demum κόσμος vel Cœlum vel res cœlestes et terrestres vel Orbem terrarum significare cœpit : his enim tribus signiff. occurrit apud poetas quos hic videmus. Conf. Philonem. l. c. Non secus Romani, ut Ennius p. 167 ed. Hessel. : *Mundus cœli vastus constitit silentio.* Inter proximos Empedocli Sotadem conspicio, qui vocem quater repetiit in septem versibus ap. Stob. Serm. 98, 9, p. 528. Sotadis fere æqualis Cleanthes in Hymno Jovis philosophico v. 7 : Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν πείθεται. In Theognideis, ut in toto illo Gnomicorum volumine, nullus. Transeo ad scriptores epigrammatum, in quibus primus Meleager 82, 1 (Anth. Pal. 5, 173) : Ὄρθρε, τί νῦν, δυσέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἐλίσσῃ· et 127 (ib. 7, 417), 5 : Μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον ναίομεν. Postea Antipater Sidon. 68, 3, Crinagoras 18, 1; 19, 1, Antiphilus 16, 5, Leonidas Alex. 10, 3, Philippus Thessal. 44, 1, Marcus Argent. 23, 6, Strato 36, 5, Claudianus 4, 2, Theo 2, 13, Paulus Sil. 65, 1; 73, 3, incerti 571, 6; 685, 5, Agathias Procem. ad Anthol. v. 95, et auctor versuum in Pandectas ap. Vulpium ad Catull. p. 351 : Ὅλου σημάντορι κόσμου. Κόσμον dixit Proclus quoque Lycius philosophus Hymn. 1, 3, 6, 23, et 4, 8, 16. Abstinuit Dionysius Periegetes, neque usurpavit Maximus Π. καταρχῶν, usurpaverunt vero Manetho s. uterque Manetho et poeta De viribus herbarum in Fabricii B. Gr. vol. 2, hic quidem semel v. 64, ille crebro : v. 1, 2, 295 (ubi κόσμου legendum ex 4, 147), 309; 2, 1, 15, 107; 4, 107 (ubi θεομήτορα κόσμον, ut in versu Alexandri Ephesii ap. Galeum in Addend. ad Parthen.); porro 2, 45, 108, 132, 147, 336, 380, 415, 469, 482, 500, 537, 553. In libris 3, 5 et 6 non inveni. Nonnus etiam κόσμον centies contra omnem Epicorum consuetudinem dixit et per totum opus iteravit, velut in locutione ἕδρανα κόσμου 2, 214; 13, 40; 14, 6; 48, 385. Nonnum secutus eundem vocabuli usum frequentat Joannes Gazæus, quod ob carminis argumentum minus miramur. Apollinarem satis sit nominavisse. Ex iis quorum opera sub alienis nominibus vetustate inclytis feruntur primum eligo Sophoclem Clytæmn. v. 31; deinde oracula Sibyllina, velut 4, p. 228 : Ἐξ γενεὰς κόσμοιο διακρατέοντας ἐν ἀρχῇ· denique in Orphei Argon. 756 vox κόσμον serum et Epici sermonis imperitum auctorem prodit. In Hymnis eadem vox sæpissime recurrit, excusationem habens ab argumento philosophico vel potius mystico. In Lithicis non occurrit κόσμος, Mundus, sed in fragmentis hisce locis, 1, 7; 2, 8; 5, 3; 8, 19. » Ex Nækii Schedis criticis (Hal. 1812), p. 10–16.]

‖ K. interdum peculiariter pro Cœlo : quo exp. modo et in Epigr. l. 2. [K. simpliciter pro Cœlo. Atlantei ap. Diodor. 3, 56, mortuo regi Urano dicuntur ἀθανάτους τιμὰς ἀπονεῖμαι, μεταγαγεῖν δ' αὐτοῦ προσηγορίαν ἐπὶ τὸν κ., Nomen ejus ad cœlum transtulisse, quod sc. οὐρανὸν exinde appellarunt. Idem c. 60, de Atlantis filiabus, Ὑπάρξαι δ' αὐτὰς καὶ σώφρονας διαφερόντως, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τυχεῖν ἀθανάτου τιμῆς καὶ καθιδρυνθείσας ἐν τῷ κόσμῳ, In cœlo collocatas : similiter c. 61, Jovem refert καθιδρυνθῆναι ἐν τῷ κ. τῇ τῶν εὖ παθόντων τιμῇ. Ita Mundus pro Cœlo Virgil. Georg. init., Vos, o clarissima mundi Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum. Brunck. Οὐρανὸν et κόσμον accurate distinguit Zaleucus ap. Stob. Flor. 44, 20 : Ἀποβλέποντας εἰς οὐρανὸν καὶ τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διακόσμησιν. Hemst. ‖ Μικρὸς κ., Parvus mundus, homo dictus est a philosophis quibusdam. Galen. De usu partt. 3, 10, p. 362 : Τὸ ζῷον οἷον μικρόν τινα κόσμον εἶναί φασιν ἄνδρες παλαιοὶ περὶ φύσεως ἱκανοί. Philo p. 673, D : Ἄνθρωπος βραχὺς κόσμος, quem etiam βραχὺν οὐρανὸν vocat p. 18, E : ut μικρὸν διάκοσμον Porphyrius Stob. Serm. 21, 185; *minorem mundum* Solin. c. 5, sive *brevem* Macrob. Somn. 2, 2. Nec displicuit antiquis ecclesiæ doctoribus. Cosmas Ind. De mund. p. 289 Montef. : Εὖ γὰρ εἴρηται παρὰ τοῖς ἔξω, μικρὸς κόσμος ὁ ἄνθρωπος. Rationes hujus appellationis exornavit Iambl. De V. Pyth. p. 114. Hæc et alia attulit Lobeck. Aglaoph. p. 921 seqq. Patrum locos v. ap. Suicer. s. v. Μικρόκοσμος. ‖ Κόσμου ἐμπύρωσις, saltatio quædam. Hesych. : K. ἐμπ., ὄρχησις· ἢ ὑπόθεσις (?). Athen. 14, p. 629, E : Καλεῖται δέ τις καὶ ἄλλη ὄρχησις κόσμου ἐκπύρωσις, ἧς μνημονεύει Μένιππος ὁ κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.] ‖ In N. T. tam varie capitur κόσμος, quam Lat. Mundus ap. Theologos. [« K. ap. scriptores N. T. est 1. Ornatus, Ornamentum, καλλωπισμὸς, ut Hesych. interpretatur. De ornatu muliebri dictum Petr. 1, 3, 3, ut ap. LXX Jes. 61, 10 : Ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ. 2. Tota hujus universi machina, cœlum et terram complectens. Sic Matth. 13, 35 : Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Jo. 17, 5 : Πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι. Lucas Act. 17, 24 : Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς κύριος ὑπάρχων. Orbis terrarum, Terra

habitata, Petr. 2, 3, 6, ubi de diluvio Noachico agitur: Ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο. Huc pertinet formula ἔρχεσθαι s. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν κόσμον, i. e. Nasci. Jo. 1, 9; 6, 14; Hebr. 10, 5. Ἐκ τοῦ κόσμου εἶναι, Hominem natum esse, Terrenæ originis esse, Jo. 8, 23. Sensu angustiori de certo terræ habitatæ ambitu dicitur, ut Rom. 4, 13, ubi Abrahamus ejusque posteri κληρονόμοι τοῦ κόσμου dicuntur, i. e. terræ Canaan. Ib. 1, 8: Ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, i. e. in universa Græcia. 3. Incolæ orbis terrarum, Homines. Jo. 3, 16, 17; 6, 33; 14, 31; 17, 21. I. q. ὄχλος, Plebs, Turba promiscua. Jo. 12, 19: Ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν. Non raro de Judæis dicitur ac gentilibus, religionis Christianæ adversariis, ut Jo. 14, 22, Corinth. 1, 1, 21; 6, 2; Luc. 12, 30. Zonar. Lex. p. 1235: Κόσμον τοὺς ἐν ἀπιστίᾳ καὶ ἁμαρτίᾳ ἀνθρώπους λέγει ὁ ἀπόστολος (Cor. 1, 11, 32), Ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν. 4. Bona terrena. Matth. 16, 26: Ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ. Cor. 1, 7, 31: Οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ. Jacob. 4, 4: Φιλία τοῦ κόσμου, Nimius rerum terrenarum amor. » Ex Schleusn. Lex. N. T. Patrum exx. v. ap. Suicer.]

‖ Κόσμος sunt qui a κόμη, Coma, derivari putent, quod ea ornamento esset; sed vicissim κόμη quidam dici putarunt quasi κόσμη, a κόσμος deducentes. [Hæc Eustathii opinio est p. 26, 18. Alias grammaticorum hariolationes (ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι ἅμα vel ἀπὸ τοῦ κάζω κέκασμαι κασμός κόσμος) exponit Etym. M. p. 532, 10.]

[Κοσμοσάνδαλον, τὸ, nomen floris, de quo Pausan. 2, 35, 5: Πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφισιν ἐκ τοῦ ἄνθους ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ (Hermionenses) κομοσάνδαλον (scribendum κοσμοσάνδαλον cum Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 240), ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μεγέθει καὶ χρόᾳ. Athen. 15, p. 681, A: Κοσμοσανδάλων δὲ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς διὰ τούτων « Κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι, λειρίοις, ῥόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδάλοις. » (Ad hunc l. respicit Pollux 6, 106, ubi vitiose κοσμοσανδίλου.) Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Βίων « Ὅρα (φησὶ) τοὺς τὸ κοσμοσάνδαλον ἀνευρόντας Λακεδαιμονίους, οἳ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. » Pherecrates ib. p. 685, A: Γελῶν δ' ἱπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων.]

[Κοσμοσυστάτης, ὁ, Orbis terrarum ordinator. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 40, 2. Hase.]

[Κοσμόσωστος, ὁ, ἡ, Mundum servans, Mundo salutaris. Joann. Damasc. Epist. ad Theophil. De imag. p. 123: Τῆς τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ κοσμοσώστου διδασκαλίας. Boiss. Jo. monach. Confess. p. 103, A. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 27: Τοῦ κ. μου βασιλέως. Hase.]

[Κοσμοσώτειρα, ἡ, Mundi servatrix. Βιβλίον Βήρας μονῆς τῆς κοσμοσωτείρας subscriptum codici Vindob. Homiliarum Jo. Chrys. ap. Lambec. 4, p. 92. Kall.]

[Κοσμοσωτήριος, ὁ, ἡ, Mundum salvans, Mundo salutaris. Phot. Nomocan. Balsam. tit. 2, c. 2, p. 41: Ὄνομα (Christi) γλυκὺ καὶ κ. Suicer. Eustath. Opusc. p. 164, 70; 204, 80; 238, 70. Μυστήριον κ. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 300, 2. Κ. πάθος in Argumento Christi Patientis vol. 2, p. 253, pro quo κοινοσωτήριον est in cod. Romano ap. Osann. Auctar. p. 97.]

[Κοσμοτερπὴς, ὁ, ἡ, Mundum oblectans. Mich. Attaliates ap. Cang. ad Niceph. Bryenn. p. 198. Boiss.]

[Κοσμοτέχνης, ὁ, Mundi opifex. Synes. Hymn. p. 327, D: Θεὸν τὸν κοσμοτέχναν. Boiss.]

[Κοσμοτεχνῆτις, ἡ, Mundi opifex. Synes. Hymn. p. 318, A: Σοφία κ. Boiss.]

[Κοσμοτρόφος, ὁ, ἡ, Mundum alens. Manetho 1, 2: Γαίης ἡμετέρης κοσμοτρόφου Αἰγύπτοιο.]

[Κοσμουργέω, Mundum fabricor. Heraclitus apud Proclum ad Plat. Tim. Schneid.]

Κοσμουργία, ἡ, Mundi opificium. Dionys. Areop. Epist.

Κοσμουργὸς, ὁ, Mundi opifex. [Iamblich. In Nicom. arithm. p. 11, de numero: Κριτικὸν κοσμουργοῦ θεοῦ ὄργανον. Hase.]

[Κοσμοφθόρος, ὁ, ἡ, Mundum perdens. Epigr. in Anastasium Anth. Pal. 11, 270: Βασιλεῦ κοσμοφθόρε. Georg. Pisid. Heracl. 1, 77: Τὸν λέοντα τὸν κ.]

[Κοσμοφλεγὴς, ὁ, ἡ, Mundum comburens. Joannes Sicel. in Bekkeri Anecd. p. 1454.]

[Κοσμοφορέω, Mundum porto s. gesto. Κοσμοφοροῦσα (arca Noachi) Maccab. 4, 15, 31.]

[Κοσμόφρων, ὁ, ἡ, Qui rebus mundanis oblectatur. Antioch. Pandect. p. 1033, E; 1186, E; 1210, B. Achmes Onirocrit. p. 140, 4. Id. ib. p. 13, 40: Οἱ γὰρ μάγοι κοσμόφρονες. Hase.]

[Κοσμοφυσάω, Fastu mundano efferor. Pseudochrys. t. 10, p. 886, A ed. Paris. alt.: Κοσμοφυσῶσα ἐπόμπευεν. Hase.]

[Κοσμώ. V. Τραπεζοφόρος.]

[Κοσμωφελὴς, ὁ, ἡ, Toti mundo fructuosus. Germ. CPol. De cruce p. 251, C Grets. Id. ib. p. 119, A: Κέρδος κοσμωφελέστατον. Hase.]

[Κόσος. V. Πόσος.]

[Κόσσα, ἡ, Cossa. Steph. Byz.: Κ., πόλις Οἰνώτρων ἐν τῷ μεσογείῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Οἱ πολῖται Κοσσανοί. Κόσσα ap. Strabon. 5, p. 222 et 225, ubi var. lect. Κόσσαι. *Coza* et *Cosa* in numis ap. Eckhel. vol. 1, p. 90.]

[Κόσσαβος. V. Κότταβος.]

[Κοσσαία, ἡ, Cossæa. Steph. Byz.: Κοσσαία (libri Κοσσέα), μέρος Περσίδος. Στράβων ις' (p. 744). Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι. (Arrian. Anab. 7, 15, 1; Strabo 11, p. 522, 524; 16, p. 741, 744. Κοσσαῖα ὄρη p. 524.) Ἔστι καὶ Θράκης πολίχνιον.]

[Κόσσας, ὁ, Cossas, Pellenensis, vir justitiæ laude clarus: a quo proverbium Τοὺς Κόσσα λόγους, de quo v. Suidas s. v. Κόσσας, et Τοὺς Κόσα (simplici σ) λόγους, et Proverb. Bodl. 878, p. 108. Genitivo et Κόσσα et Κόσσου utitur Suidas.]

[Κοσσίζω, Alapam infligo. Palladius Hist. Laus. p. 120: Ὑπὸ παιδαρίων ἐντονώτατα κοσσισθῆναι. Alia exx. v. ap. Ducang.]

[Κοσσινίτης, ὁ, Cossinites, fl. Thraciæ ap. Ælian. N. A. 15, 25, ubi genit. Κοσσινίτου.]

Κόσσος, ὁ, Suidæ τὸ ῥάπισμα, Alapa s. Plaga. [Pallad. Hist. Laus. in Pachone: Ἔδωκα αὐτῇ κόσσον. Zacharias Pap. Dial. 2, 30: Μόνον αὐτῷ κόσσον δέδωκεν ἐν τῷ σιαγόνι. Schol. Basilic. ad l. 60, p. 71: Ἡ μικρὰ τοῦ κόσσου πληγή. Hæc et alia Ducang. ‖ Nomen pr. Latinum, de quo v. Toup. ad Suidam s. v. Κάσος.]

[Κοσσὸς, ὁ, Cossus. Steph. Byz.: Κ., ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι.]

[Κοσσοτράπεζος, ὁ. Sic voc. παράσιτος exp. Hesych., Cyrillus, Photius, Suidas. Significat eum Qui alapas ad mensam accipit. Similiter Comici Latini parasitos Plagipatidas dixerunt, quod comparavit Palmerius. Nomen pr. est ap. Alciphronem 3, 69: Τρικλινοσάραξ Κοσσοτραπέζῳ. Nam sic scriptura vulgata Τριχινοσάραξ Γλωσσοτραπέζῳ a Bastio Epist. crit. p. 181, ex cod. Paris. 1696, est correcta: de quo s. v. Γλωσσοτράπεζος monere omisi. G. Dindorf.]

[Κόσσουρα. V. Κόσσυρος.]

[Κοσσύμβη. Κόσσυμβος. Κοσσυμβωτός. V. Κοσυμ—.]

[Κόσσυρος, ἡ, Cossyrus. Steph. Byz.: Κόσυρος, νῆσος κατὰ Σελινοῦντα τῆς Σικελίας ποταμὸν καὶ πόλις ὁμώνυμος (Κόσσουρα ap. Strabon. 2, p. 123; 6, p. 277; 17, p. 834), καὶ Λιβύης νῆσος Κόσυρα. (Hæc Κόρσουρα est ap. Strabon. p. 834.) Τὸ ἐθνικὸν τῆς πρώτης Κοσύριος καὶ κτητικὸν Κοσυριακὸς ἢ Κοσυρῖνος· τῆς δὲ δευτέρας Κοσυραῖος. Quæ omnia duplici σ scribenda, quod primo in loco servavit cod. Vratisl. Κόσσυρος ap. Polyb. 3, 96, 13. Κόσυρος ap. Scylac. p. 50. G. D. Tit. sepulcr. Rhen. ap. Le Bas *Inscr. de Morée* p. 165, n. 232: Διονύσιε Κοσσύριε, ex emendat. editoris. In apographo erat, Κοσσύνιε. Hase.]

[Κοσσῠφίζω, Merulæ vocem edo. Hero Spirit. p. 227.]

Κόσσῠφος, ὁ, Merula: in Epigr. [Rhiani Anth. Pal. 12, 142, et aliorum] et ap. Aristot. H. A. 9, 19. Attice Κόττυφος. [Lucian. Jud. voc. c. 8: Ἀφείλετό μου (τὸ Ταῦ) φάσσαν ἅμα νήσσαις τε καὶ κοσσύφοις ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. Theocr. Epigr. 4: Εἰαρινοὶ κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Inter delicias mensæ est ap. Matron. Athen. 4, p. 136, D: Ἐξῆς κ. ἦλθε μόνος γεύσασθαι ἕτοιμος. Pausan. 8, 17, 3: Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη· κόσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες ὁλόλευκοί εἰσιν ἐν αὐτῇ. Valck. HSt. infra:] Κόττυφος, Merula: avis satis nota, de qua Aristot., Ælianus [N. A. 1, 14], Oppianus. V. Ἐκλευκος. [Diocles ap. Athen. 7, p. 305, B: Μαλακόσαρκοι, κόσσυφοι, κίχλαι. ‖ Gal-

lorum species. Pausan. 9, 22, 4 : Ἔστι δὲ καὶ γένη δύο ἐνταῦθα (Tanagræ) ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι καὶ οἱ κόσσυφοι καλούμενοι· τούτων τῶν κοσσύφων μέγεθος μὲν κατὰ τοὺς Λυδούς ἐστιν ὄρνιθας, χρόα δὲ ἐμφερὴς κόρακι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα· λευκὰ δὲ σημεῖα οὐ μεγάλα ἐπί τε ἄκρῳ τῷ ῥάμφει καὶ ἐπὶ ἄκρας ἔχουσι τῆς οὐρᾶς.] Est et Piscis nomen, quem Plin. quoque Merulam appellat. Est et [Κόττυφος] nomen propr. ducis cujusdam [Pharsalii] ap. Æschin. In Ctesiph. [p. 71, 7 et 40, Demosth. p. 277, 23; 279, 3.] Infra Κόψιχος. [|| Simile nomen est Κοττυφίων, ωνος, ὁ, fictum ab Luciano Ver. Hist. 1, 29.]

[Κόσσω. V. Κόπτω.]

[Κοστάριον. V. Κόστος.]

[Κοστὴ, ἡ.] Κοσταὶ, Hesychio κριθαὶ, Hordeum. Sed legitur ap. eum et paroxytonως κόσταιˑ V. Ἀκοστεῖν. [V. Ἀκοστή.]

[Κοστὴς, ὁ. Κοσταὶ, οἱ, piscium genus quoddam ap. Diphilum Siphnium Athen. 8, p. 357, A. Nomen ex κολίαι corruptum videtur Schneidero in Indice in Scriptt. rei rust. p. 286. Hesychii gl. comparavit Casaubonus, Κοστίας, κοιλίας, κόμορος, sic ab se correctam, Κόστας (s. Κοστίας), κολίας, ἢ κάμμαρος.]

Κόστος, ὁ [De accentu v. Arcad. p. 79, 21], Costus, aromatis genus, de quo Theophr. H. Pl. 9, 7, [3; Diodor. 2, 49;] Diosc. 1, 15, [Galen. vol. 13, p. 195]. Plin. 12, 12 : Radix costi gustu fervens, odore eximio, frutice alias inutili. Ap. Hesych. oxytonως scriptum κοστὸς, etiam ipsi εἶδος ἀρώματος. [Theophr. De odor. 28. Τὸ κόστον ib. 32. Theophyl. Sim. Hist. p. 181, C; Geopon. 7, 13, 4. Diversus ab hoc κόστος hortensis ib. 11, 27, ubi v. Niclas. || Κοστάριον, τό. Strabo 16, p. 784 : Κρόκος καὶ κοστάρια. Radices costi Arabici, de quo v. Dioscor. l. c., intelligit Coraes vol. 4, p. 343.]

[Κοστοφάγος, ὁ, nomen ranæ ap. Hom. Batrach. in versu quem codices quidam post 208 cum quattuor aliis versibus insertum habent, Κωστοφάγος scriptum : quod correxit Schæferus.]

Κοσύμβη, ἡ, s. Κόσυμβος, ὁ, Hesychio ἀνάδεσμα s. ἐγκόμβωμα et περίζωμα Αἰγύπτιον : et ὅπερ αἱ κρισσαὶ [recte Κρῆσσαι Scaliger] φοροῦσιν ὅμοιον ἀσπιδίσκῳ. [Sic Musurus scripturam codicis ἀπιδίσκῳ correxit. Cetera HSt. hæc ex duabus rettulit Hesychii glossis, quarum in altera κόσυμβεδεσμὸς (h. e. κοσύμβη, δεσμὸς), in altera κοσσύμβη καὶ κόσσυμβος scriptum.] Suidæ quoque [κόσυμβος καὶ κοσύμβη] est ἀνάδεσμος, et χιτὼν κροσσωτός. Pro nodo et ἀναδέσματι accipitur Exod. 28, [35] : Οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex bysso : pro quibus Hebraici textus versio habet, Stringes et tunicam ex bysso. [Jes. 3, 18 : Ἀφελεῖ κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, τὰ ἐμπλόκια καὶ τοὺς κοσύμβους· ad quem l. Basilius : Οὐ πάνυ δὲ ἡ τοῦ κοσύμβου λέξις τῇ Ἑλληνικῇ συνηθείᾳ καθωμίληται, ὅθεν οὐδὲ ὁ νοῦς αὐτῆς πρόδηλος· πλὴν ἡμεῖς ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ἱερᾶς ἐσθῆτος εὑρόντες χιτῶνα κοσυμβωτὸν, ἔχοντα ῥοΐσκους καὶ κώδωνας, ἀποδέσμους τινὰς τῶν κροσσῶν, ἐνοήσαμεν τοὺς κοσύμβους συναπηρτημένους τοῖς κώδωσι τοῖς χρυσοῖς καὶ τοῖς ῥοΐσκοις ἀπὸ τῶν ἄκρων· οὓς ἐμιμοῦντο καθ' ὑπερβολὴν τρυφῆς καὶ αἱ θυγατέρες Σιὼν ἐν τῇ περιβολῇ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐσθῆτος· δι' ὧν ἐνυβρίζουσαι τοῖς ἱερατικοῖς ἰδιώμασιν, ὑακίνθινα καὶ κόκκινα ἐγκομβώματα κροσσῶν ἀπηρτημένα τοῦ λώματος περιφέρουσι. Procop. ad l. Exodi : Κόσυμβοι δέ εἰσι τὰ ἔξω τῆς χρείας κόσμου χάριν ἀπηρτημένα, σφαιροειδῆ ἀπαρτήματα. « Dio Chrys. vol. 2, p. 382 : Γεωργοῦ στολὴν ἔχοντα, ἢ ποιμένος ἐξωμίδα, ἢ διφθέραν ἐνημμένον, ἢ κοσσύμβην ὑποδεδηκότα (vulgo ὑποδεδεκότα). Etym. M. p. 349, 51 : Ἐξωμίς· χιτὼν ἅμα τε καὶ ἱμάτιον· ἦν γὰρ ἑτερομάσχαλος, καὶ ἀναβολὴν εἶχεν ἣν ἀνεδοῦντο κοσύμβην. Lege cum Salmasio, ἀνέδουν τῷ κοσύμβῳ. » Schneid.] || Pollux et pro Crinium nodo accipit : nam 2, [30] tit. De tonsura et crinibus, quum synonymως posuisset, πλοχμὸς, σκόλυς, σειρὰ τριχῶν, subjungit, vocabulum κοσύμβη se non admittere : non enim Atticum esse, sed potius τὸν κρώβυλον. [Pollucis locis hic est : Ἔτρεφον δέ τινες ἐκ πλαγίου κόμην, ἢ κατόπιν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, ποταμοῖς, ἢ θεοῖς, καὶ ὠνομάζετο πλοχμὸς, ἢ σκόλλυς, ἢ σειρὰ τριχῶν· τὴν γὰρ κοσύμβην οὐκ ἂν προσοίμην· κοσύμβη δ' οὐκ Ἀττικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρώβυλος. Verba, τὴν γὰρ κ. οὐκ ἂν πρ. recte absunt ab cod. Jungermanni : quæ si addidisset Pollux, non κοσύμβη δ' οὐκ Ἀττικὸν dicere debuisset, sed simpliciter οὐ γὰρ Ἀττικόν. Κοσύμβη autem in κορύμβη mutandum videbatur Falckenburgio, conjectura probabili. Nam κόρυμβον et κορύμβην de nodo crinium dicta esse s. v. Κόρυμβος et Κρώβυλος ostendimus : κοσύμβην et κόσυμβον hoc sensu dicta esse non constat.]

[Κοσυμβωτὸς, ὴ, όν. HSt. post verba s. Κοσύμβη posita :] Inde Κοσυμβωτὸς, quod Hesych. exp. κροσσωτὸς, Fimbriatus : malim Nodatus s. Nodis substrictus : ut Exod. 28, [4] : Ποδήρην καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, Togam talarem et tunicam nodis substrictam. Sed notandum reperiri hæc et gemino σ scripta ap. Hesych.

[Κόσυρος. V. Κόσσυρος.]

[Κοσύτη, ἡ, Cosyta. Steph. Byz. : Κ., πόλις Ὀμβρική. Κτησίας τρίτῃ Περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν Κοσυταῖος, ὡς Μοτυαῖος τῆς Μοτύης· ἢ Σικελίας πόλις.]

Κοσώλυφος [Κοσώλοφος Sopingius], Hesychio βόθυνος, Scrobs, Fovea : item ὄχθος, ἀνάστημα γῆς, Ripa, Tumulus terræ : necnon σπέρμα.

[Κοταίνω, Irascor, Stomachor. Æsch. Sept. 491 : Τώς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.]

[Κοτάω. V. Κοτέω.]

[Κοτέ. V. Ποτέ.]

[Κοτεινὸς, ὴ, ὸν, Iratus, Iracundus. Pind. Nem. 7, 89, ex emendatione Bœckhii : Κοτεινὸν ἀπέχων ψόγον. Libri σκοτεινὸν violato metro.]

[Κότερος. V. Πότερος.]

Κοτέω, ήσω, έσω, Irascor, s. potius Æstuo ira, quam diu pressi sub pectore. Hom. Il. A, [180] ad Achillem : Σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, Non moveor tuis iris, quas alta mente repostas coquis s. premis. Eust. tamen ibi κοτέοντα vult παραχρηστικῶς accipi ἐπὶ τοῦ νῦν πρώτως θυμοῦσθαι ἀρχομένου, de Eo qui nunc primum irasci cœpit. Il. Ψ, [391] de Minerva : Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει. Item cum gen. rei illius, quæ iram nobis movit : Δ, [167] : Ζεύς σφιν Κρονίδης ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα, Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, Fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, Memori ira prosequens hanc fraudem. Pro Irascor sæpe etiam capitur, ut dixi. Hesiod. Sc. [402] : Λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, Mutua ira æstuantes nomine cervæ. Ib. [176] : Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι, Excitabantur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exempll. divisim legunt κότεόν τε. Op. [25] : Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, Irascitur; ad se enim omnia commoda et quæstum revocare vellet. Item in partic. κεκοτηὼς, Iratus, Ira accensus s. æstuans. Hom. Od. I, [501] : Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ. [Ib. T, 71, X, 477. Apoll. Rh. 4, 1088.] Apoll. Arg. 2, [89] : Κεκοτηότε δηριάασθον, pro quo Hesiod. dicit κοτέοντε. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 14, 32, ubi de etymologia adjectivi ἀλλόκοτος agit : Ὃ ἄλλοτε ἄλλοις κοτῶν.] Legitur etiam Κοτέομαι pass. voce pro κοτέω. Hom. Il. Ψ, [383] : Τυδέος υἷϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων· Σ, [367] : Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, Graves et veteres contra Trojanos iras animo premens. Od. E, [146] : Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Il. E, [177] : Εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἰρῶν μηνίσας. In quibus Il. proprie accipi potest pro Veteres iras animo premo. Interdum vero simpliciter pro Irascor accipi potest, sicut et κοτέω. Il. B, [222] : Τῷ δ' ἀρ Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ. [Κοτεῖται Hesychio ζηλοῦται, ἐπιθυμεῖται· Κοτέει, ὀργίζεται, ὑπωπιᾷ.] Κοτιεῖ [corruptum ex κοτέει] Hesychio [et Suidæ] φθονεῖ, ζηλοῖ, Invidet : quod et κοτέει. [|| Κοτάω. Etym. ms. ap. Bast. ad Gregor. Cor. p. 896 : Ἔστι δὲ καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, κοτῶ κοτᾷς. || Hesych. : Μὴ κοτίσῃ, μὴ ὀργισθῇ. Scrib. κοτήσῃ.]

Κοτήεις, εσσα, εν, Iratus, Qui memori aliquem vindicat ira, ut Ovid.; Graves animo iras premens. Hom. Il. E, [190] : Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις. [Hesych. : Κ., στέφανος ἐξ ἐλαίας (hoc κότινος est)· ἢ ὀργίλως διακείμενος. Μνήμη κοτήεσσα Eustath. Opusc.

p. 117, 14.] || Κοτώεις, Iracundus, VV. LL. [Scrib. Κοτόεις. Etym. M. p. 34, 56 : Κοτόεις καὶ κοτήεις. Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 602, 26 : Ὡς γὰρ παρὰ τὸ ἄνεμος ἀνεμόεις, ψόλος ψολόεις, οὕτως καὶ ὁ κότος κοτόεις καὶ κοτήεις. G. Dind.]

[Κοτιάειον, τὸ, Cotiaeum, urbs Phrygiæ. Strabo 12, p. 576, ab Steph. Byz. citatus, qui addit : Τινὲς δέ φασι Κοσιάειον ὀφείλει. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόσα Κόσαιον, ὡς τοῦ Μίδα Μίδαιον, καὶ προσθέσει τοῦ ι Κοσιαῖον καὶ τροπῇ (τοῦ σ εἰς τ addit Berkel.) Κοτιαῖον. Τὸ ἐθνικὸν Κοτιαεύς· ἔνθα ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων. (Ὁ Κοτιαεὺς, omisso Alexandri nomine, schol. Hom. Il. A, 1; N, 358, T, 79. Secunda nominis syllaba ap. Steph. Byz., Strabonem, Ptolemæum 5, 2, Plinium H. N. 5, 41, 32, Aristidem vol. 1, p. 80 (Τῷ δήμῳ τῷ Κοτυαέων), aliosque per υ scribitur, quæ scriptura apud Stephanum ordini alphabetico repugnat, numorumque auctoritate convellitur, de quibus v. Eckhel. vol. 3, p. 148. In Κοτίδειον, ὄνομα πόλεως, corruptum ap. Suidam, qui infra Κοτυάειον, μητρόπολις : in Κυτιάειον Κυτιαεὺς ap. Steph. Byz. s. v. Γορδίειον, quod notavit Bernhardy ad Dionys. P. p. 946.]

[Κοτίζω. V. Κοττίζω.]

Κοτίκας, Hesychio ἀλέκτωρ, Gallus, qui alibi κόττος.

Κοτίλλιον, Hesychio est τὸ αἰδοῖον ἀνδρός : pro quo supra Κότιλον, in Κόθημα, ex Eodem.

[Κοτίλλω.] Κοτίλλουσα, Hesych. teste pro τίλλουσα dicitur, Vellens, Vellicans. [Simile, sed significatione diversum est Κωτίλλω.]

[Κοτῖνὰς, άδος, ἡ.] Κοτινὰς ἐλαία dicitur Olea in oleastrum inserta. Hippocr. pro Bacca oleastri accipere videtur, quum dicit, Νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα, De morb. 3, [p. 495, 14. Pollux 6, 45 : Τὰς δὲ κοτινάδας ἐλαίας στραβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης.]

[Κοτινηφόρος, ὁ, ἡ, Oleastrum ferens. Moschus 8, 2.]

Κότῖνος, ὁ, Oleaster, Oliva sylvatica : ἀγριέλαιος. [Mœris p. 237 : Κότινος Ἀττικοὶ, ἀγριέλαιος Ἕλληνες. Similiter Thom. M. p. 551. Aristoph. Av. 621 : Τοῖς κοτίνοις. De Theophrasti aliorumque scriptorum locis dixit Schneid. in Indice vol. 5, p. 424 seqq.] Plut. Fab. [c. 20] : Σκληρότερον δὲ προσφέρεσθαι καὶ βιαιότερον ἥπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις, Quam agricolæ caprificis, piris sylvaticis et agrestibus olivis. [Pausan. 2, 32, 9.] Hesychio κότινος est non solum ἀγριέλαιος, sed etiam ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος Ὀλυμπιακὸς, Corona ex oleastro qua Olympicis ludis donari solebant qui vicissent. [Theophr. H. Pl. 4, 14, 12 : Κότινον ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. Aristoph. Pl. 586 : Τοὺς νικῶντας στεφανώσας (ὁ Ζεὺς) κοτίνου στεφάνῳ, iterumque v. 592 : nisi utrobique κοτινῷ scribendum cum Porsono, ab adject. Κοτινοῦς, ὁ, ut χρυσοῦς ab χρυσὸς formatur. Τὸν κότινον στέφανον Geopon. 9, 1, 4, quod ipsum quoque in κοτινοῦν mutat Dobræus, pariterque in gl. Hesychii, ubi legitur, Φησὶ γὰρ αὐτὸν (τὸν στέφανον) κότινον εἶναι. Philostr. p. 789 : Κοτίνου τινὰ ἐξαίρων στέφανον.] Testis Archias Epigr. 1 [Anth. Pal. 9, 357], ubi quum dixisset esse quatuor ἀγῶνας ἀν' Ἑλλάδα, Jovis, Apollinis, Palæmonis, Archemori, h. e., Olympicos, Pythios s. Delphicos, Isthmios, Nemeos : subjungit, Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias : Ἥπτετο ἤδη ἐπικειμένου τὸν κότινον, Quum ei jam imponeretur corona ex oleastro. [V. Pausan. 6, 13, 2, Clem. Al. Strom. 6, p. 672, schol. Aristoph. Pl. 586. Georg. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 573, 24 : Στεφανοῦται δ' Ὀλυμπίασιν ἐλαίας κοτίνῳ ὁ τῶν ἀνταγωνιζομένων περιγενόμενος· ubi delendum videtur ἐλαίας. Alio modo utrumque conjunctum ap. Artemidor. 4, 52 : Ἐστεφανῶσθαι τὰ σφυρὰ ἐλαίᾳ καὶ κοτίνῳ. G. D. Corona ex oleastro insigne peculiare Jovis Olympii, C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 350, 5. Oleaster pictus in fictili græco, De Witte *Descript. de vases* p. 83, n. 134. De Minerva cum ramo oleastri Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1831, p. 100. Hase.] Κότινος exp. etiam Acinus, ap. Theophr. H. Pl. 2, [6, 12] de vite : Ἧττον ἀποβάλλειν τοὺς κοτίνους [Schneid. κυτίνους]· cui ante opposuerat ῥοάδα γίνεσθαι, Defluvio fructus tentari.

Κοτινοτράγος, ὁ, ἡ, Oleastro, s. Baccis oleastri, vescens : ὁ κότινον ἐσθίων. Supra in Κομαροφάγος ex Aristoph. [Av. 240.]

[Κοτινοῦσσα, ἡ.] Insulæ quædam Κοτινοῦσαι, s. Κοτινοῦσσαι, per contractionem e κοτινόεσσαι, dicuntur ob oleastrorum uberem proventum. [Κοτινοῦσα cognomen Gadium ap. Dionys. P. 456 : Κληζομένην Κοτινοῦσαν ἐφημίξαντο Γάδειρα· ubi v. Eustath. Corrupte Hesych. : Κοντινοῦσα, τὰ Γάδειρα οὕτως ἐκαλεῖτο. Tzetz. Hist. 8, 715.]

[Κότιξις (?), μέλους τι εἶδος, Hesych.]

[Κότιος. V. Κόπτος.]

[Κότις et Κοτὶς, ίδος, ἡ.] Κότις [vitiose] Hesychio i. q. κότος, ὀργὴ, ἔχθρα, χόλος, ἔρις ἔμμονος, καὶ ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποιΐαν. At κοτίδι Galen. Lex. Hipp. [p. 506] exp. τῷ ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι. Legitur ap. Hippocr. De morb. 2, [p. 468, 13] : Ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν. [Hippocr. ib. l. 27 et 29, et p. 142, 34; 144, 39, 47, 48; 465, 23.] Infra Κόττη. [Vera scriptura Κοττὶς est. Pollux 2, 29 : Προκόρρταν δέ φασιν εἶναι ὅταν τις τὰ πρόσθεν κομᾷ, οἷον τὰ πρὸ τῆς κοττίδος. Δωριεῖς δὲ τὴν κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Κόττις Phot. Lex. p. 454, 34, ubi Porsonus κόττης scripsit.]

[Κοτόεις. V. Κοτήεις.]

[Κότορνος pro κόθορνος libri quidam Herodoti 6, 125.]

Κότος, ὁ, Ira vetus, ut Ovid. loquitur; Ira quæ diu mansit alta mente reposta, Ira diu condita; nam Condere iras ea signif. dicit Tac., quo Hom. χόλον φυλάσσειν. Dicunt etiam Memorem iram Virg. et Ovid., signif. huc pertinente. Plus est κότος quam ὀργὴ, χόλος, μῆνις : nam Eust. annotat [p. 8, 28] μῆνιν ἐγκαθίσασαν τῇ ψυχῇ ἐπιπλέον, εἰς κότον ἀποκαθίστασθαι : est igitur μῆνις diuturna, seu, ut alibi Idem exp., χόλος ἀποκείμενος, χόλος ἀπόθετος [p. 645, 19; 723, 2], ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπεραναβάς [p. 979, 2]. Idem alibi sic scribit [p. 1362 extr.] : Ὅτε μέντοι χόλος θυμῷ κατάκειται πεφθεὶς, κότος τότε ἀποτελεῖται. Hom. Il. A, [81] : Εἴπερ γάρ τε χόλον [γε] καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ· unde etiam patet, κότον esse Iram, quæ cito concoqui non potest, sed diu alta mente reposta vindictæ occasionem quærit. N, [516] : Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί· ubi οἱ significat Adversus ipsum, sicut et in seqq. Il. Od. Λ, [100] : Οὐ γὰρ ὀΐω Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ, Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας, Cui jacet alta mente reposta ira adversus te. Il. Θ, [449] ad Junonem et Minervam, Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, Contra quos alta mente reposuistis iras. Π, [449] : Τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις, Contra quos irarum habenas, quas diu strinxisti, effundes. [Pind. Pyth. 8, 11 : Ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ. Nusquam hoc v. usus est Sophocles; semel Euripides Rhes. 827 : Μὴ κότον μοι ἐφῇς, sæpissime Æschylus, ut Eum. 800 : Ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψεσθε· Suppl. 346 : Βαρύς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος· Choeph. 33 : Ἐξ ὕπνου κότον πνέων· Ag. 1464 : Μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς.] Item ap. Suid. [ex scriptore ignoto] : Οὔκουν ἐδέχετο αὐτοὺς τὸ μαντεῖον, τοῦ θεοῦ μηνιῶντος αὐτοῖς· καὶ λιπαρούντων μαθεῖν καὶ δεομένων τὴν αἰτίαν τοῦ κότου, ὀψέ ποτε χρῆσαι, Tam gravis iræ causam. [Dionys. A. R. 9, 51 : Κότον τινὰ παλαιὸν εἰς τὴν βουλὴν οὐκ ἄλογον ἀναφέρων.] Interdum vero simpliciter pro μῆνις s. χόλος poni, Eust. [p. 536, 33] annotat. [Μῆνις et κ. conjuncta ap. Æsch. Eum. 889 : Μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ. Μένος et κ. ib. 840 : Ἡνέωτοι μένος ἅπαντά τε κότον.] Derivari autem a κεῖμαι, eo quod sit χόλος ἀπόθετος, ejusque etymi rationem ex Hom. peti posse, qui dicit κότον ἔνθετο θυμῷ, et κότον ἔθεσθε. || Suidæ φθόνος, ὁ ἀδηφάγος. [Eadem leguntur in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 282; sed ἀδηφάγος temere illatum ex alius glossæ interpretatione.]

[Κοτράδης, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κοτραδεώτης ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτραδέως, Steph. Byz.]

[Κότραφος. V. Κρόταφος.]

[Κοτρίγαι, Cotrigæ, locus ad Ciliciæ fines, ap. Jo. Malal. p. 307, 7, ubi male κοτρίγαις, quod rectius fortasse scribitur Κοδρίγαις, ut in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 79. L. Dind.]

[Κοτταβεῖον, τό. HSt. post verba s. v. Κότταβος apponenda :] Alioqui ea pelvis dicebatur Κοτταβεῖον, ut docet Dicæarchus Milesius ap. Athen. 15, [p. 666, B] scribens λατάγην esse nomen Siculum : esse autem τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ (pro quo Eubul. comicus dicit ἠγκυλωμένῃ) ἄνωθεν ἐῤῥίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον [κοττάβιον epitome et qui Athenæi locum excerpsit schol. Aristoph. Pac. 1243]. Verum ut κότταβος dicitur etiam τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λατάγας, ita κοτταβεῖον etiam, ut patet ex Eubulo comico, qui in Bellerophonte dicit [p. 666, E] : Τίς ἂν λάβοιτο τοῦ σκέλους κάτωθέ με; Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἴρομαι· solebat enim τὸ κοτταβεῖον, s. τὸ ποτήριον, ἀφ' οὗ οἱ κότταβοι, αἴρεσθαι ὡς ὕψους σφόδρα, inquit Eubulus. Athen. tamen ibi κοτταβεῖα s. κατακτοὺς κοττάβους esse vult λυχνία ἀναγόμενα, πάλιν τε συμπίπτοντα. [Aristot. Rhet. 1, 12 : Λέγεται Αἰνησίδημος Γέλωνι, πέμψαι κοττάβια ἀνδραποδισαμένῳ.] Ad hæc κοτταβεῖα, inquit Pollux [6, 111], dicebantur non solum τὰ ἀγγεῖα, sed etiam τὸ ἆθλον, Præmium illud, quod reportabat qui cottabo vicisset. Ita igitur ipse dicit : Ὁ δὲ πλεῖστα καταδύσας τῶν ἐπιπολαζόντων, τὰ κοτταβεῖα [codd. quidam κοττάβια] ἆθλον ἐλάμβανεν. Pro quo κοτταβεῖα ap. Athen. [et Etym. M. p. 533, 22, Phot. Lex. p. 210, 4] scriptum Κοττάβια, proparoxytonως et sine diphthongo. Ita enim 15, [p. 667, E] : Ἐπινεῖ ἐπὶ τῆς λεκάνης ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λατάγας ἐκ καρχησίων, ἐπειρῶντο καταδύειν· ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια [κοτταβεια sine accentu cod. Ven.; κοττάβια schol. Aristoph. l. c.] ὁ πλείω καταδύσας. Et paulo post [p. 668, C] ex Callippi Pannychide : Ὁ δ' ἀγρυπνήσας, τὸν πυραμοῦντα [Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα Porsonus] λήψεται Τὰ κοττάβια [κοττάβεια cod. Ven.] καὶ τῶν παρουσῶν ἣν θέλῃ, Φιλήσει. Et aliquanto ante [p. 666, E] ex Plat. comico, Παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων· ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ, παίζειν τίθεμαι κοττάβια [οὐκ ἐῶ παίζειν, τίθεμαι δὲ κοττάβεια Schweigh. Et κοττάβεια cod. Ven.] σφῶν ἐγὼ, Τασδί γε τὰς κρηπῖδας, ἃς αὐτὴ φέρει. Nec solum iis in ll. sic ap. eum scriptum reperi, sed etiam l. 11, [p. 479, D] : Τοσαύτη δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα (τοῦ κοττάβου sc.) ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα, κοττάβια [Hic quoque Schweigh. κοττάβεια] καλούμενα. Ap. Hesych. quoque per ι solum scriptum reperio, sed paroxytonως κοττάβια [κοττα-μία codex] exp. πλινθεία [ἢ ληρωτηρία. Corrigendum videtur Κοτταβεῖα, λεκάνια ἢ ποτήρια. Non cogitandum de feminino κοτταβεία. G. D.], ac si esset fem., et secundæ simplicium declinationis. Ita tamen ut et alphabetica series et expositio innuant scrib. cum diphthongo κοτταβεία, tanquam verbale a v. κοτταβεύω. His addit, melius esse eo nomine accipere ἔπαθλον τῷ ἄριστα κοτταβίσαντι, h. e. Ei qui τῶν τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἐκχεόντων, καὶ πειρωμένων ψόφον ἀποτελεῖν, ἐπέτυχε μάλιστα τῷ ψόφῳ· ut et ap. Juvenal. 3, [102] amicus a parasito laudatur Si bene ructavit, si rectum minxit : Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo. Rursum sciendum est, ap. Athen. cum diphthongo etiam proparoxytonως scriptum reperiri κοττάβειον, sed pro Poculo ille e quo αἱ λάταγες effundi solent : ut in l. c. ex Eubuli Bellerophonte, Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοττάβειον αἴρομαι. Idem tamen [p. 667, F] et τὸ ἆθλον sic nominari scribit ab Aristoph. Δαιταλεῦσιν, e quo hæc affert, Ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χάλκιον, Τουτέστι κοττάβειον ἱστάναι καὶ μυῤῥίνας. Sed hic posterior l. mendo non caret. [De triplici scriptura Κοττάβειον, Κοτταβεῖον, Κοττάβιον dixit Schweigh. ad Athen. vol. 8, p. 10, 11. Mihi sola vera videtur κοτταβεῖον, sive de vase sive de præmio dicta : quam commendant poetarum exempla ab HSt. apposita, uno excepto Callippi (cujus nomen ex Hipparchi nomine corruptum conjicit Porsonus), quod aliis etiam de caussis suspectum est. Κοττάβιον si unquam dictum est, non alia quam vasis cottabici significatione dici potuisse videtur. Κότταβος κοτταβεῖον cum ἄριστος ἀριστεῖον et νόθος νοθεῖον comparat Etym. M. p. 616, 8. G. Dind.]

Κοτταβία [?], Hesychio οὐλόθριξ, Crispos habens capillos.

[Κοτταβίζω et Κοτταβὶς, ίδος, ἡ. HSt. post verba s. Κοτταβικὸς posita :] Est aliud indidem adject., Κοτταβὶς sc., i. q. κοτταβική : ac ut est κοτταβικὴ ῥάβδος, ita κοτταβὶς κύλιξ, s. κοτταβίδες κύλικες, Cottabici calices, quibus utebantur in cottabo, s. lusu cottabico. Præter vero hæc nomina derivatum inde in verb. Κοτταβίζω, Cottabo ludo, Cottabo certo. De utroque hæc Athen. 11, [p. 479, D] : Usqueadeo, inquit, Siculi studuerunt cottabo, ut in convivia intulerint etiam præmia quæ victoribus darentur ; dicta κοττάβια : et κοτταβίδας appellarint κύλικας quasdam in eum usum fabrefactas. Quibus addit, Πρὸς δὲ τούτοις οἶκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τεθέντος, ἐξ ἀποστήματος ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοιντο περὶ τῆς νίκης. Nec enim solum ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, sed etiam scite et cum elegantia quadam facere id nitebantur : quapropter oportebat τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς, ἀφεῖναι τὴν λάταγα· ita enim vocabant τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν : atque adeo nonnulli μεῖζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. Legitur porro ἡ κοτταβὶς ap. Harmodium Lepreatem [p. 479, C] : Καταγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρόν. Verbo autem κοτταβίζειν utitur non Athen. solum [et Aristoph. Pac. 342], sed Antiphanes etiam [15, p. 666, F] dicens, Ὠὰ πέντε νικητήριον. Περὶ τοῦ; γελοῖον κοτταβιεῖτε [γελοῖον· κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον;] Alioqui et ἐπιμελῶς ἐχρῶντο τῷ κοτταβίζειν· et ap. Plat. comicum [p. 667, B] quidam jubet Herculem μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν : oportebat enim ἀγκυλοῦντα σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον. Et quoniam ἀπηγκύλουν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς, factum inde est, ut τὸ κοτταβίζειν s. ἀποκοτταβίζειν dictum fuerit etiam ἀπ' ἀγκύλης βάλλειν, s. ἀπ' ἀγκύλης προϊέναι τὸν κότταβον. Ita igitur et Anacr. dixit, Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαίζων. Et Ibycus [Bacchylides] in Eroticis, Εὔτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι, τοῖσδε τοῖς νεανίαις λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν. Inde vero et Æschylus ἀγκυλητοὺς κοττάβους dicit ἐν Ὀστολόγοις, teste Athen. 15, [p. 667, C]. Ap. Eund. Plato com. dicit πρὸς κότταβον παίζειν pro κοτταβίζειν s. ἀποκοτταβίζειν. [Κοτταβησάντων ap. Polluc. 9, 128, vitiose pro κοτταβισάντων, ut animadvertit Kuhnius.] || Verum κοτταβίζειν et ἀποκοτταβίζειν habent et alium usum ; ponuntur enim hæc per jocum etiam pro ἐμεῖν et ἀποβλύζειν, ut testatur Pollux 6, [111] : qui itidem 10, c. 24 [§ 76] scribit : Ὅτῳ φίλον ἀποβλύζειν πιόντι, καὶ ἐξεμεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν [ἀποκοτταβίζειν] καλοῦσιν, ei opus esse λεκάνης. Ad hunc usum alludit Aristoph. Gerytade [fr. 207] : Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον· νυνὶ δὲ κατεμοῦσιν· innuens nunc dici κατεμεῖν, quod alias κατακοτταβίζειν, Pervomere, s. Vomitum emittere in, Evomere in. [Etym. M. p. 533, 15 : Κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαί φασιν Ἀττικοὶ, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν, ὥσπερ οἱ νῦν λέγουσιν.] Meminit hujus signif. Athen. quoque 15 init., ubi scribit, orta inter dipnosophistas quæstione περὶ κοττάβων καὶ τῶν ἀποκοτταβιζόντων, quendam e Medicis, qui ibi aderant, opinatum esse dici hoc de iis, qui ἀπὸ βαλανείου καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἄμυστιν, ἀποβλύζουσιν. E similitudine autem τῶν κοτταβιζόντων hoc dicitur, quoniam ut illi e superiore loco vinum cum crepitu defundunt in pelvim, ita et hi : nisi quod illi e poculo s. trulla, hi ex ore. Plautus vero [Trin. 4, 3, 4] Cottabos per jocum appellavit Verbera, quæ cum crepitu ingeruntur : dicens, Cavesis tibi ne bubuli in te cottabi crebri crepent. || Hesych. κοτταβίζειν esse dicit οἶνον ποτηρίῳ ἀναῤῥίπτειν.

[Κοτταβικὸς, ἡ, όν. HSt. post verba s. Κοτταβεῖον apposita :] Venio nunc ad alia ex hoc nomine [Κόττα-βος] derivata. Primum locum do adjectivo Κοτταβικὸς, quo Hermippus comicus ἐν Μοίραις utitur, dicens : Ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν Ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην. Locus est ap. Athen. 11, [p. 487, E] et 15, [p. 668, A]. Utitur eo et Pollux 6, c. 19 [§ 110], scribens in cottaborum lusu fuisse μακράν τινα ῥάβδον, quam κοτταβικὴν nominabant. || Ap. Eund. legitur Κοττάβινος, ὑπόθεμα, ἐν ᾧ οἱ κότταβοι ἐγίνοντο· sed suspectum.

[Κοττάβιον. V. Κοτταβεῖον.]

[Κοττάβισις, εως, ἡ, et Κοτταβισμὸς, ὁ. HSt. s. v. Κοτταβίζω :] Reperiuntur et verbalia Κοτταβισμὸς, et Κοττάβισις : ambo significant Lusum s. Lusionem cottabi,

h. e. Actionem ludendi cottabo. Priore utitur Athen.: posteriore Plut. Symp. 3, 6 [p. 654, C]. Ibi enim Soclarus Olympio dicit, Ἀθλητικὰ ταῦτα, παντάπασιν ἔτι τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα. Huic cottaborum lusui gens Sicula fertur et βήματα ἐπιτήδεια κατασκευάσασθαι, non tantum κύλικας, ut præter Dicæarchum testatur et Dionysius cognomento Χαλκοῦς, sic canens in Elegis [ap. Athen. 15, p. 668, F]: Οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες Ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον (sc. qui ascendit ad laquear καὶ ἀποκοτταβίζειν μέλλει) ἰδεῖν, Ὄμματι βηματίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατακλινῆ, Εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται. [|| Κοτταβισμοὶ καὶ δρώπακες ap. Paulum Æg. p. 106, 1, de perfusione intelligendum quæ Guttatim fit (*la douche*). Weigel.]

Κότταβος, ὁ, Cottabus: Attice pro κόσσαβος. Ita autem vocatur παιδιᾶς εἶδος παροίνιον, a Siculis primum repertum, mox a Græcis usurpatum, et plerumque ab juvenibus amantibus: in eo, quum bibissent, reliquum sic e poculo ejiciebant, ut id resonaret. [De ludo cottabi v. Groddeckii commentatio in Commentt. antiquar. vol. 1, p. 163 seqq., excerpta a Beckio in Commentt. Societ. philol. vol. 1, p. 100. Schneid. Jacobsii de eodem argumento commentatio est in Museo Attico vol. 3, fasc. 3.] Erat et aliud genus lusus, quod fiebat ἐν λεκάνῃ: ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ e carchesiis dejiciebant τὰς λατάγας: quique plura vascula submersisset ista τῶν λαταγῶν dejectione, is superior evadebat: oportebat autem [ut docet Antiphanes ap. Athen. 15, p. 667, A] λαβόντα τὸ ποτήριον, αὐλητικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι, καὶ μὴ πολύν· deinde poculo quantum poterat in altum sublato, ἀγκυλοῦντα σφόδρα τὴν χεῖρα, εὐρύθμως πέμπειν. [Sic Dicæarchus l. c.] Id quod potissimum ἐν τῷ κατακτῷ κοττάβῳ fieri solebat, qui sic ludebatur: e laqueari supinum pendebat quoddam ex ære vasculum, ut λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λύχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. Deinde erat κοίλη τις καὶ περιφερὴς λεκανὶς, quam χάλκειον et σκάφην vocabant: hoc χάλκειον ἐπεπλήρωτο μὲν ὕδατος, ἐπεπόλαζε δ' αὐτῷ σφαῖρα καὶ πλάστιγξ, καὶ μάνης, καὶ τρεῖς μυρρίναι, καὶ τρία ὀξύβαφα. Itaque τὸν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου κρεμάμενον καὶ ἐπικοτταβίσοντα oportebat ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὴν λάταγα ἀφιέναι εἰς τὰ ἐπιπολάζοντα ἀγγεῖα· καὶ εἰ τούτων τινὸς ἔτυχεν, et quidem ita ut humor, qui in ipsum defundebatur, sonitum redderet, ἡδοκίμει: quique plura innatantium vasculorum demersisset, præmii loco accipiebat πυραμοῦντα et osculum ab ea, quam præ ceteris amaret. Hæc inter alia Athen. 15 init. et Pollux 6, 19 [§ 110. Schol. Aristoph. Ach. 524, Nub. 1069, Pac. 1243; Etym. M. p. 533, 18.] Non solum vero ludus iste dicitur κότταβος, sed κότταβος nominatur etiam Vinum, quod e poculo in pelvim suppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictum λάταξ s. λατάγη. Pro Ludo accepit Eur. OEneo [Ath. p. 666, C]: Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον βαχχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος (qui γέρων appellatur μάνης)· τὸν βαλόντα δὲ στέφειν Ἐγὼ τετάγμην, ἆθλα κοττάβων [scribendum κοσσάβων] διδούς. Pro Vino s. alio liquore, qui in pelvim subjectam cum sonitu demittebatur: Eubulus: Τὸν κότταβον ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα. Et mox, Ἐὰν τύχῃ μόνον Αὐτῆς (sc. τῆς πλάστιγγος) ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος Ἔσται πάνυ πολὺς πρὸς θεῶν τῷ κοττάβῳ. Et rursum, Ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρ', εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον. Itidem Eur. Plisth. [p. 668, B]: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προσῳδὸν ἄχει μέλος ἐν δόμοισι. [Κοττάβων Aristoph. Nub. 1069, Pac. 1243.] Callimach. λατάγην appellavit, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λατάγας. Ipse quoque Athen. κότταβον sic usurpavit, scribens τὴν τοῦ κοττάβου πρόεσιν vocatam fuisse ἀπ' ἀγκύλης, quoniam sc. oportebat ἀγκυλοῦντα τὴν χεῖρα, οὕτως ἀφιέναι τὸν κότταβον. Et rursum in descriptione τοῦ κατακτοῦ κοττάβου ait [p. 667, E]: Λυχνίον ἐστὶν ὑψηλὸν, ἔχον τὸν μάνην καλούμενον, ἐφ' οὗ τὴν καταβαλλομένην ἔδει πεσεῖν πλάστιγγα· ἐντεῦθεν δ' ἔπιπτεν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ· καί τις ἦν ἀκριβὴς εὐχειρία τῆς βολῆς. Itidem vero et Pollux dicit: Ἔδει ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὸν κότταβον ἀφιέναι. Rursum Athen. s. Ulpian. ap. Athen. l. c. scribit κότταβον nominatum fuisse τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λατάγας, et quidem a Cratino ἐν Νεμέσει. Ita accipi queat et in hoc l. Platonis comici, qui ibid. citatur: Σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας, τὸν κότταβον παροίσω. Et in hoc Ejusdem ibid., Κότταβος δ' ἐξοίχεται θύραζε. Et in hoc Hegesandri Athen. 11, [p. 479, D]: Ὁ καλούμενος κότταβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια. Critias vero videtur et τὴν λεκάνην appellasse κότταβον [p. 666, B]: Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονὸς εὐπρεπὲς ἔργον, Ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα· nam pelvis et τὰ αὐτῇ ἐπιπολάζοντα erant scopus, quem petebant ii, qui τὴν λάταγα ἐκ τοῦ ποτηρίου ἐφίεσαν. [Et alibi:] Κόσσαβος, i. q. κότταβος. Ap. Athen. 15: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός. Legitur et ap. Hesych. [Restituendum Æschylo ap. Athen. p. 667, C, pro κότταβος.] Κόσαβος, Hesychio σκεῦος συμποτικὸν, ἐφ' οὗ τὰς λατάγας ἔβαλλον ἐρίζοντες: quod et Κόσσαβος s. Κότταβος.

Κόττανα, Hesychio auctore, est εἶδος σύκων μικρῶν, Species parvarum ficorum. [Athen. 3, p. 119, A: Τῶν παρὰ σοὶ (Ulpiano Tyrio) περισπουδάστων κοττάνων καὶ λεπιδίων· et iisdem fere verbis 9, p. 385, A: ad quos ll. v. Schweigh. et Schneider. ad Palladium p. 97.] Κοττάνα autem apud Cretentes, Virgo. Plin. quoque 13, 1 [5, 10]: In ficorum genere caricas et minores ejus generis, quæ Cottana vocant.

Κοττάναθρον, Hesychio ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται.

[Κοττάνη, ἡ, piscatorium quoddam instrumentum. Ælian. N. A. 12, 43.]

[Κοττάριον, τό.] Κοττάρια Hesychio τὰ ἄκρα τῆς κέγχρου.

[Κοττέω.] Κοττεῖν [?] Hesychio τύπτειν, δορατεῖν [τύπτειν δόρατι Salmas.], Verberare, Hastili ferire.

Κόττη, ἡ, Hesychio auctore dicitur κεφαλὴ, Caput: indeque Κοττοὶ οἱ ἀλεκτρυόνες, Galli gallinacei, διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον: et Προκόττα, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur, ut quidam interpr. Supra κοτὶς habuimus pro Occiput: atque ita scriptum est ap. Hippocr. uno et altero in loco. [Veram scripturam κοττὶς esse s. v. Κοτὶς ostendimus.] Pro κοττὸς autem Hesych. habet κοτίκας supra.

Κοττίδικα, Hesychio πλατάγη, κρόταλον, Crepitaculum.

[Κοττίζω, Aleam ludo, Gl. et Κοτίζει cum eadem interpr. Schol. Luciani Lexiph. c. 3: Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (a verbo κοττα-βίζειν) βαρβάρως καὶ παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. Jo. Malal. p. 345, 17.]

[Κόττικος, ὁ.] Κόττικοι [?] Hesychio αἱ περικεφαλαῖαι, Galeæ, quæ et κόρυθες.

[Κοττίνα, ἡ, Cottina, n. pr. meretricis. Polemo ap. Athen. 13, p. 574, C.]

[Κοττίς. V. Κοτίς.]

[Κοττισμὸς, ὁ, Alea, Gl.]

[Κοττιστὴς, ὁ, Aleator, Gl. Τῶν κοττιστῶν Jo. Malal. p. 451, 20.]

[Κοττοβολέω.] Κοττοβολεῖν [Κοττοπολεῖν Is. Vossius, collato verbo οἰωνοπολεῖν], Hesychio est τὸ παρατηρεῖν τινὰ ὄρνιν, Observare quampiam avem: sonat potius Petere avem: posito κόττος generalius pro quavis avi, quum proprie sit Gallinaceus, teste Eod. in Κόττη. Eidem κόττος est non solum ὄρνις, sed ita a quibusdam dici tradit etiam ἵππον, Equum. Ap. eum oxytonως κοττός. [Idem s. v. Προκόττα: Καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον. Comparandæ Hesychii gll., quamvis partim corruptæ, Κοτίκας, Κοττυλοιοὶ, Κοττάναθρον, Κόσκικοι, Ψηλαφηκότταμοι. || Κόττος piscis est ap. Aristot. H. A. 4, 8 (Cottus gobio Linnæi), ubi olim βοῖτος legebatur. Schneid.]

[Κόττος, ὁ, Cottus, Cœli filius, unus ex gigantibus centimanis. Hesiod. Theog. 149; Apollod. 1, 1. Accus. in Κόττυν vel Κόττην corruptus ap. Athenag. Legat. pro Christ. p. 294, C Par.]

[Κόττος, ὁ, Alea, Gl. et vitiose Κότιος, Alea, in iisd. Jo. Malal. p. 451, 18: Μήτε κόττον ἐν μιᾷ τῶν πόλεων γενέσθαι. || Κοττός. V. Κοττοβολέω.]

Κοττύβη, ἡ, Hesychio est τὸ φυόμενον ἐμφερὲς μύκητι, Quiddam quod fungi simile nascitur.

Κοττυλοιοὶ, Hesychio sunt κατοικίδιοι ὄρνιθες, Aves domesticæ s. cortales: quæ infra Κόσκινοι.

[Κοττυφίων. Κόττυφος. V. Κόσσυφος.]

Κοτὺ, affertur [ex Hesychio] pro Celeriter : quod supra κόκυ. A

[Κοτύκας, α, ὁ, Cotycas. Ἔστι δὲ ὄνομα βασιλέως Παφλαγονίας. Sic Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1391. Nomen suspectum. Simile est Κορύλας. G. Dind.]

Κοτύλαιον, τὸ, montis nomen. Æschin. [p. 66, 8] : Τὸ Κ. ὀνομαζόμενον ὄρος. [Æschinis l. attulit Harpocratio, qui addit : Ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι· Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν γ′ Εὐβοϊκῶν φησὶ « Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον. » Unde corrigenda Steph. Byz. verba : Κ., ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὥς φησιν Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β′. Scribendum Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν γ′.] || At Κοτύλαιος, Exiguus instar cotylæ : nam κοτύλαια Hesychio sunt μικρὰ παρὰ τὴν κοτύλην. [Vitiose pro Κοτυλιαῖος, quod v.]

Κοτύλη, ἡ, Cavus, Cavum, Cavitas, i. q. κοίλωμα. Athen. 11, [p. 479, A] ex Apollodoro : Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον, Quemadmodum et manus cavitatem, quæ Lat. Vola dicitur. Unde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, quum aliquis reductas in tergum manus conjungebat stringebatque, rursus alter impositis in eas genibus tollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. De qua et Pollux [9, 122] et Athen. l. c. : alio autem nomine ἱππάδαν et κυβήσινδαν nominari idem Poll. tradit. Similis autem ludus est is, quem ἐφεδρισμὸν idem Poll. et Hesych. appellant. Eust. ita : Περιαγαγών τις ὀπίσω τὼ χεῖρε συμπλέκει τοὺς δακτύλους· ἕτερος δέ τις εἰς τὰ κοιλώματα τῶν χειρῶν, ἅπερ εἰσὶ κοτύλαι, τὰ γόνατα ἐνθεὶς, καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν φέρεται ἔποχος, ἐπιλαβὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος· εἶτα ἐν μέρει ὁ τέως φερόμενος, κατελθὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. vero scribitur ἐγκοτύλη una voce, sicut et ap. Eust. p. 1282, e Pausania. [V. Ἐγκοτύλη.] Apud eund. tamen Eust. alibi et Polluc. divisim quoque ἐν κοτύλῃ. || Κοτύλη vocatur etiam ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, ut Athen. ibid. docet, h. e. Cavitas coxæ. [Galen. vol. 12, p. 224.] Schol. Theocr. [6, 30] : Ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται· αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. [Mœris p. 193 : Ἰσχίον, τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται. Hippocr. p. 410, 54 : Ἐν δὲ τοῖσι ἰσχίοισι ἄρθρα δύο εἰσὶ αἱ κοτύλαι καλεύμεναι καὶ οἱ μηροὶ ἐς ταῦτα ἐνήρθρωνται.] Sic infra κοτυληδόνες. Κοτύλη, inquit Gorr., significat et Cavitatem manus, quam Lat. Volam dicunt, et Sinum etiam, in quo caput femoris volvitur. Verum proprie ab anatomicis dicitur ἡ κοτύλη Cavitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur : quæ vero non est tam profunda, sed superficiaria, γλήνη ab Hippocr. [p. 783] appellatur. Hom. Il. E, [305] : Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἀνστρέφεται [ἐνστρ.]· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι, ubi annotat Eust. non tantum μηροῦ esse κοτύλην, sed etiam ὦμον suam habere κοτύλην, sc. τὸ κατ' αὐτὸν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης. Gorr. vero latius quoque ab anatomicis extendi annotat. Sed et Marsyas ap. Athen. [l. c.] τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν scribit vocari ἄλεισον et κύλικα : adeo ut hæc κοτύλη fortassis dicta videatur a similitudine τῆς κοτύλης pro Poculo acceptæ. || Κοτύλαι vocantur etiam τὰ περὶ τὰς πλεκτάνας τῶν πολυπόδων πυκνὰ κοῖλα σαρκία, Eust. [p. 1782, 55] : quæ infra κοτυληδόνες. || Κοτύλαι dicuntur et Cymbala, τὰ κύμβαλα, Athen. [ibid.] et ex eo Eust. [p. 1282, 50], citantes ex Æschyli Hedonis : Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. Sic enim ap. Eust. scribitur, meris anapæstis ; ap. Athen. autem ὀττόβει. || Κοτύλη capitur etiam pro Vasculo quodam s. Poculo concavo, forma scutellæ, ut videtur. Marc., Diosc. interpres, scribit fuisse hæc vasa ea forma, quæ nunc quoque in fictilibus poculis videtur, quibus pauperes et qui in cœnobiis degunt, utuntur, ac hodieque Cotylas Italice appellari. Quoties autem, servata ejusd. vasculi forma, in alium transferebatur usum, oxybaphum vocatum fuisse, quod in cœna aceto plenum ad intinctus poneretur : i. e. acetabulum : forma orbiculari, profunda et sine marginis latitudine. Athen. 11, [p. 478, E] ex Diodoro tradit Homerum κοτύλην vocasse, quem nonnulli κότυλον : non esse autem κύλικα, eo quod aures non habeat, sed similem λουτηρίῳ βαθεῖ. Apollod. vero ap. Eund. scribit esse ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At Simmias ap. Eund. ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Hom. Od. P, [11] de Ulysse mendico : Δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην· Il. X, [494] de orphano s. pupillo : Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ὑπέσχε [ἐπέσχε], Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, Cotylam præbuit libandam extremis labiis, s. μικρὰν κυπελλίδα, ut Eust. [p. 549 sq.] exponit. Aristoph. Cocalo ap. Athen. [ib. D] : Κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον [οὐδένα κόσμον], ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου, de quibusdam vetulis potantibus. Ap. Eund. [ib.] : Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου· in quo versu proverbiali alicubi pro κοτύλης legitur κύλικος, quod et Gell. agnoscit, dicens ei respondere hunc Latinum, Multa cadunt inter calicem supremaque labra. Aristoph. Pl. [737] : Πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα. || Mensura liquidorum, ead. quæ Romanis Hemina, ut Diodorus et Heraclitus ap. Athen. tradunt. Cum quibus facit et Fannius Palæmon, quum ait, At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus ; Qui quater assumptus fit Graio nomine chœnix. [Aristoph. Pl. 436 : Ἡ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται. Plat. Lys. p. 219, E : Οὐδὲ τρεῖς κοτύλας οἴνου· Symp. p. 214, A : Ψυκτῆρα πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. Hippocr. p. 1208, B : Πίνοντα ἑφθὸν ὡς ἐννέα Ἀττικὰς κοτύλας ὄνειον γάλα· 575, 11 : Μελικρήτου κοτύλῃ Αἰγινῇ.] Κοτύλη, inquit Gorr., est Mensura liquidorum ap. Atticos, capiens τέταρτα δύο, Quartaria duo, Italicas uncias novem mensurales, quæ ad septem et dimidiam ponderales reducuntur, ut auctor est Galen. K. γένη 5 [vol. 13, p. 786 et ib. p. 661 extr. et 765]. Alio nomine Græcis τρύβλιον dicitur et ἡμίξεστον, Dimidius sextarius. Siquidem ὁ ξέστης duas cotylas continet. Sunt qui κοτύλην Latine Heminam interpr., et satis quidem bene : quia nulla est Latinis mensura, quæ propius ad κοτύλην accedat. Nec tamen eæd. mensuræ sunt : κοτύλη enim uncias Italicas novem capit, ut diximus : hemina autem Romanorum unam præterea continet. Verum annotat idem Gorr. e Galeno 4 De tuenda sanit., quosdam Medicos Romanos κοτύλην pro Libra usurpasse : Οὐσῶν τῶν κοτυλῶν Ἰταλικῶν, ἃς δὴ καὶ λίτρας ὀνομάζουσι· alios vero etiam libra majorem fecisse κοτύλην, atque ἑκκαίδεκα ὀγγίας Ῥωμαϊκὰς ἔχειν τὴν ἐν ταῖς φαρμακίτισι βίβλοις γεγραμμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν κοτύλην. Integrum locum ap. eum reperies. [V. Galen. vol. 13, p. 813.] Ap. Marc. Empiricum ex Hippocr. : Ἡ χοίνιξ ἔχει κοτύλας δ. ἡ κοτύλη ἔχει ἡμίξεστον α. τὸ τρύβλιον δὲ κοτύλη ἐστὶν Ἀττική· τὸ ὀξύβαφον δὲ τέταρτόν ἐστι κοτύλης· ὁ κύαθος ἕκτον ἐστὶ κοτύλης. Ibid. : Ἑλληνικὴ κοτύλη τοῦ ἐλαίου ἔχει λι. α, καὶ ἡ Ἰταλικὴ κοτύλη ἔχει γο θ. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη κοτύλη ἐλαίου μὲν ἔχει γο η, οἴνου δὲ γο θ. Unde apparet diversam fuisse cotylam olei et vini : item Italicam et Græcam. [V. Bœckh. Disquis. metrolog. p. 19 seqq.] Aliquanto post, Ἡ κοτύλη ἔχει γο θ, γο ι, λί. α, γο γ. Et Paul. Ægin. : Ἡ κοτύλη, ταυτὸν μὲν εἰπεῖν τὸ τρύβλιον, ἔχει μύστρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ δ. Item aliquanto post de Italicis mensuris olei, vini, mellis, ἡ κοτύλη γο θ, γο ι, γο ιγ, Suid. Sed et aridorum κοτύλη mensura fuit ap. Atticos : continebat autem ὀξύβαφα quatuor, s. Uncias novem mensurales, Gorr. Thuc. ap. Athen. 11, [p. 478, F] : Ἐδίδοσαν μὲν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου : vel κριθῶν, Eust. Aristoph. ap. Eund. [Athen. l. c., ex eoque ap. Eustath. p. 1282, 52] : Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας οἴκαδ' ἀπολογίζεται. [Alexis ap. Athen. 4, p. 161, C : Οἳ δι' ἡμέρας δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίαν.] Ejus nota fuit ap. Græcos Κ°. [|| Cognomen Philonidis Tarentini, de quo Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2340, 4 : Σπερμολόγος ἄνθρωπος, ὃς ἐπὶ τῆς οἰνοφλυγίας, ᾗ παρὰ πάντα τὸν βίον ἐκέχρητο, προσηγορεύετο Κοτύλη.]

[Κοτυληδονώδης, ὁ, ἡ, Acetabularis. Galen. vol. 4, p. 282 : Κ. ἐκφύσεις. Angl. Id. vol. 2, p. 905, 17 ed. Kühn. : Κ. ἐξοχάς. Hase.]

Κοτῠληδὼν, όνος, ἡ, i. q. κοτύλη, Cavitas : κ. κυάθου,

Nicandro Cyathi cavitas, i. e. Cavum illud in cyatho, Al. [547] : Ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη. ‖Cavum illud, in quo femoris caput vertitur, sicut et κοτύλη Homero, Lat. Acetabulum, Plin. 28, 11. [Aristoph. Vesp. 1495 : Νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις στρέφεται χαλαρὰ κ.] Item ossa ex acetabulis pernarum, circa quæ coxendices vertuntur. Aristot. H. A. 1, 13 : Τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον, γλουτός· τὸ δὲ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοτυληδών· 3, 7 : Κάτω δ' ἧ περαίνει μετὰ τὸ ἰσχίον, ἡ κ. ἐστὶ, καὶ τὰ τῶν σκελῶν ἤδη ὀστᾶ. ‖ Κοτυληδόνες dicuntur etiam Polypodum acetabula, Concavæ partes in polyporum flagellis s. cirris : qua signif. κοτύλη quoque supra attuli ex Eust. Athen. 11, ‖[p. 479, B] : Καὶ αἱ τοῦ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις, παραγώγως κοτυληδόνες, sc. dicuntur a κοτύλη. Aristot. H. A. 4, 1 : Ὁ μὲν οὖν πολύπους καὶ ὡς ποσὶ καὶ ὡς χερσὶ χρῆται ταῖς πλεκτάναις· paulo post, Καλεῖται δὲ ῥάχις τὸ λεῖον, οὗ πρόσω αἱ κοτυληδόνες εἰσί· paulo ante, Ἐπὶ δὲ τῶν ποδῶν αἱ κ. ἅπασιν εἰσί. De quibus Plin., Omnes brachiis, ut pedibus ac manibus, utuntur. Item, Per brachia velut acetabulis dispersis, haustu quodam adhærescunt. Item, Luctatur enim complexu, et sorbet acetabulis ac numeroso suctu detrahit. Ubi Brachia vocat, quas Aristot. πλεκτάνας, et Acetabula, quas ille κοτύλας. Ap. Hom. autem Eust. [p. 1541] accipi vult synecdochice pro Ipsis brachiis s. cirris, quæ πλεκτάναι appellantur, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κ., αἳ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις· unde et denominantur. Od. E, [432]: Πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο, Πρὸς κοτυληδονόφιν τυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. [V. Hemst. ad Lucian. Dial. mar. 4, 3.] ‖ Umbilicus Veneris, herba folium habens acetabuli figura, unde et nomen, orbiculatim et inevidenter concavum : cauliculo brevi, qui e medio prosilit, in quo et semen inest, radice olivæ modo rotunda. Est et alterum cotyledonis genus, quod ab aliis κυμβάλιον nominatur, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo densis, circa radicem medium oculi ambitum describentibus, ut in majori sempervivo. Gorr. Diosc. 4, 92 : Κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ κυμβάλιον· φύλλον ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον. Plin. 25, 13 : Cotyledon, parvula herba, cauliculo tenero, pusillo, pingui folio et concavo ut coxendices. Scrib. Largus tradit eam habere similia folia cymbalis : quemadmodum ab Æschylo Cymbala vocari κοτύλας supra dictum fuit. [De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 195. Ῥίζαν κοτυληδόνος Nicand. Th. 681.] ‖ Κοτυληδόνες, Ora venarum et arteriarum intra uterum eminentia et quodammodo nodosa, non multum hæmorrhoidibus ani dissimilia, aut cotyledonis herbæ foliis orbiculatis et parum concavis; servatur namque in medio ipsorum orificiorum parva cavitas in cotyles modum. Gorr. Et paulo post, ubi usum et officia earum explicavit, Alii vero, ut refert Galen., nullas prorsus utero mulieris κοτυληδόνας inesse crediderunt : quos tamen ipse et doctissimorum virorum testimoniis et ipsa anatomia revincit; insunt enim et mulieribus, quamvis minores quam quæ in vaccis, capris, cervis, atque aliis ejusmodi animalibus apparent. [V. Galen. vol. 4, p. 282, Lex. Hippocr. p. 506, Erotian. p. 208. Κοτυληδόνες ap. Hippocr. p. 568, 41, Aphor. 5, 45.]

Κοτυλήρυτος, s. Κοτυλήῤῥυτος [scriptura vitiosa], ὁ, ἡ, Vola haustus, Quantum utraque manu haurire potes, ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενος, Athen. 11, [p. 479, A]; ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος, Eust. [p. 1282, 44], qui alibi [p. 549, 45] sic scribit : Κοτύλη, τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν· paulo post, K., ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. Hom. Il. Ψ, [34] : Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήῤῥυτον ἔῤῥεεν αἷμα. Quod vero ad scripturam attinet, rectius uno ρ cum Eust. scribi videtur : reperitur tamen et gemino tum ap. Athen., tum in nostro Ms. Hom., ubi illud κοτυλήῤῥυτον exp. τοσοῦτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι, Vola manus, vel etiam quovis κοίλῳ: i. e. Concavo vase, veluti scutella, aut simili. [Similiter explicant Aristarch. ap. schol. Hom. et Hesych. K. ὄξος Nicand. Th. 539.]

Κοτυλιαῖος, αία, αῖον, Cotulæ mensuram æquans. [Antigon. Caryst. ap. Athen. 10, p. 420, A, ex eoque] Diog. L. [2, 139] : K. ποτήριον, Poculum capiens heminam, Bud. [Κοτυλιαῖοι λήκυθοι Athen. 3, p. 129, B. ‖ Forma vitiosa Κοτύλαιος. V. Κοτύλαιον.]

[Κοτυλίδιον, τὸ, Parva cotyla, Vasculum. Eust. p. 1521, 52 : Κοτυληδόνες (αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι) ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις.]

Κοτῠλίζω, Heminatim vendo. Proprie de vino dicitur, sed metaph. et de aliis, quæ non acervatim, sed particulatim venduntur, ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. [Sic fere Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 14.] Aristoph. [fr. 555] : Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖς πένησιν. Pherecr. ap. Polluc. [7, 195] : Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν. In propria signif. accipitur ap. Aristot. OEcon. 2, [8] : Τοῖς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πεπρᾶσθαι, Heminatim venditare, Bud. [Steph. Byz. s. v. Ἰσεῖον : Πωλοῦσι δὲ μόνοις τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία παρὰ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ κατ' ὀλίγα καὶ κοτυλίζουσι τοῖς ἐγχωρίοις.]

[Κοτύλιον, τὸ, Diosc. Ther. c. 27, p. 86 ed. Spreng., qui ἡμικοτύλιον ex Paulo Ægin. restituit. G. D. Hero Spirit. p. 215, 4 : Ὁτὲ μὲν ἡμικοτύλιον, ὁτὲ δὲ κοτύλιον. Hase.]

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, ἡ κοτύλη τοῦ ἰσχίου, Concavitas coxendicis, Hippocr. Μοχλικῷ, et De morbis l. 2. Gorr. [Ap. Hipp. nunc ubique κοτυληδῶν scribitur.]

Κοτυλίσκη, ἡ, et Κοτυλίσκιον, τὸ, Parva cotyla. Κοτυλίσκη citat Athen. 11, [p. 479, B] e Pherecrate. At κοτυλίσκιον ex Aristoph. Ach. [459] : Κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, s. ἀποκεκρουσμένον, ut Eust. [p. 1282, 50] legit. ‖ Sed Κοτυλίσκος, dimin. est a κότυλος. Vocatur autem κ. ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ ᾧ χρῶνται οἱ μύσται, Athen. 11, [p. 479, C] e Nicandro Thyatireno, adducente hunc ex Aristoph. Nub. l. [qui non legitur in Nubibus], Μηδὲ στέψω κοτυλίσκον. Sed perperam ap. Athen. scribitur οἷς χέονται, pro ᾧ χρῶνται, quod ap. Hesych. habetur : qui κοτυλίσκους quibusdam esse dicit τὰ μόνωτα ποτήρια, ut κότυλοι supra : item [14, p. 647, B, ex Heracleone Ephesio] Speciem quandam placentæ : præterea κοίλωμα, sicut et κοτύλη accipi dictum fuit : item βόθρον, εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον. [Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 730 et 730. Hase.]

[Κοτῠλιστὴς, ὁ, incertæ signif. vocabulum ap. Julian. Misop. p. 360, quod ad ludum illum esse referendum, de quo s. v. Κοτύλη est expositum, dubitanter conjecit Petavius. Mimum significare videtur Lobeckio Aglaoph. p. 1153.]

[Κοτυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Cotylæ formam habens. Hippocr. p. 838.]

[Κότυλον, τὸ, Posterior pars capitis. Athanas. vol. 2, p. 60. Kall.]

Κότυλος, ὁ, Cotyla, poculi genus, idem cum eo, quod Homero κοτύλη, si Diodoro ap. Athen. 11, [p. 478, B] credimus, qui tamen addit, δύνασθαι τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καί τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον vocari ab Hom. κοτύλην, ὃν ὅμοιον ὄντα τῶν προειρημένων ἓν οὗς ἔχειν. Idem Athen. aliquanto ante, Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. Ibid. e Diodoro tradit : Παρὰ Σικυωνίοις ἐπιπολάζειν τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ, ἔχειν δὲ καὶ οὗς ἐνιαχῆ. Ap. Eund. Pamphilus scribit esse ποτηρίου εἶδος ἴδιον Διονύσου. Eubulus, de sacerdote : Τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων Οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ. Ion : ‖Κότυλον οἴνου πλέων. Aliquanto post [p. 482, B], de Phiditiis apud Lacedæmonios : Εἴ δέ ποτε πλεῖον πιεῖν βουληθεῖεν, προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων. ‖ Mensuræ nomen ap. Marc. Empir. Cotylos, inquit, habet uncias quatuor; quod facit cyathos duos et cochlearia sex. Item cotylus trunciarius habet heminæ tertiam partem. Est igitur diversa signif. hujus cotyli et cotylæ. [Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 730. Hase.]

[Κότυλος, ὁ, Cotylus, n. pr. V. Κοτύλαιον. ‖ Collis quidam Idæ montis. Strabo 13, p. 602 : Ἔστι γὰρ λόφος τις τῆς Ἴδης Κότυλος· ὑπέρκειται δ' οὗτος ἑκατόν που καὶ εἴκοσι σταδίοις Σκήψεως· ἐξ οὗ ὅ τε Σκάμανδρος ῥεῖ καὶ ὁ Γράνικος.]

Κοτυλώδης, δ, ἡ, Qui cotylæ formam repræsentat. A Cotylæ formam referens. Athen. 11, [p. 480, B]: Κυαθὶς, κοτυλῶδες ἀγγεῖον. [Κοτυλώδεις καμπαὶ Etym. M. p. 706, 20.]

[Κοτύλων, ωνος, δ, cognomen Varii, a potando ductum. Plut. V. Antonii c. 18. Conf. Κοτύλη.]

[Κότυνον, τό.] Κότυνα, Hesychio σκύβαλα, Stercora.

[Κοτύρτα, ἡ, Cotyrta, oppidum Laconicum ap. Thucyd. 4, 56, ubi libri deteriores Κορτύραν. Gentile Κοτυρταῖος finxit Steph. Byz.]

[Κοτύς. Κότος κοτύς (?) cum θράσος θρασύς, ἵππος ἱππύς comparat Etym. M. p. 396, 18. Sed p. 599, 55: Νέκυς, ὥσπερ κότος κότυς.]

Κότυς, υος, δ, Cotys, dæmon turpitudinis præses [Imo Κότυς, ἡ. Masculinum HSt. posuit ab Suida deceptus, Κότυς, δαίμων παρὰ Κορινθίοις τιμώμενος ἔφορος τῶν αἰσχρῶν. Recte in scholio ap. Hœschel. ad Annæ Comn. Alex. p. 58, 3: Ἡ Κοτυττὼ ἥτις καὶ Κότυς, καὶ οἱ Κονίσαλοι θεοὶ ἦσαν τῶν αἰσχρῶν ἔφοροι. Σεμνὰ Κότυς Æschylus ap. Strabon. 10, p. 470. Θιασώτης τῆς Κότυος ap. Synes. p. 85], et Κοτυτὼ, οῦς, ἡ, itidem Turpitudinis præses dea, a Corinthiis præcipue coli solita: unde et Eupolis ob odium in Corinthios dæmonis hujus sacra mire exagitat in fabula illa, quæ inscribitur Βάπται. Meminit Hesych. [Κοτυτώ· ὁ μὲν Εὔπολις κατ' ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Κορινθίους φορτικόν τινα δαίμονα διατίθεται] et Suid. Necnon Juven. 2, [92] de sacris Bonæ deæ: Exagitata procul non intrat femina limen: Solis ara deæ maribus patet: Ite profanæ, Clamatur: nullo gemit hic tibicina cornu. Talia secreta colue- B runt orgia tæda Cecropiam soliti baptæ lassare Cotyto. [Synes. p. 178, A: Κοτυττοῖ (scr. Κοτυτοῖ) καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς κονισάλοις νεωκορεῖ. G. D. Id. Synes. Epist. p. 184, D: Αὐτόχρημα θιασώτην τῆς Κότυος. Hase.] Sacra hujus Κότυος s. Κοτυτοῦς, dicuntur Κοτύτια, in Sicilia [in Thracia: v. Strabon. l. c., ubi libri nonnulli Κοτύττια] agitari solita. [V. Lobeck. Aglaoph. p. 1007 seqq.]

[Κότυς, υος, δ, Cotys, Asiæ Phrygis pater. Herodot. 4, 45. || Rex Thraciæ, ap. Demosth. p. 623, 655, 658, al. Idem successoribus quibusdam ejus nomen C fuit, de quibus v. Jacobs. ad Anthol. vol. 8, p. 293.]

[Κοτύτια. Κοτυτώ. V. Κότυς, ἡ.]

[Κοτυτταρὶς, ίδος, ἡ, Cotyttaris, n. pr. Theocr. 6, 40: Ταῦτα γὰρ ἃ γραῖά με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν. Eadem est in epigr. Bassi Anth. Pal. 11, 72: Ἡ πολιὴ κροτάφοισι Κυτώταρις, ἡ πολύμυθος· ubi Anth. Plan. Κοτύτταρις. Vera scriptura Κοτυταρὶς erit habenda, si nomen a Κοτυτὼ sit formatum, ut Theocriti interpretes conjecerunt.]

[Κοτύωρα, τὰ, Cotyora, urbs Pontica, in regione Tibarenorum. Xenoph. Anab. 5, 5, 3, et Arrian. ap. Steph. Byz. || Gentile Κοτυωρῖται, οἱ, ap. Xenoph. l. c. § 6 et 7, et Steph. Κοτύωρα pro Κύτωρος Straboni 12, p. 548, restituit Casaubonus.]

[Κοτώεις. V. Κοτήεις.]

[Κοῦ.] Ionice dicitur Κοῦ pro ποῦ, Ubi. Et Κοῦ δῆτα, Ubinam, pro ποῦ δῆτα. [V. Ποῦ.]

[Κούαγμα, σκῆμα, gl. corrupta Hesychii.]

[Κουαδράντης. V. Κοδράντης.]

[Κουάζω. V. Κοῦον.]

[Κούαμα, μέλαν. Λάκωνες, Hesych. Forsan Κουανᾶ (pro κυανᾶ), μέλανα. Ruhnken.]

[Κουάριος. V. Κουράλιος.]

Κουβαρίδες, ap. Dioscor. 2, in titulo c. 37, dicuntur quæ in textu ὄνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, Aselli qui sub aquariis vasis stabulantur. Cutiones Marcello empirico. [Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 316, 14, editoribus κουβάριον prava videtur scriptura, pro κυνάριον. Hase.]

[Κουδέα, ἡ, i. q. μήκων, Papaver. Gll. iatricæ ap. Ducang. Schol. Theocr. 11, 56: Μήκων ἡ κοινῶς λεγομένη κ.]

[Κουέριος, ὁ, epitheton Neptuni qui colebatur Cierii, quod oppidum erat Thessaliæ. Letronn. *Journ. des Sav.* 1829, p. 615. Hase.]

[Κουζινᾶς, ὁ. Eustath. p. 1367, 54: Τὸ Σίπυλον πόλις ἢ ὄρος Φρύγιον, ὅπερ οἴονταί τινες εἶναι τὸν νῦν λεγόμενον Κουζινᾶν.]

[Κούθουρος, vitiose pro κόθουρος, quod v.]

[Κούκινος. V. Κοΐκινος.]

[Κουκιοφόρος, δ, ἡ.] Κουκιοφόρον δένδρον, Arbor cucifera: de qua multa Theophr. H. Pl. 4, 3 [2, 7]: unde hæc Plin. 13, 9: Cuci in magno honore, palmæ similis, quando et ejus foliis utuntur ad textilia. Differt quod in brachia ramorum spargitur; pomo magnitudo quæ manum impleat, color fulvus, commendabilis succo ex austero dulci, lignum intus grande, firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos. In eo nucleus dulcis, dum recens est, siccatus durescit ad infinitum, ut mandi non possit, nisi pluribus diebus maceratus. Materies crispioris elegantiæ, et ob id Persis gratissima. Fertur esse quæ Nux Indica dicitur, vernacula eorum lingua cocos, nascens in Persia etiam, Arabia et Ægypto. [V. Schneid. ad Theophr. vol. 3, p. 286.]

Κουκούμιον, τὸ, Cucuma: vasis genus esse dicitur. [Duplici κ Epictet. Diss. 3, 22, 71: Δεῖ αὐτὸν κουκκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ, ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην. *Cucuma* ap. Martialem et Petronium, de quo v. Ducang. in Gloss. mediæ Latin., ubi ex Mirac. S. Georg. Mart. n. 27 hæc attulit: Καὶ ἀναλαβὼν τὸ τοῦ θερμοῦ ἀγγεῖον, ὅπερ εἰώθει ἡ ἐπιχώριος διάλεκτος κουκούμιον καλεῖν. Κούκκουμος, Cucuma; Κουκούμιον, Cucuma, Gl.]

[Κουκούφας, δ, Upupa, vel, ut aliis videtur, Noctua, vel Ciconia. Horap. Hieroglyph. 1, 55; ad quem l. conf. Leemans p. 279-281. Hase.]

[Κουλεόν. Κουλεόπτερος. Κουλεός. V. Κολ—.]

Κουλιβὰς, Hesychio ἡ πίτυς, Pinus. [Legitur Κουλιβός.]

[Κουλιβατία, ἡ.] Κουλιβατίαν, s. Κλητίαν, Hesych. dici scribit τὴν σιδηρῖτιν πόαν, quæ a nonnullis vocatur ἐλξίνη. Ea aliis κλιβάδιον et κλύβατις. [Κλιβάδιον ap. Dioscor. 4, 86. Vera nominis forma Κουλυβάτεια videtur, servata ap. Nicand. Th. 851, nisi quod libri in prima litera peccant πουλυβάτεια exhibentes, quod κολυβάτια scriptum ap. Eutecnium. Schneiderus κολλυβάτεια, et κολλυβάτειαν ib. 589, e libris duobus: κουλυβάτειαν recte cod. Gotting. Vulgo hic quoque πουλυβάτειαν.]

[Κούλουρις, εως, ἡ, Culuris. Scholion cod. Regii Paris. 451, fol. 275: Σαλαμὶς ἡ πρὸς Ἀθήναις Κούλουρις πάλαι ἐλέγετο, ὡς Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος ἐν Ἑκάλῃ φησίν. Quod nomen respondet hodierno *Colouri*. Miller. ad Dicæarch. p. 282.]

[Κοῦμα. V. Κῦμα.]

Κουμάσιον, Hesychio τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα, Nidus, Cavea. [Codex κουμᾶσι.]

Κούνικλος, δ, ap. Athen. [9, p. 400, F, ex Polybio 12, 3, 10, ubi nunc κύνικλος legitur], et Ælian. [N. A. 13, 15, ubi var. lect. κόνικλος], pro Cuniculus. [Κουνίκουλος ap. Galen. vol. 6, p. 374: Ἐν Ἰβηρίᾳ τὸ τοῖς λαγωοῖς ὅμοιον ζωΰφιον, ὃ καλοῦσι κουνίκουλον. Ex quo corruptum κουνίκλουν ap. Erotian. p. 244.]

[Κουνὶς, ίδος, ἡ. Κουνίδων ἀνάπλεων χωρίον ap. Pollux. 1, 246. « An forte Cunilago? » Jungerm.]

Κουνοῦνες [Κούνουπες Salmas.], Hesychio κώνωπες, Culices.

[Κοῦον, τό.] Κοῦα, Hesychio ἐνέχυρα: afferenti itidem Κουάσαι pro ἐνεχυράσαι: pro quibus supra Κοῖα et Κοιάσαι per οι. D

Κουπήϊον, τὸ, Hesychio καμάρα ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη, Camera s. Fornix curruum et rhedarum. [Schneidero videtur esse pro κωπήιον.]

Κουρὰ, ἡ, Tonsura. [Sophocl. fr. 587: Κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης. Eur. Alc. 515: Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; Or. 458: Κουρᾷ θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος· Hel. 1060: Κουραῖσι καὶ θρήνοισι. Plato Rep. 4, p. 425, B: Κουράς. Aristot. De partt. anim. 2, 15: Δασύνονται (αἱ ὀφρύες) πολλοῖς ἀπογηράσκουσιν οὕτως ὥστε δεῖσθαι κουρᾶς.] Plut.: Πρὸς τὴν κουρὰν, Ad tonsuram, tondendum. Herodian. 4, [7, 4]: Κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, Cæsariem flavam capiti imponens, ad modum Germanicæ tonsuræ, Polit. Lucian. [Hermot. c. 18]: Καὶ ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κ. [|| Cincinnus detonsus. Æsch. Choeph. 226: Κουρὰν ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός. || De pabulo quod rostro tondetur Aristot. De part. anim. 4, 4: Πρός τε γὰρ τὴν

ὄρυξιν χρήσιμον τὸ τοιοῦτον (ῥύγχος) καὶ πρὸς τὴν τῆς τροφῆς σπάσιν καὶ κουράν.] || At κοῦραι pro κόραι, a κούρη.

[Κουραλιαχάτης. V. Κοράλλιον.]

[Κουραλίζω. V. Κοραλλίζω.]

[Κουράλιον. V. Κοράλλιον.]

[Κουράλιος, ὁ, Curalius, duo ejusdem nominis fluvii, alter Thessaliæ alter Bœotiæ. De utroque v. Strabo 9, p. 411 (ubi libri omnes et Eustath. Κουάριος) et p. 438 (ubi iterum aliquot libri Κουάριος). Κουράλιος est ap. Callim. Lavacr. Pall. 64. Dorica forma Κωραλίῳ ποταμῷ παρ' ὄχθαις Alcæus ap. Strab. p. 411.]

Κουράνια, Hesychio ἐκ μελίνης [μηλίνης Salmas.] ἄλφιτα, Farina e panico.

Κουρὰς, s. Ἐγκουρὰς, άδος, ἡ, Hesych. teste dicitur ὁ ὀροφικὸς πίναξ, ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφὴ, Picturæ s. Tabulæ pictæ, quibus laquearia et tecta ædium exornari solent. [Conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1833, p. 490. Hase. Corrupte Hesych. infra Κουρίας, ὀρ. πίναξ. V. Ἐγκουράς.]

[Κουραφροδίτη, ἡ, Virginalis Venus. Procl. H. in Ven. 3, 1 : Ὑμνέομεν Λυκίων βασιληίδα Κουραφροδίτην. Kall.]

Κουρεακὸς, ἡ, ὸν, i. e. Tonsorius, Ad tonsorem s. tonsores pertinens. Polyb. 3, [20, 5] : Οὐ γὰρ ἱστορίας ταῦτα τὰ γράμματα, ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν, Tonsoriæ loquacitatis. Pro hoc autem loco faciunt ii, quos in Κουρεὺς proferam e Plutarcho.

[Κουρεία, ἡ, Decalvatio. Anna Comn. p. 365, B : Τὴν ἐν χρῷ κουρείαν κειράμενον.]

Κουρεῖα [vitiose pro Κούρεια], τὰ, Proserpinalia, VV. LL. Ead. signif. supra ex Hesych. habuimus κορεία. [V. Κορεία.]

[Κουρειάω vitiose pro κουριάω, quod v.]

[Κουρεῖον, τὸ, Tonstrina. HSt. post verba s. Κουρεὺς posita :] Cujus officina, ἐργαστήριον κουρέως a Plut. dicta in l. De prud. anim., voce una dicitur Κουρεῖον, ut Lat. Tonstrina. [Plato com. ap. schol. Aristoph. Av. 300 : Τὸ Σποργίλου κουρεῖον. Demosth. p. 786, 6 : Τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων.] Aristoph. Pl. [338] : Ἐπὶ οἷσι κουρείοισι τῶν καθημένων. [De impensa menstrua vel annua Lysias p. 307, 4 : Εἰς ὑποδήματα δὲ, καὶ εἰς γναφεῖον, ἱμάτιά τε καὶ εἰς κουρεῖον. Hase. Plut. Mor. p. 42, B; Lucian. Quom. hist. scr. c. 24; Diog. L. 1, 76. Vitiose Κούριον in Gl.]

[Κούρειον, τὸ, Victima phratoribus pro κούρῳ, puero, in epulum offerri solita, in album phratorum inscribendo. Etym. M. p. 533, 30 : Κούρειον· τὰ διὰ τοῦ ειον τρισύλλαβα ἰδιάζοντα, τουτέστιν ἐνὶ τύπῳ μόνον λεγόμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπαροξύνεται· ... οὕτω καὶ κούρειον. Οὕτω δὲ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. Τοῦτο δὲ καὶ μεῖον ἐλέγετο. ... Ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποίουν τοῦτο, ἐλέγετο Κουρεῶτις (vitiose κουρεῦτιν p. 220, 51, quod ex cod. emendavit Valcken. ad Eran. Philon. p. 164). Pollux 8, 107 : Εἰς τούτους (τοὺς φράτορας) τούς τε κόρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον, καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένη κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούριον (scr. κούρειον) ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Accentus discrimen inter κουρεῖον et κούρειον neglexit Lex. rhet. p. 273, 1. Apud Hesych. vitiose Κουρίον, allato Sophoclis l. (fr. 132) : Ἡμῖν σύ τοι κούρειον (κόριον codex) ἡρέθης πόλει. Isæus p. 58, 30 : Οὔθ' οἱ φράτορες εἰσεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούριον. Hic quoque κούρειον scribendum. Ceterum nomen non a κόρος, sed a κουρὰ esse derivandum s. v. Κουρεῶτις dicetur.]

[Κούρευμα, τὸ, Tonsura. Eustath. Opusc. p. 215, 80; 229, 10; 233, 30. Ex Hesychio citat Wakef.]

Κουρεὺς, έως, ὁ, Tonsor. [Κουρέων Plato Rep. 2, p. p. 373, C.] Plut. De garrul. [p. 509, A] : Ἐπιεικῶς δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κουρέων γένος. Ibid. [Mor. p. 177, A] : Ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον, καὶ πυθομένου, πῶς σε κείρω; [Athen. 3, p. 98, E. De tonsore ovium dictum annotavit Hesych. : Κουρέην (scr. κουρέα), τὸν νακοτίλτην (τὸν ἀκοντίτην ἢ ἀκοτιλτήν codex). || Hesych. : Κουρεὺς, ὄρνις ποιὸς, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἦχῳ γναφικοῦ μαχαιρίου. || Κουρεὺς, n. pr. V. Κούριον.]

[Κουρεύσιμος. V. Κουρευτικός.]

[Κούρευσις, ἡ, Tonsura. Pseudochrys. t. 8, p. 787, A ed. Paris. alt. Hase.]

Κουρευτὴς, ὁ, Tonsor. [Pseudochrys. t. 8, p. 787, A ed. Par. alt. : Τίνες οἱ σφαγιασταὶ καὶ κουρευταί; Hase.]

Κουρεύτρια, ἡ, Tonstrix, Plut. [V. Anton. c. 60.]

[Κουρευτικὸς, ἡ, ὸν, Tonsorius. Κουρευτικὰ μαχαίρια Olympiod. V. Platon. in Append. ad Diog. L. vol. 2, p. 586. Σίδαρον κούριμον ap. Eur. Or. 965 schol. exp. κουρευτικὸν et κουρεύσιμον. Καρατόμοις χλιδαῖς ap. Soph. El. 52 Triclinius explicat κουρησίμοις τρυφαῖς, quod κουρευσίμοις scribendum.]

[Κουρεύω vitiose pro κορεύω, quod v.]

Κουρεύω, pro Tondeo : quod affertur e schol. Aristoph. : videtur autem dici peculiariter de tonsore. [Eustath. Opusc. p. 229, 65 : Ὁ κουρεύων. Κουρεύσασθαι ib. 19. Jo. Malal. p. 189, 13 : Κουρευσάμενος τὴν ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Hesych.; Etym. M. Pass. schol. Nicandri Al. 417 : Τὰ νεωστὶ κουρευθέντα παιδία.]

[Κουρεώτης, ὁ. HSt. post verba s. Κουρεακὸς posita :] Ut autem Κουρεακὸς accepit ε, sic Κουρεώτης, quod pro κουρεὺς accipi quidam tradiderunt, sed nullum hujus signif. exemplum afferentes. At Κουρεῶτις ἡμέρα, i. e. κουρεῶτις dies, et aliis Κουρεῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. V. Hesych. et Suid. [et explicatius Etym. M. p. 533, 42-54.] Plato Timæo [p. 21, B] : Ἡ δὲ κ. ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίων, ubi quidam [Proclus p. 27] annotant fuisse diem tertium festi, quod Apaturia vocabatur, in quo pueri triennes quadriennesve in classes tributim divisi poemata certatim recitabant, multitudine se invicem superare conantes. Quam expos. qui attulerunt nullam tonsuræ facientes mentionem, a κοῦρος deduxisse videri possint. [Sic etiam Pollux, et Etym. M., quorum verba attulimus s. v. Κούρειον. Priorem nominis etymologiam a coma tondenda, defendit Bœckhius in Proœmio ad scholas Berolin. æstivas a. 1819. Alciphro 3, 46 : Ἦγε μὲν ἡ πόλις τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν.]

Κούρη, ἡ, Puella, Pupa, Virguncula, [Ion.] i. q. κόρη, factumque e κοῦρος, ut κόρη e κόρος. [Κοῦρα, α correpto, Ionibus tribuit schol. Hom. Il. Γ, 30, et cum νύμφα τόλμα, τῆθα comparat.] Hom. Il. Π, [7] : Ἧὔτε κούρη Νηπίη, ἦθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει· Od. Z, [122] : Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. [Eur. Iph. T. 403 : Ἔνθα κούρα δία τέγγει βωμούς· Tro. 145 : Μέλεαι κοῦραι καὶ δύσνυμφοι· Hec. 462 : Σὺν Δηλιάσιν κούραις.] || Dicitur etiam de Ea, quæ non amplius virgo est, juvenili tamen et puellari ætate; ac tum i. significat q. νεᾶνις, Juvencula, Uxor aut Mulier juvencula. Hom. Il. A, [98] de Briseide : Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Et [337] : Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν· quam paulo post γυναῖκα vocat, Ἣ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. B, [689] : Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Sic Z, [247] de thalamis in ædibus Priami : Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεχ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ... ἔνθα δὲ γαμβροὶ Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισι· ibi enim quas κούρας nominarat, paulo post ἀλόχους appellat : ut per κοῦρας hic accipiendæ sint νέαι ἄλοχοι, quas idem poeta κουριδίους ἀλόχους vocat. Eod. modo κόρη quoque accipitur, ut supra annotavi. || Quum vero gen. additur, κούρη accipitur pro Filia. Il. Z, [420] : Νύμφαι Ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο· I, [509] : Ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι Τιμήν· Υ, [105] : Καὶ δέ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν, Venere natum esse Jovis filia. Sic vero et κόρη usurpari, supra docui. [Æsch. Sept. 133 : Λατογένεια κούρα. Soph. OEd. C. 176 : Προβίβαζε, κούρα. Eur. Iph. T. 210 : Αἴδας ἃ τλάμων κούρα· Hel. 388 : Μέροπος Τιτανίδα κούραν. Sed ib. 1104 : Κούρη Διώνης Κύπρι, scribendum κόρη. || Figurate de colonia Hom. epigr. Πρὸς Νεοτειχεῖς v. 2 : Πόλιν αἰπεινὴν, Κύμης ἐριώπιδα κούρην· ubi Νέον τεῖχος intelligendum, quæ Cumanorum fuit colonia.] || Ap. Theocr. [6, 36] Κώρη [immo Κώρα] Dorice per ω μέγα pro κόρη legitur.

[Κουρήιος. V. Κούριος.]

[Κουρὴς, ῆτος, ὁ, Cures, Cretensis, a quo Curetum nomen derivat Strabo 10, p. 480.]

[Κουρήσιμος. V. Κουρευτικός.]

Κουρῆτες, οἱ, Curetes. Ita dictos putant nonnulli

τοὺς Πλευρωνίους, a Curio, oppido vicino τῷ Πλευρῶνι: a quibus Κουρητικὴ γῆ, quæ et Κουρῆτις: ut in Epigr.: Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών. Auctor Strabo 10, [p. 463 seqq.], ubi etiam scribit, esse qui dicant τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν nactos esse κουρήτων nomen, quod ἐθηλυστόλουν ὡς αἱ κόραι, Quod puellarum modo femineo utebantur vestitu: quam fere ob rem et Ἰάονας ἑλκεχίτωνας vocari a poeta: alios, quod essent curiosi περὶ κουρὰν καὶ θρέψιν τῶν τριχῶν: quod et ipsum κόραις et κόροις familiare est. Quamvis vero ita essent ἠσκημένοι περὶ κόμην καὶ στολήν, tamen fortes et bellicosos fuisse, adeo ut Hom. prædicarit Κουρῆτας ἀριστῆας παναχαιῶν [Il. T. 193 et 248], quemadmodum et Spartanos comam aluisse et tamen bellaces magnanimosque comperimus fuisse. [Recto accentu nunc κούρητας legitur, de quo v. quæ infra dicentur.] Solebant itaque ἐνοπλίῳ ὀρχήσει uti, a se primum inventa: Phylarchus Hist. 11 [ap. Athen. 12, p. 528, C] scribit testari Æschylum Κουρῆτας nactos id nominis διὰ τὴν τρυφήν, his verbis: Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς· Ὅθεν καλεῖν κούρητα [Κουρῆτα nunc scriptum ex codd.] λαὸν ἤνεσαν. Agatho in Thyeste tradit Pronactis filiæ procos venisse quum aliis exornatos omnibus, tum κομῶντας τὰς κεφαλάς: repulsam vero passos, Κόμας ἐκειράμεσθα, inquiisse, μάρτυρας τρυφῆς· Ἥ που ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί. Ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἔσχομεν κλέος, Κουρῆτες εἶναι κουρίμου χάριν τριχός. In Creta autem κουρῆτες dicti fuerunt οἱ τοῦ Διὸς πρόσπολοι, Qui Jovis sacra peragebant μετ' ὀργιασμοῦ: ii erant νέοι τινὲς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντες. Hos olim Rhea, quum Saturnus Jovem infantem devorare vellet, fertur συνεργοὺς λαβεῖν: eos enim ajunt μετὰ τυμπάνων καὶ τοιούτων ἄλλων ψόφων καὶ ἐνοπλίου χορείας καὶ θορύβου περιέποντας τὴν θεὸν, ἐκπλῆξαι τὸν Κρόνον καὶ λῆσαι, ὑποσπάσαντας αὐτοῦ τὸν παῖδα· eosdem eadem cura educatum Jovem Rheæ reddidisse: indeque κουρῆτας dictos vel διὰ τὸ νέους καὶ κούρους ὄντας ὑπουργῆσαι, vel διὰ τὸ κουροτροφῆσαι τὸν Δία. Demetrius Scepsius [ap. Strabon. 10, p. 473] ait verisimile esse τοὺς κουρῆτας et τοὺς κορύβαντας esse eosdem, nimirum τοὺς περὶ τὰς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἁγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὄρχησιν παρειλημμένους: illos, sic denominatos, quod essent ἠίθεοι καὶ κόροι: hos, sic vocatos ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς. Nonnulli opinantur τοὺς κουρῆτας et κορύβαντας esse ἐκγόνους τῶν Ἰδαίων Δακτύλων: nam centum illos viros, qui primi in Creta orti sunt, vocatos fuisse Idæos Dactylos: horum ἀπογόνους fuisse novem κουρῆτας: quorum unumquemque decem procreasse liberos dictos Ἰδαίους Δακτύλους. V. et Diodor. 3, p. 136 [c. 61]. Lucret. 2, [632]: Terrificas capitum quatientes nomine cristas Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum Vagitum in Creta quondam occultasse feruntur. Et Virg. Georg. 4, [151]: Apes canoros Curetum sonitus crepitantiaque æra secutæ Dictæo cœli regem pavere sub antro. Hesych., [Apollon. Lex. Hom. et Eustath. p. 771, 35, aliisque ll.] κουρῆτας secunda syllaba circumflexa vocari dicit Pleuronis incolas, διὰ τὸ κουρικῶς ἀναδεδέσθαι τὰς κόμας: κούρητας autem proparoxytonως esse νεανίας, ut Suid. quoque κουρῆτας affert pro νέους, et Gentem Cretensium. Ego vero ap. Diodorum quidem postremum reperi proparoxytonως scriptum: ap. Strab. vero utrumque properispωmenως, nulla accentus facta mentione. Proverbialiter κουρήτων στόμα [ap. Zenob. 4, 61, Hesych. et Suidam] pro θεσπιῳδὸν στόμα, Divinum s. Fatidicum os: quoniam οἱ κουρῆτες pro vatibus et divinis habebantur. [De Curetibus v. omnino Lobeck. in Aglaophamo p. 1111—1139, qui recte distinxit Curetes Creticos, Jovis ministros, Curetes Pleuronis incolas, et Curetes Eubœenses, præeunte Strabone et, qui Strabonem est secutus, Gemist. Plethone in Aretini Symbolis vol. 8, p. 611. Ad accentum quod attinet, magna est inconstantia librorum modo Κούρητες modo Κουρῆτες exhibentium, quorum de discrimine recte præcipiunt grammatici supra indicati. De nomine geographico sic præcipit Steph. Byz.: Κούρης, ὁ Ἀκαρνανίας. (Scrib. Κουρὴς, ὁ Ἀκαρνάν.) « Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοί » Ὅμηρος (Il. I, 529. Κουρήτων ib. 549, Κουρήτεσσι 551). Καὶ Κουρεύς παράγωγον, καὶ θηλυκὸν Κουρῖτις (scr. Κουρῆτις cum Brunckio ad Apoll. Rh. 4, 1229). Καὶ Κούρειος καὶ Κούρεια καὶ Κούρισσα θηλυκῶς. Κουρῆτις nomen ad numerum novenarium translatum in Theologum. arithm. p. 58: Κουρήτιδά δὲ ἰδίως καὶ Ὀρφεὺς καὶ Πυθαγόρας αὐτὴν τὴν ἐννεάδα ἐκάλουν, ἅτε Κουρήτιδα ἱερὰν ὑπάρχουσαν τριῶν τριμερῆ, ἢ κόρην γε, ἅπερ ἀμφότερα τριάδι ἐφηρμόσθη, τρὶς τοῦτο ἐχούσῃ. « Novenarius Curetum nomine insignitur, quibus terra Curetis (Ovid. Metam. 8, 153. Conf. Strab. 10, p. 463, Apollod. Bibl. 1, 7, 6, Plin. H. N. 4, 12, al.) sacra erat; et tres perhibentur Curetes (v. Procl. in Platon. 5, 35. Conf. Spanhem. ad Callim. in Jov. 52). Alii cum Corybantibus et Dactylis eos confundentes, novem sumunt, ut Diodor. 5, 65. Tres præterea erant terræ Curetides dictæ, Eubœa vel Chalcis, Ætolia et Creta, quo quidem haud dubie refertur Κουρήτιδα (χώραν) τριμερῆ, h. e. triplicem. » Ast.]

[Κουρητιασμός. V. Κουρητισμός.]

[Κουρητικὸς, ἡ, ὸν, Cureticus. Dionys. A. R. 2, 71: Τῶν γε Κουρητικῶν οὐδὲν ὥσπερ οἱ σάλιοι δρῶσιν, οὔτ' ἐν ὕμνοις οὔτ' ἐν ὀρχήσει. || Κουρητικὸς, ὁ, Pes Creticus s. Amphimacer. Schol. Aristoph. Nub. 651: Τὸν ἀμφίμακρον ὃς καὶ Κουρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ τὰ εἰς τοὺς Κούρητας (scr. Κουρῆτας ex cod. Ven.) μέλη τούτῳ τῷ μέτρῳ κεχρῆσθαι. Κουρητικοῦ nomen Pæoni tertio tribuit schol. Hephæst. p. 161.]

[Κουρητισμὸς, ὁ.] Affertur et Κουρητιασμὸς pro Saliorum sacerdotum festum; putantur enim κουρῆτες esse Latinis Salii. [Recta forma Κουρητισμὸς, Curetica saltatio, est ap. Dionys. A. R. 2, 71.]

[Κουρία. V. Κουρεία.]

Κουρίας, ὁ, Tonsus, Tonsum capillum habens, Lucian. [Fugit. c. 27]: Ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους· ut ἓν χρῷ ἡ κουρὰ ex Eod. protuli supra. Diog. L. p. 274 [6, 31]: Ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο. Affertur et e Synes. Περὶ φαλάκρας [p. 79, A]. Eust. [p. 1450, 33] κουρίας ἐν χρῷ exp. ὁ ἐν χρῷ κειρόμενος. [Phrynich. p. 60: Ἐν χρῷ κουρίας φαθὶ καὶ μὴ ψιλόκουρος. Pollux 4, 133: Ἐν χρῷ κουρίας ἐστὶν ὀξυρίας. Etym. M. p. 314, 1: Τὸ δὲ ἐνχρωκουρίας οὐκ ἔχει τὸ ι· ὑφ' ἓν γὰρ εἴρηται, ἐν χρῷ κεκαρμένος, πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτί. Anna Comn. p. 404, B: Κουρίας ἦν μέχρι τῶν ὤτων.]

[Κουριάς. V. Κούριον.]

Κουριάω, q. d. Tonsuram appeto: pro Tonsura mihi opus est. [Κομᾶν, κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι exp. Hesych. Idem a κομᾶν distinguit, Κουριῶν, κουρᾶς δεόμενος, καὶ διαφέρειν φασὶ κομᾶν καὶ κουριᾶν. Τὸ μὲν γὰρ κομᾶν ἐστιν ἐπιμελούμενον τρίχας ἔχειν, κουριᾶν δὲ τὰ κατὰ συμφορὰν ἄλλως καθιέναι κόμην.] Bud. exp. etiam Tonsoris manum posco, ap. Lucian. [Gallo c. 10.] Idem κουριῶσαι τρίχες vertit Squalidus capillus et neglectus, in Artemid. Onirocr. [1, 20]: Τινὰ τῶν γνωρίμων ἐν ἀρχῇ καταστάντα θεασάμενος ἀνίκμους ἔχοντα καὶ κουριώσας τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας. [Ælian. N. A. 7, 48. Alciphr. 3, 55: Ὁ κουρειῶν τὸ γένειον. Scrib. κουριῶν. Schneid.]

Κουρίδιος, ία, ιον, Juvenilis. Dicitur de Eo plerumque, qui in juvenili ætate uxorem duxit: ad differentiam eorum, qui provectiore ætate ducunt, aut qui ducunt secundam [et in universum Conjugalis, i. e. Legitimo matrimonio junctus, ut ex Il. T, 298, locisque Herodoti infra afferendis clare apparet, de quo dixit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 32—34], ut κουρίδιος πόσις, ὁ ἐκ παρθενίας ἀνὴρ γεγαμηκὼς γυναῖκα. Hom. Il. E, [414]: Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν· Od. Λ, [429]: Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· Ψ, [150]: Οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο Εἵρυσθαι μέγα δῶμα, Mariti sui, cui juveni nupserat. Od. O, [22]: Κουριδίοιο φίλοιο Οὐκ ἔτι μέμνηται. Utitur hoc voc. et Lucian. [Halcyon. c. 1]: Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου Ἕλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν, Cui juveni virgo nupserat. Item κ. δῶμα, Ædes, in quas aliqua juveni marito virgo nubens pervenit. Od. T, [579]: Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην γοσφισσαμένη τόδε δῶμα Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. Ead. signif. [Hom. Il. O, 40, et] Aristoph. [Pac. 844] dixit κ. λέχος. [Euenus Anth. Pal. 9, 602: Κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας.] Fem. Κουριδία, ut κ. ἄλοχος, γυνὴ, Uxor, quam quis virginem et juvenculam duxit:

ἦν τις κόρην οὖσαν ἠγάγετο, Eust. Il. N, [626] : Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες· T, [297] : Ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. Item ap. Herodot. 1, [135], κουριδίαι γυναῖκες [pariterque 5, 18; 6, 138. Quibus in Il. omnibus κουρίδιαι γυναῖκες oppositæ sunt ταῖς παλλακαῖς.] Athen. 14, [p. 619, E] e Stesichoro, de quadam Calyce : Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης, εἰ δύναιτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία. [Κουριδίοισι θαλάμοις Apoll. Rh. 3, 1128 : Ἀκοίτην κουρίδιον· 4, 1072. Κουριδίας γυναῖκας 1, 611. Κουριδίην ἄκοιτιν 3, 243, 623, al. Hesych. : Κουριδίας, ἐκ παρθενίας γαμετῆς. Κουρίδιον, παρθένιον· καὶ τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα. Λάκωνες δὲ κουρίδιον καλοῦσι παρὰ δὲ αὐτοῖς τετράχειρον (conf. Hesych. s. Κυνακίας) Ἀπόλλωνα· ubi scribendum καλοῦσι τὸν παρ' αὐτοῖς, nisi plura exciderunt.]

Κουρίζω, Tondeo, Attondeo, pro Succido, Deputo. Theophr. H. Pl. 2, 2, [2] : Παρὰ τούτοις γάρ ἐστιν ἡ κουριζομένη κυπάριττος· αὕτη δὲ ἀπὸ τῆς τομῆς βλαστάνει, πάντα τρόπον τεμνομένη· quæ non incommode Tonsilis e Plin. reddi possit : Gaza Cæduam interpr. Lege Plin. 16, 33, ubi et cupressi cujusdam meminit, quæ succisa regerminat. Ead. signif. ap. eund. Theophr. κουριζομένη ἐλάτη, Abies tonsilis s. quæ attonderi solet et deputari. [Hesych. : Κούριξαν, ἀπέκειραν.]

Κουρίζω, Juvenis sum, Juvenilem ætatem ago. Hom. Od. [X, 184] : Σάκος ... Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε, i. e. κοῦρος ἤτοι νέος ὤν. [Ἀκμάζων, νεάζων, νέος ὑπάρχων exp. Hesych. Apoll. Rh. 1, 195; 3, 134. Κουρίζουσα 3, 666. Κουρίζων ἔτι Nonnus Jo. c. 21, 109. « Euagr. H. E. p. 471, 13 : Κουρίζων καὶ ἁλλόμενος. » Hemst. Cum accusat. Oppian. Hal. 1, 664 : Ἀλλ' ὅτε κουρίζωσιν ἑὸν σθένος, quod schol. exp. ἀκμάζωσι καθ' ἑὸν σθένος.] || Juvenilia sapio, τὰ τῶν νέων φρονῶ, Suid. || Educo, A puerili ætate educo. Hesiod. Theog. 346, de Naidibus : Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν Ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι Καὶ ποταμοῖς, i. e. ἀνατρέφουσιν, schol. || Κουρίζομαι, Nubo, Hymenæus mihi cantatur : unde κουριζομέναις ap. Hesych. ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις· διὰ τὸ λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις.

[Κουρικὸς, Tonsorius. V. Κούριμος.]

Κουρικῶς, Puellariter, Puellarum more. V. Κουρῆτες. [Apollon. Lex. H. s. v. Κουρίξ : Κουρικῶς, οἷον νεανικῶς.]

Κούριμος, η, ον, et Κουρικὸς, ὴ, ὸν, Tonsorius, Ad tonsuram pertinens s. idoneus; Ad tondendum aptus. Σίδαρος κ. Eur. Or. [955] : Σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον, Tonsorius culter : ut Cic. quoque loquitur. Plut. Pelop. p. 95 [c. 34] κούριμον σχῆμα dixit de Tonsorum aspectu, Bud. [|| Tonsus, Detonsus. Æsch. Choeph. 178 : Χαίτην κουρίμην. Eur. El. 521 : Κουρίμης τριχός· Tro. 279 : Ἄρασσε κρᾶτα κούριμον. Eustath. p. 1194, 55 : Πλόκαμος γὰρ κούριμος ὁ μέν τις ἦν κατὰ τὸν εἰπόντα θρεπτήριος, ὁ δὲ θρηνητήριος.] At de Κουρικὸς nullum exemplum affertur; sed tantum annotatur, Κουρικὸς esse Tonsorius [Κουρικαὶ μάχαιραι Plut. V. Dion. c. 9, Clem. Al. p. 290] : at Κοῦρικος accentu in prima, nomen esse emporii. Sed illud κουρικὸς volunt etiam esse Vas ligneum; atque horum testis laudatur Cyrillus in opusculo, quod illi ascribitur, De vocabulis, quæ pro diverso accentu diversam signif. habent. [Cum acuto in antepænult. legitur apud Epiphan. t. 1, p. 1058, B : Γυναῖκες κούρικόν τινα κοσμοῦσαι. Hase.]

Κουρὶξ, adverbium est, significans Per comam, Coma, Bud., sequens Hesych. Affert tamen et alias exposs. Eust. [Hom. Od. X, 188 : Ἐρυσάν τε μιν εἴσω κ. ubi Eustath. p. 1924, 10 : Τὸ κ. δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ νεανικῶς, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κουρίζειν, οὗ μέλλων Δωρικὸς κουρίζω καὶ ἐξ αὐτοῦ κουρίξ τὸ ἀνδρείως καὶ ὡς πρέπει κούροις. Καὶ οὕτω μέν φησιν ὁ Κράτης· Ἀρίσταρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβομένους τῆς κόμης, ἵνα ᾖ κατ' αὐτὸν τὸ κ. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὡς εἴ τις εἴποι ἐκ τῆς κουρᾶς ἰδιωτικώτερον. Ὁμοιοῦται δὲ τῷ τόνῳ πρὸς τὸ ἀπρίξ, ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀμφορίξ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀμφορίζω γέγονε τοῦ παρηγμένου ἐκ τοῦ ἀμφορέως. Hesychii glossæ duæ sunt, altera Κουρὶξ (κούριξ codex), τῆς κόμης, altera ex alio sumta poeta, Κουρὶξ αἰνυμένους (κουριξαινομένους codex), τῆς κόμης λαμβανομένους, ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸν κοῦρον, ἢ τῶν τριχῶν παρὰ τὴν κουρὰν, ἢ τῆς κόμης ἀπρὶξ, ἄρξασθαι λίαν καὶ βίᾳ. Τινὲς δὲ ἀνδρικῶς καὶ νεανικῶς. Apoll. Rh. 4, 18 : Πυκνὰ δὲ κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους γοεοῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ. Quod κατὰ κόρρης et κατὰ κεφαλῆς explicat schol.]

[Κούριοι. Κουρῖται. V. Κύρις.]

[Κούριον, Tonstrina. V. Κούρειον.]

[Κούριον, Victima. V. Κούρειον.]

[Κούριον, τὸ, Curium. Steph. Byz. : K., πόλις Κύπρου ἀπὸ Κουρέως τοῦ Κινύρου παιδός. Ἡρόδοτος ε' (c. 113. Strabo 14, p. 683). Τὸ ἐθνικὸν Κουριεύς. (Κουριέες ap. Herodot. l. c. Κουριέων ἡ πόλις in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 440.) Καὶ Ἀριστοκλῆς Κουριεὺς ἦν. Τὸ θηλυκὸν Κουριὰς, καὶ ἡ χώρα. (Κουριάδες ἀκταὶ ap. Strab. p. 683.) Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας. « Hæc urbs antiquæ Pleuroni erat finitima, teste Strabone 10, p. 465 : Κούριον δὲ τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος πλησίον, ἀφ' οὗ τοὺς Πλευρωνίους Κουρῆτας ὀνομασθῆναί τινες ὑπέλαβον. » Berkel.]

[Κούριος, ὁ, ἡ, Juvenilis. Orac. ap. Pausan. 9, 14, 3 : Πρὶν κούριον ἀγλαὸν ἦβην Δωριέες ὀλέσωσι. Post Hom. Il. N, 433 versus in libris quibusdam insertus fuit, ab Eustathio memoratus : Ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος. Orpheus Argon. 1336 : Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος. || Κουρήιος. Hom. H. in Cer. 108 : Κελεοῖο ... θύγατρες ... κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι.]

Κουρὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum tonsorium, Pollux p. 395 : sive id sit, quod Novacula Lat. vocatur, sive aliud. Cic. dixit etiam Tonsorium cultrum. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47, 3 : Κουρίδες, μάχαιραι αἷς κείρουσι πρόβατα. Etym. M. p. 534, 9. || Est vero etiam Κουρὶς, ίδος, ἡ, a κουρεὺς formatum, Tonstrix, Ornatrix, Commotria, teste Hellad. Chrestom. (in Phot. Bibl. p. 530, 14, ubi ex Menandro affertur). Nempe hoc titulo fabulas edidere Alexis et Amphis. Eadem notione accipiendum est hoc vocab. ap. Polluc. 7, 165, ubi perperam vulgo Novaculam intelligunt; agitur enim ibi de artificibus et opificibus, et de opere, quod faciunt, aut arte, quam exercent, non de instrumentis, de quibus agebatur 2, 32. Schweigh.] || Κουρίδες Dorice vocantur etiam αἱ καρίδες, ut ex Athen. docui in v. Καρίς.

[Κουρίσκος. V. Κόρσων.]

[Κούρισμα, τὸ, inter partes tragœdiæ refert Tzetza a Dübnero editus Museo Rhen. 4, 3, p. 406. Explicatur quid sit ibidem p. 407 : Κούρισμα δ' ᾠδὴ συμφορᾶς πληρεστάτη, ταύτην ᾀδόντων τὰς τρίχας κεκαρμένων. Adde p. 408. Osann.]

[Κούρισσα, ἡ, Tonstrix. Etym. M. p. 528, 4 : Κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα καὶ φιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα. || Femin. nominis Κουρής. V. Κουρῆτες.]

Κοῦρμι, Curmi, potionis genus ex hordeo, interdum et e tritico, Iberis occidentalibus et Britannis usitatum, ut tradit Dioscor. 2, 110. Tale et zythum, cæria, celia, cervisia, auctore Plin. [22, 25 fin.] V. supra Ζύθος. [Vide Κόρμα.]

[Κουροβόρος, ὁ, ἡ, Nativorus. Æsch. Ag. 1512.]

[Κουρογονία, ἡ.] Κουρογονίη· καὶ θηλυγονίη, ap. Hippocr. Π. γονῆς, pro Puerorum et Puellarum generatio.

[Κουροθάλεια. Κουροθαλής. Κουροπλάθος. Κουροπλάστης. V. Κορ—.]

[Κουρόπολις, εως, ἡ, Curopolis. Steph. Byz. : K., πόλις Καρίας. Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κουροπολῖται.]

Κοῦρος, ὁ, Puer, Juvenculus, Adolescentulus, i. q. κόρος, ex eoque factum poetica epenth. literæ υ. Hom. Il. [Z, 59 : Ὄντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι·] Δ, [321] : Τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει· Ω, [347] : Κούρῳ αἰσυμνητῆρι [αἰσυητῆρι] ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοὔπερ χαριεστάτη ἥβη· P, [726] : Κοῦροι θηρητῆρες· Od. H, [100] : Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας ἐνὶ [μετὰ] χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, de puerorum simulacris facem convivis epulantibus præbentium. [Od. Θ, 262 : Κοῦροι πρωθῆβαι· B, 96 : Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες· Il. N, 95 : Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι. Κοῦροι Ἀθηναίων B, 551. K. Βοιωτῶν 510. K. Ἀχαιῶν 562, A, 473, Γ, 82, al. Pind. Ol. 6, 70 : Τίκτε θεόφρονα

κοῦρον. Soph. fr. 230 : Ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον. Eur. Suppl. 55 : Ἔτεκες καὶ σὺ κοῦρον.] Κοῦρος, inquit Bud., Medius inter παῖδα et ἄνδρα : circa quales Socraticus amor erat. Utitur h. v. Pollux quoque [2, 9. Non raro Filii signif. habet. Hom. Od. Τ, 523 : Κοῦρον Ζήθοιο. Pind. Ol. 9, 82 : Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι. Eur. El. 463 : Τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ. De Dioscuris ib. 990 : Τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροιν Διός.] || Κοῦρος, sicut κόρος, Novellum germen, Ramus : unde κουροθαλής. Pro κοῦρος autem Dorice dicitur Κῶρος, ut Μῶσαι pro Μοῦσαι. Theocr. 1, [47] : Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμενος.

[Κοῦρος, Sol. V. Κῦρος.]

Κουροσύνη, ἡ, Pueritia, Infantia, VV. LL. ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 309, Bianoris ib. 9, 259. Dor. Κωροσύνα, Theocr. 24, 57.] || Et Κουρόσυνος θρὶξ, Puerilis capillus, VV. LL. ex Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 6, 156.] Possunt tamen hæc etiam ad Κουρὰ referri, de quo supra post Κείρω. [Ubi HSt. :] Est quoque Κουρόσυνον alius formæ a præcedentibus. Dici autem vult Suid. κουρόσυνον Quod sacrificatur pro coma; sed subjungit Epigr. in quo habetur τρίχα κουρόσυνον, ubi quidam interpr. Capillum juvenilem, tanquam a κοῦρος. Gregor. κουρόσυνα plurali numero dixit Festa, quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias : pro qua signif. Bud. hunc ejus l. affert : Καὶ γὰρ ἔπρεπε χαρμόσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαστήρια τῆς σαρκὸς φίλοις, κουρόσυνά τε καὶ κατοικέσια καὶ ἐτήσια ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι. [Ad quem l. schol. ms. ap. Gaisford. ad Suidam : Τὰ κατὰ τὰς κουρὰς, ὥς τινες, ἢ μᾶλλον τὰ ἐν οἷς ἐν τοῖς κούροις καὶ νέοις τὰ μειράκια ἐναπογραφόμενοι κατετάττοντο καὶ ἔθει Ἀττικῷ πολιτογραφοῦντες ἑώρταζον. ὕ]

Κουρότερος, α, ον, Junior. Hom. Il. Δ, [315] : Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον· ὡς ὄφελέν τις Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι. [Od. Φ, 310 : Μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.] Hesiod. Op. [445] : Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἑπτοίηται. Athen. 13, ψυχὴ κουροτέρα, Animus juvenilis. [Apoll. Rh. 1, 408, 1107; 2, 263, 495. Femin. 1, 684 : Εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες, κουρότεραι δ' ἄγονον στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε.]

[Κουροτοκέω, Puerum pario. Hippocr. p. 233, 54; 234, 8.]

Κουροτόκος, ἡ, Puerpera, Mater. VV. LL. ex Eur. [Suppl. 957 : Κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις.]

[Κουρότροπος, ὁ, nomen mensis apud Actios. Inscr. Actiaca ap. Walpolium, *Travels in various countries of the East*, p. 506. Osann. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 106. Hase.]

[Κουροτροφέω, Puerum nutrio. Strabo 10, p. 472 : Τὸν Δία κουροτροφήσαντας Κουρῆτας ὀνομασθῆναι. Γῆ κουροτρόφοῦσα, Terra homines alens, ap. Philostr. p. 333. Eustath. Opusc. p. 232, 53 : Τῷ καὶ ἐξ ἔτι παίδων αὐτὸν κουροτροφήσαντι. G. D. Phleg. Trall. Mirab. § 15 : Ἡ φύσις ἀκμάζουσα ἅπαντα ἐγγὺς θεῶν ἐκουροτρόφει. Philo vol. 1, p. 441, 7 : Κουροτροφεῖ. Id. vol. 2, p. 463, 29 : Οὓς ἐκουροτρόφουν παῖδας. Pass. vol. 1, p. 660, 36 : Πρὸς μὲν ἀνδρῶν κουροτροφηθέντες. Hase.]

Κουροτρόφος, ὁ, ἡ, Juvenum s. Juvenculorum nutritor : vox Attica, si Polluci [1, 35] credimus. Hom. Od. I, [27] de Ithaca insula : Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. [Eustath. p. 1293, 3 : Κουροτρόφοι ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν ὑγρότητα, καθὰ καὶ ὁ ἥλιος Ἀπόλλων διὰ τὴν θερμότητα. Eur. Tro. 565 : Ἑλλάδι κουροτρόφῳ. Delus Ἀπόλλωνος κουροτρόφος ap. Callim. H. in Del. 2, 276. Hemst. Etym. M. p. 529, 50 : Ὅτι κουροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι. Aristoph. Thesm. 300 : Τῇ κουροτρόφῳ τῇ Γῇ, ubi articulum ante Γῇ recte delere videtur Reiskius, nisi quis cum Dobræo τῇ Γῇ abjici malit, quod fortasse non legit scholiasta, qui annotavit : Εἴτε τῇ Γῇ εἴτε τῇ Ἑστίᾳ. Hesych. : Κ., παιδοτρόφος· ὑφ' ἑτέρων ἡ Δημήτηρ. Ἄρτεμις κ. ap. Diodor. 5, 73, schol. Hom. Od. Υ, 71.] Hesiod. Theog. [450] de Hecate : Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον. [Conf. schol. Aristoph. Vesp. 800.] Hesiod. Op. [226] : Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, Juventum altrix s. educatrix. [Eur. Bacch. 420 : Ὀλβοδότειραν Εἰρήναν, κουροτρόφον θεάν. « Venerem κ. appellat Sophocles ap. Athen. 13, p. 592, A : Κλῦθί μευ εὐχομένου κουροτρόφε. Eademque intelligenda videtur ap. Platon. com. ib. 10, p. 441, F : Πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης. » Schweigh. Mulieres Κουροτρόφῳ sacrificantes ap. Herodot. V. Hom. c. 30, eodem refert Lobeck. Aglaoph. p. 630. Κύπριδι κουροτρόφῳ est in epigr. Nicodemi Anth. Pal. 6, 318. Πρὸς τῆς κουροτρόφου meretrix jurat ap. Lucian. Dial. mer. 5, 1. Βριμὼ κ. ap. Apoll. Rh. 3, 861. Τὴν φίλην καὶ ἀγαθὴν κουροτρόφον (πενίαν) Plut. Mor. p. 583, D.] Synes. de insomn. : Ὅτε ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλουσα κ. συναορεῖ ἐλπίς. Item Plut. Probl. Rom. [p. 278, D], Quare Ruminæ in sacris offeratur lac, non autem vinum : Ὥσπερ οὖν ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι, θηλονὰς ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥουμίνα θηλωτὶς οὖσα καὶ τιθήνη καὶ κουροτρόφος [Sic Aretæus p. 103, 32 : Γυναικὸς νεοτόκου καὶ κουροτρόφου], οὐ προσίεται τὸν ἄκρατον, ὡς βλαβερὸν ὄντα τοῖς νηπίοις· ubi κοῦρον s. κούρην accipit pro Puero s. Puella teneræ adhuc ætatis, nec pueritiam egressis, ut Hom. κούρην νηπίην paulo ante dixit : in præcedentibus autem ll. dicitur potius de Juvenibus et Adolescentibus. [Euripidi Ion. 475 recte restitutum a Musgravio : Τέκνων οἷς ἂν κουροτρόφοι λάμπωσιν ἐν θαλάμοις πατρίοισι νεάνιδες ἦβαι· ubi libri καρποτρόφοι.]

[Κούρυλος. V. Κορδύλη.]

[Κουρώδης, ὁ, ἡ, Puellaris. Κουρώδεα μολπὴν Auson. Epist. 12, 15. Elberling.]

Κουρῶν, Hesychio πρέπων, Decens, Conveniens. [Ex Γυρῶν, τρέπων detortum videtur Alberto.]

[Κοῦσα, ἡ. Chœrobosc. ap. Gœttling. ad Theodos. p. 246 : Ὁ δὲ Ἀρχίας ... ᾠκοδόμησε τὰς Συρακούσας Συρρακούσας ἐπονομάσας (ἀπὸ Σύρρας addit Gœttling.) καὶ Κούσης τῶν θυγατέρων αὐτοῦ.]

[Κουτάλη, ἡ, i. q. σκυτάλη, Dorice. Etym. Ms. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 388, 553.]

Κούταρον, τὸ, Hesychio est τῶν ὀπισθίων τοῦ βοὸς ἡ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα. Hierocles in Hippiatr. κυνὸς κουταβίῳ (ita enim ibi scriptum) κεκαθαρισμένῳ καὶ μεμαδισμένῳ utitur in equo laborante malide.

Κουτίδες, Hesychio συκαλλίδες, Ficedulæ. Et Κουτίδια, eidem δίκτυα τὰ πρὸς τὰς συκαλλίδας.

[Κουφαγωγὸς vitiose pro κυφαγωγὸς, quod v.]

Κουφίζω, Levo, Elevo, Sublevo. A Bud. exp. Erigo, Sublevo, in Herodiano [1, 4, 1] : Τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν. Simplici autem Levo redditur in Aristot. De mundo : Αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις. [Cum dat. id. De gener. anim. 1, 18, p. 725, 9 : Ὀλίγοις δέ τισιν ἐν μικρῷ χρόνῳ κατὰ τὰς ἡλικίας κουφίζει τοῦτ' ἀπιόν (τὸ περίττωμα).] Eur. Rheso [281] : Λόγου δὲ δὶς τόσου μ' ἐκούφισας. Rursum βάρος κουφίζειν Bud. ap. Basil. vertit Tollere onus. [Cum genit. Eur. Hel. 40 : Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν ... ὡς ὄχλου βροτῶν πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα. Aristot. Probl. 30, 1 extr. : Κουφίζονται περιττώματός τε καὶ πνεύματος. Theophr. H. Pl. 4, 16, 2 : Τοῦ βάρους κουφισθεῖσα.] Tale est autem ap. Soph. Ant. [43] : Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί. [Tro. 1025 : Τᾷ δέ με πρόσλαβε κουφίσας, i. e. Alleva s. sustende me.] Ap. Eund. vero [Aj. 1287] κουφίζειν ἅλμα κυνῆς exp. Exire e galea saliendo leviter, i. e. agiliter. [Schol. : Πήδημα κοῦφον ποιήσειν.] Accipitur autem κουφίζω et generalius pro In altum tollo, quod est Elevo ad verbum. [Plato Phædr. p. 248, C : Ὧ (πτερῷ) ψυχὴ κουφίζεται· 249, A : Εἰς τοὐρανοῦ τινὰ τόπον ὑπὸ τῆς δίκης κουφισθεῖσαι. Nonnus Dion. 5, 226 : Πολὺς ὄχλος φόρτον ἐλαιήεντος ἐκούφισεν ἀμφιφορῆος. Jo. Malal. p. 387, 20 : Κουφισθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ ἀπηνέχθη.] || Levo, metaph. [Eur. OEnom. fr. 5 : Ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν. Philostr. p. 480 : Τὸ δὲ φρόντισμα τοῦτο (scr. τοῦ λόγου ex cod. Guelf. ap. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 427) καὶ τὰ ἄχθη σοι κουφιεῖ τῆς γνώμης. Φάρμακα κουφίζοντα τοὺς νοσοῦντας Plut. Mor. p. 1106, B.] Xen. [Mem. 2, 7, 1] : Ἴσως ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, Te laboris parte levare possumus. [Plut. V. Alex. c. 52 : Τὸ μὲν πάθος ἐκούφισε τοῦ βασιλέως. Theocr. 23, 9 : Φίλαμα τὸ κουφίζει τὸν ἔρωτα. Polyb. 1, 17, 2 : Κεκούφισται αὐτοῖς ὁ πόλεμος. || Remitto (de pretio). Polyb. 6, 17, 5 : Κουφίσαι καὶ τὸ παράπαν, ἀδυνάτου τινὸς συμβάντος, ἀπολῦσαι τῆς ἐργωνίας. De debito Plut. V. Cæs. c. 37 : Σεισαχθείᾳ τινὶ τόκων ἐκούφιζε τοὺς χρεωφειλέτας· Mor. p. 807, D : Τὸ

ὀφλήματα κουφίσαι. || Censum relevo. Epigr. Anth. Pal. Append. 179 : Ὃς εὐδοκίῃ Κυκλάδων γῆς κουφίζων πόλιας θῆκεν ἐλαφροτέρας. Priscus Excerpt. p. 143, 3 : Τὴν βαρυτάτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν. V. Vales. ad Ammian. Marcell. 19, 11, et conf. Κουφισμός. Κουφίσαι τὸν δῆμον τῶν εἰσφορῶν, Diodor. 13, 64. Τὴν πόλιν κουφίζων τῶν δαπανημάτων, id. fragm. vol. 2, p. 566.] || Κουφίζω, inquit Bud., Levo, i. e. Erigo afflictum et consolor. Aristot. [Eth. Nic. 9, 11] : Κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. Dem. [p. 1400, 7] : Χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι. Et cum gen., Κουφισθεὶς τοῦ πάθους, Levatus malo, ex Aristot. Probl. [11, 10. Eur. Or. 43 : Ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου. Ælian. V. H. 12, 1 : Τὸ θηρίον ἐκουφίσθη τῆς ὀδύνης. Sic sæpe Hippocrates : v. Triller. ad Thom. M. p. 772.] Affertur præterea κουφίζεσθαι e Thuc. pro Alacrem et hilarem esse. [Conf. Κοῦφος. Κουφισθεὶς, Levitate vel spe elatus, Polyb. 14, 1, 11. Schweigh. Intransit. de dolore mitigato Soph. Phil. 735 : Ἄρτι κουφίζειν δοκῶ. Usitatissimum de morbo remittente verbum Hippocrati et passive κουφίζεσθαι et intransitive κουφίζειν : v. Triller. ad Thom. M. l. c. || Κουφίζομαι, Munere me abdico. Jo. Malal. p. 319, 10 : Ἐκουφίζετο ὁ δηληγάτωρ.] || Κουφίζω, Exonero, v. in Ἀποκουφίζω. [Dio Cass. 42, 12 : Σκάφη κουφισθέντα. Pollux 1, 99. Polybius 1, 60, 8 : Ναῦς εὐκίνητοι καὶ κεκουφισμέναι· 20, 5, 11 : Κουφισθεισῶν τῶν νεῶν.] || Κουφίζουσα γῆ, neutra signif. pro κούφη γῆ, ut quidem exp. Tzetz. ad Hesiodi Op. [461] : Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, i. e. ἔτι κούφην οὖσαν, καὶ μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σποργώδη. In VV. LL. exp. Terram levem et non lutosam. [Levis sum. Eur. Hel. 1571 : Καὶ τἄλλα μὲν δὴ ῥᾳδίως εἶσω νεὼς ἐθέμεθα κουφίζοντα. Dio Cass. 40, 1 : Ὅπως ὡς μάλιστα καὶ κουφίζωσι (naves)· 50, 33 : Τούς τε πύργους καὶ τὰ ἔπιπλα ἐς τὴν θάλασσαν ἐρρίπτουν, ὅπως κουφίσαντες διαφύγωσι. || «I. q. ἐκθλίβω, Elido, sensu grammatico. Eustath. p. 62, 42 : Βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται, ἤτοι κουφίζονται. Triclin. ad Soph. Aj. 767 : Κουφιζομένου τοῦ οι.» Valck.]

[Κουφικὸν (?) τρόπον, τὴν κωμητικὴν ὄρχησιν, Hesych. Κουφιστὸν Is. Vossius. Poterat etiam κουφιστικόν.]

Κούφισις, εως, ἡ, Levatio, Allevatio. [Inter substantiva in ις est in Bekk. Anecd. p. 438, 3. Thucyd. 7, 75 : Ἡ ἰσομοιρία τῶν κακῶν ἔχουσά τινα ὅμως, τὸ μετὰ πολλῶν, κούφισιν. Κ. φέρειν, Levamen afferre, Dio Cass. 42, 28. Joseph. A. J. 17, 6, 2.]

Κούφισμα, τὸ, Levamen, Sublevamentum, Allevamentum, ex Eur. Phœn. [855 : Χειρὸς θυραίας ἀμμένειν κουφίσματα. Solatium, Plut. Mor. p. 114, C : Τὸ μὴ δι' αὐτὸν κακῶς πράττειν ὁ Κράντωρ φησὶν οὐ μικρὸν εἶναι κούφισμα πρὸς τὰς τύχας. «Κ. τῆς ἀχθηδόνος Theodor. Prodr. p. 246.» Jacobs. || Unus e 19 tonis musicæ Græcanicæ. V. Φωνή. Ducang.]

Κουφισμὸς, ὁ, Levatio, Sublevatio. [Levamen doloris ap. Eustath. p. 118, 24 : Τὸ τὰ λυποῦντα ἐκτιθέναι εἰς διήγησιν κουφισμὸν ποιεῖται τῆς λύπης. Πάθους κ. Plut. Mor. p. 79, C. De remissione morbi. Aret. p. 73, 56 : Πυρετοὶ ἀσήμους κουφισμοὺς ποιεύμενοι. Oribas. p. 76 ed. Matth. || Exoneratio. Νεῶν κ. Nicephor. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 489, 16. || Relevatio census ap. Theodoret. Epist. 43 et 47. V. Vales. ad Ammian. Marcell. 19, 11. Alia ex Novellis, Basilicis scriptoribusque Byz. exx. v. ap. Ducang.] || Pro Ea, quam gramm. ἔκθλιψιν appellant, Eust. [p. 1499, 14 : Κατὰ κ. ἤτοι ἔκθλιψιν· 150, 24 : Ἐπὶ ἄλλων μυρίων τοιούτων κουφισμῶν. Κ. φωνῆς p. 1465, 16.]

[Κουφιστὴρ, ῆρος, ὁ, Sublevator. Chirurg. vett. p. 102. Schneid.]

[Κουφιστικὸς, ἡ, ὸν, Levandi vim habens. Aristot. De cœlo 4, 3 : Τὸ βαρυντικὸν καὶ τὸ κ. Περίπατοι κουφιστικοὶ Oribas. p. 110, 111 ed. Matth. G. D. Hierocl. ap. Stob. Floril. 65, 24, vol. 3, p. 14 : Τῶν ὄντως ἐπαχθῶν καὶ βαρέων κουφιστικόν. Hase.]

[Κουφογνώμων, ὁ, ἡ, Qui levi mente est. Joann. Damasc. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 718, C. G. Dindorf.]

[Κουφοδοξία, ἡ, Levis s. vana opinio. Nilus Epist. p. 140; Pallad. Hist. Laus. p. 8.]

[Κουφόλιθος, ὁ, Selenites, lapis inanis et levis. Lexicon Chym. ms. : Ἀφροσέληνόν ἐστι κόμαρις καὶ κουφόλιθος. Pelagius ms. : Ἐπίβαλλε κουφολίθου τὸ ἴσον. Perperam scriptum κωφολίθου. Ducang. Alex. Aphrod. ad Aristot. Meteor. 4 ; Aetius 2, 58. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 773, De homon. hyles iatr. p. 219.]

[Κουφολογέω, Leviter loquor, Jacto. Appian. Hisp. c. 18 : Τοῖς μὲν ἔδοξε κουφολογῆσαι νεανικῶς. Themist. Or. 11, p. 152, B.]

Κουφολογία, ἡ, Verba levia, Levitas verborum. [Thuc. 4, 28; Appian. Hispan. c. 38; Plut. Mor. p. 855, B. Pollux 2, 121. G. D. Joseph. Ant. J. 17, 5, 6; 18, 7, 2 : Γυναικείων ἀκροασαμένῳ κουφολογιῶν. Philostr. Vit. soph. p. 84, 2 ed. Kays. : Κουφολογίαν τοῦ λόγου ἐξελών· de quo l. conf. Alb. Jahn. Symb. in Philostr. p. 60. Hase. Per φλυαρία exp. Hesych.]

Κουφολόγος, ὁ, ἡ, Qui levis est in verbis. [Pollux 6, 119. Philostr. p. 297.]

[Κουφόνοια, ἡ, Levitas mentis, Levis mens. Schol. Aristoph. Lys. 139. Const. Manass. Chron. p. 27, B : Τὴν Ἀγαμέμνονος κ. Boiss.]

[Κουφόνοος s. Κουφόνους, ὁ, ἡ.] Κουφόνοοι ἔρωτες ap. Soph. Antig. [617], quoniam amantium mens levis est et inconstans, et fallacia ac lubrica eorum cogitata. [Ibid. 350 : Κουφονόων φῦλον ὀρνίθων. Κουφόνους εὐηθία Æsch. Prom. 383. Τῷ Καρχηδονίων κουφόνῳ Appian. Hispan. c. 9. Ταχὺς ὢν καὶ κουφόνους Punic. c. 113. Κουφόνοες Polemo Physiogn. 1, 3, p. 182, quod cum similibus formis comparavit Lobeck. ad Phrynich. p. 453.]

[Κουφόνως, Levi mente. Appian. Civ. 4, 124 : Συμφέρονται τῷ στρατῷ κ.]

[Κουφόνωτος vitiose pro κυφόνωτος, quod v.]

[Κουφόξυλον, τὸ, Lignum sambuci, vel Lotus, arbor. Moschopul. : Λωτόν· κοινῶς κ. Κουφοξυλαία, ἡ, ap. Anon. De remediis subjectum Moschioni p. 47 et Myreps. 3, 136, et in Glossis mss. Neophyti s. v. Κάνωπον, Nicomedis s. v. Ἀκτή. Κ. μικρὰ, ἣ καὶ ἑλλεβορὶς λέγεται, ap. Neophytum. Ducang.]

[Κουφοποιὸς, ὁ, ἡ, Levem faciens, Levis. Δοξάριον κ. Theophylact. Sim. Epist. 76.]

[Κουφόπους, οδος, ὁ, ἡ, Levipes. Hesych. s. v. Ψαυκρόποδα. Boiss.]

[Κουφόπτερος, ὁ, ἡ, Leves alas habens, Facile volans. Αὖραι κ. Orph. H. 80, 6.]

Κοῦφος, η, ον [De accentu v. Arcad. p. 84, 21], Levis, Non ponderosus. [Κούφοις ποσὶ, Levibus, i. e. Celeribus, Pind. Ol. 13, 164, Nem. 8, 32. Κοῦφον ἐξάρας πόδα Soph. Ant. 224. Κοῦφον ἅλμα ποδῶν Eur. El. 439. Κοῦφον αἴρειν βῆμα Tro. 342. Πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο Æsch. Pers. 305.] Aristoph. Ran. [1351] : Ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς. Et κοῦφαι ἐσθῆτες, Herodian. [3, 4, 19]; κοῦφα κρέα, Aristoth. Eth. 6. [Κουφότατον καὶ πραότατον ὕδωρ Aristid. vol. 1, p. 253.] Huic opp. βαρὺς, ut Lat. Gravis opp. Levi. Plato [Rep. 4, p. 438, C : Βαρύτερα πρὸς κουφότερα· Phileb. p. 14, D : Βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτόν·] Minoe [p. 316, A] : Πότερον τὰ πλείονα ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε, τὰ δὲ ἔλαττον, κουφότερα. Sic in isto ejusd. Plat. dicto opp., Λόγου κουφοτάτου πράγματος, βαρυτάτη ζημία καὶ παρὰ θεῶν ἕπεται καὶ παρὰ ἀνθρώπων· quod dictum sæpe a Plut. commemoratur. Synes. quoque ad hoc respiciens, sed tanquam proverbiale afferens, non ascripto auctoris nomine, scripsit : Καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, κουφοτάτου πράγματος, λόγου, βαρυτάτην τὴν τιμωρίαν ἐξέτισε. Ut autem hic βαρυτάτη τιμωρία, et in l. illo Plat. βαρυτάτη ζημία, dicitur, ita vicissim κουφοτάτη τιμωρία alibi, et κουφοτέρα τιμωρία, ap. Philon. : Ἔδεισε μὴ κουφοτέραν ἀναπράξῃ τιμωρίαν. Simili autem metaph. Latini Leves pœnas et Graves pœnas dicunt. [Plato Leg. 11, p. 935, A : Ἐκ λόγων, κούφου πράγματος, ἔργῳ μίση τε καὶ ἔχθραι βαρύταται γίγνονται. Ib. 4, p. 717, C : Κούφων καὶ πτηνῶν λόγων. Κούφων καὶ μετεώρων Timæus Locr. p. 104, E. De umbra Soph. Aj. 126 : Οὐθὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν. De aura leni ib. 558 : Κούφοις πνεύμασιν βόσκου. || Mitis. Isocr. p. 199, B : Ἦλθον εἰς Κύπρον οἰκήσοντες, ἡγούμενοι κουφοτέραν καὶ νομιμωτέραν εἶναι τὴν Εὐαγόρου βασιλείαν τῶν οἴκοι πολιτειῶν. Sic cod. Urb. : vulgo κοινοτέραν.] || At in hoc prov., Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, accipitur in pro-

pria signif.; sonat enim ad verbum Levis terra hunc tegat : estque precantis quietem mortuo : ut passim ap. Lat., quum dicunt, Sit illi terra levis. [Eur. Alc. 464 : Κούφα σοι (mortuæ) χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι· Hel. 859 : Κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί.] Huc pertinet hoc Juvenalis, Dii majorum umbris tenuem et sine pondere terram. Suid. autem verbis illis, Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, subjungit ἀντὶ τοῦ μετέωρος : deinde λέγεται δὲ γῆ γῆς κουφοτέρα κτλ., quæ alio pertinent. Sciendum est porro dici etiam brevius κούφη γῆ, ut in Julian. Imp. Ep. ad Hermog. ὕπαρχον Αἰγυπτίων, quæ est 23 : Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος. [|| Levis, i. e. Molestiis liber. Γῆρας κοῦφον Ælian. N. A. 17, 24.] || Κοῦφα σπέρματα, Theophr., Levia semina, i. e. Quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. VV. LL. [H. Pl. 8, 9, 3 : Τὰ πρὸς τὴν γῆν κοῦφα καὶ τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν τροφήν. De iis quæ facile concoquuntur id. C. Pl. 4, 9, 1 : Τῶν πυρῶν οἱ τρίμηνοι κουφότατοι.] || Κούφη ὅπλισις, Levis armatura. Philo V. M. 1 : Καὶ τοὺς ἄλλους παραλαβὼν, ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως. Sic autem Plut. Fabio [c. 11] κούφην στρατιὰν dixit: Πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέστειλε τὴν κούφην στρατιὰν, ἔπειτα τοὺς ἱππεῖς. [Id. V. Poplic. c. 22. Τὰ κοῦφα καὶ τὰ πρακτικώτατα τῆς δυνάμεως Polyb. 10, 23, 1.] || Levis, i. e. Remissus, Languidus. Diosc. : Ἔψε κούφῳ πυρὶ, κινῶν πραέως. Idem : Κόψον κούφως ἐν ὅλμῳ. Ap. Eund., κούφη ἀνθρακιὰ, alibi μαλακὴ dicta. Et κοῦφαι σικύαι, Medicis Cucurbitulæ, quæ sine scarificatu cutim laxant, VV. LL. || [Levis, Exiguus, Parvus. Æsch. Sept. 260 : Αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. Eur. Iph. T. 549 : Μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν, κούφων ἕκατι γραμμάτων (parvæ epistolæ), σωτηρίαν. Menand. ap. Stob. Flor. 95, 2 : Τὸ κουφότατόν (Minimum malum, cui facillime mederi licet) σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει, πενία.] K. ἐλπὶς, ἐλπίδες, Levis spes, Exigua spes, Quæ e levi occasione concipitur, Cujus concipiendæ levis est occasio. Herodian. 2, [8, 6] : Οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες· et [9, 1] : Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Quamvis autem ita his in ll. exponam, non ignoro Bud. κ. ἐλπὶς vertere Bona spes et hilaris, in Thuc. 2, [51] : Καὶ αὐτοὶ τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης μηδ' ἂν ὑπ' ἄλλου νοσήματός ποτε ἔτι διαφθαρῆναι. Non ignoro item schol. κούφης exponere τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης : sed ab utroque dissentio, et Levem spem dici potius existimo, quam leviter et inconsiderate aliquis concipit, quæ levi quodam gaudio animum afficit. Horat. certe videtur ad κούφην ἐλπίδα s. potius κούφας ἐλπίδας respexisse, Mitte leves spes et certamina divitiarum. [Κοῦφος πρὸς τὰς ἐλπίδας Callisthenes ap. Harpocr. s. v. Σφοδρίας.] || K. ἄνθρωπος, Homo levis, Ventosus. Herodian. 5, [7, 1] : Πείθει αὐτὸν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν· 2, [7, 13] : Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον· 7, [8, 12] : Τοῦ δὲ Ῥωμαίων δήμου τὸ κοῦφον καὶ εὐμετάβολον οὐκ ἀγνοεῖτε, Leve instabileque ingenium, Polit. [Κοῦφαι ἀφροσύναι Soph. OEd. C. 1230. K. φρὴν Pind. Ol. 8, 88 : Κουφότεραι ἀπειράτων φρένες. Pseudo-Menander ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 720 : Πεπλάνητ' ἐκεῖνος καὶ φρένας κούφας ἔχει. Pausan. 5, 21, 14 : Τούτῳ ἔμελλε τὸ κοῦφον τοῦ νοῦ βλάβος μέγα ἔσεσθαι.] || K. νῆες, Vacuæ naves : unde κουφίζω, Exonero. Bud. Theocr. 13, 52 : Ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις «Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.» || Vacuus, cum genit. Soph. El. 405 : Νοῦ κενὴ, schol. exp. ἀντὶ τοῦ συνέσεως κούφη. || Κοῦφα, adverb., Leviter, Celeriter. Hom. Il. N, 158 : K. ποσὶ προβιβάς. Pind. Ol. 14, 24 : Ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ κ. βιβῶντα. Aristoph. Thesm. 953 : Ὅρμα, χώρει κ. ποσίν. Dorieus ap. Athen. 10, p. 413, A : Ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ... ἤνεγκεν δι' ὅλης κ. πανηγύρεως.]

[Κουφοσιτία, ἡ, Levis cibus. Pallad. Vita Chrys. p. 102, 21 : Τὴν ἀσιτίαν ἢ τὴν κ. Hase.]

Κουφόσκευος, ὁ, ἡ, ab Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν : significat tamen potius Levibus σκεύεσιν indutus s. onustus, Levis armaturæ.

[Κουφοσύνθετος, ὁ, ἡ, Leviter compositus. Georg. Pisid. De vanit. vitæ v. 21.]

[Κουφοτέλεια, ἡ. Inscr. ab Caillaudo edita (*Voyage à l'Oasis de Thèbes*) p. 117, v. 26 et 29. V. *Journ. des Savants* Nov. 1822, p. 676. Boiss.]

Κουφότης, ητος, ἡ, Levitas, cui oppos. βαρύτης, Gravitas. [Plato Tim. p. 65, E : Φερόμενα ὑπὸ κουφότητος ἄνω· Leg. 1, p. 625, D : Τῶν τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κ. Plural. κουφότητας 10, p. 897, A. Aristot. De partt. anim. 2, 2.] In hoc autem Theophr. l. [C. Pl. 4, 8, 3] : Πάντα γὰρ ταῦτα συνεργεῖ καὶ πρὸς πλῆθος καρποῦ καὶ πρὸς κουφότητα τῆς γῆς, καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι, ubi κ. γῆς oppositam τῷ καρπισμῷ, Defrugationi ap. Colum., dici quidam putant respiciendo ad ea semina, quæ κοῦφα vocari, dictum modo fuit. || Levitas mentis, sicut κοῦφος, Homo levis et ventosus. [Hesych. : Εὐτραπελία, κουφότης, μωρολογία, αἰσχρολογία. || Levamen. Eurip. Androm. fr. 25 : Ὡς ὁ κάμνων δακρύων μεταδοὺς ἔχει κουφότητα μόχθων. || De accentu Thom. M. p. 552 : Κουφότης καὶ κουφοτής Ἀττικὰ, ὡς βραδυτής. Τραχυτὴς et κουφοτὴς oxytona Atticis tribuit Arcad. p. 28, 9, et Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1424.]

[Κουφοφορέω. Sext. Empir. p. 568 : Οὐδὲ τὰς ψυχὰς ἔνεστιν ὑπονοῆσαι κάτω φερομένας· λεπτομερεῖς γὰρ οὖσαι ... εἰς τοὺς ἄνω μᾶλλον τόπους κουφοφοροῦσι. Scrib. videtur κουφοφοροῦνται, Levitate sua feruntur. Hemst.]

Κουφόω, Levo, Allevo. Erotian. [p. 210, ubi cod. Dorvill. κωφοῖ] κουφοῖ ex Hippocr. affert pro λύει καὶ παύει τὰς ὀδύνας, Dolores levat s. allevat. [Respicere videtur ad p. 424, 43 : Ὀδύνας κουφοῖ, locumque ex Aphor. 5, 25 exponere : sed libri omnes et Galenus κωφοῖ. Foes.]

Κούφως, Leviter. Accipitur autem variis modis, sicut et nomen κοῦφος, quemadmodum et Lat. Leviter varias nominis Levis signiff. sequitur. Thuc. 4, [33] : Ἄνθρωποι κ. ἐσκευασμένοι, i. e. ψιλῇ ὁπλίσει ὡπλισμένοι, schol., Lat. Leviter armati, ut κούφην ὅπλισιν paulo ante interpr. Levem armaturam. [K. ὡπλισμένοι Xenoph. Mem. 3, 5, 26. Idem Cyrop. 5, 3, 35 : Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα. De celeritate cursus, Anab. 6, 1, 3 : Ἧλντο ὑψηλά τε καὶ κούφως, i. e. Agiliter. Pollux 3, 149. || Levi opera, Facile. Æsch. Eum. 112 : K. ἐκ μέσων ἀρχυστάτων ὥρουσεν· Prom. 701 : Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κ.] || K. κόψον, v. in Κοῦφος pro Levis, i. e., Remissus, Languidus. || K. φέρειν, ut Lat. Leviter, quod et Modice s. Moderate ferre, cui opp. Graviter ferre. Eur. Med. [1014] : K. φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. [Ibid. 449 : K. φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα. Plato Menex. p. 248, C : K. καὶ μετρίως φέροντες τὰς συμφοράς. Callim. ap. Stob. Flor. 113, 6 : Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι.] || Leviter, Temerarie. At vero Hom. Od. Θ, 201 : Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι, exp. Eust. ἐπῃρμένον, et θρασύτερον : itidemque scribit Porphyr. Quæst. 16 in Hom., quum dicitur κουφότερον μετεφώνεε, oportere nos intelligere, verba, quæ subjungentur, esse κοῦφα καὶ ἐπῃρμένα, utpote Ulysse propter victoriam magnifice loquente.

Κοὐχίον [vitiose] Hesych. pro καὶ οὐχὶ dici scribit, quod tamen potius κοὐχί.

[Κοφῖνηδὸν, In modum cophini s. corbis. Etym. M. p. 798, 56.]

[Κοφινοποιὸς, ὁ, Quasillarius, Gl.]

[Κοφίνιον, τὸ, Corbula, Corbis. Vita Nili jun. p. 41, 14; 42, 9; 80, 2 : Ἓν κ. πλῆρες. Hase.]

Κόφῑνος, ὁ, Cophinus, Corbis. [Πλέκειν κοφίνους, Pollux 7, 173. K. κοπροφόρος Xen. Mem. 3, 8, 6. Inter ἐργαλεῖα γεωργικὰ est ap. Polluc. 1, 245; 6, 94; 10, 129. Mœris p. 55. Non probatum Atticistis : unde Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 102, 1 : Κόφινος, οὐ ῥητέον φασὶν, ἀλλ' ἄρριχος· Πλάτων Ἑορταῖς.] Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 207] : Πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου. Nonn. [c. 6, v. 13, 52] : Δυώδεκα κύκλα κοφίνων, pro eo quod Joannes dixerat, δώδεκα κοφίνους : habent enim cophini formam orbicularem. [V. Wetsten. ad N. T. vol. 1, p. 415.] Ubi nota ι in hoc v. productum esse, correptum in priore, ut et Aristoph. Av. [1310] : Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. || Κόφινος est etiam μέτρον Βοιώτιον ἄμφω μετροῦν, Mensura Bœotica et aridorum et liquidorum. Strattis enim [apud Polluc. 4, 169] ait, Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; τεττάρων Δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. Et rursum, Οἴνου κόφινος δυνάμενος τρεῖς χόας πυρῶν. Parum tamen usitatam esse hanc signif. ostendit is, qui priori loco ad-

mirabundus subjicit, Τί λέγεις; μέτρῳ ἐχρῶντο κοφίνῳ; quum proprie κόφινος sit ἀγγεῖον πλεκτὸν e vimine. [Hesych. : K., μέτρον χωροῦν χόας τρεῖς. || Etymologia inepta in Etym. M. p. 534, 20.]

[Κοφινόω, Cophino tego. Nicol. Damasc. ap. Stob. Flor. 44, 40, vol. 2, p. 227 : Βοιωτῶν ἔνιοι τοὺς τὸ χρέος οὐκ ἀποδιδόντας εἰς ἀγορὰν ἄγοντες καθίσαι κελεύουσιν, εἶτα κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς· ὃς δ' ἂν κοφινωθῇ, ἄτιμος γίνεται.]

[Κοφινώδης, ὁ, ἡ, Cophino similis. Schol. Aristoph. Ach. 332 : Λάρκος, πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ ψιαθῶδες.]

[Κοχλάδιον, τὸ, i. q. κοχλίδιον (nisi hoc ipsum restituendum) ap. schol. Oppiani Hal. 1, 138. Osann.]

[Κοχλαδὸν, Cum bullitu. Pseudochrys. t. 9, p. 965, D ed. Paris. alt. : K. βλαστάνουσαν πηγήν. Hase.]

[Κοχλάζω.] Affertur et verb. Κοχλάζω pro Ebullio : quod supra καχλάζω, παρὰ τοὺς κάχληκας. [Κοχλάζει, Scaturit, Gl. Ap. Lucian. Dial. mar. 11, 2, cod. Vindob. ὑπερκοχλάσαι præbuit pro ὑπερκαχλάσαι. Jo. Malal. p. 419, 11 : Ἐκόχλαζε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς. G. Dind.]

Κοχλακώδης, ὁ, ἡ, Siliceus. Theophr. H. Pl. 9, 10 [9, 6] de sylvestri rhaphano : Φιλεῖ δὲ ὀρεινὰ χωρία καὶ κοχλακώδη. Pro quibus Plin. 26, 8 : Nascitur in montosis asperis, aliquando et in herbosis. [Restituendum Hesychio, Λελεγίδες, κόχλακες, ἢ κοχλακώδεις τόποι. Legitur κοχλώδεις. G. Dindorf.]

Κόχλαξ, ακος, ὁ, i. q. κάχληξ et χάλιξ, Calculus, Lapillus; proprie vero ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis et maris litoribus leguntur, undarum agitatione æstuque ejecti. Unde reddi solet Calculus marinus, Lapillus marinus. Possis et Calculus litoreus, ut Ovid., Arena litorea. Dioscor. 2, 75 : Ἐψηθὲν δὲ πᾶν γάλα στεγνωτικὸν γίνεται τῆς κοιλίας, καὶ μάλιστα τὸ διαπύροις κόχλαξιν ἐξικμασθέν. Et mox : Ἄχρις ἡμίσεος τοῖς κόχλαξιν ἑφηθέν. Sic Galen. τῶν Κατὰ τόπους l. 8 : Γάλα ὄνειον ἢ γυναικεῖον ἢ βόειον κοχλάκων ἐναφεψημένων πινόμενον. Sunt qui Silices interpretentur. Celso l. 6, cap. De dentium dolore, præcipiente in pelvem silices candentes demitti debere, sic ut aqua tegantur, hominemque cum hiante ore vaporem excipere. Rursum Dioscor. 3, 151, de aspleno : Φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων, In parietibus petrisque siliceis. Saxa enim grandiora, litorea inprimis, e silicibus et calculis litoreis coiere. Ubi quidam nescio cur κοχλάδων scribant, quum et Paris. et Aldina editio recte habeant κοχλάκων. [Nunc ex Oribasio restitutum ἐν πέτραις καὶ τοίχοις τοῖς ἀπὸ κοχλάκων παλισκίοις. Hesych. : Χλαρὸν, κόχλαξ.]

[Κοχλάς. Κοχλάδεσσι vitiose pro κοχλίδεσσι. V. Κοχλίς.]

[Κόχλασμα, τὸ, i. q. κάχλασμα. Hesych. s. v. Ἀπόβρασμα.]

Κόχλαι ἔνιαι, Conchæ quædam. Aristot. H. A. 4, [4, ubi nunc recte κόγχαι].

[Κοχλιάξων, ὁ, Heliodorus Oribasii De machinamentis c. 24. Secundum tympanum cochlea speciem lentis referens recta collocatur : hæc composito vocabulo Græce κ. dicitur. Schneid.]

Κοχλιάριον, τὸ, Cochleare, s. Cochlear. Frequens ap. Diosc. Itidemque in Hippiatr. : Σελίνου σπέρματος κοχλιάριον μεστὸν, Seminis apii plenum cochlear, h. e. Seminis apii quantum pleno cochleari capi queat. Verum non esse vocem hanc antiquam, sed a recentioribus usurpatam Græcis, et a Latinis translatam, tum Suidas docet, tum Pollux [6, 87; 10, 89], qui τὸ κοχλιάριον vocari posse scribit μυστιλάριον, s. Κοχλιώρυχον. Dici tamen videtur παρὰ τοὺς κοχλίας, ut Cochlear a cochleis : similitudinem enim aliquam cochlearum gerit s. concharum. [Phrynich. p. 321 : Κοχλιάριον· τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς λέγει· καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε. Idem in Bekk. Anecd. p. 51 : Λιστρίον, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον, quod Pollux 6, 87, μυστιλάριον vel κοχλιώρυχον dici jubet, plura congregans synonyma 10, 89, μυστίλοις ἢ μυστίλαις ἢ μυστιλαρίοις ἢ κοχλιωρύχοις ἢ λιστρίοις. Κοχλιάριον Galen. De medic. simpl. 11, 1, 8, 23, p. 311, A, De pond. et mens. vol. 13, p. 976 seqq. (hic de mensura cochliari), Dioscor. 2, 50, et pluribus locis, Geopon. 7, 13, p. 491. Neque id hoc solum significat quod nos dicimus, sed etiam Ligulam et trullam et rutabulum, qua in re cum λίστρον congruit, quod et rutrum et bipalium et pistillum notat. Suidas : Δοῖδυξ· κοχλιάριον, ... ὁ ἀλετρίβανος. Lobeck. ad Phryn. Etym. Gud. : Κοχλιάριον μέτρον ἐστὶν ὑγρῶν καὶ αὐτὸ παρ' Ἑβραίοις ἐκφωνούμενον· τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐν ταῖς χρονογραφίαις Εὐσεβίου καὶ τῶν ἄλλων χρονογράφων, δηλούμενον ὡς ἕκαστος τῶν τότε βασιλέων φιλοτιμίαν τῷ δήμῳ Ῥωμαίων πρὸς εὐφρασίαν ἐχαρίζοντο· ὃς ἑρμηνεύεται συνημμένον ἢ συνεστραμμένον· ἔχει δὲ ξέστας δύο. Videtur respicere derivatum aliquod ab Hebr. כלי *Chali*, Vas; vel a Chald. כלל *Chillel*, Comprehendere, Complecti. Dahler.]

[Κοχλίας. V. Κόχλος.]

[Κοχλίδιον. V. Κοχλίς.]

Κοχλιοειδὴς, ὁ, ἡ, Cochleæ speciem gerens, Cochleæ similis : ut κ. κλίμαξ ap. Philopon. In Proclum, Scala quæ gyris quibusdam et circuitibus, quales in cochlea sunt, in altum fert. [Suidas : Λαβύρινθος, κ. τόπος. Hesych. s. v. Πολύδονος.] Item Κοχλιώδης dicitur παρὰ τοὺς κοχλίους, idem significans quod præcedens κοχλιοειδής : aliis Tortilis, Tortuosus. [Palæphat. 52, 1 : Τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες. Ubi cod. Oxon. κοχλιοειδές. Conf. Κογχώδης. « Planud. Ovid. Met. 1, 336; Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz., in Notitt. Mss. vol. 11, 2, p. 128. » Boiss. Plut. De plac. philos. 4, 16, de aure : Κατὰ πρόσπτωσιν πνεύματος τῷ κοχλιώδει. Hase. || Κοχλοειδὴς ap. Georg. Pisid. Opif. v. 684.]

[Κοχλιοειδῶς, In speciem cochleæ. Philo Byz. De septem mirac. c. 1, p. 5, 21 : Αἱ δὲ τῶν ὑδάτων ἀγωγαὶ ... κ. ἀνατρέχουσιν. Bast.]

[Κοχλίουσα, ἡ, Cochliusa. Steph. Byz. : K., νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας, διὰ τὸ κοχλίους (scrib. κόχλους vel κοχλίας) ἐν αὐτῇ εὑρίσκεσθαι. Τὸ ἐθνικὸν Κοχλιούσιος.]

Κοχλὶς, ίδος, ἡ. Hst. s. v. Κόχλος :] Denique a nomine κόχλος, s. κοχλίας, sunt dimin. Κοχλὶς et Κοχλίδιον, significantia Parvam concham s. cochleam, Conchulam, Cochleolam. [Manetho 5, 24 : Ὁ δὲ χρυσὸς κοσμεῖται κοχλίδεσσιν ἁλὸς περιπορφύροντος. Nam sic recte emendata est scriptura codicis κοχλάδεσσιν.] Posterioris meminit Suid. quoque, esse dicens εἶδος ζωϋφίου, Speciem animalculi. [Νηρίταις per κοχλιδίοις exp. schol. Lycophr. 236. Κοχλίδιον ἀπὸ τοῦ κόχλος Etym. M. p. 534, 22. Κοχλίδιον ἀναλέξασθαι Epictet. Enchir. c. 7.] E Strabone l. ult. affertur κοχλίδιον pro Scalarum genere cujus scapum, ut τὸ τῶν κοχλιῶν κιόνιον, volumen ἑλικοειδῶς circumductum ambit a summa coassatione ad imum libramentum : sed perperam : orto errore e versione Lat. : in Græco enim κοχλίας legitur : p. 347 [17, p. 795] de Paneo, s. Panis fano : Στροβιλοειδὲς, ἐμφερὲς ὄχθῳ πετρώδει, διὰ κοχλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχον, In quod per cochleam ascenditur. Hujusmodi cochleam Athen. vocat κλίμακα ἑλικτήν : l. 5, [p. 206, A] de Philopatoris nave, Ἣ κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον παρέκειτο. Rursum Strabo κοχλίαν vocat etiam Aquariam machinam quam Vitruv. Cochleam : eod. libro, p. 352 init. [p. 807] : Ῥάχις δ' ἐστὶν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ μέχρι Νείλου καθήκουσα, δι' ἧς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, ἀνδρῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργαζομένων. [V. Diodor. 1, 34; 5, 37, Polyb. 12, 13, 11. Athen. 5, p. 208, F : Ἡ δὲ ἀντλία, καίπερ βάθος ὑπερβάλλον ἔχουσα, δι' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξηντλεῖτο διὰ κοχλίου, Ἀρχιμήδους ἐξευρόντος. Ἄνοδος διὰ τοῦ λεγομένου κοχλίου Chron. Pasch. p. 284, B, et Jo. Malal. p. 320, 9. Procop. B. Pers. 1, 24 : Ἐκ δὲ παλατίου Μοῦνδος μὲν διὰ πύλης ἐξῄει, ἔνθεν δὴ ὁ κοχλίας ἀπὸ τῆς ἰδέας καθόλου κυκλοτεροῦς οὔσης ὠνόμασται. V. Ducang. Cpol. Christ. 2, 1, 5; 3, 41.]

[Κοχλὶς, ίδος, ἡ, Cochlis, n. pr. meretricis ap. Lucian. Dial. mer. 15, ubi vocat. Κοχλὶ c. 1 et 2.]

[Κοχλίτης et Κοχλὶς, Cochlides, gemmæ. Salmas. Exerc. Plin. p. 64.]

[Κοχλιώδης. V. Κοχλιοειδής.]

[Κοχλιώρυχον. V. Κοχλιάριον.]

[Κοχλογέννητος, ὁ, ἡ, E concha genitus. Evagr. Hist. eccl. p. 268, D : Τὴν κ. Κυπρίαν. Hase.]

[Κοχλοειδής. V. Κοχλιοειδής.]

Κόχλος, ὁ [et ἡ], i. q. κόγχος, Concha. Hesych. scribit olim τοῖς θαλασσίοις κόχλοις usos fuisse πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρέσεως, Conchis marinis : ut et ap. Ovid. Cæruleum Tritona vocat, conchaque sonanti Inspirare jubet : et ap. Maronem, Cava dum personat æquora concha. Itidem Athen. 10, [p. 457, B] κόχλον σημαίνεσθαι scribit hoc Theognidis gripho : Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἶκαδε νεκρὸς, Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι. Sed et Eurip. [Iph. T. 303] dixit κόχλους φυσῶν, Conchas inspirans, Concham inflans, h. e. Concha inflata canens. [Theocr. 22, 75 : Ἄμυκος κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον. Mosch. 2, 124 : Τρίτωνες ... κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.] Ex Epigr. vero [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 228, ἁλιανθεῖ κόχλῳ] pro Conchylio, Ostro, Purpura. [Naumach. ap. Stob. Flor. 93, 23 : Εἵματα δ' εἰναλίης ἐρυθαίνεται αἵματι κόχλου. Ubi femininum est, ut ap. Apoll. Rh. 3, 859 : Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ. Pausan. 3, 21, 6 : Κόχλους ἐς βαφὴν πορφύρας ἐπιτηδειοτάτας. Philostr. p. 744 : Ἐπὶ τῇ κόχλῳ, παρ' ἧς οἱ ἄνθρωποι σοφίζονται τὴν πορφύραν. Schol. Luciani vol. 1, p. 639 : Ἡ Λακωνικὴ κ. Quæ exx. Schæferus attulit ad Soph. vol. 2, p. 330. Paul. Sil. Amb. 118 : Λακωνίδος αἵματι κόχλου.] Gaza ap. Aristot. vertit Concha tortilis et turbinata, Cochlea : quæ et ipsa vocatur Κόγχος, et Κοχλίας etiam : quem enim Epicharmus κόγχον σέσιλον appellat, eum Diosc. κοχλίαν σέσιλον. Epicharmus inquam ap. Athen. [2, p. 63, C] : Κόγχον δὲ τὸν σέσιλον ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, Cochleas, quæ σέσιλοι dicuntur, abjice in malam rem. Et Diosc. 2, 11, τὸν σέσιλον κοχλίαν esse ταρακτικὸν κοιλίας καὶ στομάχου ἐμετοποιόν : ita vero nominari τὸν ταῖς ἀκάνθαις καὶ τοῖς θαμνίσκοις προσκεκολλημένον ἄγριον κοχλίαν, Agrestem cochleam spinis et fruticibus hærentem. Idem Diosc. ibid. ponit et alia tria cochlearum genera, κοχλίας χερσαίους, ποταμίους, θαλασσίους : e terrestribus cochleis maxime laudans Sardoas, Libycas, Astypalæanas, Siculas, Chias, necnon τὸν ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν ἄλπεσι πωματίαν καλούμενον κοχλίαν, Cochleas quæ in Ligusticis Alpibus vocantur operculares. [Αἷμα Τυρίου κοχλίεω Uranius ap. Steph. Byz. s. v. Ἀβασηνοί. Λιβυκοὶ κ. Galen. vol. 13, p. 401. Κοχλίαι Ἀφρικανοὶ ib. p. 604.] Achæus [ap. Athen. ib. B] epitheticῶς dixit κοχλίας κεράστας, Cochleas cornutas : animalculum enim hoc minutula in incessu protendit cornua, viæ indices in eis gestans oculos. Hesiod. vero [Op. 569] τὸν κοχλίαν vocat φερέοικον, Domiportam : ut qui domum suam secum portet, nulli sc. fidens, sed semper metuens ne sibi rapiatur : unde eleganter Anaxilas comicus [ap. Athen. l. c.] dixit, Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὴν οἰκίαν. Athen. [ibid.] et griphum hunc convivalem affert de cochlea, Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίματος, ὑγροκέλευθος. [Conf. eund. 10, p. 455, E. Theocr. 14, 17 : Βολβός τις κοχλίας τ' ἐξηρέθη. Λίνον διὰ τοῦ κοχλίου διεῖραι Zenob. Prov. 4, 92, p. 336 Gaisf. Κοχλίων σκεπάσματα Geopon. 13, 10, 4. Κοχλίου μεγέθει 20, 27.] Porro τοῦ κοχλίου nomen transfertur et ad alia. Hesych. enim κοχλίας nominari scribit non solum τὰ ἐσθιόμενα ζῶα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς ὀργάνοις ξύλινα : et Suidas, κοχλίαν nominari ὁδὸν εἰς ἑκάτερα περιηγμένην. Vitruv. 10, 11, describit cochleam qua magna vis aquæ possit hauriri, sed non tam alte tolli quam rota : eam fieri e tigno per octo crassitudinis divisiones involutos habente canales, et justam cochleæ naturalemque imitationem : versationes facere hominibus calcantibus. [V. locos s. v. Κοχλίδιον appositos.] Sic Idem 5, 11, dicit, Cochleis, rotis, tympanis collocatis, locus exinaniatur. At 6, 8 : Torcular si non cochleis torquetur, sed vectibus et prelo premitur. [Geopon. 8, 29, p. 550 : Ῥόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ, ubi v. Niclas.] Item κοχλίας dicitur τῶν ὤτων ἡ ἔξωθεν περιβολὴ, Exterior auriculæ ambitus circumflexu et gyris quibusdam cochleam imitans. [|| Κόχλος, ὁ, Stibium. Eustath. p. 728, 48 : Κατὰ τὸ στίμμι, ὃ δηλοῖ τὸν καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρὰ τοῖς ἄρτι δὲ χολᾶν, ὃν κόχλον ἡ γυναικεία γλῶσσα φιλεῖ καλεῖν· ubi mirabile est vocabulum χολᾶν. Verbo κοχλᾶν utitur Nicetæ Chon. Annal. p. 629, 29 ed. Bekk. interpres Græcobarbarus : Γυναῖκας τὰς ἐψιμυθισμένας καὶ κοχλωμένας· nisi κεκοχλωμένας scribendum a κοχλόω. G. Dind.]

Κόχλω, Etymologo [M. p. 534, 24] γυρίζω, Gyro : unde derivat κόχλος et κοχλίας.

[Κοχλώδης vitiose pro κοχλακώδης, quod v.]

Κόχος, ὁ, a schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, Humor abunde et magna cum copia fluens. Unde esse vult verbum Κοχύειν ap. Theocr. 2, [106] : Ἐκ δὲ μετώπω Ἰδρώς μευ κοχύεσκεν [nunc κοχύδεσκεν ex aliis libris legitur] ἶσον νοτίαισιν ἔερσαις, exp. et ibi δαψιλῶς ἔῤῥει s. κατεφέρετο, Magna cum copia defluebat : addens etiam, hæc ὠνοματοπεποιῆσθαι : non absre videtur enim κοχύειν et κοχυδεῖν, proprie esse Cum strepitu quodam et murmure fluere, i. fere q. καχλάζειν. Pherecr. ap. Athen. [6, p. 269, D] : Αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις Ζωμοῦ μέλανος, καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες, ἐπιβλὺξ Ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου ῥεύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι. Nam et Eust. [p. 1095, 18] ibi κοχυδεῖν esse dicit τὸ τονθολυγεῖν, μετὰ ἤχου ῥεῖν. Legitur κοχυδεῖν ap. Hesych. quoque, exp. ὑπερχέειν, Superfundere, s. Magna cum copia fundere : ab alia tamen deductum origine : nimirum a κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, Magnam multitudinem, Abundantiam : immediate subjungens κόχυ δ' ἔῤῥει, exponensque ἰσχυρῶς, καὶ μετὰ ψόφου, καὶ λάβρως, Impetuose, Rapide, Magna cum exuberantia, Cum strepitu et murmure : habet vero hoc κόχυ in posteriore l. scriptum paroxytonως, in priore oxytonως.

Κοχώνη, ἡ, et Κόχωνον, τὸ [Κόχωνον finxit vitiosa deceptus l. Aristophanei infra positi scriptura], significat σύζευξιν ἰσχίων πρὸς ἕδραν : propter quam et πᾶς ὁ περὶ τὴν ἕδραν τόπος ita nominatur, inquit Galen. in Lex. Hipp. [p. 506.] Significat igitur et Commissuram coxendicis partium cum sede, et totum locum qui circa sedem est. Hesych. κοχώνας esse dicit τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, Spinæ dorsi eam partem quæ ad podicem est, s. τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη : afferens et κόχωνα pro ἰσχία. Utitur porro feminino κοχώνη Hippocr. Γυναικ. 1, [p. 954, 1] : Ὀδύνη λήψεται τοτὲ μὲν τῆς γαστρὸς τὸ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, τοτὲ δὲ τοὺς βουβῶνας, τοτὲ δὲ τὴν ὀσφύν τε καὶ κοχώνην. [Adde p. 1143, G.] Et De nat. mul. [p. 647, 32] : Ὀδύνη ἔχει καὶ τὴν νειέρην γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται, καὶ τὰς κοχώνας ἀλγέει. Aristoph. et fem. et neutro usus est : dicens nimirum et συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας, et ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, Eq. [424], ubi schol. non absurde videtur κοχώνην exponere τόπον ὑπὸ τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων. [Τὰ κόχωνα ed. Aldinæ vitium est, in quo codd. plerique consentiunt; tres τὰς κοχώνας, unde dualem numerum restitui τὰ κοχώνα, quem ib. 484 codex Venetus servavit pro vulgato τὰς κοχώνας. Eadem correctio fortasse adhibenda fragmento quod ex fabula perdita (fr. 406) citavit schol. ad l. priorem, Ἀλλὰ συσπάσαι δεῖ τὰς κοχώνας. Κογχῶναι forma vitiosa ap. Moschopul. ms. in Porsoni Aristoph. p. 88. || Κοχώνη inter convicia mulieris bibacis est ap. Polluc. 2, 18, ubi recte corrigi videtur χώνη vel καὶ χώνη. G. Dind.]

Κόψα, ἡ, Hesychio est ὑδρεία : vel potius ὑδρία, Hydria : afferenti et Κοψία pro χύτρα; Olla.

[Κόψειον. V. Ἱπποσέλινον. Hesych. s. v. Κομψεία : Οἱ δὲ γένος λαχάνων, ὅπερ τινὲς ἱπποσέλινον καὶ σμυρνίον· quam interpretationem ad κόψειον s. numero plurali κόψεια referendam esse manifestum est.]

[Κοψία. V. Κόψα.]

Κόψιμος, ἡ, genus arboris ap. Theophr. H. Pl. 3, [15, 6] putatur esse id quod vulgo *Neprun* dicitur, e quo pigmentum fit vulgo dictum *Verd de vessie*. Gaza in sua interpr. prætermisit. Habes in Κράταιγος. [Schneid. cum Athenæo 2, p. 50, C, ὁ κότινος dedit.]

[Κοψίχειος. V. Κομψεία.]

Κόψιχος, ὁ, pro κόσσυφος dicitur, teste Eust. [p. 1555, 64; 1951, 41], ut et Hesych. tradit κόψιχον esse Avis genus quod a nonnullis vocatur κόσσυφος : poni vero et ἐπὶ τοῦ θαλασσίου. [Athen. 2, p. 65, D.] Suidas per υ scriptum habet κόψυχος, tradens hoc κόψυχος de Ave dici, κόσσυφος vero de Pisce : quod discrimen verum non est, quum avis etiam comperiatur a multis dici κόσσυφος s. κόττυφος, Aristot. videl., Æliano, Oppiano, Athenæo. [Idem scripturæ vitium ap. Longum p. 68, 21; 71, 13; 73, 16 ed. Vill. notavit Hemst.

ad Lucian. vol. 1, p. 93.] Hujus porro κόψυχος hoc affert ex., Σὺ δὲ κοψύχῳ ἔοικας σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. Qui l. desumptus est ex Aristoph. Av. [806], ubi scriptum est per ι, nec ibi solum, sed et aliquanto post [1081] in ead. fabula : itidemque ap. Athen. l. 6, [p. 238, D] : Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος· ex Aristophonte. Et 13, [p. 558, D], ex Anaxila : Βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου· de Theano meretrice. Eustathium vero per ι scribere patet e similiter terminatis, τάριχος, Φρύνιχος, Θευδέριχος. [Mœris p. 210 : Κόψιχος ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἀττικοὶ καὶ Ἕλληνες. Κόψιχος Atticis tribuit Moscop. Π. σχεδ. p. 61.]

[Κρὰ s. Κρᾶ, i. q. κράνος. Palladas Anth. Pal. 6, 86 : Τὸν θῶ (θώρακα) καὶ τὰς κνῆ (κνημῖδας) τάν τ' ἀσπίδα καὶ δόρυ καὶ κρά. V. Lobeck. Paralip. p. 116.]

Κραάρα [?], Hesychio κόσκινον ἢ ὄρυγμα, Cribrum s. Fossa.

Κράας, άατος, et Κρὰς, ατὸς, ὁ vel τὸ, i. q. κάρη. [Κράατος κράατι κράατα et reliqui numeri pluralis casus (nam singularis κράας exx. nulla sunt) propriæ sunt Epicorum formæ generis neutrius : κρατὸς vero κρατὶ κρᾶτα etc. genere masculino dicta quorumvis poetarum sunt communia; nisi quod Sophocles aliquoties τὸ κρᾶτα genere neutro dixit, quod notavit Eustath. p. 700, 62. Femininum ἡ κρὰς, quod ponunt scholl. ad Eurip. Hec. 429, Phœn. 1159, legebatur in epigr. ap. Athen. 1, p. 19, C : Κρατὸς ἐπὶ σφετέρης, cui σφετέρου restitutum ex cod. Paris. Certius exemplum Euripidis est El. 140 : Θὲς τόδε τεῦχος ἐμῆς ἀπὸ κρατὸς ἑλοῦσα. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1391 : Τὸ κρὰς ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, οἷον ὁ κράς καὶ ἡ κράς. Nominativum κρὰς, ὁ, cujus apud poetas veteres exx. nulla fuerunt, ex Simia Rhodio attulit Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 3, p. 385, et in Bekkeri Anecd. p. 1181 (adde aliud ejusdem exemplum ap. Steph. Byz. s. v. Ἡμίκυνες), de quo v. Lobeck. Paralip. p. 78.] Hom. Il. T, [93] de noxa, quam deam fingit : Κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Apoll. Arg. 1, [222] : Κράατος ἐξ ὑπάτοιο· 2, [1013] : Κράατα δησάμενοι. Et ap. Eust. [p. 700, 59] : Σῷ κράατι τίσεις. Et a κρὰς, Hom. Od. Ξ, [276] : Αὐτίχ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα· Θ, [92] : Ἄψ δ' Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, γοάασκεν. Et similiter in accus. ap. Apoll. Arg. 2, [93] : Κρᾶτα παρακλίνας. Eurip. [Hipp. 1203] : Ὀρθὸν κρᾶτ' ἔστησαν ἵπποι. Hom. Od. I, [490] : Κρατὶ κατανεύων· Il. A, [529] de Saturno : Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· Υ, [5] : Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, A vertice Olympi. Od. N, [346] : Ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη, Super verticem portus : i. e. In aditu. Reperitur et dat. plur. [κρασὶ ap. Hom. Il. K, 152, et] κράτεσφι [ib. 156 et] ap. Dionys. P. [1113.] Neutrius autem esse generis probat hoc Pindari, Τρία κρᾶτα. Eust. [p. 1715, 63. Seqq. ex Indice.] Hesych. habet περισπωμένως κρᾶς, expositum κρέας : secundum quosdam κεφαλὴ, Caput. Κράτεσφι, poetice pro κρασὶ, h. e. κεφαλαῖς, ap. Dionys. [Post Homerum hoc nomine, quod Thessalorum dialecto tribuit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1095, sæpissime usi sunt Tragici, et plerumque quidem numero singulari. Æsch. Cho. 198 : Πλόκος ... ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος· Pers. 371 : Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον· Suppl. 685 : Νόσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἴζοι κρατὸς ἀτερπής. Soph. El. 449 : Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας· Ph. 1027 : Κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί. Eur. Suppl. 289 : Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα· Hel. 1203 : Κρατὸς εὐγενοῦς. Aristoph. Ran. 329, in carmine chorico : Περὶ κρατὶ σῷ. Et genere neutro Soph. Ph. 1001 : Κρᾶτ' ἐμὸν τόδε· 1457 : Τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα· OEd. T. 263 : Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη. Plurali numero bis usus est Euripides, Phœn. 1126 : Κρᾶτας αἱματούμενοι· Herc. F. 526.]

[Κραβασία, ἡ, Crabasia. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Ἰβήρων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Κραβάσιος καὶ Κραβασιεὺς καὶ Κραβασιάτης καὶ Κραβασιανὸς διὰ τὴν χώραν.]

Κράβατος, s. Κράββατος, ὁ, Grabatus : Lecti s. Lecticæ genus, quod sic dictum putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, A suspendendo gradu : qui enim ejusmodi pensilibus lecticis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt. Legitur hoc voc. in N. T. : ut Marc. 2, [4, 9, etc.] et Joann. 5, [8 sqq.] : Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει. Et Act. 5, [15] : Τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων. Et 9, [33] : Κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ. Pollux [10, 35] scribit afferri et e Critonis Mesenia et Rhinthonis Telepho : Phrynicho [p. 62] negante Atticum esse, sed eos usurpare vocem σκίμπους. Notandum porro ap. Græcos passim gemino β scriptum reperiri : ap. Lat. simplici, canente et Virgilio, Membra levat sensim vili demissa grabato. Sic vero et Lacus dicunt iidem pro λάκκος, et Ptisana pro πτισσάνη, et similia alia. [Κράββατος pro σκίμπους uno fere ore improbandum judicatur a grammaticis, ut a Phrynicho, Thoma M. p. 799, Phavorino in Λέχος, Eust. p. 1944, 19, Polluce. Conf. schol. Aristoph. Nub. 253. Neque ego dubito, quin Salmasius De l. hellenist. p. 65 recte illud pro Macedonico habuerit. Quanquam enim, quod ego quidem sciam, non legitur in versione Alex., tamen præter Critonem et Rhinthonem ap. Polluc., scriptores tantum recentiores eo usi sunt. Et Kypkius quidem Obss. in N. T. vol. 1, p. 154, unum modo l. ex Arriani Dissertt. Epict. attulit (ubi Κραββάτιον, 3, 22, 74). Addo schol. Eur. qui ad Hipp. 977 ter posuit hoc voc., et libros N. T. in quibus plus semel legitur, ut Marc. 2, 9, qui l. quum Triphyllio, Ledrensium episcopo, laudandus pro concione esset, pro κράββατον dixisse narratur σκίμποδα : v. Sozomen. H. E. 1, 11. Idem in eodem Marci l. laudando fecisse deprehenditur Clem. Al. Pæd. 1, 2, p. 81, B. Unde vocabuli vilitas patere potest cuique. Alios auctores habet Ducangius. Præterea Hesych. nomine κράββατος interpretatur nomina κλίνη, κλινίδιον, σκίμπους, χάλανδρος. Idem : Λέκτρα· κραββάτια. Et Suidas : Κλίνη (potius κλινίδιον), τὸ κραββάτιον. Σκίμπους, κράβατος. Ceterum Kuhnius ad Poll. nomen κράββατος ex Hebr. קָרַב derivat. Sturz. Adde Moschion. Affect. mul. p. 4 et gramm. ms. ap. Wetsten. ad Marc. 2, 4. Lobeck.]

[Κραββάτιον. V. Κράβατος.]

[Κραββατοπόδιον, τὸ, Pes lecti. Lex. Ms. Wakef.]

Κράβος, ὁ, Hesychio ὁ λάρος, Larus : qui et καύηξ.

[Κράβυζος, ὁ, conchylii genus quoddam. Κραβύζους Epicharmo ap. Athen. 3, p. 85, C, ex codd. restitutum : nam Musurus στραβήλους interpolaverat.]

[Κράγγη. V. Κραγγών.]

[Κραγγὼν, όνος, ἡ.] Κράγγονες [Κραγγόνες], Cranginès : species quædam τῶν καρίδων, teste Aristot. H. A. 4, 2. Paulo post Κράγγη pro eod. : Ἔχει δὲ καὶ ἡ κράγγη πτερύγια ἐφ' ἑκάτερα ἐν τῇ οὐρᾷ. [Κράγγαι apud Iambl. Protr. p. 350 Kiessl. « V. not. ad Plotin. p. 442. » Creuz.] Hesych. habet Κραγὼν, unico γ et oxytonως, dicens et ipse esse ἔνυδρον ζῶον e genere τῶν καρίδων. || At Κραγγὼν, Eidem est κίσσα, Pica.

[Κραγέτης, ὁ, Clamosus. Κραγέται κολοιοὶ Pind. Nem. 3, 143. Philostr. p. 870 : Τὸν κραγέτην κολοιόν.]

Κράγιον [?], Hesychio σύντριμμα ἐν κεφαλῇ, Contusio in capite.

[Κραγμὸς, ὁ, Thom. M. p. 322, ubi κραυγμὸς ex codd. restituendum.]

Κραγὸν, Hesychius affert pro κραυγὴν, Clamorem, Vociferationem. [Fortasse ex Aristoph. Eq. 487 : Κραγὸν κεκράξεται· quod participium aoristi est verbi κράζω. Sic Babrias ap. Suidam s. v. Πέταυρα : Κλαγγὸν εἶπε βωστρήσας. Aristophanem imitatur Eustathius Opusc. p. 164, 40 : Φροιμίοις πολυρρόθοις (hoc ex Æsch. Sept. 7) κραγὸν, ὃ δὴ λέγεται, ἀνακράζοντες. Substantivum Κραγὸς, ὁ, oxytonum, et adjectivum paroxytonum Κράγος, ὁ κραυγαστικὸς, ponit Arcad. p. 47, 4. Oxytonum κραγὸν testatur schol. Aristoph. : Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ κραυγαστικῶς· καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ.] Κράγον autem esse dicit βοήθημα, Opitulationem : et Montem [Lyciæ : de quo v. Strabo 14, p. 669, Dionys. P. 850, Eustath. p. 635, 17. De eo plura ex Alexandri Libyacis attulit Steph. Byz. et adjectivum gentile posuit Κράγιος, ία, ιον.]

[Κράγων. V. Κραγγών.]

Κραδαίνω, i. q. κραδάω, ex eoque derivatum, ut Eust. [p. 677, 33], Vibro, Crispo, Bud. ap. Plut.

[Mor. p. 210, E] : Ἀγησίλαος ἐρωτηθεὶς ἄχρι τίνος εἰσὶν A οἱ τῆς Λακωνικῆς ὅροι, τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν, Ἄχρις οὗ τοῦτο φθάνοι. Hastam quatere dicit Virg. : Certam quatit improbus hastam. Silius, Concutere hastam; Ovid., Tela concutere. Et pass. Hom. Il. N, [504], Π, [614] : Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤχετ'. [Eur. Herc. F. 1003 : Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπίλογχον χερί. Aristoph. Ach. 965 : Κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους· ubi schol. κραδαίνειν κυρίως τὸ τὰ τῆς συκῆς φύλλα σείειν καὶ πάλλειν.] Item, Vibro, Concutio, Tremefacio, Cum tremore commoveo, ut fit in terræmotibus : Κραδαίνεται γῆ, μὴ κινεῖται, Bud., Terra vibratur, concutitur, non movetur. Plin. : Nec simplici modo quatitur unquam, sed tremit vibratque. Idem eam dicit Intremiscere. Seneca de tremore terræ loquens, Nam nec succutiuntur tunc omnia, nec inclinantur, sed vibrantur. [Æsch. Prom. 1049 : Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. « Dionys. H. Epit. 16, 10, p. 91 ed. Mai. » Creuzer.] Synes. Ep. 161 : Ἔσειεν ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι πρηνεῖς οἱ πλείους· B τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. || Quasso, Quatio, Concutio, eo sensu, quo Seneca dicit Terrore quatere populos; Lucan., Tumultu ingenti bellorum concutitur Roma; Ovid., Metus ossa concutit. Plut. Alcib. [c. 15] : Διαστῆσαι καὶ κραδᾶναι Πελοπόννησον. Et [V. Anton. c. 37] : Τοσαύτην δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν Βάκτρων Ἰνδοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν, Concusserat et tremefecerat. Et Κραδαίνομαι, Metu concutior, Tremisco, Horrore quatior. Plut. [V. Cic. c. 35], de Cicerone in judicio Miloniano : Κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, Corpore præ metu vibrante et voce interrupta, Bud. Paulo ante dixerat, Μόλις ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ τρέμων. Idem Alex. [c. 74] : Εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. [Theophr. H. ἰλιγγ. 8, 8 : Σείεσθαι καὶ κραδαίνεσθαι τὴν ὄψιν. Dionys. A. R. 10, 9 : Ὅλης δὲ κραδαινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πόλεως. Xenoph. Ephes. 1, 9 : Ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί· ubi Locella ll. similes comparavit 1, C 16, et Joseph. B. Jud. 7, 4, 2. « Κραδαινομένους ἑστάναι Philo p. 961, B. De dentibus labefactis Suidas s. v. Ἱππίας, ex Ælian : Ὅτε γέρων εἶχε τοὺς ὀδόντας κραδαινομένους. » Hemst.]

Κράδαιον, Folium ficulnum. Pollux [6, 40] : Ἐκ δὲ τούτων ἂν εἴη καὶ ὁ κραδοφάγος, τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν· ἐπεὶ κράδαια τὰ φύλλα τῶν συκῶν. [Κράδαι correctum ex codicibus.]

Κραδαλὸς, Vibratilis, Qui facile concutitur s. quassatur; εὐκράδαντος καὶ εὐκίνητος, Eust. [p. 1165, 20.]

Κράδαλοι, ὁ, Rami ficulni, κλάδοι συκῆς, Hesych. [Id.: Κλαδαρῶν, κλάδων. Corruptum ex Κραδαλῶν. Pierson. ad Mœr. p. 229. Immo Κραδάλων, si altero l. recte scriptum Κράδαλοι.]

[Κράδανσις, εως, ἡ, Vibratio (terræ). Epicur. apud Diog. L. 10, 105. Nam sic codicis Flor. κράδασιν cum Hermanno est emendanda : nisi quis Meibomii præferat conjecturam κραδασμὸν, aliorum librorum scriptura κραδαστὸν commendatam.]

[Κραδασμὸς, ὁ, Vibratio. Nicom. Harm. p. 8. Wakef. D Marcell. De puls. in cod. Vindob. p. 24 : Τῷ γινομένῳ περὶ τοῖς ἑξακοντισμοῖς (sic) τῶν δοράτων κρ. Weic.]

[Κραδαφάγος. V. Κραδοφάγος.]

Κραδάω, Cradatione infestor. In VV. LL. e Theophrast. [H. Pl. 4, 14, 4.] Est autem Morbus quidam ficui peculiaris, de quo in Κράδος. || Vibro, Concutio, Quatio, a κράδη, Eust. [p. 677, 34; 1951, 41] : contra Etym. κράδη a κραδάω. Videtur autem κραδάω esse Quasso s. Concutio aut Agito : ut folia solent concuti aut agitari a vento : nam κράδη generaliter pro Quovis folio accipi Eust. annotat. Hom. Il. [H, 212] : Νέρθε δὲ ποσσὶν Ἵκε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, Prælongam vibrans s. quatiens hastam, de Ajace. Quo versu Sueton. scribit Vespasianum Imperatorem usum fuisse de quodam proceræ staturæ improbiusque nato. Idem v. extat et in Od. T, [438]. Sic Il. N, [582] : Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι, Ὀξὺ δόρυ κραδάων, Acutam vibrans hastam : Cic. de Samnitibus, Vibrant hastas ante pugnam.

[Κραδεᾶτις, ἡ, inter cognomina numeri quinarii memoratur ab Nicom. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 144, 39, secundum cod. Venet. : nam vulgo κρεδεάτην legebatur.]

Κράδεύω, i. q. κραδάω et κραδαίνω, Vibro, Quatio, Concutio : κραδεύειν, κραδαίνειν, σείειν, τινάσσειν, Hes.

Κράδη, ἡ, [In codd. interdum oxytonum est : v. var. lect. ad Athen. 3, p. 76, C; 15, p. 682, D.] Ramus ficulnus, Surculus ficulneus. Theophr. C. Pl. 5, 1, [3] : Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς οἱ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα· καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Ubi nota κράδην esse e genere eorum, quæ dicuntur τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, ἅπερ ἔχουσιν ἀρχάς τινας ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς, e genere sive κλώνων s. κλάδων s. πτόρθων : sed ficus proprie esse, ut θαλία oleæ, et κλῆμα vitis. Galeno Lex. Hipp. [p. 506] κράδαι sunt συκῆς οἱ ἀκρέμονες. [Hippocr. p. 877, A : Κράδης ἐν ὀπῷ φλοιὸν χλωρόν· et p. 266, 7.] Rursum Theophr. H. Pl. 2, [5, 4] : Φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας σφυρᾷ παίῃ, ἄχρι οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς· εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἄμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ. Unde Plin. 17, 17 : Defractos serere ramos docuit (casus), quum pali defixi radices cepissent. Multa sic seruntur, in primisque ficus, omnibus aliis modis nascens præterquam talea : optime quidem si vastiore ramo pali modo exacuto adigatur alte, exiguo super terram relicto capite, eoque ipso arena cooperto. Et 1, [8, 5] : Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιστα ἐν πλατάνῳ, Quædam veluti cradæ, Gaza : VV. LL. hic Morbum esse volunt illum, qui κράδος vocatur, de quo in seqq. Item ap. Suid. : Ἧσθιον δὲ τὰς κράδας οἱ Λακεδαιμόνιοι [ex Aristoph. Pac. 626 : Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον], i. e. κατέκοπτον, ut ipse exp. Item, Οἱ μὲν οὖν τέττιγες ἐπὶ τῶν κραδῶν ἕνα μῆνα ἢ δύο ᾄδουσι [ex Aristoph. Av. 39. Eur. Sciron. fr. 3 : Προσπηγνύναι κράδαις ἐριναῖς.] || Etym. autem scribit κράδας esse non solum κλάδους τῆς συκῆς, sed etiam παντὸς τοῦ ἀκροδρύου : quomodo ab Hesiodo usurpatum videtur [Op. 679] : Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eustathio item est aut Folium ficulnum, aut etiam generaliter Quodvis folium. || Nicandrum vero κράδην accepisse pro Ficu sylvestri tradit ipsius schol. in Ther. 853 : Σὺν δὲ κράδης κυέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην. Et sub fin. Alexiph. : Πολλάκι δ' ἀγριόεντα κράδην σπέραδός τε σελίνου Ἴσθμιον. At Suidæ κράδη est συκῆ, ut et Hesychio, i. e. Ficus. [Aristoph. Pac. 627.] || Quod vero in Tragœdia dicebatur μηχανὴ, illud in comœdia κράδη, Pollux [4, 129] dicens esse συκῆς μίμησιν : nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Hesychio autem κράδη est ἀγκυρὶς, ἐξ ἧς ἐνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι. Sic vero in VV. LL. annotatur de hoc κράδη, Κράδη, Hamus vel Pegma, e quo aliquid suspenditur. Aliquando ea Pegmatum species, quæ in scenis ad ficulneæ arboris imaginem produci solebant. Addunt vero hæc verba e Zenodoto : Ἀγκυρὶς, ἀφ' ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν, ζωστῆρι ταινίαις κατειλημμένοι.

[Κράδη, ἡ, Cradá. Steph. Byz., πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Κραδίτης ὡς Σιδίτης.]

Κραδησίτης, ὁ, Hesychio φαρμακὸς ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.

Κραδηφορία, ἡ, Gestatio ramorum, s. ramorum ficus. Plut. Symp. 4, [5, p. 671, E] de Judæis : Ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ' αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν.

[Κραδία. V. Καρδία.]

[Κραδιαῖος, αία, αῖον, i. q. καρδιαῖος. Synes. Hymn. 2, 29, p. 318, A : Κρ. τι λόχευμα. Kall.]

[Κραδίας, ὁ, nomen modi musici. Plut. De mus. p. 1133 extr. : Καὶ ἄλλος δ' ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος καλούμενος κραδίας, ὃν φησιν Ἱππῶναξ Μίμνερμον αὐλῆσαι. Forma Ion. ap. Hesych. : Κραδίης νόμος, νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμακοῖς κράδαις καὶ θρίοις ἐπιρραβδιζομένοις. || Idem : Κραδίης τυρὸς, ὁ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ τῆς κράδης πηγνύμενος.]

[Κράδισος, ὁ, inter vasa vinaria ex Xenophonte

memoratur a Polluce 6, 14. Voc. suspectum. Κρατηρίσκος Kuhnius. Xenophontis autem nomen recte referri videtur ad præcedentem vocem βίκος.]

Κράδοπώλης, ὁ, Surculorum ficulnorum s. ficuum venditor. [Eustath. p. 1409, 63.]

Κράδος, ἡ, i. q. κράδη, Ramus ficulnus. Diosc. 2 [1, 134], de ficu sylvestri loquens : Αἱ δὲ κράδοι βοείοις κρέασι καθεψόμεναι εὐέψητα ταῦτα ποιοῦσι. Sic enim ibi scribitur, sc. κράδοι, et sic legit etiam Bud.; sed quædam edd. habent κράδαι. || Vitium s. Morbus in ficu. Theophr. H. Pl. 4, [14, 4] : Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μέν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλοῦσί τινες κράδους, ὅθεν τοὔνομα τῇ νόσῳ. Unde Plin. 17, 24 : Verum ut homini nervorum cruciatus, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo, et sunt apud Græcos sua nomina utrique vitio : undique primo dolor, mox et macies earum partium fragilis, postremo tabes morbusque, non intrante succo aut non perveniente : maximeque id fici sentiunt. Hoc et κράδη dicitur, VV. LL.

Κραδοφάγος, ὁ, ἡ, Qui ficos comedit aut ficulnis ramis foliisve victitat, συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος, Hesych. Significat etiam τὸν ἀγροῖκον, ut Idem annotat. Item ap. Eust. [p. 1409, 63] quidam gramm., Οἱ ἄγροικοι καὶ κρ. λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων ποριζόμενοι. Quibus verbis videtur significare Homines rusticos, et Qui e rebus vilibus quæstum faciant. Rusticum et sordidum, inquit Erasm. Chil., veteres κραδοφάγον per jocum appellabant quasi κραδαιοφάγον : nam κράδαια vocant Arboris fici folia. Iidem dicebantur βαλανοφάγοι, quasi Prisco more glandibus viventes. Vide et Κράδαιον. Ap. Hesychium vero scribitur κραδαφάγος.

[Κράερα. V. Κραῖρα.]

Κράζω, Clamo. [Κράζω α longo pronunciandum esse docet Herodian. Π. μον. λέξ. p. 23, 5, de quo v. Lobeck. Paralip. p. 408.] Eust. [p. 39, 46] κράζειν et κρώζειν scribit dici de cornicibus et corvis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς : gruem autem κλάζειν : ita κράζειν proprie fuerit Crocitare; nam in Philomela, quæ Ovidio ascribitur, Crocitat corvus, graculus at frigulat. Non tantum autem de his avibus dicitur, sed etiam de ceteris animantibus, et homine etiam : quanquam Demetrius Phal. τὸ κεκραγὼς pro βοῶν, dicit esse voc. τραχύ : unde etiam intelligimus κράζειν esse Clamare asperius. [Rara sunt præsentis exx. Aristoph. Eq. 287 : Κατακεκράξομαί σε κράζων. Κράζει Aristot. H. A. 9, 1. Κόραξ ἡσυχαῖον κράζων Theophr. Π. σημείων 4, 3.] Usitatius est in voce pass. futurum paulo post, in act. tamen signif. Aristoph. Ran. [258] de ipsis ranis loquens : Ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι' ἡμέρας, Βρεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Ibid. [265] Bacchus cum ranis coaxantibus contendens dicit, Κεκράξομαι γὰρ, κἂν με δέῃ δι' ἡμέρας, Ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ. Item Jes. 19, [20]: Κεκράξονται πρὸς Κύριον, Clamabunt ad Dominum, Magno clamore divinum auxilium implorabunt. At præt. med. Κέκραγα et quæ inde sunt, pro præsenti plerumque usurpantur, i. e. Clamo, Vociferor. [Æsch. Prom. 765 : Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· et addito accusativo in fr. Orithyiæ (265) : Νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.] Lucian. : Τί κέκραγας; Quid clamas s. vociferaris? [Timon. c. 7, κεκραγώς.] Xen. Cyrop. 1, [3, 10] : Ἃ οὐκ ἐᾶτε ἡμᾶς τοὺς παῖδας ποιεῖν, ταῦτα αὐτοὶ ἐποιεῖτε· πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγειτε, ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲ ἓν ἀλλήλων, Clamabatis, Vociferabamini. Dem. [p. 271, 10] : Βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ. Sicut vero hic Dem. copulat βοῶν et κεκραγὼς, ita Aristoph. κεκραγὼς et βοῶν Pl. [722] : Ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν ἔφευγ'. [Polyb. 31, 24, 1 : Κάτων ἐδυσχέραινε καὶ ἐκεκράγει.] Lucian. [Demon. c. 48], de quodam Cynico : Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα. Ap. Aristoph. vero alicubi additur præp. πρός [Ran. 982] : Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, Inclamat servos domesticos, Cum clamore vocat. Cum gen. vero junctum significat Clamo de, et subintelligi videtur præp. περί. Soph. Aj. [1236] : Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; De quo viro tam superba clamas? Interdum vero accus. rei additur, ac significat Cum clamore posco. Aristoph. Vesp. [103] : Εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ, κέκραγεν ἐμβάδας, Illico a cœna cum clamore poscit soccos. Sic fere Propert., Territa vicinas Theia clamat aquas. [Imperat. κέκραχθε ap. Aristoph. Ach. 335, et forma primitiva κεκράγετε Vesp. 415. || Κέκρηγα, quod cum κέκληγα comparavit Lobeckius, est in gl. Hesychii Κεκρηγότα, κεκραγότα. Id ego, suadente etiam literarum serie, ex κεκριγότα corruptum esse arbitror. G. D.] || Κεκράγω, thema e præt. med. κέκραγα, i. q. κράζω, Clamo, Vociferor : unde aor. 1 ἐκέκραξα. [Immo ἔκραξα : quam formam ex Dion. Chr. Or. 27, p. 527, et Lucillio Anth. Pal. 11, 211, futurum autem κράξω ex eodem 11, 141, indicavit Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 223. Adde κράξῃ ex Theophr. Π. σημείων 4, 3. Futurum κεκραγήσει Hesych. per κραυγάσει exp. Idem Κάρραξον pro κράξον a Paphiis dictum annotavit.] Posui autem hic Κράζω tum propter significationis, tum propter scripturæ similitudinem, præsertim quum ab eo sit itidem κρώζω, ut κλώζω a κλάζω.

[Κρᾶθις, ὁ, Crathis, fl. Achaiæ. Eur. Tro. 228; Callim. H. in Jov. 26. Herodot. 1, 145 : Κρᾶθις ποταμὸς ἀέναος, ἀπ' ὅτου ὁ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ οὔνομα ἔσχε. Strabo 8, p. 386 : Πρὸς δὲ ταῖς Ἀχαϊκαῖς Αἰγαῖς ὁ Κρᾶθις ῥεῖ ποταμὸς ἐκ δυοῖν ποταμοῖν αὐξόμενος ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι τὴν ὀνομασίαν ἔχων· ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Κρᾶθις. De hoc Strabo 6, p. 263, Theocr. 5, 16, Tzetzes ad Lycophr. 1021, Plin. H. N. 31, 2. De utroque fluvio deque monte cognomine Achaico v. Pausan. 7, 25, 11; 8, 15, 8 et 9. Quibus in ll. notandus feminini generis usus τῆς Κράθιδος, τῇ Κράθιδι, τὴν Κρᾶθιν, librariis, ut videtur, imputandus : nam τοῦ Κράθιδος et τὸν Κρᾶθιν servatum in libris 8, 15, 9 et 18, 4.]

Κραιαίνω, i. q. κραίνω, Efficio, Effectum reddo. [Hom. Il. E, 508 : Τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμάς.] Ab hoc est κρήηνον. Hom. Il. A, [504] : Τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ· nam et Eust. hic annotat κρήηνον a κραιαίνω, sicut κρῆναι, i. e. τελειῶσαι, a disyllabo κραίνω, et μιῆναι a μιαίνω. Hinc autem est et κεκράαντο· Od. [Δ, 132] : Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, i. e. ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο, a κραιαίνω, vel pro τὰ χείλη χρυσῷ ἐκέκρατο, Eust.

Κραίνω, et Κραιαίνω, Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. Il. A, 504 : Τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, quum antea dixisset, 455 : Ἣδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Est autem κρήηνον ἐέλδωρ, s. ἐπικρήηνον, Desiderium s. Votum perfice, Perfectum redde, Effectum redde, Effectum redde quod opto. [Hesych. : Κράανον, τέλεσον.] Il. I, [101] : Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, exp. ἐπιτελέσαι, et εἰς τέλος ἀγαγεῖν. Sunt autem hæc a Κραιαίνω. [Od. E, 170 : Οἵ μεν φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε· Υ, 115 : Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω· Τ, 567 : Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι. Pind. Ol. 3, 19 : Κραίνων ἐφετμάς. Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτὰν Pyth. 9, 118. Æsch. Prom. 510 : Οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται· Ag. 369 : Ἔπραξεν ὡς ἔκρανεν· Suppl. 622 : Λεὼς ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τόδε· Choeph. 1075 : Ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης; Eur. Hel. 1334 : Ζεὺς ... ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε· El. 1248 : Ἃ Μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι. Passiv. et med. Hom. Il. I, 626 : Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. Æsch. Prom. 211 : Τὸ μέλλον ἦ κραίνοιτο (scr. κρανοῖτο) προυτεθεσπίκει· 911 : Ἀρὰ τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται· Eum. 347 : Ἀάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη. Κέκρανται ψῆφος Æsch. Suppl. 943, Eur. Andr. 1273.] At κρανθεῖσα ψῆφος ap. Eur. [Hec. 223] a κραίνω, i. e. τελειωθεῖσα, Victrix sententia, VV. LL. [Ap. Hippocr. p. 810, A, κραίνουσι de spinalis medullæ involucris et ligamentis desinentibus aut ad exitum perductis, hoc est ad spinæ finem tendentibus dicitur. Ubi Galenus κραίνουσι, τελευτῶσι, hoc est Desinentibus, exp. In eamque rem Homerum citat. Sic enim ap. Gal. legendum videtur, quum exempll. omnia vitiosa sint : Ὠνόμασε δὲ αὐτος ὁ Ἱππ. τὸ τελευτῶσιν ὁμοίως τῷ ποιητῇ

κραίνουσι, « εἴπερ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔσται. » Idem Gal. in Exeg. κραίνουσι λήγουσι exp. Erotianus vero κυριεύουσι, βασιλεύουσι, ut ap. Hom. βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι. Legitur etiam ap. Hipp. p. 563, 4, ἀγχόνας κραίνουσιν, Strangulationes parant, perficiunt, expediunt, implent, hoc est sese strangulant. Et Hesych. : Κραίνουσι, πληροῦσι, παρέχουσι, τιμῶσι, βασιλεύουσιν. Foes.] || Κραίνω dicitur quasi καραίνω a κάρα, si Etym. credimus, ut sc. a χεῖμα fit χειμαίνω. Et sicut a κάρα deducit, ita vult ejus signif. retinere; dici enim proprie ἐπὶ τοῦ τελειοῦσθαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸν ὑποσχόμενον, de qua expos. dixi et in Ἐπικραιαίνω, Eust. autem a κρῶ deducit hoc verbum κραίνω. At ego non dubitavi verbo κρατῶ ipsum subjungere, ut quemadmodum κρείων putatur dictum quasi κρατείων, ita κραίνω dictum sit quasi κραταίνω : liceat enim et mihi divinationem meam in medium afferre. || Impero, Regno. Hom. Od. Θ, 390 : Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. e. Imperant. Neque enim sequi debemus brevium scholl. auctorem, exponentem διατελοῦσιν et ὑπάρχουσι. Soph. Aj. [1050] : Ὅς κραίνει στρατοῦ, Qui imperat exercitui. [OEd. C. 296 : Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας; 449 : Θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.] Hesych. quoque κραίνω exp. non solum πληρῶ, Impleo, quod accipiendum puto eo sensu, quo dicitur aliquis Implere promissa, et παρέχω, τιμῶ, sed etiam βασιλεύω. [Seqq. ex Indice.] Κρανέω, Ion. pro κρανῶ, Perficiam : unde et particip. κρανθεὶς, Perfectus, Effectus. Κράανον, idem Hesych. exp. τέλεσον, Perfice : quod et κρήηνον, a κραιαίνω : sed κράανον potius a κρααίνω. Κρῆῆναι pro κρῆναι. Il. A : Τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ· itidemque κρηήνατο, Od. [Γ, 418, P, 242.] Κεκράανται, poetice pro κέκρανται, i. e. τετελεσμένοι εἰσί. Od. O, [116] : Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται.

Κραιπᾰλάω, Crapulam sentio, Dolore capitis laboro e nimio potu. Plato Symp. [p. 176, D] : Κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, Gravedinem adhuc sentiens e compotatione pridiana. Alexis ap. Athen. 1, [p. 34, C, sqq.] : Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς. Κατανύστασον· παύσῃ γάρ. Ibid. rhaphanus esse crapulæ antipharmacum dicitur. Eubulus : Γύναι Ῥάφανόν γε κομίσασ' εἰς ἐμὲ σὺ, τὴν κραιπάλην Μέλλεις ἀφεῖναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς. Et ap. Nicocharem item quidam petit rhaphanos, Ἵν' ἐξάρῃ τὴν κραιπάλην. Ubi quam κραιπάλην appellant, Anaxandrides vocat βάρος, dicens, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ προσὸν νῦν νέφος· clare indicans κραιπάλην esse Gravedinem et veternum e nimio vini potu. Nota vero ibi et διασκεδᾶτε positum Attice pro διασκεδάσετε. [Philyllius ib. 1, p. 31, A : Ὥστε μηδὲν κραιπαλᾶν. Polyb. 15, 33, 2 : Ἐξῆλθε καιπαλῶν εἰς τὸ Στάδιον.] Κραιπαλᾶν est etiam Desipere s. Delirare per crapulam, Vino dementari et σφάλλεσθαι τῶν καιρίων, s. τὸ ἐκ μέθης ἀτακτεῖν, inquit Suid., qui exp. etiam ἀλαζονεύεσθαι, in hoc l. : Τὸν δὲ Σέσωστριν ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλᾶν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι χρυσοκόλλητον, λίθους τε τιμίους ταύτῃ περιβαλεῖν, καὶ ἐφιζάνων ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς. Ubi malim, Usque eo dementis arrogantiæ venisse : s. Eo insaniæ. [Hesych. : Κραιπαλώσας, μεθύσας. Corrig. μεθυσάσας. G. Dind.]

Κραιπάλη, ἡ, Crapula : ἡ ἐξ οἴνου βλάβη τῆς κεφαλῆς, ut ipsa vocabuli compositio et etymologia ostendit : dicitur enim ita παρὰ τὸ τὸ κάρα πάλλειν : ut proprie sit Vibrans capitis dolor e nimio vino : ὁ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως παλμὸς, Suid. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 45, 13 : Κρ., ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πόσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὅπερ ἐστὶ διασείειν, τὴν κεφαλήν. Similiter ἀπὸ τοῦ κάρηνον πάλλεσθαι derivatur ap. Galen. vol. 9, p. 197. A μέθη distinguit Ammon. p. 85 : Κρ. μὲν ἡ χθεσινὴ μέθη· μέθη δὲ ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.] Et Plin. 23, 1, de novitio resinato : Capitis dolorem et vertigines facit : ab hoc dicta crapula est. Hippocr. Aphor. : Ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται· de ebrio qui obmutuerit. Thom. M. [p. 553] κραιπάλην esse vult Ebrietatem e pridiano die, schol. Aristoph. τὴν ἐξ ἑωθινοῦ μέθην, s. Dolorem ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας : Ach. [277] : Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης. Ceterum quemadmodum quum Latini dicunt Edormire et exhalare crapulam, Discutere crapulam, intelligunt non tam dolorem et gravedinem capitis e nimio vini potu, sed etiam τὸ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως νέφος quo mens et sensus obscurantur, ita et κραιπάλην Græci. Plut. [Mor. p. 127, F] : Ὡς οἴνῳ δὴ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ διαφορήσαντας.

Κραιπαλίζω, affertur pro Crapulor : sed sine exemplo.

[Κραιπαλικὸς, ἡ, ὸν, Crapulentus. Eustath. Opusc. p. 22, 80 : Κραιπαλικὸς ὡς ἐξ οἴνου ἀναστήσεται.]

[Κραιπαλόβοσκος, ὁ, ἡ. Sopater ap. Athen. 11, p. 784, B : Τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις, Qui ex crapula multa siti tenentur.]

Κραιπαλόκωμος, ὁ, ἡ, ap. Aristoph. Ran. [217] : Ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. Ubi schol. κραιπαλόκωμον metonymicῶς esse dicit τὸν κατὰ μέθην γινόμενον ὕμνον : quum potius adjective accipiendum videatur et conjungendum cum ὄχλος : ut κραιπαλόκωμος ὄχλος sit qui ἐκ κραιπάλης κωμάζει, s. Turba quæ ebria et gravata vino comissatur ac bacchatur.

Κραιπαλώδης, ὁ, ἡ, Obnoxius crapulæ, s. Usque ad crapulam potans. [Plut. Mor. p. 647, D.] Ap. Suid. : Τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατηπίστατο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυσος, εἴτε φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν ἐγκέφαλον. At Liv. dixit, Plenos crapulæ eos lux oppressit, pro κραιπαλῶντας : quod est partic. a κραιπαλάω.

[Κραιπνοβάτις, ἡ, Rapide incedens. Theod. Prodr. Ep. p. 53.]

[Κραιπνοπόρος, ὁ, ἡ, Rapide incedens. Theodor. Prodr. Ep. p. 29.]

Κραιπνὸς, ἡ, ὸν, Rapidus, Velox, Pernix, Celer. Hom. Il. Ψ, [749] : Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο· Χ, [138] : Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Et alibi [P, 190] : Ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστρώ· Il. Ψ, [590] : Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος (subaud. νέου ἀνδρὸς πέλεται), λεπτὴ δέ τε μῆτις. Idem neutr. plur. κραιπνὰ adverbialiter usurpat pro Velociter, Rapide, Celeriter, Cito. Od. P, [27] : Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· ut et in Epigr. legimus κραιπνὰ διώκειν : pro eo quod Hom. dicit κραιπνοῖς ποσί. [Kp. ποὺς vel πόδες Æsch. Pers. 95, Simias Ovo v. 17. Κραιπνὸν βόλος Pind. Pyth. 4, 161. Κραιπνότεραι ἀνέμων ib. 372. « De equo Antimach. ap. Pausan. 8, 25, 5. Ἄρεα κραιπνὸν orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 238, B. » Hemst.] Alioqui idem poeta utitur et adv. Κραιπνῶς, pro Velociter, Cito, Propere. Il. K, [162] : Ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε· O, [83] : Ὡς κρ. μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα ἶρις· Od. Θ, [247] : Ποσὶ κρ. θέομεν.

Κραιπνόσσυτος [immo Κραιπνόσῠτος, ὁ, ἡ], ex Æsch. [Pr. 279 : Κρ. θᾶκον προλιποῦσα], Velociter concitatus; sed malim Celeritate incitatus : quod Latinius esse puto. Redditur etiam uno verbo Celer. [|| Adverb. Κραιπνοσσύτως schol. ad l. Æschyli.]

[Κραιπνοσύνη, ἡ, Velocitas. Tzetz. Carm. Il. 211.]

Κραιπνοφόρος, ὁ, ἡ, affertur pro Velox, Citus, ex Æsch. [Prom. 132 : Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι], nisi forte scrib. potius κραιπνόφορος, ut sit Qui rapido impetu fertur : sicut κραιπνόσσυτος. [Recte scriptum κραιπνοφόροι, quod significat Cito ferentes.]

[Κραιπνῶς. V. Κραιπνός.]

Κραῖρα, s. Κράερα, Hesychio ἡ κεφαλὴ, Caput : et τὸ ἀκροστόλιον. Unde ὀρθόκραιρος, τανύκραιρος : item δίκραιρος, ἡμίκραιρος. [Eust. p. 710, 49; 1127, 32, etc.] || Ap. eund. Hesych. legitur et Κραῖροι, expositum στόλοι νεῶν, μέτωπα, κεφαλαί.

Κράκτης, ὁ, Clamator, Clamosus. [Pollux 5, 90.] Plut. Polit. præc. [p. 804, C, ubi κεκράκτης, quod v.] docens qua voce homo politicus verba facere debeat : Ὡς μὴ πολλάκις ἀπαγορεύοντα καὶ σβεννύμενον ὑπερβάλοι τις αὐτὸν ἅρπαξ καὶ κράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. [Schol. Hom. Od. E, 408. Schæf. || Cantor. Cantacuzen. 1, 41 (et ex eo Codinus De offic. c. 18, n. 31) : Ἕτεροι τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ᾄδειν εἰδότες, οὓς ἐπὶ τῆς τοιαύτης τελετῆς κράκτας ἔθος ὀνομάζειν ἐστί. Ducang.]

Κρακτικὸς, ἡ, ὸν, Clamosus. [Schol. Aristoph. Vesp. 34. G. D. Tzetza ad Hes. Op. 747; Zonar. p. 1851; Philemo Lex. techn. 287, p. 202. Osann. Superl. ap.

Lucian. Conviv. c. 12 : Κρακτικώτατον κυνικῶν ἁπάντων.]

[Κράκτρια, ἡ, Clamatrix. Hesych. s. v. Λακέρυζα.]

Κρᾶμα, τὸ, Mixtura, s. potius Id ipsum, quod mixtum est. [Hesych. : Κρ., κέρασμα· καὶ εὔκρατον.] Peculiariter, Vinum aqua mixtum, Vinum dilutum et aqua temperatum. Id videtur esse, quod Celsus l. 1, Dilutam potionem appellavit. Plutarch. [Mor. p. 140, F :] Τὸ κρᾶμα, καί τοι ὕδατος μετέχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν. Diosc. : Ἴᾶται καὶ βῆχα χρονίαν μετὰ κρᾶμα, E vino aqua mixto, s. diluto, potum, ut etiam Budæo interpretandum videtur. At vero ap. Philon. V. M. 3 : Ἀναμίξας τὸ ἔλαιον τῷ αἵματι τοῦ κράματος, Illius temperationis cruori commixto oleo, Turn. Dicitur etiam de concretione et temperatura corporum naturalium, s. ipso corpore concreto, aut massa corporis. concreta. Plut. Ad Colot. [p. 1109, E] : Οἳ πᾶν μὲν τὸ αἰσθητὸν κρᾶμα παντοδαπῶν ποιοτήτων ἀποφαίνουσι σύμμικτον· eod. l. [p. 1119, A] : Ὡς κρᾶμα τὸ μεμιγμένον ἔκ τε τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Gregor. : Ὅσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τοῦ συνθέτου καὶ ταπεινοῦ καὶ βρίθοντος κράματος, Præstant corporibus humanis concretis et deorsum vergentibus : Nat. Chr. : Τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ καὶ κράματος, Ex eodem luto et eadem massa. Item, Οὔπω δ' ἦν κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων, οὔτε τις μίξις τῶν ἐναντίων, Permixtio, Temperatura. Idem H. φιλοπτωχ. : Τοιοῦτον τὸ κρ. ἡμῶν, i. e. συζυγία τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, Temperamentum, Bud. [Timæus Locr. p. 95, E : Ὡς ἓν κρᾶμα ἐκ δύο τουτέων εἶμεν.]

[Κραμάτιον, τὸ, Parva mixtura. Dioscorides Parab. 1, 207.]

[Κραμβαλέος, α, ον, HSt. s. v. Κράμβος :] Porro ab hoc κράμβος, τὸ καπυρὸς, derivatur Κραμβαλέος, significans etiam ipsum Tostus, Assus, Siccus : ap. Athen. 9, [p. 376, C] : Οὗ (sc. τοῦ δέλφακος τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὸ συμπόσιον) τὸ μὲν ἥμισυ, κραμβαλέον ἦν, ἐπιμελῶς πεποιημένον, τὸ δέ τι ἥμισυ ὡσὰν ἐξ ὕδατος ἑψημένον ταχερῶς. Ita autem accipiendum esse, docet mox ipse coquus, jubens Dipnosophistas ostendere πῶς τε ὁ χοῖρος ἐσφάγη, καὶ πῶς ἐξ ἡμισείας μὲν ὀπτὸς, ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα. [Ib. p. 381, C; 383, F.] Hesychio quoque Κραμβαλέος [κραμβατέλος codex] est ξηρὸς καὶ καπυρός : afferenti et verb. Κραμβαλίζουσι pro καπυρίζουσι : necnon et κατασείουσιν. [Idem : Χραμβαλιαστὸς (Κραμβαλιαστὺς Salmas.), γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς. Hemst. Conf. Κρεμβαλιαστύς.]

[Κραμβαλίζω. V. Κραμβαλέος.]

[Κράμβαλον, τό.] Κράμβαλα Hesychio sunt μνημεῖα, Monumenta, [Busta].

[Κραμβασπάραγος, ὁ, Crambasparagus. Geopon. 12, 1, 2.]

Κραμβεῖον, τὸ, Siculi appellant τὸ κώνειον, Cicutam, ut tradit Erotian. Ap. Hesych. vero Κραμβίον, τὸ κώνειον. [Recte Erotianus, cujus gl. refertur ad Hippocr. p. 644, 9, de quo HSt. post verba s. v. Κραμβίδιον apponenda :] Item Κραμβίῳ pro κράμβης ἀφεψήματι, Decocto brassicæ, ut accipit Galen. ap. Hippocr. : Κλύζειν τῷ σὺν τῷ κραμβίῳ χλιηρῷ. [Scribendum κραμβείῳ.]

Κράμβη, ἡ, Brassica : per sync. pro κοράμβλη [v. schol. Aristoph. Eq. 536], utpote quæ τὰς κόρας et aciem oculorum hebetet. Ejus tria genera enumerat Diosc. l. 2, ἥμερον, ἄγριον, θαλάσσιον, c. 146, 147, 148, itidemque Galen. Plinius vero 20, 9 : In tres, inquit, species divisere brassicam Græci antiquissimi : crispam, quam Selinada vocarunt, a similitudine apii foliorum : alteram, Leam, latis foliis, e caule exeuntibus : unde Caulodem quidam vocavere : tertia est proprie appellata Crambe, tenuioribus foliis et simplicibus, densissimisque, amarior, sed efficacissima. Hæc ille e Catone De R. R. c. 157. [V. Schneid. ad Scriptt. rei rust. vol. 3, 1, p. 271.] Verum et Euthydemus [Eudemus] Atheniensis in libro De oleribus ait tria esse κράμβης genera : esse enim ἁλμυρίδα, λειόφυλλον, σελινουσίαν : quarum hanc postremam τῇ ἡδονῇ primam judicari : τὴν σελινουσίαν vero sic nominari διὰ τὴν οὐλότητα, utpote similem apio. Plura v. ap. Athen. 9, [p. 369], ubi annotat eam habitam fuisse etiam ἱερὰν, eamque ob rem a Nicandro vocari μάντιν : indeque, ap. Ionas præsertim, in jurando etiam dicere solitos ναὶ μὰ τὴν κράμβην : exempla ejus jnramenti afferens ex Ananio, Teleclide, Epicharmo, Eupolide. Idem Athen. ibid., necnon et l. 1, [p. 34, D, sqq.] τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit, hoc ex Apollodoro Carystio afferens testimonium, Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι Κράμβην· forsan quoniam utriusque eadem vis. Ut enim Timæus dicit Sybaritas πρὸ τοῦ πίνειν solitos κράμβας ἐσθίειν, et Athenæus, Εἰς τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους προσλαμβάνεσθαι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα· ita Amphis Comicus τὰς ῥαφάνους esse φάρμακον μέθης, ἐξελαῦνον τοὺς λήρους· et Anaxandrides, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ προσὸν νῦν νέφος Ἐπὶ τοῦ μετώπου. Præterea, ut Athenæus dicit, si qua in vinea nascantur κράμβαι, ἀμαυρότερον γίνεσθαι τὸν οἶνον· ita et Theophrastus sub finem libri 4, τὴν ῥάφανον φθείρειν τὴν ἄμπελον. Item ut τῆς κράμβης tria enumerantur genera, ita et τῆς ῥαφάνου, οὐλόφυλλον, λειόφυλλον, ἄγριον, ap. Theophr. H. Pl. 7, 4. Ex Epigr. vero [Automedont. Anth. Pal. 11, 325] affertur et κανναβίνη κράμβη. [Δὶς κράμβη θάνατος, Basil. M. vol. 3, Epist. 186, 187. Hemst.]

[Κραμβήεις, εσσα, εν, Brassicæ similis. Nicand. Al. 330.]

Κραμβίδιον, τὸ, dimin. pro κράμβη. Ac ut dictum est κράμβην a nonnullis dici τὴν ῥάφανον, ita et κραμβίδιον : velut ab Antiphane, in Rustico, Κραμβίδιον ἔφθὸν, χάριεν, ἀστεῖον πάνυ. Ita Pollux [6, 54], afferens et ex Aristot. H. A. [5, 19] : Ῥάφανος, ἣν καλοῦσί τινες κράμβην. [Diosc. 2, 148.]

[Κραμβίζω, Ad brassicæ colorem vergo. Theophil. De urin. p. 86 Guid. Schæf.]

[Κραμβίον. V. Κραμβεῖον.]

[Κραμβὶς, ίδος, ἡ, Eruca brassicæ. Ælian. N. A. 9, 39 : Τίκτεται καὶ ἐν τῇ κράμβῃ σκωλήκων γένος καὶ ὄνομα αὐτῶν ἐκ τῶν ἠθῶν ἐν οἷς διαιτᾶται· καλεῖται γοῦν κραμβίς.]

[Κραμβοβάτης, ὁ, nomen ranæ ap. Hom. Batr. 239, 243, sec. codd. Vratisl., Paris. 2773, et altero loco Jenens. pro vulgato Πηλοβάτης. Osann.]

Κράμβος, ὁ, Crambus : vitium fructuum, et inter hos uvarum : simile τῇ ἐρυσίβῃ : fit autem ὅταν ὑπούσης τῆς ὑγρότητος μετὰ τὰς ψακάδας ἐπικαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος· quod et ἐπὶ τῶν οἰνάρων accidit. Ita Theophr. C. Pl. 5, [11, 1]. Plin. 17, 24, dicit, Si sol acrior humorem s. rorem insecutus inussit. Ita igitur dicitur κράμβος, quum acriore solis exustione acini uvarum veluti tosti assique inarescunt. Nam κράμβος adjective significat ξηρὸς, καπυρὸς, Aridus, Torridus, teste Hesychio [qui κράμβον exp. καπυρόν τινα γέλωτα καὶ ξηρὸν, ἢ τὴν κράμβην] afferente et κραμβότατον pro καπυρώτατον. Quomodo ap. Aristoph. quoque Eq. [539] : Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας, schol. et Suid. exp. ξηροτάτου, necnon ἡδυτάτου : qui etiam addunt, allusisse eum hac voce ad τὸ λάχανον, τὴν κράμβην : ac Cratetem, de quo Comicus ibi loquitur, fuisse αὐτοσχέδιον περὶ τὰ δράματα.

[Κράμβουσα, ἡ, Crambusa, n. insulæ ap. Strabon. in descriptione Ciliciæ 14, p. 666, 670. Adjectivum gentile Κραμβούσιος ἢ Κραμβουσαῖος finxit Steph. Byz.]

[Κράμβουτις, ἡ, Crambutis. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Λιβύης. Ὁ πολίτης Κραμβουτίτης ὡς Ναυκρατίτης. Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ο γράφει Κράμβοτις προπαροξυτόνως ὡς Ἄβοτις.]

[Κραμβοφάγος, ὁ, ἡ, Brassica vescens. N. pr. ap. Hom. Batrach. 216.]

[Κράμβωτον, ἴχτινος τὸ ζῷον, Hesych.]

Κράνα, Hesychio κεφαλὴ, Caput. Item Dor. pro κρήνη, Fons. [Lucian. Tragod. 173 : Ὁ δὲ θεραπείαν ἔλαβε παρὰ τῆς κράνης. Lectio vitiosa. V. Κρηράνη.]

[Κρανάη, ἡ, Cranae, Cranai filia. Apollodor. 3, 14, 5, ubi Κραναὴ scriptum. || HSt. s. v. Κρανάος :] Est et Κραναὴ nomen insulæ Laconicæ. Hom. [Il. Γ, 445] : Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην. [Recto accentu, quem schol. præcipit, Κρανάῃ nunc scribitur. V. Strabo 9, p. 399, et Steph. Byz., qui Κρανάῃ a quibusdam pro Ἀτθίδι acceptum esse tradit, et adjectiva gentilia addit, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κρανάτης ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος ὡς Ἀθηναῖος. Κραναατῶν numi quidam memorantur ab Eckhelio vol. 2, p. 226 : sed qui

Κραναίων nomine inscripti ibid. p. 227 afferuntur, non satis constat quorsum sint referendi. Non minus obscurum est quem Κρανναίων ἱμερόεντα χορὸν dicat Bacchylides Anth. Pal. 6, 313, ubi editores Κραναίων posuerunt et nulla metri ratione habita a Κρανάη derivarunt.]

[Κραναήπεδος, ὁ, ἡ, Asperum solum habens. Hom. H. in Apoll. 72.]

[Κράναια. V. Κράνιοι.]

[Κραναία, ἡ, cognomen Minervæ ap. Pausan. 10, 34, 7 : Ἐλατείας δὲ ὅσον σταδίους εἴκοσιν ἀφέστηκεν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κραναίας ἱερόν. Nomen a κραναὸς derivant interpretes, quoniam templum fuit conditum ἐν λόφῳ ἀποτόμῳ.]

[Κρανάϊνος. V. Κράνεια.]

[Κραναῖος. V. Κρανάη.]

[Κραναΐς, ίδος, ἡ, Cranais, tribus Atticæ nomen. Pollux 8, 109.]

[Κραναίχμη, ἡ, Cranæchme, Cranai filia. Apollod. 3, 14, 5.]

Κραναὸς, ὰ, ὸν, Asper : ut κραναὴ Ithaca ap. Hom. [Il. Γ, 201, Od. A, 247, O, 510, al.], τραχεῖα, Aspera. [Κραναὰ Δᾶλος Pind. Isthm. 1, 3. Κρανααὶ Ἀθῆναι Ol. 7, 151; 13, 52, Nem. 8, 19. Eædem Κραναὰ πόλις vocantur ab Aristoph. Ach. 75, ubi schol. : Τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. Λέγει δὲ κραναὰς τὰς Ἀθήνας ἤτοι τὰς τραχείας (λεπτόγεως γὰρ ἡ Ἀττική) ἢ ἀπὸ Κραναοῦ τινὸς, ὃς ἦν τῶν αὐτοχθόνων εἷς. Hesych. : Κραναὴν (κράνδην codex) πόλιν, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ Κραναοῦ. Ἡ Κραναὰ arx Athenarum Aristoph. Lys. 481. Numero plurali Κρανααὶ, αἱ, Av. 123 : Ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν· quod per Ἀθηνῶν exp. schol., pro quo Ἀθηναίων scriptum in cod. Rav. et codicibus Suidæ. Quæ recta erit interpretatio si Κραναῶν ab nominativo deducatur Κραναοί. De Cranao rege v. Apollodor. 3, 14, 5, Pausan. 1, 2, 6. Κραναοὶ, οἱ, Athenienses, Herodot. 8, 44, Strabo 9, p. 397. V. Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 57 seqq. Παῖδες Κραναοῦ Æsch. Eum. 1011.] Exp. et Sterilis, e consequenti. Vult autem Eust. [p. 701, 1] κραναὸς a κράνον, Caput, deduci. [Κραναὰς ἀκαλήφας, Asperas urticas, Aristoph. ap. Athen. 2, p. 62, E. Hemst.]

[Κρανάσπης, ὁ, Cranaspes, Mitrobatis filius. Herodot. 3, 126, ubi var. lect. Κρανάπην et Κρανάτην.]

[Κρανέα. V. Κράνεια.]

[Κράνεια, ἡ, Cranea. Steph. Byz. : Κρ., χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. Θεόπομπος νε'. Τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισαίοις.]

[Κράνεια, ἡ.] Κράνεια, Hesychio λεπτοκάρυα, Avellanæ : videtur tamen potius significare Corna. Nam paroxytonως Κρανεία dicitur Cornus : quæ et Κρανέα, teste Suida, quo auctore κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, ut μελία τὸ ἐκ μελίας : in Epigr. [Anytes Anth. Pal. 6, 123] : Ἔσταθι τῇδε κρανεία βροτοκτόνε. Ita in Ms. etiam cod. : sunt tamen qui proparoxytonως scribant κράνεια. [Hoc metrum postulat legiturque in Anth. Pal. Conf. Eustath. p. 1657, 18.] Quomodo ap. Hom. quoque vet. et Ms. cod. habet Il. Π, [767] : Φηγόν τε μελίαν τε τανύφλοιόν τε κράνειαν. At Ionice Od. K, [242] : Καρπόν τε κρανείης Ἔδμεναι· pro κρανείας· ut ap. Plut. Alex. [c. 18] : Φλοιῷ κρανείας ἐνδεδεμένην. Rursum ap. Suid. reperio κράνειον φυτὸν, et κράνειος καρπὸς, adj., pro eo quod alias κρανέϊνος. Recte. Ita enim et ap. Xen. Cyn. [10, 3] : Ῥάβδους κρανείας [recte correctum κρανεΐνας] δορατοπαχεῖς. At ap. Galen. sine diphth. per ε, Comm. in l. De fract. [p. 771, H] : Κρανέας δὲ κελεύει τὰς ῥάβδους εἶναι, διὰ τὴν εὐτονίαν τοῦ ξύλου. Ubi tamen Hippocr. non κρανέας habet, sed κραναΐνας. Κρανέϊνος, Corneus, E corno. At vero Κρανία est Cornus. [Κράνεια, ἄρρην ἢ πρώϊος, θήλεια ἡ καὶ θηλυκράνεια, fructu et ligno quomodo differant docet Theophr. H. Pl. 3, 4, 3. Utrumque genus describitur 3, 12, 1 et 2. Ἐπὶ τῶν κρανίων 3, 2, 1. Ὁ καρπὸς ὅμοιος τοῖς κρανέοις 4, 4, 5. De ligno est ἰσχυρότατον ἡ κρανία 5, 6, 4. Τὸ κράνον χεῖρον καὶ ὑδαρὲς ἡμερούμενον γίνεται C. Pl. 3, 1, 4. Ἐπὶ τοῦ κράνου 3, 10, 2. || Hinc ducitur forma adjectivi Κρανέϊνος ap. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 2. Παλτῷ κρανεΐνῳ H. Gr. 3, 4, 14, Eq. 12, 12, ubi libri κρανάϊνα. (Adde τόξα κρανέϊνα ap. Herodot. 7, 92.) Ξυστοῖς κρανεΐνοις Arrian. Anab. 1, 15, 7. In Æliani N. A. 1, 23, Ἐξῆπται δὲ (τὸ ἄγκιστρον) ῥάβδου κρανείας defendi potest, quanquam Oppianus ea in piscatione 4, 364, ῥάβδον κραναὴν nominaverit. Eadem est ratio 12, 43. Similiter Geopon. 10, 87, 4, κρανέας ἐπίουρον nominant, ubi liber Gudianus Κρανίας habet. Straboni 12, p. 570, ubi libri κραναΐνοις κραναϊνοις κρανίνοις, recte κρανεΐνοις ex Eustathio restituit Tzschuckius. Formam κράνινα τόξα habet Pausan. 1, 21, 8, et schol. Lycophr. 553. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 428. Nomen arboris κρανέα repetendum a fructu : unde recta via proficiscitur adjectivum κράνειος, cujus femininum Corneam s. Corniferam significans, si pro substantivo valet, modo κρανέα scribitur, Geopon. 10, 87, 4, modo, ut hoc l. codices exhibent, κρανία, Hippocr. Mochl. vol. 3, p. 306, Galen. vol. 12, p. 921; 11, p. 648; 12, p. 41 ed. Kühn., Paul. Æg. 7, 3, p. 342, Dioscor. 1, 172, ut κερατέα et κερατία, κυδωνέα et κυδωνία, modo etiam substantivorum accentum accipit, κράνεια προπαροξυτόνως τὸ φυτὸν, schol. Od. K, 242, quo accentu est ap. Homerum, Theophrastum et Plut. V. Rom. c. 20. (Κρανείου θάμνος Nonn. Dion. 33, 228, et Hamadryas Κράνειος Athen. 3, p. 78, B, nisi hæc potius Κράνεια vocata est; τῆς κρανείας Eur. Phaeth. fr. 11, Pausan. 3, 13, 3, Poll. 5, 20; αἱ κράνειαι Orph. Arg. 913.) Si vero hasta significatur cornea, nihil interest, utrum κράνεια scribatur metonymice ut μελίη, an κρανεία, quorum prius est in Anytæ et Niciæ epigrammatis, alterum apud Suidam vulgatur : κρανεία τὸ ἐκ κρανείας δόρυ. Hesych. κύρνα interpr. κρανία s. κράνια, ex quo apparet nominum *cornus*, *cornu*, κέρας, κραναὸς cognatio, qua κρανίον quoque et localia Κράνη sive Κρανὶς (Theophr.), Κράνων, Κράνειον, Κράνιον, nisi Dorica intercurrunt, contineri videntur. Lobeck. Paralip. p. 339. Nomen arboris Κράνος, ἡ, est in Geopon. 7, 35, 1. Fructus alio nomine πίτταξυς vocatur, quod v.]

[Κρανεὼν, ῶνος, ὁ, Cornetum, Gl.]

[Κράνειοι. V. Κράνιοι.]

[Κράνειον. V. Κράνιον. Κρατάνιον.]

[Κράνειος. V. Κράνεια.]

[Κράνη, ἡ, nomen loci ap. Theophr. H. Pl. 4, 1, 2 : Ἐν Ἀρκαδίᾳ γοῦν περὶ τὴν κράνην (κράνιν codex Urb.) καλουμένην τόπος ἐστί τις κοῖλος καὶ ἄπνους, εἰς ὃν οὐδέποθ' ὅλως ἥλιον ἐμβάλλειν φασίν.]

[Κρανίδης, συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ. Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ. Τὸ ἐθνικὸν Κρανῖται, Steph. Byz. V. Κρηνίδες.]

[Κρανίζω, Præcipito. Hesych. : Κρανίξαι, ἐπὶ κεφαλὴν ἀπορρίψαι. Conf. Κερανίξαι, et Valcken. Epist. ad Rœver. p. 67.]

[Κράνινος. V. Κράνεια.]

[Κράνιοι, οἱ, Cranii. Steph. Byz. : Κράνιοι, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ. Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων Προνήσου, Σάμου, Πηλέως, Κρανίου. Τὸ ἐθνικὸν Κρανιεῖς. Codices Κράνιον et in fine Κραναεῖς. Utrumque correxit Berkelius, collatis Hesychii gll., Κράνιοι, τῆς Κεφαλληνίας αὗται τέσσαρες... (exciderunt trium oppidorum nomina) Κράνιοι, et Κρηνίας, τοὺς Κεφαλλῆνας τινές· ubi Κρηνεῖς corrigit. Debebat Κρηνιᾶς. Ἐν Κρανίοις τῆς Κεφαλληνίας Thucyd. 5, 35, 56; 2, 30, 33 et Strabo 10, p. 455, 456. Κράνειοι Etym. M. p. 507, 31. Κράναια, ἡ, ap. schol. Thucyd. 1, 27.]

[Κρᾱνιόλειος, ὁ, ἡ, Qui capite calvo est. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 49, 12 : Κρ., ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, ὁ φαλακρός.]

Κρανίον, τὸ, Calvaria, Calva. [Hom. Il. Θ, 84 : Ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι. Pind. Isthm. 4, 92 : Κρανίοις ξένων. Eurip. Rhes. 679 : Τὸ κρ. παίσας κατέαγα. Ib. 643. Plato Euthyd. p. 299, E : Οἱ χρυσίον ἐν τοῖς κρανίοις ἔχουσι.] Lucian. [Tim. c. 48] : Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου. Synes. : Ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρ., καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφύν. Interdum redditur etiam Caput : ut a Polit. in Herodiano [7, 7, 8] : Ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι, Fuste capiti illiso. [At ibi Cranium etiam poterat intelligi. Sed alibi subinde revera intelligitur Totum caput. Sic Amphis Athenæi 7, p. 295, F, de glauci piscis capite : Κρανίων μέρη εὔσαρκα. Sic κρανίον λάβρακος et κρανία

ἀρνῶν in cibis memorantur ab Eripho ib. p. 302, E, Eubulo p. 330, C. Schweigh.] Vult autem Eust. [p. 700, 64] e κάρηνον fieri κάρανον, e quo per sync. sit κρανίον. || Poculi genus, quod et κραταίνιον, VV. LL. ex Athen. [V. Κρατάνιον.] || Fruticis genus radicibus carentis, VV. LL. e Theophr. H. Pl. 1, [8, 2], sed κεραύνιον e Plin. quidam reponendum ibi suspicantur. [V. Κράνεια.]

Κράνιον, τὸ, nomen gymnasii Corinthi. Sed Κράνειον potius scribitur. Plut. [Mor. p. 601, B]: Οὐδὲ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες κατοικοῦσι Κολυττὸν, οὐδὲ Κορίνθιοι Κράνειον, οὐδὲ Πιτάνην Λάκωνες. [Timæus Lex. Plat. p. 157: Κρανίον, ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον. Nulla hujus gymnasii ap. Plat., sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tanquam ap. Xenoph. H. Gr. 4, 4, 4, Plut. V. Alex. c. 14, Athen. 13, p. 589, C, Themist. Or. 2, p. 38, A, Alciphr. 3, 60, ubi cod. Paris. περὶ τὸ Κράνειον εἱλουμένους. Multum in hoc gymnasio versabatur Diogenes cynicus: v. Dion. Chr. Or. 4, p. 61, A; 6, p. 87, C; 8, p. 131, A; 9, p. 138, D, et Hemst. ad Lucian. D. mort. 1, p. 329. Ruhnk. Scriptura per diphthongum servata ap. Pausan. 2, 2, 4, et alibi passim, Xenophonti quoque et Theophr. C. Pl. 5, 14, 2 aliisque restituenda.] || Urbs in Cephallenia. Ap. Thuc. autem 5, [35] plur., Ἐν Κρανίοις τῆς Κεφαλληνίας. [V. Κράνιοι.]

[Κράνιος, Cranius, n. pr. V. Κράνιοι.]

[Κραννὼν, ῶνος, ἡ, Crannon, urbs Thessaliæ: de qua v. Strabo 9, p. 441, 442, et Steph. Byz., qui adjectiva gentilia memorat Κραννώνιος (Herodot. 6, 127, Thucyd. 2, 22, Strab. p. 442), et Κρανωνὶς, ἰδος, ἡ. Nomen in codicibus non raro simplici ν scribitur: v. Wass. ad l. Thucyd. Duplex est in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 135. Vitioso accentu ἐν Κράνωνι ap. Pausan. 10, 3, 4, et Κράνων ap. Steph. Byz., qui aliam ejusdem nominis urbem memorat Athamaniæ, quæ nomen acceperit ἀπὸ Κράνωνος τοῦ Πελασγοῦ.]

[Κρανοκόλαπτα, τά. Κρανοκολάπτης. V. Μῆλον.]

[Κρανόλυτον, τὸ, ap. anon. De venæ sect. p. 9. Significatio incerta. Weigel.]

Κράνον, τὸ, Caput, Eust. [V. Κράνος. Κράνον finxit Greg. Cor. p. 370, e l. Theocriti 15, 3, ubi ποτὶ κράνον in codice suo scriptum invenit pro ποτίκρανον.]

[Κράνον, τὸ, i. q. κράνεια, quod v.]

[Κρᾰνοποιέω.] Affertur et Κρανοποιῶν ex Aristoph. [Ran. 1018] pro κράνη καὶ λόφους διηγούμενος, Galeas crepans.

[Κρανοποιία, ἡ, Galearum fabricatio. Pollux 7, 155.]

Κρᾰνοποιὸς, ὁ, Galearum artifex, Aristoph. [Pac. 1255. Pollux 1, 149; 7, 155.]

[Κράνος, ἡ. V. Κράνεια.]

Κράνος, τὸ, Galea. [Herodot. 7, 63: Χάλκεα κράνεα. Æsch. Sept. 459: Εὐχάλκου κράνους. Eur. El. 470: Χρυσεοτύπῳ κράνει. Aristoph. Ach. 584, 1103. Κράνεσιν Pac. 1257.] Lucian. [De hist. conscr. c. 23]: Ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος κτλ. Plut. [Mor. p. 789, D]: Ἐν οἷς τοῦ γέροντος κἂν τὸ κράνος ἀποκρύψῃ τὰς πολιάς. Deducit autem Eust. [p. 701, 1; 924, 27] hoc nomen κράνος, sicut et κραναὸς, a κράνον, Caput. At vero alibi dicit, sicut κόρυς derivari a κάρα, ita etiam κράνος a κρανίον deduci.

[Κρανουργία, ἡ, Galearum fabricatio. Pollux 7, 155.]

[Κρανουργὸς, ὁ, i. q. κρανοποιός. Pollux 7, 155.]

[Κράντας, ὁ, Crantas, n. viri ap. Macedon. Anth. Pal. 6, 70, ubi edd. priores Κράντος.]

Κράντειρα, ἡ, Regina, Perfectrix, Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Plan. 4, 220: Κρ. τόνου.]

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, Effector, Qui efficit, Qui perficit. || Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt Dentes, qui a Latinis Genuini vocati fuerunt, et Maxillares, ut quidam volunt. Cic., inquit Cam., γομφίους omnes intimos et genuinos: Plinius Genuinos vocat eos, qui Aristoteli H. A. 2, [4] sunt κραντῆρες. Pollux [2, 92] ὀψιγόνους nominat, et ponit post σωφρονιστῆρας. Ac κραντῆρας scribit Aristot. postremos nasci anno ætatis xx, sed et in senecta nonnullis ac mulieribus quibusdam octogenariis illos demum erupisse. At schol. Nic. Ther. [447], Αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ, annotat κραντῆρας dici dentes τοὺς ὕστερον ἀναβαίνοντας, quod illi soleant κράϊνειν et ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. At Cleanthum, σωφρονιστῆρας eos appellasse, quoniam τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ una cum illis advenit. Sed Nicandrum simpliciter pro Dentibus hoc nomine usum esse. [Similiter Hesych.]

[Κραντήριος, ία, ιον.] Κραντήριοι, Qui efficiunt, Hesychio οἱ κραίνοντες καὶ ἐπιτελοῦντες.

[Κράντης, ὁ, i. q. κραντήρ. Lycophr. 305: Πημάτων ὕψιστον, ὧν κράντης χρόνος. Τελειωτὴς, πληρωτὴς exp. scholiastæ.]

[Κραντὼ, οῦς, ἡ, Cranto, Nerei filia. Hesiod. Theog. 243; Apollodor. 1, 3, 7.]

Κράντωρ, ορος, ὁ, Rex, Princeps. Et κράντορες, Reges, Optimates, Proceres, Duces. [Eurip. Andr. 508: Ὦ χθονὸς Φθίας κράντορες. Samius Anth. Pal. 6, 116.] Nam et ita quidam exp.: Hesych. tamen κράντωρ exp. duntaxat βασιλεύς. [|| Effector, Stator. Philopœmen κράντωρ ἐλευθερίας in epigr. ap. Pausan. 8, 52, 3. Hemst.]

[Κράντωρ, ορος, ὁ, Crantor, Solensis, Xenocratis discipulus, cujus vitam scripsit Diogen. L. 4, 24 seqq.]

[Κρὰξ, ὁ, inter monosyllaba in αξ, quæ α productum habeant, memoratur ab Dracone Strat. p. 19, 14; 80, 22, et in Reg. prosod. p. 434. Fortasse sermonis plebeii et comici vocabulum est, idem significans quod κέκραξ ap. Drac. Str. p. 51, 12 et Lasc. Gramm. p. D, *ii*. Lobeck. Paralip. p. 96.]

[Κράος. V. Κράφα.]

[Κράπαθος. Κραπάσεια. V. Καρπ—.]

[Κραπαταλὸς, ὁ.] Κραπάταλλοι, Hesychio Pisces quidam: κραπάταλλος tamen, Eod. teste, vulgo est ὁ μωρὸς, Fatuus: quomodo et Κραπαταλίας, simplici λ ap. eum scriptum, quum exposuisset ἀνεμώδης, καὶ ἀσθενὴς, καὶ ἀνίσχυρα λέγων: subjungit, rectius accipi pro ληρώδης, Delirus. Rursum Κραπάταλλος ei est νόμισμα, Numisma. [Κραπάταλοι Pherecratis comœdia inscripta fuit, in cujus nominis scriptura codd. ita dissentiunt ut alii uno alii duobus λλ scriptum exhibeant. Genuinam verbi scripturam esse Κραπάταλοι evincit versus apud Athen. 14, p. 646, C: Λήψει δ' ἐν Ἅιδου κραπάταλον. De sensu nominis et argumento fabulæ nihil certi constitui potest. Adscribam tamen memorabilem locum Pollucis 9, 83, ubi postquam de danace, Persico numo, disputavit, ita pergit: Ὄνομα δέ τι νομίσματος καὶ κραπατάλους εἴτε παίζων εἴτε σπουδάζων Φερεκράτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. Λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλον εἶναι ἐν Ἅιδου δραχμὴν, ἔχειν δ' αὐτὸν ὀκτὼ ψωθίας, τὴν δὲ ψωθίαν εἶναι τριώβολον καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάβους. Quibus verbis vitium inest ab nemine quod sciam animadversum. Crapatalus, inquit, drachmæ, h. e. sex obolorum valorem habet, constatque octo psothiis, quarum singulæ trioboli pretium habent. Quo quid esse potest ineptius? Scribendum videtur δύο ψωθίας pro ὀκτὼ ψωθίας. Ita omnia recte habent. Crapatalus drachmæ, psothia triobolo, ciccabus chalco respondet. Finxerat igitur Pherecrates inferos numis uti crapatalo, psothia et ciccabo, quibus nominibus vulgo vilissima quæque significabant. Meinek. Histor. Comic. p. 84. Ceterum ὀξυτόνως scribendum κραπαταλός. Hunc enim accentum præcipit Arcadius p. 54, 10, vitiosa utens scriptura κραπαταλλός (codices κραταπαλλός).]

[Κραριῶται, οἱ, Crariotæ, cives tribus (Tegeaticæ) Κλαρεώτιδος (quam s. v. Κλαρεῶτις ex Pausania memoravimus), in inscr. Tegeatica ap. Bœckh. vol. 1, p. 701. Pro Κλαριῶται dictum cum Attico ναύκραρος comparavit Bœckh.]

[Κράς. V. Κράας.]

Κράσβολα, Hesychio sunt κόλλαβοι δερμάτινοι. [V. Κερασβόλος.]

[Κρασέριον, τὸ, Craserium. Steph. Byz.: Κρ., Σικελίας χωρίον. Φίλιστος ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κρασερῖνος.]

Κρᾶσις, εως, ἡ, Mixtio, Mixtura: peculiariter de Ea, qua aqua vino miscetur. [V. Eustath. p. 1624, 32 seqq. Dictione integra, κρ. ἡ τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ, Athen. 2, p. 45, D. Schweigh.] Ap. Athen. 10 [p. 426, B]: Ἔδοξε πᾶσι λέγειν περὶ τῶν κράσεων τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, De ratione aquæ vino miscendæ, qua sc. vel ἴσον ἴσῳ κιρνᾶται, vel ex alterutro minus: ut τρία καὶ δύο, Aristoph.; πέντε καὶ δύο, Eupol. Sic etiam οἴνου κρᾶσις, Plut. [Mor. p. 647, D, etc. Æschyl. fr. 49: Τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω.] Generaliter vero de Quavis mixtura et temperatura s. temperamento dicitur. [Æsch.

Prom. 480 : Ἔδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων.] Lucian. [Zeux. c. 5] : Χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, Mixturam et temperaturam. Plut. [Mor. p. 395, B] : Κρ. τις ἦν καὶ φάρμαξις τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκόν. In quibus ll. activam signif. habet. Alicubi vero et pass., De def. orac. : Τῆς κράσεως ἐν αὐτοῖς ἑτέρας γενομένης, Mutato in ipsis temperamento. [Ἀέρος καὶ πνεύματος p. 435, B.] In eod. l. [p. 432, E] : Καταμιγνύμενον γὰρ εἰς τὸ σῶμα κρᾶσιν ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς ἀήθη καὶ ἄτοπον, Infusus corpori, insolitam quandam et inusitatam temperationem affert. Dicitur etiam de Temperie s. Temperamento corporis humani et elementorum. Alex. Aphr. : Ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, Ex æquabili corporis temperamento s. constitutione sanitas existit. [Timæus Locr. p. 103, A : Αἱ τῶν σωμάτων κράσιες. Aristot. H. A. 8, 2 : Διὰ τὴν τοῦ σώματος κρᾶσιν καὶ τὸν βίον. Κρ. τῆς ψύξεως ib.] Theophr., κρ. ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος· Hermog., ἡ τῶν ἀέρων. Qua signif. κατάστασις etiam dicitur. [Plato Phæd. p. 111, B : Τὰς ὥρας αὐτοῖς κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην ... Pollux 6, 178. Κρᾶσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων αἰθὴρ Eurip. Phaeth. fr. 5.] Aristot. De mundo : Τὰ εὖ ἔχοντα κράσεως νάματα, Aquæ bene temperatæ. Alicubi commodius redditur Cinnus, Commixtio. Aristot. De mundo [c. 5] : Ἐκ φωνηέντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιησαμένη, Vocalium et mutarum cinnum efficiens : Cic. De oratore : Quidam interjectus, intermedius et quasi temperatus, nec acumine posteriorum, nec fulmine utens superiorum, ut cinnus amborum, in neutro excellens, utriusque particeps. Quæ ejus verba perspicue declarant quid κρᾶσις sit, sc. Qualitas commixta e duobus aut pluribus, licet a se invicem discrepantibus, ita coalescentibus, ut unum quippiam tantummodo videatur. Sic Alex. Aphr. : Τὰ δὲ ὁμιλοῦντα ἑαυτοῖς, ὁμιλεῖ τὰ μὲν κατὰ κρᾶσιν, ὡς αἱ ποιότητες τῶν στοιχείων, παντελῶς ἐχόντων τὰς πρώτας ποιότητας ἀφανιζομένας, καὶ ἑτέρας γινομένας, δυναμένας δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι καὶ σωθῆναι, Alia per commixtionem coeunt et unum quasi cinnum efficiunt, ut elementorum qualitates. [Commixtio, Conjunctio. Plato Phæd. p. 59, A : Ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης· 86, B : Κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν· Rep. 4, p. 441, E : Μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις.] ‖ Non multum absimili signif. ap. gramm. κρᾶσις duarum vocalium, aut vocalis et diphthongi, aut etiam duarum diphthongorum, fieri dicitur, quum in unam syllabam coeunt, et unum quasi cinnum efficiunt ac sonum ex ambabus mixtum, mutatis illis literis duabus in unam tertiam : ut quum ex ἀληθέα fit ἀληθῆ, ex ἀληθέων fit ἀληθῶν, e καὶ εἶτα fit κᾆτα : a qua συναίρεσις eo differre putatur, quod ambæ in ea literæ servantur, ut ἀληθεῖ ἀληθεῖ. [V. ll. Etym. M. ab Sylburgio in indice citatos. Κράσει καὶ συναιρέσει p. 822, 56. Pro συναίρεσις dictum est p. 392 extr. : Παρὰ τὸ ἐῦς ... τὸ ἐῦ καὶ κράσει εὖ. V. Steph. De dialect. p. 17, 59, 62, Fischer. ad Weller. vol. 1, p. 81.]

[Κρασμὸς, ὁ, Commixtio. Phurnut. c. 3, p. 143 : Κατὰ σύγκρισιν ἢ κρασμὸν τῆς ὕλης. Nisi κερασμὸν corrigendum. Struv.]

[Κρασπεδίτης, ὁ, Extremus s. Imus (chori). Plut. Mor. p. 678, D : Ὥσπερ χοροῦ τοῦ συμποσίου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος.]

Κράσπεδον, τὸ, Fimbria, Limbus, Instita. [Eurip. Med. 524 : Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις. Κράσπεδα στεμμάτων Aristoph. Vesp. 476.] Athen. 9, [p. 374, A] : Ἐφόρει ἁλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ. Et 4, [p. 159, D] : Πορφυρίδα ἠμφιεσμένον, ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα, Aureo prætextam limbo. [Hesych. : Κράσπεδα, τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ῥάμματα καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ.] Ita porro nominari volunt τὰ κράσπεδα quasi κρεμάμενα εἰς τὸ πέδον : revera enim hæ extremæ vestimentorum oræ in terram dependent. [Ita Etym. M.] Nec vero Vestibus tantum tribuuntur κράσπεδα, sed Retibus etiam. Pollux enim [5, 29] τὰ ἀκρωλένια, i. e. τὰ περισσὰ τῶν ἀρκύων, nominari a nonnullis κράσπεδα ait, a quibusdam πτερύγια. In Epigr. [Dionysii Cyzic. Anth. Pal. 7, 78] κράσπεδον αἰγιαλοῦ, Crepido s. Margo litoris, quod et χεῖλος. Item Montium οἱ πρόποδες s. ὑπώρειαι vocantur κράσπεδα : sunt enim veluti Limbi et Extremæ montium oræ. Xen. Hell. 4, [6, 8] : Ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. [Sophocl. fr. 536 : Καρχηδόνος κράσπεδα. Eurip. Thesei fr. 8 : Σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. ‖ Latus s. Ala exercitus, quod κέρας dici solet. Xenoph. H. Gr. 3, 2, 16 : Τοὺς δὲ πελταστὰς ἐπὶ τὰ κράσπεδα ἑκατέρωθεν καθίστασθαι. Πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου Eurip. Suppl. 661.] A similitudine autem Radicis montis, κράσπεδον ab Aretæo Acut. morb. l. 1, vocari dicitur Uvæ s. Columellæ affectus in tenuem et oblongam membranam desinentis.

[Κρασπεδόω, Fimbria circumdo, Cingo. Ὄφεσι κεκρασπεδῶσθαι (texturam) Eurip. Ion. 1423.]

[Κράσσεα (?), ἁλευρωτὶς (ἁλευρότησις Is. Vossius), Hesych.]

Κράσσω, affertur pro Vinco, Impero; sed sine ullo testimonio. Alioqui τριάσσω dicitur pro Vinco, Supero.

[Κραστῆναι, διάκονοι γυναῖκες, Hesych. Corruptum ex δράστειραι notavit Albert. Similiter Δρηστῆναι ap. eund. grammaticum.]

[Κραστήριον. V. Κράστις.]

[Κραστίζω. V. Κράστις.]

Κράστις, εως, ἡ, Gramen, Herba semiarida vel virens etiam : quod et γράστις atque ἄγρωστις. [Quæ v. Κράστις ex Dinarcho et Aristophane attulit Harpocr. s. h. v. Adde Aristot. H. A. 8, 8. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 232, 12 : Κράστις, ι· ἡ τῶν κτηνῶν χλωροφαγία, ὥσπερ πίστις.] Polluce auctore [7, 142] ὁ χόρτος dicitur et χιλὸς et βοτάνη et κράστις : unde et Κραστήριον nominatum τὸ ἀγγεῖον ὃ ἐπὶ τῆς φάτνης κατῆρτο [κατήρτων] ἐπὶ τῷ χόρτῳ, Crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Sic Idem 10, c. 38 [§ 166] κραστήριον dici scribit τέτταρα ξύλα εἰς ἄλληλα ἐνηρμοσμένα τόνῳ ἐνδεδεμένα· quæ super præsepi suspendebantur ad exhibendum jumentis τὸν χιλὸν, qui et κράστις dicitur et χόρτος s. πόα. Meminit Etym. quoque [et Lex. rhet. p. 273, 28]. Is enim κράστιν vocari scribit τὸν ἡμίξηρον χόρτον : unde et τὰ ζῶα dici Κραστίζεσθαι pro ἐμφορεῖσθαι τοῦ τοιούτου χόρτου, Vesci tali gramine : quod et χιλοῦσθαι s. χιλεύεσθαι, παρὰ τὸν χιλόν. [‖ De spondis lecti Phrynich. p. 178 : Ἐνήλατα κλίνης ἡ σκίμποδος οὐ χρὴ λέγειν τὸν ἀττικίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια. Quod Hesychio quoque restituit Nunnesius pro Κρατηρίαι, quod grammaticus exp. τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα.] ‖ Κρατὶς, ἡ, Farrago. Affertur enim ex Aristot. H. A. 8, [8] κρατὶς ἔγκυος pro Farrago frugibus gravida. [V. Γράστις.]

[Κράστις, ὁ. Herodot. 5, 45 : Συβαρῖται μὲν τέμενός τε (ἀποδεικνύουσι) καὶ νηὸν ἐόντα παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν, τὸν ἱδρύσασθαι συνελόντα τὴν πόλιν Δωριέα λέγουσιν Ἀθηναίῃ ἐπωνύμῳ Κραστίῃ. Nomen aliunde non cognitum. Κρᾶθιν et Κραθίῃ conjecit Wesselingius.]

[Κραστὸς, ἡ, Crastus. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Σικελίας τῶν Σικανῶν. Φίλιστος Σικελικῶν ιγ'. Ἐκ ταύτης ἦν Ἐπίχαρμος ὁ κωμικὸς (conf. Suidas s. v. Ἐπίχαρμος) καὶ Λαΐς ἡ ἑταίρα, ὡς Νεάνθης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. ... Ὁ πολίτης Κραστῖνος καὶ Κραστίνη τὸ θηλυκόν.]

[Κραταιὰ, ἡ, Chelidonium majus, Diosc. Notha 2, 211. Boiss.]

[Κραταίβιος, ὁ, ἡ, Viripotens. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1391; Eustath. p. 1938, 1.]

[Κραταίβολος, ὁ, ἡ, Magna vi jactus. Eur. Bacch. 1096 : Χερμάδας κραταιβόλους (κραταβόλους libri). Καλάμῳ κραταιβόλῳ Pseudo-Gregor. Christ. Pat. 666.]

Κράταιγος, s. Κραταιγὼν, ἡ, Cratægos, s. Cratægo : arbor habens folium simile mespilo, longum, sine incisura, corticem quoque ut mespilus lævem : pomulum rotundum ea magnitudine qua ὁ κόψιμος, s. ὁ κότινος : id maturescendo exsiccatur et nigrescit, succum gustanti offerens similem mespilo : unde et sylvatica esse mespilus videatur. Ita Theophr. H. Pl. 3, 15, 6, et ex eo Athen. l. 2, [p. 50, C], Plin. 27, 8. Theophr. arboris genus intelligi voluit cratægon s. cratægona, quam Itali Aquifolia vocant. Quo in l. reprehenditur Plin. quod cratægon esse dicat Italorum aquifoliam : utpote quæ sit arbor aculeata et perpetuo virens, e genere τῶν πρίνων, Ilicum. [HSt. post verba s. Κραταιὸς posita :] At Κράταιος, ἡ, herba est quæ alio nomine Cratæogonon. Theophr. H. Pl. 9, [18, 6] de iis quæ genituram augent, dicit sumi

etiam τὸν τῆς κραταίου καρπὸν ἐν ὕδατι : nasci autem hanc ὥσπερ λίνον πύρινον, fructum vero veluti κέγχρον, Milium. [Lectio vitiosa. Κραταιγαίου cod. Urb. Recte κραταίγου Schneiderus, quem v. vol. 5, p. 428.] Dioscoride auctore κραταιόγονον dicitur, s. κραταίονον, 3, 139 : ubi ipsum scribit habere folia similia foliis melampyri, pluribus ab una radice enascentibus calamis, iisque multorum geniculorum : semine milii, summopere acri : quem a muliere potum, facere ipsam ἀῤῥενοτόκον. Itidem Galen. Simpl. med. l. 7 [vol. 13, p. 196] : Κραταιογόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρῶς χρωμένοις, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων. Cratæogonon, inquit Plin. 27, 8, spicæ tritici simile est, multis calamis ex una radice emicantibus, multorumque geniculorum : nascitur in opacis, semine milii, vehementer aspero gustu : quod si bibant ante conceptum vir et mulier, virilis sexus futurum partum aiunt. Est vero et alia cratæogonos quæ Thelygonos vocatur : differentia intelligitur lenitate gustus.

Κραταιγύαλος, ὁ, ἡ, per sync. pro κραταιογύαλος, cujus γύαλον firmum et forte est. Hom. Il. T, [360] : Καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, Thoraces firmi. Cam.

[Κραταιγών. V. Κράταιγος.]

[Κραταίλεως, ὁ, ἡ, Scopulosus. Hesych. : Κραταίλεον (—λεων) ἔδαφος, ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός. Æsch. Ag. 666 : Κραταίλεων χθόνα. Eurip. El. 534 : Ἐν κραταιλέῳ πέδῳ. De Niobe in lapidem conversa dictum annotavit Hesych. : Κραταίλεως (-ων codex), ἡ Νιόβη.]

[Κραταιὶς, ἡ, Viribus potens, n. pr. matris Scyllæ ap. Hom. Od. M, 124 : Βωστρεῖν δὲ Κραταιὶν μητέρα τῆς Σκύλλης. Proparoxytonum Κράταιιν est ap. Apoll. Rh. 4, 829, et Alciphr. 1, 18 et Hesych. *Cratais* vel *Crataeis* ap. Ovidium, Plinium aliosque. Κραταΐδα inter cognomina triadis est ap. Nicomach. in Phot. Bibl. p. 143, 42, ex cod. Ven. correctum : nam vulgo κραταινίδα. || Adverb. i. q. κραταιῶς, Valde, Fortiter. Od. Λ, 597 : Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε (Sisyphus) ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιὶς αὖτις· ubi schol. : Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς ὀξυτόνως κατὰ συστολὴν, ὡς λικριφὶς ἀμφουδὶς ἐπιρρηματικῶς (sic etiam Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 22, Theognost. p. 163, 18), ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες κραταιὰ ἶς, οἷον ἰσχυρὰ ἶς, ᾧ ἐπείσθη καὶ ἡ συνήθεια· ἡ κραταιὰ δύναμις τοῦ λίθου, ὅ ἐστι τὸ βάρος. Similia tradit Eustath. p. 1702, 28, aliam etiam memorans scripturam Κραταΐς, quod sit δαίμονός τινος ἰσχυροῦ ὄνομα. Contra Ptolemæum pro κραταιὰ ἶς accipientem Lobeckius Paralip. p. 198 recte monuit neque κραταΐ' ἶς neque κραταΐ' ἶς scribi posse. In gl. Hesychii Κράταιις, προπαροξυτονεῖται τὸ κύριον ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Σκύλλης, τὸ δὲ περισπώμενόν ἐστιν ἐπὶ τοῦ Σισύφου προσηγορικὸν, Gœttling. De accent. p. 271 προπερισπώμενον probabiliter correxit et ad scripturam vitiosam κραταΐ' ἶς retulit.]

[Κρᾰταιμένης, ους, ὁ, Cratæmenes, Chalcidensis. Thucyd. 6, 4. || Samius. Pausan. 4, 23, 7.]

[Κραταιόγονον. V. Κράταιγος.]

Κραταιὸς, ὰ, ὸν, Fortis, Viribus potens, Validus. Hom. [Il. Λ, 119 : Κραταιοῦ θηρός (leonis)·] Od. Σ, [381] : Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠὲ κραταιός· Ο, [242] : Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ. [Κρ. ἔγχος Pind. Pyth. 6, 34. Κρ. ἔπος 2, 149. De terræ pondere quod Atlanti sustinendum est Æsch. Prom. 427 : Ὑπέροχον σθένος κραταιὸν γᾶς.] Philo De mundo : Οὐδὲν τῶν ἐν ὕλαις κραταιὸν οὕτως ὥστε κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι, Nihil ita validum. [Callistr. ap. Athen. 3, p. 125, C : Κραταιοῦ καύματος ὥρη, Fervida æstate. Schweigh.] Interdum Validus s. Potens in continendo aut retinendo, Tenax, ut δεσμὸς κραταιότατος ap. Eund., Vinculum validissimum et tenacissimum. In Epigr. [Automedontis Anth. Pal. 11, 324] : Ἔχει γὰρ Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην, Milvo rapace manum tenaciorem. [Κραταιαῖς χερσὶν Soph. Ph. 1011, Eur. Herc. F. 964.] In malam autem partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, Eust. [p. 1063, 3], Violentum fatum, Nimiis viribus potens. Hom. Il. Π, [334] : Πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. [E, 83, T, 410, Υ, 477, al.] Item Κραταιὸν οὖδας ap. Hesych. λιθόστρωτον ἔδαφος, Solum s. Pavimentum lapidibus stratum. [De solo duro Lucian. De gymn. c. 28 : Ὁ πηλὸς καὶ ἡ κόνις ὑποβέβληνται ... ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο.] At Κραταῖον [?], Consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum, VV. LL. [|| Κράταιος lectio vitiosa pro Κράταιγος, quod v.]

[Κραταιότης, ητος, ἡ, Fortitudo, Robur. LXX Ps. 45, 3. » Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 648, 43. » Seag. Philo vol. 1, p. 110, 33 : Πυκνότητι καὶ κραταιότητι συνεχῶν ὀστέων. || Figurate Isid. Pelus. p. 104 : Ἡ κρ. τῶν ἀρχῶν, Imperiorum robur. Hase.]

[Κραταιόχειρ, ὁ, ἡ, Qui validis manibus est. Const. Manass. Chron. p. 27, 77. Boiss.]

Κραταιόω, Viribus potentem et validum reddo, Roboro, Corroboro. Luc. 1, [80] : Ἐκραταιοῦντο πνεύματι. Ephes. 3, [16] : Δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. 1 Cor. 16, [13] : Στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. [Protevang. Jac. min. p. 192, 1 Thil. : Ἐκραταιοῦτο ἡ παῖς. Phot. Ep. p. 141, 2 : Τῆς ὑμῶν κραταιουμένης βασιλείας. Partic. perf. pass. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 895, 38 : Ὁ κατὰ τοῦ φρονήματος τῆς σαρκὸς κεκραταιωμένος. Hase.]

Κραταίπεδον οὖδας, τὸ, Firmum solum et durum : s. Lapidibus stratum, λιθόστρωτον. [Hesych.] Hom. Od. Ψ, [46] : Οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισι.

[Κραταίπῖλος, ὁ, ἡ, ὁ ἰσχυρὸν πίλιον ἔχων, ex Æschylo citat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1391. Sine nomine poetæ ap. Eustath. p. 1938, 2.]

Κραταίπους, ποδος, ὁ, ἡ, Qui validis pedibus est, Firmos solidosque pedes habens. Κρ. ἵπποι ap. Hom. οἱ στερῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ, quos et χαλκόποδας appellat, a ferreo pedum robore. [Pind. Ol. 13, 114, ubi Καρταίποδα.]

[Κραταίρῖνος, ὁ, ἡ, Firma pelle instructus, ὁδμὴ κραταιρίνοιο χελώνης, in orac. ap. Herodot. 1, 47. Schweigh.]

[Κραταίτονος, ὁ, ἡ, inter adjectiva cum κραταιὸς composita memoratur ab Eustath. p. 1938, 2.]

Κραταίωμα, τὸ, Firmamentum. [LXX Ps. 42, 2. Schleusn. Euseb. Dem. ev. p. 185, B : Κρ. τοῦ λαοῦ. Method. De cruce p. 402, D Grets. : Νίκης κρ. Mendose Vita Germ. Heg. Actt. SS. Maii t. 3, p. 10, 40 : Βασιλέων τὸ κρατέωμα. Hase.]

Κραταιῶς, Valde, Fortiter. Philo De mundo : Τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται, μάλα παγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλημένης, Quam firmissime in eis atque validissime implicitæ. [Id. vol. 1, p. 276, 40 : Κρ. διαφυλάττειν· 214, 7 : Κρ. δὲ καὶ παγίως ἐλλαβομένοις· 407, 43, ἐρηρεισμένοις· 96, 26, ἱδρύσατο· 139, 4, καταληφθέντι· 644, 33 : Μενεῖ τὰ συσταθέντα ἀνώλεθρα κρ. Hase. Reg. 1, 2, 16; Jud. 8, 1.]

[Κραταίωσις, εως, ἡ, Firmitas, Robur. LXX Ps. 59, 7; 67, 38. Eustath. Opusc. p. 23, 40.]

[Κράτανδρος, ὁ, Cratander, n. viri ap. Theodor. Prodr. Amor. ll. plurimis.]

[Κραταρχέω, Sum imperator. Ephræm. Cæs. 151, 2427, 7967. Osann.]

[Κρατάρχης, ὁ, Princeps, Imperator. Holobolus in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 178, 4. G. D. Ephræm. Cæs. 807, 8253. Osann.]

[Κραταρχία, ἡ, Principatus, Imperium. Ephræm. 25, 68, 123, 2691, 3409. Boiss.]

[Κράταρχος, ἡ, i. q. κρατάρχης. Const. Manass. Chron. p. 110. Boiss.]

[Κρατέας. V. Κρατεύας.]

[Κράτεια, ἡ, Cratea, opp. Bithyniæ, de quo Hierocl. Wessel. p. 695 aliique, velut Pallad. Vita Chrys. p. 83, A. Hase. Suidas et Zonar. p. 1253 : Κράτεια, ὄνομα πόλεως. Etym. M. p. 535, 19 : Κράτεια, παρὰ τὸ κρατῶ κράτεια, ὡς ἀνθῶ ἄνθεια, similiterque p. 558, 2.]

[Κράτεια, ἡ, Cratea. Schol. Aristot. p. 355, 35 : Ἀπὸ τύχης ἦλθεν ὁ ξένος καὶ λυτρωσάμενος τὸν αἰχμάλωτον, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ Δημέας τὴν Κράτειαν (τὸν Κράτην cod. Reg.) ἀπῆλθεν.]

[Κρατεραλκὴς, ὁ, ἡ, Cyr. Theodor. Kall.]

[Κρατεραύχην. V. Καρτεραύχην.]

[Κρατέρεια, τά. Thucyd. 8, 101 : Προσβαλόντες τῆς Φωκαΐδος ἐς τὸν ἐν Κρατερείοις λιμένα. Sic vulgo cum libris deterioribus lectum : alii καρτερείοις καρτεροῖς κρατεροῖς. Recte optimi Καρτερίοις. *Carteria juxta Smyrnam insula* ap. Plin. H. N. 5, 31, a Wassio citatum.]

Κρατερὸς, ὰ, ὸν, i. q. κραταιὸς, Validus, Viribus et robore potens. Hom. Il. Π, [624] : Κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς· Φ, [566] : Λίην γὰρ κρατερὸς πέρι πάντων ἔστ' ἀνθρώπων· Ζ, [97] : Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. Hesiod. Theog. [864] : Ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι. Il. Γ, [179] : Βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, Bellator viribus potens, fortis, strenuus. [Κρ. Ἐφιάλτης Ε, 385. Κρ. παῖς Ἀμφιτρύωνος (Hercules) 392. Κρ. Πολύφημος Od. I, 407.] Il. P, [204] : Οὗ [Τοῦ] δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. [Pind. Isthm. 5, 38 : Οἰνείδαι κρατεροί· Pyth. 11, 27 : Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν. Æsch. Eum. 338 : Κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν.] Item κρατερὸς δεσμὸς, ut κραταιὸς, Tenax vinculum et validum. At Eust. exp. χαλεπός : sicut Lat. Dura vincula dicunt. Il. Ε, [386] : Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ· paulo post, Χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Unde Eust. expos. illam sumpsit. [Æsch. Prom. 167 : Κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις.] || Vehemens, Acer, Violentus, σφοδρὸς, βίαιος. Il. Β, [515] : Ἄρηϊ κρατερῷ. Sic [Ο, 202], Ἀπηνέα τε κρατερόν τε· Ω, [211] : Ἀργίποδας κύνας ἅσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ· nam hic Eust. in malam partem accipit ἐπὶ βιαίου. Posset tamen et pro Crudeli capi, ut paulo ante dicit Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ. [Αἴδαο πυλάρταο κρατεροῖο Il. Ν, 415, Od. Λ, 277. Κρατεροῖο λέοντος Od. Δ, 335.] Il. Β, [345] : Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, In præliis vehementibus, acribus, acerrimis. Sic κρατερὰ ἀμφίβασις, Il. Ε, [623] : Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, i. e. γενναίαν, βιαίαν, κρείσσονα. [Φυλόπιδος κρατερῆς Il. Σ, 242.] Item κρατερὰ ἄλγεα, Vehementes dolores, Od. Ο, [232] : Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Idem, κρατερὰ ἀνάγκη, Dura necessitas, vel Violenta, βιαία, Il. Ζ, [458] : Πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, Violenta urgebit necessitas, quæ quantumvis invitam coget. Ἔρις κρατερὴ Il. Ν, 358, Π, 662. Κρατερῇφι βίῃφιν Φ, 501. Κρ. πένθος Λ, 249. Κρ. τρόμος Ζ, 137.] || At κρ. μῦθος non tantum in bonam partem accipitur pro Generosa oratio, et cui se opponere difficile, γενναία καὶ δυσαπάντητος : sed etiam Acerba, Minax, χαλεπὴ, ἀπειλητική. Il. Α, [25] : Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, Acria et minacia verba addidit. Π, [199] : Στῆσεν ἐϋκρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, i. e. γενναῖον καὶ δυσαπάντητον, Eust. || Victor, Superior, νικητὴς, Eust. [p. 29, 15] ex Æliano : Ὃ δεῖνα κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν. [Dionys. A. R. 1, 35 : Ἐπεὶ δὲ ταύτης ἐγκρατὴς ἐγένετο, cod. Vat. κρατερός.] || Nom. proprium cujusdam Macedonis, quo Philippus et Alexander in multis bellis duce usi sunt. [Ap. Arrian. Exp. Al. II. plurimis et Suid. || N. pr. grammatici, qui συναγωγὴν ψηφισμάτων composuit, ab Harpocr., schol. Aristoph. aliisque memoratam. || Medicus : de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 130.]

[Κρατερόστομος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Epigr. p. 42.]

[Κρατερόφρων. V. Καρτερόφρων.]

[Κρατερόχειρ, ὁ, ἡ, Validas manus habens. Anth. Pal. 9, 210, 4, βασιλεύς.]

[Κρατερόχροα lectio vitiosa ap. Oppian. Cyn. 3, 337, ubi nunc κρατερόφρονα φῦλα legitur ex cod. Vat.]

Κρατερόω, Validum et firmum reddo, Solido. Κρατέρωμα, Mixtura æris et stanni, qua sc. aliquid solidatur : κρατερώματα, μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, Hesych.

[Κρατερόδοντες, καρτερούμενοι, Hesych. Quod καρτερώδοντες scribendum videbatur Is. Vossio. Pselli gl. ms. Κρατῆρας, τοὺς ὀδόντας, comparavit Albert.]

[Κρατέρωμα. V. Κρατερόω.]

[Κρατερῶνυξ, ὁ, ἡ.] Κρατερώνυξ, sive Κρατερώνυχος, Validos ungues habens. [Κρατερώνυχας ἵππους Hom. Il. Ε, 329, Π, 724. Ἡμιόνους κρ. Ω, 277, Od. Ζ, 253. Λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες Od. Κ, 218.] Matron ap. Athen. [4, p. 135, B] : Τῇ γ' ἐγὼ ἐν πρώτοις ἔπεχον κρατερώνυχα χεῖρα. Hesych. quoque agnoscit κρατερώνυξ, quippe qui Κρατερώνυχες exp. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες. [Const. Man. Chron. p. 120. Conf. Καρτερῶνυξ.]

Κρατερῶς, Valide, Fortiter, Strenue, Firmiter, γενναίως, στερρῶς, Eust. Hom. Il. Ο, [666] : Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τροπάασθε [τρωπᾶσθε] φόβονδε, Firmiter persistere, nec in fugam inclinare. Item κατὰ κράτος, Totis viribus, Toto virium nixu. Od. Δ, [344] : Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. At κρ. ἀγορεύειν exp. ἀποτόμως, Il. [Θ, 28] : Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε. Sic vero supra quoque κρατερὸν μῦθον ἐπιτέλλειν dicit. [In oratione soluta usurpat anonym. ap. Stob. Floril. 91, 33, vol. 3, p. 226, 5 : Ἐβοήθει δὲ αὐτῷ κρ. ἡ Τύχη. Hase.]

[Κράτεσφι. V. Κράας.]

[Κρατεύας, ὁ, Crateuas, Macedo, Archelai regis interfector, ap. Ælian. V. H. 8, 9. Nomen in Κραταίου corruptum ap. Aristot. Pol. 5, 10, p. 1311, 8. Κρατέας ap. Plut. Mor. p. 768, F : quæ ipsa quoque recta esse videtur, licet fortasse alius nominis, forma. Nam Κρατέας inter barytona in ας, quæ πρὸ τέλους φωνῆεν ἢ φωνήεντα habeant, memorat Herodian. Π. μον. λέξ. p. 34, 13, et Crateas medicus ter nominatur in epigr. Anth. Pal. 11, 125. Pythagoras (athleta) ὁ Κράτεω Σάμιος in Append. Anth. 284. Macedo autem Κρατεύας ille Κρατεροὺς vocatur ab Diodoro 14, 37, et Suida s. v. Εὐριπίδης, qui Κρατεύαν Thessalum, Euripidis in aula Archelai inimicum, ibidem memorat. || Alius ejusdem nominis Macedo est ap. Arrian. Exp. Al. 6, 28, 6 : Πείθωνα Κρατεύα. Nam sic scriptura librorum Κρατεᾶ correcta est ex Photii Bibl. p. 69. || Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης Alexidis comici fabula fuit, ab Athenæo II. pluribus commemorata, nomine in codicibus constanter in Κρατίᾳ vel Κρατείᾳ depravato, quod emendavit Casaubonus. || Κρατεύας, Ῥιζοτομικῶν scriptor, ab Dioscoride, Galeno aliisque memoratur : v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 129. || Ἀριστεύας ap. schol. Nicand. Ther. 683, ex Κρατεύας corruptum notavit Meinek. Histor. Comic. p. 396.]

Κρατευταὶ, οἱ, dicuntur αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται πρὸς ὄπτησιν, Veruum bases et fulcra : quibus sc. imponuntur verua, dum infixæ eis carnes torrentur. Hom. Il. I, [214] : Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας. Pollux quoque 10, c. 24 [§ 97] κρατευτὰς et Κρατευτήρια numerat inter Vasa culinaria, addens, ἐν τοῖς δημιοπράταις reperiri Μολυβδοκρατευτάς. Itidem 6, c. 13 [§ 89], scribit Κρατευτήριον esse σιδήριον ᾧ τοὺς ὀβελίσκους ἐπιτιθεῖσι πρὸς τὴν τῶν κρεῶν ὄπτησιν.

Κρᾰτέω, Imperium obtineo, Impero, Dominor, Potior. [Hom. Od. Ν, 275; Ο, 298 : Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. Æsch. Prom. 941 : Κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον· 35 : Ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ· 517 : Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; Plato Rep. 1, p. 338, D : Οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἑκάστῃ πόλει, τὸ ἄρχον; Et sic alii quivis. Ὁ κρατῶν, Imperio præditus, Rex, Dux. Æsch. Choeph. 265 : Ὅπως μὴ ... ἀπαγγείλῃ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. Soph. Ant. 738 : Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; El. 340 : Τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα· Tr. 405 : Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν. Eur. Phœn. 396 : Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών. Τὸ κρατοῦν Eurip. Andr. 133. Plato Leg. 4, p. 714, C : Τίθεται τοὺς νόμους ἐν τῇ πόλει ἑκάστοτε τὸ κρατοῦν. Cum genit.] Hom. Il. Α, 288 : Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν· Η, 172 : Αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε. Rursum Α, [78] : Ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. [Æsch. Prom. 149 : Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου. Soph. OEd. T. 54 : Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς (γῆς κρατεῖν)· Ph. 989 : Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν. Eur. Or. 1660 : Ἄργους Ὀρέστην ἔα κρατεῖν.] Et cum dat. Od. Λ, 484 : Νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐών. Dicitur autem paulo post ead. signif., ἀνάσσειν νεκύεσσι. Sed minus usitata est hæc constr. cum dat., atque adeo prorsus inusitata in oratione soluta. [Od. Η, 265 : Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι. Pind. Nem. 4, 81 : Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. Addita præpos. Eurip. El. 4 : Κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰλιάδι χθονὶ Πρίαμον.] Soph. [Ant. 349] : Κρατεῖν τῶν θηρίων [θηρὸς], In feras imperium obtinere. Κρατῶ τῆς θαλάσσης, Thuc., Mari dominor, Maris imperium obtineo, quod et uno verbo dicitur θαλασσοκρατῶ : redditur etiam Mare teneo. Thuc. 3, [6] : Τῆς δὲ γῆς τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μιτυληναῖοι, Potiebantur. 1 : Τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες. [Plato Menex. p. 236, E : Ναυσὶ τῆς τε θαλάττης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων. Herodot. 4, 111 : Ἐκ δὲ τῆς μάχης (τινὰς addunt libri plerique) τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν οἱ Σκύθαι. Xenoph. Anab. 7, 3,

2 : Κελεύει βίᾳ διὰ τοῦ ἱεροῦ ὄρους πορεύεσθαι· ἢν δὲ κρατήσαντες τούτου ἐκεῖσε ἔλθωμεν ...] Et κρατῶ τῶν πραγμάτων, Dem. [p. 25 extr.], ut supra ἐγκρατής εἰμι τῶν πραγμάτων, Potior rerum. Ap. Eund. κρατεῖν τῶν χρημάτων, Potiri pecuniis, In potestate habere pecunias, Possidere pecunias. [Cum accus. Soph. OEd. C. 1381 : Τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν.] || Et, Δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, Act. 27, [13], Visi sibi propositi compotes esse. Item, κρατῶν ἑαυτοῦ, e Plat. [et Plut. Mor. p. 663, C] pro Compos sui, Liber. [Soph. Aj. 1099 : Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὑτοῦ κρατῶν; OEd. C. 405 : Ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς. || Jubeo. Æsch. Agam. 10 : Ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. Contrario sensu Aristoph. Av. 755 : Αἰσχρὰ, τῷ νόμῳ κρατούμενα. Alio modo schol. Aristoph. Pl. 153 : Κεκράτητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ τιμωρία τῆς παιδικῆς φύσεως ἀσχημοσύνης.] || Superior sum, Vinco, Supero. [Æsch. Sept. 960 : Ἔστακεν Ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις ἐν αἷς ἐθείνοντο καὶ δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Soph. OEd. C. 646 : Κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων· Tr. 106 : Τῶν ἐναντίων κρατεῖν· Aj. 484 : Δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι.] Plut. Alex. : Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων εἶναί τε δεῖ καὶ προσαγορεύεσθαι τοῦ κρατοῦντος. [Τὸ κρατοῦν, Victores, Dionys. A. R. 6, 62.] Et Κρατοῦμαι, Vincor : unde κρατεῖσθαι et ἀηττήτους εἶναι oppos. ap. Isocr. [p. 118, B. Æsch. Choeph. 499 : Εἴπερ κρατηθεὶς ἀντινικῆσαι θέλεις· Sept. 750 : Κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλίαις. Plato Rep. 5, p. 455, D : Πολὺ κρατεῖται ἐν ἅπασιν ... τὸ γένος τοῦ γένους. Cum præpos. Plato Rep. 4, p. 431, A : Ὅταν κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν· Symp. p. 196, C : Κρατοῦντ' ἂν ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος.] Interdum autem additur accus. personæ, vel etiam rei : Κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους· et, Πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; [Pind. Nem. 5, 84 : Ἅλικας δ' ἐλθόντας οἴκου τ' ἐκράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ· Pyth. 4, 436 : Δράκοντος, ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει. Æsch. Suppl. 761 : Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Eur. Alc. 490 : Τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις; Κρατεῖν τὸν ἐχθρὸν Aristoph. Av. 419. Aristot. H. A. 8, 2 : Τοὺς μὲν γὰρ καράβους οἱ πολύποδες κρατοῦσι. Plato Phileb. p. 11, E : Κρατεῖ ὁ τῆς ἡδονῆς (βίος) τὸν τῆς φρονήσεως.] At cum accus. rei, ut, Μάχας κρατήσας οὐκ ὀλίγας, apud Xenoph. Et κρατῶ τὴν μάχην apud Demosth. [Diodor. 18, 30 : Ἐὰν κρατήσωσι τὴν μάχην. Τῇ φυλῇ κρατούσῃ τὸν ἀγῶνα Demosth. p. 520 extr.] Interdum vero dicitur κρατῶ τῇ μάχῃ, τῷ πολέμῳ, Sum pugna vel prælio superior, victor. [Eurip. Herc. F. 612 : Μάχῃ κρατήσας ἢ θεᾶς δωρήμασιν; Diodor. 19, 43.] Nonnunquam etiam κρατῶ σε τῇ μάχῃ : ut, Κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανοὺς, Thuc. [6, 2.] Et Æschines [p. 32, 30] : Ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, ... ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. [Κρατέειν τῇ γνώμῃ Herodot. 9, 42.] At Philostr. dixit κρατῶ σου τὸν ἀγῶνα, pro Vinco te certamine. [P. 677 : Κεκρατηκέναι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν περὶ τῆς ἀσπίδος. Ejusdem generis est quod Soph. dixit OEd. T. 1522 : Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν· καὶ γὰρ ἀκράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.] || Dicitur etiam κρατεῖν τῶν ἡδονῶν, sicut et ἐγκρατεῖς εἶναι, Superiores esse voluptatibus, Vincere voluptates, Imperare voluptatibus : ut vicissim κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, Servire s. Succumbere s. Deditum esse voluptatibus, ἀκρατεῖς εἶναι τῶν ἡδονῶν. [Plato Symp. p. 196, C : Τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· Phæd. p. 69, A : Κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν· Leg. 1, p. 633, E : Τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον.] At, Κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, Somno superatus, victus, ut oculi somno victi dicuntur, aut Somno oppressus. [Æsch. Eum. 148 : Ὕπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα. Plut. V. Camill. c. 23, ὕπνῳ καὶ οἴνῳ.] Tale est δίψει κρατηθεὶς ap. Plut. Affertur et κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν δακρύων pro Vinci lacrymis. [|| Cum genit. cibum indicante, in Medicorum sermone significat Supero cibum, i. e. Ferre illum et concoquere possum. Sic de castaneis loquens Mnesitheus ap. Athen. 2, p. 54, B, esse quidem eas concoctu difficiles, sed pinguefacere corpus, Ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Si quis eas superare potuit. Item Philotimus ap. Eund. 3, p. 79, C : Εἰ κρατοῦμεν ἀμφοτέρων, Si utrumque cibum fert superatque ventriculus. Schweigh. Plut. Mor. p. 654, B : Τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης ἀπεψία. Ib. p. 661, B; 912, B.] || Supero, i. e. Præsto, Excello, Bud. e Chrysost. : Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. Gregor. : Παντὸς κρατῶν ἀρετῇ, παρὰ τοῦ παιδὸς κωλύεται μόνου τὸ πρωτεῖον ἔχειν. || Contineo : κρατεῖν ἑαυτοῦ, Continere se. Lucian. [Necyom. c. 17] : Φίλιππον γοῦν θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἦν, Me continere non potui, i. e. Risu abstinere. Interdum vero κρατεῖν, pro Obtinere, eo sensu, quo dicitur fama obtinere. Thuc. 6, [5] : Νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν, Obtinuerunt, Invaluerunt. 1, [71] : Ἀνάγκη δ' ὥσπερ τέχνης ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν. Item pro Obtinere s. Consequi, Ad Hebr. 6, [18] : Κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, Obtinere spem propositam, Compotes fieri spei. || Κρατεῖν aliquando est etiam Tenere, Retinere, et κρατεῖσθαι πόθῳ, ut Lat. Teneri desiderio. Verum alicubi non simpliciter Tenere, Retinere, sed Retinere firmiter, et quasi totis viribus, ut sc. et hic κράτους signif. includatur, ac quod dicitur Mordicus retinere : Marc. 7, 3 : Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. At Ep. ad Hebr. 4, 14, in ead. signif. habet genit. : Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Valde autem observatione dignum est et κρατεῖν pro Memoria tenere in Athen. : Κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. || Sæpe vero et pro Prehendere, in N. T. [Matth. 9, 25 : Ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς. Marc. 1, 31; 5, 41; 9, 27 : Κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρός. Matth. 28, 9 : Ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, Amplectebantur. Comprehendo (manibus injectis aut dolo), Matth. 26, 4 : Ἵνα τὸν Ἰησοῦν κρατήσωσι δόλῳ. Marc. 6, 17 : Ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην. Schl. Polyb. 8, 20, 8 : Ἵνα ἐπιλαβόμενος κρατοίη τὸν Ἀχαιὸν, Ut prehenderet Achæum et firmiter teneret. Schw. Retineo, schol. Aristoph. Ran. 515 : Τοῦτο λέγει κρατῶν αὐτὸν ὁ Διόνυσος καὶ μὴ συγχωρῶν αὐτὸν εἰσελθεῖν. Ib. 525. || Manu teneo. Plut. Mor. p. 99, D : Τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Athen. 7, p. 289, C : Σκῆπτρον κρατῶν· 290, A : Ἐφόρει τόξα Σκυθικὰ καὶ ῥόπαλον ἐκράτει. Polemon ib. 11, p. 484, C : Ἐν τῇ δεξιᾷ κώθωνα κρατῶν. Et sic sæpissime scriptores recentiores.] || Κρατεῖν, Obtinere, vel potius Durare. Philo : Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, Per dies septem duravit, grassatum est illud malum. [De fama quæ obtinet Æsch. Pers. 738 : Λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι στάσις· Suppl. 294 : Φάτις πολλὴ κρατεῖ. Soph. Aj. 978 : Ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ. Polyb. 9, 26, 11 : Κρατεῖ ἡ φήμη παρὰ Καρχηδονίοις ὡς φιλαργύρου ... γενομένου αὐτοῦ. Plut. V. C. Gracchi c. 1 : Κρατεῖ δόξα πολλὴ τοῦτον ἄκρατον γενέσθαι δημαγωγόν. Id. V. Thesei c. 29 : Τὸν, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, λόγον ἐπ' ἐκείνου κρατῆσαι, i. e. Dictum de eo frequentari.]

[Κράτημα, τὸ, Ansa. Eust. p. 115, 21. Seager. Schol. Lucian. Icarom. c. 10. Boiss. Chirurg. vett. p. 172 : Πρὸς κράτημα κώλου ἐν καταρτισμοῖς, Ad continendum. Schneid. Eodem sensu Galen. vol. 12, p. 232 : Οἱ δὲ οἰνηροὶ σπλῆνες ... ἀντὶ κρατήματος παραλαμβάνονται. G. D. Idem vol. 18, part. 1, p. 837, 18 ed. Kühn. : Κρ. ἕνεκα τῶν ἐπικειμένων αὐτῷ. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 36, 3, de Sagittario : Οἱ δὲ περὶ τὸ τόξον καὶ τὸ κρ. τῆς χειρός. || Translate, Captio. Pseudochrys. t. 10, p. 871, A ed. Par. alt. : Ἔλυσεν ἡ λέξις τὸ κρ. Et Anast. Sin. Hodeg. p. 38, 8, Θέλημα dictum putat quasi τοῦ θελητοῦ λῆμμα, ἤγουν κράτημα. Hase. || Fructus et commoda ex victoriis. Mauric. Strateg. 4, 5 : Πῶς τὰ προκαταλαμβανόμενα κρατήματα ἀνατρέπεσθαι δύνανται. || Unus e 19 tonis musicæ Græcanicæ, de quo Hagiopolit. ms. ; Τὸ δὲ μέγα κρ. ἀπὸ δύο ὀξειῶν. V. s. Φωνή. Ducang.]

Κρᾶτὴρ, s. Κρητὴρ Ion. [quæ forma Tragicorum locis quibusdam male illata ab librariis est], ῆρος, ὁ, Crater, Cratera, Vas in quo miscetur vinum [Athen. 11, p. 476, A, ubi de voc. κέρας agit : Καὶ] τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κιρνᾶται ὁ οἶνος [κρατὴρ, ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ (inepte vero additum ἀπὸ τοῦ κέρατος οἷον κερατὴρ ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ κέρας ἐγχεῖσθαι τὸ πόμα)] : a κεράννυμι : quam etymologiam multi ll. ap. Hom. indicant : Od. Γ, [390] : Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο· Η, [179] : Κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον· Il. Γ, [269] : Κρητῆρι δὲ

οἶνον μίσγον· I, [202] : Μείζονα δὲ [δὴ] κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα, Ζωρότερον δὲ κέραιρε· δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ· Od. A, [110] : Οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ. Sic Plut. [Mor. p. 270, A] : Τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἥρωσιν ἐπικίρναται. Quod vero Virg. dicit Æn. 7, [147] : Crateres magnos statuunt et vina coronant, ita Græce Hom. dixerat, Κρητῆρας στήσαντο ἐπιστεφέας οἴνοιο. [Demosth. p. 531, 10 : Κρατῆρας ἵσταμεν. Κρατῆρα κεράσαι ib. 25. Κρατήρων εἴργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον p. 505, 15.] Plut. Alex. [c. 67] : Ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπινον. At vero κεφαλὴν in cratere Eust. [p. 710, 20] esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ ἄκρον, ubi sc. coronatur, ut ex Hom. et Virg. indicatum est. Sic quidam prosæ scriptor ap. Eust. dicit, Κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου· item poeta quidam, Κρατήρων κρᾶτα ἔρεψαι θαλλοῖς. At κρατὴρ Σωτῆρος Διὸς, Crater qui Jovi Sospitatori in conviviis libabatur: ut κρατὴρ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Boni Genii, dicitur fuisse meraci potio sublatis mensis. Κρατῆρα autem ἐλευθέριον Jovi statui solitum fuisse pro conservata libertate, quum hostes repulerant, Hesychius. [Æschyl. Choeph. 291 : Οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός. Soph. fr. 375 : Σπονδὴ τρίτου κρατῆρος. Eurip. Bacch. 686 : Ὠνωμένας κρατῆρι. Aristoph. Eccl. 841 : Κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν. || Vas quodvis liquori excipiendo idoneum. Soph. OEd. C. 472 : Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη. Eurip. Cycl. 215 : Κρατῆρες πλέῳ γάλακτος. Metaphor. Soph. OEd. C. 159 : Κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει, de convalli in quam rivi aquæ limpidæ confluunt. Nilum τὸν κοινὸν τῆς Αἰγύπτου κρατῆρα vocat Philostr. p. 209. Figurate Æsch. Agam. 1397 : Τοιῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών. Aristoph. Ach. 937 : Κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν. Λήθης κρατῆρα πίνειν Eumath. p. 322. Ib. p. 298 : Μὴ τὴν τράπεζαν εἰς κοπετὸν μεταβάλω καὶ πένθους ὑμῖν κρατῆρα κεράσωμαι. Philostr. p. 162 : Λόγων κρατῆρες ἵσταντο· 242 : Τὸν σοφίας μὴ ἐπιθολοῦν κρατῆρα (vino). « Ἔρωτες πόθου κρατῆρα κεράσαντες, Himer. p. 204. Κρ. ἡδονῆς, Theod. Prodr. p. 346. Jacobs.] || At Od. Φ, [145] : Παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν ἕΙζε μυχοίτατος αἰεὶ, sunt qui περιεκτικῶς esse velint Locum, in quo crateres vini coronati statuebantur, alii vero προσηγορικῶς διὰ τοῦ κρατῆρος πολλοὺς κρατῆρας δηλοῦσθαι existimant, Eustath. || Κρατὴρ dicebatur etiam τρίπους quidam, sc. is, quem ἄπυρον Hom. appellat, in quo tripode οἶνον ἐκίρνων: atque hunc esse volunt τὸν τῆς ἀληθείας οἰκεῖον τρίποδα, ab eoque proverb. ortum, Ἐκ τρίποδος λέγειν, i. e. ἀληθεύειν (quoniam οἶνος ἀλήθεια, ut docet Athen. 2, [p. 37, F]), qui a cratere proprie accepto diversus non est. [Plutarch. V. Cleom. c. 13.] || Signum cœleste, quod Lat. itidem Craterem vocant : Cic. ap. Aratum [447, 519] Craterам fem. gen. || Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur Foramina, quibus ignis cinisque evomitur. Epigr. de Empedocle : Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων. Soph. schol. dicit ita vocari τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, atque ap. Soph. OEd. Col. [1593] : Κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα, exp. τοῦ μυχοῦ : nam τὰ κοῖλα metaph. vocari κρατῆρας. Ætnæ autem craterum meminit et Aristot. De mundo [c. 4] : Καθάπερ τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναῤῥαγέντων καὶ ἀνὰ τὴν γῆν φερομένων χειμάῤῥου δίκην. Plin. 3, 8, Ætnæ craterem scribit patere ambitu stadiorum xx, favillam Taurominium et Catanam usque pervenire ferventem; fragorem vero ad Maronem et gemellos colles. [|| Polyb. 34, 11, 5 : Κρατῆρα καλοῦσι τὸν κόλπον τὸν ἀπὸ τοῦ Μισηνοῦ μέχρι τοῦ Ἀθηναίου, δυοῖν ἀκρωτηρίων, κολπούμενον.] || In fonte salientis aquæ conceptaculum : sic exp. VV. LL. Hom. Od. N, [105] : Ἔν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι Λάϊνοι. || Plato Tim. [p. 41, B] : Πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε. Cic., Ad temperationem superiorem, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat.

Κρατήρης pro ἐνήρης, ut κρατῆρες πλοῖον, Herodot. 8, [21, ubi recte legitur κατήρης], Navis instructa et parata, Bayf.

[Κρατηριακὸς, ὁ, q. d. Pocillator, memorari videtur inter ministros obeuntesque munera mysticorum Dionysiacorum, in inscr. Thrac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 75, n. 2052. Hase.]

[Κρατηρίδιον. V. Κρατήριον.]

Κρᾱτηρίζω, Compoto, συμπίνω, Eust. [p. 1403, 4] e vett. [Lex. rhet. p. 274, 3 : Κρατηρίζων, ἤτοι τὸν οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν, ἢ ἀπὸ κρατήρων (ἐν τοῖς μυστηρίοις addit Photius p. 176, 13) σπένδων. « Sacris arcanis initio, vel imbuo, cratere aquæ pleno, quæ super initiandorum capita effundebatur. Dem. p. 313, 16. » Reisk.] Pass. ἐκρατηρίσθημεν Hesych. affert pro ἐμεθύσθημεν, Exhaustis crateribus inebriati fuimus. [Κἠκεκρατηρίχημες ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν ex Sophrone affert Athen. 11, p. 504, B.]

Κρατήριον, τὸ, Parva cratera, s. Parvus crater. [Pollux 10, 72, et Κρατηρίδιον, τὸ, ibid.] Hippocr. De nat. mul. [p. 576, 16] : Ἐγχέας ἐς κρατήριον. Ap. Polluc. vero [7, 142; 10, 166] pro κρατήριον reponendum κραστήριον, ut satis patet ex etymo et ex expos. [Hero Spirit. p. 224, 36 et 42 : Κρατηρίδιον. Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 7 : Σφαιρία καὶ κρίνα σὺν ῥοΐσκοις καὶ κρατηριδίοις. Hase.] At Κρητήριον ab Hesych. [et Photio] exp. ἐπίχυσις, eo quod κατακρῆσαι sit καταχέαι. Id autem κατακρῆσαι simile est τῷ ἐπικρῆσαι, quod Eust. exp. ἐπικεράσαι, syncopen esse dicens.

[Κρατηρίσκος, ὁ.] Κρατηρίσκοι Hesychio sunt οἱ τοῦ ὀφθαλμοῦ, qui et μήκωνες dicuntur. [|| Parvus crater. Hesych. : Λόγιον, εἶδος κρατηρίσκου. G. D. Athen. 11, p. 479, C : Κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρ. Hase.]

[Κρατηροφόρος, ὁ, ἡ, Craterem ferens. Schol. Nicandri Alex. 217. Wakef.]

[Κράτης, ητος, ὁ, Crates, veteris comœdiæ poeta, ap. Aristoph. Eq. 537, aliosque : v. Meinek. Histor. Com. p. 58. Novem alios Cratetes enumerat Diog. Laert. 4, 23. Quorum notissimus Crates Mallotes grammaticus, cujus a nomine ductum est adject. Κρατήτειος, ὁ, ἡ, ap. Athen. aliosque, in codicibus interdum Κρατήτιος scriptum.]

[Κρατησιβίας, ὁ, Vi vincens. Κρατησιβίαν χερσὶ τὸν ῥωμαλέον λέγει (Πίνδαρος), Eust. Opusc. p. 56, 18.]

[Κρατησίλοχος, ὁ, Cratesilochus, n. pr. in testamento Epictetæ ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 362 sqq.]

[Κρατησικλέης, ους, ὁ, contr. Κρατησικλῆς, Cratesicles, Spartanus. Thucyd. 4, 11.]

[Κρατησίμᾰχος, ὁ, ἡ, Victoriose pugnans. Κρ. σθένος Pind. Pyth. 9, 149.]

[Κρατήσιον, ἡ, Cratesium, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, 4 et 44.]

[Κρατησίπολις, ἡ, Cratesipolis, Alexandri Polyperchontis uxor. Plut. V. Demetrii c. 9.]

[Κρατησίπους, οδος, ὁ, ἡ, Vincens pedibus, i. e. cursu. Pind. Pyth. 10, 25 : Κρατησίποδα ἔθηκε.]

[Κρατησιππίδας, ὁ, Cratesippidas, Spartanus. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 32.]

[Κρατήσιππος, ὁ, ἡ, Victores equos regens. Κρ. ἐς ἅρμα Pind. Nem. 9, 8.]

[Κράτησις, εως, ἡ, Victoria, Imperium, Dominatio. Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 648, 43. Seager. Joseph. C. Apion. 1, 28, p. 461 Hav. Tzetzes Hist. 2, 189 : Κράτησιν γενεθλίαν. Jacobs. Acta Theophili ed. Sinner. p. 8, 6 a fine. Boiss. lxx Sap. 6, 3. Retentio, Gl. Schl. || In papyris Ægypt. Possessio facti, a qua differt κυριεία, Jus ad rem, quod a possessione disjunctum esse potest. Peyron. Pap. gr. Taurin. part. 1, p. 34, 36 : Μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγινομένης αὐτῷ. Conf. eund. ib. p. 30, 32; 38, 16; 44, 28; 109 et 144; et Letronn. *Journ. des Sav.* 1828, p. 108. Hase.]

[Κρατητὴς, ὁ, Retentor, Tenax. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 228, 22 : Ἱερῶν κρατητάς. Hase.]

[Κρατητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad retinendum. Jo. Chrys. In Ep. ad Hebr. serm. 16, vol. 4, p. 518. Seager. Tenax, Gl. Assequens verti potest in Definitt. Plat. p. 414, A : Εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου. Superans, ib. : Νίκη δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν.]

[Κρατητὸς, ἡ, ὸν, Qui capi potest. Epiphan. t. 1, p. 698, C : Ὁ ἀκράτητος κρ. γενόμενος, Comprehendi se permisit. Hase.]

[Κρατήτωρ, ὁ, Dominus, Sidus dominans. Ptolem. Tetrab. p. 198, 3. Hase.]

[Κρᾰτιάδας, ὁ, Cratiadas, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 295.]

[Κρατίας, ὁ, Cratias, n. pr. Κρ. ὁ σοφιστὴς ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 8, 23 et 29. Simile nomen Κρατέας est et Κρατεύας, quod in Κρατίας corruptum notavimus s. v. Κρατεύας.]

[Κρᾰτίδας, ὁ, Cratidas, n. pr. Theocr. 5, 90.]

[Κρατιεὺς, έως, ὁ, Cratieus, Anaxibiæ pater. Apollodor. 1, 9, 9.]

[Κρατίζω. Κράτις. V. Κράστις.]

[Κρατίνειος, ὁ, ἡ, Cratineus. Κρατίνειον μέτρον ap. Hephæst. p. 96, 98, 109.]

[Κρατῖνος, ὁ, Cratinus, veteris comœdiæ poeta nobilissimus; de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 43. || Mediæ comœdiæ poeta : v. Meinek. p. 411. || Dux Atheniensium. Demosth. p. 558, 6. || Ægiræus, olympionica. Pausan. 6, 3, 6. || Lacedæmonius, statuarius. Pausan. 6, 9, 4. || Grammaticus ab Etym. M. p. 142, 17, citatus et in cod. Paris. ap. Bekker. in Sturzii Annot. ad Etym. p. 760.]

[Κράτιππος, ὁ, Cratippus, historiorum scriptor, Thucydidis, cujus historiam continuavit, æqualis. Dionys. De Thucyd. hist. jud. c. 16. || Mytilenæus, philosophus peripateticus. Plut. V. Pomp. c. 75, Ælian. V. H. 7, 21.]

Κρατιστεύω, Præstantissimus s. Optimus sum, Præsto, Antecello. [Soph. Tr. 185, de sole : Ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα· ubi schol. : Ὦ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν.] Isocr. Evag. [p. 193, C] : Καὶ τούτων ἄν τις μάρτυρας ποιήσαιτο, τῆς μὲν σωφροσύνης, τοὺς συμπαιδευθέντας τῶν πολιτῶν· ... τῆς δὲ ῥώμης, τοὺς ἀγῶνας ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευε, Præstantia et fortudine æquales suos superavit. [Aristot. H. A. 9, 8 : Λάθρα ὀχεύεται ὑπὸ τοῦ κρατιστεύοντος.] Arrian. [Exp. 5, 1, 3] : Ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νυσσαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν, Qui præstantia inter ipsos potior erat. Xen. Cyrop. 1, [5, 1] : Καὶ τἆλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. Pro Præstantissimus sum, citat Bud. ex Aristot. Probl. 63 [18, 6], Plut. Eum. [c. 18. Andocid. p. 25, 37.] Item cum dat. rei, qua ceteris præstamus, ap. Xen. [Mem. 1, 4, 14] : Τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες, Corpore et animo præstantes. Et τὸ κρατιστεῦον, Quod potissimum et præstantissimum est. Philo De mundo : Τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρ., ὁ νοῦς, Eorum, quæ in nobis sunt, animus in primis bonitate censetur et præstantia. [Dio Cass. Exc. p. 70, 24 : Κόρινθος ... ἐν τῷ συνεδρίῳ κρατιστεύουσα, Præcipuum in concilio locum obtinens.]

[Κρατιστίνδην, Præstantissimos deligendo. Pollux 1, 176.]

[Κρατισθένης, ους, ὁ, Cratisthenes, Cyrenæus, olympionica. Pausan. 6, 18, 1. || Phliasius, præstigiator. Athen. 1, p. 19, F. || Κρ. Ζωίλου in inscr. ap. Gruter. vol. 1, p. 319.]

[Κράτιστος et Κάρτιστος, η, ον.] Κάρτιστος, Validissimus, Robustissimus, Fortissimus. Hom. Il. A, [266] : Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. Ubi Eust. κάρτιστοι exp. ἀνδρειότατοι et νικηταί : vultque esse vel a κάρτα, significante λίαν : vel a κράτος, per transpositionem literarum, ut in βάρδιστοι ἵπποι pro βράδιστοι. Sed quum sicut κάρτα, ita etiam κάρτος in usu sit, et quidem longe frequentissimo, mirum videri queat cur Eust. non κάρτιστοι esse vel a κάρτα vel a κάρτος : sed, Vel a κράτος, per literarum metathesin, i. e. transpositionem. Quod autem ad expos. illam attinet, νικηταὶ, ea sequitur significationem quæ data est nomini καρτερὸς habenti genitivum, ap. Arrian., cujus et ipse locum ibi affert. [Il. Z, 185 : Καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν. || Optimus. Od. M, 120 : Φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.] || Κράτιστος, Fortissimus, Validissimus, Viribus præpotens, præstans, strenuus. [Pind. Isthm. 1, 25 : Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται ... ἐτέκνωθεν κράτιστοι· Ol. 14, 20 : Θεῶν κρατίστου (Jovis) παῖδες. Soph. OEd. T. 1525 : Κρ. ἦν ἀνήρ· Ph. 3 : Κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς. Eur. Hel. 41 : Τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.] Thuc. 7, [67] : Τὸ κρατίστους εἶναι εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν· 2, [40] : Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, Præstantissimi ac generosissimi animi merito censeri debent. 3, [11] : Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κράτιστα ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον, i. e. τοὺς κρατίστους, Præstantissimos quosque, Qui viribus ceteris præstarent; nam opponit ibi τὰ κράτιστα, s. τοὺς κρατίστους, τοῖς ὑποδεεστέροις, et ἀσθενεστέροις, ut paulo post vocat. Item κράτιστος ποιεῖν τι, Qui potissimum aliquid facere posse videtur, Cui veluti vires maximæ suppetunt ad aliquid efficiendum, Qui optime aliquid facere potest, Aptissimus ad aliquid faciendum, [Peritissimus]. Thuc. 2, [81] : Δοκοῦσι δ' οἱ Ἀκαρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν. Xen. [Mem. 1, 4, 1] : Νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, Socratem existimant præstantissimum fuisse ad homines ad virtutem impellendos, Turn. [Plato Phædr. p. 267, D : Διαβάλλειν κράτιστος· Polit. p. 257, A : Τοῦ περὶ λογισμοὺς καὶ τὰ γεωμετρικὰ κρατίστου.] Dem. : Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Potissimum est temporum articulum attingere. Item κράτιστον ἔσται, Potissimum erit. Et τὰ κράτιστα, Quæ potissima sunt. || Interdum commodius redditur Optimus, [Præstantissimus, Egregius, Præcipuus, et quæ sunt similia. Soph. OEd. C. 669 : Ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα· 708 : Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον], sicut et in quibusdam præcedentium ll. accipi potest. Thuc. 1, [143] : Καὶ ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, Quod longe optimum est, etiam Potissimum. [Eur. El. 379 : Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα. Aristoph. Eq. 80 : Κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. Plato Phædr. p. 228, C : Ἐμοὶ πολὺ κράτιστόν ἐστιν οὕτως ὅπως δύναμαι λέγειν. Plurali numero ap. Æsch. Prom. 216 : Κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι. Eur. Med. 384 : Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν. Aristoph. Eq. 73 : Κράτιστ' ἐκείνην (τὴν ὁδὸν) τὴν μόλωμεν.] || Interdum pro comparativo accipitur. Plut. De garrul. : Ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὢν [et iisdem fere verbis Symp. p. 622, A], Ut ipse seipso præstantior et melior existat, Ipse se præstantia vincat : ut de luna, αὐτὴ αὑτῆς λαμπροτάτη. [|| Ἀπὸ τοῦ κρατίστου, Serio, Bona fide. Ἀπὸ τοῦ κρ. γίγνεται ἡ ἐπιβολὴ Polyb. 8, 19, 4, et 26, 7. Idem ap. Suidam (s. v. Ἀπὸ τ. κρ.) : Τὸ παλαιὸν ἀ. τ. κρ. ἐγένετο ἡ μονομαχία· 6, 56, 3 : Ὁ ἀ. τ. κρ. χρηματισμὸς, Honestum studium augendæ rei familiaris. Schweigh.] || Κράτιστα, Præstantissime, Optime.

[Κρατιστοτέλης, ὁ, Cratistoteles, Atheniensis. Diog. L. 7, 10. Hase.]

Κρατίων, Fortior, Validior, VV. LL. [Fictum propter superlativum adjectivi κρατὺς ab Etym. M. p. 537, 17. Idem p. 492, 41 : Κρατὺς κρατύτερος, κρατίων κράτιστος.]

[Κρᾱτοβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Caput devorans. Lycophro 1066 : Τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρέστου κάπρου· ubi schol. : Ἦγουν τοῦ Τυδέως, ἐπειδὴ τὸν μυελὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ Μελανίππου ἐξερρόφησε.]

[Κρᾱτογενὴς, ὁ, ἡ, Ex capite natus. Epitheton Minervæ ap. Porphyr. De antro nymph. p. 29 (270). Comparandum Κορυφαγενής.]

[Κρατόδετος, ὁ, ἡ, Capite vinctus. Hesych. Angl.]

[Κρατοπᾰλὴς, ὁ, ἡ, Caput rotans. Κραλοπαγεῖς inter epitheta mimorum est ap. Maneth. 4, 284, ubi κρατοπαλεῖς correxit Bernhardyus in Annal. liter. Berolin. a. 1838, m. Sept. p. 355, κρατοπλαγεῖς Lobeck. Paralip. p. 288.]

[Κρατορία, ἡ, Imperium. Const. Manass. Chron. p. 126, B; 134, A. Plural. p. 49, A : Τὰς ἀλλήλων ἁρπάσαι κρατορίας.]

Κρατορικὸς, ἡ, ὸν, affertur pro Imperiosus; sed sine testimonio.

Κράτος, τὸ, Robur, Vires, Vis, Potentia. Hom. Il. H, [142] : Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ· A, [509] : Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, Adjice robur et vires Trojanis, vel potentiam, Auge Trojanorum potentiam. B, [118] de Jove : Τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ejus enim potentia est maxima. [Π, 54 : Ὅτε κράτεϊ προβέβηκε· N, 484 : Ἔχει ἦβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον· Ω, 293 : Εὖ (aquilæ) κράτος ἐστὶ μέγιστον· Od. A, 70 : Ὅου (Polyphemi) κράτος ἐστὶ μέγιστον· I, 393 : Τὸ ... γὰρ σιδήρου γε κράτος ἐστί (de ferro in aquam frigidam im-

merso). Ζηνὸς κράτος Pind. Ol. 6, 162. Nem. 4, 110 : Κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῷ. Æsch. Prom. 525 : Μηδαμὰ ... θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς· Suppl. 392 : Μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων.] Aristot. De mundo [c. 7] : Ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. [De imperio exercitus Herodot. 9, 42 : Τὸ γὰρ κράτος εἶχε τῆς στρατιῆς οὗτος ἐκ βασιλῆος.] Et ἐν κράτει εἶναι, pro Potentem esse, Thuc. || Sæpe etiam exp. Imperium. Herodot. [3, 81] : Ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τούτοισι περιθείομεν τὸ κράτος. Et τῆς θαλάσσης κράτος, Thucyd. 1, [143], Maris mperium. Et κράτος τῆς οἰκουμένης, Imperium orbis, Athen. Itidem Imperium Romanorum a Plutarcho dicitur κράτος. [Hom. Od. A, 359 : Τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ οἴκῳ. Æsch. Prom. 950 : Πρὸς ὧν γ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. Soph. OEd. C. 373 : Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ· Ant. 60 : Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν· 173 : Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὁλωλότων· OEd. T. 201 : Τῶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων Ζεῦ. Κρ. ἑαυτοῦ, Potestas in se ipsum, Plat. Polit. p. 273, A : Ἐπιμέλειαν καὶ κράτος ἔχων αὐτὸς ... ἑαυτοῦ.] || Hesych. κράτος vult esse etiam βασιλείαν, Regnum, Regiam dignitatem. Quo pertinet, quod Eust. annotat in Il. M, [214], Σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν· hunc sc. locum facere pro iis, qui postea κράτος vocarunt βασιλείαν. || Κράτος in manu vocarunt Græci, quod ad digitos vergit, tanquam manus robur, Cam. ex Polluce [2, 144]. || Victoria. Hom. Od. Φ, [280] : Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. [Il. Z, 387 : Ἄκουσεν ... μέγα κράτος εἶναι Ἀχαιῶν· Λ, 753 : Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.] Sic Hesiod. [Sc. 328] : Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. [Æsch. Suppl. 1069 : Ζεὺς κράτος νέμοι γυναιξίν· Eum. 529 : Παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν.] Itidem Soph. [Aj. 768], κράτος κατακτήσασθαι, Victoriam comparare. Et Eur. [Hec. 877] : Γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος, Victoria masculorum erit feminis, pro Feminæ vincent masculos. [Demosth. p. 381, 12 : Κράτος πολέμου καὶ νίκην αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις διδόναι. Plato Leg. 12, p. 962, A : Νίκην καὶ κρ. τῶν πολεμίων.] Et metaph. nonnunquam, sicut Lat. Victoria, Principatus : Gregor. de Maximino tyranno : Φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Victoriam, Principatus, Præcipuum nomen, Bud. || At Κατακράτος, s. potius κατὰ κράτος, Vi, Totis viribus. Κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, Isocr. [p. 65, D], Plato, necnon passim Historici, Urbem vi capere, expugnare. Thuc. 8, [100] : Ἀφ' ὧν τῷ στρατεύματι παρεσκευάζοντο, ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ, ἢν δύνωνται, αἱρήσοντες τὴν Ἔρεσόν. Lucian. [De calumn. c. 22] : Ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶμαι. [Πρὸς ἰσχύος κράτος Soph. Ph. 594 : Ἢ μὴν ἦ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχ. κρ.] || Κατὰ κράτος, inquit Bud., Vi et armis. Plut. sæpe utitur pro Vehementer, Pro viribus, Omni ope. Hæc ille. Ego autem non a Plut. tantum, sed et ab aliis antiquioribus accipi ita dico : exponens tamen etiam Acerrime, Magno conatu, Omni conatu. Thuc. 1, [64] : Καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο. [Idem 8, 70 : Ἔνεμον κ. κρ. τὴν πολιν.] Plut. autem dixit etiam πολεμεῖν κατὰ κράτος, Acerrimum bellum gerere. [Plato Leg. 3, p. 692, D : Πολεμοῦσα αὐτῇ κ. κρ.] Ap. Xen. vero [Cyrop. 4, 2, 30], κατὰ κράτος φεύγειν exp. Totis viribus fugere, i. e. Quantum quis pedum velocitate contendere potest. [Plat. Clit. p. 407, A : Τὰ δὲ φεύξομαι κ. κρ.] Transfertur autem κατὰ κράτος et ad alia. [Demosth. p. 913, 15 : Κατὰ κρ. ἐξελεγχόμενος τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν.] Plut. [Mor. p. 413, B] : Ὥστε κατὰ κρ. ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα κτλ., quod ego interpretor, Adeo ut validissimis rationibus convictus teneatur. Hanc inquam aut huic similem interpret. dandam esse huic l. existimo; quum alioqui sciam doctissimum virum Turnebum liberius exposuisse κατὰ κράτος, sc. Manifesto, Modis omnibus. Ceterum admonendus est lector magni erroris, qui in VV. LL. commissus est in scribendo hoc vocab.; quum enim e κατὰ κράτος factum fuisset κατακράτος, aliquis postea, ut adverbii formam s. terminationem ei daret, scripsit in illis κατακράτως, atque adeo Il. Plat. et Xen. simili errore implicuit. [Sic scribitur in Andr. Cret. p. 19. Kall.] Atqui nec in ullo fideliter scripto exemplari se κατακράτως reperisse testatus est unquam quisquam, nec ullius exempli analogia confirmari potest. At κατακράτος conjunctum quidem, sed cum o, in multis vett. codd. non infideliter alioqui scriptis, legisse me fateor; sic tamen ut alteram scripturam malim κατὰ κράτος. Ut autem κατακράτος, sic Ἀνακράτος conjunctim scriptum invenitur, itidem significat Totis viribus. Sed et hic scripserim potius ἀνὰ κράτος. Est autem alioqui rarus hujus præp. usus cum isto nomine, pro κατὰ sc. [Xenoph. Cyrop. 1, 4, 23, et alibi sæpe, Dio Cass. 62, 12, Ælian. N. A. 3, 1; 5, 7, Procop. B. Pers. 2, 25. Ἀγκράτος ἐλαύνοντα, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα Suidas e Xenophonte, apud quem recte ἀνὰ κρ. ἐλ. scriptum De re eq. 8, 10.] || Κράτος existimavit Eust. prius esse quam κάρτος : scribit enim, κάρτιστοι ap. Hom. esse vel a κάρτα, τὸ λίαν, vel a κράτος per metathesin, ut βάρδιστοι ἵπποι dicitur pro βράδιστοι. At ego crediderim potius κάρτος prius esse quam κράτος, sicut καρδία prius est quam κραδία : nec tamen quum ad tribuendam utrique suam sedem ventum est, i. e. tam huic κράτος, quam illi κάρτος, ab illo dissentire ausus sum.

[Κράτος, τὸ, Robur, satelles Jovis : cujus persona in scenam prodit apud Æschylum in Prometheo ab init., comitante Βία.]

[Κρατοτύραννος, ὁ, Fortissimus tyrannus. Epiphan. t. 2, p. 269, C. Hase.]

[Κρᾰτύλος, ὁ, Cratylus, philosophus, Heracliti discipulus, ap. Platonem in dialogo cognomine.]

Κρατυντὴρ, ῆρος, ὁ, Victor, Qui prævalet alteri et victoriam obtinet : nam κρατυντῆρα Hesych. exp. τὸν κατισχύοντα.

[Κρατυντήριος, ία, ιον.] Κρατυντήριος κλισμὸς, Sella ad retinendum. Hippocr. [p. 628, 18. || Confirmatorius. Suidas : Κρατυντήρια ἔγραψεν ὁ Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν γραφέντων αὐτῷ βιβλίων. Memorant Diog. L. 9, 47 et Sext. Emp. p. 399.]

Κρατυντικὸς, ὴ, ὸν, Firmandi s. Confirmandi vim habens, Firmare s. Confirmare potens. [Dioscor. 1, 29, ubi διακρατυντικὸς in margine Serrani. Oribas. p. 126 ed. Matth. : Σκελῶν κρατυντικὸν (σκελοκρατηντικὸν codex) καὶ νεύρων.]

Κρατύνω, Validum ac firmum reddo, Munio, ὀχυρόω. [Herodot. 7, 156 : Ὁ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτυνε· 1, 98 : Κρατύνειν αὐτὸν δορυφόροισι· 100 : Ἐκράτυνε ἑωυτὸν τῇ τυραννίδι. Passiv. ib. 13 : Ἔσχε τὴν βασιληίην καὶ ἐκρατύνθη.] Thuc. 3, [18] : Καταστησάμενοι τὰ ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις βεβαιότερα, καὶ τείχη κρατύναντες, Ac mœnia fortiora firmioraque reddentes, s. munientes, ἰσχυρὰ ποιήσαντες. 1, [69] : Ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, Urbem munire. [Dio Cass. 57, 21 : Τοὺς θεμελίους πέριξ κρατύνας.] Ead. signif. dicitur et Κρατύνομαι. Idem Thuc. 4, [52] : Κρατυνάμενοι αὐτὴν, sc. τὴν Ἄντανδρον. Et [114] : Τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατύνατο. Appian. : Ἐκρατύνετο τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας φρουρίοις πολλοῖς. [Et Syr. c. 53. Dio Cass. 73, 16 : Τὸ παλάτιον κιγκλίσι τε καὶ θύραις ἰσχυραῖς ἐκρατύνατο.] Plut. Demetr. [c. 33] : Τὰς μὲν πόλεις ἐκοατύνετο φρουραῖς, Muniebat præsidiis. In hoc autem Ejusd. l., Τὴν προβολὴν κρατυνάμενοι, Bud. interpr. Impressione validiore facta. [In κρατηνάμενος corruptum ap. Jo. Cinnam. Hist. p. 6, B; 80, A. Diodor. Exc. p. 510, 36 : Ἐν Σικελίᾳ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἀνδρικῶς ἐκρατύνατο· ubi Rhodomanno ἐστρατεύσατο scribendum videbatur.] Item κρατύνασθαι ναῦν, Contra ventorum furores munire, Firmiorem reddere ad eorum impetus sustinendos. Lucian. [Ver. H. 1, 5] : Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, Navem, ut ad longam sævamque navigationem esset idonea, armandam instruendamque curavi. [Passiv. Dio Cass. 40, 36 : Τείχεσιν ἰσχυρῶς ἐκεκράτυντο· 37, 13 : Πολλῇ προφυλακῇ ἀλεξιφαρμάκων ἐκεκράτυντο.] At πίστεις s. ὅρκια κρατύνασθαι, est Stabilire, Confirmare, Firmare. Thuc. 3, [82] : Τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, Firmabant s. Confirmabant. [Plut. V. Dion. c. 3 : Τὴν ἀρχὴν ἀναλαβὼν καὶ κρατυνάμενος. || Dionys. A. R. 3, 72 : Δυσὶ τούτοις τοῖς εἰκόσι κρατυνόμενοι, His argumentis confirmati s. nitentes.] || Confirmo, Stabilio, Vim

magnam tribuo. Plut. Alex. p. 162 : Οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, Vim magnam fato tribuere conantes. || Roboro, Induro. Xen. Rep. Lac. [2, 3] : Ἀντὶ γεμὴν τοῦ ἁπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν, Firmare et indurare : ut Plin., Indurantes attritu arborum costas. Bud. || Solido : unde fracta ossa, quum per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocr., Confervere a Celso, VV. LL. [Hippocr. De fract. p. 756, E : Ἐν τριήκοντα ἡμέρῃσι κρατύνεται ὀστέα τὰ ἐν τῷ πήχει τὸ ἐπίπαν· ubi πωροῦσθαι exp. Galen. et Paulus Æg. 6, 100. Similiter p. 758, C. Conseri dixit Celsus 8, 7. Foes.] || Accipitur etiam pro κρατῶ [Æsch. Prom. 150 : Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Soph. OEd. C. 1314 : Τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς]: nam Hesych. κρατύνει exp. κρατεῖ : Κρατυνθὲν, κρατηθὲν, βεβαιωθέν. Pro hac autem signif. verbi κρατύνω, quam profert Hesych., sc. pro κρατῶ, faciunt duo Tragicorum duorum loci, Soph. et Eur. Ita enim Soph. OEd. T. [14] : Ἀλλ' ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς. Eur. autem Bacch. [659] : Πενθεῦ, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός· quod κρατύνων Horatium [Ep. 1, 16, 74] esse interpretatum Rector, docet mea in illum l. annotatio, quam habes in opusculo, quod inscripsi Annotationes in Soph. et Eur. [Soph. Ph. 1161 : Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. De arcu et sagittis tractandis ib. 1059 : Ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν. Τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν, Facere ut inferiores superent potentiores, Æsch. Suppl. 596. Rarius cum accus. construitur. Æsch. Suppl. 699 : Τὸ δήμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει· Pers. 899 : Καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους (νήσους).]

[Κρατύνων, οντος, ὁ, Cratynon, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 334.]

Κρατὺς, έος, ὁ, i. q. præcedentia κραταιὸς et κρατερός. Hom. Il. [Π, 181,] Ω, [345] : Τὴν μετὰ χερσιν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. [Od. E, 49, 148, H. Cer. 346.] Ab Hesych. exp. ἄρχων, ἐξουσιάζων. || Κάρρων, ονος, ὁ, ἡ, Melior, Præstantior, Potior : ut Hesych. quoque κάρρον exp. βέλτιον. Sicut vero ἀγαθὸς interdum accipitur pro Strenuo, Forti, ac Valido : ita hoc pro Fortior, Validior : velut ap. Plut. Lycurgo [c. 21], senum choro canente, Ἡμεῖς ποτ' ἦμες ἄλκιμοι νεηνίαι, puerorum chorus respondet, Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες. Et paulo post [c. 25] Brasidæ mater dicit, Βρασίδας ἦν μὲν ἀνὴρ ἀγαθός· ἆ δὲ Λακεδαίμων πολλῷς ἔχει τήνου κάρρονας. Quæ in Apophth. quoque et Instit. Lacon. leguntur [p. 190, C; 240, C. Alcman ap. Apoll. De synt. 3, p. 211 : Νικῷ δ' ὁ κάρρων. Epicharm. ap. Athen. 8, p. 363, F : Σιγῆν ἀγαθὸν ὅκκα παρέοντι κάρρονες. Alia exx. v. ap. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 303.] Ac nota hunc compar. positivi ἀγαθὸς Dorum esse proprium. Etym. [M. p. 492, 37] derivat a κρατὺς, ut βράσσων a βραδύς. [« Recte : nam pro κρατίων dicitur κράσσων. Inde primum κρέσσων, ex quo κρείσσων : deinde κάρσων, ex quo κάρρων, ut pro ἄρσην dicitur ἄρρην. Sic κάρτα pro κρατέα, sicut ταχέα, ὠκέα. » HSt. in Ms. Vindob. Comparativum κρατύτερος fingit Etym. M. p. 492, 41.]

Κρατυσμὸς, ὁ, Corroboratio, Hippocr. [Epidem. 6, 8, 29.]

[Κράτων, ωνος, ὁ, Craton, n. pr. Etym. M. p. 606, 10. G. D. Eumeneticus, in tit. monumenti de quo Letronn. *Journ. des Sav.* 1829, p. 690 (1). Alii ap. Lucian. De salt. c. 1 et Philopatr. c. 19. Hase.]

[Κράτωρ, ορος, ὁ, Imperator. Const. Manass. Chron. v. 625, 880, 2081, etc., Nicet. Eugen. 6, 169, Ephræm. Cæsar. 34, 60, aliique medii ævi scriptores plurimi.]

[Κραυαλλίδαι, αἱ. Harpocr. : Κρ., Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (p. 68, 38 et 43, ubi Ἀκραγαλλίδαι nunc legitur). Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαι· οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν ὈΧρόνων ἱστορεῖ. Codd. nonnulli κραυαλίδαι, κραυγαλίδαι, κραυγάλιον. Κραυαλλίδια ἢ Κραυγαλλίδαι, ἡ ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώρα, ap. Phot. p. 177, 14. Κρακαλίδαι ap. Hesych.]

[Κραῦβις. V. Κραῦγις.]

Κραυγάζω, Clamo, Vociferor. Jo. 11, [43] : Φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε. Sæpius eo utuntur Evangelistæ. [Antiquum verbi κραυγάζω usum poetæ veteris testimonio ap. Platon. Rep. 10, p. 607, B, Ἡ λακέρυζα κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, cognitum habemus; novo inter oratores exemplo Demosth. p. 1258, 26 : Κατιδὼν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγάσας. Atticista Bekk. p. 396 : Ἀνέκραγεν, οὐκ ἀνεκραύγασεν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως. Quæ eadem ap. Suidam leguntur. Sed quum hæc præcepta expromerentur, vitium jam ita inoleverat ut exstirpari nor posset; multa sunt ejus in LXX interpretibus et libris sacris, multa etiam apud profanos indicia : v. Galen. De loc. aff. 4, 11, p. 475, D, Arrian. Epict. 1, 18, p. 101, Nicet. Ann. 4, 7, p. 78, Anna Comn. 14, p. 421, B, Hesych. s. Ἴαχεν, schol. Eurip. Or. 1330, Arat. Dios. 181. Κατακραυγάζειν Suidas s. καταβοῶ. Lobeck. ad Phryn. p. 337.]

[Κραυγαλλίδαι. Κραυγάλλιον. V. Κραυαλλίδαι.]

Κραυγάνω, i. q. κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι. Herodot. 1, [111] : Παιδίον προκείμενον, ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον. Derivatur autem hoc κραυγάνω a κραυγὴ, ut ἐπανακλαγγάνω a κλαγγή. Ap. Suidam vero est etiam ἐγκραγγάνω, de quo in Ἐγκράζω dictum est. [Recta fortasse duorum codicum scriptura est κραυγανώμενον. Κραγγανόμενον conjecit Lobeck. l. c.]

[Κραυγασίδης, ὁ, nomen pr. ranæ a clamando impositum, Hom. Batrach. 245.]

[Κραυγασμὸς, ὁ, Clamor, Vociferatio. Diphilus ap. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 101. Phrynich. p. 337 : Παρακειμένου τοῦ κεκραγμός εἰπεῖν ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός. Annotavit etiam Phot. p. 176, 16.]

Κραύγασος, ὁ, Vociferator, Clamator. V. Βαβάκτης, Βάβαλος. [Clamosus, Gl. Constitt. Apost. vol. 1, p. 280 ed. Cler. Ex Nicetæ Ann. 15, 8, p. 308, indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 338, qui de forma adjectivi dixit ib. p. 436. « Const. Manass. Amat. 2, 95 : Ὀχλώδης καὶ κρ. καὶ λάλος. » Boiss. Ptol. Tetrab. p. 164, 1 Κραυγάζους, peccato, ut videtur, typographi : nam cod. Reg. 2363, fol. 182, a, ibi habet κράκτας· cod. 2425, 60, a, κραυγαστάς· 2509, 66, a, κραυγάσους. Hase.]

[Κραύγασος, ὁ, Craugasus, Phylonomes pater. Pausan. 10, 14, 2.]

[Κραυγαστὴς, ὁ, Clamator, Vociferator. Lex. rhet. Bekkeri p. 223.]

Κραυγαστικὸς, ὴ, ὸν, Clamosus, Bud. Ejusd. signif. est κρακτικός. [Procl. Paraphr. in Ptol. p. 230; 3 Κραυγαστικοὺς, πλήκτας, προπετεῖς. Hase. Schol. Hom. Il. A, 575, Eust. p. 155, 24. Seager. Idem p. 1126, 25. Schol. Aristoph. Pac. 1048 : Παρὰ τὸ κρ. || Adverb. Κραυγαστικῶς, schol. Aristoph. Eq. 485.]

[Κραυγάστρια, ἡ, Clamatrix. Hesych. s. v. Μηκάδες.]

Κραυγὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio, i. q. κεκραγμὸς supra : factum a præt. med. κέκραγα per pleonasmum τοῦ υ. [Eurip. Or. 1529 : Στῆσαι κραυγήν· 150 : Κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν· Ion. 893 : Κραυγάν μ' ... αὐδῶσαν.] Æschin. [p. 84, 6] : Τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; Id. [p. 70, 39] : Κραυγὴ πολλὴ καὶ θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων. Plut. [Mor. p. 866, E : Βαρβάροις] κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις. Id. [ib. p. 130, D] de voce in congressibus et disputationibus : Κραυγὰς μέντοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις εὐλαβητέον. Et [ib. p. 29, D] : Οἱ μὲν Τρῶες ἐπίασι μετὰ κραυγῆς καὶ θράσους· οἱ δ' Ἀχαιοὶ σιγῇ δειδιότες σημάντορας· respiciens, ut opinor, ad Homericum illud in Il. Γ, [2] : Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς ... Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Lucian. [Hermot. c. 11] : Ὑπὸ τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι. Item κραυγὴν ποιεῖν, Dare, Edere, Tollere clamorem : nam Efficere clamorem ap. Cic. aliud est. Xen. Cyrop. 3, [1, 2] : Κραυγήν τε εὐθὺς ἐποίουν· Hell. 6, [4, 16] : Προεῖπον δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, Ne vociferarentur. [Demosth. p. 1258, 2 : Κραυγὴν καὶ θόρυβον περὶ τὴν σκηνὴν ἐποίουν. Κρ. καὶ βοὴ p. 1259, 25. Phot. p. 176, 16 : Κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων, ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν.] At κραυγὴν Καλλιόπης appellavit Dionysius cognomento ὁ Χαλκοῦς poesin, non sine vitio; nam utroque horum vocc. significatur ἡ φωνὴ, sc. et τῷ κραυγὴ et τῇ Καλλιόπη, ab ὄψ significante φωνήν : nec item probatur metaphora, quæ utitur vocabulis ἀσήμοις. Aristot. Rhet. 3, [2]. || Est etiam Morbus quidam puerorum, Hesych. [Κρ., βοή· ἢ νόσημά τι παιδίοις ἐπιφερόμενον,

ὃ καταβλάπτει· καὶ γὰρ ἡ γ.αῦς ἐριφιακρίς (γραῦς Σεριφία ἀκρίς Salmas.) ἐστιν ἡ λεγομένη βασκανία. V. Καταχήνη. Νόσημα παιδίων etiam ap. Phot. p. 176, 18. || N. pr. ap. Arcad. p. 105, 1 : Τὰ εἰς γη δισύλλαβα ... ὀξύνεται ... σιγή κραυγή· Κραύγη δὲ τὸ κύριον.]

Κραυγίας, ου, ὁ, ἵππος, Equus, qui clamore et strepitu terretur, Hesych.

[Κραῦγις, ιδος, ὁ, Craugis, Megalopolitanus, Philopœmenis pater. Pausan. 8, 49, 1; 52, 1 et 6. Epigr. in Append. Anth. Pal. 870 : Μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱόν. In Κραῦσιν corruptum ap. Plut. V. Philopœm. c. 1. || Κραῦβις, ὁ θηρευτὰς, Ἀρκὰς ἀπ' Ὀρχομενοῦ in epigr. Antipatri Sidon. Anth. Pal. 6, 109, ubi Planud. Κράμβις, recte Brunckius Κραῦγις.]

[Κραυγμὸς, ὁ, Clamor. Rejectum a Thoma M. p. 522 voc. legitur ap. Procop. Hist. p. 606, A, ubi cod. Vat. κραυγή.]

Κραυγὸς, ὁ, Hesychio avis quædam, ὁ δρυοκολάπτης, Picus arborarius, Picus martius. [Id. : Κραυγὸν (κραυγῶν Is. Vossius), ποιὸς ὄρνις.]

[Κραυξίδας, ὁ, Crauxidas, olympionica. Pausan. 5, 8, 8 : Ἵππος μὲν δὴ Κρανωνίου Κραυξίδα παρέφθη.]

[Κραῦρα, ἡ, Morbus quidam suum, ap. Suid. s. v. Διάρροια. Phot. s. v. Κραυρὸν p. 177, 1 : Κραῦρα δὲ καὶ ἡ τῶν συῶν νόσος ἰσχυρά τις οὖσα, ὡς Ἀριστοτέλης. Ap. Aristot. non substantivum legitur, sed verbum Κραυρᾶν, quod de suibus pariter et bobus dictum est. Huc referenda gl. corrupta Hesychii, Καράρα (ordo κραρᾶ postulat, quod Ald. posuit)· πέπονθε τὴν κεφαλήν· οἱ δὲ βοῶν πυρετός· ubi prior interpretatio ad verbum spectat κραυρᾷ, altera fortasse ad substant. κραῦρα. Formas depravatas κράβα et κράβρα ex Scylitze indicavit Ducang.]

[Κραυράω. V. Κραῦρος.]

Κραῦρος, [α, ον et ὁ, ἡ], Aridus, Siccus, Torridus, Friabilis, Rigidus [Timæus Lex. Plat. p. 168 : Κραυρότερον, ψαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον. Plato Tim. p. 60, C : Τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν τῷ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν. Ib. p. 74, B. Dioni Cass. 41, 45, ex codd. restitutum ejecto glossemate ξηροτέραν. Id. 48, 51. Ruhnk. Galen. vol. 13, p. 9, 35; vol. 8, p. 79. Hemst. Const. Manass. Amat. 9, 20 : Δίκην ὀστράκου κραύρου. Boiss.] : oppositum τῷ γλίσχρος, ap. Aristot. De partt. anim. 2, [2. Ib. 9 : Ὑγροτέραν τε γὰρ ἀναγκαῖον αὐτῶν (τῶν σελαχῶν) εἶναι τὴν κίνησιν, ὥστε δεῖ καὶ τὴν τῶν ἐρεισμάτων μὴ κραῦρον εἶναι, ἀλλὰ μαλακωτέραν.] Ap. Eund. [H. A.] 8, [23], κραῦρος dicitur esse Struma, morbus boves tentans : indidemque affertur verb. Κραυρᾷ pro Struma laborat. [De suibus H. A. 8, 21; de bobus ib. 23.] Hesych. κραυρᾶν esse Apum morbum dicit quum vermes et araneas gignunt.

Κραυρότης, ητος, ἡ, Ariditas, Friabilitas : aliis Fragilitas. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 4. Schneid. Galen. vol. 6, p. 799, 1 : Κραυρότητα δὲ λέγω καὶ ψαθυρότητα· ὑπάρχει δὲ κρ. μὲν τοῖς σκληροῖς τε καὶ ξηροῖς ἱκανῶς· ψαθυρότης δὲ τοῖς μαλακοῖς κτλ. ut igitur κρ. Fragilitas sit, a qua distinguitur ψαθυρότης, Friabilitas. Hase.]

[Κραυρόω, Durum s. Aridum facio, Sicco. Philo vol. 2, p. 174 : Ἐκραυρώθη ἡ ψάμμος. Dio Cass. 66, 21 : Τῶν ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων. Hemst. Eust. p. 1209 extr. : Οἰκοδομήματα κραυρούμενα· et p. 1297, 63; 1914, 20. (Τὸ κραῦρον τοῦ τόξου p. 1906, 11.) || Hinc subst. Κραύρωσις, εως, ἡ, ib. Od. p. 755, 9 Bas. (?) : Ἀποκωλῦον τὴν κρ. Valck.]

Κραῦσον [?], Hesychio τὸ πῦρ.

Κράφα, Hesychio Id quo οἱ κηπουροὶ τοὺς βολοὺς [τὰς βώλους Vales.] ἀπάγουσι : qualis Ἀγρίφη et Ἀγρεῖωνα, Tridens. [Idem : Κράος, ἐν ᾧ τὴν γῆν σκάλλουσι· καὶ ἡ σκαλευομένη ἄμπελος.]

[Κράω, Comedo. Ἀκρίδων nomen a κρᾶν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, derivat schol. Hom. Il. Φ, 12, allato Callimachi fr., in quo ἔκραε legitur : quod apud alios gramm. recte scriptum ἔγραε. V. Γράω. || Κρᾶν i. q. κιρνᾶν, Miscere, Etym. M. p. 540, 8, fingit propter etymologiam nominis Κρόνου. || Κρῶ i. q. κράζω. V. Κρῶ.]

Κρεάγρα, ἡ, Instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, unci modo incurvum ad extrahendas ex olla carnes, seu, ut schol. Aristoph. [Eq. 772] describit, εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικὸς, μόνον ἐγκεκαμμένον τοὺς δακτύλους· ἀνιμῶσα τὰ ζεστὰ, διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. Fuscinam et Harpaginem Lat. appellant : Græci λύκον etiam et ἅρπαγὴν et ἑξαυστῆρα, Pollux [6, 88]; ἅρπαγα, Pausan. ap. Eust. [p. 747, 27] : dicta παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν, i. e. ἀνασπᾷν. Aristoph. Eq. [772] : Καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς κεραμεικόν. [Id. Vesp. 1155, Eccl. 1004.] Anaxippus com. ap. Athen. 4, [p. 169, B] μαγειρικὰ σκεύη enumerans : Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θύειαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Epigr. [Anth. Pal. 11, 203] : Ἄγκιστρον ναύταις, ὀψοφάγοις κρεάγρα. 1 Reg. 2, [13], Exod. 27 [?], κρεάγρα τριόδους, Fuscina tridens. Unde apparet κρεάγρας fuisse non tantum ἀγκιστροειδεῖς, sed etiam τριόδοντας, interdum et διόδοντας, Bifurcas.

[Κρεάγρευτος, ὁ, ἡ, Carnes adimens. Lycophr. 759 : Κρεαγρεύτους πέτρας· ubi codd. plerique κρεαγρέπτους. Schol. : Τὰς σκληρὰς καὶ ἐν τῷ ἅπτεσθαι ἀφαιρούσας κρέατα πέτρας. Tzetzes : Κρεαγρέπτους, τὰς κρεαγρεπτούσας (κρεαγραπτούσας libri quidam), τραχείας. Qui vel scripsit vel scribere debuit, Κρεαγρεύτους, τὰς κρέα ἀγρευούσας.]

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, pro κρεάγρα in Epigr. [Aristonis Anth. Pal. 6, 306.]

Κρεάδιον, τὸ, Caruncula, Carnis frustum s. frustulum. Aristoph. Pl. [227] : Καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον Τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω φέρων. [Id. fr. 507 : Κρεάδι' ἐζωμευμένα.] Alexis ap. Athen. 3, [p. 107, C] : Κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τινὰ, ὠτάρια, Ὕειον ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον [ἐπικ.]. Antig. Car. ap. eund. Athen. 10, [p. 419, F] : Ὅτε μὲν οὖν ἀκούσειαν λάχανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσήεσαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένον οἶκον. Ubi pro κρέας accipitur. [E Xenoph. (Cyrop. 1, 4, 13) Pollux 6, 33. Plut. Mor. p. 236, F : Ὥστε μὴ κρεαδίου δεῖσθαι τοὺς πρεσβυτέρους.]

[Κρεαδοσία, ἡ, Carnium largitio. Inscr. Acræph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 49 : Κρεαδοσίας καὶ ἄριστα καὶ γλυκισμοὺς καὶ δῖπνα (sic) οὐ διέλιπεν ποιῶν. Hase.]

[Κρεαδοτέω, Carnes largior. Chandler. Inscr. 40.]

[Κρεάνη, ἡ.] Κρεάνας [?] Hesych. pro ἐλπίδας, Spes.

Κρεᾱνομέω, Carnes distribuo. [Pollux 7, 25. Isæus p. 78, 17 : Πολλάκις ἐληλυθότι οὐδεπώποτε κεκρεανομήκασι.] Lucian. [Prometh. c. 20.] Liv. : Populo visceratio data a M. Flavio in funere matris. [Marc. Anton. 8, 48 : Κτείνουσι, κρεανομοῦσι. Diodor. Exc. p. 602, 66 : Κρεανομῶν τὰ σώματα. Theocr. 26, 24 : Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.]

Κρεᾱνομία, ἡ, Carnium distributio, Visceratio, Cic., i. q. κρεωδαισία, Joseph. et Lucian. [Prometh. c. 5.] Item ap. Demetr. De elocut. [§ 303] : Ἐν κρεανομίαις τότε καὶ πανδαισίαις διάγουσαν ἀπολλύειν τὰ στρατιωτικὰ χρήματα. Ap. Athen. 12, [p. 532, D] : Τὸν δῆμον πλείω καταναλίσκειν εἰς τὰς κοινὰς ἑστιάσεις καὶ κρεανομίας, ἢπερ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν. Aliquanto post [p. 534, D] : Ἱερεῖα δὲ παρίστασαν εἰς τὰς θυσίας καὶ κρεανομίας Κυζικηνοί. [Pollux 3, 67; 6, 33; 7, 25.]

Κρεᾱνόμος, ὁ, ἡ, Qui carnes distribuit, ὁ κρέα νομων s. διανέμων. [Eur. Cycl. 243.] Factum ex Homerico illo κρέα νεῖμεν : ut et Od. O, [140] dicit, Κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας. Eust. [Const. Manass. Amat. 5, 3. Boiss.]

Κρέας, ατος [κρέατος Orneosoph. p. 189, 191. Usitata est forma contracta κρέως], τὸ [Inter μονήρη est ap. Herodianum p. 80, 17 : nam οὐδὲν οὐδέτερον εἰς ας λῆγον καθαρὸν τῷ ε παραλήγει κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνον τὸ κρέας], Caro. Hom. Od. M, [395] : Κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· Ω, [363] : Ταμνομένους κρέα καλὰ [πολλὰ], κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον· Il. X, [347] : Ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι· Od. Θ, [477] : Πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι· A, [112] : Κρέα πολλὰ δατεῦντο· Il. I, [217] : Κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς· in quibus ll. κρέα per apocopen dicit pro κρέατα [Hesych. : Κρέατα, κρέα] : siquidem non esse contractionem ostendit metrum. M, [310] : Τετιμήμεσθα μάλιστα Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. [Orac. ap. Herodot. 1, 47 : Ἀρνείοισι κρέεσσι. Æsch. Ag. 1220 : Χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς· 1242 : Τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν. Aristoph. Nub. 339 : Κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Κρέα producto α

dictum esse grammaticorum quorundam opinio fuit, de qua schol. Aristoph. Pac. 191 : Ὅτι κατὰ συστολὴν ἔλεγον, οὐ μόνον, ὥς φασί τινες, ἐν ἐκτάσει τὰ κρέα. Producti unum mihi in promtu exemplum est Antiphanis ap. Athen. 9, p. 402, D : Κρέα δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; ubi κρέα δὲ σὺ τίνος scribi potest. Κρέη interdum dixerunt inferioris Græcitatis scriptores, velut Pallad. schol. Hippocr. vol. 2, p. 224 ed. Dietz., Hesych. s. v. Κομψεία, ubi Jensius frustra κρέα correxit, Ducas Hist. Byz. p. 176, B. G. Dind.] Athen. 5, [p. 210, D, et 12, p. 540, B] : Ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα. [Κρέα ἑφθὰ Herodot. 3, 23.] Plato Rep. 1, [p. 338, C] : Κρέα βόεια. [Euthyd. p. 301, C : Τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν.] Athen. 4 : Κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα. Id. 12, [p. 516, D] : Ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου· 6 [et 3, p. 153, C], κρέας καπνιστὸν, Carnes fumo siccatæ, infumatæ, Plauto. Et 4 : Κρέα ἐν ὕδατι, Carnes cum decocto et suo jure. At πτωχικὸν κρέας quodnam dictum fuerit, docet Plut. Probl. Gr. [p. 294, C.] Et μερίδες κρεῶν, Frusta s. Portiones carnium. Athen. 4 : Μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, Paribus portionibus carnes et panes distribuentes. [Demosth. p. 1078, 23.] Aliquando dicitur τρία κρέα, pro Tres carnis portiones, Tria frusta. Xen. Cyrop. 2, [2, 1] : Ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ καὶ πλείω. [Antiphanes ap.] Athen. 4, [p. 130, F] : Τέτταρα λήψῃ κρέα. Aristot., Κρέα εἴκοσι. || Corpus. Soph. [ap. schol. Aristoph. Ran. 193] : Ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, In hoc corpus habebis imperium. Sic et Aristoph. Ran. [190] : Δοῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, schol. σωμάτων. [Qui a quibusdam νεκρῶν lectum refert. Photius p. 177, 3 : Κρέας, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάρυμα· καὶ τὸ σῶμα, « Τὴν περὶ τῶν κρεῶν. » Ὁ δὲ Ἰξίων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν, τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί. Hesych. : Κρέας· καὶ τὸ σῶμα ἔλεγον καὶ τὸ διδόμενον τοῖς Ἀρεοπαγίταις· ἡ γὰρ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ κρέας ἐλάμβανεν. V. Meurs. Areop. c. 8. Proverbium ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει ap. Zenob. 4, 85, Plut. Mor. p. 1087, B. Κρέας de homine dictum in sermone plebejo ap. Aristoph. Eq. 419 : Ὦ δεξιώτατον κρέας· ubi schol. ὦ σοφώτατε ἄνθρωπε· 955 : Ὦ γεννικώτατον κρέας.] Eust. [p. 582, 10; 728, 36] κρέας dictum scribit παρὰ τὸ κρατύνειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς : Etym. autem a κέαρ : quoniam omne κρέας est ἔμψυχον : sed tamen potius de Carne animalis mortui legitur.

|| Poetice vero pro κρέας dicitur Κρεῖας, facta epenthesi, ut metro subveniatur. Unde est gen. plur. Κρειῶν : reliquorum vero casuum non reperiuntur exempla. Hom. Od. I, [8] : Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· Il. M, [299] : Ἐπιδευὴς Δηρὸν ἔῃ κρειῶν· Od. A, [141] : Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας Παντοίων· Il. P, [660] : Κρειῶν ἐρατίζων Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, i. e. τῶν κρεάτων ἐπιθυμῶν, Chœroboscus ap. Etym. Factus est autem hic gen. e κρεῶν per epenth. τοῦ ι, at κρεῶν e κρεάων, exempto τ et facta synæresi. || Κρῆς, per contractionem dicitur pro κρέας, Caro : ap. Dores tantum aut Iones. [Greg. Cor. p. 235 : Τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσιν (Dores). Arcad. p. 126, 10. Aristoph. Ach. 795 : Τᾶν χοίρων τὸ κρῆς. Legitur etiam ap. Theocr. 1, 6, et Sophron. ap. Athen. 3, p. 87, A. Κρέα in κρῆ contractum ap. eundem grammaticum p. 359. Κρᾶς ap. Hesych. : Κρᾶς, κρέας· τινὲς δὲ κεφαλή. || Κρᾶς. V. Κράας.]

Κρεββάτιον, τὸ, Etym. [M. p. 536, 20] dictum scribit παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις. Supra Κράββατον. [Apud Nicet. Chon. Ann. p. 91, 12, pro κλιντῆρα in cod. græcobarbaro κρεββάτια scriptum.]

[Κρεγμὸς, ὁ, Pulsatio, Sonitus. Pollux 4, 63. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 183, C : Πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα.]

[Κρεηδόκος. V. Κρεωδόχος.]

[Κρεήτη. V. Κρήτη.]

[Κρεηφαγέω. Κρεηφαγία, ἡ.] Κρεηφαγέειν, Carnes vorare. [Hippocr. p. 339, 37.] Et Κρεηφαγία, Carnium voratio s. comestio. Ambo ap. Hippocr., ambo Ionica pro κρεωφαγεῖν et κρεωφαγία. [Retinuit tamen Ionismum De Rhoer ap. Porphyr. De abst. p. 92, 8 et 84, 5 : Τῷ μὲν κρεηφαγίας ἁπτομένῳ. It. ibid. p. 27, 19 : Τῇ κρεηφ. et 88, 17 : Εἰς ὑγίειαν συντελεῖν τὴν κρεηφ. Semel duntaxat κρεωφ., p. 27, 16. Hase.]

[Κρειοδόκος. Κρειοδόχος. V. Κρεωδόχος.]

[Κρείοισα. V. Κρέουσα.]

Κρεῖον, τὸ, Vas carnarium, Carnium receptaculum, κρεωδόχον ἀγγεῖον, ut major veterum gramm. pars exp. teste Eust. [p. 747], quæ expos. in nostro quoque vet. Lex. habetur. Hom. Il. I, [206] : Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα χάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός. Euphorion autem [p. 171], ut Eust. ex Apione et Herodoro tradit, ibi κρεῖον accipit pro κρέας, eo quod poeta in seqq. non meminerit carnium in vase elixarum, sed tantum assarum : tanquam ad id faciat, quod dicit ἐν πυρὸς αὐγῇ : non enim necesse esse, ut πυρὸς αὐγὴ accipiamus pro πῦρ, circum quod ollæ carnium, quæ elixantur, poni solent, sed ἐν πυρὸς αὐγῇ capi posse pro ἐγγὺς τοῦ πυρος, Prope ignem, ubi assari aliquid potest. Annotat præterea Eust. κρεῖον a Pausania exponi κανοῦν ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὰ κρέα κόπτεται, Aliquid aliud, supra quod carnes conciduntur, h. e. ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. Herodian. autem ap. Etym. κρεῖον esse dicit τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν, Mensam crudis carnibus plenam : quale quid est et ἐπικόπανον, uti dixi; nam illud κρεωδόχον ἀγγεῖον generalius est. At Ptolemachus [*Ptolemæus* Sylburg.] ap. Eund. κρεῖον esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ στέατος πλακοῦντα, Placentam ex adipe. Hesychio ἀγγεῖον, εἰς ὃ κρέα βάλλεται. || Pro κρεῖον autem resolutione Ionica dicitur Κρήϊον : nam κρήϊον Hesych. exp. κρεωθήκην, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα. Fit autem κρεῖον a κρέας per epenth., ut docet Etym. et nostrum vet. Lex. Item Placentæ genus ap. Athen. [14, p. 645, D.] Ap. Hesych. est etiam Κρίον, quod exp. ἀγγεῖον, fortassis idem cum præcedenti κρεῖον, s. κρήϊον.

[Κρεῖον, τὸ, Crium. Kp. ὄρος Argolidis, Callim. Lav. Pall. 41.]

[Κρειοντιάδης. Κρειοντίς. V. Κρεο—.]

[Κρεῖος, ὁ.] Κρείους ab Atheniensibus, a Macedonibus κωρύκους vocari τὰς τραχείας κόγχας, Asperas conchas, refert Athen. [3, p. 87, B] ex Hegesandro. Theophr. vero ἐν Φυτικοῖς, inquit idem Athen. [2, p. 54, F], τῶν ἐρεβίνθων τινὰς vocat κρείους : ut et Sophilus, Ὁ πατὴρ ὁ ταύτης πολὺ μέγιστός ἐστι κρεῖος ἐρέβινθος. Et Diocles, Κρείττους δ' οἱ λευκοὶ ἐρέβινθοι τῶν μελάνων, καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶν λεγομένων κρείων. Hæc ille. Alii vero hic Κριὸς scribunt, vocantes Cicer arietinum, ut infra docebo. [V. Κριός.]

[Κρεῖος, ὁ, Crius, n. pr. V. Κριός.]

[Κρείουσα. V. Κρείων.]

[Κρειοφάγος, ὁ, ἡ, Carnes vorans. Nicand. Th. 50.]

[Κρεισσονεύω s. Κρειττονεύω, i. q. κρείττων εἰμὶ, Melior s. Præstantior sum. Herodian. Epimer. p. 69. Tzetz. Educ. fil. 263.]

[Κρεισσόνως s. Κρειττόνως, Melius. Antiphon p. 128, 39 : Εἰ δὲ κρείσσων ὢν τὰς χεῖρας κρεισσόνως ἠμύνετο ἢ ἔπασχεν... Orig. C. Cels. 6, p. 228; Eust. p. 107, 22. G. D. Philop. De creat. p. 146, 7 : Κρειττόνως ἐπιβάλλειν τῇ σημασίᾳ τῶν λέξεων. Hase.]

[Κρεισσότεκνος, ὁ, ἡ. Æsch. Sept. 784 : Κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη. Lectio suspecta.]

[Κρεισσότερος. V. Κρείσσων.]

[Κρεισσόω, Excello. Etym. M. p. 299, 22. Wakef. Eustath. p. 64, 15.]

Κρείσσων, vel Κρείττων, ονος, ὁ, ἡ, Præstantior. Et quidem proprie, Viribus præstantior. Exponere notes et Potentior, Superior. Interdum vero est Melior. Hom. Il. Γ, [71] : Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. [Π, 688 : Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν.] Et κρείσσων oppositum χέρηϊ [A, 80]. Item cum dat. [Ψ, 578] : Κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. [I, 217 : Κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει. Æsch. Ag. 60 : Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεύς· Suppl. 760 : Ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι, Soph. Aj. 456 : Φύγοι τὰν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα· Ant. 63 : Οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων. Eur. Phœn. 1009 : Ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων· Or. 709 : Μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων· Med. 315 : Κρεισσόνων νικώμενοι. Τὸ κρεῖττον, Potentiores, Dio Cass. 78, 20. Κρεῖσσον cum infinit. Æsch. Prom. 627 : Τὸ μὴ μαθεῖν

σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε· et alii quivis. Alia structura Soph. Aj. 622 : Κρείσσων γὰρ Ἅδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, pro κρεῖσσόν ἐστι κεύθειν τὸν νοσοῦντα· ubi similia et de hoc adjectivo et de cognatis βελτίων et ἀμείνων exx. comparavit Lobeckius, velut Soph. OEd. T. 1368 : Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός· Hippocr. vol. 3, p. 133 Lind. : Κρέσσων ἂν εἴη μὴ παρεοῦσα· Dionys. A. R. 6, 9 : Κρείττων γὰρ γένοιτο ἂν ὁ τοιοῦτος πολίτης ἀποθανών. Infinitivum diversis subjectis adjunxit Dio Chr. Or. 11, p. 369 : Ὅσῳ κρείττω ταῦτα μὴ γενόμενα ἢ Τροίαν ἁλῶναι. Aptior, Magis idoneus, seq. infin. Plato Polit. p. 268, B : Οὐκ ἄλλος κρείττων παραμυθεῖσθαι.] In prosa sæpe opp. κρείσσων s. κρείττων, et ἥττων [Plato Gorg. p. 483, D : Τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν] : sic κρείττων λόγος, et ἥττων ap. Aristoph. [Nub. 113. Plato Apol. p. 18, B : Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν.] Et cum gen. pro κρατῶν, vel ἐγκρατής, quæ supra exposita fuerunt, ut κρείττων γαστρὸς ap. Xen. [Cyrop. 4, 2, 45]; κρείττων χρημάτων, Isocr. [p. 5, E.] At quum dicunt aliquid esse κρεῖττον λόγου, significant Majus quam ut oratione ulla explicari s. exprimi possit. [V. Valcken. ad Eur. Hippol. p. 295. Κρεῖττον λόγου κάλλος Xenoph. Mem. 3, 11, 1.] V. et Bud. de hoc loquendi genere, aliisque, p. 1050 sq. [Æsch. Ag. 1376 : Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος. Soph. OEd. T. 177 : Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός· 1374 : Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. Eurip. Bacch. 666 : Θαυμάτων κρείσσονα· Suppl. 844 : Κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ τολμήματα· Iph. T. 837 : Ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν.] ‖ Κρείττων de Deo dictum putatur a Plat. Soph. [p. 216, B] : Τάχ' οὖν ἂν καὶ τούτοις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιτο· et a Plut. Pyrrho [c. 24] : Ὡς τινα τῶν κρειττόνων θαυμάσαντες. Et ab Heliodoro [9, 24] : Θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. [Etiam in sing. ὁ κρείττων de Deo dicitur aut Semideo. Anonymus Suidæ v. Κρείττονες : Προνοίᾳ δὲ δή τινι τοῦ κρείττονος, Quadam dei providentia. Clidemus Athenæi 14, p. 660, B, de præconibus loquens : Κήρυκας αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον, Ceryces illos nominarunt de nomine Cerycis Semidei, Mercurii filii. Conf. Hesych. v. Κρείττονας et ibi interpp. Schweigh. Athen. 12, p. 523, B : Προειπόντες μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι. Strong. Liban. vol. 4, p. 656 : Ἀπὸ τῶν κρειττόνων τὴν εὐτυχίαν ἄγουσι. Gramm. Hermanni p. 386 : Οἷον, ἀγαπέμπει τῷ κρείττονι, ἤτοι τῷ θεῷ, εὐχάς. Bast. Τὸ κρεῖττον, Numen, Porphyr. De abstin. 3, p. 330. Gatak. Agath. Hist. p. 49, 18 : Συναγωνιεῖται δὲ καὶ τὸ κρεῖττον ἡμῖν· idemque alibi sæpissime. Eodem sensu τὰ κρείσσω Eurip. Ion. 992 : Καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὐσ' ὑπερδράμω; Ἡ κρείττων φύσις Julian. Or. p. 7, B.] Creditur autem hoc loquendi genus explicari hoc Xen. loco Cyrop. 8, [7, 1] : Κρείττων τις ἢ κατὰ ἄνθρωπον.

‖ Κρέσσων, Ion. [et Dor.] pro κρείσσων, Melior : unde οἱ κρέσσονες, Meliores : et τὸ κρέσσον, Melius, Potius, Satius, Utilius. Hippocr. De victu in m. acut. : Μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον. [Herodot. 1, 66 : Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι· 6, 12 : Πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν κρέσσον ὅ τι ὦν ἄλλο παθεῖν· 3, 52 : Ἐς τοὺς κρέσσονας τεθυμῶσθαι. Pind. Pyth. 1, 164 : Κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος· Ol. 10, 47 : Νεῖκος κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. Priore l. utitur Herodian. II. μον. λέξ. p. 40, 23, ubi κρείσσων inter μονήρη numerat : Τὰ γὰρ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὴν ει δίφθογγον. ‖ Illegitima comparativi forma κρεισσότερος est, cum μειζότερος et similibus comparanda. Phrynich. p. 136 : Εἰ ποιητὴς εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω· οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον οὐδὲ κρεισσότερον ῥητέον. Συγκριτικοῦ γὰρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται. Κρειττότεροι ap. Ducam Hist. Byz. p. 178, 4; 201, 1; 264, 14; 302, 4 ed. Bekk.]

[Κρειττόομαι. Κρείττωσις, εως, ἡ.] Κρειττωθῆναι, et Κρείττωσις, inter Vitia s. Morbos arborum sunt. Theophr. C. Pl. 5, [9, 13] : Τοῦ δὲ ῥοιάδα ἐπιγίνεσθαι, δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ. Quibus subjungit, Τοῦτο δ' εἰ ἀληθὲς, ἔοικε κατὰ τὴν ἀπάνθησιν ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὥσπερ ἀπερυσιβῶν· ἡ δὲ κρείττωσις, οἷον ἀντισπᾷν καὶ μεθιστάναι τὴν τροφήν· ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων εὔλογον ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ἐπιμενούσας ὡς μικρὸν [ἐπ. μικρὰς] εἶναι. Id. H. Pl. A 4, [14, 6] dixerat : Ῥοὰς δὲ γίνεται, ὃ καλοῦσί τινες ψίνεσθαι, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς. Itaque ἡ κρείττωσις, s. τὸ κρειττωθῆναι, Species s. Causa est τῆς ῥοάδος, Defluvii acinorum : ut alii volunt, Species rorationis aut siderationis : quibus etiam suspecta est hæc scriptura : putantque legi posse κρυωθῆναι et κρύωσις : ut sit Vitium arborum illud quo acini a frigore adusti si non defluunt, graciles tamen et exiles manent, repulso et alio verso ista frigoris injuria nutrimento. Sed eam correctionem non admittendam arbitror, quod immediate sequatur quæ νόσοι accidant arboribus ὅταν δι- B γῶσι, Quando alserint. Gaza Exuperantiam vocat hanc κρείττωσιν.

Κρείων [Ionicum pro Κρέων, de quo suo loco dicimus], οντος, ὁ, nomen participiale, Regnator, Rex : κρείων Ἀγαμέμνων, ap. Hom. : Ὕπατε κρειόντων [Il. Θ, 31]. Sed ubi dicit κρείων Ἀγαπήνωρ [B, 609] exp. κρείων et aliter, sc. ἰσχυρὸς, κρατερός. Et Κρείουσα, Regina, Etym. Et comp. Εὐρυκρείων, Late rex, Virg., Il. A, [102], Ἀγαμέμνων, Late rex, regnans. Quod autem ad formationem attinet, ea duplex ab Eust. duobus in Il. affertur; ego posteriorem sequor, p. 1603 : Τὸ δὲ κραίνουσι παράγωγόν ἐστι τοῦ Κρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κρείων καὶ ὁ εὐρυκρείων· nam ut a χῶ fit χαίνω, βαίνω a βῶ, ῥαίνω a ῥῶ, καίνω a κῶ, sic κραίνω a κρῶ. Sed infra, sc. in quendam l. Od. Δ, tanquam horum immemor, dicit κρείων esse a Κρατείω derivato a Κρατῶ, ut γαμείων a γαμείω, p. 1480 : Ὄρχαμος ἀνδρῶν λεχθήσεται, ἤτοι κρείων· οὗ παραγωγὴ ἐκ τοῦ κρατῶ κρατείω· καθά φασι καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμείω. [Seqq. ex Indice.] Sunt qui velint esse particip. e verbo κρείω posito pro κρέω, Impero : ut sane et ab Hesych. exp. ἄρχων, βασιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων : afferente et Κρείουσα [ex Il. X, 48] pro καλλιστεύουσα. At κρειῶν, pro κρεῶν, a κρεῖας, Carnium.

[Κρέκα. V. Κρέξ.]

[Κρεκάδιον, τὸ, incertæ signif. nomen, si modo vera scriptura in Aristoph. Vesp. 1215, ubi quænam sint, C quæ dicat poeta κρεκάδια αὐλῆς, dissentiunt vv. dd. Crepitacula intelligebat Bergler. et Flor. Christ.; Aulæa, Brunck.; corruptum voc. suspicatus erat Casaub. Anim. ad Athen. p. 179. Repererat jam olim Athenæus in suo Aristoph. codice eandem scripturam, quam hodieque Aristoph. codd. tenent omnes. Schweigh. Brunckius : « Non aliunde derivari posse videtur nomen κρεκάδιον, quam a κρέκω. Hoc autem verbum non solum de pulsatione instrumentorum chordis instructorum adhibetur, sed et de telæ pulsatione et densatione, quæ pectine textorio fit, ut in his Sapphûs versibus : Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν, πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν. Proinde nihil probabilius afferri potest, quam κρεκάδια hic posita esse pro ἱστουργήματα, παραπετάσματα, et intelligi de Aulæis, s. Velis, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud nocere poterat, obtendebatur. » Angl. Schol. Rav. : Κρὲξ ὄρνεον παραπλήσιον γεράνῳ. Hic igitur a κρὲξ derivavit nomen illud et ornamenti genus quoddam in- D tellexisse videtur avi illi simile. Infelix Schneideri conjectura est in Suppl. Lex. sive ipsius sive aliunde accepta κουράδ' αὐτῆς.]

[Κρέκελος. Κρέκη. Κρεκίς. V. Κρέκω.]

[Κρεκολύρα. V. Κερκολύρα.]

[Κρεκτὸς, ἡ, ὸν, adject. a κρέκειν ductum, quod de cithara pulsanda dicitur : hinc, Cantatus. Æsch. Cho. 822 : Κρεκτὸν γοητῶν νόμον μεθήσομεν. Hesych. : Θρεκτοῖσι νόμοις, ἀντὶ τοῦ τροχαίοις, Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. Ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς. Et recte quidem, si quid loci Æschylei similitudini est tribuendum.]

[Κρεκύδειλος. V. Κροκόδειλος.]

Κρέκω, Pectine s. radio pulso. Ap. Etym. [M. p 506, 1] et Hephæstionem [p. 34 ex Sapphone] : Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν, Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς; βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν. Ubi Etym. quoque esse dicit πλήττειν, derivans inde κερκὶς, καθ' ὑπερβιβασμὸν, utpote quæ sit πληκτική. [Eurip. El. 542 : Εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους· ubi Texendi significatione dictum est, ut in versu Sapphonis.] Itidem vero et κιθάραν κρέ-

κειν dicitur pro κρούειν, Pulsare citharam plectro. [Dionys. A. R. 7, 72 : Τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες.] In Epigr. autem [Archiæ Anth. Pal. 7, 191], Κρέξασα κίσσα, de cicada : utpote quæ picæ modo garrula sit et ταῖς πτέρυξι videatur κρέκειν : pulsat enim agitatque alas, et hoc modo sonum ciet. Aristoph. dixit etiam [Av. 770] : Τοιάνδε κύκνοι συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ πτεροῖς κρέκοντες, ἴαχον τὸν Ἀπόλλω, Alarum quassu reddentes clangorem : s., ut schol. exp., διὰ τῆς τῶν πτερύγων κινήσεως ὕμνουν τὸν Ἀπόλλωνα. Idem dicit etiam αὐλὸν κρέκειν pro Insonare tibiam, καταχρηστικώτερον : verbo κρέκειν proprie significante κρούειν, improprie ἠχεῖν [ib. 682] : Καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς, ἄρχου τῶν ἀναπαίστων. [Telestes Athenæi 14, p. 626, A : Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Ib. p. 636, B. Hemst. Clem. Al. p. 5, 34 : Ἵν' ἡ μὲν (ἡ κιθάρα) κρέκῃ (τὸν κύριον). Valck. Mnasalcas Anth. Pal. 7, 192 : Ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος· de qua locutione v. Huschk. Epist. crit. p. 9. Schæf.] Hesych. affert non solum κρέκοντα pro κερκίζοντα, sed etiam κρέκειν pro κιθαρίζειν, Pulsare citharam : in qua signif. omissus est accus. τὴν κιθάραν, et subaudiendus. Sunt qui κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare Edere sonum molestum, Reddere sonum insuaviter creperum s. stridulum : quo sane modo nomen Κρέκην [ex Κρέκειν corruptum videtur Foesio] Galen. ap. Hippocr. significare ait τὸν μισητὸν ἦχον, Sonum odiosum, et ὠνοματοπεποιῆσθαι : ap. Hippocr., inquam, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Sic et Κρέκελος ab Hesych. exp. θρῆνος, Fletus, Ploratus : qui et ipse est μισητὸς ἦχος.

Κρεμάθρα, ἡ, Vas pensile aut Storea pensilis, in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ, ut et κρεμάστρα, Repositorium pensile. [Hesych. s. v. Ὀρκάνη. Hemst.] Suidæ est μετέωρόν τι σκεύασμα, ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιττεύοντα ὄψα· dictum παρὰ τὸ ἀεὶ κρεμωμένην μετέωρον εἶναι. Aristoph. autem Socratem per jocum et ad risum concitandum introducit ἐπὶ κρεμάθρας sedentem, veluti μετεωρολέσχην, ut Idem annotat. Aristoph. Nub. [218] : Φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; supra quam Socrates residens ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον se dicit : eam ταῤῥὸν vocat paulo post, Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς· quemadmodum ap. Eust. [p. 1625, 18] grammaticus quidam ταῤῥὸν esse dicit κρεμάστραν καλαμίνην. Idem et κρεμαστὴ dicitur, quemadmodum Aristoph. schol. docet. [Hoc editionis Aldinæ vitium est, cui ego κρεμάθρα ex codd. substitui.] Ap. Aristoph. [ib. 868] Socrates in pensili storea sedens, et μετεωροσκοπῶν ait, Νηπύτιος γὰρ ἔστ' ἔτι Καὶ τῶν κρεμαθρῶν· οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε, de discipulo qui ad eum adducebatur; at schol. ibi per κρεμαστὰς (ita enim ibi legitur) s. κρεμάθρας intelligit Instrumenta quædam geometrica et astronomica, pensilia, ut VV. LL. addunt. [Κρεμάστραν ex Nubibus memorat Pollux 10, 56, quam formam male Aristophani v. 868 inferebat Bentlejus, producta syllaba media genitivi κρεμαθρῶν offensus : κρεμάθρα dialecti Atticæ, κρεμάστρα vulgaris esse docet Mœris p. 242. Nec Pollux κρεμάστρα scripserat, sed, quod librorum diversitates ostendunt, κρεμάθρα. Scholiasta autem nunc ex codd. emendatus hoc dicit, κρεμαθρῶν idem esse quod κρεμαστρῶν : si vero κρεμαστῶν scribatur, instrumenta intelligenda esse mathematica. G. D.] || Κρεμάστρα, ἡ, Id unde aliquid pendet. Aristot. videtur accipere ea signif., qua Bud. κρεμαστὴρ exposuit, sc. pro Loro aut Fune, unde aliquid pendet : Rhet. 3, [11] : Εἴ τις φαίη ἄγκυραν καὶ κρεμάστραν τὸ αὐτὸ εἶναι· ἄμφω γὰρ ταυτό τι, ἀλλὰ διαφέρει τῷ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, Funem e quo anchora pendet, et ipsam anchoram, idem esse. || Pensile σκεύασμα, in quo reponuntur casei, panes aut alia, quæ a muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta esse volumus : ut κρεμάστρα καλαμίνη, Storea pensilis e calamis confecta. Ap. Eust. ex quodam gramm., Ταῤῥὸς, κρεμάστρα καλαμίνη καὶ τὰ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα. Ead. signif. accipitur κρεμάθρα. || Appendix, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [16, 4] : Τὰ δὲ ἄνθη πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας ἐπ' ἄκρων.

[Κρεμάζω. Κρεμάννυμι. Κρεμαννύω. V. Κρεμάω.]

[Κρεμὰς, άδος, ἡ, Pendulus, Propendens. Κρ. πέτρα Æsch. Suppl. 795.]

[Κρεμασία, ἡ, Suspendium, Gl.]

[Κρέμασις, εως, ἡ, Suspendium. Hippocr. p. 836. (Adde Oribas. p. 173 ed. Matth.) Schol. Soph. OEd. T. 1260. Boiss. Hippiatr. p. 33, 19. Achmes Oniroer. p. 62, 17 : Τοῦ ὕψους τῆς κρεμάσεως. || De κρεμάσει rhetorum, qua suspensus tenetur auditor, Gros *Rhétor. chez les Grecs*, p. 59, (2). Hase.]

[Κρέμασμα, τὸ, Suspendium. Schol. Æsch. Prom. 157.]

Κρεμασμὸς, ὁ, Suspensio, Hippocr. [p. 816. Lexicon cod. Paris. 347, fol. 106 r., apud Osannum : Μετεωρισμὸς, ὕψωσις, κρεμβασμός. Corrig. κρεμασμός. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 569, 8. Hase.]

[Κρεμαστέον, Suspendendum. Geopon. 16, 1. Kall.]

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui suspendit, suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur Duo musculi, utrinque sc. unus, a quibus testes sursum trahuntur : contrariis carent musculis, qui contrarium motum efficiant : nullus enim est, qui testes ad inferiora revellat, quod satis sua gravitate ima petant, ægris præsertim et senibus. Hæc Gorr., qui addit errare Paul. Æg. 6, 61, quod παραστάτας et κρεμαστῆρας idem esse putet. Colum. 6, 26, de castrandis vitulis, Apprehendere testium nervos, quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant, quod ex illis genitales partes dependent. Celsus 7, [18] de testiculorum natura : Dependent vero ab inguinibus per singulos nervos, quos ideo κρεμαστῆρας Græci nominant. Item κρεμαστὴρ ταρσὸς ap. Eust. [p. 1625, 14], ἐφ' οὗ τυροὺς ἕτερσον· idem κρεμάστρα. Budæo κρεμαστὴρ est Lorum s. Habena pensilis, e qua aliquid dependet, ἀορτήρ. [Galen. vol. 4, p. 264; Pollux 2, 173.]

Κρεμαστήριον, τὸ, in VV. LL. exp. Sera. [Diploma RR. PP. S. Basil. anni 1135 ap. Montef. Palæogr. p. 405 : Κρ. σιδηρὸν, ubi vertitur Crematram ferream. Kall. || Achmes Oniroer. p. 229, 20 : Τὰ ἐνώτια ἤτοι τὰ κρεμαστήρια τοῦ στέμματος αὐτοῦ, Gemmæ pensiles. In ed. mendose, κρεμαστάρια. Hase.]

Κρεμαστήριος, ὁ, ἡ, Pendulus, Pensilis, Bud.

[Κρεμαστὴς, ὁ, i. q. κρεμαστήρ. Schneid.]

Κρεμαστὸς, ὴ, ὸν, Pendulus, Pensilis, Suspensus. [Soph. OEd. T. 1263 : Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν· Ant. 1221 : Τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν. Eur. Andr. 1123 : Παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη. De laqueo Soph. OEd. T. 1266 : Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην, ut Eurip. βρόχους κρεμαστοὺς dixit Hipp. 778, Or. 1040.] Plut. Pericle [c. 27] : Ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, de Artemone quodam, qui περιφόρητος cognominabatur. Item κρεμαστὰ ἱστία ap. Athen. 1, [p. 27, F, ex Hermippo]. Plut. [Mor. p. 342, B] : Περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος, ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. Xen. [OEc. 8, 12] : Διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δήπου ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ, ubi videtur ea intelligere σκεύη, quæ Athen. paulo ante κρ. ἱστία. At Κρεμαστὴ v. in Κρεμάθρα.

[Κρεμάστρα. V. Κρεμάθρα.]

Κρεμάω, et Κρεμαννύω, sive Κρεμάννῡμι, ut κεράω et κεραννύω s. κεράννυμι, Suspendo. [Usitata Atticis forma præsentis est Κρεμάννυμι, ut ap. Plat. Leg. 8, 830, B : Κρεμαννύντες εἴδωλον ἄψυχον. Minus probata forma Κρεμαννύω est, cujus exemplum ex Aristotele infra attulit HSt. Themist. Or. 26, p. 331, A : Κρεμαννύειν ὑπὲρ καπνοῦ τὰ πηδάλια. Hesych. : Ἧρτα,... ἐκρεμάννυεν. Mœris p. 146 : Ἐκρεμάννυεν Ἀττικοὶ, ἐκρήμνα (ἐκρίμνα codex) Ἕλληνες. Minus etiam probatum est Κρεμάω, cujus exx. duo apposuit HSt. Adde quos Lobeck. in Buttm. Gramm. vol. 2, p. 224 indicavit, Lucian. Asin. c. 24, (ἀπεκρέμα c. 30,) Anacr. 92, 17. Demetr. De eloc. § 222 : Κρεμῶντα τὸν ἀκροατήν. Usitata quibusvis aoristi forma est ἐκρέμασα et passiv. ἐκρεμάσθην. Illegitima κρεμάντες ap. Athen. 1, p. 25, D, cui κρεμάσαντες recte restituere videtur Schweigh. Perf. κεκρεμάσθω ex Archimede Tetrag. p. 131, κατακεκρεμάσθω ex Diodoro 18, 26, indicavit Lobeck. Futuri forma Attica κρεμῶ est, epica κρεμόω ap. Hom. Il. H, 83; vulgaris κρεμάσω ap. LXX Ezech. 17, 23, aliosque, quam a κρεμάζω derivat Etym. M. p. 536,

40. Qua forma utitur Ducas Hist. Byz. p. 39, A : Καίων, κρεμάζων (τοὺς ἀνθρώπους). « Hippocr. p. 832, B : Κρεμάσαι χρὴ τὸν ἄνθρωπον τῶν ποδῶν πρὸς μεσόδμην δεσμῷ δυνατῷ. Id. p. 782, B. Κρεμασθῇ p. 833, E. Κρέμα per κρέμασον exp. Erotianus, quod non legitur ap. Hippocr. » Foes. Eurip. Hipp. 1252 : Εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος.] Aristot. [H. A. 9, 6] de venatu pantheræ : Οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔχ τινος δένδρου τὴν κόπρον. Alibi [Hist. mir. c. 6] : Οἱ κυνηγοὶ εἰς ἀγγεῖον αὐτὴν ἐμβάλλοντες τὴν κόπρον, ἔκ τινος δένδρου κρεμῶσιν [codex unus κρημνᾶσιν. Similiter ap. Ælian. N. A. 5, 3, libri alii κρεμῶσιν, alii κρημνῶσιν]. Unde Plin., Tam avida fera est excrementorum hominis, ut a pastoribus ex industria ex aliquo vase suspensa altius quam ut queat saltu attingere, jaculando sese appetendoque deficiat. Aristoph. Ran. [121] : Ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτὸν, Te suspendenti e fune. Id. [Pl. 312] : Τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν (τὸν Λαερτίου). Aristot. OEc. 2 : Ἐκρέμα [Ἐκρέμασε ex codd. correxit Bekkerus p. 1352, 11] ἅπαντας, Omnes suspendit. Plut. Alex. [c. 59 extr.] : Τούτων πολλοὺς ἐκρέμασεν. Item κρεμάσαι ἀσπίδα [ex Aristoph. Ach. 58] ap. Suid. pro εἰρηνεῦσαι, quod pacis tempore scuta suspendantur. Plut. Cæs. [c. 2] : Σὺν γέλωτι πολλάκις ἠπείλησε κρεμᾶν αὐτούς, de prædonibus, in quos inciderat, quos Sueton. quoque supplicio, quod illis sæpe minatus inter jocum fuerat, ab eo affectos esse tradit. Et pass. Xen. Eq. [10, 9] : Τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται. Plut. Alex. [c. 55] : Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα. Lucill. Epigr. : Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἤματα πέντε κρεμασθείς, Illic dies et noctes quinque suspensus. Aliquando neutraliter redditur Pendeo. Κρεμάσασθαι activa quoque signif. pro Suspendo capitur. Hesiod. Op. [631] : Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. [Hippocr. p. 833, A : Ὡς ὅτι ἐλάχιστον χρόνον κρεμάσηται.] Qua vero signif. Latini dicunt Suspendere animum et Suspensum tenere, ea Aristoph. Nub. [227] : Οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας. At Κρέμαμαι, et Κρέμομαι [forma vitiosa] etiam, Suspendor, Suspensus sum : interdum etiam neutraliter Pendeo. Hom. Il. O, [18] : Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω. [Κρεμάμενος Herodot. 2, 121; 5, 114. Soph. fr. 382 : Κάτω κρέμανται σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν. Aristoph. ap. Athen. 4, p. 161, F : Ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις. Aristot. H. A. 9, 40 : Ὅταν κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει (αἱ μέλιτται).] Aristoph. Vesp. [298] : Οὐκ ἄν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς, Pendeatis. [Cod. Ven. κρέμεσθε. Scribendum κρέμαισθε cum Fischero ad Weller. vol. 3, p. 120. Κρέμαιτο et κρέμαιο Ach. 944, Nub. 868.] Qua vero signif. Suet. dicit, Ambiguis responsis et callida cunctatione suspendens; Curt., Omnium animos expectatione suspenderat, ea Aristot. Rhet. 3, [14] : Ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια. [Porphyr. De abstin. 1, 54 : Κρεμήσεται ἐπ' ἐλπίσι. || Κρεμάμενον σχῆμα, Oratio pendens, cui deest apodosis. Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 667.] Dicitur etiam Κρεμόω et Κρεμέω. Il. H, [82] : Οἵσω ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος, ubi pro κρεμάσω accipitur, Hesych., Suid., Eust.; qui dicit e κρεμῶ fieri pleonasmo literæ ο : at κρεμῶ quoque pro fut. κρεμάσω accipi testatur Hesych. [Et in Indice :] Κρεμῶ, interdum pro κρεμάω : interdum pro κρεμάσω, Attice, ut ἐλῶ pro ἐλάσω, κολῶμαι pro κολάσομαι, et similia. Futurum Κρεμήσομαι. Synes. Ep. 44 : Δεθήσεται καὶ κρεμήσεται καὶ τῷ πλευρῷ διωρυχήσεται, Vincietur et suspendetur. [Aristoph. Ach. 278, Vesp. 804. Alciphro 3, 21, p. 324. || De formis cognatis Κρήμναμαι, Κρημνάω, Κρήμνημι et vitiosa Κρεμνάω v. s. Κρεμνάω et Κρημνάω.]

[Κρεμβαλιάζω. V. Κρεμβαλίζω.]

[Κρεμβᾰλιαστὺς, ύος, ἡ.] Κρεμβαλιαστὴς ap. Hom. Hymn., Crembali peritus, Qui crembalum insonare novit vel solet, Qui crembalo rhythmicos sonos ciet. [Lectio vitiosa ex H. in Apoll. 162 : Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὴν μιμεῖσθ' ἴσασιν· ubi nunc recte legitur κρεμβαλιαστὺν, quod Crepitaculorum sonum significat, cujus modos saltantes sequuntur.]

[Κρεμβαλίζω. HSt. post verba s. Κρέμβαλον apposita :] Hermippus comicus [ibid.] τὸ τούτοις κρούειν vocat Κρεμβαλίζειν in Diis, Λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι [Metrum postulat κρεμβαλιάζουσι. G. D.], Sonitum earum collisione cient qualem τὰ κρέμβαλα pulsata reddunt : tradente et Didymo, Εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις· ut hodieque solent ossibus cochlearibusve inter digitos sinistræ insertis, eorum collisione rhythmica, facta manu dextra, sonum quendam ciere qui saltaturis citharæ tibiæque vicem præstet. Idem dicitur Κρεμβαλιάζειν : legitur autem ap. Hesych., itidemque esse dicitur κογχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτοῦντας ἦχόν τινα [ἐρισμόν (corruptum ex ἔρρυθμόν) τινα ἦχον dicit Hesych.] ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. [Photio ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν. « Conf. Creuzer. *Ein altathen. Gefæss* p. 74 (70). » Hase.]

Κρέμβαλον, τὸ, Crembalum, s. Crepitaculum : aut Crepitaculi genus quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. [14, p. 636, C] de musicis instrumentis loquens : Τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα, κατεσκεύαζον· ἦν γὰρ δή τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων, ἕτερα ψόφου μόνον παρασκευαστικά, καθάπερ τὰ κρέμβαλα. Ibid. Dicæarchus scribit, olim καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορχεῖσθαί τε καὶ προσᾴδειν, Græcanicis mulieribus ἐπιχωριάσαι ὄργανα ποιά, ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ἐποίουν λιγυρὸν ψόφον· unde in carmine quodam in Dianam juberi aliquam agitare κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν.

[Κρέμβολον, τό.] Κρέμβολα Hesychio sunt ἐφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες, Radii quibus tramam involvunt mulieres, s. in quibus tramam agglomerant.

[Κρέμμυον, i. q. κρόμμυον ap. Hesych.]

[Κρεμμύων. Κρεμμυώνιος. V. Κρομμυόννησος.]

Κρεμνάω, Suspendo, i. q. κρεμάω. Galen. in 8 : Ἐργάζεσθαι ψυχρὸν τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μᾶλλον περιέχεται, κρεμνῶντας ἐν φρέατι ψαῦον τοῦ ὕδατος, Bud. Citat autem ex Gregor. quoque p. 217. [Vitiose pro κρημνῶντες vel κρεμῶντες. Mœris p. 146 : Ἐκρεμάννυεν Ἀττικοὶ, ἐκρέμνα Ἕλληνες. Codex ἐκρίμνα, i. e. ἐκρήμνα. Xenoph. Ephes. 2, 13, p. 49, 5 : Κρεμνᾶν τὴν κόρην ἤθελον. Hic quoque κρημνᾶν vel κρεμᾶν scribendum, quod Geopon. 4, 15, 15, pro κρεμνᾶν restituit Needham. Nec quidquam tribuendum Glossariorum Ἐκρέμνων, Suspendit, et Cyrilli, Κρεμνῶ, Suspendo.]

Κρέμνημι, pro eodem. [Vitiose pro κρήμνημι.]

Κρέμυς, piscis λιθοκέφαλος, ut Athen. 7, [p. 305, D] refert ex Aristot. [ἐν τῷ περὶ ζῴων] Hist. anim.

[Κρεμύων. Κρεμυώνιος. V. Κρομμυόννησος.]

[Κρεμὼν nomen oxytonum ap. Arcad. p. 13, 12, i. q. ἀκρεμὼν, quod v.]

[Κρεμώνη, ἡ, Cremona, colonia Romana trans Padum. Polyb. 3, 40, 5; Strabo 5, p. 216. Eadem Κρεμὼν, ῶνος, ap. Appian. Annib. 7 : Ἐν Κρεμῶνι. Κρέωνα ap. Strab. 5, p. 247, in Κρέμωνα mutavit Casaubonus. Debebat Κρεμῶνα.]

Κρὲξ, κὸς, ἡ, Crex : avis rostro præacuto et serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula et vireone, ut tradit Aristot. H. A. 9, 1, 17. [Ubi v. Schneid. vol. 4, p. 113. Herodot. 2, 76 : Ἶβις μέγαθος ὅσον κρέξ. Ælian. N. A. 4, 5.] Sic Aristoph. Av. [1138] : Τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν, ut οἱ πελεκᾶντες τοῖς ῥύγχεσιν etiam ipsi ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Aristot. hanc avem esse dicit κακόποτμον, ut et Suid. δυσοιώνιστον τοῖς γαμοῦσι. [Hoc ex Callimacho περὶ ὀρνέων tradit Tzetz. ad Lyc. 513, addito Euphorionis testimonio : Ὃν δ' ἤεισε κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ. Hinc διςάρπαγος κρὲξ Helena vocatur ab Lycophr. 513. || Κρὲξ, ἀντὶ τοῦ ἀλαζών· οὕτως Εὔπολις, Phot. p. 177, 11.] || Ponitur etiam ἐπὶ τροχοῦ [ἐπίτροχος codex. Recte ἐπὶ τριχὸς Albert.] auctore Hesychio, a quo exp. et κορυφαία, Coma verticalis. Suid. quoque κρέκα affert pro τρίχα, ex Epigr. opinor : Πορφυρέην ἤμησε κρέκα. Pro quo ap. Eust. [p. 1528, 18] κρέκαν, ut doceo in Πλοκαμίς.

[Κρεο—. Composita a κρεο— incipientia pleraque v. s. Κρεω—, et quæ de toto hoc genere, dicuntur s. vv. Κρεοκοπέω et Κρεωδαισία.]

[Κρεοβορέω, Carne vescor. Bardesan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 274, B. Wakef.]

[Κρεοβόρος, ὁ, ἡ, Carne vescens, s. Κρεόβοτος, ὁ, ἡ, Carne pastus. Κρεοβρότους Ἀμαζόνας ap. Æsch. Suppl. 295 lectio vitiosa, ab aliis in κρεοβόρους, ab aliis, rectius, ut videtur, in κρεοβότους mutata.]

[Κρεοδόχος, ὁ, ἡ, Carnes excipiens. Hesych.: Κρήιον, ...κρεοδόχον, λέβητα. Delendum comma post κρεοδόχον. Κρεοδόχον ἀγγεῖον schol. Hom. Il. I, 206. Conf. Κρεωδόχος.]

Κρεοκάκκαβος, ὁ, Edulium ex carnibus minutim concisis et cum sanguine, arvina, et dulci jure conditaneo concinnatis, ut Athen. 9, [p. 384, D] κρεοκάκκαβον esse dicit κρέα μεθ' αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ.

[Κρεοκοπέω, Lanio. Æsch. Pers. 463: Κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. Eur. Cycl. 358: Κρεοκοπεῖν μέλη ξένων· ubi vulgo κρεωκοπεῖν. Quod frequentissimum in hujusmodi compositis vitium est, notatum apud Atticos scriptores a Porsono in præf. ad Eur. Hec. p. VIII. De quo satis habemus hic in universum monuisse. Inferioris ætatis scriptoribus utrum relinquenda an ipsis quoque eximenda sint vitiosæ formæ exx. non liquet in tanta librorum apud cujusvis ævi scriptores inconstantia. Κρεοπώλης, non κρεωπώλης diserte agnosci ab Apollonio Dyscolo dicetur s. v. Κρεωπώλης. Κρεωφάγῳ metro postulante dixit Lycophro 660, ubi cod. optimus Paris. κρεοφάγῳ, alii κρεασφάγῳ, ex quo conjicias κρεαφάγῳ scripsisse poetam vel κρεηφάγῳ. L. Dind.]

[Κρεοκόπος, ὁ, Decoctor, Gl.]

Κρεονομία, ἡ, i. q. κρεανομία. Athen. [De quo dicetur s. v. Κρεωνομέω.]

[Κρεόντειος, ὁ, ἡ, Creonteus. Soph. OEd. T. 400: Θρόνοις Κρεοντείοις.]

[Κρεοντιάδης, ὁ, Creontiades, Herculis ex Megara filius. Apollod. 2, 4, 11; 2, 7, 8. Forma nominis patronymica, ducta a Creonte, Megaræ patre. || Filius Creontis (Lycomedes) ap. Hom. Il. T, 240, ubi forma epica Κρειοντιάδην Λυκομήδεα. || Dux Phocæensium, Eleæ conditor. Strabo 6, p. 252.]

[Κρεοντιὰς, άδος, ἡ, Creontis filia. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 288: Ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.]

[Κρεοντίδας, ὁ, i. q. Κρεοντιάδης. Pind. Nem. 6, 69: Κρεοντίδαν (Calliam, Creontis filium).]

[Κρεοντὶς s. Κρειοντὶς, ίδος, ἡ, Creontis filia. Pind. Isthm. 4, 108: Τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρειοντὶς υἱούς.]

[Κρεοπωλεῖον, τὸ, Laniatorium, Macellus, Macellum; Κρεοπώλιον, Laniana, Lanium, Gl. Altera forma ap. Artemid. 5, 2. Kall. Et ap. Polluc. 7, 25, ubi vulgo κρεωπώλια, sed cod. recte κρεοπώλια. Conf. Κρεωπώλιον.]

[Κρεόπωλον, τὸ, nomen montis Argolidis ap. Strab. 8, p. 376, quem Κρεῖον ὄρος vocat Callim. Lav. Pall. 41.]

Κρεοσήπομαι, Carnium modo putresco. Plut. [Mor. p. 995, C]: Διαλυθέντων καὶ μαλαχθέντων καὶ τρόπον τινὰ κρεοσαπέντων. [Lectio vitiosa ab HSt. ipso notata in annot. ad l. Plutarchi, cui κατασαπέντων restituendum esse Reiskius conjecit.]

Κρεοσκευασία, ἡ, Carnium apparatio, Ratio apparandarum carnium. Athen. 12, [p. 550, D]: Ὀψοποιοὶ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις κρεοσκευασίας [κρέως σκευασίας recte cod. Ven. et epitome], ἄλλου δ' οὐδενός.

[Κρεοτομέω, Carnem disseco. Al. Lev. 8, 20: Ἐκρεοτόμησε. Schleusn. Tzetz. Hist. 13, 410: Αὐτοχειρίᾳ φέρεται κρεοτομῶν, δαιτρεύων.]

Κρεουργέω, Lanius sum, Carnes laniorum modo concido; Concido in frusta, ut lanii carnes frustulatim solent concidere. Diog. L., κρεουργεῖν τὸν πατέρα, Excarnificare, Dilaniare, Bud. [Lucian. De Syr. dea c. 55: Ἰρεύσας ὅϊν τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε καὶ εὐωχέεται. «Suidas s. v. Ὦχος.» Hemst. Philo vol. 2, p. 459, 22: Κατὰ μέλη καὶ μέρη κρεουργοῦντες. Id. ib. p. 544, 26: Ὡς ἱερείου τρόπον κρεουργηθῆναι. Joseph. Ant. J. 13, 12, 6: Ἀποσφάττοντας αὐτοὺς καὶ κρεουργοῦντας. Hase. Dio Cass. 75, 7: Κρεουργηθέντες ἔκειντο. Pollux 7, 25.]

Κρεουργηδὸν, More eorum quæ a laniis conciduntur. Herodot. [3, 13]: Κρ. διασπάσας, Frustatim dilanians, Valla. [Eunap. p. 46, 16 (26 Boiss.): Κρ. ζῷον κατακόψαντες. Valck.]

Κρεουργία, ἡ, Carnium ejusmodi concisio. Exp. etiam Laniatus in VV. LL. ex Gregor. Naz.: Τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. Loquitur autem ibi de Pelope, quem epulandum diis apposuerat Tantalus: Ποῦ δὲ θήσεις τὴν Πέλοπος κρ., πεινῶντας θεοὺς ἑστιῶσαν, καὶ φιλοξενίαν πικρὰν καὶ ἀπάνθρωπον; [Etym. M. p. 279, 14.] Item Visceratio, Bud. [Lucian. De salt. c. 54: Ἡ Πέλοπος κρ.]

[Κρεουργικὸς, ἡ, ὸν, Lanionius, Gl.]

Κρεουργὸς, ὁ, ἡ, Lanius, Qui in carnibus animalium mactatorum concidendis et vendendis occupatur. [Pollux 7, 25. Æsch. Ag. 1601: Κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν.]

[Κρέουσα, ἡ, Creusa, Xuthi uxor. Eur. Ion. 11, et sæpius in hac fabula, Apollod. 3, 15, 1. || Priami ex Hecuba filia. Apollod. 3, 12, 5. || Nympha, Hypsei mater. Pind. Pyth. 9, 30, ubi forma Dor. Κρείοισα. || Oppidum Bœotiæ, navale Thespiensium. Strabo 9, p. 400, 405 (ubi apud Hom. Il. B, 508 a quibusdam lectum esse refert Κρεῦσάν τε ζαθέην pro vulgato Νίσσαν τε ζαθέην), 409. Eadem Κρεῦσις, ιος, ἡ, ap. Xen. H. Gr. 4, 5, 10; 5, 4, 16 et 60; 6, 4, 5. Steph. Byz.: Κρεῦσις, πόλις Βοιωτίας, κειμένη καταντικρὺ τῆς Μεγαρίδος, ὡς Ἡρωδιανός. Ἡ γενικὴ Κρεύσιος. Τὸ ἐθνικὸν Κρευσιεύς. Genit. et dat. Κρεύσιδος Κρεύσιδι vel eadem παροξυτόνως ap. Pausan. 9, 32, 1 et 2.]

[Κρεοφᾰγέω, Carne vescor. Diodor. 2, 54: Γάλα παρεχόμεναι καὶ κρεοφαγούμεναι.]

[Κρεοφᾰγία, ἡ, Victus e carnibus. Hippocr. p. 534, 25; 548, 15.]

[Κρεοφάγος, ὁ, ἡ, Carnibus vescens. Κρεοφάγοι Λίβυες Herodot. 4, 186.]

[Κρεοφόρος, ὁ, ἡ, Qui fert carnes. Pseudochrys. t. 10, p. 900, B et D ed. Paris. alt.: Κρ. τράπεζα. Id. ib. E: Κρεοφόρον χοράκων τροφήν. Hase.]

[Κρεσσίδας. V. Κρισίας.]

[Κρέσσων. V. Κρείσσων.]

[Κρεσφόντης, ὁ, Cresphontes, Aristomachi filius, rex Messeniæ. Plato Leg. 3, p. 683, D; 692, B; Apollod. 2, 8, 4; Pausan. 4, 3; Hygin. Fab. 137, 184. Ejus nomine Euripidis tragœdia inscripta fuit.]

[Κρεύγας, α, ὁ, Creugas, pugil Epidamnius. Pausan. 2, 20, 1; 8, 40, 3.]

Κρεΰλλιον, τὸ, i. q. κρεάδιον. Synes. Ep. 132 [p. 268 C, de corpore humano]: Ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεϋλλίων, E sacculo caruncularum; sed scribitur ibi κρεϋλίων, uno λ.

[Κρεῦσις. V. Κρέουσα.]

[Κρεωβορέω, Carne vescor. Theo ad Aratum 132; Andr. Cret. p. 205. Kall.]

[Κρεωβορία, ἡ, Victus e carnibus. Eustath. p. 1476, 28. Constant. Manass. Chron. p. 117, C: Τραπεζῶν ἀπέχεσθαι τῶν τῆς κρεωβορίας. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 184, A: Ἡ τῶν σαρκῶν ἐπιθυμία καὶ ὁ τῆς κρ. πόθος. Hase.]

[Κρεωβόρος, ὁ, ἡ, Carne vescens. Nicetas Chon. Annal. 5, 6.]

[Κρεωβρῑθὴς, ὁ, ἡ, Carnibus onustus, Corpulentus. Nicet. Chon. Annal. 17, 6, p. 340, A: Δίψει ἀμάχῳ ἐχόμενος οἷα κρεωβριθής.]

Κρεωδαισία, ἡ, Carnium in frusta concisarum distributio, Visceratio, i. q. κρεανομία, ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν, Suid. Facta compositio ex Homerico illo [Od. O, 140]: Πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο· pro quo alibi [A, 112] dicit, Κρέα πολλὰ δατεῦντο. Athen. 11, [p. 425, C] ex Demetrio Scepsio: Ἑλλησπόντιοι δὲ ἐπεγχύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον, καὶ τὴν κρεωνομίαν κρεωδαισίαν. Plut. [Mor. p. 643, A]: Ἡ εἰς μερίδας κρεωδαισία, ὅταν ὥσπερ ἀπὸ κρεοπωλικῆς τραπέζης σταθμῷ λαβὼν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ πρόθηται. [Themist. Or. 2, p. 28, A.] Et κρεωδαισίας ἀποχὴ, Synes. Ep. 137, Abstinentia carnium. [Nunquam Κρεωδαισία, Κρεωκοπεῖν, Κρεωπώλης, Κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem sæpe migrare, sciat lector nusquam hæc aut similia verba ap. Pollucem occurrere, quin in uno saltem Ms. o pro ω substituatur. Porson. præf. ad Eur. Hecub. p. x.]

[Κρεωδαιτέω, Carnes distribuo. Zonar. p. 1258: Κρεοδοτῶ· κρεωδαιτῶ δὲ μέγα καὶ δίφθογγον.]

Κρεωδαίτης, ὁ, Carnium in frusta concisarum distributor. Plut. [Mor. p. 644, B]: Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεω-

δαίτας εἶχον οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας· ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου τοῦ βασιλέως ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι· videtur autem ibi κρεωδαίτας et δαιτροὺς in ead. signif. accipere: δαιτροὺς autem vocatos scribit τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Sic enim ab eo exp. voc. δαίω, a quo δαιτρὸς et κρεωδαίτης ac κρεωδαισία derivantur. [Plut. V. Lysandri c. 23 : Τὸν Λύσανδρον ἀπέδειξε κρεωδαίτην· Ages. c. 9.] Pollux [6, 34] : Κρεωδαίτης δὲ ὁ διατέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἔνιοι καλοῦσιν· ἔστι δέ τις καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀρχὴ Κρεωδαῖτις. Idem alibi, loquens de κρεωπώλης [7, 25] : Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ μαγείρους λέγουσι καὶ κρεωδαίτας· καὶ κρεουργοὺς γὰρ τοὺς αὐτοὺς ἂν εἴποις. Unde constat eum κρεουργὸν et κρεωπώλην et κρεωδαίτην accipere pro Lanio et Coquo. || Κρωδαίτης Hesychio ὁ δαιτρός : qui potius κρεωδ.

Κρεωδειρὰ [Κρεοδείρα], ἡ, Culter ad carnes excoriandas. Pollux [7, 25] : Τὰ δὲ ἐργαλεῖα, κοπὶς καὶ ῥάκεντρον, κρεωστάθμη· τάχα καὶ κρεάγραν καὶ κρεωδειράν. Quam vero hic κρεωδειρὰν appellat, Idem alibi δορίδα vocare videtur; nam et ea inter coquinaria instrumenta reponitur, ut videre potes in Κρεάγρα. [Corrigendum κρεοδείραν ex cod. Jungerm.]

Κρεώδης, ὁ, ἡ, Carnosus. Aristot. [H. A. 1, 9] : Ἂν δ' οἷον κτένες κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πονηρίας σημεῖον. Unde Trogus ap. Plin., Qui carnosos a naribus (oculorum) angulos habent, malitiæ notam præbent. Athen. 8, [p. 356, D] : Κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια φυσώδη ἐστὶ καὶ κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα. [Plut. Mor. p. 669, C; 995, A.] Item κρ. ἱερουργία ap. Suid., ἡ διὰ κρεῶν θυσία. [Κρ. ὀσμὴ Athen. 2, p. 62, A. Hemst. Philostr. De gymnast. p. 6, 23 ed. Kays., de piscibus : Κρεώδεις δὲ οἱ πελάγιοι. Galen. vol. 6, p. 600, 4 : Τὰ κρεώδη. Epiphan. t. 2, p. 244, A : Ὀφθαλμοὶ κρεώδεις ἐκ πολλῶν δακρύων. Hase.]

Κρεωδοσία, ἡ, Carnium datio s. distributio, Visceratio, i. q. κρεανομία et κρεωδαισία. Plut. Demetr. [c. 11] : Καὶ προσαγγείλας ὅτι νενικήκασιν, εὐαγγέλια θύειν ἔγραψε, καὶ κρεωδοσίαν τινὰ κατὰ φυλὴν ἐποίησε. Liv. dicit, Visceratio facta est, ut docui in Κρεανομία. [« Reperitur et Κρεοδοσία per ο. » HSt. in Ms. Vindob. Sic ap. Zonar. p. 1253. V. et Κρεαδοσία.]

[Κρεωδοτέω, Carnes distribuo. Const. Apost. 6, 3, p. 943 : Τὸν ἐξ ἀέρος κρεωδοτήσαντα αὐτοῖς· 20, p. 957 : Τὸν ἐκ θαλάττης κρεωδοτήσαντα ὀρτυγομήτραν. Κρεοδοτῶ ap. Zonar. p. 1258. G. D. Sic Pseudochrys. t. 5, p. 737, C ed. Paris. alt. : Οὐρανὸν αὐτοῖς μαννοδοτεῖν ἤνοιγε, καὶ ἀέρα κρεοδοτεῖν. Hase.]

Κρεωδότης, ὁ, Carnium dator s. distributor, κρεωδαίτης Suidæ [s. v. Κρεωδαισία].

Κρεωδόχος, ὁ, ἡ, Ad recipiendas et asservandas carnes factus : κρ. ἀγγεῖον [ap. Suidam s. v. Κρεωδαισία. Rectius κρεοδόχον ap. Zonar. p. 1255] : quod et κρεῖον. || Κρεηδόκος, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 101 : Ἐσχάρην κρεηδόκον. Seqq. s. v. Κρεῖον :] Pro Carne autem accipit, qui in Epigr. dixit Κρειοδόχος pro κρεωδόκος : nam κρεηδόκος et κρειοδόκος in Epigr. accipi pro Carnium capax tradunt VV. LL. [Κρειοδόκος Ariston. Anth. Pal. 6, 366, 8.]

[Κρεωθήκη, ἡ, Carnarium, Gl.]

Κρεωθοινία, ἡ, Cœna s. Epulum e carnibus, Suid. [post v. Κρέων.]

[Κρεωκοπέω, Lanio. Const. Manass. Chron. p. 97, 136. Boiss. || Figurate, Distribuo, Instillo. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 257, 43 : Κρεωκοπῶν τὴν ἀρετὴν τοῖς πεινῶσιν. Hase.]

[Κρεωλογέω, Carnem colligo. Const. Apost. 6, 3, p. 943.]

[Κρέων, οντος, ὁ, Creon, Herculis filius. Apollod. 2, 7, 8. || Rex Corinthi. Eur. Med. 19 et al.; Apollod. 1, 9, 28. || Menœcei f., rex Thebarum, apud Æsch. Sept. 474, Soph. in OEd. T., Col. et Ant., Eur. Phœn. 11, et al. Apollod. 3, 5, 8. Κρέων per synizesim monosyllabum fit ap. Soph. Ant. 156 : Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας | Κρέων ὁ Μενοικέως. || Forma epica ap. Hom. Od. Λ, 269 : Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα. || Thessalus, Scopæ pater. Plato Protag. p. 339, A.]

[Κρέων, οντος, ὁ, Regnator, Rex. Pind. Pyth. 8, 143 : Κρέοντι σὺν Αἰακῷ· Nem. 7, 66 : Αἰακιδᾶν κρεόντων· 3, 17 : Οὐρανοῦ κρέοντι. Æsch. Suppl. 574 : Ζεὺς αἰῶνος κρέων (male κραίνων duo codd.) ἀπαύστου. Ion. Κρείων, quod v.]

[Κρεὼν, ὁ, τόπος, Carnarium, Gl.]

[Κρεῶνδαι, οἱ, Creontis (Thessali) posteri. Theocr. 16, 39 : Φιλοξείνοισι Κρεώνδαις. G. D. Ad quem l. parum feliciter Joann. Sicel. vol. 6, p. 451, 11 Walz. : Κρεώνδας ὀνομασθέντας αὐτῷ τυχὸν ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς ἐν σπατάλῃ. Hase.]

[Κρεώνιον, τὸ, Creonium, oppidum Dassaretidis in Illyrico. Polyb. 5, 108, 3.]

[Κρεωνομέω, Carnes distribuo. Cyrill. Al. In Zach. 11, p. 770. Suicer. Zonar. p. 1258. Est forma deterior pro κρεανομέω. Non melioris notæ substant. est Κρεωνομία, ἡ, pro κρεανομία, ap. Polluc. 1, 34 et Clem. Al. Protr. p. 11, 17, notata a Porsono præf. ad Eurip. Hec. p. VIII. Adde Athen. 11, p. 425, C, ubi κρεανομία ex apographo Flor. scripsi. Κρεονομία apogr. Palat. et Ald.]

Κρεωπωλέω, Carnes vendo. Pollux [6, 33; 7, 25] : Κρεωπώλια, καὶ κρεωπῶλαι καὶ κρεωπωλεῖν. [Polluci κρεο— restituendum ex codd. Κρεωπωλεῖν ap. schol. Aristoph. Pac. 362 scriptum in ed. Ald.]

Κρεωπώλης, ὁ, Qui carnes vendit, Carnium venditor, Lanius, Macellarius. V. Κρεωδαίτης. [Macho ap.] Athen. 13, [p. 580, C, ubi κρεοπ. restitui] : Ἰδοῦσα κατὰ τύχην Ἑστῶτα κρεωπώλην τιν' ἀστεῖον πάνυ. [Scripturam per ω in hoc aliisque compositis diserte agnoscunt Theodos. Grammat. p. 68, 12 ed. Gœttl. et Etym. M. p. 230, 38 : ο probat Apollon. De pronom. p. 263, C, et hanc formam postulat metrum in epigr. Luciani Anth. Pal. 11, 212 : Ἐρασίστρατος ὁ κρεοπώλης. Κρεοπώλαις Theodoret. Therap. p. 110, 11 (298 Gaisf.).]

Κρεωπωλικὸς, ἡ, ὸν, Ad lanium s. carnium venditorem pertinens : κρ. τράπεζα, Plut. [Mor. p. 643, A], e quo locum in Κρεωδαίτης citavi.

Κρεωπώλιον, τὸ, Macellum, Laniena, Laniarium, Varro R. R. 2, 4. Idem Carnariam tabernam dicit, Plautus Carnarium. Pollux [7, 25], et Plut. [Mor. p. 277, D] : Διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μάκελλας καλοῦσι; [Diodor. 12, 24, ubi κρεοπώλια Eichstadius. G. D. Artemid. Onirocr. 5, 2 : Ἀπὸ τοῦ κρεοπωλίου. Diphthongo Greg. Nyss. t. 3, p. 249, B : Τοῖς κρεοπωλείοις. Hase.]

[Κρεώπωλις, ιδος, ἡ, i. q. κρεωπωλική. Κρ. ἀγορὰ Hesych. s. v. Κάπηλα.]

[Κρεωσῖτέω, Carnes edo. Pollux 6, 33. Scr. κρεο—.]

Κρεωστάθμη [Κρεοστάθμη], ἡ, Statera, in qua carnes appenduntur, Poll. [6, 91 : Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ κρεοστάθμης. Idem 4, 175; 10, 108.]

Κρεωφαγέω, Carnes voro. [Isidor. Pelus. Epist. 1, 474, p. 119; 446, p. 113. Suicer. Ἡμέρα κρεωφαγοῦσα, Dominica quæ septimanam τῆς ἀπόκρεω præcedit, ap. Christoph. Angelum De hodierno Græc. statu c. 10. Ducang.]

Κρεωφαγία, ἡ, Carnium voratus. [Strabo 16, p. 771 : Ἀπὸ τῆς ... τῶν θηρίων κρεωφαγίας ζῶσιν. Scr. κρεο—.] Plut. [Mor. p. 132, A] : Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως. Id. [p. 995, D] : Αἱ κρεωφαγίαι τοῖς σώμασι γίνονται παρὰ φύσιν· paulo post pro eo dicit σαρκῶν ἐμφορήσεις. Id. [p. 654, C] : Ἔτι τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα καὶ τῶν κρεωφαγιῶν. [Κρεωφαγίας Theodoret. Therap. p. 30, 5 (84 Gaisf.), ubi cod. Bodl. κρεηφαγίας. G. D. Perperam κρεωφαγία etiam Porphyr. De abstin. ed. de Rhoer. p. 27 16; Justin. Mart. p. 361, C; Tatian. p. 161, D; Epiphan. t. 1, p. 146, A; 147, B. V. Κρεηφαγία. Hase.]

Κρεωφάγος, ὁ, ἡ, Carnivorus, Qui carnibus vescitur, Carnium vorator. [Pollux 6, 33. Aristot. De partt. anim. 4, 12. Lycophr. 660 : Οἴνης τῷ κρεωφάγῳ (Cyclopi) σκύφον χερσὶν προτείνων· ubi var. lectt. κρεοφάγῳ, κρεασφάγῳ, κρεωσφάγῳ. « Κρ. ἡμέρα, Dies qua, exacta natalium Christi quadragesima, edendæ carnis tempus advenit, ap. Codin. De offic. Palat. 7, 20. » Ducang.]

[Κρεώφῡλος, ὁ, Creophylus, Chius, ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος ap. Plat. Rep. 10, p. 600, B : de quo v. ll. scriptorum ab Fabricio collectos Bibl. Gr. 1, 4, et ad Sext. Emp. p. 223. Nomen in codicibus modo sic vel Κρεόφυλος (ut ap. Photium p. 177, 12), modo Κρεώφιλος scribitur. Κρεώφυλος defenditur exemplis Callimachi epigr. 6, 1 : Κρεωφύλου πόνος εἰμί· et v. 4 : Γράμμα,

Κρεωφύλῳ ... De quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 695.] A

Κρήγῠον, τὸ, dictum putatur quasi κηρὶ ἡδύ, Cordi jucundum et gratum; τὴν ψυχὴν ἡδῦνον : ut sane ap. Hom. Il. A, [106] : Μάντι κακῶν, οὐ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, Paraphrastes exp. τὸ ἀρέσκον καὶ ἐπιθυμητὸν τῇ ψυχῇ : rectius quam alter schol., qui ibi annotat, κρήγυον alias dici τὸ ἀληθὲς, Verum, nunc autem τὸ ἀγαθὸν, Bonum, Utile : ut et ab Hesych. exponitur ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. [Theocr. 20, 19 : Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον. Archias Anth. Pal. 5, 58 : Νήπι' Ἔρως πορθεῖς με τὸ κρήγυον.] Hippocr. quoque eo usus est pro ἀγαθὸν, Bonum, teste Galeno Lex. Hipp. : nimirum in Coac. Prognos. [p. 121, G] : Κακόηθες δὲ καὶ ἐκ μηροῦ ὁρμὴ ἀλγήματος, ἀλλ' οὐδὲ γονάτων πόνος κρήγυον. Sic Plato etiam in Alcib. priore [p. 111, E]: Οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων, Boni, Idonei, Apti. Sed notandum, ap. Hesych. et Hippocr. scriptum esse κρήγιον per ι in secunda syllaba [vitiose], ap. ceteros per υ, ut et in meo Ms. et vet. Hom. cod. [Theon Progymn. vol. 1, p. 185, 26 Walz. : Ποιητικὰ (vocabula) μὲν οὖν ἐστιν ὅσα τινὸς ἐξηγήσεως δεῖται, οἷον, κρ. Hase. || Adverb. Κρηγύως. Perictyone ap. Stob. Flor. 83, 19, p. 186 : Γυνὴ ἄνδρα φιλέουσα καὶ τἀνδρὸς πρήσσουσα κρ. et paullo ante p. 185 : Ζώην ὧδε δεῖ νομίμως καὶ κρ.]

[Κρηδεμνόκομος, ὁ, ἡ, Capillos vittatus. Κρ. Μνημοσύνη, Auson. Epist. 12, 13. Elberling.]

Κρήδεμνον, τὸ, Capitis ligamentum, Vitta, Velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur, Eust. [p. 976, 41] : hoc Eur. [Hipp. 201] vocavit κεφαλῆς ἐπίκρανον. [Hesych. : Κρ., ἐπιβόλαιον, ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Κατὰ μεταφορὰν καὶ τὰ τείχη λέγεται κρήδεμνα. Στεφανὶς καὶ κόσμος. Corrupte idem, Κρήδεσμον, κεφαλόδεσμον.] Hom. Od. A, [334]: Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα· Il. Ξ, [184]: Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων, ubi annotat Eust. esse non solum δεσμὸν κεφαλῆς, sed etiam καταπέτασμά τι πλατύ. [Plut. Mor. p. 831, D : Κρηδέμνῳ τινὶ γυμνὸν ὑποζώσας τὸ στέρνον.] || At quum dolio aut simili vasi tribuitur, est Operculum, quo dolii caput velut tegitur, τὸ πῶμα. Od. [F, 390] : Ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἐν δεκάτῳ [ἐνδεκάτῳ] ἐνιαυτῷ Ὤιξεν ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. [V. Eustath. p. 1473, 58.] || At urbium κρήδεμνα sunt Muri, Murorum pinnæ : fortasse et Arces, sicut πόλεων κάρηνα. Il. Π, [100] : Ὄφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. [Κρήδεμνα πόλης Hymn. Homer. in Cer. 151.] Hesiodus Sc. [105] : Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλεια. Philostrat. [p. 687] : Κρήδεμνα Ἰλίου. [Πόλεων κρήδεμνα λύειν Bacchyl. ap. Athen. 2, p. 39, F. Πέτρινα κρήδεμνα Eurip. Tro. 508. Hesych. : Κρήδεμνα, τὰ χείλη· ubi recte corrigitur τείχη ex gl. supra allata.] ||Κράδεμνον Dorice pro κρήδ. : Hesychio στεφάνη, μίτρα, τὸ ἐπικράνιον στεφάνωμα. [Eurip. Phœn. 1490 : Κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς. || Κρήδεμνος vitiose ap. Hesych. s. v. Κάραννος. De etymologia Etym. M. p. 537, 29 : Κρήδεμνον· τὸ κεφαλοδέσμιον παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέω τὸ δεσμεύω καρήδεμνον καὶ συγκοπῇ κρήδεμνον τὸ τὴν κεφαλὴν δεσμεῦον. (Similiter Eustath. p. 976, 41, et alibi.) Ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι, Κρήδεμνον λέγεται παρὰ τὸ δέμω τὸ κατεσκευασμένον καὶ πεποιημένον εἰς κεφαλὴν τῶν νέων (?). Σημαίνει δὲ καὶ τὰ τείχη, οἷον τὰ περιβλήματα. Postrema sic scripta in cod. Havn. πεποικιλμένον εἰς κεφαλήν. Σημαίνει δὲ τὰ ὑπεράνω τῶν τειχῶν, οἷον τὰ π. G. D. Conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1835, p. 408; Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 59, 60, 79; t. 2, p. 58 et 61; t. 5, p. 12, et Creuzer. *Auswahl griech. Thongef.* p. 122 (284). Hase.]

[Κρηθείδης, ὁ, Crethei filius. Apoll. Rh. 3, 357 : Κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθείδαο. Cum diæresi Κρηθεΐδας Pind. Pyth. 4, 272. || Κρηθιάδης. Antimach. ap. Pausan. 8, 25, 9 : Ταλαῶ Κρηθιάδαο, Talai, qui abavum habuit Cretheum.]

Κρηθεῖν, Hesychio κακολογεῖν, Maledicere.

[Κρηθεΐς, ίδος, ἡ, Crethei filia. Κρ. Ἱππολύτα Pind. Nem. 5, 49.]

Κρῆθεν, A capite, De capite. Hesiod. Sc. [7] : Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων. Id. [Th. 574] : Κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, i. e. κατὰ κεφαλῆς.

[Κρηθεὺς, έως, ὁ, Cretheus, Æoli filius. Hom. Od. Λ, 237 (ubi Κρηθῆος), Apoll. Rh. 2, 1162; 3, 358; Apollod. 1, 7, 3; Lycophr. 872.]

[Κρηθηιάδης. V. Κρηθείδης.]

[Κρηθηΐς, ίδος, ἡ, Cretheis. Herodian. Epim. p. 69 : Κρ. ἡ μήτηρ τοῦ Ὁμήρου, καὶ κλίνεται Κρηθηΐδος. Κρ. νύμφη ap. Suidam s. v. Κρηθεύς. Κριθηὶς ap. eund. s. v. Ὅμηρος et Herodot. V. Homeri c. 1—5, ex quo Κρηθηΐδα citavit Eustath. p. 913, 3, quæ vera scriptura videtur, non obstante qui in Κριθηὶς consentit Tzetza Exeg. in Iliad. p. 8, 23; 12, 27. Conf. Κρήθων. G. D.]

[Κρηθὶς, ίδος, ἡ, Crethis, n. pr. Callim. Anth. Pal. 7, 459 : Κρηθίδα τὴν πολύμυθον.]

Κρῆθμον, τὸ, Crethmum : herba ap. [Nicandr. Th 909,] Galenum Simpl. Med. 7 [vol. 13, p. 196], Aetium 1, Paul. Æg. 7. Pro eo ap. Diosc. scriptum Κρίθμον 2, 157, ubi et Κρίταμον vocari a nonnullis tradit, fusius ipsum describens. A Plinio dicitur Crethmos : ut 25, 13 : Crethmos agrios gramias tollit oculorum impositus. Et 26, 10 : Item quam crethmon agrion appellant. Sic et c. ult. ejusd. l. Sunt qui velint esse Olus cordum, Columellæ, quod ipse a quibusdam Sativum batim vocari scribit : in officinis nominari Cretham marinam, ab Italis Herbam sancti Petri. [Κρηθμὸν fruticosa est et foliosa herbula in maritimis et petrosis nascens, gustu salsa et amara, unde abstergit et siccat, urinas et menses ciens. Κρηθμοῦ φλοιὸν, crethmi corticem ex vino jejunæ propinat Hipp. in uteris aqua inter cutem laborantibus, cum pæoniæ granis et sambuci semine, p. 563, 56, ut et alias usurpat ad uteri dolores, p. 573, 2; et κρηθμοῦ ῥίζας, Crethmi radices, p. 572, 42, ubi tamen κριθμοῦ passim legitur. quemadmodum ap. Diosc. 2, 157. Foes.] Ap. Hesych. oxytonως κρηθμὸν, λάχανον. [De ostreis Lycophro 238 : Κρηθμοῖσι καὶ ῥαιβοῖσι νηρίταις φίλος· ubi pauci codd. κρήθμοισι. Schol. : Λάχανον ἄγριον· ἢ ὀστρέοις, κοχλίαις ἢ καμπύλοις κόγχοις. De accentu Eustath. p. 582, 16 : Τὸ κρῆθμος οἱ μὲν τοῦ Ὁμήρου ὑπομνηματισταὶ βαρύνεσθαί φασιν εἰς ἰδιότητα (nam alia nomina in θμος oxytona esse in antecedentibus præceperat Eustathius), ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις τοῦ Αυκόφρονος καὶ αὐτὸ ὀξύνεται. Κρίθμος ap. Arcad. p. 58, 14 : Σεσημείωται τὸ κρίθμος βαρυνόμενον.]

[Κρήθων, ωνος, ὁ, Crethon, Dioclis filius. Hom. Il. E, 452, ad quem l. Eustath. p. 581, 24 : Τοῦ δὲ Κρήθωνος ἡ ἄρχουσα διὰ τοῦ η γράφεται κατὰ τὸν Κρηθέα καὶ τὴν Κρηθηΐδα, οἷς βοηθεῖ ὁ Κρᾶθις εἰς τὴν γραφήν. Alii ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 740, Addæum ib. 6, 258. || Μελάνωπος ὁ Ἰθαγενέος τοῦ Κρίθωνος ap. Herodot. V. Hom. c. 1. Πολυκράτων ὁ Κρίθωνος Ῥηναιεὺς ap. Athen. 4, p. 173, B. Scribendum utrobique Κρήθωνος. G. Dind.]

Κρήϊον, τὸ, Placenta, quam Argivi a sponsa ad sponsum ferunt, inassatam carbonibus : apponitur cum melle, et ad eam vocantur amici : ut refert Athen 14, [p. 645, D] ex Philetæ Ἀτάκτοις. Hesych. affert non solum κρήϊον pro ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα, sed etiam κρήϊα pro ζώδια. Ap. Eund. reperio et Κρήϊνον [vitiose pro Κρήιον], expositum κρεοθήκη, Carnium repositorium.

Κρημνάω, et Κρήμνημι, Præcipitem do, ago, Præcipito, i. q. κρημνίζω, Eust. [p. 1003, 24], citans κρήμνη σεαυτήν. [Ex Euripide cujus versum attulit etiam Etym. M. p. 112, 26, ubi κρημνίσαι αὐτήν. Conf. Piers. ad Mœr. p. 208. Particip. κρημνὰς ap. Pind. Pyth. 4, 43 : Ἄγκυραν κρημνάντων. Vitiose Κριμνῶ ap. Arcad. p. 161, 15.] || Κρήμναμαι, Pendeo, Suspensus sum, i. q. κρέμαμαι, schol. Aristoph. [Nub. 376, ubi κατακρημνάμεναι legitur] sic exponens κρημνάμεναι s. κατακρημνάμεναι νεφέλαι, ut in seqq. videbis. Eust. autem κρημνάμεναι νεφέλαι in prima signif. τοῦ κρήμνασθαι accipit, qua sc. pro κρημνίζεσθαι ponitur. [Æsch. Sept. 231 : Κρημναμενᾶν νεφελᾶν. Κρήμνασθαι ex Hippocr. De morb. 2, vol. 2, p. 220, (Eur. El. 1217,) Appian. Civ. 1, 66, Athen. 13, p. 585, E, poeta De herb. 12 et 163; ἐκρημνῶντο ex Hom. H. in Dion. 7, 39, κρημνῶν ex Diog. L. 6, 50, indicat Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, 1, p. 225. Corruptum in Κρεμνᾶν notavimus s. v. Κρεμνάω.]

[Κρημνηβάτης. V. Κρημνοβάτης.]

[Κρήμνημι. V. Κρημνάω.]

Κρημνηγορέω, Verba ardua et grandia fundito: ut κρημνοκομπέω. [Tzetz. ad Hesiod. p. 10: Στομφάζει κρημνηγορῶν.]

[Κρημνία, ἡ, Cremnia, antiquum nomen Gortynis, ap. Steph. Byz. s. v. Γόρτυν, ubi Κρήμνια scriptum proparoxytonum. Ex Καρτεμνία corruptum videbatur Is. Vossio ad Catull. p. 203.]

Κρημνίζω, Præcipito, Præcipitem ago, [Plut. Mor. p. 5, A; Macc. 2, 6, 10, ad quem l. refertur Hesychii gl. Ἐκρήμνισαν, ἐκρέμασαν, κατεπόντισαν. Suidas s. v. Κρημνίσαι.]

[Κρήμνισις, εως, ἡ, Præcipitatio. Schol. Thuc. 7, 45.]

[Κρήμνισμα, τὸ, Præcipitium. Gregor. Naz. vol. 2, p. 177, C: Θάμνος δέ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος. Nicet. Eugen. 6, 183: Ὃν (συμπιεσμὸν τῶν μελῶν) ἐξεκαρτέρησεν ἐκ κρημνισμάτων· 7, 175. Boiss.]

[Κρημνισμὸς, ὁ, Præcipitatio. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17, p. 213: Ἀπὸ μεγάλων κινδύνων, οἷον ἀπὸ κρημνισμῶν ἢ συμπτωμάτων· ubi vulgo legitur conjunctim ἀποκρημνισμός. Struv. Disjunctim Ptol. Tetrab. p. 151, 8: Ἀπὸ κρημνισμῶν. Hase.]

[Κρημνιστὸς, ἡ, ὸν, Præcipitatus. Greg. Naz. vol. 2, p. 237.]

[Κρημνίτης. V. Κρῶμνα.]

[Κρημνοβᾰτέω, Per præcipitia ambulo. Strabo 15, p. 710; Polyæn. 4, 3, 29; schol. Lycophr. 17; Pallad. De Bragman. p. 5. « Αἶγες κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι, Longus 2, 28.» Jacobs. Philo vol. 2, p. 445, 10: Οὐχ ἵνα κρημνοβατῶμεν. Id. ap. Euseb. Præp. ev. p. 391, B: Τοῖς δι' ἀπορρῶγος ὄρους κρημνοβατοῦσιν. Hase.]

Κρημνοβάτης, ὁ, Qui per præcipitia et loca prærupta ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de Funambulis et Petauristis. Ab Hesych. exp. νευροβάτης. Greg. Naz. [Carm. 10, 80]: Τερπόμενός τε καὶ ἐν θεάτροισι χορεύων, Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων. [Hanno Peripl. p. 11 ed. Campomanesii. Boiss. Polyæn. 4, 3, 29.] || Κρημνηβάτης, idem. [Scriptura suspecta. || Femin. Κρημνοβάτις, ἡ. Tzetz. Hist. 7, 843; Exeg. in Hom. Il. p. 28, 13. Kall. Const. Manass. Amat. 1, 68. Boiss.]

[Κρημνογράφος, ὁ, ἡ, Ardua verba scribens. Jo. Tzetz. ad Hesiod. p. 9 ed. Gaisf. ex cod. Paris. uno et ap. Iriart. Catal. p. 407: Ἐκ τῶν Προκλικῶν κρημνογράφων ῥημάτων.]

[Κρημνόθεν, E præcipitio. Orph. Arg. 995.]

[Κρημνοί. V. Κρημνός.]

[Κρημνοκοπέω.] Κρημνοκομπέω, q. d. Verbis præruptis et arduis me jactito: κρημνοκομπεῖν [recte nunc κρημνοκοπεῖν legitur ex duobus codd. Et sic Photius quoque], κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν, Suidas.

Κρημνοποιὸς, ὁ, Verba ardua funditans, Arduorum verborum artifex, μεγάλας λέξεις ποιῶν, Aristoph. Nub. [1367] de Æschylo: Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

Κρημνὸς, ὁ, Præcipitium, Locus pendens, pensilis, pendulus; Scopulus pendens (ut Virg., Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum), Locus præruptus. [Hesych.: Κρ., ὄχθος, ἐξοχὴ πέτρας καὶ ὄρους βάθος, χάος.] Ap. Hom. dicitur de Locis præruptis, qualia in ripis visuntur, i. e. Crepido: Il. Φ, [233] de Achille Trojanos in Scamandrum compellente: Ἔνθορε μέσσῳ Κρημνοῦ ἀπαίσσων [ἀπαΐξας]. Et [25] de ipsis Trojanis fugientibus: Ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα Ἴτῶσσον ὑπὸ κρημνούς· Il. M, [53] de fossa: Οὔτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν. Apud ceteros autem scriptt. de Altioribus præcipitiis dicitur, qualia in rupibus aut præruptis montibus cernuntur. Herodian. 3, [3, 2]: Τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὕψιστον ὄρος σχέπει, ἐπὶ θάτερα δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συῤῥέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. Aliquanto post, Ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου ὄρει τε καὶ κρημνῷ, Monte et præcipitio. 8, [1, 13] de Alpibus: Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, ἢ διὰ κρημνοῦ εἰς βάθος μέγιστον ἀπερῥωγότος, ἢ διὰ πετρῶν τραχύτητα, Rupium præruptam altitudinem, Polit. Plut. [Mor. p. 325, A]: Ἐμφὺς δὲ τῷ κρημνῷ καὶ ταῖς δεχομέναις τὴν ἐπίβασιν καὶ παρεχούσαις ἀντίληψιν ἐγκλίσεσι, καὶ περιαγωγαῖς καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδοὺς ἑαυτὸν καὶ ἐπερεισάμενος, ἐξίκετο πρὸς τὸ ἀντιπέρας, de Pontio Cominio, quem Liv. dicit, Qua proximum fuit a ripa, per præruptum eoque neglectum hostium custodiæ saxum, in Capitolium evasisse. Ap. Thuc. quoque 7, p. 247 [c. 45] κρημνοὶ dicuntur de Locis præruptis s. arduis: Κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι ψιλοὶ ἄνευ τῶν ἀσπίδων· et paulo ante, Κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, ἀπώλλυντο, στενῆς οὔσης τῆς ἀπὸ τῶν Ἐπιπολῶν πάλιν καταβάσεως· erat autem locus is ἀπόκρημνος et ἐπικλινὴς, ut idem Thucyd. docet. [Plato Leg. 12, p. 944, A: Κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες. Pind. Ol. 3, 39: Ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ. Soph. Aj. 721: Πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν. Eur. Hipp. 124: Παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν· Iph. T. 1373. Polyb. 3, 55, 6: Τὸν κρημνὸν ἐξῳκοδόμει μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας. Figurate Aristoph. Eq. 627: Ἥρειδε κατὰ τῶν ἱππέων κρημνοὺς ἐρείπων καὶ ξυνωμότας λέγων, i. e. ἐγκλήματα ὑπέρογκα καὶ διαβολὰς χαλεπωτάτας, ut exp. schol. || Κρημνοὶ, οἱ, emporium paludis Mæotidis. Herodot. 6, 20, 110.] ||Κρημνοὶ ab Hippocr. dicuntur τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, Labra ulcerum, De locis in hom. [p. 418, 44.] Sic etiam vocantur πτερυγώματα, Alæ muliebris pudendi, Gorr. ex Erot. [ex Hippocr. p. 423, 27, 29, 31.] Pollux [2, 174]: Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν σαρκώδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχειλίδες, ἢ κρημνοὶ, ἢ πτερυγώματα. In quibus ll. habet aliquam affinitatem cum riparum et fossarum κρημνοῖς ap. Hom. [Rufus p. 32, Galen. Exeg. p. 506.] A κρεμάω autem derivari testatur Eust., et ipsa etiam significationis similitudo confirmat: est autem τροπὴ τοῦ ε εἰς η.

[Κρημνότης, ητος, ἡ, Munitio, Firmitas. Macc. 2, 10, 34: Ἐν τῇ κρημνότητι τοῦ τόπου πεποιθότες. Schleusn. Al. ἐρυμνότητι. Angl.]

Κρημνώδης, ὁ, ἡ, Præruptus, Præcipitiis arduus. [Κρ. χωρίον Pollux 1, 171.] Thuc. 7, [84]: Ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακούσιοι, ἦν δὲ κρημνῶδες, ἔβαλλον ἄνωθεν τοὺς Ἀθηναίους. Herodian. 6, [5, 11]: Ὄρη τραχύτατά τε ὄντα καὶ κρημνωδέστατα. [Polyb ap. Strab. 4, 6, 12: Ἁπάσας κρημνώδεις. Stadiasm. ap. Gail. Geogr. min. vol. 2, p. 466: Ὁ παράπλους κρ. Lucian. Ver. hist. 2, c. 30, de insula: Κύκλῳ μὲν πᾶσα κρ. Hase. Plut. V. Timol. c. 31: Τὸ κρημνῶδες τῆς ὄχθης. Clem. Al. p. 876. Κρ. θάνατος de pœna præcipitationis ap. Georg. Acropol. Annal. p. 5, C: Κρημνώδει θανάτῳ τοῦτον καταδικάζουσιν. Corruptum ex χριμνώδης v. s. h. v.]

Κρημνώρεια, ἡ, Præcipitium montis, Prærupta montis pars. Ponit hæc duo composs. Lex. meum vet. in Ὑπώρεια. [Herodian. Epimer. p. 232.]

[Κρῆμος, ὁ, Cremus, n. pr. ap. Arcad. p. 59, 12.]

[Κρηνάγγη, ἡ. HSt. s. Κρηνοφυλάκιον:] Hesych. affert etiam Κρηνάγγη, pro ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὕδατος. [Vox vitiosa, quæ ex κρηνάρχης corrupta videbatur Alberto.]

[Κρῆναι, αἱ. V. Κρήνη.]

[Κρηναία, ἡ, i. q. κρήνη. Apoll. Rh. 1, 1208: Δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον, ex quorundam codicum lectione, quam cum σεληναία (pro σελήνη) similibusque formis comparat Brunckius. Sed recte alii codd. δίζητο κρήνης.]

Κρηναῖος, αία, αῖον, Fontanus: ut κρ. ὕδωρ, Aqua fontana, ap. Athen. l. 2, [p. 41, E. Æsch. Pers. 483: Κρ. γάνος. Ποτὸν κρ. Soph. Tr. 14, Ph. 21. Κρηναίων νασμῶν Eurip. Hipp. 225. Κρηναῖαι δρόσοι Pseudo-Eurip. Iph. A. 182.] Sic Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς Hom. Od. P, [240, et Æschyl. fr. 159. || Κρηναῖαι πύλαι, una ex septem portis Thebarum, ap. Eurip. Phœn. 1130, aliosque, de quibus v. Unger. in Theban. Parad. vol. 1, p. 318. G. D. De porta Κρηναίη, muliebri specie expressa in fictili picto, Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 498. Hase. Eædem Κρηνίδες πύλαι ap. Apollod. 3, 6, 6.] At κρηναῖον ἔδεσμα, e Galeno et Aetio affertur pro Edulium τῇ κράσει atque temperie gelidum ac refrigeratum, vel frigidum instar aquæ fontanæ: cui opp. χλιαρὸν καὶ γαλακτῶδες.

Κρήνη, ἡ, Fons. Hom. Od. Z, [292]: Ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών· Il. I, [14] et Π, [3]: Ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ· Od. K, [107]: Ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον· Υ, [158]: Βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον· P, [205]: Ἐπὶ

κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλιρόην, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. Sic ap. Athen. l. 2, quidam dicit, Γῆν ὑδρηλὴν κρήνησι καὶ ὀχετοῖσι. Ap. Eund. l. 8, Κρήνη ὑπέλαιος καλουμένη· ut et l. 2, [p. 42, F], Ἐλαίου κρήνη, Fons s. Scaturigo olei. [Soph. Aj. 862 : Κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε. Ἀείρυτος κρ. OEd. C. 470. Κρῆναι ἄϋπνοι 686, Διρκαῖαι Ant. 844, ἀμβρόσιαι Eur. Hipp. 748, ἀλσώδεις Iph. A. 142. Soph. OEd. C. 1333 : Πρὸς νῦν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ. Κρήνη οἴνου Eurip. Bacch. 706. Plato Phæd. p. 112, C : Ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ. Κρήνη πότιμος Polyb. 34, 9, 5. Κρῆναι καὶ πηγαὶ Aristid. vol. 1, p. 232, 8. Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν proverb. apud Diogenian. 2, 93, ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν, δι' ὑπερβολὴν δὲ πλούτου παρρησιαζομένων. Κρήνας ἄγειν Phrynich. com. ap. schol. Aristoph. Av. 998.] Etym. [M. p. 537, 43] derivatum vult hoc vocabulum παρὰ τὸ κρῶ, q. e. κεράω, s. ἐκχέω, quoniam temperatam fundat aquam : ut et ap. Athen. ex Plat. [Phileb. p. 61, C] legimus, Ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κρῆναι. Apud Eund. Leg. [6, p. 761, B] κρήνη dici fertur etiam de Aqua pluvia retenta et scatente. Ex Epigonis vero affertur et pro Vase aquario, ut ap. Plaut. in Curcul., Fons poni dicitur pro Vase aquario capacissimo. [|| Dor. Κράνα Theocr. 22, 37; Simias Securi v. 6. || Κρῆναι, αἱ, nomen loci Acarnaniæ. Thucyd. 3, 105, 106.]

[Κρήνηθεν, Ex fonte. Dosiadas Anth. Pal. 15, 25, 18 : Σὺ δ' ὧ πιὼν κρ.]

Κρηνίας, quidam vocant τοὺς κεφαλῆνας, teste Hesych. [V. Κράνιοι. || Κρηνιάς. V. Κρηνίς.]

[Κρηνιάω.] Κρηνιῶν Hesychio est καρηβαρῶν, Gravedine capitis laborans : a them. κρηνιάω.

[Κρηνίδες, αἱ, Crenides. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Πιερίας, ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους. (Diodor. 16, 3 et 8; Strabo 7, p. 331; Appian. Civ. 4, 105; Dio Cass. 47, 35.) Τὸ ἐθνικὸν Κρηνῖται.]

[Κρηνίδιον, τὸ, Fonticulus. Aristot. Mirab. ausc. c. 117 (et Sotion) : Κρηνίδιόν τι μικρόν. Κρήνην ἰδίαν dixit Antig. Car. c. 157, cui ipsi quoque κρηνίδιον restituere volebat Bentl. ad Callim. p. 448 ed. Ern.]

Κρηνὶς, [ἴδος, ἡ], Fonticulus. [Eurip. Hipp. 208 : Δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος. Pindar. fr. 136.] Ap. Theophr. vero est nomen loci in Thracia, C. Pl. [5, 14, 6] : Κρήνη περὶ τὰς Κρηνίδας. Ap. schol. Theocr. [1, 22], κρηνίδες νύμφαι, quæ Theocrito κρανιάδες, Homero κρηναῖαι, Fontanæ. [Κρανίδας dixit Mosch. 3, 29 : Αἵ τε καθ' ὕλαν Κρανίδες ὠδύραντο. Κρανιάδας Theocr. 1, 22 : Καὶ τῶν κρανιάδων κατεναντίον. Κρηνίδων pro Νηρηίδων Zenobio Prov. 6, 21 restituit Valck. ad l. Theocr. || Κρηνίδες πύλαι. V. Κρηναῖος.]

[Κρηνῖτις, ιδος, ἡ, Fontana. Κρηνίτιδες βοτάναι Hippocr. p. 1278, 43. Hemst.]

[Κρηνουχέω. Inscriptio KPENOXEI Neptuni figuræ in vasculo adjecta recte explicatur κρηνουχεῖ a Welckero in Mus. Rhen. vol. 1, p. 324. Osann.]

[Κρηνοῦχος, ὁ, Fontium præses. Cognomen Neptuni ap. Phurnut. c. 22, p. 195.]

Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, Fontis custos. Hesychio ὁ τὴν κρήνην φυλάσσων : ut Athenis ὁ ἐπιμελητὴς τῆς κλεψύδρας. [Etym. M. p. 209, 11. G. D. Creuzer. *Auswahl griech. Thongef.* p. 121 (278). Hase.] Hinc Κρηνοφυλάκιον, τὸ, dicebatur quædam ἀρχὴ Athenis, Fontis custodia, s. Munus custodiendi et curandi fontis. Utrumque ap. Polluc. 8, [112, 113] ubi scribit κρηνοφύλακα dictum fuisse et Leonem quendam ex ære super fonte ex quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις. [Brevius Photius p. 177, 22.]

[Κρηπῖδαῖον, τὸ, Fundamentum. Lysias ap. Polluc. 7, 120 : Τοῦ γείσου συντετελεσμένου καὶ τοῦ κρηπιδαίου. Κρηπίδαιον proparoxytonum in cod. Jungerm.]

[Κρηπίδιον vitiose pro κηπίδιον, schol. Hom. Il. Δ, 2, in Villois. editione. Bast. Κηπίδιον recte Bekker.]

Κρηπῖδοποιὸς, ὁ, Sutor crepidarius, Crepidarius, Gellio. Athen. 13, [p. 568, E] : Τοῦ κρηπιδοποιοῦ πατρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτη βλέπειν.

Κρηπῖδοπώλης, ὁ, Crepidarum s. Crepidularum venditor. Synes. Ep. 52 : Ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρ. ἄνθρωπος. [Const. Manass. Chron. p. 136, B. Boiss.]

Κρηπῖδουργὸς, ὁ, i. q. κρηπιδοποιὸς proxime præce-

dens, Pollux [7, 183] e Dinarcho. [Lex. rhet. p. 273, 17.]

Κρηπῖδόω, Fundo, Fundamentum jacio. Dion [Cass. 51, 1] : Τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, Fundamenta ejus struxit. [Anon. De mulier. p. 214, 16 ed. Westerm. : Κρηπιδῶσαι κρηπῖδι λιθίνῃ. Hase. || Crepidas induo, Crepidis induo. Unde κρηπιδούμενος, Crepidis indutus, Crepidatus. Plut. [Mor. p. 233, B] : Κατ' ἐπιδημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους, εἶπε πρὸς Λάκωνα κτλ. [Schol. Theocr. 15, 6. Boiss.]

[Κρηπίδωμα, τὸ, Pila, Gl. Fundamentum. Diodor. 13, 82 : Χωρὶς τοῦ κρηπιδώματος (τοῦ νεώ). Κρηπιδώματα (τῶν ἐπάλξεων) Jo. Cinnam. Hist. p. 141, C. Κρηπιδήμασιν vitiose ap. Aster. p. 129, A ed. Combef. G. Dindorf.]

Κρηπὶς, ῖδος, ἡ, Basis, Fundamentum, θεμέλιον [Photio et] Suidæ : Hesych. κρηπῖδα, in architectonice dici scribit τὸ ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται, Id supra quod columnarum pedes firmati s. fundati sunt; ac inde κρηπῖδας a poetis vocari τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους. [Herodot. 1, 93 : Σῆμα τοῦ ἡ κρ. μέν ἐστι λίθων μεγάλων. Soph. Tr. 993 : Ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν. Eur. Herc. F. 985 : Βωμίαν κρηπῖδα· Ion. 38 : Κρηπίδων ἔπι ναοῦ· 510 : Ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων. Philostr. p. 114 : Ἀπὸ τῆς κρηπῖδος τοῦ νεώ. Κρηπίδων βάθρα ap. Eur. Tro. 16.] Xen. [Anab. 3, 4, 6], κρ. λιθίνη, de muro lateritio, cujus pes e lapide. Plato Leg. 5, [p. 736, E] : Ἐπὶ ταύτης, οἷον κρηπῖδος μονίμου, ἐποικοδομεῖν [δυνατὸν κόσμον πολιτικόν. Similiter Polit. p. 301, E]. Pausan. p. 39, de monumento : Λίθου δὲ ἐποικοδομήσαντες κρηπῖδα, κίονας ἐφιστᾶσι. [Id. 6, 21, 2, et al.] Aristid. [vol. 1, p. 113] : Ταύτης δὲ τοιαύτης ὥσπερ κρηπῖδος ἢ ῥίζης ὑποκειμένης. Rursus Xen. [Mem. 1, 5, 4] : Χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, Virtutis esse fundamentum. [Pind. Pyth. 4, 245 : Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων· 7, 3 : Κρηπῖδ' ἀοιδᾶν βαλέσθαι.] Plut. Themist. [c. 8] : Ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν (sc. Pindarum), ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας, quæ verba citantur etiam De malign. Herod. [p. 867, C.] Numa [Comp. Sol. c. N. 2] : Ἕδραν καὶ κρηπῖδα τῆς πολιτείας, Sedem et fundamentum reip. Greg. Naz. de Constantino Magno : Τὸν βαλάμενον τὴν κρηπῖδα τῆς βασιλικῆς τῷ Χριστιανισμῷ δυναστείας. [Eur. Herc. F. 1261 : Ὅταν δὲ κρ. μὴ καταβληθῇ γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐγγόνους. « Εὐσέβεια κρηπὶς ἀσφαλὴς, Synes. p. 9, D. Κρ. τῆς πίστεως, Theophyl. Simoc. Hist. 4, p. 188, 23 ed. Bonn. » Jacobs.] At vero, Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, in VV. LL. affertur ex Josue 4, [18] exponiturque Aqua Jordanis reversa est in alveum suum. [Æsch. Pers. 815 : Κοὐδέ πω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται, Nondum ad fundum malorum ventum est, i. e. nondum exhausta sunt. || Crepido. Ὅρμος καὶ κρηπὶς inter partes urbis ad mare sitas memoratur a Pollice 9, 28. Herodot. 1, 185 : Κρηπῖδα κύκλῳ περὶ αὐτὴν (τὴν λίμνην) ἤλασε· 2, 170. Polyb. 8, 5, 2 : Ἐπ' αὐτῆς τῆς κρηπῖδος κεῖται τὸ τεῖχος παρὰ θάλασσαν. Κρ. τοῦ λιμένος id. 5, 37, 8. || Phot. p. 177, 25 : Κρ., τόπος Ἀθήνησιν· οὕτω Φιλόχορος.] Hesychio [et Photio p. 177, 24] est etiam ὑποβάθρα, [ἢ τοὺς πόδας κρατοῦσα addit Suidas]. || Crepida, Calceamentum subæratum. Gellius 13, 20 : Crepidas et crepidulas prima syllaba correpta, id genus Calceamentum appellarunt quod Græci κρηπῖδας vocant; ejusque calceamenti sutores Crepidarios dixerunt. [Lex. rhet. p. 273, 18 : Κρηπὶς εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ καττύματα.] Hegemon ap. Athen. 15, [p. 698, D] : Ἐς καλὴν κρηπῖδα ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι. Xen. Eq. [12, 10] : Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Athen. 12, [p. 539, C] : Χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ τοῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει, de quodam Agnone, de quo idem iisd. verbis narrat Plut. Alex. [c. 40.] Idem Athen. 12, [p. 522, A, ex Timæo] de archonte Crotoniatarum : Ἁλουργίδα ἠμφιεσμένον καὶ ἐστεφανωμένον χρυσῷ στεφάνῳ, ὑποδεδεμένον λευκὰς κρηπῖδας· 14, [p. 621, B] ex Agathocle [Aristocle] de hilarorum carminum poeta : Χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρηπῖσι. Herodian,

4, [8, 5] de Antonino Caracalla, simia Alexandri Magni, Macedonico habitu prodeunte: Καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδούμενος· quibus verbis utitur et Plut. [Mor. p. 760, B] describens mulieris cujusdam habitum Macedonicum. Philostr. Ep. 21: Βλαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρ. καὶ πέδιλα, νοσούντων εἰσὶ φορήματα ἢ γερόντων. In ead. Epist. dicit κρηπῖδα Iasonis flumen transeuntis ἐνσχεθῆναι τῷ ῥεύματι, εἰς ἀντίληψιν τῆς ἰλύος γενομένης. [Theocr. 15, 6: Πάντᾳ κρηπῖδες, i. e. milites κεκρηπιδωμένοι.] ‖ Κρηπὶς dicitur etiam τὸ περίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων, Hesych.; quibus verbis videtur significare Marginem illarum placentarum. [Suidas: Διακόνιον, ... τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπῖδα.] Pollux autem [6, 77] inter ipsas placentulas numerare κρηπῖδα existimatur; nam postquam aliquot placentarum genera recensuit, subjungit: Ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνέκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταὶ, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύψαντες ἤσθιον. Sed hic quoque pro Placentæ margine et circumferentia, qua aviculæ illæ includerentur, capi posse videtur. [Athen. 2, p. 58, E.] In VV. LL. exp. etiam Crepido. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui ab ἕρπω derivent facto ὑπερβιβασμῷ, Eust. [p. 1658, 59] a ῥάπις, quod à ῥάπτω deducitur.

[Κρῆς contractum ex κρέας, quod v.]

Κρὴς, ητος, ὁ, Cres [s. Cretensis, incola Cretæ. Æschylus fr. 173: Ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον. Κρὴς Menandri comœdia inscripta fuit. Μειραχίῳ Κρητὶ Conon Narrat. c. 22. Proverbia Κρὴς πρὸς Αἰγινήτην apud Diogenian. 5, 92; Ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν Zenob. 5, 30; Ὁ Κρὴς τὸν Κρῆτα Diogenian. 7, 31. Adject. Κρῆτα τρόπον, τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι, Hesych. Κρῆτες, οἱ, Hom. Il. Γ, 230, Herodot. 4, 151, et alii quilibet. De accentu genit. Κρητῶν Arcad. p. 134, 11. ‖ Κρὴς, fictus a mythologis rex insulæ antiquissimus, a quo nomen insulæ derivat Ephorus apud Scymnum v. 548 seqq., memoratus a Clem. Al. p. 380, Georg. Syncello p. 125, D, aliisque. Aliam etymologiam proposuit Apollodorus ap. Etym. M. p. 537 extr.: Κρῆτες· παρὰ τὸ ἐπὶ κέρασι βιοτεύειν· κυνηγετικοὶ γάρ. Ὁ Ἀπολλόδωρος, παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον ἀέρα], et femin. Κρῆσσα, ἡ, Cressa [Eur. Or. 18: Κρήσσης μητρός· 1008: Κρήσσας Ἀερόπας. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 268: Κρῆσσα κύων. Hesych.: Κρήσας, Κρητικὸς, ἀπὸ Κρήτης. Scrib. Κρήσσας, Κρητικὰς ex Cyrillo. Κρῆσσαι Euripidis tragœdia inscripta fuit], i. e. Incola s. Civis ejus insulæ, quæ inde Κρήτη dicitur, Lat. etiam Creta. [De qua v. Hœckius in opere de Creta, quod tribus voluminibus prodiit Gottingæ a. 1823—1829. De nomine insulæ notanda ap. Homerum, qui alibi constanter numero singulari appellavit, duo pluralis exx. in forma genitivi epica Κρητάων εὐρειάων Od. Ξ, 199, Π, 61. Eadem pro masculino Κρητῶν usus est poeta ab schol. Hom. Il. Γ, 1, citatus: Ἄρτεμι Κρητάων πότνια τοξοφόρων, quam cum Σειρηνάων comparat grammaticus. Κρῆται pro Κρῆτες, ut Θρᾷκαι pro Θρᾷκες, apud infimæ ætatis scriptores, velut Ducam Hist. Byz. p. 103, B, al.] Inde poss. Κρητικὸς, ἡ, ὸν, et Κρήσσιος, [ία, ιον,] Creticus, ut Κρητικαὶ ἀκίδες, [Κρητικαὶ γλῶσσαι,] Κρητικοὶ πλακοῦντες, Κρητικαὶ ὀρχήσεις, Κρητικὰ ὑπορχήματα, Κρητικαὶ κύνες, ap. Athen. et Xen. [Κρητικὴ θυσία proverbium ap. Zenob. 5, 50.] Et Κρήσιον πέλαγος, Creticum mare, Soph. Tr. [118.] Ab iisdem Cretensibus dicitur Κρητικὸν ἱματίδιον, Creticum vestimentum: λεπτὸν καὶ βραχύ: quod tali uterentur Cretenses, teste Hesych. [Τὸ Κρ., omisso ἱμάτιον, Aristoph. Thesm. 736, et Eupolis ap. Phot. p. 178, 17.] Necnon Κρητικὸν μέλος, et Κρητικὸς ῥυθμὸς [Dionys. De comp. verb. p. 204, Phot. p. 178, 16], s. Κρητικὸς πούς, Creticus rhythmus, Creticus pes: cujus itidem inventio ad Cretenses refertur. Dicitur autem Creticus pes, ὁ ἀμφίμακρος, ut præter alios docet Quintil. 9. [Copiose de eo dixit Santen. ad Terent. Maur. p. 95 seqq.] Et ap. scriptt. rei bellicæ Κρητικὸς ἐξελιγμὸς, de quo v. librum De vocab. milit. p. 78. [‖ Adverb. Κρητικῶς. Diodor. 5, 46: Τὰ πολλὰ διαμένειν παρ' αὐτοῖς Κρ. ὀνομαζόμενα. De saltatione Aristoph. Eccl. 1157: Κρ. κίνει τὼ πόδε.] ‖ Ab insula Κρήτη dicitur et Κρηταεὺς, unde plur. Κρηταέες ap. Apollon., Cretenses. [Ap. Apoll. 1, 1129: Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταέες, nunc Κρηταιέες restitutum ex Etym. M. p. 465, 26.] Steph. Byz. habet Κρηταιεὺς per diphthongum αι. [Κρηταιεῖς Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 448 et 654, et Polyb. 4, 53, 3; 7, 12, 9, et alibi. ‖ Femin. Κρηταιὶς ἀχτὰ Phanias ib. 6, 299. ‖ Κρήτας, ὁ. Eustath. p. 1166, 49: Ὁ δὲ τρόπος (τῆς ὀρχήσεως ἐκαλεῖτο) Κρήτας, ὡς ἂν εἴποι τις Κρητικός· καὶ ἔστι Δωρικὸν τοὔνομα ὅμοιον τῷ Νικήτας καὶ Φιλήτας, ὧν τὰ κοινὰ Νικήτης καὶ Φιλήτης. Κρήταν τρόπον Eustath. sumsit ex Athen. 5, p. 181, E, ubi et Κρῆτα τρόπον scribitur, sed Κρήταν servarunt duo codd. in verbis poetæ non nominati, quem Simonidem esse colligitur ex Plut. Mor. p. 748, qui in Κρῆτα consentit.] Ap. eund. Steph. et Κρηταῖος, Cretæus: ut Κρηταῖον ὄρος, Apoll. [Rh. 2, 1233; 4, 1697.] Sic Humus Cretæa, Urbes Cretææ, Cervæ Cretææ, ap. Latinos. [Epigr. Anth. Pal. 14, 129: Κριοῖο μετώπου Κρηταίου. Κρηταίης ἅλὸς Leonidas Tar. ib. 7, 654.] Ap. Virgil. vero et Cressia nemora, Κρήσια s. Κρήσσια. [Κρήσιοι ἄνδρες orac. ap. Pausan. 10, 6, 7. Κρησίας ἐκ γᾶς Eur. Hipp. 759. Κρησίους δόμους 719. Κρήσια φῦλα Oppian. Cyn. 1, 299. Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς poeta ap. Dionys. De comp. verb. p. 205, 6. Μίνω τὸν Κρήσιον (Κρήσσιον ed. Med.) scriptor ap. Suidam s. v. Κρήσιος. Διόνυσος Κρήσιος ap. Pausan. 2, 23, 7. Diana Κρησία Diodor. 5, 77, ubi duo libri Κρῆσσα. HSt. in Indice:] Κρήσιος, Cretensis, Creticus. Hesychio vero Κρησίαι sunt καλλίονες. [‖ Κρησὶς, ίδος, ἡ, i. q. Κρησία. Nicand. Al. 489: Σίδης Κρησίδος.] ‖ Rursum ap. Steph. B. a Κρήτη, derivatur Κρητεὺς, έως, s. ῆος, Cretensis itidem: unde poss. Κρητήϊος. ‖ Eodem auctore a gentili Κρήσιος, α, ον, est poss. Κρησιακὸς, ἡ, ὸν, i. q. Κρήσιος s. Κρητικὸς, Creticus. ‖ Præterea ab Insula Κρήτη est locale adv. Κρήτηθεν, E Creta. Hom. Il. Γ, [223]: Ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο. [H. in Cer. 123: Κρ. ἦλυθον. Phalar. Ep. 105, p. 302, 97: Τῆς παρουσίας τῆς Κρ. εἰς Ἀκράγαντα. ‖ Κρήτηνδε, In Cretam. Hom. Od. T, 186: Καὶ γὰρ τὸν Κρ. κατήγαγεν ἐς ἀνέμοιο.] Porro ἡ Κρήτη dicta fuit ab Archilocho Κρεήτη, pleonasmo τοῦ ε: quam aliqui per sync. nominatam volunt quasi κορήτην, παρὰ τὴν κόρην, quæ ibi rapta fuit a Plutone, ut inter alia tradit Steph. B.

Κρησέρα, ἡ, Cribrum pollinarium, ut Plautus vocat, s. Excussorium pollinarium, ut Plin. 18, 11: Cribrorum genera, inquit, Galliæ setis equorum invenere, Hispaniæ lino excussoria et pollinaria. Pollux [6, 74] inter κόσκινον, ἀλευρότησιν, et κρησέραν hoc ponit discriminis, quod κόσκινον quidem sit τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διεσήθετο, ut sunt cribra illa e ligneis bracteolis: ἀλευρότησις autem, εἰ τῷ κοσκίνου κύκλῳ ἀντὶ τοῦ σχοίνου λινοῦν τι σινδόνιον εἴη ἐξηρτημένον, ὡς ἀκριβέστερον τὸ ἄλευρον καθαίροιτο, Cribrum pollinarium s. excussorium e lino: κρησέρα vero, ἡ ἐξ ἐρίου, Excussorium e filo laneo. Galen. tamen in suo Lex. Hipp. [p. 508] κρησέραν eand. esse vult cum τῇ ἀλευροτήσει, h. e. μάρσιππον λινοῦν, Lineum saccellum per quem farina purgatur. Ap. Erotian. [p. 232] scriptum Κνησέρη, a quo itidem esse dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν, δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ, Pannus rarus per quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur. Affert et ipse ex Hippocr. addens, meminisse ejus et Aristophanem ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. Etym. κρησέραν proprie significare scribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς, secundum alios περιτραχήλιον: item τὸ πῶμα, τὸ τοῦ κοφίνου ἐπιβόλαιον: Apollonio κρησέρας esse τὰ ἐσκοτωμένα κόσκινα οἷς ἐπικαλύπτουσι τοὺς κοσκίνους. [Photius: Κρησέρα, ὀθόνιον ἀραιόν· εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευάζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ· καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων, ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας. Conf. Ælian. N. A. 2, 22.] ‖ Κρυσέρα, ap. Aristoph. legitur Eccl. [991]: Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρυσέραν αἰτούμεθα· ubi schol. esse dicit τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων. Sed perperam scriptum pro κρησέραν: de quo supra.

[Κρησέριον, τὸ, Cribellum pollinarium. Pollux 10, 114; Zonar. p. 1256.]

[Κρησερίτης ἄρτος, Panis e farina probe cribrata. Diphilus com. Athenæi 3, p. 111, E, ubi v. nott. Schweigh.]

[Κρησιακός. V. Κρής.]

[Κρησίλας, ὁ, Cresilas, statuarius, ap. Plin. H. N. 34, 19 init. et § 14, in libris deterioribus in *Ctesilas* vel *Ctesilaus* corruptum. Veram scripturam *Cresilas* esse ostendit L. Rossius in Epistola ad Thierschium Athenis edita a. 1839, inscriptionis nuper repertæ auctoritate usus, ΗΕΡΜΟΛΥΚΟΣ | ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ | ΑΠΑΡΧΕΝ | ΚΡΕΣΙΛΑΣ ΕΠΟΕΣΕΝ. G. Dind.]

[Κρήσιον, τὸ, Cresium. Steph. Byz.: Κρ., πόλις Κύπρου. Θεόπομπος Φιλιππικῶν ιε'. Τὸ ἐθνικὸν Κρησιεὺς ὡς Σουνιεύς. || Κρήσιον ὄρος Arcadiæ, Pausan. 8, 44, 7.]

[Κρήσιος. Κρησίς. V. Κρής.]

[Κρησίπαιδα (Κρησίπεδα Is. Vossius), ἐν Σαμιακῇ θυσίᾳ (hoc nomen dramatis esse videbatur Ruhnkenio) ἡ λέξις φέρεται. Δῆλον ὅτι μέρη ἱερείων λέγεται, gl. obscura Hesychii.]

[Κρήσχης, εντος, ὁ, Crescens, nomen pr. Latinum, ap. Herodian. Epimer. p. 169. Κρήσχηνς scriptum in epigr. quod ex lapide receptum in Anth. Pal. Append. 161. Κρίσχης, ὄνομα κύριον, ap. Suidam. Κρίσχην τὸν κυνικὸν Romæ ab Justino institutum memorat idem s. v. Ἰουστῖνος φιλόσοφος. Quod nomen recte Κρήσχης scriptum ap. Georg. Syncell. p. 351, B.]

[Κρῆσος s. Κρῆσσος, ὁ, n. pr. ap. Pausan. 7, 2, 7, ubi Κρῆσος et Ἔφεσος memorantur templi Dianæ Ephesiæ conditores. Recte, ut videtur, Walzius Κόρησος.]

[Κρῆσσα, ἡ, Cressa. Steph. Byz.: Κρ., πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζείλας δὲ εἶλεν ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἐθνικὸν Κρησσαῖος. || Cretensis. V. Κρής.]

[Κρησσὸς nomen sine interpretatione positum ap. Suidam.]

[Κρηστὼν, ῶνος, ἡ, Creston. Steph. Byz.: Κρ., πόλις Θράκης. Ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη παρ' Ἡροδότῳ. (Ap. Herodot. 1, 57 non hæc forma, sed Κρηστῶνα πόλιν legitur.) Λυκόφρων (937)· Κρηστώνης θεόν (Martem. Adde 499: Κρηστώνης ἔχις). Ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ (fr. 212, et Κρηστωναῖοι, οἱ, Herodot. 5, 3 et 5; 7, 124. Κρηστωναίη, ἡ, 7, 127). Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτούς φησιν. (Κρηστωνία, ἡ, vulgo apud Thucyd. 2, 99, cui nunc Γρηστωνία restitutum ex libris melioribus. De qua forma corruptoque ex ea Γαστρωνία et Γραιστωνία v. s. Γρηστωνία.) Ἑκαταῖος δὲ Κρηστῶνας αὐτοὺς ἐν Εὐρώπῃ. Καὶ Κρηστωνικόν κτητικόν. (Κρηστωνικὴ, ἡ, ap. Herodot. 7, 124; 8, 116. Κρηστωνικὸν Thuc. 4, 109. Κρηστωνιῆται, οἱ, Herodot. 1, 57.)]

[Κρηστωρεὺς nomen sine interpretatione positum ap. Suidam.]

Κρησφύγετον, τὸ, Refugium, Perfugium: licet primo dictum fuerit de Refugio quod habebant ii qui Minoem Κρῆτα, i. e. Cretensem, fugiebant. Exp. etiam Latebra, Asylum. V. [Phot. p. 178, 5,] Etym. [M. p. 537, 57] et Eustath. [p. 1688, 55; 1861, 27, et Suidam. Hesych.: Κρησφύγετα, τὰ πρὸς τῆς χειρὸς στεγνὰ καὶ ὀχυρώματα σπήλαια, οἱ διαλανθάνοντες τόποι.] Κρήσφύγετον, inquit Bud., ἡ καταφυγὴ, Suffugium, Refugium, Effugium, Locus refugii, et Munitio subsidiaria, Herodot. [5, 124; 7, 51; 9, 15] et Lucian. [De merc. cond. c. 11, Eun. c. 10.] Aut etiam Subsidiaria defensio, s. Subsidium defensionis. [Euseb. Contra Marc. p. 130, A: Ὡς ἐπὶ κρησφ. ἐπὶ τὴν παλαιὰν καταφεύγει γραφήν. Hase. Voc. usitatissimum medii ævi scriptoribus, velut Annæ Comn. p. 36, D; 341, D; 427, B, Jo. Cinnamo p. 59, A; 65, B; 104, C.]

[Κρητᾶγενὴς, ὁ, ἡ, Cretæ natus, Creta oriundus. Steph. Byz. s. v. Γάζα. G. D. Epith. Jovis in numis. Eckhel. Doctr. vol. 2, p. 301; 3, p. 450. Hase. || Κρητογενὴς, idem. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 1, p. 400, 177: Ὀμνύω Ζῆνα τὸν Κρητογενέα.]

[Κρηταεύς. Κρηταιεύς. Κρηταιίς. Κρηταῖος. V. Κρής.]

[Κρητάρχης, ὁ, Cretensium præfectus. ΑΠΟΚΡΗΤΑΡΧΩΝ inscr. Richteri p. 423 ed. Franck., quem v. p. 426.]

[Κρητέα, ἡ, Cretea. Pausan. 8, 38, 2: Ἐν ἀριστερᾷ δὲ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δεσποίνης τὸ ὄρος ἐστὶ τὸ Λύκαιον (Arcadiæ) ... τραφῆναι δὲ τὸν Δία φασὶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ· καὶ χώρα τέ ἐστιν ἐν τῷ Λυκαίῳ Κρητέα καλουμένη· αὕτη δὲ ἡ Κρητέα ἐστὶν ἐξ ἀριστερᾶς Ἀπόλλωνος ἄλσους ἐπίκλησιν Παρρασίου· καὶ τὴν Κρήτην, ἔνθα ὁ Κρητῶν ἔχει λόγος τραφῆναι Δία, τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι καὶ οὐ τὴν νῆσον ἀμφισβητοῦσιν οἱ Ἀρκάδες.]

[Κρητεύς. Κρήτη. Κρήτηθεν. Κρητήιος. Κρήτηνδε. V. Κρής.]

[Κρητηνία, ἡ, Cretenia. Steph. Byz.: Κρ., τόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ ᾤκουν οἱ περὶ Ἀλθημένην (scr. Ἀλθαιμένην), ὃς χρησθεὶς ὅτι τὸν πατέρα ἀποκτενεῖ ἔφυγε καὶ νυκτὶ πλοίῳ συναντᾷ ἐν Ῥόδῳ καὶ ὡς ληστὰς νομίσας ἀναιρεῖ τὸν πατέρα. Εἰσὶ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ Ἀταβύρια ὄρη, ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀταβύριος. V. Apollod. 3, 2, 1, ubi in codd. quibusdam corruptum in κερατίναν vel κρατίνιαν.]

[Κρητήρ. V. Κρατήρ.]

[Κρητήριον. V. Κρατήριον.]

[Κρητίδαι, μάντεις ἀπὸ Κρήτης, Photius p. 178, 15.]

[Κρητίζω, Cretica lingua loquor. Dio Chr. Or. 11, p. 157, B. || HSt. s. v. Κρής:] Ab incolis vero, qui Κρῆτες dicuntur, est verb. Κρητίζω, Cretenses imitor, Cretico more ago. [Et alibi:] Sed ad Cretes veniendum est: a quibus est itidem verbum Κρητίζειν, q. d. Cretizare, pro Mentiri, sequendo vulgatum illud, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, Cretenses semper sunt mendaces: quod est initium hexametri versus ap. Paulum ex Epimenide sumpti, ut quidam putant. Eadem certe verba hexametrum versum ap. Callim. inchoant: sed is aliis finitur verbis quam ap. Paulum. Κρητίζειν, inquit Eust. [p. 741, 21], τὸ ψεύδεσθαι: quod etiam ap. Callim. [H. in Jov. 8] schol. legitur, necnon ap. [Photium p. 178, 11,] Suidam [et Zenob. Prov. 4, 62]. At Hesych. cum ψεύδεσθαι addit ἀπατᾶν, Decipere. Proverbialiter autem dicitur, Πρὸς Κρῆτα κρητίζειν [Plut. V. Æmil. c. 23, Lysandri c. 20. Georg. Pachym. V. Mich. p. 202, B], Adversus Cretensem Cretizare, pro Adversus mendacem mendaciis uti. Qua forma, sed diverso sensu, dicitur Πρὸς Κᾶρα χαρίζειν. [Palladas Anth. Pal. 11, 371: Ἀργυρέην ὕλην οὐ τρώγομεν, ἣν παραβάλλεις, λιμῷ κρητίζων τοὺς μελέους πίνακας· miseras illas divitias, orbes sc. argenteos, cibo, ipsis quodammodo debito, defraudas, fame illos, non cibo instruens. Jacobs.]

[Κρητικὴ, ἡ, Cretica, synonymum dictamni ap. Dioscor. 3, 34.]

[Κρητικὸς. Κρητικῶς. V. Κρής.]

[Κρητιναῖον, τὸ, Cretinæum, n. loci. Parthen. c. 5: Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἠγήσατο (Leucippus), κἀκεῖθεν ἐξελαθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων εἰς τὴν Ἔφεσίαν ἀφίκετο, ἔνθα χωρίον ὤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθέν.]

[Κρητίνης, ὁ, Cretines, n. pr. Herodot. 7, 165: Διὰ τὴν Ἀναξίλεω τοῦ Κρητίνεω προθυμίην, ὃς Ῥηγίου ἐὼν τύραννος ... || Ib. c. 190: Ἀμεινοκλέϊ τῷ Κρητίνεω (Κρησίνεω Plut. Mor. p. 864, C), ἀνδρὶ Μάγνητι.]

[Κρητῖνος nomen sine interpretatione positum ap. Suidam.]

[Κρητισμὸς, ὁ. HSt. s. v. Κρητίζω:] Unde verbale Κρητισμὸς, ὁ, Creticus mos, s. Cretica fallacia; feruntur enim Cretenses fuisse fallaces et mendaces, teste eo, cujus est versus ille satis notus, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Plut. Fabio [c. 26]: Ὁ δὲ Κρὴς κρητισμῷ χρησάμενος.

[Κρητογενής. V. Κρηταγενής.]

[Κρητοκτόνος, ὁ, ἡ, Cretenses perdens. Theodos. De expugn. Cretæ acroas. 2, 200: Πάγην ἐτεχνάζοντο τὴν Κρητοκτόνον, ubi κρητεκτόνον legitur. G. Dind.]

[Κρητοξένη, ἡ, Cretoxena, Erasistrati medici mater. Suidas s. v. Ἐρασίστρατος.]

[Κρητόπολις, εως, ἡ, Cretopolis, in Milyade. Ptolem. 5, 5. Κρητῶν πόλις ap. Polyb. 5, 72, 5 et Diodor. 18, 44.]

[Κρητόω, In Creticam linguam converto. Schol. codd. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. B, 867: Κρητῶν ἄποικοι ὄντες ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. Corrigendum ἠχρήστωσαν ex Eustath. p. 367, 40. In scholl. min. ἠχρηστηκότων.]

[Κρηφαγέω. HSt. s. v. Κρέας:] Unde [a forma contr. κρῆς] Κρηφαγεῖν [ap. Zonar. p. 1258 et Theodoret. Therap. p. 172, 14 (468 Gaisf.), ubi cod. Bodl. κρεωφαγοῦντας], Carnes comedere: quod Hippocrati et Ionibus est Κρεηφαγεῖν, Atticis κρεωφαγεῖν. [|| Substant. Κρηφαγία ap. Suidam sine interpretatione positum omittunt codd. Paris. A et Leid. Legebatur ap. Theodoret. l. c. p. 105, 38, ubi Gaisford. (p. 286) κρεοφαγίας ex cod. Bodl.]

[Κρῖ. V. Κριθή.]

[Κριαδέμεν lectio vitiosa pro χριδδέμεν. V. Κρίζω.]

[Κριάνιος vel Κριάννιος, ὁ, Crianius, Eleus, victor Olympicus ap. Pausan. 6, 17, 1.]

[Κρῖανὸς, ὁ, Natus sub ariete (signo cœlesti). Basil. M. vol. 1, p. 55.]

[Κρίασος, ὁ, Criasus, Argi filius. Apollod. 2, 1, 2; Georg. Syncell. p. 149, B.]

[Κριβάνη, ἡ, placenta quædam, de qua Athen. 14, p. 646, A : Κριβάνας (sic Casaubonus : κυριβάνας codex)· πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδωρος παρ' Ἀλκμᾶνι. Ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς εἶναι φάσκων αὐτούς, χρῆσθαι δ' αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἑστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτοὺς ὅταν μέλλωσιν ᾄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἱ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι. Hesych. : Κριβάνας, πλακοῦντάς τινας. Male κρίβανα ap. Athen. 3, p. 114, F, ex eodem illo Sosibii loco.]

Κριβανίτης, s. Κλιβανίτης, ὁ, et Κριβανωτὸς, ἡ, ὀν, Testuaceus, In testu coctus : ut κριβανίτης ἄρτος ap. Athen. Aristoph. autem [Pl. 765] κριβανωτὸς pro eod. dixit. [Τοὺς κριβανίτας Athen. 3, p. 109, F, ex Aristophanis Γήρᾳ (adde Ach. 1123), κλιβανίτης Diphilus Siphnius ib. p. 115, E. Κρ. βοῦς ap. Aristoph. Ach. 87 : Παρετίθει θ' ἡμῖν ὅλους ἐκ κριβάνου βοῦς. — Καὶ τίς εἶδε πώποτε βοῦς κριβανίτας; τῶν ἁλαζονευμάτων. De scriptura per ρ vel λ conf. quæ s. Κρίβανος dicentur. Κριβανωτοὶ ἄρτοι ap. Eustath. p. 132, 31. Aleman ap. Athen. 3, p. 114, F : Θριδακίσκας τε καὶ κριβανωτώς. Κρ. ζῷα Eustath. p. 1286, 20 : Εἴ τις διανοοῖτο τὰ μέχρι καὶ εἰς ἄρτι διάφορα κλιβανωτὰ, ἢ ὡς ἂν ὁ κωμικὸς εἴποι κριβανωτὰ ζῷα. Κλιβανωτὸν, Testuaceum, Gl.]

Κρῑβανοειδὴς, s. Κλιβανοειδὴς, ὁ, ἡ, Clibani s. Testu formam habens. Diosc. 1, [96] : Πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι.

[Κρίβανον, τὸ, i. q. κρίβανος. Pherecr. ap. schol. Aristoph. Ach. 86 : Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον. Κλίβανον, Clibanum, Gl. ī]

Κρίβανος, s. Κλίβανος, ὁ, Clibanus, proprie in quo hordeum coquitur; dicitur enim quasi κριθῆς βαῦνος. [Hesych. : Κρ., ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν· κριθαῖς γὰρ τὸ πρότερον ἐχρῶντο καὶ βαύνους τὰς καμίνους ἔλεγον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ λέβης.] Quidam ut ἰπνὸν, Furnum, quo et Athen. modo exp. 3, [p. 110, C], ita κρίβανον s. κλίβανον esse volunt, qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certe non esse, quamvis Linacer ap. Galen. ita reddiderit, ostendit vel hic l. ejusd. De antidotis : Πρὸ πάντων εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autem et ap. Athen. ibid., Panis ἰπνίτης, qui et καμινίτης, ab eo distinguitur, qui κλιβανίτης nomen habet. Sed et Plin. ac Colum. [5, 10, 4], Clibanum a Furno distinguunt. Sunt qui μαγειρικὸν instrumentum esse putent ejusmodi, quale est quod Gall. *Tartrier* dicimus : cujus et in Italia ad conficiendas, quas Tortas appellant, magnus est usus. Diosc. aliquid de ejus forma scribit, ut in Κριβανοειδὴς vidisti. Ceterum, quamvis longe usitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam, quam attuli, etymol. ex Eust. petitam : cui et Etym. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ e linguæ Att. proprietate, pro λ, quam habet e linguæ communis usu. Sed his repugnans Etym. κλίβανον Dor. esse dicit. [Phrynich. p. 179 : Κλίβανος οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ κρίβανος διὰ τοῦ ρ, διὰ τὸ δοκεῖν τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων τροφὴν εἶναι κριθάς. Athen. 3, p. 110, C : Οἶδα δὲ ὅτι Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον καὶ κριβανίτην· Ἡρόδοτος δ' ἐν δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν (c. 92) ἔφη « κλιβάνῳ διαφανεῖ. » Καὶ ὁ Σώφρων δὲ ἔφη « τίς σταιτίτας, ἢ κλιβανίτας, ἡμιάρτια πέσσει; » Lex. Hermanni p. 326 (editum in Matthæi Gloss. vol. 1, p. 4) : Κριβανίτην φασὶν Ἀττικοί διὰ τοῦ ρ. Apud Aristophanem Attica forma dominatur Ach. 86, 1123, Pl. 765, Antiphan. Ath. 3, p. 112, D. Κλίβανος in Æschyli versu ap. Ath. 9, p. 375, E. Κλιβανίτης ἄρτος Amipsiæ exemplo confirmat Antiatt. p. 103, 3. Recentiores scriptores hanc Doricam formam et Latiniensem cum altera promiscue usurpant. Κρίβανος Pausan. 9, 39, Galen. De antid. 3, p. 870, C, Alex. Trall. 3, 8, p. 206, Jul. African. Cest. c. 2, p. 279, b. Κλίβανος Philo p. 356 ed. Turn., Galen. vol. 13, p. 949, Dioscor. 2, 202, Artemidor. 2, 10, Sext. Emp. p. 347, ut eos præteream quos Mættærius p. 5, Sturzius p. 176 et Thomæ M. interpretes p. 554 citarunt. Lobeck. Eadem forma vocabuli, per λ, etiam a Sopatro adhibita legitur apud Athen. 14, p. 656, F, et a Strabone 16, p. 754, item Gen. 15, 17, Levit. 2, 4; 26, 26, et sæpius, et Matth. 6, 30, et κλιβανίτης ἄρτος ap. Florentinum in Geopon. 2, 33, 5; 47, 10. Alia recentiorum testimonia habet Ducangius. Nimirum etiam hæc forma ad Alexandrinos migravit a Doriensibus : id quod partim ex Athenæo intelligitur, partim manifestum est ex Etym. M. p. 538, 19 : Οἱ Δωριεῖς κλίβανον λέγουσι. Quam vulgare autem hoc et omnibus notum fuerit, recte colligas inde, quod Hesych. nomine κλίβανος utitur ad nomina ἰπνὸς et πνιγεὺς interpretanda, et quod quattuor codd. Diodori 2, 49, κλιβάνων pro κριβάνων exhibent. Sturz. Aristoph. Vesp. 1153 : Εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε, Clibanum induete mihi. Jocus Philocleonis, cui nolenti et calore æstuanti læna spissa induebatur. Seager. || Ælian. N. A. 2, 22 : Εἴη δ' ἂν ἡ καταφυγὴ ἢ πέτρα ἀνεστῶσα ἐπὶ μέγα καὶ ὑψηλον, ἢ οἱ καλούμενοι κρίβανοι ὑπὸ τῶν ἁλιέων. Κρίβανος testa esse videtur, qua tegitur farina subacta dum in furno coquitur. Ob similitudinem cum tali testa cavernæ in rupibus videntur esse appellatæ κρίβανοι. Jacobs.]

[Κριβανοφόρος s. Κλιβ., ὁ, Miles cataphractus, κλιβάνῳ s. lorica solida munitus, Clibanarius. Niceph. Phocas Novell. p. 318, 8 ed. Bonn. Conf. Ducang. Glossar. s. v. Κλιβανοφόροι. Hase.]

Κρίγδανον, Hesychio πέλτη, ἀσπὶς, Pelta, Clypeus.

Κριγμὸς, ὁ, et Κριγὴ, ἡ, Stridor. Ambo ap. Suid., sed hoc posterius paroxytonως. Nam κρίγην [κριγὴ ap. Zonar. p. 1254] et κριγμὸν (ita enim videtur scribendum potius quam κρισμόν [κριγμὸς Zonar. p. 1250] : licet et hoc ferri possit, ut τρισμὸς pro τριγμὸς) dici scribit τὸν τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸν τοῖς ὀδοῦσι γινόμενον : dicente et Aristoph. Av. [1521] : Πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες· quod soleant qui fame moriuntur, ringi et animam cum stridore dentiumque crepitu emittere. Schol. quoque ibi paroxytonως habet κρίγη, eodem exponens modo; sed Etym. [M. p. 538] rectius κριγὴ oxytonως, hoc ex Hipponacte afferens exemplum : Κριγὴ δὲ νεκρῶν, ἄγγελός τε κήρυξ. Ubi ut τοῖς νεκροῖς κριγὴν attribuit, ita ap. Hom. animæ Mercurium τρίζουσαι ἕπονται, Ὡς ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται, Stridentes vespertilionum ritu. Paroxytonon vero κρίγη ab Hesych. exp. γλαύξ : item δαίμονες, εἴδωλα.

[Κρίδδω. V. Κρίζω.]

Κρίδιον, τὸ, Parvus aries, ὁ μικρὸς κριὸς, Hesych.

[Κριδόν. Ὁ δὲ κριδὸν lectio vitiosa ap. Tryphiod. 224, ubi ὁ δ' ἐκκριδὸν emendavit Schæferus.]

[Κρίες (?), ἡ χελιδών, Hesych.]

[Κρίζαος (?), ψώρα, κρίζα, Hesych.]

Κρίζω, ξω, Strido, Stridorem edo. [Hesych. : Κρίζει, ὀξὺ αὐλεῖ. Κρίζειν, κεκραγέναι. Phot. p. 178, 22 : Κρίζει, τρίζει ἐπαχθὲς καὶ μιαρόν.] Thema parum usitatum est, nisi in præt. med. et aor. 2 act. Inde enim ap. Hom. est partic. κεκριγυῖαι, ut τετριγυῖαι a τρίζω : et irregularis aor. 2 ἔκρικον pro ἔκριγον, ap. Eund. : voluntque hunc aorist. de industria a poeta πεποιῆσθαι μιμήσει τῆς φωνῆς, non ἡμαρτῆσθαι, ut tradit Etym. [M. p. 539, 8. Conf. p. 818, 57. Κρι inter fictas e sono voces est p. 546, 15] e priscis gramm. : exponens ἐψόφησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε. [Ἐψόφησεν, ἔτρισεν, Hesych.] Utitur autem hoc aor. 2 κρίκε Hom. Il. Π, [470] de equis canens, Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν· ubi Eust. quoque esse dicit positum pro ἔκριγε, et μιμητικῶς εἰρῆσθαι. [Herodianum κρίγε, ut aoristum secundum præsentis κρίζω, potiorem et linguæ legibus accommodatiorem censuisse Etym. M. p. 538, 50 et Gud. p. 347, 21, comprobant. Neque eum ignorat Eustath. p. 1071, 34 : Τὸ δὲ κρίκε ζυγὸν ἀντὶ τοῦ ἔτριζε κατὰ ὀνοματοποιίαν· διὸ καὶ τρίγε (immo κρίγε) τινὲς ἔγραψαν ὡς δεύτερον ἀόριστον. V. eund. p. 1119, 60; 1350,

14. Et p. 1734, 21 : Παρὰ τὸ κρίζειν ὁ κίρκος, ὅπερ ἐστὶν ἦχου μίμημα, ἐξ οὗ καὶ κρίγε δεύτερος ἀόριστος. Sed libri non minus quam grammaticorum plerique κρίκε tuentur, idque Zenodotum tuitum esse Etym. M. refert : Τοῦτο δὲ τὸ κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριστον παραλαμβάνει τὸ κρίκε. Ἡμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι. Οὕτω Ζηνόδοτος. Spitzner. Κρίκε per συνεσχέθη exp. Suidas (et Zonar. p. 1258), ubi συνεχέθη codex Paris. A. Cum κρέκω quam cum κρίζω conjunctius esse videtur Lobeckio Paralip. p. 408.] Κρίξαι, Hesychio ἠχῆσαι, φωνῆσαι. [|| Κρίδδω, forma Bœotica.] Κριαδέμεν [κριάδεμεν codex, κριάδδεμεν Photius p. 178, 19. Corruptum ex κριδδέμεν] Bœotii dicunt pro γελᾶν, Ridere, Hesych. Pro quo ap. Athen. 14, [p. 622, A] ἐκκριδδέμεν. Ap. eum enim Strattis com. dicit Thebanos τῦκα vocare τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ, τὰς χελιδόνας, Τὴν ἔνθεσιν δ', ἄκολον· τὸ γελᾶν δ', ἐκκριδδέμεν· probans et aliis multis eos καινουργεῖν κατὰ τὰς φωνάς. Forsitan igitur scr. ἐκκριαδέμεν., ut sit i. q. ἐκγελᾶν. [Veram scripturam τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν restituit Valcken. Epist. ad Rœver. p. lxxvi.]

[Κρῑηδὸν, Arietis more. Aristoph. Lys. 309. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 24 : Κρ. ἐμβάλλειν, οἷον ὥσπερ οἱ κριοί.]

[Κριθαία, ἡ, Polenta ex hordeo cocta. Hom. epigr. 15, 7 : Κριθαίην εὐώπιδα σησαμόεσσαν.]

[Κριθάλευρον, τὸ, Farina hordei. Synes. De febr. p. 100, 234. Angl. Galen. vol. 14, p. 527, 7; 558, 12; 561, 1. Hase.]

[Κριθαμηνὸς, ἡ, ὸν, Hordeaceus. Polyæn. 4, 3, 32, p. 355 et 359, ubi codd. Casauboni κριθαμινῶν.]

Κριθανίας πυρὸς, Triticum hordeacei generis : s. Hordeago, ut Gaza vertit ap. Theophr. H. Pl. 8, 2, [3] : Πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας.

[Κριθαρίζω, Ex hordeo vaticinor. Canon Pœnit. ms. ap. Ducang. || Hinc ductum subst. Κριθαρίστρια, ἡ, quod ex mss. memorat Ducang. in Append. p. 112, et forma breviori Κρίθριαι, αἱ, ap. Balsamon. ad Can. 61 Synodi Trullanæ.]

[Κριθάριον, τὸ, Hordeum, Hordeolum, Gl. Cyrillus et Thom. M. p. 554 : Κρῖ τὸ κριθάριον. Κριθάριν ap. Herodian. Epimer. p. 68, aliosque. V. Ducang.]

[Κριθάω. V. Κριθιάω.]

Κριθὴ, ἡ, Hordeum. Et de planta dicitur et de grano ejus. [Locos Theophr. v. ap. Schneid. in ind.] De planta cum grano, ut quum Athen. 14, [p. 618, D] scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. Sæpius de grano solo [et plerumque numero plurali] : ut quum Plut. Probl. Græc. [p. 292, B] dicit plerosque omnes Græcos πρὸς τὰς θυσίας olim usos fuisse ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν : quas peculiariter et οὐλοχύτας appellabant. Sic Athen. 1, [p. 34, B] : Τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἴνου, τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν· et 10, [p. 447, B, C] Pæonas πίνειν βρύτον ἀπὸ τῶν κριθῶν, et Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλεύειν s. εἰς ποτὸν καταλεαίνειν. [Herodot. 2, 77 : Οἶνος ἐκ κριθέων πεποιημένος. Æsch. Suppl. 953 : Οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Aristoph. Eq. 1101 : Κριθὰς πορι῵ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν. Plato Leg. 8, p. 847, E : Οἷον πυρῶν καὶ κριθῶν. Πεφρυγμένας κριθὰς Thucyd. 6, 22, quod linguæ vulgari tribuit Mœris p. 213 : Κάχρυς Ἀττικοὶ, κριθαὶ πεφρυγμέναι Ἕλληνες. || Hesych. : Κριθῶν, ὄχλος ἐν (interpungendum videtur Κριθῶν ὄχλος, ἐν) Τροφωνίῳ (Cratini?)· παρέθηκε δὲ παίζων τὸ ἀργύριον. Ex his non perspicitur quo sensu dixerit poeta.] || Homerus τὴν κριθὴν vocat Κρῖ neutro genere, ut Od. Δ, [604] : Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et [41] : Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Et Il. Θ, [560] de equis : Κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Vel potius ἀποκέκοπται hoc κρῖ e κρίμνον, ut infra dicetur. [Κρῖμνον κατ' ἀποκοπὴν Ἀττικὴν κρῖ, Moschop. Sched. p. 156; quod et schol. Hom. Il. E, 196 a κρίμνον potius quam a κριθὴ repetit propter epitheton εὐρυφυές. Prudentior utroque scriptor Epimerismorum in Crameri Anecd. vol. 1, p. 255 : Κρῖ ἡ κριθὴ οὐ κατὰ ἀποκοπὴν, ἐπεὶ οὐ περιεσπᾶτο ἂν, ἀλλὰ κατὰ διώνυμον ὥσπερ ἡμέρα καὶ ἦμαρ. Apollon. Lex. H. : Ἀρίσταρχος οὐ κατ' ἀποκοπὴν εἴρῆσθαι, ἀλλὰ μετεσχηματίσθαι. Lobeck. Paralip. p. 115.] || Κριθὴ, Hordeum, vel Hordeolum : est tuberculum parvum, oblongum, palpebræ cilio qua pili sunt, adnascens. Externum est et foris prominet : atque in eo, sicut Celsus [7, 7] ait, tunica quiddam quod difficulter maturescit, comprehensum est. E quo patet, plurimum pituitæ in eo contineri, vel simplicis ustæque, vel cum alio humore mistæ. Sic dicitur ab hordei similitudine. Græci alio nomine ποσθίαν appellant, ut scribit Galen. extremo l. 4 τῶν Κατὰ τόπους [p. 210, 36 et 221, 50 Bas.] Gorr. [Galen. Isag. p. 386, 23 : Κριθὴ δὲ, ἣ καὶ ποσθία λέγεται, ὅταν τὸ ἐντὸς τῶν βλεφάρων πρὸς ταῖς στεφαναίαις ὑπόπυον παράμηκες ὅμοιον κριθῇ κατὰ τὸ σχῆμα γένηται. Γίνεται δὲ καὶ ἄλλα μείζονα κατὰ μέσα βλέφαρα κριθὴ λεγόμενα. Auctori Definitt. med. p. 400, 19, est ὑγροῦ συλλογὴ περὶ τὸ βλέφαρον ἐπιμήκης κριθῇ ὁμοία. Paulo Ægin. 3, 22, ἀποστημάτιον κατὰ τὸν τοῦ βλεφάρου ταρσὸν ἐπίμηκες. Hippocr. p. 1010, G : Ἐπὶ τῷ βλεφάρῳ τῷ ἄνω κριθὴ ἐγένετο. Foes. Ὀφθαλμῶν ἐπανάστασις exp. Hesych. || Minimum pondus auri. Theophr. De lapid. 46 : Ἐλάχιστον δὲ γίνεται κριθὴ, εἶτα κόλλυβος κτλ.] || Κριθὴ dicitur etiam τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον, ut μύρτον τὸ τῶν γυναικῶν. [Eustath. p. 134, 22; 948, 48.] Quo allusit Aristoph. Pac. [965], ubi famulo dicenti, Τούτων ὅσοι περ εἰσὶ τῶν θεωμένων Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει, subjicit Trygæus, Οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον; et respondet famulus, Ἀλλ' ἐς ἑσπέραν Δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες, non hordea s. hordei grana intelligens, sed glandem penis, a similitudine. [Hesychius : Κρ., τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον. Idem Κρίθον (Κριθὼν ex serie literarum Is. Vossius), ἐπώνυμον ἀνδροκιδάλου· ubi Sopingio ἀνδρὸς αἰδοίου corrigendum videbatur : sed scribendum potius κηδάλου, quod collata alia gl. Κήδαλον, αἰδοῖον, indicavit Albert. || « Κριθὴ quid sit in accipitre docet Demetrius Hierac. p. 133 : Ἀλειπταρέα δέ ἐστι τὸ ἐπάνω τῶν ὀπισθίων τὸ ἐξιστάμενον, ὅπερ τινὲς καλοῦσι κριθήν. » Ducang. De accentu v. Arcad. p. 106, 3.]

[Κριθὴς vitiose pro Κρηθὴς, quod v.]

Κρῑθιάω, et ex hoc verbale Κριθίασις, εως, ἡ. Equus κριθιᾶν, s. κριθιάσει laborare, dicitur quum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum devorarit, indeque cruditate vexari cœperit, quæ subter tergus irrepens per totum corpus evagatur : ita ut convellatur equus, neque pedibus insistere vel articulos inflectere valeat. Eo in morbo magna cum vi lotium egerit : sudor feminibus et costis erumpit : cibus inter suspiria datus raptim cum anhelitu trahitur : caducus recusat excitari, sed decumbens pabulo vescitur : oculi male habent, visui caligo succedens offunditur : os fœdis ulceribus, quas Aphthas nominant, vitiatur : crenæ palati versusque sublimes attolluntur et fervorem quendam expirant, sanguine turgent venæ. Auctor Hierocles in Hippiatr. 1, [p. 33] ubi Apsyrtus quoque iisd. propemodum verbis hoc malum describit. Meminit ejus Aristot. etiam H. A. 8, 24. [Pollux 1, 209.] Ruellius cum Gaza vertit Hordeationem. [Xen. De re eq. 4, 2. Corrupte Hesych. : Κρίθα, κρίθινον· καὶ ἵππου ἀρρώστημα. G. D. Hippiatr. p. 41, 16 : Τὸ τῶν κριθιώντων αἷμα· 250, 28 : Τοῖς κριθιῶσι ζώοις· 35, 29 : Τὸν κριθιάσαντα· 164, 30 : Κατακλίνεται ἐοικὼς τῷ κεκριθιακότι. Hase.] Alioqui κριθιᾶν [vel κριθᾶν] dicitur etiam E nimio hordei pastu lascivire : ut ὑπερμαζᾶν est E mazarum esu insolescere et petulantiorem fieri. Sic Æsch. [Ag. 1650] dixit σειραφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. [Vera scriptura σειραφόρον κριθῶντα πῶλον servata in libris Æschyli.] Auctor Pollux 7, c. 10 [§ 24], ubi et hæc leguntur e Soph., Ἕως ὅτου κριθώσης οἴνου, sed non sine mendi suspicione. [Κριθιᾶν ap. Apoll. Lex. Hom. : Ἀκοστήσας, οἱ μὲν κριθιάσας. Cleanthes ap. Stob. Flor. 6, 20 : Ἐκ κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις.]

Κρῑθίδιον, τὸ, Hordeolum, s. Hordei granulum. [Suidas s. v. Κριθή.] Athen. 5, [p. 214, C] de Athenione : Ἐνειργάσατο δ' ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ἔνδειαν, κριθίδια καὶ πυροὺς ὀλίγους διαμετρῶν. [Hippocr. p. 580, 53 : Ὄϊος κρέας κριθιδίῳ ἐξηδριασμένον. Ib. κρίδιον quoque dicitur, lectione vitiosa. Foes. Κριθίδια Lucian. Asin. c. 3, 17, 47.]

[Κριθίζω, Hordeo alo. Babrias Fab. 27. Schneid.]

Κρίθινος, η, ον, Hordeaceus Ex hordeo confectus.

Athen. 1, [p. 16, C]; et 10, [p. 447, C] : Κρίθινον πεπωκότες οἶνον· quem esse χαρωτικὸν ait et ἐξυπτιάζειν εἰς τὰ νῶτα τοὺς μεθυσθέντας ; appellari autem πίνου s. βρύτου nomine. [Κρ. οἶνος Polyb. 34, 9, 35.] Sic apud Plut. [Mor. p. 752, B] : Μέθη χωρὶς οἴνου πρὸς σύκινον πόμα καὶ κρίθινον. Et Lucian. [Macrob. c. 5] : Κριθίνῳ ἄρτῳ χρωμένους. Et [Hipponax] ap. Athen. 7, [p. 304, B] : Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Rursum ap. Plut. [Mor. p. 397, A], κρίθινον ἄλευρον, ut ap. Theophrast. [H. Pl. 8, 4, 1], κρίθινον ἄχυρον, Acus hordeaceum. [Κριθίνη καλάμη Pollux 4, 77. Κρίθινον ὕδωρ Hippocr. p. 401, 47. || Cognomen Dinarchi, de quo Hermog. vol. 3, p. 384 ed. Walz. : Καθόλου ὁ ἀνὴρ ἐμφαινόμενον ἔχει πολὺ τὸ Δημοσθενικὸν διὰ τὸ τραχὺ καὶ γοργὸν καὶ σφοδρόν· ὥστ' ἤδη τινὲς καὶ προσπαίζοντες αὐτὸν οὐκ ἀχαρίτως κρίθινον Δημοσθένην εἰρήκασι. (Longin. fr. 1 : Δείναρχος ὁ καὶ κρίθινος Δημοσθένης.) Sensum cognominis explicat Maximus Planud. in schol. Hermog. vol. 5, p. 560 : Κρ. Δ. τουτέστι νόθον, οὐ σίτινον· οὐ γὰρ δεόντως χρῆται τῇ μίξει, κατὰ δὲ τὸ παρατυχὸν μᾶλλον, διὸ δὴ καὶ ἐπιπόλαιον μόνον ἔχει τὴν Δημοσθενικὴν ἀρετὴν καὶ οὐκ ἐφικνουμένην τοῦ βάθους.]

[Κρῑθίον, τὸ, Hordeolum. Longus 3, 30 : Κριθία μετροῦντας· ubi κριθίδια corrigebat Boden. Vitiose ap. Alciphr. Ep. ined. 2 : Τῶν κριθίων ὀλίγων οὐσῶν, ubi Bast. κριθῶν restituit.]

[Κρίθμον. V. Κρῆθμον.]

[Κριθόγιτον (?), ἀπόβρεγμα (ἀπόβριμα codex) κριθῆς, Hesych.]

[Κριθοειδὴς vitiose pro κρινοειδὴς, quod v.]

[Κριθόκανον (?), σπέρμα μελανθίῳ ὅμοιον, Hesych.]

[Κρῑθολογέω, Hordeum colligo. Theodor. Prodr. Epigr. p. 86, 7 ed. Suvign. Boiss.]

[Κριθολογία, ἡ, Hordilegium. Cod. Theod. vol. 5, p. 298.]

Κριθολόγος, ὁ, Qui hordeum colligit, Hordeilegus. Plut. initio Quæst. Græc. [p. 292, B] κριθολόγον ap. Opuntios dictum fuisse scribit τὸν ἐπὶ θυσιῶν ἄρχοντα καὶ κομιζόμενον τὰς ἀπαρχάς, quoniam olim plerique omnes Græcorum πρὸς τὰς θυσίας ἐχρῶντο ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν, h. e. Eum qui hordei primitias ab offerentibus accipiebat, iisque rem sacram faciebat.

[Κριθομαντεία, ἡ, Vaticinatio ex hordeo. Schneid.]

[Κριθόμαντις, εως, ὁ, Qui ex hordeo vaticinatur. Clem. Al. Protr. p. 10 : Ἀλευρομάντεις ἄγων καὶ κριθομάντεις. Suidas s. v. Προφητεία. Georg. Cedr. p. 35. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 543. G. D. Chrysost. Cat. in Jerem. t. 1, p. 15, E. Locum Clem. Al. ex Protr. representat Euseb. Præp. ev. p. 62, A. Hase. V. Lobeck. Aglaoph. p. 815.]

[Κριθοπομπία, ἡ, Hordei missio. Ῥοίχου (Ῥύχου ap. Suidam) κριθοπομπία Hesych. et Suidas ex Eratosthene.]

[Κριθοπώλης, ὁ, Hordei venditor. Hippiatr. p. 4.]

Κριθοτράγος, et Κριθοφάγος, Hordei comestor, Qui hordeo vescitur, s. victitat. Aristoph. Av. [231] : Ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γυίας νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων σπερμολόγων τε γένη, i. e. κριθοφάγα [ut exp. schol.].

[Κρῑθοφαγέω, Hordeo vescor. Const. Manass. Chron. p. 86, A, Amat. 6, 29. Boiss.]

Κριθοφαγία, ἡ, Hordei comestura : pœna militaris ap. Polyb. [6, 38, 4.]

[Κριθοφάγος, ὁ, ἡ, Qui hordeo vescitur. Schol. Aristoph. Av. 231. « Herophila ap. Pausan. 10, 12, 3 : Πατρὸς δὲ κητοφάγοιο. Corrig. κριθοφάγοιο. » Valck. Κριθοφάγος dictus S. Macedonius. Theodoret. Hist. rel. p. 834, B. Hase.]

Κριθοφόρος, ὁ, ἡ, Hordeum ferens, s. Hordei ferax. [Theophr. H. Pl. 8, 8, 2 : Κριθοφόρος ἀρίστη ἡ Ἀττική. Strabo 8, p. 375 : Χώρα κρ. Plut. Mor. p. 915, D. G. D. Philo vol. 2, p. 117, 21 : Πεδιὰς κρ., πυροφόρος, εὔχορτος. Id. ib. p. 390, 38 : Τήν τε κρ. καὶ σιτοφόρον γῆν. Hase.]

Κρῑθοφῠλαχία, Hesychio ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς : forsan qua observatur caveturque ne hordeum ad exteros exportetur.

Κριθώδης, ὁ, ἡ, Hordeacus : ut κρ. ἄρτος, Nonn. [Jo. c. 6, 25, 36.]

[Κριθώλεθρος, ὁ, Hordei pernicies. Phryn. in Bekker Anecd. p. 46, 10 : Κριθώλεθροι ἵπποι, ἐπὶ τῶν μάτην ἐσθιόντων ἵππων.]

[Κρίθων, vitiose pro Κρήθων, quod v.]

[Κριθών. V. Κριθή.]

[Κριθώτη, ἡ, Crithota. Steph. Byz. : Κριθωτὴ, πόλις Ἑλλησπόντου, ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα τῆς Καρδίας. (Demosth. p. 672, 20; 673, 27, Strabo 10, p. 459. Harpocr., Phot. p. 179, 3 et Suidas.) Τὸ ἐθνικὸν Κριθώσιος, ὡς Περκώσιος. Ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας. V. Strabon. l. c. Scribendum autem Κριθώτη παροξυτόνως secundum Arcad. p. 114, 13. Quem accentum ap. Demosthenem servarunt libri plures, legiturque ap. Isocr. De antid. p. 446, 447 Bekk. G. Dindorf.]

[Κρικάδεια. HSt. s. v. Κρίκος :] Est inde et verb. Κρικαδιᾶν, significans τὸ ἐναλλάξαι τοὺς δακτύλους ὥσπερ κρίκους [κρυβοὺς codex], auctore Hesych. [Κρικαδίαν vocat schol. Hom. Il. Ψ, 34, quem alii ἐφεδρισμὸν appellarunt. Vera scriptura Κρικάδεια est, quo adverbio ludus quidam significatur, de quo conf. quæ s. v. Ἐγκρικάδεια dicta sunt.]

[Κρίκας, Κρίκα· ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ, Chœrobosc. in Theodos. ap. Bekk. Anecd. p. 1392.]

[Κρίκε. V. Κρίζω.]

Κρικέλλιον, τὸ, ap. Alex. Trall. cap. De dolore colico [9, p. 165]. Sic enim ibi in cujusdam περιάπτου s. amuleti descriptione : Λαβὼν δακτύλιον σιδηροῦν ποίησον γενέσθαι τὸ κρικέλλιον αὐτοῦ ὀκτάγωνον, Circulum s. Circumferentiam ejus. Sed plane novum hoc dimin. [Moschop. Π. σχεδῶν p. 156 : Κρίκος τὸ κοινῶς κρικέλλιον. Zenobii Prov. 4, 41, Leonis Tact. 5, 2, Mauricii Strateg. 1, 2, Constant. Tact. p. 13, aliorumque exx. attulit Ducang.]

[Κρικελλοειδὴς, ὁ, ἡ, Circuliformis. Const. Porph. Them. Orient. 6 : Κρ. ψωμίον. Ducang.]

[Κρίκελλος, ὁ, Circulus, Gl. Ex Actis Sylvestri Papæ p. 271 : Πύλαι χαλκαῖ ἔχουσαι κρικέλλους, et Codin. Orig. Cpol. n. 57 attulit Ducang.]

[Κρῐκηλᾰσία, ἡ, Circuli s. rotæ impulsus s. circumactio, ludus puerilis, quem H. Mercurialis De arte gymn. 3, 8, describit appositis Oribasii verbis, in quibus tamen non legitur substantivum illud, quod Mercurialis fortasse ex lemmate sumsit. G. D. Ex eod. Mercuriale Caylus *Rec. d'ant.* p. 202, describens circellum ejusmodi, sumsisse videtur voc. κρικελασία (sic). Hase.]

[Κρικίον, τὸ, Circellum, Gl. Pseudochrys. t. 8, p. 908, A ed. Paris. alt. : Καθάπερ γὰρ ἐν ἁλύσει χρυσῇ κρικίοις ἀλληλενδέτοις συμβεβλημένῃ ἓν τοῦ ἑνὸς κατέχεται, Annulis alio alii insertis. Hase.]

[Κρικοειδὴς, ὁ, ἡ, i. q. κρικελλοειδής. Plut. Mor. p. 877, E : Σχήματα ἀτόμων ... μήτε ἀγκιστροειδῆ μήτε τριαινοειδῆ μήτε κρικοειδῆ. « Philoponus ad Aristot. Meteor. vol. 1, p. 214 ed. Ideler. » Osann. Galen. vol. 14, p. 715, 14 : Ἐκ χόνδρων οἷον κρικοειδῶν ἢ κυκλοτερῶν. Hase.]

[Κρικοποιέω, Rotundo. Heracl. Oribasii p. 89 ed. Mai. Osann.]

Κρίκος, ὁ, pro κίρκος, dicitur : h. e. Annulus, s. Circulus : ea signif. qua Virgil. Æn. 5, [559], It pectore summo Flexilis obtorti per collum circulus auri : i. e. Torques. [Hesych. : Κίρκοι, κρίκοι, ἅρπαγες. Πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται. Ῥήξασα κίρκους ex Sophocle affert gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 223, 11.] Pro Annulo, Theophr. H. Pl. 4, 2, de cucifera arbore : Ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους, E quo velares detornant annulos, interpr. Plinio 13, 9. Ubi ut sunt κρίκοι τῶν στρωματέων, ita κρίκοι ἱστίων ap. Herodot. [2, 36], Annuli velorum : et κρίκοι τῶν δικτύων, ap. Polluc., qui et δακτύλιοι : ut quum dicit [5, 30] : Κρίκοι δὲ αὐτοῖς σιδήρου πρόσεισιν. Sunt et alii in nave κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, qui et κίρκοι nominantur, teste eod. Polluce [1, 94]. Sic Joseph. quoque [A. J. 3, 6, 2] dicit, Ἐξήπτετο δὲ τῶν κρίκων καλώδια. [Hesych. : Κρ., κίρκος, ἔνθα ἡ κώπη εἰσέρχεται.] Sunt et τῶν ἁλύσεων κρίκοι, Catenarum annuli, necnon loricarum, qui et ἄγκιστρα nominantur. De utrisque Alex. Aphrod. Probl. 2, [67] : Τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατὰ ἀντοχὴν αὐτῶν καὶ περιπλοκὴν ὡς κρίκος κρίκῳ. [Κρίκοι θωράκων Julian. p. 37, D, ubi v. Spanh. p. 252, 253. Valck.] Pro Circulo, s. Brachiali et armilla, h. e. Circulo e ferro aut alio

metallo qui brachio circumdatur, accepit Eratosthenes, scribens Demosthenem ἐν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον, ut ex eo refert Plut. sub finem vitæ Demosth. [c. 30.] Festo auctore Circites dicuntur circuli ex ære facti. [|| Hesych. etiam Κρίκα affert pro κρίκον, tanquam a sing. κρίξ. || De origine vocabuli hariolantur Etym. M. p. 538, 41, Eustath. p. 1262, 58.]

Κρικόω, Annulo trajicio et infibulo. [Eust. p. 1279, 48; 1734, 22.] Strabo 17, [p. 822] : Ὀπλίζουσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ. [Eustath. Opusc. p. 11, 29 : Κρικωθεὶς καὶ οὕτω σφαιρωθείς.

[Κρίκωμα, τὸ, Annulus. Eustath. p. 726, 16 : Πόρκης κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατος.]

[Κρίκωσις, ἡ, Rotundatio. Heliodor. Oribasii p. 189 ed. Mai., ubi κρ. τῆς ἀκροποσθίας describitur. Osann.]

Κρικωτὸς, ἡ, ὸν, Annulatus, Annulis consertus : ut κρ. θώραξ, qui et ἀλυσιδωτὸς et ἀγκιστρωτὸς, Lorica conserta annulis s. hamis. [Eustath. p. 528, 26 : Θώρακος κρικωτοῦ ἤτοι ἁλυσιδωτοῦ. V. Spanh. ad Julian. p. 253. Carystius Pergam. ap. Athen. 12, p. 548, F : Ψιλοτάπιδα ἔχοντι κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελῆ. Valck.] At κρικωτὴ σφαῖρα, a Gellio redditur Sphæra pertusa, teste Bud. [Sphæra armillaris, de qua Gemin. Elem. astron. p. 51, D : Κατασκευάζονται γὰρ αἱ κρικωταὶ σφαῖραι οὕτως· ἀπὸ τοῦ πόλου κτλ. Ptolem. Geogr. 7, 6. Id. Almag. t. 1, p. 16, 13 ed. Halm. Hase. V. Th. Marcil. ad Propert. 4, 1, 77, p. 721 ed. Burm.]

[Κρῖμα, s.] Κρίμα, τὸ, Judicium. [Hesych. : Κρίματα, ψῆφοι, δίκαι. Æsch. Suppl. 401 : Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα. Polyb. 24, 1, 12 : Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς παραβεβραβευμένοις.] Cujus verbalis frequens est in [V. et] N. T. usus. Matth. 7, [2] : Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, Quo judicio judicatis, judicabimini. I. e. Quale de aliis fertis judicium, tale de vobis feretur. Et de judicio Dei, Ad Rom. 11, [33] : Ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ. [Hesych. : Κρίμα, ἀνταπόδοσις θεοῦ.] Et κρίμα ἔχειν μετά τινος pro Contendere judicio, Disceptare cum aliquo, 1 Ad Cor. 6, [7]. || Damnatio. Luc. 24, [20] : Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, Tradiderunt ad damnationem mortis, i. e. Ut morte damnaretur. Multo tamen sæpius sine illo gen. pro Damnatio. 23, [40] : Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Meminit hujus signif. et Etym., exponens κατάκριμα et καταδίκη. Addit vero significare τοὺς ἐξητασμένους τοῦ Θεοῦ λόγους : quod intelligendum videtur de iis ll., in quibus LXX tria hæc conjunxerunt, ἐντολὰς, δικαιώματα, κρίματα : quæ ita quidam distinguenda putant, ut per τὰς ἐντολὰς indicetur Ea legis pars, quam Moralem vocant, in qua præcipitur quid Deo, quid proximo debeamus : per δικαιώματα, Sacri ritus totaque adeo ceremonialis Lex : per κρίματα denique Ea pars, quæ ad civilem politiam et forenses controversias pertinet, quam Judicialem appellant. [Hesych. : Κατὰ τὸ κρίμα, κατὰ τὴν τάξιν ἢ κατὰ τὸ πρόσταγμα. LXX Paralip. 2, 30, 16 : Ἔστησαν ἐπὶ τὴν στάσιν αὐτῶν κατὰ τὸ κρίμα αὐτῶν, Ex lege præscripta. Ezech. 37, 24 : Τὰ κρίματά μου φυλάξονται, Statuta mea. Levit. 18, 4 : Τὰ κρίματά μου ποιήσετε καὶ τὰ προστάγματα.] ||Κρῖμα etiam invenitur scriptum cum ῑ, sed in emendatis N. T. exempll. accentu acuto notatum reperitur; ac certe, licet κρίνειν ap. Hom. ι productum habeat, Nonnus corripuit κρίμα [Jo. c. 9, 177] : Εἰς κρίμα δισσὸν ἔβην. [Et ib. 176.]

[Κρίμῑσα, ἡ, Crimisa. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου. (V. Strabon. 6, p. 254.) Λυκόφρων (913, ubi scriptura vulgata Κρίμισσα ex uno codice in Κρίμισα est mutata). Ἀπὸ Κριμίσης νύμφης. Τὸ ἐθνικὸν Κριμισαῖος καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Καὶ ποταμός. (Hæc notatio ad Κριμισὸν referenda.) Κρέμισα idque correpta syllaba media est in oraculo ap. Diodor. Exc. Vat. p. 9 : Οὐδ' ἱερᾶς Κρεμίσης οὐδ' Αἰσάρου ποταμοῖο. G. Dind.]

[Κρῖμῑσὸς, ὁ, Crimisus, fluvius Siciliæ, ap. Lycophr. 961, ubi codd. nonnulli κρημισσὸς vel κριμησὸς, plerique κριμισσὸς, quod in Κριμισὸς recte mutavit Bachmannus, analogiam similium nominum secutus, de quibus v. Arcad. p. 77, 14. Κρίμησος scribitur apud Plut. V. Timol. c. 25, 27, 28. Κριμισσὸς ap. Diodor. 19, 2, Ælian. V. H. 2, 33, aliosque, libris plerumque nonnihil discrepantibus, etiam ap. scriptores Latinos : v. Staver. ad Cornel. Nep. Timol. c. 2, et Heyn. ad Virg. Æn. 5, 38. Κριμισὸς est ap. Dionys A. R. 1, 52, et Suidam (cujus codex Par. A κριμνισὸς, Leid. κριμνησός) et in Etym. Gud. p. 347, 40.]

[Κριμματίας, ὁ. Archestratus ap. Athen. 3, p. 112, B : Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι κεῖνοι κριμματίαν. Κριμνατίαν scribendum videbatur Schweighæusero, forma non satis probabili, nomine a κρίμνον ducendo.]

[Κριματίζω. Κρίμα, Peccatum, ἁμάρτημα. Κριματίζειν, Peccare, ἁμαρτάνειν. Κριματισμένος, Peccator, ἁμαρτωλός. Ducang., qui exx. nonnulla attulit in Appendice p. 114 sq. Eustath. Opusc. p. 242, 3 : Τούτου δὲ οὕτως ἀποχειροτονηθέντος τοῦ προνοεῖσθαι ἀναψηλαφᾶται πρακτικὸς ἕτερος, ὃς οὐκ ἂν κριματίσοι (?) δῆθεν τὴν κεφαλήν.]

Κριμνίτης πλακοῦς, ap. Athen. 14, [p. 646, A, ex eoque ap. Eustath. p. 1407, 24] ὁ διὰ κρίμνων γενόμενος, Placenta e farina crassius molita, s. e crassioribus farinæ frustulis, quæ a mola bene contusa et contrita non sunt. || Ap. Hesych. vero Κριμνῆστις, πλακοῦντος εἶδος : idem procul dubio cum Athenæi κριμνίτῃ. [Cum forma nominis λιμνῆστις et κυλλῆστις comparavit Lobeck. Paralip. p. 550.]

Κρίμνον, τὸ, Farina crassior, ut quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est : Pollen autem, quæ per κρησέραν s. ἀλεύρότησιν. Galen. enim in Lex. Hipp. [p. 508] κρίμνα vocari scribit τὰ ἁδρὰ ἄλφιτα, τὰ ἁδρομερέστερα καὶ μέγιστα τῶν ἀλφίτων· quæ crassiorem in modum molita sunt. Sic idem Simpl. Medic. lib. 7, [p. 94, 27 Bas.] κρίμνον nominari scribit τὸ παχυμερὲς τοῦ τε πυρίνου καὶ τοῦ ἐκ τῶν ζειῶν ἀλεύρου· ut et Diosc. 2, 12, κρίμνον esse tradit τὸ ἁδρότερον τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ἀλεύρου, γινόμενον ἔκ τε ζειᾶς καὶ πυροῦ, ἐξ οὗ ὁ πόλτος γίνεται, Farinam e tritico zeave crassius confectam s. molitam, e qua confici pultes solent. [Theophil. De urin. p. 55 : Τὰ ἁδρομερῆ κόμματα τοῦ σίτου κρίμνον ὀνομάζεται.] Rursum Galen. Comm. 2 in Prognost. Hipp. [p. 40, 38] κρίμνα vocari tradit, τὰ τοῖς ἀλφίτοις ἐμφερόμενα τῆς πεφρυγμένης κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφευγότα δηλονότι τὴν ἐν τῇ μύλῃ κατεργασίαν ἀκριβῆ, Crassiora hordei tosti frustula farinæ innatantia, quæ sc. exacte a mola contrita non sunt. Itidemque ibid. dicit : Ἐν τοῖς ἀλφίτοις τὸ μὴ καταθραυσθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια, γίνεται κρίμνον. Utitur porro hoc v. Hippocr. De morb. 2, [p. 484, 19] dicens : Τοῦτον πιπίσκειν τὸ ἀπὸ τοῦ κρίμνου. Et aliquanto ante [p. 475, 20] : Διδόναι πίνειν τὸ ἀπὸ κρίμνου. Idem De nat. mul. : Κρίμνα πύρινα ἐμβαλὼν, δίδου ῥυμφάνειν. Et rursum De morb. 3 : Ἐν ὕδατι κρίμνα κριθέων βρέχων δίδου. Suidas κρίμνον esse scribit τὴν κριθὴν, Hordeum : e quo per apocop. Homerum fecisse suum κρῖ λευκόν : et πολύκριμνον hinc dici τὸν πολύκριθον, Divitem hordei. Exempla autem hujus signif. ista subjungit. Ex Epigr. [Leonidæ Alex. Anth. Pal. 6, 302] : Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα. Et e Babrio, Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου Ὑφ' ἥντε κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω, Hordei grana. [Κρίμνα χειρῶν Lycophr. 607 : Καὶ κρ. χ. κἀπιδόρπιον τρύφος μάζης σπάσονται· ubi Tzetza, Κρίμνον εἶδος κριθῆς, νῦν δὲ τὸ ἀπόσταγμα τοῦ κυκεῶνος λέγει ὡς καὶ Καλλίμαχος « Καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε. » Ad locum Callimachi respicit Etym. M. p. 538, 17, qui ipse quoque κρίμνον inter alia exp. per ἀπόσταγμα τοῦ κυκεῶνος : de quo dixit Nækius in Museo Rhen. vol. 3, p. 560, recte monens non liquorem intellexisse Callimachum, sed partem κυκεῶνος hordeaceam.] Ap. Hesych. vero [et Zonar. p. 1250] Κριμνὸς, ἡ κριθή· qui tamen κριμνοὺς esse dicit etiam λευκάς τινας βοτάνας, Herbas quasdam albas. [Schol. Aristoph. Nub. 962 : Κρίμνος εἶδος ἀλεύρου. Pro quo in codd. Rav. et Ven. κρίμμα scriptum, utrumque vitiose pro κρίμνα, quod ex Suida restituendum s. v. Κρημνώδης. Κρῖμνον properispomenon scribitur ap. Athen. 3, p. 126, C. || De Κρῖ, quod grammatici quidam a κρίμνον derivarunt, v. s. v. Κριθή. G. Dind.]

[Κριμνῶ vitiose pro κρημνῶ. V. Κρημνάω.]

[Κριμνώδης, ὁ, ἡ.] Κριμνῶδες οὖρον ap. Medicos, Urina, cui innatant crassa quædam frustula similia

frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. Progn. [p. 161, H] : Ἐν τουτέοισι κριμνώδεες οὐρήσιες. In Aphor. [7, 31] : Κριμνώδεες αἱ ὑποστάσιες γίνονται. Et in Progn. [p. 40, 38] : Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσιν οὔροισιν αἱ ὑποστάσιες, πονηραὶ, i. e. παχεῖαι in modum τῶν κρίμνων. [Adde p. 397, 57; 514, 16. Galen. vol. 8, p. 544. ‖ De nive densa Aristoph. Nub. 965 : Κεἰ κριμνώδη κατανίφοι· ubi cod. Ven. κρημνώδη. Utramque scripturam explicat Suidas s. v. Κρημνώδης. Alii libri κρυμώδη, quod imitatur Georgius Pachym. in V. Andron. p. 38, A. Iisdem modis libri discrepant Aristidis hunc versum afferentis vol. 2, p. 162. G. Dindorf.]

[Κρῑνᾰγόρας, ὁ, Crinagoras, poeta Mytilenæus, cujus epigrammata in Anthologiam sunt recepta, memoratus ab Strabone 13, p. 617. De eo v. Jacobs. vol. 13, p. 876. Forma Ion. Κριναγόρης Anth. Pal. 6, 227, et al. ‖ Κριναγόρης ὁ Μίκωνος Diotim. ib. 7, 227.]

[Κρινακὸς, ὁ, Crinacus, nomen Epiroticum, origine barbarum. Strabo 7, p. 321.]

[Κρινάνθεμον, τὸ, Sedum. Hippocr. p. 570 : Τὸ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν φυόμενον. ‖ Synonymum hemerocallidis. Diosc. 3, 137.]

[Κρινέλαιον, τὸ, Oleum liliaceum. Orneosoph. p. 250. G. Dindorf.]

Κρίνη, ἡ, Hesychio est κνίδη, Urtica.

[Κρίνινος, η, ον, Liliaceus. Κρ. μύρον Polyb. 31, 4, 2. Etym. M. p. 722, 26. Theophrasto restituimus s. v. Κρίνον. G. D. Galen. vol. 19, p. 70, 14 : Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν, τὸ ἀπὸ τῶν κρίνων σκευαζόμενον, ὅπερ καὶ κρινινόν τε καὶ σούσινον ἔλ. ὠνόμασται. Crito Cosmet. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 690, 26 : Σουσίνου, ὃ ἔνιοι κρίνινον καλοῦσιν. Hase.]

[Κρίνιον. V. Κρίνον.]

[Κρίνιππος, ὁ, Crinippus. Herodot. 7, 165 : Τήριλλος ὁ Κρινίππου τύραννος ἐὼν Ἱμέρης.]

[Κρῖνις, ιδος, ὁ, Crinis. Schol. Hom. Il. A, 39 : Ἐν Χρύσῃ, πόλει τῆς Μυσίας, Κρῖνίς τις ἱερεὺς ἦν τοῦ κεῖθι Ἀπόλλωνος. Ibid. dativ. Κρίνιδι. Κρίνις ap. Suidam et Herodian. Epimer. p. 68. Et sic Arcad. p. 32, 10 : Τὸ δὲ ὕνις βαρύνεται... ὥσπερ τὸ Κρίνις (κέρνις cod. Havn.). G. Dind.]

[Κρίνις, ὁ, Crinis, n. pr. Stoici qui artem dialecticam scripsit. Diog. L. 7, 62, 68, 71. Harles. Bibl. Gr. vol. 3, p. 558. ‖ Alius, sacerdos Apollinis. Idem ib. V. Κρῖνις. Hase.]

[Κρῑνοειδὴς, ὁ, ἡ, Liliaceus. Ἄνθος κρ. Diosc. 3, 143. Nam sic ex Oribasio correctum est vulgatum κριθοειδές.]

[Κρινόεις, εντος, ὁ. Schol. Hom. Il. X, 391 : Οὗ (ἐν Ἴδῃ) διέτριψαν Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, μουσικώτατοι γεγονότες καὶ πολλὰ εἰς τήνδε τὴν τέχνην (hic aliquid excidit), ὧν ἕνα Κρινόεντά φασιν, ὃς πρῶτος Μούσαις ἔθυσεν, οὗ ἀπόγονος Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος.]

[Κρινόμυρον, τὸ, Unguentum liliaceum, HSt. in Αἴγυπτος, supra vol. 1, p. 913, A, Angli ex Galeni Exeg.]

Κρίνον, τὸ, Lilium : quod et λείριον. [Κρίνον Theophr. H. Pl. 1, 13; 6, 6, 3. Κρ. et λείριον distinguitur C. Pl. 6, 14, 1 : Τὸ κρ. καὶ τὸ λείριον καὶ ἐν ταῖς ὀσμαῖς (τῶν ἀνθῶν) ἐμφαίνει τινὰ βαρύτητα.] Diosc. 3, 116, τὸ βασιλικὸν κρίνον a nonnullis vocari λείριον tradit, et τούτου τὸ ἄνθος esse στεφανωματικόν. Suid. κρίνον nominari scribit et τὴν κολόκυνθαν, Cucurbitam : alii potius Florem cucurbitæ, ut qui lilii florem referat. Idem Suid. annotat, Aristoph. Nub. [911] dixisse etiam κρίνοις [immo κρίνεσι] στεφανοῖς, pro αἱ λοιδορίαι αἱ παρὰ σοῦ στέφανοί μοί εἰσι ἐκ κρίνων· hoc autem κρίνεσι κεκλίσθαι ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, ut τὸ τεῖχος : quosdam vero dicere esse metaplasmum. [Κρίνεσι Chæremon ap. Athen. 13, p. 608, F, Cratin. 15, p. 681, B. Herodian. Π. μ. λέξ. p. 40, 3 : Τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται.] Ita sane δένδρεσι dicitur pro δένδροις : et ut δένδρεα pro δένδρα, ita etiam κρίνεα pro κρίνα, Ionicώteron : ab Herodoto nimirum 2, [92]. Ibi enim dicit, Φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά· ab Ægyptiis λωτὸς dicta. Et ibid. : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα ῥόδοισι ἐμφερέα. [Κρίνον, τὸ, inter unguenta nominatur ap. Theophr. De odor. § 42 : nisi, quod suspicor, κρίνινον corrigendum. G. D.] ‖ Verum et τοὺς πτωχοὺς appellant κρίνα, teste Suida [Suidas : Κρίνον, τὸ ἄνθος, ἀπὸ τῆς διακρίσεως. Διὸ καὶ τὰ τῆς διακρίσεως λέγεται κρίνον εὐμάραντον καὶ ταχὺ διαπῖπτον (ἀποπῖπτον Etym. Gud. p. 347, 47). Διὸ καὶ ἡ κολόκυντα κρίνον λέγεται (διὸ καὶ λέγεται κρίνον καὶ ἡ κολόκυνθα Etym. Gud.), καὶ τοὺς πτωχοὺς δὲ κρίνα λέγουσιν. Αὐτὴ δὲ ἡ κολόκυνθα Μηδικόν ἐστιν ὄνομα. Clarius Zenobius Proverb. 4, 18 : Ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην· τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον· ἄδηλον δὲ εἰ οἴσει καρπόν. Ἕτατον οὖν τὸ μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. Μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων « Ἐν ἡμέραισιν αὐτὸς ἑπτά σοι, γέρον,] θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον »] : ut et Pollux 6, 47 [§ 197] τὸν πένητα s. πτωχὸν a quibusdam γυμνὸν et κρίνον nominatum fuisse refert. [Huc spectat proverbium κρίνου γυμνότερος, quod exstat ap. Julian. Or. 6, p. 341, ubi v. Petav. Kust.] Itidem Hesych., Κρίνον; inquit, τὸ ξηρὸν, Siccum, Aridum. Ponitur et ἐπὶ πτωχοῦ καὶ νεκροῦ, καὶ ἐκπεπτωκότος. Est eod. Hesych. teste etiam σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως : cujus rei et Athen. meminit 3, [p. 114, F] et ex eo Eust. p. 1018. Ibi enim, quum dixissent κρίνον esse Speciem quandam mazæ, subjungunt esse etiam σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως ap. Apollophanem in Daulide. Huc allusisse videtur Plut. [Mor. p. 56, E] : Τὴν Πτολεμαίου θηλύτητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμοὺς, καὶ κρίνων καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις, εὐσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν λατρείαν. [Lectio suspecta. Libri meliores omittunt verba καὶ κρ. Margo codicis G : οἶμαι σείστρων. Κρίκων καὶ τυμπάνων ἐναράξεις, Annulorum tympanorumque concussiones, conj. Wyttenb. Conf. HSt. in Κροῦμα. Hesych. : Κρίνα, ἄνθη καλλίπνοα εὐωδιάζοντα· ἢ μᾶζα· ἄμεινον δὲ θυμιάματα, ἢ τὸ μέλι· φυράτον ἡδὺ τὸ λευκόν. In Indice :] Κρίνιον, τὸ, Aridum, Siccum : dicitur de Paupere et mortuo. Est vero et Saltationis genus. Ita VV. LL. sed perperam pro κρίνον.

[Κρῐνοστέφανος, ὁ, ἡ, Liliis coronatus. Epith. Musarum, ap. Auson. Epist. 12, 14 : « Ἐννέα verbosæ κρινοστέφανοί τε puellæ. » Elbèrl.]

[Κρῐνόχρους, ὁ, ἡ, Liliaceam s. Candidam cutem habens. Jo. Chrys. vol. 6, p. 135. Suicer. Idem t. 6, p. 713, C ed. Paris. alt. : Ὀφρύας ἔχων ἡπλωμένας ὑπὸ κρινοχρόῳ μετώπῳ. Hase.]

Κρίνω, [Æol. Κρίννω : v. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1392], Secerno, Discerno, Dirimo. [Gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 456, 31 : Κριτής· ὁ τοὺς ἐμπεπλεγμένους ἀλλήλοις διαχωρίζων, καὶ αἱ γυναῖκες κρῖναι τρίχας ἐπὶ τῶν ἐμπλοκῶν λέγουσιν τὸ διαχωρίσαι· καὶ τὸν κεχωρισμένον τοῦ πυρετοῦ κεκρίσθαι λέγομεν.] Primam enim hanc esse puto τοῦ κρίνω signif., non autem eam, qua pro Judico ponitur : quin potius hanc ex illa profectam : ut sc. κρίνειν dictum sit pro κρίνειν νείκεα, quod ipsum et ap. Hom. legitur, i. e. Dirimere lites; nam qui judicat, lites dirimit. Il. E, [499] : Ὡς δ' ὅτε πνοιὴ ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, Quum flava Ceres secernit fructum et paleas, vel separat, διαχωρίζει, Eust., afferens hunc ejusd. poetæ versum, tanquam habentem eand. τοῦ κρίνω signif., Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον· qui v. est B, 363, ubi Idem exp. itidem διαχώριζε, δίελε. Ab Hesych. quoque κρινεῖς exp. διαχωρίσεις, et κρίνειν simplici χωρίζειν. [Idem : Κρῖναι, τάξαι, χωρίσαι, δοκιμάσαι, δικάσαι, ἐπιλέξασθαι.] Fuerunt tamen qui in illo v. Il. B, Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα reddiderint κρῖνε, Ordina : quæ interpret. eund. quidem sensum efficit, sed liberior est. At vero κρίνειν νείκεα pro Dirimere lites, vide in Κρίνω, Judico. ‖ Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno : ut κρίνεσθαι ἄρηϊ aliquoties ap. Hom., Decernere bello : dicit autem et κρίνεσθαι μένος Ἄρεος, quia in conflictus exitu διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος. [Il. B, 385 : Ὡς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηι· Od. Π, 269 : Ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν... μένος κρίνηται Ἄρηος. Æsch. Sept. 414 : Ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.] Et Polyb. [18, 14, 3], κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, De summa rerum prælio decernere : item κρίνειν τὰ ὅλα [3, 70, 1], ead. signif. V. Bud. p. 36, ubi exp. etiam Dimicare de summa imperii, et extremam aleam experiri. Sed et πόλεμος, Bellum, κρίνεσθαι dicitur a Pausan. Achaicis [7, 13, 1] : Καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα κατὰ τὸ ἐπιτηδειότατον Ῥωμαίοις κριθήσεσθαι. Quinetiam διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον ap. Diod. S. legitur in historia

Alexandri, Συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον· itidemque μάχη dicitur κρίνεσθαι quum ab aliis, tum a Xen. [Cyrop. 3, 3, 19]: Αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Exp. Bud. κρίνεσθαι Decerni, i. e. Decretorium judicium habere, Crisin habere, in hoc quoque Galeni l., Ad Glauc. 1: Σκεπτέον οὖν πρῶτον μὲν τὸ τῶν πυρετῶν εἶδος, εἰ θερμοὶ καὶ διακαεῖς· ἐκκρίσεσι γὰρ οἱ τοιοῦτοι φιλοῦσι κρίνεσθαι. Hinc et κρίσιμοι ἡμέραι, Decretorii dies. [Κρίνεσθαι Hippocr. Progn. p. 154 dicit tum de mutatione quæ ad salutem tum de ea quæ ad mortem fit: Οἱ δὲ πυρετοὶ κρίνονται ἐν τῇσιν αὐτέῃσιν ἡμέρῃσι τὸν ἀριθμόν. Ib. p. 155, 6, ad quem l. Galenus: Κἀνταῦθα πάλιν ἐπὶ ἀμφοτέρων ἔταξε τὸ κρίνεσθαι τῶν τε ἐπ' ἀγαθῷ καὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τὴν μεταβολὴν ποιουμένων. Improprie κρίνειν de humorum transpositione sumitur ubi priori morbo alter morbus succedit, p. 121, E: Καὶ τοὺς ἐπιρριγέοντας τρομώδεα γινόμενα κρίνει. De morbo qui solvitur s. terminatur Progn. p. 37, 6: Κρίνεται δὲ τὰ τοιαῦτα ἐν ἡμέρῃ τε καὶ νυκτί· 40, 32: Ἔστ' ἂν κριθῇ ἡ νοῦσος· ubi Galen. exp. μέχρι λύσεως τοῦ νοσήματος. Foes.] At Polit. κρίνειν vertit Discernere, in Herodiano [3, 7, 4]: Ἡ γὰρ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν.

|| Excerno: Κρίνει τὴν περίττωσιν, Aristot. Probl., ubi scribitur etiam, Ἔτι δὲ συμβαίνει τῶν ὑγρῶν καταπωμένων καὶ κρινομένων κάτω, καὶ πνεῦμα ἐπάγεσθαι αὐτοῖς. [Plut. Mor. p. 909, E: Περὶ ἣν (ἑβδομάδα) ὁ σπερματικὸς κρίνεται ὄρρος· ubi Mez. ἐκκρίνεται.] || Seligo, Deligo. Quæ signif. primæ finitima est; nam secernimus ad deligendum. Hom. Il. Z, [188]: Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους, Εἶσε λόχον, ubi Eust. ait etymologiam nominis λόχος quodammodo indicari: esse enim κρίνειν i. q. ἐπιλέγεσθαι, a quo, i. e. a cujus simplici λέγεσθαι, derivatum sit λόχος: quippe quum oporteat τοὺς ἐλλοχήσοντας esse ἐκκρίτους et ἐπιλέκτους. Sic autem exp. et hunc l. Il. [A, 309]: Ἐς δ' ἑρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, addens hinc istos dici posse ἐκκρίτους. Illi autem priori l. similis est hic Od. Ξ, [217]: Ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀριστῆας. [Κρίνειν τινὰ ἐκ πάντων, Probare, Seligere aliquem præ ceteris, Herodot. 6, 129. Sic κατ' ἀνδραγαθίην ἐκρίνετο 6, 128. Schweigh. Æsch. Eum. 487: Κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα ἥξω διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως. Eligo. Soph. OEd. C. 641: Τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι.]

|| Discepto, Judico. Hom. Il. Π, [387]: Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. At vero Hesiod. pro σκολιὰς θέμιστας κρίνειν et δίκην ἐλαύνειν dicit brevius σκολιαῖς δίκαις κρίνειν θέμιστας, Op. [219]: Σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, ubi κρίνειν θέμιστας est Disceptare jura. Rursum Il. M, [440]: Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Disceptans controversias, Dirimens controversias; nam qui disceptat s. judicat, dirimit controversias et lites, uti dixi supra, ubi docui primam mihi videri τοῦ κρίνω signif. esse eam, qua sumitur pro Secerno, Discerno, Dirimo. Quam meam sententiam confirmare videtur Eust. expositio, quam dat participio κρίνων, sc. διαχωρίζων: addens, ἐπεὶ καὶ διχαστὴς οἷόν τις ἐστὶν ὁ δικαστής, κατὰ τοὺς σοφούς: quam etym. ex Aristot. sumpsisse eum puto (nam ap. eum legitur), mihi tamen minime placens. Quibus subjungit, integrum id esse loquendi genus; at quum dicitur simpliciter κρίνειν, tunc esse imperfectum, ac deesse accus. νείκεα, στάσεις, φιλονεικίας, similem quempiam. Idem vero annotat et in l. illo, ubi accus. θέμιστας adjungit poeta huic verbo. [Æsch. Eum. 433: Ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην· 468: Σύ τ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ κρῖνον δίκην· 682: Πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.] Sic autem et in soluta oratione adjicitur interdum accus. δίκην, ita tamen ut multo frequentius subaudiendus relinquatur. [Plato Leg. 9, p. 877, B: Τὸ δικαστήριον ὅπερ ἂν τὴν δίκην κρίνῃ.] Plut. [Mor. p. 178, F]: Μαχαίτᾳ δέ τινι κρίνων δίκην, καὶ ὑπονυστάζων, οὐ πάνυ προσεῖχε τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινε. Aristot. Polit. 2, [c. 6 med.]: Οὐ καλῶς οὐδ' ὁ περὶ κρίσεως ἔχει νόμος, τὸ κρίνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα, τῆς κρίσεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίγνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητήν. Thuc. 6, [39]: Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς. Et δικαίως κρίνειν ap. Plut. Sed ei, quod ex Eust. retuli de subaudiendo accus., objecerit aliquis, non posse eum addi, quum jam alius ei additus est: veluti quum dicitur κρίνω ἀγῶνα, κρίνω τοῦτον. Sed ego pro Eust. respondeo, κρίνω ἀγῶνα posse resolvi in τὴν περὶ τοῦ ἀγῶνος δίκην, at vero κρίνειν τοῦτον in τὴν τούτου δίκην. Extat autem illud κρῖναι ἀγῶνα ap. Aristoph. [Ran. 873]: invenitur et cum accus. κρίσιν ap. Plat. De rep. 2, [p. 360, D]: Τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου ... κρῖναι ὀρθῶς, Judicium rectum de ipsorum vita ferre. Et κρίνω αὐτοὺς ap. Eund. pro Judicium de ipsis fero; itidemque ὁ κρίνας τὰς θεὰς, ap. Eur. [Iph. A. 72.] Non semper tamen, ut verum fatear, subaudiri accus. ille potest: v. gr. quum dicitur a Dem. [p. 327, 22], κρίνω τὰ πράγματα. Plato in Epigr. [Epist.?]: Τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κρίνειν. Itidemque quum jungitur hoc verbum præpositioni περί. Plato Apol. Socr. [p. 35, D]: Ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ [ὅπῃ μέλλει ... ἄριστα εἶναι. Τὸ δίκαιον κρίνειν, Justam sententiam pronuntiare, Isocr. p. 298, D. Ἀπόφασις κεκριμένη, Sententia ab judicibus dicta, Dinarch. p. 110, 4: Μὴ παρέργως ἔχειν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς βουλῆς γεγενημένας ἀποφάσεις, ἀλλ' ἀκολούθως ταῖς πρότερον κεκριμέναις. || Judico, i. e. Victorem declaro. Aristoph. Eccl. 1155: Σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι· τοῖς σοφοῖς μὲν τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμὲ, τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ. Addito νικᾶν Æsch. Choeph. 903: Κρίνω σε νικᾶν.] || Judico, Censeo, Existimo: unde ap. Thuc. κρίνεσθαι, Censeri: 2, [40]: Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν. Et κρίνειν πολεμίους, Censere hostes, Habere pro hostibus. Ap. Aristot. autem, Κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, eod. modo, quo dicunt Lat. interdum Censere aliquid in bonis, malis. [Soph. OEd. T. 34: Ἀνδρῶν (σε) πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς. Eurip. Aug. fr. 1: Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν ... σκαιός ἐστιν. Plato Rep. 9, p. 580, C: Ὅτι τὸν ἄριστον ... εὐδαιμονέστατον ἔκρινε· 5, p. 569, B: Ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι. Cum infin. Plato Gorg. p. 452, C: Κρίνεις σὺ μέγιστον ἀνθρώποις ἀγαθὸν εἶναι πλοῦτον; Cum πρὸς Isocr. p. 56, B: Οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον. || Probo, Præfero (sequente πρό). Æsch. Ag. 471: Κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον. Plato Rep. 3, p. 399, E: Κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄργανα πρὸ Μαρσύου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων· Phileb. p. 57: Εἴ τινα πρὸ αὐτῆς (τῆς ἐπιστήμης) ἄλλην κρίναιμεν. Isocr. p. 50, A: Τὰ ὑφ' ἡμῶν (ἐν τοῖς ἀγῶσι) κριθέντα τοσαύτην λαμβάνει δόξαν, ὥστε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαπᾶσθαι.] || Κρίνω alicubi reddendum potius Dijudico quam Judico: ut in isto Aristot. l.: Τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων. || Alicubi vero Adjudico, Soph. Aj. [443]: Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. || At quum dicit Hom. [Il. E, 150], Κρίνασθαι ὀνείρους, unde comp. ὀνειροκρίτης, non tam est Judicare somnia, quam Conjicere somnia; non tam Judicare de somniis, quam Conjecturam de somniis afferre: exponiturque Interpretari, Explicare somnia. Unde referendum videtur potius hoc loquendi genus ad eam τοῦ κρίνω signif., qua pro ἐξετάζειν, δοκιμάζειν, βασανίζειν ponitur, Bud., exx. tamen nulla afferens. [De somniis vel prodigiis interpretandis, Herodot. 1, 20: Οἱ μάγοι τὸ ἐνύπνιόν οἱ ταύτῃ ἔκριναν. Æsch. Prom. 485: Κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι· Choeph. 542: Κρίνω δέ τοί νιν (τοὔνειρον) ὥστε συγκόλλως ἔχειν. Eurip. Hec. 89: Ὡς μοι κρίνωσιν ὀνείρους.] || At κρίνω pro Statuo, Constituo, ad Judicandi signif. aliquatenus pertinet, quia is, qui statuit aliquid facere, faciendum id esse judicavit. Polyb.: Κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν· et [5, 52, 6]: Πράξας δὲ τὸ κριθέν.

|| Accuso, Diem dico, Reum ago, Defero. [Α κατηγορεῖν accurate distinguit Demosth. p. 230, 7: Κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονὶ, Me quidem accusat, sed hunc revera reum facit. Id. p. 581, 15: Τοὺς ἄλλους ῥᾳδίως κρίνων, ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις· 781, extr.: Ἐκ παντὸς τρόπου τὸν κρινοῦντά τινας καὶ συκοφαντήσοντα ζητεῖν.] Antiphon [immo Lycurgus

p. 147 extr.] : Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς, κτλ. Plut. Cæsare [c. 4] : Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Itidemque Κρίνομαι, Accusor, Causam dico, Reus agor. Dem. [p. 407, 22] : Εἰ ἐκρινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης οὗτοσὶ, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κρίνων. [Ἀπ' εἰσαγγελίας κρίνεσθαι Æschin. p. 61, 3.] Et κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Athen. [13, p. 590, D], Rei capitalis accusari. V. Bud. p. 34. [Demosth. p. 535, 12 : Χαβρίου κατηγοροῦντα, ὅτ' ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου. Cum genit. Lycurg. p. 146, 6 : Τὸν νεκρὸν κρίνειν προδοσίας. Alciphro 1, 30 : Ἀσεβείας κριθησόμεθα. Cum περὶ Isocr. De antid. p. 451 ed. Bekk. : Εἰ τοσαύτας πόλεις ἑλόντα (αὐτὸν ἡ πόλις) περὶ προδοσίας ἔκρινε. Demosth. p. 53, 26 : Τῶν στρατηγῶν ἕκαστος δὶς καὶ τρὶς περὶ θανάτου κρίνεται.] Legitur et κρίνεσθαι θανάτου [Thuc. 3, 57, ubi v. Duker.] : Polyb. autem dicit itidem κρίνειν θανάτου [6, 14, 7] : Θανάτου δὲ κρίνει μόνος ὁ δῆμος, et ap. Dem., κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Et κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, Plut. Apophth. [p. 241, E], Maleficii accusari. [Dio Cass. 37, 42 : Ἐπὶ τῇ ... τῶν δεθέντων σφαγῇ ἐκρίθη.] Et κεκριμένος, Reus, v. Ἄκριτος. [Ὁ κρινόμενος, Reus. Æschin. p. 49, 30; Dio Cass. 40, 52; 55, 5.] Rursum Bud., sed in suo Lex., κρίνεσθαι pro Judicio disceptare, affert ex LXX Jerem. 2, [9], necnon e Plat. cum accus. Leg. 12. Sed extant et alia passim significati hujus exx. Aristoph. [Nub. 66] : Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ' · εἶτα τῷ χρόνῳ Κοινῇ ξυνέβημεν. Usus est et Hesiod. [Th. 535] : Ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. Dicitur vero et κρίνομαι πρός σε, quo usus est modo Aristides. Affertur et [ex Herodoto 3, 120] κρίνεσθαι περὶ τῆς ἀρετῆς, pro Disceptare de virtute; e Thuc. [4, 122] cum dat. δίκῃ citatur, κρίνεσθαι δίκῃ. [Hesych. : Κρινώμεθα, ἀντὶ τοῦ μαχώμεθα, ἢ διαλεγώμεθα. Κρινόμεθα, μαχόμεθα, διαλυόμεθα.] Et τὸ κρινόμενον, Id de quo disceptatur. A Bud. redditur Disceptatio e Cic., Judicatio e Fabio. In VV. LL. exp. etiam Controversia, Summa judicii quæstio.

‖ Κρίνω pro κατακρίνω, Damno : et Κρίνομαι pro κατακρίνομαι, in N. T. præsertim, [velut Ev. Matth. 7, 1 : Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε· quod per κατακρίνειν explicuerunt Gregor. Nyssenus, Theophylactus, alii. Basil. M. In Psalm. 7, p. 141 : Τὸ κρίνεσθαι ἐπὶ τοῦ κατακρίνεσθαι ὑπὸ τῆς γραφῆς παραλαμβάνεται, ὡς τὸ (Corinth. 1, 11, 31), Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεξητάζομεν, φησὶν, οὐκ ἂν κατακρίσει ὑπεβαλλόμεθα. Alia exx. v. ap. Suicer. et Schleusn.] Sic et κρίμα, Damnatio. ‖ Pro ἐξετάζω, δοκιμάζω, βασανίζω, atque adeo pro ἀνακρίνω, Bud. p. 35, sed ex. nullum afferens. In Lex. autem exp. Latine Quæro, Quæstionem habeo. [Soph. Aj. 586 : Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε· Ant. 399 : Τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε· El. 1445 : Σέ τοι σὲ κρίνω· Tr. 314 : Τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις.] Sequendo autem hanc expos. τοῦ κρίνω, crediderim κρίνεσθαι de eo dici, de quo habetur quæstio, in Thuc. 6, [29] : Καὶ ἕτοιμος ἦν, πρὶν ἐκπλεῖν, κρίνεσθαι εἴ τι τούτων εἰργασμένος ἦν. Affertur autem et κεκριμένος pro Probatus, Exploratus, ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 9, 42] : Ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ. [Κεκριμένοι ἄνδρες, Probati viri, Herodot. 3, 31. Schweigh.] ‖ Μέση καὶ κεκριμένη ἡλικία, VV. LL. e Ceb. Theb. [p. 80 Cor.], Ætas judicio firmata et integra. ‖ Κεκριμένον a Bud. exp. etiam Exactum, Severum, Germanum. Plut. [Mor. p. 1140, D] : Οὐ μὴν ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν τοῖς πεντάθλοις νενόμισται προσαυλεῖσθαι οὐδὲν μὲν κεκριμένον οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' οἷον ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις, ... ὅμως δὲ καὶ εἰ ἀσθενές τι καὶ οὐ κεκριμένον, ἀλλ' οὖν προσαυλεῖται. Quinetiam adverbium hanc ipsam signif. sequens, est Κεκριμένως [quod v.].

‖ Κρίνομαι, pro συγκρίνομαι, Comparor, Conferor. Bud. e Plat. [Phæd. p. 110, A] : Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια.

[Κρινὼ, οῦς, ἡ, Crino, Danai uxor. Apollod. 2, 1, 5, 9. Antenoris filia, ap. Pausan. 10, 27, 4. G. D. Alia, Artemonis filia, Atheniensis, in tit. ap. Maff. Mus. Veron. p. 55, 2. Hase.]

[Κρίνων, ωνος, ὁ, Crinon, n. pr. ap. Polyb. 5 15, 7 seqq.]

Κρῑνὼν, ῶνος, ὁ, Lilietum, Locus consitus liliis.

Κρῐνωνιὰ, ἡ, Lilii planta. Theophr. H. Pl. 2, 2, [1]: Ῥοδωνιὰ δὲ καὶ κρινωνιὰ κατακοπέντων τῶν καυλῶν φύεται, ὥσπερ καὶ ἡ ἄγρωστις. Ibid. : Φύεται δὲ ἡ κρινωνια καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος. [Ὁ τῶν κρίνων λειμὼν exp. Suidas.]

[Κρινωτὸς, ἡ, ὸν, Liliis ornatus. Aristeas De LXX Interpr. p. 255=110 : Τὰς κεφαλίδας ἔχοντας (pedes mensæ) κρινωτάς.]

[Κρίξ. V. Κρίκος.]

[Κρίξος, ὁ, Crixus, gladiator. Appian. Civ. 1, 116. Themist. Or. 7, p. 86, C : Ὑπὲρ τὸν Κρίξον, ὑπὲρ τὸν Σπάρτακον ἐθρασύνετο. Synes. p. 24, A : Ἐν Γαλλίᾳ μὲν οὖν Κρῖξος (hoc accentu) καὶ Σπάρτακος ὁπλοφοροῦντες ἀδόξως....]

[Κριξός. V. Κρισσός.]

[Κριοβόλος, ὁ, ἡ, Arietes interficiens. Epigr. in Append. Anth. Pal. 239 : Κριοβόλου τελετῆς ἠδ' ἔτι ταυροβόλου μυστιπόλος τελέθων.]

Κριοδόχη, s. Κριοδόκη, ἡ, Arietaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in l. De machinis [p. 6 : Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον. Idem] : Ἵστα δὲ καὶ κριοδόχην ἐπ' αὐτὴν, ἐφ' ἧς καὶ κύλινδρον ἐπετίθει, δι' οὗ προωθούμενος ὁ κριὸς δι' ἀντισπάστων ἐνήργει τὴν χρείαν· ἐβύρσουν δὲ καὶ ταύτην ὁμοίως τοῖς πύργοις. Unde Vitruv. l. in Κριὸς citando : Constituebatur autem in ea, arietaria machina, in qua collocabatur torus perfectus in torno, in quo insuper constitutus aries, trudentum ductionibus et reductionibus efficiebat magnos operis effectus; tegebatur autem is coriis crudis quemadmodum turris. Aliud exemplum cum ejusdem Vitruvii interpret. habes in Θωράκιον.

Κριοειδὴς, ὁ, ἡ, Arietis formam habens, Qui arietinam formam habet, Arieti similis. V. Κριός.

[Κριόθεος, ὁ, synonymum ammoniaci ap. Diosc. 3, 98. Boiss.]

[Κριοκέφᾰλος, ὁ, ἡ, Arietis caput habens. Κρ. Ἄμμων Athanas. vol. 1, p. 9.]

Κρῑοκοπέω, Ariete pulso, tundo, percutio, Arieto. Polyb. 1, [42, 9] : Καὶ παρεκτείνοντες τῶν ἔργων τὰς κατασκευὰς, τέλος ἓξ πύργους τοὺς συνεχεῖς τῶν προειρημένων κατέβαλον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας ἅμα κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν, Ariete quatiendo subruere. [Appian. Mithr. c. 36 : Ἀπὸ τῶν χωμάτων μηχανήμασι πολλοῖς τὸ τεῖχος ἐκριοκόπει. Wak. Const. Manass. Chron. p. 84. Boiss. Athen. De machin. p. 5, 21 : Τὴν κεραίαν ἐν ᾗ κριοκοπεῖ. Hase.]

[Κριόκρανον vitiose pro κιόκρανον. V. Κιονόκρανον.]

[Κρῑοκρούω, i. q. κριοκοπέω. Cyrill. Alex. De exitu animæ p. 416 : Ἀλλ' ὥσπερ κριοκρούοντες ὡς τεῖχος ἡμᾶς εὑρήσουσι. Suicer. Analogia postulat κριοκρουστέω. Schneid. Scribendum κριῷ κρούοντες. G. Dind.]

[Κριομᾰχέω, Ariete pugno. (Arieto, Gl.) Apollodor. in Math. vett. p. 38 : Ἵνα ἐπὶ τὰς στέγας ἄνω κριομαχῶσιν οἱ ἐπιφέροντες.]

[Κριομαχία, ἡ, Arietum pugna. Satira Varronis ap. Gellium. 13, 22, 4, sec. lectionem in vett. edd. interpolatam. Recentiores edd. Σκιαμαχία, codd. Σκιομαχία.]

[Κριόμορφος, ὁ, ἡ, Arietis formam habens. Schol. Apoll. Rh. 1, 256 : Ἐπὶ κριομόρφου νηὸς, ex cod. Paris. : nam vulgo ἐπὶ κριοπρῴρου σκάφους.]

[Κριομύξης, ὁ, i. q. κριόμυξος. Theodor. Prodr. Amar. p. 434 : Τὸν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα Στρατοκλέα λέγεις τὸν κριόμυξιν; sic enim vitiose ap. Gaulm. Schneid. Anonymi Refutatio Synesiani Encomii calv., ex cod. Regio edita a Millero, p. 32, 24 : Ὥστε μὴ μάτην φέρεσθαι τὴν παροιμίαν τὴν ὀΐς παῖδας τοὺς γέροντας λέγουσαν, οὓς καὶ κρονολήρους καὶ κριομύξας καὶ βεκκεσελήνους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καλεῖσθαι ἔθος ἐκράτησε.]

Κριόμυξος, ὁ, ἡ, Arietis instar mucosus, κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα, ut Lucian. loquitur. Est autem valde pituitosum illud animal. Galen. Method. 6 [vol. 10, p. 137] : Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησὶν, εὐδοκιμήσει.

[Κρίον vitiose pro Κρεῖον, quod v.]

Κριοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui arietina facie est, Arietem facie sua repræsentans. Lucian. [De sacrif. c. 14] : Ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ

σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ, κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία, κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν. Cujus meminit et Herodot. 2, [42. Adde 4, 181. Lucian. De astrol. c. 8. Schol. Apoll. Rh. 2, 168 : Ἐπὶ νεὼς κριοπροσώπου.]

[Κριόπρωρος, ὁ, ἡ, Proram arietinam (i. e. quæ arietem forma sua repræsentat) habens. Schol. Platon. p. 362 : Κρ. πλοῖον ὑπόχρυσον. Κρ. σκάφος schol. Apoll. Rh. 1, 256 (ubi codex Paris. κριόμορφον) et Eudocia p. 262, i. e. Navis cujus insigne arietis caput est.]

Κριὸς, ὁ, Aries, Ovium gregis dux. [Hom. Od. I, 447 : Κριὲ πέπον. Herodot. 2, 42. Κριοῦ πάγχρυσον νάκος Pind. Pyth. 4, 121, 286. Δύο ἀργίποδας κριοὺς Soph. Aj. 237.] Plut. Pericle [c. 6] : Κριοῦ μονόκερω κεφαλὴν ἐξ ἀγροῦ τῷ Περικλεῖ κομισθῆναι, Unicornis arietis caput. Id. [p. 996, A] : Ἀθηναῖοι τῷ ζῶντα τὸν κριὸν ἐκδείραντι δίκην ἐπέθηκαν. Theophyl. Ep. 2 : Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων, ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Item κριὸς ἀσελγόκερως ap. Suid. ὁ μεγαλόκερως. [Explicatius Hesych. : Ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς· ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τὸν Δούριον ἵππον κτλ.] Sed potest etiam, et melius fortasse, exponi ὁ ἐξυβρίζων τοῖς κέρασι [κυρίττων καὶ ὑβρίζων κέρασιν Photius p. 179, 1], quemadmodum et in his duobus proverbiis Κριοῦ διακονία, et Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισε, improbitas et ingratitudo ejus animalis notatur, quod sc. eos, a quibus nutritur, cornibus petat. V. Hesych. [et Phot. p. 179, 6 et 9, Diogenian. 5, 62. Altero proverbio, quod ex Menandro memorat Zenob. 4, 63, utitur Liban. vol. 1, p. 24, 20 : Ἀνθρώπιον ἐκ Κυζίκου μιαρόν τε καὶ ἀχάριστον ... κριοῦ δὲ τροφεῖα κατὰ τὴν παροιμίαν ἐκτῖνον. Respicit Eupolis ap. Athen. 9, p. 373, E : Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἔμ' ἐκγεννᾶν τέκνα; de filiis Periclis.] ‖ Signum cœleste, quem arietem esse putant poetæ illum, quo vecti Phrixus et Hellespontum trajecerunt. Aratus [238] : Τῶν ὀλίγον Κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσί· Cic., Inferior paulo est aries, et flamen ad austri Inclinatior. Epigr. : Πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται Ἢ διδύμοις, An in aricte, an vero in geminis. [‖ Κριοὶ, οἱ, Thyestæ monumentum vocatum est, de quo Pausan. 2, 18, 3.] ‖ Ælian. [N. A. 9, 49; 15, 2] meminit et Marini arietis, sicut Plin. quoque Arietem inter pisces agnoscit. Claudiano dicitur Trux aries. De eo plura ap. Plin. ‖ Videntur et naves quædam κριοὶ dictæ, quod arietis haberent insigne, VV. LL. e Bayf. [Pollux 1, 83 : Ἔστι δέ τινα πλοῖα Λίβυα λεγόμενα κριοὶ καὶ τράγοι.] ‖ Machina bellica, quam Joseph. A. J. 3, [9] ita describit : Ἔστιν ὑπερμεγέθης δοκὸς, ἑστῷ νηὸς παραπλησία· ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον, εἰς κριοῦ προτομὴν, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται, τετυπωμένῳ· κατηώρηται δὲ κάλοις μέσος, ὥσπερ ἀπὸ πλάστιγγος, ἑτέρας δοκοῦ σταυροῖς ἑκατέρωθεν ἑδραίοις ἐστηριγμένης· ἀνωθούμενος δὲ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν ἀθρόως πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβρισάντων, τύπτει τὰ τείχη προσανέχοντι σιδήρῳ. Quæ descriptio ap. Suidam iisdem fere verbis legitur, qui inde nomen invenisse hoc πολιορκητικὸν μηχάνημα tradit, quoniam προσπίπτει τε ῥύμῃ, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται, καὶ τοῦτο συνεχῶς ὥσπερ μαχόμενον ποιεῖ· esse autem κεραίαν μεγάλην κριοειδῆ, καὶ αὐτῆς τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς σεσιδηρῶσθαι ἐπὶ πολὺ, ὥστε μήτε ἀποκαυλίζεσθαι, μήτε ἐμπίπρασθαι· προτομὴν autem vocari Anteriorem ipsius partem. De eo ita scribit Ammian. Marc. 23, [9] : Eligitur abies vel ornus excelsa, cujus summitas duro ferro concluditur et prolixo, arietis efficiens prominulam speciem, quæ forma huic machinamento vocabulum indidit : et sic suspensa utrimque transversis asseribus et ferratis, quasi e lance, vinculis trabis alterius continetur; eamque, quantum mensuræ ratio patitur, multitudo retro repellens, rursus ad obvia quæque rumpenda protrudit ictibus validissimis, instar assurgentis et cedentis armati. Qua crebritate, velut reciproci fulminis impetu, ædificiis scissis in rimas, concidunt structuræ laxatæ murorum. Veget. 4, 14, loquens de testudine : Ipsius caput ferro vestitur, et Aries appellatur, vel quod habet durissimam frontem, qua subruat muros, vel quod more arietum retrocedit, ut cum impetu vehementius feriat. Athen. De machin. scribit Carthaginienses, quum Gades oppugnarent, arietem invenisse : Χωρίδιον γάρ τι προκαταλαμβανομένων αὐτῶν, καὶ καθαιρούντων εἰς ἔδαφος τὰ τείχη, νεανίσκους τινὰς οὐδὲν ἔχοντας εἰς τὴν καθαίρεσιν, δοκὸν λαβόντας διὰ χειρῶν ἔνσείειν εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ῥαδίως ἐπὶ πολὺν τόπον καθελεῖν. Unde Vitruv. 10, 19 : Quum autem castellum ante cepissent, id demoliri sunt conati : posteaquam non habuerunt ad demolitionem ferramenta, sumpserunt tignum : idque manibus sustinentes, capiteque ejus summum murum continenter pulsantes, summos ordinum lapides dejiciebant. Quod conspicatus quidam Pephasmenus, in secunda Gadium oppugnatione, Ἱστὸν στήσας, καὶ ἄλλον ἐπ' αὐτοῦ πλάγιον ἀρτήσας παραπλησίως ταῖς τῶν ζυγῶν φάλαγξιν, ἔτυψε τὸ τεῖχος, ἕλκων ἐξ ἀντισπάστων τὸ πλάγιον, Malo statuto, ex eo alterum transversum uti trutinam suspendit, et in reducendo et impellendo vehementibus plagis dejecit Gaditanorum murum, ut idem Vitruv. ibid. interpr. Post quem Geras Carthaginiensis ὑπότροχον ποιήσας σχεδίαν, ἐπέθηκε πλάγιον τὸν κριὸν, καὶ οὐκ ἐξ ἀντισπάστων εἵλκεν, ἀλλ' ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων προωθούμενον· ἐποίησε δὲ ὑπότροχον σκέπασμα δ διὰ τὴν βραδυτῆτα χελώνην προσηγόρευε· μετὰ ταῦτα δὲ ἐποίησάν τινες ἐπὶ κυλίνδρων προωθούμενον τὸν κριόν. Quod idem Vitruv. : De materia basin subjectis rotis fecit, supraque compegit arrectariis et jugis varas, et in his suspendit arietem, coriisque bubulis texit, uti tutiores essent qui in ea machinatione ad pulsandum murum essent collocati. Ibid. dicit ὑπότροχον κριὸν, quem Vitruv. Arietem subrotatum. Plin. scribit eam muralem machinam, quæ Aries tunc temporis dicebatur, equum fuisse ab Epeo inventum. Xen. Cyrop. 7, [4, 1] : Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. [Hesych. : Κριὸς, ῥόπαλον πολιορκητικὸν, ... ὄργανον ἀσπίδων (ἀσπίσων codex, quod emendavit Schowius, Romanorum testudinem intelligi monens). Ἀθηναῖοι δὲ τὰς τραχείας κόγχας καλοῦσι κριούς (κρείους recte ap. Athen. 3, p. 87, B). Καὶ παρὰ Ταραντίνοις τὰ μεταλλικὰ ἀναγράφεται κριός. Postrema non expediverunt interpretes. ‖ Suidas s. h. v. : Καὶ ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσι (tabernis vinariis) κριὸς καλεῖται τὸ κεράμιον τὸ πρῶτον, ᾧ τὰ λοιπὰ ἐπιτηρεῖται. Suspectum ἐπιτηρεῖται, pro quo ἐνήρεισται scriptum in Etym. Gud. p. 347, 19. Neque enim satisfacit Toupii interpretatio, Testa prima, ex qua reliquæ æstimantur.] ‖ Κριὸς ὀροβιαῖος, Cicer arietinum, Colum. Theophr. H. Pl. 8, 5, [1]. De quo Plin. 18, 12 : Est enim arietino capiti simile, unde ita appellatur, album nigrumque. [Seqq. ex Indice.] Pro κριὸς ὀροβιαῖος, quod interpr. Cicer arietinum, a capitis arietini similitudine, Athen. habet Κρεῖος, per diphth. et properispwmenως, ut alibi docui. Non solum tamen ap. Theophr. sic legitur, sine diphth. sc., et oxytonως, sed apud Diosc. etiam : ita enim ap. eum, 2, 126 : Καλεῖται δὲ τὸ ἕτερον αὐτῶν (τῶν ἐρεβίνθων sc.) εἶδος, κριός. [V. Athen. 2, p. 54, F. Quod si recte a Plinio redditum hoc v. est per Lat. Arietinus, videtur Κρῖος scriptum oportuisse, e κρίτος contractum : quo facilius etiam a nonnullis in Κρεῖος potuit mutari, quod ap. Ath. codices et Eust. præbent. Schweigh.] ‖ Vocab. architecturæ, Hesych. : quo significatur Ornamentum quoddam instar tortilis pampini et clavicularum, s. capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ et Ionicæ : Volutam et Helicem vocat Vitruv. [Mutulus in inscr. Attica ap. Müller. De munim. Athen. p. 36, 72 : Ἀναξῶν τοὺς κριοὺς ἁρμόττοντας· ubi v. Müller. p. 63. G. D.] Hesychio est μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος. ‖ Athenienses κριοὺς vocant τὰς τραχείας κόγχας, Hesych. ‖ Populus Atticæ, unde Κριόθεν, et Κριῆθεν, Suid. [V. Κριῶα. ‖ Κριοῦ μέτωπον, τὸ, promontorium Cretæ. Strabo 2, p. 106; 10, p. 474; 17, p. 837, Dionys. P. 90. ‖ Promontorium Chersonesi Tauricæ. Strabo 2, p. 125; 7, p. 309; 11, p. 496; 12, p. 545, Dionys. P. 311.]

[Κριὸς, ὁ, Crius, Cœli filius, unus ex Titanibus, ap. Apollod. 1, 1, 3, ubi Κρῖος scribitur : quem accentum improbavit Aristarchus, de quo Etym. M. p. 539, 20 : Κρῖος ὄνομα Τιτᾶνος παρὰ τὸ κεκρῖσθαι (vitiosus est accentus κεκρῖσθαι, rectus vero κεκρίσθαι non convenit hujus nominis mensuræ), προπερισπᾶται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κριός τοῦ προσηγορικοῦ. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος

καὶ τὸ κύριον ὀξύνει. Τὰ διὰ τοῦ ιος δισύλλαβα ἀρσενικὰ τὴν ει δίφθογγον ἀποστρέφεται ... οὕτως οὖν καὶ Κρῖος κτλ. « Hinc primum intelligimus Aristarcho nomen Titanis per ι scriptum esse, non per ει, quæ scriptura debetur, ni fallor, iis qui Titanem regium nomen (χρείων) potius decere putarent. At nunc is est Κρεῖος Hesiod. Theog. 134, 375, schol. h. l. (Κροῖος vitiose apud Proclum), Plut. Plac. phil. p. 880, C, Etym. M. p. 523, 48, schol. Ξ, 274. Κρειὸς codex unus Diodori 5, 66, i. e. Κριός. Ap. Pausan. 7, 27, 11, pro Κριὸς Siebelisius (et Bekk.) contra codices scripsit Κρῖος. Porro Κριὸς Phrixi pædagogus schol. Apoll. Rh. 4, 119, Palæph. c. 31. Κριὸς (sic codd.) Eubœensis Pausan. 10, 6, 6. Vates Spartanus 3, 13, 3 quater, nec codd. aliter quam Κριός. Denique nomen Ægineticum scribitur aliquoties in ed. Gaisford. Κρῖος ap. Herodot. 6, 50, 73. Sed ap. eundem 8, 92 Κριὸς, item Eustath. ad Dionys. 511, et plus semel schol. Nub. 1359 (ex Simonide) et ap. Aristoph. ipsum hoc versu. Et fluvius Achaiæ, qui a Titane dicitur nomen habuisse, Κριὸς ap. Pausan. 7, 27, 11. Itaque res videtur ad liquidum perducta esse et codicum et Aristarchi auctoritate. » Lehrs. De Aristarch. p. 296.]

[Κριόστᾰσις, εως, ἡ, Arietis statio. Philo in Mathem. vett. p. 92. Comparandum cum βελόστασις. Schneid.]

Κριοφάγος, ὁ, Arietum vorator, Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur, θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται, Hesych.

[Κριοφόρος, ὁ, ἡ, Arietes portans. Diodor. 20, 48: Κατεσκεύασε δὲ καὶ κριοὺς ὑπερμεγέθεις καὶ χελώνας δύο κριοφόρους. Ib. c. 91. Κρ. μηχαναὶ scriptor ignotus (Polybius, ut videtur) ap. Suid. s. v. Προσηρεικότος. Anna Comn. p. 380, C; 381, B; 382, C. G. Ind. De Mercurio, cui vel assistit aries vel ab eo portatur, cujusque adhuc exstant plurima simulacra, Pausan. 2, 3, 4 et 9, 22, 2; ubi de duobus templis Tanagræ, Ἑρμοῦ τοῦ τε Κριοφόρου, καὶ ὃν Πρόμαχον καλοῦσιν. Erat illius statua opus Calamidis. Conf. Guigniaut. De Merc. mythol. p. 11 (1). Hase.]

[Κριόω, Arieti addico. Basil. t. 1, p. 1112, A, de loco Moabitidos Ἀγαλεὶμ s. Γαλείμ (Esaiæ 15, 8): Ἑρμηνεύεται κεχριωμένον, ἐπώνυμον τῷ ἡγεμονικῷ ζώῳ καὶ ἀρχικῷ. Hase.]

[Κρῖσα, ἡ, Crisa. Steph. Byz.: Κρῖσα (vulgo Κρίσα), πόλις Φωκίδος. (Hom. Il. B, 520: Κρῖσάν τε ζαθέην. Soph. El. 180: Ὁ τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν. Strabo 9, p. 416 seqq.) Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἀπὸ Κρίσου Φώκου υἱοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος καὶ Κρισαῖον πεδίον (ap. Herodot. 8, 32, Strabon. 10, p. 418, 427. Κιρραῖον πεδίον ap. Æschinem: v. Κίρρα. Κρισαῖον πέδον Soph. El. 730. Κρ. κόλπος Thucyd. 1, 107, Strabo 10, p. 416, 418, al. Κρισαίου παραλία p. 417. Κρισαία θάλασσα p. 405. Κρ. πόλεμος p. 418, 421. Κρισαῖοι, οἱ, p. 418, 419. Κρισαγῶν ex Κρισαίων corruptum legebatur in Hom. H. in Apoll. 446). Εἰσὶ καὶ Κρῖσαι ἄλλαι Τρωικαί. Ἔστι καὶ Αἰολίδος Κρῖσα. Τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ φασί. (V. Pausan. 10, 37, 6, Etym. M. p. 515, 18. Distinguit Strabo p. 418. Antiquum nomen Κρῖσα, recentius Κίρρα fuisse, urbi in primo bello sacro deletæ impositum, ostendit Tetzschkius in dissertatione de Crisa et Cirrha, Sundiæ edita a. 1834.) Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρισήιος καὶ θηλυκὸν Κρισηιὰς, ὡς ἀπὸ τοῦ Κρισεύς. Nomen in codicibus plerumque Κρίσσα et adjectivum Κρισσαῖος scriptum. Veram scripturam interdum servarunt libri antiquiores, probatam Herodiano apud Dracon. Strat. p. 21, 4, et Περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. vol. 3, p. 289, 24, ubi male scriptum Κρῖσσα, quod in Κρῖσα mutandum ex cod. Havn. || Κρίση, ut κνίση pro κνῖσα dixerunt Epici, in Hom. H. in Apoll. 282: Ἵκεο δ' ἐς Κρίσην (Κρίσσην vulgo hic et infra) ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα· 438: Κρίσην εὐδείελον· et ante consonantem 445: Πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας.]

[Κρίσαμις, ἡ, Crisamis, Cous: de quo v. narratio fabulosa ap. Zenob. Prov. 4, 64, Hesych., Photium Lex. p. 179, 11, et Suidam. Ap. Photium et in deterioribus Suidæ libris Κρίσσαμις scriptum, apud Zenobium Κίσσαμις.]

Κρισίαι [?], Hesychio τάξεις ἱππικαί.

[Κρισίας, ὁ, Crisias. Epigr. Anth. Pal. 13, 13: Κυδωνιάτας Κρισίας εἰργάσσατο. Quod Κριτίας scribendum videbatur Pauwio. Vera scriptura fortasse Κρεσσίδας est, qui artifex memoratur in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 595: Κρεσίδας ἐποίησε Κυδωνιατ[ας]. G. Dindorf.]

[Κρισίη, Κρισίης, Κρησίη, Κρησηὶς, Κρυσίης lectiones vitiosæ pro Χρυσηὶς in libris Hesiodi Theog. 375.]

Κρίσιμος, ὁ, ἡ, q. d. Judicatorius, Ad judicationem pertinens, E quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo. Unde κρ. ἡμέρα ap. Medicos, Judicatorius s. Decretorius dies. [Galeni Περὶ κρισίμων ἡμερῶν libri tres supersunt vol. 8, p. 450—507.] Κρ. ἡμέρα [Hippocr. p. 956, F], inquit Gorr., Judicatorius s. Decretorius dies, dicitur In quo κρίσις morbi contingit. [Heraclit. Alleg. Hom. p. 428: Ὅτι κρίσιμοι τῶν σωματικῶν παθημάτων αἱ περιτταὶ γίγνονται τῶν ἡμερῶν. Valck. Pollux 4, 178: Μένανδρος περὶ τῆς ἑβδόμης λέγων φησὶ « Κρίσιμος γὰρ αὕτη γίγνεται. » Artemidor. 2, 29: Τοῖς δὲ νοσοῦσι κρισίμους ἡμέρας προσαγορεύουσιν.] Itaque ut κρίσις omni die fieri potest, sic et omnis dies κρίσιμος esse potest. Nunc autem appello κρίσιν Omnem morbi solutionem; in qua quidem signif. etiam febris ephemeræ κρίσις est. Atque ut sunt multæ τῶν κρίσεων differentiæ, sic et dierum criticorum: alii enim κατ' ἐξοχὴν κρίσιμοι ἢ κριτικοὶ appellantur, in quos sæpissime et securissime crises incidunt: alii mali sunt, in quibus magna e parte fiunt crises malæ; alii vero medii et incidentes, quibus crises contingunt imperfectæ. Est autem omnium fortissimus perfectissimusque septenarius, et qui septenario concluditur, ut septimus etc. Et paulo post, Et hi quidem dies, quibus certa firmaque vis inest decernendi, κυρίαι ἡμέραι ab Hippocr. appellantur. Hi autem quanquam præcipui sunt inter criticos, sunt tamen et alii quidam, quos παρεμπίπτοντας, Incidentes, vocant, quibus et sua vis inest ad judicandum, ut tertius, quintus, nonus. Hi omnes vere et proprie Critici appellantur. Dicuntur autem et eo nomine aliquando illi dies, qui singularum hebdomadarum medii sunt, easque in duas partes dividunt, ut quartus, undecimus, decimusseptimus, et reliqui eodem modo: quod sæpe in eos crises bonæ incidant. Hi tamen proprio nomine non κρίσιμοι, sed ἐπίδηλοι et θεωρητικοὶ, Indices et contemplabiles [legitur *contemptabiles*: quod correxit HSt. in Ms. Vindob.], nuncupantur, quod majorem vim et proprietatem habeant ad præsagiendam contemplandamque futuram κρίσιν, quam ad judicandum. Quarta autem criticorum dierum differentia est, in quibus utplurimum mala κρίσις evenit. Hæc ille. In Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 382, 11] κρίσιμα φάεα vocantur istæ κρ. ἡμέραι, in hoc v.: Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα. Ap. Galen. Ad Glauc. legimus et κρ. αἱμορραγία: quo autem sensu, patebit ex iis, quæ e Gorr. subjungam. || Κρίσιμον, inquit idem Gorr., ab Hippocr. Π. Δ. Ὀ. Π. vocatur τὸ κρίσιν ποιοῦν τοῦ νοσήματος: quod idem est ac si dicas ὠφέλιμον, Utile, Galen. Ut autem scribit Idem Comm. in Prorrh. κρίσιμον duobus modis accipitur ap. Hippocr., ut signum et ut causa per se τῆς κρίσεως. Signum quidem id dicitur, quod futuram crisin prænuntiat. Et paulo post, Nam pro horum signorum viribus illa superiora bonam malamve κρίσιν, et imperfectam vel perfectam fore ostendunt. Κρίσιμον autem, ut causa, dicitur omnis vacuatio et abscessus, per quem κρίσις ipsa perficitur, ut vacuatio per alvum, per hæmorrhoidas, per vomitiones, per sputa, per αἱμορραγίαν, per sudores. Omnes præterea abscessuum differentiæ, post aures, in alas, in inguina, in articulos, in cutem (est enim quidam icterus criticus), et in alias omnes corporis partes. Hæc quamvis κρίσιμα ut causæ proprie dicantur, signorum tamen etiam rationem quandam habent, sicut paulo ante diximus. || Κρισιμώτερα dicuntur ab Hippocr. Π. Δ. Ὀ. Π. [p. 387, 38], Omnia quæ magis ad crisin faciunt, eamque magis promovent, Gorr. e Galeno. [|| Adv. Κρισίμως. Hippocr. p. 80, F: Τὰ ἐν φρίκῃσι ἅμα ἱδρώσαντα κρ., et p. 120, G. G. Dind. Galen. vol. 4, p. 495, 3: Δι' ὅλης μὲν ἡμέρας ἱδρούντων κρ. Hase.]

Κρίσις, εως, ἡ, Judicatio, i. e. Ipsa judicandi actio. [Æsch. Ag. 1289: Οἳ δ' εἶχον πόλιν, οὕτως ἀπαλλάσσου-

σιν ἐν θεῶν κρίσει. Eurip. Iph. A. 1307 : Κρίσιν (nisi hic Disceptationem intelligere placeat) ἐπὶ στυγνὰν ἔριν τε καλλονᾶς (et in parte fabulæ spuria 580 : Ὅτε σὲ κρίσις ἔμαινε θεᾶν). Plato Leg. 6, p. 768, A : Τῷ πλήθει μεταδιδόναι τῆς κρίσεως.] Sed frequentius Judicium, Sententia, quæ fertur de re aliqua. [Herodot. 8, 69 : Ἐτέρποντο τῇ κρίσι, ὡς ἀπολεομένης αὐτῆς. Ἄεθλων κρίσις Pind. Ol. 3, 37, Nem. 10, 43. Κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις Ol. 7, 146. Eurip. Hel. 26 : Μορφῆς θέλουσαι διαπεράνασθαι κρίσιν. Plato Soph. p. 242, C : Ἐπὶ κρίσιν ὥρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐστιν· Gorg. p. 523, E : Ἵνα δικαία ἡ κρίσις ᾖ· Rep. 10, p. 620, B : Μεμνημένην τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως.] Aristot. [Polit. 2, 6] : Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, Inter se de sententia ferenda consultant, Bud. [Κρίσις καὶ διάληψις, Quod quis secum statuit, Propositum, Polyb. 3, 6, 7. Κρίσει πραγμάτων διαφέρεσθαι, Judicio, sententiis de republica differre, 17, 14, 10. Schweigh.] Et κρίσιν ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Judicare, Judicium facere, pronuntiare, Sententiam ferre : κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων, VV. LL. e Dem., Judicium de oratoribus facere. [Isocr. p. 48, D : Ἐν τοῖς νόμοις τοῖς ἡμετέροις τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο περὶ αὐτῶν· 197, B.] Aristides de judicio Minervæ et Neptuni pro urbe Athenarum [vol. 1, p. 107] : Ἀλλὰ καὶ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, ἐν τῇδε τῇ πόλει τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο. [Aristot.] Polit. 4 : Κρίσις οὔπω γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος, Nondum lata est sententia, finita est s. dirempta controversia. Ap. Eund. [« Polit. 6 »] videtur esse potius Dijudicatio, quum dicit κρίσιν τῶν ἀξίων ποιεῖσθαι, ut exponatur Dijudicare qui sint digni. At in VV. LL. redditur Discernere, Probare. Sic certe κρίσις pro Dijudicatione capitur a Plut. [Mor. p. 153, F] : Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Reddebant dijudicationem difficilem. [|| De multiplici voc. usu ap. scriptores ecclesiasticos v. Suicer. p. 162 seqq. || De responso vatum et interpretatione portenti Diodor. 17, 116 : Τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου τοῦτον μὲν κατὰ τὴν ἐκείνων κρίσιν ἀπέκτεινεν. Philoch. ap. Dionys. H. De Dinarcho jud. c. 3. Hemst.] || Κρίσεις, Judicium, ea signif., qua dicitur aliquis esse acri judicio, valere judicio. Herodian. 4, [5, 5] : Πλὴν εἴ τις ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο. [Κατὰ κρίσιν, οὐ κατ' ἄγνοιαν, Judicio, Consulto, Deliberato, non per ignorantiam, Polyb. 6, 11, 5. Schweigh.]

|| Causæ dictio. Item Accusatio. Thuc. 1, [131] : Καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν, Et offert se ad causam dicendam. Ib. [34] : Προκληθέντες γὰρ περὶ Ἐπιδάμνου ἐς κρίσιν. Et κρίσιν προαγορεύειν, Plut., pro Diem dicere, ut inquit Bud.; qui affert et e Dem. [p. 501, 11, ubi τῆς κρ. omittunt libri prope omnes] : Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, pro Accusandi tempus exiit. Et κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος [Aristot. De partt. anim. 3, 10. Hemst.], Quendam accuso, vel reum ago, VV. LL. [Κρίσεις λέγειν, Caussas agere, Polyb. 32, 9, 11. Κρίσιν ἀποδοῦναί τινι, Caussam, litem alicujus judicare, s. judicandam curare, 5, 16, 5. Id. 23, 2, 6 : Βουλόμενοι κατακηρυχθῆναι τὰς κρίσεις τὰς κατὰ τῶν περὶ Ζεύξιππον, ἃς ἦσαν πρότερον αὐτοῖς (vel αὐτοὶ) ἔτι ὑπογεγραμμένοι, Accusationem quam contra eum perscripserant. Schw.]

|| Lis, Controversia. [Disceptatio. Herodot. 5, 5 : Ἐπεὰν ὧν τις αὐτῶν ἀποθάνῃ, κρίσις γίγνεται μεγάλη τῶν γυναικῶν καὶ φίλων σπουδαὶ ἰσχυραὶ περὶ τοῦδε· 7, 26 : Ἐς κρίσιν τούτου πέρι ἐλθόντας. Plato Rep. 2, p. 379, E : Θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν· Menex. p. 237, D : Ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις. Dinarch. p. 101, 17 : Τῇ πρὸς Ὀρέστην ἐν τούτῳ τῷ συνεδρίῳ κρίσει γενομένῃ.] Lucill. Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 141] : Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. || Interdum pro ἔγκλημα, cujus signif. exemplum Bud. ex Aristot. affert.

|| Decretorium belli prælium, Bud. : sicut sc. κρίνεσθαι pro Decernere accipitur. Polyb. 1, [59, 11] : Δύναται διὰ τοῦ κατὰ θάλατταν κινδύνου κρίσεως τὰ ὅλα τυχεῖν· ut alibi dicit Idem κρίνειν περὶ τῶν ὅλων. Plut. [V. Rom. c. 18] : Καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα, Pugna, quæ decerni non potuit, Bud. [Polyæn. 4, 9, 1 : Ἦν ἴση τῆς μάχης ἡ κρ. Hemst.] Ap. Thuc. pariter

A τὸ Μηδικὸν ἔργον, Medicum bellum, dicitur κρίσιν σχεῖν, 1, [23] : Καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε, ubi nihil aliud est quam Celeriter terminatum fuit, finitum, confectum. Sic autem Plut. Phoc. [c. 6] : Τοῦ γὰρ εὐωνύμου κέρως ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ κρίσιν ἐποίησε ταχεῖαν. Polyb. autem [16, 4, 8] : Ῥᾳδίαν ἂν καὶ σύντομον ἔλαβε κρίσιν ἡ ναυμαχία, Navalis prælii certamen celerem facilemque exitum habuisset, Bayf. At vero ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις dicitur, quum ancipiti marte pugnatur. Diodor. autem addidit et gen. τῶν ὅλων, in historia de Alexandro [17, 33] : Ἡ μὲν μάχη διὰ τὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν· quibus subjungit, Ἐταλαντεύετο γὰρ δεῦρο κἀκεῖσε, τῆς τροπῆς ἐναλλὰξ γινομένης. [Ἡ τοῦ παντὸς κρ. Aristid. vol. 1, p. 143.]

|| Κρίσις affinem proxime præcedenti signif. ap. Medicos habet; accipitur enim vel pro Solutione morbi, vel pro Repentina in melius aut deterius mutatione. [Galen. Comm. ad Aphorism. 2, 23 : Ἡ μὲν B κρίσις ὀξύρροπός ἐστιν ἐν νόσῳ μεταβολὴ πρὸς ὑγίειαν ἢ θάνατον. Galeni Περὶ κρίσεων libri tres supersunt vol. 8, p. 377—449.] Sed magis particularem hujus nominis expositionem subjungam e Gorr., de hoc tantum obiter admonens, ab eo inter alia proferri locum Galeni [Comm. 3 in Progn. p. 153, 17 Bas.], scribentis hanc τοῦ κρίσις signif. a foro ad Medicos translatam esse, qua in re nequaquam Galeno assentior, quum multo magis sit rationi consentaneum a re militari eam transferre, quum magna sit inter κρίσιν νόσου et κρίσιν μάχης affinitas : unde etiam sicut κρίνεσθαι exp. ibi Decernere prælio, sic κρίσιμοι ἡμέραι, Dies decretorii. Ita igitur ille : Κρίσις ap. Hippocr. tribus modis sumitur : 1. significat simpliciter τὴν λύσιν, ut quo Prognostici l. scribit optimam urinam esse, in qua per totum morbi curriculum, donec ipse judicatus sit, subsidet album, læve et æquale. Neque enim aliter κρίνεσθαι illic interpr. Galen., quam λύεσθαι, ut nec aliis plerisque ll., quum κρίνεσθαι in luxationibus usurpat. Unde Corn. Celsus, pleraque ex Hippocr. in C Lat. convertens, κρίνεσθαι nunquam aliter vertit quam Solvi et finiri morbum. Eod. etiam modo ephemeræ et hecticæ febres dicuntur judicari, per abusionem, Galen. De cris. 2, quod et sine magna perturbatione et minime subita permutatione finiantur. Altera vero signif. est Motus vehemens naturæ ad rei cujuslibet molestæ depulsionem. Hæc quidem generalis est signif., secundum quam non modo morbi, sed et conceptiones et abortiones et partus, et omnino quæcunque magno naturæ conatu indigent, dicuntur judicari. Et paulo post, Veruntamen non omnis naturæ conatus ad vacuandum propulsandumque quicquid ei nocivum est, κρίσις dici debet, ne quotidianam excrementorum vacuationem κρίσιν esse cogamur fateri, sed is modo, qui vehemens sit, necnisi certis dierum, hebdomadarum, mensium, aut annorum periodis contingit. Nam quum, auctore Galeno, τῆς κρίσεως nomen a foro ad medicinam translatum sit, qua in re ego potius illi assentior, quam aliis, qui κρίσιν Excretionem, Naturæ conflictum interpr., quod κρίνειν et κρίνεσθαι utrumque aliquando significet. Neque D enim κρίσιν, non dico malam, sed omnem, quæ bona sit, excretio sequitur, quod perinde natura cum morbo decertet atque reus cum petitore; atque ut in foro alteram partem causa cadere necesse est, ita hic naturam aut vinci aut vincere oporteat : et quemadmodum non de levibus rebus, sed gravioribus actiones institui solent et judicia exerceri, sic non omnis naturæ motus, quo onus omne superfluum a se deponat, κρ. appellari debet, sed magnus modo, et in quo natura videtur plurimum laborare. Talis quia maxime circa morbos apparet, atque in ejus contemplatione Medici præcipue versantur, ideo τῆς κρίσεως nomen morborum tantum proprium videntur fecisse, et ad eos retulisse omnia, quæcunque de crisibus conscripserunt. E quorum sententia hæc breviter de morborum crisi dicemus. Igitur κρίσις tertia sua signif. varie a vett. Medicis definita fuit. Alii enim, ut scribit Galen. [vol. 9, p. 44], Subitam in morbo mutationem, alii Ad meliorem statum inclinationem solam, alii

Eam, quæ antecedit, agitationem, alii Integram omnem morbi solutionem, alii Eam tantum quæ bona sit, κρίσιν dixerunt. Hippocr. vero, sicut recitat Galen., appellat κρίσιν Permutationem magnam in morbo repente factam : cujus ipse quatuor differentias assignat, Ἐπιδημ. 1 [p. 965, E] scribens, Ἐπὶ σωτηρίην ἢ ὄλεθρον, ἢ ῥοπὴν ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἢ τὸ χεῖρον. Siquidem per hujusmodi mutationes nonnunquam subito integra sanitas restituitur, aut moritur æger, aut levior aut deterior morbus evadit. Addit vero Galen. De cris. 3 init. alias duas, quas Mustas vocat, quum subita aliqua ad melius aut pejus commutatione facta, deinceps morbus eodem tenore progreditur, donec æger vel convaluerit, vel extinctus sit. Earum duæ bonæ, duæ malæ dicuntur. Verum ea sola, quæ subitam affert sanitatem, simpliciter κρίσις appellatur; nam quæ mortem affert, mala κρίσις est : aliæ non κρίσεις, sed simpliciter λύσεις, ut ait Galen., vel ἐλλιπεῖς κρίσεις vocantur. Omnibus diebus earum aliqua fieri potest, non tamen omnis omni die; nam bona, quam absolute κρίσιν dicimus, septimum, decimumquartum, vigesimum, etc. Et postremo, Κρ. etiam præter superius explicatas signiff. sumitur aliquando ap. Hippocr. pro ipsa Accessione, ut Aphor. 19, l. 1, sicut Galen. et Philotheus in explicatione ejus l. scripserunt. [Comparanda cum his quæ Foesius attulit p. 217, 218.]

[Κρίσκης. V. Κρήσκης.]

[Κρίσμιον, Hesychio φυλακεῖον [φυλάκιον codex. Glossa vitiosa nec literarum ordini apta. Significationem convenire substantivo κλεισίον animadvertit Is. Voss.]

[Κρισμός. V. Κριγμός.]

[Κρῖσος, ὁ, Crisus, Phoci f. Pausan. 2, 29, 4; Steph. Byz. s. v. Κρῖσα. Κρίσσος vitiose ap. schol. Eurip. Or. 33. Κρίσος, τὸ κύριον, βαρύνεται, Arcad. p. 75, 11.]

[Κρίσσα et derivata v. s. Κρῖσα.]

[Κρίσσαμις. V. Κρίσαμις.]

Κρισσὸς, ἡ, ὸν, pro κιρσὸς dicitur, ut κρίκος pro κίρκος. || Unde Κρισσοχάβωνες, Equi dicuntur qui varices habent in testiculis, Qui laborant τῇ κιρσοκήλῃ : et ob id inhabiles sunt admissuræ. Ita enim Apsyrtus in Hippiatr. [p. 54, 5] : Κρισσοχάβωνες ἵπποι λέγονται οἳ κατὰ τῶν διδύμων κρισσοὺς ἔχουσιν, ἄθετοι μὲν πρὸς ὀχείαν. Meminit Hesych. quoque hujus voc. scribens, κρισσὸν dici τὴν ἐν ταῖς δρυσὶ γινομένην διάφυσιν, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξὸς, vel τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσιν σκληρὰν καὶ ὀζώδη, Varicem, quum sc. venæ contortæ nodosum quendam tumorem excitant. Ap. Polluc. [4, 196] scribitur κρίξος : pro quo malim κριξὸς [ut nunc ex codd. restitutum], oxytonως, ut Ionicum Doricumve sit pro κρισσὸς, sicut διξὸς pro δισσός. [Hippiatr. p. 205, 24 et 25, κρισσοὶ et κρισσῶν. Hase.]

[Κρισσώδης, ὁ, ἡ, Varicosus, Gl. Galen. vol. 19, p. 123, 4 : Ἔστι δὲ κρ. τις ὄγκος· ubi ed., κρισώδης. Hase.]

[Κρίσων, ωνος, ὁ, Crison, Himeræus, olympionica. Plato Protag. p. 335, E; Diodor. 12, 5, 23, 29; Dionys. A. R. 11 init.; Pausan. 5, 23, 4. || Alius, itidem Himeræus, ap. Plut. Mor. p. 58, E. In libris hoc nomen modo Κρίσων, modo Κρίσσων scribitur.]

[Κρίταλλα, τὰ, s. Κρίταλλοι, οἱ, Critalla, oppidum Cappadociæ. Herodot. 7, 26, ubi ἐκ Κριτάλλων, sive ut in aliis libris scriptum, ἐκ Κριτάλων.]

[Κρίταμον. V. Κρῆθμον.]

Κρίτανος, ὁ, Hesychio τέρμινθος, Terebinthus.

[Κρῑτέον, Judicandum. Plato Gorg. p. 523, E: Γυμνοὺς κρ. ἁπάντων τούτων. Sext. Emp. p. 62; Maximus Tyr. 26, 2. Κριτέα Hippocr. p. 5, 54 : Τὰ κατὰ τὴν ἰητρικὴν οἷά τέ ἐστιν ὥς τε κριτέα. G. D. Galen. vol. 6, p. 411, 5 : Κριτέον δὲ καὶ τοῦτο τῇ πείρᾳ. Id. ib. p. 568, 1 : Ἢ κατά τι σύμπτωμα τῇ π. κρ. Hase.]

[Κρῑτὴρ, ῆρος, ὁ. Κριτῆρες, Dentes genuini. Etym. M. p. 742, 37 : Σωφρονιστῆρες, οἱ ἔσωθεν τῶν ἄλλων ὀδόντων διαφυόμενοι κατὰ τὴν τοῦ φρονεῖν ὥραν περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καλεῖ αὐτοὺς κριτῆρας. Ab Aristotele κραντῆρας vocatos esse diximus s. v. Κραντήρ. Κριτήρων tamen quoque nomen recte habere ostendit gl. Hesychii, Κρίτας (scr. Κριτὰς), ὀδόντας. G. Dindorf.]

Κριτήριον, τὸ, Organum judicandi s. Instrumentum. Plut. De mor. virtute [p. 448, B] : Καὶ τούτων κριτήριον ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀμφοτέρων ἐφαπτομένη. Diog. L. Zenone, de dialectica loquens, p. 334 [7, 54] : Ὅτι τὸ κρ., ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, κατὰ γένος φάντασμά ἐστι. Idem [ib.] : Κρ. δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ τυγχάνειν τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν. Multa περὶ τοῦ κριτηρίου habes in opusculo Pyrrhoniarum Hypotyposeων, quod a me Latinum factum fuit, ubi etiam triplex constituitur, τὸ ὑφ' οὗ, τὸ δι' οὗ, τὸ καθ' ὅ. A Bud. autem exp. Sensus et pars animi rerum æstimatrix et arbitra; et subjunguntur ab Eod. Platonis et Plut. ll., Comm. p. 37. Ego malui Organum judicandi interpretari, quod ead. forma dicatur qua αἰσθητήριον. [Plato Theæt. p. 178, B : Ἔχων αὐτῶν τὸ κρ. ἐν ἑαυτῷ, οἷα πάσχει τοιαῦτα οἴεται ἀληθῆ. Plut. Mor. p. 1001, D, quattuor dicit κριτήρια nobis esse a deo data, νοῦν μὲν τῷ νοητῷ, διάνοιαν δὲ τῷ μαθηματικῷ, πίστιν τοῖς αἰσθητοῖς, εἰκασίαν δὲ τοῖς περὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὰς εἰκόνας. Hæc Bud. « Τὸ κρ. τῆς ψυχῆς Basil. M. vol. 1, p. 132, C. » Valck.] || Id e quo judicandi materiam, ut ita dicam, petimus, ad quod respicientes judicamus, Argumentum, Philo, Synes. [Senatuscons. in Gruteri Inscr. p. 503, 17. Ita sumendum in Melamp. Π. παλμ. p. 233, 25. Hemst.] || Locus ubi judicatur, Judicis tribunal, Synes. [Plato Leg. 6, p. 767, B : Δύο τῶν λοιπῶν ἔστω κριτήρια. De judicibus ipsis, καθίζειν κριτήριον Polyb. 9, 33, 12. Ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, Apud æquos judices, 16, 27, 2. Diodor. 1, 72 (ubi var. lect. ἀκροατήριον) : Προετίθεσαν τῷ τετελευτηκότι κριτήριον τῶν ἐν τῷ βίῳ πραχθέντων· Exc. p. 531, 69; 610, 35; 631, 46. || Κριτήριον nomen loci Argis, ubi Danaus de Hypermnestra judicium fecerat, ap. Pausan. 2, 20, 7.]

Κρῑτὴς, ὁ, [De accentu Herodian. Π. μ. λέξ. p. 40, 16 : Οὐδὲν εἰς της λῆγον δισύλλαβον ἀρσενικὸν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτής. Arcad. p. 24, 6], Judex, Arbiter, Arbitrator; Æstimator, Bud., afferens e Dem., Κριτὴς τῶν συμφερόντων ἀσφαλής. [Herodot. 3, 160 : Ἀνδραγαθίην οὐδεὶς ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ. Æsch. Suppl. 397 : Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα· μή μ' αἱροῦ κριτήν. Soph. Aj. 1243 : Εἶκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς. Eur. Andr. 1163 : Ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτής· Suppl. 1053 : Κριτὴς ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς. Plato Phileb. p. 65, A : Ἱκανὸς κριτὴς ἡδονῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως. Κριτὴς ὑπὲρ τῶν ἀντιλεγομένων Polyb. 9, 33, 12. Ἴσος κρ., Æquus judex, 17, 6, 1 Æschin. p. 65, 28. Κρ. αἱρετὸς ap. Thom. M. p. 215 : Διαιτητὴς λέγε καὶ μὴ αἱρετὸς κρ.] Sic autem exponi posse opinor in Thuc. 3, [37] : Κριταὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τοῦ ἴσου μᾶλλον ἢ ἀγωνισταὶ, ὀρθοῦνται τὰ πλείω. [Ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ, Ut ego judico, Meo judicio, solemnis loquendi formula, de qua v. Suidas s. h. v. Hemst. Eur. Alc. 804 : Ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ. || Somniorum interpres, ap. Æsch. Pers. 226 : Ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής.] Pollux [3, 145] tradit musica certamina habuisse suos κριτὰς, sicut gymnica suos βραβευτάς. [Plato Leg. 2, p. 659, A : Τοὺς τούτων κριτάς· 12, p. 949, A : Κριτὴν χορῶν καὶ πάσης μουσικῆς. Sæpissime de judicibus certaminum scenicorum dicitur. Aristoph. Nub. 1115 : Τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἢν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ἡμεῖς φράσαι· Av. 445 : Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς. (Themist. Or. 30, p. 348, D, ubi Homeri et Hesiodi poesis comparatur : Ὁ δὲ (Hesiodus) ... διὰ ταῦτα πᾶσι τοῖς κριταῖς κρατεῖ.) Κριταὶ οἱ ἐκ Διονυσίων Æschin. p. 87, 4. Zenob. Prov. 3, 64 : Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται· παροιμιῶδες, οἷον ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ εἰσίν. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία παρ' ὅσον πέντε κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος. Σύγκειται οὖν παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν « Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, » ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα γράφεται. Ad quem l. Schottus : « Hesych. : Πέντε κριταί· τοσοῦτοι τοῖς κωμικοῖς ἔκρινον οὐ μόνον Ἀθήνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Σικελίᾳ. De Tragicorum vero judicibus v. Plut. V. Cimon. p. 483, E, et Suidam, atque Gellium 10, 18, et Sueton. Claudio c. 11, item schol. Horatii ad Sat. 1, 10, 38 : *Certantia judice Tarpa.* » Adde Hermann. in dissert. de quinque judicibus poetarum Opusc. vol. 7, p. 88-95.] || Κρίτας, Hesychio ὀδόντας, Dentes [Conf. Κριτήρ] : at Κριτὰν Dor. pro κριτὴν, Judicem.

[Κριτιάζω, Critiam dicendo æmulor. Philostr. V. Soph. 2, 14, p. 564, ubi Herodi tribuitur κριτιάζουσα ἠχώ. Jacobs. Id. Philostr. p. 20, 14 ed. Kays., de

Thessalis : Μετέβαλον δ' ἂν καὶ ἐς τὸ κριτιάζειν. Conf. Alb. Jahn. Symb. ad Philostr. p. 17. Hase.]

[Κρῖτίας, ὁ, Critias, Dropidæ filius, æqualis Solonis. Plato Tim. p. 25. || Callæschri filius, Critiæ prioris nepos, poeta elegiacus, unus ex triginta tyrannis. Plato Protag. p. 316, A; Xenoph. H. Gr. 2, 3, 2. De hoc aliisque ejusdem nominis viris v. loci scriptorum a Bachio collecti ad Critiæ carminum reliquias p. 2 seqq. || Corruptum ex Κρίτιος notabimus s. h. v.]

Κριτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus s. Solers ad fungendum officio κριτοῦ, i. e. Judicis, Solers ad judicandum, Judicandi peritus. Synes. Ep. 74 : Ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. [Plato Polit. p. 260, C : Ἆρ' ἐν τῇ κριτικῇ (τέχνῃ θετέον); 292, B : Κριτικὴν ... τινὰ καὶ ἐπιστατικὴν ἐκ τῶν ἄλλων (ἐπιστημῶν) προειλόμεθα. Epist. ad Hebr. 4, 12 : Κριτικὸς ἐνθυμήσεων (διακρίνων λογισμοὺς exp. Hesych.) καὶ ἐννοιῶν καρδίας. Basil. M. vol. 1, p. 20, A : Ὀφθαλμοὶ οὔπω ἦσαν κριτικοὶ τοῦ ἐν φωτὶ κάλλους. Schol. Hom. Il. T, 292 : Ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πᾶσιν. Eustath. p. 1395, 42 : Τὸ δὲ «οἷς κοτέσσεται» τὸ κριτικὸν ἐμφαίνει τῆς Ἀθηνᾶς· οὐ γὰρ εἰκῇ καὶ ἁπλῶς μαίνεται κατὰ ἡρώων, ἀλλ' οἷς ἂν διακρινεῖ δέον εἶναι κοτέσασθαι. Valck.] Item κριτικὸς, Qui velut artem factitat judicandi s. judicium ferendi de aliorum scriptis, præsertim vero de poematis, Censor poematum : quorum in numero fuerunt olim Aristarchus et Aristophanes grammaticus. A Strabone autem vocantur κριτικοὶ, si Eustathio credimus, Qui ad grammatica præcepta examinantes poemata, censores eorum sunt. Idem Eust. ap. Heraclidem gramm. κριτικοὺς exp. Grammaticos exactiores, i. e. exactioris doctrinæ, τοὺς ἀκριβεστέρους γραμματικούς. [De his ll. infra.] Plato Axiocho [p. 366, E] : Κριτικοὶ, γεωμέτραι, ταχτικοί. Sciendum est autem, quamvis κριτικὸς sine adjectione dicatur de Censore poematum, addi tamen interdum ipsum gen. ποιημάτων : ut a Luciano [De salt. c. 74] : Ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικόν. Dicitur autem et δύναμις κρ., q. d. Facultas critica, i. e. Peritia judicandi s. solertia, qualis inest iis, qui Critici appellantur. Lucian. Hermot. [c. 68] : Γυμνασάμενόν γε πρότερον καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον. Et ib. [c. 64] : Κριτικῆς τινὸς καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς. [De hoc usu et adjectivi et substantivi κριτικὸς cognatisque κρίσις et κρίνειν explicatius dixit Lehrsius in Dissertatione de vocabulis φιλόλογος, γραμματικός, κριτικός, Regimontii edita a. 1838, p. 8 seqq., unde potiora repetimus. « In grammaticæ partibus *Crisis* (judicium) ponebatur a plerisque : in Dionysii Grammatica p. 630 hoc modo : Ἕκτον κρίσις ποιημάτων, ὃ δὴ κάλλιστόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ. V. grammat. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 225, Varronem ap. Diomed. 2, 6 (judicium), Victorin. 3, interpr. Dionys. Gr. p. 736, 23; Cratetisque memineris. Sext. Gr. § 93 : Τά τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα κρίνουσι τά τε γνήσια ἀπὸ τῶν νόθων διορίζουσι (conf. § 280). Sed qualis grammaticorum crisis fuerit (nam quam nos hodie præcipue etiam criseos nomine dicere solemus, textus emendationem, διόρθωσις erat, seorsum autem inter partes grammaticæ censetur τὸ διορθωτικὸν μέρος) nemo descripsit melius quam Plinius, qui duas ejus fecit partes, ut et spuria notarentur et quæ laudabiliter essent scripta, quæ minus, existimaretur. Diomedes 2, 6, negligentius horum unum tantum respicit, quum in partibus grammatices *judicium* sic describit : Judicium est, quo omnem orationem recte vel minus recte pronuntiatam specialiter judicamus, vel existimatio, qua poema ceteraque scripta perpendimus. Contra unus ex interpretibus Dionysii p. 74 (Etym. Gud. p. 664) miro argumento alterum solum grammatici esse contendit : Κρίνει δὲ τὰ ποιήματα οὐχ ὅτι καλά ἐστιν ἢ κακά· ποιητοῦ γὰρ ἂν εἴη τὸ τοιοῦτο· ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν μέτρον ὑπὸ τέχνην ἐστὶν, ἀνάγκη τὸν γραμματικὸν ταῦτα πάντα διακρίνειν εἰ τοῦ αὐτοῦ ἐστι ποιητοῦ. Hunc exscripsit Psellus in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 210. Quatenus igitur id agunt grammatici, dicuntur κριτικοὶ, ut κρίσις, κρίνειν. Athen. 3, p. 116, D : Ὅτου μέν ἐστι τὰ ποιήματα ὑμῶν ἐστι κρίνειν τῶν δοκιμωτάτων γραμματικῶν. Schol. Hom. Il. X, 379 : Τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. Ammon. ad Aristot. Categ. fol. 3 : Ἐκρίθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐξηγητῶν Κατηγοριῶν μὲν τοῦτο εἶναι γνήσιον τοῦ Ἀριστοτέλους, Ἀναλυτικῶν δὲ τέσσαρα. Ciceronis locus Epist. ad fam. 9, 10, notus. Strabo 9, p. 394, de στῆσε δ' ἄγων sic dicit : Οὐ παραδέχονται τοῦτο οἱ κριτικοὶ διὰ τὸ πολλὰ τῶν ἐπῶν ἀντιμαρτυρεῖν αὐτῷ. Poterat grammaticos scribere : Sed quod hic in critico eorum officio res versatur, dixit eos criticos. Strabonis locum exscribit Eustath. p. 287, additque : Κριτικοὺς εἰπὼν τοὺς κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν εἰδότας κρίνειν τὰ ποιήματα. Quæ ad hunc l. satis apta est explicatio, quam ex ipso Strabonis loco elicuit. Ceterum nescivit qui sint critici. Nam quum ad Il. I, 536, p. 773, 30, sic scribit : Ἡρακλείδης δέ φησιν ὡς τῶν τινες κριτικῶν, ὅ ἐστιν ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τισίας, ὑπερβατὸν ἔλεγον εἶναι τὸ ἔθων, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ καταθέων, κατατρέχων, ῥητορικῶς εἰπεῖν, ὑπερβατὸν λέγοντες ἐκεῖνοι τὴν τῶν στοιχείων μετάθεσιν, δι' ἧς τὸ θέων ἔθων γίνεται, explicatio quam addidisse vides (id ipsum mirum rursus addidisse) absurda est. Alibi simpliciter pro grammaticis usus est : de quo infra ... Sed non omnes, quibus scriptorum existimatio cordi curæque erat, grammatici erant : sed fuit certus quidam ordo literatorum, qui totos vel præcipue se ei arti dederunt, quam nos æstheticam dicimus. Græce hi sunt κριτικοὶ, Dionysii, Longini horumque similes. Hoc sensu dicitur Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς ὁ κριτικὸς in Vita Isæi, Λογγῖνος ὁ κριτικὸς ap. Suidam s. Φρόντων, et alibi, item apud alios : quos citavit Ruhnkenius Diss. de Longino § IX. Dictus idem etiam, ut illic videbis, κριτικώτατος, ἐν κρίσει πρῶτος, et Theophylactus sic locutus : Μή μοι οὖν τὰς Λογγίνου κρίσεις περίαπτε, μὴ δόξῃς τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγῖνον κρίνειν. De Nonno Damascius ap. Suidam s. h. v. : Ἦν δὲ καὶ κριτικώτατος τῶν καθ' ἡμᾶς ἐλλογίμων ἀνδρῶν ποιημάτων τε πάντων καὶ συγγραμμάτων τῆς λογογραφικῆς ἀρετῆς καὶ κακίας. Ὡς γοῦν φάναι τὸ ὅλον οὔτε Σεβηριανὸν οὔτε Ἀγάπιον τὸν φιλόσοφον εἴποιμ' ἂν γενέσθαι τοιούσδε περὶ λόγων κρίσιν. Idem Suidas : Σεβηριανός ... κριτὴς ἄριστος τῶν λεγομένων, quum interpretaretur Isocratis orationes. Id. s. Ὑπατία de Isidoro : Τά τε γὰρ ἄλλα ἠκρίβωτο καὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων λόγων τε καὶ ποιημάτων κρίσιν ἐποιεῖτο διαφέρουσαν τῶν ἄλλων ... τῶν δὲ ἐπ' ἐμοῦ γεγονότων κριτικοὺς ἄνδρας ἐπίσταμαι τρεῖς τὰ λεγόμενα κρίνειν δυναμένους ἄνευ γε μέτρου (ἔμμετρά τε ἄνευ τε μέτρου emendat Gaisf., ad sensum recte). Phot. Bibl. p. 101, 18 : Καὶ Μαρκιανόν φησι (Phrynichus) τὸν κριτικὸν συγγραφέα ὑπερορᾶν μὲν Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, τὰς δὲ Βρούτου τοῦ Ἰταλοῦ ἐπιστολὰς προκρίνειν καὶ κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνειν. Huc pertinet, ut arbitror, Δωρίων ὁ κριτικὸς ap. Philostr. V. Soph. p. 525. Μουνάτιος ὁ κριτικὸς id. p. 538; quod est p. 564, Τοὺς δὲ κριτικοὺς τῶν λόγων, Θεαγένει τε τῷ Κνιδίῳ καὶ Μουνατίῳ τῷ ἐκ Τράλλεων συνεγένετο (Herodes). Et de Julio Polluce p. 592 : Πολυδεύκης τὰ μὲν κριτικὰ ἱκανῶς ἤσκητο, πατρὶ ξυγγενόμενος τοὺς κριτικοὺς λόγους εἰδότι. Latine *judex* dixit Horatius A. P. 387, Sat. 1, 10, 38; *criticos* vero Epist. 2, 1, 51. Apud Servium sæpe *critici* citantur (Æn. 1, 71; 2, 688; 8, 731; 11, 188, Ecl. 2, 65, al.), quos non interpretes esse Virgilii, sed æstimatores apparet. Sed ad grammaticos redimus. An κριτικὸς invenitur etiam pro grammatico dictus simpliciter, ubi nulla criticæ eorum facultatis ratio? Quod Crates ipse criticus dictus est potius quam grammaticus, ap. Suid. (Κράτης ὁ κριτικὸς Asclepiad. Myrleanus ap. Athen. 11, p. 490, E), itemque sectatores ejus critici (Sext. Emp. 248 : Ταυρίσκος γοῦν ὁ Κράτητος ἀκουστὴς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι κριτικοὶ, ὑποτάσσων τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικήν ...), id singulari ejus judicio factum, non tam quod Criticam aliter intelligeret quam reliqui grammatici, sed quod Grammaticæ nomen restringens ad glossarum explicationem, prosodiæ doctrinam et similia retulit, quæ minus quam Aristarchei putabat ad artem redigi posse. Sed magis huc pertinet quod traditum antequam grammatici nomen in usum veniret, hoc genus doctorum criticos audiisse. Testes, quos Dionem, Clementem, Theodosium (v. nunc Bekk. Anecd. p. 1140) habemus, attulit Burmannus ad Vales. p. 146, 148 (Wolf. Pro-

leg. p. 171). Cui primo nomen grammatici impositum fuerit, certa fama ad posteros traditum fuisse nemo sibi persuadeat : sed efficere studuerunt posteriores qui de inventionibus, qui de grammaticis, qui de grammatica scripserunt... A prudentissimis ita disputatum opinor : qui fere ad ineuntem Alexandrinam ætatem operam in poetis posuerint, hos grammatici apparatus nihil fere aut parum attulisse, sed in æstimando, reprehendendo, defendendo potius occupatos criticis similiores fuisse criticosque dici justius. (Jam ab æqualibus hoc nomine dictos esse vix putaverim demonstrari potuisse.) Deinde paullatim plus quosdam grammatici apparatus attulisse, quos criticos grammaticos dicere licere. Suidas : Ἑκαταῖος Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος· ὃς ἐπεκλήθη καὶ κριτικὸς γραμματικός· οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευήν (idem s. Παρασκευή). Γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν διαδόχων. Βιβλία αὐτοῦ ταῦτα· περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. Eodemque modo de Phileta : Φιλητᾶς Κῷος, υἱὸς Τηλέφου, ὢν ἐπί τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, γραμματικὸς κριτικός. Nam in grammatico critico et critico grammatico nugari B nolo. Criticas rationes, quamvis jam Homerum ediderit, in Phileta illustres fuisse, ex Strabone intelligitur 14, p. 452 : Τῶν ἐνδόξων (Κῴων) Φιλητᾶς ποιητὴς ἅμα καὶ κριτικός. Nam ut κριτικὸν hoc l. pro grammatico dixerit Strabo, quæ eorum qui de Phileta scripserunt sententia est, adduci non possum. Nam et grammaticos alibi grammaticos dicit Strabo, nec is insolentiora quærit, nec præterea est quod moveat : quod enim ea Philetæ scripta jam non novimus, hoc movere non possum concedere : denique ille cum Suida consensus (quis enim non consensum potius quam dissensum dixerit?) etiam magis confirmat. Denique exortos qui proprie essent et dici possent grammatici. Qui re vera dicti simul etiam testimoniis, quæ esse poterant, colligere conabatur. « Hic primus est cujus librum novimus inscriptum γραμματικά : hic primus est, quem jam ipsum cognomine grammatici usum esse invenimus. » Quamquam fuisse opinor, qui has de nomine conjecturas incertas esse commonstrarent. Nam partim in quo primo id nomen testimoniis demonstrari poterat, non ideo nullos ante se habebat item cognominatos : partim cognomen ipsum ambiguum erat. Dicæarchus Βίος Ἑλλ. p. 30 Buttm. : Οἱ δ' ἐνοικοῦντες (in Chalcide) Ἕλληνες, οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ, τῶν μαθημάτων ἐντὸς, φιλαπόδημοι, γραμματικοὶ, τὰ προσπίπτοντα ἐκ τῆς πατρίδος δυσχερῆ γενναίως φέροντες. Denique afferendi, quos equidem adhuc novi locos, quibus κριτικοὺς re vera simpliciter pro grammaticis dictos judico. Eust. Il. A, 58 : Γυναῖκα μαζόν ... ἔνιοι δὲ τῶν κριτικῶν κατὰ συνωνυμίαν νοοῦσι, μεταλαμβάνοντες καὶ ταὐτὸν εἶναι λέγοντες γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον θνητὸν, ὡς λέγειν ὅτι θνητὸν Ἕκτωρ ἐθήλαζε μαζόν· quod ex Eustathio venit in schol. A h. l. Ubi nec in existimatione scriptorum nec in spuriis et genuinis dirimendis res versatur, sed in eo, quod vel maxime γραμματικὸν, quomodo vocabula construi et intelligi debeant. Item in causa orthographica A, 317, p. 109 in. : Τὸ δὲ ἶκεν ἀντὶ τοῦ κατελάμβανεν ἀεὶ διὰ τοῦ ι παρὰ τῷ ποιητῇ γραφόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκω, ἐξ οὗ καὶ ἱκάνω καὶ ἱκνῶ· δῆλον δὲ ὡς προῆν τὸ ἐν τῷ ι γραφόμενον D ἵκω τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον διὰ τοῦ η, ἐφ' οἷς γέγονε σύμβασις τοῖς κριτικοῖς, ἵνα μὴ ἀμφιμάχοιντο, γράφεσθαι τοῦ ἵκω τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ η, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ι, καὶ οὕτω φυλάσσονται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἅμφω αἱ γραφαί. Schol. AB ad E, 83 : Ἡ διπλῆ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ πορφύρεον θάνατον τὸν τοῦ ἐπὶ στόμα πεπτωκότος ὑπτίου ... Hoc si ita scriptum putes ab Aristonico, non video quos dicere potuerit, nisi eos, quos modo vidimus, qui ante Alexandrinos poetæ operam navarent criticis similiorem. Sed, mihi crede, verius est illud scholion conturbatum esse, quique ibi scripsit ἀρχαίους κριτικοὺς recentior aliquis intelligi voluit τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς. Item Heraclides ap. Eust. I, 536, p. 773, 30, quum dixerat τῶν τινας κριτικῶν putasse ἔθων per hyperbaton dictum pro θέων « accuratiores grammaticos, » ut Eust. explicuerat, certe non voluerat, sed non video omnino quid aliud quam grammaticos. Dionysii Grammatica a quibusdam inscripta critica. Schol. Dion. p. 673, 19 : Ἐπιγέγραπται γὰρ τὸ παρὸν A σύγγραμμα κατὰ μέν τινας περὶ γραμματικῆς, κατὰ δὲ ἑτέρους περὶ κριτικῆς τέχνης· κριτικὴ δὲ λέγεται ἡ τέχνη ἐκ τοῦ καλλίστου μέρους. (Pamphi τέχνη κριτικὴ ap. Suidam qualis fuit? Γ. ῥητορική codex E.) Ælian. N. A. 17, 6 : Κήτη δὲ περὶ Λάκαιναν θάλατταν ἀκούω γίνεσθαι μεγέθει μέγιστα, καί τινές γε τῶν κριτικῶν τὸν Ὅμηρον ἐντεῦθεν εἰπεῖν φασι Λακεδαίμονα κητώεσσαν. Ibid. 14, 6 : Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ (lynci) μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον, οὖν ὅταν που λέγῃ· Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος, ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος. Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς κριτικοὺς ἑρέσθαι λῷον. Telephus ὁ κριτικὸς ὁ ἐκ τοῦ Μυσίου Τηλέφου apud eund. Æl. ib. 10, 42, eodem modo videtur dictum. In Polybii Exc. 32, 6, est Isocrates quidam, Οὗτος ἦν γραμματικὸς τῶν τὰς ἀκροάσεις ποιουμένων· sed idem dictus erat ib. 4, ὁ κριτικὸς Ἰσοκράτης. Hoc l. usus est Valesius p. 149 : sed non recte judicavit. Nec assentiri potest de Cebetis et Æschinis Socratici (Axioch. p. 366, E) locis. Putabat enim hos dialogos, qui sunt recentissimi, ab illis antiquis auctoribus profectos : unde hos locos ut documenta famæ illi Dionis et aliorum apposuit primitus grammaticos dictos fuisse criticos. Sed simpliciter in illis ll. per criticos significari grammaticos, id quidem verum, in Axiocho ne dubitabile quidem. (Galenus in libris suis recenset vol. 1, p. 48 : Εἰ δύναταί τις εἶναι γραμματικὸς καὶ κριτικός. Quantum ex titulo conjicere possum, ostenderit utramque artem ἀνυπόστατον εἶναι. Versari enim in argumentis, quorum ad singularum artium professores cognitio pertineat, musicos, physicos, etc. Hoc ad poetarum interpretationem quomodo referri potuerit, videre est ex Sexto, ostenderat viam jam Socrates in rhapsodis.) Videmus igitur quamquam rarius, tamen non rarissime criticorum nomen imponi grammaticis. Quod si verum est eos ab origine gessisse, hinc remansisse et iterum iterumque emersisse dixeris, si non verum ex una grammaticæ parte eaque splendida sic quibusdam nominare placuisse. Inter quos sunt fortasse qui hoc modo exquisitius loqui volebant. »] || Decretorius, sicut et κρίσιμος. Κρ. ἱδρὼς, Sudor decretorius, C Bud. e Gregor. Sed et κριτικαὶ ἡμέραι, sicut κρίσιμοι, pro Diebus decretoriis dici annotarunt quidam. [Galen. ap. Stob. Flor. 101, 14 extr. : Ἀρέσκει δ' αὐτῷ καὶ τὰς κρισίμους ἡμέρας ἐπεγνωκέναι· γίνεσθαι γὰρ ὡς τὸ πολὺ τὰς μὲν περιττὰς κριτικὰς τῶν ὀξέων νοσημάτων, τὰς δὲ ἀρτίους τῶν χρονίων. Κρ. ἀσιτία ap. Plut. Mor. p. 134, F : Τεταγμένας τινὰς ἐκ περιόδου κριτικὰς ἐμβάλλοντες ἀσιτίας· ubi Wyttenb. κριτικῆς conjecit.]

[Κριτικῶς, Cum judicio. Theophil. Ad Autol. 3, 6, p. 302 : Χρὴ οὖν προσέχειν καὶ νοεῖν τὰ λεγόμενα κρ. ἐξετάζοντα τὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν λοιπῶν ποιητῶν εἰρημένα. Kall. Galen. vol. 4, p. 365, 3 : Ὅσα κρ. ἡ φύσις εἴωθεν ἐργάζεσθαι. Id. vol. 6, p. 834, 7 : Τινὲς δὲ ἱδροῦν κρ. μέλλοντες. Artemid. 4, proœm. p. 311, 9 : Κρ. εἶχε τῶν τοιούτων· eodemque sensu Greg. Nyss. t. 2, p. 83, D : Ὁ κρ. τῶν λεγομένων ἀκούων. Hase.]

[Κρίτιος, ὁ, Critius, statuarius Atticus, qui Critias scribitur ap. Pausan. 1, 8, 5; 23, 9; 6, 3, 5, Lucian. Rhet. præc. c. 9, Plin. H. N. 19, 34. Sed veram nominis formam Κρίτιος fuisse L. Rossius ostendit, *Lettre* D *à Mr. Thiersch, Athènes* 1839, p. 3 seqq., ex iuscriptione nuper reperta, Ἐπιχαρῖνος ἀνέθηκεν ... Κρίτιος καὶ Νησιώτης ἐποιησάτην. Ejusdem terminationis vestigium superest in alia ... ος και νεσοτες ... Genitivo utitur Lucian. Philops. 18 : Ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ (l. καὶ cum Rossio) Νησιώτου πλάσματα ἕστηκεν. G. D.]

Κριτὶς, ἡ, Judex. Alex. Aphr. De anima 2, p. 156 : Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων.

[Κριτόβουλος, ὁ, Critobulus, Critonis f., Atheniensis. Plato Apol. p. 33, E; 38, B, Phæd. p. 59, B, ab Xenoph. Mem. 1, 3, 8, et al., Symp. 1, 3, 16. || Dux Phocensium. Pausan. 10, 20, 3.]

[Κριτόδημος, ὁ, Critodemus, Alopeiensis, ap. Lysiam p. 151, 23. Ejusdem oratio πρὸς Κριτόδημον memoratur ab Harpocr. s. v. Ἐπίπεμπτον. || Cous, medicus. Arrian. Exp. 6, 11, 2. || Critodemo scripta est Phalaridis Epistola 37, p. 134, ubi librorum quorundam vitia sunt Ἀριστοδήμῳ et Κριτοφήμῳ. || Dorica forma Κριτόδαμος, Clitorius, olympionica, ap. Pausan. 6, 8, 5. G. Dind.]

[Κριτόλᾱος, ὁ, Critolaus, Hicetaonis f. Pausan. 10, 26, 1. || Achæorum prætor. Id. 2, 1, 2; 7, 14, 4. ‖Phaselita, philosophus peripateticus. Ælian. V. H. 3, 17, ubi Ciceronis et Macrobii locos attulerunt interpretes, Lucian. Macrob. c. 20.]

[Κρῖτος, ὁ. Etym. M. p. 714, 44 : Τὰ εἰς τος δισύλλαβα μονογενῆ παραληγόμενα τῷ ι ἐκτεινομένῳ βαρύνεται, κρῖτος (?), μῖτος, Τρῖτος ὄνομα ποταμοῦ.]

[Κρίτος, ὁ, Critus. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 472 : Φείδων ὁ Κρίτου.]

Κριτὸς, ἡ, ὸν, Selectus : ut κρίνειν pro Seligere accipi dictum supra fuit. Hom. Il. H, 434 : Τῆμος ἄρ ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, i. e. ἐπίλεκτος, Eust., ap. quem v. plura p. 689. [Od. Θ, 258 : Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα. Pind. Pyth. 4, 89 : Κρ. γένος· Isthm. 8, 143 : Κριτοῦ γενεὰ πατραδελφεοῦ, Eximii progenies patrui. Soph. Tr. 245 : Ταύτας... ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν· 27 : Λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα, i. e. Electum ab Hercule præ aliis. || Hesych. : Κριζὸν (?), ἐπίλεκτον, διάφορον.]

[Κριτόφημος, ὁ, Critophemus, Marsyæ junioris pater. Suidas s. v. Μαρσύας ὁ νεώτερος.]

[Κριτόχεια vel κριτόχειρα lectio vitiosa in versu Empedoclis ap. Plut. Mor. p. 1123, B.]

[Κρίτυλλα, ἡ, Critylla, n. pr. ap. Aristoph. Lys. 323, Thesm. 898.]

[Κρίτων, ωνος, ὁ, Crito, Atheniensis, Socratis familiaris, ap. Platonem in dialogo cognomine, in Phædone et alibi, ap. Xenoph. in Mem. 1, 3, 8 et 2, 9. || Novæ comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 484. || Critonem Pieriotam et Critonem Naxium, historiarum scriptores, memorant Suidas et Eudocia p. 267. Alia nominis exx. etiam ex Anthologia petere licet.]

[Κρῑτωνιᾰνὸς, ὁ, Critonianus, statuarius. Anth. Pal. 9, 70.]

[Κριτώνιος, ὁ, Critonius, ædilis, ap. Appian. Civ. 3, 28. Hujus numum exhibent Vaillant in Famil. Rom. vol. 1, p. 376, et Spanhem. Diss. 10, p. 153. Schweigh.]

[Κριῶ verbum a κριὸς derivatum memorat Arcad. p. 164, 28.]

[Κριώα, ἡ, Crioa. Steph. Byz. : Κριῶα (scr. Κριώα ex Arcadio p. 100, 23, ubi vitiose Κρώα), δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Κριωεύς (ex Demosth. p. 1042, 6, Πολυεύκτου τοῦ Κριωέως affert Harpocr.) Τὰ τοπικὰ Κριῶθεν καὶ Κριῶζε καὶ Κριῶσι. Theognost. p. 157, 10 : Τὸ Κριῶθεν ἀπὸ τοῦ Κριώαθεν γέγονεν, συγκοπέντος τοῦ α. Κριῶθεν Aristoph. Av. 645, ex Rav., Ven. et schol. restitutum pro vulgato Θριῆθεν. Schol. : Γράφεται καὶ Θρίηθεν καὶ ἔστι δῆμος τῆς Οἰνηίδος· ἐὰν δὲ Κριῶθεν, τῆς Ἀντιοχίδος· et in Rav., Ven. : Κριὸς (κυρίως uterque codex : sed Κριὸς Suidas) δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς ἀπὸ Κριοῦ (scr. Κρίου) τινος ὠνομασμένος. Adverbia ab commentitia illa nominis forma Κριὸς derivata ponit Suidas, Καὶ Κριόθεν ἐπίρρημα, ἢ Κριῆθεν. Quorum prius Κριῶθεν scribendum erat, alterum ex Θριῆθεν in versu Aristophanis a quibusdam lecto detortum videtur. Κριῶθεν ap. Hesych. G. Dind.]

[Κριώδης, ὁ, ἡ, Arietarius, Gl. Philo vol. 1, p. 113, 18 : Τὸ κριῶδες οὖν καὶ ὁρμητικὸν καὶ ἄκριτον ἐν ἡμῖν ἐστὶ τὸ ἐριστικὸν εἶδος, Arietinum quiddam. Hase.]

[Κρίωμα, τὸ, Ornamentum in capitulis columnarum, Aq. Ezech. 40, 14. Schleusn. Ap. Apollod. Poliorc. p. 14, 21, inter res oppugnatorias recensentur κριώματα. Sed alibi ap. eund. p. 32, 27 pro κριώματα corrig. videtur κοιλώματα. Hase.]

[Κριὼν, ὁ, nomen mensi quo sol Arietis signum init, inditum a Dionysio Alexandrino. Ideler *Handb. der Chronol.* vol. 1, p. 356; Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 490. Hase.]

Κροαίνων, a Græcis scholl. et lexicogrr. [et Theognosto p. 21, 6] exp. κρούων τοῖς ποσὶ, Pulsans pedibus, in Hom. Il. Z, [507, O, 264] : Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων· nonnullis tamen accipientibus etiam pro ἐπιθυμῶν, χρεμετίζων, Libidine incensus, Lasciviens, Hinniens. [Schol. ad l. priorem : Τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος (Ἀρίσταρχος Meinek. Quæst. scen. 1, p. 19) ἐξέλαβεν, ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. Theognost. p. 21, 14, inter verba ab κρυ incipientia et Zonar. p. 1259, Κρυαίνει, ἱμείρει, vitiose pro κροαίνει.] Sed verisimilior est prior expositio, ut ex etymo et origine verbi patet : quum enim sit παρὰ τὸ κρούω, exempto υ, merito significat τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ τοῖς ποσὶ, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτῶ καὶ κροτῶ, teste Etym., ut ap. Virg. sonipes Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. [Hesych. : Ἐκρόαινον, ἐπεθύμουν. Locos Homericos non raro imitati sunt recentiores. Oppian. Cyn. 1, 279 : Κροαίνοντες πεδίοισι. « Philostr. Imag. p. 814 extr. : Οὐδὲ κροαίνοντες (ἵπποι) ὥσπερ οἱ λαμπροὶ καὶ ἔμφρονες· et figurate Vit. Soph. 1, 25, p. 537, de Polemone : Κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις (in floridioribus argumentorum locis) οὐδὲν μεῖον τοῦ Ὁμηρικοῦ (vulgo ἡρωικοῦ) ἵππου. Greg. Naz. p. 83, 18 : Ἐπιμείναντά με ταῖς Ἀθήναις χρόνον οὐχὶ συχνὸν ποιεῖ τὸν Ὁμηρικὸν ἵππον ὁ πόθος καὶ τὰ δεσμὰ ῥήξας τῶν κατεχόντων κροαίνω κατὰ πεδίων καὶ πρὸς τὸν σύννομον ἐφερόμην. (Id. vol. 1, p. 704, B : Κροαίνει κατὰ πεδίον. Valck. It. de equo Niceph. Progymn. vol. 1, p. 424, 8 Walz. : Κατὰ λειμῶνα ἐκρόαινεν· et Georg. Pachym. Progymn. ib. p. 581, 8 : Κροαίνειν ἐκ βίας τῷ ἐμπροσθίῳ. Achmes Onirocr. p. 206, 8 : Ἵππῳ εὐθεῖ καὶ κροαίνοντι. Figurate Clem. Al. Pædag. 1, 5, 15 : Καταπατοῦντας καὶ κροαίνοντας τὰ κοσμικά. Hase.) Eumath. 8, p. 332 Teuch., de nave vento secundo usa : Καὶ ἦν ἡ τριήρης ὡς ἵππος εἰς πεδίον προβαίνουσα. Scribendum κροαίνουσα ex codd. Monac. » Jacobs. Eustath. Opusc. p. 79, 35 : Κροαίνειν καὶ κατασκιρτᾶν.]

Κρόβαλος, ὁ, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων : qui Suidæ κρώβυλος : et αἱ τρίχες τῶν αἰδοίων, Pili in pube. [V. Κρώβυλος.]

[Κροβάντιον, πολίον, gl. corrupta Hesychii.]

Κρόβυζοι, οἱ, gens Thracica, Hesych. [Steph. Byz.: Κρ., ἔθνος πρὸς νότου ἀνέμου τοῦ Ἴστρου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐξ οὗ Κροβυζικὴ ἡ γῆ.] Strabo [7, p. 318], Herodot. [4, 49.]

[Κρόβυσος, ὁ, Eryngium, ap. Ægyptios. Diosc. 3, 29.]

[Κρόθις (?). Arcad. p. 30, 1 : Σεσημείωται τὸ αἴθις καὶ κρόθις καὶ Κράθις (Κρᾶθις).]

Κροιὸς, Hesychio νοσώδης, ἀσθενὴς, Morbosus, Invalidus. [Theognost. p. 21, 16 : Σεσημείωται τὸ κροιόν ἐπὶ τοῦ κολοβοῦ. Eadem interpretatio ap. Zon. p. 1253.]

[Κροῖσμος, ὁ, Crœsmus, Trojanus. Hom. Il. O, 523. De accentu Arcad. p. 58, 26.]

[Κροῖσος, ὁ, Crœsus, Alyattis filius, rex Lydiæ, celebratus propter divitias, ap. Herodot. libro primo, Pind. Pyth. 1, 184, Platon. Rep. 8, p. 566, C, Xen. Cyrop. 1, 5, 3, aliosque. Πλουσιώτερος Κροίσων ἑκκαίδεκα Lucian. Timon. c. 23. || Κροίσειος, ὁ, ἡ. Κροίσειοι στατῆρες, numorum aureorum species, de qua v. Pollux 3, 87; 9, 84, Plut. Mor. p. 823, A, quorum codd. multi Κροίσιος. Annotavit etiam Hesych.]

Κροκάλη, ἡ, Calculus s. Arena litoralis. Eust. [p. 855, 51] : Τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι. [Παρὰ κροκάλαις Pseudo-Eur. Iph. A. 211.] Epigr., Παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης, ubi exp. Apud litora, sicut et κρόκαι infra. [Julius Diocles Anth. Pal. 6, 186 : Παρ' ἠιόνων κροκάλαισι. Anon. ib. 9, 32 : Ῥοθίαισιν ἐπὶ κροκάλαισι. Tullio Laureæ 7, 294 : Κροκάλην ... ἠιόνα, recte Jacobsius ἠιόνος restituere videtur.] Sed et Suidæ κροκάλη est ὁ αἰγιαλός. [Male κρόκαλος ap. Theognost. p. 21, 5.] Et Hesychio κροκάλαι, ψῆφοι, ἀκταὶ, ἄμμος. [Crepido. Agathias Hist. p. 37, B : Ἐν αὐτῷ δὴ τῷ αἰγιαλῷ τοῦ Ἰονίου κόλπου καὶ τῇ κροκάλῃ πορευομένους.] At Κρόκαλον Eidem est τὸ πανοῦργον παιδίον. [Idem : Κρωκαλέον, παιδίον πανοῦργον.] Etymologistæ autem κρόκαλα sunt etiam αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν, ut κρόκαι et κροκάλαι. [Κροκάλοισιν legebatur olim in Orph. Arg. 1099, 1231, cui priore l. κροκάλῃσιν ex codd., altero ex conjectura Ruhnkenii restitutum. Eodem modo variatur in libris v. 184 : sed κροκάλαις omnes 497.]

[Κροκάλη, ἡ, Crocale, n. pr. mulieris. Lucian. Dial. meretr. 15. Hase.]

[Κροκέαι, αἱ, Croceæ. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Λακωνικὴ, τῶν ἑκατὸν πόλεων μία. Λέγεται καὶ ἑνικῶς. Οἱ οἰκοῦντες Κροκεᾶται. Λέγεται δὲ τοπικῶς Κροκέηθεν. Κώμη καλουμένη Κροκέαι ap. Pausan. 3, 21, 4, qui templum memorat Διὸς Κροκεάτα. Κροκέαις χώρας τῆς Λακωνικῆς

eidem 2, 3, 5, restituit Sylburg., ubi vulgo Κρόκαις.]

[Κρόκεος, α, ον, Croceus. Pind. Pyth. 4, 413 : Κρ. εἷμα. Eur. Hec. 468 : Κροκέῳ πέπλῳ· Ion. 889 : Κρόκεα πέταλα· Tro. 856 : Ἀστέρων κρόκεος ὄχος. Philodem. Anth. Pal. 10, 21 : Τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν. || Κρόκειος, cujus forma Ionica Κροκήιος Hom. H. in Cer. 178 : Κροκηίῳ ἄνθει ὁμοῖαι. || Tertia forma Κρόκιος est, sed corrupta, ut videtur, ex κρόκινος, quod v.]

Κρόκη, ἡ, Trama, Subtegmen, Id quod stamini inseritur s. intexitur. [Phot. p. 180, 1 : Κρόκην νήθειν λέγουσιν· κτλ. Idem et Suidas κρόκη per ῥοδάνη exp. « Herodot. 2, 35 : Ὑφαίνουσιν οἱ μὲν ἄλλοι ἄνω τὴν κρόκην ὠθέοντες, Αἰγύπτιοι δὲ κάτω· de quo l. v. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 564. » Schweigh. Pind. Nem. 10, 83 : Μαλακαῖσι κρόκαις. Plato Polit. p. 283, A : Εὐθυπλοκία κρόκης καὶ στήμονος· 282, E : Ταῦτ' ἄρα κρόκην ... τὰ νηθέντα ... φῶμεν. Figur. Euripides apud Athen. 10, p. 413, D : Ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν, τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Lucian. Navig. c. 26 : Ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς πλοῦτος ἀπήρτηται.] Aristot. [H. A. 9, 39], de araneo : Ὑφαίνει πρῶτον διατείνας πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει· Plin., Texere a medio incipit, circinato orbe subtegmina annectens. Theophyl. Ep. 20 : Ἡ δὲ τὴν κρόκην ἀπέῤῥιψε, καὶ τῆς ἱστουργίας εὐθὺς ἐξανίστατο. Aristoph. Vesp. [1144] : Ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ; An texitur Ecbatanis villosa vestis? s. Omasum bovis, quod villosum est? Scholiastæ ibi κρόκη est ἡ ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, quoniam sc. διὰ κρόκης ὑφαίνεται. Plura exx. reperies in Στήμων. [Pro Filo, lino, aut tomento sumitur ab Hippocr. p. 467, 41 : Συνθεὶς τὴν τομὴν κρόκῃ διπλῇ κατειλίξαι πᾶσαν αὐτήν. Foes. De filo laneo Soph. OEd. C. 474 : Θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν.] || Hesychio itidemque Suidæ est πέμματος εἶδος, ἢ ῥοδάνη. || Κρόκαι dicuntur etiam αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι, Arena litorea, Eust. [p. 855, 51, Phot. p. 179, 20, et schol. Lycophr. 874]; αἱ παραθαλάσσιοι ψῆφοι, Calculi s. Lapilli litorei aut marini, Hesych. Cæl. Rhodig. 15, 21 : Calculi frequenti motu in maris litore rotundati, quos Latini Umbilicos vocant, ut est ap. Cic. De orat. 2; a Græcis, ut nos commonuit Aristot. in Mechan. Quæst. [c. 16], appellantur κρόκαι. Quærit enim quid sit, quod in litoribus e lapidibus aut testis gravioribus fiant quæ vocantur κρόκαι? Verba Aristot. sunt : Διὰ τί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; [Arcadius p. 106, 24 : Κρόκη ἡ παράλιος ψηφίς.] || Litus, αἰγιαλὸς, Etym., schol. Lycophr. [107. 193 : Κρόκαισι παρακτίαις· 728.] Ceterum κρόκη Tramam significans, format et irregularem accus. Κρόκα, quasi a nom. Κρόξ. Hesiod. Op. [538] : Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexito. [Hinc plural. κρόκες finxit Antipater Anth. Pal. 6, 335 : Τάχα κρόκες, αἵ ποτε Πέρσας τρεψάμεναι, καὶ σοὶ Θρῃκας ὑπαξόμεθα· ubi causiam significat e lino textam. || HSt. in Indice :] Κρὸξ Hesychio est κρόκος, Crocus. [Vitiose pro κρόκη. Κρὸξ autem, quod Theognostus quoque annotavit p. 40, 32, fictum ex accusativo κρόκα.]

[Κροκήιος. V. Κρόκεος.]

Κροκίας λίθος, ὁ, Crocias lapis, quod colore croci sit. Plin. [H. N. 37, 11, 73] : Crocian croci (colos appellavit). [Plut. Mor. p. 375, E.]

[Κροκιδίζω. V. Κροκιδισμός.]

Κροκίζω, Texo, Neo, Tramo, ut Valla ap. Herodot. vertisse dicitur.

Κροκίζω, Croco similis sum, Crocum refero, repræsento s. imitor. Diosc. 4, 65 : Ἔστι δὲ ὁ μὲν τοῦ γλαυκίου (χυλὸς) κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει, In dilutione croci colorem reddit, Ruell. [Idem 2, 210 : Ὁ δὲ μέλας κισσὸς φέρει τὸν καρπὸν μέλανα ἢ κροκίζοντα.]

[Κροκίνας, ὁ, Crocinas, Thessalus, olympionica, Xenoph. H. Gr. 2, 3, 1, Euseb. p. 150 ed. Mai. Κορκίνας ap. Diodor. 14, 3.]

[Κροκινίζω, i. q. κροκίζω. Figurate Theophyl. Sim. Histor. p. 179, B : Τὴν ἡμέραν δρᾷς ῥοδοειδῆ τε καὶ κροκινίζουσαν.]

Κρόκινος, η, ον, Croceus, Crocinus : κρόκινον ἄνθος, Flos croceus, Theophr. H. Pl. 1, [13, 1. Artemidor. 1, 77 : Ἰων λευκῶν ... κροκίων ... πορφυρῶν· quod κροκίνων scribendum. Non minus vitiosum est κροκίου in l. obscuro et corrupto Anticlidis ap. Athen. 11, p. 473, C. G. D.] Κρ. μύρον, Diosc. 1, 65, Crocinum unguentum Plinio, i. e., E croco paratum. Athen. 5 : Ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. [Κρόκινον, τὸ, sc. μύρον, Unguentum e croco. Prov. 7, 17 : Διέρραγα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, Aspersi cubile meum unguento crocino. Ita cod. Vat. Sed Ald., Compl. et Alex. κρόκῳ habent. De eod. unguento Propertius El. 3, 10, 22 : *Et crocino nares myrrheus ungat onyx.* Conf. Spanhemii Obss. in Callim. p. 70, 98. Schleusn. Philodem. Anth. Pal. 11, 34 : Κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις. || De vestimentis croco tinctis, Democr. Ephes. ap. Athen. 12, p. 525, C : Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ... πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά.]

[Κρόκιον πεδίον, τὸ, Crocius campus, in Thessalia Phthiode. Strabo 9, p. 433, 435.]

[Κροκίς. V. Κροκύς.]

[Κροκισμὸς, ὁ, Tela. Schol. Soph. OEd. C. 474, qui κρόκαισιν, quod eo in l. de filo laneo dictum est, per κροκισμῷ explicat.]

[Κροκόβαπτος, ὁ, ἡ, Croco tinctus. Æsch. Pers. 662 : Κροκόβαπτον ποδὸς ἑῦμαριν ἀείρων.]

Κροκοβαφὴς, ὁ, ἡ, Croco tinctus. [Æsch. Ag. 1130 : Ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών. Philostr. p. 888 : Χλαμύδα κροκαβαφῆ.]

[Κροκοβαφία, ἡ, Tinctura e croco. Philostr. p. 159.]

[Κροκοδειλεία, ἡ, Crocodili stercus : quod Crocodileam vocari annotavit Plinius H. N. 28, 8, 28. V. Κροκοδείλιον.]

[Κροκοδειλιάς. V. Κροκοδείλιον.]

[Κροκοδειλίζω, Crocodilum imitor. Eustath. Opusc. p. 165, 54 : Ψευδόμεθα τὸ κλαίειν, ὅτε καὶ κροκοδειλίζομεν ἐφ' οἷς μὴ ἔχομεν κατεσθίειν ὁλοκλήρως τοὺς ἀδελφούς.]

[Κροκοδείλινος, ὁ, ἡ, Crocodilinus. Λόγος κρ. apud Clem. Al. p. 651, 11. *Ambiguitates crocodilinæ* Quintil. Inst. or. 1, 10, 5. V. Κροκόδειλος.]

Κροκοδείλιον, τὸ, herba est chamæleontis nigri figura, radice longa, aliquatenus lata, gustu nasturtii, aspero, semine rotundo, clypeoli forma, duplici, [cujus de viribus medicis v. Diosc. 3, 12, Galen. vol. 13, p. 198.] Gorr., dicens a Galeno [De comp. med. sec. loc. 2] et Aetio appellari etiam Κροκοδειλιάδα [Alex. Trall. 12, p. 234] : de qua Plin. 27, 8; qui 28, 8, meminit et cujusdam Crocodileæ, de crocodilo terrestri loquens : Odoratissimis floribus vivit : ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore farta : Crocodileam vocant, oculorum vitiis utilissimam cum porri succo inunctis, et contra suffusiones vel caligines. || Quibusdam τὸ δίψακον, Diosc. [3, 13] ap. Gorr. [In κροκοδίανον corruptum in Lexico botan. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 396. G. D. Vocem Crocodilium formis adhuc extantibus, quibus ad signanda collyria utebantur oculàrii, incisam opinabantur Murator., Falconnet. et Cayl. *Rec. d'Ant.* t. 1, p. 228–230; quod negat Tôchon d'Anneci *Cachets des oculistes* p. 22 et 30. V. Κροκώδης. Hase.]

[Κροκοδειλίτης. V. Κροκόδειλος.]

[Κροκοδειλόδηκτος, ὁ, A crocodilo morsus. Dioscor. 5, 126.]

[Κροκοδειλοπάρδαλις, ἡ, si lectio certa, Animal fictum, ut videtur, ad crocodili similitudinem. Imago ejus picta in pavimento vermiculato Prænestino, ascriptis litteris ΚΡΟΚΟΔΙΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ (sic). Barthelemy *Mém. de l'Ac. des Inscr.* t. 30, p. 533. Hase.]

[Κροκοδειλοπολίτης. V. Κροκοδείλων πόλις.]

Κροκόδειλος, ὁ, Crocodilus, quasi crocum formidans : nomen quadrupedis mali et terra pariter ac mari infesti; ac terrestrem quidem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον, unde et apiarii crocum alvearibus apponunt, quo conspecto fugit : marinum autem, παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, i. e. αἰγιαλοὺς, Litora, ut in nostro vet. Lex. scribitur. Sic et Eust. [p. 855, 50] : Ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, ὃς κρόκον δεδιὼς, δι' αὐτοῦ ἀποσοβεῖται τῶν σίμβλων, ὥς φασιν οἱ εἰδότες· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔνυδρος κροκόδειλος, τὰς κρόκας δειλιῶν αὐτὸς, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους. De eo multa Aristot., Ælian., Plin., Herodotus. [Ionum sermone proprie Lacertus s. Lacerta terrestris. (Κροκό-

δειλοι ὅσον τε τριπήχεες χερσαῖοι in Libya ap. Herodot. 4, 192.) Idem autem nomen Iones (v. Herodot. 2, 68 seqq.), ob formæ similitudinem, bestiæ Niloticæ dedere, quæ ab Ægyptiis Champsa appellatur. Schw. Κρ. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Aristot. H. A. 2, 10; ὁ ποτάμιος 1, 11; 2, 10; 8, 15; ὁ χερσαῖος 5, 33, Ælian. N. A. 1, 58; 16, 6. Κροκοδείλων χερσαίων κόπρος Galen. vol. 13, p. 132 et 294.] || Κροκόδειλοι dicuntur etiam Quæstiones crocodilinæ et ἄποροι, Bud., qui e Luciano [D. mort. 1, 2] citat : Ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι. [Sophismatis hujus nomen ex fabula quadam de muliere Ægyptia derivatur, quam narrant Lucian. Vit. auct. c. 22, et schol. Hermog. vol. 7, p. 163, 5.] Sic Κροκοδειλτὶς quoque in VV. LL. exp. Quæstio sophistarum ludicra, κροκόδειλος. [Corruptum ex Κροκοδειλίτης, quo nomine utuntur schol. Hermog. l. c., Sopater vol. 4, p. 154, 26. Stoicis tribuitur a Marcellino ib. p. 170, 4.] Quintil. 1, 10, vocat Ambiguitates crocodilinas. V. et Κέρατα. || Hesychio autem Κροκόδειλος est etiam τύλη, Culcitra : nisi aliquis τύλην et κνάφαλα idem esse vellet, Tomentum s. Lanæ floccos, quibus culcitræ farciuntur. [V. Κροκοδίλη.] Ceterum pro κροκόδειλος, facta literarum enallage dicitur etiam Κρεκύδειλος, Etym. [p. 536, 32.] Item et Κερκύδειλος in VV. LL. ex eod. Etym. || At Κροκύδειλος s. κροκυδειλὸς, accentu in ultima, est μικρὸν ζῳΰφιον ap. Hipponactem, teste Eust. [p. 855, 52 : Εἰ δὲ καὶ ὁ κροκύδειλος προπαροξυτόνως ἢ κροκυδειλὸς ὀξυτόνως μικρὸν αὐτός φασι ζῳΰφιον παρ' Ἱππώνακτι τοιαύτην τινὰ ἐτυμολογίαν (qualem κροκόδειλος) ἔχει εἰδεῖεν ἂν οἱ παλαιοί.]

[Κροκοδείλων πόλις, ἡ, Crocodilorum oppidum, Ægypti ap. Herodot. 2, 148, Diodor. 1, 89, Steph. Byz., Strabon. 17, p. 811, 817. Judææ ap. eund. 16, p. 758. || Gentile Κροκοδειλοπολίτης annotavit Steph. B.]

[Κροκώδεσμος inter vocabula a κρο incipientia ap. Theognost. p. 21, 9, quod saltem κροκόδεσμος scribendum.]

[Κροκόδιανον vitiose pro κροκοδείλιον, quod v.]

[Κροκοδίκη, ἡ, Crocodice, venefica. Eustath. p. 881, 60; 1493, 48; 1657, 52, ex Arriano.]

Κροκοδίλη, Philyllio τὸ κάταγμα, teste Polluce [7, 29]. Est autem κάταγμα Filum s. Stamen, quod nendo deducitur e colo. [Cum gl. Hesychii qua κροκόδειλος per τύλη explicatur comparavit Heinsius. Ap. Poll. scriptum : Καὶ κροκοδίλην δὲ Φιλύλλιος εἶπε τὸ κάταγμα, κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον, ὅπερ ἐστὶν ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. Sed codices pro κροκοδίλην præbent κροκοδύλλειν vel κροκοδύζειν : unde recte Jungerm., Καὶ κροκυδίζειν δὲ Φιλύλλιος εἶπε, Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν ...]

Κροκοειδὴς, ὁ, ἡ, Croco s. Croceo colori similis. [Scholl. Pind. Nem. 1, 58, Theocr. 1, 30. Wakef. Jo. Chrysost. t. 5, p. 616, 25 : Κροκοειδεῖς ἀκτῖνες. Hase. Theognost. p. 21, 7; Pollux 7, 129. Κρ. στρωμνὴ 10, 42. Κροκοειδῆ ἱμάτια Hesych. s. v. Κροκόπεπλος.]

Κροκοείμων, ονος, ὁ, ἡ, Croceo amictu indutus. [Schol. Hom. Il. Θ, 1. Wakef.]

Κροκόεις, εσσα, εν, i. q. κροκώδης, Crocei coloris, Croceo colore imbutus, Theophr. H. Pl. 9, [15, 5. Theocr. 1, 31 : Ἃ δὲ κατ' αὐτὸν (τὸν κισσὸν) καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Idem in Anth. Pal. 9, 338 : Τὸν κρ. κισσόν.] Eur. Phœn. [1505] : Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον, i. e. ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, Croco tinctam, Croceo colore imbutam : ut rectius ibi exp. Paulo post tamen alio sensu, τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Secundum quam expos. a κρόκη derivaretur. Phalæcus ap. Athen. 10, [p. 440, D] : Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα, Τόνδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ. [Aristoph. Thesm. 1044 : Ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν.]

[Κροκολύκης, ὁ, Lycium. Glossæ iatricæ Neophyti Mss. : Λύκιον, ὃ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λέγεται κροκολύκης. Glossæ aliæ cod. Paris. 1334, κροκολύτης. Κροκολύκιον, Succus lycii, ap. Myrepsum : quod nomen betonicæ tribuit Neophytus. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 1164. Ducang.]

Κροκόμαγμα, τὸ, Retrimentum crocini unguenti. Sic autem dicitur, quod expressis unguenti crocini odoramentis et in formas digestis paretur : μάγματα enim appellantur Quæ expressa aliqua materia supersunt crassa, fæculenta et lignosa. Ad differentiam autem additur materiæ nomen, ut κροκόμαγμα, ῥοδόμαγμα : inquit Gorr., ap. quem differentias et usum eorum reperies. Plin. 21, 20, de croci usu in medicina : Collyrio uni etiam nomen dedit : ex eo quoque expresso unguento crocino, quod Crocomagma appellant. Diosc. 1, 26 : Τὸ δὲ κρ. γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων. [Hippiatr. p. 21, 4; 50, 28; 232, 8. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 1163. Hase. Galen. vol. 13, p. 377. Ejus compositionem describit Damocrates ib. p. 905.]

[Κροκομέριον, τὸ, synonymum leontopodii ap. Dioscor. 4, 131.]

[Κροκόμηλον, τὸ, Crocomelum. Alex. Trall. 12, p. 773 : Χυλῷ κιτρίου ἢ κροκομήλου.]

[Κρόκον. V. Κρόκος.]

[Κροκονέω, Subtemen neo. Salmas. ad Tertull. p. 173. Hase.]

[Κροκονητικὴ, ἡ, Ars nendi subtemen s. tramam, cui opp. στημονητική : quia subtemen subtilius, stamen crassius, Plato Polit. p. 282, E, ex eoque Pollux 7, 30, 209.]

Κροκόπεπλος, ὁ, ἡ, Croceum peplum s. vestem habens : ita dicitur aurora in crepusculo : paulo post vero, superante die, ῥοδοδάκτυλος appellatur. Hesiod. Theogon. [273, 358], κροκόπεπλος, κροκοειδῆ ἱμάτια ἔχουσα. [Hom. Il. Θ, 1, Τ, 1, Ψ, 227. Μοῦσαι κρ. Alcman Hephæstionis p. 39.]

Κρόκος, ὁ, [ἡ, ap. Strabon. 14, p. 670 : Ἡ ἀρίστη κρόκος· et p. 671 : Τὰ φέροντα τὴν κρόκον,] s. Κρόκον, τὸ, Crocus, Crocum; nam et Latini utroque genere utuntur. Hom. Il. Ξ, [347] : Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον. [Adde H. in Cer. 428. Æsch. Ag. 230 : Κρόκου βαφάς. Soph. OEd. C. 685 : Ὁ χρυσαυγὴς κρ.] Chæremon ap. Athen. 13, [p. 608, C] : Κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα Πέπλων σκιᾶς εἴδωλον εἰσομόργνυται. Aristot. ap. Eund. 11, [p. 464, C] : Αἱ Ῥοδιακαὶ χυτρίδες γίνονται σμύρνης, σχοίνου ἄνθους, κρόκου, βαλσάμου, ἀμώμου, κινναμώμου, συνεψηθέντων. [Aristoph. Nub. 51 : Μύρου, κρόκου. Lucian. Nigr. c. 31 : Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐχχέοντας, ubi v. quæ Hemsterh. dixit de usu croci in conviviis lautioribus, et in sacris, de quo Spanh. ad l. Callimachi.] Callim. H. in Apoll. [81] : Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην, Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν· qui l. scholiastæ occasionem dedit etymon huic voc. quærendi, sc. παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι : quemadmodum et Plin. scribit eum virere bruma et colligi. Croco libros quoque tingi solitos testatur Lucian. Est autem Crocus sive Crocum, Herba foliata pæne in capillamenti exilitatem, cauliculo angusto et brevi, florem producente cærulei calycis, in quo flammea croci stamina, radice bulbosa copiosaque et vivaci. Vulgus Mauritanos imitati Saffranum vocant. Gorr. V. Plin. 21, 6, Theophrast. H. Pl. 6, 6, [10. Theophrasti ll. plures v. ap. Schneider. vol. 5, p. 430. De viribus ejus medicis Galen. vol. 13, p. 198. || Κρόκος de loco dictum ubi venditur crocus, annotavit Eustath. p. 1698, 30.] || Κρόκον dicitur etiam Ovi luteum s. vitellus, ὁ λέκυθος. Alex. Trall. : Λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. Pro quo Athen. 9, dicit τὰ χρυσᾶ τῶν ὠῶν, et alibi ὠῶν πυῤῥά. [Κρ. ὠοῦ, Galeni Eupor. p. 451, 35; 453, 53; 478, 8 Bas. Κροκῷ (hoc accentu) ὠοῦ Theophan. Nonn. vol. 1, p. 56, et κροκοῖς ὠῶν p. 252.] || Avena, genus frumentaceum, Theophr. H. Pl. 8, [4, 1, lectio vitiosa pro βρόμος]. VV. LL. || Juvenis quidam, propter cujus amorem Smilax virgo in fruticem ejus nominis mutata fuit, Plin. [Servius ad Georg. 4, 182, Ovid. Metam 4, 283] e poetarum fabulis [et Galen. vol. 13, p. 608. || Hesych. : Κρόκος, τὸ κροτόν (κρόκον Heinsius)· καὶ ἀλεκτρυόνες οἱ τὸν τράχηλον τοιοῦτον ἔχοντες κρόκη (κρόκοι Albert.).]

Κροκόττας, ὁ, animal quoddam quadrupes in Æthiopia, teste Hesych. Sic Plin. 8, 21 : Æthiopia

generat crocutas, e cane lupoque conceptos, omnia dentibus frangentes, protinusque devorata conficientes ventre. Et c. 30, de hyæna : Hujus generis coitu leæna Æthiopica parit crocutam, similiter voces imitantem hominum pecorumque; acies ei perpetua in utraque parte oris, nullis gingivis, dente continuo : qui ne contrario occursu hebetetur, capsarum modo includitur. Meminit et Porphyr. De abst. 3, [4, p. 223. Κροκόττας ex Agatharchide Diodor. 3, 35 et Photius Bibl. p. 456, 3. Genitiv. κοροκόττα ap. Ælian. N. A. 7, 22, ubi var. lect. κοροκότα et καροκόττα. Κορκότας anonym. ms. in cod. Aug. 50 ap. Schneider. ad l. Æliani. Κοροκόττις Dio Cass. 76, 1. Κροκούττας ap. Strabon. 16, p. 775. G. D. Crocutæ effigies extat in pavimento Prænestino, superscriptis litteris KPOKOTTAC. Barthelemy *Mém. de l'Ac. des Inscr.* t. 30, p. 534. Hase.]

[Κροκοφόρος, ὁ, ἡ, Crocifer. Λειμὼν κρ. Constant. Porphyr. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 15, A. G. Dind.]

[Κροκόχρως, ὁ, ἡ, Croceo colore imbutus. Nicet. Eugen. 7, 1 : Ἤδη μὲν ὄρθρος καὶ κροκόχρως ἡμέρα. Boiss.]

Κροκόω, Croco imbuo, tingo s. inficio. Ap. Athen. 2, [p. 39, C] in epigr. in Cratinum : Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῶν [κιττῷ] Μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον, ubi fortassis intelligit Frontem croceis coronis redimitam; nam coronæ e croco ebrietatem mulcent, Plin. [Rectius cum Schweigh. intelliges, Habebat frontem crocea hedera redimitam. Phot. Lex. p. 180, 7 : Κροκοῦν· οἱ μύσται ὥς φασι κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκῳ καθαίρονται. Similiter Lex. rhet. p. 273, 25. Angl.]

[Κροκῠδίζω.] Κροκιδίζω [vitiose] s. Κροκυδίζω, Floccos lego. Κροκιδίζειν, inquit Gorr., verbum est ab omnibus Medicis de phreniticis dici solitum. Significat autem Tomentum legere et evellere subtegmina, sicut καρφολογεῖν Evellere festucas, Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Προγν. Paul. Ægin., de phreniticis : Καὶ κροκυδίζουσι καὶ καρφολογοῦσι καὶ πυρέττουσιν ὀξέως, Floccos s. Fila legunt. [Aretæus p. 73, 5.] Alex. Trall. [1, p. 44] itidem de phreniticis : Συμβαίνει ἐν τῇ φρενίτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογεῖν. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilosque e veste legentibus, quos Theophr. infra [in Κροκὺς] dicit ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. In hoc autem l., quem Pollux [7, 29] citat, Κροκοδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον, exponens ἐκλέγουσαν τὸ τραχὺ, dubium an reponendum κροκυδίζουσαν s. κροκιδίζουσαν, an vero κροκοδιλίζουσαν (nam post κροκοδίλη hunc l. affert), an potius aliquid aliud. [De hoc l. diximus s. v. Κροκοδίλη.]

[Κροκύδιον, τὸ, diminutivum a κροκὺς, ap. Theognost. p. 125, 9.]

[Κροκυδισμὸς, ὁ.] Κροκιδισμὸς, Floccorum s. Filorum lectio, ut Colum. Lapidum lectio. Κροκιδισμὸς et καρφολογία ap. Galen. sunt signa phrenitidis. Tribuitur etiam adulatoribus, ut paulo ante dictum est. [Galen. vol. 14, p. 732, 19 : Μετὰ χειρῶν ἀλόγου περιφορᾶς, καὶ κροκυδισμοῦ, καὶ καρφολογίας. Id. vol. 19, p. 412, 17 : Μετὰ ὀξέος πυρετοῦ καὶ κρ. Hase. Κροκυδισμὸς recte scriptum ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 98, ubi duo codd. κροκοδυσμός.]

[Κροκυδολογέω, Floccos lego. Hippocr. vol. 1, p. 841 Lind. Struv.]

[Κροκύη lectio vitiosa. V. Κροκύς.]

Κροκύλεγμος, ὁ, Floccorum lectio, i. q. κροκιδισμός : Hesychio enim κροκύλεγμος est τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων : de qua re in Κροκίς. [V. Κροκύς. Ceterum scribendum Κροκυλεγμός ὀξυτόνως.]

[Κροκύλεια, τὰ, Crocylea, nomen loci ap. Hom. Il. B, 633 : Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν· cujus de situ disceptatum a grammaticis est, quorum sententias exposuit Heynius. Acarnaniæ tribuit Strabo 8, p. 376. Hesych. : Κροκύλια, πόλις. || Κροκύλειον, τὸ, Crocyleum, oppidum Ætoliæ. Thucyd. 3, 96, ubi libri nonnulli Κροκύλιον, quæ forma legitur ap. Theognost. p. 21, 7, et Zonar. p. 1257. Utriusque loci nomen confundit Steph. Byz., qui gentile ponit Κροκυλεὺς, repetitum ab Eustathio ad l. Homeri, quod Κροκυλειεὺς potius esse debere animadvertit Salmasius.]

[Κροκύλος, ὁ, Crocylus, n. pr. pastoris ap. Theocr. 5, 11.]

[Κροκὺς, ύδος, ἡ.] Κροκὶς [vitiose], ίδος, ἡ, Subtegmen. Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 567 : Κοιμωμένη ... π. ἐπὶ κροκύδων], ἐπὶ κροκίδων πορφυρέων, In purpureis subtegminibus, i. e. pannis, VV. LL. Sed rectius sequenti signif. accipitur pro Filo s. Tomento. || Floccus s. Filum in veste extans s. prominens, i. q. κνάφαλον et τύλη : quanquam τύλη frequentius accipitur pro Ipsa Culcitra, quæ e floccis s. tomentis lanæ conficitur. [Hesych. : Συγκρουστὰ, ἱμάτια ὧν ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται. Hemst.] Plut. Sylla p. 156 [c. 35], de Valeria : Περὶ τὸν Σύλλαν ἐξόπισθεν παραπορευομένη, τήν τε χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἀπηρείσατο, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου σπάσασα, παρῆλθεν ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς χώραν, Filum e veste evellens. Theophr. in Charact. de Adul. [2] : Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον, καρφολογῆσαι. [Suidas et grammat. Bekkeri p. 468, 19 : Ἀφαιρεῖν κροκύδας· ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας· ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης « Εἴ τις σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν. » Ap. Suid. bis scriptum κροκίδας. Phrynich. Bekk. p. 4, 27 : Ἀφαιρεῖν κροκύδας· λίαν ἠττίκισται, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥστε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφος τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου.] Lucian. [Fugit. c. 28, ubi codd. optimi κροκύδων] : Ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ. Κροκὶς, inquit Gorr., Tomentum, Floccus s. Hapsus lanæ, quo medicamenta exipiuntur. Ap. Aetium 3 dicitur medicamenti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Hæc ille. || Crocidem herbam quandam Apollodorus ap. Plin. nominat, cujus tactu phalangia morerentur : quæ an a κρόκος potius denominata sit, ambiguum est. Ceterum notandum est, plerisque in ll. scribi Κροκὺς, ύδος. Hippocr. Prognost. [p. 38, 4] de manuum latione : Ὁκόσοισιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσιν ἢ περιπλευμονίῃσιν, ἢ ἐν φρενίτισι ἢ ἐν κεφαλαλγίῃσι πρὸ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ θηρευούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποσπώσας, πάσας εἶναι κακὰς καὶ θανατώδεας. Unde Cels. 2, 6 : Aut si manibus quis in febre et acuto morbo vel insania, pulmonisve dolore vel capitis, in veste floccos legit, fimbriasve diducit, vel in adjuncto pariete, si qua minuta eminent, carpit (mors denuntiatur). Herodot. 3, [8] docens quibus ritibus Arabes fidem dent : Λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα, ἀλείφει τῷ αἵματι ἐν μέσῳ κειμένους λίθους ἑπτά. Sic enim ibi scribunt antiqui libri; at vulg. edd. habent κροκύην a nom. Κροκύη. Quem l. Pollux [7, 63] citans, legensque κρόκυν, dicit esse μέρος ἐσθῆτος, Partem vestis, quam Laciniam nonnulli esse suspicantur. Sed quin pro Floccis vestis ibi κροκὺς accipiatur, non video quid obstet. [Addit Pollux : Ἀριστοφάνης δὲ (fr. 508), Ἀνήσω (sic Brunckius : libri ἂν ἔσω vel ἀνήσεις) κροκύδα μαστιγουμένην. « Corrigo ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη, de serva interpretatus, quæ virgis cæsa dicitur ridicule floccos emittere, veluti lana cæsa virgis mollitur et floccos explicat. » Schneid. in indice in Scriptt. rei rust. p. 362.] Dioscor. 2, [83] de lana combusta : Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ κροκύδες καίονται θαλασσίας πορφύρας, Flocci s. Tomenta lanæ purpura marina tinctæ. Crito ap. Galen. 3 De loc. aff. : Ἐντίθει κροκύδα κογχυλίου, Tomentum lanæ purpura infectæ. Pro quo Paul. Ægin. dicit, λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλαττίας, Filum lanæ purpura marina imbutæ : et Aetius πτύγμα πορφύρας ἐρίου : quam Plin. vocat Lanam conchylio infectam, Marc. Empir. Lanam conchyliatam. Paul. Ægin. : Περιπλασσέσθω δὲ ἡ περιδεσμείσθω κροκύδι στερεᾷ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω δι' ἕδρας ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν αὐτάρκη κάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βάλανον, de helleborismo. || Hesychio ἡ ἐχίδνιος βοτάνη.

Κροκύφαντος, ὁ, ἡ, Peplus, Velum e trama textum. In nostro Lex. vet. : Κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρύφαλον αὐτὸ καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὸν φαλὸν, ὅ ἐστιν ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς. [Chirurg. vett. p. 183. Schneid.] De eod. sic Eust. [p. 1280, 59] : Κεκρύφαλος δὲ, φασὶ, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. Vide et Κρόκη. [Κροκύφαντον, ἐκ

νεύρων, φλεβίων, ἀρτηριῶν πλεγμάτιον, Marc. Anton. 2, 2. Gataker. Galen. vol. 14, p. 472, 12 : Κρ. λαβὼν οἷον θέλεις ἀπὸ κεφαλῆς γυναικός· ubi errore typographi, Κροκοφάντιον. Conf. Salmas. ad Jus Attic. p. 161. Hase.]

[Κροκώδης, δ, ἡ, (a κρόκη) Subteminis similis. Plato Polit. p. 309, B : Κατὰ τὴν εἰκόνα κροκώδει διανήματι προσχρωμένας. Hesych. : Κροκώδης· τινὲς ὡς δυσλύτων ὄντων τῶν ἐκ τῆς κρόκης δεσμῶν, ἔνιοι δὲ ὡς κρόκου φυομένου ἐκεῖ· τινὲς δὲ κροκώδη, ἐκ κροσσῶν συνεστραμμένων. Zonar. p. 1253 : Κροκώδης· δεσμός· unde Κροκώδης δεσμὸς in lemmate glossæ Hesychii restituit Tittmannus.]

Κροκώδης, δ, ἡ, [a κρόκος,] Croceus, Crocum referens. Diosc. 1, 26, de crocomagmate loquens : Κροκῶδες τὴν χρόαν. Et κρ. κολούριον, Croceum collyrium, Plinio Crocinum collyrium : cujus triplicis mentionem facit Galen. De loc. aff. 4, Παχκιανοῦ, Παιδικοῦ, Λεονταρίου. [Id. vol. 6, p. 440, 3 : Κολλύριον κροκῶδες. De v. Crocodes, incisa in formis quibus ad signanda collyria utebantur ocularii, Tôchon d'Anneci *Cachets des oculistes* p. 21; 47; 48; 50; 51; 53; 55 sqq. Alii legebant Κροκοδείλιον, quod v. Τροχίσκον τὸν κροκώδη memorat Leo philos. p. 175, 10 ed. Ermerins. Hase.] Item κρ. πεσσὸς, qui describitur a Paulo 7, 42; κρ., τροχίσκος, cujus compositio habetur ap. Paul. et Aetium. [Planud. Ovid. Met. 13, 351 (?). Boiss.]

[Κρόκων. Κροκωνίδαι. V. Κοιρωνίδαι. || Κρόκων, ωνος, δ, Crocon, Meganiræ pater. Apollod. 3, 9, 1. || Sæsaræ, Celei filiæ, amator. Pausan. 1, 38, 2. || Eretriensis, olympionica. Id. 6, 14, 4.]

[Κροκωτίδιον, τὸ, Crocotula. Aristoph. Lys. 47. Eidem Eccl. 331 Arnaldus restituit postulante metro : nam libri κροκώτιον. G. D. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 339, 4. Hase.]

[Κροκώτινος, η, ον, i. q. κροκωτός. Μαλλοῖς κροκωτίνοις Euseb. Præp. ev. 9, 29. Schneid.]

[Κροκώτιον, τὸ, i. q. κροκωτίδιον. Pollux 7, 56.]

Κροκωτὸς, δ, Croco tinctus, imbutus, infectus, Croceo colore imbutus. [Pind. Nem. 1, 58 : Κροκωτὸν σπάργανον.] Absolute plerumque capitur pro κροκωτὸς χιτὼν, πέπλος, aut tale quid, i. e. Vestis croceo colore imbuta : ut paulo ante κροκόεσσα στολὶς, et κροκόεις χιτών. In pretio enim erat croceus color ap. veteres, mulieribus tamen et delicatioribus hominibus familiarior. Lucian. [De hist. conscr. c. 10], loquens de Hercule Omphalæ servienti : Ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι ἔρια ξαίνοντα. Ubi vides Herculi muliebria vestimenta κροκωτὸν et πορφυρίδα tribui. Sed et ipse Hercules ap. Aristoph. Ran. [45] : Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ', inquit, ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην· nec enim leoninæ pelli, quæ Herculeos viros decet, convenit cum peplo croceo, qui mulierum proprius est : itaque in prov. abiit Λεοντῆ ἐπὶ κροκωτῷ, Leonis exuvium super crocotam, de duobus, quæ copulantur inter se, quum alterum cum altero congruere nequeat. [Crocotam Baccho propriam fuisse recte annotavit schol. ad l. Aristoph., quod aliorum scriptorum testimoniis confirmavit Ruhnk. ad Vellei. Pat. p. 346. V. Polluc. 4, 117, Callixen. ap. Athen. 5, p. 198, D, Philostr. p. 159, Polyæn. 5, 3, 3.] Quo sensu capi potest et illud, Γαλῇ κροκωτόν· nec enim feli crocota applicanda est. Erasm. scribit in eos dici, qui indigni honore aliquo afficiuntur : vult autem κροκωτὸν esse Vestis genus rotundæ ac fimbriatæ, qua divites matronæ utebantur. Latini Crocotam fem. gén. dicunt. Nonius [p. 549] : Crocota, crocei coloris vestis. Plaut. Aulul. [3, 5, 47] : Quum incedunt infectores crocotarii. Rursum Non. paulo ante [p. 548] : Caltulam et crocotulam, utrumque a generibus florum translatum, a calta et a croco. Plaut. Epidico [2, 2, 47] : Intusiatam, patagiatam, caltulam ac crocotulam. Nevius Pedio; Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Athen. 12, [p. 519, C] de equitibus Sybaritis : Ἐπόμπευον, ἔχοντες κροκωτοὺς ἐπὶ τοῖς θώραξι, Tunicas croceas super thoraces induti : nota autem est Sybaritarum mollities. Et 4, [p. 155, C] e Duride Samio, de Polysperchonte duce quodam Macedone : Εἰ μεθυσθείη ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. [Ex hoc l. manifestum est ἔγκυκλον fuisse vestimentum exterius, ἐπίβλημα, κροκωτὸν vero, interius, ἔνδυμα. Crocotam jam induerat Mnesilochus cui supra (v. 253) dixit Agatho τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vestimentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, Palla. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 261. Inter donaria ædis Dianæ Brauroniæ, quæ erat Athenis in arce, Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 249, § 7 : Κροκωτὸν διπλοῦν. De crocotis (κροκωτοὶ χιτῶνες) Creuzer. *Griech. Thongef.* p. 109 (192), deque comitibus Bacchi crocotam gestantibus Visconti. Mus. Piocl. t. 1, p. 82. Hase.]

[Κροκωτοφορέω, Crocotam gesto. Aristoph. Lys. 219, 220. Clem. Al. Pæd. 2, 10, § 109.]

Κροκωτοφόρος, δ, ἡ, Qui crocotam gestat, Crocota indutus. Plut. [Mor. p. 785, E] : Καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν.

Κρολίαζε, Hesychio πλησίαζε θᾶττον, Citius te admove. [Comparandæ ejusdem gll. corruptæ, Βάσκε πικρολέα, πλησίον ἐξεθόαζε (πλησίαζε, θόαζε L. Dindorf. vol. 3, p. 424, B), Λυδιστί. Βαστιζακρόλεα, θᾶσσον ἔρχου. Λυδιστί.]

Κρόμβος, δ, Hesychio est ὁ κόνδυλος : necnon ὁ καπυρός : afferenti itidem κρομβότατον et pro κατακεκονδυλωμένον et pro καπυρώτατον : pro quo posteriore supra κραμβότατον e κράμβος. [A κρόμβος vero, s. rectius κρομβὸς, idem ac κραμβαλέος valente, derivatur Κρομβόω, Asso, Torreo, quo usus est Diphilus Athenæi 9, p. 383, F : Παρατίθημι ... χοιρίδια περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα, Appono porcellos sua cute tectos, assos totos. Schweigh.]

[Κρομμύδιον, τὸ, Cæpula. Schol. Oppian. Hal. 3, 173. Wakef. Achmes Onirocr. p. 181, 32 : Ἔφαγε σκόροδον ἢ κρ. Hase.]

[Κρομμυογήτειον, τό.] Κρομμυγήτειον, τὸ, Crommygetium : olus mixtæ naturæ e getio et cæpa : quare Gaza Cæpigetium vertit, ap. Theophr. H. Pl. 4, [6, 2. Κρομμυογήτειον Schneiderus recte.]

Κρόμμῡον [s. Κρόμυον], τὸ, Cæpa [De cepa ejusque speciebus v. Theophr. H. Pl. 7, 4; de viribus medicis Galen. vol. 6, p. 371; 13, p. 198. Herodot. 4, 17 : Κρόμμυα καὶ σκόροδα. Eadem conjunguntur ap. LXX Num. 11, 5, de quo conf. v. Σκόροδον. De loco ubi cepæ veneunt Eupolis ap. Polluc. 9, 47 : Παρῆλθον ἐς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα· cujusmodi e loco Hesychii gl. sumta est, Κρόμμυα (κρομμύαν codex), τὰ κρομμυοπώλια. De γήτειον καὶ κρόμμυον conjunctis v. s. Γήθυον], τὸ πρωϊνὸν ὄψον τῷ πότῳ προσφάγιον ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου, inquit Hesych. Sed rustici potius et sordidi hoc obsonio utuntur, et vinosi ad excitandum appetitum vini : unde per reprehensionem ap. Xen. Symp. [4, 7], κρομμύων ὄζειν : quanquam et ibi οἱ συμπόται dicuntur ἥδιον πιεῖσθαι εἴ τις αὐτοῖς ἐνέγκῃ κρόμμυον· secundum Hom. Il. Λ, [629] : Ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Quinetiam ibi dicitur τῷ εἰς μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχειν κρόμυον ὑποτρώγειν : eorum imitatione qui gallis gallinaceis allia comedenda præbent quum eos volunt committere. Proverbialiter Κρόμμυα ἐσθίειν, vel Κρομμύων ὀσφραίνεσθαι, dicitur Qui invitus flet, s. Qui invitus ad lacrymandum provocatur, et pœnas dat : quia cæpa oculis admota lacrymas ciet : eam ob rem a Colum. dicta Lacrymosa. Ita Bias ap. Diog. L. 1, [83] Haliatti Lydorum regi mandanti ut ad se veniret, rescribit, Ἐγὼ Ἀλιάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν· pro κλαίειν καὶ οἰμώζεσθαι, Pœnas dare suæ arrogantiæ et insolentiæ. Et ap. Aristoph. Ran. [654] Xanthias vapulans, Æaco roganti, Τί δῆτα κλάεις; respondet, Κρομμύων ὀσφραίνομαι, Cæpas odoror : i. e. Vapulo, et pœnas do, s. ob verbera cuti inflicta fleo : quia cæpæ naribus oculisve admotæ lacrymas provocant etiam nolentibus. [Idem Lys. 799 : Κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει, i. e. ut schol. exp. κλαύσει καὶ χωρὶς τοῦ κρόμμυον ἐσθίειν.] Quapropter etymon illud quod afferunt [Etym. M. p. 540, 2, Eustath. p. 1061, 4], valde consentaneum est, nimirum κρόμμυον ex eo dictum esse quod αὐτοῦ ὀσφραινόμενοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύομεν : oculos enim claudere, et emittere lacrymas consue-

runt qui ipsum naribus oculisve admovent, vel qui ori ingerunt, ii etiam qui in frusta concidunt. Quod etymon sequendo, unico potius μ scribendum esset, ut sane ap. Hom. scribi comperimus, metri lege postulante, non solum in l. supra cit., sed etiam in hoc, Od. T, [232]: Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροΐ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσγαλέοιο. Nec ap. Hom. tantum, sed etiam ap. Xen. et Athen. Gemino autem ap. Aristoph. [Ach. 550, 1099, Eq. 600, al.] et alios Comicos, postulante geminationem τοῦ μ lege metrica. [Κρόμμυον in quorumvis scriptorum codicibus non raro simplici μ scribitur, cujus formæ nulla extra Homerum auctoritas est. In versu Philemonis ap. Athen. 2, p. 64, E: Σήσαμον, ἔλαιον, κρόμυον, ὄξος, σίλφιον· nihil impedit quominus κρόμμυον scribatur cum Schweigh. || Hesych.: Κρέμμυον, κρόμμυον. Utrumque in codice μ simplici scriptum.]

Κρομμυόννησος, ἡ, dicta est Insula quædam a cæparum fertilitate: sita est juxta Smyrnam, teste Plin. 5, 31. [|| Κρομμύου ἄκρα, promontorium Cypri. Strabo 14, p. 669, 682, 683.] || Et Κρομμύουσα, pro Κρομμυόεσσα, insula Iberiæ, eandem ob rem sic appellata. [Hanc ex Hecatæo memorat Steph. Byz., apud quem Κρομύουσα et adj. gentile Κρομυούσιος scriptum.] || Necnon Κρομμύων, urbs vicina Ascaloni. [De hac Steph. Byz.: Κρομμύων, πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. Ὁ πολίτης Κρομμυώνιος· ubi male cod. Vratisl. Κρομμύων πόλις, πόλις... quæ si vera scriptura esset, adjectivum gentile foret Κρομμυοπολίτης. Idem Steph. s. v. Κρεμμύων: Ἔστι καὶ Κρομμύων πόλις Λιβύης διὰ τοῦ ο· καὶ Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν Κρομμυώνιος καὶ Κρομμυωνία.] Corinthiaci etiam agri vicus quidam a nonnullis Κρομύων s. Κρομυὼν aut Κρομμυὼν dicitur, qui ab aliis Κρεμμύων s. Κρεμύων: unde Κρεμμυωνία s. Κρομμυωνία ῦς, interfecta a Theseo. V. Paus. in Atticis et Corinth., item Strab. Steph. B. per ε gemino μ scribit, unico Plin. [H. N. 4, 11, 7. Κρεμμύων Scylax p. 21.] Qua in scriptura nil interesse puto, quum Hesych. κρέμμυον dici tradat pro κρόμμυον: sed sive per ε sive per ο, sive unico sive gemino μ scribatur, malim scribi oxytonως. [Recta scriptura Κρομμυὼν, ῶνος, est ap. Xenoph. H. Gr. 4, 4, 13; 5, 19, Pausan. 1, 27, 9, Diodor. 4, 59; 12, 65. Nomen masculinum est apud Thucyd. 4, 42, 44 (ubi Κρομμύωνα scribitur, paucis libris Κρομμυῶνα præbentibus) et Strabon. 9, p. 390: sed femin. 8, p. 380: Ἡ δὲ Κρομμυὼν ἔστι κώμη τῆς Κορινθίας, πρότερον δὲ τῆς Μεγαρίδος, ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν Κρομμυωνίαν ὗν κτλ. Κρομμυωνία, ἡ, regionis nomen ib. et p. 392, in Κρομμωνία depravatum apud Suidam. Nomen a κρόμυον derivat Eustath. p. 1302, 20: Ἐκ δὲ κρομύων καὶ σικύων Σικυὼν καὶ Κρομυὼν τὰ τοπικά. Aliam opinionem sequitur Pausan. 2, 1, 3: Τῆς δὲ Κορινθίας ἐστὶ γῆς καὶ ὁ καλούμενος Κρομυὼν ἀπὸ τοῦ Κρόμου τοῦ Ποσειδῶνος (ut nunc legitur ex conjectura Sylburgii. Libri κρωμύων et κρώμου)· de quo filio Neptuni nihil aliunde cognitum est. Κρῶμος Lycaonis memoratur a Pausan. 8, 3, 4. *Cromyona* dixit Ovidius Metam. 7, 435, correpta propter metrum syllaba prima, ut κρόμυον pro κρόμμυον eadem de caussa dixit Homerus.]

Κρομμυοξυρεγμία, ἡ, Acidus ructus qualis eorum est qui cæpas comederint: s. Acidus ructus e cæparum esu. [Alibi HSt.:] Κρ., Fœtidus ructus, qualis eorum qui cæpas ederint. Aristoph. Pac. [529]: Ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

[Κομμυοπώλης, ἡ, Ceparum venditor. Pollux 7, 198.]

[Κρομμυοπώλιον. V. Κρόμμυον.]

[Κρομμύουσα. V. Κρομμυόννησος.]

[Κρομμυώδης, ὁ, ἡ, Cepæ similis. Dioscor. 4, 151: Ἀπό τινος κεφαλίου κρομμυώδους.]

[Κρομμυών. Κρομμυώνιος. V. Κρομμυόννησος.]

[Κρόμυον. V. Κρόμμυον.]

[Κρομυοπώλιον, τὸ, Locus ubi cepæ veneunt. Hesych. s. v. Κρομμύαν.]

[Κρόνειος. Κρόνια, τά. Κρονιάς. V. Κρονικος.]

Κρονίδης et Κρονίων, ὁ, patronymica a Κρόνος, Saturni filius, Saturnius. Hom. Od. N, [25]: Ζηνὶ Κρονίδῃ. Et [Θ, 289]: Παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος. Sic Hesiod. Op. [69]: Ἐπίθοντο Διΐ Κρονίωνι ἄνακτι. [Κρονίδης ap. Hom. Il. B, 11: Ζεὺς ... Κρονίδης, aliisque ll. plurimis, Jovis nomine modo addito, modo omisso. Rarius Tragici. Soph. Tr. 128: Ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς Κρονίδας· 499: Ὅπως Κρονίδας ἀπάτασε. Κρονίδας Ζεὺς Eurip. Bacch. 95, Hec. 474. Homerum imitatus Aristoph. Vesp. 650 de sene judice: Ἀτὰρ ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη. Κρονίδαο Ζηνὸς Pind. Pyth. 4, 303. Κρονίδᾳ Χείρωνι ib. 205, et plurima hujusmodi apud alios poetas. De Neptuno Lucian. Anth. Pal. 6, 164: Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ. || Plur. Pind. Pyth. 5, 159: Κρονίδαι μάκαρες. Κρονιδᾶν Ol. 9, 82. Laconica forma Κρονίδαρ ap. Hesych., qui per πολυετὴς exp. Non minus frequentatum Homero Jovis cognomen est Κρονίων, ut Il. A, 528: Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων· Φ, 184: Ἐρισθενέος Κρονίωνος· Ω, 290: Κελαινεφεῖ Κρονίωνι, vel addito dei nomine, ut Il. Θ, 210: Διὶ Κρονίωνι· Σ, 118: Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.] || Affertur κρονίων et pro Antiquus homo, ex Hesych., qui κρονίωνας vocari scribit τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, veluti nepotes Saturni deorum omnium vetustissimi. [|| Κρονίων in casu recto ab Homero non dicitur nisi media syllaba producta: quam regulam neglexit Tyrtæus ap. Strabon. 8, p. 362: Αὐτὸς γὰρ Κρονίων καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης, qui Κρονίδης scribere poterat; nec Lyrici servarunt. Nam Κρονίων corripuit Pind. Pyth. 4, 39: Αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξέ βροντάν· Nem. 1, 23; 10, 143, al. In casibus obliquis Κρονίωνος, ι, α, syllaba secunda ap. Epicos corripitur, producitur vero in Κρονίονος Il. Ξ, 247, Od. Λ, 619.]

Κρονικὸς, ἡ, ὸν, accipitur pro Vetustate desipiens, Præ senio delirus et fatuus: s. Priscam fatuitatem redolens quæ sub Saturno fuit. Aristoph. Pl. [581]: Ὦ κρονικαῖς γνώμαις [λήμαις] ὄντως ληρῶντες τὰς φρένας ἄμφω. [Κρ. λῆμαι ex hoc l. Hesych.] Sic Κρονίων ὄζειν ab eod. Comico Nub. [398] dicitur pro ἀρχαϊκῆς εὐηθείας, Priscam fatuitatem s. stoliditatem redolere: Ὦ μωρέ συ, inquit, καὶ κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε, Saturnia tempora et priscam redolens stultitiam. [Phot. p. 180, 14: Κρονικώτερα, ἀρχαιότερα, μωρότερα. Plato Lys. p. 205, C: Ἔτι τούτων κρονικώτερα ποιεῖ τε καὶ λέγει. Athen. 3, p. 113, A: Ταῦτα σιτία κρονικά ἐστιν· 15, p. 671, E: Πρᾶγμα κρονικόν. Valck. Ἀρχαῖος καὶ κρονικὸς ἄνθρωπος Lucian. Rhet. præc. c. 10. || Adverb. Κρονικῶς, More Saturni. Eustath. Opusc. p. 263, 46: Οὔτε Κρονικῶς ἀγριοφαγήσουσιν οὔτε Ἀρεϊκῶς ἐκπολεμώσονται.] || Alioqui Κρονικὸς et Κρόνιος sunt possessiva nomina a Κρόνος, significantia Saturnius: ut Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, una e septem errantibus. [Ammian. Anth. Pal. 11, 227: Ἀστὴρ Κρονικός. Κρονικὸν κίνημα Nicomachus Harmonic. p. 6. Pind. Ol. 2, 23: Κρόνιε παῖ Ῥέας. Æsch. Prom. 577: Ὦ Κρόνιε παῖ. Eur. Tro. 1288: Κρόνιε πρύτανι. Ποσειδάωνι Κρονίῳ Pind. Ol. 6, 49. Κρ. Πέλοπος Ol. 3, 41. Κρονίου Πανὸς Eur. Rhes. 36. Κρόνιον ὄμμα, τοῦ Κρόνου ap. Suidam, qua cum gl. Coraes comparavit Heliodor. 2, 24: Οὐ πολλοῖς δὲ ὕστερον ἔτεσιν οὐρανία φωστήρων εἱμαρμένη περίοδος τρέπει τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ ὄμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπάγον μεταβολήν. Ex quo l. colligi potest proverbio dictum esse de magnis quæ ex insperato ingruerent malis. Κρονίην ἅλα (mare Adriaticum, ut exp. schol.) Apoll. Rh. 4, 327, 509. Κρ. πόντος ap. Dionys. P. 32: Πρὸς βορέην, ἵνα παῖδες ... Ἀριμασπῶν, πόντον μιν καλέουσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε· ubi v. Bernhardy. Κρόνιος λόφος, collis Saturno sacer juxta Olympiam, Pind. Ol. 5, 40. Κρ. ὄχθος 9, 4. Κρ. ὄρος Pausan. 5, 21, 2; 6, 20, 1. Κρόνιον, τὸ, intellecto ὄρος, Pind. Ol. 1, 179: Παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον· 6, 110: Ὑψηλοῖο πέτραν ἁλίβατον Κρονίου. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 14: Περισταυρώσαντες τὸν (scribendum τὸ) Κρόνιον· ubi libri plerique Κρόνειον, duo Κράνειον. Pausan. 6, 19, 1: Παρήκει τὸ Κρ. Diodor. 15, 78: Εἷλον πόλεις, Μάργανα, Κρόνιον.... Κρονία, ἡ, (sc. πέτρα) Alcæus Anth. Pal. 12, 64: Αἰπεινᾷ στέψον ὑπὸ Κρονίᾳ. Κρόνου λόφον vocat Pind. Ol. 8, 22. Πάγον Κρόνου 10, 60. Κρόνιον τέμενος, de quo Lex. rhet. p. 273, 20: Τὸ παρὰ τὸ νῦν Ὀλύμπιον μέχρι τοῦ μητρῴου τοῦ ἐν ἀγορᾷ. Κρόνιον, τὸ, Templum Saturni, Dio Cass. 45, 17.] Et Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, Saturno sacer mensis. [Male Κρονίων in Etym. M. p. 321, 4.] Ita autem antiquitus fuit appellatus mensis qui postea ἑκατομβαιὼν a sacrificiis majoribus

quæ eo mense fiebant quod esset initium anni. Sacra quæ in honorem Saturni peragebantur, dicuntur Κρόνια, Saturnalia. [Timæus Lex. Plat. p. 1 : Τῇ τῶν Κρονίων ἑορτῇ. Alciphro 3, 57 : Κρονίων ἐνστάντων.] Unde Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, ap. Plut. Cic. [c. 18.] Hesych. [et schol. Aristoph. Nub. 397] ista κρόνια scribit mense Hecatombæone agitari solita. [Suidas : Κρ., ἑορτὴ ἀγομένη Κρόνῳ καὶ μητρὶ τῶν θεῶν. De postremis verbis Reines. : « Ea sunt Opalia. V. Lipsii Saturn. 1, 3. » De ratione quæ inter Græcorum Κρόνια atque Διονύσια et Italorum Saturnalia intercedit, v. Buttm. in Mythologo vol. 2, p. 55 et 65 seqq.] Athen. vero 14, [p. 639, B] Romæ ταῖς τῶν κρονίων ἡμέραις vetere more scribit ἑστιᾶσθαι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἀναδεχομένων τὰς τῶν οἰκετῶν λειτουργίας· morem autem hunc eos a priscis Græcis esse mutuatos.

[Κρόνιον, τὸ, synonymum delphinii ap. Diosc. 3, 84.]

[Κρόνιος, ὁ, Cronius, Hippodamiæ procus. Pausan. 6, 21, 11. G. D. || Epicureus, Luciano familiaris. Luc. De morte Peregr. cap. 1. || Alius, ut videtur, allegoriarum Homeri interpres. Porphyr. De antro nymph. p. 2 et 85 ed. van Goens. Hase.]

Κρόνιππος, ὁ, Qui valde stultus est, Vehementer delirus : nomine ἵππος epitaticam vim habente. Aristoph. Nub. [1070] : Σὺ δ' εἶ κρόνιππος. [Per παλαιὸν exp. Hesych.]

[Κρονίτης, ὁ. Etym. M. p. 524, 38 : Κόδρος Κοδρίτης ... σημαίνει τὸ (τὸν?) τοῦ Κόδρου, ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης.]

[Κρονίων, i. q. Κρονίδης, quod v. || Nomen pr. martyris cujusdam ap. Georg. Syncell. p. 368, A.]

[Κρονοδαίμων, ονος, ὁ, idem fere quod κρονόληρος. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 46, 30 : Κρονοδαίμων, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ εὐήθους. || Simile convitium ibid. p. 46, 5 : Κρονοθήκη· οἷον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστὸς, οἷον οὐ μόνον Κρόνος, ἀλλὰ καὶ ὡσανεὶ ἡ θήκη τοῦ Κρόνου καὶ ἡ σορὸς καὶ ἡ ταφή. Utrumque haud dubie ex Comicis sumtum.]

[Κρονοθήκη. V. Κρονοδαίμων.]

Κρονόληρος, ὁ, Gallice ad verbum, *Un vieil resveur ;* nam κρόνος hic sonat *vieil*, et λῆρος *resveur*. Latine Delirus senex, sic tamen ut multo significantius videatur nostrum illud Gall. *Un vieil resveur*. [Pollux 2, 16.] Plut. [Mor. p. 13, B] senes vulgato convitio vocari solitos κρονολήρους et σοροδαίμονας indicat, quum scribit adulatores corrumpere juvenes hæc inter alia inculcando illis, Quid patris minas curare debetis? est κρονόληρος ac σοροδαίμων. Ceterum quamvis κρονόληρος exposuerim Delirus senex, ut κρόνος significet hic Senex : sicut et παλαιὸς ab Hesych. exp., quod tamen est potius Antiquus, Vetus : non ignoro tamen posse et aliter accipi, ut sc. κρονόληρος sit e duobus synonymis vocabulis compositum : sicut alia pleraque ap. Græcos videmus : e quorum numero est φονοκτονεῖν, μυθολογεύειν, et λογολεσχεῖν. Nam Κρόνος, proprie Saturnus, interdum capitur etiam pro Delirus, Bardus, Stupidus, Aristoph. Nub. [929] : Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν. Sic autem ap. Plat. Euthyd. [p. 287, B] : Ὦ Σώκρατες, οὕτως εἶ κρόνος, ὥστε κτλ. Sed et Suid. κρόνους significasse etiam λήρους dicit, sicut Κρόνια, τὰ παλαιὰ καὶ εὐήθη. [Theodor. Prodr. p. 437, 453. Jacobs. Constant. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 5 : Τῶν οὕτω λεγομένων κρονολήρων, τῶν παρασεσαλευμένων δηλαδή. Hase. Anon. Refut. encomii calv. p. 32, 25, ed. Miller.]

Κρόνος, ὁ, Saturnus [ap. Hom. Il. B, 205 et alibi : Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω (Juppiter)· E, 721, Θ, 383 : Μεγάλοιο Κρόνοιο. Hesiod. Theog. 19, 73, Op. 111; Æsch. Prom. 185; Soph. OEd. C. 712; Plato Polit. p. 271, 272; Apollod. 1, 1, 3. V. de eo Buttmanni commentatio in Mythologo vol. 2, p. 28—69], dictus παρὰ τὸν χρόνον, quod cum ipso tempore extiterit, vel potius ante ipsum tempus, auctor ipse temporis : quo et Aristot. respexit in l. De mundo [c. 7], scribens, Jovem, τὸν Δία, dici esse filium κρόνου καὶ χρόνου, utpote διήκοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Fingitur is a poetis τεκνοφάγος : quapropter proverbiali ioco ponitur pro Moroso sene, necnon pro malefico. Ita Heliodorus quidam quum ex astrologo cognovisset Saturni planetam sibi adversari, noctu templum ingressus aureamque Saturni statuam furatus est, hæc addit verba : Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε, πείρασον, Δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, Et nosces uter alterius sit Saturnus. Quoniam vero antiquissimus omnium deorum habitus fuit, et prisci mortales qui sub ejus regno vixerunt, simplices fuisse prædicantur, ideo a Comicis usurpatur κρόνου vocabulum pro Bardo et fatuo, s. Deliro sene. Aristoph. Vesp. [1480] : Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους τὸν νοῦν, Prædicat se ostensurum tragœdos esse bardos et fatuos ut eos qui Saturni tempore vixerunt. Et Nub. [929] : Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν, Quum senex sis et delirus. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 104, 7 : Κρ., μωρός· Ὑπερείδης. Hesych. : Κρόνοι, παλαιοί. Idem et Diogenian. 5, 62 : Κρόνου πυγὴ, τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀναίσθητον κρέας. || Ἡ τοῦ Κρόνου ἡμέρα, Dies Saturni (sabbathum Judæorum), Dio Cass. 37, 17; 66, 7. || Κρόνου λόφος, ὄχθος, πάγος. V. Κρονικός. || Κρόνου τροφὴ synonymum equiseti ap. Diosc. 4, 46. Boiss. Κρόνος a Κορωνὸς ductum esse opinabatur Olympiod. Conf. Cousin *Journ. des Sav.* 1834, p. 430. Hase.]

[Κρονοσόλων, ωνος, ὁ, Saturnisolon, nomen ab Luciano fictum in libello cognomine, qui ab his verbis incipit : Τάδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν.]

[Κρονότεκνος, ὁ, Cœli epitheton in H. Orph. 3, 8, « quia suo motu facit Χρόνον, Κρόνον, » ut opinatur Gesnerus.]

[Κρονοῦς, οῦντος, ὁ, Cronus, n. pr. in Charta Borgiana 5, 7; 10, 5. Sturz.]

[Κροντάω.] Κροντᾷ [?] Hesychio κατασήπεται, Putrescit.

Κροντίδαι et Κρόντωνες, Hesychio Vatum genus.

[Κρόξ. V. Κρόκη.]

[Κροξὸς inter nomina in ξος ap. Theognost. p. 69, 8.]

[Κρόπιον. V. Κρώπιον.]

[Κροσός. V. Κροσσωτός.]

[Κρόσσα, ἡ, Crossa. Steph. Byz. : Κρ., πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως.]

Κρόσσαι, αἱ, inquit Hesych., quibusdam sunt κλίμακες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Scalæ scalis superpositæ : alii vero eo nomine accipiunt τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν, vel προμαχῶνας, vel στεφάνας τῶν πύργων, vel τὰ κρηπιδώματα, quoniam κροσσοὺς etiamnum vocant τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. Et hæc expositio melior est : nam Homero nomen τῆς κλίμακος incognitum fuit, necdum ipsius ætate bellica instrumenta in usu esse cœperant. Hæc fere ille : schol. tamen Homeri constanter pro Scalis accipit : ut Il. M, [444] de Trojanis Græcorum muros invadentibus : Κρωσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες· exponens nimirum ὑποτρόχων κλιμάκων πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτηδείων : alibi itidem scribens, κρόσσας vocari τὰς τειχομάχους κλίμακας, Scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Sed cum Hesych. potius κροσσῶν nomine intelligendas esse Pinnas murorum aut turrium, patet vel ex Il. M, [258] : Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον· Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. Ibi enim satis apertum est intelligi, Pinnas et propugnacula turrium a Trojanis esse convulsa : quamvis ille iterum exponat κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἶλκον : ut sensus sit, Trahebant scalas et muro admovebant ut turres scanderent : sed parum recte. Insolens enim est dicere πύργων ἔρυον pro ἐπὶ πύργους εἶλκον. Itaque ii potius sequendi sunt qui ibi accipiunt τὰς ἐξοχὰς, τὰ ἐξέχοντα, s. τὰ ἀποκρηπιδώματα : metaphora a vestibus, quarum τὰ ἄκρα nominantur κροσσοί. Quam expositionem secutus est Philoxenus et Orion, illam Aristarchus, teste Etym. Verum et ex Herodoto discimus non esse hic intelligendas Scalas murales, s. aptas conscendendis muris aut turribus ab hoste admoveri solitas : sed Eminentias quasdam et pinnas turrium certo interstitio in eis positas, et graduum formam repræsentantes : 2, p. 87 [c. 125], de pyramide Cheopis : Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρώσσας (Aldina etiam editio per ω scriptum habet), οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι. Quas κρόσσας s. κρώσσας rursum ἀναβαθμοὺς vocat paulo post, scribens,

Χαμάθεν ἐπὶ τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν ἀναβαθμῶν ἀείροντες. Et mox, Ὅσοι γὰρ δὴ στοῖχοι ἦσαν τῶν ἀναβαθμῶν, τοσαῦται καὶ αἱ μηχαναὶ ἦσαν.

[Κροσσαία, ἡ, Crossæa, regio Macedoniæ. Herodot. 7, 123.]

[Κροσσαῖος. V. Κρόσσα.]

[Κρόσσιον, τὸ, synonymum leontopodii ap. Diosc. 4, 131.]

[Κροσσίον, τὸ, Peniculamentum, Gl. Herodian. Epimer. p. 72 : Κροσσὸς, τὸ κροσσίον, ὅθεν κροσσωτὸν ἱμάτιον.]

Κροσσὸς, ὁ, Fimbria, Limbus : Extrema vestis ora quæ eam circumquaque ambit : ut Hesych. quoque κροσσοὺς esse dicit τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη, et in Κρόσσαι paulo ante, τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων, Quæ imæ vestis oræ assuta sunt. Pollux [7, 64] κροσσῶν nomine Villos intelligit qui vestimentis assui solebant : scribit enim κράσπεδα dici τὰς τελευταίας ὄχθας τοῦ ἱματίου, θυσσάνους [θυσάνους] vero τοὺς λεγομένους κροσσούς : qui θύσσανοι sunt Villi quidam, ut supra dixi : eo modo et Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλός : is nimirum qui extremæ vesti assuitur. [Herodian. ap. Eust. p. 1746, 31, ubi de nominibus in σσος agitur : Τὸ γὰρ κροσσὸς οὐκ οἶδα σύνηθες Ἕλλησιν. Simplici σ interdum scribi in libris observavit HSt. s. v. Κροσσωτός. Sic in schol. Aristoph. Vesp. 473 : Κράσπεδα, ὅ ἐστι τοὺς κροσσοὺς, cod. Venet. κροσοὺς, Ald. alio vitio κρωσσούς.] ‖ Ex quo Κροσσωτὸς χιτὼν, s. κροσσωτὸς simpliciter, subaudito substantivo χιτὼν, Tunica fimbriata s. villis prætexta. [Κροσσωτοῖς χρυσοῖς Ps. 44, 13. Eustath. Opusc. p. 240, 1 : Εἰς κροσσωτοὺς ἀπολῆγον περιβλέπτους. Κροσσωτὴ ἐσθὴς Pollux 4, 120. Lycophro 1102 : Τυφλαῖς μάτεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς· ubi var. lect. κροσωτοὺς κροσωτὰς κορσωτοὺς κορσωτάς. Schol. : Τυφλὰς ζητήσει ταῖς χερσὶ τὰς τοῦ λίνου ἀδιεξόδους ῥαφάς.] Ἀραρὼς, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, Φορῶν κροσωτοὺς καὶ γυναικείαν στολήν· ita enim scribere quosdam pro κροκωτοὺς, tradit Pollux [7, 65]. Nec mirum esse debet unico hic tantum σ scriptum esse istud κροσωτοὺς, quum apud Etym. quoque κροσὸς, κροσῶ, κροσωτὸς, unico itidem σ scripta legantur : utroque modo in Lex. meo vet. : quemadmodum κόσυμβος quoque et unico et duplici σ reperiri scriptum suo loco docui. [Jo. Chrys. In Matth. p. 748, E. Psalm. 44, 10 ap. Clem. Al. Pæd. 2, 10, § 110 : Κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη. Anon. Cat. In Psalm. t. 1, p. 839, 17 : Κροσσωτοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ ὑφάσματος περιττεύοντες στήμονες. Pallia actorum comicorum κροσσωτὰ, Viscont. Mus. Piocl. t. 3, p. 38 (d). Id. de κροσσοῖς in peplo naiadum, significantibus guttas destillantes, ib. t. 1, p. 88. Hase.] ‖ In Epigr. vero κροσσὸς esse dicitur Vas balneatoriæ suppellectilis ad affundendam aquam : quale Polluci est χύτλον et κατάχυτλον, Alexandro Trall. σίτλα. Sed pro eo scribendum est κρωσσὸς per ω in priore syllaba, ut infra docebo.

Κροσσόω [Κροσῶ verbum in Etym. M. p. 541, 8, propter derivationem adjectivi κροσωτὸς fictum : quæ duplici σ scripta in Etym. Gud. p. 349, 33], Ejusmodi fimbria villove prætexo s. circumdo.

[Κροσσώδης lectio vitiosa. V. Βδαλός.]

[Κροσσωτός. V. Κροσσός.]

[Κροσσωτὸς, ἡ, ὸν (a κρόσσαι), Scalaris. Lycophro 291 : Σταυροῖσι κροσσωτὴ πτέρυξ. Nam sic vulgatum κορσωτὴ corrigendum ex aliquot codd. Unus κροσωτή. Schol. per κλιμακώδης exp. Alius : Τὸ δίκην κροσσοῦ (confundit κρόσσας et κροσσόν) καὶ κλίμακος, τουτέστι τὸ κλιμακηδὸν πεπηγμένον.]

[Κρόσταλλος. V. Κρύσταλλος.]

Κρόστινα [?], Hesychio φυλακτήρια.

Κρόσφος s. Γρόσφος, ὁ, Ferrea cuspis, qua imum hastile præpilatur, τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον σιδήριον : quod et σαυρωτὴρ dicitur, et οὐρίαχος ab Hom., necnon στύραξ. Eustath. p. 795. [V. Γρόσφος.]

[Κροσωτός. V. Κροσσός.]

[Κροταίνω, i. q. κροτέω. Oppian. Cyn. 4, 247.]

Κροτάλια, τὰ, Plin. 9, 35 : (Proceriores margaritas) Elenchos appellant, fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorem orbem desinentes. Hos digitis suspendere, et binos ac ternos auribus, feminarum gloria est. Subeunt luxuriæ ejus nomina et tædia exquisita perditiore portatu : siquidem quum id fecere, Crotalia appellant, ceu sono quoque gaudeant et collisu ipso margaritarum.

Κροταλίζω, Crepitare facio, i. q. κροτέω. Hom. Il. Λ, [159] : Ἵπποι Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Ἡνιόχους ποθέοντες· pro quo infra, Κείν' ὄχεα κροτέοντες, de equis, auriga excusso, rapido cursu concitatis et currum magno cum crepitu per campum trahentibus. [De crepitaculo agitando Herodot. 2, 60 : Αἵτινες τῶν γυναικῶν κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι. Eust. Opusc. p. 301, 74 : Μαθόντες ἐν τῷ μεγάλῳ ναῷ τότε ξύλα τοιαῦτα κροταλιζόμενα. Photius p. 180, 11 : Κροταλίζειν, οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν, ἀλλὰ διὰ κροτάλου (videtur aliquid excidisse) τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης λέγων. Euripidem pro Aristophane nominat, qui in Ran. 1305 dixit, ad Hypsipylen respiciens, Ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα Μοῦσ' Εὐριπίδου. Κρ. χεῖρας, Constant. Man. Chron. p. 39, D : Καὶ χρήσασθαι γελοιασμοῖς καὶ κροταλίσαι (-ῆσαι vulgo) χεῖρας.] ‖ Plaudo, Plausu comprobo et excipio, ut etiam κροτέω infra. Alciphr. [2, 4] : Ἦ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον. Existimo tamen, inquit Bud. p. 1069, quum κροταλίζεσθαι i. esse dixisset q. κροτεῖσθαι, et l. ex Athen. protulisset, κροταλίζειν magis significare Risu effuso excipere, quam Plausu prosequi, motus auctoritate Eustathii, qui ait [p. 1381, 48] κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι λέγεσθαι. Verba Eust. ap. eum quære. Sed pro Plaudo s. Plausu excipio, ut ipsum κροτῶ, accipitur ap. Athen. 9, [p. 395, A] : Ὅσοι οὖν τότε περιουσίας εὖ ἤκουσι τῶν περιοίκων, εὐωχοῦνται· οἱ δὲ λοιποὶ κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς· 14, [p. 631, F] : Κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν· 11, [p. 503, F] : Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ Πλούταρχος, καὶ ὑπὸ πάντων κροταλισθείς. Idem [4, p. 159, E] : Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύνουλκος, ἐπεὶ μὴ ἐκροταλίσθη, θυμωθεὶς, i. e. ἐκροτήθη, Plausu exceptus est. [OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 228, D : Ἐκροταλίζετο μὲν γὰρ ἐν τοῖς ὄχλοις. Valck.] V. Κροτέω. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 103, 9 : Κροταλίζειν ἀντὶ τοῦ κροτεῖν· Ἀναξίλας.]

[Κροτάλισμα, τὸ, Plausus. Nicet. Annal. 12, 3.]

[Κροταλισμὸς, ὁ, Plausus, Gl.]

[Κροταλιστὴς, ὁ. Nilus Epist. p. 192 : Τὴν δημώδη παροιμίαν ὄψῃ καταλαμβάνουσάν σε τὴν λέγουσαν τὰ Ταντταλιστῶν φάγονται Κροταλισταί. Nomina aliunde non cognita. G. Dind.]

[Κρόταλλα, πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Κροταλλαῖος, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος, Steph. Byz.]

Κρόταλον, τὸ, Crepitaculum, Instrumentum quod pulsatum manu crepitabat : Colum., Crepitaculis æreis aut testarum sonitu terreatur; et Martial. 14, in Epigr. [54] de crepitaculo, Et quatiat tenera garrula sistra manu. Schol. Aristoph. [Nub. 259] dicit κρόταλον proprie esse τὸν σχιζόμενον κάλαμον καὶ κατασκευαζόμενον ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελοῦντα. Eust. autem [p. 838, 23; 1327, 24] esse dicit σκεῦός τι ἐξ ὀστράκου τυχὸν ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ὃ ἐν χερσὶ κρατούμενον θορυβεῖ. Cæl. Rhod. 19, 4, quum locum ex Aristoph. schol. cit. interpretatus esset, Inveni, inquit, qui intelligant Instrumentum musicum, quo in deorum cæremoniis utantur Ægyptii, et a κρούω inflectant, quod Pulso est : quamvis non desint qui pro Plaustro resonanti accipiant. Quidam Annulum interpr. ex ære, quod ferreo quatiatur baculo : unde illud e poetica officina, Copa Syrissa caput Graia redimita mitella, Crispum sub crotalo docta movere latus. Hæc ille. Sipontinus autem dicit esse Instrumentum, quod manu pulsatur, laminis quibusdam ex ære rotundis sonitum ex eo reddentibus. Diosc. Epigr. [Anth. Pal. 11, 195] : Τὴν δὲ τάλαιναν Ὑρνηθὼ κροτάλων εἷς ψόφος ἐξέβαλεν. Meminit et Protagorides Cyzicenus ap. Athen. 4, [p. 176, A] ubi de organis musicis sermo est. Utitur et Cic. quum ait, Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. [Poeta ap. Hephæst. p. 68 : Χάλκεα κρόταλα. Eur. Cycl. 204 : Κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα. Κρόταλα Βρόμια Hel. 1324. Herodoti locum s. v. Κροταλίζω apposuimus.] ‖ Κρόταλον et Κρόταλος quoque masc. gen. teste Suida, dicitur de Homine garrulo et loquaci, ut Martial. dicit Garrula sistra. Eustathio est στωμύλος

καὶ παρὰ τὸ δέον ἐν λαλιαῖς ὀχληρός : Suidæ autem et Aristoph. schol. εὔγλωττος καὶ εὔστομος. Sed rectius Eust. [Masculinum κρόταλος, quod ap. Zonaram quoque legitur p. 1253, finxit Suidas, cui defendendo nemo adhibebit Eurip. Cycl. 104 : Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον.] || Κρόταλον igitur, ait Bud., appellabant Hominem loquacem et in foro obstrepentem, verba immodice fundentem et voce exaudibili. Quod genus significare voluit Juvenal. 6 : Nec causidicus nec præco loquatur, Altera nec mulier : verborum tanta cadit vis : Tot pariter pelves et tintinnabula dicas Pulsari. Aristoph. Nub. [260]: Τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. Aliquanto post [447] : Εὐρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Aristoph. schol. accipit etiam pro Homine versuto et vafro, ut infra in Πολύκροτος dicetur. V. et Eustath. ap. Bud. p. 1069, in Κροταλίζεσθαι. [|| Narcissus. Athen. 15, p. 681, E : Εὔμαχος δ' ὁ Κορκυραῖος ἐν Ῥιζοτομικῷ καὶ ἀκακαλλίδα φησὶ καλεῖσθαι τὸν νάρκισσον καὶ κρόταλον.]

[Κρόταλος, ὁ, Crotalus, Hippodamiæ procus. Pausan. 6, 21, 10.]

[Κροτανοὶ, οἱ, Crotani. Pausan. 3, 14, 2 : Καλεῖται δὲ ἐν τῇ Σπάρτῃ Θεομηλίδα χωρίον. Κατὰ τοῦτο τῆς πόλεως τάφοι τῶν Ἀγιαδῶν βασιλέων εἰσὶ, καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν· εἰσὶ δὲ οἱ Κροτανοὶ Ἱτανατῶν μοῖρα.]

[Κροταφιαῖος, αία, αῖον, Temporalis. Κροταφιαία πληγὴ Synes. Epist. p. 259, A. Wakef.]

[Κροτᾰφίζω, Tempora percutio. Hippol. Theb. vol. 2, p. 57 ed. Fabr. : Λιθοβολήσαντες αὐτὸν καὶ κροταφήσαντες ἀπέκτειναν. Scribendum κροταφίσαντες. G. Dind. Part. aor. pass. κροταφισθεὶς ap. Anast. Sin. Hodeg. p. 82, 32. Hase.]

[Κροταφικὸς, ἡ, όν. Κατάπλασμα κρ., Cataplasma quod temporibus applicatur, Theophan. Nonn. vol. 1, p. 202.]

[Κροτάφιος, ία, ιον, Temporalis. Galen. vol. 14, p. 720, 11, de suturis : Κροταφίαι δύο, καθ' ἑκάτερον κρόταφον μία. Hase.]

[Κροταφὶς, ίδος, ἡ.] Κροταφίδες, αἱ, numerantur ab Polluce 10, c. 31 [§ 147], inter τὰ χαλκέως σκεύη, Vasa fabrilia s. Fabri ferrarii. [Idem 7, 106; 10, 183. Theognost. p. 21, 5 : Κροταφὶς, σφῦρα μικρά. De accentu Arcad. p. 36, 8.]

[Κροταφιστὴς, ὁ, Percussor, Gl. Hesych. s. v. Κόβαλος.]

Κροταφίτης, ὁ, ut κροταφῖται μύες, ap. Galen., Musculi temporales. [Galen. vol. 4, p. 295, 11 : Ὅ τε κρ. μῦς μέγιστος· ib. p. 296, 10 : Τῷ κροταφίτῃ μυΐ· vol. 18, part. 1, p. 431, 2 : Οἱ μύες οἱ κρ. vol. 19, p. 27, 10 : Περί τε κροταφιτῶν μυῶν. De iisdem plura id. vol. 2, p. 421, 18, sqq. At πληγαὶ αἱ κροταφίτιδες Hippocrati ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 433, 10, sunt Plagæ temporibus inflictæ. Hase.]

Κρόταφος, ὁ, Tempus, τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, ὠτὸς καὶ κορυφῆς, Eust. ex Aristot. [H. A. 1, 11] definit. Κρόταφοι, Tempora, inquit Gorr., sunt duo ossa cranii, utrimque singula ad aures sita, trilatera : parte superiore suturis λεπιδοειδέσι, posteriore, laterum τῆς λαμβδοειδοῦς additamentis : anteriore, sutura, quæ cranio et ossi σφηνοειδεῖ communis est, terminatur. V. plura ap. Eund. [Eust. p. 492, 33.] Sunt qui κρόταφος dictum velint παρὰ τὸ κροτεῖν περὶ τὴν ἀφὴν [Eust. p. 727, 26], quia pulsus venarum ibi evidens est : alii παρὰ τὸ κηρύσσειν τάφον, quoniam Theocr. dicit [14, 68] : Ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι. V. Κόρση. [Hom. Il. Δ, 502 : Ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο· Υ, 397 : Νύξε κατὰ κρόταφον· Ν, 805 : Ἀμφὶ κροτάφοισι· 188 : Κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν· et κυνέην κρ. ἀρ. Hesiod. Scut. 137. Eur. Tro. 115 : Οἴμοι κεφαλῆς, οἴμοι κροτάφων. Herodot. 4, 187 : Τὰς ἐν τοῖσι κροτάφοισι φλέβας. Aristoph. Ran. 854 : Κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θενών. Demosth. p. 88, 1 : Εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς πτέρναις φορεῖτε. Athen. 4, p. 168, C : Διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου. || Cacumen. Æsch. Prom. 721 : Ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν (Caucasi). Philiades ap. Steph. Byz. s. v. Θέσπεια : Οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος.] || Κρόταφος, τοῦ βιβλίου τὸ ὄπισθεν, Suid. [addito scriptoris anonymi exemplo. || Grammaticus

Περὶ βαβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ ap. Cramer. in Mus. philol. vol. 2, p. 109, inter exx. βαρβαρισμοῦ περὶ μετάθεσιν, Εἴ τις φαίη κότραφον τὸν κρόταφον καὶ δρίφον τὸν δίφρον. Quæ non sunt exempli caussa ficta. Nam et δρίφος aliunde cognitum est et κότραφος confirmatur glossa Etym. Gud., quam in Ἐγκρόταφος memoravi. Ad eamdem formam an revocandum sit quod HSt. supra cum Lex. Septemv. posuit Κόρταφος, in medio relinquo. L. Dind.]

[Κροτεύω. Theognost. p. 21, 8 : Κροτεύσαι (sic), τὸ μὴ πλῆρες δοῦναι. Verbum suspectum.]

Κροτέω, Pulso. [Verbum ὠνοματοπεποιημένον sec. Eustath. p. 1602, 16. Eur. Bacch. 188 : Θύρσῳ κροτῶν γῆν. Apoll. Rh. 4, 1195 : Ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ. Plut. V. Eumen. c. 11 : Κροτοῦντες τὸ ἔδαφος. « Passiv. Ælian. N. A. 16, 17 : Πρός γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπόν ἐστι (testudo) .... τάς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείεται, καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικοῦντες, ὡς εἴς τι τέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων. » Jacobs. De janua pulsanda dictum reprobat Mœris p. 211 : Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικοί· κροτεῖ δὲ Ἕλληνες. Platoni Symp. p. 212, C, ubi olim legebatur Τὴν αὔλειον θύραν κροτουμένην, nunc κρουομένην restitutum e libris melioribus.] Verbero. Plut. [De educ. puer. p. 10, D] : Πλάτων δὲ δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθεὶς, τὸν τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας, Τοῦτον, ἔφησεν, ἀπελθὼν κρότησον· ἐγὼ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι. Quod ita Diog. L. Platone [3, 38] : Εἰσελθόντος ποτὲ Ξενοκράτους, εἶπε μαστιγῶσαι τὸν παῖδα· αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι. [|| De ære aliisque metallis percutiendis vel conflandis, Philo in Mathem. vett. p. 70, 20 : Ἐκροτοῦντο δὲ ψυχραὶ (αἱ λεπίδες) συνεχῶς καὶ πολὺν χρόνον πρὸς τὸ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν πυκνωθεῖσαν εὐτονίαν παρασχεῖν. Ib. l. 10 : Ἐκρατήσαμεν (scrib. ἐκροτήσαμεν) ψυχρὰς ταύτας· p. 71, 32 : Κροτεῖσθαι μέντοι μὴ μεγάλαις σφύραις μήτε ἰσχυραῖς πληγαῖς· et l. 37. (Lycophro 888 : Χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον. Quod schol. exp. εἰργασμένον, κατεσκευασμένον.) De auri fabro Lucian. Lexiph. c. 9 : Λεῖρόν τινα ἐκρότουν. Metaphor. Theocr. 15, 49 : Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, Ex fraude dolisque conflati. Pindar. ap. Plut. Mor. p. 826, B : Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς, Jactum est aureum fundamentum. Chrysipp. in Etym. M. p. 751, 18 : Τῆς ψυχῆς ἐκχύσης ἔρμα καὶ κεκρατημένης, fort. leg. κεκροτημένης. Hemst. De opere textorio Strabo 15, p. 717 : Ἐπιστολὰς γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις. Schneid. Metaph. κροτῆσαι μάχην Theodor. Prodr. p. 201. Jacobs.] || Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, quum eum tam rapido cursu trahunt, ut cum crepitu quodam succutiatur. Hom. Il. O, [452] : Ἥριπεν ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι Κείν', ὄχεα κροτέοντος, Vacuum currum magno cum crepitu raptantes. [De testulis crepitantibus Aristoph. Ran. 1305 : Ἡ τοῖς ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα (Μοῦσ' Εὐριπίδου)· de quo l. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 45, 30 : Ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιίας ὅτι οὐχὶ γνησίου οὐδὲ γνήσια τὰ μέλη, ἀλλ' οἷα πρὸς ὄστρακα ᾄδεσθαι, δῆλον ποιοῦντος τοῦ κωμῳδοῦ ὅτι τὰ ἐκλελυμένα τῶν μελῶν καὶ ἀδόκιμα πρὸς τὰ ὄστρακα ἦδον.] || Plaudo, Cum plausu collido. [Hesych. : Κροτήσας, κτυπήσας ταῖς χερσίν. Κροτήσατε χεῖρας (ex Ps. 46, 1), ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν. Κροτήσουσιν, ἐπαινέσουσι.] Xen. Anab. 6, [1, 10] : Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν [κρούων nunc legitur ex codd.] τὰς πέλτας, καὶ ὤκλαζε, καὶ ἀνίστατο. Quæ verba citat Athen. [1, p. 16, A.] Idem Xen. Cyrop. 8, [4, 12] : Πότερον κροτεῖν δεῖ τῷ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν; Synes. Ep. 121 : Καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ,τι ἑαυτῷ χρήσαιτο. Quintil., Collidere manus et Complodere. Aliquando vero sine accus. χεῖρε ponitur, ut Lat. Plaudo; ac interdum pro Comprobo s. Excipio plausu capitur. Xen. Symp. [9, 4] : Οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις. Plut. Alcib. [c. 10] : Τοῦ δὲ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος, ὑφ' ἡδονῆς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ὄρτυγος, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων ἐν τῷ ἱματίῳ· ubi conjunguntur βοᾶν et κροτεῖν, ut Cic., Idque frequentissimo theatro incredibili clamore et plausu comprobatum. Lucian. [Harmonid. c. 2] : Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ ἢ πέντε. Dicimur etiam κρο-

τεῖν aliquem pro Cum plausu laudare, Plausu excipere, ut Stat., Non toties victorem Castora gyro, Nec fratrem cæstu virides plauserè Therapnæ. [Isidor. Pelus. Epist. 5, 398, p. 679, A : Αἶαν σε ἐπαινῶ καὶ κροτῶ τῆς μεγαλοψυχίας. Jacobs.] Diog. Laert. Cleanthe [7, 173] : Ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον. Et Κροτέομαι, Plaudor, i. e. Plausu excipior, ut Cic. Ad Att., Populum vero præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur; Ovid., Quumque fefellit amans aliqua novitate maritum, Plauditur, et magno palma favore datur; Tibull., Quaque ibis, manibus circum plaudere tuorum. In Axiocho [p. 368, D] : Τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον, ζημιούμενον, Si plaudatur, plausu excipiatur. Aristot. Poet. [c. 9] : Πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύουσι κακῶς· δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι. Plut. [V. Cæs. c. 30] : Ταῦτα προκαλούμενος ἐν τῷ δήμῳ Κουρίων ὑπὲρ Καίσαρος, ἐκροτεῖτο λαμπρῶς. Chrysost., κροτεῖσθαι ἄξιος, Dignus qui plaudatur, Plausu dignus. Ead. signif. dicitur κροταλίζεσθαι. [Polyb. 28, 14, 5 : Κροτηθείσης τῆς ὑποθέσεως. Athen. 5, p. 182, A : Παρὰ δ' Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια. Quod pro συγκεκρότηται, Agitantur, Coeunt, dictum videbatur Casaubono : cujus usus exx. desideramus. Nam ap. Theodoret. vol. 3, p. 956 : Συνόδου τηλικαύτης κροτηθείσης ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, scribendum συγκροτηθείσης ex Basil. G. D.] || Crepo, ea signif., qua Horat. dicit, Si quid Stertinius veri crepat, et, Sulcos et vineta crepat mera. In Axiocho [p. 369, D] : Κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς, Si crepes, declames, declamaris. Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia, de qua Ovid., Ipsi sibi plaudat crepitante ciconia rostro. V. Κρότος.

Κρότημα, τὸ, Plausus, Id ipsum quod e plaudendi actione oritur, i. q. κρότος. || Dicitur etiam ἐπὶ τῶν δολίων, Hesych.; ut et κρόταλον de Homine vafro et versipelle. In VV. LL. [ex Eur. Rhes. 498] : Ἔστι δ' αἱμυλώτατον Κρότημ' Ὀδυσσεὺς, Vulpecula astutissima. [Sophocl. ap. schol. Theocr. 15, 49 (fr. 784) : Τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.]

Κρότησις, εως, ἡ, [Percussio. Ψύξεις καὶ κροτήσεις (σιδήρου καὶ χαλκοῦ) Philo in Mathem. vett. p. 71, 37.] Plausus, Ipsa plaudendi actio. Dicitur de Complosione et Collisione manuum, ut et κροτέω. In Axiocho [p. 365, A] : Στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις καὶ κροτήσει χειρῶν, Cum collisione s. complosione manuum; Latinius, Complosis manibus, ut Seneca.

[Κροτησμὸς, ὁ, Pulsatio. Æsch. Sept. 561 : Ἀσπὶς ... πυκνοῦ κροτησμοῦ (edd. vett. κροτισμοῦ) τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν, i. e. Ictus telorum in clypeum conjectorum.]

Κροτητὸς, ἡ, ὸν, Pulsatus. [De capite plagis icto Æsch. Choeph. 428 : Κτύπῳ δ' ἐπερρόθει κροτητὸν ἁμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.] Κροτητὰ loca dicuntur Quæ pedum pulsu pavita sunt, Loca pavimentata pedibus plaudentium choreas, Virg. : quæque ita indurescunt, ut volgiolis et cylindris complanata esse videantur. Theophr. H. Pl. 6, 6, [10] de croco : Φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεται καλλίων κατατριβομένης πάτῳ τῆς ῥίζης· διὸ καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐν τοῖς κροτητοῖς κάλλιστος. Plin. 21, 6 : Gaudet calcari et atteri pede, pereundoque melius provenit; ideoque juxta semitas ac fontes lætisssimum. Ubi Fontes dixit pro κροτητοῖς, quoniam semitæ ad eos ducentes propter frequentiam pulsu et conculcatione pedum tritæ ac veluti pavitæ sunt. De similibus locis Lucret., Principio pars terrai nonnulla perusta Solibus assiduis, multa pulsata pedum vi. [Theognost. p. 21, 7 : Κροτητὰ, ἐγγεγλυμμένα.] || Κροτητὰ μέλη dicuntur etiam τὰ κρουόμενα, Quæ digito pulsatis organis, aut etiam, Quæ tibiis canuntur; nam κρούματα vocari etiam τὰ αὐλήματα, e Plut. docebo. Soph. ap. Athen. [4, p. 175, F] : Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη, Λύρα, μόναυλος. Nisi aliquis hic malit Crepitantia; nam κροτητὸς in VV. LL. exp. etiam κρότον ποιῶν, Plausum edens, Plausibilis. [Soph. El. 714 : Κτύπον κροτητῶν ἁρμάτων. Schol. κρότον ποιούντων. Sed hic quoque passivi significationem inesse recte monuit Wunderus, collato l. Homeri Il. O, 452 : Ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι κεἰν' ὄγεα κροτέοντες.] Ap. Athen. vero 14, [p. 640, B, coll. Plut. Mor. p. 1097, D] ubi de secundis mensis sermo est, Eurip. dapes etiam quasdam κροτητὰς appellat : Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεία τε δαῖς, Καὶ πεπτὰ, καὶ κροτητὰ, τῆς ξουθοπτέρου Πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

[Κρότιον, τὸ, synonymum catanancæ ap. Diosc. 4, 134. Boiss.]

Κροτοθόρυβος, ὁ, Plausus una cum tumultu. Plut. [Mor. p. 45, F] loquens de applausibus et acclamationibus, quæ in auditoriis fieri solebant : Ἐπίκουρος ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων ἐπιστολίοις κροτοθορύβους γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων. Id. [ib. p. 1117, A] : Τίνι προσείπωμεν ἀξίως ὀνόματι τοὺς ὑμετέρους βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς καὶ κρ., καὶ σεβάσεις καὶ ἐπιθειάσεις, αἷς προτρέπεσθε καὶ καθυμνεῖτε τὸν ἐπὶ ἡδονὰς παρακαλοῦντα; Priori vero Plut. l. bene conveniunt hæc ap. Suid. verba [ex Diog. L. 10, 5] ipsius Epicuri, ut videtur : Παιὰν ἄναξ, φίλον λεοντάριον, οἷου κροτοθορύβου ἐνέπλησας ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιστόλιον. Eo vero verisimilius est Epicuri esse verba, quod suos ille sectatores solebat ὑποκορίζεσθαι, ut in Plut. videre est in Ὑποκορίζομαι citando. [Eunap. Exc. p. 88, 18 Nieb. : Τὸν κροτοθόρυβον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες.]

[Κροτονία (?), σταφυλὴ, αὐλὶς, Hesych.]

[Κροτονοειδὴς vitiose pro κροτωνοειδὴς, quod v.]

[Κρότονοι. V. Κρότων.]

Κροτοπαίγνια, τὰ, Puerilia crepitacula, Ludicra quædam crepitum edentia : qualia sunt, de quibus Quintil., Sonum edant puerilium crepitaculorum. Utitur Ausonius.

Κρότος, ὁ, Pulsus : ut Pulsus aeris, remorum, manuum, pedum. [Strabo 14, p. 662 : Εὐφυέστατοι γάρ ἐσμεν τὰς φωνὰς ταῖς ὁμοίαις φωναῖς κατονομάζειν διὰ τὸ ὁμογενὲς ἤδη· καὶ πλεονάζουσι μὲν ἐνταῦθα αἱ ὀνοματοποιίαι, οἷον τὸ κελαρύζειν, καὶ κλαγγὴ δὲ καὶ ψόφος καὶ βοὴ καὶ κρότος. Eur. Heracl. 783 : Πανννυχίοις ποδῶν κρότοισι· Tro. 546 : Ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν· Cycl. 37 : Κρότος σικινίδων. « Ælian. Nat. 15, 12 : Ὑφ' ἑνὶ κρότῳ τῶν ὀστράκων ἑαυτὰς πτύξασαι. Τῆς γλώττης κρ. Philostr. p. 612. (Marc. Anton. p. 179, 6, addit Valck.) Κρ. ῥυθμοῦ Alcæus Anth. Plan. 4, 226. » Schneid. Crepitus, Strepitus. Ὁ κρ. τῶν Δημοσθενικῶν λόγων Lucian. Dem. enc. c. 15 et 32.] Frequenter de Manuum plausu dicitur, quo sc. collisæ crepitum quendam edunt : quoniam vero eo plausu approbare aliquid in theatris solebant, pro Laude interdum capitur. [Hesych. : Κρότοι, εὐφημίαι, ἔπαινοι.] Aristoph. Ran. [156] : Θιάσους εὐδαίμονας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν. [Plato Lach. p. 184, A : Ἦν γέλως καὶ κρότος· Leg. 3, p. 700, C : Οὐδ' αὖ κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες. Menander ap. Athen. 4, p. 175, B : Πάντα πράγματ' ἀνατριαινώσει κρότοις.] Dem. [p. 519, 9] : Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. [Idem p. 402, 8. Dionys. A. R. 7, 7 : Χαρᾷ καὶ κρότῳ δεξιουμένη τὸν ἡγεμόνα.] Athen. 13 : Τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου. [Patrum exx. v. ap. Suicer.] Dicitur etiam de Plausu, quem ciconia crepitante rostro edit, ut Ovid., Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Philostr. Ep. 4 : Εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν. Ceterum a verbi κρούω 3 præt. perf. pass. κέκρουται formari κρότος, exempto υ, tradit Etym. [M. p. 541, 42.]

Κρόττα, Hesychio sunt [ἐκπεπαυμένα,] εὐτίνακτα, ἐκτετριμμένα. [Ex κροτητὰ depravatum esse animadvertit Salmasius.]

Κρότων, ωνος, ὁ, Ricinus : τὸ ἐν κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον, alio nomine dictum κυνοραϊστὴς, s. κυνορραϊστὴς, a canum infestatione. [Hesych. s. h. v. et s. Κόρτος, Κυνοραϊσταὶ et Κυναραϊστέων. Aristot. H. A. 5, 19 et 31.] De eo hæc Plin. 11, 34 : Est animal ejusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite vivens, atque ita intumescens : unum animalium cui cibi non sit exitus, dehiscitque nimia satietate, alimento ipso moriens : nunquam hoc in jumentis gignitur, in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus omnia : in ovibus et capris hoc solum. Quoniam vero id nullam habet διακοπὴν, sed usquequaque sui simile est, in proverbio dici cœpit, Κρότωνος ὑγιέστερος, teste Suida : qui hos κρότωνας vocat κυνείους φθεῖρας, Pediculos ca-

num. [Proverbii explicatio illa sumta est ex Zenob. 6, 27, Menandri locum citante. Zenobio consentit Phot. p. 180, 16 et Eustath. p. 1821, 46. Idem vero ad Dionys. P. 349 Strabonis sequitur sententiam, qui ab urbis Crotonis nomine derivat 6, p. 262, ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι φορὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν.] || Sed et κίκυ Αἰγύπτιον a nonnullis dictum fuit κρότων, διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ἐμφέρειαν τοῦ σπέρματος: ab aliis vocatum σήσαμον ἄγριον s. σησαμὶς ἀγρία, a nonnullis σέσελι κύπριον, teste Diosc. 4, 164; et Hesychio: ab Herodoto σιλλικύπριον, 2, p. 78. Diosc. rursum l. citato subjungit: Καρπὸν δὲ φέρει ἐν βότρυσι τραχέσι, λεπισθέντα ὅμοιον κρότωνι τῷ ζώῳ· ἐξ οὗ καὶ ἀποθλίβεται τὸ λεγόμενον κίκινον ἔλαιον· vocans etiam κόκκους istius plantæ Grana s. Acinos ricinis similes. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 1; 3, 18, 7, C. Pl. 2, 16, 4.] Plin. quoque arborem Crotonem appellat, non solum l. supra in Κίκι citato, sed hoc etiam, 16, 22: Maxime foliorum unitas in suo cuique genere permanet, præterquam populo, hederæ, crotoni, quam et Cici diximus vocari. [Hippocr. p. 670, 22: Τοῦ κρότωνος ῥίζα πινομένη. Conf. Galen. Lex. p. 508. HSt. in Indice: « Κρότονοι (vitiose) Hesychio i. q. κρότωνες (κρότονες codex), Ricini. » Præcedit ap. Hesych. gl. non minus vitiosa Κρόττονες, ὁμοίως· quod ὁμοίως refertur ad præcedens Κρότοι, εὐφημίαι, ἔπαινοι.] Polluce auctore [2, 85] κρότων in aure dicitur τὸ ὥσπερ ἔδαφος. Eodem teste [4, 190] κρότων vocatur μελιτηρὰ ὑγρασία ἐλαιώδης, ὅταν ἕλκος ᾖ περὶ τὰ νεῦρα. Galen. ab Hippocr. κρότωνας nominari scribit τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, Cartilaginea pulmonis bronchia: 2 De morb. [p. 479, 54]: Μετὰ δὲ, πτύον πτύει· καὶ οἷα ἕλκεος κρότωνες. Hesych. κρότωνα scribit a quibusdam exponi etiam πυρσόν. Alioqui et [Κρότων s. Κροτὼν, ἡ] urbis nomen est, cujus incolæ dicuntur Κροτωνιάται. [Steph. Byz.: Κρότων, πόλις Ἰταλίας εὔσημος περὶ τὸ Ῥήγιον. (V. Herodot. 3, 136, 137, Strabo 6, p. 259, 262, 269.) Βαρύνεται δὲ ὅτε τὸ ὄρος σημαίνει, ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός. (Κροτὼν nomen proprium oxytonum est ap. Arcad. p. 26, 24. In libris plerumque est paroxytonum. Κροτῶνι codex Venet. Athen. 12, p. 518, D.) Τὸ μέντοι ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κυνῶν ὀξύνεται (ut in optimis codd. Plutarchi Mor. p. 55, E). Ἔστιν ἑτέρα πόλις Τυρρηνίας μητρόπολις, καὶ τρίτη Ἰταλίας. (De his v. Berkel.) Οἱ πολῖται Κροτωνιᾶται. (Thucyd. 7, 35; Strabo 6, p. 261 seqq.; Pausan. 3, 19, 2, et in numis ap. Eckhel. vol. 1, p. 170. Κροτωνιῆται Ion. apud Herodot. 3, 137; 8, 47.) Καὶ θηλυκῶς Κροτωνιᾶτις (Κρ., ἡ, Terra Crotoniatarum, Thucyd. 7, 35. Κροτωνιάτιδος (var. lect. Κροτωνιάδος) Aristot. De mir. ausc. 107), καὶ Κροτώνιος καὶ Κροτωνία καὶ Κροτωνιάτης (καὶ Κρ. recte delet Berkel.) καὶ Κροτωνιάς. Hoc ap. schol. Theocr. 4, 33: Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. Etym. M. p. 138, 22: Ποταμὸς Κροτωνιάδος χώρας. || Κρότων, ωνος, ὁ, Croton, Æaci filius, Crotonis urbis conditor, sec. schol. Theocr. 4, 32.]

Κροτώνη, ἡ, Hesychio auctore Vitium est τὸ ἐπιγινόμενον τοῖς δένδροις, μάλιστα τῇ ἐλαίᾳ. Meminit hujus Theophr. H. Pl. 1, [8, 6] addens a quibusdam nominari πρέμνον et γόγγρον.

[Κροτωνοειδὴς, ὁ, ἡ.] Κροτονοειδὴς, Crotoni s. Ricino similis, Ricini s. Crotonis speciem gerens. Hippocr. De nat. mul. [p. 573, 7]: Τοῦ κροτονοειδέος τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν: pro quo Galen. in suo Lex., κρότωνος ῥίζαν, Radicem crotonis: annotans hoc ab Ægyptiis vocari κίκι. Id autem ferre semen simile κρότωνι τῷ ζώῳ, supra dictum est. [Leg. Κροτωνοειδής.]

[Κρότωπος, ὁ, Crotopus, Agenoris filius, rex Argivorum. Pausan. 1, 43, 7; 2, 16, 1; 23, 7. Pro Κρίτωπος restituendum Arcadio p. 67, 19, ex cod. Havn. || Κροτωπιάδης, ὁ, Crotopi filius. Callim. fr. 315.]

Κρούζω, Etym. [M. p. 541, 47] scribit e κροβύζω factum esse, exempto β, et in unum contractis o et υ: neutrum vero quid sit exponit.

Κροῦμα, τὸ, Sonus, quem instrumenta musica pulsata edunt, qui ex organorum s. chordarum pulsu existit, Pulsus: ut Val. Fl., Sacer æris pulsus; Stat., Strepit machina pulsu. Cruma, ut Martial. [6, 71] dicit, Edere lascivos et Bætica crumata gestus, Et Gaditanis ludere docta modis. [Hippocr. p. 346, 14: Κρούεται τὰ κρούματα ἐν μουσικῇ. Κρούματα Ἀσιάδος (τῆς τριχόρδου κιθάρας) Euripides in Etym. M. p. 153, 31, quem παρῳδεῖ Aristoph. Thesm. 126. Plato Alcib. 1 p. 107, A: Ὅταν περὶ κρουμάτων ἐν λύρᾳ βουλεύωνται. Κρουμάτων inventor Olympus ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 363.] Lucian. [Nigr. c. 15]: Ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων. Greg. Naz. de Orphei lyra: Πάντα τοῖς κρούμασιν ἕλκουσαν. Plut. [Mor. p. 1141, B, ex Aristoxeno]: Ὅσοι τῶν λυρικῶν ἄνδρες ἐγένοντο ποιηταὶ κρουμάτων ἀγαθοὶ, Pulsandorum instrumentorum periti. Nisi forte κρούματα hic sunt Ipsa mele, quæ pulsu modulamur; Carmina, quæ ad pulsum instrumentorum canuntur. Plato Minoe [p. 317, D]: Τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεὺς, καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι; καὶ εἴ τινες νόμοι ὀρθοὶ εἰσίν; οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ. Sed et αὐλήματα vocant κρούματα, ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας. Plut. [Mor. p. 638, C; 704, D; 973, E. Κρούματα τὰ ἐν αὐλητικῇ Pollux 7, 88; σαλπιστικὰ 4, 84.] Item de sono e cymbalis aut tympanis aut ejusmodi instrumentis pulsatis [Mor. p. 56, E]: Ὀλολυγμοὺς κρουμάτων καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις. Sic enim habent quædam exempll. pro καὶ κρίνων. [Κρούματα ὀρχηστῶν Dio Chr. vol. 1, p. 683. || Signi in ecclesia pulsatio, sive ligni sive ferri, ap. Græcos. V. exx. ab Ducang. collecta. || Sensu obsceno Aristoph. Eccl. 257: Τί δ' ἢν ὑποκρούσωσίν σε; — Προσκινήσομαι, ἄτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων. Schol.: Ἔπαιξε πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τῆς συνουσίας. || « Pro κροῦμα reperitur etiam Κροῦσμα. Sic quidem Athen. 4, p. 183, E, Numeros s. Modos, quos musicus instrumento, quod Triangulum nominatur, exsecutus est, κρούσματα dicit. » Schweigh. Andreas Cret. p. 9, A: Κίνει τὰ κρούσματα· 152, C: Ὕψωσον τῆς κινύρας τὰ κρούσματα. Athanas. vol. 2, p. 2 Comm. Kall. Agath. Anth. Pal. 5, 292: Κιθάρης κρούσματα Δηλιάδος. Percussio, Ictus, ap. poetam De vir. herb. 121: Φλεγμαίνοντα παύει καὶ κρούσματα πληγῶν. Theæt. in Anth. Pal. 6, 27: Λίθον ἀντιτύπῳ κρούσματι (κρούματι Suidas) πυρσοτόκον.]

Κροῦμαι, Hesychio μύξαι. [Ionice et Laconice pro κρῦμαι. V. Κρύω.]

Κρουματικὸς, ἡ, ὸν, ut κρ. σοφίη, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 352], Peritia pulsandi organa musica. Budæo Ad artem citharœdicam attinens; sed latius patet. [Κρ. μουσικὴ Suidas s. v. Ὄλυμπος. Plut. De mus. p. 1138, B: Ἐτίμων τὴν ῥυθμικὴν ποικιλίαν καὶ τὰ περὶ τὰς κρουσματικὰς δὲ διαλέκτους τότε ποικιλώτερα ἦν. Scribendum κρουματικὰς ex duobus codd. Photius p. 300, 1: Νίγλαρος, κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα. || Alio sensu Polyb. 3, 36, 3: Ἐπὶ δὲ τῶν ἀγνοουμένων εἰς τέλος ὁμοίαν ἔχει τὴν δύναμιν ἡ τῶν ὀνομάτων ἐξήγησις ταῖς ἀδιανοήτοις καὶ κρουσματικαῖς λέξεσι. Ubi *voces similes sono fidium et nervorum* intelligit Ernest., *voces nihil significantes et aures solummodo pulsantes* minus probabiliter Schweigh.]

[Κρουμάτιον, τὸ, i. q. κροῦμα, forma diminutiva. Schol. Aristoph. Pl. 290: Τὸ δὲ θρεττανελὸ ποιὸν μέλος καὶ κρουμάτιον. Idem ad Eq. 276: Τήνελλα ... κρ. ἐπινίκιον. G. D. Achill. Tat. Leucipp. 1, 5: Καί τι κρ. ὑπολιγήνας ὑποψιθυρίζουσι τοῖς δακτύλοις. Hase. || Κρουμάτιον, ἡ, Crumatium, tibicinæ n. pr. ab arte ductum ap. Alciphr. 1, 12.]

[Κρουματογραφία, ἡ. Bryennii Harmon. p. 480: Ἡ δὲ διαστολὴ ἐπί τε τῆς ᾠδῆς καὶ τῆς κρουματογραφίας παραλαμβάνεται, Pulsatio, Int.]

Κρουματοποιὸς, ὁ, Instrumenta musica pulsandi artifex, Qui organa pulsare novit. Athen. [8, p. 337, C] de Dorione aulete: Ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθυν, citans e Machone comico, Ὁ κρ. Δωρίων ποτ' εἰς Μύλων' Ἐλθών.

Κροῦναι, αἱ [?], Hesychio κρῆναι τέλειαι: et τὰ ἄφορα δένδρα.

Κρουναῖος, αία, αῖον, ut κρ. ὕδωρ, Aqua e scatebris saliens, e fonte saliente, ut φρεατιαῖον, πηγαῖον, Aristot. Meteor. 2, [3].

[Κρουνεῖον, τὸ, nomen vasis ab Athen. 11, p. 480, A, ex Epigene comico memoratum: Ὀλκεῖα, κρουνεῖ'. — Ἔστι γὰρ κρουνεῖα; — Ναί. Vasa salientis modo liquorem fundentia intellexit Dalecampius. Ῥυτοῦ vasis

nomen comparavit Letronnius, *Observat. sur les noms des vases grecs* p. 67.]

Κρουνηδόν, Instar scatebræ s. fontis salientis. [Zonar. p. 1259: Κρ., δίκην κρουνοῦ. Maccab. 2, 14, 45. Cyrill. exp. κατὰ κεφαλῆς.] Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 96, 27]: Τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις, κρ. αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος, Rapidos cruoris salientes emittere: Aliquanto post [ib. p. 114, 30], Κρ. ἐκχεῖται, Salientis modo effunditur. [Jo. Climac. Scala Parad. p. 436. Boiss. Theodos. Exp. Cretæ 5, 13: Ξίφος κρ. ἔβρεχε τῶν αἱμάτων. Jacobs. Philo vol. 2, p. 544, 31: Κρ. ἐκχεομένων. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 2: Κρ. περιρρεομένου καὶ ταύτης τοῦ ῥείθρου. Hase.]

Κρουνίζω, In salientis modum effundo. Dorotheus ap. Athen. 11, [p. 497, E] de poculis quibusdam, quæ ῥυτὰ appellantur ἀπὸ τοῦ ῥέω, scribit, κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι· ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσι· paulo ante e Diphilo [Epinico]: Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία Πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν Κρουνιζόμενον, Bibentem vinum inde effusum velut e salientibus. [Ad priorem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 695. Hase.]

[Κρουνίον, τὸ, ὑποχοριστικὸν (a κρουνός) apud Arcad. p. 120, 4 et Theognost. p. 122, 13.]

[Κρουνίσκος, ὁ, i. q. κρουνός. De hydria schol. Luciani Pisc. c. 10 et 28: Ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγειν. Schæf. Hero Spirit. p. 176, 7; 178, 15; 179, 17. Interpr., Canaliculus. Hase.]

Κρούνισμα, τὸ, Id ipsum quod instar salientis effunditur, i. q. κρουνός. Epigr. [Anth. Plan. 1, 12], κρ. μελισταγές. [|| Dimin. Κρουνισμάτιον, τὸ, ex Herone in Mathem. vett. (p. 162, 21; 169, 27; 182, 15) citat Schneider.]

[Κρούνισμος, ὁ, Scatebra, Scaturigo. Aq. Sam. 2, 5, 8; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 684.]

[Κρουνῖτις, ιδος, ἡ, Fontanus. Νύμφαι κρουνίτιδες Hymn. Orph. 50, 9, ubi edd. vett. κορυνίτιδες.]

Κρουνός, ὁ, Scatebra, Saliens, i. e. Fons aquæ saliens: κρουνοί, Eustathio [p. 497, 12] αἱ ἀρχαὶ τῶν χειμάῤῥων ποταμῶν, sicut πηγαί, αἱ τῶν ἀενάων: seu, ut alibi [p. 1263, 50] scribit, etymologiam etiam addens, πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταῤῥέουσαι μετὰ κρούσεως, Scatebræ aquarum in montibus cum strepitu quodam defluentes: alibi κρουνοὺς dictos tradit παρὰ τὸ νάειν, i. e. ῥέειν κρότῳ, ἤγουν κρουσμῷ καὶ ψόφῳ. Est igitur κρουνὸς Scatebra, ubi aqua cum strepitu quodam prosilit. Hom. Il. X, 147: Κρουνὼ δ' ἵκανον καλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος· 208, de iisdem scaturiginibus: Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο· Δ, [452]: Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ, Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρας. E quibus exx. patet non tam de Torrentium scatebris dici, quam etiam de Fluviorum perennium fontibus salientibus. [Ἀμφὶ κρουνοῖς (Πειρήνης) Pind. Ol. 13, 90. Soph. Tr. 14: Ἐκ ... γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.] Sed et de aliis Scatebris et rivis dicitur. Athen. 5, [p. 200, C]: Ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. [Hesych.: Κρουνοί, ῥεῖθρα, ὀχετοί, ὑδάτων ἐκβολαί. Κρουνὸς αἵματος Eur. Rhes. 790, et κρουνοὶ Hec. 568. De torrentibus igneis Ætnæ Pind. Pyth. 1, 49: Κρουνοὺς δεινοτάτους ἀναπέμπει. Figur. de verborum copia Aristoph. Ran. 1005: Θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει. || Canalis. Strabo 5, p. 235: Ἅπασαν οἰκίαν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἀφθόνους ἔχειν.] || Lavacrum, Locus ubi lavant, VV. LL. [|| Os s. orificium inferius rhyti. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 695. Hase. || Κρουνοί, οἱ, nomen pr. fontis in Elide, ap. Strab. 8, p. 343, et in versu Homerico (post Od. O, 294 a quibusdam inserto) ib. p. 350: Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον· cui similis est in H. in Apoll. 425: Βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα. || Fons Arcadiæ apud Pausan. 8, 35, 8.]

Κρουνοφόρον, τὸ, dicitur quiddam in navibus, Hesych. Forsan quod sustinet τοὺς κρουνοὺς καὶ τοὺς ὀχετοὺς τῶν ῥείθρων.

Κρουνοχυτρολήραιον, Nugator, Garrulus, φλύαρος. Aristoph. Eq. [89]: Ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ· vox composita e κρουνὸς, quo significatur τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον, et λῆρον τὸ μάταιον, et χύτρα, quæ ἀναίσθητος est: ut significet Stulte et insipide loquacem; id enim schol. tradit. [Codex Flor.: κρουνοχυτρολήραιος (superscripto ον), quod restitui.]

[Κρούνωμα, τὸ, Fons. Empedocles ap. Sext. Emp. p. 628, aliosque scriptores: Νῆστίς θ' ἡ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον· ubi intelliguntur oculi mortalium, quatenus lacrimarum fontes sunt. Ap. Diog. L. 8, 76, ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον legitur. G. D. Oraculum ap. Euseb. Pr. ev. p. 146, A: Κρουνώμασιν. Hase.]

[Κρούπαλον, τό.] Κρούπαλα [Κρούπανα codex], Hesychio ξύλινα ὑποδήματα, quæ et κρουπέζια, Ligneos calceos, qui Latinis sunt Sculponea [Ἀμφίλινα κρούπαλα ex Sophocle (fr. 43) idem s. v. Ἀμφίλινα]: sed exp. etiam κλεῖς, ut mox Κρουπαλίας affert pro κλεῖδας, Claves.

[Κρούπεζα, ἡ. Κρουπέζιον, τό. HSt. s. v. Πέζα:] Sed et Κρουπέζια traxit hinc originem: quo significantur Lignea calceamenta. Habent autem hanc scripturam Pollux [7, 87] et Hesych.: at Pausanias Κρουπέζαι, ap. Eust. [p. 867, 29], et quidem dicens non simpliciter Calceamenta lignea, sed addens Bœotia. Exp. etiam Soleæ ligneæ, item Gallicæ: et dictum putatur κρουπέζια quasi κρουοπέζια. Pollucis expos. [10, 153] referam paulo post. Hesych. autem non solum lignea σανδάλια esse dicit, sed et lignea ὑποδήματα, quibus calcabant oleas. [Salmas. ad Hist. Aug. p. 501, A. Hase. Photius p. 180, 22: Κρουπέζαι, ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον.]

[Κρουπεζόω.] Ibid. [ap. Hesych.] est Κρουπεζούμενοι, quod significare dicit τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας. Quidam tamen interpr. Qui sunt induratis pedibus.

[Κρουπεζοφόρος, ὁ, ἡ.] Apud Polluc. autem legitur Κρουπεζοφόροι, de Bœotis dictum. Is enim postquam scripsit, τὰ κρουπέζια esse ξύλινον ὑπόδημα πεποιημένον εἰς ἐνδόσιμον χορὸν, sicut alibi [10, 153] esse dicit τὰ τῶν αὐλητῶν ὑποδήματα, addit, κρουπεζοφόρους autem esse Bœotos. [Idem 7, 87: Κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα. Cratini verba servavit schol. Pind. Ol. 6, 152: Οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοὶ, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.] Conveniunt vero hæc postrema verba cum illa expos., quam dat Pausanias vocabulo Κρουπέζαι, a me paulo ante commemorata.

[Κρούπετον, τό.] Κρούπετα, Hesychio ὑψηλὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα: qualia fere et κρούπαλα ac κρουπέζια.

[Κρουσεύς. Κρουσιδεύς. V. Κρουσίς.]

Κρουσιδημέω, Populo aures obtundo; nam κρουσιδημῶν [ap. Aristoph. Eq. 859], Suidæ κατακρούων τῇ βοῇ, vel τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. Sed παρακρούεσθαι dici scribit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι: qua signif. κρουσιδημεῖν erit Populum falsa bilance circumscribere, malitiose sc. in alteram partem impellendo. || Κρουσίδημος, ὁ, ἡ, Qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit: unde ap. Hesych. Κρουσιδήμων, κρουσιμέτρων· ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων. [Scribendum Κρουσιδημῶν, κρουσιμετρῶν ex Photio p. 181, 1, et gl. ad eundem referenda l. Aristophanis.]

[Κρουσίθῠρον, τό.] Κρουσίθυρος, inquit Hesych., vocabatur Pars quædam: non addito rei nomine cujus pars sit. [Hesychii verba sunt, Κρουσίθυρος (scribendum Κρουσίθυρον), μέρος τι οὕτως ἐκαλεῖτο. Recte Er. Schmidius emendavit μέλος, cantionem intelligens quæ foribus accini solebat quando amans intromitti cupiebat.] Eust. [p. 1236, 57, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον] esse dicit nomen αὐλήσεως ποιᾶς. Sonat Januam pulsans. [Ex Tryphone ap. Athen. 14, p. 618, C.]

[Κρουσιλύρης, ὁ, Citharam pulsans. Κρουσιλύραι (edd. vett. κρουσολύραι) epitheton Curetum in H. Orph. 30, 3.]

Κρουσιμετρέω, Inter metiendum alteram lancem pello s. impello, ut sc. eo pulsu inclinet et præponderare videatur: κρουσιμετρεῖν, Hesychio ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. Adeo ut κρουσιμετρεῖν sit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι, Inter ponderandum circumve-

nire aliquem, alteram sc. lancem impellendo. [Conf. Κρουσιδημέω. Ap. Hesych. sequitur gl. corrupta Κρουσίης, ἐλλιπής.]

[Κρουσιμέτρης, ὁ.] Κρουσίμετρος, Qui falso pondere alterum circumscribit, lancem sc. impellendo. V. Κρουσίδημος. [Hanc formam vitiosa niti lectione s. v. Κρουσιδημέω monuimus. Κρουσιμέτρης, ὁ, ap. schol. Aristoph. Nub. 450, ex eoque ap. Suidam s. v. Ματιολοιχός.]

Κροῦσις, εως, ἡ, Pulsus, Pulsatio, Ipsa actio pulsandi. Plut. [Mor. p. 1141, A] : Τῶν ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δ' ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι, Ad citharæ pulsum : paulo post, Οἴονται δὲ καὶ τὴν κρ. τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν, τοῦτον πρῶτον εὑρεῖν. || Exp. etiam δοκιμασία, quoniam τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κροτούμενα δοκιμάζεται, Suid. [ex schol. Aristoph. Nub. 317.] Solent enim vasa figulina digito pulsata explorari ex ipso sonitu an integra sint necne. || Κρούσεις dicuntur etiam Ea ipsa quæ pulsantur, ut λέξεις Ea quæ dicuntur et canuntur, h. e. τὰ κιθαριζόμενα, Bud. Athenæus e Polyb. [30, 13, 15] de auletis e Græcia accersitis, qui in proscenio μετὰ τοῦ χοροῦ αὐλεῖν jussi fuerant : Τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρούσεις μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, προσπέμψας οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι μᾶλλον ἐκέλευε. V. hic Κροῦμα paulo ante. [|| I. q. ὑπόκρουσις, Interpellatio. Hesych. : Κροῦσιν, ... τὴν πρὸς τὸ λέγειν ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπόκρουσιν. Κροῦσις· τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζητήσεσιν ἀντίρρησιν καὶ παράκρουσιν οὕτω φασίν.] || [Fraus.] Item ἁρπαγή, Suid. [Corrigendum ἀπάτη ex schol. Ar. Nub. 317 : Τερατείαν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν· ubi schol. : Ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα καὶ ἀπατῶμεν. Per ἀναλογισμὸς exp. Photius p. 181, 3, cui παραλογισμὸς restituendum ex p. 177, 17 : Κρεῦσις (sic), ἀντὶ τοῦ π. De lance fraudis caussa impellenda Etym. M. p. 652, 52 : Οἱ τοῖς σταθμοῖς παρακρούουσιν, ἵνα ὃ βούλονται μέρος καθέλκῃ βαρυνόμενον τῇ κρούσει.]

[Κρουσὶς, ίδος, ἡ, Crusis. Steph. Byz. : Κρ., μοῖρα τῆς Μυγδονίας. Στράβων ἑβδόμῃ (in parte libri perdita)· ἡ γενικὴ Κρουσίδος, ἀπὸ Κρουσέως τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. Τῷ τοπικῷ ἔθει Κρουσιδεύς ὡς Χαλκιδεύς. Ἔστι καὶ Κρου** (ἔστι δὲ Κρουσᾶ καὶ cod. Vratisl.; ἔστι δὲ καὶ Κρουσαῖος Holsten.)· ἔστι θηλυκὸν ὁμώνυμον Κρουσὶς γῆ. Ἐκ τῆς Κρουσίδος γῆς Thucyd. 2, 79, ubi libri plerique Κρούσιδος.]

[Κροῦσμα. V. Κροῦμα.]

[Κρουσματικός. V. Κρουματικός.]

[Κρουσμὸς, ὁ, Percussio. Schol. Æsch. Sept. 567; Nili Epist. p. 416. Arcad. p. 59, 1 : Τὸ κρουσμός ὀξύνεται. G. D. Procl. ap. Phot. Bibl. p. 320, 30 : Ἐν τάξει καὶ συστήματι κατεσταλμένῃ περιέρχεται τὸν κρ. Hase.]

[Κρουσολύρης. V. Κρουσιλύρης.]

[Κρουστέον, Pulsandum. Aristoph. Eccl. 989 : Τηνδεδὶ (τὴν θύραν) μοι κρουστέον.]

Κρουστικὸς, ἡ, ὸν, Pulsandi vim habens, et specialiter Aures pulsans s. feriens. Aristot. Probl. s. 19, [10] : Ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἡδίων ἡ τοῦ ἀνθρώπου· κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος· διὸ ἥδιον ἀκούειν ἢ τερετίζειν, i. e. quam τερέτισμα. Quo sensu dicit Claudian., Ululatus pulsat aures; et Lucan., Crebris feriunt ululatibus aures. Plut. [Mor. p. 802, E] : Οἱ μουσικοὶ τὴν θίξιν ἀξιοῦσι τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι, μὴ κρουστικήν. Item in VV. LL. e Luciano [Dem. enc. c. 32] de Demosthenis facundia, Κρουστικὸν καὶ συναχτικὸν, Aures feriens acrimonia et vehementia dicendi. [Eodem sensu Aristoph. Eq. 1379. G. D. Proprie de ariete Philo vol. 1, p. 113, 15 : Διότι κρουστικὸν φύσει ζῷόν ἐστιν. Interpr., Cornupetum. Hase.]

[Κροῦστον, τὸ, quod inter placentas refert Chrysippus Tyaneus ap. Athen. 14, p. 647, D (ubi codd. optimi κλοῦστρον) et nominibus (τούττατον,) πούριον, γωσγλωάνιον, Παυλιανὸν, distinguit, videtur e Latino Crustum derivatum. Angl.]

[Κρουστὸς, ἡ, ὸν, Ad fallendum compositus, Fallax. Phot. Lex. p. 180, 24 : Κρουστὰ γράμματα· ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν.]

Κρούω, Pulso. [Antiatt. in Bekk. An. p. 101, 22 : Κρούειν· κατὰ τοῦ ῥαπίσαι ἠρέμα μόνον οἴονται τίθεσθαι αὐτὸ, ὡς ὅταν εἴπῃ Ὑπερείδης « Καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν. » Ἐπὶ δὲ τῆς συνηθείας κατὰ τοῦ κόψαι τὴν θύραν τάσσεται. Καὶ κατὰ τοῦ κακεμφάτου ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κροῦσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι. Soph. fr. 938 : Ῥυτῆρι κρούων γλοῦτον. Eurip. Phaeth. fr. 5 : Κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων μεθῆκε. Plato Crat. p. 430, A : Ὥσπερ ἂν εἴ τι χαλκεῖον κινήσειε κρούσας.] Arrian. [Exp. 7, 1, 7] : Κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, Pedibus terram pulsare. [Eurip. El. 180 : Ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν, i. e. κρούουσα κινήσω πόδα· Herc. F. 1304 : Χορευέτω ... κρούουσα ... πόδα. Similiter Iph. A. 1043 : Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν χρυσεοσάνδαλον ἴχνος ἐν γᾷ κρούουσαι.] Κρούειν τὴν θύραν, Januam pulsare, quod una voce θυροκρουστεῖν : sed rectius dici κόπτειν quam κρούειν τὴν θύραν, Phrynich. annotat [p. 177 : Κροῦσαι τὴν θύραν· ἴσως μέν που παραβεβίασται ἡ χρῆσις· ἄμεινον δὲ τὸ κόπτειν τὴν θύραν· quocum conf. Aristid. Rhet. 2, 12, vol. 2, p. 524. Κρούειν dixerunt Aristoph. Eccl. 317, Plato Protag. p. 310, A; 314, D, Symp. p. 212, C (ubi libri deteriores τὴν αὐλειον θύραν κροτουμένην). Xenoph. Symp. 1, 11 : Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι. Posidipp. ap. Polluc. 10, 22; Liban. vol. 4, p. 165. Sensu obsceno mulier ap. Aristoph. Eccles. 990 : Ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν. Proverb. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας, οἷον ἐπ' αὐτὰ ἀφῖξαι τὰ πράγματα; ap. Diogenian. 3, 38.] Et κρεμβάλοις κρούειν ap. Athen. [14, p. 636, D], i. q. κρεμβαλίζειν, Crembala pulsare. It. θίασον κρούειν, Thiasum pulsare. Julian. Ad Iambl. [Ep. 41, p. 77 Heyl.] : Οἳ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται, Qui Libero thiasum pulsanti, ad choream dissoluti feruntur, Bud. Et κιθάραν κρούειν, Citharam pulsare. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Plan. 4, 278] in effigiem cujusdam citharistriæ : Πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον ἔρωτος, Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. [Κρούειν ἐναρμονίως Phurnut. p. 226. Metaph. Aristid. vol. 2, p. 402, 5 : Διπλᾶ κρούουσιν, ἵν', ἐὰν μὲν ἕλωσι, ταύτῃ κεκρατηκότες ὦσιν, ἂν δὲ φωράσῃ τις, ἔχωσιν ἀναχώρησιν .... Valck.] Et pass. κρουόμενα ὄργανα, Instrumenta musica, quæ digitis aut plectro pulsantur. Qua vero signif. Claudian. dicit, Ululatus pulsat aures; et Lucan., Crebris feriunt ululatibus aures; et Virg., Ferit æthera clamor : ea Ephippus comicus ap. Athen. 9, [p. 370, D] : Οὐ στέφανος οὐδ' εἷς ἐστὶ πρόσθε τῶν θυρῶν, Οὐ κνίσσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας, Non ferit nidor extremas narium prominentias. [|| Pulso, rei ex sono cognoscendæ caussa, Exploro. Figur. Plut. Mor. p. 64, D : Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς (τὸν κόλακα), σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές. Plato Hipp. maj. p. 301, B : Τὰ μὲν ὅλα τῶν πραγμάτων οὐ σκοπεῖς, ... κρούετε δὲ ἀπολαμβάνοντες τὸ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες. Schol. Pind. Pyth. 2, 127 : Ἐπιθεώρησον, ἀντὶ τοῦ κροῦσον καὶ δοκίμασον τὸ μέλος εἰ εὐρύθμως γέγραπται.] || Κρούω capitur etiam pro συγκρούω, Collido : κρούειν χεῖρας, Eur. [Suppl. 720], Collidere manus, Collisis inter se manibus strepitum dare, Plaudere manibus. Thuc. 3, [22] : Ὅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα, αἴσθησιν παρέχοι, Inter se collisa, vel Sibi invicem illisa. [Xenoph. Anab. 4, 5, 18 : Τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν· 6, 1, 10 : Τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο κρούων (var. lect. κροτῶν) τὰς πέλτας. || « Percutio, Ferio. Κρουσθεὶς ὑπὸ σκορπίου Eratosth. Catast. c. 32, p. 127. Antea dixerat τῷ κέντρῳ πληγείς. » Hemst. De morsu aspidum, v. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 298. Jacobs. Metaph. Plato Theæt. p. 154, E : Ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν. Pertundo. Eur. Cycl. 327 : Πέπλον κρούω Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν. Lysias ap. Polluc. 10, 26 : Τοῦ οἰκέτου λίθον τις λαβὼν ἔκρουσε τὸν λυχνοῦχον. Cum dat. Jo. Malal. p. 66, 19 : Μωσῆς ... ἔκρουσε τῇ ῥάβδῳ τοῖς θαλασσίοις ὕδασι· 387, 14 : Ἔκρουσεν αὐτῷ ... σπαθίῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς. Cum εἰς Dio Cass. 40, 16 : Ἐς τὴν χεῖρα τὴν ἀριστερὰν τοῖς τῆς ἑτέρας δακτύλοις κρούσας. || Κρούω μέτρον, i. q. κρουσιμετρέω, Mensura decipio. Harpocr. s. v. Παρακρούεται : Μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν, καὶ ὡς Σοφοκλῆς που « Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς. » Eadem fere Hesych. s. v. Παρακρουσιχοίνικος. Idem : Κεκρουμένῳ, ἐνδεεῖ καὶ οὐ

πλήρει. « Κρούειν σταθμὸν ἑτερόζυγον Phocylid. 5, 13. Hæc libræ percussio κροῦσις Etymol. M. p. 652, 52, ibidemque τοῖς σταθμοῖς παρακρούειν, nisi legendum τοὺς σταθμούς. Hinc ζυγοκροῦσται qui junguntur παραλογισταῖς ab Artemid. 4, 59.» Hemst.] || Πρύμναν κρούειν s. κρούεσθαι, Puppim pellere, h. e. Paulatim retrocedere, aut etiam declinare, puppim pellendo s. premendo remis, non autem, quod in aperta fuga fit, proram ipsam avertendo; nam schol. Thuc. [1, 50] πρύμναν κρούεσθαι esse dicit, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ· quod fieri solere dicit, ne aperte fugere videamur, ita paulatim ὑπαπιόντες, aut ne terga hostibus vertentes, facilius ab eis invadamur et vulneremur. Quod exp. etiam Inhibere navim, non eo modo, quo remi simpliciter inhibentur aut sustinentur, h. e. quum remis suspensis et velis contractis, suopte impulsu navem progredi sinimus, sed quum procursum ejus sistentes, simul etiam retroagimus in puppim, non conversa ipsa prora. Quo sensu Liv. dicit, Rostrata navis retro inhibita, onerariam post se trahebat. Ea autem retrocessio quum difficilius fiat quam navi in proram conversa, accipitur pro Pedetentim retrocedere. Aristoph. schol. [Vesp. 397] πρύμναν κρούσασθαι vocari dicit, quum μεταξὺ καθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, Quum remiges conversi in puppim impellunt navim, quum ante in proram impulissent, ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχονται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν, [καὶ τὴν πρῷραν ἔξω, ὅπως ἂν εὐτρεπὴς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς]. Quo pertinet Cic. Ad Att. 13, 21 : Arbitrabar sustineri remos, quum inhibere essent remiges jussi. Id non esse ejusmodi, didici heri, quum ad villam nostram navis appelleretur; non enim sustinent. Quibus verbis mox subjungit, Sed alio modo remigant : id ab ἐποχῇ remotissimum est. Semperque Carneades προβολὴν pugilis et retentionem aurigæ, similem facit ἐποχῇ. Inhibitio autem remigum, motum habet, et vehementiorem quidem, remigationis navem convertentis ad puppim. Justin. 2 : Commisso prælio ite cessim, inhibete remos, et a bello discedite. Quintil., Contrahit vela, inhibetque remos. Quanquam in his duobus Justini et Quintil. ll. Inhibere remos est potius Non ultra progredi : quod minus est quam κρούσασθαι τὴν πρύμναν, Retro inhibere navem, puppim pellendo : quod in pedestri itinere ἐπὶ πόδα ὑποχωρεῖν Arriano, ἀναποδίζειν ἐς τοὐπίσω Luciano, ἂψ ἀναχάσσασθαι Hesiodo, et ἀναχωρεῖν. Polyb. 16, [3, 8] : Οὐκ ἐδύνατο χωρισθῆναι, καίπερ πολλάκις ἐπιβαλλόμενος πρύμναν κρούειν, Non potuit ab ea se expedire, quamvis non semel conatus navem retro inhibere. Et voce med. ap. Thuc. 3, [78] : Οἱ δ' ὑπεχώρουν ἤδη πρύμναν κρουόμενοι, καὶ ἅμα τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, Navim retro inhibentes, Puppim jam pellentes, In puppi jam navigantes, et simul effugiendi spatium dare Corcyrensibus volebant, hostes sustinentes : de quibus paulo post dicit, σχολῇ ὑποχωρούντων. Et 1, [51] : Ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους, πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι. Idem, Πρύμναν κρουομένους, ἐπαναχωροῦντας παρῆλθε. Arrian. [Exp. 5, 17, 12] : Ὡς δὲ καματηρά τε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐκέτι αὐτοῖς ἐῤῥωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, ... ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν, Elephanti, ut naves retro inhibitæ, retrocedebant. Et metaph. ap. Gregor. : Ὡς δὲ τῆς διαλέξεως ἔγνων οὐκ ἀπόῤῥητον οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, ἐξαίφνης μεταβαλὼν πρύμναν τε ἐκρουσάμην, ἐκείνῳ θέμενος, καὶ ἑτεράλκεα τὴν νίκην ἐποίησα, Navem retro inhibui, seu, ut Bud. interpr., In contrariam partem transivi, et favorem meum in contrarium verti. Destitui, inquit, quos sublevabam, et a quibus stabam, retroque sensim victoriam inclinavi. Eod. sensu ἀνακρούσασθαι et διακρούσασθαι dicitur. Κρούειν, sicut et κροτεῖν ac κροκίνειν, Eust. [p. 1602, 16] dicit ὠνοματοπεποιῆσθαι : in quodam autem nostro vet. Lex. derivatur a κρῶ, s. potius a κέρας, facto inde κερούω, et per sync. κρούω : diciturque κυριολεκτεῖσθαι ἐπὶ τῶν κερατοφόρων, ut proprie sit τὸ τυΐς κέρασι παίειν. [|| Hesych. : Ἔκρουεν, ἤσθιεν. (Similem usum verbi ἐρείδειν comparat Albert.) Ἐκρούσω, ἐπεκρούσω.]

[Κρύα, πόλις Λυκίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῆς πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κρυεύς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις καὶ Ἀλίνα, Steph. Byz.]

[Κρυαίνω vitiose pro κροαίνω, quod v.]

[Κρυασσὸς, ἡ, Cryassus. Steph. Byz. : Κρ., πόλις Καρίας ἀπὸ Κρυάσσου (Κρυάσου cod. Vratisl.) τοῦ Κάρητος. Ὁ πολίτης Κρυασσεύς. Οἱ Κρύασσαν οἰκοῦντες apud Plut. Mor. p. 246, D, ubi rectam scripturam Κρύασσον annotavit Xylander. Κᾶρες οἱ Κρύασσὸν οἰκοῦντες Polyæn. 8, 64. Κρυασσεῖς, οἱ, ap. Plut. l. c. Femin. Κρυασσὶς, ίδος, ἡ, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 397 : Κλεαινίδος Καλλικρατίδα Κρυασσίδος.]

[Κρυβάζω.] Κρυβάζει, Hesychio ἀποκρύπτει, Abscondit, Occulit.

[Κρύβας. V. Κύρβας.]

[Κρυβασία. Κρυβαστός. V. Κύρβις.]

[Κρύβδα. V. Κρύβδην.]

[Κρύβδηλος etymologiæ caussa fictum in Timæi Lex. Plat. p. 158 : Κίβδηλον, οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.]

Κρύβδην, et Κρύβδα, Occulte, Clam. Ap. Hom. Od. Λ, [454] κρύβδην et ἀναφανδὰ inter se opp. Il. Σ, [168] κρύβδα cum gen., ut Lat. dicitur Clam me : Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν. [Æsch. Choeph. 177 : Μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦ τόδε. Aristoph. Vesp. 1013 : Ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς.] Est autem hoc κρύβδα poeticum, at κρύβδην in usu est et prosæ scriptoribus, ac inter alios [Hippocr. p. 610, 22 : Κρύβδην τείνονται· Platoni Leg. 6, p. 766, B : Φερόντων ψῆφον κρύβδην· Æschini p. 5, 40,] Demostheni [p. 142, 26; 415, 25. Dor. Κρύβδαν, Pind. Pyth. 3, 25 : Ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν πατρός. Theocr. 4, 3 : Κρύβδαν ... πᾶσας ἀμέλγες.]

Κρύβες, Hesychio sunt νεκροὶ, Mortui : forsan παρὰ τὸ κρυβῆναι : nam sub terra sunt absconditi. || Idemque affert et Κρυβησία, pro νεκυσία : et Κρυβήτας pro τετελευτηκότας, Defunctos.

[Κρῦβῆ, Clanculum. Inc. Jos. 2, 1; LXX 2 Reg. 12, 12.]

Κρυβηλὸς, Hesychio est κρυπτὸς, Absconditus, Occultus. [Theognost. p. 21, 15 : Κρύβηλος, πύργος. Sic etiam Zonar. p. 1253, nisi quod κρυβηλὸς oxytonum ponit. Conjungendum Κρυβηλὸς πύργος, cujus interpretatio fuit κρυπτὸς πύργος. Monuit Tittmannus.]

[Κρυβησία. Κρυβήτης. V. Κρύβες.]

[Κρύβω. V. Κρύπτω.]

[Κρῦεργορέω, Frigidum voco. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 541 : Τὸν σπινθηριῶντα σίδηρον κρυεργοροῦσι. Boiss.]

Κρυερὸς, [ὰ, ὸν et ὁ, ἡ,] Frigidus, Algidus. [Hesych. : Κρυερὴν, ψυχρὰν, κρυσταλλώδη. Aristoph. Av. 951 : Πόλιν ... τὰν τρομερὰν, κρυεράν· 955 : Πέφευγας ταυταγὶ τὰ κρυερὰ τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών. Quint. Sm. 3, 527 : Ὕδατος ... κρυεροῖο λέβητας θερμῆναι. Simonid. Anth. Pal. 7, 496 : Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς.] Herodian. 1, [6, 3] : Τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου ὥραν κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συννεφῆ. [Kρ. πυρετὸς Orph. Lith. 628.] Et κρυεροῦ Ἀΐδαο ap. Hesiod. [Op. 152], Frigidi Plutonis : quod corpora mortuorum frigida sint. Sed κρυερὸς est etiam Horrendus, Horribilis, Horrorem incutiens, Dirus, Tristificus [Hesych. : Κρυερὸν, φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδὲς, φοβερὸν, ἐλεεινὸν, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δυσχερές] : quibus exponi modis potest et in illo Hesiodi l. : sicut in hoc [Theog. 657] ἀρῆς κρυεροῖο, redditur Diræ cladis. Hom. Od. Δ, [103] : Αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Hom., inquit Eust. [p. 1559, 47], Gaudere quidem, vocat ἰαίνεσθαι, ut χαλκὸς ἰαίνεται πυρί : at ῥιγεδανὸν et κρυερὸν appellat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. [Eurip. fr. inc. 160 : Ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή. Aristoph. Ach. 1191 : Στυγερὰ τάδε κρυερὰ πάθεα. Κρυερὴν φύξιν Orph. Lith. 573. Κρυερὸν per ἐλεεινὸν exp. Theognost. p. 21, 16.] || Κριερὸς, Terribilis, VV. LL. perperam pro κρυερός.

Κρύμα, τὸ, Hesychio εὕρημα : transpositis literis pro κύρμα. Affertur ex Æschylo etiam.

[Κρυμαίνω, Refrigero. Herodian. Epimer. p. 75 : Κρ. τὸ ψύχω.]

Κρῦμαλέος, i. q. κρυερός. Affertur autem ex Eratosthene de duabus extremis zonis loquente [ap. Achill. Tat. Isag. in Ar. Phæn. p. 153 et Heracl. Alleg. Hom. c. 50 : Αἰεὶ κρυμαλέαι, ap. schol. Il. Σ, 473, βριμαλέαι.]

[Κρυμέω. V. Κρυμός.]

[Κρύμνη, ἡ, Crymna. Nicander Ther. 669 : Κρύμνης ἀμ πεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον. Troadis hos campos esse annotavit schol.]

[Κρυμνός. V. Κρυμός.]

[Κρυμνώδης. V. Κρυμώδης.]

[Κρῡμοπᾰγης, ὁ, ἡ, Frigore rigens. Orph. H. (in Boream) 79, 2.]

Κρῡμός, ὁ, i. q. κρύος, Frigus, Algor. [Herodot. 4, 8 : Καταλαβεῖν αὐτὸν χειμῶνα καὶ κρυμόν· 4, 28 : Ἀφόρητος κρυμός. Soph. fr. 448 : Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου. Eur. Scyr. fr. 1 : Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς; Nicand. Ther. 681.] Et Rigor hyemis, Bud. ap. Philostr. [p. 307, B : Ἦν μὴ ὑπὸ τοῦ κρυμοῦ στῶσιν (οἱ ποταμοί). Νιφόεις κρ. Antiphilus Anth. Pal. 6, 252.] Idem affert ex Alciphr. [1, 1] : Ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες, τὸ παρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα. [Plural. Strabo 11, p. 494 : Κατὰ τοὺς κρυμούς. Diosc. 3, 60 : Τοὺς ἐν δδοῖς κρυμούς. Polyæn. 3, 9, 34 : Χειμῶνας καὶ κρυμούς· ubi edd. vett. κρημνοὺς, unde κρυμνοὺς Maswic. De accentu Arcad. p. 59, 27.] De derivatione autem hujus nominis dicam in Κρύος. || Hesych. habet Κρυμνὸς etiam cum ν : κρυμνὸς, inquit, s. κρυμὸς, dicitur πάγος, ψύχος, μέγα ῥῖγος, Magnum et glaciale frigus. [Forma suspecta κρυμνοῖσιν pro κρυμοῖσιν Tryphiodoro 189, ex uno codice illata. Κρυμνώδης non minus vitiose apud Hippocr. pro κρυμώδης, quod v.] Sic vero et Κριμνεῖ [?] affert pro ῥιγᾷ [ῥιγοῖ], πέφρικε, Riget, Horret, Glaciali frigore succutitur : pro quo nonnulli scribunt κρυμεῖ, sine ν. [Codex κριμυεῖ, ῥιγε, π. Hesych. infra : Κρυμυεῖ, ῥιγᾷ, πέφρικε. Κρυμῶσα, ῥιγῶσα Zonar. p. 1259, tanquam a κρυμάω. Sed hoc fortasse ex κρυμώσσουσα corruptum.]

[Κρῡμοχαρὴς, ὁ, ἡ, Frigore gaudens. Orph. H. 50, 12.]

[Κρυμόω, Greg. Naz. Carm. 2, 138 (?). Boiss.]

Κρῡμώδης, ὁ, ἡ, Frigidus, Algidus, Gelidus. [Hippocr. p. 364, 29 : Διαψυκτικὸν καὶ κρυμνῶδες. Scribendum κρυμῶδες. Philipp. Anth. Pal. 9, 561 : Κρυμώδεες Ἄλπεις. Κρ. χωρίον Pollux 5, 109. Κρ. ζώνη 4, 159.] Dionys. P. p. 116 [780] : Κείνου δ' ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας· ubi observa υ produci. [Theages p. 694 ed. Gal. : Διὰ τὸ θερμότερον ἢ κρυμωδέστερον γίνεσθαι τὸ σῶμα. Valck. Ælian. N. A. 3, 18; 6, 30. Philo De cophino § 5.] Et κρυμώδης πυρετὸς, Febris continuæ species et ardentis, accensæ erysipelate circum pulmonem consistentes, quemadmodum testatur Aetius 5, 89. Gorr. [Leo phil. Consp. med. p. 101, 19 Ermerins. : Κρ. (πυρετὸς) δὲ ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων καιόμενον, τὰ δὲ ἄκρα κρυμώδη καὶ ψυχρὰ, δίκην κρυστάλλου. Hephæst. Apotel. p. 4, 21 : Κρ. καὶ ὑπόψυχρα. Menand. Prot. Hist. p. 297, 14 ed. Bonn. Ἄνευ κρυμώδους καταστήματος. Κρ. ὁ ἀὴρ Pseudochrys. t. 11, p. 872, E ed. Paris. alt. Κρ. χώρα Basil. t. 1, p. 530, A. Mendose Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 868, 51 : Διὰ τὸ κρυμνῶδες τοῦ τόπου. Hase.]

[Κρυμώσσω, Frigeo, Algeo. Theognost. p. 21, 15 : Κρυμώσσει, ῥιγοῖ. Conf. Κρυμός.]

[Κρῡόεις, εσσα, εν, poetis i. q. κρυερός. Ab Hom. φόβος, Metus, κρυόεις dici putatur Il. I init. : Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, quoniam qui metu sunt perculsi, συγκρούουσι τοὺς ὀδόντας. Ap. Hesiod. [Th. 936] : Ἐν πολέμῳ κρυόεντι. [Orph. fr. 1, 12.] Ap. Apollon. κρυόεσσα θάλασσα. [Κρυόεσσαν ἅλα 1, 918. Ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα 2, 628.]

Κρύος, τὸ, Frigus, Algor, Rigor. [Plato Axioch. p. 368, C.] Herodian. [2, 10, 10] : Κρύους τε καὶ θάλπους καταφρονεῖν, ποταμούς τε πηγνυμένους πατεῖν. Lucian. [Lexiph. c. 2] : Οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. [Κρύος, ὁ χειμὼν Theognost. p. 21, 14.] Pro Gelu etiam poni putat Bud. : unde dici κρύσταλλον. [Æsch. Sept. 834 : Κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος.] Schol. autem Aristoph. videtur indicare κρύον appellatum fuisse ἰδιωτικῶς suo tempore τὸν κρύσταλλον, in quodam l. Comm. in Nubes. [Ad v. 768 in scholio ab Francino illato : Οἱ παλαιοὶ δὲ (ὕαλον) τὴν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύον. Quem l. cum aliis attulit Ducang.] Ceterum κρύος quasi κροῦος dictum putat Etym. [M. p. 541, 49] παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων τὴν γινομένην ἐν τῷ κρύει, i. e. ψύχει : afferens et aliam deductionem multo remotiorem, sc. a κρατῶ. Idem A κρυμὸς a κρύπτω derivat, ut a præt. pass. κέκρυμμαι dictum sit κρυμὸς quasi κρυμμός. Ego autem puto κρυμὸς a κρύος fieri, quæcunque sit hujus derivatio : licet κρύος habeat υ breve, at κρυμώδης a κρυμὸς habeat υ longum ap. Dionys. P.

[Κρυὸς, ἡ, ὸν, Frigidus, Gelidus. Scylitzes p. 836 et Zonaras p. 223 : Εἰς τὴν λεγομένην κατήντησε κρυὰν πηγήν. Ducang. Theognost. p. 21, 14 : Κρυὸν, ξηρόν.]

[Κρυόω. Κρυοῦται, Gelat, Gl.]

Κρυπτάδιος, [α, ον et ὁ, ἡ,] poetis i. q. κρυπτὸς, Abditus, Occultus, Clandestinus. Hom. Il. Z, [161] : Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι, Clandestina venere, quæ ab elegeiographis Latinis appellatur Furtiva venus. Il. A, [541] : Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, Clandestina agitanti et volventi animo. [Æsch. Choeph. 946 : Κρυπταδίου μάχας. Orph. Lith. 44 : Ὅσσα τε φῶτες κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται. Hesych. : Κρυπταδίη, λαθραία, κρυφιμαία. Κρυπτάδιος, ἀρχαῖος. Quod ex λαθραῖος corruptum esse vidit Ruhnk.]

B [Κρυπτάζω, Occulto. Diodor. 4, 77 : Δαιδάλου ... ὑπὸ τῆς Πασιφάης κρυπταζομένου (al. κρυπτομένου). Schæf. Euseb. V. C. 1, 58, p. 360. Boiss. Κρυπτάζομαι, Me occulto, Euseb. H. E. p. 293, 363, 365, 438. Kall. Cels. ap. Orig. t. 1, p. 376, A : Κρυπτάζων ὑπὸ φόβου. Euseb. Pr. ev. p. 582, C. Alex. mon. De inv. cruc. p. 22, B Grets. Epiphan. t. 1, p. 916, A : Ὁ ἐν ἐμοὶ ἀληθὲς, αὐτοὶ κρυπτάζουσι, Dissimulant. Id. ib. p. 269, B et t. 2, p. 87, C : Κρυπταζόμενος ῥᾳδιούργως. Hase.]

Κρυπτάσκω, affertur pro Cooperio, Occulto : sine exemplo. [Fictum ex Homerico κρύπτασκεν, quod v. s. Κρύπτω.]

[Κρυπτεία, ἡ.] Κρύπτεια, ap. Suid. sine expositione in vet. etiam Cod. In VV. LL. paroxytonως κρυπτεία, Occultatio, Officium occulta indagans : sed sine ullius auctoris testimonio. [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 234, 5 : Κομψεία καὶ κρυπτεία· ει δίφθογγος· κομψεύω γὰρ καὶ κρυπτεύω. Proparoxytonum est ap. Platon. Leg. 1, p. 633, B : Ἔτι δὲ καὶ κρύπτειά τις ὀνομάζεται (apud Lacedæmonios) θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς C τὰς καρτερήσεις. Fuit autem in eo posita ut juvenes multis cum molestiis et incommodis ipsi sibi victum pararent per montes oberrantes et insidiantes ab nemine conspecti : unde nomen ductum est instituti, de quo v. narrationes nonnihil inter se discrepantes scholiastæ ad l. Platonicum p. 450 ed. Bekk., Plutarchi V. Lycurgi c. 28, Heraclidis Pontici Polit. p. 504 ed. Crag., ab A. Kœchlyo tractatæ in commentatione Lipsiæ edita a. 1835. Ὁ ἐπὶ τῆς κρυπτείας τεταγμένος memoratur a Plut. V. Cleom. c. 28. Ad scripturam quod attinet, nec κρύπτεια probari potest nec, quod apud Plutarchum l. priore et Heraclidem legitur, κρυπτία, sed scribendum κρυπτεία, ab verbo κρυπτεύω derivandum. Corrupte schol. Aristoph. Thesm. 607 : Κρυπτὸς ἐγκαθήμενος· ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. Καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρύπται παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (?) καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις. Καὶ ἐν Θάσῳ ἀρχή τις κρύπτεται (scribendum videtur κρυπτευταὶ cum Bernhardyo ad Suidam vol. 2, p. 424). G. Dindorf.]

D [Κρυπτέον, Celandum. Soph. Antig. 273 : Ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο κοὐχὶ κρυπτέον. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 252 : Τἄλλα δὲ σιγῇ κρυπτέον.]

[Κρύπτεύω, Occulto. Eur. Bacch. 886 : Κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως (οἱ θεοὶ) δαρὸν χρόνου πόδα καὶ θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον. Signif. intransitiva Abscondo me, Xenoph. Cyrop. 4, 5, 5 : Ἐκέλευσε κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου κρυπτεύειν. Nam sic vulgatum κρύπτειν ex aliquot codd. correctum est.] Κρυπτεύομαι, Hesychio ἐνεδρεύομαι : forsan quoniam insidiatores sese abscondunt et in loca occulta abstrudunt. [Eur. Hel. 548 : Οὔ τί που κρυπτεύομαι ... ἐκ βουλευμάτων;]

[Κρυπτή. Κρύπτη. V. Κρυπτός.]

[Κρυπτηρία, ἡ, Latibulum, Crypta. Athanas. vol. 1, p. 605. Kall. Κρυπτηρία, ἡ, Κρυπτήριον, τὸ, Latibulum, Gl. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 809, D : Ὀχυροῖς κρυπτηρίοις τὸν μαμωνὰν καταχρύψας. Hemst. || Adject. Κρυπτήριον ἄντρον in orac. ap. Pausan. 8, 42, 4.]

[Κρυπτία vitiose pro κρυπτεία, quod v.]

Κρυπτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Occultativus, Occultatorius,

Occultandi s. Celandi aut Fallendi peritus. Et κρυπτικὸν, Quod est comparatum ad fallendum, Cui inest quædam fallendi vis. V. Alex. Aphr. ap. Bud. Comm. p. 325, et in Κρύψις.

Κρυπτικῶς, q. d. Occultative, Occultatorie, i. e. Cum quodam ad occultandum et fallendum artificio, Captiose : κρ. πυνθάνεσθαι, Aristot. [Topic. 8, 1 med.] Itidem ab Alex. Aphr. [ad eum l. Ar.] dialecticus κρυπτικὸς dicitur esse ὁ κρ. ἐρωτῶν.

[Κρυπτίνδα. Theognost. p. 15, 11 : Φυγίνδα, βασιλίνδα, κρυπτίνδα. Est nomen ludi, ab occulendo ductum.]

[Κρύπτιος, ία, ιον, i. q. κρυπτός. Agathias Hist. 5, 19, p. 320 : Ἐκ τῶν κρυπτίων ἀναθορόντες, Ex insidiis prosilientes. Nisi κρυπτῶν corrigendum. G. Dind.]

Κρυπτὸς, ἡ, ὸν, Abditus, Occultus, Clandestinus. [Æsch. Choeph. 773 : Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. Κρυπτὰ ἤθα (Orestis clam apud Strophium educati) Soph. El. 159. Κρυπτὸς ἐν ἄντροις Eur. Rhes. 970. Κρ. λόχος ib. 560. Κρυπτὰ ξίφη Or. 1125; μηχανήματα Iph. A. 1116. Κρ. πένθος Hipp. 139. Κρυπτὰ διακονεῖν Ion. 396. Κρυπτὰ ἔπη, Clandestina s. dolosa verba, Soph. Ph. 1112.] Herodian. 5, [6, 7] : Καὶ τῆς τε Παλλάδος τὸ ἄγαλμα, ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σέβουσι Ῥωμαῖοι· 7, [6, 11] : Τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα. Ib. [7, 3] : Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος. [Κρυπταὶ σκοπιαὶ (oppos. φανεραί) Xenoph. Hipparch. 4, 10. « Θυρίδες κρυπταὶ LXX Reg. 1, 6, 4, Ezech. 40, 17. Τὰ κρυπτὰ, Invisibilia, oppos. τὰ ἐμφανῆ, Sap. 7, 21. » Schleusn.] Ap. Hom. autem Il. Ξ, [168] Eust. vult κρυπτὴν κληῖδα vocari vel τὴν ἔνδοθεν κλείουσαν τὰς θύρας, καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, vel τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. V. Κρύψις. [Κρυπταὶ κλαῖδες Pind. Pyth. 9, 69. Κρ. καρκίνωμα Pollux 4, 198. || Pollux 2, 146 : Ὄνυχες, ὑφ' οὓς τὰ νεῦρα παύεσθαι λέγουσιν, ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι κρυπτὰ, τὰ δ' ἄνωθεν ἄργεμοι. || Τὰ κρυπτὰ, Occulta, Secreta. Pollux 5, 146. Eurip. Iph. A. 1146 : Προδέδοται τὰ κρυπτά μου. « Sirac. 1, 28 : Ἀποκαλύψει κύριος τὰ κρυπτά σου· 8, 21 : Ἐνώπιον ἀλλοτρίου μὴ ποιήσῃς κρυπτὸν, Rei celandæ ne alienos testes facias. » Schleusn. || Lex. rhet. p. 273 extr. : Κρυπτή· ἀρχή τις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πεμπομένη εἰς τοὺς ὑπηκόους, ἵνα κρύφα ἐπιτελέσωσι τὰ ἔξω γινόμενα. Διὰ ταῦτα γὰρ καὶ κρυπτοὶ ἐκλήθησαν. Adde schol. Rav. Aristoph. Thesm. 600. || At vero Κρύπτη, ἡ, Testudo subterranea, et q. d. abdita, a qua dicta est Cryptoporticus, Bud. [Gall. *Un Corridor.* Κρυπτὴ apud Athen. 4, p. 205, A, i. q. ὁ κρυπτὸς περίπατος p. 206, A. Schweigh.] In VV. LL. annotatur videri Vitruv. nomine illo Cryptoporticum significasse, quum scripsit [6, 8] : In ædibus cryptæ, horrea, apothecæ. In iisd. exp. Locus abditus et concameratus; et affertur ex Juvenali [5, 106] pro Subterranea caverna fornicata : Et solitus mediæ cryptam penetrare saburræ. [Sueton. Calig. c. 58.]

[Κρυπτῶς, Occulte, Clam. LXX Tob. 12, 4; Maccab. 1, 10, 79; Joseph. A. J. 19, 1, 10; Clem. Al. p. 275; Athanas. vol. 2, p. 298, 326 Comm.; Hesych. s. v. Κρυφῇ.]

Κρύπτω, Abscondo, Abdo, Occulo. Hom. [Il. Ξ, 372 : Κεφαλὰς δὲ παναίθησιν κορύθεσσιν κρύψαντες· Od. Λ, 244 : Κρύψεν δὲ θεὸν θνητήν τε γυναῖκα·] Il. Θ, 272 : Ὅ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ : sed hoc a Κρυπτάσκω esse putatur. [Non exstat κρυπτάσκω. Κρύπτασκε imperfecti ἔκρυπτε forma est iterativa cum ῥίπτασκον comparanda, quod ab ἔρριπτον ductum est : v. Buttm. Gramm. vol. 1, p. 395.] Hesiod. Op. [42] : Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Et pass. præt. [Op. 384] : Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα Κεκρύφαται. [Et in Indice :] Κεκρύφαται, Absconditæ sunt, Ionice pro κεκρυμμέναι εἰσί. Ap. Hesiod. de Virgiliis [Op. 384, Th. 730. Hom. Il. N, 405 : Κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι. Pind. Nem. 9, 60 : Κρύψεν (αὐτὸν) ἅμ' ἵπποις· Ol. 7, 105 : Ἁλμυροῖς ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. Æsch. Prom. 1020 : Κρύψει δέμας τὸ σόν. Soph. Tr. 903 : Κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι. Eur. Bacch. 729 : Ἔνθ' ἐκρύπτομεν δέμας. Soph. OEd. C. 114 : Καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος· quod breviter dictum pro ἄγουσα πόδα ἐμὸν ἐξ ὁδοῦ κρύψον κατ' ἄλσος, ut ποῦ μ' ὑπεξάγεις πόδα dixit Eurip. Hec. 807, quod comparaverunt interpretes.] Soph. [Aj. 1145] : Ὑφ' εἱμα-

τος κρυφεὶς, Absconditus. Affertur autem et Κρυβεὶς pro eodem [de quo v. infra], e quo adv. Κρύβδην s. Κρύβδα. Herodian. 8, [2, 2] : Ἰταλῶν μηδὲ ταῖς δυσχωρίαις τεθαῤῥηκότων, ἔνθα ἢ κρύπτειν ἑαυτοὺς καὶ σώζειν ἠδύναντο· 3, [4, 14] : Καὶ ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος. Dicitur etiam κρύπτω γῇ, κατὰ γῆς, εἰς γῆν, itidemque cum aliis nominibus. Thuc. 2, [34] : Ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ. Plut. Cam. [c. 20] : Πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι. Ut autem κρύπτειν εἰς γῆν, sic κρύπτειν εἰς καλύβην dicitur : quod ap. Thuc. extat. [Frequenter de iis dicitur qui sepulcro abditi sunt. Herodot. 5, 4 : Τὸν ἀπογενόμενον γῇ κρύπτουσι· ubi libri partim καλύπτουσι. Idem 4, 103. Soph. Ant. 196 : Ἐτεοκλέα ... τάφῳ κρύψαι· 1039 : Τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε. (Omisso τάφῳ 285 : Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν;) 946 : Κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ· OEd. C. 1546 : Τῆδε κρυφθῆναι χθονί· 621 : Οὐμὸς εὖδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς. De Amphiarao terra absorpto El. 838 : Χρυσοδέτοις ἅρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν.] || Κρύπτειν apud Aristot., Argumentari ita, ut fallamus et lateamus eum, quicum disserimus, quo evasuri tandem simus, Bud. p. 325. [Aristot. Topic. 8, 1 med. : Κρύπτοντα δὲ δεῖ προσυλλογίζεσθαι δι' ὧν ὁ συλλογισμὸς τοῦ ἐξ ἀρχῆς μέλλει γίνεσθαι.] || Κρύπτω, vel Κρύπτομαι, Celo. [Hom. Od. Δ, 350 : Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω· Λ, 443 : Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι. Herodot. 1, 140 : Τάδε μέντοι ὡς κρυπτόμενα λέγεται, καὶ οὐ σαφηνέως, περὶ τοῦ ἀποθανόντος. Pind. Ol. 6, 51 : Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις· Pyth. 9, 167 : Τὸ εὖ πεπονημένον μὴ κρυπτέτω. Soph. Ph. 588 : Λόγων κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας· OEd. C. 755 : Οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν· El. 638 : Κλύοις ἂν ἤδη ... κεκρυμμένην μου βάξιν. Eur. Alc. 1038 : Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίους τύχας.] Herodian. 2, [1, 1] : Κρύψαι τε τὸ γενόμενον βουλόμενοι. Dem. : Συνοικεῖ δὲ ἡ γυνὴ φανερῶς, καὶ οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Sæpe autem et cum accus. pers. [Æsch. Prom. 625 : Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Soph. El. 957 : Οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. Eur. Hec. 568 : Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. Aristoph. Pl. 26 : Ἀλλ' οὔ σε κρύψω.] Lysias [p. 897 R.] : Ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Et ap. LXX 1 Reg. 3, [18] : Κρύπτω ἀπ' αὐτοῦ τοὺς λόγους· qua constr. non dubitavit uti Synes., Ep. 57 : Ἦν μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός. Et passive κρύπτεσθαι, Celari. Exp. et σιωπᾶσθαι a schol. Thuc. [6, 72], i. e. Taceri. [Soph. Aj. 1012 : Οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; || Κρύπτω, intrans., Lateo. Soph. El. 826 : Ποῦ ... κεραυνοὶ Διὸς ... εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι. || Κρύπτομαι forma media, Occulto, Obtego. Soph. Aj. 246 : Κάρα καλύμμασι κρυψάμενον· 647 : Ἅπανθ' ὁ μακρὸς ... χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται. Celo. Soph. Tr. 474 : Πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς οὐδὲ κρύψομαι. || Κρύβω. Phrynich. p. 317 : Κρύβεται φεῦγε διὰ τοῦ β λέγειν καὶ κρύβεσθαι, ἀλλὰ διὰ πτ κρύπτεται καὶ κρύπτεσθαι φάθι. « Κρύβω in sermone vulgari radices fixisse et recentiorum scriptorum consuetudo et librariorum persæpe huc delabentium aberratio docet. In Herodot. 4, 92, tres codd. κατακρύβει, in Athenæo 7, p. 323, E, codex Ven. κρύβεται præbet; κρύβειν schol. Luciani Lex. 1; v. Albert. ad Hesych. s. Ὑδνεῖν. Ἀποκρύβει Georg. Pisid. Hexaem. 1132. Κρύβομαι Batrachomyomachia barbara v. 112; κρυβόμενος Hesych. s. Πτήσσων, Ὅταν κρύβηται Lex. rhet. p. 261 : qui si aut ætate sua excusantur aut jure poetico defenduntur, quæritur quousque hujus licentiæ termini propagandi sint. Diodoro quidem, raro de via publica decedenti, ἐγκρύβεται ægre conceditur. Plutarcho V. Crassi c. 23, pro κατέκρυβε Bryanus ex Appiano κατέκρυπτε restituit. Ἔκρυβε Conon Narr. 50, 54, ἐκρύβετο Apollod. 3, 2, 1, Æsop. Fab. 65, p. 314, nihil satis firmi video quamobrem reprobentur. Si κρυβεῖν, quod Niclasius Geopon. 2, 24, p. 160, rescripsit, si ἐγκρυβοῦσα Apollod. 3, 13, 6 (codd. ἐγκρύβουσα) vitio carent, a κρύπτω, non a κρύβω repeti debent. Aoristi passivi ἐκρύβη exx. et suppeditant recentioribus et non desunt Atticis; quanquam nonnullis persuasum est Sophoclem et Euripidem nihil istiusmodi, sed κρυφεὶς κρυφήσομαι scripsisse, ab aspirato κρύφω, unde

ἔκρυφε duxit Quintus 1, 393; 2, 474; Nonnus 1, 533; A 3, 216; 4, 251; 5, 318; 7, 47; 23, 252; 40, 122, qui et ἔρραφε protulit 7, 154; 8, 3; 9, 3, ἔρριφε Oppian. Cyn. 4, 350. » Lobeck. ad Phryn. Adde ἔκρυφε in epigr. Diodori Anth. Pal. 7, 700, κατέκρυφε Nonno 48, 626 Græfius pro κατέκρυβε restituit; ἀποκρύβουσι codd. Diodori 3, 24; ἐγκρύβοντες Galen. vol. 6, p. 357; κρύβομαι Irenæus Adv. hær. 1, 15, p. 83, Andr. Cret. in Gallandi Bibl. Patr. vol. 13, p. 110, A. Apud Soph. Aj. 1145 κρυφεὶς e libris melioribus restitutum pro κρυβεὶς, quam formam damnat Elmsleius ad Eurip. Suppl. 543. Patet utramque aoristi formam habere quo nitatur. Sed quæritur Atticorum consuetudo. Dissentiunt hoc loco codices; alibi autem aoristus secundus non legitur; nam in Eur. Bacch. 953 neque κρυφῆναι, quod codex exhibet, neque κρυβῆναι, quod Gregorius, metro convenit, sed κρυφθῆναι, quod schol. Eur. Hec. 880 tuetur: Οἱ Ἀττικοὶ ἐκρύφθην γράφουσιν, οἱ δὲ πεζογράφοι ἐκρύβην. Illo non solum Tragici utuntur, etiamsi ad metrum nihil interest, ut Eur. Or. 43; sed et Thucyd. 2, 39; 8, 50, Hippocr. De nat. mul. vol. 2, p. 546, aliique veterum et Polyb. 9, 127, 5: sed apud posteriores alter prævalet aoristus præsenti conveniens, ἐκρύβη Apollod. 3, 2, 5, Alciphr. 3, 47; ἐγκρυβεὶς Galen. vol. 6, p. 311, Diosc. Eup. 5, 235, 217; ἀποκρυβεὶς Zosim. 1, 34; συγκρυβεὶς Tzetz. ad Hesiod. Op. 780. Futurum secundum semel legitur κρυβήσονται Eur. Suppl. 543, quod Elmsleius contra codd. omnes in κρυφήσονται mutat, sæpius apud inferiores, ἀποκρυβήσονται Galen. De usu partt. 10, 12, p. 548, Cleomed. Cycl. 1, p. 14, A (cod. ἀποκρυφθ.), Plut. De genio Socr. c. 2. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 449.]

[Κρυσέρα vitiose pro Κρησέρα.]

[Κρυσταίνω.] Κρυσταίνεται, Glaciatur, Glaciali frigore astringitur, In glaciem coit: πήγνυται. Nicand. Al. [314]: Ἧμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ.

Κρυσταλλίζω, Crystalli pelluciditatem s. splendorem imitor: Λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι, Apoc. 21, [11].

Κρυστάλλινος, η, ον, Crystallinus, Crystalli puritatem et pelluciditatem habens. [Nicarchus Anth. Pal. 9, 330: Νίπτρα φέρειν κρυστάλλινα Νυμφῶν. Dio Cass. 54, 23: Κύλικα κρυσταλλίνην. *Crystallina*, sc. vasa, Juvenal. 6, 154. Eustath. Opusc. p. 313, 83: Βότρυες ... οὓς ἡ δημοτικὴ λεκτικὴ κρυσταλίνους (sic) ἀποκαλεῖ, τάχα μὲν διὰ τὸ ἐν κρύει τὰ πολλὰ τούτους τρυγᾶσθαι, τυχὸν δὲ καὶ διὰ τὸ καθαρείως ἔχειν τοῦ φαινομένου κατὰ κρυστάλου τινὰ ὁμοιότητα.]

[Κρυστάλλιον, τὸ, synonymum psyllii ap. Diosc. 4, 70. Boiss.]

Κρυσταλλοειδὴς, ὁ, ἡ, Crystalli speciem præ se ferens, Crystallo similis. [Κρ. χιτὼν ὀφθαλμοῦ Pollux 2, 71.] Τὸ κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν, Alex. Aphr. [Cassii Probl. 27], Crystallinus humor, Humor oculi duriusculus, purissimus et pellucidissimus, sic dictus a similitudine crystalli, sive eo nomine glaciem sive crystallum proprie dictum intelligamus; nam et mediocriter durus est, et exquisitissima præterea puritate, pelluciditate, claritateque perspicuus. Gorr. [Galen. vol. 6, p. 789, 1; vol. 14, p. 712, 11 et 775, 17; vol. 19, p. 269, 11; 271, 14; 358, 17. De talpis id. vol. 4, p. 160, 7: Καὶ γὰρ ὑαλοειδὲς ὑγρὸν οὗτοί γε καὶ κρυσταλλοειδὲς ἔχουσι· quem humorem alibi vol. 2, p. 864, 14 vocat τὸ κρ. σῶμα. De eodem humore κρυσταλλοειδεῖ Leo phil. Consp. med. p. 174, 25 Ermerins. Hase. Strabo 4, p. 204: Πάγων ἐπὶ πάγοις γινομένων χιόνος κρυσταλλοειδῶν. Plut. Mor. p. 695, B; 889, A; 890, B. || Adverb. Κρυσταλλοειδῶς p. 888, B.] || Contracte dicitur Κρυσταλλώδης, Crystalli speciem præ se ferens; Glacialis, VV. LL. [Dio Cass. 49, 31: Ἡ Ἀρμενία κρυσταλλώδης ἀεί ποτέ ἐστι. Procl. Paraphr. Ptolem. 2, 11, p. 136. Κρυσταλώδεις θρόμβους Eustath. Opusc. p. 311, 23. Κρυσταλώδη σύστασιν ib. 19. Κρυσταλώδεις δακτύλους Nicet. Eugen. 4, 239.]

[Κρυσταλλόπηκτος, ὁ, ἡ.] Κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, ex Eur. [Rhes. 441], Flatus glacie concreti; Flatus congelantes, VV. LL. [Paul. Sil. Therm. Pyth. 95: Νᾶμα, ὅπερ βαλὼν ἐς ἄγγος, νυξὶν αἰθριάζοις, κρυσταλλόπηκτον εὕροις.]

[Κρυσταλλοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Glacie concretus. Æsch. Pers. 501: Περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.]

Κρύσταλλος, ὁ, Glacies, Gelu. Dictum quidam putant a κρύος et στέλλομαι, pro συστέλλομαι, ut sit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, Aqua quæ frigore in glaciem concrescit: sed συστελλόμενον durum est hac in signif. Hom. Od. Ξ, [476]: Αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ', ἠΰτε πάχνη, Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος· ita enim legit Eust. quoque, non περιστρέφετο. At Il. X, [152] non utitur h. v. sine adjectione, sed adjungit ἐξ ὕδατος: Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, ubi Eust. annotat οὐ συνυπακουστέον καὶ τὸν ὕαλον, addique ἐξ ὕδατος ad differentiam τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. [Herodot. 4, 28: Ἡ θάλασσα πήγνυται καὶ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου στρατεύονται.] Thuc. 3, [23]: Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. [Plato Symp. p. 220, B: Διὰ τοῦ κρυστάλλου ἐπορεύετο.] Plut. [Mor. p. 953, E]: Ὅθεν ἡ μὲν ἐν βάθει γῆ πάγος ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν, καὶ κρύσταλλος ἅπασα. Lucian. [De hist. conscr. c. 19]: Τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. [Proverb. ap. Zenob. 5, 58: Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον· ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται. Μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. V. fr. 162: Ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χεροῖν κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ. Plur. Strabo 4, p. 204: Πλάκες τῶν κρυστάλλων. || Torpor. Oppian. Hal. 3, 155: Τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρί.] || Crystallus lapis, Dionys. Per. p. 116 edit. patris mei [781]: Τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον, ubi Eust.: Ὅρα ὅτι λίθου εἶδος ὁ μεταλλευτὸς κρύσταλλος, καθὰ καὶ ὁ μάργαρος. Idem p. 116 [724] de Caspio mari: Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν, ubi Eust.: Φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν. [Diosc. 2, 52; Ælian. N. A. 15, 8; Strabo 15, p. 717.] Affertur et ex Epigr. pro Lapide, genere fem. [Claudian. Anth. Pal. 9, 753: Χιονέη κρ.] Sciendum est autem inveniri et Κρύσταλος unico λ: sed Eust. [p. 1263, 57; 1770, 21] duobus scribit, sicut et illa, quæ allata fuit etymologia, duo flagitat. [Duplex λ agnoscit Arcad. p. 54, 4.] || Κρόσταλος Hesychio est εἶδος ὕελου: nescio an perperam pro κρύσταλλος. In VV. LL. habetur et Κρύσταλλον neutro genere pro Glacie.

[Κρυσταλλόστερνος, ὁ, ἡ, Qui crystallino (i. e. nitido) pectore est. Nicet. Eugen. 4, 120: Μῦθος δοκεῖ μοι νέκταρ ἢ θεῶν πόσις πρὸς σὸν γλυκασμὸν, κρυσταλλόστερνε ξένος. Sic Boisson. ex cod. Ven., qui simplici λ scriptum exhibet; κρυσταλλότερον ξένων vel ξένον cod. Paris.]

[Κρυσταλλοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Qui specie crystallina est. Strabo 16, p. 758.]

Κρυσταλλόω, In crystallum verto s. glaciem, Conglacio, Gelu concretum reddo. A cujus pass. Κρυσταλλοῦμαι est κρυσταλλωθέντα ap. Philon. [vol. 2, p. 174, 9 et 20], Gelu concreta, Conglaciata. [Κεκρυστάλλωται ap. Gellium 17, 8. Valck. Pseudochrys. t. 8, p. 867, B ed. Paris. alt.: Οὐ σεβόμεθα στερέωμα· ἐκρυσταλλώθη. Hase. Const. Manass. Chron. p. 39, B: Καῖσαρ ... τῷ δέει κρυσταλλοῦται. Eustath. Opusc. p. 51, 5: Τὸ πῦρ ... ὡς οἷα κρυσταλωθὲν τῷ φόβῳ κατηργεῖτο.]

[Κρυσταλλώδης. V. Κρυσταλλοειδής.]

[Κρύσταλος. V. Κρύσταλλος.]

[Κρύφα. HSt. s. v. Κρύβδην et Κρύβδα:] Κρύφα et Κρυφῇ quoque interdum, item Κρυφηδὸν ap. Hom., qui [Od. Ξ, 330] ei opp. ἐμφαδὸν [ἀμφ.], Occulte, Clam, Clanculum. Plut. Ad Colot. [p. 1125, E]: Οὐδὲ κρύφα καὶ δι' αἰνιγμάτων. A Thuc. κρύφα et φανερῶς opp.: ab Eod. vero et cum gen. ponitur, 1, [101]: Οἱ δὲ ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων. Plut. Quæst. Rom.: Ὅτι πᾶν τὸ κρύφα καὶ λάθρα, κλαμ. [Plutarchi exx. plurima v. ap. Wyttenb. p. 940.] At Κρυφῇ rarius est. [Pind. Ol. 1, 75: Ἔννεπε κρυφᾷ. Soph. Ant. 85: Κρυφῇ δὲ κεὖθε· 291: Κρ. κάρα σείοντες· 1254, Tr. 689. E Xenoph. Symp. 5, 8, κρυφῇ, ἀντὶ τοῦ λάθρᾳ, Antiatt. Bekk. p. 103, 33. Κρυφᾶ ἐξῆλθε ἀντὶ τοῦ κρυφῇ ἐξῆλθε Atticis tribuit Antiatt. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 82, quod remoto Dorismo κρύφα est scribendum. G. D.] Extat certe in Ep. Pauli ad Ephes. 5, [12]: Τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν, ubi vet. Interpres non vertit Occulte, sed In occulto. Invenitur autem et Κρυφῇ cum η habente ι subscriptum, sed in nullo nostrorum vett. exempll. memini me hanc scripturam observasse: nec vero

quem locum habere hic possit intelligo. [Ἐν κρυφῇ Georg. Pachym. Androu. p. 169, A.]

[Κρυφάδεια, i. q. κρύφα. Grammat. in Bekk. Anecd. p. 1364. || Κρυφάδις ib. p. 1317, et Joann. Alex. Ἴον. παραγγ. p. 38, 27.]

Κρυφαῖος, [αία, αῖον et ὁ, ἡ,] et Κρύφιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] Occultus, Abditus, Clandestinus, Latens. Et Κρυφαῖος quidem ἀναλογωτέραν, ut ita dicam, derivationem habet a κρύφα; minus tamen est usitatum, et quidem in soluta oratione præsertim. Κρύφιος autem utrisque scriptoribus commune est. [Æsch. Pers. 360: Δρασμῷ κρυφαίῳ· Cho. 81: Κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη.] Soph. Aj. [899]: Κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής. [Eur. Rhes. 92: Δόλος κρ. Baceh. 1107: Θεοῦ χοροὺς κρυφαίους. Νόσον κρυφαίαν Ion. 944. Adverb. κρυφαῖα νυμφευθεῖσα ib. 1371. Plato Tim. p. 77, C: Ὀχετοὺς κρυφαίους ... δύο φλέβας ἕτερον. Arcanus, Soph. fr. 673: Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος. Κρυφαῖος, ἡ, Anton. Lib. c. 34, ubi v. Munk. p. 226 Verh., Lucian. Ocyp. 167.] At Κρύφιος frequentius est, uti dixi [Soph. Ph. 1328: Σηκὸν φύλασσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις· Fr. 360: Κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος, quod de concubitu illegitimo dictum, ut κρυφίαις εὐναῖς ap. Eurip. El. 720, κρύφιον ὠδῖνα Ion. 1487. Idem Herc. F. 344: Ἐς εὐνὰς κρύφιος ἠπίστω μολεῖν· Iph. T. 1328: Οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὡρμισμένη]: ut κρύφιοι ἔρωτες, Amores clandestini, qui et Furtivi, ut opinor, dici possunt, ead. forma, qua Furtiva venus ab elegeiographis poetis, ap. Musæum initio poematii, quod τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον inscribitur: Εἰπὲ, θεὰ, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων· hic enim est primus poematii illius versus, quod falso veteri illi Musæo tribuitur, ut docui in mea edit. variorum poematum, cui titulum dedi, Poetæ Græci Principes heroici Carminis. Herodian. 8, [1, 2]: Προὔπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν. Bud. κρύφιον cap. 1, [53, ἔθεντο ἐν κρυφίοις Alex., κρύφοις Vat.] et 2 [ubi ter κρύφοις] Maccab., pro Loco abdito poni ait. [Adde Schleusner. Lex. V. T.] Idem affert et τὸ κρύφιον substantive e Dionys. Areop. [p. 37], τὸ κρύφιον τοῦ θεοῦ. [Κρύφια, Clam, Occulte. Andr. Cret. p. 330. Kall.]

Κρυφαίως, Suidæ κρύφα. [Occulte, Gl. Æsch. Pers. 370: Ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά. lxx Jerem. 37, 16; 40, 15, inc. Reg. 2, 15, 5, et Par. 2, 26, 21. G. D. Sotion p. 185, 14 ed. Westerm.: Τὰ κρ. πεπραγμένα. Joseph. A. Jud. 2, 9, 4: Κρ. τρεφομένῳ. Id. tamen ib. in ead. edit. Havercamp. 10, 9, 3: Δόλῳ καὶ κρυφίως. Hase. || Κρυφίως, sch. Eurip. Hec. 993; Maxim. V. Procli c. 33, p. 27 Boiss.; Amphil. p. 98; Dionys. Areop. p. 47. Cum genit. gl. Aristoph. Pl. 318: Λάθρᾳ) κρυφίως τοῦ δεσπότου.]

Κρυφάλεια, ἡ, Galea, κράνος, ap. poetas solum in usu, VV. LL.; sed perperam pro τρυφάλεια.

Κρύφαλον, Hesychio σαβάκανον. [Vitiose pro κεκρύφαλον, σαβακάθιον, Sudarium: v. Hesychii interpretes s. v. Κεκρύφαλος. Καὶ κρυφάλῳ et κρυφάλου Heliodor. ap. Oribas. p. 102, 21 et 22 ed. Cocch., ad quem l. Nicetas p. 103: Κρυφάλῳ, τοῦτ' ἔστι τῷ γυναικείῳ ἀναδέσμῳ τῷ νῦν καλουμένῳ σουδαρίῳ. Scribendum κεκρυφάλῳ et κεκρυφάλου. Weigel.]

Κρυφανδὸν [κρυφάνδων codex], Hesychio est κρύφα, Clam, Occulte, Latenter.

[Κρύφασος, ὁ, jactus quidam talorum apud Polluc. 7, 204.]

[Κρυφῇ. V. Κρύφα.]

[Κρυφηδὸν, Occulte, Clam. Hom. Od. Ξ, 330, T, 299; Quint. Sm. 14, 60. Georg. Pachym. Mich. p. 186, A, Andron. p. 369, A.]

[Κρυφία, ἡ. Isidorus Orig. 1, 20, 10, ubi de notis marginalibus in libris usurpari solitis agit: «Κρυφία, circuli pars inferior cum puncto ponitur in iis locis, ubi quæstio dubia et obscura aperiri vel solvi non potest.»]

[Κρυφιαῖος, Clandestinus, Gl. Pro κρυφαῖος.]

[Κρυφιαστὴς, ὁ, Occultorum cognitor, Conjector, Somniorum interpres. Aq. Gen. 41, 8, Exod. 7, 11, 22. Kall.]

[Κρυφιμαῖος, αία, αῖον, Latebrosus, Occultus, Gl. Hesych.: Κρυπταδίῃ, ... κρυφιμαίᾳ. Manetho 1, 159: Ἐκ κρυφίμων. Recte Riglerus ἐκ κρυφιμαίων. G. D. Macar. Homil. p. 161, 6: Δύναμίν τινα κρυφιμαίαν. Hase.]

[Κρυφιμαίως, Occulte, Clam. Schol. Aristoph. Pac. 730: Κυπτάζειν, κρ. διατρίβειν.]

[Κρύφιμος, η, ον, Occultus. Manetho 4, 413: Κρύφιμ' ἄλγεα· 1, 252: Τρύχει γὰρ ταύτας κρυφίμων ἄπο. Poeta vet. ap. Fabric. B. Gr. 3, p. 644, v. 89. || Arcanus. Manetho 3, 294: Βίβλων κρυφίμων· 5, 304: Κρυφίμαις βίβλοις. Kall. Paul. Alex. Apotel. p. 46, 19: Οὐκ ἀπαθεῖς τῶν κρυφίμων τόπων. Hase. Marinus V. Procli c. 33: Τῶν ἄλλων τῶν ἐκεῖ κρυφίμων λεγομένων. Sic ed. Fabricii: sed codd. recte κρυφίως.]

Κρυφίνους, ὁ, ἡ, Hesychio ὕπουλος [ὑπούλους codex], s. Qui animum suum occulit, Qui animi sui cogitata celat nec ulli aperit. Idem κρυψίνους. [Κρ. ἀνὴρ Anna Comn. p. 62, D, cui κρυψίνους restituendum ex cod. Coisl.]

[Κρυφιογνωμέω, Insidias struo. Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 460: Λαθροπορῶν καὶ κρυφιογνωμῶν κατὰ τοῦ σεβασμίου πατρός. G. Dind.]

[Κρυφιογνώμως, Occulta mente, Clam. Vita Steph. jun. p. 522: Τὸν δὲ καταλειφθέντα εὐσεβῆ λαὸν κλαίειν κρ. G. Dindorf.]

[Κρυφιογνώστης, ὁ, Qui occulta scit. Pseudo-Chrys. Serm. 5, vol. 7, p. 244.]

[Κρυφιοειδῶς. Dionys. Areop. p. 37: Κρ. οἰητέον, Ratione quadam occultiore, utpote sublimiore, interpres. Kall.]

[Κρυφιομύστης, ὁ, Arcana docens. Dionys. Areop. p. 272. Kall. || Κρυφιομύστις, Diac. ad Hesiodi Theog. fol. 124 ed. Trincav. Osann.]

[Κρυφιόμυστος, ὁ, ἡ, Arcana doctus. Dionys. Areop. p. 134. Idem Theol. myst. c. 1: Τῆς κρυφιομύστου σιγῆς γνόφον. Kall. Transl. corp. Greg. Naz. in Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, 33: Πάσης δὲ κρυφιομύστου θεηγορίας δοχεῖον. Editur κρυφιομύτου. Hase.]

[Κρυφιομύστως, Occulto mysterio. Gregent. Disp. cum Judæo p. 244: Τῶν Χριστιανῶν βάπτισμα κρ. ὁ θεὸς διὰ τοῦ προφήτου ἠνίξατο. Suicer. Andreas Cret. in Combef. Auctar. Patr. novo vol. 1, p. 1324, B; Nicetas Paphl. in Combef. Auctar. Patr. noviss. vol. 1, p. 469, C; Joseph. Genes. p. 10, C. G. Dind. Epiphan. t. 2, p. 268, D: Λιτὰς ἀλήκτους κρ. Θεῷ ἐκεῖθεν προσέφερον. Hase.]

[Κρυφιοπευστέω, Occulta sciscitor. Acta Jun. Bacchi p. 98: Λαθροπόρως κρυφιοπνευστεῖν καὶ ἐρευνᾶν. Scribendum κρυφιοπευστεῖν. || Adject. Κρυφιόπευστος, ὁ, ἡ, restituendum ib. p. 89: Τὰς τοῦ θεοστυγοῦς ἔθνους εἰδὼς κρυφιοπεύστους καὶ λαθροπόρους ἀναζητήσεις. Legitur κρυφιοπνεύστους. Boiss. || Tertium hujus corruptelæ exemplum est in Vita Stephani jun. p. 501: Ἡ δὲ γυνὴ ... κλοποφορεῖ παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀκοῆς πᾶσαν τὴν πολιτείαν τοῦ μακαρίου καὶ κρυφιοπνευστὶ τοῦ συζύγου τῇ εἱρκτῇ εἰσπηδήσασα κτλ. Margo κρυφιοπνεύστως. Scribendum κρυφιοπευστεῖ. G. Dind.]

[Κρύφιος. V. Κρυφαῖος.]

[Κρυφιότης, ητος, ἡ, Obscuritas, Arcanum. Psellus Orac. Chald. 73, p. 96. « Dionys. Areop. p. 8, 13, 18, 45, 51; Suid. v. Ἀδηλία. Amphiloch. p. 54, 68, 173, 269; Andr. Cret. p. 120. » Kall.]

[Κρυφιώδης, ὁ, ἡ, i. q. κρύφιος. Nicet. Chon. Annal. p. 54, B: Κρυφιώδεις συσκευάς. « Κρυφιωδέστερος, Andr. Cret. p. 43; Dionys. Areop. p. 37. » Kall. Eustath. p. 1942, 62: Εἴ τί που οἶδε τῶν κατ' οἶκον κρυφιωδεστέρων. || Adv. Κρυφιωδῶς, Occulte, Clam. Nicet. Chon. Ann. p. 160, A: Μετέβαινον ταῖς γνώμαις κρ. πρὸς Ἀνδρόνικον.]

[Κρυφίως. V. Κρυφαίως.]

[Κρυφόγαμος, ὁ, Clandestinæ nuptiæ, Illicitus concubitus, ap. Balsamon. ad Nomoc. Photii p. 138, 1. Κρυφογαμία, ἡ, in Nomoc. Coteleriano n. 326. Κρυψιγαμία ap. Logothetam in Michaele Theophili f. n. 4 (et Joseph. Genesium p. 40, A). Ducang.]

[Κρυφογενὴς, ὁ, ἡ, Clam genitus. Hesych.: Κυθηγενέσι, κρυφογενέσι.]

[Κρυφοδάκτης, ὁ, Clam mordens. Κύων κρ. Moschop. Π. σχεδῶν p. 73. Boiss.]

[Κρυφόνους, ὁ, ἡ, i. q. κρυψίνους. Etym. M. p. 20, 49.]

[Κρύφος, ὁ, i. q. κρύψις, Occultatio. Pind. Ol. 2,

177 : Κρύφον θεῖναι ἐσθλῶν. || Occultus locus, Latebra, Macc. 1, 1, 53; 2, 31, 36, 41. Scribendum autem Κρυφός : nam oxytonum esse docet Arcad. p. 84, 17.]

[Κρύφω. V. Κρύπτω.]

[Κρυφῶν, ῶντος, ὁ, Cryphon, Persei legatus ad Eumenem. Polyb. 29, 3, 8.]

[Κρυψίβουλος, ὁ, ἡ, Occulta consilia agitans. Constant. Porph. Tact. in Meursii Op. vol. 6, p. 1409. Schæf.]

[Κρυψιγαμία. V. Κρυφογαμος.]

[Κρυψίγονος, ὁ, ἡ, Clam natus. Orph. H. 49, 3, de Baccho : Κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος· ubi cod. Voss. κλυψίγονον, unde Gesner. κλεψίγονον conjecit.]

[Κρυψίδομος, ὁ, ἡ, Absconditas ædes habitans. Epitheton nympharum in antris habitantium ap. Orph. H. 50, 3, ex conjectura Casauboni : nam libri κρυψίδρομοι.]

[Κρυψίλογος, ὁ, ἡ, Linguam cohibens, Taciturnus. Ἐχέμυθος, ὁ κρ. Herodian. Epimer. p. 38. Boiss.]

[Κρυψιμέτωπος, ὁ, ἡ, Occultans frontem, epith. poculi ap. Lucian. Lexiph. c. 7.]

[Κρυψίνοια, ἡ, Mentis s. animi occultatio. Eustath. Opusc. p. 93, 57 : Κρ. ὑποκριτικήν.]

Κρυψίνοος, s. Κρυψίνους, ὁ, ἡ, i. q. κρυφίνους et κλεψίνους. Hesychio [et Photio p. 181, 5] δόλιος, πανοῦργος : itidemque Suidæ, qui hoc affert exemplum [Damascii] : Ἦν δὲ ἐχέμυθος καὶ κρ. [Xen. Cyrop. 1, 6, 19, Ages. 11, 5, ubi κρυψίνους scribendum pro κρυψινόους cum L. Dindorfio, cujus v. annot. ad Cyrop. 8, 2, 1. Κρ. σοφιστὴς Pollux 4, 48, στρατηγὸς 1, 178. Suidas s. v. Ῥουφῖνος ex Eunapio : Βαθυγνώμων καὶ κρ. Eustath. Opusc. p. 87, 48. « Poetaster ante Wernsdorfii Philen p. 34. » Boiss. Nicostr. ap. Stob. Floril. 70, 12, vol. 3, p. 41 : Πανοῦργος καὶ κρ. Euseb. Hist. eccl. 7, 29 : Κρυψίνουν ὄντα καὶ ἀπατηλόν. Hase. || Adv. Κρυψίνως, Pollux 4, 51.]

[Κρυψίποθος, ὁ, ἡ, Amorem celans. Etym. M. p. 543, 48 : Τὴν δὲ κυθέρειαν νοοῦσί τινες ὡς κρυψίποθον.]

[Κρύψιππος, ὁ, Ab equo occultatus. Diog. L. 7, 182 : Ἦν δὲ καὶ τὸ σωμάτιον εὐτελὴς (ὁ Χρύσιππος), ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐν Κεραμεικῷ, ὃς σχεδόν τι ὑποκέκρυπται τῷ πλησίον ἵππει, ὅθεν αὐτὸν ὁ Καρνεάδης Κρύψιππον ἔλεγεν.]

[Κρυψίπτερος, ὁ, ἡ. Κρυψίπτερα, Insecta alis tectis, Philes De propr. an. 67, 15. Jacobs.]

Κρύψις, εως, ἡ, Occultatio, Absconsio. [Eur. Bacch. 953 : Κρύψει σὺ κρύψιν ἥν σε κρυφθῆναι χρεών. Plut. Mor. p. 417, E : Πλάνας θεῶν, κρύψεις καὶ φυγάς· 366, D : Κρύψιν ὕδατος καὶ ἀφανισμόν. Schol. Pind. Ol. 2, 177 : Ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν κακοῖς. De stellis quæ occultantur Tim. Locr. p. 97, B : Φάσιάς τε καὶ κρύψιας. G. D. Gemin. Elem. astron. p. 45, C : Ἄλλως μὲν γὰρ λέγεται δύσις ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινομένη ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα κρύψις· ἄλλως δὲ ἡ γινομένη κρύψις πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἅμα καὶ τὸν ἥλιον· ubi plura de potestate vocis. Ptol. Almag. t. 2, p. 98, 7, ed. Halm. : Κρύψιν μὲν γὰρ καλοῦμεν ὅταν ἄρχηταί τις (ἀστὴρ) ὑπὸ τὰς αὐγὰς γινόμενος τῶν φώτων ἀφανίζεσθαι. Id. ib. p. 101, 1; 104, 4; 381, 6; 416, 24, aliisque multis Il. Hase.] Sed præter notam signif., ut docet Bud., significat etiam Artem quandam et solertiam disputandi, ac τὸν προσδιαλεγόμενον captandi, et τῇ ἐπαγωγῇ irretiendi. [Aristot. Rhet. 1, 12.] Et κρυπτικοὶ, Hujus artis periti : qualis est ap. Plat. Socrates, et in Cicer. Tusc. : Alex. In Top. 8, [1] : Κρύψις δέ ἐστι μέθοδος, δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. Et κρυπτὸν dicitur Quod sic captiose intenditur, i. e. προτείνεται. Idem Alex. : Κρυπτὸν δὲ πᾶν, ὅπερ ἀπάγει τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, i. e., Quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo.

[Κρυψίφρων, ὁ, ἡ, Mentem celans. Ἄνθρωπος κρ. Eustath. p. 1574, 21.]

Κρυψίχολος, ὁ, ἡ, Qui bilem s. iram celat s. dissimulat, iram premit, ut ap. Hom. Achilles χόλον φυλάσσει, et χόλον θυμαλγέα πέσσει, veruntamen non κρύφα. [Eust. p. 54, 8.]

[Κρύψορχις, ὁ, Testiculos occultos habens. Galeni Definitt. vol. 2, p. 276 : Κρ. ἐστιν ἀναχώρησις διδύμου ἢ διδύμων.]

Κρυώδης, ὁ, ἡ, Gelidus. [Plut. Mor. p. 653, A : Ψυχρᾶς καὶ κρυώδους δυνάμεως. Theoph. Sim. Epist. 71, p. 74 : Ἐμοὶ τοῦ χειμῶνος τὸ θέρος ἐστὶ κρυωδέστερον. Κρυῶδες χωρίον Pollux 5, 109. Κρ. ζώνη 4, 159.] Horridus : ut Hesych. κρυώδους exp. φρικώδους.

Κρύωξα, ἡ, Olus simile apio, prope mare nascens, Erot. Lex. Hippocr. p. 33 [234. Voc. suspectum].

[Κρυωτήριον, τὸ, Vas refrigeratorium. Grammat. ms. ap. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 279 : Ψυκτήρ, σκεῦος ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. Ex Codino De offic. Palat. p. 145, A, attulit Ducang.]

[Κρῶ ab Etym. M. p. 501, 41; 516, 43; 530, 4 (ex Herodiano) et 535, 50, ita memoratur ut propter etymologiam verbi κράζω fictum videri possit. Sed κρῶσι inter vocabula a κρω incipientia ponitur a Theognosto p. 21, 10 et a Zonara p. 1259, per βοῶσι explicitum. || Κρῶ ex κερῶ, Misceo, contractum fingit Etym. M. p. 537, 44; 541, 31, et cum futuro κράσω p. 538, 28. G. Dind.]

[Κρωβίαλος, ἡ, Crobialus. Steph. Byz. ; Κρ., πολίχνιον πρὸς τῇ Ποντικῇ. Ἀπολλώνιος δευτέρῳ (v. 944) « Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε » ... Οἱ οἰκοῦντες Κρωβιαλεῖς. Κωβίαλον pro Αἰγίαλον a quibusdam lectum ap. Hom. Il. B, 855, ubi Cromna et Ægialus conjunctæ nominantur, memorat Strabo 12, p. 545 : quod Κρωβίαλον scribendum, ceterum ex versu Apollonii petitum esse probabiliter conjecit Heynius.]

[Κρώβιον. V. Κρώπιον.]

[Κρωβύλη. V. Κρώβυλος. || Κρωβύλη, ἡ, Crobyla, oppidum Thraciæ, ap. Demosth. Epist. Philippi p. 159, 10. || N. pr. mulieris ap. Menandr. in Plocio, Lucian. D. mer. 6.]

Κρώβυλος, ὁ, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παίδων, itidemque Suidæ : illi etiam ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων : ut significet et Cincinnos puerorum intortosque crines, et crines qui in pube efflorescunt adolescentibus : pro quo supra κρόβαλος. [Κροβαλὸς hoc quoque loco codex, quod in κρώβυλος mutavit Musurus.] Hesychio est etiam ὁ κόρυμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἥ ἐστιν ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν, Nodus capillorum a fronte in verticem reductorum : scholiastæ Thucyd. 1, [6] εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον· qui etiam subjungit, ejusmodi capillorum plexum in viris vocatum fuisse κρώβυλον, in mulieribus κόρυμβον, in pueris σκορπίον. [Sic etiam Photius p. 181, 6.] Ipse sane Thuc. etiam indicat fuisse Nodum crinium in verticem revinctorum, dicens : Χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρώβυλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Sic ap. Suid. ex Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 6, 155] : Αἵ τε κόμαι καὶ ὁ κρώβυλος ἃς ἀπὸ Φοίβου Πλέξατο μολπαστᾶ κῶμος ὁ τετραετής. Et e Xen. [Anab. 5, 4, 13] : Εἶχον δὲ κράνη σκύτινα κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Ubi ipse quoque esse dicit τριχῶν ἀνάθημα s. τὸν ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένον κόσμον. Schol. Aristoph. [Vesp. 1259. Conf. eund. ad Nub. 980], ut schol. Thuc. εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. [Himer. Or. 11, 1 : Ὁ χλιδῶν ἐκεῖνος κρ.] Sic Didoni ap. Virg. Æn. 4, [138], Pharetra ex humero, crines nodantur in aurum : Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Ubi Servius affert femin. Κρωβύλη, dicens esse Retiolum quod colligit comas. [Κρώβυλον ap. schol. Aristoph. Nub. 10 : Τὸ πρὸς κεφαλῇ προσείλημα, ὃ δὴ παρὰ Ἀθηναίοις καλεῖται κρώβυλον. Scribendum κρώβυλος.] Κρώβυλος est etiam n. pr. ap. Hesych. et Suidam. [Fictum ap. Aristoph. Vesp. 1267 : Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον οὐχ τῶν Κρωβύλου· ubi schol. : Ἐκ τῶν Κρωβύλου δὲ, ὅτι κομήτης (ὁ Ἀμυνίας). || Hegesippus, Hegesandri oratoris frater, Κρώβυλος per ludibrium vocatur ab Æschine p. 9, 35; 10, 31; ex quo sumserunt Harpocr. s. v. Ἡγήσιππος et Hesych. s. Κρώβυλος. Nominis rationem scholiasta Æschinis p. 733 Reisk. reddit, ὅτι ἠλείφετο τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφιλοκάλει τὰς τρίχας, alius διὰ τὴν πονηρίαν : quem ad proverbium Κρωβύλου ζεῦγος spectasse conjicit Meinek. Hist. Com. p. 475. || Gramm. in Bekk. Anecd. p. 190, 21 : Κρώβυλος· οὗτος ἔδωκε χρήματα Ἀθηναίοις καὶ ἔσωσε καταδίκους. || Novæ comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 490, qui nomen in Κρυβόλῳ corruptum in Bekk

Anecd. p. 1208 notavit. || Corinthius ap. Plut. V. Alex. c. 22. Alii ap. Ælian. V. H. 4, 16, Diog. L. 3, 24. Hesych.: Κρωβύλου ζεῦγος· παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ κεχρημένοις πονηρίᾳ· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινός (δύο πόρνας ἔχοντος addit Photius p. 181, 13). Explicatius Zenob. 4, 69. Male Κροβύλου ap. Diogenian. 1, 3; 5, 65, et Κροβύζου ζεῦγος ap. Suidam. Proverbium ipsum ex uno cognitum loco Aristæneti 1, 14, p. 70.] Notandum vero reperiri et paroxytonως κρωβύλος ap. Suid., schol. Aristoph. et Eust. [p. 851, 46. Qui accentus ubique restituendus ex regula Arcadii p. 56, 11, ubi in κροκύλος corruptum est. Eadem accentus inconstantia in nomine proprio scribendo animadvertitur, cujus scripturam παροξύτονον recte defendit Boisson. ad Aristæn. p. 441.]

Κρωβυλώδης, Similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. [Lexiph. c. 13]: Πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν.

[Κρῶγμα, τὸ, Crocitatio. Herodian. Epimer. p. 73.]

Κρωγμός, ὁ, Crocitatio, Vox corvi crocitantis, cornicis cornicantis. Ap. schol. Theocr. ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει· cui simile prognosticon habes in Κλωγμὸς e Plut. Ac fortassis huc respexit Hesiod. Op. [745]: Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν, Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. [Julian. Misop. p. 337, C: Τοῖς κρωγμοῖς τῶν τραχὺ βοώντων ὀρνίθων.] Item κρωγμὸς κολοιῶν in Epigr. [Antipatri Sidon. Anth. Pal. 7, 713], quem Pollux proprie dici vult κλωγμόν.

[Κρωδαίτης vitiose pro κρεωδαίτης, quod v.]

Κρώζω, Crocito: a κράζω, ut κλώζω a κλάζω. Pollux [5, 89] scribit proprium esse corvorum, quos Crocitare Latini dicunt; sed tribuitur cornicibus etiam, quæ ab Iisd. Cornicari dicuntur. [V. Zenodot. De voc. anim. in Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 229, 231. Phot. p. 181, 15: Κρώζει, ὡς κόραξ ἡ κορώνη (ἡ κορώνη om. Hesych.) κράζει.] Hesiod. Op. [745]: Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. [Aratus 953: Κορώνη ... παχέα κρώζουσα.] Dicitur etiam improprie de avibus male canentibus et fere crocitantibus. Lucian. [De electro c. 5]: Κρώζουσιν (οἱ κύκνοι) πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές. Metaph. etiam capitur, ut Cornicor, Garrio. In Aristoph. Pl. [369] Chremylus ad Blepsidemum: Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Et [Aristoph. Lys. 506] ap. Suid.: Τοῦτο μέν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις, Ista tibi garrias: metaph. ducta ab inauspicatis avibus, ἀπὸ ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. Item ap. Eund., Οὐκ οἶδ' [corruptum ex σὺ μὲν οἶδ' in l. superiore Aristoph.] ὃ κρώζεις, Nescio quid corniceris, garrias: quod prov. esse dicit ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων ὡς αἱ κορῶναι: quale fere est hoc Persianum, Nescio quid tecum grave corniceris inepte. In hoc autem ap. Eund. l. [Aristoph. Av. 2, ubi revera de cornice dictum est], Ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν, εἰς τοὐπίσω ἄπελθε, videtur potius accipi pro Obstrepit, Exclamat instar corvi, Odioso clamore obstrepit ut cornix. De l. autem Hesiodeo quomodo intelligendus sit, v. Erasm. Chil. et supra Κρωγμός. [Basil. t. 1, p. 877, B: Κρώζοντες κόρακες δι' ἀπορίαν θήρας. Clem. Al. Protr. 10, 104: Ἄνθρωπον οὐ κρώζοντα, οὐ κλώζοντα, φθεγγόμενον δέ. Hase.]

Κρωκαλέον, Hesychio est παιδίον πανοῦργον. [V. Κροκάλη.]

[Κρωκτικὸς, ἡ, ὸν, Crocitans. Const. Manass. Chron. p. 87, A: Κόρακα τὸν κρ., ubi var. lect. βρωτικὸν et καρτερόν.]

[Κρωμακίσκος, ὁ. Antiphan. ap. Athen. 9, p. 396, D: Κομψός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὑτοσὶ γαλαθηνός. Significatio ignota.]

[Κρωμακόεις. Κρωμακωτός. V. Κρώμαξ.]

Κρώμαξ, ὁ, [α producto: v. Draco p. 18, 24] Hesychio σωρὸς λίθων, Acervus lapidum: afferenti et Κρωμακόεν pro κρημνῶδες, Præceps, Abruptum, Præruptum. Eadem et per λ efferuntur: ut et Eust. testatur. Is enim exponens ap. Hom. Il. B, [729] Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, scribit κλώμακας secundum veteres esse τόπους ὑψηλοὺς, s. τραγείας καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις, κατακλώσας τοὺς ὀι' αὐτῶν βαίνοντας: hancque vocem sua quoque ætate in Paphlagonia durasse: eos enim κρωμακωτοὺς τόπους appellasse τοὺς πετρώδεις καὶ οὐ ῥᾷον ἀναβαινομένους.

[Κρῶμνα, ἡ, Cromna, urbs Paphlagoniæ, ap. Hom. Il. B, 855, Apoll. Rh. 2, 942, Strabon. 10, p. 544, Steph. Byz. Nomen in codd. non raro vitioso scribitur accentu Κρώμνα. Genitivo Κρώμνης utuntur Strabo et Lycophr. 522. De adjectivis hinc derivatis Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν Κρωμνίτης καὶ Κρωμναῖος καὶ Κρωμναιεύς (Κρωμνιεὺς ap. Eustath. p. 362, 18). || Schol. Aristoph. Eq. 558: Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας τῇ μὲν Κρωμνίτην (sic ex cod. Ven. correxi vulgatum κρημνίτην) ἔχον, τῇ δὲ Λέχαιον.]

[Κρῶμνος, ὁ s. ἡ, Cromnus, oppidum Arcadiæ: de quo Steph. Byz. s. Κρῶμνα: Ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις ἀρσενικῶς (τὸν Κρῶμνον et τῷ Κρώμνῳ ap. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 21) καὶ θηλυκῶς καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος. Κρῶμοι ap. Pausan. 8, 27, 4. Ib. 3, 4: Ἀπὸ Κρώμου (Lycaonis filio) Κρῶμοι· 34, 6: Ἡ δὲ Κρωμῖτις (χώρα) ἀνωτέρω τοῦ Ἀλφειοῦ σταδίοις ὡς τεσσαράκοντά ἐστι καὶ ἐν αὐτῇ πόλεως Κρώμων οὐ παντάπασι τὰ ἐρείπια ἦν ἐξίτηλα. Nisi his ll. omnibus altera est scriptura restituenda per μν. G. Dindorf.]

[Κρωπεὺς, έως, ὁ.] Κρωπεῖς, et Γριπεῖς, dicuntur Piscatores, οἱ τῷ πόρκῳ χρώμενοι, diversi ab iis, qui vocantur δικτυοβόλοι, Pollux 7, 137, cui πορκεῖς restitutum ex conjectura Salmasii].

[Κρωπία, ἡ, Cropia. Steph. Byz.: Κρ., δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. (In Κρωνεία depravatum ap. Phot. Lex. p. 181, 16.) Φρύνιχος δὲ Κρωπιάδα φησίν. Ἀνδροτίων δὲ Κρῶπάς φησι τὸν δῆμον. Ὁ δημότης Κρωπίδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ Κρωπιδῶν καὶ Κρωπίαθεν, Κρωπιάνδε, Κρωπιᾶσι (scr. Κρωπίασι). Ad hujus nominis similitudinem Κλωπιδῶν pagum finxit Aristophanes Eq. 80, ut Cleonis notaret furacitatem, Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν· quem l. attigit HSt. s. v. Αἰτωλός.]

Κρώπιον, τὸ, Falx, τὸ δρέπανον s. ἡ δρεπάνη. Usus est Pherecydes comicus [Pherecydem simpliciter nominat Pollux, cui comici nomen HSt. aliud agens adjecit]: nam de Codro loquens, qui ἐπὶ φρυγανισμὸν exierat rustico habitu, ut ne agnosceretur, dicit eum τῷ κρωπίῳ quendam feriisse et occidisse; Pollux [10, 128]. Id vero et ex aliis patet historicis, qui eum tradunt hostes δρεπάνῳ lacessivisse: inter quos Polyæn. 1. Hesych. quoque κρώπιον esse ait δρέπανον: sed addens, quosdam Κρώβιον scribere per β: atque adeo Idem sua serie κρώβιον attulerat pro δρέπανον. [Et alibi:] Κρόπιον, Hesychio ἀξίνη δίστομος, Securis anceps, Bipennis. [Alia corruptela (post Κρυώδους) idem: Κρόβον, δρέπανον.]

[Κρώπιος. Polyb. 27, 14, 4: Νέστορι τῷ Κρωπίῳ. Lectio suspecta. Ὡρωπίῳ Gronovius.]

[Κρῶπος, ἡ ὑδρία, Theognost. p. 21, 9, et Zonar. p. 1252. Qua signif. κρωσσὸς dicitur.]

[Κρῶς, ἡ, Cros. Steph. Byz.: Κρῶς, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας. Ὁ πολίτης Κρωίτης, καὶ νομὸς Κρωίτης. Ἔστι καὶ Κρωὶς Ἀράβων πόλις. Ἡ Κρῶς inter perispomena in ως ap. Etym. M. p. 293, 52, Arcad. p. 126, 25, Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 7, 36.]

Κρωσσὸς, ὁ, Hesychio est ὑδρία, στάμνος, λήκυθος, [Theognosto p. 21, 10, κεράμιον, κρατήρ,] Suidæ ὑδρία [Sic Arcad. p. 75, 7, ubi cod. Havn. κρωσός], ἀγγεῖον ὑδροφορικόν: afferenti etiam Κρώσσιον pro στάμνος. [Recto accentu Κρωσσίον ap. Zonar. p. 1257. Mire Theognost. p. 122, 16: Κρώσιον ἐπὶ δυσὶ τόνοις δύο σημασίας ἐπήνεγκεν. Κρωσσίον ὀμβροδόκον Bianor Anth. Pal. 9, 272. Κρώσιον ἡ στάμνος ap. Theognost. p. 21, 9. Κρωσσὸς ap. Æschyl. fr. 91: Μηδὲ κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λείπειν ἀφνειοῖσι δόμοισι. Κρωσσοὺς ὑδρηλοὺς Eur. Cycl. 89. Soph. OEd. C. 478: Ἧ τοῖσδε κρωσσοῖς ... χέω τάδε;] Ap. Plut. Alex. [c. 20] legitur inter vasa balneatoria Darii. Ibi enim Alexander ἀπολουσόμενος τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ, εἶδε μενόλκια καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους. Ubi quidam interpr. Hydrias, quidam Guttos. [Eurip. Ion. 1173: Ἐκ κρωσσῶν ὕδωρ χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα. Inter vasa balneatoria est etiam apud Polluc. 8, 66.] Meminit hujus voc. Eustath. quoque, aperte discriminans a superiore κροσσός. Nam p. 600, quum θυσσανόεσσαν exposuisset κροσσωτὴν, subjungit: Θύσανοι γὰρ, οἱ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενοι κροσσοί· οὐ

μὴν οἱ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἱ τὰ ὑδροφόρα δηλοῦντες ἀγγεῖα. Sic p. 976, annotat θυσάνους esse quos communis sermo κροσσοὺς vocat : unde οἱ κροσσωτοί : at κρωσσὸν per ω μέγα ap. Pausan. esse κεράμειον κρατῆρα ὕδατος, ὑδρίαν. Et p. 603, τοὺς διὰ τοῦ ο μικροῦ κροσσοὺς, ex eo dici quod eis τὸ ἄκρον σείεται : at vero τοὺς διὰ τοῦ ω μεγάλου denominatos παρὰ τὸ κρῶ, quod per sync. e κερῶ factum significat τὸ σταλάζω καὶ ἐπιχέω. Ubi etiam addit, ap. Soph. ita vocari τοὺς κρατῆρας, ap. Lycophr. ἀγγεῖα δεξιὰ ὑδρεύεσθαι, ut sunt λάγηνοι et ξέσται. Itidem schol. Theocr. τὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου κρωσσὸν esse ὑδροδόχον ἀγγεῖον, canente Theocrito 13, [46] : Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπειγόμενος, pro ὁ κοῦρος ἐπὶ τῷ ὕδατι εἶχε τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, Hydriam, Urceum. Inde Germanicum *Krous*, et nostrum *Cruche*. [Anton. Liberal. Transf. c. 26 : Ὁ δὲ παῖς Ὕλας ἔχων κρωσσόν. De κρωσσοῦ forma incerta Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 307, 308, 311, 402. Hase. De urceo ossa mortuorum excipiente Mosch. 4, 34 : Ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἅπάντων λέξαντες κατέθαψαν.]

[Κρῶσσος, ὁ, Crossus. Suidas : Κρ., ὄνομα κύριον.]

[Κρωτάνεροι (?), βάναυσοι, πολῖται, καὶ ἐξελευθεριῶται, Hesych.]

[Κρῶφι, τὸ, Crophi, mons Ægypti. Herodot. 2, 28.]

[Κτάντης, ὁ, Interfector. Dosiades Anth. Pal. 15, 26, 10 : Θεοκρίτοιο κτάντας.]

Κτάομαι, [Κτέομαι Ion.,] ήσομαι, Acquiro, Comparo. [Hom. Il. I, 400 : Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς· Od. Ξ, 14 : Οἰκήων, οὓς κτήσατο... Ὀδυσσεύς. Thucyd. 1, 70 : Ἀπολαύουσιν ἐλάχιστα διὰ τὸ ἀεὶ κτᾶσθαι. Herodot. 3, 98 : Τὸν χρυσὸν τρόπῳ τοιῷδε κτέωνται· 8, 112 : Ἐκτέετο χρήματα. Lysias p. 155, 15 : Μὴ κτησάμενος (τὰ χρήματα), ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαβὼν τοῖς παισὶ διένεμε· 154, 33 : Πρίασθαι τοιαῦτα ἃ κτησαμένῳ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἡδονὴν ἂν παρέχοι. Æsch. Pers. 755 : Μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ· 770 : Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο. Soph. OEd. T. 1499 : Κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ, i. e. liberos genuit ex matre. Similiter Eur. Iph. T. 696 : Παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν· Or. 1208 : Μακάριον κτήσει λέχος. Ἑταίρους κτᾶσθαι Eur. Or. 802, Plato Gorg. p. 461, C; φίλους Soph. Aj. 1360; ἡδονὰς El. 1303, Plato Tim. p. 86, C.] Dem. [p. 25, 24] : Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. Sed quod κτᾶσθαι et φυλάττειν hic dicit Dem., ab Isocr. [p. 19, A] dicitur κτᾶσθαι καὶ διασώζειν [σώζειν cod. Urb.]. Legitur et κτᾶσθαι ἵππους ap. Xen. [Anab. 7, 3, 30.] Et, Τιμὴν ἑαυτῷ καὶ γένει ἀείζωον κτώμενος, apud Plat. [Ep. 8, p. 356, A.] Sed et εὔνοιαν κτήσασθαι, ut Lat. Benevolentiam comparare : Isocr. Ad Phil. [p. 95, E] : Τήν γε εὔνοιαν κτήσῃ τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Dem. autem Pro cor. simul cum accus. εὔνοιαν junxit et accus. δόξαν, scribens [p. 257, 17] : Ἐξ ὧν δόξαν, εὔνοιαν, παρὰ πάντων ἐκτᾶσθε. [Soph. Ph. 1281 : Οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα. Χάριν κτᾶσθαι Soph. Tr. 191, 471, Ph. 1370.] Sed dicimur κτᾶσθαι ea etiam, quæ mala sunt [Κακὰ κτ. Soph. El. 1004, Eur. Med. 1047] : unde κτᾶσθαι ἔχθραν ap. Thuc. [1, 42] opp. præcedenti κτᾶσθαι εὔνοιαν, quod exp. etiam Suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰν ap. Plat. [Leg. 11, p. 936, B], Comparare calamitatem, Accersere sibi calamitatem. Exp. vero et Vexari calamitate. [Eurip. Or. 542 : Ζηλωτὸς, ὅστις... μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο. Soph. Aj. 777 : Ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργήν. Μῖσος κτώμενον Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, D. Soph. Ant. 294 : Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην, Impietatis crimen contraxi. Eur. Med. 218 : Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν.] || Κέκτημαι, Acquisivi, Comparavi, Habeo, Possideo. [Eurip. Bacch. 1341 : Τὸν Διὸς γόνον σύμμαχον κεκτημένοι· Suppl. 534 : Οὔ τι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ (τὸ σῶμα), πλὴν ἐνοικῆσαι βίον· Rhes. 701 : Νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον· Hel. 279 : Ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά. Plato Phædr. p. 260, B : Παντὸς ἄξιον τὸ θρέμμα... κεκτῆσθαι. Πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι Rep. 1, p. 329, E.] Xen. Cyrop. 8, [3, 46] : Λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς, Habe, Posside. Hinc κεκτημένος interdum sine adjectione pro Possessor [Soph. Ph. 778 : Ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ], Dominus. [Æsch. Suppl. 336 : Τίς δ' ἂν φίλους ὄνοιτο τοὺς κεκτημένους;] Aristoph. initio Pluti, Δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. [Plut. V. Niciæ c. 29.] Sic κεκτημένη, Domina : quo utitur Lucian. sæpe. Et Plut. : Ἐκήρυξεν ἀφίστασθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς ἑαυτὸν ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ γάμῳ τῆς κεκτημένης. [Soph. fr. 700 : Σαίνοντες (χορὸς ἰχθύων) οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Aristoph. Eccl. 1126 : Τῆς ἐμῆς κεκτημένης.] || Κέκτημαι interdum simpliciter pro Habeo. [Æsch. Ag. 1051 : Ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Plato Leg. 10, p. 887, E : Ὅσοι καὶ σμικρὸν νοῦ κέκτηνται.] Lysias [p. 168, 34] : Τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Ubi Bud. κτῶμαι putat exponi posse non solum Habeo, sed et Exerceo. In VV. LL. affertur itidem τέχνην κέκτημαι e Plat. Leg. pro Occupor arte. [Soph. Aj. 1121 : Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην. Ἔχειν et κεκτῆσθαι conjungunt Andocid. De myster. p. 10, 20 : Τὴν δ' οὐσίαν ἔσχον καὶ ἐκέκτηντο· Soph. Ant. 1278 : Ἔχων τε καὶ κεκτημένος... κακά· Plato Rep. 2, p. 382, B : Ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος. Et distinguunt Plato Theæt. p. 199, A : Ἕτερον... τὸ κεκτῆσθαι τὴν ἐπιστήμην, ἕτερον δὲ τὸ ἔχειν· Dio Chr. vol. 1, p. 454 : Οἰκίαν καὶ χωρίον... πολλοὺς ἤδη φανῆναι τῶν κεκτημένων πολὺν χρόνον οὐ δικαίως ἔχοντας.] Sed et κτᾶται interpr. Bud. ἔχει, Habet, in Dem. [p. 460, 6] : Τρία γὰρ τὰ μέγιστα ὀνείδη (ὁ νόμος οὗτος) κτᾶται, φθονεροὺς, ἀπίστους, ἀχαρίστους εἶναι δοκεῖν. Et e Xen. κτῶνται pro ἔχουσι [Mem. 3, 12, 2] : Πολλοί γε δόξαν αἰσχρὰν κτῶνται διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀδυναμίαν, δοκοῦντες ἀποδειλιᾷν. Dictum fuit et Ἔκτημαι pro κέκτημαι, unde ἐκτῆσθαι. Hom. Il. I, [401] : Οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὐναιόμενον πτολίεθρον, ubi Eust. [p. 759, 41; 1570, 24] annotat id esse Atticum, necnon Ionicum, abjecta consonante incrementi, sicut et in ἐβούλευκε, atque aliis. Utitur certe et Herodotus non semel [2, 42] : Ἔκτηνται ἱρόν· et [ib. 50] : Ἔκτηνται ὄνομα. Sic et ἐκτῆσθαι et ἐκτημένοι. Abjici autem consonantem dicit καλλιφωνίας causa, i. e. εὐφωνίας. [Æsch. Prom. 795 : Κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι. Plato Protag. p. 340, E : Τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι, ubi codd. partim κεκτῆσθαι, alibi quoque non raro inter has formas fluctuantes.] || Ἐκτήθην pass. aliquando : Ἃ ἐκτήθη, Thuc. [1, 123], Quæ comparata s. parta sunt. [Eur. Hec. 449 : Τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; Dionys. A. R. 10, 27 : Τὴν μετὰ πολλῶν κτηθεῖσαν ἡγεμονίαν πόνων. Democritus in Maximi Serm. II. πλούτου p. 124 Orell. : Πλούτου ἐπιθυμία μὴ κτηθεῖσα τρύχει, κτηθεῖσα δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεῖσα δὲ ταῖς λύπαις. Κτηθέντα Herodian. 5, 1, Liban. vol. 1, p. 21, 6, et 390, 4, Euseb. ap. Stob. Flor. 10, 32. Ἐκτήθη Themist. Or. 29, p. 345, D. Eustath. p. 572 extr. : Πενθεροὺς κατὰ γαμικὸν κτηθέντας συνάλλαγμα. Præsens passiv. ap. Synes. p. 125 : Ἀρετὴ σὺν πόνῳ κτᾶται.]

Κτάρα, Hesychio ἰχθὺς βραχύτερος πάντων. [Idem : Ἰκτάρα, ἐθνικῶς, ἰχθύς. Ἴκταρ vocatur ap. Athen. 7, p. 329, A. Eustath. p. 1936, 22 : Εὐτελέστατον δέ ἐστιν ἰχθύδιον, οὗπερ ἡ κλῆσις ἴκταρ. Ἐμφαίνει δὲ ἡ Βυζάντιος παραφθορὰ κτάρας τὰ τοιαῦτα λέγουσα.]

[Κτασία. V. Κτόνος.]

[Κτεανήχης, πένης (πύνης codex), Hesych. Voc. corruptum. Ἀχῆνες et ἠχῆνες, quod per πένητες explicant grammatici, comparant interpretes.]

[Κτεανισμὸς, ὁ, Possessio. Manetho 4, 41 : Ἀλλοτρίων κτεανισμῶν δεσποσύνους. Κτεατισμῶν Dorvill. ad Charit. p. 746. Sic κτεάτεσσιν in κτεάνεσσιν corruptum notabimus s. v. Κτέαρ. G. Dind.]

Κτέανον, τὸ, quum aliis poetis, tum Pindaro, i. q. κτῆμα, Quod possidetur, Possessio. [Pind. Ol. 3, 75 : Κτεάνων χρυσὸς αἰδοιέστατον· Nem. 9, 76 : Κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρείσσονας. Æsch. Sept. 730 : Κτεάνων χρηματοδαίτας... σίδαρος· Ag. 1573 : Κτεάνων μέρος βαιόν. Soph. fr. 230; Eur. Ion. 490; Apoll. Rh. 2, 1153; 3, 266, 334. De pecoribus Theocr. 25, 109 : Αὐγείας δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους ἤντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. G. D. Lucian. Alex. c. 24 : Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν. Id. Epigr. 3, 2 : Φείδεο σῶν κτ. et 11, 2 : Κρείσσων γὰρ μύθων ἡ κτ. φυλακή. Hase.]

Κτέαρ, τὸ, ejusd. cum κτέανον signif., itidemque poet.; sed nullum usus horum nominativorum exemplum

affertur : a quo tamen est dat. plur. κτεάτεσσιν apud Hom. aliquoties, pro κτέασσιν nimirum, interjecta syllaba τε : Il. Ψ, [829] : Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι· Od. Ξ, [115] : Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; O, [88] : Οὐ γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν. [Pind. Ol. 5, 55 : Ἐξαρκέων κτεάτεσσι· Pyth. 2, 109. Apoll. Rh. 1, 1341; 3, 591. Semel in tragœdia, Eur. ap. Stob. Flor. 120, 10 : Πρίν τινα συντυχίαν κτεάτεσσιν (κτεάνεσσιν cod. Paris. A) ἐμοῖς ... γενέσθαι.] Cetĕrum sciendum est, Etym. [M. p. 542, 8], postquam dixit κτεάτεσσιν esse a nomin. Κτέας, subjungere, rectius hic statui metaplasmum, ut sit κτεάτεσσι pro κτεάτοις, sicut πρόβασι pro προβάτοις. [Hæc Herodiani sententia est Π. μον. λ. p. 31, 4.] Quæ si sequamur, nomin. est Κτέατον. [Hunc recte rejicit Lobeck. Paralip. p. 176.] ‖ Κτάτεσιν, s. Κτεάτεσιν [Hoc ἢ κτεάτεσσιν addidit Musurus], Hesychio κτήμασιν, per syncop.

[Κτεάτειρα, ἡ, Paratrix. Æsch. Ag. 356 : Νὺξ φιλία, μεγάλων κόσμων κτεάτειρα.]

Κτεᾰτίζω, Acquiro, aut Possideo, κτῶμαι : sed a κτῶμαι fit κτῆμα, hoc contra fit a κτέαρ i. significante q. κτῆμα. Hom. Il. Π, [56] : Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτειχέα πέρσας· Od. B, [102] : Αἶκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας, i. e. πολλὰ κτέατα σχών, s. πολλὰ κτησάμενος, Cui amplæ facultates fuerint, Qui multa bona possederit. At VV. LL. male exp. per præsens Possidens. [Eumelus ap. schol. Pind. Ol. 13, 74 : Ἥν ἦ' Ἐφύρη (χώρην) κτεάτισσ', Αἰήτη δῶκεν ἅπασαν. Manetho 6, 677 : Αὖθις ἀπ' ἀλλοτρίων κτεατίσσεται ἄρκιον ὄλβον.] Ibid. ex Apoll. Arg. 2, [788] : Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ, pro Qui subegit.

[Κτεατισμὸς Dorvillii conjectura. V. Κτεανισμός.]

[Κτεάτιστος, ὁ, ἡ, Acquisitus, Paratus. Epigr. ap. Chandler. Inscr. ant. p. 80 (in Append. ad Anth. Pal. 299) : Κτεάτιστον ἐπεὶ λίπε πᾶσι νέμεσθαι ἄργυρον. Angl. Emendat Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 592, n. 1187, 3 : Ναὶ μὴν καὶ κτεάτεσσιν· ἐπεὶ λ. π. ν. ἄ. Hase.]

[Κτέᾰτος, ὁ, Cteatus, Actoris s. Neptuni ex Molione filius. Hom. Il. B, 621, N, 185; Pind. Ol. 10, 33; Apollodor. 2, 7, 2; Pausan. 2, 15, 1; 5, 3, 3; 6, 20, 16. Ἀμφίμαχος Κτεάτου παῖς Aristot. in App. Anth. Pal. 9, 31.]

[Κτείνω. V. Κτέω.]

Κτεὶς, ενὸς, ὁ, Pecten : τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. In Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 247, de pectine lanifico, quo comæ lanarum ordinantur] : Καὶ κτένα κοσμοκόμην. Item [Leonid. Tar. ibid. 211] : Τριχῶν σαγηνευτῆρα πύξινον κτένα. [Lucian. Amor. c. 44 : Πριστοῦ κτενὸς ἐντομάς. ‖ Instrumentum textorium, in cujus dentes immittuntur fila staminis, ap. Hesych. s. v. Σπαθάτον. V. Schneid. in Ind. ad scriptt. rei rust. p. 371. ‖ Instrumentum fullonium ap. Timæum Lex. p. 160 : Γναφικῷ κτενί. ‖ Rastrum dentatum. Κτεσὶν κηπουρικοῖς Philo in Mathem. vett. p. 100. De occa intelligendum videtur in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 297 : Κτένας ἑλκητῆρας. ‖ Κτένες lyræ : v. s. Κτένιον. ‖ Κτένες, Digiti, quia certis intervallis sunt distincti, ut dentes pectinis, ap. Æsch. Ag. 1603 : Τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας· ubi recte schol. : Τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων. Ad quem l. refertur quod] Hesych. κτένας dici scribit etiam τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς et τῶν ποδῶν τὰ στήθη [Legitur καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν, καὶ τὰ στήθη. Pollux 2, 144 : Στῆθος δὲ τὸ μετὰ τὸ κοῖλον (τῆς χειρὸς) πρὸ τοῦ μετακαρπίου. ... Ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθιον τῆς δρακὸς ἅπαν θέναρ οἴονται καλεῖσθαι ..., τὸ δὲ ἀντικείμενον πᾶν ὀπισθέναρ ἢ κτένας. Aristot. H. A. 1, 9 : Ἐὰν δ' (οἱ κανθοὶ) οἷον οἱ κτένες χρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι ...], facta tralatione ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτενῶν : ita vero dici et τὰς νωτιαίας πλευρὰς, Costas dorsi. [Hoc sensu Oppian. Cyn. 1, 295 : Πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα· τοὔνεκέν εἰσι πάσσονες εἰσιδέειν.] Item κτένες dicuntur Quatuor illi dentes anteriores, qui inter duos caninos interjecti naribus subsunt, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες et γελασινοὶ dicti : quorum nominum causas ex Polluce [2, 91] habes s. v. Τομεύς. Gaza ap. Aristot. Pectunculos vertisse dicitur. ‖ Κτεὶς dicitur etiam τὸ ἐφήβαιον, Pubes : Etymologo [M. p. 542, 18] τὸ μόριον τὸ αἰδοῖον. Latini etiam Pectinem id vocant. Juven. [6, 369] : Inguina traduntur medicis jam pectine nigro. [Pollux 2, 174 : Αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν· ὧν τὸ μὲν σύμπαν κτείς, ἐπίσειον. Clem. Al. p. 36 : Κτεὶς γυναικεῖος, ὅ ἐστιν εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν μόριον γυναικεῖον. « Rufus p. 32 : Κτεὶς τὸ τρίγωνον πέρας τοῦ ὑπογαστρίου, ubi κλεὶς legitur vitiose, ut p. 52. » Weigel. Callim. ap. Suidam s. h. v. (fr. 308) : Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι. Philodemus Anth. Pal. 5, 132 : Ὦ κτενὸς, ὦ λαγόνων. Diodoro Ecl. l. 32, p. 521, 92, restituit HSt.] Sunt et κτένες θαλάσσιοι, Pectines marini, teste eod. Etym. De his Aristot. H. A. 4, 4; Athen. 3, [p. 86, C; 90, F, ubi in versu Archippi vitiosa notanda dativi forma κτένεσιν, quam in κτεσὶν recte mutavit Elmslejus]. Plin. Pectunculos vocat quum alibi, tum 9, 29, sic scribens : Loligo etiam volitat, extra aquam se efferens, quod et pectunculi faciunt, sagittæ modo. Alibi Pectines appellat. Sunt autem e genere τῶν ὀστρακοδέρμων ζώων, et quidem eorum quæ cum δίθυρα sint, sunt etiam ἀνάπτυχα, ut et οἱ μύες conchas habent pectinatim striatas. [‖ De etymologia hujus voc. mira sunt commenta grammaticorum ap. Etym. M. p. 542, 19, Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 231, 27.]

[Κτεισίας, ὁ, n. pr. pro Κτασίας s. Κτησίας, quod v. Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 124, 56. Hase.]

[Κτένα, ἡ, i. q. κτείς. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 22 : Εἰς τοῦτο ἀποβάπτων τὴν κτέναν κτένιζε, ubi codex unus τὴν κτένα, alius κτένιον κτένιζε τὴν κεφαλήν. Κτένη ex Corona pretiosa memorat Ducang.]

[Κτενίδιον, τὸ, Pectunculus. Alex. Trall. 8, p. 488.]

Κτενίζω, Pecto. [Eur. Hipp. 1174 : Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν κόμας.] Anaxilas [ap. Polluc. 2, 34] : Ἡμεῖς δὲ κτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον. Pass. [med.] Κτενίζομαι, Pector, s. Pecto me. [Κτ. τὰς κόμας Herodot. 7, 208.] Aristoph. [fr. 501 ap. Polluc. l. c.] : Λούσησθε καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον. [Asius ap. Athen. 12, p. 525, F : Ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο.] Unde [passiv.] ἐκτενισμένος ap. Archilochum [et χαίτην ἐκτενισμένην ap. Simonid. Π. γυναικῶν v. 65. G. D. Synes. p. 79, A : Λακεδαιμόνιοι πρὸ αὐτῆς (τῆς μάχης) ἐκτενίσαντο. Artemid. Onirocr. 2, 6 : Κτενίζεσθαι καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφέρει. Hippiatr. p. 226, 9 : Εἰ κτενισθείη, λειοτριχήσει. Hase. ‖ Figurate de oratione comta Dionys. De comp. vv. p. 208, 11 : Ὁ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων.]

Κτένιον, τὸ, Pectunculus, Parvus pecten, ap. Suidam et Pollucem [5, 96; 10, 126. Arcad. p. 119, 9. Lucian. Adv. indoct. c. 19 : Οὐ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον (var. lect. κτένας). Schol. Luciani Lexiph. c. 2 : Στλεγγὶς ... ἔοικε τὸ κτ. οὕτω καλεῖν. « Schol. Diogen. Epist. in Notitt. mss. vol. 10, 2, p. 226. » Boiss.] Κτένια Hesych. vocari tradit τῶν κιθαρῶν τοὺς ὑπερέχοντας ἀγκῶνας. [Id est, Quorum incisuris fides finiuntur. Meibom. Κτένες ἑκάτεροι λύρας ap. Eratosth. Catast. c. 24. Valck.]

[Κτένισμα, τὸ, Pecten, Gl. Pectinatio ap. Eustath. Opusc. p. 122, 45 : Τοὺς ἐκ τριχῶν ἑλκυσμοὺς εἰς κτενίσματα (τιθέναι).]

[Κτενισμὸς, ὁ, Pectinatio. Eur. El. 524 : Πλόκος κτενισμοῖς θῆλυς. Περὶ κτενισμοῦ Oribas. p. 304 Matth. in lemmate capitis. G. D. Achmes Onirocr. p. 32, 19, de curanda barba ἢ κουρᾷ, ἢ ἀλοιφῇ, ἢ κτ. Hase.]

[Κτενιστὴς, ὁ, Pectinator, Gl.]

[Κτενιστὸς, ἡ, όν, Pectinatus. Symm. Jes. 19, 9 : Λίνον τὸ κτ.]

[Κτέννυμι. Κτεννύω. Κτέννω. V. Κτέω.]

[Κτενοειδὴς, ὁ, ἡ, Pectini similis. Schol. Clem. Al. p. 263 : Κάλλαιον τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων. Wakef. ‖ Adv. Κτενοειδῶς, Pectinatim, Gl.]

[Κτενοπώλης, ὁ, Pectinum venditor. Pollux 7, 198.]

[Κτενοῦς, οῦντος, ὁ, Ctenus, portus Chersonesi Tauricæ. Strabo 7, p. 308, 309, 312.]

[Κτένω. V. Κτέω.]

Κτενώδης, ες, ἡ, Pectini similis : [Phanias] apud Athen. 2, [p. 58, E] in sermone de malva. [Strabo 1, p. 49 : Τὰ κτενώδεα καὶ χηραμίδων τυπώματα.]

[Κτενωτὸς, ἡ, όν.] Ap. Hesych. reperio Κτενωτὸς, quod videtur significare Pexus. Ipse tamen κτενωτὴν

exp. ὑφαντήν : et κτενωτὴν τρίχα dici ἐφαπτίδα : τριχὸς appellatione ibi, ait, ideo usurpata, quoniam τὰ ἔρια sunt τρίχες τῶν προβάτων. Itaque eo l. κτενωτὸς erit Pectine percussus : qui pecten et σπάθη dicitur ac χερκίς : dicente et Ovidio, Percurrere pectine telas ; pro ὑφαίνειν : vel Pexus, quoniam panni recens texti carduis fullonicis pecti et κτενίζεσθαι solent. [Χιτωνίσκος κτενωτὸς, Vestis (villosa) pexa, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246 ; et χιτωνίσκιον κτενωτὸν ib. G. Dindorf.]

[Κτέρας, τό.] Ap. Hesych. non solum Κτέαρ, sed et Κτέρας i. q. κτῆμα. Extat et ap. Etym. [M. p. 542, 7. Ex Hom. Il. K, 216 : Τῇ μὲν (oviculæ) κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον· Ω, 235 : Δέπας περικαλλὲς ... μέγα κτέρας.]

Κτέρεα, τὰ, Exequiæ, Inferiæ, Justa. Hom. [Il. Ω, 38 : Τοί κέ μιν ὦκα ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν· Od. E, 311 : Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων·] Od. [A, 291] : Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι, ubi Eust. [p. 1418, 32] κτέρεα exp. κτέατα, ἤτοι κτήματα νεκρικά : addens, Vel proprie τὰ κτεινομένοις προσήκοντα : quod quum addit, videtur et ipse malle a κτείνω deducere. [Hesych. : Κτέρεα, πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα.] Pro qua deductione facit et quod ap. Hesych. legitur, sc. esse κτέρες i. q. νεκροὶ, Mortui : nisi potius hoc κτέρες a κτείνω, at vero κτέρεα a κτέρες derivemus. Sciendum est autem in VV. LL. perperam scribi ἐπικτέρεα, juncta sc. præp. ἐπὶ nomini, quæ verbo jungenda erat : s. potius seorsum accipienda, subaudiendo σήματι. [Moschus 4, 33 : Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης. Apoll. Rh. 1, 254 : Ἐνὶ κτερέεσσιν ἑλυσθείς, Fasciis feralibus involutus.]

Κτερείζω, Exequias celebro, Inferias fero, Justa facio, Funero, Parento. Apoll. [Rh. 2, 857] : Νέκυν ἐκτερέϊζεν ὅμιλος. At vero ap. Hom. [Od. A, 291], ubi dicit [ἐπὶ] κτέρεα κτερεΐξαι [et Γ, 285 : Ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν], ut in l. quem modo protuli, tale est, quale esset Lat. Parentalia parentare. [Il. Ω, 657 : Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον ; Od. Ψ, 646 : Ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερείϊζε.]

[Κτέρες. V. Κτέρεα.]

Κτερίζω, pro eod. [κτερείζω] : cujus aor. Hesych. ponit κτερίσαι, item κτερίξαι, unde est Ἀκτέριστος, i. q. ἀκτερέϊστος. Ab Hesych. ἀκτέρισποι exp. ἄταφοι. [Hom. Il. Σ, 334 : Οὔ σε πρὶν κτεριῶ· Λ, 455 : Ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί· X, 336. Soph. Ant. 204 : Τοῦτον ... τάφῳ ... κτερίζειν. Eur. Hel. 1244. Phanocl. ap. Stob. Flor. 64, 14, 18 : Ὀρφείην ἐκτέρισαν κεφαλήν. Simonid. Anth. Pal. 7, 270 : Τούσδ' ... εἷς τάφος ἐκτέρισε. Anton. Lib. c. 37 : Ἐκτέρισαν ἐν τῇ νήσῳ. Et in Indice :] Κτερίζω, ab Hesych. exp. non solum ἐνταφιάζω, Humo ; sed etiam κτῶμαι, a κτέρας q. e. κτῆμα, et σκυλεύω. [Hanc interpretationem ad κεραΐζω refert Rubnk.]

[Κτέρισμα, τό. Numeri singularis exx. nulla sunt. Κτερίσματα, τὰ, Justæ exsequiæ, Parentalia, ap. Soph. OEd. C. 1410 : Μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὶ κτερίσμασιν. Eur. Tro. 1249 : Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων· Hel. 1407 : Ἐνάλια κτερίσματα· Suppl. 309. Inferiæ, ap. Soph. El. 434 : Ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί· 931 : Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα. G. D. Conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1838, p. 143, et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 422, 4. Hase.]

Κτεριστὴς, ὁ, Inhumator, Libitinarius. Ulpian. in Pand. [tit. 3 l. 14] De institoria actione : Si libitinarius, quem Græci κτεριστὴν vocant, servum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam actionem. [Hesych. : Ταφῆες, κτεριστaί.]

Κτέω, Interficio, Occido. A Κτῶ, inquit Eust. p. 517, sunt duo derivativa, Κτείνω, quod profertur, et Κτῆμι, quod non profertur : cujus participia, κτὰς, ut ἱστὰς, et κτάμενος, ut ἱστάμενος. Idem vero p. 1925, ad Od. X, [216] : Ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν [alii libri κτέομεν] πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν, annotat, κτέωμεν pro φονεύσωμεν, simile esse τῷ ἀφέωμεν, et τῷ φθέωμεν, et ᾧ εἰδέωμεν, pro ἀφῶμεν, φθῶμεν, εἰδῶμεν : unde patere, primitivum verbum esse Κτῶ, quod integre scribendo sit Κτέω, et pleonasmo literæ ν, Κτένω, se cum epenth. literæ ι, dici Κτείνω : sicut ἔω, ἔνω, εἴνω, i. e. καλύπτω. [Aoristi Ἔκταν, de quo HSt. infra, conjunctivus est epicus κτέω (pro κτῶ), et plural. κτέωμεν pro κτῶμεν. Infin. Κτάμεν (v. Καταχτάμεν in Καταχτείνω), vel κτάμεναι (Il. E, 301, P, 8, Od. K, 295, 322). Particip. Κτάς. Passiv. Ἐκτάμην, ἔκτατο, infin. Κτάσθαι, particip. Κτάμενος.] Etym. quoque [M. p. 542, 12] κτάμενος ita format : a κτῶ, i. e. φονεύω, fit Κτῆμι, fut. κτήσω, præt. ἔκτηκα. Pass. Ἔκταμαι, ἐκτάθην, ἐκτάμην, unde partic. κτάμενος. Quod κτάμενος habetur quum in aliis poetarum ll., tum apud Hom. Il. E, 28 : Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν· et [Γ, 375] : Βοὸς ἴφι κταμένοιο. [Æsch. Pers. 923 : Τὰν ἐγγαίαν ἥβαν ... κταμέναν.] Activum autem partic. est Κτὰς, unde καταχτὰς, tanquam a Καταχτῆμι : Hom. [Il. O, 335] : Ἄνδρα κατακτὰς, Qui interfecit. Et συγκατακτὰς, Qui simul interfecit, apud Soph. Aj. [230] a Συγκατακτῆμι. Item Ἀπέκτατο, ap. Hom. [Il. O, 437], Interfectus est, cujus passiva vox fingatur ἀποκτᾶμαι, ab Ἀποκτῆμι, ut ἔκτατο, a quo κτάμενος, de quo dictum modo fuit, a Κτῆμι. Exp. autem ἀπέκτατο active etiam, sc. Interfecit. At vero Ἔκτα et ἔκταν, itidemque κατέκτα et κατέκταν quære in Κτείνω, Κατακτείνω. [Seqq. « Κτᾶν ... et imperf. » ex Indice.] Κτᾶν Hesych. affert pro κτάναι, ἀνελεῖν, φονεύειν : et κτᾶσθαι pro ἀναιρεθῆναι, κτανθῆναι : quod potius paroxytonως scrib. κτάσθαι : utpote infin. ex aor. 2 med. ἐκτάμην. || Κτῆμι inusitatum thema est aoristi 2 ἔκτην, e quo particip. κτὰς, infin. κτάμεναι pro κτάναι : et med. κτάσθαι, ac particip. κτάμενος. Pro eo dicitur κτείνω, in præs. et imperf.

|| Κτένω [Κτέννω recte scriptum ap. Eust. p, 1604, 11; 1648, 6], Interficio : quod a κτέω fieri tradit Eust., deinde κτείνω ex hoc κτένω, interjecta sc. vocali ι. Sed nullum tamen usus verbi hujus κτένω exemplum affertur ; at compositi ἀποκτένω, ex LXX [Jes. 66, 3] : Ὁ ἀποκτένων κύνα. Et Κτέννω cum duplici νν, unde ἀποκτέννω, quod Æolicum esse volunt [Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 233, 9, Eustath. p. 1604, 11, Greg. Cor. p. 588, 597. Contra Κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ fuisse tradit Eust. p. 1648, 5 : at vereor ne per errorem Eustathio antiquiorem hoc scriptum fuerit pro κτέννω. Ahrens. De dial. Æol. p. 52. Κταίνω inter verba in αινω memoratur ab Herodiano II. μον. λ. p. 24, 17], ut ἀργεννὸς pro ἀργεινός. Etym. quoque [M. p. 542, 16] Κτέννω annotat διὰ δύο νν, addens fut. esse κτανῶ. [V. quæ de ἀποκτέννω dixi in annotat. ad schol. Aristoph. Av. 368, vol. 3, p. 180. G. Dindorf.]

|| Κτείνω, de quo dictum fuit in Κτῶ, et in Κτένω, proxime præcedd., Interficio. Fut. κτενῶ, præt. ἔκταχα, unde ἀπεκτακὼς ap. Aristot., et ἔκταγκα quoque, ut quidam volunt, afferentes itidem ἀπέκταγκα. [Sext. Emp. p. 266, 10 : Κτείνεται μὲν λέγεται, ἔκταγκα δ' οὐ λέγεται. De utraque forma, ἔκταχα et ἔκταγκα, quibus tertia accedit ἐκτόνηκα, conf. quæ de composito Ἀποκτείνω suo loco dicentur. Legitima apud Atticos præteriti forma Ἔκτονα est, ex composito potissimum ἀπέκτονα cognita.] Aor. 2 ἔκτανον : sed per acop. dicitur ἔκταν pro ἔκτανον, et ἔκτα pro ἔκτανε. Hom. Il. [Z, 205] : Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. [M, 46, Od. A, 300, Γ, 198, al. Soph. Tr. 38 : Ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν. Eur. Herc. F. 423 : Ἔκτα βοτῆρ' Ἐρυθείας. Frequentius in composito κατέκταν. Formam sine augmento annotavit Hesych. : Κτᾶ (κτὰ ἢ ἔκτα Musurus), ἔκτεινε.] Sed ἔκταν quidam maluerunt esse pro ἔκτειναν, per sync., non apoc., ut ἔκτας pro ἔκτεινας ap. Eur. [Med. 1398.] Alii vero ἔκτα pro ἔκτη, et ἔκταν pro ἔκτασαν poni dixerunt, a Κτῆμι. Sed ἔκταν pro ἔκτην etiam, ut sit 1 sing. V. itidem κατέκτα et κατέκταν in Καταχτείνω. Est autem hoc thema κτείνω multo ceteris usitatius. Hom. Il. I, [589] : Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει· Ω, [393] : Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ· Σ, [309] : Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί ῥα [τε] κτανέοντα κατέκτα. [Omittimus Tragicorum et aliorum scriptorum quorumvis exempla quum de præsenti tum de imperfecto, aoristo utroque, ἔκτεινα et ἔκτανον, et futuro κτενῶ.] Et Κτείνομαι, Interficior : Il. E, [465] : Κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς. Usus est hujus et in prosa, licet non tantus quantus compositi ἀποκτείνω. Plut. [Mor. p. 89, C] :

Ὥσπερ γὰρ δ' τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα κτεῖναι διανοηθείς. Utitur et alibi. [Seqq. ex Indice.] Κτάνειν quoque Hesych. affert pro κτείνειν: unde κτάνθεν pro ἐκτάνθησαν, h. e. ἀνῃρέθησαν. [Κτανθεὶς ænigm. Anth. Pal. 14, 32: Κτανθεὶς τὸν κτείναντα κατέκτανον. Thomas M. p. 141: Ὁ ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς. Ἀπεκτάνθησαν schol. Apoll. Rh. 2, 296. Schæf.]

|| Κτιννύω et Κτίννυμι, Occido. Sed horum quoque thematum exemplum nullum affertur, quum tamen afferatur compositorum Ἀποκτιννύω et Ἀποκτίννυμι [quæ in cod. Plat. Clarkiano plerumque per diphthongum scripta sunt, ἀποκτείνυμι, ἀποκτεινύναι, quod probat Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 233, 23: Κτεινύω διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ δι' ἑνὸς τοῦ ν κατὰ παράδοσιν, τὸ δὲ ἀποκτιννύναι διὰ τοῦ ι καὶ διὰ δύο νν. Ἀποκτινύναι, simplici ν scriptum, probat Phryn. in Bekk. Anecd. p. 29, 7. V. Ἀποκτείνω. « Κτίννυμαι, Occidor, Euseb. H. E. p. 30. » Kall.] Sed et Κτεννύω, ac Κτέννυμι, sicut Κτέννω, habentur in VV. LL.

[Κτηδὼν, όνος, ἡ.] Κτήδων, Hesychio τριόδους. Ap. Suidam vero in manuscripto etiam codice paroxytonως scriptum κτηδόνες, ab oxytono nominativo κτηδὼν, expositum τριόδοντες [τριόδοι Phot. p. 181, 17] ἰχθύες καὶ θηρίδια. Quibus addit, ita vocari etiam τὰς ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις. Theophr. κτηδόνας in arboribus vocat Venarum cursus, s. Furcas quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι: ut vidisti s. v. Δίοζος [vol. 2, p. 1511], ubi ex eo habes exx. cum Plinii interpretatione. [Hero in Mathem. vett. p. 134: Τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου εἰς τὸ ὕψος τῆς χοινικίδος δεῖ ποιεῖν. || De venis schisti lapidis ap. Diosc. 5, 145: Ἔοικε δὲ τῆς συνθέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν κτηδόνων αὐτοῦ ἀμμωνιακῷ ἁλί.] Idem Plin. κτηδόνας vocat non solum Venarum cursus, sed etiam Pectines: velut 16, 38: Fagis pectines transversi in pulpa. Ubi etiam Venas appellat: dicens, In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque sunt: discrimen earum facile. Venæ latiores candidioresque, pulpæ fissilibus insunt. Et mox, Quibusdam pulpa sine venis, mero stamine et tenui constat. Nec vero arboribus solum κτηδόνες sunt, sed etiam membranis et tunicis in corpore humano. Hippocr. De corde: Ὑμένες καὶ ἄλλοι τινὲς ἐν τοῖσι κοίλοισιν ὁκοῖον ἀράχναι διάπετέες ζώσαντες πάντα τὰ στόματα, κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Ubi Int. Strias et Segmenta transtulit. Et Rufus De partib. hominis 2, 3 [p. 55] scribit, oculi χιτῶνα τὸν κερατοειδῆ ex eo sic appellatum, quoniam κέρατι παραπλησίως εἰς κτηδόνας ἀναλύεται· ubi Int. vertit Fibras et filamenta. [|| Flocculus. Galen. vol. 7, p. 518: Κτηδόνας ἐρίου διεξαμμένου καταρτᾶν πρὸ τῆς ῥινός. Hemst.] Apud Eust. reperio etiam Κτιδόνες, per ι. Ita enim ille p. 1229, in expos. hujus hemistichii [Il. Φ, 169]: Μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, Aristarchus vero scribit ἰθυκτίωνα, h. e. ἐπ' εὐθείας ἔχουσαν τὰς κτιδόνας [κτεδόνας in schol. Ven.], s. τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, quas idiotæ ἴνας vocant: i. e. Venas s. Fibras. His subjungit, Ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ· innuens, in lapidibus etiam κτιδόνας dici Venarum cursus s. fibras. Sic vero et in mei manuscripti Homeri margine annotatum est, quosdam scribere ἰθυκτίωνα, dicentes, κτιδόνας vocari τὰς κατ' εὐθεῖαν διαφύσεις τῶν ξύλων, οἷον ἴνας. Et mox, Annotat Aristonicus Zenodotum scribere ἰθυκτιῶνα, properispωmenως, quod κτιδόνες dicantur τῶν ξύλων αἱ γραμματοειδεῖς διαφύσεις. Ibid. annotatur, eos qui per πτ scribunt, etiam ipsos non tantum proparoxytonως, sed etiam properispωmenως scribere, interpretantes ἐπ' εὐθείας φερομένην s. πετομένην aut πορευομένην: et hoc epitheto laudari non tam hastam quam Achillem nomine τῆς εὐστοχίας καὶ εὐθυβολίας: ut et alibi ἐπ' εὐστόχου dicitur, Ἰθὺ βέλος πέτεται. Sed hæc obiter et extra rem propositam. [Et alibi:] Κτίωνες, αἱ, Fibræ quæ ligna per longum percurrunt, αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, quas vulgariter ἴνας vocant. Sic Eust. ex Aristarcho Il. Φ. Hæc VV. LL., sed falso: apud eum enim κτιδόνες scribitur, ut supra docui in Κτιδών.

Κτῆμα, τὸ, Quod aliquis acquisivit, acquisitum possidet, Possessio: ut quum dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον. [Numero singulari semel ap. Hom. Od. O, 19: Μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται. Soph. Tr. 245: Ταύτας (puellas) ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν· Ant. 702: Ἐμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον. Eur. Rhes. 190: Κάλλιστον οἴκοις κτῆμα. Xenoph. OEc. 1, 7: Ὅ τί γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται, οὐ μὰ Δί', οὐκ εἴτι κακὸν, τοῦτο κτῆμα ἐγὼ καλῶ.] Et εἶναι κτῆμά τινος [Plat. Phæd. p. 62, D: Ἡμᾶς ἐκείνου (τοῦ θεοῦ) κτήματα εἶναι], Plut. [Mor. p. 831, C]: Καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ᾖς ἄλλου. [Eur. Med. 49: Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς, de vetula Medeæ nutrice. Κτῆμα et χρῆμα conjuncta ap. Dionys. De comp. vv. p. 2 R.: Κτῆμα δέ σοι πέμπω (hunc librum) τὸ αὐτὸ καὶ χρῆμα πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, Quod et possidere et uti eo possis.] Plur. κτήματα, Bona, Facultates, Opes, quæcunque quis possidet. Hom. Il. Γ, [72]: Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω· Od. Ξ, [92]: Κτήματα δαρδάπτουσι. [Æsch. Sept. 790: Σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα. Κτημάτων παμπησία ib. 817. Soph. OEd. C. 1027: Δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται. Eur. Belleroph. fr. 21, 6: Κτημάτων ἀποστερεῖν. Plato Leg. 5, p. 726: Πάντων τῶν αὐτοῦ κτημάτων μετὰ θεοὺς ψυχὴ θειότατον.] Xen. Hell. 5, [2, 10]: Καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ἐκείνοις μὲν ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένοις, ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. [Cyrop. 6, 1, 25: Πολλὰ τάλαντα χρυσίου καὶ ἀργυρίου ἄγων καὶ ἄλλα κτήματα.] Ap. Dem., λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων, In possessionem bonorum alicujus mitti, Bud. At in VV. LL. Pignora accipere. Appellatione κτήματος s. κτημάτων, comprehendit et mancipium s. mancipia Aristot., quæ alio nomine ἀνδράποδα, Polit. 1, [2, 4]: Ἄλλου δ' ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ἂν κτῆμα ᾖ, ἄνθρωπος ὤν· OEc. 2 [immo 1, 5]: Περὶ δὲ κτημάτων, πρῶτον καὶ ἀναγκαιότατον τὸ βέλτιστον καὶ ἡγεμονικώτατον· τοῦτο δ' ἦν ἄνθρωπος· διὸ δεῖ δούλους παρασκευάζεσθαι σπουδαίους· vicissim autem κεκτημένος dicitur a servo Dominus s. Herus. [De servis Xen. De vect. 4, 42: Τί εἰς πόλεμον κτῆμα χρησιμώτερον ἀνθρώπων; De amicis Mem. 3, 11, 5: Καλόν γε τὸ κτῆμα καὶ πολλῷ κρεῖττον ἢ ὄϊων τε καὶ βοῶν καὶ αἰγῶν, φίλων ἀγέλην κεκτῆσθαι. Ib. 2, 4, 1: Πάντων κτημάτων κράτιστον φίλος σαφής.] Isocr. autem Or. ad Dem. [p. 8, A] postquam illum hortatus est, ut suæ divitiæ ipsi χρημάτων pariter et κτημάτων usum præbeant, subjungit, χρήματα esse τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, at vero κτήματα esse τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. [Κτήματα et χρήματα conjuncta ap. Plat. Leg. 5, p. 728, E: Ἡ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσις· Appian. Syr. c. 53: Ἤτει λογισμοὺς χρημάτων τε καὶ κτημάτων· Artemidor. 4, 7: Ἃ πάλαι τις ἐκέκτητο χρήματα ἢ κτήματα· aliosque quos Lobeck. citat Paralip. p. 58. Differunt hæc sic ut χρήματα pecuniam potissimum significet, κτήματα vero bona quævis dicantur quæ quis possidet. Δημόσια κτήματα pro usitato δημόσια χρήματα dixit Ammon. s. v. Ναύκραρον p. 97, ubi Thom. M. p. 623 δημόσια χρήματα dixit, cui in libris quibusdam adjectum est ἢ κτήματα.] || Prædium. Herodian. [2, 6, 5]: Εἰς τὰ πορφωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον. Hac autem in signif. ap. ipsum etiam Dem. legisse mihi videor [p. 239, 27: Κτήματα ἔχων ἐν Βοιωτίᾳ]. Vernacula lingua *Une possession* vocamus itidem Prædium. [Ἀγροὺς καὶ κτήματα conjungit Isæus p. 55, 24. De agris intelligi potest ap. Xen. OEc. 20, 23: Πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα τὸ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἰόν. Longus 1, 1: Ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος κτῆμα κάλλιστον. Eustath. p. 685, 31: Κτήματα οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασὶν, Ὅμηρος δὲ ἐπὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ὑπαρχόντων. Sic etiam Hesych.: Κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα. Vicus ap. Jo. Malal. p. 47, 18: Οἱ τοῦ αὐτοῦ κτήματος· 51, 9: Ἔλαβεν ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνετράφη ἀγροίκους γενναίους. || Res, in abstracto. Soph. OEd. T. 549: Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς· Ph. 81: Ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαχεῖν. Plato Leg. 9, p. 863, B: Δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός (ὁ θυμός). Xenoph. Cyrop. 1, 5, 12: Κάλλιστον ... κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ ... χαίρετε. Greg. Nyss. vol. 2, p. 225, D: Καταλιπόντος ... λόγον κτῆμα τῷ βίῳ.]

Κτηματικὸς, ἡ, ὸν, Qui multa possidet, Dives, Opulentus. Synes. [p. 219, B]: Πόσοι τῶν πρώην ἔτι

κτηματικῶν, διὰ τοῦτον πτωχεύουσι. Plut. Sol. [c. 14], ut refert Bud., κτηματικοὺς Divites appellat, qui agros Athenis possidebant, quos et χρηματικοὺς vocat περὶ σεισαχθείας loquens: quibus opp. τοὺς ἀκτήμονας: scribit enim: Ὡς τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκει καὶ τοῖς ἀκτήμοσιν. [Id. V. Tib. Gracchi c. 9, 10, 12. Polyb. 5, 93, 6. Diodor. 18, 10: Τῶν κτηματικῶν συμβουλευόντων ἡσυχίαν ἄγειν.] At κτηματικὴ κώμη, pro Villa, Bud. e Gaza ap. Cic. [Θρέμματα κτηματικὰ Eustath. Opusc. p. 140, 32.]

Κτημάτιον, τὸ, q. d. Possessiuncula. Ap. Alciphr. [1, 36] pro Prædiolo.

[Κτηματίσκιον, τὸ, Possessiuncula. Sic hanc latinam vocem, a S. Gregorio Magno P. M. usurpatam, græce reddit Zachar. P. M. Dialog. S. Greg. 3, 21. Hase.]

Κτημᾰτίτης, ὁ, ead. signif. qua κτηματικὸς, ap. Lycurgum, teste [Photio p. 181, 19 et] Suida, ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων. [Et omisso Lycurgi nomine Lex. rhet. p. 274, 5. Epist. Socr. 27, p. 58, 11: Πλούτου κτ. Κτηματῖται, οἱ, Prædiorum possessores, ex Theophyl. Bulg. Epist. 24 indicat Ducang.]

Κτηματολογία, ἡ, Dicere cujus sit hoc vel illud κτῆμα: eand. formam habet, quam γενεαλογία. Bud. e Gaza, Ἡ μὲν γενικὴ γενεαλογίαις καὶ κτηματολογίαις συντέτακται· ut quum dicitur οἶκος Ἀριστοτέλους. Poni potest, ut addit idem Bud., pro Titulis possessionum, quibus hodie utimur, quum dominum hujus et illius loci dicimus.

[Κτηματοφύλαξ, κος, ὁ, Saltuarius, Gl.]

[Κτημένη. V. Κτιμένη.]

[Κτῆμι. V. Κτέω.]

[Κτήνειος, ὁ, ἡ, Pecorinus, Pecualis, Pecuinus. Orig. C. Cels. 4, p. 201. Seager. Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. § 10, p. 145. Kall. Κτηνεία gl. sine interpretatione posita ap. Zonar. p. 1261.]

Κτηνηδὸν, Jumentorum s. Pecudum more. [Herodot. 4, 180: Μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιέοντες κτ. μισγόμενοι.]

Κτηνίατρος, ὁ, Jumentorum medicus. Veterinarii, inquit Bud. postt. Ann. in Pand., sunt κτηνίατροι, h. e. Jumentorum veterinorumque curatores et medici: qui iidem ipsi soleas equis affigunt. [Veterinarius, Gl.]

[Κτηνικὸς, ἡ, ὸν, Pecuarius. Malchus Excerpt. Hist. p. 267, 16 Nieb.: Εἴ τι κτηνικὸν ὑφαρπάζει.]

[Κτηνίτης, ὁ, Jumentarius, Gl.]

[Κτηνοβασία, ἡ, Coitus cum brutis. Joann. Jejun. Pœnit. p. 79, D. Alibi tamen, ib. p. 93, B, et ap. Jomon. Canon. p. 105, C et 107, D, cusum est Κτηνοβατία, in Enchirid. edito a Morino p. 119, E, Κτηνοβάτεια. Hase.]

[Κτηνοβατέω, Bruta turpiter ineo. Achmes Onirocr. p. 100, 3: Κτηνοβατοῦντα. Hase.]

[Κτηνοβάτης, ὁ.] Κτηνοβάται, Qui ineunt jumenta, bruta. Hoc, inquit Bud., fortasse significat κτηνοβάται in Pand. [Schol. Aristoph. Ran. 432, 965. Ex Harmenopulo 6, 4, 4, indicat Ducang.]

[Κτηνόθυτος, ὁ, ἡ, Qui est ex pecudibus mactatis. Epiphan. t. 2, p. 261, C: Κτ. θυσία. Hase.]

[Κτηνομίσθιον, τὸ, Jumentorum vectura. Basilic. 53, 5, 6.]

[Κτηνόμορφος, ὁ, ἡ, Pecudiformis. Georg. Pisid. Heracl. 2, 51: Τὸ κτηνόμορφον τῆς ἀταξίας τέρας. Angl. Id. De van. vitæ, 68: Τὰς κτηνομόρφους τῶν παθῶν παρεμφάσεις. Hase.]

Κτηνοπρεπὴς, Quem decent eadem quæ et jumenta decent, Cui conveniunt eadem quæ et jumentis, Jumentis s. Brutis similis, Stolidus. Κτ. ἄνθρωπος, Arethæ i. q. et κτηνώδης. [Tit. Bostr. Expos. in Luc. p. 774, A: Τὸν κτηνοπρεπῆ μεταμείψαντας βίον. Hase. Cyrill. C. Julian. 3, p. 89: Τὸ ἀγνοεῖν τί ἐστι τὸ ἀγαθὸν κτηνοπρεπὲς ἂν εἴη.]

Κτῆνος, τὸ, Jumentum, Pecus. Dictum κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως, i. e. a Possidendo, tanquam præcipua possessio. [H. Hom. 29, 9: Κατ' ἀγροὺς κτήνεσιν εὐθηνεῖ ἄρουρα. Herodot. 2, 41 et 64: Τἄλλα κτήνεα. Plato Critia p. 109, B: Ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες.] Xen. Cyrop. 8, [3, 41]: Ἦκει δέ τις... ἢ νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν· OEc. [7, 19]: Ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἔστιν ἐν ὑπαίθρῳ, ubi κτήνεσι redditur Feris a Cic. ap. Colum. [12, 1], ut videbis p. 46 mei Lex. Cic. [Callim. Dian. 125: Κτήνη σφιν λοιμὸς καταβόσκεται.] Ap. Herodot. 8: Ὁ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας· qua signif. dicitur et κτήνη ἀχθοφόρα, Jumenta sarcinas portantia, quæ et Sarcinaria jumenta Cæsari. Quidam interpr. etiam Animalia veterina. [De suibus Polyb. 12, 4, 14. Κτήνη προβάτων καὶ κτήνη βοῶν LXX Gen. 26, 14.] || Κτῆνος deducit ἀπὸ τῆς κτήσεως Eust. [p. 999, 17], cui libenter assentior, quod sciamus veterum præcipuas divitias in pecorum possessione fuisse: unde et πολύμηλος dicitur aliquis ab Hom. volente Divitem significare. Affertur tamen et alia deductio [ex Etym. M. p. 542, 24], sc. a κτείνω, Interficio, ut κτῆνος dicatur proprie de Illo quadrupedum genere, quæ mactari et immolari solent. [|| Hesych.: Κτήνεα, χρήματα. Κτήματα, Possessiones, significat ap. Æsch. Ag. 132: Πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ μοῖρ' ἀλαπάζει.]

[Κτηνοστάσιον, τὸ, Jumentarium, Gl. Moschop. Π. σχεδ. p. 99, 180. Boiss.]

[Κτηνοτροφεῖον, τὸ, Pecorum stabulum. Geopon. 15, 8, in lemmate capitis.]

Κτηνοτροφέω, Jumenta pasco, Sum pastor jumentorum. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 89]: Κτηνοτροφοῦσιν Ἄραβες καὶ νέμουσι τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. [Id. ib. p. 399, 35 et 233, 30: Κτ. γὰρ καὶ ζωοτροφοῦσιν ἐν τοῖς μάλιστα οἱ ἀπὸ τοῦ ἔθνους. Hase. Constant. Porphyr. in Banduri Imp. Orient. vol. 1, p. 68, A. Hippiatr. p. 163.]

Κτηνοτροφία, ἡ, Ipsa actio pascendi jumenta s. pecora. Plutarcho [V. Popl. c. 11], teste Bud., κτ. et προβατεία dicuntur Res pecuaria. [Dionys. A. R. 3, 36.]

Κτηνοτρόφος, ὁ, [Jumentarius, Gl.] Jumentorum, Pecudum, Pecorum pastor. [Diodor. 1, 74: Ἐν βίῳ κτηνοτρόφῳ (κτηνοτροφοῦντες codd. quattuor, κτηνοτροφοῦντι duo) διατελοῦσι. LXX Num. 32, 4: Γῆ κτ.]

[Κτηνοφθόρος, ὁ, ἡ, i. q. κτηνοβάτης. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 584. Struv.]

[Κτηνοφόρος, ὁ, ἡ, Pecora ferens. Πέδον κτ. Theod. Prodr. Amor. p. 162. Elberl.]

[Κτηνόω.] Κτηνόομαι, et Ἀποκτηνόομαι, In jumentorum s. pecudum naturam degenero, In pecudinam naturam degenero, Bud., afferens e Greg. [Nyss.] De homine [vol. 1, p. 93, A]: Πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος ἀποκτηνοῦται, διὰ τῆς πρὸς ἄλογον ῥοπῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον τῷ χείρονι. [Idem vol. 3, p. 207. Wakef.]

Κτηνωδία, ἡ, [Natura pecuina,] Stoliditas pecuaria et bestialis, Bud. [Georg. Pisid. De van. vitæ v. 70. Id. Hexaem. v. 752: Τῶν παθῶν κτηνωδίαν. Hase. Κτηνώδεια ap. Dionys. Areop. p. 5. Kall.]

Κτηνώδης, ὁ, ἡ, q. d. Jumentarius, Pecuarius, Pecualis, i. e., Ad jumentum pertinens aut pecudem, s. Jumento similis, vel Pecudi. Alicubi reddi potest et Belluinus. Κτ., inquit Bud., Pecudis similis, i. e. Stolidus, Brutus, ap. Greg. (θηριώδης vero Qui efferatus est), qui et κτηνοπρεπὴς Arethæ. [LXX Ps. 72, 22. Hesych.: Κτηνωδέστερα, ἀλογώτερα· κτήνη γὰρ τὰ ἄλογα. || Adv. Κτηνωδῶς Ps. 72, 23. Tzetz. ad Lycophr. 798: Μὴ κτ. οὕτω γράφων χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδήσεως.]

[Κτησαρέτη, ἡ, Ctesarete, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, 38.]

[Κτήσαρχος, ὁ, Ctesarchus, exsecutor testamenti Aristotelis. Diog. L. 5, 56.]

[Κτησᾶς, ᾶ, ὁ, Ctesas, n. pr. in inscr. ap. Bœckh.]

Κτησείδιον, τὸ, q. d. Possessiuncula: ut a κτῆμα fit dimin. κτημάτιον. [Herodian. Epimer. p. 239, Suidas, Zon. p. 1261. Legitur ap. Julian. Epist. 46 init., Epictet. Diss. 1, 1, 10, Eustath. Opusc. p. 242, 38.]

[Κτησιάδης, ὁ, Ctesiades, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 294, 43.]

[Κτησίαρχος, Ctesiarchus, n. pr. Lysiæ oratio ὑπὲρ Κτησιάρχου ap. Harpocr. s. v. Ἐπεσκήψατο. || De alio v. s. Κτησίοχος.]

[Κτησίας, ὁ, Ctesias, sycophanta. Aristoph. Ach. 839. || Helluo, ab Anaxila aliisque Comicis exagitatus. V. Athen. 10, p. 416, D. || Cnidius, historiarum scriptor, quarum fragmenta collecta edidit Bæhrius Francof. a. 1824.]

[Κτησίβιος, ὁ, ἡ, Bona s. opes possedens. Paul. Alex. c. 2. Schneid.]

[Κτησίβιος, ὁ, Ctesibius, Halæensis. Demosth. p. 1310, 17. || Mathematicus Alexandrinus. Athen. 4, p. 174, B. || Chalcidensis, philosophus. Id. 1, p. 15, C; 4, p. 162, E. V. Clint. Fast. Hell. vol. 3, p. 507. || Historiarum scriptor. Lucian. Macrob. c. 22, Apollod. ap. Phlegont. De long. p. 120.]

[Κτησίδημος, ὁ, Ctesidemus, pictor. Plin. H. N. 35, 11, 40. Κτησίδαμος ap. Zonar. p. 1260, ubi alius codex Κτησίδημος.]

[Κτησικλῆς, έους, ὁ, Ctesicles, Atheniensis. Demosth. p. 572, 26. || Archon eponymus olymp. 111, 3, ap. Diodor. 17, 17, Dionys. H. De Dinarch. c. 9, Plut. Mor. p. 844, A. || Sculptor. Athen. 13, p. 606, A. || Plurali Lucian. l. in Κτήσιππος posito.]

[Κτησίλαος. V. Κρησίλαος.]

[Κτησιέπης, ὁ, Ctesiepes, n. pr. in inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 347. Simile est Μνησιέπης ib. p. 247.]

[Κτήσιος, ία, ιον, Ad possessionem pertinens. Æsch. Ag. 1009: Χρημάτων κτησίων. Soph. Tr. 690: Κτησίου βοτοῦ λάχνην, quod schol. exp. ἀπὸ κτητοῦ βοτοῦ. HSt. s. v. Κτῆσις:] Κτήσιος ab eadem origine, Quæstor, Fortunator, ut Κτήσιος Ζεὺς quum ap. alios [Æsch. Suppl. 445: Γένοιτ' ἂν ἄλλα (χρήματα) κτησίου Διὸς χάριν· Ag. 1038: Σταθεῖσαν κτησίου (intelligitur Διὸς ex v. 1034) βωμοῦ πέλας], tum ap. Isæum p. 222 [70, 26, Pausan. 1, 31, 4, Anticlid. ap. Athen. 11, p. 473, C. Δοτῆρα πλούτου καὶ κτήσεως interpretatur Dio Chr. Or. 1, p. 9, A]. Hæc Bud. At in VV. LL. Κτήσιος Ζεὺς exp. Possessionum et prædiorum præses: meminit autem et Harpocr. [Κτησίου Διός· Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ· «Τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον»], item Plut. [Mor. p. 1048, C]. Ibid. Κτήσιος Mercurius, Quæstorius, Κερδῷος: quod sc. lucripetis propitius putaretur. [Fort. ex Mor. p. 828, A: Τοὺς γὰρ ἀντὶ τοῦ πωλεῖν τιθέντας ἐνέχυρα τὰ αὑτῶν οὐδ' ἂν ὁ θεὸς σώσειεν ὁ Κτήσιος. Ἀθηναίη κτησία Hippocr. Insomn. c. 4. Θεοὶ κτήσιοι, Dii possessionum præsides, ap. Dionys. A. R. 8, 41. G. D. Auctore eod. Dionys. ib. 1, 67, deos Penates græce οἱ μὲν Πατρῴους ἀποφαίνουσιν, οἱ δὲ Γενεθλίους· εἰσὶ δ' οἱ Κτησίους. De Jove Κτησίῳ, qui videtur i. q. Ζεὺς πλουτολογὴς s. πλουτολόγος in numis Nysæorum, conf. Eckhel. Doctr. vol. 2, p. 587. Hase.]

[Κτήσιος, ὁ, Ctesius, Eumæi pater. Hom. Od. O, 414: Κτήσιος Ὀρμενίδης.]

[Κτησίοχος, ὁ, Ctesiochus, Ctesiæ Cnidii pater, ap. Lucian. V. H. 1, 3, Tzetz. Hist. 1, 82. Κτησιάρχου ἢ Κτησιόχου dicitur ap. Suidam et Eudoc. p. 268. || Apellis pictoris frater ap. Suid. s. v. Ἀπελλῆς. *Ctesilochum* Apellis discipulum memorat Plin. H. N. 35, 11, 40, cui *Ctesiochi* nomen restituendum arbitror. G. Dind.]

Κτήσιππος, ὁ, e Luciano pro Possessor equorum [Fugit. c. 26: Ἀπὸ δ' οὖν τῆς ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα οὐκ ἂν ἁμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας]. Alioqui est n. pr. [Κτήσιππος unus ex procis Penelopæ, ex insula Same, ap. Hom. Od. Υ, 288, 303, 304, al. || Herculis ex Astydamia filius. Apollod. 7, 8, 8; Pausan. 2, 19, 1; 3, 16, 6. || Pæaniensis, Socratis discipulus, ap. Plat. Euthyd. p. 273, A, Phæd. p. 59, B, et alibi non raro. || Chabriæ filius. Demosth. p. 451 extr., Athen. 4, p. 165, E; Plut. V. Phocion. c. 7.]

Κτῆσις, εως, ἡ, Possessio, Ipse possidendi actus; aut etiam Acquisitio. [Posidon. ap. Athen. 6, p. 274, A: Τῶν ἄλλων τῶν ὑπὸ τὴν κτῆσιν ἀφελὴς καὶ ἀπερίεργος χρῆσις.] Thuc. 4, [105]: Τὸν Θουκυδίδην κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας. Et ap. Eund. [1, 8 et 13], Τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι, Acquirendis pecuniis dediti, s. Comparandis. [Χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσις Plato Leg. 5, p. 728, E. Κτ. ἀγαθῶν Symp. p. 205, A; ἀρετῆς p. 180, B; σωφροσύνης Gorg. p. 508, B. Plur. Κτήσεις ἱματίων Phæd. p. 64, B. Κτῆσις τῆς φρονήσεως Epinom. p. 975, A.] || Sed sæpe ponitur ἀντὶ τῶν κτημάτων, pro Rebus quæ possidentur, pro Facultatibus, ut ap. Hom. [Il. E, 158: Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο· Ξ, 491, et] Od. Ξ, [62]: Καὶ κτῆσιν ὅπασσεν, et in aliis ejusd. poetæ ll. [Soph. El. 1290: Πατρῴαν κτῆσιν· 960: Πλούτου πατρῴου κτῆσιν· Tr. 162: Λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν. Ib. 230: Εὖ δὲ προσφωνούμεθα κατ' ἔργου κτῆσιν (expugnationem OEchaliæ)· fr. 202: Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι. Eur. Alexandri fr. 6: Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεὼν... οὐκ ἔστι... κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεστέρα.] Itidem in prosa [Plato Leg. 1, p. 632, B: Τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἀναλώματα φυλάττειν], Isocr. [p. 109, B: Οὐ πρὸς τὰς τούτων κτήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους.] Sic ap. Aristot. Polit. 2, [5] ἰσάζειν et δμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. [Diodor. 12, 5: Τὰς κτήσεις διαρπάσαντες πολλῆς ὠφελείας κύριοι κατέστησαν. De fundis s. villis, Dionys. A. R. 8, 19: Ἀνδράποδα ὅσα κατέλιπον ἐπὶ τῶν κτήσεων. Diodor. 14, 29: Καταλαμβάνοντες τὰς τῶν ἐγχωρίων κτήσεις γεμούσας ἀγαθῶν· 16, 8: Τὰς κατὰ τὴν χώραν κτήσεις.]

[Κτῆσις, ὁ, Ctesis, n. pr. in l. Demogneti ap. Herodian. Π. μ. λέξ. p. 11, 30: Κτῆσιν τὸν Μνησιθέου· si sana lectio.]

[Κτησιφῶν, ῶντος, ἡ, Ctesiphon. Steph. Byz.: Κτ., πόλις Ἀσσυρίας. Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ. (Polyb. 5, 44, 4. Strabo 16, p. 743: Κώμη, Κτ. λεγομένη, μεγάλη. Lucian. Navig. c. 34; Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1207.) Τὸ ἐθνικὸν Κτησιφώντιος.]

[Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ, Ctesiphon, n. pr. ap. Aristoph. Ach. 1002: Ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται. || Leosthenis filius, Anaphlystius, propter decretam Demostheni coronam auream accusatus ab Æschine, cujus oratio superest Κατὰ Κτησιφῶντος inscripta. Nominatur etiam ap. Demosthenem non raro. G. D. || Architectus, qui constituit ædem Ephesiæ Dianæ. Vitruv. 3, 1; Plin. H. N. 36, 14. Hase.]

[Κτῆσος, ὁ, Ctesus, n. pr., quod cum similibus Δρῆσος et Ῥῆσος componit et a κτήσω derivat Etym. M. p. 287, 41. Memoratur etiam ab Herodiano Π. μον. λ. p. 11, 14.]

[Κτησὼ, οῦς, ἡ, Cteso, n. pr. in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, 25.]

[Κτήσων, ωνος, ὁ, Cteson, Ithacensis. Athen. 1, p. 16, F. || Cerameus, ap. Demosth. p. 1361, 21 || Alius ap. Alexidem Athen. 8, p. 356, E. || Plural. Κτήσωνες v. s. Κτήσιππος.]

[Κτητειὸς, ὁ, n. pr. cum Πληνειὸς memoratum ab Arcad. p. 44, 10, corrupte pro Κητειὸς et Πηνειὸς, quæ fluviorum nomina esse docet p. 44, 22.]

[Κτητέον, Comparandum. Plato Rep. 2, p. 373, A: Χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα κτ. Alc. 1 p. 134, C: Αὐτῷ ἄρα σοὶ πρῶτον κτ. ἀρετήν. Eustath. Opusc. p. 230, 26.]

Κτητικὸς, ἡ, ὸν, Acquirendi peritus s. Comparandi. Isocr. Panath. [p. 283, C]: Τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων. [Strabo 16, p. 783: Σώφρονες δ' εἰσὶν οἱ Ναβαταῖοι καὶ κτητικοί. Eustath. Opusc. p. 230, 20: Ὦ κτητικὲ μοναχὲ καὶ... χρηματιστικέ· 96, 82.] Et κτητικὴ τέχνη [ap. Platon. Soph. p. 219, C; 222, A, et al.], vel κτητικὴ sub. τέχνη [ib. p. 219, D], Acquirendi ars s. disciplina, Ars quæstuaria, Bud. ex Aristot. [Polit. 1, 4.] || Κτητικὰ nomina Græcis gramm., quæ Latinis Possessiva. [Sic κτητικαὶ ἀντωνυμίαι, Pronomina possessiva, ap. Apollon. in l. De pronomine et alios grammaticos quosvis. Κτ. τύπος Etym. M. p. 223, 36. Schol. Philostr. Her. p. 416 ed. Boiss.: Ἐπειδὴ ἡ γενικὴ κτητική ἐστι καὶ δεσπόζει ἀεί. || Adv. «Κτητικῶς. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 785, 12: Ὅθεν καὶ φοινίκεια κτ. ὀνομάζονται. Schol. Æschin. p. 263 ed. Bekk.» Boiss. Apoll. Al. De constr. p. 79, 7: Τῶν κτ. νοουμένων ὀνομάτων. Hase. Eustath. p. 775, 2.]

[Κτητορικὸς, ἡ, ὸν, Fundatorius. Eustath. Opusc. p. 196, 25: Τὸ δὲ νῦν βασιλικὸν ἀρίστευμα καινίσει μὲν καὶ τὸ πάλαι κτητορικὸν ὄνομα, i. e. nomen fundatoris s. conditoris urbis. Id. p. 207, 92: Φιλοτιμούμενος μηδέν τι τῶν ἱερῶν ἔργων ἀπογενέσθαι, ἀλλὰ τὸ πάλαι κτητορικὸν αὐτοῖς ἐναπομεῖναι μέχρι τέλους ἐκφώνημα πρὸς μνήμην τοῖς ἀνεγείρασιν. «Κτ. τοπικὸν, ap. Balsamon. Resp. 53, et in scholio ad sect. 2 tit. 6 SS. Canonum Constant. Harmenopuli: Ἀπὸ κτητορικοῦ νηστεύσει. || Κτ. δίκαιον, Jus patronatus, quod monasterii conditor in illud sibi reservavit, vel quod illi competit ratione fundationis, in Sancito Manuelis Charitopuli

in Jure Græco-Rom. l. 3, p. 242.» Ducang. Georg. Pachym. Andron. p. 128, C: Κατά τι κτ. ἀπὸ τῆς συζύγου δίκαιον.]

[Κτητόρισσα. V. Κτήτωρ.]

Κτητὸς, ὴ, ὸν, q. d. Acquisibilis, i. e. Qui acquiri potest, Qui comparari potest. Hom. Il. I, [406]: Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε, καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα. [Eurip. Hipp. 1295: Ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν. In versu spurio Hel. 909: Τὰ κτητὰ δὲ κτᾶσθαι κελεύει. Plato Protag. p. 324, A: Ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὔσης· Symp. p. 197, D: Ἔρως ... ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις.] Isocr. [p. 21, B]: Δόξῃ μὲν χρήματα κτητά. Longin. [De subl. 9, 1]: Εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. [Dignus quem acquiras, ap. Plat Hipp. min. p. 374, E: Τὰς δὲ ἑκουσίως κακὰ ἐργαζομένας αἰσθήσεις κτητὰς ὡς ἀγαθὰς οὔσας.] || Acquisitus, Quæsitus, Bud. e Plat. Leg. 8, [p. 841, E: Ὠνηταῖς εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν τρόπῳ κτηταῖς γυναιξί· Polit. p. 289, D: Τοὺς ὠνητούς τε καὶ τρόπῳ τούτῳ κτητούς.] Exp. etiam Emptus, et Emptitius. Sic Hesiod. [Op. 408], γυναῖκα κτητὴν appellat, quam alii ἀργυρώνητον. Apud quem quidam interpr. Ancillam, sicut vicissim ὁ κεκτημένος appellatur Dominus.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, Possessor, Dominus. Pro quo in prosa dicitur potius ὁ κεκτημένος: usus est tamen illo et Luc. Act. 4, [34: Κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν· ad quem l. refertur gl. Hesychii, Κρήτορες, οἰκιδίων (οἰκι codex) κτῆσται (κτῆται Scaliger). Diodor. Exc. p. 599, 17: Οἱ πλεῖστοι τῶν κτητόρων ἱππεῖς ὄντες ἐντελεῖς. Clem. Al. Pæd. 2, p. 166, 10: Γεωργοὶ κτητόρων ... ῥωμαλεώτεροι. Themist. Or. 13, p. 180, A: Ζεῦ Ῥώμης κτῆτορ καὶ πολιοῦχε· nisi κτίστορ scribendum. G. D. Jo. Clim. p. 316, 22: Τῷ κτήτορι τούτῳ τοῦ οἰκείου πλούτου. Phot. Epist. p. 285, 5: Ὅσοι κτήτορες, οὗτοι ἐπώλουν. Anast. Sin. Hodeg. p. 136, 6. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1145, A; 1150, C; 1152, A. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 161, 39: Τῶν κτητόρων καὶ ἀρχόντων τῆς πόλεως. Hase. || Κτήτορες, Municipes, qui in urbe domos possident, ap. scriptores medii ævi, quorum exx. v. ap. Ducangium. Ab ejusdem ætatis scriptoribus κτήτωρ interdum pro κτίστωρ dictum esse videtur, cujus exx. ab Ducangio sunt allata (add. Tzetz. Hist. 3, 964: Τοῦ κτήτορος τῆς πόλεως· 6, 697: Ὁ κτήτωρ τῆς πόλεως Μιδείας), in quibus Κτήτορες monasteriorum aut ædium sacrarum conditores s. fundatores vocantur: unde ductum adjectivum Κτητορικὸς supra memoravimus. || « Femin. Κτητόρισσα, ἡ, Conditrix, Fundatrix. Niceph. Greg. Hist. Byz. 6, p. 109, A: Τῆς κτητορίσσης τῆς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου μονῆς.» Boiss. Murator. Inscr. p. 168. Kall.]

Κτίδεος, α, ον, Confectus e viverræ pelle s. corio. Hom. Il. K, [458]: Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο Καὶ λυκέην. [Hesych.: Κτιδέα, γένος περικεφαλαίας, καὶ κτὶς (i. e. ἰκτὶς) δέ ἐστι ζῷον ὅμοιον γαλῇ· οὗ τὸ δέρμα εὔθετον εἰς περικεφαλαίας. Τινὲς δέ φασι δορὰν λύκου. G. D. Conf. Salm. ad Solin. col. 1009, A, et Dureau de la Malle *Rech. sur les anim. domest.* p. 23. Hase.]

[Κτιδών. V. Κτηδών.]

Κτίζω, Condo, Creo, Fabricor: ut Deus dicitur mundum hunc κτίσαι, Condidisse, Creasse, Fabricatus esse: et princeps aliquis πόλιν τινὰ κτίσαι, Condidisse, Ædificandam curasse: s. Statuisse, Constituisse. Thuc. 1, [7]: Τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾠκίσθησαν, ... ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο, Muris cinctæ condebantur, s. Muris a conditoribus cingebantur. Idem 1, [100] dicit τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, Locus qui ædificabatur: vel potius Vicus: nec enim tam commode dicere queas Locum ædificare quam Ædificare urbem, villam, vicos, casas, porticum, hortos, prædia: et Condere urbem, arcem, mœnia, muros, rempublicam. Sic Hom. [Il. Υ, 216: Κτίσσε δὲ Δαρδανίην·] Od. Λ, [262]: Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο Πύργωσάν τ', Ædificiis instruxerunt. [Herodot. 7, 153: Κτιζομένης Γέλης ὑπὸ Λινδίων.] Itidem vero et quum Herodot. dicit [1, 149] κτίζειν χώρην, et [4, 178] κτίζειν νῆσον, accipiendum est pro οἰκίζειν, Urbibus conditis habitatam reddere: s. Oppida et urbes pagosque condere in. [Diodor. 5, 80: Ἄλλας τέ τινας νήσους ἔκτισαν καὶ ταύτας τὰς νήσους καταχτησάμενοι πόλεις τινὰς ᾤκισαν ἐν αὐταῖς. Idem 5, 75; 14, 3. « De urbe prisca colonis frequentata et aucta. Herodot. 1, 168: Ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἄβδηρα, τὴν πρότερος τούτων Τιμήσιος κτίσας ... 1, 167: Ἐκτήσαντο πόλιν ταύτην, ἥτις νῦν Ὑέλη καλέεται, ἔκτισαν δὲ ταύτην ...» Schweigh. Πόλιν ἔκτισσε Pind. Pyth. 1, 121. Κτίσεν ἄλσεα μείζονα θεῶν ib. 5, 119. Κτίσθη τεῖχος Ol. 8, 48. Ἀποικίαν κτίσαι Æsch. Prom. 815. Soph. Ant. 1101: Κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον· quod schol. per κατασκεύασον exp. Eurip. Erechth. fr. 17, 9: Αἱ δ' ἄλλαι πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι. Plato Hipp. maj. p. 285, D: Ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις. Isocr. p. 32, C: Τὴν πόλιν αὐτοῖς ἔκτισε. Perf. κεκτικέναι τὴν Ῥώμην ap. Diodor. (ex Georg. Syncell.) vol. 2, p. 636, 67. || Constituo, Colloco. Hippocr. p. 810, C: Κύστις τε γὰρ καὶ γοναὶ καὶ ἀρχοῦ τὸ χαλαρὸν ἐν τουτέῳ ἔκτισται. Cui loco apta Hesychii interpretatio est, Κτίσαι, ἱδρῦσαι. || Procreo. Æsch. Suppl. 171: Ζεὺς ... τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' (Ἰὼ) ἀτιμάσας τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ. || Instituo. Κτίσαι ἑορτὰν Pind. Ol. 6, 116, et forma media ἐκτίσατο ἀγῶνα, Instituit certamen, Ol. 10, 32. Eratosth. ap. Athen. 7, p. 276, A: Τοῦ Πτολεμαίου κτίζοντος ἑορτὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπὰ γένη. De cultu herois instituendo Herodot. 1, 167: Ἔκτισαν τὴν πόλιν, πρὸς ἀνδρὸς Ποσειδωνιήτεω μαθόντες ὡς τὸν Κύρνον σφι ἡ Πυθίη ἔχρησε κτίσαι ἥρων ἐόντα.] Phalaris vero in Epist. [106, p. 304: Τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην ἄξια φρονεῖν] dicit etiam κτίζειν τέχνην, pro eo quod Cic. Artem instituere. [De Neptuno artis equos frenandi inventore Soph. OEd. C. 715: Ἵπποισιν τὸν ἀχεστῆρα χαλινὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.] Forsan et Condere reddideris, ut dicitur Condere jura, pro Auctorem esse: quo modo Hesych. quoque κτίσαι exp. non solum ἱδρύσαι, οἰκίσαι, sed etiam ἄρξασθαι. [|| Facio, Patro. Soph. Tr. 898, in versu, ut videtur, spurio: Καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία (Dejaniræ, quæ mortem sibi ipsa conscivit) κτίσαι. || Facio, i. e. Efficio, Reddo. Æsch. Eum. 17: Τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα· ubi schol.: Ποιήσας· ἰδίωμα δὲ τοῦτο Αἰσχύλου. 714: Χρησμοὺς ... Διὸς ταρβεῖν κελεύω μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι· Suppl. 140: Τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας κτίσειε· Choeph. 1060: Ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει· Pers. 289: Πολλὰς Περσίδων μάταν εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. Addito dativo Choeph. 350: Τέκνων τε κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ κτίσας. Passiv. 484: Οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο. Eur. Suppl. 620: Ποτανὰν εἴ σέ τις θεῶν κτίσαι. || Hesych.: Κτίσω, θύσω, ἀπάρξομαι, ποιήσω.] Porro pro passivi præt. partic. ἐκτισμένος poetæ dicunt Κτίμενος, teste eod. Hesych., afferente κτιμένη pro κατῳκισμένη, et κτίμενον pro οἰκούμενον, Habitatum, Conditum: ut ap. Hom. εὖ κτίμενον πτολίεθρον.: quod et una voce ἐϋκτίμενον scribitur. [Quod v. In κτημένος corruptum ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 28, 27.]

[Κτιλεύω, i. q. κτιλόω. Pindarus ap. schol. Pyth. 2, 31: Ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε. Κτιλεύσασθαι ap. Hesych. V. Κτιλόω.]

Κτίλος, ὁ, [Hesychio et] Etymologo [M. p. 542, 33] dicitur ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριὸς, Aries, dux gregis: quasi κίλος, a verbo κίω quod est πορεύομαι: seu, ut Homeri schol. vult, quasi ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, quod præeat et ducat ceteras pecudes. Il. Γ, [196]: Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν· Ν, [492]: Λαοὶ ἔπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Volunt κτίλον dici etiam de Quocunque alio cicure et mansueto animali. Ab Hesych. adjective quoque exp. ἡγεμὼν, Ductor; πρᾶος, τιθασὸς, Mansuetus, Cicur: ut sane e Pind. Pyth. [2, 31] affertur ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας pro σύντροφον καὶ συνήθη. [Ad quem l. schol.: Ὅμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς ποίμνης κριὸν κτίλον ὀνομάζει, ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία οὐχ οὕτως ἔχει. Ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτίσαι, ὅ ἐστι θρέψαι, καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος, Ὀρικτίτου συός, τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου. Νῦν οὖν κτίλον οἱονεὶ τὸν συντεθραμμένον καὶ συνήθη λέγει καὶ εἰθισμένον τῇ χειρί. Καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει « Ἔνθα ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε.»] Itidem apud

Nicandri schol. [Ther. 451] ex Empedocle, Ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ Φῆρές [Θῆρές] τ' ἄνθρωποί τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει. Necnon ex Hesiodo, Χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι. Nam et his ll. κτίλα esse vult τὰ ἥμερα καὶ πραέα. [Parthen. c. 10 : Κύνες οὖσαι οὐ πάνυ κτίλοι. Eustath. Opusc. p. 3, 22 : Τοῦ χειροήθους κτίλου· 258, 52; 292, 89.] Quin etiam Nicandr. ὠὰ κτίλα dixisse pro ἥμερα καὶ τιθασσὰ, vel λιπαρὰ, vult idem schol. in Ther. [451] de dracone adversario aquilæ : Ἠρήμωσε καλιὰς, Αὔτως ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὠεὰ βρύχων. Ubi non solum Mitia, sed etiam Tenera reddere queas.

[Κτιλόω. HSt. post verba s. Κτίλος posita :] Sane verbum Κτιλοῦν significat, Cicurare, Mansuefacere, Delinire, Demulcere. Herodot. 4, p. 163 [c. 113], de Scythis et Amazonibus : Οἱ δὲ λοιποὶ νεηνίσκοι ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων· μετὰ δὲ, συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα, οἴκεον δμοῦ, γυναῖκα ἔχων ἕκαστος ταύτην ἣ τοπρῶτον συνεμίχθη, i. e. ἐπράϋναν, χειροήθεις ἐποίησαν. Inde partic. pass. ἐκτιλωμένος ap. Pausan., Qui cuipiam familiaris factus est, δ συνήθης τινὶ γενόμενος, teste Eust. [p. 403, 38. Forma media ap. Hesych. Κτιλεύσασθαι ἢ κτιλώσασθαι, συληθῆναι· quod in συνεθισθῆναι mutabat Is. Vossius, collata gl. : Ἐκτιλωμένοι, συνηθισμένοι. Sed non apparet quomodo formæ mediæ significatio tribui possit passiva. Quamobrem συνεθίσαι potius scribendum. G. D.]

Κτῖμένη, ἡ, [Ctimena, soror Ulixis. Hom. Od. O, 363. ||] Urbs Thessaliæ. [Κτημένη, idque postulante literarum serie, ap. Steph. Byz., qui adj. gentilia fingit Κτημένιος et Κτημεναῖος, et ap. Theognost. p. 113, 3. Quam scripturam convellit mensura versus ap. Apoll. Rh. 1, 68 : Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν. Hesych. : Κτιμένη, κατωκισμένη· καὶ πόλις Θεσσαλίας. G. D. De numis Κτημεναίων sublestæ auctoritatis, Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 453. Hase.]

[Κτίμενος. V. Κτίζω.]

[Κτίμενος, δ, Ctimenus, Eurydamantis pater. Apoll. Rh. 1, 67.]

[Κτῖμος, δ, Ctimus. Zonar. p. 1260, ubi de nominibus a Κτη incipientibus agitur : Τὸ Κτῖμος δὲ διὰ τοῦ ι.]

[Κτίννυμι. Κτιννύω. V. Κτέω.]

Κτὶς, ἡ, dicitur pro ἰκτὶς, per aphæresin, i. e. Viverra. [V. Κτίδεος. Κτὶς lectio vitiosa pro κτεὶς apud Polluc. 7, 35.]

Κτίσις, εως, ἡ, Creatio, Fabricatio. [Αἱ τῶν πόλεων κτίσεις, Urbium origines, Polyb. 10, 24, 3. Ὁ περὶ τὰς ἀποικίας καὶ κτίσεις καὶ συγγενείας τρόπος τῆς ἱστορίας 9, 1, 4; 2, 1; 34, 1, 3. Schweigh. Dionysii Chalcidensis Κτίσεις memorantur ab Harpocr. s. v. Ἡφαιστία et s. Ἡραῖον τεῖχος : ad quem v. Maussac. p. 185 et Galen. Ad Parthen. p. 134, 135. Valck. Plut. Mor. p. 435, D : Ἔν τε πολέμοις καὶ κτίσεσι πόλεων, In urbibus condendis. Ib. p. 582, A, et al. De coloniis condendis Isocr. p. 272, E : Ὁ περὶ τὴν κτίσιν τῶν ἀποικιῶν πόλεμος.] Paulus Ad Rom. 1, [20], κτίσις τοῦ κόσμου, Creatio s. Fabricatio mundi. Accipitur et pro κτίσμα, Res condita, Res creata : s. Creatura. Paulus ibid. [25] : Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Et in Epist. ad Galat. 6, [15], Καινὴ κτίσις, Nova creatura, vel etiam Nova creatio. [Κτίσις apud scriptores ecclesiasticos notat 1. Creationem, et sumitur proprie pro productione rerum ex nihilo. Jo. Chrys. vol. 8, p. 148, ex eoque Photius Bibl. 277, p. 1577 : Κτίσις ἐν τῇ γραφῇ λέγεται ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγή. Ἔκτισεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανόν· τοῦτ' ἔστιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐργάσασθαι. Eodem modo Basil. Epist. 141, et vol. 2, p. 543. Improprie, pro Regeneratione. Jo. Chrys. l. c. : Κτ. ἐν τῇ γραφῇ λέγεται ἡ ἐκ τοῦ ὄντος ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολή· κτίζει ὁ θεὸς ὅταν τὸν πονηρὸν ἄνθρωπον καλὸν ἀπεργάσηται· ἐνταῦθα τὸ κτίζειν πραγμάτων ἐστὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολή. Hæc est δευτέρα κτίσις ap. Basil. l. c. vel καινὴ κτίσις, de qua Apost. Ad Cor. 2, 5, 17, et Gal. 6, 15, Greg. Nyss. vol. 3, p. 304, Basil. M. vol. 2, p. 105, Athanas. vol. 1, p. 224, aliique. Pro Instauratione et renovatione cœli et terræ, quæ fiet in mundi et rerum omnium mutatione, v. Jes. 65, 17; 66, 22. Basil. M. Epist. 141, τρίτην κτίσιν dicit esse τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν. 2. Creaturam, A Rem creatam. Ita Ep. ad Rom. 8, 38, ad Coloss. 1, 15, ubi Christus vocatur πρωτότοκος πάσης κτίσεως. Pro tota Rerum creatarum universitate usurpatur a Basil. Sel. p. 4 : Κτίσεως ἔδαφος, Mundi pavimentum. Et Or. 36 : Ὅπερ γὰρ ἥλιος ἐν τῇ κτίσει, τοῦτο ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι. De toto Genere humano Ev. Marci 16, 15 : Κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ep. ad Coloss. 1, 23. De ordinatione politica, Ep. Petri 1, 2, 13 : Ὑποτάγητε πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν κύριον· ad quem l. OEcumenius p. 149 : Κτίσιν ἀνθρωπίνην τὰς ἀρχὰς λέγει τὰς χειροτονητὰς ὑπὸ τῶν βασιλέων ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, καθότι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ ἀνθρώπων ἐτάχθησαν, ἤτοι ἐτέθησαν. Οἶδε γὰρ ἡ γραφὴ τὴν θέσιν κτίσιν καλεῖν. Suicer.]

Κτίσμα, τὸ, Opus conditum s. creatum : s. Opus, Structura, Ædificium. [Procopii de ædificiis Justiniani libri sex inscripti Περὶ κτισμάτων. « Φάρος, Παρίων κτίσμα, A Pariis condita, Strabo 7, p. 315. Hyriæ κτίσμα Νυκτέως ap. Eustath. p. 264, 43. » Valck. In numis Nicopoleos Epiri : CEBACTOR KTICMA. Mionnet *Descr. de Méd. ant.* t. 2, p. 56, n. 76; Suppl. t. 3, p. 371, n. 81 et 82; p. 373, n. 94–97 etc. Steph. Byz. p. 10, 29 : Ἀγνῶνος κτ. τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Id. ib. 36 : Κτ. Ἀργείων ἀποίκων· p. 12, 8 et 17; 16, 35, aliisque multis ll.; quapropter ap. eund. p. 73, 8, κτῆμα Διομήδους pro κτίσμα Δ. vitium scripturæ putat Miller. *Journ. des Sav.* 1838, p. 698. Hase. Pro κτίσις ap. Eustath. p. 1382, 50 : Δοκοῦσι τρόπον τινὰ θητεῦσαι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ τῆς Ἰλίου κτίσματι.] In Epist. Jacobi [1, 18] : Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων, Ut essemus primitiæ quædam rerum ab ipso conditarum, seu Creaturarum ejus, ut vulgo loquuntur.

[Κτισματολατρεία, ἡ, Creaturarum cultus. Theophyl. ad Ep. ad Rom. 2, 6, p. 21. Suicer. Pseudochrys. t. 10, p. 999, D ed. Paris. alt. Id. t. 9, p. 926, B : Τῶν κτισμάτων θεοποιίας, κτισματολατρείαν. Hase.]

[Κτισματολατρέω, Creaturas colo. Suidas s. v. Ἀβραὰμ vol. 1, p. 21, A : Ὁρῶν τοὺς ἀνθρώπους κτισματολατροῦντας.]

[Κτισματολάτρης, δ, Creaturarum cultor. Legitur in Sententiis de imaginibus, Bibl. Patr. vol. 11, p. 727. Suicer. Actt. Concc. Harduin. t. 3, col. 769, 23 : Φανερῶς σὺν Ἀρείῳ καὶ Νεστορίῳ τοῖς ἀσεβέσι κτισματολάτραις ἐστίν. Hase.]

[Κτιστέον, Condendum, Ædificandum. Theod. Prodr. Amor. p. 385 : Ποῖ φυγόντας τὴν καλύβην κτ. Elberl.]

[Κτιστὴρ, ῆρος, δ, i. q. κτιστής. Schneid.]

Κτιστὴς, δ, Creator, Conditor. [Cognomen Mithridatis ap. Lucian. Macrob. c. 13, i. e. Regni conditor vel instaurator; et aliorum alibi. V. Spanhem. De usu et præst. numism. diss. 9, p. 561 seqq. et Franck. ad Inscriptiones Richteri p. 132. Trajanus δ τῆς οἰκουμένης κτιστὴς in inscr. Gruteri p. 1084, 9. Zeno δ τῆς στοᾶς κτιστὴς, Auctor Stoicorum doctrinæ, ap. Athen. 8, p. 345, D, Diog. L. 2, 120. Quibus in ll. omnibus κτίστης scriptum est παροξυτόνως.]

[Κτιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui procreat. Epiphan. t. 1, p. 850, D : Τὴν κτιστικὴν ἐνέργειαν. Hase.]

[Κτιστικῶς, Per creationem. Epiphan. t. 1, p. 970, B : Οὐκέτι γεννητικῶς ἀχθέντος, ἀλλὰ κτ., Non generando, sed procreando. Hase.]

[Κτιστολάτρις, δ, i. q. κτισματολάτρης. Gregor. Neocæs. ap. Allat. ad S. Eustath. p. 135. Boiss.]

Κτιστὸς, ἡ, ὸν, Conditus, Creatus. [Greg. Nyss. t. 3, p. 77, B. Epiphan. t. 1, p. 757, D : Τὰ δὲ ἄλλα πάντα κτιστά. Unde adv. Κτιστῶς, Rei creatæ more. Anastas. Sin. De creat. hom. p. 578, C. Justin. Mart. p. 195, D. Greg. Nyss. t. 1, p. 862, A : Οὐ κτ., ἀλλ' ἐπεισάκτως. Hase. Legebatur in H. Hom. in Apoll. 299 : Νηὸν ἔνασσαν ... κτιστοῖσιν λάεσσιν· ubi ξεστοῖσιν restituit Ernestius.]

Κτιστὺς, ύος, ἡ, idem cum secundo κτίσις, s. ἡ τοῦ κτιζομένου ποίησις : ap. Eust. [p. 1245, 40] ex Herodoto [9, 97] : Ἐπὶ Μιλήτου κτιστὺν, Ad condendum oppidum Mileti, s. Coloniam in Mileto collocandam.

Κτίστωρ, ορος, δ, Creator, Conditor, [Eur. Ion. 74 : Κτίστορ' Ἀσιάδος χθονός. Aristoph. Av. 926, ex Pindaro : Κτίστορ' Αἴτνας. Diodor. Exc. p. 495, 11 : Φινταίδος κτ.] Fabricator, Architectator. Justinus Martyr

[De mon. p. 41, C, et Clem. Al. p. 729, in versibus Menandro s. Diphilo suppositis, de quibus v. Meinek. p. 308] : Τὸν ὄντα κύριον πάντων δεῖ καὶ πατέρα τούτων διὰ τέλους τιμᾶν, μόνον ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα. Et ap. Athen. 9, [p. 370, C] : Ζήνων τῆς στοᾶς κτίστωρ. [Κτίστης vocatur 8, p. 345, D.]

[Κτιστῶς. V. Κτιστός.]

[Κτιτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. κτίστωρ. Hesych. : Κτιτὴρ (scribitur κτίτερ in cod., κτίτηρ in ed. Albert.), κτίστης. Wakef. Κτίτωρ vel Κτίταρ forma Laconica scribendum videbatur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 288, a κτίω derivanti, quam formam fingunt Etym. M. p. 392, 38, Eustath. p. 1175, 14.]

Κτίτης, ὁ, idem cum κτιστὴς et κτίστωρ significans, Conditor. Atque adeo e κτιστὴς factum est, exempto σ, et retracto accentu. [V. Eustath. p. 283, 7; 328, 5.] Ap. Eurip. κτίται exp. οἰκήτορες, Habitatores, Incolæ : Or. [1637] : Ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται· ut κτίται sint etiam Qui τὰ ἐκτισμένα conservant vel instaurant.

[Κτίτωρ. Κτίω. V. Κτιτήρ.]

[Κτίων. V. Κτηδών.]

[Κτονέω. HSt. s. Κτέω :] Affertur et verb. Κτονέω, pro Occido : sed sine ullius auctoris testimonio.

[Κτόνος, ὁ.] In VV. LL. habes et Κτόνος pro Cædes [Legitur ap. Zonar. p. 1260] : a quo videntur hæc compp. [αὐτοκτόνος, πολυκτόνος etc.] voluisse deducere, quum aliam esse eorum deductionem modo ostenderim [« ab ἔκτονα præterito medio verbi κτείνω »], sed nullo id teste comprobatur. Ibid. et Κτασία legitur pro ead. signif., sed id quoque testimonio caret. At comp. Ἀνδροκτασία habes supra, ubi etiam Ἀνδροκτόνος et Ἀνδροκτονία.

[Κτυπέω. HSt. s. Τυπέω :] Τυπέω dictum est supra significare non solum πλήσσω, verum etiam κροτέω, ψοφέω, κτυπέω. Quin hoc ipsum κτυπέω inde esse derivatum secundum gramm. [V. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530, 35.] Quibus facile assentior. Nam Κτυπέω proprie est Pulsu sonitum cieo, qualis est tympani : unde τυμπάνων κτύπος. Et qui scuticæ verbere sonum excitat, ἀποκτυπεῖν dicitur itidem. V. in Τύμπανον. Et Lucian. [De salt. c. 83] : Τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων· nam si ferreis calceis solum plaudas, s. tundas, sonitus excitatur itidem, et κτύπος. [Soph. Tr. 787 : Ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι. Eurip. Or. 141 : Μὴ κτυπεῖτε· Hel. 865 : Κτυπεῖ δόμος κλήθρων λυθέντων· Cycl. 327 : Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν. Aristoph. Ach. 1072 : Τίς ἀμφὶ ... δώματα κτυπεῖ; Eccl. 545 : Κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν. Platò Rep. 3, p. 396, B : Θάλατταν κτυποῦσαν.] Ap. Hom. vero Jupiter multis in locis μεγάλ' ἔκτυπε, pro Grande intonuit, vel insonuit cœlo : ut et Il. H, [479], Σμερδαλέα κτυπέων. [Soph. OEd. C. 1606 : Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος· 1456 : Ἔκτυπεν αἰθήρ.] Idem magis proprie Ψ, [119] de arboribus cæsis : Ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι Πίπτον, Magno cum sonitu terram pulsantes. [H. Hom. 2, 149 : Ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν.] Pass. Κτυπέομαι eadem signif. dicitur qua κτυπέω. Aristoph. Pl. [758] : Ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασι, Strepebat, Resonabat, Plausum ciebat. [Thesm. 905 : Ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται Κιθαιρώνιος ἠχώ.] || Rursum activum κτυπέω pro πλήσσω accipi potest, i. e. Verbero, Quatio, Percutio, Tundo, ap. Hesiod. Sc. [61] : Χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, Νύσσοντες χήλῃσι· si modo distinguamus post ἵπποι. Si quis tamen malit χθόνα cum νύσσοντες conjungere, et ἔκτυπον interpretari Sonitum ciebant, non magnopere repugno. Sic Virgil., Sonitu quatit ungula campum. Item, Cavatque Tellurem, et solido graviter sonat ungula cornu. Certe φόβον κτυπεῖν Eur. dixit Metum incutere : Rheso [308] : Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. Sonat autem q. d. Metum insonare, pro Incutere sonitu. [Passiv. Philostr. V. Apoll. 8, 13 : Κτυπεῖσθαι τὰ ὦτα ὑπὸ ἐννοίας ἵππων, Auribus percussis sonitum percipere et sentire equos.]

Κτύπημα, τὸ, et Κτύπος, ὁ, Sonitus, Strepitus; proprie Qui pulsu cietur; interdum et Fragor. [Critias ap. Sext. Emp. p. 563, 30 : Δεινὰ κτυπήματα βροντῆς. Κτύπημα τυμπάνων καὶ κυμβάλων Dio Cass. 51, 17. De planctu Eur. Andr. 1212 : Οὐ σπαράξομαι κόμαν, οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὁλοόν; || Κτύπος Argivorum dialecto tribuit gramm. in Bekk. An. p. 1095.] Hom. Il. T, [363] : Ὑπὸ δὲ κτύπος ὦρνυτο ποσσὶν Ἀνδρῶν. Itidemque Od. Π, [6] : Περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν. Et Lucian. [De salt. c. 2] : Ποδῶν κτύπῳ. Rursum Hom. Il. [K, 535,] P, [175] dicit κτύπον ἵππων. Et Xen. Cyrop. 7, [1, 35] : Πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν παντοδαπῶν. [Æsch. Sept. 103 : Κτύπον δέδορκα· πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός· ubi præcedit ἀσπίδων κτύπον· Choeph. 653 : Θύρας ... ἑρκείας κτύπον· Prom. 923 : Βροντῆς ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον. Soph. El. 714 : Πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων. De voce clamantium OEd. C. 1500 : Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος. De tonitru ib. 1463 : Μέγας ἐρείπεται κτύπος. Eur. Rhes. 566 : Τευχέων κτύπον. Plato Critia p. 117, E : Παντοδαπὸν κτύπον παρεχομένων. Thucyd. 7, 70 : Κτύπον ... ἀπὸ νεῶν ξυμπιπτουσῶν. Athen. 8, p. 361, F : Κυμβάλων ἦχος καὶ τυμπάνων κτύπος. || Planctus. Æsch. Choeph. 23 : Ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ. Eur. Suppl. 87 : Στέρνων κτύπον· 605 : Στερνοτυπεῖς κτύποι· Phœn. 1360 : Λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.]

[Κτυπητὴς, ὁ, Strepitum edens. Suidas s. v. Πίτυλος. Vitiose κτυπιστὴς in Etym. M. p. 673, 46. G. D.]

[Κτυπία, ἡ, Hesychio ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος. Idem : Κτυπίων (Κτυπιῶν Meibom.), τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου ἃ ἐπικτυποῦσιν ἔξωθεν, ὅταν συγκατακλίνηται τῷ νυμφίῳ ἡ γημαμένη.]

[Κτύπος. V. Κτύπημα.]

[Κτυπώδης, ὁ, ἡ, Sonorus. Paraphr. Dion. Per. 565. Cramer.]

[Κτύναι, ἢ κτοῖναι, χωρήσεις (χωρήσης codex) προγονικῶν ἱερείων, ἢ δῆμος μεμερισμένος, gl. corrupta Hesychii. « Κτώαι postulat ordo. » Is. Voss.]

[Κῠάθειον, τό. HSt. s. Κυάθιον :] Reperitur et Κυάθειον cum diphthongo pro κύαθος : ap. Nicandr. Ther. 591 : Ἐν δὲ δύω κυάθεια παλαισταγέος οἴνοιο. [|| KYAΘEA suspecta nominis forma in vase ap. Letronn. *Observ. sur les noms des vases* p. 82.]

[Κῠᾰθίζω.] Κυαθίζειν, Cyathis ludere, s. Cyathis indulgere, Potare. Ap. Athen. 11, [p. 503, C] : Οὐκ ἔτι ἔξεστι κυαθίζειν. Et ap. Polyb. 8, [8, 6] Marcellus δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, dicebat ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδην, τὰς δὲ σαμβύκας ραπιζομένας ὥσπερ ἐκ πότου μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι, Navibus suis veluti cyathis e mari haurire : nam ferrea manu, ut Liv. scribit, suspensa prora, navim in puppim statuebat, deinde subito remissa cadentem navem ita undæ affligebat ut etiam si recta recideret, aliquantum aquæ reciperet. Qua de re v. et Plut. Marcell. [c. 15. Latine *Cyathisso*, Plaut. Menæchm. 2, 2, 29. « Diphilus ap. Stob. Flor. 104, 16 : Ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρί' ἐπαντλεῖ κακά. » Jacobs.]

Κυάθιον, τὸ, Parvus cyathus, ap. Polluc. [6, 105 : Φερεκράτης ἐν Ἀήροις εἴρηκε καὶ κυάθιον δι' ἀργύρου, ᾧ τὸ μύρον ἐγχέομεν. Sed Athen. 10, p. 424, B : Φερεκράτης δ' ἐν Ἀήροις κύαθον ἀργυροῦν ὠνόμασε. Itaque dubitari potest κύαθον an κυάθιον ἀργυροῦν dixerit Pherecrates. G. D. Sub vase legitur Κυάθεα δ̄, quod fort. est i. q. Κυάθια δ̄. Letronn. *Suppl. sur les noms des vases grecs*, p. 21; conf. Creuz. *Ein alt-athen. Gefæss*, p. 21. Hase.]

[Κυαθὶς, ἡ. HSt. s. v. Κύαθος] : Est inde et Κυαθὶς, ίδος, ἡ, quam Athen. 11, [p. 480, B] dicit esse ἀγγεῖον κοτυλῶδες, simile κοτύλῃ, ap. Sophronem.

Κυαθίσκος, ὁ, pro eod. [κυάθειον s. κυάθιον.] At κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur Chirurgici specilli pars altera concava, in parvi cyathi modum, qua aliquid vel extrahi vel infundi potest. Celsus et Scribon. Larg. vocant Specillum aversum : ut et Marcell. Empiricus, Auriscalpio, inquit, averso, quam partem κυαθίσκον Græci vocant. [Galen. vol. 19, p. 122, 14 : Τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης. Hase. Κυαθισκομήλη ap. Reines. Var. Lectt. p. 674. Schneid.]

Κύαθος, ὁ, Cyathus : genus vasis potorii. [Trulla, qua vinum e cratere hauritur, et in calicem infunditur : v. Athen. 10, p. 424, A, qui per ἀντληθῆρα explicat, allatis Platonis comici, Archippi, Cratini, Aristophanis, Xenophontis (Cyrop. 1, 3, 9) aliorumque testimoniis. Τὸν κύαθον ποιεῖν ἀμφορέα Themist.

Or. 21, p. 260, D.] Athen. 4 : Μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἐδίδοτο δύο κυάθων. Et 10, [p. 424, B] : Ἀργυροῦν κύαθον, e Pherecrate comico. Idem Athen. 6, [p. 255, A], τὸν ἐπιχεόμενον κύαθον ἐν ταῖς συνουσίαις vocatum fuisse scribit Σελεύκου σωτῆρος. [Hydria ap. Himer. Ecl. 2, 7, p. 48, de Persis terram et aquam poscentibus : Τοὺς τὴν βῶλον καὶ τὸν κύαθων αἰτήσαντας. || Cucurbitula. Athen. 10, p. 424, B : Τὸ ἐν Εἰρήνῃ (540) Ἀριστοφάνους « Ὑπωπιασμέναι ἁπαξάπασαι καὶ κυάθοις προσκείμεναι. » Τὰ γὰρ ὑπώπια τοῖς κυάθοις περιθλώμενα ἀμαυροῦται. Adde Lys. 444 : Εἰ ... τὴν χεῖρ' ἄκραν ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.] Item κύαθος, Cyathus, est et liquoris et rei aridæ communis mensura ap. Romanos, ligulas s. cochlearia quatuor continens. Erat autem sextarii pars duodecima : ap. Atticos autem, et ipse tam aridorum quam liquidorum mensura erat, capiens κόγχας duas, s. μύστρα quatuor, s. χήμας quinque, s. sescunciam : id quod notum esse potest e Galeno 2 τῶν Κατὰ τόπους, c. 5, ubi scribit e Critone remedia ad varos : Mellis, inquit, Attici cyathum unum sive drachmas duodecim. [Diversas de hac mensura opiniones veterum v. ap. Galen. Π. μέτρων καὶ σταθμῶν vol. 13, p. 977, 979, 980, 982-984. Phot. p. 182, 4 : Κύαθος, ἀντληητήριον· μέτρον ὑγρὸν ὀγκιῶν δύο. Similiter Hesych.] Apud Romanos quidem cyathi nota erat ista Cυ : ap. Græcos vero hæc, Κ͡υ. Gorr. [V. Galen. vol. 13, p. 978. G. D. De cyathis adhibitis in libationibus epularum Pownall Archæol. Londin. vol. 7, p. 188. Hase.] || Est et nomen proprium viri ac fluvii ap. Athen. [10, p. 424, C : Πολύβιος δ' ἐν τῇ ἑνάτῃ τῶν ἱστοριῶν (c. 45, 1) καὶ ποταμόν τινα ἀναγράφει Κύαθον καλούμενον περὶ Ἀρσινόην πόλιν Αἰτωλίας. || Cyathus, OEnei pincerna, ab Hercule occisus, ap. Pausan. 2, 13, 8, Athen. 9, p. 411, A (ubi epitome et Eustath. p. 1900, 26, Κύανθον) et schol. Apoll. Rh. 1, 1212.]

[Κυαθότης, ητος, ἡ, q. d. Cyathitas. Diog. L. 6, 53 : Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν διαλεγομένου καὶ ὀνομάζοντος τραπεζότητα καὶ κυαθότητα, Ἐγὼ, εἶπεν (ὁ Διογένης), ὦ Πλάτων, τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον ὁρῶ, τραπεζότητα δὲ καὶ κυαθότητα οὐδαμῶς κτλ.]

[Κυαθώδης, ὁ, ἡ.] A κύαθος est adject. Κυαθώδης, Similis cyatho : ut ap. Athen. 11, [p. 482, A] τὸ κυμβίον dicitur esse ἀγγεῖον κυαθῶδες.

[Κυαίνω.] Κυαίνων, Hesychio ἔγκυος ὤν, Gravidus, Uterum ferens.

[Κύαλος, ἡ, Cyalus. Steph. Byz. : Κ., πόλις Λυδίας κτισθεῖσα ὑπὸ Κυάλου τοῦ Διός. Τὸ ἐθνικὸν Κυάλιος, ὡς Φάρσαλος Φαρσάλιος.]

Κύαμειος λίθος, Cyamea gemma. Plin. [37, 11] : Cyamea nigra est, sed fracta e se fabæ similitudinem refert.

Κυαμεύτης, ὁ, Qui fabis eligit; Sortilegus, VV. LL.

Κυαμευτὸς, ἡ, ὸν, Faba s. Sorte electus; nam fabis sortiebantur, ut in Κύαμος dicetur. Xen. Mem. 1, [2, 9] : Λέγων ὡς μωρῶν εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτῃ δὲ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ. Ubi κυαμευτὸς dicit, ut Isocr. κληρωτός. [Plut. Mor. p. 597, A : Καβίριχος ὁ κυάμιστος ἄρχων. Scrib. videtur κυαμευτός. G. D.] Plut. [Mor. p. 12, E] explicans symbola Pythagorica : Κυάμων ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι· κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. Ubi κ. ψ. dicit Suffragia quæ faba ferebantur. Diversa enim signif. capitur quam in præcedente Xen. l.

Κυαμεύω, Fabis eligo, κυάμοις αἱροῦμαι, ut Lucian. paulo post loquitur, Faba suffragium fero : nam κυαμεῦσαι [Timæo Lex. Plat. p. 168, Photio p. 182, 5, et] Suidæ est κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί. || Sortior; nam κυαμεύειν Hesychio est κληροῦσθαι. Et Κυαμεύομαι, itidem Sortior, s. potius Fabis sortior, κληροῦμαι, Dem. schol. [ad p. 747, 3], in jurejurando, quo se Heliastæ obstringunt : Ὑπεύθυνον ὄντα ἑτέρας ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ τοῦ ἱερομνήμονος, καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. [Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 121, n. 82, 13 : Κυαμεύεν. Ib. p. 891, n. 73, b, 12 : Κυαμεῦσαι δὲ καὶ καταστῆσαι· et p. 893, n. 73, c, l. 20 : Κυαμευσάντων, Fabis creanto. Hase.]

Κυαμιαῖος, αία, αῖον, Fabalis, Qui fabali magnitudine est. Lucian. [Hermot. c. 40], docens quomodo athletæ certaturi sortiantur, : Ἐς ταύτην (τὴν κάλπιν) ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι κτλ. [Galen. vol. 14, p. 468, 8 : Λιβάνου χόνδρον κυαμιαῖον. Hase.]

Κυαμίζω, Catulio. Dicitur de puella, quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit, ab ea τῶν κυάμων signif., qua pro Testiculis ponuntur. Aristoph. [fr. 500 ap. Polluc. 2, 18] κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας dicit, Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν, ubi exp. πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι. [Post αὐτῶν vulgo legitur ἤγουν, quod recte abest ab codice Jungermanni. Nam Aristophanis, non interpretis, verba sunt Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν.]

Κυάμινος, η, ον, Fabaginus, Catoni. Alii interpr. Fabaceus, cujus tamen nulla exempla in Latinis LL. afferuntur, ut κυάμινον ἄλευρον, Fabagina farina. [Galen. vol. 14, p. 351, 12 : Κ. ἄλ. μετὰ μέλιτος φυραθέν. Hase. Κυαμίνοις ἀχύροις Geopon. 2, 23, 9.] Et ἔτνος κυάμινον ap. Eust. et Athen. 9, [p. 408, B] ex Heniocho comico, ubi de Τηλεμάχου χύτρᾳ sermo est.

Κυάμιον, τὸ, Fabula, ut Plautus forma dimin. vocat. At Fabulum Gellio i. est q. Faba. Eust. [p. 948, 31] scribit orientales populos suo tempore κυάμους vocasse κυάμια, dimin. forma.

[Κυάμιστος lectio suspecta. V. Κυαμευτός.]

[Κυαμίτης, ὁ, Fabarius. Pausan. 1, 37, 4 : Ὠκοδόμηται δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν (viam sacram) ναὸς οὐ μέγας, καλούμενος Κυαμίτου· σαφὲς δὲ οὐδὲν ἔχω λέγειν εἴτε πρῶτος κυάμους ἔσπειρεν οὗτος εἴτε τινὰ ἐπεφήμισαν ἥρωα· ὅτι τῶν κυάμων ἀνενεγκεῖν οὐκ ἔστι σφίσιν ἐς Δήμητρα τὴν εὕρεσιν. Lex. rhet. p. 274, 14 : Κ., ἥρως Ἀθήνησι, καλούμενος ἤτοι κυρίως ἢ ἐξ ἐπωνυμίας. Phot. p. 182, 8 : Κ. ἥρωος ἦν ὄνομα κύριον· ἴσως δὲ ἐξ ἐπωνυμίας τῶν κυάμων, διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο οἱ κυαμῖται (κυαμευτοὶ Lobeck. Aglaoph. p. 253) ἄρχοντες· ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκετο παρ' αὐτῷ. Quorum posterius verum videtur Lobeckio, quoniam forum fabarium viæ sacræ vicinum fuisse constet ex Plut. V. Isocr. p. 837, C : Ἐπὶ τὴν κυαμῖτιν πορευομένοις, κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἐλευσῖνα. In Hesychii gl. Κυαμίτης, ὁ πάγκος καλούμενος, Toupio Emend. vol. 2, p. 468, πάγκοινος corrigendum videbatur.]

Κυαμοβόλος, ὁ, ἡ, Qui sortem jacit, fabam in urnam conjicit ad suum suffragium dandum, i. q. δικαστὴς, Soph. [fr. 271] ap. Hesych. [Κυαμόβολος retracto accentu Ellendtius in Lexico vol. 1, p. 996, ut Sorte electum significet.]

Κύαμος, ὁ, Faba, Fabulum, ut Gellius etiam vocat, sicut infra videbis. Hom. Il. N, [589] : Κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato Rep. 2, [p. 372, C] : Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε συκῶν, καὶ ἐρεβίνθων, καὶ κυάμων. Similiter et Ephippus ap. Eustath. [Phanias ap. Athen. 2, p. 54, F] τραγήμασιν ἐντάττει κυάμους καὶ ἐρεβίνθους. Item κ. ἄγριος, Faba sylvatica ap. Eust., quam sativa dulciorem esse scribit. Major autem est faba Ægyptia, inquit Gorr., quam alii Colocasiam, alii Ponticam vocant : ut quæ calamo sit quatuor cubitos longo, folioque latitudine concavitateque spectabili, ita ut aquam continere possit, et Alexandrinis poculorum et catinorum usum præbeat : qui adeo Nili sui dotibus gaudent, ut implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant. Ex iis autem factum poculum Athen., Strabo, Hesych. κιβώριον dici testantur. Quo factum est, ut sæpe ap. Medicos τοῦ κυάμου nomen occurrat pro Mensura, non quidem certa, sed simpliciter rei alicujus mensurabilis capaci, quæ et κιβώριον et κιβώτιον vocata fuit, qua liquores metiuntur : Aetius, ubi de pica exhibenda ait : Ἡ δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάμοις δ. καὶ ἐπιβρόφειτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β. Similiter ap. Galen. Ad Pamphil. de Theriaca, ubi scribit eam e passo aut aqua mulsa exhibendam fabæ Ægyptiæ magnitudine. Hæc ille. [Hippocr. p. 665, 50 : Ὅσον Αἰγύπτιον κύαμον προστιθέναι.] Plin. 21, 15 : In Ægypto nobilissima est colocasia, quam κύαμον aliqui vocant. Hanc a Nilo metunt, caule, quum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autem, qui inter folia emicat, spectabili, foliis

latissimis, etiam si arboreis comparentur, ad similitudinem eorum, quæ personata in nostris amnibus vocamus. Alii autem scribunt loculos fabam Ægyptiam continentes, κιβώρια s. κιβώτια appellari, vel, ut Aetio placet, virides ejus fructus : κολοκάσια vero a Nicandro et Diosc. vocari radicem ejus. Flos autem coronarius est, quem Ægyptii λωτὸν, Naucratitæ μελίλωτον appellant : unde μελιλώτινοι στέφανοι, quorum odor gratus, et æstus tempore vis refrigeratrix singularis. Ceterum e collatione eorum, quæ de faba Ægyptia scribunt Theophr., Dioscor. et Athen., sunt qui apud Diosc. pro φυσκία reponant σφηκία e Theophr. : ap. Athen. autem pro μακρῷ, quod tamen et ap. Eust. habetur, ex eod. Theophr. et Plin. μαλακῷ : apud Theophr. vero pro τοῖς κρίνοις ex Athen. τοῖς κηρίοις : ap. Eund., τὶ μικρὸν, pro τὸ μικρὸν, et μὴ διαφθαρῆναι pro διαφθαρῆναι. Locus Theophr. est H. Pl. 4, 10; Dioscoridis, 2, 126; Athenæi, l. 3 init., ubi verba Theophrasti recitat, sicut et Eustath. p. 1616. [V. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 431 sq.] Fabis antiqui sortiebantur etiam. Plut. Pericle [c. 27] : Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, ἀπεκλήρου, καὶ τῷ λαβόντι τὸν λευκὸν κ. εὐωχεῖσθαι καὶ σχολάζειν παρεῖχε. Pythag. ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 6] dicit Ἀθηναίοισι νόμον fuisse κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Quo pertinet etiam, quod schol. Dem. annotat, Κύαμον ἐκάλουν τὸν κλῆρον αὐτὸν καὶ τὴν ψῆφον τοῦ λαγχάνειν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἄρχειν· ἦσαν δὲ αὗταί ποτε μὲν τετρυπημέναι καὶ ἄτρυποι, ποτὲ δὲ μέλαιναι καὶ λευκαί. Pro Ipso calculo accipitur ap. Herodot. 6, [109] : Ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. [Aristoph. Av. 1022 : Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχών. Ad quem l. fortasse referenda Photii gl. p. 182, 12 et Lex. rhet. p. 274, 7.] Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, s. οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, Senatus qui fabis legebatur, Senatores qui faba in cadum missa sortito creabantur. Thuc. 8, [66] : Δῆμος μέντοι ὅμως ἔτι καὶ βουλὴ ἀπὸ τοῦ κυάμου ξυνελέγετο· et [69] : Ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κ. βουλευταῖς, οὗσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Et supra in Κυαμευτὸς e Xenoph. [Mem. 1, 2, 9] : Τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. Item κυάμους τρώγων [ex Aristoph. Lys. 537] ap. Suid., δικάζων : unde κυαμοτρὼξ infra. Pro Sorte autem, h. e. Eo ipso quod sorte obvenit, accipitur a Soph. Meleagro, quum dicit κυάμῳ πατρίῳ. Huc refert etiam Plut. [Mor. p. 12, E] Pythagoricum illud κυάμων ἀπέχεσθαι, ubi Pythagoræ symbola enarrat. V. Κυαμευτός. Idem tamen in Probl. de fabis hæc ejus verba accipit, sicut et Lucian. et Cic. At Gellius aliter, ut e seqq. patebit. || Ap. Hippocr. vero Γυναικ. 1 [p. 629, 18, ubi ὑοσκυάμου legitur], per κυάμου καρπὸν Diosc. intelligit ὑοσκυάμου : nonnulli vero τοῦ Αἰγυπτίου. Galen. [Lex. Hippocr. p. 508.] || Κύαμοι dicuntur etiam Testiculi, Gellius 4, 11, pluribus rationibus confirmans Pythagoram non abstinuisse fabis, nec earum usum vetuisse : Videtur autem de κυάμῳ non esitato causam erroris fuisse, quia in Empedoclis carmine, qui disciplinas Pythagoræ secutus est, versus hic invenitur, Δειλοὶ, πάνδειλοι κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι. Opinati enim sunt plerique κύαμον Legumentum vulgo dici. Sed qui diligentius scitiusque carmina Empedoclis arbitrati sunt, κυάμους hoc l. Testiculos significare dicunt : eosque more Pythagoræ operte atque symbolice κυάμους appellatos, quod sunt εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν. Idcircoque in Empedoclis versu isto, non a fabulo edendo, sed a rei venereæ proluvio voluisse homines deducere. Hæc ille. Plut. vero et aliter explicat, ut ante dictum est. || Κύαμος in papilla dicitur quum in pubescentibus aliquantum crescit et tumidior fit : fortassis a fabæ similitudine : Ἡ θηλὴ, inquit Eust. [p. 749, 21], τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, οὗ φασὶν ἡ πρώτη ἐν τῷ ἡβάσκειν αὔξησις, κύαμος λέγεται. [Rufus p. 30.] Pollux [2, 163] κύαμον esse dicit τὴν πρώτην τοῦ γάλακτος ὑπὸ τὸ φῶς (i. e. τὸν μελαινόμενον περὶ θηλὴν κύκλον) πῆξιν. Unde Cam., Papillarum, inquit, quasi areolam et nigellum ambitum, φῶς dixere, ut ait Pollux; sub hoc lactis quasi sedimentum, κύαμον. Quo vero hoc quasi inundans veluti utre continetur, κόλπος est et ἄσκωμα. || Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur, Galeno teste, Aselli, Animalcula sub hydriis nascentia, a fabæ similitudine : alio nomine ὀνίσκοι et ἴουλοι appellantur. VV. LL. Quod vero ad etymon attinet, Eust. [p. 948, 29] dictum vult παρὰ τὸ κύειν αἷμα, nullam tamen etymi rationem reddens : quæ fortassis e Luciano peti potest, apud quem [Vitt. auct. c. 6] Pythagoras rogatus, Τίνος εἵνεκα μυσάττεται τοὺς κυάμους, inter cetera ait, Ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν· ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις· quibus addit, Τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Gellius vero et aliam paulo ante hujus nominis attulit etym., sed non in propria signif. accepti. [|| Dolii species apud Atticos. V. l. Galeni supra in Βίκος, vol. 2, p. 251, A, citatum.]

[Κύαμος, ὁ, Cyamus, n. pr. ap. Plautum Trucul. 2, 7, 28.]

[Κυαμόσωρος, ὁ, Cyamosorus, fl. Siciliæ. Polyb. 1, 9, 4.]

Κυαμοτρὼξ, ῶγος, ὁ, Fabarum vorator. Ita dicitur Judex, qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, aut etiam Omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet : Κυαμοτρὼξ [ap. Aristoph. Eq. 41], inquit Suid., ὁ δικαστὴς τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυάμων· πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ταῖς ἐκκλησίαις. [Conf. Hesych.] Dicitur κυαμοτρὼξ ergo ὡς τῶν ψηφιζόντων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας τὸ πλέον. Unde patet non tam de Judice dici, quam de Quovis plebeio, qui suffragium suum, quod faba ferebatur, vendit [Hæc Suidas ex schol. Aristoph., quibus de suo addit Καὶ αὖθις (Paulus Silent. Descr. Soph. 125, a Boissonadio indicatus, manifesta loci Aristophanei imitatione)], Κρινεῖ δὲ τούτους οὐ κυαμοτρὼξ Ἀττικός. Qua signif. affert etiam κυάμους τρώγων. [De accentu Arcad. p. 19, 11.]

[Κυαμοφᾰγία, ἡ, Fabarum esus. Lucian. Ver. Hist. 2, 24.]

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, Locus fabis consitus. Fabetum interpr. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, 10. Dicitur vero κυαμὼν ea forma, qua ἀμπελὼν : ap. Theophr. tamen non κυαμῶνας scribitur, sed κυάμονας. [Hodie in ed. Schneider. t. 1, p. 148, 9, legitur, τοὺς κυαμῶνας. Hase. Strabo 17, p. 799 : Οἱ κυαμῶνες ἡδεῖαν ὄψιν παρέχουσι.]

[Κυαναιγὶς, ιδος, ἡ, Nigram (formidabilem) ægidem gestans. K. παρθένος (Minerva) Pind. Ol. 13, 100.]

[Κυανάμπυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, Cæruleum habens redimiculum. K. μίτρα Nonn. Dion. 6, 114. Κυανάμπυκα Θήβαν Pindar. fr. 5; Δῆλον Theocr. 17, 67.]

[Κυανάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Cæruleum orbem habens. Κυανάντυγος οὐρανοῦ Synes. Hymn. 9, 45. Boiss.]

[Κυαναυγέτις, ἡ, i. q. κυαναυγής. Orph. H. 22, 1 : Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας (Νηρεῦ), κυαναυγέτιν ἕδρην. Comparandum μελαναυγέτις. Angl.]

Κυαναυγὴς, ὁ, ἡ, Cæruleum splendens. Κυαναυγέσιν ὀφρύσι, Eur. [Alc. 261], Nigris supèrciliis, ut quidam exp. [Κυαναυγέας ἄνθρακας Marc. Sidet. 45, p. 98 Schneid. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 44, 32 : Κυαναυγὴς θάλαττα, καὶ κυαναυγὲς ὕδωρ, καὶ κυαναυγὴς ποταμός. Aristoph. Av. 1389 : Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται ἀέρια καὶ σκότιά γε καὶ κυαναυγέα. Lucian. De domo c. 11 : Τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγὲς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν. Κυαναυγῆ πετάσματα scriptor ignotus ap. Suidam, K. π. ὑποβαλλόμενοι, ὥσπερ ἔθος ἦν τοῖς ἐν πένθει οὖσι. Noctis epitheton ap. Orph. H. 2, 3. Πηγάων κυαναυγέων ἐν δίνῃσιν Lith. 209, ex conjectura Hermanni : nam vulgo κυανοχετέων. HSt. s. v. Κύανος :] At Κυαναυγὴς et Κυανέμβολος cum suis substantivis supra posita fuerunt. Ap. Suidam κυαναυγῆ πετάσματα ὑποβαλλόμενοι ὥσπερ ἔθος ἦν τοῖς ἐν πένθει οὖσι, ut Virg. dicit, Stant manibus aræ Cæruleis mœstæ vittis atræque cupresso.

[Κυαναῦλαξ, κος, ὁ, ἡ, Nigram terram habens. In versibus Pythiæ tributis ap. Heliodor. 2, 26 : Κυαναύλακος Αἰγύπτοιο.]

[Κυανέθειρος, ὁ, ἡ, Nigros cincinnos habens. Tzetz. Hom. 268, producta propter metrum syllaba prima.]

Κῠάνειος, et Κῠάνεος, [α, ον, et contr. Κυανοῦς, ῆ, οῦν], exempto ι, Eust. [p. 828, 19; 1570, 28], Cyanum

referens, Cæruleus, Cyaneus. Hom. Il. Λ, [38] : Ἐπ' αὐτῷ Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, ut draco Cæruleus, Ovidio. Hesiod. Sc. [166] : Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα· μελάνθησαν δὲ γένεια. Sic et Virg. de angue, Cæruleæ cui terga notæ, maculosus et auro Squamam incendebat fulgor. Idem Virg. Angues cæruleos dicit, ut et Ovid. Serpens cæruleus. [Æsch. Pers. 81 : Κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκοντος.] Item κυανέη νεφέλη ap. Hom. [Il. E, 345, Od. M, 85, al. K. νέφος Il. Ψ, 188], ut Cic. ap. Arat. dicit Cærulea nubes. Aristot. Probl. 37, 26 : Διὰ τί ποτε τοῦ μὲν νότου πνέοντος ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, τοῦ δὲ βορέου, ζοφώδης; ἢ ὅτι ὁ βορέας ἧττον τὴν θάλατταν ταράττει, τὸ δὲ ἀταρακτότερον ἅπαν, μέλαν φαίνεται; Unde Gellius 2, 30 : E peritissimis rerum philosophis observatum est, austris spirantibus mare fieri glaucum et cæruleum : aquilonibus, obscurius atriusque. Cujus rei causam, quum Aristotelis libros Problematum percerpsimus, notavi : Cur austro spirante mare cæruleum fiat; aquilone, obscurius atriusque? An propterea quod aquilo minus mare perturbat; omne autem, quod tranquillius est, atrum esse videtur? Sicut vero hic κ. θάλασσαν dicit Aristot., ita Virg. Pontum et Tybrim cæruleum; Seneca Mare cæruleum. [Κυανέαν ἅλα Eur. Iph. T. 7. Κυανέαν ναῦν Tro. 1094. Idem Andr. 1012 : Πόντιε κυανέαις ἵπποις διφρεύων ἅλιον πέλαγος.] Idem Aristot. [H. A. 9, 14, 1], de merope ave : Τῶν πτερῶν ἐστὶ τὸ μὲν ὑποκάτω, ὠχρὸν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον· τὰ δὲ ἐπ' ἄκρων τῶν πτερυγίων, ἐρυθρά· de quo Plin., Pallido intus colore pennarum, superno cyaneo, primori subrutilo. Athen. 12, [p. 539, E] de sagittariis Alexandri : Οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες, οἱ δὲ ὑσγινοβαφῆ· πολλοὶ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον περιβόλαια. Et κυανοῦν χρῶμα ap. Plat. Tim. [p. 68, C, Aristot. H. A. 6, 11], Color cæruleus, mixtus e splendido et albo, plurima nigredine addita. Ubi κυανοῦν per contr. dicitur, ut ἀργύρουν pro ἀργύρεον, Eust. [p. 828, 19. Femin. Plato Critia p. 120, B : Κυανῆν στολήν. Conf. Κύανος.] || Aliquando dicitur de colore Cæruleo nigricante, i. e. Mixto e cæruleo et atro : unde exp. etiam μέλας, Niger, Ater; φαιὸς, Fuscus. [Κυανέα χελιδοῖ Simonid. ap. schol. Aristoph. Av. 1410.] Quomodo et Ovid. videtur dixisse Mortem cæruleam : et Ficus baccis cærula, et Cærula coma, de Tmolo : nam his in Il. Cæruleus de vere cæruleo colore non dicitur. Hom. Od. Π, [176] : Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον· Il. P, [209] : Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Sic Hesiod. Sc. [7] : Ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων, ut Eust. legit : et Op. [525] de sole hyberno : Ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει, Fuscorum virorum. Ubi videtur intelligere Æthiopes, solis ardore fuscos s. atros : ut et Hesych. κυανέων exp. Μαύρων Αἰθιόπων, huc forsan respiciens, aut etiam Meridionales populos, apud quos æstus acrior est. [Dionys. P. 586 : Μέσφ' ἐπὶ κυανέους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ. Nonn. Dion. 14, 296 : Ἀνδρῶν κυανέων. Pindar. fr. 58, 5, de Delo insula : Κυανέας χθονὸς ἄστρον. Κυανέας λόχμας idem Ol. 6, 69, quod schol. recte exp. σκιώδεις. Noctis epitheton ap. Mosch. 7, 2 : Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα. Κῆρες κυάνεαι Hesiod. Op. 249. Κυάνεαι φάλαγγες, Nigræ (i. e. densæ) cohortes, Hom. Il. Δ, 282. Eodem sensu κυάνεον Τρώων νέφος Π, 66. Κυάνεος ὀνόφος, Atra caligo, Simonid. ap. Dionys. H. De comp. vv. p. 223, 2. Κυάνεον θανάτου νέφος id. Anth. Pal. 7, 251.] || At Hom. Il. Σ, [564] videtur accipi pro Cyaneus, i. e. Qui e cyano lapide est : Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε Κασσιτέρου. [Κυανέην κάπετον nihil aliud significat quam fossam atram, i. e. in quam lux non penetrat.] || Κυάνεαι Συμπληγάδες s. Συνδρομάδες, Insulæ quædam Ponti, Plin. 4, 13 : In Ponto duæ, M. D. pass. ab Europa, XIIII M. ab ostio : Cyaneæ, ab aliis Symplegades appellatæ, traditæque fabulis inter se concurrisse : quoniam parvo discretæ intervallo, ex adverso intrantibus geminæ videbantur, paulumque deflexa acie, coeuntium speciem præbebant. Et 6, 12 : Insulæ in Ponto Planctæ, s. Cyaneæ s. Symplegades. [Mela 2, 7, 19.] Strabo 7, p. 140 [319, 320] : Αἱ δὲ Κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου εἰσὶ δύο νησίδια· τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχὲς, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ. [Id. 1, p. 91 : Μεσημβρινὸν τὸν διὰ Κυανεῶν. Soph. Ant. 966 : Παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι· ubi Κυάνεα πελάγη mare vocatur in quo sunt insulæ Κυάνεαι. Κυανέας ἀκτὰς Eur. Andr. 864.] Eur. Medea, init. : Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας. Idem alibi [ibid. 1259] dicit, Κυανεᾶν Συμπληγάδων πετρᾶν. Theocr. 13, [21] : Ἐς Ἀργὼ, Ἅτις κυανεᾶν οὐχ ἅψατο Συνδρομάδων ναῦς. Notandum vero ap. geographos absolute dici Κυανέας, ap. poetas vero addi Συμπληγάδας aut Συνδρομάδας. [Ἐντὸς Κυανέων Demosth. p. 429, 1, Diodor. 11, 3, Scymnus fr. 77, p. 47.] Timosthenes autem ap. schol. Theocr. ait esse Insulam quandam parvam et scopulosam, cujus promontoria vocari Κυανέας. [|| Strabo 11, p. 529 : Εἰσὶ δὲ καὶ λίμναι κατὰ τὴν Ἀρμενίαν μεγάλαι, μία μὲν ἡ Μαντιανὴ, Κυανεανὴ ἑρμηνευθεῖσα. Κυανέα μεθερμηνευθεῖσα Coraes.] || Pro eo vero, quod e Theophr. H. Pl. 3, citatur, Κυανέαις Βοιωτίαις παρόμοιον φύλλον, exponiturque e Gaza, Folium assimile Bœotorum cyathis, reponendum videtur κυνέαις. [|| Κυάνεαι, oppidum Lyciæ, de quo Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 648. Unde πόλις τῶν Κυανειτῶν in tit. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1825, p. 333; et singul. Κυανίτου sec. conj. ejusd. ib. p. 399 (4). Hase. || Κυάνεος et reliqua substantivi κύανος derivata syllabam primam natura brevem habent. Producta in metro dactylico utuntur poetæ in adjectivo κυάνεος et compositis ab tribracho incipientibus, ut κυανόπεζα, κυανοχαίτης.]

Κυανέμβολος, ὁ, ἡ, Cæruleum rostrum habens. Aristoph. Eq. [554] : Καὶ κυανέμβολοι θοαὶ Μισθοφόροι τριήρεις· Ran. [1318] : Πρώραις κυανεμβόλοις· ubi schol. exponi ait vel αἳ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, ut μιλτοπάρειοι, αἳ μεμιλτωμέναι : vel αἳ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν, cujus aqua est κυανή. [Eur. El. 436.]

[Κυάνεος. V. Κυάνειος.]

[Κυανεψιὼν, ὁ, pro nomine mensis Πυανεψιὼν, quod v., legit in tit. Cyziceno Caylus *Rec. d'Ant.* t. 2, p. 235-237; 240; 249; tab. 66, 2. Hase.]

Κυανέω, in VV. LL. Nigrico, citantibus ex Hesiodo initio Aspid. : Βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, Ab oculis nigris. Sed ibi non κυανεόντων habent ea, quæ vidi, exempll., verum alia κυανέων, alia κυανεάων, cum Eust. [p. 1363, 54], qui similem esse genit. vult Homerico illi δῶτορ ἐάων, sicut in Ἐάων annotavi, et paulo ante etiam in Κυάνεος. [Dionys. P. 1111 : Ὑπο χρόα κυανέουσι. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 46, 27 : Κυανεῖ ἡ θάλαττα· ἀντὶ τοῦ κυανίζει, μελανίζει. Καὶ ἔστι κυανῶ ὥσπερ ἐκ τοῦ πολεμῶ πολεμίζω, οὕτω καὶ κυανῶ κυανίζω.]

[Κυανῆ, ἡ, Cyana, fons Syracusanus. Ælian. V. H. 2, 33 : Συρακόσιον τὸν μὲν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυανῆν πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Rectius fortasse Κυάνη ap. Diodor. 5, 4; 14, 72. G. D. Hæc nympha Cyana conspicitur in protypo ap. Visc. Mus. Pioel. t. 5, p. 10. Hase. || Κυανὴ, Lipari filia, Æoli uxor, ap. Plat. Theag. p. 125, E, ubi Κυάνης cod. Clark. recto, ut videtur, accentu.]

[Κυάνθρωπος, ὁ, ἡ. Galen. vol. 10, p. 502 : Οἱ τῇ κυανθρώπῳ νόσῳ κατεχόμενοι, Morbo canino sive lupino. Recta forma Κυνάνθρωπος est. G. Dind.]

Κυανίζω, Cyanum imitor, Cyani colorem refero, Cyaneo s. Cæruleo colore sum. Arethas : Τούτῳ κυανίζοντι τὴν χρόαν, ἤγουν ἀερίζοντι, ὁ Σίμων ἀπεικάζεται. Ubi dicit κυανίζοντι ἤγουν ἀερίζοντι, sicut Apoll. Arg. 1, [777], κυάνεος ἠήρ· nam Cæruleus esse cœli color dicitur, quum nullis nubibus obductum est, sed serenum. Diosc. [2, 214], de myosote herba : Ἐκφύεταί τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα· Plin., Cauliculis ex alis prodeuntibus, flore cæruleo. Theophyl. : Καὶ κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλατταν εἰκονίζετο. [Ap. Diosc. 1, 1 distinguuntur ἄνθη ἢ πορφυρᾶ ἢ κυανίζοντα. Andreas In Apocalyps. p. 993, D. Greg. Nyss. t. 1, p. 135, C : Τὸ κυανίζον τοῦ ἴου. Jo. Chrys. t. 9, p. 62, B ed. Paris. alt. : Κρίνα ἀλλήλοις προσκεκλικότα καὶ κυανίζοντα. Id. t. 6, p. 655, C : Οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦντες, σποggιὰς καὶ ἱματίων ῥάκη κυανιζόντων κατέχοντες. Hase.]

[Κυάνιππος, ὁ, Cyanippus, Ægialei filius ap. Pau-

san. 2. 18, 4; 30, 10; Adrasti ap. Apollod. 1, 9, 13. Unus ex iis qui in equo Trojano latuerunt ap. Tryphiod. 159, Tzetz. Posthom. 643.]

Κυανῖτις, ιδος, ἡ, In cyanum vergens. Hippocr. Π. ὄψιος [p. 688] : Οὔτε τῇ κυανίτιδι, οὔτε τῇ θαλασσοειδεῖ. Ibid. : Αἱ ὄψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτόμαται κυανίτιδες γιγνόμεναι.

[Κυανοβαφὴς, ὁ, ἡ, Cæruleo colore tinctus. Anon. De ador. cruc. ap. Grets. p. 145; C. Pseudochrys. t. 11, p. 910, D ed. Paris. alt. : Τὸν κυανοβαφῆ θάλαμον. Hase.]

[Κυανοβενθὴς, ὁ, ἡ, Nigrum habens fundum. Aristoph. fr. 209 : Περιέφερε ... λεπαστὴν | ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχεέν τε σφόδρα κυανοβενθῆ· de quo l. Athen. 11, p. 485, A : Τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. Notandum autem κυανοβενθῆ producta propter metrum syllaba secunda dictum esse.]

[Κυανοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Nigros oculos habens. Rufinus Anth. Pal. 5, 61 : Τῇ κ. Φιλίππῃ.]

[Κυανοβόστρυχος, ὁ, ἡ, Cæruleos cincinnos habens. Method. Conv. virg. p. 291, 12. Hase.]

Κυανοειδὴς, ὁ, ἡ, Cyano similis, i. e. Cæruleus. [Φύλλα κυανοειδῆ Diosc. 3, 11. Κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ Eur. Hel. 179.] Aristot. De gen. anim. 5, [1. Plut. Mor. p. 934, C. Στολὴ κ. Dio Cass. 48, 48. Σημεῖον κ. ναυκρατητικὸν 51, 21.]

[Κυανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Cæruleam s. Nigricantem comam habens. Orph. Arg. 1192. Κυανότριχα χαίτην Antiphilus Anth. Pal. 6, 250. G. D. Orac. Sibyll. ap. Phleg. Trall. Mirab. 10, 37 : Βοὸς κυανότριχος αἷμα. Hase.]

[Κυανοχρήδεμνος, ὁ, ἡ, Cærulea vitta redimitus. Θέτις κ. Quint. Sm. 4, 381; 5, 121.]

[Κυανόπεζα, ἡ. HSt. s. v. Πέζα :] Dicitur porro eadem forma Κυανόπεζα τράπεζα, ab Hom. Il. Λ, [628], Quæ nigris est pedibus s. nigrantibus, ut interpr. Cam. Latius autem expositum habes hoc epith. supra [s. v. Κύανος :] Κυανόπεζα, Cæruleos pedes habens. Il. Λ : Ἐπιπροΐηλε τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν, εὔξοον. Ubi annotat Eustath. [p. 867, 27] eo epitheto intelligi non solum τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας, sicut ἀργυρόπεζαν, τὴν ἐξ ἀργύρου, sed etiam τὴν ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν, hoc est, ut ex vet. gramm. exponit, τὸν ἔξω κύκλον, cujus ambitus exterior cærulei aut nigricantis coloris est.

Κυανόπεπλος, ὁ, ἡ, Cujus peplus cyanum refert, Cæruleum peplum habens : ut [Hesiod. Th. 406], Λητὼ κυανόπεπλος ἐγείνατο. [Epitheton Cereris raptam filiam lugentis ap. Hom. H. in Cer. 320, 361, 375, 442.]

[Κυανοπλόκαμος, ὁ, ἡ, Nigros cincinnos habens. Κυανοπλοκάμοις ἁλίῃσιν (Nymphis), Quint. Sm. 5, 345.]

Κυανόπρωρος [scr. Κυανόπρῳρος], ὁ, ἡ, Cujus prora cyano tincta est, Cæruleam proram habens, aut etiam Nigricantem. Hom. Od. I, [482] : Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε [προπάροιθε] νεὼς κυανοπρώροιο τυτθόν. Simili signif. Aristoph. [Ran. 1318] dicit κυανέμβολοι πρῶραι, Proræ rostris cæruleis. Pro κυανόπρωρος autem dicitur et Κυανοπρώρειος, sicut ἡμετέρειος pro ἡμέτερος, vel pleonasmo diphthongi ει. Od. Γ, [299] : Πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Cæruleas naves Virg. dicit. [Et alibi :] Κυανόπρωρος, Cæruleam s. Nigricantem proram habens. Pro quo et Κυανοπρώειρος, in Lex. meo vet., sicut Πρόειρα pro πρώρα : sive Κυανοπρόϊρος, ut Πρόϊρα pro πρώρα : quæ et ap. Etym. habes in Πρώρα [p. 692, 25, coll. Zonara p. 1681], afferentem κυανοπρωΐρους ex Hom., κυανοπρώϊραν e Simonide. [Quod κυανοπρώειρα scripsisse Herodianum addit Etym., et rectius quidem, ut videtur Lobeckio Paralip. p. 214.] Ap. Hom. tamen scriptum Κυανοπρωρείους, ut in Κυανοπρώρειος post Κύανος videbis. [De usu ac vi vocabuli conf. Grashof. *Das Schiff bei Homer*, p. 15 sq. Hase.]

Κυανόπτερος, ὁ, ἡ, Cujus alæ s. pinnæ cyani colore sunt, Alas cæruleas s. nigricantes habens. Hesiod. Sc. [393] : Χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ Ὀζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν Ἄρχεται. Et κ. ὄρνις, Eur. [Andr. 862.]

Κύανος, ὁ, s. Κυανὸς, Color cæruleus. Nam Hesych. κυανὸν esse dicit εἶδος χρώματος οὐρανοειδὲς, Speciem coloris cæruleam. [Mire Galen. vol. 8, p. 639 : Ἔξεστι γὰρ λέγειν οὐκ ἀπὸ τοῦ φοίνικος ὠνομάσθαι τὸ φοινικοῦν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φοινικοῦ τὸν φοίνικα, καθάπερ γε καὶ τὸν κυανὸν οὐκ ἀπὸ τοῦ κυανοῦ μᾶλλον ἢπερ τὸ κυανοῦν ἀπ' ἐκείνου.] Eustathio autem [p. 828, 19] Κύανος (scribitur enim ap. eum proparoxytonως) est εἶδός τι χρώματος μέλανος : addit tamen, de κυανέῳ co'ore loquens, talem colorem cœli esse quum prorsus est ἀνέφελον, Nullis obductum nubibus. Hom. Od. H, [86] de ædibus Antinoi : Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' [ἐληλάδατ'] ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, Cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Eustathio [p. 1570, 28] placet, qui et annotat ibi, κυάνεος δὲ νῦν ὁ θριγκὸς τῷ τείχει, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο. [Il. Λ, 24 : Δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος Κυάνοιο· ubi schol. : Χρώματι κυανῷ εἰκασμένου. Hippocr. p. 268, 31 : Κυανῷ ἢ μίλτῳ φορύξας ὕδωρ. Pausan. 5, 11, 5 : Τούτων τῶν ἐρυμάτων ὅσον μὲν ἀπαντικρὺ τῶν θυρῶν ἐστὶν, ἀλήλιπται κυανᾷ μόνον· 10, 28, 7 : Κυανοῦ τὴν χρόαν μεταξύ ἐστι καὶ μέλανος. Cujusmodi in ll. nihil impedit quominus ab adjectivi κυάνεος forma contracta derivetur Κυανοῦς. Suspectum est κύανος adjective positum pro κυανοῦν ap. Nicandr. Th. 438 : Χλοάοντα δακεῖς κύανόν τε δράκοντα· qui tribus aliis in ll. adjectivo usus est κυάνεος. Κυανὸν factio Veneta ap. Jo. Malal. p. 175, 23, et τὰ κυανὰ p. 176, 7.] Est etiam Lapis s. Succus in metallis concretus, cærulei coloris : qui duplex est, nativus et factitius. Nativus, fossilis est, et in venis fibrisque ortus, aut per se reperitur, sabulo arenæve duræ similis : aut abraditur a materia metallica, plerumque similis arenæ. Hic tantopere amat chrysocollam, tantaque illi naturæ familiaritate conjunctus est, ut hi duo succi concreti, frequentissime simul nati, uni eidemque glebæ metallicæ adhæreant, videaturque alter prope appositus alterum inclusum sepire atque complecti. Factitii autem plures sunt species, atque ex his aliquæ nativo pretiosiores. Ceterum pictores tam nativo quam factitio utuntur, Medici nativo tantum. Hæc Gorr. Factitii autem præstantisssima conficiendi ratio ab Eod. traditur. Plin. 37, 9 : Reddetur et per se cyanos, accommodato paulo ante jaspidis nomine, colore cæruleo. De eod. [Theophr. De lap. 31, 37, 39, 40, 55,] Diosc. 5, 106. Lucian. [Lexiph. c. 22] : Ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. [Eratosthen. in Brunckii Anal. vol. 1, p. 477 : Ζῶναι ... γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο. Plato Phæd. p. 113, B : Τόπον ... χρῶμα ἔχοντα ὅλον οἷον ὁ κυανὸς, ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον. Femin. ap. Crinag. Anth. Pal. 6, 229 : Αἰετοῦ ... ἀκρόπτερον ὀξὺ, σιδήρῳ γλυφθὲν καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ· quod βαπτῷ scribendum videtur. G. D. Κύανον veteres dixisse quem nos hodie Lapidem lazuli, opinatur Millin. *Introd. à l'ét. des p. gravées*, p. 9. Hase.] || Κύανος, [ἡ, ap. Meleagr. Anth. Pal. 4, 1, 40 : Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον,] floris nomen in frumentario agro nascentis, calyce rosarum, sed squaroso atque tristi, plurimis stipantibus cæruleis barbulis : eo pueri ad coronas utuntur. Gorr. Item Plin. 21, 11, de floribus coronariis : In Italia violis succedit rosa; huic intervenit lilium; rosam cyanus excipit, cyanum amarantus. [V. Salmas. Exerc. Plin. p. 93.] || Κυανὸς, Aqua marina, θαλάττιον ὕδωρ, Hesych. Nam et ea cærulei coloris est. || Fluvius Colchidis, qui juxta Æam oppidum in Phasin influit, Plin. 6, 4. || Avis nomen, Hesych. [Aristot. H. A. 9, 21 : Ἔστι δέ τις πετραῖος ᾧ ὄνομα κύανος· οὗτος ὁ ὄρνις ἐν Νισύρῳ μάλιστά ἐστι. Ποιεῖται δ' ἐπὶ τῶν πετρῶν τὰς διατριβάς. Ælian. N. A. 4, 59.] Κύανος in VV. LL. accentu in antepen. e Gaza exp. Cæruleus, adjective. Unde erit superl. Κυανώτατος ap. Suid. pro μελανώτατος : nam hic color nigro propinquus est. [Κυανώτατον νᾶμα Philostr. p. 772. Compar. Κυανώτεραι Anacreont. 29. Scriptor Philopatr. c. 21 : Ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου.]

[Κυανόστολος, ὁ, ἡ, Cærulea veste indutus. Bion 1, 4.]

[Κυανοῦς. V. Κυάνειος, Κύανος.]

Κυανόφρυς, υος, Cujus supercilia cyanum referunt, Supercilia cærulea s. nigricantia habens. [Theocr. 3, 18; 17, 53.]

Κυανοχαίτης, ὁ, Cujus setæ cyanum referunt, Cri-

nes cæruleos s. nigricantes habens. [Hom. Il. Υ, 224 : Ἵππῳ δ' εἰσάμενος ... κυανοχαίτῃ.] Hesiod. [Sc. 120] de Arione equo Herculis : Μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην. Lucian. [De sacrif. c. 11] : Ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. [Κυανόχαῖτα Ποσειδάων Hom. Il. Ν, 563, Ξ, 390; et vocat. Γαιήοχε κυανοχαῖτα Ο, 174, 201, Od. Ι, 528. Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ Od. Γ, 6.] Similiter et Philostr. Epist. 25. Ovid. quoque Cæruleum Neptunum dicit. Idem de eod., Jovem Cæruleus frater juvat auxiliaribus undis. Idem, Cæruleos habet unda deos. Aliquando autem substantive pro ipso Neptuno, cujus in præcedenti l. epitheton erat, ponitur. [Hom. Il. Υ, 144, Od. Ι, 536.] Hesiod. [Th. 278] : Τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης. Virg. quoque interdum Cærula neutro gen. plur. num. dicit pro Ipso mari. [Ἄδη κυανοχαῖτα Hom. H. in Cer. 347. || Dativi forma illegitima annotata a Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1187 : Ἔστι γὰρ τῷ κυανοχαίτου (scrib. κυανοχαίτῃ) καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τῷ κυανοχαίτα καὶ οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι, οἷον ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ, Πατρί τε κυανοχαίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς. Scrib. κυανοχαῖτα cum Bekkero, de quo dativo v. Lobeck. Paralip. p. 184, qui olim ad Phryn. p. 658 κυανοχαῖτι scriptum ab Antimacho conjecerat, collatis similibus metaplasmi exemplis πρωτόθρονες ἕδραι et πολυπάταγα θυμέλαν. In scriptura vulgata consentit Trypho ap. Constant. Lasc. Gramm. n. 11.]

[Κυανόχροος, ὁ, ἡ, idem quod κυανόχρως. Eur. Hel. 1518 : Κυανόχροα κυμάτων ῥόθια. Oppian. Hal. 2, 599 : Κυανόχροα λίμνης ἑρπετά.]

Κυανόχρως, ὁ, ἡ, Qui cyani colore est, Cæruleus. Aristot. Rhet. 3, [3] de Alcidamante : Τελεσφόρον τὴν πειθὼ τῶν λόγων κατέστησε, καὶ κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος. [Eur. Phœn. 317 : Βοστρύχων κυανόχρωτα χαίτας πλόκαμον. Κυανόχρως ἁμίας Matro ap. Athen. 4, p. 135, F. Κυανόχρως Cœli epitheton in H. Orph. 3, 7.]

Κυανόχρωτος, ὁ, ἡ, idem. Orph. H. 69, 6 : Κυανόχρωτοι (Εὐμενίδες). Κυανοχρώτοιο Κρόνοιο Manethoni 1, 327, restitutum pro κυανοχρόοιο.]

[Κυανώπης, ὁ, Cæruleus adspectu, Cæruleos s. Nigricantes oculos habens. Ἵππους κυανώπεας Oppian. Cyn. 1, 307.]

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, Cæruleus aspectu, Cæruleos s. Nigricantes oculos habens. Hesiod. [Sc. 356] : Θεμιστονόην κυανῶπιν. Æschin. [p. 69, 24] ex oraculo et juramento, quibus Amphictyones se obstrinxerant una cum diris execrationibus : Θεοῦ τεμένη κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης, ubi κυανῶπιν Ἀμφιτρίτην dicit, ut Hesiod. et Lucian. Ποσειδῶνα κυανοχαίτην : ambo enim maris numina sunt, quod cærulei coloris est. [Νῆες κυανώπιδες, eædem quæ κυανόπρωροι, ap. Æsch. Pers. 559, Suppl. 751. G. D. Paul. Silent. Descr. S. Sophiæ 2, 227 : Βαθυνομένου χλοεροῦ κυανώπιδι μορφῇ. Hase.]

[Κυανωπὸς, ὁ, ἡ, Cæruleus s. niger adspectu. Poeta (Euripides, ut videtur Valckenario Diatr. p. 194) ap. Stob. Flor. 64, 31 : Νώτισμα θηρὸς (Sphingis) κυανωπόν. Δάκρυον κυανωπὸν ἀκάνθης, i. q. κυάνεον, Andromach. ap. Galen. vol. 12, p. 877. G. D. Ea Galen. alibi vol. 14, p. 81, 2 ed. Kühn. sic interpretatur : Δηλοῖ γὰρ (Andromachus) τὴν ἐκ τῆς Αἰγυπτίας ἀκάνθης γεννωμένην ἀκακίαν. Hase.]

[Κυάνωσις, εως, ἡ, Color cæruleus. Plut. Mor. p. 879, D.]

[Κῦαξ, ὁ, inter substantiva in αξ ap. Dracon. p. 51, 10, et grammat. Hermanni p. 434.]

[Κυαξάρης, ὁ, Cyaxares, rex Medorum, ap. Herodot. 1, 73, 74, 103, 106, Xenoph. in Cyrop. ll. multis, Diodor. 2, 32, aliosque. Apud Herodotum ex dialecto Ionica genit. est Κυαξάρεω et dat. Κυαξάρεϊ. Apud Xenoph. libri plerumque Κυαξάρους et Κυαξάρει, rarius Κυαξάρου et Κυαξάρῃ. Κυαξάρεω ex codd. optimis restitutum 1, 6, 9, ubi vulgo Κυαξάρῃ.]

Κύαρ, τὸ, Hesychio est τὸ τῆς ῥαφίδος [βελόνης Galen. Lex. Hipp.] τρῆμα, Foramen acus : et τὸ τῆς κώπης τοῦ μύλου, Foramen manubrii in mola trusatili. Hippocr. De victu in morbis acutis [p. 406, 42] : Ὑποθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Idem De morb. 2, [p. 471, 51] : Ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν. [Ib. l. 53 : Διέρσας διὰ τοῦ κύαρος τὸν λίνον.] Pollux [2, 86] κύαρ vocari scribit etiam τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτὸς, Interius auris foramen.

[Κυάρας (?), ὄνομα κύρτου, Suidas. Simile est Κυάρης, de quo Etym. M. p. 542, 51 : Κυάρης Ἴβυκος « Οὐδὲ Κυάρης ὁ Μήδων στρατηγός. » Τινὲς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ Κυαξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρὰ (κῦρος, quod Solem apud Persas significat, Sylburg.) κατὰ πλεονασμόν.]

[Κύαρδα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κυάρδου βασιλέως Καρῶν, υἱοῦ Βαργάσου. Τὸ ἐθνικὸν Κυαρδεὺς, ὡς Λαρανδεὺς, Steph. Byz.]

[Κυάρη (?), ἡ Ἀθηνᾶ, Hesych.]

[Κυάρης. V. Κυάρας.]

Κυβάβδα [?], αἷμα, Ἀμαθούσιοι, Hesych.

[Κυβάβος, θεὸς, Hesych. « Inde Combabus. » Is. Voss.]

[Κυβάλης. V. Κύβδα.]

Κυβαρσία et τιάρα, auctore Polluce sunt Persica capitis ornamenta. In VV. LL. autem κυβαρσία redditur Caput galli, Galea. Sed scrib. κυρβασία. [Quod nunc legitur ap. Polluc. 5, 96.]

Κύβας, Hesychio σορὸς, Loculus, Conditorium.

[Κυβάζω.] Κυβάσαι, Hesychio καταστρέψαι, Evertere.

[Κυβαΐζω. Hesych. : Κυβαΐζοντες (κυβαΐζοντα Favorin.) Λάκωνες τὸν ἐνθουσιῶντα· ἢ τὸν Ἑρμῆν. Sic Musurus. Codex κυβαΐζοντες, λασωνες. (Κυβαΐζοντες, λαθόντες Schowius.) Tum sequitur alia gl. Κὺβ., τὸν ἐνθου...ντα· ἢ τὸν Ἑρμῆν.]

[Κυβασσὸς, πόλις Καρίας, ὡς Καβασσός. Τὸ ἐθνικὸν Κυβασσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεὺς, Steph. Byz.]

[Κυβάω. Hesych. Πεττεύει interpr. διαπαίζει, μεταστρέφει, κυβᾷ. Sed vide annon potius scripserit διὰ κύβων παίζει. Κυβᾷν alibi certe non occurrit. Pierson. ad Mœr. p. 318.]

Κύβδα, Inclinato capite, κεκυφότως. Utitur hoc v. Aristoph. Eq. [365.] Ibi enim τῷ ἀλλαντοπώλῃ dicenti, Ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης, respondet Cleon, Ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα· pro κύπτοντα, turpitudinem suam ostendens διὰ τοῦ σχήματος. [Adde Thesm. 489. Archiloch. ap. Athen. 10, p. 427, C; Machon. ib. 13, p. 580, D, ubi v. Schweigh. vol. 7, p. 137.] || Verum et Κυβάλης dictus fuit quidam παρὰ τὸ κεκυφέναι, quod etiam ipse inclinato capite muliebria pateretur, et κατακύπτοι συχνῶς: quem et ἡμίανδρον et ἡμιγύναικα et σποδόρχην ἐβλασφήμουν, teste Eust. [p. 1431, 46. || Eodem sensu Κύβδασος, ὁ, a Platone com. dictus est ap. Athen. 10, p. 442, A : Ἀόρδων, δαρχμὴ, Κυβδάσῳ τριώβολον. Nam sic Dalecampius scripturam codicis κύβδασοι correxit. Schweighæusero nomen femininum Κυβδασοῖ restituendum videbatur, a Κυβδασὼ, οῦς, ἡ, quod recte rejicit Lobeck. ad Phryn. p. 436.]

[Κύβεθρον, τό.] Κύβεθρα, Hesychio τὰ τῶν μελισσῶν, Loculamenta et cellæ apum : ut [Phot. p. 182, 16, et] Suidas quoque κύβεθρον exp. θήκην μελισσῶν. [Σίβδλαι per κύβεθρα exp. Hesych. Eadem signif. Κύβερτον ap. eund. s. v. Κύψελον et in Gloss. mss. ad 12 Prophetas ap. Albert., et Κυβέρτιον ap. Phot. et Suidam s. v. Κυψέλη.]

Κῦβεία, ἡ, Lusus aleæ, tesserarum, Ipsa actio ludendi alea s. tesseris. [Plato Phædr. p. 274, D : Πεττείας τε καὶ κυβείας. Aristot. Rhet. 1, 11. Eustath. p. 1397, 10.] Et generalius Alea. Xen. [Mem. 1, 3, 2] : Ἢ κυβείαν ἢ μάχην ἢ ἄλλο τι εὔχοιντο τῶν φανερῶς ἀδήλων. Item ex Athen. 10 : Τὴν κ. παίζειν περὶ γυναικῶν, De uxoribus aleam jacere, VV. LL. Ex Eod. habebimus paulo post in Κυβεύω, Κυβεύειν περὶ τῶν γυναικῶν. || At in Epist. ad Ephes. 4, [14] : Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, In alea hominum, i. e. Incertis illis casibus, quibus jactantur homines. Vet. Interpres ibi vertit Nequitia, Erasm. Versutia : ut referatur ad aleatorum astutias et fraudes, quia sequitur ἐν πανουργίᾳ : quo vocabulo, sc. πανουργία, Suid. quoque alterum exp. [ex Photio p. 182, 17, cujus hæc quoque gl. est, Κυβεία, ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων ἔλεγον.] Clem. vero Alex. Str. 1, ad ματαιοπο-

νίαν, Inanem laborem, refert : Epiphanius autem in Manich. vanas et ineptas subtilitates κυβευτικὴν διδασκαλίαν vocat. [Locus Clem. Al. est Str. 1, 8, 41; Epiphanii t. 1, p. 665, A; eodemque sensu videtur dicere Euseb. H. eccl. 4, 11 : Μαγικῆς κυβείας ἐμπειρότατος. De κυβεία a Palamede inventa Pausan. 10, 31, 1, et Theodos. Grammat. p. 52. Hase.]

[Κῦβείας, ὁ, Cubea, piscis. Oppian. Hal. 1, 183: Κυβεῖαι καὶ σκολίαι. Conf. Κύβιον.]

Κυβεῖον, τὸ, Locus ubi alea s. tessera luditur, i. q. κυβευτήριον, quod vide, s. τόπος, εἰς ὃν συνίεσαν [συνήεσαν] κυβεύσοντες, [ὃν νῦν τόπον δεξιόν (καλοῦσι)], Hesych. Æschin. [p. 8, 22] : Οὐδὲ βελτιόνων διατριβῶν ἥψατο, ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσι. [Κυβεῖα, κυβευτήρια ap. Polluc. 9, 48.]

Κύβειρος, ὁ, Suidæ [et Zonaræ p. 1263] ἀναιδὴς, Impudens. [Κύβερος duo codd. Suidæ.]

[Κύβελα. V. Κύβελον.]

[Κυβέλεια, ἡ, Cybelia. Steph. Byz. : K., πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης. Κυβέλεια restituendum Straboni 14, p. 645 : Μεταξὺ δὲ τῶν Ἐρυθρῶν καὶ τοῦ ὑποκρήμνου Μίμας ἐστὶν ὄρος ... εἶτα κώμη Κυβελία (κυβελλία edd. vett.) καὶ ἄκρα Μέλαινα καλουμένη. G. Dindorf.]

[Κυβέλειος. Κυβέλη. V. Κύβελον.]

[Κυβεληγενὴς, ὁ, ἡ, In Cybelis natus. Steph. Byz. s. v. Κυβέλεια : Καὶ Κύβελον ὄρος, ἀφ' οὗ ἡ Ῥέα λέγεται Κυβεληγενὴς καὶ Κυβελίς (κυβηλίς cod. Vrat. Fort. Κυβεληίς). Πείσανδρος δεκάτῳ.]

[Κυβελήιος, ία, ιον, Cybeleius. Manetho 5, 180 : Κυβελήιον ἔνθεον Ἄττιν.]

[Κυβεληὶς, ίδος, ἡ, Cybeleis. Nonnus Dion. 14, 10 : Ἀΐουσα ... Κυβεληίδος ἠχοῦς.]

[Κυβέλιον, τὸ, Viola nigra. Diosc. 4, 122. || Κυβέλλιον, τὸ, Medium. Id. 4, 18. Boiss.]

[Κυβελίς. V. Κυβεληγενής.]

Κύβελον, τὸ, mons Phrygiæ, in quo Cybeles deum matris fanum est : ut Etym. [M. p. 542 extr.] refert ex Alexandro Polyhistore : qui etiam addit, videri τὴν Κυβέλην inde nominatam. Idem est in Lex. meo vet. [Strabo 12, p. 567 : Ἀπὸ τῶν Κυβέλων ἡ Κυβέλη. A Κυβέλλᾳ πόλει Φρυγίας imperite derivat Tzetz. ad Lycophr. 1170.] Hesychio κύβελα sunt non solum ὄρη Φρυγίας, sed etiam ἄντρα et θάλαμοι. [Apollod. 3, 5, 1 : Εἰς Κύβελα τῆς Φρυγίας ἀφικνεῖται.] Ab Etym. autem κυβέλη esse dicitur etiam ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτὸς, quod supra κύαρ : et μέλος σώματος, Membrum corporis, forsan quod infra κύβιτον, Cubitum. Suid. etiam [ex schol. Aristoph. Av. 877] Κυβέλην denominatam scribit παρὰ τὰ Κύβελα ὄρη : fuisse enim montanam deam, et propterea bijuges leones currum ejus trahere. [Eur. Bacch. 79 : Ματρὸς μεγάλας ὄργια Κυβέλας.] At Κυβέλης υἱὸν a Comicis vocari Cleocritum, quod esset γυναικίας et κίναιδος ut cultores Cybeles : qua de re supra in Κοτυτώ. [Respicit ad Aristoph. Av. 877 : Δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου.] Ab eadem Cybele Κυβελίοις dici τοῖς τῆς Ῥέας. [Recte correctum Κυβελείοις hic et ap. Synesium p. 86, B : Πολλὴν οἶμαι τοὺς ἐν τοῖς Κυβελείοις αὐτῷ τοὺς κατεαγότας ὑπὲρ τοῦ λόγου χάριν εἰδέναι· ad quem l. Suidæ glossam refert Toupius. Significant autem Κυβέλεια, τὰ, Cybelæ sacra.] Hæc ille : quæ et Diodori testimonio probantur. Is enim 3, p. 134 [58] scribit Mæonem quum e Dindyme feminei sexus prolem suscepisset, eamque educare nollet, exposuisse in montem dictum Κύβελον. Ibi infanti providentia quadam divina pantheras et hujusmodi alia animantia robore præstantia ubera præbuisse : quo viso pastorias quasdam mulieres factum miratas, puellam sustulisse, et a loco Κυβέλην nominasse. Ibi vide et alia de amoribus ejus et furore. Sic vero et Virg. Æn. 3, [112] : Hinc mater cultrix Cybeli : pro Cultrix Cybeli montis Phrygiæ, in quo templum ei ædificatum erat, et honorabatur. Servius tamen et aliam etym. affert, ut in Κυβήβη docebo. Poetæ Latini interdum metri causa duplicato *l* Cybellen dicunt, ut idem Serv. testatur. Propert. [3, 17, 35] : Vertice turrigero juxta dea magna Cybelle. Claudian. [Rapt. Pros. 1, 210] : Blandique leones Submisere jubas : adytis gavisa Cybelle Exilit, et pronas intendit ad oscula turres. [Duplex etiam in scriptis Græcorum interdum præbent codices. G. D. Synes. Epist. p. 158, D, de muliere ambitiosius comta : Πυργοφόρος καθάπερ ἡ K. || Nomen ancillæ, Heliod. Æth. 7, 9, cujus deminut. ib. 10, Κυβέλιον. Hase. || Nomen oppiduli ap. Lucian. Jud. voc. c. 7 : Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ· τὸ δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων.]

[Κύβελος, ὁ, Cybelus, pugil Sicyonius. Pausan. 6, 13, 7.]

[Κυβεπίκυβος, ὁ, Cubi supercubus. Theodoret. vol. 4, p. 866 : Τῶν ἀριθμῶν οἱ μέν εἰσιν ἄρτιοι, οἱ δὲ περιττοὶ, οἱ δὲ ἀρτιοπέριττοι, οἱ δὲ περισσάρτιοι· καὶ οἱ μὲν κύβοι, οἱ δὲ ἐπίκυβοι, οἱ δὲ κυβεπίκυβοι. Verba οἱ δὲ ἐπίκυβοι e libro uno addita ab Sylburgio, in neutro leguntur codice Gaisfordi p. 255. « Quodsi alterutrum tantum scripsit Theodoretus, numeros formæ m^3 n^3 intelligam, v. c. $216 = 2^3 . 3^3$: sin utrumque, ἐπίκυβον n. m^3 esse credam, v. c. $24 = 3 . 2^3$, κυβεπίκυβον vero m^3 n^3. » Struv. Cum λεπτεπίλεπτος similibusque compositis comparavit Meinek. Com. Gr. vol. 2, p. 854.]

Κῠβερνάω, Guberno : proprie Navem rego, Navis cursum dirigo. Hom. Od. Γ, [282] : Ὅς ἑκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχωσιν [σπέρχοιεν] ἄελλαι, de gubernatore Menelai, quem Apollo occiderat suis sagittis, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα. [Pind. Ol. 12, 4 : Κυβερνῶνται νᾶες. Aristoph. Eq. 544 : Ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι ... κἆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ. Plato Polit. p. 299, E : Ὡς οὐ κατὰ τὰ γράμματα ... ἐκυβέρνησε τὰς ναῦς· Theag. p. 123, B : Ἢ οἱ ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβερνῶσι. Et de curribus ib. C : Ἢ τὰ ἅρματα κυβερνῶσι.] Aristot. Rhet. 2, [21, 2] : Εἴ τις τῶν πλωτήρων, ὃν τινα δεῖ κυβερνᾶν κληρώσειεν, ὡς δέον τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Metaphorice vero plerumque accipitur pro Rego, sicut et Lat. Guberno. Herodian. 7, [9, 13] de Nomadibus s. Numidis : Ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν, Ut equorum cursum virga tantum moderentur, Polit. [Pind. Pyth. 5, 164 : Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν. Plato Euthyd. p. 291, D : Τῆς πόλεως πάντα κυβερνῶσα.] Et pass. ap. [Soph. Aj. 35 : Πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί·] Xen. Cyrop. 8, p. 141 [8, 1], de regno Cyri : Τοσαύτη δὲ γενομένη, μιᾷ γνώμῃ τοῦ Κύρου ἐκυβερνᾶτο· 1, [1, 5] : Ὥστε ἀεὶ τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. [Polyb. 6, 4, 2 : Ἡ βασιλεία τῇ γνώμῃ τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ καὶ βίᾳ κυβερνωμένη· 11, 5, 4 : Τὸ πῦρ κυβερνώμενον ἀνέμοις. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 444, C ; Τὰς φλέβας ... δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.] Κυβερνάομαι activa quoque signif. accipitur pro κυβερνάω. [Marcellin. V. Thucyd. p. 8, 14 Duk. : Ἀρίων ὁ κυβερνώμενος μουσικῇ.] Aristot. Probl. s. 24 circa finem : Καὶ βαδίζομεν προσέχοντες τῇ βαδίσει τὸν νοῦν, κυβερνωμένης δὲ τῆς διανοίας αὐτοῖς. [|| Κυβερνέω. Ocellus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 340 : Τὸ δὲ ἀεικίνητον κυβερνεῖ, τὸ δ' ἀειπαθὲς κυβερνεῖται. Nisi κυβερνᾷ et κυβερνᾶται scribendum.]

Κυβερνήσια, τὰ, Dies festi a Theseo Athenis instituti in honorem Nausithoi et Phæacis, quorum illo gubernatore usus est, hoc proræ rectore. Plut. Theseo [c. 17], de iis ambobus loquens : Καὶ τὴν ἑορτὴν τὰ κυβερνήσια φησὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, Gubernatio. Plato Rep. 6, [p. 488, B] de nautis : Στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν. Unde Cic. Ut si nautæ certarent quis eorum potissimum gubernaret. Plut. [Mor. p. 162, A], de Arione : Παντάπασιν αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γεγονέναι τὴν κομιδήν, Plane intellexisse dei gubernatione factam esse eam vectionem. [Proverb. 11, 14 : Οἷς μὴ ὑπάρχει κυβέρνησις, πίπτουσιν ὥσπερ φύλλα. Hippiatr. p. 147, 22. Actt. Concc. t. 3, col. 1109, 59 : Τῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους τὰς κυβερνήσεις διοικούντων. Hase. Dorice Πολίων κυβερνάσιες Pind. Pyth. 10, 112.]

[Κυβερνήτειρα. V. Κυβερνητήρ.]

[Κυβερνητέον, Gubernandum, Regendum. Plato Sisyph. p. 389, D. « Theophyl. Simoc. Ep. 69. » Boiss.]

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, Gubernator, i. q. κυβερνήτης, sed poetice. Hom. Od. Θ, [557] ; Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί. [Pind. Isthm.

4, 120 : Κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου· Pyth. 4, 488 : Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται. Apoll. Rh. 2, 72, al. Manetho 4, 398 : Σκαφέων κυβερνητῆρας. Νηῶν x. 6, 364. Κυβερνητῆρα χαλινὸν (ἵππων) Oppian. Cyn. 1, 96. Κυβερνητήρων pro κυβερνητῶν codex unus ap. Thucyd. 7, 36.] Fem. est Κυβερνήτειρα, Gubernatrix, ut Cic., Eloquentia gubernatrix civitatum. [Nonn. Dion. 1, 88 : Βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.] Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 10, 65 : Τὴν δὲ Τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες.]

Κυβερνητήριος, ὁ, ἡ, Ad gubernandum aptus, i. q. κυβερνητικός. Et x. ἔργον [oraculum ap.] Plut. Sol. [c. 14], Munus gubernandi.

Κυβερνήτης, ὁ, Gubernator: ἄρχων τῶν ναυτῶν, ut Plato scribit, cui opus esse dicit [Rep. 6, p. 488, E] τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ, καὶ ὡρῶν, καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων, καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι. Hom. Od. Γ, [279] : Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα, Menelai gubernatorem navis. I, [78], Ξ, [256] : Τὰς δ' ἀνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον· Il. Γ, [43] : Οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν. [Herodot. 8, 18 (ubi accus. forma Ionica κυβερνήτεα). Æsch. Suppl. 770. Soph. OEd. T. 923 : K. νεώς. Aristoph. Thesm. 837 : K. κακόν. Thucyd. 7, 36, 70; Polyb. 1, 37, 4. Κυβερνῆται καὶ πρῳρεῖς Diodor. 14, 43, ubi Xenoph. Anab. 5, 8, 20 : Νεύματος μόνον ἕνεκα χαλεπαίνει μὲν πρῳρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ καὶ κυβερνήτης ἐν πρύμνῃ· et alia contulit Wessel. Κυβερνήτης Alexidis, Κυβερνῆται Menandri comœdia inscripta fuit.] Plut. Polit. præc. [p. 807, B] : Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος· sicut Plato quoque Rep. 1, [p. 341, C] dicit κυβερνήτην ναυτῶν ἄρχειν. Idem Plut. in eod. l. : Τὸν x. ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον· præpostere sc. Metaphorice autem στρατηγὸς dicitur κυβερνήτης τῆς πόλεως, Gubernator s. Administrator aut Rector alicujus civitatis, ut Cic., Gubernator reip. [Eur. Suppl. 880 : Πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν. || De accentu v. schol. Hom. Il. E, 158, N, 382. || Nomen pr. in inscr. Samothracia ap. Bœckh. vol. 2, p. 180 : K. Μηνοφίλου. || Κυμερνήτης forma Æolica ap. Etym. M. p. 543, 3.]

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, Ad gubernatorem pertinens, Qui gubernatoris est. [Plato Alc. 1 p. 119, D : Βελτίστῳ εἶναι τὰ κυβερνητικά. Ἀρετὴ κυβερνητικὴ ib. p. 125, C. Νοῦς x. Leg. 12, p. 961, E; 963, A.] Et κυβερνητικὴ sub. τέχνη, Ars gubernandi, Peritia navem gubernandi et ejus cursum dirigendi. [Polyb. 12, 27, 9.] Plato Gorgia [p. 511, D] περὶ τῆς τοῦ νεῖν ἐπιστήμης loquens : Εἰ δ' αὕτη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγώ σοι μείζονα ταύτης ἐρῶ, τὴν κυβερνητικὴν, ἢ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων. [Polit. p. 299, E : Ἐπιτίθεσθαι κυβερνητικῇ· Clitoph. p. 408, B : Τῷ μαθόντι τὴν τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικὴν, ἣν σὺ πολιτικὴν ἐπονομάζεις πολλάκις.] ||Qui gubernandæ navis peritus est, Qui navis cursum probe dirigere novit. Plato Rep. 6, p. 78 [488, E] : Τὸν ὡς ἀληθῶς x. [Ib. D : Ναυτικὸν καλοῦντας καὶ x. καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν. Comparat. Rep. 8, p. 551, C : Εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη. || Adv. Κυβερνητικῶς, ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 150 : Καθάπερ οὖν οὐκ ἔστι κυβερνᾶν μὴ κυβερνητικῶς, οὕτως οὐδὲ βασιλεύειν βασιλικῶς. Scrib. κυβερνητικῷ ... βασιλικῷ cum Reiskio.]

[Κυβερνῆτις, ιδος, ἡ, Gubernatrix. Hermippus Dial. de astrol. p. 20 ed. Bloch. Osann.]

[Κυβερνίσχος, ὁ, Cyberniscus, Lycius. Herodot. 7, 98.]

Κυβερνισμὸς, ὁ, Gubernatio, VV. LL. [Aq. Nah. 3, 1.]

[Κυβερνίτης, ὁ, Gubernator. Κυβερνῖται, Archelaus Epiphanii vol. 1, p. 647, C. Routh. Vitiose pro κυβερνῆται.]

Κύβερνος, ὁ, Gubernator, i. q. κυβερνήτης et κυβερνητὴρ, sed vocab. novum, ut videtur. Greg. Naz. [vol. 2, p. 154, B] : Κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας. [Κυβερνὸς, Georg. Lapithæ Poema mor. 617. Boiss.]

[Κυβέρτιον. Κύβερτον. V. Κύβεθρον.]

Κύβεσις, ἡ, Hesychio i. q. κίβισις, s. πήρα. [Conf. Κίβισις.]

[Κύβευμα, τὸ, Alearum lusus. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 213. Theod. Hyrtac. ibid. vol. 5, p. 735 : Ἐξευρέσει κυβευμάτων τε καὶ γραμμάτων. Elberl.]

Κυβευτήριον, τὸ, Consessus aleatorius, VV. LL. Locus ubi alea luditur, tessarum lusui dicatus : quale Forum aleatorium ap. Suet., Lusimus per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus. [Clem. Al. Protr. 2, 11 : Πλάνης ἀκράτου κυβευτήρια, Quasi aleæ ac sortis officinæ; conf. Euseb. Præp. ev. p. 62, A. Hase. Lex. rhet. p. 275, 14 : Τόπος ἐστὶ τὸ x. εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν.] Utitur Græca illa voce [Dio Cass. 65, 2 : Περὶ καπηλεῖα καὶ περὶ x. ἐσπουδακώς·] Plut. [Mor. p. 621, B. Pollux 7, 203; 9, 48.]

Κυβευτὴς, ὁ, Aleator, Qui alea ludit s. tesseris. [Σοφὸν κυβευτὴν ex Sophocle (fr. 686) Hesych.] Aristot. Eth. 4, 1 : Ὁ μέν τοι x., καὶ ὁ λωποδύτης, καὶ ὁ λῃστὴς, τῶν ἀνελευθέρων εἰσί. Aliud exemplum e Xen. habes in Κυβεύω. [Κυβευταὶ Antiphanis, Eubuli, Alexidis et Amphidis comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt. G. D. Jo. Chrys. t. 11, p. 97, C ed. Paris. alt. : K. λέγονται οἱ τοῖς πεττοῖς κεχρημένοι. De κυβευταῖς pictis in fictilibus græcis Lenormant. *Ét. de la rel. de Cyb.* p. 29 (1), et Witte *Ant. de M. le vic. Beugnot*, p. 56, n. 54; *Cab. de Durand* p. 137, n. 385; *Vases de l'Étrur.* p. 89, n. 141. Hase.]

Κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, Aleatorius, i. e. Ad aleatorem pertinens, ut Cic., Damna aleatoria; Gellius, Ritus aleatorius. [K. ἐργαλεῖα Pollux 9, 97.] Et κυβευτικὴ, sub. substantivo τέχνη, Aleatoria ars. De κυβευτικὴ autem διδασκαλία vide in Κυβεία. || Tesserarum lusus peritus, Peritus aleator, Qui prospere aleam jacere novit. Plato Rep. 2, [p. 374, C] : Πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, Satis peritus talorum vel tesserarum evadat. [Orig. C. Cels. 3, p. 135, E : Οὐδὲν νόθον καὶ κυβευτικόν. || Adverb. Κυβευτικῶς. Ibid. p. 132, C : Κυβευτικώτερον ζῆν, Aleatoris more victum quærere. Valck.]

[Κυβεύτρεια. Pollux 7, 203 : Κυβεία, κυβεύτρεια, κυβευταὶ, κυβευτήρια. In cod. Jungerm. κυβευταὶ, κυβεία, κυβευτήρια, omisso κυβεύτρεια, quod in κυβεύτρια mutandum judicabat Jungermannus, mihi vicini nominis κυβευτήρια corruptela esse videtur. G. Dindorf.]

Κυβεύω, Alea ludo s. lusito, Tesseris lusito. [Ammon. p. 85 : Κυβεύειν τὸ διὰ ψήφων (κύβων recte Vulcan.) ἢ ἀστραγάλων παίζειν. Aristoph. Eccl. 672 : Οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι; Isocr. De antid. p. 491 Bekk.: Ἕτεροι δ' ἐν τοῖς σκιραφείοις κυβεύουσι.] Plut. [Mor. p. 34, D] : Πίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς· ἢ κυβεύεις, ἢ ὀρτυγοκοπεῖς. Idem, Αὖθις ἕτερος παρακαλεῖ κυβεύειν παρὰ πότον. Idem Artox. [c. 17] : Γυνὴ δεινὴ κυβεύειν. Dicitur etiam κυβεύειν περί τινος, Xen. Hell. 6, [3, 16] : Οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν οἵ τινες αὖ, ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι. Plut. Artox. [c. 17] : Προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Et paulo post, diversa constr., Ἐπὶ τούτοις ἐκύβευον. Athen. 10, [p. 444, F] : Ὥστε καὶ κυβεύειν ἠξίωσαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἐλευθέρων. || Κυβεύω, ut κύβον ἀναρριπτῶ, Subeo s. Ineo aleam, Periclitor s. Periculum adeo, παραλόγως τι πράττω καὶ ῥιψοκινδύνως, Suid., sumpta metaph. ab aleatoribus, qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνερρίφθω κύβος. [Eur. Rhes. 446 : Κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην. Plato Protag. p. 314, A : Ὅρα ... μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς.] Polyb. ap. Suid. [s. v. Κύβος] : Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, Vitæ aleam inire. [In ambigua verbi significatione ludit Meleager Anth. Pal. 12, 47 : Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ παίζων ἀστραγάλοις, τοὐμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἔρως. Similiter τὸ κυβευθὲν de vita temere projecta intelligit Jacobs. in epigr. Antipatri Sid. ib. 7, 427.]

[Κυβεών, ὁ, i. q. κυβεῖον. Tzetz. Hist. 10, 558 : Καλῶ τὸν τῆδε βίον ... καὶ κυβεῶνα καὶ φορὰν σφαίρας ἀστατουμένην· 564 : Καλῶ καὶ κυβεῶνα δέ· ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς κύβοις ἄλλοτε ἄλλα βάλλονται, οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ ἄλλοτε ἄλλα γίνονται μεταβολαῖς ποικίλαις. Elberl.]

[Κύβη. V. Κυβηβάω, Κύμβος.]

[Κυβηβάω.] Κυβήβειν [Sic Etym. M. et in lemmate

glossæ et iterum p. 545, 28, ubi illuc relegatur verbis εἰς τὸ κυβήβειν. Sed scribendum Κυβηβᾶν, quod Photius p. 182, 19, per μαίνεσθαι, ἐνθουσιᾶν exp., et Hesychio restituit Kusterus, Κυβηβᾷ (codex κυβῆκαι), θεοφορεῖται, κορυβαντιᾷ], proprie τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, ut ille ap. Hom. Il. E, ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Et quoniam οἱ μανιώδεις ut plurimum præcipites cadunt, ideo τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ vocarunt Κυβήβην, utpote quæ suis μύσταις existat αἰτία ἐνθουσιασμοῦ: vel etiam ἐκ τοῦ κυβῶ, κυβήσω, q. e. καταστρέφω, Everto. Ita Etym. [M. p. 543, 11, et Zonar. p. 1270], et iisdem prope verbis Suid. ac Lex. meum vet.: sed hoc pro κυβήβειν habet κυβήβην [et κυβήβη Etym. Gud. p. 351, 26, grammat. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 453, 22], ille [confusis duabus gll., quæ recte sunt separatæ in Etym. Gud.] κυβιστᾶν: unde fit, ut suspectius ipsum haberem, nisi ap. Eund. eodem modo scriptum reperissem in κύμβαχος, et vestigia ejus aliqua invenissem ap. Hesych. Ap. Etym. reperio et Κύβηβος, ὁ κατακύψας· παρὰ τὸ κύπτω: cujus voc. meminit Eust. etiam [p. 1431, 47], sed ita dici tradens Cybeleio furore correptum, Cybeles instinctum afflatu, Entheum: Ἐκ τοῦ αὐτοῦ κυφοῦ καὶ Κυβήβα, διὰ τοῦ α, ἢ Κυβήβη, διὰ τοῦ η, ἡ Ῥέα· ἦ, φασὶν, ὁ κατεχόμενος, ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι καταχρηστικῶς, Κύβηβος ἐλέγετο. [Κυβήβη ap. Herodot. 5, 102, in Anacreont. 13, 1. Phot. p. 182, 20: Κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι. Corrupte Hesych. Κύβηκος (scr. Κύβηβος cum Kustero), ὁ κ. τ. μ. τῶν θεῶν. Et ante hanc gl. Κυβήκη (scr. Κυβήβη), ἡ μήτηρ τῶν θεῶν καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Καὶ ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν ἢ καὶ Φρυγῶν, παρ' ὃ καὶ Ἱππῶναξ φησὶ καὶ Διόσκουρος (?). Quæ et depravata sunt et defecta. Nam verba ἢ καὶ Φρυγῶν ad nomen Κυβήβης referenda esse Photii glossa docet, illa vero Καὶ ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν ad aliam quæ excidit gl. spectare videntur. Porro Κυβήκη καὶ Θρηίκη, Βενδῖν, ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν· de quo l. Bergkius in Comment. de com. Att. p. 92 duas proposuit conjecturas, Κυβήβη Θρηικίη· Βενδῖς (ut poeta aliquis Bendin vocaverit Thraciam Cybeben), vel Κυβήβη· Θρᾷκες Βενδῖν, ...] Hesychio vero Κύβηβις [κυβέβις codex. Scribendum Κύβηβος] non solum μανιῶν et γάλλος, sed etiam κίναιδος, Cinædus: ut supra Κυβέλης υἱός. [Photius p. 183, 1: Κύβηβον· Κρατῖνος Θράτταις τὸν θεοφόρητον. Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον. Οὕτως Σιμωνίδης.] Apud Festum et hæc leguntur: Cybebe mater, quam dicebant magnam, ita appellabatur, quod ageret homines in furorem, quod Græci κύβηβον dicunt. Cybele vero eadem dicta a loco qui est in Phrygia. Ubi quidam κυβήβειν scribunt pro κύβηβον: quod forsan non rejiciendum. Rursum Etym. κύβην dictam fuisse scribit τὴν κεφαλήν: unde κυβιστᾶν dici τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν κύπτοντα κυλίεσθαι. [Id. p. 545, 23: Κύμβαχος τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν βρέγμα ... κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή· ὅθεν κυμβητιᾶν κυρίως τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν· ubi κύμβη et κυμβητιᾶν etymologiæ caussa scripta sunt pro κύβη et κυβητιᾶν vel κυβιστᾶν. Hoc enim est τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ῥίπτειν.] Ab eodem itaque et τὸ κυβήβειν derivare queamus et τὸν κύβηβον, utpote quæ signif. τοῦ κυβιστᾶν sequantur: necnon αὐτὴν τὴν Κυβήβην, quæ suis cultoribus auctor sit τοῦ κυβιστᾶν: ut et Servius [ad Æn. 3, 111] Cybelen dictam vult ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν, i. e. A rotatione capitis: quod proprium est ejus sacerdotum. Et rursum: Mater Deum, inquit, dicta Cybele, ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν, quod semper Galli per furorem motu capitis comam rotantes, ululatu futura prænuntiabant. Lucanus, Crinemque rotantes Sanguinei populis ulularuut tristia Galli. [His subjungimus quæ HSt. de Hesychii gll. vitiosis supra ab nobis tractatis dixit:] Κυβήκη, Hesychio ἡ μήτηρ τῶν θεῶν: qui tamen Κυβήκην et Θρηΐκην dicit esse etiam Βένδιν, secundum alios Ἄρτεμιν: necnon Ἀφροδίτην. Idem ap. Arcadas ita vocari innuit et ὑποδήματα. Item Κύβηκος ei est ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν κυβηλικὸν τρόπον. Affert et Κυβήκει pro θεοφορεῖται, κορυβαντιᾷ. Sed possint hæ scripturæ videri mendosæ: et leg. Κυβήβη, Κύβηβος, Κυβήβει: quod olim inter β et κ magna esset similitudo: ita enim in vett. libris τὸ β pingitur, *u*, quod proxime accedit ad τὸ κ.

[Κυβηλίζω. HSt. s. v. Κύβηλις:] Inde Κυβηλίσαι dicitur πελεκῆσαι [πελεκίσαι Suidæ restitutum ex codd. melioribus], Securi ferire, Securi percutere, teste Hesychio, [Photio p. 183, 4] et Suida.

[Κυβηλικὸς, ἡ, όν. Κυβηλικὸν τρόπον gl. Hesychii sine interpretatione posita. In Κυμβαλικὸς corruptum ap. eundem, de quo HSt. s. v. Κύμβαλον:] Inde Κυμβαλικὸς τρόπος dicitur τῷ πελέκει κακουργῆσαι, ut est ap. Hesych.

Κύβηλις, ἡ, a quibusdam exp. μάχαιρα et τυροκνῆστις: sed rectius ii, qui eo nomine accipiunt πέλεκυν, ᾧ τὰς βοῦς καταβάλλουσι. [Pollux 6, 90.] Unde Comicus quidam [Anaxippus] inter instrumenta coqui ap. Athen. 4, [p. 169, C] numerat τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν. [Lycophr. 1170: Ταυροκτόνον στερρὰν κύβηλιν.] Notandum vero, ap. Suidam et alios proparoxytonως scriptum esse κύβηλις, ap. Hesych. oxytonως κυβηλὶς duobus in ll. [Altero l. codex κύβιλις. Scribendum utrobique Κύβηλις], sed illam scripturam huic præferendam censeo. [Recte præfert. V. Arcad. p. 31, 12. Phot. p. 183, 5: Κύβηλις, μάχαιρα ἢ τοὺς βοῦς τραχηλοκοπεῖ.] Ap. Polluc. vero et κόβηλις. [De quo HSt. supra:] Κόβυλις, εως, ἡ, Radula: et quidem ea qua caseus raditur. Pollux enim 10, c. 24 [§ 104] in culinariorum vasorum censu scribit τὴν τυροκνῆστιν nominari κόβυλιν, quorum illud legi ap. Platonem et Aristoph. comicos: hoc, ap. Philem. in Ἁρπαζομένῳ, ubi ait, Ὁρῶ μαγείρους καὶ κοβυλὶν καὶ σκάφην. Sed vereor ne scr. sit κύβηλις. [Quod nunc legitur. Phot. p. 183, 7: Κύβηλος (scr. —ις), τυρόκνηστις. Hesych.: Κύβηλις· τινὲς τὴν τυροκνῆστιν φασίν. Ἔπαιξεν δὲ Κρατῖνος παρὰ τὸ, Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Itaque Cratinus ἄνδρες δὲ κύβηλιν dixit: v. Meinek. Com. vol. 2, p. 198. || Phot. ib.: Κύβηλις, ἀγγεῖον κεραμεοῦν ὡς πυξίς. Glossa suspecta. Ceterum conf. Ἀγερσικύβηλις.]

Κυβηλιστὴς, ὁ, Hesych. accipit pro Improbus, Maleficus, scribens κυβηλιστὰς καὶ κοβάλους dici τοὺς κακούργους. Suida auctore Cratinus Δραπέτισι de Lampone dixit τὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν.

Κύβηνα, Hesychio σκήνωμα; afferenti etiam Κυβήναις pro γλαυξὶ, Noctuis: quæ etiam κυμίνδεις, et κυδάναι. [Hesych.: Κυδάναν, τὴν γλαῦκα.]

[Κυβήρια vitiose pro κυρήβια, quod v.]

[Κύβης, ὁ. HSt. s. v. Κυβευτής:] Ejusdem autem cum κυβευτὴς signif. est Κύβης: nam κύβην Hesych. exp. κυβευτήν.

[Κυβησία, ἡ.] Κυβησίαν Hesych. affert pro πήραν: quæ et κύβισις. [V. Κίβισις.]

[Κυβησίνδα. V. Κυβιστητήρ.]

[Κυβηστὴρ vitiose pro κυβιστητὴρ, quod v.]

[Κύβητον et Κύβηττον vitiose pro κύβιτον, quod v.]

Κῠβίζω, Cubum facio, In cubum formo. Plut. [Mor. p. 979, F], dicens thynnos non solum optices, sed etiam arithmetices peritos esse: Ἐπεὶ πάνυ χαίρουσι τῷ συντρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι, καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν, ἓξ ἴσοις ἐπιπέδοις περιεχόμενοι. [|| In numeris cubum duco. Theol. arithm. p. 33, 4 ed. Ast.: Κυβιζόμενος δέ (ὁ ἀριθμός). Ib. p. 55, 18: Ἐκ δυάδος κυβισθείσης. Procl. Hypotyp. astron. p. 46, 17: Κυβισθέντων οὖν τούτων. Hase.]

Κῠβικὸς, ἡ, όν, Cubicus, ut Vitruv.: κυβικὸν σχῆμα, Cubica figura, e Platonis Timæo [p. 55, C], s. κυβοειδής. [Ib. D: Γῇ ... τὸ κυβικὸν εἶδος δῶμεν. G. D. Achill. Tat. in Phæn. p. 131: Τὴν μὲν γῆν φασὶν ἔχειν σχῆμα κ. It. κυβικὸν σχ. ap. Nemes. De nat. hom. p. 160, 19; Jo. Philop. De cr. mundi p. 126, 18; κυβικὴ σανὶς Secund. Sentent. 17. Hase.] Et κ. ἀριθμὸς ex Aristot. Probl. [15, 3], Numerus cubicus; nam et in numeris cubus dicitur. [Plut. Mor. p. 426, E.]

Κυβικῶς, Cubice, h. e. In modum cubi, More cubi. Plut. [Mor. p. 404, F]: Κινῆσαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κ., ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς.

Κύβιον, τὸ, Pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. 3, [p. 118, B]: Ἰχέσιος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ Ὕλης, πηλαμύδας κύβια εἶναί φησι μεγάλα. [V. Coraes ad Xenocr. p. 162.] Κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσείδιππος ἐν Μεταφερομένῳ. [Κυβίων (libri κύβων) τε-

μάχη ap. Polluc. 6, 48.] Suidas autem κυβίοις exp. κλάδοις τοῖς δακτυλιαίοις, Ramis digitalibus, i. e. digiti crassitudinem æquantibus.

[Κυβιοσάκτης, ὁ, Salsamentarius, Qui salsamenta componit et vendit. Strabo 17, p. 796 : Μετεπέμψαντο (Alexandrini) ἄνδρα ἐκ τῆς Συρίας Κυβιοσάκτην τινά (quem nomine proprio Seleucum appellat Dio Cass. 39, 57)· ... τοῦτον ἀπεστραγάλισεν ἡ βασίλισσα, οὐ φέρουσα τὸ βάναυσον αὐτοῦ καὶ τὸ ἀνελεύθερον. Sueton. Vesp. c. 19 : « Alexandrini Cybiosacten eum (Vespasianum) vocare perseveraverunt, cognomine unius e regibus suis turpissimarum sordium. » Scilicet quum κύβιον sit Pelamis concisa particulatimque consecta, interprete Plinio H. N. 32, 11 (conf. Athen. 3, p. 116, E; 118, B), neque solum frustum, quadratæ quidem haud dubie figuræ, sed etiam sale conditum, quod ex Athenæi locis intelligitur, σάττειν autem proprie sit Onus jumento imponere, sed, quia id faciunt mercium vectores, accipi etiam pro ἐμπορεύεσθαι possit : facile patet, κυβιοσάκτην recte explicari nomine ταριχέμπορος vel ταριχοπώλης. V. Casaub. ad Strab. l. l., qui præclare etiam ex libro Ad Herenn. 4, 54, observat quam contemtum hominum genus fuerint salsamentarii; e quo vis et venustas scommatis perspicitur. Sturz. De Seleuco s. Ptolemæo Cybiosacte Viscont. *Icon. gr.* t. 3, p. 252 et 256; et Champoll. *Annal. des Lagid.* t. 2, p. 214-304. Hase.]

[Κύβισθος, Cybisthus, Thaletis filius ap. Plut. V. Solon. c. 7, qui Κίβισσος scribitur ap. Diog. L. 1, 26. Simile et fortasse idem nomen Κυβισσὸς est ap. Theon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 173 : Κ. ἐκ Λιβύης μνημονεύεται ὑπό τινων ὡς μυθοποιός· ex quo corrigendum quod ap. Diogenian. in præfat. ad Proverb. p. v ed. Gaisf. legitur : Κύβισαν (Κύβισσαν cod. Angelic. ap. Walz. Rhett. vol. 2, p. 12) εὑρέτην γενέσθαι τοῦ εἴδους τούτου (τοῦ Λιβυκοῦ αἴνου).]

Κύβισις, Hesychio κοίλη, Loculamentum, quæ supra Κίβυσις. [V. Κίβισις.]

[Κυβισμὸς, ὁ, In cubum dispositio. Theol. arithm. p. 36, 21. Hask.]

Κυβιστάω, In caput me dejicio, In caput salto, ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶ, Etymologo [M. p. 543, 22] derivanti a κύβη quod est κεφαλή, Caput, ut in Κυβήβη docui. [Plato Symp. p. 190, A : Ὥσπερ οἱ κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ. Philostr. p. 80 : Ἐκυβίστα ὁ παῖς ὑπεραίρων ἑαυτὸν τοῦ βέλους.] Xen. Symp. [2, 11] : Κύκλος ἐσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. Εἰς μὲν οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. Et mox, Μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. [Mem. 1, 3, 9 : Κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσεις. Similiter Ælian. Epist. 16, Liban. Epist. 1057.] Sic Athen. 4, [p. 129, D] : Θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. [Plato Euthyd. p. 294, E : Ἐς μαχαίρας κυβιστᾶν, i. e. Præcipitem se dare in gladios erectos.] Usus est hoc verbo Hom. quoque, Il. Φ, [354] de piscibus in Scamandro ardente : Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Et Il. Π, [749] de quodam qui ex equis decidit : Ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. [Oppian. Cyn. 4, 261 : Ὑπὲρ πόντοιο κυβίστεον ἁσπαλιῆες. || Κυβιστῶ, Merso, Gl. Similiter Thom. M. p. 555 : Κυβιστῶ· τὸ κολυμβῶ. (Interpretatio hæc Suidæ quoque illata Κυβιστᾶν, κολυμβᾶν, καταχρηστικῶς· quæ verba om. codd. optimi.) Καὶ κυβιστής. Λέγεται δὲ κυβιστᾶν καὶ τὸ ἁπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον στρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. Κολυμβᾶν qui interpretati sunt, urinatores cogitarunt, qui ubi se præcipites dejecerunt, primo mersantur aqua, deinde vero natant : quod recte monuit Ernest. ad l. Xenoph. Joann. Chrys. vol. 6, p. 649, ab Salliero citatus ad Thom. M. : Ἕτεροι γοῦν τῶν ναυτῶν γυμνοῖς τοῖς σώμασι κυβιστῶσι κατὰ τῶν κυμάτων.] Hesych. transitive etiam Κυβιστήσω (ita enim repono ap. eum pro κυβητίζω), ἐπὶ κεφαλὴν ῥίψω· ut et Servius dicit κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν, Caput rotare : paulo supra in Κυβήβη. [Κυμβητιᾶν in Etym. M. V. Κυβηβάω.]

Κυβίστημα, τὸ, et Κυβίστησις, εως, ἡ, Saltus in caput, s. Saltatio in caput : qua sc. aliquis se præcipitem in caput devolvit : sicut hodie petauristæ corpore in spiram contracto in caput se provolvunt. Prius verbale ap. Lucian. legitur, posterius ap. Plut. Apud illum p. 302 [De gymn. c. 18] : Τί ἡ κόνις καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; ap. hunc [Mor. p. 401, C] : Ὀρχήσεις παίδων καὶ κυβιστήσεις. [It. Lucian. De gymn. c. 16 : Αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κ. Hase. Suidas : Κυβίστησις, ἡ συστροφή. Pollux 4, 105.]

[Κυβιστής. V. Κυβιστητήρ.]

[Κυβιστητεία, ἡ, i. q. κυβίστησις. Suidas : Κυβιστητεία (κυβιστητία cod. Paris. A. Κυβιστία cod. Leid. et Zon. p. 1266), ἡ ὄρχησις.]

Κυβιστητὴρ, ῆρος, ὁ, Saltator ejusmodi qui se in caput dejicit. Patroclus ap. Hom. Il. Π, [745] Cebrionen a se saxo percussum irridens : Ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ; Et mox, Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ· Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι, Inter Trojanos etiam petauristæ sunt qui se in caput præcipites dejicere sciant urinatorum more. Et Il. Σ, [604] : Δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Sic Eur. Phœn. [1158] : Ἡμῶν τ' ἐς οὔδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας [ἐκνενευκότας], Qui e sublimi in caput deciderant et expirarant. Nonn. adjective pro Præcipiti usurpasse dicitur [Dion. 9, 149 : Κυβιστητῆρι καρήνῳ]. Ap. Hesych. reperio etiam Κυβηστῆρας, expositum πηδητὰς, et ὀρχηστὰς ποικίλους : necnon Κυβησίνδα expositum ἐπὶ κεφαλήν. Quorum utrumque suspectum habeo : ac pro illo quidem repono κυβιστητῆρας : quanquam et ap. Etym. [M. p. 543, 23] reperiam Κυβιστὴρ et Κυβιστὴς, exposita ὁ κολυμβητὴς, Urinator [Idem p. 146, 51, ἀρνευτὴρ per κυβιστὴρ exp. ex schol. Hom. Il. M, 385; sed recte Apollon. Lex. p. 43, 27 : Ἀρνευτῆρι, κυβιστητῆρι, quod κυβηστητῆρι scriptum in codice, κυβιστῆρι in ed. Villois. Eadem gl. restituenda Hesychio, apud quem vitiose Ἀρνευτήρια, κυβιστήρια. Κυβιστῆρας fortasse relinquendum Nicetæ Chon. Annal. p. 88, C. Κυβιστὴς ap. schol. Platon. p. 47 Ruhnk. (375 ed. Bekk., ubi κυβιστήρ) : Κ. ὁ ὀρχηστὴς, et ap. Thom. M. p. 555], et derivata παρὰ τὸ κύβος, pro hoc, Κυβιστίνδα : accipiendo κυβιστίνδα παίζειν pro κυβιστᾶν, Dejicere se s. Saltare in caput : ipso tamen exponente etiam φορεῖν ἐπὶ νώτου ἢ κατὰ νώτου : quemadmodum et ap. Polluc. [9, 122] reperio, τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν dictam fuisse et ἱππάδαν [ἱππάδα] et κυβήσινδαν. [Photius p. 183, 8 : Κυβησίνδα· ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου. Recte ap. Hesych. et Photium legitur κυβησίνδα, quod Polluci quoque restituendum. G. D. De athletarum κυβιστήσει in palæstra Græcorum Diss. singularem edidit Paciaudi, Romæ 1756. Κυβιστητήρων sigilla ærea v. ap. Cayl. *Rec. d'Ant.* t. 3, tab. 74; t. 5, tab. 86; conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 425, 1. Hase.]

[Κυβιστιάω, Cernulo, Gl. Leg. Cernuo. Angl.]

[Κύβιστρα, τὰ, Cybistra, urbs Cataoniæ. Strab. 12, p. 534, 537, 539.]

[Κυβίτης. V. Κύβος.]

Κῠβῐτίζω, Cubito pello, ut Plaut. dicit, Cubitis depulso de via. Rufus Ephes. post verba illa, quæ in Κύβιτον ex eo citabo : Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι, κυβιτίζειν ἔλεγε. Ead. verba ap. Polluc. [12, 142] extant. [Hesych. : Κυβιτίζω (κυβητίζω codex), τοῖς ἀγκῶσι πλήττω.] At κύβητον et κύβος ejusd. esse originis, docet Etym. [M. p. 543, 6.]

Κύβιτον, τὸ ὠλέκρανον [ὀλέκρανον], Os cubiti, Hippocr., quod et ἀγκὼν dicitur. Diosc. autem τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος sic nominari dixit, ut scribit Galen. [Lex. Hipp. p. 508, ex Hippocr. p. 410, 40.] At Bacchius, ut testatur Erot. [p. 212], exposuit κυβοειδὲς ὀστάριον καὶ τὴν πτέρνην, sed longe plures τὸν ἀγκῶνα. Hæc Gorr. Frequentius dicitur de Nodo s. Tubere, quod in junctura brachii extat, quo aliquem pellimus, et cui innitimur : ut Virgil. Inniti cubito. Ruf. Eph. De appellatt. corp. hum. [p. 29 ed. Clinch.] : Μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκὼν τὸ σύμπαν ἄρθρον, καὶ τὸ ὀξὺ, ἐφ' οὗ κλινόμενοι στηριζόμεθα· οἱ δὲ ὠλέκρανον καλοῦσι, Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον. Similiter et Pollux [2, 141], quum ἀγκῶνα dixisset vocari etiam κύβωλον et κύβιτον ab Hippocr., de illo ipso κύβιτον ait, Δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. A quibus Latini vocem Cubiti sumpserunt : nisi forte illi a Latinis. Ap. Hesych. autem scribitur κυβιτὸν, accentu in ult., quod itidem ἀγκὼν ab eo exp. [et κυβιτῷ ap. Erotian. : sed κυβίτῳ ap. Hippocr. p. 410, 34] : ap. Etym. vero [M. p. 543, 6] κύβητος et Suid.

κύβητον, accentu in antep. et per η in penult. [Phot. p. 183, 9 : Κύβηττον· Ἴωνες· τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως Ἐπίχαρμος.] || Κύβωλον, i. q. κύβιτον. Pollux [2, 142] : Ὀνομάζουσι δὲ τοῦτο (sc. τὸν ἀγκῶνα, s. τὸ κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τοῦ βραχίονος ὄγκωμα) καὶ κύβωλον καὶ κύβιτον [κυβίωτον codex Jungerm.] εἴποις ἂν ὡς Ἱπποκράτης. [Seqq. ex Indice.] Κύβλα [Κύβωλα Is. Vossius] Hesychio κῶλα [ἢ ὀσφῦς], s. μεγάλα ὀστᾶ et ὠλέκρανα.

Κῠβοειδὴς, ὁ, ἡ, Tesseræ s. Cubi formam habens, Quadratus undique in modum tesseræ s. cubi. [Strabo 16, p. 738 : Πεττῶν κυβοειδῶν. K. λίθοι schol. Soph. El. 723. Εἰκόνας (Mercurii) τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς schol. Thucyd. 6, 27.] Κυβοειδὲς ὀστοῦν, inquit Gorr., Os cubicum : unum e quatuor tarsi ossibus, solum nomine donatum, quum reliqua tria careant nominibus. Id calci articulatur, ipsamque excipit, quum reliqua tria tarsi ossa scaphoeidei conjuncta sint. Sic dictum est quod cubo simile sit, verum lateribus omnibus est admodum inæqualibus et fere asperis, ut vix quicquam aliud quam latera sex habeat cum cubo communia. Sed et internum ejus latus geminum apparet. Est autem os κυβοειδὲς, ut et reliqua tarsi ossa, intus cavum, foris gibbum. [Galen. vol. 2, p. 776, 17 : Ὀστῷ τινὶ συναρθροῦται τῷ κυβοειδεῖ προσαγορευομένῳ. Id. ib. p. 777, 2 : Τὸ δὲ κ. τοῦτο κυρτόν. De terræ forma κυβοειδεῖ Cleomed. p. 51, 5 et 56, 11 Bak.; de chalcantho coctili Dioscor. 5, 114 : Εἰς πολλὰ διαιρούμενον κυβοειδῆ (σχήματα), βοτρυδὸν ἀλλήλοις συνεχόμενα. Hase.]

[Κυβοίτης. V. Κύβος.]

[Κυβόκυβος, ὁ, Cubicubus. Theophyl. Bulg. Epist. 71 : Ὁ δὲ κύβους ᾔδει καὶ κυβοκύβους. Ducang. Diophantus Arithmet. p. 2 : Ἀριθμῶν κυβοκύβων, οἵ εἰσιν ἐκ κύβων ἐφ' ἑαυτοὺς πολλαπλασιασθέντων· 4 : Κύβος ἐπὶ κύβον ποιεῖ κυβόκυβον. Hinc ducta adjectiva Κυβοστὸς, ἡ, ὸν, Cubicus, et Κυβοκυβοστὸς, ἡ, ὸν, Cubocubicus, ib. p. 3, 5, 6. G. Dind.]

Κύβος, ὁ, Tessera, Quiddam ex omni latere quadratum, certis quibusdam punctis distinctum, quo in alveolo luditur, βόλος ἑξάπλευρος, Eust. [p. 1396, 55 sqq.] Quæ signif. frequentior est, et fortassis etiam prior. Plut. Cons. ad Apoll. : Καὶ, ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων [eadem verba ap. Plat. Rep. 10, p. 604, C], πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα· Artox. [c. 17] de Parysatide cum Artoxerxe ludente : Εὖ δέ πως αὐτῇ καὶ τῶν κύβων πεσόντων νικήσασα, Feliciter cadente alea. Probl. [p. 273, A] : Τοὺς κύβους προθέμενος, τὴν μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τὴν δὲ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, βαλὼν ἐλείφθη, de quodam ædituo Herculis, qui alea cum Hercule certabat. Item infra ex Athen., Κύβους ἀεὶ μεταχειρίζεσθαι, Alea semper lusitare, Tesseras semper tractare s. in manibus habere. Herodot. [1, 94] apud Eust. : Λυδοὶ τοὺς κύβους εὗρον καὶ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὴν σφαῖραν καὶ τἆλλα παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Idem Eust. e Soph. de Palamede [fr. 380], Ἐκεῖνος ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος. [Lysias p. 146, 34 : Τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ κύβους ἢ πότους ... τὰς διατριβὰς ποιοῦνται. Hermippus ap. schol. Aristoph. Vesp. 672 : Καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' ἔχων τὸ κήθιον· quod Meinekius p. 391 de loco intelligit ubi κύβοις ludebatur.] Et ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον, Tesseram jacere s. mittere, Aleam jacere : quod metaphorice plerumque accipitur pro Periclitari, ut et Lat. Aleam jacere. [Grammat. in Bekk. Anecd. p. 398, 26 : Ἀνέρριπται κύβος· οἷον ἀποκεκινδύνευται. Ἀριστοφάνης «Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀπέρριμαι κύβος.] Lucian. [Harmonid. c. 3] : Ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον. Plutarch. Fabio [c. 14] : Ἀπειρίᾳ καὶ θρασύτητι τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναῤῥίψων κύβον. Idem Coriol. [c. 3] : Εἶτα ἐκπεσόντι μετὰ πολλὰς μάχας καὶ ἥττας, ὥσπερ ἔσχατον κύβον ἀφιέντι, Tanquam ultimam experienti aleam. Liv. ea significatione dicit, In dubiam imperii servitiique aleam imus; Seneca, Ut æquiore animo adirent aleam; prov., Aleam omnem jacere. Athen. 13, [p. 559, E] : Δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνεῤῥίφθω κύβος, Decreta res est, jacta esto alea. Plutarch. Cæs. [c. 32] de Cæsare Rubiconem transituro : Καὶ τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπών, Ἀνεῤῥίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν. Sueton. eum tradit dixisse : Eatur quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat : jacta est alea. Item cum gen. rei, cujus alea initur, ap. Suidam, κύβον ἀναῤῥίψαι πολέμου τοσούτου, Tanti belli aleam subire. Quo sensu accipi etiam potest, quod ex Epigr. [Philodemi Anth. Pal. 5, 25] citat : Οὐδ' [Οἷδ'] ὅτι ῥιπτῶ Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς· ut ῥιπτεῖν ὕπερθεν i. sit q. ἀναῤῥιπτεῖν. Simili metaph. accipitur tragicus ille Euripidis in Rheso versus [182], qui in prov. abiit, Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. Et hic itidem proverbialis e Tragicis [Soph. fr. 763 ap. schol. Eur. Or. 592] : Αἰεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι· quasi sc. numen semper prosperum sit in tesseræ jactu, et quæ ejus periculo initur alea, feliciter semper cadat. [Æsch. Sept. 414 : Ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.] Κύβος aliquando dicitur de Ipso lusu tesserarum. Theophyl. Epist. 13 : Περὶ κύβου καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν καταναλώσας. Plutarch. Probl. [p. 272, F] : Ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Ubi sicut πεττοὺς et κύβους copulat, ita Cic. Talos et tesseras : ut, Nobis senibus e lusionibus multis talos relinquant et tesseras. Idem, Quid enim est sors? idem propemodum quod micare, quod talos jacere, quod tesseras. Plut. ibid. : Τὸν θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτὸν ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς. Athen. 6 : Τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Ubi copulantur μέθαι καὶ κύβοι, ut a Cic., in moderatiore utriusque usu, Alea et convivia, quum ait, Quantum alii tribuunt tempestivis conviviis, quantum denique aleæ, quantum pilæ. Idem Athen. 10 : Ἀχρείου γεγονότος ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων. || Κύβος dicitur non solum tessera, τὸ ἀναῤῥιπτούμενον, sed etiam ἡ ἐν αὐτῷ μονὰς, ut Eust. [p. 1397, 20] tradit, h. e. Unio tesseræ inscripta, Punctum in tessera, τὸ ἐν τῷ κύβῳ τρῆμα, ut idem loquitur : quo sensu accipi scribit hunc Eurip. versum [Telephi fr. 3] : Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα, Duo puncta et quatuor. [Adde Zenob. Prov. 2, 85. Alii hunc versum Æschylo tribuerunt : v. schol. Aristoph. Ran. 1447.] Sic accipit etiam hoc ἐπὶ τῶν μηδὲν διὰ μέσου κινδυνευόντων proverb., Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους, dictum ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν τοῖς πεσσοῖς ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἓξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τοῦ κύβου, ὅπερ ἐστὶ μονάδος. Simili signif. e Plat. Leg. [12, p. 968, E] citat, Ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες, h. e. τρεῖς μονάδας, ut ipse exp., Tria puncta, ut Martial., Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto. Notandum vero eund. Eust. proverbium illud, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους, alibi [p. 1083 extr.] in prima signif. accipere pro Ipsis tesseris, dicentem antiquos tribus tesseris lusitare solitos, non duabus, ut tunc temporis moris erat. Sed priorem ejus expos. confirmat Pollux [9, 95] : Ἰστέον ὅτι κύβος αὐτό τε τὸ βαλλόμενον ἂν εἴη, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητος σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμὴ τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων· καὶ μάλιστά γε ἥ τε μονὰς, ἡ ἐν αὐτοῖς ὄνος, καλεῖσθαι εἶχε κύβοι, καθάπερ καὶ ὁ παροιμιώδης λόγος προμηνύειν ἔοικε, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. [Adde Photium p. 602, 8, et Suidam s. Τρὶς ἕξ.] || A quo cavo s. foramine videtur dictum Cavum illud ὀσφύος, quod utrimque visitur. Athen. 9, [p. 399, A] e Simaristi l. 3 Synonymorum : Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι, ψύαι· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύβους, γαλλίας. Pollux vero pro Dorsi vertebra accipit, ut infra dicetur. Nec multum absimili modo in VV. LL. κύβος esse dicitur αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησίς τινος σκεύους. || Κύβοι dicuntur etiam Panes quidam quadrati. Athen. 3, [p. 114, A] ex Heraclidis Opsartytico : Εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι, οὐχ οὓς ἀεὶ μεταχειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσὶ τετράγωνοι, ἡδυσμένοι ἀνήθῳ καὶ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ. [Phot. p. 183, 11 : Κύβοι, πλάσεις τινὲς ἄρτων· οὕτως Εὔπολις.] || Κύβος dicitur etiam πᾶσα ψῆφος τετράγωνος, si Eustathio [p. 1396 extr. et Etym. M. p. 543, 19] credimus, πᾶν τετράγωνον, si [Photio,] Suidæ et Hesychio. [Frustum quadratum piscis. Alexis ap. Athen. 7, p. 324, C : Τὸ δ' ἄλλο σῶμα (τῆς σηπίας) κατατεμὼν πολλοὺς κύβους. Conf. Κύβιον.] || Est et voc. geometricum, Lat. Cubus. Gellius 1, 20 : Græca quædam vocabula Latinis exprimens, qualia sunt Quadrata undique, quæ κύβους illi, nos Quadrantalia dicimus : κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt, inquit M. Varro,

tesseræ quibus in alveolo luditur : e quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. Hæc ille. Ubi videtur primam signif. dare non tesseræ, sed cubo. Vitruv. in præf. l. 5 : Cubus est corpus e sex lateribus æquali latitudine planitiarum perquadratum : is quum est jactus, quam in partem incubuit, dum est intactus, immotam habet stabilitatem : uti sunt etiam tesseræ, quas in alveolo ludentes jaciunt. Aristot. De mundo [c. 5] : Ὥσπερ ἂν εἴ τις δμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Plut. [Mor. p. 765, A] : Μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων. In quibus ll. non tam de figura ab omni latere quadrata dici videtur, quam etiam de corpore solido, in quo ejusmodi figura conspicitur. Idem et Tessera dicitur. Macrob. Sat. 1, 5 : Ut altitudo, quæ illi plano deerat, adjiciatur, fiatque tribus dimensionibus impletis corpus solidum, quod στερεὸν vocant, ad imitationem tesseræ, quæ Cubus vocatur. Sic etiam paulo ante, et 2, 2. [Plato Rep. 7, p. 528, B : Περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην· Sisyph. p. 388, E : Ὁ τοῦ κύβου διπλασιασμός. Tim. Locr. p. 98, C : Ἐκ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον ... σῶμα.] || Κύβος dicitur etiam in numeris. Gellius l. c. : In numeris etiam similiter κύβος dicitur, quum omne latus ejusdem numeri æqualiter in sese solvitur : sicut fit, quum ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. Hujus numeri cubum Pythagoras vim habere lunaris circuli dixit, quod et luna orbem suum lustret septem et viginti diebus : qui numerus ternio, qui Græce dicitur τριὰς, tantundem efficiat in cubo. Hæc ille. Plut. [Mor. p. 288, D] : Τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα πρῶτός ἐστι τετράγωνος, ἀπὸ περιττοῦ καὶ τελείου τῆς τριάδος, τὰ δ' ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος· paulo post, Τὰ μὲν ὀκτὼ, κύβος ἐστὶν ἀπὸ δυάδος, τὰ δ' ἐννέα, τετράγωνος ἀπὸ τριάδος. [Anth. Pal. 14, 8 : Ἓξ, ἓν, πέντε, δύο, τρία, τέσσαρα· κῦβος ἐλαύνει· ubi notandum κῦβος producta propter metrum syllaba priore.] || Κύβοι a quibusdam vocantur etiam Spinæ vertebræ ac præsertim colli, Gorr. : Pollux 2, [180] de dorsi vertebris s. spondylis loquens : Τοὺς δὲ σπονδύλους τούτους Ἀρριανὸς καὶ κύβους ὠνόμασεν, Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο κύβοις ἐπιτέλλεται ἰξύς. || Hesych. κύβον a metallicis vocari scribit τὸ τοῦ βόλου σχῆμα : a Salaminiis vero τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον : a Taphiis vero τὸ τρύβλιον. Ceterum quod ad etymon attinet, sunt qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν : Apollodorus vero ap. [Etym. M. p. 543, 20,] Suidam, ἀπὸ τῆς κουφότητος. Eust. autem [p. 1083, 61] a κύπτω, ut κύβος sit quasi ὁ κάτω κάρα, κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι ἀνακύψαντος τοῦ βῆτα αὐτῷ : quod etymum verisimilius et simplicius est.

[Κύβος, πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων. Ἑκαταῖος Περιηγήσει αὐτῆς « Καὶ λιμήν που, ἄκρη, καὶ Κυβώ. » Ὁ πολίτης Κυβίτης, ὡς Σαβίτης τῆς Σαβοῦς, ἢ Κυβοίτης, ὡς τῆς Βουτοῦς Βουτοίτης, Steph. Byz.]

[Κυβοστός. V. Κυβόκυβος.]

[Κύβων, ωνος, ὁ, Cybon, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 293.]

Κύγχραμος, ὁ, Cynchramus, Dux coturnicum, ap. Aristot. H. A. 8, 12. [Κύχραμος Bekkeri editio p. 597, 17, annotatis ex tribus codd. κίχραμος, κέχραμος, κεχράμος.] Plin. habet Cychramus, 10, 23. Hesych. κιγκράμας. Κύχραμος quidam scribunt pro κύγχραμος. [Κυχράνος, εἶδος ὀρνέου, Hesych.]

Κυδάγχη, ἡ, Convitium, Probrum : unde κυδάγχας [?] Hesych. exp. μάχας, λοιδορίας.

Κυδάγχω, Convitiis et probris incesso : unde ap. Hesych. κυδαγχόμενα [?], λοιδορούμενα.

Κῠδάζω, Convitior, Maledicta et probra ingero, λοιδορέω, ὑβρίζω, a κύδος significante λοιδορία, ὕβρις. Epicharm. ap. Soph. schol. [Aj. 721] : Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Et pass. ap. Soph. Aj. [721] : Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις δμοῦ, Convitiis et maledictis incessitur. Æsch. Iphigenia [fr. 81] ap. schol. Soph. : Οὗτοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι. Κυδάζομαι active quoque accipitur pro κυδάζω. Apoll. Arg. 1, [1337] : Ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ, i. e. ἐλοιδόρησας. [Epicharmus ap. Athen. 6, p. 236, A : Τήνῳ κυδάζομαι, Hunc conviciis prosequor. Schweigh.]

[Κυδάνα. V. Κύβηνα.]

[Κυδαντίδαι, οἱ, Cydantidæ. Steph. Byz. : K., δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς (sic Phot. p. 183, 18), ὡς δὲ Φρύνιχος Πτολεμαΐδος (sic Hesych.). Ὁ δημότης Κυδαντίδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ Κυδαντιδῶν, ἐς Κυδαντιδῶν, ἐν Κυδαντιδῶν. Harpocr. : Κυδαντίδης· Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Πολύευκτον. Δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηίδος Κυδαντίδαι.]

[Κῡδάνω, i. q. κυδαίνω, Glorioso nomine orno, Laudo, Celebro, Extollo. Hom. Il. Ξ, 73 : Τοὺς μὲν (Trojanos) ὁμοῦ μακάρεσσι θεοῖσιν κυδάνει. || Intransit. i. q. κυδιάω. Il. Υ, 42 : Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον.]

Κύδαρ, τάφος, Sepulcrum, Hesychio. [Laconica glossa. Conf. Κύβας. Albert.]

Κύδαρος, ὁ, Hesychio est νεὼς εἶδος, ut et Etymologo [M. p. 543, 39] πλοίου εἶδος : qui tamen κύδαρον habet. Navis igitur s. Navigii species est. [Photius p. 183, 17 : Κύδαροι, πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφάνει τὸ ὄνομα. Κύδαροι, κύδαλοι Pollux 1, 82, ubi κύδαλοι delendum esse vidit Kuhnius. Generis neutrius esse videtur in Lex. rhet. p. 274, 18 : Κύδαρον· εἶδος πλοίου. Et sic *Cydarum* ap. Gellium 10, 25, 5.]

[Κύδας, ὁ, Cydas. Schol. Aristoph. Pac. 1071 : Βάκις ὁ Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης, ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὥς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. || Cydas Cretensis, dux Gortyniorum, ap. Livium 33, 3; 44, 13 et 24, qui genitivo utitur *Cydantis* : sed *Cydam* Cretensem dixit Cicero Philipp. 5, 9. Et sic Polyb. 23, 15, ubi Κύδα τοῦ Ἀντιτάλκους.]

Κυδάσσω, i. q. κυδάζω : unde κυδάσσει ap. Hesych. λοιδορεῖ, ταράσσει. || Eid. κυδάττειν est ἐπιφωνεῖν.

[Κυδαθήναιον, τὸ, Cydathenæum. Male Κυδαθῆναι ap. Phot. p. 176, 8. Steph. Byz. : K., ὁ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. (Sic etiam Harpocr. et Hesych.) Ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς. (V. inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 312, 322, 344, Plat. Symp. p. 173, B. Ex Hyperide affert Harpocr.) Ἐντεῦθεν ἦν Νικοχάρης ὁ κωμικὸς· καὶ κύων Κυδαθηναιεύς (ap. Aristoph. Vesp. 895, 902). Τὰ τοπικὰ ἐκ Κυδαθηναίων, εἰς Κυδαθηναίων, ἐν Κυδαθηναίων. Quæ ἐκ, εἰς, et ἐν Κυδαθηναιῶν sunt scribenda, ut ἐκ Κεραμέων, ἐκ Κυθωκιδῶν et alia dicuntur. Inusitata adjectivi forma Κυδαθηναῖος, cujus non satis certum exemplum est in inscr. Attica recenti ap. Bœckh. vol. 1, p. 422, ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΙ, relinquenda fortasse Thomæ M. in Vita Aristoph. vol. 1, p. 40, 4, eximenda Hesychio, cui aut Κυδαθήναιον aut Κυδαθηναιεὺς ex Photio p. 183, 15, restituendum. Idem Κυδαθηναῖος per ἔνδοξος Ἀθηναῖος explicat : cujus gl. quæ ratio sit hariolari licet, certo dici nequit, quum locum scriptoris ad quem refertur non noverimus. G. Dind.]

Κῡδαίνω, Gloriosum reddo, Decoro, Illustro. Hom. Od. Π, [211] : Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι. [Simonid. Anth. Pal. 7, 251 : Ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθε κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.] Plut. Coriol. [c. 1] : Ἡ Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις. || Gloriose nomino, Glorioso nomine orno, Laudo, Celebro, Extollo, ἐγκωμιάζω. Hom. Il. [Ψ, 793] : Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα· K, [68] : Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων. Hesych. κυδαίνει exp. τιμᾷ, ἀξιοῖ, θαυμάζει, ἐγκωμιάζει. Κύδηνεν, ἐδόξασεν, ἐμετεώρισε κατὰ διάνοιαν. Κυδαίνεται, δοξάζεται, σεμνύνεται. [Pind. Pyth. 1, 59 : Ἐκύδανεν πόλιν γείτονα. Clem. Al. Strom. 2, p. 503, 16 : Ἔργοις ἐκύδαινον τὴν ἡδονήν. Themist. Or. 1, p. 13, C : Οὐδὲ ἡνιόχου κεντεῖν τὸν ἀτάσθαλον ἵππον ὡς κυδαίνειν τε καὶ ἐπαίρειν τὸν εὐήνιον· 4, p. 53, B : Οὓς δὲ ἐξείλετο ζακόρους τε καὶ ἱερέας, τούτους ἤδη ἐπὶ μέγα κυδαίνει. « Pass. Synes. p. 29, A : Τὸ θεῖον γαννύσκεται κυδαινόμενον, Quando colitur. » Jacobs. Hesych. presb. Cent. p. 1006, B : Κυδαίνει ἀγαπητικῶς. Nonn. Dionys. 48, 968. Ones. Strateg. p. 15, 25 Cor. : Οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ πατράσι κυδαινόμενοι. Hase.]

Κυδάλιμος, [η, ον,] Gloriosus, Gloria et decore præstans. Hom. Od. [P, 113] : Υἱάσι κυδαλίμοισι, Filiis inclytis, ἐνδόξοις. Φ, [247] : Μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ. [Κυδάλιμοι Manetho 2, 226; 3, 165; 4, 114; 6, 514. Femin. Κυδαλίμη, Christod. Ecphr. 410. Hesych. : Κυδαλίμη, ἔνδοξος, τιμία. G. D. Tit. Spart. ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 675, n. 1409, 8 : Κυδάλιμος γενέτωρ κυδαλίμαν θύγατρα. Hase.]

Κυδάω [vitiose, ut videtur, pro Κυδάνω], in VV. LL. Glorior : item Veneror, Admiror, Extollo : ut κυδαίνω. Et κυδηθῆναι, Gloria et honore afficere in iisd. VV. LL. Sed scribendum potius Affici.

Κύδεος, Gloriosus, Cura dignus : si VV. LL. credimus. Sed pro Cura dignus, scrib. Κήδεος.

[Κυδέστερος. V. Κυδίων.]

Κυδήεις, εσσα, εν, Gloriosus, Epigr. [Anth. Pal. 9, 697 : Δῶρά τε κυδήεντα πορεῖν χρυσάσπιδι Ῥώμῃ. Manetho 2, 231 : Ὧν ἄπο κυδήεντες ἰὸ' ὄλβιοι ἐξεγένοντο· 3, 183 : Ὄλβον κυδήεντα.]

[Κυδιάνειρα, ἡ.] Κυδιάνειρος [Non exstat masc. κυδιάνειρος], Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens [Hesych. μεγάλους καὶ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσα], ut κυδιάνειρα ἀγορὰ, Hom. [Il. A, 490. Μάχη κ. Δ, 225, Z, 124, H, 113, al.] et alibi [in epigr. Damageti Anth. Plan. 1, 1.]

[Κυδίας, τὰ ἄνθη τῶν ὀδόντων, gl. corrupta Hesychii.]

[Κῡδίας, ὁ, Cydias, Hermionensis, poeta lyricus cum Mimnermo et Archilocho nominatus a Plut. Mor. p. 931, D, et ap. Plat. Charmid. p. 155, D, schol. Aristoph. Nub. 964 (ubi libri Κυδίδου). || Alii ap. Eubul. Athen. 13, p. 569, A, Pausan. 10, 21; 5, Lucian. Navig. c. 38, Plinium H. N. 35, 11, 39, Eustath. ad Dionys. P. 525.]

Κῡδιάω, Glorior, Gloriose me effero et jactito. Hom. Il. Φ, [519] de concilio deorum dissoluto : Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες· B, [578] : Ἐν δ' αὐτὸς ἑδύσατο νώροπα χαλκὸν, Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, Οὕνεκ' ἄριστος ἔην, i. e. γαυριῶν, ὑψαυχενῶν. Z, [509] de equo, qui diu clausus stabulo, vincula rupit, et in campis saltu se effert : Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. [H. in Cer. 170 : Ταὶ δὲ φαεινὰ πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι. Quint. Sm. 13, 418 : Αἳ μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσίδοντο περθόμενον κλυτὸν ἄστυ.] Et cum dat., ap. Hesiod. Sc. [26] : Ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐὺς πάϊς Ἀλκαίοιο, Κυδιόων λαοῖσι, Glorians populis, quibus imperabat, Gloriose se efferens. [Samus Anth. Pal. 6, 116 : Τὸν βρεγμῷ κυδιόωντα (βοῦν). Anon. in Append. Anthol. Pal. 209 : Ἥ ποτε κυδιόωσα ... ἐθείραις.]

[Κυδίλα, ἡ, Cydila, n. pr. in epigr. ap. Welcker. in Museo Rhen. vol. 1, p. 167. Κύδιλλα Philodem. Anth. Pal. 5, 25 : Ὀσσάκι Κυδίλλης ὑποκόλπιος. G. D. Κυδίλλα Μνασικύδου in tit. Rhen. ap. Le Bas *Inscr. de Morée* 5, p. 185, n. 268. Hase. ῡ]

[Κῡδιμάχη, ἡ, Cydimacha, n. pr. ap. Lucian. Tox. c. 26.]

[Κῡδίμαχος, ὁ, Cydimachus, Aristogitonis oratoris pater, ap. Suidam s. v. Ἀριστογείτων. || Tyrannus Cariæ. Lucian. Catapl. 8.]

Κύδιμος, [η, ον,] Gloriosus, Gloria et decore præstans. Hesiod. [Th. 938] : Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν. [Κυδίμων ἀέθλων Pind. Ol. 14, 34. Fem. Κυδίμα σελάνα, Synes. Hymn. p. 317, B (316, C).]

[Κῡδίππη, ἡ, Cydippe, n. pr. ap. Callim. fr. 101. De Cydippæ et Acontii amoribus v. Buttmanni commentatio in Mythologo vol. 2, p. 115 seqq. || Anaxilai Rhegini uxor, Terilli filia. Herodot. 7, 165.]

[Κύδισσος, ἡ, Cydissus, oppidum Phrygiæ. Κίδυσσος ap. Hierocl. p. 668, ubi Wessel. : « Verum est Κύδισσος, unde prave apud Ptolemæum vulgo Κυδησσεῖς, pro quo Ms. Coislin. Κυδεσσεῖς, Barberin. Κυδισσεῖς. Concilio Chalced. p. 674 Heraclius πόλεως Κυδίσσου et Nicæno 2 p. 574 Andreas Κιδέστου, sed mendose, subscribit. »]

Κυδίων, ὁ, ἡ, Gloriosior, Honorificentior. Κύδιστος, η, ον, Gloriosissimus, Gloria et decore eminentissimus. Hom. Il. A, [122] : Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων· ubi fuerunt qui a κύδος significante ὕβρις deducere voluerint, ut sit pro ἐφύβριστε : quos Eust. refellit, quum Homero κύδος in ea signif. ignotum sit. Ω, [308] : Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε· Δ, [515] : Ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη. Est autem κύδιστος a κῦδος, ut κράτιστος a κράτος. [Æsch. fr. 87 : Κύδιστ' Ἀχαιῶν· Suppl. 13 : Κύδιστ' ἀχέων, Maximum malorum. Præstantius, Melius, ap. Eurip. Alc. 963 : Τί μοι ζῆν κύδιον; Andr. 640 : Κύδιον βροτοῖς πένητα ... γαμβρὸν κτᾶσθαι. Hesych. : Κύδιον, κρεῖττον, αἱρετώτερον. || Κυδίστατος per ἐπίθεσιν ὑπερθέσεως, pro κύδιστος dictum memorat Eustath. p. 215, 12 ex Nicand. Th. 3 : Πολέων κυδίστατε πασῶν, ubi Ruhnk. Ep. crit. p. 287 κηδέστατε scribendum videbatur.] || Ab Etym. vero [M. p. 543, 29] ponuntur etiam Κυδότερος et Κυδότατος, Gloriosior, Gloriosissimus, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, quæ regularia erunt, si a κῦδος adjective sumpto pro γαῦρος deduci quis arbitretur. [Κυδέστερος, Polyb. 3, 96, 7 : Κυδεστέρας ἐλπίδας· ubi Ernest. recte restituit ἐπικυδεστέρας, quo composito alibi utitur Polybius.]

[Κύδνα, ἡ, Cydna. Steph. Byz. : Κ., πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· ἢ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν Πυδναῖος. Ἔστι καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας. Recte Κιλικίας Holsten. ex Plin. H. N. 31, 2. Adde Philostr. p. 8.]

Κύδνος, ὁ, Ciliciæ fluvius [Xenoph. Anab. 1, 2, 23; Arrian. Exp. 2, 4, 11; Strabo 14, p. 673; Pausan. 8, 23, 3; Aristid. vol. 1, p. 201, 2; 256, 2, aliique, quos v. ap. Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 403, Jacobs. ad Philostr. p. 357. Nomen a Cydno, Anchiales filio, ducit Eustath. ad Dionys. P. 875. De accentu Arcad. p. 58, 11; 62, 3] : a quo Κύδνιον ῥεῦμα, Cydnia fluenta, Suid. [Κυδναίων ῥείθρων epigr. in App. Anth. Pal. 270.]

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, exp. Gloriosus, Inclytus, Celebris : utpote derivatum a κῦδος, q. e. Gloria. Ex Hesiodo Theog. [328] : Διὸς κυδνὴ [κυδρὴ aliquot codd.] παράκοιτις. Et rursum Op. [255] : Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς. Ubi tamen et κεδνὴ scribitur : vel etiam κυδρή. [Quod nunc e libris melioribus restitutum. Eadem scripturæ discrepantia in fr. carminis Hesiodo male tributi ap. Athen. 3, p. 116, C, ubi apographum Flor. et epitome : Καὶ Πάριον κολιῶν κυδνὴ τροφὸς ἔσκε πολίχνη, Palat. vero, Ald. et Casaub. κυδρή. Porro in versu Alcmanis ap. schol. Pind. Pyth. 4, 319, Πολυδεύκης κυδρὸς ex cod. Gotting. nunc legitur pro κυδνός. Denique in epigr. in Append. Anth. Pal. 244 scriptum in lapide est κγδγη παρακοιτι, quod alii in κυδνῇ, alii in κυδρῇ mutari voluerunt. Apparet ex his nullum quod certum haberi possit exstare adjectivi κυδνὸς exemplum, quod paucis illis locis pro κυδρὸς illatum esse arbitror errore librariorum, quibus adjectiva similia κυδρὸς et κεδνὸς obversarentur. G. Dind.]

Κύδνος, ὁ, Hesychio κύκνος, Cycnus, Olor.

[Κυδοιδοπάω.] Κυδοιδοπᾷ Hesych. affert pro ταράσσει, κυκᾷ, θορυβεῖ, Turbat, Miscet, Tumultuatur [Aristoph. Pac. 1152 : Ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἄττα κἀκυδοιδόπα] : ut et schol. Aristoph. κυδοιδοπᾷν exp. συνταράττειν, Conturbare, Confundere, Nub. [616] : Κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν. Sed indicat schol. dupliciter scribi, vel per κ κυκοιδοπᾷν, παρὰ τὸ κυκᾷν, vel per δ κυδοιδοπᾷν, παρὰ τὸν κυδοιμόν.

Κῠδοιμέω, Turbas excito, Tumultuor. Hom. Il. Λ, [324] : Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. I. e. ἐθορύβουν, inquit Suid., afferens et partic. κυδοιμήσων [ex Il. O, 136].

Κῠδοιμὸς, ὁ, Suidæ τάραχος, θόρυβος, Turba, Tumultus [bellicus] : itidemque Hesychio. Hom. Il. [E, 593 : Ἐνυὼ ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος· K, 523 : Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός·] Σ, [535] : Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον. [Ubi nunc recte scriptum literis majusculis Ἔρις et Κυδοιμός. Eadem προσωποποιίᾳ utuntur Empedocles ap. Athen. 12, p. 510, C : Οὐδέ τις ἦν κείνοισιν Ἄρης θεὸς οὐδὲ Κυδοιμός· Themist. Or. 15, p. 194, A, aliique. Πόλεμος ejusque servus Κυδοιμὸς in scenam prodeunt ap. Aristoph. in Pace, ubi v. 255 : Παῖ παῖ Κυδοιμέ.] Λ, [164] : Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Utitur hoc vocab. [Polyb. 5, 48, 5 : Ποικίλη τις ἦν ἀκρισία περὶ τὰ στρατόπεδα καὶ κυδοιμός·] Athen. quoque 5, [p. 216, A] dicens : Τοιούτου οὖν κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους. [Aristoph. Ach. 573 : Ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν; De pugnis gallorum Theocr. 22, 72 : Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί. G. D. Arat. Phænom. 109 : Οὐδὲ διακρίσιος περιμεμφέος, οὐδὲ κ. Job. 28, 25 : Ὁδὸν δὲ κυδοιμῶν· ad quem l. Olympiod. Caten. p. 549, C : Κυδοιμὸν τὴν βροντὴν καλεῖ. Hase.] Volunt derivari παρὰ τὸ κύειν δείματα vel οἰδήματα. [Sic Etym. M. p. 543, 33.]

[Κυδοιμοτόκος, ὁ, ἡ, Turbas procreans. Greg. Naz.

vol. 2, p. 179, C : Τέτρήχει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν ἀήταις.]

Κῦδος, τὸ, Gloria, Gloriosum nomen, Decus, εὔκλεια. Hom. Il. P, [251] : Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sicut a Cic. quoque Honor et Gloria copulantur. Il. X, [393] : Ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον· M, [407] : Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι· Ξ, [365] : Ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται· Γ, [373] : Εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Et ap. Plut. [Mor. p. 509, B] ex imitatione Homeri : Εἰς ἄστυ συνέτεινε δρόμῳ, μή τις κῦδος ἄροιτο, τὸν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐμβαλών, Ne quis sibi hoc decus s. hanc gloriam præriperet, Ne quis alius hanc gloriam et decus sibi pareret, Ne quis hanc gloriam auferret : ut Plin., Quam gloriam abstulere Neapolis, Capua. Il. [Δ, 95] : Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, Trojanis gloriam et decus pepereris. Od. Δ, [275] : Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. [In hoc l. aliisque nonnullis non de gloria solum vel honore, sed in universum de Prosperitate intelligendum est decus s. splendorem afferente. Similiter Od. Γ, 57 : Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε, αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης· ad quem l. v. Nitzsch. Anim. vol. 1, p. 146.] Il. E, [33] : Μάρναθ', ὁππότερῃσι [—οισι] πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει· P, [630] : Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει· O, [491] : Ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ· Ω, [110] : Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προϊάπτω [προτιάπτω]· Λ, [81] : Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. [Pind. Pyth. 2, 164 : Ἔδωκεν μέγα κ. Isthm. 1, 27 : Ἄρηται κ. ἀβρόν. K. σαθρὸν Nem. 8, 58. Æsch. Pers. 455 : Ὡς γὰρ θεὸς ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης· Sept. 317 : Ἄροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις.] Sicut vero Virg. dicit, Astrorum decus, et nemorum Latonia custos; Horat., Decus equitum; Plaut., Decus populi; Seneca, Orbis decus; Cic., Decus et ornamentum reip. : ita Hom. Il. [Ξ, 42] : Ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν· Od. M, [184] : Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Νῆα κατάστησον. Quæ ita Cic. : O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulysses? Ab Hesych. exp. non solum δόξα, ἀριστεία, τιμή, sed etiam νίκη, ἀρετή. Quod vero ad etymon attinet, Eust. [p. 658, 63] derivat a κύω τὸ φιλῶ : scribens dici equum κυδιᾶν s. κυδροῦσθαι qui sit φιλητός. Etym. autem [M. p. 543, 25] a κύειν δέος. ‖ Κῦδος adjective quoque [a Photio p. 184, 3 et] a Suida exp. γαῦρος. [Huic explicationi quum tria adjecta sint substantiva, δύναμις, δόξα, φήμη, nec κῦδος adjectivi significationem habere possit, γαυρότης corrigendum esse arbitror, quæ interpretatio fortasse ad Homericum referenda κύδεϊ γαίων, quod Hesych. exp. τῷ καθ' ἑαυτὸν ἀξιώματι. G. D.] ‖ At Κύδος, Convitium, Maledictum, Probrum, λοιδορία, Eust. [p. 64, 31, Photius p. 184, 1] et Suid., qui hoc ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων citat proverb. Κύδου δίκην ὀφείλειν. [Zenob. 4, 70 : Ὅταν λοιδορίαν ἐκτίσῃ τις ἐπὶ μηδενὶ ἀξίῳ συκοφαντουμένοις, παροιμιώδως λέγεται κύδους ἐκτετικέναι.] Hesychio est κακολογία, λοιδορία : ap. quem in utraque signif. scribitur κύδος cum acuto, ap. Eust. vero et Suidam utrumque cum circumflexo. Sed ille, qui collegit Voces pro diverso accentu diversam accipientes signif., dicit κῦδος, τὸ, Gloria, προπερισπᾶσθαι : at κύδος, ὁ, Convitium, παροξύνεσθαι. [Zenob. l. c. : Ἡ δὲ πρώτη συλλαβὴ βραχέως ἐκφέρεται.] Quæ scriptura verior est; nam κυδάζω inde derivatum, primam corripit. Apollonii schol. [1, 1337] scribit κύδος masc. gen. pro λοιδορία sumi ap. Syracusanos. Soph. autem schol. [Aj. 722] ἐπὶ ὕβρεως masc. genere accipi κύδος annotat.

[Κυδόσκοπος (?), ὁ, ἡ. Manetho 4, 35 : Ζεὺς δ' ἐπιγεινομένοισιν ὅτ' ἂν κυδόσκοπον ὥρην εἰσλεύσσῃ φαέθοντι πυρὸς θερμοῖο σελασμῷ ..., χρυσοστέπτορας ἄνδρας ἠ ἀρχιερῆας ἀϋτεῖ ἔσσεσθαι, πολέων τε διαθυντῆρας ἀέθλων.]

[Κυδότατος. Κυδότερος. V. Κυδίων.]

[Κύδραι, αἱ, Cydræ, urbs Brygorum. Strabo 7, p. 327, ubi libri Κυδρίαι, quod correctum ex Steph. Byz.]

[Κύδραρα, τὰ, Cydrara, oppidum Phrygiæ, apud Herodot. 7, 30, ubi libri nonnulli Κύδρα. Sed Κύδραρα Steph. Byz. Idem adject. gentile habet Κυδραραῖος, αία, αῖον.]

[Κυδρήνη, ἡ, Cydrena. Steph. Byz. : K., πόλις Ἀρμενίας, οὐχ ὥς τινες Κύδρος. Τὸ ἐθνικὸν Κυδρηναῖος.]

[Κυδριόω. V. Κυδρόω.]

Κυδρὸς, ὰ, ὸν, Gloriosus, Gloria et decore præstans, Decorus, Egregius, i. q. κύδιμος. Hom. Od. Λ, [579] : Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. [Hesiodi aliorumque exx. quædam v. s. Κυδνός. Xenophanes apud Athen. 10, p. 414, A, de athleta : Ἀστοῖσίν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν. Æschylus fr. 159 : Νύμφαις κρηναίαις κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω.] Item ap. Xen. Eq. [10, 16] : Κυδρῷ μὲν τῷ σχήματι, ὑγροῖν δὲ τοῖν σκελοῖν γαυριώμενος· sicut Hom. quoque κυδιόων de equo dixit. Ion ap. Athen. 11, [p. 463, C] : Ὄντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος, Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται, Gloriosius et magis strenue. [De accentu Arcad. p. 73, 22.]

Κυδρόω, Gloriosum s. Clarum reddo, Gloria et decore illustro. At Κυδροῦμαι, Glorior, Gloriose me effero, i. q. κυδιάω, Eust. [p. 658, 62. Seqq. ex Indice.] Pass. κυδρούμενος pro κυδιόων, ap. Suid. : Ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ κυδρούμενον καὶ πομπεύοντα ἁβρὸν καὶ θρυπτόμενον. [Κυδρουμένη γυνὴ Pollux 2, 18. Themist. Or. 2, p. 27, B : Ἐκυδροῦτο δὲ καὶ ἐπεποίθει τῇ τοῦ θεοῦ μαρτυρίᾳ· 15, p. 185, B. Polyæn. 4, 3, 5 : Δαρεῖος ἐκυδροῦτο καὶ φαιδρὸς ἦν· ubi codd. Casaub. ἐκυδριοῦτο vitiose. Κυδρούμενος ἵππος Pollux 1, 194, 218. Ælian. N. A. 11, 31 : Ἦν φαιδρὸς (ὁ ἵππος) καὶ τῷ βωμῷ προσθέων ἐκυδροῦτο· quod in marg. cod. Monac. exp. ἠλαζονεύετο ἐπὶ τῇ ἐφ' αὑτῷ δόξῃ. De gallo gallinaceo 4, 29 : Κρατήσας δὲ γαῦρός ἐστι καὶ κυδρουμένῳ ἔοικεν.]

Κυδύλιον [vitiose pro κύδιμον], Hesychio ἔνδοξον, Inclytum : quod et κυδάλιμον.

[Κύδων, i. q. κυδώνιον μῆλον. V. Μῆλον.]

[Κύδων, ωνος, ὁ, Cydon, Apollinis filius. V. Κυδωνία. Proverb. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος ap. Eustath. p. 1468, 25. Idem p. 1861, 9 : Εἰ δ' οὗτος (Cydon Apollinis filius) ἐστὶ καὶ ὁ παροιμιαζόμενος κατὰ τὸ Ἀεί τις ἐν Κύδωνος, διὰ τὴν κατ' ἐκεῖνον φιλοξενίαν, οὐ πάνυ δῆλον. ‖ Κύδων inscripta fuit Ephippi comici fabula ex duobus cognita Il. Athenæi 7, p. 322, D; 14, p. 642, F. ‖ C. Byzantius ap. Xenoph. H. Gr. 1, 3, 18.]

[Κυδωναῖα σῦκα. V. Κωδωναῖα.]

[Κύδωνες, οἱ, Cydones, gens Cretica, ap. Hom. Od. Γ, 292 : Τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσεν (νῆας), ἧχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα· T, 176. Strab. 10, p. 475; Callim. H. in Jov. 45, Dian. 197. ῠ]

[Κυδωνία, ἡ, Cydonia. Steph. Byz. : K., πόλις Κρήτης (Herodot. 3, 44 et 59; Strabo 10, p. 476 seqq.; Pausan. 6, 21, 6), ἡ πρότερον Ἀπολλωνία, ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνωος θυγατρός. (Mercurii et Acacallidis sec. Pausaniam 8, 53, 4, Alexandrum in Creticis ap. schol. Apoll. Rh. 4, 1492, et schol. Theocr. 7, 12. Alius ap. Thallum Anth. Pal. 6, 91.) Δευτέρα πόλις Σικελίας, τρίτη (hoc addidit Berkel.) τῆς Λιβύης. Ὁ πολίτης (urbis Creticæ) Κυδωνιάτης (Dor. Κυδωνιάτας, ὁ, Anth. Pal. 13, 13, et inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 595. Κυδωνιᾶται, οἱ, ap. Polyb. 4, 55, 4; 23, 15, 3; 27, 16; 28, 13, Strabon. 10, p. 479. ΚΥΔΩΝ et ΚΥΔΩΝΙΑΤΑΝ in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 309—311) καὶ Κύδων (numeri pluralis Κύδωνες exx. supra attulimus. Singulari *Cydon* utitur Virgil. Æn. 12, 858) καὶ Κυδώνιος (Κυδώνιον τόξον Callim. Dian. 81 et fr. 281. Κυδώνιον μῆλον v. s. Μῆλον) καὶ Κυδωναῖος (*Cydoneus* s. *Cydonæus* ap. Ovidium et Statium) καὶ Κυδωνὶς θηλυκῶς (Pro Κυδωνία ap. Eust. p. 1468, 25 : Κύδωνες Κρήτης ἔθνος καὶ Κυδωνὶς πόλις αὐτόθι), καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ (ap. Theocr. 7, 12, ubi libri plerique Κυδώνιος). ‖ Κυδωνιὰς, άδος, ἡ, Ἄρτεμις K. in H. Orph. 35, 12.]

[Κυδωνιαστής. V. Κυνόσουρα.]

Κυδωνιάω, Mali cydonii modo me habeo, Imitor et repræsento pomum cydonium, ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Plan. 4, 182, ubi de papillis sororiantibus : Καὶ μαζὸς ἁκμῆς ἄγγελος κυδωνιᾷ. Aristæn. Ep. 1, 1, p. 6 : Κυδωνιῶντες οἱ μαστοί· 1, 3, p. 14 : Κυδωνιῶντα τῆς ποτουμένης μαστόν. Nicet. Eugen. Epist. vol. 2, p. 11. Ducta imago a malis cydoniis, quibuscum papillæ comparantur ap. Aristoph. Ach. 1197 : Τὼν τιτθίων ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.]

[Κυδωνίδεια (?), τὰ, inter nomina festorum in εια

terminata ap. Theodos. Gramm. p. 69, 20 ed. Gœttl.] A
[Κυδωνικός. Κυδώνιος. V. Κυδωνία. Hesych.: Κυδώνιον, μέγα καὶ ἀξιόλογον, ἢ ἀπατηλὸν, δάλιον, λοίδορον. Καὶ τὸ μῆλον. Κυδωνία δὲ πόλις Κρήτης. Καὶ τὸ φυτόν.]
[Κυδωνόμελι, τος, τὸ, Mel cydonium, Mel e malis cydoniis paratum in mel conjectis. Diosc. 5, 29: Μηλόμελι, ὃ καὶ κυδωνόμελι ὀνομάζεται.]
[Κύδωρος. V. Κύτωρος.]
Κυέω, et Κύω, In utero gesto, aut, quum sine adjectione ponitur, Uterum gesto s. fero, Sum gravida, prægnans. Exp. et Concipio, sed κυεῖν dicitur potius quæ jam concepit, quam quæ concipit. Ap. Hesych. est κυέει expositum ἐγκυμονεῖ, ἐγκύμων ἐστὶ, ἐν γαστρὶ ἔχει, κύει, γεννᾷ. Itidemque κυέουσαν habet, quod exp. κύουσαν, et ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν. [Duæ sunt gll. Hesychii, Κυέουσαν, ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν, et Κύεσσαν (?), κύουσαν; quas omisso κύεσσαν in unam conflavit Musurus.] Sumpta autem esse illa e carmine manifestum est, quum contractionem passa non sint. Ad κυέουσαν quidem quod attinet, esse id puto, quod ap. Hom. extat Il. Ψ, [265]: Ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν B
Ἔξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν· ubi et Eust. exp. ἐγκυμονοῦσαν. Ap. eund. Hom. legitur Il. Γ, [117]: Ἣ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἕβδομος εἰστήκει μείς. Ἐκ δ' ἄρ ἄγε [δ' ἄγαγε] προφόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Extat et κυήμεναι ap. eund. Eust. [p. 1407, 61], infinit. poeticus. Ac certe poetarum potius esse videtur κυῶ, pro quo dicunt et κυέω absque contractione, licet alioqui κύημα et κύησις inde derivata, non rara sint ap. prosæ scriptores. Sed nec nullus est τοῦ κυεῖν, itemque passivi κυεῖσθαι usus in prosa. Aristot. H. A. 7, [4]: Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον. Plato Symp. [p. 209, A]: Εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη, οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι. Idem vero τὸ κυεῖν faciens prius et τὸ τίκτειν καὶ γεννᾷν posterius, licet Hesych. κυέει exp. etiam γεννᾷ, scribit [ib. C]: Ἁπτόμενος γάρ, οἶμαι, τοῦ καλοῦ καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ. [Theæt. p. 151, B: Ὑποπτεύων σε, ὥσπερ καὶ αὐτὸς οἴει, ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον. Phurnut. c. 19, p. 183: Τοὺς δὲ ζητοῦντάς τι εἰ προσευρέθη, κύειν C
αὐτὸ καὶ ὠδίνειν φαμέν.] Pro eodem ἐγκύμονα εἶναι, item ἐν γαστρὶ ἔχειν dicit. Invenitur et pass. κυεῖσθαι, quod a Gaza redditur In utero gestari. Verum alicubi κυεῖσθαι aut κυούμενος habetur, ubi tamen non κυεῖν, sed κύειν: ut ap. Theophr. [H. Pl. 4, 2, 4] de fructu arboris loquentem: Ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἔνον καρπόν· ἀφαιρουμένου γὰρ θατέρου μετὰ κύνα, καὶ ὁ ἕτερος φανερὸς εὐθὺς κυούμενος· κύει γὰρ ὥσπερ βότρυς δμοσχήμων. Sed hic Bud. suspicatur scrib. κυεῖ: qui et in quodam l. Aristoph. [Aristot.] scripsit in Comm. κυεῖ, alibi autem κύει: sc. in isto H. A. 5, [14]: Κυεῖ δὲ ἑξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Ap. Eund. [ibid.] de elephanto, Κύειν ἔτη δύο, Plin., Gestare in utero biennio. Ut autem metaph. usurpatur κυεῖσθαι, ita Cic. Gravidatam seminibus terram dixit. In nonnullis etiam ll. κυεῖν quædam exempll., alia κύειν habent. ||Κυήσατο pro Peperit, Oppian. Cyn. 3, [22]: Κυήσατο τοξεύτειρα Ἀρμενίη. In VV. LL. affertur ex Aristot. Gen. anim. 4, [5]: Μέχρι τῶν κυουμένων ὑστέρα συμμύει, pro Usque ad partum uterus se comprimit. [Eustath. D
p. 1548, 20: Κύειν τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν, κυῶ δὲ τὸ γεννῶ, ὅθεν οἱ κυήτορες, καὶ ἐκύει ἤγουν ἐγέννησε, quod discrimen antiquioribus grammaticis, Ammonio p. 86 et Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 48, 4, ignotum fuisse intelligitur ex hoc eorum præcepto: Κύειν τὸ ἔγκυον εἶναι, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν· ac si quis κυεῖν dixit pro γεννᾶν, sequutus videtur ambiguum verbi τίκτειν usum, quod de utroque parentium dici solet, eodemque intellectu barytono verbo uti potuisset; nomen quidem κυήτωρ utrique verbi formæ aptum est; neque distinctionis ab Eustathio traditæ exx. reperiri puto; sed apud antiquiores barytonum et circumflexum unum idemque significat τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν vel κυοφορεῖν, minus antiqui utrumque modo sic modo pro τίκτειν usurpant: conf. Eustath. p. 1799, 54. Illud significat κύει in Calliæ versibus ap. Athen. 10, p. 454, A, Theogn. v. 39 et 1081, bis in orac. ap. Herodot. 5, 92, Bion. 6, 17; quibus in ll. brachyparalectum est, in Herodoteo unus codex κυεῖ præbet et sæpius in soluto sermone, Hippocr. De M. M. p. 651, 794, 842, Demosth. p. 1076, 17, Lysias p. 135, 32 (unus Laur. κυεῖν), Plat. Theæt. p. 184, B, et aliis ll. nec sine codd. dissensione; conf. Rückert. ad Symp. p. 184; tum Aristot. H. A. 8, 17, 2, Probl. 1, p. 860, 21, Diodor. 2, 42, Artemid. 5, 30, p. 409, Plutarch. Amator. c. 15, sæpiusque apud Xenophontem et alios; circumflexo verbo κυεῖν usi sunt Hippocrates De nat. puer. vol. 1, p. 422, Herodotus, Theophrastus, Aratus 1050, Oppian. Hal. 1, 520, Nonnus Dion. 37, 123, Maxim. 205: conf. Spitzner. Prosod. p. 64. Ἐκύεις Aristoph. Lys. 745 (metrum fert ἔκυες), ἐκύει Lucian. D. deor. 9, 1, Themist. Or. 4, p. 29; τὸ κυούμενον Plato Leg. 7, p. 789, A, Theophr. C. Pl. 1, 20, 2, Aristot. De gen. anim. 4, 6, p. 775, 7, Julian. Or. 2, p. 99, C; 6, p. 220, B, Antonin. Lib. c. 29, Geopon. 19, 2, 6, (His Lobeckius in Append. ad Paralip. p. 556 hæc adjecit: « Κύουσα bis apud Platonem legitur sine codicum discrepantia, quater circumflexa verbi forma; apud Xenoph. ter κύει et κύουσα. Κυέει Nicand. Th. 239, κυέουσα ib. 853; τῶν κυούντων Phil. De human. p. 710 (398 Mang.); τῶν κυουμένων Clem. Strom. 3, p. 186, τοῖς ἀποκυουμένοις *natis* Philo De carit. p. 397 Mang. Sed κύει Liban. vol. 1, p. 227, Plut. De Is. c. 65; ἔκυε Phot. Bibl. p. 17, 2, κύοντα p. 97, 18, κύουσα Appian. Civ. 1, 83; 2, 19 [unde ἔγκυσις pro ἐγκύησις Phil. l. c. p. 709 (397), etsi κύσω non exstat] sine ulla significationis diversitate.») Certum est igitur neque ætatis ratione, ut Buttmanno visum (Gramm. vol. 2, p. 230 ed. Lob.), neque significationis, unum ab altero distingui posse; pariterque indiscreta sunt futurum κυήσω, aoristus hinc propagatus et reliqua tempora, κεκύηκε Dio Cass. 45, 1, Philipp. Anth. Pal. 7, 385; κύσσατο (Peperit) Euphor. fr. p. 150; κυήσατο Oppian. ap. HSt., κυησαμένη Himer. Or. 7, 4, p. 516, ἐκκυηθῆναι Ecl. 18, 2, p. 262. Neque tamen in ea sum opinione, ut quod vulgo neglectum ac ne nativum quidem duco discrimen, id negem ab aliquibus pro tempore assumtum esse eamque in partem interpretor Hermanni sententiam ad Æschyli Dan. fr. 38 (Ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν), Opusc. vol. 2, p. 335, κύειν macroparalectum Fecundandi significationem habere, κυεῖν vero brachycatalectum Pariendi. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 182-184.]
[Κυζηθμὸς vitiose pro κνυζηθμὸς, quod v.]
[Κύζικος, ἡ, Cyzicus, insula Propontidis, duobus pontibus continenti juncta, cum urbe cognomine (Herodot. 4, 14; 76, Thucyd. 8, 107, Strabo 12, p. 575 seqq., aliique plurimi): de quo v. Marquardtus in libri Berolini edito a. 1836, *Cyzicus und sein Gebiet.* De adjectivis ab hoc nomine derivatis Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνός (Κυζικηνοὶ ap. Herodot. 4, 76, Strabon. p. 576, 583, 587, al. Κυζικηνὴ, ἡ, nomen regionis ib. p. 581, 583. Κυζικηνοὶ στατῆρες ap. Lysiam p. 896 Reisk., omisso στατῆρες idem p. 121, 7 HSt., Demosth. p. 570, 15, addito p. 914, 11, Zenob. Prov. 4, 71, Diogenian. 5, 66, Hesych., Phot., Suidam, alios: unde Κύζικος πλέα στατήρων in fr. Eupolidis ap. schol. Aristoph. Pac. 1176), καὶ Κυζικηνίς ἡ ποίησις. ... Λέγεται καὶ κτητικὸν Κυζικηνικός (Βάμμα Κυζικηνικὸν Aristoph. Pac. 1176). Κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς ἁπλῷ ἀντὶ κτητικοῦ. || « Κυζικόθεν, E Cyzico, Anthol. » Angl. || Κυζικόσε, Cyzicum, Georg. Pachym. Andron. p. 291, B, ubi Κυζίκωσε scriptum.]
[Κύζικος, ὁ, Cyzicus, Æni filius, rex Dolionum. Apoll. Rh. 1, 949; Apollod. 1, 9, 18. Κύζικος ὁ Ἀπόλλωνος, Πελασγῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ βασιλεύων ap. Conon. in Phot. Bibl. p. 139, 25.]
Κύζομαι, Irascor, VV. LL. perperam pro σκύζομαι.
Κύημα, τὸ, Quod in utero gestatur, Fœtus, Fœtura. [Plato Rep. 5, p. 461, C: Μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέν.] Aristot.: Πότερον ἐνυπάρχει ἡ ψυχὴ τῷ σπέρματι καὶ τῷ κυήματι ἢ οὔ· οὔτε γὰρ ὡς ἄψυχον θείη τις τὸ κύημα, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐστερημένον ζωῆς· ubi annotat Bud. κύημα et in utero dici et in partu. [V. De gen. anim. 1, 13.] Id. De gen. anim. 3, [9] loquens de insectis: Σχεδὸν γὰρ ἔοικε τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον· τὸ γὰρ ἀτελέστατον κ. τὸ τοιοῦτον. Ex Eod. De gen. anim. 1 [2, 8] affertur κυήματα ἔχειν, ἴσχειν, pro Præ-

gnantes esse s. Gravidas. Ad verbum, Fœtus habere. [K. ἀνεμιαῖον, τρόφιμον, βιώσιμον ap. Polluc. 2, 6.] Plut. [Mor. p. 145, D] κυήματα ἄμορφα καὶ σαρκοειδῆ appellat, quas uno verbo Græci μύλας, et Latini itidem Molas vocant: Παιδίον μὲν γὰρ οὐδεμία ποτὲ γυνὴ λέγεται ποιῆσαι δίχα κοινωνίας ἀνδρός· τὰ δὲ ἄμορφα κ. καὶ σαρκοειδῆ καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς ἐκ διαφθορᾶς λαμβάνοντα μύλας καλοῦσι. Scribo autem διαφθορᾶς, ut habet mea ed. p. 252, et ut scrib. est: non διαφορᾶς, ut habent ceteræ edd. [Galen. vol. 2, p. 151, 13: Ζῶντος τοῦ κυήματος· vol. 4, p. 145, 16: Τήν τε τοῦ κ. αὔξησιν· ib. p. 167, 13: Μορφὴν τεχνικὴν ἐπιθεῖναι τῷ κυήματι. Id. ib. p. 206, 12; 521, 1; 524, 5, 12, aliisque multis ll. Hase. Hesych.: K., τὸ κατὰ γαστρός· καὶ ἡ προβολὴ τῶν φυτῶν. Figurate Himer. Or. 13, 8, p. 598: Τοὺς λόγους τεκεῖν καὶ δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κυήματα. Eustath. Opusc. p. 325, 38: Ψυχῆς κύημα (ὁ λόγος).] Κοίημα, Hesychio γέννημα, Fœtus: quod et κύημα. [|| Eadem signif. Κῦμα dicitur, quod v.]

[Κυηνία vitiose pro συηνία vel ὑηνία. V. Συηνία.]

[Κυήρὸς, ὰ, ὸν, Fetum habens, Prægnans. Hesych.: Κυηρὸν, ἔγκυον, ἄπαλὸν, βλαστόν.]

Κύησις, εως, ἡ, Graviditas, Prægnatio, Gestatio uteri, Conceptus. [Eustath. p. 1546, 23. Plato Polit. p. 274, A: Τὸ τῆς κυήσεως καὶ γεννήσεως μίμημα· Menex. p. 238, A: Οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα μιμεῖται κυήσει καὶ γεννήσει. « Christi conceptio vocatur ἄφραστος κ. ap. Sozom. 1, 1, p. 399. » Suicer.] Philo V. M. 3 · Καὶ γεννηθεῖσαν ἄνευ κυήσεως. Plut. [V. Cæs. c. 61]: Τοῦτο δὲ ἀγόνοις πρὸς κύησιν ἀγαθὸν, Conceptum, Bud. Gell. 16, 3: Et medici et philosophi illustres de tempore humani partus quæsiverunt, πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος. Et multa opinio est, eaque jam pro vero recepta, postquam mulieris uterus conceperit semen, gigni hominem, septimo rarenter, nunquam octavo, sæpe nono, sæpenumero decimo mense. [Muson. ap. Stob. Floril. 75, 15, vol. 3, p. 97: Τὴν κύησιν εἴργειν. Galen. vol. 4, p. 144, 6: Ἅπασι τοῖς ζώοις ὄργανά τε κυήσεως ἡ φύσις ἔδωκεν. Id. ib. p. 206, 11: Τῷ τῆς κ. χρόνῳ. Περὶ κυήσεως καὶ διαφθορᾶς ἐμβρύου equarum Hippiatr. p. 58, 6. Hase. Georg. Pisid. Mundi Opif. 1313: Ἐκ μὲν ἵππου σήψεως σφηκῶν κύησιν. ὔ]

[Κυῆς, ὁ, n. pr. ap. Arcad. p. 23, 10: Τὸ δὲ ῥυῆς περισπᾶται ἔχον τὸ υ, ὥσπερ καὶ τὸ Θυῆς, Κυῆς ἰσοσυλλάβως κλινόμενα· 25, 7: Τὰ εἰς ης δισύλλαβα κύρια ἔχοντα υ ἐν τῇ παραληγούσῃ περισπᾶται Μυῆς, Θυῆς, Κυῆς, βαρύνεται δὲ τὸ βρύης, κύης περιττοσύλλαβα.]

[Κυητήριος, ία, ιον. Πρόσθετον κυητήριον, Medicamentum ad conceptum faciens, Hippocr. p. 586, 47. Angl. Galen. vol. 19, p. 362, 12, de utero: Ἀγγεῖον κ., Organum conceptionis. Hase.]

Κυητικὸς, ἡ, ὸν, Concipiendi vim habens, Genitalis, VV. LL. [Clem. Al. p. 225: Τὰ κυητικὰ ὄργανα.]

[Κυήτωρ, ὁ. Κυήτορες (Parentes?) ap. Eustath. p. 1546, 21.]

[Κυθάνω.] Κυθάνει, Hesychio κρύπτει, quod et κευθάνει.

[Κυθείρη vitiose pro Κυθήρη, quod v.]

Κυθέρεια, ἡ, ab Hom. dicitur ἡ Ἀφροδίτη, Venus, [duobus tantum in Il., Od. Σ, 192: Εὐστέφανος Κυθέρεια, et Κυθερείης Θ, 288. Hymn. 4, 6, 175. Κυθερείη 287. Γάμος Κυθερείας Æsch. Suppl. 1033, ex cod. Paris. et ed. Rob.: nam vulgo Κυθέρειος. Soph. fr. 879: Εὔκαρπον Κυθέρειαν. Apoll. Rh. 1, 742. Manetho 1, 62, 296, al. Τὴν θνητὴν Κυθέρειαν Laidem dixit Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 218. Amor, ap. Oppian. Cyn. 3, 146: Καὶ πολλὴ Κυθέρεια καὶ οὐ κατὰ κόσμον ἰοῦσα. Κυθερείη vitiose pro Κυθέρεια libri aliquot ap. Apollon. Rh. 1, 742]: non quod προσέκυρσε Κυθήροις, sed quoniam κευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον κεστὸν ἱμάντα, Hesych. [Photius p. 184, 8, et Suidas. || Κυθέρη, Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 209: Βιθυνὶς Κυθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι, μορφᾶς εἴδωλον. Epigr. ap. Lucian. Sympos. c. 41, Maneth. 2, 232, 476; 3, 72, al. || Κυθερηιὰς, άδος, ἡ. Maneth. 4, 359: Ἦν δ' ἰσόμοιρα φανῇ Κυθερηιὰς Ἑρμάωνι. Κυθερηίδος αἴγλης ib. 207. || Κυθήρη, forma in carminibus Anacreonticis frequens, velut 6, 14; 9, 11; 29, 15; 40, 7, in Κυθείρη aliquoties depravata in Anthologia: v. Jacobs. ad Palat. vol. 3, p. 606, 627, 859. Idem vitium corrigendum apud Oppian., ubi amorem significat, Cyn. 1, 39: Φιλότητας ἀείδειν καὶ θαλάμους ἐν ὄρεσσιν ἀδακρύτοιο Κυθείρης· 238: Καθαρῆς τ' ἐράουσι Κυθείρης· ubi cod. Ven. recte Κυθήρης. || Κυθηριὰς, άδος, ἡ. Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 206: Οὐρανίῃ δῶρα Κυθηριάδι. Gætulicus ib. 190: Τιμήεσσα Κυθηριάς. || Nomine Cythereæ derivatisque Cythereias, Cythereis, Cythereius aliisque Latini quoque poetæ non raro utuntur.] Hesiodus tamen Theog. [198] sic nominatam ait, quoniam προσέκυρσε Κυθήροις. [Etymologiam Hesiodi sequuntur Diodor. 5, 77, schol. Hom. Od. Θ, 228, Eustath. p. 1598, 50, aliique grammatici. V. Mützell. De em. Theog. Hesiod. p. 420. || Κύθηρα, τά.] Ea autem urbs et mons est in Creta: a quibus adv. Κυθήρηθεν et possess. Κυθήρειος. V. et Etym. [M. p. 543, 40. Hesych.: Κύθηρα, νῆσος Κρήτης· καὶ πόλις Θεσσαλίας. Τινὲς δὲ νῆσον πρὸ Μαλέου. Μάλεον (προμαλέου. προμάλεον codex) δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κυθήρων· Ἀφροδίτης ἡ πόλις. Thucyd. 4, 53: Τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. Steph. Byz.: K., νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσσα διὰ τὸ κάλλος τὸ παρὰ τῶν πορφυρῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. Οἱ οἰκήτορες Κυθήριοι, καὶ Κυθηρία. Καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ νῆσος λέγεται Κυθηραία. Κύθηρα, τὰ, Hom. Il. O, 432, Od. I, 81; Herodot. 1, 105; 7, 235; Strabo 8, p. 363, 368; Pausan. 1, 14, 7; 23, 1; 27, 5. Κυθηρία, ἡ, intellecto γῆ, Xenoph. H. Gr. 4, 8, 7, Antonin. Itin. p. 648. Κυθηρίη (libri multi Κύθηρα) νῆσος Herodot. 1, 82. Κυθήριοι, οἱ, Thucyd. 4, 54; Xenoph. H. Gr. 4, 8, 7, Diodor. 14, 84. Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι Hom. Il. K, 268. Φιλόξενος Κυθήριος poeta ab Athenæo aliquoties citatus. || Κυθηρόθεν, E Cytheris, Hom. Il. O, 438. Κυθήρηθεν, ἀπὸ τῶν Κυθήρων, annotavit Suidas et Zonar. p. 1272. Quod Κυθέρηθεν metri caussa dixit Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, A: Ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν (Philoxenum).... || Formam femin. memorat Thom. M. p. 557: Κύθηρα πόλις θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, ὃ καὶ κρεῖττον, vitiosa, ut videtur, loci alicujus scriptura deceptus. Sic Κύθηραν pro Κύθηρα ap. schol. Hom. Od. I, 81. Κυθήρας τῆς νήσου legitur ap. Diog. L. 1, 71 in edd. quibusdam, ubi codd. recte Κυθήρων. *Cytheram* ex conjectura indocta illatum Tacito Annal. 3, 69, ubi codex *Cythonum* vel *Cythenum*. G. Dind.]

[Κυθηγενὴς, ὁ, ἡ.] Κυθηγενέσι, Hesychio κρυφογενέσι, Clam et occulte genitis.

[Κυθηνᾶς, ὁ, Cythenas, si vocis forma sana, cognomentum Saturnini philosophi ap. Diog. L. 9, 12, 116. Hase.]

[Κύθηρα. Κυθήρη. V. Κυθέρεια.]

[Κυθηράδε. V. Κύθηρος.]

[Κυθηρία. V. Κυθέρεια. || Nomen navis Atticæ in inscr. navali p. 95 ed. Bœckh.]

Κυθηριὰς, άδος, ἡ, Cytherias, Venus dicitur a Cytheris s. Cytherone monte et urbe Cretæ: unde et Κυθέρεια, quod v.

[Κυθήριος. V. Κυθέρεια, Κύθηρος.]

[Κυθηροδίκης, ὁ.] Κυθηροδίκη, Hesychio ἀρχή τις τὰ ξενικὰ διοικοῦσα: a Cythero populo s. curia Atticæ. [Immo a Cytheris, urbe Cretica. Thucyd. 4, 53: Κυθηροδίκης ἀρχὴ ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε κατὰ ἔτος· unde Κυθηροδίκης restituendum Hesychio, cujus in codice nunc literæ Κυθηρο tantum legi possunt, quum Musurus ultimas deleverit syllabas, quæ δικη fuisse videntur Schowio.]

[Κύθηρος, ὁ, Cytherus, pagus Atticus, tribus Pandionidis, ap. Strabon. 9, p. 397, Steph. Byz. Κύθηρον ap. Harpocr., Phot. et Suidam vitiose, ut videtur, pro Κύθηρος, quod tres servarunt codices Harpocrationis. Adjectivum gentile Κυθήριος, ία, ιον, ap. Steph. Byz., Harpocr., Phot. et in inscriptionibus. Κυθήρειος sine interpretatione positum ap. Suidam: sed Κυθήριος in tribus codd. Adverbia τοπικὰ ap. Steph. Byz. Κυθηρόθεν et Κυθηρόνδε. Mire Κύθηράδε, tanquam a Κύθηρα, ap. Demosth. p. 1041, 12. G. Dind.]

[Κύθηρος, ὁ, Cytherus, Phœnicis filius. V. Κυθέρεια. || Fluvius Elidis. Pausan. 6, 22, 7. Τὸν Κυθήριον ποταμὸν Strabo 8, p. 356. Quod Κύθηρον scribendum videtur. G. Dind.]

[Κύθιον. V. Τέφριον.]
[Κυθμώλης vitiose pro Κυθνώλης, quod v.]
[Κυθνείδης, ὄνομα κύριον, Suidas.]
[Κύθνιος. V. Κυθνώλης.]
[Κυθνόν. V. Ἄκυθος.]
[Κύθνος. V. Κυθνώλης.]
[Κυθνώλης, ὁ, ἡ.] Κυθμώλης, Hesychio ἐξώλης, Perditus, s. Funditus perditus. Tradunt hoc vocab. πεποιῆσθαι ἀπὸ Κύθμου [recte corrigitur Κύθνου] τῆς νήσου : hanc enim ab Amphitruone ἀπολέσθαι : ut sit Funditus perditus, ut olim insula Cythmus ab Amphitruone eversa et vastata. Suid. habet Κυθνώδης συμφορὰ, quam et ipse dici ait ἐπὶ τῆς μεγάλης συμφορᾶς : a Cythniis, qui κάκιστα διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, Pessime tractati fuerunt ab Amphitruone. [Hoc ex Aristotele tradit Zenob. 4, 83, ubi plur. Κυθνώδεις συμφοραί. Sed veram proverbii scripturam Κυθνώλεις συμφοραὶ diserte agnoscit Helladius ap. Phot. Bibl. p. 533, 14 : Ὅτι τὸ Κυθνώλης διὰ τοῦ λ γράφουσιν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Ἄργους γὰρ ἦν χωρίον τι καλούμενον Κύθνιον, οὗ τοὺς ἄνδρας ποτὲ Ἀμφιτρύων ἀνεῖλε πάντας πλὴν ὀλίγων πάνυ. Alia nominis corruptela ap. Hesych. est Κυνώλης, ἐξώλης.] Esse autem Κύθνον unam e Cycladibus insulis, et Cythnios ejus Incolas. [Κύθνος, ἡ, nomen habet ἀπὸ Κύθνου τοῦ κτίσαντος, ut tradit Steph. Byz. Inter Cyclades memoratur ab Strabone 10, p. 485, apud Herodot. 7, 90; 8, 67. De adject. Κύθνιος, ία, ιον, Steph. Byz. : Ὁ νησιώτης Κύθνιος, καὶ Κύθνιος τυρὸς (ap. Polluc. 6, 63) καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος (excidit Cydiæ nomen, quod supplendum ex Eustath. ad Dionys. P. 525). Κύθνιοι, οἱ, Herodot. 8, 46.]
[Κύθος. V. Ἄκυθος. || Κῦθος vitiose pro κῶθος, q. v.]
[Κύθρα. V. Χύτρα.]
Κυθριάζειν, ap. Polluc. [7, 143] τὸ φυλλολογεῖν τὴν συκῆν, Folia ficus ablegere. Sed haud scio an perperam pro θριάζειν. [Quod nunc legitur.]
[Κυθρίζω. Κύθρινος. Κυθρόγαυλος. Κύθροι. V. Χυτρ—]
[Κύθω. V. Κεύθω.]
[Κυθώδης, ὁ, ἡ.] Κυθώδεος Hesych. exp. δυσόσμου, Male olentis : forsan a κύθος, q. e. σπέρμα : quoniam id gravius olet.
Κυθώνῦμος, ὁ, Nomen habens occultandum, quod occultari debet, et oblivioni mandari. Et generalius pro Infamis. V. Hesych. [Et in Indice :] Ab Hesych. exp. etiam οὗ ἄν τις ἐπικρύψειε τοὔνομα διὰ τὰς συμφοράς : quæ expos. facit ut suspicer scrib. Κυθνωνύμου [hoc ipsum recte legitur in codice], ut Κυθνώδης, a Cythno insula fœde vastata : præsertim quum ea scriptura seriei alphabeticæ sit conveniens. V. et Zenodotum. [Zenob. Prov. 4, 73 : Κυθωνύμου αἶσχος· αἴσχιον κλέος ἔχοντος ἢ οὗ ἄν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς πράξεις, ἢ δυσωνύμου, ἢ περιβοήτου περὶ τὰς πράξεις, ἢ ἀξίου κεκρύφθαι. Κευθωνύμου κλέος ἢ αἶσχος cum interpretatione simili ap. Suidam.]
[Κύϊνδα, τὰ, Quinda, castellum Ciliciæ, de quo Strabo 14, p. 672 : Ὑπέρκειται δὲ τὰ Κύϊνδα τῆς Ἀγχιάλης, ἔρυμα, ᾧ ἐχρήσαντό ποτε οἱ Μακεδόνες γαζοφυλακείῳ. Diodor. 18, 62; 19, 56. Κούϊνδα scriptum ap. eund. 20, 108, et Plut. V. Eumen. c. 13, sed Κυΐνδων in V. Demetr. c. 32. Menandro ap. Athen. 11, p. 484, C : Ἐκ Κυΐνδων (κυλίνδων codex) χρυσίον, restituit Meinek. p. 13. Idem adject. gentile Κυϊνδεὺς, έως, ὁ, ap. Herodot. 5, 118, agnoscere sibi videbatur in scriptura corrupta ἀνδρὸς Κινδυέος. V. Κινδύη.]
[Κύϊξ. V. Κόϊξ.]
Κῡΐσκω, i. q. κύω [Philostr. p. 28 : Αἱ λέαιναι μηνῶν μὲν κυΐσκουσιν ἕξ, τρὶς δὲ ἀποτίκτουσιν. Schneid. Prægnantem facio, Himer. Or. 1, 7, p. 334 : Ἦν θεὸς καὶ φύσις, καὶ ὁ μὲν ἐδεῖτο γονῆς, ἡ δὲ τοῦ κυΐσκειν μέλλοντος] : et Κυΐσκομαι quoque. Quorum exx. v. apud Bud. Comm. p. 344. In Geopon. [14, 1, 3], de columba : Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει καὶ τίκτει, καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει· pro his Varronis, Diebus quadragenis concipit et parit, et incubat, et educat. [Hesych. : Κυΐσκει, συλλαμβάνει. Κυΐσκεται, ἔγκυος γίνεται.] At pro his Aristot. [H. A. 6, 18] : Κυΐσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας, Plin., Canes implentur uno coitu. [Idem 5, 11 : Ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦ ἔαρος τὰ πλεῖστα κυΐσκεται· ib. 14 : Κυΐσκεται ἡ ὗς. Herodot. 2, 93 : Ἐπεάν σφεας (pisces) ἐσίῃ οἶστρος κυΐσκεσθαι· 4, 30 : Ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους. Plato Theæt. p. 149, B : Αὐτὴ κυϊσκομένη τε καὶ τίκτουσα. Dionys. A. R. 4, 6 : Προσωτέρω οὐκέτι κυΐσκεται τούτου τοῦ χρόνου γυνή. De plantis Theophr. C. Pl. 3, 2, 8 : Τὸ μὲν μετόπωρον ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον, τὸ δὲ ἐαρινὸν ἄρτι κυΐσκεσθαι, τίκτειν δὲ ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ὥραν· ὥστε συμβαίνειν τῷ μὲν ἄρτι κυϊσκομένῳ πολλὰ τυφλὰ τίκτειν τῶν βλαστημάτων. G. D. Galen. vol. 2, p. 891, 1 : Εἴ τι ἄλλο δμοῦ κυΐσκει πολλὰ, Si quod aliud animal multa simul concipit. Id. vol. 4, p. 513, 6 : Ταῖς μελλούσαις κυΐσκειν· et l. 14 : Ὅταν κ. μέλλοιεν. Pausan. 5, 5, 2 : Αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων. Passiv. Galen. vol. 4, p. 167, 3 : Κυΐσκονται γὰρ αὗται· p. 621, 15 : Ἅπαντα τὰ κυϊσκόμενα· vol. 6, p. 33, 1 : Ἐν γὰρ τῷ κυΐσκεσθαι πάνθ' ὁμοίως ἦν μαλακά. De gemma παντάρβη Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 326, 35 : Κυΐσκεσθαι δὲ αὐτὴν ἐν γῇ κοίλῃ. Hase. De fetu qui concipitur Geopon. 16, 1, 3 : Τὰ μετὰ τροπὰς κυϊσκόμενα (pullos dicit equarum) δυσγενῆ γίνεται καὶ ἄχρεια.]
[Κυκαίνω, gl. sine interpretatione posita apud Suidam.]
[Κύκαλα (?), δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, Hesych.]
[Κυκανάω. Κυκάνη. V. Κυρκανάω.]
[Κύκαρος vitiose pro κύκκαρος, quod v.]
[Κύκας lectio vitiosa. V. Κόϊξ.]
Κῠκάω, Misceo, Miscellam facio; sed proprie de liquoribus dicitur, ut Circe κυκῶσα vel ἀνακυκῶσα φάρμακα, quod posterius habetur ap. Aristoph. [Pl. 302], de qua itidem dixerat Hom. Od. K, [234] : Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λύγρ'· Il. Λ, [637] : Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ Πραμνείῳ, ubi Eust. annotat κύκησε esse verbum, a quo deducatur κυκεών : esse autem κύκησε sine adjectione, i. q. κυκεῶνα ἐποίησε, hancque esse propriam hujus verbi signif. [Hippocr. Epist. p. 1284, 47 : Τοὺς φάρμακα κυκῶντας.] Rursum Aristoph. Vesp. [1515] : Ἅλμην κύκα τούτοισι, Muriam misce istis. Sed et κυκᾶν τὸν βόρβορον [Eq. 866]. Atque ut κυκᾶν Hom. sine adjectione pro κυκεῶνα ποιεῖν, sic et κυκᾶσθαι pro κυκεῶνα ἐσθίειν, ex Eod. [Pac. 1169] affertur. Generalius pro Misceo, Confundo, Perturbo : unde ap. Hom. exp. etiam ταράττειν, et κυκᾶσθαι, ταράττεσθαι : ap. quem extat et de mari [Il. Φ, 235 : Πάντα δ' ὅρινε ῥέεθρα κυκώμενος (fluvius). Κῦμα κυκώμενον ib. 240. De Charybdi Od. M, 238 : Λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη. Alciphr. 1, 10 : Οἱ ἄνεμοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. Figurate Κῦμα κυκωόμενον πολέμοιο in orac. ap. Pausan. 3, 8, 9], item ἐπὶ πτυρμοῦ ἵππων. [Il. Υ, 489 : Κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.] Sic autem et Turbatis equis dixit Virg., i. e., ad verbum, κυκηθεῖσιν ἵπποις pro ταραχθεῖσιν. [Soph. El. 733 : Παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. Æsch. Prom. 993 : Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω.] Legitur et τὴν βουλὴν κυκήσω ap. Aristoph. [Eq. 363], quod schol. exp. συνταράξω. [Plato Crat. p. 439, C : Οὗτοι ... ὥσπερ εἴς τινα δίνην ἐμπεσόντες κυκῶνται. De animo affectibus agitato, Archil. fr. 14, 1 : Θυμὲ θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε. Poeta ap. Clem. Al. Strom. 2, p. 486 : Οὗτοι (timor, gaudium, tristitia, cupiditas) ... κυκῶσιν ἀνθρώπων κέαρ.] Invenitur et Κυκεῖ ap. Hesych. [ubi series κυκῇ postulat] expositum ταράσσει, a them. Κυκέω. [Seqq. ex Indice.] Κυκῶν ab Hesych. exp. non solum ταράσσων et ἀναζέων, sed etiam θρηνῶν : afferente itidem κυκοῦντος pro θρηνοῦντος : forsan quoniam turbatis oculis erumpunt lacrymæ. [Κυκεύμενος ap. Solon. fr. 28, 26, recte in κυκλεύμενος mutari videtur ab Lobeckio ad Soph. Aj. p. 219. Alia corruptela ap. eund. 5, 61 : Τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε· ubi Lobeckius νούσοισι κακούμενον, recte, nisi quod νούσοις κεκακωμένον præferendum arbitror. G. Dind.]
Κυκεία, ἡ, et Κύκημα, τὸ, Miscella, Permixtio, Confusio, Perturbatio. [Hesych. : Κύκημα, τάραχος.]
[Κυκειῶ. V. Κυκεών.]
Κυκερὶς, vocari dicitur Radix angulosi junci : perperam pro κυπειρίς.
[Κυκεύω, forma suspecta pro κυκάω, quod v. Thalass. Centur. p. 1185, A : Ὁ νοῦς περὶ τὰς ἡδονὰς κυκεύων. Hase.]

[Κυκέω. V. Κυκάω.]

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, Miscellanea potio, Bud. Ejus autem varia erant genera; sed unum inter alia erat mel vino admixtum habens. Ap. Hom. legitur et Κυκεῶ accus. per apoc. pro κυκεῶνα. [Mœris p. 211 : Κυκεῶ Ἀττικοὶ, Κυκεῶνα Ἕλληνες. Quod repetit Thom. M. p. 557. Hesych.: Κυκεῶ, κυκεῶνα, ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα κατὰ ἀποκοπὴν τῆς να συλλαβῆς, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ ι κυκειῶ.] Item Κυκειῶ interjecto etiam ι, Il. Λ, [623]: Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη· paulo post, Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὤπλισσε κυκειῶ, ubi annotat Eust. videri κυκεῶνα constare quum ex aliis, tum ex vino et caseo : et quamvis κυκεὼν videatur fuisse Quiddam medium inter esculenta et poculenta, fuisse tamen potius tanquam ζωμόν τινα ῥοφητόν : unde Homerum dicere illum bibi. [HSt. in Indice : « Κυκειῶ Hesych. dici scribit πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρμακίας [φαρμακείας] ποτὸν δηλητήριον. »] Traditur id sedandæ sitis vim habuisse : unde Hom. [Il. Λ, 641]: Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. At vero κυκεῶνα Circes γοητείαις κατακερασθῆναι scribit Eust. Item κυκεὼν pro Potione a medico data, Bud., afferens Plat. Rep. 3, [p. 408, B] : Κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες. [Hippocr. p. 390, 18 : Οἱ δὲ κυκεῶνα ἐρόφεον. Κυκεῶνα διδόναι p. 639, 44. K. παχὺς p. 578, 2; λεπτὸς p. 466, 45; ἄναλτος p. 596, 23; ἀνθινὸς p. 538, 27. Fœs. Aristoph. Pac. 712 : Εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν. Theophr. Char. c. 5 : Οἷος κυκεῶνα πιὼν εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι.] || Metaph. Cinnus [Theoph. Simoc. Epist. 82 : Κυκεῶνα ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν ἀναμίξαι. Jacobs.], Miscella quarumvis rerum, Commixtio rerum dissidentium s. diversarum, Bud., afferens e Luciano [Icarom. c. 17] : Καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦντο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, Quis cinnus rerum in unum mundum coisse videatur. Ap. Eund. [Vitt. auct. c. 14] ita loquitur Heraclitus, Καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά κως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, Confusionem, ut Idem vertit. Synes. quoque dixit [p. 209] : Ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεών, pro Omnia confusa et perturbata erant. Sed Idem κυκεῶνα mari tribuit, sicut Hom. eam κυκᾶσθαι dicit, scribens [Epist. 4, p. 166, C] : Ἠχόσμει τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει. [Hesych. : Κυκέων, ταραχῶν. Speciose Musurus κυκεώνων. Sed quum ante κυκέων in codice literæ legantur κυκησ, quod in κυκήσεις mutavit de suoque ταράξεις adjecit Musurus, vereor ne sic potius corrigendum sit sublata dittographia : Κυκήσεων· ταραχῶν. G. Dind.]

[Κύκη, ἡ, Cyca. Anacreon ap. Athen. 12, p. 534, A : Παΐς Κύκης (Artemon). ὕ]

Κυκήθρα, ἡ, i. q. κυκεία. Hesych. exp. ταραχή : a Suida autem additur συμφορὰ et σκυθρωπότης.

Κύκηθρον, τὸ, a miscendo dictum est Rutrum, Rudis, Rudicula : ut Bud. accipit ap. Aristoph. [Pac. 654, de Cleone : Καὶ λάλος καὶ συκοφάντης καὶ κύκηθρον καὶ τάραχτρον. Quo referenda Phrynichi interpretatio in Bekk. Anecd. p. 48, 28 : Κ. ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα κυκῶντος καὶ ταράττοντος.] Fortasse autem et Josephus ita usus est, A. J. [17, 5, 8] : Ὥρμησε μὲν καὶ παραχρῆμα αὐτὸν ἀνελεῖν, ὡς κύκηθρον μεγάλων γεγονότα πραγμάτων· quum alibi dixisset de eodem, Ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχοντα. [Κύκηθρα αἰμύλα Origen. C. Cels. 5, p. 273. Hemst.] || At in VV. LL. κύκηθρος exp. Seditiosus et turbulentus homo, subjungiturque ille Josephi l.

[Κύκημα. V. Κυκεία.]

[Κυκήσιον, τὸ, Cycesium, oppidum Elidis. Strabo 8, p. 356, 357.]

[Κύκησις, εως, ἡ, Permixtio. Plato Tim. p. 68, A : Παντοδαπῶν ἐν τῇ κυκήσει ταύτῃ γιγνομένων χρωμάτων. « Turba cum strepitu concurrens, Symm. Ps. 63, 3. » Schleusn. V. Κυκεών.]

Κυκησίτεφρος, ὁ, ἡ, compos. pro ταράττων τὴν τέφραν, Miscens cinerem, s. Confundens. Κυκησιτέφρου κονίας, Aristoph. [Ran. 711] ap. Suidam.

Κυκητὴς, ὁ, in VV. LL. Perturbator. [Ptolem. Tetrab. p. 166, 17 : Ἐξαπατητὰς, κυκητὰς, ψεύστας. Hase.]

Sed alio sensu putatur vocare Epicurus Heraclitum κυκητὴν apud Diog. L. [10, 8.]

[Κύκκαρος (Κύκαρος Musurus), τὸ ἐλάχιστον, Hesych. Supra Κόαρον cum eadem interpretatione.]

[Κυκκᾶς. Photius p. 360, 9 : Οὐ μάλα κυκκᾶ· τὸ μηδέν. Οὐ μάλα κυκκᾶς· παροιμία οὐδὲν σημαίνουσα. Diogenian. 7, 4 et Plut. Prov. 104 : Οὐ μάλα κυκᾶς· ἐπὶ (κατὰ Plut.) τῶν μηδὲν ὄντων. Hesych. : Οὐ μάλα κίκκας· παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα. Ὠνήτης δὲ κικκὰς (κοκκὰς codex) οὐ μάλα φαίνεται καὶ Στράττις ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ τῶν οὐ μάλα τέθηκα κεκυκκᾶν ἐπικρατῆ (Ἐπικράτη Valesius dubitanter)· ubi multa hariolati sunt interpretes, quorum nihil satisfacit.]

Κυκλάζω, Circumeo; nam κυκλάζει ab Hesych. exp. κύκλῳ περιέρχεται.

Κυκλαίνω, Roto, Rotundo : κυκλαίνει, στρογγυλοῖ, Hesych.

[Κυκλάδες νῆσοι. V. Κυκλάς.]

Κυκλάμῖνος, ἡ, Cyclaminus : herba e coronariarum genere, de qua Diosc. 2, 194, capite seq. exponens et alteram ejus speciem, κισσάνθεμον s. κισσόφυλλον dictam, quod habet folia hederæ similia. Plin. et fem. gen. Cyclaminum vocat, et neutro : ut et ap. Theophr. H. Pl. 7, 9 legitur τοῦ κυκλαμίνου. V. Plin. 21, 9, et 25, 9, ubi scribit Lat. vocari Tuber terræ : forsan quoniam est radice ita lata ut rapum videri possit. Ibidem et ipse geminas ejus species describit : quarum secundam tradunt ab Herbariorum vulgo appellari Signum B. Mariæ. [Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D : Εὐτραπέας κυκλαμίνους. Theocr. 5, 123 : Τὰν κυκλάμινον. Schneid. Galen. vol. 14, p. 139, 13; p. 351, 10. Hippiatr. p. 13, 29; 20, 25; 45, 21; 161, 33; 215, 18 et 22; 220, 13. Hase.]

[Κυκλαμὶς, ίδος, ἡ, i. q. κυκλάμινος. Orph. Arg. 915.]

[Κυκλάνεμον, τὸ, Rotundum ventilabrum. Olympiodor. præfat. ad Aristot. Meteor. l. 3 : Κυκλανέμοις γυναικείοις, ἅπερ ἀνεμόσυριν καλοῦσιν ἐπιχωριάζοντες (οἱ Ἀλεξανδρεῖς).]

Κυκλὰς, άδος, ἡ, Orbiculata, Rotunda. [Κυκλάδα κόρσην, Nonnus Jo. c. 11, 172; c. 13, 43. Idem περιτομὴν, Circumcisionem, κυκλάδα νοῦσον dixit c. 7, 89. De tempore anniversario κυκλάδες ὧραι c. 11, 33 et 12, 6, Orph. H. 52, 7; 55, 5 : unde Euripidi Alc. 449 restituit Scaliger : Κυκλὰς (κύκλος libri) ἀνίκα Καρνείου περινίσσεται ὥρα. || Cum masc. Paul. Sil. Amb. 162 : Πάντα δ' ὑπερτέλλοντα καρήατα κυκλάδι κόσμῳ δουρατέῃ στεφάνωσε περίδρομος ὑψόθεν ἄντυξ. || Κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλανίαν (χλαῖναν Angl.) πορφύρα, Limbus, Gl. Cyclas, vestis muliebris, cujus oræ limbus aureus vel purpureus in orbem assutus erat, ap. Juven. Sat. 6, 258, Propert. 4, 7, 36, Vopisc. in Saturn. c. 9. G. D. Conf. interprr. ad Sueton. Calig. c. 52, et Schulz. *Annali dell' Inst. di corr. arch.* vol. 10, p. 190. Hase.] || Κυκλάδες νῆσοι, Cyclades Insulæ, ap. Isocr. [p. 68, D; 241, C], Plut. Plin. 4, 12 : A promontorio Geræsto circa Delum in orbem sitæ, unde et nomen traxere, Cyclades. Aliquanto post, Cyclades et Sporades ab oriente litoribus Icariis Asiæ, ab occidente Myrtois Atticæ, a septentrione Ægæo mari, a meridie Cretico et Carpathio inclusæ, per cc m. in longitudinem jacent. Strabo 10, p. 211 [485] : Ἡ Δῆλος καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις προκείμεναι Σποράδες. Et p. seq. : Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν αἱ περιοικίδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες. [Eur. Ion. 1583 : Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις. Archimel. ap. Athen. 5, p. 209, C : Νάσων, ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέδεται.]

Κύκλετε [vitiose] sive κέκλυτε, Hesychio ἀκούσατε, Auscultate. [V. Κλύω.]

Κύκλευον, Hesychio est εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν συγκείμενον. [Εἴδη species odoratas intelligit Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 320. Nomen ipsum jure suspectum habet Albert., qui ex κυκεὼν depravatum esse conjicit.]

[Κυκλεὺς, έως, ὁ, Cycleus, Arionis pater. Anth. Pal. App. 105 : Ἀρίονα Κυκλέος υἱόν.]

[Κυκλευτὴς, ὁ, Circitor, Gl. Nilus De octo vitiis. Angl.]

[Κυκλεύω, Circumeo, Lustro, Circuo, Ambio, Cernuo; Κυκλεύει, Circitat et Circat, Orbiculatur,

Obit, Gl. Strabo 6, p. 283 : Ὅσον μιᾶς ἡμέρας περίοδον κυκλεύσαντι ἡ Ἀππία λεγομένη ἁμαξήλατος μᾶλλον. Appiano Civ. 4, 71, ex aliquot codd. restituit Schweigh.: Ὑπὸ τῆς στενοχωρίας κεκυκλευμένοις, ubi vulgo κεκλυκουμένοις. Composito ἀναχυκλεύω utitur idem ib. 103. Jo. Malal. p. 470, 15 : Φοβούμενοι μή πως κυκλευθῶσιν. G. D. Cleomed. Doctr. circ. p. 18, 13 Bak. : Τὴν γῆν περιιὼν καὶ κυκλεύων ὁ ἥλιος. Horapoll. p. 12, 6 Leemans : Ἡ σελήνη τὰ δώδεκα ζώδια κυκλεύει. Onesand. Strateg. p. 75, 8 Cor. : Κυκλεύειν ἅπαν τὸ στράτευμα, Circumcurrere. Hase.]

Κυκλέω, In orbem circumago, verto, Verso, Roto, στρέφω, schol. Soph., e quo in Κυκλόω discrimen annotabo, quod inter κυκλόω et hoc κυκλέω constituit. Soph. [Ant. 226 : Ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν·] Aj. [18] : Καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ, Ad hominem inimicum gressum torquere, Cam., vel Circumire. Eur. Or. [624] : Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; ubi schol. habet κυκλοῖς, ut infra annotabo. [Phœn. 367 : Ξιφήρη χεῖρ' ἔχων δι' ἄστεως κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον. Aristoph. Av. 1379 : Τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς; Thesm. 958 : Ἐπισκοπεῖν ... κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν. Plato Crat. p. 408, C : Ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεί.] Et Κυκλέομαι, Vertor, Circumagor, In orbem torqueor. [Plato Rep. 10, p. 617, A : Κυκλεῖσθαι δὲ δὴ στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον ὅλον μὲν τὴν αὐτὴν φοράν· Tim. p. 38, A : Χρόνου ... κατ' ἀριθμὸν κυκλουμένου. Soph. fr. 713 : Οὑμὸς ἀεὶ βίοτος ἐν πυκνῷ θεοῦ τρόχῳ κυκλεῖται. Eur. Hec. 639 : Πόνοι γὰρ καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται. || Κυκλέω metaph. Celebro, Frequento. Plut. Mor. p. 118, C : Τὸ κυκλούμενον τοῦτο παρὰ πᾶσιν ἔπος. Nam sic vulgatum κυκώμενον e libris quibusdam corrigendum. « Similiter Dionys. De eloq. Demosth. c. 56 : Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος ... ταύτην ἀδιαφόρως κυκλεῖ τὴν λέξιν, Nostra ætas hanc promiscue usurpat dictionem. Phrynich. p. 144 (328 Lob.) de nomine Ἐνάρετος : Πολλοῦ παρὰ τοῖς Στωικοῖς κυκλεῖται τοὔνομα οὐκ ὂν ἀρχαῖον. Cognatæ potestatis est illud ap. Aristid. vol. 2, p. 122 : Ταῦτα κυκλεῖς ἄνω καὶ κάτω, Hæc volvis sursum, deorsum, i. e. Hæc ubique inculcas, iteras. Nec non eodem genere censeri potest locus Plut. Mor. p. 433, F : Τὴν γῆν ... κυκλεῖν ἐν αὐτῇ τὰς τοιαύτας ... περιόδους quocum comparavit Wessel. dictum Diodori 1, 1 : Ἡ θεία πρόνοια τὴν τῶν δρωμένων ἄστρων διακόσμησιν ... κυκλεῖ (tres codd. κυκλοῖ) συνεχῶς ἅπαντα τὸν αἰῶνα. Similia quædam notat Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 825. » Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 783. Diodor. 18, 59 : Ὁ γὰρ κοινὸς βίος ὥσπερ ὑπὸ θεῶν τινος οἰακιζόμενος ἐναλλὰξ ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς κυκλεῖται πάντα τὸν αἰῶνα.] Item active pro κυκλέω s. στρέφω, schol. Soph. Aj. [351] : Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, i. e. στρέφει. Posset tamen κυκλεῖται passive accipi, si μ' pro μοι capiamus, non pro με. [Non potest pro μοι accipi, potest vero κυκλεῖσθαι passivum esse, oratione liberius conformata pro κῦμα ... ἀμφ' ἐμὲ κυκλεῖται.] Neutraliter quoque capitur pro Circumagor, In orbem agor s. torqueor. Sophocl. Trach. [129] : Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι, i. e. κυκλοῦνται, schol. [El. 1365 : Πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι.] || Veho rotis orbiculatis, Curru veho, ἐφ' ἁμάξης ἄγω, a κύκλα s. κύκλοι, i. e. οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος, Orbes currus, vel Rotæ. Hom. Il. H, [332] : Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, i. e. τροχοῖς ἀγάγωμεν, vel potius ἐφ' ἁμάξης κομίσομεν, Eust.: nam paulo post [425] de iis cadaveribus dicit, Ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα, Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἁμαξάων ἐπάειραν. [Hesych. : Κυκλήσομεν, ἀνάξομεν, ἐφ' ἁμαξῶν κομιοῦμεν. Et corrupte Κυκήσωμεν, ἐπανάξωμεν.]

Κυκληδὸν, In orbem, Instar circuli, Circumcirca, Eust. [p. 706, 23 et] in Il. Λ [p. 881, 20] : Περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος [e Posidonio Athenæi 5, p. 212, F. Angl. Ptolem. Geogr. 3, 6 : Ἡ Ταυρικὴ χερσόννησος περιορίζεται κ. τῷ τε διήκοντι ἰσθμῷ κτλ. Hase.]

[Κύκλησις, εως, ἡ, Circumactio, Circuitus. Plato Polit. p. 271, D : Αὐτῆς ... τῆς κυκλήσεως ἦρχεν ὁ θεός· Tim. p. 39, C : Ἡ τῆς μιᾶς κυκλήσεως περίοδος. Eust. Opusc. p. 327, 32 : Εἰς ὠκεανὸν ... εἰς ἑαυτὸν κατὰ νοερὰν κύκλησιν ἐπανιόντα.]

[Κυκλιάδας, ὁ, Cycliadas, Achæus. Polyb. 17, 1, 2; 18, 17, 4.]

[Κυκλιακὸς, ἡ, όν. Κυκλιακὰ Philippi Opuntii liber de circulis inscriptus fuit, ab Suida memoratus s. v. Φιλόσοφος. Fortasse Κυκλικὰ scribendum. G. Dind.]

[Κυκλιὰς, άδος, ἡ, Orbiculata, Rotunda. Genit. κυκλιάδων cum nomine masculino conjunxit Phanias Anth. Pal. 6, 299, 4 : Τυρῶν (sic Jacobsius scripturam codicis τυροῦ correxit) δρύψια κυκλιάδων.]

[Κυκλίζω. Agatharch. De mari Rubro p. 47 : Τῆς ὅλης οἰκουμένης ἐν τέτταρσι κυκλιζομένης μέρεσιν, ἀνατολῆς, δύσεως, ἄρκτου καὶ μεσημβρίας, Quum totus orbis quattuor in circuitu plagis sit definitus, Interpr. Bast. Κυκλίζεσθαι ex Olympiodoro In Plat. Phæd. affert Bekker. Anecd. p. 1392 (et v. d. in Diario eruditorum Febr. 1835, p. 120. Boiss.).]

Κυκλικὸς, ἡ, ὸν, Orbiculatus, Circularis, Rotundus : κ. σχῆμα, Figura orbiculata et rotunda, qualis est orbis et circuli. Theophyl. : Κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον ἀπεικάζεται κόσμον. Demetr. [De eloc. § 20] : Τῆς δὲ ῥητορικῆς περιόδου συνεστραμμένον τὸ εἶδος καὶ κυκλικὸν, καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος. Et κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος ap. Greg. Naz., Motus quo astra in orbem circumque feruntur, Cic. Vitruv. 10, 1, de machina : Ea movetur ex arte circulorum rotundationibus; quam Græci κυκλικὴν κίνησιν appellant. [Plut. De plac. phil. 2, 7 : Τοῖς μὲν οὐρανίοις ἀποδεδόσθαι τὴν κυκλικὴν κίνησιν. Isaac mon. Comput. p. 360, C : Ὑπὸ τῶν τοῦ ἡλίου κυκλικῶν κινήσεων. Synes. p. 141, B : Ἐν τάξει τινὶ τοῦ κυκλικοῦ γίνεται. Hase. Κυκλικὴ θεωρία μετεώρων inscriptus superest Cleomedis liber, i. e., ut Jo. Pediasimus explicat, Doctrina eorum sublimium quæ circulis cœli cernuntur.] || Κυκλικοὶ [vitiose pro Κύκλιοι], q. d. Circulatorii, Circulatores, Circumforanei, Triviales. Lucian. [De salt. c. 2] : Τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων. Item κυκλικοὶ χοροὶ, qui et κύκλιοι, Dithyrambici s. κατάτεχνοι, aut οἱ τὰ ἐγκύκλια διδάσκοντες. Aristoph. ap. Athen. 12, [p. 551, B] de legatis quibusdam a poetis tunc temporis missis ad eos, qui apud inferos degebant : Πρῶτα μὲν Σαννυρίων ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν [τρυγ.], ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν Μέλιτος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν Κινησίας. [His ll. omnibus κύκλιος partim restitutum partim restituendum est, pariterque ap. Lysiam p. 161, 40 : Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς κυκλικῷ χορῷ. V. Κύκλιος. || Κυκλικοὶ ποιηταί. V. Κύκλος.] At cum illo κυκλικοὶ αὐλητὰ videri potest convenire Cyclicus scriptor ap. Horat. [Ep. ad Pison. 136], accipiendo pro poeta circumforaneo, qui carmina sua in circulo et corona recitare soleret. Sed afferuntur et aliæ vocis illius exposs.

[Κυκλικῶς, q. d. Circulariter. Aristot. De cœlo 1, 5 : Εἰ μηδ' ὁ κύκλος ἄπειρός ἐστιν, οὐκ ἂν κινοῖτο κυκλικῶς ἄπειρον σῶμα. Eustath. Opusc. p. 288, 10 : Περὶ κλοπῆς γνωματεύων κ. περιήγαγεν. G. D. Achill. Tat. Isag. p. 132, B : Ἀεὶ φερόμενον κ. Id. ib. p. 134, A : Κινεῖται κ. Isaac mon. Comput. p. 360, B : Ἡ τοῦ ἡλίου κίνησις κ. ἐνεργουμένη. Severian. In creat. t. 7, p. 637, 17 : Ὁ ὄφις πολλάκις θυμούμενος ἀνίστησιν ἑαυτὸν, καὶ κ. ἑλισσόμενος πρέχει. Hase. || l. q. κοινῶς V. Κύκλος.]

Κυκλιοδιδάσκαλος, ὁ, Ejusmodi carminum [de quibus v. s. Κύκλιος] magister. Cinesias dithyrambicus poeta Aristoph. Av. [1403] : Τουτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον, i. e. διθυραμβοποιὸν, schol., quoniam ii τὰ ἐγκύκλια διδάσκειν solebant. Supra quoque idem Aristoph. eund. poetam ἀπὸ τῶν κυκλικῶν [κυκλίων] χορῶν una cum aliis legatum fuisse ad poetas, qui apud inferos degebant, scribit. [Recte Hesych. : Κυκλιοδιδάσκαλον, κύκλιον χορὸν διδάσκοντα. Codex Κύκλειον διδάσκαλον, κύκλειον ....]

[Κύκλιον, τὸ, Concha altaris, de qua egimus in Cpoli Christ. 3, 50. Anonymus in Descr. Sophiæ p. 256 : Τῷ καλουμένῳ κυκλίῳ, ὅπερ ἐστὶν ὑποκάτω βαθμίδων. Ducang.]

Κύκλιος, [ία, ιον,] i. q. κυκλικός. Pollianus l. 2 Epigr. [Anth. Pal. 11, 130] in poetas : Τοὺς κυκλίους [κυκλικοὺς scribendum videri dicetur s. v. Κύκλος] τούτους

μισῶ, ... λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· Καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω, Hos cyclicos poetas quorum versus in circulis canebantur, aut triviales et quasi circumforaneos, ut Philostr. quoque, Ep. 13, dicit, Ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ, et Athen. [7, p. 277, E] : Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς τῷ ἐπικῷ κύκλῳ. || Et κύκλιοι χοροὶ, in Axiocho [p. 371, D] : Διατριβαὶ φιλοσόφων, καὶ θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλιοι χοροὶ, καὶ μουσικὰ ἀκούσματα. Aristoph. Nub. [333] : Κυκλίων τε χορῶν ἁρματοκάμπτας. [Idem Ran. 366.] Æschin. [p. 87, 5] : Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε. Plut. [Mor. p. 1142, A] ex Aristoph. de Philoxeno : Φησὶν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο· quos κυκλίους χοροὺς Antipater et Euphronius tradunt στῆσαι πρῶτον Lasum Hermioneum, Hellanicus autem [et Phot. Lex. p. 185, 1] Arionem Methymnæum, Aristoph. schol. [ad Av. 1403. Κύκλιοι χοροὶ proprie intelliguntur Circulares, Rotundi chori; opponuntur enim τετραγώνοις χοροῖς, Quadratis choris, Athen. 4, p. 181. Et omnino κύκλιος est Orbicularis, Rotundus : qua notione κύκλιον ἀσπίδα, Rotundum scutum, dixit Archestr. ap. Athen. 7, p. 320, B : Σκάρων ... μέγεθος κυκλίᾳ (sic Musurus : κυκλίας codex) ἴσον ἀσπίδι νῶτα φοροῦντα. Schweigh. Χοροὺς κυκλίους proprie dici choros circum aras ductos monuit Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 267, ubi est χορὸν ... περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Xenoph. OEc. 8, 20 : Ὥσπερ κύκλιος χορὸς οὐ μόνον αὐτὸς καλὸν θεαμά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον αὐτοῦ καλὸν καὶ καθαρὸν φαίνεται. Κύκλιον ὀρχεῖσθαι Callim. Del. 313 : Σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ κύκλιον ὠρχήσαντο, χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς. Κυκλικῶν χορῶν vitiose in versu Aristophanis ap. Athen. 12, p. 551, B, de quo recte Bentlejus in Resp. ad Boyl. p. 169 (320 ed. Lips.) : « Corrigendum κυκλίων, ut aliis in ll. Aristophanes et omnis generis scriptores κυκλίους χοροὺς, nunquam κυκλικοὺς dicunt, Suidas, scholl. Pindari et Aristoph., Hesychius, Plato, Plutarchus, alii. Erat hic cyclius chorus idem qui dithyrambus, ut quidam horum scriptorum aperte testantur, et erant tres chori ad Bacchum pertinentes, κωμικὸς, τραγικὸς, et κύκλιος, quorum ultimo suum præmium, sui judices Dionysiis, ut reliquis duobus erant. V. l. Æschinis ab HSt. citatum. »] Item κύκλια μέλη, schol. Aristoph. [Av. 918], quod ab eo tribus modis exp. [Schol. : Μέλη ... κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλά) τὰ τὴν αὐτὴν (τοιαύτην cod. Rav.) ὑπόθεσιν ἔχοντα, ταῦτα κύκλια ἔλεγον. Alius, Κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα. Ἔστι δὲ διηγηματικόν. (Hic carmina cyclica Epicorum videtur in mente habuisse, de quibus s. v. Κύκλος dicemus.) Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ κατάτεχνα, ποικίλα, οἷον ὕμνους, παιᾶνας, προσόδια καὶ τὰ λοιπὰ τούτοις παραπλήσια. Non alia quam dithyrambica carmina significantur. De hymnis et pæanibus dictum Athenæo 15, p. 697, B, restituit Schweigh. : Τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Κύνουλκος ἔφη « Τί μ' ἀνέμνασας κείνων κυκλίων (κυλίκων vulgo) » κατὰ τὸν σὸν Φίλωνα, δέον μηδὲν τῶν σπουδῆς ἀξίων λέγειν τι ... παρόντος Οὐλπιανοῦ. Κύκλιος αὐλὸς ap. Hesych. : Κύκλιοι (κύκλειοι codex) αὐλοὶ οὕτω τινὲς ἐκαλοῦντο. Εἶεν δ' ἂν οἱ χορικοί. Κύκλιοι αὐληταὶ ap. Lucian. De salt. c. 2 (ubi vulgo κυκλικῶν) et c. 26.]

[Κυκλιοῦχος, ὁ, cognomen numeri quinarii. Nicomach. ap. Phot. Bibl. p. 144, 36. G. D. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1838, p. 95. Hase.]

[Κυκλίσκιον, τὸ, Orbiculus. Dioscor. 2, 105 : Λίνῳ διάρας τὰ κυκλίσκια (τοῦ κηροῦ). G. D. Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 95, 9 : Ποίησον οὕτω λεπτὰ πάνυ κ. Id. ib. p. 96, 1 : Σκιλλίνων κυκλισκίων, quas ipse Galen. ib. p. 51, 10, vocat σκιλλητικοὺς κυκλίσκους. Hase.]

Κυκλίσκος, ὁ, Orbiculus [Dioscor. 2, 105 : Ἀνελόμενος τὸν πρῶτον κυκλίσκον (τοῦ κηροῦ) ἀφαιροῦ], i. q. τροχίσκος, Pastillus, Gorr. [Galen. vol. 14, p. 51, 2 et vol. 6, p. 605, 8 : Τέμνοντες τε αὐτὰς (pira) εἰς κυκλίσκους λεπτούς. Id. vol. 14, p. 427, 13 : Ἕνα κυκλίσκον· et vol. 6, p. 683, 4 : Κυκλίσκοι σιδήρου διάπυροι. Hase. Oribas. p. 194 Matth. : Κυκλίσκοι πλάττονται σταθμὸν ἔχοντες δραχμὴν μίαν.] || Scalper excisorius cavus, sic dictus, quod ima sui parte ad circuli figuram accedit, Gorr. : de ejus autem usu Eund. consule. [Vitiose pro κοιλίσκος, et Κυκλισκωτὸς pro κοιλισκωτός. V. Κοιλίσκος. G. D. || Parvulus circulus in curribus, per quem lora trajiciebantur ad aurigandos equos. Galen. vol. 2, p. 321, 3. Id. ib. p. 323, 16 : Τοῖς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων κυκλίσκοις, δι' ὧν τοὺς ἱμάντας διεκβάλλουσιν, οἷς ἡνιοχοῦσι τοὺς ἵππους. || Circuli minores in supellectile figurisque astronomorum. Procl. Hypotyp. p. 11, 15. Ptolem. Almag. Halm. t. 1, p. 46, 21; 47, 28; t. 2, p. 371, 31; 372, 31; 373, 15, 30, aliisque multis ll.; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1818, p. 266. Hase.]

[Κυκλίσκω, Volvo. Empedocles ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1026 : Τῇ τε (sub corde) νόημα μάλιστα κυκλίσκεται ἀνθρώποισιν. Sic codd. Heerenii : κικλήσκεται vulgo. Lectio suspecta. Schneid.]

[Κυκλισμὸς, ὁ, in gl. obscura Hesychii, Ἀλαθέας Ὥρας, λέγει γὰρ ὅτι κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσιν. Ex Olympiodoro In Plat. Phæd. affert Bekker. Anecd. p. 1392.]

Κυκλοβορέω, Circulatorem ago, Circum quæstui habeo, vel Circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph. Ach. [379] de Cleone : Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον Διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, Κἀκυκλοβόρει.

Κυκλοβόρος, ὁ, Circulator, Qui in circo declamitat, et inde quæstum facit. Aristoph. Eq. [137] : Ἅρπαξ, κεκράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Et alibi [fr. 539] : Ὥμην δ' ἐγὼ τὸν κυκλοβόρον κατιέναι. Sunt qui esse velint Atticæ torrentem quendam magno cum strepitu fluentem [Sic schol. Hesych. : K., ποταμός. Τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ ψόφου ῥέουσαν] : ac inde κυκλοβόρους dici Ejusmodi nugatores, qui clamore et verborum strepitu aures obtundant. Alii autem dictum volunt Cleonem, ut qui κύκλον Athenis quæstui haberet, i. e. circumforensem : ut sit ad imitationem τῶν δημοβόρων βασιλέων. [Eustath. Opusc. p. 47, 71 : Οὕτω θᾶττον αὐτὸς ἀπαλλαγήσῃ κυκλοβόρου καταφρονοῦντός σε. Seqq. ex Indice.] Ap. Eust. [p. 213, 37] et Suid. properoxytonως κυκλόβορος, de flumine Atticæ.

[Κυκλογάλων, γλίσχρων, σμικρολόγων, Hesych. Voc. corruptum. Κυκλοψάλων postulante serie Is. Vossius.]

[Κυκλογραφέω, In orbem scribo, i. e. semper ad eadem redeo. Dionys. De vi Demosth. c. 19, p. 1008 : Τὴν πρώτην διάνοιαν ὀλίγοις ὀνόμασιν ἐξενεχθῆναι δυναμένην μακρὰν ποιεῖ κυκλογραφῶν καὶ δὶς ἢ τρὶς τὰ αὐτὰ λέγων.]

[Κυκλογράφος, ὁ, Cycli (narrationum vel historicarum vel mythicarum) scriptor. Διονύσιος ὁ κ. ap. schol. Eur. Or. 998 (988 Matth.), Procl. ad Hesiod. p. 7 ed. Gaisf., Tzetz. ib. p. 15, 17, Histor. 12, 184, Exeg. in Iliad. p. 150, 1. V. Welcker. De cyclo epico p. 75 seqq., Lobeck. Aglaoph. p. 990.]

Κυκλοδίωκτος, ὁ, ἡ, In orbem actus, currere coactus, Epigr. [Secundi Anth. Pal. 9, 301.] Utitur et Galen. Therap. 5.

[Κυκλοδράκων, οντος, ὁ. Epiphan. vol. 1, p. 1064, D. Draco volubilis, Int.]

[Κυκλοειδὴς, ὁ, ἡ, Circuli formam habens, Rotundus. Plut. Mor. p. 1004, C : Τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοειδές. Athen. 7, p. 328, D, de piscibus quibusdam : Περιφερεῖς αὐτοὺς εἶναι καὶ κυκλοειδεῖς. Irenæus p. 96. ||« Adv. Κυκλοειδῶς ex Actis Jun. Bacchi p. 92 ed. Combef. » Boiss. Galen. vol. 19, p. 312, 8. Id. ib. p. 376, 15 : Ἡ ἀρτηρία κ. κινεῖται, ἢ ἐπ' εὐθείας. Hase.]

Κυκλόεις, εσσα, εν, Orbiculatus, Rotundus. K. θρόνος ἀγορᾶς, ap. Eust. e Soph. [OEd. T. 161] : nam ἀγορὰ suum quoque κύκλον habet. [Κυκλόεσσαν ἴτυν Anyte Anth. Pal. 7, 232.]

[Κυκλοέλικτος, ὁ, ἡ, In orbem se volvens. Epitheton solis in Orph. H. 7, 11.]

[Κυκλόθεν. In circuitu, Circa.] Κύκλωθεν, Undique, Ex omnibus circuli partibus : per hoc adv. schol. Thuc. exp. πανταχόθεν p. 262 [7, 82]. Item pro In circuitu affert Bud. ex Aretha, sed scribit κύκλοθεν. [Κυκλόθεν, non κύκλωθεν scribendum esse docent Theognostus p. 156, 27, grammat. in Hortis Adon. fol. 14, a, Zonar. Lex. p. 166, Moschop. Συλλ. λέξ. Ἀττ. post Νῦν, et sic Lysias p. 110, 41, Dio Chr. vol. 1, p. 216, Quint. Sm. 5, 16, Apollon. Lex. Hom. p. 484 Vill., Jul. Afr. Cest. p. 314, a, Nonnus Dion. 36, 325, Codin. De offic. 7, 14. (Suidas in Κύβος, Apollodor. vol. 1, p. 449. Boiss.) Contra κύκλωθεν Theophr. H. Pl. 4, 6, 10, Nicet. Annal. 3, 4, p. 55, D, Eustath. p.

1956, 60. Quæ exx. attulit Lobeck. ad Phryn. p. 9, qui defendendo κύκλωθεν adverbii γυρόθεν formam γύρωθεν adhibuit, quam ipsam quoque vitiosam videri dictum est vol. 2, p. 834, D. Frequentissimus autem adverbii κυκλόθεν usus est vel absolute positi vel cum genitivo constructi in libris V. T., velut Reg. 3, 6, 5 : Κ. ἐκύκλουν αὐτήν· Ezech. 16, 32 : Ἔρχεσθαι πρὸς σὲ κ. 37, 2 : Προσήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κυκλόθεν κύκλῳ· 43, 17 : Κύκλῳ αὐτοῦ πῆχυς κυκλόθεν· Reg. 3, 18, 32 : Ἐποίησε θάλασσαν κ. τοῦ θυσιατηρίου. Quater in N. T. Apocal. 4, 3 : Κ. τοῦ θρόνου. Ib. 4 et 8; 5, 11. || Κυκλόθι ap. Apoll. De adv. p. 607, 32. Κύκλωθι ap. Eustath. Opusc. p. 300, 60 : Κόμαι κ. τροχαλαί.]

[Κυκλομόλιβδος, ὁ, Orbiculus plumbeus (quo lineæ ducuntur in membranis). Damocharis Anth. Pal. 6, 63 : Γραμμοτόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον.]

Κυκλοπαιδεία, ἡ, Disciplina circularis. V. Ἐγκύκλιος. [Ubi nullum est hujus voc. exemplum, sed compositi Ἐγκυκλοπαιδεία unum, ex libris, ut diximus p. 111, C, qui ἐγκύκλιος παιδεία, correctum. Non multum igitur tribuendum videtur aliis duobus, alteri Plinii H. N. præf. 14, *Jam omnia attingenda quæ Græci* τῆς ἐγκυκλίου παιδείας *vocant*, ubi liber Londin. *theseneydiopedias*, pro ἐγκυκλίου παιδείας, ut videtur; alteri Galeni vol. 11, p. 196 : Τοῖς ἐν τῇ ἐγκυκλοπαιδίᾳ (sic) ὅροις, cui ipsi quoque ἐγκυκλίῳ παιδείᾳ reddendum puto. L. Dind.]

[Κυκλοποιέω. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 40 : Πάντοθεν κυκλοποιησάμενοι, ὥστε ὁρᾶσθαι τὰ ὅπλα. Libri deteriores κύκλῳ πάντοθεν ποιησάμενοι. Scribendum κύκλον ποιησάμενοι cum Castalione.]

[Κυκλοπορεία, ἡ, Circuitus s. Ambages in itinere. Strabo 11, p. 524 : Δι' ὀρῶν καὶ ἀνοδιῶν καὶ κυκλοπορείας· 16, p. 780. Κυκλοπορία male 2, p. 91.]

Κυκλοπορέω, Circumeo, Ambages in itinere sequor. Κυκλοπορεῖν, inquit Bud., est Non recta via iter facere, sed circuire. Strabo 7, [p. 292] : Εἴ τις εὐθυπορούσας ἔχοι τὰς ὁδούς· νῦν δὲ διὰ σκολιᾶς καὶ ἑλώδους καὶ δρυμῶν κυκλοπορεῖν ἀνάγκη, ubi ei opp. εὐθυπορεῖν, cui synonymum est εὐθυωρεῖν.

[Κυκλοπόρος vitiose pro κυκλοφόρος, quod v.]

[Κυκλόπους, οδος, ὁ, Calceus circulis ferreis in solea munitus. Theophanes anno 1 Leonis Isauri : Ὑπερβὰς μετὰ κυκλοπόδων ... τοὺς χιόνας τῶν Καυκασίων. Ducang.]

[Κυκλορρὼξ lectio vitiosa pro πυκνορρὼξ, quod v.]

Κύκλος, ὁ, Orbis, Circus, Circulus. [Hesych. : Κ., ... παρὰ τοῖς γεωμέτραις ἐπίπεδον σχῆμα ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον (ἣ καλεῖται περιφέρεια addit Euclides Elem. 1, 1). Figurate Anna Comn. 6, p. 176, B : Καθάπερ ἀπὸ κέντρου τῆς Βυζαντίδος περιορχούμενος ἠὐρύνετο τὸν κύκλον τῆς βασιλείας.] Cic. N. D. 2, [18] : Quumque duæ formæ præstantes sint, e solidis, globus (sic enim σφαῖραν interpretari placet), e planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græce dicitur : his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes inter se sint simillimæ. Plato Epist. 7, [p. 342, B] : Κ. ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη, Quod ab extremis ad medium omni e parte æqualiter distat : quales sunt siderum orbes. Idem de sideribus, Τὸ μὲν μείζονα αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω κύκλον ἰὸν, Quum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem, Cic. p. 26 mei Lex. Cic. Aristot. De mundo [c. 2] : Συνεχῆ δ' ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου κύκλος, Phænonis orbis s. globus, ut Apuleius interpr. [Κ. ἡλίου ap. Æsch. Prom. 91 : Τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ· Pers. 504 : Λαμπρὸς ἡλ. κ. Soph. Ant. 416; Eur. Alc. 206, Hec. 412. De luna præter Herodotum Eurip. Ion. 1155 : Κύκλος δὲ πανσέληνος ἡκόντιζ' ἄνω μηνὸς διχήρης. (Δεκάτῳ μηνὸς ἐν κύκλῳ ib. 1486.)] In Geopon. [1, 3, 1] : Καὶ ἐρυθρὸς δὲ ὁ κύκλος αὐτῆς (τῆς σελήνης) φαινόμενος, ἢ πυρώδης, σημαίνει χειμῶνα· Plin., Si quartam lunam orbis rutilus cingit, ventos et imbres præmonebit. Plut. ex Herodoto [6, 106] : Μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου τὴν πανσέληνον ἔμενον. [Philostr. p. 675 : Σελήνης ἰούσης ἐς κύκλον. Κύκλοι οὐρανοῦ πέντε, ἀρκτικὸς, τροπικὸς θερινὸς, ἰσημερινὸς, χειμερινὸς τροπικὸς, ἀνταρκτικὸς ap. Diogen. L. 7, 155, ex Zenone.] Aratus [511] : Πολιοῖο γάλακτος ... κύκλος, Lacteus orbis, Cic. p. 95 mei Lex. Idem alibi Lacteum circum dicit; sicut et in Somn. Scip. : Erat autem in splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos, ut a Graiis accepistis, Orbem lacteum nuncupatis. Eundem vocat idem Cic. Circum candentem. [Κ. γαλαξίας ap. Polluc. 4, 156. || Orbis cœli, Convexa cœli. Soph. Ph. 815 : Τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Νυκτὸς αἰανῆς κύκλον idem Aj. 672 de cœlo dixit noctis tenebris tecto : Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. Eur. Ion. 1147 : Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ. Aristoph. Av. 1715 : Ἐς βάθος κύκλου. Recte schol. : Εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ.]

[|| Κύκλῳ. HSt. alio loco :] Κύκλῳ, In orbem, et redeundo eo unde excurristi. Plato [Leg. 5, p. 747, A], ἡ κύκλῳ περιφορὰ, et ἡ κύκλῳ κίνησις, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, Cic. Theophr. [H. Pl. 4, 15, 1] : Κοινὴ μὲν δὴ πᾶσι φθορὰ τοῦ φλοιοῦ περιαιρεθέντος κύκλῳ, πλὴν εἰ ἄρα φελλοῦ· Plin., Cortice in orbem detracto necantur arbores, excepto subere. Item κύκλῳ πορεύομαι ap. Dem. [p. 389, 27], Circumeo, Longis ambagibus circumagor, Ita progredior ut in orbem eam, et non recta ad scopum tendam : quod et κυκλοπορεῖν una voce. Huc referunt etiam κύκλῳ περιέλκειν, Arte quempiam circumagere, ut quum se putet aliquid egisse, nihil egerit, sed in idem recidat unde volebat extricari; Ludificari. Plato Charm. [p. 174, B] : Ὦ μιαρὲ, ἔφην ἐγὼ, πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ, Me jamdudum per ambages circumducens ludificas : quod fit arte sophistica. Aliquando redditur commodius Circumcirca, In circuitu. [Herodot. 1, 185 : Κρηπῖδα κύκλῳ περὶ αὐτὴν (τὴν λίμνην) ἔλασε. Æschyl. fr. 395 : Ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητε. Soph. Tr. 194 : Κύκλῳ ... λεὼς παράστας. (Improprie Ant. 241 : Εὖ γε στοχάζει κἀποφάργνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα, i. e. Culpam omni ex parte ab te amoves. Demosth. p. 73 extr. : Κύκλῳ φεύγων τοὺς νόμους.) Eur. Andr. 1138 : Ὡς δέ νιν περισταδὸν κύκλῳ κατεῖχον. Plato Phæd. p. 72, B : Ὥσπερεὶ κύκλῳ περιιόντα.] Xen. Cyrop. 7, [5, 7] : Τεθεάμεθα κύκλῳ μὲν τὴν πόλιν· et [2, 23] : Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου. Item ex Aristot., τὰ κύκλῳ, Quæ circumstant, sunt extra, τὰ ἐκτός. Nonnunquam cum gen. construitur, et Circum s. Circa significat. Xen. [Cyrop. 4, 5, 5], κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, Circum castra. Dem., τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, Quæ circum Atticam sunt, in circuitu Atticæ, Quæ Atticam circumjacent. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἅλως φαίνεται κύκλῳ παντὸς ἄστρου, Area circum totum sidus se exhibet. [Polyb. 4, 21, 9 : Σφάγια περιφέρειν τῆς πόλεως κύκλῳ. Cum accusat. Herodot. 4, 72 : Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππέας· 4, 180 : Περιάγουσι (τὴν παρθένον) τὴν λίμνην κύκλῳ. Schweigh. HSt. in Κύκλος :] Huc pertinet κύκλῳ φέρεσθαι, quod Cic. dicit, In orbem circumque ferri, de astrorum motu loquens. Plut. [Mor. p. 404, F] : Οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων· paulo post, Κύκλῳ ὑπ' ἀνάγκης φερομένων· quod et composita voce κυκλοφορεῖσθαι dicitur. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, In orbem se circumagere. Æschin. [p. 77, 29] : Κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος. [Κύκλῳ et πέριξ conjuncta apud Æsch. Pers. 368 : Κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ φυλάσσειν· 418 : Κ. πέριξ ἔθεινον.] Item ἐν κύκλῳ θέειν, In orbem currere, redeundo sc. eo, unde excurreris, et in circum currendo, non recto gressu ad scopum tendendo. Lucian. [Hermot. c. 70 extr.] : Οὐκ οἶδ' ὅπως καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν. Habent enim et cursus quidam suos orbes. Plut. De orac. Pyth. [p. 408, F] : Οὐ ποιοῦσα καμπὴν, οὐδὲ κύκλον, οὐδὲ διπλόην, οὐδὲ ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ εὐθεῖα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἰοῦσα. Ubi metaphoricum est. [Ἐν κύκλῳ Soph. Aj. 723 : Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν. Eurip. Bacch. 652 : Κλῆειν κελεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ. Aristoph. Eq. 170 : Κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.] Et περιϊέναι κύκλῳ, ἐν κύκλῳ. Aristoph. Pl. [679] : Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, In orbem omnes aras circumivit. [Plato Protag. p. 315, B. Ἐπελθεῖν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χθόνα Carcin. ap. Diodor. 5, 5.] Lucian. [Vitt. auct. c. 7] : Καὶ περίϊθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Qua signif. Latini dicunt Conficere orbem et circulum suum, et Exigere orbem suum, Absolvere orbem

suum. [Cum genit. Eur. Herc. F. 926 : Ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ.] Oratio quoque et periodi suos habent κύκλους. Demetr. [De eloc. c. 31] : Ἐνταῦθα τῆς περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλύεται. Sic Cic. dicit Orationis orbis : Conficit orbem suum forma concinnitasque verborum; Quum circuitum et quasi orbem verborum conficere non possent; Quæ si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus; Perfecto completoque verborum ambitu gaudent aures. [Dionys. De comp. vv. c. 19, extr. : Ἔστι παρ' αὐτοῖς (Isocrati ejusque discipulis) εἷς περιόδου κύκλος, ὁμοιοειδὴς σχημάτων τάξις κτλ. Κύκλος etiam ambitus est in periodo absolutaque ejus forma : v. ibid. c. 22, p. 149. Unde κυκλικαὶ περίοδοι id. Cens. scriptt. 3, 3, p. 429. Περιόδῳ καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν id. Judic. Isocr. c. 2. Conf. Longin. c. 40. Philostr. Epist. 1 : Κύκλον ἀποτορνεύειν, Periodum concinnare. *Orbem orationis* etiam Cicero Orat. c. 71, De orat. 3, 51. Ernest. Lex. rhet.] Apud Dialecticos autem κύκλος dicitur Circularis argumentatio, et quæ in se ipsam redit, idem proponens et concludens, licet aliis verbis. Item ap. Hermog. figura quædam orationis, quam itidem Circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum desinit, a quo incipit : ut ap. Hom. [Il. K, 466] : Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σήματ' ἔθηκε. [Hunc κύκλον ῥητορικὸν vocat Eustath. ad l. Homeri p. 818. || Denique κύκλος a nonnullis scriptoribus metricis dicta est syllaba longa anapæsti. V. Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 109. Ernest. Lex. rhet. Κύκλον Dionysius ab rhythmicis vocatum esse scribit anapæstum cujus syllaba longa irrationalis esset, id est una quidem brevi longior, sed brevior duabus.] || Circuitus, Circus, ut dicitur Circus theatri. Thuc. 3, [74] : Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Hom. Il. Σ, [503] : Οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, In circuitu judicii s. fori. Et ap. Eust. e poeta quodam [Eurip. Or. 917] : Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον. [De amphitheatro Dio Cass. 72, 19 : Ἐς τὸ τοῦ κύκλου ἔδαφος καταβαίνων.] Et in nova comœdia, ut annotant VV. LL., pro Loco ubi vendebantur mancipia : sic dicto, quod in orbem et coronam circumsteterint vendentes, πέριξ, ἐν κύκλῳ. Qua fere signif. ap. Gellium quidam servos dicunt sub corona vendi. Huc pertinet, quod Pollux scribit 10, [18] : Ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον κύκλον, ὡς Ἄλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν Γαλασίριδι, Πῆ δέ με ἄγεις ἐν τῷ κύκλῳ; [Recta scriptura nunc ex codicibus est restituta, Τοῦτο κύκλοι ὠνομάζοντο, ὡς ... Καλασίριδι « Ποῖ δή μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων; » Nam plurali numero dictum esse Harpocrationis quoque testimonio constat : Κύκλοι· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου. Κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι ἐν οἷς ἐπωλοῦντό τινες. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους. Μένανδρος Ἐφεσίῳ « Ἐγὼ μὲν ἤδη μοι δοκῶ νὴ τοὺς θεοὺς ἐν τοῖς κύκλοις ἐμαυτὸν ἐκδεδυκότα ὁρᾶν κύκλῳ τρέχοντα καὶ πωλούμενον. »] Schol. Aristoph. [Eq. 137] dicit esse Circum quendam Athenis, ubi carnes venduntur, et in primis pisces. [Hesych. : Κύκλος, περίβολος· καὶ ἐν ἀγορᾷ τόπος ἔνθα σκεύη καὶ σώματα πιπράσκονται. || Καὶ ἐν ταῖς κωμῳδίαις ὑπότροχόν τι κατασκεύασμα. (Videtur ἐκκύκλημα dicere.) ... || Καὶ εἶδος ἱππασίας.] || Κύκλος, ut Lat. Orbis et Circulus, dicitur etiam Corona hominum s. Multitudo in orbem collecta. Eur. Andr. [1088] : Ἐς δὲ συστάσεις Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ. Liv., In omnibus circulis atque etiam in conviviis sunt, qui exercitus in Macedoniam ducant; Tacit., Per fora et circulos locuti sunt. [Soph. Aj. 749 : Ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς· fr. 731 : Ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων, Irruperunt in orbem virorum armatorum. Κύκλος ἰατρῶν συνήει, Concilium medicorum, Jo. Cinnam. Hist. Byz. p. 13, D.] Sic dicitur etiam κ. τοῦ στρατοπέδου, Multitudo, quæ castris in orbem collocatis continetur. Philo V. M. 3 : Τὸ δὲ σηπόμενον τὸν κ. τοῦ στρατοπέδου δυσοδμίας πληροῖ, Castrorum orbem. [|| Collectio. Κύκλον ἐπιγραμμάτων συνάγειν Suidas s. v. Ἀγαθίας.] Item κύκλον ποιεῖν, τάττειν, περιστῆσαι, Orbem facere, In orbem colligere. Thuc. 2, [83] : Ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες ὡς μέγιστον οἷοί τ' ἦσαν, Facto orbe navium. 3 : Μετὰ ταῦτα κύκλον ταξαμένων αὐτῶν περιέπλεον, Orbem eis facientibus, In orbem se colligentibus. Xen. Cyrop. 7, [5, 41] : Ὁ οὖν Κῦρος περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. Qua signif. Latini dicunt Corona cingere. Soph. Aj. [723] : Αὐτὸν ἐν κύκλῳ ... ἀμφέστησαν, Eum corona cinxerunt, Eum undique circumsteterunt. Herodian. 2, [13, 8] : Συνέχειν καὶ φρουρεῖν, φράξαντας ἐν κύκλῳ τοῖς ὅπλοις, Orbe facto in medio continere. Potest tamen et simplicius accipi ἐν κύκλῳ pro eo, quod dicitur adverbialiter κύκλῳ, sine præp. ἐν. De ejusmodi multitudine in orbem se colligente Cæsar dicit, Totis vero castris milites circulari, et dolere hostem e manibus mitti. Ead. signif. Silius, Spisso orbe circumdare; Sallust., Romani veteres novique, ob ea scientes belli, orbes facere; Cæsar, Quum illi orbe facto sese defenderent. || De retibus in orbem tensis, ut in venationibus fieri solet, quum cingunt indagine saltus, quemadmodum Virg. loquitur. Hom. Od. Δ, [791] : Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν δμίλῳ Δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, Quum dolosis retibus eum in orbem ductis cinxerunt. || Circuitus et ambitus, quo civitas aliqua aut castra circumscripta sunt. [Herodot. 1, 98 : Τὸ δὲ αὐτῶν μέγιστόν ἐστι τεῖχος κατὰ τὸν Ἀθηνέων κύκλον μάλιστά κη τὸ μέγαθος.] Thuc. 2, [13] : Τοῦ τε γὰρ Φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεως· 6, [98] : Ἵνα περ καθεζόμενοι ἐτείχισαν τὸν κύκλον διὰ τάχους· paulo post, Ἐτείχιζον τῶν Ἀθηναίων τὸ πρὸς βορέαν τοῦ κύκλου τεῖχος· paulo post, Κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων. Sic Xen. Hell. 2, [4, 11] : Μέγας δ κύκλος ὢν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι. Dem. [p. 325 extr.] : Οὐχὶ τὸν κύκλον μόνον τοῦ Πειραιῶς, οὐδὲ τοῦ ἄστεος. [Isocr. p. 379, E : Οἱ μὲν τὸν κύκλον ἔχοντες, οἱ δὲ τὸν Πειραιᾶ κατειληφότες.] Thuc. 3, [18] : Περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ, In circuitu, h. e. Circumcirca. || Item κύκλοι προσώπου ap. Hippocr. [p. 478, 33] τὰ μῆλα [ut exp. Galen. Lex. p. 510], Malæ; nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Soph. autem in OEd. T. [1270] κύκλους vocat Ipsos oculos : Ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων, Suorum orbium, Cam. [OEd. C. 704 : Ὁ γὰρ ἐσαιὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διός· Phil. 1354 : Τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι· Ant. 974 : Ὀμμάτων κύκλοις. Hesych. : Κύκλοι, τροχοὶ, ὀφθαλμοί.] || Κύκλοι dicuntur etiam Rotarum orbes; ac interdum synecdochice Ipsæ rotæ. [Conf. Τετράκυκλος.] Pausanias ap. Eust. [p. 574, 28] : Ἄψις, ξύλινος κύκλος τροχοῦ, τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν, ἐπίσωτρον. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὅλον, κύκλον, ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψῖδα, ἴτυν [Il. Ψ, 339]· Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι Κύκλου ποιητοῖο. V. et Κύκλα infra. || Κύκλοι, Orbes, Circuli, ut ii qui annulis similes sunt, s. lignei, s. ferrei. Pollux 1, [94] : Καὶ δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, κίρκοι· τὸ γὰρ κρίκοι, ποιητικόν· ἴδιον δὲ τὸ κύκλοι, Circuli, per quos funes trajiciuntur. [Κύκλος δακτυλίου id. 7, 179.] || Orbes, de solidis corporibus, planis tamen et orbicularibus : ut κύκλος κηροῦ, τυροῦ : sed frequentius pro eo τροχὸς dicitur. [V. Eustath. p. 1710, 44.] Item Orbes super quibus carnes in mensa conciduntur, κύκλοι dicuntur : qui et πίνακες ac δίσκοι, ut et Lat. Disci, Quadræ, a forma quadrata. Pollux 6, [84] enumerans τεύχη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, quibus in mensa utimur : Οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους, ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. [Κύκλοι χαλκοῖ in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 286, ubi in lapide literæ supersunt κr**o*.] || Orbis s. Tabula orbicularis et rotunda, quæ tripodi imponitur. Pollux 10, [81] περὶ τραπέζης καὶ τῶν ταύτης σκευῶν : Τὸ δὲ ἐπίθεμα τοῦ τρίποδος, κύκλον καὶ ὅλμον δεῖ καλεῖν. Cato quoque Orbem dicit operculum rotundum : Abacum unum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria. [|| Orbis scuti, Scutum. Æsch. Sept. 489 : Ἀσπίδος κύκλον λέγω· 496 : Κύτος κοιλογάστορος κύκλου· 591 : Ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων· ... σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. Eur. El. 455 : Κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ· 1257 : Γοργῶπα (Παλλάδος) κύκλον. || Metaphor. de orbe anni Eurip. Or. 1645 : Παρράσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον· Phœn. 480; et 547 : Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον· Hel. 111 : Ἑπτὰ καρπίμους ἐτῶν κύκλους. Leontius Anth. Pal. 7, 575 : Ὄφελλε

δὲ μυρία κύκλα ζώειν. || Cyclus, Annorum quindecim, quot constat Indictionum periodus, revolutio, apud Euagr. H. E. 2, 12; 3, 33; 4, 29, aliosque ab Ducang. indicatos. De hoc aliisque annorum cyclis v. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 71 et al. || De rerum humanarum vicissitudine Herodot. 1, 207 : Ἐκεῖνο πρῶτον μάθω ὡς κύκλος τῶν ἀνθρωπηίων ἐστὶ πρηγμάτων, περιφερόμενος δὲ οὐκ ἐᾷ ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς εὐτυχέειν. Ad quem l. respicere videtur Aristot. Probl. 17, 3 : Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἑκάστου τῶν ἄστρων φορᾷ κύκλος τίς ἐστι, τί κωλύει καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν φθαρτῶν τοιαύτην εἶναι, ὥστε πάλιν ταῦτα γίνεσθαι καὶ φθείρεσθαι; καθάπερ καὶ φασὶ κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. « Gregor. Naz. Or. 17, p. 268 : Κύκλος τίς ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων: Id. Or. 16, p. 25, D. Agapetus Parænet. c. 11. » Suicer. Dio Cass. 44, 29 : Κύκλος τις ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ τῶν κακῶν γίγνεται. || Κύκλος ἐπικὸς, vel κύκλος simpliciter, a grammaticis dicta est carminum quorundam epicorum collectio, de qua insigne est testimonium Procli in Excerptis ex Chrestomathia p. 378 ed. Gaisf. : Διαλαμβάνει δὲ (ὁ Πρόκλος) καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτῷ καὶ τρεῖς παῖδας γεννῶσιν ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς ἑτέρους ἀποτίκτουσι Κύκλωπας. Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τά τε ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. Καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσέως τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. Λέγει δὲ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. Quæstionem et amplissimam et difficillimam de origine et ambitu illius collectionis copiose tractavit Welckerus in libro De cyclo epico, Bonnæ edito a. 1835 : in quo et veterum scriptorum loci diligenter sunt collecti et recentiorum examinatæ sententiæ. Idem de Dionysii Samii historia fabulari, quæ κύκλος ἱστορικὸς inscripta fuit, disseruit p. 75 seqq. Simplici κύκλου nomine vocatur ab schol. Eur. Phœn. 1123 : Διονύσιος ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ κύκλου. Ἐν τῷ πέμπτῳ μέρει τοῦ κύκλου ap. Clem. Alex. Protr. p. 30. Numero plurali Διονύσιος ἐν πρώτῳ κύκλων ap. schol. Pind. Isthm. 3, 104, cui κύκλου recte restituit Salmasius. Διονύσιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλου et ἐν ἕκτῳ περὶ τοῦ κύκλου ap. Athen. 11, p. 477, D; 481, C. Poetæ autem in cyclum epicum relati Κυκλικοὶ vocati sunt a grammaticis, velut ab schol. Hom. Il. Γ, 242, et T, 326 : Ἱστορία παρὰ τοῖς κυκλικοῖς. Οἱ ἐν τῷ κύκλῳ schol. ad Il. Ψ, 346. Κυκλικὴ Θηβαΐς, Thebais in cyclum recepta, ap. Athen. 11, p. 465, F, schol. Pind. Ol. 6, 20, schol. Soph. OEd. Col. 1375. Alio sensu κυκλικὸν ποίημα contemtim dixit Callimachus in Anth. Pal. 12, 43 : Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω, τὶς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει· quem locum recte interpretatur Jacobsius vol. 7, p. 252 : « Respicitur ad argumentum, quod e cyclo mythico petitum a plurimis poetis, iisdem sæpenumero verbis eodemque ornatu tractatum est. Solebant enim illi poetæ cum Homerum tum alios e veteribus spoliare; unde Pollianus Anth. Pal. 11, 130 : Τοὺς κυκλίους (scribendum κυκλικοὺς) τούτους τοὺς αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων. » Similiter *scriptorem cyclicum* dixit Horatius in Epist. ad Pison. 136 : « Nec sic incipies ut scriptor cyclicus olim, Fortunam Priami cantabo et nobile bellum. » Ambigua adjectivi significatio est in scholiis codicis Harlejani ad Hom. Odyss. Π, 195 : Θέλγει· ἡ κυκλικὴ θέλγεις· et P, 25 : Ὑπηοίη· ἡ κυκλικὴ ἐπηοίη· quod Bœckhio ap. Buttmann. p. 471 de editione intelligendum videbatur quæ in cyclo, h. e. cum poetis cyclicis ceteris, circumferebatur. Probabilius Heinrichius ap. Buttmann. in Addendis p. 574 tralaticium textum intelligit, s. lectionem vulgatam, τὴν κοινήν. Quam interpretationem confirmat adverbii κυκλικῶς usus, quod eodem sensu quo κοινῶς vel καταχρηστικῶς usurparunt scholiastæ ad Il. Z, 325 : Νείκεσσιν· ἡ διπλῆ, ὅτι κυκλικῶς κατακέχρηται (ut in schol. ad Il. M, 267 : Κοινὸν δ' ἐστὶ τὸ νείκεον)· Il. I, 222 : Κυκλικώτερον δὲ κατακέχρηται τῷ στίχῳ· Od. H, 115 : Οὐ κυκλικῶς τὰ ἐπίθετα προσέρριπται· Δ, 248 : Οὐ κυκλικῶς τὸ δέκτῃ, ὀνοματικῶς δ' ἀκούει· ex quo in scholio codicis Hamburgensis apud Prellerum ad Polemon. p. 17 factum est ὁ κυκλικὸς ὀνοματικῶς ἀκούει, qua scriptura deceptum Eustathium p. 1494, 55 scripsisse : Ὁ δὲ κυκλικὸς, φασὶν, ἤγουν ὁ τῶν κυκλίων ποιητὴς ὀνοματικῶς ἀκούει τὴν λέξιν, idem monuit Prellerus.] || Per metaplasmum autem plur. num. dicitur Κύκλα pro κύκλοι, ut σταθμὰ et ζυγὰ a σταθμὸς et ζυγός. Hom. Il. E, [722] : Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, Æreos orbes : qui et τροχοὶ appellantua. Item Σ, [375] de Vulcano tripodas fabricante : Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, Aureos orbes, qui tripodibus subjicerentur. V. et Ὑπόκυκλον. Item ap. Dionys. P. [720] : Τριτάτης κύκλα σελήνης. [Anth. Pal. 14, 139 : Χρυσέα κύκλα ἡελίου. Æsop. ib. 10, 123 : Σεληναίης κύκλα καὶ ἡελίου. Maxim. Καταρχ. 30 : Πολλῶν ἡελίων περιμήκεα κύκλα. || Mire gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 383, 30 : Κύκλα, ἐπίρρημα τοπικὸν ἀντὶ τοῦ κυκλόθεν. Fort. pro κύκλῳ.] Ceterum κύκλος a κυλίω derivari testantur Eust. et Etym. [M. p. 544, 12.] Nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea ut plurimum volubilia esse solent.

Κυκλόσε, In orbem, Circumcirca, Circulatim. Hom. Il. Δ, [212] : Περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι, Κυκλόσ'· ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς. [P, 392. Philipp. Thessal. Anth. Pal. 6, 236 : Κηρότροφα δῶρα μελισσῶν ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα. Ælian. N. A. 1, 46 : Περιελθόντες πάντες καὶ κυκλόσε γενόμενοι εἰς ἀλλήλους ὁρῶσιν· ubi libri nonnulli κύκλος· quod legitur in omnibus 3, 13 : Αἱ γέρανοι ... γενόμεναι κύκλος ... ἀπειλοῦσιν ὡς ἀντιταξόμεναι, ubi κυκλόσε restituit Lobeck. ad Phryn. p. 9, in quo libri consentiunt 14, 1 : Κυκλόσε γεγενημένοι καὶ ἑαυτοὺς συμφράξαντες. Κύκλωσε metri caussa pro κυκλόσε dictum suo loco notabimus.]

[Κυκλοσοβέω, In orbem agito. Aristoph. Vesp. 1523 : Ταχὺν πόδα κυκλοσοβεῖτε. Nam sic emendavi scripturam librorum metro adversam πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε. G. Dindorf.]

[Κυκλόσταθμος vitiose pro κοιλόσταθμος, quod v.]

[Κυκλόστομος ap. Ælian. N. A. 13, 2, vitiose pro λυκόστομος, quod reposuit Gesnerus.]

Κυκλοτερὴς, ὁ, ἡ, Orbicularis, Rotundus, Teres, quod et hinc dictum videri possit. Heniochus ap. Athen. 11, [p. 483, E] : Πιεῖν τις ἐγχείτω, λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ, βραχύωτον, παχύστομον κώθωνα. Plato [Tim. p. 33, B] : Ἐκ μέσου πάντῃ πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον καὶ κυκλοτερὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο, Cujus omnis extremitas paribus a medio radiis attingitur, idque ita tornavit, ut nihil effici possit rotundius, Cic. In quibus ll. proprie accipitur : si quidem dicamus esse comp. e τερέειν significante τορνοῦν. Dicitur vero generalius de iis; quæ ita rotunda sunt, ut si torno ad orbicularem rotunditatem exacta fuissent : quo sensu Hesiod. dicit Cyclopibus esse ὄμμα κυκλοτερὲς [conf. Th. 145]. Athen. 11, [p. 501, B] de ἀμφιθέτῳ φιάλῃ loquens : Διονύσιος δ' ὁ Θρᾷξ τὴν στρογγύλην, τὴν ἀμφιθέουσαν, κυκλοτερῆ τῷ σχήματι. [Herodot. 4, 36 : Πέριξ τὴν γῆν ἐοῦσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου· 184 : Οὖρος κ. πάντη· 1, 194 : Πλοῖα κυκλοτερέα ἀσπίδος τρόπον. Aristoph. Av. 108 : Αὐτοῦ (τοῦ κύκλου) κυκλοτεροῦς ὄντος. Plato Symp. p. 189, E : Ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 6 : Τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος. K. ἀσπὶς Dio Cass. 48, 18, Pollux 1, 134; γραμμὴ ὀφθαλμοῦ 2, 170; ἱππασία 1, 214. Κυκλοτερεῖς πίνακες 10, 82.] Hom. vero arcum tensum κυκλοτερῆ dicit; aliquo enim modo circulum repræsentat, vehementer intensus. Il. Δ, [124] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός. [|| Accusativi formam Æolicam κυκλοτέρην memorat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1233. || Adverb. Κυκλοτερῶς. Plut. Mor. p. 892, F : Κ. αὐτὸ (τὸ χωρίον) καταφλέξαντος (τοῦ ἀστέρος). Euagr. H. E. 4, 27; Eustath. Opusc. p. 179, 50. Restituendum Georgio Acropol. p. 5 extr. ed. Bekk., ubi κυκλομερῶς καὶ ἁπανταχόθεν legitur. G. D. Galen. vol. 2, p. 586, 3 : Ἐκπεφυκότι κ.· 703, 4 : Δέρματος ἐκτμηθέντος κ.· vol. 4, p. 133, 8 : Κ. περιστρέφουσαι· 262, 2 : Ἐλίττει κ.· 330, 10 : Εὐρύθμως τε ἅμα

καὶ κ., aliisque multis ll. Achill. Tat. in Phæn. p. 127, B : Ἐξήρτηται τοῦ οὐρανοῦ κ. ὁ αἰθήρ. Jo. Philop. De creat. p. 102, 15. Eustrat. De op. anim. p. 504, A. Hase.]

[Κυκλότης, Circulus circumsedentium. Pseudochrys. t. 8, p. 615, A ed. Paris. alt., de loco avibus perstrepente : Ἐν ταῖς κυκλότησι τῶν ὀρνέων. Hase.]

Κυκλοφορέω, In orbem ago. Et Κυκλοφορέομαι, In orbem agor, feror, ut Cic., In orbem circumque fertur astrorum motus : pro quo supra κύκλῳ φέρεσθαι. [Hesych. : Κυκλοφορούμενος, κατὰ κύκλον φερόμενος.] Aristot. De mundo [c. 2] : Καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας· In tornando artifex solet forcipe materiam comprehensam reciproco volumine rotundare, Apul. Aliquanto post, Διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν κυκλοφορουμένην, Quod cursibus rapidis semper rotetur, Eod. interpr. Opp. τῷ εὐθυφορεῖσθαι, Philop. In Procl. p. 69. [Plut. Mor. p. 927, B : Μηδ' ἥλιος κυκλοφορείσθω· 952, E.]

Κυκλοφορητικὸς, et Κυκλοφορικὸς, ἡ, ὸν, Talis qui in orbem circumque ferri queat, Orbicularis : κυκλοφορητικὴ κίνησις, Plut. [Mor. p. 1004, C, et Alcin. Introd. § 12. Boiss. Τὸ κυκλοφορητικὸν σῶμα Iamblich. De myster. p. 119. Wakef. Κυκλοφορικὸν σῶμα ap. Philon. vol. 1, p. 623, 28. Quod si recte legitur, ib. p. 514, 7, κυκλοφορικὴ οὐσία ex codd. quibusdam vulgatæ præferendum erit scripturæ κυκλοφορητική. G. D. Nemes. De nat. hom. p. 165, 1 : Σῶμα τὸ αἰθέριον καὶ κυκλοφορικόν. Basil. t. 1, p. 32, A : Τὸ κ. σῶμα· et ib. p. 4, D : Τῶν κ. σωμάτων. Id. ib. p. 609, D : Ἡλίου κυκλοφορικὴ κίνησις. Hase. Κυκλοφορικὴ ἑβδομὰς Theoph. Simoc. Hist. 5, p. 234, 15 ed. Bonn. Jacobs.] : κυκλοφορικὴ ap. Dionys. Areop., Motus orbicularis. Bud. [Galen. vol. 4, p. 671 : Κυκλοφορικὴν, οὐκ εὐθύπορον, κίνησιν. Κυκλοφορικὴ δύναμις ἡλίου Plut. V. Hom. c. 104.]

Κυκλοφορητικῶς, More eorum, quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in Apolog. [p. 284, D] : Κ. κινούμενα, Quorum motus in orbem circumque fertur. [|| Κυκλοφορικῶς, Plut. Mor. p. 881, F. Jo. Chrys. vol. 4, p. 117. Seager. Ducas Hist. Byz. p. 35, B.]

[Κυκλοφόρητος, ὁ, ἡ, In orbem actus. Pauli Sil. Ecphr. 453, p. 41 Bekk. : Φάεα κ.]

Κυκλοφορία, ἡ, Rotatio, In orbem circumactio, In gyrum versio, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, Aristot. Metaph. 9. [Idem Auscult. phys. 4, 14, p. 223, 18 et 33, De cœlo 2, 1, p. 284, 7, De anima 1, 3.]

[Κυκλοφορικός. V. Κυκλοφορητικός.]

[Κυκλοφόρος, ὁ, ἡ, Orbicularis. Heraclid. Alleg. Hom. p. 425 Gal. : Τηλικούτων σωμάτων ἡ κυκλοφόρος (κυκλοπόρος scriptum ap. schol. Hom. Il. A, 46) βία. G. D. De anguibus, orbes per humum rapientibus, Pseudochrys. t. 9, p. 945, A ed. Paris. alt. : Κυκλοφόρων θηρίων ποικιλόμορφα γένη. Hase.]

[Κύκλοψ, οπος, ὁ, ἡ. V. Κύκλωψ.]

Κυκλόω, Circumdo, Circo includo, Cingo; s. Circulo, ut Colum. : Isque debebit ante circulari fossula, quæ repleatur lapidibus et calce, i. e. circumdari, cingi. [Pseudo-Eurip. Iph. A. 775 : Φρυγῶν πόλιν λαΐνους περὶ πύργους κυκλώσας Ἄρει φονίῳ. « Polyb. 1, 17, 13 : Κυκλώσαντες τοὺς πολεμίους ... διέφθειραν. Ἐφ' ἑκατέρου τοῦ κέρατος κυκλοῦν καὶ προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις 1, 34, 1. Οἱ κεκυκλωκότες 3, 116, 10. » Schweigh.] Plut. [Mor. p. 160, F] : Ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες, de delphinorum turba Arionem vehente. [lxx Ps. 117, 10 : Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με. Ev. Joann. 10, 24 : Ἐκύκλωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι.] Greg. Στηλ. 2 : Στρατοπέδῳ κυκλώσαντος τὴν Ἱερουσαλὴμ, λόγους τε ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους κατά τε τοῦ βασιλέως καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπορρίψαντος, Exercitu circumdans et cingens Hierosolymam. [Conf. Ev. Luc. 21, 10 : Ὅταν ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ.] Et Κυκλόομαι, Circumdor, Circumvallor, Circumvenior. Thuc. 7, [81] : Ἕως ἐνὸς ἰατρίβων κυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν· 3 : Δείσας μὴ κυκλωθῇ, Veritus ne circumveniretur. Sic Herodian. 3, [3, 12] : Φοβηθέντες μὴ κυκλωθεῖεν, Metuentes ne ab hoste circumvenirentur. Plut. de Sertorio loquens [V. Pompeji c. 18] : Κυκλοῦσθαι γὰρ αὐτὸν οἰηθεὶς, καί τι μεγαλήγορήσας, αὐτὸ ἐξαίφνης ἀνεφάνη περιεχόμενος κύκλῳ, ubi notat synonymως poni κυκλοῦσθαι et κύκλῳ περιέχεσθαι. [Heliodor. 3, 3, p. 130 : Χλαμὺς ... τὴν εἰς ἄκρον πέζαν κυανῇ τῇ βαφῇ κεκυκλωμένη.] Κυκλόομαι active quoque capitur pro κυκλόω, Circo includo, Circumdo, Cingo, Circumvenio, In medio concludo circumducta acie. [Herodot. 3, 157 : Κυκλωσάμενος τοὺς χιλίους· 8, 76 : Τὸ ἀπ' ἑσπέρης κέρας κυκλούμενον. Æsch. Sept. 120 : Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται· 247 : Στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων. Libri nonnulli κυκλούμενον : sed recte schol. intelligit, τῶν πολεμίων. Pers. 458 : Ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον.] Thuc. 7, [81] : Οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταυτό. E Xen. Cyrop. 6, [3, 20] : Ἐβούλετο γὰρ ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος, ὡς τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. Καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' οὗτοι [οὗτοι] ἂν εἰδεῖεν εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν, At videant illi ne circumvenientes circumveniantur. Item [Herodot. 8, 10] : Ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς ἐς μέσον, In medio illos concludebant. Rursum Thuc. 4, [127] : Καὶ προσιόντος αὐτοῦ, ἐς αὐτὸ ἤδη τὸ ἄπορον τῆς ὁδοῦ κυκλοῦνται ὡς ἀποληψόμενοι. Similiter Herodian. 4, [15, 12] : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς φάλαγγας ἐς βάθος συνίστασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες, ἀεὶ τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον, Semper impediebant hostem circumvenire eos conantem. [Dionys. A. R. 3, 24 : Τοὺς Ῥωμαίους δεῖμα ὡς κυκλωσομένους ὑπὸ τῶν πολεμίων καταλαμβάνει.] In quibus ll. Hostili more circumvenire significat. [Arat. 811 : Εἰ δέ κέ μιν (σελήνην) περὶ πᾶσαν ἁλωαὶ κυκλώσωνται. Polyæn. 2, 2, 4 : Ποταμὸς ἐκυκλοῦτο τὴν χώραν.] Interdum simpliciter pro Corona cingo, Circumeo, Ambio. Nonnus : Χριστὸν ἐκυκλώσαντο. Philo De mundo : Ὧν οὐδεμία δύναμις ἀποδρᾶσα κυκλοῦται καὶ ἐπιτίθεται παθῶν, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, Atqui nullius earum incubitum mundus sentit foras se proripientis, mundumque ambientis, quum nulla pars mundi ab ejus compage desciscat, Bud. [Κυκλόω, Circumeo. lxx Gen. 2, 13 : Κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Αἰθιοπίας. Reg. 2, 3, 9 : Ἐκύκλωσαν ὁδὸν ἑπτὰ ἡμερέων, Oberrabant in via septem dierum. Exod. 13, 18 : Ἐκύκλωσεν ὁ θεὸς τὸν λαὸν ὁδὸν τὴν εἰς τὴν ἔρημον, Circumduxit deus populum per desertum. Schleusn. Κυκλώσω τὸ θυσιαστήριον, Altare circumibo, Ps. 25, 6; quod κυκλώσομαι scriptum ap. Synes. p. 303, B, quem l. Wessel. comparavit cum Diodor. 4, 25 : Κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν, Adria circumito. De saltantibus Callim. Dian. 267 : Οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι· quod v. 241 dixit κύκλῳ στήσασθαι χορὸν εὐρύν, et 170 : Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σὲ χορῷ ἔνι κυκλώσωνται.] || In orbem colligo, cogo : qua signif. accipit schol. Thuc., quum ap. eum 7, [81], Ξυνῆγον εἰς ταυτὸ, exp. ἐκύκλουν ἐς ὀλίγον χωρίον. Et κυκλοῦσθαι, Orbem facere, In orbem colligi, colligere se. Xen. Cyrop. 6, [2, 12] : Φαιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων. Unde Bud. existimat Cic. sumpsisse quum in Bruto dicit, Videt oscitantem judicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, mittentem ad horas, quæsitorem ut dimittat rogantem. I. e., in circulo, seu cœtu hominum in orbem collectorum et inter se fabulantium, caput conferentem, ut ipse exp. V. et supra Κύκλον ποιεῖν, quod interpretatus sum Circulor, Orbem facio. || In orbem ago, Circumago. Athen. 11, [p. 479, E, ex Hegesandro] de κοτταβὶς loquens : Ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. [Eur. Cycl. 462 : Κυκλώσω ὁαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει. Æsch. Ag. 997 : Δίναις κυκλούμενον κέαρ. Polyb. 11, 29, 10 : Οἱ κυκλοῦντες αὐτὴν (τὴν θάλασσαν) ἄνεμοι.] Item κυκλοῦν πόδα, pro στρέφειν, Circumagere et quasi Rotare pedem, Circumire : unde κυκλοῖς πόδα schol. Eur. [Or. 624] exp. στρέφεις. Sed in ipso textu non κυκλοῖς scribitur, verum κυκλεῖς : quæ scriptura melior esse videtur; nam schol. Soph. ita distinguit inter κυκλόω et κυκλέω, ut κυκλέω sit στρέφω, at κυκλόω, περιλαμβάνω. || In orbem torqueo : ut κυκλοῦν τόξα ex Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 12, 82], Arcum tendere et curvare; nam is tensus circulum aliquem facit : unde et supra Hom. arcum tensum vocat κυκλοτερῆ. [Eurip. Bacch. 1064 : Κυκλοῦτο ὃ' (ὁ

χλάδος) ὥστε τόξον. De fossa circa campum ducta Plato Critia p. 118, D : Τάφρος τὰ ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ὑποδεχομένη ῥεύματα καὶ περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα· quam antea dixerat τάφρον κύκλῳ περιορυχθεῖσαν. Jo. Malal. p. 148, 14 : Μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα.]

[Κυκλώδης, δ, ἡ, i. q. κυκλοειδής. Paulus Silent. Therm. Pyth. 129 : Λίμνην μικρὰν λίαν κυκλώδη. Angl. Galen. vol. 4, p. 51, 15 : Κυκλώδης, ἀλλ' οὐ γωνιώδης ἡ διαστροφὴ γίνεται· conf. Hippocr. ap. eund. vol. 18, part. 1, p. 553, 1, et 560, 11. Hase.]

[Κυκλωηδὸς, ὁ, ἡ, mendose videtur scribi Horapoll. Hierogl. 2, 2, loco corrupto varieque tentato, ad q. conf. Leemans. p. 302. Interpr., Rotundus. Hase.]

[Κύκλωθεν. Κύκλωθι. V. Κυκλόθεν.]

Κύκλωμα, τὸ, Circumrotatio, Rotæ circumactio, Rotatus. Κύκλωμ' Ἰξίονος, ap. Eur. [Phœn. 1201], ἡ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μυθικὴ περιδίνησις, Eust. [p. 689, 60]. Nam rotæ alligatus circumagi a poetis dicitur. V. Λεύσιμος. [Orbis spiræ serpentis ap. Diodor. 3, 35 : Ὄφιν ... ἀκίνητον τοῦ σώματος τὸ κ. τηροῦντα. Ib. : Κυκλώματος ἀνάστημα παράδοξον. || Βυρσότονον κ., Orbis cui taurina pellis intenta, i. e. tympanum, ap. Eurip. Bacch. 144. Σιδηρέου κυκλώματος (θώρακος) περιφάνειαν Eustath. Opusc. p. 97, 25. G. D. De coronis virginem ornantibus Greg. Nyss. t. 1, p. 670, A : Κοσμοῦντες αὐτὴν τῷ ἰδίῳ κυκλώματι. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 455, 37, de rhinocerote pugnante cum elephanto : Τῷ κέρατι τὸ κ. τῆς σαρκὸς ἀναρρήξας ἔξαιμον εὐθὺς ποιεῖ. Hase. || De hostibus urbem circumvenientibus Eust. Opusc. p. 293, 5 : Ὁ δὲ ἐτροχαλώθησαν οὗτοι κύκλωμα οὐκ ἐκ τῶν ἄνωθεν ἦν, ἀλλὰ τῶν εἰσδραμόντων βαρβάρων ἐκ τῶν ἐῴων πυλῶν.]

[Κύκλων vitiose pro Κύλων, quod v.]

[Κυκλωπεία, ἡ, Narratio de Cyclope, in inscr. Odysseæ libri noni. Philostr., p. 248 : Σὺ δὲ Ὁμήρου ἐν Κυκλωπείᾳ ἀκούων.]

[Κυκλώπειος, εία, ειον et ὁ, ἡ. HSt. s. v. Κύκλος :] Κυκλώπειος, Cyclopeus. Et Κυκλωπείη πόλις, Cyclopea urbs, i. e. Mycenæ, Eurip. in Oreste [Videtur ad v. 965 spectare, ubi edd. vett. γᾶ Κυκλωπεία, sed codd., quod metrum postulat, Κυκλωπία], Iph. [A. 265, ubi ἐκ Μυκήνας δὲ τὰς Κυκλωπίας] et Herc. F. [15 : Ἀργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπείαν πόλιν. Sed hic quoque Κυκλωπίαν scribendum ex duobus codd., idemque restituendum 998, ubi in fine trimetri Κυκλωπείοισιν ὢν, et in Troad. 1088 cum Seidlero : Ἵνα τε τείχη | λαΐνα Κυκλώπι' οὐράνια νέμονται· ut formæ per diphthongum scriptæ unum apud Euripidem relinquatur exemplum Electr. 1158 : Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχεα. G. D.] Item in Epigr. [Anth. Plan. 4, 295 : Κ. τε Μυκήνη] Κυκλωπείη dicitur illa urbs. [Κ. τροχὸς ap. Hesych. : Κύκλους καὶ τροχοὺς τὰ τείχη. Τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ « Κυκλώπειον τροχόν. » Sic Musurus. Codex recte Κυκλώπιον.] Et κυκλώπειος δωρεά, proverb. ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν μὲν ἀφιέντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινὰ, Eust. [p. 1634, 35; 1926, 64] : sumptum ex Hom. illo [Od. I, 369] de Cyclope Ulyssem alloquente : Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἕδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήιον ἔσται· hoc enim ei hospitale donum tribuebat, quod ultimum ex omnibus comedere destinabat. V. et Plut. Symp. 8, 8 [p. 729, D]. At κυκλώπεια dicebantur, ut idem Eust. [p. 1622, 55] scribit, quædam in Nauplia σπήλαια καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητοὶ a septem quibusdam Cyclopibus, qui ἐκ Λυκίας ἦσαν μετάπεμπτοι. V. et Strab. 8, p. 161 Ald. [369, 373 Cas. Κυκλώπειος ὄμβρος idem Opusc. p. 339, 3.] Item Κυκλώπειον ὄρος quoddam in Libya, Etym. [M. p. 544, 10. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 231, 25. || HSt. s. v. Ὄπτω :] Κυκλώπειος, ὁ, ἡ, Cyclopeus, s. Cyclopicus, Ad Cyclopem pertinens, ut βίος, Cyclopica vita, proverbialiter, pro Vehementer effera ac barbara, quæ neque legibus neque disciplina civili constet, neque religione deorum gubernetur : qualem describit Hom. Od. I sub persona Polyphemi. Ita quidem Erasmus; sed ego ei nequaquam assentiens, dico Κυκλώπειον βίον significare Beatam vitam et minime laboriosam. Ac quamvis eorum feritatem et barbariem Hom. testatam reliquerit, in proverbio tamen non respici ad eum Hom. l., quibus illam describit, sed ad ista ejusd. poetæ verba, quæ eod. habentur l. [108] de Cyclopibus : Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, κτλ. Pro me autem facit Strabo l. 11, [p. 502] qui de Albanis loquens, postquam dixit : Ἀλλὰ τἀγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα ἅπαντα φύεται, καθάπερ οἱ στρατηγήσαντές φασι, subjungit Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον. Mihi tamen videor Κυκλώπειος βίος in alio etiam sensu legisse ap. Maximum Tyrium [21, 7] aut quempiam alium : sicut et Aristot. dicit κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. Proverbialiter etiam Κυκλώπειος δωρεὰ, seu Κυκλώπειον δῶρον, γέρας, ξένιον dicitur, ut in nomine Ξένιον doceo, itidemque utendo genitivo loco possessivi nominis, Κύκλωπος δωρεὰ, etc., proprie de iis, qui in beneficii loco ducunt, quod damnum, quo afficere quempiam cogitant, in aliud tempus differant. Hujus autem proverbialis dicti originem declaravi in Ξένιον. In VV. LL. habetur et fem. Κυκλωπεία, ubi affertur ex Eur. [Herc. F. 15] Κυκλωπεία πόλις pro Mycenis [Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 45, 1; Letronn. *Journ. des Sav.* 1820, p. 230; Klenz. Amalth. vol. 3, p. 99. Hase.] : nec non ex Epigr., Κυκλωπεῖαί τε Μυκῆναι. [V. supra.] || Κυκλώπειον, τὸ, mons Libyæ, si Etymologo credimus. Ap. Strab. autem legimus Κυκλώπεια quædam σπήλαια habentia labyrinthos, ἐφεξῆς τῇ Ναυπλίᾳ : sed hæc ab aliis Cyclopibus nomen acceperunt.

Κυκλωπικὸς, ἡ, ον, Cyclopicus, Cyclopes referens, et illis similis aliqua in re.

Κυκλωπικῶς, Cyclopice, Cyclopum more. Aristot. Eth. 10, c. ult. : Καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου· sunt autem verba Homeri, ea quæ subjungit Aristot. illi adverbio κυκλωπικῶς.

[Κυκλώπιον, τὸ, dimin. a Κύκλωψ, ap. Eurip. Cycl. 265 : Ὦ κάλλιστον, ὦ Κ.]

Κυκλώπιον, τὸ, Albugo oculi, Totum illud quod in oculo albicat. Aristot. λευκὸν vocat. Dicitur etiam σφενδόνη per metaph., quod non aliter pupillam quam pala annuli gemmam includat. Gorr. In VV. LL. dicitur esse Album, quod ambit pupillam oculi, citantibus ex Aristot. H. A. 4, [8] : Τὴν κόρην καὶ τὸ κυκλώπιον, Pupillam et portionis albidæ ambitionem. [HSt. post verba s. v. Κυκλώπειος posita :] At vero Κυκλώπιον cum ι solo, ex Aristot. affertur H. A. 4, pro illo quod albicat in oculo (quod Albuginem oculi quidam dixerunt), ambiens pupillam.

[Κυκλώπιος, ία, ιον, Cyclopius. Eur. Cycl. 92 : Κυκλωπίαν γνάθον· Iph. A. 1501 : Κυκλωπίων πόνον χεροῖν. Alia exx. v. s. Κυκλώπειος.]

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopea, Cyclopica. Κυκλωπίδες ἑστίαι, Epigr. [immo ap. Eurip. Iph. T. 845.]

[Κύκλωσε metri caussa pro κύκλοσε dictum ex Niceta Eugen. 3, 321, indicat Lebas, Τοίη ἐμὲ κύκλωσε (ἐμὰς κύκλω σὲ codex alter) περὶ φρένας ἔσχεν ἐρωή. Quod si recte legitur, cum forma vitiosa, a grammaticis rejecta, κύκλωθεν est comparandum. Non male tamen Struvius κυκλοῦσα. G. Dind.]

Κύκλωσις, εως, ἡ, Actio circumdandi, cingendi et circumveniendi, vocab. militare, quum extensis cornibus hostem circumveniunt et in medio concludunt. Xen. Hell. 4, [2, 19] : Ἦγον ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες ἐς κύκλωσιν. Et paulo ante [§ 13] : Ὅπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμεναι αἱ πόλεις, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν. Plut. Alex. p. 221 [c. 20] : Τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος, ἐκείνοις μὲν οὐ παρέσχε κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τῷ δεξιῷ τὸ εὐώνυμον ὑπερβαλὼν καὶ γενόμενος κατὰ κέρας, φυγὴν ἐποίησε τῶν καθ' αὑτὸν βαρβάρων. Item ap. Thuc. 4, [128] : Ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτόσε προσμίξαι, de barbaris eum circumvenire in loco quodam invio et intercipere conantibus. [Polyb. 3, 65, 6 : Τοὺς ἱππεῖς... ἡτοιμάκει πρὸς κύκλωσιν. Dio Cass. 37, 4 : Κατὰ νώτου τοῖς ἔξω τῆς κυκλώσεως προσέπεσον. G. D. Pausan. 4, 17, 9 : Λακεδαιμονίοις δὲ ἡ τε κύκλωσις τῶν Μεσσηνίων μονωθέντων ἐγένετο οὐ χαλεπή. Ones. Strateg. p. 78, 1; 79, 15 : Ἀποκωλύουσιν οἱ κατ' οὐρὰν τὰς κυκλώσεις. Hase. || Κύκλωσις, Circumactio, inter vocabula astronomica ap. Polluc. 4, 156 nisi κύκλησις scribendum.]

[Κυκλωτὸς, ἡ, ὀν, Rotundus. Æsch. Sept. 546: Σάκει κυκλωτῷ σώματος προβλήματι. «Κυκλωτὴν φιάλην restituendum Athenæo 11, p. 468, E, ubi vulgo κύκλῳ τήν.» Valck.]

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops: a rotundo orbiculatoque oculo, quem unum habebat, eumque in fronte positum, dictus. De quo quum alii [velut Euripides, cujus drama superest satyricum Cyclopis nomine inscriptum. Κύκλωψ Antiphanis, Κύκλωπες Calliæ vel Dioclis comœdiæ fuerunt] multa, tum Hom., qui et Κυκλώπων, populorum, meminit: Od. H, [206]: Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων· I, [106]: Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων. Hi, ut Hesiod. Theog. [142] scribit, Τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν, Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἓεις ἐνέκειτο μετώπῳ. [Eur. Cycl. 22: Αἰτναίαν πέτραν, ἵν' οἱ μονῶπες ποντίου παῖδες θεοῦ Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἄντρ' ἔρημ' ἀνδροκτόνοι.] Siciliæ autem populos fuisse fabulantur, Plin. 7, 2. Et 3, 8: Scopuli tres Cyclopum, Portus Ulyssis, Catana. Eust. [p. 1618, 2] Cyclopas ab Hom. aliisque poetis eos Siciliæ populos nominatos fuisse scribit, qui postea Leontini. Barbaros autem et immanes fuisse fuerunt, ac prædatores. [Κυκλώπων βάθρα (Mycenæ) Eur. Herc. F. 944. Eodem sensu Κυκλώπων θυμέλαι Iph. A. 152, et Κυκλώπων ἕδος (fortasse ex Tragico) ap. Hesych. Idem Κυκλώπων per χαλκέων exp.] Verum ὁριμέως καὶ ἡδέως quidam ἐπὶ ὄψεως dixit κύκλωψ κόρη, Eust. [p. 1392, 38], est enim Rotunda oculi pupilla. [HSt. s. v. Ὄπτω:] Κύκλωψ, compositum e κύκλος significante Orbem, s. Orbicularem formam, et ὤψ significante Oculum. Dicti sunt autem Cyclopes quidam Siciliæ incolæ, quibus vasta et plane gigantea corporis moles erat: ut vel e Polyphemi descriptione discimus. Κύκλωπας appellatos fuisse testatur Hesiod. Theog. [144], Οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἓεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Sic autem et Theocr. [11, 31] Polyphemum inducit de se hæc dicentem: Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρὰ, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Sed et ap. Virg. dicunt qui excæcarunt hunc Polyphemum, Et telo lumen terebramus acuto Ingens: quod torva solum sub fronte latebat, Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar. Homerus tamen unoculum natura fuisse Polyphemum non dicit, ut annotat Eust., qui etiam restringit Hesiodi dictum ad tres illos Cyclopes, quorum ille ibid. nomina commemorat, Βρόντην, et Στερόπην, et Ἄργην: quos et perhibet dedisse Jovi tonitru, et fabricatos esse fulmen. Sed plura de his non solum poetæ, verum etiam historici commemorant, necnon poetarum enarratores, ac præcipue Eust., qui etiam tradit quendam ὁριμέως ἤτοι γλυκέως usum esse nomine κύκλωψ genere fem. ἐπὶ ὄψεως, dicentem κύκλωπα κόρην. [Respicit ad verba Empedoclis ap. Aristot. De sensu c. 2, p. 438, 1: Ὡς δὲ τότ' ἐν μήνιγξιν ἐεργμένον ὠγύγιον πῦρ λεπτῇσιν ὀθόνῃσι λοχάζετο κύκλοπα (libri aliquot κύκλωπα) κούρην. Ubi notandum κύκλοπα pro κύκλωπα metri caussa dictum. Legitima forma usus Parmenides κύκλωπα σελήνην dixit ap. Clem. Alex. Strom. 5, p. 732. G. D. ‖Κύκλωπες, Jactus quidam aleæ, Eubulus ap. Polluc. 7, 205.]

[Κυκνάριον, τὸ, collyrium, candidum ut videtur. Commendat πρὸς ἀρχομένας ὀφθαλμίας τὰ κυκνάρια Galen. vol. 14, p. 765, 18. Ap. Cayl. *Rec. d'ant.* vol. 1, p. 225, formæ qua utebatur ocularius, incisum: CYCNARIVM AD IMP[etum], i. e. contra inflammationem; conf. Gough. *Obs. on cert. stamps or seals used antiently by the oculists*, Archæol. Lond. vol. 9, p. 229 et 231. V. Κύκνος. Hase.]

Κύκνειος, ὁ, ἡ, Cycneus, Olorinus, ut κύκνειον [ᾆσμα ap. Diogenian. 5, 37,] μέλος Athen. 14, [p. 616, B] e Chrysippo: Φιλοσκώπτης μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾆσας ἀποθανεῖν· ἐπιτρέψαντος δ' ἐκείνου, ἔσκωψεν. [Τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν, Ultima experiri, Ultimas preces fundere, Polyb. Exc. 30, 4, 7, addito κατὰ τὴν παροιμίαν. Idem 31, 20, 1: Μάτην ἐξᾴσας τὸ κ. «Τὸ κύκνειον ᾆσας Ælian. N. A. 2, 32.» Jacobs. Κύκνειοι πρὸς φιληκοΐαν φωναὶ Maccab. 4, 15, 21.]

[Κυκνίας, ὁ, Olorinus. Pausan. 8, 17, 3: Ἀετοὺς μὲν οὖν ὀνομαζομένους κυκνίας μάλιστα ἐοικότας κύκνῳ λευκότητα οἶδα ἐν Σιπύλῳ θεασάμενος περὶ λίμνην καλουμένην Ταντάλου.]

[Κυκνῖτις, ἡ. Steph. Byz.: Κυκνῖτις, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε· Σοφοκλῆς ἐν Ηηλεῖ. Καὶ ἐν Ποιμέσι βοὴν κυκνῖτιν. Quæ sic sunt intelligenda, terram cui Cycnus imperabat, Κυκνῖτιν (γῆν s. χώραν) vocatam esse ab Sophocle, eundemque vocem s. cantum oloris βοὴν κυκνῖτιν dixisse.]

[Κυκνογενὴς, ὁ, ἡ, Olore natus. Helenæ epith., Const. Manass. Chron. p. 24. Schæf.]

[Κυκνόθρεπτος, ὁ, ἡ, A cycnis nutritus. Schol. Aristot. in Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 292, 11, Tzetz. ad Lycophr. 237.]

[Κυκνοκάνθαρος. V. Κύκνος.]

[Κυκνόμορφος, ὁ, ἡ, Cygni figuram habens. Φορκίδες κ. Æsch. Pr. 793.]

[Κυκνόπτερος, ὁ, ἡ, Oloris alas habens. Pro κύκνειος ap. Eur. Or. 1388: Δι' ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον καλλοσύνας Λήδας σκύμνου (Helenæ).]

Κύκνος, ὁ, Cycnus, Olor. Hom. Il. B, [459]: Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. [O, 692.] Hesiod. Sc. [316]: Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον. [Eur. Rhes. 618: Ποταμίου κύκνου πτερόν· Hel. 19: Κύκνου μορφεύματ' ὄρνιθος· 218: Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος χιονόχρως κύκνου πτερῷ· Bacch. 1362: Πολιόχρως κ. Aristoph. Vesp. 1064: Κύκνου πολιώτεραι αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες. Plato Rep. 10, p. 620, A: Κύκνου βίον αἱρούμενος.] Ap. Athen. autem 9, [p. 393, D] Alexander Myndius dicit πολλοῖς κύκνοις τελευτῶσι παρακολουθήσας, οὐκ ἀκοῦσαι ᾀδόντων· feruntur enim dulcissimum canere jamjam morituri: Pausan. etiam in Att. [1, 30, 3] scribente, esse κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξαν. [Æsch. Ag. 1433: Κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. Eur. El. 151: Κ. ἀχέτας. Plato Phæd. p. 85, B: Ἅτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες (οἱ κύκνοι) μαντικοί τέ εἰσι καὶ προειδότες τὰ ἐν Ἅιδου ἀγαθὰ ᾄδουσί τε καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Alia v. ap. Spanh. ad Callim. in Apoll. 5. Alcmanem cum cygno comparat Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 19: Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων κύκνον... τύμβος ἔχει.] Idem ibid. ait ferri Cycnum fuisse regem Ligurum qui trans Padum supra Celticam siti sunt, ἄνδρα μουσικόν: quem post mortem voluntate Apollinis in cycnum avem mutatum. [De hoc in Hygin. Fab. 154.] Alioqui fuit et alius Cycnus qui Herculi ἐμονομάχησε, et alius qui Achilli: de quo Athen. [l. c. E] tradit eum τραφῆναι πρὸς τοῦ δρωνύμου ὄρνιθος. De ave autem cycno v. Aristot. [H. A. 9, 11] et Ælianum [V. H. 1, 14], necnon Oppianum in Ixeuticis. Proverbium vero Cycni canent tacentibus graculis, v. ap. Erasm. in Chil. Adag. ‖Κύκνος nominatur etiam εἶδος πλοίου, quoniam sc. κύκνους ἔχει ἐντετυπωμένους ἐπὶ τῆς πρώρας [ἐπισήμου ἕνεκα addit Lex. rhet. p. 274, 12 et Phot. p. 185, 11]: i. e. quod in prora cycni effigiem gerat. Nicostrat. ap. Athen. 11, [p. 474, A]: Ἡ ναῦς δὲ πότερον [πότερ'] εἰκόσορος ἔστ' [ἐστιν] ἢ κύκνος Ἢ κάνθαρος; Ubi etiam compos. Κυκνοκάνθαρος [cui librarius adscripsit glossema] ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεχεραμευμένος. [‖Collyrii nomen ap. Alex. Trall. 2, p. 139, 153.]

[Κύκνος, ὁ, Cycnus, duo ejusdem nominis filii Martis, alter ex Pelopia, alter ex Pyrene, ab Hercule occisi. Hesiod. Sc. 57, 368 seqq., Eurip. Alc. 506, Here. F. 391, Apollod. 2, 5, 11; 7, 7, Pausan. 1, 27, 6. Hinc ductum adjectivum Κύκνειος, cujus forma femin. ap. Pind. Ol. 10, 19: Κύκνεια (nam sic metri caussa correctum est quod legebatur Κυκνεία) μάχα. ‖Neptuni filius, ab Achille occisus, Pind. Ol. 2, 147; Athen. 9, p. 393.]

[Κύκνοψις, ὁ, ἡ, Cygni faciem habens. Anth. Pal. 11, 345: Μητρόφανες κύκνοψι (κυκνωψι codex).]

Κυκοίας, Hesych. τοὺς προγόνους. [V. Κοκύας.]

Κυκύϊζα [voc. corruptum], Hesych. γλυκεῖα κολόκυντα: qui et Κύκυον dici scribit τὸν σικυὸν, Cucumerem.

[Κυκυνάω vitiose pro κυρκανάω, quod v.]

[Κυλάβρας, ὁ, Cylabras, heros a Phaselitis cultus. Hieropythus ap. Athen. 7, p. 297 extr., ubi Κυλάβρα: Κυλάβραο (κύλαβρος cod. Ven.) et rursus Κυλάβρας.

Nomen in Καλαβρῷ corruptum ap. Suidam s. v. Φάσηλις (Κολάβρῳ Photius) correxit Toupius.]

[Κύλανδος, πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κυλανδεὺς, Steph. Byz. Rectius fortasse duplici λ scriptum in codd. Voss. et Vratisl.]

[Κύλανθος, ὁ, Cylanthus, Orphei filius. Photius et Suidas s. Λεωκόριον.]

[Κυλαράβης. Κυλάραβις. V. Κυλλάραβις.]

[Κυλάς. V. Κύλον.]

[Κυλέω vitiose pro κυλίω, quod v.]

Κύλη, ἡ, ut innuit Athen. 11, [p. 470, E] est ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: ap. Alexim in Hesione, Ἤτησε κύλην, καὶ λαβὼν ἐξῆς πυκνὰς Ἔλκει. [Κύλικα correctum ex epitome.]

Κυληβίς, Hesychio κολοβή, Mutila, Trunca. [Idem, Κυλλήβδην (κυλλήβην Musurus), κολοβόντα. Οἱ δὲ κέρατα κολόβια, παρ' Ἱππώναχτι. Verbis corruptis nihil lucis attulerunt interpretes. Hinc sumtum quod in Indice posuit HSt.:] Κυλίβην Hesych. dici innuit κολοβήν, Mutilam.

[Κύλησις vitiose pro κύλισις. V. Κυλίω.]

[Κυλητής. V. Κυλίω.]

[Κυλιβήνη vitiose pro κυλίνη, quod v.]

Κῠλῐκεῖον, τὸ, Calicum repositorium, Locus reponendis calicibus destinatus. Athen. 11, [p. 460, D]: Πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων ὧν πλῆρές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοδί· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. Et mox ex Eubulo comico, Ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφεν τὰ ποτήρια. Et Aristophane, Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται. Ibid. e Cratino. Et 12, [p. 534, E]: Προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικείῳ προκειμένων. Et 13: Ἑστηκυῖαν πρὸ τοῦ κυλικείου, καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσάν τε βραδέως τὴν φιάλην. [Lucian. Lexiph. c. 7., ubi libri nonnulli κυλίκιον. Eadem corruptela sublata ap. Callixen. Athen. 5, p. 197, C; 199, C, F; 201, D; 202, F. G. Dind. 1 Maccab. 15, 32: K. μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων. Salmas. Ad jus Att. p. 488 et 501. Imago κυλικείου expressa ap. Olfers *Ein Grab bei Kumä*, p. 7. Hase.] || Ipsum συμπόσιον, ut accipit Eust. in hoc l., qui citatur ab Athen. [11, p. 460, F] e Cratino, Μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην, i. e. εἰς τὸ συμπόσιον, quasi sc. πολιτογραφηθείς που.

Κῠλῐκεῖος, ὁ, ἡ, Inter pocula dictus, factus: κυλίκεια ζητήματα, Quæstiones convivales s. quæ inter scyphos tractantur. Pollux [6, 108], postquam αἴνιγμα et γρίφον dixit συμποτικῶν esse, Τὰ δὲ ζητήματα ὠνομάζετο κυλίκεια. [Usitatum est ἐπικυλίκειος.] Θεοδέκτης δὲ ὁ σοφιστὴς εὐδοκιμήσας ἐν αὐτοῖς, ἐπεὶ καὶ μνημονικὸς ἦν, μνημόνια αὐτὰ ἐκάλεσε.

[Κύλικες, οἱ. HSt. s. v. Κύλιξ:] Κύλικες est etiam Locus quidam in Illyrico, ut testatur Athen. 11, [p. 462, B] ubi et Κυλικρᾶνες [ex Polemone], populi, commemorantur, s. Κυλικρῆνες Ionice [ex Scythino Teio]: ita nominati quoniam τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ἦσαν. Vide et Hesych. [Κυλίκρανον (scr. Κυλικράνων cum Casauh.)· Πολέμων φησὶν ὅτι τοὺς ὤμους κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικας. Οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἴτῃ Ἡρακλειώτας ἀπό τινος ὠνομάσθαι, ubi post ἀπό addendum Κύλικος ex Athen. p. 461, E, qui allatis Hermippi versibus, in quibus Κυλικράνων est, Ἡρακλεῶται δ', inquit, εἰσὶν οὗτοι οἱ ὑπὸ τῇ Οἴτῃ κατοικοῦντες, ὥς φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς, ὀνομασθῆναι φάσκων αὐτοὺς ἀπό τινος Κύλικος γένος Λυδοῦ, ἑνὸς τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. *Cylicranos* vocat Macrob. Saturn. 5, 21.]

Κῠλῐκηγορέω, Inter calices s. scyphos loquor. [Pollux 6, 29.] Athen. 11, [p. 480, E] de κύλιξ locutus: Ταῦτα δ' ἐστὶ κεράμεα ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τοῦ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ· ἀφ' ὧν καλεῖται τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικί τις ἀγορεύῃ. Ib. [p. 461, E], ubi Κυλικράνων mentio fit, Σκύφον μαστεύων [μᾶτεύων], κυλικηγορήσων ἔρχομαι· quæ verba Eust. [p. 1632, 17] citans aliter exp., sc. περὶ κυλίκων ἀγορεύσων, De poculis verba facturus, i. e. De compotationibus. || Ap. eund. Eust. est Κυλικηγόρος, Qui inter scyphos verba facit, inter pocula fabulatur, vel, ut ipse exp., ὁ πρὸς κύλικα λαλῶν, s. ὁ ἐν τῷ συμπίνειν λάλος ὤν. Dicitur autem κυλικηγορέω et κυλικηγόρος, ut δημηγορέω et δημηγόρος.

Κῠλῐκήρῠτος, ὁ, ἡ, Calice haustus, Tam exundans, ut calicibus hauriri queat: κυλικήρυτον αἷμα, ὡς τὸ κοτυλήρρυτον, οἷον πολύ, Hesych.

[Κυλικίας, ἰδιώτης· ἀπὸ τόπου. Ἰόβας, Hesych.]

Κυλίκιον, τὸ, Parvus calix, Calieulus, ut Cato, Celsus et Plin. vocant. Athen. 10, [p. 420, B] e Lycophr.: Κυλίκιον ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε. Id. 11, [p. 498, A] e Phileta, Σκάλλιον, κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς· 4, [p. 148, A] de convivio Cleopatræ: Καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς ταῖς στρωμναῖς ἐμεμέριστο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψε. [K. πλίνθινον Theophr. H. Pl. 5, 9, 8. G. D. Ἀνθράκινον κ. Esther 1, 7. K. ταλάντου Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 14; Aristeas De leg. transl. p. 132, 7. K. ταλάντων τριάκοντα id. ib. l. 10. Hase.]

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, Pyxis medicamentaria. Athen. 11, [p. 480, C] postquam κύλιξ a κυλίω derivavit: Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ τόρνῳ κεκυλίσθαι.

[Κυλίκνη. Κυλικνίς. V. Κυλιχνίς.]

[Κυλικοφορέω, In poculo fero. Nicet. Chon. Annal. p. 299, A: Φαρμάκῳ ἀπολωλέναι κυλικοφορηθέντι παρά τινος.]

[Κυλικοφόρος, ὁ, ἡ, Calices ferens. Heliodor. 7, 27, p. 304: Προσδραμὼν ἑνὶ τῶν κυλικοφόρων τριπόδων.]

[Κυλικρᾶνες. V. Κύλικες.]

[Κυλικώδης, ὁ, ἡ, Calici similis. Schol. Theocr. 2, 2: Ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες.]

[Κυλινδαίνω. Maxim. Tyr. 20, 1: Ἐπαινῶν καὶ κυλινδαίνων καὶ ἀντιβολῶν. Scribendum κυδαίνων cum Dorvillio ad Charit. p. 48.]

[Κυλινδέω. V. Κυλίνδω.]

Κυλινδήθρα, ἡ, Volutabrum, Locus in quo jumenta se volutant, i. q. κυλίστρα. [Hujus formæ exx. desiderantur. Καλινδήθρα supra annotavimus.]

Κῠλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio. Plut. [V. Anton. c. 9], de Antonio: Καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναίοις, ut κυλινδεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ, Bud. [Improprie de eo qui versatus in aliqua re est, Plato Soph. p. 268, A: Διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησιν.]

Κῠλινδρικὸς, ἡ, ὸν, Qui cylindri est, Cylindraceus. [Βάσις κυλινδρικὴ Hero Spirit. p. 190, 20. Ἀγγεῖον κυλινδρικὸν id. ib. p. 177, 24. Ὑέλινον ἐπίθεμα κ. id. ib. p. 204, 21. Synes. Epist. p. 172, D, describens hydroscopium: Σωλήν ἐστι κυλινδρικός. Hase. Anna Comn. p. 291, B: Σωλὴν ἐστι κ. ἡμίτομον.]

Κυλινδρικῶς, In modum cylindri, More cylindri, Plut. [Mor. p. 682, D.] V. Κυβικῶς.

[Κυλίνδριον, τὸ, Parvus cylindrus. Proclus Hypotyp. p. 170, 10; p. 171, 19. Hase.]

Κυλινδροειδὴς, ὁ, ἡ, Cylindri formam habens. [Plut. Mor. p. 891, C. Eust. p. 835, 48. Seager. Plut. ap. Euseb. Pr. ev. p. 22, C: Τὴν γῆν κυλινδροειδῆ. Id. ib. p. 838, B: Τὴν σελήνην κ. Cleomed. Doctr. circ. p. 115, 8 Bak.: Ἐὰν μὲν ἴσα ᾖ ἀλλήλοις, κ. ἀποπέμπεται ἡ τοῦ φωτιζομένου σκιά· conf. ib. p. 144, 9, 15, 23. De terra, ὅτι οὐδὲ κ. ἂν εἴη, Ptol. Almag. t. 1, p. 12, 8 Halm. Hase. || Adverb. Κυλινδροειδῶς Eust. p. 1604, 58: Οὐ γὰρ ἔστιν ἐσφαιρῶσθαι ξίφους θήκην κ.]

Κύλινδρος, ὁ, Cylindrus. Lapis teres in modum columnæ, quo area coæquatur huc et illuc sæpius volutato. Virg. Georg. [1, 178]: Area cum primis ingenti æquanda cylindro. Varro, Aream cylindro aut paviculâ coæquato. Vitruv., In palæstris cylindri exæquant ambulationes. Plut. [Mor. p. 682, D]: Ἡ σφαῖρα κινεῖσθαι σφαιρικῶς καὶ κυλινδρικῶς ὁ κύλινδρος ἀναγκάζεται κατὰ τὴν τοῦ σχήματος διαφοράν. Sic Chrysippus ap. Gellium 6, 2, de fato loquens: Lapidem cylindrum si per spatia terræ prona atque derupta jacias, causam quidem ei et initium præcipitantiæ feceris: mox tamen ille præceps volvitur, non quia tu id jam facis, sed quoniam ita sese modus ejus et formæ volubilitas habet. Apoll. Arg. 2, [594]: Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταίγδην κοίλης ἅλὸς, ubi annotat schol. κύλινδρον esse χιονίσκον λίθινον στρογγύλον, ἑκατέραν βάσιν ἔχοντα ἐπίπεδον. [Plut. V. Marcelli c. 17: Τὸν περιλαμβάνοντα τὴν σφαῖραν ἐντὸς κύλινδρον (in sepulcro Archimedis). Ἀρχύτεω δυσμήχανα ἔργα κυλίνδρων Eratosth. ap. Eutoc. p. 22. Basil. M. vol. 1, p. 87, E.: Περιβρύχεται (animal caveæ inclusum) τοῖς κυλίνδροις. Valck. Paul. Sil. Anth. Pal. 10, 15: Ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις ὁλκὰς ἀπ' ἠϊόνων ἐς βυθὸν ἑλκομένη. Figurate Const. Manass. Chron. 4686: Μὴ πρὸς αὐτὸν ὁ κύλινδρος τοῦ κράτους

μεταπέση. || Volumen. Diog. L. 10, 26 : Γέγονε δὲ πολυγραφώτατος ὁ Ἐπίκουρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων· κύλινδροι μὲν γὰρ πρὸς τοὺς τριακοσίους εἰσί. ||] Cylindri dicuntur etiam lapilli pretiosi in modum cylindrorum teretes et oblongi. Plin. 37, 5, de beryllis : Cylindros ex eis facere malunt quam gemmas, quoniam est summa commendatio in longitudine. Juv. Sat. 2, [61] : Tu nube, atque tace : donant arcana cylindros. [|| I. q. ὄρχις, Testis. Κύλινδροι ἀνδρικοὶ Const. Manass. Chron. 2135; τοῦ γόνου 4644; παιδουργοὶ 6131; σπερμογόνοι 4651. || Hesych. : Κύλινδροι, ὄφεις καὶ σφραγῖδος εἶδος· καὶ πόλεμοι· καὶ λίθοι στρογγύλοι. G. D. Id. Hesych. : Ὄλμος, κύλινδρος· conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1837, p. 748. Hase.]

Κυλινδρόω, Cylindro æquo, calco. Theophr. H. Pl. 2, [4, 3] : Τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεσθαί φασιν οὖλον. Plin. 19, 8 : Ab æquinoctio verno seritur apium, semine paululum in pila pulsato. Crispius sic putant fieri, aut si satum calcetur cylindro pedibusve. 17, 10, de cupresso : Seritur mense aprili, area æquata cylindris aut volgiolis, densum, terraque cribris supercernitur pollicis crassitudine.

[Κυλινδρόφυλαξ, κος, ὁ. Κ. θύλακος, Scrotum, apud Nicet. Chon. Annal. p. 397, B. Conf. Κύλινδρος.]

Κυλινδρώδης, ὁ, ἡ, Cylindro similis, Cylindrum imitans. Theophr. H. Pl. 8, 5, [3] de λόβοις seminum : Οἱ μὲν ἐπιπλατεῖς, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ καὶ τῆς ἀφάκης· οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον, ὡς οἱ τοῦ ὀρόβου. Unde Plin. 18, 12 : Siliquæ rotundæ ciceri, ceteris leguminum longæ, et ad figuram seminis latæ; piso cylindraceæ.

[Κυλινδρωτὸς, ἡ, ὸν, Cylindro complanatus. Nicand. ap. Athen. 9, p. 369, C : Γογγυλίδας σπείροις δὲ κυλινδρωτῆς ἐφ' ἅλωος. || « Κυλινδρωτοὶ ναοὶ, Templa quæ in cylindri speciem superne interius camerantur. Jo. Phocas in Descr. templi Sophiæ n. 14, 15, 18, 35. V. Allatium De rec. Græc. templis p. 160. » Ducang.]

Κυλίνδω et Κυλινδέω, Volvo, i. q. κυλίω, ex eoque derivatum, ut ἁλινδέω ex ἁλίω. Hom. Od. E, [296] : Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων· ut Virg. Æn. 3, Continuo venti volvunt mare, magnaque surgunt Æquora. [Tragicus (Sophocles, ut videtur Valckenario) ap. Cic. Ad Attic. 6, 3 : Πολλὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἁλός. Æschyl. fr. 290 : Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ. Soph. Ant. 590 : Οἴδμα ... κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα. Aristoph. Eq. 1246, ex Euripide : Κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα. Teleclides ap. Athen. 6, 268, C : Ζωμοῦ ποταμὸς κρέα θερμὰ κυλίνδων.] Xen. [Anab. 4, 2, 3] : Ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτροχοὺς ἁμαξιαίους, Devolvebant : sicut Herodotus, Ὁλοιτρόχους μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυλίοντες. Et Κυλίνδομαι s. Κυλινδοῦμαι, Volvor, Volutor. Od. Λ, [597] : Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic Herodian. 1, [12, 18] : Οἱ δὲ ἵπποι κυλινδομένοις τοῖς λίθοις ἐπιβαίνοντες, ὠλίσθαινον, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο, Equi inter devolutos lapides fallente vestigio lapsabant. Il. Ξ, [410] : Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν, Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· N, [141] de saxo rotundo, torrentis impetu avulso : Ὅ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, Tunc non volvitur, seu volutatur. [Pind. Pyth. 4, 372 : Κυλινδέσκοντό τε (πέτραι) κραιπνότεροι ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες. Κυλινδόμενον (in rota Ixionem) ib. 2, 42. Κυλινδομένα φλὸξ (ex Ætna) 1, 45. Soph. fr. 872 : Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. Aristoph. Nub. 374 : Νεφέλαι βροντῶσι κυλινδόμεναι. Hermipp. apud Athen. 15, p. 668, A : Ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην. Theocr. 7, 145 : Παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἁμῖν ἐκυλίνδετο.] Κυλίνδομαι aliquando redditur commodius Voluto me. Il. X, [414] de Priamo, qui ab amicis retinebatur, ne ad Achillem proficisceretur : Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον· Ω, [163] de eodem : Ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Τήν ῥα κυλινδόμενος κάτεμήσατο χερσὶν ἑῇσι· Od. Δ, [541], K, [449] : Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην, Quum ad satietatem usque flevissem, et in pulvere me volutassem. Paulo ante dicit, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. Lucian. [De luctu c. 12] : Οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται [alii libri καλινδοῦνται], ut Cic., In luto volutatum invenimus. [Aristoph. Av. 502 : Ἐκυλινδούμην ἰχτῖνον ἰδών. Πρὸ ποδῶν κυλινδεῖσθαι Plato Rep. 4, p. 432, D. Athen. 12, p. 541, D : Γυμνὸς μετὰ γυμνῶν ... ἐπὶ τοῦ στρώματος κυλινδούμενος. || Improprie Pind. Nem. 4, 66 : Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει· Ol. 12, 9 : Ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες. De tempore Isthm. 3, 29 : Κυλινδομέναις ἁμέραις. Conf. Καλινδέω. « Κυλινδεῖσθαι ἐλπίσι ματαίαις Galen. vol. 1, p. 48. » Jacobs.] || Infortunium etiam aliquod dicitur alicui κυλίνδεσθαι, ut et κυλίεσθαι infra, quum veluti e præcipiti loco in caput ejus devolvitur et immittitur. Od. B, [163] de procis : Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· Θ, [81] : Τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. Res etiam aliqua κυλίνδεσθαι dicitur, quæ in omnium ore versatur, et omnium sermonibus jactatur. Aristoph. Vesp. [492] : Ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται. Κυλινδεῖσθαι, ut et κυλίεσθαι, dicitur, qui in aliqua re versatur et assiduus est. Plut. [V. Pomp. c. 46] de Pompeio loquens, qui se Clodio dediderat, ut ejus auctoritate potentiaque uteretur : Ἁρ' ἀξίαν κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ ἄγων καὶ περιφέρων ὁ Κλώδιος. Latini quoque ea signif. In foro versari dicunt. [Plato Theæt. p. 172, C : Οἱ ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς τοιούτοις ἐκ νέων κυλινδούμενοι· Polit. p. 309, A : Τοὺς ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ταπεινότητι πολλῇ κυλινδουμένους. Utrobique v. l. καλ-.]

Κυλίνη, ἡ, affertur pro Terra minime frugifera. [HSt. supra :] Κυλιβήνη, Suidæ ἡ ἄκαρπος κράμβη, Brassica sterilis. [Codd. Paris. A et Leid. κυλίβη. Recte κυλίνη in Basilii Grammat. p. 10, quod κυλλίνη scriptum cum eadem interpretatione in Lexico schedogr. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 383.]

[Κυλίνθιον, προσωπεῖον ξύλινον, Hesych. Infra Κύνθιον et Κύριθρα cum eadem interpr.]

Κύλιξ, ικος, ἡ, Calix : παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμεικῷ, εἴτε τῷ χαλκευτικῷ, Eust. [p. 1538, 40] et Athen. quoque [11, p. 480, B] citatus in Κυλικηγορῶ : nam torno fieri cálices solebant : ut et Theophr. [H. Pl. 5, 3, 2] docet, de terebintho loquens : Τορνεύεσθαι ἐξ αὐτῆς καὶ κύλικας Θηρικλείους. Unde Plin., Celebratur et Thericles nomine, calices e terebintho solitus facere torno. [Plato Lys. p. 219, E : Κύλικα κεραμέαν. Soph. Aj. 1200 : Βαθειᾶν κυλίκων τέρψιν. Eurip. Rhes. 363 : Κυλίκων ἁμίλλαις.] Polemon apud Athen. 10, [p. 436, D] : Ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Ap. Eund. 15 : Καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύετε καὶ κατάθεσθε. Ephippus ap. Eund. [9, p. 370, D] : Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Idem Athen. 11, [p. 480, C] : Ἐγένοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Et paulo post dicit esse quasdam φιαλώδεις κύλικας, οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημένας, καὶ ἐχούσας ὦτα τέσσαρα, πυθμένα εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. Dicit et in patria sua fieri κεραμέας κύλικας, quæ βάπτονται εἰς τὸ δοκεῖν εἶναι ἀργυραῖ. Ibid. [p. 481, A] Pherecrates dicit mulieribus esse βαθείας κύλικας, ὥσπερ ὁλκάδας οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας γαστροιΐδας. Eod. libro [p. 495, F] meminit etiam cujusdam πενταπλόου κύλικος. Sed et Dionys. Chalcûs ap. Eund. 10, [p. 443, D] κυλίκων ἑρέτας dicit : Κἄν τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἱρεσίᾳ Διονύσου, Συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἑρέται. Plut., Λαβὼν ψυχροῦ κύλικα. Idem, Μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Lucian. [Timon. c. 54] : Μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ. [Λέγειν ἐπὶ τῇ κύλικι Plato Symp. p. 214, A. Lucian. Timon. c. 55 : Λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. Cujusmodi sermones λόγοι ἐπικυλίκειοι vocantur. Diog. L. 2, 82 : Ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ.] Item, οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, Pocillatores s. Pincernæ, Qui calices ministrant. Herodian. 3, [5, 9] : Ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, Aliquos ab epulis, aut a cyatho, Polit. [Κύλικα ἔχειν dicitur qui arbiter est bibendi, Plut. V. Dem. c. 25. Schweigh. Proverb. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, ap. Zenob. 5, 71.]

[Κύλιξ, ὁ, Cylix, n. pr. V. Κύλικες.]

[Κυλίς. V. Κύλον.]

Κύλισις, εως, ἡ, Volutatio. [Aristot. Metaph. 10, 9, p. 1065, 20.] Dicitur de athletis, qui ceromate inuncti, in pulvere se volutant ut tactus lubricus non

sit. Plut. [Mor. p. 638, C] : Οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις. Paulo ante eandem πάλην s. παλαίστραν dicit esse εἶδος ἀγωνίας, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος δεόμενον. Pro κύλισις autem de athletis dicitur etiam κόνισις.

[Κυλίσκη, ἡ, Caliculus. Pollux 5, 95; 10, 66. Dionys. A. R. 2, 23 : Ὀστρακίναις κυλίσκαις. Κυλίσκην in versu Pherecr. ap. Athen. 11, p. 481, A, ex quo ipso l. κοτυλίσκη affertur ib. p. 479, B.]

Κυλίσκιον, i. q. κυλίκιον, Polluci ἡ μικρὰ κύλιξ [6, 98]. Aristoph. Ach. [459] : Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεχρουσμένον. [Schol. : Κυλίσκιον δὲ ποτήριον. Γράφεται δὲ κυλίκειον (scr. κυλίκιον). Κοτυλίσκιον nunc restitutum ex Athen. 11, p. 479, B, quem exscripsit Eustath. p. 1282, 59.]

[Κυλίσκος, ὁ, Caliculus. Schol. Aristoph. Vesp. 851. Boiss. Cod. Venet. recte κοτυλίσκους.]

Κύλισμα, τὸ, Volutabrum, Id ipsum, in quo quis volutatur. 2 Petri 2, [22] : Ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου. [Symm. sec. Ms. Jes. Ezech. 10, 13. Schleusn. || Volutatio, Circumactio. Ge. Pisid. Hexaem. v. 89; 103; 221; 1056. Hippiatr. p. 210, 8 : Ἀπόστημα ἐξ ἅλματος ἢ κυλίσματος. Hase. || Unus e 19 tonis musicæ Græcanicæ. V. s. Φωνή. Ducang.]

[Κυλισμὸς, ὁ, Volutatio. Theod. Prov. 2, 18. Angl. Hippiatr. p. 204, 4 : Κυλισμοῖς καὶ ἀνατρίψεσιν. Hase.]

[Κυλίσταρος, ὁ, Cylistarus. Lycophr. 946 : Ἀμφὶ Κῖριν καὶ Κυλιστάρου γάνος. Sic libri optimi; Κυλιστάρνου deteriores. Κυλίστανος in Etym. M. p. 544, 30, πόλις (scr. ποταμὸς) Ἰταλίας· Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο· διὰ δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμεγέθη καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν Κυλίστανος ἐκλήθη. Quæ corrupta vel defecta esse monet Bachmannus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed scriptoris, cujus Italica memorat Herodian. Π. μον. λέξ. p. 19, 9.]

[Κυλιστής. V. Κυλιστός.]

[Κυλιστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Volutatorius. Schol. Pind. Isthm. 4, 81 : Κυλιστικὸς ἦν ὁ Μέλισσος καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάσας περιεγένετο.]

Κυλιστὸς, ἡ, ὸν, Versatus, Volutatus [Κυλιστοῖς λίθοις Etym. M. p. 707, 3], Volvendo circumactus, contortus, Convolutus, Volubilis : ut κυλιστοὶ στέφανοι [ap. Polluc. 7, 99], forsan οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἀδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι, Eust. [p. 1538, 42, ex Athenæo 15, p. 678, E, Alexidis, Antiphanis et Eubuli locos afferente] : quomodo et ἐκκυλίσιοι στέφανοι. Eubulus ap. Eund. : Κυκλούμενος ὥσπερ τις κυλιστὸς στέφανος. Ubi et videri possit exponendum Tortilis corolla, In orbem convoluta [Στέφανοι κυλιστοὶ statuæ Herculis, Viscont. Mus. Piocl. t. 2, p. 16 et 102; t. 6, p. 22 (a); actoris comici t. 3, p. 37. Hase] : sicut τόρνῳ κυλίεσθαι. [Conf. quæ s. v. Ἐκκυλίσιοι dicta sunt.] Ap. Athen. [2, p. 49, F] reperitur etiam Κυλιστὴς στέφανος, qui idem esse videtur, ac forsitan pro eo reponendum κυλιστός. Ex Alexide : Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀνταγωνιστῶν μέ τις Ἐδόκει στεφανοῦν, γυμνὸς προσελθὼν [ὡς ἐμὲ] Στεφάνῳ κυλιστῇ [recte HSt. corrigit κυλιστῷ] κοκκυμήλων.

Κυλίστρα, ἡ, Volutabrum, Locus in quo jumenta se volutant, i. q. κυλινδήθρα, ἁλινδήθρα, κονίστρα. Pollux [1, 183] de equis et vocabulis equestribus : Τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἁλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι· καὶ τὸ χωρίον, ἁλίστρα, καὶ ἐξαλίστρα, καὶ κυλίστρα. [Xen. De re eq. 5, 3, ubi var. lect. καλίστρα. Ἁλινδήθρας per κυλίστρας exp. schol. Aristoph. Ran. 935. G. D. Hippiatr. p. 27, 25, ubi ed. mendose, κοιλίστραις. || Ge. Pis. Hexaem. 555 : Κυλίστραι καὶ στρόφοι. Interpr. : Machinæ versatiles. Hase.]

[Κυλίχνιον. V. Κυλιχνίς.]

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, pro eod. [κύλιχνος.] Idem Athen. 11, [p. 480, F] : Ἀρχαῖος [Ἀχαιὸς] δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κύλικας, παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε· cujus hæc verba addit, Ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῦρο μόνον φέρειν Κοινόν τε χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας. Similiter Galen. [Lex. p. 510] ap. Hippocr. κυλιχνίδα exp. σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πιθάκνην. [Sic HSt. recte correxit quod ap. Galen. scriptum est κυγχνίδα : sed veræ scripturæ oblitus in Indice posuit : « Κυγχνίδα Hippocr. vocat τήν τε σμικρὰν κύλικα καὶ τὴν ἰατρικὴν : πιθάκνην, ut annotat Galen. in suo Lex. Hipp. »] Hesych. vero scribit κυλιχνίδας aliis esse κύλικας, aliis κεράμεα ἀγγεῖα, aliis πυξίδας ἰατρικὰς, aliis λιβανωτρίδας [λιβανώτιδα Phot. p. 185, 19]. Κυλίχνιον, itidem Pyxis medicamentaria, et Caliculus. Aristoph. Eq. [906] : Ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι, ubi schol. annotat, ἔκπωμα, ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον· ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα. Pro Κύλιχνος vero et Κυλιχνὶς, dicitur etiam Κυλικνὶς et Κυλίκνη, verso χ in κ. Etym. [M. p. 544, 38] : Κυλίχναι, λεκανίδες, καὶ τρύβλια, ἢ φιάλαι· λέγεται δὲ καὶ Κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ Κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες· quæ verba et in meo Lex. vet. habentur. [Hesych. : Κυλίχνη, φιάλη· καὶ ἡ ἰατρικὴ πυξίς.]

Κύλιχνος, ἡ, et Κυλίχνη, ἡ, i. q. κυλικίς. Pollux [6, 98] : Ἡ γὰρ κύλιχνος [recte, ut videtur, Jungermann. κυλιχνὶς] πυξίς ἐστι. Hesych. κυλίχνη, ἰατρικὴ πυξίς. || Accipitur etiam pro Calice s. φιάλη, ut Hesych. tradit. Seleucus ap. Athen. 10, [p. 430, A] ubi de οἴνου κράσει sermo est : Κυλίχναις μεγάλαις. Quæ verba libro sequenti [p. 481, A] in Κυλιχνίδες tribuit Alcæo. || Aristoph. vero in Tagenistis, κυλίχνας videtur dicere ἀγγεῖον παροψοφόρον, Pollux [10, 88] hæc ex eo verba citans : Τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τουτὶ [τοῦτο] παφλάζον. Sic Ovid. quoque Fast. 5, Calices vocat vasa in quibus legumina et olera coquuntur : Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat. [Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 609 (5) et 684. Hase.]

Κυλίω, ἰσω, Volvo, Voluto : ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, at contra ὠθέω, Eust. [p. 505, 29.] Illud Latini Devolvere dicunt. Liv., Jumenta cum oneribus ruinæ modo devolvere. Idem, Devolutus mente præcipiti torrens. Vide Κυλίνδω. [Soph. El. 50 : Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς. Metaph. Comicus ap. Diog. L. 2, 108 : Ψευδαλαζόσιν λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων. Sext. Emp. p. 707, 25 : Ὃ πάλιν εἰς τὴν ἀρχῆθεν κυλίεται ἀπορίαν. Hemst.] Metaph. autem dicitur alicui πῆμα κυλίεσθαι, Infortunium in caput alicujus veluti e præcipiti loco devolvi. Hom. Il. P, [98] : Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, i. e. ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε, Superne a Deo immittitur. Non tantum vero κυλίειν dicimur, quæ ex alto devolvimus, sed etiam ea, quæ in planitie versamus, ex uno latere in alterum impellendo : ut ap. Cic., Sisyphus versat saxum. Item de jumentis in pulvere se volutantibus : v. Κυλίστρα. Item τόρνῳ κυλίεσθαι, Tornari, Torno circumagi et versari, supra in Κυλικίς. Dicitur etiam aliquis a fluctibus κυλίεσθαι, Volvi. Ælian. [N. A. 7, 33] de echinis sævitiam maris præsagientibus : Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιροῦνται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἔρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται. De quibus Plin. : Correptis operiuntur lapillis, mobilitatem pondere stabilientes. Κυλίομαι, Versor : Cic., In munere aliquo s. In subselliis versari. Aristot. Polit. 6, 4, de βαναύσοις et ἀγοραίοις hominibus loquens : Διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. [De re quæ sermonibus hominum jactatur, Sext. Emp. p. 395, 16 : Παλαιά τις παρὰ τοῖς φυσικοῖς κυλίεται δόξα. Hemst.] In VV. LL. ponitur etiam Κυλέω, Voluto, Verso, κυλινδέω : atque inde Κύλησις, ἡ, Volutatio : et Κυλητὴς, ὁ, Versator : quæ quum nec ap. Hesychium, nec Suidam, nec Etym., nec Eust. nec alibi reperiam, suspecta mihi sunt.

[Κύλλα, ἡ.] Κύλλας Eleis κύλαξ. Ita ap. Hesych. Sed mendosum hoc κύλαξ ambiguum an pro κύλιξ, an pro σκύλαξ. [Veram, quam literarum quoque series postulat, scripturam restituit Is. Vossius, Κύλλα (i. e. Σκύλλα), σκύλαξ. Ἠλεῖοι.]

[Κύλλαβος, ὁ.] Κύλλαβοι Hesychio ὑπώπια. Infra Κύλλια.

[Κυλλαίνω.] Κυλλαίνει Hesychio θυμαίνει, Irascitur : quod infra Σκυλμαίνει. [Corruptum ex σκυδμαίνει, ut vidit Ruhnk. Albert. || Curvo, Demitto. Hesych. : Κυλλαίνων (κυλαίνων codex) κάτω· Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ· τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες (κύνες addit Hemst.) ποιοῦσιν, Ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω (κυθλάνων καὶ τὸ codex). Κυλλαίνω pro κοιλαίνω Hippocrati restituit Schneid. V. s. Κυλλός.]

Κύλλαιος, Hesychio βόστρυχος, Cincinnus; qui et σκόλλυς et κύμαρος.

[Κυλλάραβις, ή.] Κυλλαραβὶς Hesychio δίσκος, ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. Plut. [recte] proparoxytonως habet Κυλλάραβις, dicens et ipse Gymnasium esse Argivorum. V. in Pyrrho p. 739 [c. 32, ubi τὴν Κυλάραβιν], Cleom. p. 1498 [c. 26, ubi τὴν Κυλλάβαριν. Lucian. Pro merc. cond. c. 11 : Μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Nam sic Grævius librorum vitia σκυλλαραβίην vel σκυλλαραβίαν emendavit. Memoratur etiam ab Livio 34, 26. Nominis originem declarat Pausan. 2, 22, 8 : Ἐς Γυμνάσιον Κυλάραβιν (χυλαράβιν cod. Paris., fortasse pro χυλαράβην, ut paullo post pro Κυλάραβιν iterum scriptum) ἀπὸ τοῦ παιδὸς ὀνομαζόμενον τοῦ Σθενέλου (qui Κυλαράβης vocatur 2, 18, 5) ... Ἐν δὲ τῷ γυμνασίῳ τῷ Κυλαράβου καὶ Πανίσκα ἐστὶν Ἀθηνᾶ καλουμένη καὶ τάφον Σθενέλου δεικνύουσι, τὸν δὲ αὐτοῦ Κυλαράβου. Phot. p. 185, 14 : Κυλάραβις· γυμνάσιον ἐν Ἄργει, ἀπὸ Κυλαράβεως τινός.]

[Κύλλᾰρος, ὁ, Cyllarus, equus Castoris. Etym. M. p. 544, 54, Cram. Anecd. vol. 2, p. 456, et Suidas, qui nomen παρὰ τὸ κέλλειν derivantes per ταχὺς explicant. Inter nomina in αρος memoratur ab Herodiano Π. μον. λέξ. p. 21, 8. G. D. Cyllarus equus, ut videtur, pictus in fictili, De Witte, *Vases peints* p. 8, n. 9. Hase.]

[Κύλλας inter nomina in λλας memoratur ab Arcadio p. 21, 27, ubi cod. Havn. μύλλας. || Vitiose pro Κύλλα, quod v.]

[Κύλλαστις s. Κυλλῆστις, ὁ. Nomen varie corruptum, de quo tribus locis dixit HSt.] Καλλιστεῖς [κυλλιστεῖς cod. Falckenb. Scribendum κυλλήστεις. Κυλληεπεις codex Photii p. 185, 20] ab Ægyptiis dicebantur οἱ εἰς ὀξὺ ἀνηνεγμένοι ἄρτοι, ut est ap. Polluc. 6, [73] i. e. Panes in acutum desinentes, Turbinati, In acutum fastigiati. Ap. Herodot. κολλήστις sunt Ægyptiorum panes, 2, p. 74 [c. 77. Secundo loco :] Κολλήστις ab Ægyptiis dicuntur οἱ ἄρτοι, Panes, ut est ap. Herodot. 2, p. 74, ubi γράφεται et κολλῆς. Supra Καλλιστεῖς. [Tertio :] Κυλλάστις [κυλλὰς τὶς codex], Panis quidam in Ægypto e radicibus olyræ, inquit Hesych. [Absurde ap. Hesych. ὑπὸ ῥιζῶν ἐξ ὀλύρας. Recte Casaub. ὑποξίζων ἐξ ὀλύρας, collato Athen. 3, p. 114, C : Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον κυλλάστιν καλοῦσι.] Ap. Herodot. κολλήστις, ut supra docui. [Ap. Herodot. recta scriptura Ἄρτους τοὺς ἐκεῖνοι κυλλήστις ὀνομάζουσι restituta e libris pluribus. Athen. 10, p. 418, E : Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι κυλλήστιας ἐσθίοντας. Formæ per α scriptæ unum est exemplum in versu Aristophanis ap. Athen. 3, p. 114, C : Καὶ τὸν κυλλάστιν φθέγγου καὶ τὸν Πετόσιριν, quod aut κύλλαστιν mutato accentu aut κυλλῆστιν scribendum esse arbitror. Ceterum hoc nomen pro Καχεῖς apud Strabonem restituendum mihi videri supra indicavi p. 822, D. G. Dind. Etym. M. p. 361, 10 : Καλοῦσι δὲ κυλλιστὴν τὸν Αἰγύπτιον. Κυλλήστιν rescribendum esse alii monuere. Τὸν fort. in ἄρτον mutandum. Tewater.]

Κυλλατοὺς, Hesychio τοὺς ὀφθαλμούς. [Κύλα, τοὺς ὀφθ. Salmasius.]

[Κυλλάω. Nili Sent. 58 : Κύλλα τὴν σάρκα ἀγαθοῖς πόνοις, videtur esse i. q. κύλλαινε s. σκύλλε. Schneid.]

[Κυλλήν, ῆνος, ὁ, Cyllen, Elati filius. Pausan. 8, 4, 4 et 17, 1.]

[Κυλλήνη, ἡ, Cyllene, mons Arcadiæ, Mercurio sacer. Hom. Il. B, 603; Pausan. 8, 8, 4; 15, 4; 17, 1; Strabo 8, p. 388. Dor. Κυλλάνα ap. Pind. Ol. 6, 129, Soph. OEd. T. 1104. In nominis hujus similitudine cum κυλλὴ (χεὶρ) ludit Aristoph., cujus l. v. s. Κυλλός. || Navale Eleorum. Thucyd. 1, 30; Xenoph. H. Gr. 3, 2, 27; 7, 4, 19; Pausan. 4, 23, 1; 6, 26, 4; Strabo 8, p. 337. || Oppidum Æolidis ap. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 45. || De adjectivis Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Κυλληνεὺς καὶ Κυλλήνιος (Ὧτον Κυλλήνιον Hom. Il. O, 518. Κυλλανίας ὀειράδος Soph. Aj. 695. Κυλλήνιος πάγος Callim. Del. 272. Κυλλήνιος Ἑρμῆς Hom. Il. Ω, 1, H. in Merc. 304, 318, Pausan. 6, 26, 5; 8, 17, 1.) Καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς κατὰ συγκοπὴν τοῦ Κυλλήνιος. Femin. Κυλληνὶς, ίδος, ἡ, Orph. Lith. 548 : Ἅρπην Κυλληνίδα (a Mercurio Cyllenio acceptam). || Adverb. Κυλλήνηθεν, A Cyllene. Dionys. P. 348 : Κ. ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες. || Κυλλήνη, Cyllene, nympha, Pelasgi uxor. Pherecyd. ap. Dionys. A. R. 1, 13, Apollod. 3, 8, 1, Steph. Byz. s. h. v.]

[Κυλλήνιος, ὁ, Cyllenius, n. viri ap. Eunap. Exc. p. 67, 3 ed. Nieb. Hesych. : Κ., ὄνομα κύριον. Hic tamen Mercurium potius dicere voluit.]

[Κυλλίβην scriptura vitiosa. V. Κυληβίς.]

[Κύλλιον, τό.] Κύλλια, Hesychio ὑπώπια, quæ supra Κύλλαβοι.

[Κύλλιος. V. Κυλλήνη.

Κύλλοβος, Hesychio ξηρὰ συκῆ, Arida ficus.

Κυλλοίπους, s. Κυλλοπόδης, et Κυλλοποδίων, dicitur Qui est κυλλὸς τοὺς πόδας, Cui crura pedum introrsum curvata sunt, ideoque Claudus. Quorum primum κυλλοίπους habes in Χωλοίπους. [Ubi HSt. : « At Κυλλοίπους (duplici enim λλ scribendum), sicut κυλλὸς, dicitur ὁ ῥαιβὸς, Varus, qui sc. distortis est pedibus, loripes : atque ut hic κυλλοίπους a Nicandro nominatur Vulcanus, ita κυλλοποδίων ab Hom., ab aliis κυλλοπόδης. »] Tertium ap. Hom. legitur : ut Il. Φ, [331] in oratione Junonis ad Vulcanum : Ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. Ac ut idem Vulcanus absolute ἀμφιγυιήεις a clauditate dicitur, ita et κυλλοποδίων. Il. Σ, [371] : Ὅν β' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων. [Υ, 270. || Κυλλόπους, ὁ, ἡ, idem. Aristodem. ap. Athen. 8, p. 338, A : Δωρίωνος κυλλόποδος ὄντος. « Κυλλόποδας Agatharchides Photii Bibl. p. 444, 10. » Jacobs.]

Κυλλὸς, ἡ, ὸν, Hesychio χωλὸς, καμπύλος, Claudus, Curvus. Utitur hoc vocab. Hippocr. De artic. [p. 819, B] dicens, Ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι. Et aliquanto post, Εἰ δέ οἱ χρέεσθαι ἠδύνατο ὥσπερ καὶ τῷ κυλλῷ. Et aliquanto ante, Κυλλόν ἐστι τὸ οὖς καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου. [D : Κοιλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα, ubi Schneid. probabiliter corrigit κυλλαινόμενοι.] Galen. Comm. in hunc Π. ἄρθρων librum [vol. 12, p. 407] scribit, τοῦ κυλλοῦ nomine quosdam significari velle ἅπασαν διαστροφὴν κώλου, tribuentes et γενικόν τι σημαινόμενον : alios vero τὴν τοιαύτην μόνην διαστροφὴν ἐν ᾗ πρὸς τὴν ἔσω χώραν· ὅπερ εἰς τὸ τῆς στάσεως ἑδραῖον οὐ σμικρὰ συντελεῖν. Idem Comm. 3 εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον [ad l. Hippocr. p. 748, D] scribit, τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, vocari βλαισά· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ et κυλλὰ, quæ ita intorta sunt ut intro vergant et inclinata sint : et τὴν διάρθρωσιν ὅλην καὶ ἔσω καὶ ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχειν πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατὰ γόνυ καὶ κατὰ σφυρά. [Κυλλοὶ etiam Vari vocantur, quibus femoris articulus exteriorem in partem excidit, quum iis pes interiorem in partem feratur, ap. Hippocr. p. 820, E; et ib. p. 821, B, κυλλὸν πόδα· 822, B : Ὁ μηρὸς κυλλότερος γίνεται. Κυλλὸν etiam Curtum, mancum, mutilum, contractum, debile et imperfectum ap. Hippocr. sæpe significat in libro De artic., quomodo κυλλὸν τὸ οὖς dicitur auris curta et mutila, p. 805, H. Foes. Ὦτα κυλλαίνειν ex Sophocle annotavimus s. Κυλλαίνω. De pede Aristoph. Av. 1379 : Τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς; De manu luxata s. distorta Lucill. Anth. Pal. 11, 84 : Τοὺς δὲ πόδας μου ἐξᾶραι πηδῶν ἴσχυον οὐδέποτε· κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα. G. D. Galen. vol. 2, p. 394, 1 : Οὐκ ἀκριβῶς ἂν εἴη κυλλὸς ὁ ἄνθρωπος, οὐδὲ τελέως ἄχρηστον ἔχων τὴν χεῖρα. Evang. Nicodem. p. 706, 1 ed. Thil. : Κυλλοὺς, τυφλοὺς, χωλούς. Teles ap. Stob. Floril. 108, 83, vol. 3, p. 397 : Κἂν ὁ εἷς ποὺς κ., καὶ τὸν ἕτερον ἀνάπηρον ποιεῖν. Hase. De manu cava Aristoph. Eq. 1083 : Τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησεν (Apollo Κυλλήνην caveri jubens in oraculo) Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιή φησ' ἔμβαλε κυλλῇ· ubi schol. : Παρωνόμασε τὴν κυλλὴν χεῖρα εἰς δωροδοκίαν καὶ σεισμὸν διαβάλλων τὸν Κλέωνα. Οἱ γὰρ σείοντές τινας καὶ δωροδοκοῦντες κοιλαίνουσι τὴν χεῖρα καὶ ὑποβάλλοντες ὑπὸ τὸ ἱμάτιον αἰτοῦσι.]

[Κύλλος, ὁ, Cyllus, n. pr. inter paroxytona apud Arcad. p. 56, 23. Hesych. : Κύλλου πήρα· ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ « Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πῆρα. » Ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς καὶ κρήνη· ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν πήραν ἔφη. Photius p. 185, 21 : Κυλλοῦ πήραν· ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης· καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν (καλλίαν

Suidas) αὐτήν φησιν (καλιὰν ... φησιν codex ab corr ctore habet), οἱ δὲ κολλοπήραν (κυλλοπήραν Suid i Post κολλοπήραν in codice Photii deest dimidiatu versus). Τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Proverb. Append. Vat. 2, 38, sive Bodl. p. 67 Gaisf. : Κυλλοῦ πήραν· κυλλοὺς Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὁμοίως λέγουσιν· οἱ δὲ Κύλλου φασὶ βαρυτόνως ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Ἔτι δὲ τόπος ἐν Ἀττικῇ Κύλλου πήρα, ἐν ᾗ καὶ κρήνη. Πίνουσι δὲ ἐξ αὐτῆς αἱ στερίφαι καὶ συλλαμβάνουσιν. Herodianus Π. μον. λέξ. p. 11, 16 : Κάλλος· τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα· ὕλλος (corrige Κύλλος) τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. De aliis quibusdam corruptelis diximus s. v. Κυλλεία. || Κύλλος, Thessalus, ap. Ammian. Anth. Pal. 11, 16.]

[Κυλλότης, ητος, ἡ, Clauditas. Eustath. p. 1147 extr. : Τὴν τῶν ποδῶν κ.]

Κυλλόω, Reddo κυλλόν [i. e. Incurvum, Flexuosum. Arcád. p. 158, 3, Galen. vol. 12, p. 418 : Καὶ γὰρ αὗται (αἱ οὖλαι) κατὰ μὲν τὴν ἔνδον χώραν γενόμεναι κυλλοῦσι τὸ μέρος. Τὰ κεκυλλωμένα τοῦ ποδὸς Hippocr. p. 827, E. G. Dind. Ge. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 254, 40 : Τῷ ποδὶ αὐτοῦ τῷ κεκυλλωμένῳ. Macar. Homil. p. 182, 40 : Κεκυλλωμένην τὴν χεῖρα. Act. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 157, 41 : Κυλλοῖ· et ib. l. 66 : Πολλοὺς γὰρ ἐκύλλωσεν. Hase.]

[Κυλλύριοι vitiose pro Κιλλικύριοι, quod v.]

[Κύλλωμα, τὸ, Clauditas. Eustath. p. 206, 41 : Ἐκ πληγῆς ἢ ἄλλως πως ἐξ ἀρτιώσεως παθὼν κύλλωμα. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 670, 14 : Περὶ τῆς γενέσεως τῶν κυλλωμάτων, Qua ratione pes varus fiat. Hase.]

Κύλλωσις, εως, ἡ, Ipsa actio reddendi κυλλόν. Hippocr. De artic. [p. 827, E] : Τρόπος μὲν οὖν κυλλώσιος οὐχ εἷς, ἀλλὰ πλείονες· τὰ πλεῖστα μὲν οὐκ ἐξηρθρηκότα παντάπασιν, ἀλλὰ δι' ἔθος σχήματος ἔν τινι ἀπολήψει τοῦ ποδὸς κεκυλλωμένα. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 668, 8 : Τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω διαστροφὴν τοῦ σκέλους αὐτὸς (Hippocrates) ἔμπροσθεν ὠνόμασε κύλλωσιν. Hase. Id. Galen. vol. 8, p. 496.]

[Κυλοιδιάω. HSt. s. v. Κοῖλος :] Ab hoc autem κοῖλον [χειρὸς et ποδὸς] est Κοιλοιδιᾶν [scriptura vitiosa], Quum in diuturnis hæmorrhoidibus et longis mulierum profluviis et sæpe inchoantibus ophthalmiis intumescit ipsum κοῖλον. Ap. Polluc. autem [2, 66] scribitur Κυλοιδιᾶν, at in VV. LL. κοιλιδιᾶν perperam. [Oribas. p. 325 ed. Matth. : Τὰ κιλιδιῶν τὰ πρόσωπα. Scrib. τὰ κυλοιδιῶντα. G. D.] Κυλοιδιᾶν ap. Theocr. quoque reperitur 1, [37] : Ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες, i. e. οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, schol. Item ap. Nicandr. [Al. 477] : Ἀμφὶ δὲ μύλοις [μήλοις] Ἄνθεά τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει, ubi schol. dicit esse τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδοῦντος, καὶ κοίλους ἔχοντος. Ap. Polluc. vero κυλοιδιῶν et ἐποφθαλμῶν accipitur etiam pro φθονῶν. [Seqq. ex Indice.] Κοιλοιδιᾶν dicitur τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, inquit Suid., in testimonium afferens hoc Theocr. hemistichium, Δηθὰ κοιλοιδιόωντι. Sed ibi metrum aliam postulat scripturam, nimirum κυλοιδιόωντι, prima correpta. [Et inferius :] Κυλοιδιᾶν, ad verbum significat οἰδεῖν τὰ κύλα, h. e., ut Hesych. exp., τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια, Cavitates oculorum quæ palpebris subsunt. Quæ et κυλάδες dicuntur, ut in Κυλλήνιος tradit Etym. [M. p. 544, 44 : Κ. ὁ ἐν Κυλλήνῃ, ὄρει Ἀρκαδίας ... ἢ ὁ ὕπνου δωρητικὸς, ὡς τὸ, Κυλάδων ἔχων τὰς ἡνίας.] Κυλάδες γὰρ, inquit, συνεσταλμένου τοῦ υ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ταῦτα οἰδεῖν, κυλοιδιᾶν καλοῦσι. [Timæus Lex. Plat. p. 169 : Κοιλοιδιᾶν, τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία. Κῦλα (immo Κύλα. G. D.) et κυλοιδιᾶν ubique scribendum esse docuit Heringa Obs. p. 59, et sic a glossographo nostro scriptum esse literarum series ostendit. Κυλοιδιᾶν dicuntur Quibus oculi vel ex verberibus, vel ex insomnia, vel ex quacunque alia caussa tument. Aristoph. Lys. 473 : Ἐὰν δὲ τοῦτο ὁρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη, quo sensu fere idem est quod ὑπωπιασθῆναι ... Heliodor. 4, 7, p. 172 : Οὐχ ὁρᾷς ὡς κυλοιδιᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα διέρριπται· 7, 15, p. 332 : Ὠχρίωσαν καὶ κυλοιδιῶσαν πρὸς τῆς ἀγρυπνίας ὀφθῆναι τῷ νεανίᾳ. ... Hesych. : Αὐλωπίας, κοιλόφθαλμος, quod fort. ex Κυλωπίας corrupit. Ruhnk. ad Tim. Κοῖλα et κοιλοιδιᾶν etiam ap. Rufum De partt. hom. p. 24.]

[Κύλον, τὸ, Cavitas. Hesych. : Κύλα, τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια. Pollux 2, 66 : Καὶ κύλα καὶ ἀνάκυλα καὶ ἐπικυλίδες, ἀφ' ὧν καὶ τὸ κυλοιδιᾶν. Οἱ δὲ κύλον μὲν τὸ κάτωθεν βλέφαρον, τὸ δὲ ἄνωθεν ἐπικυλίδα ἢ κυλίδα. Κύλα et κυλάδες, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ap. Eustath. p. 1951, 18, κυλάδες etiam in Etym. M. p. 544, 44. De scriptura vitiosa Κοῖλα dictum s. v. Κυλοιδιάω.]

[Κύλων, ωνος, ὁ, Cylon, Argivus, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 1, Pausan. 3, 9, 8. Apud utrumque scriptorem var. lect. Κύχλων. || Atheniensis, victor Olympicus (ol. 35, 1), Athenis ad aram Minervæ cum sociis occisus, quum tyrannidem affectasset. De eo v. Herodot. 5, 71, Thucyd. 1, 126, Pausan. 1, 28, 1, aliique, quorum ll. collegit Clinton. Fast. Hell. vol. 1, p. 200 et 212. || Ab ejus nomine ductum adject. Κυλώνειος, ὁ, ἡ. Κυλώνειον (male Κυλώνιον ap. Hesych.) ἄγος, Piaculum quod contraxerunt Cylonis ad aram deæ interfectores, Plut. V. Solon. c. 12. Τῆς Κυλωνείου ταραχῆς ib. c. 13. Κυλώνειοι, οἱ, Cylonis socii, c. 12.]

Κῦμα, [Κοῦμα Bœotice, Etym. M. p. 632, 54,] ατος, τὸ, Fluctus, Unda. Hom. Il. B, [209] : Ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. [Ψ, 61 : Κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον· Od. Γ, 295 : Νότοε μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ· Ε, 109 : Ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά· Ρ, 285 : Κακὰ πολλὰ πέπονθα κύμασι καὶ πολέμῳ.] Sed et alibi passim ap. eum ac ceteros poetas. [Pind. Pyth. 9, 85 : Ψάμαθοι κύμασι κλονέονται. Sæpissime ap. Tragicos. Soph. Tr. 113 : Κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τε. Κῦμα θαλάσσης Æsch. Pers. 90; πόντου Prom. 1050; πόντων Sept. 192, Eur. Hipp. 735; πόντια κύματα Æsch. Prom. 89, Eur. Iph. T. 309. Βαρύβρομον κῦμ' ἅλιον Hel. 1321. Πρὸς κῦμα λακτίζειν Iph. T. 1396. Id. Or. 279 : Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Aristoph. Ran. 715 : Κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, ex Archilocho. Ἀνέμων κῦμα Callim. fr. 111.] Usus est autem hujus nominis et ap. prosæ scriptores. [Herodot. 7, 193 : Ὡς τὸ κῦμα ἔστρωτο. Plato Tim. p. 43, B : Πολλοῦ ὄντος τοῦ κατακλύζοντος κύματος. Πελάγιον κ. Polyb. 10, 10, 3.] Lucian. [De hist. conscr. c. 45] : Συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα, Id. [Hermot. c. 84], Numerare fluctus, quod proverbiale est: sicut et Πρὸς κύματα λαλεῖν, Fluctus alloqui. [Eustath. p. 1622, 43. Æsch. Prom. 1000 : Ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν. || De aere Plut. V. Pomp. c. 25 : Τῇ πληγῇ τῆς φωνῆς, ὅταν ἐν τῷ ἀέρι σάλον καὶ κῦμα ποιήσῃ πολλὴ καὶ ἰσχυρὰ φερομένη. || Metaph. de exercitu qui cum strepitu accedit, Æsch. Sept. 64 : Βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ· 114 : Κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολόφων ἀνδρῶν καχλάζει· 1077 : Μηδ' ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι (τὴν πόλιν). Quocum comparandus est similis voc. ῥεῦμα usus.] || Metaphorice dicit Plato pro Magna lue, Leg. 5, p. 250 [740, E] : Ἐὰν ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμων φθορὰ, Si pestis et lues incidat in civitatem, Bud. [Æsch. Pers. 808 : Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης· Sept. 740 : Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. Soph. Aj. 351 : Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται. Κακῶν κῦμα Eur. Ion. 927. Κ. συμφορᾶς Hipp. 824. De bello orac. ap. Pausan. 3, 8, 9 : Φθερσίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυκωόμενον πολέμοιο.] Rursum κῦμα dixit Plato pro Risu, quo quis loquens, quum quid ridiculum ei exciderit, obruitur, Rep. 5, [p. 473, E : Ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν.] Afferuntur ambo ll. ab eod. Bud. Comm. p. 342. [De ira Æsch. Eum. 832 : Κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος.] Dici autem κῦμα quasi κύκημα, quum alii tradiderunt [Etym. M. p. 545, 2], tum Eustath. [p. 1233, 46; 1640, 57.] Pro quo etymo facit et κυκᾶσθαι de mari dictum ab Hom. Latini a Græco isto nomine deduxerunt Cymatilis, appellantes Cymatilem colorem, quem et Cæruleum. Hanc autem nominis hujus Cymatilis derivationem a κῦμα expressit Ovid. : Hic undas imitatur, habet quoque nomen ab undis. Quem versum videntur ignorasse aut ejus obliti fuisse, qui ap. Plaut. [Epid. 2, 2, 49] per Cy-

matilem vestem intellexerunt, quam vulgo dicimus *De camelot ondé* s. *De camelot à ondes*, q. d. Vestem undatam, undulatam. [Cymatium columnæ, i. e. suprema pars epistylii. Æschylus fr. 70 (ap. Pollac. 7, 122) : Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.] || Pro κύημα, Fœtus, Germen : v. Κύημα post Κυέω. [Ubi HSt. :] Κῦμα pro κύημα, per crasin. [Συγκοπὴν dicunt Eustath. et schol. Apoll. Rh. Phot. : K., τὸ κυόμενον. Hesych. : K.,... καὶ τὸ ἔτι ὂν ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ τὸ γεννώμενον κύημα. Idem : Κύματα (κυήματα codex contra seriem), τὰ γεννώμενα, καὶ τὰ ἐν ταῖς κοιλίαις ἔτι ὄντα· καὶ δένδρα, καὶ ὄρη. Æsch. Choeph. 128 : Γαῖαν ... ἣ τὰ πάντα τίκτεται θρέψασά τ' αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει· Eum. 659 : Τροφὸς κύματος νεοσπόρου. Theophr. H. Pl. 1, 6, 9 : Ὥσπερ κ. ἡ καρπός.] Eur. Cercyone [ap. Eustath. p. 656, 18; 1681, 43] : Οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, Gravidam esse fœtu divinitus sato. [Apoll. Rh. 4, 1492 : Θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν. Δισσὸν κ. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 200.] || Et pro Cauliculo brassicæ, vide in Κυμάτιον. [V. Galen. vol. 6, p. 365 : Ὁ μὲν οὖν τῆς κράμβης (καυλός), ὃ καὶ κῦμα καλοῦσιν ἔνιοι κατὰ συναίρεσιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ διὰ τριῶν συλλαβῶν ὀνόματος λεγομένου τοῦ κυήματος, τῆς κράμβης αὐτῆς ἧττον ξηραίνει.]

[Κυμαγωγέω, Per undas fero. Georg. Pachym. Andron. p. 452, A : Ἀλλὰ τί ταῦτα τοῖς κυμαγωγουμένοις ἡμῖν διὰ τὴν ψῦξιν τῆς ἀγάπης, ὡς ὁ κύριος ἔφησεν ; G. D. Germ. CPol. In exalt. cruc. p. 112, D : Τῷ καλῷ τούτῳ χύματι τοῦ λαοῦ οἱονεὶ κυμαγωγουμένῳ. Hase.]

[Κυμαγωγὴ, Κυμαγωγία, lectiones vitiosæ pro κυματωγὴ, quod v.]

Κῡμαίθα, ἡ, Capræ s. Vaccæ nomen ap. Theocr. [4, 46], ut putatur, Æolice pro κομαίθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, i. e. ξανθὰς, ἔχειν. Aliis tamen putantibus significare hanc v. et τὴν ἐγκύμονα, Gravidam, Fœtam : quæ alioqui κυμὰς dicitur. [Utramque opinionem memorat scholiasta. Priori repugnat mensura syllabæ primæ. Ceterum codd. plures Κιναίθα.]

Κῡμαίνω, Fluctuo, Æstuo. Πόντος κυμαίνων Hom. [Il. Ξ, 229,] Od. Δ, [425], Mare fluctuans, undabundum. [Ib. 570, E, 352, Λ, 253. Plato Phæd. p. 112, B : Αἰωρεῖται δὴ (τὸ ὑγρὸν) καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω.] Dicitur et Κυμαίνομαι a Plut. in Plat. Quæst. [p. 1005, E.] Idem [V. Anton. c. 66] : Μεγάλῳ πνεύματι κυμανθὲν τὸ πέλαγος τὴν μάχην ἐπέσχε, ubi reddi etiam potest Concitatum, Turbatum : ut vicissim κυμαίνειν τὴν θάλατταν active Lucian. [D. mar. 7, 1] dixit pro Concitare mare, Turbare mare, ταράττειν. [|| De olla fervente poeta (Callimachus, ut videbatur Toupio) ap. Suidam : Κυμαίνει, ταράσσει· καὶ ἐπὶ τοῦ ζέειν. « Αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλην. » || De turba populi hûc illuc fluctuante Gregor. Naz. vol. 1, p. 435, B : Ἀγορὰ πλήθουσα καὶ δῆμος κυμαίνων. De corpore in orbem agitato Aristid. Quintil. Mus. p. 145 : Πᾶν φασι σῶμα τάχει πολλῷ φερόμενον καθ' ὁμοίου καὶ ὑπείκοντος ἠρέμα κυμαινομένου τε ὑπὸ τῆς πληγῆς δίκην τῶν ὑπὸ ψηφῖδος ἐν ὕδατι κύκλων διαθεόντων ἦχον ποιὸν ἀποτελεῖν. De manibus Oppian. Hal. 2, 281 : Χεῖρές τε περὶ χροῒ κυμαίνονται, ubi schol. ταράσσονται, ἀστατοῦσι. De piscibus quos piscatores persequuntur ib. 4, 676 : Πολλῇ δὲ ῥιπῇ τε καὶ ἅλματι κυμαίνονται τειράμενοι. Ἀνὴρ συντόνως κινούμενος καὶ τῇ χωλείᾳ κυμαινόμενος Eustath. p. 159, 19. Κυμαίνειν τῇ πορείᾳ, Fluctuatim ambulare, Aristot. H. A. 5, 19, de erucis.] || Metaph., ut Fluctuo interdum, item Æstuo : Virg., Magno curarum fluctuat æstu. Herodian. 1, [4, 1] : Κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. [Pind. Pyth. 4, 282 : Ἄνθος ἥβας κυμαίνει, i. e. intumescit, viget. Per μετεωρίζεται exp. schol. Æsch. Sept. 449 : Πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη, i. e. ταραχώδη, θρασέα, βλάσφημα, ut exp. scholiastæ. Eratosth. ap. Athen. 2, p. 36, F : Κυμαίνει δ' (οἶνος) οἷα Λίβυσσαν ἅλα βορρῆς ἠὲ νότος. Non raro de animi affectibus dicitur. De amore Pind. ap. Athen. 13, p. 564, E : Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Ælian. ap. Suidam s. h. v. : Ἡ ψυχὴ ὑπὸ τοῦ πόθου κυμαίνεται αὐτῷ καὶ φλέγεται. Idem N. A. 7, 15 : Κυμαίνουσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας· 15, 9 : Τοὺς ἄρρενας ... ἐς τὴν πρὸς αὐτὰς ὁμιλίαν κυμαίνειν. De odio Plato Leg. 11, p. 930, A : Ἐὰν δ' αἱ ψυχαὶ κυμαίνωσι μειζόνως αὐτῶν. Eustath. p. 771, 5 : Περὶ τοῦ χόλου γνωμολογεῖ ὡς κυμαίνοντος καὶ τὸ ἐν φρονίμοις γαλήνιον.] || Dicitur et acies κυμαίνειν, Fluctuare, Bud., ap. quem v. hujus signif. exx. p. 342. [Plut. V. Pomp. c. 69 : Ἑώρα τῆς στρατιᾶς τὸ πλεῖστον οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ἀπειρίᾳ καὶ θορυβούμενον.] Quibus adde hoc ex Arriano [Exp. 2, 10, 4] : Ἦγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος, ubi quum κυμῆναν partic. esse a κυμαίνω manifestissimum sit, ineptissimi quidam homines ex eorum numero, qui consarcinandis VV. LL. operam suam locarunt, nomen esse putarunt, cujus nomin. esset Κυμῆνα.

[Κυμαῖος. V. Κύμη.]

Κύμανσις, εως, ἡ, Fluctuatio. [Aristot. De incessu anim. c. 9.]

Κύμαρος, Hesychio κόμαρος, βόστρυχος : qui βόστρυχος supra etiam κύλλαιος.

Κυμὰς, άδος, ἡ, Gravida, Fœta : κυμάδας, ἐγκύους, Hesych.

[Κυματηδὸν, Fluctuum modo. Jo. Lyd. De ostent. p. 188, C : Ἐπικλίνται οἱ κ. ἐπὶ τὰ πλάγια σείοντες.]

[Κυματηρὸς, ὰ, ὸν, Fluctuosus, Gl.]

Κῡμᾰτίας, ὁ, Undosus, Undabundus [Per κυματώδης exp. Suidas], ut Κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο ap. Herodot. [2, 111] (Ionice verso α in η), Fluvius undabundus factus est, Undis agitari cœpit fluvius. [Æsch. Suppl. 555 : Πόρον κυματίαν ὁρίζει. K. λιμὴν Pollux 1, 101.] Et Κυματίη ex Eodem pro Tempestas. [Fictum ex 8, 118 : Ἄνεμον μέγαν καὶ κυματίην, Ventum impetuosum, maris fluctus excitantem. || « Metaph. Liban. : Ἡν κ. ὁ δῆμος γένηται. » Schneid.]

Κῡμᾰτίζω, Undabundum reddo, Undis agito, Fluctus moveo, aut Fluctuare facio, ut κυματίζειν τὴν θάλασσαν : quod et κυμαίνειν dicitur a Luciano. Et pass. Κυματίζομαι, Undabundus reddor, Undis agitor, etc. [Aristot. H. A. 9, 37 : Οὔτε κυματιζόμεναι αἰσθάνονται (αἱ θήλειαι τῶν πολυπόδων). Hesych. : Προσριπτούμενον, τοῖς κύμασι περικρουόμενον, κυματιζόμενον. Idem s. v. Σαρπηδών : Κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος. G. D. Galen. vol. 19, p. 717, 5 : Ἵνα μὴ ἐν τῇ κοιλίᾳ τὰ σιτία κυματίζηται, Fluitent, propter magnam copiam potus. Quintian. Epist. p. 42, A. Figurate Theoph. Simoc. Hist. p. 298, 1 ed. Bonn. : Γέλωτος κυματίζοντος. Pseudochrys. t. 10, p. 1024, B ed. Paris. alt. : Κυματίζεται ἐν τῇ τοῦ βίου τρικυμίᾳ. Hase.]

Κυμάτιον, τὸ, Parva unda, Parvus fluctus. Sed κυμάτιον, sicut et κῦμα, appellatur, ut quidem habent VV. LL., etiam Cauliculus, proprie brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celsus, Plin. et Colum. vocant; et Cyma idem Colum. in suis versibus. [V. Κῦμα.] || In columnis Suprema pars epistylii, i. e. capitelli s. capituli Plinio, κυμάτιον a Vitruv. [3, 3] nuncupatur. Hesych. quoque κυμάτια tradit παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς dici τὰς ὑπεροχὰς, Prominentias. [Phot. p. 565, 18, et Etym. M. p. 749, 38 : Ταινίας, ... ἐπὶ ξύλων τὰ κυμάτια. Hero in Anal. Benedict. p. 312 : Εὐθυμετρικόν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ... ἐν τοῖς ξυλικοῖς τὰ κυμάτια. Inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 284 : Τὸ κ. ἀργὸν ὅλον καὶ ὁ ἀστράγαλος.] Pro cujus signif. exemplo affertur ex Joseph. Antiq. J. [immo Aristea De LXX intt. p. 109] : Τραπέζης τὴν μὲν στεφάνην παλαισταίαν [παλαιστιαίαν] εἰργάσαντο, τὰ δὲ κυμάτια στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινοειδῆ. [LXX Exod. 25, 11 : Καὶ ποιήσεις αὐτῇ (τῇ κιβωτῷ) κυμάτια χρυσᾶ στρεπτὰ κύκλῳ. Ib. 24 : Καὶ ποιήσεις αὐτῇ (τῇ τραπέζῃ) στρεπτὰ κυμάτια χρυσᾶ κύκλῳ (de quo l. v. Clem. Al. Strom. 6, p. 784). Ib. 37, 2, 11 et 12. G. D. Inscr. in Ephem. archæol. Athenis edita, 2, 9, p. 30, 13 : Ἐνκαυτεῖ τὸ κ. ἐνκέαντι τὸ ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ τῷ ἐντός, Artifici qui encausto induxit c.; conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 107, et 1838, p. 263; Letronn. ib. 1837, p. 371. Philo Belop. p. 62, 12 : K. πύξινον διπλοῦν. Hero Autom. p. 246, 28 : K. περιτρέχον. Hase.] Sed κυμάτια tradit Hesych. significare etiam τὰ χείλη, διὰ τὸ κυμαίνειν.

[Κυματιστὴς, ὁ. Eunapius in Maii Exc. Vat. p. 260 (Ecl. Bonn. p. 68) : Ὅτι τῷ Ἰουλιανῷ ἤχμαζεν ὁ πρὸς Πέρσας πόλεμος, τάς τε Σκυθικὰς κινήσεις ὥσπερ ἐγκρυπτομένας ἔτι κυματιστὴν ἐτίθει πόρρωθεν ἢ θεοκλυτῶν ἢ λογιζόμενος. Osann. Locus corruptus.]

[Κυματίτης, ὁ, Fluctuosus. Const. Manass. Amat. 3,

37 : Ὑπὲρ ἅλμην Ἀτλαντικὴν .... καὶ πόντον κυματίτην. Boisson.]

[Κυματοᾱγής, ὁ, ἡ, Undifragus, Fluctifragus. Metaph. Soph. OEd. C. 1243 : Τόνδε κατάκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι· ubi calamitates OEdipi cum tempestate in eum irruente comparantur.]

[Κυματοβόλος, ὁ, ἡ, Undivomus, Gl.]

[Κυματοδρόμος, ὁ, ἡ, Per undas currens. Schol. Lycophr. 789, ad verba Καύηξ κυμάτων δρομεύς.]

Κυματοειδής, ὁ, ἡ, Fluctuum s. Undarum speciem præ se ferens. Exp. et Undabundus, in VV. LL. [Aristot. Probl. 26, 26 : Κυματοειδεῖς καὶ συνεστραμμένοι (ἄνεμοι).] || Contr. Κυματώδης, Fluctuosus. Aristot. Probl., κυματωδέστεραι γαῖαι, Terræ s. Litora fluctuosiora. [Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 253, 12 : Ἀλλόγλωσσον καὶ κυματώδη φωνήν. Hase. Κυματώδεις σφυγμοὶ, Pulsus undosi, inæquales, Galen. vol. 8, p. 33. || Adverb. Κυματωδῶς, Undatim, Gl. « Actuarius De passion. 2, 15, p. 117 ed. Fischer. » Osann.]

[Κυματόεις, εσσα, εν, Undabundus. Κυματόεσσα Ῥόδος Aristot. Pepl. 24, in Brunckii Anal. vol. 1, p. 180. B K. χύσις Oppian. Hal. 1, 4.]

[Κυματοθέα, ἡ, s. Κυματοθόη, n. pr. Nereidis ap. De Witte *Vases peints* p. 84, n. 135, ubi scriptum in fictili : KVMATOΘAI (sic). V. Κυμοθόη. Hase.]

[Κυματόκλυστος, ὁ, ἡ, Qui undis alluitur. Const. Manass. Chron. p. 82, 131. Boiss.]

[Κυματολήγη, ἡ, n. pr. Nereidis, cujus significationem explicat Hesiod. Theog. 253 : Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ ῥεῖα πρηΰνει.]

Κυματοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Fluctibus pulsatus s. Undis. Ex Anth. Epigr. [Archiæ A. Pal. 10, 7 : Κυματοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο, ubi cod. Palat. Κυμοπλῆγος. Boiss. Sophocl. OEd. C. 1241 : Βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κ. χειμερία κλονεῖται. Hippocr. p. 357, 49 : Ἰχθύες πλανῆται καὶ κυματόπληγες (scribendum κυματοπλῆγες). Archestr. ap. Athen. 7, p. 300, E, de elope : Περὶ Κρήτην ... στερεὸς καὶ κ. ἀφικνεῖται. De accentu v. Lobeck. Paralip. p. 279.] Et Κυματοπληγής. Unde κυματοπληγεῖς ἰχθῦς ap. Athen. p. 137. [8, p. 358, B, ubi κυματοπλῆγες ex epitome restitutum], Undis agitati pisces, ubi de iis loquitur, qui in litoribus sunt apertis, non in sinibus conditi.

[Κυματοτρόφος, ὁ, ἡ, Undas alens. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 528, 20 : Οἷον εἰ μέλλων εἰπεῖν θάλασσαν οὐκ εἶπης, ἀλλὰ τὴν ὑγρὰν τὴν κ.]

[Κυματοφθόρος, ὁ, ἡ. Eurip. Polyid. fr. 1 : Ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον ἁλιαίετον. Marinum prædonem dubitanter exp. Valck. Diatr. p. 202, Ruhnkenii præferens conjecturam κυματότροφον, Mari nutritum.]

[Κυματοφορτὶς, ίδος, ἡ.] Κυματοφορτίδες, αἱ, Conchæ, κόγχοι, Hesych. [Κυματοφορίδες; Is. Vossius.]

Κυματόω, i. q. κυματίζω. Et pass. Κυματοῦμαι, Fluctibus agitor, Fluctuo, Æstuo, Bud. in Thuc. 3, [89] : Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς, καὶ κυματωθεῖσα ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Sic Lucian. [V. Hist. 2, 30] : Ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα. [Plut. De plac. phil. 4, 19 : Κυματοῦσθαι (aera) κατὰ κύκλους ὀρθοὺς εἰς ἄπειρον. Heliod. Æthiop. p. 353, 15 Cor. : Τῷ Νειλῴῳ κλύδωνι κυματουμένη. Figurate id. ib. p. 412, 18 : Τῆς ψυχῆς αὐτῷ πατρικῷ πάθει κυματουμένης. Hase.]

Κυματωγὴ, ἡ, Litus summum, quod undis everberatur, Crepido litoris, vel generalius Litus. Bud. p. 342 affert ex Herodoto [4, 196; 9, 100, Vit. Hom. 19 et 34], et Luciano [Navig. c. 9], sed utrobique scribens κυματώγη cum accentu [vitioso, etiam alibi ab librariis interdum posito : v. Lobeck. Paralip. p. 380] in penult. [Sext. Emp. p. 395; Agath. 3, 21. Κυματωγὴν in κυματώδη corruptum in libris quibusdam Luciani Hermot. c. 84, κυματωγῆς in κυματώδους γῆς ap. eund. Tim. c. 56 et ap. Longum 3, 28, κυματωγαῖς in κυμαγωγίαις ap. Joseph. A. J. 15, 9, 6, p. 773. Hesych. : Κ., ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή.] Volunt autem quidam gramm. [Eustath. p. 1540, 25], ita vocari, quia κύματα ἄγνυνται ad litus.

[Κυματώδης. Κυματωδῶς. V. Κυματοειδής.]

Κυμάτωσις, εως, ἡ, Strabo [1, p. 53], Fluctuatio, Æstuatio. [Philo vol. 2, p. 174, 25 : Σφοδρὰ κ., ὑφ' ἧς πάντες οἱ νεκροὶ σωρηδὸν ἀπεβράσθησαν.] Alicubi autem exp. et Fluctus. [Philo vol. 1, p. 14, 23 : Καὶ τὰ μὲν εὐδία καὶ γαλήνη σφριγᾷ, τὰ δὲ κλύδωνι καὶ κυματώσει. Hase.]

Κύμβαδον, ἀκρότατον. Ita Hesych. [vitiose.] Supra vero ex Homero κύμβαχον ἀκρότατον, et quæ sequuntur.

[Κυμβαῖον. V. Κύμβος.]

Κυμβαλίζω, Cymbalum pulso. Lucian. [De calumn. c. 16] : Ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο· quo fere modo Herodian. 5, [5, 18] dicit, Περιθέων τοῖς βωμοῖς κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέρων. Utitur verbo hoc et Cassius Hemina ap. Nonium [p. 90, 25] dicens : Mulier cantabat tibiis Phrygiis, et altera cymbalissabat.

[Κυμβαλικὸς, ἡ, όν. Κ. ναοὶ, Ædes in cymbali vel tympani speciem tectæ. Codin. in Descript. S. Sophiæ n. 147. Ducang.]

[Κυμβαλικὸς, vitiose pro κυβηλικὸς, quod v.]

[Κυμβάλιον, τὸ, Parvum cymbalum. Hero Autom. p. 258, 9 et 11. Hase. || Umbilicus Veneris, herba quæ similia cymbalis folia habet, alio nomine κοτυληδὼν vocata, quod v. Diosc. 4, 92. Conf. Scrib. Larg. c. 55. || Κυμβαλῖτις, ιδος, ἡ, idem. Galen. vol. 4, p. 282 : Κοτυληδόνι τῇ πόᾳ τῇ κυμβαλίτιδι. G. D. || Κυμβάλιον, ἡ, Cymbalium, n. pr. tibicinæ, ap. Lucian. Dial. meretr. 12; meretricis, ib. 14. Hase.]

[Κυμβαλισμὸς, ὁ, Cymbali pulsatio. Alciphro 3, 68 : Τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν εὔρυθμον ἀνακρούοντα.]

Κυμβαλιστὴς, ὁ, Cymbalista, Qui cymbalum pulsat. Apul. De deo Socr. [p. 49 Elm.] : Barbaro strepitu cymbalistarum et tympanistarum. [Dio Cass. 50, 27 : Εἷς τῶν ἀπὸ Κανώβου κυμβαλιστῶν. || Femin. Κυμβαλίστρια, ἡ, ap. Schneider. nescio unde sumtum.]

[Κυμβαλῖτις. V. Κυμβάλιον.]

[Κυμβαλοκρούστης, ὁ, Cymbali pulsator. Κυμβαλοκροῦσται, Æneatores, Gl.]

Κύμβαλον, τὸ, Cymbalum : ab Hesych. exp. Baculus, ut et τύμπανον : necnon Genus instrumenti musici : ex ære sc. : unde a Latinis poetis nonnunquam Æs dicitur et Æs sonorum. [Hesych. : Κ., βακύλιον, βαβούλιον, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Similiter Cyrillus. A κυμ, imitatione soni, derivat Etym. M. p. 546, 15.] Xen. De re eq. [1, 3] : Ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Athen. 9 [8, p. 361, E] : Ἐξάκουστος ἐγίνετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι τε τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Ap. Eund. 14 : Τυπάνοισι καὶ βόμβοισι χαλκοκτύποις βρεμούσας κυμβάλων. [Pindar. fr. 48. Diodor. 2, 38; Dio Cass. 41, 61; Lucian. Bacch. 4, Cronos. 12, Alex. 9; Plut. Mor. p. 144, E; Alciphro 1, 12; Philipp. Thessal. Anth. Pal. 6, 94.] Latini etiam Cymbala vocant, ac inter hos Cic., Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. [Paralip. 1, 13, 8 : Ἐν τυμπάνοις καὶ ἐν κυμβάλοις. Mosch. De mul. pass. p. 72, 17 : Κυμβάλων καὶ τυμπάνων ἦχον. Hase. || Κύμβαλον καὶ τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας, Conum, Gl. Corruptum ex Κύμβαχον.]

[Κυμβατευτής. V. Κύμβος.]

[Κύμβαχος. V. Κύμβος.]

[Κυμβεῖον. Κύμβη. Κυμβητιάω. V. Κύμβος.]

Κύμβινον, Hesych. scribit poni solitum ἐπὶ σμικρολόγου : quem alioqui κύμβικα et κυμινοκύμβικα dixerunt. [V. Κίμβιξ.]

[Κυμβίον. V. Κύμβος.]

Κύμβος, ὁ, Hesychio κοῖλος μυχὸς, Cavus recessus : item κεραμίου πυθμὴν, Ollæ fundum. Neutrum Κύμβον simile quid significat. Ita enim dicitur τὸ ὀξύβαφον s. ἐμβάφιον, Acetabulum, h. e. Conchula s. Scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes. Ita schol. in Nicandr. Ther. [526], Κολούσας σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέσθαι. Quod κύμβον idem schol. nominari etiam Κυμβίον ait, voce dimin. [|| Κύμβος, τὸ, ap. Nicandr. Al. 129 : Κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεϊ (var. lect. κύμβεσι) τεύξας.] Alioqui κυμβίον dicitur Poculi quoddam genus a similitudine ejus navigii quod vocatur Κύμβη, a Lat. Cymba. [Arcad. p. 104, 3.] Ita enim Lex. meum vetus : Κυμβία, τὰ κυφὰ ἐκπώματα, διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι καὶ κυφά· καὶ Κύμβαι,

πλοῖα περιφερῆ παρὰ Ῥωμαίοις. Et [Phot. p. 186, 11 et] Suidas Κυμβίον [Κύμβιον Phot.], εἶδός τι ἐκπώματος ἐπίμηκες καὶ στενὸν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὃ καλεῖται κυμβίον [scribendum κύμβη ex Photio]· ut et Didymus ap. Athen. 11, [p. 481 sq.] esse ποτήριον ἐπίμηκες καὶ στενὸν, τῷ σχήματι παρόμοιον πλοίῳ. Ibid. Simaristus κυμβία esse ait τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά : Dorotheus γένος ποτηρίων βαθέων καὶ ὀρθῶν, πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδὲ ὦτα : ut et Nicander Thyatirenus τὰ χωρὶς ὠτίων ποτήρια : Ptolemæus τὰ κυφά. Dionysius Samius κυμβίον appellavit quod Hom. κισσύβιον, scribens quod Ulysses πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῷ Κύκλωπι. Utitur porro hoc vocab. pro Vase potorio Philemon, dicens, Κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω. Anaxandrides, Κυμβία ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Chæremon [Ephippus], Οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐριπίδης. Et Ephippus, Κυμβία τε παρέχοιμ' ἑστιῶν. Unde discimus solitos olim ἐπάγεσθαι κατὰ τὰς ἑστιάσεις κυμβία, καὶ τούτοις διαμάχεσθαι. Itaque recte Dem. [p. 565 extr.] Midiæ objicit quod ἐπὶ ζεύγους διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβῶν, tum sc. quum Sicyone transiret, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὠνόμασεν οὕτως ὥστε τοὺς παριόντας ἀκούειν· item quod ex Argura Eubœæ ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους εἶχε, Pocula non profectiones decentia, sed convivia. Porro notandum est, non semper paroxytonως scriptum reperiri κυμβίον, ut in Lex. meo vet., ap. Athen. et Dem. in ll. jam allatis, sed proparoxytonως etiam ap. Suid. in manuscripto quoque cod. Verum Eust. [p. 233, 44; 854, 28] aperte ait παροξύνεσθαι ut ἰσχίον, σχοινίον. Ap. Eund. porro reperio non solum κυμβίον, sed etiam Κυμβαῖον [e Lexico Pausaniæ]. Nam p. 584, scribit τὸ ῥηθὲν κυμβαῖον ποτήριον alios scribere κυμβίον, dicentes, ipsum ἐοικέναι κατὰ σχῆμα πλοίῳ καλουμένῳ κύμβη, e quo forsitan et παρωνομάσθαι : videri autem ejusmodi navigium esse quam nonnulli κοινῶς appellant ξυλοκουμβάραν, corrupto vocabulo e κύμβη : ut sit τὸ σκῶμμα ξυλοκύμβη, quod dicitur de mulieribus αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος. Ap. Etym. [M. p. 545, 31 et in Lex. rhet. p. 274, 28] scriptum et Κυμβεῖον pro κυμβαῖον s. κυμβίον : quod et ipse esse dicit εἶδος ποτηρίου παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβη. Verumtamen Idem etiam κυμβίον habet sine diphthongo paroxytonως, κυμβία cum Lex. meo vet. esse dicens τὰ κυφὰ ἐκπώματα : sic dicta διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι : nam κυφὸν, a quo ortum sit nomen hoc, significare τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές. Quin et κύμβα dictum ποτήριον quoddam, ut Athen. l. supra citato refert ex Apollodori Paphiis, quemadmodum et Hesych. testatur κύμβας esse εἴδος ποτηρίων : proculdubio a similitudine navigii quod κύμβη s. κύμβα dicitur, Latinis Cymba. Ejus meminit Soph. in Andromeda [fr. 129], dicens Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Suid. id κύμβιον vocat, ut et Hesych. κυμβίον esse dicit non solum εἶδος ποτηρίου, sed etiam πλοίου. Nicander κύμβην, ut κύμβον, vocat τὸ τρυβλίον, Acetabulum s. Parvam scutellam conchæ similem aut naviculæ quæ κύμβη et κυμβίον dicitur : Al. 164 : Βαλὼν ἅλὸς ἐμπλέα κύμβην. Venio nunc ad alias signiff. horum vocc. κύμβος, κυμβίον, κύμβη. Κύμβη igitur ab Hesych. exp. etiam τὰ ἐμπολήματα [ἐκπώματα Is. Vossius]. Κυμβία a Suida τὰ μαζία τῶν χρυσίων, in manuscripto etiam cod. Κύμβας Hesych. exp. etiam κοίλας καὶ περιφερεῖς, Cavas et rotundas : a nomine adject. κύμβος significante Cavus, Rotundus. Κύμβας idem esse dicit etiam ὄρνιθας, Aves [Empedocles ap. Simplic. ad Aristot. Phys. 8, fol. 258, a : Πτεροβάμοσι κύμβαις] : unde derivo Κυμβατευτὰς quos Idem esse ait ὀρνιθευτὰς, Aucupes. Eid. Hesych. κύμβη est non solum νεὼς εἶδος, et ὀξύβαφον, sed etiam πήρα, Pera. Κύμβη Suidæ [in gl. ex Zonara p. 1267 illata] est etiam ἡ κεφαλὴ, Caput : itidemque Eustathio [p. 584, 17] et Etymologo [M. p. 545, 27] : quæ supra κύβη sine μ. Ab hoc κύμβη, significante Caput, seu potius Superiorem capitis concham cavam et rotundam, est verb. Κυμβητιᾶν, proprie significans τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, In caput dejicere : quod supra κυβήβειν, [κυβητίζω,] et κυβιστᾶν, a synonymo κύβη. Etym. [M. p. 545, 27.] Ab eod. κύμβη, teste Eod., dicitur Κύμβαχος πίπτειν is qui ἐπὶ κεφαλὴν πίπτει, In caput cadit : velut ap. Hom. Il. E, [585] : Εὐεργέος ἔκπεσε δίφροὺ Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Ubi Eust. quoque κύμβαχος esse dicit i. q. ἐπὶ κεφαλήν : videri enim τὸ κύμβης vocabulum dici non tantum ἐπὶ ὀστρακοδέρμων κύτους, quod est Concha : sed etiam ἐπὶ κεφαλῆς, κατά τινα γλῶσσαν : et hinc κυμβαῖον sive κυμβίον dici τὸ κεφαλοειδὲς ποτήριον. [Lycophr. 66 : Ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας. « Κύμβαχον ῥίψας ἑαυτὸν κατὰ κλίνης, Theodor. Prodr. p. 26. Τοῦτόν τις κύμβαχον ἐξάψας Philes Propr. an. 66, 97. » Jacobs. Heliod. Æth. p. 431, 17 Cor. : Κύμβαχός τε ἐπ' ὤμους καὶ νῶτα ῥιπισθείς. Nicet. Eugen. Imag. p. 171, 6 ed. Kays. : Ὅλω τὼ πόδε κ. κατὰ πρανοῦς χωρεῖ. Hase.] Alioqui κύμβαχος [in κύμβαλον corruptum in Gl.] significat etiam τὸ κατ' ἄκρον τῆς περικεφαλαίας ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, inquit idem Eust. et Etym., in exemplum afferentes hunc l. Homeri ex Il. O, [535] : Κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Sic vero et Hesych. et Suid. κύμβαχος exp. non solum ἐπὶ κεφαλῆς, s. ἐπὶ κεφαλὴν, et ἄνω τοὺς πόδας ἔχων, verum etiam τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς περικεφαλαίας, Summæ galeæ pars, Vertex cassidis. Ab Etym. exp. etiam τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν, βρέγμα : itemque a Lex. meo vet., necnon τὸ δέρμα, et τὸ σκαμβόν : quod esse vult παρὰ τὸ κυφὸν, significans περιφερές. Verum et κύμβαλον hinc derivari possit, quoniam conchæ capitis simillimum : unde recte ab Æschylo vocatur etiam κοτύλη, in Edonis sc. dicente, Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει· epitheto illo χαλκοδέτοις has κοτύλας distinguens a ceteris. Omnia autem hæc esse volunt παρὰ τὸ κυφὸς, quod est κυρτοειδὴς et περιφερής : ut et κύμβαλα Etym. dici vult quasi κύφαλα.

[Κυμερνήτης. V. Κυβερνήτης.]

[Κύμη, ἡ, Cyme, plurium nomen urbium, de quibus Steph. Byz. : K., πόλις Αἰολίδος πρὸ τῆς Λέσβου (Hesiod. Op. 636; Herodot. 1, 149, 157; 5, 123, al. Thucyd. 3, 31; Strabo 13, p. 622), ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος (hoc tradit Strabo p. 623). Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀμαζόνιον. Τὸ ἐθνικὸν Κυμαῖος (ap. Herodot. 4, 138; 1, 157, Strabonem aliosque et in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 492. Κυμαία, ἡ, nomen regionis ap. Strabon. p. 589, 621, 646). Ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς καὶ Ἡσίοδος Κυμαῖοι. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Φρικωνῖτις λεγομένη. (Scribendum Φρικωνὶς ex Herodoto 1, 149, Strabone p. 582, 621, et Stephano ipso s. v. Λάρισσα, qui cognomine hoc deceptus duas ex una urbes fecit.) ... Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ἰταλίας (ap. Pind. Pyth. 1, 34 et 141, Strabon. 5, p. 243, aliosque. *Cumæ* apud scriptores Latinos)· ταύτης τὸ ἐθνικὸν Κυμεύς. (Hujus adjectivi neque apud scriptores Græcos exx. reperiuntur, nec Latini *Cymenses*, sed *Cumanos* dixerunt. Κυμαία, ἡ, nomen regionis ap. Strabon. p. 245, 248, 274). Τετάρτη τῆς Ἠλείας, πέμπτη τῆς Εὐβοίας, ἕκτη Παμφυλίας. Ἔστι καὶ νῆσος πλησίον Σικελίας. De quarta sextaque urbe nihil aliunde constat : quinta non alia est quam Italica, cujus incolas originem ab Chalcide Euboica traxisse Strabo et Livius docent. Insula denique ficta ex verbis Pindari male intellectis est Pyth. 1, 34, qui error Stephano communis cum scholiasta Pindari est. ‖ Incerta nominis proprii fides est, quod memorat Suidas, Κυμαῖος, ἀπὸ τῆς Κύμης. Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον. Κύμη δὲ ὄνομα πόλεως. G. Dind.]

[Κύμηχα (?), κύαμον, Hesych.]

[Κυμινάνθη, ἡ, Cyminanthe, frequens apud Delios nomen muliebre. Athen. 4, p. 173, A.]

[Κυμίνδαλα (?), καταστροφή. Ταραντῖνοι, Hesychius. Κυμίνδωλα Is. Voss.]

Κύμινδις, εως vel ιδος [Hanc genitivi formam apud Platon. Cratyl. p. 392, A, pro vulgato κυμίνδιος præbet codex Gudianus], ἡ [et ὁ], avis est quam nonnulli interpr. Noctuam, apud Hom. Il. Ξ, [291] : Χαλκίδα κιχλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. [Ubi schol. : Ὁ κύμινδις οἰκεῖ μὲν ὄρη, ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης (H. A. 9, 12). Παρὰ δέ τισι θηλυκῶς λέγεται ἡ κύμινδις. Εὐεπίφορον εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον. Κύμινδις δὲ λέγεται διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν.] Plin. esse dicit Nocturnum accipitrem. Nocturnus accipiter, inquit 10, 8, Cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis; interdiu minus cernens : bellum internecinum gerit cum aquila, cohærentesque sæpe prehenduntur. Non

itaque assentiendum Suidæ [et Zonaræ p. 1264], a quo Κυμίνδιος et Κύμινδος esse dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila. [Error fortasse ex Aristoph. Av. 1181 natus, ubi γὺψ, κύμινδις, ἀετὸς conjunguntur. Κυμινδὴς cum eadem interpr. in Lex. schedogr. ap. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 383.] Κίμυνδις, ap. schol. Aristoph. [Av. 262] ex Hom. pro γλαῦξ, Noctua. Pro quo alii habent κύμινδις [quod nunc ex codd. repositum] transpositis literis vocalibus.

[Κῠμῑνεύω, Cumino, Cumino adspergo s. condio, in oraculo Alexandri ap. Lucian. Alex. c. 26, ubi syllaba secunda propter metrum correpta.]

[Κυμίνινος, η, ον, Cuminatus. Alex. Trall. 1, p. 4. Angl.]

Κῠμῑνοδόχη, ἡ, Receptaculum cumini : et Κυμινοθήκη, ἡ, Repositorium cumini : ambo ap. Polluc. 10, c. 23 [§ 93] inter vasa mensaria : ubi κυμινοδόχην sive Κυμινοδόχον affert e Nicocharmo [Nicochare] : κυμινοθήκη e τοῖς δημιοπράταις [δημιοπράτοις] et Apollodoro grammatico [Apollodori comici Γραμματιδιοποιῷ].

[Κυμινοθήκη. V. Κυμινοδόχη.]

Κυμινοχίμβιξ, ικος, ὁ, [ap. Eustath. p. 1828, 10] dicitur Qui præparcus est et restrictus : ὁ σμικρολόγος : ut Qui etiam in apponendo cumino, semine satis communi et εὐποριστοτάτῳ, sit justo tenacior.

Κύμινον, τὸ, Cyminum, s. Cuminum : herba et semen εὔστυμον, et maxime quod αἰθιοπικὸν vocatur [Polyæn. 4, 4, 32, p. 358. Hemst.], ab Hippocr. βασιλικὸν, ut inter alia tradit Diosc. 3, 68 : cap. sequente exp. et τὸ ἄγριον κύμινον. V. et Plin. 19, 8, ubi et ipse scribit condimentorum omnium fastidiis cuminum esse amicissimum; alterum ejus genus esse, quod rusticum vocari, ab aliis Thebaicum. [Theophr. H. Pl. 7, 3, 3; 8, 3, 5; 9, 8, 8. De viribus medicis cumini Galen. vol. 13, p. 199. Condimentum cibi ib. p. 346 et in ll. poetarum ap. Athen. 2, p. 68, A; 3, p. 101, C; 4, p. 170, A; 7, p. 293, B; 310, C; 324, A; 9, p. 403, F. ῡ̆ῑ]

Κυμινοπρίστης, ὁ, Qui vel cuminum, granum valde minutum, secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens. [Pollux 3, 112, 115.] Aristot. Eth. 4, 1, quum dixit eos, qui nominantur φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, omnes τῇ δόσει ἐλλείπειν, τῶν δὲ ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίεσθαι· subjungit paulo post, Τούτων δὲ καὶ ὁ κυμινοπρίστης καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος, ὠνόμασται ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μηδενὶ ἂν δοῦναι. [Schol. ad verba Theocr. 10, 55 : Καταπρίων τὸ κύμινον. G. D. Et ad eund. l. schol. aliud : Καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς κυμινοπρίστας καλεῖν. Hase.] Tales sunt et οἱ καρδαμογλύφοι : unde Aristoph. Vesp. [1348] voce hinc comp. Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφους nominavit Eos, qui supra modum restricti sunt et sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν et τὸ κάρδαμον γλύφειν. Utitur τῷ κυμινοπρίστης Comicus quidam [Alexis] ap. Athen. 8, [p. 365, C] adjective : Κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστὶ σοῦ πάλαι.

[Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος. V. Κυμινοπρίστης.]

[Κυμινότριβος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Κυμινοπρίστης.] Apud Athen. 7, [p. 320, B, ex Archestrato] reperio et Κυμινότριβοι ἅλες, pro Sal cum cumino contritus : Πάσσειν δ' ἁλσὶ κυμινοτρίβοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ.

Κυμινώδης, ὁ, ἡ, Cuminaceus, Cumino similis, s. Ad cuminum proxime accedens : apud Theophr. H. Pl. 8.

[Κῡμοδέγμων, ονος, ὁ, ἡ.] Κυμοδέγμων ἀκτὴ, Fluctus excipiens litus, Eur. [Hipp. 1173. Theodos. De expugn. Cretæ 4, 20 : Τοῖς τῆς θαλάσσης κυμοδέγμοσι τόποις. Hase.]

Κυμοδόκη, et Κυμοθόη, ἡ, marinarum dearum s. Nympharum [Nereidum] nomina, teste Suida. Illa sic vocata dici potest, vel quod excipiat fluctus, vel quod a fluctibus excipiatur, et in iis degat : hæc, vel quod per fluctus currat, vel quod fluctus cursu æquet. [Κυμοδόκη ap. Hom. Il. Σ, 39, Κυμοθόη ib. 41, Hesiod. Th. 245, 252, Apollod. 1, 2, 7. G. D. Nomen Κυμοδόκη figuræ ejus ascriptum in fictili, Millingen. *Painted greek vases* part. 1, p. 26. Hase.]

[Κυμοθαλὴς, ὁ, ἡ, Undis abundans. Neptuni epitheton in H. Orph. 16, 5.]

[Κυμοθόη. V. Κυμοδόκη.]

[Κῡμόκτῡπος, ὁ, ἡ, Undis strepens. Simias apud Hephæst. p. 74 : Δῶρι, κυμοκτύπων ἤραν' ἁλίων μυχῶν.]

[Κυμοπλήξ. V. Κυματοπλήξ.]

[Κυμοπόλεια, ἡ, Cymopolea (Per undas vadens), Neptuni filia, Briarei uxor. Hesiod. Theog. 819.]

[Κυμόρροος, ὁ.] Κυμόῤῥοον Hesych. dici tradit τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦν.

Κυμοτόμος, ὁ, Suida teste a μηχανοποιοῖς vocatur περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον, τὸ ὀξὺ ἔχον ἔμπροσθεν ἐν τριγώνῳ σχήματι, ἐμβόλῳ νηὸς μακρᾶς ἀπεικασμένον. [Suspicor hæc a Menandro perscripta fuisse : quem conferas similia tradentem p. 33. Bernhardy.] Est igitur Machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, assimilis rostro navis longæ. Proculdio autem columnis et sustentaculis pontium præstruebatur, ad secandos findendosque fluctus et alia, ne majore impetu in ipsas pontium columnas impingerent.

[Κῡμὼ, οῦς, ἡ, Cymo, Nerei filia. Hesiod. Theog. 255; Apollod. 1, 2, 7.]

[Κύνα. V. Κύννα.]

[Κυνάγχη. Κυνάγχης. Κυναγχικός. V. Συνάγχη.]

[Κυναγχίτης, ὁ. Diosc. p. 453 (?). Boiss.]

[Κύναγχος. V. Συνάγχη.]

[Κυναγωγὴ, ἡ. Schol. Hom. Il. Θ, 93 : Κυνηγὸς ἀπὸ τῆς κυναγωγῆς καὶ ὀρεσινομίας. Malim κυναγωγίας. Bast. Κυνηγεσίας ed. Bekk. ex cod. Lips.]

Κυναγωγὸς, ὁ, Canum ductor. Xenoph. [Cyn. 9, 2] : Ἔχοντα τὸν κυναγωγὸν τὰς κύνας, καὶ τὰ ἀκόντια.

Κυνάδης, ὁ, Hesychio ὁ ἀνελεύθερος, Illiberalis [post ἀνελεύθερος gl. sequitur hæc, Κυναίδης, λίαν ἀναιδής. Quæ fortasse in unam sunt conjungendæ Κυνάδης, ἀνελεύθερος, λίαν ἀναιδής. G. D.] : qui et Ποσειδῶνα Κυνάδην [?] Athenis cultum fuisse tradit.

[Κυναδόν. V. Κυνηδόν.]

[Κυνάδρα, ἡ. Eustath. p. 1747, 11 : Ἐν Ἄργει Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι· ὅθεν τὸ ἐν Κυνάδρᾳ ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς. Ἐκλήθη δὲ οὕτως διὰ τὸ κύνα ταύτῃ διαδρᾶναι.]

[Κυναίγειρος, ὁ, Cynægirus, Euphorionis filius, Æschyli tragici frater. Herodot. 6, 114, scriptor Vitæ Æschyli init., Ælian. N. A. 7, 38, Maximus Tyr. 5, 9, p. 81, Justin. 2, 9, 16, aliique. In libris non raro Κυνέγειρος scriptum : qua forma utuntur Cornelius Anth. Plan. 4, 117 : Οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτύμως Κυνέγειρον ἔγραψε Φᾶσις, et Paul. Silent. ib. 118. Theophylact. Simoc. Hist. p. 38, B.]

Κύναιδος [κυναίδης codex : de quo dixi s. Κυνάδης. G. D.], ὁ, Impudens ut canis, λίαν ἀναιδὴς, Hesych. || Ap. Eund. est et Κυναῖος [vitiose pro Κύνεος], ὁ ἀναιδὴς, Impudens : itidem a κύων.

[Κύναιθα, ἡ, Cynætha, oppidum Arcadiæ. Strabo 8, p. 388; Polyb. 4, 17, 3; 18, 10 (ubi genit. Κυναίθης); 19, al. De adject. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς (Δίσκου Κυναιθέως Lycophr. 400. Κυναιθεῖς Polyb. 4, 17, 4; 18, 9; 19, 13, al. Κυναιθέων 4, 16, 11; 18, 8, al.) καὶ Κυναιθαιεύς (Κυναιθεεύς cod. Vratisl.) καὶ Κυναιθαεύς (Κυναιθαεῖς ap. Pausan. 5, 22, 1; 8, 19, 1) ἀπὸ τοῦ τετρασυλλάβου τοῦ Κυναίθεια. (Scribendum cum Berkelio : Τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς καὶ Κυναιθαεύς καὶ Κυναιθειεύς ἀπὸ τοῦ τετρασυλλάβου τοῦ Κυναίθεια). Tum addit : Ἔστι καὶ Κύναιθα πόλις Θρᾴκης (Ἰθάκης Berkel.) ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ (sic Salmasius : Νηρίσῳ vulgo).]

[Κυναίθα, ἡ, Cynætha, n. pr. muliebre ap. Theocr. 5, 102.]

[Κύναιθος, ὁ, Cynæthus, Chius, rhapsodus. Schol. Pind. Nem. 2, 1; Eustath. p. 6, 38. De ætate ejus v. Welcker. in libro de Cyclo epico p. 237 seqq. Diversus ab eo est Κυναίθων, poeta epicus Lacedæmonius, memoratus ab Eusebio p. 319 ed. Mai. (ubi *Cynæthon*), Pausania 2, 3, 9; 18, 6; 4, 2, 1; 8, 53, 5, schol. Hom. Il. Γ, 175 (ubi Κυναίθων scribebat Villoison. præfat. p. xxx), sch. Apoll. Rh. 1, 1357, sch. Eur. Tro. 822 et in Tabula Borgiana ap. Heern. in Bibl. vet. liter. 4, p. 43 : qui idem atque Cynæthus esse visus est Welckero. || Κύναιθος, ὁ, Demetrii Poliorcetæ assentator. Lucian. Pro imag. c. 20, 22.]

[Κυναῖος vitiose pro κύνεος, quod v.]

Κυνάκανθα, vel Κυναχάνθη, ἡ, Sentis canina, de qua Aristot. H. A. 5, [19]. Ita in VV. LL. Respondet tamen potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. Sonat enim Sentis canina s. Rubus caninus.

[Κυναχίας (?), ἱμάντες οἱ ἐκ βύρσης τοῦ σφαγιασθέντος τετράχειρι Ἀπόλλωνι βοὸς ἔπαθλα διδομένου (διδόμενοι Albert.), Hesych.]

Κυναλώπηξ, εκος, ὁ, q. d. Canivulpis, Laconicus canis, vulpe et cane natus, Cæl. Rhod. 10, 41, et Erasm. Chil. Aristoph. [in oraculo ficto Eq. 1067, 1073, pariterque κυναλώπεκες Lucian. De morte Peregr. c. 30] hac voce utitur in quendam [Philostratum], qui caninam impudentiam cum vulpina vafritie conjunxerat. [De eodem Lys. 957 : Ποῦ κυναλώπηξ; Ex Aristophane sumta Hesychii gl.] Κυνάλωψ, quibusdam dicitur esse ὁ κυνοφθόρος, aliis ὁ ἄδικος κύων, ut est ap. Hesych. [Lectio ab Musuro interpolata. Codex corrupte Κυνάλοπι· ἐνταχυνοφθόρον· οἱ δὲ διελόντες κύνα ἄδικον ἀπέδοσαν. Quod διελόντες dicit indicio est de accusativo κυναλώπεκα hic agi, quem ab aliis κύν' ἀλώπεκα divisim scribi ait. G. Dind.]

[Κυναμολγοί, οἱ, Cynamolgi (i. e. Canimulgi), gens Æthiopica, ap. Agatharch. in Phot. Bibl. p. 453, 36 : Ὑστατοι τῶν πρὸς μεσημβρίαν οἰκούντων εἰσὶν οὓς Ἕλληνες μὲν Κυναμολγοὺς καλοῦσιν, οἱ δ' ἀστυγείτονες, ὡς ἄν τις εἴποι, ἀγρίους βαρβάρους· ... κύνας δὲ τρέφουσι πολλοὺς καὶ μεγάλους ... καὶ τὰς τῶν κυνῶν θηλείας ἀμέλγοντες τῷ γάλακτι τρέφονται. Diodor. 3, 31 (ubi codd. vitiose κυνάμονοι, κυναμηνοί, κυνάμυνοι, *Cynamolgi* recte Poggius); Strabo 16, p. 771; Ælian. N. A. 16, 31. Pollux 5, 41 : Κυναμολγοὶ κύνες εἰσὶ περὶ τὰ ἕλη τὰ μεσημβρινὰ, γάλα δὲ βοῶν ποιοῦνται τὴν τροφήν. Plin. H. N. 8, 29. Simile est Ἱππημολγῶν nomen.]

[Κυνάμυια. V. Κυνόμυια.]

Κυνάνθρωπος, ἡ, Morbus, qui et λυκάνθρωπος appellatur, s. λυκανθρωπία, Gorr. [V. Κυάνθρωπος.]

[Κυνάρα. V. Κύναρος.]

[Κυνάρητος, ὁ, Cynaretus, Codri filius. Pausan. 7, 2, 10.]

[Κυναρηφάγος, ὁ, ἡ, Cynara vescens. Per ι scriptum in epigr. Jubæ ap. Athen. 8, p. 343, F : Λεοντῆος κυναρηφάγου.]

Κυνάριον, τὸ, Catellus. Xen. Cyrop. 8, [4, 20] : Ἦν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ κυνάρια. Athen. 12, [p. 518, F], κ. Μελιταῖα. [Phrynich. p. 180 : Κυνίδιον λέγε· Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἅπαξ που κυνάριον εἶπε. Hic ut renunciemus Phrynicho cogit nos Plato; nam κυνάριον usurpat bis in Euthydemo p. 298, D, E (mox ad κυνίδιον revolutus), cui Xenophontem, Theophrastum Char. c. 21, Lucianum aliosque permultos addunt : v. ad Thom. M. p. 557, Wetsten. ad Matth. 15, 26. Neque perstitit in sententia Phrynichus; nam in Bekk. Anecd. p. 49, 14, Κυνάριον καὶ κυνίδιον δόκιμα· illud ex Alcæo comico (non κωμικῶς) affert Antiatt. p. 104, 30. Apud Hesych. : Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον, corrigi debet ξυλάριον. Lobeck. || Κυνάριον Christus ap. Matth. 15, 26 et Marc. 7, 27, mulierem Cananæam vocat διὰ τὸ τοὺς ἐθνικοὺς ἀκάθαρτον βίον ἔχειν καὶ περὶ τὰ αἵματα τῶν εἰδωλοθύτων ἀναστρέφεσθαι, ut interpr. Theophyl. In Matth. p. 88. Suicer.]

Κύναρος ἄκανθα, et Κυνάρα ἄκανθα, ἡ, Sentis canina, i. q. κυνόσβατος, ut Didymus [locum Sophocleum interpretans] arbitratur ap. Athen. 2, [p. 70, A], διὰ τὸ ἀκανθώδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν. [Quæ repetit Hesych. s. v. Κύναρος.] Soph. : Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην. [Athenæi verba sunt, Κινάρα· ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι κυνάραν καλεῖ, ἐν δὲ Φοίνικι κύναρον, Κύναρος κτλ.] Hecatæus Milesius : Οὔρεα ὑψηλὰ καὶ δασέα ὕλῃσι· ἐπὶ δὲ τοῖσιν οὔρεσιν ἄκανθα κυνάρα· paulo post, Ἐν δὲ τοῖσιν οὔρεσι δένδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίκη. Athen. vero scribit κυνάραν, ἄκανθαν, et κάκτον pro eodem accipi posse, h. e. pro eo, quem Carduum Romani appellant. Legitur et Κυνάρα sine adjectione, vel Κινάρα, ap. Athen. quoque [p. 71, B] : qui et hæc affert e Ptolemæo Evergete : Πολλῆς δὲ ἐν τοῖς τόποις κινάρας φυομένης, οἵ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες ὀρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν. Colum. Horto [v. 235] : Hispida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti. Hæc modo purpureo surgit glomerata corymbo, Myrtiolo modo crine viret; deflexaque collo Nunc adoperta manet, nunc pinea vertice pungit, Nunc similis calatho, spinisque minantibus horret, Pallida nonnunquam tortos imitatur acanthos. Dicitur et κάκτος Σικελικὴ a Theophr. [H. Pl. 4, 10] et Athen. : quidam Carduum sativum appellant. Ejus pappi γήρεια nominantur, capitati fructus et edules ab Alex. Trall. ἀρτυτικὰ, et σπόνδυλοι a Galeno, VV. LL. [Seqq. ex Indice.] Meminit ejus obiter et Diosc. 3, 10, scribens chamæleontem album ἀφιέναι ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ. Et Pollux [6, 46] annotat Dorienses poetas κινάραν vocare τὴν καλουμένην ἄκανθαν. [Galen. vol. 6, p. 363 : Καλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ φεύγοντες τὸ σύνηθες οὐ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ ι τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ υ. Quæ κινάρα Galeni et Athenæi ætate vocabatur, nostrum esse *articoccum* vel *articactum* (*artichaut*) satis constare videtur : v. Bod. ad Theophr. p. 621 sq. et Salmas. Exerc. p. 159 sq. Sed ab ea longe diversum esse arbustum, quod κυνάραν vel κύναρον antiquiores nominaverant, hoc autem cum illa ab Athenæo perperam permutatum et confusum esse, iidem docti viri monuerunt : conf. Bod. p. 271 et Salmas. in Homon. hyl. iatr. c. 59. Schweigh. ad Athen. vol. 1, p. 468. Athenæi verba excerpsit Eustath. p. 1822, voc. κύναρος etymologiam commentus, κυνὸς ἀρὰν, ὅπερ ἐστὶ βλάβην, ἐνιεῖσα.] Κιννάρα quidam scribunt pro κινάρα : sed perperam.

Κυνὰς, άδος, i. q. κύων infra, et ἀπομαγδαλιὰ [Hesychio], Mollior e pane pulpa, qua manus abstergebant, et postea canibus devorandam projiciebant [apud Lacedæmonios], Pollux [6, 93]. Et Athen. 9, fere sub fin. [p. 409, D] : Καὶ εὐώδεσι τὰς χεῖρας κατεχρίοντο, τὰς ἀπομαγδαλιὰς ἀτιμάσαντες, ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας, ex Epist. quadam Polemonis περὶ ὀνομάτων ἀδόξων. || Hesych. κυνάδα exp. etiam κυνόσβατον, Sentem canis, Rubum caninum : ἢ φυτὸν ὅπερ τὰς αἶγας νέμεσθαί φασι. Apud Theocr. autem 15, [19] : Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, schol. κυνάδας dictum annotat οἷον κύνεια, τραχέα. Forsan Aspera instar sentis caninæ. [Contemtim vellera dicuntur non ovina, sed canina.] || Κυνάδες, Dorice pro κοῦραι, Puellæ, Theocr., ut tradunt VV. LL. [errorem secuta Gregorii Cor. p. 322. || Clavus. Hom. Od. H, 91 : Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν, ubi schol. : Ἤτοι κυρίως, ἢ ἥλους λέγει, παρὸ καὶ κυνάδας φαμέν· quæ repetit Eust. p. 1570, 48. || Adject. Canicularis. Plut. Mor. p. 380, D : Ταῖς κυνάσιν ἡμέραις.]

[Κύναστρον, τὸ, Canicula, Stella Sirius in lingua vulgari, ut docet Eustath. p. 514, 27. Sic schol. Lycophr. 397, sch. Oppian. Hal. 1, 46. Κύναστρος, ὁ, schol. Aristot. in Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 295, 12, Tzetz. ad Hesiodi Op. 609.]

Κυνάω, i. q. κυνίζω, Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus sum. Lucian. [Demon. c. 21] : Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ, οὐ κυνᾷς; ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Κυνδάλη, ἡ, inquit Hesych., est παιδιά τις. Commentatores κυνδάλας esse aiunt σκυτάλας : alii vero τὰ γεωμετρούμενα σχήματα : perperam; κυνδάλους enim vocant τοὺς πασσάλους. Et Κυνδαλοπαίστην [κυνδαλοπαίκτην Is. Vossius] τὸν πασσαλιστὴν, Eum qui paxillis ludit. Ap. Polluc. hæc per ι scripta sunt in prima syllaba. [De quo HSt. supra :] Κίνδαλοι, Clavi. Pollux enim [10, 188] tradit κινδάλους quoque nominari τοὺς ἥλους : usus ejus hoc exemplum afferens ex τῇ τοῦ νεὼ ποίησει Philonis s. Apollodori : Κινδάλους γὰρ ἐχέτω ζυγὸν ἕκαστον. Idem 9, [120] scribit κινδάλους [κύνδαλα codd.] appellatos fuisse τοὺς πασσάλους, Paxillos : unde Κινδαλισμὸς dicatur ἡ διὰ πατταλίων παιδιὰ, Lusus qui fit paxillis : quo oportebat aliquem non solum καταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ γῆς διύγρου, sed etiam τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ· unde et proverbium extitisse, Ἥλῳ τὸν ἦλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Inde et a Doriensium poetarum nonnullis ὁ ὧδε παίζων, qui ita ludit, vocatur Κινδαλο-

παίκτης, teste eodem Polluce [9, 120. Recta horum voec. scriptura per υ utrobique ex codd. restituta Polluci. || Κυνδαλοπλίτης, ὁ, Paxillus, voc. suspectum ap. Eustath. p. 540, 23 : Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γλῶσσά τις λέγεται κυνδάλους λέγειν τοὺς πασσάλους καὶ κυνδαλοπλίτας τοὺς πασσαλίσκους, ὅθεν καὶ παιδιά τις διὰ πασσάλων γινομένη κυνδαλισμὸς ἐλέγετο.]

[Κυνδὸν, ἄπαικτος (ἀπευκτὸς L. Bos.), ἀπαράλλακτος, Hesych.]

[Κύνδων, ποταμὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ· οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ, Hesych. Κύνδωνος ὄνομα ποταμοῦ, Theognost. p. 31, 28.]

Κυνεάγας [?], Hesychio est κυνόδων [κυδώδων codex].

Κυνεγκέφαλος, Hesych. ὁ τῆς ῥάχεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος γόνος.

[Κυνέας, ὁ, Cyneas, Eretriensis, ap. Herodot. 6, 101, Pausan. 7, 10, 2, ubi genit. Κυνέου. Scribendum fortasse Κινέου, cujus nominis exx. v. s. Κινέας. G. D.]

Κῠνέη, ἡ, Canis fluvialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, δορὰ κυνὸς ποταμίου σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, Eust. [p. 421, 6; 803, 46; 1959, 52], dicens subaudiri δορὰ, ut in παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη. [Lex. rhet. p. 274, 9 et Phot. p. 186, 17 : Κυνᾶς· τὰς περικεφαλαίας, ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνέων δερμάτων γινομένας, ἢ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρώτου. Commentum ineptum.] Licet autem in usu esse desierit materia ejusmodi περικεφαλαιῶν ap. posteros, nomen tamen id non exolevit, sed de galea e quavis materia dicitur. Hom. Il. Γ, [316] : Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον· Κ, [257] : Ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν Ταυρείην· Γ, [336] : Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν· Κ, [335] : Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην κυνέην· Μ, [384] : Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην. [Od. Κ, 206, Ξ, 276, al. Herodot. 2, 151 : Κυνέην χαλκέην· 7, 77 : Ἐκ διφθερέων πεποιημένας κυνέας. Κυνῇ Κορινθίῃ 4, 180, quod κυνέῃ scribendum. Eurip. Suppl. 717 : Κἀπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων.] Pro κυνέη autem per contr. dicitur Κυνῆ, proprie itidem Pellis canina : ut [Anaxandrides], Ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, [κυνῆ,] teste Polluce [5, 16]. Item et pro Galea, ut κυνέη. [Soph. Aj. 1287 : Εὐλόφου κυνῆς.] || Pileus, Galerus; nam Eust. [p. 613, 43] scribit apud antiquos reperiri ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν ἀσκητόν· quibus κυνείαις περικεφαλαίαις utebantur etiam contra imbres. [Soph. OEd. C. 314 : Κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει. Ἀρκάδος κυνῆς idem (fr. 261) ap. schol. Aristoph. Av. 1203; ex quo l. Hesych. : Ἀρκὰς κ., Ἀρκαδικὸς πῖλος.] Aristoph. Vesp. [443] : Οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα, Καὶ κυνᾶς. Et Nub. [267] Strepsiades ad Socratem incantantem nubes βροντησικεραύνους, ut sublimes tollantur, Μήπω, μήπωγε, inquit, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. Τὸ δὲ μὴ [μηδὲ] κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Item ap. Hesych. κυνῆ Βοιωτία : nam in Bœotia pulcriores κυνᾶς [male κύνες ap. Phot. p. 187, 2] fieri solitas scribit, quas in agris gestarent. [Κυνᾶς Βοιωτίας Demosth. C. Neær. p. 1377, 11. Βοιωτίαις κυνέαις ap. Theophr. H. Pl. 3, 9, 6, quod κυναῖς potius scribendum.] || At κυνέη Ἄϊδος dicitur Nubes densissima, unde κυνῆν Ἅδου δῦναι et κυνέην φορεῖν, est τὸ ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι, Eust. [p. 613, 24], qui Ἅδου κυνέην dicit esse τὸ τῆς κεφαλῆς ἀέριον κάλυμμα, δι' οὗ κρύπτεταί τις τὸ βλέπεσθαι ἢ ἐς τὸ πᾶν, ἢ κατὰ μόνον πρόσωπον. Hom. Il. Ε, [844] : Ἀθήνη Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης. [Aristoph. Ach. 390 : Λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν. Plato Rep. 10, p. 612, B. G. Dind. Ἅδου κυνῆ picta in fictilibus antiqui operis, De Witte *Cab. de Durand* p. 63, n. 204; conf. ib. p. 403, n. 1884; Mercurii, Idem *Ant. de M. le vic. Beugnot* p. 17, n. 15; p. 29, n. 29; it. pp. 35–37; *Vases de M. de M****, p. 26, n. 35; p. 35, n. 45; Viscont. Mus. Pioclem. t. 6, p. 84. Hase.] || Hesychio κυνῆ est non solum περικεφαλαία, πέτασος, πῖλος Ἀρκαδικὸς, sed etiam οἰκία. [Eadem interpretatio s. v. Κυνέη.]

[Κυνέηθεν, A pilo. Legebatur ap. Coluthum 233, ubi cod. Mut. κυνέησιν. Κυνέηφιν non male conjecit Julianus.]

Κύνειος, [ά, ον vel ὁ, ἡ,] Caninus. [Aristoph. Vesp. 231 : Ἧσθ' ἰμὰς κύνειος. Κυνείων γεύσασθαι, Carnes caninas gustare, Sext. Emp. p. 184. G. D. Basil. Epist. t. 2, p. 1135, D : Κυνείαν ἀπανθρωπίαν καὶ ἀγριότητα. Hippiatr. p. 189, 5 : Κόπρον κ. Achmes Onirocr. p. 256, 3 : Κύνειον γάλα. Hase.] || Exp. etiam [ab schol. ad l. Ar. sensum totius loci reddente] εὔζωνος, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, χαλεπός : et κ. θάνατος ex Aristoph. [Vesp. 898. Hesych. : Κ. θάνατον, ἄγαν φοβερόν.]

[Κύνειρα, ἡ. Eustath. p. 1822, 14 : Ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικεῖον, τὴν εἰρημένην κύνειραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένην, ὃν δὴ κύνα χοῖρον (i. e. pudendum muliebre) ἄλλη κωμῳδία φησὶ, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ, ἐμφαίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρῆσθαι καὶ τὸ κύνειρα. Κύνειρον per ἀπαλὸν exp. Theognost. p. 21, 23, sine expos. positum ap. Suidam.]

Κυνελφεῖ, Hesychio κρύπτει, Occulit, Abscondit. [Κυνεῖ, φιλεῖ, κύπτει Albert., non satis probabiliter.]

Κύνεος, ὁ, ἡ, Caninus, ut κύνειος. [Strato Anth. Pal. 12, 238 : Οἱ κύνεοι πῶλοι. Κύνειος δορὰ sine expos. ap. Suidam.] Dicitur etiam in malam partem pro Impudens, Proterve audax. Hom. Il. I, [372] : Οὐδ' ἂν ἔμοιγε Τετλαίη, κύνεός περ ἐών, εἰς ὦπα ἰδέσθαι. [Vitiose Hesych. et Suidas, Κυναῖος, ἀναιδής.] Hesiod. Op. [67], de Pandora : Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείην ἤνωγε. [Apoll. Rh. 3, 641 : Κύνεον κέαρ.]

[Κυνέτεια, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. Οἱ πολῖται Κυνετεῖς (κυναιτεῖς cod. Vratisl.) καὶ Κυνετειᾶται (κυνετειάται cod. Vratisl. Κυνετιάται vulgo)· οἱ τύποι γὰρ οὐκ ἀήθεις τῶν Ἀργείων, Steph. Byz.]

[Κυνετία, ἡ. Hesych. : Κυνετίαν (?), ἤτοι Ἄρεως κόρην, ἢ Ἀθηνᾶν, ἢ Πειθώ.]

[Κυνεύς. V. Κυνή.]

Κῠνέω, i. q. κύω, Osculor, Suavior. Hom. Od. Φ, [224] : Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. [P, 35, X, 499.] Cui versui subjungitur hic, Ὣς ὃ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε. [Hesych. : Κυνεῖν, τὸ ἀσπάζεσθαι. Eur. Alc. 183 : Κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα· Med. 1141 : Κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα παίδων· 1207.] || Pro σαίνω, ut exp. a schol. Aristoph. Ach. [1209] : Τί με σὺ κυνεῖς; ΔΙ. Τί με σὺ δάκνεις; || Pro προσκυνῶ, Adoro [Hesych. : Κυνεῖ, φιλεῖ, προσκυνεῖ] : ut in quodam scolio, cujus auctor fertur Hybrias Cretensis [ap. Athen. 15, p. 696, A] : Πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ, κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι, i. e., ut exp. Eust. [p. 1574, 10], προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην, καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα. [Eur. Cycl. 172 : Εἶτ' ἐγὼ οὐ κυνήσομαι (οὐκ ὠνήσομαι Tyrwhitt.) τοιόνδε πῶμα, τὴν Κύκλωπος ἀμαθίαν κλάειν κελεύων; || Aoristus primus Ἔκῡσα est, tanquam a præsenti Κύω, quod finxerunt grammatici : v. Etym. M. p. 543, 26; 549, 35. De eo HSt. post verba s. v. Κύω, In utero gesto, posita hæc scripsit :] At vero Κύω aliam quoque significationem habet, videlicet Osculor, Suavior. Frequens est ap. Hom. istud verbum in hac signif. Animadvertendum est autem, interdum ab eo corripi priorem syllabam in κύσαι, interdum produci, sed tum geminari σ, non in omnibus tamen exemplaribus. Ex Il., in quibus corripitur, sunt hi, Od. Π, [21] : Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα· Il. Ω, [477] : Ἄγχι δ' ἄρα στὰς Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἷας· Od. Ψ, [87] : Ἧ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα· Π, [190] : Ὣς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε· Ε, [463] : Κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν· Ξ, [279] : Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών. Producitur autem quum aliis in Il., tum his, Od. Ω, [235] : Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα Εἰπεῖν· Π, [15] : Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά· Il. Θ, [371] : Ἦ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. [Eur. Cycl. 550 : Ἐμ' οὗτος ἔκυσεν. Aristoph. Av. 141 : Τὸν υἱὸν ... οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας. Theocr. 20, 5 : Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα μηδ' ἐν ὀνείροις· ubi codd. κύσῃς.] Interim autem observandus est nobis quum ex his Il., tum ex aliis mos osculandi manus, item genua, necnon caput, et peculiariter etiam oculos. Manus certe osculationem habemus et in Apollon. [Rh. 1, 313] : Καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν. Sic Ari-

stoph. Nub. [81] : Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. [Theocr. 23, 18 : Ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις καὶ κύσε τὰν φλιάν. Adorandi signif. Anth. Pal. 6, 283 : Ἣ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν. || Κυρίσαι, φιλῆσαι ap. Phot. p. 191, 20. Scripturam depravatam κυρίσαι pro κύσαι fraudem fecisse Photio monuit Schleusnerus.] Aristot. H. A. 6, [2] : Κύουσιν [κυνοῦσι correctum ex codd.] ἀλλήλας αἱ περιστεραὶ, Se osculantur mutuo columbæ. [Et paullo post : Ἀναβαίνει καὶ μὴ κύσας.] Ceterum putarunt quidam alteram verbi hujus κύω signif. hac esse posteriorem ; sed quum nullum hujus rei testimonium afferatur, et Κυέω ap. Hom. alteram illam signif. habeat, huic Κυέω, cui series alphabetica priorem sedem tribuit, subjunxi κύω illi synonymum.

[Κυνζηθμὸς vitiose pro κνυζηθμὸς, quod v.]

[Κυνῆ. V. Κυνέη.]

[Κυνὴ, πόλις Λυδίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κυνεύς καὶ Κύνιος (κύνειος cod. Vratisl.), Steph. Byz.]

[Κυνηγεῖον vitiose pro κυνήγιον. V. Κυνηγία.]

Κυνηγεσία, ἡ, et Κυνηγέσιον, τὸ, Venatio, Venatus, sicut κυνηγία et κυνήγιον a Κυνηγός. [Herodot. 1, 36 : Λυδῶν λογάδας καὶ τὸ κ. πᾶν συμπέμψω, Ministerium venaticum, i. e. venatores cum canibus. Schweigh. Sic Xen. Cyn. 10, 4 : Ὑπάγειν τὸ κ. Pollux 5, 17 : Καὶ ἡ τῶν κυνῶν δὲ ἀγωγὴ κυνηγέσιον ὁμωνύμως τῷ ἔργῳ καλεῖται. K. de lupis qui in sodalitio venatum exeunt Aristot. H. A. 8, 5 : Ἀνθρωποφαγοῦσι δ' οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια. De venatione Eur. Hipp. 224 in versu, ut videtur, spurio : Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη ;] Xen. [Cyn. 6, 11] : Ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. Et [3, 11] : Τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. Et ap. Plat. Leg. [6, p. 763, B] : Κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν. [Rep. 3, p. 412, B : Θήρας τε καὶ κυνηγέσια. Isocr. p. 148, E : Περὶ τὰ κ. διατρίβειν. Polyb. 32, 15, 5 : Τὴν ἐξουσίαν τὴν περὶ τὰ κ.] Sic Plut. Artox. [c. 6] : Ἐν μὲν τοῖς κυνηγεσίοις. [Themist. c. 29. Joseph. A. J. 1, 18; 16, 10. Figur. Plato Protag. init. : Ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν· Lach. p. 194, B : Βούλει οὖν καὶ Νικίαν τόνδε παρακαλῶμεν ἐπὶ τὸ κ. ;] Invenitur autem et alterum, sc. κυνηγεσία. Galen. : Ὅσοι κυνηγεσίαν καὶ τὴν ἄλλην θήραν ἐξεῦρον, ubi observa obiter θήραν generale esse, sub quo comprehendatur κυνηγεσία. [Plut. V. Alex. c. 40 : Ἐν ταῖς στρατείαις καὶ ταῖς κυνηγεσίαις. Anon. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 237 : Παλαίστρα καὶ κυνηγεσία. Diog. L. 6, 31 : Ἐξῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ κυνηγεσίᾳ· ubi HSt. κυνηγέσια.] Legitur vero et ap. Xen. in plerisque ll. τοῦ Κυνηγετικοῦ, et nominatim in ejus principio, gen. plur. κυνηγεσιῶν a nom. sing. κυνηγεσία. [Femininæ formæ exx. Xenophontea nunc remota sunt κυνηγεσιῶν, quod 1, 2 et alibi legebatur, in κυνηγεσίων mutato. Κυνηγεσίαν ex κυνηγίαν corruptum notabimus s. Κυνηγία. Forma Dorica ap. Zosim. Anth. Pal. 6, 183 : Δίκτυα ... τριχθαδίης δῶρα κυναγε-

α

σίης. Anon. ib. 7, 338, ubi cod. Pal. κυνηγεσίης.]

Κυνηγετέω, affertur pro Venor : quod potius Κυνηγέω. [Aristoph. Eq. 1382. Plato Leg. 7, p. 824 : Μηδεὶς θηρευτὰς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπη περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν. Æschin. p. 90, 7 : Ἐς ἀγρίους κυνηγετῶν. Polyb. 31, 22, 3 : Ἐκεῖ ἐπιμελῶς εἰώθει κυνηγετεῖν τὸν ὗν. || Indago, Persequor. Soph. Aj. 5 : Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου (Ajacis). Plut. V. Crassi c. 4 : Περιβαλλόμενον ἑαυτὸν αἰσθανόμενος καὶ κυνηγετούμενον ὑπὸ τῶν τυράννων. Forma Dor. Æsch. Prom. 573 : Ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ, ubi libri κυνηγετεῖ. Eurip. Herc. F. 896 : Κυναγετεῖ τέκνων διωγμόν. || Κυνηγέσσω, forma a Theognosto p. 143, 20, cum similibus verbis πυρέσσω, ἐρέσσω, ἀηθέσσω comparata, quam in dubitationem vocavit Lobeck. Paralip. p. 438 : « Buttmannus (Gramm. vol. 2, p. 310) non solum in hoc reprehendendus quod κυνηγέτης ex κυνηγητὴς ortum putat, sed labitur longius a κυνηγέτης κυνηγέττειν, quomodo ab ἐρέτης ἐρέσσειν, derivatum esse affirmans, testem citat Phrynich. in Bekk. An. p. 48 : Κυνηγεττεῖν διὰ δυοῖν ττ λέγουσι, pro quo κυνηγέττειν scribi vult. Ac legitur hoc ap. Theognostum p. 143, 20 : exemplum vero aut hujus scripturæ aut illius extat omnino nullum. Phrynichus sine dubio neutrum Atticis tribuit, sed potius κυνηγετεῖν διὰ δ'

sive τεττάρων (συλλαβῶν), ut in Eclog. p. 428, κυνηγέτης οἱ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως προφέρουσι. Etenim nominum in ατης, ετης et ετος numerus haud exiguus superest, sed a nullo eorum verbum in αττω, εττω progignitur, neque πυρέσσω a πυρετὸς, sed a πῦρ, vel ἐρέσσω ab ἐρέτης, sed a primitivo ἔρω ἐρέω ἐρέθω ... eodem fortasse tempore, sed flexu diverso ἐρέσσω propagatum est et ἐρέτης. »]

[Κυνηγέτημα, τὸ, Venatio. Const. Manass. Chron. 5650 : Θήρας αὐτὸς ἐφρόντιζε καὶ κυνηγετημάτων.]

Κυνηγέτης, ὁ, Venator. Cujus fem. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, Venatrix. Ap. Hom. Od. I, [120] : Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. Xen. Cyneg. [6, 11] : Τὸν δὲ κυνηγέτην ... ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. [Eurip. Rhes. 325 : Οὐ παρὼν κυνηγέταις· Herc. F. 860 : Ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνα· Hec. 1174 : Ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον ὡς κυνηγέτης. Plato Euthyd. p. 290, B, Rep. 4, p. 432, B, et alii quilibet. Dor. Κυναγέτας ap. Pind. Nem. 6, 26, Eur. Bacch. 869, 1187. Κυνηγέτις Ἄρτεμις Pollux 5, 13.] Sed κυνηγέτιδι [recte κυναγέτιδι codex] ἀγανέᾳ in Epigr. [Antipatri Sidon. Anth. Pal. 5, 115], Venatorio jaculo. [Ach. Tat. Leuc. 8, 12, de venatrice amore capta : Ἡ κ. μετὰ τὴν θήραν ἣν τεθηραμένη. Hase.]

Κυνηγετικὸς, ἡ, ὸν, Ad venationem s. venatorem pertinens, Venatorius. [Plato Euthyphr. p. 13, A.] Chion Epist. 2 : Καὶ τἄλλα ἐπεμελήθη ὅπως μὴ πονηρά τις ἡμῖν ἡ ὁδὸς καὶ κυνηγετικὴ γένοιτο, ἀλλὰ ὀχημάτων τε χάριν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς, ἁβροτέρα, Ne iter esset venatorium, i. e. Quale venatorum esse solet. Venationis studiosus, Venationi deditus et aptus, Bud. ap. Athen. Plut. quoque κυνηγετικοὺς et ἱππικοὺς dixit in Fabio [c. 20], uno eodemque in l., Venationis et rei equestris studiosos. [K. καὶ θηρευτικὸς Mor. p. 52, B. Κυνηγετικώτατος Bardesan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 276, E. Τὰ κυνηγετικὰ ἐπεθώϋξα Niceph. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 470, 5.] || Κυνηγετικὸς Xenophontis, subaud. λόγος, Liber artem venandi tradens, de arte venandi. Ea forma, qua vocatur alius ejusd. scriptoris liber Ἱππαρχικὸς, et alius Οἰκονομικός. [|| Κυνηγετικὴ, ἡ, Ars venandi. Plato Euthyphr. p. 13, A et B. || Κυνηγετικὴ nomen Græcum unius ex columnis Herculis, respondens Libyco Ἄβεννα, ap. Eust. ad Dionys. P. 64.]

Κυνηγετικῶς, q. d. Venatorie, Venatorum more, Venatoria arte. [Pollux 5, 9 ; Tzetz. Exeg. p. 101, 27.]

[Κυνηγέτρια, ἡ, Venatrix. Hœschel. ad Sirac. 290. Schæfer.]

Κυνηγέω, Venor. [Aristot. H. A. 10, 22 ; Philo Leg. Alleg. 2, p. 61, A.] Athen. 12, [p. 539, D] : Λεοννάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοκυνήγοις οὖσιν, αὐλαῖαι ἑκατὸν σταδίων ἠκολούθουν, οἷς περιϊστάντες τὰς θήρας ἐκυνήγουν. Utitur et alibi. [Diodor. Ecl. p. 495, 13 : Ἔν ἄγριον κυνηγοῦντες. Sed Diodorus fortasse scripserat κυνηγετοῦντες, ut 3, 44 : Τροφὰς ἔχουσι κυνηγετοῦντες, ubi duo codd. κυνηγοῦντες. Eadem scripturæ diversitas ap. Palæphat. p. 33, et alios. Plut. V. Pelop. c. 8 : Ὡς ἁλύοντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν· Mor. p. 917, E.] Plato autem in Epist. p. 122 [349, B : Ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἡρακλείδην] dixit etiam pro Vestigo hominem. [Plut. V. Alc. c. 6 : Δραπετεύων (Alcibiades) ἀτεχνῶς ἐκυνηγεῖτο· Mor. p. 829, D. Dor. Bion 1, 60 : Τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις ; ubi non recte Valcken. κυναγέ. Cetera Lobeck. ad Phryn. p. 432 recte monet κυνηγὸς et κυνηγεῖν inde ab Aristotelis temporibus increbuisse, antiquiores κυνηγέτης et κυνηγετεῖν prætulisse videri.]

[Κυνηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Κυνηγητῆρας Manetho 4, 337.]

Κυνηγία, ἡ, Venatio, Venatus. Soph. Aj. [36] : Ἔδην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ. [Scribendum κυναγίᾳ ex cod. Palat., quod legitur ap. Eur. Hipp. 109 : Τερπνὸν ἐκ κυναγίας τράπεζα πλήρης, restituendumque pro forma vulgari κυνηγίαις, cum Elmslejo Bacch. 339. Nam eadem hujus substantivi atque κυναγὸς ratio est, cujus sola forma Dorica usos esse Tragicos s. v. Κυνηγὸς dicetur. Recte vero κυνηγία ap. Polyb. 4, 8, 9; 8, 27, 4; 23, 1, 8, Diodor. 4, 34 (ubi var. lect. κυνηγεσία). Eidem 3, 36, ἐλεφάντων κυνηγίαν pro θήραν ex codd. sex restitutum. Ἐν κυνηγίᾳ Clem. Al. p. 12, 9. Γεωργίας καὶ κυνηγίας Plut. Mor. p. 700, E. G. Dind. Parthen. Erot. p. 133, 1 ed. Teucher. : Τὸν μὲν Φί-

λοττον ἐν κυνηγίᾳ διαφθαρῆναι. Eratosth. Cataster. c. 34 : Ἐν τῇ καλουμένῃ Κυνηγίᾳ. Hase.]

Κυνήγιον, τὸ, pro eodem [κυνηγία], Plut. Alex. p. 225 [c. 40] et alibi. [Polyb. 10, 25, 4 : Αἱ ἐν τοῖς κυνηγίοις κακοπάθειαι καὶ τόλμαι. Inter κυνηγίαις et κυνηγίοις, κυνηγίαν et κυνήγια variant codd. Diodori 5, 29 et 76. Athen. 15, p. 677, E : Λέοντος, ὃν ἐν κυνηγίῳ καταβεβλήκει. Theodor. Prodr. 2, 416, p. 89 : Κἀν τῷ παρόντι τῆς κόρης κυνηγίῳ. Κυνηγείοις ap. Tzetz. ad Lycophr. 12, quod κυνηγίοις scribendum. || Κυνήγια et Κυνηγέσια ab scriptoribus medii ævi Pugnæ bestiarum dicuntur, quæ populo spectandæ exhibebantur : v. exx. ab Ducangio collecta. || Κυνήγιον, nomen loci Cpoli, in quem violenta morte peremti projiciebantur. V. script. anon. in Combef. Orig. Cpol. vol. 1, p. 11, et quæ ex Codino excerpsit Suidas s. h. v.]

[Κυνηγὶς, ίδος, ἡ, Venatrix. Sic inscripta fuit Philetæri comœdia, citata ab Athen. 7, p. 280, C (ubi codex Κυναγίδι); 13, p. 570, F; 572, D; 587, E.]

Κυνηγὸς, ὁ, ἡ, Venator, Venatrix, a ductandis canibus. [Aristot. H. A. 7, 28; 10, 7; Diodor. 3, 35; Callixen. ap. Athen. 5, p. 201, B; Plut. Comp. Lysandri c. Sulla c. 2, Lucull. c. 8. Conf. Κυνηγέω. Dor. κυναγὲ παρσένε ap. Aristoph. Lys. 1272. Theocr. 23, 10; 30, 25. Qua forma constanter usos esse Tragicos et librorum in ea consensus docet (v. Æsch. Ag. 694, Eurip. Hipp. 1397, Suppl. 888, Phœn. 113, 1176, Iph. T. 284) et diserte præcepit Phrynich. p. 428 : Κυνηγός· τοῦτο τοὔνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται· οἱ μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δωρίζουσι τὸ η εἰς α μετατιθέντες κυναγός· οἱ δ' Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι καὶ τὸ η φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. Male vero ap. Polluc. 5, 43 codex Jungerm. κυναγοὺς pro κυνηγούς. || Κυνηγοὶ, Arenarii, οἷς ἡ μάχη πρὸς τὰ θηρία, ut est in Epist. Basilii ad Julian. Zonar. ad Can. 130 Synodi Carthag. : Θηριομάχοι, οἳ καὶ κυνηγοὶ ὀνομάζονται. Similiter schol. ad Basilic. 21, p. 559. Κυνηγοὶ ἢ μῖμοι in Nov. 115 Justin. c. 3, § 10.] Ceterum hoc in κυνηγέτης, potius in κυνηγὸς, quod illo prius est, animadverti debet, sonare quidem ad verbum Canum ductor, sicut et κυναγωγὸς, dicique κυνηγὸς ea forma, qua κεκυηγὸς in Epigr., sed tamen usum obtinuisse, ut κυναγωγὸς de Eo dicatur peculiariter, qui illo ductandi canes officio fungitur; at κυνηγὸς, sicut et κυνηγέτης, generaliter de Venatore.

Κυνηδὸν, Canum more, Ritu canino, [ὡς κύων Hesych. et Photius. Sophocles fr. 646.] Lucian. [Tim. c. 54] : Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος· est enim canis animal παμφάγον et βορὸν, Athen. Item Aristoph. [Nub. 491] : Κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; Canino more comedam, Canina voracitate deglutiam. [Phot. p. 187, 5 : Κ. καὶ τὸ χαμαὶ συνουσιάζειν, καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας.] Pro eod. dici etiam Κυναδὸν, tradunt VV. LL. interpretantia Canine, Canum ritu. [Scriptura vitiosa.]

[Κυνηλἄσία, ἡ, Canum incitatio, Venatio. Callim. Dian. 217.]

Κυνηλατέω, Canes agito, cieo, Venor, i. q. κυνηγέω et κυνηγετέω. Nicand. Ther. [19] de scorpione : Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἁπλανὲς αὕτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

Κυνήποδες, οἱ, Ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram. Xen. Eq. [1, 15] : Περὶ γεμὴν τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν ἢ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν, τὰ αὐτὰ λέγομεν, ἅπερ περὶ τῶν ἔμπροσθεν. V. Μεσοκύνια. [Pollux 5, 65.] Vocantur et κύνες. [Hesych. : Κύνες, τοῦ ἵππου τῆς ὁπλῆς μέρος. Κύων, ... οἱ δὲ τὴν νόσον τὴν οὕτω λεγομένην κύνα.]

[Κυνητικὸν, Ἰβηρίας τόπος πλησίον Ὠκεανοῦ. (*Cuneus ager* ap. Pomp. Melam 3, 1, ubi v. Tzschuck. Not. exeg. vol. 3, p. 18, et Strab. 3, p. 137 : Τὴν προσεχῆ τούτῳ χώραν τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κούνεον, σφῆνα σημαίνειν βουλόμενοι.) Ἡρόδωρος δεκάτῳ τῶν καθ' Ἡρακλέα. Οἱ οἰκοῦντες Κύνητες καὶ Κυνήσιοι, Steph. Byz. Κύνητες ap. eund. s. v. Γλῆτες et Ἰβηρία ex Herodoro et ap. Herodot. 4, 49; Κυνήσιοι ap. eund. 2, 33.]

[Κυνητίνδα. HSt. post verba s. Ἀκινητίνδα apposita :] At Κινητίνδα Ludum esse dicit [Pollux 9, 110, 114], quo sese osculabantur, a κινέω [κυνέω] pro καταφιλέω sumpto. De quo Crates ap. eum dicit : Παίζειν ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κινητίνδα ὥσπερ εἰκὸς τοὺς καλοὺς φίλους. Sed vereor ne κυνῶ et κυνητίνδα scrib. sit. [Quæ ex codd. sunt restituta. In κινητρίνδα corruptum ap. Moschop. Π. σχεδῶν p. 164.]

[Κυνθάνω. Hesych. : Κυνθάνει, κρύπτει. Pro κευθάνει.]

[Κυνθιάς. V. Κύνθος.]

Κύνθιον, Hesychio προσωπεῖον ξύλινον, Larva lignea. [Supra Κυλίνθιον cum eadem interpr.]

[Κυνθογενὴς, ὁ, ἡ, In Cyntho natus. K. φύτλη (Apollo Delius), Dosiad. Anth. Pal. 15, 25, 9.]

[Κύνθος, ὁ, Cynthus, mons Deli insulæ. Hom. H. in Apoll. 141 : Ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος. Strabo 10, p. 485. Insulam ipsam Cynthum olim esse vocatam annotavit Steph. Byz. s. v. Δῆλος : Ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος ἀπὸ Κύνθου τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ Ἀπόλλων Κύνθιος. Idem infra : Κύνθος· παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος (ubi post Κύνθος verba nonnulla exciderunt). Ὁ οἰκήτωρ Κύνθιος καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, καὶ Κυνθιώτης καὶ Κυνθιῶτις θηλυκῶς. Κύνθιον ὄχθον Eur. Iph. T. 1098. Κυνθίαν ἔχων (Apollo) ὑψικέρατα πέτραν Aristoph. Nub. 596. Κυνθιὰς, άδος, ἡ, Callim. Apoll. 61 : Αἰγῶν Κυνθιάδων.]

[Κυνία, ἡ, (λίμνη), Cynia, lacus Ætoliæ. Strabo 10, p. 459.]

[Κυνία, i. q. κυνοκράμβη, quod v.]

Κυνίας, Hesychio πῖλος ἢ χείρ. [Prior interpretatio apta est substantivo κυνέη.]

Κυνίδιον, τὸ, Catellus. [Aristoph. Pac. 481, 641; Xenoph. OEc. 13, 8.] Aristot. [Rhet. 3, 4] : Ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Plut. [Mor. p. 673, E] : Πεπλασμένον ἐκ τῶν ἀλεύρων κυνίδιον ἢ βοΐδιον. Idem [et Lucian. Sympos. c. 19] dicit κ. Μελιταῖον, ut Athen., Κυνάρια Μελιταῖα. [Κ. Σερίφιον Aristoph. Ach. 542. Λίχνα κυνίδρια Psellus in excerptis ex Basilio ap. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 214, fortasse librarii errore pro κυνίδια. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 291, 12 : Ἐν τῶν Μελιταίων κυνίδιον. Agath. Hist. p. 293, 17 ed. Bonn. : Τὰ κυνίδια τὰ Μελιταῖα ἐπὶ ταῖς στέγαις διέρποντα. Galen. vol. 4, p. 639, 8 : Τὰ νεογενῆ κ.· et vol. 14, p. 459, 5 : Τῶν μήπω βλεπόντων κ. Lucian. Pisc. c. 34 : Ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν. Hase.]

Κὔνίζω, Canem ago, Cynicen sector, Cynicam institutionem et disciplinam amplector. [Pollux 5, 65; Epictet. Diss. 3, 22, 1 et 67.] Diog. L. Zenone p. 364 [7, 121] : Ψευδεῖ μὴ συγκαταθήσεσθαι μηδενὶ, κυνιεῖν τε αὐτόν· εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν, σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν· Cynicam sectam amplexurum, ut Interpr. vertit. [Clem. Al. p. 353 : Σωκράτους δὲ ἀκούσας Ἀντισθένης μὲν ἐκύνισε.] At pro Cynicum ago aut etiam Canem ago, accipitur in hoc apophthegmate Diogenis Cynici ad Aristippum cum Laide itidem rem habentem, verum non itidem gratis [ap. Athen. 13, p. 588, F] : Ὦ Ἀρίστιππε, κοινῇ συνοικεῖς πόρνῃ· ἢ κύνιζε γοῦν, ὡς ἐγὼ, ἢ πέπαυσο. [Julian. Or. 6, p. 181, C. Lucian. De morte Peregr. c. 43 : Τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν. Hesych. : Κυνίζει, μετὰ βλακίας (scr. βλακείας) περιπατεῖ. || Κυνιστέον apr Julian. in inscr. Orat. 7, p. 204 : Πρὸς Ἡράκλειον κυνικὸν περὶ τοῦ πῶς κυνιστέον.]

Κυνικιόω, Canem irrito, VV. LL. [Vox nihili.]

Κύνικλος, ὁ, Cuniculus. E Polybio [12, 3, 10] : Κύνικλος πόῤῥωθεν δρώμενος δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν. Sunt qui κούνικλος scribant cum diphthongo, ut supra. [Quod v.]

Κυνικὸς, ἡ, ὸν, Caninus. Xen. Cyrop. 5, [2, 17] : Κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Plut. [Mor. p. 133, B] : Τὸ κ. καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν. [Κ. καύματα i. q. κυνοκαύματα, Caniculæ æstus, Memnon p. 123 Or.] Item κ. σπασμὸς [et κύων simpliciter ap. Galen. vol. 8, p. 41], Canina convulsio, Affectio musculorum maxillarium, per quam os, nasus, oculus, atque adeo dimidia faciei pars in obliquum torquetur, Gorr. e veteribus, addens hunc affectum nonnunquam dici Convulsionem, nonnunquam vero Paralysin; esse enim ejus duas causas, spasmum et paralysin : sed spasmum quidem, ejus partis, quæ apparet distorta : paralysin autem, partis oppositæ, quæ videtur naturalem habitum servare. Plura vide ap. Eund. [et Galen. vol. 18, 2, p. 930 ed. Kühn.] Celsus 4, 2, dicit

esse Morbum faciei, quo os cum motu quodam pervertitur, ideoque nihil aliud esse quam distensionem oris. [Nicet. in Cocchii Chirurg. p. 8 : Ἐπὶ τῶν κυνικῶς σπωμένων. Antyll. in Matth. Med. p. 309.] || Κυνικοὶ dicebantur etiam Antisthenis et Diogenis sectatores, a Κυνόσαργες, ut quidam ap. Diog. L. [6, 13] volunt, quondam Antisthenes in eo Gymnasio disserebat; ipse vero in præfatione κυνικοὺς dictos tradit ἀπὸ τῶν σχωμμάτων. Eust. quoque [p. 1822, 10] cynicos scribit solitos φιλεῖν τοὺς ὀρθὰ πεπαιδευμένους, ὑποσαίνοντας καὶ οἷον κνυζωμένους εὐνοϊκώτερον, καὶ αὖ πάλιν καθυλακτεῖν τῶν ἑτέρως διακειμένων. Ipse autem Diogenes ap. Diog. L. [6, 60] rogatus quamobrem Κύων appelletur, respondit, Τοὺς μὲν διδόντας σαίνων, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων. Item ap. Dem. Phaler. [De eloc. § 274] : Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἐοικέτω καὶ δάκνοντι. Rursum Eust. [p. 1817, 23] e veteri historia tradit κυνικοὺς fuisse κακολόγους καὶ βοροὺς καὶ ἀνεστίους καὶ ἀνοίκους. Vide et quæ ap. Athen. fere sub fin. libri 13, in Cynicos quidam dicit, ubi eos quod in cane pessimum est, imitari scribit, optimis neglectis, sc. τὸ λοίδορον καὶ παμφάγον τοῦ ζώου. [Ὁ κ. Διογένης Plut. Mor. p. 107, E. Θράσυλλος ὁ κ. p. 182, E. Lucian. Merc. cond. c. 34 : Κυνικὸς ἀντὶ στωικοῦ γεγένηται.] Et κ. φιλοσοφία, Cynice, Auson. [|| Adverb. Κυνικῶς. Plut. Mor. p. 601, E : Ἐπιδεικνύντες τὰ αἰδοῖα κυνικώτερον. G. D. Jo. Chrys. t. 10, p. 92, D ed. Paris. alt. : Καὶ τί τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων ἀναισχυντότερον; τί ἀναιδέστερον καὶ κ.; Positiv. Porphyr. De abstin. ed. Rhoer. p. 218, 5 : Ὅπως ἂν καὶ φωνηθῇ, εἴτε κυνικῶς, ἢ βοϊκῶς. Hase. Alia significatione dictum ex Niceta supra attulimus.]

[Κύνιξις, εως, ἡ.] Κυνίξεις [?], Hesychio ἀκροβολισμοί, Velitationes.

[Κύνιος, Caninus. Alex. Trall. 9, p. 163 (?). Angl. Vitiose pro κύνειος.]

[Κυνίσκα (Dor. pro Κυνίσκη), ἡ, Cynisca, Archidami regis filia. Pausan. 3, 8, 1; 15, 1; 5, 12, 5; 6, 1, 6. || Soror Agesilai. Xen. Ages. 9, 6. || Puellæ Siculæ nomen ap. Theocr. 14, 8.]

Κυνίσκη, ἡ, Catella, Parva canis, in VV. LL. ex Aristoph. [Ran. 1360.]

Κυνίσκος, ὁ, Catellus. [Procop. Hist. p. 530, A : Σκυλάκων, οὕσπερ κυνίσκους τανῦν καλοῦσιν. G. D. Basil. t. 1, p. 88, D : Ζωοτοκεῖ δὲ τὰ γαλεώδη καὶ οἱ κυνίσκοι. Hase. || Dimin. pro Κυνικὸς, Minutus cynicus. Lucian. Pisc. c. 45 : Τὴν πήραν, ἣν ὁ κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ.] || Κυνίσκοι dicuntur etiam Pisces quidam, VV. LL.

[Κυνίσκος, ὁ, Cyniscus, (Lacedæmonius, ut videtur) ap. Xenoph. Anab. 7, 1, 13. || Mantinensis, victor Olympicus, Pausan. 6, 4, 11. || Cognomen Zeuxidami. Herodot. 6, 71 : Καί οἱ (Leotychidi) γίνεται παῖς Ζευξίδημος, τὸν δὴ Κυνίσκον μετεξέτεροι Σπαρτιητέων ἐκάλεον.]

Κυνισμὸς, ὁ, Cynica institutio, Tac.; Vita Cynica s. e Cynicorum præceptis instituta. [Pollux 5, 65.] Diog. L. [6, 2 : Κατῆρξε (Antisthenes) πρῶτος τοῦ κυνισμοῦ·] in Mened. p. 309 [6, 104] : Ὅθεν καὶ τὸν κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὰς ὁδόν. [Dio Chrys. vol. 1, p. 677 : Τὰς ἐκμελεῖς καμπὰς καὶ λήρους καὶ κυνισμοὺς καὶ ὀλέθρους. Schneid. Eunap. p. 3, 23 ed. Boisson., de Carneade : Τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανὴς, εἴ τινα καὶ κυνισμοῦ χρὴ λόγον ποιεῖσθαι. Hase. Julian. Or. 7, p. 209, A.]

[Κυνιστέον. V. Κυνίζω.]

[Κυνιστὶ, Canino more, Veluti canis. Posidonius ap. Athen. 4, p. 152, F : Χαμαὶ ὑποκαθήμενος, τὸ παραβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ κυνιστὶ σιτεῖται. Schweigh.]

Κυνίσφηλος, s., ut alii scribunt, Κυνίφηλος, Hesychio est ἀπατητικὸς, Deceptor, Impostor. [Κυνίσφειλον cod. Voc. corruptum.]

[Κυνίτης (?)· τὰ διὰ τοῦ ιτης, Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 230, 27.]

[Κύννα, ἡ, Cynna. Steph. Byz. : K., πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἢ Κύννου τοῦ ἀδελφοῦ Κοίου. Τὸ ἐθνικὸν Κυνναῖος. « *Cynnensis* episcopus occurrit in subscript. Concilii Nicæni in Vaticano. In cod. Canon. *Cynensis* et *Cynon.* » Holsten.]

[Κύννα, ἡ, Cynna, meretrix Atheniensis. Hesych. et Phot. et Arcad. p. 96, 22 : K., ὄνομα πόρνης. Aristoph. Eq. 765 : Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ· Vesp. 1032. Pac. 754 : Οὗ (Cleonis) δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον. || Κύνα, Philippi Macedonis filia, ap. Arrian. Anab. 1, 5, 7. Quod nomen ipsum quoque Κύννα scribendum videtur, ut scribitur apud Athen. 4, p. 155, A. Κυννάνη id. 13, p. 560, F, ubi apogr. Palat. Κυνάνη, ut scribitur ap. Phot. Bibl. p. 70, 42, in Exc. ex Arriani opere perdito. G. Dind.]

[Κύννειος, ὁ, cognomen Apollinis, de quo Photius p. 187, 7, ex eoque Suidas : Κύννειος (Κυνεῖος Photius, Κύνειος Suidæ codex Paris. A, Κυνήειος vulgo ap. Suidam, quod κυνίειος scriptum in cod. Bruxell. a m. pr., Κύνιος ap. Polyb. 32, 25, 12 : Τὸ τοῦ Κυνίου Ἀπόλλωνος τέμενος τοῦ περὶ Τῆμνον. Κύννιος, Ἀπόλλωνος ἐπίθετον ap. Hesych. et Κυννίου Ἀπόλλωνος s. v. Κυννίδαι. Verum videtur Κύννειος, quod confirmatur lapidis Corinthii auctoritate ap. Bœckh. vol. 1, p. 573 : ΑΠΟΔΑΩΝΟΣ ΚΥΝΝΕΙ[ΟΥ]), Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτως λεγόμενος, ὃν ἱδρύσατο Κύννις (Κύνης Photius, unde Κύννης Bernhardyus, collato genitivo Κύννου, quem s. v. Κυννίδαι memorabimus), Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν ιβ'. *** (lacunam indicavit Hemsterh.) θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι· τοῦ κνυζηθμοῦ γὰρ αἰσθομένους (ἁρπασθῆναι τοῦ κνύζειν· τοὺς γὰρ αἰσθομένους Photius) κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττῷ (verba ἐν Ὑμηττῷ, ab hoc loco aliena fortasse post τὰ βρέφη sunt collocanda) ἀπὸ τῶν κυνῶν. Κράτης (addendum δὲ) ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει, Τὸ δὲ Κύννειόν (Κυνήειον Phot. et Suidas) ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερὸν (ἱερὸν om. Suidas) Κυννείου (Κυνηείου Suidas). *** (Hic quoque nonnulla exciderunt, quæ sic explet Hermannus ap. Bernhardyum, ἀναλίσκεται δὲ εἰς τὰς θυσίας τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κυνείου) τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θυννεῖον Ἁλῆσι (ἁλήσει codex Photii a m. pr., ἁλῆισι a correctore, ἁλήσιον Suidas), καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη. Ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννείῳ (Κυνηείῳ Phot. et Suidas) Ἁλῆσι, οὗ (Ἁλησίου Photius et Suidas in codd., ἁλήσιον in ed. Med.) Δημήτριος (statuam Demetrii intelligit Hemst.) ὁ βασιλεύς. Apparet ex his de origine nominis non constitisse veteribus. A canibus qui derivarunt, simplici ν Κύνειος scribere debuerunt. G. D.]

[Κυννίδαι, οἱ, Cynnidæ. Hesych. : Κυννίδαι, γένος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυννίου Ἀπόλλωνος. Harpocr. : Κυνίδαι· Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. Γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οἱ Κυνίδαι. Scribendum utrobique Κυννίδαι ex cod. Angelico et Photio p. 187, 21, quibuscum consentit Lex. rhet. p. 274, 16, et Etym. M. p. 545, 51 : Κυννίδαι, γένος ἱερὸν Ἀθήνησιν ἀπὸ Κύννου ἢ Κυννίδου (Κύνου ἢ Κυνίδου Etym.) ἥρωος. Κυνίδαι Suidas. G. Dind.]

[Κύννος inter nomina in ννος ap. Arcad. p. 63, 2.]

[Κυνοβάλανοι, οἱ, Caniglandarii, gens ficta ab Luciano V. H. 1, 16.]

[Κυνοβάμων, ὁ, ἡ. Hesych. : K., ἵππος τις οὕτω προσαγορεύεται. Idem qui κυνοβάτης.]

Κυνοβάτης, ὁ. Hippiatria [p. 262], de admissario asino : Τὰ μεσοκύνια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἐχέτω, μηδὲ ταπεινὰ, μηδὲ κυνοβάτης ἔστω· h. e. Talis nitatur, vel κυνήποδι. Hæc Bud. At Polluci adjective dicuntur κυνήποδες ἵπποι : qua tamen signif., non declarat.

[Κυνοβλαβὴς lectio vitiosa. V. Κοινοβλαβής.]

Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, Cui est caninus aspectus, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, ut Hom. de impudente. [Hesych. : Κυνοβλῶπες, κύνειον ὁρῶντες.]

[Κυνοβορὰ, ἡ, Canum cibus. Schol. Aristoph. Pl. 293 : Κυρίως δὲ (κινάβρα) ἡ τῶν κυνῶν βορὰ, κυνοβορά τις οὖσα. Tzetz. Hist. 13, 279 : Ἡ κυνοβόρα (sic) δὲ κυνῶν τροφὴ καὶ μόνων.]

[Κυνόβρωτος, ὁ, ἡ, A canibus discerptus. Diog. L. 9, 4.]

[Κυνογάμια, τὰ, Nuptiæ cynicæ. Theodoret. Græc. aff. curat. p. 173, 4 (470 Gaisf.) : Τοῦ πάθους ἐπαναστάντος Ἱππαρχίαν τὴν Μαρωνεῖτιν δημοσίᾳ ἔγημε (Crates cynicus) καὶ τὰ κυνογάμια ἐν τῇ Ποικίλῃ ἐτέλεσε· et iisdem fere verbis Clem. Al. p. 619. Κυνογαμία, ἡ, ap. Suidam s. v. Κράτης : Γήμας δὲ Ἱππαρχίαν τὴν Μαρωνεῖτιν κυνογαμίαν τὸν γάμον ἐκάλεσε. Nisi hic quoque κυνογάμια scripsit.]

Κυνόγλωσσον, τὸ, [πόα τις, Hesych.] q. d. Canina lingua, herba quædam foliis latifoliæ plantaginis, diversa tamen ab ea, quæ officinis Lingua canis vocatur, Gorr. || Plantago, quæ et ἀρνόγλωσσον, Diosc. [2, 153.] Sed minor potius quam major intelligi debet, quod τῷ κυνογλώσσῳ proprie dicto similior sit quam major. [Κυνόγλωσσος ap. Nicand. Athen. 9, p. 371, C.]

Κυνόγλωσσος, ὁ, idem piscis esse videtur Athenæo qui et βούγλωσσος, Ligulaca, VV. LL. [Contrarium potius dicit Athenæus 7, p. 288, B : Τῶν δὲ βουγλώσσων διαλλάττοντές εἰσιν οἱ κυνόγλωσσοι, περὶ ὧν καὶ αὐτῶν Ἐπίχαρμός φησιν « Αἰολίαι πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τ' ἐνῆν δὲ σκιαθίδες. »]

[Κυνογνώμων, ὁ, ἡ, Canina mente præditus, Impudens. Photius Epist. p. 108 : Κ. καὶ χοιρώδης ἄνθρωπος. Nicetas Annal. 9, 17.]

[Κυνοδέσμη, ἡ.] Κυνοδέσμιον, τὸ, q. d. Caninum vinculum, quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur : quod et κύνα vocant, Gorr. Pollux [2, 171 : Ἀκροποσθία καὶ ἀκροπόσθιον τὸ πόσθης προῦχον· ᾧ δὲ τὴν πόσθην ἀπεδοῦντο, τοῦτον τὸν δεσμὸν κυνοδέσμιον ὠνόμαζον· ubi ex codd. corrigendum ἀπεδέσμουν ... κυνοδέσμην. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 49, 17 : Κυνοδέσμαι· οἷς τὰ αἰδοῖα οἱ Ἀττικοὶ ἀπεσκολυμμένοι ἀποδοῦνται. Κύνα δὲ τὸ αἰδοῖον ἐκάλουν. Phot. p. 188, 9 : Κυνοδέσμη, δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες.] Ap. Hesych. Κυνοδέσμη expositum δεσμὸς ἀκροπαθείας [corruptum ex ἀκροποσθίας].

[Κυνόδεσμος, ὁ, Canis vinculum. Longus 2, 14 : Τὸν κυνόδεσμον ἁράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας ὡς δήσων.]

Κυνόδηκτος, ὁ, ἡ, A cane morsus. [Geopon. 12, 17, 14.] Κυνόδηκτα, Canum morsus, generaliter [Κ. ἕλκη Aristot. H. A. 9, 44] : at vero λυσσόδηκτα, Canum rabidorum morsus. VV. LL. [Κυνόδηκτος λίθος Philes Propr. anim. 54, 5. Jacobs. Galen. vol. 14, p. 477, 15 : Λίθον κ. Remedia πρὸς κυνοδήκτους ib. p. 516, 14 et 573, 16. Inter vocabula ἀπὸ λειπούσης φωνῆς συντεθειμένα numerantur τὸ λεοντόφωνος, μηνόδωρος, ϡ. ab Apoll. Alex. De constr. p. 322, 5 ed. Bekk. Hase.]

[Κυνόδους, οντος, ὁ.] Κυνόδοντες, οἱ, Canini dentes. Sunt autem quatuor inter incisorios et molares singuli siti : duo superna in gena, et totidem in inferna, singulares radices sortiti. Hi a basi rotunda in acutissimum mucronem fastigiati desinunt. Valent autem ad ea frangenda, quæ a primis dentibus incidi non possunt. [V. Polluc. 2, 91, Galen. vol. 4, p. 16.] Sic autem dicti sunt, quod sint canum dentibus quam simillimi. [Hippocr. p. 1248, D : Ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας. Epicharm. ap. Athen. 10, p. 411, B : Ψόφει δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων. Xenoph. De re eq. 6, 8 : Πιεσάτω τὸ χεῖλος (equi) περὶ τῷ κυνόδοντι. Nicand. Al. 253 : Γλῶσσαν δὲ καταπρίει κυνόδοντι· 453 : Κυνόδοντα τότ' ἠμύουσι χαλινοῖς ἐνθλίβοις. Κυνόδοντε Ther. 231.] In VV. LL. annotatur hos ab Aristot. poni eosdem cum γομφίοις. [H. A. 2, 1 extr. : Βάλλει δ' ἄνθρωπος τοὺς προσθίους, τοὺς δὲ γομφίους οὐδὲν βάλλει τῶν ζώων ... Περὶ δὲ τῶν κυνῶν ἀμφισβητεῖται, καὶ οἱ μὲν ὅλως οὐκ οἴονται βάλλειν οὐθένα αὐτούς, οἱ δὲ τοὺς κυνόδοντας μόνον. Ib. 6, 21. Leonis κυνόδοντες 6, 31. G. D. Equi Hippiatr. p. 226, 29. Hippopotamo Achilles Tat. Leuc. 4, 2, tribuit κυνόδοντας καμπύλους. Hase.]

Κυνοδρομέω, Incitato cursu tanquam canis feror, ut Cam. exp. in Xen. Symp. [4, 63], nisi forte, inquit, pro ἐκυνοδρομοῦμεν, leg. sit ἐκοινοδρομοῦμεν, Pariter incitati currebamus. Bud. scribit κυνοδρομεῖν ap. Xen. verbum esse ad venatorem pertinens, quum leporem clamore insectatur, canes incitans. [Significat Cum canibus una currere ap. Xenoph. Cyneg. 6, 17, 18, 19, 22, quibus e ll. sumsit Pollux 5, 10, 65, 78 (ubi v. l. κυνοδραμεῖν) et 85. Figurate in l. Symposii : Αἰσχύλον δὲ τὸν Φλιάσιον πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν, καὶ ἐμὲ πρὸς ἐκεῖνον, οὐχ οὕτω διέθηκας ὥστε διὰ τοὺς σοὺς λόγους ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες; ubi vana est Camerarii conjectura ἐκοινοδρομοῦμεν. G. D. Clem. Al. Strom. 1, 2, 21 : Ὁ τῆς ἄγρας ἐρωτικὸς ζητήσας, ἀνιχνεύσας, ἐρευνήσας, κυνοδρομήσας, αἱρεῖ τὸ θηρίον. Hase.]

[Κυνοδρομία, ἡ, Canum cursus. Hippocr. p. 367, 1 : Κυνοδρομίῃσι χρέεσθαι συμφέρει. Callim. Dian. 106 : Νόσφι κυνοδρομίης.]

Κυνοειδὴς, et Κυνώδης, ὁ, ἡ, Canis speciem referens, Qui est canino aspectu. [Hesych. : Κυνεῖς (series Κυνοειδεῖς postulat), ἀναιδεῖς, κυνῶπας.] Et κυνοειδέστερος, Aspectu s. Facie similior caninæ formæ. [Aristot. H. A. 2, 8 : Πρόσωπα κυνοειδέστερα ... ὀδόντας κυνοειδεστέρους. Κυνώδης Greg. Naz. vol. 2, p. 14, A : Πιθηκόμορφοι καὶ κυνώδεις δαίμονες. Θηρίον κυνῶδες Aristot. De gen. anim. 2, 7. Αἰδοῖον κυνωδέστερον H. A. 2, 8. G. D. Galen. vol. 4, p. 604, 17 : Ἀλώπεκα κυνοειδῆ. Philo vol. 1, p. 694, 12 : Τὴν κυνώδη γλῶσσαν ὑλακτοῦσάν τε καὶ ἀράζουσαν. Greg. Nyss. t. 1, p. 366, B : Τὴν κ. ζωήν· et ib. A : Τὸ κυνῶδες τῆς φύσεως. Hase.] || Item κυνώδης ὄρεξις ap. medicos [Galen. vol. 9, p. 62, 63], Caninus appetitus. [|| Adverb. Κυνωδῶς, in Matth. Med. p. 114 : Τοῖς ἐπιτεταμένοις κ. τὰς ὀρέξεις.] || Κυνοειδὲς a quibusdam dicitur τὸ ψύλλιον, Gorr. [ex Plin. H. N. 25, 11, 90.]

[Κυνοζεματῖτις, ἡ, Conyza major. Diosc. 3, 136.]

Κυνόζολον, τὸ, Chamæleo niger a quibusdam appellatus, propter gravitatem odoris, Diosc. [*Cynozolon* ap. Plin. H. N. 22, 18, 21, ap. Diosc. vero 3, 11, κυνόμαχον et κυνόξυλον.]

Κυνοθαρσὴς, ὁ, ἡ, Canina præditus audacia, s. impudentia. Hesychio ἀναιδὴς, Impudens. [Theocr. 15, 53 : Κ. Εὐνόα. || Κυνοθρασὴς ap. Æsch. Suppl. 758 : Κυνοθρασεῖς, θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες.]

[Κυνόθηρες lectio vitiosa ap. Diosc. 4, 78, cui nunc ἐν θήραις restitutum ex cod.]

[Κυνοθυσία, ἡ, Canum immolatio. De illa locos collegit Fr. Weissgerb. Observv. in Theocrit. p. 19. Hase.]

Κυνοκάρδαμον, τὸ, quibusdam i. q. et κάρδαμον, Nasturtium, Diosc. [2, 185.]

Κυνόκαυμα, τὸ, Caniculæ æstus. Eust. [p. 1255, 24] dicit τὴν πολλὴν ὁμιλίαν vocari κυνοκαύματα, τοὺς κυνὸς ἐπιτέλλοντος γινομένους καύσωνας. [Diosc. in nothis p. 478 ed. Sarac. et schol. ad poema de viribus herb. in Fabricii B. Gr. vol. 2, p. 654 : Ἐν τοῖς κυνοκαύμασι.]

Κυνόκεντρον, τὸ, Hesychio Herba quædam. Sonat Aculeus caninus.

[Κυνοκεφάλαιον. Κυνοκεφάλιον. V. Κυνοκέφαλος.]

[Κυνοκεφαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui imitatur cynocephalos. Galen. vol. 2, p. 534, 12 : Τοῖς κυνοκεφαλοειδέσι πιθήκοις. Hase.]

Κυνοκέφαλος, ὁ, q. d. Caniceps, quo utitur Gaza, Caninum caput habens. Lucian. [Hermot. c. 44] : Ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Hi ipsi Ægyptii Anubin deum suum pingebant κυνοκέφαλον. || Sed et populi quidam [Libyci] ab Herodoto [4, 191], necnon ab aliis memorantur Κυνοκέφαλοι [ex Æschyli Prometheo soluto ab Strab. 1, p. 43; 7, p. 299]. || Pro Impudente, sicut κυνοβλὼψ, et κύων, Aristoph. Eq. [416, de Cleone : Κυνὸς βορὰν σιτούμενος μαχεῖ σὺ κυνοκεφάλῳ; ubi metrum postulat κυνοκεφάλλῳ, scripturam ab Phrynicho memoratam in Bekk. Anecd. p. 49 : Κυνοκέφαλλος· διὰ τῶν δυοῖν λ οἱ Ἀττικοί· et Phot. p. 188, 11 : Κυνοκέφαλον ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Κυνοκέφαλον autem se vocat Cleo comparatione ducta a cynocephalis, quod nomen commune est pluribus simiarum speciebus, de quibus v. Aristot. H. A. 2, 8, Diodor. 1, 33, Ælian. N. A. 4, 46; 6, 10; 7, 19; 10, 30; 17, 8. Plato Theæt. p. 161, C : Ὑς ἢ κυνοκέφαλος· 166, C. G. Dind. Galen. vol. 2, p. 222, 11, de simiis : Ὅσοι δ' ἐξ αὐτῶν ἐοίκασι τοῖς κυνοκεφάλοις, μακρορυγχότεροί τε εἰσι καὶ μεγάλους ἔχουσι τοὺς κυνόδοντας· conf. ib. p. 430, 9; 534, 2 sqq. Joseph. Contra Apion. 1, 28. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 617, B. Horapoll. Hierogl. 1, 14, ad quem l. conf. Leemans p. 196. Cynocephalorum effigies ap. Cayl. *Rec. d'ant.* t. 1, p. 33; t. 3, p. 27; t. 6, p. 67. Hase.] || Κυνοκέφαλον, quibusdam Anemone herba, VV. LL. Sed Hesychio est Κυνοκεφάλαιον. [Ἀντίρρινον ἢ κυνοκεφάλαιον in annot. margini codicis Mosq. Oribasii adscripta ap. Matth. ad Ruf. p. 301. Sed infra κυνοκέφαλον.] At Κυνοκεφάλιον Gorr. habet, dicens ψύλλιον a quibusdam [Diosc. 4, 70] ita vocatum.

Κυνοκλόπος, ὁ, Canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. Ran. [605], quod Cerberum furatus sit : Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον.

[Κυνοκομέω, Canes curo, alo. Synes. p. 66. Wakef.]

Κυνοκοπέω, Verbero tanquam canem. Aristoph. [Eq. 289]: Κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον, vel Tanquam canina pelle te cædam. V. schol., [Phrynich. in Bekk. An. p. 49, 3] et Suidam, a quo etiam additur, dici hoc a coquo respiciente ad piscem, qui Canis appellatur.

Κυνοκράμβη, ἡ, q. d. Canina brassica. K., inquit Gorr., dicitur a quibusdam τὸ ἀπόκυνον: ut scribit Galen. [vol. 13, p. 158; Geopon. 13, 4, 7 et 7, 1]: sed Diosc. [4, 192] κυνίαν alio nomine vocari scripsit.

[Κυνοκτονία, ἡ, Canum necatio. Euseb. H. E. 9, 8.]

Κυνοκτόνον, τὸ, q. d. Canum necatorium. Ita dictum Aconitum a quibusdam, teste Nicandro in Alex. [ubi est μυοκτόνον], quod canes ipsum edentes necet. [Diosc. 4, 78.]

Κυνοκυτὶς, Canina rosa, VV. LL. e Marc. Emp.

Κυνολέσχης, ὁ, Cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. In VV. LL. Obscœnus sermone turpi. [Vitiose pro κυσολέσχης.]

[Κυνολογέω.] Κυνολογεῖν VV. LL. ex Athen., sed falso, quum legi debeat κοινολογεῖν. [Immo recte ap. Athen. 1, p. 23, A, legitur, Οὕτω τούτοις κυνολογήσασιν ἐδόθη πιεῖν. Est autem jocose fictum verbum κυνολογεῖν, De canicula disputare, ad imitationem verbi κοινολογεῖν. Sic συκολογεῖν, ἰχθυολογεῖν, De ficis, piscibus disputare. Schweigh.]

Κυνόλοφα, τὰ, Asperitates s. Aspera quædam post primam spinam dictam, Cam. ex Polluce [2, 180].

[Κυνόλυκος, ὁ, Canilupus, animal partim cani partim lupo simile. Ctesias Indic. c. 32: Ἔστι δὲ ἐν Αἰθιοπίᾳ ζῷον λεγόμενον κροκόττας, κοινῶς δὲ κυνόλυκος.]

Κυνόλυσσος, ὁ, ab Andrea Medico dictus, qui ab aliis ὑδρόφοβος, quod e rabie canina morbus ille contingat.

Κυνόμαζον, τὸ, quibusdam Chamæleo niger, Diosc. [3, 11, ubi nunc κυνόμαχον ex Oribasio.]

[Κυνόμαλον, τὸ, i. q. κοκκύμηλον. Hesych., qui pluralem annotavit Κυνόμαλα.]

Κυνομαχέω, Cum canibus s. Adversus canes pugno. [Pollux 5, 65, Hesych. s. v. Ἐν φρέατι, pro quo κυσὶ μάχεσθαι dixit Zenob. 3, 45.]

[Κυνόμαχον. V. Κυνόμαζον.]

Κυνομόριον, τὸ, nonnullis ἡ ὀροβάγχη, Diosc. [2, 172. Plin. H. N. 22, 25, 80.]

Κυνόμορος, quibusdam τὸ ἀπόκυνον, quod et alio nomine κυνοκράμβη. [V. Galen. vol. 13, p. 158.] Sic autem et Rufus Ephes. ænigmatice appellavit τὸν κυνόσβατον, Rubum caninum, Galen. K. τόπ. 1, [c. 1]. At VV. LL. habent κυνόμωρον.

Κυνόμορφος, ὁ, ἡ, Canis formam habens. || Quibusdam κρόκος, Diosc. [1, 25.]

Κυνόμυια, ἡ, Musca canina. [Ælian. N. A. 4, 51; 6, 37; Lucill. Anth. Pal. 11, 265; Lucian. Gall. c. 31; LXX Exod. 8, 21, Ps. 104, 30.] Philo V. M. [p. 622, D]: Ἡ δὲ κ. τὴν ἀφ' ἑκατέρου τόλμαν προσειληφυῖα, δηκτικὸν καὶ ἐπίβουλον ζῷόν ἐστι. Ibid. dicit eam esse θρασυτάτην. Unde pro Impudente et Audace metaphorice accipitur tum alibi, tum in Epigr. [Anth. Plan. 1, 9: Ὦ γαστὴρ κυνόμυια. Tryphiod. 421: Θαρσαλέη κυνόμυια. Hesych.: K., ἀναιδὴς καὶ ἰταμὴ καὶ θρασεῖα· τοιαῦτα γὰρ τὰ ζῷα ὁ κύων καὶ ἡ μυῖα (κυνόμυια codex)· et iisdem fere verbis s. Κυνάμυια.] || Herbæ [psyllii] nomen, quæ supra Κυνοειδές [ap. Plin. H. N. 25, 11, 90]. Ceterum pro κυνόμυια dicitur et Κυνάμυια, verso ο in α, ut ἀκράχολος pro ἀκρόχολος. Hom. Il. Φ, [394]: Τίπτ' αὖ, ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; Sic enim Eust. legit, et in meo Ms. Hom. habetur. Frequentius tamen κυνόμυια reperiri annotat. Metaph. vero et ibi κυνάμυια dicitur ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα. [Athen. 3, p. 126, A: Ὦ κυνάμυια (ubi apogr. Palat. κυνόμυια)· 4, p. 157, A: Ἡ κ. Νίκιον.]

[Κυνονησίτης. V. Κυνῶν νῆσος.]

[Κυνόξυλον, τὸ, synonymum chamæleonis nigri ap. Diosc. 3, 11.]

[Κυνοπέννα, οἱ. Apud Tertullian. Apol. c. 8 genus quoddam hominum *Cynopœnæ*, *Cynopennæ* vel *Cynophanes* in codd. scriptum memoratur cum Sciapodibus. Lectiones vitiosæ. Schneid.]

[Κυνόπληκτος, ὁ, ἡ, A cane percussus. Ex Diosc. citatur in Lexico ap. P. Balduin. a. 1611, ex Eustath. ad Il. Z, p. 485, 13 (?) ed. Bas. citat Valck.]

[Κύνοπλον, τὸ, Corona in ungula equi. Hippiatr. p. 227, 9; p. 263, 29. Hase.]

[Κυνοπολίτης. V. Κυνῶν πόλις.]

[Κυνοπόταμος, ὁ, bestiæ nomen in fr. Juris Byzantini edito ab Zacharia in Ephem. Heidelb. 1839, fasc. 4, p. 366: Ἐσθίουσι ... τὰς ἄρκτους καὶ τοὺς κυνοποτάμους. Osann. Achmes Onirocr. p. 128, 21: Ἐξ ἐρίου κυνοποτάμου. Hase.]

[Κυνόπρασον, τὸ, Caninum porrum. Hippiatr. p. 189, 11. Hase.]

Κυνοπρῆστις, ἡ, Hesychio ζῷόν τι, procul dubio quale ἡ βουπρῆστις, canibus nimirum ea mala inferens quæ illa bubus. [Κυνοπρῖστις codex.]

Κυνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui canina facie est. V. Κριοπρόσωπος. [Lucian. Dial. mar. 7, 2, V. H. 1, 16 et 83, Jov. Trag. c. 9. Proclus In Plat. Remp. p. 417. Κυνοπρόσωποι, οἱ, qui ab aliis κυνοκέφαλοι vocantur, ap. Ælian. N. A. 10, 25: Ὄασιν τὴν Αἰγυπτίαν διελθόντι ἀπαντᾷ ἑπτὰ ἡμερῶν ὅλων ἐρημία βαθυτάτη· μετὰ δὲ ταύτην κυνοπρόσωποι νέμονται ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Αἰθιοπίαν ἄγουσαν.]

[Κυνοπτικὸν, τὸ, Collyrium quoddam ad visum acuendum, ap. Alex. Trall. 2, p. 145.]

[Κυνοραιστὴς, ὁ.] Κυνοραϊσταὶ, Muscæ caninæ, ut quidam volunt: animalcula canes infestantia, τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωΰφια, Gazæ ap. Aristot. Ricinum. [H. A. 5, 31, ubi paroxyt. κυνοραῖσται. Recto accentu Rhetor. 2, 20: Κυνοραϊστὰς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς (τῆς ἀλώπεκος). Hom. Od. P, 300: Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων. Hesych.: Κυνοραιστέων, τῶν κροτώνων, ἀπὸ τοῦ ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν. Photius p. 188, 13: Κυνοραισταὶ, κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐκπιπίζοντες.] Attici geminato ρ dicunt Κυνορῤαϊσταὶ, teste Eust. παρὰ τὸ τὰς κύνας ῥαῖσαι. V. et Κρότων. [Æsop. Fab. 252.]

Κυνόροδον, τὸ, Rosa canina, e Theophr. H. Pl. 4, [4, 8]. Plin. 21, 5: Est et rubens lilium, quod Græci κρίνον vocant: alii florem ejus Cynorrhodon. 8, 41: A morsu vero (canis rabidi) unicum remedium oraculo quodam nuper repertum, radix sylvestris rosæ, quæ Cynorrhodus appellatur. Ubi nota et scripturæ et generis diversitatem: alibi vero Cynorrhodum neutro genere dicit. [Hesych.: K., κρίνον ὅμοιον ὑακίνθῳ.] ‖Κυνόῤῥοδον, inquit Gorr., Species rosæ est, florem roseum ferentis, et spongiolas habens, quibus ὁ κυνόσβατος caret, atque ab eo distinguitur. Plin. auctor est florem lilii nascentis in Italia κυνόῤῥοδον vocari: quod et Hippocr. accepit, quum rubentia cynorrhoda feminarum purgationibus commendat in vino. [Ligustrum, Gl.]

[Κυνόρτης, ὁ, s. Dor. Κυνόρτας, α, Cynortas, Amyclæ e Diomeda filius, rex Spartanorum. Apollod. 1, 9, 5, ubi genit. Κυνόρτα, 3, 10, 3, ubi Κυνόρτης et Κυνόρτου. Eadem inconstantia ap. Pausan. 3, 1, 3; 13, 1.]

[Κυνόρτιον, τὸ, Cynortium, mons prope Epidaurum. Pausan. 2, 27, 7.]

Κυνόρχιας [?], Canis testiculos referens. Κυνόρχιας, inquit Hesych., βόλου ὄνομα (ut et κύων infra), κυνὸς τυφλοῦ, ἢ πόλεως.

[Κῦνος, ὁ, Cynus. Steph. Byz.: K., ἐπίνειον Ὀποῦντος, ὡς Φίλων καὶ Παυσανίας (10, 12. Polyb. 4, 67, 7; Strabo 1, p. 60; 13, p. 615. Ὁ Κῦνος 9, p. 425, 426). Ἑκαταῖος δὲ πόλιν αὐτήν φησιν. Ὅμηρος (Il. B, 531, ubi schol.: Εἴρηται ἀπὸ Κύνου τοῦ Λοκροῦ. Larymna Cyni filia ap. Pausan. 9, 23, 7), « Οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ' Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε. » (Vocat. Κῦνε ap. Lycophr. 1147.) Οἱ οἰκοῦντες Κύνιοι καὶ Κυναῖοι. Ἀρμοδία Κυνία in inscr. Atheniensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 524.]

[Κυνόσαργες, τὸ, Cynosarges. Harpocr.: K. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (p. 691, 18). Ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ K. Ἡρακλήιον τὸ ἐν Κυνοσάργει Herodot. 5, 63; 6, 116. Ἐν Κυνοσάργει ἐν τῷ Ἡρακλείῳ Herodicus ap. Athen. 6, p. 234, E. Ἡρακλέους ἱερὸν καλούμενον Κυνόσαργες ap. Pausan. 1, 19, 3. Τόπος παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους ap. Photium p. 187, 24 (ex eoque ap. Suidam), qui originem nominis sic explicat, Δίομος (nam sic vulgatum Δίδυμος emendatum ex Steph. Byz.) ὁ Ἀθηναῖος ἔθυεν ἐν τῇ ἑστίᾳ· εἶτα κύων λευκὸς παρὼν ἥρπασεν τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ δὲ περιδεὴς ἦν. Ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεὸς ὅτι εἰς

ἐκεῖνον τὸν τόπον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων, Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες. Ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐτελοῦντο οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται. (Conf. Demosth. l. c., Dion. Chr. vol. 1, p. 445, Lex. rhet. p. 274, 22, Gregor. Naz. vol. 1, p. 135, A ed. Ben.) Brevius Hesych., qui nomen ἢ ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ κυνὸς ἢ τοῦ τάχους derivatum esse tradit, et Diogenian. 6, 94. Pagi nomen ei tribuit Steph. Byz.: K., γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμος ἀπὸ Διάμου, ἀφ' οὗ ὁ χῶρος Ἀθήνησι Διόμεια καλεῖται. (Sequitur narratio de carnibus a cane albo raptis.) Ὁ δημότης καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐκ Κυνοσάργους καὶ εἰς τόπον ἐς Κυνόσαργες καὶ ἐν τόπῳ ἐν Κυνοσάργει.]

Κυνόσβατος, ἡ, et Κυνόσβατον, τὸ, Rubus caninus, Theophr. H. Pl. 3, c. ult., et 9, [8, 5]. Colum. 11, 4: Ea sint vastissimarum spinarum maximeque rubi et paliuri, et ejus, quam Græci vocant κυνόσβατον, nos Sentem canis appellamus: τὴν κυνόσβατον Pythia in quodam oraculo ænigmatice vocavit ξυλίνην κύνα, Athen. 2, [p. 70, D] et Eust. in Κύων. Ceterum fem. gen. κυνόσβατος agnoscit Eust. [p. 1822, 17], et ap. Athen. scribitur τὴν κυνόσβατον: paulo post tamen ὁ κυνόσβατος: Theophr. neutro genere τὸ κυνόσβατον dicit. [Τῆς κυνοσβάτου Galen. vol. 6, p. 357. Τὰ κυνόσβατα ib. p. 357.] Eadem planta vocatur et Κυνόσπαστον. Plin. 24, 24: Cynosbaton, alii Cynospaston, alii Neurospaston vocant. [Ælian. N. A. 14, 27: Ὄνομα φυτοῦ κυνόσπαστος, καλεῖται δὲ ἄρα καὶ ἀγλαοφῶτις ἡ αὐτή, ὃ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ἄλλοις διαλέληθεν καὶ οὐκ ἔστι πάντη σύνοπτον, νύκτωρ δὲ ἐκφαίνεται καὶ διαπρέπει ὡς ἀστήρ· φλογώδης γάρ ἐστι καὶ ἔοικε πυρί. Ib. c. 24.] Alia est a Cappari, quam Medici Cynosbaton appellarunt. [|| Smilax aspera, Diosc. 4, 144.]

[Κυνόσημον. V. Κυνόσσημα.]

[Κυνὸς κεφαλαί, αἱ, Capita canis, tumuli Thessaliæ. Polyb. 18, 5, 9; 10, 7; Strabo 9, p. 441. Pausan. 7, 8, 7: Ἐν Κυνὸς καλουμέναις κεφαλαῖς. Plut. V. Pelop. c. 32, Flamin. c. 8; Livius 33, 7. || Tumuli Bœotiæ. Xen. H. Gr. 5, 4, 15: Ἐπεὶ δὲ εἰς Θεσπιὰς ἀφίκετο ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς εἰς Κυνὸς κεφαλὰς οὔσας Θηβαίων, ἐστρατοπεδεύσατο. De his Steph. Byz.: Ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαϊφάντου παῖς Βοιώτιος ἐκ Κυνὸς κεφαλῶν, μελῶν ποιητής. Ἀπὸ κώμης Κυνοκεφάλων vel Κυνοκεφαλῶν Thomas M. in Vita Pindari p. 4 ed. Bœckh., ubi duo codd. Κυνοσκεφαλῆς καλουμένης, recte Bœckhius Κυνοσκεφαλῶν. || Κυνὸς κεφαλή, promontorium Corcyræ. Procop. Hist. p. 530, B: Ταῦτά τοι ἐκ παλαιοῦ μὲν ὠνόμασαν ἐπιχώριον κυνὸς κεφαλὴν ἄκραν τὴν μίαν Κερκύρας τῆς νήσου, ἢ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιόν ἐστιν, ἄλλοι δὲ ἀπὸ αὐτοῦ κυνοκεφάλους τινὰς εἶναι βούλονται τοὺς τῇδε ἀνθρώπους.]

Κυνοσουρὰ [scribendum Κυνόσουρα, ut Arcadius p. 97, 10], ἡ, Canis cauda, Ursa minor, Cynosura, Sidus cœleste. [Hesych.: K., ... καὶ ἡ μικρὰ ἄρκτος. Ap. Arat. 36. Schol. Hom. Il. Σ, 487: Ἄρκτος ἡ μικρὰ ἡ K. καλουμένη διὰ τὸ ὡς κυνὸς ἔχειν ἀνακεκλασμένην οὐράν. Eratosth. Catast. c. 2: Ἀγλαοσθένης δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι τροφὸν γενέσθαι Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἴστοις τοὔνομα τοῦτο ἦν, ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Quæ repetit Hygin. Poet. astron. c. 2. Eustath. ad Dionys. P. 907. Cynosura ap. Cic. Nat. Deor. 2, 41, aliosque. *Cynosuræ arcti* ib. 2, 43, quemadmodum κυνοσουρίδος ἄρκτου dixit Manetho 2, 24. Κυνοσουρίδα simpliciter Nonn. Dion. 1, 166. G. D. Κεφαλὴ κυνοσουρίδος Hipparch. Ad Phænom. Arati p. 192, 1. Hase.] At Κυνόσουρα ὠά, Ova urina. Aristot. H. A. 6, 2, de ovis loquens: Τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρινα, γίνεται τοῦ θέρους μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν φαίνονται, δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Unde Plin. 10, 60, de irritis ovis s. hypenemiis: Quidam et vento putant ea generari: qua de causa etiam Zephyria appellantur. Hæc autem vere tantum: urina fiunt incubatione derelicta, quæ alii Cynosura dixere. Ap. Theophr. autem H. Pl. 1, 17, post illa verba, Ὧν ἐκλειπόντων, ἄγονα, καθάπερ τὰ ὠά, supplendum quidam scribunt τὰ κυνόσουρα, οὔρινα, ὑπηνέμια.

[Κυνόσουρα, ἡ, Cynosura. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 13, 23 (similiterque Photius p. 188, 15): Τὸ Κυνόσουρα ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ φυλῇ, ἀλλὰ καὶ ἄκρα Μαραθῶνος οὕτως καλεῖται. (Hæc memoratur ab Herodoto 8, 76.) G. D. Ad quem l. Herodoti conf. Leak. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1830, p. 610. Hase. Plenius Hesych.: K., φυλὴ Λακωνικὴ καὶ ἄκρα τοῦ Μαραθῶνος πρὸς τὴν Εὔβοιαν τετραμμένη ... καὶ πᾶς χερσοειδὴς τόπος. Καὶ οἱ Κυδωνιᾶται οὕτω καλοῦνται. || Steph. Byz.: K., ἄκρα Ἀρκαδίας (non satis probabilis conjectura Berkelii est Ἀττικῆς scribentis et ἄκραν illam Μαραθῶνος intelligentis) ἀπὸ Κυνοσούρου τοῦ Ἕρμου. Τὸ ἐθνικὸν Κυνοσουρεύς καὶ Κυνοσουρίς θηλυκόν. Arcadas Κυνουρεῖς memorabimus s. v. Κύνουρα. || I. q. Κύνουρα, quod v.]

[Κυνουρίς. V. Κυνοσουρὰ et Κύνουρα.]

[Κυνόσουρος. V. Κυνόσουρα. || Κυνόσουρος, Tantali filius, ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 69, 25.]

[Κυνοσόφιον, τὸ, Liber de cura canum. K. ἢ περὶ κυνῶν ἐπιμελείας inscriptus liber ab Rigaltio editus inter scriptores rei accipitrariæ.]

[Κυνοσπάρακτος, ὁ, ἡ, A canibus laceratus. Soph. Antig. 1198: K. σῶμα Πολυνείκους. Steph. Byz.: Βορμίσκος, χωρίον Μακεδονίας, ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης.]

[Κυνοσπὰς, άδος, ὁ, ἡ, A canibus raptus s. laceratus. Nonn. Dion. 46, 341: Μητέρα καὶ μετὰ παῖδα κυνοσπάδα.]

[Κυνόσπαστος. Κυνόσπαστον. V. Κυνόσβατος.]

Κυνόσσημα, vel Κυνὸς σῆμα, τὸ, Monumentum canis, h. e. Hecubæ [in Chersoneso Thracia], Eur. [Hec. 1263: Κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ. Κυνὸς σῆμα Thucyd. 8, 104, 105, Diodor. 14, 84, Strabo 13, p. 595.] Et Plin. 4, 12: Cynossema appellatur Hecubæ tumulus, statio Achæorum. Idem et Κυνόσημον a Suida dicitur, ap. quem v. et Κυνὸς σῆμα: quod rectius scribi videtur. [Idem monumentum designat canis in numo Madyti. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1831, p. 558. Hase. || Steph. Byz.: K. σῆμα, τόπος Λιβύης. Ἑκαταῖος Περιηγήσει αὐτῆς (et Strabo 17, p. 799. Ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον (Hecubæ tumulum dicere videtur). Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς Κυνοσσηματεύς. ||K. σῆμα Cariæ ap. Strabon. 14, p. 656.]

[Κυνοσσόος, ὁ, ἡ.] Κυνοσσόοι, Qui canes agitant s. incitant, h. e. Venatores, θηρευταὶ, Hesych. [Athenæo 4, p. 160, B, restituit Schweigh., Ὦ ἄνδρες κυνοσσόοι, ubi codex κύνες οἱ.]

[Κυνόστομον, τό. Hero in Anal. Benedict. p. 309: Αἰχὰς δὲ λέγεται τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λιχανοῦ. Τοῦτο καὶ κοινόστομον λέγουσί τινες. Κυνόστομον Coraes. Schneid. Salmas. ad Solin. p. 246, C. Hase.]

[Κυνοσφαγὴς, ὁ, ἡ, Cui canes immolantur. Lycophr. 77: Τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς (Hecatæ).]

[Κυνόσφη, σίλφη, Hesych. ex conj. Is. Vossii. Codex κυνόλφη contra seriem.]

Κυνόσωρα [?] affertur pro Nullius pretii: quæ et οὐδενόσωρα.

[Κυνότερος. V. Κύντερος.]

[Κυνοτροφικὸς, ὁ, ἡ. Κυνοτροφικὴ, ἡ, Ars alendi canes. Clem. Al. Strom. 1, p. 338.]

[Κυνοτρόφος, ὁ, Qui canes nutrit. Ælian. N. A. 16, 38 (?). Jacobs. Galen. vol. 14, p. 170, 6: Κρατίππου, ἀνδρὸς καὶ ἐπισήμου καὶ κυνοτρόφου. Hase. Mango, Gl.]

[Κυνουλκὸς, ὁ, Qui canes loro retinet. Nicol. Damasc. p. 449, 27: Προσέταξε τῷ κυνουλκῷ μεθεῖναι ἀμφοτέρους τοὺς σκύλακας ἐπὶ τὰ ἡτοιμασμένα. || « Κύνουλκος, ὁ, Cynulcus, nomen cynici cujusdam quem Athenæus sæpissime loquentem introducit in Dipnosophistis. Proprium ei fuisse nomen Theodoro tradit 15, p. 669, E; 692, B, sed maluisse ipsum Κύνουλκον appellari, 4, p. 160, D. Rationem nominis reddit Athen. 1, p. 1, D: Τῶν δὲ κυνικῶν εἷς ἦν, ὃν Κύνουλκον καλεῖ, ᾧ οὐ μόνον δύο κύνες ἀργοὶ ἕποντο, ὡς τῷ Τηλεμάχῳ ἐκκλησιάζοντι, ἀλλὰ τῶν Ἀχαιῶνος πολὺ πλείονες. Appellative eodem nomine utitur Parmeniscus ib. 4, p. 156, E, intelligens ductorem canum, cynicorum ducem: Κατέλαβον δὲ κυνικοὺς μὲν ἀνακειμένους ἓξ, ἕνα δὲ κύνουλκον Καρνεῖον τὸν Μεγαρικόν. » Schweigh.]

[Κυνοῦπις (κυνοῦπες codex), ἄρκτος. Μακεδόνες, Hesych. Pro κυνῶπις.]

[Κυνούρα, ἡ.] Κυνοῦραι, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali in ludo aleatorio, ut κύων et præcedens κυνόρχιας itidem ad aleam pertinet. [Aliam Hesychii gl. Κυναιρίου ἢ κυνουρίου, ἀργολύκου eodem refert Is. Vossius sic correctam Κυνερίου ἢ κυνουρίου, ἀστραγαλίσκου, conjectura valde incerta.]

[Κύνουρα, τὰ, Cynura. Steph. Byz.: K., πόλις Ἄργους ἀπὸ Κυνούρου παιδὸς Περσέως. Παυσανίας τρίτῳ (c. 2, 2). Κυνουρεύς τὸ ἐθνικὸν (Κυνουρεῖς ap. Pausan. 3, 2, 2; 7, 2) καὶ Κυνουρίς θηλυκὸν καὶ Κυνούριος καὶ Κυνουρία καὶ οὐδετέρον. Κτητικὸν Κυνουρικός. Κυνουρία γῆ ap. Thucyd. 4, 56; 5, 14 et 41, Lucian. Icarom. c. 18: omisso γῆ Strabo 8, p. 371, 376. Κυνούριοι, οἱ, Herodot. 8, 76. Κυνουρικὴ, ἡ, Pausan. 3, 2, 3. Ap. Thucyd. et Lucian. codd. plures Κυνοσουρία. Qua forma utitur Callim. Dion. 94: Ἑπτὰ δ' ἔδωκε (κύνας) θάσσονας αὐράων Κυνοσουρίδας· ubi schol.: Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας· ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς. || Adject. Κυνουραῖος, αία, αῖον, e numo ΚΥΝΟΥΡΑΙΩΝ memorat Holsten. ad Steph. B. || Κυνουραῖοι Arcadiæ memorari videntur ab Pausan. 8, 27, 4: Κυνουραίων τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Sed recte fortasse Sylb. Κυνουρέων.]

[Κύνουρον, τό.] Κυνουρία ab Hesych. esse dicitur ὅπου μετὰ χειμῶνος κῦμα ἐκβάλλει. [Recte interpretes compararunt Lycophr. 99: Ἐν αἶσι πρὸς κύνουρα καμπύλους σχάσας πεύκης ὀδόντας· ubi schol.: Ἐν αἷς πόλεσιν ἢ θυρίσιν ... πρὸς τὰ κύματα, ἢ τὰς τραχεῖς καὶ ἀλιμένους τόπους, παρὰ τὸ κεκυφῶσθαι. Alius, τραχείας πέτρας.]

[Κύνουρος. V. Κύνουρα.]

[Κυνούχιον, τὸ, Marsupium. SCHNEID. Est conjectura Casauboni pro κοιλιούχιον ap. Theophr. Char. 18, 1.]

Κυνοῦχος, ὁ, sub. ἱμὰς aut tale quid, Lorum quo canis tenetur, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμὸς, Suid. ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 298.] || Saccus, Marsupium, gramm. quidam ap. Eust. [p. 1534, 50]: K., θυλάκιον, μάρσιππον. Hesych. quoque exp. μαρσίππιον, βαλλάντιον. [Βαλάντιον ἢ θύλακος Phot. p. 188, 19.] Sed et Pollux 5, [31] de instrumentis venatorum: K. δὲ δέρμα μόσχειον, εἰς ὃ ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ συσπαστὰ βαλλάντια. [Id. 10, 141. Sumsit autem Pollux e Xenoph. Cyneg. 2, 9, ex quo etiam Herodian. attulit p. 442 ed. Piers. Inter apparatum gymnasiorum ap. Polluc. 10, 64: Σάκτας ἐστὶ καὶ μάρσιππος καὶ σάκκος καὶ κυνοῦχος ὑποδέξασθαι τὰ ἱμάτια. Vitiosam ap. Psellum scripturam Κενοῦχος notavimus supra p. 1434, D, ubi typothetæ errore κανοῦχος legitur.]

[Κυνοφαγέω, Canibus vescor. Sext. Emp. p. 184: Θρᾳκῶν ἔνιοι κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται.]

[Κυνόφαλοι, Κορίνθιοι· φυλὴ, Hesych. Κυνόφυλοι Is. Vossius.]

Κυνοφθαλμίζομαι, Caninis, i. e. Impudentibus, oculis aspicio: κυνοφθαλμίζεται, ἀναιδῶς ἐμβλέπει, Hesych. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 48, 31, ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὁρᾷ τρόπον ματρύλλου. In κοινοφθαλμίζεται depravatum ap. Synesium p. 128 notavit Kusterus. Theophyl. Sim. Hist. p. 98, B: Ἐτράποντο ἐς τὰ μάλιστα ἐς θυμὸν, κυνοφθαλμιζόμενοί τε παρεδριμύττοντο.]

[Κυνοφθόρος, ὁ, ἡ, in gl. corrupta Hesychii s. v. Κυνάλωψ allata.]

[Κυνοφόντις ἑορτὴ, ἡ, Festum in quo canes occiduntur, Canicidium. Athen. 3, p. 99, F: Μὴ καί τινα Κυνοφόντιν ἑορτὴν ποιησώμεθα ἀντὶ τῆς παρ' Ἀργείοις ἐπιτελουμένης.]

[Κυνόφρων, ὁ, ἡ, Canina mente præditus, Impudens. Æsch. Choeph. 621: Ἡ κ. (Σκύλλα).]

[Κυνοχάλη, ἡ, synonymum polygoni masculi ap. Diosc. 4, 4. Boiss.]

[Κυνοχέστης, ὁ, planta quædam. Cynosoph. p. 273: Λαβὼν βοτάνην τὴν λεγομένην κυνοχέστην χλωρὰν, ἧς τὸ ἄνθος ἐστὶ πορφυροῦν. Orneosoph. p. 229: Ζωμὸν κυνοχέστου· et mox iterum: Τοῦ ζωμοῦ τοῦ κυνοχέστου. G. D. Ibidem p. 181, B. Fort. species Κυνοσβάτου, q. v. HASE.]

[Κυνοχωρῖται, οἱ, dicti Laodicenses Pauliciani ap. Cedren. p. 433. DUCANG. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 70, 18. Id. ib. p. 60, 11, eosdem vocat τοὺς κατοικοῦντας κύνας τὴν τοῦ Κυνὸς χώραν. HASE.]

Κύντερος, ον, Impudentior, Protervior. Hom. Il. Θ, [483]: Ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο· Od. Λ, [426]: Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται [Iisdem fere verbis Orpheus ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 738], Nihil crudelius nec canina magis impudentia et audaci protervia præditum. [Od. H, 216: Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο.] Et κύντερον ἔργον, quod Eust. exp. ἀναιδὲς, δεινὸν, θρασὺ, quasi κυνεώτερον [κυνότερον Apoll. Lex. H.], i. e. ἀναιδέστερον. Od. [Υ, 18]: Τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. [Phaennis ap. Pausan. 10, 15, 3: Θεὸς δ' ἔτι κύντερα θήσει πάγχυ μάλ' οἳ ναίουσι παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης. Apoll. Rh. 1, 1064: Κακῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο ἤνυσεν· 2, 474: Ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει κύντερον· 4, 921. Anon. ap. Suidam s. v. Διονυσίων σκωμμάτων: Ὁ κυνῶν κύντερος καὶ δαιμόνων ἀργαλεώτερος.] || Κύντατος, Impudentissimus, Admodum potervus, Caninam impudentiam et audaciam superans. [Hesych.: Κύντατα, οἰκτρότατα. Κύντατον, ἀναιδέστατον, οἰκτρότατον, αἰσχρότατον.] At Hom. Il. K, 503: Αὐτὰρ ὃ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι (ut schol. legit, exponens δεινότατον, χαλεπώτατον), major exemplarium pars habet κύντερον, ut et in Ms. nostro Hom. legitur; eamque scripturam agnoscit Eust. quoque, dicens κύντερον significare ἀναίδειαν ὁποίαν ἔχοι ἂν καὶ κύων, eo autem in l. accipi pro θρασὺ εἰ δεινὸν ἔργον. [Hom. H. in Cer. 306: Αἰνότατον ἐνιαυτὸν ... καὶ κύντατον.] Item in VV. LL. κύντατ' ἄλγη ex Eur. [Suppl. 807] pro δεινότατα, χαλεπώτατα. [Apoll. Rh. 3, 193; Καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν ξείνιον αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν· 514: Ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος· 4, 1262: Τὰ κύντατα πημανθῆναι. De serpente Nicand. Th. 168: Τῆς ἤτοι μῆκος μὲν, ὃ κύντατον ἔτρεφεν αἶα, ὀργυιῇ μετρητόν. || Photius p. 188, 20: Κυντερώτατα καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ, « Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα. » Φερεκράτης Λήροις, « Εἶθ' (sic scripturam codicis correxit Meinek.) ἕτερα τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα. » Καὶ Αἰσχύλος. Eubuli testimonio utitur Antiatt. Bekk. p. 101, 30, qui alius quoque formæ memoriam servavit, Κυντότατον· Ἀριστοτέλης περὶ ποιητικῆς, Τὸ δὲ πάντων κυντότατον.]

[Κυνυλαγμὸς, ὁ, Canum latratus. Schol. ad verba Homeri Il. Φ, 575, Ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ: Ἀρίσταρχός τινάς φησι γράφειν κυνυλαγμόν· οὕτω καὶ Ζηνόδοτος. Καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι· φησὶ γοῦν, Ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο (ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ Eustath. p. 1251, 60).]

Κυνύπισμα, τὸ, Cyprii τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν. Hesych.

[Κυνὼ, οῦς, ἡ, Cyno, n. mulieris ap. Herodot. 1, 110: Οὔνομα δὲ τῇ γυναικὶ ἦν τῇ συνοίκεε (Mitradates bubulcus Astyagis) Κυνὼ κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν, κατὰ δὲ τὴν Μηδικὴν Σπακώ· τὴν γὰρ κύνα καλέουσι σπάκα Μῆδοι. Ib. 122. || Alia ap. Xenoph. Ephes. 3, 12: Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιαρὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα. || Nomen urbis. V. Κυνῶν πόλις. || Obscura gl. Hesychii est, Κυνὼ, ἀσφάλειά τις καὶ οἷον ἀποκεκένωται (ἀποκεκύνωται Is. Vossius). || Idem Κυνώη, ἀναιδεστάτη. Recte, ut videtur, Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 168, Κυνὼ, ἡ ἀν., quo sensu κυνῶπις dicitur. Male HSt.:] Κυνώη, Hesychio ἀναιδεστάτη: a κυνῶος, Caninus, s. Canina impudentia præditus.

[Κυνώδης. V. Κυνοειδής.]

[Κυνώλης. V. Κυθνώλης.]

[Κύνων, ωνος, ὁ, Cynon. Schol. Hom. Il. T, 53: Κόων. Φερεκύδης Κύνωνά φησιν. Ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν· Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει.]

[Κυνῶν νῆσος, Λιβυκὴ νῆσος. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. Ὁ νησιώτης Κυνονησίτης, Steph. Byz. Numum Κυνονησιτῶν memorat Holsten.]

[Κυνῶν πόλις, Αἰγυπτία πόλις. Ὁ οἰκῶν Κυνοπολίτης, Steph. Byz. Strabo 17, p. 812: Ἑξῆς δ' ἐστὶν ὁ Κυνοπολίτης νομὸς καὶ Κυνῶν πόλις, ἐν ᾗ ὁ Ἄνουβις τιμᾶται καὶ τοῖς κυσὶ τιμὴ καὶ σίτισις τέτακταί τις ἱερά. G. D. Theodoret. Græc. aff. curat. p. 142, 15 Gaisf.: Κυνοπολῖται. HASE. Κυνόπολις ap. Ptolemæum. Eadem Κυνὼ ap. Euseb. In Jesaiæ c. 30, aliosque: v. Wesseling. ad Itiner. p. 153, 725.]

Κυνώπης, ὁ, Qui caninis oculis est, e quo intelligitur, impudentibus, Qui canino est aspectu. [Et

alibi :] Κυνώπης, Qui caninis, h. e. impudentibus, oculis est, Impudens. Hom. Il. Α, [159]: Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνώπα [κυνῶπα]. Fem. est Κυνῶπις, ιδος, ἡ, Impudens, Inverecunda. [Per ἀναιδὴς ὄμμασι et ἰταμὴ exp. Hesych. Κυνοπὶς et Κυνόπιδος vitiose ap. Phot. p. 188, 17.] Hom. Od. Λ, [423] de Clytæmnestra Cassandram occidente : Ἡ δὲ κυνῶπις νοσφίσατ' · Δ, [145] Helena de se : Ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἦλθον [Ἤλθεθ'] ὑπὸ Τροίην. Et [Il. Γ, 180]: Δαὴρ δ' αὖ [αὖτ'] ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος· Σ, [396] : Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος· Od. Θ, [319] : Κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Inclusum habet hoc vocab. ψόγον ὀφθαλμοῦ, ut contra κυανῶπις ἔπαινον. [De Furiis Eur. Or. 260 : Αἱ κυνώπιδες γοργῶπες· El. 1252 : Δειναὶ δὲ Κῆρές σ' αἱ κυνώπιδες θεαὶ τροχηλατήσουσι.]

[Κυνωτὸς, ὁ, jactus quidam talorum ap. Polluc. 7, 205. Nam sic ex cod. corrigendum quod vulgo legitur κυνῶτας vel κυνῶτες.]

Κύνωψ, ωπος, ὁ, Herba σταχυώδης, Theophr. H. Pl. 7, [7, 3 et 11, 2]. Plin. 21, 17 : Aliud rursus spicatarum genus, e quo est Cynops, Alopecuros. In VV. LL. exp. Canaria; et e Gaza Oculus canis. Ap. Theophr. autem [altero l.] perperam [in codd. et ed. Ald.] scribitur ἀχύνωψ. [V. Schneid. vol. 5, p. 330.]

[Κύον, πόλις Καρίας, Ἀπολλώνιος τετάρτῃ Καρικῶν, ἡ πρότερον Κανήβιον. Τὸ ἐθνικὸν Κυΐτης, Steph. Byz.]

[Κύονος φρίκη, synonymum seselis Æthiopici apud Diosc. 3, 61 : Οἱ Αἰγύπτιοι κύονον φρίκην καλοῦσι. Sic ed. Ald. : κυόνων φρίκην ed. Sarac. Nominat. κύονος φρίκη posuit Ducang. Angl.]

Κύος, τὸ, pro κύημα, Fœtus. [Hesych., Phot. p. 188, 25.] Aristoph. [ap. Polluc. 2, 6. G. D. Ap. De Witte *Vasès peints* p. 27, n. 59 script. in fictili : καλος κρος, adstante Ganymede. Hase.]

Κυοτοκία, ἡ, a κύος, Alex. Aphr. [Probl. 2, 68], quod exp. Fœtus editio. Editur autem fœtus in partu.

[Κυοτροφία, ἡ, Fœtus nutritio. Τὰς κυοτροφίας Hippocr. p. 339, 18.]

[Κύουρα, ἡ, planta abortum efficiens. Agathon Samius ap. Stob. Flor. 100, 10 : Γεννᾶται ἐν αὐτῷ (Inacho) βοτάνη κύουρα καλουμένη, πηγάνῳ παρόμοιος, κτλ. quæ repetuntur ap. Plut. De fluv. p. 1160, F. Jacobs.]

Κυοφορέω, i. q. κύω, ἐγκυμονῶ, Gravida sum, Uterum fero, etc. [Hippocr. p. 567, 12 : Αὕτη ἡ νοῦσος ἐπὴν κυοφορούσῃ ἐγγίνηται, ἀποθνήσκει.] Lucian. [D. deor. 1, 2] : Ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. [Pass. Κυοφορουμένων τοῖς ἐμβρύοις Porphyr. Ad Marcell. p. 53. Jacobs. Artemid. 4, 64 : Βρέφος ἐν νόσῳ συλληφθὲν καὶ κυοφορηθέν. Figur. Heraclid. Alleg. Hom. p. 462 : Ἴδια στέφη ταῦτα τῆς ἀμφιθαλοῦς ὥρας, ἐπειδὰν ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν ἡ στερίφη καὶ μεμυκυῖα πηγὰς ὡς κυοφορουμένας ἔνδον ὠδῖνας ἐκφήνῃ· 488 : Μεταρσία γὰρ ἡ φρόνησις ὡς ἂν οἶμαι τηλικοῦτον ὄγκον ἐν αὐτῇ πραγμάτων κυοφοροῦσα διανέστηκεν. Valck. Philo vol. 1, p. 183, 26 : Δι' ἧς (δυνάμεως) κυοφορεῖ καὶ ὠδίνει καὶ ἀποτίκτει πολλὰ ἡ διάνοια.]

[Κυοφόρημα, τὸ, Fœtus qui in utero fertur. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 415 extr. Boiss.]

[Κυοφόρησις, ἡ, Gestatio in utero. Actt. Concc. t. 3, coll. 1189, 28. Ib. 1212, 30 : Ὥστε κυοφορήσεως καὶ τόκου ἀνασχέσθαι. Hase.]

Κυοφορία, ἡ, Tempus quo mulier fert uterum, Bud. [I. q. τὸ κυοφορεῖν. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 192 : Νεᾶνις οὖσα καὶ μὴ τετριμμένη κυοφορίαις. Artemid. 1, 14 : Οὐκέτι ἔχων χρείαν τῆς κυοφορίας. Clem. Al. p. 9 : Ταύτην μοι τὴν κ. προεθέσπισεν ἀγγέλου φωνή. G. D. Niceph. Basil. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 447, 19 : Ἡ χάρις ἐκυοφόρησε τὴν ἀντίχαριν, καὶ νῦν ἔτι τῆς καλῆς ταύτης κυοφορίας οὐ παύεται. Felix Epist. p. 52, B. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 340, 23 : Τὴν κ. ἐνεκυμόνει τῷ σπέρματι. Hase.]

[Κυοφορικὸς, ἡ, ὸν, Parturiens. Epiphan. t. 1, p. 1044, C : Κυοφορικῆς φύσεως. Hase.]

[Κυοφόρος, ὁ, ἡ, Gravidus. K. γαστὴρ Theophyl. Sim. Epist. Schneid. K. δίφρος, Sedile parturientis. Pseudo-Callisth. in cod. Reg. 113 supplem. : Τελεσθέντος δὲ τοῦ χρόνου τοῦ τεκεῖν τὴν Ὀλυμπιάδα καθίσασα ἐπὶ τὸν κ. δίφρον ὠδίνει. Berger de Xivrey. Fecundus. Etym. M. p. 546, 8 : Κύπρος, παρὰ τὸ κυοφόρον καὶ λιπαρὰν γῆν ἔχειν.]

[Κυπαιθα, ἡ, Cypætha. Steph. Byz. : Κ., πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης Κυπαιθεύς.]

[Κυπαῖος. V. Κύπη.]

[Κυπαιρίσκος. Κυπαρίσκος. Κύπαιρος. V. Κύπειρος.]

[Κύπαλον, μεμειρασμένον, Hesych. Pro σκύβαλον, μεμιασμένον, ut videbatur Is. Vossio.]

[Κυπάρα, ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα, Hesych. Arethusæ Ithacensi hoc nomen tribuit Steph. Byz. s. v. Ἀρέθουσα, ubi Κύπαρα scriptum.]

[Κυπαρισσεύς. V. Κυπάρισσος.]

[Κυπαρισσήεις, εντος, ὁ, Cyparisseis, urbs Messeniæ. Ὁ Κ. et τὸν Κυπαρισσήεντα Hom. Il. Β, 593. K. Strabo 8, p. 348, qui fluvii quoque cognominis mentionem facit p. 349. Adj. gentile Κυπαρισσηέντιος finxit Steph. Byz.] Ap. Hesych. et Κυπαρισσηΐς [corruptum ex Κυπαρισσήεις], urbs quædam.

[Κυπαρίσσια (?), εἶδος ἀλεκτρυόνων, Hesych.

[Κυπαρισσία, ἡ, Cyparissia, commune tribus urbibus (Triphyliæ, Messeniæ, Laconicæ) nomen, de quibus v. Strabo 8, p. 348 (ubi libri Κυπαρισσίνα), 349, 359, 361, 363, Diodor. 15, 77. Messenica Κυπαρισσιαὶ, αἱ, vocatur a Pausan. 4, 36, 7; 8, 1, 1. Κυπάρισσαι Ptolem. 3, 16. *Cyparissæ* Mela 2, 3, 9. Minervam Κυπαρισσίαν memorat Pausan. 3, 22, 9; 4, 36, 7, et Steph. Byz. Adj. gentile Κυπαρισσιεῖς, οἱ, ap. Strabon. p. 345, 348. Κυπαρισσιέων numi ap. Eckhel. vol. 2, p. 276. || Κυπαρισσιώτης, ὁ. Joannes Κυπαρισσιώτης, scriptor sæculi 14, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 507 ed. Harl. Κυπαρισσιώτης, εἷς τῶν οἰκετῶν (τοῦ βασιλέως) ap. Cantacuz. Hist. 4, p. 891, B.]

Κυπαρισσίας, ὁ, dicitur Tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ s. πίτυϊ ἀρτιφυεῖ, teste Diosc. 4, 165. Sic Plin. etiam 26, 9, de tithymalli generibus loquens : Quintum, inquit, Cyparissian vocant propter foliorum similitudinem.

Κυπαρίσσινος, s. Κυπαρίττινος, η, ον, Cupressinus, E cupresso factus. Hom. Od. P, [340] : Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. [Κ. μέλαθρον Pind. Pyth. 5, 52.] Et ap. Longin. [4, 6] Plato [Leg. 5, p. 741, C] volens dicere τὰς δέλτους, ait, Γράψαντες ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας· proculdubio autem in cupressinis tabulis scribebant, quia cupressinum lignum est ἄσηπτον et vermibus non obnoxium. [Κυπαριττίνη ξυλία Polyb. 10, 27, 10. Κυπαρίσσινον σκῆπτρον Iambl. V. Pyth. c. 28. Κυπαρισσίνη σορὸς Diog. L. 8, 9. G. D. Λάρνακας κυπαρισσίνας Thucyd. 2, 34. Hippiatr. p. 193, 6 : Κυπαρισσίνων ἀκρεμόνων. Hase. || Τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια Alciphro in epistola inedita apud Dorvill. ad Charit. p. 352, quod non liquet utrum recte habeat an ex κυπαρίττινα sit corruptum, quum locum non integrum apposuerit Dorvillius.]

[Κυπαρίσσιος. V. Κυπαρισσία.]

[Κυπαρισσόκομος, ὁ, ἡ, Cupresso comatus. Adject. ab schol. Hom. Il. N, 132, memoratum.]

[Κυπαρισσόροφος, ὁ, Cupressinis tabulis laqueatus.] Κυπαριττοτρόφος, Cupressos alens s. nutriens. [Mnesimachus ap.] Athen. 9, [p. 402, F] : Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαριττοτρόφων ἔξω. [Recte Casaub. κυπαρισσορόφων.]

Κυπάρισσος, ἡ, Cupressus. [Κ. ἄρρην καὶ θήλεια, Theophr. H. Pl. 1, 8, 2; 2, 2, 6, C. Pl. 4, 4, 2, al.] Hom. Od. Ε, [64] : Εὐώδης κ. [Herodot. 4, 75. Theocr. Epigr. 4. Ῥαδιναὶ κυπάρισσοι id. Idyll. 11, 45. Ἐλαφρὰν κ. Pindar. fr. 126.] Attici dicunt Κυπάριττος : ut [Hermippus] ap. Athen. 1, [p. 27, F] : Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσι. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρέμονας. [De accentu Arcad. p. 77, 11.]

[Κυπάρισσος, ἡ, Cyparissus. Steph. Byz. : Κ., πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφοὺς ἡ πρότερον Ἔρανος (corrigendum Ἔραννος, quam scripturam diserte agnoscit qui Stephani verba exscripsit Eustath. p. 274, 9.) Ὅμηρος (Il. Β, 519), « Οἱ Κυπάρισσον ἔχον... » (ex Homero Pausan. 10, 36, 5), ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου (ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ addit Eustath.). Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, ἦν Κυπαρισσοῦντά τινες καὶ Ἀπολλωνιάδα φασί. Τὸ ἐθνικὸν Κυπαρισσεύς.]

[Κυπαρισσὼν, ῶνος, ὁ, Cypressetum, Gl. Strabo 16, p. 738 : Περὶ Ἄρβηλα ... ὁ κ.]

[Κύπαρος vitiose pro κύτταρος, quod v.]

Κυπὰς, άδος, ἡ, exp. Pallium, et Lecti stragulum.

Afferturque e Lycophr. [333]: Κρύψει κυπάς τις χερμάδων ἐπομβρίᾳ, cum hac expos., Teget eam operculum saxorum imbre, h. e. Saxis obruetur. Sed videndum ne scribendum sit κυπασσὶς χερμάδων ἐπομβρία: idque i. sit q. Homero λάϊνος χιτών. [Conf. Κυπεύς.]

[Κύπασις, πόλις περὶ Ἑλλήσποντον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. (In Κύπασγις corruptum ap. Scylac. p. 28.) Τὸ ἐθνικὸν Κυπασίτης, Steph. Byz.]

[Κυπάσσιον. V. Κύπασσις.]

[Κύπασσις, εως, ὁ.] Κυπασσὶς [κυπασὶς codex] Hesychio χιτῶνος εἶδος, Species tunicæ: et περίζωμα, Cinctus, Supparum. [Phot. p. 189, 1: Κύπασσις (κυπάσεις codex), ἔνδυμα γυναικεῖον.] Ap. Suidam et Polluc. [7, 60] proparoxytonως Κύπασσις, et non solum fem., sed masc. etiam; ac ab illo quidem esse dicitur κόσμος γυναικεῖος, ab hoc vero σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, e lino confieri solitus: dicente Ione, Βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Ap. Suid. ἐνδεδυμένος κύπασσιν φοινικοῦν ποδήρη. Et ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 202: Εὐθύσανον] ζώνην τε [τοι] δμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν. Et ap. Harpocr. ex Hecatæi Περιόδῳ Εὐρώπης, de Cissiis: Ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς. Ubi etiam nota fem. genus. [Περσικοὺς nunc ex codd. restitutum.] Uti vero hoc vocab. Lysiam quoque et Aristoph. ἐν Ταγηνισταῖς, testis idem Harpocr. [Qui Hipponactem quoque memorat, ad exemplum, ut videtur, respiciens deminutivi, quod servavit Tzetza ad Lycophr. 855: Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον, quod κυπασίσκον ibi scriptum. Aliud diminut. Κυπάσσιον, τὸ, ex Orac. Sibyll. 5, p. 581, indicavit Struvius: Ἀλλ' ὅταν ἡ Βάρκη τὸ κυπάσσιον (legitur κυπάστιον) ἀμφιβάληται. Ceterum Harpocr. addit: Οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου.] Ap. Hesych. et Polluc. unico σ scriptum: minus recte. [Duplex σ ap. Pollucem codices præbuerunt. Κυππατὶς inter vestimenta bellatorum ap. Alcæum Athen. 15, p. 627, B: Ἠὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυππατίδες, quod Κυπάττιδες scribendum. Tunicam loricæ superinjectam Κυπασσίκιον vocat Tzetza ad Lycophr. l. c. G. D. De κυπάσσει C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 337, 3. Hase.]

[Κυπασσίσκος. V. Κύπασσις.]

Κυπάται [?] Hesychio κίναιδοι, μαλακοί. [Recte fortasse Toupius Emend. vol. 1, p. 347, Κύπται, a nom. Κύπτης, ὁ.]

[Κυπειρίζω, Cypero similis sum. Diosc. 1, 6: Νάρδος κυπειρίζουσα κατὰ τὴν εὐωδίαν.]

[Κυπειρίς. V. Κύπειρον.]

[Κύπειρον, τὸ, et] Κύπειρος, ἡ, Cyperus: herba ex juncorum genere, Hermolao Juncus quadratus, Marcello Juncus angulosus. [Κύπειρον Hom. Il. Φ, 351: Καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον· et Od. Δ, 603. Theophr. H. Pl. 4, 10, 5; 6, 11, 13. Κύπερον Ionice ap. Herodot. 4, 71: Κυπέρου κεκομμένου. Κύπαιρον Dorice ap. Eustath. p. 969, 7, ex Alcmane p. 1648, 7. Etym. M. p. 28, 37; 269, 52. Κυπαιρίσκος Alcman ap. Hephæst. p. 76: Μή μοι θίγῃς τῶ κυπαιρίσκω· ubi libri plerique κυπαρίσκω. Κύπειρος, ὁ, ap. Theophr. H. Pl. 1, 10, 5; 4, 10, 6, al. Κύπειρος, ἡ, ap. Diosc. 1, 4. Κύπειρος sine generis nota ap. Aristoph. Ran. 243, Theocr. 1, 106; 5, 45, Theophr. H. Pl. 4, 10, 1, aliosque.] Diosc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, prolixe describens 1, 4. Plin. quoque cyperum annumerat juncorum generi, 21, 17, Latine appellans Gladiolum: palustrem esse dicit, sed ceteris juncis duriorem, vixque spirantem, cap. 18. Ibid. ab eo memoratur et Κυπειρὶς, Cyperis. Cyperus, inquit, juncus est angulosus, juxta terram candidus, cacumine niger pinguisque. Folia ima porraceis exiliora: radix olivæ nigræ similis, quam, quum oblonga est, Cyperida vocant. Et mox, Est et per se Indica herba, quæ Cyperis vocatur, zingiberis effigie: commanducata croci vim reddit. Meminit τῆς κυπειρίδος Nicand. etiam Al. 591: Ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου. Ubi schol. κυπειρίδα esse innuit Cyperum feminam, quum annotat duo esse cyperi genera, ἀρσενικόν τε καὶ θῆλυ.

[Κυπελλὶς, ίδος, ἡ, i. q. κύπελλον. Voc. memoratum ab Eustath. p. 1776, 32.]

Κυπελλομάχος, ὁ, ἡ. Κ. εἰλαπίνη, Convivium poculis dimicans. [Macedon. Anth. Pal. 11, 59.]

Κύπελλον, τὸ, [voc. poeticum] Poculi genus quoddam. [Εἶδος ποτηρίου ἀώτου Hesych.] A quibusdam exp. Cyathus. Hom. Il. A, [596]: Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. [Γ, 248: Χρύσεια κύπελλα· Δ, 345: Κύπελλα οἴνου πινέμεναι· Od. A, 142, B, 396. Ion trag. ap. Athen. 11, p. 501, F. De vase quo lac excipitur Quint. Sm. 6, 345: Πλήθει δ' αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος ἠδὲ καὶ οἰῶν. Τὸ ἀγγεῖον τοῦ τρίποδος exp. schol. ap. Lycophr. 1103: Τιθῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρδανεῖ.] Quidam [Silenus] ap. Athen. 11, [p. 482, F] κύπελλα dicit esse ἐκπώματα similia σκύφοις. Ibid. legimus ita dictum hoc poculum ἀπὸ τῆς κυφότητος: unde etiam quidam scripserunt κύπελλον dictum quasi κύφελον. [Athen. p. 483, A: Εὔμολπος δὲ ποτηρίου γένος ἀπὸ τοῦ κυφὸν εἶναι. Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους, τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας.] Eustath. autem [p. 158 seq.] κύπελλον exponens ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον, factum ex aor. ἔκυπον tradit. [Etym. M. p. 546, 4: Παρὰ τὸ κύφος (i. e. σκύφος: v. Eust. p. 1775, 24), ἢ παρὰ τὸ κύπτω τὸ κεκυρτωμένον καὶ περιφερές.] Alii [Etym. l. c.] κύπελλον quasi χύπελλον dictum putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν πηλὸν, Vinum, a qua nominis πηλὸς signif. deducitur et κάπηλος. [Rejectis his grammaticorum commentis Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 161, κύπελλον ejusdem esse originis conjecit cum κύμβη et Gallica comparavit vocabula *cuve* et *coupe*, Anglicum *cup*. || Aliam signif. ex Phileta annotavit Athen. p. 483, A: Φιλητᾶς δὲ Συρακοσίους κύπελλα καλεῖν τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα.]

[Κυπελλοτόκος, ὁ, ἡ, Pocula pariens s. ferens. Nonn. Dion. 47, 62: Ἀλλ' ὅτε δὴ κόρον εὗρε κυπελλοτόκοιο τραπέζης.]

[Κυπελλοφόρος, ὁ, ἡ, Poculum s. pocula ferens, Pocillator. Greg. Naz. vol. 2, p. 88, C: Οὐ ταμίαι κείνοις οὐδὲ κυπελλοφόροι. Procl. Anth. Pal. App. 69: Διόνυσον ... δεξιτερῇ χειρὶ κυπελλοφόρον. Eust. p. 159, 30: Ἥφαιστος κ. γίνεται τῇ Ἥρᾳ.]

[Κυπελλοχάρων, ωνος, ὁ, Poculis gaudens. Eustath. p. 1776, 32.]

[Κύπερον, τό. V. Κύπειρον. || Hesych.: Κύπερα, τὰ σχοινία ἐκ κυπείρου πεπλεγμένα.]

[Κῡπεὺς, έως, ὁ, cognomen Apollinis ap. Lycophr. 426: Μολοσσοῦ Κυπέως Κοίτου κύκνον. De quo Tzetza: Κυπέως τοῦ δίκην ἱματίου ἐνδύοντος· ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ· κυπὰς δὲ τὸ ἱμάτιον λέγεται. Alius schol.: Τοῦ ἐνδύοντος ἡμᾶς ἱμάτια διὰ τῆς θέρμης Ἀπόλλωνος Ἡλίου. Quam interpretationem vel mensura vocabuli convellit. Nam Κυπεὺς producto, κυπὰς correpto υ ab Lycophrone dictum est.]

Κύπη, ἡ, Hesychio τρώγλη, Foramen s. Caverna. [Eadem signif. Τύπη s. Τυπὴ dicta, quæ v.] Eidem κύπαι sunt εἶδός τι νεὼς, Species navis: et αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου οἰκήσεις, Casæ e materia lignea et fœno: quales αἱ καλύβαι.

[Κύπη, Σικελίας φρούριον. Φίλιστος Σικελικῶν ἐνάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κυπαῖος, Steph. Byz.]

[Κυπόω, Everto. Lycophr. 1442: Πρήνῃ θ' δμαίμων πάντα κυπώσας δόμον· quod schol. exp. ταράξας, κλίνας.]

[Κύπρα, ἡ, Cypra. Juno ap. Tyrrhenos. Strabo 5, p. 241: Ἐφεξῆς δὲ τὸ τῆς Κύπρας ἱερὸν, Τυρρηνῶν ἵδρυμα καὶ κτίσμα· τὴν δ' Ἥραν ἐκεῖνοι Κύπραν καλοῦσιν.]

[Κυπράνωρ, ορος, n. viri. Vita Arati p. 430,: Σόλων ἐν ταῖς ἐλεγείαις πρὸς Κυπράνορα τὸν βασιλέα, conditorem Solorum. Boiss.]

[Κυπρία, i. q. Κύπρις, quod v.]

[Κυπριάζω, vitiose pro Κυπρίζω, quod v.]

[Κυπριακός. V. Κύπρος.]

[Κυπριανὰ, τὰ, Cypriana, festum in honorem S. Cypriani a Carthaginensibus institutum, cui templum insigne ad maris littus erexerant. Id porro nominis nautæ deinceps dedere tempestati quæ eo tempore cooriri solet: v. Procop. Vandal. 1, 21, Euagr. 4, 16, Niceph. Call. 16, 12. Ducang.]

[Κυπριανὸς, ὁ, Cyprianus, n. pr. Christianum, cujus exx. v. ap. Fabric. in Bibl. Gr.]

[Κυπριάρχης, ὁ, Cypri præfectus. Maccab. 2, 12, 2.]

[Κυπριαρχικὸς, ἡ, όν, Dionys. Areop. p. 32 (?). Kall.]

[Κυπρίδιος, ία, ιον, Venereus. Agath. Anth. Pal. 10, 68 : Κυπριδίους ὀάρους πότνα δέδωκε φύσις. Musæus 42 : Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή.]

[Κυπριεύς. V. Κύπρος.]

[Κυπρίζω, Germino, Floreo. Cant. 2, 13 : Αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσαι. Hesych., (Phot. p. 189, 4, Lex. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 285, Zonar. p. 1272,) et Cyrill. : Κυπρίζουσαι, ἀνθοῦσαι. V. et v. 15. Deductum verbum hoc, notante Kustero, a nomine Κύπρις, quod præter alia etiam Florem significat. Eustath. p. 1574, 24 : Ὄμφακες, αἱ τὸ ἄνθος ἢ τὴν κύπριν μεταβάλλουσαι. Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 516, C : Κυπρίζοντος, ὅπερ ἐστὶν, ἀνθοῦντος. Id. ib. p. 517, C : Τὸν εὐανθῆ τοῦτον καὶ κυπρίζοντα βότρυν· et t. 2, p. 1042, C : Λειμῶνα κ. Basil. t. 2, p. 999, C. Pseudochrys. t. 3, p. 944, D ed. Paris. alt. : Τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας κυπρίζουσιν· et figurate de nautis t. 10, p. 984, E : Τοῖς τῆς θαλάσσης κυπρίζοντες νώτοις. Κυπριάσαντα ib. p. 892, D. Hase. Schol. Pind. Nem. 5, 10 : Ἀπὸ τῆς κυπριζούσης ἀμπέλου.] Κυπριάζουσαι, Suidæ ἀνθοῦσαι, Florentes : pro quo ap. Hesych. [recte] tetrasyllabως Κυπρίζουσαι eodem exponitur modo.

[Κυπρινέλαιον, τὸ, Oleum Cyprinum. Alex. Trall. 3, p. 184. Angl. Moschion De mul. pass. p. 63, 26 ed. Dewez. Hase.]

[Κύπρινος. V. Κύπρος.]

Κυπρῖνος, ὁ, Cyprinus : piscis fluvialis ap. Aristot. H. A. 4, 11; 6, 14; 8, 20. Hesych. pro eo proparoxytonως habet Κύπρινος. [Scribendum Κυπρῖνος.] Apud Athen. vero 7, [p. 309, A] legitur Κυπριανὸς [Κυπρῖνος ex epitome correctum], quem ex Aristot. refert inter τοὺς σαρκοφάγους καὶ συναγελαστικούς : a Dorione autem eum recenseri ait ἐν τοῖς λιμναίοις καὶ ποταμίοις : e quo et hæc verba subjungit, Λεπιδωτὸν, ὃν καλοῦσί τινες κυπριανόν [κυπρῖνον]. Sunt qui esse velint Eum qui vulgo appellatur Carpio. Gaza Carinum etiam reddit : malim ego cum Plinio Cyprinum. [Oppian. Hal. 1, 101, 592.]

[Κύπριος. V. Κύπρος.]

[Κύπρις, ιδος, ἡ. HSt. s. v. Κύπρος :] Ab eadem insula ἡ Ἀφροδίτη, Venus, [a poetis] vocatur [Κυπρία, ἡ, ap. Pind. Ol. 1, 120 : Φίλια δῶρα Κυπρίας· Nem. 8, 12 : Κυπρίας δώρων.] Κύπρις [Hom. Il. E, 422, 760. Ἀφροδίτης Κύπριδος H. in Ven. 2. Κύπριδα Il. E, 458, 883. Κύπριν 330. Nusquam in Odyssea, frequenter vero apud alios poetas, epicos, elegiacos, lyricos, tragicos, rarius comicos : quorum exx. apponere supersedemus. Genitivi forma suspecta Κύπριος in libris quibusdam Theocr. 11, 16. De etymologia nominis multa disputat schol. Hom. Il. E, 422, qui non a Cypro insula derivatum, sed κατὰ συγκοπὴν ex κυόποριs contractum esse contendit, quod τὴν τὸ κύειν πορίζουσαν significet : quam opinionem sequitur Suidas.] Et Κύπρις βασίλισσα, item Κυπρογένεια, et Κυπρογενὴς, quoniam, ut et Hesiod. [Th. 199] testatur, γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ, In Cypro insula nata est. Empedocles ap. Athen. 12, init. : Ἀλλὰ Κύπρις βασίλεια, Τὴν οἴγ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἱλάσκονται. Ap. Eund. 13 : Ὦ δέσποινα, Ποντία Κύπρις. Et aliquanto ante, Πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας. Ap. Aristot. Eth. 7, 6 [7 ex poeta] : Δολοπλόκου Κυπρογενοῦς. [Solon ap. Plut. V. Sol. c. 31 : Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα. Manetho 2, 221; 4, 214; 6, 243.] Aliquando Κύπρις et Κυπρογένεια, ut Ἀφροδίτη et Venus, usurpantur pro Opere s. Actione venerea, pro Lusu venereo s. Rebus venereis, quæ alioqui ἀφροδίσια. [Aristoph. Eccl. 722 : Τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν· Thesm. 205 : Ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.] Plut. : Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν, Νοσοῦσιν. Achæus, Ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως Οὐκ ἔστι· πεινῶσιν γὰρ ἡ Κύπρις πικρά. E quo Eur. [ap. Plut. Mor. p. 917, B] : Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. Et Antiphanes [ap. Athen. 1, p. 28, F] : Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς Πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς. Rursum Eur. Bacch. [772] : Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις· ut et ap. Lat. Comicum, Sine Cerere et Baccho friget Venus. Et vicissim teste Bacchylide [ap. Athen. 2, p. 39, F] : Γλυκεῖ' ἀνάγκα γευομένα [σευομένα] κυλίκων θάλπῃσι θυμὸν Κύπριδος [θυμὸν, Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας]. Itidem Κυπρογένεια usurpat qui ap. Plut. in Artox. dicit [c. 28 extr.] : Κυπρογένεια δ' οὐ πάμπαν ἀναίτιος ἡ τῆς Ἀσπασίας ἀφαίρεσις. [Κυπρογένεια θεὰ Panyasis ap. Athen. 2, p. 36, D. K. Ἀφροδίτη Aristoph. Lys. 551.] V. supra. [Ubi HSt. :] « Κυπρογενὴς, In Cypro natus. [Hom. H. 9, 1; Theognis in fine et sæpius. Boiss.] Et Κυπρογένεια, ἡ, pro eod. Epith. Veneris, quod ibidem et nata esse credatur, et religiose colatur. Hesiod. Theog. [199] : Κυπρογένειαν [Recte libri nonnulli Κυπρογενέα] δ' ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. » || Ap. Hesych. oxytonως Κυπρὶς [scr. Κύπρις], πόρνη [Sensu honesto Oppian. Hal. 4, 235 : Οὐ γάρ τοι μία Κύπρις ἐφήνδανεν οὐδὲ μί' εὐνὴ, ἀλλὰ μάλ' ἐν τόσσῃσιν ἀγάλλεο μοῦνος ἀκοίτης εὐναῖς· ubi per γυνὴ exp. schol.] : afferentem et Κυπρογένεος pro προπόλου, προαγωγοῦ. [Codex Κυπρογενέος, πρόπολον, πρόαγγον. Corrigendum Κυπρογενέος (vel Κυπρογενοῦς) πρόπολον, προαγωγόν. || Glans penis. Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 112, 16 : Ἡ δὲ βάλανος καὶ ψωλὴ λέγεται καὶ κύπρις. G. Dind.]

[Κυπρισμὸς, ὁ, Germinatio. lxx Cant. 7, 12 : Ἤνθησεν ὁ κυπρισμὸς, ἤνθησαν αἱ ῥόαι· ubi tamen est potius Nodus ex quo erumpit flos. Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 551, B, venandas esse vulpes, Ὡς μηκέτι τὸν ἀμπελῶνα δι' αὐτῶν πρὸς τὸν κυπρισμὸν ἐμποδίζεσθαι. Hase. K. τῆς ἐλαίας Eustath. p. 1095, 23.]

[Κυπρίτης. V. Κύπρος.]

[Κυπρογένεια. Κυπρογενής. V. Κύπρις.]

[Κυπρόθεμις, ιδος, ὁ, Cyprothemis, a Tigrane Persarum regis legato, Sami tyrannus constitutus. Demosth. p. 193, 4.]

[Κυπρόθε. Κυπρόθεν. Κύπρον. Κύπρονδε. V. Κύπρος.]

Κύπρος, ἡ, Cyprus, insula satis celebris. [Steph. Byz. : Κ., νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ (apud Hom. Od. Δ, 83, Θ, 362, al., Herodot. 2, 182, Æschyl. fr. 314, Eurip. Hel. 147, Bacch. 400, Thucyd. 1, 94, 112, Pausan. 9, 19, 1, Strabon. 14, p. 681 seqq., aliosque), ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου (ἀπὸ Κύπρου υἱοῦ Κινύρου Eustath. ad Dionys. 508. Cum Stephano consentit Constant. Porphyrog. Them. l. 1), ἢ ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους κύπρου. Ἀστύνομος δέ φησι Κρύπτον κεκλῆσθαι διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης (κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης Eustath.). Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς (de hoc diximus s. v. Κεραστιάς) καὶ Ἀμαθουσία καὶ Μηϊονὶς καὶ Σφήκεια καὶ Ἀκαμαντίς. Τὸ ἐθνικὸν Κύπριος καὶ Κυπρία καὶ Κύπριον καὶ Κυπριακὸς (Clem. Al. Protr. c. 2, § 30; Tzetz. ad Lyc. 570, p. 683, 5. Boiss.) καὶ Κυπριεὺς καὶ Κυπρίτης. Ἔστι καὶ Λιβυκὴ Κύπρος. (Insula in Nilo est hoc nomine, auctore Hecatæo ap. Steph. B. s. v. Ἔφεσος. Berkel.) Τὸ ἐθνικὸν Κυπρίτης.] || Ejus incola dicitur Κύπριος, ut [ap. Herodot. 3, 19, Pind. Pyth. 2, 28, Xen. Cyr. 6, 2, 10, Strabon. p. 682, 684, et alios quosvis,] Plut. : Οἱ τῶν Κυπρίων βασιλεῖς. Idem Κύπριος adjective etiam ponitur, nec tam gentile est, quam possessivum [Æsch. Pers. 891 : Κυπρίας τε πόλεις· Suppl. 282 : Κ. χαρακτήρ] : ut Plut., οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, Cyprii reges : Athen. [2, p. 62, E], Κύπριος κάλαμος, Cyprius calamus, Cypria arundo. [Et alia multa hujusmodi apud Athenæum aliosque scriptores : v. indicem nostrum s. v. Cyprus. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 102, 32 : Κύπριον· τὸ τάριχος. Ποσείδιππος Μεταφερομένοις. Hesych. : Κυπρία πάλη, ἣν ἔνιοι πάμμαχον καλοῦσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ἀπάλαιστρον διὰ τὸ τοὺς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν. || Κύπριος στενωπὸς, angiportum quoddam Romæ, ap. Dionys. A. R. 3, 21.] In Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 487] : Νάματι Κυπρίῳ, Cyprio latice, h. e. Vino Cyprio. At Κύπριος βοὺς proverb. [ap. Zenob. 2, 44, Diogenian. 6, 80], ἐπὶ κοπροφάγου, quoniam Cyprii boves feruntur κοπροφαγεῖν, teste Hesychio et Suida. Ap. Athen. autem [15, p. 682, C] rursum prædicatur quidam ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, Cyprios versus s. Cyprium carmen. [Ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ap. Aristot. Poet. c. 23, ubi male olim Κυπριακά. Fuit carmen epicum res inde a Thetidis et Pelei nuptiis usque ad Iliadis initia libris undecim complexum : v. Procli Chrestom. p. 471 seqq. ed. Gaisf., ubi v. Heyn. Cypria cur vocata sint explicat idem ib. p. 378, nomen ab Stasino Cyprio repetens, cui tributum a quibusdam carmen illud fuit. || Κυπρία i. q. Κύπρις, quod v. Sequuntur ap. HSt. verba s. Κύπρις ab nobis posita, post quæ sic pergit :] Porro

præter superius ἐθνικὸν, quod est Κύπριος, est et aliud, nimirum Κυπρίτης [ap. Steph. Byz. s. v. Δασκύλιον et Κύπρος] : ex Κύπριος autem possessivum Κυπριακὸς, ἡ, ὸν, Cypriacus. [Κ. πόλεμος Diodor. 14, 110; 15, 9 et 18. Κ. ξενία Eustath. p. 827, 40.] || Denique inde est locale adv. Κυπρόθεν, E Cypro : ut Κυπρόθεν ἐρχομένων, Epigr. l. 2 [Palladæ Anth. Pal. 9, 487] pro ἐκ Κύπρου. [Κυπρόθε ap. Callim. fr. 217. || Κύπρονδε, Cyprum versus, Ad Cyprum usque. Hom. Il. Λ, 21 : Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.] || Κύπρος habet et alias signiff. Ita enim dicitur Arbor quædam oleæ foliis circum ramos similibus, flore candido, odorato : semine sambuci nigro : ut inter alia tradit Diosc. 1, 125. Ex ejus flore, addito oleo et aliis aromatis, unguentum fit dictum Κύπρινον, Cyprinum, teste Diosc. 1, 66. Sic Plin. 23, 4 : Cypros qualis esset, et quemadmodum ex ea fieret oleum, docuimus : sc. 13, 1. Ibi enim dixerat : Cyprinum e cypro fit, et omphacio, et cardamomo, calamo, aspalatho, abrotono : aliqui et myrrham addunt et panacem. Aliquanto ante tamen scripserat, Cyprinum in Cypro, deinde in Ægypto. [Χλωρὰ διὰ κυπρίνου Ἀφροδᾶ ap. Galen. vol. 13, p. 682.] Theophr. ipsum etiam Unguentum appellat Κύπρον : De odor. [§ 26] : Τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου. Et sic ibidem bis terve [§ 25 et 27]. Ap. Hesych. vero Κύπριον, τὸ ἀρνόγλωσσον. Eidem Hesych. κύπρος est etiam μέτρον σιτήριον [σιτηρὸν], ἢ κεφάλαιον ἀριθμοῦ. Meminit Pollux quoque Mensuræ hoc nomine appellatæ : verum ea ab ipso non κύπρος tantum dicitur, sed etiam κύπρον, 10, c. 25 [§ 113] : Apud Cleonem [Alcæum], inquit, τὸν μελοποιὸν, l. 2 Μελῶν, κύπρος legitur : et apud Hipponactem l. 1 Iamborum, ἡμίκυπρον. Et 4, c. 23 [§ 169] inter Mensurarum nomina, Κύπρον δὲ, ait, τὸ οὕτω καλούμενον reperias ap. Alcæum l. 2 : et ἡμίκυπρον ap. Hipponactem l. 1 Iamborum. [Epiphan. t. 2, p. 184, B : Κύπρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς Ποντικοῖς μέτρον ἐστὶ ξηρῶν γεννημάτων, μόδιοι δύο, ὃ λέγεται εἶναι παρ' αὐτοῖς χοινίκων πέντε κτλ. Hase.]

Κυπτάζω, licet quandam habere videatur formam frequentativi a κύπτω, exp. tamen potius διατρίβω et χρονίζω [Hesych. : Κυπτάζειν, διατρίβειν, στραγγεύειν καὶ ἐναισχύνειν (ἐνασχολεῖν vel ἐνασχολεῖσθαι recte L. Dindorfius), ἐπικύπτειν καὶ χρονίζειν. Κεκυπτάκασιν, ἀσχολοῦνται] : itidemque a Bud. Immoror, Cunctor, Tempus tero, in Plat. Rep. 5, [p. 469, D] : Τὸ δὲ σκυλεύειν τοὺς τελευτήσαντας, πρόφασιν μὲν ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι. [Erast. p. 137, B : Πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα ζῆν.] Affert vero et e Plut. Apophth. [p. 229, A] : Ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι, ubi observa de re eadem dictum hoc verbum, de qua et ap. Plat. Videri autem possit his in ll. aliisque similibus κυπτάζειν esse non simpliciter Immorari, et Tempus terere, sed Immorari perscrutando, quod capite inclinato fieri solet. Verum generalius usurpatur : Aristoph. Nub. [509] : Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Schol. διατρίβεις, στραγγεύῃ : quo verbo utitur idem poeta alibi ead. in re : Pac. [730] : Ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν. [Ammon. p. 85 : Κύπτειν καὶ κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι (quod adjecto Aristophanis Nub. versu declarat). Eadem tradunt Moschopulus et Ptolem. Ascalon. Aristoph. Lys. 17 : Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ ἐστράγγευσεν. Κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. Κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ χαρτέντως ἐχρήσατο, καθὰ καὶ Σώφρων « Ἐνθάδε κυπτάζουσι πλεῖσται γυναῖκες. » Phot. p. 189, 8 : Κυπτάζουσιν· στραγγεύονται· ἢ διὰ μικρολογίαν περὶ τὰ βραχύτατα ἀσχολοῦνται. Pro κεκρύφθαι dixit scriptor ignotus ap. Suidam : Ὁ δὲ ἐς ἅμαξαν χόρτου πλήρη ἐκρύφθη καὶ οὕτως ἐς τὸ ἄστυ ἐσεκομίσθη, ἅτε μηδενὸς ἐλπίσαντος ἐνταῦθά τινα κυπτάζειν.]

Κυπτάριον e Nicolao Alex. Curva et inflexa placentula. Pro quo existimo scribendum esse κοπτάριον, de quo suo loco.

[Κύπτης Toupii conjectura. V. Κυπάται.]

Κυπτὸς, Inclinatus, Supplex, VV. LL. ex Æschylo. [Lectio vitiosa pro κρυπτὸς Choeph. 773. Hesych. : Κυπτὸν, ταπεινούμενον. « Fortasse e libro Baruch 2, 18, ubi recto accentu κύπτον καὶ ἀσθενοῦν. » Alb.]

Κύπτω, Pronus sum, Propendeo, Inclino me, Inclino caput, Sum capite obstipo, Demitto oculos. [Hesych. : Κύπτει, κάμπτει, ἑαυτὸν κλίνει.] Unde homo dicitur ὀρθὸς esse, at cetera animalia κύπτειν, i. e., ut locutus est Ovid., Prona spectare terram. [Aristot. De partt. anim. 2, 11 : Διὰ τὸ μὴ ὀρθὰ εἶναι τὰ ζῷα, ἀλλὰ κύπτειν.] Hom. [Il. Δ, 468 : Πλευρὰ τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη· P, 621 : Ἔλαβεν ... κύψας ἐκ πεδίοιο·] Od. Λ, 584, de Tantalo : Ὀσσάκι γὰρ κύψει ὁ (vel potius κύψειε) γέρων πιέειν μενεαίνων. [Aristoph. Ran. 1071 : Βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας. Epicrates ap.] Athen. 2. [p. 59, E] : Καὶ κύψαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον, Affertur ex Aristoph. Eq. [1354] κύπτειν de verecundo dictum, Οὗτος, τί κύπτεις; Additur tamen plerumque εἰς τὴν γῆν, vel κάτω, aut tale quid. [Id. fr. 349 : Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω ... βαδίζει.] Demosth. [p. 332, 12] : Τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. Aristoph. autem dixit [Vesp. 279] κύπτειν κάτω, itidemque Plut. Π. δυσωπίας [et V. Marii c. 44. « Ælian. N. A. 2, 39; 4, 30; 6, 24. Κεκυφέναι πρὸς τοὔδαφος Synes. p. 50, B. » Jacobs.] Præt. κέκυφα, a quo partic. κεκυφὼς, quod tamen signif. præsentis habet. [Herodot. 4, 183 : Κέρεα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν. Plato Rep. 9, p. 586, A : Κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας. Ælian. ap. Suidam s. v. Θρέμματα.] Philo : Μήτε κεκυφότα εἰς τοὔδαφος, Non inclinantem caput in terram, Non demittentem oculos. Nonnus [Jo. c. 21, 64] : Καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σίμων, Humeros incurvatos, VV. LL. || Activâ signif. Pronum facio, Propendere facio : opp. τῷ ἀνορθοῦν, ap. Philonem. || Κύπτω, in VV. LL. habet et signif. verbi ἀνακύπτω, e Strabone; sed locus non profertur : nec certe proferri posse existimo, nisi sit corruptus. || Κύψαι [scr. Κῦψαι] Hesychio est ἀπάγξασθαι, Offocare, Strangulare. [Eadem gl. ap. Phot. p. 193, 18, addito Archilochi testimonio, Κύψαντες ὕδριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν.]

[Κύρα, τά. V. Κύρου πόλις.]

[Κυραῖος. V. Κύρη.]

[Κυρακτικὴ, ἡ, insula maris Adriatici ap. Strab. 2, p. 124; 7, p. 315, ubi var. lect. Κηρακτική Κηρυκτική Κυρικτική Κυρηκτική. Non liquet quæ verâ sit nominis scriptura. *Curictam* ex Plinii H. N. 3, 21 et Ptolem. 2, 15, comparavit Gossellinus.]

[Κυράνα Dor. pro Κυρήνη, quod v.]

[Κυραννὴ vitiose pro Κυρράνη, quod v.]

[Κυραννὶς, ίδος, ἡ. Κυραννίδες inscriptus fuit liber Hermetis astrologicus. Georg. Syncell. p. 35, D : Ἐν τοῖς Γενικοῖς Ἑρμοῦ καὶ ταῖς Κυραννίσι. Ταῖς Κυραννίσι βίβλοις ib. p. 52, B. Olympiodor. ap. Reines. Var. Lectt. p. 7 : Πάλιν ἐν τῇ Κυρανίδι ὁ Ἑρμῆς κτλ. Non constat de significatione vocabuli, de qua alii alia conjecerunt : v. Fabr. Bibl. Gr. vol. 1, p. 69.]

[Κύραυνις, ιος, ἡ, Cyraunis, insula Libyca. Accus. Κύραυνιν ap. Herodot. 4, 194, ubi var. lect. Κυραύην Κύραυιν Κυραύνην Κηράνην Κύρανιν. Κυραυνὶς vel Κυρανὶς ap. Steph. Byz., qui adject. gentile finxit Κυραυνίτης, in libris quibusdam Κυραυίτης scriptum.]

Κυρβάδωμεν, Hesychio κρύψωμεν, Occultaverimus. [Fort. pro Κρυβάσωμεν.]

[Κυρβάζω, Κυρβάσαι v. s. Κύρβας.]

[Κυρβαίη ... μᾶζα lectio vitiosa ap. Hom. Iresion. v. 6 in cod. Lips. et ap. Herodot. V. Hom. c. 34. Κυρκαίη non minus vitiose ap. Suidam s. v. Ὅμηρος.]

Κύρβας, αντος, ὁ, Corybas : nam Hesych. κύρβαντες dici tradit pro κορύβαντες : afferens et Κυρβάσαι pro ἀποσκιρτᾶν : proculdubio a Corybantibus ducto verbo, ut qui sint σκιρτητικοὶ, et soliti κορύπτοντες βαίνειν : unde et nomen eis impositum ajunt. Ap. Strabon. l. 10, p. 206 [472] Pherecydes τοὺς κύρβαντας dicit ex Apolline et Rhytia natos in Samothracia sedes habuisse. [Ibi alii libri Κορύβαντας. In versu Sophoclis (fr. 740) ap. Plutarch. Mor. p. 758, F : Κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε, codd. Parisini κυρβάντεσσι. Certiora exx. sunt Τὸς Κύρβαντας in inscr. Hierapytnia ap. Bœckh. vol. 2, p. 410, 14. Callim. H. in Jov. 46 : Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο. Κτίσμα Κυρβάντων Lycophr. 77. Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον Orph. H. 38, 2. Κύρβαντες καὶ Κρύβαντες ap. Zonar.

p. 1264, quorum alterum etymologiæ caussa, ἀπὸ τοῦ κρύβειν τὸν Δία, ponitur in Etym. M. p. 531, 7. Κύρβας Κύρβαντος, ἐθνικὸν, Suidas.]

[Κύρβασα, τὰ, Cyrbasa. Steph. Byz. : K., ὡς Πήδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης Κυρβασεύς. Conf. Κύρμασα.]

Κυρβᾶσία, ἡ, Hesychio κορυφὴ ἀλέκτορος, Crista gallinacei; item ὀρθὴ τιάρα, Tiara erecta, qua Persarum reges soli utebantur. [Dionys. A. R. 2, 70 : Πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδὲς, οὓς Ἕλληνες προσαγορεύουσι κυρβασίας.] Ad ambas has signiff. respicit Aristoph. Av. [483] : Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν' ὡς ἐτυράννει, Ἦρχέ τε Περσῶν πρῶτον πάντων ... Et [486] : Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσχει Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀργίθων μόνος, ὀρθήν. Ubi schol. quoque annotat e Clitarcho, omnibus Persis licuisse τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν. Solos enim reges gestasse ὀρθὴν, ceteros vero ἐπτυγμένην καὶ προβάλλουσαν εἰς τὸ μέτωπον. Galen. quoque Lex. Hipp. [p. 510] κυρβασίην esse scribit πῖλον ὀξὺν, Pileum acutum, quem et τιάραν dici. [Erotian. p. 232 : Κυρβασίην, τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι. Πῖλος Περσικὸς Mœris p. 241. Herodot. 5, 49 : Ἔχοντες κυρβασίας ἐπὶ τῆσι κεφαλῆσι· 7, 64 : Περὶ τῆσι κεφαλῆσι κυρβασίας ἐς ὀξὺ ἀπιγμένας. Hippocr. p. 666, 54 : Ῥάψαι ἐς ῥάκος ὡς κυρβασίην· ubi de linteo agitur in pileum acutum consuto mammæque, ut eam contineat, imposito. De sacco in quo semina ad fomenti usum sunt inclusa Aretæus p. 91, E : Θάλψιες ἐν κυρβασίῃσι.] Sunt qui velint esse non solum Pilei genus in coni speciem educti, sed etiam Galeam s. Cassidem cristatam, a similitudine cristæ gallinaceæ. Ap. Polluc. reperio non solum Κυρβασία, sed etiam Κυβαρσία, transposito ρ. Ita enim 7, c. 13 [§ 58] : Καὶ κυρβασία, ἣν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι. Itemque 10, c. 36 [§ 162] annotat κίτταριν ab Herodoto vocari quam Aristoph. κυρβασίαν nominat. At 5, c. 16 [§ 96] : Ἡ δὲ τιάρα καὶ κυβαρσία, Περσικαί. Sed rectius illud κυρβασία. [Quod Polluci quoque restitutum.] Ap. Suidam etiam Κύρβασις. [Corrigendum Κυρβασία ex Photio p. 189, 10.] Quum enim κυρβασίαν esse dixisset κεφαλὴν ἀλέκτορος, Caput galli, cristatum sc. : subjungit Κύρβασις : eam a quibusdam exponi τιάραν dicens, qua quidem Persarum reges usos fuisse erecta, duces autem, inclinata, ἐπικεκλιμένη : esse vero etiam περικεφαλαίας εἶδος et πίλου.

[Κυρβασταὶ lectio vitiosa in l. Etym. M. s. v. Κύρβις afferendo.]

[Κύρβη, ἡ, Cyrba. Steph. Byz. : K., πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Κυρβαῖος.]

[Κυρβιανὰ, Cyrbiana, præfectura Elymææ ap. Strabon. 16, p. 745, ubi alii libri Κορβιανά. Scribendum aut Κυρβιανὴ, aut, quod Tzschuckius voluit, Κορβιανή.]

Κύρβις, εως, ὁ [et ἡ]. Athenis κύρβεις dicebantur τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς, Tabulæ triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ erant leges; ἄξονες autem erant Quadranguli et ærei, continentes etiam ipsi leges. [Timæus p. 170 : K., στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν. Plato Politic. p. 298, D : Γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη, ubi v. schol. p. 38 (373 Bekk.) Eadem conjuncta ap. Euseb. V. Const. 1, 3 : Κύρβεσι καὶ στήλαις. Schol. Apoll. Rh. 4, 280 ad verba poetæ, Οἵ δή τοι γραπτοὺς πατέρων ἔθεν εἰρύονται κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν ὑγρῆς τε τραφερῆς τε πέριξ ἐπινισσομένοισιν, ex cod. Paris. : Κύρβεις δέ εἰσι στῆλαι, ἐν αἷς νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι, ὥς φησιν ὁ κωμικός. Ἀπολλόδωρος δὲ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμον κύρβεις καλεῖσθαι. Εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ λίθους ἱστάντες τὰ δόξαντα γράφειν ἐν αὐτοῖς, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ὠνόμαζον, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως κύρβεις, οἱονεὶ κορύβεις (l. κορύφεις), καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β κύρβεις. Ὕστερον δὲ καὶ ἐν ξύλοις λελευκωμένοις γράφοντες κύρβεις κἀκεῖνα ἐκάλεσαν. Οἱ μὲν οὖν κύρβεις φασὶν, ἐν αἷς εἰσὶν ἱεραὶ ἀναγραφαί· ὁ δὲ Ἐρατοσθένης κύρβεις φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς νόμοι γεγράφαται. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους (Idem tradit Lex. rhet. p. 274, 24)· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησιν. Ἐνταῦθα δὲ κύρβιας φησὶ πίνακάς τινας γῆς περίοδον περιέχοντας. Aristoph. Av. 1354 : Ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· ubi schol. : Κύρβεις, χαλκαῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι, κατὰ δὲ ἐνίους, ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι, καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιίαι, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησὶ, καὶ Ἀπολλόδωρος. Κύρβεις δὲ, ἤτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον (l. ἀνατεταμένας. Angl.) ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων· ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ εὐσεβείας· ex quo sua sumsit Tzetza Hist. 12, 349 seqq. Theophrasti etymologiam, quam jure reprehendit Prellerus ad Polemon. p. 91, secutus videtur Porphyr. De abst. 2, 21 : Μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβεων καὶ στηλῶν, αἱ τῶν Κρήτηθεν εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφά τινα πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐμπεδοκλέους.] Et οἱ κύρβεις vero et οἱ ἄξονες in Arce olim erant repositi; inde in Prytaneum et in Forum postmodum translati sunt, ut quibusvis eos legere et inspicere liceret. Ita Pollux 8, [128] : Apollodorus De diis tradit etiam ipse τοὺς κύρβεις habuisse ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους : esse autem ipsos λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ita ut ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις vocarint, ut et κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. Sic sane et Aristot. in Atheniensium Rep. ait, Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ· testis Harpocr., et ex eo Suidas. Idem Suid. et hæc affert : Κύρβεις, inquit, erant τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοὶ, ἄξονες autem appellabantur οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Quibus aliquanto post subjungit ex Etym., κύρβεις fuisse τὰς ἐχούσας τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς, quasi κρύβιας quaspiam, utpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀποκρυπτόμενα [Etym. verba sunt : Ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβασταὶ ἢ κύρβιες, ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Κύρβιες in κρύβιες mutandum ex Crameri Anecd. vol. 2, p. 455; pro κυρβασταὶ in cod. Paris. ap. Ruhnk. κυρβαταὶ scriptum. Recte Ruhnk. corrigere videtur κρυβασταί. Κρυβασίαι voluerat Salmas. De modo usur. p. 99] : Asclepiadem [ἐν τοῖς ἀξόνων ἐξηγητικοῖς addit codex Paris. et Gudian. p. 355] denominatos velle ἀπὸ Κύρβιος [recte Κύρβεως legitur in tribus codd. et] Etym. M. τοῦ τὰς οὐσίας [scribendum θυσίας hic et infra cum Salmasio] ὁρίσαντος· Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν [post ὁρίσαντος pergit Suidas, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐρέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ (τούτου codd. tres) ταῦτα κ. τοῖς γρ. Recta sententia nunc restituta, deleto ἢ, quod abest ab Etym. Gud. et gramm. Crameri] : Eratosthenem eas esse dicere τριγώνους : Aristophanem, similes τοῖς ἄξοσι, nisi quod οἱ ἄξονες νόμους, αἱ κύρβεις autem οὐσίας [θυσίας] εἶχον. [De legibus sacrorum Lysias p. 184, 38 : Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων καὶ τῶν στηλῶν κατὰ τὰς συγγραφάς. Ib. 40 et p. 185, 6.] Amborum vero hujusmodi fuisse κατασκεύασμα : fuisse quoddam πλινθίον [πλινθεῖον Etym.] μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας (Etym. habet δόνακας) [recte κνώδακας Suidæ et Etym. codd. Paris. et gramm. Crameri], ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων [τῶν ἀναγόντων corrupte cod. Paris. Etym. M., τοῦ γράφοντος vulgo]. Notandum porro, Aristotelem, Aristophanem [huic Av. 1354 ταῖς κύρβεσιν pro vulgato τοῖς κ. restitui ex cod. Rav. et schol.], Apollodorum, Pollucem, [Plutarchum V. Numæ c. 22], Harpocrationem, [Athenæum 6, p. 234, E : Ἐν τοῖς κύρβεσι τοῖς περὶ τῶν Δηλιαστῶν,] et alios, masculino genere τοὺς κύρβεις dicere; [Lysiam p. 185, 6, Ælianum N. A. 15, 9, Synes. p. 197, D, Agathiam p. 47, B, Tzetzam Hist. 12, 355, Thom. M. p. 81,] Suidam et schol. Aristoph. [Nub. 447] feminino τὰς κύρβεις : qui schol. Aristoph. scribit etiam ipse κύρβιν fuisse τὴν σανίδα ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Idem [in scholio quod Musurus ex schol. Apoll. Rh. 4, 280 intulit] ex Apollodoro tradit πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους appellari κύρβιν : et quoniam veteres λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον, hos quidem lapides ἀπὸ τῆς στάσεως appellasse

στήλας : κύρβεις autem, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως [recte Heynius ἀνατάσεως] : postea vero temporis eos τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντας, similiter nominasse. His subjungit, κύρβιν igitur esse τὴν περιέχουσαν τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλην : Hesych. vero στήλην τρίγωνον ἢ ξύλινον ἄξονα, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο. Quo modo et Zenodotus scribit, et ex eo Suidas, κύρβεις apud Athenienses vocatas fuisse σανίδας τριγώνους, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας : unde Κύρβεις κακῶν proverbio dictum fuisse ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων, De vehementer improbis. [Conf. Zenob. 4, 77, Diogenian. 5, 72. Aristæn. 1, 17 : Κύρβις ἑταιρικῶν ἐστι κακῶν.] His ceu colophona addam Plutarchi testimonium de hisce legum tabulis, quæ κύρβεις et ἄξονες dicuntur. Sic igitur ille in Solone p. 167 [c. 25] : Ἰσχὺν δὲ, inquit, τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους· ὧν ἔτι πρὸς ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο, καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. Paulo post allatum Cratini testimonium [in quo ταῖς κύρβεσιν legitur] subjungit, esse qui dicant, proprie κύρβεις nominatos fuisse ἐν οἷς καὶ θυσίαι περιείχοντο, ἄξονας autem, τοὺς ἄλλους. Hæc ille, et ex eo schol. Aristoph. [Nub. 447 in scholio ab Musuro composito] ad verbum, nisi quod ἐγκατεγράφησαν habet pro κατεγράφησαν, et λείψανά τινα pro λείψανα μικρὰ, eodem alioqui sensu. Idem rursum schol. scribit, κύρβεις sec. quosdam esse ἄξονας τριγώνους ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιΐαι : denominatos ἀπὸ τῶν Κυρβάντων s. Κορυβάντων : eorum enim inventum id esse, testari Theopompum [Theophrastum] ἐν τῷ Περὶ εὐσεβείας. || Aristoph. vero κύρβιν vocat etiam Leguleium, Legum peritum, Qui leges deblaterare novit : Nub. [447] : Τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω ... Εὑρεσιεπὴς, περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. I. e. ἔμπειρος τῶν νόμων, s. Videar leges in memoria ita habere inscriptas, ut ὁ κύρβις in suis tabulis. [|| De tabulis quibus carmina Homeri inscripta fuerunt, Cometes Anth. Pal. 15, 36 : Ἀμφοτέρας, πολύμυθε, Κομητᾶς σεῖο ἀθρήσας κύρβεις γηραλέας θῆκεν ἀειθαλέας. || De tabula geographica ex Apoll. Rh. 4, 280 supra annotavimus. || De columnis Herculis Agathias Anth. Pal. 4, 3, 83 : Κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο. || Neutrius generis formam (Κύρβος, τὸ, ut videtur) annotavit Helladius ap. Phot. Bibl. p. 532, 8 : Ὅτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀρρενικῶς ἐκφωνοῦσι, Καλλίμαχος δὲ οὐδετέρως. || Zonar. p. 1267 : Κύρβεσις, ἑορτή τις, καὶ τὸ πινακίδιον. « Hæc gl. fort. sic restituenda : Κύρβασις, ὀρθὴ τιάρα. Κύρβις, τὸ πινακίδιον. Conf. Suid. v. Κύρβασις, et Hesych. v. Κυρβασία. » Tittmann.]

Κῡρεία, ἡ, Suidæ ἡ ἐξουσία, Potestas : quæ et κυρία. [Idem ex Photio : Κυρία, ἡ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις· et genit. κυρίας cum eadem interpr. ap. Hesych., fort. ex Jes. 40, 10. LXX Dan. 4, 19 : Καὶ ἡ κυρεία σου εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς· 6, 26. 11, 5 : Κυριεύσει κυρείαν πολλὴν ἐπ' ἐξουσίας αὐτοῦ. « Dionys. Areop. p. 166, 191, 240; Athanas. vol. 1, p. 274, 773; Andr. Cret. p. 23, 231. » Kall. Etym. M. p. 427, 9 : Παραχωρῆσαι αὐτῷ (Phaethonti) τὴν τοῦ τεθρίππου κυρείαν. ||] Κυρία, ἡ, substantivum pro κυριότης, Dominium, Potestas. Polyb. [6, 15, 6] : Τοῦ γὰρ ἐξαποστεῖλαι στρατηγὸν ἕτερον, ἢ τὸν ὑπάρχοντα ποιεῖν ἐπίμονον, ἔχει τὴν κυρίαν ἡ σύγκλητος. Sic autem et alibi utitur [6, 2, 13 : Ἔχει τὴν τοῦ ταμιείου κυρίαν.] Tale est et hoc ap. Athen. 10, [p. 440, F, ex Polybio] : Πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει οἴνου κυρίαν ἡ γυνὴ, Materfamilias Romæ non habet vinum in potestate. [Cum περὶ Polyb. 6, 14, 10 : Ἔχει δὲ τὴν κυρίαν καὶ περὶ τῆς τῶν νόμων δοκιμασίας· 6, 17, 5; 22, 26, 25. Marc. Anton. 8, 56 : Τὸ ἡγεμονικὸν ἡμῶν ἑκάστου τὴν ἰδίαν κυρίαν ἔχει. Quibus ll. omnibus diphthongum restituendam esse arbitror κυρεία, et Manethoni 4, 606, restituit Dorvill. ad Charit. p. 446 : Ἑπτάκι κυρείαις (codex κυρίαις) καὶ πεντάκι καινισθέντες. G. Dind.]

[Κύρειος, α, ον, Cyrianus.] Κύρειος θρόνος, possessive ὁ τοῦ Κύρου, ut et Κύρειον [Κύριον ap. Photium a m. pr., Κύρειον a correctore contra seriem] στράτευμα, τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφόν, teste [Harpocr., Photio p. 191, 14, et] Suida [ex Isocr. Paneg. p. 70, E, ubi interpolata in libris lectio Κύρου στρατεύματι vel στρατοπέδῳ. Scribendum Κυρείῳ στρατεύματι. Idem librorum quorundam vitium est ap. Xenoph. Anab. 1, 10, 1; 7, 2, 7 : intactum vero mansit τὸ Κύρειον στράτευμα H. Gr. 3, 2, 18. Οἱ Κύρειοι, Copiæ Cyri, ib. 7 : Ὁ τῶν Κυρείων προεστηκώς· 3, 4, 24, Ages. 2, 11, et (ubi codd. Κύριοι) Anab. 3, 2, 17. Κυρείοις στρατιώταις Liban. vol. 1, p. 548, 1. ῡ]

[Κυρεύω. Κυρεῦσαι (? ἢ γυρεῦσαι addidit Musurus), φυτεῦσαι, Hesych.]

Κῠρέω, i. q. κύρω, Incido : a quo κυρῶ est comp. ἐπικυρήσας ap. Hesiod. Sed frequentius ap. Tragicos, itemque ap. Herodot. pro Nanciscor, Consequor [Βασιληίης ταφῆς κυρῆσαι Herodot. 1, 112. Idem 1, 31 : Οἵων τέκνων ἐκύρησε· 1, 59 : Ἐδέετο φυλακῆς τινος πρὸς τοῦ δήμου κυρῆσαι], dixit vero et Plato [Alcib. 2 p. 141, B : Τῶν μεγίστων ἀγαθῶν] κεκυρηκὼς pro τετυχηκώς. [Æsch. Pers. 797 : Στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας. Soph. OEd. T. 1514 : Τοῦ βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι.] Eur. [Iph. A. 1035] : Ἐσθλῶν κυρήσεις, Bona nanciscaris, consequaris. Phœn. [500] : Ἀ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι δρᾶν, Si jus meum non consecutus fuero, obtinuero, i. e. μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου, schol., quæ expos. multo melior est altera, quam idem schol. affert, jungendo sc. ἃ cum μὴ κυρήσας, ut sit pro εἰς ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης. At vero ex Herodoto [9, 116] affertur κυρήσας δίκης, pro Qui pœnas dedit. Sic autem positum in malam partem citatur ex Eod. [7, 158] : Ἀτιμίης πρὸς ὑμέων κυρήσας, pro Cui contigit ignominia affici a vobis. [Æsch. Eum. 395 : Οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ· Prom. 70 : Ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων· Pers. 910 : Στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας. Soph. Ant. 872 : Δυσπότμων γάμων κυρήσας. Cum accus. Æsch. Cho. 714 : Κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα· Sept. 698 : Κακὸς οὐ κεκλήσει βίον εὖ κυρήσας, i. e. Vita honeste servata. || Assequor, Verum assequor. Æsch. Suppl. 589 : Καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσιας. Soph. OEd. T. 398 : Γνώμῃ κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών· El. 663 : Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; || Invenio. Eur. Hec. 698 : Ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις· Rhes. 113 : Εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς φεύγοντας· 695 : Πόθεν νιν κυρήσω;] || Contingo, Evenio : [Θανεῖν μοι] συντυχία κρείσσων ἐκύρησε, quæ verba [Euripidis Hec. 215] afferuntur ab Eust. p. 1363 fin. Et, Τάδ' εὖ κυρεῖ, Soph. [El. 799], Feliciter hæc eveniunt, Hæc succedunt, ut alii interpr. [Æsch. Sept. 23 : Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. Soph. OEd. C. 1290 : Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν ... βουλήσομαι ... κυρεῖν ἐμοί. Eur. Rhes. 745 : Κακὸν κυρεῖν τι Θρηκίῳ στρατεύματι ἔοικεν. || « Pertineo. Polyb. 12, 15, 9 : Τὰ πρὸς τὴν διαβολὴν κυροῦντα καὶ κατηγορίαν· 6, 13, 9 : Διὰ τὸ τὰ σφῶν πράγματα σχεδὸν πάντα πρὸς τὴν σύγκλητον κυροῦν. Legendum fortasse κυρεῖν. » Schweigh.] || Sum, εἰμὶ, τυγχάνω. [Hippocr. p. 831, H : Ἦν μήπω κυρήσῃ τὸ σῶμα τεθνεός. Usitatissimum Tragicis, velut Æsch. Prom. 330 : Ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς· fr. 146 : Οὐμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει. Soph. Aj. 984 : Ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; Eur. Phœn. 1074 : Τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ; Et cum participiis, Æsch. Pers. 503 : Χὤστις ἡμῶν ... σεσωσμένος κυρεῖ· Soph. Ph. 30 : Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ· 444 : Τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; Aj. 1409 : Ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς; Eur. Alc. 423 : Κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.] Ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. [Alc. 954], pro ἐχθρὸς ὢν τυγχάνει. Sic Soph. [Aj. 87] : Μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων, i. e. τυγχάνεις ἔχων. Id. [ib. 347] : Ὡς ἔχων κυρεῖ, schol. ὡς διάκειται. Invenitur et partic. κυρῶν, Phil. [544] : Ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι. [Ib. 371 : Πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν. || « Οὕτω κυρεέτω in verbis Euseb. ap. Stob. Flor. 46, 31 videtur positum pro, Ita statuat. » Hemst. Sententia postulat κρινέτω vel αἱρεέσθω.]

Κύρη, ap. Cnidios ἡ Δημήτηρ, Ceres : παρὰ τὸ κυρία εἶναι τοῦ ζῆν, ut Etym. [M. p. 548, 8] tradit ex Oro. [Ubi non Κύρη legitur, sed Κύρητα, in quo consentit Zonar. p. 1272. Conf. Κυρίτα.]

[Κύρη, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ (sic Xylander : πόντῳ libri). Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσεως δευτέρῳ. Ὁ νησιώτης Κυραῖος, ὡς Ἀσκραῖος, Steph. Byz.]

[Κυρή. V. Κυρήνη.]

[Κυρηβάζω. Κυρήβασις. V. Κυρηβασία.]

Κυρηβασία, ἡ, dicitur ἡ διὰ κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις γίνεται, sive ἡ πλῆξις τῶν τράγων, inquit Suidas [ex schol. Aristoph., qui addit, Κυρηβάσεις γὰρ λέγονται αἱ πλήξεις τῶν τράγων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταῖς κεφαλαῖς διαμάχονται], afferens et verb. Κυρηβάσαι ex Aristoph. [Eq. 272]: Εἰ δ' ἐκκλίνει [Ἤν δ' ὑπεκκλίνῃ] γε, ὀευρὶ πρὸς σκέλος κυρηβάσει, exponensque πρὸς τὸ σκέλος μαχεῖται, ἐὰν ὑποσταλῇ καὶ φύγῃ· ut κυρηβάσαι πρὸς τὸ σκέλος sit Occursare et pugnare cruri non secus ac aries arieti vel alii occurrit. Hesych. [post v. Κυρίας] hæc per ι scribit in secunda syllaba. [HSt. infra:] Κυριβάζεσθαι, Convitiis pugnare, Altercari: Hesychio λοιδορεῖσθαι et διαμάχεσθαι: afferenti itidem κυριβάσασθε pro διαμαχέσασθε. Dicit autem hæc esse translata ἀπὸ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων: a quibus et τὸ κυρίσσειν. [Phot. p. 192, 3: Κυρριβάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι. Recta scriptura Κυρηβάζω est, in qua consentit Phot. p. 190, 10: Κυρηβάσασθαι, διαμαχέσασθαι. Κυρηβάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι (ubi cod. utrobique κυρει...) et Etym. M. p. 548, 5: Κυρηβάσει, μαχήσεται. Λέγεται μὲν ἀπὸ τῶν κριῶν· ἐλέγετο δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ κορύττειν, οἷον κερύττειν, καὶ κυρηβάττειν (κυρηβατεῖν?). Ὦρος. ‖] Affert etiam Κυριβάτης et Κύριβος [pro κυρηβάτης et κύρηβος, ut animadvertit Schneiderus] pro ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖν, Insolens et improbus in convitiando, s. Lascive convitiis impetens ut aries hircusve petulcus cornibus.

Κῠρήβια, τὰ, Hesychio, itidemque Suidæ, sunt τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, h. e. Acera et glumæ hordei quæ decidunt dum aqua maceratur [ap. Suidam et Phot. p. 190, 12, πίτυρα καὶ τὰ τῶν κρ. ἀποβρέγματα. Πίτυρα etiam Lex. rhet. p. 272, 24]: vel etiam quæ decidunt quum αἱ κάγχρυς φρύγονται, hordeum torretur in clibano aut sole. A Suida exp. non solum τὰ ἄχυρα, sed etiam τὰ πίτυρα, et quidem τῶν πυρῶν: ut hoc vocabulo tam Hordei quam Tritici purgamenta intelligantur, quæ tum decidunt dum vel aqua macerantur vel torrentur ad solem aut in furno. [De loco ubi venduntur κυρήβια Aristoph. Eq. 254: Καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων· ubi schol., Κυρήβιά εἰσι τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. Photius p. 190, 13: K., τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα· καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρφία, ἃ τινὲς καλοῦσι γόνατα.] Hesychio sunt præterea κυάμων λέπυρα, Fabarum cortices: et τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα, Farina e milio: de quo postremo ἐπέχω: præsertim quum Galen. ejus signif. non meminerit. Is enim quum κυρήβια exposuisset ἄχυρα, subjungit, significare etiam τὰ πίτυρα, et τὰ τῶν κριθῶν ἀποβράσματα. Galen., inquam [Lex. p. 510], ap. Hippocr., qui hoc vocabulo utitur quum alibi tum libro 2 Γυναικείων [p. 581, 22; 657, 22] dicens: Τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων διδόναι δὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον. [Ib. p. 582, 39; 670, 42.] Sic vero et Alex. Aphrod. usus est hoc vocab. pro Corticibus et folliculis hordei triticive quæ decidunt dum ea semina torrentur, macerantur, aut vanno post triturationem purgantur: in Problematis nimirum [præf. p. 248, 21 Sylb.] quærens cur ἡ ἤλεκτρος λεγομένη μόνα τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συναναspᾷ, κολλωμένη τούτοις. Nec enim ibi assentior vel Gazæ, qui vertit Floccos, nec Politiano, qui Folia arida interpr. Malim Paleas: ut Plin. 37, 3, scribit succinum attritu digitorum accepta caloris anima trahere in se paleas. Porro notandum, vocabulum hoc et aliis modis [vitiose] scriptum reperiri: ap. Erot. p. 33 [232] Κηρύβια, expositum itidem ἄχυρα et πίτυρα: ap. Polluc. [1, 248], Κυρίβια, exponentem τῶν πυρῶν τὰ φαυλότατα, Excrementa et purgamenta tritici: ap. Hippocr. etiam κυβήρια, 2 De diæta [p. 356, 43]: Κέγχρων χόνδροι, κυβήρια, ξηρὰ καὶ στάσιμα. Sed has scripturas nullo modo probo, maxime quum superiorem confirmet series alphabetica quæ ap. Hesych. et Suidam est, necnon ap. Galen. in Lex. Hipp. [In κυρίκια corruptum ap. Galen. vol. 1, p. 93 ed. Bas. Weigel. HSt. supra:] Κηρύβια, proprie dicuntur τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων, Folliculi fabarum qui decidunt dum coquuntur: seu, ut alii interpr., Rejectamenta fabarum. Cratinus: Δασὺν ἔχων τὸν πρωκτὸν ἅτε κηρύβι' ἐσθίων. Ita Etym. [M. p. 512, 9], qui hoc nomen καθαρματῶδες esse ait. Erotian. κηρυβίων ap. Hippocr. exp. ἀχύρων καὶ πιτύρων, Acerum et furfurum: Atticam esse vocem annotans.

[Κυρηβιοπώλης, ὁ, Furfurum venditor. Κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες Aristoph. fr. 540 (ap. schol. Eq. 254).]

[Κυρήβιος, ἀπὸ τόπου, Suidas. Simile est Κυρήσιος, quod v. s. Κύρης.]

[Κῦρηβίων, ωνος, ὁ, Cyrebion, cognomen Epicratis. Athen. 6, p. 242, D: Κυρηβίων δ' ἐπεκαλεῖτο Ἐπικράτης ὁ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστὴς, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, p. 433, 21, ubi libri nonnulli Κηρυβιῶνος vel Κυριβίωνος. Recte scriptum ap. Harpocr., Photium p. 190, 15 et Suidam. G. D. Conf. Osann. *Beiträge zur Litteraturg.* vol. 2, p. 111. Hase.]

[Κύρηβος. V. Κυρηβασία.]

Κύρημα, τὸ, [Photio p. 190, 17 et] Suidæ ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον, Inventum fortuitum, In quod fortefortuna incidimus: dictum et κύρμα, παρὰ τὸ κυρεῖν.

[Κυρήνεια, ἡ, Cyrenia, urbs Cypria ap. Constant. De them. 1, p. 45. Κυρηνια scripta ap. Hierocl. Synecd. p. 707, et sic ap. Steph. Byz. s. v. Πηγαί: Ἐν Κυρηνίᾳ τῆς Κύπρου· ubi tamen cod. Vratisl. aliique Κυρηνείᾳ: quam veriorem nominis formam esse judicavit Wesseling., qui Κερυνίαν restituit Diodoro 19, 62, ubi libri plerique Κερυννίαν, duo Κυρηνίαν, et 79, ubi var. lect. Κερυννίας Κεραυνίας Κεραννίας Κερανίας. Adject. gentile Κερυνίτης ib. c. 58. Ex his suppleantur quæ supra dicta sunt p. 1482, B.]

[Κῡρήνη, ἡ, Cyrene, urbs primaria Cyrenaicæ regionis Libyæ: de qua v. J. P. Thrige in libro De rebus Cyrenensium Hafniæ edito a. 1828. Κυρήνη de urbe dictum ap. Herodot. 4, 164, Pind. (qui Dorica forma utitur Κυράνα) Pyth. 4, 2, 465; 5, 30, Thucyd. 1, 110, Strabonem ceterosque geographos et alios quosvis scriptores: de tota provincia ap. Strabon. 17, p. 837, et Ptolem. 4, 4, quæ Κυρηναία, ἡ, ab Aristot. H. A. 5, 30, Strabone aliisque vocatur (Κυρηναίη χώρη ab Herodoto 4, 199), *Cyrenaica*, vel *Cyrenaica provincia* s. regio ab scriptoribus Latinis, quos secutus Ptolemæus Κυρηναϊκὴν dixit 4, 5, et Κυρηναϊκὴν ἐπαρχίαν 4, 4. *Cyrenarum regnum* ap. Justin. 39, 5, 2. Nomen Cyrenes derivatur ἀπὸ Κυρήνης τῆς Ὑψέως, ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίου, ut annotavit Steph. Byz. Nomen fontis (male Κυρήνη scriptum ap. Eustath. ad Dionys. 213, librariorum culpa, ut videtur) apud Callimach. quoque Apoll. 89 oxytonum est, Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς (Κυρνῆς aliquot libri) ἐδύναντο πελάσσαι Δωριέες· sed recta scriptura Κύρη est, quam testatur Herodian. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1173: Κύρη· ἔστι δὲ ὄνομα κρήνης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Κυρήνη πόλις. Κύρα ap. Theognost. p. 101, 30: Κύρα, ἡ κρήνη· οἷς ὅμοιον κατὰ τὴν γραφὴν τὸ πυρὰ ὀξυνόμενον. ‖ Adjectiva a Κυρήνη derivata sunt 1. Κυρηναῖος, αία, αῖον, ut ἄνδρα Κυρηναῖον ap. Hermesianact. Athen. 13, p. 599, B, K. Καλλίμαχος ap. Strabon. p. 838, ὁπὸν K. p. 837. Κυρηναῖοι, οἱ, Herodot. 3, 13; 4, 152, et alii quivis. 2. Κυρηναϊκὸς, ὴ, όν. K. φιλοσοφία et K. αἵρεσις ap. Strabon. p. 837: Ἄνδρες δ' ἐγένοντο γνώριμοι Κυρηναῖοι Ἀρίστιππός τε ὁ Σωκρατικὸς, ὅστις καὶ τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν, καὶ θυγάτηρ Ἀρήτη. ... Καὶ Ἀννίκηρις ὁ δοκῶν ἐπανορθῶσαι τὴν Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν. V. Diog. L. 2, 85, 86. Adverb. Κυρηναϊκῶς, Tzetz. ad Lycophr. 144: Ἄμναμοι δὲ αἱ ἀπόγονοι K. 3. et 4. Κυρηναῖς, ίδος, ἡ, et, quod Suidas quoque annotavit cum interpr. ἀπὸ τόπου, Κυρηνίτης, ὁ, ab Steph. Byz. memorata. ‖Idem: Ἔστι καὶ Ἰβηρίας (Κυρήνη) καὶ Μασσαλίας ἄλλη. ‖ Κυρήνη et derivata υ anceps habent. Producto usi sunt Hermippus ap. Athen. 1, p. 27, E, Callimachus Anth. Pal. 7, 524, et Eratosth. in App. 25: Τοῦ Κυρηναίου. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 599, B: Ἄνδρα δὲ Κυρηναῖον ἔσω ... ex emendatione Hermanni: nam codex ἄνδρα Κυρηναῖον (ὃ' addidit Musurus) εἴσω ... Dionys. P. 213: Κυρήνη τ' εὔιππος· correpto in Κυράνα Pind. Pyth. 4, 2, 110, 465, 491, al. Alexis ap. Athen. 12, p. 510, A: Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς. Callim. Apoll. 73, 94. Idem Anth. Pal. 7, 517: Κατήφησεν δὲ Κυρήνη πᾶσα· 525: Καλλιμάχου με | ἴσθι Κυρηναίου ... Eadem poetarum Latinorum inconstantia est.]

[Κυρήνη, ἡ, Cyrene, Hypsei filia. Hesiod. fr. 35

(ap. schol. Pind. Pyth. 9, 6); Pind. Pyth. 9, 32; Apoll. Rh. 2, 500; Diodor. 4, 96; Steph. Byz. s. v. Κυρήνη. || Aristæi mater. Pausan. 10, 17, 3. || Diomedis mater. Apollod. 2, 7, 8. || Meretrix Atheniensis. Aristoph. Ran. 1328, Thesm. 98. || υ correptum apud Hesiodum et Pindarum, productum ap. Apoll. Rh. et Aristophanem.]

[Κύρης Κύρητος, πόλις, ὡς Φάγρης, Μένδης, Ἀδρύμης. Τὸ ἐθνικὸν Κυρήσιος, Steph. Byz.]

[Κυρία vitiose pro κυρεία, quod v.]

Κυριάζω, Hesych. exp. ἀποκακῶ. [Conf. Ἀποκυριάζω.]

Κυριακὸς, ἡ, ὸν, Ad dominum pertinens. In VV. LL. Dominicus, Authenticus. Sed peculiariter, Ad Dominum pertinens, i. e. ad Christum. K. ἡμέρα [ap. Joann. Apocal. 1, 10], Dominicus dies. [Κυριακὴ λαμπρὰ, Dies Paschalis.] Et ἡ καινὴ [s. νέα] κυριακὴ, sub. ἡμέρα, Novus Dominicus, Dies, qui post octavum festi Paschatis illucet, VV. LL. e Greg. Naz. [V. exx. scriptorum ecclesiasticorum ab Suicero et Ducangio collecta. Κυριακὸν δεῖπνον, Cœna dominica, Cyrillus in Lex. Ms. ap. Ducang. ex Ep. ad Cor. 1, 11, 20, et omisso δεῖπνον sæpe in Actis martyrum. || « Κυριακὸν, τὸ, Templum. Constitt. Apost. 2, 59, p. 883 : Ψάλλοντες καὶ προσευχόμενοι ἐν τοῖς κυριακοῖς. Cyrill. Hierosol. Catech. Illum. 18, p. 173 : Ποῦ τὸ κ. ἐστι. Canon 28 Laodic. : Ὅτι οὐ δεῖ ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποεῖν. Eadem repetuntur Can. 74 in Trullo, ad quem Zonar. p. 187 : Πολλαχοῦ τὸ τοῦ κυριακοῦ ὄνομα εὕρητοι ἐν τοῖς κανόσιν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας λαμβανόμενον, μόνος δ' ὁ κανὼν οὗτος διαστέλλει τάχα τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ κυριακόν. Οἶμαι δὲ τὸ ἢ ἐνταῦθα μὴ διαζευκτικῶς κεῖσθαι, ἀλλ' ὡς ἑρμηνευτικὸν καὶ ἀντὶ τοῦ ἤτοι. » Suicer. Κυριακὸς οἶκος in V. Nili jun. p. 164. Ducang. || Τὸ κυριακὸν, Fiscus publicus. Inscript. Richteri p. 416 ed. Franck. : Ἀποτίσει τῷ κυριακῷ. Quo sensu ab Dione Cassio aliisque τὸ βασιλικὸν dicitur. || Adverb. Κυριακῶς incerta signif. ap. Eustath. p. 35, 28 : Ἀστυπάλαια Ἀναφαίου τινὸς δύο λαγωοὺς αὐτῇ ἐμβαλόντος οὕτω κυριακῶς ἔσχεν ὑπὸ πλήθους λαγῶν, ὡς τοὺς Ἀστυπαλαιεῖς περὶ αὐτῶν μαντεύσασθαι καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν κύνας τρέφειν καὶ κυνηγούς.]

[Κῡριακὸς, ὁ, Cyriacus, n. pr. frequens in Epistolis Nili, velut 1, p. 323, 324, 325; 2, p. 78, 79, 80, 81.]

[Κυριανὸν (κοιριανὸν apogr. Palat. et Musurus) κλοῦστρον, Placentæ species. Chrysipp. Tyanensis ap. Athen. 14, p. 647, C. || Κυριανοὶ Δήμητρα ὀμπνίαν ὀνομάζουσι, Etym. M. p. 625, 45, corruptum, ut videtur, ex Κυρηναῖοι, quod conjecit Sylburg.]

[Κῡριαρχέω, Dominor. Nicet. Eugen. 4, 32; 5, 186. Boiss. Petrus Antiochen. in Epist. ad Michael. Cerular. n. 12 : Ἰῶν Οὐανδάλων ἔθνους κυριαρχήσαντος. Ducang. Eustath. Opusc. p. 184, 80.]

[Κυριάρχης, ὁ, Dominus. Theodor. Prodr. Epigr. p. 24 ed. Souvign.]

[Κυριάρχησις, εως, ἡ, Dominatio. Nicetas Chon. Annal. p. 12, B : Ἐπιτεύξεται τῆς βασιλείας ὁ παῖς, τῆς δὲ μείζονος ἀποπεσεῖται κυριαρχήσεως. Ducang.]

Κυριαρχία, ἡ, Dominationis principium et origo, Bud. e Dionys. Areop. [De cœl. hier. 8, 1, p. 110 ed. Corder. : Τῆς ὄντως κυριότητος καὶ κυριαρχίας· ubi Maximus p. 116 : Κυριαρχίαν τὴν θεότητα ἔφη, ὅτι πάσης κυριότητος ἀρχὴ καὶ αἰτία καθέστηκεν. Nicet. Chon. Ann. p. 26, B : Εἴπως ὑπεκσταῖεν ἑκόντες αὐτῷ τῆς κυριαρχίας τῆς λογίμης Ἀντιοχείας. || Adject. Κυριαρχικὸς, ἡ, ὸν, Dionys. l. c. p. 110 : Κυριαρχικῆς ἀεὶ θεοειδείας ἐν μετουσίᾳ.]

[Κυριβάζω. Κυριβάτης. Κύριβος. V. Κυρηβασία.]

[Κύριγμα, τὸ, i. q. κύριξις. Eustath. Opusc. p. 105, 60 : Ὡς οἷα καί τινων κυριγμάτων ἀναρρηγνύντων τὰς τῶν ἀφελῶν γαστέρας.]

[Κυριεία, ἡ, Dominium, Jus, quod a possessione facti, τῇ κρατήσει, disjunctum esse potest. Peyron Pap. græc. Taurin. part. 1, p. 34, 37 : Μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγινομένης αὐτῷ. Id. ib. p. 32, 30; 40, 31, et 38, 16 : Τὴν κράτησιν καὶ κ. τῆς οἰκίας βεβαίαν καθίστασθαι. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1828, p. 108. Hase.]

[Κυρίευσις, εως, ἡ, Dominium. Melampus De palpitt. p. 475 ed. Franz : Πολλῶν ἀγαθῶν κ. 482 : Ἐχθρῶν κ. 491 : Ἀγαθὴν ἐν ἄλλοις μελλόντων κ. G. D. Epiphan. t. 2, p. 354, C : Πλούσιοι ἄνδρες, ἐπὶ κυριεύσει χρημάτων τε καὶ κτημάτων. Achmes Oniroer. p. 209, 19 : Τῆς κ. τῆς εἰς τὸν ὄνον. Hase.]

[Κυρίευμα, τὸ, Imperium. Greg. Nyss. t. 1, p. 148, B : Ἡμῖν γὰρ τὸ κ. τῆς γῆς ἔδωκεν. Hase.]

[Κυριευτικός. V. Κυρωτικός.]

Κῡριεύω, Dominium obtineo, Dominor, Dominus sum, fio. [Κύριος τῶν κυριευόντων Ep. ad Timoth. 1, 6, 15.] Cum gen., Xen. [Mem. 2, 6, 22], πάντων κυριεύειν, Omnibus dominari. [Ib. 3, 5, 10 : Κυριεύοντας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Diodor. 1, 27 : Κυριεύειν τὴν γυναῖκα τἀνδρὸς ἐν τῇ τῆς προικὸς συγγραφῇ· 15, 95 : Σωμάτων ἐκυρίευσεν ἑξακοσίων· 16, 4 : Κυρίους ἀμφοτέρους εἶναι τῶν τότε κυριευομένων πόλεων. « Aristot. Mirab. c. 105 : Διὰ τὸ κυριευθεῖσαν (κυριασθεῖσαν cod. Vindob.) ὑπὸ Καρχηδονίων ἐκκοπῆναι (τὴν νῆσον). Ib. 97 : Τὸν τόπον κυριεύεσθαι ὑπὸ Λευκαδίων. » Schneid.] Polyb. [4, 6, 6 : Βουλόμενος ... τῆς εἰσόδου κυριεύειν τῆς εἰς Πελοπόννησον·] 2', [10, 5] : Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν τετρηρικῶν, Domini fuerunt vel evaserunt quatuor quadriremium; Quatuor quadriremes in suam potestatem receperunt, Bayf. A Bud. exp. etiam Potior, Capio : e Polyb. [2, 11, 14] : Ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι τῶν ἀποκομιζόντων τὴν ἐκ τῆς χώρας ὠφέλειαν, Potiti sunt, In potestatem suam redegerunt. [1, 7, 11 : Ζωγρείᾳ δ' ἐκυρίευσαν πλειόνων ἢ τριακοσίων. K. τῆς ἐπιστολῆς de epistola intercepta 8, 19, 5.] In hoc autem ejusd. Polyb. l. exponit Recuperare : Ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον. Affert et e Diog. L. p. 251 : Οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, Corpus ejus in eorum potestatem non venit. [Improprie Ep. ad Rom. 6, 9 : Θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει, Mors in eum non amplius valet, i. e. immortalis vivit. Ibid. 14 : Ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει. Schleusn. || Potestatem habeo. Æschin. p. 5, 36 : Κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν, Potestatem mulctandi habeant. || Κυριεύων, ὁ, syllogismi species, memorata ab Epictet. Diss. 2, 18, 17; 19, 1, Plut. Mor. p. 133, B; 615, A; 1070, C, Lucian. Vitt. auct. c. 22, Themist. Or. 2, p. 30, B, Gellio N. A. 1, 2. V. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 852 et Menag. ad Diog. L. 2, 108. Nomen unde acceperit non liquet.]

[Κυρίζω. V. Κυρίσσω.]

Κύριθρα [?], Hesychio προσωπεῖα ξύλινα, Larvæ, Personæ ligneæ : quæ supra Κύνθια [et Κυλίνθια. Conferenda etiam gl. Κυριττοὶ (Latinum *cerriti* comparavit Bruno), οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα πρόσωπα κατὰ Ἰταλίαν καὶ ἑορτάζοντες τῇ Κορυθαλλίᾳ (i. e. Dianæ : v. Κορυθαλλίστρια)· γελοιασταί.]

[Κυρίλλιον, τὸ, nomen vasculi ap. Polluc. 10, 68 : Τὸ δὲ καλούμενον κυρίλλιον (var. lect. κυρίλιον et κυρίδιον) πρὸς τῶν Ἀσιανῶν, βομβύλιον μὲν Ἀντισθένης εἴρηκεν ἐν τῷ Προτρεπτικῷ, οἱ δὲ καὶ σύστομον αὐτὸ ὀνομάζουσιν.]

[Κύριλλος, ὁ, Cyrillus, n. pr. memoratum ab Arcadio p. 54, 14, frequentissimum apud scriptores Christianos. Plurimos enumerat Fabricius Bibl. Gr. vol. 9, p. 448. υ productum, in Append. ad Anth. Pal. 228 : Κύριλλος τόδε σῆμα... Correptum ib. 256 : Ἡ δὲ Κυρίλλου | εὐνέτις.]

[Κυριλλὼ, οῦς, ἡ, Cyrillo, nomen mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 71. G. Dind.]

[Κύριξις, εως, ἡ, Ictus qui cornibus fit. Ælian. N. A. 16, 20 : Τοῖς ἄρρεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην. ῠ]

[Κυριοκτονέω, Dominum occido. Κυριοκτονήσοντες Cyrill. Al. In Jes. 8, 9 et 10, p. 139. Suicer.]

[Κυριοκτονία, ἡ, ap. Theodorit. [H. E. 1, 9, vol. 3, p. 771], Domini cædes, ab Judæis perpetrata. [Epist. Constant. Imp. ap. Euseb. Vita Const. c. 18 : Μετὰ τὴν κυριοκτονίαν τε καὶ πατροκτονίαν ἐκείνην. Pseudochrys. t. 10, p. 898, E ed. Paris. alt. : Ὥστε εἰς κ. ἐλάσαι. Hase.]

Κυριοκτόνος, ὁ, Domini interfector. Sed κῡριοκτόνοι Judæi ap. Theodorit. H. E. [4, 22, p. 183, e Petro Alexandrino. Boiss.], Interfectores Domini, i. e. Jesu Christi. [Ignat. Epist. ad Trall. p. 15 : Κυριοκτόνους. Euseb. V. Constant. 3, p. 139, b. Suicer. Greg. Nyss. t. 2, p. 871, A. Cyrill. Catech. p. 209, A. Pseudochrys. t. 8, p. 869, C, et t. 5, p. 661, C ed. Paris. alt. Modest. ap. Phot. Bibl. p. 512, 32 : Τοῖς κυριοκτόνοις Ἰουδαίοις.

Adj. Joseph. Ant. Jud. 7, 2, 1, de percussoribus Jebosthi : Τὰς κυριοκτόνους ὑμῶν πράξεις. Hase.]

Κυριολεκτεῖν, et Κυριολογεῖν, Proprie loqui, Propriis uti verbis, s. Propriis vocabulis. [Κυριολεκτεῖν usitatissimum grammaticis verbum. Eustath. p. 632, 2 : Βελλεροφόντην, ὅν φασιν Ἱππόνουν τὰ πρῶτα κυριολεκτεῖσθαι· 633, 26 : Κυριολεκτοῖτο ἂν ἐπ' αὐτῆς (τῆς δέλτου) καὶ ὁ καθ' Ὅμηρον πίναξ· 836 extr. : Τὸ δὲ ὥσαν κυριολεκτεῖται νῦν· 1382, 9 : Τὸ μὲν πολλῶν ἀνθρώπων κυριολεκτεῖται· Opusc. p. 85, 36 : Τὸ μὲν σκῶμμα παίζει κυριολεκτούμενον, ὁ δὲ ἔλεγχος σπουδάζει καὶ διορθοῖ.] Passive etiam nomen s. vocabulum aliquod κυριολογεῖται pro Proprie dicitur, Peculiariter usurpatur. Justin. Martyr. [Paræn. ad Græc. p. 19] : Οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατὸν, Nullum nomen de Deo proprie et peculiariter dici potest : ut et ap. Philon. V. M., Deus de se loquens, ait, Οὐδὲν ὄνομα ἐπ' ἐμοῦ τοπαράπαν κυριολογεῖται. [Clem. Al. Strom. 5, p. 657 : Τῆς συμβολικῆς ἡ μὲν κυριολογεῖται κατὰ μίμησιν, ἡ δ' ὥσπερ τροπικῶς γράφεται. De quo l. dicetur s. v. Κυριολογικός. || « Dominum dico, Domini titulo decoro. Epiphan. Hær. 74, p. 377, de Spiritu sancto : Σὺν πατρὶ καὶ υἱῷ κυριολεκτεῖται. Euseb. Dem. ev. 5, p. 149 : Ἀπὸ τοῦ κυριολεκτεῖσθαι καὶ θεολογεῖσθαι τὸν δηλούμενον. Justin. Mart. Dial. c. Tryph. p. 277 : Θεολογεῖν καὶ κυριολογεῖν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. » Suicer. Jo. Chrysost. Hom. in Christi nativ. p. 107, 4 Combef. Boiss.]

[Κυριόλεκτος, ὁ, ἡ, Proprie dictus. Joann. Geom. Tetrast. 457. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 891, D : Τὸ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων κυριόλεκτον. || A Domino nominatus. Anon. In adorat. cruc. p. 143, B Grets. Pseudochrys. t. 11, p. 908, B ed. Paris. alt. : Τὸν ἱκανόκοσμητον καὶ κυριόλεκτον σταυρόν. Hase. || Adv. Κυριολέκτως, Olympiodor. Comm. in Ecclesiast. c. 4, p. 633. || Κυριολεκτικῶς ap. Eustath. Opusc. p. 63, 61 : Οὐκ ἂν δὲ εἴη κ. ἀγαπῶν.]

[Κυριολεξία, ἡ, Proprietas dictionis. Ὀρθοέπεια ap. Platon. Phædr. p. 267, C, per κ. exp. schol. ap. Siebenkees. p. 70. Κατὰ κυριολεξίαν, Proprie. Eustath. p. 624, 41 : Ὁ ἐκεῖθεν ἥκων εἰς τὸν ναύσταθμον καταβαίνειν καὶ κατάγεσθαι καὶ κατέρχεσθαι λέγεται κατὰ κ. Similiter p. 1205, 60; 1236, 13.]

[Κυριολογέω. V. Κυριολεκτέω.]

Κυριολογία, ἡ, Sermo s. Oratio propriis constans verbis, s. Verba propria et genuina, Verba peculiaria et nativa : quum sc. id significant in quod primo denominata sunt : s. Proprietas dictionis, Proprietas verborum. Longin. [c. 28] : Οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ. [Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 446, 11 : Τὰ συνήθη καὶ τὰς κυριολογίας ἐν τοῖς δεινοῖς οὐ πεφευγότες. Hase. Gregor. Cor. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 763. || « Appellatio s. Titulus domini. Athanas. vol. 1, p. 655 : Τὴν κ. οὐκ ἀρνουμένου τὴν περὶ ἑαυτοῦ. » Suicer.]

[Κυριολογικὸς, ἡ, ὁν, Proprie loquens. Clem. Al. Strom. 5, p. 657 : Τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον ... τὴν ἱερογλυφικὴν, ἧς ἡ μέν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογική, ἡ δὲ συμβολική. Τῆς δὲ συμβολικῆς ἡ μὲν κυριολογεῖται κατὰ μίμησιν, ἡ δ' ὥσπερ τροπικῶς γράφεται, ἡ δὲ ἄντικρυς ἀλληγορεῖται κατά τινας αἰνιγμούς. Ἥλιον γοῦν γράψαι βουλόμενοι κύκλον ποιοῦσι, σελήνην δὲ σχῆμα μηνοειδὲς κατὰ τὸ κυριολογούμενον εἶδος, τροπικῶς δὲ κατ' οἰκειότητα μετάγοντες καὶ μετατιθέντες, τὰ δ' ἐξαλλάττοντες, τὰ δὲ πολλαχῶς μετασχηματίζοντας χαράττουσιν. « Cyriologicum genus explicatione non indiget : nam secundum hoc rem mente conceptam pingebant qualis oculis se conspiciendam offerebat, cujusmodi figuras πρῶτα στοιχεῖα, prima elementa, vocat Clemens. Huc pertinet pars epigrammatis Saitici, ubi infantis figura cyriologice significabat vivere incipientes, senis effigies denotabat morti proximos. (Ap. Plut. De Iside p. 363, Clem. Al. p. 670.) ... Secundum genus, vel juxta Clementem, symbolicæ classis prima species, est notarum cyriologumenarum, quæ res exprimendas figura quidem sistunt ipsis proprie tributa, sed paucis tantum simplicibusque lineis circumscripta, nec vera rei qualis exsistit effigies, sed notionis quam de ea concipimus velut adumbratione ... Maxime enim hoc notarum genere usi inveniuntur ad significanda corpora quæ vel pingi non possunt cyriologice, vel pro scripturæ instituto haud satis commode : cujusmodi sunt mundus et mundi partes, cœlum, astra, elementa, regiones, fluvii, civitates, reliqua. » Zoega De usu et orig. obelisc. p. 437 seqq. Post Zoegam Champollionus aliique Clementis locum tractarunt, peculiari commentatione illustravit E. Dulaurier, *Examen d'un passage des Stromates de Clément d'Alexandrie, relatif aux écritures Égyptiennes, Paris* 1833.]

[Κυριοπρασία, ἡ, Venditio Domini. Pseudochrys. t. 7, p. 340, 6 ed. Eton. : Ὁ Ἰούδας ἐπὶ τὴν προδοσίαν καὶ κ. ἔφθασεν. Hase.]

Κύριος, [ία, ιον et ὁ, ἡ] unde Gallicum *Syre*, i. e. κῦρος ἔχων, Auctoritatem habens s. obtinens in rem. quampiam, A cujus auctoritate pendet aliquid. Sed κύριος τούτου brevius etiam exp. Dominus hujus rei [Pind. Pyth. 2, 106 : Κύριε πολλᾶν ἀγυιᾶν· Isthm. 5, 67 : Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. Æsch. Ag. 878 : Παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ, ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων, ὡς χρῆν, Ὀρέστης. Soph. OEd. C. 1041 : Πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων. Eurip. Heracl. 262 : Οὔκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος; Plato Leg. 3, p. 700, D : Οὐκ ἦν ... ὁ δῆμός τινων κύριος· 11, p. 929, D : Ὡς ὢν τῶν αὑτοῦ κύριος] : quum dicit Dem. [p. 18, 15] : Πόλεων καὶ τόπων κύριοι. Et Isæus p. 54 [59, 18] : Τῆς γὰρ φανερᾶς οὐσίας οὐδένα κύριον ἔσεσθαι. [Polyb. 7, 9, 13 : Μηδ' εἶναι Ῥωμαίους κυρίους Κερκυραίων. Ὁ τῶν πραγμάτων κ. 3, 98, 10. Κύριος γενόμενος τῶν ἀντιπολιτευομένων, Quum in suam potestatem redegisset, 1, 8, 4. Schweigh.] Est κύριος, inquit Bud., Qui summam habet potestatem rei cujuscunque. Polyb. De pol. Rom. [6, 14, 4] : Τιμῆς δὲ καὶ τιμωρίας κύριος ὁ δῆμος. [Plato Critia p. 120, D : Θανάτου ... τὸν βασιλέα τῶν ξυγγενῶν μηδενὸς εἶναι κύριον. Κύρια ἔχειν, Potestatem habere. Æsch. Eum. 960 de diis nuptiarum præsidibus : Νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε κύρι' ἔχοντες.] Et κύριον ποιῆσαι, Dare auctoritatem et potestatem, ut idem Bud. e Dem., ubi ponitur sine adjectione [ut p. 59, 15]. Affertur autem ex Eod., Κύριον ποιεῖν τῶν καιρῶν. [Epicurus ap. Stob. Floril. 16, 28 : Τῆς αὔριον οὐκ ὢν κύριος. Hemst.] Ceterum κύριός εἰμι τούτου reddi etiam potest Penes me est potestas hujus rei, vel jus. Xen. : Κύριον εἶναι τῆς καταλύσεως [καταλῦσαι Anab. 5, 7, 27. Thuc. 4, 20 : Καταλύσεως γιγνομένης, ἧς νῦν ὑμεῖς τὸ πλέον κύριοί ἐστε.] Sed et cum [participio, Polyb. 18, 20, 10 : Αἰτωλοὺς κυρίους εἶναι βουλευομένους ὑπὲρ αὐτῶν, In potestate esse Ætolorum sibi consulere. 6, 37, 8 : Κύριός ἐστι καὶ ζημιῶν ὁ χιλίαρχος καὶ ἐνεχυριάζων. Schweigh. Et cum] infin. sæpe [Æsch. Ag. 104 : Κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν. Isæus p. 56, 26 : Ἀποστερῶν ὑμᾶς τοῦ κυρίους γενέσθαι ὄντινα δει κληρονόμον καταστήσασθαι τῶν Φιλοκτήμονος.] Κύριος ἦν ἀποστέλλειν, Thuc., Penes eum erat jus mittendi. [Plato Rep. 4, p. 429, B : Οὐ γὰρ ... οἵ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ... κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν.] Plato Epist. [7, p. 346, C] : Κύριος ἄνευ ἡμῶν μὴ γιγνέσθω ἀφελέσθαι. [Ephorus ap. Athen. 6, p. 263, F : Οἱ δοῦλοι ... κύριοι μαστιγοῦν εἰσι τοὺς ἐλευθέρους.] Interdum autem additur artic. τοῦ. Aristot. Eth. 3, 5 : Κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. Sed in Isæo p. 56 [61 media, ubi nunc legitur κ. ἦν υἱὸν τόνδε π.] : Ὡς οὐ κύριος ἦν τοῦδε ποιήσασθαι, reponendum videtur τοῦ τόδε ποιήσασθαι. VV. LL. exp. et alio modo nomen hoc, eod. tamen sensu : Κύριος ἔστω τῆς διανομῆς [νομῆς], Plato Leg. [8, p. 848, C], Suo arbitratu distribuat. Et, Κύριος κρίνειν εἰμὶ, ex Aristot. pro Possum pro meo arbitrio judicare. Ibid. e Plat. Epist. 7, [p. 347, C] : Ἀξιῶ μὴ κύριον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμὲ, pro Ne me putes omnia apud Dionem posse tanquam dominum. Alicubi vero κύριός εἰμι τούτου, pro Hoc est muneris et curationis meæ, Bud. ap. Dem. : Τούτου δὲ κυρία ἡ σύγκλητος· ubi etiam observa usum feminini generis, sicut in hoc Ejusd. l., Τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, Quum populus rem senatui permisisset. [Polyb. 6, 13, 3 : Ταύτης τῆς δαπάνης ἡ σύγκλητός ἐστι κυρία. De rebus, Dionys. A. R. 1, 69 : Θεόπεμπτα ἡγουμένους εἶναι (τὰ ἱερὰ) καὶ σωτηρίας κύρια τῇ πόλει, i. e. Pendere ex iis salutem reipublicæ.] Κύριος item dicitur esse alicujus, Qui eum habet in potestate, ut ἐπίτροπος. [Ἐπίτροποι pupillorum, κύριοι mulierum (virginum, nuptarum, viduarum), rarius

pupillorum, curatores s. tutores dici solent.] Unde κύριοι vocabantur et Qui puellas aut feminas dabant nuptui, quia sc. earum erant aut tutores aut curatores: de qua signif. plura Bud. p. 43, 44 [qui unum tantum attulit locum Pseudo-Demosth. C. Neær. p. 1362, 25: Σίτου εἰς Ὠδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ. Adde Isæi p. 59, 26: Τοῦ δὲ Χαιρέου ... θυγάτηρ ἦν μία, ἧς ἐπειδὴ κύριος κατασταίη ... Demosth. p. 1134, 20. Dio Chr. vol. 1, p. 353: Γυναῖκα ἔλαβεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, τῶν κυρίων διδόντων. De marito Eustath. Opusc. p. 40, 90: Ὅπου γε ἡ εὐγενὴς Ἀττικὴ γλῶσσα τὸν κύριον ἐπὶ ἀνδρὸς τίθησιν, ᾧ γυναῖκα ὁ νόμος συνέζευξε, κυριεύειν τεταγμένον. Similiter idem ad Hom. p. 1185, 20, Aristophane teste usus, Eq. 969: Οὑμοὶ δέ γ' αὖ (χρησμοὶ) λέγουσιν ὡς ἁλουργίδα ἔχων κατάπαστον καὶ στεφάνην ἐφ' ἅρματος χρυσοῦ διώξει Σμικύθην καὶ κύριον· ubi schol.: Τῷ διώξεις ἔχοντι λόγον πρὸς τὰ προκείμενα, ἐπήνεγκε παρὰ τὴν φωνὴν τὸ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον. Ὥσπερ ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὰν γυναικὶ ἐπιφέρηται ἔγκλημα· οὕτω γὰρ προκαλεῖσθαι εἰώθασιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἡ δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ. Ἅμα οὖν ὡς γυναικώδη τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ καὶ ἔχοντα κύριον ὡς αἱ θήλειαι. Alius: Τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ ὡς κίναιδον. Κύριον δὲ λέγει τὸν ἄνδρα· οὕτω γὰρ ἐπεγράφοντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀσπασία καὶ κύριος, τουτέστιν ὁ Περικλῆς. Tertius: Ὁ δὲ Σμικύθης Θρᾳκῶν βασιλεύς. Κύριον δὲ, ἀντὶ τοῦ Κύρου τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὃς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τῆς Λυδίας πεμφθεὶς σατραπεύειν, Λακεδαιμονίοις προσθέμενος εἰς πόλεμον τὸν πρὸς Ἀθηναίους ἐχορήγησε χρήματα. Quæ mihi tam absurda esse commenta videntur ut non dubitem quin nomen aliquod hominis obliteratum ab librariis sit. || Ἐπιτρόπου s. Tutoris signif. habet ap. Demosth. p. 1054, 18: Κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι οἷόν τ' ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τὸν Εὐβουλίδου. Utrumque conjunctum ap. Isæum p. 51, 21: Τούτων ἅμα καὶ ἐπίτροπος καὶ κύριος καὶ ἀντίδικος ἦν· ubi κύριος ad mulierem, ἐπίτροπος ad pupillos refertur.] Et κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, τῶν ἑαυτοῦ, Suæ tutelæ permissus, Qui sui juris est, liberam habet bonorum dispensationem. [Isocr. p. 391, C: Τῶν αὑτοῦ κυρίας καὶ τῶν ἐμῶν. Plato Leg. 11, p. 929, D: Ὡς ὢν τῶν αὑτοῦ κύριος· Ep. 7, p. 324, B: Εἰ θᾶττον ἐμαυτοῦ γινοίμην κύριος. Dionys. A. R. 2, 27: Τὴν ἐλευθερίαν εὑράμενος αὑτοῦ τὸ λοιπὸν κύριός ἐστιν (ὁ θεράπων).] Bud., qui affert præterea e Dem. pro Liber, i. e. Vinculis solutus. [Ἐλεύθεροι καὶ κύριοι τῆς ἰδίας γνώμης Dionys. A. R. 3, 17.] Interdum et Qui jurisdictionem habet, ut Idem inquit: afferens tamen l. Dinarchi [p. 90 extr.], in quo id non sine adjectione significat; legitur enim ibi: Κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τοῦ σώματος. || Sed sæpe etiam dicitur sine adjectione ut Herus, et interdum Dominus ac δεσπότης. [Æsch. Choeph. 658: Ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων· 689: Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσι.] Soph. Aj. [734]: Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. [OEd. C. 288: Ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών· 1643: Ὁ κ. Θησεὺς παρέστω. Eurip. Andr. 558: Ἡμῶν ἀπόντων τοῦ τε κυρίου σέθεν, de Neoptolemo, cujus in potestatem Andromacha captiva venerat. « Titulus honorificus, Dominus, ap. Polyb. 7, 9, 5: Κυρίους Καρχηδονίους καὶ Ἀννίβαν τὸν στρατηγόν. » Schweigh. Κύριος Imperator Romanus vocatur ab Luca Act. Apost. 25, 26: Περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ κυρίῳ οὐκ ἔχω. Frequentissima apud medii ævi scriptores virorum principum vel alio quocunque nomine illustrium appellatio est κύριος et mulierum κυρία: quæ infimi ævi lingua in κυρός κύρης κῦρις (de hoc v. Eustath. Opusc. p. 40, 84) κῦρ (κῦρ Βασίλειε ib. p. 337, 48) et femin. κυρὰ et κυρὰς depravavit, quarum formarum exx. v. ap. Ducang. In libris V. T. ὁ κύριος, articulo modo addito modo omisso, sæpissime de deo, in libris N. T. et ap. scriptores ecclesiasticos non solum de Deo, sed etiam de Dei filio dicitur: v. exx. ab Trommio, Schleusnero et Suicero congesta.] Sic κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, et κυρία καὶ οἰκοδέσποινα, Plut. [Mor. p. 271, D.] Et κυρίας καὶ βασιλίδας, Athen. [Dio Cass. 48, 44: Τί ποιεῖς ἐνταῦθα, κυρία; « Sic in inscr. ap. Fabrettum p. 588: Τῇ κυρίᾳ καὶ ἀειμνήστῳ συμβίῳ Μαρκίᾳ. Plura idem p. 582, Coteler. ad Hermæ l. 1 Vision. 1. Greg. Naz. Epist. 4: Κυρίᾳ τῇ μητρί. Epictet. ap. Arrian. c. 62: Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. Moschopul. Syllog. voc. Attic. ap. Ducang.: Δέσποινα λέγεται οὐ μόνον ἡ βασιλὶς, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ οἴκου δεσπότις, ἣν ἰδιωτικῶς κυρίαν φαμέν. » Reimar. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 102, 20: Κυρίαν οὐ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην. Quibus Philemonis exemplum opponit.] Item neutro gen. Τὰ κύρια [ἅττα ποτ' ἐστὶν] ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, Bud. e Dem. [p. 424, 11], Capita civitatis, Qui summam reip. in manibus habent. [Aristot. Polit. 3, 10: Ἔχει δ' ἀπορίαν τί δεῖ τὸ κύριον εἶναι τῆς πόλεως.] || Auctoritatem habens, i. e. Ratus: sicut ἄκυρος, Irritus. [Eurip. Heracl. 144: Δίκαιοι δ' ἐσμὲν οἰκοῦντες πόλιν αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους (notanda terminatio masculina) κραίνειν δίκας. Plato Criton. p. 50, B: Τοῦ νόμου, ὃς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι· ubi præcedit δίκαι ἄκυροι. Leg. 11, p. 930, A: Καὶ ἐὰν μὲν δὴ ξυναλλάττειν δύνωνται, ταῦτ' ἔστω κύρια. Demosth. p. 998 extr.: Δίκην ἐξούλης ... κυρίαν πονησάμενος.] K. νόμος, Lex quæ vim et auctoritatem obtinet, et quæ non est abrogata. Bud. ex Æschine [p. 5, 43. Idem p. 59, 2: Ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀναγεγράφθαι. Demosth. p. 700, 8: Νόμος εἰ κύριος γενήσεται.] Idem Bud., Τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια, exp., Quod arbitri statuerint, id semel jus ratumque esto. [Pollux 8, 60: Κ. τὰ δ. ἐγίγνετο. Demosth. p. 545, 11: Ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια. Plato Leg. 11, p. 926, D: Πρὸς οὓς ... διαδικαζέσθωσαν ... κύρια τελοῦντες τὰ τούτων δόγματα· Theæt. p. 179, B: Ὁ λόγος ... ἁλισκόμενος ταύτῃ, ᾗ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ.] Huc pertinet κύριον ποιεῖσθαι ap. Isocr. [p. 266, A], opp. τῷ λύειν. Itidem vero κύριαι δόξαι Epicuri [ap. Diog. L. 10, 138, Alciphr. 2, 2] redditur Ratæ sententiæ; et a quibusdam etiam Firmæ sententiæ. Cic. autem per superl. Maxime ratæ. Isocr. præterea κυρίας κτήσεις vocasse videtur Bona, quorum firma est et quasi rata possessio. Item τὸ κύριον, Cujus judicium est ratum et non fallitur. Et κυριώτερον, Cujus fides est exploratior, et cui magis credimus. Bud. p. 43, ex Aristot. [De somniis c. 2: Κυριωτέρα τῆς ἀφῆς ἡ ὄψις.] || Præcipuus, Antiquissimus. [Plato Symp. p. 218, D: Συλλήπτορα οὐδένα κυριώτερον εἶναί σου· Tim. p. 41, B: Μείζονος δεσμοῦ καὶ κυριωτέρου· Soph. p. 230, D: Μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων. Τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα Theophr. C. Pl. 1, 1, 1.] Aristid. Panath. [vol. 1, p. 120: Ἀλλ' ἵνα μὴ πολλὰ τοιαῦτα λέγων πόρρω τοῦ καιροῦ γένωμαι ... πρὸς αὐτὰ] τὰ κύρια τοῦ λόγου [τρέψομαι]. Item, Τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, Galen., Principalia membra, quæ et καίρια. Bud. [Aristot. H. A. 3, 2: Ἡ φύσις τῶν κυριωτάτων φλεβῶν.] Affertur et, Κυριώτατος τόπος τῆς χώρας, e Plut., Locus præcipuus et principalis. Et κυριώτατον δικαστήριον, Potissimum, Augustissimum. [V. Camilli c. 21: Τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα τῶν ἱερῶν. Κυριωτάτη τῶν ἐπιστημῶν ἡ πολιτικὴ Aristot. Polit. 3, 12. Epictet. Diss. 3, 2, 3: Κυριώτατος τόπος καὶ μάλιστα ἐπείγων ἐστὶν ὁ περὶ τὰ πάθη. || K. τόνος, Accentus præcipuus, i. e. acutus. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 688, 25: Πᾶσα συλλαβὴ, χωρὶς τῆς συλλαβῆς τῆς ἐχούσης τὸν κύριον τόνον, τὴν βαρεῖαν ἐπιδέχεται.] At, Κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, ex Plat. Tim. [p. 84, C], quasi Præcipuis viribus præditi morbi. [Eadem constr. Theophr. De igne § 25: Ἡ ἀρχὴ φθειρομένη κυριωτάτη πρὸς τὴν σβέσιν. || Κύριος μὴν, Præstitutus mensis (quo mater infantem edit), Pind. Ol. 6, 52.] Κύριον ἦμαρ, Eur. [Or. 1033], Condictus dies. [Alcest. 105.] Vide Κυρία quod sine adjectione ponitur. [Ubi HSt.:] Κυρία, subaud. ἡμέρα, Condictus dies s. Præstitutus. Interdum tamen et cum illo substantivo. Herodot. [5, 50]: Ἡ κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσιος. [Ib. 93: Ὅταν σφι ἥκωσι ἡμέραι αἱ κύριαι ἀνιᾶσθαι ὑπ' Ἀθηναίων· 6, 129: Ἡ κυρίη τῶν ἡμερέων τῆς κατακλίσιος τοῦ γάμου. Eurip. Or. 48: Κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις. Ἡ κυρία τῆς πράξεως ἡμέρα Dionys. A. R. 1, 86. Τῇ κυρίᾳ τῶν ἡμερῶν ἐξήεσαν 6, 67.] Item κυρία ἡμέρα, vel κυρία sine adjectione, Dies vadimonii, quasi rata et fixa, ad quam qui non adfuerit, moram purgare nequit [Phot. p. 191, 7 et Suidas: K., ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα]: unde [ap. Demosth.] τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, et τῆς κυρίας ἐνεστώσης, de quibus

lege Bud. p. 41. [Demosth. p. 544, 19 : Ἐπεὶ ἦκεν ἡ κ. τοῦ νόμου.] Ubi et pro Die fati ex Synesio profertur [p. 215, A : Εἰ προσπελάσειε Λαμπωνιανῷ τὸ χρεὼν καὶ ἡ κυρία παρεῖναι δοκοῖ. Eurip. Alc. 156 : Ἐπεὶ γὰρ ἤσθεσθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν ἥκουσαν ... Τὸ κύριον, Hora fatalis, Æsch. Ag. 776 : Ὅταν τὸ κ. μόλῃ.] Est et Dies comitiorum, eid. Bud. ex Etym. [M. p. 549, 5 et Lex. rhet. p. 274, 6 et 19, Photio p. 191, 8 : Κ. σημαίνει τὴν προθεσμίαν (in judicio) καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐν ᾗ τοὺς ἄρχοντας ἐχειροτόνουν (οἷον στρατηγοὺς, ἱππάρχους καὶ ὅσους τοιούτους addit Lex. rh. et Phot.)] et Hesychio [Μία κυρία ἐκκλησία ἤγετο Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονεῖν ἔδει.] || Κυρία ἐκκλησία, Concio, in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, et ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. V. Suid. v. Ἐκκλησία. [Gl. ex Aristoph. sumta Ach. 19 : Ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας ἑωθινῆς ἔρημος ἡ πνὺξ αὐτηί· ubi schol. : Ἐν ᾗ ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα. (Falsam hanc esse nominis derivationem vix opus est adnotari. Conf. Biagi De decretis Athen. c. 3, § 14. Schoemann. De comit. p. 31.) Εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι αἱ λεγόμεναι (adde κύριαι ex Suida) τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθήνησιν, ἡ πρώτη καὶ ἡ δεκάτη καὶ ἡ τριακάς. Εἰσὶ δὲ καὶ πρόσκλητοι συναγόμεναι κατά τινα ἐπείγοντα πράγματα. Αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὡρισμέναι ἐκκλησίαι κύριαι λέγονται, ὡς ἔφαμεν, αἱ δὲ πρὸς τὰ κατεπείγοντα συναγόμεναι σύγκλητοι. Similia tradit Photius, qui post verba supra apposita sic pergit p. 191, 9 : Ἄλλοι δέ φασι καθ' ἕκαστον μῆνα ἐκκλησίας εἶναι τρεῖς, αἱ κύριαι πρὸς σύγκρισιν ἐλέγοντο τῶν συγκλήτων. Unam tantummodo κυρίαν ἐκκλησίαν, ut Etym., Hesych., et Photius p. 191, 1, agnoscit Pollux 8, 95, ubi de quattuor cujusque prytaniæ ἐκκλησίαις agens, Τῶν ἐκκλησιῶν, inquit, ἡ μὲν κυρία, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν, εἴπερ καλῶς ἄρχουσιν, ἢ ἀποχειροτονοῦσιν· ἐν ᾗ καὶ τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγιγνώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. Ἡ δὲ δευτέρα κτλ. Quocum plane consentit Aristoteles ap. Harpocrationem s. Κυρία ἐκκλησία. Ex quo sequitur scholiastam Aristophanis aut falsa tradidisse aut, quod conjecit Schœmannus p. 32, ad superiora tempora rettulisse quod fortasse post Aristotelis demum tempora factum est, ut ordinariæ omnes ecclesiæ κύριαι vocarentur : quam sententiam confirmare videatur psephisma, quamvis fictum, ab Atheniensibus in Zenonis honorem factum (ap. Diog. L. 7, 10), in quo commemoratur κυρία ἐκκλησία τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. Quam certe illius prytaniæ primam ecclesiam esse non potuisse recte monuit Schœmannus.] Et κύριος καδίσκος, ἀμφορεὺς [Hoc ap. Polluc. 8, 123], in quo ἡ κυρία ψῆφος ponebatur; ut ἄκυρος, in quo ἡ ἄκυρος : de quibus lege schol. Aristoph. [Vesp. 981.] Bud. Comm. p. 169. || Proprius, ut κύριον nomen ap. grammaticos ad differentiam metaphorici, qua in signif. utitur et Demetr. Phal. [Aristot. Rhet. 3, 2 : Τῶν δ' ὀνομάτων σαφῆ μὲν ποιεῖ τὰ κύρια. Dionys. Jud. Lys. c. 3, κύρια καὶ κοινὰ καὶ ἐν μέσῳ κείμενα ὀνόματα opponit τῇ τροπικῇ φράσει. Ernest. Lex. rhet. Aristot. Poet. c. 21 : Ἅπαν ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορά ... Λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι, γλῶτταν δὲ ᾧ ἕτεροι, ὥστε φανερὸν ὅτι καὶ γλῶτταν καὶ κύριον εἶναι δυνατὸν τὸ αὐτὸ, μὴ τοῖς αὐτοῖς δέ· τὸ γὰρ σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττα.] Item κύριον ὄνομα, sicut Lat. Nomen proprium. Herodian. 7, [5, 19] : Τῷ τε κυρίῳ αὐτοῦ ὀνόματι προσθέντες Ἀφρικανὸν, ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν. Aristid. Panath. [p. 120] : Καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου τρέψομαι, Jamjam ad ea veniam, quæ propria sunt orationis, Bud., qui tamen sibi in hac interpr. non constat, quum alibi τὰ κ. τοῦ λόγου vertat Quæ præcipua sunt. Et κυρία ἀρετὴ, Propria virtus, pro ἡ κυρίως λεγομένη ἀρετὴ, Quæ proprie dicitur virtus, Bud. ex Aristot. Eth. 6 [Eth. Eud. 5, 13]. Et Eur. [Iph. A. 318] : Οὐμὸς ... μῦθος κυριώτερος λέγειν, Magis mihi proprium, Mihi magis proprie convenit dicere. Exp. etiam Meum est potius, Magis ad me pertinet.

Κυριότης, ητος, ἡ, Dominium. Ad Ephes. 1, 21 : Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος. Ad Col. 1, 16 : Εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. At vero Petrus 2 Epist. 2, [10], Καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας, utatur vocare Senatorum aut aliorum magistratuum collegium. [|| Dignitas domini (Christi) ap. scriptt. eccles., velut Greg. Nyss. vol. 2, p. 180, C; 183, C, aliosque ab Hasio indicatos ad Leon. Diac. p. 449.] || Hesychio Dies in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat.

[Κυριοτόκος, ἡ, Dominum pariens. Severian. In creat. t. 7, p. 639, 7 : Ἡ κ. ὑπὲρ τοῦ γένους ἀπολογουμένη, ἡ ἁγία Παρθένος. Hase.]

Κυριόω, i. esse dicitur q. κυρόω. [Scriptura non minus suspecta quam κυριωτικὸς pro κυρωτικός.]

[Κῦρις, ὁ, Cyris, n. pueri ap. Straton. Anth. Pal. 12, 206, 213. Ibid. 215 : Κἄπειτα τί μέλλεις | Κύριε; βούλευσαι ... Scribendum Κῦρι βεβούλευσαι cum Jacobsio.]

Κύρις, Hesychio ὁ Ἄδωνις. [V. Κίρις.] Item πλέγμα τι, σχοινίον, ἢ κυρτὶς, Funis junceus, aut Fiscella, Qualus.

[Κυρὶς, μητρόπολις Σαβίνων. Τὸ ἐθνικὸν Κυρίτης. Τὸ κτητικὸν Κυρίτιος, καὶ Κυριτία Ἥρα, Steph. Byz. Idem : Κούριοι, ἔθνος Σαβίνων, πολεμῆσαν Ῥωμαίοις. Χάραξ ιβ'. Οἱ φυλέται Κουρῖται. Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κούριτες πρὸς ἐκείνων ἐκλήθησαν. Nomen urbis apud scriptores Latinos numero plurali effertur *Cures, Curium*, Κυρεῖς vel, quod rectum est, Κύρεις scriptum ap. Dionys. A. R. 2, 48 et 49. Κύρις, quod Stephano quoque pro Κυρὶς restituendum, ap. Strabon. 5, p. 228. Κυρῖται, οἱ, Quirites, ap. Dionys. A. R. 2, 46, Strabon. 5, p. 228, 230, 231, Plut. V. Rom. c. 29. Κυρίτιδος Ἥρας ibid. Κυρῖνος, Quirinus, cognomen Romuli : de quo v. Plut. ibid. || Κυρῖνος, n. pr. ap. Leont. philos. Anth. Pal. 9, 200, ubi syllaba media correpta, Βίβλος μηχανική· Κυρίνος (-ῖνος codex) δέ μιν ἐξεπόνησε, Μαρκέλλου ... συνερχομένου.]

[Κυρίσαι vitiose pro κύσαι. V. Κυνέω.]

[Κυρίσης, ποταμὸς Κελτικῆς, inter nomina in ισης in Etym. M. p. 15, 1.]

[Κυρισίκης, ἐπώνυμον τοῦ ἁγίου Εὐστρατίου, Suidas. Glossam om. codex Paris. A.]

[Κυρίσκος. V. Κόρσων.]

[Κυρίσσω.] Κυρίζειν s. Κυρίσσειν, Hesychio est κέρασι μάχεσθαι, Cornibus pugnare, Concurrere cornibus. [Hæc gl. sic scripta in codice est, Κυρίξει ἢ κυρίζῃ, κέρασι μάχεσθαι· ex quo Musurus κυρίζειν ἢ κυρίττειν fecit. Verbi κυρίσσω futuro κυρίξειν utitur poeta ap. Hephæst. p. 77 : Ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχὰν, nisi unius libri scriptura præferenda κορύψειν, quo aliorum quoque vitia ducunt κορύξειν et κορίζειν. Præsentis κυρίζειν, quod in calce ed. Turneb. positum est, exempla desideramus. Κυρῶ κυρίζω ponit Etym. M. p. 433, 24, et, s. v. Κυρίσσει, κυρίζοντες per κερατίζοντες, κέρασι πλήσσοντες exp. p. 548, 2.] Idem affert Κυρίζεσθε [?] pro τρίβεσθε, Conterimini s. Conteritis vos. [Et infra :] Κυρίσσω s. Κυρίττω, i. q. κυρίζω, Cornibus ferio, s. Capite occurso aut ferio [Phot. p. 191, 18 : Κυρίττοντες· κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν, ὅταν ἐνσείωσιν ἀλλήλοις τοῖς κέρασιν] : Hesychio κερατίζω, τῇ κεφαλῇ πλήττω, τύπτω μετὰ τῆς κεφαλῆς. [Thom. M. p. 560 : Κυρίττειν, οὐ κερατίζειν. Plato Gorg. p. 516, A : Ὄνων ἐπιμελητὴς καὶ ἵππων καὶ βοῶν ... παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας μηδὲ κυρίττοντας. Dio Chr. vol. 2, p. 158 : Θηρίων καὶ βοσκημάτων ... κυριττόντων τε ἄλληλα καὶ πατούντων. Galen. vol. 4, p. 286 : Ἐγὼ καὶ βοὸς μόσχον πολλάκις εἶδον κυρίττοντα πρὶν φῦσαι τὰ κέρατα.] Necnon generalius πλήττω. Longin. e Plat. Rep. 9, [p. 586, B] : Ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς, ἀποκτιννύουσι δι' ἀπληστίαν· de hominibus pecorum more lascivientibus et insolescentibus. [Æsch. Pers. 302 : Οἱ δ' ἀμφὶ νῆσον ... νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα, i. e. Allisi sunt ad terram. Brunck. || Figur. Greg. Naz. vol. 1, p. 817, C : Ἐν τούτῳ δὲ τῆς ἡλικίας καὶ οὕτω πράττοντα κυρίττειν τε καὶ κυρίττεσθαι (verbis) παντελῶς ἄωρον καὶ φιλόνεικον. Valck. Tacite correxit scripturam vitiosam κυρήττειν et κυρήττεσθαι. || HSt. infra :] Κυῤῥάσσειν [Κύρρασι codex] Hesychio τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν κρούσαντα, Cornibus ferire : quod supra κυρίζειν s. κυρίττειν. [Gl. ex κυρίσσειν depravata.]

[Κυρίτα, ἡ. Lycophr. 1392 : Οἳ Θίγρον οἰκήσουσι Σάτνιόν τ' ὄρος, καὶ χερσόνησον τοῦ πάλαι ληκτηρίαν θεᾶ

Κυρίτᾳ πάμπαν ἐστυγημένου. Schol. : Τῇ θεᾷ Δήμητρι. Conf. Κύρητα s. v. Κύρη.]

[Κυριτία. Κυρῖτις. V. Κυρίς.]

[Κυρίττυλος lectio vitiosa. V. Κορυπτίλος.]

[Κυριττός. V. Κύριθρα.]

[Κυριώδης, ὁ, ἡ, Qui est magni momenti. Isidor. Pelus. Epist. p. 594, A : Τοῦ γὰρ κεφαλαιωδεστέρου καὶ κυριωδεστέρου. Hase.]

[Κυρίων, ωνος, ὁ, Cyrio, n. viri. Nilus Ep. p. 361.]

[Κῡριωνῡμέω, Dominum appello. Ducas Hist. Byz. p. 132, A : Κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες. || Proprio nomine appello. Eustath. p. 635, 7 : Τοῦ ἥρωος οὕτω (Ἑλλεροφόντης) κυριωνυμουμένου κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐν ἀρχῇ βῆτα.]

[Κυριωνυμία, ἡ, Proprietas nominis. Eustath. p. 652, 42 : Αἱ τοῦ μύθου νύμφαι ... καὶ γάμῳ ὑποπεσοῦσαι καὶ τεκοῦσαι νύμφαι καλοῦνται κατά τινα κυριωνυμίαν. Idem p. 1892, 51, et ad Dionys. P. 144.]

[Κυριωνυμικῶς, Proprio nomine. Joannes Pedias. schol. ad Theocriti Syring. 3 : Οὐ κ. εἶπε τὸν Πᾶνα, ἀλλὰ ἰθυντῆρα τῶν θρεμμάτων.]

[Κυριώνυμος, ὁ, ἡ, Nomen conveniens et congruum habens. Pseudo-Chrys. Serm. 26, vol. 7, p. 318, 24 : Χρεώστης ἀπεφάνθην τῆς προτέρας κυριωνύμου κυριακῆς. Seager. K. ἡμέρα eadem quæ κυριακὴ, Dies dominica. Georg. Pachym. Hist. l. 8 : Ἐν μιᾷ τῶν κυριωνύμων ἡμερῶν. Idem lib. 4; Balsamon. ad can. 29 Laodic. p. 839. Suicer. Omisso ἡμέρα Eustath. Opusc. p. 42, 48; 87, 28.]

[Κυριωνύμως, i. q. κυριωνυμικῶς. Gregor. Thessal. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 16. Osann.]

Κυρίως, Cum auctoritate et potestate, Firmiter, Stabiliter, βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, Hesych. [Æsch. Ag. 178 : Τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. Isæus p. 66, 9 : Ὅτι τὰ πεπραγμένα Ἀπολλοδώρῳ κυρίως ἔχειν νομίζει καὶ κατὰ τοὺς νόμους.] || Proprie, eo sensu, quo dicitur aliquis Loqui proprie. [Polyb. 2, 22, 1 : Ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κ. 3, 33, 11 : Βαλιαρεῖς, οὓς κ. μὲν καλοῦσι σφενδονήτας, ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συνωνύμως καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύουσι. (Sic sæpissime ap. grammaticos.) K. διασαφεῖν, Diserte, Præcise, Propriis verbis, Perspicue declarare, 8, 28, 7; 28, 8, 10. Schweigh. Lex. K. et καταχρηστικῶς opposita ap. Plut. Mor. p. 902, B. Unde Κυριωτέρως ap. Aristot. Metaph. 8, 8, p. 1050, 6, et] Κυριώτερον, Magis proprie, ap. Philon. : Οὐ τὴν τραχεῖαν κακίας ὁδὸν, ἤ, κ. εἰπεῖν, ἀνοδίαν. Item πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν, at vero reliquæ καθ' ὁμοιότητα, ap. Aristot. [Plato Menon. p. 96, B : Τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὁτουοῦν φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι; || Juste, Jure, Legitime.] At κυρίως κατὰ τὸν θεσμὸν quid significet, docet Demosth. [p. 1095, 3 : Γνησίων ὅταν λέγῃ καὶ κ. κατὰ τὸν θεσμὸν, παρακρούεται παρὰ τοὺς νόμους· τὸ μὲν γὰρ γνήσιόν ἐστιν, ὅταν ᾖ γόνῳ γεγονὼς, ... τὸ δὲ κυρίως (Legitime) κατὰ τῶν ποιήσεων ὁ νομοθέτης ἔλαβεν, ὑπολαμβάνων δεῖν, ὅταν τις ὢν ἄπαις καὶ κύριος τῶν ἑαυτοῦ ποιήσηται υἱὸν, ταῦτα κύρια εἶναι. « Idem p. 954, 20 : Κυρίως δόντος τοῦ πατρὸς, i. e. quod ei confessum et haud controversum jus dandi esset. » Reisk. Soph. Phil. 63 : Οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ, i. e. quum tuo jure peteres. Plato Leg. 9, p. 871, D : Δικαστὰς δὲ αὐτῶν εἶναι τοὺς αὐτοὺς οὕσπερ τοῖς τὰ ἱερὰ συλῶσι διαδικάζειν ἐρρήθη κ. 11, p. 925, C : Ὧν ὁ κλῆρος γίγνεσθω κ. Isæus p. 111, 10 : Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κ. ἐγγραφέντα. || Vere, Recte, Exacte. Plato Parm. p. 136, C : Εἰ μέλλει, τελέως γυμνασάμενος κυρίως (i. e. penitus) διόψεσθαι τὸ ἀληθές· Leg. 10, p. 896, B : Ὀρθῶς ἄρα καὶ κ. ἀληθέστατά τε καὶ τελεώτατα εἰρηκότες ἂν εἴμεν κτλ. « Exacte, Prorsus, Plane, verti potest ap. Polyb. 4, 38, 2 : Βυζάντιοι κατὰ θάλατταν οὕτως ἐπίκεινται τῷ στόματι τοῦ Πόντου κυρίως, ὥστε ... 4, 56, 5 : Τὸν αὐχένα τῆς χερρονήσου ἡ πόλις ἐπικειμένη διακλείει κ. 4, 64, 9 : Τοῦτο τὸ χωρίον ἐπὶ τῆς παρόδου κ. 5, 22, 3 : Οἱ βουνοὶ ἐπίκεινται τῷ πρὸς τὴν πόλιν τοῦ ποταμοῦ διαστήματι κ. » Schweigh. || Domini ritu. Isocr. p. 68, E : Τὰς πόλεις οὕτω κυρίως παρείληφεν, ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν, ἐν δὲ ταῖς ἀκροπόλεις ἐντειχίζειν.]

[Κυριωτικός. V. Κυρωτικός.]

[Κυρκανάω.] Κυρκανᾷ, Hesychio κυκᾷ, ταράσσει, Miscet, Confundit, Conturbat [Hippocr. p. 610, 38 : Ἔστι δ' ὅτε αἷμα λεπτὸν ἀκραιφνὲς, ὑμένων ἀνάπλεον, καὶ ἔστιν ἧσι κυρκανᾶται. Quod Erotian. p. 230 per ταράττεται exp.] : ut et Suid. κυρκανᾷν exp. ταράσσειν, κινεῖν, in hoc l. [Aristoph. Thesm. 429] : Ἐμοὶ τοῦτο [τούτῳ] δοκεῖ ὄλεθρόν τινα [τιν' ἡμᾶς] κυρκανᾷν ἀμωσγέπως. [Eustath. p. 1213, 49.] Scribitur et sine ρ, ut docet Etym., ita tamen ut usus obtinuerit τὴν μετὰ τοῦ ρ γραφήν. Sic enim ille [p. 548, 43] : Κυρκάνη, inquit, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος εἴρηται, παρὰ τοῖς παλαιοῖς· παρὰ τὸ κυκῶ, τὸ ταράσσω, κυκάνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ κυρκάνη. Et rursum [p. 543, 53] : Κυκυνᾷ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ ταράσσω· ἐὰν δὲ Κυρκυνᾷ, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Ubi etiam nota κυκυνᾷ et κυρκυνᾷ [vitiose] pro κυκανᾷ et κυρκανᾷ. [Aristoph. Thesm. 852 : Τί αὖ σὺ κυκανᾷς (sic Kusterus : κυρκανᾷς libri) ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;]

Κύρμα, τὸ, Id in quod aliquis incidit, quod aliquis nanciscitur, q. d. Gallice *Une rencontre* : ut κύρειν, *Rencontrer*. Sed ap. Hom. magis peculiari signif., pro *Une bonne rencontre*, Præda in quam aliquis forte incidit. Hom. Od. E, [473] : Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι· Γ, [271] : Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ubi Eust. ait esse εὐτυχὲς εὕρημα, vel simpl. εὐτυχίαν, ad similitudinem τοῦ κατὰ συγκυρίαν. Sic autem et alibi, Od. O, [479] : Ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι. Interdum vero tribuitur hominibus, ut Il. E, [488] : Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. V. Ἐπικύρω. [|| Hesych. : Κ., κύρημα (codex κύριγμα), ἐπίτευγμα, πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι (ἐνκεκύρικος πρᾶγμα codex). Posterior interpretatio referenda ad Aristoph. Av. 430, ubi homo astutus ingeniique versatilis describitur : Ηυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον. Schol. ab Suida exscriptus : Κ., ἐπίτευγμα, παρὰ τὸ κυρεῖν (scr. κύρειν). Ἄλλως. Ἔντευγμα, σπάραγμα τοῦ νοῦ. Contra Passovium κῦρμα scribentem disputat Lobeck. Paralip. p. 398, 414, 417.]

[Κύρμασα, τὰ, Cyrmasa, oppidum Pisidiæ. Polyb. 22, 19, 1. Κόρμασα ap. Ptolem. 38, 15. Simile nomen Κύρβασα est.]

[Κύρνα, χρανία (χράνεια?), Hesych. Quod cum Latino *Cornus* comparat Lobeck. Paralip. p. 339.]

[Κύρκινα (?), κώδια, Hesych.]

[Κύρνος, ἡ, insula maris Ligustici, quæ Latine Corsica vocatur. Hecatæus ap. Steph. Byz.; Herodot. 1, 165; Theophr. H. Pl. 3, 15, 5; 5, 8, 1; Strabo 5, p. 223 seqq.; Pausan. 10, 17, 8; Plin. H. N. 3, 6. || Adject. gentile Κύρνιοι et Κυρναῖοι, οἱ, ap. Steph. Byz. Κύρνιοι Herodot. 7, 165, Lycus ap. Athen. 2, p. 47, A, cujus in verbis Κυρναίους scriptum ap. Steph. Byz. Diogenian. 5, 35 : Κυρνία γῆ· ἐπὶ τῶν χωρῶν τῶν λῃστὰς ἐχουσῶν. Τοιαύτη γὰρ ἡ Κύρνος πρώην. Corrupta Hesychii gl. Κυρνίατα, ἃ ἐπὶ Κύρνον ᾤκησαν Τυρρηνοί· quam non expediverunt interpretes. || Carystiæ oppidum. Herodot. 9, 105 : Ἐν Κύρνῳ τῆς Καρυστίης.]

[Κύρνος, ὁ, Nothus, Spurius. Hesych. : Κύρνοι, οἱ νόθοι. Vocem Macedonicam esse κύρνους, τοὺς σκοτίους, annotavit Photius Lex. p. 191, 22.]

[Κύρνος, ὁ, Cyrnus, Herculis filius, a quo nomen accepit Cyrnus insula. Herodot. 1, 167. || Cyrnus Megarensis, amicus Theognidis (ἐρώμενος Θεόγνιδος Phot. l. c.), appellatus ab eo v. 19, aliisque ll. plurimis.]

Κῦρος, ὁ, Cyrus, Persarum rex. [Duo ejusdem nominis fuerunt, alter Cambysis et Mandanæ filius, rex Persarum (de quo Herodot. 1, 108 seqq., Æsch. Pers. 768, Thucyd. 1, 13, Xenophon in libris De institutione Cyri, alii), alter Darii et Parysatidis filius, Artoxerxis Persarum regis frater, Lydiæ, Phrygiæ magnæ et Cappadociæ satrapa, de quo v. Xenophon in Anabasi aliique historici.] Putatur autem qui primus ita dictus fuit, id nomen a sole accepisse; vocare enim κῦρον Persas τὸν ἥλιον, Solem, Plut. docet in Artox. [c. 1. Hesych. : Κ., ἀπὸ τοῦ ὑπὸ κυνὸς τεθράφθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἡλίου· τὸν γὰρ ἥλιον οἱ Πέρσαι κύρον λέγουσιν. Male Κόρος et Κοῦρος in Etym. M. p. 530, 9 : Κόρος, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ὁ παλαιός· ἡλίου γὰρ ἔχει τὸ ὄνομα· Κοῦρον γὰρ καλεῖν εἰώθασιν οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον. Ὦρος. || Cyrus, Panopolita, poeta epicus, ab Theodosio juniore præfectus prætorii et urbis creatus. De eo v. Euagr. H. E. 1, 19, et Suidas cum annot. interpr. ||

Hesych. s. v. Διονυσοκουροπυρώνων : Οὐδεὶς Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῦρος.]

[Κῦρος, ὁ, Cyrus, ὄνομα ποταμοῦ, Hesych. « Est fluvius in mare Caspium effluens, ap. Pomp. Mel. 3, 5, 6. Κύρνος habet Plut. V. Pompeii c. 34, Dio Cass. 36, 36 et alibi; Κύρτος Appian. Mithrid. c. 103, ubi Κῦρος reponendum censuerunt Reiskius et Schweigh. Κύρος Ptolem. 5, 12 et 13. Idem habet quidem 6, 2 Κύρος, at quia hujus ostia in Media commemorat, diversa fecit flumina. Porro et alia ejusdem vel similis nominis vocabula leguntur, ut Κάριος, vel potius cum cod. Palat. Κόριος apud Ptolem. 6, 8, in Carmania, cui suffragatur Marcianus p. 20. Idem Κῦρος Persicus fluvius, qui in Persicum sinum effluit, notatur ab Strabone 15, p. 729, Avieno v. 1214, qui Dionysio v. 1073 est Κόρος, ut Prisciano v. 974. ... De nominis origine Strabo l. c. : Ἔστι δὲ καὶ Κῦρος ποταμὸς διὰ τῆς κοίλης καλουμένης Περσίδος ῥέων περὶ Πασαργάδας, οὗ μετέβαλε τὸ ὄνομα ὁ βασιλεὺς, ἀντὶ Ἀγραδάτου μετονομασθεὶς Κῦρος· quocum conf. Ammian. 23, 6. Eustath. ad Dionys. 1073 hujus Κόρον in Perside postea Cyrum vocatum esse scribit, etsi cognomina flumina eum miscere inde apparet, quod Κόρον Dionysii ex Armenia ducit, ut facit in Choaspe Persico et Indico. Rectius, unde sua hausit, Strabo 11, p. 500, de nostro Cyro, qui hodie vocatur *Kur.* » Hæc fere Tzschuck. ad l. Melæ vol. 3, 3, p. 156.]

[Κυρὸς, ὁ, i. q. κύριος, quod v. Ad hanc formam fortasse referendum quod Hesych. s. v. Κῦρος in fine glossæ annotavit, Καὶ κύριον. Superlativus Κῡρότατος ap. Dracon. Strat. p. 118, 22, comparandus cum κρᾰτότατος ib. lin. 15, quod ex composito εὐκρατότατος fictum videtur.]

Κῦρος, τὸ, Auctoritas, s. potius Auctoritas plena, [Potestas. Herodot. 6, 109 : Τούτων τῶν πρηγμάτων τὸ κ. ἔχειν. Æsch. Suppl. 391 : Δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν, ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. Dio Cass. 53, 17 : Μοναρχία γὰρ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἅμα τὸ κῦρός ποτε ἔσχον, ἀληθέστατα ἂν νομίζοιτο.] A Bud. tamen exp. simpliciter Auctoritas, item Firmamentum, Rata fides, Probatio : affert autem e Plat. Gorgia [p. 450, E] : Καὶ τὸ κ. αὐταῖς διὰ λόγων ἐστὶ, sc. ταῖς τέχναις, quum antea κύρωσιν pro eod. dixisset. [Adde ib. p. 451, A, B, Leg. 3, p. 700, C. Cratyl. p. 435, C : Τὴν σὴν ὁμολογίαν καὶ ξυνθήκην κῦρος ἔχειν ὀνομάτων ὀρθότητος πέρι.] Philo : Μηδὲ τὸ κ. ἐπιφημίσας τοῖς ἀκύροις, Auctoritatem male ratis, Firmamentum infirmis. [Idem vol. 1, p. 476, 29 : Κύριος μὲν γὰρ παρὰ τὸ κῦρος, ὃ δὴ βέβαιόν ἐστιν, εἴρηται κατ' ἐναντιότητα ἀβεβαίου καὶ ἀκύρου. Ib. 34 : Τὸ κ. καὶ τὸ κράτος ἁπάντων. Dio Cass. 38, 13 : Τῆς μαντείας ἔκ τε τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν ποιουμένης τὸ μέγιστον κῦρος ἡ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἶχεν. De lege quæ confirmatur s. rata habetur ib. c. 17 et 41, 3 : Ὁ νόμος τὸ κῦρος ἔλαβε. Similiter 48, 34 : Τὰ ὑπὸ τῶν τριῶν ἀνδρῶν πραχθέντα κῦρος παρὰ τῆς βουλῆς ἔλαβε.] Addit et e Soph. El. p. 121 meæ edit. [918] : Ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, ubi vertit Ratam spem, Certum omen et pignus. [Id. OEd. C. 1779 : Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος, i. e. Rata et firma sunt, Theseo spondente.] At vero ap. Galen. [Therap. l. 1] τὸ κ. τῆς διδασκαλίας reddit, Caput, et Cardinem, Præcipuum munus et prævertendum. Item [De febr. l. 10] τὸ κ. τῆς θεραπείας, Præcipua functio et rata medicatio. V. Comm. p. 42. [Dio Cass. 37, 18 : Ἁρμονίαν, ἥπερ που καὶ τὸ κῦρος τῆς μουσικῆς συνέχειν πεπίστευται.] Sciendum est autem in illo Soph. l. a Suida exponi ἐπιτυχίαν, ap. quem male scriptum est κακῶν pro καλῶν. || Edictum, VV. LL. in hoc Dionis [Cass.] l. [44, 34] : Τὸ δὲ κ. σὺν πᾶσι [σύμπασι] τοῖς πραχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐκβεβαιοῦν. [Hic quoque Ratihabitionem, quam jurisconsulti vocant, significat, ut in ll. Dionis supra allatis. || Templum Æsculapii, de quo Pausan. 7, 27, 11 : Ἀπωτέρω οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Μυσαίου ἱερόν ἐστιν Ἀσκληπιοῦ καλούμενον Κῦρος, καὶ ἰάματα ἀνθρώποις παρὰ τοῦ θεοῦ γίνεται. Κῦρος appellatum, quod ægroti sanitatem ibi consequerentur.]

[Κύρου πόλις, ἡ, Cyri urbs, Cyropolis. Steph. Byz. : Κύρου πόλις (Κυρούπολις ap. Arrian. Anab. 4, 2 et 3. *Cyropolis* ap. Curtium 7, 6, 16), ἣ καὶ Κυρέσχατα καλεῖται (ap. Ammian. 23, 6, 59), πόλις πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Περσίδος. Ὁ πολίτης καθ' ἡμᾶς Κυροπολίτης, κατὰ δὲ Πέρσας Κυρεσχατηνοὶ, ὡς Ἀραξηνοὶ καὶ Καμβυσηνοί. Κύρα vocatur ab Strabone 11, p. 517 : Μαράκανδα δὲ τῆς Σογδιανῆς καὶ τὰ Κύρα, ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς· ubi correcto accentu Κυρὰ est scribendum, ut ap. Nonnum scribitur, licet alius loci nomen, Dion. 26, 48 : Ὅσσοι Κυρὰ νέμοντο καὶ Ἰνδῴου ποταμοῖο Βαίδιον.]

Κῡρόω, Auctoritatem do, Auctoritate mea comprobo, Ratum habeo, facio. [Æsch. Pers. 227 : Εὔνους ... τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν. Recte Schützius, Fidenter pronunciasti, s. asseruisti. Ib. 521 : Ὅμως δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω. Aristoph. Thesm. 369 : Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας. Ratum facio, Perficio. Eur. El. 1069 : Τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς. Plato Rep. 10, p. 620, E : Κυροῦντα ἦν λαχὼν εἵλετο μοῖραν.] Κυροῦμαι [forma media], inquit Bud. p. 756, etiam, ut Κυρῶ, dicitur pro Firmo, Constituo, Decerno, ubi etiam exempla affert e Plat. [Gorg. p. 451, C : Ὅτι καὶ αὕτη (ἡ ἀστρονομία) λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα· B : Καὶ αὕτη (ἡ λογιστικὴ τέχνη) τῶν λόγῳ τὸ πᾶν κυρουμένων. De rhetorica ib. D.] VV. LL. annotant κυρῶσαι non tam significare Comprobare, quam Cum auctoritate decernere, Legitime rem transigere, ut demum ratum sit, quod actum fuerit. Subjungitur tamen l. Herodoti, in quo simpliciter redditur verbo Confirmare : hic sc. [6, 86] : Κυρώσειν ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα. [Ib. 126 : Ὡς κυρώσαντος Κλεισθένεος τὸν (τῆς θυγατρὸς) γάμον ἐν ἐνιαυτῷ ἀπὸ τῆς ἑξηκοστῆς ἀρξαμένου ἡμέρης.] Itidem ap. Appian., Κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης, Bayf. vertit, Approbata ab omnibus sententia. Ap. Thuc. autem redditur Ratum habere, 8, [69] : Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα διελύθη. [Herodot. 8, 56 : Οὐδὲ κυρωθῆναι ἔμενον τὸ προκείμενον πρῆγμα. Æsch. Eum. 602 : Ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος, i. e. Quid populus decreverit. Choeph. 874 : Μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.] Et pass. κυροῦσθαι itidem Ratum haberi et institui, in Dem. : Πρῶτον μὲν παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς ὁμωμοκόσι παρ' οἵσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται. [Polyb. 1, 11, 1 : Τὸ συνέδριον οὐδ' εἰς τέλος ἐκύρωσε τὴν γνώμην· 17, 1 : Τοῦ δήμου κυρώσαντος τὰς διαλύσεις· 11, 3 : Κυρωθέντος τοῦ δόγματος ὑπὸ τοῦ δήμου· 7, 5, 5 : Τὰ τοῦ πολέμου ἐκεκύρωτο, Decretum est bellum. Αἱ κυροῦσαι τὰ διαβούλια γνῶμαι, Sententiæ quæ vincunt in deliberationibus, quæ decernunt res ad deliberandum propositas. Κυροῦν ex κυρεῖν corruptum 6, 13, 9, s. v. Κυρέω notavimus. Schweigh. Scriptor Christianus ap. Suidam s. v. Ἀμφισβήτησις : Τὰ δὲ γεγραμμένα κυρούσθω, τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις. Valck.] Sed et 2 Ad Cor. 2, 8 : Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, rectius redditur, Precor ut ratam faciatis in illum caritatem, quam Ut confirmetis, cum vet. Int. [|| Dijudico. Æsch. Eum. 581 : Σὺ δ' εἴσαγε ὅπως τ' ἐπίστᾳ τήνδε κύρωσον δίκην· 639 : Ὡς δηχθῇ λεὼς, ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.]

[Κυρράνη, ἡ, Cyrrhana. Hesych. : K., ὄνομα γυναικείας θεοῦ. Phot. p. 191, 25 : Κυραννή (scr. Κυρράνη, quod commendat series literarum), ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου· οὕτω Μένανδρος.]

[Κυρράσσω vitiose pro Κυρίσσω, quod v.]

[Κύρρη ex κύρβις depravatum ap. Phot. p. 192, 1.]

[Κυρριβάζω vitiose pro κυρηβάζω. V. Κυρηβασία.]

[Κύρρος, ἡ, Cyrrhus. Steph. Byz. : K., πόλις Συρίας, ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρος. Ὁ πολίτης Κυρρέστης, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ (50, 7 et 57, 4, ubi Κυρρησταὶ, οἱ), καὶ Κυρρέστις ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα Κυρρεστική. (Κυρέστης ... Κυρέστις ... Κυρεστικὴ cod. Vratisl.) Στράβων ις'. (Κυρρήστις Ἀθηνᾶ ap. Strabon. 16, p. 751, et Κυρρηστικὴ 7, p. 405, 409; 16, p. 751. Vitiose Κυριστικῇ Pseudo-Appian. Parth. p. 73 Schw.) Δημήτριος δὲ ὁ Ἀντιγόνου τὸ Κυρρήστης διὰ τοῦ η φησί. Theodoreti, qui Cyrrhi episcopus fuit, locos v. ap. Wessel. ad Anton. Itin. p. 189. || Κύρρος, ἡ, urbs Macedoniæ, apud Thucyd. 2, 100, ubi simplici ρ scriptum in codd. quibusdam, ut ap. Steph. Byz. s. v. Μανδαραί : Μέρος τῆς Μακεδονικῆς Κύρου· et ap. Polyæn. 3, 4.]

[Κυρσάνιος, ὁ.] Κυρσάνιε, Suidæ νεανία, ἔφηβε, Adolescens, Ephebe : quoniam Lacones κυρσανίους vocant τὰ μειράκια. Idem Hesych. quoque tradit. Sed addit Suid., ita dictos fuisse et τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους, a κυρσὸς, q. e. εὐτελὲς λάχανον, ideoque κυρσάνιε exp. etiam εὐτελέστατε. [Suidæ gl. ex scholiasta sumta Aristoph. Lys. 983 : Κᾶρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιώ. Ibid. 1248 : Ὄρμαον τὼς κυρσανίως. Vitiosa videtur neutrius generis forma ap. Phot. p. 190, 12 : Κυρσάνια τοὺς μειρακίσκους Λάκωνες· et p. 192, 4 : Κυρσάνια Λάκωνες τὰ μειράκια. Recte Hesych. : Κυρσανίας, Λακωνικῆς (scr. Λακωνικῶς)· Κυρσάνιοι· τοὺς νεανίσκους (κυρακίσκους codex) οὕτως ἔλεγον (οἱ Λάκωνες addit Heinsius). Conf. Κυρσίον. ἄ G. Dind.]

[Κύρσεος vitiose pro κύσσαρος, quod v.]

[Κυρσερὶς, ίδος, ἡ.] Κυρσερίδες Hesychio τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, κυψελίδες. [Conf. Κύστερος, Κυψέλη.]

[Κυρσίλος, ὁ, Cyrsilus. Photius et Suidas : K., ὄνομα κύριον· ὃν Ἀθηναῖοι κατέλευσαν, διότι ὑπακούειν Πέρσαις προὐτρέπετο. Ex Demosthene p. 296, 9, Harpocratio, Cicero De offic. 3, 11. || Cyrsilus Pharsalius, historiarum scriptor, Alexandri M. castra secutus, ap. Strabon. 11, p. 530.]

Κυρσίον, Hesychio μειράκιον, Adolescentulus, qui est κυρσάνιος.

[Κυρσός. V. Κυρσάνιος.]

[Κυρταία, ἡ, Cyrtæa. Steph. Byz. : K., πόλις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, εἰς ἣν ὑπερώρισεν Ἀρταξέρξης Μεγάβυζον. Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν. (Κύρται in Excerptis ap. Phot. Bibl. p. 41, 39.) Τὸ ἐθνικὸν ἐκ τῆς τέχνης Κυρταιανός, ἐκ δὲ τῆς χώρας Κυρταινός, ὡς Σωφηνός καὶ Ἀραξηνός.]

[Κυρταίνω, Incurvo me. Suidas s. v. Ὑβός : Οἱ γὰρ ἐμοῦντες ὑπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐοίκασιν. Boiss.]

Κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ, Cui incurva est cervix, Incurvam cervicem habens. Quintil. 1, [3, 70] : Sed res tota magis Græcos decet, nobis minus succedit. Nec id fieri natura puto, sed alienis favemus; ideoque quum κυρταύχενα mirati sumus, Incurvicervicum vix a risu defendimus.

[Κυρτεία, ἡ, Piscatura quæ fit nassa. Ælian. N. A. 12, 43. Male Κυρτία scriptum in libris, quod correxit Schneiderus.]

[Κυρτεῖδαι. V. Κυρτιάδαι.]

Κυρτεὺς, έως, ὁ, Hesychio ἁλιεύς : nimirum is qui τῇ κύρτῃ piscatur. [Oppian. Hal. 3, 352.]

[Κυρτευτὴς, ὁ, idem. Δᾶμις ὁ κ. Quint. Mæcius Anth. Pal. 6, 230.]

[Κύρτη. V. Κύρτος.]

[Κυρτία, ἡ.] Κυρτίας Celtæ τὰς ἀσπίδας, Clypeos, teste Hesychio. [Diodor. 5, 33 : Ὁπλίζονται δέ τινες τῶν Κελτῶν ... κυρτίαις κυκλοτερέσιν, ἀσπίδων ἐχούσαις τὰ μεγέθη. Conf. Καιτρέαι.]

[Κυρτία vitiose pro κυρτεία, quod v.]

[Κυρτιάδαι, οἱ, Cyrtiadæ. Hesych. : K., δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Κυρτεῖδαι in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 330.]

[Κυρτιάω, Incurvor. Manetho 4, 119 : Ἀσθενέας καὶ ἀΐρους νῶτά τε κυρτιόωντας.]

Κυρτίδιον, τὸ, q. d. Quasillum : quo voc. usi sunt et interpretes Diosc. [1, 62], sicut et nomine Fiscella.

[Κυρτίζω, Incurvor. Pseudo-Chrys. Serm. 67, vol. 7, p. 440, 38. Seager.]

[Κύρτιοι, οἱ, Cyrtii, gens Persica. Strabo 11, p. 523; 15, p. 727; Polyb. 5, 52, 5.]

[Κύρτιον, τὸ, pars quædam currus in l. Pollucis 1, 143, s. v. Μετῆλαι apponendo.]

Κυρτὶς, ίδος, ἡ, [inter oxytona ap. Arcad. p. 35, 10] in VV. LL. pro Qualo itidem, Fiscella, ex hoc Nicandri versu [Al. 493] : Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις. Bud. quoque κυρτίδα Qualum, s. Colum, aut Saccum vocari existimat. [Diosc. 4, 157 : Χυλίζεται δὲ κοπεῖσα ἡ ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος. G. D. Jul. Afric. Cest. p. 299, 42 : Ἀναληφθεὶς κυρτίσιν ἐξυπνοῦται. An ἐξιποῦται? Hase. || Parvum rete, ap. Oppian. Hal. 5, 600 : Κυρτίδες ἠβαιαὶ ταλάροις γεγάασιν ὁμοῖαι. || Hesych. : K., ὀρνιθοτροφεῖον.]

[Κυρτοβατέω, Incurvus ambulo. Pseudo-Chrysost. Serm. 34, vol. 7, p. 342, 8 (vol. 2, p. 792, A : Κυρτοβατῶν τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι). Seager. Isidor. Pelus. Ep. 5, 231, p. 630, C : Οἱ γεγηρακότες τρόπον τινὰ κυρτοῦνται καὶ κυρτοβατοῦσι. Jacobs. Acta Jun. Bacchi p. 116 ed. Combef. Boiss.]

Κυρτοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Incurvam formam habens. [Etym. M. p. 545, 35 : Κυφὸν τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές. G. D. Paul. Alex. Apotelesm. p. 28, 17 : Ἀμφίκυρτος δὲ ἐκλήθη (luna), ἐπειδὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κυρτοειδὴς θεωρία τοῦ φωτὸς αὐτῆς φαίνεται. Hase. || De homine gibboso Papias in Combef. Orig. Cpol. 1, p. 23.] Sed peculiarem etiam signif. habet; nam sic dicitur, ut scribit Gorr., Auricula parte sui extrema, qua ab anteriore in posterius vertitur et quasi reflectitur.

[Κυρτονεφέλη, ἡ. Etym. M. p. 548, 40 : Ἑταίρα οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφήβαιον· διὸ καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐκ ἐνεκαλύπτετο. Ὧρος.]

[Κύρτος, ἡ, Cyrtus. Steph. Byz. : K., πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ. Ἐκ ταύτης Διονύσιος ἦν διάσημος ἰατρὸς ἀπὸ τῆς πατρίδος, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος Κυρτὸς ὀνομαζόμενος, οὗ μέμνηται Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ ἰατρικῶν. Ὁ τόνος τοῦ μὲν ἐθνικοῦ ὀξὺς, ὁμόφωνος τῷ πάθει, τοῦ δὲ κυρίου τῆς πόλεως βαρὺς, ὡς τὸ Πόντος καὶ κόντος (Κόντος καὶ πόντος cod. Vratisl. Suspectum est κόντος, quod oxytonum esse supra ostendimus. Itaque aut erratum a grammatico aut peccatum ab librariis est : nisi forte Κόντος nomen proprium exstitit). Οἱ περὶ Διονύσιον τὸν κυρτὸν memorantur ab Oribasio p. 11 ed. Mai., ubi schol. : Ὁ Φίλων ἐν τῷ θ' περὶ βιβλιοθήκης κτίσεως καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ ε' περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν ἰατρῶν καὶ ὁ Σωρανὸς ἐν ταῖς τῶν ἰατρῶν διαδοχαῖς φασιν ὅτι καὶ ὀξυτόνως εἴρηται κυρτός ὡς φοξός διὰ σωματικὴν ἀσθένειαν, βαρυτόνως δὲ ὡς ἵππος πύργος, ἐπεὶ ἐκ μεσογαίου πόλεως τῆς Αἰγύπτου λεγομένης Κύρτου ὑπῆρχεν· ἢ ὡς φασί τινες διὰ τὸ ἁλίσκεσθαι τοὺς ἀντιλέγοντας ὑπ' αὐτοῦ ὥσπερ τοὺς ἰχθῦς ὑπὸ τῶν ἁλιευτικῶν κυρτῶν. G. Dind.]

Κυρτὸς, ἡ, ὸν, Curvus, Incurvus, Gibbosus, Gibbus. Hom. Il. B, [217] : Τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, Humeri gibbosi. Et in Epigr. dicit Nicarch. [Auth. Pal. 11, 120] κυρτὸν, Cui sunt κυρτὼ ὤμω : Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς. [Κυρτὸς τροχὸς, Curva rota, Eurip. Bacch. 1064. Ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ θυρεοῦ Polyb. 6, 23, 2.] Item, Convexus, opp. sc. Cavo : ut passim κυρτὸν opp. τῷ κοίλῳ. Aristot. Eth. 1, 13 : Ἡ τῷ λόγῳ δύο ἐστὶν, ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κ. καὶ τὸ κοῖλον. Idem vero scribit Plut. his verbis [Mor. p. 1003, E] : Τῆς γὰρ περιφεροῦς τὸ μέν ἐστι κοῖλον, κυρτὸν δὲ τὸ ἐκτός. [Ib. p. 1004, B : Τὴν κυρτὴν περιφέρειαν.] Sic ap. Alex. Aphr. Probl. 1, [49] : Διὰ τί ἐπὶ τῶν εἰκόνων πόῤῥωθεν στήκοντες, τῶν χρωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν; Synes. quoque de vento in contrarium flante loquens, dicit eum vela ἐκ κυρτῶν reddidisse κοῖλα. Potest verti et Gibbus in hujusmodi etiam ll., sicut Celsus dixit Jecur intrinsecus cavum, extrinsecus gibbum. Sciendum est autem et κῦμα, Fluctum, ab Hom. [Il. Δ, 426 : K. κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται] vocari κυρτὸν, quo putat Eust. exprimi τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου : unde Tumidum ibi reddi posse existimo, præsertim quum de fluctu itidem eo Latini utantur. [Κύματα κυρτὰ Il. N, 799. Sosicrates ap. Athen. 11, p. 474, A : Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν αὔρα... Hesych. : Κυρτὸν, ... τὸ ὑψηλὸν καὶ μετέωρον κῦμα.] Ceterum hoc quoque κυρτὸς a κύπτω fieri vult Etym. [M. p. 548, 48], ut a κύπτω sit κυπτὸς, e quo κυπτὸς factum sit κυρπτὸς, deinde sublata litera π, remanserit κυρτός. Eust. autem [p. 492, 20; 960, 53] ait vel a κύπτω vel a κρύπτω derivari. || Κύρτος, ὁ, s. Κύρτη, ἡ, Nassa, aliquod hujusmodi piscatorium instrumentum. [Hesych. : Κύρτος, ἀγγεῖον σχοινῶδες, ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται, καὶ τάλαρον. Schol. Hom. Il. B, 218 : Κύρτος παροξυτόνως εἶδος δικτύου ὡς σπυρίδιον, τὸ λεγόμενον κυρτάριον (corrupte κυρτάρα Etym. M. p. 548, 50). Tim. Lex. Plat. p. 170 : K. πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ἰχθύων ἄγραν πεποιημένον. Εὔδοντι κύρτος αἱρεῖ proverb. ap. Zenob. 4, 8. Plato Soph. p. 220, C : Κύρτους καὶ δίκτυα· Leg. 7, p. 823, E : Κύρτοις ἀργὸν θήραν διαπονουμένοις· Tim. p. 78, D : Τὸ ἄλλο κύτος τοῦ κύρτου· 79, D : Τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι. Λυγοτευχέα κύρτον Crinagoras Anth. Pal. 9, 562.] Bud. e Luciano [De merc. cond. c. 3] : Καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον. Plut. De prud. anim. [p. 983, D] : Ἁλιευτικῷ κύρτῳ

παραπλήσιον. Idem ibid. [p. 977, C]: Οὗτοι δὲ καὶ τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσοῦσι τοὺς οὐρὰς παραδόντες. In VV. LL. exp. Sagena gibbosa. In Iisd. κύρτη ex Herodoto [1, 191] affertur pro Cavea: Pollux tamen [10, 160] non Caveam ap. eum significare vult, sed Vas argenteum forma caveæ. || Κύρτη, Qualus, Fiscella: pro qua signif. affertur e Nicandro Al. [546]: Χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτῃ Ἐκθλίψαντα πορεῖν. [Diodoro 3, 19, restituit L. Dindorfius: Καταπλέξαντες ... κύρτας πρὸς ἀλλήλας νενευκυίας τῷ προσφάτῳ φύκει ταύτας διαπλέκουσι· ubi libri alii κυρτὰς πρὸς, alii κυρτὰς καὶ πρὸς, duo κυρτὰς καὶ καμαροειδεῖς στέγας. || Hesych.: Κύρτα· οἰδοῦντα (hæc interpretatio spectat ad κυρτὰ κύματα), μεμισημένα, ἔνιοι δὲ οὐκ ἀγαθά. Ὑπὸ δὲ τῶν Ταραντίνων, κόπρον· καὶ τὰ ἔντερα τὰ δεκτικὰ κόπρων καὶ σκυβάλων τῶν βρωμάτων.]

[Κυρτότης, ητος, ἡ, Gibbositas. Plut. Mor. p. 26, B: Τὴν Πλάτωνος κυρτότητα καὶ τὸν Ἀριστοτέλους τραυλισμόν. Curvitas, Convexitas. Aristot. Meteor. 4, 9: Ἡ μὲν οὖν εἰς κυρτότητα ἢ κοιλότητα κίνησις τοῦ μήκους σωζομένου κάμψις ἐστί. Plut. Mor. p. 922, D: Ἀέρα ... ἐπιπολῆς τῇ κυρτότητι (τῆς σελήνης) ἐπικείμενον· ib. p. 1004, B. Strabo 1, p. 12: Φανερῶς γὰρ ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κ. τῆς θαλάσσης, ὥστε μὴ προσβάλλειν τοῖς πόρρωθεν φέγγεσι τοῖς ἐπ' ἴσον ἐξηρμένοις τῇ ὄψει.]

Κυρτόω, Curvo, Incurvo, Incurvum aut Convexum reddo. [Eur. Hel. 1574: Κυρτῶν τε νῶτα ταῦρος. Athen. 14, p. 629, F: Τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων.] Unde Κυρτοῦμαι, Incurvor, Pandor, Bud. ap. Xenoph. [Cyrop. 7, 5, 11]: Οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται. Oppian. Cyneg. 3, [273]: Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, pro Incurvatur, Incurvatum eminet. [Galen. vol. 4, p. 380, 16, de musculis: Τείνονταί τε καὶ κυρτοῦνται· cujus contrarium est, χαλῶνται καὶ προστέλλονται. Id. ib. p. 128, 4: Τὸ πέρας τοῦ κυρτωθέντος μορίου. Activ. id. vol. 18, part. 1, p. 503, 14: Κάμψαντες ἄμφω (collum spinamque) καὶ κυρτώσαντες εἰς τοὐπίσω. Hase.]

Κύρτωμα, τὸ, Quod est incurvatum, Gibbus, Luciano. K. Hippocrates Prognost. [p. 40, 25] appellavit οἴδημα, Tumorem omnem præter naturam, generali signif., ut Galen. Comm. 2 [vol. 8, p. 631] annotat. Gorr. [Κύρτωμα τῆς γαστρὸς Ventris tumor ac gibbus in prægnante dicitur ab Hippocr. p. 108, D. Foes. Hesych.: Ὑβώματα, κυρτώματα. Κύρτωμα τοῦ ἱστοβοέως idem s. v. Τετράγυον. Hemst. K. μηνοειδὲς, Lunata convexitas aciei, Lunata acies, Polyb. 3, 113, 8 et 115, 7. Schweigh. Lucian. Adv. ind. c. 7, de Thersite: Τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι. Heliod. Æthiop. 3, 1. Incert. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 641, 7: Τὸ ἄκρον κ. Cleomed. Meteor. ed. Bak. p. 57, 15 et 20; 147, 6. Id. ib. p. 18, 14: Τὰ κυρτώματα τῆς γῆς· et 146, 13: Διὰ τὰς ἐξοχὰς τῶν περὶ τὴν γῆν κυρτωμάτων. Eratosth. Catast. c. 36, de gibbo sub utero ceti sideris: Τοῦ κ. ὑπὸ τοῦ κενεῶνος· ut Ach. Tat. Leucipp. p. 65, 8 ed. Jacobs. de bellua Andromedæ: Τὰ τῶν αὐχένων κυρτώματα. Hase.] || Item καμάρα, Suid. In VV. LL. Locus testudinatus et incurvus, qui Lat. Fornix.

[Κυρτωμένως, Moschopul. Gramm. p. 22 ed. Titz. An κεκυρτωμένως? Osann.]

[Κύρτων, ωνος, ὁ, i. q. κυρτός. Epigr. Cratetis ap. Diog. L. 6, 92: Στείχεις δὴ, φίλε κύρτων, βαίνεις τ' εἰς Ἀΐδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας· ubi non probanda videtur Presselii (Suppl. ad Schneid. Lex. p. 57) conjectura κυρτῶν, Amice curvorum.]

[Κύρτωνες, Cyrtones, oppidum Bœotiæ. Pausan. 9, 24, 4: Ὑήττου δὲ στάδια ὡς εἴκοσιν ἀπέχουσι Κύρτωνες· ὄνομα δὲ τὸ ἀρχαῖον τῷ πολίσματί φασιν εἶναι Κυρτώνην. Ex Pausania Steph. Byz., qui addit, Τὸ δὲ ἐθνικὸν Κυρτώνιος (a Κυρτώνη), τοῦ δὲ πολιχνίου Κυρτῶνες.]

[Κυρτώνιον, τὸ, Cortona, urbs Etruriæ. Polyb. 3, 82, 9. Male Κυρτώνιος ap. Steph. Byz. Idem, Τὸ ἐθνικὸν τῷ τῆς χώρας ἔθει Κυρτωνῖνος, ὡς Σατορνῖνος.]

Κύρτωσις, εως, ἡ, Curvitas, Gibbositas, Gibberositas. Sic autem appellatur peculiari signif. Distortio spinæ dorsi in posteriorem partem. Hæc et ὀπισθοκύφωσις appellatur, vel simplici etiam nomine κύφωσις, Galen. Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [vol. 12, p. 367]. Opposita huic contortio dicitur λόρδωσις, Spinæ vertebris in anteriorem partem conversis. [Etym. M. p. 774, 12: Ὕβωσις τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος, κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως. Eadem fere schol. Theocr. 5, 43. G. D. Ptol. Tetrab. p. 151, 2: Κυρτώσεων ἢ κυλλώσεων. De fluctibus irati maris Epiphan. t. 1, p. 1078, B et 275, D: Τῶν ἀγρίων κυμάτων τὴν κύρτωσιν. Hase. || Bulla. Etym. M. p. 682, 11: Ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις.]

Κύρω, fut. Æol. σω, Incido. Πήματι κύρσαι, Hesiod., In calamitatem incidere, Op. [689]: Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι [Κῦρσαι L. Dindorfius, de quo dubitavit Lobeck. Paralip. p. 417]. Cum qua constr. Hom. usus est composito ἐπικύρσαι. [Callim. Cer. 38: Μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον. Anth. Pal. 9, 710: Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωίδες ἄκρα μέτωπα κύρουσιν χρυσέοις ἀστράσι Πληιάδων. Apoll. Rh. 2, 363: Ἀμπέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει· ubi per προσπελάζει exp. schol. 4, 945: Κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον (πέτραι)· 1, 854: Βασιλήιον ἐς δόμον ὦρτο Αἰσονίδης, οἱ δ' ἄλλοι ὅπη κύρσειεν ἕκαστος· 2, 980: Αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπη κύρσειε μάλιστα ἠπείρου χθαμαλῆς εἰλίσσεται. HSt. in Indice: «Κύρσαι Hesychio ἐπιτυχεῖν.»] Et ἔκυρσε δόμῳ, pro Incidit in domum, ex Eurip. [?. Cum accus. Eur. Hipp. 746 ex conjectura Heathii: Σεμνὸν τέρμονα κύρων (libri plerique ναίων, pauci κυρῶν) οὐρανοῦ· nisi σεμνῷ τέρμονι κύρων scribendum cum Valck. Cum πρὸς Lycophr. 255: Οἰμωγὴ ... πρὸς αἰθέρος κύρουσα (alii libri κυροῦσα) νηνέμους ἕδρας· quod schol. exp. φθάνουσα, ἐπιβαίνουσα.] Usus est autem Hom. et pass. [media] voce Κύρομαι, Il. Ω, [530]: Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, i. e. ἐντυγχάνει, Eust. [|| Evenio. Soph. OEd. C. 225: Θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; ubi schol.: Τί προβήσεται ἡμῖν;] Sæpe autem κύρω cum genit. pro [Attingo, Assequor], Nanciscor. [Hom. H. in Ven. 174: Εὐποιήτου δὲ μελάθρου κῦρε (sic cod. Mosc.: ἦρε vulgo) κάρη, Caput trabes tecti tetigit. Æsch. Ag. 628: Ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ· Pers. 729: Κἀγὼ δ' ἔκυρσα τοὔπερ ἤθελον πάλου· 1011: Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς· Prom. 739: Πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων μνηστῆρος. Soph. OEd. C. 247: Τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κύρσαι.] Eur. Med. [1363]: Ὦ τέκνα μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. [Ion. 1105: Νόθου παιδὸς ἔκυρσεν· 1269: Ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος· Suppl. 1170: Ὁρῶντας ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ.] In Epigr., Ἔκυρσα τάφου. [Democritus apud Stob. Flor. 29, 88: Ὅταν ὧν εἵνεκεν πονέουσι τυγχάνωσιν, ἢ εἰδέωσι κύρσοντες· ubi Valckenario κυρέοντες scribendum videbatur. Cum accus. Oppian. Hal. 1, 34: Ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν.] || Κύρω pro προσκρούω, ap. Hom., sicut et comp. συγκύρω, in quo utriusque exemplum pro hac signif. afferetur. [Hom. Il. Ψ, 428: Ἄρματι κύρσας. || Pertineo. Hesych.: Κῦρον· «Οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σὲ κῦρον, ὦ γύναι·» (versus poetæ comici) σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον. || I. q. τυγχάνω, Sum. Soph. OEd. C. 1159: Θύων ἔκυρον. Male vero Aj. 314: Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε, libri quidam et schol. κύροι. Nam barytono κύρω, quod υ producto pronunciatur, poetæ Attici non videntur esse usi nisi ubi metrum usitatiorem verbi formam κῦρεῖν non ferret.]

[Κύρωμα, τὸ, i. q. κύρωσις. Eust. Opusc. p. 230, 16.]

[Κύρων. Κυρωνίδαι. V. Κοιρωνίδαι.]

[Κυρωνίδης, ὁ, Cyronides, n. viri ap. Isæum p. 79 et seqq.]

Κύρωσις, εως, ἡ, Comprobatio, quæ fit auctoritate alicujus, Confirmatio et rata fides, ut ap. Plat. exp. Bud., quem v. p. 42, 756. [Plato Gorg. p. 450, B: Πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κ. διὰ λόγων ἐστί. Thucyd. 6, 103: Καὶ κ. μὲν οὐδεμία ἐγίγνετο. Schol.: Βεβαίωσις τῆς φιλιώσεως. G. D. Voc. Κύρωσις linguæ Leontinæ esse opinatur Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1832, p. 404 et 677. Usurpant tamen, post Thucydidem, Joseph. Ant. Jud. 4, 8, 44: Ἐπὶ κυρώσει τῶν λεγομένων· 17, 7, 6: Κ. τε ὧν ἐπιστείλειεν αὐτοῖς· 17, 8, 2: Λήψεσθαι κύρωσιν· 17, 10, 1: Πρότερον δὲ ἢ κ. τινα τούτων γενέσθαι· Clem. Al. Strom. 7, 8, 51; Euseb. Dem. ev. p. 425, D, multique recentiorum. Hase. ῡ]

[Κῡρωτέον, Sanciendum, Gl. Euseb. H. E. p. 97.]

[Κῡρωτὴρ, ῆρος, ὁ.] Κυρωτῆρες, Hesychio ἄρχοντες, Principes.

[Κῡρωτικὸς, ἡ, ὸν, Confirmandi vim habens. Clem. Al. Strom. 8, p. 923 : Αὐτοῦ γὰρ ἀναιρετικὴ οὖσα (ἡ ἀναιροῦσα ἐποχὴ) τῶν ἄλλων γίνεται κυριωτική. Scribendum κυρωτική, quod *usitatius* esse monuit Sylburg. in Indice. Idem restituendum schol. Pind. Pyth. 2, 106 : Πρύτανι κύριε· κυριωτικὲ, τελεστικὲ, τουτέστι πάντων ἔχων τὴν κυριότητα. G. D. Ap. Basil. quoque, t. 2, p. 124, B : Καὶ τὴν μὲν ἰατρικὴν ὕλαις χρωμένην, οὐκ ἰσάξιον ταῖς ὕλαις λέγεις, ἀλλὰ κυριευτικὴν τῶν ὑλῶν, fort. legend. κυρωτικήν. Hase.]

[Κυσανίζω.] Κυσανίζει Hesychio est ὁμιλεῖ, Congreditur, Coit : forsan παρὰ τὸν κυσόν.

Κυσέρη, Hesychio πυθμὴν, χάσμα, Fundum, Hiatus.

[Κυσήγη (?), ῥοιὰ, Hesych.]

[Κυσθοκορώνη, ἡ.] A κύσθος dicta Κυσθοκορώνη Nympha quædam ap. Hesych.

Κύσθος, ὁ, idem ac ὁ κύσος, sic dictus διὰ τὴν ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eust. [p. 468, 34; 746, 16.] Itidem Etym. [M. p. 549, 3] κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕησιν. Aristoph. schol. χοῖρον dici scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Muliebre pudendum : quod idem κύσθον nominari : Aristophane dicente Ach. [781] : Νῦν γε χοῖρος φαίνεται· Ἀτὰρ ἐκτραφεὶς γε, κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν. [Eupolis apud schol. Ar. Pac. 1176 : Κἀξῆν ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκκορίζειν. Aristoph. Ran. 430, Lys. 1158.] Rursum schol. ille scribit, sua ætate κύσθον dictum fuisse qui a Laconibus olim κώθων, εἶδος ποτηρίου μονώτου, ὀστρακίνου. [Miro errore annotationem de voc. κύαθος, quam Musurus scholiis ad Pac. 1094 ex Suida intulit, ad voc. κύσθος refert.]

[Κυσιάω, Obscena patior, Pathicus sum. Hesych. : Κυσιᾷ, πασχητιᾷ. Scripturam codicis Κυσίαι, πασχητίαι correxit Salmasius.]

Κυσίβαλον, τὸ, Hesych. esse dicitur quod σκύβαλον. [Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 38, 10 : Τὸ σκύβαλον, οἱονεὶ κυσίβαλον, τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον. G. D.]

[Κυσινόχωλος. V. Ἐγκυσίχωλος.]

Κῡσοβάκχαρις, ὁ, Hesychio ὁ τὸν κυσὸν μυρίζων, Qui nates sibi bacchari inungit : vel etiam Quæ sibi pudendum ungit bacchari. [Scribendum potius Κυσοβάκκαρις. V. Βάκκαρις.]

[Κυσοδακνιάω.] Κυσοδακνιᾷ, Hesychio ψωριᾷ : quum potius de eo dicatur cui nates pruriunt, aut de ea cui pudendum. [Codex κυσοδακνία, ψωρία.]

[Κυσοδόχη. V. Κυσοχήνη.]

Κυσολάκων, ωνος, ὁ, hinc [ab substantivo κύσος] dictus Clinias, utpote τῷ κυσῷ λακωνίζων : verbo Λακωνίζειν usurpari solito pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Ita Hesych. ex Aristarcho. [Eadem tradit Photius p. 192, 13, verum non Aristarchum nominans, sed Aristotelem (Μελαίνῃ [Ἑλένῃ Ruhnk. in Auct. ad Hesych.] γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης), cui Aristarchum recte substituere videtur Ruhnk.]

Κυσολαμπὶς, ἡ, Hesychio teste dicitur ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ κανθαρίς [κανθαρίσειν codex] : quæ et πυγολαμπὶς, ex eo quod nates ei luceant. Latini Cicindelam et Noctilucam dicunt.

Κυσολέσχης, ὁ, Qui nates semper et cunnos in ore habet, De rebus turpibus et cinædicis semper loquens. Eust. [p. 746, 17] eum κιναιδολόγον dici posse ait : generalius vero αἰσχροῤῥήμονα, Turpiloquum. [Scripturam vitiosam κυνολέσχης supra notavimus.]

Κυσονίπτης, ὁ, Natium s. Pudendorum lavator : Hesychio ὁ πόρνος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Κυσὸς, ὁ, Hesychio πυγὴ, Nates, Podex : it. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Pudendum muliebre. Eust. [p. 746, 18] paroxytonως habet κύσος, synonymum ei faciens τὸ κύσθος.

Κυσοχήνη, ἡ, teste Hesychio [et Photio p. 192, 16], a nonnullis esse dicitur ἡ εὐρυπρωκτία : ab aliis, εἶδος δεσμοῦ s. ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο. [Posteriore signif. Κυσοδόχη dicta est ab Alciphr. 3, 72 : Διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα ... ἐν κυσοδόχῃ δήσασα κατέσχεν.]

Κύσσαρος, ὁ, i. q. κυσὸς, Anus, Podex. Hippocr. De nat. infantium [p. 238, 27] : Καὶ ἐς τὸν κύσσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ ἐντέρων. [Conf. Galen. vol. 5, p. 340.] Galen. [Lex. p. 510] κύρσεον ex Hippocr. affert pro πρωκτόν. [Galen. vol. 19, p. 176, 8 : Κύσσαρον γὰρ τὸν ἀρχὸν (intestinum rectum) εἴρηκεν. Hase.]

[Κύστερος, ὁ.] Κύστεροι, Hesychio ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν, qui et κύτταροι, necnon τυρίσκοι, Caseoli. [Ineptum est τυρίσκοι, quod in ὑρίσκοι mutat Sopingius. Ceterum conf. Κυρσερὶς et Κυψέλη.]

Κύστη, Hesychio est ἄρτος σπογγίτης, Panis spongites.

[Κύστη lectio vitiosa pro τιτθὴ in codd. quibusdam Aristoph. Lys. 958.]

[Κύστιγξ, ιγγος, ἡ.] Κύστιγγα Hippocr. [ap. Galen. Lex. p. 512] vocavit κύστιν μικρὰν, Parvam vesicam.

Κύστιον, τὸ, Hesychio τὸ ἁλικάκκαβον, Halicacabum solanum : forsan ita dictum παρὰ τὴν κύστιν : nam, auctore Diosc. 4, 72 : Τὸν καρπὸν ἔχει ἐν θυλακίοις περιφερέσιν ὅμοιον φύσσαις· unde et φυσσαλίδα ipsum dixere nonnulli. Sane herbam Vesicariam appellant. [Κύστιρος inter nomina urbium in ιρος terminata memoratur ab Etym. M. p. 488, 10.]

Κύστις, εως [et ιδος], ἡ, Vesica. [Soph. fr. 462 : Τὰς μαλλοδέτους κύστεις (quarum usus in divinatione).] Aristoph. Nub. [405] : Ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ, Ut vesicam inflat s. spiritu implet. Et κύστις χοιρεία, Vesica suilla ap. Galen. Ad Glauc. Ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 33, 111] et Medicos [velut Hippocr. p. 41, 1; 43, 42; 1252, D, E, al.] non solum οὐροδόχος κύστις, Vesica quæ urinæ est receptaculum : sed etiam κύστις χοληδόχος, Vesica fellis, Folliculus quo fel continetur. Plerumque tamen de vesica urinæ dici solet sine ulla adjectione. Hom. Il. E, [66] : Ἥ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἦλυθ' ἀκωκή. [N, 652. Plato Tim. p. 91, A : Εἰς τὴν κύστιν ἐλθόν (τὸ πῶμα). Aristot. H. A. 1, 2 : Ὅσα μὲν κύστιν ἔχει, καὶ κοιλίαν ἔχει· ὅσα δὲ κοιλίαν ἔχει, οὐ πάντα κύστιν ἔχει. Et alii quivis.] Athen. 2 : Ἔστι δὲ δριμὺς καὶ οὐρητικὸς, καὶ ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. [Id. ib. p. 45, A. Antonin. Lib. c. 41, p. 322 : Κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν. Valck. Etym. M. p. 548 extr. : Κύστις, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὸ οὖρον· σημαίνει δὲ καὶ τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, τὴν λεγομένην φῦσαν.] Suidæ est non solum ἡ οὐρήθρα, ἡ φύσα, ut et Hesychio : sed etiam τὸ ἐφήβαιον, τὸ ὑπογάστριον, ἡ κοιλία, Imus venter : forsan quoniam ibi sita est vesica. [V. Galen. vol. 8, p. 386.] Exp. etiam Loculus et Pellicula cui aliquid includimus : ut illa ap. Satyricum [Juvenal. 1, 39], Vetulæ vesica beatæ. [|| Marsupium ex vesica suilla factum. Pollux 10, 151 : Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ (τοῦ βαλλαντίου) κύστιν ὑείαν (Ἀριστοφάνης) ἐν Ταγηνισταῖς (fr. 425)· Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν καξαιρῶν τοὺς Δαρεικούς. || K. ὀφθαλμοῦ ap. Aristot. Physiogn. c. 6, p. 811, 14 Bekk. : Οἷς τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οἷον κύστιδες (κυστίαις codex unus) προκρέμανται, οἰνόφλυγες. Polemo Physiogn. p. 236 : Ἡ κύστις ὀφθαλμοῦ κάτωθεν προσκειμένη, οἰνόφλυγας (σημαίνει). || Κυστὶς vitiose pro κυτὶς, quod v.]

[Κύτα, τὰ, Cyta. Steph. Byz. : Κ., πόλις Κολχικὴ, πατρὶς Μηδείας. Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. Ὁ πολίτης Κυταῖος (Αἰήταο Κυταίου Apoll. Rh. 2, 1094 et Callim. fr. 113), ἐξ οὗ καὶ Κυταιεύς (Apoll. Rh. 2, 403) « Πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο. » (Id. 3, 228.) Τὸ θηλυκὸν Κυταϊὰς καὶ Κυταία. Λυκόφρων (1312), « Ὃς εἰς Κυταίαν (rectus accentus Κύταιαν Lycophroni ex codd. restitutus) τὴν Αιβυστίνην (vitiose pro Αιγυστικὴν) μολών. » Οἱ Αιβυστῖνοι γὰρ ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις. Λέγεται καὶ Κυταιὶς ἀπὸ τοῦ Κυταῖος. Οἱ δὲ ὅτι δύο εἰσὶ Κύτα (Κῦται cod. Vratisl.), ταῦτα (ταύτη Vratisl.) καὶ τῆς Εὐρώπης. Schol. Apoll. Rh. 2, 399 exscriptus ab Etym. M. p. 77, 45 : Κύταια (Κύτος Etym.) πόλις Κολχίδος. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν εἴσπλουν τοῦ Εὐξείνου Κύταια (Κύτα Etym.) ὁμώνυμος τῇ Σκυθικῇ, ἀφ' ἧς φασι καὶ τὴν Κολχικὴν ἐσχηκέναι τὴν ἀρχήν. Formā bisyllaba Κύτα nullos habet testes præter Steph. Byz. et Etym., a quo Κύτα, πόλις Κολχίδος, iterum memoratur p. 549, 1. Legitima videtur Κύταια, qua utuntur Lycophro, schol. Apoll. Rh. et Eustath. p. 1493, 26, male Κύδαια scripta ap. Scylac. p. 29, et vitioso accentu Κυταία, πόλις ap. Suidam. Κύτη, ὄνομα πόλεως ap. eundem. Adject. Κυταῖος et Κυταιεὺς ex duobus utrumque cognita exemplis sunt supra appositis. Illud Agathiæ Anth. Pal. 4, 3, 58 restituit Salmasius : Ῥηγμῖνι Κυταίῃ, ubi codex νυκταίῃ. Κυταιὶς ap. Apoll. Rh. 2, 399 : Ἠπείροιο Κυταιίδος (libri plerique Κυταΐδος)· 4, 511 : Κυταιίδος (Κυταΐδος

Etym. M. p. 549, 1) ἤθεα γαίης· 2, 1267 : Κυταιίδα τε πτόλιν Αἴης. Κυτηιὰς ap. Orph. Argon. 904 : Κυτηιάσιν μίγα κούραις, et Euphor. ap. schol. Hom. Od. Δ, 228 et Eustath. p. 1493, 26 : Πολύδαμνα Κυτηιὰς, ἢ ὅσα Μήδη. Nam sic scripturam corruptam Κυταΐς ἢ ὅσα Μήδεια emendavit Meinekius p. 64, recte, nisi quis Κυταϊὰς præferat. Κυτηὶς Orph. Arg. 819 : Κυτηίδα γαῖαν· et 1004, ubi var. lect. Κυτηάδα. Κυταϊκὸς, ὴ, όν, Lycophr. 174, de Medea : Κυταϊκῆς τῆς ξεινοβάκχης.]

[Κύταιον, τὸ, Cytæum. Steph. Byz. s. v. Κύτα : Ἔστι καὶ Κύταιον πόλις Κρήτης. Suidas : K., τόπος τις. Ptolem. 3, 17, Plin. H. N. 4, 2.]

Κύταρον, Hesychio ζωμήρυσις : forsan παρὰ τὸ κύτος : nam cochlear conchæ simile.

[Κυτέριον, πόλις Οἰνώτρων ἐν τῇ μεσογείᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Κυτεριώτης. Δύναται καὶ τῷ τῆς χώρας ἔθει Κυτερῖνος, Steph. Byz.]

[Κύτη, ἡ, mendose videtur scribi ap. Pseudochrys. t. 10, p. 977, D ed. Paris. alt. : Νεφελῶν δὲ αἱ κύται ποῦ εὑρίσκονται; Legend. αἱ κοῖται, sec. conjecturam probabilem editorum. Hase.]

[Κυτήριον, τό. HSt. s. v. Ἀκυητήριον :] Cui [ἀκυτήριον] contrar. est Κυτήριον, et Ἐγκυτήριον, VV. LL. [Corruptum ex κυητήριον, ut ἀκυτήριον ex ἀκυητήριον.]

[Κυτίδιον. V. Κυτίς.]

[Κύτινα, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Θέων ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος (1389 : Λακμώνιοι τε καὶ Κυτιναῖοι Κόδροι). Ὁ πολίτης Κυτιναῖος. Ἔστι καὶ Κυτίνιον μία τῶν τριῶν (πόλεων) τῶν Δωρικῶν. (Ap. Thucyd. 1, 107; 3, 95, Æschin. p. 43, 24, Strabon. 9, p. 427; 10, p. 476, Diodor. 4, 67; in Κυντίνιον corruptum 11, 79. Κτίνιον ap. Conon. Narrat. c. 27. Κύτινον ap. schol. Pind. Pyth. 1, 121, Tzetz. ad Lycophr. 980, 1389.) Ὁ πολίτης Κυτινιάτης, Steph. Byz. ὕτ]

[Κύτινος, ὁ.] Κύτινοι, Cytini : flores mali Punici : τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα, Hesychio : ut et Gaza ap. Theophr. C. Pl. 2, [9, 4] : Ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρὸν, vertit, Ne flores Punicæ in erectum formati humorem suscipiant. [Τῷ κυτίνῳ ib. 1, 14, 4.] Plin. [23, 6, 59] Cytinos vocari scribit primum partum mali Punici florere desinentis : Celsus appellat Capitulum mali Punici : Cæl. Aurel., Caducum mali Punici, Latine Ampullagium s. Ambulacium dici addens. Ita enim hic Chroniωn 4, 3 : Decocto mali Punici, vel ejus caduci, quod Græci κύτινον ῥοᾶς appellant, nos Ampullagium. Et 5, 2 : Aut mali Punici foliis viridibus, vel ejus caduco, quod Latini Ambulacium vocant.

Κυτινώδης, ὁ, ἡ, Capitulo Punici mali similis. Gaza Κυτινῶδες τοιοῦτον ἔχει ap. Theophr. H. Pl. 4, [10, 3, ubi libri quidam vitiose κωδιῶδες] vertisse dicitur Tale caput gerit. Porro videri possit nomen κύτινοι derivatum esse παρὰ τὸ κύτος, quoniam κύτους formam præfert.

Κυτὶς, ίδος, ἡ, Cista : et [scriptura vitiosa] Κυτίδιον, Cistula. Quod enim Aristoph. Pac. [665] dicit, Κίστην πλέαν, id schol. πλήρη κυτίδια [scribendum κυτίδα cum Corae ad Heliodor. vol. 2, p. 155] : nam κυτίδας vocatas fuisse τὰς κίστας. Proculdubio et hæc vox est παρὰ τὸ κύτος, quod significat Cavitatem, vel Alveum cavum. [Κυτίδα restituendum fortasse Dioscor. 2, 13, ubi nunc legitur : Οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κυστίδα (*folliculum* interpres) ἐνδεόμενοι καὶ περιαπτόμενοι πραχήλῳ ἢ βραχίονι· et pro κιστίδα Hippocrati loco s. v. Κιστὶς indicato. G. Dindorf.]

[Κυτισηνόμος, ὁ, ἡ, Cytisivorus. Nicand. Al. 572 : Χελώνης ... οὐρείης κυτισηνόμου.]

Κύτισος, ὁ, Cytisus : herba alio nomine dicta ἀρνόφυλλον, auctore Hesychio : sine dubio quod ejus folio gaudeant agni. [Hippocr. p. 583, 45; Eupolis ap. Plut. Mor. p. 662, E; Theophr. H. Pl. 1, 6, 1; 4, 16, 5; 5, 3, 1; 15, 4; Nicand. Th. 617, 944. G. D. Galen. vol. 14, p. 23, 16 : Θαμνῶδες δ' ἐστὶ φυτὸν ἡ κ., εἰς ὕψος ἀνῆκον ὅσον αἱ μυρρίναι. Hase.] Theocr. [10, 30] : Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. Unde Maro, Lupus ipse capellam, Florentem cytisum sequitur lasciva capella. [Corrupta hujus versus scriptura, Αἶξ τὸν κύτισσον, deceptus Draco Strat. p. 61, 7, κύτισσος producto υ pronunciari credidit.]

[Κὔτίσσωρος, ὁ, Cytissorus, Phrixi filius. Herodot. 7, 197. Κύτωρος ap. Strabon. 12, p. 544. Κύτωρος vel Κυτιασωρὸς ap. Apollod. 1, 9, 1. Rectam nominis scripturam testatur Apoll. Rh. 2, 1155 : Τῷδε Κυτίσσωρος πέλει οὔνομα, ubi codicum quorundam vitia sunt τῷ μὲν Κύτωρος vel τῷ μὲν Κτίσωρος : plerique τῷδε Κυτίσωρος.]

[Κυτμὶς, ίδος, ἡ.] Κυτμίδες, αἱ, ex Luciano pro Emplastri genere. [Alexandro c. 22 : Μάλιστα δὲ ηὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. Et in oraculo ficto ib. c. 54 : Κυτμίδα κεχρῖσθαι κέλομαι.]

[Κυτογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Cavum ventrem habens. Epitheton ollarum ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 305, ex emendatione Toupii : Τὼς Λαρισαίως κυτογάστορας ἑψητῆρας. Codex κυάστορας.]

Κύτος, τὸ, voc. generale est significans Omne id quod cavum est : unde redditur Cavitas, Cavus sinus, s. Sinuosa cavitas, Ventricosa cavitas, s. Venter cavus. [Athen. 3, p. 87, D, ex Hicesio : Τὸ κ. τῆς κοιλίας, Cavitas alvi. Schweigh. K. γαστρὸς Nicand. Al. 123, Dionys. De comp. vv. c. 18, Alciphro 3, 7. Clypeï ap. Æsch. Sept. 495 : Περίδρομον κύτος... κοιλογάστορος κύκλου. Ἀσπίδος κύτει Eurip. Antiop. fr. 21 Matth. De lorica Aristoph. Pac. 1224 : Θώρακος κύτει.] Synes. De insomniis : Ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου [p. 143, C. Idem p. 338, A, κ. οὐράνιον. Jacobs. Joseph. Ant. J. 8, 4, 3 : Τὸ τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν κύτος. K. πόλεως Polyb. 5, 29, 8 : Τὸ σύμπαν τῆς πόλεως κύτος τείχεσιν ἠσφάλιστο· ubi oppos. τὸ προάστειον. Plato Leg. 12, p. 964, E : Ὡς αὐτῆς μὲν τῆς πόλεως οὔσης τοῦ κύτους, τῶν δὲ φυλάκων τοὺς μὲν ... περὶ ὅλην κύκλῳ τὴν πόλιν ὁρᾶν.] Athen. [5, p. 206, C, ex Callixeno] : Μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, Medium navis ventrem, s. ventricosum alveum. [Polyb. 16, 3, 4 : Κατὰ μέσον τὸ κ. (τῆς νεὼς) ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμόν.] Sic ap. Aristot. et Plat. [Tim. p. 45, A] : Κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, Cava et inanis capitis concha : ἡ τριχωτὴ sc., Quæ capillis tegitur : quæ et absolute κύτος dicitur, teste Polluce [2, 36]. At τὸ τῆς ψυχῆς κύτος Cic. ap. Plat. [Tim. p. 44, A] vertit Animus. [Κραδίης νοερὸν κύτος Orpheus ap. Clem. Al. p. 63 et 723.] Corporis etiam truncus κύτος nominatur : ut quum Aristot. H. A. 1, 7, scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. [Θώρακος κ. ap. Plat. Tim. p. 69, E.] Sic Idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem s. truncum corporis cavum et pæne rotundum : reliquas duas, caput et pedes s. brachia. Idem H. A. 5, [27] ait araneos parere ἐν κύτει στρογγύλῳ, In cavo rotundo : s. sinu cavo et rotundo. [Τὸ ὅλον κύτος τοῦ σώματος Diodor. 1, 35. Τὸ κ. ἅπαν, ὅσον ἡμῶν μεταξὺ κορυφῆς τοῦ τε ὀμφαλοῦ κεῖται, Plato Tim. p. 67, A. Ποδῶν κ. Achæus ap. Athen. 10, p. 414, D : Ἄδην δ' ἐλαίου στέρνα καὶ ποδῶν κύτος χρίουσιν.] Ap. Athen. 10, [p. 449, B] Antiphanes τὴν χύτραν vocat κοιλοσώματον κύτος, quoniam corpus cavum est, rotundum et capax. Sic ap. eund. Athen. 2, [p. 63, F] Xenarchus : Πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον [στεγνοσώματον Valcken.] κύτος, periphrastice pro λοπάδα : ea enim concava est. [Κύτος ἑλικτὸν ἀντίπηγος Eur. Ion. 39. Πλεκτὸν κ. ib. 37. Λέβητος κ. χαλκήλατον Cycl. 398. Τρίποδος κ. Alcman ap. Athen. 10, p. 416, C. Τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει Eur. Suppl. 1201. Et generatim Vas, Urna, Æsch. Ag. 322 : Ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει· 816 : Ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ... Soph. El. 1142, de urna cineres Orestis continente : Σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.] Ab Hesych. κύτος exp. σῶμα, ὄγκος, Corpus, Moles : item χώρημα, βάθος, Capacitas, Profunditas : itidemque a [Photio et] Suida. [Ps. 64, 7 : Ὁ συνταράσσων τὸ κύτος τῆς θαλάσσης· ubi schol., κοίλωμα, πλάτος ἢ βάθος. Hesych. : Κύτη, μεγέθη. Τῶν οὐρανῶν τὰ κύτη Theodoret. Therap. p. 41, 3 (112 Gaisf.). || « Κύτη dicuntur Testudinum crustæ. Agatharchides p. 35, de chelonophagis : Τοῖς δὲ κύτεσι χρῶνται εἰς τὰς σκηνώσεις· unde Diodor. 3, 21 : Τοῖς δὲ κύτεσιν οὖσι σκαφοειδέσι χρῶνται ... πρὸς τὰς σκηνώσεις. Id. ibid. : Αἱ χελῶναι εἰς τὴν ἀνὰ μέσον τῶν νήσων θάλατταν φοιτῶσαι κοιμῶνται μετέωροι τοῖς κύτεσι πρὸς τὸν ἥλιον. Id. c. 16, de alio Æthiopum genere : Τοὺς κόγχους συλλέγουσι ... ὧν τὰ μὲν κύτη συντρίβουσι λίθους εὐμεγέθεις ἐμβάλλοντες. » Brunck. Cutis, ap. Lycophronem 1316 : Οὐκ ἀσμένως

ἔμαρψεν ἐρράου κύτος· ubi schol.: Οὐκ εὐτυχῶς ἔλαβε τοῦ κριοῦ ἢ τοῦ κάπρου τὸ δέρμα τὸ χρυσοῦν. || In codd. interdum κῦτος scriptum, ut in ll. Polybii supra indicatis: quo vitio deceptus gramm. in Reg. prosod. ap. Hermann. p. 429, κῦτος inter properispomena posuit.]

[Κῠτόω.] Suidas affert et verb. Κυτόω, vel potius comp. hinc Περικυτόω, cum hoc exemplo: Βοείῳ δέρματι περικυτώσαντες· quod exp. τὸ κύτος περικαλύψαντες.

Κύτρα, ἡ, Ion. pro χύτρα, Olla: itemque Κύτρος pro χύτρος, ap. Athen. 11, κύτρος χρυσοῦς. Alioqui et κύθρα ac κύθρος dicitur: multo rectius. [V. Χύτρα.]

Κυττάριον, τὸ, Cellula, Alveolus. Aristot. De gener. anim. 3 [immo 4, 4]: Ἐν τοῖς τοῦ κηρίου κυτταρίοις, In favorum cellulis. [Schol. Theocr. 9, 19: Κυττάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα.]

Κύτταρος, ὁ, generale itidem voc. est ut κύτος: atque adeo inde derivatum videri potest, quum affinem admodum signif. habeat: et nonnunquam unico τ [vitiose] scriptum reperiatur. Primum itaque ut κύτος dictum est significare Cavitatem, Cavum sinum, Cavum alveolum, ita κύτταροι ab Achæo dicuntur τὰ τρήματα s. αἱ κατατρήσεις τῶν κηρίων, Apum cellulæ cavæ, in quibus favos et mella confingunt, teste Hesychio, ut et Suid. esse dicit τὰς σφηκῶν κατατρήσεις, s. τὴν ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελίδα. Ita et [Aristoph. Vesp. 1111, et] Aristot. H. A. 5, [19, 22, et 9, 40] κύτταρον vocat Loculamentum apum et vesparum. [Ælian. N. A. 5, 11.] Deinde κύτταρος nominatur ἡ τῆς βαλάνου πυελὶς [τὸ πῶμα τῆς βαλάνου schol. Aristoph. Thesm. 523], ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, s. τῶν βαλάνων τὰ ἀγγεῖα, ut iidem lexicographi [et schol. Ar. Vesp. 1106] tradunt: h. e. Conchulæ illæ quibus glandes insidunt: cavæ et ipsæ, et utplurimum rotundæ. Similiter piceæ et pinus nucamenta κύτταροι nominantur: τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος προανθοῦντα στροβίλια, Hesychio [et schol. Ar. l. c.]: Suidæ [ex schol. Ar. Pac. 198] ἡ προάνθησις τῆς πίτυος, ἥ τις ἐστὶν ὁ [ἐστὶν ὡς] στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. In qua signif. legitur [ap. Aristoph. Thesm. 516: Τὸ πόσθιον τῷ δῴῳ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον, Tortuosum instar nucamenti pinei. Brunck.] ap. Theophr. H. Pl. 3, [3, 8] Plin. Nucamenta appellat: 16, 10, de pinu, picea, abiete: E ramis generum horum panicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Et mox, In picea nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resina roscida. [Photius p. 192, 20, et] Suidas et τὸ τῆς ῥοᾶς προεξάνθημα nominari κύτταρον ait. [Schol. Ar. Pac. 198: Αυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸν κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται, οὐκ ὀρθῶς· κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν κατατρήσεις.] Rursum Theophr. κυττάρους vocat Folliculos fabæ Ægyptiæ: H. Pl. 4, [8, 7]: Καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτοῦ. Pro quo Diosc. 2, 128: Φέρει φυσκία παραπλήσια θυλακίσκοις ἐν οἷς κύαμος μικρὸς ὑπεραίρων τὸ πῶμα ὡς πομφόλυξ· appellans φυσκία et θυλακίσκους quæ Theophr. κυττάρους: item πῶμα quod Theophr. κωδίαν. Denique κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur Fornix seu Camera cœli: similis et ipsa τῷ κύτει. Aristoph. Pac. [199] de diis: Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι ... πόῤῥω πάνυ Ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον. [Ubi schol.: Μεταφορικῶς τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον εἶπε τοῦ οὐρανοῦ.] Ejusd. Comici schol. [ad Vesp. 1106], itidemque Hesych. et Suidas, κυττάρους dici scribunt τοὺς πυθμένας et τὰ κοῖλα ἄγγη, et τῶν αἰδοίων τὰς βαλάνους. [Postremum hoc ad l. Aristoph. Thesm. 516 referendum, supra a nobis appositum. || Photius p. 193, 2: Κύτταροι, βόστρυχοι, καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. G. D. Jo. Philop. De cr. mundi p. 235, 7, de apicula: Τὸ ἐν τοῖς καρποῖς ὑγρὸν τοῖς κυττάροις ἐναποτιθεμένη. Hase.] Alibi κύπαρος quoque scribi docui: sed haud scio an tam bene quam hic κύτταρος. [Scriptura vitiosa, qua deceptus HSt. supra scripsit:] Κυπάρους, inquit Hesych., vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικὰ, Vasa concava et capacia. Eam ob rem et τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, et τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους per metaph. κυπάρους appellant. Theophr. autem προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον. Hæc ille. Supra κύτταρον: haud scio an perperam, quoniam geminum τ ead. propemodum figura scriptum reperitur interdum qua τὸ π, præsertim in manuscriptis codd. || Κίτταρα, esse dicuntur Nucamenta callo squamatim compactilia: perperam pro κύτταροι. || Ap. Hesych. et Κίττυλα, τὰ κελύφη τῶν καρπῶν, Cortices fructuum.

[Κυττὸς, ὁ.] Κυττοὶ [?] Hesychio τὸ δεκτικὸν χώρημα καθὼς ποτήριον, s. εἶδος ἄνθους Διονυσιακοῦ: hoc tamen posterius potius κιττός. [V. Athen. 7, p. 325, B.]

Κῠτώδης, ὁ, ἡ, Cavus, Cavo sinu tumens: aliis Alveo tumens.

[Κυτὼν, ῶνος, ὁ, Recessus, Fundus. Pseudo-Chrys. Serm. 6, vol. 7, p. 252, 17: Τίνος υἱὸς ὁ ἐμῆς κοιλίας κυτῶνα σκιρτοβατῶν; Seager.]

[Κύτων, ωνος, ὁ, Cyton, n. viri. Simonid. Anth. Pal. 6, 212. ῠ]

[Κυτώνιον, τὸ, Cytonium. Steph. Byz.: Κ., πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας. Θεόπομπος Ἑλληνικῶν ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ.]

[Κύτωρα. V. Κύτωρος.]

[Κυτωρὶς, τόπος παραθαλάσσιος, Suidas. Κύτωρις, ὄνομα ποταμοῦ, Zonar. p. 1265. Κύτωρος scribendum fuisse demonstrant Homerus, Apollonius, alii. Bernhardy. Κύτωρις ap. Scylac. p. 34, cui Κύτωρος restitutum ex conjectura.]

[Κύτωρος, πόλις Παφλαγονίας (ap. Hom. Il. B, 853: Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον), ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός. (De hoc diximus s. v. Κυτίσσωρος.) Τὸ ἐθνικὸν Κυτωρεύς (Κυτωριεύς libri et Eustath. p. 361, 42) καὶ θηλυκὸν Κυτωριάς. Λέγονται καὶ Κυτωρῖται καὶ Κυτώριος (κγτορίωη ex numis duobus Goltzii memorat Holsten.) καὶ Κυτωρία θηλυκόν. Homerici accusativi Κύτωρον nominativum Κύτωρος, ἡ, ponit Eustathius, in Κυτωρὶς s. Κύτωρις corruptum ap. scriptores supra indicatos. Ὑλήεντα Κύτωρον Apoll. Rh. 2, 942, quod pro ὑλήεσσαν dictum esse potest. Τὸ Κύτωρον ap. Strabon. 12, p. 542, 544, 545, et Ptolem. 5, 1. Τὰ Κύτωρα ap. Theophr. H. Pl. 3, 15, 5. Montem Paphlagoniæ *Cytorum* memorant Plin. H. N. 6, 2, Virgil. Georg. 2, 437, aliique: v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. 1, 19, 8 in annot. crit. et exeget. Indidem ducta adjectiva *Cytorius* et *Cytoriacus*. Ceterum ap. Steph. Byz. in codd. et vett. edd. Κύδτωρος pariterque derivata scripta sunt: quo indicatur duplex scriptura, Κύτωρος et, quam Eustathius quoque memoravit, Κύδωρος.]

[Κυφαγωγέω. V. Κυφαγωγός.]

Κυφαγωγὸς, ὁ, ἡ, ap. Xen. appellatur Equus proni vel cernui capitis, s. Cernuus, Bud. e Xen. [De re eq. 7, 10]: Ἡνιοχείτω δὲ, ἢν μὲν κυφαγωγότερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀγωτέρω ταῖς χερσίν· ἢν δὲ μᾶλλον ἀνακεκυφὼς, κατωτέρω· οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα κοσμοίη τὸ σχῆμα. [Sic ex Polluce 1, 197, correcta est scriptura librorum vitiosa κουφαγωγότερος, de quo HSt. supra:] Κουφαγωγὸς, Leve onus ferens. Xenoph. De re eq.: Ἡνιοχείσθω δὲ, ἢν μὲν κουφαγωγότερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν. [|| Unde verbum Κυφαγωγέω de tali equo, ap. Liban. vol. 4, p. 203, 21: Τί δεῖ πράγματα ἔχειν μαχόμενον πολλάκις ἑτερογνάθῳ (ἵππῳ) καὶ κυφαγωγοῦντι καὶ ἀποσειομένῳ τὸν δεσπότην; Jacobs.]

[Κυφαῖος. V. Κύφος.]

Κῡφᾰλέος, α, ον, poetice pro κυφὸς, Curvus, Incurvus, κεκυρτωμένος, Suid. ex Epigr. [Phaniæ Anth. Pal. 6, 297]: Ἐπεὶ τάχ' ἂν ἡ πολυκαμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα.

[Κύφαντα, τὰ, Cyphantæ, oppidum cum portu ad sinum Argolicum. Polyb. 4, 36, 4; Pausan. 3, 24, 3; Ptolem. 3, 16; Plin. H. N. 4, 15. Κύφας Κύφαντος χωρίον τῆς Λακωνικῆς ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1393.]

Κύφελλα, τὰ, dicuntur τὰ νέφη, Nubes, quasi κρύφελλα, utpote Quæ solem et lunam occulant et abscondant: Ἐτμήγη δὲ κύφελλα. Callimachus vero τὰ κούφως ἐλαυνόμενα. Ita Suidas. [Glossa ex Zonara p. 1270, illata abest a codicibus Suidæ. Eam recte correxit Bentlejus ad Callim. fr. 300: Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. Ἢ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα. Eadem in Etym. Gud. p. 356, 22, omissis tamen postremis Ἢ ... ἐλαυνόμενα (quæ sine Callimachi fragmento leguntur in Etym. M. p. 549, 2), et Κύφελα simplici λ scripto, ut in Etym. M. p. 90, 42, ubi τὰ πρὸς ἡμᾶς νεύοντα νέφη exp.] Hesych. quoque κύφελλα vocari scribit τὰ

νέφη, s. ὁμιχλῶδες κατάστημα, νεφέλην γνοφώδη. Idem prope et Etym. [M. p. 549, 17] tradit: qui et Κύφελον [i. e. κύπελλον] affert pro τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ κυφὸν, quod significat βαθύ. [|| Metaphor. Lycophr. 1426: Κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων· ubi schol.: Τὰ νέφη· λέγει δὲ μεταφορικῶς τὰ τῶν βελῶν πλήθη. || Aures. Idem 1402: Ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν φθέρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας. Etym. M. p. 90, 44: Ἀρίσταρχός φησι σημαίνειν τὴν λέξιν (κύφελα) τὴν διὰ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν περιφέρειαν.]

Κύφερον [?] s. Κύφην, Cretenses Caput, τὴν κεφαλήν, Hesych.

Κῦφι, [genit. κύφεως ap. Galen.] τὸ, Cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Ægyptiis sacerdotibus usitatum: unde ἱερατικὸν vocatur a Galeno τῶν Κατὰ τόπους 8, 5 et 7. De eo v. Diosc. 1, 24, Paulum 7, 22, Aetium 7, 116 et 117; necnon Plut. in l. De Is. et Osir. [p. 383, D. V. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 117.] Quin et Damocrates ejus componendi rationem carmine prodidit ap. Galen. De antidotis l. 2 [vol. 13, p. 900]. Et Hieron. Adv. Jovin. 2: Odoris autem suavitas (inquit) et diversa thymiamata, et amomum, et cyphi, et œnanthe, muscus et peregrini muris pellicula quod dissolutis et amatoribus conveniat, nemo nisi dissolutus negat. Inde Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, Antidotus cyphoides, ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπους 8, 7 [vol. 13, p. 585 et 587], quæ ad Andromachum refertur: sic dicta quod in formam τοῦ κύφεως componeretur. [Interdum Κοῖφι vel accentu vitioso κοιφὶ scriptum: de quo dictum s. v. Κοῖφι, ubi in l. Etym. M. κῆφι in κῦφι mutandum cum Barkero. Cum l. Athenæi ibidem allato comparetur Nicephor. Greg. in Matthæi Gloss. minor. vol. 1, p. 4 (sive inter grammatt. Hermanni p. 323), ubi Apollodori nomen in Athenæi mutandum videtur. G. Dindorf.]

[Κυφίδιον. V. Κῦφος.]

[Κύφινος Struvii conjectura. V. Κυφώνιον.]

[Κύφι[ον], τὸ, fort. pro Σκύφιον, scriptum in fictili. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1830, p. 181. Hase.]

[Κυφοειδής. V. Κῦφι.]

[Κυφοειδὴς, ὁ, ἡ, Incurvus. Ὀστέα κυφοειδῆ Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 74, 6. Τὸ κ. ib. p. 130, 9. G. Dind.]

[Κῡφόνωτος, ὁ, ἡ, Qui incurvo dorso est.] Κουφόνωτος, Qui levi dorso est et agili tergore. [Antiphanes ap.] Athen. [14, p. 623, B]: Ἥ τε σύννομος τῆς κουφονώτου [σῶμ' ἔχουσα σηπίας. Κυφονώτου restituit Toupius Emend. vol. 3, p. 121.]

[Κύφος, ἡ, Cyphus. Steph. Byz.: Κ., πόλις Περραιβίας. (Hom. Il. B, 748:) « Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας· » ἀπὸ Κύφου τοῦ παιδὸς Περραιβοῦ. Δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ἡ μὲν Περραιβίας (hanc masculino genere τὸν Κύφον appellat Strabo 9, p. 441, feminino Eustath. ad l. Homeri), ἡ δὲ Θετταλίας. Καὶ ποταμὸς Κύφος. (Mons ap. Strabon. p. 442: Περὶ Κύφον, Περραιβικὸν ὄρος, ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον.) Ὁ πολίτης Κυφαῖος. Λυκόφρων (897)· « Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην. »]

Κυφὸς, ἡ, ὸν, e κέκυφα præt. verbi κύπτω formatum, Incurvus, Gibbosus. [Κυφὸν per κεκυμμένον exp. Phot. et Suidas. Κυφὸς per κεκυρτωμένος Photius.] Hom. Od. B, [16]: Ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἤδη, ubi annotat Eust. addi dat. γήραϊ, ad differentiam τοῦ γυρός: esse enim γυρὸν, Qui natura sit hujusmodi, ut [Od. T, 246], Γυρὸς ἔην ὥμοισι. [Κυφὸς διὰ γῆρας Diog. L. 6, 92.] Pro illo autem γήραϊ κυφὸς facit hic Comici cujusdam versus, in quo senex quispiam dicit, Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφός. Dicitur tamen κυφὸς et sine ulla adjectione. [Aristoph. Ach. 703: Ἄνδρα κυφόν· Pl. 266: Πρεσβύτην ... κυφόν.] || Κῦφαι [nunc recto accentu Κυφαί], species quædam τῶν καρίδων ap. Aristot. H. A. 4, 2. [Adde 5, 17.] Gaza Gibbas interpr. [Matro ap. Athen. 4, p. 136, A: Καρῖδες ... αἳ δὴ ἰδεῖν κυφαὶ μὲν ἔσαν.] Ap. Suidam autem ex Epigr. [Asclepiadis Anth. Pal. 5, 185]: Καὶ κυφὰς καρῖδας. [Τρίγλας κυφὰς Epicharm. ap. Athen. 7, p. 288, A.]

Κῦφος, τὸ, Gibbus. Hippocr. [p. 807, A: Ὅσοισι ἂν ᾖ ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τὸ κῦφος. Sed ib. p. 806, G: Ἐς τὸ κῦφον. Itaque utrobique aut κῦφος aut κυφὸν scribendum. Arcad. p. 84, 18: Τὸ δὲ κῦφος τὸ υ μακρόν ... τὰ δὲ ἐπίθετα ὀξύνεται, σοφὸς, κυφὸς, κωφός. Pluralis ap. Aetium Photii Bibl. p. 180, 6: Περὶ τῶν δύο κύφεων.] || Vas quoddam concavum, dictum et σκαφίδιον, i. e. Parva scapha, Etym. [M. p. 549, 7: Κύφωνι· σημαίνει τῷ κυρτώματι. ... Γίνεται παρὰ τὸ κῦφος, ὅπερ ἐστὶ σκεῦος ἐγγεγλυμμένον κοῖλον, τὸ λεγόμενον σκαφίδιον. Παρὰ τὸ κύπτω κύφος· ὅθεν καὶ τὴν κεφαλὴν τινὲς ἀπὸ τῆς κυφότητος ἐτυμολογοῦσιν· τὸ γὰρ περιφερὲς κυφὸν λέγουσιν, ἀφ' οὗ καὶ κύμβιον τὸ περιφερὲς ποτήριον ἤτοι κυφίδιον. Plura in his perversa. Nam nec κῦφος nec σκαφίδιον nec κυφίδιον (in quo consentit Orion p. 81, 17) ea qua grammaticus hic vult significatione dictum est, quam σκύφος et σκυφίδιον habere possunt.]

Κῡφότης, ητος, ἡ, Curvitas, Incurvitas. [Hippocr. p. 387, 20. Athen. 11, p. 482: Ἀπὸ τῆς κ. τὸ κύπελλον. G. D. Heliod. Æthiop. 6, 11: Κυφότητα δὲ πλέον ἐπετήδευεν ἢ τὸ γῆρας ἐπηνάγκαζεν. Hase.]

Κῡφόω, Incurvo. Passiv. Κυφοῦσθαι, Incurvari. [Erotian. p. 226: Κυφοῦται ῥάχις, κυρτοῦται, ex Hippocr. p. 807, A. Adde p. 806, G: Ὅσα ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τῆς προσφύσιος κυφοῦται. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 623, 6: Τῶν ἐξαρθρήσεων τῶν σκελῶν ἔνιαι κυφοῦνται. Hase.]

[Κύφω, Cernuo. Schol. Aristoph. Pl. 476, ex eoque Suidas s. v. Κύφων: Εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν· ubi cod. Ven. κεκυφέναι. Idem tamen in alio scholio, Οἱ δὲ κύφωνες οἷς κύφειν ποιοῦσι τὸν κρινόμενον. Κύφοντα ὀφθαλμοῖς Theod. et LXX Job. 22, 19, Oculos demittentem, i. q. ταπεινόφρονα, Modestum. Conf. Ἀνακύφω, Συγκύφω.]

Κύφωμα, τὸ, Gibbus. Hippocr. [p. 807, A et C. Conf. Κώφωμα. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 502, 3: Ὅταν οὖν ἐν τοῖς κατὰ τὸν θώρακα σφονδύλοις τὸ κύφωμα γένηται, μάλιστα τούτοις ἀναυξητέα ἀποτελεῖται κατὰ τὸ μῆκος. Hase.]

[Κύφων, ωνος, ὁ. HSt. post verba s. Κῦφος apposita:] Hinc [a κῦφος] Κύφων, ωνος, ὁ, deduci putat [Etym. M.], eoque significari κύρτωμα, sed hujus signif. exemplum nullum affertur: at pro Catasta, Numella, Collari, aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur, in plerisque ll. reperitur. Aristot. Polit. 5, [6]: Δεθῆναι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι, ubi quidam reddiderunt, Ligari ac cervices annulo ferreo includi. [Pollux 10, 177: Κρατίνου εἰπόντος ἐν Νεμέσει « Ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων », ἢ που νοητέον ὡς σκεῦός ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα ἔδει μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα.] Verum Hesych. non δεσμὸν σιδηροῦν, sed ξύλινον hoc vocab. significari tradit [et sic schol. Aristoph. et Photius], item ξύλον βασανιστικὸν, κολαστήριον, ᾧ κατέτεμνον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους. Aristoph. Pl. [476]: Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; [Ib. 606: Εἶμι δὲ ποῖ γῆς; — Ἐς τὸν κύφωνα. Ubi mirabilis annotatio scholiastæ est, Κύφων ὁ ξύλινος δεσμὸς, ἐν ᾧ δεσμεύονται οἱ ἐν τῇ φρουρᾷ, ὃν καὶ κυφῶνα περισπωμένως λέγουσι. (Hoc accentu ap. Polluc. 1, 143; 10, 177.) Τινὲς δὲ Κύφωνα ὄνομα κύριόν φασι πτωχοῦ τινος· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον.] Lucian. [Necyom. c. 14]: Καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. [Ælian. ap. Suidam: Δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ.] Hinc autem fit, ut κύφων vocetur etiam Qui sceleratus est s. maleficus, et qui Lat. dicitur etiam Furcifer: ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος dicitur κύφων, ut tradit schol. Aristoph. in illum l. [Idem: Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. Phot. p. 193, 13: Κ., ὁ εὐτελὴς ἄνθρωπος.] At Hesych. scribit dici ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. [Sic etiam schol. Ar. et omisso καὶ ὀλεθρίων Phot. p. 193, 16.] Et Κυφωνισμὸς, de suppliciis, ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. [Κυφανισμὸς scholiastæ Ar. codex Ven. et Suidas s. v. Κύφωνες.] || Sed Κύφων ab eodem [Hesych.] exp. etiam συνάγχη. Item [ἐπικεκαμμένη ῥάβδος], Virga incurva. Quinetiam quoddam genus χιτῶνος esse scribit. [Phot. p. 193, 18: Κύφωνες, ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος. Seqq. ex Indice.] Etym. κύφωνι affert pro τῷ κυρτώματι: quod exp. Cameræ, Fornici, Loco testudinato s. incurvo. Alioqui et pro Baculo incurvato ponitur. Pollux 1, [98] de partibus currus, scribit τῶν πλαγίων πλευρῶν τὰς ἐπάνω ῥάβδους τὰς ἕως κάτω τεινούσας, appellari κυφῶνας: at τὰς ὑπ' αὐτοὺς μέσας ῥάβδους ἕως τοῦ τόνου, vocari ὑποκυφώνια, vel κιλλόβαντας aut κολλυρόβους. [|| Stiva aratri. Theognis 1201:

Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου.] Dicitur esse Vestis etiam genus : e Psello autem [in versibus politicis : v. Albert. ad Hesych.] affertur pro Angina, κυνάγχη. [ῡ]

[Κυφώνιον, τὸ, unguentum quoddam ap. Alex. Trall. 1, p. 22 : Χρίειν δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων τὸ κυφώνιον. Recte fortasse Struvius κύφινον, adjectivo a κῦφι ducto.]

[Κυφωνισμός. V. Κύφων.]

Κύφωσις, ἡ, Incurvatio, Gibbositas. Est Vitium in spina, inquit Gorr., quum ejus vertebræ loco motæ sunt, et in posteriorem partem convertuntur. Sunt autem hæc tria vitia in spina, κύφωσις, λόρδωσις, σκολίωσις : quibus additur et σεῖσις. [Hippocr. p. 812, G; Galen. vol. 12, p. 388.] Galen. [vol. 9, p. 279] scribit Hippocr. κυφοὺς solitum nominare Quos omnes κυρτοὺς appellant. Est autem κ., Vitium spinæ, quod a casu, ictu et tuberculis duris anteriorem thoracis partem distendentibus pulmonemque prementibus aliquando contingit, Galen. Comm. in Aphorism. [vol. 9, p. 157], quo scribit Hippocr., gibbos ex asthmate aut tussi factos, ante pubertatem mori. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 495, 13; 496, 8; 638, 7. Hase. ῡ]

[Κύχραμος. Κυχράνος. V. Κύγχραμος.]

[Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. Ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων· ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος, ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων (9, p. 393, ubi libri Κυχρία). Τὸ ἐθνικὸν Κυχρεοπαγίτης. Æsch. Pers. 570 : Ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας. Κυχρεὺς heros (nomine in codd. interdum depravato in Κυγχρεὺς vel Κεγχρεύς) memoratur ab Strabone, Pausania 1, 36, 1, Apollod. 3, 12, 6 et 7, Diodoro 4, 72, Tzetza ad Lycophr. 110, 175, 451. Κυχρῆος (libri plerique Κυχρεῖος, nonnulli Κυγχρεῖος) ἄντρα ab Lycophr. 451. Κυχρείδης (nam sic codd. scriptura Κυχρίδης vel Κυχρεώδης est correcta) ὄφις ap. Strabonem ex Hesiodo.]

[Κύψελα, τὰ, Cypsela. Steph. Byz. : Κ., φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων. Θουκυδίδης πέμπτῃ (c. 33). Ἔστι καὶ Κύψελα πόλις Θράκης πλησίον τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. (Strabo 7, p. 322, ex Polybio : Μέχρι Κυψέλου καὶ Ἕβρου ποταμοῦ, ubi Κυψέλων corrigendum, et p. 329. Κύψελλα ap. Nicet. Chon. Ann. p. 181, A; 237, A; 288, C; 314, C, vitiose. Ἐν Κυψέλοις in initio trimetri Damox. ap. Athen. 11, p. 469, A. *Cypsala* ap. Antonin. Itin. p. 332.) Τὸ ἐθνικὸν Κυψελῖνος ἢ Κυψεληνός.]

Κυψέλη, ἡ, Hesychio est πλεκτὸν ἀγγεῖον μελιττῶν, Alveare apum e vimine aut stramine plexum. Plut. [Mor. p. 601, C] : Ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. Sic ap. Suidam, Αἱ δὲ μέλιτται ἐμπεφωλεύκεισαν, ὥσπερ ἐν κυψέλῃ, τῷ φωλεῷ· τὸ μέλι δ' ἐλείβετο κατὰ τῶν κεφαλῶν. || [Capsa, Arca, Cista. Herodot. 5, 92 : Κατακρύπτει τὸ παιδίον (Cypsélum) ἐς κυψέλην. De eodem Pausan. 5, 17, 5 : Τὰς λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας. || Pollux 6, 13 : Ἵνα δὲ ἔγκειται τὰ τῶν ἡδυσμάτων ἀγγεῖα, κυψέλη. Iterumque 10, 92. ||] K. Hesychio est etiam σιτηρὸν ἀγγεῖον : ut ap. Aristoph. Pac. [631] : Εἴγε κἀμοῦ, τὸν λίθον Ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν. Ubi et schol. annotat esse εἶδος ἀγγείου ἢ μέτρου δεκτικὸν πυρῶν ἢ κριθῶν, idque non solum πλεκτὸν, sed etiam κεράμεον : quapropter Comicum dixisse αὐτὴν κλασθῆναι λίθῳ : sic autem nominari διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὴν ἕλην : esse enim σκοτεινὸν, Obscurum. [Figurate apud Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 47, 15, ex Comico aliquo, ut videtur : Κυψέλαι φρονημάτων· οἷον θῆκαι φρονήσεως. Κυψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν. Phot. p. 193, 23 : Κ. φρ., ἀγγεῖα· ἢ κενοὶ παντάπασιν.] Hesych. κυψέλας dici scribit etiam τὰ κενὰ σκήνη [corrigendum σμήνη e Lex. rhet. p. 276, 4, Etym. M. p. 549, 25] : item [et Lex. rhet.] κυψέλην dici Partem quandam camini. Idem κυψέλην nominari tradit et τοῦ ὠτὸς τὸ ἔγκοιλον [ἔγκυκλον scriptum in Lex. rhet.; κοῖλον Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 75, 17], Cavum auris : ut et [Phot. p. 193, 25. et] Suid. τὴν ὀπὴν τοῦ ὠτός. [Pollux 2, 85 : Τὸ δὲ ἔνδον κυψέλη, ἀφ' ἧς καὶ ὁ ῥύπος οὕτω καλεῖται.] Non tantum vero Interius auris foramen significat, sed Sordes etiam quæ in eo colliguntur : ut Hesych. quoque [et Lex. rhet.] κυψέλας et Κυψελίδας appellari docet τὸν ἐν τοῖς ὠσὶν ὑποσυνιστάμενον ῥύπον. [Pollux 2, 82, 85. Ὦτα κυψελίδος ἔμπλεα id. 4, 85.] In hac signif. usurpavit vocem hanc Alex. Aphrod. in Probl. [2, 63]; necnon Cassius in suis itidem Probl. medicis [32], quærens διὰ τί αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραὶ γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, Cur aurium sordes, quum sua natura existant amaræ, dulcescant in defunctis : ut vicissim Alexander quærit διὰ τί τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. [De accentu Arcad. p. 108, 27. Eadem signif. Κύψελος apud Tzetz. Hist. 8, 199 : Κύψελος καὶ κυψέλη δὲ ὁ ῥύπος τῶν ὠτίων.]

[Κυψελίδης. V. Κύψελος.]

[Κυψελίζων vitiose pro Κυψελιδῶν. V. Κύψελος.]

[Κυψελίς. V. Κυψέλιον.]

[Κυψέλιον, τό.] A superiore vero Κυψέλη sunt diminutiva Κυψέλιον, et Κυψελὶς, ίδος, ἡ : quorum utrumque affertur ex Aristot. H. A. 9 : illud, pro Cista [c. 40 : Ἀργότεραι δὲ γίνονται (αἱ μέλιτται), κἂν μέγα τὸ κυψέλιον ᾖ], hoc, pro Alveus. Gaza posterius quoque κυψελὶς interpr. Cistulam ap. eund. Aristot. [ib. c. 30] de apodibus : Τίκτουσιν [Νεοττεύουσιν] ἐν κυψελίσιν ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μακραῖς, ὅσον εἰσδυσιν ἐχούσαις. [HSt. infra :] Ap. Hesych. reperio et alia huc pertinentia : nimirum Κυψέλικες [corrigendum Κυψελίδες cum Alberto], expositum μελισσοφάτναι. Et Κύψελον, expositum κύβερτον μελισσῶν, Coopertorium s. Alveare apum. [Cyrillus, Κυψέλη· κύβερτον, ἢ σωρὸς μελισσῶν, ἤτοι μελισσοφάτνη. Suidas : Κυψέλη, κυβέρτιον μελισσῶν. Κυβέρτιον etiam Lex. Seguer. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 286, et Photius p. 193, 24. Κύβερτον gloss. mss. in 12 Prophet. ap. Albert. Eadem signif. Κύβεθρον dictum est ap. Hesych. s. h. v. et s. Σίμβλαι.] Alioqui κυψελὶς dicitur etiam ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος; teste schol. Aristoph., Suida, Hesych. [Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 75, 21. V. Κυψέλη.] Eo modo usurpavit Lucian. [Lexiph. c. 1] ; Σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελὶς, Quapropter sordes aurium quibus obthurari solent, absint. Sunt qui hæc gemino etiam λ scribant, sed minus recte. [Liban. vol. 4, p. 144, 8 : Κυψελλίδα (scr. cum Reiskio Κυψελίδα) παχεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι. || Hinc ductum adject. Κυψελίτης, ὁ. Etym. M. p. 549, 24 et Orion p. 81, 8 : Κ., ῥύπος ὁ ἐν τῷ ὠτίῳ φυόμενος.]

Κυψελόβυστος, ὁ, dicitur vel Obstructus ταῖς κυψέλαις, et sordibus aurium : vel Cui αἱ κυψέλαι, Aurium foramina et auditorii meatus, obthurati sunt. Lucian. [Lexiph. c. 1] : Σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα. [Suidas : Κ., τὸ ὑπὸ ῥύπου κεκαλυμμένον.]

[Κύψελον. V. Κυψέλιον.]

Κύψελος, ὁ, Hesychio est ὄρνις ποιὸς ὅμοιος χελιδόνι, Avis quædam similis hirundini. Sic Aristot. H. A. 9, 30 : Οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσί. Et Plin. 10, 39 : Plurimum volant quæ apodes, quia careant usu pedum; ab aliis Cypseli appellantur, hirundinum specie. Forsan autem hæ aves nominantur κύψελοι, quoniam ἐν κυψέλαις s. κυψελίσι pariunt ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, teste Aristot. in l. paulo ante citato : sicuti olim Eetionis filio ἀπὸ τῆς κυψέλης, ἐς ἣν κατεκέκρυπτο, ἐπωνυμίην Κύψελος οὔνομα ἐτέθη, ut tradit Herodot. 5, p. 203 [c. 92, 4]. Istius Κυψέλου, patris Periandri [de quo v. Aristot. Polit. 5, 10 et 12, Pausan. 2, 4, 4; 5, 2, 3; 17, 5; 18, 7; 10, 24, 1, Strabo 7, p. 325 (de quo l. v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 58); 8, p. 353, 378, et scriptores ab Photio et Suida citati s. v. Κυψελιδῶν ἀνάθημα], nepotes et posteri, patronymicωs dicuntur Κυψελίδαι, ab eodem Herodoto, necnon ab aliis. [Theognis 894 : Ὡς δὴ κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος. Codex Mutin. κυψελίζων. Scribendum Κυψελιδῶν, ut in epigr. ap. Photium et Suidam, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά. Κυψελιδῶν ἀνάθημα ap. Plat. Phædr. p. 236, B, Aristot. Polit. 5, 12. Κυψελιδῶν τυραννὶς ib. et Ælian. V. H. 6, 13. || Κύψελος, Ægypti filius, rex Arcadiæ. Pausan. 4, 3, 6; 8, 5, 6; 29, 5; Athen. 13, p. 609, A. || Pater Miltiadis. Herodot. 6, 35; Ælian. V. H. 12, 35 (ubi male Κυψέλλου). || Κύψελος, Sordes aurium. V. Κυψέλη. G. Dindorf.]

Κύω, i. q. κυῶ, ut dictum est, In utero gesto etc. ut supra in Κυέω, ubi et aliquod habes exemplum usus τοῦ κύω. Aristot., Κύουσαι τὰ ἄῤῥενα, Quæ mares in utero gestant. Plut. Erot. [p. 768, F]: Περίανδρος δὲ ὁ Ἀμπρακιωτῶν τύραννος ἠρώτα τὸν ἐρώμενον εἰ μήπω κύει· κἀκεῖνος παροξυνθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτόν· et [p. 771, B]: Τὸ δὲ πάντων ἀπιστότατον, ἔλαθε κύουσα λουομένη μετὰ τῶν γυναικῶν. Et pass. Κύομαι, In utero gestor. Aristot. Probl. [1, 9]: Τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους. Et κυσαμένη, Quæ concepit, Gravida facta. Hesiod. [Th. 125]: Οὓς τέκε κυσσαμένη· et [405]: Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Sunt porro qui Lat. vocem Cunæ ab hoc κύω derivatam putent. || Sed metaph. etiam capitur κύω interdum. Xenoph. Cyrop. 5, [4, 35]: Ἡ ψυχή μου διῆγε τοῦτο κύουσα, ἆρά ποτε ἔσται ἀποτίσασθαι, q. d. Gravidus erat animus meus hac cogitatione. [De hoc verbo diximus s. Κυέω.]

[Κύω, Osculor. V. Κυνέω.]

Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, Canis. Hom. Il. [A, 4: Αὐτὸς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι·] O, [579]: Ἐπόρουσε κύων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ Βλημένῳ ἀΐξῃ· Od. [Υ, 14]: Κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα· Il. P, [241]: Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς· [Ω, 409: Ἥ μιν (Hectorem) ἦσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προΰθηκεν Ἀχιλλεύς·] Od. Σ, [86]: Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. [Æsch. Sept. 1014: Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον ἁρπαγὴν κυσίν. Soph. Aj. 290: Κύνας βοτῆρας· 830: Μὴ ... ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Eur. Hec. 1077: Τέκνα ... σφακτὰ κυσίν τε δαῖτα. Plato Rep. 3, p. 416, A: Κύνας ἐπικούρους ποιμνίων. Et alii scriptores quilibet. Vocativi forma usitata κύον est: ὦ κύων ex Archippo annotavit Antiatt. Bekk. p. 105, 16.] De cane v. Aristotelem, Ælianum, [Athen. 14, p. 611], Oppian., Plinium. [Plurima de canibus eorumque speciebus et epithetis collegit Pollux 5, 37-64. Idem § 39 canem memorat, ὃν Ἥφαιστος ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου χαλκευσάμενος ψυχὴν ἐνθεὶς δῶρον ἔδωκε Διί. Quocum comparandus κύων χρυσοῦς ἡφαιστότευκτος ἔμψυχος (de quo schol. Hom. Od. T, 518) et quos Hom. finxit Od. H, 91: Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε (δόμου) καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν, οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο· ubi grammatici quidam Clavos intellexerunt, unde Hesych. κύνες inter alia per ἧλοι exp. V. Κυνάς. || Canes venaticas Græci plerumque fem. genere appellant, ut Soph. Aj. 8: Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Eur. Hipp. 18: Ξυνὼν ἀεὶ κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθόνος. Aristoph. Pl. 158: Κύνας θηρευτικάς (-ούς cod. Rav.), et Xenophon in Cynegetico constanter, nisi ubi sexus distinguendi caussa altero genere opus est: rarius masculino, ut Æsch. Eum. 132: Κλαγγάνεις δ' ἅπερ κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου. Plato Rep. 5, p. 459, A: Κύνας θηρευτικούς· ubi tamen præferenda videtur cod. Paris. lectio θηρευτικάς. Non certius Callimachi exemplum est H. in Dian. 17: Θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν, ubi cod. Voss. θοάς.] Ἡ κύων ἐπὶ φάτνης [ἐν φάτνῃ Lex. rhet. p. 276, 5], proverb. ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων, Eustath. [p. 950, 57.] Et Hesychio Κύων ἐπὶ δεσμὰ, sicut et Βοῦς ἐπὶ δεσμὰ, proverb. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. [Zenob. 4, 73; Diogenian. 5, 68; Suidas.] Item, Κύων παρ' ἑντέροισι, ap. Eund. [et Diogenian. 5, 67, Lex. rh. p. 276, 8], ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων, s. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν, Suidæ: quoniam ingerere intestina difficulter canes solent. [Adde Κύων ἀκαλανθὶς Proverb. Bodl. 583 (ubi corrupte ἀχάνθιος) et App. Vat. 2, 47: v. Schneid. vol. 1, p. 381. Κύων ἐν προθύρῳ, Κύων ἐν ῥόδοις, Κύων κυνὸς οὐχ ἅπτεται, Prov. Coisl. 297, 298, 299. Κύων ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμετον Gregor. Cypr. 2, 83 et Apostol. 11, 67, ex Epist. Petri 2, 2, 22. Κύνα δέρειν δεδαρμένην Aristoph. Lys. 158, ex Pherecrate, ἐπὶ τῶν ἄλλο πασχόντων αὖθις ἐφ' οἷς πεπόνθασιν, ut annotavit schol. Ἐς κυνὸς πυγὴν δρᾶν Aristoph. Eccl. 255, ubi schol.: Παροιμία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμώντων, ἐς κυνὸς πυγὴν δρᾶν καὶ τριῶν ἀλωπέκων. Tzetz. Exeg. Il. p. 37, 8: Τοσαύτη δὲ ὁ ἀνὴρ συνέζη πενίᾳ ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ κύνα δύνασθαι τρέφειν. Σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα gl. sine interpretatione posita ap. Phot. p. 556, 20. || Νὴ τὸν κύνα et μὰ τὸν κύνα, jusjurandum Socraticum, ap. Plat. Phæd. p. 98, E, Gorg. p. 461, A; 466, C; 482, B (ubi μὰ τὸν κύνα, τὸν Αἰγυπτίων θεὸν, de quo conf. Lucian. Vitt. auct. c. 16), Charmid. p. 172, E, Phædr. p. 228, B, Rep. 3, p. 399, E.] || Κύνες κωκυτοῦ, Canes inferi, i. e. Furiæ, Erinnyes. Aristoph. [Ran. 472.] Et Hom. Il. Θ, [527]: Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν. At de Cerbero, Il. Θ, [368]: Κύνα στυγεροῦ Ἄϊδαο, quem Seneca Tartarium canem appellat. Sic Virg., Stygiasque canes in luce superna Destituam. Horat., Infernas errare canes. [Theodorid. Anth. (Pal. 7, 439): Κῆρας ἐπισσεύσασα βίου κύνας. Restituendum videtur Κῆρας ἐπισσεύσασ' Ἄϊδου κύνας. (Scripturam vulgatam defendi posse ostendit Jacobs. vol. 8, p. 130.) Apoll. Rh. 4, 1665: Θέλγε δὲ Κῆρας θυμοβόρους Ἄϊδαο κύνας. Ut hic Κῆρες, sive morbi, Plutonis canes dicuntur, sic in Archiæ epigrammate Anthol. Pal. 9, 111: Μόρος Κηρῶν λάτρις. Nam κύνας ministros esse qui deorum imperium exsequantur, exquisita eruditione docet Dan. Heinsius in Hesiodi interpretes p. 89. Grammat. ms. περὶ τρόπου μεταφορᾶς καὶ ὑπερβάτου: Τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἴδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς κύνα Αἰσχύλος καλεῖ· εἴδη γὰρ ὅ τε κύων καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ ζώου. Vides Æschylum Jovis canem vocare quem Horatius Carm. 4, 4, 1, *ministrum fulminis alitem*. Locus est Prometh. 1020: Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων δαφοινὸς αἰετός. Id. Ag. 139: Πτανοῖσι κυσὶ πατρός. Adde eundem ap. Aristoph. Ran. 1327 (s. 1291: Ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις). Sic etiam Harpyiæ Jovis canes dicuntur ab Apoll. Rh. 2, 288, Hygino Fab. 19, Servio ad Virg. Æn. 3, 209. Eadem ratione Æschylus Prom. 802, γρῦπας vocat Ζηνὸς κύνας· Eurip. Herc. F. 420 hydram κύνα Λέρνας· Bacch. 975 Bacchas Λύσσης κύνας· Alexis ap. Athen. 9, p. 379, C, scintillas Ἡφαίστου κύνας· Lycophron 34 cetum Τρίτωνος κύνα. Sed Furiæ inprimis Plutonis canes vocantur. Tragicus ap. Aristoph. Ran. 472: Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες. Interdum simpliciter *canes*. Æschyl. Choeph. 924: Φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Soph. El. 1388: Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες. Eur. El. 1342: Ἀλλὰ κύνας τάσδ' ὑποφεύγων. Hesych.: Κύων, ἡ Ἐρινύς. Servius l. c. *Jovis* quoque *canes* Furias dictas tradit. Quem docte refellit Heyn. ad Virg. Æn. 12, 845. ... Ap. Hesych. glossam reperio, sine dubio ex Tragico aliquo ductam, Κύνες, οἱ δράκοντες· ubi si sermo fuit de draconibus in hortis Hesperidum, κύνες pro *custodibus* sumuntur, quam vocis vim explicuit Jos. Scaliger ad Varron. De L. L. p. 44; sive de draconibus Cereris, pro *famulis*. Philosophi Pythagorei, teste Clem. Al. Strom. 5, p. 676, Planetas Φερσεφόνης κύνας appellarunt. Sed hoc ænigmaticum est et ab OEdipis solvendum. Superest Meleager (Anth. Pal. 12, 92): Ὦ προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῷ Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι. Hic παίδων κύνες sunt insidiosi puerorum observatores, sectatores, venatores, qui ab Homero παιδοπῖπαι dicuntur. Ruhnk. Epist. crit. p. 93, 94. Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κύνα Æschylus apud Aristoph. Ran. 1287. Eadem ῥαψῳδὸς κύων ap. Soph. OEd. T. 391. Custos ap. Æsch. Ag. 607: Γυναῖκα πιστὴν ... δωμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν· 896: Ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα. Demosth. p. 782, 7: Τί οὖν οὗτός ἐστι; Κύων, νὴ Δία, φασί τινες τοῦ δήμου, i. e. custos populi. Conf. Theophr. Charact. c. 29, 3, et Aristoph. Eq. 1023. || Κυνὸς κεφαλὴν larvam Isiacam dicit Appian. Civ. 4, 47. || Κύων i. q. κυνικὸς, Philosophus cynicus, Cynicorum sectator. Aristot. Rhet. 3, 10: Ὁ κύων (i. e. Diogenes) τὰ καπηλεῖα φιδίτια ἐκάλει. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 65: Διογένεος τόδε σῆμα, σοφοῦ κυνός· 413: Τὸν δὲ κυνῶν ἑλόμαν ῥωμαλέον βίοτον. Athen. 5, p. 216, B: Χαρίζεται γὰρ ὁ κύων οὗτος (Antisthenes) πολλὰ τῷ Σωκράτει. Plut. Mor. p. 717, C; 956, B. Lucill. Anth. Pal. 11, 153: Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, Μενέστρατε,... οὐδεὶς ἀντιλέγει ..., ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους ..., κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι κύνα.] || Κύων dicitur etiam, Qui impudens est, ἀναιδὴς Hesychio. Qua signif. ap. Hom. κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κυνώπης, κυνόμυια: nam impudens animal canis est. Sic Terent., Ain' vero canis. Hom. Il. Φ, [481]:

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντὶ [ἀντί'] ἐμεῖο Στήσεσθαι [-σασθαι]; ubi, ut et aliis in ll., gravis contumelia est. [De profanis contemtoribus dei Matth. 7, 6: Μὴ δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί· de quo l. Jo. Chrysost. Homil. 23: Κύνας ἐνταῦθα τοὺς ἐν ἀσεβείᾳ ζῶντας ἀνιάτῳ καὶ μεταβολῆς τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον οὐκ ἔχοντας ἐλπίδα ἠνίξατο. De exsecrandis et sceleratissimis hominibus Apocal. 22, 15: Οἱ κύνες καὶ οἱ πόρνοι. Suicer.] || Canis, Canicula, Sidus cœleste: canis una cum Orione domino suo inter astra relatus. [Aristot. Rhet. 2, 24: Τὸν κύνα τὸν ἐν οὐρανῷ.] Eod. nomine vocatur Stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. [Ἡ τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴ Polyb. 1, 37, 4; 2, 16, 9; 9, 43, 4. Περὶ κυνὸς ἐπιτολὴν Aristot. H. A. 8, 19. Ἐν τῷ ἄστρῳ τῷ κυνὶ Diodor. 1, 27. Ὀπωρινοῦ κυνὸς ἆσθμα Anth. Pal. 10, 12.] Unde ἐπὶ κυνὶ [Demosth. p. 927, 3; Aristot. H. A. 8, 15; Theophr. C. Pl. 1, 6, 5], ὑπὸ κύνα [Aristot. H. A. 6, 1, 12; Theophr. C. Pl. 1, 13, 3. Ὑπὸ κύνα οὔσης τῆς ὥρας Diodor. 19, 109. Περὶ κύνα Theophr. C. Pl. 3, 3, 3], Sub canicula; μετὰ κύνα, Post caniculam, æstatem mediam. Theophr. [H. Pl. 1, 9, 5]: Ἡ οὐ φυλλοβολεῖ· φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα. Pro quibus Plin.: Quercus una prospiciebatur nunquam folia dimittens, nec ante mediam æstatem germinans. Sic Tibull., Æstivus canis; Virg., Æstifer canis. [Plut. Mor. p. 699, A; 974, F.] || Canis marinus, Hesych. Itidem Virgil. Canem marinum dicit; et Plinius Caniculas inter pisces marinos numerat. Hom. Od. M, [95]: Αὐτοῦ δὲ ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποτε [ποθι] μεῖζον ἕλῃσι κῆτος. [Canis marini genera tria ap. Ælian. N. A. 1, 55, Oppian. Hal. 1, 373. Κύων ἁλὸς Antip. Thessal. Anth. Pal. 9, 269. Κύων θαλαττία τεκοῦσα Ælian. N. A. 1, 17. Κύνες ποτάμιοι 14, 21. Κύνες ἐπήλυδες ἐκ θαλάττης (in fluvio quodam Thesprotidis) ap. Pausan. 4, 34, 3. Ξιφίας κύων Anaxipp. ap. Ælian. N. A. 13, 4: Ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἓν ξιφίου κυνός· quocum Porson. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 505 comparavit Exc. Polyb. 34, 2, 15: Γαλεώτας οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φασί· quos distingui ab aliis ostendit Dorvill. Sicul. 16, p. 273.] || Κύων dicebatur etiam Quo manus abstergebant et canibus deinde projiciebant devorandum, Eust. [p. 1857, 19] e Pausania: Ἀπομαγδαλιὰ, σταῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι, εἶτα κυσὶν ἔβαλλον· διὸ κύνα, φησὶ, τὸ τοιοῦτον Διοσκορίδης προσαγορεύει. [Conf. Κυνάς.] || Κύων dictus etiam in Ludo aleatorio. Eust. [p. 1289 extr.]: Δηλοῖ δὲ ὁ κύων βόλος ἀνταναίρεσίν τινα ψήφου· ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις πεττευτικῶς πολλῶν κειμένων ψήφων, ἃς ἐχρῆν ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ· κύνες δὲ, αἱ ἀλλήλαις ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι. [Add. p. 1397, 40.] Sic et Propert., Semper damnosi subsiluere canes. Pers. [3, 48]: Quid dexter senio ferret Scire erat in votis, damnosa canicula quantum Raderet. Augustus ap. Sueton.: Inter cœnam lusimus γεροντικῶς et heri et hodie; talis enim jactatis, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem jecerat. || Scintilla e ferro candente prosiliens, quum malleo pulsatur, ὁ ἐλαυνομένου τοῦ σιδήρου τοῦ ἀργοῦ ἐξαλλόμενος σπινθὴρ, Hesych. [V. l. Alexidis ex Athenæo 9, p. 379, C, supra allatum.] || Membrum virile, Hesych. [Idem: Κυνέσπασαν, ἐξέδυσαν· ἔνιοι κυνέσπασαν, τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες οἷον ἐπέσπασαν. Codex κυνέπασαν, ἐξέδεισαν ... κυ-

δον

νέπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτάνσπον οἷον ἐπέπασαν. Cum Is. Vossio ex literarum serie scribo κυνεόσπασαν, i. e. τὴν κυνέην ἐξέδυσαν, pro quo alii legerunt κυνέσπασαν. Albert. In ambigua voc. signif. ludit Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 105: Ἦ γὰρ ὁ ταύτης οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους.] Eust. autem [p. 1821, 53] de Muliebri pudendo dici scribit, idque manifestum esse e κύνειρα. Etym. vero [M. p. 549, 26] esse dicit τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι. Gorr. annotat esse Vinculum illud quo membri virilis cuticula glandi colligatur: vocarique et κυνοδέσμιον, quasi Caninum vinculum. [V. Galen. vol. 4, p. 358, Paul. Æg. 6, 54. || I. q. κυνικὸς σπασμός. Galen. vol. 8, p. 41: Κύων ... καὶ τὸ κατὰ πρόσωπον πάθος. V. Κυνικός.] || Morbus quidam, Hesych. V. Κυνήποδες. || At κύων ξυλίνη dicitur Rubus canina, Eust. [p. 1822, 19] ex Athenæo [2, p. 70, C]: Χρησμὸν λαβών τις οἰκίζειν πόλιν, ἔνθα ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου, ἔκτισεν ἐκεῖ πόλιν. Ceterum Eust. [p. 19, 29; 1546, 14; 1822, 7] derivat κύων a κύω, τὸ φιλῶ: nam animal est φιλοδέσποτον. Etym. vero et alia etyma enumerat. [Ex Phrygum lingua repetit Plato Cratyl. p. 410, A.]

[Κω. Υ. Πω.]

[Κῶ fictum a grammaticis verbum propter etymologiam verborum καίω (Etym. M. p. 485, 11; 511, 18; 681, 39), κεῖμαι (p. 10, 49; 512, 35; 588, 38), κοιλαίνω (p. 310, 41), κοιμῶμαι (p. 51, 27; 485, 7; 523, 24; 532, 54; 850, 13). Futurum κώσω p. 550, 55.]

Κῶα, Hesychio ἐνέχυρα: afferenti itidem Κωάζειν pro ἐνεχυράζειν, sed et pro ἀστραγαλίζειν, a κωαὶ quod exp. ἀστράγαλοι, et pass. Κωαθεὶς pro ἐνεχυριασθείς. Supra hæc eadem per ου et οι.

[Κωακός. V. Κῶς.]

Κῶας, τὸ, Hesychio κώδιον, τάπης, [Suidæ ἡ τοῦ προβάτου δορά,] Pellis ovina villosa, Vellus, Tapes. Apoll. Arg. 1, [4]: Χρύσειον μετὰ κῶας, quod alibi χρύσειον δέρος appellat. [De eodem Herodot. 7, 193: Ἔπλεον ἐπὶ τὸ κῶας· et Pind. Pyth. 4, 411: Κ. αἰγλᾶεν.] Sic Hom. Od. T, [97]: Φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ· et [58]: Ὄθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. [Φ, 177. A κῶ, i. e. κεῖμαι, derivat Eustath. p. 1749, 26.] V. et Κώς. Rursum Hesych. κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, Oculos: tanquam a nominativo κώς. || Κῶος, εος, τὸ, Vellus, Stragulum e pelle villosa, vide in Κώς. [Ubi HSt. post verba s. v. Κώδιον ab nobis posita:] Affertur porro et aliud thema, nimirum Κῶος, εος, τὸ, itidem pro Pellis ovina, Vellus, Stragulum e pelle villosa. Ejus meminit Etym. quoque. Nam τὸ κῶας scribit μεταπλάττεσθαι εἰς τὸ κῶος, ut τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος. Inde fieri plur. κώεα et κώεσι. Iis Homerus utitur, Od. P, [32]: Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι. Et Il. Υ, [142]: Ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν ἔδραθεν. Et Apoll. Arg. 1, [1090]: Μαλακοῖς ἐπὶ κώεσιν οἰῶν. [Alium nominativum finxit Herodian. p. 459 ed. Piers.: Τὸ πώεα καὶ κώεα· ἀπὸ τοῦ πῶϋ καὶ κῶϋ πώη καὶ κώη καὶ κατὰ διαίρεσιν πώεα καὶ κώεα ἐπὶ τοῖς πληθυντικοῖς.]

Κώβαλα, Hesychio πανούργήματα [vitiose pro Κόβαλα, ut ap. Suidam Κωβάλῳ· ἡ λέξις παρὰ Ἀριστοφάνει]: quæ supra per ο μικρόν.

[Κώβαλος, ὁ.] Κώβαλοι Hesychio sunt κύτινοι βοιῶν.

Κώβαξ, Hesychio ὁ μέγας τέττιξ, Magna cicada.

Κωβήλη [Κωβύλη Zonar. p. 1275: sed κωβήλη inter barytona in ηλη ap. Arcad. p. 109, 5], ἡ, Hesychio συνουσία, [συνουσιασμὸς Phot. p. 195, 14. Mira est alia ejusdem gl. Κωλήβη· μήποτε ὁ λάσταυρος· κώληβοι γὰρ οἱ ταῦροι]: item βελόνη, Acus.

Κωβηλίνη, ἡ, Hesychio ὀπήτρια [typothetæ error pro ἠπήτρια, quod ap. Hes. legitur], Sutrix s. Sartrix.

Κωβῆτις, ἡ, Hesychio ἡ λευκὴ ἀφύη: quæ aliis [recte] κωβῖτις.

[Κωβίαλος. V. Κρωβίαλος.]

Κωβίδιον et Κωβιδάριον, τὸ, Parvulus gobio, Gobiunculus. Athen. 7, [p. 284, F]: Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Idem 3, [p. 105, F] ex Anaxandridis Lycurgo: Καὶ ψηττα δίοις μετὰ κωβιδαρίων [recte Schweigh. κωθαρίων] καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων.

Κωβιὸς [s. Κωβίος sec. Arcadium p. 42, 3: Τὸ δὲ σκορπίος, κυβίος (scr. κωβίος ex cod. Havn.) παροξύνεται ὡς τρισύλλαβα], ὁ, Gobius s. Gobio: piscis genus ap. [Hippocr. p. 543, 40,] Aristot. [H. A. 6, 13; 8, 19 et alibi] et Plin., ap. quem et Gobiones reperio et Cobiones. Simonides ap. Athen. 3, [p. 106, E]: Θύννοισι τευθὶς, κωβιοῖσι κωρίδες. [Epicharmi, Antiphanis, Hicesii aliorumque locos attulit idem 7, p. 309. (Adde Plat. Euthyd. p. 298, D.) Τεμαχιστοὶ κωβιοὶ ap. Machon. ib. 6, p. 244, C. G. Dind. Artemid. Oneirocr. p. 168, 6; Diog. L. 2, 67. Galen. vol. 4, p. 762, 15: Κωβιῶν τε καὶ σμυραινῶν καὶ βουγλώσσων· fuseque de eodem ib. p. 718, 15 sqq. Χυλὸς τῶν κωβιῶν πετροστέγων Georg. Pisid. Hexaem. v. 1527. Synes. Epist. p. 165, C: Τὰ δὲ μειράκια ἐπὶ κωβίοις εὐτυχεῖ καὶ ἰούλοις.

Hase. || Κωβιὸς, nomen propr. parasiti in locis Comicorum ap. Athen. 4, p. 134, C; 8, p. 339, A, E; 7, p. 329, C. Κωβίων in fr. Alexidis 6, p. 242, D, ubi Κωβιὸς est in epitome.] || Hinc et Κωβῖτις dicta quædam apuæ species. Athen. 7, [p. 284, F] : Ἑτέρα δ' ἐστὶν ἀφύη κωβῖτις λεγομένη· γίνεται δ' αὕτη ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Et aliquanto post, ex Hicesio : Τῆς ἀφύης ἡ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης, ἣν καλοῦσιν ἔνιοι καὶ κωβῖτιν. Aristot. κωβίτην nominat, masculino genere, forsan subaudito substantivo ἰχθύς : H. A. 6, 15, de apuis itidem : Ὁ μὲν καλούμενος κωβίτης [Scribendum ἡ μὲν καλουμένη κωβῖτις cum Sylb.] κωβιῶν τῶν σμικρῶν καὶ φαύλων, οἳ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν. [Κωβῖτις Suidæ quoque restitutum pro Κωβῆτις (κωβίτης ed. Med.), εἶδος ἀφύας.]

Κωβιώδης, ὁ, ἡ, Gobioni similis. Plut. De solert. anim. [p. 980, F] : Μεγέθει καὶ σχήματι κωβιῶδες ἰχθύδιον.

[Κωβίων. V. Κωβιός.]

[Κῶβος, ὁ, Cobus, n. viri e Trerum gente. Strabo 1, p. 61. || Κωβὸς inter disyllaba ἐπιθετικὰ oxytona in βος est ap. Arcad. p. 46, 4.]

[Κῶβρυς, πόλις Θράκης. Θεόπομπος Φιλιππικῶν ἐνάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης, ὡς Αἶγυς Αἰγύτης, Steph. Byz. Κόβρυς ἐμπόριον Καρδιανῶν ap. Scylac. p. 27.]

[Κωγαίωνον, τὸ, Cogæonum, mons Daciæ. Strabo 7, p. 298 : Ὄνομα δ' αὐτῷ (τῷ ὄρει) Κωγαίωνον, δμώνυμον τῷ παραρρέοντι ποταμῷ.]

[Κώδαλος, ὁ (inter proparoxytona ap. Arcad. p. 54, 18), Codalus, tibicen Phryx. Hipponax ap. Athen. 14, p. 624, B. || Κωδάλου χοῖνιξ proverb. de quo Diogenian. 5, 69, ἐπὶ τῶν μεγάλοις (μείζοσι Suidas, ap. quem Κοδάλου χ. per ο μικρόν) μέτροις κεχρημένων. Corrupte] Κωδαλοῦχος Suidæ μέτρον γῆς [et Zonar. p. 1273 : Κωδαλοῦ, μέτρον γῆς. Κωδαλοῦχος, χοῖνιξ, μέτρον.] Ap. Hesych. vero Κωδάλη [recte codex Κωδάλου] χοῖνιξ, proverbialiter, ὡς μείζοσι μέτροις κεχρημένου τοῦ [τοῦ addidit HSt.] ἀγορανόμου.

Κωδάριον, τὸ, dimin. τοῦ κώδιον ap. Aristoph. Ran. [1203] : Κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον. [Cratin. ap. Polluc. 7, 28.]

Κώδεια, ἡ, dicitur ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ, Caput papaveris, teste Etym. [M. p. 549 extr. K. σκορόδοιο Nicand. Al. 432.] Utitur vocabulo hoc et Hom. Il. Ξ, [499] : Ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών· sed κώδειαν appellans caput Ilionei quod Peneleus hasta confixum tenebat. [Sic ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθεὶς ap. Nicandr. Al. 216.] Significat κώδεια et τὸ σφαιρίον, Globulum, teste eod. Etym. || Κώδη, eid. Etym. [et Lex. rhet. p. 274, 31] est ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, Fructus papaveris. [|| Τῆς μήκωνος ὁ κώδων Dieuches ap. Oribas. p. 39 ed. Matth. Schneid. Hesych. : Κώδων, ... μήκων, κάλυξ. Κώδεις per κώδυα exp. ap. Galen. Lex. Hippocr. p. 512, ubi codex unus κώδων, alius κώδην. Itaque scribendum Κώδη (vel κώδων), κώδεια.]

Κωδία, ἡ, i. q. κώδεια : h. e. Caput papaveris. Frequenti in usu ap. Medicos, et inde medicamentum τὸ διὰ κωδιῶν ap. eosdem celebre. [Ἀγαθήν γε κωδίαν Aristoph. ap. Harpocr. s. h. v. (fr. 166.) Cod. Palat. κωδύα. Præferendum κώδεια, quod ap. Suidam præbuerunt codd. optimi : Κώδεια (κωδία vulgo), εἶδος φυτοῦ, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή· Ὑπερίδης καὶ Ἀριστοφάνης.] Legitur et ap. Diosc. hoc vocab. quum alibi, tum 4, 64 et 65. Theophr. κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ : H. Pl. 4, [8, 7] : Ἐπὶ δὲ τῷ καυλῷ ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ περιφερεῖ. Et mox, Ἐπάνω δὲ τοῦ ὕδατος ἡ κωδία. Et aliquanto post, de Ægyptii loti floribus : Ταῦτα δ' ὅταν μὲν ὁ ἥλιος συμμύῃ, συγκαλύπτει τὴν κωδίαν· ἅμα δὲ τῇ ἀνατολῇ διοίγεται, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὕδατος γίνεται· τοῦτο δὲ ποιεῖ μέχρις ἂν ἡ κωδία ἐκτελεωθῇ, καὶ τὰ ἄνθη περιῤῥυῇ· τῆς δὲ κωδίας τὸ μέγεθος ἡλίκον μήκωνος τῆς μεγίστης· καὶ διέζωσται ταῖς κατατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκωνι. Unde Plin. 13, 17 : Loto fructus in capite, papaveri similis incisuris. Et mox, Sole occidente papavera ea (κωδίας sic vocat), comprimuntur et integuntur foliis : ad ortum autem aperiuntur, donec maturescant, flosque decidat. Nec vero tantum Papavera appellat has κωδίας, sed etiam Capita. Pro iis enim quæ Theophr. paulo post scribit : Τὰς δὲ κωδίας ταύτας οἱ Αἰγύπτιοι συνθέντες εἰς τὸ αὐτὸ, σήπουσιν· Idem ibid. hæc, Incolæ capita in acervis putrefaciunt. Sic Idem de faba Ægyptia 18, 12 : Simile caput papaveri, colore roseo : in eo fabæ non supra tricenas. Eust. per υ scribit κωδύας [p. 1635, 9 : Μήκων ἡ καὶ κωδύα ἢ κώδεια, quas formas alibi distinguit, ut s. Κωδύα dicetur. Κωδύα et κωδύαι, Capita papaveris, ap. Phot. p. 195, 16, et hæc scriptura, quam diserte agnoscit Arcad. p. 100, 20, nunc Theophrasto quoque ex codd. restituta. Theophil. Protosp. in Fabr. B. Gr. vol. 12, p. 869 : Ἔοικε δὲ (ὁ ὀφθαλμὸς) κωδύᾳ τῇ βοτάνῃ. Medicamenti διὰ κωδυῶν compositionem docet Galen. vol. 13, p. 535, quod διὰ κωδιῶν scriptum ap. Alex. Trall. 1, p. 49, διὰ κωδειῶν 5, p. 252; διὰ κωδύων in Matth. Med. p. 56, 58, 335. G. D. Τὴν διὰ κωδίων Theoph. Nonn. t. 1, p. 56, 10 et 100, 6; conf. Salmas ad Solin. p. 1060, C. Hase.] || Κωδία et Κωδὶς, Hesychio est κεφαλὴ χωρὶς σώματος, Caput sine corpore : quod Homero κώδεια. [|| Alvus clepsydræ. Aristot. Probl. 16, 8 : Ἐάν τις αὐτῆς αὐτὴν τὴν κωδίαν (κωδύαν var. lect.) ἐμπλήσας ὕδατος, ἐπιλαβὼν τὸν αὐλὸν, καταστρέψῃ ἐπὶ τὸν αὐλὸν, οὐ φέρεται τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ αὐλοῦ ἐπὶ στόμα.]

Κῶδιξ, auctore Etym. [M. p. 550, 3], dictus ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῆς πρὸς τὴν κωδίαν. Id tamen potius mutuatos crediderim recentiores Græcos e Latino Codex : licet et Suidas deminutivum ipsius Κωδίκιλλον exponens δέρμα προβάτου, a κώδιον derivatum indicet. [Interpretatio illa ad κώδιον referenda. De vocc. Κῶδιξ, Κωδίκελλος, Κωδίκιον, Κωδικίλλιον, Κωδικεύω, Κωδικευτὴς v. Ducang. Chœroboscus in Bekk. Anecd. p. 1393 : Κῶδυξ (sic) κώδυκος ἐπὶ τοῦ κωδύου.]

[Κώδιον, τό.] Κὼς nomen verbale παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι : unde fit Κωΐδιον, et per contractionem Κώδιον, ut στῴδιον e στοΐδιον. Significat autem προβάτου δέρμα, Ovinum vellus [Hesych. : Κ., σκύλον· ἢ δέρμα προβάτου χωρὶς σώματος], παρὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοιμᾶσθαι. [Προβάτων τὰ κώδια Aristot. H. A. 8, 10.] Ita Etym. [M. p. 550, 14], exemplum istius κὼς hoc afferens e Nicochari Lemnia, Ἐπλέομεν, ὦ κόρη, ἐπὶ κώς. Ex hoc κὼς idem Etym. scribit fieri Κῶας, κατὰ πλεονασμὸν, sicut ex ὦς ὠτὸς fit ὦας. Hæc ille, afferens et hujus κῶας hoc exemplum, Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας. Idem ap. Hom. quoque legitur, Od. Τ, [97]. Nam ibi Penelope jubente φέρειν δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, Eurynome μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα Δίφρον ἐΰξεστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν. Diminutivo autem κώδιον utitur Aristoph. [Pl. 166] : Ὁ δὲ πλύνει κώδια, Lavat vellera. [Eq. 400 : Γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον· Ran. 1478 : Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν ..., τὸ δὲ καθεύδειν κώδιον; Plato Prot. p. 315, D : Ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι. Æschin. Socr. ap. Athen. 5, p. 220, A : Κωδίῳ ἐζωσμένον. Strabo 17, p. 822 : Περιέζωνται μικρὰ κώδια.] Et Antigonus Carystius in Vita Menedemi [ap. Diog. L. 2, 39], dicens, in cœnaculo ipsius τοῦ μὲν θέρους fuisse ἡτοιμασμένον ψίαθον ἐφ' ἑκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, Vellus, Pellem villosam, ea enim pro stragulo utebantur. [Τὸ χρυσοῦν κ. Lucian. Gall. c. 1.] At κώδιον τοῦ βολβοῦ, quod e Theophr. H. Pl. 6, [8, 1] affertur pro Flos bulbi, non possum non suspectum habere. [Κώδυον ex codd. et Athen. 15, p. 680, E, restitutum, quod de capite plantæ dictum, ut κώδεια et κωδύα, ἡ, dicuntur.]

[Κωδιοφόρος, ὁ, ἡ, Pellem gestans, Pellitus. Strabo 17, p. 822.]

[Κωδίς. V. Κωδία.]

[Κωδιώδης vitiose pro κυτινώδης, quod v.]

Κωδύα, ἡ, Caput ciborii. Eust. p. 999, Sciendum est, inquit, ὅτι ἄλλο τι παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν κώδειαν τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἡ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. Is enim κωδύαν vocat τὴν τοῦ κιβωρίου. Itidem p. 1616, ex Athen., de faba Ægyptia : Ἐπὶ τούτῳ δ' ἡ κωδύα, καὶ τὸ ἄνθος διπλάσιον ἢ μήκωνος· subjungens paulo post, Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ κωδύα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γραφόμενον ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἄλλως παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν κώδειαν. Ap. Athen. tamen vulgatæ edd. habent κωδίαν, per ἰῶτα [sed κωδύα codd.] : ut et Theophr. exemplaria, necnon Diosc., et aliorum. Locus Athen. est lib. 3, init. [p. 72, C], desumptus e Theophr. H. Pl. 4, 10 [8, 7. || Caput papaveris. V. Κώδεια et Κωδία.]

[Κωδύης, γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησιν, Hesych. In cod. κωδοης esse videtur. Κωλιεῖς comparavit Albert. Κωδιῆς, Pelliones, conjecit Meierus in libro De gentilitate Attica p. 48.]

Κώδων, ωνος, ὁ, Tintinnabulum, Nola. [Æsch. Sept. 399 : Λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός· 386 : Χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Eurip. Rhes. 308 : Γοργὼν ... μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.] Thucyd. 4 fin. [c. 135] : Τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος. [Ubi de tintinnabulo dictum est, quo custodes explorari solebant in excubiis, de quo v. quæ Dukerus collegit. Hesych. s. v. Κωδωνοφορῶν : Οἱ περιπολάρχαι ἐπὶ τοὺς φύλακας ἐρχόμενοι κώδωνα διέσειον, καὶ οὕτως ἐξεπείραζον τὸν καθεύδοντα. (Sequentia iisdem prope verbis leguntur ap. schol. Aristoph. Lys. 486.) Ἀπὸ δὲ τῶν ὀρτύγων ἡ χρῆσις· τοὺς γὰρ ὑπομείναντας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος φασὶν ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς μάχην. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἵππους τοῖς κώδωσιν ἐξετάζεσθαι (hoc scholiastæ Aristoph. restituendum pro ἐξετάζειν). Conf. Κωδωνίζω et Κωδωνοφορέω. Pollux 10, 56 : Ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ αὐλωτοὶ φιμοὶ διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν προσηρτημένους, οἷς ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. « Κώδων ὁ φυλακτήριος Synes. p. 302, C. » Jacobs. Lucian. De merc. cond. c. 24 : Ἔωθεν ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς. Κώδων in arce tyranni, Parthen. c. 7. Valck. Demosth. p. 797, 12 : Ἃ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἀψοφητὶ ποιεῖ, ταῦτα οὗτος μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται· quem l. imitatur Longin. De subl. 23, 4, ubi v. Ruhnk.] Plut. Symp. 4 fin. [p. 672, A], de sacerdote Judaico : Κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν· sicut Exodi 28, [29] de habitu et ornatu summi sacerdotis : Τὸ αὐτὸ εἶδος ῥοΐσκους χρυσοῦς, καὶ κώδωνας ἀνὰ μέσον τούτων περικύκλῳ, παρὰ ῥοΐσκον χρυσοῦν κώδωνα. || Metaphorice autem pro Garrulo capitur, a nimium strepero et ingrato nolarum sonitu, ut et κρόταλον. Aristoph. Pac. [1078] : Ἡ κώδων ἀκαλανθίς. [Ubi schol. : Κ. εἶπεν, ὅτι λάλον τὸ ζῷον. Alius, Παρὰ τὸ κραυγαστικόν.] || Κώδων, ut schol. Soph. annotat, significat etiam τὸ τῆς σάλπιγγος πλατὺ, Latius tubæ orificium [Nempe orificium exterius, qua exit spiritus. Schweigh.], fortasse quod tintinnabuli formam referat, synecdochice autem Ipsam tubam. Soph. Aj. init. [17] : Φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Ubi notandum fem. genere ab eo poeta usurpari. Schol. autem Thuc. [4, 135] videtur et hic κώδωνα accipere pro Tintinnabulo; nam hunc l. citans, generis tantummodo diversitatem annotat, non item significationis. Cum Soph. autem scholiasta consentit schol. Aristoph., qui exponens Pac. [1242] : Μόλιβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον (τῆς σάλπιγγος) ἐγχέας, ista annotat, Τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ. [Athen. 4, p. 185, A : Τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. Hero Spirit. p. 171 : Ἡ σάλπιγξ ἔχουσα τόν τε κώδωνα καὶ τὴν γλωσσίδα. Pollux 6, 110. || I. q. κώδεια, quod v. || Campana, ap. scriptores Christianos, quorum exx. v. ap. Ducang.]

Κωδωναῖα σῦκα, ab Achæis vocabantur τὰ χειμερινὰ, Ficus hybernæ. Eust. p. 1964. Athenæus habet Κυδωναῖα. [De quo HSt. :] Κυδωναῖα σῦκα, ab Achæis vocari τὰ χειμερινὰ, Ficus hybernas, tradit Pamphilus ap. Athen. [3, p. 77, A], auctorem citans Aristophanem Ἀχαιωνικαῖς Γλώσσαις. [Hesych. : Κοδώνεα, σῦκα χειμερινά. Καὶ καρύων εἶδος Περσικῶν.]

[Κωδωνεών, ἐν ᾧ οἱ κώδωνες, Suidas in ed. Mediol. Omittunt codices.]

Κωδωνίζω, Tinnio, Tintinnabulum aut Nolam pulso, Nolæ s. Tintinnabuli s. Tubæ sono exploro, δοκιμάζω τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ : quo modo equi explorari solebant, an ejusmodi sonitum in bello ferre possent : sic etiam excubitores an vigilarent, nolæ pulsatæ sono, ad quem respondendum erat, cognoscebatur. [Sic Hesych. s. v. Κωδωνίσαι.] Vasa etiam figulina et numi dicuntur κωδωνίζεσθαι, quum pulsata sonitu, quem edunt, explorantur, an sc. σαθρὸν ἠχῶσι. Anaxandrides ap. Athen. [14, p. 638, D] : Πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον, Ἵνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστὰς, Nolæ sono explorans, ut equum, qui ad prælium eligitur. Aristoph. Ran. [78] : Πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον Ἄνευ Σοφοκλέους, ὅ,τι ποιεῖ κωδωνίσω, [δοκιμάσω Hesych.] ubi schol. annotat metaphoram rectius ductam censeri ab equis aut vasis figulinis. Idem Aristoph. [ib. 722] : Καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις, Probatis s. Sono exploratis. [V. Hesych. s. Κεκωδωνισμένοι. || Celebro. Suidas s. Κωδωνίσαι : Καὶ κωδωνίζω, φημίζω. Hesych. et Etym. M. p. 325, 22 : Ἐκωδωνίζοντο, περιβόητοι ἐγίγνοντο. « Μῦθοι ὑπὸ γραϊδίων κωδωνιζομένων παραληρούμενοι, Basil. M. vol. 1, p. 61, D. » Jacobs. Nisi tamen ibi error est pro κωθωνιζομένων; A temulentis aniculis. Hase.]

[Κωδώνιον, τὸ, Tintinnabulum, Gl. Κώδων per κωδώνιον exp. Herodian. Epimer. p. 71. G. D. Joseph. Ant. Jud. 3, 7, 4 : Ὥστε μέσον ἀπολαμβάνεσθαι ... ῥοῶν κωδώνιον. Hase.]

[Κωδωνόκροτος, ὁ, ἡ, Tintinnabula quatiens. Eur. Rhes. 383 : Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους. Soph. fr. 738 : Σὺν σάκει κωδωνοκρότῳ παλαισταί.]

Κωδωνοφᾰλᾰρόπωλος, ὁ, Qui nolas s. tintinnabula equorum phaleris et frænis adjicit; nam solitos quosdam equorum phaleris et frænis ejusmodi nolas affigere, schol. Aristoph. annotat Ran. [963], ubi Eurip. Æschyli sesquipedalia verba et monstrosa proponit : Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.

Κωδωνοφορέω, Tintinnabulum gesto, Nolam circumfero. Aristoph. Av. [841] : Φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ, Κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ. [Phot. p. 196, 5 : Κωδωνοφορῶν, περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες· οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν, ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται. Οὕτως Νικοφῶν. Similiter schol. ad Aristoph. l. c. et ad Lys. 486. Conf. Κώδων.] Et Κωδωνοφορέομαι, Tintinnabulo circumlato exploror, ut in excubiis. Aristoph. Av. [1158] : Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ Φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύργοις. [Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 328, 14 : Τὰς δὲ ναῦς κωδωνοφορεῖν κατὰ πρύμναν τε καὶ πρῴραν. Hase. Alio sensu Strabo 15, p. 712 : Τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, Tintinnabula et tympana reges exeuntes præcedere.]

Κωδωνοφόρος, ὁ, Tintinnabulum gestans, Qui nolam fert : ut is, qui in excubiis castra circumiens nolam ferebat, eamque pulsans explorabat an ii, quorum erat excubias agere, dormirent necne; ad nolæ enim pulsum respondere, et vigilantiæ suæ testimonium voce edere oportebat. Aliter autem Bud. accipit in Pandectis, loquens de νεκροφόροις, Hujusmodi, inquit, sunt apud nos hodie vulturii illi codonophori, i. e. tintinnabula gestantes, quos Anteambulones atratos Lat. appellare possumus, et Ferales præcones : e quorum grege sunt funerum indictores : quorum omnium vota sunt eadem, quæ orci.

[Κώης, εω, ὁ, Coes, Erxandri filius, Mytilenæ tyrannus. Herodot. 4, 97; 5, 11, 37, 38.]

[Κῶθα. V. Κώθων.]

[Κωθάριον, τὸ, dimin. a κῶθος, Gobius. Κωθαρίων Anaxandridi ap. Athen. 3, p. 105, F, pro κωβιδαρίων restituit Schweigh.]

[Κῶθος. V. Κώθων.]

[Κῶθος, τὸ κοίμημα, Zonar. p. 1273. Hoc κοῖτος dicitur.]

[Κῶθυ. V. Κώθων.]

Κωθύλους, Hesychio ὄνους : qui et κανθήλιοι.

Κώθων, ωνος, ὁ, Cothon : Ἀχαιωνικὸν ἔκπωμα χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, ut Athen. tradit [11, p. 483, B-F] et Plut. Lyc. [c. 9], uterque e Critia. [Κώθωνες χαλκοῖ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 286.] Id poculum Heniochus in Gorgonibus his depingit epithetis : Ἰεῖν τις ἐγχείτω λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ, βραχύωτον, παχύστομον κώθωνα, παῖδα φάρυγγος. Theopompus in Στρατιώτισιν vocat στρεψαύχενα : Ἐγὼ γὰρ [ἂν] κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος πιοίμαν [πίοιμι] τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη. Meminit ejus et Xen. Cyrop. 1, [2, 8] : necnon alii. [Aristoph. Eq. 601. Ubi schol. : Εἴδη ποτηρίων ἃ ἐλάμβανον οἱ στρατιῶται. (Phot. p. 195, 23, ποτήριον Ἀχαιωνικὸν στρατιωτικόν, et copiosius Suid. s. Κώθων et Κώθωνες.) Pac. 1094 : Κώθωνα φαεινόν· ubi schol. : Νῦν τὸ ποτήριον, ἀλλαχοῦ δὲ κάνθαρον· ... κώθωνα δὲ λέγει

τὸν νῦν λεγόμενον κύαθον. Κωθῶναι vitiose ap. Athen. 5, p. 199, F, cui κώθωνες restitutum ex 11, p. 483, F. « Ap. Hippocr. Epist. p. 1278, 47, vas fictile in quo flores, folia aut radices conduntur. Κώθωνα κεραμεοῦν pro vasculo fictili ad cadmiam urendam sumit Galen. Κατὰ τόπ. l. 4, p. 208, 48 ed. Bas. » Foes.] || Κώθων dicitur etiam Compotatio ipsa, quod maximus in compotationibus usus esset horum poculorum. Athen. 11, [p. 477, E] ex Hegesandro : Τοῦ δὲ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος, λαβὼν ἓν τῶν κιβωρίων, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων, ἐνούρησε. Sic ap. Eund. 14, [p. 658, E] : Καὶ ἴσως πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιδειπνίδας ἔλεγον Μακεδόνες· κώθωνος γὰρ ἡδύσματα ταῦτά τινα. [Macho 13, p. 583, B : Εἰσῆλθεν ἐπὶ κώθωνα πρὸς τὸν βασιλέα. Κώθων ἀσύμβολος ex Chrysippo 1, p. 8, D.] Itidem usus est hoc v. Plut. Pyrrho [c. 14] et Antonio [c. 4], dicens et in Timoleonte [c. 15] περὶ κώθωνα διατρίβειν pro Potare s. Compotare. Atque adeo hinc Κωθωνίσαι [quod per μεθύσαι exp. Hesych. et Phot. p. 195, 25] dicitur pro Potare itidem s. Compotare : et Κωθωνισμὸς, ὁ, [Aristot. Probl. 5, 38] pro Potatio, Compotatio : nisi illud malis interpretari Cothone certare vel ludere : hoc autem, Dimicatio s. Lusus, qui cothone fit : sicut κοτταβίζειν et κοτταβισμὸς a κότταβος. Mnesitheus Atheniensis in Ep. περὶ κωθωνισμοῦ [ap. Athen. 11, p. 483 seq.] : Τὸ μέντοι κωθωνίζεσθαι διά τινων ἡμερῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινὰ καὶ τοῦ σώματος κάθαρσιν καὶ τῆς ψυχῆς ἄνεσιν. Et mox, Τῶν δὲ καθάρσεων ἡ διὰ τῶν κωθωνισμῶν, πρέπει μάλιστα· κατανίζεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἴνοις. Sic Athen. [1, p. 23, B], ex Eubulo : Βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος. [8, p. 334, B, ex Phylarcho : Ἐτύγχανε δὲ κωθωνιζόμενος ὁ βασιλεύς· 4, p. 162, D.] Et Aristot. Probl. [3, 14] : Κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις, Amplis et fœcundis calicibus se proluentes. [Galen. vol. 4, p. 382 : Πάμπολλοι τῶν κωθωνιζομένων ἀμφορέας ὅλους ἐκπίνοντες. Id. vol. 5, p. 30. G. D. Idem Galen. vol. 2, p. 72, 5, et ib. p. 213, 11 : Ὥσπερ καὶ νὴ Δία πολλοῖς κωθωνιζομένοις πάμπολυ τάχιστα ἀναδίδοται τὸ ποθέν. Hase. Polyb. 24, 5, 9 : Ἐρῶν καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας. Hesych. : Ἐκωθωνίζοντο, εἰς τὰ μεγάλα ἔπινον, ἐμεθύσκοντο, ἐχόρευον. Glossa ex Esth. 3, 15.] || Affertur vero et Κωθωνίη ex Aretæo [p. 68, E; 77, C] pro Larga potio. || Hesychio κώθων est non tantum εἶδος ποτηρίου κεραμεοῦ μονώτου, sed etiam ἄτακτος, μέθυσος : qui alioqui comp. ἀκρατοκώθων dicitur. [|| Tonsuræ species. Phot. p. 195, 23 : Κ., ... καὶ κουρᾶς (κωρᾶς vitiose Zonar. p. 1273) εἶδος.] || Siculi Κώθωνα vocant τὸν κωβιὸν, ut refert Athen. [7, p. 309, C] e Nicandri Colophonii Γλώσσαις et Apollodori scripto de Sophrone. Numenius vero in Halieutico eos vocat Κώθους : Ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην καὶ ἀναιδέα δοίην. [In κῦθος corruptum ap. Arcad. p. 49, 1, ubi cod. Havn. et qui eandem regulam exponit Etym. M. p. 730, 33, κῶθος. Herodiano Π. μον. λέξ. p. 42, 6, restituit Meinek. Comic. vol. 1, p. 530 : Κῶθος· οὕτως ὁ κωβιός· ubi codex θῶκος· οὕτως ὁ κήβιος κωμικός.] Et forsitan inde Sophro τὸν τοῦ θυννοθήρα υἱὸν appellavit Κωθωνίαν, inquit idem Athen. ibid. [Idem : Καὶ Σώφρων ἐν τῷ ἀγροιωτικῷ θωλυνοπλύται φησί. Recte, ut videtur, Casaub. correxit ἐν τῷ Ἀγροιώτῃ «κωθωνοπλύται» φησὶ, Cothonum lotores.] Ap. Hesych. vero reperio etiam Κῶθυ [vitiose pro Κῶθος], κωβιός : nec non Κῶθα, ποτήρια, Pocula.

[Κώθων, ὁ, Cothon. Steph. Byz. : Κ., νῆσος, οὐ πόρρω Κυθήρων. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. (Plin. H. N. 4, 12; Mela 2, 7.) Τὸ ἐθνικὸν Κωθώνιος, ὡς Σιδώνιος. || Strabo 17, p. 832 : Ὑπόκεινται δὲ τῇ ἀκροπόλει (Carthaginis) οἵ τε λιμένες καὶ ὁ Κώθων, νησίον περιφερὲς Εὐρίπῳ περιεχόμενον, ἔχον τε νεωσοίκους ἑκατέρωθεν κύκλῳ. Ib. p. 833 : Τοῦ στόματος τοῦ Κώθωνος. || Κώθων, ὁ, Cothon, Calligitonis filius, hieromnemon Byzantiorum. Polyb. 4, 52, 4. || Pater Leosthenis ap. Suid. s. Κώθων. || Ab eodem annotatum Κωθωνίδης, ὄνομα κύριον.]

[Κωθωνία. Κωθωνίας. Κωθωνίδης. Κωθωνίζω. V. Κώθων et Κωδωνίζω in fine.]

[Κωθώνιον, τὸ, i. q. κώθων. Geopon. 20, 10 : Αἷμα ... καὶ κρέα ... βάλλε εἰς κ. Lex. schedogr. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 386 : Κώθων ἐστὶν κωθώνιον. Ex Codino De offic. Palat. cap. 7, n. 17; 14, 28 et 30 affert Ducang. G. D. Κωθώνιον a Cratesio muliere dedicatum in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, n. 1570, b, 4. Hase.]

[Κωθώνιος. Κωθωνισμός. V. Κώθων.]

[Κωθωνιστήριον, τὸ, Locus compotationis. Diodor 5, 19.]

[Κωθωνιστὴς, ὁ, Potator. Athen. 10, p. 433, B : Φίλοινος δέ ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος, φιλοπότης δὲ ὁ πρὸς πότους, κωθωνιστὴς δὲ ὁ μέχρι μέθης. Sic epitome : φιλοκωθωνιστὴς vulgo.]

[Κωθωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Cothoni similis. Suid. s. v. Προχοή.]

[Κωθωνοπλύτης. V. Κώθων.]

[Κωθωνοποιὸς, ὁ, Cothonum fabricator. Dinarchus ap. Polluc. 7, 160.]

[Κωθωνόχειλος, ὁ, ἡ, Labra cothonis habens. Κύλιξ κ. Eubul. ap. Athen. 11, p. 471, D, ex conj. Meinekii Quæst. scen. 3, p. 18. Nam codex κωθωνόχειρον.]

Κώϊον, Hesychio ἐνέχυρον : quod supra κοῖον, et infra κῶον : necnon ἱμάτιον. [HSt. infra :] Κῶον, Hesychio ἱμάτιον, ἢ ἐνέχυρον : unde κωάσαι supra.

[Κώϊος. V. Κῶς.]

[Κωκάλιον, τό.] Κωκάλια, τὰ, Animalia sunt e genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ carnem sub testa habent. Aristot. H. A. 4, 4, de ὀστρακοδέρμων genere : Τὰ δ', ἔχει μὲν, ἐντὸς δ' ἔχει τὴν σάρκα ἀφανῆ πᾶσαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς, οἷον οἵ τε χερσαῖοι κοχλίαι, καὶ τὰ καλούμενα ὑπό τινων κωκάλια, καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ αἵ τε πορφύραι καὶ οἱ κήρυκες, καὶ ὁ κόχλος, καὶ τἆλλα τὰ στομβώδη. [Κοκάλια e libris melioribus nunc legitur. Nonnulli κοκκάλια.]

Κώκαλον, Hesych. esse dicit παλαιόν : necnon Speciem galli gallinacei.

[Κώκᾰλος, ὁ, Cocalus, rex Siciliæ, de quo v. fabulosæ narrationes veterum ap. Diodor. 4, 77-79, Pausan. 1, 21, 4; 7, 4, 6, Conon. Narrat. c. 25, Zenob. Prov. 4, 92, schol. Pind. Nem. 4, 95, Tzetz. Hist. 1, 508, Hygin. Fab. 40, 44. Ejus nomine inscripta fuit postrema comœdia Aristophanis, de qua dixi ad fragm. p. 567 (465).]

Κώκῡμα, τὸ [voc. non probatum Polluci 6, 183], Fletus, Ploratus, Ejulatus, Lamentum. [Æsch. Pers. 332 : Αἰγέα κωκύματα· 427 : Οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα.] Soph. Aj. [321] : Ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε. [Ant. 1079, 1206. Eur. Or. 1298. G. D. Epiphan. t. 1, p. 149, C : Ὦ τῶν δεινῶν ἑρπετῶν τὰ δεινὰ κωκύματα, Gemitus ac sibili. Hase.]

[Κωκυτοιρέω] Ap. Hesych. reperio et Κωκυτοιρεῖν, θρηνεῖν, sed non sine mendi suspicione. [Κωκυτηρεῖν ap. Cyrillum. Corruptum puto ex Κωκύειν, οἰκτείρειν. Albert.]

Κωκῡτὸς, ὁ, pro eod. [κώκυμα]. Hom. Il. X, [408] : Ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto post [447] : Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. [Pind. Pyth. 4, 202 : Κωκυτῷ γυναικῶν. Æsch. Choeph. 148 : Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος· Sept. 243. Δυστυχῆ κωκυτὸν Soph. Tr. 867; μέγαν Aj. 851. Βοὴ καὶ κωκυτὸς Eur. Suppl. 721. Ἀνάγειν κωκυτὸν Phœn. 1359. Per θρῆνος, ὀδυρμὸς, κοπετὸς exp. Hesych. et Suid.] Utitur hoc verbo Agathias etiam [1, 13, p. 23], licet ποιητικωτέρῳ, ap. Suid. : Τούτων δὲ γεγονότων κωκυτὸς ἐπεῖχε μύριος, οἰμωγαί τε ἠκούοντο θαμιναὶ, καὶ φθέγμα θρηνῶδες καὶ διωλύγιον. [Lucian. De luctu c. 3; Achill. Tat. 1, 13.] || Κωκυτὸς est etiam unus e fluviis illis tribus qui εἰς Ἀχέροντα ῥέουσιν, στυγὸς ὕδατος ἀπορρώξ, teste eod. Hom. Od. K, 514. [Æsch. Sept. 690 : Κῦμα Κωκυτοῦ· Ag. 1160 : Ἀμφὶ Κωκυτόν τε καχέρουσίους ὄχθους. Eurip. Alc. 460; Aristoph. Ran. 474. Apollodor. fr. p. 393. G. D. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 430, 44 ed. Gaisford. : Τὰς εἰς τὴν Στύγα καὶ Κωκυτὸν καὶ Πυριφλεγέθοντα βαλλομένας. Plural. Κωκυτοὺς Jo. Chrys. t. 1, p. 90, B; t. 6, p. 352, C ed. Paris. alt. Hase. || Fluvius Thesprotiæ. Pausan. 1, 17, 5.]

Κωκύω, F. ύσω, Fleo, Ploro : vel Ejulo, Lamentor. [Per βοᾶν, θρηνεῖν, ἀναθρηνεῖν, κλαίειν exp. Hesych. aliique gramm.] Hom. Il. T, [284] : Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε· X, [407] : Κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα. [Od. Θ, 527 : Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυει· οἱ δὲ ... T, 541 : Κλαῖον καὶ ἐκώκυον. Aoristi κωκῦσαι et futuri κωκύσειν exx. sunt ap. Æsch. Ag. 1313, Soph.

Ant. 28, 204, 1302, Aristoph. Lys. 1222; præsentis κωκύειν Ran. 34, et Eccl. 648 : Οἰμώζοι γ' ἂν καὶ κωκύοι, ubi syllabæ mediæ, quam in præsenti et imperfecto corripuit Homerus, legitima servata mensura est, qua Alcæus quoque Messen. utitur Anth. Pal. 7, 412 : Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδη, κωκύεται Ἑλλὰς ἄπλεκτον χαίταν ἐν χροΐ κειραμένα, ubi notandus formæ mediæ usus. Bion 1, 23 : Ὀξὺ δὲ κωκύουσα. Utriusque mensuræ exempla ex Quinto Sm. indicat Spitzner., 4, 505, 593; 7, 287; 10, 309, 459; 12, 498. Rara sunt prosæ orationis scriptorum exx., velut Plut. Mor. p. 357, C : Κωκῦσαι τηλικοῦτον· Lucian. D. mort. 10, 12. 21; 1, Toxar. c. 15 et 59. Longus p. 48 : Μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων. Homil. Clement. 12, 17 : Γοερὰ κωκύουσα. K. καὶ κλαίειν de fœtu recens nato Sext. Emp. p. 708, 31. G. D. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 232, 2 ed. Gaisf. : Ὀλοφυρόμενον καὶ κωκύοντα. Ach. Tat. Leucipp. p. 20, 10 ed. Jacobs. : Ἐκώκυε· p. 19, 12 : Ἐκώκυσε· 62, 27 : Ἐκωκύσαμεν· 67, 31 : Κωκύσας ἐν τῇ ψυχῇ βύθιον. Hase.]

[Κωκὼ lectio suspecta in epigr. Straton. Anth. Pal. 12, 3 : Τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν (penem pueri dicit) λάλου (ἀταλοῦ Jacobs.) ὀνόμαζε κωκὼ, τὴν (sic Jacobs.; κωκωτὴν codex) φυσᾶν ἄρτι καταρχομένην τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην λέγε σαῦραν.]

[Κωλαβρίζω vitiose pro κολαβρίζω. Vide supra p. 858, D.]

[Κωλαῖος, ὁ, Colæus, navis Samiæ gubernator, ap. Herodot. 4, 152. || Κωλαιὸς nomen loci Megalopoli ap. Polyb. 2, 55, 5 : Κατὰ τὸν Κωλαιὸν προσαγορευόμενον τόπον τῆς πόλεως. « Lib. 9, 18, 2, ubi de eadem re agitur, unus codex Φωλαιὸν habet, ceteri Φωλεὸν, quod verum videtur, et ibi Casaub. *ad speluncam* interpretatus est. » Schweigh. Γωλεὸν dubitanter conjecit L. Dindorf. s. v. Γωλεός.]

[Κωλακρετέω, κωλακρέτου munere fungor. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 65, marmor Cyzicenum prodidit, in quo verbum a Κωλακρέτης formatum κωλεκρατέω legitur, Οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐπ' ἑταιριῶν, Κορράγου Τιμόθεος κτλ. Quum de scriptura lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credat fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore depravatum esse. Sed satius est culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, ἐκωλεκράτησαν sculpserit pro ἐκωλακρέτησαν. Ruhnk. ad Tim. p. 172.]

[Κωλακρέτης s. Κωλαγρέτης, ὁ, quæ antiquior nominis forma videtur, servata in cod. Rav. ap. Aristoph. Vesp. 695, 724, restituta ab me Av. 1541, pro vulgato κωλακρέτης, restituenda Polluci 8, 97 ex cod. Falck. Eadem utuntur Tim. Lex. p. 171, Phot. p. 196, 21, Zonar. p. 1273; convenitque etymologiæ ab schol. Ar. Vesp. 693 subindicatæ ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς. G. D.] Κωλακρέται, Suidæ οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων [ex schol. Aristoph. Vesp. 695]. Hesych. esse dicit ἀργυρικοὺς ταμίας, quos putari a quibusdam μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. Pollux [8, 97, errore a Bœckhio notato OEc. cív. Athen. vol. 1, p. 187] scribit ταμίας τῆς θεοῦ, qui sorte legebantur, fuisse e numero τῶν πεντακοσιομεδίμνων, pecunias accepisse præsente senatu, vocatos fuisse Κωλακρέτας, habuisse potestatem etiam mulcta liberandi, si qua ab Archontibus injuste esset irrogata. Aristoph. Vesp. [l. c.] : Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε. Paulo post [724], Κωλακρέτου γάλα periphrastice vocat τὸν δικαστικὸν μισθὸν, dicens, Κωλακρέτου γάλα πίνειν. Schol. ejus Comici [Av. 1541], quum Κωλακρέτας esse dixisset τοὺς ταμίας τῶν πολιτικῶν χρημάτων, subjungit, dicere Aristophanem grammaticum hos esse ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, non vero hujus solum egisse curam, sed etiam τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκόμενα per hos expensa fuisse; idque patere ex his Androtionis : Τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς Κωλακρέτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια καὶ εἰς ἄλλο ὅ,τι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι : ταμίας autem fuisse et προεστῶτας τῆς δημοσίας σιτήσεως. [Postrema verba ταμίαι ... σιτήσεως non Androtionis, cui in ed. mea continuavit typotheta, sed scholiastæ esse recte intellexit HSt. ostenditque ipsa eorum constructio. G. D.] Alibi idem schol. [Vesp. 695] quum annotasset κωλακρέτην vocatum fuisse τὸν κατέχοντα τὰ χρήματα τῆς πόλεως, τὸν ταμίαν τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων, subjungit, legem fuisse, ut sacerdotes acciperent reliquias sacrificii, ut sunt δέρματα καὶ κωλαῖ, alludens forsitan ad etymon hujus vocabuli. [Lex. rhet. p. 275, 22 : Κωλακρέται, οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τριώβολον, καὶ τὰ εἰς τὰς (scr. τοὺς, nisi delendus articulus est, quo caret Phot. p. 196, 3 et 22) θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα. Negligenter alius grammat. ib. p. 190, 15 : K. οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν, notatus a Bœckhio l. c. p. 188. Aliud eorum officium, de quo tamen nihil aliunde constat, annotavit Etym. M. p. 525, 14 : Κολακρίται (error non librarii, sed grammatici, pro κωλακρέται), οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον. Ἀποδέκτας a Clisthene in κωλακρετῶν locum esse surrogatos ex Androtione rettulit Harpocr. s. v. Ἀποδέκται.]

[Κωλανιζόμενοι (?), τάχει χρώμενοι ἀνέμοις ἴσα (fort. ἴσῳ), Hesych.]

[Κωλαρίας (?), τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας, Hesych Fort. pro Κωραλίας. G. Dind.]

Κωλάριον, τὸ, Parvum colon; Imperfectus versiculus, VV. LL. Suidas quum citasset hæc verba, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, subjungit, Κωλάριον παροιμιῶδες, ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινίφῃ ψύχους ὄντος. [Sic etiam Eust. p. 881, 42, schol. Aristoph. Pac. 179.]

Κωλεὰ [scr. Κωλέα], ἡ, et Κωλῆ, per contr. [de qua v. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 6, 26], i. q. κωλεός : seu. ut quidam ap. Hesych. exp., σκέλος ὗος ὀπίσθιον. Eid. κωλεὰ est μέρος κρέατος, περσικῆς τὸ ἐδώδιμον, ἀγκαλὶς, δέσμη χόρτου. At Κωλῆ, Perna, s. Petaso, ut Cam. interpretari posse putat; itidem ut κωλεὸς et κωλεά: scribitur enim accentu in ultima ap. Hesych. : apud Athen. [9, p. 368, D] tamen Κωλέα, dicentem ex ec contractum esse κωλῆ, ut συκῆ e συκέα, λεοντῆ e λεοντέα. Aristoph., Δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ καὶ χναυμάτιο πτερόεντα. Xenophanes Coloph. : Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἥραο πῖον Ταύρου. Xen. Cyn. [5, 30] : Κωλῆν [al. κοίλην] σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς. Alia exx. habes ap. Athen. 9 non longe ab init. [l. c.]: afferentem et hoc ex Aristoph. Pluto secundo [1129]: Οἶμοι δὲ κωλῆς, ἣν ἐγὼ κατήσθιον, schol. τοῦ κώληκος λεγομένου· esse autem κωλᾶς (ita enim ibi leg. esse videtur pro κῶλα) τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκύλας ὀστώδεις· Mercurio vero sacrum esse τὸν τῶν ζώων ἀλόγων βραχίονα. [Lucian. Lexiph. c. 6 : Βοὸς κωλῆν. Interdum vitioso accentu κωλὴ, ut ap. Plut. Artox. c. 18. Forma soluta κωλέα LXX Sam. 1, 9, 24 : Ἧψησεν ὁ μάγειρος τὴν κωλέαν. G. D. Pallad. Hist. Laus. p. 934, D : Ὅταν κύων ἐν μακέλλῳ ἐθίσῃ κωλέας περιτρύχειν. Hase. In κωλίαν corruptum ap. Hesych., qui exp. ἰγνύαν, τὴν γαστροκνημίαν, τὴν κνήμην.] Apud eund. Aristoph. Nub. [989] : Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, VV. LL. interpr. Clypeum pedi prætendens : schol. tamen ibi exp. τῶν αἰδοίων. [Sic accipiendum ib. 1018 : Πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην.]

Κώλειρ, Hesychio τὸ προστιθέμενον ἆθλον τοῖς ἀγωνιζομένοις. [Voc. Laconicum esse conjecit Meurs. Misc. Lacon. 3, 8.]

[Κωλέντερον, τὸ, Longao, Gl. Longabo Vulcanius, collato Varr. De L. L. 5, 22 : *Tertium fartum est longabo, quod longius quam duo hila*, ubi codd. plerique *longavo*, pauci *longao*.]

Κωλεὸς, ὁ, ἡ, i. q. κῶλον, Galen., in cujus Lex Hipp. [p. 512] hæc verba habentur : Κωλεὸς, τὸ κῶλον ἐν τῷ τρώματι καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος. || VV. LL. exp. Perna, Suffrago, ut et κωλῆ et κωλήν. [Clem. Al. Strom. 3, p. 535 : Ὃν καταλελοίπει κωλεὸν ἐξ ὧν ἤσθιε.] Athenis autem fem. gen. dici ἡ κωλεὸς, alibi autem masc. ὁ κωλεὸς, annotat Eust. [p. 1183, 3] ex Athenæo, ascribens hunc ex Epicharmo l., Χορδαί τε, ἀδὺ, Καὶ μὰ Δία χ' ὠ κωλεός· qui citatur et ab Athen. init. libri 9 [p. 366, A : Ὁρῶ γὰρ ἐν παροψίσι περιφερόμενον (σίναπυ) μετὰ τῶν κωλεῶν (sic Casaub. : κωλήνων codex, quod ex præcedentibus verbis irrepsit)· οἶδα γὰρ καὶ οὕτως λεγόμενον, κωλεὸν, ἀρσενικῶς, καὶ οὐχ ὡς οἱ ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι, μόνως θηλυκῶς. Quorum verborum sensum esse, non solum τὴν κωλῆν, sed etiam τὸν κωλεὸν dixisse veteres, recte intellexit Schweigh. Athenæi sen-

tentiam plane pervertit epitomes auctor, Ὅτι οἱ κωλῆνες λέγονται παρ' Ἀθηναίοις μὲν κωλεοὶ θηλυκῶς μόνως, παρὰ δ' ἑτέροις καὶ ἀρσενικῶς, cujus errorem secutus est Eustathius. Κωλῆν (κωλην) per κωλεὸν exp. Hesych., unde fort. corrigenda Photii gl. p. 196, 14 : Κωλῆν, κωλέαν. Κωλεὸν rejicit idem ib. 11 : Κωλῆν (codex κωλὴν) λεκτέον, οὐχὶ ἀκροκώλιον οὐδὲ κωλεόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.] Scribiturque ap. eum ἀδὺ, ναὶ pro ἀδὺ, καί. Ibid. et alium ex eod. Comico profert.

[Κωλετίνης, ὁ.] Κωλετίναις Hesychio ἀσκαλαβώταις, Stellionibus. [Conf. Κωλώτης.]

[Κωλῆ. V. Κωλέα.]

[Κωλήβη. V. Κωβήλη.]

Κωλὴν, ῆνος, ὁ, i. q. præcedentia [κωλῆ et κωλεὸς], Perna, Petaso, ut Cam. interpretari posse putat. Athen. init. libri 9 : Περιενεχθέντων κωλήνων, καί τινος εἰπόντος εἰ ταχεροί εἰσι. Aliquanto post, Καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. Citat autem ibi duo exx., alterum ex Eupolide, alterum ex Eur. Et 4, [p. 154, B] e Posidonio de Celtarum monomachia epulari : Παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. [Lucian. Lexiphan. c. 6 : Βοὸς λειποgνώμονος κωλήν. Hase. Κωλῆνες ἐφθοὶ et τεταριχευμένοι, Pollux 6, 52. Κωλῆνες ὑὸς Hippocr. p. 1227, B. || Crurum ossa, ap. Aristot. H. A. 3, 7 : Μετὰ τὸ ἰσχίον ἡ κοτυληδών ἐστι καὶ τὰ τῶν σκελῶν ἤδη ὀστᾶ, τά τ' ἐν τοῖς μηροῖς καὶ κνήμαις, οἳ καλοῦνται κωλῆνες, ὧν μέρος τὰ σφυρά· et ib. in fin. cap.] Κώλυμα, i. q. κῶλον, h. e. τὸ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, Pollux. Κῶλα, inquit Gorr., dicuntur In homine longiora majoraque membra a thorace separata et quasi dependentia, ut brachia et pedes : verum Pollux κῶλον, quod et κώλυμα, inquit, vocatur, e femore tantum et crure constare scribit. [Pollucis verba hæc sunt 2, 193 : Σκέλος μὲν δὴ πᾶν ὀνομαστέον τὸ ἐκ μηροῦ καὶ γόνατος καὶ κνήμης καὶ σφυροῦ καὶ ποδός· τὸ δὲ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης κῶλον καὶ κώλυμα. Pro κώλυμα in codd. κόλινα scriptum. Recte κωλῆνα Jungerm., qui minus dubitanter locutus esset si in promtu habuisset locum Aristotelis. G. D.] Sunt qui κωλῆνας e Celso interpr. Petiolos. Hesych. ἀκροκώλια. [Hippiatr. p. 13, 21 : Χυλὸν κωλῆνος χοιρείου, μετὰ τῶν ποδῶν ἑψηθέντος. Κωλῆνας athletarum saginas memorat Salmas ad Tertull. De pallio p. 220. Hase.] || Nom. proprium cujusdam στρατηγοῦ, ita nominati διὰ τὸ στερεὸς τὰ κῶλα γεγονέναι, Eust. [p. 1326, 53. Etym. M. p. 550, 36.]

[Κωληνάριον, τὸ, i. q. κωλήν. Κωλῆς per κωληναρίου exp. gl. cod. Paris. Aristoph. Pl. 1129.]

[Κωλῆνον (κωλήν? κωλήνιον Kust.), τὸ κωλίκιον, Suidas. Voc. utrumque suspectum.]

[Κώληξ. V. Κώληψ.]

Κώληψ, ηπος, ὁ, [Theognost. p. 97, 32 : Εἰς ηψ ... οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ὅτι μὴ μόνον τὸ κώληψ βαρύτονον], Suffrago, Sura, ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eustath. [p. 1326, 51] a veteribus exponi tradit : addens a nonnullis ἄνταν s. ἄνζαν appellari, a κῶλον derivatum videri scribens, sed de genere dubitari. Hom. Il. Ψ, [726] de Ulysse cum Ajace luctante : Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, i. e. τῇ πτέρνῃ ἔβαλε τὴν ἰγνύην αὐτοῦ, Eust., dicens simile esse illi comico [Eq. 272], πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσαι. Suid. κώληπα esse dicit τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος. At Nicandri schol. κώληπα exp. ἀστράγαλον, Ther. [424] : Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, de dryino serpente. [Etym. ms. Havn. in Sturzii Annot. p. 941 : Κώληξ σημαίνει τὸν ἀστράγαλον, ubi scribendum κώληψ. Non minus suspecta scriptura κώληξ est ap. schol. Arist. Pl. 1129 : Κωλῆς, τοῦ κώληκος λεγομένου, ubi præferenda Suidæ lectio (s. Κωλῆ) κωλῆνος. Κώληξ, ἡ ἰγνύη, τὸ ὀστοῦν Suidas s. v. Κώληπα ex duobus codd. : nam libri reliqui κώληψ. In σκώληψ corruptum ap. Arcad. p. 94, 21, notavit Lobeck. Paralip. p. 289.]

Κωλία, ἰγνύα, γαστροκνημία, κνήμη, Hesych. [Pro κωλέα, quod v.]

[Κωλιὰς, άδος, ἡ.] Κωλιὰς ἄκρα ap. Pausan. Att. p. 1 [1, 1, 5], Promontorium [Atticæ] Colias [Herodot. 8, 96 : Τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἠϊόνα τὴν καλεομένην Κωλιάδα. Demosth. C. Neær. p. 1356, 8] : quod ita dictum [Steph. Byz., schol. Aristoph. Lys. 2 et] Hesych. scribit, quia ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐγκείμενον simile est ἀνθρώπου κώλῳ. [Idem : K., ἀκτὴ εἰς θάλασσαν ἐξέχουσα. Phot. p. 196, 15 : Κωλιὰς, τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔκκείμενος (hoc pro ἐγκ- restituendum Stephano Byz., schol. Aristoph. Lys. 2, Suidæ et Hesychio), ὅμοιος (apud schol. Ar. ὁμοίως vulgo, sed ὅμοιος recte cod. Rav.) ἀνθρώπου κώλῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης. Ἦν δὲ καὶ ναυκληρία (ναυκραρία Lex. rhet. p. 275, 21). Fabulosas de origine nominis narrationes copiosius exponunt schol. Aristoph. Nub. 52, Etym. M. p. 550, 41, Eustath. ad Hom. p. 324, 4 et ad Dionys. P. 591.] Item κωλιὰς γῆ, Terra inde desumpta, ut videtur. Athen. 11, [p. 482, A, ex Eratosthene] de cymbio loquens : Κρατῆρα ἵστασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν, οὐδὲ λιθοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος γῆς. Unde κωλιάδος κεραμῆες, apud Suid. Et Κωλιὰς Ἀφροδίτη, quod ibi coleretur [apud Strabon. 9, p. 398]; vel, ut Eust. tradit, ἡ κῶλα ἐκλύουσα δεσμοῦ. [Omisso deæ nomine Aristoph. Nub. 52 : Κωλιάδος, Γενετυλλίδος· Lys. 2 : Ἡ 'πὶ Κωλιάδ', ἧς Γενετυλλίδος. Numero plur. Κωλιάδας καὶ Γενετυλλίδας Lucian. Amor. c. 42 et Alciphr. 3, 11. Ceterum conf. Κωλῶτις. || Cererem K. memorat Hesych. s. Κωλιάς : Ἔστι δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν αὐτόθι πολύστυλον.] Et κ. Ἀττική, Lepos Atticus, Venustas Attica in dicendo. Plut. [Mor. p. 42, D] : Μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκερασμένον. [De nominibus hinc derivatis Steph. Byz. : Τὰ τοπικὰ Κωλιάθεν καὶ Κωλιοῖ ἐν τόπῳ καὶ Κωλιάδε. Τὸ ἐθνικὸν Κωλιεύς· ὅθεν καὶ τὸ Κωλιὰς καὶ Κώλιον οὐδέτερον, καὶ Κώλιοι ὡς Σούνιοι. Hesych. : Κωλιεῖς, γένος ἰθαγενῶν, ὅπερ ἐκ τῆς Κωλιάδος. || Κωλιάδος νῆσος in India ponitur ab Dionys. P. 592, ubi v. Bernh. Κωλίδος αἴης ib. 1148.] || Piscis nomen. Plin. 32, c. ult. : Colias, s. parianus, sive saxitanus, a patria Bætica lacertorum minima. [Hic piscis Κολίας est : et sic HSt. ipse s. v. Κολίας.] Gentile autem a Κωλιὰς est Κωλιεὺς, Hesych.

[Κωλίζω, In cola (versus) divido. Subscriptio cod. Ven. schol. Aristoph. Pacis : Κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, i. e. Carmina melica descripta sunt secundum Heliodorum. Male κεκόλλισται in subscr. Nubium. De quo dixi ad schol. vol. 3, p. 395. G. Dind.]

Κωλικεύομαι, Coli vitio laboro, Coli s. Intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall. [p. 164 : Ἐντέρων κωλικευομένων. Alex. Aphr. Probl. 2, 73, p. 329, 5.]

[Κωλικὴ, Σικελικὴ, gl. obscura Hesychii. Κωλικὴ ad Caucasum sita memorabitur s. Κῶλοι.]

[Κωλίκιον. V. Κωλῆνον.]

Κωλικὸς, ὴ, ὸν, Colicus : κωλικὴ ὀδύνη, κωλικὸν ἄλγημα, Coli dolor s. intestini plenioris; utroque enim modo Lat. loquuntur. Et κωλικὴ διάθεσις, κωλικὸν πάθος, Coli affecti dolor : quem Colon etiam vocari a Plin. 26, 1, testantur VV. LL. [Lexicographi κωλικὴ afferunt tanquam morbi nomen; equidem non reperi nisi cum substantivo conjunctum κωλικὴ sive κωλιακὴ διάθεσις Galen. adscr. Introd. c. 13, vol. 14, p. 128, Theophan. Nonn. c. 170, aut κωλικὴ solum de medicamento, ut πταρμικὴ, ὠτική. Lobeck. Paralip. p. 333.] Item κ. φάρμακον, Medicamentum ejus rei causa comparatum, Celso 4, 14, Medicamentum ad sedandum coli dolorem comparatum, siquidem præter sedationem doloris vix aliud in colicis affectibus præstari posse docet Galen. De locis aff. 6 [vol. 13, p. 607]. Et ἀντίδοτος κωλικὴ pro eod., quæ tamen ἀντίδοτοι κωλικαὶ, non tantum ad coli dolores, sed ad alios etiam morbos adhibentur, sedandi doloris causa : quo factum est, inquit Gal., ut antidotos omnes dolorem sedantes κωλικὰς veteres nuncuparint, appellatione sc. ab affectu, qui maximos dolores habet, deducta. Hæc inter alia Gorr. Item dicitur Qui coli dolori obnoxius est, Qui plenioris intestini morbo laborat, Colicus, ut Lat. quoque appellant. Diosc. [2, 59] : Κορυδαλὸς βρωθεὶς ὀπτὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ. Pro quibus Plin., Coli vitium sanatur ave galerita assa, in cibo sumpta. Ap. Diosc. tamen [in libris omnibus] scribitur κοιλιακούς : sed perperam, si Pauli Ægin. et Aetii codicibus fidem habemus. Rursum ap. Paul. Ægin. de coronopodio pro κωλικοὺς reponendum κοιλιακοὺς e Diosc., Aetio, Plinio. [Galen. vol. 14, p. 457, 16 : Ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς κωλικούς· cf. ib. p. 469, 8. Hippiatr. p. 139, 26 : Κωλικοῖς καὶ δυσεντερικοῖς. Ptolem. Tetrab. p. 198, 19. Id. ib. p. 151, 25 : Ἀναφορικοὺς καὶ κωλικούς· quæ iterat

Procl. Paraphr. p. 214, 11, ubi cusum κολ. Hase.] Pro κωλικὸς autem et κωλικεύομαι scribitur alicubi etiam Κολικὸς et Κολικεύομαι, sicut pro κῶλον scriptum reperiri κόλον, admonebo : prior tamen scriptura frequentior est, et verior existimatur. [|| Κωλικὸν σχῆμα. V. Κῶλον.]

[Κωλικῶς, Colico dolore. Galen. vol. 19, p. 3, 3 : Ὀδυνώμενόν τε κ. Hase.]

[Κώλιος. V. Κωλιάς.]

[Κωλιπαίγνιον (?), gl. sine interpretatione posita ap. Suidam.]

[Κωλὶς, ἰδος, ἡ ἄορνις γῆ, Tzetz. ad Lycophr. 867. Kall. || Κωλὶς αἴη. V. Κωλιάς.]

Κωλίφιον, τὸ, fuisse dicitur Panis quo athletæ utebantur : ex eo nominatus quod τὰ κῶλα, Membra artusque, redderet ἴφια, Valida et robusta. Sed non nisi ex Juvenale [2, 53] ejus exemplum affertur, dicente : Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ. [Martial. 7, 66.]

[Κωλοβαθριστὴς, ὁ, Grallator. Hesych. s. v. Καδαλίων. *Grallatores* et *colobathrarii* ap. Nonium p. 115, 20, cujus libri aliquot *calob.* Eadem signif. καλοβάμων et καλοβάτης dicuntur.]

[Κωλόβαθρον, τὸ, Gralla. Suidas : Κωλοβάθρου, τῆς λεγομένης κλάπας παρὰ πολλοῖς· quam gl. om. cod. Leid. Artemidor. 3, 15 : Κωλόβαθρα ὑποδέξασθαι δοκεῖν. Κωλοβάθραι Hesych. s. Κάδαλοι, nisi κωλόβαθρα scripsit.]

[Κωλοειδῶς, Membratim. K. φράζειν, oppositum τῷ ἐφαπλοῦν ap. Sopatr. Διαιρ. p. 290 Ald.]

[Κωλοζώστης, ὁ. Tzetz. Hist. 6, 799, ubi Hermogeni nimias dividendi argutias exprobrat : Κεφάλαια δὲ δίδωσι τριάκοντα καὶ πέντε ... καὶ φοῦρνον κωλοζώστην, καὶ ταῦτα λέγει μέθοδον δεινότητος τυγχάνειν.]

[Κῶλοι, ἔθνος πρὸς τῷ Καυκάσῳ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Αἱ δὲ ὑπώρειαι τοῦ Καυκάσου καλοῦνται Κωλικὰ ὄρη. Ἡ χώρα Κωλικὴ, Steph. Byz.]

[Κωλομετρία, ἡ, Dimensio versuum, Liber de dimensione versuum. Suidas s. Εὐγένιος : Ἔγραψε κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου.]

Κῶλον, τὸ, Membrum : specialiter autem Pes, Eust. [p. 324, 3.] Plerumque ea membra s. ii artus κῶλα vocantur, quæ Crura et Lacerti Latinis : ut videbis in Κώλυμα [Κωλήν]. Oppian. Cyn. 3, [506] : Βαιὸν ὕπερθε κάρη, βαιοὶ πόδες, οὐκ ἴσα κῶλα, Non æqualia crura s. paria. Aristot. H. A. 1, 15 : Κώλου δὲ τὸ μὲν διφυὲς, βραχίων· paulo post, Κώλου δὲ διμερὲς ἄλλο σκέλος. Ubi Gaza vertit, Membri vero superioris bipartitam compactionem, brachium s. ulnam appellamus. Et, Membri inferioris bipartita compactio crus est. Idem Aristot., Τοῖς ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν· Plin., Quæ animal generant, genua ante se flectunt, et suffraginum artus in aversum. [De incessu an. c. 13, De partt. an. 4, 10, etc. « Apollod. 5, 8, 7 : Τετράπουν τοῖς τέτταρσιν ὀχούμενον κώλοις. » Valck.] Et ex Epigr. [Zenodoti Anth. Pal. 7, 315] : Σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου, Brachia. Rursum de cruribus in quodam l. ap. Suidam : Ἡ δὲ κάμηλος ὑφῆκε τὰ κῶλα καὶ ἑαυτὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ στέρνα, ipse tamen exponit ὀστᾶ : sed rectius accipitur pro τὸ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, Pollux [2, 193]. Κῶλον, inquit Cam., quod Lat. Membrum, est quod constat ossibus, compagibus, musculis, arteriis, nervis, venis, amictum communis cutis tegmine, ut brachium, pes. [Æsch. Prom. 81 : Κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει· 496 : Κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά. Plato Tim. p. 76, E : Δέρμα, τρίχας ὄνυχάς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφυσαν· 91, E : Τὰ ἐμπρόσθια κῶλα. Dionys. De comp. verb. p. 140, 1 : Τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον. De manu Galen. vol. 7, p. 449 : Κατὰ τὸ τῆς ὅλης χειρὸς κῶλον.] Pedis tamen signif. multum habet. [Æsch. Prom. 323 : Οὔκουν πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς· Eum. 371 : Σφαλερὰ γὰρ τανυδρόμοις κῶλα.] Eur. Phœn. [1406] : Κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος τίθησι· et [1427] : Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν· Rheso [210] : Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας, Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι· Priores pedes manibus, posteriores suis pedibus repræsentaturum dicit, bestia ut credatur esse. Hæc ille. Eur. schol. scribit κῶλα proprie dici τὰς ἁρμονίας τῶν μελῶν, Or. [1013], de Pylade : Ὀρθῶν νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου, ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος· sed commodius pro Pede accipitur, ut Eust. accipi tradit. Et in Phœn. [1201] : Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος, Εἰλίσσετ', Manus et pedes; ac schol. ibi κῶλα esse dicit τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Pro Pede autem accipi Soph. schol. annotat in Phil. [41] : Πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; [Idem OEd. C. 183 : Ἔπε' ὦδ' ἀμαυρῷ κώλῳ· 19 : Οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου. || « De ossibus Athen. 4, p. 182, E : Θηβαίων δ' εὔρημά φησιν εἶναι Ἰόβας τὸν ἐκ νεβροῦ κώλων κατασκευαζόμενον αὐλόν. » Valck.] || Habet et periodus sua κῶλα, Membra. Cic. De claris oratt. [c. 62] : Quinetiam comprehensio et ambitus ille verborum, si sic περίοδον appellari placet, erat apud illum contractus et brevis, et in membra quædam, quæ κῶλα Græci vocant, dispertiebat orationem libentius. De orat. ad Brutum [c. 44] : Prima sunt illa duo, quæ κόμματα Græci vocant, nos Incisa dicimus; deinde tertium, κῶλον illi, nos Membrum. Vide et Κόμμα. Romanus Aquila : Κῶλον, Membrum, inquit, est Pars orationis e pluribus verbis, absolute aliquid significans, hoc modo, Etsi vereor, judices, ne turpe sit pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Demetr. De elocutione [§ 34] scribit κῶλον Aristoteli esse τὸ ἕτερον μέρος περιόδου. Ipse autem, Κῶλον, inquit, ἐστὶν ἤτοι ἁπλῆ περίοδος, ἢ συνθέτου περιόδου μέρος. Idem [§ 1] : Τὴν ἑρμηνείαν τὴν λογικὴν διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα, καθάπερ ἀναπαύοντα τὸν λόγον. Idem, Βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρτίζειν τὰ κῶλα ταῦτα, ποτὲ μὲν ὅλην διάνοιαν ... ἐνίοτε δὲ μέρος ὅλης ὅλον. Item παρόμοια κῶλα ap. Eund. [§ 25], ut, Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι. [Κῶλον Aristoteli est Membrum aliquod ex iis quibus periodus composita constat, μόριόν τι περιόδου, Rhet. 3, 9, 13. Conf. Dionys. Comp. c. 2, p. 9, 6. (Ib. p. 111, 114, 116.) Differt a κόμματι, longitudine et absolutione : v. Demetr. Eloc. 205. Hermogeni κ. est ἡ ἀπηρτισμένη διάνοια, Perfecta sententia, unde fieri potest περίοδος μονόκωλος, lib. 4 Π. εὑρεσ. p. 172, in qua scil. διάνοια σχηματισθεῖσα σχοινοτενῶς διείληπται. Ejus dimensio ab eo ita definitur, ut a septima syllaba usque ad 12 et 18 progrediatur. Quæcunque autem sententia syllabas sex non excedit, illi κόμμα dicitur, l. c. p. 178. Suidas : Κ., μόριον λόγου, ἐκ δύο ἢ ἐκ πλειόνων μερῶν συνιστάμενον· τὰς συλλαβὰς γὰρ τέμνουσι καὶ τὰ κῶλα τῶν νοημάτων. Κῶλον οὖν, ὁ ἀπηρτισμένην ἔννοιαν ἔχων στίχος. Conf. Auct. ad Herenn. 4, 19. ... Quintilianus 9, 4, 123 : « Membrum est sensus numeris conclusus, sed a toto corpore abruptus, et per se nihil efficiens. » V. Περίοδος. Ernest. Lex. rhet. Anon. Π. σχημάτων in Walzii Rhett. vol. 8, p. 620 (cum lemmate Π. κωλικοῦ σχήματος, ut vol. 3, p. 704) : Κ. ἐστι σχῆμα λόγου τὸ ὑπὲρ τὰς ἑπτὰ καὶ ὀκτωκαίδεκα συλλαβὰς μέχρι τοῦ ἡρωϊκοῦ προχωροῦν, ἀπαρτίζον διάνοιαν. Phot. p. 138, 7 : Κατὰ κῶλον, κατὰ λέξεις.] || Habent etiam strophæ et antistrophæ et epodi sua κῶλα : i. e. Versus [Dionys. De comp. verb. p. 156, 7 : Κῶλα ... οἷς Ἀριστοφάνης ἢ τῶν ἄλλων τις μετρικῶν διεκόσμησε τὰς ᾠδάς] : ut ap. Tragicos, Comicos et Lyricos, στροφὴ κώλων θ', aut ιθ', aut plurium vel pauciorum, quæ tot versibus constat [sic sæpissime in scholiis ad Tragicos et Aristoph.] : ubi κῶλον est simpliciter στίχος, non autem στίχος ὁ ἀπηρτισμένην ἔννοιαν ἔχων. || Κῶλα dicuntur etiam τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη, Suidas, ex Epigr. [Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 772] afferens : Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἑὔστροφα κῶλα τιταίνων. Ap. Eund. sunt et ζεύγματος κῶλα : afferentem hæc ex anonymo auctore verba : Συμβαίνει γὰρ τοὺς Σελευκεῖς κρατεῖν θατέρου τῶν κώλων τοῦ ζεύγματος. [Κῶλον dicitur etiam Latus unumquodque alicujus figuræ, vel unaquæque superficies solidi cujusdam corporis, v. gr. cubi, aut pyramidis, Herodot. 62, 108; item 2, 126, ubi κῶλον ἕκαστον eadem notione dicitur qua μέτωπον ἕκαστον c. 124, Unumquodque latus. Schweigh. Æsch. Ag. 344 : Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον, Alteram stadii partem. Plato Leg. 12, p. 947, E : Δένδρων ἄλσος περιφυτεύσουσι (circa sepulcrum) πλὴν κώλου ἑνός. || « Κῶλα νάρθηκος, Articuli s. nodi ferulæ, Phurnut. De N. D. c. 30, p. 218. » Hemst. Κῶλα σταχύων schol. Theocr. 10, 46 : Ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν, τὰ δὲ κῶλα αὐ-

τῶν, ἃ τινὲς αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται. Valck. Τὰ κῶλα τῶν ἀσταχύων Etym. M. p. 366, 45.] ‖ Κῶλα Pollux [5, 27] retibus etiam tribuit, dicens in iis κῶλον et τόνον idem esse. [Κῶλα, κερκίδες, Hesych.] ‖ [Κόλον, τὸ, plerumque vitiose scriptum κῶλον,] Intestinum crassum, ordine a ventriculo quintum, inter cæcum et rectum medium, ut Gorr. inter alia tradit. [Schol. Aristoph. Nub. 552.] Celsus 2, 17, interpr. Intestinum laxius, et alibi Plenius. Gellius 12, 5 : Ubi ad ædes, in quibus ille ægrotus erat, pervenimus, videmus hominem doloribus cruciatibusque allabi, quod Græci κῶλον dicunt, et febri simul adrapida afflictari, gemitusque ex eo compressos erumpere, spiritusque et anhelitus e pectore ejus evadere, non dolorem magis indicantes quam pugnam adversus dolorem. Colon ap. Latinos appellant Celsus; item Scrib. Largus et Plin., qui etiam Alvum interpr. 11, 37 : Media hæc (alvus) umbilico annexa in omnibus : in homine suillæ infima parte similis : a Græcis appellatur κῶλον, ubi dolorum magna causa est. Sic et Pollux [2, 209] κῶλον [recte codd. κόλον hic et 193] et τὴν κάτω κοιλίαν, s. νειαίρην, idem esse docet. Apsyrtus : Μονέντερον ἢ κῶλον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν σύνδεσμον τοῖς λοιποῖς ἐντέροις, ἀλλὰ κυλίεσθαι καθ' ἑαυτό. Ceterum in hac signif. scriptum reperitur etiam Κόλον, idque in libris manuscriptis, ut in quodam meo Lex. vet. : Κόλον, ἐπί τινος ἐντέρου, παρὰ τὴν κοιλότητα. [Quæ sola vera scriptura est. Aristoph. Eq. 455 : Τοῖς ἐντέροις καὶ τοῖς κόλοις· ubi schol. τὰ ἔντερα καὶ τὸν κόλον, quod τὸ κ. scribendum. Aristot. De partt. anim. 3, 14 : Τὸ καλούμενον κ. ἔχουσι.] Præterea et Pollux quum hinc κολάζεσθαι derivet, κόλον scripsisse videtur : frequentius tamen tum ap. ipsum Polluc., tum alibi scribitur κῶλον.

Κῶλος, ὁ, Colus, ap. Athen. 5, [p. 200, F] esse dicitur Animal magnitudine inter cervum et arietem, album, cursu illis velocius. Ap. Strabon. κόλος per ο μικρὸν 7, p. 137 [312. Quæ vera scriptura videtur, quam Athenæo quoque restituit Conr. Gesnerus.]

Κωλοτομέω, Membra incido, Membris trunco. [Poeta ap. Plut. Mor. p. 377, E, de messoribus : Τῆμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κωλοτομεῦσιν, i. e. θερίζουσιν. Pro quo βωλοτομοῦσι scriptum in V. Homeri ap. Gal. Opusc. p. 296. V. Βωλοτομέω.]

[Κωλόφασσα, ἡ. Tzetz. Hist. 13, 276 : Ἀλλᾶς ἡ κωλόφασσα δέ. Elberl.]

Κωλύβδαινα ap. Suid. legitur sine expos. [Duæ sunt gll. Suidæ, Κωλυβδαίνω et Κωλύδαινα, ex quibus Κωλύβδαινα composuit HSt.] : forsan est ea quæ supra per ο, κολύβδαινα. [Ap. Zonar. p. 1274 : Κωλύβδαινος, ὁ κίνδυνος.]

Κωλῦμα, τὸ, Impedimentum, Obstaculum, Id quo aliquid facere prohibemur. [Eur. Ion. 862 : Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι.] Lucian. [De calumn. c. 12] : Καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. [Dionys. A. R. 9, 9 : Μὴ κωλύματα καὶ βλάβαι γένωνται. Plut. V. Numæ c. 8 : Ἂν ᾖ τὸ κ. μεῖζον. Procop. Hist. p. 202, B; 204, D; 270, B; 275, B.] Interdum cum gen., vel infin. posito genitivi loco. Thuc. 4, [67] : Κώλυμα οὖσα προσθεῖναι, i. e. κωλύουσα, ut schol. exp. Idem [1, 16] : Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι, Quæ obstant et prohibent, quominus augescant. [Plato Crat. p. 418, E : Κ. φορᾶς.] Herodian. 1, [17, 23] : Διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίων, Medicamento quo venena prohibeantur. [Σβεστήρια κωλύματα Pollux 1, 168.] Theophyl. Epist. 2 : Μίλτος τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων. Sic Chrysost. : Πενία ἐλεημοσύνης οὐ γίνεται κώλυμα. At κώλυμα θεῶν, s. θεῖον, Obstaculum a diis immissum. Thuc. 5, [30] : Εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἦν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ· φαίνεσθαι οὖν σφίσι κώλυμα θεῖον τοῦτο. [Ocell. Lucan. c. 4, p. 56 ed. Commel. Kall. Galen. vol. 6, p. 325, 14 : Οὐ σμικρὸν γίνεται κ. τοῦ γίνεσθαι. Id. vol. 19, p. 16, 4 : Προσγενομένων μοι κωλυμάτων. Julian. Imp. Epist. p. 139, 1 ed. Heyler. : Πλὴν εἰ μή τι δαιμόνιον γένοιτο κ. Agath. Hist. p. 301, 9 ed. Bonn. : Μηδενὸς αὐτῷ κωλύματος γιγνομένου. Hase.]

[Κώλυμα vitiose pro κωλῆνα. V. Κωλήν.]

[Κωλυμάτιον, τὸ, Retinaculum. Hero Spirit. p. 171, 19, 20, 28; 181, 2; 182, 6; 205, 29. Hase.]

Κωλύμη, ἡ, i. q. κώλυμα, sed magis poeticum, ut Dionys. H. [De Thuc. propr. c. 3] annotat. Thuc. 1, [92] : Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο, Non quo prohiberent. Et 4, [63] : Ταῖς κωλύμαις ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι, Hisce impedimentis s. obstaculis esse prohibiti. [Marcell. V. Thucyd. p. 8. Phot. p. 196, 19.] Herodian. 8, [8, 12] : Ἐκώλυε, φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ' ἐς ἀντίστασιν αὐτοὺς τῶν πραιτωριανῶν ἀφίξεσθαι, Ad prohibendos repellendosque prætorianos. Eod. libro [1, 15] : Ἐς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Ad se transitu prohibendos : Cic., Exitu prohibere, Cæs., Itinere. [Epist. Socr. 14, p. 19; Theoph. Simoc. Hist. 2, p. 82, 1; 3, p. 118; Theodor. Prodr. p. 441. Jacobs. Menand. Hist. p. 296, 4 ed. Bonn. : Ἄνευ τινὸς κωλύμης. Id. ib. p. 361, 6 : Μήτε μὴν κωλύμῃ χρήσασθαί τινι. Germ. CPol. In ador. cruc. p. 248, A Grets. Hase.]

[Κωλῡσᾰνέμας, ὁ, Qui ventos compescit. Hesych. : Κ., ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὕτω καλεῖται ὡς ὑπισχνούμενος ἐφέξειν τοὺς ἀνέμους. V. Diog. L. 8, 60, Philostr. V. Apoll. 8, 3, Clem. Al. Strom. 6, p. 754. Κωλυσάνεμος ap. Suidam s. v. Ἄπνους, qui recta scriptura utitur s. v. Ἀμύκλαι, Δορὰ et Ἐμπεδοκλῆς. Illam sequitur HSt. s. v. Ἀνεμοκοῖται. Ἀλεξάνεμος ap. Porphyr. V. Pythag. § 29 et Iambl. V. Pyth. § 135.]

Κωλῡσίδειπνος, ὁ, ἡ, Cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit Qui serius ad cœnam veniret, quod sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plut. [Mor. p. 726, A] : Τῶν υἱῶν μου τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντες ἀκροάμασι, καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας, καὶ τὰ τοιοῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον. At Apollod. 2 Etymologg. ap. Athen. 2, [p. 63, D] τῶν κοχλιῶν etiam quasdam κωλυσιδείπνους appellari scribit.

[Κωλυσιδρόμα, ἡ, Cursum impediens. Epitheton podagræ ap. Lucian. Tragodop. 198, ubi vulgo κωλυσοδρόμα, quod correxit Guyetus.]

[Κωλῡσιεργέω, Conatibus obsto. K. καὶ ἐθελοκακεῖν Polyb. 6, 15, 5. Schweigh. Philo vol. 1, p. 64, 29 : Οὐ συνεργεῖ πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κωλυσιεργεῖ. Id. ib. p. 267, 2 : Μηδενὸς κωλυσιεργοῦντος· et p. 430, 8 : Ἵνα μὴ εὐοδῇ, μυρία δὲ εὑρίσκῃ τὰ κωλυσιεργήσοντα. Hase.]

Κωλυσιεργία, ἡ, Operis impedimentum et remora ap. Eudoxium, VV. LL.

[Κωλυσιεργὸς, ὁ, ἡ, Opus impediens. Iambl. Protr. p. 356 Kiessl. : Κωλυσιεργὰ τοῦ φιλοσοφεῖν σαρκὸς ἀσχολήματα.]

Κώλῡσις, εως, ἡ, Impeditio, Cic. Ipsa impediendi actio. [Plato Soph. p. 220, B : Ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον. Dionys. A. R. 7, 22 : Τῇ κωλύσει τοῦ τέλους ἀφανίζουσα τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ ἀγνοηθέν. Plut. Mor. p. 74, B : Ἐν ταῖς κωλύσεσι τῶν ἁμαρτανομένων καὶ διαμάχαις· p. 782, A : Κώλυσιν ἀρετῆς· p. 923, C : Καταφορᾶς κ. Sequente μὴ cum infinitivo Appian. Civ. 1, 1 : Εἰς κώλυσιν τῶν ὑπάτων ... μὴ ἐντελὲς αὐτοῖς .... τὸ κράτος εἶναι.] ‖ Impedimentum, Obstaculum, ut κώλυμα et κωλύμη. Item ἔρυμα, φράγμα, Obex, VV. LL.

Κωλῡτέον, Prohibendum. [Coercendum. Xenoph. Hier. 8, 9 : Κ. τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους. « Clem. Al. p. 253, 269, 462. » Kall. Geopon. 14, 1, 6 : Κ. αὐτὰς ἐξίπτασθαι. Plur. Hippocr. p. 47, 27 : Ἅ τε ποιητέα ἅ τε κωλυτέα φθάσαι.]

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, Is qui impedit. Hesych. esse dicit σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ : forsan quo aliquid facere extispicum responsa vetant. [Iamblich. In Nicomach. p. 73, B. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 147, C, de diis : Τῶν κακῶν κωλυτῆρες. Hase.]

Κωλῡτήριον, τὸ, Impedimentum, Obstaculum, Id quod malum quodpiam arcet. Diosc. [1, 134] : Δοκεῖ δὲ καὶ κωλυτήριον εἶναι ἐν δδοιπορίαις παρατριμμάτων εἴ τις ῥάβδον αὐτῆς παρὰ χεῖρα κρατοίη· Plin., Virgam viticis, qui in manu habeant, negantur intertriginem sentire. [Ψαλίον per κωλυτήριον, χαλινὸς exp. Hesych. et Ψαλίοις ἵπποις, χαλινοῖς ἵπποις, κωλυτηρίοις.] ‖ Exp. etiam Propugnaculum; nam eo hostis accessu prohibetur.

Κωλυτήριος, ία, ιον, Impediendi vim habens. [Dionys. A. R. 11, 62 : Θεοπέμπτων τινῶν σημείων κωλυτηρίων αὐτοῖς τοῦ πράττειν τὰ κοινὰ γενομένων.] Item κωλυ-

τηρία, quædam θυσία dicitur, Hesych.: quæ tamen aut qualis ea sit, non addit. [Recto accentu nunc κωλυτήρια legitur, quod sacra averruncatoria significat. Iambl. V. Pyth. p. 296 Kiessl.: Λέγεται δὲ καὶ (Abaris) ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸν γενέσθαι. G. D. Apollon. Hist. mir. p. 105, 13: Κ. θῦσαι τοῖς θεοῖς. Hase.]

Κωλῡτής, δ, i. q. κωλυτήρ, Qui prohibet et impedit. [Thuc. 3, 23: Κ. γίγνεται τῆς διαβάσεως. Plato Critia p. 109, A: Ὥστε μηκέτι πορεύεσθαι κωλυτὴν παρασχεῖν. Aristid. vol. 1, p. 481, 503.]

Κωλῡτικός, ἡ, ὸν, Prohibitorius, ut e Plin. exp.: Impediendi vim habens, Impediens, Prohibendi et arcendi vim habens: i. q. κωλυτήριος. [Aristot. Rhet. 1, 6: Τὰ κωλυτικὰ τῶν ἐναντίων· 2, 9: Κωλυτικὰ ἐλέου· De anima 1, 1 extr.: Σκέπασμα κωλυτικὸν φθορᾶς.] Alex. Aphr., Φάρμακον κωλυτικὸν ἀνίας. Galen. Ad Glauc. 1, κωλυτικὸν κενώσεως, i. e. κώλυμα κενώσεως, ut Herodian. dicit, κώλυμα δηλητηρίων. Item κ. αἴτιον, Causa impediens. [Joseph. De Macc. p. 498, 2: Τῶν σωφροσύνης κωλυτικῶν παθῶν. Clem. Al. Strom. 1, 17, 83. Achmes Onirocr. p. 47, 24: Πρὸς πάντα κωλυτικὸς τὰ καλὰ γενήσεται. Ptol. Almag. t. 2, p. 374, 30 Halm.: Μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης παρ' αὐτοῖς (astris) φύσεως κωλυτικῆς. Hase. Comparat. Xen. Mem. 4, 5, 7: Τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει οἴει τι κωλυτικώτερον ἀκρασίας εἶναι;]

Κωλυτὸς, ἡ, ὸν, Impeditus; Qui prohiberi potest, ex Epictet. [Diss. 1, 17, 27: Εἰ τὸ ἴδιον μέρος, ὃ ἡμῖν ἔδωκεν ἀποσπάσας ὁ θεὸς, ὑπ' αὐτοῦ ἢ ὑπ' ἄλλου τινὸς κωλυτὸν ἢ ἀναγκαστὸν κατεσκευάκει. Ὅπου κ. καὶ ἀναγκαστός εἰμι 2, 5, 8; 4, 4, 33. Κωλυτὰ, παραποδιστὰ, ἀναγκαστὰ, δοῦλα, ἀλλότρια 1, 25, 3; 2, 15, 1; 3, 24, 3; 4, 1, 78—83; 4, 7, 8, Enchir. 1, 2. Schweigh.]

[Κωλύφιον, τὸ, i. q. κωλήν. Phrynich. p. 77: Κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆνα δέ. « A κῶλον ducitur κώληψ, et hinc rursus κωλήπιον, quod a Latinis receptum est, qui *colepium* (v. Burmann. ad Petron. p. 345) et *colephium* s. *coliphium* scribunt. Hoc fuerit illud quod quærimus, κωλύφιον, η et ι pro υ substituto, ut ὀρνίφιον pluribus Æliani locis legitur pro ὀρνύφιον. » Lobeck. V. Schneid. ad Veget. 6, 1, p. 105, qui κωλήφιον præferebat.]

Κωλύω, ύσω, Impedio [sive factis sive verbis], Prohibeo, Veto, oppositum τῷ ἐπιτρέπω, κελεύω. [Soph. Ant. 261: Οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν. Eurip. Phœn. 997: Ἀλλ' εἶα χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω. Aristoph. Pac. 499: Σπᾶτ' ἀνδρείως. — Ἀλλ' εἴσ' οἳ κωλύουσιν· Eq. 723: Χωρῶμεν ἐς τὸν δῆμον. — Οὐδὲν κωλύει· et ib. 972. Plato Gorg. p. 458, D (et Aristid. vol. 1, p. 514): Τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει. Plut. Mor. p. 151, C: Οὐ ταμὰ κωλύσει· ubi v. Wyttenb. vol. 6, p. 942. Vetandi signif. Xenoph. Symp. 7, 1: Οἱ μὲν ἐκέλευον εἰκάζειν, οἱ δὲ ἐκώλυον.] Interdum cum solo accus. construitur. [Eur. Iph. A. 1390: Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα πάντα κωλύσει τάδε. Dionys. A. R. 7, 22: Ἐπειδὴ τὰς ἀρχὰς οὐκ ἐκώλυσαν τοῦ κακοῦ.] Plut. [Mor. p. 198, D], de Catone: Ἔλεγε τοὺς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακῶς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κατακελεύειν. [Cum accus. participii Dionys. A. R. 7, 25: Εἰ μὴ κωλύσειαν αὐτὸν οἱ πατρίκιοι πόλεμον ἐμφύλιον εἰσάγοντα.] Interdum cum accus., qui tamen aliquando omittitur, sed subaudiendus relinquitur, et cum ὥστε, aut cum infin. [Eur. Alc. 899: Τί μ' ἐκώλυσας ῥῖψαι τύμβου τάφρον ἐς κοίλην; Iph. T. 507: Χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε; Aristoph. Lys. 607: Σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι. Plato Crat. p. 384, B: Οὐδὲν ἂν ἐκώλυέ σε αὐτίκα μάλα εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν· Charm. p. 174, C: Ἡ δὲ κυβερνητικὴ κωλύσει ἐν τῇ θαλάττῃ ἀποθνήσκειν. Plut. Mor. p. 1113, F: Οὐκ οἶδα ὅπως ζῆν ἡμᾶς κεκώλυκε. Addito μὴ Eurip. Phœn. 1274: Ἄνδρ' ἄρίστω ... κωλῦσαί σε δεῖ ξὺν μητρὶ τῇ σῇ μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν· et pass. Ion. 391: Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι.] Thuc., κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, Impedio s. Obsto, quominus circumnaviget. Idem 1: Κωλύειν ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυραν ἢ ἄλλοσε, εἴ τι βουλόμεθα, πλεῖν. Dem.: Πότερον φανῆναί τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν, ἐχρῆν, ἢ μή. Pro quibus ap. Herenn., Utrum aliquem exoriri oportuit, qui ista prohiberet ac fieri non sineret, annon. Idem, Οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, Nihil obstabit s. causæ erit. quominus perituri sint. [Id. p. 1230, 22: Οὐδὲν ἂν αὐτοὺς ἐκώλυε τεθνάναι.] Plato [Apol. p. 39, E]: Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι. Et in VV. LL. [« ex Xenoph. »]: Οὕτως οὐθὲν κωλύει ἔχειν ἐνίοις, Ita quosdam se habere nihil vetat. [Οὐ κωλύει pro οὐδὲν κωλύει Aristoph. Av. 463: Λόγος, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. Steph. Byz. s. v. Βοίβη: Εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει. G. D.] Plut. De deo Socratis: Τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν; Pro τί κωλύει autem Dem. eleganter dicit τί τὸ κωλύον; Quid obstat, vetat? [Xenoph. Anab. 4, 5, 20: Σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλῦον. Dionys. A. R. 7, 58: Μηδὲν ἔστω τὸ κωλῦον γράφεσθαι τὸ προβούλευμα. Id. 11, 35. Τὸ κωλῦσαν 9, 28. Τὸ κωλῦσον 7, 50: Τί γὰρ ἂν τὸ κ. ἦν ... κἀμὲ ... ἀπολωλέναι; 51: Εἰ μὴ τὸ κ. παρ' ὑμῶν ἐγένετο. 10, 35; 11, 20.] Item cum dat. instrumenti, Bud. p. 106, ex Isæo [p. 61, 30]: Μὴ διαμαρτυρίᾳ κωλύειν, ἀλλ' εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι, Lege recta agere, judicioque legitimo experiri, non etiam judicium contestatione morari. [Cum duplici accus., altero personæ, altero rei, Soph. Phil. 1241: Ἔστιν τις ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν· et intellecto accus. personæ Xenoph. Mem. 4, 5, 4: Οὐδὲν ἧττον ἔμοιγε δοκοῦσι ταῦτα ἀναγκάζεσθαι ἢ ἐκεῖνα κωλύεσθαι. Ποίους δέ τινας δεσπότας ἡγεῖ τοὺς τὰ μὲν ἄριστα κωλύοντας, τὰ δὲ κάκιστα ἀναγκάζοντας;] Et Κωλύομαι, Impedior, Prohibeor, Vetor. Herodian. 7, [10, 13]: Προελθεῖν τε τοῦ Καπετωλίου ἐβιάζοντο, ὑπὸ δὲ πλήθους ξύλων καὶ λίθων ἐκωλύθησαν. Thuc. 2, [64]: Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇδε τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν, νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ, Et ne nunc per vos impediantur s. abrogentur, cavete. 4, [14]: Καὶ ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν, quod ipsum iisdem prope verbis dicit 2, p. 51 [c. 8. Plato Leg. 11, p. 920, D: Ἐὰν ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκήτου τις ἄκων κωλυθῇ. Dionys. A. R. 7, 22: Κεκωλύσθαι αὐτὸν οἴονται δεῖν τὰ λοιπὰ ἐξαμαρτάνοντα· 2, 3: Μεθ' ὧν οὔτε τὸ ἐπιβουλεύειν τῷ πέλας κωλύεσθαι μὴ οὐ πονηρὸν εἶναι.] Item cum infin. ap. [Eur. Ion. 391, quem supra attulimus. Plato Rep. 10, p. 621, B: Αὐτὸς τοῦ ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν· Leg. 7, p. 799, E: Ἵνα μὴ τὴν ἑπομένην τάξιν διαπεράνασθαι κωλυθῶμεν·] Philon. De mundo: Ἐπεὶ καὶ ἄκρον ἀποκοπείς τις δάκτυλον ζῆν οὐ κεκώλυται. Sic, Διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, ut Virg., Quippe vetor fatis. Et Cic., Prohibentur adire ad filios suos. Et diversa constr., Greg. Epitaph. fratr.: Ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο, Uterque utrique obstabat, quominus primas partes ferret s. prohibebat, ut Plaut., Nemo prohibet nec vetat, quin; Colum., Nihil prohibet, quominus. Et Cic., Prohibere ne fieret. Et cum dat. instrumenti ap. Thuc. [2, 37]: Ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. || Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται ap. Thuc. 1, [144], ut testatur Dionys. H. Π. τῶν τοῦ Θουκ. ἰδιωμ. [c. 7], hæc Thuc. verba, Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε, ita exponens, Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. || Inhibeo, Reprimo. Herodian. [3, 11, 6]: Καὶ πεῖσαι κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, Minuere nimiam insolentiam, i. e. moderatiorem se præbere, Bud. Ubi exponi etiam posset κολάζειν, vel κολούειν. [Hoc ipsum Herodiano ex codd. restitutum. Idem vitium ap. Eurip. Plisth. fr. 2: Κώλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον, ubi κόλουε Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 524.] || Κωλύω cum gen. vel cum præp. ἀπὸ, i. q. ἀποκωλύω, Arceo. Chrysost.: Φόβος κωλύει πονηρευμάτων. [Lucas Act. 27, 43: Ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλήματος.] Qua signif. Colum., Potione prohibere per triduum. Et Cæsar, A pugna prohibere. [Xenoph. H. Gr. 3, 2, 21: Ἐκώλυον (Λακεδαιμονίους) καὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. Polyb. 2, 52, 9: Κωλῦσαι τῆς εἰσόδου τὸν Ἀντίγονον· 2, 2, 8: Κωλύειν Ἰλλυριοὺς τῆς κατὰ θάλατταν ὠφελείας. Passiv. 6, 55, 3: Οἱ πολέμιοι τῆς ὁρμῆς ἐκωλύθησαν.] Item e Xen. [Cyrop. 1, 3, 11], κωλύω ἀπὸ σοῦ, Abs te arceo. Qua signif. Cic. dicit, A periculo remp. prohibere. Et Plaut., Prohibere a se vim. Idem Xen. Cyrop. 3, [3, 51]: Αἰδοῦς ἐμπλῆσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουσάντων, ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσαι, ut Cæsar, A contumeliis militum convitiisque prohibet. [υ ex regula longum est: correpto interdum usi sunt poetæ, ut Pind. Pyth. 4, 57: Κώλυεν μεῖναι. Κωλύει in fine senarii ap. Aristoph. Eq. 723, 972 et fr. 156.]

Κωλώτης, ὁ, Stellio: qui et ἀσκαλαβώτης [Phot. p. 196, 23.] et γαλεώτης. Dicitur εὐστόχως ἅλλεσθαι περὶ τὰς μυίας, inquit Hesych. et Suid., qui hos e Babrio jambos affert, Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης, Καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου. At Κωλωτὴ, ἡ, ap. Aristot. esse Avis dicitur, Gazæ itidem Colota. [H. A. 9, 1: Κωλωτῆ (κωλώτη Sylb.) δ' ὄνος πολέμιος, ubi masculini generis esse ex seqq. verbis apparet: Κοιμᾶται γὰρ ἐν τῇ φάτνῃ αὐτοῦ καὶ κωλύει ἐσθίειν εἰς τοὺς μυκτῆρας ἐνδυόμενος. Nomen ipsum non avis esse, sed insecti ex genere scarabæorum ab Scaligero monitum est.] Idem Suidas et τὸν Διόνυσον, Bacchum, Κολώτην dici tradit. Alioqui est nom. propr. Epicurei cujusdam, quem Epicurus ὑποχοριστικῶς vocare solebat Κολωτάραν, et Κολωτάριον. V. Plut. Πρὸς Κωλώτην [Κολώτην].

[Κωλῶτις, ἡ, Colotis, cognomen Veneris ap. Lycophr. 867: Ὃν τε Κωλῶτις τεκνοῖ· ubi Tzetz.: Ἡ Ἀφροδίτη καὶ τιμᾶται ἐν Κύπρῳ, adjecta de origine nominis (ἀπὸ τῶν κώλων) narratione eadem qua alii ad Veneris Κωλιάδος nomen explicandum utuntur: de quo diximus s. v. Κωλιάς.]

[Κωλωτοειδὴς, ὁ, ἡ. Κωλωτοειδέα excrementa stellionum aut lacertorum tunicis similia dicuntur, h. e. variegata et variis quasi guttulis respersa, ap. Hippocr. p. 1139, C, ubi κωλοτοειδέα legitur. Foes.]

Κῶμα, τὸ, Somnus profundus; Sopor altus, ut Virg.; Veternus. Hesiod. Theog. [798]: Κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει· itidemque Nicand. Al. [458] ὀλοὸν κῶμα dixit. [Ubi schol. exp. τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφοράν. Ὁ βαρὺς καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 114.] At vero Hom. μαλακὸν κῶμα vocat duobus in ll. [Il. Ξ, 359, Od. Σ, 201], ubi fortasse simplicius accipi potest pro Somno. [Sappho ap. Hermog. vol. 3, p. 315: Αἰθυσσομένων δὲ φύλλων κῶμα καταρρεῖ.] Apoll. Arg. 2, [205]: Ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. [Orph. Arg. 541: Εὕδεις... γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ, κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών. Ib. 555. Et 1101: Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος. Ὕπνου κῶμα Theocr. Epigr. 3, 6.] Volunt autem κῶμα alii dictum pro κοίμημα, alii esse a v. κῶ inusitato pro κεῖμαι, e quo esse et κώμη. [V. Etym. M. p. 550 seq., Eustath. p. 991, 54; 1056, 54.] Quidam et a κωμάζω deduxerunt. V. Etym. et Eustath. [Non hoc dixerunt grammatici illi, sed κῶμα pariter atque κῶμος et κωμάζειν ab verbo ficto κῶ derivarunt, a κῶμα autem κωμάζω. V. Eustath. p. 1843, 48.] || Κῶμα, vox est Medicis etiam usitata, et quidem qua ipse Hippocr. usus est. K., inquit Gorr., Marcor, Veternus. Est deficiens et imbecillis motus facultatis imaginatricis a frigido et humido magnam somni cupiditatem inducens. Ap. Hippocr. duplex ejus differentia legitur, auctore Galeno: unum enim somnolentum, alterum insomne statuit. Medici ἄγρυπνον κ. appellarunt hoc, phreniticis, alterum lethargicis proprium. Somnolentum dicitur, in quo æger profundo et diuturno somno premitur: insomne, in quo ægri vigiles manent, clausis tamen fere semper oculis, nisi excitentur. Tunc enim oculos attollunt, et tangentem respiciunt, libereque tum sentiunt, tum moventur; atque etiam desipiunt, quod ipsis variæ rerum imagines obversentur, quæ illorum mentes movent, et somnum abrumpunt. Verum e lecto surgere, et vigilantium opera exercere nequeunt. Variæ, inquit Galen., fuerunt interpretum Hippocratis sententiæ quid κῶμα ap. eum significaret: alii εἰς ὕπνον καταφοράν, alii Somnum ipsum, alii somnolentam κατοφοράν interpretati sunt. Galen. init. Comm. 1 εἰς τὸ Προῤῥητικὸν [ad p. 67, B], scripsit se in libro II. κώματος pluribus testimoniis demonstrasse, Hippocr. καταφοράν omnem κῶμα appellare. [Galeni libellum περὶ τοῦ παρ' Ἱπποκράτει κώματος primum edidit Charter. vol. 7, p. 191–199. Hippocratis aliosque Galeni locos v. ap. Foesium. Pollux 6, 183: Τὸ δὲ κῶμα, ἡ νόσος, ὅπερ ἐπὶ τῆς καρηβαρίας λέγουσι τῆς ῥεπούσης εἰς ὕπνον, οὐκ ἐπαινῶ.] Fuerunt qui τὸ κ. veteribus ἀπὸ τοῦ κωμάζειν dictum fuisse scripserint, quod est Crapulæ et comessationibus indulgere, sive a communi utrorumque symptomate (nam tum ebriosi, tum qui comatis altera specie laborant, magna e parte vigilant), sive quod οἱ κωμάζοντες omnium facillime in eum morbum incurrunt: siquidem ex immodico vini potu in primis contrahitur. Quam, ut verisimile est, sententiam secutus Linacer, κῶμα vertit Marcorem; marcere enim torpere significat, atque languore et inertia teneri: præsertim quum Celsus de lethargo, In hoc, inquit, marcor et inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. Erotian. [p. 196] exp. τὸν ὕπνον, καὶ οἷον κοίμημα, et κωματώδεις, τοὺς μετά τινος νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντας. || Illecebra, θέλγμα, ut schol. Pind. ap. eum [Pyth. 1, 21] exp., Ἰαίνει καρδίαν κώματι. Existimo autem hanc signif. sumptam esse e dulcedine somni: unde etiam Dulcis somnus ap. poetas, et Dulcis quies.

Κωμάζω, Comessor, Comessabundus venio, Lascivia et protervia utor, qualis est comessantium. [Hesych.: Κωμάζει, κῶμον (ἢ ὁρᾶμα addit Phot. p. 197, 4) ᾄδει, ὑβρίζει μετὰ μέθης. Μετὰ μέθης αἰσχρῶς ᾄδειν exp. schol. Greg. Naz. Stel. p. 106 ed. Eton.] Κωμάζειν παρά τινι, Arrian. [Exp. 7, 24, 8], Comessari apud aliquem. [Soph. fr. 703: Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη, ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας. Eur. Alc. 818: Οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην ὁρῶν. Plato Leg. 1, p. 637, A: Κωμάζοντί τινι μετὰ μέθης. Isæus p. 39, 23: Ἐπὶ γαμετὰς γυναῖκας οὐδεὶς ἂν κωμάζειν τολμήσειεν.] Xen. Cyrop. 7, [5, 15]: Ἐπειδὴ ἑορτὴν τοιαύτην ἐν Βαβυλῶνι ἤκουσεν εἶναι, ἐν ᾗ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Athen. 8: Κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν· 6, [p. 260, B, ex Theopompo]: Καὶ γὰρ ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, καὶ πᾶσαν ἀκολασίαν ὑπομένων. [10, p. 427, F: Μὴ μεθύσκεσθαι μηδὲ κωμάζειν.] Lucian. [Bis accus. c. 16]: Ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος· De luctu [c. 13]: Οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, ubi observa etiam pass. [med.] vocem. [Κωμάσομαι Asclepiad. Anth. Pal. 5, 64.] Bud. ait esse etiam Bacchari vinolentum, Lascivire, Temulentia proterva convitiari et obvios pulsare, atque ita accipi a Dem. p. 181 [433, 22]: Ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου κωμάζει. Sic Hesych. κωμάζει, ὑβρίζει μετὰ μέθης, addens etiam κῶμον ᾄδει. [Sensu honesto de festivitate cum epulis et cantu conjuncta ap. Pind. Ol. 9, 6: Κωμάζοντι σὺν ἑταίροις· Pyth. 4, 3: Κωμάζοντι σὺν Ἀρχεσίλᾳ· Isthm. 7, 27: Κώμαζ' ἔπειτεν ἁδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ καὶ Στρεψιάδᾳ· Nem. 9, 1· Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε, Μοῖσαι, τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν. Ἑορτὰν κωμάσαις Nem. 11, 36. Similiter Eur. Herc. F. 180: Τὸν καλλίνικον (κῶμον intelligit Wakef.) μετὰ θεῶν ἐκώμασε. Forma media Pind. Pyth. 9, 156: Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἑσλόν. Cum accus. Celebro hymno s. encomio. Nem. 2, 38: Τὸν, ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ· 10, 64: Ἀθηναίων νιν ὁμφαὶ κώμασαν· Isthm. 4, 124: Σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν κωμάζομαι.] || Ap. Hesiodum autem κώμαζον, quod est pro ἐκώμαζον, quidam interpr. simpliciter Tripudiabant, Sc. [281]: Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ. [Theognis 885: Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχον πόλιν ὄφρα μετ' ἄλλων κωμάζοιμι· 1065: Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.] Sic autem ap. Lucian. De salt. Κωμάσατε βέλτιον exp. ἄμεινον ὀρχήσασθε. Itidem vero κῶμος pro ὄρχησις, ut infra dicetur. [Athen. 8, p. 362, A: Εἰπόντος ὅτι βαλλίζουσιν... δέον εἰρηκέναι κωμάζουσιν ἢ χορεύουσιν.] || Κωμάζω pro Comessabundus venio, Comessabundus incesso (ut Liv., Temulento agmine comessabundus incessit), Venio cum lascivia et protervia, qualis est comessantium: cum præpp. ἐπὶ, πρὸς, παρά. Lucian. [D. mar. 1, 4]: Ἠκούσαμεν αὐτοῦ (τοῦ Πολυφήμου) ᾄδοντος ὁπότε ἐκώμασε πρῴην ἐπί σε. Athen. 8, [p. 348, C]: Ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν. [10, p. 435, D: Ἐκώμαζεν ὡς τοὺς πρέσβεις.] Plut. [V. Anton. c. 26]: Καί τις λόγος ἐχώρει διὰ πάντων, ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον. [Frequentius de amatoribus dicitur puellas adeuntibus vel carmina ante fores puellarum decantantibus, Alcæus ap. Hephæst. p. 30: Δέξαι με κωμάζοντα. Athen. 13, p. 574, E: Ἐπὶ τὰς τῶν ἑταιρίδων θύρας ἐκώμαζεν· 585, A: Ἐπὶ τὴν θυγατέρα πτωχῶν ἐραστῶν κωμαζόντων. Theocr. 3, 1: Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ubi schol.: Τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τὰν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Philostr. p.

785 : Κωμάσαντος ἐπὶ τὴν Σεμέλην τοῦ Διός. V. Welcker. ap. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 205.] || Sed in VV. LL. affertur etiam pro Accedo simpliciter ex Epigr. [Anth. Plan. 4, 102 : Ἐκ πυρὸς] ἐκώμασας εἰς Ὄλυμπον, de Hercule. [Suidas s. Κώμη : Καὶ ἐκώμασεν ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. (Philipp. Thessal. Anth. Pal. 7, 186 :) Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν. Καὶ παροιμία, Ὑς ἐκώμασεν ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων. V. Diogenian. 8, 60.] Item e Nonno [Joann. c. 18, 131] : Εἰς δόμον αὐχήεντος ἐκώμασεν ἡγεμονῆος. [Idem Dionys. 5, 557 : Μετὰ προτέρους ὑμεναίους εἰς θαλάμους Ἀθάμαντος ἐκώμασε παρθένος Ἰώ. Tryphiod. 314 : Ἄτη ἐς πόλιν αὐτοκέλευθος ἐκώμασεν, ubi v. Wernick.] Et ex Hermog., Κωμάσας ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον. Videtur tamen aliquid amplius his in ll. significare. [Significat Irruere. Seqq. ex Indice.] Κωμάσδω, Dor. pro κωμάζω, Theocr. 3. Κωμαδεῖν [Doricum Κωμάδδειν recte restituit Valck. Epist. ad Rœver. p. 77], Hesychio ὀρχεῖσθαι : alioqui est ὀρχήσεσθαι, fut. 2 vel aor. 2 a κωμάζω. [Κωμάζω et Κῶμος ab verbo etymologiæ caussa ficto κῶ, i. e. κεῖμαι, derivarunt grammatici, ita ut κωμάζειν proprie significaret τὸ ἐπὶ τὸ κοιμᾶσθαι βαδίζειν. V. Etym. M. p. 550 seq., Eustath. p. 1749, 26; 1843, 48.]

Κωμαίνω, Dormito, Dormiturio, νυστάζω, Hesych. [Hippocr. p. 468, 52.] Ap. Eund. κωμαίνεσθαι, κείρασθαι, quod suspectum est [et ne literarum quidem ordini aptum. Ex κομμοῦσθαι vel simili verbo depravatum esse conjecerunt critici.]

[Κωμαῖος, αία, αῖον, Paganus, Pagum incolens. Steph. Byz. s. v. Κώμη.]

Κωμακὸν, τὸ, Aromaticum quiddam, inquit Hesych. Meminit ejus Theophr. H. Pl. 9, 7, fructum esse dicens unguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui Caryophyllon esse velint. Sed notandum, ap. hunc proparoxytonως, ap. illum oxytonως scriptum esse.

[Κωμάκτωρ, ὁ, Coactor, Argentarius, Gl.]

[Κωμανός. V. Κομανός.]

Κώμαξ, ὁ, Petulans, Nugator, φλύαρος. Eustath. [p. 1749, 28, ubi a κῶ derivat et cum κῶμος et κωμάζειν componit. Sed vereor ne Eustathium vitiosa deceperit scriptura κώμαξ pro βώμαξ. G. Dindorf.]

[Κωμάομαι. Hesych. : Κωμᾶται (?), μαγεύει.]

[Κωμάριον, τὸ, Parvus pagus, Agellus. Hesych. et Cyrillus s. v. Ἀγρίδιον.]

[Κωμάρχης. V. Κώμαρχος.]

[Κωμαρχίδης, ὁ, Comarchides, n. viri ap. Aristoph. Pac. 1142.]

[Κωμάρχιος, ὁ, modi musici nomen ap. Plut. De mus. p. 1132, D. V. HSt. s. v. Ἀπόθετος.]

Κώμαρχος, vel Κωμάρχης, ὁ, Pagi præfectus. Legitur autem hoc posterius ap. Xen. [Anab. 4, 5, 10, 24. Dionys. A. R. 4, 14. Utrumque ap. Polluc. 9, 11.]

[Κώμαρχος, ὁ, Comarchus, n. viri, ut videtur, scriptum in fictili *Catal. del princ. di Canino* p. 113, n. 1386. Hase.]

[Κωμὰς, ἡ, mysticum nomen Hecates. Psellus Introd. in Dogm. Chald. p. 110.]

[Κωμασία, ἡ, Pompa sacra apud Ægyptios. Clem. Al. Strom. 5, p. 671 : Ἐν ταῖς καλουμέναις παρ' αὐτοῖς κωμασίαις, τῶν θεῶν χρυσᾶ ἀγάλματα, δύο μὲν κύνας, ἕνα δὲ ἱέρακα, καὶ ἶβιν μίαν περιφέρουσι. (Pap. græc. Taurin. part. 1, p. 42, 21 : Προάγοντας τῆς κωμασίας· ad quem i. conf. Peyron. p. 170 et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* ed. 1830, § 233, 3. Hase.) In inscr. Rosett. l. 42 vocantur ἐξόδειαι τῶν ναῶν, atque ædicula Ptolemæi Epiphanis ἀποθεωθέντος ib. 43 dicitur ἐξοδεύειν. Dii ipsi, quorum imagines circumferebantur, dicuntur κωμάζειν. Diodor. 3, 5 : Ὃν ἂν ὁ θεὸς κωμάζων κατά τινα συνήθειαν περιφερόμενος λάβῃ. Iamblich. De myst. 3, 31, p. 103, 25 : Θεὸν ἄλλον ἀνθ' ἑτέρου ἐπικωμάζειν. Quo alludit Plutarch. Anton. c. 26, de Cleopatra dicens : Κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ, κεκοσμημένη γραφικῶς, ὥσπερ Ἀφροδίτη... καί τις λόγος ἐχώρει διὰ πάντων, ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον. Sacerdotes autem, qui simulacra deorum circumferebant, vocabantur κωμασταὶ, et secundi ordinis erant. Synesius p. 73, A : Παρ' Αἰγυπτίοις τὰ προφητικὰ γένη... τοῖς μὲν ῥάμφεσι τῶν ἱεράκων καὶ τῶν ἴβεων, ὃ τοῖς προτεμενίσμασιν ἐγκολάπτουσι, καταμωκῶνται τοῦ δήμου· αὐτοὶ δὲ καταδύντες εἰς τοὺς ἱεροὺς χηραμοὺς, ἅττ' ἂν ἀπεργάσωνται, περιστέλλουσι. Καὶ ἔστιν αὐτοῖς κωμαστήρια, τὰ κιβώτια κρύπτοντα, φασὶ, ταύτας τὰς σφαίρας, ἃς ὁ δῆμος, ἐὰν ἴδῃ, χαλεπανεῖ. Idem p. 94, D, de ritu creandi regis Ægyptii exponens : Οἱ τὸ κῦρος ἔχοντες τῆς αἱρέσεως, ἐπειδὰν ἐπιθειάσηται βασιλεὺς, καὶ οἷς τοῦτο τὸ ἔργον, ἅπαν κινήσωσι κωμαστήριον, ... στρατιῶται μὲν χεῖρας αἴρουσι· κωμασταὶ δὲ καὶ ζάκοροι καὶ προφῆται ψηφοφοροῦσι· πλῆθος ἔλαττον τοῦτο, δύναται δὲ παραπολὺ πλεῖστον. Προφητικὴ μὲν γὰρ ψῆφος ἑκατὸν χεῖρές εἰσι· κωμαστικὴ δὲ, εἴκοσι, καὶ ὁ ζάκορος δέκα δύναται χεῖρας· quo in utroque l. Wessel. ad Diodor. l. l. reponi jubet πωμαστήρια et πωμαστήριον, utique rectius, quam Jablonskius Opusc. vol. 1, p. 119, qui, Petavium in altero l. secutus, per κωμαστήριον intelligit Collegium comastarum. In notis ad priorem l., p. 31, Petav. κωμαστήρια putat esse vel sacrum adytum, in quo ritus a comastis et cerimoniæ perficerentur, vel ea ipsa sacra, quæ in eo religiose haberentur. Quæ interpretatio non magis placet, quam quod κωμαστὰς comparat cum Romanorum Epulonibus. Immo κωμασταὶ apud Ægyptios iidem fere fuere, qui παστοφόροι, sed κωμασταὶ vocati, quia per plateas et vicos circumiverunt, παστοφόροι vero, quatenus cistas illas, παστοὺς, operculis (πωμαστηρίοις) occlusas, et in iis simulacra deorum, circumtulerunt. Quare nec ἱεραφόρους ap. Plut. De Is. et Os. c. 3, nec κιστοφόρους admodum diversos putaverim, de quibus separatim scripsit Alexander Xaver. Panelius, Lugd. 1734, 4° : cujus generis sacerdotem sic describit Appuleius Metam. 11, p. 271, 2 Elm.: *Quendam de sacratis, linteis intectum, qui thyrsos et hederas et tacenda quædam gerens*, nempe in cista mystica. Idem p. 262, 18 : *Ferebatur ab alio cista secretorum capax, penitus celans operta magnificæ religionis*. Omnino præter Galeum ad Iamblich. l. l. p. 252 sq. v. Villoison. *Troisième lettre sur l'Inscr. Gr. de Rosette*, p. 326-329, et quos laudat p. 353-359.... Non vero prætermittenda putavi hæc verba Josephi in Hypomnest. c. 144, p. 330 Fabr. : Ἐν Αἰγύπτῳ τὸ βονὶ, ὄργανόν τι τρίγωνον ἐναρμόνιον, ᾧ χρῶνται οἱ ἱεροψάλται ἐν τοῖς κώμοις, πλεκτριζόμενοι. Saltem hinc magis, quam, quod Villoisonus voluit, e Clementis Alex. Pæd. 2, 4, demonstrari possit, etiam κώμους pro κωμασίαις, quales descripsimus, dictos fuisse. Sturz. De dial. Mac. Schol. Pind. Nem. 2, 37 : Κωμάσατε καὶ μετὰ κωμασίας ὑμνήσατε. Boiss.]

[Κωμάσιος, ὁ, Comasius, n. viri in Nili Epist. p. 153.]

Κωμαστὴς, ὁ, Comessator, Comessabundus. [Pollux 9, 11. Phot. p. 197, 5 s. Hesych. : K., ὁ τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ἀσελγοῦς (ἀσελγοῦς om. Hesych.). Idem Hesych. : Κωμαστοῦ, τοῦ κωμάζοντος, τερπομένου μετ' ᾠδῆς.] Plut. [Mor. p. 189, C] : Κωμαστῶν δέ τινων περιτυχόντων αὐτοῦ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ πραξάντων ἀσελγῆ. Utuntur autem etiam Plato [Symp. p. 212, C] et Xen. [Cyrop. 7, 5, 26. Ἀμαρυλλὶς ἢ κωμαστὴς inscriptum Theocriti carmen tertium, Κωμασταὶ Epicharmi, Phrynichi, Amipsiæ, Eubulidis et Philippi comœdiæ.] Ap. Aristoph. [Nub. 606] : Κωμαστὴς Διόνυσος· cui opp. Greg. Naz. σωφρονιστήν. [Basil. t. 1, p. 337, B. Id. ib. p. 581, B : Πυθαγόραν κωμασταῖς περιτυχόντα μεθύουσι. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 474, 8 ed. Gaisf. : Ἃ δὲ Ἀλκιβιάδῃ καὶ Ἀριστοφάνει καὶ τοῖς ἄλλοις ἥρμοττε κ. Hase.]

Κωμαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad comessationem pertinens s. Ad comessatores : et q. d. Comessatorius, i. e. Qualis est comessantium : κωμαστικὴ ὄρχησις ap. Polluc. [4, 99]; ἑορτὴ ap. Eust. in Κῶμος. [Ælian. N. A. 9, 13, ᾠδή. Synes. p. 95, A, ψῆφος. Jacobs. Philo vol. 1, p. 372, 2 : Παροίνιον καὶ κ. μέλος. Clem. Al. Pædag. 2, 8, 70 : Τῶν στεφάνων ἡ χρῆσις κ. et ib. Χαίτην κ. Id. ib. 72 : Κωμαστικῆς ἀγερωχίας σύμβολον ὁ στέφανος. Hase.]

Κωμαστικῶς, Comessabunde, Comessantium modo : ut Liv., Modo comessantium aliquid agere. [Ælian. V. H. 13, 1 extr. : Ἐπήει δὲ ὁ δεύτερος οὐκ ἔτι κωμαστικῶς, ἀλλ' ἤδη πολεμικῶς. Κωμαστικῶς lectio vitiosa ap. schol. Aristoph. Pl. 1064, cui κομμωτικῶς ex codd. restitutum.]

[Κωμάστωρ, ορος, ὁ, i. q. κωμαστής. Manetho 4, 493 : Ἡδυπότας, θιάσων κωμάστορας.]

[Κωματίζω, Sopore opprimo. Κεκωματισμένη, Hippocr. p. 1213, A. Antyll. p. 311 ed. Matth. : Τοὺς κωματιζομένους (κομματιζομένους codex) ἐπεγερθῆναι.]

[Κωματοδότειρα, ἡ, Quæ somnum dat. Planudes Ovid. Met. 11, 586. Boiss.]

Κωματώδης, ὁ, ἡ, Quem tenet s. opprimit marcor, κῶμα dictus. V. Κῶμα. [Hippocr. p. 67; 147, C; 1083, B; 1085, E; 1086, E, al. V. Foes. OEcon. p. 223. G. D. Galen. vol. 19, p. 512, ℌ. Id. ib. p. 489, 11, de senectute : Νωθρὰ ἡλικία αὐτὴ καὶ ληθαργικὴ καὶ κ. Moschion De mul. pass. p. 77, 6 : Ἐν τῷ κωματώδει νοσήματι. Pallad. Vita Chrys. p. 158, A : K. φωνή. Hase.]

[Κώμαυλος, ὁ, ἡ, Pagi incola, Rusticus. [Anon. Anth. Pal. 6, 169.]

[Κώμβρεια, ἡ, Combrea, urbs regionis Crossææ. Herodot. 7, 123. Codex unus Κωμβρία.]

Κώμη, ἡ, Pagus, Vicus. [Hesiod. Sc. 18 : Καταφλέξαι πυρὶ κώμας ἀνδρῶν ἡρώων. Pherecr. ap. Athen. 6, p. 263, B : Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας. Plato Leg. 1, p. 627, A : Οἰκίαν τε καὶ κώμην καὶ πόλιν· 5, p. 746, D : Φρατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας· Rep. 5, p. 475, D : Οὔτε τῶν κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας.] Thuc. 3, [94] : Οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, ubi ἀτειχίστους non addi ad differentiam quasi sint aliæ τετειχισμέναι, apparet ex hoc Ejusd. l., l. 1, [5] : Καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, ubi κατὰ κώμας reddi potest et per adverbium, sc. Pagatim. [Ib. 10 : Οὔτε ξυνοικισθείσης πόλεως οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης, κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκισθείσης· quo l. utitur Phot. p. 197, 13.] Aristot. Poet. [c. 3] : Καὶ τῆς τραγῳδίας (ἀντιποιοῦνται) ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον· οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τοὺς περιοικίδας καλεῖν φασιν. Redditur etiam Villa, et a vet. Interpr. N. T. Castellum plerisque in ll. [V. et N. T. exx. plurima v. ap. Tromm. et Schleusn., in quibus omnibus κώμη nihil aliud quam Pagum s. vicum significat, nisi quod interdum de vicis dicitur ad oppidorum magnitudinem prope accedentibus; qui nomine ex utraque voce composito κωμοπόλεις vocari solent. Phot. p. 197, 2 : Κῶμαι· αἱ βραχεῖαι πόλεις.] || Vicus, in urbe : de qua signif. dicam in Κωμήτης. || Κώμη a κῶ, Cubo : quod constet e domibus, in quibus cubant animalia et homines quoque, quasi eorum κοιμητήρια. V. Eust. [p. 991, 60; 1749, 27] et Etym. [M. p. 550 extr. Steph. Byz. : Κώμη· ἐν ταῖς μακραῖς ὁδοῖς μέσα χωρία ἔκτισαν πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγιγνομένης· ὅθεν καὶ ἐπικέκληται, ὡς Φιλόξενος. Similiter Suidas, qui addit ἢ χώμη, οἷον ἀνάχωμά τι, κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἐδάφους. Inepte.]

Κωμηδόν, Pagatim, Vicatim. [Strabo 3, p. 151 : Τὰ πολλὰ γὰρ κ. ζῶσιν. Diodor. 5, 6 : Σικανοὶ τὸ παλαιὸν κ. ᾤκουν. Dionys. A. R. 1, 9. Suidas : K., πᾶσα πόλις. Σὺν πάσῃ τῇ πόλει Zonar. p. 1280. G. D. Philo vol. 2, p. 457, 12 : K. οἰκοῦσι, τὰς πόλεις ἐκτρεπόμενοι· quæ inde sumsit Euseb. Præp. ev. p. 381, C. Clem. Alex. Protrept. 2, 39 : K. καὶ κατὰ πόλεις. Ptolem. Geogr. 3, 2 : Κατέχει δὲ τὴν νῆσον (Corsicam) ἔθνη κ. οἰκοῦντα. Hase.]

Κωμήτης, ὁ, Paganus, Pagum incolens. Item κωμῆται, Ejusdem pagi incolæ. [Plato Leg. 12, p. 956, C : Κωμῆταί τε καὶ φυλέται· 6, p. 763, A : Ἐκ τῶν ἄλλων γεωργῶν τε καὶ κωμητῶν. Κωμήταις καὶ γείτοσιν ib. p. 762, A. Xenoph. Anab. 4, 5, 24 : Τοὺς κωμήτας καὶ τὸν κωμάρχην. G. D. Οἱ κωμῆται in inscr. Auranitidos, de qua Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 613. Joseph. Ant. Jud. 6, 1, 4. Lucian. Luc. c. 26; c. 41; c. 38 : Νεανίσκον τῶν κωμητῶν. Long. Past. ed. Seiler. p. 9, 13; 31, 28; 32, 14; 82, 25; 31, 10 : Κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμήταις. Nicet. Paphl. Laud. Eustath. p. 69, 4 : Τούτους εἰς τίρωνας οἱ κ. προεβάλοντο, ubi mire Combef., Comitum suffragio. Inscr. Ægypt. : Ἀϋτῇ τῇ τῶν κωμιτῶν· cui recte restituit κωμητῶν Letronn. *Statue vocale de Memn.* p. 144, 3. Hase. Sensu latiori Eur. Alc. 479 : Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονός, Incolæ.] || Κωμῆται in urbe, Ejusdem vici incolæ, s. Ejusdem viciniæ, Vicini [Aristoph. Nub. 965 : Βαδίζειν ἐς χιθαριστοῦ τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους. Callimach. : Τοῦτο γὰρ αὐτὴν κωμῆται κάλεον περιαγέες· quod Suidas per γείτονες exp. : κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Ion ap. Pollux. 9, 36 : Ἀλλ' ὦ θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί· quod per γείτονες exp. Pollux] : nam κώμη, sicut et Lat. Vicus, dicitur interdum in urbe de vicinia : de qua signif. lege [Phot. p. 197, 6 et] Suid. Hoc exp. modo ap. Aristot. Polit. 1, 1 c. fin., et init. cap. 2. [Isocr. p. 149, A : Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους. Lex. rhet. p. 274, 30 : Κῶμαι, τὰ μέρη τῆς πόλεως, ἢ τὰς ἀκροπόλεις.]

Κωμητικὸς, ὁ, Paganus, Vicanus, Qui est in pago, e pago, Ad pagum pertinens : κ. ἐκκλησίαι, Synes. [p. 171, B. Κωμητικὰ τείχη idem p. 300, B.] Idem vero et κωμήτιδας ead. signif. appellavit. [Κωμητικοί, Vicani; Κωμητικά, Paganalia, Gl.]

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, Pagana, Vicana. [Steph. Byz. s. Κώμη, Pollux 9, 11.] Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι eædem, quæ et κωμητικαὶ, ut dictum fuit in Κωμητικός. [Synes. Epist. p. 210, C : Γῆρας δ' αὐτὸν εἰς τὰς κωμήτιδας ἐπανήγαγεν. Hase.] || Vicina, sicut κωμήτης, Vicinus. [Aristoph. Lys. 5 : Ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις. Idem fr. 265 : Ἐν κωμήτισιν καπήλοις τε.]

[Κωμήτωρ, ορος, ὁ, i. q. κωμήτης. Steph. Byz. s. Κώμη.]

[Κωμιάδης, ὁ, Comiades, n. viri Acharnensis in inscr. navali p. 387, 45 ed. Bœckh.]

[Κωμίας, ὁ, Comias, archon eponymus ol. 55, 1, ap. Plut. V. Sol. c. 32. || N. viri ap. Aristoph. Vesp. 230.]

Κωμικεύομαι, pro Comice loquor, e Luciano. [Scriptor Philopatr. c. 22 : Ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος. Etym. M. p. 92, 27 : Ὁ Ἀριστοφάνης κωμικεύομενος λέγει ὅτι κτλ. G. D. Phot. Epist. p. 68, 16. Id. ib. p. 206, 6 : Τὸν καλῶς αὐτὸν κωμικευσάμενον. Hase.]

[Κωμικὴ, Ἀττικὴ, gl. obscura Hesychii.]

Κωμικὸς, ἡ, ὸν, Comicus, Ad comœdiam s. Ad comœdiæ scriptorem pertinens, E comœdia petitus [Hujus adjectivi vix ulla apud veteres scriptores Atticos exempla exstare videntur, qui κωμῳδικὸς potius dixerunt. Alexis ap. Athen. 13, p. 568, B : Στηθί' ἔστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί· ubi de histrionibus dictum est, ut ap. Æschin. C. Timarch. p. 22, 26 : Κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολλυτῷ καὶ Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι. G. D.] : ut κωμικὴ σκηνὴ, ὑποθέσεις, χάρις, Athen. [Κωμικὸν δρᾶμα Pollux 9, 11. K. χορὸς 4, 107, 108, 109. Κωμικὰ ἄσματα, πρόσωπα, ὑποδήματα ib. 111, 115, 143, 148, 150. Κωμικὴ χάρις Lucian. Mus. enc. c. 11.] Item κ. ἀγρυπνία, Plut., qui dixit etiam κωμικοῖς καὶ ἱλαρωτέροις πράγμασιν· quod omnino convenit cum hoc Luciani l. [De calumn. c. 24] : Ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ. [Plut. V. Anton. c. 29.] Et κ. δορυφόρημα ap. eund. Lucian. [De hist. conscr. c. 4], quod proverbialiter dici annotat Erasm. in Prov. Doryphorematis ritu. [Τὸν κωμικὸν Χάρητα πρεσβύτην Asclepiad. Anth. Pal. 6, 308.] Compar. Κωμικώτερος. Demetr. Phal. [De eloc. § 28] : Αἱ δὲ (χάριτες) εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. || Comicus poeta, Comœdiæ scriptor. [Polyb. in Exc. Vales. 12, 13, 3 : Κωμικόν τινα μάρτυρα· qui infra § 7 Ἀρχέδικος ὁ κωμῳδιογράφος dicitur.] Plut. De discern. adul. [p. 68, B] : Ἐπεὶ καὶ τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θέατρον αὐστηρὰ καὶ πολιτικὰ πεποίηται. [Id. p. 62, E; 105, E; 110, E, V. Demosth. c. 9, al.] Sic et Athen. passim [velut 14, p. 644, A; 652, A. Ὁ κωμικὸς a grammaticis κατ' ἐξοχὴν vocatur Aristophanes, interdum Eupolis quoque et Menander, raro alii, velut Philemon ap. schol. Hom. Od. M, 89. Κωμικὴ λέξις, Liber in quo Comicorum vocabula collecta et explicata fuerunt, quem Palamedi tribuit Etym. M. p. 145, 44, sine auctoris nomine citatur ab schol. Ar. Pl. 313, ubi v. Hemst., et Pac. 959.] Existimo tamen alteram signif. nominis hujus κωμικὸς, sc. pro Ad comicum s. Ad comœdiam pertinens etc., præcedere, usumque obtinuisse, ut brevitatis gratia diceretur κωμικὸς pro κωμῳδικός : quam meam conjecturam confirmare videtur syncope in κωμωποιητής : hoc enim, sicut et κωμῳδοποιητής, dici testatur Pollux [9, 11 Nihili est istud κωμωποιητὴς, quam præcedentis voc. κωμῳδοποιητὴς dittographiam esse recte censuit Jungermannus.]

[Κωμικῶς, Comice. Schol. Aristoph. Ach. 253, 258, Etym. M. p. 365, 27. G. D. Philo vol. 1, p. 473, 26 : Ἀψευδῶς μᾶλλον ἢ κ. εἰρῆσθαι. Diog. L. 5, 88 : Τούτων τὰ μὲν κ. πέπλακε, τὰ δὲ τραγικῶς. Hase.]

Κώμιον, ὁ, q. d. Pagulus, Viculus, i. e. Parvus pagus. [Strabo 10, p. 485.] Plut. [Mor. p. 773, B.] Scribi autem κώμιον proparoxytone testatur et Eust. [p. 268, 8. Diminutivum nescio unde acceptum, κωμίσιον, recepit Schneider., fort. pro Κωμίδιον, quod ap. Zonar. Lex. p. 1277 pro κωμύδριον præbet codex unus.]

[Κωμισηνὴ, ἡ, Comisene, regio Parthica. Strabo 11, p. 514 (ubi var. lect. Κωμεισηνὴ et Καμβυσηνὴ), 528. Κομισηνὴ ap. Isidor. p. 2 ed. Huds.]

[Κωμμωνία, κοροκοσμία, Hesych. Malim Κόμμωσις, κοροκόσμια. Albert.]

[Κωμογραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba pagi. Joseph. A. J. 16, 7, 3. Schneid. Peyron. Pap. græc. Taur. part. 1, p. 30, 7 et p. 110 sqq., ubi hos magistratus principem suo in pago tenuisse locum existimat. Inscr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1822, p. 672, 31. Id. ib. 1821, p. 180 : Τοῖς ἐν αὐτῇ (Busiri) καταγινομένοις τοπογραμματεῦσι καὶ κωμ. Conf. Letronn. ib. 1821, p. 663; 1828, p. 106, et *Rech. pour serv. à l'hist. de l'Ég.* p. 398. Hase. Inscr. Ægyptia in Diario class. Londin. vol. 32, p. 360 : Βασιλικοὶ γραμματεῖς καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμματεῖς.]

[Κωμοδρομέω, Per pagos curro. Inter derivata a κώμη memorat Pollux 9, 11. Jo. Malal. p. 453, 16 : Ἀνεφάνη τις ἐκ τῆς Ἰταλῶν χώρας κωμοδρομῶν.]

[Κωμοδρόμος, ὁ, Qui per pagos cursitat, Circulator. Mich. Glycas Annal. p. 270, A : Ἄνθρωπος ἦλθεν ἀπὸ δύσεως κ. Constantin. De admin. imp. c. 50, p. 182. Theophanis aliorumque exx. v. ap. Ducang.]

[Κωμοπλὴξ, ὁ, ἡ, Comessatione percussus, Ebrius, inter oxytona in ηξ ap. Arcad. p. 19, 6, cum simili μεθυπλήξ.]

Κωμόπολις, εως, ἡ, Pagus ad oppidi s. civitatis magnitudinem accedens. Bud. ap. Strab. [12, p. 537, 557, 568] exp. Pagus instar oppidi. Ap. Marcum 1, 38, κωμοπόλεις dici putantur Quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam urbes, quum mœnibus careant; redditurque ibi a quibusdam Oppidula, a nonnullis Oppidula rusticana, Pagi oppidorum æmuli. Sunt et quibus interpretari Municipia placeat. Tale est quod vocamus *Un bourg, Une bourgade,* vel potius *Un gros bourg, Une grosse bourgade.* [Valde usitatum medii ævi scriptoribus voc., ut Annæ Comn. p. 6, A; 188, B; 328, C; 465, D. Alia exx. v. ap. Ducang.]

Κῶμος, ὁ, Compotatio convivalis, e qua aliquis tandem incidit in κῶμα, Somnum profundum. Nihil enim aptius ad expos. hujus vocis excerpi posse existimo e multis multorum gramm. verbis. In primis autem VV. LL. exp. Festivitas in convivio, dicitque Bud. ita sumi a Xen. Cyrop. 7, [5, 25] : Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Sed, ut cetera omittam, Hilaritas ibi dicere malim quam Festivitas. Quidam et Convivium luxuriosum interpr. Nonnulli Convivium lascivum. Sed ego nullam commodiorem extare ap. Latinos vocem existimo exponendæ huic Græcæ, quam Comessatio, atque adeo hanc e Græca originem habere, non a Comedo, nec a κῶμαι, ut tradit Festus, e Græca inquam voce, sive κῶμος, sive potius κωμάσαι, quod est a κῶμος, ad faciliorem formationem. Sic tamen ut Comessari primum inde dictum esse intelligam, a quo deinde sit verbale Comessatio. Fateor interim aliquid amplius videri significari voce κῶμος quam voce Comessatio : quum κῶμος Omne amatoriæ lasciviæ ac proterviæ genus comprehendat : aliquando vero generalius dicatur de illis, qui amatoria quadam lascivia proterviaque ac nequitia utuntur, aut brevius, de hominibus amatorie lascivientibus, seu caleant Baccho, quæ propria est signif., seu minus. [Hom. H. in Merc. 481 : Ἐς δαῖτα θάλειαν καὶ γοερὸν ἱμερόεντα καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον. Herodot. 1, 121 : Πίνειν καὶ κώμῳ χρέεσθαι ἐς ἀλλήλους. Eur. Cycl. 444 : Ἐπὶ κῶμον ἕρπειν πρὸς κασιγνήτους θέλει Κύκλωπας ἡσθεὶς τῷδε Βακχίου ποτῷ. Ib. 497 : Ὃς εὐιάζει βοτρύων φίλαισι πηγαῖς ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς· 534 : Πυγμὰς δ κῶμος λοίδορόν τ' ἔριν φιλεῖ. Plato Theæt. p. 173, D : Δεῖπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι· Rep. 9, p. 573, D : Ἑορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι. Isæus p. 39, 21 : Μάχας καὶ κώμους καὶ ἀσέλγειαν πολλὴν γίγνεσθαι περὶ αὐτῆς.] Herodian. 3, [12, 23] : Τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται; Plut. [Mor. p. 596, D] : Μεθύοντας ἀπομιμούμενοι κώμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν· Alex. [c. 67] : Κώμῳ χρώμενος διὰ τῆς Καρμανίας. Idem plurali numero usus est in Pol. præc. [p. 800, B, de Themistocle] : Ἀπέστησε τῶν πότων καὶ τῶν κώμων ἑαυτόν. Ut autem hic Plut. πότους et κώμους copulavit, ita Paul Ad Rom. 13, [13] κώμους et μέθας. A Suida autem κ. hoc ipso nomine μέθη exp. Ceterum solitos in his κώμοις gestare coronas, interdum et faces, nonnunquam vero et αὐλητρίδας ac ὀρχηστρίδας secum ducere, patebit ex iis, quos subjungam, ll. Aristoph. Pl. [1040] : ΓΡ. Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. ΧΡ. Φαίνεται· Στέφανόν γε τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται. Xen. Symp. [2, 1] : Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακούσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. [Phot. p. 197, 17 : Κῶμοι, ᾠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης. Κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως.] || Interdum est Comessantium agmen, Comessabundorum hominum agmen, aut brevius etiam, Comessabundum agmen. [De agmine Furiarum sanguine humano inebriatarum Æsch. Ag. 1189 : Καὶ μὴν πεπωκὼς ... βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει δύσπεμπτος ἔξω ξυγγόνων Ἐρινύων.] Bud. autem ap. Athen. vertit Cœtum et comitatum Bacchicum, sic accipi dicens et a Demosth. [p. 517 extr. : Τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ κῶμος. Κῶμος Εὐίου θεοῦ Eurip. Bacch. 1157. Διονύσου κῶμοι id. Palam. fr. 5. Bacchus ἀγέτης κώμων in H. Orph. 51, 7. « Translate κῶμος de quovis cœtu et comitatu adhibetur, ut de Hyacinthi pompa nocturna ap. Eurip. Hel. 1485, de Hippolyti sociis venatricem deam celebrantibus, Hippol. 55, de virginibus quas Polyxena ad tumulum matris ductura est, Troad. 1184. Aliquando ironice et respectu habito ad ludicrum comum, ut Phœn. 797 de Marte : Σὺν ὁπλοφόροις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις· Suppl. 390 : Στεῖχ'· ἦν δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι, κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. Κῶμος ἐπιτύμβιος ap. Nonn. Dion. 19 179 : Σοὶ, Στάφυλε, ζώοντι καὶ οὐ πνείοντι χορεύω, κῶμον ἀνακρούων ἐπιτύμβιον. » Welcker. ad Philostr. Imag. p. 203.] Sed et pro Impetu, qualis est comessabundi agminis, ex Eur. affertur. [Fort. ex Ion. 1197 : Κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς ἐσπίπτει δόμοις κῶμος πελειῶν.] || Lascivia et protervia, qualis est comessabundorum, et magis etiam proprie amatorum juvenum comessabundorum : de qua signif. dictum est et supra. || Festum, quod magna cum hilaritate peragitur tanquam a comessabundis. Dionys. P. p. 93 edit. patris mei [v. 578] : Οὐδ' οὕτω σὺν παισὶ μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ, Eust. ἑορτὴν κωμαστικήν. Ut autem hic a Dionys. vocatur ἑορτὴ κωμαστικὴ, sic Nonn. [Jo. 7, c. 11] κῶμον ἑορτῆς appellavit Hilaritatem festi. Ceterum Diod. S. quoque [17, 72] dixit ἄγειν κῶμον ἐπινίκιον Διονύσῳ, ita scribens, ubi de incendio Persepoleos loquitur : Πάντες ἀνεπήδησαν ἐκ τοῦ πότου, καὶ τὸν ἐπινίκιον κῶμον ἄγειν τῷ Διονύσῳ παρήγγειλαν ... καὶ γυναικῶν μουσουργῶν εἰς τὸν πότον παρειλημμένων, μετ' ᾠδῆς καὶ αὐλῶν προῆγεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸν κῶμον. [Pind. Ol. 4, 15 : Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ... Οὐλυμπιονίκαν δέκευ Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον· Pyth. 5, 28 : Δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων. De carminibus quibus victores celebrantur Pyth. 8, 29 : Δωριεῖ κώμῳ· 99 : Κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ Δίκα παρέστακε· Nem. 3, 8 : Μελιγαρύων τέκτονες κώμων νεανίαι. De hymnis in deorum honorem cantandis, Aristoph. Thesm. 104 : Τίνι δὲ δαιμόνων ὁ κῶμος; 988 : Ἐγὼ δὲ κώμοις σὲ φιλοχόροισι μέλψω, Βρόμιε. Lucian. Tragodop. 33 : Πρὸς μέλος κεραύλου Φρυγίου κατ' ὄρεα Τμώλου κῶμον βοῶσι Λυδοί. De hymno nuptiali Eurip. Phaeth. 1, 44 : Κῶμον ὑμεναίων δεσποσύνων ... ὑμνεῖν.] || Tibia comessationibus adhiberi solita ad ebrietatem. Sed hæc expos. manavit e quibusdam verbis, quæ apud Suid. leguntur, haud tamen tanquam ejus, sed tanquam ex alio prolata, quæ non satis emendata esse videntur. Ceterum illi ὀρχήσεως et χορείας signif. affinis est ea, qua accipitur pro ἀσελγὲς ᾆσμα et πορνικὸν,

s. συμποσιακὴ ᾠδή : de quibus signiff. lege Hesychium. ‖ Deus præses hujusmodi comessationum, s. lasciviæ proterviæque comessabundorum hominum : cujus dei pulcram descriptionem habes ap. Philostr. Imag. 3 [1, 2, p. 765], cujus initium est : Ὁ δαίμων ὁ κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφέστηκεν ἐν θαλάμου θύραις· paulo post, Καὶ ὁ κῶμος ἥκει, νέος παρὰ νέους, καὶ οὔπω ἔφηβος, ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ καθεύδων ὀρθὸς ὑπὸ τοῦ μεθύειν. [Comus, tametsi a Philostrato δαίμων dicitur, longe tamen abest a propria hujus nominis vi; persona enim est mere allegorica sive poetica, in quam, haud ineleganti sed vulgari significandi modo, translata sunt quibus apte depingi possint juvenes κωμάζοντες. ... Cum hoc como nocturno et, ut ita dicam, profano et privato non confundendus Comus Bacchicus, qui Satyri barbati persona indutus, in vasculis pictis plus semel repræsentatus est. Nempe hoc habitu et sub Silenorum forma plebs Bacchi festum celebrabat, mulieres Baccharum personam agebant. Welcker. ad l. Philostr. p. 202 et 213, qui varios vocabuli κῶμος usus copiosius explicuit iterumque de eo dixit in Annalibus Instituti archæol. a. 1829, 3, p. 398 seqq. Idem l. c. p. 213, 214, vascula duo (apud Tischbein. vol. 2, tab. 44 (50) et ap. Millingen. in Vasc. Coghillian. tab. 19) memorat, quibus ΚΑΜΟΣ inscriptum est, quod pro Κῶμος male vel scriptum vel lectum esse Viscontius et Millinus intellexerunt. Nam quod Welckero et Jahnio in Picturis vasor. p. 18 Dorica illa forma Κᾶμος esse pro κῶμος visa est, et dialecti legibus repugnat et aliis inscriptionum illarum vocabulis convellitur vulgari dialecto scriptis. Nominis recte scripti (ΚΩΜΟΣ vel ΚΟΜΟΣ) exempla ex aliis vasis v. ap. Jahnium l. c. p. 17, 18, 23, 25. G. D.] ‖ Saltatio quædam in comessationibus usitata : peculiariter de Certo genere saltationis, sicut et ἡδύκωμος de alio. [Pollux 4, 99 : Ἦν δὲ καὶ κῶμος εἶδος ὀρχήσεως καὶ τετράκωμος. Hesych. : K., εἶδος ὀρχήσεως ἢ μέλους (μένους codex) τινός.] Interdum et generalius pro Saltatione. Sic quidam et in illo Dionysii l. quem modo protuli, κῶμον pro Saltatione acceperunt; sed alteram expos. malo. Jam vero et ap. Pind. Ol. 4, [15], Οὐλυμπιονίκαν δέκευ Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον, quum alii κῶμον pro ἐγκώμιον s. ἔπαινον accipiant simpliciter, schol. quidam exp. τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον. ‖ Κῶμος, sequendo illam expos., cui primum locum dedi, videri possit e κῶμα deduci; sed Eust. [p. 1843, 48], licet et ipse dicat κῶμον esse, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα, alibi tamen [p. 1749, 26] ipsum a κῶ derivat [Sic etiam Etym. M. p. 550 seq.], sicut et κῶμα. Ego priorem illam derivationem sequi malui. [Cum κώμη et κῶμα confundit Suidas, qui postquam rectam posuit interpretationem ἡ μέθη καὶ ὁ ὀρχησμός, addit: Λέγεται δὲ καὶ ὁ στενὸς τόπος· σημαίνει δὲ καὶ τὸ κοίμημα.]

[Κῶμος, ὁ, Comus, n. viri in inscr. navali p. 574 ed. Bœckh. : K. Κεφαλῆθεν.]

[Κωμόω.] Κωμοῦσθαι, Alto sopore et veterno opprimi. Unde κεκωμῶσθαι ap. Hippocr., quod Galen. [Lex. p. 500] exp. ἐν κώματι εἶναι. [Ad p. 464, 7 referendum esse conjecit Foesius, ubi nunc κεκωφῶσθαι legitur : Μὴ κινουμένου δὲ τοῦ αἵματος οὐχ οἷόν τε μὴ οὐχὶ καὶ τὸ σῶμα ἀτρεμίζειν καὶ κεκωφῶσθαι.]

[Κωμύδριον, τὸ, q. d. Pagulus, Viculus. HSt. post v. Κώμιον :] Item Κωμώδριον aliud diminut. ap. Suidam [cui ex duobus codd. restitutum Κωμύδριον, τὸ μικρὸν χωρίον. Zonar. p. 1277 : Κωμύδριον, ἡ μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόλις· ubi codex unus κωμίδιον. Κωμύδριον ex Cyrillo Hierosol. p. 227, indicavit Wakef., ex Gregorio Naz. vol. 2, p. 7 fin., Boissonadius. Adde Suid. s. v. Καλλίμαχος : Ἐλευσῖνι κωμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. G. D. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 210, 18 : Ἐγκατατάξας κωμυδρίῳ, πόλιν οὐκ ἔχων. Sim. Metaphr. Vita ejusd. ib. p. 407, 17 : Ἐν κ. τινί. Hase.] At Κωμύδριον exp. μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόα, i. e. Parva et vilis herba : fortasse tamen et in illo Suidæ l. ita scrib. est.

[Κώμυρος, ὁ, Comyrus. Lycophr. 459 : Καταίθων θύσθλα Κωμύρῳ Λέων..., ubi Tzetz. : Κώμυρος ὁ Ζεὺς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τιμᾶται.]

Κώμυς, υθος, ἡ, Laurus quæ ante fores statuitur. Hesych. enim κώμυθα dici scribit δάφνην ἣν ἱστῶσι πρὸ τῶν πυλῶν : addens, significare etiam δέσμην χόρτου, et τὰ κατ' ὀλίγον τῶν δραγμάτων : quo modo et ap. Suid. [ex Agathiæ l. infra citato] : Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλάμας καλωδίοις τε καὶ τολύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο. [Addit Suidas ἡ εὐθεῖα ὁ κώμυθος (sic codd. : ἡ κώμυθα edd. vett.), qui error communis ei est cum Zonara p. 1274 κώμυθος per ἡ δέσμη τοῦ χόρτου interpretato, et Lex. schedograph. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 387. Phot. p. 197, 20 : Κώμυθα, δ. χ. Nomin. κώμυς recte ponunt Draco p. 33, 22, Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1208, Etym. M. p. 532, 6, Moschop. II. σχεδ. p. 63.] Itemque ap. Theocr. 4, [18] : Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι, schol. exp. δέσμην, s. δεσμάτιον, Fasciculum. [Agath. Hist. 5, 21, p. 325, 21 Bonn. : Καλάμους ὡς πλείστους ἀθροίσαντες ... καὶ ξυνδήσαντες καλωδίοις τε καὶ τολύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο. Interpr., Crates. Hase.] Legitur vocabulum hoc ap. Theophr. quoque, sed in paulo alio significatu. Nam H. Pl. 4, [11, 1] dicit τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι : subjungens, κώμυθας vocari οὗ ἂν ᾖ συνηθροισμένος κάλαμος καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις : hoc autem fieri καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ᾖ χωρίον. Plin. 16, 36, characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

[Κωμῳδέω. HSt. s. v. Κωμῳδός :] Sed et verbum Κωμῳδέω hinc originem habuit pro σκώπτω, Mordacibus dictis incesso, Mordeo, Noto, Taxo, Subsanno, Irrideo : ut sc. in vetere comœdia fiebat. [Hesych. : Κωμῳδοῦντες, θριαμβεύοντες, πομπεύοντες.] Athen. 12, [p. 544, E] : Κωμῳδῶν δὲ αὐτὸν Ἄλεξις. Idem [8, p. 344, E] : Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις κωμῳδοῦσι. Hermog. : Ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν ὁ νόμος κωλύει. Et Κωμῳδεῖσθαι, Aristoph. Vesp. [1026.] Idem Pl. [557] σκώπτειν et κωμῳδεῖν copulavit; eodemque modo Athen. dixit, Κωμῳδεῖται καὶ σκώπτεται εἰς ὀψοφαγίαν. [Plato Rep. 5, p. 452, D : Ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμῳδεῖν· Leg. 11, p. 935, E : Μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳδεῖν· Reip. 3, p. 395, E : Κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους. Κεκωμῳδημένα Leg. 7, p. 816, D. Strabo 9, p. 409 : Ἄσκρη ... ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς (Hesiodus) ... λέγων ... Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ. Aristot. Poet. c. 22 : Ἀρειφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται. Aristidis Or. 40, περὶ τοῦ μὴ δεῖν κωμῳδεῖν, vol. 1, p. 504 sqq. Κωμῳδητέον ib. p. 510. Schol. Aristoph. Vesp. 42 : Τὸν Θέωρον εἰς κόλακα ... κωμῳδοῦσιν. Quod ὡς potius dicendum erat, vel εἰς κολακείαν : sed hoc discrimen interdum neglexerunt scholiastæ. Κωμῳδεῖν κωμῳδίαν Lucian. Pisc. c. 25 : Κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ (Socratem dicit a Comicis exagitatum) κωμῳδίας. Sensu prægnanti κωμῳδεῖν τὰ δίκαια, i. e. κωμῳδοῦντα εἰπεῖν τὰ δίκαια, Aristoph. Ach. 655, quocum βοηθεῖν τὰ δίκαια comparavit Schœmann. ad Isæum p. 358.]

Κωμῴδημα, τὸ, Quod dicitur mordendi causa s. notandi aut subsannandi. Bud. vero a Plat. [Leg. 7, p. 816, D] κωμῳδήματα vocari ait quasi Cavillamenta, et παίγνια, dicique de Omni ludicra musica et ridicula.

[Κωμῳδητέον. V. Κωμῳδέω.]

Κωμῳδία, ἡ, [numero plurali κωμῴδιαι, ut τραγῳδίαι, δμίλιαι et alia, προπαροξυτόνως pronunciasse Athenienses annotavit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1255], Comœdia : quæ triplex commemoratur, ἡ ἀρχαία, et ἡ μέση, et ἡ νέα s. καινή. Horum autem trium generum mentio fit quum alibi, tum in iis quæ scholiis in Aristoph. præfixa sunt. [Παλαιὰ ap. Polluc. 4, 143; μέση 1, 233; νέα 4, 143. De tribus his comœdiæ generibus v. Meinekii Historia Comicorum.] A Donato autem, in iis quæ præfixit suis in Terentium Commentariis, si modo is est qui illa iis præfixit, ἀρχαίας tantum et νέας κωμῳδίας fit mentio. Sic et Aristot. Eth. 4, 8 : Ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. Ab Athen. contra multi μέσης κωμῳδίας enumerantur ποιηταί. Lucian. [Lexiph. c. 22] : Πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. Id. [De salt. c. 2] : Καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας. Sciendum est autem, quamvis vetus Comœdia potius quam ceteræ duæ, ad Satyram accederet, interdum tamen κωμῳδίαν sine adjectione tale quid significare, quale Latinis Satyra, aut Satyricum scriptum. Sed et Theophyl.

σκώμματα et κωμῳδίαν copulavit. Quinetiam [Phot. p. 197, 21, et] Suidas κωμῳδίας ait dici ὕβρεις, διασυρμοὺς, ἐμπαίγματα: itidemque Eust. [p. 1816, 44, et gramm. in Bekk. Anecd. p. 1166] tradit κωμῳδίαν veteres definiisse ψόγον, περίσυρμα. [Plato Leg. 7, p. 816, E: Ὅσα περὶ γέλωτά ἐστι παίγνια, ἃ δὴ κωμῳδίαν πάντες λέγομεν.] Dicitur porro κωμῳδίαν ποιεῖν, sicut et κωμῳδίας ποιητής. Plut. Utrum Athen. in bello etc. [p. 347, E]: Ἔγγὺς οὖν, Μένανδρε, τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας; Item κωμῳδίαν διδάσκειν. [Plato Symp. p. 223, D: Κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν· Leg. 11, p. 935, E: Ποιητῇ κωμῳδίας· Apol. p. 19, C: Ἐν τῇ Ἀριστοφάνους κωμῳδίᾳ. Aristoph. Ach. 378: Ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν· Nub. 522: Ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν. Figurate Plato de vita luctu risuque plena Phileb. p. 50, B: Τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ· de quo conf. quæ s. v. Κωμῳδοτραγῳδία dicentur. Sensu latiori κωμῴδιαι carmina ludicra et σκωπτικὰ dicuntur: qualia Antheæ Lindii et Euagis Hydriotæ κωμῳδίας ab Athenæo 10, p. 445, B, et Steph. B. s. v. Ὑδρέα memoratas fuisse conjecit Meinek. Hist. Com. p. 528. || Suggillatio, Irrisio. Theodoret. vol. 2, p. 505: Αἱ κατὰ τῶν θείων λογίων τολμώμεναι κωμῳδίαι. De justa reprehensione idololatrarum ib. p. 1169. || Κωμῳδία, figura allegorica, in vasculo Coghilliano ap. Millingen. tab. 6. Lucian. Prometh. c. 6: Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ Διάλογος καὶ ἡ Κωμῳδία.]

[Κωμῳδιακός. V. Κωμῳδικός.]

[Κωμῳδιδάσκαλος vitiose pro κωμῳδοδιδάσκαλος, quod v.]

[Κωμῳδικός, ἡ, όν.] In usu est etiam Κωμῳδικὸς pro Comicus, Ad comœdiam pertinens, aut Comœdiæ conveniens. [K. δρᾶμα Poll. 9, 11.] Κωμῳδικὰ ἔπη, Aristoph. [Vesp. 1047], Comica carmina. [Ib. 1020: Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι (φησί)· Eccl. 889: Ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν. Σκωραμὶς κωμῳδικὴ ib. 371. Κωμῳδικὸν μορμολυκεῖον fr. 97. Μίμησις κωμῳδικὴ Plato Rep. 10, p. 606, C. Athenæo 14, p. 635, A: Θεόφιλος ὁ κωμῳδικὸς, recte κωμῳδιοποιὸς restituisse videtur Schweigh.] At κωμῳδικὰ παίγνια, Demetr. Phal., Comœdiæ convenientia, Comœdiam decentia. Ap. Eund. legitur et κωμῳδικώτερα. [Comicorum linguæ conveniens, Comicis usitatus. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 328, 14: Τό τε ἄγειν καὶ τὸ ἀγῆλαι Ἀττικὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγειν πολιτικὸν, τὸ δὲ ἀγῆλαι κωμῳδικὸν καὶ ἐγγὺς γλώττης.] Eust. [p. 1816, 44] κωμῳδικὸν exp. etiam ψογερόν. Ut autem a κωμῳδία dicitur κωμῳδοποιὸς, etc., pro Κωμῳδιοποιὸς (quod et reperitur quum alibi, tum ap. Suidam, nisi mendum subest), sic κωμῳδικὸς videri possit esse pro κωμῳδιακός. [Κωμῳδιακὴ χάρις schol. Aristoph. Ach. 380 inusitata adjectivi forma, quæ in κωμῳδικὴ mutanda videtur. G. D. || Adverb. Κωμῳδικῶς. Athen. 3, p. 90, B: Μέμικται κ. πρὸς τὴν τήθην καὶ μητέρα. Pollux 9, 149, schol. Aristoph. Ach. 387: Παίξας κ. Ex Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 66 (?) citat Boisson. G. D. Achill. Tat. Leuc. 8, 9: Ἤρξατο αὐτὸς λέγειν πάνυ ἀστείως καὶ κ. Hase.]

[Κωμῳδιογράφος, ὁ, Comœdiarum scriptor. Polyb. in Exc. Vales. 12, 13, 7: Ἀρχέδικος ὁ κ. Diodor. 12, 14: Φιλήμονος τοῦ κ. Nisi κωμῳδογράφος scribendum. G. D. Et fort. item leg. κωμῳδογράφον ap. Porphyr. Vita Plotin. p. 17, C: Ἐπίγαρμον τὸν κωμῳδιογρ. Hase.]

[Κωμῳδιοδιδάσκαλος, ὁ, i. q. κωμῳδοδιδάσκαλος, nisi hoc ipsum restituendum, ap. Dion. Chrys. vol. 1, p. 74 et 447, ut Aristidi restitui vol. 2, p. 129. Veteres certe in hoc ceterisque hujusmodi compositis derivatis non a κωμῳδία, sed a κωμῳδὸς usos esse, poetarum exempla docent s. Κωμῳδογράφος, Κωμῳδοδιδασκαλία, Κωμῳδοδιδάσκαλος et Κωμῳδοποιητὴς afferenda, eademque Mœridis sententia fuit: v. Κωμῳδοποιός. G. D.]

[Κωμῳδιοποιός. V. Κωμῳδοποιός.]

[Κωμῳδόγελως, ωτος, ὁ, Risus comicus. Pro ὑποκριτὴς κωμικὸς posuisse videtur Phalæcus Anth. Pal. 13, 6: Τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνισμα τοῦ κωμῳδογέλωτος.]

[Κωμῳδογράφος, ὁ, Comœdiarum scriptor. Epigr. ap. Athen. 6, p. 241, quod Dioscoridi tribuitur in Anth. Pal. 7, 708: Τῷ κωμῳδογράφῳ ..., ubi apographum Flor. κωμῳδιογράφῳ. Schol. Aristoph. Nub. 296: Τῶν ἄλλων κ. ἀτεχνούντων.]

[Κωμῳδοδιδασκαλία. V. Κωμῳδοποιία.]

[Κωμῳδοδιδάσκαλος. V. Κωμῳδοποιός.]

[Κωμῳδολοιχέω.] Κωμῳδολειχῶν vocabulum esse videtur joco prolatum ab Aristoph., et ab eo fictum, sicut et alia pleraque. Habet autem formam participii a v. Κωμῳδολειχέω, quod sonat q. d. Comica lingo, pro Comica verba jacto, ea e Comicis suffurans, degustando eorum libros, et tanquam patinas lingens. Viderint tamen VV. DD. an aptiorem ejus loco invenire possint expos., quum nullam afferat schol. nec Suidas, versum tamen ipsum proferens, Vesp. [1318]: Κωμῳδολειχῶν [Κωμῳδολοιχῶν restitutum ex codd. Rav. et Ven.] περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί.

[Κωμῳδοποιητής. V. Κωμῳδοποιός.]

[Κωμῳδοποιία, ἡ.] Inveniuntur autem et substantiva actionem ipsam significantia, hæc, Κωμῳδοποιΐα et Κωμῳδοδιδασκαλία. Plut. [Mor. p. 348, A]: Τῶν δὲ δραματοποιῶν τὴν μὲν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο καὶ φορτικὸν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην. [Aristoph. Eq. 516: Κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.]

Κωμῳδοποιὸς et Κωμῳδοποιητὴς, item Κωμῳδοδιδάσκαλος, ὁ, Comœdiæ scriptor, Comicus poeta. [Κωμῳδοποιὸς Plato Apol. p. 18, D, Phæd. p. 70, B, Rep. 10, p. 606, C, Sympos. p. 223, D; Aristot. Rhet. 3, 3, Poet. c. 4.] Plut.: Σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν. Legitur et in aliis plerisque quum ejus [V. Pericl. c. 7 et 32, Mor. p. 175, C, 183, E, al.], tum aliorum ll. [ut Aristid. vol. 2, p. 114. Κωμῳδιοποιὸς, quod ap. Platonem quoque aliquoties præbet pars codicum (et Parisinus Stobæi Flor. 49, 19, p. 345 extr.), ibid. p. 312 et 329: sed recte codd. nonnulli κωμῳδοποιὸς, quod Atticis tribuit Mœris p. 240: Κωμῳδοποιοί Ἀττικοί· κωμῳδιοποιοί Ἕλληνες. Inter utramque formam ap. Athenæum fluctuant codex Venetus ejusque apographa. Ceterum de signif. conf. Κωμῳδός]: Κωμῳδοποιητὴς autem ap. [Aristoph. Pac. 733, et] Polluc. invenio, [4, 111 et] 9, semip. 333 [§ 11], ubi etiam Κωμωποιητὴς illi subjungitur [quam præcedentis voc. dittographiam vitiosam esse animadvertit Jungerm.]. At de Κωμῳδοδιδάσκαλος lege Bud. p. 816 [qui nihil de eo dixit. Legitur ap. Aristoph. Eq. 504, Pac. 736, restituendumque videtur locis scriptorum s. Κωμῳδιοδιδάσκαλος collatis. Apud Aristot. De anima 1, 3, p. 406, 17: Φιλίππῳ τῷ κωμῳδοδιδασκάλῳ, libri nonnulli κωμωδιδασκάλῳ, quod vitium, correctum ab me tacite ap. Themist. Or. 8, p. 110, B, comparandum cum τραγωδιδάσκαλος, lecto olim ap. schol. Aristoph. Pl. 290 et in schol. Rav. ad Thesm. 88. G. Dind.]

Κωμῳδὸς, ὁ, q. d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, Qui per pagos cantat carmina. Existimatur enim hæc Comœdiæ origo fuisse, quod Athenienses, quum per pagos adhuc dispersi degerent, si quando genio indulgere vellent, et τιμᾶν τὴν εὕρησιν τοῦ οἴνου, ut loquitur Pausan. ap. Eust. [p. 1769, 45], jocosa carmina, s. jocosas quasdam cantilenas et dicaces cantitarent, quibus se invicem insectarentur. Alii vero veteribus pagos incolentibus morem fuisse dicunt, generalius loquentes, non nominatis Atheniensibus, ut a quibus civibus passi injuriam essent, noctu ad eam urbis partem, in qua ille habitabat, venientes, carmina quædam adversus eum cantitarent, ejus quidem nomen tacentes, sed de injuria, quam intulisset, expostulantes. Deinde quum hoc ad reprimendam insolentiam et proterviam opulentiorum utile esse judicarent, datam fuisse cuilibet licentiam cantandi in medio etiam foro hæc carmina. Postremo autem habuisse poetas, qui impune hanc convitiandi, cuicunque vellent, artem factitarent, quos dictos fuisse κωμῳδοὺς, respiciendo ad primam illam consuetudinem. Quæ tamen convitiandi libertas adempta illis postea fuit. Hæc autem pauca e multis, atque adeo propemodum infinitis, quæ a variis varie traduntur, delegi, ut verisimiliora: quum et ex iis, qui a κώμη nomen hoc deducunt, quidam paulo aliam hujus derivationis rationem reddant: ceteri vero partim a κῶμος s. κωμάζω, partim a κῶμα, quod prius esse constat quam κῶμος, deducant, ὅτι ἐν

καιρῷ κώματος ἥδον. Omnium vero ineptissima esse videtur deductio ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς κωμάζειν. Cæterum qui contentus his non erit, legat Aristot. Poet. [c. 3: Ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς, τῆς μὲν κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς, οἵ τε ἐνταῦθα ὡς ἐπὶ τῆς παρ' αὐτοῖς δημοκρατίας γενομένης, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας (ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς, πολλῷ πρότερος ὢν Χιωνίδου καὶ Μάγνητος), καὶ τῆς τραγῳδίας ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον. Οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναῖοι δὲ δήμους, ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως· καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν], schol. Aristoph. [in Prolegomenis de comœdia scholiis in Aristophanem præfixis, quæ nuper ex cod. Paris. aucta sunt a Cramero in Anecd. Paris. vol. 1], Eustath. [l. c.], Etym. [M. p. 764, 16] et e Latinis Donatum [in Proleg. ad Terentium]. Ceterum Suidas, postquam dixit κωμῳδίας appellari ὕβρεις, διασυρμοὺς, ἐμπαίγματα, subjungit, Καὶ Κωμῳδὸς, ὁ ταῦτα ποιῶν. Ego vero κωμῳδὸν ap. Aristot., Plut., Herodian., Eum esse puto, qui et Lat. Comœdus, i. e. Comœdiæ actor, Comicus actor: quo etiam modo loquitur Fabius. Aristot. Eth. 4, 2 fin.: Καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων. Plut. [Mor. p. 863, B]: Ἡ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, Aut comœdus magno emptus inscita actione perdit Menandrum, Erasm. Herodian. 5, [7, 14]: Ἡνιόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Hinc etiam ὑποκρίνεσθαι dicuntur ap. Athen. κωμῳδοὶ, sicut et τραγῳδοί. [Æschin. p. 22, 26: Ἐν τοῖς κατ' ἀγροὺς Διονυσίοις κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολλυτῷ. Καινὴ κωμῳδῶν v. s. v. Καινὸς p. 812, D. Ammon. p. 86: Κωμῳδὸς καὶ τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ τραγῳδοποιὸς οἱ ποιηταί· ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν. De poetis Plato Rep. 3, p. 395, A: Ἀλλ' οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί· Leg. 11, p. 935, D: Τὴν τῶν κωμῳδῶν προθυμίαν τοῦ γελοῖα εἰς τοὺς ἀνθρώπους λέγειν. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 45, 32: Δῆλον ποιοῦντος τοῦ κωμῳδοῦ (Aristophanis), ὅτι...] Hoc porro animadvertendum est, me dedisse primum huic nomini κωμῳδὸς locum, respiciendo ad formationum seriem et quasi ἀκολουθίαν: quam sequendo κωμῳδὸς prius est quam κωμῳδία, quum alioqui ea signif., quam passim habet κωμῳδὸς, ut docui, ad κωμῳδία pertineat, atque adeo hanc vocem ad illius expos. assumere oporteat. Idem vero et in aliis nominibus usuvenit, quæ alioqui serie formationis s. derivationis præcedunt. [ΚωμάFυδος forma Bœotica cum digammo in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, pro κωμαοιδὸς, ut κιθαράFυδος et τραγάFυδος ibidem. Formæ vulgares in inscr. proxima p. 764. G. D. Galen. vol. 4, p. 356, 6: Εἰ τραγῳδῶν ἢ κωμῳδῶν ἀγῶνι παρεγένου. Hase.]

[Κωμῳδοτραγῳδία, ἡ, Comœdotragœdia, Alcæi comici fabula commemoratur ab Harpocr. et Photio s. v. Ἀδηφάγος et ab Macrobio Saturn. 5, 20. Minus recte Κωμῳδοτραγῳδὸς ap. Suidam s. v. Ἀλκαῖος. Eodem nomine inscriptas fabulas docuerunt Dinolochus, Siculæ poeta comœdiæ celeberrimus, et Anaxandrides: v. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 87, 24; 112, 29. In hisce fabulis quid consilii poetæ sequuti sint quamquam difficile ad judicandum est, non inutile tamen fuerit Plauti admonuisse, Amphitruonem fabulam, in qua deorum servorumque partes essent, *Tragicomœdiam* appellantis Prol. Amphitr. 59. Ad humanam vitam risu luctuque plenam voc. illud transtulit Porphyrius ap. Stob. Floril. 21, 28: Ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ τῇ τῶν ἀνοήτων βίων ἐνεχόμενον. Similiter Plato Philebo p. 50, B: Τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ. Rursus Porphyr. Ad Marcell. p. 5: Ἀπομειλιττόμενος τοὺς ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ προστάτας δαίμονας τὸν γαμικὸν ὕμνον ἀγωνίσασθαι οὐκ ὤκνησα ἀσμενέστατα. Meinek. Histor. Com. p. 247.]

[Κωμώδριον vitiose pro κωμύδριον, quod v.]

[Κωμῳδῶς (?) ex Æliani fragm. citant Angli.]

[Κώμων, ωνος, ὁ, Como, Megarensis. Pausan. 10, 9, 10, ex codd. correctus: nam vulgo Κόνων legitur. Sed vera videtur duorum codd. scriptura Κόμων, quod Messeniorum ducis nomen est 4, 26, 2 et 3. G. Dind.]

[Κωμωποιητὴς vitiose pro κωμῳδοποιητής. V. Κωμῳδοποιός.]

Κώνα, ἡ, Hesychio βέμβιξ, Turbo. [Usitata forma κῶνος est.]

[Κωνάριον. V. Κῶνος.]

[Κώνᾰρος, ὁ, Conarus, n. pastoris ap. Theocr. 5, 102.]

[Κωνάω.] Κωνᾶν, Hesychio περιδινεῖν, Circumagere: quod et βεμβηκίσαι. [Idem: Ἐκώνη (ἐκώνει apud Favorinum), ἔστρεφεν. Ἀνακωνεῖν (ἀνακονεῖν codex contra seriem), ἀναστρέφειν. Ad hæc accedit περικωνεῖ apud Aristoph. Vesp. 600. Contra infinitivo κωνᾶν utuntur Etym. M. p. 551, 22, Phot. p. 198, 1, Zonar. p. 1278. Apparet ex his parem fere esse utriusque formæ, Κωνάω et Κωνέω, auctoritatem, nec liquet utra vera sit: nisi quis utraque veteres usos esse credere velit, de quo in tanta exemplorum paucitate difficile est judicare. Illud vero certissimum videtur vitiosum esse κωνίζω, fictum illud duabus ex glossis Hesychii Κωνίσαι et Κεκώνισται, de quibus infra dicetur. Non melioris notæ ἀγγεῖον ἀκόνιτον est, quod in ll. quibusdam Dioscoridis legitur, et ἀγγεῖον ἀκούνιστον in Geopon. 11, 20, 3: de quibus s. v. Ἀκονίατος dicetur. G. D.] Idem aor. κωνῆσαι [κωνεῖσαι codex] exp. non solum κύκλῳ περιενεγκεῖν, sed etiam πισσοκοπῆσαι: unde ap. Æschylum et Cratino in Cressis πισσοκόνητον [πισσοκόνιτον codex. Scribendum πισσοκώνητον cum Salmasio] μόρον dici ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσι. Verum non modo habet κωνῆσαι per η, sed etiam κωνίσαι per ι, in utraque signif. Nam in Πισσοκονήτῳ dicit Κωνίσαι esse τὸ περιαγαγεῖν, forsan a κῶνος [Hic quoque πισσοκωνήτῳ et κωνῆσαι restituendum. Idem vitium in alia gl. Διακωνίσαι notavimus s. v. Διακωνέω], et in serie τοῦ κ cum ε, Κεκώνισται exp. πεπίσσωται, κέκλυσται. [Κεκόνισται (voluit κεκώνισται ut HSt.) Musuri interpolatio est. Codex recte κεκώνηται.] Sed alteram scripturam διὰ τοῦ η meliorem esse docet Etym. etiam [M. p. 551, 20], dicens κωνᾶν esse τὸ στρέφειν, et κωνῆσαι ap. Aristoph. in Tagenistis τὸ περιενεγκεῖν: a nomine κῶνος, quod est βέμβιξ. Proprie autem κωνῆσαι esse ait τὸ κέραμον πισσῶσαι. [Phot. p. 197 extr.: Κωνῆσαι, περιενεγκεῖν, διακαῦσαι· ἀπὸ τῶν πισσούντων, ἐπεὶ περιδινοῦσιν ἐν κύκλῳ τὰ πισσούμενα· κώνους γὰρ καλοῦσι τοὺς στροβίλους. Εἰκότως καὶ (l. δὲ) οἱ πιττοῦντες τὰ ἀγγεῖα ἀπὸ τῆς περιαγωγῆς κωνᾶν. Καὶ τοῦ ἐλαίου δὴ (fort. Καὶ τὸ ἐλαίῳ δὲ) περικωνῆσαι εἴληπται ἀπὸ τῆς τῶν κώνων περιαγωγῆς, οὐκ ἀπὸ τῆς πιττώσεως. Zonar. p. 1278: Κωνίσαι, πίθον πισσῶσαι. (Solum Κωνῆσαι πίθον ap. Suidam.) Κωνᾶν γὰρ τὸ στρέφειν, καὶ τοὺς βέμβικας ἤτοι τοὺς στρόμβους κώνους λέγουσι. Κωνῆσαι τὸ ἀγαγεῖν τὸν ἵππον κύκλῳ, η· κονίσαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγωνίσαι μικρὸν καὶ ι. Quæ verba in duas glossas sunt dispescenda, quarum priori κωνῆσαι ex Suida restituendum: in altera suspectum habeo τὸν ἵππον. G. D.]

[Κωνεία. V. Κώνειον.]

[Κωνειάζω, Cicuta hebeto. Κωνειαζόμεναι, Cicutam bibentes, inscripta fuit Menandri comœdia ex duobus cognita testimoniis, altero Stobæi Flor. 108, 48, ubi lemma Κονιαζομέναις, et schol. Clem. Alex. p. 103, 24, ubi Κωνεαζομέναις: unde veram scripturam restituit Meinekius Hist. Com. p. 341. Strabo 10, p. 486: Προσέταττε γὰρ ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι· ubi libri alii κωνεάζεσθαι, alii κονεάζεσθαι.] Κωνειαζομέναις ap. [Phot. p. 198, 4 et] Suidam, κώνειον, q. e. θανάσιμον καὶ δηλητήριον φάρμακον, πινούσαις. [Hierophanta κωνειασθεὶς τὰ ἀρσενικὰ μέρη apud Origen. C. Cels. 7, p. 365, A. Valck.]

Κώνειον, τὸ, Cicuta: planta venenata, de qua [Theophr. H. Pl. 9, 8, 3; 16, 9,] Diosc. 4, 79, et Plin. 25, 13. [Κωνείου φύλλα Hippocr. p. 681, 4. Κωνείου καρπὸς p. 890, A.] Unde et Nicander Al. [186], Κωνείου βλαβόεν πῶμα, Cicutæ noxius s. exitialis potus. [Plato Lys. p. 219, E: Κώνειον πεπωκότα. Diodor. 14, 37, Aristoph. Ran. 124, et numero plurali 1051: Κώνεια πιεῖν. Plut. V. Dion. c. 58: Κ. ὠχυμορώτατον. Κώνιον vitiose in cod. Ven. Athen. 12, p. 537, C. G. Dind. Synes. p. 72, D: Ταχὺ πιεῖται τὸ κ.· ad quem l. conf. Krabing. p. 154. Julian. Imp. p. 152, 8 ed. Heyler.: Οὐδὲν ἄμεινον διακείσεται τῶν τὸ κ. προσενεγκαμένων. Galen. vol. 4, p. 777, 5: Κ. ποθέν. Id. vol. 18, part. 1,

p. 693, 2, et vol. 6, p. 567, 14 : Οἱ ψᾶρες τὸ κ. ἐσθίοντες οὐδὲν βλάπτονται. Hase.] Etym. [M. p. 551, 14] ita nominatum tradit διὰ τὸν γινόμενον εἱλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι : nam τὸ στρέψαι antiquos dixisse κωνῆσαι. [Forma commentitia ap. Suidam, Κόνιον, βοτάνη δηλητήριος, διὰ τοῦ ο μικροῦ διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου, Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἁπλῶς σὺ ἐδέξω· | αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τεῷ στόματι. Sic hæc leguntur ap. Diog. L. 2, 46, unde sumsit Suidas. Recta scriptura servata in Anth. Pal. 7, 96 : Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κώνειον ἁπλῶς μὲν ἐδέξω. Alia hujus vitii cognatique κώνιον exempla v. in var. lect. ad Theoph. Nonnum vol. 1, p. 192; vol. 2, p. 7 et 112.] Κώνειον et Κωνείαν [Κωνεία codex] Hesych. esse dicit etiam νάρθηκα, Ferulam.

[Κωνέω. V. Κωνάω.]

[Κώνης, ητος. V. Κῶνος.]

[Κώνησις. V. Κόμμωσις.]

[Κωνίας, ὁ.] Κωνίαν Galenus Lex. Hipp. [p. 512] esse dicit οἶνον τὸν πισσίτην : cujus conficiendi rationem v. ibid.

[Κωνίζω. V. Κωνάω.]

[Κωνικὸς, ἡ, ὸν, Conicus, Coni figuram habens. Plut. Mor. p. 410, E : Τὴν σκιὰν τῆς γῆς κωνικὴν οὖσαν ἀπὸ σφαιροειδοῦς. Apollonii Pergæi supersunt Κωνικῶν, sive De sectionibus coni, libri octo. G. D. Papp. Præf. in coll. Mathem. p. 10, 16 : Τῶν εἰρημένων κωνικῶν τομῶν. Id. ib. p. 2, 14; 13, 24 sqq.; 17, 12. Anthem. fragm. p. 157, 8 ed. Westerm. : Τὰς τοιαύτας κωνικὰς τομάς. Marm. Oxon. n. 22 : Ὑδρίαν κωνικὴν, sec. conjecturam probabilem Letronnii *Obs. sur les noms des vases grecs* p. 60 (7). Hase.]

[Κωνίον (κώνιον proparoxytonum ap. Eustath. p. 1196, 15), τὸ, Parvus conus. Philodem. Anth. Pal. 5, 13 : Τὰ λύγδινα κωνία μαστῶν. || Nucleus nucis pineæ ap. Posidon. Athen. 14, p. 649, D : Τοῦ κωνίου (κωνείου apogr. Palat. et Ald.) τῶν στροβίλων· nisi κώνου scribendum cum Victorio.]

Κωνὶς, Hesychio ὑδρίσκη, Hydria, s. Parva hydria. [Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 399, et 1837, p. 648. Hase.]

[Κωνῖτις, ιδος, ἡ, Ex cono s. fructu pini expressa. Πίσσης κωνίτιδος Rhian. ap. Athen. 11, p. 499, D, ex emendatione Toupii. Codex κωπίτιδος.]

Κωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Coni formam gerens, Qui coni specie est, Turbinatus. [Τῆς γῆς σκίασμα κωνοειδὲς Dio Cass. 60, 26.] Herodian. 5, [3, 11] : Λίθος μέγιστος κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα· κωνοειδὲς αὐτῷ σχῆμα. [Suidas s. v. Ἀγυιεύς. Kall. Eumath. p. 96 Teuch. : Καὶ ἦν τὸ σχῆμα σοῖς ὀφθαλμοῖς κωνοειδὲς ἢ μᾶλλον κυκλοειδές· ubi tres codd. Monac. κιονοειδές. Jacobs. Ledwich. in Archæolog. Lond. vol. 8, p. 173. De stellis Theodoret. Græc. aff. cur. p. 162, 5 ed. Gaisford. : Καὶ οἱ μὲν σφαιροειδεῖς τούτους εἰρήκασι, κωνρειδεῖς δὲ Κλεάνθης ὁ Στωϊκός· quæ totidem pæne verbis sumsit a Plutarcho De plac. phil. 2, 14. Diog. L. 7, 144 : Κωνοειδῆ σκιὰν ἀποτελεῖν. Id. ib. 157 : Τὸ κωνοειδὲς τοῦ ἀέρος. Hase. Phot. p. 198, 6 et Suidas : Κωνοειδὲς σχῆμα τοιοῦτον οἷον στροβιλοειδές. Glandula cerebri κωνοειδὴς s. v. Κῶνος memorabitur.]

[Κωνοειδῶς, In coni speciem. Plut. De plac. phil. 4, 15 : Ἐκτείνοντες αὐτὸν κ. Diog. L. 7, 157 : Τοῦ ὑποκειμένου φωτὸς ἐκτεινομένου κ. Galen. vol. 19, p. 76, 12 : Συντίθενται οἱ καρποὶ κ. Cleomed. Meteor. p. 139, 11 Bak. Id. ib. p. 115, 12 : Ἀνάγκη τὴν σκιὰν τοῦ φωτιζομένου κ. σχηματίζεσθαι. Greg. Nyss. t. 1, p. 22, C. Id. ib. p. 100, A : Κ. κατακλείεσθαι. Hase.]

Κῶνος, ὁ, Conus, Turbo, Meta : σχῆμα ap. Geometras et ceteros Mathematicos ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λῆγον. [Hesych. : Κ., ... παρὰ τοῖς γεωμέτραις σχῆμά τι στερεόν.] Aristot. in Probl. [3, 11] : Τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστί. Idem De mundo : Εἴ τις ἐξ ἄγγους ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Rursum in Probl. [15, 10; 16, 15] κῶνον esse dicit τὴν ἔκπτωσιν τῶν ὄψεων : quod aspectuum procidentia turbine s. cono agatur : unde et Acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura : ut metæ segetum in areis. Galen. in Lex. Hipp. p. 61 [424] scribit, ἐν ταῖς ἅλωσι, maxime ubi sunt loca ἐπόμβρια, solere erigi palum ligneum, et ἐπὶ τούτῳ συντίθεσθαι τοὺς καρποὺς κωνοειδῶς : inde struem illam κῶνον appellari : et hinc ἄλφιτα προκώνια dici τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, h. e. ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἁπαλῶν κριθῶν : i. e. Farinam e recenti adhuc hordeo antequam in metam compositum fuit. Itidem κῶνοι, ut et στρόμβοι et στρόβιλοι, dicuntur Turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβηκες dicti. Necnon ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, vel potius involucrum fructus, dicitur κῶνος, ut στρόβιλος, quoniam eadem est figura. [Dieuches ap. Oribas. p. 44 ed. Matth. : Τοῦ κώνου τὸ κάρυον, ὃ καλοῦσι στρόβιλον. Galen. vol. 13, p. 527 : Οὓς νῦν ἅπαντες Ἕλληνες ὀνομάζουσι στροβίλους, τὸ πάλαι δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκαλοῦντο κῶνοι. De viribus medicis ib. p. 200 extr. G. D.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 5] in discrimine τῆς πίτυος et τῆς πεύκης, scribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ πεφρικότα μᾶλλον. Et aliquanto post, de abietis generibus : Ἐν δὲ τῷ κώνῳ τῷ μὲν τοῦ ἄῤῥενός ἐστι κάρυα ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ἄκρου· τῷ δὲ τῆς θηλείας, ὅλως οὐδέν. [Herodot. V. Hom. c. 20 : Καρπὸς τῆς πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι στρόβιλον, οἱ δὲ κῶνον καλοῦσιν.] Sic Diosc. [1, 87] tradit πιτυΐδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. [Theocr. 5, 49 : Βάλλει δὲ καὶ ἃ πίτυς ὑψόθι κώνους· quod per στροβίλους exp. schol. Κῶνος πίτυος Steph. Byz. s. v. Μίλητος. Conf. Κωνίον.] Latini et Conum vocant et Nucem pineam : Græci medici, recentiores præsertim, diminutive Κωνάριον, inter quos Nicolaus Myrepsus. [Κωνάριον, Glandula cerebri κωνοειδὴς, quæ Gallice quoque *glande pinéale* vocatur, ap. Galen. vol. 4, p. 501 : Ἔστι δὲ τοῦτο (τὸ σῶμα) τὴν μὲν οὐσίαν ἀδὴν, τὸ δὲ σχῆμα κώνῳ μάλιστα παραπλήσιον, ὅθεν αὐτῷ τοὔνομα. Id. vol. 4, p. 191, et τὸ κωνοειδὲς ib.] Et Mnesitheus ap. Athen. 2, [p. 57, B] ὀστρακίδας nominari τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, necnon ipsos τοὺς κώνους. [Κῶνοι et πυρῆνες distinguuntur in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 165, quod ita interpretatur Bœckhius ut κῶνοι sint nuces pineæ echinis circumvolutæ, πυρῆνες degluptæ. G. D.] || Ornamentum quoddam muliebre fastigiatum aut in acutum exiens, inauris, ut videtur, apud Polyb. 10, 18, 6 : Ἐδωρεῖτο ... ταῖς μὲν παισὶ κόνους (κόννους Suidas s. h. v.) καὶ ψέλια· ubi κώνους restituerunt HSt. s. v. Κόννος, Jac. Gronovius in Dissert. epistol. ad Livium p. 11, et Toupius Emend. vol. 1, p. 355.] || Habet et ἡ περικεφαλαία suum κῶνον, quem Latini itidem Conum appellant. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 322 : Ἄκλαστοι μὲν κῶνοι.] Maro [Æn. 3, 468] : Et conum insignis galeæ cristasque comantes. Lucretius [4, 432], Acumen coni. Hesychio vero κῶνοι sunt etiam οἱ θύρσοι, Thyrsi : qui et κώνητες Eid. [Scholion ad Clem. Al. p. 15, 8 ed. Pott. : Κῶνοι οἱ στρόβιλοι καὶ οἱ θύρσοι· ῥόμβος, ὄινος. Et aliud, Κῶνος ξυλάριον· οὗ ἐξῆπται τὸ σπαρτίον καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς ἐδονεῖτο, ἵνα ῥοιζῇ. V. Lobeck. Aglaoph. p. 700.]

[Κῶνος, τόπος ἐν Κλαζομεναῖς, Hesych.]

[Κωνοτομέω, Conum seco. Eratosth. ap. Eutocium in Archim. Sphær. p. 22 : Μηδὲ Μεναιχμείους κωνοτομεῖν τριάδας, i. e. tres coni sectiones ab Menæchmo inventas.]

Κωνοφόρος, ὁ, ἡ, Conum ferens, Conifer s. Coniger : ut Catullus dicit Conigeræ pinus : et Maro Coniferæ cyparissi. Ap. Theophr. H. Pl. 3, [9, 4] κωνοφόρος est arbor quædam assimilis τῇ πίτυϊ, pinui. Hesych. exp. στροβιλοφόρον. [Per θυρσοφόρος exp. Suidas, allato Phalæci exemplo ex Anth. Pal. 6, 165 : Καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα.]

[Κωνστάντεια, ἡ, Constantia. Steph. Byz. : Κ. ἡ νῦν ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς. Γίγνεται ἀπὸ τῆς Κώνσταντος γενικῆς, ὡς Μαρώνεια ἀπὸ τοῦ Μάρωνος καὶ Καύκωνος Καυκώνεια. (Suidas s. v. Ἐπιφάνιος : Κωνσταντείας τῆς Κύπρου ἐπίσκοπος.) Ἔστι δὲ καὶ Βρεττανίας (Βρεττίας codd.) ἄλλη, ὡς Διονύσιος ιθ' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. (Omittimus alias ab aliis memoratas ejusdem nominis urbes.) Τὸ ἐθνικὸν Κωνσταντιάτης· εὕρηται καὶ διὰ τοῦ ι. Notandum autem Κωνστάντεια et quod sequitur Κωνσταντίνου πόλις apud Stephanum post v. Κῶς legi : ex quo colligi potest Stephanum extrito ν scripsisse Κωστάντεια pariterque in derivatis.]

[Κωνσταντία, ἡ, nomen muliebre Latinum. Κωνστκντιανὸς, Κωνσταντῖνος (quod syllaba penultima correpta metro interdum accommodarunt epigrammatum scriptores ab Jacobs. memorati ad Anth. Pal. vol. 3.

p. 613), Κωνστάντιος, Κώνστας, ὁ, nomina Latina virorum, et Κωνσταντίνα s. Κωνσταντίνη, ἡ, urbium quarundam nomen (unde adject. Κωνσταντινιεῖς, οἱ, ap. Procop. Hist. p. 120, A, quos Κωνσταντιαίους dixit Phot. Bibl. p. 25, 12, in excerptis ex Procopio), apud scriptores rerum Romanarum : quæ satis habemus verbo tetigisse. Κωνσταντῖνα properispomenon apud Arcad. p. 96, 25. Nominativi Κώνστας exemplum est ap. Dion. Cass. 75, 16. Usitata genitivi forma Κώνσταντος ap. Zosim. 2, 41, aliosque; rarior Κώνστα et accus. Κώνσταν in Exc. histor. in Crameri Anecd. Paris. vol. 2, p. 340, 342. || Patronymicum Κωνσταντινιάδης, ὁ, Constantini filius, Anth. Pal. 9, 195 : Κ. Ἀσκληπιός. || Κωνσταντίνου πόλις, ἡ, Constantinopolis, de qua Steph. Byz. : Κ. πόλις δύο μέρη, καὶ ἐξ αὐτῶν ἓν Κωνσταντινοπολίτης, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου (ubi diserte additur ἄνευ τοῦ υ, ut ab Etym. M. p. 217, 30). Quæ regula parum diligenter servatur apud scriptores medii ævi, sive ipsorum negligentia sive librariorum culpa : nam et Κωνσταντινούπολις non raro conjunctim scribitur (interdum etiam Κωνσταντινόπολις) et inter Κωνσταντινοπολίτης et Κωνσταντινουπολίτης variatur.]

[Κωνωπαῖος. V. Κωνώπη.]

Κωνωπεῖον, τὸ, Conopeum : Velum ad arcendos culices. Horat. [Epod. 9, 16] : Interque signa turpe militaria Sol aspicit conopeum. [LXX Judith. 10, 21; 13, 9 et 15; conf. Schleusn. sub hac v. Hase. Juvenal. 6, 80; Varro De re rust. 2, 10, 8.]

Κωνωπεών, ῶνος, ὁ, affertur ex Epigr. pro Genere instrumenti ad arcendos culices. [Εἰς κωνωπεῶνα lemma epigr. Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 764. Κωνωπὼν ap. Tzetz. Exeg. Iliad. p. 93, 10, 12, 15. G. D. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1126, B : Ἔκαμνον δὲ κωνωπίωνα μέγαν, quod mendose videtur scribi pro κωνωπεῶνα. Hase.]

[Κωνώπη, ἡ, Conope. Steph. Byz. : Κ., πόλις Ἀκαρνανίας. Πολύβιος πέμπτῳ (c. 6, 6; 7, 7; 13, 9. Adde 4, 64, 3. Κωνώπα ap. Strabon. 10, p. 460 : Μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἡ κώμη μὲν ἦν πρότερον καλουμένη Κωνώπα (κονώπα libri), κτίσμα δ' ὑπῆρξεν Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου γυναικὸς ἅμα καὶ ἀδελφῆς. Τὴν Κωνώπην λεγομένην Λίμνην, quæ a Cygni fato postmodum Κυκνείης nomen acceperit, in eadem regione memorat Nicander in Ἑτεροιουμένοις apud Antonin. Liber. c. 12, p. 90, quod Κωνωπίην vel Κωνωπείην scribendum videtur Verheykio). Τὸ ἐθνικὸν Κωνωπεύς καὶ Κωνωπίτης καὶ Κωνωπαῖος.]

[Κωνώπιον, ἡ, Conopium, n. puellæ ap. Callimach. Anth. Pal. 5, 23.]

[Κωνώπιον, τὸ, Culiculus, Gl. Rufus p. 163 edit. Matth. : Κωνωπίων προφαινομένων. Geopon. 2, 5, 12 : Κωνώπια ἀναπετόμενα εἰς ὄρθρον ἄνω. Herodot. Gloss. Hippocr. p. 618 ed. Franz. : Ψῆνες κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς ἄρσεσι. G. D. Theoph. Nonn. De cur. morb. t. 1, p. 258, 12, ubi conf. quæ notavit Bernard. ad hunc l. et Jacobs. ad Ælian. Hist. anim. 17, 40, vol. 2, p. 588. Hase.]

[Κωνώπιον, τὸ, Conopium, nomen loci lacus Mæotidis. Steph. Byz. s. v. Κωνώπη : Ἔστι καὶ Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ὅπου φασὶ τοὺς λύκους παρὰ τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν φυλάττειν τὴν θήραν· ἐὰν δὲ ὑπολάβωσιν ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι καὶ τὰ λίνα καὶ τοὺς ἰχθύας αὐτῶν. Τὸ ἐθνικὸν Κωνώπιος καὶ Κωνωπιεύς. Eadem narratio ap. Ælian. N. A. 6, 65 (ubi libri partim Κανώπιον) et Antig. Caryst. c. 33, et omisso Conopii nomine ap. Aristot. H. A. 9, 36.]

Κωνωποειδής, ὁ, ἡ, Culicis speciem gerens, Culici similis : ut κωνωποειδῆ θηρία, ap. Theophr. [H. Pl. 3, 14, 1. Κ. πτηνὸν Etym. M. p. 718, 17. || Κωνωπώδης schol. Aristoph. Vesp. 351 : Σέρφος ζωΰφιον κωνωπῶδες. Hesych. s. v. Σκίψ. Boiss.]

Κωνωποθήρας, ὁ, Hesychio ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων, Avis quæ venatur culices. [Κωνοπτοθήρας codex.]

[Κωνωποσφράντης, ὁ, Qui culices odoratur, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 1, 21.]

[Κωνωπώδης. V. Κωνωποειδής.]

[Κωνωπών. V. Κωνωπεών.]

Κώνωψ, ωπος, ὁ, Culex : s. Culex vinarius, ut accipiunt ap. Aristot. H. A. 5, [19]. Ita sane ap. Plut. [Mor. p. 663, D] dicit quidam, Τὸν δὲ ἄνθοσμίαν ἀποσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου κωνώπων χορῷ περιαδόμενον. In Epigr. tamen [Meleagri Anth. Pal. 5, 151] et, Ὀξυδόαι κώνωπες ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν Σίφωνες. [Κωνώπων ἀναδήγματα Hippocr. p. 1020, C. Æsch. Ag. 893 : Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. Herodot. 2, 95; Aristot. H. A. 4, 7 et 8; Pausan. 7, 2, 11. G. D. Galen. vol. 2, p. 537, 6 : Κώνωπας καὶ ψύλλους τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπεχείρησά ποτ' ἀνατέμνειν. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 452, 3 : Κωνώπων πλῆθος ἄπλετον. Id. ib. 10 : Λέοντας μὲν ἐχχωρεῖν κώνωψι. De Dionis Chrys. τοῦ κώνωπος ἐπαίνῳ Synes. p. 41, C et Harles. Bibl. Gr. vol. 5, p. 122. Hase.] Aristoph. Pluto fem. genere dixit τὴν κώνωπα, teste Suida. [Aristophanis verba sunt v. 537 : Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν· ubi qui κωνώπων pro feminino acceperunt, participio βομβοῦσαι sunt decepti, quod proxime præcedenti ψυλλῶν accommodavit poeta : quem errorem jam unus ex scholiastis notavit. Masculino Aristoph. ipse utitur Eq. 1038 : Πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται.]

Κῶος, ὁ, Hesychio ἀστράγαλος, s. Jactus taxilli, valens sex [Pollux 7, 205; 9, 100; Phot. p. 198, 8. In Κῶσος corruptum p. 199, 16. Male etiam Hesych. : Κωαὶ, ἀστράγαλοι] : unde prov., Κῶος χίον, s. Κῶος πρὸς χίον, significans Comparationem imparium : quoniam ὁ κῶος δύναται ἓξ, ὁ δὲ χίος, ἕν. [Κῷος Χίῳ ap. Zenob. 4, 74. Κῷος πρὸς Χῖον Diogenian. 5, 70, Suidas. V. etiam schol. Platon. p. 320 Bekk. et Eustath. p. 1289 extr., 1397, 40. Ad talos animalium hæc nomina translata testatur Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 28, ex emendatione Conr. Gesneri : Πάντα δὲ τὰ ἔχοντα ἀστράγαλον ἐν τοῖς ὄπισθεν ἔχει σκέλεσιν· ἔχει δὲ ὀρθὸν τὸν ἀστράγαλον ἐν τῇ καμπῇ, τὸ μὲν πρανὲς ἔξω, τὸ δ' ὕπτιον εἴσω, καὶ τὰ μὲν κῷα (κῶλα libri) ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ χῖα καλούμενα ἔξω, καὶ τὰς κεραίας ἄνω· ubi v. Schneider. vol. 3, p. 72, et 4, p. 298.] Alioqui Κῶος dicitur Qui est ex insula Co : et inde possess. Κωακὸς, Ad Coum pertinens, vel In insula Co natus. [De Κῷος et Κωακὸς v. s. Κώς.] Strabo 8, p. 160 [367] quum dixisset Καιέτους nominari τὰ σπήλαια et τοὺς ἀπὸ σεισμῶν ῥωχμοὺς, subjungit, quosdam ejusmodi κοιλώματα dicere nominari potius κώους : indeque ap. Hom. esse Φηρσὶν ὀρεσκώοισι : ut sit Habentibus speluncas et Cavernas in montibus. Verum alios aliter id hemistichium interpretari, doceo s. v. Ὀρεσκῷος. [Steph. Byz. : Κῶς, τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, οὗ καθείργνυον τοὺς φῶρας καὶ τοὺς δραπέτας. Λέγεται καὶ Κῶος· Κῶες δὲ οἱ ἐν ταύτῃ ἀνατραφέντες. Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πάντα τὰ σπήλαια ἔλεγον. Quæ exscripsit Eustath. p. 318 extr. et 1478, 49. Hesych. : Κῶς, ... εἱρκτὴ, δεσμωτήριον. Κόοι per ο μικρὸν scriptum idem exp. τὰ χάσματα τῆς γῆς καὶ τὰ κοιλώματα. Κῶν τὸ κοιλὸν τὸ βαθὺ Etym. M. p. 523, 15. Κόον, τὸ μέγα, ap. Lacones, Etym. M. p. 396, 30, ubi de etymologia voc. εὐρυκόωσα agit.]

Κώπα et Κώπεα ap. Suidam pro Ornamento quod collo circumponitur.

[Κῶπαι, αἱ.] Κώπαι, urbs Bœotiæ, vel ἀπὸ Κωπέως [Κωπεῶνος male ap. schol. Hom. Il. B, 502] τινὸς ἥρωος, vel παρὰ τὰς κώπας, Eust. [ad l. c.] Item Κωπαΐς λίμνη, Quæ est circa urbem Κώπας dictam. Et Κωπαΐδες dictæ ἐγχέλεις, prægrandes, Steph. Byz., Eust., Hesych. [Steph. B. : Κῶπαι, πόλις Βοιωτική. Ὅμηρος (l. c.) « Κώπας Εὔτρησίν τε, » ἀπὸ Κωπέως τοῦ Ἀπαταλέως (nomen non minus vitiosum quam quod in codd. est Ἀπαταιέως) τοῦ Ὀγχηστοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. (Aliam etymologiam nominis ἀπὸ τῶν κωπῶν derivandi exponunt Strabo 10, p. 406 et Etym. M. p. 303, 16. Stephanum sequitur Eustath. p. 266 seq.) Ὁ πολίτης Κωπαΐτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Κωπαῖος, ὡς Ἀθηναῖος Ἀθηναΐτης. Λέγεται δὲ καὶ Κωπαία λίμνη καὶ Κωπαιεύς. (Ἐγχέλεις Κωπαῖαι Archestr. ap. Athen. 7, p. 298, F. G. Dind. Genit. Κωπαίων in numo rarissimo Bœotiæ. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1831, p. 563. Hase.) Καὶ ἡ λίμνη Κωπαΐς, ἣ ἐλέγετο Λευκωνίς. Κωπαΐς λίμνη ap. Strabon. 10, p. 410 seqq. aliosque geographos : omisso λίμνης nomine Athen. 7, p. 297, C : Ἐγχέλεων τῶν ἀπὸ τῆς Κωπαΐδος. Ἐγχέλεις Κωπαΐδες ap. Athen. l. c., Polluc. 6, 63. Aristoph. Ach. 880.

Forma contracta ib. 883 : Πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν· 962 : Κωπᾶδ' ἔγχελυν. Omisso substantivo Pac. 1005 : Κωπάδων ἐλθεῖν σπυρίδας. Strattis ap. Athen. 7, p. 327, E : Κωπάδων ἁπαλῶν. Quibus in locis omnibus Κωπαΐδ— scriptum in codicibus, et Κωπαΐδες ap. Lucian. Lexiph. c. 6.]

Κώπαιον, τὸ, cum αι, Superior pars remi, si Hesychio credimus, sicut inferior, πλάτη.

[Κωπαῖος, ὁ. Κωπαῖοι (?)· σφῆκες· οὕτως Ἀριστοφάνης, Phot. p. 198, 11.]

[Κωπαΐς. V. Κῶπαι.]

[Κωπαιώδης, δ, ἡ, Remo similis. Hesych. : Κωπήλατα, κωπαιώδη, μακρά. Sic Musurus vix recte: codex κωπῆλα, κοπεώδη μακρά.]

[Κώπεα. V. Κώπα.]

Κωπέτας, Hesychio σφονδύλους μεγάλους ἰχθύων.

[Κωπετὸς, θρῆνος, Hesych. vitiose pro κοπετός.]

Κωπεὺς, έως, ὁ, Remex, Bud. e Synes. [Immo Remus. G. Dind. Nisi forte Budæus intellexit locum Epist. p. 263, C : Τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι. Hase. Eodem modo erratur in Lex. rhet. p. 274, 32, ubi rectæ interpretationi, Κωπέας, τὰ ξύλα τὰ ἐπιτήδεια εἰς κώπας νεῶν, adjectum ἢ τοὺς κωπηλάτας.] At Κώπεις, Hesychio Ligna apta ad conficiendos remos. Sed ap. Aristoph. Ach. [552] est gen. κωπέων pro hac signif. [Scribendum igitur κωπεῖς. Herodot. 5, 23 : Πολλοὶ κωπέες. Aristoph. Lys. 422 : Ὅπως κωπῆς ἔσονται. Andocid. p. 21, 11 : Εἰσήγαγον εἰς στρατιὰν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπέας. Theophr. H. Pl. 5, 1, 7 : Οἱ τοὺς κωπέας ξύοντες, nisi τὰς κώπας scribendum ex cod. Urbin. Aristid. vol. 2, p. 205, 6 : Τὰ νήια καὶ τοὺς κωπέας. G. D. Quæ sic explanat Phot. Bibl. p. 429, 32 : Νήια δὲ τὰ σχοινία, κωπέας δὲ τὰ ξύλα τὰ πρὸς κώπας ἐπιτήδεια. Hase.]

[Κωπεὺς, έως, ὁ, Copeus. V. Κῶπαι. Κωπεὺς Glauci pater ap. Theolytum Athen. 7, p. 296, B.]

[Κωπευστὴς, ὁ, Remex. Ἀργὼ ἢ Κωπευστὴς, (Κωπευσταὶ Welcker. De Æschyli Trilog. p. 312), Æschyli fabula fuit, memorata in Catalogo post Vitam Æsch.]

[Κωπεύω, Remis impello, Remigo. Zonas Anth. Pal. 7, 365 : Ἀΐδη, ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης κωπεύεις, νεκύων βᾶριν ἑλὼν (ἑλῶν Jacobs.) ὀδύνης. Hesych. : Κεκώπευται στρατὸς ὁ ἐπὶ κώπης. Glossa non integra. Lemma esse videtur Κεκώπευται στρατός. Sequitur Κεκώπηται ἡ ναῦς (Hoc Meibom. a κωπᾶν ductum esse censet, κωπᾶν autem τὴν ναῦν significare Navem remis instruere)· καὶ τὸ ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν τὰ ξίφη. Hoc a κώπη, quod capulum ensis significat. G. Dind.]

[Κωπεὼν, ῶνος, ὁ.] Invenitur et Κωπεών, ap. Theophrast. [H. Pl. 5, 1, 7], quod Gaza vertit Remum, Bud. [Hesych. : Σταβατῖναι, κωπεῶνες. Σταβεὺς, κωπεών. Hemst.]

Κώπη, ἡ, Remus. Hom. Od. I, 489 : Ἐμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγωμεν [-οιμεν]· qui versus habetur et Od. K, 129. Lat. Incumbere remis. [Pind. Pyth. 4, 357 : Ἐμβαλεῖν κώπαισι· 10, 79 : Κώπαν σχάσον. Æsch. Pers. 378 : Πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ· 396 : Κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ· Ag. 1618 : Νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ, i. e. Inferioris ordinis remex, h. l. figurate de homine plebeio dictum. Soph. Tr. 561 : Πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων. Frequentius ap. Eurip., ut Alc. 44 : Ὃς ἐπὶ κώπᾳ νεκροπομπὸς ἵζει (Charon)· Hel. 1288 : Φοίνισσα κώπη ταχύπορος. Aristoph. Eq. 601, Vesp. 1119, Ran. 197. Παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις Eq. 546. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 20, 8 : Ἄνθρωπος τῶν ἀπὸ κώπης· σημαίνει οὖν τὸν ναύτην.] Dicitur κώπη a poetis aliis nominibus ἐρετμὸς, πλάτη, ἐλάτη. At κώπη usitatum est et ap. prosæ scriptt. Plut. [Mor. p. 1121, A]: Ἡ δὲ κώπη κέκλασται. Thuc. 2, [84]: Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν. [I. e. remos a mari ad se reducere et attollere suspensos antequam rursus demissi immergantur. Villois. ad Long. p. 83, 15 : Τὰς κώπας ἀνέφερον. Τὰς κώπας καθιέναι εἰς εἰρεσίαν id. p. 54. Κώπην ἐλαύνειν Plut. V. Aristid. c. 10, Mor. p. 440, A. Κώπαις ἀσπάζεσθαι, Remis salutare, V. Anton. c. 76. Χιλία κώπη, Mille remi, Philostr. p. 550 : Ἄρασαν (τὴν ναῦν) χιλίᾳ κώπῃ.] Quod autem ad etymon attinet, fuerit dicta κώπη, si Etym. [M. p. 551, 36] fidem adhibeamus, quasi κόπη, a κοπεῖν, i. e. a tundenda aqua. Quæ etymologia mihi non displicet; sed κώπη significanti Manubrium, de qua signif. dicam infra, nequaquam convenire potest. || Manubrium, Capulus, λαβή. Hom. Od. Λ, [530] : Ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, ubi putatur additus gen. ξίφεος ad differentiam, quum dicatur et κλειδὸς κώπη : item de Ea parte remi, qua prehenditur, Hesych. : sed alibi utitur sine adjectione, sc. Il. A, [219] : Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. [Od. Θ, 403.] Sic ap. Soph. Phil. p. 426 [1255 : Χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν. Eur. Hec. 543 : Φάσγανον κώπης λαβών. Corcyræorum dialecto tribuit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1096. Clavis manubrium Hom. Od. Φ, 7 : Κώπῃ δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν. De torris manubrio Eur. Cycl. 482 : Δαλοῦ κώπην ὀχμάσας. Ἐλεφάντινοι κῶπαι μαστίγων ap. Hesych. s. v. Κερκυραία μάστιξ. Manubrium molæ trusatilis apud Agatharch. De mari rubro p. 23 : Παραστᾶσαι τρεῖς ἑκατέρωθεν πρὸς τὴν μίαν κοπὴν, ubi recte κώπην corrigitur ex Diod. 3, 13 : Παραστάντες ... πρὸς τὴν κώπην ἀλήθουσιν. Schol. Theocr. 4, 58 : Ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων.]

[Κωπηδὶς vitiose pro κλωπηδὶς, quod v.]

Κωπήεις, εσσα, εν, Manubrium habens s. Capulum. Κωπῆεν ξίφος, Hom. non semel [Il. Π, 322, Υ, 475. Φάσγανα κωπήεντα Ο, 713], τὸ λαβὴν ἔχον : sed suspicor Hom. intellexisse Ensem certum quoddam capuli genus habentem. Alioqui enim supervacaneum esset illud epith. [Etym. M. p. 529, 12 : Κοπάεν ξίφος παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ἀπὸ τοῦ κοπάγειν. Ζήτει. Ex Κωπῆεν ξίφος ἀπὸ τοῦ κωπήεις depravatum videtur Sylburgio.]

[Κωπήιον Schneideri conjectura. V. Κουπήιον.]

Κωπηλασία, ἡ, Remigatio. [Jo. Chrys. t. 4, p. 792, E ed. Paris. alt. : Τὸν τῆς κωπηλασίας πόνον. Hase. Schol. Aristoph. Ran. 271. Etym. M. p. 303, 9 : Εἰρεσία ἡ κ.]

Κωπηλατέω, Remigo. [Polyb. 1, 21, 1.] Lucian. [V. H. 1, 40] : Ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν. [Schol. ad Thucyd. 1, 50 : Ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. Harpocrat. voc. Ἐπιβάτης· Οὕτως ἐκάλουν τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. Jo. Chrys. t. 5, p. 156, E ed. Paris. alt. : Ναῦται κωπηλατοῦντες. Hase. Figurate Eur. Cycl. 460 : Ναυπηγίαν δ' ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ, Duobus loris terebram agitat.]

Κωπηλάτης, ὁ, Qui remum impellit, ὁ κώπην ἐλαύνων, Remex. [Hesych. : Κωπηλάται, οἱ ταῖς κώπαις περιστρέφοντες τὸ πλοῖον. Polyb. 34, 3, 8. G. D. Jo Chrys. t. 10, p. 141, B ed. Paris. alt. : Ναύτας καὶ κωπηλάτας καταλέγει. Hase. Athen. 7, p. 317, B, ex Clearcho : Τὸν κωπηλάτην πουλύπουν, qui Schneidero ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 506 idem esse videtur quem alii ναυτίλον vocarunt.]

[Κωπηλατικὸς, ἡ, ὸν, Remigatorius. Hesych. : Ἄρρυ, ἐπίφθεγμα κ.]

[Κωπηλάτις, ιδος, ἡ, Remigatrix. Κώπη κ. Theod. Prod. p. 206. Elberl.]

[Κωπήλατος. V. Κωπαιώδης.]

[Κωπήρης, δ, ἡ, ut κωπῆρες πλοῖον, Thuc. 4, [118], Navigium quod remis agitur, actuarium. [De quo l. Phot. p. 198, 13, et Suidas : Κωπῆρες πλοῖον ὡς ἡμεῖς· καὶ Θ. ἐν δ'.] Sed Plut. [V. Anton. c. 66] dixit etiam κωπήρει sine adjectione. Id. [V. Alex. c. 63] πορθμεῖα κωπήρη dixit q. d. Pontones actuarii, i. e. Qui remis incitarentur. Bayf. || Nauta remum tenens, Bud. p. 797, ex Alciphr. [1, 2 : Ὤχετο ἐπὶ Λέσβον κωπήρης· ubi nunc ex cod. correctum ἐπὶ λέμβου κωπήρους, ut λέμβος κωπήρης 1, 8. Significat autem, Remis instructus. Æsch. Pers. 416 : Ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον. Eur. Hel. 1397 : Κωπῆρες σκάφος. Ναῦς κωπήρεις Ammon. p. 98. Κωπῆρες (κωπῆρον codex) πλοῖον Charito 8, 6, et omisso πλοῖον 2, 1 : Κωπῆρες (sic Dorvill. : κωπήρεις codex) λαβὼν παρέπλευσεν ἐπὶ τὴν ἀκτήν. Dio Cass. 56, 27 : Μήτε πλοῖα πλείω ... κωπήρων δύο.] Itidem κωπήρης χείρ, VV. LL. ex Eurip. [Tro. 161], Manus remigans.

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, Scalmus, i. e. Id cui alligantur remi. [Κωπητῆρας Agath. Histor. 5, 21 extr.] At, secundum quosdam, Id quo remus scalmo alligatur, quod Ἐπικωπητὴρ etiam vocatur, teste [Hesychio, Etym. M. p. 360, 43,] Suida, Eustathio [p. 1517, 58], sicut et τροπωτὴρ, cujus Pollux quoque [1, 92] me-

minit. Sed Hesychio κωπητὴρ significat Ipsum scalmum: et ita non est ᾧ ἐκδέδενται αἱ κῶπαι, sed ὅθεν ἐκδέδενται: si tamen vulgarem σκαλμοῦ signif. ille retinet, quum exp. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης. Idem certe ἐπικωπητὴρ exp. itidem nomine τροπωτήρ. Ceterum accipiendo κωπητὴρ pro Scalmo, non vacabit præp. in ἐπικωπητήρ: quippe quum vinculum superimponatur scalmo. At vero Κωπητήριον, vel Κωπωτήριον, τὸ, q. d. Remorum repositorium, Locus ad asservandos remos. VV. LL. exp. ex Polluce Locus in navi juxta remiges, ubi remi asservantur. Pollux tamen simpliciter hoc dicit [1, 92]: Καὶ τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς ταῖς κώπαις, κωπωτήρια καλοῦσιν, ubi etiam vereor ne potius κωπωτηρίαν scrib. sit, ut dicatur κωπωτηρία in nomin., gen. feminino. [Scribendum κωπητῆρα ex codd. nonnullis. Male alii libri κωπωτῆρα.]

Κωπίον, τὸ, dimin. q. d. Remulus, Remus parvus, ex Aristoph. [Ran. 269. « Ælian. N. A. 13, 19; Theodor. Prodr. p. 194. » Jacobs.] || Sed Κωπία [sec. Pollucem 2, 181] dicta fuerunt etiam Ossa angustiora costarum: sicut πλάται, Quæ sunt latiora.

[Κωπῖτις vitiose pro κωνῖτις, quod v.]

Κῶπος [?], ὁ, in VV. LL. ὁ μεθ' ἡδονῆς παλμὸς, et Monile.

[Κωπώ. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 321, 25, in descriptione δαφνηφορίας Bœotorum: Ἄρχει τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλὴς καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον (ἐλαίας) ξύλον, ὃ κωπὼ (var. lect. κόπω et κοπὼ) καλοῦσιν. Eadem leguntur ap. schol. Clem. Al. p. 9, 32, in cod. Paris. 451, in quo κωπω sine accentu scriptum.]

[Κωπώδης vitiose pro κοπώδης, quod v.]

[Κωπώνιος, ὄνομα κύριον, Suidas. Immo Κοπώνιος: v. vel Appiani B. C. 4, 40. Bernhardy. Est nomen Latinum ap. Plutarchum aliosque.]

[Κωπωτήρ. V. Κωπητήρ.]

[Κώρα, ἡ, Puella. V. Κούρη.]

Κώρα, Hesychio ὕβρις, Injuria s. Petulans injuria. [Hoc sensu κόρος dicitur.]

[Κωραλίας. V. Κωλαρίας.]

[Κωράλιον, τό.] Κωράλλιον [scrib. κωράλιον ex cod. Ven.] Hesych. esse dicit παιδάριον, κόριον, Puellum s. Puellam, afferens et Κωραλίσκον pro μειράκιον. [In κωρακίσκος corruptum ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 20, 30. Photius p. 198, 15: Κωραλίσκον τὸ μειράκιον, Κρῆτες. Κωραλίσκος Epilyci comici fabula fuit, de qua v. Meinek. Hist. Com. p. 269. Male κοραλίσκος ap. Suidam s. v. Ἐπίλυκος.] Κωράλλιον et Κοράλλιον reperiri dicitur et pro κουράλιον s. κοράλλιον, Corallium s. Corallum. [Κουράλιον et κοράλλιον Græci vocant Parvam κόρην. Pupæ maxime et imagunculæ, quibus ludit puerilis ætas, ita vocantur. Hesych.: Δαγὺς, κουράλιον, νύμφη λευκόκηρος. Κουράλια quoque dicuntur Luciano (Apol. pro merc. cond. c. 2, ubi v. intt.), Dioni Chrys. in Rhodiaca (p. 647 Reisk.), Ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. Hesych.: Γεάγια, κουράλλια. Vitiose pro γέλγια. Idem: Γέλγια, πήνη, σπάθαι, κουράλια. Græci proprie γέλγην vocant Minutas merces omne genus, quas παντοπῶλαι circumferunt. Κουράλλιον igitur et κοράλλιον idem, Parva nempe puella; nec alia ratione moti recentiores, quod veteribus erat κουράλιον, dixere κοράλλιον. Grammatici: Τὸ δὲ κουράλιον τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος ἀποστάξαι μυθεύεται, ἀφ' ἧς οἷα κόρης οὔσης, ἡ κλῆσις τῷ λίθῳ ἐνεκάθισεν. Salmas. in Solin. p. 63.]

[Κωράλιος. V. Κουράλιος.]

[Κώραλις, ἡ, Coralis, lacus Lycaoniæ. Strabo 12, p. 568, ubi var. lect. Κόραλις.]

[Κωραλίσκος. V. Κωράλιον.]

[Κωραλλεὺς, έως, ὁ.] Κωραλλεῖς, Hesychio auctore, ap. Siculos sunt οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον, Qui curalium legunt. [Κωραλλεῖς ... παρὰ Σικελοῖς Musurus. Κοραλλεῖς ex π Σικελίας codex. Περὶ Σικελίαν Schowius. Dioscor. 5, 139: Εὑρίσκεται δὲ πλεῖστον (κοράλλιον) ἐν τῷ κατὰ Συρακούσας ἀκρωτηρίῳ τῷ καλουμένῳ Παχύνῳ.]

[Κωρέα (?), ἄκρα, ἀρχὴ, δέσμη, Hesych.]

[Κωρία (?), κουρὶς, κουρευτρία, Hesych.]

[Κωριδάμνας (?), ἀκρὶς, Hesych.]

[Κωρίθιον (?), χόρτον, Hesych.]

[Κώριον, τὸ, (Dor. pro κόριον) Puella. Aristoph. Ach. 731: Πονηρὰ κώρι' ἀθλίω πατρός.]

[Κωρὶς. V. Καρίς. || Κωρὶς (?), ψαλὶς, Hesych.]

[Κῶρος. V. Κοῦρος.]

[Κωροσύνα. V. Κουροσύνη.]

[Κωρυκαῖος. Κωρύκειος. V. Κώρυκος.]

Κωρυκίδιον, τὸ, Hesych. esse dicit δερμάτινον κοίλωμα, quod οἱ τοξεύοντες τῷ εὐωνύμῳ πήχει περιτιθέασιν.

Κωρύκιον, τὸ, Sacculus, Folliculus. [Pollux 10, 172.] Suidæ θυλάκιον et βουλγίδιον.

[Κωρύκιος. Κωρυκίς. Κωρυκιώτης. V. Κώρυκος.]

[Κωρυκοβολία, ἡ, i. q. κωρυκομαχία. Aretæus p. 135, 45.]

Κωρυκομαχία, ἡ, Pugna's. Lusus qui ejusmodi folle [κωρύκῳ] fit. Cæl. Aurel. Chronion l. ult., c. ult.: Tum volutatione in palæstra varia, quam Græci κυλαδίαν atque κωρυκομαχίαν vocaverunt. Ita enim quidam reponunt pro Celadian et Coricomachiam: sed illud κυλαδίαν non minus quam hoc Celadian esse mendosum dico: κωρυκομαχίαν autem probo, quum ap. Hippocr. quoque 2 De diæta, reperiam: Κωρυκομαχίη καὶ χειρονομίη τὰ παραπλήσια διαπρήσσεται, subaudi τῇ ἀκροχειρίξει: ut ἡ ἀλίνδησις παραπλήσια τῇ πάλῃ.

[Κώρῡκος, ὁ.] Κόρυκος [vitiose pro κώρυκος], Hesychio θυλάκιον ἢ πήρα, Sacculus, Marsupium: Suidæ ὁ θύλακος, Saccus, in exemplum afferenti hunc l. de Attila Hunnorum rege qui Mediolanum ceperat: Ὡς εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθημένους, Σκύθας δὲ πρὸ τῶν αὐτοῦ ποδῶν, ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν ἐπὶ θρόνου, τοὺς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς κορύκους φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ χρυσὸν χέειν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. In Hippiatr. legitur pro Testium sacculo s. conceptaculo, i. e. Scroto. Apsyrtus: Ἐμπέσῃ τὰ ἔντερα εἰς κόρυκον ἢ θυλάκην. Dicitur esse et Pilæ genus quod e pellibus consui solet, ventoque inflatum brachialibus ligneis pelli. Martial. Follem vocat Plautus Follem pugilatorium. [HSt. infra:] Κώρυκος, ὁ, Pera, Saccus coriaceus: ut in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam ap. Athen. l. 6, dicunt se ἀντὶ κωρύκων παρέχειν se τοῖς ἀθληταῖς. [Antiphan. ib. 4, p. 161, A: Τοιαῦτα συλλέγοντες (οἱ Πυθαγορικοὶ) ἐν τῷ κωρύκῳ· ubi ejusdem comici κυρίως ἐπιγραφόμενος Κώρυκος memoratur. Fuit igitur viri quoque nomen Κώρυκος.] Utitur hoc vocab. Hom. quoque Od. E, [266]. Ibi enim Calypso Ulyssi a se discedenti, Ἕν δὲ καὶ ἤϊα Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά· appellans κώρυκον quem alibi δέρματα πυκνὰ, et δοροὺς εὐῤῥαφέας. [Ib. I, 213.] Exp. etiam Folliculus, sicut θυλάκιον. Theophr. H. Pl. 3, 14, [1] de ulmo: Ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι καὶ θηρί' ἄττα κωνωποειδῆ φέρει. Ita enim reponunt pro ταῖς κωρύκισι. Ego vero dico veterem lectionem retinendam esse, et tantum accentu correcto scribendum ταῖς κωρυκίσι [ut nunc legitur]. Nam et Κωρυκὶς dicitur pro κώρυκος, Eust. teste [p. 1354, 47, et Polluce 10, 172], qui hoc ejus exemplum affert ex Aristoph. [fr. 368]: Σπυρὶς οὐ μικρὰ καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει, exponensque θυλάκιον, μάρσιππος. || Κώρυκος, Follis, dicitur esse et Pilæ genus, magnum sc. et quo vento inflato luditur. Inde Κωρυκομαχία [quod v. Accuratam ludi descriptionem exhibet Antyllus in Matthæi Medicis p. 124 seq. Diogenian. 7, 54: Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι· ἐπὶ τῶν διακενῆς μοχθούντων.] || Κωρύκους a Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Atheniensibus dictas Κρείους, tradit Athen. 3, [p. 87, B] ex Hegesandri Commentariis. [Hesych.: Κ., θυλάκιον· ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον ὅμοιον ἀσκῷ. Οἱ δὲ πλοῖον, οἱ δὲ κόγχην (λόγχην codex).] || Κώρυκος, montis nomen [Themist. Or. 7, p. 86, C: Τυφὼν ἀτεχνῶς ἐκ τοῦ Κιλικίου Κωρύκου] : a quo Κωρύκειον ἄντρον, et Κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicant: cujus incolas vocari Κωρυκαίους. Proverbio autem dici Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, pro Explorator s. delator auscultavit: nam, Ephoro teste, l. 3, Corycæi, qui sub Coryco promontorio habitabant in oppidulo quodam, si qui ad ipsos appulissent negotiatores, ipsos accedebant velut empturi quippiam aut cum ipsis navigaturi: deinde cognito, quid rei veherent et quo tenerent iter, Myonnesiis vicinis istud nuntiabant: hi vectores ado-

riebantur, et illi in partem prædæ veniebant. V. et Suidam ac Steph. Byz. Comici vero et Deum Κωρυχαῖον in suas fabulas introduxere, ὠτακουστοῦντα itidem καὶ οὕτως ἐπιβουλεύοντα. [Steph. Byz. : Κώρυκος, (ἡ), πόλις Κιλικίας· Παρθένιος Προπεμπτικῷ· παρ' ἣ τὸ Κωρύκειον (scrib. Κωρύκιον ex cod. Vratisl., Etym. M. p. 551, 47, Strab. 14, p. 670, Apollod. 1, 6, 3) ἀξιάγαστον θαῦμα, ᾧ ὁμώνυμον ἐν Παρνασῷ. (Hoc ap. Herodot. 8, 36, Strabon. 10, p. 417, Pausan. 10, 6, 3. Cum diphthongo ap. Etym. M. p. 571, 47 : Λυκωρεία πόλις Δελφίδος, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ Λυκώρου κτίσαντος αὐτὴν, υἱοῦ Κωρυκείας, οἰκούντων ἐν τῷ Παρνασῷ· καὶ τὸ παρακείμενον ὄρος ἐκάλεσε Κωρύκειον ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς Κωρυκείας.) Τὸ ἐθνικὸν Κωρύκιος. (Κωρύκιος κρόκος Ciliciæ Apoll. Rh. 3, 855. Κωρυκίη δειρὰς Hedylus ap. Strabon. 14, p. 683. Ἑρμῆ Κωρυκίων (κωρύκιον codex) ναίων πόλιν Archias Anth. Pal. 9, 91. Κωρύκιαι Νύμφαι Parnasi Soph. Ant. 1128, Apoll. Rh. 2, 711. Πανὶ Κωρυκίῳ Oppian. Hal. 3, 15. Κορυφαὶ Κωρύκιαι Eur. Bacch. 559. Adde Κωρυκὶς, ίδος, ἡ. Æsch. Eum. 22 : Κ. πέτρα κοίλη.) Ἐκεῖ δὲ τὴν πόλιν Κωρύκειάν φασι. Λέγεται καὶ Κωρυκιώτης (epitheton Neptuni Parnasii in H. Orph. 27, 8), καὶ ἴσως παρὰ τὸ Κωρύκιον, ἢ ἀπὸ τοῦ Κωρυκία. (Κωρυκία n. pr. Nymphæ, a qua antrum Corycium nomen accepit : v. Pausan. 10, 6, 3; 32, 2. Per diphthongum scriptum in l. Etym. M. supra allato.) Ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος ἀρσενικῶς λεγόμενον ὑψηλὸν πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. (Adde Hom. H. in Apoll. 39 : Κωρύκου ἄκρα κάρηνα. Thucyd. 8, 14; Strabo 14, p. 644; Pausan. 10, 12, 7; Liv. 37, 12.) Καὶ λιμὴν ὁμώνυμος καὶ νησίον ὁμώνυμον, οὗ κατὰ τὸν παράπλουν λῃστήριόν τι μέγα τῶν Κωρυκαίων, ὠτακουστούντων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι τοὺς φόρτους καὶ τοὺς πλοῦς τῶν ἐμπόρων καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπιβουλευόντων· ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων τὰ ἀπόρρητα, Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος (ἄρα Κωρυκαῖος Photius) ἠκροάσατο (Hæc copiosius exponunt Strabo 14, p. 644, Zenob. 4, 75, Hesych., Phot. et Suidas s. v. Κωρυκαῖος, Eustath. ad Dionys. P. 855, ad Hom. p. 1534, 54. Versum ex Menandri Ἐγχειριδίῳ fabula sumtum esse ex Zenobio et, qui Dioxippi testimonium adjecit, Photio cognoscitur, apud quem ἠκροάζετο scriptum ut ap. Strabonem aliosque. Phrynich. gramm. ap. Phot. Bibl. p. 101, 18 : Οὐδ' εἴ τις δαίμων ὁ μυθολογούμενος Κωρυκαῖος εἰ ἐπεγχάνοι χαιρήσειεν. Hinc corrigendum quod legitur Κωρύκειος δαίμων. G. D. Antrum Corycium sculptum in typo inclyto apotheosim Homeri exhibente. Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 97. Hase.) Καὶ ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκίη (Κώρυκον ἄκραν τῆς Κρήτης Strabo 8, p. 363), καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας. Κώρυκος αἰγιαλὸς Lyciæ ap. Strab. 14, p. 666. Inter urbes Pamphyliæ est ap. Dionys. P. 855 : Κώρυκος Πέργη τε, ubi notandum syllabam mediam metri caussa produci.]

Κωρυκώδης, ὁ, ἡ, Peræs. Folliculo similis. Theophr. H. Pl. 3, 15, [4] de terebintho : Φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα, καθάπερ ἡ πτελέα· ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωποειδῆ. Unde Plin. 13, de terebintho itidem : Fert folliculos emittentes quædam animalia ceu culices.

[Κως et Κῶς. V. Πως et Πῶς.]

Κῶς, Hesych. perispomenos habet, quasi contractum e κώας. [V. Κώδιον.] Id. exp. non solum δέρμα, sed etiam εἱρκτὴ, δεσμωτήριον. Ut et ex Etym. tradunt ita nominatum fuisse apud Corinthios Ergastulum quoddam, ubi fures et fugitivi includebantur. [V. Κῶος.]

Κῶς, [genit. Κῶ], ἡ, insula quædam [maris Icarii], Lat. itidem Cos : cujus Incolæ Κῶοι et Κώϊοι. Eadem Κέος vocatur, et Incolæ Κεῖοι. [Steph. Byz. : Κῶς πόλις καὶ νῆσος. Καὶ Ὅμηρος (Il. B, 677) « Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο » (Κῶς Herodot. 1, 144, Strabo 10, p. 488, 489, aliique geographi. G. D. It. Κῶς in numis, velut in illis quos explanavit Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 528. Inscr. Attica ap. Letronn. ib. 1827, p. 481 : Κῶς μέν μοι πατρίς ἐστιν. Hase. Genit. Κῶ Thuc. 8, 41, Strabo p. 488. Dat. Κῷ Thuc. 8, 108, Aristot. H. A. 5, 19, Polyb. 30, 7, 9, Apollod. 2, 7, 1. Accusativi forma legitima Κῶν ap. Thucyd. (ubi altero l. codex unus Κῶ) et Strab. l. c. et al., sed frequentior Κῶ ap. Xen. H. Gr. 1, 5, 1, Polyb. 16, 15, 4, Arrian. Anab. 2, 5, 8; 13, 4; 3, 2, 8, Apollod. l. c. Inter utramque libri fluctuant Demosth. p. 63, 19; 198, 21. V. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 165) · ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο ἀπὸ γηγενοῦς Μέροπος, Κῶς δὲ ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός. (Κῶς Μεροπὶς ap. Thuc. 8, 41, Strabon. 15, p. 686, 701.) Μερόπη et Μεροπηίς, ἀπὸ Μερόπων, ἔθνους ἢ γένους οἰκησάντων αὐτὴν, ἢ ἀπὸ Μέροπος, οὗ θυγάτηρ Κῶς, ap. Eust. p. 318, 34. Κῶς, ὁ, heros nomen ap. Arcad. p. 126, 25, Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1196, Etym. M. p. 741, 52.) Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς. Λέγεται καὶ Κώως διὰ δύο ω, καὶ Κόως, ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Il. Ξ, 255, O, 28) τοπικὸν Κόωνδε. Λέγεται καὶ Κόος διὰ δύο ο. Ἔοικεν οὖν τὸ πρωτότυπον Κέως· οὕτω γὰρ καὶ ὁ κτίστης τῆς Κέω. Τὸ ἐθνικὸν Κεῖος καὶ ἐκτάσει Κήϊος, ὡς τῆς Τέω Τέϊος καὶ Τήϊος, καὶ Κεῖος διὰ διφθόγγου. (Hæc repetivit Eustath. p. 318, 41, sed ineptum est quod Κέως eadem quæ Κῶς esse dicitur : quæ diversarum insularum nomina sunt. Non videtur tamen hæc Stephani culpa esse, sed epitomatoris, qui quæ Stephanus de primitivo Κόως (nam sic corrigendum) dixerat cum Κέως comparando perverterit. Genitivum τῆς Κέω cum seqq. verbis τὸ ἐθνικὸν Κέϊος conjungendum esse recte monuit Schweigh. ad Polyb. 16, 41, 7.) Τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου Κῶος καὶ Κώϊος, ὡς Μινῶος. Οὕτω δὲ ἐχρημάτιζον Ἱπποκράτης καὶ Ἐρασίστρατος ἰατροί. (Κῶοι, οἱ, ap. Herodot. 7, 64, Strabon. 14, p. 653, 654, 657, 658, aliosque : quod adject. in codd. modo sic modo Κῷος vel Κώϊος scribitur, et ΚΩΙΩΝ in numis est ap. Eckhel. vol. 2, p. 598 seqq. Recta igitur scriptura Κῷος est, diserte agnita ab Arcadio p. 38, 7, et Etym. M. p. 551, 29 : Κῷος σὺν τῷ ι γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν. Καλλίμαχος (fr. 254)· Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώιον. Κώιος Ἱπποκράτης in Anth. Plan. 4, 269. Κῷαν νᾶσον Meleager Anth. Pal. 12, 53. Strabo 14, p. 657 : Ἐξῆς δ' ἐστὶν ἄκρα Τερμέριον Μυνδίων, καθ' ἣν ἀντίκειται τῆς Κῴας ἄκρα Σκανδαρία ... · ἔστι δὲ καὶ χωρίον Τέρμερον ὑπὲρ τῆς Κῴας. || Adject. Κωακὸς, ἡ, ὸν, ex Porphyrio annotavit Eustath. p. 318 extr. Κωακαὶ προγνώσεις inscriptus liber Hippocratis superest. G. D. Is interdum a medicis græcis designatur solo adjectivo, velut Galen. vol. 19, p. 81, 13 : Ὡς ἐν Κωακαῖς, et alibi. Hase.) His Steph. Byz. addit : Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς· quæ fortasse non diversa est a Κρῶς, quod v., licet insulæ cujusdam Ægyptiæ Κῶ obscura apud Ptolemæum memoria supersit, a Berkelio indicatum.]

[Κῶσος vitiose pro Κῶος, quod v.]

Κώταλις, ἡ, Tudicula. Ita enim Eust. [p. 1675, 57] scribit ἀθηρηλοιγὸν ab junioribus exponi κώταλιν, h. e. τὸ τῆς ἀθήρης κίνηθρον, Rudiculam, qua puls agitatur. [Suidas : Λάκτιν, τὴν λεγομένην κώταλιν, τορύνην, ὅ ἐστι ζωμήρυσιν. Σκυτάλην Etym. M. p. 555, 18, κώπη, τορύνη ap. Hesych. s. v. Λακτρίς. Ab Græcis hodiernis κοτάλα dici ex Crusii Turcograecia annotavit Ducangius. Τορύνη per κουτάλη exp. gl. codicis Ven. Aristoph. Eq. 940.]

[Κώταλος, ὁ, Cotalus, nomen cantilenæ cujusdam ap. Hedylum Athen. 4, p. 176, D.]

[Κωτάρχης s. Κώταρχος, ὁ, nomen dignitatis sacerdotalis in inscriptionibus tribus, quas Branchidis repertas, Corpori Inscrr. inseruit Bœckh. vol. 2, p. 562, 563. Earum in duabus est, Προφήτης ἅμα καὶ κωτάρχης, in tertia κώταρχος τῶν μεγάλων θεῶν Καβίρων. Non liquet quæ sit hujus nominis origo. Κοίης s. Κόης, ἱερεὺς Καβείρων ὁ καθαίρων φονέα, ap. Hesych. s. h. v., comparatus est a Keilio in Specim. Onomatologi Græci p. 108. De quo voc. cognatisque dictum est s. v. Κοιάομαι.]

[Κώτεις, αἱ, Cotes, promontorium Mauritaniæ. Strabo 17, p. 825, 826, 827.]

[Κωτῖλὰς, άδος, ἡ.] Κωτιλάδες dicuntur αἱ χελιδόνες, Hirundines, utpote quæ garrulæ sint et loquaces. V. Κριαδέμεν [s. v. Κρίζω. Strattis ap. Athen. 14, p. 622, A, de dialecto Thebanorum : Κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας (ὀνομάζουσιν). Ex Athenæo Eustath. p. 1818, 4.]

[Κωτιλία, Ambitus, Adulatio; Κωτιλίαι, Blanditiæ, Gl.]

[Κωτίλιον, τὸ, Cotilium, mons Arcadiæ. Pausan. 8, 41, 7. Κώτιλον, τὸ, nomen loci, ibid. 10 : Ἔστι δὲ ὑπὲρ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικουρίου Κώτιλον μὲν ἐπίκλησιν, Ἀφροδίτη δέ ἐστιν ἐν Κωτίλῳ.]

Κωτίλλω, Loquitor, Fabulor, Garrio. Hesiod. Op.

[371]: Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω Αἰμύλα κωτίλλουσα. Ap. Athen. 10, [p. 428, B, ex Phocylide]: Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν. [Lycophr. 1466: Ἑλικτὰ κωτίλλουσ' ἔπη. Dionys. De adm. vi Dem. c. 44: Οὔτε τὸν ἐν τοῖς δικαστηρίοις λόγον ᾤετο δεῖν κωτίλλειν καὶ λιγαίνειν.] Et Theocr. 15, [87]: Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνήνυτα κωτίλλοισαι. [Suidas: Κωτίλλω, πανουργεύομαι, λαλῶ. Βάβριος, «Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαίνην ἔπεισεν ἐλθεῖν» κτλ. Etym. M. p. 551, 55: Κοτίλλων, πανούργως κολακεύων καὶ λέγων, ἀπό τινος ὀρνέου χελιδὼν (corr. κωτίλος ex Etym. Gud. et Havn.) καλουμένου, ἀφ' οὗ καὶ οἱ πολλὰ λαλοῦντες καὶ κολακεύοντες κωτίλοι λέγονται. Per κολακεύειν et δολίως ἀπατᾶν exp. Hesych.] Exp. etiam Blandis et fallacibus verbis decipio. [Theogn. 363: Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ, τῖσαί νιν. G. D. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 531, 34: Κώτιλλε, ὦ οὗτος. Hase. Garriendo molesto, Soph. Ant. 756: Γυναικὸς ὢν δούλευμα μὴ κώτιλλέ με.]

Κωτίλος, η, ον, Loquax, Garrulus. [Tzetz. ad Hesiod. Op. 371: Κωτίλη ἡ χελιδὼν διὰ τὸ λάλος εἶναι παρά τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται. Κωτίλα et σιγηλὰ ζῷα Aristot. H. A. 1, 1 extr. K. ἀνὴρ Soph. fr. 606. Ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπεραντολόγους poeta ap. Diog. L. 1, 35. Λάλος καὶ κ. Dionys. A. R. 6, 70. Ἡ κατεαγυῖα καὶ κωτίλη μουσικὴ Plut. De mus. p. 1136, B.] Item Blandus, Fallax: ut ab Hesych. quoque exp. non solum λάλος et τρανὴς, sed etiam ἡδὺς, κολακευτικὸς, et ἀπατηλός. Ita in Epigr. 3 [Anth. Pal. 7, 221]: Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, Blanda et fallacia. [Gratæ et jucundæ loquacitatis illecebras intelligit Jacobs. Κωτίλη ἁρμονία Dionys. H. De adm. vi Dem. c. 49.] Et ap. Suid. [ex Theodoreto In Ps. 61, 5]: Κωτίλοις κέχρηται λόγοις φενακίσαι πειρώμενος, Blandis verbis. [Κ. ὄμμα Philodem. Anth. Pal. 5, 131: Ψαλμὸς καὶ λαλιὴ καὶ κωτίλον ὄμμα ... Ξανθίππης.]

[Κωτίλως, Cum irrisione. Epiphan. t. 1, p. 990, D: Ἐπισκωμματικῶς καὶ κ. Anon. De martyr. CPlit. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 440, 46: Κ. πρὸς τοῖς λεγομένοις εἶχεν. Hase.]

[Κωφαῖος, ὁ, Cophæus, hyparchus Indiæ. Arrian. Exp. 4, 28, 11.]

[Κωφάω. HSt. s. v. Κωφός:] Est inde et aliud verbum, Κωφάω sc., significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: cujus pass. Κωφάομαι, Obsurdesco vel Obmutesco. V. Σιγάζω. [Clearchus Athenæi 12, p. 516, B: Τὸν ὑπ' ἀπαιδευσίας κεκωφημένον τῶν ὤτων ἐξελκύσας. Oppian. Cyn. 3, 286: Τύμπανα σιγάζει κώφησέ τε πᾶσαν ἰωήν. V. Κωφόω.]

[Κωφεία, ἡ, i. q. κωφότης. Lex. schedogr. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 387: Κωφεία κώλυμά ἐστι.]

Κῶφες, Hesych. exp. νεκύσια κωφά. [Distinctione hæc duo, utpote diversa, sunt separanda, νεκύσια, κωφά. Lexicon meum Ms.: Κώφες, νεκύσια· ἔνιοι κωφά. Mox, Κωφὴ, ἀναίσθητος, νεκρά. Albert. Vitiosum videtur κῶφες. Κωφεὺς ὁ μὴ ἀκούων Lex. schedogr. l. c. p. 386.]

Κωφέω et Κωφεύω, significantia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco: ut Hesych. κωφεῦσαι exp. ἀναισθητῆσαι, σιωπῆσαι, ἡσυχάσαι. [Κωφεύω frequens in libris V. T., velut Reg. 1, 10, 27: Ἠτίμασαν αὐτὸν καὶ ἐγενήθη κωφεύων. Job. 6, 24: Διδάξατέ με, ἐγὼ δὲ κωφεύσω· 13, 13: Κωφεύσατε ἵνα λαλήσω.] Idem κωφεῖ, ut κωφᾷ, exponit etiam πηροῖ: necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει: afferens item κωφῆσαι pro κωλῦσαι. [Idem, Οὐ κωφεῖ, οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ. Quæ gl. depravata legitur ap. Phot. p. 359, 25: Οὐκ ὤφιξεν, οὐ βλάπτει· Σοφοκλῆς ἐν ἐπὶ Ταινάρῳ Σατύροις. Recte idem p. 199, 20: Κωφεῖν, βλάπτειν, πηροῦν.] Sic verbale Κώφησις, εως, ἡ, exponit κώλυσις. Quemadmodum vero κωφεῖ exp. etiam βλάπτει, ita adverbium positivum Κωφητέος exp. βλαπτέος.

[Κώφευσις, ἡ, Taciturnitas. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 725, 28: Τῆς τοιαύτης σιγῆς καὶ κωφεύσεως. Hase.]

[Κωφὴν, ῆνος, ὁ, Cophen, n. fluvii (Indiæ) memoratum ap. Suida et Zonara p. 1275. Hac nominis forma utuntur Arrian. Exp. 4, 22, 6; 5, 1, 1, Philostr. p. 54. Κώφης ap. Dionys. P. 1140: Κώφης (libri tres Κώφις vel Κώφυς) τρίτος ἀργυροδίνης· quod ex cod. uno in Κωφὴν mutandum foret, nisi Eustathii obstaret annotatio, Ὅτι καὶ Κώφης Ἰνδικός ἐστι ποταμὸς, ὃν ὁ Ἡρωδιανὸς μὲν καὶ αὐτὸς ἐν τῇ καθόλου βαρυτόνως ἐκφέρει καὶ μετὰ τοῦ σ, ὡς τὸ Χρύσης, Ἀριστοτέλης δὲ, ὥς φασιν, ἐν πέμπτῳ περὶ Ἀλεξάνδρου τὸν Κωφῆνά φησιν ὡς τὸν σωλῆνα. Ὁ γεωγράφος δὲ (Strabo 15, p. 697, 698, ubi accus. Κώφην) ὁμοίως τῷ Διονυσίῳ ἐκφέρει. G. D. Joseph. Ant. Jud. 1, 6, 4: Ἀπὸ Κωφῆνος ποταμοῦ τῆς Ἰνδικῆς, καὶ τῆς πρὸς αὐτῷ Ἀρίας. Hase. || Κωφὴν, Artabazi filius. Arrian. Exp. 2, 15, 1; 3, 23, 13; 7, 6, 7.]

[Κώφησις. Κωφητέος. V. Κωφέω.]

Κωφίας, ὁ, Surdaster. Hesych. esse dicit Serpentis speciem qui et τυφλίας nominatur, Latinis Cæcilia, a cæcitate. [Ælian. N. A. 8, 13.]

Κωφὸς, ἡ, ὸν, Surdus, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος, Cui auditus est vitiatus. [Herodot. 1, 34, de filiis Crœsi: Τῶν οὔτερος μὲν διέφθαρτο· ἦν γὰρ δὴ κωφός. Quod de surditate intelligendum erit, si ibid. c. 38 recte legitur: Τὸν γὰρ δὴ ἕτερον, διεφθαρμένον τὴν ἀκοὴν, οὐκ εἶναί μοι λογίζομαι. Idem tamen quum c. 85 ἄφωνος dicatur, fuerunt qui illic duo verba τὴν ἀκοὴν vel tria διεφθαρμένον τ. ἀ. delenda censerent, quorum neutrum fieri potest. Recte alii utroque vitio eum laborasse statuerunt, ut apta loco illi sit Hesychii et Photii interpretatio, Κωφὸς, ὁ οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων. De surdo Hom. H. in Merc. 92: Καί τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι καὶ κωφὸς ἀκούσας. Æsch. Sept. 202: Ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω; Choeph. 881: Κωφοῖς ἀϋτῶ. Soph. fr. 595: Κωφὴν, ἄναυδον. Plato Leg. 11, p. 932, A, Phædr. p. 270, E. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 450, F: Τοῖς δ' οὐ παρεοῦσιν ἀκούειν ἔξεστιν· κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν. Παρὰ κωφὸν ἀποπέρδειν, proverb. ap. Phot. p. 385, Diogenian. 7, 43, qui κωφῷ, aliosque.] Alex. Aphrod. Probl. [1, 138]: Διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; ut et ap. Greg. κωφὸς καὶ ἄλαλος. [Aristot. H. A. 4, 9: Ὅσοι κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται. Ammon. p. 86: Κωφὸς καὶ ἐνεὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος· ... νῦν δὲ κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.] Aliquando accipitur pro Fatuus, Stolidus, Hebes: ἀναίσθητος, s. Absurdus: e consequente: quod tales sint οἱ κωφοί. Soph. Aj. [911]: Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς [ὁ πάντ' ἄϊδρις. Pind. Pyth. 3, 151: Κωφὸς ἀνήρ τις ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει. Plat. Tim. p. 88, B: Τὸ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθές· 75, E: Κωφὴν καὶ ἀναίσθητον διὰ τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον. Aristoph. Ach. 681: Γέροντας ... οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους. Alciphro 1, 33: Κεῖται δὲ ἡ πάσαις μέλουσα Χάρισι κωφὴ λίθος καὶ σποδιά.] Accipitur etiam pro Mutus: quoniam et τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ. Ap. Etym. [M. p. 552, 8, ex oraculo ap. Herodot. 1, 47]: Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω· nam ibi ille exp. τοῦ μὴ φθεγγομένου. [Phot. p. 200, 1: Κωφότερος κίχλης· παρ' Εὐβούλῳ ἐν Διονυσίῳ λέγεται ἀφωνότερος κίχλης. Inter proverbia ap. Zenob. 4, 66. Κωφὴ σιωπὴ Heraclid. Alleg. Hom. p. 481.] Ita et κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur Muta persona, Quæ nihil loquitur. [Plut. Mor. p. 791, E: Ὁ δὲ, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα κωφὸν, ἦν ὄνομα βασιλέως καὶ πρόσωπον. Id. p. 337, E: Διάδημα κωφὸν διεξῆλθε. Philo Jud. p. 968, A: Κωφὸν ὡς ἐπὶ σκηνῆς προσωπεῖον.] Et κωφὸς φρύνος, Nicandro Rubeta muta: quam et ἄφθογγον appellat. Necnon κωφὸν κῦμα, Fluctus mutus, Fluctus nullum edens strepitum, Fluctus qui non exauditur [Undam rauco sono murmurantem interpretatur Lehrs. De stud. Aristarchi p. 122], ap. Hom. [Il. Ξ, 16: Ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ. Apoll. Rh. 4, 153: Κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον. Lycophr. 1452: Εἰς κῦμα κωφὸν βάζω. Κωφῆς ἁλὸς Arat. 922. Orph. Arg. 1101: Κωφὰ δὲ πόντος κεῖτο. Ἄνεμοι ἀβληχροὶ καὶ κωφοὶ Diodor. 3, 51. Κωφαὶ μάψαυραι Callim. fr. 67, ubi v. Bentl. Transfertur etiam ad alias res sonum non edentes (πᾶν τὸ μὴ ἐνεργοῦν εἰς ἀκοὴν Eustath. p. 964, 99), Hom. Il. Ω, 54: Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν (corpus Hectoris mortui) ἀεικίζει. Moschio ap. Stob. Floril. 125, 14: Τὸ σῶμα (mortui) κωφοῦ τάξιν εἴληφεν πέτρου. Herodot. 4, 200: Τὰ μὲν δὴ ἄλλα ἔσκε κωφὰ πρὸς τὰ προσίσχε, κατὰ δὲ τὰ ὀρυσσόμενα ἤχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος. Diodor. 3, 40: Ὀδύρονται πρὸς κωφὴν ἐρημίαν, Surdæ ad querelas solitudini.] Idem κωφὸν accipit et pro Hebes, Invalidum, Inefficax. Hom. Il. Λ,

[390] dicens, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο [V. Eustath. p. 852, 18. Philo Jud. p. 932, E: Μηδὲν ἀφεθῆναι τῶν βλημάτων κωφόν. K. σκῶμμα, i. e. quod in personam ignotam jacitur, Plut. Mor. p. 712, A]: ut e Soph. [OEd. T. 290] κωφὰ ἔπη afferunt pro Frigida. [Ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ διήγησις, Obscura, quæ non intelligitur, Polyb. 3, 36, 4. Idem 5, 21, 4: Ἵνα μὴ ἀνυπότακτα καὶ κωφὰ γίγνηται τὰ λεγόμενα. Schweigh. Grammaticorum de etymologia hujus voc. opiniones exponit Etym. M. p. 552, 1.]

[Κωφὸς λιμὴν, Portus surdus, de quo Zenob. Prov. 4, 68: Κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος· λιμήν ἐστι περὶ Τορώνην τῆς Θράκης (memoratus ab Strab. 7, p. 330)· στενὰς δὲ ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον. Similiter Suidas et brevius Phot. p. 200, 3. (Plut. Mor. p. 778, C: Ὥσπερ ἐν ἀκλύστῳ λιμένι καὶ κωφῷ.) || Alius ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 31: Παρῆλθεν ἐπὶ τὸν κωφὸν λιμένα, σκοπῶν πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς· ubi portum Munychiæ intelligendum esse conjiciebat Wyttenb.]

Κωφότης, ητος, ἡ, Surditas [Pollux 2, 82]: cui Demosth. [p. 411, 26] opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν. [Similiterque ap. Aristot. De memor. p. 453, 31, opponuntur ὄψις καὶ τυφλότης, ἀκοὴ καὶ κωφότης. Hase. Plut. Mor. p. 38, B: Οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδὲ κωφότητα· 167, B: Κωφότητα καὶ πήρωσιν ἀκοῆς. || I. q. ἀναισθησία, Torpor. Aristot. H. A. 10, 1: Διὰ κωφότητα οὐκ ἀνοίγονται (αἱ ὑστέραι)· ut ib. paullo ante: Κωφότεραι ἔσονται.]

Κωφόω, Exurdo, Surdum reddo. [lxx Ps. 38, 70: Ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην καὶ ἐσίγησα· et ib. v. 13. Sext. Emp. p. 222, 16: Τετυφλωμένος καὶ κεκωφωμένος πρὸς τὰ τεχνικὰ θεωρήματα. G. D. Galen. vol. 19, p. 116, 15: Τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπου τρίτου, τὸ κωφοῖ, ἀμαυροῖ καὶ ἀμβλύνει δηλοῖ. Philo Jud. vol. 2, p. 186, 40: Κεκώφωται· et vol. 1, p. 381, 17: Πρὸς πάντα καὶ μικρὰ καὶ μείζω κεκωφωμένοι· p. 406, 24: Ἄλλοι ἄλλοις κεκωφωμένοι· p. 224, 21: Κεκωφῶσθαι μᾶλλον ἢ βλαβερῶν ἀκούειν λόγων· vol. 2, p. 420, 43: Ἐκεκώφωντο πρὸς ἅπαντα. Ap. eund. tamen legitur quasi a Κωφάω Κεκώφηνται vol. 1, p. 599, 20; Κεκωφῆσθαι ib. p. 528, 44; Ἐκεκώφητο vol. 2, p. 49, 20, nisi est codd. vel typogr. edit. Mang. vitium. Ap. recentt. certe ubique Κωφόω, velut Ἐκώφωσε Macar. Hom. p. 430, 7; Κωφωθήτωσαν Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 531, 26; Κωφωθεὶς Joann. Hieros. Narr. p. 313, A; Κεκωφωμένος Euseb. Contra Marc. p. 32, D; Κεκωφωμένοι Epiphan. t. 1, p. 607, B. Hase.]

[Κωφῶδες ἰχθύδιον HSt. s. v. Ἰχθύδιον citat ex Plutarcho, qui κωβιῶδες Mor. p. 980, F.]

[Κώφωμα, τὸ, Surditas. Hippocr. p. 1155, A: Κώφωμα (legitur κύφωμα) ἐκ φρενίτιδος ἐγένετο. Schneid. Idem vitium ibid. p. 1228, H. Weigel.]

Κώφωσις, εως, ἡ, Exurdatio, s. Surditas. [Hippocr. p. 146, H; 148, H; 149, D, E. G. Dind. Macar. Hom. p. 64, 16. Clem. Alex. Protr. 10, 104: Τῆς ἀκοῆς ἡ κ. Figurate Orig. t. 1, p. 280, A: Καλὸν γὰρ ἡ πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς λόγους κ., ἐπὰν ἀπογινώσκωμεν τὴν τῶν τὰ χείρονα λεγόντων ἐπανόρθωσιν. Hase. || Hebetatio. Erotian. p. 230: Κώφωσις ὀφθαλμῶν· νῦν τὴν κώφωσιν ἐπὶ παρεμποδισμοῦ τέταχεν· κυρίως γὰρ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε.]

Κωχεύω, Sustollo: vel Veho. Hesych. κωχεύει exp. μετεωρίζει, κουφίζει, φέρει: addens, idem dici et κωφεύει. Itidem κωχεύουσιν e Soph. affert pro μετεωρίζουσιν, ὀχοῦσι. [Sophoclis ex Camiciis versum integrum servavit Etym. Ms. ap. Ruhnk.: Πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ (φοραὶ codex) δέμας. Κωχεὺς per μετέωρος exp. Lex. schedogr. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 387.]

[Κώψ. V. Σκώψ.]

[Κώως. V. Κῶς.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Quod reliquum est spatii Addendis infra positis explere placuit, quæ pauca elegimus de plurimis.

Pag. 8. Ζαπλούσιος] Comparandum cum παμπλούσιος et πολυπλούσιος, compositis ab antiquiorum scriptorum usu non minus alienis.

Ibid. Ζαρίαδρις] Ζαρίαδρις, ιος, ὁ, Zariadris, rex Armeniæ. Strabo 11, p. 528 : Ἱστοροῦσι τὴν Ἀρμενίαν ... αὐξηθῆναι διὰ τῶν περὶ Ἀρταξίαν καὶ Ζαρίαδριν· ubi vulgo Θαριάδην, sed libri optimi Ζαριάδην, unde Ζαρίαδριν restitutum collatis locis duobus inferioribus p. 531 et 532, ubi genitivus legitur Ζαριάδριος, qui in libris partim sic partim Ζαδριάδριος scriptus est, quod aut Ζαδριάδιος est aut, quod probabilius esse arbitror, Ζαριάδριος. Alia ejusdem nominis forma Ζαδριάδης est in numo prope Moguntiam reperto, ΖΑΔΡΙΑΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ, quem G. Sandbergerus edidit in commentatione De Zadriade Armeniæ rege, Francof. a. M. 1840. Idem Armeniacam nominis formam *Zahrad* sive *Darch* memoravit ex Tschamtscheani Historia Armeniaca a Mich. Chamichio excerpta. Ab illo autem Ζαδριάδης non multum differt Ζαριάδρης, Hystaspis frater, bis nominatus in fragm. Charetis Mytilenæi ap. Athen. 13, p. 575, A. Apparet ex his Græcos in hoc nomine ut in aliis barbaris multis ad Græcam formam traducendis non sibi constitisse.

P. 9. Ζαφελής] || Ζαφελὸς ap. Nicandr. Alex. 568 : Ἔνερθε πυρὸς ζαφελοῖο κεραίης. Alii codd. ζαφλεγοῖο. Jacobs.

P. 10. Ζάχολος] Alcæo ap. Aristot. Polit. 3, 14, restituit Bergk. ad Anacr. p. 22 : Πόλεως τᾶς ζαχόλω (ἀχόλω libri) καὶ βαρυδαίμονος.

P. 18. Ζεῦγμα] Πρωτέας ὁ Ζευγματίτης in Etym. M. p. 513, 49.

P. 24, C, Ζέφυρος, l. 3. || Hinc Ζεφυρηΐς, ίδος, ἡ, ap. Nonn. Dion. 37, 335 : Βαλίον, Ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης, ἄρσενα καὶ νέον ἵππον.

Ζέχις, ὁ, Medontis filius, Phryx. Quint. Sm. 10, 125.

P. 25. Ζηλεύω] Append. Flor. ad Stob. p. 14 ed. Gaisf. : Δημοκρίτου. Ἔργα καὶ πρήξιας ἀρετῆς, οὐ λόγους ζηλεύειν χρεών. Jacobs.

P. 28, A. Ζηλοτυπέω] Cum dat. etiam Theodor. Prodr. p. 58 : Ἐζηλοτύπουν τῷ κυπέλλῳ πολλάκις τῶν τηλικούτων θιγγάνοντι χειλέων. Jacobs.

P. 32. Ζηνογένης, ους, ὁ, Zenogenes, n. viri ap. Leonid. Anth. Pal. 11, 200.

P. 38. Ζορός] ᵛ Ζωρός.

P. 43. Ζύγιος] Corrupte Ἥραν συζυγίαν ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 54, quod non melioris notæ est quam συζύγιαι Χάριτες ap. Eurip. Hippol. 1147. Recte Bernhardyus Ἥραν ζυγίαν.

P. 44. Ζυγκλέω. V. Ἐπιζυγκεῖν.

P. 56. Ζωμάριον, τὸ, Jusculum. Damocr. ap. Galen. vol. 13, p. 893.

Ζώμευμα l. ult. est] *Lege* est. Ex Hesychio autem corrigendus scholiastæ error, qui ὑποζώματα male de lignis intellexit. V. Bœckh. ad inscr. nav. p. 134.

P. 57. Ζωμός] Formam Doricam Δωμὸς suo loco memoravimus ex Etym. M. p. 317, 1. Eam Epilyco ap. Athen. 4, p. 140, A, restituit Bergkius, ubi codex δωδέμος, quod in σδωμὸς mutaverat Schweigh.

P. 62. Ζωοδότειρα] In versu hymnographi ζωοδότειραν in codice quodam scriptum esse monet Boisson.

P. 65. Ζωοτύπος] Paul. Sil. Ecphr. magn. Eccl. 195; Manetho 4, 343. Jacobs.

P. 68. Ζωρός.] Hesychii glossis duabus tertia addenda : Ζορωτέρα, ἀκρατεστέρα· ubi Musurus Ζωροτέρα contra seriem, correcto, ut alibi, non librarii, sed grammatici errore.

Ζῶρος] Ζωρὸς n. pr. Trojani ὀξυτόνως scribitur ap. Quint. Sm. 3, 231.

P. 69, D. Ζωστήρ] Exemplis Ducangii addatur Heliodor. 1, 1 : Τὸ γὰρ ἄχθος ἄχρι καὶ ἐπὶ τρίτον ζωστῆρα τῆς νεὼς τὸ ὕδωρ ἀνέθλιβεν.

P. 72. Ζωώτρια, ἡ, Vivifica. Theodor. Prodr. p. 378 : Ζ. θνήσκοντος ἀνθρώπων γένους.

P. 81. Ἤ] Ἦ δὲ ap. Aristoph. Av. 23 : Ἦ δ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;

P. 84, A. Οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης] V. quæ s. v. Ἔτος dicta sunt.

Ἥβη, ἡ, navis Atticæ nomen in inscr. navali p. 327, 373 ed. Bœckh.

P. 85. Ἡβιὼν, όνος] Hoc nomen restituendum Chœrobosco in Bekk. Anecd. p. 1207, ubi in Βιὼν Βιόνος est corruptum.

P. 86. Ἡβός] Metri caussa pro ἡβῶν dixit Sophocles OEdip. Col. 702 : Τὸ μέν τις οὔθ' ἁβὸς οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει. Nam sic emendanda est librorum scriptura ab interprete interpolata, τὸ μέν τις οὔτε νεαρὸς οὔτε γήρᾳ ...

P. 87. Ἡγεμόνη, ἡ, navis Attica in inscr. navali p. 492, 495 et al.

Ἡγεμονία, ἡ, navis Attica, ib. p. 349.

P. 89, A. Ἡγεμών C, 12. Inscr. — πηλῷ] *Lege* Inscr. de munim. Athen. p. 36, 70 ed. Müller. : Καὶ κεραμώσει Λακωνικῷ κεράμῳ τοῦ μὲν κύκλου πᾶσαν τὴν πάροδον, τῶν δὲ μακρῶν τειχῶν τὰς ἡγεμόνας, οὗ μή εἰσιν κείμεναι, τιθεὶς ὅλας ἐν πηλῷ ὀρθὰ παρὰ πλευράν· ubi v. Müller. p. 61. Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι, Tegulæ in utroque latere ἀετώματος positæ, in inscr. navali p. 406, ubi v. Bœckh.

P. 91. Ἡγέομαι] Nominandi s. appellandi significatione aliquoties dixit Appianus, Hisp. c. 42 : Καὶ τοῦτο (τὸ ἱμάτιον) σάγον ἡγοῦνται· 66 : Πόλεμον ... ἐπολέμουν, ὃν ἐκ πόλεως αὐτῶν μιᾶς Νομαντῖνον ἡγοῦνται· Civ. 2, 39 : Λιβυρνίδας ἐντεῦθεν ἡγοῦνται Ῥωμαῖοι τὰς ταχείας· quod προσαγορεύουσι dixit Illyr. c. 3 extr. Schweigh.

P. 92. Ἡγησία] Gregor. Naz. vol. 2, p. 172, 91 : Τοὔνεκεν ἡγησίην νοερὴν λάχε.

P. 93. Ἡγησίδικος, ὁ, Hegesidicus, n. viri. Theodorid. Anth. Pal. 6, 155.

Ἡγησίπολις, ιδος, ἡ, navis Attica in inscr. nav. p. 492, 526.

Ἡγησὼ, ἡ, navis, ib. p. 325, 332.

Ἡγητορία, ἡ, Hegetoria, nympha. Diodor. 5, 57.

P. 95. Ἡδεῖα, ἡ, navis, in inscr. nav. p. 577. Vide Bœckh. ib. p. 320.

P. 97. Ἡδίστη, ἡ, navis, ib. p. 321, 322 et al.

P. 101. Ἡδυμελής] Femin. ἡδυμέλεια σῦριγξ ap. Nonn. Dion. 29, 287.

P. 115. Ἡθμὸς l. ult.] Cum spiritu aspero etiam in alia inscr. vol. 2, p. 173.

P. 119. Ἡιόνη] Conf. Ἰόνη.

P. 121. Ἥκιστος, l. 11. ἧσσων. Voc.] *Lege* ἧσσων. Spiritum lenem ἥκιστος, quem a grammaticis quibusdam probatum esse ex annotationibus scholiastarum apparet, recte rejicit Buttmannus l. s. v. Ἧκα citato. Voc.

P. 126. Ἥλειος] Ἡλ. Κοθωκίδης in inscr. navali p. 571.

Ἤλεκτρος] Addenda nunc F. A. Ukerti commentatio de electro in Zimmermanni Diario a. 1838, fol. 52-55.

P. 131. Ἡλιβάτας l. 2, Eust.] Eust. [p. 1753, 24.] —Ib. l. 6. Eust., ταῦρος] *l.* Eust., apud hunc ταῦρος ἡλιβάτας, in codice vero Paris. ταῦρος ὑληβάτας. Eadem corruptela ap. Anaxilam Athen. 9, p. 374, F : Ὀρειονόμους ... δέλφακας ὑλιβάτους; vel ut in Epitome scriptum ὑληβάτας. Recte Meinekius ἡλιβάτας.

P. 136. Ἥλιξ] Nonn. Dion. 17, 21 : Κατάσχιον ἥλικι κισσῷ.

P. 136. Ἡλιοακτινόμορφος, ὁ, ἡ, Solis radiis similis. Ex scriptore inedito attulit Miller. in *Journal des Savants* 1839, p. 219.

Ἡλιόβολος] Adverbium Ἡλιοβόλως ex alio cod. Paris. ibid.

P. 137. Ἡλιοκλῆς] Inter reges Bactrianæ relatus a Mionneto *Descr. de méd.* vol. 5, p. 705. Conf. O. Müller. in Diar. Gotting. a. 1838, p. 215.

Ἡλιολαμπέω, ex Theodoro Studita indicavit Millerus l. citato.

Ἡλιόπεπος] *lege* Ἡλιόπεπτος.

P. 142. Ἡλιώδης] Adde adverb. Ἡλιωδῶς ex Melétio in Crameri Anecd. vol. 3, p. 67, 12.

Ἡλιωτέος, η, ον, Insolandus. Philostr. De gymn. p. 20, 8. Boiss.

Ἡλοθαλῆς, οῦς, ὁ, Helothales, Epicharmi Coi pater. Diog. L. 8, 7 et 78, ubi libri partim spiritu leni Ἡλοθαλῆ et Ἡλοθαλοῦς. Ceterum retracto accentu scribendum videtur Ἡλοθάλης, ut Ἱπποθάλης et Ἱπποθάλει scribitur ap. Plat. Lys. p. 203, A, ubi cod. Clark. et Vat. ἱπποθαλεῖ et ἱπποθαλῆς.

P. 144. Ἠμαλίων, ωνος, ὁ, Emalion, Atymni pater. Quint. Sm. 3, 301.

P. 150, C. De loco Soph. Aj. 208 v. Addenda ad Ἠρεμία.

P. 153. Ἡμεροποιέω l. 2. Hesych.] *Leg.* Hesych. s. v. Καταπραΰνῃς, nisi huic ἠρεμοποιεῖν est restituendum.

P. 154. Ἡμεροτροφὶς, ίδος, ἡ, i. q. χοῖνιξ, inter vocabula ab Alexarcho novata memoratur ab Heraclide Lembo ap. Athen. 3, p. 98, E.

P. 162. Ἡμικύκλιος l. 5.] Ἐν ἡμικύκλῳ Procop. ib. p. 13, C.

P. 167. Ἡμίοπτος l. 6. ἔφθὰ] Lege ἡμίεφθα ex codd.

P. 173. Ἡμίτομον] Lucian. V. H. 2, 38 : Καρύων ἡμίτομα ... ἑκάστου ἡμιτόμου· ubi duo codd. ἡμιτομίου male.

P. 175. Ἡμιφαής] Greg. Naz. vol. 2, p. 161, C.

Ἡμιφανής] Greg. Naz. vol. 2, p. 87, D : Αὐτὰρ ὅγ' ἡμιφανὴς οὐρανὸς ἀστερόεις.

P. 178. Ἡμωδόν] Ἡμωδοῖο κολώνη Nonn. Dion. 40, 260.

P. 180. Ἡνιοχευτικός] Adverb. Ἡνιοχευτικῶς gramm. in append. ad Etym. Gud. p. 672 med.

P. 181. Ἡνιοχικῶς ἐλαύνειν, Eustath. p. 1303, 36. Boiss.

P. 183. Ἠοῖος] Ἠώϊος υἱὸς, Auroræ filius, Memnon. Quint. Sm. 2, 553.

P. 189. Ἠπιόμητις, ὁ, ἡ, Mitis consilii. ... vol. 2,

P. 190. Ἠπιόνη, ἡ, navis, in inscr. navali p. 319, 390.

P. 196. Ἡρακλεῖσταὶ, οἱ, Herculis cultores, in inscr. ap. Whelerum Itin. 1, p. 84 ed. Amst. 1689.

Ἡρακλεόδωρος] Adde Demosth. Epist. 5, p. 1489.

Ἠράνθεμον] Conf. Ἰράνθεμον.

P. 198. Ἠρεμία] Soph. Aj. 208 : Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἠρεμίας νὺξ ἥδε βάρος; Nam sic vulgatum ἡμερίας recte emendavit Fr. Thierschius Gramm. p. 503 ed. tert.

Ἠρεμοποιέω. V. Addenda ad Ἡμεροποιέω.

Ἤρεμος] Ἠρέμῳ ποδὶ Lucian. Tragodop. 207.

P. 200. Ἠρίον] Lycurg. C. Leocr. p. 163, 26 : Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις (τοῦ βίου) μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα. Scribendum ἠρίοις cum Hemsterhusio.

Ἠρισάλπιγξ] Conf. Ἐρισάλπιγξ.

P. 207. Ἡσιόδειος] Plato Leg. 2, p. 658, E : Ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων. Theo ad Arat. Phæn. 102.

P. 212. Ἡσυχία] Sacerdos Minervæ, Clazomenia, ap. Plut. V. Nic. c. 13.

P. 218. Ἡὐτοματισμένως] Non coacte, Sponte. Procl. vol. 5, p. 78 ed. Cousin.

Ἡφαιστία] Navis Attica, in inscr. navali p. 389.

P. 235. Θαλασσότοκος, ὁ, ἡ] Adde Nonn. 26, 278 : Ἰσοφυὲς μίμημα θαλασσοτόκοιο γενέθλης· 39, 341 : Πρηῶ-θαλασσοτόκοιο κολώνης.

P. 239. Θάλιος, ὁ, Thalius, Trojanus. Quint. Sm. 2, 228.

P. 241, A, l. 15] *Lege* Gregor. [Naz. Or. 40, p. 661, D] ... σήμερον ἀνέθαλες [ἀνέθηλας] ἀναξηρ. ... Boiss.

Θάλπειος errore typothetæ pro Θάλπιος legitur. Aliud hujus nominis exemplum est ap. Quint. Sm. 12, 322.

P. 245. Θαμβοσύνη, ἡ, i. q. θάμβος. Demetr. Mosch. in Friedem. Miscell. vol. 2, p. 479, v. 114.

P. 246. Θάμνος] Correpta syllaba prima Maximus Planud. Carm. p. 26 ed. Web. : Πρὸς δὲ βάτον τε θάμνον τε τεμέτω. Neque enim deleto τε priore spondeum pro dactylo licet restituere, quod fecit Weberus ib. v. 8, ὀμβροφόρον παύσαντα σελαγεῖ, codicis sui scriptura πάσαντα deceptus. Recte cod. Paris. κοπάσαντα.

P. 250. Θανὴ] Idem Theodor. Prodr. Epigr. p. 36 fin.; p. 42 fin. Boiss.

P. 251. Θάργηλος, ὁ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 32, 234.

P. 255. Θασιακὸς, ὴ, ὸν, Thasiacus. Θασιακὰ, τὰ, Commentarii de rebus Thasiorum, Philippi Amphipolitani liber inscriptus fuit, quem Suidas memorat s. v. Φίλιππος.

P. 256. Θάσος, ὁ] Adde Nonn. Dion. 2, 684.

P. 258, A. Θαῦμα] Θώϋμα, Θωϋμάζω, et reliqua derivata, servatis adeo punctis diæreticis, defendere studuit Struvius in Quæstionum de dialecto Herodoti spec. tertio, *gravissimam* vocans Gregorii Corinthii (p. 419) et Eustathii (p. 482, 39. 563, 21) auctoritatem, quam levissimam esse multorum pridem cognitum est et pudendorum, quos novitii isti magistri commiserunt, errorum exemplis. Itaque his auctoribus nihil aliud efficitur quam quod etiam tacentibus eramus crediturі, scripturæ per ωυ exempla in codicibus illorum temporum exstitisse. Idem tamen Struvius τρῶμα probat, rejicit τρώϋμα, cujus non minus frequentia quam de θώϋμα ejusque derivatis exempla nos esse habituros credibile est, si æque frequens illius usus esset.

P. 260, A, l. 3. Apud Lucian. duo codd. θαυμάσονται.

P. 268. Θεἀρχικός] Vitiosum θεάρχιος in Nicetæ Paraphr. carminum Gregorii Naz. p. 24, 25; 73, 1; 113, 1, pariter correxit Dronkius. Recte θεαρχικώτατος codex p. 104, 11.

P. 269. Θεατρίζω, l. 7, fratris] Immo patris, Or. 19, p. 300, A. Boiss.

P. 270. Θεατροκοπέω] De Nerone carminibus componendis plausum captante Orac. Sibyll. p. 573 : Παμμούσῳ φθόγγῳ μελιηδέας ὕμνους θεατροκοπῶν· ubi notanda synizesis literarum θεα.

P. 271. Θεήκεστος, ὁ, n. viri in inscr. navali p. 379.

Θεηκόλος] Luciano θεηκόλους ex cod. nunc restitutum.

P. 274. Θεϊκῶς] Locus est Orat. 38, p. 614, C. Boiss.

P. 277. Θειόφορος, ὁ, ἡ, i. q. θεόφορος. Greg. Naz. vol. 2, p. 164, C : Θειοφόροισιν ἀνδράσιν. Ib. p. 167, A. — « Θειοφορέω, Philo V. M. 1, § 51, p. 125. » Boiss.

P. 278. Θέλγητρον] Pro θέλκτρον restitutum ex codd. Luciano Dial. deor. 4, 5.

P. 283. Θεματογραφέω, Themata describo. Iriart. Catal. p. 185 : Τὴν τῶν ῥημάτων σύνταξιν, καθ' ἣν θεματογραφεῖν δεῖ.

P. 285, l. 12. Xen. OEc. 2, 11] *Deleatur.*

P. 286. Θέμις, navis Atticæ nomen in inscr. navali p. 315 ed. Bœckh.

P. 290. Θεόβούλος, ὁ, n. pr. ap. Stob. Flor. 3, 31, ubi Κλεόβουλος corrigit Welcker. ad Theognid. p. 28.

Θεόβρυτος] Ἡ θ. χάρις Nicet. ad Greg. Naz. Carm. p. 169, 10.

Θεογείτων] Genitivi scripturam vitiosam Θεογείτωνος ap. Lucian. Necyom. c. 14 ex codd. correxi.

P. 291. Θεόδημος] Θ. Rhamnusius in inscript. apud Bœckh. vol. 1, p. 308.

Θεόδημος l. 7. Adde inscr. nav. p. 340 : [Ἐπὶ Θο]υδήμου ἄρχοντος.

P. 293. Θεόδοτος l. ult. *adde :* et inscr. Theræa ap. Bœckh. in Actis Acad. Boruss. a. 1836, p. 92.

P. 295. Θεοκίνητος] Dionys. Areop. Hier. eccl. c. 4 extr. : Τῆς θεοκινήτου τῶν προφητῶν ὑμνολογίας. Boiss.

P. 295. Θεοκλείδης] Θευκλείδας in inscrr. Theræis l. c. p. 92, 97. Θεοκλείδας in alia p. 98.

P. 297. Θεοκρίσιος et contr. Θευκρίσιος, ὁ, n. pr. in inscr. Theræa p. 92.

Θεόκριτος] Locus Dionysii est Epist. 8, p. 444, 6. Boiss.

Θεοκύδης] Adde Herodot. 8, 65. Boiss.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 301. Θεόμοιρος] In θεομοίρης corruptum in l. Ecphanti s. v. Ἐμπνοίησις indicato, ubi præterea scribendum ἐμποίησις ἐλέω ζώω, forma Dorica. L. D.

P. 304. Θεοπόμπειος, ὁ, ἡ, Theopompeus. Μέτρον Θεοπόμπειον, i. e. versus pæonicus pentameter, ap. Hephæst. p. 76.

P. 310. Θεὸς l. 20. Θεὲ κύδιμε in carm. Eudociæ in Bandini Catal. codd. Græc. vol. 1, p. 229, 64. — l. 21. Ὁ θεὸς Μάρκος Lucian. Alex. c. 48, ubi ὁ in codd. quibusdam omissum.

P. 311. Θεοσημία] Euseb. V. Const. 1, 28. Boiss.

Θεόφατος] Athenag. Leg. § 11, p. 288, 2. Boiss.

P. 312. Θεόστεπτος l. 4. Theos.] *Corr.* Theodos.

P. 315. Θεοφάντης, ὁ, i. q. θεοφάντωρ. Ὁ θ. Gregorius Naz. dicitur ab Niceta Paraphr. p. 2, 1.

P. 316. Θεόφημος, ὁ, n. viri in inscr. navali p. 387.

Θεοφθεγξία, ἡ, Os divinum. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Areop. p. 366 med. Boiss.

Θεοφιλία] Amor dei in homines, schol. Ven. Hom. Il. Z, 200. Boiss.

Θεοφιλίσχος] Antiquius nominis exemplum est Th. classis Rhodiæ præfectus ap. Polyb. 16, 3 et 5.

P. 318. Θεόφραστος, adject. Θεόφραστα ῥήματα, Mich. Syncellus Laud. Dionysii Ar. p. 366 med. Boiss.

Θεοχολωσύνη] Sic explicatur θεοεχθία ap. Lucian. Lexiph. c. 11.

P. 319. Θεοψήφιστος, ὁ, ἡ, A deo decretus. Mich. Syncell. Laud. Dion. Ar. p. 358, 9 a fin. Boiss.

P. 320. Θεραπεία, ἡ, nomen navis, ap. Plut. Mor. p. 1057, E.

P. 323. Θεράπναι] Nonn. Dion. 4, 134 : Θεραπναίης ὑακίνθου.

P. 326. l. 1. faciant. || Forma] *leg.* faciant. [Λόγου om. cod. Paris. unus. Est autem θερίζων syllogismi nomen : v. ib. c. 22. Addito λόγος Lucian. Sympos. c. 23. || Forma

P. 333. Θερμοτραγέω] *leg.* Calida [immo Lupinos]

P. 334. Θερμώδοσσα, ἡ, Amazon. Quint. Sm. 1, 46 et 254.

P. 341. Θεσμοφοριακὸς, ἡ, όν. Steph. Byz. s. v. Κάλλατις : Καλαθὶς ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς.

P. 342. Θέσπεια] Add. adj. Θεσπειακός. Dio Chrys. Or. 37, p. 107 : Φρύνην τὴν Θεσπειακήν. Boiss.

P. 347. Θετίδειον, l. 1. templum — ex quo l.] *leg.* templum, Locus Thetidi consecratus in agro Pharsalio, cui Pherecydes ap. schol. Pind. Nem. 4, 81, exscriptum ab Tzetza ad Lycophr. 175, et Stephanus Byz. s. v. Θεστίδιον *urbis* tribuerunt nomen, a quo non solum Polybius et Strabo locis infra indicandis abstinuerunt, sed etiam Euripides Andr. 16—20 : Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία Ηηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις φεύγουσ' ὅμιλον· Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς Θετίδειον αὐδᾷ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων· quem manifestum est non de urbe loqui a Phthia et Pharsalo diversa, sed de parte agri Pharsalii Thetidi consecrata. Recte igitur schol. Pindari ad verba poetæ, Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ annotavit, Δεσποτεύει τῆς Φθίας, ἔνθα ἐστὶ καὶ τὸ Θετίδειον ἱερὸν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ· ex quo l.

Θέτις, ἡ, navis nomen, in inscr. navali p. 372.

P. 354. Θεωρὶς, ἡ, navis, ibid. p. 315.

P. 355. Θήβανις] Arcadii Hesychiique notatio lucem accipit ab Steph. Byz. s. v. Ἄδανα, qui Θήβανις κατ' Αἰολέας βαρυνόμενον ex Herodiano ἐν τετάρτῃ τῆς καθόλου memorat additque, ἐπίσταμαι δὲ ὅτι καὶ ἀρσενικόν ἐστιν. Οὕτω δὲ ἄνεμος καλεῖται ἀπὸ Θήβης πόλεως πνέων τῆς Ἠετίωνος τοῦ πατρὸς Ἀνδρομάχης. Apparet ex his male ap. Hesych. ὀξυτόνως scribi Θηβανίς.

P. 356. Θηγυλὶς, ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, quod ex Dracone apposui, iisdem verbis memoratur ab Steph. Byz. s. v. Παμφυλία. Uterque ex Herodiani καθολικῇ προσῳδίᾳ sumsit.

P. 366. Θήρα, ἡ, navis in inscr. navali p. 322, 562, 573.

P. 373. Θηριόω] Activi exemplum ap. Gregor. Naz. Or. 16, p. 254, C, 3. Boiss.

P. 376. Θηροζυγοκαμψιμέτωπος, ὁ, ἡ, i. e. ὁ θῆρας ζυγῶν καὶ κάμπτων μέτωπα. Anth. Pal. 9, 538. Boiss. Conf. Καμψιμέτωπος.

Θηρόμορφος, ὁ, ἡ, Qui ferina forma est. Maximus In Dionys. Areop. p. 65 (ed. Par. 1562). Osann.

P. 376. Θηρονίκη] Θηροδίκης nomen recte restituere videtur Hermannus in dissertione De iteratis ap. Homerum p. 15.

P. 380. Θήσειον] Quod Pherecratem Θησέῳ metri caussa pro Θησείῳ dixisse judicavi Antiatticistæ usus glossa Θησέῳ ἀντὶ τοῦ Θησείῳ Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ, apud Bekkerum sic scripta quasi prima sit persona verbi inauditi Θησέω ἀντὶ τοῦ θησείω, dubium visum est Meinekio Com. vol. 1, p. 273, quia nec forma Θήσεον ulla alia nitatur auctoritate nec soleat ita Antiatticista, cujus glossas aut primo aut quarto casu conceptas esse. Quorum argumentorum vim nullam esse arbitror, quum plurima eorum quæ annotavit Antiatticista unius fide nitantur testimonii, nec verum sit quod primum quartumve casum in lemmatis constanter positum esse affirmat Meinekius : nam αἰδέσεως ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς ex Demosthene idem ille annotavit grammaticus p. 80, 4. Accedit ad hæc quod vocabulum ex Δουλοδιδασκάλῳ affertur, in qua fabula Θησείου, ubi servos alium dominum nacturos prostitisse scimus, mentionem factam esse aliquanto credibilius videtur quam hominem Doriensem θησέω pro θησείω dixisse, quæ Meinekii conjectura est, Sophronis usi testimonio, quem ὄψεον alicubi pro ὄψειον dixisse annotarunt grammatici.

P. 382. Θητίον, τὸ, Servulus. Sic fortasse intelligendum in Μυστάκου θητίῳ, quæ Sopatri parodi fabula fuit, citata ab Athen. 3, p. 119, A ; 175, C.

P. 384. Θίασος] Dux satyrorum ap. Nonn. Dion., 14, 106.

Θιασώδης] Θιασώδεος ὄργια Μούσης Nonn. Dion. 15 70. Θ. πυρσὸν 29, 214. Ἀμφιπόλους Βρομίου θιασώδεας 45, 270. Θ. πεύκην 43, 99 ; 44, 194.

P. 403. Θούδιππος] Araphenius : v. Bœckh. ad inscr. nav. p. 239.

Θουρεὺς, έως, ὁ, n. pr. quod Nonno Dion. 21, 322 restituit Græfius : Θοῦρες vulgo. Θουρεΐ 36, 290.

P. 404. Θουτῖμί[δης], ὁ, n. viri in inscr. nav. p. 349.

P. 406. Θρανίτης] Θρανίτιδες κῶπαι frequens in inscr. navali p. 264 seqq.

P. 407. Θρᾳσεῖα, ἡ, navis, in inscr. navali p. 323.

P. 410. Θρασύλοχος] V. Bœckh. l. c. p. 240.

P. 411. Θρασύξενος, ὁ, Thrasyxenus, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 344.

P. 422. Θριδάκινος] In loco Luciani recte codd. quattuor θριδακίνης pro θριδακίνοις.

Θρίδαξ] Ubi de mensura syllabæ primæ dixi, addendum θρῐδάκων ex trimetro Luciani Tragodop. 151.

P. 424. Θριπήδεστος] Hujus adjectivi exx. multa sunt in inscr. navali, inter quæ notanda terminatio feminina p. 431 : Κλιμακίδας ... τούτων θριπήδεσται καὶ ἀδόκιμοι ... 432 : Κεραίας ... τούτων θριπήδεσται καὶ ἀδόκιμοι ... Rectius κώπας θριπηδέστους p. 414, 447, et κεραῖαι θριπήδεστοι p. 471.

P. 434. Θύαμις, ὁ, Thyamis, n. viri ap. Heliodor. 7, 24.

P. 443, D. Θυμβριὰς, άδος, Paulus Sil. Descr. S. Soph. 151. Boiss.

P. 448 extr. Θυμολέτις ap. Joannem Geometram quem habeo ineditum. Boiss.

P. 459. Θῦραιεὺς, έος, ὁ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 26, 146 : Ἀερσιπόδης τε Θ.

P. 462. Θυρίς. V. Θύριον.

P. 464. Θύρσος] Θύρσα etiam Nonn. Dion. 24, 158; 30, 259; 33, 382, et alibi.

Θύρσος] Μητρόδωρος ὁ Θύρσου ap. Iambl. V. Pyth. p. 472.

P. 467. Θυσιαστὴς, ὁ, Sacrificus. Schol. Eurip. Hecub. 221. ed. Matth.

P. 468. Θύω] Subjunctivi forma epica θύῃσι Aristophani Av. 567 in versu tetrametro anapæstico recte restituta ab Meinekio Com. vol. 2, p. 78.

P. 472. Θῶνος. V. Κογχόλερος.

P. 477. Θωρήκη, ἡ, Amazon. Tzetz. Posthom. 181.

P. 482. Ἰάζω] Locus Hermogenis est De form. 2, 4, p. 406. Boiss.

P. 489. Ἴαμβος] De tetrametro trochaico dictum ab Aristot. Rhet. 3, 30.

P. 492. Ἰαρδάνης l. ult. *adde :* || Adj. Ἰαρδάνιος, ία, ιον. Musæus 151 : Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.

P. 495. Ιασω, navis Atticæ nomen in inscr. navali p. 401, 571.

P. 501. Ἰάων, ὁ, n. pr. viri ap. Nonn. Dion. 32, 234.

P. 506. Ἰδέ l. 4. Hom.... ἀείροντες.] *Leg.* Hom. Il. Ξ, 175 : Χρόα καλὸν ἀλειψαμένη ἰδὲ χαίτας | πεξαμένη· Γ, 285 : Δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα· Ε, 171 : Πανδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί; Β, 511 : Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Hesiod. Sc. 19 : Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων· 185 : Πετραῖον ἰδ' Ἄσβολον. Non raro τε ἰδὲ conjuncta, idque cum hiatu, velut Il. Κ, 573 : Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς· Od. Λ, 337, Hesiod. Theog. 19. Et post alia vocabula vocali terminata, ut Il. Ε, 3 : Ἀργείοισι γένοιτο ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο· Ξ, 348 : Λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον· Od. Α, 112 : Προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο· Δ, 604 : Πυροί τε ζειαί τε ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν· ubi Wolfius alteram scripturam prætulit τ' ἠδ'... Quæ dubitatio etiam ad alios locos pertinet ubi utraque particulæ forma metro commoda est, ut Od. Γ, 10, ubi Aristarchus Οἳ δ' ἰθὺς κατάγοντ' ἠδ' ἱστία νηὸς ἔϊσης..., Herodianus κατάγοντο ἰδὲ probavit, cujus exemplum secutus Nækius in Proœmio Indicis Lection. Bonnensium hibern. a. 1834 non solum in loco simili Il. Δ, 382 vulgatum olim Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, ubi nunc ὤχοντ' ἠδὲ scriptum est, revocari, et Β, 697 : Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην scribi maluit quam Ἀντρῶν' ἠδὲ, sed etiam aliis locis pluribus τ' ἠδὲ post cæsuram πενθημιμερῆ in τε ἰδὲ mutandum esse censuit. Qui mihi tantum videtur vere dixisse, librorum in hoc genere inconstantiam non tam poetis quam librariis esse imputandam nec verisimile esse eosdem poetas ὤχοντ' ἠδέ et κατάγοντο ἰδέ, aut κνήμας τε ἰδέ (Il. Κ, 573) et κνῆμαί τ' ἠδέ (Il. Δ, 147) scripsisse. Sed utrum locorum genus ad alterius exemplum sit corrigendum nondum puto extra dubitationem positum esse. Nam quod Nækius ἰδὲ propterea præferendum esse censuit, quod numeri cæsura trochaica illata hilariores fiant, nullius momenti est in carminibus veterum Epicorum, qui plures deinceps spondeos non raro posuerunt ubi dactylos puros facere non difficile fuisset. De recentiorum Epicorum usu hujus particulæ v. Vossius ad Hom. H. in Cer. p. 61 et 90.

P. 511. Ἰδιοποιὸς, ὁ, ἡ, et oppositum κοινοποιὸς, ap. Damasc. De princip. p. 98, 213. Osann.

P. 512. Ἰδιοπρεπὴς, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τοῦ ἰδιοπρεποῦς, Ex proprietate cujusque, commentator Cic. Or. ad populum in Maji Auctt. class. vol. 2, p. 44. Osann.

P. 516. Ἰδιώνυμος] Damasc. De princip. p. 110. Osann.

P. 526. Ἱερὰ, ἡ, navis Attica in inscr. navali p. 423, 568.

P. 529, A, l. 2. Synes. Ep. ad Athan.] Immo Ep. ad Anast., p. 227, A. Boiss.

P. 530. Ἱερατεὺς, έως, i. q. ἱερεύς. Tit. Daulidensis in Rossii Inscrr. ined. 1, p. 36. Osann.

P. 533. Ἱέρη] Plut. Mor. p. 795, E, ubi de gradibus sacerdotum Dianæ Ephesiæ agitur : Μελλιέρην τὸ πρῶτον, εἶθ' ἱέρην, τὸ δὲ τρίτον παριέρην καλοῦσιν. Vitioso accentu ap. Diotim. Anth. Pal. 7, 733 : Κλεινὼ μὲν Χαρίτων ἱερή· quod non potest defendi ambigua Antiatticistæ gl. p. 100, 9 : Ἱεράν· ἀντὶ τοῦ ἱέρεια· Πλάτων (fort. comicus)· quæ nisi loco male intellecto nititur, ex ἱέρην vel ἱερίαν corrupta videtur.

Ἱερητεία, ἡ, tit. Halicarn. in Bœckhii Ind. lectt. Berol. 1830, p. 7. Conf. eund. C. I. vol. 1, p. 779. Osann.

P. 535. Ἱερόθεος] Hierothei, poetæ chemici, fragmenta quædam ex cod. Ven. edidit Bernardus in append. ad Palladium De febr. p. 157.

P. 536. Ἱεροκηρυκέω, Sacri præconis munere fungor. Lapis Delph. in Rossii Inscr. ined. 1, p. 27. Osann.

P. 544. Ἱερός] Jactus quidam in ludo talorum. Eubulus ap. Polluc. 7, 205.

P. 546. Ἱεροταμίας, ὁ, Ærarii sacri dispensator. Lapis in Burckhardti *Reisen durch Syrien* vol. 1, p. 150. Osann.

P. 548. Ἱέρων] Adde adj. Ἱερώνειος, inscr. Gruteri p. 169, 4. Boiss.

P. 555, B. Ἵεμαι, Eo cum impetu, Impetu feror.] Hac significatione ἵημι active dictum præbent libri optimi ap. Æsch. Prom. 470.

P. 556. Ἰθάκηθεν, Ex Ithaca. Quint. Sm. 7, 187, 442.

Ἰθαρός] Exstat ap. Simmiam Securi Anth. Pal. 11, 22. Boiss.

P. 558. Ἰθυκρήδεμνος] Δωτῆρα in δμητῆρα mutat Prellerus in libro de Cerere et Proserpina p. 388.

P. 565. Ἱκανὴ, ἡ, navis Atticæ nomen in inscr. navali p. 315, 374, 486.

P. 568. Ἰκάριος] Κόλπος Ἰκάρειος ap. Lucian. De astrol. c. 15, cui Ἰκάριον restitui.

P. 571. Ἱκετήσιος] Nonn. Dion. 16, 34 : Βότρυν ἀερτάζων ἱκετήσιον· 24, 9 : Μῦθον ἱκ. 36, 379 : Ἱκ. δάκρυα.

P. 572. Ἰκμαῖος] Adde Nonn. Dion. 5, 270 : Διὸς ἰκμαίοιο.

P. 574. Ἰκρίον, l. 15. De costis navium dictum videtur ap. Hom. l. c. 252 : Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι ποίει· ubi Eustath. p. 1533, 33, postquam vulgarem καταστρώματος significationem memoravit, Ἐνταῦθα δὲ, inquit, ἴκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοίλια λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ ἴκρια (delendum videtur ἴκρια) στήσας· αὐτὰ γάρ εἰσιν ὀρθὰ, οὐ μὴν τὰ καταστρώματα. Δῆλον δὲ ὅτι τοῖς ὀρθοῖς ἰκρίοις οἷα καί τισι κρόκαις περιτιθέμεναι πυκναὶ σταμίνες ἐκτὸς δίκην στημόνων ἁρμόττουσι τὴν ναῦν κτλ. Hoc sensu Nonnum accepisse Dion. 36, 405, additum ab eo ὀρθὰ docet : Ἴκρια δ' ἄλλος ὀρθὰ περὶ σταμίνεσσιν ἀμοιβαίῃσιν ὑφαίνων ὁλκάδι τοῖχον ἔτευχεν, ἐπηγκενίδας τε συνάπτων μηκεδανὰς κατέπηξε· quocum l. comparandi similes 40, 446 : Τεύξατέ μοι σοφὸν ἔργον, ὑπὸ σταμίνεσσι δὲ πυκνοῖς ἴκρια (hic et infra vulgo ἰκρία) γομφώσαντες ἐπασσυτέρῳ τινὶ κόσμῳ συμφερτὴν ἀτίνακτον ἁρηρότι δήσατε δεσμῷ δίφρον ἁλὸς, σχεδίην πρωτόπλοον· et 452 : Ἴκρια δὲ σταμίνεσσιν ἁρηρότα δήσατε κύκλῳ, τοίχου δουρατέου πυκινὸν δόμον.

P. 575, l. 21. Sed et ἱστὸν vocari ἴκριον testatur Eustath.] Hanc quoque significationem sola niti grammaticorum quorundam conjectura ipsum quo Eustathius p. 1533, 31, utitur verbum ὑπώπτευσαν documento est. Eandem cum alia cujus non certior fides est memorat schol. Apoll. Rh. 1, 564 : Ἰκρίον δὲ οἱ μὲν μέρος τοῦ ἱστοῦ λέγουσι· βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα ἀκρότερα (cod. Par. ἀκρόκερα. Scribendum ἀκροκέραια) λέγονται. Λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι πρόσκεινται.

Ἰκριωτήρ] Ἰκριωτῆρες navium in inscr. navali p. 507, 533.

P. 585. Ἰλιονεύς] Adde Quint. Sm. 13, 181.

P. 589. Ἰμαλέων, ωνος, ὁ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 32, 234.

P. 591. Ἴμαον] Ἰμαίου etiam ap. Nonn. Dion. 40, 258.

P. 592. Ἰμάς] De funibus nauticis v. Bœckh. ad inscr. nav. p. 148 seqq.

P. 594. Ἰμβράσιος, ὁ, n. pr. Trojani. Quint. Sm. 10, 87.

P. 603. Ἰν l. 2. Theocr.] *lege* Lectio vitiosa, notata ab Schneidero, ap. Theocr. — l. 6. poetæ.] *lege* poetæ. [V. Οὗ.]

P. 605. Ἰναχία] Ἰναχιεὺς Plut. Quæst. Gr. 13. Boiss.

Ἰναχίς] Ἰναχὶς Ἥρη Nonn. Dion. 48, 4.

P. 606. Ἰνδαλματώδης, ὁ, ἡ, Imagineus. Athenag. Pro Christ. p. 125 ed. Oxon.

P. 607. Ἰνδοπάτης] Apud Lucianum codd. meliores Ἰνδοπάτρην.

P. 608. Ἰνίσχος, ὁ, inter instrumenta chirurgica ap. Heliodor. Oribasii p. 122 ed. Mai. Osann.

P. 609. Ἰνῶος, α, ον, Inoius. Nonn. Dion. 9, 269 : Ἅλμασιν Ἰνώοισιν.

P. 614. Ἰξίων] Ἰξίονος correpta syllaba secunda in hexametro Greg. Naz. vol. 2, p. 171, A.

P. 618. Ἰοδόκη, ἡ, Amazon. Tzetz. Posthom. 178.

Ἰοχλῆς vitiose pro Οἰχλῆς, de quo dixi ad Οἰχλέους Sophoclei fragmenta in editione Parisina. V. etiam Heyn. ad Apollod. p. 278, cujus exemplis addendus Suidas s. v. Παλαίφατος, non correctus ab editoribus.

P. 620. Ἰόξεια, ἡ, Amazon. Tzetz. Posthom. 179.

P. 622. Ἰός] Correpto ι Greg. Naz. vol. 2, p. 166, B : Λώβη μὲν ἰὸς κρατεροῖο σιδήρου.

P. 623. Ἰοὺ — exultantis] Æsch. Ag. 25 : Ἰοῦ ἰοῦ· ubi libri ὀξυτόνως, ut solent.

P. 624. Ἰοῦσα, ἡ, navis Attica in inscr. navali p. 427.

P. 625. Ἰπνεύτρια. V. Κοδομεύτρια.

P. 628. Ἱππαγωγὸς, ἡ, navis Attica, l. c. p. 316.

Ἵππαιχμος, ὁ, Hippæchmus, n. viri in vasculo Etrusco. V. *Musée Etrusque de Lucien Bonaparte* n. 1005.

P. 629. Ἱππαλίδης] Ἱππαλίδας ap. Theocritum nomen esse non appellativum, sed patronymicum monuit Clavier. ad Apollod. p. 251.

P. 630. Ἵππαλμος] Alius ap. Nonn. Dion. 26, 147, 216. Ἱππαλμὸς, n. Græci a Penthesilea interfecti, ὀξυτόνως scribitur ap. Quint. Sm. 1, 229.

P. 630. Ἱππάρχη, ἡ, navis Attica in inscr. navali p. 454.

P. 632. Ἱππασίδης] Adde exx. Quinti Sm. 1, 279; 6, 562; 9, 150; 10, 120.

P. 635. Ἱππηγὸς, ἡ, navis Attica, ib. p. 441, 498.

Ἱππία, ἡ, navis Attica, ib. p. 356, 571.

P. 638. Ἱπποδάμας l. 4, ol. 101, 1] *Corrige* 101, 2.

Ib. l. 5. 257] *Adde* et in inscr. navali p. 383.

P. 641. Ἱπποθωντὶς, ἰδος, ἡ, navis Attica, ib. p. 315. 318.

Ἱπποκάμπη, ἡ, navis Attica, ib. p. 315.

P. 643. Ἱπποκροτέω] Synesii locus est Ep. 129, p. 265, B. Budæi ἱπποκρατεῖται inveni in codicibus duobus. Boiss.

P. 649. Ἱπποσσόος, ὁ, ἡ, Equos agitans. Nonn. Dion. 37, 320 : Κοίρανε Κεκροπίης, ἱπποσσόε, Παλλὰς ἀμήτωρ.

P. 665, l. 9. Citiensis — Plin. H. N. 7, 2] *Lege* Nicæensis, historiarum scriptor. Steph. Byz. s. v. Νίκαια, Gellius N. A. 9, 4 ex Plinio H. N. 7, 2, aliique : Citiensis ap. Cyrill. C. Julian. 3, p. 88, B.

P. 667. Ἰσμαρὶς λίμνη] Adde Coluth. 211.

Ἰσμηνίς] Nonn. Dion. 37, 162 : Δεύτερος Ἀχταίων Ἰσμηνίδα πάλλεν ἱμάσθλην· 45, 72 : Ἰσμηνίδα δάφνην.

P. 677. Ἰσόπηχυς] || Qui cubitali mensura est. Hesych. v. Ἀμφίσβαινα. Boiss.

P. 672. Ἰσόκτῠπος, ὁ, ἡ, Æqualiter strepens s. resonans. Nonn. Dion. 27, 92 : Σάλπιγγα ... βρονταίοις πατάγοισιν ἰσόκτυπον.

P. 685. Ἰσοτέλεστος l. 2, 1283] *Corrig.* 1220. Alio sensu ap. Nonn. Dion. 18, 247 : Σκύλλης ἰσοτέλεστον ἔην μίμημα προσώπου, Facies Scyllæ assimilata.

P. 687. Ἰσότυπος] Nonn. Dion. 28, 200 : Βροντῆς ἰσοτύπου τεχνήμονα δοῦπον ἐάσας.

Ἰσοφᾰὴς, ὁ, ἡ, Æqualiter lucens. Gregor. Naz. vol. 2, p. 96, A : Ἰσοφαοῦς τριάδος λάμψις ἐπουρανίης.

Ἰσόφθογγος] Nonn. Dion. 6, 202 : Ἰσοφθόγγῳ δὲ θεαίνῃ αἰθέριον κελάδημα πύλαι κανάχιζον Ὀλύμπου.

Ἰσόφονος, ὁ, ἡ, i. q. ἀντίφονος. Schol. Æsch. Sept. 892.

P. 690. Ἰσσηδὼν l. 10.] *Del.* γραφὴ, quod abest ab Ald.

P. 701. Ἰστριάδης, ὁ, Istri filius. Tzetz. Posthom. 555 : Ἰστριάδαο Ἑλώρου.

P. 721. Ἰτητέον] Apud Synesium codex quidam ἰτέον.

P. 728. Ἰφικληιάδης, ὁ, Iphicli filius, Podarces. Quint. Sm. 1, 234.

P. 730. Ἰχθύα, ἡ, Ahenum piscarium, Gall. *la poissonnière*, in vase comitis de Pourtalès ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1840, p. 428 : ΙΧΘΥΑΙ ΔΙΙΙΙ Τ (i. e. τιμὴ) ΑΙΙ (sc. δραχμαὶ β').

P. 742. Ἰώνη, ἡ, Iona, nutrix Dionysi. Nonn. Dion. 14, 221.

P. 743. Ἰωνικὴ, ἡ, navis Attica in inscr. navali p. 487.

P. 744. Ἴωρες vel Ἴωροι, οἱ, nomen populi apud Nonn. Dion. 26, 166 : Καὶ Ζαόρων ἐκόρυσσε γονὴν καὶ φῦλον Ἰώρων.

P. 746. Κάβαισος l. 22. Etym.] *L.* Etym. [M. p. 482, 22, ubi κάβαισος, διὰ διφθόγγου προπαροξύτονον, παρὰ τὸν κάβον, ὅ ἐστι μέτρον σιτικὸν, ex Cratini Μαλθακοῖς affertur.

P. 747. Καβαλοῦσα] Καββαλοῦσα nunc ex cod. restitui.

P. 748. Κάββηρος, ὁ. Pamphyle Καββήρου θυγάτηρ ap. schol. Dionys. p. 850. Nomen corruptum. Pamphyle Ῥακίου καὶ Μαντοῦς ap. Steph. Byz. s. v. Παμφυλία.

Κάβειρος, ὁ, Cabirus, Sestius. Quintus Smyrn. 1, 267.

Καβειρώ] Θρήισσα K. Nonn. Dion. 14, 21. Ib. 27, 329; 29, 194, et al. non raro.

P. 749. Καβύρη, ἡ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 29, 271. ῠ Lectio suspecta.

Καγκαλέος] Conf. Καυαλέος.

P. 752. Καδμηίς] Formam bisyllabam Καδμὶς ex Ibyco annotavit gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 255, 11 : Παρελέξατο Καδμίδι κούρᾳ.

P. 754. Καθαγιάζω] Mich. Syncell. Laudat. Dionys. Ar. p. 385, 7 a fin. Boiss.

P. 768. Καθαρόω, Purgo. Greg. Naz. Epist. 74, p. 830 : Καθάρου σου τὸ δικαστήριον. Boiss.

P. 769. Καθαρτικός] Adverb. Καθαρτικῶς ap. Hierotheum in Bernardi append. ad Palladium p. 159.

P. 772, A. Εἷς καθ' εἷς] V. Εἷς vol. 3, p. 287, 288.

P. 773. Καθέλκω] Καθελκύσετε Lucian. Dial. deor. 21, 1.

P. 775. Κάθεφθος] Conf. Κάτεφθος.

P. 781. Καθειρόω. Καθιέρωσις] Conf. Κατειρόω. Καθιερώσει producto ι Lycophro 1350.

P. 784. Καθίημι] Δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι Pseudo-Euripidis Iph. A. 60.

P. 793, C, 2. Polyb. 4, 32 (?)] Sunt verba Platonis Epist. 3, p. 316, C. Boiss.

P. 795. Καθομηρίζω] Gregorii Naz. locus est vol. 1, p. 329, B.

P. 810. Καικίας, l. 3, dicit Hesych. θρασκίαν] *Leg.* dicit [non Hesych. cujus mentio proxime præcessit ap. HSt., sed Aristot. De mundo c. 4, a Boiss. indicatus] θρασκίαν

P. 819. Καιροφυλακέω] Καιροφυλακοῦντα ap. Lucianum codd. optimi duo.

Καιρωτός. V. Κερωτός.

P. 823. Κακεργέτις, ἡ, Hermias In Plat. Phædr. p. 75 med.

P. 830. Κακοδιδάσκαλος] Mich. Syncell. Laud. Dionys. Areop. p. 360, 3. Boiss.

P. 832. Κακόθεος] || Male deus. Theodor. Prodr. Epigr. p. 126 : Κακόθεοι θεοὶ, Falsi dii. Boiss.

P. 835. Κακομιλία etsi defendi exemplis quibusdam non plane dissimilibus potest, probabilior tamen scriptura est καχομιλία, commendata ab Lobeckio ad Phryn. p. 677 et ad Soph. Aj. p. 356.

P. 848. Κακότεχνος l. 13 Philemon.] Leg. Philodem. — Ibid. D, l. 2, adde post ἀτέχνως, « ἢ κακοτέχνως. »

P. 854. Κακόψυχος] Suidas : Ἀθυμότερος, ἀψυχότερος, κακοψυχότερος. Boiss.

Κακόω] Κεκακωκότες τοὺς γονέας ap. Polluc. 8, 45.

P. 858. Κακώτρια l. 3. ψυχώριαν] *leg.* ψυχώτριαν.

P. 859. Καλάζω] V. Κήλη.

P. 863, l. 1. Καλαμαία] Hesychio s. v. Καταχήνη pro καλαμία restituit Sopingius.

P. 864. Καλαμητόμος] K. ἅρπη Nonn. Dion. 17, 154.

P. 867. Κάλαμος, ὁ, Calamus, n. virile. Nonn. Dion. 11, 379, 384, 397, al.

P. 874. Καλιὸς l. ult. κυνάριον] ξυλάριον Lobeck. ad Phryn. p. 180

P. 876, l. 3. Καλλίδης pro Καλλιάδης ex codd. restitutum Luciano Dial. mer. 8.

P. 877. [Κ]αλλίβω[λ]ος, ὁ, n. pr. in inscr. Theræa p. 93.

P. 878. Καλλιδημίδης] Verum esse Καλλιμήδους nomen nunc planissime constat ex inscr. navali p. 379, 384. Hoc igitur Diogeni quoque Laertio restituendum cum Meursio.

P. 879. Καλλίεργος, l. 2, De mundo [§ 8, p. 610].

P. 883. Καλλίνη, ἡ, Calline. Vit. Pindari p. 10, 4 ed. Bœckh. : Γήμας Μεγάκλειαν Αυσιθέου καὶ Καλλίνης.

Καλλινίκη] In lapide Καλλενίκη scriptum : v. nunc Bœckh. p. 390. Similiter Καλλένικος in eodem monumento p. 574.

P. 885. Καλλιπάρθενος] Exemplo Ducangii addatur Method. Conviv. Virg. p. 116.

P. 885. Καλλίπνοος] K. ὁδμὴ Nonn. Dion. 14, 423.

P. 888. Καλλισ[τράτ]η, ἡ, navis Attica, in inscr. navali p. 338.

P. 891. Καλλιχόρη, ἡ, Callichore, nutrix Dionysi. Nonn. Dion. 14, 221.

P. 907. Καλύκη] Calyce Cycni mater ap. Hygin. Fab. 157, quam Καλυκίαν vocat schol. Pind. Ol. 2, 147.

P. 909. Καλυπτήρ] Καλυπτὴρ ἀνθεμωτὸς in inscr. navali p. 408.

Καλύπτρα, ἡ, Calyptra, n. pr. ap. Philipp. Anth. Pal. 9, 240 : Λιπομήτορα παῖδα Καλύπτρης.

P. 910. Κάλυψις] De tegumento capitis schol. Aristoph. Pl. 22 : Τὸ σκέπας τὸ ἐν ταῖς καλύψεσιν.

P. 911. Καλῶδιον] Καλῴδιον in inscr. navali : v. Bœckh. p. 146.

P. 922. Καμμῦς] De homine meticuloso dictum esse conjicit Meinek. Com. vol. 3, p. 526.

Καμμῦς] Conf. Κλαμμῦς.

P. 931, l. 5. Κανδύτανες] V. Καυνάκης.

P. 935. Κανθύλη, l. 3. Κονθυλούμεναι] Error typothetæ pro Κονδυλούμεναι.

P. 939, D. Κανωβικός] Πετάσια Κανωπικὰ in Matth. Med. p. 362.

P. 943. Καπαῖος] Meletius in Cram. Anecd. vol. 3, p. 83, 13 : Καὶ γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπη φάτνη παρὰ τὸ κάπτειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν· φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι Καπαῖον ἤτοι φάλτον Δία. Quæ Meinek. Com. vol. 3, p. 58, sic corrigit, φησὶ γὰρ Ἀντιφάνης Ἱππεῦσι Καπαῖον, ἤτοι φατναῖον, Δία.

P. 956. Κάρα] De ora poculi Eubul. ap. Athen. 11, p. 471, D, ex emend. Porsoni : Κισσῷ κάρα βρύουσαν (κύλικα). Codex καταβρύουσαν. Sic de ora crateris Soph. OEd. C. 474 : Ὧν (κρατήρων) κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.

Καραβίς, l. 3. Alex. Trall.] V. Κηραφίς.

P. 960 Καρδάμωμον] Κραδάμωμον metri caussa Andromach. ap. Galen. vol. 13, p. 877.

P. 965. Κάρη, ἡ, oxytonum est sec. Chœroboscum in Bekk. Anecd. p. 1173 : Καρή· σημαίνει δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ὀξύνεται· τὸ γὰρ κάρη τὸ βαρυτονούμενον οὐδέτερόν ἐστιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρηνον γενόμενον κατὰ ἀποκοπήν ἐστιν.

P. 968, l. 5. Καριευργέος ὀχάνοιο] *leg.* Καριευργέος (vel Καρικευργέος, ut in præfat. p. XII) ὀχάνοιο.

Κάριος Ζεύς] Cratinus ap. Plut. V. Pericl. c. 3 : Ὦ Ζεῦ ξένιε καὶ μακάριε. Scribendum Κάριε, quod a m. sec. positum est in cod. Paris. 1671.

P. 972. Κάρμηλος] Adde Nonn. Dion. 20, 298.

Κάρμινα] Nonn. Dion. 26, 219 : Πόλιν Κάρμιναν ἐάσας. Gentile ib. 36, 280 : Καρμίνων βασιλῆα.

P. 973. Καρνεῖος l. 3, ap. schol.] *L.* ap. Nonn. Dion. 16, 104, et schol.

P. 976. Καρπασία l. 5. Berkel.] *L.* Berkel. et Nonno Dion. 13, 455 reddidit Græfius : Οἵτ' εἶχον Κραπάσειαν (Κρεμάσειαν vulgo), ἁλιστεφὲς οὖθαρ ἀρούρης καὶ Πάφον.

P. 981. Κάρπος] Καρπὸς n. pr. ὀξυτόνως ap. Nonn. Dion. 11, 385, et sæpius deinceps.

P. 984. Κάρσις] Hesych. v. Ὄνου πόκαι. Boiss.

P. 995. Καρύστιος, ὁ, Carystius, grammaticus Pergamenus, cujus scripta plura memorat Athenæus.

Κάρυστος, ὁ, Carystus, n. pr. Καλὸς Κάρυστος in vasculo ap. Gerhard., *Auserlesene Griech. Vasenbilder, Berl.* 1839, tab. 19, 1.

P. 1002. Κασαύρα l. 26 δεόντως] *L.* δεόντως. Ἀντιφάνης δὲ, φασὶ, κασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν.

P. 1023. Καταβάλλω l. 14. Κάββαλες affert] κάββαλες τριώβολον· ubi solus codex Paris. A καββαλών. Idem vero codex κάββαλες pro vulgato κάβαλες, ubi eundem locum affert Suidas.

Ib. l. 18. Κἄβαλες] typotheta pro κάβαλες, litera minuscula scriptum, posuit.

Ib. l. 20, *adde :* Ceterum non Suidæ hic error est, sed interpolatoris, qui alteram glossam addendo Amipsiæ loco ex priore interpolavit.

P. 1028. Κατάβλημα et ὑπόβλημα inter σκεύη χρεμαστὰ navium memorantur in inscr. navali, sed incertum qua significatione : v. Bœckh. p. 161.

P. 1037, A, l. 6 *corrige :* Synes. : Οὔκουν ... irridendi. [Id. p. 81, B : Ὀφλῆσαι κατάγελων. Boiss.

P. 1071. Καταθεάομαι] Καταθεώμενος passive Theodor. Prodr. Amar. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 118 fin. Boiss.

P. 1080, D. De loco Diodori v. quæ s. v. Καταξαίνω diximus p. 1162, A.

Καταιχμάζω] Cum genit. Nonn. Dion. 21, 6 : Μάρμαρον ἠέρταζε καταιχμάζουσα Λυκούργου. Ib. 2, 403; 27, 171; 48, 80.

P. 1088. Κατάκισσος l. 2. (κατὰ κισσοῖσι)] *lege* (κατὰ κισσοῖσι codex).

P. 1094. Κατάκλιτον] Conf. Κλίτον.

P. 1110. Κατακρύφω] Κατέκρυφεν Nonn. Dion. 25, 476.

P. 1120, D, l. 4. Error Elberlingii non levis. Edidit Dutheilius ex cod. Vatic. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 113, ὦ λῶστε, τῆς κ. μοι καταλαξεύοις, quod nec sanum. Boiss.

P. 1129. Καταλιμπάνω] Κατελιμπάνοσαν Nicet. in Paraphr. Greg. Naz. p. 23, 22.

P. 1158. Καταντικρὺ] Adde HSt. in Ἀπαντικρύ.

P. 1167. Καταπαύστρια, ἡ, Sedatrix. Schol. cod. Vindob. Lycophr. 1391.

P. 1218. Κατασβολόω] Anna Comn. p. 247, B : Τοῦ ἀνέμου τὰς ὄψεις κατασβολοῦντος.

P. 1219. Κατασεύομαι] Nonn. Dion. 5, 353 : Ἅλματι λυσσήεντι κατεσσεύεσθε λεόντων.

P. 1252. Καταστρέφω, l. 23. Hemst.] *Adde* Alexis ib. 11, p. 473, D : Τῶν ἁδρῶν τούτων τινὰ κάνθαρον καταστρέφοντα· ubi Villebrunius comparavit Virgil. Æn. 9, 165 : « Indulgent vino et vertunt crateras ahenos. »

P. 1259. Κατάσχασμα, τό] In l. citato p. 422, 1 est κατασχασμὸς, ὁ. Boisson.

P. 1267. Κατατήρω] Mihi corrigendum videtur τὸ δέρμα καταπεῖρον. Boiss.

P. 1272, D, l. 5 *lege* αὐλοῦ, l. 8, *lege* p. 173, A.

P. 1303. Καταχθής] Nonn. Dion. 40, 517 : Λᾶαν ἐλαφρίζουσα καταχθέα. Id. 7, 340.

P. 1321. Κατεκπλήσσω, l. 2, *lege* Ὄν καὶ κατεξέπληξεν.

P. 1322. Κατεμβατεύω, i. q. ἐμβατεύω. Archelaus in carmine chemico ap. Bernard. in append. ad Pallad. p. 162.

P. 1337. Κατευνήτειρα] Adde K. κυδοιμοῦ ex Nonni Dion. 33, 225.

P. 1341, D, l. 8. Polyb. [?] – Locus est 6, 55, ubi καὶ διακατέσχε ... Utebatur Budæus codice in quo fuit καὶ κατέσχε, ex Augustano enotatum a Schweighæusero. Boiss.

P. 1346. Κάτηλυς] Κατήλυδα λοξὸν ὁδίτην Nonn. Dion. 37, 24.

Κατηρεφὴς, l. 6, κατηφερὲς error typothetæ pro κατηρεφές.

P. 1351. Κατιχμαίνω] Nonn. Dion. 3, 89 : Νυμφίον ... πρὸ γάμοιο καθιχμαίνουσι λοετροῖς. Ib. *pro* 5, 10 (?) *leg.* 5, 606. Et adde 6, 9.

P. 1370. Κατρεὺς, έως, ὁ, avis] Nonn. Dion. 26, 213 : Μελπομένου κατρῆος ἑώιον ὕμνον ἀκούων.

Κάτρη] Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1173 : Κάτρη πόλις Κρητικὴ ἀπὸ Κάτρεως (scr. Κατρέως).

P. 1389. Καφένη, ἡ, Caphene, virgo Caria. Plut. Mor. p. 246, E; 247, A.

P. 1391. Κάχληξ] Καχλάκων διὰ τοῦ α ex Thucyd. Etym. M. p. 534, 31.

P. 1396. Κέβρος, ὁ, Trojanus. Quint. Sm. 10, 86.

P. 1415. Κεκρόπιον, τὸ, Cecropium, in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 273, 279.

P. 1427. Κέλτος, ὁ, Megetis filius. Quint. Sm. 7, 611.

P. 1431. Κενεών] K. χθόνιος Nonn. Dion. 9, 82. Κενεῶνες ἀρούρης 41, 3. Αἰθερίου κενεῶνος 13, 453.

P. 1434. Κενοῦχος] l. 2, κανοῦχος typothetæ error pro κενοῦχος.

P. 1437. Κεντάω, de quo HSt. D, lin. 13, exstat ap. Theodoret. Εἰς τὰ ἄπορα p. 10, 6 a fin. ed. Par. 1558 : Ὑπὸ σκορπίων κεντᾶσθαι ἢ ὑπὸ ὄφεων δάκνεσθαι· et schol. A Æsch. Prom. 569. Boiss.

P. 1444. Κεραελκής. V. Addenda ad Κερεαλκής.

P. 1447. Κεράμεια, ἡ, Figula. Cum substt. similibus γνάφεια, βασίλεια, πανδόκεια memoratur ab Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 190, 10.

P. 1450. Κεραμὶς, ῖδος, ἡ] Producto ι Nonn. Dion. 16, 162 : Χαλκείαις κεραμῖσι.

P. 1458. Κέρασσαι, αἱ, urbs Lydiæ, ap. Nonn. Dion. 13, 470 : Καὶ χθόνα Βακχείην σταφυληκόμον, ἧχί τε κοῦρος ἀμπελόεις Διόνυσος, ἔχων δέπας ἔμπλεον οἴνου, Ῥείῃ πρῶτα κέρασσε, πόλιν δ' ὀνόμηνε Κεράσσας.

P. 1471. Κερεαλκής] In loco Callimachi Κεραελκέες legebatur : quod correxit Bentlejus. Nonno pro eodem aliquoties restituit Græfius, ut Πᾶνες κερεαλκέες· 14, 72, et 24, 87. Βοῶν κερεαλκέα φύτλην 15, 37. Κερεαλκέα ποίμνην ib. 273. Κερεαλκέϊ μορφῇ 5, 520; 11, 352; 21, 201, et cum aliis nominibus 3, 282; 5, 537; 25, 359; 29, 66, 309; reliquit vero 11, 344 : Κερεαλκέα δίφρον· 20, 225 : Τοξοφόρων Ἀράβων κεραελκέα τόξα.

P. 1481. Κερύνεια] V. Κυρήνεια.
P. 1487. Κέστρος, ὁ, Trojanus. Quint. Sm. 8, 293.
P. 1503. Κεωρέω] V. Κνεωρέω.
P. 1504. Κήδαλον] V. Κριθή.
P. 1525. Κηρίωμα, l. 3, *lege*, Φινειδῶν, Hesych.
P. 1535. Κητεύς] Alius ap. Nonn. Dion. 14, 188.
P. 1536. Κητώδης] Locis ex Strabone citatis de adj. gentili Κήτειοι adde Quint. Sm. 6, 168; 7, 149, 533, 541; 11, 80.
P. 1537. Κηφῆνες] Nonn. Dion. 2, 683 : Κηφήνων ἐπιήρανος Αἰθιοπήων.
P. 1542. Κίβισις] Conf. Κύβεσις et Κύβισις.
Κίβισσος. V. Κύβισθος.
P. 1547. Κιθαραοιδός] Forma Bœot. ΚιθαράϜυδος : v. Κωμῳδός.
P. 1556. Κιλλύριοι, οἱ, suspectum nomen populi ap. Nonn. Dion. 13, 311.
P. 1558. Κίμψος, ἡ] Adde Nonn. Dion. 13, 465 : Κίμψον ἐϋψήφιδα.
P. 1567. Κινέας] Κ. Λαμπτρεὺς p. 545, 552, 555. Conf. etiam Κυνέας.
P. 1572. Κίνητρον, τὸ, i. q. τορύνη, ap. schol. Nic. Ther. 109. Ἀθήρης κίνητρον Eustath. p. 1675, 57.
P. 1575. Κίνναρος, ὁ, Cinnarus, n. viri, ex Callimacho et Timæo memoratum ab Zenob. Prov. 1, 31. Ἡγέλοχον τὸν Κιννάρου Strattis ap. schol. Eurip. Orest. 269 ex emend. Bentleji. Vulgo Κινυάρου.
Κινύρας] E loco Nonni addendum urbis nomen Κινύρεια, ἡ.
P. 1576. Κῖνυψ] Κίνυφος ὕδωρ Nonn. Dion. 13, 374.
P. 1578. Κίρις] Conf. Κύρις.
P. 1582. Κίσαμος] Nonn. Dion. 13, 237 : Καὶ δάπεδον Κισάμοιο.
P. 1584. Κισσήεις] Adde Nonn. Dion. 40, 93 : Κισσήεντι θαλλῷ.
Κισσηιὰς, άδος, ἡ, Cissei filia. Nonn. Dion. 43, 63 : Μελάνθιος, ὄρχαμος Ἰνδῶν, ὃν τέκεν Οἰνώνη Κισσηιάς.
P. 1585. Κισσῆς] Add. Νύμφη Κισσηὶς φιλόβοτρυς, quod apud Nonnum legere memini.
Κισσόδετος, ὁ, ἡ, Hedera vinctus. Nonn. Dion. 14, 262.
P. 1586. Κισσὸς, ὁ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 10, 401 seqq., allegoricum ut Ληνεὺς et Ἄμπελος ibid.
P. 1596. Κλαδηφορέω] Locus exstat in editis Epigrammatis p. 162, 5 ed. Suvigny. Boiss.
P. 1597. Κλάδων, ωνος, ὁ, Clado, Æthiops. Quint. Sm. 2, 365.
P. 1598. Κλαίω] Futuri activi κλαύσω exemplo ex Manethone allato adde κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ex Ev. Joann. 16, 20; πενθήσετε καὶ κλαύσετε Luc. 6, 25.
P. 1601. Κλαρεῶτις] Conf. Κραριῶται.
P. 1605. Κλέα, ἡ, Clea, n. mulieris. Plut. Mor. p. 242, E; 351, C. Boiss.
P. 1607. Κλείδη, ἡ, nympha, Bacchi nutrix, quæ Κλέεια appellatur ab Hesiodo ap. schol. ad Arati Phænom. 177, Κλείδη ap. Diodor. 5, 52, ubi dativ. Κλείδῃ, aliis in libris Κλίδῃ vel Κλεῖδι scriptus. Meliorum codicum Κλείδῃ stat caditque cum cognomine baccha ap. Nonnum Dion. 21, 77 : Κλείδη λυσιέθειρα. Ibi quoque facile Κλείῃ restituas, vel Κλείτῃ. L. Dind.
P. 1614. Κλειτοσθένης, ους, ὁ, Clitosthenes, n. pr. in inscr. Theræa p. 96.
P. 1615. Κλειώ] Κλεὼ navis Attica in inscr. navali p. 273, 315.
P. 1617. Κλεόδωρος, ὁ, Rhodius, Quint. Sm. 10, 213.
Κλεοθήρα, ἡ, Cleothera, Pandarei filia. Schol. Hom. Od. T, 518.
Κλεοκράτης, ους, ὁ, Cleocrates, n. viri in inscr. navali p. 388.
P. 1618. Κλεομήδη, Laophontis mater. Quint. Sm. 6, 550.
Κ[λ]εονί[κη], ἡ, navis Attica, inscr. nav. p. 518.
P. 1620. Κλεοστράτη, ἡ, navis Attica, ib. p. 316.
Κλεόφαντος] A Cleophanti medici nomine adjectivum ductum est ap. Galen. vol. 9, p. 238 extr. : Ἰατροῦ ... Κλεοφαντίου τὴν αἵρεσιν· quod rectius per ει diphthongum scribetur.
Κλεοφράδης] Κλεοφράδην in alia inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 486.
Ib. l. 2, corrigatur typothetæ error Κλεοφάδον.

P. 1621. Κλέοχος] Alii ap. Hippocr. p. 1221, C, Nonn. Dion. 40, 227.
Κλεπτίστατος l. 8, καὶ κλεπτίστατον] *lege* [ἂν] καὶ κλεπτίστατον [κλεπτίσχον cod. Falck., recte, ut videtur.]
P. 1628. Κληδόνιος, ὁ, Cledonius, n. viri ap. Synes. p. 180.
P. 1658. Κλονία] Κλονίη Amazon ap. Quint. Sm. 1, 42, 230, 235.
P. 1674. Γνάφεια, ἡ, feminin. a γναφεύς. V. addenda s. v. Κεράμεια.
P. 1680. Κνῆμις, ἡ, Amazon. Tzetz. Posthom. 181.
P. 1686. Κνίπειος] Verba Κνίπειον αἷμα ὕδωρ ἐστὶν (adde ἀλαβάστρου οἰκονομηθέν), a Millero ex cod. Paris. allata, ex glossis chemicis sumta sunt, quas ex cod. Ven. edidit Bernardus in Append. ad Palladium, p. 132. Κνίπιον et ἀλάβαστρον in cod. Ducangii, quem v. s. Κνίπιον.
Κνῖπεύομαι, Sordide parcus sum. Cum infin. Nicet. Paraphr. Greg. Naz. p. 161, 10 : Ὁ τῷ τὰ πάντα διδόντι δοῦναι κνιπευόμενος. Comparandum cum κιμβικεύομαι.
P. 1702. Κοδομεία] Non multum tribuendum Pollucis loco, κοδομεία καὶ κοδομεύτριαι αἱ φρύγουσαι, quum κοδομεία ex κοδομαὶ corruptum esse possit, quod nomen ipse alibi annotavit Pollux, 6, 64; 7, 181; 10, 109, vel ex κοδόμειαι, si κοδόμεια pro κοδομὴ dictum est, de quo tamen aliunde non constat, nisi quis hujus formæ vestigium agnoscere velit in κοδομία, quod ex Hesychio attuli s. v. Κοδομεύτρια.
P. 1703. Κοδομεύω] A Polluce quoque memoratum 6, 64; 7, 24 et 181, qui tamen testes ejus non magis citavit quam Hesychius. Scholiastæ Hom. Od. Σ, 27, pro οἰκοδομεύειν restituit Buttmannus.
P. 1704. Κοθωκίδης nomen proprium est viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 402.
Κοιάζω l. 2. Κοίασαν error typothetæ pro Κοίασον.
P. 1706. Κοίλανσις, εως, ἡ, Cavitas] Eustathii locus est p. 159, 37 ed. Rom. : Νέκταρ ἀντλούμενον ὡς ἀπὸ κρατῆρός τινος τῶν περὶ γῆν κοιλάνσεων.
P. 1713. Κοίλων, ωνος, ὁ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 32, 235.
P. 1715. Κοινεῖον] Per καπηλεῖον exp. gramm. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 384.
P. 1717. Κοινοδρομέω] Recte legi Ἐκυνοδρομοῦμεν suo loco dictum est.
P. 1724. Κοινὼ, οῦς, ἡ, Cœno, n. muliebre ap. Plut. Vit. dec. orat. p. 839, D.
P. 1733. Κοκκινέω l. 2, ἐκκοκίνησα error typothetæ pro ἐκοκκίνησα.
Κοκκινίζω l. 1. Coccino tingor] Immo, Coccineo colore sum.
P. 1739. Κολαβρίζω] Grammatici Havniensis glossa referenda ad Job. 5, 4. Indidem Hesychius Κωλαβρισθείησαν.
P. 1745. Κολάφισμα] Gregor. Naz. Or. 38, p. 623 fin. Boiss.
P. 1746. Κολιάδαι, οἱ, Coliadæ, gens Ithacensis, de qua v. Plut. Mor. p. 294, C.
P. 1749. Κολλήτης, ὁ, Colletes, n. viri. Nonn. Dion. 36, 251.
P. 1757. Κολόη] Sotio De fluv. § 39 : Ἡ κατὰ Σάρδεις λίμνη, καλουμένη δὲ Κολόη. Eadem est quæ *Choloe* dicitur ap. Euseb. Chron. can. 1, 40, 10 in editt. Mai Mediol. et Romana, *Coloa* in ed. Veneta : quod vidit O. Müllerus Comment. Antioch. p. 50. Idem non diversam esse conjicit Καλόην, quam suo loco ex Leone Diacono memoravimus.
P. 1772. Κομαῖος] Alius in inscr. navali p. 389.
Κόμαρκος, ὁ, Comarcus, n. viri. Nonn. Dion. 32, 189.
P. 1773. Κόμβη] Adde Nonn. Dion. 13, 148.
P. 1782. Κομιστικὸς, l. 3, tyranni] Tyrannos HSt. nominat vitiosa ap. Harpocr. scriptura deceptus τύραννοι, quam in Τυρρηνοὶ mutandam esse præclare docuit Bœckh. ad inscr. navalem p. 461.
P. 1795. Κόμων. V. Κώμων.
Κόναβος, ὁ, n. equi ap. Quint. Sm. 8, 242.
P. 1806, l. 9, ἀκόνιτος] Hoc ex ἀκονίατος corruptum. De quo dicetur s. v. Ἀκονίατος.
P. 1817. Κόπρειος] Addenda nunc exx. inscriptionis navalis : v. Bœckh. p. 384.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 1822. Κοπώνιος] V. Κωπώνιος.

Κόραγος] Κόρραγος in Excerpt. ex Eusebio in Crameri Anecd. Paris. vol. 2, p. 154 : Στράτων Κορράγου, et Κορράγου Τιμόθεος in marmore Cyziceno ap. Caylum vol. 2, tab. 65. Itaque duplex ρ Diodoro quoque restituendum esse censeo.

P. 1825. Κόραξ] Pro ἐς κόρακας ap. Aristoph. Vesp. 982 in libris optimis ἠσκόρακας scriptum, in uno ἦ 'σκόρακας, qui ἢ 'σκόρακας ib. 852, ubi Ven. ἦ σκόρακας. Quæ memorabilis est scripturæ diversitas propter annotationem schol. Vict. ad Hom. Il. Ψ, 7 : Μὴ δή πω· ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ μηδέπω, ὡς τὸ εἰς κόρακας. Λοκροὶ δὲ οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ χρῶνται τῷ η ἀντὶ τοῦ ε· ubi ἠς κόρακας recte corrigere puto Meinekium Com. vol. 3, p. 137.

P. 1833. Κόρηθρον] Artemidor. Onirocr. 5, c. 79. Hase.

Κόρημα l. 15. Ἀριστοφάνους, « Ἐπὶ] *L.* Ἀριστοφάνους, « Ὥσπερεὶ Καλλιππίδης (nam sic scrib. cum Hemsterh. pro ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ) ἐπὶ

P. 1835. Κορ[ιν]θίων, ωνος, ὁ, Corinthio, n. viri in inscr. navali p. 286.

Κορινθόθεν, Corintho. Bœckh. Inscr. Gr. vol. 1, p. 47, senario galeæ impresso : Τἀργεῖοι ἀνέθεν τῷ ΔιΓὶ τῶν Κορινθόθεν, Ex spoliis Corinthiis. Hase.

P. 1838. Κόρμασα] V. Κύρμασα.

Κορμηδόν] Germ. CPol. Contra Bogom. p. 122, A : Τῶν κλάδων ... κ. ἐρριμμένων εἰς τοὔδαφος. Hase.

P. 1839. Κοροκόσμιον] Clem. Al. Proptr. § 58 : Τῶν κηρίνων ἢ πηλίνων ὁμοιωμάτων ἢ κοροκοσμίων· Pædag. 2, § 121. Hase.

P. 1840. Κόρος] Κόροι Σεβαστοὶ Caracalla et Geta in moneta Tarsi. Eckhel. Doctr. num. vol. 3, p. 74. Hase.

P. 1843. Κορτέω] Hujus formæ duo exempla affert Meinek. Com. vol. 3, p. 188, alterum ex Diogeniani Proverb. 3, 97 : Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἔγειρει, ubi ἀνακορτήσασα corrigit, alterum Dionysii ap. Steph. Byz. s. v. Δώτιον, Καὶ κενεὸν κρότησε λέβης ἀνὰ Δώτιον Ἄργος, quem κόρτησε scripsisse conjicit. Sed κρότησε ab Tennulio est interpolatum : in codice recte scriptum βρόντησε.

P. 1844. Κορυβαντιάω] Æneas Gaz. p. 661, C. Photius Epist. p. 76, 25; 160, 20. Hase.

P. 1845. Κορύβας] Conf. Κύρβας.

P. 1846. Κόρυζα] Galen. vol. 2, p. 859, 16 : Ἡ βλέννα καὶ ἡ κ. Ib. p. 868, 5 : Ἐκ κορύζης τε καὶ κατάρρου πολυχρονίου· vol. 6, p. 349, 2, et p. 35, 9, cum βράγχοι junctum. Hase.

P. 1848. Κορύμβασος, ὁ, Corymbasus, n. viri. Nonn. Dion. 28, 51, 63, 84, 92, al.

P. 1883. Κοτυλᾶς, ὁ.] Joseph. B. J. 1, 2, 4 : Πρὸς Ζήνωνα τὸν ἐπικληθέντα Κοτυλᾶν· Φιλαδελφείας δ' ἦν τύραννος.

P. 1896. Κουφαγόρας, ὁ, Cuphagoras, n. viri. Herodot. 6, 117.

P. 1906. Κραγὸν l. 4. Sic — βωστρήσας] Hæc deleantur.

P. 1910. Κράζω] Aoristi formæ vitiosæ ἐκέκραξα exempla plurima, nonnulla etiam imperativi κέκραξον, e libris V. T. attulit Trommius s. v. Κράζω.

P. 1920. Κραταιγόνος, ὁ, n. viri. Nonn. Dion. 13, 379.

P. 1929. Κρατίστολος] Κρατιστόλου ap. Platon. Epist. 2, p. 310, B, vereor ne ex Κρατιστολάου corruptum sit. Εὔβοιος Κρατιστόλεω Ἀναγυράσιος est in inscr. navali p. 497.

P. 1933. Κράτων] Ap. Lucian. De salt. c. 1, et alibi.

P. 1942. Κρεμάσεια] V. Addenda ad Καρπασία.

Κρεμαστός] Σκεύη κρεμαστὰ, opposita ξυλίνοις, in inscr. navali p. 414, 416, 448, 454, 545, al.

P. 1959. Κρίασος] Alius ap. Nonn. Dion. 32, 187.

P. 1965. Κρίμισος, ὁ, Crimisus, n. viri. Nonn. Dion. 32, 234.

P. 1975. Κρίσαμις] Adde Κρ. Theræus in inscr. ap. Bœckh. p. 97.

P. 2020. Κρυφιόμυστος ap. Mich. Syncell. Laud. Dionys. Ar. p. 361 med., 366 med. Boiss.

P. 2033. Κτηνοβάτία, ἡ, vide in Γυναικοαρρενομανία. Boiss.

P. 2053. Κυβεληγενής] Quod ex Pisandro Stephanus Byz. affert Κυβελὶς recte fortasse Κυβηλὶς scriptum in cod. Vratisl.; qua forma non raro usus est Nonnus in Dion., velut 10, 387 et 14, 214 : Κυβηλίδος ὄργανα Ῥείης, quæ Κυβεληίδος ὄργανα Ῥείης dixerat 10, 140. Porro Κυβηλίδος Ἀφρογενείης 48, 698. Κυβηλίδος ἅρμα θεαίνης 17, 19. Κ. ἤθεα νύμφης 15, 379. Κ. ὑψόθι ποίης 48, 260. Κ. ἐς ῥᾶχιν ὕλης 9, 138.

P. 2064. Κυδαντίδαι] Νικήρατος et Πολύευκτος Κυδαντίδης in inscr. navali : v. Bœckh. p. 246, 249.

P. 2066. Κύδνος] Nomen viri, ap. Nonn. Dion. 34, 185, 191.

P. 2068. Κυδωνία] Κυδωναῖος ap. Nonn. Dion. 13, 226 : Κρήτης δ' ἡγεμόνευε ... ναετήρων Ἀστέριος, ... ὅν ποτε νύμφη λυσαμένη Μίνωι σαόφρονος ἅμμα κορείης Φαιστιὰς Ἀνδρογένεια Κυδωναίῃ τέκεν εὐνῇ. Κυδωναίης Ἀριάδνης 33, 374. Κυδωναίων... ἐρώτων 48, 969. ‖ Κυδωνιάς. Κ. μίτρη 8, 119. Κ. σάλπιγξ 25, 155. Κ. νύμφη 47, 298.

P. 2071. Κύης, ὁ, Cyes, n. viri. Nonn. Dion. 32, 236.

P. 2072. Κυθηρία, ἡ, navis Attica, in inscr. navali p. 95.

Κύθηρος] Adj. Κυθήρριος duplici ρ scriptum constanter in inscr. navali : v. exx. ap. Bœckh. p 232 seqq.

P. 2079. Κυκλίσκιον] Adde Damocr. ap. Galen. vol. 13, p. 893, 894.

P. 2080. Κυκλίσκω, l. 4, *adde :* Κικλήσκεται Meinek. Com. vol. 2, p. 19 interpretatur, *ubi ea habitat quam mentem dicunt mortales.*

P. 2099. Κύλλαρος] N. viri ap. Nonn. Dion. 26 220; 36, 281.

P. 2105. Κυματοπλὴξ l. 3. Κυμοπλῆγος] Κυμοπλὴξ Arcadio p. 19, 6 restituendum pro κωμοπλὴξ ex cod. Havn.

P. 2110. Κυμορρὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Undifragus. Arcad. p. 19, 12, ex cod. Havn. supplendus.

Κυνάδρα] Κυνάδρας in συναγείας corruptum ap. Hesychium s. v. Ἐλεύθερον ὕδωρ correxit Kusterus. Vicissim Eustathio ἐλεύθερον pro ἐλευθέριον restituendum ex Hesychio.

Κυναίγειρος] Κυνέγειρος etiam Nonn. Dion. 28, 157.

P. 2117. Κυνηγίς] Meretricis nomen fuisse conjicit Meinek. Com. vol. 3, p. 294.

P. 2122. Κυνοκέφαλος] De cynocephalo Ægyptiorum v. Ehrenbergii commentatio in Actis Acad. Borruss. a. 1833, p. 337 seqq.

P. 2126. Κυνοσσόος] Frequentatum Nonno : v. Dion. 5. 238; 16, 231; 44, 194, 315; 48, 440, 484, al.

P. 2129. Κυνωτός] Theognost. p. 21, 22 : Κυνωτός· βόλου ὄνομα. Nam sic scripturam codicis βώλου ὄνος correxit Meinek. Com. vol. 3, p. 232.

P. 2137. Κύρβις] Κύρβιδι Nonn. Dion. 12, 37 : sed κύρβιας ib. 32, κύρβιν 55, 64.

P. 2146. Κυριολογικὸς l. ult. *adde :* Rectam autem totius loci interpretationem proposuit Lepsius in Welckeri Museo Rhenano vol. 4, p. 147. Hoc enim dicit Clemens, duo esse scripturæ genera, alterum literatum, alterum figuratum sive symbolicum. De illo conf. quæ s. v. Στοιχεῖον dicentur.

P. 2152. Κύρνος] Hesychii glossa Κυρνίατα (Κυρνία γᾶ O. Müller. in libro de Etruscis vol. 1, p. 182) ἃ ἐπὶ Κύρνον ᾤκησαν Τυρρηνοί, fortasse sic est redintegranda, collatis quæ apposui Diogeniani verbis, Κυρνία γῆ· τὰ λῃστήρια· ἐπεὶ Κύρνον ᾤκησαν Τυρρηνοί.

P. 2172. Κωβίδιον l. 6, Κωβιδίων] *L.* κωβιδίων, [ubi syllaba secunda correpta est, quam produxit Sotades ib. 7, p. 293, D : Κωβίδι' ἄττα καὶ πετραῖα δή τινα.]

P. 2175. Κωδώνη, ἡ, n. pr. ap. Nonn. Dion. 30, 213; 33, 15, 53; 35, 376, al.

P. 2210. Κώρυκος l. 2. Marsupium :] *L.* Marsupium [Idem in gl. ab Musuro omissa, ap. Schowium p. 480 : Κυρώκῳ, θυλάκῳ]

DATE DUE

GAYLORD PRINTED IN U.S.A.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500

All items are subject to recall.

GTU Library
3 2400 00289 0444